ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

VOL. III.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

THESAURUS

Graecae Linguae

AB H. STEPHANO

CONSTRUCTUS.

EDITIO NOVA AUCTIOR ET EMENDATIOR.

VOL. III.

Londini:

IN ÆDIBUS VALPIANIS.

PROSTAT ETIAM APUD BIBLIOPOLAS LONDINENSES, CANTABRIGIENSES, EDINENSES, OXONIENSES, ET DUBLINIENSES.

1821—1822.

481. 7, 336. 8, 279. 528. 670. Per, Valck. Phœn. p. 435. Hipp. p. 245. Abresch. Lectt. Arist. 5. ad Xen. Eph. 94. 247. ad Lucian. 1, 270. ad Greg. Cor. 11. ad Charit. 27. Zeun. ad Xen. K. Π. 373. Jacobs. Anim. 148. Anth. 6, 208. 7, 143. 9, 117. Archiloch. 5. Tymnes 4. Leon. Alex. 12. Erycius 7. (malim Πάννυχος,) Paul. Sil. 18. Apoll. Rh. 1, 2. 9. Kuster. Aristoph. 4. 238. Schol. ad Plutum p. 35. Steph. Dial. 36. Porson. Med. p. 82. ad Diod. S. 2, 31. Dionys. H. 1, 182. Heyn. Hom. 5, 502. 6, 15. 25. 64. 94. 286. Subaud., Wakef. Alc. 450. Trach. 559. Propter, subaud., 137. 668. Ion. 255. Alc. 563. Philoct. 142. S. C. 4, 161. Jacobs. Anim. 86. Anth. 6, 400. Steph. Dial. 22. Kuster. Aristoph. 13. Per aliquem, Opera alicujus, Brunck. 1, 104. Villois. ad Long. 136. De temporis spatio, Valck. ad Ammon. 149. Νύκτα δ. δνοφερὴν, Theogn. 680. Δ. νύκτα, Heyn. Hom. 6, 25. Δ. στόμα ἔχειν, Brunck. Aristoph. 1, 57. Δ. κρατερὴν ὑσμίνην, κατὰ κρ. ὑ., Heyn. Hom. 6, 443. Διὰ μὲν —, 7, 416. Διαὶ, Hermann. Obs. 102. 107." Schæf. Mss. "Διὰ s. κατὰ subaud., Æsch. Pr. 397. Διὰ omittitur cum gen., Il. Π. 81. Διὰ omittitur, Eur. Iph. A. 1277. T. 150. Tro. 635. Alc. 1025. Hec. 183. Soph. Aj. 442. Schol. Cum tempus notatur, Xen. 200. Arrian. T. 196. Δ. ποταμὸν, Propter fluvium, Suid. 1, 601. Οἶνος δι' ἀρωμάτων, Plut. 4, 329. Athen. 168. Omittitur cum accus., Theocr. 14, 3. 15, 8. Δ. στόμα, Opp. K. 2, 263. 4, 305. Pind. Ἰ. 6, 34. By means of, cum accus., Herod. 6, 38. Od. Θ. 520. Aristot. Rhet. 2, 3, 3. In the course of, cum gen., Joseph. c. Ap. 1, 18. fin. Δ. πόντιον κῦμα, Trans, Eur. Hipp. 762. Per, cum accus., Dem. 355. pro Cor. 147. Longus 58. Eur. Med. 211. Herc. F. 23. 410. Hel. 526. Xen. 431. Διὰ ταῦτα, Ob has causas, Schol. Eur. Or. 103. 462. Phœn. 353. Omittitur ante accus., Eur. Or. 1325. Cum, Eur. Phœn. 269.: corrige Aristoph. Θ. 414." Schæf. Mss.]

"ΔΙΑΖΟΜΑΙ τὸν στήμονα, ap. Suid. legitur, in "Ms. etiam Cod., sed sine exp. J. Poll. suo tempore "διάζεσθαι dictum fuisse tradit, quod Attici dixe-"rint στῆσαι τὸν στήμονα καὶ προφορεῖσθαι: afferens "ejus e Comico etiam exemplum hoc, Ὁ δ' ἐξυφαί-"νεθ' ἱστὸς, ὁ δὲ διάζεται. Ita enim leg. videtur, re-"ponendo ἱστὸς pro ἱστοὺς, quod metro repugnat: "nisi ἱστὸν forsan cum Erasmo leg., qui et διέζετο "pro διάζεται legi posse existimavit: et si διάζεσθαι "sit Stamini addere quod deest, hunc esse verbo-"rum illorum sensum, Alter orsus est telam, alter "perfecit. At si ἱστὸς legamus, et διάζεται pass. "accipiamus, fortassis erit, Una absoluta tela altera "inchoatur. Hes. sane imperf. διέζετο pass. exp. "διεσχίζετο. Vide Δίασμα. At act. διάζει Varin. "affert pro φλυαρεῖ, ἀλογεῖ, Nugatur, Ineptit." [Gl. Ordior. "Brunck. Aristoph. 2, 136. Kuster. 189. Valck. Adoniaz. p. 203. 205." Schæf. Mss. "Schol. Aristoph. Ὄ. 4. Sibyll. Orac. p. 30." Wakef. Mss.] "Δίασμα, Etymologo ἡ πρώτη τοῦ ἱματίου ἐργασία, "subjungenti hoc Callim. hemistichium, (1, 528.) "διάσματα φάρεος ἀρχήν. Derivari autem dicit ἀπὸ "τῆς δάσεως, τοῦ μερισμοῦ, quoniam τοὺς στήμονας "διαμερίζουσι: pleonasmo nimirum τοῦ ι pro δάσμα. "Est tamen potius a διάζομαι: hoc autem, a δάζο-"μαι. Videtur itaque textor δάζειν τὸν ἱστὸν dici, "cum filis divisis explicatisque telam orditur. Legi-"tur porro illud δίασμα et ap. LXX. Judic. 16. ubi "Sampson dicit Dalilæ suæ, Ἐὰν ὑφάνῃς τὰς ἑπτὰ "σειρὰς μετὰ τοῦ διάσματος, καὶ ἐγκρούσῃς ἐν τῷ πασ-"σάλῳ εἰς τὸν τοῖχον, ἔσομαι ἀσθενής. Et mox ipse "Sampson ἐξέσπασεν τοὺς πασσάλους ἐν τῷ ὑφάσματι "ἐκ τοῦ τοίχου καὶ τὸ δίασμα. Hebraici textus versio "ibi habet Licium: recte; nam licia dicuntur sta-"mina s. fila serie quadam deducta et explicata æ-"quali, quibus trama intexitur per transversum. "Ibid. legitur v. διάσασθαι, de Dalila: Ἐδιάσατο "τοὺς ἑπτὰ βοστρύχους τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ κατέκρου-"σεν ἐν τοῖς πασσάλοις εἰς τὸν τοῖχον: posito ibi illo "διάσασθαι pro διάσματι s. licio implicare." ["Musgr. Ion. 1489. Valck. ll. cc." Schæf. Mss. "Nonn. D.

A 6, 152." Wakef. Mss.] "Ἐκδιάστρα, ἡ, Stamen, κλῶ-"σμα, ὁ στήμων, Hes." [ab * Ἐκδιάζω, a Schneidero non agnoscitur. Ἐνδιάζω, vide Ἔνδιος: unde Ἐνεδιά-σθη, Hesychio * εἰσενεπλάκη. "Ἐνδιάζομαι, Valck. Adoniaz. p. 206." Schæf. Mss.] "Ἐξάστις, ab Hippocr. "dicuntur αἱ ἐμφερόμεναι τοῖς ἐπιδέσμοις κατὰ τὰς ἕλι-"κας κρόκαι, Erotian.: Gal. quoque meminit in Lex.; "tradit enim quosdam ἐξαστίας ap. Hippocr. esse "velle τὰ ἐπανιστάμενα ἐξ ἄκρων τῶν σχισθέντων "ὀθονίων λίνα, καὶ ἀπὸ τῶν ῥακῶν τὰς κρόκας: sibi "vero ita videri nominari etiam τὰ πρὶν σχισθῆναι "προύχοντα τὸν αὐτὸν τρόπον. Notandum porro, "Erotian. habere ἐξάστις, Gal. ἐξαστίας: in vulg. "autem Edd., necnon in Comm. Galeni, legi ἐξεστίας: "sc. in libro, qui κατ' Ἰητρεῖον inscribitur: Παρα-"σκευάζει δὲ ὀθόνια κοῦφα, λεπτὰ, μαλθακὰ, καθαρὰ, "πλατέα, μὴ ἔχοντα συῤῥαφὰς μηδ' ἐξεστίας. Ubi an-"notat Gal., has vocatas ἐξεστίας fieri in iis, quæ "texuntur interdum de industria, interdum contra "voluntatem nostram: esse autem προμήκεις ἐξοχὰς B "ποτὲ μὲν αὐτῆς τῆς κρόκης, ἔστι δὲ ὅτε καὶ τῆς πορφύ-"ρας: sed et κατὰ τὰς καλουμένας παρυφὰς eas fieri." [Gal. in Cocchii Chirurg. vett. 63. 102. J. Poll. 7, 53. Schneider. Ind. Rei Rust. 373. Gal. de Usu Partium 7, 106. Schneider. Lex.]

ΔΙΑΙΤΑ, Vitæ s. Vivendi institutum, Vivendi mos, Vitæ genus, Thuc. 1, (6.) Ξυνήθη τὴν δίαιταν μεθ' ὅπλων ἐποιήσαντο: 2. Δίαιταν μεταβάλλειν. Vide et p. 202. quendam ejus l. Vide et Xen. ap. Bud. 751. Sic Synes. Ep. 148. Ἣν μὴ κρίνωσιν οἱ διεφθορότες τὴν δίαιταν. || Victus. Sed latius interdum pro Certa quadam vitam instituendi ratione quod ad victum et cultum corporis attinet. Xen. (Ἀπ. 1, 6, 5.) Ἦ τὴν δίαιτάν μου φαυλίζεις, ὡς ἧττον μὲν ὑγιεινὰ ἐσθίοντος ἐμοῦ ἢ σοῦ, ἧττον δὲ ἰσχὺν παρέχοντα; Herodian. 4, (12, 4.) Ἐπεὶ γὰρ ἤκουεν αὐτὸν καὶ διαίτῃ ἐλευθερίῳ χρώμενον, καὶ τὰ φαῦλα καὶ ἀπεῤῥιμμένα τῶν ἐδεσμάτων καὶ ποτῶν μυσαττόμενον. Plut. Apophth. Οὕτω δ' ἦν εὐτελὴς περὶ τὴν δίαιταν, ὥστε κληθεὶς ἐπὶ δεῖπνον, C κ. τ. λ. Lucian. Macr. Διαίτῃ τῇ ἐπιτηδειοτάτῃ πρὸς ὑγίειαν: (1, 830.) Δίαιτα κεκολασμένη, et σκληρὰ δίαιτα, ut Herodian. (3, 8, 10.) Τὸ σκληρὸν τῆς διαίτης, ἀκριβὴς δίαιτα, Plut. εὐτελὴς δίαιτα, Xen. quibus opp. δίαιτα ἐλευθέριος, Herodian. et ἡ τρυφὴ τῆς διαίτης, Plut. et ἡ πολυτελὴς δίαιτα. Sed et dicitur aliquis esse εὐτελὴς περὶ τὴν δίαιταν a Plut. item Σώφρων καὶ μέτριος πρὸς τὴν καθ' ἡμέραν δίαιταν ab Æschine (78.) Dicunt etiam τὰ ἀμφὶ vel περὶ τὴν δίαιταν interdum pro δίαιτα. Lucian. (1, 545.) Τὰ δ' ἀμφὶ τὴν δίαιταν ὁποῖός τις εἶ; ad quam interrogationem respondet alter quibus cibis vescatur, et a quibus abstineat. Plut. Pericle, Εἶτα τῶν ἀναγκαίων ἕκαστον ἐξ ἀγορᾶς ὠνούμενος, διῴκει τὸν βίον καὶ τὰ περὶ τὴν δίαιταν. Animadvertendum est autem, his omnibus in ll. ad Victum restringi δίαιταν, non item ad Cultum corporis pertinere; ac certe Herodian. utrumque signif. volens addidit σκευήν: Xen. autem p. 5. ἐσθῆτας φαυλοτέρας et διαίτας εὐτελεστέρας dixit. Memini tamen me observare in nonnullis ll. quod dixi, nimirum D δίαιταν de Ipso etiam corporis cultu dictum: ac fortasse ap. Plut. Alcib. sic accipi potest, ubi πολλὴν τὴν τρυφὴν τῆς διαίτης scribit. Plato certe Epist., ubi τὴν τῆς τροφῆς σώφρονα δίαιταν dicit, videtur addito hoc gen. velut generaliorem hujus nom. signif. restringere. HINC, i. e. ab hac τοῦ δίαιτα signif., sunt quæ sequuntur compp. Ἀβροδίαιτα, ἡ, Vita delicata, mollis, Vitæ mollities s. lautitia, Delicata s. Lauta victus ratio. Apud Suid. ἀβροδιαίτη pro ἀβροδίαιτα. ["Jacobs. Anth. 12, 105. Acta Traj. 1, 213." Schæf. Mss.] ET Ἀβροδίαιτος, ὁ, ἡ, Vitam mollem agens, Molliter vivens, Delicata s. Lauta victus ratione utens: ὁ πλουσίως ζῶν, Suid. Opulente vivens. Æsch. Pers. (41.) Ἁβροδιαίτων δ' ἕπεται Λυδῶν Ὄχλος. || Interdum ponitur τὸ ἀβροδίαιτον subst. pro ἀβροδίαιτα, ut in h. l. ex Anon, quem citat Suid. Τοῖς δὲ Ῥωμαίοις οὐκ ἐς τὸ ἀβροδίαιτον ὁ βίος, ἄλλως δὲ ὡς φιλοπόλεμοί τε εἰσὶ καὶ φερέπονοι. Sic Thuc. Utitur et Athen. 12, (1.) in superl. Τὸ ἀβροδιαιτόατον τῶν Φαιάκων. Quos Phæaces Plut. vocat ἀβροβίους. ["Jacobs. Anth. 8, 185. Boiss.

Philostr. 374. ad Lucian. 1, 360. Bergler. Alciphr. 46. 199." Schæf. Mss.] Ετ 'Αβροδιαιτάομαι, Vitam mollem et delicatam ago, Delicata victus ratione utor, [Schol. Aristoph. Εἰρ. 1226.] Εὐδίαιτος, Qui victu parabili est contentus, Homo frugi. Cui opp. τ λυλαπανος. E Xen. Apol. (19.) affertur. [" Fischer. Ind. Palæph. v. Δαπάνη." Schæf. Mss.] 'Ισοδίαιτα, Æqualitas victus s. similitudo in victu. Ετ 'Ισοδίαιτοι, Æquali, s. Pari cum alio vel aliis victu utens, Simili vitæ genere utens, [Thuc. 1, 6. Lucian. 760. 1037. * 'Ισοδιαίτης, 1035. cf. 'Ισοδαίτης: * 'Ισοδιαιτητης, 3, 416=9, 42. * " Καθαροδίαιτος, Hasii Ind. ad Timarion. 241." Boiss. Mss. * Οἰκοδίαιτος, Gal. Theriac. 1, 2. i. q. οἰκογενὴς, et οἰκέτης, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 202.] 'Ολιγοδίαιτος, Modico contentus circa victum, s. in victu: ut Bud. interpr. ap. Athen. 228. Γεγονέναι γὰρ ὀλιγοδίαιτον καὶ τρυφῆς ἀλλότριον. 'Ομοδίαιτος, Qui eod. victu s. eod. vitæ genere utitur; ut ὁμοδίαιτος ἅπασι ap. Lucian. exp. Qui communi cum aliis omnibus vivendi ratione utitur. Redditur et Convictor, ut sit i. q. ὁμοτράπεζος. || Contubernalis. A Bud. autem et Sodalis, ap. Greg. ubi hæc tria jungit, ὁμόστεγοι, ὁμοδίαιτοι, συμφυεῖς. [Gl. Conversator, Contubernalis, Convictor. * Παντοδίαιτος, Orph. H. in Vulc. 5. * 'Ραβδοδίαιτος, Athen. 687. Schneider. Ind. Rei Rust. Scriptt. 311. " Jacobs. Anth. 8, 185." Schæf. Mss. * " 'Ρυπαροδίαιτος, Hasii Ind. ad Timarion. 242." Boiss. Mss. * Τεχνοδίαιτος, Orph. "Υ. 65, 3. * 'Υλοδίαιτος, Synes. H. 3, 381. ζωᾶς, 730. Lobeck. l. c. 637.] Δίαιτα ap. Thuc. alicubi non Victus, sed potius Quæ ad victum requiruntur. Ita enim accipi puto p. 262. Καὶ μὴ ἀποθανεῖν μηδένα, μήτε βιαίως, μήτε δεσμοῖς, μήτε τῆς ἀναγκαιοτάτης ἐνδείᾳ διαίτης. Δίαιτα, Victus ratio a Medicis præscripta. Sub hac autem comprehenduntur non tantum cibus et potio, verum etiam exercitatio, somnus, vigilia, et cetera, quorum moderatus usus ad valetudinem confert. Sunt autem διαίτης varia genera; alia enim λεπτὴ, unde et λεπτῶς διαιτᾷν, alia ἐσχάτως λεπτὴ, alia ἀκριβὴς, alia nom. alio appellatur. Est item δίαιτα θεραπευτικὴ, et δίαιτα ἀναληπτικὴ: quæ omnia sæpe ap. Gal. occurrunt. Videtur autem Hieron. ad hanc medicinalem, ut ita loquar, τοῦ δίαιτα signif. respexisse, cum interpr. Victum castigatum s. Victus castigationem. Ceterum, Galli hanc τοῦ δίαιτα signif. mutuati Diète et ipsi dicunt, et Faire diète, sed περὶ τῆς λεπτῆς s. λεπτυνούσης διαίτης potissimum intelligentes. Δίαιτα, Habitatio, Domicilium, Andocid. 'Επιθυμίᾳ τῆς μεθ' ὑμῶν πολιτείας καὶ διαίτης. Ubi Bud. Habitationem vel Vitam signif. ait: sed malo Habitationem s. Domicilium. Ubi tamen dicitur δίαιταν ἔχειν vel ποιεῖσθαι, possumus non solum Habitare, sed et Vitam degere interpr. vel potius Degere, sine adjectione, aut Agitare. Thuc. 1, (135.) Καὶ ἔχων δίαιταν μὲν ἐν Ἄργει, ἐπιφοιτῶν δὲ καὶ ἐς τὴν ἄλλην Πελοπόννησον. Sic locutus est ante Thuc. et Herod.; et post utrumque Plut. (1, 527.) Οὗτος ἐκ νέου παρὰ τῷ Ἄρρωνι δίαιταν εἶχε. Sic δίαιταν ποιεῖσθαι ap. Eund. pro Habitare, q. d. Habitationem facere. At vero ap. Xen. K. Π. 8, (6, 11.) in eod. loquendi genere δίαιτα est potius quod vulgo Habitaculi appellatione intelligitur; Locus sc., in quo habitatur; sed Lat. in hoc etiam sensu Habitationem dixisse compertum est: Αὐτὸς δ' ἐν μέσῳ τούτων τὴν δίαιταν ποιησάμενος, τὸν μὲν ἀμφὶ τὸν χειμῶνα χρόνον διῆγεν ἐν Βαβυλῶνι ἑπτὰ μῆνας κ. τ. λ. Latini hac in signif. Sedem etiam dicunt adeo, ut ibi non male vertatur, Cum sibi in medio sedem statuisset. Magis etiam particulari, ut ita dicam, signif. ap. Plut. (1, 412.) Εἶδεν ἐν οἰκίᾳ Δομετιανοῦ στοὰν, ἢ βασιλικὴν, ἢ βαλανεῖον, ἢ παλλακίδων δίαιταν: Symp. 4. Καὶ κατεσκευασμένον οἰκήσεσι καὶ διαίταις, κοινὸν οἰκητήριον ἀποδέδεικται τῆς 'Ελλάδος. Athen. 5. 'Η δὲ ναυκληρικὴ δίαιτα κλινῶν μὲν ἦν πεντεκαίδεκα κ. τ. λ.: ubi Bud. vertit Nauclericum conclave. Dicuntur autem et bruta suam habere δίαιταν. Aristot. de Mundo, Τὸ νηκτὸν ζῶον ἀλλόμενον, εἰς τὴν ἑαυτοῦ δίαιταν ἐκνήξεται. Hinc τὰ καθ' ὕδατος διαιτώμενα ζῶα. || E Strab. 1. affertur δίαιτα pro Immoratione, 'Αλλὰ

A ταῦτα μὲν μακροτέρας ἐστὶ διαίτης. || Apud Lat. vero semper Diæta est certa pars domus; ut Plin. Ep. E triclinio in diætam s. cœnatiunculam transitus. Mirum est vero Varronem huic voci tanquam ap. Latinos natæ etymum Latinum dedisse, cum diætam vocatam dixit, quod in ea per diem edatur. Δίαιτα, Arbitrium; ut δίαιταν ἐπιτρέψαι. Dem. Et 'Επιτρέπεσθαι τὴν δίαιταν, Lucian. Item, 'Απωθοῦμαι τὴν δίαιταν ap. Eund. (1, 254.) Non accipio delatum arbitrium, Arbiter esse nolo. Vide Bud. 151. 155. Sed quid habet commune cum præcedentibus hæc signif.? vel cum eo, quod huic vocabulo datur etymo, a δαὶς, δαιτός? De hoc certe tacent omnes: ego vero, si mihi uni tam incerta de re rumpere silentium fas est, dico tanquam divinans, δίαιταν Arbitrium appellari, quod ut medici ægrotis δίαιταν, Certam victus rationem et legem præscribunt, e qua sanitati restituantur, sic illi, quibus δίαιτα, Arbitrium, permittitur, certas litigantibus conditiones tanquam leges proponant, quibus illi obsequentes ad concor-

B diam redeant. Undecunque certe ad hanc signif. migrarit τὸ δίαιτα, eam quoque e parte nostrates mutuati sunt, cum celebres illos Germanicorum principum conventus appellant Diètes. [" Δίαιτα, per metonymiam etiam de Cœnaculo dicitur: Moschio ap. Athen. 207. sicut et Lat. Cœnationem pro Cœnaculo dicimus. Sic vero etiam συμπόσιον de Cœnaculo, ibid. 205. Δ. ἔχειν, Herod. 1, 35. 9, 82. ποιεῖσθαι, 2, 68." Schweigh. Mss. Δ. λαμβάνειν, Jambl. V. P. 264. Kiessl.: Herod. 1, 157. τῆς ζωῆς, Memno 32. ἔνδεια διαίτης, Pind. 'Ο. 2, 116. Π. 1, 182. " Thom. M. 214. Jacobs. Anim. 295. Coray Theophr. 234. Boiss. Philostr. 387. (leg. ὁριζ. ἢ δι τρ.) Xen. K. Π. 30. Mœr. 133. et n., Bibl. Crit. 3, 1, 47. Toup. Opusc. 1, 176. Zeun. Ind. Xen. Mem. Habitatio, Plut., Flamin. c. 20. Δ. τοῦ οὐρανοῦ, Toup. Epist. de Syrac. 343. Διαιτὰς σκληρὰς ἐκπονεῖν, Valck. Diatr. 143." Schæf. Mss. * Διαιτάριος, Gl. Atriensis, Lib. de Off. Proconsulis. * Διαιτάρχης· Atriensis, Lib. de Off. Proconsulis.] Hινc

C Διαιτάω, Arbitror, Sum arbiter, Plut. Camillo, 'Αποδούσης τῆς βουλῆς ἐκείνῳ τὸ κρῖναι καὶ διαιτῆσαι ταῦτα. Et cum dat. pers., Dem. Διαιτῶν ἡμῖν ὁ Στράτων, Qui nobis arbiter erat controversiæ, Bud. Interdum vero διαιτᾷν pro Conciliare et componere discordiam, itidem cum dat. Bud. 150. ex aliquot Appiani ll. [Pind. 'Ο. 9, 100. Π. 9, 121. " Ad Dionys. H. 1, 298. Boiss. Philostr. 532. Valck. ad Ammon. 63. Diæta præscripta alo, Plut. Mor. 1, 620. Arbitror, Cognosco, Toup. ad Longin. 398. Fut., Plut. 5, 20. Hutt. De augm. in h. v., ad Mœr. 122. Wessel. Herod. 154. 334. * Διαίτησις, Gl. Disceptatio, " J. Poll. 4, 177." Kall. Mss. " Abresch. Æsch. 2, 29." Schæf. Mss.] Διαιτήσιμος, Arbitrarius, ex Isæo. Ετ Διαιτητὴς, Arbiter, Aristot. et Dem. [Gl. Disceptator, Arbiter, Interventor, Elegans, Herod. 5, 95. Isæus de Meneclis Hered. p. 16. Schol. B. in Aristoph. Σ. 523. Lucian. 203. 498. 642. Dem. c. Mid. 397. c. Dionysod. 740. Jambl. V. P. 264. Kiessl. " Ad Dionys. H. 1, 402. Thom. M. 215. T. H. ad

D Plutum p. 109. ad Mœr. 133. Ammon. 41. Valck. Anim. 63. ad Lucian. 1, 253." Schæf. Mss. * Διαιτητικὸς, Schneider. Lex. * Διαιτητὸς, Gl. Διαιτητὸν, ἡ ἀπόφασις· Arbitratum.] " Διαιτὸς, Hesychio κριτής: " pro quo putarem reponendum διαιτητὴς vel διαιτητὸς, " nisi illorum ipsorum ante hoc mentionem fecisset." Ιτεμ 'Αποδιαιτῶ ετ Καταδιαιτῶ. Dicitur autem arbiter ἀποδιαιτᾷν, Absolvere, ut contra καταδιαιτᾷν, Condemnare. Dem. (1013.) "Οτε ἀπεδιῄτησέ μου ὁ διαιτητής: et, 'Αποδιαιτῆσαί μου τὰς δίκας τὸν διαιτητὴν, Absolvisse me controversiis. Bud. 13. 165. Καταδιαιτᾷν autem dicitur arbiter, cum condemnatur, Dem. (542.) Τὴν δίκην, ἣν καταδεδιῃτήκει, ταύτην ἀποδεδιῃτημένην ἀποφαίνειν, Ut arbitrium illud damnatorium in absolutorium verteret. Et ἐρήμην κατεδιῄτησεν αὐτοῦ. Et Καταδιαιτᾶσθαι pro Obtinere et vincere arbitrium. Vide Bud. 152. 201. 202. [" Καταδιαιτῶ, Tzetz. Exeg. in Il. 39, 22. Lucian. 1, 771. 3, 538. Toup. Opusc. 1, 208. Alciphro 128." Schæf. Mss. * 'Επιδιαιτάω, J. Poll. 8, 129. * 'Επιδιαίτητος,

Schneider. Lex.] Dicitur et Εὐδιαίτητος ac Δυσδιαίτητος, quæ contraria sunt. Nam Εὐδιαίτητος est Facilis arbitratu: ut Bud. interpr. Strabo 8. Τὰ μὲν οὖν τῶν ἄλλων, εὐδιαίτητα· τὰ δὲ Ὁμήρου, σκέψεως δεῖται κριτικῆς. At Δυσδιαίτητος, Arbitratu difficilis. [* Μονοδιαίτητος, unde * " Μονοδιαιτησία, Clem. Alex. 423." Kall. Mss.]

Διαιτάομαι, Vitam dego, Agito, Dego, Thuc. 2, (39.) Ἡμεῖς δὲ ἀνειμένως διαιτώμενοι, Herod. 5. Ὁρῶντες δὲ τὸν Μακρῖνον χλιδῇ καὶ τρυφῇ διαιτώμενον, Mollissime et deliciosissime vitam colere, Polit. Rursum Thuc. Τὸ παλαιὸν Ἑλληνικὸν ὁμοιότροπα τῷ νῦν βαρβαρικῷ διαιτώμενον, Vett. Gr. eod. vitæ genere, quo nunc barbaros, vitam coluisse, Eod. victu cultuque etc. Dicitur διαιτᾶσθαι et de brutis itidem pro Degere: ut, Τὰ καθ' ὕδατος διαιτώμενα ζῶα, Lucian. Aliquando vero διαιτῶμαι peculiarius ad victum refertur; ut, Μετρίως διαιτώμενοι, Xen. Qui frugi victu utuntur, Bud.: Gal. Ἀφυλακτότερον διαιτηθέντες, ἔλαθον ἑαυτοὺς εἰς ἀνίατον ἐμβάλλοντες νόσημα, Cum negligentius victus rationem instituissent. Et, Δίαιταν διαιτώμενος μοχθηρὰν, Plato Epist. Sed et pro τρέφεσθαι, Ali, de avibus Basil. dixit, Γυψὶ δὲ σύνηθες ἀπὸ νεκρῶν διαιτᾶσθαι. Idem cum accus. pro Edere, ubi de tempore ante diluvium loquens, scribit, Ἀλλὰ πάντες τὰ κύκνων διῃτῶντο, καὶ πάντα τοὺς λειμῶνας ἐπενέμετο. Sic autem et act. Διαιτῶ cum accus. pers. est Alo, Nutrio, sed certo victu, et a Medicis præscripto; unde διαιτᾷν τὸν νοσοῦντα ap. Gal. et ceteros. Idem, Διαιτήσας τὸν πυρέξαντα. Sic Plut. Catone, Θεραπεύειν καὶ διαιτᾷν τοὺς νοσοῦντας οἴκοι. Gal. rursum, Λούσαντες οὖν ἡμεῖς αὐτὸν καὶ διαιτήσαντες. Ab Eod. ad Glauc. 1. dicitur τὰ νοσήματα διαιτᾷν λεπτῶς, item ἁδρότερον: ubi Bud. διαιτᾷν esse ait Cibo reficere, Alere. Et διαιτᾶσθαι pass. signif. dicitur Qui certa illa victus ratione alitur, ap. Eund. Ἀνάγκη δὲ τοῦτον οὕτω διαιτώμενον ὡς διαιτῶσιν οἱ τὴν διάτριτον ὑμνοῦντες. [" Valck. ad Xen. Mem. 243. ad Hippol. p. 274. ad Herod. 291.: ad Lucian. 1, 253. 322. Plut. Mor. 1, 885. ad Xen. Mem. 2, 1, 24. Thom. M. 215. Jacobs. Anim. 108. Boiss. Philostr. 387. 599. 607. Ἐδιῃτᾶτο, Sylb. ad Paus. 247." Schæf. Mss.] Hinc Διαιτητικὴ τέχνη in Medicina est, q. d. Ars victus ordinatoria, Ars ordinandi victus, de qua lege Gal. [Hippocr. 405. Strabo 708.] Et comp. Ἐπιδιαίτησις e Diosc. pro Ordinatione victus.

Διαιτῶμαι, Habito, Commoror, Versor, Deversor, Thuc. 2, (14.) Ἐν τοῖς ἀγροῖς διαιτᾶσθαι. Invenitur et διαιτᾶσθαι ἐπ' ἀγροῦ. Lysias (13.) Ἐγὼ μὲν ἄνω διῃτώμην, αἱ δὲ γυναῖκες κάτω. Dem. Πρεσβυτέραν τε οὖσαν καὶ ἐν τῷ αὐτῷ διαιτωμένην. Et, Ἐν Βοιωτοῖς διῃτᾶτο, Isocr. Possumus autem alicubi h. v. vel Habito, vel etiam Dego, ut in ll. cc., interpr. Hinc Διαιτητήριον, Locus vel Pars domus, ubi habitamus, Xen. O. (9, 4.) ‖ Locus, in quo judicant arbitri, VV. LL. [Gl. Valetudinarium. " Ind. Xen. Mem. v. Παστὰς, Ind. Xen. Œcon." Schæf. Mss.] Et Ἐνδιαιτῶμαι, Inhabito, [Gl. ἐνδιατρίβω, Immoror, Herod. 8, 41. Athen. 210. Thuc. 2, 44. 86. " Toup. Emendd. 1, 218. T. H. ad Lucian. Dial. 111. ad Charit. 527. Ἐνδιαιτέομαι, Ion., Wessel. Diss. Herod. 154. ad Herod. 638. 675." Schæf. Mss.] Unde Ἐνδιαίτημα, Locus, qui inhabitatur, Habitatio, Basil. Πάντων τῶν ἐν γενέσει καὶ φθορᾷ ἐπιτήδειον ἐνδιαίτημα, [Appian. ap. Schneider. Lex. J. Poll. 1, 74. Dionys. H. 1, 29. 77. " T. H. ad Lucian. Dial. 111." Schæf. Mss. * Ἐνδιαίτησις, Plut.] Item Συνδιαιτῶμαι, Cohabito, Contubernalis sum, Plut. Lyc. Sic Chrys. Ἀγγέλοις συνδιαιτᾶται. [Gl. Commoror, Conversor. Schleusner. Lex. in V. T. * Συνδιαίτησις, Arrian. Anab. 4, 7. p. 160. Clem. Alex. 254. Joseph. A. J. 1, 1, 2. Plut. Dione 5, 172.] Hinc Συνδιαιτητὴς, Contubernalis, [Lucian. 9, 42. " T. H. ad Plutum p. 199." Schæf. Mss. At " ap. Dem. 898. 902. * Συνδιαιτητὴς, Qui pariter cum aliis arbitri officio fungitur." Seager. Mss. * " Σύνδιαιτος, συνδιαιτητὴς, Buttm. Schol. Od. A. 238. Tzetz. Chil. 5, 464." Elberling. Mss. Σύνδιαιτος, Hierocles 290. * " Συνδίαιτα, Theoph. ad Autol. 2, 28." Kall. Mss.]

A Διαιτῶμαι a Bud. exp. etiam πολιτεύομαι, sed non addito ullo exemplo. Ego autem Thuc. (7, 77.) in exemplum afferri posse existimo, ubi et accus. habet, Καίτοι πολλὰ μὲν ἐς θεοὺς νόμιμα δεδιῄτημαι, πολλὰ δὲ ἐς ἀνθρώπους δίκαια καὶ ἀνεπίφθονα. Et Ἐκδιαιτῶμαι ab hac τοῦ διαιτῶμαι signif. manasse arbitror. Loquor de ἐκδιαιτῶμαι signif. Licentiose vivo, Insolenti quodam et minime laudabili vitæ genere utor. Item, In luxum effusus sum, Luxuriose vivo; ut Bud. interpr. ap. Appian. Libyco, de Nasicæ sententia loquens in senatu: unde ἐκδεδιῃτημένος exp. etiam ἀκόλαστος. Sed ἐκδιαιτῶμαι potius cum adjectione reperio quam per se positum; ut Thuc. 1. Τά τε ἄλλα αὐτοῦ ἀνεσκόπουν, εἴτι που ἐξεδεδίῃτο τῶν καθεστώτων νομίμων, Descivisset s. Defecisset a patria disciplina, sed si vis verbi consideranda sit, intelligendum est Descivisset, δίαιταν immutando, vel ab ea discedendo. Philo autem dixit cum accus. Πρὶν ἂν ἐκδιαιτηθῇς τὰ πάτρια, Priusquam a patriis institutis desciris. Sic Idem, Ἀλλὰ πάντα τὰ τῆς ἀρB χαίας πολιτείας ἐκδεδιῃτημένους. Idem, Ὅταν εἰς ἀναρχίαν ἐκδιαιτῶνται. Qua constr. legimus et ap. Athen. 232. sed in bonam partem, Μήδεια ἤδη εἰς τὰ ἀμείνω καὶ Ἑλληνικὰ ἐκδεδιῃτημένη, q. d. Quæ mutata pristina diæta, intelligo autem, mutato pristino vitæ genere, transiisset ad meliores ritus. Idem vero et sine adjectione usus est p. 75., ubi μεταβάλλειν τὴν δίαιταν pro eod. dicere videtur. Dicitur et ἐκδιαιτᾷν act. pro Male administrare, e Suida. [Dionys. Hal. A. R. 5, 74. Philo J. 2, 366. Vales. ad Euseb. 1. p. 7. (9.) Athen. 556. " Clem. Alex. Fr. 1018. ut ego lego, Μεμακαρισμένον δὲ ὁρῶν καὶ ἐκδεδικτημένον." Routh. Mss. Max. Tyr. 163. Synes. p. 2. " Irmisch. Herodian. 4, 230. Boiss. Philostr. 387. De augm., Koppiers. Obs. 10. Valck. Diatr. 278. Wyttenb. Select. 87." Schæf. Mss.] Hinc Ἐκδιαίτησις, q. d. Discessio a diæta, Mutatio instituti vitæ in pejus. Et cum gen. Ἐκδιαίτησις τῶν πατρίων ap. Phil. Defectio a disciplina patria, ita intelligendo Defectionem ut Deficere exp. in Ἐκδιαιτᾶσθαι. Item, Vita in luC xum effusa. [Plut. Alex. 45.: 7, 919. " Ad Lucian. 1, 384. Thom. M. 640." Schæf. Mss. * Ἐκδιαιτητὴς, Theoph. Simoc. Hist. 4, 5.] Et Μεταδιαιτῶ quoque act. ap. Lucian. (1, 383.) Ἀποστὰς τῶν πατρῴων προσκυνεῖσθαι ἠξίου, καὶ δίαιταν τὴν Μηδικὴν μετεδιῄτησεν ἑαυτὸν, Suum vitæ genus Medico commutavit. Sed non dubito, quin mendose omissa sit præp. εἰς ante δίαιταν. Ceterum in VV. LL. perperam legitur Μεταδιαιτέω, similique errore Διαιτέω pro Μεταδιαιτάω et Διαιτάω. " Διαιτέομαι, Ion. pro διαιτάομαι, ut Lucian. Δίαιταν ἐδιαιτέοντο, Vitam agebant. At διαιτεῖν ap. Hes. legitur, exp. διατρέχειν et διανύειν." [Μεταδιαιτάω, Lucian. 2, 173.] At Ἀδιαίτητος Suid. exp. ἀλλότριος, et ἀήθης, [a Schneidero non agnoscitur.]

[* " Διαιτητέον, Hippocr. 347." Wakef. Mss.]

" Παραδιαιτᾶσθαι, Convivere alicui, Versari ap. aliquem, παρ' ἑτέρῳ τινὶ τρέφεσθαι." [* Προδιαιτάω, Trall. 1. p. 1.] " Προδιαίτησις, Præparatio per diætam, Diætæ præmissio," [Lucian. 3, 10.] " ΠροσD διαιτάω, Victito apud: unde Προσδιαίτησις, Victus et conversatio cum aliquo," [Schneidero susp.: Προσδιαιτάομαι, Ælian. N. A. 2, 48.]

Διαίτημα, Vitæ institutio et disciplina, Vitæ genus, quod quisque sequitur. Et διαιτήματα plur. ap. Thuc. 1. Vitæ instituta. Pro Victus ratio e Xen. et Gal. affertur. [Heliod. 90. Cor. pro ἐνδιαίτημα.]

ΔΙΔΑΣΚΩ, άξω, αχα, Doceo, Od. Θ. (488.) Ἢ σέ γε Μοῦσ' ἐδίδαξε Διὸς παῖς ἢ σέ γ' Ἀπόλλων. Xen. Ἑ. 2, (4, 10.) Τοὺς μὲν διδάξαι, τοὺς δὲ ἀναμνῆσαι ὑμῶν βούλομαι. Additur sæpe et accus. rei; ut, Τὰ συμφέροντα διδάσκειν τοὺς πολίτας, Xen. ‖ Interdum vero pro διδάσκω σε τοῦτο dicitur διδάσκω σε περὶ τούτου: ut Aristoph. N. (382.) οὐδέν πω περὶ τοῦ πατάγου καὶ τῆς βροντῆς μ' ἐδίδαξας. Interdum etiam dicitur πόσου διδάσκει, quo utitur Xen., ut Lat. Quanti docet. Sic διδάσκω μισθοῦ, Mercede doceo, Lucian. Dicitur et διδάξομαι, ac ἐδιδαξάμην signif. act., ap.

Aristoph. et Lucian. qui et jungit infin., διδάξομαί σε θρηνεῖν. || Διδάσκειν δρᾶμα, Fabulam edere in theatro aut alias publice: quod Cic. imitatus dixit Fabulam docere. Bud. 816. ex Athen. Hinc dicti Κωμῳδοδιδάσκαλοι, Τραγῳδοδιδάσκαλοι, Ὀρχηστοδιδάσκαλοι. || Διδάσκομαι, Doceor, Disco, Aristoph. N. (127.) διδάξομαι Αὐτὸς, βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον. Interdum vero Διδάσκομαι est Docendum loco, vel mando; quo sensu dicitur pater διδάσκεσθαι filium. Plato Protag. Εἰ τὰ μὲν ἄλλα διδάσκονται τοὺς υἱεῖς. Sic utuntur et Xen. ac Aristoph. ap. Bud. 762. | Διδάσκομαι, Certior fio, Edoceor, Paus. Lac. Καὶ παρὰ τὸν κριὸν ἐλθόντες διδάσκονται τὴν ἅλωσιν τῆς Σπάρτης. [Aristoph. N. 1338. Xen. Mem. 4, 4, 5. T. H. ad Plutum p. 4. Apollod. 3, 4, 4. 3, 12, 5. " Bibl. Crit. 3, 1, 57. Fischer. Ind. Palæph. Thom. M. 225. 265. Dawes. M. C. 495. Jacobs. Anth. 6, 237. Διδάσκω διθύραμβον, Herod. 11. ποιητὴν, Valck. Ep. ad Röv. xii. Diatr. 206. Koppiers. Obs. 81. Harles. ad Theocr. p. liv. Abresch. Lectt. Arist. 102. 114. Toup. Opusc. 1, 571. ad Charit. 328. Brunck. Œd. C. 919. Bottigers Progr. über Fabulam docere, p. 3. Leipz. Gel. Anz. 1795. p. 424. Casaub. Athen. 1, 68. Wolf. Proleg. 103. κυνηγὸν, Heyn. ad Apollod. 565. σοφὸν, Musgr. Iph. A. 367. Heracl. 575. El. 376. Jacobs. Anim. 228. Anth. 10, 136. 12, 90. (Ammian. Marcell. 16, 8, 10. ubi v. Wagner.) Schneider. Præf. ad Vitruv. p. lx. Opp. εἰδέναι etc. Valck. ad Herod. 239. Fabulam dicitur poëta διδάσκειν, Docere, Barthel. Voy. de J. Anach. 2, 343. 349. Casaub. ad Athen. 52. De chorodidascalo, Jacobs. Anth. 11, 384. Cum dat., Tzetz. Exeg. in Il. 5. 14. Etym. 348, 19. De constr., Musgr. Hel. 1086. Müller. ad Tzetz. 706. Conf. c. δείκνυμι, Brunck. Aristoph. 3, 21. Δ. τινά τι, Xen. Mem. 1, 2, 10. Cum infin., Villois. ad Longum 60. Δεδίδαχα, var. lect. ad Polyb. 2, 439. Διδάσκω, Διδάσκομαι, Ammon. 43. 46. Valck. Animadv. 70. ad Il. I. 394. ad Herod. 622. T. H. ad Lucian. 1, 172. Herodian. 467. et n., Thom. M. 507. Kuster. V. M. 108. Villois. ad Longum 189. Porson. Med. p. 32. Med., Brunck. Aristoph. 2, 121. Kuster. 63. Lucian. 1, 850. Leo Philos. 2. Simon. Dial. 59. Pro act., Boiss. Philostr. 204. Erudiendum curo, ad Lucian. 1, 168. Schol. ad 1, 3. T. H. ad p. xxxii. ad Timæi Lex. 83. 93. Valck. ad Xen. Mem. 250. Διδασκόμενος, cum gen., Thom. M. 184. Heyn. Hom. 7, 272. Διδάσκου, Wakef. Phil. 1387. Διδάξομαι pro διδαχθήσομαι, Pierson. ad Mœr. 13. Valck. ad Xen. Mem. 240. Callim. 292." Schæf. Mss.]

Διδάσκαλος, ὁ, Magister, proprie literarum aut morum, s. πᾶς ὁ ἐνεργῶν τι περὶ τὴν δραματοποιὸν καὶ τὴν τῶν ἐγκυκλίων χορῶν παρασκευὴν, Hesych.: Plut. Artax. Πολλοὶ ἐπὶ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτοῦ ἦσαν τροφεῖς καὶ παιδαγωγοὶ καὶ διδάσκαλοι λεγόμενοι. Lucian. (3, 223.) Διδάσκαλος τοῦ Καίσαρος. Generalius vero capitur pro Quolibet, qui rem aliquam, s. rei alicujus artem docet: et cum gen. constr. ejus rei, quæ docetur: tribuiturque aliquando etiam rebus inanimatis; ut, Διδάσκαλος τῶν κατὰ μουσικὴν, in Axiocho. Διδάσκαλος τῶν τοιούτων ἔργων. Isocr. Διδάσκαλος τοῦ μὴ ψεύδεσθαι, Xen. K. Π. 2, (3, 5.) Διδάσκαλος τούτων οὐδεὶς κρείττων τῆς ἀνάγκης. Sic, Πενία διδάσκαλος τῶν ἀρίστων, Lucian. (1, 146.) Et Chrys. Μεγάλη διδάσκαλος ἀγάπη. [Aristoph. Π. 796.: Διδάσκαλος, ἡ, Eur. Suppl. 771. Polyb. 1, 1. p. 7. Schw. Εἰς διδασκάλου, —ων, ad Greg. Cor. 45. " Ad Xen. Mem. 3, 4, 4. Jacobs. Anim. 291. Anth. 7, 205. Thom. M. 225. Poëta comicus, tragicus, aut dithyrambicus, Bergl. Alciphr. 257. Wolf. Prol. 103. Ammon. 44. ad Lucian. 1, 399. Ἡ δ., Jacobs. Anth. 12, 101." Schæf. Mss. * " Ἀντιδιδάσκαλος, Casaub. ad Athen. T. 3. p. 369." Dindorf. Mss. " Wolf. Prol. 103." Schæf. Mss. * " Ἐθελοδιδάσκαλος, Athan. 2, 107." Kall. Mss. * Ἑτεροδιδάσκαλος, unde] Ἑτεροδιδασκαλέω, Alia, et diversa ab illis, quæ ante tradita sunt, doceo, Nova doceo. 1 ad Tim. 1, (3.) Ἵνα παραγγέλλῃς τισὶ μὴ ἑτεροδιδασκαλεῖν. Utitur Basil. quoque et Chrys. et Theodor. H. E. [* Ἑτεροδιδασκαλία, Epiphan. 1, 1076. * Θηροδιδάσκαλος, unde * Θηροδιδασκαλία, Manetho 4, 245. "ad Charit. 746." Schæf. Mss. * Κακοδιδάσκαλος, unde] Κακοδιδασκαλέω, Mala doceo; ut Aristoph. Nebulæ dicuntur compositæ esse κατὰ Σωκράτους φιλοσόφου ὡς κακοδιδασκαλοῦντος τοὺς νέους Ἀθήνησι. [Sext. Emp. ap. Schneider. Lex. " Valck. Diatr. 254." Schæf. Mss. * Κακοδιδασκαλία, Epiphan. 85. 104. "Ignat. ad Philad. s. 2." Kall. Mss.] Καλοδιδάσκαλος, Qui honesta docet, [Schleusner. Lex. in N. T. * Λαθροδιδάσκαλος, unde * Λαθροδιδασκαλέω, Euseb. H. E. 4, 11. p. 100. * Μισοδιδάσκαλος, unde * " Μισοδιδασκαλία, Pallad. V. Chrys. 135." Kall. Mss. " Georg. Alex. V. Chrys. 207." Seager. Mss. * Ὁπλοδιδάσκαλος, Gl. Armidoctor, * Πονηροδιδάσκαλος, Strabo 463. * Πορνοδιδάσκαλος, Aristæn. p. 36. Abr. * Τυραννοδιδάσκαλος, Plato Theage 5. Dio Cass.] " Ὑποδιδάσκαλος, Sub-" præceptor, Qui præceptori subest in docendi offi-" cio." [" Wolf. Prol. 103." Schæf. Mss. * " Φιλοδιδάσκαλος, Timario in Notit. Mss. 9, 242." Boiss. Mss. " Georg. Alex. V. Chrys. 233." Seager. Mss. * Χαμαιδιδάσκαλος, Gl. Ludimagister, Evagr. H. E. 4, 29. Ulpian. ad Dem. pro Cor. 160. Par. Schneider. Lex. " Ad Lucian. 1, 169. ad Charit. 684." Schæf. Mss.]

Διδασκαλία, ἡ, Doctrina, Disciplina, Instructio, Xen. K. Π. 8, (7, 3.) Αὕτη γὰρ ἀρίστη διδασκαλία. Athen. 5. Θέλων ἀπὸ τῆς τῶν δουλωθέντων μοχθηρίας καὶ περὶ τὰ φαῦλα λιχνείας ἐμφανίσαι τὴν τῶν παιδευσάντων διδασκαλίαν. Plut. ad Colot. Μαθήσεις, διδασκαλίας, προλήψεις, νοήσεις. Huc pertinet διδασκαλίαν ποιεῖσθαι et διδασκαλίαν παρέχειν, pro Docere. Thuc. 2. Διδασκαλίαν ποιούμενος μὴ περὶ ἴσου ἡμῖν εἶναι τὸν ἀγῶνα: ibid. Καὶ ὅσα ἡμάρτομεν πρότερον, νῦν αὐτὰ ταῦτα προσγενόμενα διδασκαλίαν παρέξει, Documento erunt. [" Διδασκαλίαι sigillatim dicuntur Commentarii de Fabulis in scenam commissis. Vide Casaub. Animadv. ad Athen. 6, 235." Schweigh. Mss. " Plut. Pericle 281. HSt. Cimone 884." Seager. Mss. " Phrynich. Ecl. 212. Simonid. 52. Dioscor. 28. et Jacobs. Callim. 1, 470. Bibl. Crit. 2, 3, 42. Bentl. Opusc. 20. Herodian. 475. Valck. Phœn. p. 371. Böttiger quid sit etc. 1. p. 3. Herod. 749. et n." Schæf. Mss. Aristot. Poët. 19, 6. Anal. 1, 500. Plut. Cimone 8.]

Διδασκαλικὸς, q. d. Magistralis, aut Doctorius; ut λόγοι, Xen. βακτηρία, Naz. ῥήματα, Gaz. 4. Et Hermog. Διδασκαλικώτερον γὰρ ἐσπούδασα τὰς τέχνας ἀφηγήσασθαι, Modo magis præceptorio artes tradere. Et neutr. τὸ διδασκαλικὸν, Docendi modus s. ratio. Plato de LL. || Qui docendi artifex est et peritus. Bud. e Plat. Gorg. (29.) Οὐκ ἄρα διδασκαλικὸς ὁ ῥήτωρ ἐστὶν, ἀλλὰ πειστικός. Sic Aristot. Metaphys. 1. Ἔτι δὲ ὑπολαμβάνομεν τὸν ἀκριβέστερον καὶ τὸν διδασκαλικώτερον τῶν αἰτίων, σοφώτερον εἶναι περὶ πᾶσαν ἐπιστήμην: [Eth. 7, 8. " Jacobs. Anth. 10, 255. Heyn. Hom. 5, 159. Διδασκαλικὰ, Titulus libri, Gell. N. A. 1, 4. Bip. Valck. Phœn. p. 371." Schæf. Mss.] Hinc adv. Διδασκαλικῶς, Modo doctorio, More eorum, qui docent in scholis; ut δ. ὑποδεικνύειν ap. Polyb. Fr. [Tzetz. in Fr. Orph. p. 496. Herm., Plato Crat. 388. Eust. Il. Z. 152.]

Διδασκάλιον, τὸ, Merces docendi, Bud. Præmium, quod discipulus magistro doctrinæ nomine reddit, Plut. Alex. Καλὰ καὶ πρέποντα διδασκάλια τελέσας αὐτῷ: (9, 402.) Ἕλλησι Πέρσαι διδασκάλια ταύτης ὀφείλουσι τῆς ἀκολασίας. [Herod. 5, 88. Xen. Equit. 11, 5. n. " Ad Herod. 399. Plut. Mor. 1, 570. ad Charit. 250." Schæf. Mss.]

Διδασκαλεῖον, τὸ, Locus ubi docetur, Gymnasium, Schola, Thuc. Διδασκαλεῖον παίδων. Xen. K. Π. (1, 2, 15.) Δικαιοσύνης διδασκαλεῖα: (1, 2, 6.) Παῖδες εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶντες διάγουσι μανθάνοντες δικαιοσύνην. Herodian. 2, (4, 18.) Εἰς τὰ συνήθη προϊόντα διδασκαλεῖα καὶ γυμνάσια. Synes. Οὐδὲ διδασκαλεῖον ἤνοιξα. [Ad Greg. Cor. 651. " Böttiger quid sit etc. 1, 14. Ammon. 148. ad Charit. 250. ad Herod. 749. Præmium, quod magistro datur, Valck. Phœn. p. 18. Conf. c. διδασκαλία, ad Dionys. H. 3, 1332." Schæf. Mss.]

[* Συνδιδάσκαλος, unde * " Συνδιδασκαλίτης, Ignat.

Ep. ad Eph. s. 3." Kall. Mss. "Thom. M. 208." A
Schæf. Mss.]

¶ Δίδαγμα, τὸ, Documentum, Aristoph. N. (668.) Ὥστ' ἀντὶ τούτου τοῦ διδάγματος μόνου, Διαλφιτώσω σου κύκλῳ τὴν κάρδοπον. Xen. Ἱπ. (9, 10.) Εἰδέναι δὲ χρὴ ὅτι δίδαγμά ἐστι καὶ τῷ ποππυσμῷ μὲν πραΰνεσθαι, κλωσμῷ δὲ ἐγείρεσθαι. [Jambl. V. P. 52. Kiessl., Eur. Belleroph. Fr. 22. Moschus 6, 7. p. 377. Valck.] Δίδαξις, εως, ἡ, Doctrina, i. e. Ipsa docendi actio, Greg. Τροπὴ γάρ ἐστιν ἡ δίδαξις, [Eur. Hec. 600.]

[* "Διδακτέος, Docendus, Priscian. de xii. Vers. Æn. 2, 20." Elberling. Mss. Diod. S. 1. p. 56. Lucian. 1114.]

[* Διδακτὴρ, Schleusner. Lex. in V. T. unde] "Διδακτήριον, Documentum, Hippocr. de Victu in "Morb. acut. (372, 44.) Ταῦτ' οὖν ἡγοῦμαι μέγιστον "δ. (35.) Ἐπικαιρότατόν ἐστι δ." [* "Διδάκτρια, Pseudo-Chrys. Serm. 5. T. 7. p. 244." Seager. Mss. * Διδακτὴς, unde * Ὁπλοδιδακτὴς, Gl. Campidoctor.]

Διδακτὸς, Doctus, Jo. 6, (45.) Καὶ ἔσονται πάντες διδακτοὶ θεοῦ: pro quo alibi θεοδίδακτοι: διδακτὸς B μισθοῦ, Mercede doctus. || Διδακτὸν autem de re aliqua dictum, est Quod doceri potest. Eur. Hipp. (79.) Ὅσοις διδακτὸν μηδὲν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει Τὸ σωφρονεῖν εἴληχεν εἰς τὰ πάνθ' ὅμως, Quibus, quod doceri possit, nihil est. Isocr. c. Soph. Μηδεὶς οἰέσθω με λέγειν ὡς ἔστι δικαιοσύνη διδακτόν. Item Quod disci potest. Plut. (6, 369.) Τὰ μὲν διδακτὰ μανθάνω, τὰ δ' εὑρετὰ ζητῶ. || Διδακτὸν est item Quod docere licet, Docendum, Soph. Tr. (64.) δίδαξον μῆτερ, εἰ διδακτά μοι, Plut. (8, 669.) Μόνοις ἐστὶ ῥητὰ καὶ διδακτὰ τοῖς μυουμένοις ἡμῖν τὴν τριετερικὴν παντέλειαν, Solis dicenda sunt et docenda. [" Markl. Suppl. 913. Valck. Hipp. p. 173. ad Herod. 550. Toup. Opusc. 1, 578. Διδακτὸς, fem., Simon. Dial. 84. 99." Schæf. Mss. * Διδακτῶς, Cyrill. Alex. 2 in Jo. 1. p. 115., 6. p. 223.] Hinc Διδακτικὸς, i. q. διδασκαλικὸς in posteriori signif., h. e. Aptus ad docendum, Docendi artifex et peritus, 1 Tim. 3, (2.) Νηφάλιον, σώφρονα, κόσμιον, φιλόξενον, διδακτικόν. Ἀδίδακτος, ὁ, ἡ, Indoctus, Phocyl. (13, 83.) Οὐ χωρεῖ μεγάλην διδαχὴν C ἀδίδακτος ἀκούειν. || Ἀδίδακτον etiam dicitur Quod aliquis ab alio doctus non est; prope i. q. αὐτοδίδακτον: ut, Ἀδίδακτον τῆς φύσεως δῶρον, Lucian. Hist. Scrib. [Athen. 6. p. 270. δρᾶμα, Orph. A. 75. Hippocr. de Alim. 382, 34. Cyrill. Alex. in Jo. 14. Basil. Hom. 9. "Heliodori Epigr." Schæf. Mss. * "Ἀδιδάκτως, Chrys. in Ep. ad Rom. Serm. 26. T. 3. p. 211." Seager. Mss.] "Ἀρτιδίδακτος, Non ita "pridem doctus s. edoctus, Qui nuper s. recens di- "dicit, Appian. B. C. 3. Τῶν Ἑλληνικῶν ἀ. ὤν." Αὐτοδίδακτος, ὁ, ἡ, Qui sua ipsius industria rem aliquam didicit, quasi a seipso doctus, Od. X. (347.) Αὐτοδίδακτος δ' εἰμὶ, θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας Παντοίας ἐνέφυσεν: dicit se a nullo magistro doctum Dei afflatu et instinctu canere. Sic Xen. paupertatem σοφίαν αὐτοδίδακτον appellavit: sic et in Epigr. αὐτοδίδακτος Ἄρης dicitur. || Αὐτοδίδακτος, inquit Bud., Suapte natura aliquid faciens, ut cum lætabundus rubescit. [" Wakef. S. C. 4, 31. Marcus Arg. 21. ad Dionys. H. 2, 873. ad Timæi Lex. 141. D Toup. Opusc. 2, 242." Schæf. Mss.] Unde Αὐτοδιδάκτως idem Bud. exp. Naturæ instinctu. [* Δυσδίδακτος, Hippocr. Epist. 1283, 10. * Εὐδίδακτος, Gl. Docilis, Docibilis, Diod. S. 2. p. 82. J. Poll. 9, 161. * Νεοδίδακτος, Lucian. 47. " ad 1, 418. T. H. ad Dial. 112." Schæf. Mss. * Παντοδίδακτος, Lactant. Inst. 1, 7, 9. Schneider. Lex. Supplem. * "Πολυδίδακτος, Const. Apost. 2, 5." Kall. Mss. * Ὠκυδίδακτος, Crinagor. 27.]

Δίδακτρον, τὸ, Præmium, quod magistro doctrinæ nomine redditur, i. q. διδασκάλιον, Minerval, Lat.

Διδαχὴ, ἡ, Doctrina, Instructio, Admonitio, Thuc. 1, (120.) Οὐχὶ διδαχῆς δέονται ὥστε φυλάξασθαι αὐτούς: 4. Διδαχὴν ἅμα τῇ παρακελεύσει ἐποιούμην: quo sensu paulo post dicit, Ὑπομνήματι καὶ παραινέσει τὰ μέγιστα πείθειν. Et non multo post, Διδαχὴ ἀληθὴς προσγενομένη περὶ αὐτῶν, ἐθάρσυνε μᾶλλον τοὺς ἀμυνομένους. [Herod. 5, 70. " Conf. c. διαδοχὴ, ad Dionys. H. 1, 243." Schæf. Mss.]

Ἀναδιδάσκω, Redoceo, Iterum doceo, aut Perdoceo, ut ἀνὰ sit ἐπιτατικὸν, Philo de Mundo, Φθόνος δὲ οὐδεὶς ἀναδιδάσκειν. Utitur et Aristoph. Π. (563.) Et in pass. ap. eund. Phil. V. M. 2. Ἐάν τε Ἕλληνες τὴν Χαλδαίων ἀναδιδαχθῶσιν, Didicerint. [" Cf. Blomf. Præf. ad Pers. p. xxiv." Boiss. Mss. Heind. ad Plat. Hipp. Maj. 49. 176. Herod. 8, 63. Philostr. V. A. 6, 11. Philo de Colendis Parentibus p. 11. Bekk. Anecd. 1, 390. " Wakef. S. C. 4, 6. Argum. Aristoph. B., Cattier. 65. Diod. S. 2, 518. ad Herod. 647. Wolf. Prol. 153." Schæf. Mss. * "Ἀναδίδαξις, Glossator ad Nicet. Eugen. 5, 59." Boiss. Mss. * Ἀναδιδακτέον, Gl. Allegendum. * Ἀναδίδακτος, unde * Εὐαναδίδακτος, M. Anton. 1, 7. v. nott. * Ἀντιδιδάσκω, Aristoph. Σ. 1410. Appian. B. C. 5. p. 1087. "Philipp. 30." Schæf. Mss.] Ἀποδιδάσκω, Dedoceo, Contrarium simplici διδάσκω, Doceo; nam hic ἀπὸ denotat στέρησιν, ut loquuntur Gramm., sicut in ἀπομανθάνω, Dedisco. [" Parthen. p. 15." Kall. Mss. * Ἀποδίδακτος, " Thom. M. 744." Schæf. Mss. unde * Δυσαποδίδακτος, Joseph. A. J. 16, 2, 4. * Αὐτοδιδάσκομαι, Synes. 126. " Reiz. Belg. Gr. 632." Schæf. Mss. * Διαδιδάσκω, Schleusner. Lex. in V.T.] Ἐκδιδάσκω, Edoceo, Bud. ex Antiphonte (711.) Ὁ γὰρ χρόνος καὶ ἡ ἐμπειρία τὰ μὴ καλῶς ἔχοντα ἐκδιδάσκει τοὺς ἀνθρώπους. Et in pass. Edoceor s. Disco; ut, Ἐκδιδάσκομαι τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν, Lingua Græca imbuor. || Sicut autem διδάσκομαι exp. Instituendum s. Docendum loco vel curo, sic hoc ἐκδιδάσκομαι quoque redditur Edocendum loco, Edocendum curo; ut Eur. Med. (295.) Χρὴ δ' οὔποθ', ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ, Παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς. [" Porson. Hec. p. xlix. Ed. 2. Med. p. 32. ad Cornel. Nep. 367." Schæf. Mss. * "Ἐκδιδακτέον, Tzetz. App. Chil. p. 260." Elberling. Mss. * Ἐκδίδαγμα, Eur. Ion. 1419.] Unde Ἐπεκδιδάσκω, Amplius doceo et demonstro, Plut. (1, 368.) Κελεύοντες αὐτοῦ ὅπως ἕκαστον ἔχει καὶ πρὸς ἣν κεῖται διάνοιαν, ἐπεκδιδάσκειν καὶ σαφηνίζειν. Plato Protag. (c. 49. p. 328.) Πλὴν σμικρόν τί μοι λοιπὸν, ὃ δηλονότι Πρωταγόρας ῥᾳδίως ἐπεκδιδάξει, quod insuper ipse explicabit, ἐπειδὴ καὶ τὰ πολλὰ ταῦτα ἐξεδίδαξε. Hæc Bud. [" Wakef. Trach. 560." Schæf. Mss. * Προεκδιδάσκω, Jambl. V. P. p. 43. "Themist. Or. 32. p. 358." Boiss. Mss. * Προσεκδιδάσκω, Dio ap. Schneider. Lex.] Ἐνδιδάσκω, Doctrina imbuo, [" Sapient. 8, 8." Kall. Mss. " Ms. Par. in Arriani Indicis c. 7." Schweigh. Mss. * Ἐπιδιδάσκω, Xen. K. Π. 1, 3, 17. * Προσεπιδιδάσκω, Clem. Alex. 825. * Καταδιδάσκω, Schleusner. Lex. in V. T. * Λαθροδιδάσκω, verbum nihili, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 623.] Μεταδιδάσκω, Dedocens priora, nova doctrina erudio; μετὰ enim, ut Bud. docet, τὴν ἀπό τινος εἰς ἕτερον μεταλλαγὴν δηλοῖ, ut in μεθαρμόζω. Plut. (9, 134.) Τὸ γὰρ, πόλις ἄνδρα διδάσκει, κατὰ Σιμωνίδην, ἀληθές ἐστιν ἐπὶ τῶν ἔτι χρόνον ἐχόντων μεταδιδαχθῆναι καὶ μεταμαθεῖν μάθημα, διὰ πολλῶν ἀγώνων καὶ πραγμάτων μόλις ἐκπονούμενον. [" Χαλεποῦ δὲ ὄντος τοῦ διδάσκειν, τῷ παντὶ χαλεπώτερον τὸ μεταδιδάσκειν, Dio Prus. Orat. 11." Gataker. Mss. Philostr. 1, 16. * "Παραδιδάσκω, Iren. p. 31." Kall. Mss.] Προδιδάσκω, Prius doceo, Thuc. 2. Μὴ προδιδαχθῆναι μᾶλλον λόγῳ πρότερον ἢ ἐπὶ ἃ δεῖ ἔργῳ ἐλθεῖν, Non doceri prudenti oratione prius quam accedamus reipsa ad ea, quæ oportet. Philo V. M. 1. Παραλαβὼν τὰς ἀγέλας ἐποίμανε, προδιδασκόμενος εἰς τὴν ἡγεμονίαν, In quo ad imperium prædocebatur. Med. etiam pro act. usurpatur, Aristoph. Π. (687.) Ὁ γὰρ ἱερεὺς αὐτοῦ με προὐδιδάξατο. [" Plato Euthyd. 280. Bas. 1." Seager. Mss. " Doceo simpl., Brunck. Aristoph. 2, 106. Heind. ad Plat. Gorg. 145.: Ruhnk. ad Xen. Mem. 219. Poët. Gnom. 199. ad Lucian. 1, 498." Schæf. Mss. * Προσδιδάσκω, Gl. Addoceo. " Ad Lucian. 1, 498." Schæf. Mss. * Συνδιδάσκω, Schneider. Lex. * Ὑποδιδάσκω, Schleusner. Lex. in V. T.]

¶ Διδασκέω, i. q. διδάσκω, Hesiod. (Ἔ. 1, 64.) αὐτὰρ Ἀθήνη Ἔργα διδασκῆσαι. [Διδασκήσαιμι, Hom. H. in Cer. 144. cf. Orig. c. Cels. 4. p. 188.]

" ΔΙΔΥΜΟΣ, Geminus, Duplex, Od. T. Αὐλοῖσιν

" [illegible] D[illegible]icibus fistulis, Soph. διδύμαιν χε-" [illegible] D[illegible] manuum: Ægisthi nimirum et Cly-" [illegible]. Greg. Naz. ἡ δίδυμος ἀκτὶς, Geminus r[illegible]. [illegible] ap. Suid. de Furca: ut-" [illegible] et bicorni ligno. Item δίδυμοι dicun-" tur D[illegible], qui uno partu editi sunt: ut Il. Ψ. (641.) " [illegible] filiis, Οἱ μὲν ἔσαν δίδυμοι. Ita " [illegible] accipiunt: alii autem simpliciter pro " [illegible] quod est probabilius: nam, ut sequitur, eo-" r[illegible] ἔμπεδον ἡνιόχευεν, ὁ δ' ἄρα μάστιγι κέ-" [illegible], [illegible]que vincebant, alias palmam non repor-" t[illegible], si alter alteri non adfuisset. Itidemque Ca-" st[o]r et Poll. vocantur δίδυμοι et a poëtis et ab " astronomis. Aratus, Κρατὶ δὲ, sc. ὕπο φέρονται, οἱ " δίδυμοι. Pro quo Cic. Et natos geminos invises " sub caput arcti. Et Festus Avienus, ipsius autem " Subjectos capiti geminos tibi cernere fas est. Pu-" taturque hæc signif. præ ceteris esse propria: δι-" δ[illegible] nomine vocatis iis, qui δισσοὶ τῆς γαστρὸς " [illegible], s. συν ἑτέροις, uno nimirum eodemque " partu. Alioqui et οἱ ὄρχεις, Testes, honestiore, ut " ait Gal., vocab. δίδυμοι appellantur, quia gemini " sunt. Unde διδύμων σκληρίαι, et διδύμων φλεγμοναὶ " ap. Diosc. Itemque Didymo quidam tibicen per jo-" cum ἐκ τοῦ ὀνόματος κρεμασθῆναι dicitur, pro ἐκ τῶν " δι[illegible]μων, E testibus," [Diog. L. 6.] " Sed et in ce-" rebro δίδυμοι s. διδύμια dicuntur, de quibus in Γλού-" τια. Dicitur porro et NEUTR. Δίδυμα, de Gemino " partu, s. Gemina prole uno partu edita. Plut. Con-" sol. ad Apoll. Τὰ γὰρ δίδυμα τὴν ὁμοιότητα μάλιστα " παρεμφαίνει. At FEM. Διδύμη dicitur Radix ejus " herbæ, quæ et ὄρχις nominatur, Gal. Lex. Hippocr. " vide Intern. Aff. c. 32.) Traditur enim herba illa " habere radicem βολβοειδῆ, διπλῆν, ὀρχιδίοις ὁμοίαν. " Unde ET Διδύμιος s. Διδύμιον nominatur. Hes. enim " διδύμιον ῥίζα afferens, dicit Herbæ genus esse, quæ " ὄρχις etiam nominatur. Alioqui Διδύμη est etiam " Nom. unius Æolidum Insularum, ἀπὸ σχήματος ei " inditum: nam διττή πως φαίνεται. Etym. Ceterum " a δίδυμος COMP. Διδυμόθροος ἠχὼ ap. Nonn. (J. " 0, 83) pro Duplex sententia: utpote duplici voce " resonans. ET Διδυμόχροος, Bicolor, Qui gemini " coloris est. A plur. δίδυμοι, s. δίδυμα, COMP. Διδυ-" μοτόκος, Geminos pariens, Geminam prolem partu " edens. UNDE Διδυμοτοκέω, Geminos pario. Cujus " pass. part. διδυμοτοκούμενοι, Qui gemini uno partu " eduntur. ET Διδυμοτοκία, Geminorum partus. " Affertur ETIAM Διδυματόκος pro διδυμοτόκος, Ge-" minos pariens, enixa. ITIDEMQUE Διδυματοκέω " pro διδυμοτοκέω, Geminos pario. Præterea a δίδυ-" μος est SUBST. Διδυμότης, Duplicitas, Gemina na-" tura, Geminitas, aliis Geminatio. ITEM Διδυμά-" ονες inde dicuntur, iid. qui δίδυμοι, Gemini s. Ge-" melli, Gemina proles uno edita partu. Il. Π. " (672.) Ὕπνῳ καὶ θανάτῳ, διδυμάοσι: fingitur enim " somnus esse frater et imago mortis: E. (548.) Ἐκ " δὲ Δι[ο]κλῆος διδυμάονε παῖδε γενέσθην, Κρήθων Ὀρ-" σίλοχός τε. Ubi simpl. etiam pro δύο accipi po-" test, ut δίδυμοι quoque accipi supra docui: dicunt " enim Tragici διδύμους ἀνεψιούς, διδύμων πελάγεων, " pro δύο, ut et Lat. poëtæ Duplices et Geminos pro " Duos. Itemque in sing. διδύμην Ἐριννῦν, Duplicem " s. Geminam Erinnyn, pro Duas Erinnyes. Nonn. " sane διδυμάονες ἰχθύες dixit pro δύο ἰχθύες, Duo " pisces. Denique inde est VERB. Διδυμεύω, Geminos " s. Gemellos habeo, Geminam habeo prolem: ut in " Cant. Cantic. 4. Ἀγέλαι τῶν κεκαρμένων, πᾶσαι " διδυμεύουσαι. AT Διδυμαῖος et Διδυμεὺς Jupiter et " Apollo dicuntur ἀπὸ τῶν ἐν Μιλήτῳ Διδύμων, Etym. " NAM Δίδυμα, τα, Locus in Mileto fuit Jovi et " Apollini sacer, ubi et oracula s. responsa consu-" lentibus dabant. Steph. B." [Διδύμη, Strato Epigr. 41. Nonnus. Αὐλοῖσιν ἀείδειν, Theocr. Epigr. 5. Tibia dextra et sinistra. Δίδυμνος pro δίδυμος, Pind. O. 13, 3[illegible]. cf. 3, 63. * Διδυμογενὴς, Eur. Hel. 205. * Διδυμ[illegible]ς, unde * Διδυμογονία, Procli Paraphr. Ptol. 4, 6. p. 264. * Διδυμόζυγος, Nonn. D. 15, 21. 34. p. 856. * Διδυμόζυξ, 21, 210. * Διδυμόκτυπος, 20, 307.; 36, 12. p. 894. Διδυμοτόκος, Aristot. H. A. 6, 19. " Διδυματόκος, Schol. Theocr. 1, 25." Boiss. Mss. Orph. in Laton. 1. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 660. Διδυμοτοκέω, Hippocr. 205. Aristot. H. A. 6, 19. Διδυμόχροος, διδυμόχρους, διδυμόχρως, Nonn. D. 21, 212. (p. 492.) " Musæus 59. Διδυμότης, Eust. 120, 17." Seager. Mss. Plato Philebo 2. p. 57. Lobeck. l. c. * " Διδυμαῖον, Apollinis templum, Clem. Alex. 13, 28. * Διδύμιον, pro eod., Euseb. P. E. p. 45." Kall. Mss. " Διδυμεὺς, Orig. c. Cels. 1, 74." Routh. Mss. * Διδυμάνωρ, Æsch. S. c. Th. 851. διδυμάνορα κακὰ, pro διδύμων ἀνδρῶν κακά. * Διδυμόω, Gl. Gemino. * Διδυμήϊος, Opp. K. 3, 283.: Gal. 4, 502. Τινὲς τὰ μὲν ὁμιλοῦντα τῷ * κωναρίῳ σώματα διδύμια καλοῦσι, τὰ δ' ἐφεξῆς αὐτῶν γλούτια. " Δίδυμος, Valck. Phœn. p. 312. Toup. Opusc. 1, 174. Jacobs. Anth. 7, 407. 10, 10. Heyn. Hom. 5, 105. 8, 481. 482. 6, 252. Markl. Iph. p. 283. Wakef. Ion. 191. Brunck. Aristoph. 1, 76. Δίδυμοι, Testiculi, Jacobs. Anth. 8, 217. 9, 286. Plut. Alex. 136. Schm. Toup. in Schol. Theocr. 209. Διδυμάων, Heyn. Hom. 5, 105. 7, 253. 8, 481. Διδυμεὺς, Ruhnk. Ep. Cr. 279. Διδυμεύω, Villois. ad Longum 145. Διδυματόκος, Apollod. 235. Heyn. 709. Theocr. 1, 25. ad Charit. 225. 288. ad Callim. 1, 4. Wakef. Alc. 599. Eum. 948. Jacobs. Anth. 9, 146. Ruhnk. ad Rutil. 95. Heyn. Hom. 5, 105. Διδυματοκῶ, Schneider. ad Aristot. H. A. 482. Διδυμητόκος, Santen ad Callim. H. in Ap. 54. Διδυμοτόκος, ad Callim. 1, 53. Villois. l. c. Διδυμόχροος, Wakef. S. C. 4, 66." Schæf. Mss.] " Ἐπιδιδυμὶς, in-" quit Gorr., est Propria et intima testium tunica, et " illis omni e parte contigua, dura, crassa, et admo-" dum valida. Ejus supernæ parti vena atque arte-" ria, sanguinem spiritumque testi deferentia, inse-" runtur, et multi ab iis ramuli intra testis corpus " pervadunt. Huic alia tunica superposita est, ἐρυ-" θροειδὴς dicta, non ead. modo, verum totum etiam " testem comprehendens. Dicitur ἐπιδιδυμὶς, quod " testiculo, quem δίδυμον vocant, superinducta est. " Male quidam eo nom. Testiculi quoddam caput et " veluti efflorescentiam signif. putant: nominibus " manifesto abutentes, id enim παραστάτης vocatur, " et ob id in errorem lapsi, quod existiment τὴν ἐπι-" διδυμίδα ead. ratione dici, qua τὸ ἐπίθυμον et τὸ " ἐπίθυμβρον. Ita Gorr. veruntamen et Gal. de Se-" mine, 1. ἐπιδιδυμίδα esse ait μόριον ἐπικείμενον " κατὰ κεφαλὴν ὄρχεως. Necnon in Lex. Hippocr. " annotat Idem, μήτρην Hippocrati esse κάλυμμα καὶ " οἷον ἔλυμά τι, quæ ἐπιδιδυμὶς vocetur: esse autem " κιρσώδη τινὰ ὄγκον κατὰ τὴν κορυφὴν ἐπικείμενον τῷ " διδύμῳ. SED ET Ἐπιδίδυμον VV. LL. esse dicunt " Tertium vas spermaticum, Lat. Seminarium di-" ctum." [* " Ἑπτάδυμος, pro * Ἑπταδίδυμος, Strabo 15." Schneider. Lex.]

ΔΙΔΩΜΙ, a Διδόω, de quo infra, Dono, Do, Od. Ω. (273.) Χρυσοῦ μέν οἱ δῶκ' εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα. Dixerat autem proxime præcedente versu, Καί οἱ δῶρα πόρον ξεινήϊα οἷα ἐῴκει. Addidit alicubi particip. φέρων pleonasticum, ut P. (345.) Δὸς τῷ ξείνῳ ταῦτα φέρων. Thuc. autem 290. dixit Κομίσας γὰρ ἂν ἔδωκεν. Sunt correlativa διδόναι et λαμβάνειν, in Prov. Δός τι καὶ λάβε τι. Thuc. 1. Ταύτης γὰρ ἦρχε τῆς χώρας, δόντος βασιλέως αὐτῷ. Plut. Themist. Ἐκείνῳ δὲ σοφίας ἀριστεῖον ἔδοσαν. Xen. K. Π. 4, (6, 2.) Δίδωμί σοι ἐμαυτὸν δοῦλον καὶ σύμμαχον: 6, (1, 25.) Φίλον σοι ἐμαυτὸν δίδωμι καὶ θεράποντα καὶ σύμμαχον. Alibi observavi additum infin. εἶναι in simili loquendi genere, ut K. 'A. 7, (3, 15.) Ἐγὼ δέ σοι, ὦ Σεύθη, δίδωμι ἐμαυτὸν καὶ τοὺς ἐμοὺς τούτους ἑταίρους, φίλους εἶναι πιστούς. Eund. infin. addidit et Lucian. Ἐγὼ ἐκείνην ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι. Dem. autem dixit, Δωρεὰν δοῦναί τινι, Donationem conferre in aliquem. Jungunt vero et alium infin., Δίδωμί σοι τοῦτο ἔχειν, vel ταῦτα: quod imitatus Virg. dixit Æn. 5. Loricam, quam Demoleo etc. Donat habere viro. Habetur et Dat ferre, ab eod. Poëta ibid. dictum, et argenti magnum dat ferre talentum. Sed ille ex uno loco genus loquendi, ex altero sententiam accepit, quantum quidem meminisse possum. Nam Il. O. (532.) legitur, Ξεῖνος γάρ οἱ ἔδωκεν ἄναξ ἀνδρῶν Εὐφήτης Ἐς πόλεμον φορέειν, δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρήν; ubi habes qui-

dem *illud* Tutamen in armis, sed non item illud, Donat habere. Sed et hoc considerandum est, paulo aliam esse τοῦ φορέειν signif. in isto Hom., quam τοῦ Ferre in illo Virg. || Junctum accus. interdum, interdum infin. exp. etiam Concedo, Permitto. Synes. Ταῖς αἰτήσεσιν αὐτοῦ δέδωκα τὸ πᾶσιν ἀκριβῶς ἐπεξελθεῖν. Idem, Καὶ εἴ μοι δίδως εἰπεῖν πάτερ σεβασμιώτατε. || Interdum infin. jungitur, alio etiam modo, non addito sc. accus., ut in votis, Il. Γ. (351.) Ζεῦ ἄνα, δὸς τίσασθαι, ὅ με πρότερος κάκ' ἔοργε. Sic Xen. K. Π. 6, (4, 4.) Ἀλλ' ὦ Ζεῦ μέγιστε, δός μοι φανῆναι ἀξίῳ μὲν Πανθείας ἀνδρί: at (5, 1, 12.) præcedit αἰτοῦμαί σε, Ἀλλ', ὦ Ζεῦ μέγιστε, αἰτοῦμαί σε, δός μοι τοὺς ἐμὲ τιμῶντας νικῆσαι εὖ ποιοῦντα. Possem autem similem τοῦ Da usum in hoc quoque loquendi genere ex eod. illo poëta, necnon et aliis afferre, si necesse putarem esse. Ceterum citatur ex eod. Xen. K. Π. Δίδωμι ὑμῖν βουλεύσασθαι, pro Do vobis consultandi facultatem, vel Do tempus consultandi. || De fem. dictum, Do nuptum, s. nuptui, in matrimonium, Il. Λ. (226.) δίδου δ' ὅ γε θυγατέρα ἥν. Od. O. (366.) Τὴν μὲν ἔπειτα Σάμηνδε δόσαν, καὶ μυρί' ἕλοντο, Illam nuptum dederunt ap. Samen. Sic Thuc. 2. Ἀδελφὴν ἑαυτοῦ δώσειν. Sed et ipsa ap. Hom. dicit Il. T. (291.) Ἄνδρα μὲν, ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ. Herod. quoque dicit, Ἐδίδοσαν καὶ ἤγοντο ἐξ ἀλλήλων, pro Ultro citroque matrimonia contrahebant, q. d. Dabant in uxores, et vicissim uxores ducebant. Plut. autem Solone addidit πρὸς γάμον, Δοθῆναί τινι πολιτῶν πρὸς γάμον. || Do, i. e. Trado, Offero, Porrigo, Herodian. 1, (17, 17.) Εἰώθει γὰρ αὐτὴ κιρνᾶναί τε καὶ διδόναι τὴν πρώτην πόσιν, i. e. Primum illi miscere atque offerre poculum, Politian.: Plato Prot. Οὕτω τὸ γραμμάτιον διδόασι, Tabellam porrigunt. Et διδόναι εἰς χεῖρας, Aristoph. Tradere in manus. Exp. et aliis modis pro diversa accus. signif., ut παραγραφὴν ὁ νόμος δίδωσι, Liban. Lex illi concedit, permittit, indulget, Bud. interpr. Idem ap. Aristot. de Mundo, Τὴν δύναμιν εἰς τὰ συνεχῆ δίδωσι, Immittit. At διδόναι τὸν ὅρκον, Dem. ad Bœot. Deferre jusjurandum. Διδόναι πίστιν, vide Πίστις, et Διδόναι λόγον, λόγῳ, vide Λόγος. || Dedo, Thuc. 2. Διδόασιν ἑαυτοὺς Ἀκαρνᾶσι. || Δίδωμι κακὸν etiam dicitur, a Dem. quoque, pro Malum infero. Sic πληγὰς δίδωμι, Verbera infligo, Plato de LL. Sumtus est autem ex Hom. et hic τοῦ δίδωμι usus; legimus enim Il. A. (96.) ἄλγε' ἔδωκεν. Sed et inversa constr. Od. P. (567.) ὀδύνῃσιν ἔδωκεν. Et T. (167.) ἦ μέν μ' ἀχέεσσί γε δώσεις. At διδόναι δίκην, τιμωρίαν signif. habent pass., ut Lat. *Dare* pœnas. Tale est et διδόναι εὐθύνας, quod vide in Εὐθύναι. || Δίδομαι pass. act. signif. sequitur magna e parte. Dixit autem Herodian. 8, (5, 18.) Ἐδίδοντο τῷ ῥεύματι, i. e. ad verbum, Dabantur flumini pro Projiciebantur in flumen. Quam projiciendi signif. habet Dare quoque, cum dicitur, Præcipitem dare. Sed et in aliis quibusdam loquendi generibus tale quid signif. " Δώω, pleon. " poët. pro δῶ: itidemque δώῃ, δώῃσι pro δῷ, δοίη, " plur. δώωσι pro δῶσι. Il. A. Εἰ δέ κε μὴ δώωσι, " Non dederint, Hesiod. κἂν μέγα δώῃ. Δώομεν, " Ion. s. poët. pleon. τοῦ ο pro δῶμεν, Demus, " Il. H. Δῶρα δ' ἄγ' ἀλλήλοισι περικλυτὰ δώομεν ἄμφω. Ἔδον, per sync. pro ἔδοσαν, Dederunt, aor. 2, " act. indic. Hesiod. Θ. Καί μοι σκῆπτρον ἔδον. Δὸς, " Da, pro δόθι. Δόσκον, Hesychio ἐδίδουν, a Δόσκω." [" Διδόαμεν, Orig. Hom. 12. in Jerem. 11." Routh. Mss. Διδόαμεν, διδόατε, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 245. δίδουσι, 244. διδῴη, 346. δῴη et compp., ibid. δῶσαι, ἔδωσα, 721. Διδόναι et ᾄδειν conf., Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. 246. Δέδωκε, δεδώκει, ad Greg. Cor. 676. δίδοι, 212. δίδου, ibid. Διδοῖσθα pro διδοῖς, al. δίδοισθα, Buttm. A. Gr. 1, 324. Δοθησόμενον, Gl. Dativum. Δίδωθι pro δίδοθι, Etym. M. " Fischer. Ind. Palæph. et v. Ἀναβιβάζειν, Musgr. ad Eur. 158. 208. Dawes. M. C. 316. ad Herod. 203. Tyrwh. ad Aristot. 198. Markl. Suppl. 858. 886. 1225. Iph. p. 210. Heyn. Hom. 6, 498. ad Charit. 651. 685. Musgr. Tro. 322. Do nuptum, ad Herod. 419. Eur. Med. 291. Condono, Musgr. Cycl. 295. Concedo, Plato Charm. 107. Seq. accus. et inf., Phalar. 26.

A Doceo, Moneo, Heyn. Hom. 4, 16. Offero, Porrigo, Diod. S. 2, 302. 585. (Sic Dare, Cic. Parad. 6, 2.) Il. 9, 164. Plut. Alex. 112. Schm. Pericle 25. Dionys. H. 2, 1150. ad 1173. H. in Cer. 328. Wunderl. ad Demosth. p. xxxv. Benedict. ad Thuc. 68. Δ. τινι, seq. infin., Permitto, Xen. Mem. 1, 1, 9. Pro ἀποδ., Heyn. ad Apollod. 299. Δ., sc. ἐμαυτὸν, Valck. Phœn. p. 11. Porson. 21. Musgr. p. 183. Brunck. 1005. Coray in Thuc. par Levesque 2, 310. Valck. Diatr. 233. Zeun. ad Xen. K. Π. 378. Bergler. Alciphr. 379. Diod. S. 2, 567. Διδόναι et τιθέναι conf., Heyn. Hom. 6, 103. Διδοίη et δοίη, Schneider. ad Xen. K. Ἀ. 136. Διδῷ et δῷ, Heind. ad Plat. Gorg. 112. Ἔδωκε et ἔθηκε, Heyn. Hom. 8, 641. Ἔδωκε et δέδ., ad Dionys. H. 3, 1826. Ἔδωκαν et ἔδοσαν, ad 1, 494. De constr., ad Charit. 630. Jacobs. Anth. 7, 115. Cum inf. fut., Il. Z. 53. Ἔδωκα, δέδωκα, Boiss. Philostr. 512. 606. Coray ad Plut. 4, 370. Hellenica Siebelis 20. Δ. λαβεῖν, Iph. A. 894. ἔχειν, Iph. T. 696. Meleager 84. 90. cf. Jacobs. Anth. 6, 100.
B Wakef. S. C. 4, 248. Δ. τινος δραχμὴν, Valck. Adoniaz. p. 240. Δοθεὶς, Gegeben, Mathem. Bibl. Crit. 2, 2, 127. Διδόναι εἰς γναφεῖον, Toup. Opusc. 2, 214. Διδόναι ἑαυτὸν πρός τι, Xen. Eph. 6. ad Diod. S. 1, 167. 378. Θεῶν διδόντων, Valck. Hippol. p. 319. Δῶ, Dawes. M. C. 332. Δέχεσθαι τὸ διδόμενον, Heind. ad Plat. Gorg. 179. Πλέον, ἧσσον, διδόναι, Markl. Suppl. 380. Διδόναι ἑαυτὸν, ad Phalar. 249. ad Charit. 593. Wakef. Trach. 1117. Phil. 84. 972. Diod. S. 2, 245. 292. 293. 350. 616. Οὐδὲ ἐν αἰδοῖ διδόναι, Jacobs. Anth. 8, 336. Δὸς, λάβε, 9, 70. 187. 10, 91. Subaud., ante infin., Heyn. Hom. 4, 697. Il. 7, 179. Valck. ad Herod. 5, 105. Cum infin., Steph. Dial. 48. Δότω τις, T. H. ad Plutum p. 469. Δ. τινα ἐπὶ γῆν, Diod. S. 2, 570. Δ. ὀδύναις, Heyn. Hom. 5, 80. Heind. ad Plat. Phædr. 277. Δ. ἀγαθὸν, κακὸν, Boiss. Philostr. 437. 636. Heyn. Hom. 5, 443. Διδοῖς, 565. Διδόνναι, 6, 638." Schæf. Mss.]

Διδόω, e quo διδώσομεν, Od. N. (358.) διδώσειν, Ω. (313.) et alia, licet πρωτότυπον τοῦ δίδωμι priore loco
C non posui, tum quod multo usitatius sit δίδωμι, tum quod compp. hoc, non illud, retineant. Invenitur tamen ἐδίδουν, ἀνεδίδουν, aliaque hujusmodi: sicut διδοῦσι. [Il. I. 515. Aretæus 73. Buttm. A. Gr. 1, 446. " Phrynich. Ecl. 104. Musgr. Iph. T. 1161. Xen. K. Π. 58. Palæph. 152." Schæf. Mss.]

" Δωσείειν, Libenter dare, Gaudere dando, * δοτικῶς " ἔχειν, Hes." [pro * δωσείω. " Pierson. ad Mœr. 14. * Δωσείω, ib." Schæf. Mss.]

Δόμα, Donum, Plut. (6, 694.) Matth. (6, 11.) Paul. [ad Ephes. 4, 8. " Planudes Vers. Ovid. Met. 6, 463." Boiss. Mss. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 249. " Ad Charit. 782. Plut. Mor. 1, 725." Schæf. Mss. * Δοματίζω, Schleusner. Lex. in V. T.]

Δόσις, Donatio, Largitio, Donum, Od. Σ. (286.) Δέξασθ', οὐ γὰρ καλὸν ἀνήνασθαι δόσιν ἐστίν: Z. (208.) δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε. Plato Apol. (18.) Μὴ ἐξαμάρτητε περὶ τὴν τοῦ θεοῦ δόσιν ὑμῖν. Isocr. ad Nic. δόσιν ποιεῖσθαι pro Munus dare, Οὐ δόσιν, ἀλλ' ἐμπορίαν ποιούμενοι. Apud Isæum (73.) Κατὰ δόσιν
D χρημάτων ἢ κλήρου ἀμφισβητῶ, E testamento ad me pertinere contendo, h. e. non ab intestato, sed secundum tabulas, Hæredem me vel legatarium prætendo. Hæc Bud., qui et addit κατὰ δόσιν esse κατὰ διαθήκας, eique opp. κατὰ τὸ γένος ap. Eund. identidem. || Apud Herodian. pro Congiario. || Galeno et Ægin. quod vulgo quoque dicimus Dose. [Æsch. Choëph. 776. Dionys. H. 1008. 1103. 1112. " Markl. Suppl. 221. Toup. ad Longin. 392. Bernard. Reliq. 102. Promissio, Eur. Tro. 931." Schæf. Mss. * Δοσιληψία, i. q. δωροληψία, Schneidero susp.; sed v. Suicer. Thes.]

" Δοτέον, Dandum, ut χρήματα, Dandæ pecuniæ," [Ind. in Aretæum v. Προσαίρω, Plato de LL. 4. p. 715. Diod. S. 14. p. 433. " Thom. M. 819." Schæf. Mss.]

Δοτὴρ, ῆρος, ὁ, ET Δότης, ὁ, unde comp. Ὀλβοδότης, Dator, Donator, Xen. K. Π. 8, (1, 3.) Ἦσαν αὐτῷ τῶν προσόδων ἀποδεκτῆρες καὶ δαπανημάτων δοτῆρες, Chrys. de Prec. Προσκυνεῖς τὸν τοσούτων ἀγαθῶν

. . . . Ετ Δώτειρα, Datrix, Donatrix, H. . I. 'E. 1, 354. θανάτοιο: unde comp. ὀλβοδότειρα. Dicitur et Δωτήρ, poët. sicut et δῶτορ, de quibus paulo post dicam. [" Δοτὴρ, Dionys. H. 1, 3 . Lucian. 2, 166. 168. T. H. ad 1, 201. ad Mœr. 117. Cum dat., Dionys. H. 3, 1493." Schæf. Mss. * Ξ . . . , Anal. 2, 518. " Hymn. in Apoll." Schæf. Mss. * Ὀμμεδοτηρ, Theætet. 2. * Πνοιοδοτὴρ, Theod. Prodr. Ep. p. 59. * " Ἀρτοδότης, Tzetz. ad Lyc. 435." Kall. Mss. * Ἐσθλοδότης, Synes. H. 3, 27 . Manetho 2, 142. 485. 492. 3, 124. 6, 96. 101. 2 2. " Ad Charit. 734. 773." Schæf. Mss. * Ἐσθλο- . . . , Manetho ap. Schneider. Lex. * Θεσμοδότης, * Θεσμοδοτέω, unde * " Θεσμοδότημα, Theod. Prodr. in Lazerii Misc. 2, 566." Boiss. Mss. * Ἱπποδότης, Orac. Sibyll. 14, 136. * " Κακοδότης, Const. Manass. Chron. 91. (525.)" Kall. Mss. * Ληψοδότης, unde * Λη . δοσια, Epiphan. 1, 104.] " Μικροδοσία, Exiguæ donationes, Parva munera, Polyb. (5, 90.) " Τῶν βασιλέων μικρολογία καὶ μικροληψία (sic) τῶν " ἐθνῶν." [* Μυροδότης, unde * " Μυροδοτέω, Andr. Cr. 152. * Μυστοδότης, Dionys. H. in Musam ad calc. Arati p. 49." Kall. Mss. " Jacobs. Anth. 9, 247." Schæf. Mss. * Νεκροδότης, Gl. Uspinio. * Νομοδότης, Schleusner. Lex. in V. T. " Andr. Cr. 253." Kall. Mss. * Οἰνοδότης, Eur. Herc. F. 682. * " Οἰνοδοσία, Chrys. Hom. 5, 140. Method. 43. 53." Kall. Mss. * Οἰνοδοτέω, Athenæus Oribasii p. 69. Matth. * Ὀνειροδότης, unde * Ὀνειροδότις, Poëta de Vir. Herb. 42. p. 638. Fabr. * Ὁπλοδότης, unde Ὁπλοδοτέω, Schneider. Lex. * Ὀπωροδότης, unde Ὀπωροδοτέω, Const. Manass. Chron. p. 7. (360.) * Πνοιοδότης, Theod. Prodr. (Ep. p. 81.) in Notit. Mss. 6, 531." Boiss. Mss. * " Πρωτοδότης, Dionys. Areop. p. 29. 41." Kall. Mss. * " Σκοτοδότης, Const. Manass. Chron. p. 91(=75. 496.)" Boiss. Mss. * Σοφοδότης, unde * Σοφοδότις, Dionys. Areop. 562. * Φιλοδότης, unde * Φιλοδοσία, Chandler. Inscr. 120. * " Φιλτροδότης, Diosc. Notha 460. 466. (* Χρεοδότης, unde) * Χρεοδοσία, * Χρεοδοτέω, Herodian. Epimer. 207." Boiss. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. * Βαρυδότειρα, Æsch. S. c. Th. 983. 995. * Ζαοδότειρα, Anon. Hymn. in Virg. 7. * Θεσμοδότειρα, Orph. ad Mus. 24. * " Κωματοδότειρα, Planudes Ovid. Met. 11, 586." Boiss. Mss. * " Οἰνοδότειρα, Cyr. Theod." Kall. Mss. * Ὀρθοδότειρα, Orph. H. in Mus. 75, 5. " Lobeck. Aj. p. 283." Schæf. Mss. * Παντοδότειρα, Orph. H. in Cer. 3. in Parc. 18. * Ὑμνοδότειρα, in Noct. 7.]

Δοτὸς, Qui dari potest, [Strabo 6. p. 241. " Ad Phalar. 299." Schæf. Mss.] Item δοτὸν, Quod dari potest, i. e. διδακτὸν, Areop., Bud. [Chandler. Inscr. p. 4. ix. * Δοτοένκτος, Anon. Hymn. in Virg. 5.] Ατ Δοτικὸς, ea forma, qua προετικὸς, Ad dandum propensus. A Bud. redditur Largitor, Profusus, afferente ex Aristot. Οἱ γὰρ πολλοὶ δοτικοὶ μᾶλλον ἢ φιλοχρήματοι. || Apud Gramm. autem δοτικὴ πτῶσις qui Lat. Dativus, Dandi casus. Et Δοτικοφανὴς ap. Gazam, Apparens dativo similis, [a Schneidero non agnoscitur. Δοτικὸς et δυϊκὸς conf., ad Greg. Cor. 631. quibus compendiis scribatur, 805. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 108." Schæf. Mss. * Ἄδοτος, Hymn. Hom. 2, 573. " Ilgen. 479." Schæf. Mss.] " Διοσδότους, Hesychio ὑπὸ Διὸς δεδομένους, Ab " Jove datos," [Æsch. S. c. Th. 954. Eum. 628. Pind. Π. 8, 136. " Wakef. Eum. l. c." Schæf. Mss. * Δυναμοδοτος, unde * " Δυναμοδότως, Dionys. Areop. p. 32." Kall. Mss.] " Εὐοδότως, Hesychio προθύμως " εἰς τὸ παρέχειν, sed illud ō in sec. syll. valde su- " spectum." [* Θεόδοτος, Pind. 'I. 5, 28. " Wakef. Ion. 1571. Musgr. 1549. ad Mœr. 271." Schæf. Mss. * Θεόδοτον, Alex. Trall. 5. p. 260. * Θεοδότιον, 2, 148. 149. 159. * Πρωτόδοτος, unde * " Πρωτοδότως, Dionys. Areop. p. 28." Kall. Mss.]

Δὼς, poet. indecl. i. q. δόμα s. δόσις, Donum, Donatio, Hesiod. 'E. (1, 354.) Δὼς ἀγαθὴ, ἅρπαξ δὲ κακὴ, θανάτοιο δότειρα. [" Mitsch. H. in Cer. 152." Schæf. Mss.] Eid. Hesiodo l. c. Εστ Δώτης, Donator, Qui donat, [" Sylb. ad Paus. 253." Schæf. Mss.] Ετ Ἀδώτης, Non donans, Δώτῃ μέν τις ἔδωκεν, ἀδώτῃ δ' οὔτις ἔδωκεν. Vel δώτης, Donator, Qui donare solet: ἀδώτης, Qui nunquam donat, Qui a donando est alienus, [" Sylb. l. c." Schæf. Mss.] Dicitur et Δωτὴρ ac Δῶτορ pro Donatore a poët. itidem, et frequentius quidem quam δώτης: passim enim ap. eos legitur, θεοὶ δωτῆρες ἑάων, sic et δῶτορ ἑάων, Od. [Θ. 335. " Δωτὴρ, T. H. ad Lucian. 1, 201. Δ. et δοτὴρ, Ilgen. Hymn. 588." Schæf. Mss.] Poëtæ et Δωτίνη appellant Donum, Od. I. (268.) Δῴης δωτίνην. Unde Δωτινάζω, Dona recipio, Hes. Affertur ex Herod. [2, 180. " Δωτίνη, Wessel. ad Herod. 480. Diss. 152." Schæf. Mss.] " Δώτωρ, ut " βώτωρ, Dator, Donator, δώτης, cujus vocativus δῶ- " τορ, Suidæ Nom. propr." [Theognis 136. Lucian. Cronos. 1026. Ἑρμῆς.] " Δώτειρα, Datrix, Hesychio " παρεκτική," [Arat. 213. Manetho 2, 447. " Jacobs. Anth. 10, 245. 11, 345. Valck. Diatr. 282." Schæf. Mss. Δωτίνην adv., Herod. 1, 69. Themist. Or. 23.] " Δωτὺς, Cibus; Suid. enim (1, 625.) δωτύος exp. τρο- " φῆς. Videtur signif. potius Datio, Donum, ut δὼς et " δωτίνη. Apud Hes. vero Δῶττις legitur, exp. δὼς, " φέρνη. Sed id scripturam habet valde suspe- " ctam." [* " Δωτιεὺς, Brunck. Soph. 3, 391. 426. * Δωτιὰς, Valck. Phœn. p. 607." Schæf. Mss. * " Πατροδότωρ, Iren. 78." Kall. Mss. Epiphan. 1, 239. * Ἐλπιδοδώτης, Anal. 2, 518. * Ἠπιοδώτης, Orph. ad Mus. 37. * Ξενοδώτης, pro ξένου δοτὴρ, Anal. 2, 517. " Jacobs. Anth. 10, 409." Schæf. Mss. * Ὀλβιοδώτης, Orph. 'Υ. 33, 2. * Ὀλβιοδῶτις, 39, 2. 64, 9. * Ὀλβιοδότης, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως. * Ὡραιοδώτης, Orph. ap. Stob. Phys. p. 68.] " Ὡρεσιδώ- " της, Epigr. (Anal. 2, 518.) Ἀπόλλων, Temporum " s. Horarum dator." [" Reisk. Oratt. 8, 964." Schæf. Mss. * Πανδωτὴρ, * Πανδώτης, * Πανδώτωρ, Schneider. Lex. respiciens ad Orphei 'Υ. 9, 16. 25, 2. * Πανδώτειρα, al. * Παντοδότειρα, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 673. " Wakef. Phil. 392." Schæf. Mss. * Τελεσσιδώτειρα, Eur. Heracl. 899. vide Hermann. in Classical Journal No. 35.]

Δώσων autem ετ Ἀδώσιτος ac Δωσίδικος minus usitata sunt, quæ peculiarem formationem habere videntur. Est autem Δώσων, Qui cum semper polliceatur se donaturum, dicens δώσω, nunquam donat: atque ita cognominatum fuisse Antigonum regem tradit Plut. Vide Erasm. Prov. Dosones. Ἀδώσιτος autem exp. Muneribus non corruptus. Vide Hes. At Δωσίδικος vel Δοσίδικος est Budæo Qui dat pœnas, vel potius Qui judicio se permittit: ap. Herod. 6, (42.) Ἵνα δωσίδικοι εἶεν, καὶ μὴ ἀλλήλους φέροιέν τε καὶ ἄγοιεν, Ut juri essent obnoxii, et a mutua vi et rapinis abstinerent, Cam.: Idem δωσίδικοι e Suida interpr. A quibus pœna exigitur. Animadvertendum autem cum ω scribi ap. Suid., quam solam scripturam admittendam puto. [" Δοσιδ. rectius scribitur quam δωσ. ap. Herod. l. c. Polyb. 4, 4, 3. Vide utrobique notata Schw. Cf. Herod. 8, 42." Schweigh. Mss. " Cattier. 100. ad Herod. 456." Schæf. Mss. * Δωσίθεος, Anon. Hymn. in Virg. 5. * " Θεοδώσιος, Jacobs. Anth. 12, 75." Schæf. Mss. * Δοσίπυγος, * Δωσίπυγος, Suid. v. Ἀφελὴς, Schol. Aristoph. 'I. 527. Lobeck. Add. ad Phryn. Ecl. 713. " Jacobs. Anth. 10, 178. Toup. Opusc. 2, 193. * Δοσίψυχρος, Plinius p. 290. Fr." Schæf. Mss.]

Ἀναδίδωμι, Emitto, Reddo, Produco, proprie quasi Sursum do, Plut. Camillo, καρπὸν ἀναδίδωσι, Fructum producit, emittit, Thuc. (3, 58.) Ὅσα τε ἡ γῆ ἡμῶν ἀνεδίδου ὡραῖα, πάντων ἀπαρχὰς ἐπιφέροντες. Lucian. Ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἄνθος ἀπὸ τοῦ αἵματος, Terram e sanguine florem produxisse, i. e. τὴν γῆν δεξαμένην τὸ αἷμα, ἀναδοῦναι τὸ ἄνθος: ita enim dixit Aphthon. loquens de Daphne in arborem conversa, Καὶ δεξαμένη τὴν κόρην ἡ γῆ, τὸ φυτὸν ἀναδέδωκε. Plut. Themistocle, Ἀναδίδωσιν ὀσμὴν, Odorem emittit, reddit: ἀναδιδόναι δάκρυα, πλῆθος δακρύων, Emittere lacrymas. Basil. Hexaëm. Ἀναδίδωσιν ἡ πηγὴ τὸ ὕδωρ, Fons scatet aqua, Bud. || Dicitur et absolute ἀναδοῦναι, ut ἀναδιδοῦσι πηγαὶ, Herod. Erumpunt fontes, Existunt, Scatent fontes. Bud. post ἀναδίδωσι exp. ἀναβλαστάνει καὶ ἀναπέμπει, βρύει, πηγάζει, ἀναφύει, quæ expp. sunt e VV. LL. petitæ, sub-

jungit, Scatet ut fons, Erumpit. Aristot. Meteor. Plato de LL. 5. Διὰ ταύτην τὴν ἐκ τῆς γῆς τροφὴν ἀναδιδοῦσαν, Propter hoc, quod e terra provenit, alimentum. || Ἀναδιδόναι pro Distribuere interdum capitur, sicut et in pass. ἀναδίδοσθαι pro Distribui, ut paulo post docebimus. Ἀναδέδοσθαι pro Distribuere, Emittere, Bud. ap. Dionys. Areop. de Eccl. Hier. Ἡ τοῦ μύρου συμβολικὴ σύνθεσις ἡμῖν ὑπογράφει τὸν Ἰησοῦν πηγαῖον ὄντα, τῶν θείων εὐωδῶν ἀντιλήψεων ὄλβον εἰς τὰ θεοειδέστατα τῶν νοερῶν ἀναδιδόντα τοὺς θειοτάτους ἀτμούς. || Reddo, i. e. Restituo, in Pandectis sæpe, Bud. Citatur et e Luciano, Ἀναδοῦναι τὸ κισσύβιον, pro Reddere. || Ψῆφον, Budæo Permittere, ut sententiam dicant; quod et προτιθέναι ψῆφον dicitur. || Ἀναδίδομαι, pass. i. q. ἀναδίδωμι, cum est neutr., ut Lucian. (1, 304.) Ἀναδοθῆναι πηγὴν ἐάσω pro ἀναδοῦναι, Erumpere, Scatere. Dicitur etiam de igne; ut ἀναδοθεῖσα φλὸξ, Flamma, quæ erupit, vel, ut alii, Flamma excitata. Itidem vero ἀναβλύειν de fonte pariter et de flamma dicitur, ut a nobis antea ostensum est. || Distribuor, Alex. Aphr. Probl. 1. Ἡ ξανθὴ χολὴ εἰς ὅλον ἀνεδόθη τὸ σῶμα, Flava bilis per totum corpus distributa est. [" Ὅταν ἀναδιδῶνται εἰς τὴν διάνοιαν, Sursum se dederint, M. Anton. 5, 26." Gataker. Mss.] HINC et Συναναδίδομαι, quasi Una distribuor, vel Una digeror, Aphrod. in Probl. Συναναδιδόμενον τῷ αἵματι καθ' ὅλον τὸ σῶμα. Est ἀναδίδοσθαι, inquit Bud., verb. medicinale, pro Distribui per membra. Gal. Ἀναδοθῆναι γὰρ βουλόμεθα τὴν ληφθεῖσαν τροφὴν, οὐκ ἐν τῇ γαστρὶ μεῖναι. Greg. de Agno Pasch. Ὅσον μὲν οὖν σαρκῶδες τοῦ λόγου καὶ τρόφιμον ἀναλωθήσεται, καὶ εἰς πέψιν πνευματικὴν ἀναδοθήσεται, Distribuetur per membra. " Ἀναδαθεῖσα φλὸξ, Excitata flamma, VV. LL. per-" peram pro ἀναδοθεῖσα." [Lucian. 5, 60. Alciphro *2, 3. Aristot. Rhet. 2, 15.: Athen. 348. pro ἀποδίδομαι: ad Greg. Cor. 411. τὸν τόνον. " Phrynich. Ecl. 133. Musgr. Tro. 530. 550. Wakef. Phil. 784. Jacobs. Anth. 7, 384. 10, 128. Fischer. ad Weller.* Gr. Gr. 1, 276. 294. 2, 202. Fac. ad Paus. 2, 11. Diod. S. 2, 13, 304. 388. 410. 413. 440. ad Lucian. 1, 211. 304. 2, 297. Dionys. H. 2, 678. Boiss. Philostr. 642. Fischer. ad Palæph. 119. et Ind. Zeun. ad Xen. K. Π. 11. Toup. Emendd. 1, 57. ad Herod. 412. De cibis, Diod. S. 1, 92. ψῆφον, Dionys. H. 3, 1390." Schæf. Mss.] Ἀνάδοσις, ἡ, Productio; Eruptio, quæ sursum versus fit. Aristot. de Mundo, Ἀναφύσημα δὲ γῆς λέγεται πνεῦμα ἄνω φερόμενον κατὰ τὴν ἐκ βυθοῦ τινὸς ἢ ῥήγματος ἀνάδοσιν. Interpres tamen per aliud verb. exprimere voluit vim hujus nominis, ita vertens h. l.: Ἀναφύσημα terræ, i. e. quasi Efflatus, dicitur Ventus sublimem sese rapiens, cum aut e specu depresso flatus emicuerit, aut e terra in hiatum descendente. A quibusdam ἀνάδοσις exp. etiam Scaturigo, Pullulatio, in h. l. Greg. Τί σχεδιάζεις ἡμῖν διαλεκτικῶν ἀνάδοσιν; || Distributio, Dionys. Areop. Ἔστι δὲ δῆλον, ὅτι ταῖς ὑπὲρ ἡμᾶς οὐσίαις ὡς θειοτέραις ἡ τῆς πηγαίας εὐωδίας ἀνάδοσις ἐγγυτέρα πως ἐστὶ, Budæo Distributio vel Emissio. Idem in Dionys. l. c. ἀναδιδόναι vult posse pro Distribuere vel Emittere accipi. Ἀνάδοσις ap. Medicos Distributio, quæ fit per membra, Digestio. Alex. Aphr. Probl. 1. Sic et ἀνάδοσις σιτίων. Gal. de quibusdam vinis loquens, Τάς θ' ὁδοὺς τῆς ἀναδόσεως ἀνοιγνύντες, αὐτοί τε * συνεπωθοῦντες ἅμα καὶ συναναφέροντες τὴν τροφὴν, εἰς τάχος τῇ κατὰ τὴν ἀνάδοσιν ἐνεργείᾳ συντελοῦσι: ubi ἀνάδοσις vocatur Digestio per membra et venas, Bud. qui et hoc scribit, ἀνάδοσις, Digestio cibi per membra, ut inquit Gal. || Distributio, quæ fit in convivio, Distributio ferculorum in conviviis, Ferculorum structura, Bud.: Athen. 5. Ἀναδόσεις ἐποιήσατο κατ' ἄνδρα ὁλομελῶν βρωμάτων: 12. Ἀναδόσεις ἐγίγνοντο ὁλομελῶν βρωμάτων. Idem Bud., citato priore illo Athen. l., subjungit, Et ibid. ἀναδιδόναι, v. est ad ferculorum missus pertinens, pro Convivis apponere. [Schæf. ad Schol. Apoll. Rh. T. 2. p. 287. ad Greg. Cor. 411. τοῦ τόνου, Diod. S. 2, 12. Plut. Pericle 2. " Ad Lucian. 2, 293. 297. Heyn. ad Apollod. 555. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀναδιδόναι, Valck. Phœn. p. 427.

A Plut. Mor. 1, 524. Verdauen, Dionys. H. 4, 2133." Schæf. Mss.] Ἀνάδοτος, Redditus: ἀνάδοτος εἴη, Thuc. 3, (52.) pro ἀποδοθείη, Redderetur, Restitueretur. Bud. ex J. Poll. ἀνάδοτον signif. etiam docet Redhibitum. Εὐανάδοτος, ὁ, ἡ, Qui facile in membra delegatur, Bud. Qui facile digeritur, et in membra distribuitur. Hermol. Barb. vertit etiam Minime reses in corpore, et facilis reddi: quam exp. doctiores improbant. Diosc. Ὁ δὲ ἐκ σιτανίων ἀλεύρων ἄρτος, κουφότερος καὶ εὐανάδοτος. Athen. (26.:) 136. Ὁ δὲ σκάρος ἁπαλόσαρκος, ψαθυρὸς, γλυκὺς, κοῦφος, εὔπεπτος, εὐανάδοτος, εὐκοίλιος: 5. Λεπτὸς καὶ εὐανάδοτος καὶ ταχέως πεπτικός. Sic οἶνος εὐανάδοτος dicitur ut et τυρός. [Jambl. V. P. p. 36. " Eldik. Suspic. 11." Schæf. Mss.] CUI CONTR. Δυσανάδοτος. Athen. Αἱ δὲ πίνναι τρόφιμοι, δύσπεπτοι, δυσανάδοτοι. Ἀναδοτικὸς, Distributivus, ut ἀναδοτικὴ κοιλία τῶν τροφῶν, Greg. Venter alimentorum distributivus, [Eust. 27, 33.]

[* Ἀνταναδίδωμι, Aristoph. Σ. 692. " Planudes Ovid. Met. 3, 498. * Ἐξαναδίδωμι, Planudes l. c. 14, 406." Boiss. Mss. * " Ἐξανάδοσις, Aq. Levit. 13, 18."
B Kall. Mss. * Ἐπαναδίδωμι, Hippocr. 963. Epid. 6, s. 1. p. 798. Lind. * " Προσαναδίδωμι, Pseudo-Diog. Epist. 6. p. 244. in Notit. Mss. T. 10." Boiss. Mss. Plut. 241. Συναναδίδωμι, vide Ἀναδίδωμι, Lucian. 3, 429.]

Ἀντιδίδωμι, Do vicissim, Rependo, Xen. K. Π. 8, (6, 11.) Καὶ γὰρ ὁ Κῦρος λαμβάνων παρ' ἑκάστων ὧν ἀφθονίαν εἶχον οἱ διδόντες, ἀντεδίδου ὧν σπανίζοντας αὐτοὺς αἰσθάνοιτο, Cyrus enim accipiens a singulis ea, quibus abundabant ii, qui dabant, dabat vicissim ea, quorum penuria illos laborare animadvertebat. || Ἀντιδιδόναι τὴν οὐσίαν quid sit, vide ap. Bud. Comm. Ἀντιδιδόναι cum gen., ut, Ἀντιδιδόντες τὸν ἔλεον τοῦ ἐλέου, ap. Philostr. quasi διδόντες τὸν ἔλεον ἀντὶ τοῦ ἐλέου, *i. e. ad verbum, Dantes commiserationem pro commiseratione, i. e. Commiserationem pro commiseratione rependentes vel remunerantes. Ἀντιδίδωμί τινος cum gen. personæ, pro δίδωμι ἀντί τινος,* Do pro aliquo; ut Christus ap. Greg. Λύτρον ἑαυτὸν ἀντιδιδοὺς ἡμῶν, Qui se redemtionis pretium dat pro nobis. Ἀν-
C τιδίδωμι, Do rem aliquam pro alia, i. e. loco alius; ut ἀντιδοθεῖσα παρθένου ap. Greg. Data pro virgine, s. loco virginis. [" Eur. Iph. T. 783. Wakef. Eum. 987. Jacobs. Anim. 181. Statyll. Flacc. 2. Philostr. 74. Boiss. Valck. Hippol. p. 268. Musgr. Cycl. 295." Schæf. Mss.] Ἀντίδοσις, ἡ, Retributio, Remuneratio. Capitur non solum in bonam, sed et in malam partem, ut cum dicitur αἱ τῶν ἐχθρῶν ἀντιδόσεις. || Apud Dem. ἀντίδοσιν ποιεῖσθαι quidam exp. Facultates permutare, Bud. Comm. [Dem. adv. Mid. s. 17. p. 407. adv. Phæn. 653. Phil. 1, 18. Lucian. 572. Appian. B. C. 1, 601. Diod. S. 3. p. 96., 4. p. 216., 12. p. 318. Callim. Fr. 221. Est Liber Isocratis περὶ Ἀντιδόσεως. " Stanl. Eum. 27. Schneider. ad Xen. Œcon. 27. (7, 3.) Valck. Hippol. p. 232. ad Charit. 307. 402." Schæf. Mss. * Ἀντιδοσία, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 532.] Ἀντίδοτος, ὁ, ἡ, Vicissim datus, Contra datus, Repensus pro alio, ap. Nonn.; Qui remedii gratia contra malum quodpiam datur aut adhibetur, Anthol. Τοῦτο γάρ ἐστι κακῶν φάρμακον ἀντίδοτον. || Ἀντίδο-
D τος, ἡ, subst. positum, Lat. Antidotum quasi Contra datum, Medicamentum, quod datur adversus malum aliquod corporis, ut certam vim ad illud propulsandum habens. P. Ægin. ἀντιδότους dicit appellasse veteres τὰς ἰωμένας τὰ πάθη δυνάμεις μὴ ἔξωθεν τιθεμένας, ἀλλ' εἴσω τοῦ σώματος λαμβανομένας. Præcipue autem ἀντίδοτοι sunt quæ dantur adversus venena. Alex. Aphr. Probl. 1. in ultimo de theriaca loquens, Ἡ ἀντίδοτος ἐκ πλείστων βοτανῶν σύγκειται. Diosc. 1. Ὁ καρπὸς θανασίμων φαρμάκων ἐστὶν ἀντίδοτος, Est antidotus venenorum, pro Adversus venena. Invenitur etiam ἀντίδοτοι οὐρητικαὶ, Antidoti urinam cientes. " || Nom. propr. ap. Plin." [" Bernard. Reliq. 107. 111. Valck. ad Ammon. 223. Strato 11. Φάρμακον ἀντίδοτον, Epigr. adesp. 80." Schæf. Mss. * Ἀντίδοτον, τὸ, sub. πόμα, φάρμακον, Schneider. Lex. " Palladas 11. cf. 10. ibique Jacobs." Schæf. Mss.]

Ἀποδίδωμι, Reddo, Retribuo, Persolvo, χρεωστικῶς δίδωμι, Eust.: Aristoph. N. (1227.) Καὶ νὴ Δί'

ἀ- ... ν γ' ... τοὺς θεοὺς Τὸ χρέος: (1278.) A ... : (1285.) Ἀλλ' εἰ σπανίζεις ... Ἀπόδος γε: B. (270.) ἀπόδος ..., Persolve. Dem. Τιμὴν ἀπέδωκε φιαλῶν. ... Καλὸν σε χρυσόν τ' ἀποδώσομεν, εἰσόκε ... (61.) Εἰρύμαχ', οὐδ' εἴ μοι πατρώϊα ... Ubi Reddere signif. Xen. K. Π. 8, ... Ὁ, τι γὰρ ἂν λάβοι σπέρμα, καλῶς καὶ δικαίως ... τε καὶ τόκον οὐδέν τι πολύν. Aristoph. ... τὰ χρήματα Τὸν υἱὸν ἀποδοῦναι κέλευσον ... Rursum ap. Xen. K. Π. 8, (7, 3.) Τῇ γῇ ... τὸ σῶμα, Reddere corpus terræ: 4. Τὴν ... καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ πειράσομαι ἀποδιδόναι: 'E. 6, 5, 38.) ἀποδιδόναι χάριτας: et ap. Isocr. Archid. Οἱ μὲν χάριν ἀποδιδόντες, ὧν εὖ πεπόνθασιν ..., Gratiam referentes. Nam Lat. Referre gratiam potius dicunt quam Reddere. Citatur item e Dem. ἀποδοῦναι λόγους, pro Rationes reddere. Invenitur etiam Αἰτίαν ἀποδιδόναι τινὸς, Causam reddere alicujus rei. || Alicubi etiam pro simpl., δίδωμι, Do, ap. Hom. teste Eust. Sic et in prosa ἀποδοῦναι ὅρκους pro Dare jusjurandum, ap. Dem. de Cor. B || Capitur et pro Attribuere, Assignare, Tribuere, h. e. ἀπονέμειν, Bud. citans e Plat. de Rep. 5. (17.) Καὶ ὁμολογοῦμεν μὴ παρὰ φύσιν εἶναι ταῖς τῶν φυλάκων γυναιξὶ μουσικήν τε καὶ γυμναστικὴν ἀποδιδόναι. Et ex alio Ejusd. l. Ἀκριβῶς ἑνὶ ἑκάστῳ τὸ δίκαιον ἀποδιδόναι, Tribuere unicuique jus suum exquisite. Et ex Aristot. de Gen. Anim. 4. Ἡ δὲ φύσις ἑκάστῳ τῶν περιττωμάτων ἀποδίδωσι τὸ δεκτικὸν μόριον, Assignat: Polyb. 3. Ἀποδίδομεν τὸ κρίνειν οὐδὲν ἧττον τοῖς πεπαιδευμένοις ἢ τοῖς εἰδόσι, Judicium tribuimus non minus doctis, quam ipsis opificibus. Plut. Themistocle, Ἀπέδοσαν αὐτῷ τὸ πρωτεῖον, Primas partes ei tribuerunt, vel Detulerunt. Vertitur autem ἀποδιδόναι per Deferre, in aliis etiam loquendi generibus; ut Plato de LL. Ἀποδίδωμι ἐς τὸν δῆμον, Defero ad populum. Item, ἀποδιδοὺς εἰς τοὺς κριτὰς τὴν κρίσιν, Deferens ad judices. Alii, Referens. Alicubi jungitur cum infin. pro Tribuo, i. e. Permitto, s. Concedo. Xen. K. Π. 7, (2, 8.) Ἀποδίδωμι ἤδη γυναῖκά τε ἔχειν, ἥν εἶχες καὶ τὰς θυγατέρας. Sic et pass. dicitur ἀποδεδόσθαι Cuipiam aliquid facere, i. e. Concessum esse illi, s. permissum, Licere illi, Illum suo jure posse: de quo signif. paulo post dicetur. || Edo, Promo, Aristot. de Gen. Anim. 2. Καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ εὖ ἀποδίδωσιν, ut Edere facinus: ibid. Πρότερον δὲ δεῖ νοῆσαι ὡς εὖ καὶ ἐφεξῆς τὴν γένεσιν ἀποδίδωσιν ἡ φύσις· τὰ μὲν γὰρ τελειότερα καὶ θερμότερα τῶν ζώων τέλειον ἀποδίδωσι τὸ τέκνον κατὰ τὸ ποιόν. Bud. || Enarro, Explico, De re proposita dissero, Plato Timæo, (286.) Εἰδὼς ὅτι τὸν ἑξῆς λόγον οὐδένες ἄν, ὑμῶν ἐθελόντων, ἱκανώτερον ἀποδοῖεν· εἰς γὰρ πόλεμον πρέποντα καταστήσαντες τὴν πόλιν, πάντ' αὐτῇ τὰ προσήκοντα ἀποδοῖτ' ἂν μόνοι τῶν νῦν, Nimirum soli vos hujus ætatis, quæ conveniant ad bellum gerendum explicare possetis. In qua signif. sæpe ap. Athen. legitur. Hactenus Bud., qui nullum tamen ex Athen. exemplum affert: sed ap. eum lib. 11. ἀποδίδωσι poni videtur pro Explicat, s. Exponit; eo sc. modo quo Gramm. unam v. per aliam exp. Σιμμίας δὲ, inquit, ἀποδίδωσι τὴν κοτύλην ἄλεισον. Est etiam ἀποδίδωμι, D Exprimo, Significantius dico. Themist. de Anima, 2. Τὸν δὲ μέλλοντα ἀκριβέστερον ὁριεῖσθαι, * ἀποδοτέον ἰδίᾳ τίς ἐστι λόγος ἑκάστης ψυχῆς. Idem, Ὅτι μὲν οὖν οἰκειότερον ἀποδίδωσιν ὁ τὰς δυνάμεις τῆς ψυχῆς ... ἑκάστην ἀφοριζόμενος, ἢ ὁ φιλονεικῶν κ. τ. λ. Hic quasi pro Definire posuit, h. e. Circumscripte describere. Bud. Sic autem videtur accipi ἀποδίδωμι ap. Aristot. Eth. 1, 3. Τὴν εὐδαιμονίαν οὐχ ὁμοίως πάντες ἀποδιδόασι. Exp. simpl. Describere in h. l. Plat. de Rep. 2. Οἷος τυγχάνει ὁ θεὸς ὤν, ἀεὶ δήπου * ἀποδοτέον. || Exp. etiam Refero, Exprimo, Repræsento: quam signif. habet fortasse in Theophr. C. P. 4, 3. Ἐν δὲ τοῖς τῶν λαχανωδῶν τὰ μὲν ἄλλα τὴν ὁμοιότητα ἀποδίδωσι. Vulgo tamen exp. Suam speciem servant. Vide proxime sequentem annot. || Etiam pro pass. ἀποδίδομαι positum observavit Bud. in h. l. Aristot. H. A. 7. ubi de similitudinibus liberorum loquitur, Γίνονται δὲ καὶ ὅλως τὰ παρὰ φύσιν ἐοικότες πολλάκις καὶ σημεῖα ἔχοντες συγγενῆ, οἷον φύματα καὶ οὐλάς· ἤδη δὲ ἀπέδωκε τῶν τοιούτων τὶ καὶ διὰ τριῶν· οἷον ἔχοντος κ. τ. λ. Quare ap. Plin. 7. ita legit, Tertio partu avorum originis nota in brachio redditur. Idem, Ἀποδίδωσι δὲ καὶ διὰ πλειόνων γενῶν· οἷον ἐν Σικελίᾳ κ. τ. λ. Redduntur autem similitudines parentum et post plures partus. Hæc e Bud., ubi ἀποδιδόναι videtur talem quandam habere signif., qualem in proxime præcedente annot. posuimus: et Plin. quoque in l. c. verbum Redditur ita usurpasse. || Pass. voce et signif. Reddor, Retribuor, Referor; ut cum χάρις, Gratia, dicitur ἀποδίδοσθαι, alio vero sensu μαρτυρίαι, Testimonia, dicuntur ἀποδίδοσθαι in h. l. Αὗται ἀπεδόθησαν αἱ μαρτυρίαι ἐπὶ Νικίου. Sic et Quintil. Reddere testimonium dixit. Apud Lucian. Ἀποδίδοται λόγος ἑκατέρῳ τῶν δικαζομένων, pro Tribuitur, Conceditur. Item ἀποδέδοται pro ὑπάρχει καὶ ἔξεστι, Aristot. Polit. 4. Μάλιστα δὲ, ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, ἀρχὰς λεκτέον ταύτας, ὅσαις ἀποδέδοται βουλεύσασθαί τε περί τινων καὶ κρῖναι καὶ ἐπιτάξαι, Quibus jure suo licet, hoc tribuitur ut consilia agitent. || Vendor: ἀποδοθῇ, πραθῇ, Hes. || Ἀποδίδομαι autem pass. sed act. signif. Vendo, Thuc. 7. Τοὺς ἄλλους ἀπέδοντο, Vendiderunt, ἐπώλησαν, Schol. Cum gen. passim, ut Plato de LL. 5. Τὸ γὰρ τῆς ψυχῆς τίμιον καὶ καλὸν ἀποδίδοται σμικροῦ χρυσίου. Sic Æschin. c. Timocr. Τῆς ἀξίας ἀποδίδοσθαι, Justo pretio vendere. Et Herodian. 2, (8, 8.) Οἳ τὴν ἀρχὴν αὐτῷ χρημάτων ἀπέδοντο. Plut. (5, 647.) Κεφαλὴν τοῦ Ὀβινίου θυγατρὶ δισχιλίων καὶ πεντακοσίων δραχμῶν ἀπέδοτο. Sic dicitur, Ἀποδίδομαι τὸ ἱμάτιον πολλοῦ. Citatur et Xen. ('Aπ. 2, 5, 5.) ubi πωλεῖν cum ἀποδίδοσθαι copulavit, Ὅταν τὶς οἰκέτην πονηρὸν πωλῇ καὶ ἀποδιδῶται τοῦ εὑρεθέντος. Apud Suid. ponitur et imper. ἀπόδου pro πώλησον, Vende. Idem ἀποδιδόμενοι dicit ab Antiphonte usurpari pro ἀποδιδόντες: et ἀποδιδόμεθα gen. junctum, inquit, pro ἀποδίδομεν, aut πιπράσκομεν. Est autem πιπράσκομεν i. q. πωλοῦμεν, Vendimus. Cujus signif. sat multa præcedunt exempla: sed ubi pro ἀποδίδομεν reperiri possit, et gen. junctum, viderit Suid. Ipse quidem alibi ἀπέδοτο exp. ἐκδέδωκε, item παρέδωκε: sed non dicens gen. jungi. Sed et ἀποδόμενος pro ὑποθεὶς ab Hyperide dictum fuisse testatur J. Poll. [" Δίδομεν ἑκουσίως, ἀποδίδομεν ἀκουσίως. Unde Agamemno negat ἀποδοῦναι Chryseidem, δοῦναι tamen non recusat. Dem. de Philippo, Εἰ μὲν ἀποδίδωσι τὸν δεῖνα τόπον ὡς ἡμέτερον, ληψόμεθα· εἰ δὲ δίδωσιν ὡς χαριζόμενος ἑκουσίως οἰκεῖόν τι, οὐ ληψόμεθα. Eust. Il. A." Gataker. Mss. Ἀποδιδόναι τὴν σύνταξιν, ad Greg. Cor. 48. πρὸς σ., 71.: Isocr. 650. Thuc. 6, 62. Aristot. de Gener. Anim. 1, 18. H. A. 7, 6. ad Greg. Cor. 586. " Thom. M. 92. 289. ad Charit. 267. 650. 685. Dionys. H. 1, 296. 488. 2, 678. 3, 1350. Heind. ad Plat. Phædr. 221. coll. eod. ad Theæt. 398. Musgr. Tro. 322. Cattier. 69. Jacobs. Anth. 7, 314. 9, 446. Wakef. S. C. 5, 7. ad Diod. S. 1, 530. ad Lucian. 1, 749. Fischer. Ind. Palæph. Bibl. Crit. 3, 2, 57. ad Xen. Eph. 263. Tyrwh. ad Aristot. 159. Ernest. ad Batrach. p. 415. Heyn. Hom. 8, 127. ad Phalar. 218. Fischer. ad Palæph. 164. ad Mœr. 244. Dawes. M. C. 242. ad Herod. 412. Grammat., Schol. ad Plutum 538. Heyn. Hom. 4, 552. 5, 353. 6, 367. 515. Clark. ad Il. B. 123. Od. Δ. 11. Explico, Valck. Adoniaz. p. 294. Toup. Opusc. 2, 87. Emendd. 2, 434. Valck. Callim. 113. Ilgen. Hymn. 203. Ἀποδιδόναι, διδόναι, Coray Theophr. 248. Ἀποδ. λόγον, ad Dionys. H. 2, 917. λόγους, 1, 1, 2. ἦχον, Villois. ad Longum 198. λώβην, Pro injuria satisfacere, Heyn. ad Il. I. 387. ἑαυτὸν, ad Phalar. 249. ἔγκλημα, Mœr. 243. et n., τινὰ τὸ μηδὲν, ad Dionys. H. 4, 2397. Ἀποδ. εἰς, Valck. Oratt. 409. De aor. 1. et 2. v. Mœr. 11. et n., Thom. M. 85. Act., med., ad Diod. S. 2, 386. Med., Trado, 2, 436. Loco, Dodwell. Chronol. Xenoph. 40. Schneid. Vendo, Coray Theophr. 230. Brunck. Aristoph. 1, 208. Boiss. Philostr. 288. 297. ad Xen. Mem. 3, 7, 6. Toup. Opusc. 2, 229. Emendd. 3, 105. Ruhnk. ad Xen. Mem. 230. Valck. 244. Dawes. M. C. 241. Sic et act., Eur. Cycl. 238. Ἀποδοθῆναι, i. q. πραθῆναι, Boiss. Philostr. 573." Schæf. Mss. * Ἀπόδομα, Schleusner. Lex. in V. T.]

Ἀπόδοσις, ἡ, Redditio, Retributio, Persolutio, ut χοέως ἀπόδοσις, ἀργυρίου, χάριτος. || Apud Hermog. respondet προτάσει, estque Propositio propositioni respondens, et quæ illi quasi redditur; ex iis enim duabus constat περίοδος. Bud. || Venditio, πρᾶσις, J. Poll. || Enarratio, Explicatio, Definitio, ut ἀποδιδόναι, Definire, Themist. de Anima 1. Ἦσαν δὲ ἕτεροι οἱ καὶ δύο ἅμα συμπλέκοντες εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῆς ψυχῆς, τό, τε κινεῖν καὶ τὸ γινώσκειν· ὡς ὁ τὴν ψυχὴν ἀποφηνάμενος τὸν ἀριθμὸν κινοῦντα ἑαυτόν. Et ap. Eund. alibi quoque est Expositio, i. e. Fusior explicatio. Sic Moschopulus secundam Grammatices partem facit γλωσσῶν καὶ ἱστοριῶν πρόχειρον ἀπόδοσιν, Enarrationem. Hactenus Bud. Ab Euseb. D. E. ἀπόδοσις et λύσις pro eod. ponuntur. [" Thom. M. 92. 162. Kuster. Bibl. Chois. 98. Heyn. Hom. 6, 456. Ammon. 22. ad Phalar. 218." Schæf. Mss.] Ἀποδόσιμος, ὁ, ἡ, ad verbum, Reddibilis, Restituibilis, Qui reddi debet, [Thuc. 3, 52. * Ἀποδοτέος, Plato de LL. 4. p. 715. Tim. 3. p. 88. " Cratylo 1, 394. Polyb. 5, 98. Clem. Alex. Str. 7, 16." Kall. Mss. Lucian. 262. Aristot. Top. 6, 3, 4. " Callim. 1, 496. Dionys. H. 5, 266." Schæf. Mss. * Ἀποδοτήρ, Epicharm. ap. Etym. M. v. Στατήρ. * Ἀπόδοτος, unde] " Ἀναπόδοτος, Non redditus, VV. LL. nisi " potius scr. ἀνανταπόδοτος," [" Schol. Ven. Il. A. 42." Boiss. Mss. Suid. 1, 177. " Eust. 134, 14." Seager. Mss. " Triclinius ad Soph. Aj. 669. Erf. ἀνανταπόδοτον ἐάσας, ubi Edd. Turn. Steph. Johns. dant ἀναπ." Schæf. Mss. * Ἀναποδότως, ad Greg. Cor. 48. vide et Ind. ad Eund. * Δυσαπόδοτος, Sext. Emp. p. 419. Orig. 2, 528.] " Εὐαπόδοτος, Redditu " facilis, Qui facile egeritur s. excernitur, Athen. 8. " Βὼξ δὲ ἑφθὸς, εὔπεπτος, εὐαπόδοτος. At εὐανάδοτος " dicitur Qui facile digeritur in stomacho," [" Orig. in Matth. 17, 12." Routh. Mss. Gregent. ap. Suicer. Thes. * Μακραπόδοτος, Eust. ad Od. Δ. 204. p. 1491, 49. " Μακροαπ., ad Od. l. c." Schæf. Mss. * Ἀποδοτικὸς, Schæf. ad Apoll. Rh. T. 2. p. 240. " Clem. Alex. 259. Sext. Emp. Pyrrh. 1, 67." * Ἀποδωσείω, Procop. B. G. 3, 34. Pierson. ad Mœr. p. 14." Kall. Mss. Lobeck. Add. ad Phryn. Ecl. 713.] " Ἀναποδίδωμι, Reddo, Re- " pendo, VV. LL. nisi potius scr. ἀνταποδίδωμι." [* Ἀναπόδοσις, Schol. Soph. El. 142.] Ἀνταποδίδωμι, Contra reddo, Vicissim reddo: ἀνταποδιδόναι ἠχὴν, Sonum acceptum reddere vicissim. Dio Cass. 36. Καὶ σφῶν τὴν ἠχὴν τὰ ὄρη ἔγκοιλα ὄντα καὶ ὑπεδέξατο καὶ ἀνταπέδωκε φρικωδεστάτην. Apud Aristot. Ἀνταποδιδόναι τὴν μεταφοράν. || Rependo, Retribuo, tam in bonam quam in malam partem. Aristot. Eth. 9. Ἀνταποδοτέον τιμὴν τῷ εἰς χρήματα ὠφελουμένῳ, Oportet honorem retribuere. Invenitur quoque ἀνταποδιδοὺς ὕβριν. Citatur item e Thuc. Ἀνταποδίδωμι τὴν δίκην. Præterea ex Aristot. Eth. 9, (2.) Ἀνταποδοτέον εὐεργέτῃ μᾶλλον ἢ ἑταίρῳ, pro Gratiam referre oportet, Gratia referenda est. Ubi notandum ἀνταποδοτέον poni absolute: nisi forte addendum sit χάριν, aut certe sub. || Pro ἀνταποδίδοσθαι, Reciprocare, Bud. e Plat. Phædro (198.) || Ἀνταποδίδομαι, pass. Contra reddor, Vicissim reddor, Retribuor. [Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. 26. 242. " Plato Phæd. p. 28. Bas. 1." Seager. Mss. " Thom. M. 281. ad Charit. 386. 561. Toup. ad Longin. 366." Schæf. Mss.] Ἀνταπόδομα, τὸ, ET frequentius Ἀνταπόδοσις, ἡ, Retributio, Luc. 14, (12.) Καὶ γένηταί σοι ἀνταπόδομα, ad Rom. 11, (9.) Καὶ εἰς ἀνταπόδομα αὐτοῖς, ad Coloss. 3, (22.) Ἀπὸ Κυρίου ἀπολήψεσθε τὴν ἀνταπόδοσιν τῆς κληρονομίας. [Ἀνταπόδομα, Schleusner. Lex. in V. T. Ἀνταπόδοσις, Polyb. 4, 43. 27, 2. Schneider. Eclog. Phys. Eustath. 56, 42. " Schol. ad Plutum 926. Plut. Mor. 1, 534. Demetr. §. 23." Schæf. Mss.] Ἀνταποδοτικὸς, Retributorius, Retributivus. Apud Gramm. ἀνταποδοτικὰ quædam vocabula dicuntur, quasi Redditiva, i. e. Redditionem alterius partis habentia; qualia sunt, τοιοῦτος, τηλικοῦτος. Vide Gaz. [Schol. Soph. Aj. 1201. " Thom. M. 282. 426." Schæf. Mss. * Ἀνταποδοτικῶς, Schol. Apoll. Rh. 1, 5. " Schol. Il. A. 416. Bongiovanni." Boiss. Mss.]

A " Ἀνταποδοτέον, Reddere oportet," [Plato Phil. 26. vide Ἀνταποδίδωμι. * " Ἀνταποδότης, Pseudo-Chrys. Serm. 83. T. 7. p. 499." Seager. Mss.] " Ἀνταπόδοτον, i. q. ἀνανταπόδοτον, VV. LL. sed plane " mendose scribi ἀνταπόδοτον existimo: tunc enim " deesset ἀ priv., quod omnino hic requiritur." Ἀνανταπόδοτον, τὸ, Irredditum, Redditionem non habens. Schema est in oratione, cum non redditur in fine prioris membri, quod principio respondeat. Bud. in Annot. in Pand., loquens de h. l. Lucæ 13, (9.) Κἂν μὲν ποιήσῃ καρπόν· εἰ δὲ μήγε, εἰς τὸ μέλλον ἐκκόψεις αὐτὴν, Et siquidem fecerit fructum; sin autem, in futurum succides eam: ait, Schema hic esse, quod ἀνανταπόδοτον dicitur, Atticis proprium, orationem sc. uno membro defectam. Idem locum implet, vertendo ita, Et siquidem fecerit fructum, sinas eam vivere: sin secus, etc. Eod. autem Schemate usus est Aristoph. Π. (468.) κἂν μὲν ἀποφήνω κ. τ. λ. εἰ δὲ μὴ, ποιεῖτον κ. τ. λ. Occurrunt et alia passim ap. Auctores exempla. [Schol. Thuc. 3, 3. Schol. Aristoph. "O. 7." " Steph. Dial. 23. T. H. ad Plutum B p. 134. Koen. ad Greg. Cor. 19." Schæf. Mss. * Ἀνανταποδότως, ad Greg. Cor. 48. * Ἀνανταποδοτικὸς, Schol. Soph. Œd. T. 1224. p. 322. * " Προαποδίδωμι, Nicephori P. CP. Disp. cum Leone Armeno e Theod. Grapto 176. Combef." Boiss. Mss. Pseudo-Longin. 218. τὴν βάσιν.] " Προσ- " αποδίδωμι, Insuper do, Addo, Reddo. UNDE " Προσαπόδοσις, Redditio. Figura est oratoria. Ru- " tilius Lupus id schema duobus modis fieri et tra- " ctari posse scribit: nam sententiis duabus aut plu- " ribus propositis, sua, inquit, cuique ratio vel poste- " rius reddetur, vel statim sub unaquaque sententia " subjungetur. Et Aquila, Προσαπόδοσις, Redditio: " nomen ex eo accepit, quod idem nom. in postrema " parte membri, aut ead. pars orationis redditur, unde " id membrum aut is ambitus cœpit. Vide et Quintil. " 9, 3." [Προσαπόδοσις a Schneidero non agnoscitur. " Προσαποδίδωμι, Pallad. V. Chrys. p. 3. Bigot." Boiss. Mss. Demosth. 1036. " Insuper reddo, C persolvo, Julian. Ep. 13. Τὸ λοιπὸν προσαπέδωκα τῆς ἀναγνώσεως, sive, ut est in Codd. nonnullis, τῇ ἀναγνώσει, Reliquam lectionem absolvi, Reliquum perlegi." Schweigh. Mss. " Toup. ad Longin. 326. Med., Præterea vendo, Diod. S. 2, 585." Schæf. Mss. * Προσαποδοτέον, Athen. 371. * " Συναποδίδωμι, Inscr. e Papyro Ægypt. Ed. Boëckh." Boiss. Mss. Dio Cass. 656. * Ὑπεραποδίδωμι, Philostr. V. S. 533.]

Διαδίδωμι, Trado per manus, ut διαδέχομαι, Accipio per manus. Cui interpr. subjungit Bud. h. l. Thuc. 1, (76.) Εἰ ἀρχήν τε διαδιδομένην ἐδεξάμεθα. Possit autem ita exp. διαδίδωμι et in seqq. ll. Plato de Rep. 1. (328.) Λαμπάδα ἔχοντες διαδώσουσιν ἀλλήλοις. Et Chrys. Γραφῇ φυλάξαντες τοὺς ὕμνους, εἰς ἡμᾶς διέδωκαν. Idem, Διέδωκαν τὸν ἑαυτῶν θησαυρόν: ubi tamen διέδωκαν redditur, In nos velut hæreditaria successione transfuderunt. At in illo altero l. διέδωκαν vertitur simpl. Transfuderunt. Redditur et Propagare in hujusmodi l. || Dedo, Distribuo, D Divido, Dem. ad Tim. Ἵνα διαδοίη τοῖς Βοιωτίοις τριηράρχοις. || Διαδίδωμι λόγον, λόγους, φήμην, Sermones s. Rumorem sero, dissemino, spargo; quod affinem τῷ Distribuere signif. habet, Bud. 175. e Polyb. et Plut. ap. quem in Solone legitur etiam Λόγος διεδόθη εἰς τὴν πόλιν. Et in Themist. Διέδοσαν λόγον περὶ τῆς Ἀθηνᾶς. || At neutr. positum διαδοῦναι pro Serpere per membra, Bud. ex Aristot. de Mirab. Aud. affert, p. 410. || Διαδίδομαι act. signif. sequitur: sed et Διαδιδόμενον ὕδωρ ἐν τοῖς πόροις τῆς γῆς Bud. e Bas. p. 33. citat pro Diffluens aqua: addens opp. ei συνδιδόμενον, pro Coacta. At vero ἀναδιδόμενον ὕδωρ ab eod. dici Erumpentem aquam. || In VV. LL. διαδιδόμενος est item Trajectus. [Strabo 6. p. 261. S. Hippocr. Coac. 17. Aristot. H. A. 1, 13, 7. de Part. 3, 5. " Xen. K. Π. 37. Zeun. Ind. et ad p. 290. Timæi Lex. 33. Valck. Phœn. p. 466. Musgr. p. 225. Or. 1267. El. 448. Toup. Opusc. 1, 273. Wessel. Herod. 273. Wyttenb. ad Plut. 1, 689. ad Diod. S. 1, 139. 239. 242. 2, 208. 509. ad He-

r. d. 5.. sic corrigo.) Jacobs. Anth. 8, 395. Dionys. H. 5, 1524. Schneider. ad Xen. K. 'A. 74." Schæf. Mss.] "Διαδοτέος, Didendus, Divulgandus," [Plato Tim. 9, 294.] Διάδοσις, Traditio, quæ fit per manus. || Distributio: sic Dem. (1091.) dixit διάδοσιν de Pecuniæ distributione. Bud. e Dionys. Areop. 193. affert διάδοσις τοῦ θεοῦ pro Impertitio providentiæ. [" Θεῶν διαδόσεις, Suggestiones, M. Anton. 1, 17." Gataker. Mss. "Διάδυσις ἀνθρώπων ἐκ τῶν θεῶν, Communicatio Deorum cum hominibus, Epict. Diss. 1, 12, 6. et ibi n." Schweigh. Mss. Plut. Sulla 35. "Musgr. ad Phœn. p. 225. Heyn. Hom. 7, 162." Schæf. Mss.] Διαδύσιμος, ὁ, ἡ, Qui per manus traditur, Qui propagatur, ut φήμη, μολυσμὸς ap. Synes. [" Thom. M. 756." Schæf. Mss. • Διαδότης, Gl. Divisor. • Διάδοτος, unde • "'Αδιάδοτος, Dionys. Areop. p. 38. 47. • Διαδοτικὸς, 47." Kall. Mss. • Προδιαδίδωμι, Polyb. • Συνδιαδίδωμι, Gal. de Potest. simpl. 2. T. 2. p. 9, 27.]

[• Εἰσδίδωμι, ad Greg. Cor. 721. conf. cum ἐκδ. ibid. Appian. B. C. 2. p. 525. " Wessel. Herod. 300. 302. Thom. M. 279." Schæf. Mss.]

'Εκδίδωμι, q. d. Extra do. Hanc enim puto constituendam velut generalem signif., quæ in alias postea dividatur. Ac primum includi hanc signif. verbo ἐκδίδωμι dico, cum vertitur Dedo: ut Thuc. 1. Εἰ ἐκδοίη αὐτὸν, σωτηρίας ἂν τῆς ψυχῆς ἀποστερῆσαι. Sic Plut. (1, 38.) 'Εκδιδόναι Δαίδαλον αὐτῷ κελεύων. Sic alibi ἐκδιδόναι τοὺς αὐτόχειρας. Usus est et Dem. pro Hosti permittere, 175. 176. Sed et 'Εκδοῦναι ἀνδράποδον ἐπὶ βασάνῳ ab Eod. dicitur, sicut et ἐξαιτεῖν, in Aphob. 32. || Ad primam illam signif. reducitur ἐκδίδωμι et cum Edo exp., ut Diosc. 5. 'Εκδιδῶσι τὸν καρπὸν, Edit fructum s. profert. Et Lucian. (3, 88.) 'Εκδιδοῦσι τὸ ἤλεκτρον αἱ αἴγειροι. Dicitur et ἐκδιδόναι βίβλον s. λόγον, ut Edere librum, scriptum aliquod: habet enim Athen. (168.) 'Ρουτιλίῳ τῷ τὴν 'Ρωμαίων ἱστορίαν ἐκδεδωκότι τῇ 'Ελλήνων φωνῇ. Sic 'Εκδοῦναι τῶν χρόνων ἀναγραφὴν, Plut. Numa. Idem Fabio, Γράψας τὸν λόγον ἐξέδωκε, ubi exp. etiam Publicavit. Et ap. Eund. (1, 40.), "Ιδιον δέ τινα περὶ τούτων ἐξέδωκε λόγον: quod redditur, De his proprium quiddam literis prodidit. Affert et aliam constr. Bud. e Dem. (268.) 'Εκδεδωκὼς κατὰ συγγραφήν. Ceterum quod ad illud ἐκδιδόναι λόγον attinet, sciendum est accipi etiam pro Edere rumorem in vulgus: quod tamen potius dicitur Vulgare rumorem, s. spargere: unde Synes. 'Εκδεδομένου λόγου κατὰ τὴν πόλιν, Vulgato rumore. Et ἐκδεδομένη historia ap. Polyb. 36. a tergo, Prodita, vel Edita, Bud. || 'Εκδίδωμι inclusam habere videtur primam illam signif. et cum accipitur pro Loco docendum, ut Bud. interpr. ap. Xen. ('Ιπ. 2, 2.) "Ωσπερ τὸν παῖδα ὅταν ἐπὶ τέχνην ἐκδῷ. Item cum pro Loco faciendum, eod. modo interpr. ap. Dem. (521.) 'Εκδόντος μοι Δημοσθένους στέφανον χρυσοῦν ὥστε κατασκευάσαι. Sed multo etiam magis cum pro Loco, i. e. Do nuptui, ut ἐκδιδόναι τὴν ἐπίκληρον in quadam lege ap. Dem. Sed et sine adjectione interdum, ut Thuc. 8. Οὔτε ἐκδοῦναι οὔτε ἀγαγέσθαι παρ' ἐκείνων. Et Plato de Rep. 2. Γαμεῖν ὁπόθεν ἂν βούληται, ἐκδιδόναι εἰς οὓς ἂν βούληται. Item ἐκδιδόναι νόμισμα, Aristot. Œcon. 2. Bud. interpr. itidem Locare: sed afferens et aliam interpr., sc. Æstimationem dare. Quin et alibi ἐξέδωκε νόμισμα vertit Edidit percussum numum, locabilemque fecit et pervulgavit. || Neutr. pro Influo, Illabor, Me exonero, Erumpo, de fluvio dictum, ut, 'Εκδιδοῖ ἐς ἕτερον ποταμὸν, Herod. Vide et Bud. 434. Potest autem et hæc signif. ad primam referri: quia fluvius quocunque influat s. illabatur, velut extra alveum suum dat aquam suam. || Pro ἀποδίδωμι, Reddo, Il. Γ. (458.) 'Υμεῖς δ' 'Αργείην 'Ελένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ "Εκδοτε. || Ex Aristoph. (Π. 1195.) affertur, 'Αλλ' ἐκδότω τις δεῦρο δᾷδας, pro Huc faces afferat. Ubi malim Exhibeat, aut Porrigat. [" Plato Soph. 242." Routh. Mss. 'Αρχαὶ ἐκδίδονται εἰς τὰ καλὰ, Jambl. Adhort. 50. Kiessl.: Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. 75. ad Greg. Cor. 721. Philostr. 3, 23. " Apollod. 247. Eichst. Quæst. 58. Fisch. Ind. Palæph. Wakef. Phil. 773. Jacobs. Anim. 304. Dedo in potestatem alterius, Valck. Diatr. 59. Lennep. ad Phal. 132. Prorumpo, Wessel. Herod. 300. 302. 303. 321. 447. 473. Thom. M. 278. Boiss. Philostr. 316. Do nuptui, ad Charit. 211. 245. 482. Ammon. 110. ad Xen. Eph. 191. Diod. S. 1, 296. ad Herod. 419. Markl. Iph. p. 21. Coray Theophr. 340. Dionys. H. 4, 710. Nubo, Achill. Tat. 27. Loco docendum, ad Lucian. 2, 195. 197. Wessel. ad Herod. 34. Dodwell. Chronol. Xenoph. 40. Schn. Interpretor, Porson. ad Odyss. 125. Lips. 'Εκδότω τις, T. H. ad Plutum p. 469. 'Εκδ. αὐγὴν, Boiss. Philostr. 596. 'Εκδίδομαι, Jacobs. Exerc. 2, 180." Schæf. Mss.] " 'Εκδοτέον, Edendum, Evulgandum," [Aristoph. "O. 1635.] "Εκδοσις, Deditio, sicut et ἔκδοτος, Deditus. || Cum gen. βιβλίου, aut alio ejusmodi, Editio, Divulgatio. || Locatio, eo sensu, quo usurpatur de iis, qui opus aliquod faciendum locant; ut οἰκοδομήματος, Bud. Dicitur et θυγατέρων ποιεῖσθαι a Plat. pro Virgines nuptum dare: sic Εἰς θυγατρὸς Dem. (1009.) Item "Εκδοσις eid. Dem. (816.) Nauticum fœnus, JCtis Pecunia trajectitia, de qua lege Bud. Annot. in Pand. Existimo autem hanc, sicut et præced. signif. Locationis appellatione posse comprehendi: cum etiam Argentum locare, s. Argentum fœnori locare, Filiam locare Lat. dicant. [Bekk. Anecd. 247. D mosth. 1241.] ""Εκδιος in VV. LL. " male affertur e Suida tanquam ab eo expositum " ἔκδοσις, et usurpatum a Demosth., cum illud ἔκδιος " vocabulum sit, quod a Suida ponitur non addita " exp., ut alia pleraque: at ἔκδοσις illud sit, quod ab " eo exp. τὸ ναυτικὸν δάνεισμα." [""Εκδοσις, ad Xen. Eph. 283." Schæf. Mss.] Ετ "Εκδοτος, Deditus, Dedititius; sed ἐκδότους ποιεῖσθαι βαρβάροις, Isocr. est simpl. pro ἐκδοῦναι, Dedere. Bud. ap. Æschin. (73.) "Εκδοτον μὲν τὴν Βοιωτίαν ἅπασαν ἐποίησε Θηβαίοις, Dedititiam fecit, interpr. Herodian. 5, (4, 17.) Παραδοῦναι αὐτοὺς ἐκδότους καὶ ὥσπερ αἰχμαλώτους, Se permittere hostium potestati, Polit. [" Ignat. ad Smyrn. 4." Routh. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. "Εκδοτον δοῦναι, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 334. " Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 25. ad Xen. Eph. 191. Fischer. Ind. Palæph. Valck. Diatr. 21. Lennep. ad Phal. 132. ad Charit. 245. Jacobs. Anim. 313. Posidipp. 2. ad Diod. S. 1, 695. Wakef. Ion. 1270." Schæf. Mss.] Hinc 'Εκδότως, ut ἑαυτὸν πιστεῦσαι, ἐπιτρέψαι, In fidem se permittere, Bud. Comm. At 'Εκδόται Hes. sunt προδόται et ἀποδόται. [* " Σχεδεκδότης, Herodian. Epimer. 140. n." Boiss. Mss. * Τριεκδότις Hecate, Pselli Exp. Dogm. Chald. 110. al. τριοδῖτις. * 'Εκδόσιμος, Gl. Locatitius. " Kuster. Aristoph. 220." Schæf. Mss.] 'Ανέκδοτος, Non editus, Non vulgatus, Cic. ad Att. 6, 6. ἀνέκδοτα a nobis, quæ tibi uni legamus. Et Epist. 14, 18. Librum meum illum ἀνέκδοτον, nondum, ut volui, perpolivi. || Item ἀνέκδοτος θυγάτηρ Dem. in Neæram, Filia nondum elocata; Cam. Illocabilis e Plauto interpr. [Diod. S. 1. p. 8. " Alberti Peric. Cr. 8. Non elocata, Apollon. Soph. 533." Schæf. Mss.] Δυσέκδοτος, q. d. Non facile locabilis. [* Διεκδιδόω, i. q. διαδιδόω, Hippocr. 169, 10.] " 'Επεκδοῦναι, Insuper elargiri, ab 'Επεκδίδωμι," [Schneidero susp. " Wolf. Proleg. 237. Heyn. Hom. 7, 686. * 'Επέκδοσις, Wolf. Proleg. 238." Schæf. Mss.] " Μετεκδίδωμι, Post edo, eloco," [Plut. Compar. Lycurg. c. 4. " Numa p. 140. HSt." Seager. Mss.] Προεκδίδωμι, Prius dedo, edo, etc. sequendo signif. τοῦ ἐκδίδωμι. In Pand. προεκδοῦναί ἐστι τὸ παρασχεῖν εὐχέρειαν μεταγράψασθαι, Bud. Transcribendi potestatem facere. [Dionys. H. 2, 194. 195. 222. * Προέκδοσις, Schol. Apoll. Rh. 1, 285. 516. 801. " Ruhnk. Ep. Cr. 190. 191. ad Mœr. 88. 276. Wolf. Proleg. 237." Schæf. Mss.] Συνεκδίδωμι, de puella dictum, Simul do nuptum, s. colloco, i. e. Adjuvo ad collocandam puellam, Dem. (316. 1124.) et Lys. ap. Bud. Sic Plut. (1, 102.) Συνεκδιδόντες πενομένοις θυγατέρας. [Philostr. 3, 39. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 293. Dionys. H. 1, 257." Schæf. Mss.]

'Ενδίδωμι, q. d. Intra do, sicut ἐκδίδωμι dixi sonare Extra do, In manus trado, Porrigo, Eur. (Iph. A. 617.) Καί μοι χερός τις ἐνδότω στηρίγματα. Item

Dedo, Præbeo, Affero, in variis loquendi generibus. A Aristoph. (Π. 781.) ἐνεδίδουν ἐμαυτὸν τοῖς πονηροῖς. Thuc. ἐνδοῦναι πόλιν, et alibi ἐνδοῦναι τὰ πράγματα, sub. τῆς πόλεως, aut alium gen. hujusmodi. Bud. autem in quodam ejus l., Πράγματα ἐνδιδόναι τῷ δήμῳ interpr. Populo rerum summam permittere et condonare. Vide Comm. 875. Ἐνδίδωμι exp. Præbeo, junctum accus. ἀρχὴν s. ἀρχὰς, ἀφορμὴν, ἀφορμὰς, πρόφασιν, λαβὴν, aliisque accus., qui affinem signif. habent. Plut. de Def. Orac. Τοῖς τότε λόγοις ἀρχήν τινα καὶ πάροδον ἐνδέδωκας: (1, 88.) Ἐνδιδόντες θράσους ἀποστατικοῦ καὶ φρονήματος ἀρχάς: (1, 656.) Ἐνδιδοὺς διαβολῆς ἀφορμὰς τοῖς ἐχθροῖς. Dicitur et ἐνδιδόναι ὑποψίαν a Plat. quod Lat. est Afferre suspicionem potius quam Præbere. Et ex Eur. (Andr. 224.) ἵνα σοι μηδὲν ἐνδῴην πικρὸν pro Nequid tibi molestiæ afferrem. || At vero ap. Dem. Ἐὰν ἐνδῷ καιρὸς pro Si tempus dederit s. permiserit, q. d. Si occasionem præbuerit. || Neutr. Cedo, Non renitor, s. obnitor, Remissior fio, Remissius ago: q. d. Me trado, ut Gall. Je me rends. Thuc. 2. Ὡς εἶδον αὐτοὺς ἐνδόντας, οὐκέτι ὑπέμειναν: (2, 79.) Καὶ ὁπότε μὲν ἐπίοιεν οἱ Ἀθηναῖοι, ἐνεδίδοσαν, ἀποχωροῦσι δὲ ἐνέκειντο: 3. ἐνδιδόναι τι, Aliquanto remissiorem esse, Μὴ οἱ Λακεδαιμόνιοί τι ἐνδῶσι. Aristoph. Π. (488.) μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδὲν, pro Nihil molliter et remisse agetis, tanquam cedentes. Videtur tamen ἐνδώσετε esse et hic neutr., ut μαλακὸν accipiatur adv. Jungitur et dat., item præp. πρὸς cum accus., ut ἐνδιδόναι τῇ ἡδονῇ, quod et Ἐνδιδόναι πρὸς τὴν ἡδονὴν, Aristot. Cedere voluptati, cui opp. Resistere, Succumbere voluptati. Sic Plut. Metello, Κομιδῇ πρὸς τὰς ἡδονὰς ἐνδεδωκώς. Exp. et Deditum esse voluptati. Sic dicitur ἐνδιδόναι πρὸς τὸ πάθος, pro quo et ἐνδιδόναι τῷ πάθει ap. Diosc., quod quidam interpr. Morbo corripi: Lucian. Πρὸς τὸ ἐνδιδοῦν ἐν τοῖς πόνοις, Adversus animi dejectionem in ærumnis. A Bud. ἐνδίδωμι exp. Fatisco, Lassesco, Languesco, Plut. (2, 88.) Ἐδόκει γὰρ ἀγωνίζεσθαι εὐρώστως τοπρῶτον, εἶτα κατὰ μικρὸν ἐνδιδόναι τὴν δύναμιν αὐτῷ. Et ἰσχύος ἐνδιδούσης ap. Eund. Languentibus viribus. C Sic Greg. de Homine 30. E Theophr. autem affert Ἐνδέδωκεν ἡ πυρὰ pro Concidit, Collabitur, ubi de pice coquenda loquitur. Dicuntur ἐνδιδόναι et eæ res, quæ molles sunt aut flexibiles, Aristot. Probl. 5. Sic Theophr. Ὑγρότατον δὲ μελία καὶ ὀξύη· καὶ γὰρ τὰ κλινάρια ἐνδιδόντα ἐκ τούτων. Et Plut. de palmæ ligno, Οὐ κάτω θλιβόμενον ἐνδίδωσιν, pro quo Gell. Non deorsum cedit, nec intra flectitur. || Pro Flecti ad preces, et pro ἐνδόσιμον ordiri, vide Ἐνδόσιμον. || Remitto, Laxo, act. Greg. de Homine, Οὔτε οὐρανός ποτε τὸ σφοδρὸν ἐνδίδωσι καὶ ὑποχαλᾷ τῆς κινήσεως. Hinc pass. ἐνδίδοσθαι, Remitti. Arrian. 1. Ὡς δὲ οὐδὲν ἐνεδίδοτο ἀπὸ τῶν ἔνδον. [" Δικαιοσύνην καὶ πιστότητα ἐνέδωκαν, ἄχαρι δὲ οὐδὲν, Exhibuerunt, Demonstrarunt, Præstiterunt, Herod. 7, 52. Ἐνδιδόναι μαλακὸν οὐδὲν, Nihil per mollitiem, molliter remittere, 3, 51. 105. Talia ex Herod. afferri debent, ut antiquiora, quem imitati sint sequiores. Ἐνδίδωμι etiam de fluvio in convallem aliquam influente, sicut ἐκδιδόναι, Effluere, In mare se exonerare, Herod. 3, D 117. Ἐνδιδόντος μὲν τοῦ ποταμοῦ, ἔχοντες δὲ οὐδαμῇ ἐξήλυσιν." Schweigh. Mss. Jambl. Protr. p. 50. Kiessl. " Plut. Ag. et Cleom. 1473. HSt." Seager. Mss.; Catone 16. Dione 8. Antonio 80. Plato de LL. 10. p. 887. Parthen. 31. " Kuster. Aristoph. 9. 108. ad Lucian. 2, 74. 93. Dionys. H. 5, 264. Bast Lettre 195. Plut. Alex. 153. Schm., Thom. M. 488. 739. 815. Markl. Iph. p. 21. Wakef. Ion. 1313. S. C. 1, 78. 4, 122. Jacobs. Anim. 160. Fac. ad Paus. 2, 11. Kuhn. 85. Heyn. Hom. 7, 552. Xen. K. Π. 38. Bibl. Crit. 1, 4, 81. Timæi Lex. 101. et n., Koppiers. Obs. 19. Toup. Emendd. 1, 57. Eur. Hec. 1225. Musgr. Cycl. 508. Brunck. Andr. 224. Musgr. 964. Præeo aliis voce, Musgr. Hel. 1591. Villois. ad Longum 238. 268. ad Lucian. 2, 273. ad Dionys. H. 3, 1488. 1490. I. q. προδίδωμι, 1, 122. Prodo, Diod. S. 1, 594. 602. ad Thuc. 299. Plut. 2, 21. Cor. Ἐνδ. μαλακὸν, T. H. ad Plutum p. 141. Kuster. Aristoph. 9. ad Lucian. 1, 763. 2, 93. Wessel. et Valck. ad Herod. 250. Ὁ ἐνδιδοὺς, Jacobs. Anth. 8, 50." Schæf. Mss.] " Ἐνδεδομένως, Remisse, Laxatis habenis." Ἔνδομα, Remissio, Laxatio, vel potius q. d. Laxamentum. Ἔνδομα et ἄνεσις in febre pro eod. accipi tradit Bud., subjungens, Ἀνέσεις καὶ ἐνδόματα καὶ παροξυσμοὺς ἐπιφέρων, [e Gal. Defin. 2, 254.] Ἔνδοσις, ἡ, Remissio, Laxatio, Hippocr. 134. (1271.) Bud. || Inclinatio cedentis oneri. Bud. ap. Aristot. de Mundo, Κατὰ τὴν εἰς ἑκάτερον μέρος ἔνδοσιν interpr. Qua parte utroque versus structura arcuata pandatur, quasique oneri cedit. Capitur et pro ἐνδόσιμον ibid. Καί τοι τῆς πρώτης οἷον ἐνδόσεως εἰς κίνησιν μίαν γενομένης. [" Modulationis exordium, Musgr. Hel. 1591." Schæf. Mss.] " Ἐνδόσιμος, exp. Gra- " tuitus, ut sit is, qui ἐνδιδόσθαι et concedi s. indul- " geri solet, affertur que ex Aristoph. τῇ ἐνδ. τριακο- " στῇ, pro Quæ de gratia conceditur," [Max. Tyr. 1, 2. " Clem. Alex. Str. 858." Routh. Mss. " Dionys. H. 5, 320. Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 515." Schæf. Mss.] Ἐνδόσιμον, τὸ, Carminis, Orationis, Cantionis B exordium, Auspicatus rhythmi, melodiæ, et præscriptum, quod datur ab ipso chorodidascalo, cui accinere chorum oportebat. Quo edito quoniam chorus incitabatur ad cantum, ideo factum est, ut ἐνδόσιμον pro Invitamento et occasione data ponatur. Hæc Bud. 874. Ibid. Τοῦ μέλους τὸ ἐνδόσιμον interpr. Incentivum melos. Et ap. Aristot. Polit. 8. Ἵνα ὥσπερ ἐνδόσιμον γένηται τοῖς λόγοις, reddit, Ut vel exordium et præludium sit et provocatio disputationis. Unde autem ἐνδόσιμον hanc signif. acceperit, docet idem Bud. 875. Turnebus ap. Plut. (10, 220.) Ὥσπερ ἐνδόσιμον ὑμῖν παρέξειν, vertit, Quendam nobis tanquam orsum esse præbitura. Ego autem ἐνδόσιμον dixerim prima signif. esse Occasionem alicujus rei velut in manus traditam, s. ansam datam, ut Lat. metaph. loquuntur, unde et verti Incitamentum, Invitamentum, Suscitabulum: Impulsum s. Impulsionem, aut Impultricem vim; quarum signiff. exempla vide ap. Bud. 874. 875. Sciendum est autem et ἐνδιδόναι accipi pro ἐνδόσιμον Ordiri et auspicari ab Aristot. Rhet. 1. ut idem Bud. ibid. docet. || Ἐνδόσιμον est etiam τὸ συγχωρητικὸν Gregorio, dicenti de Deo, Εἰ γὰρ ἀποκλίνει διὰ φιλανθρωπίαν ἐκ τοῦ ἀποτόμου πρὸς τὸ ἐνδόσιμον: ubi Bud. συγχωρητικοῦ exp., Lat. interpr. non addens: ego Indulgentiam reddi posse arbitror. Sic autem ἐνδιδόναι pro Indulgentem se præbere, Exorabilem se præbere, Flecti precibus et quasi cedere: Chrysipp. Ἀδιάφθορον εἶναι καὶ μηδαμῶς ἐνδιδόναι τοῖς κακούργοις, μηδὲ προσίεσθαι μήτε τοὺς ἐπιεικεῖς λόγους, μήτε παραίτησιν καὶ δέησιν, μήτε κολακείαν. Pro quibus Gell., Judicem oportet esse incorruptum, inadulabilem, contraque improbos nocentesque immisericordem atque inexorabilem. [" Clem. Alex. Q. D. S. 939. Aristot. Rhet. 3, 14." Routh. Mss. Plut. Mor. 1, 394. H.; Arrian. Anab. 1, 7, 1. Dionys. H. Arte Rhet. 8, 15. " Musgr. Hel. 1591. Wakef. S. C. 5, 88. Villois. ad Longum 267. ad Lucian. 2, 226. Plut. Mor. 1, 266. 277. Wyttenb. 515." Schæf. Mss. * Ἐνδοτικὸς, i. q. ἐνδόσιμος, Aristæn. 1, 4. al. ἐνδότερος, Schneider. Lex. * " Ἐνδότης, Dionys. Areop. de Cœl. Hier. 1, 2." Kall. Mss.] Ἀνένδοτος, Non remissus nec languidus, In quo non est remissio nec languor. || Rigidus, Non exorabilis: ab ea τοῦ ἐνδοῦναι signif., de qua modo dixi. [" Eust. (22, 40.) 159, 53. Bas." Seager. Mss. " Eccl. Lugd. Epist. ap. Euseb. H. E. 5, 1." Routh. Mss. Jambl. V. P. 458. Kiessl. " Ad Timæi Lex. 157. Toup. Opusc. 2, 61. 172." Schæf. Mss.] Ἀνενδότως, Non remisse, Non languide; ἀνενδότως aliquid facere, pro Bona fide facere, i. e. Enixe et toto opere, non perfunctorie, et translative, Bud. in Annot. pr., sed sine exemplo. [Schol. Soph. El. 259. Schol. Thuc. 1, 99. * Δυσένδοτος, Euseb. P. E. 9. p. 420. Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. 90. " Chrys. in Gen. Or. 6. T. 1. p. 33." Seager. Mss. " Toup. Opusc. 2, 62." Schæf. Mss. * " Εὐένδοτος, Euseb. H. E. 6, 41. p. 239." Kall. Mss. " Planudes Ovid. Met. 10, 59. 736." Boiss. Mss. Strabo. " Toup. Opusc. 2, 62. Emendd. 2, 492." Schæf. Mss. * Φιλένδοτος, Hes. v. Φιλέντολος. " Toup. Opusc. 2, 62."

Schæf. Mss. * Ἐπενδίδωμι, Æsch. Ag. 1394. "Hesych. 1, 1326. n. 20." Dahler. Mss.] "Παρενδιδόναι, "Remittere, a th. Παρενδίδωμι," [Appian. 2, 19. Plut. 9, 240. * Προενδίδωμι, Plut. 444. Hippocr. 8̇1.] Συνενδιδωμι, Una cedo, ea signif., qua dicitur Cedo pro Non obnitor. [" Ad Diod. S. 2, 192." Schæf. Mss. Plut. Pericle 1, 355. *Συνένδοσις, 8, 706.] Ὑπενδίδωμι, Paulatim cedo, Clam cedo. E Thuc. autem affertur ὑπενδιδόναι pro Terga vertere. [" Eust. 8̇, 36." Seager. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. * " Ὑπένδοσις, Athenag. de Resurr. 5." Routh. Mss. * Καθυπενδίδωμι, Nicet. Annal. 6, 2.]

Ἐπιδίδωμι, Do insuper, Præterea do s. dono, Hesiod. Ἔ. (2, 14.) ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐπιδώσω, Οὐδ' ἐπιμετρήσω, Dem. Ὥστε τὰ ἀφαιρεθέντα ἀποδοῦναι αὐτῷ, καὶ ἐκ τῶν οἰκείων ἄλλα ἐπιδοῦναι. Bud. a Dem. poni tradit pro Dare liberaliter, ubi de muris a se refectis loquitur. Et de eo, quod datur in publicum, ἐπιδοὺς τριήρη, (560.) Item, Μεγάλας ἐπιδόσεις ἐπιδιδόναι, e p. 118. q. d. Magnas largitiones largiri. || Ἐπιδίδωμι ἐμαυτὸν, Me trado, s. dedo alicui, s. alicujus potestati, Lucian. (1, 788.) Ὡς οὐ ῥᾴδιον ἐπιδόντα ἑαυτὸν, καὶ πετάσαντα τὴν ὀθόνην, ἀναδραμεῖν αὖθις, ubi sub. dat. Synes. Οὐ γὰρ ἂν ἐπιδοίην ἐμαυτὸν ἔτι τούτων τινί. Idem, Καὶ σαυτὸν ἐπίδος τῷ δικαστῇ. Sæpe et cum dat. rei, ut Herodian. (2, 7, 9.) Ἐπιδίδωσιν αὑτὸν τῇ τῆς βασιλείας ἐλπίδι, q. d. Animum suum illa spe duci sinit. Ita enim interpr. ibi censeo. Sed et cum πρὸς habente suum accus. 3, (4, 2.) Εἰς στρατείαν καὶ τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ κίνδυνον ἐπέδωκεν αὑτήν. Sed alicubi ἐπιδίδωμι redditur simpl. Do; ut Ἐπιδιδόναι ἑαυτὸν ταῖς ἡδοναῖς dixit Gaza, quod Cic. Dare se voluptatibus. At Bud., quod Athen. dicit (525.) de Ephesiis, Ἐπιδόντας εἰς τρυφὴν, vertit, Prorsus deditos deliciis, et Effusos in delicias. Affert et ex Eod. (536.) de Pausania, Τὰ τῆς Σπάρτης ἐξελθὼν νόμιμα καὶ εἰς ὑπερηφανίαν ἐπιδούς. || Proficio, Cresco, Incrementum capio, Augeor. Cum εἰς vel πρὸς, seq. accus. Plato, Ὡς σοι συνόντες πλέον ἂν εἰς ἀρετὴν ἐπιδιδοῖεν. Philo V. M. 2. Πάλιν τοῦ γένους συναυξηθέντος, καὶ εἰς πολυανθρωπίαν ἐπιδόντος. Cum πρὸς Plato rursus, Ἐπιδιδόναι πρὸς φιλοσοφίαν: ut et Isocr. Ἐπιδιδόναι πρὸς εὐδαιμονίαν. Item in malam partem, Plato Epist. Διεφθείροντο καὶ ἐπεδίδου θαυμαστὸν ὅσον. Thuc. 8. Καὶ ἐς τὸ μισεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν ἐπιδεδωκέναι. Herodian. (3, 13, 14.) Ἐπεδίδοσαν εἰς τὸ χεῖρον. [Plut. Phoc. 9. " Thom. M. 740. ad Charit. 411. 593. 685. ad Diod. S. 1, 411. 2, 335. 416. Wakef. Herc. F. 489. S. C. 4, 133. Brunck. Aristoph. 1, 95. T. II. ad Plutum p. 246. Villois. ad Longum 224. ad Lucian. 1, 211. 349. 763. 2, 74. 93. 287. Heyn. Hom. 6, 92. Dawes. M. C. 316. Lennep. ad Phal. 106. Græv. Lectt. Hes. 548. Xen. K. Π, 60. Bibl. Crit. 3, 2, 48. 3, 1, 39. Toup. Opusc. 1, 170. 205. 209. 411. 434. Valck. Hippol. p. 190. Insuper do, Heyn. Hom. 5, 558. Cresco, ad Lucian. 3, 568. Schneider. ad Aristot. H. A. 2, 362. Plut. Mor. 1, 7. Xen. Mem. 3, 9, 3. Œcon. 3, 10. Diod. S. 1, 373. ad Herod. 576. In dotem do, Wolf. Præf. ad Il. p. xx. Ἐπιδ. ἐπιστολὴν, ad Diod. S. 1, 679. Θεοὺς ἐπιδώμεθα, Heyn. Hom. 8, 202. 457." Schæf. Mss.] Ἐπίδομα, τὸ, Additamentum, ἐπίμετρον, Athen. (365.) Ἐπιδόσιμά τινα δεῖπνα, ἅπερ Ἀλεξανδρεῖς λέγουσιν ἐξ ἐπιδομάτων, [Schleusner. Lex. in V. T. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 249.] Ἐπίδοσις, Quod insuper datur, Accessio, Additamentum, qua in signif. a Xen. accipi testatur Bud. Interdum est simpl. Quod datur, Largitio, ut Idem interpr. Et in Comm. 853. φιλοτιμία, inquit, ap. Dem. est etiam Erogatio publice facta, quæ et ἐπίδοσις dicitur; ut Donativum et Congiarium, quæ λαμπραὶ ἐπιδόσεις καὶ μεγαλόφρονες dicuntur ab Herodiano. || Incrementum, Lesbonax, Παντὸς γὰρ πράγματος ἐπίδοσίς ἐστιν ἔστ' ἂν τέλος ἔχῃ. [" Aristot. Rhet. 2, 8." Routh. Mss. Hippocr. 784. Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. 64. cf. Pseudo-Longin. p. 2. Εἰς πόσην μεγέθους ἐπίδ. Aristot. Eth. 1, 7. " Thom. M. 740. Diod. S. 1, 458. 2, 358. Coray Theophr. 288. Dionys. H. 5, 29. Heyn. Hom. 6, 92. Toup. ad Longin. 273. Opusc. 1, 209. ad Timæi Lex. 120. Bibl. Crit. 3, 2, 48. 91." Schæf. Mss.]

A HINC Ἐπιδόσιμος, Addititius, et qui ex additamento vel accremento est, Bud. Ex accessione s. additamento proveniens. Unde et ἐπιδόσιμα δεῖπνα ap. Athen. (365.) QUÆ ἐξ ἐπιδομάτων vocari ab Alexandrinis scribit. Idem 4. Ἄν τι λάβωσιν ἐπιδόσιμον, ἰχθὺν, ἢ λαγὼν, ἢ φάτταν. [Athen. 141. 368.] Ἐπιδοτικὸς, Ad superaddendum s. supererogandum propensus. Ammon. (57.) a μεταδοτικὸς ita distinguit, ut ἐπιδοτικὸς sit ὁ τοῖς δεομένοις ἐπιδούς: at μεταδοτικὸς ὁ τοῖς φίλοις, Qui amicis libenter impertit, Qui amicos libenter participat. [* Ἐπιδότης, " Heind. ad Plat. Phædr. 251." Schæf. Mss. Plut. ap. Schneider. Lex. perperam pro * Ἐπιδώτης, quæ forma extat in Paus. 2, 10, 2. ὕπνος, 2, 27. θεοὶ, 3, 17. δαίμων, 8, 9. Ζεύς. " Fac. ad Paus. 1, 214. 408. ubi v. Sylb. et Kuhn. it. Kuhn. p. 259. Toup. Opusc. 1, 170." Schæf. Mss. * Ἐπίδοτος, unde] Ἀνεπίδοτος, Non proficiens, Incrementum non capiens, ut, Ἀναυξές τε καὶ ἀνεπίδοτον, e Theophr. C. P. 4, 7. [ap. Schneider. Lex.; H. P. * Ἀντεπιδίδωμι, Athan. 2, 1120. * Ἐνε-
B πιδίδωμι, falsa lectio in Ind. Dion. Cass. * Προεπιδίδωμι, Clem. Alex. Str. 823.] " Προσεπιδίδωμι, Insu- " per addo s. adjicio," [Dio Cass. " Plato Soph. 16. (220.)" Boiss. Mss. * Συνεπιδίδωμι, Plut. 448. Dionys. H. 1, 146.]

Καταδίδωμι, Indo. Accipitur, sicut ἐκδίδωμι, pro Influo. Herod. Καταδιδοῖ ἐς ποταμὸν, Plut. Fabio, Ἔνθα τὰ ἕλη καταδίδωσι. [Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. 242.] " Ἐγκαταδοῦναι, exp. Dimittere."

Μεταδίδωμι, Dono partem, Impertior, Participo, Communico. Cum accus. rei et dat. personæ ap. Herod. Μεταδιδοῖ Εὐρυβιάδῃ πέντε τάλαντα, Eurybiadi quinque talènta impertit. Sic Aristoph. Σ. Οὐδὲν μετέδωκεν οὐδὲ τῷ κοινῷ γ' ἐμοί. Sic et Plato Epist. 7. Sed et Lucian. μεταδιδόασι δωρεάς. Usitatius tamen ap. Herod. posteros cum eod. quidem dat., sed cum gen. rei, ut Μεταδιδόναι τῶν κινδύνων τοῖς πολλοῖς, Thuc. Sic, Χρὴ τοῦ βάρους μεταδιδόναι τοῖς φίλοις, Xen. [Ἀπ. 2, 7, 1. Brunck. ad Theogn. 905. De constr., Schæf. Meletem. in Dionys. H. 20. " Wyt-
C tenb. Præf. ad Plut. Mor. p. lxi. Toup. Opusc. 1, 266. Emendd. 1, 404. Diod. S. 1, 393. Wakef. S. C. 4, 17. Jacobs. Anth. 6, 340. 10, 115. ad Phalar. 358. Markl. Suppl. 53. et Beck. De muliere, quæ sui copiam facit, ad Herod. 331. De constr., Beck. Bibl. Philol. 1, 85." Schæf. Mss. * " Μεταδοτέον, Clem. Alex. Pæd. 2, 7. p. 203." Kall. Mss. Plato Lys. 2, 211.] HINC Μετάδοσις, Communicatio et q. d. Impertitio, τῶν καρπῶν, Aristid.: Erogatio, Bud. in h. l. Plut. Ἄλλως τε καὶ πρὸς τὰς μεταδόσεις ἐλευθέριος: Sic et ap. Greg. Μετάδοσις τῶν δεομένων interpr. Erogatio, et Eleemosynæ. ET Μεταδοτικὸς, Communicativus, Qui lubenter communicat, s. impertitur. Qui libenter erogat, Erogatorius, Bud. Idem e Gramm. affert, μεταδοτικὰ verba esse, ut ἀξιῶ, μεταδίδωμι: quibus respondere μετουσιαστικὰ, ut κοινωνῶ, μετέχω. In VV. LL. exp. et Contagiosus. Vide et in Ἐπιδοτικὸς paulo ante. [" Τὸ μεταδοτικὸν, M. Anton. 1, 3." Gataker. Mss. Jambl. Protr. 348. Kiessl. " Ammon. 57. ad Diod. S. 1, 81."
D Schæf. Mss. * Μεταδότης, unde * " Μεταδότις, Dionys. Areop. 158." Kall. Mss. * Μετάδοτος, unde] Ἀμετάδοτος, Qui nihil impertitur, Immunificus Plauto. Unde et Avarus exp. VV. LL. Ἀμεταδότως, Nemini quicquam impertiendo. Εὐμετάδοτος ET Δυσμετάδοτος, Qui facile impertitur et libenter. Et contr. Qui difficile et non libenter impertitur. Qui ægre impertitur, VV. LL. [Δυσμ., Strabo 17. p. 1159. " Εὐμ., Schol. ad Plutum 1014. et n., ad Diod. S. 1, 81." Schæf. Mss. * Εὐμεταδότως, Hes. v. Εὐσυναλλάκτως. * " Ἀμεταδοσία, Buttm. Schol. Od. P. 407." Elberling. Mss. * Ἀντιμεταδίδωμι, unde * Ἀντιμετάδοσις, Schol. Apoll. Rh. T. 2. p. 292. * Συμμεταδίδωμι, Polyb. 4, 5, 9. 5, 36, 2. 12, 16, 6. 23, 14, 7.]

Παραδίδωμι, Trado, Dedo, Herod. 5. Παρέδοσαν σφέας ἑωϋτοὺς τοῖσι Πέρσῃσι. Plut. Ὁ δὲ ἐγκαλυψάμενος παρέδωκεν ἑαυτόν. Item παραδιδόναι τὸν δοῦλον s. τὸν παῖδα, ut ἐκδιδόναι, Tradere vel Dedere ad quæstionem et offerre. Sic Acta 15, (26.) Παραδεδωκὼς τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος Ἰησοῦ, Qui tradidit

animam suam, Qui exposuit. Sed et in propria Exponendi signif. accipitur: unde part. pass. παραδιδόμενος ἡλίῳ ap. Theophr. Soli expositus. At vero ap. Chrys. Νόσῳ παρεδόθης χαλεπῇ, potius Traditus es morbo, quam Expositus es, q. d. Traditus es potestati morbi. Jungitur et dat. in Tradendi signif., ut λήθῃ παραδιδόναι, Lucian. Oblivioni tradere. Item γραφῇ παραδοῦναι Greg. 292. ut Lat. Tradere literis, monumentis: et Παραδοῦναι τῇ διαδοχῇ τοῦ χρόνου, Syues. ut Tradere posteritati: quod et Prodere memoriæ; pro quo Gaza ap. Cic. Παραδιδόναι εἰς μνήμην. Sed παραδίδωμι per se quoque signif. Per successionem s. manus posteris trado: Plato de Rep. 2. Γηραιοὶ τελευτῶντες ἄλλον τοιοῦτον βίον τοῖς ἐκγόνοις παραδώσουσι. Sic παραδεδομένος μῦθος ap. Eund. in Epist. Et ap. Aristot. quoque Phys. 4. p. 37. παραδεδομένον, A majoribus traditum, Proditum. Talem autem παρὰ signif. et in παραλαμβάνω aliisque nonnullis verbis habet. Apud Evangelistas de Juda Iscariote dicitur παραδιδόναι pro προδιδόναι, Prodere. At Marc. 4, 29. Ὅταν δὲ παραδῷ ὁ καρπὸς, multo magis novum est, pro Cum exeruerit se fructus, vel, ut quidam, Prodiderit se fructus. Possumus fortasse et verbo neutro reddere, ut neutrius vicem et ipsum ibi obtinet, Emerserit, aut alio hujusmodi. Erasmus vertit pass. Productus fuerit. Non abs re certe suspecta fuisse videtur hæc scriptura παραδῷ. [Prodo, Xen. Mem. 3, 3, 61. " Dem. 515. Polyb. Exc. Leg. 35." Seager. Mss. " Kuster. Aristoph. 222. Boiss. Philostr. 526. ad Charit. 504. Wakef. Alc. 884. Phil. 399. S. C. 4, 133. ad Diod. S. 1, 231. 330. 388. 601. Toup. Opusc. 2, 48. ad Corn. Nep. 378. Zeun. ad Xen. K. Π. 378. Wyttenb. Select. 417. Valck. Callim. 7. Permitto, seq. infin., Phalar. 12. Quo sensu a Grammatt. usurpetur, Wolf. ad Antimach. 119. Brunck. Phil. 398. Conf. c. προδ., Schneider. ad Xen. K. 'A. 91. Cum participio, Heyn. Hom. 7, 121. Παραδ., sc. ἐμαυτὸν, Heind. ad Plut. Phædr. 264. ἔλεγχον, 336." Schæf. Mss.] " Παραδοτέος, Tradendus, Prodendus, Thuc. Παραδοτέα αὐτοὺς τοῖς Ἀθηναίοις οὐκ ἔστι, Atheniensibus prodendi non sunt." Παράδοσις, ἡ, Deditio, Traditio, Thuc. 3. Τὴν μὲν παράδοσιν τῆς πόλεως, πιστεύσαντες ὑμῖν, ἐποιησάμεθα. || Traditio, ut Gell. vocat, h. e. Doctrina, quæ ore traditur. Lat. Institutum quidam exp.: Erasm. in N. T. vertit Ritum traditum, Constitutionem. Marc. 7, (3.) Ἀκυροῦντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ τῇ παραδόσει ὑμῶν ᾗ παρεδώκατε: ad Gal. 1, (14.) Ζηλωτὴς ὑπάρχων τῶν πατρικῶν μου παραδόσεων: 1 Cor. 11, (2.) Καὶ καθὼς παρέδωκα ὑμῖν τὰς παραδόσεις, κατέχετε. Et παράδοσιν ποιεῖσθαι ap. Porphyr., Tradere: sicut διδασκαλίαν ποιεῖσθαι, et διδαχὴν ποιεῖσθαι ap. Thuc. Docere. [Quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 831. conf. cum παραδοχῇ, ibid. " Wolf. Prol. 241. 272. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 396. Heyn. Hom. 5, 538. Diod. S. 1, 232. leg. παράθεσις, cf. 239, 93. 242, 23.: 2, 499." Schæf. Mss.] HINC Παραδόσιμος, ὁ, ἡ, Qui veluti per manus tradi potest, Polyb. Γνώριμος δὲ τοῖς πολλοῖς καὶ παραδόσιμος τοῖς ἐπιγιγνομένοις ἡ τῶν εὐεργετησάντων τὴν πατρίδα γίνεται δόξα. [" Jambl. V. P. c. 9." Routh. Mss. " Diod. S. 1, 300. 392. 2, 152." Schæf. Mss.] ET παραδωσείω q. d. Traditurio, i. e. Tradere cupio, s. Dedere cupio. Thuc. 5. Γνοὺς δὲ τῷ ὄντι παραδωσείοντα, ἀνεχώρει. [" Pierson. ad Mœr. 14. Bergl. Alciphr. 56." Schæf. Mss. * " Παραδότης, Andr. Cr. p. 33." Kall. Mss. * Παράδοτος, Plato Men. 93. * Ἀντιπαραδίδωμι, Gl. Remancipo, Joseph. A. J. 15, 3, 1. * " Ἀντιπαράδοσις, Redditio." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. * " Μεταπαραδίδωμι, Euseb. V. C. 9. (Hist. 369.) Aster. Homil. p. 26. Ruhen." Boiss. Mss. Jambl. V. P. c. 226. * Προπαραδίδωμι, Clem. Alex. Str. 896. * " Συμπαραδίδωμι, Eumath. 7. p. 258. Proclus Cratylo 8." Boiss. Mss. " Phot. ap. Wolf. Anecd. 2, 135." Kall. Mss.]

" Περιδίδομαι, i. q. παραβάλλομαι, Depono, s. Deposito pignore certo, E pacto certo: s. Paciscor: ut ap. Suid. Ἐθέλω περὶ τῆς κεφαλῆς περιδόσθαι, quod exp. περὶ τῆς κεφαλῆς συνθήκην θεῖναι. Sic ex Aristoph. (Ἀ. 772.) affert, Αἰ λῇς, περιδοῦ
A νῦν μοι περὶ θυμιτᾶν ἁλῶν, pro, εἰ βούλει, ποιησώμεθα συνθήκας περὶ ἁλῶν μετὰ θύμου τετριμμένων: quomodo Schol. quoque exp. Itidemque N. (644.) περιδοῦ νῦν ἐμοὶ Εἰ μὴ τετράμετρόν ἐστιν ἡμιεκτέον, iid. exp. σύνθου, συνθήκας ποίησον: malim ego Depone, ut Virg. De grege non ausim quidquam deponere tecum, s. Deposito pignore certa, E pacto certa. Notanda porro hic constr. est περιδοῦ ἐμοὶ εἰ μὴ, pro περιδοῦ ἐμοὶ περὶ τοῦ εἰ μή. Hom. quoque in hac signif. utitur verbo isto, sed omisso περὶ cum gen. solo construit: ut Il. Ψ. (485.) Δεῦρό νυν ἢ τρίποδος περιδώμεθον ἠὲ λέβητος, i. e. συνθήκας ποιώμεθα, Paciscamur, s. E pacto certemus. Et Od. Ψ. (78.) Ἀλλ' ἕπευ· αὐτὰρ ἐγὼν ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς, Αἴκεν σ' ἐξαπάφω, κτεῖναί σ' οἰκτίστῳ ὀλέθρῳ, i. e. περὶ ἐμοῦ, κατ' ἐμαυτοῦ συνθήκας ποιήσομαι, Ita de me tecum paciscar, Hoc pacto me obstringam. Sic VERBALE Περίδοσιν Hes. exp. συνθήκην et συνθήκης θέσιν, Pactum, Depositionem pignoris et certationem ex pacto."
B [Περιδίδομαι, Aristoph. 'I. 791. Schneider. Lex. " Brunck. ad Aristoph. 2, 93. 3, 32. Heyn. Hom. 8, 293. 456. Περιδίδωμι, 6, 496. ad Xen. Eph. 182." Schæf. Mss.]

Προδίδωμι, Prodo, ut προδιδόναι πόλιν, Xen. 'E. 1, (3, 10.) Interdum et dat. personæ additur; ut Paus. Προδοῦναι Σαλαμῖνα Ἀθηναίοις. Nonnunquam vero solus personæ accus., ut Aristoph. Σ. (343.) οὐχὶ προδώσειν ἡμᾶς φασί. Dem. (343.) Τὸν δὲ καιρὸν τῶν πραγμάτων ἐάν τις ἑκὼν καθυφῇ καὶ προδῷ τοῖς ἐναντίοις, Occasiones rerum bene gerendarum si quis adversariis condonarit et prodiderit, Bud. 25. Et προδιδόναι δίκην, [Dem. 1239.] Causam prodere, i. e. Prævaricari, ibid. Dicitur et προδιδόναι interdum sine adjectione, Xen. 99. Sæpe autem accipitur et pro Deserere, Destituere suo auxilio. Thuc. 3. Καὶ προδοῦναι αὐτοὺς οὐκέτ' ἦν καλόν. Bud. προδοῦναι interpr. Deserere et Destituere etiam in Dem. (553.) Κἂν μὲν ἀφῶ τοῦτον ἐγὼ, καὶ προδῶ τὴν ὑμετέραν καταχειροτονίαν, οὐδὲν, ὡς ἔοικεν, ἀδικῶ: de populi præjudicio
C loquens, qui contra Midiam in theatro reclamarat; hoc enim dicit ironice. Bud. Item προδιδόναι τὰς ἐλπίδας Aristoph. (N. 1500.) Frustrari spem: et Προδιδόναι τὰ καθήκοντα, Lucian. Officium deserere, Officio deesse. VV. LL. exp. non solum Desero, sed et Negligo. Miram vero quandam Deserendi signif. habet in Xen. 'E. 5, (2, 5.) Βρεχομένων δὲ τῶν κάτω πλίνθων καὶ προδιδουσῶν τὰς ἄνω: sed nostro Laisser in simili loquendi forma utimur; at Interpres ineptissime, Cum superiores lateres pondere murum degravarent. || Προδιδόναι τὸν ὀφθαλμὸν, Dem. (1239.) pro Perdere, nisi sit mendosus l. Ita quidem Bud. tanquam dubitans: at ego προδιδόναι pro Amittere poni aperte existimo in Plut. (1, 666.) Οὐ μὴν ἀπεῖπεν, οὐδὲ προὔδωκε τὸ φρόνημα καὶ τὸ μέγεθος τῆς ψυχῆς ὑπὸ τῶν συμφορῶν. || Neutr. pro Deficio, Bud. ap. Herod. 7, (187.) Προδοῦναι τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν ἐνίων. [" Similiter 8, 52. Τοῦ φράγματος προδεδωκότος, Deficiente, Fallente, eos vallo. Sic nimirum προδιδόναι, verbo absolute et
D sine regimine posito, dicuntur, qui deficiunt ad hostes, aut saltem deserunt stationem, et fallunt operam, quam præstare debent, ap. Eund. 3, 45. 5, 113. 6, 15." Schweigh. Mss.] || Prius do, Prior do. Apud Xen. 'E. 1, (5, 4.) certe προδιδόναι puto esse Prius dare, i. e. Ante tempus; et quod Gall. dicitur Avancer: Καὶ τόν τε προσοφειλόμενον ἀπέδωκε, καὶ ἔτι μηνὸς προέδωκεν. Aristot. autem Œcon. 2. Προδεδομένην τρίμηνον σιταρκίαν δωρεὰν αὐτοῖς διδόναι, Stipendium ante datum. At pro Prior do, ad Rom. 11, (35.) Ἢ τίς προέδωκεν αὐτῷ, καὶ ἀνταποδοθήσεται αὐτῷ; Aut quis prior dedit ei? Aptius quam Prius dedit: licet qui prior dat, etiam prius det. " Προὔδίδοσαν, ap. Thuc. Att. synaliphe pro προεδίδοσαν, Prodiderunt. Sic προὔδοσαν pro προέδοσαν, Dem. itidem Prodiderunt. Προὔδωκε pro προέδωκε, Prodidit." [Lennep. ad Phalar. p. 355. Fut. προδώσω, Xen. K. Π. 2, 4, 10. 6, 3, 27.: Soph. Antig. 1166. Herod. 7, 187. " Markl. Suppl. 265. 350. Xen. 'E. p. 263. Schn., Wakef. Alc. 200. 256. Eum.

234. Abresch. Æsch. 2, 7. Cattier. 89. Philodem. 3. Thom. M. 739. ad Charit. 287. Bentl. Opusc. 28. 135. 147. Valck. Phœn. p. 544. Wessel. Herod. 219. Plut. Mor. 1, 15. Wakef. S. C. 3, 30. ad Herod. 592. Musgr. Cycl. 360. Or. 574. *μάχην*, Plut. de S. N. V. 5." Schæf. Mss. * Προδοσείω, Damascius Photii p. 1059. * " Πρόδομα, ad Hesych. 1, 549. n. 9." Dahler. Mss. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 249. * Προδομάτιον, i. q. *πρόδοσις*, Hesych.] Πρόδοσις, ἡ, q. d. Antedatio, Elargitio, Erogatio, Dem. (1208.) Ἑτέρους ἐμισθωσάμην ναύτας, δωρεὰς καὶ προδόσεις αὐτοῖς διδοὺς μεγάλας: [1210." Ad Phalar. 356." Schæf. Mss. * Παλιμπρόδοσις, Philo Math. 94.] AT Προδοσία, ἡ, Proditio, Thuc. 1. Προδοσίᾳ ληφθεὶς ἐσταυρώθη. Plut. de Herod. Malign. Αἴρεται μὲν ἀσπὶς αὐτοῖς προδοσίας σημεῖον. Lucian. Ἐπὶ προδοσίᾳ τῆς Ἑλλάδος ὑπόπτους γενομένους. Plut. (2, 53.) Οἱ Ἀθηναῖοι, δίκης γενομένης, τοῦ μὲν Φρυνίχου προδοσίαν κατεψηφίσαντο τεθνηκότος. [Eur. Hel. 1649. " Thom. M. 739. Valck. Diatr. 123." Schæf. Mss. * Παλιμπροδοσία, Plut. Alcib. 25. Dionys. H. (1, 159.) 3, 1578. Polyb. 5, 96. Plut. 9, 33. H., Diod. S. 15, 91. * Ψευδοπροδοσία, Polyæn. 3, 9, 32.] HINC Προδοσίκομπος, v. antiquum, Eustathio ὁ εἰς μάτην * ὑποσχετικὸς, ὁ τὰς ἑαυτοῦ ὑποσχέσεις ἐν οὐδενὶ τιθέμενος, ἀλλὰ προδιδούς: quæ exp. ap. Suid. quoque est: i. prope q. κενεαυχὴς s. αὐχῶν κενεὰ, ap. Hom., eod. Eust. teste. [Phot. Lex. * Προδοσέταιρος, " Jacobs. Anth. 6, 295." Schæf. Mss. s. * Προδωσέταιρος, Dio Cass. 630. Athen. 695. Eust. 351, 16. Anal. 1, 155.] Προδότης, Proditor, Thuc. 4. Ὅτι οὐ δίκαιον εἴη οὔτε τοὺς πράξαντας πρὸς αὐτὸν τὴν λῆψιν τῆς πόλεως, χείρους οὐδὲ προδότας ἡγεῖσθαι, Isocr. ad Dem. (6.) Τῆς τύχης εἶναι προδότας. Plut. (8, 30.) Ὁ δὲ ἀδόλεσχος ἄμισθός ἐστι προδότης καὶ αὐτεπάγγελτος, οὐχ ἵππους οὐδὲ τείχη προδιδοὺς, ἀλλὰ λόγους ἐκφέρων ἀπορρήτους. [" Thom. M. 739. Musgr. Hel. 840." Schæf. Mss.] ET FEM. Προδότις, Proditrix, Eur. [Med. 1332. Hel. 840. 937. 1162. Andr. 631. Aristoph. Θ. 400. " Musgr. Hel. l. c. Lobeck. Aj. p. 342." Schæf. Mss.] HINC Παλιμπροδότης, Appian. (B. C. 5, 96.) Ὢν φύσει παλιμπροδότης. [Dinarchus ap. J. Poll.] ET Προδοτικὸς, Proditorius, Lucian. (3, 143.) Τὸν πλούσιον δὲ, ὡς τύραννον· τὸν τυραννικὸν δὲ, ὡς προδοτικὸν (διαβάλλουσι.) Plut. (8, 653.) Ἐκ τοῦ προδοτικοῦ χρυσίον πόρνας καὶ ἰχθῦς ἀγοράζειν. A QUO Προδοτικῶς, q. d. Proditorie, Proditorum more, Lucian. Οὕτως ἀπίστως καὶ προδοτικῶς. [* Προδοτὴρ, Tzetz. Anteh. 382. * " Προδότρια, Const. Manass. Chron. 110. (560.)" Kall. Mss.] Πρόδοτος, ὁ, ἡ, Proditus, ut ἔνδοτος, [" Eur. Hipp. 595. Soph. El. 126. 1074." Seager. Mss. " Diod. S. 2, 642. Brunck. Antig. 1166." Schæf. Mss.] Καταπροδίδωμι, ut καταπροΐεμαι, prope i. q. προδίδωμι. Thuc. 3. Τοὺς πάντας Ἕλληνας καταπροδοῦναι. Idem, Ὡς καταπροδόντες τὸ ἑαυτῶν: (3, 111.) Νομίσας καταπροδίδοσθαι σφᾶς, Ratus se proditos esse. Lucian. (1, 197.) Τἀμαυτοῦ μόνα σκοπῶ, τὰ κοινὰ δὲ καταπροδίδωμι καὶ ἐλάττω ποιῶ. [" Ad Charit. 564. ad Lucian. 1, 300. Herod. 663. 694." Schæf. Mss.]

Προσδίδωμι, Insuper do, Participo, Xen. K. 'A. 1, 2, 29. Δεόμενοι προσδοῦναι καὶ ταῦτα μηδενὸς ἀγαθοῦ, Se participem insuper facere, idque boni nullius. Lucian. (3, 227.) Καλέσας δὲ τὸν οἰκέτην, καὶ σὺν πολλῷ καὶ ἀθρόῳ γέλωτι εἰπὼν προσδοῦναι τῷ ὄνῳ ἀκράτου ῥοφεῖν. [" Aristoph. 'I. 1222." Seager. Mss. " Ad Phalar. 356. ad Lucian. 2, 181. ad Charit. 287." Schæf. Mss. * Πρόσδομα, Gl. Mantissa, " Max. Planudes V. Æsop. p. 24. Froben." Boiss. Mss.]

Συνδίδωμι, q. d. Do simul, unum in locum. Unde pro Congrego accipitur: sicut Bud. pass. συνδίδοσθαι exp. Congregari, in Basil. Hexaëm. 30. Ἀλλὰ τότε τῆς εὐρυχωρίας τῷ προστάγματι τοῦ Θεοῦ δημιουργηθείσης, ἐπ' αὐτὴν συνεδόθη τῶν ὑδάτων τὰ πλήθη. Alibi ex Eod. affert συνδιδόμενον ὕδωρ et διαδιδόμενον ut contraria. || Pro ἐνδίδωμι accipi videtur i. e. Langueo, vel, ut vertit Theodor. pro Subsido, Consido, ap. Aristot. Probl. 4. Διὰ τί τῶν πλείοσιν ἀφροδισίοις χρωμένων ἐπιδηλότατα συνδίδωσι τὰ ὄμματα καὶ τὰ ἰσχία, Bud. Exp. etiam λεπτύνομαι, et hanc exp. ex cod. l. confirmari scribit. " Ἐπισυνδίδωμι, Invalesco,

A Accresco, VV. LL." [Plut. Æmilio 14. * Ὑπερδίδωμι, Eur. Erecth. 81. 98. " Brunck. Aristoph. 1, 217." Schæf. Mss.] " Ὑποδίδωμι, Cedo, VV. LL. " sine exemplo," [Dio Cass. p. 30. Aristot. de Mot. An. 2. Philostr. V. S. 2, 23, 2. " Abresch. Æsch. 2, 78. ad Diod. S. 1, 673. Valck. Adoniaz. p. 250." Schæf. Mss. * Ὑπόδοσις, Effugium, Æsch. Eum. 505. μόχθων.]

ΔΩΡΟΝ, τὸ, Donum, Munus, vox poëtis et oratoribus communis. Plato de Rep. 3. Δῶρα θεοὺς πείθει καὶ αἰδοίους βασιλῆας. Eur. Med. (960.) πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος, Χρυσὸς δὲ κρείσσων μυρίων λόγων βροτοῖς. Quo respexit Ovid. Munera, crede mihi, placant hominesque deosque: Placatur donis Jupiter ipse datis. Et ἀγλαὰ δῶρα, Hom. Il. A. (213.) Apud Eund. δῶρον δέξασθαι, ποτιδέγμενος, ἕλοντο, ὑποσχόμενοι μέγα, δῶρα οἰσέμεναι, παρὲξ Ἀχιλῆος ἔχεσθαι, δοῦναι, πόρωσιν, ἀποπέμψω. Apud Hesiod. δῶρον ἐδώρησαν. Apud oratt. et prosæ scriptt. δῶρα λαβεῖν καὶ διδόναι, ἄγειν, Auferre, et πέμψαι. Xen. K. Π. 3.
B Ἐν δὲ δῶρον ἄπειμι ἔχων παρὰ σοῦ. At δώρων γραφὴ est Crimen sordium, s. munerum acceptorum, i. q. δωροδοκίας γραφὴ, s. δωροδοκία simpl. Æschin. (87.) Κἂν τοῖς δικαστηρίοις τοὺς τῶν δώρων γραφὰς ἁλισκομένους ἀτιμοῦτε, Qui sordium manifesti sunt, Bud. i. e. ὁπότε τις αἰτίαν ἔχοι τῶν πολιτευομένων δῶρα λαβεῖν, Harpocr., κατὰ τοῦ ἐπὶ δώροις δικάσαντος, J. Poll. PRO QUO Δωρογραφὴ perperam una voce ap. Suid. scribitur, [Lobeck. ad Phryn. Ecl. 498.] Apud Plut. tamen Pericle δώρων δίωξις exp. Actio ambitus: ubi de pecuniis in ambitu magistratus datis intelligendum foret. [Δῶρα Ἀφροδίτης, ad Apoll. Rh. T. 1. p. 384. Hymn. in Cer. 147. Horat. Carm. 4, 10, 2. Cum dat., Schæf. Meletem. 67. Hesiod. 'A. 47. Pind. 'O. 1, 119. N. 8, 12. " Acta Traj. 1, 223. Segaar. in Daniel. 80. Toup. Opusc. 1, 93. Mitsch. H. in Cer. 193. Ruhnk. 328. Villois. ad Longum 65. Markl. Iph. p. 150. Heyn. Hom. 6, 145. Conf. c. δωρεὰ, ad Diod. S. 2, 225. Differt a δωρεὰ, Philo Byz. p. 220. Orell.: Ein den Gottern, Heyn. Hom.
C 8, 683. Plur. pro sing., 8, 415. Il. Y. 268. Ψ. 297. Etym. M. 118, 12. Cum dat., Dionys. H. 1, 173. Ὕπνου δ., Heyn. Hom. 5, 392. Δῶρα Ἀφροδίτης, Concubitus, Mitsch. H. in Cer. 148. Ruhnk. Præf. p. xiii. Wakef. S. C. 3, 116. Græv. ad Hesiod. 597. Venustas, Ruhnk. ad H. in Cer. 147. Δ. θεῶν, ibid. Mitsch. 156. Wolf. ad Hesiod. 75. Jacobs. Anth. 7, 319. 8, 21. Wakef. S. C. 3, 116. Μουσῶν, Ruhnk. l. c. Wolf. l. c. Ἥβης, Κυπρίας, Wakef. Alc. 296. Brunck. Apoll. Rh. 180. Heyn. Hom. 5, 392. Δῶρα θεοὺς πείθει, Musgr. Med. 964." Schæf. Mss.] Δωροβόρος, ὁ, ἡ, Donivorus, Qui dona quasi vorat, i. q. δωροφάγος, δωροδόκος, ex Hesiodo. [* Δωροδέκτης, Schleusner. Lex. in V. T. " Toup. ad Longin. 383." Schæf. Mss.] Δωροδόκος, Qui munera capit, muneribus acceptis corrumpi se patitur, Sordidus. Longin. Ἀνάγκη γὰρ τῷ δωροδόκῳ τὰ οἰκεῖα μὲν φαίνεσθαι καλὰ καὶ δίκαια. Et Aristoph. ('I. 403.) πράγμασι, Rebus numariis et sordidis, [Ὦ περὶ πάντ', ἐπὶ πᾶσί τε πράγμασι, Δωροδόκοισιν ἐπ' ἄνθεσιν ἵζων, ita Brunck. De-
D mosth. Phil. 3. Aretæus 2. p. 67. ad Timæi Lex. 91. " Toup. ad Longin. 383." Schæf. Mss. * " Ἀδωροδόκος, Nonn. D. 4, 32. 34, 176." Kall. Mss. Anal. 3, 139. * Ἀδωροδοκία, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως, " ad Mœr. 39." Schæf. Mss.] Δωροδοκία, ἡ, Munerum acceptio, Sordes; eo sensu, quo Ulpian. dicit, Si per gratiam aut sordes magistratus jus non dixerit. Æschin. (62.) Τούτων ἀπεστερήθη τε διὰ Δημοσθένην καὶ Φιλοκράτην, καὶ τὰς τούτων δωροδοκίας ἃς ἐδωροδόκησαν. Dinarch. c. Dem. Πότερον εἰσαγωγίμους τὰς τῶν ἄλλων δωροδοκίας ποιήσετε, ἢ ἀνέδην ἐξέσται δῶρα λαμβάνειν καθ' ὑμῶν, Sordes magistratuum, Bud.: Plut. (5, 488.) Τιμαγόρου μὲν διὰ τὴν δωροδοκίαν Ἀθηναῖοι θάνατον κατέγνωσαν. || Est etiam Crimen et judicium contra judices numarios et sordidos, ap. Lys., Bud. Comm. || Ammonio (46.) non solum δώρων λῆψις, sed etiam δώρων δόσις: quomodo δωροδοκεῖν accipi mox videbis. [" Plut. Mor. 1, 878. Diod. S. 2, 631." Schæf. Mss.] Δωροδοκιστὶ, vide Δωριστὶ, [Aristoph. 'I. 996. " Brunck.

3, 44. * Δωροδοκηστὶ, ibid." Schæf. Mss.] Δωροδοκέω, Munera capio, accipio corrumpentia et sordida, Dem. (240.) Τῶν μὲν ἐν τῷ πολιτεύεσθαι καὶ πράττειν δωροδοκούντων καὶ διεφθαρμένων ἐπὶ χρήμασι: de Falsa Leg. Οἱ δωροδοκοῦντες καὶ χρήματα λαμβάνοντες: et, Δωροδοκεῖ ἐπαυτοφώρῳ, Manifeste deprebenditur corruptus esse, Bud.: Æschin. Δωροδοκῶ παρὰ σοῦ. Et Herod. (6, 72.) δωροδόκησεν ἀργύριον πολὺ, Multum pecuniæ per corruptelam dono accepit. Lucian. (3, 523.) Πολὺ μᾶλλον ἔτι φυλακτέον μοι μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν παρ' Ἀντιπάτρου δεδωροδοκηκέναι, Ne animam et salutem pro mercede libertatis proditæ et prostitutæ accepisse videar. Sic Aristoph. Σ. (669.) Κᾆθ' οὗτοι μὲν δωροδοκοῦσι κατὰ πεντήκοντα τάλαντα Ἀπὸ τῶν πόλεων. || Est etiam δεκάζω, Muneribus corrumpo, Diog. L. Xenocrate, Τοὺς μὲν γὰρ ἤδη ἐδωροδόκησεν ὁ Φίλιππος· ἐμὲ δὲ μηδενὶ λόγῳ ἐπηγάγετο. Bud. Δωροδοκοῦμαι i. q. δεκάζομαι, Accipio munera corrumpentia et sordida, Suscipio corruptoria, Bud. e Dem. de Fals. Leg. Ὅτι δὲ ταῦθ' ἁπλῶς δεδωροδόκηνται, Hæc supradicta Philippo condonarunt ab eo muneribus corrupti. Dinarch. c. Dem. δωροδοκούμενον vocat Quod sordide acceptum est, Per corruptionem acceptum, τὸ δεδωροδοκημένον χρυσίον. Et Æschin. Τὰ δωροδοκηθέντα σοι, Quæ muneribus corruptus fecisti; Dem. Δεδωροδόκηνται ταῦτα, Hæc sordidis corrupti muneribus fecerunt. [" Olympiod. Ms. in Plat. Gorg. 47." Routh. Mss. Schol. Aristop. Ἰ. 66. " Σ. 669. 675. ad Timæi Lex. 91. Wessel. Diss. Herod. 190. ad 471. 475. ad Charit. 505. Abresch. Æsch. 2, 67. Leon. Tar. 16. et Jacobs. Wakef. S. C. 4, 41. Diod. S. 1, 592. 2, 332. Strato 46. T. H. ad Plutum p. 222. Brunck. Aristoph. 3, 23. Dionys. H. 2, 776. Act., med., Schneider. ad Xen. K. Ἀ. 435." Schæf. Mss.] Δωροδόκημα, τὸ, Quod sordide acceptum est, Per corruptionem acceptum, Munus, quod sordide accipitur, Dem. (236.) Κλέμμα μὲν Φιλίππου, δωροδόκημα δὲ τῶν ἀδίκων τούτων ἀνθρώπων. Æschin. (68.) Καὶ τόκον ἤνεγκαν Δημοσθένει τοῦ δωροδοκήματος, δραχμὴν τοῦ μηνὸς τῆς μνᾶς, ἕως τὸ κεφάλαιον ἀπέδοσαν. Ibid. Τοὺς κοινωνοὺς τῶν δωροδοκημάτων αὐτῷ. Ἀδωροδόκητος, ὁ, ἡ, Qui munera sordida non accepit, Largitionibus et muneribus se corrumpi passus non est, Incorruptus, Æschin. (65.) Παρεκάλουν ἐπὶ τὸ βῆμα, τὸν μόνον ἀ. ὀνομάζοντες τῇ πόλει. [" Ad Timæi Lex. 91." Schæf. Mss.] UNDE Ἀδωροδοκήτως, Sine munerum sordidorum acceptione, Incorrupte, Integre, Dem. (310.) Δικαίως καὶ ἀδ. πάντα μοι πεπράχθαι προσομολογεῖτε, [Cic. ad Att. 5, 20.] Καταδωροδοκέω, Corrumpo sordidis muneribus, Bud. Comm. 745. || Sordida munera accipio, Aristoph. Σ. (1036.) Τοιοῦτον ἰδὼν τέρας, οὔ φησι δείσας δωροδοκῆσαι, Negat se veritum munera cepisse. Et pass. pro eod. B. (361.) Ἡ τῆς πόλεως χειμαζομένης ἄρχων καταδωροδοκεῖται. [" Ad Lucian. 1, 389." Schæf. Mss. * Δωροδότης, Meleager 5. λάθας.] Δωροκοπέω, Munera prava offero; sic enim Eccles. (35, 11.) exp. tradunt VV. LL.: 3 Macc. autem 1. Δεδωροκοπημένοις εἰς μηχανὴν τῆς ἐκφυγῆς vertitur, Corrumpi moliendæ fugæ gratia. [* Δωροκοπία, Schleusner. Lex. in V. T.] Δωρολήπτης, ὁ, Qui munera accipit, δωροδόκος. Proverb. 15, [27. * Δωροληψία, Cyrill. Alex. in Es. 59. p. 831. Dio Cass. 116. * " Δωροληπτέω, Const. Manass. Chron. p. 102." Boiss. Mss. Eust. 68, 35=91, 17. * Ἀδωρόληπτος, Schol. Thuc. 2, 65.] Δωροξενία, ἡ, Cum quis peregrinitatis accusatus, dona offerens calumnias effugit, Aristot. in Athen. Rep. Εἰσὶ δὲ γραφαὶ πρὸς αὐτοὺς, ὧν παράστασις τίθεται ξενίας, ἢ δωροξενίας, ἄν τις δῶρα δοὺς ἀποφύγῃ συκοφαντίαν. Unde J. Poll. Ξενίας καὶ δωροξενίας γραφὴ καὶ δίκη κατὰ τῶν παρεγγεγραμμένων, ἂν διαφθείρωσι τοὺς δικάζοντας, seu, εἴ τις ξενίας κρινόμενος, δῶρα δοὺς ἀποφύγοι. Δωροξενίας νόμος, Hyperid. [* Δωροτελής, unde * Δωροτελέω, Dem. 667=1072.] Δωροφάγος, Donivorus, i. q. δωροβόρος, Hesiod. Ἔ. (1, 219.) Τῆς δὲ δίκης ῥόθος ἑλκομένης, ᾗ κ' ἄνδρες ἄγωσι Δωροφάγοι, σκολιαῖς δὲ δίκαις κρίνωσι θέμιστας: (1, 262.) Ταῦτα φυλασσόμενοι, βασιλῆες, ἰθύνετε μύθους, Δωροφάγοι, σκολιῶν δὲ δικῶν ἐπὶ πάγχυ λάθεσθε. [" Heyn. Hom.

A 7, 205. * Δωροφαγία, Hœschel. ad Sirac. p. 409." Schæf. Mss.] Δωροφόρος, Dona ferens. || Maryandeni autem ap. Euphorion. Δωροφόροι καλέονται ὑποφρίσσοντες ἄνακτας, quoniam, cum ipsi sibi præesse non possent, Heracleotis se subjecerunt, polliciti perpetuo se eis θητεύσειν, si necessaria sibi ab eis suppeditarentur, Athen. (272.) e Posidonio. Callistr. autem ap. Eund. δωροφόρους vocatos eos scribit ad mitigandum acerbiusculum οἰκετῶν nomen: sicut Spartiatæ ἐπὶ τῶν Εἱλώτων fecerint, Thessali ἐπὶ τῶν Πενεστῶν, Cretenses ἐπὶ τῶν Κλαρωτῶν. [" Ad Timæi Lex. 214. Jacobs. Anth. 8, 192." Schæf. Mss. * Δωροφορικὸς, Plato Soph. 16. p. 222. Ælian. V. H. 1, 22. στολὴ, " Suid. v. Θυσία." Boiss. Mss. " Casaub. ad Athen. 69." Schæf. Mss.] Δωροφορία, ἡ, Munerum oblatio, [" Alciphro 24." Schæf. Mss.] Δωροφορέω, Munera fero s. offero, Greg. Natal. Christi, Καὶ μετὰ Μάγων δωροφόρησον χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν. Idem de luxu loquens, Μὴ γῆ καὶ θάλασσα τὴν τιμίαν ὑμῶν κόπρον δωροφορείτωσαν. [Ælian. V. H. 1, 32.
B Athen. 209. Leon. Tar. Plato Euthyphrone p. 51. " Phædro 210. Bas. 1." Seager. Mss. Dio Cass. 145. " Ad Charit. 242. ad Lucian. 1, 350. ad Diod. S. 1, 327. Huschk. Anal. 202. Jacobs. Anth. 8, 192. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 51.: Phædr. 314. Heind. Conf. c. δορυφ., ad Diod. S. 1, 58. 127. ad Lucian. 1, 350." Schæf. Mss. * " Δωροφορητέον, Andr. Cr. p. 3." Kall. Mss. * " Δωροφόρημα, Const. Manass. Chron. p. 8." Boiss. Mss.]

Compp. partim a δῶρον, partim a δωρέομαι:

Ἄδωρος, ὁ, ἡ, Donorum expers, Qui munera non accepit, Cui munus nullum datum est, Plut. Pericle, Ἀνὴρ ἀδωρότατος. Cum gen. Thuc. (2, 65.) Χρημάτων δὲ διαφανῶς ἀδωρότατος γενόμενος, Pecunia plane incorruptissimus; s. ἀδωρόληπτος, ut Schol. exp. || Qui non dat, Bud. e Plat. Symp. de Amore, Πραότητα μὲν πορίζων, ἀγριότητα δὲ ἐξορίζων· φιλόδωρος εὐμενίας, ἄδωρος δυσμενίας, Qui dat benevolentiam et non dat malevolentiam, Qui respuit malevolentiæ
C dona. || Soph. autem Aj. (665.) Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κ' οὐκ ὀνήσιμα, exp. κακόδωρα: quasi dona ab hostibus accepta, dona non sint, aut inauspicata et exitiosa dona; unde Virg. timeo Danaos et dona ferentes. [Eur. Med. 617. Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. 90. Schneider. Lex. Supplem. " Mœr. 38. et n.: Thom. M. 13. et n. 586. ad Timæi Lex. 91. Markl. Iph. p. 333. Jacobs. Anim. 155. Brunck. Soph. 3, 492. ad Lucian. 1, 697. Lobeck. Aj. p. 319." Schæf. Mss.] Ἀδώρως, i. q. ἀδωροδοκήτως, J. Poll. Ἀδωρία, i. e. ἀφθορία, Cum quis donis corrumpi se non sinit, ap. Eund. Ἀντίδωρον, τὸ, Donum dono relatum, ἀντευεργέτημα, VV. LL. || Ἀντίδωρος autem nom. propr. [* Αὐτόδωρον, perperam pro αὐτόδορον ap. Plut. Symp. 6. p. 694. * Δύσδωρος, Opp. Ἁ. 3, 303. δῶρα, Passowii Liber de Fine et Ratione condendorum Lexx., Teutonice scriptus, p. 29. Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. p. 90. " Burgess. Init. Hom. p. 68," Schæf. Mss. * " Εἰρηνόδωρος, Dionys. Areop. 209. 260." Kall. Mss. * Ἐρίδω-
D ρος, Opp. K. 3, 504. ὀπώρην, Uberem fructum. * Εὔδωρος, Opp. Ἁ. 2, 39. Herm. ad Orph. Ἀ. 864. p. 161. Carm. Sibyll. p. 403.] Ἠπιόδωρος, Mitia donans, Il. Z. (251.) Ἔνθα οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίη ἤλυθε μήτηρ, i. e. πραΰντικὰ δωρουμένη κατὰ τὴν παιδοτροφίαν, ut Schol. exp. [Opp. Ἁ. 4, 7. Μοῦσαι, Stesichori Fr. Κύπρις. " Heyn. Hom. 5, 244." Schæf. Mss. * Θεόδωρος, Schol. Lycophr. 47. * " Θεοδώρειος, Acta Traj. 1, 236. Callim. 1, 471. * Κακόδωρος, (Suid. v. Ἄδωρα,) Brunck. Soph. 3, 492." Schæf. Mss. * Καλλίδωρος, Schneider. Lex. Supplem. v. Ἔνσιτος.] Μεγαλόδωρον, τὸ, Splendidum et magnificum munus, VV. LL. ex Herodiano. AT Μεγαλόδωρος, ET Μεγάδωρος poët. ὁ, ἡ, Qui magna donat, Valde munificus, Plut. (8, 446.) Ἐὰν δέ που κατίδω πλούσιον μεγαλόδωρον. Opp. μεγάδωρος ἄρουρα. UNDE Μεγαλοδωρία, ἡ, Munificentia, s. Donorum magnorum erogatio, Herodian. 2, (6, 10.) Μεγαλοδωρίᾳ ἅπαντας ὑπερβαλεῖν, Largitione, Polit.: 6, (6, 5.) Τούς τε στρατιώτας, ἐφ' οἷς ἐλελύπηντο, παρεμυθεῖτο

μεγαλοδωρίᾳ χρημάτων, Magnis pecuniarum muneribus, Pecuniis elargiendis, Polit. Donativis, Bud. [Lucian. Dial. Mort. 6, 3. Gymn. 9. ubi Μεγαλοδωρεά, cf. Herodian. 2, 3, 9. * " Μεγαλοδώρως, Const. Manass. Chron. 45. var. lect. * Ὀλβιόδωρος, Jo. Geometra H. 3, 53." Boiss. Mss. Eur. Hipp. 759.] Πανδώρα, Virginis nom., quam dii cum dolio omnibus malis referto ad Epimetheum, ut Promethei fratris dolos ulciscerentur, miserunt: dicta, ut tradit Hesiod. Ἔ. (1, 81.) ὅτι πάντες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες Δῶρον ἐδώρησαν. || Accipitur et pro Terra, quod omnia ad vitam necessaria nobis suppeditet, Aristoph. Ὄ. (971.) πρῶτον πανδώρᾳ θῦσαι, i. e. τῇ γῇ, ἐπειδὴ πάντα κατὰ τὸ ζῆν δωρεῖται, Schol. Unde et ζείδωρος, ἀνησιδώρα ἄρουρα dicitur. NAM Ζείδωρος vocatur quasi δωρουμένη τὸ ζῆν, verso η in ει, Eust. Quod vitam et ad vitam necessaria donet mortalibus. Et ζειδώρον ὕδωρ ap. Nonn. pro Aqua vivifica. Quanquam Plin. ἀπὸ τῆς ζειᾶς, Spelta, nominatam tradit, non, ut aliqui arbitrantur, Quod vitam donaret. AT Ἀνησιδώρα appellata est ab emittendis e visceribus suis donis, seu, ut Hes. specialius exp., διὰ τὸ τοὺς καρποὺς ἀνιέναι. PRO QUO Ἀνησίδανος scribitur, eod. sensu: δάνος enim pro Munere accipi supra ostensum est. [" Πανδώρα, Jacobs. Anth. 11, 238. Gesn. Ind. Orph. ad Diod. S. 1, 225. Ζείδωρος, ibid. Cyllen. 1. Heyn. Hom. 4, 318. 691. Bergl. Alciphr. 14. Ruhnk. ad H. in Cer. 122. Wassenb. ad Hom. 74. Valck. Hippol. p. 245. Ἀνησίδωρος, Fac. ad Paus. 1, 122. Sylb. 77. Ruhnk. ad H. in Cer. l. c. Mitsch. 224. Bergler. Alciphr. 14. ad Diod. S. l. c." Schæf. Mss. * Πάνδωρος, Cleanth. H. 32. Bacchylides, Opp. K. 1, 12. " Mitsch. H. in Cer. 156." Schæf. Mss.] Πολύδωρος, Multa donans, Il. Z. (394.) Ἔνθ' ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίη ἦλθε θέουσα Ἀνδρομάχη, i. e. * πολύπροικος, Eust. Quod multis muneribus s. ampla dote maritum locupletasset: [X. 88.] || Est et nom. propr. [Quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 836. conf. cum πολυΐδος, ibid. " Heyn. Hom. 5, 269. 8, 256. * Πολυδώρα, ad Diod. S. 1, 581." Schæf. Mss.: ad Greg. Cor. 530.] Πολυδωρία, ἡ, Multorum donatio, Munificentia multa elargiens, Xen. K. Π. 8, (2, 6.) Διαμένει δὲ ἔτι καὶ νῦν τοῖς βασιλεῦσιν ἡ πολυδωρία. [* Σοφόδωρος, Dionys. Areop. 423.] Φιλόδωρος, Qui donare amat, Munificus, Liberalis, Synes. Ep. 101. Φιλανθρωπότατός τε εἴης καὶ τῶν ἐγκωμίων φιλοδωρότατος, Aliorum laudis liberalissimus. Aliud exemplum e Plat. habes in Ἄδωρος. De re etiam aliqua, ut Lat. Liberalis, dicitur. Dem. (264.) Ὥστε τὸν δόντα τι τῶν ἰδίων καὶ ποιήσαντα πρᾶγμα φιλάνθρωπον καὶ φιλόδωρον. [" Plut. Alex. 48." Boiss. Mss. " Ad Diod. S. 2, 280. ad Mœr. 38. Athen. 1, 13." Schæf. Mss. * Φιλοδώρως, J. Poll. 330. Plato Theæt. 1, 146. * Φιλοδωρέω, unde * Φιλοδώρημα, Nicet. Ann. 1, 5.] Φιλοδωρία, ἡ, Donandi amor, Liberalitas, Munificentia, ἡ μετὰ προθυμίας δωρεὰ, Suid. [" Const. Manass. Chron. 105. (525.)" Kall. Mss.]

Δωρίτης, ὁ, Munerarius, adj. sumtum, Muneralis, Plut. Præc. Polit. (820.) Οὐκ ἀργυρίτην οὐδὲ δωρίτην ἀγῶνα πολιτείας ἀγωνιζομένοις, ἀλλὰ ἱερὸν ὡς ἀληθῶς καὶ στεφανίτην. [" Thom. M. 810. ad Diod. S. 1, 260." Schæf. Mss.]

[* Δωριμαῖος, Gl. Gratuitus. " Δωρημαῖος (sic,) Cyrill. Hier. 139." Kall. Mss.]

¶ Δωρεὰ, ἡ, Donum, Munus, Isocr. Τῆς μεγίστης δωρεᾶς παρ' Ἑλλήνων τυχεῖν, Dem. c. Mid. Ἐν χάριτος μέρει καὶ δωρεᾶς παρεῖχον: (569.) Ἔλαβον δωρεὰς, ὅτι τοὺς ὑβρίζοντας ἔπαυσαν. Et Æschin. Δωρεὰς εἴς τινα ἀποθέσθαι: Plut. Ἐπαγγείλασθαι δωρεάς: Athen. Ἐδίδου δωρεὰς ἀπροσδοκήτους. Et cum duplici accus., dat. personæ adjecto, ap. Plut. Ἑκατὸν τάλαντα δωρεὰν αὐτῷ πέμψαντος: quod Lat. per dat. proferunt, Muneri dare, Dono dare, Muneri mittere, Dono mittere; ut Catull. Sudaria Sætaba ex Iberis miserunt mihi muneri. Dem. c. Mid. Οὐδενὶ τούτων πώποτε ἐδώκατε τὴν δωρεὰν ταύτην, οὐδ' ἂν δοίητε, ἐξεῖναι τοὺς ἰδίους ἐχθροὺς ὑβρίζειν αὐτῶν ἑκάστῳ ὁπότ' ἂν βούληται, Prærogativam. || Δωρεὰν, ἐς τὴν δωρεὰν, κατὰ δωρεὰν, Dono, Gratis. [" Δωρεὰ ἀλλαγὴ χάριτος, Plato Defin. 414." Routh. Mss. " Polyb. Exc. Leg. 6." Seager. Mss. " Diod. S. 1, 264. 283. Acta Traj. 1, 223. Segaar. in Daniel. 80. Toup. Opusc. 1, 93. Cum dat., Dem. 1243. Ἐν δωρεᾷ, ad Diod. S. 2, 166. Δωρεὰν, ad 2, 112. 377. Ἡ δωρεὰν δόσις, Schleusner. Cur. Nov. in Phot. 367." Schæf. Mss.] Ἀντιδωρεὰ, ἡ, Remuneratio, Bud. ex Aristot. Eth. 4, (2.) Καὶ περὶ ξένων δὲ ὑποδοχὰς καὶ ἀποστολὰς καὶ δωρεὰς καὶ ἀντιδωρεάς. Μεγαλοδωρεὰ, ἡ, Donatio magnifica, Largitio, Munificentia, Bud.: Lucian. (3, 888.) Φιλοτιμούμενοι ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ, Exultantes, gaudentes, et elati munificentia. Herodian. 2, (3, 22.) Ταῖς τῆς τυραννίδος ἀκρίτοις καὶ ἀφειδέσι μεγαλοδωρεαῖς, Enormibus tyrannorum atque immensis largitionibus, Polit. [Schneider. Lex. Heliod. 9. p. 383. Passowii Liber de Fine et Ratione condendorum Lexx. Teutonice scriptus p. 46. * " Φιλοδωρεὰ, Clem. Alex. Q. D. S. 30. p. 593." Routh. Mss.]

¶ Δωρέω, Dono, Hesiod. Ἔ. (1, 81.) de Pandora, ὅτι πάντες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες Δῶρον ἐδώρησαν. Et pass. Soph. Aj. (1030.) Ἕκτωρ μὲν, ᾧ δὴ τοῦδ' ἐδωρήθη πάρα, Ζωστῆρι πρησθεὶς, Baltheo, quo ab isto donatus fuerat. Plato Epist. Μετρίως κεχρῆσθαί τε αὐτοῖς καὶ δεδωρῆσθαι δοκεῖς, Videris humane ipsis esse usus ac muneribus ab eis donatus. Plato, Οὐ μεῖζον ἀγαθὸν οὔτ' ἦλθεν οὔθ' ἥξει ποτὲ τῷ θνητῷ γένει δωρηθὲν ἐκ θεῶν, Quod Cic. ita reddidit, Quo bono nullum optabilius, nullum præstantius neque datum est mortalium generi, deorum concessu atque munere, neque dabitur. || Vox autem med. ap. prosæ Scriptt. usitatior est; et constr. interdum cum dat. personæ et rei accus., interdum cum accus. personæ et dat. rei, Xen. K. Π. 8, (4. 13.) Τῷ δὲ Ὑρκανίῳ ἵππον καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ καλὰ ἐδωρήσατο. Herod. Δωρέομαί σε τούτοισι, His te dono. Et Plut. Oth. Δωρεσάμενος ἅπαντας κατ' ἄνδρα χιλίαις δραχμαῖς. At Eur. δωρέομαί σε τοῦδε, VV. LL. [Ad Greg. Cor. 314. Poëta ap. Dionys. H. de Poësi Hom. 8. δωρήσω τρίποδα * χρυσούατον. " Clark. ad Hom. Fragm. 783. ad Soph. Aj. p. 615. Erf. Δωροῦμαι, Toup. Opusc. 1, 255. 575. ad Diod. S. 1, 280. ad Herod. 675. ad Phal. 354. ad Dionys. H. 1, 109. Volo donare, Eur. Suppl. 899. Herm. De constr., Valck. ad Herod. 264. 496. 742. Schneider. ad Xen. Œcon. 33." Schæf. Mss.] Δώρημα, τὸ, Quod donatum est, Donum, Munus, Aristot. Eth. 1, 9. Εἰ μὲν οὖν ἄλλο τι θεῶν ἐστὶ δώρημα ἀνθρώποις, εὔλογον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν θεόσδοτον εἶναι. Sic Longin. Θεόπεμπτά τινα δωρήματα dixit. [Cum dat., Schæf. Meletem. Cr. 67. " Soph. Tr. 603. Eur. Or. 123. Med. 637." Seager. Mss. " Markl. Iph. p. 150. τινὶ, Valck. Phœn. p. 345." Schæf. Mss.] UNDE Δωρηματικὸς, Munificus, [" Dionys. H. 3, 1649." Schæf. Mss. * Δωρητὴρ, Anal. 1, 223. * Δωρητὴς, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως.] Δωρητὸς, Muneribus placabilis, Qui muneribus demulceri potest, Il. I. (522.) Δωρητοί τ' ἐπέλοντο παράῤῥητοί τ' ἐπέεσσι, i. e. δώροις ὑπήγοντο, Eust. || Donatus, Dono datus, Plut. Caio, Σῖτος ἧκεν εἰς Ῥώμην πολὺς μὲν ὠνητὸς ἐξ Ἰταλίας, οὐκ ἐλάττων δὲ δωρητὸς ἐκ Συρακουσῶν. Longin. Εἰ καὶ δωρητὸν τὸ πρᾶγμα μᾶλλον ἢ κτητόν. [" Heyn. Hom. 5, 647. Δωρητὸς, ἡ, Soph. Œd. T. 384." Schæf. Mss.] UNDE Ἀδώρητος, ὁ, ἡ, Indonatus, Theocr. 16, (7.) Ἀμετέρας χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἴκῳ Ἀσπασίως, οὐδ' αὖθις ἀδωρήτους ἀποπέμψει. [" Dionys. Alex. ap. Euseb. P. E. 14. 26." Routh. Mss. Eur. Hec. 42. ap. Bekk. Anecd. 346. * " Ἑτοιμοδώρητος, Const. Manass. Amat. 5, 39." Boiss. Mss. * Εὐδώρητος, Opp. Ἁ. 4, 359. * Θεοδώρητος, Clem. Alex. Pæd. 2. p. 147. Str. 6. p. 642. 692., 8. p. 768. * Θεοδώρητον, Medicamentum, Trall. 8. p. 457., 10. p. 588. * Θεοδώριτος, * Θεοδώριχος, Ind. Greg. Cor. * Πατροδώρητος, Lucian. Tragop. 267. * Δωρητικὸς, Gl. Donator, " Plato Soph. 10. p. 18." Kall. Mss. Synes. 9. 29.] " Δωρύττομαι, " Dor. pro δωροῦμαι, Dono," [ad Greg. Cor. 294= 135. " Valck. Adoniaz. p. 109." Schæf. Mss.] Ἀντιδωρέομαι, Vicissim dono, Aliud pro alio dono, Aristot. Eth. 8, (8.) Οὐ γὰρ τυγχάνει τις ἐνδεὴς ὢν, τούτου ἐφιέμενος, ἀντιδωρεῖται ἄλλο. Xen. (K. Π. 5, 4, 15.) Ἐς τ' ἂν μ' ἴδῃς ἔχοντα, ὥστε σου μὴ ἡττᾶσθαι ἀντιδωρούμενον. [Eur. Hel. 157. Herod. 2, 30. Polyb. 3, 28, 3. * Ἀποδωρέομαι, Athen. 432. * Διαδωρέομαι,

Xen. K. Π. 3, 3, 6. * Μνησιδωρέω, Dem. 1072. A „ " Προδωρέομαι, Amphiloch. p. 41." Kall. Mss. * Προσδωρέομαι, Diod. S. 17. p. 582.]

¶ Δῶρον, τὸ, Palmus; quam signif. licet Plin. primariam esse velit, nos tamen secuti Gramm. sumus, δῶρον in priore illa signif. a δίδωμι dèrivantium, ut Donum a Do ap. Lat., nisi forte et hoc δῶρον a δίδωμι quoque dictum velimus, quoniam eo donemus id, quod donamus. Plin. 35, 14. Græci antiqui δῶρον Palmum vocabant: et ideo δῶρα Munera, quia manu darentur. Vitruv. 2, 3. nobiscum facere videtur: Δῶρον autem, Græci appellant Palmum, quod munerum datio Gr. δῶρον appellatur; id autem semper geritur per manus palmum. Nicander Θ. (348.) ἐπὶ τρία δῶρα φέρων μῆκός τε καὶ ἰθύν. Intelligi autem volunt Palmum minorem, qui quaternum digitorum esset, i. q. παλαιστὴ s. παλαιστὴς, s. τρίτον σπιθαμῆς, Eust. [Suid. "Wessel. Obs. 69. Phrynich. Ecl. 130. Heyn. Hom. 4, 573." Schæf. Mss.] UNDE Δεκάδωρος, Qui decem palmorum est, ἁμάξῃ, Hesiod. " Δωδεκάδωρος, Epigr. (Erycii 1.) Qui duodecim palmorum B est, ut κέρα." [" Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. xlviii. Ilgen. Hymn. 404. Jacobs. Anth. 7, 92. 9, 351." Schæf. Mss.] A QUO Ἑκκαιδεκάδωρος, Qui sedecim palmorum est, Il. Δ. (109.) Τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει: quod de ambobus cornibus intelligi volunt, ut ambo simul sint quinque spithamarum et palmi unius: alterutrum vero duarum spithamarum cum dimidia et dimidio palmo: δῶρον enim Tertiam spithamæ partem esse tradit Eust. Nec admittendum quod quidam hic exp. Cornua sedecim ramos habentia; nam αἰγὸς cornua ramos non habere, nemo ignorat. [" Jacobs. Anth. 9, 352. Heyn. Hom. 4, 573." Schæf. Mss.] ET Δίδωρος, Qui duorum palmorum est. ET Πεντάδωρος, Qui quinque palmorum est. ET Τετράδωρος, Qui quatuor palmorum est. Plin. l. c. Genera eorum, sc. laterum, tria; δίδωρον, quo utimur, longum sesquipede, latum pede: alterum τετράδωρον, tertium πεντάδωρον. Et item Vitruv. Fiunt autem laterum genera tria: unum, quod Gr. δίδωρον appellatur, i. e. C quo nostri utuntur, longum pede, latum semipede: ceteris duobus Græcorum ædificia struuntur: ex his unum πεντάδωρον, alterum τετράδωρον dicitur. [* " Τεσσαρακαιδεκάδωρος, Jacobs. Anth. 7, 343." Schæf. Mss.]

" ΔΙΖΗΜΙ, Quæro. Frequentior usus est pass. vocis in act. signif. itidem pro Quæro, Indago, Investigo. Hom. Il. N. (760.) Ἄσιον Ὑρτάκου υἱὸν Φοίτα ἀνὰ προμάχους διζήμενος εἴπου ἐφεύροι: P. πληθὺν διζήμενος. Utitur Idem fut. διζήσομαι, mutuatitio a διζέομαι. Od. Π. (238.) Φράσσομαι εἴ κεν νῶϊ δυνησόμεθ' ἀντιφέρεσθαι, Μούνω ἄνευθ' ἄλλων, ἦ καὶ διζησόμεθ' ἄλλους, An etiam alios quæremus, ζητήσομεν. Δίσδημαι, Hesychio ζητῶ, Dor." [" Δίζημι, Gesn. Ind. Orph., Fabric. Bibl. Gr. 1, 327. ad Callim. 1, 10. Dorvill. Vann. 65. Valck. Diatr. 275. Wessel. Herod. 48. 216. 284. 293. 419. 517. Jacobs. Anim. 148. Brunck. Apoll. Rh. 52. ad Lucian. 3, 469. Epigr. adesp. 46. Ἐδιζησάμην, Valck. Phœn. p. 402. D * Διζητέον, Brunck. ad Hippol. 494." Schæf. Mss.] " UNDE Διζήμων, Quæsitor, Vestigator. Nonn." [* Δίζησις, Parmenides ap. Sext. Emp. 7, 111. p. 394.] " Ἐπιδίζημαι, Insuper quæro," [" simpl. Quæro, Anquiro, Herod. 1, 95. Requiro, Desidero, 5, 106. Τί ἐπιδιζήμενος; Quid requirens?" Schweigh. Mss.]

" Δίζω, et Δίζομαι, i. q. δίζημι et δίζημαι, Nonn. " Τιμὴν δ' ἡμετέρην οὐ δίζομαι, i. e. τὴν δόξαν τὴν ἰδίαν οὐ ζητῶ, Non quæro gloriam et honorem meum. Dicitur et δίζομαι ποιεῖν, ut ζητῶ ποιεῖν, — Quæro facere, pro Studeo, s. Do operam ut faciam. Hom. δίζω accipit pro Quæro s. Disquiro mecum, Animo agito et discepto mecum. Il. Π. (713.) Ἕκτωρ δ' ἐν Σκαιῇσι πύλῃς ἔχε μώνυχας ἵππους. Δίζε γὰρ ἠὲ μάχοιτο κατὰ κλόνον αὖτις ἐλάσσας, Ἦ λαοὺς εἰς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι. Hes. " δίζειν exp. non solum ζητεῖν, ἐρευνᾷν, sed etiam φροντίζειν." [Herod. 7, 142. Διζημένων τὸ μαντήϊον, cf. 103. " Wessel. 48. 517. Toup. Opusc. 2, 158. Jacobs. Anim. 148. 216. Brunck. Apoll. Rh. 52. Jacobs. Anth. 7, 351." Schæf. Mss. * Ἐκδίζω, Suid. v. Ἐξέδισεν. " Jacobs. Anth. 7, 351." Schæf. Mss. * Ἐπιδίζομαι, Mosch. 2, 28.]

ΔΙΚΗ, Jus, Justitia, Fas, i. q. θέμις Homero, Eust.: Hesiod. Ἔ. (1, 273.) Καί νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν. Ubi δίκη βίην illam opp. quam, ut opinor, tribuit illis, quos χειροδίκας appellat, i. e., ut Ovidii utar verbis, Qui jus ense dicunt. Subjungit tamen aliquanto post, δίκη δ' ἐν χερσὶ καὶ αἰδὼς Οὐκ ἔσται: quia nimirum δίκη tam late patet quam Lat. Jus, et Gall. Droit. Sic, ἐπεὶ κακὸν ἄνδρα δίκαιον Ἔμμεναι, εἰ μείζω γε δίκην ἀδικώτερος ἕξει, Si iniquus plus juris habebit, Si l'inique a meilleur droit. Hinc etiam fit ut Ovid. appellet jus, id quoque, quod ense dicitur, non autem ἰθύντατα, ut Il. Σ. (508.) Τῷ δόμεν ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴπῃ, ubi putem δίκην εἴπῃ posse ad verbum reddi Jus diceret. Ex hac signif. τοῦ δίκη manarunt hæc, quæ adv. ponuntur, δίκῃ, ἐν δίκῃ, σὺν δίκῃ, κατὰ δίκην, pro Jure, Merito: quibus opp. παρὰ δίκην, et interdum μὴ κατὰ δίκην, Contra jus et æquum, Immerito. Cic. δίκῃ ap. Plat. Jure, et ἐν δίκῃ ap. Eund. Juste; ut vicissim ἀδικίᾳ, Injuste, interpr. ut habes pp. 31. 33. Cic. Lex. Apud Thuc. 3. Παρὰ δίκην γιγνώσκοιεν pro Contra jus fasque. || Δίκη fuit etiam habita pro Dea Justitiæ præside, quæ et filia Jovis est Hesiodo: eam certe deum comitari tradidit Aristot. de Mundo. || Δίκη ap. Hom. exp. etiam Ritus, Mos, Consuetudo: ac certe Eust. vult ap. Od. Ξ. (59.) ἡ γὰρ δμώων δίκη ἐστὶ κ. τ. λ., δίκην esse θέμιν, s. νόμον, aut τρόπον, aut ἔθος: at ego δίκην et hic, et in aliis plerisque ejus ll. non simpl. Morem esse dico, sed Morem jure receptum: atque adeo alicubi Officiosam quandam, ut ita loquar, consuetudinem, sic appellari puto. HINC Δίκην adv. ponitur, sub. κατὰ, pro More, Instar. Aristot. de Mundo, Καὶ ῥέουσι πολλάκις ποταμῶν δίκην, Fluminum more, vel modo. Vel, Fluminum instar. || Dica, Plaut. et Ter. Dicam scribere, et Impingere, Judicium, Causa, Actio, Lis; e quibus vv. alia aliis, in quibusdam loquendi generibus, convenientiora sunt: λαγχάνω δίκην, Bud. interpr. Dicto judicium, Litem intendo, Edo judicium et actionem, Subscribo judicium: et ἀντιλαγχάνω, Vicissim litem intendo. Idem ἐπάγω δίκην s. γραφὴν interpr. Litem, Crimen, Dicam impingo. Quæ omnia vide ap. Bud. Comm. itidemque δίκην εἰπεῖν Xen. quod ad verbum redditur Causam dicere. Vide et δίκην εἰσάγειν, ἀποφέρειν, ἐκφέρειν: necnon δίκην ἀναδέχεσθαι, ἐγγυᾶσθαι, ὕφλειν, φεύγειν, eique opp. ἀποφεύγειν, atque alia nonnulla. Item δίκη ἐρήμη, δίκη οὐκ οὖσα, ἀνάδικος: et δίκη βλάβης, αἰκίας, παρανοίας. De his inquam et Bud. et hoc ipsum opus vide, singula aut saltem eorum plurima suis quærens locis. Sed occurrunt et alia loquendi genera ap. Auctores a δίκη ducta præter illa, quæ Bud. commemoravit; ut διὰ δίκης ἐλθεῖν, Thuc. 6. item δίκῃ κρίνεσθαι, et δίκῃ διαλύεσθαι περὶ τῶν ἐγκλημάτων. Est vero in usu et δίκην δικάζειν, quod est judicis litem dirimentis et dijudicantis sumtum ex Hesiodi Ἔ. Apud quem legitur et δίκαι σκολιαὶ, Prava judicia, s. sententiæ: quibus opp. ἰθεῖαι. Sic et (Ἔ. 1, 260.) Ἄλλῃ παρκλίνουσι δίκας σκολιῶς ἐνέποντες. [" Plato Gorg. 523." Routh. Mss.] || Supplicium, Pœna; sicut Hebraico loquendi genere Judicium poni videmus pro Pœna, quæ ex judicio sequitur; ut δίκην, δίκας διδόναι, quod Lat. itidem, Pœnas dare. Interdum etiam addito dat. pers., ut Aristoph. N. (699.) δίκην τοῖς κόρεσι δώσω τήμερον. Et cum gen. rei, δώσεις δίκην τούτων, Idem. Sic δοῦναι δίκην τῶν ἀδικημάτων. Dicitur et τίνειν δίκην, quod non solum Pœnas pendere, s. luere, sed interdum etiam, sicut et ἀποτίνειν δίκην, redditur Mulctari. Item δίκας ἔχειν pro Pœnas subire, e Plat. Epist. item ὑπέχειν, item alicubi παρέχειν. Et Δίκας ἀπαιτεῖν τοῦ φόνου, Paus. quod e Livio vertitur Pœnas expetere. Et δίκην ἐπιτιθέναι e Luciano pro Pœnam irrogare. Sed quod ad primum illud genus loquendi attinet δίκην δοῦναι vel δίκας δοῦναι, in eo δίκας interdum non Pœnas, sed Judicia verte; ut Thuc. (1,

ς., Δίκας ἤθελον δοῦναι, Judicium subire volebant, Disceptare volebant. Sic (1, 140.) Δίκας μὲν τῶν διαφόρων ἀλλήλοις διδόναι καὶ δέχεσθαι, q. d. Judicia de controversiis dare vicissimque accipere. || Sciendum est item δίκην ἔχειν non tantum dici eum, qui dat pœnas, qua in signif. affertur e Plat. Epist. 7. sed et eum, cui ab alio dante pœnas satisfit, q. d. Habere satisfactionem, aut ultionem, Obtinere jus suum. Citatur vero ex eod. Plat. in hac quoque signif. Εἰ δ' ἔτι μὴ εἰρηκέναι, εἰρηκὼς ταῦτα, ἔχω δίκην. Sed et ex Herod. Ἔχω, ὦ ξεῖναι, παρὰ σοῦ πᾶσαν δίκην. Additurque h. l. Cic. de LL. 2. tanquam similis, Plus pœnarum habeo quam petivi. At illud δίκην ἔχειν in Hesiod. l. c. accedit potius ad Lat. illud Jus suum obtinere. [Pind. Π. 1, 97. 166. 2, 155. 4, 273. 'I. 8, 49. N. 3, 49. Arrian. Anab. 3, 15. Hippocr. 612. Orph. 'A. 383. Valck. ad Herod. 5, 83. Dem. 79. 1009. Eur. Hec. 843. Æsch. Pr. 619.: Δικὴ et γραφή, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 472. " Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 23. Timæi Lex. 85. et n. : Herodian. 476. et n.: Ammon. 44. Toup. Emendd. 2, 70. Musgr. ad Hippol. 364. 365. Wessel. ad Herod. 3. 413. Græv. Lectt. Hes. 537. Wakef. Herc. F. 889. Trach. 1235. Phil. 518. Luzac. Exerc. 109. 114. 143. 150. 155. Jacobs. Anth. 9, 347. 11, 107. 238. Boiss. Philostr. 545. Phrynich. Ecl. 214. Thom. M. 239. Markl. Suppl. 530. Jacobs. Anim. 44. Brunck. Aristoph. 1, 270. Diod. S. 1, 723. Conf. c. νίκη, Coray Theophr. 96. T. H. ad Plutum p. 165. De ellipsi adv. δίκην, Instar, Bibl. Crit. 3, 2, 36. Ritus, Mos, Consuetudo, ad Od. Σ. 274. T. 43. Ἡ Δίκη, Valck. ad Herod. 216. Callim. 181. Δίκης ὀφθαλμός, Toup. Opusc. 1, 89. et Ind. Emendd. 1, 135. Πρὸς δίκης δίκην, Abresch. Lectt. Arist. 78. Δ. ἔχειν, Plut. Mor. 1, 602. Heind. ad Plat. Theæt. 336. Δ. ἔχειν πρός τινα, Litem contra aliquem habere, Toup. Opusc. 1, 20. διδόναι, Eur. Hec. 843. Thom. M. 227. ubi et de simill. Sensu non vulgari, Musgr. Hel. 927. Porson. Or. 606. διδόναι, κομίζεσθαι, Fac. ad Paus. 1, 63. διδόναι, τίειν, Porson. Med. p. 63. τοῖς ἀδίκοις διδόναι, Theogn. 45. ὑπέχειν, Eur. Hec. 1239. Bergl. Alciphr. 158. Zeun. ad Xen. K. Π. 686. ad Hom. V. p. 50. ad Orest. 576. 870. Musgr. Andr. 358. κινεῖν, Alciphro 338. λαχεῖν, Mœr. 243. et n.; Timæi Lex. 173. et n.; εἰπεῖν, Theogn. 696. Heyn. Hom. 7, 533. Δίκας εἰπεῖν, ad Charit. 411. Δίκην παρέχειν, ὑπέχειν, Markl. Iph. p. 344. Τὴν δ. φεύγειν, Heind. ad Plat. Gorg. 107. Κατὰ δ., Toup. Emendd. 1, 136. Lennep. ad Phal. 155. Ἡ γὰρ δίκη, Heyn. Hom. 8, 530. Δίκῃ, 8, 465. Markl. Suppl. 327. Ἐν δ., Brunck. Aristoph. 3, 209. Pax 628. Boiss. Philostr. 599. Plato Phædr. 349. Μάλ' ἐν δ., 313. Heind. Δίκας λαμβάνειν, ad Phal. 352. Thom. M. 227. παρά τινος, ad Charit. 115. 585. δοῦναι καὶ λαβεῖν, Stanl. ad Eum. init. προτιθέναι, Lucian. 3, 411. Μετὰ δίκης, ad Diod. S. 2, 370. Δίκης δικαιότερος, Heind. ad Plat. Hipp. 160." Schæf. Mss.]

Δικογράφος, ὁ, (ἡ,) Causarum scriptor s. consarcinator. Hyperides, [J. Poll. 8, 24.] UNDE Δικογραφία, ἡ, Causarum scriptio, seu, ut Bud. interpr., Actionum forensium scriptio. Isocr. [3, 69.] ET Δικογραφικῶς, More eorum, qui actiones forenses scribunt. J. Poll. ex Isocr. [a Schneidero non agnoscitur. * Δικοδιφής, Lucian. Lexiph. 2, 334.] Δικοδοσία, ἡ, Causæ dictio, VV. LL. e Polyb. 4, (16.) Οὐδ' ἀπολογίας ἔτι κατηξίουν τοὺς ἐγκαλοῦντας, ἀλλὰ καὶ προσεχλεύαζον εἴ τις αὐτοὺς εἰς δικοδοσίας προὐκαλεῖτο περὶ τῶν γεγονότων: q. in l. δικαιοδοσία etiam scribitur, de quo postea dicetur. [* " Δικοθετέω, Const. Manass. Chron. p. 38 (=73. Meurs.)" Boiss. Mss.] Δικολέκτης, Causidicus, Epigr. [" Jacobs. Anth. 12, 72. Huschk. Anal. 254." Schæf. Mss.] Δικολόγος, Causidicus, Causarum orator, Plut. (7, 897.) Καὶ τῶν πολιτευομένων οἱ στρατηγοῦντες τοῖς δημαγωγοῦσιν οὐ πάνυ φθονοῦσιν, οὐδέ γε τῶν ῥητόρων οἱ δικολόγοι τοῖς σοφιστεύουσι. [" Olympiod. Ms. in Plat. Gorg. 33." Routh. Mss. " Thom. M. 781. Agath. 76." Schæf. Mss.] UNDE Δικολογέω, Causas dico, seu, ut VV. LL. ex Aristot. Rhet. Judiciales præceptiones trado. [* Δικολογία, Gl. Causidicatus, Causidicatio, " Eucel. Rhet. 1, 1. p. 5." Kall. Mss. * Δικολύμης, i. q. συκοφάντης, Phrynichus Bekkeri. * Δικομαχέω, Alciphro 3, 29. cf. Ἀδικομαχέω. * Δικομήτρα, ad Greg. Cor. 259. Phrynichus Bekkeri.] Δικοῤῥάφος, Causarum concinnator, Bud. consarcinator, Ammian. [ad Greg. Cor. l. c. Aristæn. p. 76. Abr., Cyrill. Alex. in Jos. 49.] UNDE Δικοῤῥαφέω, Causas concinno s. consarcino, Lites consarcino, Bud. ex Aristoph. N. (1483.) Ὀρθῶς παραινεῖς, οὐκ ἐῶν δικοῤῥαφεῖν, i. e. δίκας συῤῥάπτειν, ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἀναστρέφεσθαι, Suid. [* Δικοῤῥαφία, Schol. Aristoph. B. 1057. Manetho 2, 296. " Thom. M. 184. Brunck. Aristoph. 2, 109." Schæf. Mss. * Δικοῤῥάπτης, Phrynichus Bastii ad Greg. Cor. l. c. et ap. Bekk. Anecd. * Δικοτέχνης, Chrys. 1, 124. * Δικότροπος, unde * Δικοτροπέω, i. q. φυγαδεύω, Suid. Hes. * Δικηφόρος, Æsch. Ag. 534. 1586. Choëph. 118.]

Δικασπόλος, ὁ, Qui circa jura reddenda versatur, ὁ
B περὶ τὰς δίκας καὶ νόμους πολούμενος. Et interdum i. q. βασιλεύς, ut tradit Eust. Il. A. (238.) νῦν αὖτέ μιν υἷες Ἀχαιῶν Ἐν παλάμαις φορέουσι δικασπόλοι, οἵτε θέμιστας Πρὸς Διὸς εἰρύαται. Od. (Λ. 185.) Τηλέμαχος τεμένη νέμεται, καὶ δαῖτας ἐΐσας Δαίνυται, ἃς ἐπέοικε δικασπόλον ἄνδρ' ἀλεγύνειν. [" Ruhnk. ad H. in Cer. 103. Ep. Cr. 125. 164. Wakef. Eum. 311. Jacobs. Anth. 9, 347." Schæf. Mss. * Δικασπολέω, Stob. Serm. 147. " Jacobs. Anim. 259." Schæf. Mss.] " Δικασπολίη, Ion. pro δικασπολία, Juris dictio, Judicium. Exp. etiam Lis, Causa, Controversia, ut Epigr. Ἤρετό μιν τοίης ἀμφὶ δικασπολίης, qua causa s. lite exposita, causidicus illi dicit, Δίζεο δ' εὐμενέοντα δικασπόλον, αἶψα δ' ἀποίσῃ Ψῆφον ἀρειοτέρην, ἣν τὰ δίκαια λέγοις, Benignum judicem." [" T. H. ad Lucian. 1, 205. Gesn. Ind. Orph. v. Μέλεται, Huschk. Anal. 209. Paul. Sil. 27. ad Charit. 220." Schæf. Mss.]

Ἄδικος, ὁ, ἡ, opp. τῷ ἔνδικος, Injustus, Iniquus, Improbus, Injurius, Dem. (245.) Τῶν ἀδίκων τούτων
C ἀνθρώπων καὶ θεοῖς ἐχθρῶν, Horum improborum hominum, et diis invisorum. Dicitur nonnunquam ἄδικος εἴς τινα: περί τινα, Xen. K. Π. 8, (8, 13.) Ἀδικωτέρους περὶ τοὺς ἄλλους. Præterea tam de re, quam de persona usurpatur, Isocr. ad Dem. (4.) Μᾶλλον ἀποδέχου δικαίαν πενίαν ἢ πλοῦτον ἄδικον, Præfer justam paupertatem injustis divitiis: προφάσεις ἄ., Dem. ad Phil. Apud Eund. pro Cor. ἡσυχία ἄ. καὶ δικαία opp. Apud Eund. c. Everg. χεῖρες, Manus injuriæ, injuriam inferentes; unde ἄρχειν χειρῶν ἄ. || Subst. ponitur aliquando: ut Xen. K. Π. 8, (8, 13.) Ἐπὶ τὸ ἀσεβὲς καὶ ἄ. τετραμμένοι εἰσὶν, pro ἐπὶ τὴν ἀσέβειαν καὶ ἀδικίαν, Ad impietatem et injustitiam conversi sunt, se converterunt: (8, 8, 9.) Ἦν δ' ἐξ ἀδίκου φανερῶς ᾖ μεμηχανημένα. Plut. Pericle, ἀδίκου δίωξις, Actio injuriarum. Chrysipp. dicit legem esse κανόνα δικαίων τε καὶ ἀδίκων, Juris atque injuriæ regulam, Cic. || At ἄδικον ἡμέραν dicere pro ἐν ᾗ μὴ δικάζουσι, opp. τῇ ἐνδίκῳ ἡμέρᾳ, J. Poll. ait esse βίαιον. [Athen. 3, 20. " Xen. Mem. 1, 1,
D 16. Ruhnk. 237. K. Π. 191. et Zeun. Markl. Suppl. 222. Musgr. Hel. 674. Ion. 390. Wakef. Trach. 1011. S. C. 4, 4. 5, 68. Luzac. Exerc. 175. ad Lucian. 2, 335. Ἐξ ἀδίκου, ἐκ τοῦ ἀ., ad Charit. 247. Ἀδίκων ἄρχειν, Boiss. Philostr. 527. ad Herod. 333." Schæf. Mss. * " Ἀδίκη, Urtica, Diosc. Notha 469." Boiss. Mss. * " Ἀδικόγναθος, Ruhnk. ad Xen. Mem. 237." Schæf. Mss.] Ἀδικοδοξία, ἡ, Suid. exp. παράλογος λοιδορία, citans h. l. Anon. Ὁ δὲ στρατηγὸς οὐ δυνάμενος ἐνεγκεῖν τὴν ἀ. τῶν ταῦτα λεγόντων, [" Polyb. Exc. Peiresc. p. 88. Ern. ubi ἀδικοδοξίαν, Injustum consilium est." Seag. Mss. * Ἀδικοδοξέω, Diod. S. Ecl. 1. l. 31. * " Ἀδικόμαχος, Ruhnk. ad Xen. Mem. (4, 4, 5.) 237. Bast Lettre 121." Schæf. Mss. * Ἀδικομαχέω, Alciphro 3, 29. J. Poll. 3, 154. 5, 30. Ruhnk. et Bast. ll. cc. " Reines. Epist. 25. ad Rupert.". Kall. Mss. * Ἀδικομαχία, Aristot. Elench. Soph. 11. Bast l. c. * Ἀδικομήχανος, Aristoph. ap. Bekk. 343. * Ἀδικοπήμων, ibid. * Ἀδικοπραγής, Stob. Serm. 171.] Ἀδικοπραγέω, Inique, Injuste ago, i. q. ἀδικῶ: nam Plut. (7, 951.) δικαιο-

πραγεῖν, cui ex adverso respondet ἀδικοπραγεῖν, opp. τῷ ἀδικεῖν. Fit e πραγέω, quod in comp. usurpatur pro πράττω, et ἄδικον. [* Ἀδικοπράγημα, Orig. c. Cels. 1. p. 21 (=345.) Stob. Ecl. Eth. 194. * Ἀδικοπραγία, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως. * Ἀδικότροπος, * Ἀδικόχειρ, * Ἀδικοχρήματος, Sophocles et Crates ap. Bekk. Anecd. 210. 343. Brunck. Soph. 4, 700. * Δικαιάδικος, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 336.] Μεγάδικος, i. q. μεγαλαδικητικὸς, ut videtur, Cui in magnis fit injuria, VV. LL. [* Παντάδικος, Greg. Naz. 2, 266. * " Φιλάδικος, Const. Manass. in Villoison. Diatr. p. 7. Chron. p. 64. 67. 68. 69. 99." Boiss. Mss.]

Ἀδίκως, adv., Injuste, Inique, Per injuriam, Præter jus et æquum. Dem. c. Ctes. Οὐδεὶς οὐδὲν οὐδὲ ἀ. ἡμῖν ἐνεκάλεσε. || Immerito, Abs re, Injuria. Idem, Οὐκ ἀλόγως οὐδ' ἀ. αὐτοῖς ὀργιζόμενοι, Non absque ratione, nec abs re, vel Nec injuria, ipsis succensentes: καὶ δικαίως κἀδίκως, Aristoph. Π. (233.) Jure vel injuria.

Ἀδικία, ἡ, Injustitia, Iniquitas, Improbitas, Aristot. Prædic. Δικαιοσύνη ἀδικίᾳ ἐναντίον, i. e., Contraria sunt δικαιοσύνη et ἀδικία. Plato de Rep. 2. Ἐσχάτη γὰρ ἀδικία, δοκεῖν δίκαιον εἶναι, μὴ ὄντα. Quæ verba Cic. interpr. Totius injustitiæ nulla capitalior est quam eorum, qui tum cum maxime fallunt, id agunt ut viri boni esse videantur: δικαιοσύνη, inquit Aristot. Rhet. 2., Virtus, per quam sua singuli habent, secundum legis præscriptum; ἀδικία, per quam aliena, et contra legis præscriptum. Idem de Rep. 6. ἀδικίαν et ἀνισότητα copulat, Ἔχει δ' ἀμφότερα ἀνισότητα καὶ ἀ.: ut Æschin. Ἄδικον καὶ οὐδαμῶς ἴσην: c. Ctes. Item ἐν δίκῃ et ἐν ἀδικίᾳ opp. ap. Plat. Timæo: pro Juste et Injuste interpr. Cic. || Scelus, Injusta s. Iniqua et improba actio, Plut. Symp. 8. Οὕτως εὐλαβεῖς πρὸς ἅπασαν ἀ. ἦσαν. [Xen. K. Ἀ. 1, 4, 9. 2, 6, 20. K. Π. 4, 5, 42. de Re Equ. 6, 3. Plato Gorg. 15., Heindorf. ad Charm. 8. " Ad Corn. Nep. 54. Stav., Musgr. ad Hec. 1029. ad Xen. Eph. 222. Wakef. S. C. 5, 68. Ἐξ ἀ., ad Charit. 247." Schæf. Mss. * Αὐτοαδικία, Theoph. 4, 46. * Ἀδίκιον, ad Herod. 5, 89. p. 417.]

Ἀδικέω, Injuste s. Inique ago, Perperam ago, Contra jus fasque ago, Scelus admitto. Aristot. Rhet. 4. Τὸ ἀδικεῖν ἐστὶ τὸ βλάπτειν ἑκόντα παρὰ τὸν νόμον, i. e. ἀδικεῖν, est Nocere scientem et prudentem præter legem. Cui definitioni congrua sunt, quæ dicit Bud., παρανομεῖν esse etiam τὸ ἀδικεῖν, et παρανομεῖσθαι, ἀδικεῖσθαι, Contra leges et jura malis affici. Idem scribit, ap. Dem. ubique ἀδικῶ poni pro Perperam et sceleste ago, ut (20.) Ἀδικοῦντα καὶ ἐπιορκοῦντα καὶ ψευδόμενον. A Xen. opp. οἱ ἀδικοῦντες et οἱ δίκαια ποιοῦντες: adeo ut ἀδικοῦντες valeat i. q. ἄδικα ποιοῦντες. Idem Ἑ. 1, (7, 10.) opp. τοὺς ἀδικοῦντας et τοὺς ἀναιτίους. Apud Eund. Ἀπ. 1, (1, 1.) ubi formulam accusationis in Socr. profert, ἀδικεῖ videtur signif. παρανομεῖ, Contra leges et jura facit, Ἀδικεῖ Σωκράτης, οὓς μὲν ἡ πόλις νομίζει θεοὺς, οὐ νομίζων. Cic. ἀδικεῖν interpr. Violare jus: cum h. l. Eur. Phœn. (527.) Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρὴ, τυραννίδος πέρι Κάλλιστον ἀδικεῖν· τἄλλα δ' εὐσεβεῖν χρεὼν, sic interpr., Nam si violandum est jus, regnandi gratia violandum est; aliis rebus pietatem colas. Quem Eur. l. ascripsi totum, ut observaretur, illum ἀδικεῖν et εὐσεβεῖν opp., ut Xen. ἀσεβὲς καὶ ἄδικον copulavit in loco, quem citavi in Ἄδικος. Vide a me editum Cic. Lex. Græco-Lat. Aristot. Eth. 5. ἀδικεῖν et ἄδικον εἶναι pro eod. ponit. || Ἀδικεῖν absolute, i. e. sine casu, ponitur in superioribus exemplis: sæpe autem casum habet, accus. sc. aut personæ aut rei: aliquando utrumque simul: et exp. tum Injuria afficio, Injuriam infero, Contumelia afficio, Injurius sum in aliquem. A Cic. vertitur Lædo. Dem. Τί Δημοσθένης ἀδικεῖ; Qua in re injurius est Dem.? Quam injuriam facit Dem.? In quo injuriam etc. Xen. K. Π. 3, (1, 21.) Τί λαβὼν ἀδικοῦντα, διαφθείρειν αὐτὸν ἔφη ἐμέ; Quo in scelere deprehensum, Quod scelus admittentem, vel, Qua in re injurium? 8, (8, 4.) Τοὺς οὐδὲν ἠδικηκότας συλλαμβάνοντες, Comprehendentes eos, qui nihil commeruerunt, Nihil commeritos. Cum accus. rei simul et

A personæ, ap. Dem. Πάνθ', ὅσα ἠδίκησέ με, Quascunque mihi intulit injurias. Aristoph. (Π. 460.) τί οὖν ἀδικοῦμεν τοῦτό σε; Quæ igitur tibi fit a nobis injuria hac in re? ubi accus. τοῦτο regitur a κατὰ sub., ut sit τί ἀδικοῦμέν σε κατὰ τοῦτο; Dicitur etiam ἀδικῶ σε εἰς τοῦτο: Aristot. Polit. 5. Ἀδικεῖν τοὺς πολλοὺς εἰς κέρδος, Injurium esse in plebis lucra et commoda, Horat. Peccare in commoda publica. Dicitur item ἀδικῶ τοῦτο περί σε, Plato de LL. Ἀδικῶ περὶ τοὺς θεοὺς ἀδικίαν, In deos scelus admitto, Sceleratus sum in Deos. Differt ἀδικῶ ab ἁμαρτάνω, quia ἁμαρτάνειν est Per errorem delinquere. || Ἀδικέομαι, Afficior injuria, Injuriam accipio, patior, Lædor, Plut. Cam. Ἀδικούμενοι μέτρια, Mediocres injurias accipientes: τὰ μέγιστα ἠδικημένος, Atroci affectus injuria. Aristoph. Π. (428.) Ἐνέκραγες ἡμῖν οὐδὲν ἠδικημένη, Nulla in re a nobis læsa. Æschin. c. Ctes. Ἡ μὲν πόλις τὸ ἴσον ἀδίκημα ἀδικεῖται, Civitas parem accipit injuriam, Pari afficitur injuria. Isocr. Paneg. Καὶ τοῖς ἀδικουμένοις ἀεὶ τῶν Ἑλλήνων ἐπαμύνουσαν,
B Ab omnibus Græcis injuriam propulsantem. [Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. 354. " Ad Xen. Eph. 222. Valck. Callim. 25. ad Charit. 440. 587. Markl. Iph. p. 159. Musgr. Heracl. 970. Jacobs. Anim. 228. Cattier. 16. ad Lucian. 2, 92. Boiss. Philostr. 345. Lædo, Heyn. ad Apollod. 783. De vino, Casaub. ad Athen. 63.; sensu forensi, cf. Lennep. ad Phal. 156.; constr., Bast Lettre 15.; quant., 16. Ἀδικεῖ Σωκράτης, Xen. Mem. 1, 1, 1. Εἰ μὴ ἀδικῶ, Heind. ad Plat. Charm. 64." Schæf. Mss.] Ἀδίκημα, τὸ, Injusta actio, Injuriæ illatio, Maleficium, Scelus, Xen. (Ἀπ. 2, 2, 3.) Αἱ πόλεις ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι ζημίαν θάνατον πεποιήκασι, Civitates pœnam maximis sceleribus constituerunt mortem, Plut. (1, 177.) Ἐξέπεσεν ἀδικημάτων γένη πολλὰ τῆς Λακεδαίμονος· τίς γὰρ ἢ κλέπτειν ἔμελλεν, ἢ δωροδοκεῖν; || Crimen, Quod contra leges patriæ factum est, Facinus contra leges admissum et capitale, Dinarch. δημόσια ἀδικήματα, Crimina publica. [" Polyb. 9, 20." Seager. Mss. " Conradi ad Gell. 2, 531. ad Diod. S. 1,
C 565. Ἀδικήματα ποιεῖν, 2, 464." Schæf. Mss. * " Ἀδικητέον, Plato de Rep. 11." Kall. Mss. * " Ἀδικητὴς, Eust. 159, 44. Chrys. in Ps. 118. T. 1. p. 996." Seager. Mss. * Ἀδικητὸς, Schol. Lycophr. 997.] Εὐαδίκητος, Qui facile injuria affici potest, Injuriæ opportunus, obnoxius, Andocid. Οὐδ' ἔρημος, οὐδ' εὐαδίκητος. Lucian. (1, 145.) Οὕτως ὑμῖν εὐκαταφρόνητος δοκῶ ἡ πενία καὶ εὐαδίκητος: quia pauperibus potius inferri solet injuria. Ἀδικητικὸς, VV. LL. exp. Injurius, Qui injuria afficit; sed ita ἀδικητικὸς nihil aliud esset quam ὁ ἀδικῶν: at terminatio ipsa aliud præ se fert. Verto igitur Pronus ad injuriam inferendam, s. Proclivis. Fortasse non male et Injuriosus exp. melius saltem quam Injurius. Plut. (8, 226.) Ἀλλ' ἰατρείας ἕνεκα τὸν μοιχικὸν καὶ πλεονεκτικὸν καὶ ἀδικητικὸν κολάζει πολλάκις. Unde Μεγαλαδικητικὸς, quod tamen Bud. interpr. Vehementer injurius ap. Aristot. Rhet. 2, (17.) cui Μικραδικητικὸς opp. ibid. [* " Ἀδικητικῶς, Stob. Ecl. Eth. 228." Kall. Mss. " Orig. c. Cels. 8. p. 424=(266.)" Seager. Mss. * Ἀδικιάω,
D i. q. ἀδικέω, Dorice, Tab. Heracl. 227. cf. * Μετριάω pro μετρέω, ad Greg. Cor. 229=104. " Brunck. Aristoph. 1, 72." Schæf. Mss.]

Ἀνταδικέω, Injuriam illatam ulciscor, Vicissim injuria afficio, J. Poll. e Dem. [Jambl. V. P. 106. Kiessl., Plato Crit. 1, 49. 54. " Ad Charit. 587. Huschk. Anal. 261." Schæf. Mss. * Ἀπαδικέω, Schleusner. Lex. in V. T.] Διαδικέω, Injuria afficior, a cujus pass. est διαδικηθεὶς, Injuria affectus, Plato, Bud. [Dio Cass. 58, 16. * " Ἐπαδικέω, Athan. 1, 660." Kall. Mss.] Προαδικέω, Prior injuria afficio, lacesso, Dem. de Cor. Οὐδὲν προαδικηθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων. [" Ad Charit. 587. Phalar. 340." Schæf. Mss. * Προσαδικέω, Heliod. 2. p. 67. Joseph. A. J. 13, 5, 4.] Συναδικέω, Injuriæ inferendæ socius sum, Dem. (915.) Σὺ δ' ἐπισκήπτῃ μάρτυρι αὐτῷ τῷ συναδικοῦντι, Qui tibi socius est injuriæ et fraudis, Bud. [" Ad Charit. 587. Lucian. 2, 176. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 20." Schæf. Mss. * Ὑπεραδικέω, Supra modum inique ago, Plato Euthyphr.]

[* Ἀδικεύω, unde * Ἀδίκευσις, Stob. Ecl. Eth. 100.] "Ἀγνόδικος, Hesychio ἀγνοοῦσα δίκαιον, Ignorans "jus et fas," [a Schneidero non agnoscitur. * "Ἀγνοδικέω, Bekk. Anecd. 337." Kall. Mss. * Ἀγχίδικος, Theolog. Arithm. p. 38., ap. Phot. Bibl. 240. * Ἀγχιδίκης. * Ἀϊδρόδικος, * Ἀϊδροδίκης, Pind. N. 1, 96. θῆρας. "Musgr. Herc. F. 225." Schæf. Mss. * "Ἀλιτρόδικος, Method. Conviv. 94." Routh. Mss. * Ἀλλοδίκης, Carm. Sibyll. 3. p. 247.]

Ἀνάδικος, ὁ, ἡ, Qui judicatus quidem jam est, sed judicio irrito facto iterum judicandus. Cujus hoc ap. Suid. exemplum est, Ἀνάδικα τὰ δεδικασμένα ποιῶν, αἰσχροκερδείας ἡσσώμενος. Ἀνάδικοι, inquit Hes., dicebantur οἱ τὰ δίκαια εἰς ἀκεραίαν καθιστάμενοι, ἤτοι διὰ πολιτικὴν αἰτίαν, ἢ τῶν μαρτύρων ἁλόντων ψευδομαρτύρων. Sic Suid.: ἀνάδικοι κρίσεις, sic enim pro κινήσεις Bud. ibi legit, exp. αἱ ἄνωθεν δικαζόμεναι, Quæ rejudicantur ὅταν ἁλῶσιν οἱ μάρτυρες ψευδομαρτυριῶν. Et Bud. Comm. 24. ἀνάδικον δίκην similem esse dicit τῇ μὴ οὔσῃ, Judicio nullo, irrito: et fortasse eand. Dem. (1018.) Τὴν δίκην ταύτην, περὶ ἧς νῦν δικάζομαι, ἀνάδικον ἐποίησεν, Denuo judicandam, et judicium nullum. Aliud exemplum ibid. habes ex Andoc. Plato de LL. 11. Τὴν κατὰ ταύτας ἁλοῦσαν δίκην, ἀνάδικον γίγνεσθαι. [" Dionys. H. 4, 2209." Schæf. Mss.] Ἀναδικία, Lis s. judicium de re, quæ judicata quidem fuit, sed irrita facta est. J. Poll. e Lysia. Ἀντίδικος, Adversarius in lite, Litigans contra alium, Æschin. (50.) Καὶ τοὺς λόγους ἐκφέρων τοῖς ἀντιδίκοις. Sic Matth. 5, (25.) Ἴσθι εὐνοῶν τῷ ἀντιδίκῳ σου ταχύ. At Petr. (1, 5, 8.) videtur ἀντίδικον generaliter Hostem dixisse, cum Diabolum appellat ἀντίδικον nostrum. [Æsch. Ag. 40. Diod. S. 1, 48. "Jacobs. Anth. 9, 414. Boiss. Philostr. 400." Schæf. Mss.] Ἀντιδικέω, Contra litigo, Adv. aliquem litigo, Causam meam adv. alium tueor in judicio; Budæo Comm. Ad causam occurro, Judicio me sisto, Liti me offero. Ab Eod. in Lex. e Paus. exp. E contrario respondeo in judicio ut adversarius. Apud Plat. de LL. 12. Ἀντιδικοῦντες ἑκάτεροι dicuntur actor et reus. Aristoph. N. (776.) ἀντιδικεῖν δίκην exp. Defendere causam. Apud Dem. cum dat. ἀντιδικεῖν διαβολαῖς dicitur Adversarius, Respondens ad calumnias. Cui signif. contrariam habet συνδικεῖν itidem junctum dat. [Xen. Mem. 4, 4, 8.] Ἀντιδικία, ἡ, Contra litigatio, Oppositio mutua inter se litigantium: sic dicitur ut συνδικία a συνδικεῖν. [J. Poll. 4, 26. Schleusner. Lex. in V. T. * Ἀντιδίκησις, Gl. Refragatio. * Ἀπόδικος, unde] Ἀποδικέω, Causam dico, meam defendo, ἀπολογοῦμαι δίκην, Hes. Xen. Ἑ. (1, 7, 10.) Ψήφισμα κελεύει, ἐάν τις τὸν τῶν Ἀθηναίων δῆμον ἀδικῇ, δεδεμένον ἀποδικεῖν ἐν τῷ δήμῳ, E vinculis causam dicere ap. populum. [" Morus ad Hellen. 46." Schæf. Mss. * Ἀποινόδικος, Eur. Herc. F. 887. * Ἀριστόδικος, Greg. Naz. 2, 140. * Ἀρχεδίκης, Pind. Π. 4, 196.] Αὐτόδικος, Qui seipso judice utitur; ut populus aliquis aut civitas, quæ ipsa de controversia aliqua decernit, nec alius populi, civitatis, aut principis judicio stare cogitur, Thuc. 5, (18.) Καὶ Δελφοὺς αὐτονόμους εἶναι καὶ αὐτοτελεῖς καὶ αὐτοδίκους, καὶ αὐτῶν, καὶ τῆς γῆς τῆς ἑαυτῶν, κατὰ τὰ πάτρια: ubi Schol. αὐτόδικοι dicuntur οἱ ἐν αὐτοῖς διαφορὰν δίκῃ λύοντες καὶ μὴ μετάγοντες εἰς ὑπερορίους ἀνθρώπους. [" Phrynich. Ecl. 47. ad Mœr. 58. ad Thom. M. 128." Schæf. Mss.] Αὐτοδίκη, ap. Suid. ὅταν αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ τις δικάζηται καὶ αὐτομαχῇ. ET Αὐτοδικεῖν ap. Eund. e Dinarcho pro ἑαυτοῖς τὰ δίκαια ὁρίζειν. Item αὐτοδικεῖ ap. Hes. αὐθεντεῖ, ὅταν αὐτὸς λέγῃ. [" Ad Mœr. 58. ad Thom. M. 128." Schæf. Mss. * Βαρύδικος, Æsch. Choëph. 933.] Διάδικος, Litigator: in Pand. Ὅταν μηδεὶς διάδικος αὐτῷ παρενοχλήσει, et alibi itidem, Bud. UNDE Διαδικέω, Judicio contendo, discepto, διαδικάζομαι, Plut. (6, 741.) Ἀκουσόμενος τῶν διαδικούντων. || Injuria afficio, vide post Ἀδικέω. [Schleusner. Lex. in V. T. " Ad Charit. 587." Schæf. Mss.] Ἔκδικος, ὁ, ἡ, Injustus: ὁ ἔξω τοῦ δικαίου. Soph. (Œd. C. 920.) Θῆβαί γ' οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν. Οὐ γὰρ φιλοῦσιν ἄνδρας ἐκδίκους τρέφειν. Ælian. ap. Suid. Τετόλμηται μὲν αὐτῷ τὸ ἔκδικον ἐκεῖνο καὶ παράνομον ἔργον. Apud Eund. Ὁ δὲ ἦν ἔκδικός τε καὶ

A ἔννομος. || Subst. captum, Ultor, Defensor, Herodian. 7, (4, 10.) Εἴ τινες ἢ στρατιωτῶν, ἢ δημοτῶν αὐτοῖς ἐπίοιεν ἔκδικοι τοῦ γενησομένου ἔργου. Bud. e Cic. ad Div. (13, 56.) Legatos audio missos esse: sed malo ecdicos, ut aliquid confici possit. Quare peto a te, ut eos et Alabandenses jubeas ecdicos Romam mittere. Interpr. autem Bud. Vindex, Assertor, Defensor civitatis, in Lex. Ut perfectius, de Annali Exceptione. Ἔκδικοι, sicut et ἐκδικηταὶ, eid. Bud. sunt Persecutores: de quorum munere in Ἐκδικητής. [Plin. X. Epist. 111. Chœroboscus Hort. Adon. 216. " Chardon. Magaz. Encycl. N. 1. T. 1. 1796. p. 94. Valck. Diatr. 197. ad Herod. 173. Jacobs. Anth. 8, 72. Diocles 1. Musgr. Hel. 911. Injustus, Huschk. Anal. 189. Porson. Hec. p. 77. Ed. 2." Schæf. Mss. * Ἐκδίκη, Schol. Apoll. Rh. 3, 337. p. 239. ad Thom. M. 127.] UNDE Ἐκδίκως, Injuste, Soph. Ant. (928.) Εἰ δ' οἵδ' ἁμαρτάνουσι, μὴ πλείω κακὰ Πάθοιεν ἢ καὶ δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ. Æsch. Pr. (975.) παθόντες εὖ κακοῦσί μ' ἐκδίκως. [" Valck. Diatr. 166." Schæf. Mss.]
B Ἐκδικία, ἡ, Ultio. || Juris cessio, Remissio debiti. VV. LL. e Dione in Cæs. Τοὺς δ' ἱππέας, τὸ τριτημόριον σφίσι τῶν τελῶν, ἃ ἐμεμίσθωντο, ἀφείς· πᾶσαι γὰρ τελωνίαι δι' αὐτῶν ἐγίνοντο, καὶ πολλάκις τῆς βουλῆς δεηθέντες ὅπως ἐκδικίας τινὸς τύχωσιν, οὐχ εὕραντο. Sic Suet. Cæs. Publicanos remissionem petentes, tertia mercedum parte relevavit. Hæc ἐκδικία concedebatur in labe, calamitate ac vi majore, ut cum Ulpiano loquitur Plin. Vide Appian. 2. de Cæs. Hæc VV. LL. [Ad Charit. 559. (586.) Dio Cass. 38, 7. Chandler. Inscr. 70. " Apollod. 219." Schæf. Mss.] Ἐκδικέω, Ulciscor. Diciturque ἐκδικῶ σε pro Ulciscor te et scelus: ἐκδικῶ ἐμαυτὸν, pro Ulciscor illatam mihi injuriam, Tueor me, Chrysost. ad Rom. 3. Ὅταν γὰρ ἐκδικῶμεν ἑαυτοὺς, ὁ Θεὸς ἡμῖν οὐκ ἀμύνει. Et, Ἐκδικῶ σε ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου, ut Luc. 18, (3.) pro Vindico te ab adversario tuo. Et Ἐκδικῆσαι τὸν φόνον Athen. 234 (=566.) Pass. autem Pœnam luo, Greg. || Vindico, Actione in judicium deducta peto; ut ἐκδικεῖν τὸ πρᾶγμα: et ἡ τὰ ἴδια ἐκδικοῦσα ἀγωγὴ, Rei
C vindicatio. Bud. e Pand. [Eur. Hel. 1654. Heyn. ad Apollod. 1, 193. Xen. Eph. 37. et n. 83., Brunck. Argum. Orest., Soph. 3, 410. Thom. M. 855. Markl. Suppl. 154. 1215. ad Charit. 464. 586. Schol. ad Plutum p. 207. T. H. Diod. S. 2, 495. Heyn. Hom. 7, 209." Schæf. Mss. * Ἐκδίκημα, Dionys. H. (1, 303.) 2, 963.] Ἐκδίκησις, Ultio, Acta 7, [24. Polyb. " Thom. M. 855." Schæf. Mss.] Ἐκδικητὴς, Ultor, Greg. Persecutor, Cujus munus est judicio experiri contra eos, qui aurum, argentum, pecuniam Reip. debent. [" Alio sensu, Epiphan. Hær. 60, 70." Routh. Mss. Eur. Suppl. 1151. " Musgr. ib. Markl. 1149. 1215. Bibl. Crit. 1, 4, 94." Schæf. Mss. * " Ἐκδικητικὸς, Tzetz. ad Lyc. 406." Boiss. Mss. * Ἐκδίκητος, unde] Ἀνεκδίκητος, Inultus, [Joseph. A. J. 20, 3, 1. 8, 5. Schol. Apoll. Rh. 4, 1212.] Διεκδικέω, Tueor, Defendo: et quidem non solum in judicio, sed et armis. Vide exempla e Pand. ap. Bud. 100. [Schol. Eur. Hec. 1029. Herc. F. 1078. " Ad Charit. 285." Schæf. Mss. * " Διεκδικητὴς, Defensor." Lex. Gr.
D Lat. ap. P. Baldvin. 1611. * Διεκδίκητος, unde] Ἀδιεκδίκητος, Indefensus. [* Ἐπεκδικέω, Tzetz. Chil. 10, 429. p. 191. τινὶ, Ulciscor aliquem. * Πρωτέκδικος, Balsamo ad Can. 77. Carthag. p. 702. Codinus de Off. * " Πρωτεκδικέω, Theod. Prodr. Notit. Mss. 6, 527." Boiss. Mss.] Ἑλλανοδίκαι, αἱ, q. d. Judices Græciæ, sic vocati Judices sacrorum certaminum, Bud.: VV. LL. Præfecti in Olympiaco certamine. Paus. 4. [Herod. 5, 22. Lex. Xen. " Ad Charit. 240. ad Herod. 381. 644." Schæf. Mss.] UNDE Ἑλλανοδικῶ, Judex sum sacrorum certaminum. Et Ἑλλανοδικοῦντες i. q. Ἑλλανοδίκαι. Paus. Eliac. 1. p. 128. 2. p. 139. [* " Ἑλλανοδίκαιον, 6, 24." Kall. Mss. * " Ἑλλανοδικία, Tzetz. Chil. 12, 376." Elberling. Mss.] Ἔνδικος, Justus, δίκαιος, Hes. ut Soph. (Aj. 1282.) οὗτος ταῦτ' ἔδρασ' ἔνδικα, i. e. δικαίως. Sic Epigr. Λαοδίκη λαοῖς ἔνδικα τιννυμένη, Merito pœnas luens. Apud Suid. Καὶ γὰρ ὁ Μιθριδάτης τά τε ἄλλα ἔνδικος ἦν βασιλεύς. Plato de LL. 11. Πρατῆρα ἢ τὸν δόντα ἀξιόχρεών τε καὶ ἔνδικον;

ubi Ficin. vertit, Eum, qui vel vendidit vel legitime A sufficienterque donavit. Ἔνδικος ὅρκος, Juramentum in litem, Bud. Ἔνδικος ἡμέρα, Fastus dies, ἡ δικάσιμος, Bud. ἐν ᾗ δικάζεται, J. Poll. Ἔνδικος κόλασις, Greg. Quæ a judice statuitur, Quæ sententia lata infertur. Et subst. in Pand. ὁ μὴ πειθαρχήσας ὑπόκειται τῷ ἐνδίκῳ μετὰ προθεσμίας, Judicio, Bud. ‖Ἔνδικον Hesychio est etiam ἀληθὲς, et ἄξιον, Suidæ δίκης ἄξιον. [Soph. Œd. T. 682. " Abresch. Æsch. 2, 101. Luzac. Exerc. 175. Jacobs. Anth. 9, 113. Verus, Brunck. Œd. T. 1158." Schæf. Mss.] Ἐνδίκως, Juste, Jure, Merito, Plato de LL. 11. Τοῦ μὴ ἐνδίκως πωλοῦντος ἢ καὶ μηδαμῶς ἀξιόχρεω, Non jure, Bud. Greg. ἐνδίκως ἀγανακτῶν: ἀληθῶς, Hes. [Hippocr. 420, 48. " Timæi Lex. 101. et n., ubi et de ἐνδικώτατα, Abresch. Æsch. 2, 101." Schæf. Mss. * Ἐνδικωτέρως, Eur. Heracl. 544. * Πανένδικος, Greg. Naz. 2, 297.] Ἐπίδικος, Controversus, Qui in controversiam deduci jure potest, Isæus (15.) Μὴ ἐπίδικον τῇ ἡμετέρᾳ μητρὶ τοῦ ἀδελφοῦ κλῆρον εἶναι, Non posse matrem meam fratris sui hæreditatem petere, B Non posse matrem meam bonorum fratris possessionem agnoscere. Bud. 92. Dicitur etiam γυνὴ ἐπίδικος, Cujus quis nuptias petit, ut jure civili ad se delatas: quæ alio nom. ἐπίκληρος et ἐπικληρῖτις dicitur. Quare Plut. quodam l. metaph. ἐπίδικον νίκην vocat καὶ ἀμφίδοξον, Ancipiti marte diremtam, De qua ambigitur inter partes. Est enim ἐπίδικον πρᾶγμα, οὗ δεσποτεία ἀμφισβητεῖται. Bud. ibid. Plut. de Herod. Malign. Ἀμφοτέροις ἐπίδικον εἶναι τὸ νίκημα. [" Bekk. Anecd. p. 184." Boiss. Mss. " Perizon. Respons. de Æliano 105. Dionys. Hal. (A. R. 7, 58.) 3, 1446. Virgo ἐπίδ., ad Herod. 463." Schæf. Mss.] Unde Ἀνεπίδικος, ὁ, ἡ, Purus et controversia vacuus. Bud. Comm. ut κλῆρος ἀνεπίδικος, Hæreditas de qua nulla inter cognatos est controversia, Dem. de Cor. [1135. * Ἐπιδικέω, * Ἐπιδίκησις, * Ἐπιδικησία, * Ἐπιδικητής, Schleusner. Lex. in V. T. * Εὔδικος, unde] Εὐδικία, ἡ, Bonum jus, Judicium sincerum, opp. τῷ κακοδικία, Od. T. (119.) Ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισιν ἀνάσσων Εὐδικίας ἀνέχῃσι, Plut. ad Præf. Ind. C Τὸ ἐν πόλεσι φέγγος εὐδικίας, καὶ λόγους τοὺς περὶ αὐτήν. Ibid. Ἄρχων, ὥστε θεουδὴς εὐδικίας ἀνέχῃσι, τουτέστι θεοῦ λόγον ἔχων διάνοιαν, οὐ σκῆπτρον, οὐδὲ κεραυνὸν, οὐδὲ τρίαιναν. [Apoll. Rh. 4, 343. * Εὐθύδικος, Æsch. Ag. 770. οἶκοι. * Εὐθυδίκης, Eum. 307. " Lobeck. Aj. p. 243." Schæf. Mss.] Εὐθυδικία, ἡ, Recta intensionis depulsio, Justa et plena recusatio; quod fit cum is, qui in judicium vocatus est, nulla præscriptione fori aut alia exceptione summotoria utitur, nec litis excipiendæ diverticulo. Estque εὐθυδικίαν ἀγωνίζεσθαι, Recta via pedem conferre cum actore, actionemque ipsam et intentionem plena recusatione propulsare, non exceptione aliqua rejectrice aut judicii declinatrice, aut alia translatione, experiundi juris potestatem auferre, certamenque detrectare. Bud. Comm. 51. 52. Dem. (908.) Ἀπολογεῖσθαι κελεύουσιν εὐθυδικίαν εἰσιόντα, Rectaque cum adversario congredi, Recta ad caput causæ accedere, quaque de re agitur, in judicium deducere. Item et εὐθυδικίᾳ εἰσιέναι dicitur, Recta causæ de- D ductione, cum reus non exceptione se tuetur, sed jure et æquitate causæ. Dem. (1103.) Διὰ τὸ παραγραφὴν εἶναι, καὶ μὴ εὐθυδικίᾳ εἰσιέναι. Erant enim παραγραφὴ et διαμαρτυρία τὴν εὐθυδικίαν ἀνελοῦσαι. Isæus (145.) Εὐθυδικίᾳ μὲν οὐκ ἐτόλμησαν εἰσελθεῖν, ἀλλὰ διεμαρτύρουν. Pro εὐθυδικία vero dicitur etiam simpl. εὐθεῖα, ut videbis suo loco. Εὐθυδικία Suidæ est, ὅταν εἰσάγηταί τις κριθησόμενος, περὶ ὧν οὐδέπω γνῶσις ἐγένετο δικαστηρίου: unde postquam in exemplum attulisset, οὐκ ἀκούσαντες τῆς εὐθυδικίας, subjungit, καὶ εἰκότως· οὐ γὰρ ἐπὶ τῷ δικάζειν ἐκάθηντο, ἀλλ' ἐπὶ προσχήματι καὶ προσώπῳ δικαστῶν. ‖ Εὐθυδικία ap. J. Poll. exp. etiam inter laudes judicis, pro Judicio recto et incorrupto. [" Valck. ad Ammon. 108. ad Il. Π. 385. Brunck. Apoll. Rh. 150." Schæf. Mss.] Hinc Εὐθυδικέω, Exceptiones transmittens, et controversiæ statum in summa causæ ponens, ut firmitudine juris fretus, quasi pede collato et recto certamine confligo, Collatis causæ firmamentis, quasi signis, ambigo et litigo, Recta caput causæ peto. Vulgo ad principem causam aggredi dicimus. Bud. [Imo εὐθυδικέω est ab εὐθύδικος.] Κακοδικία, Corruptum judicium, Cic. Judicium perversum, Crimen judicis corrupti, Bud. e Plat. de LL. 11. (173.) Γραφέσθω μὲν ὁ βουλόμενος αὐτὸν κακοδικίας ἢ καὶ ξυνδικίας κακῆς, Postulet eum, qui volet, judicii corrupti. Καταδίκη, Condemnatio, Judicatum, Res judicata, Mulcta, Plut. Cor. (2, 138.) Δῆμος ὥρμησε λύειν τὴν τοῦ Μαρκίου κ., καὶ καλεῖν αὐτὸν εἰς τὴν πόλιν: (2, 123.) Ἦν δὲ τίμημα τῆς κ. ἀΐδιος φυγή: (10, 628.) Μετὰ τὴν κ. φυγῆς αὐτῷ μεμηχανημένης ὑπὸ τῶν φίλων. Lucian. (1, 376.) Τὰς κ. φασὶν εἶναι βαρείας, τροχοὺς καὶ γύπας. Herodian. 7, (4, 3.) Μετὰ πάσης ὠμότητος καταδίκας τε ἐποιεῖτο καὶ χρημάτων εἰσπράξεις, In damnandis judicio hominibus: (7, 4, 5.) Καταδίκαις περιβαλὼν νεανίσκους τινὰς, Damnatione circumventis: ἐκτελεῖν τὴν κ. et ἐκτίσαι τὴν κ., Rem judicatam facere. Bud. [" Clem. Alex. Pæd. 147." Routh. Mss. Thuc. 5, 49. 50. " Dem. 543. 1154. 1155. B 1156." Seager. Mss. " T. H. ad Lucian. Dial. p. 39." Schæf. Mss.] Καταδίκος, ὁ, ἡ, Obnoxius e re judicata, h. e. ἐκ τῆς κ., ὁ μὴ ἐκτετικὼς τὴν κ. Qui et ὑπόδικος dicitur, ὄφλων, κατάκριτος, κατεγνωσμένος, Dem. Hæc Bud. Comm. [Diod. S. 13, 63. Quo compend' ɔ scribatur, ad Greg. Cor. 819. " Diod. S. 2, 570. 610. 615." Schæf. Mss. * Καταδικόω, i. q. καταδικάζω, Schneidero susp. * " Σιδηροκατάδικος, Cyrillus Suidæ v. Σπάδων. * Κοινοδίκιον, Schneider. Lex. * Λαόδικος, Socrat. ap. Diog. L. 2, 42. al. * Λαοδόκος, cf. omnino Corai. ibid. p. 15. not. ad Prolegom. in Æsop." Boiss. Mss.] " Λυσίδικος, " Qui lites dirimit, jura dissolvit." [" Ruhnk. ad " Vell. 296." Schæf. Mss.] " Μεσόδικοι, dicuntur " a quibusdam οἱ δικασταὶ, ut Qui medii in lite " judicanda esse debeant, tum justissimi, Aristot. " Eth. 5, 4. Καὶ καλοῦσιν ἔνιοι μεσοδίκους, sc. " τοὺς δικαστὰς, ὡς ἐὰν τοῦ μέσου τύχωσιν, τοῦ δι-" καίου τευξόμενοι, Bud. At Florent. Ed. habet " μεσιδίους, ut supra quoque in Μεσήτιος. Quam C " sequendo scripturam, μεσίδιος erit Intermedius, " Interpres, Mediator, Arbiter." [* Ὀρθοδίκης, Pind. Π. 11, 16. * Ὀρσιδίκη, Nom. propr., Apollod. 3, 14, 4.] Παλίνδικος, ὁ, ἡ, ὁ πάλιν περὶ τῶν αὐτῶν δικαζόμενος, Bud. ὁ πολλάκις δικαζόμενος, J. Poll.: Dem. vero παλίνδικον dixit etiam τὸν βίαιον, Eod. teste. Παλινδικία, ἡ, Actio restituta, Herodian. (7, 6, 7.) Παλινδικίας διδοὺς τοῖς ἀδίκως κατακριθεῖσι, Iterum dans actionem, Referendi judicii potestatem faciens. Plut. Demosthene (6.) pro Versutia hominis litigiosi nunquam satis condemnati, Πολλὰς διαδόσεις καὶ παλινδικίας εὑρίσκοντας, Lites s. Controversias recidivas e damnatis causis et mortuis exsuscitantes. Hæc in Lex. Bud. scribens in Comm. παλινδικίαν διδόναι, διαδικασίαν ἀποκαταστῆσαι, esse Restituere actiones iis, quorum petitiones damnatæ sunt, aut etiam iis, quorum præscriptiones exceptionesque rejectæ sunt et pro nihilo habitæ ab judicibus. [Herodian. 7, 6. Tab. Heracl. 240. " Wyttenb. Select. 249." Schæf. Mss.] Παλινδικέω, Controversiam judicatam refero, D Bud. [Suid. 3, 10.] Πάνδικος, Justissimus, Omnino justus. Unde Πανδίκως, Omnino juste, Eur. (Rhes. 720.) Apud Soph. autem Tr. (610.) Οὕτω γὰρ ηὔγμην, εἴ ποτ' αὐτὸν ἐς δόμους Ἴδοιμι σωθέντ' ἢ κλύοιμι, πανδίκως Στελεῖν χιτῶνι τῷδε, Schol. exp. ἀνενδοιάστως: [1264. Œd. C. 1570. Æsch. Choëph. 239. 679. Suppl. 424.] " Παραδίκη, affertur pro Iniqui-" tas; forsan ex Hes., ap. quem legitur παραδίκη, " παρὰ τὸ δίκαιον: sed pro eo non dubito, quin " reponendum sit παρὰ δίκην, ut Suid. habet." [* Πεισιδίκη, Schneider. Lex. * Πολύδικος, Strabo 15. p. 1035.] Πολυδικέω, Crebro multumque judicio contendo, Multa litigia moveo, Plato de LL. 11. (173.) Παρὰ καιρὸν πολυδικεῖν. Πρόδικος, Patronus, Qui causam defendit, pro aliquo dicit, συνήγορος, Hes. Tutor, Curator, ἐπίτροπος, Xen. Ἑ. 4, (2, 5.) Ἡ δὲ πόλις, ἐπεὶ Ἀγησίπολις παῖς ἔτι ἦν, Ἀριστόδημον τοῦ γένους ὄντα καὶ πρόδικον τοῦ παιδὸς, ἡγεῖσθαι τῇ στρατιᾷ ἐκέλευον. Nam peculiariter, ut scribit Plut. Lyc., Spartani προδίκους καλοῦσι τοὺς

τῶν βασιλέων ἐπιτρόπους. || Suidæ est etiam Arbiter, *δικαστὴς ἐπὶ φίλων καὶ διαιτητὴς*, adducenti h. l. Aristoph. e Centauro, *ἐγὼ γὰρ εἴ τις ἠδίκηκε, θέλω δίκην δοῦναι πρόδικον ἑνὶ τῶν φίλων τῶν σῶν.* [In Ed. Brunck. *εἴ τί σ' ἠδίκηκ' ἐθέλω κ. τ. λ.*] || Est et nom. Philosophi, de quo Prov. *Προδίκου σοφώτερος.* [Inscr. ap. Dousam Itiner. 104. Inscr. Cret. in Marm. Oxon. p. 120. Æsch. Ag. 449. "Toup. Opusc. 2, 271. ad Herod. 460. Aristoph. Fr. 244. *Προδίκου σοφώτερος*, Valck. ad Ammon. 107." Schæf. Mss.] *Προδικία*, Plut. (9, 169.) *Πᾶσαν δὲ πρεσβείαν καὶ προδικίαν ὑφαρπάζουσα φιλοτιμία*, Quodvis curationis munus, ut Interpres vertit. [Inscr. Murator. p. 585. "Wessel. Herod. 25." Schæf. Mss.] *Προδικέω*, Curo, Procuro, *ἐπιτροπεύω*, Hes. *Στρεψοδικέω*, Causas, de quibus in judicio agitur, inverto, Aristoph. N. (434.) *Ἀλλ' ὅσ' ἐμαυτῷ στρεψοδικῆσαι, καὶ τοὺς χρηστὰς διολισθεῖν*, i. e. *στρέψαι τὰς δίκας καὶ τοὺς δανειστὰς ἐκφυγεῖν*, J. Poll. 8. *Ἔνιοι δὲ καὶ τὸ στρεψοδικεῖν παρὰ τοῖς Κωμικοῖς, ἢ τὸ φυγοδικεῖν νομίζουσιν, ἢ τὸ ἀναστρέψαντα κατηγορεῖν.* *Στρεψοδικοπανουργία*, Versutia in pervertendis causis s. litibus, Aristoph. Ὄ. (1468.) *Πικρὰν τάχ' ὄψει στρ.* *Συνδίκη*, Commune causæ patrocinium, Lis s. Causa communis, Cum aliquis cum aliquo eand. causam sustinet, [J. Poll. 8, 24. Plato de LL. 2. p. 174.] *Σύνδικος, ὁ, ἡ*, adj. Qui in causa patrocinatur, Isocr. Ægin. *Τούτοις μὲν τοῖς νόμοις ἠναντιοῦντο, τὸν δὲ παρ' αὐτοῖς κείμενον, σύνδικον εἶχον.* Et subst. Qui eand. causam defendit, Bud. *ὁ ἐν ταῖς δίκαις βοηθὸς*, Hes. *Σύνδικοι*, inquit Bud. Comm., dicuntur *οἱ συνειπόντες ἐν ταῖς δευτερολογίαις*, h. e. Qui in secundis actionibus causam defendunt, ut in causa Corn. Balbi Cicero. Et in Lex. *Σύνδικοι*, Actores, ut *διεκδικηταὶ*, Actores universitatis, Plures oratores eand. causam agentes. Dem. (501.) *Ἥιρηνται δὲ τῷ νόμῳ σύνδικοι, καὶ μάλισθ' οἱ δεινοὶ λέγειν ἄνδρες*, i. e. *συνήγοροι*, Patroni rogationis, Qui in eand. causam incumbunt: c. Lept. *Πολλάκις εἷς ἕκαστος πρότερόν τισι πράγμασι σύνδικος γέγονε.* || Et qui a singulis urbibus mittuntur patroni ad causam unius provinciæ tuendam, *σύνδικοι* dicuntur. Unde *Συνδικῶ*. Bud. Comm. Dem. (272.) de Aristide ab Atheniensibus Syndico s. Patrono creato, ut pro Delio sacro diceret ap. Amphictyonas, *Χειροτονησάντων αὐτὸν ὑμῶν σύνδικον ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἐν Δήλῳ.* Inde factum, ut Syndici civitatum appellati sint. Hermog. Jurisc. 1. de Muneribus et Honoribus in Pand. eum honorem inter personalia munera numerat. In quibusdam autem Galliæ locis Syndiques appellantur Ii e populo, qui communia negotia procurant, Les procureurs d'une communauté. *Συνδικία, ἡ*, Causæ patrocinium, Plato de LL. 11. (173.) de Patrono, qui animos judicum pervertere conatur, *Γραφέσθω μὲν ὁ βουλόμενος αὐτὸν κακοδικίας ἢ καὶ ξυνδικίας κακῆς*, Postulet eum, qui volet judicii corrupti aut prævaricationis, Bud. [Æsch. Eum. 748. Pind. Ὀ. 9, 149. Π. 1, 1. "Wakef. Eum. 582. (754.) Abresch. Æsch. 2, 87. Inscr. ap. St. Croix des Gouv. Fédér. 200." Schæf. Mss. * *Συνδίκως*, Æsch. Ag. 1610.] *Συνδικέω*, Causam alterius defendo, Patrocinor, Bud. ut *συνδικεῖν ἄλλῳ* ap. Plat. de LL. 11. Et ap. Plut. de Herod. *Θετταλοὺς Θηβαίοις συνδικοῦντας.* Sic *σ. νόμῳ* et *συναγορεύειν* pro eod. posuit Dem. h. e. Legem suadere et legi patrocinari, ut Bud. Comm. 89. annotat: paulo ante tradens, *συνδικεῖν*, opp. *τῷ ἀντιδικεῖν*, esse Ab ead. causa dicere, et patrocinium suum in causam communem conferre. || *Συνδικεῖν* dicuntur quoque Defensores civitatum, quos Græci, ut in Pand. est, Syndicos appellant, qui ad certam causam agendam vel defendendam eliguntur, seu, ut ibi Bud. exp., Advocati, aut Causidici plures vel Oratores, qui ut Patroni ad communem causam defendendam mittuntur. Dem. (503.) *Μὴ ἐξεῖναι χειροτονηθέντα ὑπὸ τοῦ δήμου πλέον ἢ ἅπαξ συνδικῆσαι.* Gallis autem Syndiquer est Rationem vitæ reposcere. Apud quos et Syndiques in usu esse, supra dictum est. [" Brunck. Med. 157. Musgr. ib. Wakef. Eum. 582." Schæf. Mss. * *Συνδικοπαθέω*, Epist. Diogenis p. 344.] *Ὑβριστοδίκαι, οἱ*, dicebantur Qui criminum reos in judicium protrahere nollent, *οἱ μὴ βουλόμενοι τὰς δίκας εἰσαγαγεῖν*, si Cartero credendum est, a quo psephismata congesta sunt, J. Poll.: ead. ap. Hes. exp. est, addentem Atticum h. v. esse. [Phot.] *Ὑπέρδικος*, Supra modum justus, Summe justus, *ὑπερβολικῶς δίκαιος*, Soph. Aj. (1119.) *Τὰ σκληρὰ γάρ τοι, κἂν ὑπέρδικ' ᾖ, δάκνει.* || *Ὑπέρδικος* autem *ἀγὼν* ap. J. Poll. *ὁ ὑπὲρ τοῦ δέοντος.* Et *ὑπέρδικοι συνήγοροι* ap. Hes. *οἱ τὸ δίκαιον ὑπερβαίνοντες.* [*Νέμεσις*, Pind. Π. 10, 63. Pro *συνήγορος*, Schol. Plat. Ruhnk. p. 10. * *Ὑπερδίκως*, Æsch. Ag. 1406.] AT *Ὑπερδικέω*, Defendo in judicio, Patrocinor, Plato Phæd. *Ὑπερδικεῖν τοῦ λόγου*, Id tueri, quod dictum est, Bud. [Plato Phædone 86. Phrynichus Bekkeri p. 68. " Æsch. Eum. 655. Abresch. Æsch. 2, 95." Schæf. Mss.] *Ὑπόδικος*, Budæo i. q. *κατάδικος*, i. e. Obnoxius e re judicata, qui et *ὄφλων* dicitur, *κατάκριτος, κατεγνωσμένος*, Dem. Alibi vero synonyma ponit, *ὑπαίτιος, ὑπόδικος, ὑπεύθυνος, ἔνοχος*, quæ de Reo sonte dicantur; ut *ὑπόδικος* potius sit De quo in judicio agitur, Reus. Plato de Rep. 2. *Ὑπόδικος ὀρθῶς ἂν γίγνοιτο μετὰ δίκης*, Reus agatur: de LL. *Ὑπόδικος ἀσεβείας γιγνέσθω τῷ ἐθέλοντι*: Idem, *Ὑπόδικος ἔστω τῆς βλάβης*, Damni illati reus esto: Idem, *Ὑπόδικος ἔστω τῶν διπλασίων τῷ βλαφθέντι*, Duplum ei, qui damnum accepit, debeat: Idem, *Ὑπόδικον ἔχω ἀνδραποδισμοῦ*, Reum habeo servitutis, Ficin. Sic ap. Dem. *Τὸν προβαλόμενον ὑπόδικον ἔχῃ τῶν κακοτεχνιῶν*, Eo nomine obnoxium habeat, Bud.: Naz. *Αὐτοῦ τοῦ ψεύδους ὑποδίκοις εἶναι τῇ ἀληθείᾳ*, Veritati de mendacio rationem reddere obnoxios. Et ap. Synes. diversa constr. *Ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ὑπόδικος ἔστω*: ut et ap. Suid. *Στρατιῶται ὑπόδικοι ἐπὶ κακουργίᾳ*, quod exp. *κατάκριτοι*. Apud Aristot. autem *οὐχ ὑπόδικα τὰ εἰκότα* e Schol. exp. in VV. LL. *οὐκ εὐθύνονται, ἤν γε ψευδῆ ἀπελεγχθῶσι.* [" Wakef. Eum. 260. Abresch. Æsch. 2, 37. Boëckh. in Plat. Min. 168." Schæf. Mss. * *Ἀνυπόδικος*, Chandler. Inscr. 150. cf. *Ἀνυπεύθυνος*, Plut. " Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. xcii." Schæf. Mss.] *Φιλόδικος*, Litium amans, Litigiosus, Qui judicio contendere amat; eo sensu Cic. gentem Siculam natura controversam dicit et acutam. Aristot. Rhet. 2, (25, 1.) *Καί φησι μὲν εἶναί με φιλόδικον, οὐκ ἔχει δὲ ἀποδεῖξαι δεδικασμένον οὐδεμίαν δίκην.* [" Ad Charit. 272. Luzac. Exerc. 175." Schæf. Mss.] *Φιλοδικέω*, Libenter in litibus versor, ut litigiosi, Bud. e Thuc. (1, 77.) *Ποιήσαντες τὰς κρίσεις, φιλοδικεῖν δοκοῦμεν*, Litigiosi putamur, ut et Valla vertit. Aristot. Rhet. 1, (13, 2.) *Καὶ ὅσα φιλοδικεῖν δόξειεν ἂν ὁ ἐπεξιών.* [" Argum. Aristoph. Σ." Schæf. Mss. * *Φιλοδικία*, Schol. Aristoph. Ἀ. 374. " Suid. v. *Ἐκκλησίαν*." Boiss. Mss. " T. H. ad Plutum p. 52." Schæf. Mss. * *Φυγόδικος*, unde] *Φυγοδικέω*, Detrecto certamen et judicium, Ambagibus fugæ et strophis tergiversationum utor: cui opp. *ἀντιδικεῖν*. Bud. e Dem. (1013.) *Ὡς δ' οὐκ ἀπήντων οὗτοι, ἀλλ' ἐφυγοδίκουν.* J. Poll. *στρεψοδικεῖν* comicum, et hoc *φυγοδικεῖν*, synonyma quibusdam esse tradit. [* *Φυγοδικία*, Gl. Tergiversatio.]

Δικανὸς, ὁ, Causidicus; *ὁ περὶ τὰς δίκας διατρίβων*, Hes. nisi ibi *δικανικὸς* leg. quis existimet. ET *Δικανικὸς*, Judicialis, Plato Apol. (20.) *Ἐρῶ δὲ ὑμῖν φορτικὰ μὲν καὶ δ., ἀληθῆ δὲ*, Molesta et judicialia, sed vera: *λόγοι*, Orationes judiciales et forenses, Isocr. et Aristot. *τέχναι*, Judiciariæ artes, Plut. Themist. *Δικανική*, sc. *τέχνη*, Ars oratoria, Bud. e Plat. de Rep. 3. *Καὶ δικανική τε καὶ ἰατρικὴ σεμνύνονται.* || Causarum agendarum peritus, Causidicus, Leguleius, Jurisperitus, Xen. (Ἀπ. 1, 2, 48.) *Ἵνα δημηγορικοὶ ἢ δ. γένοιντο.* [" Plato Gorg. 511." Routh. Mss. " p. 120. Heind.: ad Charit. 450. ad Lucian. 1, 199. 200. 205. Ammon. 90. Valck. Hippol. p. 269." Schæf. Mss. Dio Cass. 61, 10. * " *Δικανικῶς*, J. Poll. 4, 26." Kall. Mss. Socr. H. E. 3, 8. " Heyn. Hom. 8, 465. Charito 86. Dorv. 458. * *Δικανίκιον*, Lobeck. Aj. p. 357." Schæf. Mss.] " *Δικανόω*, VV. LL. affe-" runt pro Judico, sed nescio unde."

Δικάω, άσω, Judico, Jus dico, Herod. 1, (97.) *Οὐδὲ κατίζειν ἔτι ἤθελε ἔνθα περ πρότερον προκατίζων ἐδίκαζε, οὔτ' ἔφη δικᾷν ἔτι*, Negavitque ultra judicaturum, Bud. [fut. infin. pro *δικάσειν*, non e *δικάω*,

cf. ἐλᾷν pro ἐλάσειν, et HSt. Thes. v. Ἀποδοκιμάω.] Δικάζω, Jus dico, Judico, Judex sum, Discepto controversiam, Od. Λ. (546.) Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη: præcedit autem, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης Τήν μιν ἐγὼ νίκησα δικαζόμενος παρὰ νηυσὶ, Τεύχεσιν ἀμφ' Ἀχιλῆος, ἔθηκε δὲ πότνια μήτηρ, Aristoph. Σ. (156.) Δικάσοντά μ' ἀλλ' ἐκφεύξεται Δρακοντίδης, Lucian. Salt. Κακῶς καὶ ἀδίκως ἐδίκασας. Herodian. 4, (4, 1.) Εἴτε δικάζοιεν, τὰ ἐναντία ἐφρόνουν, ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν δικαζομένων ἔσθ' ὅτε. Alibi δ. et τὰ λοιπὰ πολιτικὰ διοικεῖν copulat. Et δ. σοι, Jus tibi dico, Hom. Sic Plato de LL. Δ. τῷ ἀδικεῖσθαι φάσκοντι. At Xen. Ἑ. 5. dicit, Τίς αὕτη δίκη εἴη, ὅπου αὐτοὶ οἱ ἀδικοῦντες δικάζοιεν; q. d. Gall. Où les mêmes sont juges et parties. Philo, Λόγῳ μὲν γὰρ ἀκοὴ δικάζει. Sæpe cum accus. δίκην: ut Hesiod. Μήτε δίκην δικάσῃς, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς. Sic Apoll. Rh. (2, 1025.) δίκας λαοῖσι δικάζει. Lucian. Τὰς φονικὰς δίκας δ. Item δ. τὰς εὐθύνας in VV. LL. e Dem. τὴν γραφὴν παρανόμων ex Æschine. || Eust. ap. Hom. exp. etiam σεμνῶς καὶ βασιλικῶς οἰκονομεῖν καὶ ἐπικρίνειν, 147. || Δικάζομαι, In jus voco, Judicio contendo s. discepto, Litigo: ut παρὰ νηυσὶ in Hom. l. c. et ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν δ., in illo Herodiani. Thuc. 1. Βιάζεσθαι γὰρ οἷς ἂν ἐξῇ, δ. οὐδὲν προσδέονται. Lucian. Περὶ μισθῶν τῷ μαθητῇ δ. Dicitur et δίκην δ. τινί. Sæpe etiam dicunt διαδικάζεσθαι pro Judicio contendere, de quo infra. || Pass. signif. Judicor, Thuc. 1, (28.) Ὁποτέρων δ' ἂν δικασθῇ εἶναι τὴν ἀποικίαν, τούτους κρατεῖν. [Herod. 1, 97. Pind. Ὀ. 2, 107. Dio Cass. 39, 55. Xen. Mem. 1, 2, 51. Jambl. V. P. 242. Kiessl. Ἐδίκασσε, δικάσσας, ad Greg. Cor. 618. " Mœr. 143. ad Timæi Lex. 173. Toup. Opusc. 1, 88. Emendd. 4, 443. Valck. ad Ammon. 82. Lennep. ad Phal. 13. ad Herod. 42. Wessel. Brunck. Œd. T. 1214. Musgr. Suppl. 154. Markl. ib. Stanl. ad Eum. init. Luzac. Exerc. 176. Argum. Vespar. Aristoph. Fr. 240. Heyn. Hom. 4, 145. 7, 533. Thom. M. 238. 409. ad Charit. 411. Ulciscor, Brunck. ad Eur. Med. 157. Œd. T. 1214. Fas puto, Jacobs. Anth. 9, 168. Fut., Anim. 257. Δικάξω, Valck. Ep. ad Röv. 70. Δικῶ, Wessel. Herod. 50. De quant., Græv. Lectt. Hes. 513. Cum gen., Xen. Κ. Π. 17. Δικάζομαι, Valck. ad Phal. xiv. Med., Plut. Mor. 1, 532. Lucian. 1, 770. Dionys. H. 1, 344. Philostr. 90. Boiss. Act., med., Kuster. V. M. Præf. vi. 112. Φόνον δικάζων, Dicens causam de cæde, Eur. Or. 573." Schæf. Mss.] "Δικαόζειν, Hesychio i. q. δικάζειν, Judicare." [* "Δίκασις, Const. Manass. *Chron.* p. 81 (=67. 480.)" Boiss. Mss. "*Schol.* ad Plutum p. 83. T. H." *Schæf. Mss.*] Δικάσιμος, ὁ, ἡ, ut ἡμέρα, quæ et ἔνδικος, In qua judicatur aut judicare licet, Fastus dies, J. Poll. e Menandro. Sic ὥρα, Tempus judicio præstitutum, Tempus judicii, μῆνες ap. Hes. Menses, in quibus judicabatur, Qui juri dicundo impendebantur. [* Δικασία, Schleusner. Lex. in V. T. * Ἀδικασία, ibid. * Δικαστέον, Gl. Conferendum] Δικαστής, ὁ, Judex; et passim ap. Dem. ὦ ἄνδρες δικασταὶ pro δικασταὶ simpl. Interdum gen. additur, ut Δ. τῶν σφετέρων διαφορῶν, Thuc. 4. [Ad Greg. Cor. 871. " Ammon. 41. Valck. Animadv. 63. ad Herod. 42. Wessel. 210. Plato Hipp. Maj. 121. Thom. M. 215. Markl. Suppl. 1215. ' De differentia, quæ est inter δ. et κριτὴν, miror nil monuisse Gramm. Uterque judicat ac decernit, sed δ. de re, quæ in jus vocatur, κριτὴς de aliis quibuscumque rebus ac certaminibus: ille secundum leges, hic æquitate. Ita intelligendus Xen. Σ. 5, 10. Τὸ δὲ σὸν (ἀργύριον,) ὥσπερ τὸ πλεῖστον, διαφθείρειν ἱκανόν ἐστι καὶ δικαστὰς καὶ κριτάς. Alia alio loco.' D. W. in Bibl. Crit. 3, 2, 68." Schæf. Mss.] Δικάστρια, Quæ est judex. Lucian. (3, 126.) Δικαστικὸς, Ad judicem pertinens, Judicialis s. Judiciarius: χρήματα, Aristoph. || Judicandi peritus s. judiciorum, Xen. (Ἀπ. 1, 2, 48.) Στρατηγῷ καὶ δ. καὶ πολιτικῷ ἑαυτὴν ἐπιτρέψαι. || Neutr. pro δικαστικὸς μισθὸς, Merces judicum, Sportulæ judiciales, Sportularia pecunia, Bud. [Jambl. V. P. 360. Kiessl. Xen. Mem. 2, 6, 38. " Kuster. Aristoph. 60. 115. Heind. ad Plat. Gorg. 58. Δικα-

A στικὸν, Schol. ad Plutum 329. Aristoph. Fr. 276." Schæf. Mss.] Δικαστικῶς, Judicum more, Judiciario more, Ut fit in judiciis, Lucian. *Hermot.* (47.) Δικαστήριον, Judiciale forum, Judicum consessus, Tribunal. A Bud. sæpe redditur Judicium ap. Dem. ut c. Everg. Πότερα δικαστηρίῳ παραδοίη. Et ap. Eund. Τὰς τῶν δ. γνώσεις, Judiciorum cognitiones. Sed et Judices interpr. in h. l. Ejusd. Οὔτε ἐφῆκεν ἐς τὸ δ., Neque provocavit ab arbitro ad judices. Sic ap. Liban. in Decl. Καθίσαι δ. αὐτῷ θεῶν, exp. Judices illi deos ferre, Apud deos eum accusare. [Est e * Δικαστὴρ, cujus vocabuli exemplum desideratur. " Thom. M. 168. 239. ad Charit. 452. Heind. ad Plat. Gorg. 27. Dionys. H. 4, 2035." Schæf. Mss. * Δικαστηρίδιον, Aristoph. Σ. 798. * Μισοδικαστὴς, Schol. Aristoph. Ὀ. 111. * " Δικαστὸς, Andr. Cr. 315." Kall. Mss.] Ἀδίκαστος, ὁ, ἡ, Non judicatus, Indemnatus, Nonn. [Lucian. 450.]

Ἀναδικάζω, Iterum judico, de iis nimirum, quæ ante quidem judicata fuerunt, sed irrita et nulla facta sunt: ut, cum damnatus judicum sententia oppressum se conqueritur, aut testimoniorum falsitate ipsos circumventos in judicando, sese pollicetur ostensurum: ἄνωθεν δικάζομαι, Suid. quo modo et ἀνάδικος δίκη ab eo exp. ut ἀναδικάσασθαι sit τὸ ἀνάδικον δίκην δικάσασθαι. Citat J. Poll. ex Isæo. [Agath. Epigr. 10.] Ἀντιδικάζομαι, Contra judicio contendo, unde ἀντεδικάσαντο ap. J. Poll. e Lysia, [Schleusner. Lex. in V. T. * Ἀντιδικασία, Gl. Adversatio, Schleusner. l. c.] Ἀποδικάζω, Absolvo in judicio, Sententia mea absolvo, cui opp. καταδικάζω ab Aristot. Sic et ab Antiph. cum accus. rei, Καὶ ἃ αὐτοὶ ἔργῳ ἀπεδίκασαν, ταῦτα ὑμᾶς κελεύουσι καταδικάσαι. Dicitur et δίκην ἀποδικάσαι, i. e. ἀπολῦσαι, ἢ νικῶσαν ἀποφῆναι, ut e Critia tradit J. Poll. addens, ὡς ἂν ἡμεῖς ἀποψηφίσαι. [" Abresch. Lectt. Arist. 292. Argum. Aristoph. Σ." Schæf. Mss.] Διαδικάζω, Dijudico, Plato de Rep. 10. (323.) Οὓς ἐπειδὴ διαδικάσειαν, τοὺς μὲν δικαίους κελεύειν πορεύεσθαι τὴν εἰς δεξιάν. Ubi Bud. esse ait judicis dijudicantis et dis-
C cernentis, 94. 96. 165. || J. Poll. e Critia exp. etiam δι' ὅλου τοῦ ἔτους δικάζω. || Διαδικάζομαι, Judicio contendo, s. discepto, etc. ut δικάζομαι, Dem. Περὶ τῶν πεπραγμένων αὐτῇ πρὸς ἀλλήλους δ. Et τὰ πρὸς ἐμὲ ap. Eund. Item Platoni pro Causam dicere. || At Dinarch. dixit, Διαδικασόμενος τὴν ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλὴν περὶ ἀληθείας, pro In discrimen judiciumque vocaturus vera necne renuntiarit. De h. v. vide Bud. 93. 94. 95. [Jambl. V. P. 302. Kiessl. " Plato Phæd. p. 45. Bas. 1." Seager. Mss. " Ad Charit. 483. Luzac. Exerc. 176. Judicio contendo, Lennep. ad Phal. 155. Med., Kuster. V. M. 67." Schæf. Mss.] Διαδικασία, ET Διαδίκασμα, Actio, Petitio, Lys. (597.) Οὐ παρὰ τὸ δίκαιον ἀξιῶ μοι ψηφίσασθαι τὸ διαδίκασμα, Adjudicare mihi, quod intendi, Bud.; a quo paulo post διαδικασία exp. etiam Altercatio, Controversiosa duorum disceptatio. Et διαδικασίαν γράφειν, Judicium dictare, Dicam scribere. At vero ἀναιρεῖν, Actionem negare, Agentem summovere, Bud. 168. 250. Vide et διαδικασίαν ἀποκαταστῆσαι ap. Eund.
D 252.: et in Παλινδικία. Item peculiari signif. Contentio inter duos pro functione munerum, 95. 96. [Dionys. Hal. A. R. 11, 21. Epicuri Fr. 70. Orell. " Ad Charit. 143. 483. Mœr. 125. et n.: ad Timæi Lex. 38." Schæf. Mss.] AT Διαδικασμὸς, ὁ, Lis, Disceptatio, Jurgium, VV. LL. [Schleusner. Lex. in V. T.] Ἐκδικάζω, Judicia exerceo, Ulciscor, VV. LL. sed sine testimonio. Ibid. Ἐκδικάζομαι ex Isocr. Reum perago, Injustum esse ostendo judicibus. Et Ἐκδικασθεισῶν τῶν δικῶν, Peractis judiciis. Hactenus illa. At Bud. scribit, ἐκδικασθεῖσαι δίκαι τέλος ἔχουσι. Plato de LL. 359. Ἐπειδὰν αἱ κατ' ἐνιαυτὸν δίκαι ἐκδικασθεῖσαι τέλος σχῶσι, ταῖς πράξεσι νόμους γίγνεσθαι χρεὼν, Executionibus rei judicatæ. Lys. (593.) Νυνὶ δὲ λαχόντες ἐν γαμηλιῶνι μηνὶ οἱ ναυτοδίκαι, οὐκ ἐξεδίκασαν. Post quæ remittit ad Harpocr. [" Aristoph. Ἐκκλ. 894. Ἰ. 50." Seager. Mss. " Markl. Suppl. 154. 1215. ad Charit. 464. 586. Ulciscor, Brunck. ad Eur. Med. 157." Schæf. Mss. * Ἐκδίκαξις, Dorice, i. q. * Ἐκδίκασις, Inscr. Chish. 106. * Ἐκδικα-

τῆς, Eur. Suppl. 1184. πατρὸς, al. ἐκδικητής.] Ἐνδικάζομαι, Judicio contendo, discepto, J. Poll. [8, 24. a Schneidero non agnoscitur. * " Ἐνδίκαξις, (Dor. pro ἐνδίκασις,) Valck. Ep. ad Röv. 70. cf. Koen. ad Greg. Cor. 128." Schæf. Mss.] Ἐπιδικάζω, Sententia mea adjudico. Sed restringens Bud. scribit, ἐπιδικάσαι est judex Qui sententia sua adjudicavit hæreditatem ; ut ὁ ἐπιδικασάμενος est Qui secundum se sententiam tulit. Idem scribit ἐπιδεδικασμένον a Dem. vocari Qui hæreditatem jure obtinet, ut judicio evictam et quæsitam : quem et ἐπιδικασάμενον aliquando dici. Sed Ἐπιδικάζομαι est etiam Peto hæreditatem: jungiturque gen., ut δικάζομαι et ἀμφισβητῶ, in quadam lege ap. Dem. (1051.) Ἐὰν δὲ μὴ ζῇ ὁ ἐπιδικασάμενος τοῦ κλήρου. Sic et ἐπιδικαζομένη τῶν χρημάτων ex Isocr. affertur. || In VV. LL. Ἐπιδικάζοντα τῆς μέσης χώρας affertur ex Arist. Eth. 2. pro Decertantem de medio loco. Hes. quoque habet ἐπιδικάζεται exp. ἀντιποιεῖται. [Ἐπιδικάζομαί τινος, Schol. Aristoph. N. 48. " Orig. in Matth. 11, 17. et Petr. Alex. Can. 10." Routh. Mss. " Demosth. 1052. 1055. 1075. 1174." B Seager. Mss. " Diod. S. 1, 490. Perizon. Respons. de Æliano p. 105. ad Lucian. 2. Schmidt. fin. Act., med., Kuster. V. M. 112." Schæf. Mss.] Ἐπιδικασία, Actio legis ab eo, qui hæreditatem petit. Ἐπιδικάσιμος, Qui auxiliatur in judiciis, VV. LL. e Luciano (1, 13.) Φίλοις ἐπιδ. φοβερὸς τοῖς ἐχθροῖς. Ego ἐπιδ. τοῖς φίλοις appellari puto Qui propensus est ad adjudicandum sua sententia amicis quod petunt. [" Ad Lucian. 2. Schm. fin. Schol. ad 1, 10. T. H. ad 1, 187." Schæf. Mss.] Καταδικάζω, Sententiam fero adv. aliquem, Condemno, Synes. Ep. 154. Ἐνῆγε δὲ αὐτοὺς εἰς τὸ καταδικάσαι μου. Et Καταδικάζω σου ζημίαν. Item τὴν δίκην, Aristot. Sed et cum accus. pers. Synes. Οὐ τῶν ἐπισκόπων τοὺς ἐν τοῖς πράγμασιν. Et pass. Lucian. (3, 137.) Ἢ ἀκρίτους τινὰς καὶ ἀμοίρους λόγων καταδεδικάσθαι. Et κατεδικάσθησαν θανάτῳ, Morte damnati sunt, Plut. Apophth. || Et cum accus. et gen. sicut καταγινώσκω, ut Lucian. Ἀπῆλθες καταδικάσας σεαυτοῦ πολλὴν τὴν ἀπόγνωσιν. Sic Καταδικάζω σου ἀδικίαν, dixit autem et καταδικάζεσθαι C ἀδικίαν Synes. vel ἀμαθίαν. Affertur tamen et Καταδικάζεις σύνεσιν ἐμοῦ e Phalar. pro Accusas prudentiam meam. || Καταδικασάμενος, et καταδεδικασμένος ap. Isæum 74. dicitur etiam Is, secundum quem judicatum est, Dem. (571.) Δίκην ἐμπορικὴν καταδικασάμενος τοῦ Μενίππου. Et καταδικάζομαι τὸν ἀντίδικον. Bud. 201. 370. [Paus. 6, 3.: καταδικασθεὶς θάνατον, θανάτῳ, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 475. καταδικασθέντες, quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 711. 819.: Thuc. 5, 49. " Jacobs. Anim. 257. Diod. S. 1, 88. 319. 320. 469. 471. 601. 624. 629. 672. 731. 2, 22. 78. 306. 532. 536. 610. ad Dionys. H. 1, 298. 2, 1171. 1231. Boiss. Philostr. 568. ad Charit. 587. Cattier. 81. ad Herodian. 471. ad Herod. 312. 642. Toup. Emendd. 2, 627. Wakef. S. C. 3, 65. Plut. Mor. 1, 959. Phalar. 220. Fut. καταδικῶ, Wessel. ad Herod. 50. Καταδικάσασθαι, ut διδάξασθαι, Docendum curare, Valck. ad Xen. Mem. 250." Schæf. Mss. * " Καταδικαστέον, Clem. Alex. Q. D. S. 950." Kall. Mss. * Καταδικαστὴς, Jambl. D V. P. s. 113. * Καταδίκαστος, unde * Ἀκαταδίκαστος, Gl. Indemnatus.] Προκαταδικάζω, Prædamno, J. Poll. e Dinarcho. [* " Συγκαταδικάζω, Phot. ap. Wolf. Anecd. 2, 88. Andr. Cr. 279. Basil. Maced. Exhort. ad Fil. 32." Kall. Mss.: 2, 91. 3, 528.] Προδικάζω, Præjudico. Προδικασία, ἡ, Præjudicatio, Præjudicium ; quod citat J. Poll. ex Antiphonte. Προδικασία, inquit Suid., dicebatur, cum ii, qui cædis rei fiebant, in Prytaneo tres menses agebant ante judicium, quibus utrimque argumenta proferebantur. Sic enim interpr. quod ap. eum est, Ὅταν οἱ τὰς δίκας ἐγκαλούμενοι, ἐν πρυτανείῳ πρὸ τῆς δίκης διατελοῦσιν ἐπὶ τρεῖς μῆνας, ἐν οἷς ἐξ ἑκατέρου μέρους λόγοι προάγονται. [" Bekk. Anecd. 186, 22." Boiss. Mss. * Προδικαστὴς, Gl. Præjudex. * Προσδικάζω, Dionys. H. 1, 693. 695. " Dem. 976." Seager. Mss.] Συνδικάζω, Una judico, Plato de LL. [Xen. Rep. Ath. 13, 7. Eur. Med. 157. " Phrynich. Ecl. 122. Thom. M. 821. ad Charit. 456. Paul. Sil. 74, 11. Plut. Mor. 1, 371. Ulciscor, Brunck. ad Eur. Med. 157. Musgr. ib." Schæf. Mss. * Συνδικασία, J. Poll. 8, 24. * Συνδικαστὴς, Aristoph. Σ. 197. 215. 233. " Argum.: ad Charit. 456." Schæf. Mss. * Ὑπερδικάζω, Schleusner. Lex. in V. T.] Ὑποδικάζω, q. d. Subjudico, J. Poll. e Lysia. [Nicet. Annal. 2, 5. θανάτῳ.]

ΔΙΚΑΙΟΣ, Justus, Æquus : ut a δίκη fit δίκαιος, sic a Jus fit Justus: dicitur a Gr. tam de re, quam de persona, Hesiod. Ἔ. (1, 270.) ἐπεὶ κακὸν ἄνδρα δίκαιον Ἔμμεναι, εἰ μείζω γε δίκην ἀδικώτερος ἕξει. Agesilaus ap. Plut. Apophth. dicit, Οὐδὲν ἀνδρείας χρήσομεν, ἐὰν πάντες ὦμεν δίκαι. Fuit et Cognomen cujusdam Aristidis Atheniensis, Æschin. c. Ctes. Ἀριστείδης δ' ὁ Δ. ἐπικαλούμενος. Hinc Lucian. (3, 157.) Ἆρ' οὖν τοῦ Ἀριστείδου ἐστί τις δικαιότερος ; Interdum autem dicitur aliquis δ. κριτὴς, λογιστὴς, Justus æstimator, Dem. Ol. 1. Item γήδιον, Agellus justus, Menandro, ὃ μηδὲν πλέον τοῦ σπέρματος ἐκφέρει, J. Poll.: quod tamen ego generalius Menandrum dixisse puto, sicut et dixit Xen. K. Π. 8, (3, 15.), ex quo fortasse mutuatus ille fuerit, Γήδιον πάντων δικαιότατον. Vide p. 129 meæ Ed. Dicitur etiam versa vice ἄδικος γῆ Quæ est sterilis. De re autem dicitur, ut ἀρχὴ, Justum imperium, Isocr. Sic κρίσις, Justum judicium. Et αἰτία, Dem. Phil. 3. Οὐ γὰρ ἄνευ λόγου καὶ δ. αἰτίας. Et χάρις, ap. Eund. (1491.) Καλὸς οὖν ἔρανος χάρις δικαία, Honestum igitur est beneficium gratia jure inita, Bud. Apud Eund. in Aphob. idem Bud. Μηδὲν δίκαιον λέγειν interpr. Non postulare æquum. Thuc. autem in plur. 2, (72.) Δίκαια λέγετε, ὦ ἄνδρες Πλαταιεῖς, ἣν ποιῆτε ὅμοια τοῖς λόγοις. Sæpe autem τὸ δ. subst. Æquitas, Jus, Hesiod. Ἔ. καὶ μήτι παρεκβαίνουσι δικαίου, Nec quicquam recedunt ab æquitate, s. jure. Sic ap. Isocr. Archid. τὸ δίκαιον et τὸ ξυμφέρον, pro Æquitate et utilitate. Et Κανὼν δικαίων τε κἀδίκων Cic. ap. Chrysipp. interpr. Juris atque injuriæ regula. Quo ap. Aristoph. modo (N. 99.) δίκαια κἄδικα adv. positum redditur, Quo jure quaque injuria. Ex Eod. affertur et ἐκ τῶν δικαίων itidem adv. sc. pro Jure, Merito. || Item τὸ ἐμὸν s. τοὐμὸν δίκαιον Eur. (Iph. A. 810.) Jus meum, Gall. Mon droit. Et plur. τὰ ἐμὰ δίκαια, Jus meum, Jura mea. Interdum vero τὰ δ., Quæ afferuntur ad tuendum jus nostrum. Thuc. 3, (54.) Παρεχόμενοι δὲ ὅμως ἃ ἔχομεν δ. πρός τε τὰ Θηβαίων διάφορα καὶ ἐς ὑμᾶς. Dem. in Timocr. Ἢ τῶν ὑμετέρων δ. προΐστασθαι, Jura vestra tueri et defensitare. Et τῶν ἑαυτοῦ δ. ὑφίεσθαι, Plut. De suo jure decedere. Lucian. Μὴ καθυφῆς τι τῶν δ. τοῦ πατρός. Sic dicitur τυγχάνειν τῶν δ., Jus suum obtinere. Item τὰ δ. vel τὸ δ. ἔχειν pro eod. affertur. Alicubi et ταὐτὰ δ. Bud. Æquas conditiones vertit ap. Dem. Dicitur præterea Οὐδέν μοι δ. πρός σε, quod itidem redditur Nihil mihi juris est tecum, intercedit; ut hoc Stoicum dogma ap. Plut., Μηδὲν εἶναι δ. ἀνθρώπῳ πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα, Cic. interpr. Homini nihil esse juris cum bestiis. || Δίκαια Bud. ait reddi etiam posse Officia vel Officium, sicut et Jura, in Phal. Ep. 19. scribentis ad filium, Πεπληρώσεται γάρ σοι καὶ τὰ πρὸς τὸν πατέρα δ. διὰ τῶν εἰς τὴν μητέρα φιλανθρωπιῶν. Et paulo ante, Οὐ γὰρ ἀπὸ τῶν ἴσων καὶ ὁμοίων τὰ πατρὸς ἂν εἴη δ. πρὸς τέκνων αὔξησιν καὶ τὰ μητρὸς, majora sc. esse intelligens matris officia ad educationem. Sic et initio seq. Ep.

Δίκαιος cum v. subst., phrasis est Gr. peculiaris ; in qua sunt qui velint esse i. q. ἄξιος : ac certe Bud. hoc Dem. c. Mid. Δ. ὢν ἀπολωλέναι vertit Dignus morte. Sicque et ap. Aristoph. N. (1283.) ἀπολαβεῖν τἀργύριον δίκαιος εἶ redditur, Dignus es, qui argentum recipias. Verum et alias admittit hoc loquendi genus interprr., eund. tamen alioqui sensum efficientes: ut e seqq. patebit exemplis. Thuc. 1. Καί τοι δίκαιοί γ' ἐστὲ μάλιστα μὲν ἐκποδὼν στῆναι ἀμφοτέροις, Debetis: 4, (17.) Οἷς δὲ πλεῖσται μεταβολαὶ ἐπ' ἀμφότερα ξυμβεβήκασι, δίκαιοί εἰσι καὶ ἀπιστότατοι εἶναι ταῖς εὐπραγίαις. Rursum Aristoph. N. (1434.) σὲ μὲν δίκαιός εἰμ' ἐγὼ κολάζειν. Affertur et ex Herod. Δίκαιός εἰμι ἰέναι pro Juste fecero, si eam. Superlativo usus est Plato Symp. Δικαιότατος γὰρ εἶ

τοὺς τοῦ ἑταίρου λόγους ἀπαγγέλλειν. Ut autem de hac A loquendi formula dicam quod sentio, nihil aliud puto esse Δίκαιός εἰμι τοῦτο ποιεῖν quam Δίκαιόν ἐστιν ἐμὲ τοῦτο ποιεῖν: ideoque apte reddi Æquum est me hoc facere. Et Δικαιότατός εἰμι τοῦτο ποιεῖν, Æquissimum est me hoc facere. Itidemque in compar. Quorum graduum alioqui signif. exprimi nequeat utendo verbo Debeo, nisi quid adjungatur: quod non satis apte fortasse fieri possit. Sed arbitror et adverbio Merito s. Jure locum in hujusmodi interpr. posse dari, ut, Δίκαιός εἰμι τοῦτο ποιεῖν, Merito hoc fecero. Sic in superl. Meritissimo, Jure optimo. Sed nec male fortasse Δίκαιός εἰμι τοῦτο λαβεῖν, Mereor hoc accipere, reddatur. Hoc certe addo, δίκαιον in aliis etiam loquendi generibus pro Meritum accipi: ut, cum scribit Synes. Ep. 62. Ἀντεισηνέγκαμεν αὐτῷ τὸν δυνατὸν, εἰ μὴ τὸν δίκαιον ἔρανον, Si non meritum, Quantum potuimus, si non quantum meretur. Sic etiam Aristoph. N. (1115.) ἤν τι τόνδε τὸν χορὸν Ὠφελῶσ' ἐκ τῶν δικαίων, redditur E meritis, Pro meritis. Sic et adv. δικαίως pro Merito sumi notissimum est. B

Δικαίαν et γιγνομένην χάριν Bud. ap. Dem. interpr. Justam et legitimam gratiam. Et Herod. (2, 149.) Αἱ δὲ ἑκατὸν ὀργυιαὶ δίκαιαι, εἰσὶ στάδιον ἐξάπλεθρον, Justæ orgyiæ. Docuerat autem antea Justum poni etiam pro Pleno, i. e. Nec redundanti nec defectuoso. Tale quid et Gallis aliquando signif. suum Juste. Ceterum quod ad etym. τοῦ δίκαιος attinet, illud Aristot., ut sit δίκαιον quasi δίχαιον a δίχα, libens illi relinquo, nec quemquam δίκαιος a δίκη deduci, negare posse existimo.

[Δίκαιος, Aristot. Nicom. 5, 2. Xen. K. Π. 2, 2, 26. Equ. 3, 5. Mem. 4, 4. Venat. 7, 4. J. Poll. 1, 196. δίκαιος τὴν γνάθον, Æsch. Ag. 821. Aristoph. Ὄ. 1599. Plut. Cam. 10. Thuc. 2, 61. Herod. 2, 160. δικαιότατα. " Valck. Hipp. p. 280. 305. Musgr. 364. 1081. Brunck. 1317. Oratt. Gr. 3, 586. Zeun. ad Xen. K. Π. 191. Lennep. ad Phal. 158. ad Herod. 414. 551. ad Charit. 267. omnino Ruhnk. ad Xen. Mem. 236. (1, 1, 16.) Toup. ad Longin. 378. C 383. Coray in Thuc. par Levesque 3, 263. Valck. Oratt. 370. Thom. M. 80. Musgr. Suppl. 1026. Markl. 222. Iph. p. 381. Musgr. Heracl. 143. 776. Wakef. Eum. 56. 417. S. C. 4, 4. 5, 68. Larcher Herod. 2, 483. Theodorid. 10. Bast Lettre 121. Lobeck. Aj. p. 304. Heyn. Hom. 6, 635. Verus, Græv. Lectt. Hes. 538. Brunck. Phil. 1140. De mensura, Wessel. ad Herod. 177. Conf. c. βίαιος, ad Dionys. H. 2, 723. (4, 2025, 14.?) Δίκαιος, ἡ, ad Xen. Œc. 4, 8. Bergl. Alciphr. 328. Diod. S. 1, 388. ad Charit. 352. Ἀπατεὼν δ., Fabric. B. Gr. 3, 833. Harl. Δ. εἰμι, seq. inf., Wolf. ad Plat. Symp. 4. Abresch. Lectt. Arist. 189. ad Herod. 720. Toup. Opusc. 1, 89. Emend. 1, 59. Jacobs. Exerc. 1, 10. Valck. Hipp. p. 280. (sic leg. Herod. 685.) Markl. Suppl. 187. Iph. p. 296. Ion. 1596. Brunck. Aristoph. 1, 279. Χρήστης δ., Toup. Opusc. 1, 453. Τὸ δ., Xen. Mem. 1, 1, 18. paulo ante οἱ νόμοι. Juris dictio, T. H. ad Plutum p. 293. Κατὰ τὸ δ., ad Dionys. H. 2, 756. Διανόμει τὸ δ. ἑκάστῃ, Xen. Œc. D 7, 33. Ἐκ δικαίου, ἐκ τοῦ δ., ad Charit. 247. Alciphro 436. Ἐκ δ., T. H. ad Plutum p. 254. Jacobs. Anth. 11, 382. Dionys. H. 2, 720. 728. Σὺν τῷ δ., ad Diod. S. 2, 59. Xen. K. Ἀ. 135. Οὐδένι δ., ad Phalar. 217. Κατὰ τὸν δ. λόγον, Heind. ad Plat. Gorg. 200. Τὰ δ., Diod. S. 1, 87. 2, 307. ad Lucian. 1, 403. Brunck. Aristoph. 2, 102. Dionys. H. 1, 378. 2, 1200. 1206. 5, 408. Schneider. ad Xen. K. Ἀ. 447. Heyn. Hom. 4, 232. Phalar. 294. 296. Markl. Iph. p. 300. Res familiaris, Ammon. 3. Valck. Anim. 6. Τὰ τῆς φιλίας δ., Ammon. 143. Τὰ δ. ποιεῖν τινὶ, Diod. S. 2, 630. Δίκαια pro δίκαιον, Musgr. Herc. F. 583. Juste quæsita, T. H. ad Plutum p. 76. Δίκαια ποιεῖν, Schneid. Bibl. Philol. 1, 135. Δικαιότατος Κενταύρων, Valck. ad Ammon. 199." Schæf. Mss. * Δικαιέστερος, Philemo p. 4. * Δικαίη, pro δίκη, ut σεληναίη pro σελήνη. * " Δικαίως, Eur. Suppl. 505. Alc. 775. Heracl. 188. El. 878." Seager. Mss. " Oratt. Gr. 3, 586. Lobeck. Aj. p. 304. Δ.

ποιητὴς, Fabric. B. Gr. 1, 527. Harl." Schæf. Mss.] Δικαιοδοσία, q. d. Juris datio, Budæo Jurisdictio. Suid. tamen ap. Polyb. δικαιοδοσίας exp. εὐλόγους ἀφορμάς. Apud eund. vero Polyb. 4. fol. 68. legimus δικοδοσίας in Vulg. Edd., ubi vet. Cod. δικαιοδοσίας: fuerunt et qui διαδικασίας leg. putarint. [Strabo 13. p. 901. " Plut. Pompeio 1139. HSt." Seager. Mss.] Δικαιοδότης, Juris dator. Strabo (17. p. 1147.) de Ægypto provincia loquens sub Augusto, scribit, eum, qui provinciam illam recturus mittebatur, vicem principis obtinuisse: sub eoque fuisse eum, qui δικαιοδότης dicebatur, i. e. inquit Bud., Jura reddens, Jurisdictionem habens, In cujus potestate sunt judicia. [Joseph. A. J. 18, 1, 1.] Δικαιοδοτέω, Jura reddo: ut δικαιοδοτῶν τοῖς Λυσιτανοῖς, Jura reddens Lusitanis: idem Strabo p. 48. Utuntur et Plut. Synes. [* Δικαιοδότητος, unde * Ἀδικαιοδότητος, Diod. S. Exc. l. 37. de Virt. et Vit. 616. γῆ, Terra, in qua nullum jus exercetur.] Δικαιοκρισία, Justum judicium, Basil. et ante eum Paul. ad Rom. [2, 5. Schleusner. Lex. in V. T.] Ετ Δικαιοκρίτης, Justus judex, [Schleusner. l. c. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 601.] Δικαιολόγος, Qui causam alicujus defendit jura ejus allegando, Causidicus. Δικαιολογία, ἡ, Causæ suæ defensio allegando jura sua, Juris sui in medium prolatio, Plut. Pericle, Εὐγνώμονος καὶ φιλανθρώπου δ. ἐχόμενον, Philo V. M. 3. Ἑώρα μὲν τὴν δ. οὐκ ἀπῳδὸν, Non alienam excusationem esse. || Δικαιολογία, inquit Bud. Comm., est Id, quod pro causæ fundamento dici potest; ut Liban. Argum. Or. πρὸς Λεπτ. Ἀναγκαῖον δὲ εἰπεῖν τὰς δικαιολογίας ἑκατέρων. || Est et Figura oratoria ap. Rutil. Lupum, cum æquitatem causæ quammaxime brevi sententia complectimur. [Δικαιολογία, δικολογία, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 640.] Δικαιολογικὸς, Ad causæ defensionem pertinens, Juridicialis Quintiliano: ut στάσις, Status causæ juridicialis, [Schol. Soph. Œd. C. 241.] Δικαιολογέομαι, Jura mea allego, profero, Causificor, Judicio contendo, Litigo. Et generaliter pro Discepto, sive in judicio, s. alibi. Lucian. (1, 528.) Χρύσης, ὡς ἂν καὶ προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν, δ. καὶ ἀπαιτεῖ τὴν ἀμοιβήν. Plut. (6, 224.) Δηλίων πρὸς Ἀθηναίους δ. περὶ τῆς νήσου. Lucian. (1, 188.) Ἡδέως ἄν σοι καὶ δικαιολογησαίμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων. Idem, Ἐδικαιολογεῖτο πρός με, pro Amice mecum expostulabat. Vide Bud. 48. 49. || Δικαιολογέω, Aristoteli i. q. δικαιολογοῦμαι, Bud. 414. Idem pass. τὰ δικαιολογηθέντα e Pand. affert, pro Quæ in judicio sunt allegata et utrimque disceptata a litigatoribus. [" Orig. Hom. 14. in Jer. 11." Routh. Mss. " Valck. Diatr. 164. ad Lucian. 1, 403. 2, 259. Plut. Mor. 1, 918. Diod. S. 2, 369." Schæf. Mss.] Δικαιολόγημα, τὸ, Quod pro causæ defensione affertur, Causæ fundamentum, [a Schneidero non agnoscitur. * Δικαιολογητὸς, Gl. Allegendus. * Δικαιολογίζομαι, perperam ap. Lucian. Prom. p. 57. pro δικαιολογέομαι. * Δικαιόμετρος, Hero Spirit. 195. ἀγγεῖον. * Δικαιονόμος, Gl. Jus, Dio Cass. 78, 22. p. 898. * Δικαιόπολις, Pind. Π. 8, 30. * " Δικαιοπραγὴς, Suid. v. Ἀντιπελαργεῖν, Schol. Eur. Hipp. 426." Kall. Mss.] Δικαιοπραγία, Actio ex æquo et bono, Actio justa, [" Plut. Mor. 1, 4. Oxon." Schæf. Mss.] Δικαιοπραγέω, Juste ago, E bono et æquo ago, Bud. e Plut. et Aristot. Eth. 10. Προσποιοῦνται δὲ καὶ οἱ μὴ δίκαιοι βούλεσθαι δικαιοπραγεῖν: 5, 1. Ἀφ' ἧς δ. καὶ βούλονται τὰ δίκαια, opp. τῷ παρανομεῖν. [Plut. 7, 150. H. "Schol. Pind. Ὀ. 2, 137." Boiss. Mss. Jambl. V. P. 232. Kiessl. " Abresch. Æsch. 2, 64." Schæf. Mss.] Δικαιοπράγημα, Justefactum, ut dicitur Rectefactum: opp. ἀδικήματι, Aristot. Eth. 5, 7. Καλεῖται δὲ καὶ τὸ κοινὸν μᾶλλον δ., δικαίωμα δὲ, τὸ ἐπανόρθωμα τοῦ ἀδικήματος, [Lobeck. ad Phryn. Ecl. 593. * Δικαιοπράγμων, unde * Δικαιοπραγμοσύνη, Heraclit. ap. Diog. L. 9, 14. cf. Ed. Lubin. " Ad Phalar. 228." Schæf. Mss.] Δικαιοφανὴς, Qui justus esse videtur, Schol. Thuc. 6, (80.) Οὐ γὰρ ἔργῳ ἴσον, ὥσπερ τῷ δικαιώματί ἐστι, [a Schneidero non agnoscitur. * Δικαιοφύλαξ, Man. Philes 11, 49. p. 320. " Const. Manass. Chron. p. 69(=131. Meurs.)" Boiss. Mss.]

Ἀδικαίαρχος, Injustus magistratus, ut exp. ap.

Cic. ad Att. 2, (12.) Dicæarchum recte amas: luculentus homo est, et civis paulo melior quam isti nostri ἀδικαίαρχοι.

Ἀκριβοδίκαιος, Qui jus exactius duriusque æquitati præfert, quasi prædurus interpres juris, quasique deterioris juris studiosus usurpatorque: cui opp. δικαστὴς ἐπιεικής. Aristot. Eth. 5, 10. Ὁ γὰρ τῶν τοιούτων προαιρετικὸς καὶ πρακτικὸς, καὶ μὴ ἀ. ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἀλλ' ἐλαττωτικὸς, καίπερ ἔχων νόμον βοηθὸν, ἐπιεικής ἐστιν. Quod Bud. Cic. descripsisse in Orat. pro Cecinna, inter alia annotat, Me ex hoc, ut ita dicam, campo æquitatis ad istas verborum angustias, et ad omnes literarum angulos revocas: in his ipsis intercludere vis insidiis. [" Clark. ad Il. A. 265. ad Thom. M. 125." Schæf. Mss.] Ἀκριβοδίκαιον, τὸ, Jus exactius duriusque, Bud., addens, Summum jus a Lat. nominari, et peculiari vocab. a JCtis Strictum jus. [" Coray in Thuc. par Levesque 3, 264." Schæf. Mss. * Αὐτοδίκαιος, Aristid. 3, 300. " Proclus in Alcib. Plat. 118. Cr." Boiss. Mss. " Reiz. Belg. Gr. 632." Schæf. Mss. * Κοινοδίκαιον, Polyb. 23, 15. Schneidero susp. * Ὀρθοδίκαιος, Æsch. Eum. 997.] Φιλοδίκαιος, Justi amans, Philo V. M. 2. Τὸ φιλάνθρωπον, τὸ φ., τὸ φιλάγαθον, τὸ μισοπόνηρον, Æquitatis studium, Turn.

Δικαιοσύνη, ἡ, Justitia, Theogn. (147.) Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή 'στι, Aristot. Eth. 5, 5. Καὶ ἡ μὲν δ. ἐστὶ, καθ' ἣν ὁ δίκαιος λέγεται πρακτικὸς κατὰ προαίρεσιν τοῦ δικαίου, καὶ διανεμητικὸς καὶ ἑαυτῷ πρὸς ἄλλον, καὶ ἑτέρῳ πρὸς ἕτερον, Isocr. ad Nic. Μετὰ δ. καὶ μετὰ κακίας. Idem, Τὴν δ. ἀσκοῦμεν. [" Thom. M. 924." Schæf. Mss.] Δικαιόσυνος Ζεὺς, Eust. adj., sicut γηθοσύνη, γηθόσυνος. [Phrynich. Σοφ. Προπαρ. 466. " Heyn. Hom. 6, 377." Schæf. Mss. * " Αὐτοδικαιοσύνη, Nom. Dei, cf. Wolf. Anecd. Gr. 3, 162." Boiss. Mss. " Chrys. in 2 ad Cor. Serm. 11. T. 3. p. 611." Seager. Mss. * Ἐθελοδικαιοσύνη, Epiphan. 1, 416. * Δικαιότης, Xen. K. Π. 8, 8, 13. K. Ἀ. 2, 6, 13. K. 1, 1.]

Δικαιόω, Justum et æquum censeo, Soph. Œd. C. (1350.) αὐτὸν δεῦρο προπέμψας ἐμοὶ Θησεὺς, δικαιῶν ὥστ' ἐμοῦ κλύειν λόγους, Thuc. 5. Οὐδὲν γὰρ ἔξω τῆς ἀνθρωπείας τῶν μὲν ἐς τὸ θεῖον νομίσεως, τῶν δ' ἐς σφᾶς αὐτοὺς βουλήσεως, δικαιοῦμεν ἢ πράττομεν. Aliquando infin. adjunctum habet, et interdum valet i. q. ἀξιῶ, Soph. Tr. (1244.) Οὐ γὰρ δικαιοῖς τοῦ φυτεύσαντος κλύειν; Herod. Δικαιεῦσι Αἰγύπτιοι θύειν, Jus est Ægyptiis, Æquum censent, Thuc. 2. Δικαιοῦντες τοῖς αὐτοῖς ἀμύνεσθαι. Synes. Πολέμου καὶ στάσεως ἄρχεσθαι δ. τὸν νέον, Postulat ut etc. μὴ δ. ἄρχεσθαι, Dedignor. Interdum i. q. Censeo, Judico, Thuc. 4, (122.) Εἶχε δὲ ἡ ἀλήθεια περὶ τῆς ἀποστάσεως μᾶλλον ἢ οἱ Ἀθηναῖοι ἐδικαίουν, Ac certe magis verum erat, quod de defectione dicebatur quam Athenienses censerent. In illo autem adespoto l., Ἐδικαίευ εἶναι τῷ ἔργῳ μητρυιὴ τῇ Φρονίμῃ, exp. Ut erat, ita reipsa Phronimæ se præstitit novercam. || Purgo et excuso, ἀθῴῶ, Bud. ex Areop. At LXX. Interprr. δικαιώσατε χήραν, pro Defendite viduam. || Suidæ καταδικάζω, Condemno. Unde in med. ap. Thuc. 3, (40.) Τοῖς μὲν οὐ χαριεῖσθε, ὑμᾶς δ' αὐτοὺς μᾶλλον δικαιώσεσθε, Vos autem ipsos magis condemnaritis, Valla: Vos ipsos injuriæ damnabitis, Bud. At Schol. δικαίω καθ' ὑμῶν ἀποδείξετε ὅτι τυραννικῶς ἄρχετε. || Et ap. Hes. κολάζω, Punio: quod ipsum et J. Poll. tradit. Et Bud. citat e Plat. de LL. 347. Synes. Ep. 44. Τῷ δικαστῇ μὲν ὁμολογητέον τὴν πρᾶξιν, * ἐξιλαστέον δὲ τῇ παραυτίκα τίσει τὰς κάτω ποινάς· μεγίστου γὰρ ὄντος ἀγαθοῦ τοῦ μὴ ἁμαρτεῖν, δεύτερον ἀγαθὸν τὸ δικαιωθῆναι. [" Apud Hes. est, δικαιῶσαι· κολάσαι. Apud Suid. vero, Δικαιοῦν δύο δηλοῖ, τό, τε κολάζειν καὶ τὸ δίκαιον νομίζειν, οὕτως Ἡρόδοτος. Monet sc. Lexicographus Herod. δικαιοῦν non solum, ut frequenter alii auctores, notione τοῦ δίκαιον νομίζειν uti, verum etiam notione τοῦ κολάζειν. Nempe sic Herod. 1, 100. Τοῦτον κατ' ἀξίην ἑκάστου ἀδικήματος ἐδικαίευ: 3, 29. Οἱ ἱρέες ἐδικαίευντο. Vulgo quidem ap. Suid., prava interpr., verba ista, οὕτως Ἡρόδοτος, a proxime præcedentibus sequuntur, et ad sequentia referuntur, quæ ad Herod.

A profecto nihil pertinent." Schweigh. Mss.] || Δικαιοῦσθαι, Jus pati, Quod suum est auferre; opp. τῷ ἀδικεῖσθαι. Bud. ex Aristot. Οὐ γὰρ ταυτὸν τὸ ἄδικα πράττειν τῷ ἀδικεῖν, οὐδὲ τὸ ἄδικα πάσχειν τῷ ἀδικεῖσθαι· ὁμοίως δὲ περὶ τοῦ δικαιοπραγεῖν καὶ δικαιοῦσθαι· ἀδύνατον γὰρ ἀδικεῖσθαι μὴ ἀδικοῦντος, δικαιοῦσθαι μὴ δικαιοπραγοῦντος. || Δικαιοῦσθαι, cum de Deo dicitur, quid sit, docet Chrys. 22. quale est, Ut justificeris in sermonibus tuis, Bud. [Herod. 1, 89. Soph. Phil. 781. Plut. Ages. 23. Æschinis Epist. 23. Æsch. Ag. 392.: Δικαιῶ λέγειν, ad Greg. Cor. 157. " Heyn. ad Apollod. 519. ad Herod. 419. 502. 578. 679. Timæi Lex. 85. et n., Alberti Peric. Cr. 78. Wessel. Diss. Herod. 38. Toup. Opusc. 1, 111. Phalar. 20. 300. Alciphro 362. Valck. ad Herod. 215. Callim. 133. Markl. Suppl. 504. ad Lucian. 3, 488. Dionys. H. 1, 50. 64. 2, 1256. Censeo, 1, 199. Punio, Herod. 209. Seq. inf., Zeun. ad Xen. K. Π. 40. Herod. 348. 363. 471. 475. 477. Soph. Œd. T. 6. Pass., Dionys. H. 3, 1441." Schæf. Mss.] Δικαίωμα, τὸ,

B Justefactum, δικαιοπράγημα, Bud. ex Aristot. Eth. 5, (7.) Καλεῖται δὲ τὸ κοινὸν μᾶλλον δικαιοπράγημα· δικαίωμα δὲ, τὸ ἐπανόρθωμα ἀδικήματος. || I. q. δικαιολόγημα, Allegatum, Bud. ex Aristot. de Cœlo, 1. Τὰ τῶν ἀμφισβητούντων δ., Causæ præsidia, Firmamenta, quibus causa nititur. Isocr. Arch. (236.) Τὰ γὰρ αὐτὰ δ. καὶ τοὺς αὐτοὺς λόγους περὶ ἀμφοτέρων, Thuc. 1, (41.) Δ. μὲν οὖν τάδε πρὸς ὑμᾶς ἔχομεν ἱκανὰ κατὰ τοὺς Ἑλλήνων νόμους, Jura igitur ista ap. vos habemus idonea et firma, Valla: 6, (80.) Οὐ γὰρ ἔργῳ ἴσον ὥσπερ τῷ δικαιώματί ἐστι, ubi Schol. ὥσπερ δικαιοφανές ἐστιν, οὕτω καὶ ταῖς ἀληθείαις δίκαιον τυγχάνει. || Budæo est etiam quod Lat. dicitur Quæstio juris, Quintil. 103. Conflictio, Instrumentum litis, Cautio in Pand. sæpe, Causificatio. Et ap. Suid. Οὐδὲν δ. τῶν ὅπλων ἰσχυρότερον, de iis, qui viribus præpollent, semperque sibi quæ justa sunt et dicere et facere videntur. Δ. νόμου, Præceptum legis, Num. 31. Ὡς δικαιοῦν τὸν κατορθοῦντα δυνάμενον, Suid. || Eid. Suidæ δικαιώματα sunt etiam κατακρίσεις.

C || Item εὔλογοι ἀφορμαὶ, in h. l., Ἐάν τε γὰρ νικῶμεν, ἕξεις πρὸς ἐμὲ δ. μεγάλα, διότι κεκοινώνηκας ἡμῖν τῶν μεγίστων κινδύνων. [" Epiphan. Hær. 55. fin." Routh. Mss. Heliod. 8. p. 369. " Ammon. 98. Jacobs. Specim. 84. ad Dionys. H. 2, 839." Schæf. Mss.] Δικαίωσις, ἡ, i. q. δικαιολογία, Suid. ap. Lys. Item δικαία κρίσις, ut Schol. Thuc. 3, (82.) Καὶ τὴν εἰωθυῖαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων ἐς τὰ ἔργα ἀντήλλαξαν τῇ δ., τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος, ἀνδρία φιλέταιρος ἐνομίσθη, Consuetis rerum vocabulis in excusationem mutatis, Valla. Verti tamen sic etiam potest, Ex judicio et libidine sua. Idem Schol. 5, (17.) Ἐκ τῶν συνόδων, ἅμα πολλὰς δ. προενεγκόντων ἀλλήλοις, ξυνεχωρεῖτο, ὥστε ἃ ἑκάτεροι πολέμῳ ἔσχον ἀποδόντας, τὴν εἰρήνην ποιεῖσθαι, exp. αἰτήματα δίκαια. || Idem Schol. exp. quoque κέλευσις, πρόσταγμα, 1, (141.) Τὴν γὰρ αὐτὴν δύναται δούλωσιν ἥτε μεγίστη καὶ ἡ ἐλαχίστη δ. ἀπὸ τῶν ὁμοίων, πρὸ δίκης τοῖς πέλας ἐπιτασσομένη, Sive levissima, sive gravissima imperata, Valla. At 4. Τὸ μὲν γὰρ ἰσχύος δικαιώσει, ἣν ἡ τύχη ἔδωκεν, ἐπέρχεται,

D Valla vertit, Jure potentiæ. || Item εἰς δίκην ἀπαγωγὴ, κρίσις, κόλασις, Thuc. 8, (66.) Καὶ τῶν δρασάντων οὔτε ζήτησις, οὔτ', εἰ ὑπωπτεύοντο, δ. ἐγίγνετο. Sic Plut. de Def. Orac. Φυγὰς τῶν κρατηθέντων ἢ δικαιώσεις ὑπὸ θεοῦ τῶν ἐξαμαρτανόντων, Et a diis irrogata supplicia. [Lobeck. ad Phryn. Ecl. 351. " Plut. Artax. 1861. HSt., Opp. Mor. 1, 390. Wytt. " H. Steph. de Dionys. Imit. Thuc. Dionys. H. 1, 147. 3, 1348." Schæf. Mss. * Δικαιωτὴς, Plut. 8, 172.; Artax. 23. Ages. 23. * Δικαιωτὴρ, unde] Δικαιωτήριον, i. q. δικαστήριον et κολαστήριον, Suid. Hes. Bud. e Greg. in Fratr. Epitaph. citat p. 105. Καὶ ὑπὸ τῆς συνειδήσεως ἑλκόμενον στρεβλοῦσθαι τὴν ψυχὴν, καὶ δειμαίνειν τὰ μέλλοντα δ., καθ' ἃ πᾶς ὅστις οὖν μὴ μετανοίᾳ προκαθαρθεὶς, ἕλξεται, καὶ πάσαις δίκαις ἐκκείσεται. [Plato Phædro 203. Bas. 1. " 258. ad Timæi Lex. 85. Boiss. Philostr. 657." Schæf. Mss.] Διαδικαιόω, Justum censeo, Ut justum assero et defendo, Thuc. 4, (106.) Τῶν πρασσόντων τῷ Βρασίδᾳ ἤδη καὶ ἐκ τοῦ φανεροῦ διαδικούντων αὐτὰ, i. e. δίκαια κρινόν-

των τὰ τοῦ Βρασίδου, Schol.: eod. prope sensu paulo ante dixerat, Καὶ τὸ κήρυγμα πρὸς τὸν Φόβον, δίκαιον εἶναι ἐλάμβανον, Approbabant. [Dio Cass.] "Ἐνδι-" καιόω, Justum facio," [a Schneidero non agnoscitur, Greg. Naz. 1, 650. *Ἐπιδικαιόω, Schneidero susp., Dionys. H. 1, 449.]

[* Δικαϊκὸς, i. q. δίκαιος, M. Anton. 5, 34. 9, 22. "Toup. Opusc. 1, 88." Schæf. Mss.]

Δικόω, ώσω, i. q. δικαιόω, Supplicio afficio, κολάζω, Cic. in Verr. (6, 43.) ἐδικώθησαν, inquit, h. e., ut Siculi loquuntur, supplicio affecti ac necati sunt: [" 5, 57. ἐδικώθησαν perperam pro ἐδικαιώθησαν." Schneider. Lex.]

Δικίδιον, τὸ, Controversiola, Bud. ex Aristoph. [N. 1109. Ί. 316. Σ. 508.]

[* Δικέω, unde * Δίκησις, i. q. ἐκδίκησις, Schleusner. Lex. in V. T. * " Δικητὴς, Eur. Herc. F. 1153. Wakef. vulgo δικαστής." Schæf. Mss.]

ΔΙΚΩ, Jacio, Dejicio, Eur. Phœn. (643.) Κάδμος ἔμολε τάνδε γᾶν Τύριος, ᾧ τετρασκελὴς Μόσχος ἀδάμαστον πέσημα Δίκε, τελεσφόρον διδοῦσα Χρησμόν: ubi Schol. exp. κατέβαλε, citans e Bacch. (601.) Δίκετε πεδόσε τρομερὰ σώματα, ὅπου κατῳκίσθη πόλις. [Lycophro 531. " Wakef. Herc. F. 498. Jacobs. Anth. 7, 14. Bast Lettre 223. Lennep. Etym. 237. Eur. Phœn. 1498. Valck. p. 84. 244. 681. Anim. ad Ammon. 60. Wakef. S. C. 1, 132. 2, 117. 3, 72. Abresch. Lectt. Arist. 180. Hinc Lat. Dicere, Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 6. Lennep. Etym. 1195." Schæf. Mss. * " Δικέω, Pherecr. ap. Bekk. Anecd. 394." Kall. Mss. *Ἀποδίκω, Eur. Herc. F. 1203. Æsch. Ag. 1419. " Wakef. Georg. 24. *Ἐνδίκω, Abresch. Lectt. Arist. 180." Schæf. Mss.]

ΔΙΣΚΟΣ, ὁ, Discus, Orbis e ferro, ære, lapide, ligno, qui exercendi corporis causa in auras projiciebatur: unde et a δίκω dictum volunt. Il. B. (774.) λαοὶ δὲ παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης Δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες. Volunt vero δίσκον fuisse utplurimum Lapidem rotundum in medio pertusum, s. perforatum, annexo funiculo quo projiceretur: unde Od. Θ. (186.) cum dixisset Hom. λάβε δίσκον Μείζονα καὶ πάχετον, subjungit, Τόν ῥα περιστρέψας ἧκε στιβαρῆς ἀπὸ χειρός. Βόμβησεν δὲ λίθος. Et δίσκον ἀφεῖναι, ἀποπέμψαι, ἐκρίψαι, J. Poll. de Disci Ludo. Et δίσκων ψόφοι, Plut. Pericle. ‖ Numeratur etiam inter Vasa, in quibus cibaria apponuntur, ut et ap. Lat.: J. Poll. 6. Καθ' ἕκαστον δὲ οὓς μὲν δ. καλοῦσιν, ἐρεῖς κύκλους ἀργυροῦς ἢ χεύματα ἀργυρᾶ, ἢ πίνακας κοινούς. Epigr. Μή με κάλει δίσκων ἐπιίστορα λιμοφορήων, Discorum esuriem afferentium. Cœnarum reliquiis discus ornatus ap. Apuleium: sic ap. Treb. Pollionem disci sunt corymbiati, et lances pampinatæ. ‖ Etiam Orbis solis, Alex. Aphr. 2. Ἐλάττων ἡ σελήνη τοῦ ἡλίου τυγχάνουσα τῷ μεγέθει τὸν δ. πάντα κρύπτειν οὐ σθένει; Luna cum sole minor sit, ejus orbem totum obscurare nequit. Huc pertinet et illud, Δίσκῳ νέφη ἐπέρχονται. Notandum vero est Eust. tradere, eos, qui τῷ δίσκος in hac signif. usi sunt, audacter admodum id usurpasse. [Schol. Apoll. Rh. 4, 1217. δίσκοι, pro Loco τῆς δισκοβολίας. Genus heliotropii, Trall. 11. p. 191=631. " Heyn. Hom. 4, 396. 8, 525. ad Horat. 22. Zeun. Toup. Opusc. 2, 190. Ammon. 40. Valck. Anim. 60. Fisch. Ind. Palæph. Jacobs. Exerc. 2, 131. Speculum, Anth. 10, 373." Schæf. Mss.] Δισκοβόλος, ὁ, ἡ, Qui discum jacit, in sublime jaculatur, [Lucian. 834. " Thom. M. 243." Schæf. Mss. * " Δισκοβολέω, Inscr. in Mus. Reg. Par." Boiss. Mss. * Δισκοβολία, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως.] Δισκοειδὴς, Disci formam habens, Diosc. Θλάσπι βοτάνιόν ἐστι στενὸν τοῖς φύλλοις, ὡς δακτύλου μῆκος πεπτωκόσιν ἐπὶ τῆς γῆς· σπερμάτιον δ. οἱονεὶ ἐντεθλασμένον ἔχον. De quo ita Plin. Thlaspi angustis foliis, digitali longitudine, semine incluso lenticulæ effigie, nisi quod infringitur. Sic dicitur etiam Quarta oculi tunica crystallo similem humorem continens: quæ et φακοειδὴς a figura dicitur, et a concreto humore κρυσταλλοειδὴς, Rufus Eph. sicut et δ. ὑγρὸν, in oculo i. q. τὸ κρυσταλλοειδὲς, Aët. 7, 1.: [p. 123, 18. " Agatharc. p. 67. Huds." Hermann. Mss. Schæf. ad Schol. Apoll. Rh. T. 2. p. 618. Stob. Ecl. Phys. 1, 27. p. 552. Hesych. v. Σφαλλὸς, Phot. Bibl. 747. Plut. 7, 159. Diog. L. 8, 77. " Ad Diod. S. 1, 217." Schæf. Mss. * Δισκοκάλυμμα, Athan. 2, 408. Bened. * " Δισκοπάνιστος, ad Batrach. 35." Schæf. Mss. * " Δισκοποτὴρ, Montf. Palæogr. 404. sed dub." Kall. Mss.] Δισκοφόρος, ὁ, Discifer, Hieron. Talem δισκοφόρον inedia meruerat hebdomadis, de Abacuc qui Danieli ferebat prandium. [Lucian. 834.] Δίσκουρα, Terminus, qui disci jactu comprehenditur, Il. Ψ. (523.) ἀτὰρ τὰ πρῶτα καὶ ἐς δ. λέλειπτο. Ubi tamen et δίσκ' οὖρα, et δίσκον ῥα scribitur. Eust. δίσκουρα legit, sed annotans δίσκ' οὖρα etiam scribi. [" Heyn. Hom. 6, 74. 8, 445. 462." Schæf. Mss.] Ετ Δισκούρια ap. Hes. ὅσον ἄν τις βάλλοι δισκεύων: postquam δίσκουρα exp. ὅσον ἂν λάβοι δίσκῳ. Simile est δουρηνεκὲς, Spatium, quod hastæ jactum æquat. [Cf. Ἐπίουρον.] "Δισκάζεται, Hesychio διαφέρεται," [a Schneidero non agnoscitur.] Δισκέω, Disco ludo, Discum jaculor, Od. Θ. (186.) B λάβε δίσκον Μείζονα καὶ πάχετον, στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ, Ἢ οἵῳ Φαίηκες ἐδίσκεον ἀλλήλοισι. [" Diog. L. Pherecyde p. 45. HSt." Seager. Mss. " Wakef. S. C. 3, 71." Schæf. Mss. * Δίσκημα, Eur. Tro. 1119. " Brunck. Soph. 3, 391." Schæf. Mss. * Δισκεὺς, Plin. 2, 25.] Δισκεύω, pro eod., Philostr. Ep. 43. Τὸν δὲ Ἀπόλλωνα (ὁρῶ ἐν ταῖς γραφαῖς) καὶ ψιλῷ ζώματι ἢ δ. ἢ τρέχοντα ἢ τοξεύοντα. [" Passive, Asterius ap. Euseb. H. E. 5, 16." Routh. Mss. Spohn. de Extr. Odyss. Parte 79. " Wakef. Trach. 273. Bianor 2. Antiphil. 23. Toup. Opusc. 2, 190. Jacobs. Specim. 19. Valck. Anim. ad Ammon. 60." Schæf. Mss. * Δίσκευμα, Spohn. l. c. Schæf. ad Apoll. Rh. T. 2. p. 618. Tzetz. Exeg. in Il. 134. 139. * Δισκευτὴς, Schæf. l. c. "Thom. M. 243." Schæf. Mss.] Ἀποδισκεύω, Discum dejicio, In modum disci dejicio. A quo in pass. voce et signif. est quod Eust. quendam dixisse scribit, Φῶς ἐξ ἡλίου ἢ ἀκτῖνας ἀποδισκεύεσθαι: quem usum audacem esse annotat. [* Ἐκδισκεύω, Thom. M. 243. Philostorg. 11, 1. " Phot. in Wolfii Anecd. Gr. 1, 43." Kall. Mss.] C " Συνδισκεύω, Colludo disco, Ludo disco cum alio," [Lucian. 79. * Ὑπερδισκεύω, Clem. Alex. Str. 834. Bekk. Anecd. 67. Cf. Ὑπερακοντίζω. * " Τετραδίσκιον, Versus genus, Tzetz. Chil. 9, 284." Elberling. Mss. * Δισκάριον, Gl. Discus, " Chron. Alex. 892." Kall. Mss. * " Δισκίδιον, Theod. Hyrtac. Epist. 22. Notit. Mss. 5, 740." Boiss. Mss.]

ΔΙΚΤΥΟΝ, Rete. Δίκτυα sunt Majores plagæ, quæ in locis planis et ἰσοπέδοις traduntur, sicut ἐνόδια, quæ in viis: at ἄρκυες minores his sunt, similes κεκρυφάλῳ κατὰ σχῆμα, atque in acutum desinentes, J. Poll. (5, 26.:) Xen. K. (2, 5.) Ἔστωσαν δὲ αἱ μὲν ἄρκυες ἐννεάλινοι, τὸ δὲ μέγεθος πενταστίθαμοι, διπάλαιστοι δὲ τοὺς βρόχους· τὰ δὲ ἐνόδια, δωδεκάλινα· τὸ δὲ μέγεθος, τὰ μὲν ἐνόδια, διώρυγα, τετρώρυγα, πεντώρυγα· τὰ δὲ δίκτυα, δεκώρυγα, εἰκοσώρυγα, τριακοντώρυγα. Hinc est δικτύοις περιβάλλειν, Lucian. et Plut. Δ. ἀναπτύσσειν τοῖς θηρίοις ap. Philostr. Ep. 47. Ἐν δ. σεσαγηνευμένοι, Horodian. 4, (9, 12.) Retibus impliciti: D Δ. δυσόρατα ἐνεπετάννυες, Xen. K. Π. (1, 6, 19.) Et ap. Eur. Or. (1315.) εἰσπεσεῖν δικτύων βρόχους, simpl. pro δίκτυα. Sed non solum venatorum est, sed et piscatorum, Od. X. (386.) ὥστ' ἰχθύας, οὔσθ' ἁλιῆες Κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν πολιῆς ἔκτοσθε θαλάσσης Δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῷ. ‖ Hesychio est etiam Media cribri pars, in qua tenuia sunt foramina. Derivat autem Eust. a δίκω, i. e. βάλλω. Sic autem ab eod. βάλλω, βόλος, quod affinem huic signif. habet, deducitur. [" Pherecr. Bekk. 394, 18." Boiss. Mss. " Jacobs. Anim. 69. Anth. 1, 19. 6, 309. 9, 278. 11, 290. ad Diod. S. 2, 193. Heyn. Hom. 5, 711. Pierson. Veris. 98. ad Mœr. 124. Casaub. ad Athen. 123." Schæf. Mss.] " Δίκτυ, Rete, VV. LL. derivantia inde plur. τὰ δί-" κτυα, item et cetera composita. Sed perperam; dici-" tur enim δίκτυον." [Albert. ad Hes. 1, 1545.] Δικτυοβόλος, ὁ, (ἡ,) Qui rete jacit, sc. ad capiendos pisces, Piscator retiarius, J. Poll. " Δικτυβόλος, Piscator, qui " retia jacit, per sync. dici puto pro δικτυοβ." [Opp. Ά. 4, 578. De utraque forma vide Lobeck. ad Phryn.

Lel. 679. " Apollonid. 7. Toup. Opusc. 1, 491. ad Charit. 215." Schæf. Mss. * Δικτυβολέω, Anal. 2, 182.; Huschk. Anal. 135. 138. " Diocles 2. Toup. Opusc. 1, 13." Schæf. Mss.] Δικτυοειδὴς, [contr. Δικτυώδης,] Retiformis: δικτυοειδὲς πλέγμα, Retiformis plexus: quæ est multiplex implicatio contextusque ramorum arteriæ soporalis ad basim cerebri, in quo spiritus animalis e vitali elaboratur, Gorr. ap. quem plura. [Hes. v. Ἀγρηνὸν et Etym. M. v. Ἀγρηνὸν, Gal. 4, 509. 7, 447. Schol. Aristoph. Σ. 99.] Δικτυόθετος, Retium instar, s. Reticulatim positus, Reticulatus, Plin. 36, 22. Δικτυόθετον vocant Reticulatam structuram, quam frequentissime Romæ struunt, rimis opportunam. De quo et Vitruv. 2, 8. [* " Δικτυοθήρας, Schol. Theocr. 1, 40. Const. Manass. Chron. p. 106." Boiss. Mss. * Δικτυοθηρεύω, * Δικτυοθηρευτὴς, unde ap. J. Poll. 8, 139. * Δικτυοθηρευτικός.] Δικτυόκλωστος, In retia plexus, fili modo contextus, Soph. Ant. (343.) Κουφονέων τε φῦλον ὀρ-Νίθων ἀμφιβαλὼν ἄγει, Θηρίων τ' ἀγρίων ἔθνη, Πόντου τ' εἰναλίαν φύσιν, Σπείραισι δικτυοκλώστοις Περιφραδὴς ἀνήρ: i. e. σχοινίοις τοῖς εἰς δίκτυον κεκλωσμένοις, ἃ συγκλείουσι τὰ δίκτυα, Schol. i. e. Retium nexu, simpl. Δικτυοπλόκος, Qui retia nectit s. plicat, J. Poll. [Gl. Retiarius.] Δικτυοποιὸς, Qui retia conficit. [* Δικτυοφόρος, Gl. Retiarius. * Δικτυαγωγὸς, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως.] Δικτυάλωτος, Reti captus, Synes. de Insomn. Ὑπέδειξεν ἑσμοὺς δικτυαλώτων καὶ δορυαλώτων θηρίων, Examina irretitarum ferarum. Δικτυουλκὸς, Qui rete trahit, Piscator retiarius, J. Poll. [Jambl. V. P. 78. Kiessl.] Δικτυόω, Ad retis formam compono, fabrico. Unde δεδικτυωμένον ἔργον, Opus reticulatum. Bud. ex 3 Reg. [7, 17. " Schulz. ad Theodor. 1, 468." Schæf. Mss.] Δικτυωτὸς, Ad retis formam factus, Reticulatus, i. q. δικτυόθετος: Cancellatus, Hes. et Suid. exp. voce Lat. ut θυρίδες δικτυωταὶ, Ezech. 41, (16.) Διὰ τοῦ δικτυωτοῦ τοῦ ἐν ὑπερῴῳ, 4 Reg. 1, (2.) ubi exp. Per cancellos cœnaculi: δικτυωτὸν ὑπερῷον ap. Hesych. τὸ πολλὰς θυρίδας ἔχον. || Suidæ πολύπλοκος. [Polyb. 15, 30. θύραι, Diod. S. 642. " 2, 278. Schulz. l. c. Jacobs. Anth. 12, 87." Schæf. Mss.] Δικτυεὺς, έως, ὁ, Piscator retiarius, J. Poll. [Ælian. H. A. 1, 12. * Δικτυΐα, 12, 43. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 493. * " Δικτυεύω, Const. Manass. Chron. p. 100(=83, 509.)" Boiss. Mss.] Δικτύδιον, τὸ, Reticulum.

¶ Δίκτυνα, vel Δίκτυννα, ἡ, Diana: dicta ἀπὸ τῶν δικτύων, ut innuit Aristoph. Σ. (368.) Ἡ δέ μοι Δίκτυννα συγγνώμην ἔχοι τοῦ δικτύου. Orph. H. in Art. τοξότι σεμνὴ, Πασιφαὴς, δᾳδοῦχε, θεὰ Δίκτυννα, λοχεία: paulo post vero alia ei venationis epith. tribuit, κυνηγέτι, ἰοχέαιρα, φιλαγρότι, θηροκτόνε. Sunt tamen qui Dictynnam a Diana diversam esse tradant: ut scribit Diod. S. 6. Dictynnam e Jove ortam, in Creta consuetudine Dianæ familiarissime usam esse. At vero Plut. (10, 24.) Πολλοῖς ἄγρας ἀκροθινίοις ἀγλαΐσας τὴν ἀγροτέραν ἅμα θεὸν καὶ Δ. Hoc item cognomine Britomartin deam appellant Cretenses, quod Minos cum ob amorem hanc insequeretur, illa fugiens in retia capiendis demissa piscibus se præcipitem dederit. [" Ad Anton. Lib. 270. Verh. Ruhnk. Ep. Cr. 263. Fisch. Ind. Palæph. ad 137. Eur. Hipp. 145. ubi v. Musgr. Wessel. ad Herod. 226. ubi et de variis hujus nom. formis, ad Diod. S. 1, 392." Schæf. Mss.]

ΔΙΝΗ, ἡ, Vortex, Gurges, Il. Φ. (354.) ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες, οἳ κατὰ δίνας, Οἳ κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα, Hesiod. Θ. (791.) Δίνης ἀργυρέης εἰλιγμένος εἰς ἅλα πίπτει, Philo de Mundo, Ὑπὸ συρμοῦ δίνης βιαιοτάτης ἁρπασθεῖσαι κατεπόθησαν, Fluctuantis aquæ vortice, Plut. de Fort. Rom. Ἐκ βαθείας ὑποφθέγγεται δίνης, Velut ex imo vortice succlamat. Nec tantum αἱ τῶν ὑδάτων συστροφαὶ vocantur δῖναι, sed etiam Aëris turbines. Turbineos vortices dicere possumus. Emped. Plut. (9, 302.) Αἰθέριον μὲν γάρ σφε μένος πόντονδε διώκει. Πόντος δὲ χθονὸς οὖδας ἀπέπτυσε· γαῖα δ' ἐς αὐγὰς Ἠελίου ἀκάμαντος· ὁ δ' αἰθέρος ἔμβαλε δίναις. [" Plato de Rep. 10. p. 620." Routh. Mss. Athen. 334. i. q. τόπος δινάζων, πηγὴ

A δινάζουσα. Epicuri Fr. 11. col. 2, 4. Fr. 5. in Antemonito. Aristoph. Ὄ. 1198. Δίνας et θῖνας conf., ad Apoll. Rh. T. 1. p. 393. " Heringa Obs. 278. Ruhnk. Ep. Cr. 179. Musgr. Hel. 1514. Luzac. Exerc. 96. 98. 100. Jacobs. Anth. 8, 372. 9, 10. Heyn. Hom. 6, 277. Thom. M. 241. ad Diod. S. 1, 472. ad Charit. 727. Periphrast., Fischer. Præf. ad Weller. Gr. Gr. viii. Conf. c. δίκη, Beck. Præf. ad Plut. xxxv." Schæf. Mss.] Δινοχλέω, Obturbo, Vexo, [a Schneidero non agnoscitur. * Δινοπλάνητος, Musgr. Rhes. 363." Schæf. Mss. * Ἀεροδινὴς, Bianor.] Βαθυδίνης, Profundos vortices habens, Profundus, Hesiod. (Ἔ. 1, 169.) παρ' ὠκεανὸν βαθυδίνην. [* Βαθυδινήεις, Il. Φ. 15. 603. Diod. S. 3. p. 140.] Βραδυδινὴς, Qui tardo vortice circumagitur; Tardus ad motum, e Nonno. [* Ἐριδινὴς, Tryphiod. 224. * Εὐδίνης, Orac. de Plotino, Schneider. Lex. Supplem.] Εὐρυδίνης, Latos vortices habens, Bacchyl. ξανθότριχον μὲν φερένικον Ἀλφεὸν παρ' εὐρυδίναν πῶλον ἀελλοδρόμον νικήσαντα. [* Εὐρυοδίνης, Strabo 1. p. 141=91., 12. p.
B 21. Sieb. ubi Epitomator ἀργυροδίνης habet. * Καλλιδίνης, Eur. Herc. F. 368. * Μελανδίνης, Dionys. P. 577.] Περιδινὴς, Qui vortice circumagitur. At περιδινὴς κύρτος, Epigr. (adesp. 128.) exp. Versatilis nassa. [" Wakef. Alc. 598. Toup. Opusc. 2, 60. * Περιδινήεις, Callim. 1, 500." Schæf. Mss. * Ποικιλοδίνης, Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. 348. ad Greg. Cor. 1036. Opp. Ἁ. 1, 676. * Πολυδινὴς, 4, 585. " Jacobs. Anth. 8, 30." Schæf. Mss.] Παλινδινία, ἡ, Vortex reciprocus, ἡ ἐξ ὑποστροφῆς ὑδάτων, Hes. Ταχυδινὴς, Qui celeri vortice circumagitur, Celeriter versatilis, Nonn. [* " Χρυσοδίνης, Carm. ap. Bast. Ep. Cr. 135. (Lettre 98.)" Dindorf. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 105. (552.)" Kall. Mss. * " Χρυσεοδίνης, p. 127." Boiss. Mss.]

Δινήεις, Vorticosus, Il. E. (479.) Ξάνθῳ ἐπὶ δινήεντι, Od. Z. (89.) ποταμὸν παρὰ δινήεντα, Apoll. Rh. 2, (551.) Δινήεις δ' ὑπένερθεν ἀνακλύζεσκεν ἰοῦσαν Νῆα ῥόος. [Moschus 2, 55. τάλαρος, pro δινωτός. Athen. 4, 21. " Heringa Obs. 278. Musgr. Cycl. 46. Heyn. Hom. 8, 26. * Δινῆις, Jacobs. Anth. 8, 207."
C Schæf. Mss.]

Δινέω, Instar vorticis circumago, Gyro, Verso, Circumago. Unde pass. Il. Π. (792.) δίνηθεν δέ οἱ ὄσσε: P. (680.) Ὣς τότε σοι, Μενέλαε διοτρεφὲς, ὄσσε φαεινὼ Πάντοσε δινείσθην πολέων κατὰ ἔθνος ἑταίρων: Od. I. (153.) Νῆσον θαυμάζοντες ἐδινεόμεσθα κατ' αὐτήν: Sic Π. (63.) πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστεα δινηθῆναι Πλαζόμενος. Aristot. de Mundo, Πάντα δ' ὑφ' ἕνα σημάντορα δινεῖται, Omnia sub uno ductore moventur. Δινέω neutr. etiam pro δινέομαι, στρέφομαι, ἀναστρέφομαι, κυκλόσε στρέφομαι, στρέφομαι χορικῶς, κατὰ δῖνον στρέφομαι, ut parvorum Schol. Auctor et Eust. exp., usurpatur. Il. Σ. (494.) πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει. Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον. Sic Od. I. (384.) ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀερθεὶς Δίνεον. Et Apoll. Rh. 2, (695.) ἀνὰ νῆσον ἐδίνεον. [Δινήσαντο et νηήσαντο conf., Spitzner. Obs. in Quint. Sm. 232. " Eur. Or. 1462. Auctor Rhesi 353." Seager. Mss. " Ruhnk. Ep. Cr. 179. Valck. Adoniaz. p. 375. Phœn. p. 297. Diatr. 39. Ilgen. Hymn. 370. 449. Thom. M. 241.
D ad Charit. 726. Wakef. Trach. 512. Luzac. Exerc. 101. Jacobs. Anth. 7, 133. 142. 405. ad Lucian. 1, 275. Dionys. H. 1, 41. Heyn. Hom. 7, 528. 544. 569. De quant., Brunck. Aristoph. 1, 99." Schæf. Mss.] Δινεύω, pro eod. Il. Σ. (543.) πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ Ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα, i. e. στρέφοντες τὴν ἄνω κάτω, ut Schol. exp. Ψ. (875.) de turture, Τήν ῥ' ὅγε δινεύουσαν ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην: Ω. (12.) τότε ὀρθὸς ἀναστὰς Δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἁλός. Apoll. Rh. 1, (1184.) τοὶ δ' ἀμφὶ πυρήϊα δινεύεσκον, Οἱ δ' οἶνον κρητῆρσι κέρων. In pass. ap. Arat. Οἱ δ' ἐπιμὶξ ἄλλοι πέντ' ἀστέρες οὐδὲν ὁμοῖοι Πάντοθεν εἰδώλων δυοκαίδεκα δινεύονται. Quod Cic. ita reddidit, Nam quæ per bis sex signorum labier orbes Quinque solent stellæ. [" Villois. ad Longum 51. Ilgen. Hymn. 370. ad Eur. Bacch. fin., Huschk. Ep. in Propert. 83. Valck. Adoniaz. p. 376. Phœn. p. 297. Brunck. 802. Valck. Anim. ad Ammon. 60. Diatr. 133. Thom. M. 241. ad Charit. 726. Markl. Iph. p. 202. Musgr. Iph. T. 189. Markl. 192. Musgr.

Troad. 199. Wakef. Alc. 29. Luzac. Exerc. 102. Brunck. ad Apoll. Rh. 28. ad Diod. S. 2, 192. Jacobs. Anth. 11, 289. ad Lucian. 2, 275. Heyn. Hom. 4, 653. 8, 585. Salto, Ruhnk. Ep. Cr. 201." Schæf. Mss. Opp. 'Α. 1, 376. Arat. 83. * Δίνευμα, Epicuri Fr. 67. Orell., Orph. in Sol. 7. Jov. Ton. 10. Xen. Eq. 3, 11. Cf. Διάνευμα. " Musgr. Iph. T. 189. Luzac. Exerc. 101. Brunck. Aristoph. 1, 91. 3, 180." Schæf. Mss. * Δίνημα, Manetho 4, 553. " Ad Charit. 727. 760." Schæf. Mss.] Δίνησις, In vorticem s. gyrum circumactio, κυκλοτερὴς περιστροφὴ, Erotian. [in "Ομματα ἐνδεδινημένα. " Valck. Diatr. 39. 41. ad Charit. 727." Schæf. Mss.] ΕΤ Δινηθμὸς, idem. [* Δινητὸς, ἡ, ὸν, Anal. πέτρος. * 'Αδίνητος et ἀδόνητος, ὁ, ἡ, conf., Spitzner. de Versu Gr. Her. 50.] 'Αειδίνητος, ὁ, ἡ, Semper in vorticem s. gyrum actus, Qui semper tereti versatur turbine, ut Catull. de Fuso, Libratum tereti versabat turbine fusum: ἀνάγκη, Epigr. [Anal. 1, 222. 3, 4. Suid. 1, 63. "Toup. Opusc. 1, 417. Jacobs. Anth. 11, 270." Schæf. Mss.] Εὐδίνητος, Facili versatus turbine, Qui faciles versationes habet, Vitruvio Versatilis, εὔστροφος, Epigr. Τρύπανά τ' εὐδίνητα. [* 'Ηπιοδίνητος, Anal. 3, 72.] Παλινδίνητος, Qui reciproco vortice revolvitur; ut θάλασσα, Mare reciprocum, Epigr. [Nonn. οὐρανὸς, " Antiphil. 32. Musarum Imaginn." Schæf. Mss. * Πολυδίνητος, Dionys. P. 407. al. περιδ. * Στρογγυλοδίνητος, Archestr. ap. Athen. 112. * 'Υφαντοδίνητος, Aristoph. "Ο. 943. al. — δόνητος. * 'Ωκυδίνητος, Pind. 'Ι. 5, 7.]

[* 'Αμφιδινέω, unde * " 'Αμφιδίνησις, Casaub. Athen. 1, 28." Schæf. Mss. * 'Αμφιδινεύω, Il. Ψ. 562.] 'Αναδινέω, In vorticem s. gyrum revolvo, ἀνακινέω, Hes. ap. quem ἀναδινίω quoque ponitur pro περιπατῶ, Ambulo, " Obambulo, Deambulo, perperam forsan pro ἀναδινέω." [* 'Αναδινεύω, Opp. 'Α. 3, 296.] 'Αποδινέω, Vergo, VV. LL. [ad Greg. Cor. 204=90. " Herod. 2, (14.) i. q. ἀπαλοιάω, (a δῖνος, Area,) 'Αποδινήσας δὲ τῇσι ὑσὶ τὸν σῖτον οὕτω κομίζεται, Excusso suum ungulis frumento, s. Triturato a suibus frumento." Brunck. Mss. Cf. Tab. Heracl. 208. "Ruhnk. Ep. Cr. 179." Schæf. Mss. * 'Εκδινέω, Erotian.] 'Ενδινέω, Instar vorticis aut turbinis circumago. 'Ενδεδινημένα ὄμματα ap. Hippocr. Epid. (1162.) Erotian. tradit recte exp. posse ἐξεστραμμένα, addens Epiclem ἐνδεδινημένον posuisse ἐπὶ τοῦ ἐσκοτωμένου καὶ τὴν κεφαλὴν ἀλγοῦντος: sed perperam. Hippocr. enim non de homine καθόλου vocab. illud usurpasse, sed proprie de parte oculi. [Aretæus p. 85. "Οφθαλμοὶ ἀτενέες ἐνδεδινημένοι. " Valck. ad Theocr. x. Id. p. 179. 375." Schæf. Mss. * 'Ενδινεύω, Longus 1. p. 21. Sch. " p. 18. et Villois. 51. qui et de ἐνδινέω." Schæf. Mss.] 'Επιδινέω, Verso, Gyro, In orbem ago, Il. Γ. (378.) Τὴν μὲν ἔπειθ' ἥρως μετ' ἐϋκνημῖδας 'Αχαιοὺς 'Ρίψ' ἐπιδινήσας. Aristot. de fucis, 'Εὰν δ' ἐκπετασθῶσι, προσφέρονται ῥύβδην ἄνω πρὸς τὸν οὐρανὸν, ἐπιδινοῦντες αὑτοὺς καὶ ὥσπερ ἀπογυμνάζοντες. Quod Plin. de apibus, Exercitationem solennem habent, spatiatæque in aperto et in altum datæ, gyris volatu editis. Et in pass. Od. Υ. (218.) Αὐτὰρ ἐμοὶ τόδε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι Πόλλ' ἐπιδινεῖται, i. e. εἰς πολλὰ στρέφεται, Eust. [* 'Επιδινεύω, Heliod. 3. p. 178. Opp. 'Α. 4, 218. * " 'Επιδίνησις, Eust. ad Od. I. 379." Kall. Mss.] Περιδινέω, Instar vorticis aut turbinis circumago, Æschin. c. Ctes. "Οτε κύκλῳ περιδινῶν σεαυτὸν ἐπὶ τοῦ βήματος ἔλεγες, Synes. de Insomn. Καὶ ἀγανακτεῖν καὶ τὼ χεῖρε περιδινεῖν ἀκόσμως ἐν τῷ διατίθεσθαι λόγους, Manus circumagere. Sic ap. Suid. de Babyloniis, 'Εντιθέντες εἰς σφενδόνην ᾠὰ, περιδινοῦντες ἐν κύκλῳ. Et pass. Il. (X. 165.) Ὣς τὼ τρὶς Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην Καρπαλίμοισι πόδεσσι: i. e. περιέδραμον, Eust. Sic Apoll. Rh. 1, (1059.) Τρὶς περὶ χαλκείοις δίχα τεύχεσι δινηθέντες Τύμβῳ ἐνεκτερέϊξαν, Schol. περιδραμόντες. [" Phrynich. Ecl. 110. Jacobs. Anth. 7, 62. 405. ad Lucian. 2, 319. ad Dionys. H. 1, 50. Heyn. Hom. 8, 275. Alciphro 192. ad Diod. S. 1, 311." Schæf. Mss.] Περιδίνησις, In gyrum aut vorticem circumactio, exp. et Vertigo. [Schol. Apoll. Rh. 4, 144. Eust. in Od. A. p. 11, 45. " Luzac. Exerc. 100. Jacobs. Exerc. 2, 129." Schæf. Mss.] Περιδίνητος, Dionys. P. i. q. πολύστροφος, Versatilis, [cf. Πολυδίνητος. * Συμπεριδινέω, Plato Tim. 3. p. 96. " Dionys. Alex. in Routhii Reliq. SS. 4, 358." Boiss. Mss. " Ad Dionys. H. 1, 50." Schæf. Mss. * 'Υποδινέω, Callim. H. in Del. 79.]

[* " Δινάζω, i. q. δινήεις εἰμὶ, δίνας ἔχω: δινάζων τόπος, Vorticosus, Ubi sunt gurgites, Artemid. ap. Athen. 333." Schweigh. Mss.]

¶ Δῖνος, ὁ, pro eod. Plut. Περὶ τοῦ μὴ Χρ., Οἱ δ. τῶν ἅμα κύκλῳ καταφερομένων σωμάτων, Turbines et gyri: ut Catull. Libratum tereti versabat turbine fusum. || Pro Turbine æthereo, Aristoph. N. (379.) 'Ο δ' ἀναγκάζων ἐστί τις αὐτὰς, οὐχ ὁ Ζεὺς, ὥστε φέρεσθαι, "Ηκιστ'· ἀλλ' αἰθέριος δ. Ibid. (1471.) Δ. βασιλεύει, τὸν Δί' ἐξεληλακώς. || Vertigo, i. e. Affectus, quo caput circumagi videtur: in quo si præterea tenebræ oculis obversentur, σκοτόδινος, quasi Tenebricosa vertigo, appellatur. Gorr. seu, ut Erotian. exp., ὅταν φέρεσθαι δοκῇ τὰ ὁρώμενα. || Saltationis quædam species, Erot.: dicta fortassis, quod in gyrum ageretur. || Eustathio i. q. τόρνος, Instrumentum, quo ligna, ebur et alia hujusmodi tornantur. Item, Quicquid turbinatum est, κῶνος, ῥόμβος, Lat. Turbo, ut Plin. Turbines cadorum, Virg. torto volitans sub verbere turbo, Quem pueri magno in gyro vacua atria circum Intenti exercent ludo. || A cujus similitudine ap. antiquos dicebatur Vasculum fictile basi carens, et ab inferiori parte στρογγύλον: alio vero nomine ψυγεὺς, ψυκτὴρ, ἀκρατοφόρος, Athen. (467.) J. Poll. 6. addens, οὐ μὴν ἔχει πυθμένα, ἀλλ' ἀστραγαλίσκους. Eustathio Δεινιὰς quoque dicitur a Dinio artifice. Apud Lat. quoque Turbinem vasculum esse scribunt in imo angustissimum, latissimum in summo, figura pirorum: quo pruna et cottana inter Saturnalia xeniola missitari solerent. Aristoph. Σ. (618.) οὗτος δὲ κεχηνὼς, Βρωμησάμενος τοῦ σοῦ δ. μέγα καὶ στράτιον κατέπαρδεν. || Est etiam ποδονιπτὴρ ap. Cyrenæos, Eust. || Item ἅως ap. Telesillam, Eust. ex Athen. [Ælian. H. A. 2, 25. " Valck. Diatr. 41. Heyn. Hom. 6, 446. Thom. M. 241. Musgr. Hel. 1514. Luzac. Exerc. 100. Huschk. Anal. 107. Vasculi species, Toup. Opusc. 1, 578. Brunck. Aristoph. 2, 129. 225. Area, in qua fruges teruntur, Ruhnk. Ep. Cr. 179. Valck. ad Herod. 110. Jacobs. Anth. 11, 10." Schæf. Mss.] Δινὸς, (ἡ, ὸν,) Vorticosus, δίνας καὶ συστροφὰς ἔχων, ut Eust. quosdam exp. scribit, qui Il. Φ. (25.) legebant ποταμοῖο κατὰ δινοῖο ῥέεθρα, pro δεινοῖο: sicut et Il. Υ. (259.) pro ἐν δεινῷ σάκει, legebant δινῷ, i. e. δινωτῷ. [" Heyn. Hom. 8, 65. 119." Schæf. Mss.] "Ενδινα, τὰ, Intestina: dicta, ut quosdam tradere Eust. scribit, παρὰ τὸ ἐντὸς δινεῖσθαι: quamvis alios esse addat, qui ab ἔνδον εἶναι τῶν ἰνῶν denominata velint: aliôs autem exp. ἡ ἔνδον τῶν ὅπλων σάρξ. Il. Ψ. (805.) 'Οππότερός κε φθῇσιν ὀρεξάμενος χρόα καλὸν, Ψαύσῃ δ' ἐνδίνων διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα. [* Εὔδινος, Euseb. H. E. 335. 354. cf. Vales.: Orph. "Υ. 21, 5. εὐδεινοῖσι δρόμοισι, ubi Heringa Obs. Cr. 277. εὐδίνοισι, a δίνη, restituit, Schneider. Lex.: sed rectius scripsisset, a δῖνος, nam a δίνη formaretur εὐδίνης. " Ad Charit. 292." Schæf. Mss.] Περίδινος, ut περίδινοι λεγόμενοι, Plato de LL. 1. πειραταὶ, VV. LL. [" Pro quo περίδεινοι scribitur ap. Hes. et Athen. 264. Sed vero ista scriptura, ut ἀπὸ τοῦ περιδινεῖσθαι, A circumvagando, περίδινος dicatur directe." Schweigh. Mss. Vide Περίδεινος. Plato l. c. 6. p. 303=2, 777. " ad Charit. 502." Schæf. Mss. * Ποικιλόδινος, Schneider. Lex.] Σκοτόδινος, ὁ, Tenebricosa vertigo, Hippocr. (363, 49. 394, 8. 422, 35. 534, 27.) Affectio cerebri e duobus symptomatis composita, vertigine et tenebris; cum omnia circumagi et in orbem verti videntur, accedentibus etiam tenebris, adeo ut æger visu privetur, Gorr. UNDE Σκοτοδινέω, Vertigine tenebricosa laboro, [Hippocr. 677, 3.] ET Σκοτοδινία, ἡ, Tenebricosa vertigo, i. q. σκοτόδινος, Erotian. Utitur Plato (Soph. 264.) et Hippocr. (140, 45.) UNDE Σκοτοδινιάω, i. q. σκοτοδινέω. Et metaph. ap. Athen. (187.) Σκοτοδινιῶντα καὶ μεθυσκόμενον τῷ τοῦ παιδὸς ἔρωτι. [" Plato Theæt. 155." Routh. Mss. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 82. 499. " Aristoph. 'Α. 1219. Æsop. Fab. 39. p. 170." Seager. Mss. " Jacobs. Anim.

253. Heind. ad Plat. Charm. 63. ad Mœr. 198. ad Charit. 314." Schæf. Mss. * Σκοτοδίνη, Hippocr. 7, 29 =12, 11.) 428, 30. * Σκοτοδινάω, 291, 46. * Σκοτοδινίασις, J. Poll. p. 173. * Τροχοδινέω, Æsch. Pr. 888. ὄμματα * ἑλίγδην, i. q. στροφοδινέω.] Δινώδης, Turbineus, Turbineis vorticibus plenus. [* Δινώεις, Eur. Cycl. 46.]

Δινόω, Instar turbinis circumago, Torno, τορνεύω, Eust. Δινωτὸς, Turbinatus, Tornatus, τορευτὸς, * τορνωτὸς, Eust. Il. N. (405.) κρύφθη γὰρ ὑπ' ἀσπίδι πάντοσε ἴσῃ, Τὴν ἄρ' ὅγ' ἐν ῥινοῖσι βοῶν καὶ νώροπι χαλκῷ Δινωτὴν φορέεσκε: Quasi tornata esset, Eust. Il. Γ. (391.) Κεῖνος ὅγ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖς λεχέεσσι. Sic Od. T. (56.) κλισίην dicit δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ. Ab Oppiano vero δινωτὸς κύβος μολίβδου per παράχρησιν dictum est: nam si κύβος τετράγωνος est, quomodo potest esse δινωτὸς, i. e. τορευτός? aut, si δινωτὸς est, quomodo potest esse κύβος? Eust. [Hes. Δινωτὴν, στρογγύλην, Manetho 6, 577. " Jacobs. Anth. 7, 96. Antip. S. 27. Heyn. Hom. 4, 533. 6, 446. 8, 65. Thom. M. 241. Wakef. Ion. 94." Schæf. Mss.]

¶ Δίνω, i. q. δινέω, Hesiod. Ἔ. (2, 216.) Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν Δινέμεν —Χώρῳ ἐν εὐαέϊ καὶ εὐτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ, i. e., ut Moschop. exp., δινεῖν, s. τῇ βοῶν δινήσει ἀλοᾷν, vel, ut Proclus, περικυκλοῦντας καὶ περιελαύνοντας τοὺς βόας, ἀλοᾷν. De qua granorum excutiendorum ratione habes in Τρίβολος. [Callim. Fr. 51. " 1, 433. Ruhnk. Ep. Cr. 179. Heyn. Hom. 8, 108." Schæf. Mss.]

¶ Δεῖνος, ὁ, i. q. δῖνος, h. e. Poculi cujusdam nom. Dionys. Sinop. ap. Athen. (467.) Δ. μέγας χωρῶν μετρητήν. Stratis ibid. Οἶσθ' ᾧ προσέοικεν, ὦ Κρέων, τὸ βρέγμα σου; Ἐγῷδα, δ. περικάτω τετρημένῳ. [" Thom. M. 241. Toup. Opusc. 1, 578." Schæf. Mss.] Σκοτοδείνη, ἡ, Ancillæ nom., ab Archedico ibid. inde dictæ, ὅτι Δεῖνόν ποτ' ἦρεν ἀργυροῦν ἐν τῷ σκότῳ. || Saltationis quoddam genus, Apolloph. ibid. Δεῖνός τις δεινὸς, καὶ καλαθίσκος οὑτοσί. || Item ἅλως a Telesilla vocata est, Athen. l. c. || A Cyrenæis nominatus est etiam ποδονιπτὴρ, ut ibid. e Philetæ Atticis tradit Athen.

" Δεινιάδες, Hesychio Species virilium calceamen-
" torum."

" Δεῖναι, Hesychio αἱ τῶν ὑδάτων συστροφαὶ, A-
" quarum vortices: quæ et sine diphthongo δῖναι.
" Sic vero ET Δείνη affert pro συστροφὴ, Conversio."
[" Thom. M. 241." Schæf. Mss.] " UNDE Δεινήεν-
" τα, Eid. περιστρεφόμενα, φοβερὰ, Vorticosa, Terri-
" bilia: qua posteriore exp. a δεινὸς quoque h. v.
" derivari posse indicat." [" Brunck. Apoll. Rh.
222." Schæf. Mss.] " Inde et VERB. Δεινεύειν, quod
" Idem non solum exp. κυκλεύειν, In orbem torquere,
" Circumagere, sed etiam βουλεύεσθαι κακὰ, Mala
" machinari animo. Dicitur inde ET Δεινέω, Cir-
" cumago, In orbem gyro," ["Ruhnk. Ep. Cr. 179."
Schæf. Mss.] " UNDE Δείνησις, quod Hes. exp. πε-
" ριστροφὴν, item generalius κίνησιν, Conversionem,
" Motum. Dicitur vero ET Δεῖνος pro δείνη, ut δῖνος
" pro δίνη: cujus idem Hes. meminit, exp. δίνησις
" et κίνησις, addens, esse etiam Poculi genus et Sal-
" tationem: cum paulo ante δεῖνον esse dixisset τὸ
" περιστρεφόμενον, Turbinem s. Vorticem. At δεῖνος
" quod Idem esse dicit δέους ἄξιος, potius oxytonως
" scribi et pronuntiari debet: licet Idem rursum
" hoc oxytonon δεινὸς exp. etiam ἐστραμμένος, παν-
" οῦργος: innuens esse παρὰ τὸ δεινεῖν, ut στρόφις
" παρὰ τὸ στρέφειν. A superiore δεῖνος signif. τὴν
" δείνην s. δίνησιν, est VERB. Δεινόω, Contorqueo,
" In orbem circumago, i. q. δεινέω s. δεινεύω. UNDE
" Δείνωσις, quod ab Hes. exp. συστροφὴ, Conversio:
" a Suida σκότωσις, Oculorum caligo cum vertigine
" capitis, quæ et σκοτοδινία dicitur. ITEM Δεινωτὸς,
" Tornatus. Hes. δεινωτὴν exp. πεποικιλμένην ἐν κύ-
" κλῳ, τετορνευμένην: afferens et δεινωτοῖς pro κυκλο-
" τερέσι, πεποικιλμένοις. Sed hæc, uti supra dixi,
" sine diphthongo etiam per ι solum scribuntur, ut
" suo loco videbis." [Δεινεύω, Hesiod. Fr. ap. Gal. Placit. Hipp. et Plat. 3, 273. al. δινεύουσαν. * Δείνημα, Manetho 4, 553. Δείνησις, Schleusner. Lex. in

A V. T. Δείνωσις, Hippocr. 391, 2. Plato Phædro 3, 272. Dionys. H. 2, 123. 140. * Δεινωτικὸς, * Δεινωτικῶς, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως. " Δεινωτὸς, Brunck. Apoll. Rh. 237. Heyn. Hom. 6, 446. * Δεινίζομαι, 442. * Δεινάζω, Valck. Adoniaz. p. 363. Phœn. p. 29." Schæf. Mss.] " Περιδεινεῖσθαι, περιστρέφεσθαι,
" περικινεῖσθαι, reperitur scriptum pro περιδιν.:
" item Περιδείνησις, Περιδεινηταί."

ΔΙΣ, Bis. Plato Epist. Δὶς τῆς ἡμέρας ἐμπιπλάμενον ζῆν, Bis die impleri. Δὶς καὶ τρὶς τὸ καλὸν, Prov., quo pulcra aut honesta sæpius inculcari et repeti debere admonetur. Δὶς παῖδες οἱ γέροντες, in senes puerascentes et delirantes: pro quo et δίσπαιδες voce comp. scribi Eust. annotat. Δὶς ἑπτὰ πληγαῖς πολύπους πιλούμενος, de iis, qui pœnas meruerunt. Δὶς διὰ πασῶν, Concentus quidam musicus, q. d. Bis per omnes. Abiit autem in Prov. de reb. inter se multum distantibus; nulla enim harmonia ultra eam, quæ διὰ πασῶν dicitur, procedit. Erasm. QUÆ vero
B hinc compp. deducuntur, sequente vocali aut diphthongo, *s finale retinent: sequente autem consonante, interdum retinent, interdum amittunt, ut* διεέγγονος, δισμύριος, διθανὴς, δισσύμφωνος, δίστοκος, δίπους, δισπίθαμος, δίστιχος. [" Heyn. ad Apollod. 1163. Jacobs. Anim. 140. Δ. τόσος, Rhes. 160. Brodæus ad Musgr. ib. Rhes. 757. Heracl. 294. El. 1092. Jacobs. Anth. 7, 158. Steinbr. Mus. Tur. 1, 183. Valck. Diatr. 102. Δ. καὶ τρὶς, Heind. ad Plat. Gorg. 177. Δ. καὶ τρὶς τὰ καλὰ, Casaub. ad Athen. 1, 11. Δ. διὰ πασῶν, Wessel. Obs. 35. ad Lucian. 1, 220. Δ. παῖδες οἱ γέροντες, Toup. Opusc. 2, 190. 192. Δὶς seq. σ fit δι, Heusinger. Emendd. 332." Schæf. Mss.]

Δισσὸς, ET Διττὸς, Att. Duplex, Plato Epist. 7. Ἀναγκάζειν αὐτοῖς χρῆσθαι τοῖς νόμοις, διτταῖς οὔσαις ἀνάγκαις, αἰδοῖ καὶ φόβῳ, Duplici necessitate. In plur. frequenter ponitur pro Duo: ut Soph. Aj. (57.) δισσοὺς Ἀτρείδας κτείνειν. Et Epigr. δισσοὶ θεοί. [Δισσὸς, et διπλοῦς conf., Schæf. ad Apoll. Rh. T. 2.
C p. 39.: Τὸ διττὸν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, Jambl. Protr. 30. Kiessl., Pind. N. 1, 68. " Δισσὸς, Wakef. Ion. 1145. Phil. 264. 1024. Lucian. 2, 218. Heind. ad Plat. Apol. p. vi. Bœckh. in Min. 95. Valck. Phœn. p. 80. Conf. c. διπλοῦς, Jacobs. Anth. 7, 121. Bœckh. l. c. Ambiguus, Brunck. El. 645. I. q. δίχρωμος, Lucian. 1, 22. Δισσὸν ὄρος, Jacobs. Anth. 7, 80. Wakef. Georg. 83. Δισσοὶ, Duo, Eur. Phœn. 57. Valck. p. 422. 458. Fischer. Ind. Palæph." Schæf. Mss. * Δισσῶς, Gl. Bifariam, Eur. Phœn. 1347. " Huschk. Anal. 199. Jacobs. Anth. Proleg. 76. Toup. Opusc. 2, 162." Schæf. Mss. * Διττῶς, Schleusner. Lex. in V. T. " T. H. ad Plutum p. 418. Quid ap. Grammat., ad Mœr. 378." Schæf. Mss.] ET Διξὸς, Ion. pro δισσός: ut διξαὶ ἐστίαι. Et ap. Herod. Διξὰ ἠράκλεια ἱδρυσάμενοι, et διξὰ θυρώματα, Gemini postes: ubi Duos etiam dicere possis, ut in Δισσὸς habes: [2, 76. ad Greg. Cor. 435. 652. 667. 697.] Δισσάκις, Bis, [Quint. Sm. 2, 56. " Δισσάκι, Musgr. Suppl. 993. Alcæus Mess. 21." Schæf. Mss.]
D " Διτταχῶς, Hesychio διπλῶς, Dupliciter, Bifariam."
[* Διτταχοῦ, Theophr. de Lap. ap. Schneider. Lex. * Δισσαχῇ, Aristot. de Anima 1, 3.] Δισσεύω, Duplex sum, Eust. [* Δισσοποιὸς, Schol. Soph. El. 648. * Δισσοτόκος, Nonn. D. 1, 9. 5, 239. 9, 303. * Δισσοφυὴς, 14, 390.; 47. p. 1228.]

" Διστάζω, άσω, άξω, Dubito, διχῶς βουλεύομαι,
" καὶ οἱονεὶ δύο στάσεις ἔχω κατὰ διάνοιαν, Etym.
" Synes. Ep. 44., Τοῦτο ἐκεῖνο μηδὲ ἐπανέρῃ, μηδὲ
" διστάσῃς, Nec dubites. Pass. τὸ δισταζόμενον, De
" quo dubitatur, Dubium." [Schleusner. Lex. in V. T., Diod. S. 4. p. 184. " Valck. ad Ammon. 4. Anim. 67. Toup. ad Longin. 333. Kuster. Aristoph. 4. Diod. S. 2, 166. 346. Porson. ad Odyss. 48. Lips." Schæf. Mss. Plato Ion. 534=3, 132. Beck.] " UNDE
" Δισταγμὸς, Dubitatio, Plut." [214. Schol. Apoll. Rh. 3, 539. Schol. Soph. El. 469. Eust. Il. 141, 45. Od. A. p. 42, 17. " Schol. Arat. Ph. 30. Schol. Il. I. 230. Heyn. * Διστασμὸς, Schol. Od. B. 276." Boiss. Mss.] " ET Διστακτικὸς, Dubitativus: ut ap.

" Grammat. διστακτικὸν ἐπίρρημα: et διστακτικὸς σύνδεσμος." [Schol. Aristoph. Π. 148. T. H. p. 46. Eust. Od. A. p. 53, 3. "Kuster. Aristoph. 4." Schæf. Mss. * Διστακτικῶς, Gl. Dubitanter, Dubie, Schol. Ven. Il. A. 100. Od. A. 251. Eust. 86, 34. "Ammon. 31. T. H. ad Plutum p. 46." Schæf. Mss. Eur. Or. 631.] "Sed et Δίστασις affertur pro Dubitatio: necnon pro Dissensio: sed in hac posteriore signif. diceretur potius διάστασις. In priore autem Dem. dicit, "Ανευ διστάσεως ἐψηφίσαντο," [1318=490. * Δίσταξις, unde * Διστάξιμος, Schol. Ven. Il. B. 116.] "Ἀδίστακτος, Indubitatus, Certus, "Ptolem. Sic ἐλπὶς, Œcumen. sæpe, Certa, ἡ μὴ σαλευομένη, ubi tamen active potius signif. ἡ μὴ διστάζουσα, Quæ non dubitat." ["Nicet. Paphlag. Laud. S. Eust. 210." Boiss. Mss. * Ἀδιστάκτως, Gl. Sine dubio, "Georg. Alex. V. Chrys. 177. Pseudo-Chrys. Serm. 125. T. 5. p. 819." Seager. Mss. Schol. Apoll. Rh. 2, 62. "Euseb. H. E. 5, 1. Amphiloc. 50. Andr. Cr. 166. Athan. 2, 518." Kall. Mss. * "Διαδιστάζω, Planudes Ovid. Met. 13, 7. * Ἐπιδιστάζω, Porphyr. ad Marc. s. 19. p. 35. Ed. Maii." Boiss. Mss. Theophr. de Odor. 450. Schol. Ven. Il. A. 78. Aristid. 2, 517. "de Dict. Civ. 204. de Dict. Simpl. 418. * Ἐπιδίστασις, de Orat. Simpl. 137. de Orat. Ornat. 204. 418. Phot. ap. Wolf. Anecd. 1, 32." Kall. Mss.]

¶ Δίχα, Dupliciter, Bipertito, Od. T. (524.) ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται, ἔνθα καὶ ἔνθα, Thuc. δίχα πρίσαντες, Geminas in partes cum serrassent. Aristot. de Anim. 2. δίχα τὰ ἐκτὸς, Exteriora duplicia, ut ibi exp. sicut et Polit. 6. Ἐὰν δίχα γένηται δικαστήριον, interpr. Si judicium æqualiter in duo dividatur. Divisim, Separatim, Seorsim, Il. Υ. (32.) θεοὶ δίχα θυμὸν ἔχοντες, Divisis animis. Sic Thuc. δίχα ὄντας, Separatos; δίχα γιγνόμενοι, Divisi, Diducti, δίχα ποιεῖν, Separare, Sejungere: 1. Τῶν ἄλλων Πελοποννησίων δίχα ἐψηφισμένων, Sententiis cum dissiderent. In hac signif. gen. etiam jungitur; nam δίχα πέφυκε τοῦ ἑτέρου exp. Ab altero dissidet. Et postposito casu, Σώματος δίχα γίνεται, Separatur a corpore. Bud. e Gaza. Item Sine, q. d. Separatim ab, s. Seorsim ab, etc. Construitur autem cum gen. Soph. Aj. (769.) ἐγὼ δὲ καὶ δίχα Κείνων, πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος. Aliquando autem casus postponitur, sicut in ἄνευ. [Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. 292.: ad Greg. Cor. 393. Thuc. 4, 61. Æsch. Ag. 1378. Schæf. Poët. Gnom. p. 9. "Brunck. ad Bacch. 727. Valck. Phœn. p. 496. Toup. Opusc. 1, 579. Emendd. 2, 396. Wakef. S. C. 2, 63. ad Callim. 1, 15. ad Lucian. 1, 305. ad Charit. 268. 727. Herod. 489. Musgr. Or. 183. Casaub. Athen. 1, 82. Timæi Lex. 175. Græv. Lectt. Hes. 508. Eur. Herc. F. 184. et Wakef. Philoct. 31. Eum. 932. Jacobs. Anth. 6, 292. Crinagor. 45. Brunck. Apoll. Rh. 47. Thom. M. 244. Diod. S. 1, 451. Heyn. Hom. 7, 536. 8, 190. Præter, Reisk. ad Dionys. H. 3, 1946. De discrimine, Æsch. Prom. 926. Pors. Δ. τινὸς γίνεσθαι, Valck. Diatr. 246." Schæf. Mss.] Διχάδε, i. q. δίχα. Plato Symp. de Silenis, διχάδε ἀνοιχθέντες, In duas partes expansi, Bud. [perperam pro δίχα.] Et Ἄνδιχα, In duas partes, Divisim; ut ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσι. || Apud Phocyl. μήτ' ἐμπέσῃ ἄνδιχα νεῖκος, est Inter maritum et uxorem. || Item Sine, cum gen. Epigr. Μήτ' ἐρατῶν κώμων ἄνδιχα, μήτε λύρης. [Apoll. Rh. 2, 927. "Ruhnk. Ep. Cr. 221. Il. X. 120. Græv. Lectt. Hes. 509. Casaub. Athen. 1, 83. Apoll. Rh. 1, 908. et Brunck.; Agathias 49. Paulus Sil. 7. Epigr. adesp. 596. Heyn. Hom. 7, 536. Sine, Antip. S. 73. Statyll. Fl. 3." Schæf. Mss.] Et Διάνδιχα, itidem pro δίχα, Dupliciter, Il. A. (189.) Στήθεσσιν λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν. Sequitur enim, Ἢ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, Τοὺς μὲν ἀναστήσειεν κ. τ. λ. Ἠὲ χόλον παύσειεν. ["Il. A. (l. c.) διάνδιχα μερμήριξεν· ἐκ τοῦ διὰ καὶ ἀνὰ προθέσεων· ὧν τὸ μὲν διὰ δυασμόν τινα σημαίνει· ὡς δῆλον ἐν τῷ διαιρεῖσθαι, διαφωνεῖν, διΐστασθαι· τὸ δὲ ἀνὰ δευτέρωμά τι δηλοῖ, ὡς ἐν τῷ ἀναβαπτίζειν, ἀνακρίνειν κ. τ. λ. Eust." Gataker. Mss. "Valck. Anim. ad Ammon. 67. Græv. Lectt. Hes. 508. Cleobul. 2. Hadrian. 1. Apoll. Rh. 1, 934. Heyn. Hom. 5, 443. 532. 6, 523." Schæf. Mss. * Ἐπίδιχα, Pind. Π. 5, 126. perperam pro ἐπὶ δ.]

Διχάζω, [et * Διχάω,] άσω, In duo divido, Diduco, Separo. A cujus pass. est, quod Eust. scribit δεδιχασμένα ἀλλήλων dici τὰ χωρὶς τεταγμένα. [Scriptor ap. Suid. in Διχαζούσης, Arat. 799. διχόωσαν σελήνην, Dimidiatam, Xen. K. 'A. 4, 8, 8. K. Π. 7, 1, 31. Schleusner. Lex. in V. T. "Demosth. 614. 739." Seager. Mss. ad Greg. Cor. 564. "Διχάζω, Zeun. ad Xen. K. Π. 635. ad Charit. 727. 739. 741. * Διχαίω, Brunck. Apoll. Rh. 93." Schæf. Mss. * Διχὰς, άδος, ἡ, Arat. 737. al. * Δίχασις. * Διχασμὸς, Phav. 210. Schneidero susp., sed v. Schleusner. Lex. in V. T.] A quo Διχαστῆρες ὀδόντες, qui et τομεῖς et κτένες, et γελασῖνοι, Dentes molares, quatuor illi anteriores, qui inter κυνόδοντας sunt interjecti; quoniam διχάζουσι s. διαιροῦσιν et τέμνουσι τὸ προσπεσόν. [* Διχαστὸς, unde * Ἀδίχαστος, Nicom. Arithm. p. 13. * Ἐπιδιχάζω, unde * "Ἐπιδιχασμὸς, Aqu. Deut. 14, 16. Athan. 2, 425. Bened." Kall. Mss.] Διχῆ, Dupliciter, Bifariam, Dem. (14.) Φημὶ δὴ δ. βοηθητέον εἶναι τοῖς πράγμασι, [ad Greg. Cor. 214. "ad Herod. 334. Thom. M. 244. Dupliciter, Koppiers. Obs. 10." Schæf. Mss.] Διχῶς, pro eod. [ad Greg. Cor. l. c. "ad Mœr. 107. 118. Ammon. 114." Schæf. Mss.] Διχόθεν, A duabus partibus, [Aristoph. Eip. 476. Dem. c. Androt. 427. Thuc. 2, 44. Dionys. H. 1, 150. ad Greg. Cor. 564. Opp. K. 3, 462. "Abresch. Lectt. Arist. 231." Schæf. Mss. * "Διχοῦ, i. q. διχῆ, Herod. 4, 120. Δ. σφέας διελόντες, ubi quidem διχοὺς unus Cod. et διχῇ olim Edd." Schweigh. Mss. A Schneidero non agnoscitur.] "Δίχαιος, Bipertitus, VV. LL. sed "sine exemplo. Διχοφορεῖ, affertur pro In duo "scinditur," [Plut. 7, 758. Τὸ βουλευόμενον τοῦ ἀνθρώπου πολλάκις διχοφορεῖ, Schneidero susp.]

Διχθὰ, Dupliciter, poët. Od. A. (23.) Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν: sc. Οἱ μὲν δυσομένου ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος. ["Ad Charit. 268. Heyn. Hom. 6, 523." Schæf. Mss.] Διχθὰς, άδος, ἡ, Duplex, δισσὴ, Musæus (298.) διχθάδι χέρσῳ, [al. διψάδι, Apoll. Rh. 1, 955. "Ad Charit. 267." Schæf. Mss.] Διχθάδιος, i. q. δισσὸς, nisi quod poët. est. Il. I. (411.) Achilles dicit matrem dixisse sibi, eum Διχθαδίας κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοσδε: sc. si domum redeat, vitam diuturnam, at ingloriam; sin in Trojano bello maneat, vitam brevem, at gloriam sempiternam. At Διχθάδιον κατὰ κῶλον, Gemino s. utroque membro, Utroque pede. ["Ad Charit. 263. 268. Valck. Anim. ad Ammon. 67. Epigr. adesp. 412. Heyn. Hom. 6, 523. 651. 8, 167. Anthol. Palat. 2, 629. Agathias 72. Leontius 4." Schæf. Mss.]

ΔΙΦΡΟΣ, ὁ, est, ut Eust. tradit, ὁ ἐπὶ τοῦ ἅρματος κορυφαῖος τόπος, in quo παραιβάτης et ἡνίοχος sedebant; a duobus illis, quos ferret, dictus: alio nom., eod. tamen sensu, διόχης a Paus. nominatus. Et sic accipit illud Il. X. (398.) Ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε. Synecdochice vero pro Toto curru; ut Il. K. (305.) Δώσω γὰρ δίφρον τε δύω τ' ἐριαυχένας ἵππους: quæ verba Dolo paulo post referens, ait, Ἡ μὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ Δωσέμεν, οἱ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλείωνα. Xen. K. Π. 6, (4, 4.) Ταῦτα εἰπὼν, κατὰ τὰς θύρας τοῦ ἁρματείου δίφρου, ἀνέβαινεν ἐπὶ τὸ ἅρμα. Ibid. Ἀναβάντος αὐτοῦ κατέκλεισε τὸν δίφρον ὁ ὑφηνίοχος. Sunt qui Bigam interpr. malint, Currum bijugem: quomodo et δίφρος exp. potest, quod a duobus traheretur equis. Nam quod Hom. l. c. dicit, Ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε, κάρη δ' ἕλκεσθαι ἔασεν, Virg. interpr. videtur Raptatus bigis. || Sella, quam Eust. θρόνου καὶ κλισμοῦ εὐτελεστέραν esse tradit, Il. Z. (354.) Ἀλλ' ἄγε νῦν εἴσελθε, καὶ ἕζεο τῷδ' ἐπὶ δίφρῳ, Od. T. (97.) φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτῷ Ὄφρα καθεζόμενος εἴπῃ ἔπος ἠδ' ἐπακούσῃ. Sic Υ. (259.) δίφρον ἀεικέλιον παραθεὶς, ὀλίγην τε τράπεζαν, Plut. Lycurgo, Κλιντῆρες, καὶ δίφροι καὶ τράπεζαι. Sic Idem, Ἐξόπισθεν τὸν δίφρον αὐτοῦ περιέστησαν, de interfectoribus Cæsaris sellam ejus in senatu circumstantibus. Apud Eund. δίφρος ἡγεμονικὸς exp. Sella curulis. Et δίφρος Θετταλικὸς ap. J. Poll. inter σκεύη τὰ ἐν κοιτῶνι: quod δίφρων genus celebrius erat: unde ap. Eund. Pythia dicit Θετταλὲ ποικίλε δίφρε. Eu-

polis, δίφρος Θετταλικὸς τετράπους. || Scamnum, quo A gestantur infirmi, Bud. || Ab J. Poll. δίφρος quoque εὐφήμως Sella vocatur ad alvum evacuandam comparata. " || Δίφρα, metaplasmo generis poëtæ in pri- " mis dicunt pro δίφροι, Eust." [" Δίφρον, Theod. Prodr. Rhod. 1, 1." Boiss. Mss. Passowii Liber de Fine et Ratione condendorum Lexx. Teutonice scriptus p. 72. Callim. H. in Dian. 135. Δίφρος, Xen. K. 'A. 7, 3, 29. Apoll. Rh. 1, 752. Theocr. 24, 99. ἐλεφάντινος, Sella eburnea, Plut. Mor. 132. H., Τοὺς ἀπὸ δ. διαλεγομένους. Cf. Δρίφος. " Mœr. 250. Toup. Opusc. 1, 566. Valck. Diatr. 116. ad Callim. 1, 28. 115. Toup. Add. in Theocr. 404. Valck. Adoniaz. p. 211. Muncker. et Verh. ad Anton. L. 73. LB., Jacobs. Anth. 6, 237. Kuster. Aristoph. 51. Heyn. Hom. 4, 542. 5, 48. Boiss. Philostr. 458. ad Phalar. 321. ad Charit. 449. 556. 729. Markl. Iph. p. 63. Δ. ἁρματόεις, Athen. 28. Plur., Musgr. Hel. 427. Δίφρα, Munck. ad Anton. L. 40. Heringa Obs. 59. Wessel. Herod. 132. Porson. Med. p. 43. Lobeck. Aj. p. 356." Schæf. Mss. * Διφροπηγὸς, unde] Διφροπηγία, ἡ, Bigarum s. Sel- B larum fabricatio. [* Διφροστάτης, Pisid. de Van. Vitæ p. 436.] Διφροφόρος, ET Διφρηφόρος, Suid. ex Aristoph. Qui sella lecticaria aliquem gestat, Plut. (7, 374.) Καὶ Πῶλοι συνίτωσαν, ὥσπερ γυναικὸς πολυτελοῦς, τῆς τραγῳδίας κομμωταὶ καὶ διφροφόροι, Athen. (514.) 'Αεὶ αὐτῷ χρυσοῦς δίφρος ἐτίθετο, καὶ τούτῳ ἐπιβαίνων κατῄει· καὶ ὁ βασιλέως διφροφόρος εἰς τοῦτο εἵπετο. [Aristoph. 'Εκκλ. 734. Ælian. V. H. 4, 32. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 654. " Toup. Emendd. 4, 445. Wessel. ad Herod. 272. Acta Traj. 1, 222. Brunck. Aristoph. 2, 42." Schæf. Mss.] Διφροφορέω, Sellam lecticariam fero, Bud. ex Athen. 6. 'Ηνάγκαζόν τε τῶν πολιτῶν τοὺς μὲν διφροφορεῖν, τοὺς δὲ ῥαβδουχεῖν. Et pass. διφροφορεῖσθαι, Sella lecticaria gestari: unde crebro est διφροφορεύμενοι ap. Herod. (3, 146.) de Persarum principibus. [Aristoph. "O. 1552. ad Greg. Cor. 679. " Wessel. ad Herod. 272. Kuster. Aristoph. 196." Schæf. Mss. * Διφρελάτης, ad Greg. Cor. 927. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 704. " Thom. M. 244. Const. Manass. Chron. p. 42. Meurs." Schæf. Mss. * Δι- C φρελάτειρα, " Jacobs. Anth. 11, 37." Schæf. Mss. e * Διφρελατήρ.] Διφρηλασία, ἡ, Aurigatio, Pind. 'O. (3, 67.) ῥιμφαρμάτου διφρηλασίας. Διφρηλάτης, Auriga, [Il. 9, 143. 'I. 1, 23. Eur. Iph. A. 216. " Valck. Diatr. 95. Thom. M. 244." Schæf. Mss.] Διφρηλατέω, Aurigor, Bigas s. Currum agito, Soph. Aj. (845.) Σὺ δ' ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν, "Ηλιε, [Auctor Rhesi 781. ad Greg. Cor. l. c. " Jacobs. Anim. 130." Schæf. Mss. * Διφρήλατος, Auctor Rhesi Prolog., ad Greg. Cor. l. c. " Valck. Diatr. 89. Beck. Eur. 3, 28." Schæf. Mss.] Διφρουλκέω, Currum traho, (Anal. 2, 220.) ἄντυγα διφρουλκεῖ. [* " Διφρουλκία, Tzetz. ad Lyc. 261. Müller." Boiss. Mss.] Διφρουργία, ἡ, i. q. διφροπηγία. [* Διφροῦχος, Athen. 651. D ἅρμα.] " 'Ενδίφριος, Qui in curru est, Sessor," [Xen. K. 'A. 7, 2, 38.] 'Επιδίφριος, Qui super curru est, sedet, ponitur, Od. O. (51.) 'Αλλὰ μέν' εἰσόκε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείω. || Item ἀργὸς καὶ γυναικώδης, Etym. forsan ab effeminato et ignavo τῶν δίφρων usu, ubi Sella lecticaria intelligenda fuerit. [Jambl. V. P. 480. τέχνη, Ars sellularia. " Ad Lucian. 1, 195. Valck. ad Herod. 142." Schæf. Mss.] AT 'Επιδιφριὰς, άδος, ἡ, Pars, ut Eust. tradit, vel δίφρου, vel τῆς τοῦ ἅρματος ἄντυγος, περὶ ἣν περατοῦται ἡ δίφρος: ut autem Etym. exp., Currus circumferentia, quæ et ἄντυξ dicitur. Il. K. (475.) παρὰ δέ σφιν ἑκάστῳ δίζυγες ἵπποι 'Εξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης ἱμᾶσι δέδεντο: ubi parvorum Schol. Auctor ἐκ τοῦ ἐσχάτου μέρους τοῦ ἁρματείου δίφρου τῆς περιφερείας, quæ etiam ἄντυξ appellatur et ἐπιδιφριάς. [" Ad Lucian. 1, 279. Heyn. Hom. 6, 94." Schæf. Mss.]

[* Εὔδιφρος, Nonn. D. 37. p. 926. * Καλλίδιφρος, Eur. Hec. 466. Schol. Aristoph. 'I. 563. * Λεοντόδιφρος, Anal. 2, 213. * 'Ομόδιφρος, Nonn. D. 21, 191. p. 566. * Ποικιλόδιφρος, Athen. 568. " Casaub. 1, 83." Schæf. Mss. * 'Ρυσίδιφρος, Pind. 'I. 2, 31. χείρ. * " Ταχύδιφρος, Schol. ad 'O. 5, 6. * Χρυσόδιφρος, Const. Manass. Chron. p. 103(=85. 513.)" Boiss. Mss.]

A [* " Διφρεὺς, i. q. διφρευτὴς, Theod. Prodr. 158. 161., 162. 165. 166." Elberling. Mss.] Διφρεύω, εύσω, Curru aut Bigis vehor, Eur. Andr. (108.) τὸν περὶ τείχη Εἵλκυσε διφρεύων παῖς ἁλίας Θέτιδος: [Suppl. 991. " ad Rhes. 356. Jacobs. Anth. 9, 248. Toup. Opusc. 1, 98." Schæf. Mss. * Δίφρευσις, ad Greg. Cor. 927. Thom. M. 244.] Διφρευτὴς, ὁ, Auriga, Currus s. Bigarum agitator, διφρηλάτης, Soph. (Aj. 857.) τὸν διφρευτὴν ἥλιον προσεννέπω. [* Διφρευτικὸς, Steph. B. v. Βοιωτία.] Διφρεία, ἡ, Aurigatio, Xen. K. Π. 6, (1, 16.) Τὴν μὲν Τρωϊκὴν διφρείαν πρόσθεν οὖσαν καὶ τὴν Κυρηναίων ἔτι νῦν οὖσαν ἁρματηλασίαν κατέλυσε. [" Thom. M. 244. ad Phalar. 321." Schæf. Mss. * Διαδιφρεύω, Eur. Or. 990.] 'Εκδιφρεύω, E curru aut sella excutio aut deturbo, [Lucian. ap. Schneider. Lex., quem vide et in Διαδιφρεύω. * Διφρίζω, unde * " 'Εκδιφρίζω, Const. Manass. Chron. p. 102. 113." Boiss. Mss.]

Δίφραξ, [ακος, ἡ, et * Διφρὰς, άδος, ἡ,] Sella lecticaria, κλιντὴρ, θρόνος γυναικεῖος, Hes. [ad Greg. Cor. B 337. Theocr. 14, 41. Vita Homeri Herod. 33. Schol. Apoll. Rh. 1, 788. " Ad Mœr. 88. ad Herod. 759. Ilgen. Hymn. 603." Schæf. Mss. * Δίφρακος, ad Greg. Cor. l. c. * Δρίφακτος, ibid.] Διφρὶς, q. d. Sellularius, Qui ita effeminatus est, ut lecticaria sella gestari semper velit, ὁ ἑδραῖος καὶ καθήμενος ἀεὶ οἷον ἀργὸς, Hes. [a Schneidero non agnoscitur. * Δίφριος, ad Greg. Cor. 927. " Jacobs. Anth. 12, 91." Schæf. Mss. * Διφρίον, Anal. 3, 233. Schol. Aristoph. B. ad Greg. Cor. l. c. " Timæi Lex. 233. 273." Schæf. Mss.] Διφρίσκος, ὁ, Curriculum, Aristoph. N. (31.) τρεῖς μναῖ διφρίσκου καὶ τροχοῖν, ubi Schol. cum dixisset δίφρον esse σκεῦος, in quo οἱ ἡνίοχοι ἐφεστῶτες ἐλαύνουσιν, addit, demin. διφρίσκους dixisse, διὰ τὸ μικροὺς εἶναι καὶ κούφους τοῖς ἀγωνιζομένοις πρὸς τοὺς ἀγωνιστικούς. J. Poll. διφρίσκους ponit etiam inter τὰ τῷ κοιτῶνι παρακείμενα. [" Kuster. Aristoph. 51." Schæf. Mss.]

" ΔΙΟΝΥΣΟΣ, ὁ, Dionysus, Bacchus: qui a poëtis
C " ETIAM Διώνυσος dicitur s. Διώνυσσος, metri gratia
" producto o. Il. Z. (132.) μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθή-
" νας. Od. Ω. (74.) Χρύσεον ἀμφιφορῆα, Διωνύσοιο δὲ
" δῶρον. Hesiod. 'A. Οἷα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάρ-
" μα καὶ ἄχθος. INDE Διονυσοκόλακες, Dionysi s.
" Bacchi adulatores: quo nom. vocabantur οἱ Διο-
" νυσιακοὶ τεχνῖται, s. οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τεχνῖται,
" Histriones et theatrici: quoniam in Bacchanalibus
" ludis præcipue artem suam exercere solebant: qua
" de re et in 'Αλέξανδρος, et Τεχνίτης. Inde ET Διο-
" νύσιος, Bacchicus: ut κισσὸς, Diosc. 2. Bacchica
" hedera. Sic Bacchylides ap. Athen. 2. Διονύσια
" δῶρα Vinum appellat: qui ap. Eund. 1. dicit etiam
" Διονύσιον γίγαρτον. Alioqui Διονύσιος est Nom.
D " propr. cum aliorum, tum Siculi cujusdam tyranni:
" cujus sodales, usque adeo et ipsum et tyrannidem
" κολακεύοντας, ut cum ipsi obtusis esset oculis, ipsi
" se nihil videre simularent, Theophr. tradit fuisse
" appellatos Διονυσιοκόλακας, Athen. 6. et 10. NEUTR.
" Διονύσιον, τὸ, sub. ἱερὸν, Dionysi fanum, Bacchi
" templum, Paus. Atticis, 'Εγγυτάτω τῆς κολώνης, ἵνα
" τὸ Διονύσιόν ἐστι. E Thuc. quoque Διονύσιον af-
" fertur pro Bacchi ædes. PLUR. τὰ Διονύσια, sub.
" ἱερὰ, Bacchica sacra, Festum in honorem Bacchi:
" Lat. Bacchanalia. Athen. 4. Πᾶσαν τὴν πόλιν
" ἐθεασάμην περὶ τὰ Διονύσια μεθύουσαν. Plut. Ale-
" xandro, de Athenodoro Histrione, Ζημιωθεὶς ὑπὸ
" 'Αθηναίων, ὅτι πρὸς τὸν ἀγῶνα τῶν Διονυσίων οὐκ
" ἀπήντησε. Apud Eund. quidam Menandro Comi-
" co dicit, 'Εγγὺς τὰ Διονύσια, καὶ σὺ τὴν κωμῳδίαν
" οὐ πεποίηκας: solebant enim Comici, Tragici, eo-
" rumque histriones et tibicines ludis Bacchanalibus
" certare: unde et Διονυσιακοὶ τεχνῖται nominantur.
" Sic Lucian. 'Αχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τήμερον τὰ
" Διονύσια. Rursum Plut. π. Φιλοπλουτ. fin. 'Η πά-
" τριος τῶν Διονυσίων ἑορτὴ τὸ παλαιὸν ἐπέμπετο δη-
" μοτικῶς καὶ ἱλαρῶς· ἀμφορεὺς οἴνου καὶ κληματίς·
" εἶτα τράγον τις εἷλκεν, ἄλλος ἰσχάδων ἄῤῥιχον ἠκο-
" λούθει κομίζων· ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ φαλλός. 'Αλλὰ νῦν
" ταῦτα παρορᾶται καὶ ἠφάνισται, χρυσωμάτων παραφε-

" ρομένων καὶ ἱματίων πολυτελῶν, καὶ ζευγῶν ἐλαυνο- A
" μένων καὶ προσωπείων. Idem dicit Διονυσίοις pro
" ἐν τοῖς Διονυσίοις, Ludis Bacchanalibus: de Exilio,
" Διονυσίοις ἐν Ἄργει πανηγυρίζειν. Et Athen. 7.
" Κατὰ τὴν τῶν Διονυσίων, sub. ἑορτὴν, pro eod.
" INDE Διονυσιάζειν dicitur pro τὰ Διονύσια ἄγειν,
" Bacchanalia agitare, Bacchicum festum celebrare.
" Athen. (445.) Πάντα τὸν βίον ἐδιονυσίαζεν, ἐσθῆτα
" Διονυσιακὴν φορῶν, καὶ πολλοὺς τρέφων ξυμμάχους·
" ἐξῆγέ τε κῶμον ἀεὶ μεθ' ἡμέραν καὶ νύκτωρ. Alibi
" Διονυσιάζοντες dicuntur Liberalia celebrantes, et
" agona spectantes in Liberalibus spectaculis, Bud.
" Solebant autem Διονυσιάζειν, s. τὰ Διονύσια ἄγειν,
" ineunte vere. Præterea a Διονύσιος est POSSESS.
" Διονυσιακὸς, Bacchicus, Bacchanalis: ut ἀγῶνες,
" Athen. 11. χοροὶ, 4. Sic 14. πυῤῥίχη: 4. Τύμπανα
" καὶ νεβρίδας καὶ παντοδαπὰ ἄλλα ἀθύρματα Διονυ-
" σιακά. Et 10. ἐσθής. Itidem Plut. Ἀνεστεμμένας
" κιττῷ καὶ Διονυσιακῆς τρυγὸς ὀδωδυίας. Item νό-
" μος, Æschin.: θέατρον, Thuc. 8. p. 293. Sunt et
" Δ. τεχνῖται, qui Διονυσοκόλακες vocantur, ut paulo B
" supra docui. Est INDE ET Διονυσιὰς, άδος, ἡ, i. q.
" Διονυσιακὴ, Bacchica, Bacchanalis. Sed Διονυσιά-
" δα appellant nonnulli etiam Herbam illam, quæ
" ἀνδρόσαιμον alio nom. dicitur, Diosc. 3, 174.; for-
" sitan quia folia ejus trita οἰνώδη χυλὸν ἀφίησι: ut
" Plin. 37, 10. Dionysias gemma, nigra ac dura, ru-
" bentibus maculis, ex aqua trita saporem vini facit,
" et ebrietati resistere putatur: Idem 24, 18. sissi-
" tietæridem herbam nominari Dionysonymphadem
" refert, quoniam vino mire conveniat. Denique a
" Διόνυσος est DEMIN. Διονυσίσκος, Bacchulus. Au-
" ctor Defin. Med. Διονυσίσκους vocari dicit Osseas
" eminentias, quæ prope tempora nascuntur, alio
" nom. dictas κέρατα, Cornua, detorta a cornigeris
" animalibus appellatione. Numerantur autem inter
" affectus præter naturam, et ita dicuntur a Baccho,
" quoniam eum poëtæ cornutum fingunt. Gorr. Est
" vero et aliud a Διόνυσος DEMIN. Διοννὺς nimi-
" rum: quod ab Hes. exp. γυναικίας καὶ * παράθηλυς,
" Mulierosus et effeminatus: pro quo Etym. habet, C
" Διομνῦς, ὁ γυναικίας καὶ * πάνθηλυς: perperam po-
" sito μ pro ν. Eust. vero (484.) muliebrem vestem
" ita nominari scribit. Exponens enim hæc verba,
" Il. Z. (135.) Διώνυσος δὲ φοβηθεὶς Δύσεθ' ἁλὸς κατὰ
" κῦμα· Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ Δειδιότα· κρατερὸς
" γὰρ ἔχε τρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλῇ: hæc, inquam, verba
" exp., dicit Hom. posteros inde sumta occasione,
" δειλόν τε τὸν Διόνυσον πλάττειν καὶ * θηλυστο-
" λοῦντα: subjungens, ὅθεν καὶ Διοννὺς παρ' αὐτοῖς ἡ
" γυναικεία καὶ θῆλυς ἐσθὴς, ἢ ἄλλο τι." [Διόνυσος et Διόσκουροι conf., Schæf. ad Schol. Apoll. Rh. T. 2. p. 253. * Διονυσομανέω, Philostr. V. A. 5, 32. p. 214. * Διονύσια, Selden. Marm. Oxon. 166. Ruhnk. ad Hesych. 2, 999. Bibl. Crit. Amstel. 2, 3. p. 511. Schleusner. Lex. in V. T., Jambl. Protr. 152. Kiessl. Διονύσιος et Διόνυσος conf., Schæf. ad Schol. Apoll. Rh. T. 2. p. 195. Διονύσιον, Athen. 574. Paus. Cor. 2. p. 127-8. " Hedera, Diosc. Notha 450." Boiss. Mss. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 368. * Διονύσειον, ad Greg. Cor. 651. * Διονυσαλέξανδρος, 539. " J. Poll. D 7, 198. Suid. v. Ἀνεπάγγελτος. * Διονυσόδοτος, Paus. 1, 31." Kall. Mss. * Διονυσιοκόλακες, Athen. 249. 254. 435. 538. Aristot. Rhet. 3, 2, 10. Διονυσιάζω, Athen. 6, 1. Lucian. 1087. Eudocia 87. Schneider. Lex. Supplem. Διονυσιὰς, Paus. 3. p. 239. Eur. Herc. F. 891. Diod. S. 5. p. 225. 236., 12. p. 295. Διώνυσος, Lobeck. l. c. 676. Δεύνυσος, Ionice, ad Greg. Cor. 882. * Δεῦνος, ibid. " Tzetz. Chil. 5, 790." Elberling. Mss. Διονυσιακὸς, Heliod. ap. Cocch. Chirurg. 125. Schneider. Lex. Διονῦς, Draco 104. Schneider. Lex. Supplem. Lobeck. l. c. 436. " Διό-νυσος, Jacobs. Anth. 8, 102. 10, 28. Heyn. Hom. 5, 208. ad Lucian. 1, 215. T. H. ad Dial. 74. Conf. c. Διονύσιος, ad Charit. 606. 647. De scriptura, Brunck. ad Bacch. 72. De nomin. propr. cum h. v. comp., ad Herod. 730. Οὐδὲν πρὸς τὸν Δ., ad Lucian. 2, 258. Διώνυσος, Antiphil. 7. Epigr. adesp. 130. Heyn. Hom. 5, 207. 6, 592. Jacobs. Anth. 6, 172. 10, 278. ad Paus. 31. Musgr. Cycl. 203. Διο-νυσοκόλαξ, Διονυσιοκ., Bergl. Alciphr. 385. Διονύσιος, Phrynich. Ecl. 160. ad Charit. 234. Casaub. Athen. 1, 94. Διονύσιον, Phrynich. l. c. Aristoph. Fr. 229. Diod. S. 2, 352. Heind. ad Plat. Gorg. 85. Fischer. ad Theophr. 137. Munus Bacchi, Casaub. ad Athen. 73. Templum Bacchi, Reimar. ad Dion. Cass. 2, 1707. Fabric. Bibl. Gr. 1, 326. Wessel. ad Herod. 154. ubi et de Διονύσειον. Διονύσια, Thom. M. 738. Jacobs. Anth. 7, 383. Brunck. Aristoph. 1, 158. 3, 66. Bergl. Alciphr. 21. ad Lucian. 1, 215. 427. 429. 431. ad Diod. S. 1, 248. Bibl. Crit. 2, 3, 51. Gött. Anz. in der Recens. von Barthelemy's Diss. sur une anc. Inscript. 792. 162. St. p. 1624. Τὰ ἐκ Διονυσίων σκώμματα, Wakef. Trach. 940. * Διονυσεῖον, Phrynich. Ecl. 162. Huschk. Anal. 225. Heind. ad Plat. Gorg. 86. Διονυσιακὸς, Villois. ad Longum 238. Brunck. Soph. 3, 515. Wessel. ad Diod. S. 1, 26. Diod. S. 1, 251. et var. lect. T. H. ad Lucian. 1, 220. Valck. Hippol. p. 232. * Διονυσιαῖος, Phrynich. Ecl. 160. Διονυσιὰς, Musgr. Herc. F. 893. Simonid. 70. Paus. 373. ad Charit. 339. Διονυσιάδες, Fac. ad Paus. 1, 387. Διονυσαλέξανδρος, ad Mœr. 259. Δεῦνος, ad Callim. 1, 27." Schæf. Mss.]

" Ἀπροσδιόνυσος, Qui nihil ad rem facit, non est ad
" rem: proverbialiter n. dicebant οὐδὲν πρὸς Διόνυ-
" σον, cum aliquid ad rem propositam non quadra-
" ret, Athen. 15. Καὶ οἱ ἄλλοι γε ἐξηγηταὶ ἀπροσδιό-
" νυσά τινα εἰρήκασι περὶ τῶν προκειμένων, Nihil ad
" propositum facientia, Absurda, 11. Τοῖς σαυτοῦ
" πτεροῖς ἁλίσκει, ἀπροσδιονύσους λύσεις πραγματευό-
" μενος. Cic. ad Att. 16, (13.) Sed nihil tam
" ἀπροσδιόνυσον mihi primo videbatur, quam ad has
" literas, quibus ego a te consilium petieram, te mihi
" ista rescribere." [A. Gell. 1, 5. " Cf. Lucian. 3, 79." Schæf. Mss.]

ΔΙΣ, Διὸς, Διΐ, Δία, Jupiter, Jovis, Jovi, Jovem. Sed inusitatus est nominat. Δὶς, licet ab eo obliqui formentur: et pro illo Ζεὺς dicitur, unde et Ζηνός: quod tamen potius a Ζὴν factum est. Traditi autem fuerunt et alii nominatt. ab antiquis, sc. Ζὰν, Ζὰς, Ζὴς, quod Pherecydi tribuitur, item Δάν. Quin et accus. Ζεῦν a Ζεὺς, e quodam Polycrate Sophista affertur. || Δία sæpe Gr. vocant et ipsum Aërem, sicut Lat. dicunt Sub dio, et Horat. Sub Jove frigido. Hinc et εὐδία, q. d. εὐαερία. " Δία, accus. a " Ζεὺς s. Δίς. At Δία, ἡ, Nom. propr.: δῖα vero " fem. e. masc. δῖος." [" Διὸς ἠλακάτη, Polycnemo, Diosc. N. 456. Hierabotane, 466. Διὸς πώγων, Chrysocome, 465." Boiss. Mss. Δεὺς, ad Greg. Cor. 599. " Δὶς, Fischer. Ind. Palæph. * Διόδωρος, conf. c. Θεόδωρος, Jacobs. Anth. 8, 118. * Διοδώρειος, Diod. Sard. 7. * Διόκλεια, τὰ, Jacobs. Anth. 6, 250. Brunck. Aristoph. 3, 90." Schæf. Mss. * Διόκτυπος, i. q. διόβλης, Æsch. Suppl. 162.] Διόσκουροι, qui et Διόσκοροι, Jovis filii, Διὸς κοῦροι, Castor et Pollux; qui et Tyndaridæ. Ita per excellentiam dicti Jovis et Ledæ filii: cum alioqui Διὸς κοῦροι dicantur et Reges a Stesichoro. Plut. (7, 867.) Ἃ μυθολογοῦσιν ἐπὶ τῶν Διοσκούρων τῆς φιλαδελφίας. || Διόσκουροι dictæ et αἱ παρωτίδες, et οἱ τροπικοὶ κύκλοι, Eust. 410. [Ad Greg. Cor. 300. 302. 651. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 235. Gal. 2, 271. Cassii Probl. 30. " Herod. Philet. 445. et n., Wessel. ad Herod. 124. Διόσκουρος, Aristoph. Fr. 247. Διοσκούρων ἱερὸν, ad Lucian. 1, 360. De Dioscuris, Wessel. ad Herod. 175. 409. T. H. ad Lucian. Dial. 77. ad 1, 281. ad Diod. S. 1, 224. 243. De formis, Porson. ad Hec. 937. ad Diod. S. 1, 287.: Eur. Andr. 145. τᾶς Διὸς κόρας: Διὸς κοῦρα, Heyn. Hom. 8, 485. Διόσκοροι, Phrynich. Ecl. 100. ad Charit. 532. Plato de LL. 252. Ast., Mœr. 77. et n., Herod. Philet. 445. et n., Wessel. ad Herod. 124." Schæf. Mss.] Διοσκουρεῖον, Templum Castoris et Pollucis. [Dem. Fals. Leg. 220. Thuc. 4, 110. ad Greg. Cor. 651. " Διοσκορεῖον, Mœr. 77. et n." Schæf. Mss.] " Διοσκουρίδαι, a Plut. Theseo nomi-" nantur οἱ Τυνδαρίδαι, Tyndari filii, sc. Castor et " Pollux." [" Διοσκουρίδης, ad Diod. S. 2, 366." Schæf. Mss. * Διοσκουριὰς, 13. p. 332. Steph. B. 304. * " Διοσκύαμος, Apollinaris, Diosc. Notha 467."

Boiss. Mss.] " Διοσκώλιον, Hesychio ἱερεῖον, ἐφ' οὗ A
" οἱ καθαιρόμενοι ἑστήκεσαν τῷ ἀριστερῷ ποδὶ, Pole-
" moni τὸ Διῒ τεθυμένον ἱερεῖον, aliis τὸ μέγα καὶ τέ-
" λειον," [a Schneidero non agnoscitur.] " Διομα-
" νεῖς, Hesychio ὑπὸ Διὸς μαινόμεναι, Ab Jove in fu-
" rorem actæ, τῷ Διῒ βουλόμεναι μάχεσθαι διὰ μα-
" νίαν, Furore adv. Jovem incitatæ." " Διομήδεια,
" Sententia Jovis, VV. LL. sed sine exemplo. At
" Διομήδειος ἀνάγκη, vide ap. Hes. Suid. Erasm.
" Adag." [Strabo 6. p. 435. 436. Plato de Rep. 6. p. 493. " Jacobs. Anth. 6, 242. * Διομήδης, Fischer. Ind. Palæph. Bergl. Alciphr. 395. * Διόμεια, Kuster. Aristoph. 122. * Διομηνίη, Jacobs. Anth. 11, 7." Schæf. Mss. * Διομήτωρ, Theol. Arithm. p. 12. Ast. " Διομάτωρ, Valck. Phœn. p. 514. * Διοματεύομαι, ad Timæi Lex. 19. * Διομῆτις, Bergl. Alciphr. 280. 395." Schæf. Mss.] Διόπαις, Jovis filius, Apollinis epith., Epigr. Διόπεμπτος, Ab Jove missus, ut ὄνειροι, Ab Jove missa somnia, [Eust. 48, 29=36, 34.] Διοπετὴς, VEL Διϊπετὴς, Ab Jove delapsus, Qui cœlitus decidit. Sed διοπετὲς dicitur ἄγαλμα ab Eur. B (Iph. T. 977.) et Herodiano 1. et διοπετοῦς in Act. 19. sub. ἀγάλματος, sic διοπετὴς πέλτη, Plut. Numa: quin et λίθον διοπετῆ legimus rursus ap. Herodian. 5. at διϊπετεῖς dicuntur peculiariter fluvii ab Hom., ut qui e pluvia cadente ab Jove oriantur: unde proprie torrentium est epith., sed et ad ceteros omnes extenditur. Vide Eust. [Διοπετὴς, Dionys. Hal. A. R. 11, 27. Appian. B. M. 346. " Ad Diod. S. 2, 640. Toup. Emendd. 1, 234. Valck. Diatr. 57.". Schæf. Mss. Διϊπετὴς, Il. P. 263. Lucian. 591. Strabo 1. p. 63. Hippocr. 599, 51. Eust. 57, 20. Eur. Bacch. 1257. διϊπετέστερος, Spitzner. de Versu Gr. Her. 80. " Musgr. Rhes. 43. Wakef. Herc. F. 864. Jacobs. Anth. 11, 402. Heyn. Hom. 6, 607. 7, 171. (* Διπετὴς, 333.) Ruhnk. Ep. Cr. 210. Valck. Oratt. 366. Il. Π. 174. I. q. διαυγὴς, Diatr. 274. Brunck. ad Bacch. l. c." Schæf. Mss.] Διοπομπέω, ET Ἀποδιοπομπέω, vel potius pass. Ἀποδιοπομπέομαι, Ablego, Procul amando, invocando Δία Ἀλεξίκακον: et quasi illius invocationis præsidio a me depello. Synes. Ὅμηρος ἀποδιοπομπεῖται τὰ ἐκ τῆς φιλονεικίας κακὰ εἰς ὄρος, ἢ εἰς κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης. Budæo Exigo, et Procul amoveo, 2, 595. Ὁ δὲ Κάτων ἔγνω ἀποδιοπομπήσασθαι τοὺς φιλοσόφους ἀπὸ τῆς πόλεως. || Rejicio, Quasi neglectius aut per dissimulationem transmitto, quasi παραπέμπω: ut docet Idem, citans Athen. 9. Ὁ δὲ σφόδρα φροντίσας, καὶ τὸ προβληθὲν ἀποδιοπομπησάμενος, ἀλλ' ὑμῖν γε, ἔφη κ. τ. λ. At ille cum multum meditatus, quæstionem rejecisset, aliud fari orsus est, vel, Problema quasi neglectim aut per dissimulationem transmisisset: quasi παραπέμψας: quod etiam ἀποποιησάμενος et ἀποπροσποιησάμενος dici potest. || Ἀποδιοπομποῦμαι, est etiam καθαίρομαι, s. ἱλάσκομαι, Suid. Expurgo, Expio, Lustro, Procuro ut prodigium, et depellere conor, ἀποπέμπομαι πρὸς τὸν Προστρόπαιον Δία, inquit Idem. Etym. autem scribit esse ἀποτρέπομαι διὰ τοῦ Ἀποτροπαίου Διός: et fieri h. v. a gen. Διὸς, et nominat. πομπός. Paulo post autem videbimus Plat. post ἀποδιοπομπήσεις subjungere τὰ θεῶν ἀποτροπαίων ἱερά. Idem ἀποδιοπομπεῖσθαι et καθαίρεσθαι copulat in h. 1. Αὔριον δ', ἂν καὶ ὑμῖν συνδοκῇ, ἀποδιοπομπησόμεθά τε αὐτὴν καὶ καθαρούμεθα, D ἐξευρόντες ὅστις τὰ τοιαῦτα δεινὸς καθαίρειν: i. e., inquit Bud., Abluemus expiabimusque eaque nos abdicabimus: si modo hominem nacti erimus expiationum peritum. Vide Eust. 1935. ubi diversam quoque derivationem affert ab ea, quam attuli, sc. a δῖον, τὸ κώδιον ἱερείου τυθέντος Διῒ Μειλιχίῳ ἐν τοῖς καθαρμοῖς. Idem vero et διοπομπεῖν sicut et ἀποδιοπομπεῖν affert, sed sine testimonio. [Διοπομπέω, ad Timæi Lex. 41. * Διοπόμπησις, ibid. Clem. Alex. Str. 7. p. 850. ubi perperam διαπ., Schneider. Lex.] " Ἀπο-
" διαπομπήσασθαι, Dimitti datis comitibus, VV. LL.
" sed perperam et scribentia et interpretantia. Pro
" Ἀποδιαπομπητέον, quod eadem afferunt pro Reji-
" ciendum est, scr. Ἀποδιοπομπητέον," [Plut. 73. Phrynich. Dict. Att. 104. (134.): Ἀποδιοπομπέω, Plato de LL. 9. p. 53. Lysias 255. Plut. Cæsare 21.
" Mœr. 41. et n., Timæi Lex. 40. et n., Leunep. ad Phal. 75. ad Herod. 403. Med., Kuster. V. M. 71. Ἀποδιοπομπητέον, ad Timæi Lex. 41." Schæf. Mss.] Ἀποδιοπόμπησις, Nom. verbale, Sacrum expiabile, Bud. citans Plat. de LL. 9. (4.) Ὅταν σοὶ προσπίπτῃ τὶ τῶν τοιούτων δογμάτων, ἴθι ἐπὶ τὰς ἀποδιοπομπήσεις, ἴθι ἐπὶ τὰ θεῶν ἀποτροπαίων ἱερὰ ἱκέτης. [" Arrian. Diss. 2, 18." Gataker. Mss. " Ad Timæi Lex. 41. 115." Schæf. Mss.] Διοσημεία, s. Διοσημία, Signum ab Jove, Prodigiosa tempestas, Turn. Exp. et simpl. Tempestas ab Eodem. Plut. de Def. Or. Σύγχυσιν μεγάλην περὶ τὸν ἀέρα καὶ διοσημείας πολλὰς γενέσθαι: Idem alibi, Μεγάλαι μὲν εὐθὺς ἐξιόντι διοσημεῖαι παρηκολούθουν. Polit. ap. Herodian. διοσημείας interpr. Prodigia. Bud. autem ap. Paus. διοσημείαν vertit Ostentum: at ap. Aristoph. A. (171.) διοσημί' ἐστὶ, reddit, Vitium obvenit: eo sc. sensu, quo dicebantur augures obnuntiare, cum vitium obvenerat. Ex Juliano autem affert in bonam partem, Ὁ Ζεὺς αἴσια πάντα ἐσήμηνεν, ἐναργῆ δείξας τὴν διοσημείαν. [Geop. 14, 11. " Ernest. Ind. ad Xen. v. Σύμβολα. Διοσημεία, Fac. ad Paus. 1, 350. Kuhn. 216. Bibl. Crit. 3, 1, 57. ad Diod. S. 1, 133. 363. Διοσημία, Brunck. Aristoph. 3, 55. Boiss. Philostr. 526." Schæf. Mss. * Διοσημεῖον, Polyæn. 46. Jambl. V. P. 124. Kiessl. * " Διόσπορον, Lithospermum, Diosc. Notha 460." Boiss. Mss.] " Διόσπυρον, genus Cerasi s. Fructus
" ceraso similis: ut e Theophrasto patet H. P. 3, 13.
" Ibi enim de ceraso loquens, Ὁ δὲ καρπὸς, inquit,
" ἐρυθρὸς, ὅμοιος διοσπύρῳ τὸ σχῆμα· τὸ δὲ μέγεθος
" ἡλίκος κύαμος· πλὴν τοῦ διοσπύρου μὲν ὁ πυρὴν σκλη-
" ρὸς, τοῦ δὲ κεράσου μαλακός. Meminit Gal. quoque
" hujus fructus, de Alim. 2, 8. ubi ipsum numerat
" inter fructus sylvestrium arborum. Ibi tamen non
" διόσπυρα scriptum, verum διόσφυρα: sed perperam
" procul dubio. Apud Plin. vero 27, 11. lithosper-
" mon aliqui Ægonychon vocant, alii Dios pyron,
" alii Heracleon." Διοτρεφὴς, Ab Jove nutritus, Jovis alumnus. Ab Hom. βασιλεῖς, Reges, dicuntur διοτρεφεῖς, sicut et διογενεῖς, vel tanquam ab Jove ducentes originem, vel tanquam ab Jove regnum adepti. Et C διοτρεφεῖς αἰζηοὶ ap. Eund. sunt ἄνδρες βασιλικοί. Vide Eust. [" Heroic. adesp. 14. Heyn. Hom. 4, 609. 675. 8, 470. Wolf. Præf. ad Il. 45. Wakef. S. C. 3, 28." Schæf. Mss. * Διοτροφὴς, Synes. 311. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 577. forma suspecta. * Διϊτρεφὴς, Athen. 156. " Brunck. Aristoph. 3, 166. Bergl. Alciphr. 164." Schæf. Mss. * Διΐφιλος, et Διῒ φίλος, Spitzner. de Versu Gr. Her. 43. " Bergl. Alciphr. 164." Schæf. Mss.] Διόθεν, adv. Ab Jove. Hom. [Il. Ω. 194. Eur. El. 735. Æsch. Ag. 43. Lucian. 1060. " Arcesilaus 1. Dionys. H. 5, 153. Plut. Alex. 83. Schm." Schæf. Mss.] ET Ἐκδιόθεν, pro eod. Hesiod.

Διάσια, ET Πάνδια, ET Διϊπόλια, Jovialia, Festum quoddam in honorem Jovis. Sed διϊπόλια dicta putantur, quod Jovi Πολιεῖ sacrificaretur. " Apud
" Suid. Ms. Cod. Διϊπόλεια." [Aristoph. Eip. 419. N. 980.] Διϊπολιώδη pro Priscis et obsoletis, Aristoph. (N. 977.) Sunt qui πάνδια pro alio festo accipiant. Vide Etym. " Πάνδεια, Suidæ Festum quoddam A-
" thenis post Bacchanalia agitari solitum. Meminit
" et Hes." [Etym. M., Dem. c. Mid. 386.] " Διπό-
" λια, τὰ, i. q. Διϊπόλια, Festum quoddam Athenis,
" Hes.: qui et Laconicæ saltationis genus esse tra-
" dit," [male confundens cum Διπόδια. " Brunck. Aristoph. 2, 105. Διπολιώδης, ib. Porson. Hec. p. L. Ed. 2. Διάσια, Lucian. 1, 78. 350. 3, 410. ad 1, 372. Verh. ad Anton. L. 195. LB. Pierson. ad Mœr. 60. Heringa Obs. 17. ad Xen. Eph. 215. Brunck. Aristoph. 2, 105. Kuster. 57. * Διάσιος, ad Lucian. 1, 352. * Διασιαίνω, ad 1, 351. xxxiii." Schæf. Mss.]

" Δΐιος, Jovialis, ut ὀργὴ, βωμὸς, Suid." [cf. Διόβλητος, " Plato Phædro 205. Bas. 1." Seager. Mss.
" 270. ad Mœr. 186." Schæf. Mss.]

¶ Δῖος, pro δΐιος, per contr., q. d. Jovialis, Jove progenitus, Ab Jove oriundus, Hom. Diana, δῖον γένος, i. e. Διὸς γένος, Æsch. Prom. (88.) Ὦ δῖος αἰθὴρ καὶ * ταχύπτεροι πνοαί. Sed δῖος, ut et Lat. Divus, pro Divinus accipitur, i. e. Habens divinum aliquid, quo excellit, Præstantissimus. Atque ita δῖος vocatur ab

Hom. *Achilles*, quasi divina quadam fortitudine præditus. Sed et quicunque aliqua virtute aut generositate præditus est, aut cui aliquid inest, quo admirationem excitet, hac appellatione ornatur. Vide Eust. 21. ubi et διὰ κάλλος, Ob pulcritudinem, de quibusdam dici scribit: de mari vero et charybdi, ob vastitatem. Jungitur autem et gen. tanquam superlativi vim habens, Od. O. (106.) δῖα γυναικῶν. HINC Διογενὴς, non a gen. Διὸς, Jove prognatus. Sed generaliter Divus, Generosissimus, Præstantissimus, Il. A. (337.) διογενὲς Πατρόκλεις. Vide Διοτρεφής. || At Διογένης, Nom. propr. ET Διόγνητος, i. q. διογενὴς, ut sit dictum quasi διογένητος, vel Jovi notus, Hesiod. διόγνητος Ἰόλαος. [Δῖα, Spitzner. de Versu Gr. Her. 30. δῖα et θεὰ conf., 129. δῖος et θεῖος conf., Schæf. ad Dionys. H. de Comp. VV. 31. " Klotz. Misc. 2. Græv. Lectt. Hes. 577. Clark. ad Il. A. 141. Γ. 352. Z. 160. Φ. 219. Od. Γ. 153. E. 20. M. 104. Ξ. 3. ad Mœr. 186. Heyn. Hom. 5, 218. 322. 651. 6, 241. 7, 6. 199. 8, 153. 244. Musgr. Heracl. 1031. Wakef. Phil. 344. ad Suppl. 860. ad Charit. 752. 756. Divus, Heyn. Hom. 5, 626. Conf. c. θεῖος, Heyn. Hom. 8, 495. Superl., Valck. ad Ammon. 198. Δῖον βέλος, πῦρ, Toup. Opusc. 1, 413. γένος, Heyn. Hom. 5, 651. Δῖος cum gen., Græv. Lectt. Hes. 607. Ἅλς, Χάρυβδις δῖα, Heyn. Hom. 7, 33." Schæf. Mss.] " Δίη, Ion. pro δία, a δῖος, ut Il. Π. Αἰθέρος ἐκ δίης." [* Πανδῖος, Maximus de Electt. 22. 281. Spitzner. l. c. 194.]

[* Διάζω, unde * Διαστὶ, Dio Chrys. 2, 315. Διαστὶ διαλέγεσθαι, al. Ἰαστὶ, Schneider. Lex. v. * Θεαστὶ, " Clark. ad Il. A. 403. Valck. Diatr. 275. Koen. ad Greg. Cor. 38." Schæf. Mss.]

[* Διάλιος ἱερεὺς, Dialis Flamen, Dio Cass. 385.]

" "ΕΝΔΙΟΣ, Meridianus, μεσημβρινὸς, Od. Δ. 450. " Ἔνδιος δ' ὁ γέρων ἦλθ' ἐξ ἁλὸς, εὗρε δὲ φώκας, Me- " ridianus: sicut prædixerat filia ipsius, 400. Ἦμος " δ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει, Τῆμος ἄρ ἐξ " ἁλὸς εἶσι γέρων. Itidem Suid. accipit h. in l., "Ὄ- " φρα μὲν οὖν ἔνδιος ἔην, ἔτι θέρμετο δὲ χθὼν, Τόφρα " δὲ ἦν νέλοιο φαάντερος οὐρανὸς ἠνοψ, Dum tempus " erat meridianum. Similiter ἐς ἔνδιον affertur ex " Apoll. Rh. (1, 603.) pro μέχρι μεσημβρίας. Plut. " quoque meminit hujus signif., Symp. 8, 6. dicens " Prandium denominatum ἀπὸ τῆς ὥρας, subjungit, " "Ἔνδιον γὰρ, τὸ δειλινόν· καὶ τὴν μετ' ἄριστον ἀνά- " παυσιν, ἐνδιάζειν. Ubi nota et verb. Ἐνδιάζειν: " a quo est aor. 1 pass. ἐνεδιάσθη, quem Hes. exp. " * εἰσενεπλάκη. Alioqui NEUTR. "Ἔνδιον subst. po- " nitur pro διατριβὴ, *teste* Eust. (1505, 13.) afferente " ἔνδια πέτρης ex Opp. ('A. 4, 371.) pro διατριβαί. " Sed addit Idem, ita dici non simpliciter τὰς ὁπου- " δήποτε διατριβὰς, sed τὰς πρὸς γῆν καὶ τὸν κατ' αὐτὴν " ἀέρα." [' Reg. Cod. ἤθεα, sed genuina est prior lectio, quam profert Eust.' Brunck. Mss.] " Itidem " in Epigr. legimus ἔνδιον εἰδώλων: et ἔνδιον εὐφρο- " σύνης, Sedes, Domicilium, Habitaculum. Apud " Nonn. vero μετανεύμενος ἔνδια κώμης, Sedes vici, " i. e. Ipsum vicum, ubi oppidani suas sedes habe- " bant. INDE Ἐνδίαγρος dicitur ἡ Ἄρτεμις, Hes.: " quoniam in agris et sylvestribus locis degit: eand. " ob rem vocata ἀγροτέρη a poëtis. SIC Ἐνδιαέριαι " dicuntur a dithyrambicis αἱ νεφέλαι, quod suas " sedes et domicilia habeant in aëre. Meminit au- " tem hujus dithyrambici epith. Suid., sed mendose " ap. eum scripti." [Anal. 2, 172. ἔνδιοι ἀκρέμονες, Arat. 498. ἔνδια pro ἐν Διΐ, 954. ὕδατος ἐνδίοιο, Aquæ cœlestis, Schneider. Lex. (ap. quem ἐνδίαγρος et ἐνδιαέριος non reperiuntur.) " Ad Il. Λ. 725. ad Charit. 763. Huschk. Anal. 232. Jacobs. Anth. 8, 60. Antiphil. 12. Callim. 1, 505. Heyn. Hom. 6, 249. Ἔνδιον, Pierson. Veris. 175. Joann. Barbuc. 9. Jacobs. Anth. 11, 224." Schæf. Mss. * Ἐνδία, Hesychio μεσημβρία.] " Ἐνδιὲς, Hesychio ἔνυδρον." " Ἐνδιάω, s. Ἐνδιάομαι, Meridior: unde ἐνδιῶνται, " Hesychio μεσημβριάζουσι. Signif. etiam Insum, " Dego in, ut Suid. ἐνδιάει exp. ἔνεστι, διατρίβει, in " h. l. ὄμμασι μούνοις Θέλγομαι, οἷς ἐλπὶς μείλιχος " ἐνδιάει." [Active, Theocr. 16, 38. Hymn. Hom. 32, 6. ἀκτῖνες ἐνδιάονται, " Plut. Romulo p. 34. HSt."

A Seager. Mss. " Harles. Ind. Theocr. Toup. Opusc. 2, 198. Wakef. S. C. 2, 45. Ilgen. Hymn. 582. Ruhnk. Ep. Cr. 79. Toup. Emendd. 2, 139. Matthiæ Hymn. p. 459. Christod. Ecphr. 122. Jacobs. Anth. 11, 68. 137. Agath. 58." Schæf. Mss.] "Παρενδιάω, " Versor, Dego, διατρίβω," [Schneidero susp.] " Συ- " νενδιάω, Una versor, VV. LL.: quæ non sequun- " tur signif. ipsius verbi ἐνδιάω s. ἐνδιάζω," [a Schneidero non agnoscitur, " Nonn. Paraphr." Kall. Mss.]

ΕΥΔΙΑ, ἡ, q. d. Aëris bonitas, s. bona constitutio, εὐαερία, nam δία interdum signif. ἀέρα dictum est, Serenitas, Serenum s. Tranquillum tempus: εὐδίας οὔσης, Geop. pro eo, quod habet Varro, Serenum cum est: et Colum. Cum serenitas permittit. Apud Gell. autem Cum serenum et placidum est, pro his Erasistrati verbis, ἐν ταῖς εὐδίαις: quibus opp. ἐν τοῖς ψύχεσι. Sic Plin. ap. Theophr. εὐδίαν Serenum et serenitatem, at χειμῶνα Imbrem interpr. Nam quod dicit Theophr. Θυλαττία δὲ γλαὺξ ᾄδουσα, χει-
B μῶνος μὲν εὐδίαν σημαίνει, εὐδίας δὲ, χειμῶνα, interpr. Serenitatem præsagit noctua in imbre garrula; at sereno, tempestatem. Sic autem et ap. Aristot. χειμὼν et εὐδία opp.: itidemque Matth. 16. Sed et εὐδίας et ὕδατος ὄντος eid. Theophr. contraria sunt: sicut et Lat. imbri serenum cœlum, et pluvii dies serenis. Idem Plin. ap. Aristot. de apibus loquentem, εὐδίαν interpr., etiam Clementiam temporis. Dicitur et de Tranquillitate maris pro γαλήνη, a Luciano (1, 180.) Θαυμαστή τις κατάστασις εὐδίας ἐγένετο. Plut. autem εὐδίαν et γαλήνην copulavit, Symp. 4. Item pro ἀλέα, Tepor, ex Hippocr. affertur. [Jambl. V. P. p. 28. Kiessl. Schleusner. Lex. in V. T., Xen. K. Π. 6, 1, 16. " Jacobs. Specim. 11. Anim. 204. Zeun. ad Xen. K. Π. 552. ad Charit. 291." Schæf. Mss.] ET Εὔδιος, Serenus, Tranquillus; ut ἡμέρα, Serenus, Siccus, Colum.: qui habet Siccis diebus pro eo, quod in Geop. legitur ἡμέρας εὐδίου. Sed et εὔδιος λιμὴν ap. Lucian. Tranquillitatem præbens. Apud Eund. (1, 872.) Εὔδια πάντα καὶ πλοῦς οὔριος.
C Apud Hippocr. autem εὔδιος pro Tepidus, ἀλεεινὸς, Gal. Et compar. εὐδιώτερος, pro quo ap. Xen. 'E. 1, (6, 39.) εὐδιαίτερος cum ἄνεμος, Placidior s. Mitior ventus, ac serenitati aptior. Sed in vulg. Edd., quæ meam præcesserunt, legitur εὐδιαίρετος ἄνεμος depravate. [Arat. D. 52. σελήνη, 184. Theocr. 22, 22. Opp. 'A. 4, 29. " Ad Charit. 291. Musgr. Herc. F. 1049. Wakef. Trach. 1035. Jacobs. Anim. 311. Anth. 11, 305. Dionysius 2. Monum. Byz. 33. Callim. 1, 488. Diod. S. 2, 467. De vento, temporibus, Blandus, opp. ψυχρὸς, Coray in Consp. Musei Oxon. 13. Εὐδίαι, Mœr. 4. Εὔδια, Theætet. 2." Schæf. Mss. * Εὐδιέστερος et * Εὐδιέστατος, Hippocr. Aër. Aq. Loc. 7. * Εὐδιώτατος, Gl. Serenissimus.* " Εὐδίως, Const. Manass. Chron. 80. (504.)" Kall. Mss. * Εὐδιοποιέω, Gl. Sereno.] ITEM Εὐδιεινὸς, pro εὔδιος, ut Aristot. Meteor. 1. εὐδιεινοὶ τόποι et χειμερινοὶ inter se opp. Et alibi εὐδιεινὸν σημεῖον ac χειμερινόν. Theophr. autem H. P. 3, 3. εὐδιεινοὺς τόπους contrarios facit τοῖς προσηνέμοις, Locis vento expositis. Legimus et
D εὐδιεινὴν γαλήνην ap. Plat. Et εὐδιεινὰς ἡμέρας vocat τὰς ἀλκυονίδας καὶ γαληνάς. [" Gesn. Ind. Orph. ad Charit. 292. Jacobs. Anim. 219. Lobeck. Aj. p. 389." Schæf. Mss.] ET Εὐδιεινῶς adv. Cum serenitate, Tranquille, Hippocr. εὐδιεινῶς καὶ ἱλαρῶς, Fronte serena et hilariter. ET Εὐδινὸς, i. q. εὐδιεινός. Et ap. Hes. εὐδινὰ i. q. πραέα, κατεσταλμένα. [Orph. "Υ. 21, 5. * Εὐδεινὸς, Athenæus Oribasii p. 5. Matth. ἀέρες, Strabo 6. p. 436. "Heringa Obs. 277." Schæf. Mss. * Εὐδιανὸς, Pind. 'O. 9, 146. Π. 5, 12. ubi εὐδίαν ὃς, cf. Plat. de LL. 11. p. 133. εὐδιανὴν γαλήνην, al. εὐδιεινήν. " Jacobs. Anth. 8, 152. Portus Lex. Pind. Brunck. Aristoph. 2, 192." Schæf. Mss.] " Εὐδιαῖος, Suidæ τρῆμα τῆς νεὼς, δι' οὗ ἡ ἀντλία ἐκρεῖ, " Plut. Symp. 7, 1. Οὐθὲν ἴδιον πόρον δεῖται τὸ περίτ- " τωμα τῆς ὑγρᾶς τροφῆς, ἀλλὰ εἷς ἀρκεῖ καὶ κοινὸς ὥσ- " περ εὐδιαῖος ἀμφοτέροις εἰς ταυτὸ διὰ ταυτοῦ εἰσκομι- " ζομένοις. Apud J. Poll. 1, (92.) proparoxytonως " scriptum εὐδίαιος, quod itidem esse dicit τὴν ἀνοι- " γομένην θυρίδα τῆς νεὼς εἰς ἐκροὴν τοῦ ὕδατος. Hes.

" εὐδίαιον a nonnullis vocari dicit τὸ γυναικεῖον μό- A
" ριον, metaph. ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς πλοίοις γινομένων τρη-
" μάτων διὰ τοὺς ὄμβρους." [Festus, Athen. 324. Xen.
'E. 1, 6, 28. " Toup. Opusc. 1, 580." Schæf. Mss.
* Εὐδίειον, J. Poll. 4, 181. * Πανεύδιος, Eust. Ism.
7. p. 242.] " Ὑπεύδιος, Qui est sub dio, Serenus,
" Tranquillus, VV. LL. ex Apoll. Rh. (3, 1202.)
" ὑπεύδιος ἀκτὴ, pro ὁμαλὴ, καὶ οὐ τραχεῖα οὔτε πε-
" τρώδης: e Plut. Themistocle (32. p. 223. HSt.)
" Ἧι ὑπεύδιον τῆς θαλάσσης, κρηπὶς ἐστιν εὐμεγέθης,
" Qua mare tranquillum est, crepido est eximia ma-
" gnitudine. Sed hæc controversia non carent."
[" Zeun. ad Xen. K. Π. 552." Schæf. Mss.] HINC
et Εὐδιάω, ET Εὐδιάζομαι. Est autem poëtis εὐδιάω,
Tranquillus sum, Tranquillitate fruor, Apoll. Rh. 2,
(371.) κόλπῳ ἐν εὐδιόωντι: (2, 903.) τέμνον πλόον εὐ-
διόωντες. At εὐδιάζομαι in prosa est Tranquillitate
s. Serenitate fruor; ut in Axiocho, Γαληνὸς δέ τις καὶ
κακῶν ἄγονος βίος, ἀσαλεύτῳ ἡσυχίᾳ εὐδιαζόμενος. Est
etiam Tranquille vivo: quam signif. et τῷ Παρευδιά-
ζομαι Bud. dat ap. Polyb. 4, [32. Opp. 'A. 3, B
58. ἄνεμος, Arat. D. 167. πάντη Διὸς εὐδιάοντος, 288.
Apoll. Rh. 4, 933. " Ad Charit. 241. Thom. M.
298. Wakef. Herc. F. 1051. Musgr. ib. Brunck. A-
poll. Rh. 173. Εὐδιάζομαι, Jacobs. Anim. 272."
Schæf. Mss.] " Ἐνευδιόων, ex Apoll. Rh. 2, (935.)
" pro Tranquillus, Quietus," [pro ἐν εὐδίᾳ πετόμενος.]
" Ἐξευδίασεν, Hesychio εὐδίαν ἐποίησεν, Serenavit,"
[Eudocia p. 2. a Schneidero non agnoscitur. " Πα-
ρευδιάζομαι, Wakef. S. C. 4, 70." Schæf. Mss.]

ΔΙΑΙΝΩ, Humecto, Madefacio, Irrigo, Il. X. (495.)
Χείλεα μέν τ' ἐδίην', ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε. [Æsch.
Pers. 257. 1032. 1040. " Toup. Opusc. 2, 70.
Heyn. Hom. 6, 377." Schæf. Mss.] Ἀδίαντον,
Herba perpetuo virens, χλοερόν τ' ἀδίαντον, Theocr.
alio nom. Capillus Veneris, et Schol. Nic. Callitri-
chon etiam, et Polytrichon, ac Trichomanes. Ideo
autem ἀδίαντον vocatur quod ejus folium perfusum
aqua non madescat, sed sicco semper simile sit.
[Diosc. 4, 136. Ælian. H. A. 1, 35.] " Hes. adje-
" ctive etiam exp. ξηρὸν, ἄβροχον, Aridum, Non ma- C
" defactum." [" Musgr. Andr. 1260. Simonid. 7. et
Jacobs." Schæf. Mss. Pind. N. 7, 107. σθένος.
* Ἀδιάντη, Dionys. H. de Comp. VV. 433. Schæf.]
FIT a διαίνω Διερὸς, Humidus, Madidus: διεροῖς μέ-
λεσι ap. Aristoph. ("O. 213.) Quæ lacrymis madent.
Et γῆ διερὰ Theophr. Διερὰν γὰρ οὖσαν καὶ βαρεῖαν
τὴν γῆν, ἀτμώδη γίνεσθαι, ubi quidam διερὰν interpr.
βαρεῖαν: at Aristot. de Gener. et Interitu 154. ita
distinguit, Διερὸν τὸ ἔχον ἀλλοτρίαν ὑγρότητα ἐπιπολῆς·
βεβρεγμένον δὲ, εἰς βάθος. Homero autem διερὸς
βροτὸς, Cui vitalis quædam humiditas inest. Vide
Eust. || Διέρα, Margines fluminum, et ἄνδηρα, Suid.
[" Aristot. de Anima 2, 11." Routh. Mss. Aristoph.
N. 336. οἰωνοὺς ἀερίους, διεροὺς, Od. Z. 201. βροτός:
I. 43. ποδὶ, Liquido. " Voss Myth. Br. 1, 162.
Abresch. Æsch. 2, 39. Jacobs. Anth. 10, 129.
Brunck. Soph. 3, 485. ad Lucian. 2, 293. 327. Lo-
beck. Aj. p. 408. Wakef. Eum. 334." Schæf. Mss.
Est e Δίεμαι, quod vide in Δίω. * Διαντικὸς, et
* Διαντὸς, Aristot. Meteor. 4, 9.] " Ἀμφιδιαίνω, D
" Circum irrigo et perfundo, Epigr." [" Ruhnk. Ep.
Cr. 72. Agath. 50." Schæf. Mss.]

" ἈΝΕΩ, Perpurgo. Hes. enim ἀνεῖν exp. ἀνακα-
" θαίρειν: addens tamen, quosdam accipere pro
" ἀναπολεῖν κριθὰς βεβρεγμένας, Hordeum aqua con-
" spersum agitare et versare manibus; lego enim
" ἀναπολεῖν pro ἀναπλεῖν, quod in vulg. Edd. habe-
" tur: nisi malis ἀναποιεῖν, ut Eust. habet: ferri ta-
" men potest ἀναπολεῖν, cum Æl. Dionys. pro eo di-
" cat ἀνακινεῖν. Qua de re vide quæ ex Eust. an-
" notavi in Πτίσσω. || Ἀνεῖν Hes. rursum exp. ἀνα-
" παύειν." [Etym. M. Αἰνεῖν· τὸ ἀναβράττειν τὸν
ἀληλεσμένον σῖτον, ὅ ἐστιν ἀναδεύειν καὶ ἀνακινεῖν τὰς
κριθὰς ὕδατι φυρῶν. Hes.: Ἄναντα· τὰ μὴ βεβρεγμένα,
Σοφοκλῆς τὰ μὴ κεκολλημένα, παρὰ τὸ αἰνεῖν, ὅ ἐστι
κατακόπτοντα πτήσσειν. Ἧνας· κόψας. * Αἴνων· πτίσ-
σων. (Unde διαίνω.) Gal. Lex. Hippocr.: Ἧναι· κό-
ψαι, καὶ * ἠνίων, τῶν κεκομμένων. " Heyn. Hom. 6,
4?2. Brunck. Soph. 3, 497." Schæf. Mss.] " Ἀφή-
" ναι, Hesychio τὸ τὰς ἐπτισμένας κριθὰς ταῖς χερσὶ
" τρίψαι, Hordea decorticata, tusa manibus terere.
" Apud eum legitur ἄφηνα, exp. ἔκοψα."

" ΔΙΦΑΩ, Quæro, ut Hes. διφᾶν exp. ζητεῖν, ψη-
" λαφᾶν, ἐρευνᾶν, Hesiod. ("E. 374.) τεὴν διφῶσα κα-
" λιὴν, Tuam quærens domum, Il. Π. τήθεα διφῶν
" Πόντῳ ἐν ἰχθυόεντι." [" Koppiers. Obs. 149. Valck.
Callim. 281. 285. Lobeck. Aj. p. 351. Heyn. Hom.
7, 263." Schæf. Mss. * Διφέω, Anal. 2, 146. unde]
" Διφήτωρ, Quæsitor, Indagator," [Opp. 'A. 2, 435.
* Διφήτρια, (a * Διφητὴρ,) Jo. Geom. Hymn. 2, 27.
* Διφὴ, Schneider. Lex. unde * Θεοδίφης, Synes. "Y.
3, 262. p. 341. * Μηχανοδίφης, Aristoph. Εἰρ. 792.
* Νομοδίφης, Gl. Legiscrepa.] " Δειφάω, i. q. διφάω,
" Quæro, Investigo, Hes. δειφῶν exp. ζητῶν δίκην
" τοῦ προσήκοντος: qui et δειφήσαντες affert pro ψη-
" λαφήσαντες. Apud eum legitur et Δειφόμενος, ψη-
" λαφήσας, sed id suspectam habet scripturam."
[* " Δειφέω, Clem. Alex. 121. * Ἀναδειφάω, Str. 1,
3." Kall. Mss. * " Ἀναδιφάω, Cratin. ap. Eund. 3.
p. 329." Routh. Mss.]

ΔΙΨΑ, ἡ, Sitis, Il. T. (166.) γυῖα βαρύνεται, ἠδὲ
κιχάνει Δίψα τε καὶ λιμός: (X. 2.) Ἱδρῶ ἀπεψύχοντο,
πῖον τ', ἀκέοντό τε δίψαν. Et κολούειν δίψαν ap. Plut.
Αὐτοῖς τινὰς δίψας παρασκευάζουσιν, Aristot. Et δίψῃ
ἐξώλλυντο, Athen. ET Δίψος, εος, τὸ, pro eod. Ni-
cander Θ. (774.) κρατερὸν δ' ἐπὶ δίψος ὄρωρεν, Xen.
K. Π. 8, (1, 12.) Δίψος δύνασθαι φέρειν, Lucian. (2,
36.) Ὑπὸ δίψους πλανώμενος ἀνὰ τὰ ὄρη. Et ap. A-
then. Ὑπὸ δίψους κρατούμενος pro eo, quod Hom.
dicit, δίψῃ καρφαλέος. Derivant autem ab ἴπτω, i. e.
βλάπτω, ut sit δίψα quasi ἴψα. [De utraque forma,
v. Spitzner. de Versu Gr. Her. 176. " Ad Xen.
Mem. 4, 5, 9. Brunck. ad Æsch. Pers. 489. Zeun.
ad Xen. K. Π. 244. ad Il. Φ. 541. Hutt. ad Plut. 8,
88. ad Lucian. 1, 252. 407. ad Charit. 272. ad He-
rod. 674. Jacobs. Anth. 10, 330. Heyn. Hom. 7,
642. 8, 214. 236. Δίψα, Wakef. S. C. 1, 139. Ja-
cobs. Anth. 8, 234. 9, 357." Schæf. Mss. * Διψανα-
πανσίλυπος, ad Greg. Cor. 594.] Διψοποιὸς, Sitim fa-
ciens, Cic. [a Schneidero non agnoscitur, " Schol.
Theocr. 79. Jacobs." Schæf. Mss.]

Ἄδιψος, ὁ, ἡ, Qui non sitit, ut Athen. (345.) nar-
rat Psammetichum Ægyptiorum regem pueros quos-
dam ἀδίψους ἀσκῆσαι, qui irent indagatum Libycas
arenas. || Ἄδιψον dicitur etiam Quod sitim obre-
pere prohibet, quodque sitim sedat, sive bibatur, s.
delingatur, s. ore contineatur: sicut ἄλιμον quod
famem, quanquam et simpl. Quæ sitim non inferunt,
ἄδιψα dici possunt, Gorr. ut σῦκα, Ficus sitim sedan-
tes, Diosc. 1.: 3. Ἄνισον ὑδρωπικοῖς ἄ. πινόμενον:
quod Plin. sitim cohibere tradit: φοῖνιξ, Palma si-
tim arcens, de qua Solin. Palmæ quædam in Ægy-
pto species. Vide Gorr. Plin. 22, 9. Glycyrrhiza
dicit famem sitimque sedari: et ob id quosdam ἄ.
appellasse eam, et hydropicis dedisse, ne sitirent.
[Ἄδιψος, Athen. 44.; 58. ex Hermippo, Diod. S.
3. p. 108. Hippocr. 180. Eur. Cycl. 571. " Ἄ., ἡ,
Casaub. ad Athen. 121. Plut. Mor. 1, 621." Schæf.
Mss. * Ἀδίψως, Hippocr. 1089. * Ἀδιψέω, unde
* Ἀδίψησις, Hippocr. 218. * Ἀδίψητος, Orac. Si-
byll. 1, 139. p. 99. 192. p. 122., 3, 248. p. 412.
* Ἔκδιψος, Gl. Siticulosus, Diod. S. 730. " Macar.
Hom. 10. p. 129." Kall. Mss. " Toup. Opusc. 1,
219." Schæf. Mss. * Πολύδιψος, Xenocr. 25. p.
71=466. Fabr. * Ὑπόδιψος, Pseudo-Plut. de Fluv.
1154=10, 747.]

Δίψιος, ὁ, ἡ, Siticulosus: δίψιος σήψ, Nicander, ubi
Schol. sic accipiendum tradit, vel quod in locis siti-
culosis et aridis degat, vel quod sitim ictis afferat: et
δίψιος ὥρη ap. Nonn. Tempus siticulosum. Reperitur
et διψία, ἡ, Att., ut κόνις ap. Soph. (Ant. 245.) pro
Pulvis siticulosus et aridus. Et Ἄργους διψίαν χθόνα,
Eur. Alc. (563.) i. e. ἄνυδρον. [Æsch. Ag. 492.
Strabo 8. p. 569. " Ad Lucian. 1, 252. ad Alcest.
563. Wakef. 571. Brunck. Soph. 3, 416. 507. Heyn.
Hom. 4, 590. 701." Schæf. Mss. * Ἐπιδίψιος, Ni-
cander Θ. 436. ἄτη.] Πολυδίψιος, ὁ, ἡ, Multum s.

Valde *siticulosus*; ut Ἄργος, Il. Δ. (171.) ob aquarum penuriam, qua quondam laborasse ferunt, donec Neptunus Amymones amore captus in Lerna fontes aperiret: unde et Ἀμυμώνια ὕδατα Argis dicta fuerunt. Alii vero Danai filias ex Ægypto advenientes puteos effodere Argivos docuisse narrant: unde Hesiod. (Fr. 58.) Ἄργος ἄνυδρον ἐὸν Δάναος ποίησεν ἔνυδρον. Sic ab Eur. Argos δίψιον vocari jam indicatum est: ita πολυδίψιον dictum fuerit, ut λειψύδριον. Alii metaph. accipiunt pro Diu multumque sititum, i. e. Desideratum: ut πολυδίψιον sit pro πολυπόθητον, quia τῆς δίψης οὐδὲν πολυποθητότερον. Alii, quasi πολυΐψιον, exp. πολύφθορον s. * πολυδιάφθορον πολέμοις, et πολυβλαβὲς, item πολυπαθές. Quarum posteriorum expp. prioris auctor Athen., alterius Strabo (8. p. 56. 9.) ut Eust. annot. [" Ad Lucian. 1, 252. 303. Wakef. Alc. 571. Brunck. Soph. 3, 416. Heyn. Hom. 4, 590. 701." Schæf. Mss. * Ὑποδίψιος, Manetho 5, 188.]

Διψαλέος, Sitibundus, Siticulosus, ut μῦς, Batrach. (9.) de mure, qui felem fugiens sitim contraxerat. [" Ad Callim. 1, 15. 171. 235. De ellychnio, Valck. 191. ad Lucian. 1, 367. T. H. ad Dial. 102." Schæf. Mss. * " Διψαλέω, i. q. διψάω, Nonn." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.] Διψὰς, άδος, ἡ, Siticulosa, Bibula, Arida, ut σποδιὴ, Epigr. ἔχιδνα, Siticulosa vipera, et εἰλαπίνη ap. Nonn. sicut et Opp. K. 3. Libyam vocavit δ. γαῖαν. || Διψὰς subst. plerumque dicitur pro διψὰς ἐχίδνη, de Viperæ quadam specie inde dictæ, quod qui ea morsus est, ἀμφὶ χεῖλε' ὑπ' ἀζαλέης ἀζαίνεται ἄβροχα δίψης, et quod ἠΰτε ταῦρος ὑπὲρ ποταμοῖο νενευκὼς, Χανδὸν ἀμέτρητον δέχεται ποτὸν, εἰσόκε νηδὺς Ὀμφαλὸν ἐκρήξειε, Nicander Θ. (340.) || Spinæ quoddam genus ap. Theophr. H. P. 4., VV. LL. [" Epiphan. Hær. 34. fin." Routh. Mss. Lucian. de Dipsade 3, 236. Aëtius 13, 24. Ἡ δ. ὑπό τινων καλεῖται καὶ καῦσος. " Toup. Opusc. 2, 137. ad Lucian. 1, 252. Wakef. S. C. 1, 139. Thom. M. 270. Wakef. Trach. 172. 1035. Jacobs. Anth. 8, 100. 233. Brunck. Apoll. Rh. 44." Schæf. Mss. * Διψιὰς, Gl. Siticula. * Διψηλὸς, Eust. Ism. 5. p. 169. * Διψήρης, Nicander Θ. 371.] Διψηρὸς, Siticulosus, Aridus, Bud. e Syn. Διψηρᾶς Λιβύης τὰ μεθόρια: Dionys. P. [182. " Ad Lucian. 1, 252." Schæf. Mss.] Διψώδης, Siticulosus, Diosc. Et ap. Athen. 2. φοινίκων ἐγκέφαλοι dicuntur διψώδεις τε καὶ στατικοὶ κοιλίας. Neutr. τὸ διψῶδες, q. d. Siticulositas, Siticulosa ariditas. Plut. Cor. Ἀποπίμπλησι ταχὺ τὸ διψῶδες αὐτῶν καὶ ἀψίκορον. [Schleusner. Lex. in V. T.]

[* Διψοσύνη, Euseb. *P. E.* 6. p. 237.]

Διψάω, Sitio, Od. Λ. (583.) Στεῦτο δὲ διψάων, πιέειν δ' οὐκ εἶχεν ἐλέσθαι. Lucian. Τὸ μὴ διψῆν κάλλιον τοῦ πιεῖν: quod Ion. est pro διψᾶν. Interdum et gen. adjunctum habet. Herod. Διψῆν ὑδάτων μάλιστα. || Metaph., ut Sitio, capitur pro Cupio, Desidero, Appeto. Et sine casu, cum inf. Διψῶ χαρίζεσθαι ὑμῖν, Xen. K. Π. 4. Vehementer cupio. Et cum gen., ut Διψᾷ τῆς ἐκεῖσε διαίτης, Axiocho. Πόλις ἐλευθερίας διψήσασα, Plato de Rep. 8. Et διψᾶν φόνον, Athen. διψᾶν n., ut Artemid. scribit, nihil aliud est quam ἐπιθυμεῖν. [Lycophro 471. Ælian. H. A. 13, 11. 14, 25. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 76. ad Greg. Cor. 227—8. " Med., Hermippus ap. Athen. 426." Corai. Mss. " Ruhnk. ad Xen. Mem. 225. ad Lucian. 1, 252. 801. Jacobs. Anth. 8, 233. Lobeck. Aj. p. 227. Cupio, Valck. Phœn. p. 422. Abresch. Lectt. Arist. 244. Jacobs. ad Anth. 1, 26. De ellychnio, ad Lucian. 1, 367. Valck. Callim. 191. De constr., Ruhnk. ad Xen. Mem. 299. Ed. Schn. 3. Διψῆν, Phrynich. Ecl. 18. Thom. M. 699. Διψεῦσα, Jacobs. Anth. 11, 391. Οἱ διψῶντες, Discipuli Herodis, Kuhn. Præf. ad Paus. Διψώω, Agath. 26." Schæf. Mss.] Sed et Διψέω dicitur, metri forsan gratia, ab Archil. ap. Athen. 2. Μάχης δὲ τῆς σῆς, ὥστε διψέων πιεῖν, Ὣς ἐρέω. Unde Διψητικὸς, Sitim provocans, Siticulosus, Bud. ex Aristot. de Part. Anim. 3. Diosc. Σῦκα πέπειρα, τὰ ἁπαλὰ, ἄδιψα καὶ σβεστικὰ θερμασίας· τὰ δὲ ξηρὰ, διψητικώτερα: [1, 183.] || Sitibundus, Sitiens; ut διψητικώτατος ἔλαφος ap. Naz. Cervus sitientissimus. [* Δίψησις, Athen. p. 10. " Ad Lucian. 1, 252." Schæf. Mss. * Ἐκδιψάω, Theophr. C. P. 5, 10. Plut. Cleom. 29.] " Καταδιψάω, Intense " sitio, Xen." [Eust. Ism. 149.] " At Καταδίψιον, " Hesychio εἶδος καύματος, Species æstus," [a Schneidero non agnoscitur. * " Ὑπερδιψάω, Const. Manass. Chron. p. 124(=103. 548.)" Boiss. Mss.]

Διψακὸς, ὁ, quibusdam Morbus renum, διαβήτης appellatus: quem comitatur δίψος ἀκρατὲς, πολυποσίῃ ἀνισόμετρος οὔροισι πολλοῖσι, πυριφλεγέες δίψαι: et quem συντιμωρέει δίψος καὶ ποτὸν, perinde ut a dipsade ictos, ut inter cetera tradit Aret. [Aëtius 11, 1.] || Nom. Herbæ, quæ alio nom. Labrum Veneris nominatur, inde dictæ, ut Diosc. 3, 12., quoniam κοιλίδας habet περὶ τὰ δύο μέρη τῶν φύλλων, ὥστε ὕδατα ἀπὸ τῶν δρόσων καὶ τῶν ὄμβρων συλλέγειν, Quod sit concavo alarum sinu, in quo subsistit ros salsus, Plin. 27, 9. Descriptionem autem hujus herbæ ap. eosd. habes ll. cc. || Fruticis spinosi nom., Plin. 24, 13. quem alio nom. Erysisceptrum, et * Adipsatheon, et Diacheton vocari scribit. [Apud Schneider. Lex. scribitur δίψακος, non —ός. * Διψακερὸς, i. q. διψαλέος, Etym. M. Schneidero susp.]

ΔΙΩ, a quo Δίομαι ap. Hom. Expello, Abigo, Summoveo, Il. P. (110.) Ὅν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται Ἔγχεσι καὶ φωνῇ, Od. Υ. (343.) Αἰδέομαι δ' ἀέκουσαν ἀπὸ σταθμοῖο δίεσθαι Μύθῳ ἀναγκαίῳ. Item cum præp. εἰς, Φ. (370.) Μή σε καὶ ὁπλότερός περ ἐὼν ἀγρόνδε δίωμαι, Βάλλων χερμαδίοισι. Puto autem δίομαι, sicut et διώκω ab eo derivatum, esse proprie Expello persequendo. At Il. X. 251. Τρὶς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμου δίον, Eust. vult δίον esse a δίω, Curro celeriter, τρέχω ταχὺ καὶ κοῦφον, καὶ ὡς εἰπεῖν ἀέριον, tanquam παρὰ τὸν δία. Quidam autem male δίωμαι et δίηται ap. Hom. a δίεμαι deduxerunt. " Δίεμαι, secundum Suid. est passiva vox activæ " δίημι, derivatæ e δίω, τὸ διώκω, Fugo, Persequor, " ut, Αἶψα δ' ἐρυσσάμενος μέγα φάσγανον ὦρτο δίεσθαι. " Pass. voce et signif. Il. Ψ. (475.) αἱ δέ τ' ἄνευθεν Ἵπποι ἀερσίποδες πολέος πεδίοιο δίενται, pro Fugitantes currunt. Est vero et aliud δίεμαι, Madefacio, Perfundo: nam Schol. Aristoph. Π. (720.) " ὄξει διέμενος exp. διϋγραίνων, addens, id suo tem- " pore dictum fuisse * χυματίζειν. Sed hoc διέμενος " potest esse *etiam* aor. 2 med. a th. act. διΐημι: " præsertim cum ap. Diosc. legamus non solum διεὶς, " διέμενος, sed etiam διειμένος in particip. præt. perf. " pass., quod esse ab act. th. διΐημι, negari nequit: " ut cum dicit, οἴνῳ διειμένας πολυτελεῖ, Maceratas, " Madefactas. Atque adeo idem et verbali ejus præ- " teriti utitur, nimirum δίεσις, ut, βάπτων ἐν διέσει " τὰς χεῖρας." [Hinc Διερὸς, quod vide in Διαίνω. " Δίομαι, Ruhnk. Ep. Cr. 204. Toup. Opusc. 2, 189. ad Od. P. 398. Heyn. Hom. 5, 343. 6, 205. 321. 7, 117. 185." Schæf. Mss.] Ἀποδίομαι, unde ἀποδίωμαι, quod Hes. exp. ἀποδιώξω. Esse autem puto illud ἀποδίωμαι, quod Il. E. (763.) legitur, μάχης ἐξ ἀποδίωμαι. [" Clark. ad Il. A. 398. Heyn. Hom. 5, 143." Schæf. Mss. * Ἐνδίημι, Il. Σ. 584. Schneider. Lex.] " Ἐξαποδίω, —δίομαι, Fugo ex, Insequendo " exigo et summoveo ex, Il. E. (763.) αἴ κεν Ἄρηα " Λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξαποδίωμαι." [" Heyn. l. c." Schæf. Mss. * Μεταδίομαι, Æsch. Suppl. 826. " Abresch. 2, 49. Heyn. Hom. 6, 218." Schæf. Mss.]

ΔΙΩΚΩ, ξω, et interdum ξομαι, ωχα, quasi δίω ὦκα, itidem Expello etc. Od. Σ. (408.) διώκω δ' οὔτιν' ἔγωγε. Ubi tamen et aliter exp. docebo paulo post. At (E. 8.) pass. Ὅς ῥ' ἐλθὼν Ὀδυσῆα διώκετο οἷο δόμοιο. || Interdum particularem Expellendi signif. habet, pro In exilium expello, quod Lat. In exilium mitto, ap. Herod. Multo frequentius est pro Persequor, Insequor: ac proprie Cursu insequor fugientem. Il. X. (158.) Πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων Καρπαλίμως: P. (75.) Ἕκτορ, νῦν σὺ μὲν ὧδε θέεις, ἀκίχητα διώκων. Quin et act. item pass. pro eod. Il. Φ. (601.) ὁ δ' ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν. Ἕως ὃ τὸν πεδίοιο διώκετο πυροφόροιο. Sciendum est autem διώκω verti Persequor, Od. Σ. (408.) a quo initium feci: item Cogo: sed hæ interprr. mihi non placent. In prosa quoque διώκειν est Persequi fugientem,

Thuc. 1. Ἐτρέψαντο τὸ καθ' ἑαυτοὺς, καὶ ἐπεξῆλθον διώκοντες ἐπὶ πολύ: Lucian. (2, 51.) Κἂν φεύγωσιν, οὐκ ἐκεῖνος ὁ διώκων: Herodian. 3, (4, 14.) Εὑρεθεὶς ὑπὸ τῶν διωκόντων ἱππέων καὶ συλληφθείς. Et metaph. pro Assequi conor: quod Lat. itidem Consector dicitur. Thuc. (2, 63.) Καὶ μὴ φεύγειν τοὺς πόνους, ἢ μηδὲ τὰς τιμὰς διώκειν: ubi et Aucupor verti potest. Budæus Affecto etiam et Expeto vertit, in ll. seq. Dem. Τοῦ χάριν ἂν τῶν ὑμετέρων αὐτῶν ὀλιγωροῦντες, ἐκεῖνα διώκοιτε; Aristot. Eth. 7. Οὐδ' ἡδονὴν διώκουσι πάντες τὴν αὐτὴν, ἡδονὴν μέν τοι πάντες. Dionys. H. de Isocr. Ὁ γὰρ ἀνὴρ οὗτος ἐκ παντὸς τὴν εὐέπειαν διώκει. Alibi, Πάντως τὸ σεμνὸν καὶ θαυμαστὸν διώκων. Lucian. (1, 550.) dixit etiam, Δίωκε δὲ τὰ πολυανθρωπότατα τῶν χωρίων, Consectare loca celeberrima, pro Studiose frequenta: nam huic v. studii s. diligentiæ signif. subest. Sed et διώκειν τινὰ dicitur pro Consectari s. Assectari libenter, Xen. (Ἀπ. 2, 8, 6.) Χρὴ πειρᾶσθαι τοὺς τε φιλαιτίους φεύγειν καὶ τοὺς εὐγνώμονας διώκειν: [4, 4, 24.] || Item διώκειν ναῦν vel ἵππον pro σπουδαίως ἐλαύνειν: et διώκειν pro κατὰ τάχος φέρειν. Eust. || Persequor judicio, Accuso, Reum ago; sic et Gall. servata ead. metaph. Poursuivre, i. e. Persequi. Dicitur autem διώκω σε ταύτην τὴν δίκην s. γραφὴν, Reum te hujus criminis facio, Dem. Καὶ Κηφισοφῶντα γραφὴν ἱερῶν γραμμάτων ἐδίωκες: vel διώκω σε φόνου, Reum te cædis ago. Talia sunt, δ. σε πληγῶν, βλάβης: affertur et τὸν φόνον ab Aristot. Hinc διώκομαι, Accusor. Et διωκόμενος, Qui accusatur, Reus, i. q. φεύγων, ut contra ὁ διώκων, Accusator. || Persequor oratione, Describo, VV. LL. e Xen. (Ἀπ. 2, 1, 34.) Οὕτω πως διώκει Πρόδικος τὴν ὑπ' ἀρετῆς Ἡρακλέους παίδευσιν. || Vehor signif. videtur, et Iter facio, inquit Bud., in Plut. Cæsare, Ἑνὸς αὐτῷ συγκαθημένου παιδὸς τῶν ὑπογράφειν ἅμα διώκοντες εἰθισμένων. [" Assequi conor, Plato Theæt. 168." Routh. Mss. Eur. Or. 1331. πόδα, Xen. K. Ἀ. 7, 2, 20. ἀναπηδήσαντες ἐδίωκον, Rufi Fragm. p. 173. Schneider. Lex. " Ind. Xen. Mem. Mœr. 118. et n., Bentl. Opusc. 28. 147. Fischer. Ind. Palæph. Wakef. S. C. 1, 134. Brunck. ad Anacr. 123. ad Orest. 412. et p. 219. omnino Lennep. ad Phal. 114.: Hutchins. Ages. 88. Thom. M. 244. 893. ad Charit. 588. 777. Musgr. Iph. A. 684. Ion. 205. Wakef. 208. 452. 1177. Herc. F. 350. 1085. (Musgr. 1041.) Eum. 406. Jacobs. Anth. 6, 175. 7, 264. 9, 248. 313. Hegesipp. 4. ad Lucian. 1, 821. Heyn. Hom. 6, 75. 76. 8, 272. 281. Heind. ad Plat. Theæt. 365. Reum ago, Plut. de S. N. V. 23. Ammon. 142. Valck. ad Herod. 189. Brunck. ad Orest. p. 186. Thom. M. 762. ad Charit. 456. Fugio, Fisch. Præf. Anacr. 48. ubi omnino de h. v.: Harles. ad Theocr. 173. Levesque in Thuc. 2, 328. Consequor, Il. X. 199. 200. Propero, Musgr. Heracl. 612. Herc. F. 1085. Wakef. ib. Dionys. H. 1, 214. Orell. ad Nicol. D. p. 198. In exilium mitto, ad Paus. 348. Fac. ad 1, 557. Persequor, Epigr. adesp. 739. Fut., Lucian. 3, 564. Xen. K. Π. 4, 3, 18. 4, 1, 19. Schneid. p. 463. Ed. alt.: Aristoph. Θ. 1224. Thuc. 2, 308. Bav. Unde? Heyn. Hom. 7, 761. Δ. ἄρμα, 5, 492. Herod. 567. Καὶ αὐτόν μου διώκει τὸν ὕπνον τῶν ὀμμάτων, Achill. Tat. 33. Med., ad Dionys. H. 1, 225. Heyn. Hom. 8, 277. Διώξομαι, Xen. K. Π. 44. 336. 374. Plato Theæt. 369. Pass., Dionys. H. 1, 460." Schæf. Mss.]

Διωγμὸς, Persecutio, Exagitatio, Vexatio: quod Gall. sonat persecutionis vox. Sic in N. T., deinde et ap. Greg. et ceteros Eccles. Scriptt. Χριστιανῶν διωγμὸς s. διωγμοί. Est etiam Expulsio et ejectio Greg. loquenti de Dæmonio, quod e corpore ejectum erat. [Diod. S. 3, 37. " Ad Diod. S. 1, 133. 205. ad Orest. 412. Thom. M. 893." Schæf. Mss. " Plut. Mor. 2, 969." Seager. Mss.] Δίωγμα, Id, quod persequimur. A Xen. (K. Π. 1, 4, 21.) ita vocatur Præda, quam canis insequitur, q. d. Consectamentum, Πολλαὶ δὲ τὰ δ. ἀφεῖσαι ἐπανέρχονται διὰ τὸ * μισόθηρον. || Mysticum quoddam sacrum, quod solæ mulieres in Thesmophoriis celebrabant, Hes. Sunt qui ex eo dictum putent, quod viros inde arcerent. Fuisse autem postea vocatum et ἀποδίωγμα, addit Hes. [Eur. Or. 988. Hel. 360.: i. q. δίωξις, Plato Polit. 47. " Wakef. S. C. 3, 113. Brunck. Trach. 508. Abresch. Æsch. 2, 16." Schæf. Mss. * " Διωγμητὴς, Smyrn. Epist. de Polyc. 86." Kall. Mss.] Δίωξις, i. q. διωγμὸς, Persecutio, Thuc. δίωξιν ποιεῖσθαι dicuntur, qui persequuntur hostes, non contra Fugæ se mandare, ut in VV. LL. habetur. Sic etiam ap. Aristot. δίωξις et φυγὴ opp. Eth. 6. || Δίωξις κλοπῆς, Accusatio furti, Actio furti, Plut. Pericle. [" Thom. M. 893. ad Lucian. 1, 821. Iter, Dionys. H. 1, 145." Schæf. Mss.] Item comp. Προΐωξις et Παλίωξις pro Προδίωξις et Παλιδίωξις, q. d. Præinsecutio, et Postinsecutio. Hesiod. Ἀ. (154.) Ἐν δὲ προΐωξίς τε παλίωξίς τε τέτυκτο, ubi προΐωξις eorum est, qui priores insequuntur, at παλίωξις eorum, qui, cum fugarentur, versa vice postea insequuntur eos, a quibus fugabantur. Habetur παλίωξις et ap. Hom., ubi vide Eust. [* Παλινδίωξις, App. Punic. 46. T. 1, 358. Παλίωξις, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 498. App. Mithr. 49. " Heyn. Hom. 6, 288. 7, 3. 16. 20. 773. Προΐωξις, 6, 288." Schæf. Mss. * Ὀπισθοδίωξις, Schol. Jo. Diac. ad Hesiod. Ἀ. 154. * Θηροδίωξ, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 612.] At Διωξικέλευθος, et Διώξιππος, [Pind. Π. 9, 4.] non a δίωξις, sed a διῶξαι, itidem derivata sunt. Dicuntur autem διωξικέλευθα κέντρα, Epigr. (Philodem. 27.) Calcaria, quæ velut persequuntur viam, i. e. urgent: item διώξιππος Ἄρης, Mars equos urgens, ad cursum sc. [" Διώξιππος, Quint. Mæc. 6." Schæf. Mss.]

" Διωκτέος, Persequendus, Insectandus," [Plato The. 1, 167. Aristoph. Ἀ. 220.] Διώκτης, ὁ, Persecutor, Insectator. Et Consectator, Bud. [Schleusner. Lex. in V. T.] " Διώττας, Hesychio ἐργοδιώ" κτας, sed videtur scr. potius διώκτας." [* " Θηροδιώκτης, Const. Manass. Chron. p. 99. (540.) 106. (552.)" Kall. Mss. " p. 120. * Θηριοδιωκτέω, 95 (=78. 500.)" Boiss. Mss. * Ὀφιοδιώκτης, Gl. Marsæ, Marsio, (sic.) * " Χριστοδιώκτης, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 118. Combef. * Χριστιανοδιώκτης, 135." Boiss. Mss. * Διωκτὴρ, Babriæ Fab. 6. λύκον, unde * " Διωκτήριον, Andr. Cr. 101." Kall. Mss. * Διώκτρια, Schol. Æsch. Eum. 206. * Διώκτωρ, Schneider. Lex. Supplem. v. Διάκτορος.] Διωκτὸς, Quem persequi debemus, Quem consectari oportet, Expetendus, e Soph. [" Brunck. 3, 508. Athen. 8." Schæf. Mss.] At Διωκτὺς pro δίωξις, Persecutio, e Lasc. Sed in VV. LL. male διωκτὴ pro διωκτύς. [Callim. 3, 194. " Ruhnk. Ep. Cr. 132. Valck. ad Herod. 42." Schæf. Mss.] " Διώκτιος, Persequens, " Urgens, Greg. Naz. Τὴν σκυθρωπὴν καὶ διωκτίαν " ἁμαρτίαν, Horrendum et persequens peccatum, " VV. LL. Sed hæc mendi suspicione non carent." [Respicitur Etym. M. 29, 19. Καὶ παρὰ τῷ Θεολόγῳ τὴν ἁμαρτίαν, ὡς ἐντεῦθεν, Αἴγυπτον τὴν σκυθρωπὴν καὶ διώκτριαν ἁμαρτίας. * " Δυσδίωκτος, Schol. Theocr. 4, 45." Boiss. Mss. * Ἀησοδίωκτος, * Λυσσοδίωκτος, Xen. Eph. 1, 6.]

[* Ἀντιδιώκω, Gl. Obtrecto.] Ἀποδιώκω, Expello ex aliquo loco, Fugo aliquem, Aristoph. N. (1296.) Οὐκ ἀποδιώξεις σαυτὸν ἐκ τῆς οἰκίας; Non te ex ædibus proripies? [Thuc. 6, 102. " Fisch. Palæph. 97. T. H. ad Plutum p. 131." Schæf. Mss.] Ἀποδίωξις, Expulsio. Esse etiam volunt Genus figuræ, quæ et ἀποπλάνησις dicatur. " Ἀπόδοξις s. Ἀποπλάνησις, " Rejectio, Reprobatio rerum quarundam quasi in " quæstionem venire non dignarum, VV. LL. sed " perperam; scr. enim ἀποδίωξις." [* " Ἀποδίωγμα, ad Hesych. 1, 1003. n. 6." Dahler. Mss. * " Ἀποδιωκτέος, Herodian. 165." Boiss. Mss. * Ἀποδιώκτὴρ, unde * Ἀποδιώκτρια, Tzetz. ad Lyc. 359. * " Ἀποδίωκτος, Herod. Epimer. 103. * Δυσαποδίωκτος, Schol. Theocr. 10, 11." Boiss. Mss.] Ἐκδιώκω, i. q. ἀποδ. et pro Mitto in exilium, [" Lucian. Jud. Voc." Boiss. Mss. Schleusner. Lexx. in V. et N. T., Diod. S. 1. p. 56. Dem. c. Zen. 575=883. Schol. Soph. El. 570. " Jacobs. Anth. 12, 56. Fisch. Palæph. 97." Schæf. Mss. * " Ἐκδιωκτέον, Plut. de Puer. Educ. p. 13." Kall. Mss.] * Ἐκδίωξις, Expulsio. " Ἐ" πιδιώκω, pro Persequor, Insequor, e Xen.: J. Poll. " 8. tradit Isæum ἐπιδιώκειν dixisse τὸ πάλιν δικάζε-

" σθαι, quod interpr. Judicium resortiri, secundoque A
" experiri." [Plut. 6, 853. Schleusner. Lex. in V. T., Herod. 8, 93. 108. Diod. S. 3. p. 131., 13. p. 354., 19. p. 687. " 2, 321. Wyttenb. Sel. 428. ad Herod. 662. Conf. c. καταδ., ad Diod. S. 2, 485." Schæf. Mss. * Ἐπιδιωγμὸς, Polyb. 11, 18. * Ἐπιδίωξις, Strabo 10. p. 299. S., ubi perperam ἐπίδειξις, " Nicet. 1, 4." Kall. Mss. * Ἐπιδιώκτης, Gl. Persecutor.] " Καταδιώκω, Persequor, Plut. Alcib. Ἐτρέψατο καὶ " κατεδίωξεν ἄχρι σκότους, Xen. Ἑ. 1. Εἰς τὴν θάλασ- " σαν καταδιώξαντες." [Schleusner. l. c.] Μεταδιώκω, Persequor, Insequor, Vestigo, Inquiro, ut dicitur μεταθέω, et μετέρχομαι. Ita Cic. ap. Plat. μεταδιώκειν vertit Conquirere, p. 39. mei Cic. Lex.: Greg. Καὶ πολλῆς πανσάμενοι πλάνης, μεταδιώξαιεν τὴν ἀλήθειαν. Apud Plat. in pass. Ἄλλως δὲ μεταδιωκόμενον ἄχρηστον. Et in Phil. Ὅτι ταύτῃ πῃ δεῖ * διαθηρευθῆναι τὸ νῦν μεταδιωκόμενον. [Schleusner. l. c. " Phalar. 32. Longus 125. Vill." Schæf. Mss.] " Μεταδιωκτέον, " Persequendum, Insequendum." [* Μεταδίωξις, Gl. Petitio, Persecutio.] " Μεταδίωκτος, Persequen- B
" do captus, Quem nacti sunt, qui insequebantur, " aliis Retractus, ut, M. γενόμενος ἧκε, Retractus ve- " nit," [ex Herod. 3, 63. * Παραδιώκω, Dionys. H. de Comp. VV. 284. Schæf. = 2, 39 = 5, 143. * Περιδιώκω, Gl. Persequor, Strabo 1234. * Προσδιώκω, Thuc. 6, 70. " Cattier. 90." Schæf. Mss. * Συνδιώκω, Diod. S. 2. p. 79., 11. p. 280., 13. p. 334. 369. 391., 16. p. 517. Thuc. 8, 17. Stob. Tit. 38. p. 226. Lucian. de Hist. c. 39. Parthen. 15. Joseph. A. J. 4, 5, 2. ubi perperam συνδιωθίζω, " ad Hesych. 1, 1003. n. 11." Dahler. Mss. Demosth. 1068. " Toup. ad Longin. 323." Schæf. Mss. * Συνδιωκομένως, Clem. Alex. 205. Σ. καὶ * τροχαλῶς ὁμιλεῖν. * " Συνδίωξις, Schol. Il. P. 597." Kall. Mss.]

¶ Διωκάθω, Att. i. q. διώκω, ut ἀμυνάθω pro ἀμύνω. Apud Aristoph. et Plat. de eo dicitur, qui judicio persequitur. Aristoph. (N. 1482.) εἶτ' αὐτοὺς γραφὴν Διωκάθω γραψάμενος: [Σ. 1197.] Et διωκάθειν φόνον, Plato Euthyphr. [55. Fisch. " Eur. Fr. p. 444. Beck." Seager. Mss. " Heind. ad Gorg. 122. Mœr. C
118. et n., Timæi Lex. 87. et n." Schæf. Mss.]

" Ἰωκὴ, s. Ἰωκὰ, Hesychio δίωξις, ὁρμὴ, Persecutio, " Impetus: per aphæresin enim dictum putatur pro " διωκὴ s. δίωξις. Il. E. (739.) de ægide Palladis, Δει- " νὴν, ἣν περὶ μὲν πάντῃ φόβος ἐστεφάνωται· Ἐν δ' " ἔρις, ἐν δ' ἀλκὴ, ἐν δὲ κρυόεσσα ἰωκή: (521.) οἱ δὲ καὶ " αὐτοὶ Οὔτε βίας Τρώων ὑπεδείδισαν, οὔτε ἰωκάς. In " quorum ll. priore Schol. quoque exp. δίωξις: in " posteriore vero non solum τὰς ἐν πολέμῳ διώξεις, " sed etiam κραυγὰς, ἀπειλὰς, Clamores, Minas. " Rursum metaplasmo dicit ἰῶκα pro ἰωκὴν, ut He- " siod. κρόκα pro κρόκην, Etym. in exemplum afferens " hoc hemistichium, ἰῶκά τε δακρυόεσσαν, quod extat " Il. Λ. (599.) Εἱστήκει γὰρ ἐπὶ πρύμνῃ μεγακήτεϊ νηΐ, " Εἰσορόων πόνον αἰπὺν ἰῶκά τε δακρυόεσσαν. Quo in " l. exp. itidem δίωξιν." [" Heyn. Hom. 5, 102. 134. Accus. ἰῶκα, 5, 57. 102. 6, 223. * Ἰὼξ, 7, 59. * Ἰωγμὸς, 7, 803." Schæf. Mss.] " Ἴωξις, Hesychio et " Suidæ δίωξις, Persecutio, Insectatio." [" Heyn. Hom. 6, 223." Schæf. Mss.] " Ἰωχμὸς, i. q. ἰωκὴ et D
" ἴωξις ejusdemque originis, e διώκω sc., aphæresi li- " teræ initialis: i. e. Persecutio hostilis, Infesta in- " sectatio. Il. Θ. (88.) τόφρ' Ἕκτορος ὠκέες ἵπποι Ἠλ- " θον ἀν' ἰωχμὸν, θρασὺν ἡνίοχον φορέοντες Ἕκτορα: " (157.) Ὣς ἄρα φωνήσας φύγαδ' ἔτραπε μώνυχας ἵπ- " πους Αὖθις ἀν' ἰωχμόν. Sic Hesiod. ποδῶν δ' αἰπεῖα " ἰωὴ Ἀσπέτου ἰωχμοῖο βολάων τε κρατεράων." [" Heyn. Hom. 5, 432. 725." Schæf. Mss.]

" ΔΙΩΛΥΓΙΟΝ, Hesychio ἠχοῦν ἐπὶ πολὺ, μέγα καὶ " σφοδρὸν, διατεταμένον, Longe lateque sonans, Ma- " gnum et vehemens, Longe lateque se extendens: " ut Suid. quoque exp. μέγα καὶ ἐπὶ πολὺ διῆκον, ad- " dens, διωλύγιον κακὸν Prov. dici ἐπὶ τῶν μέγα τι καὶ " δεινὸν ὑφισταμένων, de iis, qui magnum aliquod et " atrox malum sustinent. Idem Suid. e Damascio " affert, Ταῦτα οὐ διωλύγιος φλυαρία δόξειεν ἂν εἶναι, " καὶ δικαίως οὐ κατὰ γραῶν ὕθλον λεγόμενον, ἀλλα " πέρα τοῦ μεγίστου φληνάφου; Epigr. πνεῦμα, Flatus " magnus et vehemens. Et δ. πράγματα, Etymologo " τὰ μεγάλα καὶ χαλεπὰ, Res arduæ." [Phot. Bibl. 1074. Apoll. Rh. 4, 1258. πράγματα, Isæus ap. Harpocr., ad Timæi Lex. 89. " Mitsch. ad Achill. Tat. 34. Gesn. Ind. Orph. ad Mœr. 238. ad Timæi Lex. 88. Koppiers. Obs. 150. Heringa Obs. 196. ad Charit. 278. 323. Valck. Callim. 267. Jacobs. Anth. 9, 16." Schæf. Mss.]

" ΔΟΔΡΑ, ἡ, Potio s. Jusculum ex eo dictum, " quod e novem speciebus fieret, ut Auson. indicat " hoc Epigr. Δόδρα ποτὸς καὶ ἀριθμός· ἔχω μέλι, οἶνον, " ἔλαιον, Ἄρτον, ἅλας, βοτάνην, ζωμὸν, ὕδωρ, πέπερι: " quod quidam sic interpr. Dodra vocor: quæ cau- " sa? novem species gero: quæ sunt? Jus, aqua, " mel, vinum, panis, piper, herba, oleum, sal. Di- " citur igitur a dodrante; dodrans enim dicuntur " novem unciæ." [A Schneidero non agnoscitur.]

" ΔΟΘΙΗΝ, ῆνος, ὁ, Furunculus, tumor ἀποστηματώδης, e crassis humoribus in carnosis plerumque " partibus consistens, mitis quidem cum solam cutem " occupat, sed pervicax et malignus, ubi subter actis " radicibus erumpit: ut Gorr. inter alia e Gal. tra- " dit, qui geminam ejus differentiam facit, κ. Τόπ. 5. " Diosc. 1, 184. de ficubus, Καταπλαττόμενα δὲ ἑφθὰ " λεῖα διαφορεῖ παρωτίδας, δοθιῆνας μαλάσσει, φύγεθλα " πεπαίνει. Unde Plin. 23, 7. Ad furunculos, pa- " nos, parotidas decoctæ illinuntur. Aristot. H. A. 3. " Δοθιήνων καὶ φυμάτων μεστός. Apud J. Poll. legi- " tur Δοθὴ τέρμινθος, φῦμα φλύκταιναν ἔχον. Apud " Suid. vero, in Ms. etiam exemplari, Δοθίων, φῦμα " φλυκταίνῃ ἐοικός: cum hoc exemplo, Ἔχουσα δο- " θίωνα ὑποφυόμενον ἄρτι. Sed valde suspectum mihi " est illud J. Pollucis δοθὴ τέρμινθος, cum δοθιῆνα di- " versum esse tumorem a τερμίνθῳ pateat, ex his ver- " bis Hippocr. π. Χυμῶν, et Epid. 6. Οὔτε φαγεδαίνῃ " οὔτε δοθιῆσιν οὔτε τερμίνθοισιν ἁλίσκονται. Ubi no- " tandum est, Ald. Ed. habere δοθίησιν, sed perpe- " ram procul dubio: cum alibi ap. eum legatur δο- " θιῆνες, ut π. Παθῶν, Χοιράδες, καὶ φύγεθλα, καὶ δο- " θιῆνες. Alioqui si ι subscriptum haberet, esset a " sing. δοθίῃ." [Aristoph. Σ. 1172. Hippocr. 51, 38. * Δοθίνη, Gl. Furunculus.] " Δολέων, Hesychio ὁ " δοθιὴν, Furunculus."

ΔΟΙΔΥΞ, υκος, ὁ, Pistillum, Radius, quo aliquid in mortario tunditur, miscetur, agitatur: i. q. ἀλετρίβανος, J. Poll.: cujus ἐν τῇ θυείᾳ περιαγωγὰς Eupolis περιαμφίδας nominavit. Aristoph. Ἰ. (984.) εἰ μὴ γένοιθ' οὗτος ἐν Τῇ πόλει μέγας, οὐκ ἂν ἦ-Στην σκεύη δύω χρησίμω, Δοίδυξ οὐδὲ τορύνη, ubi Schol. dicit, δοίδυκα esse σμικρὸν καὶ στρογγύλον: teres enim hoc instrumentum esse solet; at τορύνην esse κινητήριον χύτρας, quo ea, quæ in olla coquuntur, miscentur aut agitantur. Addit autem hic Prov. esse ἐπὶ τῶν σμικρῶν καὶ μὴ αὐξανομένων, ἀλλὰ μικρῶν μενόντων. Idem Π. (710.) παῖς αὐτῷ λίθινον θυείδιον Παρέθηκε καὶ δοίδυκα καὶ κιβώτιον: addens (716.) horum usum, quia φάρμακον Καταπλαστὸν ἐνεχείρησε τρίβειν, ἐμβαλὼν Σκορόδων κεφαλὰς τρεῖς: et, Ἐν τῇ θυείᾳ συμπαραμιγνύων ὀπόν. [" Σ. 938. Εἰρ. 295." Seager. Mss. " Jacobs. Anth. 9, 156. T. H. ad Plutum p. 204. 237. Aristoph. Fr. 217." Schæf. Mss.] Δοιδυκοποιός, ὁ, Pistillorum fabricator, [" T. H. ad Plutum p. 237. ad Diod. S. 2, 306. Toup. Emendd. 2, 134." Schæf. Mss. * Δοιδυκόφοβος, Lucian. Tragop. 200. * " Δοιδυκέω, * Δοιδυκίζω, T. H. ad Plutum p. 379." Schæf. Mss.] Ἀναδοιδυκίζω, Commisceo, Confundo. Proprie Pistillo in mortario commisceo. Hes. habet ἀναδοιδυκάζειν, et exp. ἀναταράσσειν, Etym. ἀναδοιδυβίζει, quod eod. modo exp. In VV. LL. annotatum est ἀναδοιδυκάζειν signif. etiam Perterrefacere: quasi sc. ἀναδοιδυκάζειν aut ἀναδοιδυκίζειν exp. ἀναταράσσειν, acciperent ἀναταράσσειν pro ἐκπλήττειν. " Διαδοιδυκίζειν, Hesychio ὀρχεῖσθαι ἀσχημόνως, In- " decenter saltare. In Lex. meo vet. διεδοιδύκισε exp. " διέγραψε τῇ χειρὶ, στρογγύλην αὐτὴν ποιήσας ὡς δοί- " δυκα, διέτριψε: quæ Etym. quoque refert e Lex. " Rhet.: Hes. vero exp. διέστρεφε τὴν χεῖρα στρογ-

" γύλην." [* Δύζω, * δύσσω, * δοιδύσσω, ut μύω * μοιμύω: δαδύσσω Etymologo ταράσσω: δαδύσσω, δαιδύσσω, δαιδήσσω, Hesychio ἕλκω, σπαράσσω, βασανίζω, Schneider. Lex. Schæf. Meletem. Cr. 67. Lex. Vocc. peregr.]

ΔΟΚΕΩ, ήσω, ηκα, sed usitatius ξω et ξα, Videor: et δοκεῖ μοι, Videtur mihi. Od. Θ. (388.) Ὁ ξεῖνος μάλα μοι δοκέει πεπνυμένος εἶναι. Sic in prosa passim cum infin. Xen. Δοκεῖς δέ μοι καὶ αὐτὸς τοῦτο γινώσκειν. Plato de Rep. 2. Δοκῶ μοι ἀδύνατος εἶναι. Isocr. Ἐμοὶ δοκοῦσιν ἅπαντες ἐπιθυμεῖν. Et impers. Δοκεῖ γάρ μοι χρῆναι παρ' αὐτῶν πυνθάνεσθαι. Item cum negatione, Ἔδοξέ μοι μὴ δρᾶν ταῦτα, Visum est mihi hæc non facere, i. e. Censui hæc non esse facienda. Vel inverso Gr. loquendi genere, Hæc mihi non visa sunt facienda. Sed in præsenti, Δοκεῖ μοι μὴ δρᾶν ταῦτα, non item ad verbum reddas, Videtur mihi non facere hæc, sed Videntur mihi hæc non facienda, Non censeo etc. Ταῦτα ἔδοξε Κικέρωνι, Plut. Hæc Ciceroni probabantur. Et τὸ δοκοῦν τινὶ, Quod alicui probatur, Quod alicui placet. Unde κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῖς, vertitur etiam Pro suo arbitratu. Et Plut. Themist. Γίνεται τὸ δοκοῦν ἐκείνοις, Res illorum arbitrio geritur. Apud Thuc. autem Παρὰ τὸ δοκοῦν ἡμῖν, Supra nostram opinionem. Nonnunquam vero velut per parenthesin inseruntur εἰ δοκεῖ et ἐμοὶ δοκεῖν, pro Si placet, Si ita videtur: et Ut mihi quidem videtur, Meo quidem judicio. Plut. Διαλύωμεν, εἰ δοκεῖ, τὸ συμπόσιον. At ἐμοὶ δοκεῖν pro ὡς ἐμοὶ δοκεῖν dicitur: vide Bud. 363. || Item pass. interdum δοκεῖσθαι, sicut et δοκεῖν, pro Videri et censeri, ut Bud. 362. e Plat., Οὕτω δέδοκταί μοι, Sic statui, Sic decretum est mihi, Sic censeo, Δέδοκταί μοι καθανεῖν, Certo statutum est mori, Certa stat sententia mori. Δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ap. Dem. et alios, Decretum vel Statutum esse a senatu et a populo. HINC τὰ δεδογμένα, Decreta, Placita: quæ et δόγματα. Sed δέδοκται redditur et verbo Convenit; ut δέδοκται ἡμῖν, Convenit inter nos. [" Sic et ap. Herod. 4, 68. Sed ap. Eund. etiam δεδόκηται, 7, 16." Schweigh. Mss.] Quæ interpr. et activo δοκεῖν alicubi convenit; ut Xen. Ἑ. 2, (1, 1.) Οἷς δὲ ταῦτα ἀρέσκοι, κάλαμον φέρειν ἐδόκει, Convenerat inter eos, Constitutum erat inter eos, ut gestarent calamum. || Et δόξαν partic. absolute, Cum convenisset, visum esset. Herod. Δόξαν δέ σφι ἐποίησαν λαβύρινθον. Thuc. Καὶ δόξαν αὐτοῖς ἐχώρουν ἐς τὸ τεῖχος. In quibus ll. sunt qui δόξαν σφι vel αὐτοῖς vertant, Ex eo placito. Et Lucian. (1, 40.) Δόξαν οὖν μοι διὰ πολλοῦ προσειπεῖν Νιγρῖνον τὸν φιλόσοφον, ἕωθεν ἐξαναστὰς ὡς αὐτὸν ἀφικόμην, pro Cum statuissem visere. Bud. Dicitur et δόξαν δὲ ταῦτα, a Plat. et Xen. (K. Ἀ. 4, 1, 3.) pro Cum de his convenisset. Item plur. Ἑ. 3, (2, 14.) Δόξαντα δὲ ταῦτα καὶ περανθέντα, τὰ μὲν στρατεύματα ἀπῆλθε. || Dicunt etiam miro quodam loquendi genere, Δοκῶ μοι ποιήσειν τοῦτο, non pro Videor mihi facturus hoc, ut sonat ad verbum; sed potius pro Certum mihi est hoc facere. Tale est δοκῶ μοι ἐπιγράψειν, Lucian. Et δοκῶ μοι παραλείψειν. Æschin. Ταῦτά μοι δοκῶ ὑπερβήσεσθαι. Cui similem h. l. Greg. Τὰ οὖν ἄλλα παρήσειν μοι δοκῶ, Bud. interpr. Reliqua igitur prætereunda mihi esse censeo. Idem tamen Bud. δοκῶ in tali quodam Luciani l. δοκῶ μοι ποιήσειν interpr. Existimo me facturum; nam et δοκῶ pro Existimo sumitur, ut mox docebitur. In quo tamen illi non assentior; sicut nec in hoc δοκῶ Xenophontis, Τοιαῦτα διαλεχθεὶς αὐτῇ δοκῶ μεμνῆσθαι: nec enim hic pro Existimo accipi crediderim, sed potius esse δοκῶ pro ἐμαυτῷ δοκῶ, quo Dem. utitur. || In aliqua existimatione sum, eo modo, quo Gall. dicimus Homme d'apparence, q. d. Homo apparens: pro eo sc., qui apparet et videtur esse aliquid supra ceteros. Sic ap. Eur. (Hec. 298.) οἱ δοκοῦντες opp. τοῖς ἀδοξοῦσι: sicque Paul. (ad Gal. 2, 2.) part. δοκοῦντες usus est. Vide Bud. Comm. 363. || Existimo, Puto, Eur. (Or. 259.) Ὁρᾷς γὰρ οὐδὲν, ὧν δοκεῖς σάφ' εἰδέναι. Xen. Σὺ δὲ σαυτὸν φρόνιμόν τι δοκεῖς ἔχειν; Dem. Ἐγὼ γὰρ ἐμαυτὸν ταῦτα πάσχειν ἐδόκουν. Sic Plato de Rep. 5. Οὐκ ἔστι κακὴ παῦλα

A ταῖς πόλεσι, δοκῶ δὲ οὐδὲ τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει. Lucian. Ὄνον ἄν τις ὀγκᾶσθαι ἔδοξε. Quin et pass. Δοκεῖσθαι, pro Existimari, Putari, et δοκούμενον, Quod existimatur, Bud. e Plat. Idem pro Existimari et suspectum esse, ut καταδοκεῖσθαι, affert ex Antiph. Δοκεῖν exp. etiam Reputare Soph. Aj. (942.) Σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστ', ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν. || Δοκήσω autem ap. Aristoph. legitur, sicut et δόκησα pro ἐδόκησα ap. Hom. Sic δοκῆσαν, Eur. (Suppl. 129.) Itidem vero a Καταδοκοῦμαι est part. καταδοκηθεὶς ap. Antiph. [Δοκῶ μοι, seq. infin., Dionys. H. de Comp. VV. 55. Μοὶ δοκῶ, δοκῶ μοι, 369. δοκῶ et δοκεῖ conf., 55. Æsch. Suppl. 601. Ag. 16. Aristoph. Π. 1188. Heind. ad Plat. Phædr. 10. Xen. K. Ἀ. 5, 7, 26. n.: Pind. N. 7, 45. Stob. Phys. p. 40. Opp. K. 4, 296. Arat. 559. Orph. Ἀ. 1351. Il. P. 730. " Aristoph. B. 1220. ὑφέσθαι μοι δοκεῖς Τὸ ληκύθιον γὰρ τοῦτο πνευσεῖται πολὺ, Vela tibi submittenda sunt, ut mihi videtur. Legere malim δοκεῖ, ut in Classical Journal T. 2. p. 503. jam dixi." Seager. Mss. " Δοκέω, dans

B le passage de Dem. (629.) cité par Schneider, Τοὺς ἑαλωκότας καὶ δεδογμένους ἀνδροφόνους, il faut examiner, si quelques Mss. ne portent δεδειγμένους. Peutêtre ce verbe a-t-il encore la signif. du composé εὐδοκέω, dans ce passage de Cratinus, Athen. 56., ταῖς ῥαφανῖσι δοκεῖ. Le passif δοκοῦμαι se trouve dans Platon, Polit. 6, 490." Corai. Mss. Δοκεῖν pro δοκέον, ad Greg. Cor. 678. δόξαν ταῦτα, 130.] " Δεδοκημένος, i. q. δοκῶν s. δοκεύων, h. e. ἐπιτηρῶν, ἐνεδρεύων, vel etiam ἐκδεχόμενος, Observans, Insidians, Excipiens, Hesiod. Ἀ. Ἧστο δ' ἀνὴρ ἁλιεὺς δεδοκημένος, Apoll. Rh. 2, (406.) Ἀμφὶς ὀπιπτεύει δεδοκημένος. Derivant nonnulli a δοκέω, sed a δοκάω quoque deduci queat, unde comp. προσδοκάω." [" Δοκέω, Wakef. Ion. 1462. Herc. F. 1417. Alc. 793. Luzac. Exerc. 55. Coray Theophr. 342. Boiss. Philostr. 353. Fisch. Ind. Palæph. ad Charit. 299. Simulo, Phalar. 348. et Lennep. 349. Iph. T. 956. Brunck. Aristoph. 1, 271. 3, 47. Εἰρ. 1051. Plato Euthyphr. 23. Fisch., Larcher ad Herod. 1, 181. ad

C Xen. Mem. 1, 7, 4. Valck. 241. Brunck. ad Eur. Med. 66. Abresch. Lectt. Arist. 262. Valck. Hippol. p. 217. Οὐ δοκεῖν, Dissimulare, Steinbr. Mus. Tur. 1, 301. Censeo, Eur. Iph. T. 640. Jacobs. Anth. 9, 425. 449. Lucillius 62. et Jacobs. Aristoph. Ἀ. 472. Lucian. 3, 462. Dionys. H. 1, 121. 2, 899. 914. 5, 104. Boiss. Philostr. 603. Theocr. 1, 150. Verh. ad Anton. Lib. 33. Zeun. ad Xen. K. Π. 105. Toup. Opusc. 2, 286. Mitsch. H. in Cer. 131. Villois. ad Longum 22. 129. ad Charit. 15. Wakef. S. C. 3, 182. In rebus lautis versor, Musgr. Heracl. 897. Barnes. ib. Placeo, Wakef. Ion. 501. Plato Theæt. 335. Expecto, In animo habeo, Meditor, Wakef. Herc. F. 92. De somniis, Heind. ad Plat. Theæt. 338. De rebus factis, quarum quis meminit, 282. De re certa, Brunck. Aristoph. 3, 179. Cum infin., Thom. M. 161. 167. Musgr. Iph. A. 528. Markl. Iph. p. 328. Abund., ad Charit. 413. Brunck. Aristoph. 3, 179. Opp. εἶναι, Wakef. Herc. F. 182. Boiss. Philostr. 555. ad Phalar. 340. Τῷ δοκεῖν, opp. τῷ ὄντι, Toup. ad Longin. 361.

D ad Herod. 418. Δοκεῖν pleonast., 328. Abresch. Paraphr. 241. ad Xen. Mem. 2, 2, 1. Koppiers. Obs. 95. Aliud δοκῶ, aliud δοκεῖ μοι, Valck. ad Herod. 261. ad Lucian. 1, 526. (ubi et de μοι δοκῶ.) Φαίνεσθαι et δοκεῖν, Valck. Hippol. p. 279. Musgr. 1071. De usu Attico, ad Xen. Eph. 188. Ὡς δοκῶ, Plato Phædr. 309. Heind. Δοκῶ μοι, 200. Toup. Opusc. 1, 205. Abresch. Æsch. 2, 200. Schneid. ad Xen. Œc. 38. Lucian. 1, 21. 104. 488. 2, 308. 338. 354. 3, 136. 198. 239. 308. 317. 392. 434. 532. Jens. Lect. Lucian. 137. Dionys. H. 5, 25. 185. Boiss. Philostr. 330. 346. Aristoph. Ὀ. 671. Σ. 177. Εἰρ. 13. 61. 177. 306. Δοκῶ, δοκῶ μοι, cum inf. fut., Schneid. ad Xen. K. Π. 639. Ed. alt. Μοι δοκῶ, ad Phalar. 298. ad Thom. M. 168. 242. 246. Iph. T. 1029. Hel. 1221. Lucian. 1, 647. Kuster. Aristoph. 65. Brunck. 3, 194. Bergl. Alciphr. 2, 226. Δοκῶ μὲν, Herm. ad Suppl. p. 57. Δ. ἰδεῖν, ὁρᾶν, Villois. ad Longum 22. Mitsch. H. in Cer. 131. Ἀληθῆ σοι δοκῶ, Heind. ad Plat. Phædr. 192. Δοκεῖς, inter-

sertum, ad Theæt. 299. Ποιῶν δοκεῖς, Boiss. Philostr. A
552. Πῶς δοκεῖς; Add. Markl. Iph. p. 216. Brunck. Aristoph. 1, 265. 2, 25. Acharn. 24. Steinbr. Mus. Tur. 1, 332. De hoc similibusque, Dawes. 524. Valck. Hippol. p. 215. ad Lucian. 1, 475. Τί δοκεῖς; ad Charit. 143. 520. Δοκεῖ, Abresch. Lectt. Arist. 262. Placet, Dionys. H. 1, 548. 2, 659. 5, 51. Boiss. Philostr. 597. Lucian. 3, 468. 471. In una periodo signif. et Placet et Videtur, Herod. 8, 113. Cum inf., Porson. Med. p. 70. Cum accus. et inf., Dionys. H. 1, 171. Xen. K. 'A. 38. Schn., ad Mem. 4, 3, 10. Zeun. ad K. Π. 209. Δοκεῖ, δοκῶ, Brunck. Andr. 81. Musgr. 888. Μοι δοκεῖ, Brunck. *Aristoph.* 3, 156. Δοκεῖ μοι præmissum, Heind. ad Plat. Charm. 80. ad Theæt. 282. Δοκεῖ, ubi expectes ἐδόκει, ad Charm. 80. Ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, δοκεῖν, Wessel. Herod. 66. 105. 322. 356. 399. 482. 633. 649. 743. Ὡς ἡμῖν δ., ὥς γ' ἡμῖν δ., Toup. ad Longin. 388. Δοκεῖ, ἐδόκει, omissa, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 76. Δοκεῖ sub. in his, ὡς ἐμοί, Koppiers. Obs. 86. cf. Toup. Opusc. 1, 299. 386. Valck. Hippol. p. 198., P. Abresch. Paraphr. B
404. Soph. Œd. C. 76. Antig. 1161. Ὡς σοι δοκεῖ, pro κατὰ τὴν σὴν γνώμην, Heind. ad Plat. Gorg. 190. Kuster. Aristoph. 73.:—' Apud Græcos autem δοκεῖ μοι ὑφέσθαι (pro, Censeo vela esse submittenda,) eod. modo dicitur, quo, δοκεῖ μοι ποιεῖν, Videtur mihi esse faciendum; et in l. c. Sophoclis, δοκεῖ μοι πλεῖν, Videtur mihi esse navigandum, et sexcenta alia.' Aristoph. Ὄ. 1578. 1685. Brunck. 3, 51. 193.:—' Græce perinde dicitur τυφλὸς δοκεῖ γνῶναι, et τυφλῷ δοκεῖ γνῶναι, ut perinde dicitur δοκῶ μοι ποιεῖν, et δοκεῖ μοι ποιεῖν.' Πῶς, δοκεῖτε, —; Dionys. H. 2, 1180.: Longus 129. Vill. Ἐδόκει τὰς Νύμφας δεῖσθαι, de somnio. Ἐδόκει Νέρων, Placuit, visum est Neroni, Lucian. 3, 641. Ἐμοὶ γὰρ δοκεῖν, Jacobs. Anth. 11, 139. Ὥς γέ μοι δοκεῖν, Brunck. Aristoph. 1, 265. Ἐμοὶ δοκεῖν, Gronov. ad Ælian. 326. Ἐμοὶ δοκεῖν, δοκεῖ, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 131. Wessel. Herod. 131. 743. ad Lucian. 1, 505. Fisch. ad Palæph. 73. Μεῖζον ἢ δοκεῖν, Heracl. 1029. Ἡ δοκοῦσα μήτηρ, Villois. ad Longum 164. Οἱ δοκοῦντες, τὰ δοκοῦντα, Musgr. Tro. C
609. Σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντ' ἐστὶν, ἐμοὶ δὲ τάδε, Markl. Suppl. 466. Wakef. Alc. 540. Jacobs. Anth. 6, 320. Δοκοῦν, δόξαν, Lennep. ad Phal. 31. Wessel. Herod. 160. Ἔδοξε τῇ βουλῇ, Heind. ad Plat. Phædr. 289. Ἔδοξα, conf. c. ἔδοξεν, ad Charit. 704. Ἔδοξ' ἰδεῖν, de somniantibus, Herodian. Philet. 434. et n., Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 54. Ὡς δόξαι, Eur. Dan. 63. Δόξει σε τιμιωτέραν, ad Charit. 109. Ἐδόκησα, Markl. Suppl. 129. Rhes. 777. Δεδόκηκε, Eum. 309. Δέδοκται, Valck. Hippol. p. 281. ad Lucian. 1, 400. Cum dat. et inf., Herod. 312. Δέδοκται, δεδόκηται, δέδοκτο, ad Herod. 490. 518. 726. Δέδοκταί μοι, In me sententia lata est, Herod. 4, 68. Καλῶς δ., Valck. Phœn. p. 545. Δεδόχθαι, Formula solennis in plebiscitis, Steinbr. Mus. Tur. 1, 307. Δεδόχθω, T. H. ad Lucian. Dial. 111. Τὸ δοχθὲν, ad Dionys. H. 2, 838. Τὰ δοκηθέντα, Toup. Opusc. 1, 454. Δεδοκημένος, Nicias 6. Heyn. Hom. 7, 126. Δεδογμένος, Boëckh. in Plat. Min. 195. Ὅδ,' ὡς ἔοικε, συμμαχεῖν, pro συμμαχεῖ, de hac constr., Brunck. Antig. 740. Trach. D
1240. sed v. Wakef. 1238." Schæf. Mss.]

[* Δόκημι, unde δοκείην, Dem. c. Lept. p. 64. * Δόκω, i. q. δοκέω, unde Lat. Duco, Fest.: sic δόξω, ἔδοξα, δέδογμαι.]

[* Δόκημα, i. q. δόκησις, Eur. Tro. 411. Herc. F. 771. Plut. 10, 400. " Wakef. Herc. F. 111." Schæf. Mss.]

Δόκησις, Opinio; unde δόκησιν παρέχειν, Opinionem expectationemque de se præbere ap. Plut. Vide Bud. Comm. 367. Alibi autem addit δόκησιν a Luciano accipi etiam pro Fama. [" Δόκησις, Suspicion, or, A doubtful perception of a thing. Suidas very properly classes a perception of this kind, with that of a phantasm, a dream, and a shadow." Th. Taylor. in Expl. Vocum quarundam Aristot.: Eur. Andr. 696. Heracl. 396. 745. Hel. 118. 120. Lucian. 565. " Soph. Trach. (425.) ταυτὸ δ' οὐχὶ γίνεται Δόκησιν εἰπεῖν, κἀξακριβῶσαι λόγον, quæ locutio elliptica est sub. κατά." Brunck. Mss. " Musgr. Heracl. 396. ad Mœr. 148. ad Herod. 592. ad Phalar. 228." Schæf. Mss. * Δόκησις, i. q. δοχὴ, ut δώρων δ. pro δωροδοκία, Thuc. Suid.] Δοκησίσοφος, J. Poll. Qui sibi videtur sapiens, cum non sit, Hesychio οἰηματίας ἐπὶ σοφίᾳ, [Aristoph. Eip. 44.] Δοκησισοφία, Opinio, quam quis de sua sapientia falso concipit, Plato. Δοκησίνους, J. Poll. Qui sibi prudens esse videtur, de sua mente opinionem concipit. Δοκησιδέξιος, Qui sibi acutus videtur, Bud. ex Athen. (122.) Εἴποι τις ἂν τῶν πάνυ δοκησιδεξίων. Vult autem hæc esse a δόκησις derivata: alioqui a δοκῆσαι potius, unde et δόκησις, derivari dixissem. Δόκος poët., i. q. δόκησις, Opinio. Utitur eo quidam poëta [Xenophanes] ap. Sextum Philos. [adv. Logic. l. 1. §. 2. 246. " Δοκὸς, (sic,) Opinio, Ross. Comm. Laërt. 89. Callim. 1, 464. Valck. Adoniaz. p. 351. Hipp. p. 198. Musgr. Tro. 796. Insidiæ, Ilgen. Hymn. 559." Schæf. Mss.] Δόκη, Hes. non solum δόκησις, sed et δοχὴ, [ad Greg. Cor. 51.] " Δόκαι, Hesychio ἐνέδραι, παρατηρήσεις, " Insidiæ, Observationes," [unde δοκάω. Archiloch. ap. Anal. 1, 42. ἐνδόκοισιν ἐχθρῶν. Hes.: Ἐν δόκῃ· ἐν ἐπιβουλῇ. Ἐς * δόκον· εἰς ἐνέδραν. Ἔνδοκος· ἐνέδρα. " Δόκη, Cattier. 27. Δοκὴ, ad Eur. El. 747. ad Tro. 786. Brunck. Soph. 3, 531. Jacobs. Exerc. 1, 207." Schæf. Mss. * Δοκὼ, ἡ, pro δόκησις, Eur. El. 747. " Jacobs. l. c. Musgr. Bacch. 885. Tro. 786." Schæf. Mss. * Ἄδοκος, Soph. Œd. C. 249. χάριν. " Musgr. Tro. 786. Hel. 288. Brunck. ad Æsch. Pr. 1021." Schæf. Mss. * Ἀδόκως, Eur. Tro. 786. " Musgr. ll. cc. Brunck. l. c. * Ἀδοκεὶ, Musgr. Tro. 786." Schæf. Mss.] " Ἀδοκία, Hesychio * ἀπροσ- " δοκία, qua voce velle videtur signif. ἀπροσδόκητον " σύμβαμα, Eventum inexpectatum et inopinatum, " nisi forte ipsam non expectandi actionem intelligere " voluit," [a Schneidero non agnoscitur.] " Πλειστοδόκεια, Suidæ ἡ πλείστη δόκησις," [a Schneidero non agnoscitur.]

[* Δοκητὸς, unde] Ἀδόκητος, Necopinatus, Inopinatus, Improvisus, Thuc. 4. Τοὺς μὲν τῷ ἀ. ἐξέπληξε. Et ἀπὸ τοῦ ἀ., Ex inopinato, Ex improviso, 6. [" Paronychia, Diosc. Notha 465." Boiss. Mss. Pind. N. 7, 44. Eur. Hel. 663. Ion. 1448. Med. 1418. Fr. p. 444. Phœn. 317. Iph. T. 896. Bacch. 1389. Soph. Œd. C. 252. " Eur. Herc. F. 92. Huschk. Anal. 288. Longus 66. Vill., Paul. Sil. 27. Ἐκ τοῦ ἀ., Dionys. H. 1, 573. 2, 1162." Schæf. Mss.] Ἀδοκήτως, Greg. de Baptism. Ἵνα μὴ λάθῃ παρὼν ἀ. ὁ προσδοκώμενος, [Thuc. 4, 17. Joseph. B. J. 2, 18, 9. 5, 2, 4.] Ἀδόκητα adv. positum pro ἀδοκήτως. [* " Ἀφθαρτοδόκητος, Const. Manass. Chron. p. 67 (=226.)" Boiss. Mss.]

Εὐδοκέω, Probor, Existimatione clara sum, Celebror, εὐδοκιμῶ, Plut. Symp. Εἰ τὸ μέγιστον εὐδοκεῖ, Celebratur. Διαλύσεις εὐδοκουμένας Γαλάταις, Polyb. 1. Probatas et admissas a Galatis. Τὸ μὴ εὐδοκεῖσθαι κατακριθῶμεν, Greg., de quo dicto loquar paulo post. ITEM Ὑπερευδοκῶ, Maxime celebror, Clarissima opinione s. existimatione præditus sum, Bud. 364. e Lysia, [Schneidero susp. " Toup. Opusc. 1, 518." Schæf. Mss.]

Εὐδοκεῖν, Bene affici erga aliquem, Bene alicui cupere et eo oblectari, Diod. S. Εὐδοκήσας τῷ ξένῳ. Apud Polyb. Placide acquiescere, Contentum esse. Et cum infin. fut. Ἐν αἷς (συνθήκαις) εὐδόκησε φόρους τε τοὺς διαταχθέντας οἴσειν. Sic et ap. Paul. cum infin. εὐδοκοῦμεν ἐκδημῆσαι, Libenter amplectimur, Bene agi nobiscum putamus. Plenius autem de usu h. v. in N. T. et ap. LXX. Interprr. lege Bud. Comm. et Bezæ in N. T. Annott. Hoc addo, Greg. εὐδοκεῖν, quod h. l. habetur, citato ex Abacuc in Ep. ad Hebr. 10. Καὶ ἐὰν ὑποστείληται, οὐκ εὐδοκεῖ ἡ ψυχή μου ἐν αὐτῷ, vertisse in εὐδοκεῖσθαι, mutato etiam loquendi genere, cum dixit, Ἵνα μὴ τῇ ὑποστολῇ, τὸ μὴ εὐδοκεῖσθαι κατακριθῶμεν, quod interpr. Ne a Deo damnemur, nos sibi gratos non esse pronuntiante. Quæ mea tamen interpr. a Budæana dissidet, 149. 366. HINC Συνευδοκεῖν, cum dat. Assentior, Consentio, Athen. Sic et Acta 8, (1.) Συνευδοκῶν τῇ ἀναιρέσει αὐτοῦ: Luc. 11, [48. Schleusner. Lex. in V. T., Theages ap. Stob. p. 19. Schow.=689. Gale.

" Ad Diod. S. 1, 270. 447. 2, 294." Schæf. Mss. * Συνευδοκητὴς, Cyrill. Alex. 4, 239. Εὐδοκέω, " Polyb. 1, 8. 83." Seager. Mss. " Wakef. Ion. 658. Cattier. 18. Diod. S. 1, 269. 690. et Ind. Gr. ad 2, 196. 491. 588. Dionys. H. 1, 318. Phrynich. Ecl. 202. Raphel. Annott. 1, 198. Probo, cum dat., Toup. Opusc. 1, 129. et Ind., Emendd. 1, 198. De augm., Herodian. 460. Piers., Brunck. ad Hec. 18." Schæf. Mss. * Εὐδοκουμένως, Polyb. 18, 34, 10. * Εὐδόκησις, Diod. S. 15. p. 461.] Εὐδοκία, Affectus benevolus, Propensa animi affectio, Benevolentia gratuita. Item εὐδοκία Dei, Bona Dei voluntas, Quod Deo perplacuit. Vulgo, Beneplacitum. Bud. 365. Frequenter occurrit in N. T. et ap. LXX. Interprr., atque adeo fictum ab illis putat Hieron., quod mihi non fit verisimile. Quamvis autem Theologi εὐδοκίαν τοῦ Θεοῦ exp. τὸ ἀγαθὸν θέλημα, sciendum est tamen alicubi dici εὐδοκίαν τοῦ θελήματος: ut in Ep. ad Ephes. 1, 5. [" Jacobs. Anth. 12, 206.: malim εὐδικ. cf. Epigr. adesp. 610." Schæf. Mss. * Εὐδόκητος, Suid. 3, 2. Schleusner. Lex. in V. T., Diog. L. Aristippo 86. p. 79. HSt. * Ἀπευδοκέω, Hes. Phav. * Ἐπευδοκέω, Nicet. Annal. ap. Schneider. Lex. * Κατευδοκέω, Suid. 2, 276. " Schweigh. ad Polyb. 5, 65." Schæf. Mss. * " Παρευδοκίζω, Tzetz. Chil. 10, 358." Elberling. Mss. * Πλουδοκέω, Cic. ad Att. 10, 8. * Φαντασιοδοκητὴς, Theophyl. in Jo. 4. p. 605.]

Δόγμα, Quod faciendum videtur, Thuc., ut vult Bud., qui et δόξασμα sic a Plat. accipi tradit. || Placitum, Decretum; ut δόγμα τῆς συγκλήτου Herodiano, quod Polit. Senatusconsultum interpr. Sed de Placitis Philosophorum potius dicitur: unde et δογματικοὺς Pyrrhonii ceteros appellabant. Hac autem in signif. servata fuit et ap. Lat. vox Dogma. Plut. ad Col. Κατὰ τὰ τῶν ἄλλων φιλοσόφων δόγματα οὐδὲ ζῆν ἐστί. [" Ad Charit. 757. Jacobs. Anth. 10, 262. Plato Phædr. 285. Heind., Toup. ad Longin. 390. Athen. 1, 6. Δ. ἐκβάλλειν, Diod. S. 2, 632. (an leg. δ. ἐπεβάλετο κυροῦν ?)" Schæf. Mss. * Δογματολόγος, unde * Δογματολογία, Sext. Emp. p. 528.] Δογματοποιέω, Decretum facio, Bud. 368. e Polyb. [1, 81. * Δογματοποιΐα, Alcin. 123. * Δογματίας, Philostr. V. S. 1, 16, 4.] Δογματικὸς, Qui certa dogmata in aliqua scientia sequitur; contra quam facit Pyrrhonius s. ephecticus. Sic utitur Strabo, item Sextus Philos. Diog. L. alii. Item δογματικοὶ ἰατροὶ, Gal. ad Gl. qui distinguuntur ἀπὸ τῶν ἐμπειρικῶν. || At δογματικοὶ Platonis sermones, Qui sunt ad præcipiendum compositi, Quintil. 2, 15. [* Δογματικῶς, Sext. Emp. p. 427. Basil. Epist. 3. p. 16.] Δογματίζω, Dogma aliquod introduco, s. inveho, Dogmatis alicujus sum auctor, Dico aliquid, quod pro certo dogmate habeo, Greg. Οὐδὲ τοῦτό ἐστιν, ὃ δογματίζομεν. A Bud. tamen exp. simpl. Decerno, in h. l. ejusd. Greg. Οἱ δὲ (τὸν θεὸν) οὐ προνοεῖν τῶν τῇδε δογματίζουσι. Sed ab Areop. poni scribit pro Tueor dogma. [Diod. S. 4. p. 196. Jambl. V. P. 196. " Diod. S. 1, 326. 2, 620. 626. Nicarch. 11. Heyn. Hom. 7, 446. 8, 368. Toup. ad Longin. 400." Schæf. Mss.] Δογματιστὴς, Qui dogmatis alicujus s. aliquorum dogmatum est auctor, defensor, Greg. Πόθεν σοι τοῦτο καὶ παρὰ τίνων δογματιστῶν; Ἀντιδογματίζω, Contraria dogmata introduco, tueor, Lucian. * Ἀντιφιλοσοφοῦν τῇ στοᾷ καὶ ἀντιδ. [* Παραδογματίζω, Polyb. 27, 1. perperam pro παραδειγματίζω. * Ὁμοδόγματος, unde * Ὁμοδογματέω, M. Anton. 324. * Ὁμοδογματία, Stob. Ecl. Eth. p. 130.]

[* Ἀμφιδοκέω, Jo. Geom. Tetr. p. 459. Sext. Emp. M. 9, 31. perperam pro διαμφοδέω.] Ἀντιδοκέω, Contra censeo, Contrariam sententiam habeo, In contraria sum opinione, Xen. (Ἀπ. 4, 4, 8.) Περὶ τῶν δικαίων ἀντιλέγοντες καὶ ἀντιδ. καὶ στασιάζοντες. [Schleusner. Lex. in V. T.] Ἀποδοκεῖν, Non videri aliquid faciendum. Res dicitur ἀποδοκεῖν, quæ censetur non facienda, fieri non debere. Xen. Ἑ. 7, (4, 34.) Ὡς δὲ καὶ ἐν τῷ κοινῷ ἀπέδοξε μηκέτι χρῆσθαι τοῖς ἱεροῖς χρήμασι, ταχὺ δὴ κ. τ. λ. Κ. Ἀ. 2, (3, 5.) Μὴ ἀποδόξῃ ἡμῖν τὰς σπονδὰς ποιήσασθαι. Herod. ἀπέδοξέ σφι. Notandum est autem præp. ἀπὸ hic quoque στέρησιν denotare; neque enim aliud est ἀπέδοξε, quam οὐκ ἔδοξε, Non visum est, Non placuit. [" Aristoph. Fr. 245. Ἀποδοκεῖ, Toup. Opusc. 1, 45. Emendd. 1, 67. ad Herod. 74. 662. 672." Schæf. Mss. * " Διαδοκέω, mendosum verbum, perperam olim διέδοξε, Herod. 5, 124. pro διέδεξε." Schweigh. Mss. * Ἐκδοκέω, Plato Alcib. 2. p. 42. de LL. 12. p. 689. * Ἐπιδοκέω, Andocides 126. Schneider. Lex. Suppl.] " Ἐπιδοκίδες, Hesychio προσδοκίαι, Expectationes," [a Schneidero non agnoscitur. * Ἐπιδόκητος, unde * " Ἀνεπιδόκητος, Simonid. ap. Theoph. ad Autol. 2, 54." Kall. Mss.] Καταδοκέω, Existimo. Καταδοκοῦμαι, Existimor, Suspicione opprimor, Bud. 367. ex Antiph. [630. " Καταδοκέω, i. q. δοκέω, Herod. 1, 22. 8, 4. 69. Sæpius vero Suspicor, 3, 69. 6, 16. Præsertim cum dat., 9, 99. Τοῖσι κατεδόκεον νεοχμόν τι ποιεῖν." Schweigh. Mss. " Ad Dionys. H. 2, 1107. Valck. ad Herod. 39. 737." Schæf. Mss.] Μεταδοκεῖ μοι, Mutata sententia, s. Mutato consilio, censeo, vel mihi videtur, Dem. (467.) Καὶ μηδ' ἂν μεταδόξῃ ποτὲ, Si pœnituerit capti consilii, Bud. Ex Herod. (7, 13.) affertur μή σφι μεταδόξῃ, pro Ne illis voluntas immutaretur. Sed et e Luciano (1, 710.) cum infin. Μετέδοξέ σοι ταῦτα βελτίω εἶναι, Mutata sententia hæc tibi meliora visa sunt. [" Ad Paus. 395." Schæf. Mss. * Παραδοκέω, Xen. Rep. Ath. 3, 1.] Προδοκεῖται, Prius decernitur: unde προεδέδοκτο, Prius vel Ante decretum fuerat. [* " Προσδοκέω, Schneider. ad Æsop. p. 33-4. Diod. S. 2, 309. ad 504. ad Artemid. 421. T. H. ad Plutum p. 213. Insuper videor, Dem. (617.) 757." Schæf. Mss.] Συνδοκεῖ μοι ταῦτα ποιεῖν, Mihi quoque videtur oportere hæc fieri, Censeo hæc facienda, Thuc. 8. Ὁ δὲ εἴπερ καὶ ἐκείνοις δοκεῖ καθαιρεῖν, καὶ ἑαυτῷ ἔφη ξυνδοκεῖν, Plato Epist. 7. Ἐμοὶ καὶ ὑμῖν τοῖς φίλοις κοινῇ ξυνδοκεῖ. Συνδοκεῖν, inquit Bud., dicitur, quod inter multos convenit et communiter placet, ubi exemplum e Dem. addit. Affert et ex Isocr. Περὶ οὗ πολλοῖς τῶν Ἑλλήνων συνδοκεῖ, Quod constat inter multos, De quo convenit: e Pand. τὰ συνδόξαντα, Conventa et compacta. Vide Bud. Comm. 364. Idem alibi συνδόξασα ἡμέρα interpr. Dies constitutus, status; ἡμέρα ἀποτεταγμένη, συντεθειμένη. [Numen. ap. Euseb. P. E. 14, 5. " Dionys. H. 2, 1173. Plato Phædro 320. Heind., Boëckh. Min. 169. Συνδοκοῦν, Xen. Eph. 55. Συνδοκεῖ σοι, Heind. ad Plat. Charm. 90." Schæf. Mss.] " Ὑπερ-" δοκεῖν, Supra modum placere, Perplacere, VV. LL. " e Philostr. Ταὐτά μοι ὑπερδοκεῖ." [" Abresch. Æsch. 2, 96." Schæf. Mss.]

¶ Δόκιμος, ὁ, ἡ, Probus, Probatus, Spectatus: ἀργύριον δόκιμον, Dem. Proba pecunia, Bud. Sic Lucian. numismata δ. et ἀκίβδηλα, et alibi ἔννομα καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον, opp. τοῖς παρακεκομμένοις. Philo de Mundo, Δ. εἶναι νομίσας σφραγῖδα Θεοῦ, Probum Dei signum. Dicitur etiam aliquis esse δόκιμος, ut 1 Cor. (11, 19.) Ἵνα οἱ δ. φανεροὶ γένωνται ἐν ὑμῖν, Qui sunt spectatæ fidei, Quorum fidei integritas et sinceritas spectata sit. Sic dicitur et superl., ut Philo, Ὅτι καὶ προφητῶν γέγονε δοκιμώτατος. Sic ποιηταὶ, Plut. Probatissimi, Spectatissimi. Aliquando exp. etiam Lectissimi. || Δόκιμος alicubi ap. Paul. exp. et Acceptus. [Herod. 7, 117. Δόκιμον ἐόντα παρὰ Ξέρξῃ, i. q. εὐδόκιμον, 129. Eur. Iph. T. 176. " Wessel. ad Herod. 104. ad Charit. 246." Schæf. Mss. * Δοκίμως, Æsch. Pers. 546. " ad Hesych. 1, 1018. n. 20." Dahler. Mss.]

Δοκιμὴ, ἡ, Probatio, Experientia, Experimentum. Sæpe est ap. Paul. [Diosc. 4, 186.] Δοκίμιον pro eod. exp. enim a Bud. Probatio, Exploratio, Experimentum. Et ap. Herodian. (2, 10, 12.) Δ. δὲ στρατιωτῶν, κάματος, Idem interpr. In labore milites probantur. Polit. autem dixit Labore, non In labore. Affert et e Plat. Timæo (377.) Ὅσα εἰσιόντα περὶ τὰ φλέβια, οἷόν περ δ. τῆς γλώττης. A Longino autem ipsa γλῶσσα vocatur γεύσεως δ. Subjungit et e Plut. Apophth. Ἠρώτησεν εἰ δ. ἔχει τίνι τρόπῳ πειράζεται ὁ πολύφιλος. [Zosim. 3, 13. " Dionys. H. 5, 396. Wakef. S. C. 3, 181. Plut. Mor. 1, 917." Schæf. Mss. * " Δοκιμότης, Chrys. in Acta App. Serm. 24. T. 4. p. 752." Seager. Mss. Just. M. Cohort. p. 34.

φράσεως pro δόκιμος φράσις. * Δοκιμόω, i. q. δοκιμάζω, Hes. Schleusner. Lex. in V. T. * Δοκιμῶμαι, Æol., Herodian. ap. Hort. Adon. 207. * Δοκιμάω, Hesychio δοκιμῶμαι, i. q. δοκῶ, οἴομαι. Est et ap. Eund. * Δοκιμαίνω.] Δοκιμάζω, Exploro, Probo, Experior, Examino; Æstimo. Isocr. (2, 450.) Καὶ τὸν χρυσὸν θεωροῦμεν καὶ δ., ἕτερα παραδεικνύοντες. Idem, Τὸ χρυσίον ἐν τῷ πυρὶ δ., ut Ovid. Aurum in igne spectare: quo v. et illud θεωρεῖν præcedentis l. comprehendit. Idem Δοκίμαζε τοὺς φίλους ἐκ τῆς περὶ τὸν βίον ἀτυχίας: quo sensu dixit Ennius, Amicus certus in re incerta cernitur. Ovid. autem dixit, tempore duro esse inspiciendam fidem, δοκιμαστέαν. Legitur ap. eund. Isocr. Ἐπὶ τῶν πράξεων τῶν χρησίμων τοὺς εὖ φρονοῦντας δ., ubi quidam interpr. Æstimare, alii Perspectos habere. || Sed et pro Probo, i. e. Approbo, In pretio habeo, interdum ponitur. Proprie autem Approbo, utpote perspectum. Sic et pass. δοκιμάζομαι, Plato, Πρὸς ἀνθρώπων δοκιμάζεσθαι. Et Δίωνος δεδοκιμασμένου παρ' ἐμοί. || Interdum vero e consequente est Eligo; ut Plut. de Instit. Lib. Ἀλλ' ὡς ἔνι μάλιστα σπουδαίας δοκιμαστέον ἐστί. || Nonnunquam et infin. jungitur pro Consultum esse judico, Utile esse censeo, Xen. Ταῦτα ἱκανῶς ἐκπονεῖν ἐδοκίμαζε. Philo, Πολεμεῖν οὐκ ἐδοκίμαζε: item, Ἄντικρυς μὲν ὑπαντᾶν οὐκ ἐδοκίμασε: in quibus tamen ll. non ignoro verti simpl. Judicare, Existimare cum gerundio: sed mea illa interpr. melius vim verbi exprimi opinor. || Δοκιμάζομαι, Ad magistratum admittor moribus et meritis probatus, Dem. in Neær. || Tutelæ meæ permittor, Togam virilem sumo, Eid. in Mid. Vide Bud. 67. [Isocr. 613. L., Athen. 524. Thuc. 2, 35. Jambl. Protr. 366. Kiessl. " Dionys. H. 1, 581. Zeun. Ind. Xen. Mem. et 1, 2, 8. K. Π. 87. Plut. Mor. 1, 10. 13. Toup. Opusc. 2, 195. ad Lucian. 1, 179. Amst. Utile judico, ad Liv. 1. p. 39. Consultum censeo, Phalar. 348. Censeo, Stanl. Eum. 233. Pass., Togam virilem sumo, Brunck. Aristoph. 2, 224." Schæf. Mss.] Δοκιμασία, ἡ, Probatio, Exploratio, Experimentum, Polyb. Τὰ δὲ παρεληλυθότα τῶν ἔργων, ἐξ αὐτῶν τῶν πραγμάτων λαμβάνοντα τὴν δ. Sic Plut. de Instit. Lib. Δεῖ δ. λαμβάνειν τῶν παίδων. || Peculiari signif. Exploratio et inquisitio in eos, qui proponebantur admittendi ad magistratum, Censura. Unde δ. ἐπαγγέλλειν, Æschin. in Timarch. Censuram denuntiare, Ut indignum et probrosum ejiciendumque postulare. Erat enim genus accusationis, cum aliquem non recte probatum esse, sed vel gratia, vel sordibus obrepsisse contendebant. Bud. 67. [Dem. 1092. 1318. 1417. " Xen. Mem. 2, 2, 13." Schæf. Mss.] " Δοκιμαστέον, Probandum, Explorandum, Examinandum." [* Δεδοκιμασμένως, Gl. Opinate.] Δοκιμαστής, Explorator, Examinator, Æstimator, Chrys. de Sacerd. Ἄλλος ὁ τούτων κριτὴς, καὶ τῶν ἀφανεστέρων δ., [" Dem. 1167." Seager. Mss. ad Greg. Cor. 871.] " Δοκιμασταὶ, Suidæ οἱ * ἐτασταὶ, Examinatores, " Probatores." [" Ad Thom. M. 110. Mœr. 54. et n." Schæf. Mss.] Δοκιμαστική, Exploratoria s. Examinatoria ars. [* " Δοκιμαστὴρ, Polyb. Exc. Pieresc. 95." Seager. Mss. * " Δοκιμαστήριος, Const. Manass. Amat. 3, 39." Boiss. Mss. * Δοκιμαστήριον, τὸ, i. q. δοκίμιον, Liban. 1, 664. " Thom. M. 769." Schæf. Mss. * Δοκιμαστὸς, unde] Ἀδοκίμαστος, Non probatus, exploratus. Et ἀ. ἄρχειν aliquis dicitur, VEL Ἀδοκιμάστως, Citra censuram, Bud. Lex. quem vide: et Comm. 68. Item Ἀδοκίμαστος, Qui nondum tutelæ suæ est permissus, ab ea τοῦ δοκιμάζεσθαι signif., de qua paulo ante dictum fuit, [Dionys. H. 1, 141.] " Δυσδοκίμαστος, Probatu perspectuque difficilis."

Ἀποδοκιμάζω, Improbo, Non approbo, Rejicio, Xen. K. Π. 6, (2, 7.) Καὶ τὰ μὲν τόξα καὶ ἀκόντια ἀποδεδοκιμάκασι, παλτὸν δὲ ἓν ἰσχυρότερον κ. τ. λ. Isocr. Panath. Τίνας οὖν ἔχω πεπαιδευμένους, ἐπειδὴ τὰς τέχνας, καὶ τὰς ἐπιστήμας, καὶ τὰς δυνάμεις ἀποδοκιμάζω; Aristot. Pol. 8. Ἀπεδοκίμασαν αὐτοῦ χρῆσιν. Item cum infin., præcedente accus. τὸ, ap. Xen. K. Π. 8, (1, 16.) Τὸ μὲν περιελέσθαι αὐτῶν τὰ ὅπλα, καὶ ἀπολέμους ποιῆσαι, ἀπεδοκίμασε: Ἀπ. 1, (2, 4.) Τὸ

A ὑπερεσθίοντα ὑπερπονεῖν ἀπεδοκίμαζε. Pass., Improbor, Rejicior; unde ἀποδεδοκιμασμένος, Rejectus. Apud Xen. K. Π. 6, (2, 11.) ἀ. in exercitu sunt quasi Rejectanei vel Rejiculi, Ἔχετε μὲν ἀπογεγραμμένους παρ' ἐμοῦ τοὺς ἀ. καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἀκοντιστῶν, καὶ τοὺς ἐκ τῶν τοξοτῶν, καὶ τοὺς ἐκ τῶν σφενδονητῶν. Sic etiam appellantur ii, qui Lat. Ejecti dicuntur, et Senatu vel ordine moti, et præteriti, qui ad verbum ipsi ἀμνημόνευτοι, dicuntur: ut Præteriti Senatores a Censoribus, quorum meminit Festus; nam ἀποδοκιμάζω peculiariter signif. In censura noto vel prætereo, ap. Lys. Ἐν τῇ δοκιμασίᾳ ἀθετῶ, Bud. Comm. ubi et habes exemplum. Alibi, ἀποχειροτονεῖν, inquit, etiam ἀποψηφίζεσθαι dicitur, h. e. ἀποδοκιμάζειν. [" Dionys. H. 2, 113. Wakef. Trach. 281. ad Charit. 254." Schæf. Mss.] Ἀποδοκιμασία, Improbatio, Rejectio, [Gl. Repulsio, Repulsa.] " Ἀποδοκιμαστέος, Reprobandus, Rejiciendus," [Lucian. 285. * Ἀποδοκιμαστὴς, unde * Ἀποδοκιμασταῖος, Gl. Reprobatitius.] Ἀποδοκιμάω, pro ἀποδοκιμάζω, secundum eos, qui
B credunt ἀποδοκιμᾷ esse 3 sing. præs.: Herod. 1, (199.) Τῷ δὲ πρώτῳ ἐμβαλόντι ἕπεται, οὐδὲ ἀ. οὐδένα. Alii putant, et rectius, esse ἀ. fut. pro ἀποδοκιμάσει. Ut in eod. libro δικᾷν pro δικάσειν. Sic ἐλᾷν pro ἐλάσειν, Aristoph. διαβιβῶ pro διαβιβάσω ap. Plat. [* Συναποδοκιμάζω, Xen. O. 4, 6, 5. * " Συναποδοκιμαστέον, Eust. 140, 47." Seager. Mss.] Διαδοκιμάζω, q. d. Interexploro, Internosco, Dijudico, Bud. in Xen. (O. 19, 16.) Ὅτι ἐπίστασαι δ. τὰ καλά τε καὶ κίβδηλα ἀργύρια. " Διαδοκιμαστικὸς, Cui internoscendi et dijudicandi vis inest, aliis Probandi vi præditus." [* Ἐκδοκιμάζω, Schol. Aristoph. Θ. 444. Schleusner. Lex. in V. T.] " Ἐπιδοκιμάζω, Insuper exploro, exp. " simpliciter Probo." Συνδοκιμάζω, Simul exploro, probo, ex Isocr. ad Nic.

Ἀδόκιμος, ὁ, ἡ, vulgo Reprobus, Minime probus, Non probandus; Adulterinus, Non sincerus. Aristot. Ἀ. ἐποίησε νόμισμα. [" Act., νοῦς, Rom. 1, 28. περὶ τὴν πίστιν, 2 Tim. 3, 8. Pass., γῆ, Hebr. 6, 8. Sic 1 Cor. 9, 27. 2 Cor. 13, 5. 6. 7. Tit. 1, 16."
C Gataker. Mss. Plut. de Lib. Educ. 2, 4. Lucian. 242. Dionys. H. 2, 35. Thuc. 3, 38. Clem. Alex. Str. 8, 6. Eur. Tro. 497. " Dem. 781. 1218." Seager. Mss. " Phrynich. Ecl. 101. Thom. M. 532. Valck. Præf. ad Ammon. xxiii." Schæf. Mss. * " Ἀδοκίμως, J. Poll. 5, 160." Kall. Mss. " Thom. M. 744." Schæf. Mss.] Ἀποδόκιμος, i. q. ἀδόκιμος, Non probus, probandus, Improbandus et rejiciendus. Εὐδόκιμος, Probatus et laudatus ab hominibus, Bud. 366. ex Isocr. Interdum et Celeber, Insignis: et dicitur aliquando εὐδόκιμος εἰς τοῦτο, πρὸς τοῦτο, ἐπὶ τούτῳ, Plato Apol. (17.) Πόλεως εὐδ. εἰς σοφίαν καὶ ἰσχύν. Ibid. Εὐδ. πρὸς ἀρετήν. Greg. Οἱ ἐπὶ λόγοις εὐδ., Homines insigni doctrina præditi, Bud. Alicubi vero dicitur εὐδ., vel εὐδοκιμώτατος sine adjectione, pro Spectato vel Spectatissimo, aut Præstanti s. Præstantissimo. Polit. autem ap. Plut. Νεανίας εὐδ. ἐν Βοιωτίᾳ interpr. Bœotorum primarios. [Æsch. Pers. 860. Theophr. H. P. 9, 4. " Markl. Iph. p. 37. Boiss. Philostr. 388. 507. Toup. App. in
D Theocr. 4." Schæf. Mss.] Εὐδοκιμέω, vel Εὐδοκιμέομαι, Sermone hominum celebror, Bene audio, In existimatione sum: Εὐδοκιμεῖν παρὰ τῷ βασιλεῖ, Herod. Εὐδοκιμήσαντες περὶ τὴν Μεγαροῖ μάχην, Megarensi prælio gloriam consecuti. Sequor autem Cic., qui et præsens εὐδοκιμεῖν vertit Splendorem esse assecutum, p. 9. mei Cic. Lex. Invenitur et εὐδοκίμημαι ap. Lucian. Particip. autem εὐδοκιμούμενον Bud. interpr. Celebre et nobile in Plut. Galba, Ἀκρόαμα δὲ ἦν ὁ νάνος εὐδ. [Diod. S. 4, 24. 12, 14. Thuc. 2, 37. " Boiss. Philostr. 598. Abresch. Lectt. Arist. 98. ad Lucian. 1, 242." Schæf. Mss.] Εὐδοκίμησις, Celebratio, Gloriæ adeptio. Etiam plur. εὐδοκιμήσεις dixit Plato. Παρευδοκιμέω, ET Ὑπερευδοκιμέω. Est autem παρευδοκιμῶ, cum accus. Fama et celebritate præsto alicui. Apud Aristoph. Ἰ. jungitur et accus. rei, Ἀλλὰ παρευδοκιμεῖ τὴν ἀκρίβειαν τῶν ἔργων ἡ τῆς ὑποθέσεως καινοτομία. Pass., Celebritate vincor ab alio, Bud. 366. 367. Sed hoc addo iis, quæ ab eo dicuntur, παρὰ mihi videri sonare Ultra. Ὑπερευ-

δοκεῖν vero, Lysiæ Celeberrimum esse s. clarissimum, Bud. 364. [" Παρενδοκιμέω, Clem. Alex. Str. 1. p. 335., 5. p. 645." Routh. Mss. Alciphro 1, 39. Schol. Aristoph. 'I. 327. 330. 384. Dionys. H. 2, 124. Lucian. 252. 305. 334. " Plut. Mario 774. HSt." Seager. Mss. " Ad Charit. 82. 110. 216. Jacobs. Anth. 6, 116. Villois. ad Longum 7. 295. Ruhnk. de Longino 26. Valck. ad Chrys. 48. ad Xen. Eph. 148. Bergl. Alciphr. 189." Schæf. Mss. * Εὐδοκιμία, Gl. Probitas, " Plato Phil. 58." Corai. Mss. * Εὐδοκιμίζω, Gl. Nobilito.] " Ἐνευδοκιμέω, Inclaresco, Celebris et clarus sum in, ob, εὐδοκιμέω ἐν. " Greg. Ταῖς τοιαύταις ὑποθέσεσι, Dem. (294.) Ὅτῳ " τὰ τῶν Ἑλλήνων ἀτυχήματα ἐνευδ. ἀπέκειτο, i. e. " τὸ ἐν τοῖς τῶν Ἑλλήνων ἀτυχήμασιν εὐδοκιμεῖν, Cujus ita constituta ratio erat, ut in rerum adversarum eventu, quæ Græcis impendebant, spem ipse " repositam haberet sui nominis illustrandi. Bud." [" Diod. S. 2, 528. Plut. Mor. 1, 269." Schæf. Mss. * Κατευδοκιμέω, Diod. S. Ecl. 5. l. 32. * Προευδοκιμέω, Dionys. H. 2. p. 71. * Κακοδόκιμος, Athen. 85. ex Epicharmo. * Παραδόκιμος, unde] " Παραδοκιμέω, " affertur pro εἰς δόξαν ὑπερβαίνω." [* Προσδόκιμος, Gl. Approbus, Opinatus. * Προσδοκίμως· Opinato.]

ΔΟΞΑ, ἡ, Sententia, Opinio, Il. K. (324.) Σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἅλιος σκοπὸς ἔσσομαι, οὐδ' ἀπὸ δ., i. e. οὐ πόῤῥω τῆς περὶ ἐμοῦ ὑπολήψεως, Eust. Unde apparet pessime reddi vulgo, Neque ex opinione. Sic et Od. Λ. (343.) Thuc. 1, (32.) Εἰ μὴ μετὰ κακίας, δ. δὲ μᾶλλον ἁμαρτίᾳ: 3. Παρὰ δ. τῷ ὑμετέρῳ πλήθει παραινεῖν, Contra quam sentiamus. Aristot. Eth. 4. κατ' ἀλήθειαν et κατὰ δ. inter se opp. Idem tamen 7. dicit δ. ἀληθῆ: Περὶ μὲν οὖν τοῦ δ. ἀληθῆ, ἀλλὰ μὴ ἐπιστήμην εἶναι κ. τ. λ. Ad quam δόξης distinctionem ἀπὸ τῆς ἐπιστήμης, pertinet et Plut. de Herod. Προστίθησιν οὐ καθ' ὑπόνοιαν, οὐδὲ δ., ἀλλ' ὡς ἀκριβῶς ἐπιστάμενος. Ut autem hic ὑπόνοιαν et δ., sic alibi ὑπόληψιν et δ. copulat. Δ. ἔχειν περί τινος, Opinionem habere de aliquo, Isocr. Evag. Dicitur et δ. παρέχειν, παρέχεσθαι, ut Lat. Opinionem præbere. Lucian. (2, 287.) Ὡς μὴ δ. ἀγνοίας ἢ ἀμαθίας παράσχωμαι. Xen. autem et gen. et alicubi etiam infin. junxit, 'E. 7, (5, 21.) Ὥστε δ. παρεῖχε τοῖς πολεμίοις μὴ ποιήσεσθαι μάχην. Sic sæpe est Opinio, quæ habetur ab aliis de nobis, non quam habemus ipsi de illis: præsertim vero cum ἔχω: unde δ. ἔχω, sicut παρέχω, redditur sæpe Existimor. Plut. Themist. Δ. παρέσχε τοῖς ἐκτὸς περὶ τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων διειλέχθαι, Existimatus est. Sic (1, 5.) Δ. εἶχον ἐκ τῶν θεῶν γεγονέναι, Existimabantur. Convenit talis interpr. et h. l. Plut. ac similibus, Τοῖς πάθεσι τούτοις δ. θειότητος πρόσεστι, Existimantur divinitus contingere, Censentur. Sic ἐν δ. μανίας ap. Hermog. Cum existimaretur furere. Et ap. Plat. Epist. Μεῖζον τῆς δ. τούτου, Major quam existimatum sit, Major opinione de hoc concepta. Jungitur et cum παρὰ, ut Chrys. de Sacerd. Τῆς παρὰ τῶν ἔξωθεν δ. φροντίζων: ubi exp. Suspicio, perperam, ut ego quidem opinor, qui pro eod. observavi, dixisse Synes. Ep. 109. Τοσούτων ἡμᾶς ἐξαρτῶσι κριτῶν οἱ πρὸς δ. τὴν ἔξω ζῆν ἀναγκάζοντες. Sæpe etiam redditur Expectatio; ut, cum dicitur aliquid accidisse παρὰ δ. sicut Thuc. 3. Ἔπειτα μέν τοι παρὰ δ. αὐτοῖς ἀπέβη. Sic Plut. Solone, Γενομένου παρὰ δ. τοῦ σκώμματος. Bud. autem vertit et Speciem, cum προκαλύπτεσθαι δ. μετριότητος ap. Chion. interpr. Modestiæ speciem præferre. || Nonnunquam Philosophis tribuitur, estque i. q. Dogma, Axioma, Bud. aut Propositio adeo fixa, ut axiomatis instar sit, Aristot. Metaph. 3. Ἡ μὲν οὖν βεβαιοτάτη δ. πασῶν, τὸ μὴ εἶναι ἀληθεῖς ἅμα τὰς ἀντικειμένας προφάσεις. Inde et κύριαι δ. Epicuri, Cic. || Fama, Rumor: ἀγαθὴ δ. pro εὐδοξία, Bona fama, ap. Solon. Elegia, καὶ πρὸς ἁπάντων, Ἀνθρώπων αἰεὶ δ. ἔχειν ἀγαθήν. Et pro eod. χρηστὴ δ. e Plat.: de Rep. 1. Ζῶντας εἰς κακὰς δ. ἄγειν, pro Infamare. Sæpe autem sine adjectione ponitur, ubi pro re, de qua agitur, an in bonam, an in malam partem accipiatur, facile cognoscitur. Plato de Rep. 2. Τὴν μεγίστην δ. αὐτῷ παρεσκεύακεν εἰς δικαιοσύνην. Ibid. Δ. ἐχέτω μεγίστην ἀδικίας. Plut. Theseo, Δ. ἔχων ἐπὶ ῥώμῃ μεγίστην. Huc autem re-

A ferri possunt et exempla illa, quæ attuli, cum dicerem esse Opinionem, quæ ab aliis habetur de nobis. || Verum sciendum est interdum ad Bonæ famæ signif. restringi, ideoque reddi Gloriam, Honorem, Plut. Probl. Rom. Τὸν δὲ ὀνώρεμ δ. ἄν τις ἢ τιμὴν μεθερμηνεύσειεν, Isocr. ad Phil. Ἰσόθεον καὶ πᾶσιν ὀνομαστὴν τὴν αὐτῶν δ. κατέλιπον. Idem Paneg. præfixit ei φήμην etiam et μνήμην, Φήμην δὲ καὶ μνήμην καὶ δ. πόσην τινὰ χρὴ νομίζειν ἢ ζῶντας ἕξειν ἢ τελευτήσαντες καταλείψειν; Dem. Ol. 2. Δ. ἀντὶ τοῦ ζῆν ἀσφαλῶς ᾑρημένος: (150.) Παππῴα καὶ πατρῴα δ. σοι ὑπάρχει. [" Δόξα, Opinion, is the last of the gnostic powers of the rational soul; and knows that a thing is, but is ignorant of the cause of it, or why it is. The knowledge of the διότι, or why a thing is, being the province of dianoia." Th. Taylor. Expl. Vocum quarundam Aristot.: Schæf. ad Dionys. H. de Comp. VV. 404.; ὡς ἡ ἐμὴ δ., 239.: Æsch. Pers. 29. " Ad Phalar. 228. 333. Thom. M. 247. Musgr. Heracl. 396. Hipp. 1071. Ion. 1063. Wakef. S. C. 4,
B 71. Jacobs. Anth. 9, 49. Acta Traj. 2, 319. Ammon. 45. Opinio, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 23. Opp. ἀλήθεια, ibid. ad Corn. Nep. 5. Stav., ad Herod. 408. I. q. νοῦς, φρὴν, Wakef. S. C. 3, 33. Usus Homericus, Heyn. Hom. 6, 68. Δ. καὶ τιμὴ, Bibl. Crit. 3, 1, 45. Ποιεῖσθαι δ., ad Diod. S. 1, 435. Δ. ἔχειν, seq. inf., Abresch. Lectt. Arist. 210. Εἰς δ. ἄγειν, Valck. ad Xen. Mem. 240. Καθ' ὕπνον δ., Eur. Rhes. 780. Πρὸς δ., Diod. S. 2, 231. Δ. ἐμῇ, Wakef. Trach. 718. Δ. γοῦν ἐμῇ, Brunck. 720. Ὡς ἡ ἐμὴ δ., Dionys. H. 5, 117. Οἱ ἀπὸ δ., Casaub. Athen. 1, 45. Ἐλάττων τῆς δ., Dionys. H. 2, 1184. Παρὰ δ. ἢ ὡς αὐτὸς κατεδόκει, Valck. ad Herod. 39. 620. cf. 624. Δόξαι, ad Charit. 454. Diod. S. 2, 144." Schæf. Mss. * Αὐτοδόξα, Suid. v. Αὐτὸ, Schneider. Lex. Aristot. Top. 8, 2.]

Compp. a δόξα, Opinio: quorum tamen quædam et alteram ejus signif. inclusam habent, ut videbis in altera compp. classe.

Δοξοκαλία, Opinio pulcritudinis suæ, Bud. e Plat.
C Phil. (49.) Τῶν φίλων δοξοσοφίαν καὶ δ. [" Wakef. S. C. 4, 55." Schæf. Mss.] " Δοξοματαιόσοφοι, ap. Athen. (162.) dicuntur οἱ φιλόσοφοι ob inanem de " sua sapientia conceptam opinionem," [Anal. 3, 172. " Jacobs. Anth. 11, 349." Schæf. Mss. * Δοξομιμητής, Plato Soph. 52. T. 1. p. 267. * Δοξομιμητικός, ibid. * Δοξοπαιδευτικός, 10. (17. Heind.) T. 1. p. 223. * Δοξοποιός, Athan. 2, 43. * Δοξοποιέω, Polyb. 17, 15. Porphyr. Abst. p. 79. * Δοξοποιΐα, Clem. Alex. Protr. p. 24. * Δοξοποίητος, unde * Ἀδοξοποίητος, 6, 5, 3. * Προσδοξοποιέω, 17, 15. προσδεδοξοποιημένον, al. πρὸς δ., al. * προδεδοξοποιημένον.] Δοξόσοφος, ut supra δοκησίσοφος, Qui sibi sapiens videtur, Qui sapiens s. doctus videri vult, cum non sit, aut etiam illis videtur, Qui sapientiæ s. doctrinæ famam aucupatur. Plato Phædro, Δ. γεγονότες ἀντὶ σοφῶν, Aristot. Rhet. 113. Δοξοσοφία, Opinio sapientiæ s. scientiæ, quam falso quis de se concipit, s. falso aucupatur, Plato (Philebo 49.) Sic et Gal. Δ. μᾶλλον ἢ ἀλήθειαν σπουδάσαντες, Plut. Οἰήματος ἐπληροῦντο καὶ
D δ. Synes. Δεινὸν γὰρ ἡ δ. καὶ ἀπατηλὸν ἐν οὐκ εἰδόσιν. Ceterum si quis δοξόσοφος ab ipso v. δόξαι, quam ab ejus verbali δόξα deducere malit, non magnopere repugnabo. [Clem. Alex. 313.]

Ἀλλοδοξέω, Aliud opinor quam sit revera, Plato (Theæt. 32.) Ἀρέσκει γὰρ, ὡς φῇς, τὸ τὰ ψευδῆ δοξάζειν, ἀλλοδοξεῖν εἶναι. Idem signif. et Ἑτεροδοξῶ. Invenitur et Ἀλλοδοξία pro Opinatione falsa de re aliqua: ad verbum, Opinione, qua quodpiam aliud esse nobis persuademus quam sit. [Plato l. c. 1, 189. Dio Cass. 909. * " Ἀλλόδοξος, (ὁ, ἡ,) Athan. 1, 147." Kall. Mss.] Ἀμφίδοξος, De quo duplex est sententia, s. opinio, De quo dissentientes sunt opiniones, De quo in utramque partem disceptatur, Anceps, Dubius, Polyb. Ἀλλ' ἀεί πως ἀμφίδοξα τὰ τέλη τῶν κινδύνων ἀπέβαινε. Quidam ap. Suid. ἀγῶνα vocat Certamen anceps. Plut. Fabio metaph. ἐπίδικον νίκην vocavit et ἀμφίδοξον, Victoriam ancipiti marte diremtam, de qua ambigitur inter partes, Bud. || Subst. ap. Theophr. C. P. 1. Ὥστε ταῦτα μὲν ἐν ἀμφιδόξῳ,

προσδεόμενα δέ τινος διορισμοῦ, i. e. In controversia posita, In dubio posita, h. e. Controversa sunt hæc et dubia, ταῦτα οὐχ ὁμολογούμενά ἐστιν. || Quod est inter ἔνδοξον et ἄδοξον, Nec gloria nec ignominia præditum: vel utriusque particeps. Ita Bud. remittens ad Præf. Panath. Aristidis. [" Ad Diod. S. 1, 465. Plut. Mor. 1, 39. Toup. Emendd. 2, 104. ad Mœr. 86." Schæf. Mss.] CONTRA Ἀναμφίδοξος, præfixo α priv. et inserto ν, Minime dubium, De quo dissentientes non sunt opiniones. HINC et Ἀναμφιδόξως, Indubie, Indubitate, Omnium consensu. Ἀμφιδοξέω, Ambigo, Dubito, q. d. Utramque in partem inclino in mea sententia, Plut. περὶ τῆς Ἰθάκης, De Ithaca ambigo: δικασταὶ, Ambigunt judices, Dubiam et ancipitem habent judices sententiam. Alii intellexerunt hoc dictum de Judicibus, quorum una pars diversam ab altera sententiam haberet; unde et exp. Pares judicum sunt sententiæ. || Ἀμφιδοξέομαι, In controversiam venio, In controversia positus sum: βιβλία, i. e. ἀμφιβαλλόμενα, Suid. [" Ἀμφιδοξούμενος, Suid. v. Λυσίας." Boiss. Mss. " Diod. S. 2, 148. 392. Schneider. ad Xen. K. Ἀ. 77." Schæf. Mss.] Ἀντίδοξος, Contra sentiens, Contrariam opinionem habens, Contrarius in sententia s. opinione. Apud Greg. ἀντίδοξοι opp. bene sentientibus de fide Christiana. [Aristæn. 1, 10. Lucian. Hermot. 285. " Casaub. Athen. 1, 61." Schæf. Mss.] Ἀντιδοξέω, Contrariam sententiam habeo, sequor, Contrarium censeo, Refragor, Polyb. 2. Ἐν πολλοῖς ἀντιδοξῶν καὶ τἀναντία γράφων ἐκείνῳ. [Schleusner. Lex. in V. T. Strabo 2. p. 120. Diod. S. 2. p. 82. * Αὐτόδοξος, unde * Αὐτοδοξία, Epiphan. 1, 841.] Ἔνδοξος, Opinabilis, Bud. ex Aristot. Top. Ἔνδ. δὲ τὰ δοκοῦντα πᾶσιν ἢ τοῖς πλείστοις, ἢ τοῖς σοφοῖς, καὶ τούτοις ἢ τοῖς πᾶσιν, ἢ τοῖς πλείστοις, ἢ τοῖς μάλιστα γνωρίμοις. Sic Philop. Ἔνδ. καὶ πιθανὰ vocat Argumenta dialectica. [Aristot. Rhet. Alex. 12. " Thom. M. 342. Ammon. 53. Eran. Philo 166. ad Xen. Eph. 213. 280. Valck. Hipp. p. 246. ad Herod. 549. Plut. Mor. 1, 1. Oxon.: Toup. Opusc. 2, 76. Seq. infin., 303. Ἔνδ. πρός τινα, Schn. ad Xen. Œcon. 37." Schæf. Mss.] Ἐπίδοξος, De quo est opinio, q. d. ὁ ἐπὶ δόξης ὤν: ut ἐπίδοξός εἰμι τοῦτο ποιήσειν, Opinio est de me, facturum me istud; sed jungitur et aliis infin. tempp. Incipiam tamen ab exemplis fut., quæ et frequentiora esse arbitror. Herod. ἐπίδοξος πείσεσθαι, Isocr. γενήσεσθαι πονηρός: sic χειροτονήσειν, et alibi κρατήσειν, et alibi αἱρήσεσθαι ap. Plut. Cum aliis autem tempp. Antipho, Τὸν μεγάλα μὲν κακὰ προπεπονθότα, ἔτι δὲ μείζονα ἐπίδοξον ὄντα πάσχειν, Isocr. Ἐπίδοξος ὢν τυχεῖν τῆς τιμῆς. Æschin. Ἐπίδοξος ἦν ἁλῶναι. Ceterum ἐπίδοξος Bud. vertit De quo est opinio in futurum: sed hæc duo postrema verba in ll. Auctorum interpr. addi non possunt. Sunt vero et qui brevius vertant ἐπίδοξος ὢν τυχεῖν, Qui in opinione erat assequendi; cujus tamen generis loquendi exemplum nullum afferunt. Hoc addo, ἐπίδοξός εἰμι verti etiam Existimor, Videor; ut πείσεσθαι, Qui existimatur passurus: γενήσεσθαι πονηρὸς, Qui malus fore videtur. Ἐπιδοξάζω, quod tamen signif. analogiam, ut ita dicam, non servat, ut quidem Gaza ἐπιδοξαζόμενον vertit ap. Theophr. C. P. 1, (5.) p. 123. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ὡς ἐπιδοξαζόμενον εἰρήσθω, Id loco opinionis cujusdam adjectitiæ dictum putetis. Quam illius interpr. affert et Bud., sed suum de ea judicium non addens. || Celeber, Clarus, Illustris, Plut. Ἐπίδοξον τῷ γένει γαμεῖν καὶ περιχρήματον: quem tamen hujus nom. usum damnat Phrynich. Ecl. [Cum aor. et fut. infin., Lobeck. ad Phryn. Ecl. 132. 133. Plato Theæt. 143. Ἐπίδοξοι γενέσθαι ἐπιεικεῖς, Pind. N. 9, 110. κῦδος, Ocell. Luc. 4. τῷ γένει, Isocr. Areop. 18. Ἐπιδόξους ἁμαρτήσεσθαι, Herod. 1, 89. " Plut. Ages. 52. Alex. 45. Schm., Thom. M. 342. ad Charit. 661. Pierson. Præf. ad Mœr. 39. Herodian. 471. et n., Ammon. 53. Eran. Philo 166. Wessel. et Valck. ad Herod. 285. 444. Casaub. Athen. 1, 55." Schæf. Mss. * Ἐπιδόξως, Schleusner. Lex. in V. T.] " Ἐπιδοξότης, affertur " pro Claritudo," [a Schneidero non agnoscitur, sed v. Schleusner. l. c. " Chrys. in Ps. 44. T. 1. p. 636."

A Seager. Mss.] Ἑτερόδοξος, Qui alterius est opinionis, s. diversæ opinionis; quæ diversitas intelligitur, habita rerum et personarum, de quibus agitur ratione, sicut et in aliis multis ex ἕτερον compp. Vertitur etiam, Qui est alterius sectæ. Luciano, inquit Bud., ἑτερόδοξοι Philosophi Contraria dogmata tuentes, οὐχ ὁμόδοξοι. [Joseph. B. J. 2, 8, 5. Lucian. 534. * Ἑτεροδόξως, Philostr. V. S. 2. p. 559.] Ἑτεροδοξία, Opinio diversa, Opinionis diversitas, [Plato Theæt. 1, 193.] Ἑτεροδοξέω, Alterius vel Diversæ opinionis sum. Peculiari autem signif. ἑτεροδοξεῖν dicuntur Hist. Eccles. 4. Qui orthodoxiæ non assentiuntur, Μὴ ἑτεροδιδασκαλεῖν, μηδὲ ἑτεροδοξεῖν. Bud. [Plato l. c. Schol. Soph. Aj. 1057. * Καινόδοξος, unde * Καινοδοξέω, Joseph. A. J. 16, 11. al. καινοτομέω. * Καινοδοξία, Lucian. 374.] Κακόδοξος, Cujus prava s. perversa est opinio, Qui male sentit aliqua de re, [" Male de fide sentiens, Greg. Naz. Ep. 227." Strong. Mss. Eur. Andr. 778. Xen. Ages. 4. Plato Min. 2, 321. Theognis 195.] Κακοδοξία, Mala opinio, Malum do-

B gma. Et ap. Eccles. Scriptt., ut Basil. et Theodor. pro Hæretico dogmate s. Hæreticis dogmatibus. Unde et τῇ ὀρθοδοξίᾳ ab ipso Basil. opp. [Schol. Soph. Aj. 1214. Lucian. 461. Xen. Apol. 31. " Wessel. ad Herod. 68." Schæf. Mss.] ET Κακοδοξῶ, Sum pravæ opinionis. || Male audio, vide in altero Κακοδοξῶ comp. a δόξα, Gloria. [Xen. Mem. 3, 6, 17. * Μονόδοξος, unde * Μονοδοξέω, Simpl. ad Epict. 326.] Ὁμόδοξος, Qui ejusd. est opinionis, [Lucian. 271. 535. " Casaub. Athen. 1, 61." Schæf. Mss. * Ὁμοδόξως, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως, " Chrys. Hom. 140. T. 5. p. 886." Seager. Mss.] Ὁμοδοξία, Ead. opinio aliquorum, Consensus in opinione, Aristot. Eth. 9. Ὁμοδοξῶ, Ejusd. sum opinionis, Idem sentio, [Strabo 2. p. 154. Polyb. 1, 41, 5.] Ὀρθόδοξος, Cujus recta est opinio, opp. τῷ κακόδοξος. Sed restringitur ap. Eccl. Scriptt. ad Eum, qui recte de Christiana religione sentit; cui opp. κακόδοξος, qui male sentit, sc. Hæreticus. [* Ὀρθοδόξως, Epiphan. 1, 975. " Chrys. in Ps. 118. T. 1. p. 997." Seager.

C Mss.] Ὀρθοδοξία, Recta opinio, Basil. Synes. Ὀρθοδοξῶ, Sum rectæ opinionis, Recte sentio; ut ὀρθοδοξοῦντες λαοὶ, Basil. [Schol. Aristoph. Θ. 19. Schol. Aristot. Eth. Nic. 7, 8.] Παράδοξος, Qui est præter s. contra omnium opinionem, Inopinatus. Unde et Admirabilis, Incredibilis e consequente redditur; ut ἀκούσματα, Lucian. de Cal. Et Π. βίοι τυράννων καὶ βασιλέων, Herodian. (1, 1, 5.) Aristot. Rhet. 2. Τὸ λέγειν τὴν αἰτίαν τοῦ π. Cic. quoque quendam libellum Παράδοξα Stoicorum inscripsit. || Παράδοξον Schema Rufiniano, cum aliquid præter expectationem auditoris profertur. [Luc. 5, 26. Xen. Hipparch. 8. 19. Diod. S. 4. p. 172. Capperonnier. Rhett. Antiq. 326. Arrian. Epict. 2, 18, 23. Euseb. H. E. 8, 7. Schneider. Lex. " Ad Charit. 325." Schæf. Mss. Παραδοξότατος, Schleusner. Lex. in V.T. * Παραδοξία, Strabo 1. p. 61., 11. p. 788. * " Παραδοξογράφος, Bibl. Philos. 2, 17." Schæf. Mss.] Παραδοξολόγος, Qui paradoxa dicit. [" Ad Diod. S. 2, 206." Schæf. Mss.] Παραδοξολογία, Oratio paradoxa,

D Quod præter s. contra omnium opinionem dicitur, Mirabile dictum, Æschin. Εἰς π. τοῖς ἐσομένοις ἔφυμεν. [" Heyn. Hom. 6, 641." Schæf. Mss.] Παραδοξολογέω, Paradoxe loquor, Dico præter s. contra opinionem omnium. Sic Hermog. de poëtis loquens, Ὅσα περὶ ἀνθρώπων ἢ τινων ἄλλων ζώων παραδοξολογοῦσιν. Bud. ex Euseb. affert, interpr. etiam Paradoxe jacto. [Strabo 5. p. 380., 13. p. 929. Diod. S. 1. p. 28. 44., 2. p. 63. 96., 3. p. 118., 4. p. 146. * " Παραδοξολόγημα, Tzetz. ad Lyc. 385. var. lect." Boiss. Mss. * Παραδοξονίκης, Plut. Luculli Compar. 2. omnino v. Schneider. Lex.] Παραδοξοποιὸς, Qui facit, quæ sunt præter opinionem omnium, Qui mirabilia et incredibilia facit. Sic autem a quibusdam dictus fuit Gal. sicut et παραδοξολόγος. [Euseb. H. E. 1, 13.] Παραδοξοποιΐα, Factum paradoxum, Pro Miraculo in vita Lucæ. ET Παραδοξοποιέω, Paradoxas res facio, Miracula facio, [Chrys. in Ps. 135. et Epist. 1. ad Olymp. * Εὐπαράδοξος, i. q. εὐπάροδος, Strabo 3. p. 222.] Παραδόξως, Præter omnium

opinionem, Incredibiliter. [" Aristæn. 1, 12." Boiss. Mss. Polyb. 1, 21, 11. 3, 14, 5. etc. Diod. S. 1. p. 7., 5. p. 217., 16. p. 541. " Toup. Emendd. 1, 158." Schæf. Mss. * Πρόδοξος, Phrynichus Bekkeri p. 6. * Ταυτόδοξος, Cæsarius Dial. 3, 128.] Φιλόδοξος, Qui opinionem s. opiniones sectatur, Qui bona opinabilia sectatur, Bud. ap. Plat. de Rep. 5. (66.) a quo distingui ait ἀπὸ τοῦ φιλοσόφου, Qui cognitionem et scientiam consectatur. Ψευδόδοξος, Cujus falsa est opinio. Ψευδοδοξία, Falsa opinio, [Cebetis Tab. ap. Schneider. Lex. Just. M. Apol. 2. p. 133. Strabo 14. p. 998. * " Ψευδοδοξέω, Orig. c. Cels. 3. p. 114." Seager. Mss. Jambl. V. P. 310. Polyb. 16, 12, 11. Just. M. Epist. 504. Joseph. A. J. 9, 4, 3. * Ψευδοδοξάζω, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως.]

Compp. a δόξα, Gloria, Fama.

[* Δοξοθηρέω, Nicet. Annal. 16, 4.] " Δοξοκομπία, " ET Δοξοκομπέω, alicubi reperiuntur pro δοξοκοπία " et δοξοκοπέω, Ostentatio, Popularis auræ captatio: " Lactito et ostento me, Popularem auram capto: " Plut. Pericle, Τοὺς δὲ τοῦ Περικλέους τὴν σεμνότητα " δ. τε καὶ τύφον ἀποκαλοῦντας, ὁ Ζήνων παρεκάλει " καὶ αὐτούς τι τοιοῦτον δοξοκομπεῖν. Sed notandum " est quosdam Codd. ibi habere δοξοκοπίαν, ut Suid. " quoque sine μ, qui esse dicit δημοκοπίαν. Videtur " tamen et altera ferri posse scriptura, ut δοξοκομπεῖν " sit τὸ κομπάζειν τὴν αὑτοῦ δόξαν." [Simpl. ad Epict. 324. cf. 494. Schneider. Lex. " Longin. 23." Seager. Mss. " Brunck. Œd. T. 1403." Schæf. Mss.] Δοξοκοπία, Ostentatio, Jactantia, Auræ popularis captatio. Lucian. 387. Ὦ τῆς ἀβελτηρίας, ὦ τῆς δ.: 388. Καὶ τὴν τερατείαν καὶ δ. Plut. (10, 529.) Τῆς πρεσβυτικῆς πολιτείας ἀπηλλαγμένης πανηγυρισμοῦ καὶ δ. Pericle, Τοὺς δὲ τοῦ Περικλέους τὴν σεμνότητα, δ. τε καὶ τῦφον ἀποκαλοῦντας: non δοξοκομπίαν. Appian. Ἀρχὴν ἀπὸ δ. ᾐρημένος. Vide et Suid. [" Clem. Alex. Pæd. 234. Method. Symp. 394." Routh. Mss. " Ad Dionys. H. 2, 1176. Wakef. S. C. 4, 55. Toup. Opusc. 1, 93. ad Phalar. 228." Schæf. Mss. Δοξοκοπέω, ut δημοκοπέω, " Ep. Concil. Antioch. ap. Euseb. H. E. 7, 30." Routh. Mss. et ap. Dion. Chrys. 1, 605. 609. * Δοξοκόπος, " Toup. Opusc. 1, 93." Schæf. Mss. * Δοξολόγος, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως.] Δοξολογία, Celebratio, quæ fit recensendo, quæ ad gloriam s. honorem alicujus pertinent. Δοξολογέω, Gloriosa celebratione colo, Bud. ap. Basil. interpr. [" Bredow. Epist. Paris. 22." Schæf. Mss. * Δοξολόγημα, Phot. Bibl. 403. * Δοξολόγητος, unde * Δοξολογητικὸς, et * " Δοξολογητικῶς, Germanus in Dormit. B. Mar. 99." Boiss. Mss.] Δοξομανὴς, Qui insano gloriæ amore tenetur, Athen. [464. Jambl. V. P. 118. Kiessl. " Toup. Opusc. 2, 8." Schæf. Mss.] Δοξομανία, vel Δοξομάνεια, Insanus gloriæ amor, Plut. [" Δοξομανία, Tatian. 17. et alibi." Routh. Mss. " Toup. Opusc. 2, 7. * Δοξομανέω, Eust. 5. p. 161. * Δοξοφαγία, ut δωροφαγία, Polyb. 6, 9. * Δοξοφόρος, Manetho 4, 514. " Ad Charit. 315." Schæf. Mss.]

Ἄδοξος, ὁ, ἡ, Ignobilis, Inglorius, Isocr. Evag. Ἐξ ἀ. δὲ ὀνομαστοὺς, Ex ignobilibus claros: ὑποθέσεις, Infames materiæ, Gell. cujus aliam exp. ponam paulo post. || Luciano ἄτιμος, Ignominia notatus: cui opp. ἔνδοξος, Integræ opinionis. || E δόξα, Opinio, Inopinabilis: ut προτάσεις, Propositiones necopinabiles, necopinatæ: opp. ταῖς ἐνδόξοις. Alex. in Top. Aristot. Gell. 17, 12. Infames materias, sive quis dicere mavult, Inopinabiles, quas Gr. ἀδόξους καὶ ἀτόπους ὑποθέσεις appellant, et veteres etc. [" Brunck. Soph. 3, 492. ad Xen. Eph. 280. Plut. Mor. 1, 927. Fisch. Ind. Palæph. v. Ἄσημος." Schæf. Mss. * Ἀδοξοποίητος, Polyb. 6, 5, 8.] Ἀδόξως, Inglorie, Ignominiose, Probrose, ἀκλεῶς, [Joseph. A. J. 12, 6. Herodian. 1, 31.] Ἀδοξία, ἡ, Infamia, Dedecus, Ignominia, Xen. Ἀπ. 1, (3, 4.) Φυλαττόμενοι τὴν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἀ. Plato ἀ. παρασκευάζειν τινὶ, Ignominiam alicui afferre, Inurere notam ignominiæ. Dem. (12.) Ἀποτρίβεσθαι τὴν ἀ., Abstergere ignominiæ notam. [" Polyb. 6, 55." Seager. Mss.] Ἀδοξέω, Inglorius sum, Ignobilis sum. Inexistimatus sum, quidam e Gell. vertunt. Eur. Hec. (294.) ἀ. et δο-

A κοῦντας inter se opp. in quadam gnome, quam Ennius reddens, ἀ. interpr. Ignobiles, ut δ. Opulentos. Sed tamen ignobiles, inquit Gell., ἀντὶ ἀ., et opulenti ἀντὶ δ. satisfacere sententiæ non videntur: nam neque omnes ignobiles ἀδοξοῦσι, neque omnes opulenti εὐδοξοῦσι. Hæc Gell. 11, 4. qui immerito mihi Ennium reprehendere videtur, quod ἀ. interpr. sit Ignobiles. Et cum dicit, neque omnes ignobiles ἀδοξοῦσι, intelligit, non omnes ignobiles malæ sunt famæ, male audiunt: quod sane verum est; sed considerare debuit, ἀδοξεῖν non semper signif. Male audire, sed simpl. interdum Ignobilem esse, Inhonoratum esse; cum sc. α priv. est. || Malæ sum famæ, Male audio, pro κακοδοξῶ. Plut. Ἀδοξεῖ γὰρ τὸ φιλόπρωτον αὐτῶν καὶ φίλαρχον οὐχ ἧττον ἢ φιλήδονον: et in hac signif. non tantum α denotat κακὸν, quam vim aliquando habere dictum est initio hujus operis, sed et δόξα non Gloriam signif., sed Opinionem s. Existimationem passive, i. e. qua tales vel tales existimamur. || Ἀδοξῶ, exp. ap. Joseph. 9. Non honestum puto, ἀπαξιῶ. Ἠδόξουν ἀναιμωτὶ φεύγειν. || Pass. i.
B q. ἀδοξέω. Apud Xen. Œc. (4, 2.) Inglorius et abjectus sum: Καὶ γὰρ αἵ γε βαναυσικαὶ καλούμεναι, καὶ ἐπίῤῥητοί εἰσι, καὶ εἰκότως μέντοι πάνυ ἀδοξοῦνται πρὸς τῶν πόλεων. Suid. ἀδοξεῖται exp. οὐ τιμᾶται, Non honoratur, Honore dignum non censetur: in h. l., Οὐκ ἀπόδεκτόν ἐστι τὸ νικᾷν παρὰ Ῥωμαίοις ἄνευ παραγγέλματος· ἀδοξεῖται γάρ. [Alciphro Fr. iii. cf. Apollod. 1, 8, 2. App. B. C. 5. p. 752. " Plut. Lucullo 914. HSt." Seager. Mss. * Ἀδόξημα, Plut. 7, 184. H. vide Schneider. Lex. v. Παράδοξος. * Συναδοξέω, Plut. 96. * Βαθύδοξος, Pind. Π. 1, 127. cf. Βαθυκλεής.] Ἔνδοξος, Gloriosus, Honorificus, Celeber, Illustris: ταφαὶ, Plut. Pericle, Honorificæ, ἀνὴρ, Celebris, Athen. 13. Additur interdum εἰς cum accus. ut ἔνδ. εἰς τὰ πολεμικὰ, Xen. τὸ ἔνδ., Dignitas, Bud. Ἐνδοξολογέω, Gloriam in sermone aucupor; ut ἐνδοξολογοῦντας Rhetores vocat Diog. L. Diogene 282. Ἐνδόξως, Gloriose, Honorifice. Ἐνδοξότατα, Gloriosissime, Honorificentissime. [Schleusner. Lex. in V. T. * Ἐνδοξότης, Hes. v. Εὔκλεια. * " Παρένδοξος,
C Acta S. Philoromi 147. Combef." Boiss. Mss.] Ὑπερένδοξος, Supra quam dici possit gloriosus, [Schleusner. Lex. in V. T. * Φιλένδοξος, Cic. ad Att. 984.] Εὔδοξος, i. q. ἔνδ., sed parum usitatum, [Herod. 7, 99. Pind. Ὀ. 1, 112. Π. 12, 10. Ἰ. 2, 49. Æsch. Choëph. 300. " Thom. M. 343. ad Xen. Eph. 213. Valck. Hippol. p. 246. ad Herod. 549." Schæf. Mss. * Εὐδόξως, Plato Hipp. Maj. 18. p. 140=3, 287. Manetho 1, 102. * Εὐδόξειος, Strabo 2. p. 162.] Εὐδοξία, Celebritas, Claritas nominis, Isocr. Pythagora, Τοσοῦτον εὐδοξίᾳ τοὺς ἄλλους ὑπερέβαλεν, Plato Epist. Τοῦτο πρὸς πολλῶν εὐδ. σοι οἴσει. Cic. ait et Gloriam, et Bonam famam reddi posse. [" Clem. Alex. Str. 320." Routh. Mss. Plato Men. 41. " Epitaph. 166. Bas. 1." Seager. Mss. " Ad Diod. S. 2, 236. Heyn. Hom. 6, 418." Schæf. Mss.] Εὐδοξέω, Celebror sermone hominum, Sum clarus, Clareo, Æschin. Sic et Ceb. Theb. Τὸ ὑγιαίνειν, τὸ πλουτεῖν, τὸ εὐδοξεῖν. [" Auctor Rhesi 496. Demosth. 94." Seager. Mss. * " Πανεύδοξος, Germanus in Dormit.
D B. Mar. 110." Boiss. Mss. * Ἰσόδοξος, Suid. 2, 152. * Κακόδοξος, Eur. Andr. 778. Xen. Ages. 4. Plato Min. 2, 321.] Κακοδοξία, Infamia, Ignominia; ut τυγχάνειν κακοδοξίας, Xen. Et τέγγεσθαι ὑπὸ κ., Plato de Rep. 2. [Plato Comicus ap. Bekk. Anecd. 1, 6.] Κακοδοξέω, Infamia laboro, Male audio, Xen. [Mem. 3, 6, 17.] Κενόδοξος, Inanis gloriæ cupidus, s. amans, [" Markl. Iph. p. 278. Musgr. Iph. T. 419." Schæf. Mss. * " Κενοδόξως, Chrys. in 1 ad Cor. Serm. 8. T. 3. p. 293." Seager. Mss.] Κενοδοξία, Inanis gloriæ cupiditas, amor, studium, Chrys. Κενοδοξίας τροφὴ τιμαὶ καὶ ἔπαινοι, [" Lucian. Dial. Mort. 10. Ver. Hist. init." Boiss. Mss. " Thom. M. 863." Schæf. Mss.] Κενοδοξέω, Inanis gloriæ sum cupidus, vel, ut Bud. ap. Naz. et Chrys. exp., Inani gloria ducor, [Procli Paraphr. Ptol. p. 11. Epiphan. 1, 45. Heliod. 367. " Schol. Eur. p. 109. Matth." Schæf. Mss. * Ἀκενόδοξος, M. Anton. 1, 16. 8, 1. " Chrys. in Matth. Hom. 19. T. 2. p. 140." Sea-

ger. Mss. * Ἀκενοδοξία, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως. A
* Κουφόδοξος, unde * Κουφοδοξία, Pallad. Laus. p. 8.
* Λιμόδοξος, unde * Λιμοδοξία, Philo 2, 436. P.
* Μεγαλόδοξος, Schleusner. Lex. in V. T. " Inscr. Rosett." Boiss. Mss. Schol. Aristoph. Θ. 322. Pind. Ὀ. 9, 24. Plut. Thes. 1. p. 2. * Μεγαλοδόξως, Schleusner. l. c. * Μεγαλοδοξία, Suid. v. Ψολοκομπία, Schol. Aristoph. Ἰ. 696. * Μεγάδοξος, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 674. * Μυριόδοξος, Manetho 4, 175.] Ὁμόδοξος, Pari gloria præditus, Greg. [Lucian. 271. 535. * Ὁμοδοξέω, Strabo 2. p. 154. Polyb. 1, 41. * Ὁμοδοξία, Par gloria. * Ὁμοδόξως, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως. * Ὁμοιόδοξος, Athan. 2, 559. * Πολύδοξος, Anal. 3, 314. Stob. Ecl. Eth. 82. Passowii Liber de Fine et Ratione cond. Lexx. Teutonice scriptus p. 102. * Πολυδοξία, Damascius Photii p. 1037.] Φιλόδοξος, Gloriæ cupidus, Ambitiosus, Herodian 3. [" Forte, Qui se amicum simulat, Clem. Alex. Protr. p. 38." Routh. Mss.] Φιλοδοξία, Gloriæ cupiditas, [Schleusner. l. c. " Diod. S. 1, 682." Schæf. Mss.] Φιλοδόξως, Cum cupiditate gloriæ, Ambitiose. Φιλοδοξέω, Gloriæ sum cupidus, Gloriæ servio, [Diod. S. 19, 54. Schleusner. Lex. in V. T. " Wyttenb. ad Plut. 1, 494." Schæf. Mss.] Ἀντιφιλοδοξῶ, Gloriæ cupiditate certo cum aliquo, [Polyb. 1, 40, 11.] Συμφιλοδοξῶ σοι, Gloriæ tuæ servio. Bud. [Cic. ad Att. 5, 17.] CONTR. Ἀφιλόδοξος, Minime gloriæ cupidus, Non ambitiosus. [* Ἀφιλοδόξως, Clem. Alex. Str. 8. p. 914. * Ἀφιλοδοξία, Cyrill. in Jo. 4. p. 286.] B

[* Δοξότης, Schleusner. Lex. in V. T.] Δοξάριον, Gloriola, Lucian. [136. 995. εὐτελὲς δόγμα, Hes. * Δόξις, i. q. δόξα, Democritus ap. Schneider. Lex.]

[* Δοξικὸς, Schleusner. Lex. in V. T.]

" Δοξοῦσθαι, Hesychio κατοπτρίζεσθαι, φαντάζε-" σθαι," [" i. q. δοξάζεσθαι. Herodoti loca indicavit Albert. ad Hes. Sic vero et 7, 135. ubi olim perperam δεδόξασθε." Schweigh. Mss. " Valck. p. 499. 564. 677. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 65." Schæf. Mss.]

¶ Δοξάζω, Opinor, Sentio, Existimo, Plato de LL. Δ. περὶ ψυχῆς οὕτως. Et οὐ κακῶς δ. de Rep. 1. Xen. (Ἀπ. 1, 1, 13.) Οὐ ταυτὰ δ. ἀλλήλοις. Cui opp. τὰ ἀντικείμενα δ. ἀλλήλοις, Aristot. Hinc δοξάζομαι ἄδικος Plat. Existimor injustus. || Δοξάζειν, Sentire de se magnifice, Bud. e Thuc. HINC Δοξασία, Opinatio, Opinio, ὑπόληψις, Suid. [e Dione.] || Celebro, Gloriosa celebratione colo, vulgo Glorifico. Unde et pass. δοξαζόμενοι, Qui celebrantur. Et Ἐπ' ἀρετῇ δεδοξασμένοι ἄνδρες, Polyb. Vide Bud. 368. de recepta et a Vett. hac signif. ET de Ἐδοξώσθην ibid. [Plato Alcib. 1. Hippocr. Jurej. 3. Jambl. V. P. 408. Protr. 124. Kiessl. " Jacobs. Anth. 12, 392. Schneider. ad Xen. K. Ἀ. 337. Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. xlv., P. Abresch. Paraphr. 316. Δ. ἐν, Diod. S. 2, 145. ad 202." Schæf. Mss.] Δόξασμα, Quod faciendum videtur, Platoni, quod Thuc. δόγμα. Bud. [Jambl. Protr. 330. Kiessl. " Eur. Hec. 383. Fr. p. 454." Seager. Mss. * Δοξασμὸς, Spitzner. de Versu Gr. Her. 149. Schleusner. Lex. in V. T. " Heyn. Hom. 6, 68." Schæf. Mss. * Δοξαστὴρ, Basil. Epist. T. 3. p. 143.] Δοξαστὴς, Opinator, [Antipho 758.] Δοξαστικὸς, Qui vi opinandi præditus est, Aristot. Eth. Gazæ autem δοξαστικὰ ῥήματα Quæ opinandi signif. habent. [* Δοξαστικῶς, Sext. Emp. adv. M. 11, 156.] AT Δοξαστὸν, Opinabile, Cic. interpr. ap. Plat. vide Cic. Lex. [Schleusner. l. c. " Plato Phædr. 256." Schæf. Mss. [SED Ἀδόξαστος, act. signif. Nihil opinans, Alex. in Top. 42. Ἀλλὰ περὶ τούτου τοῦ προβλήματος ἀδόξαστοι μὲν ἅπαντες, [Plato Phæd. 141=1, 84. " Brunck. Soph. 3, 492." Schæf. Mss. * " Ἀδοξάστως, Sext. Emp. 1, 15. 24. 2, 13." Kall. Mss. * " Θεοδόξαστος βασιλεὺς, Jobus Iasites ap. Fabr. Bibl. Gr. 11, 658." Boiss. Mss. * " Ὀρθοδοξαστικὸς, Olympiod. Præf. in Plat. Gorg." Routh. Mss.] " Ὀρ-" θοδοξαστικῶς, Opinione recta, non aberrante, Am-" mon. ap. Aristot. Πρῶτον μὲν ὀρθ. εἰδέναι τοῦτο χρὴ, " εἶτα ὕστερον * ἀποδεικτικῶς." Ἀντιδοξάζω, Opinionis contrariæ sum, Contrariam sententiam habeo, Contrarium alicui dogma habeo, s. contraria dogmata: ut cum philosophi dicuntur ἀντιδοξάζειν ἀλλήλοις. C D

Diog. L. Ἀντιδοξάσαι δὲ λέγεται Θαλῇ καὶ Πυθαγόρᾳ. || In VV. LL. exp. duntaxat Vicissim glorifico: quæ interpr. ad alteram δόξης signif. pertinet. [Plato Theæt. 1, 170—1. * Αὐτοδοξάζω, Epiphan. 1, 799. " Sext. Emp. Pyrrh. 1, 65." Kall. Mss. * Αὐτοδόξαστος, Suid. v. Αὐτό. * Διαδοξάζω, Plato Philebo 23. p. 164. Bas. 1., Antisthenes p. 56. " Ad Charit. 670." Schæf. Mss. * Ἐκδοξάζω, Schneidero susp., Schleusner. l. c. * Ἐνδοξάζω, ibid. * Ἐνδοξασμὸς, ibid.] Ἐπιδοξάζω, vide in Ἐπίδοξος, [Theophr. C. P. 1, 5.] AT Προσεπιδοξάζω, q. d. Approbo mea opinatione. Sunt et qui vertant Coopinor. Gell. 19, 1. Τὰς τοιαύτας φαντασίας, Visa istæc animi sui terrifica non approbat, h. e. οὐ συγκατατίθεται οὐδὲ προσεπιδοξάζει, sed abjicit respuitque. Et statim post: Et eadem incepta, tanquam si jure metuenda sint, sua quoque assensione approbat, καὶ προσεπιδοξάζει. Hoc enim verbo Stoici, cum super ista re disserunt, utuntur. Καταδοξάζω, Contra opinor. Bud. tamen exp. simpl. Opinor, Existimo, Xen. (K. Ἀ. 7, 7, 18.) Ἦ εἰ καταδοξάσειαν μήτε ἂν ἄλλους σοὶ ἐλθεῖν. Ego certe puto talem esse vim præp. κατὰ in h. v., qualis est in καταγινώσκω: quinetiam καταδοξάζω hic dici, quod alibi καταγινώσκω. [Jambl. V. P. 124. p. 264. Kiessl., Dionys. Hal. A. R. 6, 10.] Μεταδοξάζω, Opinionem muto, et μεταπείθομαι, ut Bud. exp. in h. l. Plat. Τοὺς γεμὴν γοητευθέντας σύ γε φαίης ἂν εἶναι οἳ ἂν μεταδοξάσωσιν, ἢ ὑφ' ἡδονῆς κηληθέντες, ἢ ὑπὸ φόβου τὶ δείσαντες. [Dionys. H. ap. Schneider. Lex.] Παραδοξάζω, Inhonoro, Dehonesto, Infamo. In VV. LL. affertur e Deut. 28, (29.) et Eccles. 10. || Item in contr. signif. Valde honoro, Illustro, Mirabile reddo, a παράδοξος, ex 2 Macc. 3. Οἱ δὲ τὸν Κύριον εὐλόγουν τὸν παραδοξάζοντα τὸν ἑαυτοῦ τόπον. || Falsam opinionem concipio, VV. LL. [* Παραδοξασμὸς, Schleusner. Lex. in V. T. * Προδοξάζω, Phrynichus Bekkeri p. 6. * Προσδοξάζω, Plato Theæt. 209=95. Bas. 1. M. Anton. 7, 64. Strabo 2. p. 777.] Συνδοξάζω, q. d. Conglorifico, Simul glorifico, honoro. Unde συνδοξαζόμενος ὁμοτίμῳ, Greg. Qui pari honore afficitur. " Συνδοξάζομαι, unde Συνδεδοξασμέ-" νος, ab ea nominis δοξὰ signif., qua ponitur pro " Sententia s. Opinione, Aristot. Polit. 5, 9. Συνδε-" δοξασμένοι νόμοι ὑπὸ πάντων τῶν πολιτευομένων, " Simul omnium sententiis approbatæ leges." [* Ὑπερδοξάζω, Ignat. Ep. 8. p. 126.]

ΔΟΚΕΥΩ, Observo; Insidior, a δοκῶ, quia observamus eum et ei insidiamur, quem in manus nostras venturum putamus. Il. N. (545.) Ἀντίλοχος δὲ Θόωνα, μεταστρεφθέντα δοκεύσας, Οὖτασ' ἐπαΐξας. Sic Π. (313.) ἐφορμηθέντα δοκεύσας: Ψ. (325.) καὶ τὸν προὔχοντα δοκεύει, i. e. ἐπιτηρεῖ. Exp. interdum et Expecto. Est autem poët. Data vero fuit signif. participii δοκεύειν participio pass. vocis δεδοκημένος, a δοκέομαι, alioqui nihil tale signif. est enim δεδοκημένος, Qui observat, Qui stat in insidiis. Il. O. (730.) Ἔνθ' ἄρ ὅγ' εἱστήκει δεδοκημένος: ubi Eust. venatorum esse verbum tradit, feram expectantium. UNDE Προδοκὴ, inquit, Augustus locus, qui insidiantibus est aptus. Lat. Subsessa, ut quidam scribunt. Unde Il. O. (745.) δεδεγμένος ὀξέϊ δουρί. Hæc Eust. confundens certe diversas verborum origines. [Δοκεύω, Orph. Ἀ. 894. 927. 1359. ad Greg. Cor. 857. Apoll. Rh. 4, 755. Arat. 286. Lycophro 609. " Christod. Ecphr. 32. 122. 180. 287. 336. 395. Julian. Æg. 38. Jacobs. Anth. 9, 407. 10, 319. Heyn. Hom. 5, 474. 7, 524. 8, 256. Gesn. Ind. Orph. Harles. Ind. Theocr. Fut. δοκήσω, Archias 19." Schæf. Mss. * Ἀμφιδοκεύω, Bio 2, 6. Orph. Ἀ. 930. Heliod. 2, 306.] " Ἐ-" πιδοκίδες, Hesychio προσδοκίαι, Expectationes." [Προδοκὴ, Il. Δ. 107. " Heyn. Hom. 4, 573." Schæf. Mss.]

ΔΟΚΑΖΩ, i. q. δοκεύω, sed parum usitatum. Videtur certe Sophro ap. Demetr. Phal. πλόον δοκάζων dicere pro Navigandi tempus observans vel expectans. Sed ap. Theocr. (1, 150.) δοκασεῖς, Dor. pro δοκάσεις, a δοκάζω, est pro Putabis, Arbitraberis. AT δοάσσατο per sync. dicit Hom. cum ascititio σ, pro Visum est, tanquam a δοκάζομαι retinente signif. τοῦ δοκῶ, pro Videor: Il. N. (458.) Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι

δοάσσατο κέρδιον εἶναι Βῆναι ἐπ' Αἰνείαν. || Apud A
Apoll. Rh. (3, 770.) ἑζομένη δ' ἤπειτα δοάσσατο, Statuit, Decrevit. Ετ Προδοκάζω itidem Observo. Hesychio παρατηρῶ, ἐνεδρεύω. Fortasse a προδοκὴ, de quo dictum modo fuit in Δοκεύω. " Δοάζει, Hes. exp. " ἀμφιδοξεῖ, διστάζει, Dubitat: quo significatu et " δοιάζει s. ἐνδοιάζει dicitur. Item δικάζει, Judicat: " ut et δοάσσεται Idem affert pro δοξάζει, συμφέρον " καταφαίνει: et δοάσσατο pro διενοήθη, ἐβουλεύσατο: " item ἔδοξε." [Apoll. Rh. 3, 817. 955. 4, 576. Il. Ξ. 33. Π. 652. Ψ. 339. Od. Ζ. 145. Schneider. Lex. " Heyn. Hom. 6, 458. 8, 427. Ammon. 44. Valck. Anim. 66." Schæf. Mss.]

¶ Δοκάω inusitatum, ut opinor, " Δοκάειν, Hesy" chio τηρεῖν, φυλάσσειν, ἐπιτηρεῖν, προσδοκᾶν, Ob" servare, Expectare:" [vide Δόκη, " Musgr. Iph. T. 802." Schæf. Mss.] sed a quo COMP. Προσδοκάω, in frequenti usu est in prosa. Est autem Προσδοκῶ, Expecto, in ea signif., a qua dicitur aliquid præter expectationem fieri, Spero. Aristoph. Σ. (56.) Μηδὲν παρ' ἡμῶν προσδοκᾶν λίαν μέγα. Xen. Εἰ προσδοκῴη, B
ὁπότε τὰ σημαινόμενα πράξει, ῥαστώνην τινὰ, Si speret, Bud. Cum fut., Æschin. προσδοκῶ ἀποδείξειν, ubi redditur Confido. Sic Dem. Προσδοκῶ κακὸν ἄν τι γενέσθαι, pro fut. γενήσεσθαι. Et pass. tam de persona, quam de re; ut π. τοῦτο ποιήσειν. De re autem, ut τὰ π., Quæ expectantur, sperantur: et τὰ προσδοκηθέντα, Sperata, Expectata, Bud. in h. l. Οὐδ' ὁτιοῦν εὑρημένοι τῶν π. Et in malum ap. Herodian., ut προσδοκῶμεν in Dem. l. c. Δεινὰ προσδοκώμενα ἑαυτῷ ἑκάστοτε συμβήσεσθαι φάσκων. || Arbitror, de re præterita ap. Plat. Bud. Ex eod. autem Plat. de Rep. 1. in VV. LL. affertur, Προσδοκῶ προὔργου εἶναι εἰς τοῦτο, Reor ad hoc prodesse. [Προσδοκάω, Schleusner. Lex. in V. T. " Ad Herod. 577. Xen. Eph. 11. 178. Thom. M. 300. 747. Puto, ad Xen. Eph. 263. Cum infin., Thom. M. 167. ad Diod. S. 2, 385. παρά τινος, Toup. ad Longin. 397. Προσδεδοκηκὼς, Memno p. 66. Orell." Schæf. Mss.] Προσδόκημα, τὸ, Expectatio, Plato, Τούτων τῶν παθημάτων προσδόκημα, [Philebo 2, 32. * Προσδόκησις, unde * " Προσ- C
δοκήσιμος, Max. Planudes V. Æsop. p. 52. Froben." Boiss. Mss. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 132. " Ammon. 53. Thom. M. 342." Schæf. Mss. * Προσδόκητος, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως.] Ἀπροσδόκητος, Inexpectatus, Necopinatus, Inopinus. Dicitur de re, et de persona: εὐπραγία, Thuc. et contra κακὸν ap. Eund. Dicitur etiam aliquid ἀ. ἀποβαίνειν. Et adv. ἐξ ἀ., Ex improviso. Item, ἐν τῷ ἀ. Ετ Ἀπροσδοκήτως, Præter expectationem, Ex improviso, Inopinato; ut ἐπιθεμένων ἀ., Thuc. 2. Ἀπροσδόκητος act. Qui non expectat, nihil tamen expectat. Ita enim accipi puto a Thuc. 145. et alibi. [Æsch. Pr. 681. Soph. El. 1022. Aristoph. A. 352. Herod. 7, 204. Thuc. 2, 5. 6, 69. Xen. K. 'A. 4, 1, 8. " Ad Charit. 123. Dionys. H. 1, 327. Active, Diod. S. 2, 6. Thuc. 2, 210, 228. Bav." Schæf. Mss. Ἀπροσδοκήτως, Diod. S. 2. p. 80., 13. p. 363., 20. p. 734. Thuc. 4, 29. 7, 21. Polyb. 1, 62. Dionys. H. 1, 98.] Προσδοκία, i. q. προσδόκημα, et multo usitatius: Dem. Ἔχειν π. τῆς ἀσφαλείας: Lat. In expectatione esse. Et Π. παρέχειν ὡς ἐπιπλεύσονται, Thuc. Expectationem afferre. Apud Plut. Pomp. est Expectatio de virtute alicujus, i. e. Spes, Bud. Sed signif. Expectationem tam mali, quam boni: ut cum φόβος definitur προσδοκία κακοῦ ap. Aristot. Eth. 3. Expectatio mali. Quod Cic. interpr. etiam Opinio impendentis mali. Παρὰ π. Schema, cum aliud respondemus, quam expectetur. || Metus, Thuc. 2. Οὔτε π. οὐδεμία μὴ ἄν ποτε οἱ πολέμιοι ἐξαπιναίως οὕτως ἐπιπλεύσειαν. [Theophr. Char. 23, 1. " Coray 292. ad Xen. Eph. 263. Thom. M. 299. ad Charit. 452. Schema παρὰ π. ap. Grammatt., Eldik. Suspic. 20. Seq. μὴ ἄν, c. optat., Thuc. 1, 396. Bav. Π. ἔχω, c. inf., Thom. M. 167. Αἱ ἐσχάται π., Diod. S. 2, 462." Schæf. Mss. * Ἀπροσδοκία, Pseudo-Plato Defin. 11, 290. * Παραπροσδοκία, Dem. 193. Tib. Rhetor ap. Schneider. Lex.] Προσδόκιμος, Qui expectatur, De quo expectatio est, Thuc. 7, (25.) Καὶ ἐκ Πελοποννήσου ἄλλη στρατιὰ π. αὐτοῖς. Sic 1. Τοῦ βαρβάρου π. ὄντος. Et in malum ap. Hippocr. Π. ὁ θάνατος παραυτίκα. || Sed π. ὄντων τῇ ἄλλῃ στρατιᾷ ap. Thuc. 7. Schol. act. accipit pro θαῤῥούντων τῇ ἄλλῃ στρατιᾷ, sub. ἐλευσομένῃ. [Herod. 1, 78. " Valck. 285. ad Ammon. 53. Thom. M. 343. Heind. ad Plat. Theæt. 286." Schæf. Mss. * Προσδοκίμως, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως.]

ΔΟΛΙΧΟΣ, Longus, Prolixus: δόρυ, Il. N. (162.) Longa hasta, ἐλάτῃσι, Apoll. Longis remis, πρυμνήσια, Epigr. Longi rudentes. || Dicitur et de longitudine temporis: ut πλόος, νὺξ, Od. Sic κάματοι, Epigr. Item ἐλπίδες, necnon χρόνος, ibid. || Δολιχὸν adv. etiam putatur accipi Il. K. (52.) Ἔργα δ' ἔρεξ' ὅσσα φημὶ μελησέμεν Ἀργείοισι Δηθά τε καὶ δολιχόν. [" Toup. Opusc. 2, 137. 178. Ruhnk. Ep. Cr. 71. 174. Jacobs. Anth. 6, 406. 7, 304. 8, 70. 161. 11, 238. Antip. Th. 18. Epigr. adesp. 384." Schæf. Mss.] Δολιχογραφία, Prolixitas scripti vel scriptorum, Epigr. [Anal. 3, 87. " Leon. Alex. 22. Paul. Sil. 51. Jacobs. Anth. 9, 161." Schæf. Mss.] " Δολιχόουρον, " Quoddam πάθος στιχηρὸν, quod et ὑπέρμηκες nomi" natur, ut Il. Γ. Κάστορά θ' ἱππόδαμον, καὶ πὺξ ἀγα" θὸν Πολυδεύκεα. Sunt qui hypermetros vocent " ejusmodi versus, quoniam metri mensuram una " syllaba excedunt, et caudam habent longiorem." [Eust. 10, 18. Schol. B. in Aristoph. 'A. 860.] Δολιχόσκιος, Habens longam umbram, Longus; ut ἔγχος, Il. Γ. (346.) et alibi, sicut et δολιχὸν δόρυ. Cetera compp. vide in subst. ut δολιχόδειρος in δειρά. [Opp. K. 4, 110. ad Greg. Cor. 649. Nonn. D. 11, 324. " Valck. ad Ammon. 9. Heyn. Hom. 5, 191." Schæf. Mss. * Δολιχούατος, Opp. K. 3, 186. * Δολιχόφρων, Emped. ap. Plut. 10, 579. μέριμναι. * Δολιχαίων, Emped. ap. Schneider. Lex. * Δολιχάορος, Philetas ap. Heyn. ad Il. T. 8. p. 146. " T. 6. p. 646." Schæf. Mss.] " Δολιχεγχὴς, Longam hastam habens, Eust." [in Il. Φ. 155. " Heyn. Hom. 4, 481." Schæf. Mss. * Δολιχήρης, Opp. K. 1, 407. 'A. 2, 497. Nicander Θ. 183. " Brunck. Soph. 3, 433." Schæf. Mss. * Δολιχόεις, Anal. 1, 126. Musgr. Iph. A. 124. Wakef. Eum. 937.]

Δολιχὸς, vel Δόλιχος retracto acc., Certum curriculi spatium, duodecim aut, secundum alios, vigintiquatuor stadiorum. Metaph. autem eleganti Laus ab Epicrate Comico [ap. Athen. 570.] dicitur δ. τοῖς ἔτεσι τρέχειν, qua et Lat. dicunt Vitam decurrere, et Decursum vitæ spatium. [Schol. Pind. 'O. 3, 38. " Ruhnk. Ep. Cr. 71. 174. ad Charit. 310. Brunck. El. 686. Jacobs. Anth. 7, 51. 133. 304. 345. 9, 111. Sosipat. 2. et Jacobs.: ad Diod. S. 1, 647. ad Lucian. 2, 41. Heyn. Hom. 8, 507." Schæf. Mss.] Δολιχεύω, Dolichum curro s. decurro, Epigr. Et generalius δ. δρόμον, ut Philo de Mundo, Δ. τὸν τῆς φύσεως δρόμον, Naturæ curriculum quasi Circense peragit, Bud. Apud Eund. V. M. Δ. ἄνω καὶ κάτω, Sursum deorsum cursitare. [Euteçnii Metaphr. Opp. K. p. 13.: Anal. 2, 352. i. q. δολιχοδρομέω. " Toup. Opusc. 2, 229." Schæf. Mss.] Δόλιχος, Legumen quoddam, Phaselus, Pisum, secundum quosdam. D
Gorr. Cicerculam, Phaseolum e Gal. interpr.

ΔΟΛΟΣ, (ὁ,) Dolus, Fraus, Hom. Od. Ψ. (321.) Καὶ Κίρκης κατέλεξε δ. πολυμηχανίην τε. Sic Il. O. (14.) κακότεχνος. Idem interficere δόλῳ et κράτεϊ, item δόλῳ et ἀμφαδὸν, alicubi inter se opp. Frequentissimus autem est illi h. v. usus. Isocr. Evag. Οἱ δὲ μετὰ δ. καὶ τέχνης περιγενόμενοι τῶν ἐχθρῶν. Aristoph. autem Π. (1159.) δόλος contrarius est ἁπλοῖς τρόποις. [" Alio sensu, Petr. Alex. Ms." Routh. Mss. " Bono sensu, Schol. Apoll. Rh. 3, 89." Boiss. Mss. Æsch. S. c. Th. 875. Conf. cum χορὸς, Spitzner. de Versu Gr. Her. 55. " Wolf. ad Hesiod. 82. Jacobs. Spec. 38. ad Charit. 392. Wakef. Phil. 477. 1228. Heyn. Hom. 5, 216. Conf. c. λόχος, 5, 227. Δ. καὶ ἀπάτη, Dionys. H. 1, 476. Ἄνευ δ., Herod. 687. 693. Phalar. 222. et Lennep." Schæf. Mss. * Δολόδοντος, " Pierson. Veris. 44. Toup. Opusc. 1, 536." Schæf. Mss. Orph. Ύ. 64, 3. perperam pro ὀπλόδοντος. * Δολοεργὸς, Manetho 4, 57. 243. * Δο-

λοήτωρ, Orac. Sibyll. 1. p. 32=156. Sibylla ap. Theoph. ad Autol. 2, 52. p. 246. * Δολοκτασία, Apoll. Rh. 4, 480. * Δολοληψία, Cod. Ps. V. T. 524. Fabr. falsa lectio, Schneider. Lex. Supplem.] Δολομήδης, Qui dolos meditatur, Dolosus, [Simonid. ap. Schol. Apoll. Rh. 3, 26. " Ad Charit. 392." Schæf. Mss.] Δολομήτης, vel Δολόμητις, Cujus dolosa sunt consilia, Dolosus, Vafer. Unde δολομῆτα vocat. Il. A. (540.) et δολόμητιν Αἴγισθον, [Od. Γ. 198. Æsch. Pers. 93. " Ad Mœr. 65. Græv. Lectt. Hes. 516. ad Herod. 515." Schæf. Mss.] Δολομήχανος, Doli machinator, fabricator, Dolosus, Fraudulentus, ea forma, qua κακομ. [" Const. Manass. Chron. 61. 118." Boiss. Mss. Apoll. Rh. 2, 221. " Ad Charit. 392." Schæf. Mss. * Δολόμυθος, Soph. Trach. 850. * Δολοπλανής, Nonn. D. 8, 126.] Δολοπλόκος, Dolos nectens s. texens, Dolosus, Fraudulentus. Sappho Venerem alloquens, Παῖ Διὸς δολοπλόκε: Nonn. φωνή, Vox dolosa. [Schæf. ad Dionys. H. de Comp. VV. 348. Aristot. Nicom. * Δολοπλοκέω, unde * " Δολοπλόκημα, Const. Manass. Chron. p. 85. * Συνδολοπλοκέω, 112." Boiss. Mss.] Δολοπλοκία, Dolosum commentum s. vafrum. Hes. autem δολοπλοκίας exp. τὰς τῶν λόγων πλοκάς. [Theognis 226. Hippocr. Epist. 1283. * Δολοποιὸς, Soph. Trach. 844. * Δολόπους, i. q. δολιόπους.] Δολοῤῥαφὴς, Dolis s. E dolis consutus, et quasi consarcinatus, Dolosus, [Opp. 'A. 3, 84.] Δολοῤῥαφία, Dolosum commentum, Vafrities, Ἡφαίστου πᾶσα δ. [" Paul. Sil. 30." Schæf. Mss. * Δολοῤῥαφέω, * Δολοῤῥάφος, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως. Posterior vox est ap. " Basil. Schol. ad Greg. Naz. Stelit. 2. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 110." Boiss. Mss. * Δολόφονος, Gl. Interemtor, Æsch. Ag. 1138.] Δολοφονία, Cædes dolo patrata, non ἀμφαδὸν, ut loquitur Hom. [Schol. Apoll. Rh. 4, 480. Aristot. Eth. Nic. 5, 2.] Δολοφονέω, Dolo occido, et ex insidiis. Plut. Pericle δολοφονεῖν et κρυφαίως ἀναιρεῖν pro eod. dicit. Sic pass. Δολοφονεῖσθαι, Dolo interimi, et per insidias. [App. B. S. 214. Diod. S. 4. p. 183. 192., 15. p. 466., 17. p. 601. Polyb. 2, 36. 5, 40. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 648. * Δολοφόνησις, App. B. S. 214. * Δολοφονεύω, Suid. 3, 4. * Δολοφραδὴς, Pind. N. 8, 54. Hymn. in Merc. 282.] " Δολοφράδμων, Doli machinator, Dolos agitans animo, ideoque Fallax, Insidiator." [* Δολόφρων, Aristot. Peplo 6. " Ad Mœr. 66." Schæf. Mss.] Δολοφρονέω, Dolum cogito, s. dolos, Meditor fraudes, ut Ulysses δολοφρονέων Od. (Σ. 51.) non semel: item Juno δολοφρονέουσα aliquot Il. Il. Δολοφροσύνη, Doli meditatio, Dolus, Vafrities, Il. T. (97.) δολοφροσύνῃς ἀπάτησεν. [* Δολῶπις, i. q. δολερὸς, Soph. Trach. 1050.] Ἄδολος, Doli expers, Dolo carens, Candidus, Sincerus: φίλων ἀδολώτατε, Synes. Dicitur et de re: ἀ. γνώμῃ καὶ ὑγιεῖ, Plato Epist. Et ἀδολώτατον ἦθος ap. eund. Synes. || Non adulteratus, ap. Aristid. [1 Petr. 2, 2. Dionys. H. 1, 47. 138. Æsch. Ag. 94. Aristoph. 'O. 631. A. 168. Thuc. 5, 18. 47. " Eur. Suppl. 1029. Fr. p. 497." Seager. Mss. " Valck. Anim. ad Ammon. 89. Jacobs. Anth. 10, 163. ad Lucian. 2, 61." Schæf. Mss.] Ἀδόλως, Citra dolum, Candide, Thuc. 158. [Polyb. 1, 78. Xen. 'E. 3, 4, 5. Diod. S. 3. p. 143. Schleusner. Lex. in V. T. " Jacobs. l. c." Schæf. Mss.] Δολόεις, Dolosus, Subdolus, Apoll. Rh. (2, 423.) δολόεσσαν ἀρωγὴν θεᾶς. || Dolose factus, δέσματα, Od. Θ. [281. cf. 297. " Eur. Iph. A. 1525." Kall. Mss. " Ad Charit. 393." Schæf. Mss.]

Δολόω, Dolo ago cum quopiam, Decipio, Aristoph. 'I. (1067.) Et σοῖς δολώσαντες γάμοις, e quopiam Tragico, VV. LL. || Adultero: unde numisma δεδολωμένον. Δολώσαντες τὸν οἶνον, Lucian. Sed et δολοῦν dicuntur qui lanas tingunt, sicut et φαρμάττειν, J. Poll. quo pertinet δολερὰ χρώματα. Tale esse mihi videtur, quod Lat. poëtæ dicunt Lanam mentiri colores. [" Orig. c. Cels. 4, 13." Routh. Mss. " Schol. Aristoph. Π. 435. ubi cf. T. H." Boiss. Mss. Æsch. Ag. 1628. " Eur. Iph. A. 898. Hesiod. Θ. 494. Soph. Phil. 120. 1288." Seager. Mss. " Ruhnk. Ep. Cr. 111. Zeun. ad Xen. K. Π. 129. Valck. ad Herod. 100. Wakef. Alc. 12. T. H. ad Plutum p. 125. Kuster. Aristoph. 8.

A Boeckh. in Plat. Min. 172." Schæf. Mss. * Δόλωμα, " Lobeck. Aj. p. 302." Schæf. Mss. Æsch. Choëph. 1003. " Æneas Poliorc. 8." Seager. Mss.] Δόλωσις, Deceptio, Xen. K. Π. 1, [6, 19. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 351. * Δολωτὸς, unde * Ἀδόλωτος, Theophyl. 3, 722.]

" Δολίφονον, Hes. tradit πεπαίχθαι παρὰ τοῦ * δολοφονίου. AT Δολίσκος,* Eid. δόλων, παραξιφὶς, " Dolo, Pugio."

Δόλιος, Dolosus; ut τέχνη, Hom. Hesiod. Item ἔπη, Hom. Et de persona interdum, ut Aristoph. de Mercurio, (Π. 1157.) Soph. autem Aj. (47.) δ. ἐφ' ἡμῖν ὁρμᾶται pro δολίως. Et superl. δολιώτατος. [Schleusner. Lex. in V. T. " Wolf. ad Hesiod. 82. Brunck. Phil. 133. ad Charit. 393. Musgr. Iph. T. 857. Tro. 530. Hel. 242." Schæf. Mss. * Δολίως, Schol. B. in Aristoph. A. 624. Eust. Erot. 390. Schleusner. l. c. * " Δολία, Cicuta, Diosc. Notha 468." Boiss. Mss. * Δολιόγνωμος, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 385. " ad Hesych. 1, 1019. n. 5." Dahler. Mss. * " Δολιογνώ- B μων, Schol. ined. ad Greg. Naz. δολόμητις in Carm. p. 32." Boiss. Mss. * Δολιοθήρας, Titus Bostrensis in Luc. 4. p. 784.] Δολιόπους, Doloso pede gradiens, [Soph. El. 1506. * " Δολιοῤῥάφος, Tzetz. Chil. 8, 927. * Δολιότροπος, 3, 443." Elberling. Mss.] Δολιόφρων, Eur. (Iph. A. 1301.) Dolosa cogitans, Fraudulentus, [Æsch. Choëph. 946.] Δολιότης, Fraudulentia, [Schleusner. l. c. Eust. Od. p. 41, 16. " Wakef. Trach. 1063." Schæf. Mss.] Δολιόω, Dolo utor, ap. LXX. Interprr. Ἐδολιοῦσαν ταῖς γλώσσαις. Δολίζω, Adultero, Diosc. Δολιεύομαι, Fraudulenter ago, [" Eust. 65. penult." Seager. Mss. Schleusner. l. c. Sext. Emp. p. 119. λόγος δεδολιευμένος, Etym. M. v. Ὑποστειλάμενος. " Acta Traj. 1, 234. Schol. ad Plutum 160. Schol. ad Trach. 413. Erf." Schæf. Mss. * " Δολίευμα, Const. Manass. Chron. p. 86." Boiss. Mss.]

Δολερὸς, i. q. δολόεις et δόλιος, sed δολερὸς potius in prosa usurpatur quam illa. Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Ἐπίβουλον εἶναι, καὶ κρυψίνουν καὶ δ. Et Δ. μὲν τὰ C εἵματα, δ. δὲ τὰ χρώματα, Herod. Ubi δ. χρώματα optime convenire puto cum eo, quod tradit J. Poll. δολοῦν ἔρια dici pro βάπτειν. [" Markl. Suppl. 222. Boeckh. in Plat. Min. 172. Jacobs. Anth. 10, 163." Schæf. Mss.] Δολερῶς, Dolose.

ΔΕΛΕΑΡ, τὸ, Esca, qua animalia capiuntur, Aristot. Τοῖς γὰρ δελέασιν οὐ τοῖς αὐτοῖς ἁλίσκονται πάντες. Quod Plin. Non omnes eadem esca capiuntur. Lucian. Ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκιστρον τῷ δ. συγκατασπάσας. Et metaph. (1, 136.) Ὁ δὲ τοσοῦτον μοι δ. καταπιών. Eur. Andr. (263.) Τοιόνδ' ἔχω σου δ. Dictum autem volunt quasi δόλεαρ: Eust. vero a δέλος s. δέλω tum hoc, tum δόλος derivat. [* Δεῖλαρ, δείλατα pro δελέατα, Etym. M. Callim. Fr. 458. * Δέλειαρ, Numen. ap. Athen. 305. " Δέλεαρ, Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 52. Abresch. Lectt. Arist. 286. Valck. Diatr. 195. ad Herod. 70. ad Lucian. 1, 359." Schæf. Mss. * Δελεάρπαξ, Anal. 1, 245. Δέλος, Gl. Esca, Opp. 'A. 3, 437. δελέεσσι, Ms. δελέασσι, Geop. 20, 7. 11. 15. 17. " Poetaster cum D Wernsdorfii Phile p. 32." Boiss. Mss. Δειλανθεὶς, Hesychio κλεφθεὶς, ἀπατηθείς. Δέλλει· κηλεῖ.] Δελεάζω, Inesco, Esca capio, Athen. 7. de quodam pisce, Ἀνελκυσθεὶς δὲ, οὐ δελεάζεται οὔτε σαρκὶ, οὔτ' ἄλλῳ τινὶ ἐμψύχῳ. || Escam impono, Lucian. Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι, Caricam hamo imponens escæ loco. [" Et δελεάζειν τὸ δέλεαρ περὶ ἀγκίστρου, Herod. 2, 70." Schweigh. Mss.] Frequentius metaph. sumitur. Philo de Vita Mos. 1. Δελεάσας ἐλευθερίας ἐλπίδι τὸ πλῆθος, Multitudinis spe libertatis illectæ. Herodian. 2, (15, 4.) Τιμῇ προσποιήτῳ δελεάσας τὸν ἄνθρωπον, Inescans. Et in pass. ap. Dem. de Cor. Σχολῇ δελεαζόμενοι. Philo l. c. 1. Δελεασθεὶς δὲ καὶ τοῖς ἤδη προτεινομένοις καὶ ταῖς μελλούσαις ἐλπίσι, Oblatis inescatus. Et γαστρὶ δελεάζομαι, Xen. Illecebris ventris capior. Apud Plut. vero Symp. Δελεασθεὶς διὰ τούτων ἐπ' ἐκεῖνα πρόσεισι, mutata constr. [" Alciphro 22. Abresch. Lectt. Arist. 286. Toup. Opusc. 2, 186. Villois. ad Longum 184." Schæf. Mss.] Δελέασμα, τὸ, q. d. Inescamentum, Quod escæ loco imponitur hamo aut laqueis, Illectamentum,

Plut. (9, 274.) Νόθα καὶ κίβδηλα τὰ τῶν ἄλλων θωπεύματα καὶ δ. Δελεασμάτιον, τὸ, Athen. 4, (11.) e Philoxeno. [* Δελέαμα, Suid. v. Ἔγκειται.] Δελεασμὸς, ὁ, Illicium, Illectamentum. [* Δελεαστὴς, unde * " Δελεαστικὸς, Cyrill. Hier. 120. Clem. Alex. Str. 2, 20. p. 408. * Δελεαστικῶς, 412." Kall. Mss. * Δελεαστὸς, Joseph. c. Ap. 2, 39. perperam pro δελέατος.] Δελεάστρα, ἡ, Decipula, Transenna, in quam esca imponitur, Plaut.: J. Poll. 10, (156.) inter πάγας numerat, et alio nom. ἀνδρομέδιαν dici tradit; citat autem e Cratino et Nicophonte. Apud Suid. autem δελέαστρα scribitur cum acc. in antepen. et exp. παγίδες, ac si plur. esset a sing. δελέαστρον.

Δελαστρεὺς, έως, ὁ, per sync. pro δελεαστρεὺς, q. d. Inescator, Qui esca decipit, " Piscatoris epith., " ut qui soleat δελεάζειν τοὺς ἰχθύας," Nicander Θ. (793.) Τοὺς ἁλὸς ἐξερύουσι δελαστρέες ἰχθυβολῆες. Δελήτιον, τὸ, i. q. δέλεαρ, [" Brunck. Soph. 3, 507." Schæf. Mss.] SED et Δέλητι ap. Hes. exp. δελέατι legitur. " Δελητήριον, Suidæ τὸ δέλεαρ, Esca." [* Ἐκδελεάζω, Gl. Obesco. * Ἐπιδελεάζω, Diod. S. 1, 35. * Ὑποδελεάζω, Philo ap. Mathem. vett. 100.]

ΔΟΝΕΩ, Agito, Il. X. (300.) Τὰς μέν τ' αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν, Aristoph. (Ἐκ. 954.) Πάνυ γάρ τις ἔρως με δονεῖ Τῶνδε βοστρύχων. Et illud Anonymi, Παραδιδόντες αὐτὰ ταῖς ἀνέμοις δονεῖν καὶ διασαλεύειν. Huc pertinet et pass. ap. Theocr. (7, 135.) Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο Αἴγειροι πτελέαι τε, i. e. ἐκλονοῦντο. Horat. Sæpius ventis agitatur ingens Pinus. Xen. Σ. (2, 8.) Τοὺς τροχοὺς ἀνεῤῥίπτει δονουμένους. Herodian. 7, (5, 19.) Πᾶν δὴ τὸ Λιβύων ἔθνος εὐθέως ἐδεδόνητο, Commovebatur, Concutiebatur, seu, ut Polit. vertit, Tumultuabatur. [" Clem. Alex. Pæd. 225." Routh. Mss. " Δονέουσι τὸ γάλα, Herod. 4, 2. Ἀσίη ἐδονέετο πάση, 7, 2." Schweigh. Mss. Pind. Π. 1, 85. 4, 390. 6, 36. 10, 16. N. 6, 36. 96. 7, 119. Theocr. 13, 65. 24, 88. Aristoph. Ὄ. 1183. Aretæus 4, 1. Mnesimach. ap. Athen. 403. Opp. Ἁ. 3, 412. " Bergler. Alciphr. 108. Wakef. ad Bion. 4, 5. Jacobs. Præf. ad Bion. et Mosch. xxii. ad Herod. 505. ad Charit. 513. Wakef. Eum. 137. Jacobs. Anth. 6, 281. 7, 17. 322. 9, 245. 247. 11, 67. 209. Phrynich. Ecl. 44." Schæf. Mss.] Δόνημα, τὸ, Agitatio, Motus: pass. signif. Lucian. de Saltat. (5, 135.) dicit Protea imitari potuisse δένδρου δόνημα. [" Ad 2, 278. Wakef. Herc. F. 111." Schæf. Mss. * Μουσοδονέω, unde * " Μουσοδόνημα, Eupolis * Προσπαλτίοις, Priscian. 18. 25. 225." Elberling. Mss.] Δόνησις, Agitatio, Ipsa actio agitandi, commovendi, quassandi. [* Ἐθελοδονέω, unde * " Ἐθελοδόνησις, Epiphan. Hær. 42. p. 147." Routh. Mss. * Δονητὸς, unde] Ἀδόνητος, ὁ, ἡ, Immotus, Inconcussus, Epigr. Ἀστεμφὴς ἀδόνητος ἐνέξεται, i. e. ἀσάλευτος, Suid. [* " Πολυδόνητος, Planudes Ovid. Met. 15, 396." Boiss. Mss.] Ἀμφιδονέω, Utrimque commoveo s. agito, Epigr. [* " Ἀναδονέω, Anacr. 64." Kall. Mss.] Διαδονέω, Concutio, Disturbo, Bud. ex Areop. Ἐκδονέω, Emoveo: unde pass. Πάντων δ' ἐκδεδόνητο φρένες, Conturbatæ, perculsæ sunt, Epigr. [" Jacobs. Præf. ad Bion. et Mosch. xxii. Anth. 9, 247. 11, 67." Schæf. Mss. * Ἐπιδονέω, Antiphanes ap. Athen. 3, 49. * Περιδονέω, Dionys. H. 1. p. 15. * Συνδονέω, Greg. Naz. 2, 11. 231. " Const. Manass. Chron. p. 62. 98. 103." Boiss. Mss. Hippocr. Epist. 1289. " Heyn. Hom. 8, 92." Schæf. Mss. * " Θεοδόνιον, Pæonia, Diosc. Notha 460." Boiss. Mss. * Πολύδονος, Æsch. Pr. 787. πλάνη.] Δονεύω, i. q. δονέω: UNDE Ἀδόνευτος, i. q. ἀδόνητος.

" ¶ Δνοπάλιζεν, Hesychio διὰ τῶν χειρῶν ἐδόνει " καὶ ἐκίνει αναιρῶν: addenti, poëtam bis esse usum " h. v.: semel sc. Il. Δ. (471.) οἱ δὲ λύκοι ὣς Ἀλλή- " λοις ἐπόρουσαν, ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐδνοπάλιζεν. Et ite- " rum, Od. Ξ. 501. ἀτὰρ ἤωθεν γε τὰ σὰ ῥάκεα δνοπα- " λίξεις: quod Hes. exp. δονήσεις ταῖς χερσὶ καὶ ἐκ- " τινάξεις, Agitabis manibus et excuties: ut Eust. " quoque ταῖς παλάμαις δονήσεις ἢ δινήσεις, οἷα συρ- " ῥάπτων ἢ καὶ ἄλλως μεταχειριζόμενος: alludens ad " etymon, innuensque δνοπαλίζειν dici pro δονεῖν " ταῖς παλάμαις: ut et superius δνοπάλιζεν exp. " ἐδόνει ταῖς παλάμαις: item ἐδόνει καὶ ἔπαλλε: in- " dicans comp. esse vel e δονεῖν et παλάμη, vel e " δονεῖν et πάλλειν: quorum utrumque non est dis- " sentaneum. Et δνοπάλιζεν enim expones Agitabat " et percutiebat manibus: et δνοπαλίξεις, Agitabis et " excuties manibus. Etym. affert et VERBALE Δνο- " πάλιξις, exp. ἡ διὰ χειρῶν κίνησις καὶ * ἐκτίναξις, " Motus et excussio, quæ manibus fit: ut Suid. quo- " que cum δνοπαλίξεις exposuisset διὰ τῶν χειρῶν " κινήσεις καὶ * ἐκτινάξεις, addit, esse a nom. ἡ δνο- " πάλιξις." [Δνοπαλίζω, Opp. Ἁ. 2, 295. " Heyn. Hom. 4, 643." Schæf. Mss.]

ΔΟΝΑΞ, ακος, ὁ, Arundo Cypria, Plin.: κάλαμος Κύπριος ap. Diosc. Concava et crassa, ap. amnes nascens; ut tradit Diosc. 1, 15. Eust. vero δόνακα esse dicit καλάμων λεπτότερον, at ὀρόφων ἀδρότερον: et e calamo fieri αὐλοὺς, e donace vero σύριγγας. Cui ipsius sententiæ suffragatur Eur. Or. (107.) Ἃ ἃ σύριγγος ὡς πνοιὰ Λεπτοῦ δόνακος, ὦ φίλα, φώνει μοι. Derivari autem a δονεῖσθαι, Quod facile a ventis agitetur. Od. Ξ. (467.) Ἂν δόνακας καὶ ἕλος ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες Κείμεθα. Mimnermus ap. Athen. Λίμνη δ' ἐπὶ μακρὸν ἀϋτεῖ Ῥεῦμα, δι' ἐκ μεγάλων ῥυομένη δονάκων. Theophr. H. P. 4, 12. δόνακα scribit esse λοχμωδέστατον, nascique ut plurimum juxta flumina et paludes, multum autem a calamo differre δόνακα tum in aridis, tum in humidis nascentem locis. Ubi Gaza Cannam vertit. || In Epigr. pro Calamo scriptorio accipitur. || Et δόναξ πτηνὸς, pro Sagitta, in Epigr. quemadmodum et Il. Λ. (582.) αὐτίκα τόξον Εἵλκεν ἐπ' Εὐρυπύλῳ, καί μιν βάλε μηρὸν ὀϊστῷ Δεξιόν· ἐκλάσθη δὲ δόναξ. Sic Virg. perque ilia venit arundo. Ut et ap. Plin. arundines belli pacisque experimentis necessariæ dicuntur. || J. Poll. inter partes organorum musicorum, quæ pulsantur, δόνακα quoque ὑπολύριον a Comicis dictum tradit, ὡς πάλαι ἀντὶ κεράτων ὑποτιθέμενον ταῖς λύραις: unde et Soph. dixerit, Ὑφηρέθη σου κάλαμος ὡσπερεὶ λύρας. Apud Lat. quoque Modulari arundine carmine reperimus. || Piscis quidam, quod arundinis instar angustus et oblongus sit, Eust.: addens esse σωλῆνα θαλάσσιον. Plin. 32, c. ult. Gr. vocabulum retinet, Solen, s. Aulos, s. Donax, s. Onyx, s. Dactylus. Iisd. fere verbis Athen. 3. Οἱ δὲ σωλῆνες μὲν πρός τινων καλούμενοι, πρός τινων δὲ καὶ αὐλοὶ καὶ δόνακες καὶ ὄνυχες, πολύχυλοι. [Xenocr. 106. " Ruhnk. Ep. Cr. 63. ad Charit. 217. Toup. Opusc. 2, 42. Emendd. 1, 213. Jacobs. Exerc. 2, 124. Anth. 6, 427. 7, 353. 10, 189. Musgr. Or. 147. Ion. 883. Thom. M. 492. Brunck. Aristoph. 1, 229. Soph. 3, 388. Heyn. Hom. 6, 93. 221. Sagitta, Toup. Opusc. 2, 220." Schæf. Mss. Δῶναξ, Dor., i. q. δόναξ, Ion. δοῦναξ, Theocr. 20, 29. " Toup. Opusc. 1, 14. Brunck. ad Eur. Med. 1181. Leon. Tar. 12." Schæf. Mss. * Δονακόγλυφος, Anal. 2, 52. * Δονακοτρεφὴς, Nonn. Paraphr. 19, 212.] Δονακοτρόφος, Arundines nutriens, Eur. (Iph. A. 179.) Arundiferus, Ovid. [" Theognis 763." Routh. Mss. * Δονακοφοίτης, Bianor in Huschkii Anal. 235. * Δονακόχλοος, Eur. Iph. T. 400.] Δονακεὺς, έως, ὁ, Arundinosus, Il. Σ. (576.) Πὰρ ποταμὸν κελάδοντα, περὶ ῥοδανὸν δονακῆα, ubi Eust. annotat esse, qui legant ῥαδαλονδονακῆα voce comp. i. e. * ἰσχνοκαλαμώδη. [Opp. Ἁ. 4, 506. i. q. δονακεύτης: Κ. 1, 73. " Wakef. ad Mosch. 2, 70. Thom. M. 492. Jacobs. Anth. 11, 162. Heyn. Hom. 7, 555." Schæf. Mss. * Δονακεύω, Anal. 2, 138.] Δονακεῖον, τὸ, Arundinetum. [* Δονακὼν, ῶνος, ὁ, Gl. Carectum. * " Δονακὶς, Jacobs. Anth. 12, 465." Schæf. Mss. * Δονακίτης, unde * " Δονακῖτις, Spina alba, Diosc. Notha 452." Boiss. Mss. Anal. 2, 53. ψῆκτρα, Reines. Var. Lectt. 147. " Toup. Opusc. 1, 450. Jacobs. Anth. 8, 170. Kuster. Bibl. Chois. 94." Schæf. Mss. * Δονακήεις, Il. Σ. 576. ῥόδανον, var. lectio. " Heyn. Hom. 7, 557. * Δονακόεις, Eur. Hel. 209. Bianor 3." Schæf. Mss.] Δονακώδης, Arundinosus: ποταμὸς, Apoll. Rh. 2, (818.) Bacchyl. ap. Athen. (p. 20.) Νεῖλον. [* Δονακηδὸν, ut κλιμακηδὸν, Apollon. de Adverb. 611. * Δονακήματα, Hesychio ἀναλήμματα. * Δονακόω, unde * Δονακώματα πύργων, Nicet. Annal. 6, 5.]

ΔΟΡΠΟΝ, τὸ, et ap. Eust. Δόρπος, ὁ, Cœna, i. q. δεῖπνον, nisi quod magis poët. sit. Il. T. (208.) ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι Τεύξεσθαι μέγα δόρπον, Od. N. (33.) Ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδυ φάος ἠελίοιο Δόρπον ἐποίχεσθαι. Parare cœnam idem Hom. dicit τεύξασθαι δόρπον, κοσμεῖν, ὁπλίζεσθαι, ἐφοπλίζεσθαι δόρπα, περὶ δόρπα πονεῖσθαι: de Appetitu cœnandi ap. Eund. est δόρποιο λιλαίεται, δόρποιο μέδεσθαι: et, Δόρπου μνήστις ἔην μάλα περ χατέουσιν ἑλέσθαι. Idem ἐπὶ δόρπον ἀνέστη, δόρπον ἐποίχεσθαι. De ipsa autem cœnæ sumtione dicit δόρπον ἑλέσθαι. Æschyl. differentiam statuens inter δεῖπνον et δόρπον, Palamedem milites suos et duces ordinantem, ita loquentem introducit, σῖτον δ' εἰδέναι διώρισα, Ἄριστα, δεῖπνα, δόρπα θ' αἱρεῖσθαι τρίτα. Per κατάχρησιν pro Pastu simpl. ponitur ap. Opp. K. 3. Ἀλλὰ τὸ μὲν δόρποισι μέλει, τὸ δὲ αὖτε πόνοισι. "Δόρπα, τὰ, metaplasmo poët. di- "citur pro δόρποι a δόρπος, ut δεσμὰ, σταθμὰ, et si- "milia, Eust." [Nicander. Ἀ. 66. παναεργέα. "Jacobs. Anth. 9, 71. Δόρπον et δόρπος, Heyn. Hom. 8, 582. 687. Δόρπον, 4, 267. 5, 424. 537. 541. 6, 138. 250. Chardon Magaz. Encycl. T. V. 2. an. p. 504. ad Il. A. 86. Ω. 124. Od. B. 20. I. 311. Athen. 1, 19. Casaub. 41. H. in Cer. 129. coll. 128. Wolf. Proll. 207." Schæf. Mss.] AT Δόρπη, ἡ, ap. Erotian. Tempus vespertinum, ὁ τῆς ἑσπέρας καιρὸς, παρὰ τὸ δόρυ παύειν, quam etym. δόρπῳ quoque Eust. tribuit. SED et Δορπορὴ ap. Suid. i. q. δόρπον s. δόρπος. ["Zonar. (rectius) scribit Δορπωρή." Dahler. Mss.] Δορπία, ἡ, Prima dies Apaturiorum, quod Festum erat publicum Athenis trium dierum spatio durans, dicta, ut Suid. tradit, ὅτι φράτορες ὀψίας συνελθόντες εὐωχοῦντο. Unde δορπίῃ τῆς ἑορτῆς in VV. LL. q. d. Cœnali die festi, ["Prima die Apaturiorum, Vespera, quæ festum præcedit, Herod. 2, 48. ubi v. nott." Schweigh. Mss.] Notandum vero, ap. Suid. scribi δόρπεια duobus in ll., quasi plur. a δόρπειος s. neutr. δόρπειον. "Hes. quoque cum J. Poll. δορπίαν esse "dicit Primum diem Apaturiorum." ["Wessel. ad Herod. 127." Schæf. Mss. * Δορπεῖον, τὸ, Nicander Ἀ. 166.]

[*Ἄδορπος, Bekk. Anecd. 345. Lycophro 638. * Ἀποινόδορπος, 901. * Κηρύδορπος, 954.] Σύνδορπος, Concœnator, Conviva, σύνδειπνος, Nonn. [138.]

Ἐπιδόρπιος, Ad cœnam utilis, Theocr. (13, 36.) Κὤχεθ' Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν Αὐτῷ Ἡρακλῆϊ καὶ ἀστεμφεῖ Τελαμῶνι, qui δαῖτα parabant in litore; quod ποτιδόρπιον ὕδωρ Apoll. Rh. appellat. || Q. d. Postcœnius; ut ὥρη, Nonn. et Athen. (130.) Καὶ τελευταῖαι ἐπεισῆλθον ἑ. τράπεζαι, τραγήματά τ' ἐν πλεκτοῖς ἐλεφαντίνοις ἐπεδόθη πᾶσι, καὶ πλακοῦντες, ubi Bud. interpr. Ultimas mensas, quæ sc. finita cœna apponerentur. ["Κραδίην ἑ., τὸ τῆς γαστρὸς στόμα appellat Nicander Ἀ. 21." Gataker. Mss. "Toup. Opusc. 2, 115. Emendd. 2, 576. Jacobs. Anth. 8, 168. 10, 122." Schæf. Mss.] Ἐπιδορπὶς, ίδος, ἡ, q. d. Postcœnium, ut Apul. Antecœnium, Cœna secundaria, i. e. τραγήματα, quod ea ἐπὶ δόρπῳ s. μετὰ δόρπον apponerentur, Eust. addens, Platoni Comico ἐπιτραπεζώματα, aliis ἐπαίκλια vocari: differre autem fortassis ab iis, quæ ἐπιφορήματα Herod. appellat, i. e. τὰ μετὰ τὰς μοίρας ἑκάστων. || Idem Eust. alibi tradit, ἀκρατισμὸν a quibusdam vocari διανηστισμόν: et ἄριστον, δορπηστόν: δεῖπνον vero, ἐπιδορπίδα: quæ ex Athen. 1, (9.) desumsit. [* Ἐπιδορπίδιος, Anal. 2, 53. "Toup. Opusc. 2, 104." Schæf. Mss.] Ἐπιδορπίζομαι, ίσομαι, Secundariam cœnam sumo, Secundis mensis accumbo, i. q. ἐντραγέω et ἐπιδειπνέω, Athen. 4.; ubi Diphilus, Τράγημα, μυρτίδες, πλακοῦς, ἀμυγδαλαί. Ἐγὼ δὲ ταῦθ' ἥδιστά γ' ἐπιδορπίζομαι. J. Poll. 6. ἐπιφορεῖσθαι et ἐπιδειπνίζεσθαι synonyma ponit. Ἐπιδόρπισμα, τὸ, Quod in secundis mensis apponitur. Athen. (639, 664.) cum dixisset convivis circumcirca oblata fuisse περδίκια ὀλίγα, καὶ χήνια ὀπτὰ, καὶ τρυφὴν πλακούντων, subjungit, Att. ejusmodi δεῖπνον vocasse ἐπιδόρπισμα, at Dor. ἔπαικλον: reliquos Gr. ut plurimum ἐπίδειπνον. J. Poll. 6. ἐπιδορπίσματα ab Aristoph. vocari ait ἐπιφορήματα. ["Clem. Alex. Pæd. 165." Routh. Mss. "Jacobs. Anth. 7, 46. Aristoph.

A Fr. 281." Schæf. Mss.] Ἐπιδορπισμὸς, ὁ, Cœnæ secundariæ sumtio, Athen. 14. Ἐπιδορπισμὸς τραγηματισμός τίς ἐστι, καὶ δεῖπνον ἕτερον παρατίθεται τραγήματα. Μεταδόρπιος, Cœnatus, cum de persona dicitur; at cum de re, i. q. ἐπιδόρπιος, q. d. Postcœnius. Od. Δ. (194.) οὐ γὰρ ἔγωγε Τέρπομ' ὀδυρόμενος μ., Nec enim post cœnam, s. cœnatus, lamentis delector aut fletu; ut Schol. exp. licet Eust. pro * ἐνδόρπιος dictum velit, ut sit Inter cœnandum, sic μεταδόρπιος πότος, Compotatio a cœna. ["Jacobs. Anth. 8, 381. 9, 440. 10, 122. ad Herod. 617." Schæf. Mss.] Μεταδόρπια, τὰ, Secundæ cœnæ, Postcœnia, ut Hermolaus vocat, Apuleium secutus, qui Antecœnia dixit, i. q. τραγήματα, Bellaria, Athen. 14. e Plat. Comico citans, Καὶ ἀκροδρύων πλῆθος, καὶ ὅσα παραμύθια ἡδονῆς μ.: i. q. ἐπιδορπίσματα et ἐπιδορπὶς paulo ante. ["Thom. M. 456." Schæf. Mss.] SED et Μεταδορπίσματα in VV. LL. pro eod. Ὁμοδόρπιος, Cœnæ socius, aut particeps, σύνδειπνος, Nonn. Ποτιδόρπιος, Ad cœnam utilis, Il. I. (249.) de lactis parte, quam Po-

B lyphemus mulxerat, καί οἱ ποτιδόρπιον εἴη: sic (234.) idem Polyphemus φέρε ὄμβριμον ἄχθος Ὕλης ἀζαλέης, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη, i. e. πρὸς λυχνοκαΐαν ἐπιδόρπιον χρήσιμος, Eust. Qua ad cœnam parandam uteretur, vel post cœnam, ad se calefaciendum. Sic Apoll. Rh. (1, 1209.) ποτιδόρπιον ὕδωρ, Aqua ad cœnam: quod ὕδωρ ἐπιδόρπιον dixit Theocr. l. c. Et plur. ap. Hes. Ποτιδόρπια, τὰ * προσσίτια. Est autem Dor. ποτιδόρπιος pro προσδόρπιος.

Δορπέω, Cœno, Od. Θ. (539.) Οὐ γάρ πως πάντεσσι χαριζόμενος τάδ' ἀείδει Ἐξ οὗ δορπέομεν, Il. Ψ. (11.) ἵππους λυσάμενοι δορπήσομεν.* Et med. ap. J. Poll. 6, (102.) δορπήσασθαι. Δόρπηστος, ὁ, ut a δειπνέω δείπνηστος, Hora cœnæ. Bud. e Xen. Ἀ. 1, (10, 10.) Ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς ἀπιέναι· καὶ ἀφικνοῦνται ἀμφὶ δ. ἐπὶ τὰς σκηνάς. Ubi et δόρπετον quædam exemplaria habent. || Athen. 1, (9.) tradit quosdam ἄριστον vocare etiam δορπιστόν: sic enim ibi scribitur, cum ι, et acc. in ult. Apud Hes. vero et ap. Xen. scribitur δόρπιστον cum ι, et acc. in antepen.: Eust. vero secutus sum,

C qui scribit per η: quo modo et δείπνηστος a δειπνέω scribitur. [Aristoph. Σ. 103. De omnibus his formis v. Spohn. ad Niceph. Blemm. 41. "Δόρπιστος, Schneider. ad Xen. K. Ἀ. 84." Schæf. Mss.] Ἐπιδορπέω, q. d. Supercœno, Secundariam cœnam sumo: unde ἐπιδορπήσασθαι ap. J. Poll. 6. nisi quis ἐπιδορπίσασθαι malit, ut supra.

ΔΟΥΛΟΣ, Servus, cujus correlativum δεσπότης, et opp. ἐλεύθερος, Xen. K. Π. 8. Οἱ μὲν δ. ἄκοντες τοῖς δεσπόταις ὑπηρετοῦσι, Plut. Apophth. Τοὺς τὴν Ἀσίαν κατοικοῦντας, ἐλευθέρους μὲν κακοὺς εἶναι, δ. δὲ ἀγαθούς. Differt ab οἰκέτης, ut Athen. 6. e Chrysippo docet, quod ἀπελεύθεροι quidem, δοῦλοι adhuc sint, οἰκέται autem, οἱ μὴ τῆς κτήσεως ἀφειμένοι: quoniam οἰκέτης est δοῦλος κτήσει κατατεταγμένος. Δοῦλοι, ut Idem ibid. e Clitarchi Glossis annotat, aliis nomm. vocabantur, ἄζοι, θεράποντες, ἀκόλουθοι, διάκονοι, ὑπηρέται: item πάλμονες et λάτρεις. Qui vero liber-

D tate ap. Spartanos donabantur, quidam ἀφέται vocabantur, quidam ἀδέσποτοι, quidam ἐρυκτῆρες, quidam δεσποσιοναῦται, quidam νεοδαμώδεις: ut paulo post idem Athen. tradit. Adj. quoque usurpatum reperitur, Thuc. 8. Τὰ ἀνδράποδα πάντα, καὶ δ. καὶ ἐλεύθερα. Herodian. 3, (2, 15.) de Græcis, Μακεδόσιν ἑάλωσα καὶ Ῥωμαίοις δ. γεγένηται. Et sing. ap. Aristot. Polit. 1. Δεινὸν εἰ τοῦ βιάσασθαι δυναμένου ἔσται δ. καὶ ἀρχόμενον τὸ βιασθέν. Cujus compar. est δουλότερος. Metaph. capitur tam in bonam, quam in malam partem: ut δ. καιροῦ, Qui servit tempori, ap. Greg. δ. ῥημάτων, Cui verba spiritus adimunt et libertatem, Bud. Et Eur. Autolyco, Γνάθου τε δ., νηδύος θ' ἡσσημένος: Hec. (865.) Ἢ χρημάτων γὰρ δ. ἐστιν ἢ τύχης. Et adj., Synes. Ep. 57. Πολλὰ δοῦλα τοῦ λόγου, Multa parent rationi, [et Eur. Hec. 137. unde δουλότερος Μεσσηνίων: J. Poll. 3, 78. et 2, 255. δοῦλα σώματα, cf. 3, 75. "Δοῦλος, quasi vinctus vel vincla habens; qui necessitate servus sit; ut λάτρις, παρὰ τὸ λάτρον, hoc autem ἀπὸ τοῦ λῶ, qui voluntariam servit servitutem. Junius Animadv. ad Con-

τιον. 7." Gataker. Mss. " Ammon. 45. Eran. Philo 165. ad Charit. 319. 404. ad Herod. 515. Bergler. Alciphr. 55. Abresch. Add. ad Arist. 145. Phrynich. Ecl. 192. Thom. M. 248. Jacobs. Anim. 164. 313. Philostr. 232. Boiss. Adj., Musgr. ad Hec. 137. Steinbr. Mus. Tur. 1, 310. ad Charit. 308. Markl. Suppl. 875. Steph. Dial. 36. Τὸ δ., Dionys. H. 2, 673. Δ. subaud., Valck. ad Herod. 168. ad Lucian. 1, 379. Δ. τῶν ὑπὸ γαστέρα, Thom. M. 520. Καιροῦ δ., Jacobs. Anth. 10, 261. Δ. ποιεῖσθαι, Boiss. Philostr. 322. Nomina servorum, ad Lucian. 1, 379. 2, 285. T. H. ad Dial. 105. Coray Theophr. 325." Schæf. Mss.] Δούλη, ἡ, Serva, Od. Δ. (12.) Ὅς οἱ τηλύγετος γένετο κρατερὸς Μεγαπένθης Ἐκ δ., Plut. Probl. Αἵ τε δ. καὶ οἱ δοῦλοι πάντες. [" Heyn. ad Apollod. 730. Thom. M. 439. Subaud., Valck. Diatr. 61. ad Herod. 168. An Homericum, Heyn. Hom. 4, 538." Schæf. Mss.]

[* Δουλόβοτος, Philostr. V. S. 1, 21, 4. * Δουλογέννητος, Tzetz. Chil. 6. p. 119. " 7, 46." Elberling. Mss. * Δουλογνώμων, i. q. ἀνδραποδώδης, Suid. v. Ἀνδρ.: Pherecr. ap. Bekk. Anecd. 393.] Δουλογράφιον, τὸ, in Pand. 122. videtur esse Assertio in servitutem, Bud. [* Δουλογραφεῖον, Eust. Erot. 7. p. 249. * Δουλογραφέω, 2. p. 53., 7. p. 249. 273. * Συνδουλογραφέω, 11. p. 413.] Δουλοδιδάσκαλος, Servorum magister s. doctor, Comœdia Pherecratis, Athen. [Procop. Anecd. p. 68. " Ad Timæi Lex. 153." Schæf. Mss.] " Δωλοδομεῖς, Hesychio οἰκογενεῖς, " Vernæ. Videtur sonare Servi, Famuli domestici, " Dor. pro δουλοδ." [* Δουλοκοίτης, Paulus Alex. Apotelesm. M. 3. * " Δουλοκοσμικὸς, Chrys. Hom. 153. T. 5. p. 928." Seager. Mss.] Δουλοκρατία, ἡ, Servorum imperium s. potestas. Suid. Γάϊος Ῥωμαίων βασιλεὺς δουλοκρατίαν νομοθετήσας, ἐπέτρεψε κατηγορεῖν τῶν δεσποτῶν εἴ τι ἂν εἰδεῖεν αὐτοῖς πλημμέλημα. [Joseph. A. J. 19, 1. * Δουλοκράτεια, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 526. * Δουλοκρατέομαι, Liban. 4, 807. Dio Cass. 60, 2. * Δουλομαχία, Lydi Βροντοσκ. 255. Tzetz. Chil. 6, 467. p. 107. * Δουλομιξία, 6, 468. * Δουλόμορφος, Greg. Naz. 2, 231. * " Δουλοπάροικος, Gloss. ap. Scultilli p. xxxi. de Collegio Gladiatorum etc. vertitur Colonus." Boiss. Mss. * Δουλοποιὸς, Eust. 912, 61.] Δουλοπρεπὴς, Servos decens, Servilis, Plato, Καί μοι δοκεῖ δουλοπρεπές τι εἶναι, Athen. προσηγορίαι, Lucian. Δ. καὶ κολακευτικὸν, Longin. Μικρὰ καὶ δ. Xen. (Ἀπ. 2, 8, 4.) opp. τῷ ἐλευθερίῳ: Οἱ τῶν δημοσίων ἐπιμελόμενοι, οὐ δουλοπρεπέστεροι ἕνεκα τούτου, ἀλλ' ἐλευθεριώτεροι νομίζονται. [" Wakef. S. C. 5, 22." Schæf. Mss.] Δουλοπρέπεια, Servilitas, Ita ut servos decet, J. Poll. e Theopompo Comico. [* " Δουλοπρεπῶς, Eumath. 353." Boiss. Mss. Themist. 246. Dio Cass. 995. * " Δουλόσπορος, Theod. Diac. Expugn. Cret. Acroas. 2, 261. 4, 26. 70." Boiss. Mss. Nonn. D. 1, 73. * Δουλοσώματα, J. Poll. 2, 255. perperam pro δοῦλα σώματα.] *Δουλοφανὴς, Qui servus esse videtur. Et τὸ δ. Forma servilis.* [* Δουλόφρων, *Æsch. Suppl.* 758. * Δουλόψυχος, Procli Paraphr. 98.]

[* Δουλαγωγὸς, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως.]

Δουλαγωγέω, In servitutem redigo, Theophr. Ep. 36. Παίζουσι τοὺς ἀνθρώπους οἱ ἔρωτες, καὶ δ. τοὺς ὑπὸ σελήνην παῖδες ὑπόπτεροι. Δουλαγωγούμενοι in VV. LL. sunt etiam οἱ δουλείας φεύγοντες, Qui in servitutem asseruntur. [Schleusner. Lex. in V. T., Diod. S. 12, 24. " Ad Charit. 319. 364. ad Lucian. 1, 461." Schæf. Mss. * Δουλαγωγία, Basil. Ep. T. 3. p. 120. * Συνδουλαγωγέω, Eumath. 4. p. 134.] Δουλαπατία, ἡ, Servorum seductio, ut ξεναπατία ap. Plat. Epist. 7., Aristot. Eth. 5, (2.) Τῶν δ' ἀκουσίων (συναλλαγμάτων) τὰ μὲν λαθραῖα, οἷον κλοπὴ, μοιχεία, δουλαπατία, δολοφονία, ubi Aretinus δολαπατία legisse videtur, qui Dolum et fraudem vertit. Δουλαπατίας δίκη, Actio servi corrupti. Bud. Comm. Δουλέκδουλος, i. q. σύνδρων, ut Athen. (267.) tradit. Est autem σύνδρων Hesychio ἀπελεύθερος s. δοῦλος.

Ἄδουλος, ὁ, ἡ, Servos non habens, Plut. (9, 303.) Καὶ σὺ γενοῦ ἄ., ἵνα μὴ δοῦλος ᾖς: ibid. Ἄ. οὖν γένωμαι, καὶ ἀνέστιος, καὶ ἄοικος, [Eur. Andr. 594. " ubi Brunck., Ruhnk. ad H. in Cer. 200. ad Vell. 131. Bibl. Crit. 2, 1, 114. Wakef. Herc. F. 220." Schæf. Mss.] Ἀδουλία, ἡ, Cum quis servum non habet, Aristot. Polit. 6. Τοῖς γὰρ ἀπόροις ἀνάγκη χρῆσθαι καὶ γυναιξὶν καὶ παισὶν ὥσπερ ἀκολούθοις, διὰ τὴν ἀ., Ob servorum inopiam aut penuriam. [" Ad Charit. 405." Schæf. Mss.] Ἀειδουλία, ἡ, Perpetua servitus. Notatur a Gramm. habere ι in penultima, quamvis δουλεία per ει scribatur; idque accidere et in ὁδοιπορία, cujus simpl. πορεία per ει. Sed satius est ἀειδουλία per ι ab ἀείδουλος formare, ut supra ἀδουλία ab ἄδουλος, non a δουλεύω, ut δουλεία: itidemque ὁδοιπορία ab ὁδοιπόρος, non a πορεύω, sicut πορεία. [Ἀείδουλος, Ælian. H. A. 6, 10. ubi perperam ἀΐδουλος, Plauto Pers. 3, 3, 16. Perenniservus. * Ἀειδουλεία, J. Poll. 3, 80. perperam pro ἀειδουλία, " ad Charit. 405." Schæf. Mss.] Ἀμφίδουλος, Utrimque servus, i. e. Ex utroque parente servus, Hes. Eust. [* Ἀντίδουλος, Plut. 6, 371. Æsch. Choëph. 133. " Lobeck. Aj. p. 271." Schæf. Mss.] Ἀπόδουλος, E servo genitus, Bud. Ἐθελόδουλος, Voluntarius servus, [" Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. lxiv. ad Charit. 319. Jacobs. Anth. 10, 113." Schæf. Mss. * Ἐθελοδούλως, Plut. Arato 25. T. 5. p. 337=6, 317. H.] Ἐθελοδουλία, s. Ἐθελοδουλεία, ἡ, Voluntaria servitus, Plato Symp. (180, 40. Bas. 1.) de iis, qui aliquem ob doctrinam aut virtutes colunt, Αὕτη ἡ ἐ. οὐκ αἰσχρὰ εἶναι, οὐδὲ κολακεία. Lucian. (1, 61.) de salutatoribus et cœnipetis, Πρὸς ὀλίγον ἀπέσχοντο τῆς ἐ. ταύτης. [Ἐθελοδουλεία est vox nihili. * Ἐθελοδουλέω, Dio Cass. 287.] " Ἐνθεσίδουλος, Hesychio " * ψωμόδουλος, Servus τῶν ἐνθέσεων." [* Ἑπτάδουλος, Hipponax ap. Eust. Il. p. 616, 46. Od. p. 234, 9. " Cattier. 95." Schæf. Mss.] Εὔδουλος, Servis benignus, benevolus. Athen. (245.) cum Achæum in Omphale de Satyro dixisse tradidisset eum εὔδουλον et εὔοικον esse, addit, proprie dicere voluisse ὡς χρηστὸς ἐς τοὺς δούλους ἐστὶ καὶ τοὺς οἰκέτας. J. Poll. ap. Pherecr. exp. ὁ εὖ τοῖς δούλοις χρώμενος. Ἡμίδουλος, ὁ, Semiservus, Eur. [Andr. 943. * Θεόδουλος, Phot. Bibl. p. 26. * Ἰσόδουλος, Æsch. Choëph. 133.] Κακόδουλος, Malus servus, J. Poll. [et Bekk. Anecd. 104.] e Cratino. In VV. LL. exp. Infelix servus. [Lucian. 1120. " ad 1, 277. Abresch. Lectt. Arist. 250." Schæf. Mss. * Μεγαλόδουλος, Arrian. Ep. 4, 1, 58. * Μικρόδουλος, ibid. * Μισόδουλος, Geop. 11, 28. * Ὀλιγόδουλος, Strabo 16. p. 1130. Eust. ad Dionys. P. 954.] Ὁμόδουλος, Conservus: est Att. h. v., non autem σύνδουλος, ut Thom. M. tradit. Plut. de Solert. Anim. Ἰδίᾳ δέ φησιν ὁ Σωκράτης ὁ. ἑαυτὸν ποιεῖσθαι τῶν κύκνων. Idem, Βοῦς πρὸς τὴν ὁ. ἔλεγε κάμηλον. J. Poll. ait esse, qui exp. τὸν τῆς αὐτῆς τύχης: at σύνδουλον, τὸν τοῦ αὐτοῦ δεσπότου. [" Ruhnk. Ep. Cr. 160. Mœr. 273. et n., ad Phrynich. Ecl. 6. Thom. M. 649." Schæf. Mss. * Ὁμοιόδουλος, Eumath. 9. p. 333.] Πάνδουλος, Omnium servus, Epigr. [Anal. 2, 398.] Πολύδουλος, Qui multos servos habet, cui contr. ἄδουλος. Πολυδουλία, ἡ, Servorum multitudo, J. Poll. 3. p. 306. ap. quem πολυδουλεία scribitur, [sed perperam, quamvis Schneider. Lex. alteram formam non agnoscat. * Πρόδουλος, Æsch. Aj. 954.] Σύνδουλος, Conservus, Qui eund. dominum habet, ὁ τοῦ αὐτοῦ δεσπότου, ut J. Poll. exp. quosdam annotat. Atticum esse h. v. negat Thom. M., sed pro eo dici ὁμόδουλος: J. Poll. tamen ex Eur. [Med. 65. Andr. 64. Ion. 1109.] et Lysia citat. Usitatum est in N. T. [" Thom. M. 649. 728. Mœr. 273. et n., ad Phrynich. Ecl. 6. Dawes. M. C. 244. Σύνδουλος, ἡ, * Συνδούλη, Wessel. ad Herod. 55." Schæf. Mss. * " Συνδουλικὸς, Chrys. Serm. 67. T. 6. p. 694." Seager. Mss.] Τρίδουλος, Ter servus, [Theopompus ap.] Athen. (595.) Ὥστε γίνεσθαι μὴ μόνον τ., ἀλλὰ καὶ * τρίπορνον αὐτήν, de Pythionica meretrice quadam, quæ serva erat Bacchidis tibicinæ, quæ et ipsa serva erat Sinopes Thressæ, quæ ex Ægina Athenas meretriciam artem transtulerat. In VV. LL. exp. Servus e tertia generatione. [Soph. Œd. T. 1063. " Brunck. ib. Musgr. Andr. 637. Cattier. 95. Aristoph. Fr. 276. 290." Schæf. Mss. * Ὑπόδουλος, Theoph. ad Autol. 2. p. 256.] Φιλόδουλος, Servorum amans, [Joseph. ap. Schneider. Lex.]

Δουλόσυνος, ὁ, ἡ, ut δεσπόσυνος, δουλικὸς, Bud. ex

Eur. Hec. (452.) Τῷ δουλόσυνος πρὸς οἶκον Κτηθεῖσ' ἀφίξομαι; Serva. [" Eichst. Quæst. 73. Musgr. ad Hec. 448." Schæf. Mss.] Δουλοσύνη, ἡ, Servitus, Od. (Χ. 423.) Εἴριά τε ξαίνειν καὶ δουλοσύνης ἀνέχεσθαι, Opp. K. 3. οὐδὲ βροτοῖσι Δουλοσύνην ἔτλη ποθ' ὑπερφίαλον γένος αἰνὸν, Neque hominibus sustinuit unquam servitium, i. e. Ab hominibus domari nequit. [" Eur. Phœn. 400. Andr. 110." Seager. Mss.] Δούλειος, ὁ, ἡ, Servilis; ut ζυγὸς, ap. Plat. quod Servile jugum Cic. dixit. Od. Ω. (251.) Οὐδέ τι τοι δούλειον ἐπιπρέπει εἰσοράασθαι Εἶδος. Nonn. ἐλάσας δούλειον ἀνάγκην. [" Brunck. Soph. 3, 450. Lobeck. Aj. p. 297. Valck. Phœn. p. 64. Toup. Opusc. 1, 25. Brunck. ad Æsch. Pers. 50. S. c. Th. 67. ad Poët. Gnom. 292." Schæf. Mss.] Δουλικὸς, Idem, Xen. K. Π. 7, (4, 7.) Νομίσας τοῦτο τὸ ὅπλον νομικώτερον εἶναι, Plut. Alex. Ὅτι δουλικώτατόν ἐστι τὸ τρυφᾷν: Probl. Δουλικὰ ἁμαρτήματα: πόλεμοι, Athen. 6. [Lobeck. ad Phryn. Ecl. 378.] Δουλικῶς, Serviliter, Lucian. μάλα δ. Δούλιος, ὁ, ἡ, Idem; ut ἦμαρ, Il. (Z. 463.) Cui opp. ἐλεύθερον ἦμαρ, (455.) et δ. τροφὴ ap. Soph. Aj. (499.) χόρτος, Athen. [" Jacobs. Anth. 8, 410. Valck. Phœn. p. 64. Toup. Opusc. 1, 25. Brunck. ad Æsch. Pers. 50. S. c. Th. 67. ad Poët. Gnom. 292." Schæf. Mss.] Δουλὶς, ίδος, ἡ, Serva, J. Poll. ex Hyperide citat, sed non probat, [Lobeck. l. c. 552. " Müller. ad Lycophr. p. 352. Toup. Emendd. 1, 408. * Δουλίδιον, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 109." Schæf. Mss.] Δουλάριον, τὸ, Servulus, Lucian. (2, 349.) Δουλάρια δὲ καὶ τοὺς ἄρρενας τῶν ἀκολούθων ἀπεκάλεις, [Corai. ad Strab. T. 4. p. 44.]

¶ Δουλόω, In servitutem redigo, Subjugo, Thuc. 3. Ἐν γῇ, ἐν ᾗ ἠλευθερώθησαν οἱ Ἕλληνες, δουλώσετε. Plato de Rep. 1. (197.) simpl. et comp. simul usus est, Πόλιν φαίης ἂν ἄδικον εἶναι, καὶ ἄλλας πόλεις ἐπιχειρεῖν δουλοῦσθαι ἀδίκως, καὶ καταδεδουλῶσθαι; πολλὰς δὲ καὶ ὑφ' ἑαυτῇ ἔχειν δουλωσαμένην; Idem pass. et act. simul, Epist. 7. Οὔτε τοῖς δουλουμένοις, οὔτε τοῖς δουλωθεῖσιν ἄμεινον αὐτοῖς. E Plut. Fabio affertur, Δουλοῦν ἀπάτῃ τοὺς πολεμίους, pro Circumvenire hostes artificiosa calliditate. Item e Xen. Δουλοῦν ὗς C ἀγρίους. || Et metaph. Δουλώσασθαι τὴν γνώμην, Bud. ex Arriano, pro Frangere animum, Δουλοῦσθαι τὴν γνώμην pro Frangi animo, e Thuc. Vide Bud. Comm. 333. [Jambl. V. P. 464. Kiessl. " Thom. M. 249. Wyttenb. Sel. 109. Plut. Mor. 1, 2. Bergl. Alciphr. 55. Abresch. Add. ad Arist. 140. Zeun. ad Xen. K. Π. 129. ad Diod. S. 1, 255. 273. Cum gen., Jacobs. Anth. 10, 372. Epigr. adesp. 628." Schæf. Mss.] Δούλωσις, Redactio in servitutem, Subjugatio, Thuc. 3, (10.) Τὴν δὲ τῶν συμμάχων δ. ἐπαγομένους. [" Cattier. 26." Schæf. Mss.] Ἀδούλωτος, Non redactus in servitutem, Non subjugatus. [* Ἀναδουλόω, App. B. C. 4. p. 606. * Ἀναδούλωσις, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως.] Καταδουλόω, i. q. δουλόω, nisi quod κατὰ vehementiam addit, ut Κέρκυραν, Thuc. 3. Isocr. Evag. Νῆσον τῷ βασιλεῖ ὅλην κατεδούλωσε, contra id, quod ap. Lucian. legitur p. 436. καταδουλοῦσθαι esse ἑτέρῳ, at καταδουλοῦν esse ἑαυτῷ. Xen. (Ἀπ. 2, 1, 13.) Οἱ ἀνδρεῖοι τοὺς ἀνάνδρους καταδουλωσάμενοι καρποῦνται. || Metaph. Καταδουλοῦσθαι τὴν γνώμην, Isocr. Frangere spiritus. Vide utriusque signif. exempla et ap. Bud. 332. [" Thom. M. 249. ad Lucian. 3, 583. Abresch. Lectt. Arist. 225. Lennep. ad Phal. 45. Zeun. ad Xen. K. Π. 256. ad Diod. S. 1, 273. Perf. pass. active, 1, 694." Schæf. Mss.] Καταδούλωσις pro δούλωσις, Subjugatio, Thuc. [3, 10. 7, 66. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 351. Diod. S. 4. p. 158., 12. p. 324. * Καταδούλωτος, unde * Ἀκαταδούλωτος, Theophyl. 3, 498. " Schol. Eur. p. 96. 173. Matth." Schæf. Mss. * Προκαταδουλόω, Diod. S. 12. p. 291.] Συγκαταδουλόω, Una, Simul subjugo, in servitutem redigo, J. Poll. ex Hyperide. [* " Προδουλόω, Onosander p. 67." Boiss. Mss.]

¶ Δουλεύω, Servio, Thuc. 7, (85.) Οἱ δὲ καὶ δουλεύσαντες, καὶ διαδιδράσκοντες ὕστερον. Et κακῶς δουλεύω in VV. LL. Duram servio servitutem. Dicitur etiam aliquis δουλεύειν θεῷ, νόμοις. Sed et ταῖς ἡδοναῖς pro Inservire et indulgere voluptatibus, Herodian. et ante eum Xen. Rursum τῷ θυμῷ, Herodian. Qui est irasci facilis, Polit. Dicitur et καιρῷ, ut Lat. Servire tempori: et a Dem. τοῖς λυσιτελοῦσιν: de quibus loquendi generibus lege Bud. 333. [" Δουλεύω pour μισθοῦ ἐργάζομαι, (sens dans lequel les Grecs modernes l'emploient,) se trouve dans Diogène Laërte, 2, 19." Corai. Mss. " Thom. M. 872. Bergler. Alciphr. 55. ad Lucian. 1, 250. ad Charit. 319. Δ. κακῶς, Abresch. Lectt. Arist. 250. Καιρῷ δ., Jacobs. Anth. 10, 261." Schæf. Mss.] Δούλευμα, poët. Servitium, Servitus, Eur. Or. (221.) ἰδοὺ τὸ δούλευμα ἡδὺ, [Soph. Ant. 767. " Ad Charit. 454. Eur. Ion. 761. ad Diod. S. 1, 255. Valck. Hippol. p. 248." Schæf. Mss. * " Δούλευσις, Servitus, Nov. Const." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.] " Δουλευτέον, " Serviendum, Famulandum, Ancillandum," [Eur. Bacch. 366. Herc. F. 1357. " Lucian. 1, 710." Schæf. Mss. * Δουλευτὴρ, unde * Δουλεύτρια, ad Greg. Cor. 260. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 256. * Δουλευτὸς, Schleusner. Lex. in V. T.] Ἀδούλευτος, Servus, qui uni domino servivit, nec alii venditus fuit, Hes. [Arrian. Diss. 2, 10, 1. J. Poll. 3, 80. n. * Εὐδούλευτος, Chrys. Hom. 167. T. 5. p. 994. * Πολυδούλευτος, Schol. Nicandri Ἀ. 178.] Δουλεία, Servitus, Thuc. Δ. κρειττόνων ὑπέμεινον, Aristoph. Σ. (602.) Ἦν δ. οὖσαν ἔφασκες χ' ὑπηρεσίαν ἀποδείξειν. || Servitia, Servi, Bud. e Thuc. Ἢν δὲ δ. ἐπανίστηται, Si servitia insurgant, [5, 23. Quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 835. " Thom. M. 248. ad Charit. 454. 681. Musgr. Iph. T. 394. Jacobs. Anth. 6, 308. Valck. ad Phalar. 16. Pro δοῦλος, Thuc. 3, 241. Bip. Servi, ad Timæi Lex. 215. Brunck. Antig. 756. Eur. Bacch. 792. * Δουλία, 310. Porson. Med. p. 64." Schæf. Mss.] " Δουληΐη, Ion. dialysi pro δουλεία, " Servitus," [" Anacr. Epigr. 1." Schæf. Mss. * Ἀντιδουλεύω, Eur. Suppl. 361. " Reiz. Belg. Gr. 631. * " Ἐκδουλεύω, Nicet. Eugen. Epist. T. 2. p. 10." Boiss. Mss. * Καταδουλεύω, Jacobs. Anim. 230." Schæf. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. * " Ἀκαταδούλευτος, Theod. Prodr., in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 148." Boiss. Mss. * Προσδουλεύω, Gl. Asservio.] Συνδουλεύω, Conservio, Una servio. Sed in Eur. Hec. (203.) οὐκέτι δὴ Γήρᾳ δειλαία δειλαίῳ Ξυνδουλεύσω, interpr. Comitem vel Sociam habebo meæ senectutis servitutem, [" Steinbr. Mus. Tur. 1, 170." Schæf. Mss. * Συνδουλεία, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως.]

[* Δουλίζω, unde * Καταδουλίζω, i. q. καταδουλόω, et * Καταδουλισμὸς, Chandler. Inscr. 150.]

ΔΟΥΠΟΣ, ὁ, Sonitus, proprie qui e corpore aliquo ad terram alliso redditur, Od. Π. (10.) ποδῶν ὑπὸ δοῦπον ἀκούω, Il. Π. (635.) ὤρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς, Od. Ε. (401.) δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης, Il. (Π. 361.) ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων. [" Huschk. Anal. 109. Jacobs. Anth. 8, 243. ad Lucian. 2, 30. Boiss. Philostr. 456. Toup. Emendd. 4, 422." Schæf. Mss. * Ἄδουπος, Epiphan. Hær. 35. p. 262. " ad Hesych. 1, 98. n. 22." Dahler. Mss. * Ἀντίδουπος, Æsch. Pers. 120. 1053.] Βαρύδουπος, Gravem sonitum edens, Gravisonus; ut Ἠχὼ, Nonn. Musæus. [" Const. Manass. Chron. 77." Boiss. Mss. " Jacobs. Anth. 7, 410." Schæf. Mss.] Βαρύγδουπος per epenth. τοῦ γ, metri gratia, Athen. 2. ex Ione, de vino, ἄδαμον παῖδα, ταυροπὸν νέον, οὐ νέον ἤδιστον, πρόπολον βαρυγδούπων ἐρώτων. [" Jacobs. Anth. 6, 73. 285. 12, 84. Anim. 166. Toup. Opusc. 2, 85." Schæf. Mss.] Ἐρίδουπος, Valde sonans, Od. Υ. (176.) ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ, [" Heyn. Hom. 8, 16. 663." Schæf. Mss.] Et Ἐρίγδουπος interposito γ, metri causa, ut in præcedenti, pro eod. Od. Ο. (112.) ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης, i. e. * μεγαλόκτυπος, * μεγαλόψοφος, Magnum sonans s. tonans Jupiter, [" Heyn. Hom. 5, 337. 719. et ll. cc., Albert. Peric. Cr. 73. Toup. Opusc. 2, 200. * Ἐριγδουπέω, Heyn. Hom. 5, 292. 6, 127. Albert. l. c. Toup. l. c." Schæf. Mss.: ad Dionys. H. de Comp. VV. 307.] Κατάδουπος, ὁ, Sonitus, sc. e corpore aliquo in terram ex alto decidente; Cataracta, Suid.: ap. Hes. suspecte, ὀργίλος καταρράκτης. Si adj. sumatur, exp. potest Sonitum edens corporis alicujus ex alto in terram decidentis. [" Τὰ κ., Herod. 2, 17." Schweigh. Mss.] Apud Cic. Catadupa legitur plur. neutr. Nec est ullus, inquit, in Somnio Scipionis, hebetior sensus in vobis, sicut

ubi Nilus ad ea, quæ Catadupa nominantur, præcipitat ex altissimis montibus. Plin. 5, 9. Vectus aquis properantibus ad locum Æthiopum, qui Catadupi vocantur, novissimo cataracte inter occursantes scopulos non fluere immenso fragore creditur, sed ruere. [" Cataracta, Græv. Lectt. Hes. 595." Schæf. Mss. * " Μεγαλόδουπος, Const. Manass. Chron. p. 7." Boiss. Mss. * " Μελίδουπος, Jacobs. Anth. 7, 15. * Μελίγδουπος, ad Charit. 516." Schæf. Mss. Pind. N. 11, 23. * " Μενέδουπος, ad Hesych. 2, 573. n. 2." Dahler. Mss. " Epict. 3, 26. 36." Gataker. Mss. Orph. 'Α. 537. " Gesner. Ind. Pierson. Veris. 45." Schæf. Mss.] Μετάδουπος, Intercidens, i. e. Inter alios medius cadens, ut Liv. h. v. Intercidere usus est. In qua exp. antecedens pro consequente ponitur, i. e. casus pro sonitu, qui casum sequitur. Sic enim exp. Hesiod. ('H. 59.) Αἵδε μὲν ἡμέραι εἰσὶν ἐπιχθονίοις μέγ' ὄνειαρ, Αἱ δ' ἄλλαι μετάδουποι, ἀκήριοι, i. e. αἱ δ' ἄλλαι παρεμπίπτουσαι, s. μεταξὺ πίπτουσαι, ut Procl. et Moschop. exp. [" Græv. Lectt. Hes. 595." Schæf. Mss. * Μονόδουπος, Simmiæ Ovum, Anal. 1, 207. * Ὀξύδουπος, 2, 212. * Ὁπλόδουπος, Orph. 'Υ. 64, 3. * Περίδουπος, Tzetz. Posth. 457. * Τυμπανόδουπος, Orph. in Rheam 3. * Φιλόδουπος, Suid. 1, 38. " Toup. Opusc. 1, 535. 2, 240." Schæf. Mss. Anal. 2, 53. * Ὠρεσίδουπος, 2, 517.]

Δουπέω, Sonitum, Fragorem edo, Il. E. (42.) Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ, Apoll. Rh. 2, (1059.) παταγὴν ἐνὶ χερσὶ τινάσσων Δούπει, Lucian. de Hist. scr. ait poët. vocab. in historia usos, qui dixerunt, Ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανὴ, τὸ τεῖχος δὲ πεσὸν μεγάλως ἐδούπησε. Et in præt. med. δέδουπα: unde Il. Ψ. (679.) δεδουπότος Οἰδιπόδαο Ἐς τάφον. [Ad Greg. Cor. 889.] Ετ Ἐγδούπησε pro ἐδούπησε, interjecto γ metri causa, ut supra in Βαρύγδουπος et ἐρίγδουπος, Etym. [Eur. Alc. 103. Anal. 2, 148. Herm. ad Orph. 819. " Græv. Lectt. Hes. 595. Casaub. Athen. 1, 52. Jacobs. Anth. Proleg. 55. 10, 25. 11, 23. Crinagor. 28. ad Lucian. 2, 30. Heyn. Hom. 4, 648. 6, 448. 646. 7, 273. 791. 8, 91. 490. Boiss. Philostr. 424. 456. Lobeck. Aj. p. 364. Schneider. ad Xen. K.'A. 66. Δεδουπὼς, Heyn. Hom. 8, 490. Gesn. Ind. Orph. Toup. Opusc. 2, 75. Dioscorid. 13." Schæf. Mss. * Δουπήτωρ, Agathiæ Anthol. Proœm., Anthol. Vat. p. 85. * Δούπημα, Carm. Sibyll. p. 396. * Δουπητὸς, unde] " Ἀδούπητος, Strepitus expers, ut ἀψόφητος, Strepitum non " edens. Perperam ap. Hes. ἀδούπηγοι pro ἀδούπητοι: " et in expositione perperam itidem ἀπρόκοποι pro " ἀπρόσκοποι, Non offendentes nec impingentes. " Solent autem strepitum s. sonitum aliquem ex- " citare, qui impingunt ad aliquid." [Anal. 3, 36. " Ad Charit. 260. Piers. Veris. 165." Schæf. Mss.] Ἐνδουπέω, Insono, Od. O. (478.) Ἄντλῳ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ'. [" Heyn. Hom. 6, 127." Schæf. Mss. * Ἐπεγδουπέω, Anal. 3, 51. Nonn. D. 36. p. 900.: * Ἐπενδουπέω, 1, 243.] Ἐπιδουπέω, Sonitum edo, Plut. Eum. Τάς τε ἀσπίδας ἀνείλοντο ταῖς σαρίσσαις ἐπιδουπήσαντες, [" Toup. Opusc. 2, 200. Ἐπιγδουπέω, Wakef. S. C. 2, 73. Heyn. Hom. 6, 127." Schæf. Mss. Il. Λ. 45. Anal. 3, 51.] Καταδουπέω, Sonitum edo, ex alto sc. decidens, Cum sonitu decido aut collabor: unde κατέδουπε, Epigr. Et ap. Hes. κατέδουπεν exp. τέθνηκεν, consequens ex antecedente colligendo. [Nicet. Annal. 2, 7. Antip. S. 96.] Περιδουπέω, Circumsono. Unde Philostr. (631. Boiss.) Περιδουπεῖται ἡ ἀσπίς. [* Προδουπέω, i. q. προπίπτω, Procido, Nicander 'A. 313. προδέδουπε.]

ΔΡΑΤΤΩ, s. Δράσσω, ξω, Prehendo, Manu corripio, Virg. arcumque manu celeresque sagittas Corripuit, Apprehendo, Il. N. (393.) Ὣς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθεὶς, Βεβρυχὼς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης, Eust. exp. ἀπρὶξ ἐχόμενος τῆς γῆς, χερσὶν ἢ ὀδοῦσι. Et med. LXX. Interprr. Job. 5. Ὁ δρασσόμενος τοὺς σοφοὺς ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτῶν, Naz. Δράσσεσθαι τῆς Χριστοῦ παιδείας, Apprehendere, Amplecti: nam δράξασθε παιδείας, Hes. exp. ἐπιλάβεσθε παιδείας ἢ ἐπιστήμης. Et δράξασθαι τῆς νομῆς, Prehendere possessionem, Bud. e Pand. Δραξάμενος τῆς
A προφάσεως, Arrepta occasione, Idem e Liban. [" Proprie, A fuga retraho, Petr. Martyr ad Cor. 3." Gataker. Mss. Plato Lyside 16. ἀλῶν δραξόμενοι, Herod. 3, 13. Quint. Sm. 1, 350. Maximus de Electt. 110. Eur. Tro. 745. " Ruhnk. Ep. Cr. 145. Wassenb. ad Hom. 136. Toup. Opusc. 2, 180. Wakef. Eum. 130. Jacobs. Anth. 7, 295. 9, 287. 12, 110. Huschk. Anal. 260. Demodoc. 3. Schol. ad Plutum p. 392. T. H., Diod. S. 1, 525. 2, 270. Boiss. Philostr. 404. Heyn. Hom. 6, 195. Lobeck. ad Aj. p. 223." Schæf. Mss. * Δράγδην, Quint. Sm. 13, 91. cf. Ῥάγδην.] " Δράστης, Hesychio κόφινος." Δράγμα, τὸ, Manipulus, Il. Λ. (69.) τὰ δὲ δρ. καρφέα πίπτει, Theocr. (10, 44.) Σφίγγετ' ἀμαλλοδέται τὰ δρ., Xen. 'E. 7, (1, 8.) Προσφοροῦντες τῶν δρ., ἃ ἔτυχεν ἐξ αὐτῆς τῆς ἀκροπόλεως τεθερισμένα, Athen. 14. Τὰ δὲ δρ. τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὑτὰ προσηγόρευον ἀμάλας. || Abusive pro Ipsa segete accipi videtur in Epigr. Μηδὲ χαλάζῃ Ἄκρον ἀποδρυφθῇ δράγματος ὀρνυμένου, Segetis surgentis. || Δράγματα Suidæ sunt etiam ἀπαρχαὶ, Primitiæ fru-
B gum s. fructuum, quæ decerpuntur; ut πρῶτα δρ. φυταλιῆς, Epigr. [Leonidæ Tar. 18.: Anal. 3, 59. 2, 166. Nicander Θ. 667. Lucian. 8, 152. ad Greg. Cor. 363. " Eichst. de Dram. 149. Toup. Opusc. 2, 14. 141. Emendd. 2, 164. Heyn. Hom. 7, 547." Schæf. Mss.] Ατ Δραγμὴ, ἡ, Etymologico πλῆθος τῶν κερμάτων ἢ τῶν ὀβολῶν, [Gl. Manipulus. " Thom. M. 245. 250." Schæf. Mss.] Δραγματολόγος, ὁ, (ἡ,) Qui manipulos colligit. [* Δραγματοφόρος, Babrii Fab.] Δραγματεύω, [" Heyn. Hom. 7, 548." Schæf. Mss.] SEU Δραγμεύω, Manipulos colligo, Il. Σ. (555.) Τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφέστασαν· αὐτὰρ ὄπισθε Παῖδες δραγμεύοντες ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες, Ἀσπερχὲς πάρεχον. [Lobeck. ad Phryn. Ecl. 670. " Heyn. Hom. 7, 548." Schæf. Mss.] " Δραγμάναις, Hesychio Cavitatibus in cerebro." [* Δραγμὸς, ὁ, Eur. Cycl. Quint. Sm. 1, 350. " Wakef. S. C. 3, 59. Pierson. Veris. 98." Schæf. Mss. * Δραγμὶς, Hippocr. 481, 8. 551, 42.]

Δρὰξ, ακὸς, ὁ, Pugillus, i. e. Quantum pugno com-
C prehendi potest; ut, Ἀλῶν δράκα εἰς ὄξους δριμέος ξέστην βαλόντα, Hippiatr.: Chrys. Οὐκ εἶ πενέστερος τῆς δράκα ἀλεύρου μόνον κεκτημένης. Maccab. 3. Δράκεσι λιβανωτοῦ δαψιλέσι. || Item παλάμη τῆς χειρός. Hes. [Stobæus Phys. 968. Schleusner. Lex. in V. T. " Kuster. Aristoph. 4. Heyn. Hom. 6, 195." Schæf. Mss.] Δράκος ap. J. Poll. cum δράγμα et δρὰξ ponitur quidem, at non exp. videtur tamen aut eand. cum δρὰξ, aut saltem affinem illi signif. habere. Ατ Δράξων ab Hes. dicitur esse ἐν Σικελίᾳ ἱερὸν, εἰς ὃ οἱ γεωργοὶ εὐχὰς ἔπεμπον: indeque δράξωνας esse appellatos, h. e., ut Etym. exp., τοὺς κατ' ἀγορὰν τῶν ἀλφίτων ἢ τῶν ἄλλων τινῶν δραττομένους καὶ ἁρπάζοντας. || Δράξων signif. etiam πορνοβοσκὸν, ut ap. Diog. idem Etym. se reperisse annotat. [Glossæ: * Δράκιον· Pugillus. * Δρακίζει· Scurratur. * Δρακιστήρ· Scurrator, Scurra. * Δρακιστής· Scurra.]

[* Ἀναδράττω, unde Ἀνάδραγμα.] " Ἀναδρύγματα, Hesychio θύματα, Hostiæ, f. scr. ἀναδράγματα " aut ἀναδρύμματα." [* Ἀντιδράττομαι, Schol. Thuc.
D 3, 22. Themist. 357.] Ἀποδράττω s. Ἀποδράττομαι, Decerpo. Ἀπόδραγμα, τὸ, Hes. quod exp. * ἀπομέρισμα, Quod alicunde manu carpitur aut decerpitur. [* Διαδράττομαι, Polyb. 1, 58. " Wakef. S. C. 3, 167." Schæf. Mss.] Ἐπιδράττομαι, Prehendo, Arripio, Plut. (6, 683.) Ἐπιθυμιῶντι δὲ τοῖς θεοῖς καὶ πολλάκις ἐπιδρ. τοῦ λιβανωτοῦ. Idem, An Seni capess. Resp. Μήτ' αὖ πάλιν πᾶσαν ἀρχὴν ἐπαυρόμενοι καὶ παντὸς ἐπιδρ. πολιτεύματος. [" Wyttenb. Ep. Cr. 16. Bergler. Alciphr. 426." Schæf. Mss. * Προσεπιδράττομαι, Polyb. 21, 11. * Συνεπιδράττομαι, 9, 10. φθόνον, al. προσεπιδρ. * Καταδράττω, Diosc. Præf. Ther. " Καταδράσσομαι, Pierson. Veris. 98." Schæf. Mss.] Περιδράττομαι, Apprehendo, καταλαμβάνω, Bud. ex Aretha, Οὐ τῶν ἀνεννοήτων περιδράττεται νόησις. [" Epiphan. Hær. 64, 16. ex Orig." Routh. Mss. " Ἡμεῖς δὲ τοῦ λόγου περιδραξώμεθα, Arctissime complectamur, Greg. Naz. Ep. 63." Strong. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. Plut. Lysandro 3, 26.] Περίδραξις, Comprehensio, quæ fit manu in pugnum contracta. Idem Bud. e Plut. (7, 539.) Ἡ

σφοδρὰ περίδραξις ὕδατος τῷ πιέζειν εἰς ταυτὸ καὶ συνάγειν (A) διαῤῥέον ἀπόλλυσι τὸ περιλαμβανόμενον. Idem e Greg. Κεκραταιῶσθαι πλέον ἢ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν καὶ π. * Περίδρακτος, unde * " Ἀπερίδρακτος, Athan. de Sent. Dion. 20. T. 1. p. 439. Andr. Cr. 63. * Ἀπεριδράκτως, 236." Kall. Mss. * Εὐπερίδρακτος, Epiphan. 1, 924. 931. * " Ἐμπεριδράττομαι, Const. Porphyrog. de Imag. Edess. 92." Boiss. Mss. * Συνδράττω, Quint. Sm. 13, 185. * Ὑποδράττομαι, Plut. Cæs. 14. T. 4. p. 193. τῆς δυνάμεως.]

ΔΡΑΧΜΗ, ἡ, Drachma, a δράττομαι dicta, i. e. Quæ tantum κερμάτων continet, quantum aliquis manu in pugnum contracta capere possit, Theocr. Schol. et alii Gramm. Est autem sex obolorum, sc. drachma Attica. Thuc. 8. Τήν τε μισθοφορίαν ξυνέτεμεν, ἀντὶ δρ. Ἀττικῆς ὥστε τριώβολον δίδοσθαι. Plut. Erot. Τῆς Ἀφροδίτης τὸ ἔργον ὤνιόν ἐστι δραχμῆς. Idem, Τρισχιλίων δρ. ἐωνημένον. Apud Athen. (3, 98.) Alexarchus Uranopolis conditor, qui propriam dialecticam introduxit, pro δρ. dicit ἀργυρίς: erat enim drachma numisma argenteum. Fuit tamen et (B) aurea drachma, quam δραχμὴν χρυσίου Hes. et Suid. nominant. J. Poll. scribit antiquos olim βουπόροις ὀβολοῖς usos fuisse πρὸς τὰς ἀμοιβὰς, quarum τὸ ἐπὶ τῇ δρ. πλῆθος, δραχμὴ vocari videatur. || Ponderis etiam nom., quæ ubique ead. non fuit: Ægyptia obolum pendit, estque ἕκτον μέρος τῆς Ἀττικῆς δρ., ut Cleopatra scribit. Attica sex obolorum fuit, scripulorum trium, θέρμων novem, κερατίων octodecim, χαλκῶν quadraginta octo, ut ead. Cleopatra tradit. Plin. quoque denarii argentei pondus habere scribit, eandemque sex obolos pondere efficere. Gorr. vero denario paulo leviorem esse annotat. Fuit et mensuralis drachma, unciæ octava pars, et nonagesima sexta libræ, et in Romanorum cornibus, ut scribit Gal., lineis intersectis distinguebatur. Gorr. [Plut. Lys. 17. " Ad Lucian. 1, 441. Wyttenb. Select. 405. ad Herod. 524. Valck. Adoniaz. p. 314. ad Charit. 286. Kuster. Aristoph. 118. Thom. M. 245. 250. ad Diod. S. 1, 424. Coray Theophr. 71. 218. De quant., Brunck. Aristoph. 1, 278. 3, 154." Schæf. (C) Mss.] " Δαρχμὰς, pro δραχμὰς dici tradit Hes." [ad Greg. Cor. 337.] Δίδραχμος, ὁ, ἡ, Qui duarum drachmarum pretii est, Aristot. Œc. 2. Συμβουλεύων τὸν μόλιβδον παραλαμβάνειν παρὰ τῶν ἰδιωτῶν τὴν πόλιν, ὥσπερ ἐπώλουν, δίδραχμον, Emere duarum drachmarum pretio, s. duabus drachmis. Et Thuc. 3. Τὴν Ποτιδαίαν δίδραχμοι ὁπλῖται ἐφρούρουν, Binas drachmas diurnas merentes. *Et δίδραχμον* neutr. Numus duas drachmas continens: unde in plur. Matth. 17, (24.) Ὁ διδάσκαλος οὐ τελεῖ τὰ δ.; J. Poll. esse dicit, quod olim Athenis vocabatur βοῦς, Thesei numisma. [* " Δίδραχμα, pro Numo, Orig. in Matth. 13, 13." Routh. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. ubi δίδραχμον, δίδραχμα, διδραχμή. " Δίδραχμος, Valck. Adoniaz. p. 315. Δίδραχμον, 314. ad Xen. Mem. 1, 2, 37." Schæf. Mss. * Διδραχμαῖον, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 545. * Διδραχμιαῖος, J. Poll. 1, 165. * Δωδεκάδραχμος, Dem. 656. * Ἑκατοντάδραχμος, Lobeck. l. c. 547. Gal. Comp. Med. p. Gen. 11, 2.] Ἕκδραχμος, Qui sex drahcmarum est. Et neutr. Ἕκδραχμον, Sex drachmæ. (D) Pro quo Ἑξάδραχμος, usitatius est, Aristot. Œc. 2. Τάξας αὐτοῖς τιμὴν ἑξάδρ., Pretium sex drachmarum. Et Ἑξάδραχμον, neutr. Sex drachmæ, Idem Aristot. Προσέταξεν τοῖς ἀγοραίοις πωλεῖν ἑξαδράχμου. [Lobeck. l. c. * " Ἑπτάδραχμος, Toup. Ep. de Syrac. 330. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 171. 312. Wessel. Diss. Herod. 152. Koen. ad Greg. Cor. 149. ad Herod. 479. * Ἑπτάδραχμον, τὸ, Valck. Adoniaz. p. 314." Schæf. Mss. * Ἡμίδραχμον, Bekk. Anecd. 263. * Ἡμιδραχμιαῖος, Alex. Trall. 8. p. 446.] * Ὀκτωκαιδεκάδραχμος, Dem. 656.] Πεντάδραχμος, Qui quinque drachmarum pretii est, Herod. II. νέας ἀποδόμενοι, Singulas naves quinis drachmis vendentes. Et neutr. πεντάδραχμον, Numisma quinque drachmarum ap. Cyrenæos, J. Poll. [" Valck. Adoniaz. p. 314. Πεντάδραχμος, 313. Toup. Ep. de Syrac. 300. Wessel. Diss. Herod. 151. ad 480. 479. Diophantes Epigr." Schæf. Mss.] Et Πενταδραχμία seu Πεντεδραχμία, ἡ, Quinque drachmæ, Xen. Ἑ. (1, 6, 8.) Ἐκ Χίου π. ἑκάστῳ τῶν ναυτῶν ἐφοδιασάμενος, Dinarch. c. Demosth. Τὸν τὴν π. ἐπὶ τῷ τοῦ παρόντος ὀνόματι λαβεῖν ἀξιώσαντα. Πεντηκοντάδραχμος, Qui quinquaginta drachmarum pretio æstimatur, Plato Crat. Εἰ μὲν οὖν ἐγὼ ἠκηκόειν παρὰ Προδίκου τὴν π. ἐπίδειξιν. Et neutr. πεντηκοντάδραχμον, Numisma quinquaginta drachmarum ap. Cyrenæos, J. Poll. [" Valck. Adoniaz. p. 314." Schæf. Mss.] Τετράδραχμος, Qui quatuor drachmarum pretii est: ut μέδιμνος, Medimnus, qui quatuor drachmis venditur. Et neutr. Numus τετράδραχμον, valens quatuor drachmis, ut in Axiocho, Τὰ μὲν διμοίρου ἐωνημένα, τὰ δὲ δυοῖν δραχμαῖν, τὰ δὲ τ., Partim quatuor drachmis. [" Τὰ τ., Athen. 1, 19." Schweigh. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. " Valck. Adoniaz. p. 313. 314. 315. Toup. Opusc. 1, 275. Ammon. 134. Casaub. Athen. 1, 64." Schæf. Mss.] Τέτραχμον, pro eod. per sync., Eust. [" Valck. Adoniaz. p. 315. Ammon. 134." Schæf. Mss. * Τετραδραχμαῖος et * Τετραδραχμιαῖος, i. q. τετράδραχμος, Alex. Trall. 8. p. 452.] Τρίδραχμος, Qui trium drachmarum pretii, ponderis, mensuræ est, [Aristoph. Eip. 1201.] Et τρίδραχμον, Tres drachmæ, s. Numus tribus drachmis valens, J. Poll. [" Valck. Adoniaz. p. 314." Schæf. Mss. * Δραχμαῖος, Schneider. Lex. Supplem.] Δραχμιαῖος, Qui drachmæ pretium, pondus, aut mensuram æquat, Plato Crat. (1.) Νῦν δὲ οὐκ ἀκήκοα (παρὰ Προδίκου τὴν πεντακοντάδραχμον ἐπίδειξιν,) ἀλλὰ τὴν δρ. [Lobeck. l. c. 544. de utraque forma. " Valck. Adoniaz. p. 313. Aristoph. Fr. 259." Schæf. Mss.] Δραχμίδιος, Drachmæ pretium æquans, Qui drachmæ pretio æstimatur, δραχμῆς ἄξιος, J. Poll. (9, 60.) ex Aristoph. Holcadibus. [" Corrupta scriptio, Kuster. Bibl. Chois. 93." Schæf. Mss. * Δραχμόθεν, Aglaius Byz. * Δραχμίον, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως.]

[* Δραχμὶς, i. q. δραγμὶς et δρὰξ, Hippocr. 481. 561.] " Δράχματα, Hesychio συνθήματα. Idem δράχμα esse dicit τὸν τῆς σταφυλῆς βότρυν καὶ τὰς φοινικίνας βαλάνους."

ΔΡΑΩ, Facio, Ago, Aristot. Eth. 7. e Demodoco, Μιλήσιοι γὰρ ἀξύνετοι μὲν οὐκ εἰσὶ, δρῶσι δὲ οἷάπερ οἱ ἀξύνετοι. Interdum est Perpetro, Bud. e Dem. 273. Non raro παθεῖν et δράσαι ut correspondentia ponuntur, Herodian. 4, (4, 5.) Διέγνω δρᾶσαί τι ἢ παθεῖν γενναῖον. Thuc. 6. δράσειαν et ἀντιπάθοιεν junxit. Sæpe constr. habet τοῦ ποιῶ, diciturque δρῶ σε εὖ, cui etiam respondet εὖ πάσχω, κακῶς: aut cum duobus accus., δρῶ σε ἀγαθὸν s. κακόν. Soph. (Aj. 1154.) μὴ δρᾶ τοὺς τεθνηκότας κακῶς. Dicitur vero et εὖ δρῶ σε, κακῶς δρῶ σε ταῦτα: ut Aristoph. ἄλλα τ' εὖ δρᾶν φησὶν ἡμᾶς, Benefacere nobis aliis in rebus, i. e. Lat. Alia beneficia in nos conferre. Hinc Thuc. 3. Τῶν εὖ δεδρασμένων, Benefactorum, Beneficiorum. Idem ibid. Εἴ τι Λακεδαιμονίους ἀγαθὸν δεδρακότες εἰσί. Plato Epist. 7. Πολλὰ κακὰ δρᾶν τοὺς ἄλλους. Et pass. Δρᾶσθαι, Fieri: unde δεδρασμένος. || Δρᾶν Vet. dicebant, ut legimus ap. Athen., pro Sacrificare, ut Lat. Facere, Bud. 273. || Δρᾶν pro Famulari, Hom. " Δρώοιμι, Ion. pro δρῷμι, itidemque δρώωσι pro δρῶσι, Od. Ο. δρώοιμι μετὰ σφίσιν ὅττι θέλοιεν." [Aristot. Poët. 3. " Caco, Aristoph. Ἐκκλ. 1061." Seager. Mss. * Δράω et ὁράω conf., ad Greg. Cor. 120. 338. i. q. δράκω, δέρκω, unde ὑποδράω, i. q. ὑπόπτομαι. " Valck. Adoniaz. p. 265. ad Thom. M. 93. 201. 851. ad Cycl. 132. ad Orest. 1164. Musgr. 1318. Iph. A. 1022. Cum duplici accus., Dawes. M. C. 185. De prosodia, Clark. ad Il. A. 67. De quant., Græf. ad Meleagr. 90. De constr., Thom. M. 252. Markl. Suppl. 340. Wakef. Herc. F. 213. 909. Kuster. Aristoph. 212. Absolute, Musgr. Heracl. 684. Pro πάσχω, 1139. 1190. Ion. 343. De sacrif., Thom. M. 456. De usu pleonastico, Heind. ad Plat. Charm. 75. Δρᾶν et ὁρᾶν conf., ad Jambl. V. P. 110. Kiessl. Δρᾶν et φωνεῖν juncta, Boiss. Philostr. 476. Ὁ δρῶν pro ὁ δράσας, Erfurdt. ad Œd. T. p. 389. Δρῶ fut., T. H. ad Plutum p. 217. Kuster. Aristoph. 3. Δρᾶ imper., Brunck. Soph. 3, 513. Heyn. Hom. 4, 701. Passive, Brunck. Œd. C.

74. Infin. δρᾷν omissum, ad Æsch. Pr. 611. Pers. 207. Med., Philoct., 895. Δρώμενον pro δεδραμένον, Eur. Phœn. 1354. 1377. Δεδραμένος et δεδραγμ. conf., Musgr. Herc. F. 168. et δεδρασμ., ad Thuc. T. 1. p. 474. Baver. Τί δρῶ; ad Charit. 266. Τί δρᾷς; Abresch. Æsch. 2, 14. Τί δρῶν; 110. Wakef. Phil. 895. Ruhnk. ad Rutil. 54. Δρῶ περί τινος, Abresch. Æsch. 2, 25. Δρασθεὶς, Thuc. T. 2. p. 78. Baver." Schæf. Mss.] " Εὐδρᾷν, quidam conjun- " ctim scribunt ut εὐποιεῖν, afferentes ex Aristot. " Eth. 8. Οἱ γὰρ δι' ἀρετὴν φίλοι ὄντες, εὐδρᾷν ἀλλή- " λοις προθυμοῦνται, Benefacere, Beneficiis afficere." Δρήσσω pro δράω. " Δρασώρακος, J. Poll. 10. c. 29. ex " Alexide affert, usurpatum pro σώρακος, quod esse " dicit ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τὰ σκεύη τῶν ὑποκριτῶν." Δρᾶσις, Actio, VV. LL. sed sine exemplo, [ad Greg. Cor. 338. "Thom. M. 332. Lucian. 3, 660." Schæf. Mss. Schneider. Lex. *Δράσιμος, Æsch. S. c. Th. 556.] At Δράσματα Hesychio πανουργήματα. Δρασείω, q. d. Facturio, Facere s. Patrare cupio, Soph. Aj. (326.) ὥς τι δρασείων κακόν: (585.) τί ποτε δρασείεις φρενί; Utitur et Aristoph. [Eip. 62. Σ. 168. " Pierson. ad Mœr. 14. Dawes. M. C. 260. Valck. Phœn. p. 412." Schæf. Mss.] " Δραστέον, Faciendum, Perficiendum," [Eur. El. 262. Iph. A. 1024. Herc. F. 711. Plato de LL. 1, 626. 713. 794. 3, 108. " Valck. Diatr. 171. Soph. Trach. 1204." Schæf. Mss.] Δραστὴρ, ῆρος, ὁ, Acer ad res agendas, Strenue et acriter res agens, Etym. [Nonn. D. 10, 284, 11.] Δρηστὴρ pro δραστὴρ, s. potius δρηστὴρ a δρήσσω posito pro δράω, Minister, Famulus, [Babrii Fab. Nonn. D. 10, 288, 1. " Wolf. Præf. ad Odyss. p. vi. Ed. 2. ad Od. Υ. 160. ad Dionys. H. 3, 1486. Manetho 3, 210." Schæf. Mss. " Δραστείρας, Hesychio τὰς θεραπαίνας καὶ διακό- " νους." Δρήστειρα, Famula. " Δρήστειραι, Ion. pro " δράστειραι, ut δρησμοσύνη, pro δρασμοσύνη, Stre- " nuæ actrices, Sedulæ factrices operis, Famula- " rum epith., Od. K. Ἀμφίπολοι δ' ἄρα τέως μὲν " ἐνὶ μεγάροισι πένοντο Τέσσαρες, ἃς οἱ δῶμα κάτα " δρήστειραι ἔασι," [Eust. 401, 45. Apoll. Rh. 3, 699.] " Δρηστῆναι, Hesychio διάκονοι, θεράπαιναι, " sed suspectum. Δραστηρὰ, Hesychio δραστικά." Δραστήριος, idem, et usitatius, Thuc. 4. huic δραστήριος addidit ἐς τὰ πάντα: Ἀνὴρ δρ. ἐς τὰ πάντα, Promtus s. Impiger ad omnia. Alioqui per se etiam signif. Promtum ad quidvis audendum; ita enim multis in ll. interpr. Gallice dicitur Homme de faction: quod et ad verbum τῷ δρ. respondet. Interdum vero subst. ponitur τὸ δρ. pro Tali promtitudine et strenuitate, Plut. Fabio, Περίλαμπὲς τὸ δρ. ἔχων καὶ γαῦρον: ad Col. Ἀλλ' εἴ τι θαρραλέον αὐτοῖς ἢ πανοῦργον ἢ δρ. ἐκ φύσεως ἔνεστι. Thuc. 2. τὸ ἀπρᾶγμον et τὸ δρ. inter se opposuit, ubi quidam illud, Otium, hoc autem, Negotium interpr. Ἀνὴρ δρ. redditur etiam Industrius; et aliquid dicitur esse δρ. Efficax, ap. Syn. Ego præcedentibus hoc addo, Lat. suum Actuosus ex imitatione hujus δραστήριος dixisse. [" Orig. in Matth. 11, 16." Routh. Mss. Eur. Ion. 1185. Heliod. 5. p. 246. 299. " Kuhn. ad Paus. 131. Verh. ad Anton. Lib. 197. Toup. Opusc. 1, 320. ad Charit. 296. Wessel. Herod. 18. Wakef. Ion. 1204. Steph. de Dionys. Imit. Thuc. Δραστήριον, Valck. ad Ammon. 236. ad Charit. 316." Schæf. Mss.] Δρηστήριον ἔργον, Servile opus, Nonn. [* Δραστηρίως, Hierocl. 216. Trall. 1. p. 31. * Δραστηριότης, Eust. 93, 29=123. ult. " Is. Porphyrog. in Exc. Allatii 318." Boiss. Mss.] Δράστης, i. q. δραστὴρ, Hes. " Δράστην Idem exp. etiam κόφινον." [Orac. Sibyll. 4. p. 520. ubi perperam δράτης, Schneider. Lex. Supplem. Manetho 5, 85. Pind. Π. 4, 511. " Valck. ad Ammon. 80. ad Charit. 315. 755. Markl. Suppl. p. 257. Musgr. Rhes. 579." Schæf. Mss. * Δράκτης, Gl. Efficax, ubi f. l. δράστης.] " Δρήστης, i. q. δρηστὴρ, unde plur. δρῆσται, quod " Hes. exp. non solum δυνατοὶ, sc. πράττειν, sed " etiam δραπέται: Suidæ οἰκέται." [Archil. Fr. καὶ πεσεῖ δρ. ἐπ' ἀσκὸν, ap. Schol. Eur. Med. 674. δράσαντά τι. " Wessel. Probab. 339. ad Charit. 755. Jacobs. Anth. 6, 169." Schæf. Mss. Δραστικὸς, Efficax, ἐνεργής. Bud. autem ap. Ægin. δρ. φάρμακα superl. etiam gradu reddit Efficacissima et præsentissima

A medicamenta. Damascen. 52. scribit ἐνέργειαν esse φύσιν κινήσεως δραστικήν: appellari autem δρ. τὸ ἐξ ἑαυτοῦ κινούμενον. Interdum cum gen. jungitur, ut Athen. Φλέγματος δέ ἐστι δραστικὸς ὁ ἰχθὺς καὶ δύσπεπτος. [Diosc. 1, 18. Jambl. V. P. 336. Kiessl. " Toup. App. in Theocr. 21. Valck. ad Ammon. 80. Wakef. Trach. 11. Heyn. Hom. 5, 623. * Δραστικῶς, 6, 24." Schæf. Mss. Trall. 1. p. 31. Pisid. p. 398.] Δρηστοσύνη, Ministerium, Hom. (Od. O. 320.) Bud. 273. [Schneider. Lex. " Ruhnk. ad H. in Cer. 479." Schæf. Mss.] " Δρησμοσύνη, Ministerium, θεραπεία, " Hes. ὑπηρεσία, Etym.: s. potius Strenuitas et se- " dulitas in ministrando, ut δρηστοσύνη." [Hymn. in Cer. 475. " 481. Ruhnk. ad 479. Mitsch. 226. Paus. 1, 230. ad Od. O. 320. Ed. Ern." Schæf. Mss. * Ἀειδράστεια, Phurnut. 13. Schæf. ad Dionys. H. de Comp. VV. 200. * Πολυδράστεια, Phurnut. et Schæf. ll. cc. " Valck. Adoniaz. p. 223." Schæf. Mss.]

¶ Δρᾶμα, τὸ, Fabula, ut Lat. Tragœdias et Comœdias fabulas appellant, Lucian. (3, 134.) Τὸν πρωτα-
B γωνιστὴν τοῦ δρ. Sæpe occurrit ap. Athen., ubi variorum poëtt. δρ. citantur. ‖ Interdum generalius: eo sensu, quo Gall. dicitur Je vous conterai toute la farce. Philostr. Ὡς μηδὲ τοὺς γείτονας μηδὲ τοὺς παριόντας ὁδοιπόρους ἀγνοῆσαι τὸ δρ. Synes. in fine Epistolæ, in qua periculum in mari suum narrat, Τοῦτό σοι τὸ δρ. ἐκ τραγικοῦ κωμικὸν ὅ, τε δαίμων ἡμῖν ἀνήρμοσε, κἀγὼ τοῖς πρός σε γράμμασι, Res ad perniciem spectans evasit tandem in risum et lætitiam, Bud. Plato de Rep. 5. p. 61. Τάχα δὲ ὀρθῶς οὕτως ἂν ἔχοι, μετὰ τὸ ἀνδρεῖον δρ. διαπερανθὲν, τὸ γυναικεῖον αὖ διαπεραίνειν, Postquam ea, quæ ad viros pertinent, explicuerimus, Bud. ‖ Idem interpr. Actus, Facinus, in Greg. Πάλιν ἡ σκηνὴ τῆς ἀνελευθερίας, πάλιν τὸ δρ. τῆς ἀσεβείας, Ecce alter actus impietatis, de Juliano loquens. Addit a Theodor. H. E. sæpe pro Facinore poni in malam partem. [Aristot. Rhet. Alex. 32. Poët. 3. " Athlet. Stat. 36. Jacobs. Anth. 7, 262. ad Charit. 226. 387. 389. Lennep. ad Phal. 91. Negotium, Heind. ad Plat. Theæt. 308. Facinus,
C Achill. Tat. 29. Conf. c. πρᾶγμα, Valck. Diatr. 115. ad Lucian. 1, 478. Τὸ δρᾶμα δρᾷν, Heind. l. c. 374. * Δραμακοέω, * Δραμακούω, * Δραμηκοέω, * Δραματηκοέω, Koppiers. Obs. 11. 12." Schæf. Mss.] Δραματοποιὸς, Dramatum scriptor, i. q. δραματουργός. Exp. et Actor fabularum, e Luciano. Δραματοποιΐα, i. q. δραματουργία. Δραματοποιέω, In modum dramatis conscribo, Bud. 816. ex Aristot. Δραματουργὸς, Dramatum scriptor, [Just. M. ad Gr. 8.] Δραματουργία, Dramatum scriptio, Bud. in Greg. Κατὰ τὴν Ἡσαΐου δρ., vertit Opus dramatice scriptum, in quo personæ loquentes introducuntur. Δραματουργέω, Opus dramaticum scribo. In Aristoph. Vita, Ἐκ τούτου τὴν ἀρχὴν λαβόμενοι Μένανδρος καὶ Φιλήμων ἐδραματούργησαν. In modum dramatis conscribo et compono, Athen. 1. (240.) Δραματουργεῖ δὲ τὸν διάλογον ὁ Ἀθήναιος ζήλῳ Πλατωνικῷ. Alciphro in persona Menandri Ptolemæo regi rescribentis, Δραματουργεῖν τι καινὸν ταῖς ἐτησίαις θυμέλαις δρᾶμα, Edere opus comicum quotannis. In VV. LL. e Greg. affertur, Ἃ
D δραματουργεῖται καὶ πλέκεται θαυμασίως, tanquam act. signif., cum pass. sumi debeant: ut etiam Bud. exp. [" Method. de Resurr. 321." Routh. Mss. Epiphan. 1, 207. Phot. Bibl. 363. * Ὑποδραματουργέω, Lucian. 680=6, 224. al. * ὑποτραγῳδέω.] Δραματικὸς, ut διήγημα, Aphth. Narratio dramatica, i. e. Qualis est dramatum, sc. Tragœdiæ, Comœdiæ. In VV. LL. exp. Ficta narratio. Et δρ. μῦθος, ibid. Poëtica fabula. Item τὸ δραματικὸν, Opus, Poëma, in quo solæ personæ agunt absque poëtæ interlocutione. Affertur item e Diomede, δρ. poëma esse i. q. μιμητικόν. [" Valck. Adoniaz. p. 193. Tyrwh. ad Aristot. 128." Schæf. Mss. * " Δραματικῶς, Eust. 15. Polit. (=5, 21.)" Boiss. Mss.] Δραματίζω et Διαδραματίζω, Ago fabulam, Bud. e Diog. L. [Platone 120. HSt., M. Anton. 3, 8. * Ἄδραστος, Phrynichus Bekkeri: Ἄδραστα· ἀποίητα. " Nom. propr., Jacobs. Anth. 9, 480. Boëckh. in Plat. Min. 143. ad Charit. 293. 296. Plut. Mor. 1, 693. ad Herod. 342." Schæf. Mss.] " Ἄδραιον, Hesychio ἄπρακτον, Infectum, " Non factum, Quod nihil fecit, effecit, Inefficax;

" eas enim inter ceteras signiff. habet ἄπρ. Sed ex-
" positioni illi addit præterea, οὐκ ἐδίδρασκον, Non
" currebam: innuens esse non solum e δράω, τὸ
" πράττω, sed etiam e δράω, Fugio, unde fit διδράσκω.
" "Ἄδρησις, Varino ἀπραξία, Nihil facere, Vita otiosa
" et nihil agens, Desidia, ut sit quasi ἀδρησία s. ἀδρα-
" σία, et τὸ οὐδὲν δρᾷν."

" Αναδρᾶσαι, Hesychio ἀναπράξαι," [a Schneidero non agnoscitur. * "'Ανάδραστος, Murator. Inscr. 2061. sed f. l. * ἀνέδραστος." Kall. Mss.] 'Αντιδράω, Vicissim facio, Paus. Θρηνοῦσαι οἷα ἔπαθον καὶ οἷα ἀντέδρασαν, Plato Crit. 'Α. κακῶς τινὰ, Malo vicissim afficere, Malum rependere. Sic Greg. Τὸ μὲν πάσχον κακῶς, ἀεὶ μετριώτερον· τὸ δὲ ἐξουσίᾳ τοῦ ἀντιδρᾷν ἀκρατέστερον. [" Jacobs. Anim. 242." Schæf. Mss. * 'Επιδράω, Philostr. V. A. 6. p. 234.] Παραδράω, unde παραδρώωσι ap. Hom., quod alibi dicit ὑποδρώωσι. Nam ut ὑποδρᾷν respondet τῷ Subministrare, sic παραδρᾷν τῷ Administrare. Od. O. (323.) Οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσι χέρηες, ubi tamen est potius παραδιακονοῦσι. [" Effingo ad similitudinem alicujus rei, Fac. ad Paus. 1, 9. Eichst. in A. L. Z. 1796. N. 252. p. 396." Schæf. Mss.] At Συνδράω ex Eur. affertur pro Adjuvo, [Andr. 40. 337. Or. 406. 1535. Hec. 871. Soph. El. 1030. " Dawes. M. C. 244." Schæf. Mss. * Συνδρήσσω, unde * Συνδρηστὴρ, et ap. Apoll. Rh. 3, 699. * Συνδρήστειρα, i. q. σύνεργος.] 'Υποδράω, Famulor, ut dicitur ὑπουργέω, Bud. 273. " Inservio, Il. B. Οἷά τε " τοῖς ἀγαθοῖσιν ὑποδρώωσι χέρηες. Alibi, οἵ σφιν ὑπο-" δρώωσι." [Od. O. 332. Ælian. H. A. 9, 33.] 'Υποδρήσσω, pro ὑποδράω, Apoll. Rh. [3, 274. " Hesych. 2, 1469. n. 13." Dahler. Mss. Musæus 143.] 'Υποδρηστὴρ, i. q. δρηστὴρ, Od. [O. 329.]

" 'Υπόδρα, adv. vel 'Υποδρὰξ, Torve, Torvis oculis, " Il. A. (148.) et alibi, ὑπόδρα ἰδὼν, Torve intuitus. " Et nom. 'Υποδρὰξ, Nicander (Θ. 457. 765.) Qui tor-" vus est, s. torvis oculis, aut etiam limis. Apud Suid. " ponitur et adverbialiter. Legitur et nom. 'Υποδρα-" σία, Torvus aspectus. Sed ab Hes. ὑποδρασίη exp. " ὑποψία. Extat et 'Υποδρὴς ap. Nonn.: ut ὑποδρὴς " λαὸς ἑταίρων, Torvus, Infensus, Suspiciosus, ut qui-" dam exp. Quinetiam Suffugiens exp. VV. LL. " tanquam sit ab ὑποδράω, ejusd. originis cum ἀπο-" δράω." [Hes. 'Υπαιδράσειαν· ὑπόψειαν. * 'Υποδρακεῖν· ὑποπτεῦσαι. * 'Υποδρᾷν et ὑποδρακεῖν pro ὑφορᾶσθαι. Etym. M. 'Υποδρώμενος· ὑφορώμενος. " 'Υπόδρα, Heyn. ad Apollod. 1152. Hom. 4, 59. ad Hesiod. 'Α. 445. ad Charit. 506. 'Υποδρὰξ, Heyn. Hom. 4, 59. 497. Reiz. Acc. 121." Schæf. Mss.]

ΔΡΑΙΝΩ, ανῶ, i. q. δράω, Facio, Il. K. (96.) 'Αλλ' εἴ τι δραίνεις, i. e. δρᾷς, δύνασαι δρᾷν, Eust., ap. quem de h. v. plura. [" Heyn. Hom. 6, 24. 7, 49. Heringa Obs. 213. "Schæf. Mss.] " Δράνον, Hesychio ἔργον, " πρᾶξις, ἄγαλμα, κατασκεύασμα, ὄργανον, δύναμις," [ap. Schneider. Lex. * Δρᾶνος, τό.] " Δρανεῖς, Hesychio δραστικοί." [" Δρανὴς, Abresch. Æsch. 2, 44. Cattier. 16." Schæf. Mss.] 'Αδρανὴς, Faciendi facultate destitutus, Vim non habens faciendi, Infirmus, Imbecillus, Posid. Epigr. αἱ πολιαὶ δ' ἔμπαλιν ἀδρανέες. [" Irenæus 1. 9. 59." Routh. Mss. Ad Greg. Cor. 935. Philostr. 129. Schleusner. Lex. in V. T., Plut. 7, 213. Hutt. δίαιτα. " Ad Charit. 485. 724. Huschk. Anal. 230. Jacobs. Anth. 9, 301. ad Thom. M. 17. Timæi Lex. 166. Toup. Opusc. 1, 14, 417. * 'Αδρανέος, Palladas 141. * 'Αδρανὸς, ad Diod. S. 1, 670." Schæf. Mss. 'Αδρανέστερος, Diosc. 3, 124.] 'Αδρανῶς, Imbecilliter. 'Αδρανία, vel 'Αδράνεια, Imbecillitas, ut γήρως ἀδρανίη, Epigr. [" 'Αδράνεια, Epiphan. 34, 8." Routh. Mss. Herodian. 2, 36. " 'Αδρανία, Jacobs. Anth. 7, 75. 9, 301. 11, 227. Exerc. 1, 161. Huschk. Anal. 229. Toup. Opusc. 1, 14, 417. Chardon Magaz. Encycl. N. 1. 1796. p. 101." Schæf. Mss.] 'Αδρανέω, Imbecillus sum, Debilis sum, Debilitatus sum, Langueo, Greg. Στήσαις δὲ ποδῶν βάσιν ἀδρανέουσαν, Opp. 'Α. 2. Τόφρα δὲ θυμὸν ἔχουσιν ἀμήχανον ἀδρανέοντες. [" Ad Diod. S. 1. 194. Jacobs. Exerc. 1, 161." Schæf. Mss. * 'Αδρανίζω, Gl. 'Αδρανισθέντων, Ignavatis.] " 'Ενδρανὴς, Suidæ " πρακτικὸς, Efficax, Gnavus, h. e. Habilis ad facien-" dum, s. efficiendum," [Gl. Solers. * 'Ενδράνεια·

A Efficacitas, Efficacia. * Εὐδρανὴς, Hes. Phot.] " Εὐ-" δράνεια, Hesychio ἰσχὺς, Vires, Robur, Habilitas ad " res agendas. Bud. scribit Εὐδρανία, afferens e Sa-" pientia, Τὸν ἀδρανέστατον ταῖς χερσὶν εὐδρανίαν αἰ-" τεῖται, sed sine exp." [* Λειποδρανὴς, Aretæus 2, 6.] " Λειποδρανεῖν, Viribus ad agendum necessariis defici, " Imbecillum esse et ad res gerendas inhabilem," [Aret.] " Λιποδρανούσας, Viribus in agendo defectas, " al. Animi defectione laborantes, de mulieribus," [Gal. de LL. aff. 6, 5. 'Ολιγοδρανὴς, Aristoph. "O. 686. et 'Ολιγοδρανία, i. q. ἀδρανὴς et ἀδρανία, [Æsch. Pr. 548.] 'Ολιγοδρανέω, [" de quant., Brunck. Aristoph. 2, 165." Schæf. Mss.] quod illis duobus nomm. usitatius est, itidem pro Langueo; ac sæpe de spiritum vix trahentibus, atque adeo animam agentibus. Sic ὀλιγοδρανέων de Patroclo Il. Π. (843) itidem de Hectore X. (337.) at O. (246.) de Debilitato ob vulnus. [" Gesn. Ind. Orph. Toup. Emendd. 2, 547. Heyn. Hom. 7, 10. 49. 8, 312. 315." Schæf. Mss.]

B ΔΡΕΜΩ, δραμῶ, δεδράμηκα, præt. med. δέδρομα, Curro. Præsens tempus inusitatum est, cetera vero tum ap. poët., tum prosæ scriptt. in usu sunt; præsertim vero δραμῶ, pro quo etiam δραμοῦμαι, et ἔδραμον: ut Paus. Att. 'Ανδρὸς περιεζωσμένον δραμεῖν ῥᾴων ἐστὶν ἀνὴρ γυμνός. Et δραμεῖν εἰς τὴν ἀγορὰν, quidam Comicus ap. Athen. Et δραμεῖν ἀγῶνα, item cum aliis accus., vide in Τρέχω. Et δραμέοντο Herod. [Δεδράμηκά σοι δρόμον, Menander ap. Etym. M. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 619. " Fischer. Ind. Palæph." Schæf. Mss.] Δράμημα, τὸ, Cursus, Athen. 11. ex Ione, [Herod. 8, 98. Lobeck. l. c. 618. Æsch. Pers. 246. Jenensis Censor Blomfieldii Persarum in Barkeri Aristarcho Anti-Blomf. 94. Soph. Œd. T. 193. J. Poll. 6, 183. " Toup. Opusc. 2, 68." Schæf. Mss. * Δραμητέον, Sext. Emp. adv. Math. 8, 271.]

Δρόμος, ὁ, Cursus, Od. Θ. (121.) Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος, Xen. (K. Π.) 3, (3, 27.) Δρόμου τινὲς ἤρξαντο: ibid. Συνηπείγετο δὲ πᾶσα ἡ φάλαγξ δρόμῳ. Thuc. 5. Χωρήσαντας πρὸς αὐτὸν δρόμῳ. Et δρόμῳ
C ἐκφυγεῖν, Æsch., Plut. Οὐ βάδην ὑπήκουσεν, ἀλλὰ δρόμῳ καὶ σπουδῇ. Curriculo ire Plaut. et Terent. || Curriculum, Il. Ψ. (321.) 'Αλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὠκέες ἵπποι. Plato Euthyd. Καὶ οὔπω δύ' ἢ τρεῖς δρ. περιεληλυθότε ἤστην. Herod. δρ. τῆς ἡμέρας, Curriculum s. Iter diei, Dem. (428.) "Ιππον δρ. καταβαίνειν ἐπὶ θάλασσαν. [" Περὶ παντὸς δρόμον θέοντες, Periculum subeuntes, Herod. 8, 74." Schweigh. Mss. Ad Greg. Cor. 870. δρόμος et δρυμὸς conf., 511. 736.: Spohn. de Extr. Odyss. Parte 86. ad Timæi Lex. 89. Plut. Cim. 13. Æsch. Choëph. 511. Od. Δ. 605. " Thom. M. 251. Markl. Iph. p. 13. Musgr. Herc. F. 425. 1212. Wakef. Trach. 167. Jacobs. Anth. 8, 191. Callim. 1, 498. Bast Lettre 43. Boiss. Philostr. 317. Græv. Lectt. Hes. 613. Diod. S. 1, 366. Musgr. Med. 1181. Porticus tecta, Heind. ad Plat. Phædr. 188. ad Theæt. 290. Gymnasium, Ambulacrum publicum, Toup. Add. in Theocr. 400. Huschk. Ep. in Propert. 67. 72. Koppiers. Obs. 62. Valck. Anim. ad Ammon. 54. 216. Κρείττων ἡμέρας
D δρόμῳ, Brunck. Aristoph. 1, 152. Casaub. ad Athen. 64. Δρόμῳ θεῖν, Lucian. 2, 221. Schneid. ad Xen. K. 'A. 65. 66. Valck. Hipp. p. 246. Δ. περὶ ψυχῆς, Heind. ad Plat. Theæt. 387. Τὸν περὶ σωτηρίας δρ. θέειν, ad Herod. 653. Brunck. El. 690. 'Ως εἶχε δρόμου, ad Herod. 722. Δρόμον ἀφεὶς, Alciphro 368." Schæf. Mss.]

Compp. partim a δρόμος, partim ab ipso δρέμω:

Δρομοκήρυξ, υκος, ὁ, (ἡ,) Præco s. Nuntius cursorius, Cursor; ea signif., qua ap. Martial. Cursorem remisimus. [Polyæn. 5, 27. Dio Cass. 78, 35. Siebenk. Anecd. 26. Schol. Plat. 99. " Æneas Poliorc. 22." Seager. Mss. " Ad Corn. Nep. 38. Stav., ad Lucian. 1, 275. * Δρομοκάμηλος, ad Diod. S. 2, 346." Schæf. Mss. * Δρομαγέτης, unde * Δρομαγετέω, Inscr. Pocock. p. 46.] Δρομιχαίτης, ὁ, Inter currendum setas agitans, ut ἵππος, ap. Eust. per τροπὴν τοῦ ο εἰς ι, a δρόμος, [a Schneidero non agnoscitur, Osann. ad Philemon. Lex. 194.]

[* " 'Αγιόδρομος, Antioch. Monach. Hom. (Bibl. Patr. 12, 14.) sed cf. Coteler. ad Ignat. Ep. ad Eph. 9."

Kall. Mss. * Ἀείδρομος, Theod. Prodr. Epigr. p. 21. * Ἀελλόδρομος, Poëtaster cum Wernsdorfii Phile 127. Tzetz. Anteh. 189. Ἀχιλλεύς.] " Ἀκαμπιόδρομοι, " Hesychio οἱ εὐθεῖς καὶ ἁπλοῖ, Recti et simplices, " nisi potius divisim scr. ἀκάμπιοι δρόμοι. Nam ἀκαμπιόδρομοι dicuntur potius Qui recta currunt, nec " pedem reflectunt. Reperio certe in Lex. meo vet. " et ap. Etym. e Methodio, Ἀκάμπιος, ὁ ἐκ εὐθείας " περιπατῶν, παρὰ τὸ καμπὴν μὴ ἔχειν, καὶ ἀκάμπιοι " δρόμοι, οἱ εὐθεῖς καὶ ἁπλοῖ." Ἀμφίδρομος, signif. act. Circumcurrens, Circumcursans, Undique incursans; ut κῦμα Φοινίας ὑπὸ ζάλης Ἀμφίδρομον κυκλεῖται, Soph. Aj. (351.) pro πάντοθεν περιτρέχον. || Ἀμφίδρομον, in signif. pass., quæ frequentior est, Circumcursabile, Quod circumcursari potest, s. potius circumcurri, si dici potest. Latinius, Quod cursu obiri potest s. circuiri; ut τεῖχος, Eust. || Ἀμφίδρομος, inquit Bud., Ancipitis cursus, ut fretum Siculum, Strabo 10. Ἐν τοῖς κατὰ τὸν πορθμὸν τόποις ἀμφ. οὖσι καὶ δυσέκπλοις διὰ τὰς παλιῤῥοίας, [" Stanl. Eum. 7. Ptolem. Rex Epigr. 2." Schæf. Mss.] Ἀμφιδρομία, Dies infantibus a nativitate quintus, ita dictus, quod in eo illum gestantes focum circumcursarent. Vide Suid. Erasm. in Prov. Amphidromiam agis. [" Ἀμφιδρόμια,' Brunck. Aristoph. 1, 55. Heind. ad Plat. Theæt. 346. Stanl. l. c. Casaub. ad Athen. 135." Schæf. Mss. * Ἀντίδρομος, unde * Ἀντιδρομέω, Lucian. 2, 366.: ap. Theophr. 408. perperam pro ἐναντιοδρ. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 591.] " Αὐτόδρομον, " Per se et sua natura currens, Gal. ap. Hippocr. generalius exp. αὐτοκίνητον." [* " Βαρύδρομος, Nonn. D. 47, 499." Kall. Mss.] Βουδρομία, ἡ, Cursus citus s. incitatus: a βου partic. intens. Exp. Acceleratio e Schol. Dem. Sicut et Βουδρομεῖν, Accelerare, Cursu incitato ferri. Βραχύδρομος, Qui breve curriculum facit, Xen. K. [5, 21. * Βυθοδρομέω, Lobeck. l. c. 617. * Διπλοδρόμος, Pisid. Opif. p. 349.] Δολιχοδρόμος, Qui sexies, ut quidam putant, stadium curriculo obibat; Dolichus cursus, longissimus cursus dicebatur, Bud. Pand.: Xen. Σ. (2, 17.) Ὥσπερ δ. τὰ σκέλη μὲν παχύνονται, τοὺς δὲ ὤμους λεπτύνονται, Plato de LL. Δ. ἀνδρῶν. [Lobeck. l. c. 661.] Δολιχοδρομέω, Dolichum curro, Æsch. c. Ctes. Διόδωρον τὸν δολιχοδρομήσαντα. Ex Eod. J. Pollux citat Τὸν δολιχοδρομήσαντα στάδιον. [* Δολιχοδρομία, ad Il. Ψ. 758. Ilgen. Hymn. 380." Schæf. Mss. * Δωδεκάδρομος, Pind. Ὀ. 2, 90. Π. 5, 44. " Brunck. El. 726." Schæf. Mss. * Ἑλικόδρομος, Maxim. de Electt. 61. σελήνη, Manetho 4, 146. Orph. in Lun. 10. " Ad Charit. 746." Schæf. Mss. * " Ἑπτάδρομος, Tzetz. Chil. 6, 705." Elberling. Mss. * Ἐρίδρομος, Nonn. D. 23. p. 602.] Εὔδρομος, Qui bene currit, Celer, ut ἵππος. Quidam Tolutarem e Seneca interpr., quod tollat celeriter pedes. Et metaph. ap. Greg. Εὔδρ. ἡμῖν ὁ λόγος, Inoffensus, Bene procedens, Bud. [" Toup. Opusc. 1, 513." Schæf. Mss. * " Εὐδρόμως, Nicet. Eugen. 7, 149." Boiss. Mss.] " Εὐδρομέω, " Bene curro, Agilis et pernix sum cursu, Epigr.: " unde part. εὐδρομοῦντες. Bud. εὐδρομεῖν interpr. " Inoffenso cursu progredi, e Greg. π. * Φιλοπτωχίας " afferens, Κἂν εὐδρομῶσι τὴν γλῶτταν ἐν τοῖς ἀτόποις " λόγοις καὶ δόγμασι." [Philostr. 807. Jambl. V. P. s. 51. ἐπὶ τὸ τέλος. Lobeck. l. c. 618. * Εὐδρομία, Hippocr. Epist. 1276.] Εὐδρομίας, ὁ, idem, Eratosth. ap. Plut. (de Solert. 32.) Εὐδρομίην, χρύσειον ἐπ' ὀφρύσιν, ἱερὸν ἰχθύν, [" Heyn. Hom. 7, 211." Schæf. Mss.] Εὐθύδρομος, Qui recto cursu pergit, [Pind. Ὀ. 10, 76. Strabo 1. p. 45.] Εὐθυδρομέω, Recto cursu contendo s. eo, Acta 16, (11.) Εὐθυδρομήσαμεν εἰς Σαμοθράκην, [" Tzetz. Chil. 7, 189." Boiss. Mss. * Θεόδρομος, Ignat. Ep. ad Philad. 2. p. 91. ad Polyc. 7. p. 209. * Θεοδρομέω, Suidæ et Phot. κατὰ θεὸν πορεύομαι. * Ἱεροδρόμος, " ad Charit. 434." Schæf. Mss. contr. * Ἱροδρόμος, " Jacobs. Anth. 8, 182. ad Charit. l. c." Schæf. Mss.] Ἰσόδρομος, Cursu æquans, Aristot. de Mundo, Οἱ τούτων ἰ. [" Jacobs. Anim. 47. Anth. 6, 406." Schæf. Mss.] Ἰσοδρομέω, Cursu æquo, a quo particip. ἰσοδρομήσαντες, Æquali cursu currentes. [* Ἀνισόδρομος, Philo 2, 141. al. μεσόδρ. * Κακόδρομος, unde * Κακοδρομία, Vat. Ms. Anal. 3, 234. al. πτερόδρ. * Κελαδόδρομος, Orph. Ἀ. 905.

A * Κενόδρομος, unde * Κενοδρομέω, Procli Paraphr. 163. Manetho 2, 486. * Κοινόδρομος, unde] " Κοινοδρομέω, Pari incitatione communiter decurro, ut " currens socium adæquet cursus velocitate, e Xen. " Σ. (4, 64.) Reponendum enim ibi ajunt ἐκοινοδρο" μοῦμεν pro ἐκυν." [* Κυματόδρομος, Schol. Lycophr. 789. * Κωλυσίδρομος, Lucian. Tragop. 189. " ad Hesych. 2, 397. n. 16." Dahler. Mss. * Κωμόδρομος, unde * Κωμοδρομέω, i. q. κωμάζω, J. Poll. 9, 11.] Λαιψηρόδρομος, Velociter currens, Celer, Eur. [Iph. A. 207. * Λιθοδρόμος, Pisid. Opif. p. 403. * " Λοξοδρόμος, 51." Boiss. Mss. Apollin. Metaphr. 393.] Μακρόδρομος, Qui longa curricula facit, Xen. K. (5, 21.) Μακροδρομώτατοι οἱ ἐκ τῶν ψιλῶν, " Μακραδρομώτατοι, " Qui longissime currunt, Xen. (l. c.) sed malim μα" κροδρ." [Lobeck. ad Phryn. Ecl. 661. * Ναυσίδρομος, Orph. in Leucoth. 10. οὖρος. * Νερτεροδρόμος, Lucian. 1007=3, 362. * Νεφοδρόμος, unde * " Νεφοδρομέω, Theod. Diac. Acroas. 3, 183." Boiss. Mss. * Νικόδρομος, Apollod. ap. Schneider. Lex. * Ὁλόδρομος,
B unde * " Ὁλοδρομία, Clem. Alex. Fr. 1019." Routh. Mss. * Ὁμόδρομος, Plato Epin. 2, 987. * " Ὁμοδρόμως, Tzetz. Chil. 10, (194.) 538." Elberling. Mss.] " Ὁμοδρομέω, Simul curro, Concurro, Plut. de Mus. " Ὁμοδρομεῖν δεῖ τήν τε αἴσθησιν καὶ τὴν διάνοιαν ἐν " τῇ κρίσει τῶν τῆς μουσικῆς μερῶν," [" Alcidam. de Soph. 80." Boiss. Mss. " Ad Charit. 776. * Ὁμοδραμέω, Callim. 1, 439." Schæf. Mss. * Ὁμοδρομία, Lucian. Astrol. 544. * Ὀξύδρομος, unde * Ὀξυδρόμως, Phile de Eleph. 312. * Ὀξυδρομέω, Cyrill. Alex. Or. Pasc. 7. p. 83. * Ὀπισθοδρομέω, Lobeck. l. c. 618.] Ὀρθόδρομος, Qui recto cursu pergit, i. q. εὐθύδρομος. Ὀρθοδρομέω, Recto cursu contendo s. eo, Xen. Παλίνδρομος, Recurrens, Reciprocus, π. ἄπιθι, Qua venisti viam remetiens, recurre, [" Diog. L. Aristippo." Routh. Mss. Lucian. Timone p. 44.] " Παλίδρομος, " i. q. παλίνδρ." [* " Παλινδρόμως, Theod. Prodr. 218." Elberling. Mss. * Παλινδρομή, Lobeck. l. c. 498. * Παλινδρομής, Schneidero susp. * Παλινδρομικὸς, Strabo 1. p. 92.] Παλινδρομία, ἡ, Recursus,
C Cursus reciprocus, [Hippocr. 91. " Toup. Opusc. 1, 450. Phanias. 6." Schæf. Mss.] Παλινδρομέω, Recurro, Cursu reciproco redeo, Retro recurro, Plut. Ἀντιπνεύσαντος πελαγίου ἐπαλινδρόμησε, [Schæf. ad Dionys. H. de Comp. VV. 52. " Herod. 754. Diod. S. 2, 460." Schæf. Mss. " Plut. Mor. 1, 340. * Παλινδρόμησις, Eust. 185, 15." Seager. Mss. Lobeck. l. c. 618.] " Ἀναπαλινδρομέω, Recurro, Hippocr. de " Fract. (753.) Ὡς τὸ ὀθόνιον ἀναπαλινδρομῆσαι κεῖθι," [Schneidero susp. * " Πελαγοδρόμος, ad Hesych. 2, 1005. n. 11." Dahler. Mss. Orph. in Leucoth. 5. * Πελαγοδρομέω, Zenob. Prov. 5, 32. * Πολύδρομος, Æsch. Suppl. 745. * Πρωτόδρομος, unde * " Πρωτοδρομία, Const. Manass. Chron. p. 131." Boiss. Mss. * Πτερόδρομος, unde * Πτεροδρομία, vide Κακοδρομία. * Πτηνόδρομος, unde * " Πτηνοδρομέω, Nicet. Eugen. 4, 386. 5, 43. * Πυργόδρομος, Theod. Diac. Acroas. 1, 52." Boiss. Mss. * Πυρίδρομος, Orph. Ὕ. 6, 9. 7, 11. 19, 2. 57, 2. Ἀ. 1120. " Ruhnk. Ep. Cr. 65. Pierson. Veris. 33." Schæf. Mss. * Πυρόδρομον, τὸ,
D Gl. Vaporalis. * Σκολιόδρομος, Orph. Ὕ. 50, 4. Manetho 4, 478. * Σκολιοδρομέω, Schneidero susp., sed usurpavit Cyrill. Alex. 371. * " Σκοπελόδρομος, Agathias 27. Musgr. Bacch. 983." Schæf. Mss. * Σκυλακόδρομος, Vet. Poëta de Herb. 140. ὥρη. * Σταδιόδρομος, Plato de LL. 2, 833. * Στηθόδρομος, unde * Στηθοδρομέω, Pisid. Opif. 408. * Στολόδρομος, unde * Στολοδρομέω, Hero Autom. 2. * " Σφαιρόδρομος, Tzetz. ad Hesiod. p. 9." Boiss. Mss. * Σχοινόδρομος, et * Σχοινοδρομέω, i. q. σχοινοβάτης, —έω, Schneider. Lex. * " Τανύδρομος, ad Hesych. 2, 1346. n. 29." Dahler. Mss. Æsch. Eum. 377. " Abresch. Æsch. 2, 54." Schæf. Mss. * Τελεόδρομος, Anal. 1, 217. " Jacobs. Anth. 7, 51. 408. Toup. Opusc. 1, 582. ad Charit. 296." Schæf. Mss. * Τελεοδρομέω, Archytas ap. Jambl. Protr. 4. p. 60. K. * Τελεσίδρομος, Stob. Ecl. Phys. 274. * Τερμόδρομος, unde * Τερμοδρομέω, Manetho 4, 520. * Ὑδρόδρομος, Orph. Ὕ. 23, 7. al. ὑδροδόμος. * Ὑλόδρομος, Aristoph. Θ. 49. * Ὑψίδρομος, Orph. in Ton. Jov. 1. " Pierson. Veris. 33." Schæf. Mss. * " Φιλιππόδρομος, Codin. Origg. p. 66."

Boiss. Mss. * Φιλόδρομος, Orph. Ὕ. 13, 10. * Ὠκύδρομος, Anal. Eur. Bacch. 871. Orph. Ὕ. 68, 9. * Ὠκυδρόμας, Paus. 6, 13, 6. Anal. 3, 175. " Jacobs. Anth. 11, 362. Lobeck. Aj. p. 310. ad Charit. 235." Schæf. Mss. * Ὠκυδρομέω, Philo, " Wakef. S. C. 5, 151." Schæf. Mss. * Ὠρόδρομος, unde * " Ὠροδρομέω, Tzetz. Chil. 1, 476." Boiss. Mss.]

Δρομαῖος, Cursilis, Xen. (K. 3. 8.) Ὅσαι δὲ κυνῶν τὰ ἴχνη τὰ μὲν εὐναῖα ἀγνοοῦσι, τὰ δὲ δρ. ταχὺ διατρέχουσιν, οὐκ εἰσὶ γνήσιαι, Vestigia cursilia, non cubilia, Bud.: Aristoph. B. (478.) Ἐφ' ἃς ἐγὼ δρομαῖον ὁρμήσω πόδα. Et δρ. πτέρυξ ap. Eund. Budæo est etiam Qui adhuc est in cursu et viget, e Plut. Et δρομαῖος ἀφῖξαι, Curriculo accessisse, Lucian. Εἰσελεύσεται δρ., Curriculo introibit, Naz. Δρομαίως, adverb. Curriculo, Cursim. Δρομὰς, άδος, ἡ, Cursitans, Cursoria, i. fere q. δρομαία, Soph. Phil. (679.) κατ' ἄμπυκα δρ., de rota, ad quam Ixio alligatus fuit. Et Εὐμενίδες δρ. Eur. Or., (835.) Plut. Alex. Ἐπὶ καμήλου δρ., Camelo cursorio, ut Cursoria navis dicitur. Liv. 7. Et cameli, quos appellant Dromadas. Sic et Galli suo vet. vocab. Camelum appellant Dromadaire. ‖ Scortum, vagum sc. et erroneum, Hes. [Aristot. H. A. 1, 1. Eur. Hel. 1317. Tro. 42. " Or. 1422. Phœn. 1132. Voss. Myth. Br. 1, 157. ad Diod. S. 1, 167. 213. 2, 222. Scal. not. in Cyclop. (in Creu. Præf. ad Mus. 1, 61.) Musgr. Herc. F. 1297. Jacobs. Anth. 6, 78. 7, 15. 248. Aristoph. Fr. 278. Lobeck. Aj. p. 272. Cum subst. neutr., Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 226. ad Eur. Bacch. fin. Porson. Orest. 264. Lobeck. Aj. p. 270. 275. Scortum vagum, Bibl. Crit. 2, 1, 79. Δρ. κάμηλος, ad Diod. S. 2, 347." Schæf. Mss.] Δρομάσσω ap. eund. Hes. i. q. τρέχω, Curro. [Agnoscit et * Δρομίσσω, Δρυμάσσω, et * Ἐσδραμύλιξον, εἴσδραμε, Schneider. Lex.] Et Δρομάδην, Curriculo, Cursorie. [* Δρόμαξ, Gl. Currax, Geop. 16, 22. ἄμπελοι.] Δρομεὺς, έως, ὁ, Cursor, Lucian. de Cal. ἀγαθός. [Δρομέσι pro δρομεῦσι, Callim., Buttm. A. Gramm. 1, 197. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 69. " Valck. ad Ammon. 80. Thom. M. 866. Musgr. El. 825." Schæf. Mss. * Ἁρματοδρομεὺς, Schæf. ad Schol. Apoll. Rh. p. 113. * Δρομίας, ου, ὁ, i. q. δρομεὺς, Eratosth. ap. Athen. 7. p. 284. " Wakef. Ion. 1185. Jacobs. Anth. 7, 313." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 7, 24. Aristot. H. A. 4, 2. * Δρομήϊος, Chishull Antiq. p. 129. * Δρόμιον, Hesychio ὁ μικρὸς καρκῖνος, Cancer Cursor Linn., Schneider. Lex. Supplem. Editum est δρόμων, quod vide infra. Δρομικὸς, Qui cursu valet, Aptus s. Habilis ad cursum, Aristot. Eth. 1, 1. Τὸν ἰσχυρὸν καὶ τὸν δρ. Lucian. Δρομικοὺς εἶναι ἀσκοῦμεν. Δρομικῶς, Curriculo, Cursim, Cursorie, [Plato de LL. 4. p. 706. " Valck. ad Ammon. 80. Voss. Myth. Br. 1, 116. Thom. M. 147." Schæf. Mss. * Δρομώδης, Schleusner. Lex. in V. T.]

[* Δρομέω, Eust. 699, 16. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 583. 591.] Δρόμημα, τὸ, Cursus, VV. LL. [Eur. Or. 1005. Phœn. 1388. Med. 1179. Tro. 688. Bacch. 870. 1089. * Δρομὴ, Schleusner. Lex. in V. T. * Δρομάω, " ad Lucian. 2, 10." Schæf. Mss. unde δρομάασκε, Hesiod. Fr. Ruhnk. p. 108. Lobeck. ll. cc. et Δρομάδην, quod vide supra.] " Δρωμάω, Curro, " Hes. n. δρωμᾷ affert pro τρέχει. Affert Idem et " Δρωμίσσουσα pro τρέχουσα, Currens, Cursitans." [Lobeck. ad Phryn. Ecl. 583. * Δρομόω, Schleusner. Lex. in V. T.]

Δρομαλὸς λαγωὸς, Lepus inter currendum captus, sicut εὐναῖος, qui in cubili, Hes. [a Schneidero non agnoscitur.]

¶ Δρόμων, ονος, ὁ, Parvus cancer, Hes., quem in maris æstuariis capi scribunt, sagittæque in modum per aquæ summum decurrere: unde nom. adeptus sit. Dromonum Plin. quoque meminit. [* " Δρόμων· εἶδος πλοίου. Zonar. Si exp. vera sit, addatur Lexx., inquit Tittm." Dahler. Mss.]

ΔΡΕΠΩ, et Δρέπομαι, Decerpo, Carpo, Colligo, redditur et Vindemio: ῥόδον δρέπεσθαι, Basil. Et δρέπεσθαι τὰ ἄνθη, quod et ἀποδρέπεσθαι ap. Plut. Dicitur vero et δρέπεσθαι τῶν ἀνθέων, gen. Att. Transfertur et ad alia, sicut et Lat. Decerpo ac colligo, Basil. Τῶν ὄντων τὴν φύσιν λογισμῷ καθορᾷς· σοφίας δρέπει καρπὸν ἥδιστον, Fructum decerpis, percipis. Ex Epigr. affertur δρέπεσθαι χάριτας, ὠνητὴν Ἀφροδίτην. Ab Hes. δρεπόμενοι exp. ἀπολαύοντες, λαμβάνοντες. Idem δρέψαι ait inter alia esse ἀφελεῖν et ἀποκόψαι. Ceterum δρέπειν dictum videri tradit Eust. quasi περὶ δρῦν ἕπειν, i. e. ἐνεργεῖν. Idem alibi ait, δρέπειν, vetustorum; at δρέπεσθαι, recentiorum scriptorum esse. [Δρέπτον, Moschus 2, 69. Huschk. Anal. 247. Herm. ad Hymn. in Cer. 425. (429.) * δρεπτομέναν, Anal. 1, 241.: Æsch. S. c. Th. 720. Bio 1, 22. " Bibl. Crit. 2, 2, 12. Koppiers. Obs. 86. Dawes. M. C. 59. et Ind.: Heyn. Add. ad Pind. 96. Eur. Hipp. 81. Valck. p. 170. Toup. Opusc. 1, 400. 2, 247. Wolf. ad Hesiod. 65. et Heyn. 145. Jacobs. Anth. 6, 420. 8, 277. 9, 254. 435. 12, 156. Boiss. Philostr. 327. Wakef. Ion. 146. 907. Herc. F. 476. Huschk. Anal. 249. Valck. Anim. ad Ammon. 154. ad Charit. 283. Valck. Diatr. 212. Wessel. ad Herod. 144. Jacobs. ad Meleagr. 1. Villois. ad Longum 86. Act., med.; Steph. Dial. 18. Boiss. Philostr. 315. 327. Δρέπτω, Wakef. ad Mosch. 2, 69. Villois. l. c. Wakef. Ion. 907. Jacobs. Anth. 8, 78. Antip. Th. 40." Schæf. Mss. Huc referendum est Δρέμμα, Hesychio κλάσμα, quod vide.] Δρεπτὸς, Qui percipi potest s. colligi, Vindemialis, ut quidam interpr. Fortasse non male, Quo aliquis frui potest. Εἶδος φιλήματος, Hes. [Teleclides Comicus in Etym. M. Καὶ τὸ δρ. σκευωρεῖται παρά σου φίλημα.] Ἄδρεπτος, vide in Ἀδρέπανος, " Non car-" ptus, Quem decerpere non licet," [Æsch. Suppl. 671. " Musgr. ad Hipp. 76." Schæf. Mss.] Δρεπτεῖς, Hesychio τρυγηταὶ, Vindemiatores, " pro quo Etym. " Δρεπεῖς." [* Ἀρτίδρεπτος, Lexx. ἀμαρτύρως. * Ἐαρόδρεπτος, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 686. * " Ἐαρίδρεπτος, Dionys. H. 5, 153. 161." Schæf. Mss.] " Νεόδρε-" πτος, Recens s. Nuper admodum decerptus," [Nicander Θ. 863. Æsch. Suppl. 338. Theocr. 26, 8. " Planudes Ovid. Met. 14, 645." Boiss. Mss. " Jacobs. ad Meleagr. 14." Schæf. Mss. * Δρεπτικὸς, unde * Δρεπτικῶς, Gl. Carptim.]

[* Ἀρτιδρεπὴς, Heliod. 2, 23. p. 135. * Νεοδρεπὴς, Ælian. H. A. 4, 10. " Jacobs. ad Meleagr. 14." Schæf. Mss.]

[* " Ἀρτίδροπος, Schol. Æsch. S. c. Th. 339." Kall. Mss. * Βατόδροπος, Hymn. in Merc. 190. " Ilgen. 418." Schæf. Mss. * Ἐαρίδροπος, Pind. ap. Dionys. H. 2. p. 41. * Μονόδροπος, Pind. Π. 5, 56. φυτόν. * Νεόδροπος, Æsch. Suppl. 359. " Jacobs. ad Meleagr. 14." Schæf. Mss. * Ὠμόδροπος, Æsch. S. c. Th. 335.]

" Δροπὰ, Hes. ex Æsch. Palamede affert pro δρε-" πτά. Δρόπις, Eid. τρυγητὸς, Vindemia; in ea enim " οἱ καρποὶ τῶν δένδρων δρέπονται. Δροπίσκος, Eid. κάλ-" αθος: forsan quia in eum δρέπονται οἱ καρποὶ, s. de-" cerpti imponuntur." [A Schneidero non agnoscuntur. " Δρόπος, Brunck. Soph. 3, 508." Schæf. Mss.]

[* Ἀναδρέπω, Themist. 332.: Nonn. D. 9, 120. Schneidero susp.] Ἀποδρέπω, et Ἀποδρέπομαι, i. q. simpl. δρέπω et δρέπομαι, Hesiod. (Ἔ. 2, 229.) τότε πάντας ἀπόδρεπε οἴκαδε βότρυς, pro Decerptos aufer domum, Plut. (6, 296.) Ἕτερον δὲ μηθὲν, ἀλλ' ἢ τὸ καθαρόν τε καὶ Ἀττικὸν, ὥσπερ δρόσον καὶ χνοῦν, ἀποδρεπομένους. [" Dawes. M. C. 58. Heyn. Add. ad Pind. 96. ad Charit. 325. Wakef. S. C. 3, 52. Anal. 1, 3. Jacobs. Anth. 6, 342. 11, 91." Schæf. Mss. * Ἀποδρέπτομαι, Argentar. ap. Huschk. Anal. 247. 249. * " Ἀπόδρεψις, Decerptio, Collectio fructuum." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.] Ἐκδρέπω, et Ἐκδρέπομαι, pro simpl. itidem; ad verbum Excerpo. [Aristæn. p. 7. Abr. " Boiss. Philostr. 315." Schæf. Mss. * Ἐπιδρέπτομαι, Clem. Alex. Protr. 2. p. 35.] " Καταδρέπω, Decerpo, Stringo," [Herod. 8, 115. * Μεταδρέπω, unde * Μεταδροπάδην, Opp. Ἀ. 4.]

" Δρώπαξ, ακος, ὁ, Dropax, Medicamenti species " ap. Medicos. Ac simplex quidem dropax est, qui " et πίττωσις, Picatio, appellatur: cum nimirum pix " arida oleo liquatur, cutique dum calet, illinitur, et " præerasis locis agglutinatur, avelliturque, antequam " omnino refrigescat. Compositus, cui præterea ad-" jiciuntur alia ad diversos usus, ut ad excitandum " calorem, piper, pyrethrum, semen rosmarini, bitu-

" men: ad desiccandum vero, sulphur vivum, sal, A
" cinis sarmentorum: ad lancinandum autem, limne-
" stis aut euphorbium. Plura vide ap. Aët. 3, 190.
" P. Ægin. 7, 19. Sed et Medicamenta depilatoria,
" ψίλωθρα proprie dicta, δρώπακες appellantur, ut
" constat e Martiale 10. Lævis dropace tu quoti-
" diano: Hirsutis ego cruribus genisque: 3. Psi-
" lothro faciemque lavas et dropace calvam. Sic
" etiam videntur intelligenda hæc ap. Suid. Πολλοὺς
" ὁρῶ διὰ τὴν ὑγίειαν ἐπὶ τὸν ξυρὸν καὶ δρώπακα κατα-
" φεύγοντας, Multos video sanitatis gratia ad novacu-
" lam et dropacem confugere: ipse tamen nescio
" cur exp. ὁ κεκαλλωπισμένος ἀνήρ. UNDE Δρωπακί-
" ζειν dicitur τὸ μετ' ἀλοιφῆς τινὸς χρίειν τὸ σῶμα πρὸς
" ψίλωσιν τῶν τῆς σαρκὸς τριχῶν, καὶ μερικήν τινα κέ-
" νωσιν τῶν ταύτῃ προσγενομένων αἰτιῶν, teste eod.
" Suida. Demonax ap. Lucian. Δρωπακισθῆναι τότε
" αὐτὸν κέλευσον: obliquo scommate mordens pro-
" consulem quendam, qui erat τῶν πιττουμένων τὰ
" σκέλη καὶ τὸ σῶμα ὅλον. Unde clarum est δρωπα-
" κίζειν et πιττοῦν idem esse, h. e. Agglutinatione B
" picis calidæ evellere pilos et deglabrare cutem:
" ut Etym. quoque δρωπακίζεσθαι i. esse dicit, q.
" πιττοῦσθαι, h. e. τὸ τὰς τρίχας τοῦ παντὸς σώματος
" μαδᾷν χρίσμασι. Ac forsitan est παρὰ τὸ δρέπειν
" dictus ὁ δρώπαξ, quoniam eo veluti δρέπονται et
" evelluntur pili. Suid. sane rursum δρωπακίζω exp.
" συνάγω, τρυγῶ, quoniam SCILICET Δρωπὰ, ita enim
" vet. Cod. habet pro δρωπτὰ, quod in vulg. Edd.
" legitur, sunt τὰ δρέπανα, Falces. A superiore porro
" δρωπακίζω est VERBALE Δρωπακισμὸς, Dropacis
" applicatio: ut Diosc. 7, 4. Δρωπακισμός τε καὶ σι-
"ναπισμὸς κατὰ μέρος ἐφ' ὅλον τοῦ σώματος." [Apol-
lon. de Adv. 549. " Δρῶπαξ, Toup. Opusc. 1, 94.
Phrynich. Ecl. 180 (=405.) Δρωπακίζω, ib. Toup.
Opusc. 1, 95. ubi et de δρωπακισμὸς et * δρωπακι-
στής, Thom. M. 690. T. H. ad Plutum p. 412. ad
Lucian. 1, 691." Schæf. Mss.: Gl. Dropacista, Co-
lipilarius, Alipilarius, Depilator. Δρωπάζω, ad Greg.
Cor. 338. * Δρωπάκινος, Trall. 8. p. 421. ubi perpe-
ram Δρωπάκιος.] " Δρώπης, Suidæ πλανήτης, πτωχὸς, C
" Erro, Mendicus, pro quo Hes. Δρώπτης et Δρύπτης.
" AT Δρώπτειν, eod. Hes. teste Æsch. in Ψυχαγω-
" γοῖς posuit pro διακόπτειν, διασκοπεῖν." [Eid. Hes.
Δορκάζων· περιβλέπων. * Δροκτάζεις· περιβλέπεις.
* Δρωντάζειν· ἐμβλέπειν. Ad Greg. Cor. 338. ubi et
de Δρωκτάζω, quod vide.] " AT Δρὼψ, Eid. ἄνθρω-
" πος, Homo, qui et μέροψ," [ad Greg. Cor. 562.]

ΔΡΕΠΑΝΟΝ, ET Δρεπάνη, Falx, Il. Σ. (551.) ἔνθα δ' ἔριθοι Ἤμων, ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες, Hesiod. 'A. (292.) Οἱ δ' ἐτρύγων οἴνας, δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες. At in prosa δρέπανον duntaxat receptum esse puto: quo utitur et Hesiod. (Θ. 162.) τεῦξε μέγα δρέπανον. Exp. δρέπανον, etiam Sarculum, Marra. || Falx bellica, Xen. K. Π. 6, (1, 17.) et alibi. Hinc δρεπανηφόρον ἅρμα, q. d. Falcifer currus, pro quo Falcatus currus, ap. Plut. (Parall. §. 11.) et Lucian. Sed et ap. ipsum Xen., si bene memini.
" Δρεπανηφόρος, Falcem gestans, Falcatus, ut ἅρματα,
" Lucian. τέθριππα, ap. Suid. Falcati currus, Fal-
" catæ quadrigæ, quibus uti in bello solebant ad D
" perturbandos et disjiciendos hostium ordines. Me-
" minitque hujusmodi δρεπάνων Xen. cum alibi, tum
" K. Π. 6. p. 90. 97. necnon Plut. Artax. 1855.: He-
" sych. δρεπανηφόρους exp. ξιφηφόρους: intellige Qui
" falcatos gladios s. enses gerunt." [" Plut. Sylla 15." Boiss. Mss. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 635. " Wessel. ad Diod. S. 1, 64. Mitsch. H. in Cer. 107. 245. Fischer. Descr. Lect. 1793-4." Schæf. Mss.] || Δρέπανον, Ensis falcatus, ut quo usus est Perseus: ἅρπη, alio nom. [" Herod. 5, 112." Schweigh. Mss.] Vult autem Hes. δρέπανον derivari a δρέπω habente signif. τοῦ διακόψαι. [" Theophr. Char. 4." Routh. Mss. Artemid. 2, 24. " Mitsch. Hymn. 106. 245. Wolf. ad Hesiod. 82. Mœr. 128. et n.: ad Cyclop. 392. Jacobs. Anth. 7, 178. 9, 157. 10, 398. 11, 306. ad Diod. S. 2, 193. 507. Thom. M. 250. ad Charit. 555. Δρεπάνη, Mœr. 128. et n.: Thom. M. 250. Jacobs. Anth. 9, 157. 10, 398. Heyn. Hom. 7, 547. Conf. c. δαπάνη, Jacobs. Anth. 12, 209." Schæf. Mss. * Δρέκανον, i. q. δρέπανον, Strabo 14. p. 522. Sieb., 621.: * Δράκανον, 529.] Δρεπανοειδὴς, [contr. Δρεπανώδης, Etym. M. v. Γάμμα, Hes. v. Λαισποδίας,] Falcis habens formam, Falcatus. [" Planudes Ovid. Met. 11, 229." Boiss. Mss. * Δρεπανοποιὸς, Gl. Falcarius, " Fischer. Descr. Lect. 1793-4." Schæf. Mss.] Δρεπανουργὸς, Falcium artifex, Athen. 6. * Ζυγοποιῶν ἢ δρ. 'Αδρέπανος, Falce carens, ut θέρος e Schol. Hesiodi, ubi videtur dici pro Falcis non indigens. Hes. autem e Soph. affert, 'Αδρέπανον, ἄδρεπτον, θεοῖς ἀνακείμενον. [" Musgr. ad Hipp. 76." Schæf. Mss. * Λογχοδρέπανον, Suid. Schol. Lycophr. 836. 843. Schol. Aristoph. Θ. 1112. Nonn. 1, 76. p. 154. Ed. Montagu. * Δρεπανηΐς, Nicander Fr. 29. ap. Steph. B. v. Ζάγκλη.] Δρεπανὶς, ίδος, ἡ, Avis, quæ et Drepanis Plinio: Gazæ ap. Aristot. Falcula s. Riparia. || Hesychio etiam κέγχρος, si mendo carent exempl., i. e. Milium. [Simplic. ad Aristot. Phys. 108. * " Δρεπανίτης, Const. Manass. Chron. p. 22." Boiss. Mss. * Δρεπανικὸς, " ad Diod. S. 2, 205." Schæf. Mss.: Gl. Falcarius, ubi editum est Δρεπανηκός: Schol. Lycophr. 347. * Δρεπάνιον, Gl. Falcicula, Athen. 155.]

ΔΡΗΜΙ, Fugio. Ab hoc inusitato th. usitatum esse quidam scribunt δραίην, exemplum tamen non afferentes. At de compp. 'Αποδραίην et Διαδραίην usu minime dubitatur: sic tamen, ut participia 'Αποδρὰς et Διαδρὰς usitatiora esse constet. Quibus et 'Εκδρὰς addendum est. Lucian. (1, 6.) 'Αποδρὰς οὖν ἐκεῖθεν, ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἀφικνοῦμαι. Et fem. ἀποδρᾶσα, ut δύναμις ἀποδρᾶσα, Lucian. Sed et infin. sæpe occurrunt ἀποδράναι et διαδράναι. Affertur et 1 aor. ἀπέδραν, itidemque διέδραν: ac certe tradit Thom. M. et in 1 sing. et 3 plur. dicendum esse ἀπέδραν, non autem ἀπέδρων: affertque e Soph. Aj. (167.) 'Αλλ' ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν. Volunt autem plerique ita differre hæc duo verba, ut ἀποδράναι dicatur de eo, qui incustoditus est, at διαδράναι de eo, qui est sub custodia. ITEM διαδρήσηται et διαδρήσονται ex Herod. (3, 135. 8, 60.) afferuntur, tanquam eand. originem habentia. ["Εδρασα, ἀπέδρασα, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 735. " Valck. Adoniaz. p. 205." Schæf. Mss.]

¶ Δράω, idem; sed hoc quoque th. inusitatum est: a quo tamen formatur verbale Δρασμὸς, Fuga: unde δρασμῷ χρῆσθαι pro Fugere, Æschin. Et δρασμῷ ἐπιθέσθαι, Fugam aggredi, Synes. Et δρασμὸν βουλεύειν, Lucian. [3, 83. " Method. Conv. 132." Routh. Mss. " Ad Herod. 342." Schæf. Mss.] " Δρη-
" σμὸς, Ion. pro δρασμὸς, Herod." [Maxim. de Electt. 390. 430. * Δρασμοσύνη, Fuga, 351. Δράστης, Ion. * Δρήστης, unde ap. Callim. Epigr. 43, 4. * Δρῆστις. " Ad Charit. 755. Jacobs. Anth. 6, 169. Wessel. Probab. 339." Schæf. Mss.] Item a pass. SUNT "Αδραστος ET 'Αδράστεια. Est autem "Αδραστος, Minime fugitivus: ut Herod. 4. 'Ανδράποδα φιλοδέσποτα καὶ ἄδρηστα, posito ἄδρηστα pro ἄδραστα. ["Αδραστος, Gl. Inevitabilis, Plut. 6, 666. Dio Chrys. Or. 37. p. 106.] " "Αδρηστος, Non fugax, aufugiens, οὐκ ἀπο-
" δρῶν s. ἀποδιδράσκων, qua signif. Iones ap. Herod.
" 4. vocantur ἀνδράποδα φιλοδέσποτα καὶ ἄδρηστα
" μάλιστα. Perperam enim Valla, Insectatione digna.
" || Nom. propr. ap. Hom. Il. B. et ap. alios. Ambo
" autem, Ion. τροπὴν τοῦ ᾱ habent pro "Αδραστος."
Alterum vero vocab. 'Αδράστεια, Deæ nom. est, quæ et Nemesis, Rhamnusia. Dictaque 'Αδράστεια putatur, ὅτι αὐτὴν οὐκ ἄν τις ἀποδράσειε, Quod eam effugere nemo possit: cui etymo assentitur Aristot. de Mundo. Vel, secundum alios, ab Adrasto Rege, qui primus ei templum ædificarit, de quo lege Strab. (588.) et ap. Eund. Antimachi versus. Lucian. (1, 714.) Καὶ ἐῴκει ἡ 'Αδράστεια τότε κατόπιν ἐφεστῶσά σοι εὐδοκιμοῦντι, ἐφ' οἷς κατηγόρεις τῶν ἄλλων, καταγελᾷν, ὡς ἂν θεὸς εἰδυῖα τὴν μέλλουσάν σοι ἐς τὰ ὅμοια μεταβολήν. || Interdum autem ἀδράστεια redditur Invidia, ut, cum dicitur 'Απείη δὲ ἡ ἀδράστεια, exp. enim Absit dicto invidia. Sed et in προσκυνῶ 'Αδράστειαν ita redditur: ut ap. Plat. de Rep. 5. (451.) Προσκυνῶ δὲ 'Α., χάριν οὗ μέλλω λέγειν. Exp. enim h. l., Ejus, quod dicturus sum, invidiam deprecor. Vel, Precor, ut mihi liceat impune dicere. Apud Eur.

quoque *Rhes.* (468.) σὺν δ' Ἀδραστείᾳ λέγω, redditur, Cum bona deorum venia dixerim, dico: (342.) Ἀδράστεια μὲν ἁ Διὸς παῖς Εἴργοις στομάτων φθόνον. Bud. certe et in Luciani l. c. ἀδράστειαν interpr. Invidiam. Idem vero ex Eod. (3, 186.) affert Ἀδράστεια φίλη, cujus sermonis usum esse tradit, cum invidiosum verbum dicturi sumus, et deprecamur invidiam. Dicitur et Ἀδραστείας νόμος, s. θεσμός: de quo loquendi genere lege Erasm. in Adrastia Nemesis. Sciendum est autem illum hæc duo Adrastia Nemesis copulare sequendo Suid., quem vide. Quin et ap. Eust. 355. ita copulata habentur: ubi ἀδράστεια omnino adjectivi locum obtinet. Sed admonet præterea Eust. e Paus. quosdam Adrastiam a Nemesi distinxisse. ‖ Ἀδράστεια est præterea Nom. Urbis, et secundum quosdam, etiam Regionis, Strabo, Steph. B. Eust. ‖ Affertur *et pro* Cujusdam radicis nom. e Plesimacho, *scribente*, mulierem, si imprudens eam ederit, *in* rabiem *verti*. Quare fieri possit, ut ἀδράστεια *dicta* sit tanquam Inevitabile periculum rabiei s. furoris afferens, et quod effugi non possit. [" Markl. Suppl. 348. Musgr. Rhes. 455. Jacobs. Anth. 9, 78. 342. 11, 297. T. H. ad Propert. 929. Heind. ad Plat. Phædr. 256. Valck. Adoniaz. p. 223. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 107. Heringa Obs. 87. Wasssenb. ad Hom. 142. Valck. ad Herod. 216. ad Charit. 293. 296. 339. Τὴν Ἀ. προσκυνεῖν, ad 332. Bergl. Alciphr. 139. Valck. Callim. 181." Schæf. Mss.] " Ἀδρήστεια, Ion. pro Ἀδράστεια, Nom. deæ " simul et urbis." " Ἀδρηστίνη, pro Ἀδραστίνη, Fi-" lia Adrasti, quorum prius ap. Hes., posterius ap. " Suid. legitur." [" Acta Traj. 1, 201." Schæf. Mss.]

Ἀποδράω, Fugio, Effugio, Aufugio: a quo multa usitata tempora formantur. Xen. (Ἀπ. 2, 10, 1.) Ἄν τις σοι τῶν οἰκετῶν ἀποδρᾷ, ἐπιμελεῖ ὅπως ἀνακομίσῃ. Itidem e Thuc. et Plat. Hipp. 476 (=160.) Bud. ἀποδρᾷ affert pro Effugiat. Aristot. Œc. 2. Εἰ δέ τι ἀποδρῴη ἀνδράποδον. Plut. Ἀποδεδράκει πρὸς τὴν ἀδελφήν. " Ἀποδρῴην, Att. pro ἀποδρῷμι, Aristot. Œc. 2. Εἰ " δέ τι ἀποδρῴη ἀνδράποδον, Si quod mancipium aufu-" gisset." [Bekk. Anecd. 1, 11.: Ἀποδρᾶσαι, Lobeck. ad Phryn. Ecl. 737. " Thom. M. 229. Brunck. Soph. 3, 500. Herod. 604. ad Xen. Mem. 1, 2, 16. Ruhnk. 219. Wyttenb. Select. 379. ad Lucian. 1, 506. Ἀπέδραν, ἀπέδρων, Phryn. Ecl. 115. Mœr. 37. et n.: Herodian. 456. et n.: Thom. M. 93." Schæf. Mss.] Ἀπόδρασις, Fuga, Lucian. Μή τις ὑμᾶς ὑπίδηται ὡς ἀ. βουλεύοντας. Plut. Ἀ. γὰρ ᾤοντο τῆς Μιθριδάτου διώξεως εἶναι. Sed ab eod. Plut. φυγή et ἀ. copulantur Symp. 4. ubi quidam *interpr.* Vitatio. In VV. LL. e Dem. affertur ἀ. στρατείας, quod redditur Desertio aciei, *Detrectatio* militiæ, e Liv. [* Ἀπόδραστος, unde] Ἀναπόδραστος, ex eod. v. deductum, præfixo α priv. Inevitabilis, Qui effugi non potest, ut, cum dicit Aristot. ἀδράστειαν dictam esse quasi ἀ. αἰτίαν οὖσαν κατὰ φύσιν. " Vide et Ἀνέκφευκτος." [* " Ἐξαποδράω, Theod. Prodr. 389." Elberling. Mss.] " Συναποδρᾶναι, Una fugere, Aristoph." [Lucian. 656.] Διαδράω, idem: a cujus pass. sunt secundum quosdam διαδρήσηται et διαδρήσονται, mutato sc. α in η, pro διαδράσηται et διαδράσονται: sed alii a διαδρῆμι orta esse arbitrantur. [Schleusner. Lex. in V. T. Herodian. 1, 7. 3, 15. Herod. 8, 80. διαδρήσομαι. " Διαδρᾶναι, ad Charit. 634. Thom. M. 229. ad Herod. 318." Schæf. Mss.] Διαδρασιπολῖται, quo utitur Aristoph. B. (1014.) a se ficto fortassis, signif. Eos, qui remp. subterfugiunt, s. reip. munia. Schol. exp. δειλοὺς et ἀποδιδράσκοντας τὴν πολιτείαν. [Phrynichus Bekkeri 54. exhibet διαδρησιπ. " Kuster. Aristoph. 72. 122." Schæf. Mss. * Διάδρασις, ἡ, Joseph. A. J. 18, 5, 4. * Διάδραστος, unde] " Ἀδιάδραστος, Qui " effugi nequit, Inevitabilis; et τὸ ἀδ., Ipsa inevita-" bilitas, τὸ ἄφυκτον, Suid. in h. l. Anonymi, Κατα-" πλαγείη δ' ἄν τις τὸ ἄδραστον τῆς δίκης ἐκ τῆς συμ-" βάσης τούτῳ τιμωρίας, ubi τὸ ἄδρ. τ. δ. est Neminem " posse effugere ultionem divinam et pœnas scele-" ribus debitas." [Clem. Alex. Str. 323. * " Διαδρηστεύω, i. q. διαδράω, e probabili Schneideri conj. ap. Herod. 4, 79. διεδρήστευσε, Profugit, loco vitiosi διεπρήστευσε." Schweigh. Mss. Derivandum est e δρή-

A στης, Hesychio δραπέτης, Fugitivus. Ἐκδράω, vide Δρῆμι, a Schneidero non agnoscitur, " Eur. Iph. T. 194. Heracl. 14." Seager. Mss. Herod. 4, 148. * " Ὑπεκδράω, Suffugio, Effugio, Plut." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.]

¶ Διδράσκω, itidem ut præcedentia, Fugio, Aufugio: sed, cum illa sint inusitata th., e quibus usitata tempora formantur: hoc contra est th. usitatum, sed quod, more verborum in σκω, non ultra præt. imperf. extendatur. Nullum tamen simplicis Διδράσκω exemplum affertur, [Schleusner. Lex. in V. T. " Διδρᾶναι, Benedict. ad Thuc. p. 97. * Διδράσσω, Wakef. S. C. 3, 59." Schæf. Mss.] AT comp. [* Ἀναδιδράσκω, Polyb. 29, 7.] Ἀποδιδράσκω ET Διαδιδράσκω satis multa. Æschin. Ἀλλ' ἐγκαλύπτωμαι καὶ ἀποδιδράσκω. Greg. Διαδιδράσκοντες τὸ αἰσχρὸν τοῦ λόγου. [Schleusner. l. c. " Ἀποδιδράσκω, Diod. S. 1, 701. Fac. ad Paus. 3, 107. ad Thom. M. 93. ad Charit. 294. Zeun. ad Xen. K. Π. 61. 62. 478. Ammon. 19. Fut., Plut. 6, 350. Hutt. Διαδιδράσκω, Kuster. Aristoph. 122."
B Schæf. Mss.] " Ἀποδιδρασκίνδα, (ἡ,) Nom. lusus cu-" jusdam puerilis, ab aufugiendo ei impositum; in " eo enim ὁ μέν, ἐν μέσῳ καταμύων κάθηται, ἢ καὶ " τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ τις λαμβάνει, οἱ δ' ἀποδιδρά-" σκουσι, διαναστάντος δ' ἐπὶ τὴν ἐξερεύνησιν, ἔργον " ἐπῆν ἑκάστῳ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον φθάσαι, J. Poll. 9," [4. A Schneidero non agnoscitur. * Συναποδιδράσκω, Ælian. N. A. 3, 23.] " Ἐκδιδράσκω, Ion. Ἐκδιδρήσκω, Aufugio, Profugio," [Dio Cass. 1253= 320. Herod. 3, 4. 6, 24. 90. " Markl. Iph. p. 251. Musgr. Heracl. 14." Schæf. Mss.] " Ὑπεκδιδράσκω, " Subterfugio," [Dio Cass. 36, 7. * Ὑποδιδράσκω, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως.]

¶ Δρασκάζω, i. q. præcedentia: sed antiquum, ut opinor, verbum. Lysias certe per ἀποδιδράσκειν exp. in quadam antiqua Lege, [359=178. " Luzac. Exerc. 173. Ruhnk. Ep. Cr. 87." Schæf. Mss.] " Δα-" σκάζει, Hesychio ὑποφεύγει, quod potius δρασκάζει " dicitur. Δράσκασις, Hesychio δρασμός, διάδρασις, " * δραπετεία, Fuga." [* " Ἀποδρασκάζω, Tzetz. Chil.
C 1, 50. * Ἐκδρασκάζω, 5, 889." Boiss. Mss.]

ΔΡΑΠΕΤΗΣ, ὁ, Fugitivus. Proprie Servus fugitivus: ut δρ. μεταδιώκειν, καταλαμβάνειν, Lucian. Et δραπέταις ποσί, Æsch. Sed extenditur et ad alia, ut Lat. Fugitivus et Fugax. Sic κλῆρος, Soph. Aj. [1285. Ad Greg. Cor. 338. Herod. 3, 117. " Brunck. Orest. 1519. Soph. 3, 389. Xen. Eph. 78." Schæf. Mss.] Δραπέτις, Fugitiva ancilla, J. Poll. et Suid. e Cratino. Sic τύχη, Theophyl. Ep. Ceterum quod δραπέτης quidam Gramm. dictum volunt quasi τοῦ δρᾶν, ὅ ἐστιν ὁρᾶν, ἐκπετασθεὶς δοῦλος, ridiculam argutiem habere mihi videtur. [Athen. 11, 14. " Jacobs. Anth. 6, 71. Brunck. Soph. l. c. Toup. Add. in Theocr. 410. Valck. Hipp. p. 285. ad Phalar. 203. ad Herodian. 472." Schæf. Mss. * Δραπέτρια, ad Greg. Cor. 260. " Chrys. in Ep. ad Eph. Serm. 16. T. 3. p. 841." Seager. Mss.: T. 11. p. 113. Isocr. Epist. 10.] Δραπετίδης, ead. signif., pro quo Δραπετίδας ap. Mosch. 1, (3.) Dorice posito α pro η, Δραπετίδας ἐμός ἐστιν. Δραπετίσκος, Servulus fugiti-
D vus, [Lucian. 1019.] Δραπετίνδα, quod Hes. exp. Δραπετικῶς, Fugitive, Fugaciter. At Suid. Genus quoddam ludi fuisse scribit. Sunt qui tradant in eo moris fuisse, ut unus e pueris oculis clausis clamaret τηροῦ, φυλάττου, reliqui autem fugientes ne caperentur caverent. [* Δραπετικός, Gl. Fugitivarius, Plut. 3, 771. " Plin. 3. p. 17. R." Schneider. Lex. * Δραπεταγωγός, Athen. 161. * " Δραπετοποιός, Chrys. Hom. 20. T. 5. p. 125." Seager. Mss.] Δραπετεύω, Fugio, proprie de Servo fugitivo, Transfuga, Xen. (Ἀπ. 2, 1, 16.) Τοῦ δραπετεύειν δεσμοῖς ἀπείργουσι, Lucian. (1, 18.) Καὶ δραπετεύσας παρ' αὐτῆς, ηὐτομόλησεν ὡς ἐμέ. Item Fugio servi fugitivi more, atque adeo generaliter pro Fugio. Interdum cum accus. rei, Synes. Ἵνα δραπετεύσω τοῦ θυσιαστηρίου τὴν λειτουργίαν. [Isocr. Epist. 10. " Ad Phalar. 203." Schæf. Mss. * Δραπέτευσις, Nicet. Annal. 4, 2.]

ΔΡΙΜΥΣ, Acris, Acrem saporem habens, Gustum habens pungentem, Acutus in sapore. His enim mo-

dis in VV. LL. redditur. Ego e Plin. Acris, Acri gustu. Nam quod Diosc. de Pycnocomo, Φύλλα ἔχει ὅμοια εὐζώμῳ, παχέα καὶ δριμύτερα, reddit ille, Erucæ foliis, crassioribus et acrioribus. Quod autem idem Diosc. de Solano, Ἡ δὲ ῥίζα εὐώδης, δρ.: ille ita, Radix odorata, gustu acri. Xen. (Ἀπ. 1, 4, 5.) γλυκέα et δρ. inter se opp. videtur, Τίς δ' ἂν αἴσθησις ἦν γλυκέων καὶ δρ. καὶ πάντων τῶν διὰ στόματος ἡδέων, εἰ μὴ γλῶττα τούτων γνώμων ἐνειργάσθη; Ceterum reddi etiam posse arbitror, Gustu mordaci, sapore: ut Persius acetum Mordax appellavit ὄξος δρ. Nam etiam δρ. χυμὸς et δακνώδης quasi ἐκ τοῦ παραλλήλου a Greg. copulata invenio: et ipse Diosc. postquam radicem solani esse dixit δριμεῖαν, subjungit quasi epexegetice, δάκνουσα τὴν φάρυγγα. || Amarus Plinio, ubi quod Theophr. dixit Ἥκιστα σκωληκοῦται τὰ δρ. καὶ ὀσμώδη, interpr. Minus hoc sentiunt, quod intelligendum est e præcedentibus, arbores, quæ amaræ sunt et odoratæ. Idem Plin. quod Diosc. de cratæogono dixit ἰσχυρῶς δρ. interpr. Vehementer aspero gustu. At quod Theophr. de laserpicio, Μανώτερόν τε καὶ ἧττον δρ., idem Plin. reddit, Tenerius et minus vehemens. || Ad multa etiam transfertur, pro Acri et vehementi; ut πυρετὸς, Vehemens febris, Gal. ad Gl. ῥεῦμα, Diosc. Jam vero et μάχη dicitur ab Hom. et Hesiodo, ut Lat. Acris, Aspera, pugna, alii tamen interpr. Acerba, eodemque modo δρ. πόλεμος in Epigr. Quin et aliquis dicitur esse δρ., Asper; ut Aristoph. Σ. (277.) Ἦ μὴν πολὺ δριμύτατος γ' Ἦν τῶν παρ' ἡμῖν. In Epigr. autem pro Acerbo s. Vehemente. At δρ. βλέμμα, Bud. ap. Herodian. reddit Acerbum s. Gravem vultum, ego vero malim cum Pol. Truculentum; ap. Aristoph. autem δριμὺ βλέπων, ubi adv. positum est, redditur etiam Torve intuens. || Astutus, Synes. Δριμύτατον μὲν ἀνθρώπιον ἔοικας εἶναι. At Eur. ante eum δριμὺ vocarat τὸ συνετὸν, ut testatur ap. Eust. Aristoph. Gramm. Quod vero dicit Herodian. (3, 11, 17.) Δριμύτεροι δ' ὡς πρὸς τὰς ἐννοίας οἱ ὑπὸ τὴν ἀνατολὴν ἄνθρωποι, Politian. interpr. Ac sunt ferme ad orientem mortales acerrimi ingenii. Ceterum deducit Etym. παρὰ τὸ τὰς ῥῖνας μύειν, vel a δόρυ et μένος: quæ posterior deductio minus aspera est. [" Aristot. de Anima 2, 10. p. 43. Sylb. Acer, Plato Theæt. 173." Routh. Mss. Dio Cass. 59, 26. 62, 1. Hesiod. Ἀ. 457. ἄχος, Plato de LL. 7. p. 635. Wyttenb. ad Plut. 6, 408.: vocab. μέσον, Creuzer. ad Plotin. 314-5. " Plut. Mor. 3, 518. λύπη." Seager. Mss. " Jacobs. Anth. 6, 341. 9, 443. Heind. ad Plat. Theæt. 387. Casaub. ad Athen. 101. ad Xen. Eph. 177. Ruhnk. ad Xen. Mem. 223. Valck. 241. De visu, Bergl. Alciphr. 318. ad Lucian. 1, 250." Schæf. Mss.] " Δριμεῖα, Suidæ ἡ δριμύτης, Acrimonia. Sed ejus signif. exemplum desidero. Alioqui " enim est adj. fem. e masc. δριμύς. Δριμὺ, Adv. " pro δριμέως, ut Aristoph. δρ. ἐνιδὼν, βλέπων, Acre " et torvum cernens, quod alibi vocat κρόμμυα, ὀπὸν " βλέπειν. Δριμύτερον, Acrius, Aristoph. Π. Ὑπὸ " τοῦ δέους βδέουσα δρ. γαλῆς." Δριμέως, Acriter, Vehementer, Aristoph. Π. (693.) Ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα δριμύτερον γαλῆς. [" Brunck. El. 46." Schæf. Mss. * Δριμυφάγος, * Δριμυφαγία, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως. * " Δριμύχυμος, Const. Manass. Chron. p. 103." Boiss. Mss.] Δριμύλος, q. d. Acriusculus, Aliquantum acris, s. acerbus. A Moscho (1, 8.) appellantur ὄμματα Amoris δριμύλα καὶ φλογόεντα, quod Pol. interpr. Ocellos acres, flammeolos. Δριμύτης, Acrimonia; pro quo et Acritudo, et Acritas, item Acor. Aphr. Probl. 2. Γίνεται ἡ δρ. ἐκ θερμότητος πλείονος καὶ ξηρότητος. Plut. quoque Camillo ξηρότητι et δρ. conjunxit. || Asperitas, Acerbitas, Vehementia, ut δρ. πυρετοῦ, Gal. || Metaph. Acumen, Acrimonia, Plato de Rep. 7. (169.) Δριμύτητα, ὦ μακάριε, ἔφην, δεῖ αὐτοῖς πρὸς τὰ μαθήματα ὑπάρχειν, καὶ μὴ χαλεπῶς μανθάνειν. Apud Lucian. (1, 20.) Δρ. Ἀττικὴ τῶν σκωμμάτων, Acumen, quo utuntur Attici in scommatibus, et quod Gall. vocatur Le nez: quando dicimus Cela a du nez. Pro quo Itali, Questo ha del garbo. [* Δριμύζω, ad Greg. Cor. 891. Liban. 4, 799. " Δριμυγμὸς, Acerbitas, Tzetz. Chil. 11, 376." Elberling. Mss.] Δριμύσσω, Acri ac mordaci humore afficio, Bud. interpr. in h. l. Greg. de Homine, 21. Οὐ γὰρ τῆς καρδίας, ἀλλὰ τοῦ στόματος τῆς κοιλίας δριμυσσομένου, εἰς τὴν καρδίαν τὸ πάθος ὑπ' ἀπειρίας ἀνάγουσι, [Trall. 2. p. 51. ad Greg. Cor. l. c. Nicet. Annal. 20, 5.: 16. 4. δριμύσσονται δυσκολαίνοντες. " Acerbe tracto, Eust. 152, 36." Seager. Mss. " Brunck. Aristoph. 3, 42." Schæf. Mss. Παραδριμύσσω, Theoph. Simoc. Hist. 2, 11.] Ἄδριμυς, Minime acris, acerbus, [Lobeck. ad Phryn. Ecl. 536. Hippocr. 272, 32.] Ὑπόδριμυς, Subacris, Subacerbus, Aliquantum acris, acerbus, [Gal.]

ΔΡΟΣΟΣ, ἡ, Ros, Aristot. de Mundo, πάχνην ait esse δρόσον πεπηγυῖαν: unde fit et δροσοπάχνη. || Δρόσοι κρηναῖαι, Eur. (Iph. A. 182.) Fontium scatebræ. || Δρόσοι, Lacrymæ; ut et Lat. poët. Rorem usurpant. Soph. (Aj. 1218.) Ἀεὶ πυκιναῖς δρόσοις Τεγγόμενος κόμας κ. τ. λ. [Schæf. Meletem. Cr. 79.: δρ. et δρυμὸς conf., ad Greg. Cor. 511. Aristoph. B. 1377. Æsch. Ag. 145. " Wakef. Ion. 96. 105. 1213. Eum. 482. 907. Abresch. Æsch. 2, 122. Jacobs. Anim. 118. Anth. 1, 34. 6, 231. 7, 368. 8, 144. 311. 9, 265. 10, 95. 258. 11, 281. Philodem. 17. Huschk. Anal. 150. Boiss. Philostr. 653. Timæi Lex. 122. Toup. ad Longin. 386. Koppiers. Obs. 62. Valck. Hipp. p. 180. Dicitur tum de Aqua, tum de Vino, Toup. ad Schol. Theocr. 215. Ἀπόπτυστος δρ., Opusc. 1, 421. Aristoph. Ἰ. 1285." Schæf. Mss.] Δροσύβολος, ὁ, ἡ, Rorem jaciens, ut ἀὴρ, Theophr. C. P. 3, (24.) Aër rorem spargens, roscidus, rorulentus, roriferus. Et πνεῦμα, item χῶραι, Rorulenti agri, ap. Eund. [" Plut. Sertorio 1044. HSt." Seager. Mss. * Δροσοβολέω, Plut. 8, 616. * Δροσοειμων, Orph. Ὕ. 20, 6. 50, 6. * Δροσόμελι, i. q. ἀερόμελι, Gal. de Alim. Fac. 3. * " Δροσόμματος, Germanus Dormit. B. Mar. 101." Boiss. Mss. Δροσοπαγὴς, Philo de 7. Mirac. 1.] Δροσοπάχνη, ἡ, Ros pruinosus, Pruina roscida, Aristot. de Mundo (4.) Δρ. λέγεται ἡμιπαγὴς δρόσος, i. e. δροσοπάχνη, comp. nomine e rore et pruina, dicta est Ros semiconcretus. [* Δροσοποιὸς, Athan. 2, 233. * " Δροσόστακτος, Const. Manass. Chron. p. 5 (=10.) * Δροσοτρόφος, 94." Boiss. Mss.] Δροσοφόρος, Roriferus.

[* " Ἄδροσος, unde * Ἀδροσία, Joseph. A. J. 2, 5. * Ἀπειρόδροσος, Eur. El. 730. al. ἄπειροι δρόσου, Schneider. Lex.] Ἔνδροσος, Rorem habens, Roscidus, [Æsch. Ag. 12. Strabo 6. p. 399. Arrian. Exp. Alex. 3, p. 108. * Εὔδροσος, Aristoph. Ὄ. 245. πηγὴ, Eur. Iph. A. 1517. " Const. Manass. Chron. p. 127." Boiss. Mss. * Θεόδροσος, Man. Philes 5, 328. p. 126., 10, 28. p. 310. " Coteler. Eccl. Gr. Monum. 3, 520." Schæf. Mss.] Πολύδροσος, Multum rorem habens, Valde roscidus, [" Jacobs. Anth. 8, 144." Schæf. Mss. Ὑπόδροσος, Theocr. 25, 16. * Φιλόδροσος, Nonn. D. 1, 357.]

Δροσόεις, ET Δροσερὸς, Roscidus, Rorulentus. Utitur autem Apoll. Rh. τῷ δροσόεις. Sic χείλεα δροσόεντα, Epigr. [Eur. Tro. 833.] At δροσερὸς cum alibi legitur, tum in Epigr. δροσερᾶς πίομαι ἐκ λιβάδος. [Aristoph. Π. 298. Orph. Ἀ. 229. γένειον, Strato 50. μηρῶν, Agath. Epigr. 25. ὀρτάλιχοι. " Δροσόεις, Heyn. Hom. 8, 393. Jacobs. Anth. 11, 122. 137. Δροσερὸς, 8, 56. 245. 9, 265. 10, 95. 11, 68. 122. ad Charit. 348. Toup. Opusc. 1, 14. Eur. Hipp. 208." Schæf. Mss.] Δροσώδης magis receptum in prosa, pro eod. [Gl. Roscus, f. l. Roscidus. * Δρόσιμος, Plut. 9, 633. Philodemi Epigr. χερσί. " Huschk. Anal. 149. Jacobs. Anth. 8, 245. * Δρόσινος, ibid." Schæf. Mss. * Δροσαλλὶς ἄμπελος, Geop. 5, 17, 3.]

" Δροσίη, pro δρόσος, Ros, accipi traditur in VV. " LL.; sed sine exemplo." [Lucian. 5, 111. Schneidero susp.]

" Δροσέω, ήσω, unde δροσούμενοι, Etym.; sed sine " exp. et exemplo, forsan i. q. δροσίζω: hoc enim " illi præmiserat." Δροσίζω, Rore aspergo, Irroro, [Athen. 692. μύροις, Anal. 2, 48. Schleusner. Lex. in V. T. Aristoph. B. 1346. " Musgr. Iph. A. init. Wakef. Alc. 769. Matth. ad Gloss. min. 54. Heyn. Hom. 8, 680." Schæf. Mss. * Δροσόω, Ignat. Ep. ad Magn. fine." Routh. Mss. Anacr. 51, 31.]

ΔΡΥΣ, υὸς, ἡ, Quercus, Hesiod. Ἔ. (1, 230.) οὔρεσι A δὲ δρῦς Ἄκρη μέν τε φέρει βαλάνους, μέσση δὲ μελίσσας. Et σχίζῃ δρυὸς, Od. Ξ. (425.) Sed invenitur et Δρυὸς ἔλυμα initio versus ap. Hesiod. Ἔ. (2, 54.) producto υ. Aristoph. N. (402.) δρῦς τὰς μεγάλας βάλλει κεραυνός. Proverbia autem ab hoc nom. ducta vide ap. Erasm. || Affertur et δρῦς θαλασσία e Comm., qui adjunctus est Dioscoridi. || Redditur etiam Robur, quod Species est quercus; atque ita Plin. intellexit, 17, c. ult. fin. Nihil habent Druidæ, ita suos Galli appellant Magos, visco, et arbore, in qua gignatur, si modo sit robur, sacratius. Jam per se roborum eligunt lucos; nec ulla sacra sine ea fronde conficiunt: ut inde appellati quoque interpretatione Gr. possint Druidæ videri. Hæc Plin. Hoc certe multi tradunt, δρυὸς nomine Græcos Omne arboris et ligni genus complexos esse: unde et vitem δρῦν οἰνοχίτωνα quidam poëta vocavit, quod autem Lat. Robur appellant, nonnulli proprie esse putant, quam δρῦν ἀγρίαν vocant Græci, Galli Chêne. Sic autem et Roboris nom. Lat. poëtas late extendisse arbitror. B [Anal. 2, 107. ἀνδρόγυνον, Schol. Aristoph. N. 401. Schol. Nicandri Θ. 28.: Δρυὸς, pr. prod., Spitzner. de Versu Gr. Her. 77. "Thom. M. 251. Voss Ländl. Ged. Virg. 3, 50. Jacobs. Anth. 8, 281. 9, 493. Heyn. Hom. 6, 138. Köppen Blumenlese 3. Einl. p. xiii. Herodian. 464. et n.: Quævis arbor, Valck. Hipp. p. 300. Musgr. Cycl. 611. Quicquid annosum est, Toup. Opusc. 1, 540. De quant., ad Mœr. 105. ad Charit. 270. 426. Δρ. et πέτρα juncta in nonnullis Prov., Wolf. ad Hesiod. 66. Heyn. 145. Hom. 8, 263. Δρυὸς ἰκμὰς, Jacobs. Anth. 8, 25. ἄγρια φύλλα, Bergl. Alciphr. 267. ἄκρα, Valck. Adoniaz. p. 395. 399. Wessel. Probab. 136." Schæf. Mss.]

[* Δρυοβάλανος, ὁ, ἡ, Strabo 3. p. 233.; 1067. Δρυοβαφής, Quercu, i. e. Quercus cortice, tinctus, [Hes. * Δρυόγονος, * Δρυογόνος, Aristoph. Θ. 120. " Epith. Montis, Valck. Hipp. p. 169." Schæf. Mss.] Δρυοκοίτης, In quercu, s. generaliter, In arbore cubans, Cicadæ epith. in [Anal. 1, 200.] Δρυοκολάπτης, Picus arborarius, dicta ἀπὸ τοῦ κολάπτειν τὰς C δρῦς, vocatur et Picus Martius, [Lobeck. ad Phryn. Ecl. 679. Aristot. H. A. 9, 9. T. 1. p. 930. Dionys. H. 1. p. 12. Eust. 766, 8. " Kuster. Aristoph. 191." Schæf. Mss. * Δρυοκόλαψ, Gl. Picus Martius. * Δρυκολάπτης, Aristoph. Ὄ. 979. " Kuster. l. c." Schæf. Mss.] Δρυοκόποι, q. d. Querciseсæ, Roborisecæ, sub. Aves, Roboriseci generis aves. [* Δρυηκόπος, Lobeck. l. c. 681. Lycophro 1379.] " Δρυοπαγῆ στόλον vocat " Soph. Phil. τὸν πάσσαλον, Hes.: s. potius Classem " e quercubus compactam." [" Brunck. Soph. 3, 508. (Lex. Soph.) Wessel. Obs. 162. Heringa Obs. 213." Schæf. Mss.] " Δρυοπτερὶς, (ίδος, ἡ,) Herba " filici similis, in arboribus nascitur, tenui foliorum " subdulcium incisura, radice hirsuta, Plin. 27, 9. " ut et Diosc. 4, 189. Δρυοπτερὶς φύεται κατὰ τὰ " βρυώδη μέρη τῶν παλαιῶν δρυῶν, ὁμοία πτερίδι, " ἐλάττων δὲ πολλῷ τῇ σχίσει," [ap. Oribasium * Βρυοπτερίς.] " Δρυπτέρις, Hesychio Herba quædam si- " milis πτέρει, Filici, quæ Diosc. et Plinio δρυο- " πτερίς." Δρυοτόμος, QUI et Δρυτόμος, Il. Λ. (86.) D Π. (633.) Quercus amputator. Sed generaliter, Arborum amputator, δενδροτόμος. Exp. et Materiarius, Lignarius faber. [Lobeck. l. c. 679. Theodoret. Therap. 4. p. 64, 50. Opp. Ἁ. 5, 250. Coluth. 196. J. Poll. 7, 109. " Δρυοτόμος, ad Charit. 270. 427. Δρυτόμος, ibid. Heyn. Hom. 6, 138." Schæf. Mss. * Δρυοτομέω, Schol. Ven. Il. Δ. 487. Lobeck. l. c.] Δρυοτομία, Arborum amputatio, s. materiæ, [Plato de LL. 3. p. 110=678.] Δρυοτομική, Plat. Ars amputandi arbores, Ars materiaria, Bud. [" Δρ. ὕλη, Lignaria materies, Pallad. V. Chrys. p. 3. Bigot." Boiss. Mss.] " Δρυοφόνον, Herba ap. Plin. 27, 9. " eadem cum Draba Dioscoridea 2, 187." [a Schneidero non agnoscitur.] " Δρύπεψ, πος, In arbore co- " ctus s. maturatus, ὁ ἐπὶ τοῦ δένδρου πεπανθείς: ut " ap. Suid. τήν θ' ἀλίπαστον δρύπεπα: de olea: quam " alii δρυπέτη et δρυπετῆ appellant: i. e. ἀπὸ δένδρου " πεπτωκυῖαν. Apud Eust. (Il. p. 160, 6. Od. p. " 494, 2.) scriptum etiam Δρυπέπεις et Δρυπεπεῖς." [Anal. 1, 200. vide Δρύπεπα. " Aristoph. Λ. 564." Seager. Mss. Athen. 56.] Δρυπετής, Fructus jam adultus et maturus, q. d. Jamjam ex arbore casurus: unde et Drupæ olivæ, de quibus Plin. eas Lat. Drupas, Gr. δρυπετεῖς vocari scribens. Sed pro δρυπετεῖς ἐλαῖαι legitur etiam δρυπεπεῖς, vel δρυπέπεις, a maturitate. Vide Diosc. et Athen. Suid. Eust.: Hes. δρυπετεῖς habet, illam priorem etym. sequens. [Aristoph. Athenæi 133. ἑταῖραι. " Δρυπετής, Δρυπεπής, Thom. M. 251. Brunck. Aristoph. 1, 41. Fr. 228. Jacobs. Anth. 9, 109. Casaub. ad Athen. 114. Bergl. Alciphr. 83. Toup. Opusc. 2, 106. Δρυπετής, Thom. M. 880. Jacobs. Anth. 8, 167. ad Lucian. 2, 336. Mœr. 120. et n.: Herodian. 464. et n.: Δρυπεπής, ad Mœr. 121. Herodian. Philet. 437. et n." Schæf. Mss.] " Δρυπολεῖ, Hes. exp. ταλαιπωρεῖ, ὀρειβατεῖ, " περιπολεῖ ὄρη: ut proprie δρυπολεῖν sit Vagari in " montibus et circa quercus versari, vescentem sc. " earum glandibus vel in eis succidendis se fati- " gantem. Suidæ autem est τὸ ξύλοις πολιορκεῖν, " Lignis circumvallatum obsidere: ut Eust. quoque " e vett. esse dicit τὸ ξύλοις ἁπλῶς πολιορκεῖν, ἢ κα- " κοηθίζεσθαι." [A Schneidero non agnoscitur.]

Ἄδρυς, Arboribus carens, s. vacuus. AT Ἄδρυα, Navigia ex unico ligno, Cypriis, Hes. ap. quem et alias signif. vide. [J. Poll. 1, 13.] Ἀκρόδρυα, Quæ in ambitu lignosum putamen habent, quod genus appellatione Nucum ap. Lat. continetur; ut contra ὀπώρα vocantur quæ Lat. Poma: ἀκρόδρυα tamen interdum de Omni fructu [arborum] dicitur, [sc. de pomis, pyris, prunis etc. Vide Animadv. ad Athen. 2, 38. Schw.] quod et Cajus JCtus annotavit. Bud. || De Arboribus etiam e Theophr. et e Xen. affertur Œc. (19, 12.) || E Plut. autem Alexandro, Τῶν ἀπὸ θαλάττης αὐτῷ κομιζομένων ἀ., pro Ostreis, Testaceis. [Dem. 1251. Geop. 10, 74. Theocr. 15, 112. Jambl. V. P. 46. 122. Kiessl. "Thom. M. 251. Coray Theophr. 224. Jacobs. Anth. 8, 399. Athen. 24. 58. Valck. Adoniaz. p. 395. Timæi Lex. 188. Herodian. 464. et n.: ad Lucian. 1, 465. Steph. Thes. v. Ὀπώρα, ad Diod. S. 1, 365." Schæf. Mss. * Ἀμφίδρυς, Gl. Femella.] Γεράνδρυον, Arbor annosa, ut Prov. Γεράνδρυον μεταφυτευόμενον. Utitur Theophr. et Plut.: Julian. Ep. ad Liban. Ἦν δὲ ἐν ταύταις οὐδὲν γεράνδρυον, οὐδὲ σαπρόν. [Gal. 8, 68. Aristæn. 2, 1. Apoll. Rh. 1, 1118. Diogen. Centur. 3, 77. αὖον, Anal. 2, 297. ἀρκεύθοιο, 142.] " Γεράνδρυες, " Hesychio αἱ παλαιαὶ δρύες: qui etiam addit, γε- " ράνδρυα nominari τὰ παλαιὰ δένδρα." [Γεράνδρυς agnoscit et Phrynichus Bekkeri. " Γεράνδρυον, Jacobs. Anth. 7, 22. 8, 384. 9, 359. 11, 220. Γεράνδρυον, * Γεράνδριον, Wakef. S. C. 3, 157. Abresch. Lect. Arist. 188. 344." Schæf. Mss.] Ἔνδρυον, τὸ, Medium arboris, Cor arboris, s. Matrix, τὸ ἐγκάρδιον, Hes. || Ἔνδρυον, s. Ἔνδρυος, Temo. Et pro Aratro, ex Hesiodo (Ἔ. 2, 87.) βοῶν ἐπὶ νῶτον ἵκηαι Ἔνδρυον ἑλκόντων. [J. Poll. 1, 252. " Græv. Lectt. Hes. 563." Schæf. Mss.] Ἐτυμόδρυς, q. d. Veriquercus, Gaza ap. Theophr. H. P. 3. Sic dictam volunt a Macedonibus Quercum eam, quæ dulcem glandem produceret. [* Κελένδρυον, Hesychio δρύϊνον καὶ τὸ μακρόν. Phot. * Κελενδρύσια· * κιχησίππον, ἀπὸ τοῦ κελέοντος καὶ τῆς δρυὸς, ὡς μακρὸν καὶ δασύ. Schneider. Lex.] Μελάνδρυον, τὸ, q. d. Nigrum quercus, Medulla quercus, s. roboris, [Schneider. Lex. Supplem.] Theophr. Μέλαιναι γὰρ δὴ πᾶσαι (μῆτραι) καὶ τῆς δρυὸς, ἣν καλοῦσι μελάνδρυον. || Plinio et Herba in segete ac pratis nascens, flore albo odorato. || Salsamentum, quod ceteras thynnorum partes præter cervicem et ventrem, sale conditas habet: sic dictum, ut scribit Oribasius, quod sint nigrantibus quercus radicibus similes. Vide et de melandryis piscibus Plin. EST autem Μελάνδρυς, (ὁ,) secundum quosdam, Thynni genus grandissimum, [" Athen. 3, 120. Unde οἱ * μελάνδρυαι, sc. τόμοι, ap. Eund. l. c. et 7, 315. et τὰ μελάνδρυα, sc. τεμάχη, ap. Xenocr. de Alim. e Pisc. 36. Vide Schw. Anim. ad Athen. ll. cc. Apud eund. Athen. (3, 92.) memoratur ex Epicharmo τέμαχος * ὑπομελανδρυῶδες." Schweigh. Mss. Hippocr. 969.]

¶ Δρύοχος, Carina, Alveus navis, ita dictus παρὰ τὸ τὴν δρῦν ἔχειν, Bayf. de Re Navali. Quidam δρυόχους interpr. e Cæsare Statumina, τὰ στηρίγματα τῆς πηγνυμένης νεώς. || Δρύοχοι, Secures, ὧν τὸ ἔχμα δρΰινον, Eust. || Accipitur et pro δρυμὸς, de quo paulo post, [Eur. El. 1173. Anal. 2, 93.] " || Δρύοχοι, Hesychio τῶν σιδηρῶν πελέκεων αἱ ὀπαὶ, εἰς ἃς "τὸ στελεὸν ἐνείρεται." [Apoll. Rh. 1, 723. Lex. Polyb. Athen. 209. Procop. B. G. 4, 22. Theophr. H. P. 5, 8. " Od. Υ. 573." Seager. Mss. " Timæi Lex. 88. et n., Sylva, Pierson. Veris. 88. Archias 7. Jacobs. Anth. 8, 191. Brunck. Aristoph. 1, 84." Schæf. Mss. * Δρύοχον, Eur. l. c. Spitzner. de Versu Gr. Her. 75.] " Δρύοψ, (ὁ,) Nom. avis ap. Aristoph. "Ὄ. (304. :) diversa est a δρυοκολάπτῃ, Hes. Alioqui " Δρύοπες, Populi quidam, Etym. Steph. B." [" Callim. 1, 469." Schæf. Mss. * Δρυφάσσω, Lycophro 758. δεδρυφαγμένον.] Καταδρυφάσσω, Munio, Sepio, [239.] Δρύφακτος, (ὁ,) vel Δρύφακτον, (τὸ,) quasi δρύφρακτος s. δρύφρακτον, Tabulatum, Sepes, Cancelli. Sed peculiariter ita vocabantur Cancelli ejus loci, in quo Senatus judicabat Athenis, Bud. Meminit et J. Poll. (8, 17.) et Hes. Dico autem δρύφακτα quasi δρύφρακτα, quoniam ita volunt appellari Gramm. παρὰ τὸ δρυσὶ φράσσεσθαι, Lignis, eliso ρ ob asperiorem sonum: legi tamen et cum ρ ap. Xen. testatur Bud. Hinc διαφράγματα et περιτειχίσματα exp. Lexicogrr. Sed Suid. addit esse et ξυλίνους θώρακας. [Ad Mœr. 127. Aristoph. Σ. 386. 552. 830. Ἰ. 675. Heraclides Ponticus 206. Cor., Schneider. Lex. ad Greg. Cor. 681. Arcad. 85. Liban. 1, 152. " Herodian. 464. et n., Acta Traj. 1, 223. Thom. M. 251." Schæf. Mss. * " Δρυφακτόω, Polyb. 8, 5. Ἑκατέραν τὴν πλευρὰν δρυφακτώσαντες, καὶ σκεπάσαντες * ὑπερπετέσι θωρακίοις, Velut cancellis muniunt, Casaub. Σκεπάσαντες non ad πλευρὰν, sed ad σαμβύκην refero, ideoque ὑπερπετέσι θ. non mihi, ut Ernesto, Præaltis loriculis signif. videtur, verum Vineis, Tectis." Seager. Mss. * Δρυφάκτωμα, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως.] " Ἀδρύφακτος, Qui mu"nitus et circumvallatus non est, Nullis cinctus δρυ"φάκτοις et cancellis, Hesychio ἀτείχιστος, ἀφύλα"κτος, ἄνευ δικαστηρίου, Judicio carens; s. Carens "judicio, quod intra ejusmodi cancellos a senatori"bus haberi solebat olim Athenis. Erat enim lo"cus judicii quernis tabulis septus, unde et δρύφα"κτος s. δρύφακτον nominatus fuit quasi δρυσὶ πε"φραγμένος."

¶ Δρυμὸς, (ὁ,) Sylva querna, glandifera, Bud. e Polyb. 2, (14.) p. 25. a tergo. Sed et generaliter pro Sylva s. Nemore; ut Ἑρκύνιος, Strabo, Hercynia sylva, Plut. (1, 733.) Λίμνας δὲ καὶ πεδία καὶ δρυμοὺς νεκρῶν στρατοπέδων πλήθοντας. Aristot. de Mundo, Γῆ πεποίκιλται βαθυξύλοις δρυμοῖς. ET Δρυμὸν neutr., ut κεραύνια Dionys. Alex. p. 80. [Od. K. 251. " Longus 3. 8. Vill., Toup. Cur. Post. in Theocr. 3. Eichst. Quæst. 9. ad Charit. 424. Jacobs. Anth. 9, 124. Brunck. Soph. 3, 472. De quant., Valck. ad Theocr. x. Id. p. 153. Koppiers. Obs. 62. Schrader. Obs. 75." Schæf. Mss.] HINC Κατάδρυμος τόπος, Strabo, pro Sylvoso, Bud. QUI et Δρυμώδης dicitur, [Diod. S. 112.] SED et Δρυμὼν, ῶνος, ὁ, pro δρυμὸς affertur. A Bud. tamen Dumus et Dumetum redditur in h. l. Basil. Ἤδη δέ τινες τετηρήκασι, καὶ ἐκτεμνομένας τὰς πίτυς, εἰς δρυμῶνας μεθίστασθαι. [Opp. K. 2, 78. ad Greg. Cor. 225. Schleusner. Lex. in V. T. " Thom. M. 572." Schæf. Mss. * Δρυμόνιος, Orph. Ύ. 35, 12. Schneidero susp. * " Δρυμοτομικὸς, (a * Δρυμοτόμος,) Chrys. in Matth. Hom. 52. T. 2. p. 334." Seager. Mss. * Δρυμοφύλαξ, Gl. Saltuarius. * Δρυμοχαρὴς, Orph. Ύ. 51, 12. al. * κρυμοχαρεῖς, " Ruhnk. Ep. Cr. 280. Heringa Obs. 89." Schæf. Mss. * Δρυμόθεν, Greg. Naz. 2, 12.] " Δρυμίους, Hesychio τοὺς κατὰ "τὴν χώραν κακοποιοῦντας, forsan ob succisionem "quercuum s. arborum," [a Schneidero non agnoscitur.]

¶ Δρυάδες ET Ἁμαδρυάδες, Nymphæ dictæ quod cum quercubus nasci et cum iisd. interire crederentur, Plut. (9, 36.) Οὐ γὰρ νύμφαι τινὲς αὐτοῖς Δρυάδες εἰσὶν ἴσον δένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῦσαι. Quod autem in Epigr. legitur Ἁδρυάδες puto esse pro ἁμαδρυάδες, ideoque malo ἁδρυάδες cum spiritu aspero: duram tamen esse fateor sync. [Nonn. D. 22, 14. Omnino v. Lennep. in Classical Journal 26, 416. 27, 216. " Δρυάδες, Verh. ad Anton. Lib. 207. ad Charit. 310. Bergl. Alciphr. 302. Plato Epigr. 14. Jacobs. Anth. 7, 196. 11, 169." Schæf. Mss. " Ἁμαδρυάδες, Nonn. D. 15, 415." Kall. Mss. " Valck. ad Theocr. x. Id. p. 9. ad Anton. Lib. 207. 208. Verh., Jacobs. Anth. 6, 431." Schæf. Mss.]

" Δρυάζειν, Hesychio φλυαρεῖν, pro quo Varin. " supra διάζειν. Rursum Hesychio δρυάσαι est κατα"κολυμβῆσαι, Subire aquas et mergi. Unde forsan "est Δρυαταὶ, quod exp. ἄδιψοι, ψεύσται: in hac "signif., a priore δρυάζειν, quoniam οἱ φλυαροῦντες "solent ψεύδεσθαι: in illa, a posteriore, quia non "sitiunt quæ aquis merguntur. AT Δρύακες, Eid. "Ligna, quæ carinam navis bajulant: pro quo supra "δρύοχοι." [Plut. 7, 274. ἐκ δρυάδων, Ms. δρυάδρων.]

[* Δρυάριον, Eust. Od. p. 479, 30.]

" Δρΰινος, Quernus, Roboreus, Qui e quercu s. "robore est, ut ξύλον: et in (Anal. 2, 13.) μέλι. " || Est Δρΰινος, s. Δρυΐνας, etiam Serpens quidam, "de quo v. Χέλυδρος, Diosc. 7, 12." [" Epiphan. Hær. 65. fin." Routh. Mss. Nicander Θ. 400. n. " Δρΰινος, Eur. Bacch. 1101." Seager. Mss.] " Δρυ"ΐτις, Hes. Herba quædam, forsan a similitudine "aliqua quercus. At Δρυΐτης λίθος, Dryites lapis s. "gemma, est e truncis arborum, ligni modo ardens, "Plin. 37, 11." [Theophr. C. P. 1, 2. κυπάρισσος δρυΐτης in Creta.] " Δρυόεντα, Hesychio δρυώδη," [Strabo 929. Nonn. D. 21, 334.: 48. p. 1278. " Valck. Phœn. p. 389. ad Il. B. 783." Schæf. Mss.] " Δρυώδης, Roboreus, Quernus." [* Δρυοῦσα Σάμος, Hes. " Δρυοῦσσα, Valck. Phœn. p. 370." Schæf. Mss.]

¶ Δρίος, ET Δρύος secundum quosdam, Senticetum, Fruticetum; ut Bud. interpr. in Od. Ξ. (353.) ὅθι τε δρίος ἦν πολυανθέος ὕλης. Et addit, Delitescebam, qua densissima erat sylva. Sic Gr. Schol. τὸ δάσος τῆς ὕλης. Ex Hesiodo (Ἔ. 2, 148.) affertur cum υ, ἀνὰ δρύα βησσήεντα. " Δρίον, Hesychio σύμφυτος "τόπος καὶ * σύνδενδρος καὶ χλοώδης, ὕλη, δρυμὸς, "Locus consitus arboribus et virens gramine, Sylva, "Saltus: ut et δρία exp. τόποι * σύνδενδροι καὶ χλοώ"δεις: procul dubio desumtum ex Hesiodeo, ἀνὰ "δρία βησσήεντα: ita enim et Etym. scribit, addens, "ipsum esse non per sync. positum pro δρίεα, sed a "sing. δρίον. Suid. ETIAM Δρίος affert pro * σύν"δενδρος τόπος, et id quidem neutri generis: Οὐκέτ' "ἀν' ὕλῆεν δρίος εὔσκιον ἀγρότα πέρδιξ Ἠχήσεις ἀνιεὶς "γῆρυν ἀπὸ στόματος. Legitur ap. Hom. quoque "δρίος, sed ambiguum quo genere. Porro deriv. "HINC Δριάεις, Arborosus, Virens: unde δριάεντα, "nisi δρυόεντα scripsit, Hesychio χλωρά. Et VERB. "Δριάω, Arboribus et herbis vireo: cujus particip. "δριάουσαν Idem exp. θάλλουσαν." [Apoll. Rh. 4, 970. ἐρσήεντα δρία, Eur. Hel. 1342. πέτρινα, " Soph. Tr. 1014." Seager. Mss. " Δρίος, Chardon Magaz. Encycl. N. 1. T. 1. p. 100. T. V. 2me an. p. 486. 503. Brunck. ad Gnom. 331. ad Diod. S. 1, 371. Δρίον, Δρίος, Valck. ad Il. 22. p. 59. ad Theocr. 262. Schrader Obs. 76. ad Charit. 522. Jacobs. Anth. 6, 400. 7, 5. Sic leg. Simmias 6. cf. Huschk. Anal. 309. Δριήεις, Heringa Obs. 213." Schæf. Mss.]

ΔΡΥΠΤΩ, ψω, Lacero, Lanio. Sæpe dicitur de iis, qui unguibus vultum lacerant præ dolore, Apoll. Rh. 2, (109.) δρύψε δέ οἱ βλέφαρον. Volunt Gramm. proprie esse δρύπτω, Excortico arborem. [Eur. Hec. 652. δρύπτομαι παρειὰν, Antip. S. 69. Xen. K. Π. 3, 1, 8. " Valck. Hipp. p. 171. Zeun. Ind. Xen. K. Π., ad Od. B. 153. Jacobs. Anth. 6, 410. 8, 64." Schæf. Mss.] " Δρυπὶς, a Theophr. H. P. 1, 16. numeratur "inter φυλλάκανθα ὑλήματα, inter frutices, qui pro "foliis spinas habent, ut ἄκορνα et ἄκανθος. Δρύπτην, "Hesychio ἀλήτην, pro quo supra δρώπτην. Δρυφὴ, "Hes. ἀμυχὴ, * καταξυσμὴ, Carptio et laceratio, quæ "unguibus fit. Apud Suid. Ms. etiam Cod. δρύφη, "ξέσματα, tanquam a nomin. sing. Δρύφος, τό. Rur"sum ap. Hes. δρυφοὶ, ξέσματα, a nomin. sing. Δρυ-

" φὸς, ὁ." [Apud Schneider. Lex. est καταξυσμὸς, non —ή. " Musgr. ad Eur. p. 229." Schæf. Mss.] " Δρυφὰς, άδος, ἡ, Unguis, Laniatus. Hesychio enim " δρυφάδες sunt ὄνυχες, * καταξύσματα, λῦπαι, ὀδύναι, " τὰ ἀπὸ πληγῶν πελιώματα. Dicitur παρὰ τὸ δρύψαι. " Δρύφειν, Hesychio περαίνειν, forsan obscœna signif.: " δρυφόμενοι, Eid. χθειρόμενοι. Δρύψαλα, Hesychio " μέτελλα δρυώδη. Pro quo Etym. habet Δρύψελα, " esse dicens, λέμματα, φλοιοὺς, s. τοὺς ἀποδρυπτομένους φλοιοὺς, παρὰ τὸ δρύψαι, q. e. λεπίσαι: ut Parthen. Οὐδὲ πόροι ῥίζης δρύψελα Ποντιάδος: sed abu- " sive et φύλλον δρύψελον dixisse eund. Parthen. ἐπὶ " τοῦ σελίνου." [" Δρύψελον, ad Mœr. 331. Toup. Opusc. 2, 105. Jacobs. Anth. 8, 167. * Δρύψιον, ibid." Schæf. Mss.] " Δρυψόπαιδα, Hes. esse dicit τὴν " λαμυράν: alii * ἀπαλόπαιδα. Δρυψογέροντας, Eod. " teste vocant τοὺς ἀτόπους πρεσβύτας καὶ οἱονεὶ ἀτίμους." [* Δρυπτὸς, unde * Ἄδρυπτος, Nonn. D. 11, 137. 13, 424. 25, 668. " 41, 194." Kall. Mss. * Ἀμφιδρύπτω, unde] Ἀμφίδρυπτος, in [Anal. 2, 14.] Undique laceratus. Ἀμφιδρυφὴς, Il. B. (700.) ἄλοχος, q. B d. Circumlacerata faciem, Undequaque lacerata. Aut secundum alios, Utrasque lacerata genas. [" Orac. ap. Herod. 6, 77." Schweigh. Mss. " Valck. Adoniaz. p. 324. Herod. 474. Boiss. Philostr." 392. Schæf. Mss.] " Ἀμφίδρυφοι, Hesychio πένθος ἔχουσαι, potius " sonat Quæ sese in luctu undique carpserunt et laniarunt unguibus, ἀμφοτέρας τὰς παρειὰς κατεξεσμέναι, Utrasque scissæ genas," [Il. A. 393. " Boiss. l. c." Schæf. Mss.] " Ἀναδρύψει, Hesychio ἀναξηρανεῖ, pro quo scr. putarim ἀναξανεῖ: nam δρύπτειν signif. ξαίνειν, Carpere unguibus." [A Schneidero non agnoscitur.] Ἀποδρύπτω, [Schol. Apoll. Rh. 2, 109. " Heyn. Hom. 8, 394. Thom. M. 788. Jacobs. Anth. 11, 99. Toup. Add. in Theocr. 404. Bergler. Alciphr. 393." Schæf. Mss.] " Sive Ἀποδρύφω, Unguibus carpo, rado. Hes. enim ἀποδρύφοι exp. ξαίνοι ἢ ἀποξέσῃ: procul dubio respiciens ad Il. Ψ. (187.) Ω. (21.) ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων, Dilaceraret. Suidæ ἀποδρύφω est " ἐκδέρω, Excorio, Pellem s. Corium detraho." C [Buttm. A. Gr. 1, 388. " Jacobs. Anth. 8, 64." Schæf. Mss. Apud Nicandr. Θ. 709. * Διαδρυφὴς, falsa lectio pro * διατρυφής. * " Ἐκδρύπτω, Theod. Prodr. 394." Elberling. Mss.] Καταδρύπτω, Dilacero, Dilanio, Discerpo; ut καταδρύψασα παρειὰς, Epigr. Et pass. Hesiod. (Ἀ. 243.) κατὰ δ' ἐδρύπτοντο παρειάς. [" Jacobs. Anth. 6, 410. 8, 14. 10, 173." Schæf. Mss.] Hinc Καταδρύμματα χειρῶν ex Eur. (Suppl. 51.) affertur pro Lacerationibus manuum, i. e. quæ factæ sunt a manibus. [*Παραδρύπτω, Liban. 4, 154.] " Περιδρύφῃ, Hesychio * περιξέῃ, a δρύφω s. δρύπτω. " Inde pass., Il. Ψ. (395.) Ἀγκῶνάς τε περιδρύφθη, " στόμα τε ῥῖνάς τε, Circumcirca laceratus ac sauciatus est." [" Huschk. Anal. 237. Jacobs. Exerc. 2, 81." Schæf. Mss.]

" Δρυμάξεις, Hes. proprie quidem esse ait σπαράξεις, Lacerabis, Laniabis: sed usurpari etiam pro " συνέσει καὶ προσομιλήσει, Consuetudinem et commercium habebis. Eidem Δρυμάσσειν est non solum " τὸ τύπτειν ξύλοις, sed etiam τρέχειν." [Ἐδρίμαξεν, D Eid. ἔθραυσεν, ἔσφαξεν. J. Poll. 5, 93.] " Ἀδρύμακτον, Hesychio καθαρὸν, Purum et intactum, a δρυμάσσω, habente et Lacerandi et Futuendi signif."

" ΔΥΗ, Hesychio δυστυχία, ἔνδεια, πόνος, ταλαιπωρία, Infortunium, Inopia, Labores, Ærumnæ, Suidæ " quoque κακοπάθεια, δυστυχία, afferenti e Callim. " δύην τ' ἄποθεν ἀλάλκοι, Ἣν οὐδεὶς ποθέει. Et e Fabulis, Τοὔνεκα τὴν ἰδίην οὔτις ὄπωπε δύην. Itidem " ap. Od. Ξ. (215.) ἦ γάρ με δύη ἔχει ἤλιθα πολλή. " Et Nicander Ἀ. (19.) δύῃ δ' ἐπιδάκνεται ἄκρον Νειαίρης, pro τῇ ταλαιπωρίᾳ τοῦ πάθους: (Θ. 920.) " Ὄφρα δύην ὀλοοῦ καὶ πότμον θηρὸς ἀλύξῃς, pro βλάβην, Noxam." [Soph. Aj. 956. " Gesn. Ind. Orph. Bentl. Opusc. 74. Toup. Opusc. 2, 67. Jacobs. Emendd. 25. Anim. 293. Anth. 6, 289. 8, 208. Simonid. 4, 21. ad Charit. 357. Wakef. Eum. 62. 268. Callim. 1, 543." Schæf. Mss.] " Δυηπαθὴς, Laborum ærumnarumque patiens, Suidæ καρτερικὸς, A " in Epigr. (Antip. S. 111.) Αὐτοῦ σοι παρ' ἅλωνι δυηπαθὲς ἐργάτα μύρμηξ Ἠρίον ἐκ βώλου διψάδος ἐκτισάμαν." [Manetho 6, 15. " Jacobs. Anth. 8, 105." Schæf. Mss.] " E quo subst. Δυηπάθεια, Laborum " et ærumnarum perpessio. Apud Hes. scriptum " Δυηπαθία, quod ex Epigr. quoque affertur pro Dolor, Cruciatus," [" Jacobs. Anth. 10, 16." Schæf. Mss.] " Etym. etiam δυηπάθεια affert pro κακοπάθεια, " δυστυχία." [* Δυήπαθος, Hymn. Hom. 2, 486. " Ruhnk. Ep. Cr. 213." Schæf. Mss. * Δυηπαθέω, Nonn. D. 26. p. 682, 22.] " Δυάω, Nugor, Ineptio. " Hes. enim δυάει exp. φλυαρεῖ, ἀλογεῖ: pro quo habet etiam δυάζει, ut et Suid. Alioqui Δυάω, derivatum a δύη s. δύα, est In miserias et calamitates " conjicio, Infortuniis et ærumnis implico: ut Od. " Υ. (195.) Ἀλλὰ θεοὶ δυόωσι πολυπλάγκτους ἀνθρώπους Ὁππότε κεν βασιλεῦσιν ἐπικλώσονται οἰζύν. " Ionico enim ibi pleonasmo τοῦ ο dicit pro δυῶσι. " Δύερον, Suidæ βλαβερὸν, ἐπιβλαβές. Apud Hesych. oxytonως Δυερὸς, ἐπίπονος, τολμηρός." [Maxim. B de Electt. 65. 182. " Inscr. ap. Walpole Travels 561." Boiss. Mss.]

ΔΥΝΑΜΑΙ, ήσομαι, ημαι, Possum, Il. A. (562.) Πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεαι. Et οὔτι δυνήσομαι χραισμεῖν, ibid. At Od. Ξ. (445.) de Deo, δύναται γὰρ ἅπαντα. Et Il. A. (393.) Ἀλλὰ σὺ, εἰ δύνασαί γε, περίσχεο παιδὸς ἑῆος, in quibus itidem ll. sub. infin.: Xen. Ἑ. 3. Τὴν πόλιν μὴ βούλεσθαι ἢ μὴ δύνασθαι ἑλεῖν. E Thuc. Οὐ δύναμαι βιοτεύειν, Non possum vivere, s. potius, sustineo vivere. Jungitur interdum superl. sicut Lat. Possum: ut, Ὡς ἐδύνατο τάχιστα, Xen. Quam poterat celerrime. Sic K. Π. 5, (5, 6.) Καὶ προθυμούμενος πρᾶξαι ὁπόσα πλεῖστα ἠδυνάμην: sed quædam exemplaria habent πρᾶξαι ὡς ἐγὼ πλεῖστα ἠδ. Sicut paulo post legitur, Ἄνδρας ἄγων σοι ὡς ἐδυνάμην πλείστους. Dicitur et οὐ δύναμαι μὴ cum infin., ut, Οὔτι δ. μὴ γελᾶν, Non possum non ridere, Fieri non potest quin rideam. Cum pass. etiam infin. ut, Οὐδὲ δυνάμενοι πολιορκεῖσθαι, Thuc. C 3. Et δυνάμενος ἀντιλοιδορηθῆναι, VV. LL. [" e Plut. Mor. p. 88. de Utilit. §. 5." Boiss. Mss.] Interdum vero impersonaliter ponitur δύναται, ut Plut. de Virt. Mor. Δύναται ἀρετὴν γεγονέναι καὶ μένειν ἄϋλον, Fieri potest ut virtus sit etc. || Interdum adjectum dat. habet, ut δύνασθαι χρήμασι ap. Lys. (248.) Ὁ δὲ πλουτῶν καὶ δυνάμενος χρήμασι. Dicitur vero et δύνασθαι τῷ σώματι pro Valido corpore esse et robusto, ab Eod. (742.) accipiendo σώματι pro τῇ τοῦ σώματος ῥώμῃ: ut ipse loquitur, Καὶ γὰρ τῷ σώματι δύνασθαι, καὶ οὐκ εἶναι τῶν ἀδυνάτων. Æschin. quoque δύνασθαι τῷ σώματι dixit, sed pro Valere, i. e. Firma esse valetudine, opp. τῷ ἀῤῥωστεῖν. Sciendum est autem interdum δύνασθαι sine his dat. eand. signif. habere; ut rursus ap. Lys. ὁ δυνάμενος, sicut et ὁ δυνατὸς idem est qui et ὁ δυνάμενος τῷ σώματι, opponiturque utrumque τῷ ἀδύνατος, Invalidus. Sic vero et δύνασθαι interdum signif. i. q. δύνασθαι χρήμασι, ap. ipsum quoque Lys. 142(=119.) Ἐξὸν αὐτῷ καὶ τῶν τριάκοντα γενέσθαι, καὶ μηδενὸς ἔλαττον δύνασθαι, Opibus et potentia valere; nam plus etiam signif. D quam δύνασθαι χρήμασι. Thuc. 4. p. 155. Καὶ ἀπ' αὐτοῦ δύνασθαι ἐν τοῖς πρώτοις τῶν Ἠπειρωτῶν. Interdum tamen δύναμαι redditur simpl. Potentia præditum esse, vel Auctoritate valere. Plut. Philop. 119. Γένους τε πρώτου καὶ δυνηθεὶς ἐν τοῖς μάλιστα. Unde μέγα δυνάμενος ap. Hom. Thuc. Magna potentia præditus, Potentissimus. Sic dicitur μεῖζον, μείζω δύνασθαι, μέγιστον δύνασθαι. || Invenitur et δύνῃ in 2 pers. pro δύνασαι, ut " κάθῃ pro κάθησαι," ἐπίστῃ pro ἐπίστασαι, et alia, de quibus Bud. 103.

Δύνασθαι, Valere, Æstimari, ut interpr. Bud. in Xen. K. Ἀ. 1, (5, 6.) Ὁ δὲ σίγλος δύναται ἑπτὰ ὀβολοὺς καὶ ἡμιωβόλιον. Sic Aristot. Œc. Ἐξέδωκε τὴν δραχμὴν δύο δυναμένην δραχμάς. Et a Luciano (2, 926.) ὀβολὸς dicitur δύνασθαι sine adjectione pro Valere, i. e., inquit Bud., Probus esse et legitimus: Καὶ δύναται παρ' ἐκείνοις Ἀττικὸς ἢ Ἀθηναῖος ὀβολός. E Greg. autem de Bapt. affertur, Ἡμῖν δὲ τὴν * συννέκρωσιν τοῦ Χριστοῦ δύναται pro Præstat: qui a nu-

mismatis metaph. sumsisse videri potest. || At vero ap. Aristoph. Πλ. (842.) Τὸ τριβώνιον δὲ τί δύναται; redditur Quid sibi vult? Sic vero et ap. Thuc. Αὗται αἱ ἀγγελίαι τοῦτο δύνανται signif. dixerim Hoc sibi volunt, s. potius, Hunc usum habent, Ad hoc comparatæ sunt, q. d. Hoc efficere possunt.

" Ἠδυνάσθης pro ἐδυνάσθης, Potuisti, Jerem. 20. " Sic ἠδυνάμην et ἠδυνήθην, quæ Attica sunt: vide " Anomala."

Δυνάζομαι autem inus. est, a quo tamen formatur aor. ἐδυνάσθην tam in prosa, quam in carm. usitatus, Od. E. (319.) οὐδ' ἐδυνάσθη, vel οὐδὲ δυνάσθη Αἶψα μάλ' ἀνσχεθέειν μεγάλου ὑπὸ κύματος ὁρμῆς. Xen. Ἑ. 7, (3, 3.) Εἰ μὲν οὖν ἐδυνάσθην ἐγὼ: 6, (1, 1.) Μή ποτε μέγα δυνασθῶσιν. Ejusd. autem συστοιχίας esse tradit Eust. δυνάστης, et ab eo deducta δυναστεύειν et δυναστεία. Idem scribit δυνάσθη esse a δυνάζω, hoc autem originem habere a δύνω, e quo δύνω fieri δύνημι, et pass. δύναμαι. Hinc certe fit et adv. Ἀδυναστὶ pro ἀδυνάτως, Hes.

[" Δύναται τὸ ἔπος, Hoc verbum valet vel significat, Herod. 2, 30. Nongentæ generationes valent 10,000 annos, 2, 142." Schweigh. Mss. Cum inf. fut., Schæf. ad Apoll. Rh. T. 2. p. 333. Lobeck. ad Phryn. 748. Schæf. Meletem. Cr. 99. Significo, Idem ad Dionys. H. de Comp. VV. 88. pro ἐθέλειν, ad Greg. Cor. 136. et Ind. Δυνάμενος, pr. prod., Spitzner. de Versu Gr. Her. 74. οἱ δυνάμενοι, Lobeck. l. c. 197. ἀδύναμαι, 565. δύνῃ pro δύνασαι, 359. δυνήσασθαι, 719.: Thuc. 6, 36. 40. Aristot. Peplo 6. Strato 55. " Ad Charit. 587. Kuster. V. M. 13. Jacobs. Anth. 10, 59. Wakef. S. Cr. 5, 115. Bœckh. in Plat. Min. 148. ad Dionys. H. 1, 202. Xen. Œc. 3, 13. ad Xen. Eph. 284. ad Herod. 563. ad Charit. 338. Brunck. ad Poët. Gnom. 286. Toup. Opusc. 1, 436. Demonstro, Dionys. H. 3, 1761. Volo, ad Just. Mart. 88. Steph. Dial. 50. Heyn. Hom. 5, 600. Bast Lettre 77. Koen. ad Greg. Cor. 57. Fischer. ad Palæph. 168. Valck. Oratt. 396. Toup. Emendd. 4, 472. Præsto, Efficio, Bœckh. in Plat. Min. 143. Bibl. Crit. 2, 1, 47. Valeo, Idem sono, Duker. Præf. Thuc. 7. Ruhnk. de Longino 19. Significo, ad Herod. 338. 366. 478. Paus. 1, 376. Koppiers. Obs. 35. Plut. Mor. 1, 9. Ammon. 97. De numis, Brunck. Soph. 3, 529. Sensu mathematico, Jacobs. Anth. 12, 151. Plato Theæt. 302. et Heind.: Opp. βούλομαι, ad Phalar. 272. Heind. ad Plat. Hipp. 175. Conf. c. βούλομαι, ad Dionys. H. 3, 1748. Δυνώμεθα et δυναίμεθα conf., Schneid. ad Xen. Œc. 36.; δυναίμεθα et δυνάμεθα conf., ibid.; δυναίμεθα et δυνάμεθα, Heind. ad Plat. Charm. 110.; δύναισθε et δύνησθε, Schneid. ad Anab. 123. De augm., Thom. M. 259. T. H. ad Plutum p. 223. ad Diod. S. 1, 698. 699. Valck. ad Ammon. 195. Zeun. ad Xen. K. Π. 277. 383. 397. ad Xen. Eph. 174. 254. Cum inf., Thom. M. 161. ad Diod. S. 2, 454. 535. Soph. Phil. 1394. Cum accus., Dionys. H. 1, 207. Heind. ad Plat. Hipp. 163. De indic. et cong., Phryn. Ecl. 158. Thom. M. 252. Δ. πρὸς, seq. accus., Brunck. Aristoph. 1, 271. T. H. ad Plutum p. 288. Δύναιμ' ἂν barbarum, Porson. Phœn. 418. Brunck. ad Æsch. Prom. 764. Musgr. ad Eur. 194. Markl. Suppl. 136. Δύναιτ' ἂν, ibid. Porson. ad Hec. 1183. Δύνῃ, Jacobs. Anth. 6, 378. Koen. ad Greg. Cor. 192. Pythag. 8. 19. Δύνῃ, δύνᾳ, Porson. Hec. p. 18. Ed. 2. Valck. ad Theocr. 10, 2. Heyn. Hom. 6, 652. Δεδυνῆσθαι, Erf. ad Aj. p. 446. Δύναμ', T. H. ad Plutum p. 326. Δύνωμαι, Markl. Suppl. 136. Δύνωμαι, δυνῆαι, Heyn. Hom. 5, 235. Δυνεώμεθα, ad Herod. 325. 580. Ἠδυνέατο, ad 330. 363. Ἠδύνω, ἐδύνασο, Mœr. 182. Ἐδυνάσθην, Brunck. Œd. T. 1212. ad Herod. 553. Οἱ δυνάμενοι, ad Lucian. 1, 260. Μὴ δυνάμενος, absolute, Xen. K. Ἀ. 4, 5, 12. Ἐδυνήθην, ἠδ., Verh. ad Anton. Lib. 296. Mœr. 175. et n. Δυναίμεθ' ἂν, Markl. Iph. p. 169. Δυνήσομαι, Porson. Med. p. 66. Εἴ τι δύνασαι etc., Abresch. Æsch. 2, 38. Heyn. Hom. 4, 104. Δύνασθαί τι, Wakef. ad Mosch. 4, 19. Δ. μέγιστον, μέγιστα, Schn. ad Xen. K. Ἀ. 136. μεγάλα, ad Xen. Eph. 207. Δύνασαι γὰρ, δύναται γὰρ, T. H. ad Lucian. 1, 173. Abresch. Lectt.

A Arist. 105. Heinsii Advers. 225. ad Callim. 1, 46. Od. Π. 208. Jacobs. Anth. 11, 75. (κύριος γὰρ εἶ σὺ, Ithyph. Carm. Demetr. Poliorc.) Τὸν τοῦ λέγειν δυνάμενον, Etym. M. 356, 43. Χρήμασι πλείοσι δυναμένους, Dionys. H. 1, 304. Οὓς ἠδύνατο πλείους, Diod. S. 2, 447. Δι' ἐπιμελείας ἧς ἐδύναντο πλείστης, Dionys. H. 1, 174. Μέγιστον ὡς ἐδύνατο. Longus 28. Ἧι ἐδύναντο ὡς τάχιστα, Xen. K. Π. 7, 5, 26." Schæf. Mss.]

Δύναμις, Potentia, Vis, Vires, Facultas, Od. B. (62.) Ἦ τ' ἂν ἀμυναίμην, εἴ μοι δύναμίς γε παρείη. Sic autem et Hesiod. (Θ. 420.) ἐπεὶ δύναμίς γε πάρεστι. Pro quo alibi dicit Hom. δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν. Idem pro eo, quod dici solet εἰς δύναμιν, Pro viribus, (Il. Θ. 294.) dixit ὅση δύναμίς γε πάρεστι. At vero pro Robore corporis, Od. Υ. (237.) Γνοίης οἵη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἕπονται: sed crediderim δύναμις καὶ χεῖρες posse etiam accipi pro δύναμις χειρῶν. Frequentissimo in usu est et ap. prosæ Scriptt. Xen. K. Π. 7, (5, 5.) Ὅσα κρείττω ἐστὶ τῆς ἡμετέρας δ., Quæ viribus

B nostris majora sunt. Plato de Rep. 2. Ὡς ἔστι παρὰ σφίσι δ. ἐκ θεῶν ποριζομένη, Vis quædam et facultas: Καταλύσαντες τὴν τῆς βουλῆς δ., Isocr. Areop. Potentiam, Potestatem, Auctoritatem. Sic τῇ δ. πρῶτοι, Thuc. Et Dem. Ol. 2. Δ. βεβαίαν κτήσασθαι. Cum autem signif. simpl. Vires alicujus et facultatem, ut in prioribus illis ll., jungitur cum ἔχω, interdum et cum εἰμὶ et præp. ἐν: ut Isocr. de Pace, Τοιαύτην ἔχουσι τὴν δ. ὥστ' ὠφελῆσαι τοὺς ἀκούοντας. Ex Eod. affertur et Δ. ἔχω πρὸς τοῦτο. Cum εἶναι autem dicitur, Ἐν δ. εἰμὶ τοῦ ποιεῖν τοῦτο, pro Possum hoc facere; quo locuti sunt modo Thuc. et Plato. Quod autem Lat. dicitur Pro viribus, virili parte, Quoad Possum, etc. Gr. est εἰς δ. Thuc. 8. Οὔτ' ἄλλῳ οὐδενὶ ἐς δ. ἐπιτρέψειν. Et Εἰς δ. ἀνθρωπίνην e Plat. Ep. Dicunt interdum et κατὰ δ., unde Καδδύναμιν adv. ap. Hesiod. Plato autem dicit etiam Ὅσον γε δυνάμεως παρ' ἐμοί γ' ἐστί: quod loquendi genus ex illo Hom. l. c. manasse arbitror. || Ditio, ap. Thuc. || Δυνάμει esse dicunt Græci Quod actu

C quidem non est, sed esse potest; ut semen est quidem exiguum, sed δυνάμει est magna arbor. Sic Erasm. Vide de δύναμις et ἐνέργεια ap. Aristot. Metaph. 8. p. 69. || Non solum Vis et Facultas, sed et Scientia atque ars omnis, Bud. Et sunt quædam ἄλογοι δ., quædam μετὰ λόγου. Idem alibi, δυνάμεις, Artes, Facultates, Aristot. Top. Item, δυνάμεις vocantur Rhetorica et dialectica ab Alex. in Topica. || Medicamentum, ita dictum a viribus, quibus pollet, Medicamenti compositio et structura, Gal. sæpe in libro τῶν κατὰ Γένη, ut τετραφάρμακος δ.; et δ. ὀφθαλμικαὶ, Medicamenta oculorum, VV. LL. || Huc pertinere puto, quod dicit Xen. (K. Π. 8, 8, 7.) Τὰς δ. τῶν φυομένων ἐκ τῆς γῆς. || Exercitus, Copiæ, Gall. ad verbum Les forces, Dem. de Cor. et Herodian. sæpe. Item plur. δυνάμεις, ut Lat. Copiæ; unde ναυτικαὶ δ., Polyb. Navales copiæ. Xen. autem dicit etiam sing. δ. ναυτικὴν, πεζικὴν, ἱππικήν. || Valor, si modo Lat. est, Pretium, Plut. Lycurgo, Δ. ὀλίγην τῷ νομίσματι ἔδωκε. [Plato de LL. 7. p. 349.

D Dio Cass. 55, 3. δ. τοῦ ὀνόματος, Thuc. 6, 46. Isocr. Panath. 11.: i. q. ἔμβαδον, Jambl. V. P. 376. (Salmas. Exerc. 492.) κατὰ δ., cui opp. κατ' ἐνέργειαν, Protr. 160. Kiessl. Δύναμίς ἐστι, Schæf. ad Dionys. H. de Comp. VV. 231. de Eloquentia, 410. Medicamentum, ad Greg. Cor. 640. 907. Materia, 640. quo compendio scribatur, 805. " Ad Diod. S. 1, 621. 2, 56. 139. 240. 343. 500. 551. Phryn. Ecl. 108. ad Lucian. 2, 63. ad Dionys. H. 1, 19. 258. 454. Toup. Opusc. 1, 95. Ammon. 45. Valck. Anim. 106. ad Xen. Eph. 130. Fischer. Ind. Palæph. Wessel. ad Herod. 243. Wakef. S. Cr. 3, 29. Locella ad Marbod. 163. Casaub. ad Athen. 44. Niclas. ad Antig. p. 227. Wassenb. ad Hom. 31. Eloquentia, Kuster. Aristoph. 50. Diod. S. 2, 554. ad Dionys. H. 1, 3. 3, 1320. Plut. Alex. 129. Schm. Scientia, Heumann. Præf. ad Conring. xiv. Significatio, Athen. 1, 10. Medicamentum, Plut. Mor. 1, 527. cf. 620. ad Diod. S. 1, 8. 109. 288. 294. Lennep. ad Phal. 125. Copiæ, ad Corn. Nep. 46. Stav., ad Diod. S.

1, 234. 342. Quadratum, Heind. ad Plat. Theæt. 300. Quid in Euclide? Gött. Anz. 1794. 187. St. p. 1880. cf. Reimar. de Cubi Duplic. 119. De numis, Plut. Mor. 1, 903. Conf. c. στρατιὰ, ad Dionys. H. 3, 1840.; cum σύνεσις, ad Diod. S. 2, 510. Seq. inf., Jacobs. Anth. 6, 203. Plur., ad Diod. S. 2, 256. 361. 376. 380. Λόγου δ., sine artic., Heind. ad Plat. Phædr. 331. Εἰς δ., 283. Wakef. Ion. 566. ad Lucian. 1, 486. Πρὸς δ., Heind. ad Plat. Phædr. 201. Ἐφ' ὅσον ἡμῖν δ., Diod. S. 2, 318. Ὡς ἐμοὶ δ., ad Dionys. H. 4, 2086. Δυνάμει ὑπάρχειν, Burgess. Præf. ad Dawes. p. xxx." Schæf. Mss. * Δυναμοδύναμις, Biogr. Plat. p. 18. in Bibl. der Alten Liter. T. 5. * Δυναμονυμία, Dionys. Areop. Div. Nom. 8, 1. * Δυναμοποιὸς, Cœl. Hier. 8, 1. * Αὐτοδύναμις, Athan. c. Gent. 1, 51.]

Ἀδύναμος, Imbecillus, Viribus defectus, ut senes ἀδ. ap. Alex. Aphr. Apud Diosc. Οἶνος ἀδ. ὁ τὴν αὐτὴν ἔχων τῷ δευτερίᾳ δύναμιν, Vinum imbecille; cujusmodi est factitium, quod medici dant ægris, quibus vini noxam timent: ita dictum, quod admixta prius aqua, deinde igni excreta ejus vires quasi frangerentur. [" Lobeck. Aj. p. 251." Schæf. Mss. * Ἀδυναμέω, Schleusner. Lex. in V. T. Plato Crit. 121 = 10, 65. cf. Cattier. Gazoph. 18.] Ἀδυναμία, ἡ, Imbecillitas, Virium defectus ad aliquid agendum, Impotentia, si dici posset pro Non posse, Antipho, Ἐν τούτῳ με βλάπτει ἡ τοῦ λέγειν ἀδ., Hac in re mihi nocet destitutum esse dicendi facultate. Plato de Rep. 2. Ἀδυναμίᾳ τοῦ ἀδικεῖν ἄκοντες αὐτὸ ἐπιτηδεύουσι. Item δυνάμεις et ἀδ. ap. Lucian. opp. [Schleusner. l. c. " Dem. 399." Seager. Mss. " Thom. M. 30. Tyrwh. ad Aristot. 199." Schæf. Mss. * Φιλαδύναμος, Hippocr. 394, 38. * Ἀπειροδύναμος, Dionys. Areop. de D. N. 8, 3. p. 622. " Stob. Ecl. 1. p. 101. Asclepius ad Ammon. 101." Boiss. Mss. Ἀρτιοδύναμος, Schneider. Lex. Supplem.] Αὐτοδύναμος, Per se potens, ut Deus, Greg. [Theoph. Simoc. Hist. 2, 4. 13. * Ἐνδύναμος, Lobeck. ad Phryn. 605. Themist. Or. 34. p. 20. * " Ἐνδυνάμως, Valck. ad Ammon. 87." Schæf. Mss. * Ἐνδυναμέω, Schleusner. l. c. Glossæ: Ἐνδυναμοῦμαι· Prævaleo. * Ἐναντιοδύναμος, Eust. Il. A. 304. Nicom. Arithm. 1. p. 78.] Ἰσοδύναμος, Æque potens, Alex. Aphr. [" Eust. 44, 21." Seager. Mss. Schleusner. l. c. " Ad Charit. 446." Schæf. Mss. * Ἰσοδυνάμως, Eust. 54, 42=72, 33.] Ἰσοδυναμέω, Æque sum potens, [Prol. ad Sirach. " Wolf. Proll. 208. Musgr. Hel. 2." Schæf. Mss. * Ἰσοδυναμόω, verbum nihili, Etym. M. v. Εἷς p. 305.] Μεγαλοδύναμος, *Multum* potens, [" Const. Manass. Chron. p. 70." Boiss. Mss. Lobeck. l. c. 605. Gregentius Disp. Jud.] Μεγαλοδυναμοῦμαι, Potentia præsto, ex Epict. [19, 2. perperam pro μέγα δύναμαι. * " Μικροδύναμος, Const. Manass. Chron. p. 95. * Νηπιοδύναμος, 131." Boiss. Mss. * Ὀλιγοδύναμος, Schneidero susp., Schol. Opp. Ἁ. 1, 623. * Ὁμοδύναμος, Dionys. Areop. de D. N. 4, 11. Theophyl. in Jo. 10. p. 712. Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. affert e Nov. Const. * Ὁμοδυναμέω, Procli Paraphr. Ptol. 1, 11. p. 39. * Ὁμοιοδύναμος, Osann. ad Philemon. 264. * Πανδύναμος, Schol. Aristoph. Θ. 324.] Παντοδύναμος, Omnipotens, Greg. [" Schol. Æsch. S. c. Th. 172. Proclus Eptanus p. 17." Boiss. Mss. Schleusner. l. c. Chrys. in Dan. 188. Cotel. * Πλειστοδύναμος, unde * Πλειστοδυναμέω, Isid. Pelus. 483. * Πολυδύναμος, Eust. Od. p. 18, 46. 180, 13. " Const. Manass. Chron. p. 77." Boiss. Mss.] " Πολυδυναμία, Multa potentia s. vis, Bud. Sic Plaut. " Multipotens pro πολυδύναμος." [* " Ταυτοδύναμος, Eust. Il. p. 60, 25." Seager. Mss.: Od. p. 547, 34. * Ταυτοδυναμέω, Schol. Eur. Or. 162. * Ὑπερδύναμος, Themist. p. 8.]

Δυναμικὸς, Valens, Efficax: δυναμικώτερος, Valentior, Efficacior, Plut., Bud.; qui etiam annotat Diosc. δυναμικώτερον et δραστικώτερον, ἐνεργέστερον et ἐμπρακτότερον pro eod. accipere. [" De vino nigro s. rubro, δυναμικώτατός ἐστι, Athen. 1, 26. (42.)" Schweigh. Mss. Diosc. 1, 53.]

Δυναμόω, Validum reddo, Confirmo, [Lobeck. ad Phryn. 605. Schleusner. Lex. in V. T., Synes. 100. Abresch. ad Cattier. p. 18.] QUOD et Ἐνδυναμόω.

A Sed pass. Ἐνδυναμοῦμαι redditur etiam Convalesco, [Gl. Prævaleo. Sed vide Ἐνδυναμέω. Philostorg. H. E. 12, 8. * Ὑπερδυναμόω, i. q. καταδυναστεύω, Schleusner. l. c.]

Δύνασις, i. q. δύναμις, Hes. In VV. LL. ex Eur. [Iph. A. 1090. Ion. 1012. Herc. F. 776. Andr. 483. Soph. Antig. 951.] ET Ἀδυνασία, i. q. ἀδυναμία, ap. Thuc. 7, (8.) nam quod Antipho dicit ἡ τοῦ λέγειν ἀδυναμία, ab eo dicitur τοῦ λέγειν ἀδυνασία. [Thuc. 8, 8. Herod. 3, 79. Est ab ἀδύνατος, quod vide. " Ad Mœr. 29. Thom. M. 30." Schæf. Mss.]

Δυνηρὸς, Potens, Pollens, Bud. e Basil. Hexaëm. 45. [* Δυνητὸς, unde * " Δυνητικὸς, Schol. Theocr. 1, 4." Boiss. Mss.]

Δυνατὸς, Qui potest, seq. infin., Thuc. 4. Οὐ δ. ἐσόμενον, pro οὐ δυνησόμενον: Δ. δὲ δοκῶ εἶναι ταῦτα πρᾶξαι μετὰ σοῦ βουλευόμενος. Interdum redditur potens, Idoneus; ut, Λέγειν τε καὶ πράσσειν δυνατώτατος, Thuc. Oratione et rebus gerendis potentissimus, Ad dicendum et ad res gerendas maxime idoneus. B Cum dat. nonnunquam; ut δ. χρήμασι, Plut. At sine adjectione δυνατοὶ dicuntur aliquando Proceres, Primores; ut οἱ δ. Περσῶν, Thuc. 1. et τῶν ἐν ταῖς πόλεσι δ., Plut. || Qui corpore valet, Validus: sicut ἀδύνατος, Invalidus, Bud. e Lys. 159. || Possibilis, Qui fieri, esse potest: Οὐ γενέσθαι δ. ἀρχὴ, Isocr.: Plut. de Lib. Inst. Εἰ δὲ μὴ, τῇγε δυνατῇ χρηστέον. Synes. Ἀντεισηνέγκαμεν αὐτῷ τὸν δ. εἰ μὴ τὸν δίκαιον ἔρανον. Et τὸν δ. τρόπον ap. Eund. Quantum capit humanus captus. Item δυνατόν ἐστι cum infin. ut Isocr. Ἃ καὶ τοῖς κακοῖς διαπράξασθαι δ. ἐστί. Sæpe autem utuntur cum ὡς vel κατὰ, pro eo, quod Lat. dicunt Pro viribus. Thuc. 5, (23.) Τρόπῳ ὁποίῳ ἂν δύνωνται ἰσχυρωτάτῳ κατὰ τὸ δ. Dem. autem Olynth. 3. post παντὶ σθένει addidit κατὰ τὸ δ. Sæpe autem cum superl. ponitur ὡς δυνατόν: ut Isocr. Panath. Ὡς δ. πλεῖστον. Sic Ὡς δ. βέλτιστος, Xen. Sine superl. ap. Plut. Themist. Ὡς δ. σώζειν. Dicitur etiam εἰς τὸ δ., sicut εἰς δύναμιν. Item Ἐς τὸ ἐκεῖνον δ. Xen. Ead. signif. ἐκ τῶν δ., et τά γε δ. C [Xen. Mem. 1, 1, 13. 18.; 1, 2, 24. 3, 5, 1. 4, 2, 6. Diod. S. 14, 115. Dionys. Hal. A. R. 7, 15. τὴν δ. " Fischer. Ind. Palæph. Bast. Specim. 42. ad Phalar. 124. 287. 292. ad Herod. 507. 515. 707. Thom. M. 444. ad Charit. 414. 489. ad Diod. S. 1, 422. 436. 2, 475. Wakef. S. Cr. 5, 83. Kuster. Aristoph. 71. Palladas 7. et Jacobs., Lucian. 1, 819. 2, 92. Dionys. H. 2, 699. Heind. ad Plat. Phædr. 302. Dives, Wyttenb. Sel. 112. Doctus, Kuster. Aristoph. 50. De accentu, Wolf. ad Hesiod. 134. Cum inf., ad Tab. Heracl. 214. Kuster. Aristoph. 50. H. Steph. de Dionys. Imit. Thuc., Kiessl. ad Jambl. Protr. 59. Δυνατὸς, sc. εἰμὶ, Herod. 1, 32. bis. Δ. εἰς —, ἐπὶ —, Heind. ad Plat. Hipp. 164. Δ. χρήμασι, H. Steph. l. c. Τὸ δ., Wessel. ad Diod. S. 1, 6. Ὡς δυνατὸν, Mœr. 427. et n. Ὡς δ. μάλιστά που, Longus 101. Vill. Ἐν δ., Dionys. H. 1, 496. Τὰ δ., adv., ad Xen. Eph. 140. Bast. Specim. 42. Ἐκ τῶν δ., ad Xen. Œc. 7, 11. Schneid. p. 43. K. Π. 568. Τῶν δ. ἐστὶ, Orell. Suppl. in Nic. 10." Schæf. Mss. Δυνατώτερος, D Schleusner. Lex. in V. T.] " Δυνατῶς, Potenter, Valide, Firmiter, ἰσχυρῶς, ἀσφαλῶς, γενναίως, Hes. " Dicitur etiam δ. ἔχω pro δυνατός εἰμι, δύναμαι, Potis sum, Possum," [" ut Herod. 7, 11." Schweigh. Mss. Schleusner. l. c. " De usu ap. bonos scriptt. dubitatur, sed habet sine var. lect. Æschines 230." Dindorf. Mss. " Herod. 515. Docte, Kuster. Aristoph. 50." Schæf. Mss.]

Ἀδύνατος, in act. signif. Non potens, valens, Invalidus ad aliquid, Cui vires non suppetunt ad aliquid: cum infin., ut ap. Gorgiam, Ὅτι ἀδ. εἰμι ταῦτα πράττειν, Quia non possum hæc facere. Pro eod. Xen. Ταῦτα ποιεῖν ἀδ. Idem, Ἀδ. ἄλλῳ συναρμόσαι. Sic ἀδ. σιγᾶν, Qui tacere non potest. Ita φέρειν, Non valens ferre, Invalidus ad ferendum. Sic ἀμύνεσθαι, Cui vires non suppetunt ad propulsandam injuriam: λέγειν, Facultate dicendi non præditus. || Nonnunquam sine infin. et per se, Invalidus, Imbecillis, Viribus destitutus, Xen. K. Π. (1, 5, 7.) Ἀδ. γενόμενος γήρᾳ, Invalidus redditus senectute, Fractus senio. In ead. signif. aliquando additur dat.

σώματι; ut ap. Eund. ('E. 6, 4, 11.) Τοῖς σώμασιν A ἀδ. εἰσιν, Corporibus invalidi, i. e. Invalida habentes corpora. Sic Plut. Galba, Ὑπὸ συντόνου ποδάγρας ἀδ. τῷ σώματι, Propter vehementem podagram corpore invalidus, imbecillus. Interdum et aliis datt. jungitur, i. e. aliam signif. habentibus, ut ἀδ. χρήμασιν, Thuc. Invalidi pecuniis, Non potentes pecuniis: sicut Lat. dicunt Hominem opibus potentem: quemadmodum et alios datt. addunt, et absolute quoque Hominem potentem. Est et ubi absolute positum signif. Invalidum, ut dictum est in Δυνατὸς, item Mutilum, Qui mutilatum corpus habet, τὸν πεπηρωμένον τὸ σῶμα, Suid. Videndum est igitur, num et ap. Plut. idem signif., Ἀλλ' οὐ διὰ τοῦτο τυφλὸς, οὐδὲ ἀδ., οὐδὲ ἄνωτος ὁ ἄνθρωπός ἐστιν. || In pass. signif. Impossibilis; ut βαστάζεσθαι, Qui ferri non potest, Portatu impossibilis. Interdum cum infin. act. ut, Αἰτίαι χαλεπαὶ καταμαθεῖν, ἢ παντελῶς ἀδ., Plut. Symp. 4. Causæ difficiles perspectu, Quæ plane perspici non possunt. Eod. modo Xen. ἀδ. et χαλεπὰ conjunxit, sed absque infin., K. Π. 1, (1, 3.) B Μήτε τῶν ἀδ., μήτε τῶν χαλεπῶν ἔργων ἐστὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων ἄρχειν. Sæpe autem usurpatur neutr. ἀδύνατον cum infin. sub. ἐστὶ, pro Impossibile est. Xen. Ἀδ. τοσούτους τρέφειν, Impossibile est alere tot. Interdum dat. personæ additur; ut Plato de Rep. 2. Ἀδ. ἄρα καὶ θεῷ ἐθέλειν αὐτὸν ἀλλοιοῦν, Impossibile est Deo, Deus non potest. Sic Ἀδ. σοὶ τοῦτο ποιεῖν, Non potes hoc facere. Att. autem in hoc adj., ut in aliis multis, neutr. plur. pro sing. utuntur, dicentes ἀδύνατα pro ἀδύνατον. Thuc. 8, (60.) Ἀδύνατα ἦν μὴ οὐ μεγάλα βλάπτειν καὶ Ἐρετρίαν κ. τ. λ. || Ἀδύνατον Cic. ap. Plat. Timæo vertit Difficillimum factu, cum hæc ejus verba, Ἀδ. οὖν θεῶν παισὶν ἀπιστεῖν, ita reddit, Ac difficillimum factu est a diis ortis fidem non habere. Idem ibid. ἀδ. interpr. Nefas; nam hæc verba, Τὸν μὲν οὖν ποιητὴν καὶ πατέρα τοῦδε τοῦ παντὸς εὑρεῖν τε ἔργον, καὶ εὑρόντα εἰς πάντας ἀδ. λέγειν, vertit, Atque illum quidem quasi parentem hujus universitatis invenire difficile, et cum jam inveneris, indicare in vulgus ne- C fas. [Ταῦτα ἀδύνατον, ad Greg. Cor. 130.: Geop. 3, 15, 6. δένδροις: Æsch. c. Tim. 122. " Ad Phalar. 125. 287. 292. Musgr. Iph. A. 1370. Jacobs. Anth. 10, 59. ad Lucian. 1, 792. Bast Lettre 137. Fischer. Ind. Palæph. Toup. Opusc. 1, 553. Bergl. Alciphr. 182. P. Abresch. Paraphr. 378. Cum inf., H. Steph. de Dionys. Imit. Thuc. Ἀδύνατα, ad Thuc. 1, 5. Valck. Hipp. p. 203. Koen. ad Greg. Cor. 53. ad Herod. 444. Ἀδύνατα ἔχω, Jacobs. Anth. 8, 366. Ἀδυνάτων ἐρᾷν, ad Lucian. 1, 227.: Xen. 'E. 5, 4, 59. Ἀδύνατον νομίσας τὸ ὑπερβῆναι." Schæf. Mss.] Ἀδυνάτως, Impossibiliter. Nonnunquam, Invalide, Absque viribus; ut ἔχειν, Dem. (944.) Invalide se habere, i. e. Invalidum esse, viribus defectum. [" Thom. M. 112. 373. 612. Boiss. Philostr. 382. Plut. Mor. 1, 10. ad Herod. 737." Schæf. Mss. Ἀδυνατία, —σία, —μία, Lobeck. ad Phryn. 508.]

[* Εὐδύνατος, Orph. Ὕ. 28, 30. 32, 1. 73, 2. 75, 6. 76, 5. 83, 1.]

Δυνατέω, Potens sum, δυνατός εἰμι, 2 Cor. 13, D (3.) Ὃς εἰς ὑμᾶς οὐκ ἀσθενεῖ, ἀλλὰ δ., [Polyb. 16, 33.] Ἀδυνατέω, Non possum, Plato de Rep. 2. Ψέγει τὸ ἀδικεῖν, ἀδυνατῶν αὐτὸ δρᾷν. || Ἀδυνατήσει, pro Impossibile erit, Matth. 17, (20.) et Luc. 1, [37. Schleusner. Lex. in V. T. " Toup. Opusc. 1, 453. Emendd. 2, 215." Schæf. Mss.] Ἐξαδυνατέω, idem, nisi quod ἐξ signif. auget. [" Κἂν ἐξαδυνατῇ, μένει, Aristot. Mirab. c. 1. (p. 166.)" Gataker. Mss. " Cum inf., Tatian. 26. p. 61." Routh. Mss. " Plut. Mario 776. Alcib. 379. HSt." Seager. Mss. Diod. S. 18. p. 605. Aristot. H. A. 1, 879. 2, 825. Dionys. H. 1, 614. Polyb. 1, 58. 10, 30. " Ad Lucian. 1, 196." Schæf. Mss. * Προεξαδυνατέω, Hippocr. 67. 131.]

[* Δυνατόω, Cod. Pseud. V. T. 650.]

¶ Δυνάστης, ὁ, Potentatum alicujus loci obtinens. Sic autem interpr., ut vim Gr. vocis exprimam: alioqui Optimas, Primas, Procer, quæ tamen in plur. usitatiora sunt, reddi ab aliis non ignorans. Sed et vox ipsa Gr. a Lat. alicubi servata fuit. Xen. K. Π. 8, (8, 10.) Τούτους πάντας ἱππέας οἱ δ. πεποιήκασι. [Schleusner. Lex. in V. T. " Diod. S. 2, 14. 424. Thom. M. 252. ad Corn. Nep. 334. Conf. c. δεσπότης, ad Diod. S. 2, 396. 408. ad Lucian. 2, 187.; cum δυνατὸς, Faç. ad Paus. 1, 192." Schæf. Mss.] Δυνάστις, Mulier potentatum obtinens: utroque utitur Demetr. Phal. Ἐπειδὴ οὐ πρᾴως ἀκούουσιν οἱ δ. καὶ αἱ δ. τὰ αὐτῶν ἁμαρτήματα. Hujus autem v. deductionem vide in Δυνάζομαι post Δύναμαι. [* Οἰνοδυνάστης, Isidor. Pelus. ad 1 Tim. 3, 8. (1, 351.) * Παντοδυνάστης, Gl. Omnipotens, Orph. Ὕ. 11, 4. 44, 2. * Πυρσοδυνάστης, Ignipotens, Schneidero susp.] Δυναστικὸς, Ad obtinendum potentatum aptus, Potentatum referens, Aristot. Polit. 6. Τῇ δυναστικωτάτῃ καὶ τυραννικωτάτῃ τῶν ὀλιγαρχιῶν. [* Δυνάστωρ, Eur. Iph. A. 279. * Ἀδυναστία, Gl. Impotentia, Lobeck. Phryn. 508. Dionys. H. 2, 292.] Δυναστεύω, Potentatum obtineo, Sum princeps, Sum dynasta, Plato, Τῇ τῶν δυναστευόντων ἡγεμονίᾳ, Lucian. Τὰς τῶν ἀρχόντων καὶ δ. φιλίας. E Plat. affertur etiam δυναστεύειν κατὰ μοναρχίαν, δ. δυναστείαν. Cum dat. ap. Athen. Δυναστεύουσιν αὐτοῖς. At in VV. LL. cum acc. ex Eccles. 5. Τίς με δυναστεύσει; Quis in me potestatem obtinebit? || Ab Isocr. accipitur et pro Polleo opibus et potentia, sicut qui imperant: Καὶ μισθοφοραῖς μεγάλαις καὶ χρήμάτων δαπάναις νῦν πάντες δ. Invenitur et pass. Δυναστεύομαι, Subjectus sum potentatui alicujus, potentiæ, imperio; ut πρὸς μυρίων Philoni: ὑπό τινος, Gal. [7, 113. " Cum gen. Δ. τῶν περὶ τὴν Μαιῶτιν, Athen. 213. Cum dat., Heraclides Pontic. ap. Eund. 624." Schweigh. Mss. " Thom. M. 253. Diod. S. 2, 495. et var. lect. ad Dem. de Cor. 453. Harl. Ed. 2. Conf. c. βασιλεύω, ad Diod. S. 2, 424. Pass., Coray Mus. Oxon. 2, 2." Schæf. Mss.] Δυναστεία, Potentatus, Potentia, Imperium, Ditio, Thuc. 3, (62.) Δ. ὀλίγων ἀνδρῶν εἶχε τὰ πράγματα, Isocr. ad Nic. Καὶ τοὺς τὰς δ. ἔχοντας καὶ τοὺς ὑπ' αὐταῖς ὄντας. Sed ex Eod. affertur Ἡ ἐπὶ τοῦ βήματος δ., de Auctoritate concionandi pro tribunali. Et cum gen. ut, Δ. ἔχει τῆς ἡμέρας, Naz. [Jambl. Protr. 290. " Thom. M. 252. ad Diod. S. 2, 86. 364. Toup. Opusc. 1, 434. ad Lucian. 1, 395." Schæf. Mss. * Δυνατεία, Gl. Potentatus.] Δυνάστευμα, Quod subest potentatui alicujus, s. potentiæ, aut imperio, Ditio. Exp. et Præfectura. [Schleusner. Lex. in V. T.] Δυναστευτικὸς, Conveniens ei, qui potentatum obtinet, principatum, ut δ. ἦθος, Demetr. Phal. (293.) Plut. Polit. Præc. λόγος δ., Ejus oratio, cujus tyrannicus est principatus, aliquid tyrannicum habet, certe ad tyrannidem inclinat. [* Δυναστευτὸς, unde Ἀδυνάστευτος, Synes. p. 19. " Reiz. Belg. Gr. 629." Schæf. Mss. * Ἐνδυναστεύω, Xen. 'E. 7, 1, 41. Æsch. Pers. 693. Plato de Rep. 7. p. 516. " Thom. M. 205. ad Mœr. 89." Schæf. Mss.] Ἐπιδυναστεύω, Post alium obtineo potentatum, imperium, regnum, Impero s. Regno post, Synes. Vide Παραδυναστεύω. Καταδυναστεύω, Potentia mea opprimo, Per tyrannidem opprimo, Tyrannidem exerceo in aliquem; cum gen. Greg. K. τοῦ πένητος: quod sumsit ex Jac. 2, (6.) Οὐχ, οἱ πλούσιοι κ. ὑμῶν; Pass. autem Καταδυναστεύομαι, Potentia alicujus opprimor, simpl. Sum sub potentia alicujus; ut Act. 10, (38.) Πάντας τοὺς κ. ὑπὸ τοῦ διαβόλου, ubi exp. Sub diaboli potestatem redactos. [" Basil. de Sp. Sancto c. 20." Dindorf. Mss. Schleusner. Lex. in V. T., Plut. de I. et O. 367. 371.: 7, 449. " Ad Diod. S. 1, 599. 2, 611." Schæf. Mss.] " Καταδυναστεία, affertur pro Oppressio, sed sine " exemplo," [Arist. de 70 Interprr. 240. Dale. " Imperium, Const. Manass. Chron. p. 12. 15. 36." Boiss. Mss.] Παραδυναστεύω, Simul regno; ut Bud. interpr. ap. Synes. Ὁ Ναρσῇ τῷ Πέρσῃ παραδυναστεύσας τε καὶ ἐπιδυναστεύσας, Qui simul et post eum regnavit. Παραδυναστεύοντες, Proceres, quasi imperii participes, Bud. 651. e Thuc. [2, 97. " Thom. M. 253. Cattier. 85. ad Lucian. 1, 404." Schæf. Mss. Συνδυναστεύω, vide Παρυφίσταμαι, " i. q. παραδυναστεύω, Athen. 249. τῷ βασιλεῖ, Potestatem regis participo, Cum illo regno." Schweigh. Mss.]

ΔΥΝΩ, et Δύω s. pass. Δύομαι, et Δῦμι, ut a sin-

gulis formata tempora ostendent, Subeo, Ingredior, A Il. O. (219.) Δῦνε δὲ πόντον ἰών: Z. (411.) χθόνα δύμεναι: Γ. (322.) Τὸν δὸς ἀποφθίμενον δῦναι δόμον ἄϊδος εἴσω. At Σ. (145.) αἱ δ' ὑπὸ κῦμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσαν, nisi quis malit hic esse ὑπὸ κῦμα ἔδυσαν pro κῦμα ὑπέδυσαν. Sic autem et sol occidens dicitur a poët. δῦναι ὑπὸ γῆν: item qui occidunt, i. e. moriuntur, dicuntur δῦναι γῆν, vel γαῖαν, s. χθόνα, sicut et δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω, l. c. Quinetiam dicitur ensis δῦναι eum, in cujus corpus penetrat, Il. Π. (340.) πᾶν δ' εἴσω ἔδυ ξίφος, Φ. (118.) πᾶν δέ οἱ εἴσω δῦ ξίφος ἄμφηκες. Mars vero dicitur δῦναι eum, P. (210.) δῦ δέ μιν Ἄρης Δεινὸς ἐνυάλιος, quem furore suo percitum reddit. Quinetiam ut Lat. dicitur res aliqua Subire animum, sic et ap. Hom. χόλος, Ira, dicitur aliquem subire, Il. T. (16.) αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Ὡς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος. || Δύειν autem sine adjectione, cum dicitur sol pro Occidere, sub. ὑπὸ γῆν, γαῖαν: quod et alicubi a poëtis additur: legitur vero et δῦναι κατὰ γῆς ap. Xen. [" Et δύεσθαι, ut δύεται ὁ ἥλιος, Herod. 4, 181." Schweigh. Mss.] Vel certe B δύειν aut δύεσθαι dicitur tanquam εἰς βάθος ὑγρὸν κατιέναι, nimirum Oceanum. Sunt vero usitata hac in signif., sc. occasus solis, in prosa quoque, δύνειν, δύειν, δύεσθαι, Bud. 159-60. Ubi et δύειν a Theophr. pro Mergere s. Immergere: ac δύεσθαι pro Mergi et Sidere poni docet. Sic autem et δύειν Philo de Mundo, Αὗται κατὰ τῆς θαλάττης ἐδεδύκεσαν. Idem, Νῆσος δῦσα κατὰ τῆς θαλάσσης ἠφανίσθη. Ad illam autem Mergendi signif. pertinent, quæ de δύεσθαι ac καταδύεσθαι et eis opposito ἀναδύεσθαι scribit Eust. 117. || Δύνω s. δύω Homero est etiam Induo: nec dicitur tantum δῦναι τεύχεα, sed et δῦναι ἐν τεύχεσι. Hinc autem sumta est metaph. τοῦ δύεσθαι ἀλκήν: sicut et ἐπιειμένος ἀλκὴν ap. Eund. legitur. At prosæ Scriptt. utuntur potius comp. ἐνδύω, e quo Lat. mutuantur suum Induo. || Δύσομαι pro δύομαι ap. Hom. fut. in præsens tempus migrante: unde et unico σ scr. putat Eust. " Δύσσομαι, poëtice ge- " minato σ metri causa dicitur pro δύσομαι, quod " e fut. transiit in præs., i. q. δῦμι s. δύω. Ac C " primum quidem Subeo aquas, Mergor: ut sol " dicitur mergi Oceano, cum occidit, Od. O. Δύσ- " σετο δ' ἠέλιος, Hesiod. ἀρότοιο δὲ δυσσομενάων, " Occidentium. Deinde Induo, ut ap. Eund. Ἀλλ' " ἄγε δύσσεο τεύχε' ἀρήϊα, Age indue arma martia. " Ubi Ionica est dialysis τοῦ ου pro δύσσου." [" Δύσομαι, ad Il. Δ. 86. E. 109. Λ. 16. O. 120. Heyn. Hom. 4, 201. 327. 506. 518. 568. 5, 21. 209. 328. 357. 388. 668. 6, 100. 102. 117. 412. 7, 28. 604. 687. 8, 90. 211. Reiz. Acc. 32. Brunck. ad Gnom. 329. Ἔσελθε — δύσεο, Od. P. 275." Schæf. Mss. Δύμεναι, Dor. pro " δύειν s. δῦναι." [Schneider. Lex. Δῦσαν et ἴσαν conf., Spitzner. Obs. in Quint. Sm. 233. Δύειν, δύεσθαι, cum præp. εἰς, κατὰ, etiam solo cum accus., Plotin. de Pulcr. 343-4. Cr. Ἐδύσατο, —ετο, cf. ἐβήσατο, —ετο, Buttm. A. Gr. 1, 418. " Δύνω, ad Charit. 787. Bentl. ad Callim. 296. Brunck. ad Æsch. Pers. 770. Pierson. Veris. 111. Schrader. Præf. ad Emendd. p. xviii. Jacobs. Specim. 21. Valck. Hipp. p. 279. ad Od. A. 578. N. 30. D Casaub. Athen. 1, 64. De solis occasu, Markl. Suppl. 469. Jacobs. Anth. 7, 307. Induo, sc. arma, Il. Ξ. 382. De quant., Brunck. Apoll. Rh. 107. Δύνας, Sylb. et Kuhn. ad Paus. 137. Fac. 1, 220. Δύνας, δὺς, ad Charit. 782. Phryn. Ecl. 49. Δύνησι, ad Charit. 229. Δύω, Heyn. Hom. 5, 603. 7, 490. 604. 8, 478. Wakef. Eum. 648. Brunck. ad Æsch. Pers. 770. D. R. ad Longin. 255. Schrader. l. c. Valck. Diatr. 53. Δύω, Δύνω, Heyn. Hom. 5, 342. Subeo, ad Lucian. 1, 544. Induo, ad 1, 466. Diod. S. 2, 535. De quant., Brunck. Apoll. Rh. 69. 107. Aristoph. 2, 218. Heyn. Hom. 4, 327. Aor. 2., Kuster. ad Suid. 2, 45. Ἔδυν pro ἔδυσαν, Heyn. Hom. 4, 600. 6, 165. Ἐδύσατο, Brunck. Apoll. Rh. 8, 155. 167. 170. Ἐδ. et ἐβήσατο conf., 6, 29. Act., med., Porson. Or. 837. de δύεσθαι ἀγῶνα, cf. Heyn. Hom. 5, 357. Δύει ἥλιος morienti, Koppiers. Obs. 75. Δυομένου ἡλίου, Ammon. 60. Δυόμενος, Urinator, ad Herod. 622." Schæf. Mss.] Δύσις, Ingressus, Introitus, VV. LL., cujus tamen signif. exempla non afferuntur. At δύσις pro Occasu solis, cui opp. ἀνατολὴ, frequentissimum est. Aratus in plur. Μίσγονται δύσιές τε καὶ ἀντολαὶ ἀλλήλῃσι. [Opp. Ἁ. 1, 330. στρόμβων δύσεις. " Ad Charit. 787. Valck. Callim. 65." Schæf. Mss. * Δυσία, i. q. δύσις, Manetho 2, 113.] " Πανδυσίη, ex Epigr. " affertur pro Occasus. Sonat potius Universalis s. " Totalis occasus, quo sc. astrum sidusve aliquod " prorsus occidit et occulitur. Meminit et Procl. " ap. Hesiod." [Anal. 2, 274. ἐρίφων, Leon. Tar. 90. δνοφερῆς π. κύματα, Argentar. 33. στυγερῆς οἴδματα. " Jacobs. ad Nicænet. 5. et Anth. 9, 299." Schæf. Mss.] Δύτης, Urinator, Bud. 160. ex Herod. [8, 8. Γελοδυτία, ad Greg. Cor. 231. * Ἡλιοδυσία, ibid. * Καλαμοδύτης, Ælian. N. A. 6, 46. p. 205.] " Καπηλοδύτης, Qui cauponam subinde ingreditur, " tabernam frequentat, Hes." [Gl. Ganeo, Tabernarius, " Cyrill. Catech. 4. p. 38." Kall. Mss. * Πορνοδύτης, Gl. Ganeo. * Χαμαδύτης, i. q. κοχλίας, Schneider. Lex.] Sic Δυτικὰ ζῶα, Aristot. Quæ urinare solent, gaudent in aquam se mergere. || Occidentalis, ut τὰ δ. μέρη τοῦ κόσμου, quibus opp. τὰ ἀνατολικά. " Alex. Aphr. ὁ δ. ὁρίζων. Vide et synon. " Δυσμικός." [" Δυτικὸς, Smilax aspera, Diosc. Notha 472. Δυτικὸν, Clymenum, 462." Boiss. Mss. " Eust. 107, 18." Seager. Mss. Ad Greg. Cor. 846. " Ad Charit. 772. Wakef. Ion. 1255." Schæf. Mss. * Δυτὸς, Schneidero susp., Schol. B. in Aristoph. Θ. 897.]

Ἄδυτος, ὁ, ἡ, Ad quem non patet ingressus. Et Ἄδυτον subst., Locus templi secretior, ad quem soli sacerdoti aditus patet. Cæsar B. C. 3, (105.) Pergamique in occultis ac remotis templis, quo præter sacerdotes adire fas non est; quæ Gr. ἄδυτα appellant, tympana solverunt. || Ἄδυτος, Non occidens; eo sensu, quo dicitur sol occidere. [" Eust. 27, 41." Seager. Mss. " Non occidens, Method. Conv. 100." Routh. Mss. Hymn. in Merc. 247. οἴκους, Pind. Π. 11, 7. θησαυροί: Eur. Andr. 1035. κτέανα, act. i. q. οὐ δύων: Il. E. 420.: Opp. Ἁ. 1, 49. ἄδυτον θαλάσσης. " Valck. Anim. ad Ammon. 3. ad Lucian. 1, 464. Ἄδυτον, Musgr. Iph. T. 1256. Boiss. Philostr. 415." Schæf. Mss. * " Ἀδύτως, Ruhnk. Ep. Cr. 117. Ἡδυφαῆ, χαρίεσσαν, ἀπαστράπτουσαν ἀδύτως. Ingrata est τοῦ ἀπαστράπτω repetitio, et nihili vox ἀδύτως. Scribe, ἀπαυγάζουσαν ἀλήκτως." Bast. de VV. dub. ad calcem Scap. Oxon.]

Ἀμφιδύω, Induo, unde ἀμφιδὺς, Qui induit, Indutus, ἐνδυσάμενος, Hes. [Soph. Tr. 605.] " Ἀμφί- " δυμος, Qui utrimque subiri potest, Geminos aditus " et ingressus habens: ut λιμὴν, Callim. (1, 552.) " ἀκταὶ, Apoll. Rh. 1, (940.) Schol. teste dicuntur, " quoniam ὁ τῆς Κυζίκου λιμὴν δισσὰς εἰσόδους ἐξ " ἑκατέρου μέρους ἔχει. Alibi idem Apoll. dicit ἀμ- " φιλαφὴς νῆσος, 4, (983.) itidem pro ἀμφοτέρωθεν " ἐπιτηδείως πρὸς ὅρμον ἔχουσα. Aliis ἀμφίδυμοι sunt " non solum οἱ ἐξ ἑκατέρου μέρους εἴσπλουν ἤτοι εἰσ- " δύσεις ἔχοντες, verum etiam οἱ πανταχόθεν κατά- " δυσιν ἔχοντες καὶ σκέπην, Undique habentes tecta, " quæ subiri queant." [Od. Δ. 847. " Cattier. 65. ad Diod. S. 1, 162." Schæf. Mss. " Strabo 6. p. 256." Corai. Mss.]

Ἀναδύω, vel Ἀναδῦμι, Existo, Emergo, Prodeo sursum, Erumpo sursum, Il. A. (359.) ἀνέδυ πολιῆς ἁλὸς, Emersit e mari. Eust. vult esse E profundo usque ad superficiem aquæ erumpo. || Est etiam ἀνατέλλω, Orior, Bud. || Retrocedo, Recedo, Od. I. (377.) μήτις μοι ὑποδδείσας ἀναδύῃ, Il. H. (217.) Ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι, οὐδ' ἀναδῦναι Ἂψ λαῶν ἐς ὅμιλον. [Plut. Thes. 15.] || Ἀναδύομαι pro ἀναδύω, Emergo, Existo; ut κρήνης, Apoll. Rh. (1, 1128.) Emergo e fonte: cum gen. ut ἀνέδυ in Hom. l. c. At cum accus. Il. A. (337.) ἀνεδύσατο κῦμα θαλάσσης, Emersit ex unda maris. Hinc et Venus Ἀναδυομένη, quam Apelles pinxit, Athen. 13. Ἀναδύεται εἰς Κύπρον, Lucian.: Bud. exp. etiam Scateo, Erumpo. Plut. Pompeio, Ὅπου γὰρ ἂν, ἔφη, τῆς Ἰταλίας ἐγὼ κρούσω ποδὶ τὴν γῆν, ἀναδύσονται καὶ ἱππικαὶ καὶ πεζικαὶ δυνάμεις. || Respuo, Recuso, Fugio, Detrecto, Bud.: Plut. Πομπήϊος δὲ τὰς πολλὰς ἀνεδύετο συνηγορίας. Greg. Epitaph. Basil. Νόμος δὲ

[illegible], μήτε ἐθέλοντας πρὸς τὸν ἀγῶνα χωρεῖν, [illegible] ἀναδύεσθαι. Synes. Ἀναδύσασθαι τὰ [illegible], Repudiare conditiones. Quibus exemplis a Bud. prolatis addam hæc tria, in quorum primo habet accus., sed interjecto πρός: in secundo infin.: in tertio absolute ponitur: Ἀναδύομαι πρὸς τοῦτο, Clem. Alex. pro Refugio hoc, Non audeo hoc aggredi. Aristoph. B. (860.) Ἑτοιμός εἰμ' ἔγωγε, κ' οὐκ ἀναδύομαι δάκνειν. Dem. Phil. 4. Τί ἀναδυόμεθα; ἢ τί μέλλομεν; ἢ πότε κ. τ. λ. In illo autem l. Aristoph. ἀναδύομαι puto esse i. q. Detrecto: at in hoc Dem. accipio pro ὀκνῶ, s. ἀργῶ, quorum etiam vv. signiff. Eust. tribuit τῷ ἀναδύεσθαι. || Retracto et muto quod pactum est, Bud. subjungens Lucian. (3, 266.) Τοῦτο μὲν ἤδη ἀναδύει, καὶ ἀνακαλεῖς τὴν ὑπόσχεσιν. " || Ἀδύομαι, Recuso, VV. LL., pro quo scr. ἀναδύομαι," [Lucian. 44.] " || Ἀνδύεται, Hesychio ἀναβαίνει, ὑπεκκλίνει, dicenti esse metaph. ab jumentis, quæ ἀφηνιάζει. Habet autem Æol. sync. pro " ἀναδύεται, velut Il. N. (225.) οὔτε τις ὄκνῳ Εἴκων " ἀνδύεται πόλεμον κακόν." [Schneider. Lex. Athen. 14, 7. " Dawes. M. C. 362. Aristoph. B. 1460. Heyn. Hom. 5, 345. Valck. Phœn. p. 257. Lucian. 1, 259. 314. Bergl. Alciphr. 427. Fugio, Detrecto, Wyttenb. Sel. 316. Retracto, Heind. ad Plat. Theæt. 293. Active, T. H. ad Plutum p. 204. Ἀναδύομαι, Thom. M. 320. ad Charit. 653. Wakef. Phil. 1046. ad Lucian. 2, 297. Dionys. H. 2, 967. Heyn. Hom. 6, 409. 614. Ἀναδύσομαι, 4, 135." Schæf. Mss.] Ἀνάδυσις, Emersio; ut ἀναδύω et ἀναδύομαι signif. Emergo. Contrarium est κατάδυσις. || Retrocessio. Exp. etiam φυγή, Fuga. Theophr. Μία τῶν λυπηρῶν ἀ. θάνατος, Una est molestiarum fuga, mors; ut Cic. Laborum ac dolorum fuga. Item pro ἀναφυγή, Perfugium, in qua signif. accipitur a Diod. S. 5. || Retractatio et mutatio ejus, quod pactum est, μετάγνωσις, Bud. [Plato 3, 405. Heind. " Dawes. M. C. 362. ad Lucian. 2, 297. Heyn. ad Apollod. 555." Schæf. Mss.] Ἐξαναδύομαι pro ἀναδύομαι, Emergo, Existo; sed præp. ἐξ cum ornatu vehementiam quoque addit. || Apud Plut. autem Sert. (12.) μάχης, pro Detrecto pugnam. [Plato de Rep. 7. p. 525. Aristid. Or. 1, 544. Hierocles 220. " Ad Charit. 307. * Ἐξανάδυμι, ad Paus. 308. Theogn. 1080." Schæf. Mss. * Ὑπεριξαναδύω, Osann. Philem. p. xxxiv.] Ὑπεξαναδύομαι, ET Ὑπεξαναδῦμι, Clam, Sensim emergo, ut exp. (Il. N. 352.) Λάθρη ὑπεξαναδὺς πολιῆς ἁλός: sed ita interpretando vacaret λάθρη: ac certe Eust. vult ὑπὸ hic esse τὸ κάτωθεν, at ἐξ, τὸ εἰς εὐθὺ, ἀνὰ autem, τὸ εἰς ὕψος, 217. [Theocr. 22, 123. * Παραναδύω, Plut. Alex. 2. T. 4. p. 7.] " Ὑπαναδύω, Sensim s. Clam " emergo; Subeo, VV. LL." [Schneidero susp. " Dionys. H. 3, 1343." Schæf. Mss.]

Ἀποδύω, Exuo. Et vel alius dicitur me ἀποδύειν, vel ego meipsum; ut ἀπόδυσον τοῦτον, Exue hunc. Aliquando cum duplici accus., sc. personæ, et rei, sc. Vestimenti; ut ἀποδύσω σε τὸ ἱμάτιον, Exuam tibi vestem. Il. B. (261.) Εἰ μὴ ἐγώ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω, Χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. Dicitur etiam ἀποδῦσαι τινὰ τεύχεα ab Eod., Arma exuere, pro Armis spoliare, Il. Σ. (83.) τὸν ἀπώλεσα, τεύχεα δ' Ἕκτωρ Δῃώσας ἀπέδυσε πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι. Itidem ab Att. ἀπόδυθι dicitur pro ἀπόδυσαι, [Aristoph. Θ. 214. 731.] || Apud Aristoph. ἀποδύντες pro ἀποδυσάμενοι, sumta metaph. ab athletis, qui τὴν ἔξωθεν στολὴν ἀποδύονται, Suid. in h. l. Aristoph. ἀλλ' ἀποδύντες τοῖς ἀναπαίστοις ἐπίωμεν, [" A. 627. Br. ubi τοὺς ἀναπαίστους, Accingamus nos ad anap. recitandos." Seager. Mss.] Vide Ἀποδύομαι. || Invenitur etiam ἀποδύω metaph. positum pro Libero, et cum accus. ac gen. ut, Ἀποδύω σε τῶν ἁμαρτιῶν, Exuo te peccatis, i. e. Libero. || Ἀποδύομαι, pass., act. tamen signif. pro ἀποδύω, Exuo; ut ἀποδύεσθαι τὸ γῆρας Serpentes dicuntur, i. e. Exuere senectutem: et ἐκδύειν τὸ γῆρας pro eod. Aliquando dicitur sine adjunctione pro Exuo me, vestimenta mea: ut faciunt luctaturi. Xen. Σ. (2, 18.) Ὅτι οὐ δεήσει με συγγυμναστὴν ζητεῖν, οὐδ' ἐν ὄχλῳ πρεσβύτην ὄντα ἀποδύεσθαι. Citatur et e Luciano (2, 576.) Ὥστε ἀπόδυσαι, καὶ ἤδη πάλαιε. || Exuo, i. e. Depono, Excutio a me, Non suscipio, Polyb. 5. Ἀθηναῖοι δὲ τὸν ἐκ Μακεδονίας φόβον ἀπεδέδυντο, καὶ τὴν ἐλευθερίαν ἔχειν ἐδόκουν ἤδη βεβαίως. Rursum pro Excutio, Non suscipio. Plato de Rep. 10. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, τά τε ἄλλα ἀπεδυσάμεθα ἐν τῷ λόγῳ, καὶ οὐ κ. τ. λ. A nobis excussimus: h. e. Dicenda non duximus et explicanda nobis. Similia sunt ap. Tacit. Exuere obsequium, justitiam, reverentiam, Bud. Videtur autem pro Excutere, A se removere, Depellere, sumi et ap. Plut. (2, 116.) Ἀποδυόμενοί τε τὰς διαβολὰς ἐπιεικῶς, καὶ τῷ νουθετοῦντι μετρίως χρώμενοι. || Suscipio, Aggredior, Instituo agere, Accingor, sumta sc. a luctaturis metaph. jam se exuentibus, et certamini accingentibus; cujus quidem signif. exempla duo paulo ante protuli. A quibus luctatoribus ducta est similis verbi ἐπαλείφομαι metaph. Constr. autem varie in hac translata signif. Interdum cum πρὸς habente accus. ut Plut. (9, 234.) Οἱ πρὸς πᾶσαν ἀποδυόμενοι τὴν πολιτικὴν πρᾶξιν, Qui omnes partes reip. suscipiunt. Sic Greg. de Cypriano, Οὐ γὰρ μικρὸν δύναται καὶ λόγος εἰς ἀνδρίας προσθήκην τοῖς ἀποδυομένοις πρὸς τὸ τῆς ἀρετῆς στάδιον, ubi perstitit in metaph., στάδιον cum ἀποδυομένοις jungens. Lucian. (2, 573.) itidem cum τῷ Παλαίστρα, quod nom. est ancillæ, apte junxit, Καὶ ἐπὶ τὴν θεράπαιναν τὴν Παλαίστραν ἀποδύου: alludens sc. ad παλαίστρας signif., cum est nom. appellativum. Ceterum notandum est hic jungi τῷ ἐπὶ habenti accus., ut Chrys. de Sac., sed cum dat. Ἡ δὲ παρθένος ἐπὶ μείζοσιν ἀπεδύσατο, καὶ τὴν ἀνωτάτω φιλοσοφίαν ἐζήλωσε, Ad majora accingitur certamina, Majora meditatur. Sic Ælian. Ἀλλὰ καὶ τελέως τὸ γράφειν τὴν τραγῳδίαν ἀπέρριψε καὶ ἀπεδύσατο ἐπὶ τῇ φιλοσοφίᾳ, Studio philosophiæ se dedidit. Apud Xen. vero Œc. (14, 3.) junctum infin. reperitur, Ἦ καὶ ταύτην οὖν, ἔφην ἐγὼ, τὴν δικαιοσύνην σὺ ἀποδύει διδάσκειν; Aggrederis et instituis docere? Ita enim leg. ibi, non ὑποδύει. Erasm. Prov. Aut abi, aut exuere, Gr. autem ἀποδύεσθαι dicuntur, inquit, qui se parant certamini, quod campestriati luctarentur olim, cetera nudi: unde hæc ipsa v. quoties transfertur ad rem animi, velut ad disputandum, aut repugnandum carni, Proverbii vim habet. Ita frequenter usurpant Chrys. Basil. Hactenus Erasm. || Huc adjungam ET Ἐπαποδύομαι, quod est ἐπιχειρῶ, Suid. in Aristoph. (A. 615.) Ἀλλ' ἐπαποδυώμεθα, ἄνδρες, τουτωῒ τῷ πράγματι, i. e. ἐπιχειρήσωμεν, Hanc rem aggrediamur, Accingamur huic operi, ad hoc negotium. Ἐπαποδύομαι, inquit Bud., etiam ut ἀποδύομαι, pro Accingor, h. e. Aggredior, Adorior. Plut. (2, 403.) Οὕτω τότε δὴ τοῖς νενικηκόσιν ἐπαποδύεσθαι, Chrys. in 1 ad Cor. Hom. 16. Εὐπαράδεκτον ποιεῖ τὸν ἔλεγχον, ἐπειδὰν τοῖς οἰκείοις αὐτῶν ἁμαρτήμασιν ἐπαποδύηται. [" Ἐπαποδύω, Alicui vestimenta detraho, quasi athletæ, alteri componendo, Plut. Mor. s. 788. ubi male vertitur." Seager. Mss. " ad Artemid. 103. Wakef. S. Cr. 3, 120." Schæf. Mss. * Ἐπαποδυτέον, Clem. Alex. 888. τῷ πόνῳ.] || Ἀποδύομαι, Exuor, pass. non solum voce, sed et signif. ap. Aristoph. [Πλ. 931. alibi.] Et ἵνα μὴ ἀποδυθῇ, ap. Eund. [B. 715. Plut. Demosthene 6. Bruto 15. Coriol. 17. Inscr. Sicula Murator. 642. Schæf. ad Schol. Apoll. Rh. T. 2. p. 315.: a Platonicis metaphorice usurpatum, Creuzer. ad Plotin. 304. Aristoph. Ὄ. 839. " Ἀποδύω, Jacobs. Anth. 9, 159. 11, 169. 12, 239. Philippus 52. Brunck. Aristoph. 1, 97. Heyn. Hom. 7, 439. Toup. Opusc. 1, 59. 293. 2, 176. Emendd. 4, 498. Wakef. S. Cr. 3, 120. ad Diod. S. 1, 143. ad Lucian. 1, 261. Med., Boiss. Philostr. 116. 408. Dionys. H. 2, 1132. Kuster. ad Suid. 2, 45. Jacobs. Anim. 208. Anth. 8, 33. Wakef. S. Cr. 3, 121. Alciphro 444. Casaub. ad Athen. 39. Wyttenb. Ep. Cr. 60. Bibl. Crit. 3, 1, 38. Accingor, Aggredior, 3, 2, 97. Bergler. Alciphr. 171. Wyttenb. Sel. 249. Fut. pass. et med., ad Lucian. 1, 781. Ἀποδυθῆναι et ἀπόδυθ. conf., ad Dionys. H. 3, 1485. Ἀπόδυθι, ἀπόδυσαι, Mœr. 26. et n." Schæf. Mss. * Ἀποδυτέον, Lucian. Herm. 243.] Ἀπόδυσις, Ipsa actio exuendi, Vestimentorum detractio s. depositio, Lycurg. Λέγω δὲ τὰς πομπὰς τῶν παρθένων καὶ τὰς ἀποδύσεις. [* Ἀποδυτήρ, unde] Ἀποδυτήριον,

τὸ, ad verbum Exutorium, Locus ubi vestimenta exuuntur. Peculiariter autem sic appellatur Locus ante balnea, ubi se exuunt loturi. Plin. in quadam Ep., Inde apodyterium balnei laxum et hilare excipit cella frigidaria; in qua baptisterium amplum atque opacum. Utitur h. v. et Cic. Ep. ad Quint. 3. || Vult Bud. accipi item pro Eo, quod Spoliarium vocatur a Plin. Paneg. Nunc templum illud, nunc vere deus, non spoliarium civium, cruentarumque prædarum sævum receptaculum. [Plato Lys. 2, 206. Euthyd. 1, 272. Xen. Athen. Rep. 2, 10. * Ἀπόδυτρον, Nicet. Annal. 5, 7. * Ἀποδύνω, Od. X. 364.] Ἀνταποδύομαι τοῖς πόνοις, Vicissim me accingo ad suscipiendos labores, Vicissim labores suscipio. Affertur e Can. Ephesini Concilii. Fortassis rectius, Accingo me adv. labores. Vide et Ἀποδύομαι pro Suscipio. "Ἐξαποδύνω, Exuo, Od. E. (372.) Εἵματα " δ' ἐξαπέδυνε, τά οἱ πόρε δῖα Καλυψώ. At Ἐξαπο- " δύομαι, pro Facio ingredi, nescio unde sublegerint " VV. LL. Παραποδύομαι, Altrinsecus me exuo. " Bud. accipit pro συναποδ. in h. l. Plat. (Theæt. 16. " p. 162.) Ἆρα κἂν ἐς Λακεδαίμονα ἐλθὼν πρὸς τὰς " παλαίστρας, ἀξιοῖς ἂν ἄλλους θεώμενος γυμνοὺς, ἐνί- " ους φαύλους, αὐτὸς μὴ ἀντεπιδεικνύναι τὸ εἶδος, πα- " ραποδυόμενος;" [* Προαποδύομαι, Clem. Alex. Str. 569.] Προσαποδύομαι, ET Προσαπεκδύομαι, Præterea exuo, Ultro exuo, Bud. 69. e Greg. Naz. [" Stelit. 1. p. 79. Montac." Boiss. Mss.] " Συναποδύονται, " Simul exuuntur, se exuunt, vestem exuunt." [" Casaub. ad Athen. 39. Toup. Opusc. 2, 177. Emendd. 3, 37." Schæf. Mss.]

[* Ἀποδιδύσκω, (a * Διδύσκω,) Parthen. 15. " Eumath. 281." Boiss. Mss.]

Διαδύνω, vel Διαδύω, Subeo per medium. A Bud. ap. Plut. exp. Per mediam turbam elabi et evadere: ap. Aristot. autem διαδύνειν de atomis, Permeare, Perlabi. At διαδύομαι non solum hoc signif. ut, Διὰ τούτων πάντων ἡ φιλία διαδυομένη, Xen. (Ἀπ. 2, 6, 22.) Et, Διαδύεται πρὸς τὸ ἔδαφος, Theophr., sed etiam Elabor, Effugio, ut Plato, Ἀπορῶν ὅπῃ ποτὲ διαδύσεται: quod et διαδὺς signif. Demostheni; item Subterfugio, Detrecto. de qua signif. Bud. 157. " Δια- " δὺς τὴν δίκην, VV. LL. afferunt pro Pœnas eva- " dens; sed perperam, forsitan pro διαδύς." [Hippocr. 300, 1. " Διαδύνω, Nicarchus 16. Διαδύομαι, Plato Lys. 35." Schæf. Mss. * Διάδυμι, Schleusner. Lex. in V. T., Aristoph. Ὄ. 840. Σφ. 212. " Jacobs. Anth. 11, 135." Schæf. Mss.] Διάδυσις, Permeatio, Detrectatio, Fugitatio frustratoria certamen detrectantis, Plut. Demetrio, Πολλὰς διαδύσεις καὶ παλινδικίας εὑρίσκοντας. Gallica vox Echappatoire huic apte respondet. [Demosth. 730. δ. καὶ κακουργίας, 744. ἀδικημάτων διαδύσεις, Heliod. 284. δ. καὶ ὑπερθέσεις. " Conf. c. διάδοσις, Heyn. Hom. 8, 270." Schæf. Mss. * Διαδυτικὸς, Theophr. de Igne.]

Εἰσδύνω, vel Εἰσδύω, Ingredior, δύνω, Alex. Aphr. Εἰσδύνοντα τοὺς πόρους. Et pass. εἰσδυόμενος ἡμῖν, Nos subiens, VV. LL. At, Εἰσέδυνε σφίσι δεινόν τι, ibid. ex Herod. pro Considerarunt rem esse indignam. Suspicor autem esse i. q. Lat. dicitur Subiit animum cogitatio. " Ἐσδύνω, et Ἐσδύομαι, Ingre- " dior, Introeo, aor. 2. ἐσέδυν, Ingressus sum, tan- " quam ab Ἔσδυμι." [Schleusner. Lex. in V. T.: Conf. cum ἐκδ., ad Greg. Cor. 245. " Eur. Iph. A. 1583. εἰσέδυ." Seager. Mss. " Jacobs. Spec. 22." Schæf. Mss.] Εἴσδυσις, Ingressus, Introitus: ut εἴσδυσις μικρὰ, Aristot. [" Fischer. Descr. Lect. 1797— 8. p. vi." Schæf. Mss.] Διεισδύνω, i. q. εἰσδύνω, Alex. Aphr. τὴν γῆν, εἰς τοὺς πόρους. Μετεισδύνω, Transeo, ut μ. εἰς ἄλλο, VV. LL. [Aristot. H. A. 1, 845.] Παρεισδύνω, i. q. εἰσδύνω, sic et Παρεισδύομαι, [Schol. Apoll. Rh. 1, 645. Schleusner. Lex. in V. T., Plut. 216. 293. Hippocr. 1160. Herodian. 2, 40. " Wakef. S. Cr. 1, 109. 4, 222. Παρεισδὺς, Valck. Phœn. p. 53." Schæf. Mss. * Παρείσδυμι, Eust. 1424, 40. Lucian. 883. Herodian. 1, p. 12.] Παρείσδυσις, Ingressus, Introitus. [" Nempe Furtivus introitus, Irreptio, Athen. 137." Schweigh. Mss.] || Sed sæpe est Irrepo, Fallo introeundo et me insinuando, Bud. nullum tamen exemplum afferens; sed ex Herodiano (1, 6, 2.) esse possit, Παρεισδύντες δέ τινες τῶν ἐπὶ τῆς αὐλῆς οἰκετῶν: (2, 12, 1.) Παρεισδύεσθαι εἰς τὴν πόλιν. [* Παρείσδυτος, unde * Εὐπαρείσδυτος, Hippocr. 797. * " Προεισδύνω, Nicet. Eugen. 2, 44. * Συνεισδύνω, 7, 148. 8, 42." Boiss. Mss. Aristot. Mirab. 103. * Ὑπείσδυμι, Herod. 1, 12.]

Ἐκδύνω, vel Ἐκδύω, Elabor, Emergo; ut ἐκδῦναι κακῶν VV. LL. ex Eur. (Iph. T. 602.) Ibid., ἐκδῦναι ὄλεθρον, Effugere. || Magis usitata signif. Exuo, Od. Ξ. (341.) ἐκ μέν με χλαῖναν ἔδυσαν, Xen. K. Π. 1, (3, 14.) Ἐκδύσας αὐτόν. Sic ἐκδύειν τὸ γῆρας dicuntur serpentes, Exuere senectutem. Alia metaph. τὸ ἄγριον, Plut. || Budæo 158. Excutio a se, in Plut. Τὸν φθόνον τοῦτον ἐκδύς. Ἐκδεδυκὼς τὰ δεσμὰ, pass. redditur, Exutus vinculis, VV. LL. [Schæf. ad Dionys. H. de Comp. VV. 40. Xen. K. Π. 1, 2, 17. " Dem. 457." Seager. Mss. Ἐκδῦμεν pro ἐκδυίημεν, opt. Il. A. 99. Buttm. Lexil. 17. et A. Gr. 1, 539. " Fischer. Ind. Palæph. Descr. Lect. 1797—8. ad Lucian. 2, 336. Ἐξεδύθησαν, Lucill. 81." Schæf. Mss.] " Ἔκδυμα, Exuvium, Exuviæ, " Quod quis exuit," [Gl. Ἐκδύματα, Exuviæ. " Jacobs. Anth. 7, 332. 9, 289." Schæf. Mss.] " Ἔκδυ- " σις, Emersio, Exutio," [Gl. Spoliatio, Plato Crat. 36. Herod. 2, 121. 3, 109. 136. Manetho 4, 331. " Fischer. l. c." Schæf. Mss. * Ἐκδύσιος, Anton. Lib. p. 94=118. ἐκδύσια, sub. ἱερά. * Ἐκδυτὴρ, unde * Ἐκδυτήριον, Gl. Apodyterium, Spoliatorium. * Ἐκδύτης, Gl. Despoliator. * " Λωπεκδύτης, i. q. λωποδύτης, Tzetz. Eclici Fil. p. 263." Elberling. Mss. * Ἔκδυτος, unde * Ἀνέκδυτος, Eust. 123, 42. * Ἀπεκδύω, i. q. ἀποδύω, Schleusner. Lex. in N. T. " Exutum abjicio, Chrys. Hom. 153. T. 5. p. 930." Seager. Mss. " Wakef. S. Cr. 3, 120." Schæf. Mss. * Ἀπέκδυμι, Joseph. A. J. 6, 14, 2. * Ἀπέκδυσις, i. q. ἀπόδυσις, Gl. Despoliatio, Eust. 68, 45=91, 28. Schleusner. Lex. in N. T. " Chrys. in Gen. Or. 39. T. 1. p. 323." Seager. Mss. * Συναπεκδύω, Orig. Exh. ad Mart. 208. * " Διεκδύνω, vel * Διεκδύω, Fugio, Declino, Nic. Damasc. ap. Athen. 249." Schweigh. Mss. Hippocr. 305, 52. * Διέκδυμι, Eust. Od. K. p. 385, 11. Lucian. 313.] Διέκδυσις, Ambages, Fugæ et strophæ tergiversationum, ut Plut. interpr. Bud. 157. " Propr. Refugium, Latibulum: αἱ τῶν μυῶν δ., Athen. 3, 98." Schweigh. Mss. Plut. Sert. 3, 317. * Διέκδυτος, unde * Ἀδιέκδυτος, Apollon. Lex. 475.] Ἀδιεκδύτως, Sine tergiversatione. Vide ibid. Μετεκδύω, ET Μετεκδύομαι, Exuo, ut, Μετεκδύεσθαι τὴν ἑαυτῶν φύσιν, Plut. * Μετέκδυμα, Stob. Serm. 32. τύφου. Παρεκδύω, Excutio, VV. LL. Bud. autem παρεκδὺς interpr. Elapsus, sed exemplum non addens, [Lucian. 699. * Ἀντιπαρεκδύομαι, Synes. p. 17. * Προσεκδύω, Schol. Apoll. Rh. 3, 1371.] " Συνεκδύομαι, Una, vel Simul exuo, depono, Bud." [Plut. 37. Herod. 1, 8. * Συνέκδυμι, Polyæn. 2, 31. * " Συνεκδύνω, Nicet. Eugen. 7, 155." Boiss. Mss.] Ὑπεκδύω, [et * Ὑπεκδύνω,] Clam exuo, excutio, elabor, [Eur. Cycl. 346. Achill. Tat. 244. Bip., Opp. Ἁ. 3, 384. 569. 594. K. 4, 226. Plut. Arato 9. p. 1031. " Jacobs. Anim. in Eur. 10." Schæf. Mss. Osann. ad Lycurg. c. Leocr. 86. * Ὑπέκδυσις, Opp. Ἁ. 3, 395.]

Ἐνδύω, ET Ἐνδύομαι, Ingredior, Subeo. Et dicitur ἐνδύομαι τοῦτο, ἐς τοῦτο. Bud. 159, e Xen. Aristot. et Plut. Sic et ἐνδὺς εἰς γαστέρας, Aristoph. Et cum dat. Ἐνδύεταί τι τούτῳ καὶ προσφύεται: quod quidam per pass. interpr. Infunditur. Sic pass. ap. Plat. Πλάττεται καὶ ἐνδύεται τύπος. || Sæpe pro Induo, de veste dictum: Ἐνδὺς πορφυρίδα, Xen. Ἐνδεδυμένοι χιτωνίσκους, Plut. Numa. Dicitur et Ἐνδύντες τὰ ὅπλα ab Herod. sicut δῦναι τεύχεα ab Hom. Item ἐνδύειν, ἐνδύεσθαι ἑαυτὸν, Xen. Induere se laqueis, Bud. 46. 159. || At Ἐνδύσας εἰς δέρμα e Diosc., Pelle includens. || Item Ἐνδεδυκυίας ῥινὸς σιμότης e Plut. Poplic., VV. LL. Nasi depressi ac demissi simitas. " Ἐνδύνω, Induo, Il. " B. μαλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα. Ἐνδυνέουσι, ex " Herod. (247.) affertur pro ἐνδύνουσι, Induunt. " Ἐένδυνεν, poët. pleon. τοῦ ε pro ἔνδυνεν, In- " duit, ab Ἐνδύνω, unde et Hes. exp. ἐνεδύσατο." [" Aristoph. Ἐκ. 288. Eur. Bacch. 834. Alc. 634."

Seager. Mss. Xen. K. Π. 1, 6, 40. " Ἐνδύω, Zeun. A p. 149. 739. Valck. Hipp. p. 255. ad Lucian. 1, 199. 466. 483. ad Herod. 613. Villois. ad Longum 68. (292.) Thom. M. 306. Wakef. Herc. F. 727. 1272. Fischer. Descr. Lect. 1797-8. p. vii. De constr., Heyn. Hom. 6, 53. 598. 8, 478. Schm. ad Plut. Alex. 154. De clypeo, Il. 14, 377. Ἐνδεδυκὼς, ἐνδεδυμένος, ad Dionys. H. 1, 276. Act., med., ad Diod. S. 2, 252. Brunck. Aristoph. 1, 97. Ἐνδύομαι, Valck. Phœn. p. 582. 790. Thom. M. 65. ad Il. Ψ. 622. ad Herod. 294. Plut. de S. N. V. 21. ad Diod. S. 1, 120. Ἐνεδύετο et ἐνεδέδυτο conf., 2, 430. Ἐνδύνω, ad Charit. 323. Heyn. Hom. 8, 385." Schæf. Mss.] Ἔνδυμα, Indumentum, Matth. 22, [11. Schleusner. Lex. in V. T. " Wakef. Herc. F. 442. Musgr. ib. Brunck. Aristoph. 1, 97." Schæf. Mss.] " Ἐνδυμάτια, q. d. Indumentula, Vestimentula, Genus " quoddam modulorum musicorum, vel etiam salta- " tionis, Argis introductum : ut auctor est Plut. de " Musica." [Schneider. Lex. Supplem.] " Ἐνδυμε- " νία, ἡ, pro Vestitus, Amictus, affertur e Polyb. B " Κατὰ τὴν ἐσθῆτα καὶ τὴν ἄλλην περιβολὴν ἀνεπισή- " μαντος, διὰ τὸ ποικίλην εἶναι κατ' ἐκείνων τὴν ἐνδ. " Apud Suid. in Ms. etiam Cod. scriptum ἐνδυομε- " νία, cum hoc exemplo, Τὴν μὲν ἐνδυομενίαν ἅπα- " σαν ἐκ τῶν οἰκιῶν ἐξήρπασαν." [Lobeck. Phryn. 334.] Ἔνδυσις, Ingressus, Introitus, κατάδυσις, Hes. || Vestiarium, i. e. Vestitus, Bud. e Pand. 133. Χορηγεῖν τα πρὸς τὴν τρυφὴν καὶ πόμα καὶ ἔνδ. καὶ στεγανόμια. Sed aliud exemplum afferre poterat ex Athen. 12. Τὰ περὶ τὴν ἔνδ. καὶ τὴν στρωμνὴν τῶν νέων. [Schleusner. Lex. in V. T. " Fischer. Descr. Lectt. 1797-8." Schæf. Mss. * Ἔνδυτος, Eur. Ion. 224. Tro. 258.] Ἐνδυτὰ pro ἐνδύματα, Indumenta, ex Epigr. Ἐνδυτὰ καὶ ξανθοὺς ἐκρέμασε πλοκάμους, [Eur. Ion. 1413. Bacch. 111. 138. 745. " Markl. Iph. p. 150. Wakef. Herc. F. 442. Musgr. ib. et 562. Jacobs. Anth. 9, 41. Toup. Opusc. 1, 269. 2, 128." Schæf. Mss. * Ἀνένδυτος, Gl. Investis.] Ἐνδυτὴρ πέπλος, in VV. LL. Peplus, quo quis indui potest, e Soph. Tr. (676.) In iisd. redditur Inducula. [" Ad Diod. S. 1, 283." C Schæf. Mss.] " Ἐνδύτας, Hesychio αὐλωτὸς στάμνος," [Schleusner. Lex. in V. T. * Μελένδυτος, unde * " Μελενδυτέω, (i. q. μελανειμονέω,) Const. Manass. Chron. p. 88." Boiss. Mss. Zonaras ap. Ducang. Gloss. * Ὁπλένδυτος, unde * Ὁπλενδυτέω, Nicet. Annal. 3, 5. * " Σιδηρένδυτος, Theod. Prodr. 189. στολή." Elberling. Mss.] " Ἀντενδύομαι, Vicissim " induor, induo me," [Plut. 139. * " Ἀπενδύομαι, Athan. 2, 192." Kall. Mss.] Ἐπενδύω, ET Ἐπενδύομαι, Superinduo, Superinduor, Plut. (2, 347.) Ἐσθῆτας ἐπενδεδυμένοι γυναικείας τοῖς θώραξι, pro ἐνδεδυμένοι ἐπὶ τοῖς θώραξι. [" Ἐπενδύω, ad Mœr. 139. * Ἐπενδύνω, ad Timæi Lex. 129." Schæf. Mss.] Ἐπένδυμα, q. d. Superindumentum, [Schleusner. Lex. in V. T. Plut. Alex. 32. T. 4. p. 48.] Ἐπενδύτης pro eod., Jo. 21, 7.) Τὸν ἐπενδ. διεζώσατο : ubi quidam Amiculum, alii Tunicam interpr. Sunt et qui Indusium magis aperta interpr. reddant. Pro quibus et Suid. aperte facit. Ex J. Poll. certe constat fuisse Quandam χιτῶνος s. χιτωνίσκου speciem. [Gl. Ἐπενδύτης· Instita, Superaria. * Ἐπενδύτις· Superaria. " Brunck. Aristoph. 1, 276. Soph. 3, 510. ad Xen. Mem. 1, 6, 2. Mœr. 416. et n." Schæf. Mss. * Κατενδύω, Greg. Naz. 2, 171. * Μετενδύω, Lucian. 163. 762. Plato Tim. 3, 104. Dio Cass. 317. " Aster. Homil. p. 20. * Μετεκδύνω, Joseph. Vita s. 28." Boiss. Mss. " Ad Herodian. 477. Μετενδύομαι, Bibl. Crit. 3, 1, 121." Schæf. Mss. * Μετένδυμι, Lucian. 134. Strabo 17. p. 1168. * Παρενδύομαι, Heraclides Athenæi 53.] " Συνενδύω, Simul induo." [* Συνένδυμι, Arrian. Exp. Alex. 51. * Ὑπενδύω, unde * Ὑπένδυμα, Hedylus 2. χιτῶνος, Argentar. 20. Schol. B. ad Aristoph. Θ. 170. " Plut. Alex. 82. Schm., Jacobs. Anth. 7, 332. 9, 289. ad Mœr. 417. Add. ad h. l.: Toup. Opusc. 1, 253." Schæf. Mss. * Ὑπενδύτης, Strabo 15. p. 231. " Ad Mœr. 417. ad Xen. Mem. 1, 6, 2." Schæf. Mss.

[* Ἐνδιδύσκω, Schleusner. Lexx. in V. et N. T. " Vita S. Silvestri 266. Comb., Leo Diac. in Notit. Mss. 8, 283. Nicet. Eugen. 1, 319." Boiss. Mss.

" Chrys. in 1 Tim. Serm. 8. T. 4. p. 281." Seager. Mss. " Thom. M. 530." Schæf. Mss.]

Ἐπιδύνω, vel Ἐπιδύω, Superoccido : ut ἥλιος dicitur ἐπιδύειν τῇ ὀργῇ, Occidere super ira alicujus, cum nox ei irato supervenit, s. nox eum iratum deprehendit : i. e. ad noctem usque iratus manet. Paul. ad Eph. 4, (26.) et aliam præp. addidit, Μὴ ἐπιδυέτω ὁ ἥλιος ἐπὶ τῷ παροργισμῷ ὑμῶν. [Schleusner. Lex. in V. T., Il. Β. 413. " Matth. Anecd. 1, 23. * Ἐπίδυμι, ἐπιδύω, Heringa Obs. 112. * Ἐπίδυσις, ad Herod. 512." Schæf. Mss. * Ἐπιδιδύσκω, Eumath. 11. p. 428.]

Καταδύνω, VEL Καταδύω, Penitus ingredior, s. in penitiorem locum, Ingredior in profundum : καταδύνουσιν εἰς γῆν. Quoniam autem penitiorem recessum quærunt, qui abdere se volunt, hinc factum esse puto, ut etiam ponatur pro Abdo me, ut Lucian. (1, 106.) Τοιγαροῦν ἐν μυχῷ τοῦ συμποσίου ὑπ' αἰδοῦς καταδεδυκὼς, Latitans, Abstrusus, Bud. Itidem vero a Plat. pro Delitesco accipi addit. A Plut. autem pro Subeo quasi in suffugium : quam aut cui assimilem signif. habere crediderim et in Ejusd. Pericle Καταδύεσθαι εἰς τὸ τῆς μουσικῆς ὄνομα. Sic autem ab eo usurpari, sc. pro Subeo quasi in suffragium, testatur Bud. Idem e Xen. (K. 5, 16.) affert pro Subeo latibulum, de leporibus, Καταδύονται εἰς φάραγγας : ubi tamen malim Subire tanquam in latibulum, cum habeatur jam ibi accus. φάραγγας. Denique quoniam qui verecundantur, et ipsi ad penitiores recessus confugiunt, etiam pro Verecundor s. Erubesco ponitur καταδύομαι. Chrys. Καταδύομαι μετὰ παῤῥησίας ἐς τὸν δεσπότην ἀτενίσαι. At vero Xen. K. Π. 6, (1, 19.) dixit Καταδύομαι ὑπὸ τῆς αἰσχύνης : quod Bud. interpr. Secedo præ pudore, Non audeo prodire in publicum præ pudore : sicut et 6, (1, 20.) Ἐμὲ δὲ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι καταδύουσι τῷ ἄχει, interpr. Secedere faciunt et me condere præ mœstitia. Verum illud καταδύομαι ὑπὸ τῆς αἰσχύνης secus accipi debere quam Bud. intellexerit, ostendit, Κατὰ γῆς καταδύεσθαι ὑπὸ τῆς αἰσχύνης, quod in alio ejusd. Xen. l. legitur. Addam et Dem. (578.) ubi idem Bud. interpr. Demissum esse, ut rei esse solent in sordibus, Τίς γάρ ἐστιν, ὅστις οὐκ ἂν ἐπ' αὐτῷ τούτῳ κατέδυ, καὶ μέτριον ἑαυτὸν παρέσχεν ; Sed ego hic quoque accipere malim pro Delitesco et Publico careo. Sed et καταδεδυκὼς pro Obruto a Plut. Camillo poni scribit. || Ceterum cum hæ signiff. e vi præp. κατὰ pendeant, ut docui, sunt tamen qui Od. Θ. (327.) ἐθέλεις καταδῦναι ὅμιλον, Il. Γ. (241.) μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν, malint reddere simpl. Ingredi, Subire : at Hes. cum καταδύσασα exp. et ipse simpl. εἰσελθοῦσα, exp. tamen καταδύμεναι, non εἰσελθεῖν, sed ὑπεισελθεῖν, atque adeo addit λάθρα. || In aliquot Hom. Il. κατέδυ ἠέλιος, pro Occidit sol, et πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα, Per totum diem ad cadentem usque solem. || Demergo, Submergo, Thuc. 3. μίαν ναῦν. Ponitur et pro Submergor, ut κατέδυ ἡ ναῦς, ap. Eund. Sic Καταδύσης νηὸς στρατηγὸς, Xen. Ἑ. (5, 1, 18.) Καταδεδυκέναι κατὰ τῆς θαλάσσης, Herod. [" 2, 174. Mari submergi. Idem D 9, 37. Καταδύνων ἐς ὕλην, Sylvas subiens, In sylvis se occultans. Sed in aor. 1. habet act. signif., ut κατέδυσε τὴν νῆα, 8, 87. 88. et alibi." Schweigh. Mss.] || Apud Lucian. autem καταδὺς est Demersus urinatorum more, s. Urinans ; cui opp. ἀναδὺς et ἀνακύπτων. Quæ signif. convenit fortasse et huic l. Batrach. (88.) Πολλάκι μὲν κατέδυνεν ἐφ' ὕδατι. || Sed latius etiam accipitur pro In profundum defigo, in qua signif. et quidem pass., affertur e Plut. Camillo, Ξύλον κατὰ τέφρας πολλῆς καταδεδυκός : (1, 122.) Καταδύσης αἰχμῆς εἰς βάθος. At vero quod ap. Callim. (Epigr. 2, 3.) legitur Ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν, puto e Virg. reddi debere, Solem condidimus ; nam quin ad hoc loquendi genus ille respexerit, minime mihi dubium est. Fateor tamen καταδύειν, sicut et δύειν, ad illud potius referri, quod antea docui : nimirum δύειν s. δῦναι dici quasi εἰς βάθος ὑγρὸν κατιέναι, sc. Oceanum. Poët. autem, et quidem eleganter, dicitur aliquis inter confabulandum facere soli, quod sol facit interim dum ipse confabulatur. Hæc certe mea est de isto l. sententia. " || Καδδύω, Æol. sync.

" ap. poëtas pro καταδύω." [Thuc. 1, 50. Xen. 'E. 1, 6, 36. K. 'A. 7, 7, 8. Ælian. H. A. 6, 58. Dem. 616. Zosim. 5, 40. Schneider. Lex. " Καταδύνω, Jacobs. Anth. 9, 426. Bergl. Alciphr. 214. ad Charit. 323. ad Lucian. 1, 483. Occulto, Anton. 270. Submergo, ad Corn. Nep. 258. ad Herod. 445. Induo, Moschus 4, 102. τὸν ἥλιον, Ruhnk. Ep. Cr. 173. Abresch. Lectt. Arist. 150. Wakef. S. Cr. 2, 156. Καταδύω, ad Charit. 480. 627. 673. ad Diod. S. 1, 426. Jacobs. Anth. 7, 301. 10, 22. Heyn. Hom. 7, 449. ad Lucian. 2, 104. Lobeck. Aj. p. 346. ἥλιον, Bentl. ad Callim. 275. * Καταδύσομαι, ad Il. Δ. 86. * Κατάδυμι, Boiss. Philostr. 656." Schæf. Mss.] Κατάδυσις, Recessus, in quem aliquis se abdit, Latibulum; Immersio, Areop., cui opp. ἀνάδυσις, Bud. [Athen. 477. Lucian. 387. " Valck. Adoniaz. p. 248. Ep. ad Röv. 45. Toup. Opusc. 1, 422." Schæf. Mss. * Καταδυτὴς, ad Greg. Cor. 209. " Lobeck. Aj. p. 347." Schæf. Mss. * Κατάδυτον, Ps. 48, 1. * Ἀντικαταδύω, Achill. Tat. 6, 18. p. 550=399. Spitzner. de Versu Gr. Her. 191.] Ἐγκαταδύω, [* Ἐγκαταδύνω, * Ἐγκατάδυμι,] ut ἐγκατέδυν ὕδασι, pro κατέδυν ἐν ὕδασι, Subii aquas, Epigr. [Schol. Apoll. Rh. 3, 225. Hippocr. 283, 20. Opp. 'A. 1, 153. " Isidor. Æg. 3." Schæf. Mss. * Ἐγκατάδυσις, Schleusner. Lex. in V. T. * Εἰσκαταδύνω, Diog. L. Arcesilao. " Timo Phlias. 15." Schæf. Mss. * Ἐπικαταδύομαι, J. Poll. 1, 108. Schol. Apoll. Rh. 3, 226.] " Προκαταδύω, s. Προκαταδύνω, Ante demergo, Sub- " mergo." [" Matth. Anecd. 1, 23." Schæf. Mss.] " Συγκαταδύομαι, Una demergor, vide Καταδύομαι," [* Συγκαταδύνω, * Συγκατάδυμι, Theocr. Epigr. 9. πλειάδι —δὺς, Liban. 4, 626. τοῖς φορτίοις, " Schol. Arat. Phæn. 177. Niceph. Greg. Hist. 14, 10, 6." Boiss. Mss. " Eust. 138, 24." Seager. Mss. " Valck. Phœn. p. 393. Jacobs. Anth. 7, 199." Schæf. Mss. * Συγκατάδυσις, Strabo 1. p. 24.]

[* Μεταδύω, Schneidero susp.]

Παραδύω, et Παραδύομαι, [* Παραδύνω, * Παράδυμι,] Plato et Dem., i. q. παρεισδύομαι, Irrepo, Obrepo, Introeo me insinuando, Bud. 159. Sed affert tantum exempla pass.: ego hoc act. ex Athen. addo p. 257. Εἶθ' ὅταν παραδύῃ τὸ οἰνάριον. [Il. Ψ. 416. Joseph. B. J. 1, 24, 1. " Heyn. Hom. 8, 442." Schæf. Mss.] Παράδυσις, Irreptio, Obreptio, [Dem. 219=89. al. παρείσδυσις. * Συμπαράδυμι, Themist. p. 55.]

" Περιδύω, Circumvestio, Induo: περιδύεται, He- " sychio περιβάλλεται, κρύπτεται, εἰσδύεται. Habet " et contrariam signif., ut Idem testatur, περίδυσο " exp. ἀπόδυσο. Itidem vero et J. Poll. tradit Hype- " ridem περιδῦσαι dixisse, quod alii ἀποδῦσαι et πε- " ριλωπίσαι, Soph. ἀπολωπίσαι, Exuere, Detractis " vestimentis spoliare. Sic ap. Suid. Περιδύσας τὸν " ναὸν, ὡς καὶ τὰ σκεύη τοῦ θεοῦ βαστάσαι." [Wakef. S. Cr. 4, 52. Athen. 607. Il. Λ. 100. Appian. 2, 800. 802. Epicharm. ap. Diog. L. 3, 17. Schleusner. Lex. in V. T. " Exuo, Toup. Opusc. 1, 340. Phryn. Ecl. 206. ad Iph. T. 296. Heyn. Hom. 6, 141. Dionys. H. 4, 2225." Schæf. Mss.]

[* Συνδύω, * Συνδύνω, M. Anton. 8, 45. συνδυομένη ψυχὴ, Compressa, Schleusner. Lex. in V. T. " Eumath. 258. Theod. Prodr. Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 213." Boiss. Mss.]

" Ὑποδύομαι, Subeo, Subingredior: ὑποδυόμενος " [ὑπὸ] τῶν κεραμίδων, Aristoph. (Σφ. 206.) Subiens " tegulas. Item in alia τοῦ Subire signif. ut πόνον " ὑποδύεσθαι, Xen. Et ὑποδύεσθαι τὸν Δία, Subire " personam Jovis, Agere personam Jovis. Item ὑπο- " δύεσθαι σχῆμα, Aristot. Interdum pro Subrepo, " Clam ingredior, ὑπεισέρχομαι. Nonnunquam ὑπο- " δύεσθαι dicitur et de eo, qui se insinuat in amici- " tiam alicujus. Bud. exp. Colere et observare ob- " sequiose: ap. quem plura vide. Hes. exp. δειλιᾷν. " Act. autem Ὑποδύω, quæ minus est frequens, et " Ὑπόδυμι, itidem pro Subeo, Subingredior: ut τά- " φον ὑπέδυ, et θάμνους ὑπέδυ. Item pro Subeo, in " altera illa signif., vel Suscipio: ut πόλεμον ὑπέδυ." [' Sic Herod. 4, 120. Ὑπέδυσαν τ. π., 6, 2. Ὑπέδυνε τὴν ἡγεμονίαν, Suscepit, Subrepit imperium, du-

A catum.' Schweigh. Mss.] " Apud Luc. autem ὑπο- " δὺς de Urinante dicitur, οὐκ οἶδ' ὅπως βύθιος ὑπο- " δὺς, καθάπερ οἱ λάροι. Est autem ὑποδὺς ab ὑπο- " δῦμι: unde est etiam ὑποδύντε ap. Hom. quod exp. " ὑπεισελθόντε." [' In Luciani Tim. 17. ὀφθαλμοὶ ὑποδεδυκότες, Introrsum recedentes, Concavi.' Schweigh. Mss.] " Dicitur etiam Ὑποδύνω: quod " præcedentium ὑποδύω et ὑποδύομαι signiff. habet. " Sed cum præp. ἐν, ap. Alex. Aphr. ἐν τῷ βάθει. " Item ὑποδῦναι τὸ τῆς ἀπάτης προσωπεῖον, Chrys. de " Sac. ut supra ὑποδύεσθαι exp. Subire personam. " Ex Herod. affertur et pro Occulo, et pro Induo " sub, (1, 155.) χιτῶνας τοῖσι εἵμασι. A qua signif. " est Ὑποδύτης, de Veste interiori s. Subucula, τὸ τοῖς " ἐπενδύταις ὑποκείμενον, Eust. Hes. At verbale Ὑ- " πόδυσις exp. Refugium. ‖ Ὑποδύσομαι pro ὑποδύ- " ομαι: unde ὑπεδύσετο ap. Hom., sed dicentem θά- " μνων ὑπεδύσετο pro ὑπεξῆλθεν ἐκ τῶν θάμνων, Od. " Z." [127. " Ὑπέδυσαν ποινὴν τῖσαι Ξέρξῃ, Herod. 7, 134." Schweigh. Mss. Subsideo, Xen. Equ. 8, 7.

B Œc. 14, 3. " Aristoph. Σφ. 183." Seager. Mss.: 1159. ὑπόδυθι τὰς Λακωνικὰς, pro quo 'Εκ. 259. ὑποδεῖσθαι. Max. Tyr. 462. " Ὑποδύω, ad Lucian. 1, 373. 2, 302. Heind. ad Plat. Gorg. (19.) p. 59. Soph. Phil. 1112. Abresch. Æsch. 2, 115. Brunck. Apoll. Rh. 188. T. H. ad Plutum p. 251. Subeo, Induo tanquam larvam, Thom. M. 273. De actione, Suscipio, cum inf. fut., ad Herod. 563. Ὑποδύομαι, Ruhnk. ad Xen. Mem. 220. K. Π. 93. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 142. Valck. Hipp. p. 279. D. R. ad Longin. 256. Toup. Emendd. 2, 311. ad Od. 20, 53. Timæi Lex. 161. ad Charit. 434. Metuo, Toup. Opusc. 1, 514. De constr., ad Dionys. H. 4, 2320. Ὑποδύνω, Steph. Dial. 64. T. H. ad Plutum p. 285. ad Charit. 324. Wyttenb. Sel. 371. Herod. 440." Schæf. Mss.] " Ὑ- " πόδυμα, pro ὑπόζωμα, e Cæl. Aurel. affertur, VV. " LL." [a Schneidero non agnoscitur. * Ὑπόδυσις, vide supra, Æsch. Eum. 496. Diod. S. 3. p. 106., 5. p. 231. * Ὑποδυτὴρ, unde * " Ὑποδυτήριον, Strabo 5, 688." Boiss. Mss. Ὑποδύτης, vide supra, Schleu-

C sner. Lex. in V. T. Plut. Philop. 11. p. 663. HSt., Diod. S. 17, 44. " Mœr. 416. et n., Heyn. Hom. 8, 119." Schæf. Mss. Ἐνυποδύομαι, Sext. Emp. p. 299.] " Μεθυποδύομαι, Post induo, calceo, Aristoph." ['Εκ. 540. ubi hodie * Μεθυποδέομαι. * " Συνυποδύομαι, Auctor Argum. Leptineæ Orat. Dem." Boiss. Mss.: Plut. 482.]

" Δυσμὴ, Occasus, a δύω. Proprie de Solis occasu " s. obitu: ut Xen. μικρὸν πρὸ ἡλίου δυσμῶν, A- " ristot. περὶ δυσμὰς ἡλίου καὶ ἀνατολὰς, pro quo pau- " lo ante δύσιν dicit: metaph. vero ap. Hes. et Suid. " δυσμαῖς βίου pro τῷ τέλει τῆς ζωῆς. Unde Δυσμικὸς, " Occidentalis. Apud Suid. Προνοήσας δὲ καὶ τὰς " τῶν δυσμικῶν ὁμαιχμίας, ἐποίησε κοινοπραγῆσαί τινας " τῶν δυναστῶν: quod exp. τῶν τῆς δύσεως. Itidem " Ptolem. δυσμικὸς dicit pro Occidentalis, quod Stra- " bo δυτικός." [Δυσμὴ, Schleusner. Lex. in V. T., Athen. 592. Ἐπὶ δυσμαῖς τοῦ βίου ὢν, Aristot. Poët. 21. " Tyrwh. 177. Valck. Callim. 65. Ep. ad Röv 46. Toup. Opusc. 2, 205. Huschk. Anal. 5. Jacobs.

D Anth. 11, 209. Dionys. H. 2, 827." Schæf. Mss. * Δυσμόθεν, Nicet. Annal. 5, 7. Theod. Prodr. Epist. p. 156. Lobeck. Phryn. 94. * Ἐκδυσμόθεν, 46. * Δυθμὴ, Dor. pro —σμὴ, Callim. H. in Cer. 10. et Fr. ap. Schol. Ven. Il. Λ. 62. ubi perperam δυσθμή. " Valck. Adoniaz. p. 249. ad Ep. Röv. 45. ad Callim. 1, 235." Schæf. Mss.] " Δυθίλαι, Hesychio θα- " λάμαι, καταδύσεις. At pro δυθμέσι, quod Idem exp. " δύσεσι, καταστροφαῖς, ambiguum reponendumne " Δυθμοῖσι an Δυθμῶσι. Sunt autem hæc a δύω."

" Δρύω, Abscondo, Occulo. Hes. δρύεται exp. " κρύπτεται."

" Δύπτω, Aquas subeo: δύπτοντες, Hesychio κο- " λυμβῶντες. Et δύψας pro eod., ut Apoll. Rh. 1, " (1008.) Ἠ, καὶ κῦμ' ἁλίαστον ἐφέσσατο νειόθι δύψας. " Idem aliquanto ante dicit, εἰς ἁλμυρὸν ὕδωρ Δύπτον- " τες κεφαλὰς pro Mergentes. Inde et VERBALE " Δύπτης, eidem Hes. κολυμβητὴς, δύτης, Mergus, U- " rinator, Qui aquas subit. Callim. (1, 505.) Δύπται " τ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι, Lycophr. δύπτην ἐμπεπλεγμέ-

“ νον κάλοις, i. e. αἴθυιαν, ut Lex. meum vet. exp.” A [Antimach. ap. Schol. Apoll. Rh. l. c., Opp. ʼΑ. 2, 436. Lycophro 73. 387. 715. 752. Δύπτω, 164. Apoll. Rh. 1, 1326.]

ΔΥΟ, Duo: et δύω quoque ap. Hom. et ceteros poët.: δυοῖν, Duorum, et fem. δυεῖν, Duarum, δυσὶ, Duobus, Duabus. Xen. K. Π. 4, (3, 4.) Δυοῖν ὀφθαλμοῖν προεωρᾶτο καὶ δ. ὤτοιν ἤκουεν. Et cum plur. δυοῖν προβάτων, γενῶν Plut. At Ἐπὶ δυεῖν ὁρμεῖν, Prov. Duabus anchoris inniti; sub. enim ἀγκύραιν. Scribitur tamen hic et δυοῖν: nam et masc. tribui hoc passim videmus: ut, Δυοῖν γυναικοῖν εἷς ἀνὴρ οὐ στέργεται, et δυοῖν ναυμαχίαιν Thuc. sicut vicissim δυεῖν pro δυοῖν masc. Att. esse annotat Eust. ex Heraclide: sed id ad vett. Att. restringendum puto: præsertim cum e Thuc. afferatur: sunt tamen qui contra recentiorum scriptt. esse putent, atque ita suspecta essent ap. Thuc. exemplaria. Dativo δυσὶ utitur ap. Athen. (414.) quidam Amarantus Alexandrinus, Καὶ σαλπίζειν ἅμα σάλπιγξι δυσί. Sic et δυσὶ μάχαις μεγάλαις, VV. LL. et in aliquot N. T. ll. Exi- B stimatus tamen fuit barbarus hic dat. non solum κατὰ χρῆσιν Ἀττικὴν, sed etiam κατὰ λόγον γραμματικὸν, Eust. 802. || Sciendum est autem frequenter etiam δύο, ut indeclinabile, pro Duorum ac Duarum, et Duobus ac Duabus poni: ut ἀπὸ κεραιῶν δύο, Thuc. Sic autem Hom. et hoc δύο et suum δύω indeclinabile facere exemplis docet Eust. l. c. Dicitur vero Il. B. (346.) ἕνα καὶ δύο, quod Lat. Unum et alterum. At hoc loquendi genere δυοῖν θάτερον, quod ad verbum sonat E duobus alterum, et per ellειpsin dicitur, habes mei Lex. Cic. p. 1. e Plat. et de eo idem scribit Bud. 995. “ Δυοῖς, Duobus, τοῖς δύο, Hes. tanquam “ a nom. δυοί.” [Valck. ad Herod. 552. Ælian. V. H. 2, 9. τοῖς δύο, Aristot. Polit. 5, 9. Δύο ποιεῖν τὴν πόλιν, Dividere seditionibus, Strabo 1. p. 155., 3. p. 414. Quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 851. Thuc. 1, 20. 22. 8, 101. Hegesippus Athenæi 290. Schneider. Lex. Supplem. Δυοῖν, δυεῖν, Lobeck. ad Phryn. 211. δυσὶ, 210. “ Δυεῖν, genere neutro, Plut. Pelop. 521. HSt.” Seager. Mss. Thuc. 4, 8. Eur. El. C 536. 649. Diod. S. 11. p. 268. Plato Crat. 1, 418. Eust. Il. p. 721, 14. Od. p. 757, 24. “ Δύο, Δύω, Jacobs. Anth. 6, 248. Eratosth. 2. Heind. ad Plat. Phædr. 222. Heyn. Hom. 4, 361. 410. 7, 539. 558. 8, 71. 408. 519. Zeun. ad Xen. K. Π. 518. Δύω, indeclinabile, Ruhnk. ad H. in Cer. 15. ad Mœr. 90. 245. Herodian. 476. et n., Plut. Mor. 1, 871. Herod. 321. ad Dionys. H. 1. 336. Scriptoribus Att. inusitatum, Brunck. ad Eur. Or. p. 195. 212. Phœn. p. 322. Valck. p. 220. Brunck. ad Soph. Phil. 539. ad Ant. 55. ad Poët. Gnom. 348. Dawes. M. Cr. 338. 522. sed v. Markl. Iph. p. 173. Δύο, gen. et dat., Phryn. Ecl. 90. Thom. M. 253. Wakef. Trach. 513. Jacobs. Anth. 10, 42. 353. ad Anth. Palat. 453. Diod. S. 2, 241. Schneider ad Anab. 97. Cum fem., ad Charit. 678. Cum duali, plurali, ad Lucian. 2, 231. Heyn. Hom. 5, 525. Seq. articulo, Bast Lettre 122. Δυσὶν, Ruhnk. Præf. ad Tim. p. x. Toup. Opusc. 1, 369. ad Diod. S. 1, 258. Δυσὶ, δυοῖν, δυεῖν, 442. Phryn. Ecl. 88. Thom. M. 253. Markl. Suppl. D 486. ad Charit. 536. Musgr. El. 95. Δυοῖν, δυεῖν, Schweigh. ad Polyb. 6, 369. Schneider. ad Demetr. 125. Brunck. ad Æsch. Pr. 784. 873. ad Soph. Trach. 943. ad Phalar. 42. 98. 163. Valck. Diatr. 10. Find. ad Plat. Gorg. 78. ad Diod. S. 1, 33. 56. 160. 174. 250. 258. 287. 366. Δυοῖν, Toup. Opusc. 2, 126. Δυεῖν, ad Phalar. 317. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 404. ad Diod. S. 1, 627. 633. 662. 2, 67. 86. 178. 202. 220. 226. 288. 323. 334. 391. 392. 457. 471. 531. Porson. Phœn. 1272. Duker. Præf. Thuc. 6. ad Lucian. 2, 215. Boeckh. ad Plat. Sim. xxxvii. Δυῶν, ad Herod. 8. 682. Δυοῖς, 552. Δυοῖν νυκτοῖν, Anacr. p. lxvii. Fisch. Δυοῖν θεοῖς, Xen. Eph. 67. Ὁρμεῖν ἐπὶ δυοῖν, Thom. M. 656. Δύω, δυοῖν, per synizesin, Musgr. ad Eur. 201. Πρὸς δύο, δυοῖν ἐρίζειν, Jacobs. Anth. 10, 169. Ἓν ᾗ καὶ δύο ληφθὲν μαρτύριον, Polyb. 1, 312. De δ. cum plur. juncto, Zeun. ad Xen. K. Π. 358. Τῶν δύο, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 407. Heyn. Hom. 6, 53.” Schæf. Mss. * Δυογὸν, pro ζυγὸν, Plato Crat. 31. T. 1. p. 418. * Δυοειδής, Porphyr. V. P. c. 50. Dionys. Areop. de D. N. 4, 21. * “ Δυοτόκος, Jacobs. Anth. 8, 354.” Schæf. Mss.] Δυοτοκέω, Bina pario. “ Δυόδεκα, “ Duodecim. Δυοδεκάμηνος, Qui duodecim mensium “ est. Δυοδέκατος, Duodecimus, a cujus fem. Δυοδεκάτη, sub. ἡμέρα, est Δυοδεκαταῖος, Duodecim dies “ natus, Duodecimo die, Qui duodecimo die aliquid “ facit.”

Δυοκαίδεκα, [“ Theodorid. Jacobs. Anth. 13, 673.” Boiss. Mss. Diod. S. 12. p. 312., 13. p. 335. “Thom. M. 254. Heyn. Hom. 4, 320. 6, 107.” Schæf. Mss.] “ Δυοκαιδεκὰς, άδος, ἡ, Duodenarius numerus, Dio- “ nys. Areop.” [* “ Δυοκαίδεκος, Jacobs. Anth. 10, 336.” Schæf. Mss. * Δυοκαιδεκάμηνος, Soph. Tr. 658. * Δυοκαιδέκατος, Hippocr. 493, 46. 1210. Athen. 654. “ Ad Diod. S. 1, 475.” Schæf. Mss.] ET Δυώδεκα, [“ Thom. M. 254.” Schæf. Mss.] ITEM Δώδεκα, Duodecim. [“ Ad Diod. S. 2, 67. 73. ad Callim. 2, 4. Herod. 619. Οἱ δ. θεοὶ, Dawes. M. Cr. 125. * Δυωδεκάβοιος, (Il. Ψ. 703.) Heyn. Hom. 8, 497. * Δυωδεκάμοιρος, Jacobs. Anth. 9, 50.” Schæf. Mss.] Δυωδεκάριθμος, Duodecimus numero, Nonn. [a Schneidero non agnoscitur.] Δυωδεκὰς, άδος, ἡ, Numerus duodenarius, [Epigr. “ Paul. Sil. 56. Monum. Byz. 27.” Schæf. Mss.] Δυωδέκατος, Duodecimus, Hom. UNDE Δυωδεκαταῖος, i. q. δωδεκαταῖος, [“ Orac. ap. Tzetz. Chil. 9, 497. 892.” Elberling. Mss. “ Δυωδέκατος, Brunck. Anal. 2, 76. Heyn. Hom. 8, 123.” Schæf. Mss.] Derivata sua habet et Δώδεκα, UT Δωδεκάκις, Duodecies, [Aristoph. Πλ. 863. Athen. 394.] “ Δωδεκεὺς, Hesychio χοεὺς, Congius, quoniam “ sc. capit 12 cotylas Atticas.” [* “ Δωδεκαχῶς, Grammaticus ap. Gaisf. ad Markl. Suppl. 82.” Boiss. Mss.] Δωδέκατος, Duodecimus. At Δωδεκάτη, Festum quoddam Athenis, quod et Χοὰς vocabant, Hes. [Schleusner. Lex. in V. T. “ Ad Diod. S. 1, 475.” Schæf. Mss. * “ Δωδεκάτως, Tzetz. Chil. 5, 111.” Elberling. Mss.] A QUO Δωδεκαταῖος; ut δ. θάπτεται, Die ab interitu duodecimo sepelitur, [Theophr. H. P. 7, 1. “ Jacobs. Anth. 9, 283. Valck. ad Röv. p. 4., Oratt. 399.” Schæf. Mss.] SED ET Δωδεκαῒς, huc pertinet; ut δωδεκαΐδες θυσίαι, Sacrificia e duodecim animalibus. Eust. (Od. p. 1415.) quæ Hes. a duobus quoque mensibus appellasse quosdam annotat. QUÆ Δωδεκηΐδες quoque dicuntur, α in η Ion. converso. ET Δωδεκῇδες per sync. [“ Ad Mœr. 301.” Schæf. Mss.] ITEM Δωδεκίδες θυσίαι, Sacrificia duodecim ἱερείων, ap. eund. Eust. e Paus. [Suid. 1, 622. * Δωδεκὰς, Plato de LL. 6. p. 756. * Δωδεκάβωμος, Heeren. St. 7. p. 30. * Δωδεκάγναμπτος, Pind. ʼO. 3, 57. “ Brunck. El. 726.” Schæf. Mss.] “ Δωδεκάδαρχος, Δωδεκαδάρχης, Qui duodecim “ viris præfectus est, Duodenarius præfectus. Po- “ steriore utitur Xen.: prius ap. Hes. legitur et “ exp. δωδεκάδος ἡγεμὼν, Dux duodecim virorum.” [* Δωδεκαήμερος, Eust. 96, 46.] “ Δωδεκάθεον, Me- “ dicamentum quoddam ap. P. Ægin. 7. composi- “ tum e duodecim rebus: ap. Aët. autem et alios “ δωδεκάθεος ἅλς, de Sale quodam e multis speciebus “ composito. Est vero et Herba quædam, quam “ Dodecatheon vocant, omnium deorum majestatem “ commendantes, Plin. 25, 4. cujus a moly maximam “ auctoritatem esse dicit, eamque in aqua potam “ tradi omnibus morbis mederi. Ceterum οἱ δώδεκα “ θεοὶ sunt, Jupiter, Juno, Neptunus, Ceres, Mercu- “ rius, Vulcanus, Minerva, Apollo, Diana, Vesta, “ Mars, Venus: qui Lat. dicuntur Dii majores, Dii “ majorum gentium.” [* Δωδεκάκλινος, Athen. 131. λάκκων ex Anaxandride. * Δωδεκάκλωνος, Chrys. Hom. 3. in Ascens. T. 6. p. 460. * Δωδεκακόφινος, Tzetz. Chil. 8. p. 141. * Δωδεκάκωλος, Schol. Aristoph. ʼΙ. 820. ʼΑ. 1142. * Δωδεκάλινος, Xen. K. 2, 6. * Δωδεκαμελὴς, Epiphan. 1, 241.] “ Δωδεκαμή- “ χανος, Duodecim instructus machinis. Ita cogno- “ minata fuit quædam Cyrene meretrix, διὰ τὸ ιβʹ “ σχήματα ἐν τῇ συνουσίᾳ ποιεῖν, Schol. Aristoph. et “ post eum Suid.: necnon et ipse Comicus, B. “ (1327.) ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον Κυρήνης ποιῶν, pro

" μελοποιῶν ἀνὰ τὰς ιβ' Κυρήνης αἰσχρὰς μηχανάς:
A " alludens sc. ad hæc verba Eur. Hypsipyle, ἀνὰ τὸ
" δωδεκαμήχανον ἄστρον. Suid. addit, dici etiam
" ἐπὶ τῶν παντοδαποῖς καὶ ποικίλοις ἤθεσι χρωμένων."
[* Δωδεκάπαις, Anthol. " Νιόβη μήτηρ δ., Mater duodecim liberorum, Tzetz. Chil. 4, 417." Elberling. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 40. Meurs." Schæf. Mss. * Δωδεκάπαλαι, Aristoph. 'I. 1151. * Δωδεκάπολις, ad Greg. Cor. 643. " Ruhnk. ad Vell. 18. (Herod. 547.) Vide me in Ind. ad Apoll. Rh. 662." Schæf. Mss. Schol. Plat. 50.] " Δωδεκάπους, Qui " duodecim pedum est. Olim συνετίθεντο ἐπὶ δεῖπνον " ἥξειν τοῦ στοιχείου ὄντος δωδεκάποδος, Hes. nam ex " umbrarum ratione horas diei notabant: umbras " autem pedibus metiebantur: unde et Luc. Gallo " dicit, Συνεχὲς ἐπισκοπῶν ὑποσάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη. " Veruntamen et δεκάπους σκιὰ præstitutam cœnæ " horam indicabat, ut ex Aristoph. patet, 'Εκ. (652.) " σοὶ δὲ μελήσει "Οταν ᾖ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον, λιπα- " ρῶς χωρεῖν ἐπὶ δεῖπνον." [Menander Athenæi 243. * Δωδεκάριθμος, Nonn. Paraphr. 2, 67. Vide Δυωδεκάριθμος. * Δωδεκάρχης, Xen. K. Π. 2, 4, 4. * Δωδεκάσκαλμος, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως.] " Δωδεκά- " σκυτος σφαῖρα, Sphæra e duodecim coriis confecta. " Plato in Phædro." [* " Δωδεκαστάδιος, Strabo 5, 336." Boiss. Mss. * Δωδεκαστάσιος, Plato 2, 231. " Simon. Dial. 40." ad Herod. 246. * Δωδεκασύλλαβος, Heyn. Hom. 5, 99." Schæf. Mss. * Δωδεκαφόρος, Lucian. 4, 273=395. ἄμπελος. * Δωδεκάφυλος, Orac. Sibyll. 3. p. 365. * Δωδεκάωρος, Sext. Emp. adv. Math. 10, 178. 186. 242. " Secund. p. 86. Schier." Schæf. Mss. * Δωδεκάωρον, τὸ, Schol. Apoll. Rh. 4, 961.]

Δύοστον, τὸ, Semis quinque, δεύτερον ἐπὶ μορίων: quod tamen Bud. Comm. legere se ap. scriptt. non meminisse ait, sed habere eand. derivat., quam πολλοστὸν, ὀλιγοστὸν, μυριοστὸν, κ. τ. λ. Utitur eo Schol. Eur. et responderi ad ποστημόριος annotat; ut interroganti ποστημόριον respondeatur, τὸ δύοστον, τὸ τρίτον, κ. τ. λ. vel τὸ δύοστον, τὸ τριτημόριον, κ. τ. λ.

[* Δυωκαιεικοσίμετρος, * Δυωκαιεικοσίπηχυς, Il. O. 678. Ψ. 264. Etym. M. v. Θυρεπανοίκτης. " Heyn. Hom. 5, 501. 7, 115. 8, 407. * Δυοκαιεικοσίπηχυς, ad Il. Z. 319." Schæf. Mss. * Δυοκαιπεντηκοστὸς, Archimedes 127. Bas. * Δυώνυμος, Schol. Il. A. 403. * " Δύωτος, Schol. Od. B. 290." Boiss. Mss.: Π. 296.

[* Εἰκοσιδύο, Eust. 617, 30. Schol. Lycophr. p. 90. * "Ενδυο, Lobeck. Phryn. 414.] Σύνδυο, Duo simul, Bini, Dem. (564.) Σ. ἦμεν τριήραρχοι, Dorio Athenæi (337.) Καὶ τοὺς θεοὺς φάσκουσιν οἰκεῖν σ. Et σ. γεννηθέντες, Gemini, Bud. [Boiss. Philostr. 418. Σύνδυο, —τρεῖς, Jambl. V. P. 212. Kiessl. " Reiz. de Acc. 103. Casaub. ad Inscr. Herod. 347. Cren., ad Il. K. 224. Plut. Mor, 1, 424. Ilgen. Hymn. 445. Valck. ad Herod. 311. Kuster. Aristoph. 68. Heyn. Hom. 6, 43. Heind. ad Plat. Hipp. 127. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 226." Schæf. Mss. * Τεσσαρακονταδύο, * Τετταρακονταδύο, Diod. S. 12. p. 305. * Συνδώδεκα, Eur. Tro. 1076. " Wolf. ad Reiz. de Acc. 103."]

Δυϊκὸς, Dualis, ut ἀριθμὸς, ap. Gramm. [Quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 805. 887. " Ad Diod. S. 1, 243. Heyn. Hom. 5, 204." Schæf. Mss.] Δυϊκῶς, Dualiter, Numero duali, [Osann. Philem. p. xxxiv. " Quid ap. Gramm., ad Mœr. 378." Schæf. Mss.] Δυὰς, άδος, ἡ, Numerus binarius. [" Valck. Phœn. p. 116. ad Herod. 82. ad Phalar. 270. Jacobs. Anth. 8, 4. 10, 324." Schæf. Mss. * Δυαδικὸς, ut ἀριθμὸς, Numerus dualis, Plut. * Συνδυὰς, Compar, Eur. Alc. 476. ἄλοχος., * Δυάκις, i. q. δὶς, Schneider. Lex. v. Τριάκις.] Δυάζω, cujus exempla non afferuntur. [" Eust. 47, 28." Seager. Mss. Nicet. Annal. 10, 6. " Valck. Anim. ad Ammon. 67. ad Il. A. 566. ad Diod. S. 1, 243. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 306." Schæf. Mss.] Δυασμὸς, exp. Coitus, [" Eust. 81, 6." Seager. Mss.] " 'Ενδυάζω, Dubito, Ambigo, Hæsito, " ut Hes. quoque ἐνδυάζει exp. ἀπορεῖ, διστάζει," [" Germanus Dormit. B. Mar. 108." Boiss. Mss. " Valck. Anim. ad Ammon. 68." Schæf. Mss.] " 'Εν- " δυασμὸς, Hesychio ἀμφιβολία, δισταγμὸς, ἀπορία, " Dubitatio, Hæsitatio. Sed et per οι hæc scribun- " buntur." [" Epiphan. Hær. 21, 1." Routh. Mss. " Chrys. Serm. 115. T. 5. p. 740." Seager. Mss. " Valck. l. c." Schæf. Mss.] Συνδυάζω, q. d. Combino, Copulo, Aristot. Eth. 5, (3.) Καὶ ἐναλλὰξ ἄρα, ὡς ὁ α πρὸς τὸν γ, ὁ β πρὸς τὸν δ, ὥστε καὶ τὸ ὅλον πρὸς τὸ ὅλον, ὅπερ ἡ νομὴ συνδυάζει: postea appellat σύζευξιν, Bud. Et Polit. 6. Οἳ συνδυάζουσι πρὸς τὴν ἱππικὴν δύναμιν καὶ τὴν ὁπλιτικὴν, τὴν ἁρμόττουσαν τῶν ψιλῶν. Unde in pass. ap. Eund. de Gener. et Corrupt. Τὰ δὲ ἐναντία οὐ πέφυκε συνδυάζεσθαι, i. e. συζευχθῆναι, ut alibi loquitur: Polit. 6. 'Ανάγκη δὴ πρῶτον συνδυάζεσθαι τοὺς ἄνευ ἀλλήλων μὴ δυναμένους εἶναι, οἷον θῆλύ τε καὶ ἄρρεν. Et de Coitu ap. Xen. K. (5, 6.) Τὸ γὰρ θήριον συνδυάζεται μὲν ἀεὶ, μάλιστα δὲ ταύτην τὴν ὥραν. || Neutr. quoque capitur pro ipso pass. in propria signif. s. metaph. pro Conjunctionis vinculo copulor, Conversor, Consuetudinem et commercium habeo, ut Ps. 140, (4.) Οὐ μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῶν. [" Et cum dat., Polyb. 4, 38. Γαλάταις, Societatem jungo cum Gallis."
B Schweigh. Mss. " Cyr. Hier. Catech. 4." Routh. Mss. " Valck. Anim. ad Ammon. 68. Diatr. 50." Schæf. Mss. * Συνδύασμα, Alcin. Int. 100.] Συνδυασμὸς, ὁ, Combinatio, Copulatio, Conjunctio, Aristot. Polit. 4. "Ωστε δώδεκα οἱ τρόποι γίνονται χωρὶς τῶν δύο σ. || Γάμος etiam, ut J. Poll. (5, 9.) scribit, vocari potest σ. et σύνοδος ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, ut σ. ponatur pro Copula conjugali. Aristot. Polit. 7, 16. 'Ο γὰρ τῶν νέων σ. φαῦλος πρὸς τεκνοποιΐαν, de Juvenis mariti et uxoris conjunctione, quod paulo post σύζευξιν et συναυλίαν appellat. || Imo et ipse Coitus venereus Athen. 7. "Ενιοι δὲ τῶν κεστρέων οὐ γίνονται ἐκ σ., ἀλλὰ φύονται ἐκ τῆς ἰλύος καὶ τῆς ἄμμου. [" Τίς τῶν 'Αφροδισιαστικῶν σ., Quodnam genus Venerei concubitus? Athen. 457." Strong. Mss. Collusio, Casaub. ad Suet. Jul. 20. " Valck. ad Ammon. 69. Diatr. 50. Casaub. ad Athen. 131." Schæf. Mss.] Συνδυαστικὸς, Ad copulationem et conjunctionem aptus, Copulatione et conjunctione gaudens, Aristot. Eth. 8, (12.) "Ανθρωπος γὰρ τῇ φύσει συνδυαστι-
C κὸν μᾶλλον ἢ πολιτικὸν, ὅσῳ τεκνοποιΐα κοινότερον ζώοις. [* Συνδυαστὸς, unde] 'Ασυνδύαστος, ὁ, ἡ, Nulla copula aut conjunctione quasi combinatus, Qui copulari et conjungi cum alio nequit, * ἀσυζευκτὸς, * ἀσύμπλοκος, Hes. [" Saracenica Sylb. 41, 12. Planudes Ovid. Met. 14, 663." Boiss. Mss.] " Perpe- " ram in VV. LL. scribitur etiam 'Ασυνδίαστος, quod " exp. Sine conjuge, Vitam cœlibem ducens." [* 'Ασυνδυάστως, Schneider. Lex. ἀμαρτύρως.]

[* Δυαίνω, unde * Συνδυαίνω.] " Συνδεαίνω, Du- " plico, Conduplico; nam pass. συνδεαίνεται Gal. " exp. * συνδιπλοῦται. Sed pro συνδεαίν. legitur " etiam συνδυαίν."

¶ Δοιὼ, et plur. Δοιοὶ, poët. pro Δύο, Duo, Il. Ω. (608.) Φῆ δοιὼ τεκέειν, ἡ δ' αὐτὴ γείνατο πολλούς: E. (206.) δοιοῖσιν ἀριστήεσσιν ἐφῆκα. Hesiod. ("E. 2, 50.) δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα, Αὐτόγυον καὶ πηκτόν. Athen. 11. scribit, τὸ δοιοὶ καὶ δοιαὶ signif. τὸ κατ' ἀριθμὸν εἶδος, τὸ δύο, ut, Δοιοὺς δὲ τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα. Ibid. addit signif. etiam τὸ συμφυὲς καὶ τὸ
D συνεζευγμένον κατ' ἀριθμὸν, ut, δοιοὺς δ' ἄρ ὑπήλυθε θάμνους, 'Εξ ὁμόθεν πεφυῶτας, ὁ μὲν φυλίης, ὁ δ' ἐλαίης. [" Δοιὸς, Toup. Opusc. 2, 125. Pierson. Veris. 171. Valck. Anim. ad Ammon. 67. Brunck. Apoll. Rh. 75. Jacobs. Anth. 7, 3. Callim. Epigr. 37. Δοιοὶ et δύο conf., Heyn. Hom. 6, 230." Schæf. Mss. Simmiæ Epigr. 1. κέρας, Dionys. Epigr. 3. μόνον ἐκ δοιῶν, Od. T. 562. πύλαι.]

Δοιὴ, ἡ, Dubium, Dubitatio, Cum duabus menti propositis viis, nescit utram sequi debeat, Il. I. (230.) Δείδιμεν, ἐν δοιῇ δὲ (ἐσμὲν) σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι Νῆας, Callim. H. in Jov. (4.) Πῶς καί νιν Δικταῖον ἀείσομεν ἠὲ Λυκαῖον, 'Εν δοιῇ μάλα θυμός· ἐπεὶ γένος ἀμφήριστον. [" Jacobs. Anth. 7, 183. Heyn. Hom. 5, 579. 'Εν δοιῇ θυμὸς, Valck. Anim. ad Ammon. 68. Diatr. 109." Schæf. Mss.] Δοιάζω, Dubito; nam Hes. δοιάσαι exp. διστάσαι: sicut et Ammonio δοιάσσατο est ἐδίστασε. || Consulto, Delibero: δοιάσατο Hesychio ἐβουλεύσατο. [Apoll. Rh. 3, 817. " Ammon. 44. Valck. Anim. 66. Diatr. 109. * Δοιὰς, Ja-

cobs. Anth. 10, 324." Schæf. Mss. * " Διασμὸς, Schol. Eur. Or. 635." Boiss. Mss. * Δοιαστὸς, unde * Ἀδοίαστος et * Ἀδοιάστως, Anacr. 121. ap. Hephæst. p. 4.] Ἐνδοιάζω, Dubito : quod usitatius est. Thuc. 6, (91.) Οὕτω γὰρ οἵτε ὑπάρχοντες ὑμῖν φίλοι θαρσήσουσι μᾶλλον, καὶ οἱ ἐνδοιάζοντες, ἀδεέστερον προσίασι, Philo de V. M. 3. Οὐκ ἐνδ. μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπιστοῦσιν, Plut. Ἐνδοιάζων τῇ γνώμῃ, Alternante proposito. Ceb. Theb. Οὐκ ἀκριβῶς ᾔδει οὐδὲν τῶν ἐκεῖ, ἀλλ' ἐνεδοίαζε. Pass. quoque usitata est, Thuc. 1. Ὁ καὶ λόγῳ ἐνδοιασθῆναι αἰσχρὸν, Quod in dubium venisse, turpe est. Ubi Schol. ἐνδοιάζειν exp. λογισμῷ ἀμφιβάλλειν, λογίζεσθαι: esse enim ἐνδοιασμὸν partem τοῦ λογισμοῦ. [" Bibl. Crit. 3, 1, 105. Valck. Anim. ad Ammon. 68. Plut. Mor. 1, 39. Valck. Diatr. 109. Thom. M. 307. Jacobs. Anth. 7, 183. Dionys. H. 2, 781. * " Ἐνδοιάω, (a * Δοιάω,) Valck. Diatr. 109." Schæf. Mss. Parthen. 9.] Ἐνδοιασμὸς, Dubitatio, [" Eust. 110, 34." Seager. Mss. " Phryn. Ecl. 112." Schæf. Mss.] Ἐνδοίασις, Addubitatio, Bud. ex Hermog. Ἐνδοιάσιμος, Qui in dubitationem venire potest, Anceps, Dubius, Lucian. (1, 872=4, 158.) Ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἐνδ. τὰ σά. Ἐνδοιασίμως, Dubie, Joseph. A. J. Ἐνδ. εἶχεν, Alternabat sententia, Erat animi dubius. [* Ἐνδοιαστὴς,

A Philo 2, 582.] Ἐνδοιαστὸς, i. q. ἐνδοιάσιμος, [Hippocr. 277, 5.] Ἐνδοιαστῶς, Dubie, Non constanter, Thuc. 8. Ἐπιφανὲς δήπου οὐκ ἐνδ., Nihil ambigendo: 6. δοιαστῶς ἀκροῶνται, i. e. οὐ βεβαίως. [" Οὕτω δὴ ἐμήδισαν προθύμως, οὐδ' ἔτι ἐνδ., Herod. 7, 174. Studiose, Non dubio animo." Schweigh. Mss. Hippocr. 989. " Valck. Diatr. 109. Dionys. H. 2, 1155. 4, 2143. Thom. M. 307." Schæf. Mss.] Ἀνενδοίαστος, Indubitatus, Indubitabilis, Philo de V. M. 1. Τὸν ὑπὲρ τοῦ κτήσασθαι τὸ εἶδος ἀ. πόθον, Adipiscendæ formæ haud dubium desiderium. UNDE Ἀνενδοιάστως, Indubitanter, Haud dubie. Idem ibid. Ὡς ἀ. συναινεῖν καὶ ἑτοίμως ἕπεσθαι, Ut sine detrectatione rem comprobarent. [" Theodoret. Opp. 2, 1626. 1693." Kall. Mss. Vide Συναινέω. " Valck. Anim. ad Ammon. 69." Schæf. Mss. * " Ἐπιδοιάζω, Euthym. Z. in Matthiæ Lectt. Mosq. 1, 33." Boiss. Mss. Apoll. Rh. 3, 21. πολλὰς δ' ἐπεδοίασα βουλὰς, In alterutram partem agitavi consilia. * Συνδοιάζω, Gl. Combino, Compactum facio, Schleusner. Lex. in V. T., Schol.
B Aristoph. N. 633. * Συνδοιασμὸς, Gl. Collusio, Colludium, Compactum.]

[Δοάζω, vide Δοκάζω. * Ἄδοαστος, unde * Ἀδοάστως, Anacr. 121. ap. Hephæst. p. 4.]

E.

" E, Nota quintæ ap. Gr. literæ, quam ἐψιλὸν vo- " cant: signum etiam numeri quinarii: cui si a si- " nistro imo angulo præfigatur acuti accentus nota, " quinquies mille denotat, hoc modo, ͵E, ͵ε. Eust. ab " antiquis hoc ἐψιλὸν tradit vocatum fuisse etiam εἶ, " sed in versu, ut in argum. Il. E. Εἶ, βάλλει Κυθέρειαν " "Αρηά τε Τυδέος υἱός: metri gratia adjecto ι, ut pro- " duci posset." [" Conf. c. αι, Markl. Suppl. 932. Iph. p. 8. 64. Jacobs. Anim. 237. Anth. 6, 191. Brunck. Aristoph. 1, 203. 2, 112. ad Apoll. Rh. 243. T. H. ad Plutum p. 133. Callim. 1, 420. 530. 544. Bast Lettre 97. Brunck. ad Antig. 765. El. 852. ad Hec. p. 301. ad Herod. 24. 51. 82. 91. 106. 107. 130. 207. 220. 245. 360. 399. 442. 453. 485. 494. 497. 508. 539. 547. 639. Koen. ad Greg. Cor. 174. 190. 205. 249. 266. Wytt. ad Plut. 1, 168. 196. Bast. Specim. 43. ad Charit. 618. 648. Valck. Hipp. p. 203. Dawes. M. C. 206.; cum η, ad Charit. 215. 220.; cum ο, Valck. Opusc. 1, 362.; cum ο, Steinbr. Mus. Tur. 1, 287. Koen. ad Greg. Cor. 72.; cum σ, ad Herod. 621. 657. Valck. Oratt. 329. 331." Schæf. Mss.]

E, He, dolentis est adv. ex eorum genere, quæ Lat. interjectiones vocant. Sed geminari potius solet, interdum vero et quater repeti. Scribitur autem Ἒ cum aspero. Æsch. Prom. (596.) p. 37. Τί ποτέ μ', ὦ Κρόνιε παῖ, Τί ποτε, Τί ποτε ταῖσδ' ἐνέζευξας εὑρὼν Ἁμαρτοῦσαν, ἐν πημοναῖσιν; ἒ, ἔ. Et (620.) p. 38. Ἃ μαραίνει με χρίουσα Κέν-Τροις φοιταλέοισιν. ἒ ἔ. Et (624.) δυσδαιμόνων δὲ τίνες, οἳ, (ἒ ἒ) οἷ' ἐγὼ μογοῦσιν; Et (767.) p. 46. ἰώ μοι μοι, ἒ ἒ ἒ ἔ. " Ἒ ἒ, Suidæ ἐπίῤῥημα σχετλιαστικόν." [" Jacobs. Anim. 33. Brunck. ad Eur. Med. 110. Phœn. 1355. Hipp. 207. Ἒ, Eur. Hel. 667." Schæf. Mss.]

Ἔλεγος, ὁ, Lamentatio, Lugubris vox. Apud Aristoph. Ὄ. (217.) tribuuntur ἔλεγοι philomelæ suum Ityn deploranti, diciturque Phœbus ἀντιψάλλειν ejus ἐλέγοις. Exp. autem Schol. θρήνοις: addens ita dici ἀπὸ τοῦ ἒ ἒ λέγειν: sed Didymum *tradidisse* vocari hoc nom. θρήνους, qui ad *tibiam decantarentur*. Didymo assentitur Eust. *sive ejusd.*, s. aliorum Gramm. sententiam afferens, qui postquam dixit fuisse olim in usu ᾠδὰς * θρηνητηρίους, cujusmodi fuerunt, quæ postea vocata sunt μέλη Carica: addit, Καὶ οἱ Ἑλληνικοὶ δὲ ἔλεγοι, ὅ ἐστι θρῆνοι, οἳ μετ' αὐλοῦ, φασὶν, ᾔδοντο. Ceterum, quod ad hujus vocis etym. attinet, scio et alia proferri, sed quæ mihi non æque placeant. Ut autem hoc præ ceteris probetur, quod ἔλεγος deducit παρὰ τὸ ἒ ἒ λέγειν, facit v. οἰμώζειν, itidem ab οἴμοι dolentis adverbio derivatum, pro οἴμοι λέγειν: et φεύζειν a φεῦ, pro φεῦ λέγειν: necnon ὤζειν, pro ὦ λέγειν: quæ posteriora duo, minus alioqui usitata, commemorat ap. Eust. Æl. Dionys. Nec vero movere nos debet scripturæ diversitas, quod ad spiritum *attinet*, qui *in* ἒ est asper, at in ἔλεγος, tenuis: idem enim et in aliis plerisque derivatis usuvenire videmus. Alium scrupulum injicere potest et v. ἔλεος, a qua facilior ideoque verisimilior videri queat τοῦ ἔλεγος deductio. Sed ego contra, nisi putarem ἔλεος antiquius esse verbum quam ἔλεγος, illud ex hoc factum esse crederem: quamvis autem unum altero antiquius esse existimem, ab ead. tamen origine utrumque derivare non dubito. || Elegum carmen s. elegiacum, quo lamentatio continetur. Apoll. Rh. (1, 785.) ὅντινα λαὸς Οἰκτίστοις ἐλέγοισιν ὀδύρεται: hic enim Schol. ἐλέγοις pro ἐλεγείοις accipi ostendit, i. e. Elegis versibus, cum scribit, τοῖς γὰρ ἐλεγείοις ἐν τοῖς ἐπιταφίοις ἐχρῶντο οἱ παλαιοί. Lucill. Epigr. Εἰς ἐμὲ νῦν ἐλέγους ποίει πάλιν, εἰς ἐμὲ θρήνους, Δήμιε, τὸν στιχίνῳ σφαζόμενον θανάτῳ. Sic et Lat. appellantur Elegi versus. [" Musgr. Iph. T. 1091. Tro. 119. Hel. 185. Ion. 507. Wakef. ib. Jacobs. Anim. 93. Apollonid. 8. Callim. 1, 439." Schæf. Mss.] HINC Ἐλεγεῖον ead. signif., pro quo et ἐλεγεῖος in VV. LL. perperam, ut in Schol. Apoll. Rh. l. c. Lucian. (1, 160.) Καὶ μὴν ἐλεγεῖά γε ᾄσει μάλα περιπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ: ubi jocose ad signif. h. v. alludens, Gemitus et ploratus s. Ejulatus ita vocat, aut etiam Querulas voces. Citat Athenæus non semel Ion. ἐν τοῖς ἐλεγείοις, item Καλλῖνον: ubi per ἐλεγεῖα intelliguntur Opuscula integra elegiacis versibus scripta, quo sensu Elegias Tibulli, Propertii, Ovidii appellamus. Sed ἐλεγεῖον etiam sing. a Thuc. 1. p. 42. Paus. Strab. Athen. aliisque passim Gr. Scriptt., vocari sciendum est, ut in calce Edit. Gr. Epigr. annotavi, quod δίστιχον postea nominatum fuit. Itidem vero Lat. Elegorum appellatione non ipsos Pentametros versus duntaxat, sed et Hexametros, qui cum illis copulantur, intelligunt. Quod autem ad illorum usum attinet, eum plane mutatum fuisse, cum etiam amores eo carminis genere scripti fuerint, ipsa etiam poëmatia nobis declarant. Ceterum in VV. LL. habetur et Ἐλεγεία, sed absque testimonio, [" Passow zu Musæus p. 50. * Ἐλεγεῖος, α, ον, Callim. 1, 439. Toup. ad Longin. 391. (cf. Schæf. Ind. ad Greg. Cor. 978.) Ἐλεγεῖον, Jacobs. Anth. 6, 219. Steph. ad Anth. Gr. fin., Diod. S. 2, 317. Lennep. ad Phal. 99. ad Herod. 657. 760. * Ἐλεγειογράφος, Jacobs. Anth. 8, 343. Tzetz. in Il. 150." Schæf. Mss.] HINC Ἐλεγειοποιὸς, Elegorum s. elegiarum scriptor; ut Περίανδρος ὁ Κορίνθιος ἐλεγειοποιὸς ap. Athen. (14, 632.) Utitur et Aristot. de Poët. (1, 11.) ubi addendo τῷ μέτρῳ v. ποιεῖν, quosdam, ἐλεγειοποιοὺς, alios, ἐποποιοὺς appellatos fuisse scribit. [" Jacobs. Anth. 8, 125. * Ἐλεγειοποιητὴς, Callim. 1, 439. * Ἐλεγειακὸς, 441. Ruhnk. Ep. Cr. 284." Schæf. Mss. Dionys. H. 2, 53. Athen. 13, 597.] " Ἐλεγεινή, Hesychio " χαλεπή: pro quo supra ἀλεγεινή."

" Ἐλεγῖνοι, Elegini: pisces quidam e genere τῶν " ἀγελαίων, Aristot. H. A. 9," [2.]

Ἐλεγαίνειν, Etym. [" Lascivio, Villois. Anecd. Gr. 1, 145." Wakef. Mss.] ET Ἐλεγείρειν, Suid. Desipere: cujus signif. rationem ap. eos vide. [" Ἐλεγαίνω, * Ἐλεγείνω, Toup. ad Longin. 391." Schæf. Mss.]

Ἑ, Se, Pronomen accus. casus: gen. est οὗ, Sui: dat. οἷ, Sibi: tamen obliquos in h. l. rejecimus, quod possessivum Ἑὸς, et comp. Ἑαυτοῦ, aliaque nonnulla derivata illam accus. vocalem servent. Od. X. (436.) Αὐτὰρ ὁ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συβώτην Εἷς ἑ καλεσσάμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, Ad se vocans. Plato Polit. 1. Ἐκέλευσε δραμόντα τὸν παῖδα περιμεῖναί ἑ κελεῦσαι, Se expectare. Annotat tamen Hes. ἑ notatum aspero spiritu et encliticum, signif. αὐτὸν, Ipsum: rursum notatum spiritu aspero una cum accentu, signif. ἑαυτὸν, Seipsum. At Eust. ἑ, sic enim ap. eum scribitur, nulla accentus mentione facta, pro ἑαυτὸν Homericum esse negat, ponique ab eo potius pro αὐτόν: quomodo exp. Il. Z. (510.) ὁ δ' ἀγλαΐηφι πεποιθὼς, Ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει μετά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων: addens, sententiam, esse ἀναπόδοτον nec assentiens iis, qui exp. ἑαυτὸν κατὰ γούνατα, nec iis, qui legebant Ῥίμφ' ἑὰ γοῦνα, cum Hom. dicere soleat genua s. pedes ferre aliquem, non autem contra genua s. pedes ferri ab aliquo, ut Il. O. (405.) Τὸν μὲν ἄρ ὣς εἰπόντα πόδες φέρον. Sic A. (236.) περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε Φύλλα τε καὶ φλοιόν, exp. αὐτὸ, addens, enclit. esse et trium generum. Supra tamen Od. l. c. pro ἑαυτὸν accipi fatetur. " Ἑὲ, Hes. " exp. αὐτὸν, ἑαυτὸν, Ipsum, Se: item αὐτό: sub- " jungens etiam ἑὲ δὲ pro ἑαυτὸν δὲ, Se vero. Poëti- " cum igitur habet pleon. τοῦ ἑ, pro ἑ." [" Heyn. Hom. 8, 620." Schæf. Mss.]

A 'Εὸς, Suus, proprie de uno, ut docet Bud. Il. Ω. (417.) Ἦ μέν μιν περὶ σῆμα ἑοῦ ἑτάροιο φίλοιο Ἕλκει ἀκηδέστως. Od. Γ. (386.) Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευεν ἑὰ πρὸς δώματα Νέστωρ. Ο. (118.) πόρεν δέ ἑ φαίδιμος ἥρως Σιδονίων βασιλεὺς, ὅθ' ἑὸς δόμος ἀμφεκάλυψεν Κεῖσέ με νοστήσαντα, Ejus ædes. || 'Εοῖο ap. Apoll. Rh. 3, (1065.) ponitur pro primitivo οὗ, i. e. αὐτῆς: παρηΐδα δάκρυσι δεῦε Μυρομένη, ὅτ' ἔμελλεν ἀπόπροθι πολλὸν ἑοῖο Πόντον ἐπιπλάγξασθαι, Cum longe a se, sc. Medea Jaso mari oberraturus discederet. || Adjunctum verbis 1 et 2 pers., signif. Meus, Tuus. Apoll. Rh. (1, 285.) ἑοῖσι λελείψομαι ἐν μεγάροισιν, Meis ædibus. At 2, (633.) εὐμαρέως ἀγορεύσεις Οἷον ἑῆς ψυχῆς ἀλέγων ὕπερ, Pro anima et vita tua. Et 3, (140.) εἴ μιν ἑαῖς ἐνὶ χερσὶ βάλοιο, Manibus tuis. || Pluralibus etiam additur, pro σφέτερος, sicut vicissim σφέτερος aliquando singularibus: ut ap. Eund. 1, (1112.) Τοῖσι δὲ Μακριάδες σκοπιαὶ καὶ πᾶσα περαίη Θρηϊκίης ἐνὶ χερσὶν ἑαῖς προὐφαίνετ' ἰδέσθαι, i. e. σφετέραις, Suis. || Et conjunctum cum v. 2 personæ, signif. Vester: ut ap. Eund. 2, (332.) καρτύναντες B ἑαῖς ἐνὶ χερσὶν ἐρετμὰ, Τέμνεθ' ἁλὸς στεινωπὸν, i. e. Vestris manibus. Sic 3, (267.) Μητέρ' ἑὴν ἀχέουσαν ἀποπρολιπόντες ἵκοισθε, i. e. Vestram. [" Lobeck. Aj. p. 327. Markl. Suppl. 749. Iph. p. 208. ad Charit. 545. Dawes. M. C. 391. Wolf. Proll. 208. 247. Thallus Miles. 4. Brunck. Aristoph. 2, 250. Heyn. Hom. 4, 143. 186. 503. 5, 619. 6, 448. 465. 7, 264. 437. 449. 680. 694. 748. 808. 8, 331. 655. 657. Gesn. Ind. in Orph. v. 'Εὴν, Ruhnk. Ep. Cr. 177. ad Od. N. 320. Brunck. ad Orest. p. 219. Suus, de pluribus, Apoll. Rh. 3, 167. Callim. 1, 561. 569. Pro σφέτερος, Heyn. Hom. 4, 684. Pro ὑμέτερος, ib. Meus, Brunck. Apoll. Rh. p. 224. Moschus 4, 77. ad Od. A. 402. Tuus, Diotim. 2. Jacobs. Anth. 9, 381. 11, 342. Wakef. S. C. 4, 248. Heroic. adesp. 21. Heyn. Hom. 7, 31. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 136. Phœn. p. xxii. Toup. Opusc. 1, 130. 172. ad Od. A. 402. Ilgen. ad Hymn. 615. Vester, Perses 4. Piers. Veris. 78. De 1 et 2 pers., Normann. Arist. p. 53. Brunck. Apoll. Rh. 67. Heyn. Hom. 4, 102. 184. 6, 148. C ϝεὸς, 6, 128. 290. 302. 314. 572. 'Εὸς, 7, 437. 449. 680. 748. 8, 655. 657. 704. 706. * 'Εόω, Koen. ad Greg. Cor. 167." Schæf. Mss.] " 'Εὰ, Sua: a nom. " sing. ἑὸς, derivato ex ἓ seu ἑ. Hom. ἑὰ πρὸς δώμαθ' " ἕκαστος, Suas ad ædes quisque. || Quæ unusquis- " que possidet s. habet veluti sua et sibi propria, h. " e. Bona: ut cum dii dicuntur δωτῆρες ἑάων, Bono- " rum: qua de re vide infra, et v. 'Ηΰς. 'Εεὺς, Suus: " ab ἑός: ut alii volunt, Bonus, Mitis, ἀγαθὸς, προση- " νὴς, poët. pleonasmo τοῦ ε pro εὖς: secundum quos " tenuatur h. v. Utroque modo accipiunt ap. Apoll. " Rh. (1, 224.) Οὐδὲ μὲν οὐδ' αὐτοῖο πάϊς μενέαινεν Ἄ- " καστος Ἰφθίμου Πελίαο δόμοις ἐνὶ πατρὸς ἑῆος Μιμνά- " ζειν: exp. sc. et Boni s. Benigni, et Sui: ut ap. " Hom. quoque Il. A. (393.) ubi Achilles Thetidi ma- " tri suæ dicit, Ἀλλὰ σὺ, εἰ δύνασαί γε, περίσχεο παι- " δὸς ἑῆος, accipiunt et pro σοῦ et pro ἀγαθοῦ. At in " seqq. duobus ll. ἑῆος accipi tantum potest pro ἀγα- " θοῦ καὶ προσηνοῦς, Boni et benigni: unde et tenuatur. " Od. Ξ. (505.) φιλότητι καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἑῆος. Et O. D " (449.) Παῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἑῆος ἐνὶ μεγάροις ἀτιτάλλω, " Filium viri boni." ET "Ος pro eod. ut pro σφέος, σφός. Apoll. Rh. 4, (1470.) μέμβλετο γάρ οἱ Οὗ ἕθεν ἀμφ' ἑτάροιο μεταλλῆσαι τὰ ἕκαστα, i. e. τοῦ ἑαυτοῦ, De suo socio. Et 1, (1324.) Αὐτὰρ Ὕλαν φιλότητι θεὰ ποιήσατο νύμφη Ὃν πόσιν, Suum maritum. Et pro σφέτερος conjunctum nominibus plur., ut ᾗ ματίῃ, i. e. τῇ σφετέρᾳ s. τῇ ἑαυτῶν ματαιότητι, ap. Eund. At junctum nominibus, pronom. vel v. 2 pers. capitur pro Tuus: ut ap. Hesiod. Ἔ. Σοὶ δ' εἰ πλούτου θυμὸς ἐέλδεται ἐν φρεσὶν ᾗσιν, Ὧδ' ἔρδειν, Animo tuo. " Sic " Hes. ᾗ δὲ βίηφι affert pro τῇ δὲ αὐτοῦ ἰσχύϊ. 'Η est " et Relativum pron. pro αὐτὴ, ut ὃς pro αὐτός: in- " terdum Demonstrativum pro αὕτη, Hæc, Od. Ξ. " 59. ἣ γὰρ δμώων δίκη ἐστὶ, pro αὕτη γὰρ, Eust." [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 79. Epigr. adesp. 325. Heyn. Hom. 4, 166. 185. 266. 413. 613. 5, 336. Herod. 1, 205. Suus, Markl. Suppl. 507. 694. 749. Soph. Trach. 266. 525. Œd. C. 1639. Wakef. Eum. 356. Georg. p. 7. Meus, Philoct. 460. Apoll. Rh. 4, 1015. Tuus, Perses 5, Vester, Apoll. Rh. 4, 1384. De 1 et 2 pers., Heyn. Hom. 6, 148. ϝὸς, 176. 302." Schæf. Mss.] HINC gen. plur. 'Εάων, Bonorum: cujus nom. sing. Gramm. statuunt ἑὸν, Suum: quod ea, quæ bona sunt, quilibet sua facere s. sibi asciscere conetur, h. e. ἰδιοποιεῖσθαι, ut ipsi loquuntur. Il. Ω. (527.) Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείεται ἐν Διὸς οὔδει Δώρων οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος τε ἑάων. Od. Θ. (335.) Ἑρμεία, Διὸς υἱὲ, διάκτορε, δῶτορ ἑάων. Et alibi θεοὶ δωτῆρες ἑάων. Eust. tradit in hoc gen. pleonasm. esse τοῦ α, ut ap. Hesiod. Ἀ. (7.) βλεφάρων ἀπὸ κυανεάων.

Οὗ, Sui. ET Ἕο, pro eod., resolutione poët., Od. H. (217.) de Ventre, ἥτ' ἐκέλευσεν ἕο μνήσασθαι ἀνάγκῃ. Item pro αὐτοῦ vel αὐτῆς: quemadmodum Ξ. (461.) ἐπεὶ ἕο κήδετο λίην: ubi tamen enclitice non scribitur, contra Hes. ET Εὗ, synæresi s. synalœphe facta, et ipsum pro eod., ut pro ἐμοῦ, ἐμεῦ. Il. Υ. (464.) ὁ μὲν ἀντίος ἤλυθε γούνων, Εἴ πως εὖ πεφίδοιτο λαβὼν καὶ ζωὸν ἀφείη, Sibi parceret. Ubi Eust. annotat enclit. esse, ut ἐμεῦ, σεῦ et similia. SICUT Εἷο quoque per epenth. τοῦ ι pro eod. dicitur, ut pro ἐμοῦ, ἐμεῖο. || Apud Apoll. Rh. 2, (635.) Εἷο μὲν οὐδ' ἠβαιὸν ἀτύζομαι, accipitur pro ἐμοῦ s. ἐμαυτοῦ, i. e. De me haudquaquam sollicitus sum: eod. prorsus modo, quo ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ et ceteros casus cum v. 1 et 2. pers. copulant: licet proprie et per se 3 personæ conveniant. Sic vero et ἑοῖ pro ἐμοὶ ab eod. usurpari, paulo post ostendam. ET Ἕθεν facta paragoge, et ipsum pro eod., ut ἐμέθεν pro ἐμοῦ: ἕθεν εἵνεκα, Sic causa. Il. Z. (62.) ὁ δ' ἀπὸ ἕθεν ὤσατο χειρὶ, A se depulit. At A. (114.) ἐπεὶ οὐ ἕθεν ἐστὶ χερείων, i. e. αὐτῆς, ut Eust. exp. annotans hic accuratiora exempl. legere οὐ ἕθεν, ut enclit. sit. Nam et Hes. scribit, ἕθεν, cum accentu insignitur, signif. ἑαυτοῦ, ἑαυτῆς: at cum enclit. est, pro αὐτοῦ et αὐτῆς usurpari. || Ἕθεν, " Ἕθεν," ab eod. Hes. exp. etiam ἑκὰς, item ἄνωθεν: at tunc adv. fuerit, non pronom. [Æol. * Γέθεν, Apollon. Dysc. 425. Reitz., * 'Εοῦς, pro ἕο, Idem de Pronom. 358.]

Οἷ, Sibi. Il. Π. (47.) ᾗ γὰρ ἔμελλε Οἷ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι. Xen. K. Π. 7. Ὑπερεφοβεῖτο μὴ οἱ πάππος ἀποθάνοι, Ne sibi avus moreretur. Plato Epist. 7. Οὐκ οἰόμενός οἱ καλῶς ἔχειν, Non sibi honestum esse. Nonnunquam pro αὐτῷ ponitur: ut Il. A. (72.) ἥν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων. Paus. ἐφαίνετο δέ οἱ, Videbatur ei. " Οἷ, pron. dat. " casus, e gen. οὗ, Sibi. Hesiod. Ἔ. Οἷ αὐτῷ κακὰ " τεύχει ἀνὴρ ἄλλῳ κακὰ τεύχων, Sibi ipsi mala ma- " chinatur, qui alteri mala struit. Utuntur eo et pro- " sæ scriptt., sed ἐγκεκλιμένῳ. Xen. K. Π. Ὑπερεφο- " βεῖτο μή οἱ ὁ πάππος ἀποθάνοι. Plato Epist. 7. Οὐκ " οἰόμενός οἱ καλῶς ἔχειν, Non putans sibi honestum " esse. Andocid. εἶναι ἀνδραποδόν οἱ, Esse sibi man- " cipium. Greg. Τοιαῦτα γάρ οἱ συνεγνωκέναι κακά. " Ponitur et pro αὐτῷ. Ipsi, Ei. Il. E. αἳ πᾶσι κακὸν " Τρώεσσι γένοντο, Οἷ τ' αὐτῷ, Eique ipsi." ET 'Εοῖ, pro eod., ut (Od. Δ. 38.) Ὀτρηροὺς θεράποντας ἐπισπέσθαι ἑοῖ αὐτῷ. || Ab Apoll. Rh. 3, (98.) ponitur etiam cum v. 1 et 2 pers. pro ἐμοὶ et σοί: sicut εἷο ab Eod. usurpari paulo ante declaravi: Εἰ μὴ τηλόθι χεῖρας, ἕως ἔτι θυμὸν ἐρύκει, Ἕξω ἐμὰς, μετέπειτά γ' ἀτεμβοίμην ἑοῖ αὐτῇ: i. e. ἐμαυτῇ. Et 1, (893.) Ῥηϊδίως δ' ἂν ἑοῖ καὶ ἀπείρονα λαὸν ἀγείραις Ἄλλων ἐκ πολίων, i. e. Tibi. Sed Schol. hunc hujus pronom. usum non probat.

Σφῶε, ET Σφὼ, Se, Ipsos, in duali, Il. A. (5.) Τίς τ' ἄρ σφῶε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι; i. e. Ipsos duos. Jungitur item cum v. 2 pers. pro Vos duo. Il. A. (573.) Ἦ δὴ λοίγια ἔργα τάδ' ἔσσεται, οὐδέ τ' ἀνεκτὰ, Εἰ δὴ σφὼ ἕνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὧδε: ubi Eust. annotat σφὼ a σφῶϊ abjectione τοῦ ι factum esse, ut a νῶϊ, νώ: nec vero circumflecti ut ἱδρῶ factum ex ἱδρῶτα, sed acui, propterea quod dualia sint. Sed in Il. Δ. (286.) qui locus in Σφῶϊ citabitur, σφῶϊ in dat. accipit. Σφῶϊν, Sui, Ipsorum. ET in dat. Sibi, Ipsis. Il. A. (337.) Πατρόκλεις ἔξαγε κούρην, Καί σφῶϊν δὸς ἄγειν, Ipsis duobus. || Conjunctum autem cum v. 2 pers. signif. Vobis duobus; ut Il. Δ. (286.) Αἴαντ' Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων, Σφῶϊ μὲν, οὐ γὰρ ἔοικ', ὀτρυνέμεν οὔ τι κελεύω: ubi Eust. dicit ν metri causa ab-

jectum esse. Ετ Σφῶν per contr. cum ι subscripto A pro eod. Od. Δ. (62.) οὐ γὰρ σφῷν γε γένος ἀπόλωλε τοκήων: quam scripturam antiquam esse Eust. annot. Hinc Σφωΐτερος, Suus. Apoll. Rh. 3, (600.) τόν οἱ πόρεν ἐξεναρίξας Σφωϊτέρης Φλεγραῖον Ἄρης ὑπὸ χερσὶ Μίμαντα, i. e. ταῖς ἑαυτοῦ. Sic 3, (335.) οὕνεκεν ἀλκῇ Σφωϊτέρῃ πάντεσσι μετέπρεπεν Αἰολίδῃσιν: ubi Schol. dicit perperam eum nominibus sing. pronom. hoc tribuisse, cum dual. sit. || Adjunctum v. 2 pers. signif. Tuus. Apoll. Rh. 3, (395.) Εἴτ' οὖν Σαυρομάτας γε λιλαίεαι, εἴτε τιν' ἄλλον Δῆμον σφωϊτέροισιν ὑπὸ σκήπτροισι δαμάσσαι. Vester, Il. A. (216.) Χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε θεὰ ἔπος εἰρύσσασθαι, Vestrum verbum, Schol. [" Wolf. Prol. 204. Præf. ad Il. xxvi. Heyn. Hom. 4, 70. 74. Eichst. de Carm. Theocr. p. 43. Schrader. ad Mus. p. 296." Schæf. Mss.] Σφέες, Ετ Σφεῖς contr. Ipsi. Herod. (7, 168.) Ἦν γὰρ σφαλῇ, (φράζοντες ὡς) σφεῖς γε οὐδὲν ἄλλο ἢ δουλεύσουσι τῇ πρώτῃ τῶν ἡμερέων, Dicentes se, etc. Σφέων, Suiipsorum. Epigr. σφέων ἀδελφήν, Suam sororem. Ετ Σφῶν contr. pro eod. Thuc. Ἀπὸ τοῦ ἀνδραποδισμοῦ σφῶν αὐτῶν, Captivitate suiipsorum, s. sua. Idem, Δῆμον σφῶν καταφυγὴν εἶναι, Suum esse refugium. Item, Ipsorum, αὐτῶν. Ετ Σφείων, per epenth. τοῦ ι, itidem, Suiipsorum, Ipsorum. Σφίσι, Sibi. Il. A. (368.) Καὶ τὰ μὲν εὖ δάσσαντο μετὰ σφίσιν υἷες Ἀχαιῶν, Inter se: ubi Eust. annotat quædam exempl. enclitice μετά σφισι scribere. Apoll. Rh. 2, (128.) τὰ δὲ πάντοθεν αὔτως Στείνονται πίπτοντα περὶ σφίσιν, Cadentes super se mutuo, i. e. aliæ super alias. Plato Epist. Εἰσὶν ἄνθρωποι, οἳ νῦν ἄρτι σφίσι φασὶ τὰ μὲν τότε ἀπιστότατα δόξαντα εἶναι, νῦν πιστότατα καὶ ἐναργέστατα φαίνεσθαι, Sibi videri. Thuc. 6, (103.) Τοὺς δὲ λόγους ἔν τε σφίσιν αὐτοῖς ἐποιοῦντο ξυμβατικούς, καὶ πρὸς τὸν Νικίαν. || Cum additur verbis aut aliis pronom. 1 pers., signif. Nobis: ut Apoll. Rh. (2, 1280.) ὥρη δ' ἡμὶν ἐνὶ σφίσι μητιάασθαι, Inter nos ipsos. || Ipsis. Ετ Σφὶ pro eod. usitatius ap. poët. et Iones. Herod. 7. Ἐλθόντας ἐς τὰ σφέτερα ἱρὰ ἵζεσθαι ἱκέτας τῶν θεῶν, παραιτεομένους καὶ τῶν λοιπῶν σφι ἀπαμύνειν τῶν ἐπιόντων κακῶν τὰ ἡμίσεα, Propulsare sibi, i. e. a se. C || Ipsis, tam duobus quam pluribus. Od. Δ. (65.) Ὣς φάτο· καί σφιν νῶτα βοὸς παρὰ πίονα θῆκεν, Ipsis duobus, Telemacho et Nestoridæ. Ξ. (108.) Καί σφι συῶν τὸν ἄριστον ἐΰκρίνας ἀποπέμψω. Σφέας, Se. Herod. 7. Ἔδοσαν σφέας αὐτοὺς Ξέρξῃ, Dederunt seipsos Xerxi. || Ipsos, Ipsas, Ipsa, tam de duobus quam pluribus. Od. Δ. (77.) Καί σφεας φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, Ipsos duos, Telemachum et Nestoridem. Herod. 7. Πειρωμένων τῶν Θετταλῶν καταστρέφεσθαί σφεας, Ipsos. Ετ Σφὰς, pro eod. i. e. Se: ut Thuc. Τὰ κατὰ σφὰς ἀνελόμενοι: alibi αὐτοὺς addit, dicens, τὰ κατὰ σφὰς αὐτοὺς ἀνείλοντο. Ipsos. Soph. (Aj. 840.) Καί σφας κακοὺς κάκιστα καὶ πανωλέθρους Ξυναρπάσειαν. || Copulatum verbo 2 pers. signif. Nos. Lucian. Κατὰ σφὰς αὐτοὺς διήλθομεν λόγους, Inter nos ipsos. Ετ Σφὲ per apocopen pro σφέας, i. e. Se. || Ipsos, Ipsas, Ipsa. Apoll. Rh. 3, (689.) Μή σφε πατὴρ ξείνοισι σὺν ἀνδράσιν αὐτίκ' ὀλέσσῃ. || In sing. pro Ipsum, Ipsam. Soph. Aj. (51.) ἐγώ σφ' ἀπείργω, Ego eum prohibeo. Eur. Med. (1296.) D Δεῖ γάρ νιν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω, Eam ipsam. [Aristoph. 'I. 1020. Soph. Trach. 806.] Ετ Ψὲ, Dor. pro σφὲ s. σφέας, Theocr. 4, (3.) Ἦ πά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πᾶσας ἀμέλγες; Ipsas boves.

Σφέος, (α, ον,) Suus. Unde ap. Apoll. Rh. 1, (849.) Ἤλθομεν αὖτις ἕκαστοι ἐπὶ σφέα, Rediimus quisque ad sua. Herod. εἰς τοῦτο σφέα προηγάγοντο, eo sua, s. res suas provexerunt. Idem, ἵνα ὀπίσω σφέα ἔχοι, Sua haberet, s. pro suis, Eis ut suis potiretur. Idem, ἔντομα σφέα ἐποίησε παιδία δύω, Duos pueros sibi execuit. Ετ Σφὸς, itidem Suus, factum e σφέος, ut σφὰς e σφέας. Od. Ξ. (262.) ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ. Il. Δ. (302.) τοὺς γὰρ ἀνώγει Σφοὺς ἵππους ἐχέμεν, Suos habere, s. Sibi habere, aut pro suis. Hesiod. Θ. (398.) ἦλθε σὺν σφοῖσιν παίδεσσι, Cum filiis suis. Et in fem., Od. A. (34.) οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ Σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν. Sic σφῇ ἀρετῇ ap. eund., et σφῇσι κεφαλῇσι, Il. Δ. (162.) Et Od. (Θ. 315.) σφὰς κεφαλὰς, Sua capita. [" Wolf. Proll. 208. Heyn. Hom. 4, 612. 5, 108. Heyn. Hom. 6, 148. 176. Gesn. Ind. in Orph. Ruhnk. Ep. Cr. 237. 259. omnino Wolf. Proleg. ad Hom. 247. Hesiod. Θ. 398. Conf. c. ὅς, Heyn. Hom. 6, 136." Schæf. Mss.]

Σφέτερος, Suus, in prosa usitatius, ut σφέος et σφὸς ap. poët. proprie, qui plurium est, ut ἑὸς qui unius. Od. A. (7.) αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο. Thuc. Ἃ ἐγένοντο πρός τε τὸν βάρβαρον αὐτοῖς, καὶ πρὸς τοὺς σφετέρους συμμάχους. Aristot. Pol. 5. Πλεονεκτεῖν γὰρ ἀξιοῦντες ὡς τῆς σφετέρας, τῆς χώρας ἐξέπεσον. Nonnunquam nominibus sing. additur, ut ap. Hesiod. ('A. 90.) προλιπὼν σφέτερόν τε δόμον, σφετέρους τε τοκῆας. Et ap. Aristot. de Mundo, Τὸ χερσαῖον ζῶον εἰς τὰ σφέτερα ἤθη καὶ νομοὺς διεξερπύσει, Ad suas sedes consuetas; quibus in Il. pro ἑὸς capitur. || Adjunctum verbis 1 et 2 pers. signif. Noster, Vester, Meus, Tuus, prout nomm. cum quibus copulatur, vel plur. vel sing. numeri sunt. Hesiod. 'E. (1, 2.) Μοῦσαι Πιερίηθεν ἀοιδῇσι κλείουσαι, Δεῦτε Δί' ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι. Qui tamen h. v. B usus poëtis est familiarior, ac fortasse illis peculiaris. [" Thom. M. 826. 827. ad Charit. 744. 779. Dawes. M. C. 390. Jacobs. Anth. 6, 389. 11, 308. ad Meleagr. p. 15. Leon. Tar. 40. Al. 33. Rhian. 1. Brunck. Apoll. Rh. 29. Heyn. Hom. 5, 596. Eichst. de Carm. Theocr. p. 43. ad Herod. 26. 444. Schrader. ad Musæum p. 296. Phalar. 78. Il. 9, 327. Ruhnk. Ep. Cr. 177. Harles. ad Theocr. 193. omnino Wolf. Prol. ad Hom. 247. Valck. Phœn. p. 407. Wakef. ad Mosch. 2, 159. Suus, 4, 12. 21. Anal. 1, 3. Athen. 1, 31. Theocr. 22, 209. De uno, Diod. S. 1, 658. Apoll. Rh. 2, 1041. Epigr. adesp. 211. 228. Paus. 3, 71. Dionys. H. 1, 348. 553. 564. 2, 961. 1049. 1064. 1255. 1257. (cf. σφετερίζομαι.) Meus, Dawes. M. C. 103. Pro ἴδιος, ad Diod. S. 1, 114. 234. Tuus, Theocr. 22, 67. Τὰ σφ., Palladas 140. et Jacobs.: Brunck. ad Æsch. Prom. 9.:—' Hinc (a σφὲ, quod modo docuerat Brunck. omnis esse generis et numeri, sic Il. K. 398. μετὰ σφίσιν, Inter vos,) possessivum σφέτερος, Suus, cujus ob usum Apollonium Rh. imperite reprehendit nescio quis Græculus, cujus deliramenta C melioribus scholiis intermixta sunt. Quæ vulgo leguntur ad 3, 186. 622. partim in Regio Cod., quo usus fui, omissa, partim diversimode scripta sunt. Noster Pers. 897. Ἑλλάνων (πόλεις) ἐκράτυνε σφετέραις φρεσίν. De Dario loquitur.'" Schæf. Mss. " Σφέτερος pro ἑὸς, Suus, de unica persona loquendo, usus nonnullis veterum criticorum damnatus, sed cujus exempla ap. bonos auctores non raro occurrunt. Polyb. 5. Ὁ βασιλεὺς ἤθροιζε τάς τε τῶν Ἀχαιῶν νῆας, καὶ τὰς σφετέρας: sic alibi σφέτερος simpl. pro ἴδιος usurpatum invenias. Casaub. in Athen. 649. Idem Polyb. in Exc. Leg. de Ariarathe, Τί πράξας δύναιτ' ἂν παραιτήσασθαι τὴν σφετέραν ἄγνοιαν; Diod. S. 3, 64. ubi Bacchus διαπλεύσας πρὸς τὸ σφέτερον στρατόπεδον: 14, 22. Cyrus εἰς τάξεις κατέστησε τὸ σφέτερον στρατόπεδον: Wessel. ad T. 1. p. 114. Vide Spanh. ad Callim. H. in Del. 233. ubi e poëtis exempla adducuntur hunc usum confirmantia." Brunck. Mss.] Hinc Σφετερίζω, Meum facio, In meum commodum D converto, Mihi usurpo, ἰδιοποιῶ, s. ἰδιοποιοῦμαι. Et in 2 pers. Σφετερίζεις, Tuum facis, Tibi usurpas, In tuum commodum vertis. Rarior tamen h. v. usus est in 1 et 2 personis: frequentior in tertiis, et in infin. loquendi genere. Plato de LL. 8. (p. 428.) Ἐὰν ἐσμοὺς ἀλλοτρίους σφετερίζῃ τις, Suos fecerit, In suum commodum converterit, Sibi usurparit: seu, ut Bud. reddit, Interverterit, Sibi assumserit. Media quoque v. in act. signif. usitata est, ut ap. Xen. 'E. 8. Ἀργείους Κόρινθον σφετεριζομένους. Apud Greg. ii, qui sacrarum literarum sensum pervertunt et detorquent, dicuntur ταῖς παρὰ τῶν θείων ἐνστάσεσί τε καὶ ἀντιθέσεσι τοὺς πολλοὺς σφετερίζεσθαι, i. e. ut Bud. interpr., imperitos ad se perlectos religioni veræ auferre, seu, ad verbum melius exprimendum, Suarum partium facere, ut nonnulli exp. Et quod idem Greg. de Basil. dixit, Οὐ τέχνῃ δουλούμενος, ἀλλ' εὐνοίᾳ σφετεριζόμενος, idem Bud. interpr. Emeritus et asciscens. [" Ad Dionys. H. 3, 1461. Diod. S. 1, 311. ad Herod. 514." Schæf. Mss.] Unde Σφετεριστής, Inter-

versor, Qui aliena vel ea quæ communia sunt, in suam solius rem vertit. Bud. Comm. 346, ex Aristot. Polit. 5. [* Σφετερισμὸς, Gl. Usurpatio. Σ. δημοσίων χρημάτων· Peculatus. " Actus intervertendi, Chrys. in Matth. Hom. 56. T. 2. p. 357. l. 25." Seager. Mss.] " Διασφετερίσασθαι, Sibi vindicare s. retinere, " In suos et proprios usus convertere, Philo V. M. " 1. Τὴν λείαν μόνοι διασφ. διανοηθέντες, Intercipere " prædam, Turn."

¶ Ἑαυτοῦ, Suiipsius: ἑαυτῷ, Sibiipsi: ἑαυτὸν, Seipsum. Plur. ἑαυτῶν, Suiipsorum: ἑαυτοῖς, Sibiipsis: ἑαυτοὺς, Seipsos. Quæ pro fem. ac neutro mutantur secundum declinationem simpl. pronom. αὐτός. Æschin. Τοὺς θεούς φησιν ἑαυτῷ νύκτωρ διαλέγεσθαι. Idem, Θεωρῶν τὸν Ἀλέξανδρον οὐκ ἐκ τῆς Ἀλεξάνδρου φύσεως, ἀλλ' ἐκ τῆς ἑαυτοῦ ἀνανδρίας. Xen. Καὶ εἶπε πρὸς ἑαυτόν: ut ap. Lucian. ὁ λαλῶν ἑαυτῷ. Plut. Διηγούμενος ἑαυτὸν ὡς ἄλλον. Aristot. Eth. 5. Ἑαυτὸν σφάττων: et paulo post, Τῷ ἑαυτὸν διαφθείραντι. Sic Xen. ἑαυτὴν σφάττει. Interdum pron. simpl. præfigitur: ut Herodian. 5. Αἴτιόν τε οὐκ ἄλλον ἀλλ' ἢ αὐτὸν ἑαυτῷ γεγενῆσθαι ἔλεγον. Plut. Αὐτὸς ἑαυτοῦ γέγονεν ἱστορία. Jungitur etiam cum superl. præcedente illo simpl. pron., ut, Ἐν οἷς αὐτὸς ἑαυτοῦ κράτιστός ἐστι, Plut. de Aud. Sæpius tamen illo pron. non præcedente, ut Ἑαυτοῦ ἄριστα λέγων ap. Philostr., quod redditur, Melius quam unquam alias disserens. Plut. Βελτίστους ἑαυτῶν γίγνεσθαι τοὺς ἀνθρώπους, ὅταν πρὸς τοὺς θεοὺς βαδίζωσιν, quod Turneb. interpr. Tum denique longe optimos fieri homines. Sed invenitur etiam, quod rarius esse puto, cum compar., Thuc. Πλουσιώτεροι ἑαυτῶν γιγνόμενοι. Sic Xen. Ὅταν μὲν γάρ τις ὁρᾶται ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου, ἅπας ἑαυτοῦ ἐστι βελτίων. || Alicubi autem ἑαυτοῦ et ἑαυτῷ ceteraque ponuntur, ubi simplicia etiam αὑτοῦ et αὑτῷ locum habent: sicut vicissim αὑτοῦ pro ἑαυτοῦ, et αὑτῷ pro ἑαυτῷ interdum posita reperiuntur, quæ exemplis probat Bud. 27. Sciendum est autem hoc comp. pron. ab Hom. ignorari, dicente οἷ αὐτῷ, pro ἑαυτῷ, itidemque in ceteris casibus duo pronomina copulante. " || Ἑωϋτὸν, Iones dicunt pro ἑαυτὸν, Seipsum. " Hippocr. Epidem. 7. Οὐδὲν δυνάμενος σάφα εἰπεῖν, " οὐδὲ ἐὼν παρ' ἑωϋτὸν, Nec ap. se existens. Paulo " ante, ἐξ ἑωϋτοῦ γίνεσθαι. Et rursum, καὶ αὐτὸς ἑωϋ- " τοῦ μόγις ἐγένετο. Apud Herod. etiam διαλελυμέ- " νως reperitur ἑωϋτοῦ, ἑωϋτῷ, ἑωϋτόν." || Ἑαυτοὺς in 1 pers., ut si quis ἑαυτὸν pro ἐμαυτὸν dicat, habet Dem. Ἴστε ἡμᾶς παρεληλυθότας εἴσω Πυλῶν, καὶ τὰ κατὰ τὴν Φωκίδα ὑφ' ἑαυτοὺς πεποιημένους. || At exempla ἑαυτοῦ positi in 2 pers. pro σαυτοῦ, itidemque ἑαυτῷ pro σαυτῷ, etc. lectori e Bud. petenda relinquo, p. 32. Αὑτοῦ pro ἑαυτοῦ, ut αὑτῷ pro ἑαυτῷ, etc. sunt et ipsa in frequentissimo usu. Aristot. Eth. 5. Εἴ τις πλέον ἑτέρῳ ἢ αὑτῷ νέμει εἰδὼς καὶ ἑκὼν, οὗτος αὐτὸς αὑτὸν ἀδικεῖ. || " Αὑτῷ, pro ἑαυτῷ dicitur, Sibiipsi. " Interdum etiam pro σεαυτῷ, Tibiipsi: ut ap. Isocr. " ad Demon. (4.) Καὶ γὰρ ἂν τοὺς ἄλλους λάθῃς, αὑ- " τῷ γε " [σαυτῷ al.] " συνειδήσεις, Tibiipsi saltem " conscius eris."

[" * Ἑαυτὸς, Wakef. S. C. 4, 251. Ἑαυτοῦ, Wessel. Diss. Herod. 108. 117. Fischer. Ind. Palæph. ad Od. N. 320. ad Herod. 531. Doun. Dem. 264. Omnino Porson. Or. 633. De 1 pers., Thom. M. 327. ad Charit. 587. 593. Normann. Aristid. p. 51. 161. Simonid. 34. Diod. S. 1, 559. Brunck. Soph. 3, 504. ad Orest. 219. ad Lucian. 1, 688. 2, 74. Dionys. H. 1, 440. 451. 5, 237. Boiss. Philostr. 326. Valck. Hipp. p. 201. Koen. ad Greg. Cor. 2. ad Herod. 54. 62. Dawes. M. C. 316. Acta Traj. 1, 104. Alciphr. 256. Hermann. Obs. Crit. p. 135. De 2 pers., Phalar. 318. Thom. M. 827. ad Charit. 537. 602. 671. Wakef. S. C. 4, 4. 6. Jacobs. Anth. 9, 447. Brunck. Aristoph. 1, 254. 2, 128. 3, 187. ad Lucian. 1, 709. Dionys. H. 1, 310. 433. 479. 3, 1413. Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 427. Boiss. Philostr. 326. Alciphr. 2, 222. De 1 et 2 pers., ad Charit. 77. 325. Lips. Pro σεαυτοῦ, ad Xen. Mem. 1, 4, 9. 2, 1, 30. Xen. Eph. 36. Timæi Lex. 92. et n., Brunck. ad Poët. Gnom. 344. Οἱ ἑαυτοῦ, Sui, de consanguineis, Valck. Oratt. 353. ubi et de τὰ ἑαυτοῦ, Bona sua. Ἑαυτοῦ γενέσθαι, Heind. ad Plat. Charm. 62.

A Ἑαυτοῦ γενέσθαι, εἰς ἑαυτὸν ἐλθεῖν, opp. ἐκστῆναι ἑαυτοῦ, Valck. Oratt. 383. Ἐν ἑαυτοῦ εἶναι, Thom. M. 737. Heind. ad Horat. Sat. p. 326. Τὰ ἑ. πράττειν, Phryn. Ecl. 192. Thom. M. 465. Τὸ ἑαυτῆς, Boiss. Philostr. 296. Αὑτοῦ tribus pers. servit, Brunck. Œd. C. 853. 966. Ἐν ἑαυτῷ, Tacite, Jacobs. Anth. 9, 505. Ἑαυτὸν, αὑτὸν, Porson. Hec. p. lii. Ed. 2. Τὸν ἑαυτὸν, Heind. ad Plat. Gorg. 38. Πρὸς ἑ. ἀπαλλάσσεσθαι, Wakef. S. Cr. 2, 84. Ἀπιέναι ἐπὶ τὰ ἑαυτῶν, Wytt. Sel. 414. Οἱ ἑαυτῶν, Hemsterh. in Schrad. Emendd. 104. Ἑαυτῶν pro ἀλλήλων, ad Xen. Eph. 145. 164. (116.) 288. Hesych. 1, 1059. Brunck. Antig. 145. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 2, 240. Αὑτῶν, de 1 pers., Porson. Med. 19. Boëckh. ad Plat. Sim. xxvii. Pro ἀλλήλων, Lucian. 2, 99. et n., Heind. ad Plat. Phædr. 221. ad Lys. 32. Schneid. ad Aristot. H. A. 11, 11. (Sic ἐπὶ σφᾶς, i. q. ἐπ' ἀλλήλους, Heyn. Hom. 7, 266. Γίγνεσθαι αὑτῶν, Heind. ad Plat. Phædr. 261. Αὑτοῖς, Nobis, Wytt. ad Plut. S. N. V. 11.: Xen. Mem. 2, 6, 20. Φθονοῦντες ἑαυτοῖς

B μισοῦσιν ἀλλήλους, cf. 2, 7, 12. 3, 5, 16. * Ἑαυτοπενθῶν, Boeckh. in Plat. Min. 96." Schæf. Mss. * Ἑαυτορέγμων, Phav. Lex. 138, 1. Hes. 165, 2. * Ἑαυτότης, Procli Theol. Plat. p. 328.]

ἜΑΡ, ρος, τὸ, Ver. Il. Z. (148.) ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη. Od. T. (519.) χλωρηῒς ἀηδὼν Καλὸν ἀείδῃσιν ἔαρος νέον ἱσταμένοιο. Et πολιὸν ἔαρ, Hesiod. Ἔ. (2, 95.) Thuc. Πρὸς ἔαρ ἤδη τελευτῶντος τοῦ χειμῶνος, Extremo hyemis jam vergentis in ver. Ἔαρος, Vere, i. e. Verno tempore. Aristot. Τίκτει δὲ τὰ μαλάκια τοῦ ἔαρος. Pro quo Plin. Piscium molles vere pariunt. Et ap. Thuc. πρὸς τὸ ἔαρ, Sub vere, et πρὸς ἔαρ ἤδη, Appetente jam vere. Metaph. ap. Theocr. 13, (45.) Εὐνεῖκα καὶ Μαλὶς, ἔαρ θ' ὁρόωσα Νυχεία, pro ἱλαρὸν καὶ ἡδὺ βλέπουσα, a verni temporis jucunditate. Sic Demades ap. Athen. 3. τοὺς ἐφήβους dicit esse ἔαρ τῆς πόλεως. Etym. deductum h. vocab. vult ab ἔω, i. e. πέμπω, quoniam eo tempore terra omnia emittat. || Sanguis, Eust. ex Oppiano.

C Hujus autem signif. rationem addit Suid., quod verno tempore sanguis abundet. || Pinguedo ap. Nicandr. Ἀ. (87.) πρημαδίης ἢ ὀρχάδος εἶαρ ἐλαίας, i. e. λίπος, ut Schol. exp., citans e Callim. Πολλάκι δ' ἐκ λύχνου πῖον ἔλειξεν ἔαρ. [" Jacobs. Anth. 6, 63. 310. 8, 69. 389. 9, 285. 10, 388. 402. 12, 163. Anim. 312. Callim. 1, 515. 529. Brunck. ad Poët. Gnom. p. 330. ad Herod. 580. Toup. Add. in Theocr. 404. ad Charit. 216. Piers. Veris. 90. Herod. Philet. 434. et n., Valck. Hipp. p. 172. Jacobs. Specim. 14. ad Lucian. 1, 247. Sanguis, ad 1, 241. Wakef. S. C. 2, 111. Vis, 112. Pinguedo, Valck. Callim. 295. Heyn. Hom. 7, 619." Schæf. Mss.] Et Εἶαρ, per epenth. τοῦ ι, itidem Sanguis; unde ap. Eust. περὶ λῃστηρίου citatur e quodam poët. ἧχι κονίστραι Ἄξεινοι λύτρῳ τε καὶ εἴαρι πεπλήθωσι. Nicand. A. (314.) de potu sanguinis taurini, Ἧμος πιλνάμενον στέρνοις κρυσταίνεται εἶαρ. [" Toup. in Schol. Theocr. 218. Wakef. S. C. 2, 112. ad Lucian. 1, 241." Schæf. Mss.] Unde Εἰαροπότης, ὁ, Sanguipota: αἱμοπότης, * ψυχοπότης,

D Hes. [" Toup. Add. in Theocr. 405. Heyn. Hom. 7, 619. 805. * Εἰαροπῶτις, ib." Schæf. Mss.] Et Εἰαρίτης λίθος, i. q. αἱματίτης, ut Nicandri Schol. docet. [Apud Schn. Lex. * εἰαριήτης λ., Aglaius Byzant.] Ἐαρινὸς, Vernus, ut ὥρα, Vernum tempus: μῆλα, Verna poma ap. Diosc.: Πρὸ ἰσημερίας ἐαρινῆς, Ante æquinoctium vernum, ap. Plut. Probl. Rom. [" Luzac. Exerc. 7. Valck. Hipp. p. 172." Schæf. Mss. * " Ἐνεάριος, i. q. ἐαρινὸς, si vera est scriptura ap. Athen. 3, 12." Schw. Mss. * " Ἐνεήριος, Synes. H. 4, 176." Kall. Mss.] Ἐάριον, τὸ, Rosa, ῥόδον, Hes. " Ἐαρίδας, Hes. dici tradit τὰς κανθαρίδας: forsitan " quoniam verno tempore præcipue reperiuntur. " Ἐαρὸν, Hes. dici ait λουτῆρα ἢ πρόχουν." Ἐάρτερος, Vernus. Nic. Θ. (380.) Πρόσθε βοῆς τέττιγος ἐαρτέρου. || Ἐάρτερα Hes. exp. etiam λεπτὰ, ἁπαλὰ, πυκνὰ, χρόνια. At Ἐαρτέρος ap. Eund. est ἀέρος ἢ ἐαρινοῦ, quasi a nomin. ἐαρτήρ. Ἐαρίζω, Vernum tempus dego. Athen. 12, (513.) Ἐαρίζουσι μὲν ἐν Ῥαγαῖς, χειμάζουσι δὲ ἐν Βαβυλῶνι: sicut ibid. Ἐχείμαζον μὲν ἐν Σούσαις, ἐθέριζον δὲ ἐν Ἐκβατάνοις. Lat. di-

cunt quidem Æstivare et Hybernare, sed Vernare alio sensu. || Verno, i. e. Vernam temperiem s. amœnitatem refero. Philo de V. M. 1. Οὕτως τοίνυν τῆς χώρης διακειμένης καὶ ταῖς χειμεριναῖς ἐαριζούσης τροπαῖς, Ut brumali die vernet. Et in Axiocho, Παντοῖοι δὲ λειμῶνες ἄνθεσι ποικίλοις ἐαριζόμενοι, Prata autem flosculis distincta vernant. [“ Thom. M. 440. Eur. Hipp. p. 4. Valck., ad Herod. 673.” Schæf. Mss. Xen. K. ’A. 3, 5, 15. Heracl. Alleg. c. 71.] ’Ενεαρίζω, Vernum tempus dego in, etc. Plut. (9, 85.) Αὐτοὺς δὲ νομάδων δίκην ἐνεαρίζοντας τοῖς τεθηλόσι καὶ ἀνθηροῖς, εὐθὺς ἐκ τῆς πολεμίας ἀναστρατοπεδεύειν. [* Συνεαρίζω, Plut. 10. p. 2.] [* ’Εαροτρεφὴς, Orph. Lap. Achat. 6. * ’Εαροτροφὴς, Mosch. 2, 66. “ Valck. p. 346. Ruhnk. Ep. Cr. 32.” Schæf. Mss. * ’Εαρόχροος, Orph. Lap. Jasp. 1. “ Wakef. S. C. 2, 112. Bibl. Crit. 2, 4, 92. Koen. ad Greg. Cor. 35.” Schæf. Mss.]

¶ Εἶαρ, αρος, τὸ, Ver: factum ex ἔαρ epenth. τοῦ ι, metri causa. Hesiod. ῎Ε. (2, 80.) Εἴαρι [ἔαρι al.] πολεῖν· θέρεος δὲ νεωμένη οὔ σ’ ἀπατήσει. [“ Callim. 1, 515. 529. Ruhnk. ad H. in Cer. 174. Toup. Opusc. 1, 291. Jacobs. Emendd. 56. Heyn. Hom. 7, 619. * Εἰαρόμασθος, Mammillis succi plenis, Toup. Add. in Theocr. 405. Jacobs. Specim. 15. Emendd. 56. Anth. 8, 227. 10, 159. 166.” Schæf. Mss.] Εἰαρόμαστος, ὁ, ἡ, Vernantes mammas habens, Epigr. [* Εἰαροτερπὴς, Veris amicus, Orph. in Nymph. 14.] Εἰαρινὸς, Vernus. Il. Π. (463.) ῞Ωρῃ ἐν εἰαρινῇ. Β. (471.) ἐπ’ ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι. Et εἰαρ. πλόος, Hesiod. ῎Ε. [2, 296. “ Ad Charit. 539. Valck. Hipp. p. 172. ad Il. E. 5. * Εἰαρόεις, ad Charit. 301.” Schæf. Mss. Manetho 4, 225.]

¶ ’ΗΡ, ἦρος, Ver, factum ex ἔαρ contr. ε et α in η: estque in usu tum ap. poët. tum prosæ scriptt. Theophr. C. Pl. 1, 14. ’Εμπεδοκλῆς ἀείφυλλα καὶ * ἐμπεδόκαρπα φησὶ θάλλειν, Καρπῶν ἀφθονίῃσι κατ’ ἦρα πάντ’ ἐνιαυτόν· ὑποτιθέμενός τινα τοῦ ἀέρος κρᾶσιν τὴν ἠρινὴν κοινήν. Ibycus ap. Athen. 13. (601.) ἦρι μὲν αἵτε Κυδώνιαι μηλίδες ἀρδόμεναι (θαλέθουσιν.) Aristoph. N. ἦρος ἐν ὥρᾳ χαίρων, Verno tempore gaudens, [cf. 310.] Thuc. 5. Τελευτῶντος τοῦ χειμῶνος ἅμα ἦρι, Ineunte vere. Athen. 14. Καρποφορεῖ δὲ δὶς τοῦ ἔτεος, ἦρός τε καὶ φθινοπώρου. [“ Jacobs. Anth. 10, 402. Matth. Anecd. 1, 45. Brunck. Aristoph. 2, 78. Herod. Philet. 434. et n., Valck. Hipp. p. 172. Sanguis, Wakef. S. C. 2, 111. ἀλκῇ, 112. De digamm., Heyn. Hom. 4, 282. Gen. ἠρὸς ab ἦρ, ἦρος ab ἔαρ, Sylb. ad Paus. 193. ῏Ηρι, Heyn. Hom. 7, 737. ’Επ’ ἦρι, Verno tempore, Toup. Opusc. 2, 199.” Schæf. Mss.] “ ῏Ηρι, per contr. pro ἔαρι, Veri; item Vere, “ Verno tempore. Signif. etiam Mane, ut Od. Υ. “ (156.) ’Αλλὰ μάλ’ ἦρι νέονται, ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτή.” “ ῏Ηαρ, Hesychio αἷμα, ψυχὴ, Sanguis, Anima: pro “ quo supra εἶαρ.” [“ Ruhnk. ad H. in Cer. 174. Mitsch. 162. Wakef. S. C. 2, 112. ad Lucian. 1, 241. * ’Ηαρινὸς, Ruhnk. l. c. 401. Mitsch. ib.” Schæf. Mss.] ’Ηριγέρων, οντος, ὁ, Senecio; cui nom. hoc Gr. dederunt, quia vere canescit, ut docet Plin. 25, c. ult. De qua herba plura habes ap. Eund. l. c. et ap. Diosc. 4, 97. et Theophr. H. Pl. 7, 7. ’Ηριθαλὲς, τὸ, Aeizoon minus, Plin. quod vere floreat. ’Ηράνθεμον, Eranthemon, herba sic appellata, quod vere floreat. [Diosc. 3, 154. Plin. 22, 21.]

’Ηρινὸς, ET ’Αρινὸς Dor. ET ’Ηερινὸς, interjecto ε, quod ex Epigr. citatur, Vernus. Il. E. ’Ωραῖος παῖς ἦλθε φέρων μύρον ἠρινὸν ἡδύ. Aristoph. ῎Ο. (683.) κοέκονσ’ Αὐλὸν φθέγμασιν ἠρινοῖς. [“ Ad Charit. 316. Jacobs. Anim. 276. Anth. 9, 141. Luzac. Exerc. 7. Schow. Hes. 348. Markl. Suppl. 449. Jacobs. Emendd. 56. Specim. 15. Valck. Hipp. p. 172. ’Ηρίνα, adv., Brunck. Aristoph. 3, 141. ’Ηερινὸς, Jacobs. Anth. 6, 326.” Schæf. Mss.] UNDE ’Ηρινολόγοι dicuntur τέττιγες, Cicadæ ap. Hes. quemadmodum supra a Nicandro dictum est τέττιγος ἐαρτέρου. ET ’Ηρινοτόκος, Verno tempore pariens; ἀπὸ τῶν ποιμνίων τῶν κατ’ ἔαρ φόρους τελούντων. Hes. [Phot.] “ ’Ηρίστριον, Hesychio ἱμάτιον ἠρινὸν, Vestis verna, “ Vestimentum quo vere utimur: forsan pro ἐαρί- “ στριον. Itidem vestis æstiva dicitur θερίστριον, in “ qua θερίζουσι.”

¶ ῏Ηρ, est etiam Tempus matutinum, s. Diluculum: vel quod tempus matutinum similitudinem quandam habeat cum verno, ut meridianum cum æstivo, et sic deinceps: vel quod diluculum homines ad consuetas operas excitet: ut quemadmodum ὄρθρον ab ὀρθοῦσθαι, sic ab αἴρω ἦρ dictum sit, quoniam tunc αἰρόμεθα καὶ εἰς ἔργον ὀρθούμεθα, teste Eust. Od. Υ. (155.) Οὐ γὰρ δὴν μνηστῆρες ἀπέσσονται μεγάροιο, ’Αλλὰ μάλ’ ἦρι νέονται, Summo mane venient. [“ ῏Ηρι, Mane, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 153. Brunck. ad Anal. 101. Toup. Add. in Theocr. 400. Koppiers. Obs. 62. Dawes. M. C. 104. ad Charit. 276.” Schæf. Mss.] UNDE ’Ηριγενὴς, ET ’Ηριγένεια, Auroræ epith. quod matutino tempore s. mane quasi gignatur aut oriatur. “ ’Ηρισάλπιγξ, Hesychio Avis quædam spe- “ cies: forsan quod mane aut vere buccinare videa- “ tur.” ET ῞Ηριμος ap. Hes. ὀρθρινός: si mendum illi vocab. non subsit. ET ’Ηέριος, Matutinus. Il. A. (497.) ’Ηερίη δ’ ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Οὔλυμπόν τε. Item (557.) ’Ηερίη γάρ σοί γε παρέζετο, καὶ λάβε γούνων, i. e. ὀρθρινὴ, per pleonasm. τοῦ ε, ut tradit Eust., addens tamen esse qui Aëria exp. ab ἀήρ, sicut Il. Γ. (7.) grues quoque ἠέριαι dicuntur. At Od. I. (52.) ῏Ηλθον ἔπειθ’ ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ, ’Ηέριοι, Eust. exp. ὀρθρινοί. Sed ego crediderim legi etiam posse ’Ηερίῃ: ut sit ὥρῃ ἠερίῃ, quod alibi dicitur ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, quamvis alioqui et Il. A. (B. 468.) ὥρῃ sine adjectione poni pro Vere, non ignorem.

’ΕΑΩ, f. ἀσω, aor. 1, εἴασα, Sino, Permitto. Cum infin. Il. T. (295.) Οὐδέ μιν οὐδ’ ἔμ’ ἔασκες — Κλαίειν. Et B. (236.) τόνδε δ’ ἐῶμεν Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν. Isocr. Μήτε τὸν ὄχλον ὑβρίζειν ἐᾷς, μήτε ὑβριζόμενος περιορᾷς: ubi observa etiam ὑβριζόμενον περιορᾷς esse i. q. ὑβρίζεσθαι ἐᾷς. Xen. οὐκ ἐῶ ποιεῖν. At ἐῶ χαίρειν vide in Χαίρω: et ἐῶ λέγειν, in Λέγω. || Bud. postquam dixit ἐῶ esse etiam Prætermitto, Omitto, quod sæpe signif. cum illo infin. λέγειν, ἐῶ ait interdum accipi pro Sino liberum abire, Non attingo: et affert e Dem. (983.) Οὐδ’ ὅτ’ Εὐέργῳ προηροῦ λαγχάνειν, εἴας ἄν με, i. e. inquit, Reliquisses me quietum, sed etiam interpellasses. Item pass. participii hoc e Theophr. exemplum, de rosa scribente, ’Επιτεμνομένη δὲ, βέλτιον φέρει τὸ ἄνθος· ἐωμένη γὰρ ἐξαύξεται καὶ ἀπολοχμοῦται. Et ex Aristot. ἐαθεὶς pro Relictus, in Probl. ’Ο σῖτος ἐαθεὶς ἐν τῷ ψύχει. Item ἐᾶσθαι eo sensu, quo dicitur Lat. Missa hæc fiant. Strabo, ’Εκεῖνοι μὲν οὖν ἐάσθωσαν. || Desino, Cesso, ex Hom., Bud. || “ Est ἔα interdum “ pro ἔαε, idque vel in imperf., Ion. demto augm., vel “ in imper.: interdum etiam per apoc. pro ἐάα in 3 “ sing. præs. indic. ut Il. E. (256.) ’Αντίον εἶμ’ αὐ- “ τῶν, τρεῖν μ’ οὐκ ἔα Παλλὰς ’Αθήνη, Non sinit me “ tremere. Ita enim vett. scribere testatur Eust. “ Alioqui enim faciendam esse συνίζησιν, si perispω- “ menως scriberetur ἐᾷ. || Interdum Ion. resolutione “ pro ἦν, ut (Od. Ξ. 222.) Τοῖος ἔ’ ἐν πολέμῳ, ibi “ enim α metri causa ablatum est. Et Δ. (321. Τότε “ κοῦρος ἔα, Tunc juvenis eram. Et E. (887.) ῍Η “ κεν ζὼς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσι. At ἔα δὴ ad- “ verbialiter ap. poët. usurpari dicitur pro ἄγε δή. “ Vide et in Anomalis. || ’Εάα, pleonasmo poët. pro “ ἐᾷ, ut ὁράα, βοάα, ἰσχανάα, et similia. || ῎Εακεν, “ Hes. exp. ἀλγεῖ, Dolet: afferens et ἐακότες pro “ ἀλγοῦντες, Dolentes: necnon ἐακῶς pro κακῶς ἔχων, “ ἀνειμένως ἀλγῶν. At ἐακότες, quod exp. ἀναπε- “ πανμένοι, παρῃτημένοι, est ab ἐάω, Sino, Dimitto, “ Intermitto. || Εἰάω, poët. epenthesi τοῦ ι metri “ causa dicitur pro ἐάω, Sino, συγχωρῶ. Affertur ex “ Hom.” [Apoll. Rh. 1, 873.] || “ Εἶα, Suidæ et Hes. “ χόρτος, Gramen: item παρακελεύσεως ἐπίῤῥημα, “ quod properispωmenως etiam effertur. Est etiam “ 3 pers. sing. præt. imp. pro συνεχώρει, a th. ἐάω, “ Sino. || Εἴασκον, Ion. pro εἴων. Εἴων, Permitte- “ bam, Sinebam. Ab ἐάω præt. imp. εἴαον, εἴων. “ || ῎Εησον, Hes. affert pro ἔασον, Ion. forsan.” [“ Notandus h. v. usus cum particula negativa: οὐκ ἔα αὐτὸν τοῦτο ποιεῖν, modo signif. Non sivit, Non passus est; Vetuit eum hoc facere: sed fre-

quentius, præsertim ap. Herod., Hortatus est, postulavit, rogavit, precatus est eum, ne hoc faceret, 2, 30. et ibi Valck. 5, 96. 9, 2. 77. etc." Schw. Mss. "Ἐάω, Thom. M. 185. Jacobs. Anth. 7, 401. Valck. Diatr. 71. Toup. Emendd. 4, 461. Heyn. Hom. 4, 562. 5, 47. 7, 24. 7, 775. ad Charit. 486. 707. Musgr. Tro. 361. Ion. 390. Wakef. Trach. 358. Brunck. Aristoph. 1, 62. ad Lucian. 1, 304. 393. ad Herod. 116. 426. 645. 666. ad Il. Υ. 311. Omitto, Wytt. ad Plut. de S. N. V. 4. Toup. Opusc. 2, 259. Relinquo, Abresch. Lectt. Arist. 286. ubi et de constr., Diod. S. 1, 356. Missum facio, ad Herod. 273. Desino, Locella ad Marbod. 154. Cum inf., Thom. M. 161. Meurs. ad Apoll. Dysc. 36. Teuch. Cum particip., Dionys. H. 3, 1363. ubi v. Reisk., 1605-6. De quant., ad Charit. 782. Brunck. Apoll. Rh. 169. Heyn. Hom. 4, 562. 600. 5, 9. 6, 65. 149. 7, 24. De prosodia, Clark. ad Il. Α. 67. Δ. 42. Od. Φ. 233. Valck. ad Il. 22. p. 58. Ἔα, Markl. Iph. p. 95. Sivit, Valck. ad Il. 22. p. 53. ad Herod. 651. In unam syllabam contr., Brunck. Aristoph. 1, 208. 2, 103. Erf. Præf. ad Antig. ix. Ἐάα, Heyn. Hom. 7, 292. Ἐᾷ una syll., Heyn. Hom. 5, 47. 488. 708. 6, 71. Οὐκ ἐᾷν, 5, 490. Plut. Alex. 37. Schm. Dissuadere, ad Herod. 691. Ἐῶ λέγειν, Lucian. 2, 16. Dionys. H. 1, 270. (simpl. ἐῶ hoc sensu, 2, 1212.) Ἐᾷν τί τινος, Plato de LL. 492. Ast. Ἐῶ fut., T. H. ad Plutum p. 397. Ἐῶμεν, ἐάσωμεν, Heind. ad Plat. Phædr. 309. Ἐάσατε, Wakef. Herc. F. 1046. Pass., Diod. S. 2, 271. fin. ad Xen. Eph. 286. Εἰάω, Toup. Opusc. 2, 243. Dem. 1077, 14. Εἰάκατε, Dionys. H. 1, 433." Schæf. Mss.] "Ἐατέον, Sinendum, Dimittendum, "Omittendum." [" Herod. 8, 108. Tzetz. Chil. 8, 394. 9, 511." Elberling. Mss. Ἐατέος, Eur. Hel. 914.]

[* Εἰσεάω, Geop. 15, 2.] Παρεάω, Transmitto, VV. LL. [" Παρειάκεσαν, Tzetz. Exeg. in Il. p. 5, 18." Schæf. Mss.] " Προσεάω, Insuper sino, aliis " simpl. Sino, Permitto," [Acta Apost. 27, 7.]

¶ Ἔα adv. ex imper. ἔα factum, ut quidam Gramm. tradunt, qui et ἐκπλήξεως adv. s. ἐκπληκτικὸν esse addunt: sic certe et ἄγε, ἄπαγε, ἴθι, in adv. degenerarunt; Lat. redditur Hem, et aliquando Ah. Plato Protag. Ὁ δὲ τὴν θύραν ἀνοίξας, ἔα, ἔφη, σοφισταί τινες· οὐ σχολὴ αὐτῷ, Hem, sophistæ hi sunt: ut Bud. vertit, qui et ab Eurip. sic accipi scribit. Sic Aristoph. ἔα, τίς ἔσθ' ὁ προσιὼν οὑτοσί; Apud Æschyl. quoque p. 12. ἆ ἆ, et ἔα ἔα Schol. esse ἐκπλήξεως adv. scribit: et quidam Hau hau interpr. Ita certe redditur et Marc. 1, (24.) Ἔα, τί ἡμῖν καὶ σοί? Ab aliis tamen, Ah, quod malim: ut sit exclamatio a dolore potius quam a rei novitate proficiscens. Sic vertitur, Ah et ap. Aristoph. N. (1259.) ubi qui audivit dicentem ἰώ μοι μοι, exclamat, ἔα, τίς οὑτοσί ποτ' ἔσθ' ὁ θρηνῶν; At in h. l. Synesii, Ἔα, πανταχοῦ τῆς ἀγορᾶς ἀνδρῶν οἰμωγαὶ, γυναικῶν ὀλολυγαὶ, Bud. interpr. Heu. In qua signif. si scriberetur ἕα cum aspero, dicerem potius esse ab ἒ adv., de quo supra. [" Wakef. Ion. 552. Eum. 244. Brunck. Aristoph. 2, 118. 3, 121. Ruhnk. Ep. Cr. 140. Brunck. ad Hipp. 298. Valck. p. 260. Diatr. 201. Extra versum, Phœn. p. 61. Markl. Iph. p. 45. Porson. Hec. p. 7. Ed. 2." Schæf. Mss.] " Εὖα, pro ἔα, Æol. pleonasmo " τοῦ υ. Hes. Eid. εὖα est * ἐπευφημιασμὸς ἡλιακὸς καὶ " μυστικός. Suid. habet oxytonως εὐὰ, dicens esse " τράγου φωνῆς μίμημα, Imitationem vocis hircinæ: " afferensque hunc sine auctoris nomine l., Ὁ δὲ τρά- " γος ἐκ τοῦ φρέατος ἀπεπήδησε, τὸ αὐτὸ φωνήσας εὐά. " Ubi tamen τὸ αὐτὸ videtur innuere non hirci pro- " priam esse vocem, sed hircum alius vocem fuisse " imitatum." Εἶα autem est hort. adv., ut Lat. Eia, quod et cum plur. verbo ponitur interdum: ut Aristoph. Πλ. ἀλλ' εἶ' ἁπαξάπαντες ἐξ ἑνὸς λόγου ὀρχεῖσθε: Σφ. (266.) Εἶα νῦν γ' ὦ συνδικασταὶ σφῆκες κ. τ. λ. [" Eur. Herc. F. 623. Meleager 90. Jacobs. Anth. 6, 118. Exerc. 1, 85. Markl. Suppl. 772. Musgr. ib. Iph. T. 1423. Musgr. Hel. 1468. 1577. 1613. Orest. 1622. Brunck. 1648. Valck. ad Theocr. 2, 95. Phœn. p. 233. (1702.) Adoniaz. p. 342. Callim. 279. Diatr. 204. Εἶα, εἴα, Brunck. Aristoph. 1, 77. 121. 3, 78. 180. Steph. Dial. 24. Porson. Med. p. 100. Heyn.

A Hom. 5, 533. Ἀλλ' εἶα, Lucian. 3, 656. 660. Οὐκ εἶ', Porson. Or. 1638." Schæf. Mss.] " Unde Εἰάζω, Hesychio εἶα ἐπικελεύω, ex " Eur. Chrysippo." [" Brunck. Aristoph. 1, 121. Valck. Diatr. 20." Schæf. Mss.]

ἘΓΕΙΡΩ, ἐρῶ, ερκα, aor. 1 ειρα, Expergefacio; ut ὑπνώοντας ἐγείρει, Od. Ε. (48.) Ω. (4.) Alicubi etiam ἐγείρειν ἐξ ὕπνου, (Il. Β. 41.) In pass. Ἐγείρομαι, Expergefio; ut ἔγειραι ὁ καθεύδων, quod a Paulo affertur, ad Ephes. 5, (14.) || Ἐγείρω, vel Ἐγείρω ἐκ νεκρῶν, pro Excito a mortuis: et pass. Ἐγείρομαι s. Ἐγείρομαι ἐκ νεκρῶν, itidem pro Excitor a mortuis, in N. T. sæpe. Ibid. et ἐγείρειν νεκρούς. || Metaph. ut Latine Excito. Il. Λ. (213.) ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν. Et Σ. (304.) ἐγείρομεν ὀξὺν ἄρηα. Thuc. 1. Καὶ ἀδικούμενοι τὸν πόλεμον ἐγείρομεν. Sic Lat. Excitare pugnam, s. bellum. Item ἐγ. μένος ap. Hom. ut Lat. Excitare animum. Apud Herodian. autem ἐγ. ὀργὴν, Excitare iram, Accendere iram. Interdum
B vero redditur Instigo. || Excito, i. e. Extruo, vide infra in Ἔγερσις. At Jo. 2, (20.) cum Vet. Interpr. reddat Excitabo, alii malunt Erigam reddere, Λύσατε τὸν ναὸν τοῦτον, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν. At ἐγείρειν τρόπαιον ap. Herodian. sæpe, Excitare vel statuere trophæum. [" Phryn. Ecl. 96. Thom. M. 70. 261. ad Charit. 135. 674. Wolf. Proleg. 240. Jacobs. Anim. 94. Anth. 8, 139. 11, 256. 12, 75. Exerc. 1, 86. Lucill. 110. ad Diod. S. 1, 683. Callim. 1, 545. Heyn. Hom. 7, 49. 95. Wytt. ad Plut. S. N. V. 83. Wessel. Diss. Herod. 117. Abresch. Add. ad Arist. 149. Lectt. 148. 339. Ammon. 17. 65. ad Xen. Eph. 145. ad Callim. 1, 55. ad Od. Ο. 8. Lennep. ad Phal. 166. ad Herod. 507. Extruo, Huschk. Anal. 279. ad Anton. Lib. 269. Verb., Arnaud Var. Conj. 245. Propono, Fisch. Descr. Lectt. 1797-8. Act. pro med., Monthly Rev. Febr. 1799. p. 195. Porson. Or. 288. Brunck. p. 179. Musgr. Phœn. p. 219. Conf. c. ἀγ., ad Dionys. H. 1, 476. 4, 2321. Heyn. Hom. 6, 34. 8, 12. Πράγματα ἐγ., Ruhnk. ad
C Rutil. 64. Ἐγερθέντα, Apoll. Dysc. 38. Teuch. ἐγρηγέρθαι, ib. ἐγήγερται, Xen. Eph. 8. * Ἐγέρρω, Greg. Cor. 276." Schæf. Mss.] " Ἐγεργεῖ, Hesychio γρηγορεῖ, Expergiscitur, vel Vigilat."

Ἔγερσις, q. d. Expergefactio, Excitatio. Item Resurrectio, de Christo, Matth. 27, (53.) || Ἔγ. τῶν τειχῶν, Extructio, In altum ædificatio, Bud. ex Herod. [7, 5. 20. 48. " Ad Callim. 1, 55. Wessel. Diss. Herod. 116. Abresch. Lectt. Arist. 148." Schæf. Mss.] Ab ead. formatione Ἐγερσιβόητος, et Ἐγερσίγελως et Ἐγερσίνοος, et Ἐγερσιφανής: quæ quatuor comp. sunt. Est autem ἐγερσιβόητος dictus ἀλέκτωρ Epigr. Gallus gallinaceus, Voce excitans. Epigr. (Anal. 3. p. 83.) ἐγερσίγελως Bacchus, Risum excitans. At Ἐγερσίνοος, Mentem excitans, Nonno. Ἐγερσιφανὴς autem πέτρος ex Epigr. affertur in VV. LL. pro Ignarius lapis, q. d. lucis excitatorius, ut ego intelligo. [* " Ἐγερσίβροτος, Wakef. S. C. 4, 248. Ἐγερσιβόητος, Phryn. Ecl. 98. * Ἐγερσιθέατρος, Jacobs. Anth. 11, 37." Schæf. Mss. * Ἐγερ-
D σικύβηλις, vide Ἀγερσικ. * " Ἐγερσίμαχος, Wakef. Herc. F. 498. Jacobs. Anth. 7, 153. * Ἐγερσιμάχης, 12, 459. Antip. S. 87." Schæf. Mss. * Ἐγερσιμάχη, Anal. 1, 248. * Ἐγερσιμαχέω, Tzetz. Chil. 12, 635. * " Ἐγερσίμοθος, Musgr. ad Phœn. p. 190. Græv. Lectt. Hes. 636." Schæf. Mss. Nonn. D. 23. p. 614. Opp. K. 1, 207. " Ἐγερσίνοος, ad Charit. 755. Wakef. S. C. 4, 251." Schæf. Mss. * " Ἐγερσίνικος, Method. Conv. 137." Routh. Mss. * Ἐγερσιφαὴς, Anal. 2, 218. * Ἐγερσίχορος, Opp. K. 4, 236.] Et simpl. Ἐγέρσιμος, ut ὕπνος, Nonno, q. d. Excitabilis somnus, pro Somnus, e quo aliquis excitari potest. [Theocr. 24, 7. * " Ἐγερτέον, Jacobs. Anim. 94." Schæf. Mss. Auctor Rhesi 686.] " Ἐγερτὶ, Vi- " gilanter, Eur." [Rhes. 524. Soph. Antig. 413. " Valck. Diatr. 94. 97." Schæf. Mss. * Ἐγέρτης, unde * Δημηγέρτης, Gl. Seditionarius. * " Ἐγερτήριος, Bergl. Alciphr. 383." Schæf. Mss. Ἐγερτήριον, Ælian. N. A. 13, 14. V. H. 2, 44. * Ἐγερτὸς, Aristot. de Somn. c. 1.] Item Ἐγερτικὸς, Excitativus,

Excitandi vim habens, s. provocandi; ut ἐγερτικὸς μανίας, Excitandi furoris vim habens, s. provocandi. In VV. LL. In furorem concitans, Insaniam provocans. Ibid. ἐγερτικὸς θυμοῦ. Ετ Ἀνέγερτος, Inexpergiscibilis, e Gaza ap. Aristot. Inexperrectus, ex Ovid. [" Ad Od. N. 80." Schæf. Mss. " Schol. Lucian. Tim. 2, 2." Kall. Mss. * Ἀνεγέρτως, Just. Mart. Quæst. et Resp. 463. * Ἀνεγερτικὸς, Epiphan. 1, 793. * " Δυσέγερτος, Jacobs. Anth. 7, 193. ad Od. N. 80." Schæf. Mss. " Theoph. Nonn. 1, 114." Boiss. Mss.]

Ἀνεγείρω, Expergefacio, Excito, pro ἐγείρω. Od. K. (172.) ἀνέγειρα δ' ἑταίρους Μειλιχίοις ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον. Aristoph. B. (360.) ἀλλ' ἀνεγείρει καὶ ῥιπίζει. Dem. Phil. 4. Ἀλλ' οὐδ' ἀνεγερθῆναι δυνάμεθα κ. τ. λ. Expergefieri. || Ἀνεγ. τὰς ὄψεις πρὸς οὐρανὸν, ap. Philon. de Mundo, redditur Attollere s. erigere oculos in cœlum. [" Abresch. Lectt. Arist. 147. ad Callim. 1, 55. Ædifico, ad Anton. Lib. 269. Verh., Huschk. Anal. 279. Epigr. adesp. 460. * Ἀνεγέρμων, Jacobs. Anth. 8, 269. 9, 358." Schæf. Mss. * Ἀνέγερσις, Plut. 156. " Schol. Lucian. ad Phal. 3." Boiss. Mss. * Ἀνεγερτέον, Clem. Alex. Pæd. 2, 9." Kall. Mss.] " Ἐπανεγείρω, " Excito, Exuscito," [Hippocr. 85. Plut. 101.] " Ἐ-" πανέγερσις, idem esse dicitur ac ἀνάστασις." [Hes. * Ἀντεγείρω, Dio Cass. 1161. App. B. P. 70. " Contra excito, Ex adverso excito, Chrys. Hom. 142. T. 5. p. 892." Seager. Mss. * " Ἀντέγερσις, Theod. Prodr. Rhod. p. 50." Boiss. Mss.] " Ἀπα-" γείρω, Excito, VV. LL. Sed pro hac signif. scr. po-" tius esset ἀπεγ." Διεγείρω, i. q. ἐγείρω : ut, Διεγείρουσι τὸν φυλάττοντα. Herodian. 2, (1, 13.) Et pass. Διεγερθεὶς, Expergefactus. [" Lucillius 99." Schæf. Mss. Longus 2, 33.] HINC Διέγερσις, Excitatio, [Eust. in Il. A. p. 9.] ET Διεγερτικὸς, Excitandi vim habens. [Sext. Emp. p. 360. Athen. 64. 371.] " Δυσ-" διέγερτος, Excitatu s. expergefactu difficilis: ut " cum Gal. ap. Hippocr. βαρὺ κῶμα esse dicit τὸ " δυσδ." [Trall. 1. p. 29.] " Εἰσεγείρω, Incito, Cogo, " VV. LL. Sonat q. d. Incito s. Incitando compello " intro." Ἐξεγείρω, i. q. διεγ., Aristoph. (N. 78.) ἐξεγεῖραι πρῶτον αὐτὸν βούλομαι, [Λ. 315. " Toup. ad Longin. 331. Thom. M. 70. Dawes. M. C. 222." Schæf. Mss.] UNDE Ἐξέγερσις, i. q. ἔγερσις et διέγερσις, Excitatio. [Joseph. B. J. 3, 5, 3. Dionys. H. 1, 193, 44. * " Ἐπεξεγείρω, Nicet. Eugen. 7, 287. * Προεξεγείρω, Phryn. Bekkeri 59." Boiss. Mss. * Προσεξεγείρω, Pallad. de Brachman. p. 19. * Συνεξεγείρω, Polyb. 4, 47, 3. * Ὑπεξεγείρω, Scriptor ap. Euseb. H. E. 5, 16." Boiss. Mss.] Ἐπεγείρω, i. q. ἐξεγ., Aristoph. (N. 79.) Πῶς δῆτ' ἂν ἥδιστ' αὐτὸν ἐπεγείραιμι; [Ὄ. 83. " Fr. 218. 248. ad Diod. S. 1, 683. ad Xen. Eph. 145. Valck. Callim. 186. Brunck. Œd. C. 511. * Ἐπέγερσις, Toup. ad Longin. 341." Schæf. Mss. Hippocr. 76. * Ἐπεγερτικὸς, Plut. 138. * " Ἐπεγερτικῶς, Clem. Alex. 218. * Ἐπεγερμὸς, 213. * Ἐπεγερτέον, idem Clem." Wakef. Mss. * " Ἀντεπεγείρω, Const. Manass. Chron. 144, 3721." Kall. Mss. * Κατεπεγείρω, Eust. 7. p. 253. * Συνεπεγείρω, Basil. 3, 228. * " Κατεγείρομαι, Toup. Add. in Theocr. 406." Schæf. Mss. * " Παρεγείρω, Plut. Eumene 1077. HSt." Seager. Mss. * Περιεγείρω, Joseph. A. J. 2, 9, 4. App. B. C. 2, 470.] Προεγείρω, Præexcito, Ante excito. Et pass. προεγείρονται οἱ νεκροὶ, Naz. Mortui ante resurgunt. [Aristot. Eth. Nic. 7, 7.] " Συνεγείρω, Simul excito. At pro Simul " levo, e Phocylide (132.) affertur." [" Wyttenb. ad Plut. 1, 460." Schæf. Mss. * Ὑπεγείρω, Philostr. Sophist. 1, 519. Icon. 1, 799. 2, 851.]

¶ Ἔγρομαι per sync. pro ἐγείρομαι. Il. B. (41.) Ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου. Et Od. O. (46.) ἔγρεο Νεστορίδη. Aristoph. (Σφ. 774.) κἂν ἔγρῃ μεσημβρινός. " Ἔ-" γρεο, Ion. sync. pro ἐγείρεο seu ἐγείρου." [" Phryn. Ecl. 96. Thom. M. 261. Jacobs. Anth. 6, 88. Brunck. Apoll. Rh. 48. Heyn. Hom. 5, 332. Plato Lys. p. 6. Valck. Phœn. p. 89. Toup. Opusc. 1, 481. Ἔγρω, Valck. Callim. 18. Ἔγρεο, Heyn. Hom. 6, 33." Schæf. Mss.] " Ἔγρησις, Gal. Lex. Hippocr. exp. ἐγρήγορ-" σις, Vigilia." [ab * Ἐγρέω.] HINC Ἐγρεσίκωμος,

A Bacchus in Epigr. Excitans comessationem, [" Jacobs. Anth. 10, 409." Schæf. Mss.] ET Ἐγρεκύδοιμος Minerva, Tumultum bellicum excitans, [Hesiod. Θ. 924. " Ad Charit. 776. Ilgen. Hymn. 558. Græv. Lectt. Hes. 635." Schæf. Mss.] ET Ἐγρεμάχος, Pugnam excitans, vel, Ad pugnam excitans, [" Jacobs. Anth. 7, 153. Græv. Lectt. Hes. 636. * Ἐγρεμάχη, H. in Cer. 424. Mitsch. Præf. xx. Ilgen. Hymn. 558." Schæf. Mss. * Ἐγρεμάχης, Soph. Œd. C. 1108. Procem. H. Orph. 38. * Ἐγρέμοθος, Nonn. D. 26. p. 688., 34. p. 852.] ITEM Νήγρετος, Somnus Homero, q. d. Inexcitabilis, E quo excitari non queas. [Od. N. 80. " Valck. ad Mosch. 363. Koppiers. Obs. 76. Addæus 5." Schæf. Mss. * " Ἀνέγρετος, Schol. Od. N. 74." Wakef. Mss.] ET Ἀνήγρετος ap. Nonn. pro eod. ἀνήγρετος ὕπνος ὀλέθρου. [* Εὐέγρετος, Hierocles Pyth. p. 70. Lond.] ITEM Ἀνέγρομαι. ET Ἐξέγρομαι, pro ἀνεγείρομαι et ἐξεγείρομαι, ap. poët. præsertim in usu: sic tamen ut interdum in prosa etiam legantur, ut ἀνεγρόμενος ap. Lucian. At ἐξηγρόμην

B ex Aristoph. (B. 51.) affertur. [Ἀνέγρομαι, Lucian. 253. 400. 948. " Thom. M. 261. Brunck. Apoll. Rh. 100. Heind. ad Plat. Lys. 6. Valck. Callim. 67. Conf. c. ἐπεγρ., Heyn. Hom. 6, 580. * Διέγρομαι, Paul. Sil. 9. 12. Ruhnk. Ep. Cr. 72. Add. 74.. Ἐξέγρομαι, Thom. M. 261. Meurs. ad Apoll. Dysc. 37. Teuch." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 136.] " Ἐπέ-" γρετο, per sync. pro ἐπεγείρετο, Hes." [Il. 10, 124. 14, 256. " Ad Herod. 623." Schæf. Mss. * Ἐπεγρία, lect. susp. ap. Jambl. V. P. §. 68. * " Κατέγρομαι, Theocr. Epigr. φεῦγε, μεθεὶς ὕπνου κῶμα, κατεγρόμενος: sic enim ibi leg., posito v. κατέγρεσθαι in signif. med. s. reciproca, Réveille-toi et fuis, Surge et fugam capesse." Brunck. Mss. * Μετέγρομαι, Apollin. Metaphr. p. 241.]

" Ἐγρήσασα, Hesychio μαθοῦσα." " Ἐγρῆτα, Idem " exp. παρακαταβολὴν ἢ δίκης ἢ κρίσεως." [* Ἐγραγία, Epith. Naturæ, Orph. in Natur. 2.]

ΕΓΡΗΓΟΡΕΩ, Vigilo. Aristot. Ὅτι τὰ ἔναιμα καὶ πεζὰ πάντα καὶ καθεύδει καὶ ἐγρηγορεῖ. Xen. Ὅταν

C μὲν ἐγρηγορῇ, καταμύει τὰ βλέφαρα· ὅταν δὲ καθεύδῃ, τὰ βλέφαρα ἀναπέπταται. Sed Il. Υ. (6.) legitur ἐγρηγορόων, ubi annotat Eust. esse ab ἐγρήγορα med. præt. hoc modo, ἐγείρω, fut. ἐγερῶ, præt. ἤγερκα, med. ἤγορα, et Att. ἐγήγορα, et cum pleonasmo τοῦ ρ, ἐγρήγορα: unde esse ἐγρηγορῶ, servato ε primitivi. Sciendum est autem et med. illud præt. sæpe legi, et quidem interdum pro Vigilavi, sed sæpius pro Vigilo. Aristoph. Πλ. τὴν νύχθ' ὅλην ἐγρηγόρασι, ubi exp. Totam noctem vigilarunt, vel Insomnem duxerunt, [cf. Ἐκ. 32.] Herodian. 2, (1, 3.) Οἱ δὲ, ἐγρηγορότες κἀκεῖνοι εἰς ὕπνον κατεφέροντο. Sic particip. ἐγρηγορὼς ap. Plat. et Xen. Vigilans; cui opp. καθεύδων. Apud Plut. autem ἐγρηγορὼς opp. τῷ ὑπνώδει, Somniculoso, s. Dormitatori. ET Ἐγρήγορθα pro ἐγρήγορα, Il. K. (419.) οἱ δ' ἐγρηγόρθασι. Et ἐγρηγόρθαι, (K. 67.) item ἐγρήγορθε in imperat. (H. 371. Σ. 299.) pro Vigilate, s. Excubias agite, ut Bud. interpr. de quibus lege Eust. [" Phryn. Ecl. 46. Thom. M. 625. Ἐγρήγορα, Schn. Anab. 238. ad Xen. Pol. 351. Phryn.

D l. c. Boiss. Philostr. 442. Ἐγρηγορὼς, Thom. M. l. c. Bergl. Alciphr. 356. Ἐγρήγορθα, Heyn. Hom. 5, 372. 6, 85. Ἐγρηγόρθαι, 6, 19." Schæf. Mss.] HINC Ἐγρηγορότως, Vigilanter, Vigilando. [" Thom. M. 625." Schæf. Mss. Lobeck. ad Phryn. Ecl. 119. * Ἐγρηγόρησις, 294.] ET Ἐγρήγορσις, q. d. Vigilatio, Vigilia. Apud Aristot. itidemque Plut. de Liber. Instit. opponitur ὕπνῳ, Somno. Exp. etiam Excubiæ. Item Vigilantia. [" Thom. M. 625." Schæf. Mss. Hippocr. de Diæta 1, 11.] " Ἐγρηγόρσιος, " Vigilias citans, Vigilare faciens et somnum arcens: " vide Πανσινύσταλον." [Etym. M. e Pherecr. Eust. ad Od. 4.] ET Ἐγρηγορτὶ, Vigilanter. [" Heyn. Hom. 6, 37. Valck. Diatr. 94." Schæf. Mss. Il. 10, 182.] ITEM Ἐγρήγορος ex LXX. Interprr. affertur pro Vigil, Thren. 4, [14. cf. Fabric. not. ad Cod. Pseud. V. T. p. 180. Æsch. Eum. 709. " Thom. M. 625. * Ἐγρηγόρως, ib. Lucian. 1, 740., Schn. Anab. 239. Valck. Diatr. 94. Bergl. Alciphr. 356." Schæf. Mss. * " Ἐπεγρήγορος, Tzetz. Chil. 7, 265." Elberling. Mss.

" Plut. Bruto 36. T. 6. p. 211. Φύσει μὲν γὰρ ἦν ἐπεγρηγορὼς ὁ ἀνήρ, nisi leg. * Ἐπεγρήγορος, quod præfero." Corai. Mss.] ET Ἐγρηγορικὸς dicitur ποιμὴν a Basil. Vigil s. Pervigil, Bud. Quem tamen h. v. usum valde miror, cum aliter potius accipiatur: ut ap. Aristot. (de Somn. 2.) ἐγρ. πράξεις, Quæ fiunt a dormientibus tanquam vigilantibus. ITEM Διεγρηγορῶ pro Vigilo, Expergiscor. Bud. ex Herodian.

Γρηγορέω etiam dicitur, sed minus frequenter, nec a vetustioribus, ut quidam putant. Legitur Luc. 12. γρηγοροῦντας. Sic Basil. Τὰς ἐλπίδας, εἶναι τῶν γρηγορούντων ἐνύπνια. [" Phryn. Ecl. 46. Thom. M. 625. 628. Schn. Anab. 238., K. Π. 69." Schæf. Mss.] In VV. LL. est ET Γρηγόρησις, Vigilantia. [" Dan. 5, 11. 14. In utroque l. vox γρ. metaph. accipienda videtur de Agilitate et alacritate, Diligenti cura et studio." Schleusn. Lex. in V. T. ITEM * Γρήγορσις, Eust. Ism. 337. Γρηγόρσιος, cf. Πανσινύσταλον.] " Γρηγορητέον, Vigilandum." [" Γρήγορος, Sibyll. 1. p. 167." Kall. Mss. unde] " Γρηγορώτερον, Vigilantius. E Gaza in Somn. Scip." [* Ἐγρήγορος, Gl. Solers. * Εὐγρήγορος, Hes. v. Ἐγρήγ. * " Φιλογρήγορος, Cyrill. Alex. 2, 796." Kall. Mss.] ITEM Γρηγορικὸς, sicut et ἐγρηγορικὸς, ap. Aristot. legi testatur Bud. [* " Ἀναγρηγορέω, Euseb. H. E. 159." Kall. Mss.] Διαγρηγορέω affertur pro Vigilo, item Expergiscor, sed sine auctore, [Herodian. 3, 4, 8.]

¶ Ἐγρήσσω, poët. i. q. ἐγρηγορῶ, Vigilo. Il. Λ. (550.) Πάννυχοι ἐγρήσσοντες. Apoll. Rh. 2, [308. Aretæus 75. " Kuster. Bibl. Chois. 91. Heyn. Hom. 6, 217." Schæf. Mss.]

" ἘΓΚΡΙΣ, ίδος, ἡ, Hesychio γλυκὰς ἐξ ἐλαίου ὑδαρίς: Suidæ γλύκασμα ἐξ ἐλαίου ὑδαρές. Rursum ab Hes. clarius ἐγκρίδες esse dicuntur πέμματα ἐλαίῳ ἑψόμενον καὶ μελιτούμενον, Libum, quod oleo incoquitur et melle indulcatur: quemadmodum Athen. quoque 14, (14.) esse ἐγκρίδας dicit πεμμάτιον ἑψόμενον ἐν ἐλαίῳ καὶ μετὰ τοῦτο μελιτούμενον. Sic sane et Exodi 16, (31.) ubi mannæ gustus fuisse dicitur ὡς ἐγκρὶς ἐν μέλιτι, Lat. versio habet, Gustus ejus, quasi simila cum melle. Et Num. 11, (8:) Ἦν ἡδονὴ τοῦ μάννα ὡσεὶ γεῦμα ἐγκρὶς ἐν ἐλαίῳ, Erat sapor mannæ quasi panis oleati. Fuit igitur opus pistorium et dulciarium e simila, quod oleo incoquebatur et melle indulcabatur: cujus Simonides quoque meminit, dicens, χόνδρον τε καὶ ἐγκρίδας, ἄλλα τε πέμματα, καὶ μέλι χλωρόν." [" Valck. Adoniaz. p. 398. Alberti Peric. Cr. 81." Schæf. Mss. J. Poll. 6, 78. Lex. Ms. Cyrilli Barocc. et Brem., Gloss. Bibl. Coisl. p. 471. Eust. ad Il. Σ. p. 1188.] " Ἐγκριδοπώλης, Qui venditat ἐγκρίδας, Athen. 14. ex Aristoph." [et Nicophonte 3, 37. " Hœschel. ad Homilias quasd. sacras p. 537." Schæf. Mss.]

ἘΓΩ, communi lingua et Ἔγωγε, Att., Ego: pron. 1 pers. Il. I. (48.) Νῶϊ δ', ἐγὼ Σθένελός τε μαχησόμεθ'. Xen. K. Π. 1. Ἐγὼ καὶ σὺ ἐλογιζόμεθα. Od. P. (400.) Δός οἱ ἑλών· οὔτι φθονέω· κέλομαι γὰρ ἔγωγε. Verbo 1 personæ raro additur, nisi aut emphaseωs aut διαστολῆς causa, ut testatur Eust. Od. Λ. (251.) Αὐτὰρ ἐγώ τοι εἰμὶ Ποσειδάων ἐνοσίχθων. Xen. K. Π. 2. Ἐγὼ μὲν οἶμαι ἱππέας μὲν ἄξειν οὐ μεῖον δισμυρίων. Interdum et αὐτὸς additur. Od. Φ. (207.) Ἔνδον μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ κακὰ πολλὰ μογήσας. Sæpius vero vacat; ut ap. Plat. Apol. ἐγὼ μὲν γὰρ ἐθέλω, quod Cic. vertit, Equidem vellem. Nonnunquam cum particulis γε, γέτοι, δή, τοι, præsertim vero in responsionibus et affirmationibus, copulatur; ut ἐγὼ δή, Equidem. Bud. e Dem., Βούλεσθε οὖν ἀκοῦσαι τὸ τούτων αἴτιον; ἐγὼ δὴ φράσω. Sic et ἔγωγε Att. valet i. q. καὶ μάλα, vel πάνυ γε, vel μάλιστά γε: h. e. Sane quidem. Xen. identidem, ἔγωγε, ἔφη, Equidem prorsus. Synes., Ἔγωγέ τοι τοῖς πάθεσι τῆς πατρίδος περιεχόμενος, Ego siquidem, ut Bud. interpr. Idem, Ἀλλ' ἐγώ τοι καὶ ἐπῳδὰς οἶδα. Et Xen. Ἐγώ τοί σε δίκαιον μὲν νομίζω. Plato, Καὶ ἐγώ τοι, ὦ φίλε, Et quidem ego. Bud.: Ὡς ἔγωγε exp. Equidem ap. Naz. vel, Ut ego quidem existimo. Aliquando per synalœphen dicitur ἐγῷδα, ἐγῷμαι, seu, ut quidam scri-

A bunt, ἐγῷμαι, ἐγῷδα, pro ἐγὼ οἶδα, ἐγὼ οἶμαι. Xen. Ἀπ. 2, (6, 13.) Οἱ παρά σοι τούτων οὐδὲν ἐπίστανται ποιεῖν; respondet alter, πάντα μὲν οὖν, ὡς ἐγῷμαι: pro quo paulo post divisim, ὡς ἐγὼ οἶμαι. [" Vide de ἐγὼ quæ argutatur Chrysippus ap. Gal. de Dogm. Hippocr. e Plat. l. 2. init." Gataker. Mss.] ET Ἐγὼν Dor. pro ἐγὼ, Il. A. (76.) Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καί μοι ὄμοσσον. [" Κἠγὼν, Dor. pro καὶ ἐγὼ, Philoxenus Cytherius ap. Athen. 147." Schw. Mss. Ἐγώνγα, Dor. pro ἐγὼ, Aristoph. 'A. 736.] ITEM Ἐγώνη, et ipsum Dor. pro ἐγὼ, ut pro σὺ, τύνη, iidem Dor. dicunt. Eust. pleonasm. esse scribit τοῦ νη.

Ἐμοῦ, Mei. Unde ἐμοῦ γε ἕνεκα, i. q. Lat. Per me quidem; ut ap. Plaut. At tu ægrota si vis, per me quidem, ætatem. PRO QUO Ἐμέο, resolutione Ion. ET Ἐμεῦ synæresi poët. s. Dor. et Æol., Theocr. Οὗτος ἀοιδῶν λῷστος ὃς ἐξ ἐμεῦ εἴσεται οὐδέν. ET Ἐμεῖο per epenth. τοῦ ι, Il. A. (259.) Ἀλλὰ πίθεσθ' ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμεῖο. ET Ἐμέθεν per paragog. Att., ut quidam scribunt. Il. A. (525.) τοῦτο γὰρ

B ἐξ ἐμέθεν. [* Ἐμοῦς, Aristoph. 'A. 911. Bœotice et Syracus. pro ἐμοῦ, item de * ἐμείω, * ἐμείως, * ἔμως, * ἐμέος, * ἐμεῦς, Apollon. de Pronom. p. 355.] AT μοῦ aphæresi τοῦ ε, ex ἐμοῦ factum est. PRO QUO Μεῦ Dor. et poët. est. Il. A. (37.) Κλῦθί μευ, ἀργυρότοξ', ubi Eust. annotat τὸ ἐμοῦ, ablata litera initiali e, enclit. esse.

Ἐμοὶ, Mihi. Et ἔμοιγε, Mihi quidem, Att. ut ἔγωγε. Ἐμοὶ δοκεῖν, Ut mihi videtur, Mea opinione. Quod Aristoph. Πλ. pleno sermone dixit, ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖν: sicut et Plut. Themist. Ὡς ἐμοὶ δοκεῖν, et τὸ ἐπ' ἐμοὶ, Quantum in me est, vel fuit, aut erit, Pro virili mea. De quo et similibus loquendi formulis dicam in Ἐμός. ET Ἐμοίνη, pleonasmo τοῦ νη, ut in ἐγώνη, pro ἐμοί. Et μοι aphæresi syll. initialis: unde et enclit. est. Il. Z. (165.) Ὅς μ' ἔθελεν φιλότητι μιγήμεναι οὐκ ἐθελούσῃ. Et duplicatum ap. Demosth. Epit. Προϊστάμενα γάρ μοι πάντα εἰς ἕνα καιρὸν, δύσκριτον καθίστησί μοί τὴν αἵρεσιν αὐτῶν. Interdum, ut Mihi, gratiam addit; idque frequenter in

C postulationibus aut interrogationibus. Il. X. (439.) Ἕκτορ, μή μοι μίμνε, φίλον τέκος, ἀνέρα τοῦτον: Σ. (61.) Ὄφρα δέ μοι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο. Xen. K. Π. 1. Τὸ δὲ μάλιστα μέμνησό μοι. ET Ἐμὶν, Dor., Theocr. Δῶρον ἐμίν νιν ἔλειπε. [* Ἔμινγα, Dor. pro ἐμοὶ, Apollon. de Pronom. p. 329.]

Ἐμὲ, Me, τὸ κατ' ἐμὲ, Quantum in me est; cujusmodi loquendi formulas plures habes in Ἐμόν. [* Ἐμεὶ, Dor. pro ἐμὲ, ut τεὶ pro τὲ, σὲ, Apollon. de Pronom. p. 366.] ET Με aphæresi literæ initialis pro eod. Tunc vero enclit. est, ut δίδασκέ με.

Ἐμαυτοῦ, Mei ipsius, Ἐμαυτῷ, Mihiipsi, Ἐμαυτὸν, Me ipsum. In dual. et plur. declinatur divisim, integris sc. casibus utriusque: ut νῶϊ αὐτὼ, νῶϊν αὐτοῖν, et sic deinceps: κατ' ἐμαυτοῦ μέρος, et κατ' ἐμαυτὸν, Quantum in me ipso est. Cujusmodi loquendi genera plura in ἐμὸν, e Bud. annotata habes.

Νῶϊ, Nos duo. Et in accus. Nos duos. Il. (I. 48.) Νῶϊ δ', ἐγὼ Σθένελός τε μαχησόμεθ'. Lucian. Νῶϊ δ', ἐγὼ καὶ σύ. Il. E. (224.) Τὼ καὶ νῶϊ πόλινδε σαώσετον,

D Nos duos: (235.) Νῶϊ δ' ἐπαΐξας μεγαθύμου Τυδέος υἱός. ET Νὼ, vel νῷ, per apoc. τοῦ ι, ut a σφῶϊ Eust. factum esse σφὼ annotat. Il. E. (219.) Πρίν γ' ἐπὶ νὼ τῷδ' ἀνδρὶ σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφι Ἀντιβίην ἐλθόντε σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι, Priusquam nos duo hunc virum experiamur. Νῶϊν, Nostrum duorum. Et in dat. Nobis duobus. Od. Π. (256.) Ἀλλὰ σύ γ', εἰ δύνασαί τιν' ἀμύντορα μερμηρίξαι, Φράζευ ὅ κέν τις νῶϊν ἀμύνοι πρόφρονι θυμῷ, Qui nobis auxilio sit, nos protegat. Plato, ὡμολογήθη νῶϊν, Inter nos convenit. Lucian. (3, 567.) Πρὸς γοῦν τὸν εἰπόντα, νῶϊ τοῦτο δοκεῖ, σὺ, ἔφη, καὶ νῶϊν ἐρεῖς ὡς ἁμαρτάνομεν. ET Νῷν facta contr. pro eod., Aristoph. B. τὸ γὰρ βάρος νῷν βασανιεῖ τῶν ῥημάτων.

Ἄμμε, Nos duo. Et in accus. Nos duos. Æol. vero et Dor. est, secundum analogiam nominat. plur., Theocr. τίς ἄμμε κρινεῖ, τίς ἐπήκοος ἔσσεται ἀμῶν; [cf. 5, 61.] Sæpius tamen poët. pro accus. plur. accipere consueverunt. Il. A. (59.) Ἀτρείδη νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω. Theocr. (10, 38.) Ἦ καλὰς

ἄμμε ποιῶν ἐλελήθη βῶκος ἀοιδάς. " || Ἄμε, Dor. pro A " Æol. ἄμμε usurpatum ajunt ab Aristoph., e quo " afferunt παρ' ἄμε, positum pro παρ' ἡμῖν: nisi po- " tius scr. παρ' ἡμᾶς: nam ἄμε, vel potius ἄμμε, est " nomin. et accus. casus in num. duali."

Ἡμεῖς, Nos. PRO QUO Ἡμέες, Ion. ET Ἄμες, Dor. ET Ἄμμες, Æol. " Eust. ψιλῶς scribit ἄμες, ut " ἄμμες quoque: quorum illud Dor., hoc Æol. esse " dicit. Sunt qui pro perispωmenωs etiam scribant " Ἆμες." Od. I. (303.) Αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὄλεθρον. Ἡμῶν, Nostrûm. PRO QUO Ἡμέων Ion. Il. Γ. (101.) Ἡμέων δ' ὁπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται, Τεθναίη. ET Ἡμείων interjecto ι metri causa. Od. Ω. (169.) Οὐδέ τις ἡμείων δύνατο κρατεροῖο βιοῖο Νευρὴν ἐντανύσαι. ET Ἥμων secundum Eust. e Vett. auctoritate, retracto accentu in præcedentem syll. ut in ἧμιν et ἧμας. ET Ἀμῶν Dor., Theocr. (2, 158.) Ἦ ῥ' οὐκ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει, ἀμῶν δὲ λέλασται; ET Ἀμμέων, Æol. secundum analogiam nominat. ἄμμες. Ἡμῖν, Nobis. PRO QUO Ἧμιν Ion. et Att. Il. P. (415.) Ὦ φίλοι, οὐ μὰν ἧμιν ἐϋκλεὲς ἀπονέεσθαι. B Ubi Eust. non admittit eos qui ἡμῖν ἐϋκλεὲς scribebant, eo quod prior scriptura sit antiquior. Soph. Œd. T. (931.) Ὅπως λύσιν τιν' ἧμιν εὐαγῆ πόροις. Phryn. Myste, ἐβουλόμην ἂν ἧμιν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ. Quæ duo exempla Eust. ut Att. ponit. ET Ἀμὶν, Dor., Theocr. Πολλαὶ δ' ἁμὶν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο Αἴγειροι. ET Ἀμῖν, producto ι, itidem Dor., Theocr. Χ' ἁμῖν ἐστι κύων * φιλοποίμνιος. ET Ἄμμιν, Æol., Od. M. (275.) Ἔνθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἔμμεναι ἄμμιν ἔφασσαν. ET Ἄμμι, itidem Æol., A. (384.) Χαῖρε ξεῖνε παρ' ἄμμι φιλήσεαι. Apoll. Rh. (2, 248.) Ἄμμι γε μὴν νόος ἔνδον ἀτύζεται. Ἡμᾶς, Nos: καθ' ἡμᾶς διασώζονται, Ad nostram usque ætatem. PRO QUO Ἡμέας, Ion., Od. Δ. (452.) Ἐν δ' ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσιν. ET Ἧμας, retracto accentu, sicut in ἧμιν et ἧμων, ut Eust. e Vett. auctoritate docet. ET Ἀμᾶς, Dor. ET Ἄμμας, Æol.

[" Ἐγὼ, Porson. Hec. p. 75. Ed. 2. Ob oppositionem ponendum, Dawes. M. C. 203. Ἔγωγε, ἐγώ τοι, Thom. M. 264. 427. Markl. Iph. p. 201. Ἔγωγε, C Schol. ad Aristoph. Πλ. 147. Brunck. ad Or. 186. ad Antig. 1196. 125. Musgr. Med. 526. ad Herod. 659. De sede, Bœckh. ad Plat. Sim. p. xxix. De accentu, ad Herod. 137. Porson. Med. p. 55. Heyn. Hom. 4, 65. 89. Conf. c. ἐγὼ δὲ, Brunck. Aristoph. 1, 54. 2, 13. 41. 246. 3, 78. ad Phœn. 483. Hipp. 997. Aj. 678. El. 951. Porson. Med. p. 45. Erfurdt. ad Antig. p. 136. Ed. min. Markl. Suppl. 301.; cum ἐγώ τε, Brunck. Aristoph. 2, 164. Ἔγωγε, ἐγώγε, Heyn. Hom. 8, 538. Γε ἔγωγε, Dawes. M. C. 492. Ἐγὼ —γε, Markl. Iph. p. 201. Xen. Œc. 20. extr. Ἐγ., ἐγὼ μέν γε, Schn. ad Anab. 76. Ἐγὼ μὲν, Heind. ad Plat. Gorg. 194. Ἐγὼν, Brunck. Apoll. Rh. 108. 118. 175. Heyn. Hom. 4, 206. 268. 446. 588. 5, 94. 317. 453. 510. 530. 535. 565. 690. 6, 79. 289. 534. 541. 7, 56. 62. 306. 318. 319. 447. 475. 488. 607. 617. 636. 638. 647. 8, 51. 88. 188. 195. 263. 403. 442. 474. 542. 696. Ἐγώνγα, Brunck. Aristoph. 3, 89. De discrimine inter μου, ἐμοῦ, Monthly Rev. Febr. D 1799. p. 196. Porson. Or. 726. Μοῦ cum subst. pro ἐμὸς, Musgr. Hec. 605. Cycl. 479. ubi de ordine verborum. Ἐμεῖο, ἐμοῖο, Ammon. 49. Valck. 106. 201. Heyn. Hom. 6, 543. 8, 403. Μοὶ, Fac. ad Paus. 2, 61. Μοὶ, ἐμοὶ, Bergl. Alciphr. 402. 428. De discrimine inter ἐμοὶ et μοὶ, Brunck. ad Phœn. 852. Œd. C. 570. Clark. ad Il. A. 20. Ilgen. Hymn. 558. Markl. Iph. p. 302. Μοι repetitum, ad Charit. 561. Abund., Heyn. Hom. 5, 522.: Schn. ad Xen. Œc. 14. fallitur: Musgr. Heracl. 573. Wakef. S. Cr. 4, 128. Herc. F. 627. Alc. 320. Phil. 975. Brunck. Aristoph. 1, 7. 20. 70. Kuster. 61. ad Lucian. 2, 268. Boiss. Philostr. 538. Ἐμοὶ —μοὶ —, μὲ —μὲ —, sic repetitum, ut posterius abundet, Valck. Phœn. p. 182. Κἀμοὶ, καὶ μοὶ, Brunck. Aristoph. 3, 41. Μοί γε, Xen. Symp. 4, 25. Ἐμοίγε et ἐμοὶ γὰρ conf., Heind. ad Plat. Gorg. 198. Ἐμοίγε, Il. 19, 209. Heyn. Hom. 8, 603. Ἐμὲ, Domum meam, ad Lucian. 2, 139. De discrimine inter ἐμὲ et μὲ, Brunck. ad Hipp. 1183. Ilgen. ad Hymn. 221. Hermann. Hec. 1230.: Wakef. Diatr. 17. male reprehendit Porsonum, qui certe in Il. laudatis nil deliquit. Μὲ initio, Markl. Suppl. 1156. p. 251. (ubi et de sede τῆς ἐμὲ,) Iph. p. 69. 198. 283. 395. Aristoph. Θ. 1134. Callim. 1, 443. Heind. ad Plat. Hipp. 124. Seidler. Dochm. 394. Brunck. Antig. 211. Τὸν ἐμὲ, Valck. ad Ammon. 201. De hoc similibusque, Bast. Specim. 43. Ἔκ με γεωμορίης, Jacobs. ad Anthol. Pal. 358. Ἐμαυτοῦ, ῆς, οῦ, ad Lucian. 1, 839. De forma Ion., ad Herod. 325. Ἐν ἐμ. εἰμὶ, Heind. ad Plat. Charm. 62. Νῶϊ, Heyn. Hom. 5, 476. Ἡμεῖς per librarios illatum, Brunck. Aristoph. 3, 130. Porson. Hec. p. 60. Ed. 2. p. 72. (ubi hæc: ' Pronomina sæpe sine causa ejecere librarii, sæpe sine causa addidere.') Cf. Bœckh. ad Plat. Sim. xx. Ἡμῖν abund., Schn. ad Xen. Anab. 53. Heind. ad Plat. Theæt. 287. 324. ad Xen. Mem. 3, 1, 5. 3, 6, 2. (ubi et de μοι pleonastico,) Toup. ad Longin. 300. 303. 333. Acta Traj. 1, 202. Bergl. ad Alciphr. 107. 118. Zeun. ad Xen. K. Π. 106. D. W. ad Plut. Mor. 1, 32. ad Herod. 649. Brunck. Œd. B C. 1407. El. 1067. Markl. Suppl. 127. Iph. p. 220. Conf. c. ἡμᾶς, Brunck. Aristoph. 1, 102. 116. Ἡμᾶς conf. c. ὑμᾶς, 1, 11. 117. 2, 257. Thom. M. 165. 207. 253. 478. 734. 745. Add. ad p. 165. Markl. Suppl. 127. 1178. Iph. p. 359. ad Charit. 604. Musgr. Iph. A. 682. Rhes. 627. 670. Heracl. 1046. Ion. 1120. 1605." Schæf. Mss.]

Possessiva ab ἐγὼ, sing. dual. et plur.

Ἐμὸς, Meus. Il. Υ. (205.) Ὄψει δ' οὔτ' ἄρπω σὺ ἐμοὺς ἴδες, οὔτ' ἄρ ἐγὼ σοὺς, Nec tu meos, nec ego tuos. Hesiod. Ἔ. (2, 251.) Ὥσπερ ἐμός τε πατὴρ καὶ σός. Athen. 11. Ἑταίροις ἐμοῖς γε καὶ σοῖς. At ap. Xen. K. Π. 3. Τῇ ἐμῇ εὐνοίᾳ, pro eo, quod est τῇ εὐνοίᾳ τῇ εἰς ἐμέ. Et Κατά γε τὴν ἐμὴν, Mea quidem sententia, ap. Plat. Pro quo pleno sermone alibi dicit, κατ' ἐμὴν δόξαν. Vide Bud. Comm. 971. Ἐμόν ἐστι, Mei est officii. Isocr. Evag. Τὸ ἐμὸν, Res meæ. Soph. El. (251.) Ἐγὼ μὲν, ὦ παῖ, καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα Καὶ τοὐμὸν αὐτῆς ἦλθον, Et tuas res et meas: s. Et tuum commodum et meum. Et plur. ap. Synes. C Ἄκουε τοίνυν ὡς ἔχει τἀμά. Τὸ ἐμὸν et τὰ ἐμὰ nonnunquam dicitur pro ἐγώ. Il. I. (386.) Οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν, Οὔτ' ἀτελεύτητόν γ' ὅ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω, i. e. οὐ γὰρ ἐγὼ μετάβολος καὶ ἀπατηλός. Eur. (Or. 1085.) εἴ σ' ἐγὼ προδοὺς ποτε, Ἐλευθερώσας τοὐμὸν, ἀπολίποιμί σε, i. e. Me: (290.) ὅταν δὲ τἀμ' ἀθυμήσαντ' ἴδῃς, i. e. ἐμὲ λειποθυμήσαντα. Sic Plato, Τὰ δ' ἐμὰ, βούλεσθαι μὲν ἕτοιμα, δύνασθαι δὲ οὐ πάνυ ῥᾴδια, Ego autem velle quidem promtus, sed non perinde posse facilis, Bud. Idem pro eod. dixit, τὸ ἐμὸν πρᾶγμα, in Hippia Majore, Φαῦλον γὰρ ἂν εἴη τὸ ἐμὸν πρᾶγμα καὶ ἰδιωτικὸν, Quippe ineptus essem similisque idiotæ. Τὸ μὲν ἐμὸν, Quod quidem ad me pertinet, Plato Timæo. Sic Synes. Κἀγὼ, τό γε ἐμὸν, εἴασα ἂν χαίρειν αὐτόν. Alia exempla habes ap. Bud. Comm. 971. Τὸ ἐμὸν μέρος, Quantum in me est, s. fuit; pro quo et τό γ' ἐμὸν, et τὸ μὲν ἐμὸν, et κατ' ἐμαυτὸν, et κατ' ἐμαυτοῦ μέρος, et τὸ ἐπ' ἐμοὶ, et ὅσον ἐστὶν ἐπ' ἐμοὶ, et τὸ κατ' ἐμὲ, et τὸ D ἐπ' ἐμὲ ἧκον μέρος, et ὅσον ἐπ' ἐμὲ ἥκει, et τὸ εἰς ἐμὲ ἧκον, et εἰς ὅσον ἥκω δυνάμεως, Quam maxime facere possum. De quibus loquendi generibus prolixius tradit Bud. Comm. 772. 773. AT Οὑμὸς ET Τοὐμὸν ET Τἀμὰ, per synæres. dicuntur pro ὁ ἐμὸς, et τὸ ἐμὸν, et τὰ ἐμά. Plato Epist. οὑμὸς λόγος, Meus. Synes. Ἄκουε τοίνυν ὡς ἔχει τἀμὰ, Res meæ. [" Ἐμὸς, Popularis, Ejusd. patriæ civis, ὁ ἐ. Ἰόβας, Popularis meus Juba, Æmilian. Maurus ap. Athen. 229. et sic sæpe ipse Athen. Item de patria, ἡ ἐ. Ναύκρατις, 301." Schw. Mss. " Ἐμὸς, ad Xen. Eph. 221. 273. ad Lucian. 1, 263. Thom. M. 591. Musgr. Hel. 1463. Or. 1329. Porson. Hec. 788. Brunck. Phil. 434. Subaud., Musgr. El. 919. Conf. c. ἐμοῦ, Jacobs. Anth. 11, 142.; cum ἐμαυτοῦ, 7, 246. ad Phalar. 304. Abresch. Æsch. 2, 30. Callim. Epigr. 52. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 59. Ὁ ἐ. καιρὸς, Plut. Othone c. 8. Ἐμὸς, ὁ ἐμ., Porson. Phœn. 858. Ἐ. ἀγγελίη, Heyn. Hom. 7, 679. Ἡ ἐμὴ, Hemsterh. in Schrader. Emendd. 103.: Lucian. 2, 173. Τὴν ἐ. εὐεργεσίαν, ὡς, an ὅς; Τῇ 'μῇ, Heyn. Hom. 5, 681. 6, 224. Τλή-

μονὸς φυγὰς ἐμὰς, pro τλ. ἐμοῦ φυγὴν, Musgr. ad Eur. 193. cf. Valck. Diatr. 90. Callim. 159. ad Herod. 535. Soph. Œd. T. 250. sed ibi lectio antiqua restituenda: Brunck. ad 267. ubi Eust. dissimilia miscet: 1400. Œd. C. 344. Phil. 1126. Markl. Suppl. 390. 922. Iph. p. 58. 126. 1226. Wakef. Ion. 1015. Alc. 403. Trach. 775. Eur. El. 366. 1195. Jacobs. Anth. 7, 393. 8, 378. 9, 213. 502. (an sic ap. Huschk. Anal. 243.?) In Diodor. Zon. 9. lego οἶδεν ἀλιξάντου σὸν—: Ruhnk. ad Senec. 3. p. 175. Ἐμὸν, Markl. Suppl. 99. Τὸ ἐμὸν, Eur. Bacch. 832. Med. 348. Or. 298. ad Charit. 311. Plut. Mor. 1, 596. ad Lucian. 1, 242. 321. ad Herod. 54. 687. Valck. Phœn. p. 174. Toup. Opusc. 1, 410. 2, 12. Sors mea, Wakef. Ion. 803. Τοὐμὸν, Eur. Hel. 899. Herc. F. 163. El. 1114. Soph. Trach. 1068. Musgr. Ion. 790. Lucian. 1, 743. Boiss. Philostr. 296. Mea utilitas, Iph. A. 482. Τἀμὰ, Ego, Markl. Iph. p. 359. Tro. 355. Ion. 627. Τὰ ἐμὰ, τἀμὰ, ad Phalar. 43. Τὰ ἐμὰ σὰ, Boiss. Philostr. 508. Ἀκοίταν τὸν ἐ., Eur. Hec. 931. Οἱ ἐμοὶ, ad Lucian. 2, 260." Schæf. Mss.]

B ‹ Νωΐτερος, Noster, Qui nostrum duorum est. Il. O. (40.) Σύ θ' ἱερὴ κεφαλὴ καὶ νωΐτερον λέχος αὐτῶν Κουρίδιον. [" Heyn. Hom. 7, 13." Schæf. Mss.]

Ἡμέτερος, Noster. Od. O. (88.) Βούλομαι ἤδη νεῖσθαι ἐφ' ἡμέτερ'. Xen. K. Π. 4, (3, 3.) Οὐδὲν γὰρ οὕτως ἡμέτερόν ἐστιν ὡς ἡμεῖς ἡμῖν αὐτοῖς: ἡμέτερόνδε, ap. poët. est Domum nostram: sub. οἶκον. Od. O. (512.) ἡμέτερόνδε κελοίμην Ἔρχεσθαι. Apoll. Rh. (1, 107.) ἡμέτερόνδε μολεῖν. Et ἡ ἡμετέρα, Patria nostra: sub. χώρα, aut tale quid. Thuc. 6. Πολύ τε ἀπὸ τῆς ἡμετέρας αὐτῶν μέλλομεν πλεῖν. Ἡμέτερος etiam dicitur Qui nobiscum facit, Qui a partibus nostris stat. Thuc. 4, (10.) Τοῦ τε γὰρ χωρίου τὸ δυσέμβατον, ἡμέτερον νομίζω. Sic Greg. c. Julian. τοὺς ἡμετέρους pro Orthodoxis dixit: opp. eis τοὺς ἔξωθεν: quo nom. Gentiles intelligit, quos et Ἕλληνας vocat. Τὸ ἡμέτερον dicitur etiam pro ἡμεῖς, sicut paulo ante τὸ ἐμὸν quoque et τὰ ἐμὰ pro ἐγὼ usurpari docui. Gal. Therap. 9. Τὸ δ' ἡμέτερον οὐχ ὧδ' ἔχει, Nos vero aliter rationem nostram comparavimus, s. Nostra autem ratio aliter comparata est, ut Bud. Comm. 972. interpr. addens, Terentium hoc imitatum in Eun. dixisse, Non agnosco vestrum tam superbum, i. e. vos, idque Donatum parum animadvertisse. " Ἀμέτερος, " Dor. pro ἡμ." ET Ἡμὸς pro ἡμέτερος, sicut pro ὑμέτερος, ὑμὸς, ap. poët. ut tradunt VV. LL. PRO QUO Ἀμὸς, seu, ut ap. Eust. scribitur, Ἀμὸς, Dor., Theocr. ἀμὸς κεκλήσεθ' ὁ πύκτης, et ἀμὸν πατέρα ap. Eust. " Ἀμὴ, Dor. pro ἡμή: hoc autem Æol. pro " ἡμετέρα. Il. Π. (830.) Πάτροκλ', ἦπου ἔφησθα πόλιν " κεραϊξέμεν ἀμήν." [" Ἡμέτερος, Thom. M. 827. ad Charit. 601. Nobis favens, Thuc. T. 3. p. 16. Bip. præcessit πρὸς ἡμῶν. Conf. c. ὑ., Thom. M. 382. ad Charit. 604. Musgr. Heracl. 705. Pro ἐμὸς, Wolf. Præf. ad Il. p. 26. Proleg. ad Hom. 248. Hom. H. in Merc. 267. ad Herod. 724. Ἡμέτερός γε, Heyn. Hom. 6, 302. Τὸ ἡ., Boiss. Philostr. 297. ad Herod. 693. Ἡ., τὸ ἡ., Brunck. Aristoph. 1, 41. Ἡμέτερόνδ', H. in Cer. 163. Ἐν ἡμετέρου, Herod. 7, 8. fin. Τὰ ἡ. αὐτῶν, Lucian. 2, 204.: Procl. H. in Sol. 29. Ψυχαῖς ἡμετέραις δειλῶν κ. τ. λ. *Ἡμετέρειος, Toup. Emendd. 1, 205. (Abresch. ad Thuc. 4, 133. p. 489.) *Ἥμετρος, ad Charit. 736. Ἡμὸς, ad 338." Schæf. Mss.]

" ἝΔΝΑ, τὰ, sive Ἕδνα, et tenui enim et aspero " spiritu notatum reperitur, sed rectius aspero, si " Etym. et Eust. credimus, qui παρὰ τὸ ἥδω dici vo- " lunt, quasi ἥδανα, quod iis exhilaretur et concilie- " tur sponsa sponso, vel παρὰ τὸ ἕζω, quasi ἕδρανα " et στηρίγματα τοῦ γάμου: Dos, Munera, quæ spon- " sus sponsæ dat, s. ii, qui sponsi nomine eam am- " biunt. Hes. enim proprie ἕδνα esse vult τὰ ὑπὸ τῶν " μνηστήρων ταῖς μνηστευομέναις διδόμενα, ut et Etym. " τὰ πρὸ τοῦ γάμου ὑπὸ τοῦ νυμφίου διδόμενα δῶρα τῇ " νύμφῃ. Atque adeo id ex Hom. quoque patet: " quippe ap. quem Od. Λ. (280.) Χλῶριν περικαλλέα " Νηλεὺς Γῆμεν ἑὸν διὰ κάλλος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα. " Et Il. Π. (190.) Actorides Echeclis filiam Ἠγάγετο " πρὸς δώματ', ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα. Itidem paulo

A " ante, Ὅς ῥ' ἀναφανδὸν ὄπυιε, πορὼν ἀπερείσια ἕδνα. " Et Od. A. (116.) N. (378.) Μνώμενοι ἀντιθέην ἄλο- " χον καὶ ἕδνα διδόντες. Item et ἀνάεδνον vocat Cui " talia munera non data sint a sponso vel amicis " sponsi: interdum tamen etiam Eam, quam parentes " dote non donarint, ut infra docebo. Ovid. Dona ju- " galia vocat hæc sponsalia munera." [" Ἕδνον, Callim. 1, 512. Jacobs. Anth. 11, 205. Epigr. adesp. 337. 380. Heyn. Hom. 5, 557. 6, 163. 441. 442. 8, 246. Apollod. 293. 462. 558. Kuhn. ad Paus. 235. Verh. ad Anton. Lib. 261. LB., Harles. ad Theocr. 360. Fisch. Ind. Palæph. ad Od. A. 277. B. 53. 196. Z. 159. Θ. 318. T. 529. Diod. S. 1, 314. et n. De spiritu, ad Paus. 371. Heyn. Hom. 7, 176." Schæf. Mss. *Ἑδνοφορέω, Eust. Od. A. p. 52, 34.] " Ἄεδνον, " Hesychio non solum *ἄφερνον, sed etiam πολύφερνον, " quia nimirum ἃ in compositione et στερητικὸν est " et ἐπιτατικόν. Est porro ἄφερνος, Dotis expers, " Dotem non habens: πολύφερνος, Multa dote bea- " tus: φέρνη enim et ἕδνον, Dotem signif.: sed hoc " peculiariter Dotem, qua sponsa a sponso dotatur, " qualia ap. Ovid. sunt jugalia munera. Rursum " Hesychio ἄεδνος est δεινός." [" Valck. Adoniaz. p. 224." Schæf. Mss.] " Ἀνάεδνος, Hesychio ἄπροι- " κος, χωρὶς ἕδνων, Indotata, Dote carens: ἕδνα enim, " inquit, dicuntur τὰ πρὸ τῶν γάμων ταῖς γαμεῖσθαι " μελλούσαις παρὰ τῶν μνηστήρων διδόμενα δῶρα. Ita- " que ἀνάεδνος dicitur ἡ πάμπαν ἄεδνος, Prorsus in- " dotata: ut Eustathius ἀνάγνωστον dici ait τὸν λίαν " ἀνάγνωστον, priore ἃ signif. ἐπίτασιν, altero autem " στέρησιν: licet alibi dicat in his duobus compp. " δύο κεῖσθαι στερήσεις ἀντὶ μιᾶς, μεσολαβηθέντος τοῦ ν " διὰ μόνην εὐφωνίαν. Utitur porro Hom. Il. I. (146.) " Τάων, ἥν κ' ἐθέλῃσι, φίλην ἀνάεδνον ἀγέσθω Πρὸς " οἶκον Πηλῆος· ἐγὼ δ' ἐπιμείλια δώσω Πολλὰ μάλ', " ὅσσ' οὔπω τις ἑῇ ἐπέδωκε θυγατρί: ubi nota spon- " sam ἀνάεδνον dici tantum respectu sponsi, a quo " sponsalium munerum nihil accepit, s. nihil dotis. " Alioqui et parentum, a quibus nihil dotis accepit, " ratione ἀνάεδνος dicitur, ut ἄφερνος et ἄπροικος: ut

C " Il. N. (366.) Ἤτεε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρί- " στην Κασσάνδρην ἀνάεδνον, Petebat indotatam, Pe- " tebat sine dote sibi dari; tanto enim ejus flagrabat " amore. Posterioris vero ἀνάγνωστος pro Incognitus " seu Prorsus incognitus, hoc affert exemplum Eust. " e quodam, quem non nominat, μηδὲν ἀνάγνωστον " καλὸν ἔχειν ἐθέλοιμι. Ead. compositionis ratio est " in ἀνάελπτος, necnon in ἀνάπνευστος, secundum " quosdam in ἀνάπνευστος etiam." [" Heyn. Hom. 5, 557. 6, 440. 7, 284. Kuhn. ad Paus. 235. Verh. ad Anton. Lib. 262. LB. Πολύεδνος, Heyn. Hom. 8, 256." Schæf. Mss.] " Multa dote beatus, Bene do- " tatus, πολύφερνος, Hes. Ἑδνὰς, Hesychio dicitur " ἡ ἀπὸ τῶν ἕδνων ἐδητὺς, Epulum, quod acceptis " muneribus sponsalibus paratur, ET Ἕδνιος χιτὼν, " ὃν πρῶτον ἡ νύμφη τῷ νυμφίῳ δίδωσι, Tunica, " quam primam sponsa sponso dat. Tunicam ju- " galem et sponsalem nominare queas, vel etiam " nuptialem. ITEM Ἑδνωτὴν, idem Hes. dici tra- " dit *ἐγγαμιστὴν νυμφίῳ, Quæ sponso jam nupta

D " est vel desponsata: nimirum donata ab illo τοῖς " ἕδνοις et donis jugalibus. Est autem hoc verbale " a VERBO Ἑδνοῦσθαι, quod esse dicitur Dotem dare " uxorem tradendo, in Epigr. τίς ἑδνώσαιτο γυναῖκα; " Veruntamen potius esse videtur Datis jugalibus " donis ducere." [" Leon. Tar. 64. Harles. ad Theocr. 360. (22, 147.) ad Od. B. 53. 196." Schæf. Mss.] " A priore autem signif. DICITUR Ἑδνωτὴς, Socer: " Etymologo κηδεστὴς, πενθερός: Qui filiam elocat " addita dote." [Il. N. 382.] " Ἀέδνωτος, Indota- " tus: proprie de sponsa aut uxore, quæ a sponsa s. " marito nihil accepit. Exp. etiam Innuptus, e con- " sequenti: quia nimirum sponsi et mariti solebant " ἑδνώσασθαι suas γυναῖκας." [Lycophr. 549. * " Ἑδνάω, Eur. Hel. 939. ad Anton. Lib. 262. Verh." Schæf. Mss.] " At VERB. Ἑδνεύειν, Hes. exp. ἐνε- " χυράζειν: forsitan quoniam τὰ ἕδνα sunt veluti " pignora contrahendi connubii."

" Ἔεδνα, s. Ἔεδνα, itidem pleonasmo τοῦ ε dicitur " pro ἕδνα s. ἕδνα: quæ sunt Dona jugalia, Dos:

" h. e. Munera, quæ sponsus vel amici sponsi dant A
" sponsæ. Od. Z. (159.) Ὅς κέ σ' ἐέδνοισι βρίσας " οἶκονδ' ἀγάγηται: Π. ἀλλ' ἐκ μεγάροιο ἕκαστος Μνά- " σθω ἐέδνοισι διζήμενος. Et O. (17.) ὁ γὰρ περιβάλ- " λει ἅπαντας Μνηστῆρας δώροισι, καὶ ἐξώφελλεν ἔεδνα. " Sic Θ. (318.) Εἰσόκε μοι μάλα πάντα πατὴρ ἀπο- " δώσει ἔεδνα Ὅσσα οἱ ἐγγυάλιξα κυνώπιδος εἵνεκα " κούρης. Idem poëta ἔεδνα vocat etiam Dotem, quam " pater dat filiæ nubenti: ut A. (277.) de pa- " rentibus Penelopes, Οἱ δὲ γάμον τεύξουσι καὶ ἀρτυ- " νέουσιν ἔεδνα Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παι- " δὸς ἕπεσθαι." [" Heyn. Hom. 5, 557. 6, 442." Schæf. Mss.] . " UNDE ET Ἐεδνοῦσθαι pater filiam " dicitur pro Dote data elocare: ut Od. B. (53.) de " procis Penelopes, Οἳ πατρὸς μὲν ἐς οἶκον ἀπερρίγασι " νέεσθαι Ἰκαρίου, ὥς κ' αὐτὸς ἐεδνώσαιτο θύγατρα, " Δοίη δ' ᾧ κ' ἐθέλοι, Ut ipse dote donatam filiam det, " cui vult. Hic enim ἐεδνώσασθαι θύγατρα vocat " quod in præcedente l. ἀρτύνειν ἔεδνα: unde et " Schol. exp. ἔδνα ἐπιδοίη: catachrηsticῶs usurpa- " tam h. v. annotans, cum ἔδνα proprie sint τὰ διδό- B
" μενα ὑπὸ τοῦ γαμοῦντος τῇ γαμουμένῃ." [" Heyn. Hom. 5, 557." Schæf. Mss.] " Sic sane et VER- " BALE Ἐεδνωταὶ idem Schol. exp. * προικοδόται, Il. " N. (378.) Δοῖμεν δ' Ἀτρείδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρί- " στην, Ἄργεος ἐξαγαγόντες, ὀπυιέμεν.—Ἀλλ' ἕπευ, " ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα ποντοπόροισιν Ἀμφὶ γάμῳ " ἐπεὶ οὔτοι ἐεδνωταὶ κακοί εἰμεν. Hes. exp. πενθεροὶ, " κηδεσταί: sed perperam ap. eum scriptum ἐεδνω- " τοί." [" Heyn. Hom. 5, 557. 6, 442. Harles. ad Theocr. 360." Schæf. Mss.]

ἜΔΩ, Edo. Od. Γ. (480.) Ὄψα τε οἷα ἔδουσι διοτρεφέες βασιλῆες. Il. M. (319.) ἔδουσί τε πίονα μῆλα. Cujus præt. EST Ἐδήδοκα, facto e fut. inus. ἐδήσω, pr. ἔδηκα, et pleonasmo syll. δο, ἐδήδοκα, ut ab ἄγω, ἀγήοχα. Alexis ap. Athen. 12. Κάνδαυλον οὐκ ἐδήδοκα: unde part. ἐδηδοκώς. Et pass. Od. X. (56.) Ὅσσα τοι ἐκπέποται καὶ ἐδήδοται ἐν μεγάροισι. Et ἐδηδεσμένον ap. Paul. ET Ἔδμεναι infin. pro ἐδέμεναι, i. e. ἔδειν. Od. Ξ. (42.) Ἄλλοισιν δὲ σύας σιάλους C
ἀτιτάλλω Ἔδμεναι. Cetera tempora in usu non sunt. || Med. quoque vox in act. signif. usurpatur. Plato de Rep. 2, Δεήσει δὲ καὶ τῶν ἄλλων βοσκημάτων, εἴ τις αὐτὰ ἔδεται, Si quis eis vescatur. Aristoph. Οὐκ ἄρα τῶν γ' ἐμῶν ἔδει. Et ap. J. Poll. ἐδόμεθα, ἔδεσθαι, ἐδόμενος. Unde est et præt. med. Ἐδηδώς. || Ἔδω improprie de vermibus dicitur ligna aut aliam materiam corrodentibus: et metaph. edi dicuntur κάματος, θυμὸς, et hujusmodi. Od. Φ. (395.) Μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν ἀποιχομένοιο ἄνακτος. Et med., Il. X. (509.) Αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεί κε κύνες κορέσονται, Γυμνόν. Od. Ξ. (81.) Ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον νήποινον ἔδουσι. I. (75.) Κείμεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες. Et med., Il. Ω. (129.) Τέκνον ἐμὸν, τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων Σὴν ἔδεαι κραδίην; " Ἔδομαι, Edam: peculiari quodam more pro ἐδοῦ- " μαι, ut φάγομαι, πίομαι: Att. sc. Aristoph. οὐκ ἄρα " τῶν γ' ἐμῶν ἔδει, Non de meis comedes. Sic Plato " de Rep. Ἀμβροσίαν ἔδῃ καὶ νέκταρ πίῃ. Ἄδδουσι, " Varin. affert pro εἰς κόρον ἐσθίουσι, Ad satietatem D
" usque comedunt. Sed suspectum est." [" Jacobs. Anth. 6, 280. 10, 217. Heyn. Hom. 4, 397. 602. 5, 210. 232. 8, 243. Valck. Callim. 107. 291. Segaar. in Daniel. 14. Koen. ad Greg. Cor. 120. Ilgen. ad Hymn. 622. Conf. c. ἔχω, Callim. 1, 470. Ἔδομαι, Phryn. Ecl. 144. 154. Thom. M. 265. Brunck. Aristoph. 2, 34. 71. Buttm. ad Plat. Gorg. 522. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 77. Heyn. Hom. 7, 275. 8, 243. Ἔδω κραδίην, 618. βίοτον, Toup. Opusc. 1, 482. ad Od. N. 419." Schæf. Mss. * Ἐδέω, Eust. Od. A. 150.] Ἔδεσμα, τὸ, Edulium, Penus. Isocr. de Pace, Χαίροντας μὲν καὶ τῶν ἐδεσμάτων καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων τοῖς καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν βλάπτουσιν. Athen. (2, 44.) Μήτε ποτῷ χρήσασθαί ποτε, ἢ ἐδέσματι ἄλλῳ ἢ μόνῳ γάλακτι πάντα τὸν βίον. Idem ῥαφανίδα dicit esse εὐτελὲς σφόδρα ἔδεσμα: et 14. (640.) scribit τράγημα tantum a βρῶμα differre, quantum ἔδεσμα a τρωγάλιον. [* Ἐδεσμάτιον, Athen. 646.] Ἐδεσματοθήκη, ἡ, Penaria cella, s. simpl. Penaria, Ubi edulia reponuntur: quam κυμινοθήκην quoque appellatam tradit J. Poll. [10, 93. " Schol. Od. Z. 76." Wakef. Mss.] Ἐδεστὴς, ὁ, Comestor: κρεῶν ὠμῶν, Carnibus crudis vescentes, [Antiphanes Athen. 339.] Ἐδεστὸς, Edulis, Esculentus. Bud. ex Aristot. Ἔστι δὲ θηρευτὸν ὃ ἂν ἄγριον ᾖ ἐδεστὸν ζῶον: et ἐδεστὰ plur. Edulia, Esculenta. [" Brunck. Antig. 206. Casaub. Athen. 116. Valck. Hipp. p. 266." Schæf. Mss. Consumtus, Soph. Trach. 679.] " Ἐδεστέον, Eden- " dum," [Plato Protag. c. 13.]

Ἔδαρ, i. q. ἔδεσμα. [" Valck. ad Theocr. x. Id. p. 129. Jacobs. Spec. 45." Schæf. Mss.] ET sæpius Εἶδαρ, per epenth. τοῦ ι, metri causa, pro eod., Il. N. (35.) παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ Ἔδμεναι. Od. I. (84.) Λωτοφάγων, οἵτ' ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσιν: M. (252.) ἁλιεὺς περιμήκεϊ ῥάβδῳ Ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοισι δόλον κατὰ εἴδατα βάλλων. || Hesychio præter βρῶμα et σιτίον, est etiam ὄφελος. [" Jacobs. Anth. 7, 117. 12, 224. Heyn. Hom. 5, 72. Toup. Emendd. 1, 213. Valck. Diatr. 286. Εἴδατα, Adoniaz. p. 397. Heringa Obs. 219." Schæf. Mss. * Πανείδατος, Quint. Sm. 1, 87. δόρπος, i. q. πανδαισία.] Ἐδέατρος, ὁ, vocabulum, ut Æl. Dionys. ap. Eust. scribit, Græcum, sed de re, cujus usus ap. Persas: est nempe προγεύστης, Prægustator, ὁ προεσθίων τοῦ βασιλέως ἀσφαλείας ἕνεκα: postmodum vero ἐδέατρος vocatus fuit ἐπιστάτης τῆς ὅλης διακονίας καὶ παρασκευῆς, ut Eust. et Suid. tradunt: seu ἐπιμελητὴς δείπνου, ut Hes. Differre ab ἐλέατρος annotat Ammon. (48.) quod ἐλέατρος sit Coquus, ab ἐλεός: ἐδέατρος, autem, προστάτης, ab ἔδω. Athen. tamen 4, (71.) quod Eust. de ἐδέατρος dicit, ἐλεάτρῳ tribuit, nisi mendum subest. [" Mendose utique ap. Athen. l. c. olim ἐλεάτρους pro ἐδ. legebatur: sed recte ibid. (c. 70. extr.) εἰλέατροι, idem valens ac ἐλ. Vide utrobique notata, et cf. p. 142. 145." Schw. Mss. " Zeun. ad Xen. K. Π. 40. Valck. Anim. ad Ammon. 73." Schæf. Mss. Apud Festum, Edeatræ, qui præsunt regiis epulis.]

Ἐδηδὼν, όνος, ἡ, Phagedæna, Serpigo; ab exedenda carne. [Hesych. " Valck. Anim. ad Ammon. 225." Schæf. Mss.] Ἐδητὺς, ύος, ἡ, Cibus, Quod comeditur. Od. Δ. Κεῖτ' ἄρ ἄσιτος, ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος: Γ. (473.) πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο. [" Ad Lucian. 1, 354. Brunck. Phil. 43." Schæf. Mss.] Ἐδίτια, τὰ, plur. Convivia publica. Plut. Lycurgo, συσσίτια a Lycurgo instituta, quæ φιδίτια Spartæ nominabantur, vel quasi φιλίτια, ὡς φιλίας καὶ φιλοφροσύνης ὑπάρχοντα: vel quasi φειδίτια, ὡς πρὸς εὐτέλειαν καὶ φειδὼ συνεθίζοντα: scribit ἐδίτια etiam appellari posse παρὰ τὴν δίαιταν καὶ τὴν ἐδωδήν. De convivii autem illius ratione plura ibid. narrantur, quæ inde tibi petenda reliqui. Ἔδιον, τὸ, Commeatus, VV. LL. " Ἐδεῖς, Hesychio ἱερεῖς, Sa- " cerdotes." Ἐδὸς, ὁ, Comedo, ὁ φαγᾶς, Suid. " Ἐ- " δωγαθῇ, Hesychio ἡ τροφὴ, Cibus, Edulia."

" Ἐδωδὸς, Edax. Hippocr. de Vuln. in Cap. Ἐδω- " δούς τε εἶναι τοὺς τοιουτέους καὶ διψηρούς. Et ali- " quanto ante, Ἐδωδοὺς δὲ ἀνάγκη τὰς τοιαύτας φύσιας " εἶναι. Itidem in lib. de Aëre," [§. 17. Ed. Cor.] Ἐδωδὴ, ἡ, Cibus, Quod comeditur. Od. Ξ. (111.) Αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησε καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ. Hesiod. Ἔ. (2, 211.) ἐν σκιῇ ἑζόμενον, κεκορημένον ἦτορ ἐδωδῆς. Plato de Rep. 1. Ἐν τῇ ἐδωδῇ ἢ πόσει πλεονεκτεῖν. Apud Gal. autem ad Glauc. Ἡ τῶν ἐχιδνῶν ἐδωδὴ exp. Esus viperarum, i. e. cum eduntur viperæ. [Theocr. 21, 43. " Σαρκὸς ἐδωδῆς, Brunck. Apoll. Rh. 182. * Ἐδώδιος, Toup. Opusc. 1, 12." Schæf. Mss. * Ἐδωδία, Aristoph. in Athen. 3, 29.] HINC Ἐδώδιμος, Qui esui est, Edulis, Esculentus, Thuc. 7. Βουλόμενοι ἔκ τε τῶν οἰκιῶν λαβεῖν τι ἐδώδιμον. Theophr. (H. Pl. 7, 14.) Τοῦ σκολύμου δὲ οὐχ ὅτι τοῦτο μόνον ἴδιον, ὅτι τὴν ῥίζαν ἐδώδιμον ἔχει. Pro quo Plin. Scolymus carduorum generis, ab iis distat, quod radix ejus vescendo est. Diosc. 3, 66. Ἡ δὲ ῥίζα ἑφθὴ, ἐδώδιμος, ὥσπερ σταφυλῖνος. Sed 3, 59. dicit ῥίζα ἐδωδίμη. [" Ad Lucian. 2, 330. Athen. 1. p. 4." Schæf. Mss.]

[" Ἔσις (du verbe ἔδω,) synonyme de γεῦσις (de γεύω.) Si dans Paus. 9, 28. Παρέχονται — καρπὸν ἔξει ἥδιστον, au lieu d' ἕξει on doit lire ἔσει, comme

je le pense, il faut adopter le nom d' ἔσις dans les Lexiques, d'autant plus que nous avons dans Hesychius * Ἔσμιον (du même verbe ἔδω) dans le sens de νόστιμον." Corai. Mss.]

[* Ἀνέδομαι, Dio Cass. 786. * " Ἀνέδεστος, Non edulis, Etym. M." Wakef. Mss.] Ἀπέδω, Abedo: unde in pass. Ἐν τρισὶ πληγαῖς ἀπηδέσθαι τὸ ῥάμφος, citat Eust. e Plat. Sophista. [" Aristoph. Ei. 1205. et Ind. Ἀπεδήδοκε, ad Mœr. 222. * Ἀπεδέω, Valck. Phœn. p. 133. * Διέδομαι, Plut. Mor. 1, 672." Schæf. Mss.] Ἐξέδω, Exedo. [Phrynichus Bekkeri 38. " Ἐξεδήδοκε, ad Mœr. 222." Schæf. Mss.] Κατέδω, Comedo, Od. T. (159.) Ἀσχαλάα δὲ πάϊς βίοτον κατεδόντων Γιγνώσκων. Il. T. (31.) Μυίας, αἵ ῥά τε φῶτας ἀρηϊφάτους κατέδουσιν: Z. (202.) Ὃν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων. Præt. κατεδηδοκὼς, Suid. Et κατεδηδοκὼς τὰ πατρῷα ap. J. Poll. [" Similiter Menander ap. Athen. 166. κατέδομαι τὴν γῆν." Schw. Mss.] Et in pass. ap. Eust. e Plat. Comico, Κατηδέσθημεν ἂν καὶ κατεκόπημεν εὐθύς. Et particip. κατεδηδεσμένος, Comestus, ap. Suid. [" ex Antiphane ap. Athen. 235." Schw. Mss. " Thom. M. 511. Jacobs. Anth. 6, 326. 10, 217. Brunck. Aristoph. 2, 238. Abresch. Lectt. Arist. 277. ad Il. Ω. 128. Valck. Callim. 106. Phœn. p. 133. Anton. Lib. 258. Verh. θυμὸν, Wakef. Trach. 142. Heyn. Hom. 5, 232. 8, 618. Fut., Jacobs. Anth. 11, 133. Κατεδήδοκα, Mœr. 221. et n., Toup. Opusc. 1, 252. Κατέδομαι, Phryn. Ecl. 144. 154. Thom. M. 265. Brunck. Aristoph. 2, 34. 3, 139. Fr. 288." Schæf. Mss.] Προκατέδω, Ante comedo. Et προκατεδεῖται, Præcipiet, Prius edet. VV. LL. e Luciano [p. 929.] Προσκατέδω, Insuper comedo. Alexis ap. Athen. (516.) de Candaulo, obsonio quodam Lydio delicato, πολὺν δ' ἐγὼ Ἐὰν παραθῶ σοι, προσκατεδεῖ τοὺς δακτύλους, Σαυτῷγε χαίρων. Περιέδω, Corrodo, Circumquaque adedo. Προέδω, Ante édo: unde προεδεσθεὶς, quasi Præesitatus.

ὈΔΟΥΣ, όντος, ὁ, Dens. Il. P. (617.) Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος· ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας Ὦσε δόρυ. Plut. Symp. 8. Καὶ δέντης τοὺς ὀδόντας, καὶ λάβρα τὰ χείλη. De dentium autem differentia et nominibus vide J. Poll. et Gorr. ‖ Ὀδόντα vero etiam appellant anatomici Apophysin secundi spondyli cervicis, altam, duram, solidam, e superiori interna mediaque ejus sede erumpentem, sursumque spectantem, propterea quod denti hominis canino assimiletur, ut scribit Gorr. addens, ab hac apophysi Totam etiam ipsam vertebram ab Hippocr., ut tradit Gal., ὀδόντα appellatam fuisse, non autem, ut scribit se putare Ruf. Ephes. ἐν τῇ τῶν Μορίων Ὀνομασίᾳ, primam: alios vero ipsam apophysin, πυρηνοειδῆ vocasse a similitudine nuclei, alios a nuce pinea κωνοειδῆ, alios etiam ὀδοντοειδῆ. ‖ Sed ap. Nicandr. Θ. (85.) ἐν δέ τε ῥίζαν Σιλφίου, ἣν κνιστῆρι καταρτρίψειαν ὀδόντες, Schol. exp. δοίδυκες καὶ τριβεῖς: ut ὀδοὺς ibi pro Pistillo accipiatur, quo, sicut a dente cibus, in mortario aliquid comminuitur. Ὀδοὺς autem ab ἔδω quasi ἐδοντής τις ὤν. Atque adeo, ut a quibusdam annotatur, ET Ἐδόντας Æol. dicunt pro ὀδόντας. VV. LL. AT Ὀδὼν pro ὀδοὺς, Ion. est, ut tradit Eust. [" Ὀδοὺς, Markl. Suppl. p. 224. Jacobs. Anth. 8, 380. 9, 96. 161. 462. ad Herod. 465. Limæ, Jacobs. Anth. 9, 54. Ὀδόντας οὐκ ἔχων, Anim. 192. Ῥᾷον τοὺς ὀδόντας ἀριθμεῖν, ἢ τοὺς δακτύλους, Toup. Opusc. 1, 396. Comp. ex ὀδ., Lobeck. Aj. p. 271." Schæf. Mss.] Ὀδοντόγλυφον, τὸ, ET Ὀδοντογλυφὶς, ἴδος, ἡ, Dentiscalpium, quo ea, quæ dentibus inhærent, eximuntur. Gorr. Ὀδοντοειδὴς, ὁ, ἡ, Dentis formam habens: ὀδοντοειδὴς ἀπόφυσις, ea est quam ὀδόντα Hippocr. et omnes anatomici πυρηνοειδῆ ἀπόφυσιν appellant. Gorr. Ὀδοντομάχης, ὁ, Dentibus pugnans: ὕες, Eust. e vett., οἱ κάπροι, i. e. Apri. Ὀδοντοξέστης, ὁ, Instrumentum, ut scribit J. Poll., medicum, exesis dentibus eradendis idoneum, ut scalper excisorius vel scalpellus. [* Ὀδοντοποιέω, J. Poll. 2, c. 96. * Ὀδοντόσμηγμα, Gl. Dentifricium.] Ὀδοντότριμμα, τὸ, [Gl.] Dentifricium, pulvisculus: id maxime est quo fricantur dentes et gingivæ. Gorr. [* Ὀδοντοτύραννος, Pallad. de Brachmanibus p. 10. Vincentii Specul. Histor. 5, 60. Ælian. H. A. 5, 3. * Ὀδοντο-

A φθόρος, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.] Ὀδοντοφόρος, Dentifer, Epigr. [" Jacobs. Anth. 8, 237. Lobeck. Aj. p. 356." Schæf. Mss.] Ὀδοντοφυὴς, Dentes producens: ὀδοντοφυῆ βρέφη, Dentientes pueri. Camer. [Eur. Phœn. 828.] ET Ὀδοντοφυΐα, ἡ, Dentitio, Dentium emissio aut productio. Paul. Ægin. 1, 9. Ὀδοντοφυΐαι γίνονται περὶ ἕβδομον μῆνα. ET Ὀδοντοφυέω, Dentes produco. Hippocr. Aphor. Πρὸς δὲ τὸ ὀδοντοφυεῖν προσάγουσιν οὔλων ὀδαξισμοὶ, σπασμοὶ, πυρετοί. Pro quo Celsus, Propriæ etiam dentientium, gingivarum exulcerationes, distentiones nervorum, febriculæ interdum. Greg. Ὀδοντοφυοῦντι δὲ ἤδη παιδίῳ καὶ αὐξανομένῳ προσάγει τὸν ἄρτον ἡ τιθήνη. [" Ad Mœr. 41." Schæf. Mss. * Ὀδοντόφυτος, Nonn. 8. p. 142.]

Ὀδοντάγρα, ἡ, Instrumentum chirurgicum ad evellendos dentes. Gorr. Forficem vocat Celsus, Forficulam Plin.: Plut. Τοιούτοις αὐτοῖς πεφυκόσι χρώμενος ὥσπερ ἰατρὸς ὀδοντάγραις καὶ ἀγκτῆρσι. [Aristot. Mechan. 22.] Ὀδονταγωγὸν, τὸ, Dentiducum. Cæl. Aurel. Chron. 2, 4. Plumbeum ὀδονταγωγὸν, quod nos
B Dentiducum dicere poterimus. Ὀδονταλγία, ἡ, Dentium dolor. Diosc. Μασσηθεῖσα ὀδονταλγίας παραμυθεῖται. Pro quo Plin. de Leucacantha, Commanducata, dentium dolores sedat. ET Ὀδονταλγέω, Dentibus doleo, Dentium dolore afficior. [" Ctes. Ind. 15." Wakef. Mss.]

Ἀμφόδους, Utrimque dentatus, Ambidens s. Bidens; quomodo appellatam ovem scribit Festus, quæ superioribus et inferioribus esset dentibus. Aristot. Τῶν δὲ τετραπόδων ὅσα μή ἐστιν ἀμφόδοντα τῶν κερατοφόρων, τέσσαρας ἔχει τοὺς τοιούτους πόρους. Idem, Τῶν ἀμφωδόντων γάλα οὐ τυρεύεται. Pro quo Plin. Caseus non fit ex utrimque dentatis. Scribitur enim duobus modis ap. Aristot. ἀμφόδους et ἀμφώδους: utramque autem scripturam agnoscit Bud. ET ἄμφωδον ζῶον, alia declin. ap. eund. Bud. Animal, quod ab utraque maxilla dentes habet. [" Ἀμφόδους, * Ἀμφόδων, Thom. M. 916." Schæf. Mss.] Ἀνόδους, Edentulus. Citat J. Poll. e Pherecrate. Item, Dentes non habens, Bud. ex Athen. Τὸν ἀνόδουν, ὡς καρχαρό-
C δουν. Idem 7. Ἀνόδοντα καὶ λεῖα, ὡς ῥαφίς. [" Thom. M. 635. ad Phryn. Ecl. 6." Schæf. Mss.] ET Ἀνόδοντος, pro eod. VV. LL. [" Thom. M. l. c. Jacobs. Anth. 9, 472. Piers. ad Mœr. 18." Schæf. Mss.] Ἀργιόδους, Albos dentes habens, pleonasmo τοῦ ι. Il. I. (535.) σῦν ἄγριον ἀργιόδοντα: Λ. (292.) κύνας ἀργιόδοντας. Sunt qui exp. μεγαλόδους, volentes derivatum esse ab ἀρι, interjecto γ. [" Heyn. Hom. 5, 651. 6, 193. Thom. M. 916. Jacobs. Anth. 12, 345. ad Mœr. 278." Schæf. Mss. * Διόδους, Gl. Bidens.] Καρχαρόδους, Dentes asperos, acutos, serratos, pectinatimque inter se coëuntes habens. Il. N. (198.) κυνῶν ὑπὸ καρχαροδόντων. Sic Athen. 7. dicit κάλλιχθυν esse καρχαρόδοντα καὶ σαρκοφάγον. Aristot. de Part. Anim. 9. καρχαρόδοντα vocari scribit ὅσα ἐντὸς μὲν ἔχει ὀδόντας, ἀλλ' ὀξεῖς καὶ οἷον κεχαραγμένους, ut leo, pardalis, lupus, canis: seu, ut 3, 1. exp., τὰ ὀξεῖς καὶ ἐπαλλάσσοντας ὀδόντας ἔχοντα: utrobique a χαυλιόδους distinguens. [Hesiod. Ἔ. 2, 222. Ἡ. 32. Θ. 175. 180. * Κενοδοντὶς, Suid. v. Ἀ-
D γρεῖφνα, ex Anthol. ined. cf. not. Kusteri.] Μεγαλόδους, Magnos dentes habens: quo vocab. exp. Trypho præcedens ἀργιόδους, ut docet Etym. [137, 6. Phav. Lex. 116, 2.] " Μονόδους, Unicum ha- " bens dentem. Μονόδους, inquit Festus, appella- " tus est Prusiæ filius, qui unum os habuit dentium " loco. Itidem Pyrrhus Epirota συμφυεῖς habuisse " dentes fertur." [Æsch. Prom. 795.] Μυριόδους, Infinitos dentes habens, μυριόδους ἐλέφας, Epigr. [Anal. 2, 220. * " Ὀξυόδους, Lex. Bekk. 442. Tzetz. in Lycophr. 34." Boiss. Mss.] " Πουλυόδους, Multos habens dentes, Nonn." Προόδους, Prominentes dentes habens: ὁ προύχοντας ἔχων ὀδόντας, J. Poll. (2, 96.) Brochus s. Broncus. Σινόδους, Dentibus nocens. AT Σινώδους, Piscis nom. Athen. (322.) ex Archestrato, Αὐτὰρ σινώδοντα μὲν, ὃν ζητεῖ παχὺν εἶναι. QUI ET Συνόδους dicitur. Numenius Halieut. ibid. Ἠὲ μέγαν συνόδοντα καὶ ἀρνευτὴν ἵππουρον. Denticem quidam interpr. [Artemid. 2, 14.] ET Συνοδοντὶς, itidem Piscis ap. Athen. (312.) Et (356.) cum de pe-

lamide dixisset, addit, Ἡ δὲ μείζων, συνοδοντὶς καλεῖται. Ετ Συνοδοντίτης λίθος, Gemma e cerebro piscium, qui Synodontes vocantur, Plin. libro ult. c. 7. Συνόδους, Cui dentes continui sunt. Aristot., Τῶν ζώων τὰ συνόδοντα πίνοντα σπᾷ, οἷον ἵπποι καὶ βόες. Pro quo Plin., Quibus continui dentes, sorbent, ut equi, boves. [" Thom. M. 916. Toup. Opusc. 1, 207. Athen. 1. p. 10." Schæf. Mss.] Τριόδους, Tridens: 1 Reg. 2, (13.) τριόδους κρεάγρα, Fuscina tridens. Subst. etiam capitur, ut Lat. Tridens. Epigr. Οὐ μήλῃ, τριόδοντι δ' ἐνήλειψέν με Χαρῖνος. Capiturque interdum, sicut tridens, pro instrumento, quod Neptuni sceptrum esse putatur: ut ap. Pind. Ὀ. 9, (44.) τρίαιναν alio nom. appellant. [" Jacobs. Anth. 9, 491. Ruhnk. Ep. Cr. 272. ad Charit. 263." Schæf.' Mss.] Hinc Τριοδοντία, ἡ, pro Piscatu, citatur e Plat. Sophista, [" Athen. 314. 323. Fuscina, Furca tridens capiendis piscibus." Schw. Mss. * Τριοδόντιον, Gl. Tridens, Fuscina. * " Χαλκόδους, Herodian. Epimer. 208." Boiss. Mss.] Χαυλιόδους, Exertos dentes habens. Hesiod. Ἀ. (387.) Κάπρος χ. Opp. K. 3, (5.) καρχαρόδοντα, θεὰ, φράζωμεν ὅμιλον Σαρκοφάγων θηρῶν, καὶ χαυλιόδοντα γένεθλα, i. e. ζῶα ἔχοντα ὀδόντας ἐξέχοντας, Quæ citra rictum dentes exerunt. Aristot. de Part. Anim. 3, 1. Οὐδὲν δὲ τῶν ζώων ἐστὶν ἅμα καρχαρόδουν καὶ χαυλιόδουν. Idem 9. χαυλιόδοντα vocari dicit ὅσα ἔχει ὀδόντας ἐξεστηκότας τοῦ στόματος, ut elephas et porcus. Et Χαυλιόδους subst. ipse dens exertus. Herod. de Crocodilo, χαυλιόδοντας φαίνων. Aristot. de Part. Anim. 3, 1. Ὅσα δὲ πρὸς βοήθειάν τε καὶ ἀλκὴν (ὀδόντας ἔχει,) τὰ μὲν, χαυλιόδοντας ἔχει, καθάπερ ὗς. Opp. K. 7. Ἱππάγρων πολὺ φῦλον ἀκαχμένον ἰοφόροισι Δοιοῖς χαυλιόδουσι, [2, 492.]

Ἀμφώδων, i. q. ἀμφόδους. VV. LL. [Lycophro 1401.] Ἀργιόδων, i. q. ἀργιόδους, Apoll. Rh. 2, (820.) Κάπριος ἀ. [Vide loca indicata in Ἀργιόδους.] Ἐριόδων, Magnos habens dentes, VV. LL. [Hesych. * Καρχαρόδων, Theocr. 24, 85.] Προόδων, i. q. προόδους, J. Poll. [2, 96.] "Προώδων, Hesychio ἐξέχων τοὺς " ὀδόντας, Cui prominent dentes, seu Qui habet den- " tes prominentes," [var. lect. ap. J. Poll. l. c., Phryn. Bekkeri 58. * Συνόδων, Piscis quidam, Athen. 7, 12. * Συνώδων, seu * Σινώδων, Piscis, Aristot. H. A. 3, 13. * Χαυλιόδων, Hesiod. Ἀ. 387. al. —ους.]

Νωδὸς, Dentes non habens. J. Poll. ex Eubulo et Phryn. [" Est ap. Athen. 11, 496. versiculus Phœnicis Colophonii, Τρέμων οἷόν περ ἐν βορηΐῳ νωδὸς, Tremens veluti Borea flante edentulus senex." Schw. Mss. " Thom. M. 635. Cattier. 98. ad Phryn. Ecl. 6. Ilgen. Hymn. 414. Attonitus, ad Timæi Lex. 102." Schæf. Mss.] Νωδογέρων, Senex et edentulus. [J. Poll. 2, 16.]

Ὀδοντόω, Dentibus instruo et munio: unde Ὀδοντωμένος ap. J. Poll. Dentatus, Denticulatus, cum πρίονα, Serram, dicit esse σίδηρον ὀδοντωμένον. Ετ Ὀδοντωτὸς, verbale, Dentatus, Denticulatus: ὀδ. πρίων ap. Gal. [Lucian. 2, 328. Amst., Greg. Pal. 21. 27. 28. * Ἀποδοντωμένος, Gl. Edentatus.] Ετ Ἀποδόντωσις, Sordium circa dentes abstersio aut purgatio. J. Poll. (2, 48.) Ῥίψιν ὀδόντων, ἀποδόντωσιν ἔλεγον· ἐξομμάτωσιν, νίψιν ὀμμάτων ῥύπου. Ὀδοντιάω, Dentio. Unde Ὀδοντίασις, Dentitio, i. q. ὀδοντοφυΐα, i. e. Dentis jam concreti eruptio extra gingivam. Gorr. Ὀδοντίδης, ου, ὁ, Fœnum fruticosum, triangulis flagellis, geniculatis, nigro articulorum nodo, foliis polygono longioribus, hordei semine: inde dictum, quod decoctum in vino austero gargarizatu dolores dentium mulcet. Gorr. [" Gulosus, Hes." Wakef. Mss. * Ὀδοντίζω, unde] Ὀδοντισμὸς, Species una e quinque Pythicis certaminibus, in quibus tibicines pugnam Apollinis cum dracone Pythio exprimere certatim solebant, ut scribit J. Poll. (4, 80.) Συμπεριείληφε δὲ τὸ ἰαμβικὸν καὶ τὰ σαλπιστικὰ κρούματα καὶ τὸν ὀδοντισμὸν, ὡς τοῦ δράκοντος ἐν τῷ τετοξεῦσθαι συμπρίοντος τοὺς ὀδόντας. VV. LL. ex eod. J. Poll. ὀδοντισμὸν exp. Modum quendam canendi tibiis, ὅτε ἡ γλῶττα προσβάλλεται πρὸς τὸν ὀδόντα. [Jacobs. Anthol. Pal. 3, 36. " Exerc. 2, 167." Schæf. Mss. * " Ἐξοδοντίζω, Buttm. Schol. Od. Σ. 29." Elberling. Mss. * Ὀδοντὸς, falsa lect. pro ὀδοντωτὸς ap. Lucian. Lexiph. " Phryn. Ecl. 131. * Ὀδοντικὸς, Toup. Opusc. 1, 197. Jacobs. Anth. 9, 39." Schæf. Mss. Gal. de Potest. Simpl. l. 5. T. 2. p. 30. 48. Ald.]

¶ Ὀδὰξ, adv. Mordicus, Dentes comprimendo. Od. Σ. (409.) οἱ δ' ἄρα πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες, Τηλέμαχον θαύμαζον, Labra dentibus prementes, Dentes labris infigentes. Il. Ω. (738.) Ἕκτορος ἐν παλάμῃσιν ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας: (B. 417.) πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι Πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν, Mordicus appetant terram. Aristoph. Πλ. (690.) ὀδὰξ ἐλαβόμην, Dentibus arripui, s. Mordicus arripui. Alibi ὀδὰξ ἔχειν dicit, i. e. Mordicus tenere, s. dentibus. [" Wakef. Phil. 745. Cattier. 60. Lobeck. Aj. p. 383. Valck. Adoniaz. p. 368. Phœn. p. 482. Toup. Opusc. 1, 514." Schæf. Mss.] Unde Αὐτοδὰξ, Ipsis dentibus, Mordicus. Aristoph. Ei. (607.) Τὰς φύσεις ὑμῶν δεδοικὼς καὶ τὸν αὐτοδὰξ τρόπον. Ubi adj. sumtum addito articulo, signif. Pertinacem, et qui mordicus rem aliquam tenet. In alio Ejusd. l., γυναικῶν αὐτοδὰξ ὠργισμένων Suid. exp. πάνυ. Signif. etiam παραχρῆμα, ut idem Suidas et Eust. annotant. " Apud Suidam legitur etiam αὐτόδαξον τρόπον, exp. " δάκνοντα καὶ ἐμπεσόντα καὶ ὀργίλον, cum h. l. Ari- " stoph. τὰς φύσεις Ὑμῶν δεδοικὼς καὶ τὸν αὐτόδαξον τρό- " πον. Sed perperam scriptum est pro αὐτὸδὰξ, ut me- " trum quoque indicat. Dicitur autem ὁ αὐτοδὰξ τρόπος " de Ingenio præfracto et contumaci, quodque ipsis " dentibus retinet quæ semel induxit animum." [" Ad Diod. S. 1, 505. Lobeck. Aj. p. 383." Schæf. Mss.]

Ὀδαξέω, Doleo e morsu quem dentes fecerunt. Cam. e Xen. Symp. (4, 28.) Ὥσπερ ὑπὸ θηρίου τινὸς δεδηγμένος, τόν τε ὦμον πλεῖον ἢ πέντε ἡμέρας ὤδαξον, Dolebam humerum tanquam me bestia momordisset. Bud. autem exp. Pruriebam. Unde in pass. ap. Diosc. 5. de Vinis, Ἁρμόζον πρὸς νεφροὺς ὀδαξονμένους καὶ ἡλκωμένους. Et 6, 2. Καὶ ἐντέρων πόνος ἰσχυρὸς μετὰ τοῦ δοκεῖν ὀδάξεσθαι τὰ ἐντός. Sic enim ibi scribitur: sicut et ap. Hes., ὀδάξει, τοῖς ὀδοῦσι δάκνει: ut videatur ὀδάξω dici sicut ἀέξω: at in illo Xen. l. Cam. annotat esse aor. 2. [" Aristoph. Fr. 261. ad Mœr. 40." Schæf. Mss.] " Ὀδάξομαι, Mordicor. " Diosc. 6, 2. Ἐντέρων πόνος ἰσχυρὸς μετὰ τοῦ δοκεῖν " ὀδάξεσθαι τὰ ἐντός. Sic ap. Hippocr. reperio ὀδά- " ξονται: estque hinc aor. 1 ὀδάξασθαι. Hes. me- " minit et act. vocis, afferens ὀδάξει pro τοῖς ὀδοῦσι " δάκνει, Dentibus mordet." [" Ad Charit. 560. ad Mœr. 39. Valck. Hipp. p. 305. Koen. ad Greg. Cor. 215. ad Diod. S. 1, 195. Καρδίαν ὠδαγμένος, (ab * Ὀδάζω,) Valck. Oratt. 387. Brunck. Soph. 3, 475." Schæf. Mss. * " Ὀδαξάω, i. q. ὀδαξέω, Ælian. H. A. 7, 35. de scolopendra, quam si quis contigerit, pruritu mordetur: Εἰ δὲ αὐτῆς προσάψεται ἀνθρωπεία σάρξ, ὀδαξᾶταί τε καὶ κνησιᾷ: Diod. S. 3, 29. Ὡς ὑπὸ φώρας τινὸς ἐρεθιζόμενος, μετρίως ὀδαξᾶσθαι φιλοτιμεῖται." Brunck. Mss.] " Ὀδηγμὸς, affertur pro Pru- " ritus: sed ἀμαρτύρως." [" Piers. ad Mœr. 40. * Ὀδαγμὸς, 41. Brunck. Trach. 772. Wakef. 770. Jacobs. Anth. 6, 115." Schæf. Mss.] Ὀδαξισμὸς, Prurigo mordax, seu, ut Gal. 3. in Aphor. 25. definit, κνισμός τις μετὰ βραχείας τινὸς ἀνίας. Ex Hippocr. habes exemplum supra in ὀδοντοφυέω, una cum interpr. Celsi. Diosc. 2, 81. Ὀδοντιάσεις ὠφελεῖ καὶ τοὺς τῶν οὔλων ὀδαξισμοὺς ἐπὶ παίδων. Plut. Erot. Τὸ δὲ ἐμπαθὲς ἐν ἀρχῇ καὶ δάκνον μὴ φοβηθῇς ὡς ἕλκος ἢ ὀδαξισμόν: [cf. Symp. 5. Probl. 10.] Gorr. ὀδαξισμὸν οὔλων interpr. Pruritum ante dentitionem: nam antequam erumpant dentes, dolorem quemdam s. pruritum s. morsum, illis intra gingivas conceptis et erumpere festinantibus, sentiri, quo moti infantes gingivas invicem collidant: ὀδοντίασιν autem, esse Dentis jam concreti eruptionem extra gingivam. Hermolaus Barb. ap. Diosc. Gingivarum commorsionem vertit. Notandum vero scribi et ὀδαξησμὸς per η, quam scripturam sequitur Camer. οὔλων ὀδαξησμὸν s. κνισμὸν ap. Hippocr.: idem esse annotans quod Plato in Phædro (§. 67. Heind.) dicit, Τῶν ὀδοντοφυούντων πάθος, κνῆσιν καὶ ἀγανάκτησιν περὶ τὰ οὖλα, Pruritum et molestiam gingivarum. Apud Erotian. etiam ὀδαξησθῶσι scribitur: ita ut ὀδαξησμὸς ab ὀδα-

ξεῖσθαι derivari videatur. [" Ad Charit. 560. ad Diod. S. 1, 106. ad Mœr. 40. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 503." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 1, 38. Artemid. 5, 69.] " Δαξισμὸς, Morsus, Rosio, Vellicatio. Apud " Suid. in Ms. etiam Cod., Ὑπὸ δὲ πόνου τινὸς δαξι-" σμοῦ τῆς καρδίας, παύσασθαι ἱπτάμενον. Alioqui " ὀδαξησμὸς dicitur." [Piers. ad Mœr. 40. * Δαξασμὸς, Plato Tim. 3, 103. * " Δάξασθαι, ad Mœr. l. c." Schæf. Mss.] Ὀδαξιστικὸς, Mordaci prurigine præditus: ut χυμὸς, Plato, [J. Poll. 2, 110. " Ad Mœr. 40. ubi et de * Ὀδαξηστικός." Schæf. Mss. " Melius * Ὀδαξητικός." Schn. Lex. ubi et * Ὀδαξώδης, ἁμαρτίαις.] " Ἀδαξέω, i. q. ὀδαξέω, Pruritum moveo, Pru-" riginem excito, ut Hes. et Suid. testantur, ἀδαξῆσαι " exp. κνῆσαι, quod æquivalet τῷ ὀδαξῆσαι. Hes. " tamen et neutr. Ἀδάξω affert pro κνήθομαι, ἐπιθυ-" μῶ, Prurio, Appeto s. Cupio: paroxytonωs illud " scriptum habens. Itidemque in Gal. Lex. Hip-" pocr. legimus, Ἀδάξασθαι, δάκνεσθαι κνησμωδῶς, " Morderi more eorum, qui pruriunt: quod ἀδά-" ξασθαι erit aor. 1 med. a th. ἀδάξομαι i. q. ὀδάξομαι: " quorum utrumque ap. Hippocr. legitur: ut Γυναι-" κείων 2. Ὁκόταν δὲ δάκνηται τὰς μήτρας γυνὴ καὶ " ἀλγέῃ, καὶ ἀδάξηται: et in libro π. Ἀδένων dicit ὀδά-" ξονται. Verum et ἀδαξᾶται reperitur ap. Eund., " ab ἀδαξάομαι, nimirum Γυναικείων 1. Ἣν ἕλκεα " γένηται καὶ ἀδαξᾶται. Ἀδηξῆσαι, Hesychio κνῆ-" σαι." [" Ἀδαξέω, Aristoph. Fr. 261. ad Mœr. 39. Ἀδάξω, ib. ad Diod. S. 1, 195. Brunck. Trach. 772. Ἀδαξάομαι, Mœr. 39. et n." Schæf. Mss.] " Ἀδα-" χεῖν, Suidæ κνήθειν, Pruriginem excitare, Titillare: " vel etiam Scabere, Scalpere: afferenti h. l. Aristoph. " Ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἀχῶρ', ἐκλέγειτ' ἀεί. Eand. si-" gnif. habet ἀδαξεῖν s. ὀδαξεῖν." [" Cratinus ap. Bekk. Anecd. 340." Boiss. Mss. * " Ἀδαχάω, ad Mœr. 40." Schæf. Mss.] " Ἀδανχᾷ, Hes. affert pro κνᾷ, κνήθει " κεφαλὴν, ψηλαφᾷ, i. e. Scalpit s. scabit caput, Le-" viter tangit. At Suid. sine ν scribit ἀδαχεῖν. Ἀ-" δακτῶ, Hes. affert pro κνήθομαι, Prurio, Prurigine " vexor: qua signif. et ὀδαξεῖσθαι dicitur." [Ad Mœr. 40.] " Ἀδαγμὸς, Hesychio κνισμὸς, Pruritus " s. Prurigo: qua signif. et ὀδαξισμὸς dicitur s. ὀδα-" ξησμός." [" Wakef. Trach. 770. Jacobs. Anth. 6, 115. Brunck. Soph. 3, 492. (sic leg. Valck. Opusc. 2, 126.) Mœr. 39. et n. * Ἀδαγμοχαρὴς, Jacobs. l. c." Schæf. Mss.]

Ὀδακτάζω, Morsico, Cam. ex Apoll. Rh. 4, (1607.) ἀργινόεντα δ' ἐνὶ στομάτεσσι χαλινὰ Ἀμφὶς ὀδακτάζοντι παραβλήδην κροτέονται. [" Paul. Sil. 2." Schæf. Mss.]

¶ Κνώδων, οντος, ὁ, Mucro, Cuspis, s. Acies gladii, ἡ τοῦ ξίφους ἀκμὴ, ut J. Poll. exp., Soph. Aj. (1024.) πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ Τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος; de gladio, quo ceciderat Ajax: ubi Schol. et ipse exp. τῆς τοῦ ξίφους ἀκμῆς, adjuncta etym. τῆς ὀξείας εἰς τὸ καίνειν ὡς ὀδούς. || Κνώδοντες in venabulo etiam dicuntur sive Aures sive Dentalia in medio eminentia, quæ aprum in venabulum irruentem impediunt, quo minus hominem impetu illo lædere possit: sive quod duorum mucronum instar extent, sive quod instar dentium elephantis aut apri exerantur. Xen. K. (10, 3.) Τὰ δὲ προβόλια, πρῶτον μὲν λόγχας ἔχοντα, κατὰ δὲ μέσον τὸν καυλὸν κνώδοντας ἀποκεχαλκευμένους, στιφροὺς, καὶ τὰς ῥάβδους κρανείας δορατοπαχεῖς, i. e., Bud. interpr. Venabula autem esto primum quidem spiculis præmunita: qua vero spiculum hastili induitur et annectitur, ibi in medio aures æratas habento. J. Poll. κνώδοντας venabuli collocat κατὰ τὸ τοῦ αὐλοῦ τέλος πρὸ τῶν πτερύγων. Et Xen. paulo post dicit οἱ κνώδοντες τῆς λόγχης: ut intelligatur κνώδοντας poni κατὰ μέσον τὸν αὐλὸν, in medio sc. hastilis illo, ubi spiculum ei induitur: sicut vertit Bud. Ad horum venabuli κνωδόντων similitudinem Soph. Ant. (1232.) dixisse videtur ξίφους Ἕλκει διπλοῦς κνώδοντας: nisi Ancipitem ensem ibi interpretari malis. " Sunt qui et κνώδους faciant thema genitivi κνώδον-" τος: cujus tamen nullum afferunt exemplum." [" Lobeck. Aj. p. 350. 381. Brunck. Lex. Soph. Valck. Callim. 156." Schæf. Mss.] " Κνώδαξ, He-" sychio κέντρον, ἄξων, γνώμων, Centrum, Axis, " Gnomon: item ὄργανον χρυσοχοϊκὸν, Instrumen-" tum quoddam aurifabrorum: ut et κνώδακας paulo " ante esse dixerat τοὺς ἐν τοῖς φυσητῆρσιν ἀσκοὺς, " Follium utres. Dicit esse etiam χαλκὸν, Frænum." [" Ad Timæi Lex. 170." Schæf. Mss. Hero Spirit. 1. p. 197. Vitruv. 10, 6. cf. Schn. Lex. * Κνωδάκιον, * Κνωδακίζω, Hero l. c. 198.]

ΈΖΟΜΑΙ, Sedeo. Il. B. (42.) Ἕζετο δ' ὀρθωθείς. Od. Γ. (389.) Ἑξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε. " Ἕζω, Sedere facio, Colloco, Pono. Ἕσω, " fut., Sedere faciam, Collocabo. Item Induam, " fut. τοῦ ἕννυμι ex ἕω. Εἷσα, Posui, Collocavi, Sta-" tui: Hom. εἷσαν λόχον. Herod. εἷσε ἄγων ἐς θρό-" νον, Perductum in solium posuit. Ἕσσα, Sedere " feci, Locavi: poët. pro εἷσα. Item Indui: ab " ἕννυμι s. ἕω. Od. Δ. Ἀμφὶ δὲ εἵματα ἕσσα. Et " alibi, περὶ δὲ χροῒ εἵματα ἕσσεν. Ἕσας, Qui collo-" cavit, Qui sedere jussit vel fecit: item Qui induit: " illud, ab ἕζω, hoc, ab ἕννυμι s. ἕω. Poëtæ gemi-" nato metri causa σ dicunt ἕσσας." [" Ἕζω, ad Herod. 227. 228. 229. 318. ad Callim. 2, 15. Heyn. Hom. 8, 702. Ἕζω et ἵζω, Valck. ad Mosch. 359. ad Herod. 343. 355. Ἕζομαι, 155. ad Charit. 729. Wakef. Eum. 3. Abresch. Æsch. 2, 1. Jacobs. Anth. 11, 78. Lobeck. Aj. p. 258. Brunck. Œd. C. 195. Act., med., Heyn. Hom. 5, 719. Ἕζεσθαι et ἅζ., 8, 297. * Ἐδοῦμαι, Musgr. Iph. A. 782." Schæf. Mss. * " Ἀμφιέζω, Plut. Graccho 4, 2. * Ἀφέζομαι, Quint. Sm. 1, 8." Kall. Mss. * " Ἐνέζομαι, Insideo, Aristot. Probl. 5, 11." Seager. Mss. Colloco, Apoll. Rh. 4, 188.] Ἐφέζομαι, Insideo. Il. Γ. (152.) Δένδρεῳ ἐφεζόμενοι. || Incubo. Bud. e Theophylacto, Σὺ δὲ τοῖς σοῖς ἐφέζει συγγράμμασι. [" Abresch. Æsch. 2, 61. 66. Stanl. Eum. 412. Thom. M. 362." Schæf. Mss.] Καθέζομαι, Sedeo, i. q. simplex, sed eo usitatius ap. prosæ scriptt., Il. Ω. (126.) Ἡ δὲ μαλ' ἄγχ' αὐτοῖο καθέζετο. Hesiod. Ἔ. (1, 257.) πὰρ Διῒ πατρὶ καθεζομένη Κρονίωνι. Plato Polit. 1. Ἐκαθεζόμεθα οὖν παρ' αὐτόν· ἔκειντο γὰρ δίφροι τινὲς αὐτόθι κύκλῳ. Fut. καθεδοῦμαι. A pass. autem καθέσθηΤι ap. Lucian. in Solœcista dicitur esse ἔκφυλον. || Apud Thuc. de exercitu dicitur pro Sedes suas locare, Castra metari: ut 2. Καὶ καθεζόμενοι ἐς αὐτὸ, στρατόπεδόν τε ἐποιήσαντο: sic alibi, Καὶ καθεζόμενοι ἐδῄουν τὴν γῆν. [" Καθέζω, ad Phalar. 253. Phryn. Ecl. 114. Thom. M. 483. 485. Brunck. Aristoph. 2, 170. ad Lucian. 2, 88. Heyn. Hom. 4, 316. ad Herod. 45. 318. Zeun. ad Xen. K. Π. 401. Καθέζομαι, Abresch. Æsch. 2, 66. Jacobs. Anth. 10, 259. Lucian. 3, 382. Valck. Phœn. p. 298. ad Charit. 295. 349. ad Diod. S. 1, 184. De meretricibus, Valck. Anim. ad Ammon. 177. De militibus, ad Herod. 725. In luctu, ad 21. Fut., Brunck. Aristoph. 2, 19. Dawes. M. C. 77. Καθεδοῦμαι, Mœr. 212. et n., Toup. Opusc. 2, 116. Bergl. Alciphr. 213. De augm., Brunck. ad Æsch. Prom. 229. Porson. Hec. p. xvii. Ed. 2. Heyn. Hom. 4, 37. Conf. c. καθίζω, 110. 529. K. ἐπ' ὄρνισι, ad Herod. 142. Ἐκαθέζετο, Valck. Diatr. 193. Καθεῖσεν, ad Herod. 318. Eur. Phœn. 1195. ad Thuc. 2, 306. Bav. Καθείσατο, Musgr. Hel. 1550. Brunck. ad Hipp. 31. Valck. p. 166. Καθέσσαντο, ib. Καθέσθητι, Lucian. 3, 582. Καθεσθεὶς, 2, 349." Schæf. Mss. Ἐκαθέσθη, Καθεσθήσομαι, Lobeck. Phryn. 269.] Καθεσμὸς, Consessus, Sedes. Aristoph. Σφ. (1107.) Συλλέγοντες γὰρ καθεσμοὺς [καθ' ἑσμοὺς Br.] ὥσπερεὶ τἀνθρήνια, Colligentes consessus et concilia judiciorum tanquam examina quædam. ET Κάθεσις, Sedes et domicilium, οἴκησις, Hes. [" Dramatis, Kuster. Aristoph. 72. T. H. ad Plutum p. 341." Schæf. Mss.] Ἀντικαθέζομαι, Ex adverso sedeo, s. consideo, Oppositus alicui sedeo. || Apud Thuc. pro Ex adverso castra habeo, E regione adversarii castra metor, vel metata castra habeo. Exp. etiam Ex adverso aciem instruo. Thuc. 1, (30.) Ἀλλὰ τὸ θέρος τοῦτο ἀντικαθεζόμενοι, χειμῶνος ἤδη ἐπανεχώρησαν ἐπ' οἶκον ἑκάτεροι, i. e. ἀντιστρατοπεδεύοντες, ut Schol. exp. [Joseph. A. J. 18, 8, 4. 8. * Ἀποκαθέζομαι, Gl. Resideo. * Διακαθέζομαι, Gl. Persideo. " Plut. Mor. 2, 691. Wytt." Seager. Mss.] Ἐγκαθέζομαι, Insideo. Thuc. 3.

init. Καὶ ἐγκαθεζόμενοι, ἐδῄουν τὴν γῆν. Ubi Schol. exp. ἐνδιατρίβοντες, Non ultra proficiscentes, sed immorantes propter commeatus. [" Ἐγκαθείσατο, Dawes. M. C. 62. Valck. Hipp. p. 164. ubi et de ἐγκαθέσσαντο, Brunck. Aristoph. 1, 74." Schæf. Mss.] Ἐπικαθέζομαι, Consido. Aristoph. Πλ. (184.) Κρατοῦσι γοῦν κἂν τοῖς πολέμοις ἑκάστοτε Ἐφ' οἷς ἂν οὗτος ἐπικαθέζηται μόνος, ubi Schol. annotat, metaph. esse ἀπὸ τῶν ζυγῶν : id enim quod gravitate sua præponderat, καθέζεσθαι dici, [" T. H. p. 64. Kuster. 5. ad Charit. 212. Abresch. Lectt. Arist. 196. De constr., T. H. ad Lucian. 1, 176. Amst." Schæf. Mss.] " Μετακαθέζω, affertur pro Transfero," [Lucian. 738.] " Malim μετακαθίζω, Transpono, Muta-" ta sede loco." Παρακαθέζομαι, Assideo, A latere consideo. Plato Char. Παρακαθεζόμενος οὖν ἠσπαζόμην τόν τε Κριτίαν. [" Ad Charit. 279." Schæf. Mss. * Συμπαρακαθέζομαι, Plato Lys. 2, 207.] Προκαθέζομαι, Præsideo. Greg. in Basil. Βυζάντιον τὴν προκαθεζομένην τῆς ἕω πόλιν. Idem in Or. de Luna, προκαθέζεται νυκτὸς, Præsidet nocti. Et voce pass., ap. Eund. Οἱ προκαθεσθέντες τοῦ λαοῦ, i. e. Episcopi, qui populo præsident. [Dionys. H. 1, 310. Lucian. 684. Euseb. V. C. 2, 59.] Προσκαθέζομαι, Assideo : unde προσκαθεσθήσῃ, quod ex Æschine citatur, et exp. Assidebis, προσεδρεύσεις. Apud Dem. (14, 15.) Προσκαθεδεῖται καὶ προσεδρεύσει τοῖς πράγμασι, metaph. pro Assidue incumbet aut Instabit. || Assideo, eo nimirum sensu, quo Priscian. Sallustium dixisse refert oppidum amissum assideri, pro Obsideri aut circumsederi, Obsideo, Hostiliter consido. Thuc. 1. Προσκαθεζόμενοι δὲ τῇ πόλει, Stativa habentes ad urbem : (1, 61.) Προσκαθεζόμενοι τὴν Πύδναν ἐπολιόρκησαν. Xen. Ἑ. (1, 5, 13.) Εἷλον Ἀκράγαντα λιμῷ, μάχῃ μὲν ἡττηθέντες, προσκαθεζόμενοι δὲ ἑπτὰ μῆνας. [" Abresch. Æsch. 2, 40. Obsideo, ad Herod. 430. 500." Schæf. Mss. * Συγκαθέζομαι, Gl. Assideo, Consideo, " Schol. Theocr. 1, 21." Boiss. Mss. Demosth. 1434. * " Ὑποκαθέζομαι, Schol. Eur." Wakef. Mss. Ὑποκαθεσθῆναι, Gl. Subsidere.] Παρέζομαι, Assideo, Juxta s. A latere sedeo. Il. A. (557.) Ἠερίη γὰρ σοί γε παρέζετο, καὶ λάβε γούνων. [" Ad Herod. 643. * Περιέζω, ad 474." Schæf. Mss. * " Συνέζω, fut. med. Συνεδοῦμαι, Hes." Wakef. Mss. * Ὑφέζομαι, Opp. Ἁ. 2, 302.] " Ὑφεσμὸς, Impedimentum, VV. LL. " Hesychio συμποδισμός." [* Ὑπερέζομαι, Anthol. 6, 570.]

" Ἑδναία, Suidæ ἡ καθέδρα : nimirum ab ἕζειν."

¶ Ἕδρα, Sella, Sedes. Il. T. (77.) Αὐτόθεν ἐξ ἕδρης, οὐτ' ἐν μέσσοισιν ἀναστάς. Xen. K. Π. 6, (3, 7.) Ὡς εἶδεν, ἀναπηδήσας ἐκ τῆς ἕδρας ὑπήντα τε αὐτῷ καὶ ἐδεξιοῦτο. Apud Eund. de Re Eq., ἕδρα ἵππου, i. q. ῥάχις et ὀσφὺς, ἐν ᾗ ἐγκάθηται ὁ ἀναβάτης. Bud. || Sella s. sedes, quæ honoris gratia alicui collocatur. Xen. K. Π. 8, (1, 13.) Τούτους καὶ δώροις, καὶ ἀρχαῖς, καὶ ἕδραις, καὶ πάσαις τιμαῖς ἐγέραιρεν. Ibid. de Cyro, Duces et optimates assuefaciebat Ἀγαθοῖς ἔργοις προβῆναι εἰς τὴν τιμιωτάτην ἕδραν. || Sedes, i. e. οἰκεῖος τόπος. Hipp. ἐν τῷ Μοχλικῷ, Καταναγκάσαι δὲ τὰ ὑπερέχοντα ἐς ἕδρην πτέρνῃ ἢ θέναρι. Gorr. || Domicilium, ut Lat. Sedes. Soph. Trach. (1153.) Ἀλλ' οὔτε μήτηρ ἐνθάδ' · ἀλλ' · ἐπακτίᾳ Τίρυνθι συμβέβηκεν ὥστ' ἔχειν ἕδραν : (Aj. 460.) ἕδραι ναύλοχοι, Navales stationes. || Basis et sedimentum. Bud. e Plut. Demetrio, de Machina, Ἧς ἕδρα μὲν ἦν τετράγωνος : ibid. Basis dicitur. Sic Damasc. 37. || Apud medicos, ut et Lat. Sedes, dicitur Meatus ventris inferior continendis transmittendisque excrementis destinatus, Gorr. : ut, Ἕδρα ἐκτρεπομένη ἢ προπίπτουσα, Sedes conversa vel procidua, Bud. e Diosc. [" Sic et ap. Herod. 6, 42. διὰ τῆς ἕ., Per anum." Schw. Mss.] || Apud Hippocr. l. de Vulneribus Capitis, est Ossis fracturæ species ejusmodi, ut in eo teli vestigium remaneat atque appareat, qua telum impactum fuit. Gorr. e Gal. : addens, eund. de Caus. Morb. scribere eo nom. peculiariter designari Solutam in ossibus capitis continuitatem ab aliquo acuto occursante atque abscindente, vocarique etiam ἐγκοπὴν et διακοπὴν ab Hippocr. de Vuln. Cap. [903.] || Consessus. Od. Γ. (31.) Ἷξον δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυρίν τε καὶ ἕδρας, i. e. συνέδρια, ut Schol. exp. || Sessio, Sessitatio. Athen. 14. e Bacchylide, Οὐχ ἕδρας ἔργον οὐδ' ἀμβολᾶς. Sic Thuc. 5, (7.) Τῶν γὰρ στρατιωτῶν ἀχθομένων τῇ ἕδρᾳ, Schol. exp. προσμονῇ, διατριβῇ, ἀργίᾳ : vide Ἕδος. [" Musgr. Rhes. 8. 554. Tro. 1078. Herc. F. 596. Cycl. 289. Wakef. Alc. 114. Eum. 808. Abresch. Æsch. 2, 4. 117. Jacobs. Anim. 81. Anth. 6, 287. Brunck. Aristoph. 3, 211. Kuster. 191. ad Lucian. 1. fin. Heyn. Hom. 6, 234. 8, 398. Valck. Phœn. p. 104. 221. Diatr. 50. ad Herod. 241. 704. 711. Heringa Obs. 57. ad Callim. 1, 190. Græv. Lectt. Hes. 565. Soph. Œd. T. 2. 13. Aj. 811. ad Xen. Mem. 2, 3, 16. Podex, ad Lucian. 2, 321. Toup. Opusc. 2, 195. Quid in equo, Gail. ad Xen. 346. Ἕδρη, Brunck. ad Æsch. Prom. 201. Ἐξ ἕδρης, ad Eur. Bacch. 926." Schæf. Mss.] Ἑδροδιαστολεὺς, Instrumentum medicorum, quo anum compressum, sede aliquando ita inflammata et angustata, ut per ipsam non transmittantur alvi recrementa, diducunt : sic enim vocatur a Gal. et Hippoc. κατοπτὴρ, sicut matris præclusæ, ut vocant, speculum ab ipso nominatur διόπτρα, i. e. γυναικῶν διαστολεύς. [* Ἑδροστρόφος, Podicem versans, Theocr. 24, 109. Theophr. Char. 27.]

" Ἑδρεύω exp. et Sedeo et Sisto : sed sine exem-" plo." [* Ἕδρευσις, Gl. Sessio. * Ἑδρεύσιμος, Gl. Sedentarius. * Ἑδρήσσω, cf. Ἐφεδρήσσω, Παρεδρ.]

E seqq. comp. nonnulla terminationem nominis Ἕδρα retinent, alia autem, licet ejusd. sint generis, minime : ideoque ordinis alphabetici duntaxat rationem in eorum collocatione habuimus.

Ἄφεδρος, ἡ, Purgatio menstrua mulierum, Menses muliebres, Bud. e Diosc. 2, 85. de coagulo leporis, Μετὰ δὲ τὴν ἄφεδρον ἀτόκιός ἐστι. Et ex Ezech. 18, (6.) Γυνὴ δὲ ἐν ἀφέδρῳ οὖσα, Menstrua habens. [Vide Heinsii Exerc. Sacr. p. 39. " Atractylis, Diosc. Notha 456." Boiss. Mss.] Ἀφεδρὼν, ῶνος, ὁ, Latrina. Matth. 15, (17.) Εἰς τὴν κοιλίαν χωρεῖ, καὶ εἰς ἀφεδρῶνα ἐκβάλλεται : ubi a seorsum sedendo dictum id vocab. Beza annotat : sicut Latrinam a lavando s. latendo : alio vero nom. ἄφοδον quasi Deverticulum dici. At Secessus, quo Erasm. et vulg. Edd. ibi utuntur, in ea signif. ap. idoneos auctt. se legere non meminisse. || Suidæ signif. etiam τὸ μέρος τοῦ σώματος τὸ περὶ τὴν ἔξοδον, i. e. Sedes, ut Plin. et Lat. medici vocant. Sed barbarum esse dicit. [Bekk. Anecd. 433. Clem. Alex. 45. " Wakef. S. Cr. 5, 54. Toup. Emendd. 1, 269." Schæf. Mss.] Ἀφεδρεύω, In sella sedeo : unde ἀφεδρεῦσαι ap. Hes. ἐν δίφρῳ καθίσαι. [" Toup. Opusc. 1, 565." Schæf. Mss.] Ἀφεδρεία, i. q. ἄφεδρος : unde ap. Suid. Ὁ γοῦν Ἡραΐσκος εἰ αἴσθοιτο φθεγγομένης γυναικὸς ἀκαθάρτου, ἤλγει παραχρῆμα τὴν κεφαλὴν, καὶ τοῦτο σημεῖον ἐποιεῖτο τῆς ἀφεδρείας, Si sentiret vocem mulieris menstrualis, dolebat capite : idque illi indicio erat menstruæ mulierum purgationis. Sic enim quidam interpr. malunt quam cum Cam., Conjecturam faciebat secessus turpis, i. e. impuritatis adulterii aut scortationis. [* Ἀφεδράζω, Gl. Eloco, unde * " Ἀφέδραστος, Iren. 80." Kall. Mss.]

Δίεδρος, ὁ, ἡ, Dissidens : cui contr. σύνεδρος : erat autem verbum augurale : exemplum ex Aristot. habes paulo post in Διεδρία. || Hes. exp. subst., διαφανὴς ἢ λαμπρὰ καθέδρα. Cujus exemplum Bud. ex Athen. (197.) affert, Ὥστ' εἶναι δύο κατὰ κλίνην ἐπ' ἀργυρῶν διέδρων. Eust. in Il. A. cum annotasset δίφρον et διόχην secundum Paus. vocari ἀπὸ τοῦ δύο φέρειν et ἀπὸ τοῦ δύο ἔχειν, subjungit, καὶ ὅτι τὸν τοιοῦτον διόχην, καὶ δίεδρον ἐκάλουν, εἴρηται καὶ ἀλλαχοῦ. Διεδρία, Dissidium, Aristot. H. A. 9, (2.) Ἔτι δὲ τοῖς ὠμοφάγοις ἅπαντα πολεμεῖ, καὶ ταῦτα τοῖς ἄλλοις· ἀπὸ γὰρ τῶν ζώων ἡ τροφὴ αὐτοῖς· ὅθεν καὶ τὰς διεδρίας καὶ τὰς συνεδρίας οἱ μάντεις λαμβάνουσι· δίεδρα μὲν, τὰ πολέμια τιθέντες· σύνεδρα δὲ τὰ εἰρηνεύοντα πρὸς ἄλληλα : ubi Bud. dicit auguralia verba esse, et e Gaza interpr. Considium et dissidium. At Cam. interpr. Considentias et dissidentias : nam dissidentia faciunt augures ea, quæ sunt infesta sibi mutuo ; et considentia, quæ pacifica. Δίεδρον, Bisellium, Sellæ genus, VV. LL. [" Toup. Opusc. 2, 161." Schæf. Mss.]

ET Διέδριον, Sellula: * καθέδριον Suidæ, Sellula, Cam. [Herodotus Oribasii 337. Matth.] Apud Hes. vero ET Διέδρα exp. καθέδρα.

[* Δύσεδρος, Æsch. Ag. 753. Dionys. H. 2, 12. 28. * Δυσέδρευτος, App. B. Hisp. 305.]

Δωδεκάεδρος, Duodenos in situs sessilis. Plut. de Placit. Philos. 2, 6. de Pythagora, Ἐκ μὲν τοῦ κύβου φησὶ γεγονέναι τὴν γῆν, ἐκ δὲ τῆς πυραμίδος τὸ πῦρ, ἐκ δὲ τοῦ ὀκταέδρου τὸν ἀέρα· ἐκ δὲ τοῦ εἰκοσαέδρου τὸ ὕδωρ, ἐκ δὲ τοῦ δωδεκαέδρου τὴν τοῦ παντὸς σφαῖραν: i. e., Bud. interpr. E quadrantali terram factam, e meta, ignem: ex octaëdro, i. e. octonorum sessuum corpore, aërem: ex icosaëdro vero, i. e. vicenorum, aquam: ex dodecaëdro vero, i. e. duodenos in situs sessili, universi globum. TALE est Εἰκοσάεδρος, Qui vicenorum sessuum est: cujus exemplum jam e Plut. posui. [* Εἰκοσαεδρὴς, J. Poll. 4, 161. Εἰκοσίεδρος, Plato Tim. 3, 98.]

Ἐνέδρα, Insidiæ. Thuc. 5, (56.) Μάχη μὲν οὐδεμία ἐγένετο ἐκ παρασκευῆς, ἐνέδραι δὲ καὶ καταδρομαί. Apud Eund. 3. Οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας, Qui in insidiis subsident. Plut. Rom. Ἐνέδρας θέμενος αὐτοῖς: Poplic. Καθίσαντες ἐνέδραν τοῖς ἄγουσι τὰς παῖδας. Dicitur etiam ἐνέδραν ποιεῖσθαί τινι, a Thuc. (3, 91.) Lat. dicunt Tendere, struere, collocare, item Ponere insidias. Herodian. 7, (5, 8.) conjungit ἐνέδραν καὶ συσκευὴν ἐξ ἐπιβουλῆς. Apud Longin. vero dicitur, Ἀλλοτρίαι θῆραι θανάτων καὶ ἐνέδραι διαθηκῶν. [" Diod. S. 2, 401. ad Lucian. 1, 358. Fisch. Ind. Palæph." Schæf. Mss.] Ἔνεδρον, idem, seu, ut exp. Hes., ἔγκρυμμα, δολερὸν * ὑποκάθισμα. Acta 23, (16.) Ἀκούσας δὲ ὁ υἱὸς τῆς ἀδελφῆς Παύλου το ἔνεδρον. Legitur et in libro Reg. et in libro Sapientiæ: sed ap. probatos auctores non reperitur. Insidiosum, Cam. [" Wassenb. ad Hom. 39." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. in V. T.] AT Ἔνεδρος, ὁ, ἡ, Incola, Inquilinus. Soph. Phil. (152.) Νῦν δέ μοι λέγ' αὐλὰς ποίας Ἔνεδρος ναίει, Καὶ χῶρον τίν' ἔχει. Ubi sedem suam locarit, Quem locum insederit, ut Tacitus loquitur. || Apud Hippocr. autem περὶ ἀέρων, Scythæ ἔνεδροι dicuntur, insidentes equis firme: nisi forte vera est scriptura εὔεδροι. Cam. [" Wassenb. l. c." Schæf. Mss.] Ἐνεδρεύω, Insidior. Herodian. 3, (12, 18.) Ἐνεδρεύων τε προσεῖπεν αὐτοκράτορα, Composito dolo salutat imperatorem, ut Polit. vertit. Plut. Fab. Ἐνεδρεύων αὐτὸν ὑπὸ τὴν πόλιν, Insidias ei tendens. Et pass. Xen. (Ἀπ. 2, 1, 4.) Τὰ δὲ τῶν ζώων ποτῷ ἐνεδρεύεται, Quibusdam autem animalibus potu insidiæ struuntur, s. Quædam animalia potu captantur. [" Ad Charit. 95. Markl. Suppl. p. 276. Diod. S. 1, 280. 309. 367. 2, 273. Heyn. ad Apollod. 616. De constr., ad Diod. S. 2, 372." Schæf. Mss. * Ἐνεδρεία, Epicharmus ap. Bekk. Anecd. 95. * Δυσενέδρευτος, Appian. 1, 206. * Ἐνεδρευτὴς, Gl. Deceptor, Insidiator, Seductor, 1 Sam. 22, 8. Hes. v. Ὁδοιδόκος. * Ἐνεδρευτικὸς, Gl. Insidiosus, Strabo 3, 231. * Ἐνεδράζω, Theophil. Protosp. 1, 21.] " Ἀντενέδραι, Mutuæ insidiæ: quibus nimirum ei, qui nobis insidiatur, vicissim insidiamur. Polyb. Ἐνέδρας, ἀντενέδρας, ἐπιθέσεις, προσβολὰς," [1, 57, 3. 7, 15, 1. * Ἀντενεδρεύω, Dio Cass. 295, 47. Appian. B. P. 13, 7., B. C. 3, 934, 7. Hippocr. 1282. * Προενέδρα, i. q. προδοκὴ, Hes. * Προενεδρεύω, Appian. 1, 253. * Προσενεδρεύω, Æneas c. 4.]

Ἐξέδρα, Exhedra, proprie, ut scribit Cam., In ædificiis ædes addita porticibus. Vitruv. 5. de Palæstrarum ædificatione, Constituantur in tribus partibus exhedræ spatiosæ, habentes sedes, in quibus philosophi rhetoresque ac reliqui, qui studiis delectantur, sedentes disputare possint. Bud. in Pand. annotat, exhedram hodie dici posse loca, quæ in peristyliis sodalium canonicorum aut monachorum, i. e. claustris, vulgo Capitula dicuntur. Exhedram enim a sedium frequentia et sessitandi commoditate nomen accepisse. Apud Cic. autem pro Sella studiaria accipi videri, in qua grabatulus ad meridiandum accommodatus esse soleat: ll. vero illos Ciceronis, unum ex 1 de Nat. Deorum, alterum ex 3 de Orat. ibi reperies. Cam. scribit Cic. Tusc. Quæst. 5. interpretatum esse Sessionem: cum enim dixisset, Hic Speusippus, hic Xenocrates, hic ejus auditor Polemo, cujus ipsa illa sessio fuit, quam videmus: subjunxisse mox, Tamen ego illa moveor exhedra. Plut. Bruto (14.) Τῆς δὲ βουλῆς εἰς τὴν ἐξέδραν προεισελθούσης, οἱ μὲν ἄλλοι τὸν δίφρον τοῦ Καίσαρος περιέστησαν. Et ap. Suid. [e Diog. L. 4, 19.] Κατῴκουν πλησίον τοῦ μουσείου καὶ τῆς ἐξέδρας. J. Poll. autem 1. ἐξέδραν esse ait ἵνα συγκάθηνται, i. e. Consessus locum. Cam. [" Jacobs. Anth. 7, 105. Valck. Phœn. p. 155. ad Herod. 531. Musgr. Or. 1450. Ern. Clav. Cic. 512. Ind. Xen. Mem. v. Παστὰς, Heyn. Hom. 8, 8." Schæf. Mss.] A QUO et demin. Ἐξέδριον posuit Cic. in Ep. ad M. Fab. Gall. Exhedria quædam mihi nova instituta sunt in porticula Tusculana: ea volebam tabulis exornare. [" Ern. Clav. Cic. 512." Schæf. Mss.] Ἔξεδρος, ὁ, ἡ, opp. τῷ ἔνεδρος, Qui in sede et domicilio suo non est, A sede et domicilio suo absens, remotus aut expulsus. Soph. Phil. (212.) Οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ὡνήρ, Extra sedem suam, Externus seu alienus, Cam. Aristot. de Mundo, Πολλάκις δὲ πνεῦμα συγγενὲς ἐν γῇ παρεξωσθὲν εἰς μυχίους σύριγγας αὐτῆς, ἔξεδρον γενόμενον ἐκ τῶν οἰκείων τόπων, i. e. Sedibus suis pulsus et ejectus, Bud. Idem ap. Athen. 5. (187.) Ποιεῖ γὰρ αὐτὸν ἀσυμφώνως ποτὲ μὲν σκοτοδινιῶντα καὶ μεθυσκόμενον τῷ τοῦ παιδὸς ἔρωτι, καὶ γιγνόμενον ἔξεδρον καὶ καθάπερ νεκρὸν, scribit videri signif. Sede emotum, i. e. In convivio non constantem sibi, sed identidem surgentem præ amore, quasi sede motum. Eur. (Iph. T. 80.) ἔξεδροι χθονὸς, Extorres. Metaph. (Hippol. 935.) ἔξεδροι φρενῶν λόγοι. Apud Aristoph. autem (Ὄ. 275.) ὄρνις ἔξεδρον χώραν ἔχων, quod e Soph. desumtum annotat Schol. et exp. παρηλλαγμένην, est vocab. augurale, ut σύνεδρος et δίεδρος: unde et Hes. ἔξεδρον exp. οὐκ αἴσιον. [" Musgr. Hec. 596. Kuster. Aristoph. 191. Heind. ad Plat. Charm. 63. Herod. Philet. 435. et n., Valck. Hipp. p. 265." Schæf. Mss. * Ἐξεδροποιὸς, Schol. Eur. Hipp. 934.] " Προεξέδρη ex Herod. (7, 44.) affertur pro Prætorium."

Εὔεδρος, Cui facile insidetur, ut ἵππος, Cui facile ἐγκάθηται ὁ ἱππεὺς, Bud. e Xen. (Equ. 1, 12.) Suid. καθέδραν εὔεδρον exp. ἀσφαλῆ, βεβαίαν. [" Ad Herod. Philet. 435. Conf. c. ἑδραῖος, ad Dionys. H. 5, 40." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 96. 325. Theocr. 13, 21. * " Εὐέδρως, Hes." Wakef. Mss. * " Εὐεδρεία, Dionys. H. 3, 1902." Schæf. Mss.]

Ἐφέδρα, q. d. Insessio. Plato Pol. (288.) Ἓν δὲ ὄνομα ἔχον, διότι πᾶν ἕνεκά τινος ἐφέδρας ἐστὶ, θάκος ἀεί τινι γιγνόμενον. || Herba, quam et Caucum appellant. Gorr. [Plin. 26, 13. Obsidio, Herod. 1, 17.] Ἐφέδρανα, τὰ, Natium prominentiæ, super quibus sedetur. Cæl. Rhod. 2, 46. J. Polluci 2. γλουτοὶ et ἐφέδρανα idem sunt, i. e. τὰ ὑπερέχοντα ἀπὸ τῶν ἰσχίων. || Item ἐφ' ὧν κάθηνται οἱ τὰς λύρας ἔχουσι. Hes. e Phryn. [Aristot. H. A. 1, 13.] Ἐφεδρίζω, Insideo. Sed peculiariter pro Insideo tergo alicujus: quod fiebat in ludo, qui ET Ἐφεδρισμὸς hinc dictus est, ET Ἐφεδριασμός. J. Poll. Hes. ET Ἐφεδριστῆρες, Qui in illo ludo devicti manibus a tergo junctis insistentes portabantur. [" Ἐφεδρίζω, Toup. Opusc. 1, 327." Schæf. Mss. * Ἐφεδριάζω, Hes. Phot. * Ἐφεδράζω, Heliod. 1, 4. " Abresch. Lect. Arist. 308." Schæf. Mss. * Ἐφεδράω, Anal. 2, 32. * " Ἐφεδρέω, Jacobs. Anth. 8, 88." Schæf. Mss. * Ἐφεδρήσσω, Assideo, Insideo, Coluth. 68. 252. Antip. Sid. 92.] Ἔφεδρος, Insidens: ut Soph. Phil. (400.) matrem Deum Ἔφεδρον ταυροκτόνων λεόντων appellat, Insidentem tergo leonum: intelligens sc. agitatricem esse leonum currui ipsius junctorum. Sic de exercitu in terram exposito ap. Eur. (Rhes. 954.) ἔφεδρος γῆς στρατός. Et (Ion. 202.) ἔφεδρος τοῦ ἵππου, pro ἔποχος. || Hesychio est etiam χειροτέχνης, forte pro Sedentarius vel sellularius artifex. || Apud Hippocr. Sedes vel aliud corpus stabile, ut in eo desidere aliquis firmiter possit. Gorr. e Gal. Comm. 2. π. Ἀγμῶν. || Ἔφεδρον s. ἐφέδρα Herbæ quoque nom., inde dictæ, quod arboribus insideat: quam Plin. 26, 13. ἀνάβασιν et ἵππουριν alio nom. appellari scribit, nascique juxta arbores, et scandentem eas dependere comis junceis

multis, nigris ut est equorum cauda. || Subsessor, e Servio: Insidiator. Unde ita vocatur et Qui eventum aucupatur quasi ex insidiis, inquit Cam.: cum antea scripsisset ἔφ. appellari in certaminibus, Qui observabat eventum certantium, et postea cum victore congrediebatur, ut copiose Lucian. tradit in Hermotimo. Sic Aristoph. B. (792.) ἔφεδρος καθεδεῖσθαι. Vide et Bud. 742.: ubi ἔφ. est etiam Cujus aggressio suspecta est: e Plut. appellante Crassum ἔφεδρον τοῦ ἀγῶνος, i. e. belli civilis. || E Polyb. Captator et observator occasionis. Quinetiam vocari eod. nom. scribit Milites, qui in subsidiis collocati sunt, uno verbo Subsidiarii. Ab hac autem signif. sumtum esse puto illud ἔφεδρος Soph. Aj. (609.) Καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας ξύνεστιν ἔφεδρος, pro Ajacis insanabile malum ultimum adoritur me. || Generaliter Adversarius: ap. Eur. autem cum gen., Phœn. (1110.) ἐφέδρους Ἀργείου δορὸς, Adversantes Argivo exercitui. [Fallitur Stephanus, aut ejus exemplar: ita extat locus, Λόχους ἔνειμεν ἑπτὰ, καὶ λοχαγέτας Πύλας ἐφ' ἑπτὰ, φύλακας Ἀργείου δορὸς, Σὸς παῖς, ἐφέδρους θ' ἱππότας μὲν ἱππόταις Ἔταξ'.] Denique Ἔφεδρος, Successor, Herod. 5, (41.) Sed et Substitutum interdum signif. [" Eur. Tro. 139. ad Lucian. 1, 555. Diod. S. 1, 222. 293. 610. 2, 454. Brunck. Aristoph. 1, 186. Kuster. 70. Lobeck. Aj. p. 310. Wytt. ad Plut. S. N. V. 63. Toup. Opusc. 1, 328. Koen. ad Greg. Cor. 256. ad Herod. 391. Lex. Herod. 176. ad Charit. 388. Subsidiarius, Valck. Phœn. p. 387. Conf. c. ἔφορος, Schn. ad Anab. 120." Schæf. Mss.] Ἐφεδρεύω, Insideo; Subsideo, Subsidens insidior. Et generaliter Insidior. Plut. Ἀννίβου πᾶσιν ἐφεδρεύοντος. Herodian. (8, 8, 3.) Ἐφεδρεύειν αὐτοῖς ὑπώπτευον, Insidias suspectabant. Est etiam Victori immineo, ut cum eo quamprimum congrediar. Bud. ex Isocr. Item Immineo in calamitatem alterius. Et Ἐφεδρεύειν τοῖς τόποις καὶ καιροῖς, Bud. e Polyb. Captare occasiones e locis et temporibus. || Subsidio sum: unde ἐφεδρεύοντες, qui alio nom. ἐπιτεταγμένοι, dicuntur etiam Triarii in postrema acie collocati, Bud. Annot. Vide et supra cit. Comm. l. [" Markl. Suppl. p. 276. Jacobs. Anth. 8, 88. Argum. Aristoph. Σφ., ad Diod. S. 1, 222. 2, 451. Bibl. Crit. 3, 2, 37. Toup. Opusc. 1, 328." Schæf. Mss.] Ἐφεδρεία, Sessio, Ipse sedendi s. insidendi actus: ut ἡ ἐπὶ τοῖς δένδρεσιν ἐφ., Aristot. || Subsidium, Præsidium. Polyb. 1, (9, 2.) Βουλόμενος οἷον ἐφεδρείαν ἐν τῇ πόλει καταλιπεῖν [al. ἀπολιπεῖν] τοῦτον. Et (3, 113, 9.) Ἐφεδρείας ἔχοντες τάξιν, Subsidii loco: 1, (17, 11.) Θάνατος παρὰ Ῥωμαίοις πρόστιμον τῷ φυγόντι ἐξ ἐφ., i. e. Desertori præsidii, Cam. At Bud. Stationem hic vertit. [1, 17, 10. 3, 69, 10. 6, 37, 12. 10, 38, 8. 39, 1. alibi. * Ἐφέδρευσις, Aqu. Job. 37, 3. cf. Schleusn. Lex. in V. T. * " Ἐφεδρευτὴς, Insidiator, Pseudo-Chrys. Serm. 51. T. 7. p. 389." Seager. Mss.] Παρεφεδρεύω σοι, Sum in statione ad te protegendum, Bud. e Plut. [Polyb. 2, 24, 3. 3, 100, 7. 4, 76, 6. * Συνεφεδρεύω, 1, 27, 9. 2, 12, 2. 31, 13, 6.]

Καθέδρα, Sedes, Sella. Il. B. (211.) Ἄλλοι μέν ῥ' ἕζοντο, ἐρήτυθεν δὲ καθέδρας, [καθ' ἕδρας al.] Ceteri quidem sedebant, tenebantque sedes suas quieti. Xen. K. (4, 4.) Ἐπὶ τὰς καθέδρας τοῦ λαγώ. Synes. 104. Καὶ ἐν οὐδενὶ τῆς καθέδρας ὠλίσθησε, Nullo loco sede sua lapsus est. Apud Eund. Καθέδρα ἀμφικέφαλος exp. ex Juvenale Cathedra mollis, biceps dicta, quia duabus capitulis exornabatur. Idem, Τοῦ δὲ λῦσαι τὴν αὐθεντίαν, εἰς τὴν ἱερατικὴν καθέδραν ἀνέπεμψα. Herodian. (2, 3, 17.) Οὐ γὰρ ἐν τῇ καθέδρᾳ ἡ προεδρία, ἀλλ' ἐν τοῖς ἔργοις, Quippe non in sella ipsa fastigium dignitatis, sed in operibus situm. Et in navibus καθέδραι dicuntur Remigum sedilia. || Ut ἕδρα, accipitur etiam pro Mora. Thuc. 2, (18.) Ἐν τοιαύτῃ μὲν ὀργῇ ὁ στρατὸς τὸν Ἀρχίδαμον ἐν τῇ καθέδρᾳ εἶχεν, i. e. τῇ ἀργίᾳ τῆς πολιορκίας, ut Schol. exp.: quod paulo ante ἐπίσχεσιν et μέλλησιν appellat, i. e. Cunctationem et quasi desidiam. Sic ap. Plut. Camillo, Πρὸς τῷ Καπιτωλίῳ καθέδρα καὶ σχολὴ γενομένη χρόνιος. Ubi tamen exp., Diuturna per otium Capitolii obsessio: sicut et a Valla in Thuc. l. c. redditur In obsidione. || Hesychio est etiam θυσία Ἀδώνιδος: et καθέδραι Eid. πένθους ἡμέραι ἐπὶ τετελευτηκόσι. [" Ad Charit. 683. Heyn. Hom. 4, 212. 233. Habitus sedentis, Plut. Mor. 1, 171. Non Homericum, Wolf. Præf. ad Il. p. 18." Schæf. Mss. * Καθέδριον, Gl. Sedile, Subsellium, Oribas. Coll. Cod. Vat. 9, 14. * Ἐγκάθεδρος, Gl. Consessor. * " Εὐκάθεδρος, Schol. Apoll. Rh. 1, 4. Schol. Pind. Ὀ. 2, 138. Schol. Æsch. S. c. Th. 325. Planudes Ovid. Met. 12, 401." Boiss. Mss. * " Οἰκουροκαθέδριος, Tzetz. Chil. 1, 287." Elberling. Mss. * " Πολυκάθεδρος, Suid. v. Πολυκλῆσι." Kall. Mss. Schol. Il. B. 74. ad Theocr. 13, 72. Hesych. 776, 2.] Προκαθεδρία, Primus locus in consessu. Cam. e Luca [11, 43. perperam pro πρωτοκ.] " Πρωτοκαθεδρία, Primus in consessu aliquo " locus, Prima cathedra et primum subsellium: vel " Primus consessus: usurpando Consessum pro Ipsa " considendi actione. Matth. 23, (6.) Φιλοῦσί τε τὴν " πρωτοκλισίαν ἐν τοῖς δείπνοις καὶ τὰς πρωτοκαθεδρίας " ἐν ταῖς συναγωγαῖς, Amantque primos accubitus in " cœnis, et primos consessus in synagogis: s. Amant- " que primi accumbere in cœnis, et primo loco se- " dere in conventibus." [Luc. l. c. 20, 46. Marc. 12, 39.] Συγκάθεδρος, ὁ, ἡ, Assessor. Vide Πάρεδρος. Lobeck. Phryn. 465. * " Συγκαθεδρία, Georg. Lapitha Poëma Mor. 272. * Φιλοκαθεδρία, Timario in Notit. Mss. 9, 243." Boiss. Mss. Socr. H. E. 5, 290.]

Ὀκτάεδρος, ὁ, ἡ, Qui octonorum sessuum est. Vide Δωδεκάεδρος. [Plut. 719. * Ὁμόεδρος, Stob. Phys. 1102. ubi extat ὁμωέδρῳ.] Πλανησίεδρος, Incertis sedibus errans, Vagus. Sic Aristot. H. A. 1, (15.) vocat Molam. Πολύεδρος, Multas sedes habens. [Plut. 1, 353. * " Πρωτοεδρία, Tzetz. Chil. 4, 569." Boiss. Mss.]

Πάρεδρος, Assessor: Ἡ π. τῷ θεῷ μισοπόνηρος δίκη, Philo de V. M. 2., VV. LL. Πάρεδροι τοῦ Ἀπόλλωνος, et π. τῆς θεοῦ ex Aristide. At πάρεδροι peculiari signif. Assessores, qui dabantur ἄρχοντι, Bud. e Dem. c. Mid. 238. Vide J. Poll. Iidem postea συγκάθεδροι dicti fuerunt. In VV. LL. redditur et Consiliarius, Auxiliarius, et Assecla. || Πάρεδρον Virtutem dæmoniacam dici, qualis in Simone mago fuit, ex Euseb. annotat Cæl. Rhod. [" Phryn. Ecl. 210. Nunnes. Præf., Thom. M. 691. Wakef. Alc. 758. Cattier. 85. Jacobs. Anth. 10, 384. ad Diod. S. 1, 399. 2, 251. ad Lucian. 2, 187. Herodian. 473. ad Charit. 303. Musgr. Andr. 1090. Brunck. Œd. C. 1382. Dii πάρεδροι, Casaub. ad Inscr. Herod. 347. Cren." Schæf. Mss.] Εὐπάρεδρος, Qui constanter assidet, Qui assiduus est aliquo in negotio. Εὐπάρεδρον, καλῶς παραμένον καὶ διηνεκῶς, Hes. Suid. Vide Εὐπρόσεδρος. [Var. lect. 1 Cor. 7, 35. * " Εὐπαρέδρως, Monum. Eccl. Coteler. 2, 230. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 144. Combef." Boiss. Mss.] Παρεδρία, Assessio, Cic. Dignitas eorum, qui πάρεδροι vocantur, i. e. Assessores. Quidam ex Ulpiano interpr. Assessuram. [Memno c. 60.] Παρεδρεύω, Assideo. Item Assiduus sum aliqua in re. [" Wakef. Alc. 758. Musgr. 749." Schæf. Mss. Diod. S. 14, 434. * Παρεδρευτὴς, Socr. Hist. Eccl. 3, 204. Athen. 392. * Παρεδρευτικὸς, Antyllus Oribasii 329. * Παρεδρήσσω, Nonn. J. 16, 19. D. 4, 112. * " Συμπάρεδρος, Consessor, Chrys. Hom. 117. T. 5. p. 758." Seager. Mss.] " Συμπαρεδρεύω, pro παρεδρεύω," [Psell. de Oper. Dem. p. 85. " Planudes Ovid. Met. 2, 485." Boiss. Mss.]

[* Περιεδρεύω, Gl. Obsidior.]

Προέδρα, Prima sedes, Primum subsellium, πρῶτον ξύλον, J. Poll. 325. [Gl. Principatus.] Πρόεδρος, Qui sedet in prima sede, s. in primo subsellio, Præses, Præsul, Antistes. Et πρόεδροι, Magistratus, vide Bud. Annot. et Comm. [" Ad Charit. 466. Jacobs. Anim. 250. Kuster. V. M. 116. ad Diod. S. 2, 251. ad Lucian. 1, 415. ad Herod. 645. Ernest. ad Xen. Mem. 1, 1, 18. Wyttenb. Sel. 393. Valck. Anim. ad Ammon. 10." Schæf. Mss. * Συμπρόεδρος, Æschin. F. Leg. p. 258. " Diog. L. 7, 10." Boiss. Mss.] Προεδρία, q. d. Præsidentia, Sedis prærogativa dignitas, ut quidam interpr. Vel Sedis prærogativa, non adjecto τῷ Dignitas, aut Loci prærogativa. Qui autem προεδρίας honore præditus erat, et in theatro et in concione et ubique quemvis loco excitare poterat, et in eo sedere, ut Bud. ex Aristoph. Schol. ac Suid.

annotat. Herodian. (1, 8, 9.) Τὴν π. ἀπονέμεσθαι τῇ τοῦ βασιλεύοντος γυναικί. Plut. π. Δυσωπίας, Ἡ τὸν φιλότιμον πείσεις ἐκστῆναι τῆς π. Diog. L. Καὶ λεγόντων ὡς ἐν ᾅδου προεδρίας οἱ μεμνημένοι τυγχάνουσι. Sic autem et in Axiocho dicitur tribui προεδρία τις τοῖς μεμνημένοις. Ubi tamen quidam latius accipiunt pro cujuslibet Honoris prærogativa. Bud. quoque ap. Æschin. εἰς προεδρίαν καλεῖν et εἰς προεδρίαν τιθέναι ait esse vel Sedibus primis vel honoribus primis dignari. [" Luzac. Exerc. 145. Wakef. S. C. 4, 231. ad Herod. 25. T. H. ad Lucian. Dial. 44. De quant., Monthly Rev. Apr. 1799. p. 436. Π. ἴση, Bibl. Crit. 3, 2, 15." Schæf. Mss. * Φιλοπροεδρία, Sozom. Hist. Eccl. 7, 2. * " Προέδριον, i. q. προεδρία, ut προέδρια τῆς φύσεως, Prærogativa naturæ, Suicer." Lex. Hederic.] Προεδρεύω, Præsideo, Sum præses, cum gen. ut οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς ap. Dem. Præsides Senatus, Bud. [" Ad Charit. 466." Schæf. Mss.] Προεδρεία per ει, Ipse actus præsidendi: ut Προεδρία cum solo ι, est proprie Prima sedes, ut quidam Gramm. tradunt: quæ tamen differentia confunditur. [" Heyn. Hom. 7, 606." Schæf. Mss. J. Poll. 8, 133.]

Πρόσεδρος, Assessor, πάρεδρος. Item Assiduus in aliqua re, s. Assidue occupatus. Hes. ὁ παρακαθήμενος, item σχολάζων. [" Wakef. Trach. 794." Schæf. Mss.] Εὐπρόσεδρος, Constanter assidens, et quasi a latere alicujus nunquam discedens. Item, Assiduus in aliquo negotio, ut εὐπάρεδρος: unde et pro εὐπρόσεδρον 1 Cor. 7, (35.) quædam nostra exemplaria habebant εὐπάρεδρον. Vocat autem sive hoc sive illo nomine, magis tamen εὐπρόσεδρον probo, Constantiam manendi cum aliquo, ut constanter manemus cum iis, quibus semper assidemus, et a quorum latere nunquam discedimus. [" Chrys. in 1 Tim. Serm. 13. T. 4. p. 300." Seager. Mss.] Προσεδρία, Perseverantia, qualis est ejus, qui alicui semper assidet. Apud Synes. de Insomn. et in Epist. redditur Assiduitas. At Thuc. 1. est Assidua obsidio, vel potius simpliciter Obsidio: nam quandam Assiduitatis signif. h. v. includit. [" De quant., Monthly Rev. Apr. 1799. p. 436." Schæf. Mss. "Studium, Villois. Anecd. Gr. 2, 218. Occupatio, Longini Fr. 6." Wakef. Mss.] Προσεδρεύω, Assideo. E Chrys. Προσεδρεύω ἐν τῷ δικαστηρίῳ. Item, Assiduus sum, Assidue incumbo. Aristot. Polit. 8. Προσήδρευον ταῖς φιλοπονίαις: ubi Bud. προσεδρεύειν interpr. Assidue insistere, Assidue incumbere. Ex eorund. Polit. 2. cum πρὸς, ubi dicit Πρὸς τὸ ἴδιον προσεδρεύειν. || Obsideo, e Polybio. || Insidior e Chrys. de Sacerd. [" Jacobs. Anim. 216. Wakef. S. Cr. 4, 69. Diod. S. 1, 367. Musgr. Alc. 749." Schæf. Mss. * Προσεδρεία, Dio Cass. 25. Assiduitas, Eur. Or. 306. * Προσεδρευτικὸς, unde * " Προσεδρευτικῶς, Hes. v. Λιπαρῶς." Wakef. Mss. Gl. Sedulo.]

Συνέδρα, Lat. Statio ab Hes. redditur: item Gr. στάσις. E Xen. (Ἀπ. 4, 2, 3.) affertur, τῆς συνέδρας ἀποχωρεῖν. [" Ad Callim. 1, 190." Schæf. Mss. Σύνεδρος, Consessor: ut πάρεδρος, Assessor. Redditur tamen etiam Assessor, a Bud. ap. Philostr. Σ. καὶ κοινωνὸν τῆς ἐν δικαστηρίῳ γνώμης. Idem σύνεδροι, sicut et συνεδρεύοντες, ap. Æschin. p. 61. interpr. Qui concilium celebrant. Herodian. 1, (5, 17.) Ὀπαδὸς ἤδη καὶ σ. ἐστι θεῶν, Consors est consessorque Deorum, Polit. Idem vero alibi ap. Eund. reddit etiam Consiliarium. Apud Thuc. σύνεδροι qui et καθήμενοι. Apud Soph. Aj. (749.) σύνεδρος κύκλος exp. Corona considentium principum. At σύνεδρος v. augurale vide in Δίεδρος et Διεδρία. [" Thom. M. 691. Diod. S. 2, 491. ad 572. ad Dionys. H. 1, 498. 2, 706. Verh. ad Anton. Lib. 53. LB., Brunck. Œd. C. 1382." Schæf. Mss.] Συνεδρία, Consessus: vide Συνέδριον. || Verb. augurale, vide Διεδρία. [Aristot. H. A. 9, 1. Æsch. Ag. 491. * Συνεδριακὸς, Polyb. 31, 12, 12. πολιτεία.] Συνέδριον, Consessus, Concilium. Præcipue autem ita vocatur Consessus judicum: unde Æschin. sic appellat Areopagum. Sed et Collegium Bud. ap. Eund. interpr. Apud Herodian., qui alicubi et gen. τῆς βουλῆς addit, Polit. vertit Curiam. Sed Ipsum quoque, in quem conveniunt senatores, locum signif.: ut ap. Eund. (7, 10, 5.) Συ-

A νῆλθον οὖν οὐκ εἰς τὸ σύνηθες σ., ἀλλ' εἰς τοῦ Διὸς νεὼν Καπετωλίου. Aristot. de Mundo, Βουλευταὶ καὶ ἐκκλησιασταὶ ἐξίασιν εἰς συνέδρια τὰ προσήκοντα. Hinc συνέδριον alio nom. Gr. exp. βουλευτήριον, i. e. Locus, in quem convenit Senatus. In VV. LL. ponitur et συνεδρία in priore illa συνεδρίου signif. sed sine exemplo. [" Valck. ad Herod. 277. Bergl. Alciphr. 450. Conf. c. στρατόπεδον, ad Diod. S. 1, 707." Schæf. Mss.] Συνεδρεύω, Consideo, eo sensu, quo dixit Ovid. Metam. Consedere duces. A Bud. exp. etiam Assideo in consessu. Item Sum ejusd. curiæ, Sum collega, Sum ejusd. ordinis. Idem συνεδρεύοντες a Dem. dici tradit de curia Areopagi: sicut et συνέδρους τῶν Ἀμφικτυόνων vocari Amphictyonum consessum. A Polyb. autem συνεδρεύοντες poni etiam pro Consilia agitantes, Consultantes. [" Ad Diod. S. 1, 445. 651. Dionys. H. 5, 35. 96. Longin. §. 10. De augm., ad Dionys. H. 4, 2004." Schæf. Mss. * Συνεδρεία, Dio Cass. 773. 883. * Προσσυνεδρεύω, Stob. Tit. 41, 246.] Συνεδριάζω, Consilium agito, vel Sum in eo-
B dem conventiculo, e Salom. Parab. (3, 32.) affertur, Παράνομος ἐν δικαίοις οὐ συνεδριάζει, [cf. Schleusn. Lex. in V. T.]

Ὑφεδρία, Inferior sedes, Inferior in subselliis locus: opp. τῷ προεδρίᾳ. Greg. Διδασκαλεῖα μὲν ἱδρύσασθαι κατὰ πόλιν ἕτοιμος, βήματά τε καὶ προεδρίας καὶ ὑφεδρίας. [Suid.] Ὑφεδρεύω, Inferior sedeo, Sub alio sedeo. [In insidiis subsideo, Appiani Illyr. 20.]

Ἑδραῖος, Sedentarius, Sellularius, Sessilis. Xen. de Lac. Rep. (1, 3.) Οἱ πολλοὶ τῶν τὰς τέχνας ἐχόντων ἑδρ. εἰσι. || Stabilis, Turn. ap. Eur. (Andr. 266.) κάθησ' ἑδραία, Stabilis sedeto. Plut. de Primo Frig. dicit terræ elementum non esse κινητικὸν, sed ἑδραῖον ὡς κύβος, καὶ συνερειστικὸν, i. e. ut idem Turn. interpr., Stabile ut tessera, suoque nixu se continens. Et ἑδραῖα ζῶα dicuntur animalia stabilem vitam agentia: quibus opp. νομαδικὰ, Quæ necesse habent pabulari, ut apes, Bud. Δυνάμενον ἑδραῖον εἶναι, In eadem sede permanere potens, Œcon. 2. [" Abresch.
C Æsch. 2, 44. ad Diod. S. 1, 157. 2, 310. Bergl. Alciphr. 190. Stabilis, Valck. Anim. ad Ammon. 149." Schæf. Mss.] Ἑδραίως, q. d. Sessim: inclusam enim habet καθέδρας sign. ut Erotian. annotat ap. Hippocr. addens, videri sibi errare Bacchium et Epiclem, quorum alter exp. ἐπιμόνως, alter ἐγκαθίσματι χρονίῳ καὶ ἐπιμόνῳ. || Stabiliter, Firmiter. Herodian. 3, (14, 10.) Καὶ ἐπ' ὀχυροῦ βήματος ἑδραίως ἑστῶτες μάχοιντο. [* Ἑδραιότης, Theophyl. 1, 352.] Ἑδραιόω, Stabilio, Firmo. Bud. e Luciano [Philop. 9, 254.] Ἑδραίωμα, Basis, Fundamentum, Fulcimentum, Firmamentum. [" Gl. Ms. ad Pind. Ὀ. 2, 12." Dindorf. Mss. * " Ἑδραίωσις, Tzetz. Exeg. in Il. 120, 11." Schæf. Mss.] Ἑδράζω, Stabilio, Fundo, Firmo: καθίζω, Suidæ. Damascen. Ἄλλος δέ φησιν, ὁ ἑδράσας τὴν γῆν ἐπ' οὐδενός. Et pass. ap. Hes. ἑδρασθῆναι et ἑδρασμένη, i. q. παγῆναι et βεβαιωθεῖσα. [" Simmias Alis, ad Charit. 404. Wakef. Herc. F. 935. Jacobs. Anth. 11, 226. 416." Schæf. Mss. " Callixenus Athenæi 204. Ἑδρασθῆναι τὸ πλοῖον ἀσφαλῶς ἐπὶ τῶν φαλάγγων." Schw.
D Mss. * " Ἑδρασμένως, Theod. Rhaitens. de Incarn. 228. Balf." Boiss. Mss.] Ἕδρασμα, Firmamentum, Fundamentum. [" Jacobs. Anth. 6, 259. Timæi Lex. 222. Toup. Opusc. 2, 108. Brunck. El. 1393." Schæf. Mss. * Ἑδρασμὸς, Geop. 6, 2. * Ἑδραστέος, Lex. Apollon. 240. " Schneid. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 25. Heyn. Hom. 6, 233. 8, 398." Schæf. Mss. * " Ἀνέδραστος, Phile p. 96." Boiss. Mss. Dionys. H. 2, 46. * Ἑδράω, 2, 12. * Ἑδρόω, unde * " Ἕδρωμα, Pseudo-Orig. c. Marcion. p. 2. West. de qua v. cf. Suppl. ad Lex. Schn.] Ἕδρανον, Sedes, δίφρος, καθέδρα, Hes. θρόνος, Suidæ ap. Soph. (Aj. 194.) Ἀλλ' ἄνα ἐξ ἑδράνων ὅπου μακραίων Στηρίζει σχολῇ. || Item ἕδρασμα, i. e. Basis, Firmamentum, Fulcimentum. Idem ex Epigr. νηῶν ἕδρανον ἀσταθέων Ἀγκύραν. [" Musgr. Andr. 1035. Tro. 1078. Huschk. Anal. 230. Jacobs. Anth. 10, 374. Valck. Diatr. 287. Phœn. p. 488. Ruhnk. Ep. Cr. 114." Schæf. Mss.] Ἑδρανὸς, Stabilis. [" Abresch. Æsch. 2, 44." Schæf. Mss. * Ἑδρανὴς, Schol. Æsch. Eum. 296.] Ἑδρανῶς, adv. στερεῶς, Eust. [* Ἑδράριον, Gl. Sedicula. * " Ἑδρὺς,

ύος, ἡ, Erotian." Wakef. Mss.] Ἑδρήεις, Sessilis, Stabilis: ἑδρήεντα ap. Hes. βέβαια. Ἑδρὶς i. q. ἑδραῖος, Hes. Ἑδρῖται, Supplices: οἱ ἱκέται, ἀπὸ τοῦ καταφεύγειν ἐπὶ τὴν ἑστίαν, Suid. [" Brunck. Soph. 3, 387. ad Corn. Nep. 138. Stav." Schæf. Mss.] Ἑδρικὸς, Ad sedem pertinens: ut φάρμακα ap. Medicos, Sedi accommoda: et ἕλκη ap. Ægin. Sedis ulcera, Ulcera sedem infestantia. [Oribasius et Aëtius 14, 2. ἔμπλαστρος.] Ἕδριον, Consessus: ἕδρια enim Hes. i. q. συνέδρια. Ἑδριάομαι, Sedeo, Sedem habeo: ut Hesiod. Θ. (388.) πὰρ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ ἑδριόωνται. " Ἑδριόωντο, Ion. pleonasmo τοῦ ο pro ἑδριῶντο, Se- " debant, ἐκαθέζοντο." [Theocr. 17, 19. * Ἐφεδριάω, unde ἐφεδριόωντα ap. Coluth. 15.] Παρεδριάομαι, Assideo. Item act. παρεδριόων, Apoll. Rh. 2, (1040.) Συνεδριάομαι, Consideo, [1, 328.]

¶ Ἕδος, εος, τὸ, Sedes, Sella. Od. Z. (42.) Οὔλυμπόν δ', ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ Ἔμμεναι. Ad q. l. respexit Plut. Pericle, fine, Τὸν μὲν τόπον, ἐν ᾧ τοὺς θεοὺς κατοικεῖν λέγουσιν, ἀσφαλὲς ἕδος καὶ ἀσάλευτον καλοῦντες, οὐ πνεύμασιν, οὐ νέφεσι χρώμενον. Il. A. (533.) θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσταν Ἐξ ἑδέων, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον. Hippocr. de Artic. (783.) Πάνυ μὲν ἱκανῶς ἔχει καὶ περὶ μέγα ἕδος Θεσσαλικὸν, i. e. δίφρον Θεσσαλικὸν, ut alii scriptt. loquuntur: erat autem δίφρος Θεσσαλικὸς ap. antiquos, πᾶς δίφρος ἀνακλισμὸν ἔχων, ut tradit Erotian. || I. q. ἔδαφος, Eust. i. e. Solum. || Item ἕδρασμα Suidæ, i. e. Basis, Firmamentum: πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ Γαῖα ap. Hesiod. Θ. (117.) || Delubrum, Ædes, s. Ædicula, Locus in quo Deorum simulacra collocantur. Isocr. Τοὺς εἰς τὰ τῶν θεῶν ἕδη ἐξαμαρτάνοντας. Bud. citat ex Eod. (Πανηγ. μα'.) Τὰ τῶν θεῶν ἕδη καὶ τοὺς νεὼς συλᾷν. Et ex Antiphonte, Καὶ κρίνω προδόντα αὐτὸν καὶ τοὺς νεὼς καὶ τὰ ἕδη καὶ τὰ τεμένη καὶ τὰς ἐν τοῖς νόμοις θυσίας. || Imo et ipsum Simulacrum ἕδος dicitur ut ap. Suid., Τό, τε τῆς τύχης ἕδος τὸ πάτριον προσκυνήσας, τὴν ἐπάνοδον αἰτεῖ. Sic Phidias, quem Plin. ex ebore quidem et auro, sed et ex ære signa fecisse scribit, dicitur alicubi fecisse τῆς θεοῦ τὸ χρυσοῦν ἕδος, Aureum deæ signum. Plut. Solone, Ἐξάψαντες τοῦ ἕδους κρόκην. || Ἕδος, sicut et ἕδρα et καθέδρα, Mora, interdum ponitur etiam pro Cunctatio, et q. d. Sessitatio aut desidia. Il. Ψ. (204.) Ἡ δ' αὖθ' ἕζεσθαι μὲν ἀνήνατο, εἶπε δὲ μῦθον, Οὐχ ἕδος· εἶμι γὰρ αὖθις ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥέεθρα, Non desidendum est, Non desidendi tempus est. Quod festinantis est: quemadmodum ap. Soph. Aj. (811.) Χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν, οὐχ ἕδρας ἀκμή. Et ap. Herod. 1, (17.) Ἐφ' ἕδρης εἶναι στρατιῇ μὴ ἔργον. [" Thom. M. 265. Luzac. Exerc. 98. Huschk. Anal. 107. Jacobs. Anth. 8, 349. 9, 377. 384. Wakef. S. Cr. 4, 119. Collect. de Aristid. Vita 93. Jebb. Brunck. Lex. Soph. Callim. 1, 477. Epigr. adesp. 200. Heyn. Hom. 4, 143. 154. 630. 6, 233. 8, 711. ad Dionys. H. 1, 586. Boiss. Philostr. 515. Jacobs. Exerc. 1, 120. Valck. Diatr. 12. Phœn. p. 221. Græv. Lectt. Hes. 565. ad Diod. S. 1, 398. Timæi Lex. 93. et n., Delubrum, Fac. et Kuhn. ad Paus. 1, 252. Lucian. 3, 460. Sic Sedes, ad Liv. 1, 4. Signum, Simulacrum, Fac. ad Paus. 2, 492. Visconti Iscr. Triop. 76. Toup. ad Longin. 365. Opusc. 2, 219. Lucian. 3, 477. (an 479.?) Οὐχ ἕ., Heyn. Hom. 8, 398." Schæf. Mss. * Ἑδοξοέω, i. q. ἀγαλματοποιέω, Hes., Ruhnk. ad Tim. p. 93.] Ἐφεδὲς, τὸ, Humile, ἐπίπεδον, ταπεινὸν, χαμαί. Hes.: ἕδος enim inter alia Solum et pavimentum signif. Ἕδεθλον, i. q. ἕδρασμα, Suid. Firmamentum, Basis. Item ἔδαφος, Solum. Ἐδέθλιον, pro eod. [" Add. ad Diod. S. 1, 221. ad 2, 245." Schæf. Mss.]

Ἑδώλιον, Sedes: καθέδρα, ἕδρασμα. Suid. e Soph. (El. 1393.) Ἀρχαιόπλουτα πατρὸς ἑδώλια, i. e. οἰκήματα. || Ἑδώλια peculiariter in navi dicuntur Fori, i. e. Tabulata in quibus remiges sedent. Alio nom. Transtra et Juga Lat. appellantur: a Græcis poët. κληῖδες καὶ ζυγὰ εἰρεσίας, ut Eust. annotat. Soph. Aj. (1276.) ἀμφὶ μὲν νεῶν Ἄκροισιν ἤδη ναυτικοῖς ἑδωλίοις Πυρὸς φλέγοντος, cum jam fureret immissis Vulcanus habenis Transtra per et remos, ut Virg. loquitur. Herod. 1, (24.) de Arione, Τὸν δὲ ἐνδύντα τε πᾶσαν τὴν σκευὴν, καὶ λαβόντα τὴν κιθάρην, στάντα ἐν τοῖσι ἑδω-

A λίοισι, διεξελθεῖν νόμον τὸν ὄρθιον, i. e., ut Gell. 16, 19. interpr., Atque ibi mox de more cinctus, amictus, ornatus, stansque in summo puppis foro, carmen quod Orthium dicitur, voce sublatissima cantavit. Aristot. Mechan. Quæst. 7. Διὰ τί ὅσῳ ἂν ἡ κεραία ἀνωτέρα ᾖ, θᾶττον πλεῖ τὰ πλοῖα τῷ αὐτῷ ἱστίῳ καὶ τῷ αὐτῷ πνεύματι; ἢ διότι γίνεται ὁ μὲν ἱστὸς, μοχλὸς, ὑπομόχλιον δὲ τὸ ἑδώλιον, ἐν ᾧ ἐμπέπηγεν; Unde desumtum volunt quod Vitruv. scribit 10, 8. Cum in summo cacumine antennæ subductæ sunt, tunc (navis) vehementiori progreditur impetu, quod non proxime calcem mali, quod est loco centri, sed in summo longius, et ab eo progressa recipiunt in se vela ventum: ibi enim calcem mali dici ἑδώλιον. J. Poll. 1. scribit esse etiam ἑδώλιον quoddam * πρωρατικὸν, ἐφ' οὗ κάθηνται. || In theatro etiam ἑδ. vocantur Subsellia, e quibus spectatur: quos ἀναβαθμοὺς quoque et βάθρα et ἕδρας nominari tradit J. Poll. Livius etiam narrat lib. 1. in circo divisa loca patribus equitibusque, ubi sibi spectacula quisque
B faceret, foros appellatos fuisse. Apud Harpocr. scribitur ἑδωλίαι, eodemque modo exp., sc. αἱ ἐν ταῖς ναυσὶ καθέδραι: citat autem ex Herod. 1. procul dubio intelligens l. supra cit.: ubi omnes Edd. habent ἑδωλίοισι: at in Lex. τῶν Ἡροδοτείων Λέξεων, scribitur ἑδώλοισι. [" Ἑδώλιον, Wakef. S. Cr. 4, 7. Aristoph. Fr. 230. Toup. Emendd. 1, 15. Opusc. 2, 108. ad Herod. 11. ubi et de ἕδωλον, Lex. Herod. 173. Wytt. ad Plut. 1, 280. Plur., Ruhnk. Ep. Cr. 208. Valck. Phœn. p. 75. 399. Ἕδωλον, ad Lucian. 2, 298." Schæf. Mss. Lycophr. 1320.] " Ἑδωνά, " Hesychio ζυγὰ κατὰ ζῶμα νηός: quæ supra ἑδώλια." [* Εἰδώλιος, Schol. Aristoph.] Ἑδωλιάζω, Sedeo, κάθημαι. Harpocr. e Lycurgi apologismo ὧν πεπολίτευται. Suid. postquam ἑδωλιάσαι exp. συγκαθίσαι, conjungit ἑδωλιάσαι et ἰκριῶσαι, addens, utroque usos fuisse scriptt.: ac ἑδωλιάσαι dici quasi συνθεῖναι ἔκ τινων ξύλων ἁπλῶς πρὸς τόπον τινὰ συντιθέντων. [Etym. M.]

Ἔδαφος, εος, τὸ, Solum. Thuc. 3, (68.) Ὕστερον δὲ,
C καθελόντες αὐτὴν ἐς ἔδαφος πᾶσαν ἐκ τῶν θεμελίων, i. e. Solo tenus. Sic ap. Plut. Ἐξανδραποδισάμενος τὴν πόλιν, εἰς ἔδαφος κατέβαλε. Æsch. c. Ctes. Οὐκέτι περὶ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἡγεμονίας ἀγωνίζεται, ἀλλ' ἤδη περὶ τοῦ τῆς πατρίδος ἐδάφους. Theophr. posuit pro Solo, i. e. Terræ qualitate, ut Bud. interpr., cum de Cyrno insula scribit, Τὸ ἔδαφος καὶ τὸν ἀέρα πολὺ διαφέρει τῶν ἄλλων. Et de C. Pl. 2. Ἐπεὶ δὲ καὶ τὰ ἐδάφη μεγάλας ἔχει διαφοράς. || In domo signif. Pavimentum. Athen. 12, (60.) describens Demetrii ἡδυπάθειαν, Ἀνθινά τε πολλὰ τῶν ἐδάφων ἐν τοῖς ἀνδρῶσι κατεσκευάζετο. || Ἔδαφος quandoque pro Fundo capitur. Od. E. (249.) Ὅσσον τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνώσεται ἀνὴρ Φορτίδος εὐρείης. Aristot. H. A. 4. Πρὸς τῷ ἐδάφει τῆς θαλάσσης ποιοῦνται τὰς διαγωγὰς, In fundo maris. Athen. 11. e Pherecrate, Ποτήρια Πλατέα, τοίχους οὐκ ἔχοντ', ἀλλ' αὐτὸ τοὔδαφος μόνον. [" Thom. M. 264. ad Charit. 673. Jacobs. Anth. 8, 317. Kuster. Aristoph. 111. Heyn. Hom. 4, 700. Toup. Opusc. 1, 580. 2, 198. Emendd. 1, 181.
D Fundus fluvii, Idem ap. Wart. ad Theocr. 2, 248. Opusc. 2, 232. Εἰς ἔ. καταβάλλειν, Plut. Mor. 1, 18." Schæf. Mss. * Ἐδαφώδης, Gl. Pavimentitius. * " Ἐδαφόω, ad Hes. 1602. n. 17." Dahler. Mss. * " Ἐδαφίτης, Tzetz. Chil. 1, 906." Elberling. Mss.] Ἐδαφίζω, Solo æquo, Solo allido, s. simpl. Allido. Synes. Ep. 57. Μακάριος ὃς ἐδαφιεῖ τὰ νήπια αὐτῶν πρὸς τὴν πέτραν. || Pavio, Pavimento. Theophr. C. Pl. 3. Ὥσπερ ἐδαφιζομένης τῆς γῆς, Pavita terra, s. pavimentata. [Polyb. 6, 31. * " Ἐδαφιστήριον, Hes. v. Λίστρον." Wakef. Mss.] Ἀνεδάφιστος, Qui pavitus seu pavimentatus non est, Qui solo æquatus aut allisus non est. [* Διεδαφίζω, Theophyl. 3, 496.] " Ἐξεδα- " φίζω, E fundamentis eruo et everto: in Orac. Si- " byll." [8, p. 679.] Κατεδαφίζω, i. q. ἐδαφίζω: nisi præp. signif. aliquid addat. [Suid. * Προσεδαφίζω, Æsch. S. c. Th. 497.] Ἐδάφιον, dimin. ab ἔδαφος, Eust. [* " Ἐδαφιαία, Tzetz. Chil. 3, 211." Elberling. Mss. * " Ἐδαφεῖνος, Ad pavimentum pertinens, Etym. M. 745, 54." Wakef. Mss.]

ἼΖΩ, ἴσω, Sedere facio, In sede colloco: deductum ab ἕζω verso ε in ι, κατὰ γλῶσσαν, ut Eust. tradit. Apoll. Rh. 2, (36.) Ἷζον ἑοὺς ἑτάρους. || Considere facio. Il. B. (53.) Βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων. || Neutr. capitur etiam pro Sedeo. Il. B. (95.) ὑπὸ δ' ἐστοναχίζετο γαῖα Λαῶν ἱζόντων: (792.) Ὡς Τρώων σκοπὸς ἷζε. Od. Ξ. (79.) αὐτὸς δ' ἀντίον ἷζεν. Aristoph. (B. 199.) Ἷζω ἐπὶ κώπην. Sic dicitur quoque ἵζω ἐπὶ δεῖπνον. Plato Symp. Οὗ δ' ἂν εὐανθὴς καὶ εὐώδης ὁ τόπος ᾖ, ἐνταῦθα ἵζει καὶ μένει. || Ἵζομαι, i. q. ἕζομαι, Sedeo. Il. Γ. (162.) Δεῦρο πάροιθ' ἐλθοῦσα, φίλον τέκος, ἵζευ ἐμεῖο: pro ἵζου, Dor. Herod. Ἵζομαι ἐπὶ φηγὸν, Fago insideo: (4, 146.) ἐς τὸ Ταΰγετον, Apud Taygetum consederunt, Taygetum insederunt. Idem, Ἱζόμενοι ἐν τῷ Ταϋγέτῳ. || Sido, Subsido, Pessum eo. Bud. e Plat. (Tim. 9, 297.) Διὸ καὶ ἄπορον γέγονε τοὐκεῖ πέλαγος, πηλοῦ καταβραχέος ἐμποδὼν ὄντος, οὗ ἡ νῆσος παρέσχετο, [Quorsum pertineat l. e Plat. cit., ipse Steph. viderit.] " Εἵζει Hes. affert pro καθέζεται: et εἵζεο " pro καθέζου: quæ tamen potius per simpl. ι scri- " buntur et δασέως." [" Heyn. Hom. 4, 203. 5, 86. 719. 7, 539. 8, 702. Kœn. Præf. ad Greg. Cor. 19. ad Corn. Nep. 137. Stav., Wessel. Diss. Herod. 125. Steinbr. Mus. Tur. 1, 314. Wassenb. ad Hom. 60. Eur. Hec. 143. ad Herod. 155. 228. 229. 343. 651. Conf. c. ἕζω, ad Lucian. 1, 691. Act., med., Kuster. V. M. 12. Ἷζε, ἷζε, Heyn. Hom. 4, 401. 5, 528. 576. 8, 10. Ἵ. ἕδραν, Musgr. Rhes. 512. Ion. 1618." Schæf. Mss.] " Ἵσμα, Etymologo τὸ * ἵδρυσμα, παρὰ " τὸ ἵζω: itidemque Hesychio * ἵδρυσμα, κτίσμα." [Lycophr. 731.] Ἱζέω, inus. nisi in temporibus a fut. formatis. [" Wessel. ad Herod. 281." Schæf. Mss.] Ἵζημα, Sedimentum. Plut. de Def. Orac. (709.) Μάλιστα δὲ γῆς ὑπὸ σάλου γινομένης καὶ λαμβανούσης ἱζήματα καὶ σύγχυσιν ἐν βάθει, Sedimento terræ facto, ut Plin. 36, 10. Inundationibus Tiberis sedimento molis facto, seu, ut Turn. interpr., Cum terra movit, et alta facta labe desedit. [" Toup. ad Longin. 297. (9, 13.)" Schæf. Mss. * Ἀνίζω, unde] Ὑφανίζω, Subsido, Alex. Aphr. Ὑφανίζει παρὰ τὸν πυθμένα τοῦ ποτηρίου. " Ἀνθίζομαι pro Consideo, nescio unde af- " ferant VV. LL." Ἀφίζω, E sede surgo, descendo, ἀποκαθίζω, Hes. [* Εἰσίζομαι, Il. N. 285.] Ἐνίζω, Insideo. Plato Symp. Ἀνανθεῖ γὰρ καὶ ἀπηνθηκότι καὶ σώματι καὶ ἄλλῳ ὁτῳοῦν οὐκ ἐνίζει ὁ ἔρως· οὗ δ' ἂν εὐανθὴς καὶ εὐώδης ὁ τόπος ᾖ, ἐνταῦθα ἵζει καὶ μένει. [" Valck. Phœn. p. 514." Schæf. Mss. * Ἐπιζομαι, Anthol. 2, 276. Ion. pro * " Ἐφίζω, Heyn. Hom. 4, 204." Schæf. Mss. Pind. N. 8, 3. Moschus 2, 3. Æsch. Suppl. 659. Critias Athenæi p. 432. Ἐφίσδω, Dor., Theocr. 5, 97. Ἐφίζομαι, Opp. Ἀ. 4, 246.]

Καθίζω, Sedere facio s. jubeo, Colloco. Il. Z. (360.) Μή με κάθιζ', Ἑλένη, φιλέουσά περ, οὐδέ με πείσεις: Γ. (68.) Ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιούς. Plato Char. Καὶ ἅμα με καθίζει ἄγων παρὰ Κριτίαν, Sessum me adducens. Xen. K. Π. 5, (5, 3.) Καὶ καθίσας αὐτὸν, καὶ παρακαθισάμενος, ἤρετο ὧδε: (K. Ἀ. 2, 1, 4.) Εἰς τὸν θρόνον τὸν βασίλειον αὐτὸν καθιεῖν, Collocaturos esse. Plut. de Def. Orac. Ὁ γὰρ οἶκος, ἐν ᾧ τοὺς χρωμένους τῷ θεῷ καθίζουσι, Cella, in qua consultores oraculi sedere jubent. Idem, Καθίσας τὸν υἱὸν ἐπὶ τὴν ἑστίαν. Thuc. (4, 90.) Καὶ καθίσας τὸν στρατὸν, Δήλιον ἐτείχιζε, Et collocatis copiis. Sic Cic. Collocare castra dicit. Plut. Poplic. Καθίσαντες ἐνέδραν αὐτοῖς, Cum insidias eis collocassent. Et καθίζειν λόχον dicitur λοχαγὸς ap. Eust. Item Constituo. Plut. Solone, Ἐκάθισε τὴν βουλὴν πάντων ἐπίσκοπον, Senatum omnium rerum observatorem esse voluit. Gal. Therap. 1. Πάντας ἀνθρώπους καθίζει δικαστὰς, Omnes homines judices constituit. Greg. Τί δικαστὰς τοὺς κατηγόρους καθίζομεν; Ponere, Constituere, et Sumere judicem Lat. dicunt. At de καθίζω σοι δικαστὴν paulo post. Sic καθίζειν διαιτητὰς, Arbitros statuere, Arbitros ferre, Bud. Καθίσαι ἑαυτὸν διαιτητὴν, Arbitrum se constituere et facere, Budæo Arbitrium sibi arrogare. Liban. Id et διακαθίσαι dici annotat Bud. Καθίζω de Senatu aut judicio dictum, est Convoco, Cogo, Considere facio. Od. B. (68.) ἥδε θέμιστος, Ἥτ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἠμὲν λύει ἠδὲ καθίζει.

A Plut. Othone, Ἐκ τῶν παρόντων ἡγεμονικῶν ἑλέσθαι τὸν ἄριστον· εἰ δὲ μὴ, τὴν σύγκλητον ὁμοῦ καθίσαντας, ἐφεῖναι τὴν αἵρεσιν ἐκείνῃ τοῦ αὐτοκράτορος, Sin minus, cogere senatum, electionemque imperatoris ei permittere. Sic Aristoph. (Σφ. 303.) ἢν μὴ Τὸ δικαστήριον ὥ'ρχων Καθίσῃ νῦν, Nisi archon consessum judicum cogat. Bud. Comm. 358. Καθίσαι δικαστήριον αὐτῷ θεῶν, interpr. Judices illi deos ferre, et, Eum ap. Deos accusare. Sic, καθίζω σοι τὸν δικαστὴν, ap. Plat. || Xen. K. Π. 2, (2, 7.) Τοῦ κλαίειν καθίζοντος τοὺς φίλους, Qui fletum amicis inducit, ut quidam interpr. quod paulo ante dixerit κλαίειν πειρᾶσθαί τινα ποιεῖν, et εἰς δάκρυα πειρᾶσθαι ἄγειν, opponens ei mox τὸν γέλωτα αὐτοῖς μηχανώμενον. At Bud. annotat videri hic accipi pro Compescere, quasi καθιστᾶν. Item, Ἐκαθίσαμεν γυναῖκας ἀλλοτρίας ἀπὸ τῶν λαῶν τῆς γῆς, pro Uxores duximus, Esdr. 2. || Καθίζω neutraliter accipitur pro Sedeo. (Od. Θ. 6.) Ἐλθόντες δὲ κάθιζον ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισι. Thuc. 3. Καθίζουσιν ἐς τὸ Ἡραῖον ἱκέται. Ibid. Ἐπὶ τοὺς βωμοὺς καθίζουσι. Isocr.
B (Call. 4.) Καθίζων ἐπὶ τοῖς ἐργαστηρίοις, Sedens in officinis. || Discumbo, Sedentibus convivis assideo. Xen. K. Π. 8, (4, 1.) Καὶ ὁπότε μὲν συνδείπνοιέν τινες, οὐδ' ἐκάθιζε Γαδάτας, ἀλλ' ἐπεμελεῖτο· ὁπότε μὴ αὐτοὶ εἶεν, καὶ συνεδείπνει. Judices etiam καθίζειν dicuntur, pro, Ad judicandum considere. Dem. c. Tim. Προέδροις, οἱ κεκληρωμένοι καθίζουσιν ἐξ ὑμῶν. At καθίζειν ἐπὶ κώπην Eust. e Comicis exp. ἅψασθαι τῆς κώπης ὥστε κωπηλατεῖν: quod Incumbere remis Lat. dicere queas. || Est etiam Sido. Plato Phæd. Καὶ ἅμα ἠναγκάσθη εἰς τοὐπίσω ἀνελκύσαι τὰς ἡνίας οὕτω σφόδρα, ὥστε ἐπὶ τὰ ἰσχία ἄμφω καθίσαι τὼ ἵππω. || De copiis militaribus dictum signif. Insideo, Obsideo, Circumsideo. Thuc. 6. Καθ' ἡσυχίαν καθίσαν τὸ στράτευμα ἐς χωρίον ἐπιτήδειον: 3. Γενόμενοι δὲ ἀθρόοι ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, καθίζουσιν ἐπὶ τὴν μητρόπολιν καλουμένην, καὶ στρατόπεδον ἐποιήσαντο. || Καθίζομαι, Sedeo. Thuc. 1. Καθίζεσθαι ἐπὶ τὴν ἑστίαν, Sedere ad focum. Plato Phædro, Ποῦ δὴ βούλει καθιζόμενοι ἀναγνῶμεν; Ibid. Πρόαγε δὴ καὶ σκόπει ὅπου
C καθιζησόμεθα. || Καθίσατο, Hesychio ἱδρύσατο. Idem καθίσασθε exp. καθάψασθε, κρατήσατε, et καθιζόμενον, καθαψόμενον. " Κατίζω, Ion. pro καθίζω. Unde ap. " Herod. ἐκάτιζε, Collocavit. Κατίσαι, Ion. itidem " pro καθίσαι, et κάτισον pro καθ., Colloca, Statue: " ap. Herod." [" Thom. M. 483. 486. Musgr. Hel. 1550. Wakef. Del. 1. corrig. Jacobs. Anim. 326. Anth. 9, 453. Salmas. ad Achill. Tat. 545. Villois. ad Long. 35. 136. 147. Brunck. Aristoph. 2, 170. ad Diod. S. 1, 121. 184. 2, 211. Lucian. 3, 582. Heyn. Hom. 4, 529. Bibl. Crit. 2, 2. p. 12. Valck. Phœn. p. 298. Hipp. p. 166. Brunck. 31. Diatr. 212. 244. ad Charit. 326. 349. ad Herod. 45. 318. Toup. Opusc. 1, 408. Ammon. 80. Ilgen. ad Hymn. 431. ad Il. A. 565. B. 191. Od. P. 572. Fisch. ad Anacr. 16. Zeun. ad Xen. K. Π. 401. Bergl. Alciphr. 179. I. q. εἶναι, Heyn. Hom. 7, 15. Neutraliter, ut καθίζομαι, Sedeo, Staver. ad Corn. Nep. 320. Reddo, Efficio, Zeun. ad Xen. K. Π. 182. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 15. De judice, Herod. 50. De fut., Mœr. 212. et
D n. Καθίξω, Valck. ad Röv. 61. Cum accus., Eur. Herc. F. 48. Act., med., Kuster. V. M. 12. 102. K. ἐπὶ, de constr., ad Diod. S. 2, 252. ἐπ' οἰκήματος, Valck. Anim. ad Ammon. 177. ad Herod. 161. K. ἐς, ad 651. εἰς χρείας, Toup. Emendd. 4, 482. δικαστὰς, Boiss. Philostr. 568. βουλὴν, ad Dionys. H. 2, 1123. Κάθισον, Lucian. 3, 582. * Καθιζέω, ad Mœr. 212." Schæf. Mss. * Καθίζησις, Greg. Nyss. 3, 365.] Κάθισμα, Sessio: est autem voc. medicum, quod ἐγκάθισμα etiam dicitur, de quo paulo post. Diosc. 3. Τὸ ἑφέψημα ἐν καθίσματι τὰ ἐν μήτρᾳ θεραπεύει, VV. LL. [Nonn. 1, 39. Ed. Montag. "Schol. Æschinis Or. in Timarch. p. 742. Reisk." Seager. Mss.] Κάθισις, Sessio. Plut. Consol. ad Ux. Κουρὰς πενθίμους, καὶ βαφὰς ἐσθῆτος μελαίνης, καὶ καθίσεις ἀμόρφους. [* Καθιστὴρ, unde * Καθιστήριον, Schol. Aristoph. Eccl. 729.] Ἀνακαθίζω, Subsideo, Quiesco, Recubo, Bud. e Xen. (K. 5, 7.) Διατρέχων γὰρ καὶ ἀνακαθίζων: (5, 19.) Προλαμβάνοντες δὲ τὰς κύνας, ἐφίστανται, καὶ ἀνακαθίζοντες ἐπαίρουσιν αὐτούς. Ἀνακαθίζομαι idem

Bud. interpr. Resideo ap. Plat. Phæd. 3. Ὁ δὲ Σωκράτης ἀνακαθιζόμενος εἰς τὴν κλίνην, συνέκαμψε τὸ σκέλος. [* Διανακαθίζω, Hippocr. 670.] Ἀντικαθίζω, Ex adverso sedere facio et colloco, Ex adverso sedeo. Pro quo dicitur et Ἀντικαθίζομαι. Apud Herod. autem, Statuor ad obsistendum: sed legitur ἀντικατίζομαι per τ, Ion. Item ἀντικατιζεύμενοι ap. Eund. [" Wessel. p. 281. 372." Schæf. Mss. 2 Reg. 17, 26.] Ἀποκαθίζομαι, Seorsum sedeo, ἀποκάθημαι. Exp. etiam Repeto sedem, quasi Sedeo rursum. Qualem signif. habet præp. ἀπὸ cum in aliis nonnullis verbis, tum in ἀποκαθιστάνω. [2 Reg. 10, 16. ἀπεκάθισεν, Vat.; reliqui libri ἐπεκάθισεν. * Ἀποκάθισμα, Gl. Residuatio.] Διακαθίζω, ut καθίζω, In consilium mitto, Calculum porrigo, Sententiam rogo. Bud. e Xen. (Œc. 6, 6.) Πολεμίων εἰς τὴν χώραν ἰόντων, διακαθίσας τις τοὺς γεωργοὺς καὶ τοὺς τεχνίτας, χωρὶς ἑκατέρους ἐπερωτῴη, πότερα δοκεῖ ἀρήγειν τῇ χώρᾳ, ἢ ὑφεμένους τῆς γῆς, τὰ τείχη διαφυλάττειν. [2 Sam. 11, 1.] Ἐγκαθίζω, Colloco in, etc. Plato de Rep. 8. Εἰς τὸν θρόνον ἐκεῖνον τὸ ἐπιθυμητικὸν ἐγκαθίζει, καὶ μέγαν βασιλέα ποιεῖ ἐν ἑαυτῷ. Et ap. Suid. Οἱ δὲ ἐγκαθίζουσι λόχους ἐν τοῖς ἐπικαίροις τῶν χωρίων τόποις. Item Insideo. In pass. ap. Diosc. 3. Ἐγκαθιζόμενοι ῥίζαι καταμήνια ἄγουσι, Radices ejus ad insedendum decoctæ, menses cient. Ἐγκαθίζομαι, Insideo: ut ἐγκαθιζόμενος ἐς θρόνον. Ἐγκαθίσατο præterea ex Eur. citatur, et exp. Instituit, Posuit, Fundavit, [Hipp. 31. ἐγκαθείσατο, var. lect.] Sic supra ab Hes. καθίσατο exp. ἱδρύσατο, annotavi. [" Valck. Hipp. p. 164. Herod. 749. Jacobs. Anth. 9, 91. Kuster. Aristoph. 209." Schæf. Mss.] Ἐγκάθισμα, Sessio in aqua medicata, ab imis pedibus vel feminibus usque ad umbilicum, ita ut supernæ partes non madescant: ut Gorr. tradit, addens, decoctorum horum usum esse in balnei penuria, aut ægroti id ferre non valentis imbecillitate, aut supernæ alicujus partis debilitate: adhiberique renibus inflammatis, calculosis affectibus, uteri et sedis vitiis, vulneribus: de quibus latius ab eo tractatur. Medici, qui hodie medicinam faciunt, Semicupium appellant: ut idem Gorr. testatur. Diosc. 3, 155. Τὸ δὲ ἀφέψημα αὐτῆς, ἐγκ. ὑστέρας ἐσκληρυμμένης καὶ φλεγμαινούσης ἐστί. De quo Plin. 27, 30. Ad insidendum decocta in duritia vulvarum et inflammationibus. Diosc. 3, 127. Ἀποζεννύμεναι δὲ ἁρμόζουσιν εἰς γυναικεῖα ἐγκ., καὶ ἀγωγὴν ἐμμήνων καὶ δευτέρων. De earum altera Plin. 26, c. ult. Menses et secundas ciet ramorum decoctum insidentibus. [Dionys. H. 2, 38. 46. * Ἐγκαθισμὸς, 309. * " Εἰσκαθίζω, Insedere facio vel jubeo, Chrys. Hom. 83. T. 5. p. 570." Seager. Mss.] " Ἐπικαθίζω, Insideo. Plut. Themist. τοῖς καρχησίοις. " Act. signif. e Thuc. ἐπεκαθίσαντο φυλακὴν, Impo" suerunt præsidium." [" Wytt. ad Plut. de S. N. V. 7. 9. Abresch. Lectt. Arist. 87. Bergl. Alciphr. 180. Wakef. S. Cr. 4, 18. T. H. ad Plutum p. 64. Jacobs. Anth. 11, 78." Schæf. Mss. * Ἐπικάθισμα, Eust. Μετακαθίζω, cf. Μετακαθέζω, " Heyn. Hom. 6, 418." Schæf. Mss.] Παρακαθίζω, Juxta me colloco, Assidere jubeo. || Neutr. pro Juxta assideo. Unde παρακαθιζῆσαι, Assidere consolandi amici gratia. Bud. e Synes. Παρακαθίζομαι, voce med. signif. act. Juxta me colloco. Antipho, Οὐδὲ νόμιμόν ἐστι παῖδας καὶ γυναῖκας παρακαθισαμένους ἑαυτοῖς τοὺς δικαστὰς, δικάζειν, Juxta se sedere jubentes. Bud. || Arbitrum e compromisso eligo. Bud. e Dem. Εἰς ἐπιτροπὴν ἔρχονται· ἕνα δὲ ἑκάτερος παρεκαθίσατο. Neutr. pro Juxta assideo. Plato, Παρεκαθίζετο ἐκ δεξιᾶς. [" Toup. Opusc. 1, 327. ad Charit. 326. Diod. S. 2, 503. Schn. ad Xen. K. 'A. 124. * Παρακαθιζέω, ad Mœr. 212." Schæf. Mss.] Συμπαρακαθίζω et συμπαρακαθίζομαι, signif. act. Una (cum aliis) juxta me colloco, Una (cum aliis) assidere mihi jubeo. Dem. (840.) Συγκαλέσας τούτους τρεῖς ὄντας, καὶ συμπαρακαθισάμενος Δήμωνα τὸν ἀδελφόν. Περικαθίζω, vocab. militare, pro Hostiliter circumsideo, Obsideo. Deut. 20, (12.) Καὶ περικαθιεῖς αὐτήν. [Schleusn. Lex. in V. T. " Diod. S. 2, 481." Schæf. Mss.] Προκαθίζω, Ante consideo. Il. B. (463.) Κλαγγηδὸν προκαθιζόντων· σμαραγεῖ δέ τε λειμών. Herodian. 1, (9, 6.) Καὶ αὐτοῦ μὲν προκαθίσαντος ἐν τῇ βασιλείῳ ἕδρᾳ, de sedente

A in imperatoria sella Commodo. || Præfero, VV. LL. e Luc. Προκαθίζομαι, Ante consideo, εἰς τὸ προάστειον. [" Heyn. Hom. 4, 280. De judice, ad Herod. 50. 384. (1, 14.) * Προκάθισις, Wytt. ad Plut. 1, 657." Schæf. Mss. Joseph. Ant. 17, 9, 5.] Προσκαθίζω et Προσκαθίζομαι, Assideo, Incumbo. Plato Apol. Πανταχοῦ προσκαθίζω. [Arrian. Epict. 2, 16. * Προσκάθισις, Plut. 166.] " Συγκαθίζω, Simul se" deo, aut Simul sedere facio." [LXX. Gen. 15, 11. Exod. 23, 1. alibi. * Ὑποκαθίζω, Dionys. H. 1, 585. Xen. 'E. 7, 2, 5. * Ὑποκάθισμα, Hes. v. Ἐνέδραν, cf. Corai. ad Heliod. p. 71.]

Μεταΐζω, Consideo, Una sedeo. Od. Π. (361.) Αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίον ἀθρόοι, οὐδέ τιν' ἄλλον Εἴων, οὔτε νέων μεταΐζειν, οὔτε γερόντων. Παρίζω, Juxta colloco, Assidere facio. Herod. (5, 20.) Παρίζει ἀνδρὶ Πέρσῃ ἄνδρα Μακεδόνα. || Neutr. Assideo, Juxta sedeo. Od. Δ. (311.) Τηλεμάχῳ δὲ παρῖζεν, ἔπος τ' ἔφατ'. Παρίζομαι, Assideo, Juxta assideo. Herod. 9. Ἐλθόντες οἱ παρίζοντο, Cum ad eum venissent, asse-
B derunt. [" Jacobs. Anth. 6, 54. ad Herod. 643." Schæf. Mss.] Περιΐζομαι, Circumsideo, Obsideo. VV. LL. [Herod. 5, 4. 41.] " Προΐζω, ap. Suid. in " Ms. Cod. τὸ καταγινώσκω: pro quo vulg. ejus Edd. " habent Προΐζω, τὸ καταγνώσομαι." [Herod. 7, 67. * Προϊζέω, Phav. Lex. 625. Hes. 788.] Προσίζω, Assideo. Plato, Τὸ δ' ἄλλο γένος περὶ τὰ βήματα προσίζον, βομβεῖ τε καὶ οὐκ ἀνέχεται τοῦ ἄλλα λέγοντος. Theophr. C. Pl. 5, 14. Προσίζον ἐν τοῖς ἄνθεσι, Residens in floribus. Apud Diosc. 5, 102. Προσίζει τῷ ἄμβικι, Insidet calici, Inhæret calici. [" Steinbr. Mus. Tur. 1, 314. Valck. Diatr. 26. 227." Schæf. Mss.] Συνίζω, Consido. Aristot. Probl. 2, 10. Πονούντων μὲν, ὑπὸ τοῦ πνεύματος αἱ φλέβες ἐμφυσώμεναι, τοὺς πόρους συμμεμυκέναι ποιοῦσι· παυσαμένων δὲ, σ. [" Ad Diod. S. 1, 194." Schæf. Mss. " Herod. 6, 58. Ἀρχαιρεσίη οὐ συνίζει, Non agitur consessus magistratuum." Schw. Mss.] Ὑφίζω, Subsido. [Opp. 'A. 4, 246. * Ἐνυφιζέω, Geop. 6, 5, 6.]

Ἱζάνω, F. ήσω, ab ἱζέω inus., i. q. ἵζω, Sedere fa-
C cio; Instituo. Il. Ψ. (257.) αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε, καὶ ἵζανεν εὐρὺν ἀγῶνα. || Neutr. capitur etiam pro Sedeo. Od. Ω. (208.) Ἐν τῷ σιτέσκοντο, καὶ ἵζανον, ἠδὲ ἴαυον Δμῶες ἀναγκαῖοι. || Sido, Pessum eo. Thuc. 2, (76.) Ὥστε ἐπιβάλλοντας ἧσσον ἀνύτειν, ὑπαγομένου αὐτοῖς κάτωθεν τοῦ χώματος, καὶ ἱζάνοντος ἀεὶ ἐπὶ τὸ κενούμενον. [" Ad Corn. Nep. 137. Stav., Boiss. Philostr. 579. 636. 653. Heyn. Hom. 6, 23. 8, 406. Ἵζησα, Philostr. 10. 643. Boiss." Schæf. Mss.] " Ἀμφιζάνω, Circumsedeo, s. Sedeo circum: " ut et Hes. ἀμφίζανε τέφρην exp. ἐκαθέζετο περὶ τὴν " τέφραν." Ἀφιζάνω, E sede s. sella surgo, descendo, ἀπανίσταμαι τῆς καθέδρας, Suid. Ἐνιζάνω, Insideo. [Chrys. Hom. in Jo. 18. in 1 ad Thess. 8. p. 203. Cyrill. Alex. de Ador. p. 536.] Ἐφιζάνω, Insideo, Sedeo in, super, etc. Il. Υ. (10.) Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο Ξεστῇς αἰθούσῃσιν ἐφίζανον. Apoll. Rh. (1, 667.) diversa constr. ἐφίζανε θώκον. Et ἐφιζῆσαι ap. Bud. Comm. [Cf. Ὑφιζάνω. * Συνεφιζάνω, Eust. 1. p. 10.] Καθιζάνω, Sedeo, Insideo. Isocr.
D Ἐφ' ἅπαντα τὰ βλαστήματα καθιζάνουσαν τὴν μέλιτταν. || Exp. etiam Constituo, [Plato. * Διακαθιζάνω, LXX. Deut. 23, 13. * " Ἐγκαθιζάνω, Const. Manass. Chron. p. 18. 134." Boiss. Mss. * Ἐπικαθιζάνω, Antiphanes ap. Athen. T. 2. p. 487. * Μεθιζάνω, Aretæus, Schneideri Lex. ap. quem * Προϊζάνω, ἁμαρτύρως: vide Προϊζέω.] Προσιζάνω, Assideo. Didym. in Geop. Ἔστι δὲ ζῶον οὐδενὶ τῶν δυσωδῶν καὶ ἀκαθάρτων προσιζάνον. Varro, Nulla apum assidit eo in loco, qui male oleat. || Metaph. Hæreo, Adhæreo. Diosc. 5, 76. τοῖς τοίχοις. Synes. Ep. 44. Ἀλλ' ἐν ᾧ γάρ τις ἥμαρτε βίῳ δίκας διδοὺς, οὐ πάνυ προστετηκὸς ἔχει καὶ προσιζῆσαν τὸ πάθος, Hærens, Insidens. Lucian. (2, 15.) Ἀφεστῶσα ἡ ἐσθὴς τοῦ σώματος, καὶ μὴ πρ., Non sedens, Non habilis, Bud. [Κείνῃ μῶμος οὐ προσιζάνει, Simonides.] Συνιζάνω, Consido. Plut. Symp. (4, 2.) Τὸν μὲν ἄργυρον συνιζῆσαι τακέντα, τὸ δὲ ξύλον ἄθικτον καὶ ἀπαθὲς εὑρεθῆναι, Argentum consedisse, Liquefactum collapsum esse, Poplic. Πυκνοῦσθαι καὶ συνιζάνειν πηλὸν ἐν πυρὶ, Condensari et considere s. coire lutum in igne. Sy-

nes. Ep. 133. Τὰ γὰρ Αἰγύπτια ταῦτα (βέλη) τοῖς γόνασιν οἰδοῦντα, τοῖς * παραγονατίοις συνιζάνει, Internodiis subsidunt et graciles sunt. Gal. Τὸ συνιζηκὸς τῶν πόρων ἀναπεταννύντες, Poros, qui consederant, Budæo Poros compressos. [Theocr. 22, 112. “ Lucian. 2, 93. Toup. Opusc. 1, 258.” Schæf. Mss.] Συνίζησις, Sedimentum, Considentia terræ, quæ et labes dicitur a Cic., Bud. ap. Aristot. de Mundo, Τῶν δὲ σεισμῶν οἱ μὲν συνιζήσεις ποιοῦντες εἰς τὰ κοιλώματα, χασματίαι λέγονται, Qui terræ labes vel considentias in cavernas faciunt, terra sc. non aperta sursum ; Terræ motus, qui labes terræ relinquunt in cava subsidentis. Cic. de Divin. (tantos terræmotus factos esse ut, multis locis labes factæ sint, terræque desederint. Alex. Aphr. Probl. 2. Ἡ λύπη συνίζησιν ποιεῖ γενέσθαι τῶν σωμάτων, Mœror, ut corpora subsidant, efficit. || Apud Gramm. dicitur cum duæ vocales aut vocalis et diphthongus in unam syllabam quasi considunt: ut (Il. E. 349.) Ἦ οὐχ ἅλις, ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις ; Sic (Γ. 152.) Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι, (Α. 1.) Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος. Sic, Ἀλλὰ τεὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον. Alio nom. figura hæc dicitur συνεκφώνησις. [“ Steph. Dial. 63. Brunck. Bacch. 518. ad Æsch. Prom. 12, 265. Phœn. p. 314. Ilgen. Hymn. 583. 591. Burgess. Præf. ad Dawes. M. Cr. p. xvi. ib. p. 49. Beck. ad Eur. T. 3. p. 187. ad Mœr. 327. Toup. ad Longin. 301. Opusc. 1, 151. 176. 2, 261. Valck. Phœn. p. 458. Hipp. p. 169. Clark. ad Il. A. 15. 18. Musgr. ad Hec. 795. Wolf. ad Hesiod. 68. ad Charit. 276.” Schæf. Mss. * Ὑπεριζάνω, Nonn. D. 41. p. 1070.] Ὑφιζάνω, Subsido: ὑφιζάνει Hes. exp. ὑποκάθηται, ἐλαττοῦται, ὑφίεται. [“ Abresch. Lectt. Arist. 330. Eur. Phœn. 1391. Cattier. 80.” Schæf. Mss. “ Post alium sedeo, Pyrgion ap. Athen. 143. Ἀπονέμουσι καὶ τοῖς υἱοῖς, κατὰ τὸν θάκον τὸν τοῦ πατρὸς ὑφιζάνουσιν. Sic ed. Schw. e Mss. pro vulgato olim ἐφ.” Schw. Mss.] Ὑφίζησις, Sedimentum, Subsidentia, * ὑποχάλασις, ἔνδοσις, Suid. h. in l. exp. Ἐξέκλινε τὰ γεώδη καὶ μαλακὰ καὶ ψαμμώδη, διὰ τὰς ἐσομένας ὑφιζ. ἐπὶ τοῖς βάρεσι τοῖς ἐπιτιθεμένοις. Plin. Inundationibus Tiberis sedimento molis facto. [* Παρυφιζάνω, Athanas. 2, 701.]

“ ¶ Ἰζάνη, ης, ἡ, Vestis e caprinis pellibus. “ J. Poll. enim 4, c. 18. de histrionicis vestimentis “ loquens, ait, ἡ δὲ σατυρικὴ ἐσθὴς, νεβρὶς αἰγῆ, ἣν καὶ “ ἰζάνην ἐκάλουν, καὶ τραγῆν. Vel potius est Caprina “ pellis vestimenti vicem præstans.” [Scribendum erat ἰξάνη, vel potius ἰξάλη s. ἰξαλῆ, de q. v. vide col. 1839.]

ἹΔΡΥΩ ET Ἵδρυμι, i. q. ἵζω, καθίζω, Sedere facio, jubeo. Unde et Eust. ab ἕδω derivat. Il. B. (191.) Ἀλλ' αὐτός τε κάθησο, καὶ ἄλλους ἵδρυε λαοὺς, i. e. καθέζεσθαι κέλευε, Schol. Item Colloco. Plut. Τὴν Σολίων πόλιν ἠρημωμένην ἀναλαβὼν, ἵδρυσε πολλοὺς ἐν αὐτῇ. Thuc. 4. Ὁ μὲν ἱδρύσας τὸν στρατόν: quod eod. libro dicit Καθίσας τὸν στρατὸν, et paulo ante, Κατέστησαν τὸν στρατὸν πρόσω ἐπὶ τὴν γέφυραν τοῦ ποταμοῦ. Herodian. 4, (3, 13.) Ἐπὶ τῷ Βυζαντίῳ ἱδρῦσαι στρατόπεδον. Castra collocare, Cic. Item Statuo. Herodian. 5, (5, 15.) Βωμούς τε πλείστους περὶ τὸν νεὼν ἱδρύσας. || Ἱδρύομαι et ἵδρυμαι signif. et pass. Sedere jubeor, Collocor. Herodian. 2, (3, 1.) Ἐπείπερ ἱδρύθη ἐν τῇ βασιλείῳ ἑστίᾳ, In regiam deductus est et in domo imperatoria locatus, Bud.: 2, (2, 19.) Τοὺς ἐπὶ τοῖς ὅροις τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς ἱδρυμένους. || Statuor, 7, (11, 5.) Ὡς τὸν ἱδρυμένον βωμὸν τῆς νίκης ὑπερβῆναι. || Firmor, et quasi in firma sede collocor, 3, (12, 15.) Ὡς ἂν τῆς ἀκροπόλεως κατειλημμένης καὶ τῆς βασιλείας ἱδρυμένης, Constabilito imperio : 2, (8, 6.) Ἡ τε ἀρχὴ σαλεύουσα, καὶ παρὰ μηδενὶ βεβαίως ἱδρυμένη, Neque ap. quenquam certa sede residens. Sic Thuc. 8, (40.) Ὡς ἡ στρατιὰ τῶν Ἀθηναίων βεβαίως ἔδοξε μετὰ τείχους ἱδρύσθαι. ||Situs sum, Herodian. 8. Καὶ πρὸ τῶν Ἰλλυρικῶν ἐθνῶν πάντων ἱδρυμένη: 8, (7, 11.) Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει ἡ τῆς βασιλείας ἵδρυται τύχη, Sita est. Aristot. Ἡ ἐν οὐρανῷ δύναμις ἱδρυμένη, Sedem habens. Idem de Deo, Αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἀνωτάτω χώρας ἱδρύσθαι. Plato de Deo itidem, Πόῤῥω γὰρ ἡδονῆς ἵδρυται καὶ λύπης τὸ θεῖον, Longe a voluptate et dolore situs est. Plut. Numa, Τοῦ κόσμου μέσον οἱ Πυθαγορικοὶ τὸ πῦρ ἱδρύσθαι νομίζουσι. Non absimili signif. dicitur a Thuc. 2, (49.) Τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ πρῶτον ἱδρυθὲν κακὸν, Hærens. || Item Sedeo. Thuc. 1, (131.) Ἐς δὲ Κολωνὰς τὰς Τρωϊάδας ἱδρυθεὶς: 3. Ἐς τὴν ἀκρόπολιν καὶ τὰ μετέωρα τῆς πόλεως καταφεύγει, καὶ αὐτοῦ συλλεγεὶς, ἱδρύθη, Constitit, Consedit. Herodian. 3, (13, 11.) Στρατοπέδου τοσούτου πρὸ τῆς πόλεως ἱδρυθέντος, Tantum sedere exercitum. Soph. Aj. (809.) Οἴμοι, τί δράσω, τέκνον ; οὐχ ἱδρυτέον, pro quo paulo post dicit, οὐχ ἕδρας ἀκμή. Non desidendum est. Sic etiam ἕζεσθαι pro Cunctari accipitur. || Interdum signif. act., Colloco, Sedem do. Bud. e Plut. de Pompeio et Tigrane, Ἱδρύσασθαι πλησίον αὐτοῦ: et ex Aristid. Panath. Δεξαμένη τε καὶ σκεψαμένη τόπους, ἐν οἷς ἔμελλον ἱδρύεσθαι. Aristoph. Πλ. (1153.) Παρὰ τὴν θύραν Στροφαῖον ἱδρύσασθέ με. Plato Tim. de astris, Τὰ δ' ἄλλα οἳ δὴ καὶ δι' ἃς αἰτίας ἱδρύσατο, Reliquorum siderum quæ causa collocandi fuerit. Item Statuo. Herod. Ἐλευθερίας εἰκόνα ἱδρύσατο. Statuam alicui statuere dicit Cic. Aristot. de Mundo, Πόλεις τὸ σοφὸν ζῷον ἄνθρωπος ἱδρύσατο, Urbem statuere, Virg. Isocr. ad Phil. (49.) Τῶν μὲν καὶ τοὺς ἰδιώτας, καὶ τὰς πόλεις, καὶ νεὼς καὶ βωμοὺς ἱδρυμένους. Sic Paus. Lacon. Τόνδε μὲν εἰσιν αἱ πόλεις αὗται τὰ ξόανα τὸν τρόπον ἱδρυμέναι. Templa statuere, Propert.; Aras, Ovid. Plut. de Fort. Rom. Ἱδρύσατο δ' οὖν τύχης ἱερόν. Ἱδρύνω, i. q. ἱδρύω. Unde ἱδρυνθῆναι, Niti. Bud. ex Juliano, de arbore, quæ radices egit. || Ἱδρύνομαι, ut ἱδρύομαι, Sedeo. Il. Γ. (77.) Καί ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν, Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας, Μέσσου δουρὸς ἑλών· τοὶ δ' ἱδρύνθησαν ἅπαντες. Thuc. 4. Ἐφ' ὃν [λόφον] Δωριῆς τοπάλαι ἱδρυνθέντες, τοῖς ἐν τῇ πόλει Κορινθίοις ἐπολέμουν, Quem insidentes; sic enim ibi Schol. legit: at vulg. exemplaria habent ἱδρυθέντες. [“ Ἱδρύω, Toup. Add. in Theocr. 408. Brunck. ad Hipp. 31. Valck. p. 166. ad Herod. 123. 346. Acta Traj. 1, 87. 102. ad Charit. 491. 653. Musgr. El. 1330. Wakef. Eum. 865. Jacobs. Anth. 7, 204. 11, 258. Brunck. Aristoph. 1, 289. Boiss. Philostr. 372. De templis, sacris ædificiis, Bibl. Crit. 3, 2. p. 36. Aor. 1 pass., Zeun. ad Xen. K. Π. 766. ad Herod. 370. Tzsch. ad Strab. 4, 480. ad Diod. S. 1, 241. Jacobs. Anth. 8, 260. Brunck. Apoll. Rh. 135. 157. 165. T. H. ad Plutum p. 478. Epigr. adesp. 231. Aristoph. Fr. 242. Dionys. H. 1, 313. 374. 533. 3, 1871. Heyn. Hom. 5, 318. Bœckh. ad Plat. Sim. xxxvi. Thom. M. 469. ἄνακτα, Eur. Phœn. 1015. θεὸν, ad Diod. S. 1, 701. Med., Dionys. H. 1, 84. Ἱδρύσασθαι ἱερὸν ἐπὶ c. gen., 3, 1636. Ἱδρύσανθ' ἱερείῳ, Aristoph. Eip. 1091. Ἵδρυμι, ἵδρυμαι, Acta Traj. 1, 102. Ἱδρυμένος εἰμὶ, act., Paus. 1, 396.” Schæf. Mss.] “ Ἱδρυτέον, Desidendum, e Soph. (Aj. 809.) At ex Aristoph. χύτραις “ ἱ., sine expos.” [“ T. H. ad Plutum p. 475. Kuster. 17. Brunck. 3, 145.” Schæf. Mss.] Ἵδρυμα, ut κτίσμα, Opus ab aliquo constructum. Bud. e Strab. 6. in princip. Μετὰ δὲ τὸ στόμα τῆς Σιλαρίνος, Λευκανία, καὶ τὸ τῆς Ἥρας ἱερὸν, Ἰάσωνος ἵ. || Ἕδρασμα, Firmamentum, Fundamentum, Quo aliquid ut fundamento nititur, Supra quod aliquid fundatum est. Sic Eur. cives vocavit ἵ. πόλεως. || I. q. ἕδος, Delubrum, Locus, in quo deorum simulacra collocantur s. statuuntur. Plut. de Fort. Rom. Μᾶλλον δὲ τὰς Ῥωμαϊκὰς ἐάσας ὀνομασίας, Ἑλληνιστὶ τὰς δυνάμεις τῶν ἱ. πειράσομαι καταριθμήσασθαι: cui mox subjungit, Καὶ γὰρ ἰδίας τύχης ἱερόν ἐστι ἐν Παλατίῳ : ut ἵ. et ἱερὸν pro synonymis acceperit. Sic Plato de LL. ἱ. θεῶν, Fana. Et simpl. pro Sedes, sicut ἕδος quoque, Bud. [“ Heyn. ad Apollod. 1066. Valck. ad Röv. 66. Anim. ad Ammon. 189. Bibl. Crit. 3, 2. p. 36. Musgr. Dan. init. Suppl. 631. Musgr. ib. Jacobs. Anim. 279. Bœckh. in Plat. Min. 191. Statua, Dionys. H. 1, 168. 2, 1142.” Schæf. Mss. * Ἵδρυσμα, Gl. Delubrum.] Ἵδρυσις, Constitutio, Fundatio. Plato de LL. Interpres Dionysii Areop. Crepidinem vertit, quasi locum editum et collocationis sedem, nam ita Areop. vocat ordines Angelorum, sic autem pro ἵδρυμα et ἕδρασμα acciperetur: quemadmodum Hes. quoque ἱδρύεσθαι exponens, dicit, ἐπὶ τῇ ἱ. στῆσαι χύτραν. Ponitur etiam pro Sedes. Plut. de Orac. Pyth. Ἄλλους τε πολλοὺς ἡγεμόνας στόλων ὅσους

ἔδει τεκμηρίοις ἀνευρεῖν τὴν διδομένην ἑκάστῳ καὶ προσήκουσαν ἵ. [Solone 12. " Ad Mœr. 53. Bibl. Crit. 3, 2. p. 36. Acta Traj. 1, 88. Crinagor. 7." Schæf. Mss. * Παλινίδρυσις, Hippocr. Humor. 2.] Ἱδρυτὸς, Fundatus, Firmatus, Stabilitus. Epigr. Ἱδρυτὰ γαίης. CUI Ἀνίδρυτος contrarium est, Qui nullo fundamento nititur, Instabilis. Philo de V. M. 1. Οὐχ οὕτως ἐπὶ ταῖς εἰς αὐτὸν κακηγορίαις ἐδυσχέραινεν ὡς ἐπὶ τῷ τῆς γνώμης αὐτῶν ἀνιδρύτῳ, Ob lubricam incertamque populi sententiam. Eur. (Iph. T. 971.) δρόμοισι, i. e. ἀστηρίκτοις, Instabilibus et leviter fixis gressibus. || Apud Dem. c. Aristog. pro ἀνεξίλαστος etiam capi, annotat Harpocr. et Suid. [" Kuster. Aristoph. 239. ad Diod. S. 2, 317." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 845." Routh. Mss. Lobeck. Phryn. 730.] " Ἀΐδρυτον, Non statu- " tum s. collocatum. Hes. e Cratino affert φεύγοντες " ἀΐδρυτον κακὸν ἄλλοις, subjungens, οἷον ἄλλοι αὐτοῖς " οὐκ ἂν ἱδρύσαιντο, τὴν φυγήν· ὡς εἴ τις ἄγαλμα ἱδρύ- " σαιτο. Itidem in Lex. meo vet. ἀΐδρυτον κακὸν esse " dicitur ὃ οὐκ ἄν τις ἑαυτῷ ἱδρύσαιτο, τὸ κατάρατον." [Lobeck. l. c. " Toup. Add. in Theocr. 408. ad Mœr. 148. Kuster. l. c." Schæf. Mss. * " Κακοΐδρυτος, Hes." Wakef. Mss. * Ἀνιδρύω, Dion Cass. 45. * " Ἀντιδρύω, Theod. Prodr. 42." Elberling. Mss.] Ἀφιδρύω, vel Ἀφιδρύνω, Statuo, Colloco, Firmum stare facio. [Eur. Hel. 280. " Casaub. ad Inscr. Herod. 355. Cren., Bibl. Crit. 3, 2. p. 36. Act. Traj. 1, 88. Diod. S. 1, 323. 2, 41. Schol. ad Aristoph. Πλ. 1199." Schæf. Mss.] Ἀφίδρυμα, Statua, Simulacrum: ἀφιδρύματα, τὰ τῶν θεῶν ἀγάλματα, Suid. citans hoc exemplum, Εὐθὺς οὖν ἱκετηρίαν ἐκόμιζον οἱ πρεσβύτατοι τὰ παλαιότατα τῶν κατὰ πόλιν ἀφιδρ. Sic autem usurpatur et a Plut. π. Μουσικῆς, Οὕτω δὲ παλαιόν ἐστι τὸ ἀφίδρ. τοῦτο, ὥστε τοὺς ἐργασαμένους αὐτὸ, τῶν κ. τ. λ. Idem et ap. Cic. ad Att. 13. signif., secundum quosdam, Ad id autem, quod volumus ἀφίδρ. nihil aptius videtur quam lucus, quem ego noram. [" Acta Traj. 1, 88. Anton. Lib. 194. Verb. interpr. Sacellum, ad Herod. 410. Diod. S. 1, 374. 2, 40. 415. Callim. 1, 478. Dionys. H. 1, 280." Schæf. Mss.] Ἀφίδρυσις autem est Collocatio: ut τῆς εἰκόνος, τοῦ ἀγάλματος. Positio statuæ videtur dici posse, ut dicitur Ponere statuam. Plut. ibid., Καὶ ἡ ἐν Δήλῳ καὶ τοῦ ἀγάλματος αὐτοῦ ἀφίδρ. ἔχει ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ τόξον. Ubi ἀφίδρυσις τῆς εἰκόνος perinde est ac τὸ ἀφιδρυμένον ἄγαλμα. [" Valck. Diatr. 67. ad Diod. S. 2, 40." Schæf. Mss. * " Συναφίδρυμαι, Schol. Pind. N. 1, 3." Boiss. Mss.] Ἐνιδρύω, ET Ἐνιδρύνω, Colloco in, etc. Plut. Οἷον δὲ ἥλιον ἐν οὐρανῷ περικαλλὲς εἴδωλον ἑαυτοῦ καὶ σελήνην ὁ θεὸς ἐνίδρυσε. || Fundo, Firmo, θεμελιόω. Bud. ex Areop. 100. Ἐνίδρυμαι, s. Ἐνιδρύνομαι, Insideo. Bud. ex Alciphr. Ὅσαι ταῖς ὁμιλίαις αὐτοῖς σειρῆνες ἐνίδρυντο. Sic idem Bud. ap. Basil. de Vita Solit. pro ἐνιζάνω et Intus maneo et collocatus sum, accipi annotat, Καὶ τοῦτό ἐστι τοῦ θεοῦ ἐνοίκησις, τὸ διὰ τῆς μνήμης ἔχειν ἐνιδρυμένον ἐν ἑαυτῷ τὸν θεόν. [" Toup. Add. in Theocr. 407. Ruhnk. Ep. Cr. 26. Alciphr. 178. Jacobs. Anth. 7, 204. Huschk. Anal. 228. * Ἐνιδράνω, Heyn. Hom. 8, 9." Schæf. Mss. * " Ἐξιδρύομαι, Sedem pono, Eur. Fr. incert. 196. p. 494. Beck." Seager. Mss.] Ἐσιδρύομαι, Fundor in, etc. Collocor in etc. Extruor, VV. LL. [" Εἰσιδρύω, Herod. 309." Schæf. Mss.] Καθιδρύω, Colloco. Aristot. Ἐν γὰρ τοῖς τιμιωτέροις τὸ τιμιώτερον καθίδρυκεν ἡ φύσις. || Fundo, Instituo, Constituo, Erigo. 2 Macc. 4. Καθίδρυσε γυμνάσιον. || I. q. καθοσιόω, Dedico, Consecro, Bud. e Synes. 37. Καθίδρυμαι, Sedem et domicilium habeo: e Gal. Therap. 9. Τρίτῃ δ' ἐν κεφαλῇ καθίδρυται ψυχὴ λογιστική: quod ἵδρυται ibid. dicit. Thuc. Καθιδρυμένοι ἐν ὄρει, Montem insidentes. " Κάδρισον, Hesychio κάθισον: quod posi- " tum videtur pro καθίδρυσον." [" Toup. Opusc. 1, 201. 2, 129. Emendd. 1, 304. Huschk. Anal. 269. Diod. S. 2, 539." Schæf. Mss. * Καθιδρύνω, Theocr. 13, 28. Dionys. H. 1, 100. * Καθίδρυμα, Gl. Delubrum, Pulvinar.] Καθίδρυσις, Dedicatio. Synes. Ep. 67. Ἀλλ' ἐγὼ τὸν καιρὸν ἐζήτουν τῆς κ. Tempus quærebam dedicationis. [Diod. S. 177. Tat. ad Gr. 134.]

" Καδρανὲς, Hesychio κατωφερὲς, Proclive." Ἐγκαθιδρύω, Colloco in, etc. Ἐγκαθίδρυμαι, Situs sum in, Sedem habeo in, etc. Aristot. de Mundo, Ἀκροτάτῃ κορυφῇ τοῦ σύμπαντος ἐγκαθιδρυμένος οὐρανοῦ, In summo cœli culmine suum habens domicilium situm et collocatum. [" Joseph. 387, 16. alibi, J. Poll. 10. * Προκαθιδρύω, Joseph. 42, 38." Wakef. Mss. * " Προσκαθιδρύνω, Theod. Prodr. 390." Elberling. Mss.] Συγκαθιδρύω, Simul colloco. [Strabo 9. p. 631. * Μεθιδρύω, Dionys. H. 1, 367. Plato de LL. 10. p. 904. * Μεθίδρυμαι, Polyæn. 6, 52. * Μεθίδρυσις, Strabo 8. p. 571.] Παριδρύω, Juxta colloco, statuo. Et παρίδρυμαι pro eod. citatur ex Epigr. [Anal. 1, 248. Aristid. Orat. 1, 7. * Προϊδρύω, Colloco, Præjacio fundamentum, vocab. ap. Lexx. nulla auctoritate firmatum. * Συνιδρύω, Appian. B. C. 5. p. 746. * Συνίδρυμι, Schol. Aristoph. B. 326. * " Ὑπερίδρυμι, Proclus in Alcib. 140. ubi Creuzer excitat Dionys. de Div. Nom. 2, 10." Boiss. Mss. Phot. Bibl. 455.]

ἘΘΕΛΩ, f. ήσω, Volo. Od. Γ. (272.) Τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὅνδε δόμονδε. Il. A. (554.) φράζεαι ἅσσ' ἐθέλησθα, paragoge poët. pro ἐθέλῃς. Dem. Olynth. 1. Προσήκει προθύμως ἐθέλειν ἀκούειν τῶν βουλομένων συμβουλεύειν. Xen. Ἑ. 6. Οὐδεὶς ἠθελήκει μάχεσθαι: K. Π. 5. Ἔνδον δειπνεῖν οὐκ ἠθέλησεν. Plato Apol. Πολλάκις ἐθέλω τεθνάναι, Sæpe emori vellem, Lex. Cic. p. 2. Dem. Ταῦθ' ὡς ἀνελεῖν δεῖ λεγόντων τινῶν ἐθέλειν ἀκούειν, Velle audire, Lubenter audire. Plato de LL. Ἐθέλω ἄρχεσθαι, Lubenter pareo: Phædro, λέγειν ἐθέλω, Lubet dicere, Cic. p. 6. mei Lex. Cic. || Volo, ea signif., qua Cic. de N. D. 1. Quatuor naturas, e quibus omnia constare censet, divinas esse vult: i. e. Statuit, Censet. Herodian. 8, (3, 19.) Σέβουσί τε ὑπερφυῶς, Ἀπόλλωνα εἶναι ἐθέλοντες. Sic Paus. Att. Αὐτοὶ δὲ Ἀρκάδες ἐθέλουσιν εἶναι τῶν ὁμοῦ Τηλέφῳ διαβάντων ἐς τὴν Ἀσίαν, Dici se volunt. Vel conjicientis est, ut βούλεται, Bud. || Att. pro Possum: plerumque de rebus inanimatis. Il. Φ. (365.) Ζέε δ' ὕδωρ· Οὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο. Plato, Τὰ χωρία οὐδέν μ' ἐθέλει διδάσκειν. Thuc. 2. Ἡσσωμένων δὲ ἀνδρῶν οὐκ ἐθέλουσιν αἱ γνῶμαι πρὸς τοὺς αὐτοὺς κινδύνους ὅμοιαι εἶναι, Non possunt, Non solent. || Paus. Lacon. Ἐμοὶ δ' ἐξ ἀρχῆς ἠθέλησεν ὁ λόγος ἀπὸ πολλῶν καὶ οὐκ ἀξίων ἀφηγήσεων ἀποκρίναι τὰ ἀξιολογώτατα, Sic ab initio tulit ratio mea scribendi. Bud. " Ἐθέλησθα, " Ion. paragoge pro ἐθέλῃς, Velis. Il. Δ. (353.) ὄψεαι " ἢν ἐθέλησθα." [" Ad Xen. Œc. 5, 16. Fisch. Ind. Palæph. v. Βούλομαι, ad Weller. Gr. Gr. 2, 300. Brunck. Apoll. Rh. 32. Jacobs. Anth. 10, 277. Wolf. Proleg. 246. Ἐθέλω, θέλω, Zeun. ad Xen. K. Π. 161. 194. 445. ad Od. P. 19. ad Herod. 338. 643. Brunck. Œd. T. 1303. Mitsch. H. in Cer. 159. Ilgen. Hymn. 564. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 174. 348. Ruhnk. Ep. Cr. 52. Fisch. ad Palæph. 31. 186. Clark. ad Il. A. 277. ad Lucian. 2, 9. Schn. ad Anab. 24. Lobeck. Aj. p. 224. Bœckh. in Plat. Min. 148. Heyn. Hom. 4, 55. 86. 242. 465. 5, 214. 329. 372. 458. 585. 6, 66. 106. 158. 414. 516. 532. 542. 7, 30. 124. 450. 453. 566. 8, 467. Possum, Hom. H. in Cer. 45. et Ilgen. Wakef. ad Bion. 1, 96. et Add., Koen. ad Greg. Cor. 56. ad Paus. 276. Heyn. Hom. 5, 338. 600. 601. 655. 6, 389. 7, 776. 8, 187. Heind. ad Plat. Phædr. 200. ad Charm. 60. 358. Possum signif. negat Wolf. ad Hellen. 123. Soleo, Possum, Casaub. ad Athen. 18. ad Mœr. 382. Coray in Thuc. par Levesque 1, 353. Dorp. Obss. p. 76. Sustineo, Audeo, Mitsch. H. in Cer. 127. De rebus inanimatis, Valck. Hipp. p. 255. ad Herod. 533. 563. Pro μέλλειν, Heind. ad Plat. Charm. 60. 358. Cum inf., Thom. M. 160. Jacobs. Anth. 6, 60. Heyn. Hom. 5, 372. Ἠθέλησεν, Xen. Mem. 1, 1, 18. Ἠθέλεσα, Thom. M. 417. Ἐθέλων, Heyn. Hom. 5, 412. Ὁ ἐθέλων, Heind. ad Plat. Gorg. 213. Οὐκ ἐθέλων, Jacobs. Anth. 11, 231. Ἐθέλει εἶναι, Bœckh. ad Plat. Sim. xiv. Ἃ μή τις ἐθέλει, ad Herod. 545. Ἤθελον, Herodian. 460. Piers. Ἤθελον ἂν, Dawes. M. Cr. 238. Epigr. adesp. 448. Ἠθεληκέναι, Phryn. Ecl. 146. Thom. M. 417.

Aἴ κ' ἐθέλῃσιν interpositum, Heyn. Hom. 6, 17. Τὸ δρᾶν οὐκ ἠθέλησαν, Soph. Œd. C. 442. (Pind. 'O. 2, 176.) 'Εθέλομαι, Hom. H. in Cer. 328." Schæf. Mss.] " 'Εθέλοντες, Histriones: vide Δικηλισταί."

[* 'Εθελοακρότης, Epiphan. 2, 19.] 'Εθελόδουλος, Voluntarius servus, Qui sponte sua se alii mancipat. [* 'Εθελοευλάβεια, Basil. 2, 575. * " 'Εθελόθυρος, Acta Junioris Bacchi 73. Combef." Boiss. Mss.] " 'Εθελόκακος, Qui de industria malus s. improbus est. Item Qui studio et data opera segnior est et ignavior. Hes. ἐθελοκάκων exp. τῶν κακὰ θελόντων, Malevolorum: ut et τὸ ἐθελόκακον accipiunt pro Malevolentia." [" Cattier. 100." Schæf. Mss.] " Inde ADV. 'Εθελοκάκως, Deliberata malitia: vel Consulta ignavia: ut cum milites studio et de industria segnius pugnant. Appian. ap. Suid. Τῷ δὲ στρατηγῷ στρατὸς ἦν δυσπειθὴς ὑπὲρ μνησικακίας, ἐθελοκάκως τε ἠγωνίζοντο καὶ ἔφευγον, ἐπιδησάμενοι τὰ σώματα ὡς τετρωμένοι. Et SUBST. 'Εθελοκακία, ἡ, Deliberata malitia: vel Consulta ignavia. ITEM VERB. 'Εθελοκακέω, Sponte malus sum, De industria improbe ago: ut et Suid. ἐθελοκακῆσαι exp. ἑκουσίως ἑλέσθαι τὸ κακὸν, afferens h. l. 'Εθελοκακοῦντα αὐτὸν περὶ τὴν πορνείαν καὶ καταληφθῆναι παραμένοντα. Bud. interpr. Sponte deteriora consector et capesso, in h. l. Luciani, Εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐθελοκακεῖ, καὶ πρὸς τὰ ἥττω ἀποκλίνει. Idemque addit, Paus. usurpasse etiam pro κακουργεῖν κατὰ τῆς πόλεως, i. e. Male cogitare, et reip. mala moliri, σκευωρεῖσθαι. Itidem et Polyb. 5. pro quo et κακοτροπεύεσθαι dixisse. Locum Polybii vide ap. eum Comm. 25. ‖ Milites vero ἐθελοκακεῖν dicuntur, cum non pleno conatu pugnant, sed consulto vires submittunt ut vincantur: i. e. De industria ignavius pugnare, Consulto sese ignavos et instrenuos præbere, Sponte cedere. Cujus signif. exempla habes ibid. e Paus. et Herodiano. Et ap. Suid. ex Appiano, ἐθελοκακοῦντες αὐτῷ διὰ πλείους αἰτίας." [" Kuhn. ad Paus. 85. T. H. ad Lucian. 1, 102." Schæf. Mss. Polyæn. 151. Herod. 9, 67.] " UNDE 'Εθελοκάκησις, εως, ἡ, ap. Polyb. i. q. ἐθελοκακία: ut cum ii, qui pugnant, nolunt vincere ob indignationem vel proditionem. Consultam ignaviam vocare queas, s. Deliberatam victoriæ proditionem. 'Εθελοκίνδυνος, Qui sua sponte se periculis objicit, nulla necessitate postulante, ideoque Temerarius, Audax. Synonymum τοῦ θρασὺς et ῥιψοκίνδυνος ap. J. Poll." [* 'Εθελοκινδύνως, Temerarie, Appian. 1, 475.] " 'Εθελοκωφῶν, Hesychio ὁ ἐθελόντως κωφεύων, Qui sponte surdus est, Qui consulto et dedita opera non audit: h. e. Qui audire non vult: ut qui simulat se non audire, cum tamen audiat." [" Cattier. 100." Schæf. Mss. " Schol. Æsch. S. c. Th. 252." Boiss. Mss. Clem. Alex. p. 773.] " Idem DICITUR 'Εθελόκωφος. Suid. enim ἐθελοκώφων affert pro μὴ βουλομένων ἀκούειν, θελήσει παρακουόντων." [* 'Εθελοπερισσοθρησκεία, Epiphan. Hær. 1, 16.] " 'Εθελόπονος, i. q. φιλόπονος, Cupidus laborum, Strenuus laborator, Qui libenter laborat: ideoque Impiger, s. Qui nunquam non vult labores, Semper promtus paratusque ad subeundos labores. Xen. K. Π. 2, (1, 9.) 'Εαυτὸν παρέχειν εὐπειθῆ τοῖς ἄρχουσι καὶ ἐθελόπονον καὶ φιλοκίνδυνον." [Ælian. H. A. 4, 43. Wetsten. ad Coloss. 2, 23. * 'Εθελοπονία, Marg. Steph. Xen. Œc. 21, 6. al. φιλοπονία.] " 'Εθελόπορνος, Qui sponte sua corpus suum prostituit et quæstui habet, Qui consulto meret corpore, nulla compulsus necessitate. Athen. (533.) ex Anacr. ἀρτοπώλοισιν καὶ ἐθελοπόρνοισιν ὁμιλέων ὁ πονηρὸς 'Αρτέμων: perperam enim ibi scriptum ἐθελοπόροισι." [* 'Εθελορήτωρ, Bekk. Anecd. 1, 95. * " 'Εθελόρμητος, Const. Manass. Chron. p. 11. Meurs. (=6. γνώμη.)" Schæf. Mss. * 'Εθελοσεβεία, Hes. v. 'Εθελοθρησκεία. * 'Εθελόσοφος, Epiphan. 1, 13. 517. * 'Εθελοσοφία, 1, 30. 958. * 'Εθελόσυχνος, Crates ap. Etym. M. * " 'Εθελοσφραγέω, Const. Manass. Chron. p. 88." Boiss. Mss.] " 'Εθελότρεπτος, Cujus voluntas mutabilis est. Damasc. p. 24. de angelis, Φύσις νοερὰ καὶ αὐτεξούσιος, τρεπτὴ κατὰ γνώμην, ἤτοι

A ἐθελότρεπτος. 'Εθελουργὸς, Qui sponte opus subit, Promtus et impiger factor operis: ὁ φιλεργὸς καὶ πρόθυμος, Polluci. Xen. in equi laude ponit τὸ ἐθελουργὸν, de Re Eq. (10, 17.) Καὶ οἱ θεώμενοι τὸν ἵππον τοιοῦτον, ἀποκαλοῦσιν ἐλευθέριόν τε καὶ ἐθελουργὸν καὶ ἱππαστὴν καὶ θυμοειδῆ καὶ σοβαρὸν, καὶ ἅμα ἡδύν τε καὶ ἅμα γοργὸν ἰδεῖν. Hesychio est ἕτοιμος, ὁ κατὰ θέλησιν ἐργαζόμενος." [Ælian. H. A. 4, 43. 6, 49. * 'Εθελουργέω, 7, 13. Cyrill. Alex. in cap. 1 Haggæi, p. 637. * 'Εθελουργία, Idem c. Julian. 3, 79. * 'Εθελοφιλόσοφος, Etym. M. Bekk. Anecd. 95. * " 'Εθελοφρονιμότης, Passio Tarachi p. 248. post Palladium." Boiss. Mss.]

'Εθελημὸς, Voluntarius, Lubens. Hesiod. 'E. (1, 118.) de hominum genere ante Promethei dolum, οἱ δ' ἐθελημοὶ Ἥσυχοι ἔργα νέμοντο: unde et præcedit, καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα Αὐτομάτη πολλόν. Apoll. Rh. 2, (656.) Μητέρι συνναίεσκεν ἐθελημός. [" Ad Callim. 1, 75. Brunck. ad Anal. 102. Diod. S. 1, 383." Schæf. Mss.] 'Εθελημῶς, Voluntarie, Ultro,

B Libenter. Scribitur et ἐθελήμως, sicut et ἐθέλημος. [Hes.] 'Εθελήμων, idem, Plato Crat. Λητὼ δὲ ἀπὸ τῆς πρᾳότητος τῆς θεοῦ, κατὰ τὸ ἐθελήμονα εἶναι ὧν ἄν τις δέηται, Velle ea, quæ petantur, Acquiescere iis, quæ petantur. " 'Ανεθέλητος, Involuntarius, Invitus. Exp. passive etiam, Improvisus, Inexpectatus: utpote quem nolumus, vel noluimus: ap. Herod. pro Eo, quod nobis triste et adversum accidit, ut συμφορά," [7, 88. 133. * 'Ανεθελήτως, Lobeck. Phryn. 353. * 'Ανεθελησία e Suicero affertur.] 'Εθελοντὴς, Voluntarius, Ultroneus, Lubens: unde vet. vox Gall. Entalenté. Thuc. 2. Τοὺς μὲν μισθῷ ἔπειθεν, οἱ δ' ἐ. ξυνηκολούθουν: 1, (60.) Οἱ πλεῖστοι ἐ. ξυνέσποντο. Dem. pro Cor., Ὥστε τῆς τῶν 'Ελλήνων ἐλευθερίας αὐτεπαγγέλτους ἐ. παραχωρῆσαι Φιλίππῳ. Sic ap. Eust. 'E. διδάσκαλοι δραμάτων dicuntur οἱ ἐκ τῶν ἰδίων χορηγοῦντες. 'Εθελονταὶ ap. Suid. φερωνύμως nominati scribuntur Servi, qui pro cæsis ad Cannas dominis ultro militarunt. Athen. quoque 11. scribit Comicos s. Mimos, qui σοφισταὶ a multitudine ap-

C pellarentur, ab aliis δεικηλισταὶ, φαλλοφόροι, φλύακες, αὐτοκάβδαλοι, peculiariter a Thebanis vocitatos fuisse ἐ., nihil tamen de ratione nominis aliud addens, nisi Thebanos fuisse καινουργοῦντας κατὰ τὰς φωνάς. Idem habet et Eust. [" Heyn. ad Apollod. 450. ad Herod. 430. 433. 607. 700. 703. Zeun. ad Xen. K. Π. 433. Tyrwh. ad Aristot. 139. ad Diod. S. 2, 115. 297. 303. ad Dionys. H. 2, 894. 3, 1922. Lobeck. Aj. p. 224. Schneid. ad Xen. K. 'A. 51. 73. Thom. M. 285." Schæf. Mss.] Femin. vero hujus ἐθελοντὴς EST 'Εθελοντὶς, ίδος. Synes. de Insomn. Θῆσσα γὰρ καπιοῦσα τὸν πρῶτον βίον ἐ., ἀντὶ τοῦ θητεῦσαι δουλεύει, Voluntaria, Lubens, Ultronea. [" Ad Phryn. Ecl. 4." Schæf. Mss.] 'Εθελόντιος, Voluntarius, Ultroneus, Lubens, derivatum ab ἐθελοντὴς, ut videtur: illius hoc ap. Suid. est exemplum adespoton, Προσεδόκησεν ἐθελοντίους τοὺς 'Αραβίους ὁμολογήσειν. 'Εθελοντὴρ, ῆρος, ὁ, pro iisdem, est poët. Od. B. (291.) ἐγὼ δ' ἀνὰ δῆμον ἑταίρους Αἶψ' ἐθελοντῆρας συλλέξομαι. ADVERBIA vero sunt 'Εθελοντὴν, Ultro, Spon-

D te, Lubenter. Suid. e Polyb., Τοῖς βουλομένοις πάντα κίνδυνον ἐ. ὑπομένειν. Apud eund. Suid. est, Τοὺς παραβόλους κινδύνους ἐ. ἀναδεδειγμένους. Item, 'Εκ παντὸς ἐπέλεξε τοῦ στρατεύματος ἐ. τοὺς ἀρίστους. Huc pertinet et Herod. 1, (5.) Οὕτω δὴ ἐ. αὐτὴν τοῖσι Φοίνιξι συνεκπλῶσαι. Eust. tamen Od. A. illud Homericum πρωθήβην accus. esse docens, a nominativo masc. πρώθηβος, ut ἔφηβος et similia, addit, fortassis sic declinari apud Eur. (Or. 193.) quoque illud τῆς πατροφόνου μητρὸς, et ap. Herod. illud, 'Εθελοντὴν τὴν 'Ιὼ τοῖς Φοίνιξι συνεκπλῶσαι. Sic VV. LL. 'Εθελοντὸς afferunt, cujus hoc femin. esse volunt. [" 'Εθελοντὴν, Phryn. Ecl. 4. ad Herod. 449. ad Diod. S. 2, 115." Schæf. Mss. Buttmann. Lexil. 16.] 'Εθελοντηδὸν, pro eod., Thuc. 8, (98.) 'E. προσκαλέσαντες τοὺς Βοιωτούς. Polyb. Τῶν ἐ. στρατευομένων, Qui sponte militabant. Bud. [Herod. 1, 5.] 'Εθελοντὶ, pro eod. ap. Suid. [" Ad Diod. S. 1, 78. 2, 115. 297. 393. ad Herod. 430. 433. 449. 607. Thom. M. 285." Schæf. Mss. * 'Εθελοντεὶ, Dion Cass. 682, 21. * " 'Εθελόν-

τως, Heyn. Hom. 7, 613." Schæf. Mss. Vide Lobeck. Phryn. 5. 6.] 'Εθελούσιος, i. q. ἐθελοντὴς, deductum, ut videtur, a partic. fem. ἐθέλουσα, sicut ἐθελοντὴς ab ἐθέλων masc. Xen. K. Π. (4, 2, 6.) Οὐκ ἀνάγκῃ, ἀλλ' ἐθελούσιοι καὶ χάριτος ἕνεκα ἐξιόντες: 6, (3, 12.) 'Εγώ σοι, ὦ Κῦρε, ἐ. ὑφίσταμαι. [" Phalar. 30." Schæf. Mss.] 'Εθελουσίως, Ultro, Lubenter. [" Ad Phryn. Ecl. 4. ad Diod. S. 1, 78. Thom. M. 285." Schæf. Mss.] " Περιεθέλω, Supramodum volo. Hes. περιή-" θελεν exp. ἠγάπα; itemque περιηθέλησε, ἠγάπησε." Συνεθέλω, Simul volo, Xen. ('Ιππαρχ. 9, 7.) Ταῦτα δὲ πάντα, θεῶν συνεθελόντων, γένοιτ' ἄν. [* Συνεθελητὴς s. * Συνθελ., Cyrill. Alex. 74. 239. 828.]

ΘΕΛΩ, ήσω, Volo, i. q. ἐθέλω, eodemque modo fut. habens tanquam a th. contracto, non autem barytono. Hoc voc. ap. Hom. reperiri negat Eust.: quamobrem et Il. A. (277.) Μήτε σὺ, Πηλείδη, θέλ' ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν [βασιλῆϊ,] antiquos super δη collocasse acutum cum apostropho, synalœphen facientes, sic, Πηλείδ' ἤθελ'. Quædam vero exemplaria Hom. habent Πηλείδη 'θελ'. Xen. θέλει κεχρῆσθαι, Dem. λαμβάνειν, Aristot. de Animal. 1. εἶναι, Esse expetit, Gaza. Θέλει ἔν σοι ὁ βασιλεὺς, 1 Reg. 18. Places regi, q. d. Voluntas regis in te acquiescit. Quod tamen loquendi genus ap. probatos scriptt. non reperias. Herod. 1, (109.) Εἰ δὲ θελήσει τούτου τελευτήσαντος, ἐς τὴν θυγατέρα ταύτην ἀναβῆναι ἡ τυραννὶς, Si tyrannis ad ejus perventura est filiam. || Ponitur et Att. pro Possum, ut ἐθέλω: attributum sc. rebus animatis. In qua signif. citat Bud. e Plat. Phæd. 34. Sic etiam ap. Eur. pro Solet, Assolet ponitur: cujusmodi exemplum e Thuc. attuli in 'Εθέλω. || Τεθεληκέναι non dici, sed ἠθεληκέναι, annotat Phryn. [322. Lobeck.] Habet etiam nonnulla pass. tempora. Unde est in VV. LL. e Naz. Or. 4. Τὸ μὲν αὐτοῦ θελῆσαν, τὸ δὲ θεληθέν: quod Mosell. verterit, Pars quidem ejus voluit, pars rationi paruit. Ex eod. Καὶ ἴσως οὐδὲ ἄνθρωποι, καὶ οἷοι μὴ τεθελήμεθα, καὶ ἀφιέντες καὶ ἀφιέμενοι, Et fortasse ne homines quidem sumus, ut qui non pro nostra voluntate, sed ut evenerit, dimittamus, dimittamurque, Mosell. [" Herodian. 460. Piers. Ammon. 31. 70. ad Od. Γ. 92. O. 316. ad Charit. 602. Wolf. Prol. 246. Markl. Iph. p. 92. 301. 307. Musgr. 687. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 79. Brunck. Apoll. Rh. 32. Jacobs. Anth. 11, 337. Θέλω, ἐθ., Schneid. ad Anab. 302. Boiss. Philostr. 301. Heyn. Hom. 5, 557. Possum, ad Charit. 429. ad Justin. Mart. 88. Kuster. Aristoph. 192. Pro δύναμαι s. ἔχω, Abresch. Æsch. 2, 65. Steph. Dial. 50. Schneid. ad Aristot. H. A. 490. De re venerea, Jacobs. Anth. 8, 21. 10, 92. Fere i. q. μέλλω, 11, 237. De rebus inanimis, ad Herod. 338. Conf. c. θέω, Schneid. ad Œcon. 32. (5, 12.) De fut. et imperf., Phryn. Ecl. 202. De augm., Thom. M. 59. Cum inf., 160. Seq. conjunct., Valck. Hipp. p. 247. Θέλων, ad Charit. 526. Abresch. Æsch. 2, 1. Heind. ad Plat. Charm. 359. Schneid. ad Œcon. 32. 33. Sponte sua, Facile, ad Herod. 697. cf. Abresch. Lectt. Arist. 106. Toup. Opusc. 1, 189. Conf. c. ἐλθὼν, 200. Emendd. 1, 302. ad Herod. 705. Brunck. Bacch. 805. 'Ο θέλων, seq. gen., Lobeck. Aj. p. 398. Θέλε, Wakef. Eum. 432. 'Έθελε imperf., Erfurdt. ad Trach. p. xx. Timon Phlias. 6. Εἰ θέλειν, Abresch. Lectt. Arist. 328. Κἂν θέλῃ, κἂν μὴ θέλῃ, Toup. Emendd. 1, 286. Θέλησον ποιεῖν pro ποίησον, Burm. ad Phædr. 80. Mit. Εἰ θέλοιμεν, Heind. ad Plat. Charm. 109. 'Εβουλεύετο θέλων, εἴ κως —, Herod. 9, 14. Θελήσῃ, ad Dionys. H. 5, 390. Τεθεληκέναι, Thom. M. 417. Æschines p. 306. Reisk. Τεθελήκοι, Schol. Il. A. 38. * Θελέω, Heyn. Hom. 5, 644." Schæf. Mss. 'Εθέλει, Suid. 1, 838. * Θελέσκω, unde θελεσκέμεν, Orph. Lap. 13, 4.] " Θελοκακέω, De industria ignaviter ago: " quod et ἐθελοκ."

Θέλημα, Voluntas, Id, quod volumus: ut in Or. Dominica, Γενηθήτω τὸ θ. σου. Matth. 7, (21.) 'Ο ποιῶν τὸ θ. τοῦ πατρός μου. [" Huschk. Anal. 266." Schæf. Mss. * Θεληματαίνω, Nicetæ Annal. 18, 4. * Θεληματικὸς, unde * Θεληματικῶς, Lobeck. Phryn. 7.] Θέλημος, [rectius Θελημὸς,] i. q. ἐθελημός. VV. LL. [Schol. Apoll. Rh. 2, 559. " Θελεμὸς, θελη-

A μὸς, Toup. Opusc. 1, 189." Schæf. Mss. et ad Suid. 1, 234.] " Θέλεμον, Hesychio οἰκτρὸν, ἥσυχον, Mise-" rabile, Quietum: afferenti itidem Θελέμως pro " ἡσύχως, οἰκτρῶς." [" Θέλεμος, Heyn. Hom. 5, 654." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 1034. πῶμα θελεμὸν, (θέλεμον Schn. Lex.) Spontaneum potum vertit Heath. Nutritium, Stanl. " Θελησμὸς pro θελημὸς, Etym. M." Wakef. Mss.] Ετ Θελήμων, i. q. ἐθελήμων, Volens, Voluntarius, Spontaneus. Apoll. Rh. 2, (556.) οἱ δ' ὑπ' ἀνωγῇ Τίφυος 'Αγνιάδαο θελήμονα ποιήσαντο Εἰρεσίην. Θέλησις, Voluntas, i. e. Ipsa volendi actio. Hebr. 2. Κατὰ τὴν αὐτοῦ θ. J. Poll. 5. scribit vocab. esse ἰδιωτικόν. [" Valck. Phœn. p. 553. Wessel. Herod. 59." Schæf. Mss.] Θελητὸς, Cupitus, A voluntate nostra expetitus. 1 Reg. 15, (22.) Εἰ θελητὸν τῷ Κυρίῳ ὁλοκαυτώματα καὶ θυσίας ὡς τὸ ἀκοῦσαι τῆς φωνῆς αὐτου; Nunquid vult Dominus holocausta et victimas, et non potius ut obediatis voci ejus? [Schleusn. Lex. in V. T. * 'Αθέλητος, Lobeck. Phryn. 353. Bekk. Anecd. 322. * 'Αθελήτως, Lobeck. l. c.
B * " Αὐτοθέλητος, Jo. Geom. H. 3, 54." Boiss. Mss. * Θελητικὸς, Athanas. 2, 589.] Θελητὴς, Qui vult, προαιρετικὸς, Hes. " Apud LXX. Interprr. habet di-" versam signif., nimirum Pythonis: ut 2 Reg. 21, 6. " Καὶ ἐποίησε θελητὴν, καὶ γνώστας ἐπλήθυνε. Et cap. " seq., Τοὺς θελητὰς καὶ τοὺς γνώστας καὶ τὰ εἴδωλα " ἐξῆρεν. Ibi enim Hebraici textus versio habet Py-" thones et ariolos. Sed notandum utroque in l. Com-" plut. Ed. habere ἐγγαστριμύθους." [Vide Schleusneri Lex. in V. T. * Μονοθελῆται, Hæretici, qui Christo unicam tantum tribuebant voluntatem. * Θέλεος, * 'Αθέλεος, Æsch. Suppl. 869.: Il. Δ. 43. ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ.] " 'Αθελῶ, Nolo, VV. LL." [* " Θελοντὴς, ad Herod. 481." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 7.] Συνθέλω, Simul volo. Aristot. Eth. 9, (5.) Εὖνοι γὰρ αὐτοῖς γίνονται, καὶ σ. [* Συνθελητὴς, v. Συνεθ.] " Αὐτοθελὴς, Quem ipse quis vult, Voluntarius. E-" pigr. Αὐτοθελὴς ἥδιστος ἀεὶ πότος: ingratum enim " est cogi ad bibendum." [" Rufin. Anthol. Pal. c. 5. Ep. 22." Boiss. Mss. * Αὐτοθελῶς, Schol. Soph.
C Aj. 1088. * Αὐτοθελεὶ, Meleager 122.] " 'Ετεροθελὴς, " Aliud volens. Damascen. 'Ετεροθελεῖς καὶ ἑτεροε-" νεργεῖς τὰς τρεῖς ὑποστάσεις τῆς ἁγίας Τριάδος εἰπεῖν " ἀναγκασθησόμεθα, i. e. Aliam alia velle et agere " s. ἐνεργεῖν. Κακοθελὴς, Malevolus. Theophil. in " Institut." [Adamantii Physiogn. 207. Sylb. * Κακοθέλεια, Gl. Malevolentia, * Κακοθελία, Malevolentia, Obtrectatio, * Καλοθελὴς, Benevolus, Benignus, * Καλοθελία, Benevolentia. * " Καλοθέλεια, Pallad. V. Chrys. 50. * Κινδυνοθελὴς, Acta Junioris Bacchi p. 89. Combef." Boiss. Mss. * Ταυτοθελὴς, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.]

¶ Λῶ per abjectionem syllabæ initialis, pro θέλω: ut Call. Schol. annotat H. in Dian. (18.) πόλιν δέ μοι ἥντινα νεῖμον, "Ηντινα λῇς. Idem tradit Theocr. Schol. 1, (12.) Λῇς, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῇς, αἰπόλε, τᾷδε καθίξας Τυρίσδεν; [" Mira vero etymologia! Quidni statuatur v. Λάω, contr. Λῶ, quo Dores pro θέλω vel βούλομαι usi sint?" Schw. Mss.] Aristoph. 'A. (766.) "Αντεινον, αἰ λῇς, i. e. ἀνάτεινον, εἰ βούλει.
D Ibid. (772.) ἀλλὰ μὰν, Αἰ λῇς, περίδου νῦν μοι περὶ θυμιτᾶν ἁλῶν. Unde apparet Dor. esse hoc λῇς, pro ἐθέλεις. " Λάομαι, Volo. Hes. enim λάηται exp. " βούληται, Velit. Λῇ, Eid. θέλει, Vult: contr. ex " λάει, ut διψῇ ex διψάει. Λεῷμι Idem exp. θέλοιμι " ἄν: pro quo nonnulli scribunt τελοῖμι ἄν, Perfi-" ciam, s. Perficere queam. Λῶντι, Dor. pro λῶσι, " h. e. θέλουσι, Volunt. Λῶσα, Hesychio θέλουσα, " Volens." [" Markl. Suppl. 221. ad Charit. 747. Musgr. Heracl. 164. Ion. 1336. Heyn. Hom. 6, 370. Brunck. Aristoph. 1, 72. Kuster. 124. Bentl. Ep. ad Hemsterh. 97. Ilgen. Hymn. 392. 423. 495. ad Thom. M. 5. Piers. Veris. 12. ad Mœr. 246. Herodian. 470. Koen. ad Greg. Cor. 115. Wakef. S. Cr. 1, 141. Valck. ad Mosch. 355. ad Callim. 1, 172." Schæf. Mss. " Epicharmus ap. Athen. 235. συνδειπνέω τῷ λῶντι, Conviva sum ejus, qui voluerit." Schw. Mss.]

" Λῆμα, ατος, τὸ, i. q. παράστημα, Præsens animus, " Virilis fortisque animus, Acer animus et præsens:

" s. Animi præsentia, Animi fortitudo. Synes. Ep. A
" ad Fratrem, Νῦν ἔδει τοῦ γενναίου λήματος, νῦν τῶν
" ἐκείνου χειρῶν. Sic Joseph. Δεῖ λήματος· οὐδὲν τῶν
" μεγάλων φιλεῖ δίχα κινδύνου κατορθοῦσθαι, ut Vir-
" gil. dixit, Nunc animis opus, Ænea, nunc pectore
" firmo. Ita ap. Aristoph. (B. 463.) λῆμα ἔχω, Sum
" præsenti animo: et ap. Herod. 7. (99.) Ὑπὸ λήμα-
" τός τε καὶ ἀνδρηΐης ἐστρατεύετο. Sed non semper
" de Præsente et forti animo dicitur, verum etiam
" de Timido, ut ex epith. patet. Nam ut Joseph. di-
" cit γενναῖον λῆμα: et Eur. Iph. (A. 1422.) Ὦ λῆμ'
" ἄριστον: et Aristoph. N. (457.) Λῆμα μὲν πάρεστι
" τῷδέ γ' Οὐκ ἄτολμον, ἀλλ' ἕτοιμον: et B. (602.) ἐγὼ
" παρέξω 'Μαυτὸν ἀνδρεῖον τὸ λῆμα: ita idem ib.
" (499.) βλέψον εἰς τὸν Ἡρακλειοξανθίαν, Εἰ δειλὸς
" ἔσομαι καὶ κατά σε τὸ λῆμ' ἔχων: et Eur. (Alc. 723.)
" Κακὸν τὸ λῆμα, κοὐκ ἐν ἀνδράσιν, τὸ σόν. Idem
" λῆμα et λῆμα τεθηγμένον usurpat etiam pro Ani-
" mo irato s. Ira: ut in Med. (1062.) Δεινὰ τυράν-
" νων λήματα: ut qui χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσι.
" Et Or. (1625.) Μενέλαε, παῦσαι λῆμ' ἔχων τεθηγμέ- B
" νον. Ex Herod. vero, λήματος πλέος pro Solertiæ
" plenus. Videtur derivatum παρὰ τὸ λῶ, q. e. θέλω,
" Volo: unde et ab Hes. λῆμα exp. non solum φρό-
" νημα, ἀνδρεία, τόλμα, sed etiam βουλὴ, βούλευμα,
" δόγμα, ἀξίωμα, Voluntas, Consilium, Decretum s.
" propositum animi: qui itidem λημάτων ὀρθρινῶν
" affert pro θελημάτων ταχινῶν." [Hes. v. Λῆις.
" Ad Charit. 557. 629. Jacobs. Anth. 6, 226. 7, 352.
9, 207. 311. 12, 214. ad Lucian. 3, 563. Boiss. Phi-
lostr. 605. Dionys. H. 2, 1063. Lobeck. Aj. p. 239.
ad Mœr. 245. 342. 420. Eldik. Suspic. 29. Toup.
ad Longin. 365. Herodian. 470. Segaar. Ep. ad
Valck. 16. Wessel. Diss. Herod. 92. 165. Valck.
Phœn. p. 561. Steinbr. Mus. Tur. 1, 30. Ammon.
89. Valck. Anim. 141. Eran. Philo 170. ad Diod. S.
1, 170. ad Herod. 408. 433. 549. 721. Unde? Koen.
ad Greg. Cor. 115. (252.) Porson. Hec. p. 41. Ed.
2.: 'Neque credo λῆμα unquam, nisi de personis,
dixisse Græcos.'" Schæf. Mss.] "Itemque DIMIN.
" Λημάτια, Hes. exp. non solum φρονήματα, sed C
" etiam βουλεύματα: et cum eo Suid. At pro λῆμα,
" quod idem Hes. esse dicit κέρδος, δῶρον, Lucrum,
" Donum, duplici μ scr. λῆμμα. Sed ut ad superius
" λῆμα redeam, quo signif. Animi præsentia, Animi
" confidentia s. præfidentia, Animus præsens, Fortis
" et confidentia plenus animus: derivatum inde
" ADJ. Λῃματίας, i. q. supra λῆμα ἔχων, λήματος
" πλέος, Præfidenti et præsenti animo præditus: He-
" sychio et Suidæ itidem φρονηματίας, μεγαλόφρων,
" γεννάδας." [" Valck. Anim. ad Ammon. 143."
Schæf. Mss.] " Et VERB. Λῃματιάω, i. q. λῃματίας
" εἰμὶ, s. λῆμα ἔχω, Præsenti animo sum: ut et Suid.
" ap. Aristoph. B. (494.) ληματτιᾷς καὶ ἀνδρεῖος εἶ exp.
" μεγαλοφρονεῖς, Magno et virili animo es." [" Valck.
l. c." Schæf. Mss.] " Item aliud VERBUM ACT.
" Λῃματόω, signif. λῆμα παρέχω, Animum addo, Ani-
" mo præsenti et confidenti munio: unde præt. pass.
" λελημάτωμαι, quod Hes. exp. λῆμα ἔχω εἰς τὸ
" ἔργον."
" Λιλαίομαι, ap. poët. i. q. γλίχομαι in prosa, D
" Cupio, Appeto, Desidero. Ac ut γλίχομαι constr.
" interdum cum gen., interdum cum inf.: ita et hoc.
" Cum inf., pro Cupio: Il. Ξ. (331.) Ὡς [Εἰ] νῦν ἐν φι-
" λότητι λιλαίεαι κοιμηθῆναι. Od. Υ. (27.) μάλα δ' ὦκα
" λιλαίεται ὀπτηθῆναι: O. (307.) προτὶ ἄστυ λιλαίο-
" μαι ἀπονέεσθαι. Cum gen., pro Appeto, Desidero.
" Il. Γ. (133.) ὀλοοῖο λιλαιόμενοι πολέμοιο. Od. M.
" (328.) λιλαιόμενοι βιότοιο: N. (31.) Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ
" δόρποιο λιλαίεται. Et A. (315.) Μή μ' ἔτι νῦν
" κατέρυκε, λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο. Hesychio λι-
" λαίεσθαι est non tantum ἐπιθυμεῖν, ὀρέγεσθαι, sed
" etiam σπεύδειν, Festinare, Properare. Λιλεῖ, Idem
" affert pro φθονεῖ, ἐπιθυμεῖ, Invidet, Appetit. Λε-
" λιημένος, putatur esse particip. præt. perf. a th.
" λιλαίομαι. Sane exp. προθυμούμενος, ἔνθερμος ὢν,
" Cupiens, Ardenti desiderio accensus: ut ap. Il. Δ.
" (465.) Ἕλκε δ' ὑπὲκ βελέων λελιημένος. Ac ut λι-
" λαίομαι cum gen. construitur, ita et hoc particip.:
" velut ap. Apoll. Rh. 1, (1165.) λελιημένοι ἠπείροιο,

" i. e. ἐφιέμενοι, ἐπιθυμοῦντες, Magno desiderio fla-
" grantes terræ, i. e. Cupientes appellere ad conti-
" nentem. Hes. affert et λελίηται, pro τεθέρμανται,
" Accensus est, Ardet, Flagrat, desiderio sc.: et Λε-
" λιῆσθαι pro θέλειν, ὁρμᾶν, σπεύδειν." [" Jacobs.
Anth. 12, 448. Heyn. Hom. 4, 577. 6, 220. 7, 154.
Gesn. Ind. in Orph. v. Λελίητο." Schæf. Mss.]
Λωΐων, Melior, q. d. Quem magis volumus, Qui a
voluntate nostra magis expetitur. Od. B. (169.) καὶ
γάρ σφιν ἄφαρ τόδε λώϊόν ἐστι. Hesiod. Ἔ. (2, 51.) ἐπεὶ
πολὺ λώϊον οὕτω. Plato ad Dionis amicos, (Μιμεῖσθαι
μὲν συμβουλεύω) καὶ τὴν (τοῦ Δίωνος) τῆς τροφῆς σώ-
φρονα δίαιταν, ἐπὶ λωϊόνων δὲ ὀρνίθων τὰς ἐκείνου βου-
λήσεις πειρᾶσθαι ἀποτελεῖν, Melioribus avibus, auspi-
ciis. [" Monthly Rev. Aug. 1799. p. 441. Musgr.
Hel. 1376. Theocr. Epigr. 12. ad Charit. 215. Λώ-
ϊον, Bergl. Alciphr. 98. Theogn. 698. Toup. Opusc.
1, 534. ad Herod. 589. Οὐ γὰρ λώϊον, Jacobs. Anth.
9, 376." Schæf. Mss.] ET Λωΐτερον, pro eod. Od.
A. (376.) Εἰ δ' ὔμμιν δοκέει τόδε λ. καὶ ἄμεινον. Apoll.
Rh. 3, (186.) ἀλλὰ πάροιθε Λ. μύθῳ μιν ἀρέσσασθαι.
[" Λωΐτερος, Antip. Sid. 47. Jacobs. Anth. 8, 229.
12, 313. ad Charit. 215. * Λῳότερος, Phryn. Ecl.
55." Schæf. Mss.] " Λωϊτίνη, Hesychio συμφορωτέ-
" ρα, Conducibilior, Utilior: pro λωϊτέρη, Melior."
ET Λῴων contr. pro λωΐων, usitatius in prosa. Soph.
Phil. (1099.) Εὖτέ γε παρὸν φωνῆσαι Τοῦ λῴονος δαί-
μονος, εἵλου τὸ κάκιον ἑλεῖν: τὰ λῴω, Meliora, Bud. e
Plat. Et Plut. Probl. Rom. Τὴν Πυθίαν προφέρειν τὰ
ὅρκια ταῦτα Λακεδαιμονίοις, ὡς ἐμπεδοῦσι λ. εἴη καὶ
ἄμεινον. Lucian. (2, 258.) Εἴτε μοι πλεῦσαι ἐπ' Ἰταλί-
αν, εἴτε πεζοπορῆσαι λῷον. Synes. Ἀπειλήσας κίνδυνον,
εὐηγγελίσω λῴονα. Notandum tamen ι in ω non
semper subscriptum in omnibus exemplaribus repe-
riri. [" Monthly Rev. l. c. Οὐ λῷον, ad Herod.
126. 584. Λῷον καὶ ἄμεινον, Xen. Anab. 208.
274. Tauchn. Schneid. ad Polit. 177. Mox ibid. §. 3."
Schæf. Mss.] Λώϊστος, Optimus. Unde λώϊστα,
ἄριστα, συμφέροντα, Hes. [" Ad Mœr. 300. Brunck.
Hipp. p. 388. Valck. p. 259." Schæf. Mss.] ET Λῷ-
στος, contr. pro eod., in prosa usitatius. Theocr.
Οὗτος ἀοιδῶν λ. ὃς ἐξ ἐμεῦ εἴσεται οὐδέν. Vocativi
λῷστε frequens usus est in compellando, interro-
gando et precando: ut Lat. Amabo, Quæso. Synes.
Ἔχει γὰρ οὕτως, ὦ λῷστε. Sic Xen. (Σ. 4, 1.) Πῶς, ὦ
λ., ἔφη; [" Brunck. et Valck. ll. cc. Markl. Suppl.
604. Wakef. Herc. F. 858. Jacobs. Anim. 320. Anth.
9, 496. 10, 16. Lucian. 2, 346. 3, 17. ad Mœr. 300.
Ὦ λῷστε, Wessel. Obss. 258. Ἐν μὲν τὸ λῷστον, Eur.
Herc. F. 194." Schæf. Mss.]
ΛΑΡΟΣ, Jucundus, Gratus, Voluntati nostræ ac-
ceptus. Schol. enim Apoll. Rh. a λῶ τὸ θέλω derivat:
alii quasi λίαν ἀρηρὸς dictum volunt. Il. P. (572.)
λαρόν τέ οἱ αἷμ' ἀνθρώπου. Od. M. (283.) λαρὸν τετυ-
κοίμεθα δόρπον. Et in superl., Od. B. (349.) οἶνον
ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσον Ἡδὺν, ὅτις μετὰ τὸν λαρώτα-
τος ὃν σὺ φυλάσσεις: ubi quædam exemplaria λαρώ-
τερος habent. Apoll. Rh. 1, (456.) Εἴδατα, καὶ μέθυ
λαρόν. Et λαροῖς ποσὶ, Hesiod. (Fr. (26.) Pedibus
visu jucundis, Schol. Apoll. Rh. [" Λαρὸς Hesychio
ἡδὺς, προσηνὴς, γλυκὺς, ἀπολαυστικὸς, καλὸς, σπάνιος.
Etym. M. Λαρὸν, τὸ ἡδὺ πόμα· παρὰ τὸ ἱλαρὸν, λαρόν·
ἢ παρὰ τὸ λῶ τὸ θέλω, τὸ κατὰ γεῦσιν ἢ κατ' ὄψιν θελη-
τόν·—λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἁπαλοῦ· Ἡσίοδος, βαίνον
λαροῖς ποσίν·—ἐκ τούτου, τὸ λαρινός. Apoll. Rh. 1,
659. μενοεικέα δῶρα πόρωμεν Ἄνδρασιν, οἷά τ' ἔοικεν
ἄγειν ἐπὶ νηὸς ἔχοντας, Ἤια καὶ μέθυ λαρόν. Schol.
ἡδὺν, ἀπολαυστικόν. Moschus Europa 92. τοῦ ἀμβρο-
τος ὀδμὴ Τηλόθι καὶ λειμῶνος ἐκαίνυτο λαρὸν ἀϋτμήν."
Brunck. Mss. " Jacobs. Anth. 1. p. 46. 6, 67. 7,
355. 11, 78. Anim. 193. Wakef. Ion. 775. Epigr.
adesp. 693. Gesn. Ind. in Orph. Ruhnk. Ep. Cr. 63.
Toup. Opusc. 2, 184. ad Lucian. 1, 363. ad Charit.
250. Mitsch. H. in Cer. 186." Schæf. Mss. Λαρὸν,
adv., Opp. K. 4, 84.]
" Λαρινεύεσθαι, Hesychio σιτεῖσθαι: afferenti et
" Λαρινοὶ βόες pro εὐτραφεῖς, Saginati, Bene habiti.
" Sic Xenophanes Colophonius ap. Athen. (368.)
" Πέμψας γὰρ κωλῆν ἐρίφου, σκέλος ἤραο πῖον Ταύρου
" λαρινοῦ τίμιον ἀνδρὶ λαχεῖν. Idem Athen. 9, (18.)

" scribit Achæum et Eratosthenem τοὺς σύας appel-
" lasse λαρινοὺς, translate ἀπὸ τῶν λαρινῶν βοῶν:
" quos sic vocatos fuisse vel ἀπὸ τοῦ λαρινεύεσθαι,
" q. e. σιτίζεσθαι, Saginari: ut ap. Sophr. βόες δὲ
" λαρινεύονται, (Athen. 376.) vel a Larina pago Epi-
" rotico: vel a pastore Larino. Eust. ita dici vult διὰ
" τὸ παχὺ καὶ μέγα δέρμα ἔχειν: particula λᾶ signifi-
" cante τὸ λίαν, et nomine ῥινὸς denotante τὸ δέρμα:
" ut et Suid. dicit quosdam syllabam ρῖ δασύνειν, ut
" sit μεγαλορίνους: talesque boves in Chaonia esse,
" dictos κεστρινούς: atque ita Aristoph. (Ὄ. 465.)
" dixisse ζητῶ τι λαρινὸν ἔπος ὃ τὴν τούτων θραύσει
" ψυχὴν, pro μέγα, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν βοῶν." [Eip.
925.] " Meminit tamen et ceterarum etymologia-
" rum: scribens sc., Apollodorum [p. 1160. Heyn.]
" λαρινοὺς exp. εὐτραφεῖς: verbum enim λαρινεύειν
" signif. σιτεύειν: vel a Larino bubulco, qui Herculi
" boves furatus est: quosdam et παρὰ τὸ λαρὸν eos
" nominatos censere. Sane λαρινὸς ab Eod. exp.
" etiam ἡδὺς, Jucundus, Suavis, ut λαρός." " Λάρι-
" νος, Hesychio ἰχθὺς ποιὸς, Piscis quidam." [* Λά-
ριμος, nom. piscis, Opp. Ἁ. 3, 399.: var. lect. ap.
Strab. 16. p. 437.] " Λαριναῖον, Hes. a piscatori-
" bus dicit vocari κύρτον ἐκ λεχαίας: afferens et Λα-
" ρινευτὴς pro ἁλιεύς. Sed λαριναῖον exp. etiam μέ-
" γαν: qui et λαρινός." " Λαρίεθος, Hesychio *φλό-
" ϊνον * στεγάστριον, Tegmen e stœbe."

ἜΘΟΣ, τὸ, Mos, Consuetudo. Dem. pro Cor. Δε-
δώκατε ἔ. τινὶ φαύλῳ πολλὴν ἐξουσίαν, Perverso mo-
re, Cic. Idem, Παυστέον τούτων τῶν ἐθῶν. Xen. (K.
Π. 1, 6, 19.) Ὅπως σὺν τοιούτῳ ἔ. εἰθισθέντες, πραότε-
ροι πολῖται γένοιντο. Isocr. Ἔ. καθέστηκε τοῖς τυράν-
νοις: sic dicitur ἔ. ἔχουσιν. Et, Ἐν ἔ. γενόμενος τῆς
ὄψεως, Consuetus aspectui. Thuc. Ἐν ἔ. εἶναι. In
moribus esse, Cic. [" Thom. M. 417. Jacobs. Anim.
206. Larcher Herod. 2, 458. Cattier. 20. ad Dionys.
H. 3, 1889. 4, 1988. Longus S. Vill. Valck. Adoniaz.
p. 205. Plut. S. N. V. 21. Mor. 1, 4. 8. Conf. c.
ἦθος, Wytt. ad Plut. 1, 517. Ἔθος τι τοῦτ' ἔχει,
Heind. ad Plat. Hipp. 138. Δι' ἔθους, Brunck. Ari-
stoph. 3, 95. Fac. ad Paus. 3, 221. Schol. Œd. C.
1375. Ἐν ἔ., Dionys. H. 2, 1161. 1232. Ἐξ ἔ., 1,
86. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 3, 79. Heyn. Hom. 8,
182." Schæf. Mss. I. q. ἦθος, Æsch. Ag. 723. * Ἐ-
θικὸς, Ad consuetudinem pertinens, Plut. * " Ἐθικεύο-
μαι, Schol. Æsch. Eum. 206." Wakef. Mss.] Ἐθὰς, άδος,
ὁ, ἡ, Assuetus, Consuetus. Thuc. 2, (44.) γενόμενος,
Assuefactus. Plut. Oth. Τοῦ κάμνειν ἐ. ὄντες: (6, 27.)
πολεμικῶν ἀγώνων. Gal. Κενώσεως ἐ. εἰσὶ, Vacuationi
sunt assueti: Ἐ. μιᾶς διαίτης. Sic ἐ. τῆς σοφίας,
Plut. [" Cattier. 48. Brunck. Soph. 3, 518. Lucian.
2, 96. Dionys. H. 1, 322. Heyn. Hom. 8, 767.
Valck. Adoniaz. p. 357. 359. Bergl. Alciphr. 77.
Toup. Opusc. 2, 298. Musgr. Hipp. 1130." Schæf.
Mss. * " Εἰωθὰς, ἡ κατοικίδιος περιστερὰ, Herodian.
Philet. 446. Pierson. Vox aliunde non cognita, cui
similis ἐθάς. Hoc analogiæ convenit, εἰωθὰς vix vi-
detur posse defendi." Bast. de VV. nihili vel dub.
ad calcem Scap. Oxon. * " Εἰθὰς, i. q. ἐθὰς, Artem.
99." Wakef. Mss. * Ἔθημος, Suid. unde * " Ἐθημο-
λογέω, Jacobs. Anth. 9, 71." Schæf. Mss.] Ἐθήμων,
Assuetus, Consuetus, Solitus. [" Musæus H. et L.
312." Seager. Mss.] Ἐθημοσύνη, Consuetudo, Assue-
tudo, συνήθεια, ἐθισμὸς, Suid. [Hes.] Ἔθιμος, Con-
suetus, assuetus, συνήθης, ἐθὰς, Suid. [" Steph. Dial.
53. Schol. ad Plutum 1186. Capper. Præf. ad Quin-
til. xii. Diod. S. 2, 577. ad Xen. Eph. 252. Τὸ ἔ.,
Bergl. Præf. Il. p. 10." Schæf. Mss. * Ἐθίμως, Gl.
Rite, Ritu, Solenniter. Apoll. Dysc. de Pron. 361.
397. * " Ἐθίμιον, Consuetudo, Apost. Const. 241."
Wakef. Mss.] Ἔθω, E consuetudine facio. Il. Π.
(259.) σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο Εἰνοδίοις, οὓς παῖδες
ἐριδμαίνουσιν ἔθοντες, Αἰεὶ κερτομέοντες. Il. I. (540.)
Ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἔθων Οἰνῆος ἀλωὴν, Qui de
more afficiebat magno damno Œnei aream. Ubi ta-
men Eust. fuisse quosdam scribit, qui metath. esse
vellent pro θέων, alios, qui Dor. esse dicerent pro
ἔδων: qui hoc niterentur exemplo, Ὡς πίνουσι μόνον
βατράχων τρόπον οὐθὲν ἔδοντες: sic vero et μαθὸν

A eosd. Dores dicere pro μαδὸν, et ψύθος pro ψεῦδος.
" Hes. ἔθει exp. φθείρει, ἐρεθίζει, τρέχει: afferens
" mox ἔθειν pro ἐξ ἔθους ἔρχεσθαι, et ἔθοντες pro ἐθι-
" ζόμενοι." UNDE Εἴωθα præt. med. Consuevi,
Soleo. Jungitur infin.: ut τοῦτο ποιεῖν. A quo par-
tic. εἰωθὼς, Consuetus, Solitus. Plato Pol. 1. Αὕτη
ἐκείνη ἡ εἰωθυῖα εἰρωνεία Σωκράτους: Apol. Ἡ εἰω-
θυῖά μοι μαντική. Et τὰ εἰωθότα, Consueta. Aristoph.
B. (1.) Εἴπω τι τῶν εἰωθότων, ὦ δέσποτα; Thuc. 2.
Καὶ ἄλλο παρελύπει κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον οὐδὲν τῶν
εἰωθότων. Plato, Τὸ εἰωθὸς διαπράττεσθαι. Et κατὰ
τὸ εἰωθὸς Παύλῳ, Ut solet Paulus: παρὰ τὸ εἰωθὸς,
Præter morem. " Ἐθώκατι, Hes. affert pro εἰώθασι,
" Consueverunt." [" Ἔθω, Heyn. Hom. 4, 87. 5, 652.
7, 186. 8, 182. Εἴωθε, εἰώθει conf., ad Lucian. 2, 259.
An εἰώθμεν Atticum? Valck. Diatr. 246. Ἔωθε, ἑώ-
θεε, ad Herod. 136. 144. 256. 336. Μᾶλλον τοῦ εἰω-
θότος, ἢ εἴωθεν, Coray in Consp. Mus. Oxon. 21.
Εἰωθὼς, Heyn. Hom. 5, 43. Εἰωθότα, Steph. Dial. 53.
Brunck. Aristoph. 1, 149. Τὰ εἰ. νόμιμα, Heind. ad
B Plat. Phædr. 310. Παρὰ τὰ εἰ., Dionys. H. 1, 117.
* Ἐθόω, Koen. ad Greg. Cor. 164." Schæf. Mss.]
" Εἰωθότως, Consuete, More consueto s. solito."
[Soph. El. 1584.] " Εἰθεῖν Hesychio μαθεῖν, Discere,
" Cognoscere." Ἐθίζω, Assuefacio. Isocr. Panath.
Τοὺς παῖδας τοὺς ἑαυτῶν ἐ. περὶ τοιαύτας πραγματείας
διατρίβειν. Lucian. Anachars. Πρὸς τοὺς πόνους τὰ σώ-
ματα ἐ. Et ἐθίζω σε ἔθη, e Plat. de LL. Et Ἐθίζο-
μαι, Assuefio: ut ἐθίζομαι τοῦτο, e Plat. At Xen.
K. Π. 1, (6, 19.) Σὺν τοιούτῳ ἔθει ἐθισθέντες. Et cum
infin., Εἰθισμένοι ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν, 3, (2, 12.)
Ἐθίζω, neutr., Assuesco, Soleo, Alex. Aphr. Ἐθίσαν-
τες αὐτῷ, οὐκέτι αἰσθανόμεθα αὐτὸ θερμόν. Et cum
infin. ap. Eund. Probl. 1. Εἴθισε γὰρ ἡ ὄψις ἀεὶ τῷ
ἀέρι προσομιλεῖν. " Εἴθισμαι, Assuefactus sum: s.
" Consuevi, Soleo: ab ἐθίζω: vel etiam ab εἰθίζο-
" μαι: nam et hoc utuntur in carmine, addito ι me-
" tri causa. Pythag. [Carm. aur. 9. 35.] κρατεῖν δ'
" εἰθίζεο τῶνδε, Hæc cohibere assuesce." [" Fisch.
ad Well. Gr. Gr. 1, 206. Jacobs. Anth. 11, 317.
C Piers. ad Mœr. 15. Valck. Diatr. 79. 282. Zeun. ad
Xen. K. Π. 720. ad Diod. S. 1, 88. De augm., ad 1,
385. Jacobs. Anth. 10, 263. T. H. ad Plutum p.
219. Boiss. Philostr. 595." Schæf. Mss.] " Ἐθι-
" στέον, Assuefaciendum. Xen. (Ἀπ. 2, 1, 28.) Τῇ
" γνώμῃ ὑπηρετεῖν ἐθ. τὸ σῶμα, Corpus assuefacien-
" dum ut animo serviat." [* " Εἰθισμένως, Heyn.
Hom. 7, 186." Schæf. Mss. Apollon. Lex. 243.
* " Ἐθισμένως, Diog. L. 4, 35." Wakef. Mss.] Ἐθι-
σμὸς, Assuefactio, Consuetudo. Et pro Instituto ap.
Plut., Bud. [Aristot. Eth. 1, 7.] Ἔθισμα, i. q. ἐθι-
σμός. Xen. de A. Eq. (6, 13.) Ἐν τούτῳ καὶ δίδαγμα
καὶ ἔ. πρὸς ἵππον, ἄριστον. Ἐθιστὸς, Qui assuetudine
acquiri potest. Aristot. Eth. 1, (9.) Ὅθεν καὶ ἀπορεῖ-
ται πότερόν ἐστι μαθητὸν, ἢ ἐ., ἢ ἄλλως πως ἀσκητόν.
[* " Ἀνεθίζομαι, Paullatim assuefacior, Diog. L. A-
ristippo p. 83. HSt." Seager. Mss. * Ἀνέθιστος, Dio-
nys. H. 1, 127. Hippocr. 364. 365. 367.] Ἀπεθίζω,
Desuefacio, A consuetudine deterreo, Consuetudinem
tollo. Bud. ex Æsch. c. Tim. Ἀλλὰ ταῖς τιμωρίαις
D τούτους ἀπεθίζειν χρή: ibid. Ἀπεθίζων τοὺς ἀνθρώ-
πους μὴ ἐξ ὑποψίας, ἀλλ' ἐκ τοῦ βίου τὰς κρίσεις ποιεῖ-
σθαι. Unde ἀπειθικῶς, Plut. Alex. 225. [" Valck.
Diatr. 270." Schæf. Mss. * Διεθίζω, Aretæi Chron.
2, 2. τὸ ἄλγημα μακρῷ χρόνῳ.] Ἐνεθίζω, Insuefacio,
Assuefacio. Herodian. (6, 6, 2.) Ὑγρῷ καὶ χειμερίῳ
ἀέρι ἐνειθισμένοι, Insuefacti, Cæsar: (2, 9, 2.) Σκληρῷ
βίῳ ἐνειθισμένος. " Κατεθίζω, Consuefacio: item Ex
" more facio. Polyb. 4, (21.) Καὶ πρὸς τούτοις θυσίας
" τινὰς καὶ συνόδους ὁμοίως ἀνδράσι καὶ γυναιξὶ κατεί-
" θισαν." Προεθίζω, Prius assuefacio. [J. Poll. 5. p.
560. Plut. 581. Xen. K. Π. 6, 2, 11.] Προσεθίζω,
Assuefacio. Xen. Apol. (25.) Τοὺς γε μὴν νέους πῶς ἂν
διαφθείροιμι, καρτερίαν καὶ εὐτέλειαν προσεθίζων; Pol.
Laced. (2, 4.) Ἐνόμισεν ἑνὶ ἱματίῳ δι' ἔτους προσεθί-
ζεσθαι: K. Π. 8, (1, 7.) Ἡγεῖτο προσεθίζειν αὐτοὺς
θεραπεύειν. [* Προσεθισμὸς, Gl. Assuetus.] Συνεθίζω,
Consuefacio. Æsch. c. Ctes. Καταδουλούμενος τοὺς
ἄρχοντας, καὶ συνεθίζων μηδὲν αὐτῷ ἀντιλέγειν. Isocr.
Συνεθισθῆναι φρονεῖν ὅμοια, Consuescere eadem sen-

tire. [“ Heind. ad Plat. Gorg. 183. Plut. Mor. 1, 15. 32. Athen. 1. p. 10.” Schæf. Mss.] *Συνεθισμὸς*, Consuefactio, Assuefactio. Bud. ex Ammonio. [* *Συνεθιστέον*, Plato de LL. 2, 520. Plut. 522. * “ *Ἀποσυνεθίζω*, Epiphan. Hær. 66, 71.” Routh. Mss.]

ἮΘΟΣ, *τὸ*, a quo plur. *ἤθεα*, *ἤθη*, Sedes, i. e. Domicilium, Mansio. Sed proprie Consuetæ sedes, cum *ἦθος* sit ab *ἔθος* atque adeo positum etiam pro hoc inveniatur, sicut et *ἠθὰς* pro *ἐθάς*. Lat. poëtæ notas sedes eodem sensu dicunt. Hesiod. Ἔ. (220.) Ἡδ' *ἕπεται κλαίουσα πόλιν τε καὶ ἤθεα λαῶν*. Itidem in aliis Ejusd. ll. Sic Herod. (4, 80.) Ἐς *ἤ. τὰ ἑωϋτοῦ*, ubi exp. etiam Ad patrias sedes. Sic Arrian. pro Domicilio, s. Patria, 5, (20, 6.) p. 243. Καὶ Ταξίλην *ἀποπέμπει ὀπίσω εἰς τὰ ἤ. τὰ αὐτοῦ*. Ab Hom. *ἤθεα* tribuuntur etiam brutis: ut Il. Z. (511.) Ῥίμφα *ἑ γοῦνα φέρει μετά τ' ἤ. καὶ νομὸν ἵππων*. Quin et Haras porcorum ita vocat, Od. Ξ. (411.) *κατὰ ἤ. κοιμηθῆναι*. Aristot. quoque *ἤθη* de animalibus dixit, adjungens *νομοὺς*, de Mundo, Τὸ *δὲ χερσαῖον ζῶον εἰς τὰ ἤ. καὶ νομοὺς ἐξερπύσει*: cum supra dixisset, Τὸ *μὲν γὰρ νηκτὸν ἀλλόμενον εἰς τὴν δίαιταν αὐτοῦ ἐκνήξεται*. Esse autem *ἦθος* ab *ἔθος* indicat idem Aristot. Eth. 2. init. Vide et Plut. Περὶ *τῆς* Ἠθ. Ἀρ. ‖ Ἦθος, Indoles, Morum quædam proprietas, Quintil. 6, 2.: qui etiam scribit *ἦθος* Lat. reddi uno verbo non posse, quod eo omnes mentis habitus contineantur. Ἔτι *δὲ ἤ. γεννικωτέρῳ κεκρᾶσθαι*, Cic. ap. Plat. vertit, Ad virtutem major indoles, ut videbis in meo Lex. Cic. Sæpe redditur Mores: ut *χρηστὸν*, Plato Symp.: *μοχθηρία*, Plut. de Invidia: Lycurgo, Ἤ. *αὐτῆς ἐμίσησε*. Possumus vero his in ll. et Ingenium interpr., eo quidem sensu, quo aliquis ad ingenium redire dicitur. Sic et Dem. pro Cor. Ταυτὸ *τοίνυν ἤ. ἔχων ἔν τε τοῖς κατὰ τὴν πόλιν πολιτεύμασι καὶ ἐν τοῖς* Ἑλληνι*κοῖς φανήσομαι*. Cic. autem ap. Plat. Timæo, Ἔμενεν *ἐν τῷ ἑαυτοῦ κατὰ τρόπον ἤ.*, vertit, Constanter in suo manebat statu. Vide Cic. Lex. 34. In plur. autem reddi solet Mores. Isocr. Areop. Τοὺς *γὰρ πολλοὺς τοῖς ἤ. ἀποβαίνειν ὁμοίους ἀνάγκη, ἐν οἷς ἂν ἕκαστοι παιδευθῶσιν*. Et *ἀδολώτατα*, Synes. Utroque autem numero, Aristot. Eth. 4, 8. Τοῦ *γὰρ ἤ. αἱ τοιαῦται δοκοῦσι κινήσεις εἶναι· ὥσπερ δὲ τὰ σώματα ἐκ τῶν κινήσεων κρίνεται, οὕτω καὶ τὰ ἤθη*. Hinc dicitur aliquis *χρηστὸς τὰ ἤ.*, contra Phrynich., sicut et *τὸ ἦ.* Et *τὰ ἤ. δοκιμώτατος*, Plut. Romulo: ubi redditur Virtute præditus. Isocr. (ad Dem. 2.) dixit etiam *σπουδαίους τὰ τῶν τρόπων ἤ.* E Plat. autem Epist. Ἐλεύθερα *διώκειν ἤ.* affertur, pro Vivendi libertatem sectari. Item Mores, i. e. Instituta civilia, Bud. ex Isocr. Ἐμμέ*νοντες τοῖς ἤ., καὶ διαφυλάττοντες τοὺς νόμους τοὺς βασιλικούς*. Idem in Helene, Ὥστε *ἔτι καὶ νῦν ἴχνος τῆς ἐκείνου πραότητος ἐν τοῖς ἤ. ἡμῶν καταλελεῖφθαι*. Ἦθος ad alia etiam transfertur: ut *τοῦ πυρετοῦ*, Gal. Natura febris. Et de equis *λαμπροὶ ἵπποι* e Philostr.: ubi quidam Indolem, alii Speciem interpr. ‖ Redditur Affectus in hoc Isocr. l. ad Phil. (10.) Ἀναγινώ*σκῃ δέ τις αὐτὸν ἀπιθάνως καὶ μηδὲν ἦ. ἐνσημαινόμενος*. Et Quintil. 6, 2. Affectus mites et compositos, *ἦθος*: sicut Concitatos, *πάθος*, quosdam vocasse tradit: ap. quem vide plura. Sunt qui *τὰ ἤ.* Comicorum, ut *τὰ πάθη* Tragicorum esse velint. [“ Bibl. Crit. 3, 1. p. 16. Abresch. Lectt. Arist. 310. Ammon. 65. Bergl. Alciphr. 177. Thom. M. 417. Jacobs. Anth. 6, 130. 8, 414. Larcher Herod. 2, 458. Cattier. 20. Paul. Sil. 17. Boiss. Philostr. 581. Heyn. Hom. 6, 538. Wolf. ad Hesiod. 72. Plut. S. N. V. 21. Valck. Adoniaz. p. 205. Hipp. p. 234. Diatr. 201. Indoles, Musgr. Hipp. 593. Dionys. H. 3, 1513. Opp. *πάθος*, ad 5, 149. Plut. Mor. 1, 170. Subaud., Philostr. 178. Boiss. De sing. et plur., Phryn. Ecl. 160. Ἐν *ἤθει*, Schol. ad Plutum 610. 652. 885. (Heyn. Hom. 4, 56.) Potter. ad Lycophr. p. 1505. Plut. Mor. 1, 77. 279. Valck. Adoniaz. p. 328. ubi et de *ἦθος ἐνσημαίνεσθαι*. Ἤθεα, Thom. M. 318. ad Charit. 753. 781. Wakef. Herc. F. 350. Phil. 1436. Eum. 72. Herod. 2, 30. Huschk. Anal. 286. Schneid. Anab. 458. Heyn. Hom. 5, 294. Gesn. Ind. in Orph. Ruhnk. Ep. Cr. 162. Valck. Hipp. 284. 295. ad Herod. 173. ad Od. Ξ. 411. Græv. Lectt. Hes. 534. Ἤθη, Markl.

A Iph. p. 98. Huschk. Anal. 115. 286. Boiss. Philostr. 258. 427. 477. Heind. ad Plat. Gorg. 128. Koppiers. Obs. 15. Abresch. Lectt. Arist. 294. Toup. Opusc. 2, 219. Casaub. Athen. 1, 44. De gesticulatione, Bast. Specim. 30. Domicilium, Boiss. Philostr. 431. ad Phalar. 352. Thom. M. 417. Diod. S. 2, 532. Koen. ad Greg. Cor. 236. ad Callim. 1, 200. Ἤθεα, *ἔθεα*, Valck. ad Herod. 119. Koen. l. c. ad Diod. S. 1, 5. 347. Ἤθη, *ἔθη*, Dionys. H. 5, 377. ad 400. 402. Boiss. Philostr. 431. ad Phalar. 350. Thom. M. 695. Ἤθη ap. Aristot., Bergl. Præf. Od. p. 10. Τρόποι *καὶ ἤθη*, Alciphr. 224. Τῶν *ἠθῶν καὶ τῶν τρόπων*, ad Dionys. H. 1, 3.” Schæf. Mss.]

“ Ἠθογράφος, Qui ipsos etiam mores et ingenium “ hominis pingendo exprimit. Aristot. de Poët. Ὁ “ *μὲν γὰρ* Πολύγνωτος *ἀγαθὸς ἠθογράφος· ἡ δὲ* Ζεύξιδος “ *γραφὴ οὐδὲν ἔχει ἦθος*.” Ἠθογραφέω, Mores scribendo exprimo: ut in Vita Thuc. (25.) Δεινὸς *δὲ ἠθογραφῆσαι*. Quod alibi dicit, Ἠθῶν *μιμητὴς καὶ ἄριστος διαγραφεύς*. Ἠθολόγοι, Morum effictores, affectuum-
B que personæ cujusque *θεατρισταὶ*, Suidæ et *ἠθοποιοί*: Bud. Pand. Usus et hac voce Cic. de Orat. 2. Mimorum est enim et ethologorum, si nimia est imitatio. [“ Ad Diod. S. 2, 452. Jacobs. Anth. 12, 165.” * Ἠθολογέω, Valck. Adoniaz. p. 330.” Schæf. Mss. “ Mores hominum exprimo, Longini §. 9.” Seager. Mss.] Ἠθολογία, Figura oratoria ap. Rutil. Lup., cum verbis sonoque vocis exprimuntur ac describuntur hominis alicujus affectus et mores. [Seneca Epist. 95.] Ἠθοποιὸς, Mores instituens et faciens, Bud. in hoc Aristot. l., Ἠ. *γὰρ ἡ μέλαινα χολή*. Plut. Themistocle, Παίδευσις. Exp. e Columella, Animi formator et institutor: *λόγος*, Oratio morata, Quintil.: Mores et affectus animi exprimens. [Plut. Arato 9.] Ἠθοποιΐα, Morum affectuumque expressio: Μίμησις *ἤθους τοῦ ὑποκειμένου προσώπου*, Aphth. Morum affectuumque fictio, s. ficta descriptio. Dionys. H. Vita Lys. Ἐν *ταῖς ἠ. ἀμφοτέρους εὑρίσκων δεξιοὺς*, de Lysia et Isocrate, i. e. In affectibus exprimendis, Bud.: qui et ex Athen. affert, Καὶ *τὴν ἠ. πλάσας τῆς ἀρετῆς*
C *καὶ τῆς ἡδονῆς εἰσῆγεν*. Rom. Aquila *ἠθοποιΐαν* Moralem confictionem: Jul. Rufinus, Alienorum affectuum qualiumlibet dictorumque imitationem sine reprehensione interpr. [“ Thom. M. 235. Bentl. Opusc. 5.” Schæf. Mss.] Ἠθοποιέω, Mores formo, Instituo moribus, Bud. ap. Plut. E quo etiam citatur in VV. LL. Οἶνος *ἠ. τὸν πίνοντα*, pro Moratum ita vel ita reddit, aut Affectus hos vel illos inducit. Rursum Bud. ab eo accipi tradit pro Affectus et mores exprimo, ut poëtæ solent. Exp. etiam, Per ethopœiam describo. Affert item e Dionys. H. de Lysia, Αὐτὸς *ἠ. καὶ κατασκευάζει τὰ πρόσωπα τῷ λόγῳ πιστὰ καὶ χρηστὰ*, Morata oratione utitur, Bud. Vide Comm. 794. [“ Valck. Adoniaz. p. 194.” Schæf. Mss.] Ἀνηθοποίητος, Morum expressione et affectuum carens, Qui moribus est incompositis et rusticis, Bud. [Cic. ad Att. 10, 10. Dionys. H. de Lysia, 2, 133. 136. * Ἠθοποιητικὸς, unde * Ἠθοποιητικῶς, Eust. Od. Ω. p. 827.]

Ἀήθης, *ὁ, ἡ*, Insuetus, Insolens, Dem. c. Mid.
D Ταῦτα *ἐξίστησιν ἀνθρώπους αὐτῶν ἀ. ὄντας τοῦ προπηλακίζεσθαι*. Gal. *φρίκη*, Horror insolens. Apud Eund. Ἀήθεις *ψυχροῦ πόματος*, Insueti frigidi potus. Et *τὸ ἀ.*, Insolens: et subst. Insolentia. ‖ Oppos. *τῷ ἠθοποιὸς*, s. *ἠθικὸς*, ut *γραφὴ, τραγῳδία*. Aristot. Poët. (24.) Οὐδὲν *γὰρ λέγει ἄηθες, ἀλλ' ἔχον ἦθος*. Ἔστι *δὲ τὸ ἦθος, ὃ δηλοῖ τὴν προαίρεσιν*. [“ Musgr. Ion. 270. Jacobs. Anim. 137. Brunck. Soph. 3, 499. Heyn. Hom. 4, 689. Xen. Eph. 39. Cum gen., Heind. ad Plat. Gorg. 183.” Schæf. Mss.] Ἀήθεια, Insolentia, Insueta novitas. Lucian. (1, 313.) Ὑπὸ *ἀ. ἐπιβᾶσα ὀχήματος παραδόξου κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος*. “ Ἀη“ *θίη*, Ion. pro *ἀήθεια*, ap. Hippocr. *περὶ ἱερᾶς* Νό“ *σου*.” [“ Ἀηθία, (Insolita vitæ ratio,) Musgr. Hel. 425.” Schæf. Mss.] “ Ἀνηθείη, Hesychio *ὁμιλία*: “ videtur tamen potius esse i. q. *ἀήθεια*, Ion. nimi“ rum.” Ἀήθως, Præter morem. Thuc. 4, (17.) Καὶ *μὴ παθεῖν ὅπερ οἱ ἀ. τι ἀγαθὸν λαμβάνοντες τῶν ἀνθρώπων*, Qui præter consuetudinem boni aliquid assequuntur. Ἀηθέω, Insuetus sum, Non assuetus

sum. [Etym. M. χεῖρες γὰρ ἀήθεσαν ἠρεμέουσαι, Apoll. Rh. 1, 1171. olim ἀήθεσον.] Ἀηθέσσω, pro eod.: Il. K. (493.) ἀήθεσσον γὰρ ἔτ' αὐτῶν, Insueti eorum erant, Inexperti: ut Insuetus laboris, Cæs. [" Heyn. Hom. 5, 43. 6, 97. 112." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 38. * Ἀήθεσκον, Hes. * Ἀηθίζομαι, Gl. Desuesco, Strabo 4, 303. * Βαρβαροήθης, Lobeck. Phryn. 676.] Εὐήθης, q. d. Bonis moribus præditus, Homo minime malus, ἄκακος, Simplex. Qui sc. e suo animo alienum æstimat. Exp. etiam Fatuus, Stultus. Dem. Ὅσῳ κρεῖττον εὐήθη δοκεῖν ἢ πονηρὸν εἶναι. Et λόγος ap. eund. Dem. Phil. 3. Item τὸ εὔηθες subst. Simplicitas. Vide Bud. 825. [" Ad Phalar. 352. Doun. Dem. 301. Thom. M. 382. Wakef. Phil. 457. Archiloch. 45. Jacobs. Anth. 9, 420. Boiss. Philostr. 338. 469. Heind. ad Plat. Charm. 115. Eichst. de Dram. 137. Mœr. 143. et n., ad Timæi Lex. 131. T. H. ad Lucian. Dial. 99. ad Diod. S. 1, 383. Amœna loca, ἤθη, habens, Toup. ad Longin. 303. Abresch. Lectt. Arist. 294. Valck. Phœn. p. 640." Schæf. Mss. Εὔηθες, τὸ, Thuc. 3, 83. Εὐηθέστατα, adv., Eur. Andr. 625.] Εὐήθεια, Bonitas s. Probitas morum, Innocentia, Bud. ibid. e Plat. Sed ponitur etiam pro Fatuitate atque adeo Stultitia, ut ex eod. Plat. apparet loco, [de Rep. 3, 11. " Heind. ad Charm. 115. Doun. Dem. 301. Thom. M. 382. ad Lucian. 1, 311. T. H. ad Dial. 98. ad Herod. 269. ad Diod. S. 1, 383. Bergl. Alciphr. 185. * Εὐηθία, Valck. Phœn. p. 497. Εὐηθίη, ad Herod. 641. (1, 60.)" Schæf. Mss. Æsch. Prom. 383. Eur. Hipp. 638.] Εὐήθως, Cum quadam morum probitate, simplicitate, Bona fide, Ut eum decet, qui probis est moribus. Exp. etiam Simpliciter et incaute. [" Boiss. Philostr. 536." Schæf. Mss. Polyb. 4, 10, 1. Eust. Il. A. 117.] Εὐηθίζομαι, Simpliciter ago, Insulse ago, loquor. Bud. in Plat. [de Rep. 1, 336. Philostr. Apoll. 8, 10.] Εὐηθικὸς, Stultus, Absurdus, Ineptus, Plato de Rep. 1. Ἄρχει τῶν εὐηθικῶν τε καὶ δικαίων. Et Aristot. ap. Bud. ibid. [Gener. 3, 6. " Heind. ad Plat. Charm. 115." Schæf. Mss.] Εὐηθικῶς, Simpliciter, Fatue. [Aristoph. N. 1260. Plato de Rep. 7, 529.] Κακοήθης, q. d. Qui est malis moribus. Politian. ap. Herodian. interpr. Qui est pravo malignoque ingenio: 7, (3, 11.) Ἀλλά τινας τῶν κ. καὶ φαύλων ἔσθ' ὅτε καὶ εὐφραίνει. Exp. etiam Malignus. Dem. p. Cor. ad hujus vocis originem allusisse videtur, K. δ' ὢν, Αἰσχίνη, τοῦτο παντελῶς εὔηθες ᾠήθης. Et πολίτευμα, ibid. Item τὸ κ., Mala consuetudo eaque inveterata, ut quidam exp. in h. Juven. l. 7. tenet insanabile multos Scribendi κακόηθες. || Κακόηθες ap. Medicos Quod a *simplicium morborum consuetudine alienum, non facile curationem admittit*. Sed κακοήθεια in ulceribus maxime spectatur, quæ κακοήθη tunc appellantur, cum tanta καχεξία partem exulceratam occupavit, ut bonum etiam alimentum, quod in eam influit, corrumpatur. Hæc et plura ap. Gorr. vide. In VV. LL. κακοήθη ulcera, Maligna ulcera. [Suid. 3, 141. " Luzac. Exerc. 146. Thom. M. 860. Callidus, Boiss. Philostr. 555. De acc., Heyn. Hom. 6, 382." Schæf. Mss. * Κακήθης, Nicander Θ. 152. 360. Lobeck. Phryn. 676.] Κακοήθεια, Morum, Ingenii pravitas et malignitas: aut simpl. Malignitas. Isocr. πονηρίας et κ. copulavit. Aristot. Rhet. 2. dicit esse τὸ ἐπὶ τὸ χεῖρον ὑπολαμβάνειν ἅπαντα. Exp. etiam Mala consuetudo. Extat Plut. Libellus Περὶ τῆς Ἡροδότου Κακοηθείας, cujus argumentum signif. hujus vocis lectori abunde declarabit. [" Ammon. 80." Schæf. Mss. * Κακοηθίη, Democr. Stobæi Serm. 10.] Κακοήθως, Maligne. Plut. Per. Τὴν δύναμιν αὐτοῦ σαφῶς μὲν ὁ Θουκυδίδης διηγεῖται, κ. δὲ παρεμφαίνουσιν οἱ Κωμικοί. [* Κακοηθεύω, Etym. M. 234, 46. Schol. Aristoph. N. 966. A. 313.] Κακοήθευμα, Quod maligne fit, [Plut. 3, 784. * " Κακοηθίζω, Malis moribus utor, Arrian. Epict. 423. Med., 617. Stob. 160." Wakef. Mss.] " Κακοηθιστέον, affertur " pro Depravandum est." [* " Ἀκακοήθης, Euseb. H. E. 5, 5." Mendham. Mss. * Ὑποκακοήθης, Philo. * Καλοήθης, Marc. Anton. 1, 1. * Μητροήθης, Lobeck. Phryn. 676.] Ὁμοήθης, Qui eorundem morum est, similibus moribus. Aristot. Eth. 8, (11.) Οἱ τοιοῦτοι δ' ὁμοπαθεῖς καὶ ὁμοήθεις ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. [* Ὁμοήθεια, Cyrill. c. Julian. 10, 338. Philostr. 2, 11.] Ὁμήθης, pro eod., ex Apoll. Rh. 2, (917.) ὁμήθεας ἄνδρας ἰδέσθαι. [* Ὁμήθειος, Manetho 6, 188. * Ὁμήθεια, ad Charit. 779. Ruhnk. Ep. Cr. 213." Schæf. Mss. Oppian. K. 4, 2.] Συνήθης, Consuetus. Plut. Lycurgo, Σ. ποιῶν τοὺς νέους ταῖς τοιαύταις ὄψεσι, Consuefaciens juvenes ad ejusmodi conspectus, Familiares eis faciens. Idem, νόσος. Synes. Οἷς ἡμᾶς ὁ χρόνος συνηθεστέρους ἐποίησεν. Demetr. Μικρότερον γὰρ τὸ συνηθέστερον. Et τὰ συνήθη ποιεῖν, pro Consuetudine agere: τὰ σ. ποιεῖν τῷ τελευτήσαντι, Justa facere. || Familiaris. Plut. Symp. Σ. μὲν ὢν Περιάνδρῳ διὰ τὴν τέχνην. Idem alibi Plut. Ἁπάντων αὐτῷ συνηθέστατος ὤν. Aristot. Οἱ συνήθεις ἑταῖροι. [" Villois. ad Long. 72. 214. Munck. ad Anton. Lib. 137. Verh., ad Paus. 78. Toup. Opusc. 1, 530. Wytt. Sel. 279. Ilgen. Hymn. 462. Thom. M. 860. Wakef. Phil. 1436. Jacobs. Anth. 8, 189." Schæf. Mss.] Συνήθεια, Consuetudo. Synes. Ἀξιώτερόν ἐστι προτιμηθῆναι τῆς σ. τὸ χρήσιμον. Lucianus, Τῆς πάλαι σ. Plut. Ὥστε μηδὲ τὴν φωνὴν ἐκβαλεῖν ἐκ τῆς σ. Herodian. (7, 9, 7.) Πρὸς τοὺς βαρβάρους μάχης συνηθείᾳ ἑτοίμην. || Συνήθειαι in plur. Menses dicuntur, VV. LL. [" Ilgen. ad Hymn. 462. Ruhnk. Ep. Cr. 213. Toup. Opusc. 1, 195. ad Lucian. 1, 311. 2, 336. Steph. Dial. 340. Heind. ad Plat. Theæt. 370. Coitus, Zeun. ad Xen. K. Π. 56. Societas habitationis, Æsopus Fab. 1. init. De sanguinis effluvio, Schneid. ad Aristot. H. A. 493. Συν. Ἀττικὴ, i. q. διάλεκτος, Koen. Præf. ad Greg. Cor. 18. Ἡ συν. γεννᾷ κόρον, Abresch. Add. ad Arist. 142. * Συνηθειέω, ad Lucian. 2, 336." Schæf. Mss.] Συνήθως, Pro more, consuetudine. Plut. Galba, Ἐξαπατώμενοι σ. ὑπὸ τῶν ἐν ἀρχῇ λεγομένων. [" Heyn. Hom. 7, 494." Schæf. Mss.] Ἀσυνήθης, Insuetus, Insolens. Demetr. Phal. Τὸ δὲ ἀ. καὶ μετενηνεγμένον, μεγαλοπρεπές. [Diod. S. 2, 75. 3, 128. Lucian. 650. * Ἀσυνήθως, Phav. Lex. 19. Suid. 1, 64. Schol. Aristoph. Πλ. 555.] Ἀσυνήθεια, Insolentia, Novitas insueta et insolens. [Polyb. 12, 4, 3. 15, 32, 7. * " Ἐπισυνήθης, Schol. Ven. Il. A. 35." Boiss. Mss.] " Φιλοσυνήθης, εος, ὁ, ἡ, in VV. LL. redditur Co- " mis, Affabilis: secundum quam interpr. sonabit ὁ " φιλῶν τοὺς συνήθεις; sed possit etiam exp. ὁ φιλῶν " τὸ συνήθες, s. τὰ συνήθη." [" Chrys. in Genes. Hom. 39. T. 1. p. 322." Seager. Mss.] Χρηστοήθης, Qui probis est moribus. [" Const. Manass. Chron. p. 116." Boiss. Mss.] Χρηστοήθεια, Morum probitas, Boni mores. [Eust.]

Ἠθὰς, άδος, ὁ, ἡ, Consuetus, Solitus. Soph. El. (372.) ἠθὰς εἰμί πως Τῶν τῇσδε μύθων. Eur. (Andr. 819.) φίλων, Familiarium. Epigr. νίκην, Nonnus, κάλπην. [" Ad Charit. 716. Cattier. 48. Huschk. Anal. 98. Jacobs. Anth. 9, 47. Athlet. Stat. 26. Fac. ad Paus. 1, 393. Valck. Phœn. p. 679. Toup. Opusc. 2, 168. Wakef. S. Cr. 3, 73. Musgr. Bacch. 663. Ἠθὰς, τὸ, Porson. Or. 264. (Brunck. Aristoph. 2, 34.) Lobeck. Aj. p. 270. 273." Schæf. Mss. * Ἠθάδιος, Opp. K. 1, 448. * Ἠθαλέος, 2, 8.] Ἠθικὸς, Moralis: γραφεὺς, Qui non imagines tantum, sed et mores exprimit. Et ἡ. ποίημα, Aristot. Pol. 8. τὸ δηλοῦν τὴν προαίρεσιν. Sic λόγος, Morata oratio. Apud Eund. Pol. 8. μέλη, ἁρμονίαι. Sic ὑπόθεσις, Moralis causa s. argumentum. Ἠθικαὶ autem imagines sunt, quæ non modo vultuum similitudinem, sed etiam sensuum et affectuum referunt. Bud. Annot. in Epist. et in Pand. [" Valck. Adoniaz. p. 329. 330. Plut. Mor. 1, 279. Lenis, Heyn. Hom. 5, 545." Schæf. Mss.] Ἠθικῶς, Moraliter. [" Heyn. Hom. 4, 90. 6, 505. 7, 84. Plut. Alex. 126. Schm., T. 6. p. 281. Hutt., Mor. 1, 273. Valck. Adoniaz. p. 329. Abresch. Lectt. Arist. 310. ad Lucian. 1, 381. Bast. Specim. 22. 39." Schæf. Mss. * " Ἠθικωτέρως, Tzetz. Chil. 2, 196." Elberling. Mss. * " Ἠθικεύομαι, Abresch. Æsch. 2, 25." Schæf. Mss. Schol. Ven. B. ad Il. H. 408. * Ἀνηθίκευτος, i. q. ἀνηθοποίητος, Schol. Lycophr. 14.]

" Ἠθεῖος, sunt qui pleonasmo τοῦ η positum ve- " lint pro θεῖος, ut ἠβαιὸς pro βαιὸς, ἠμύω pro μύω: " quamobrem exp. θαυμάσιος, θεῖος. Alii esse di-

" cunt σεπτικὴν προσαγόρευσιν fratris sodalisve ju- " nioris ad seniorem: quare modo redditur ἠθεῖε, " Venerande, Colende: modo Major natu: ut Il. " X. (229.) Deiphobus ad Hectorem, Ἠθεῖ', ἦ μάλα " δή σε βιάζεται ὠκὺς Ἀχιλλεύς: Z. (518.) Paris ad " Hectorem, Ἠθεῖ', ἦ μάλα δή σε καὶ ἐσσύμενον κατερύ- " κω. Ubi reddere queas, Germane venerande, Fra- " ter colende et observande. Famulus etiam herum " suum ἠθεῖον vocat, itidem colendum et observan- " dum, s. reverendum: ut Od. Ξ. (147.) subulcus de " Ulysse hero suo, Ἀλλά μιν ἠθεῖον καλέω, καὶ νό- " σφιν ἐόντα: pro quo dixerat ibid. τὸν μὲν ἐγὼν καὶ " σὺ παρεόντ' ὀνομάζειν Αἰδέομαι, Nominare vereor: " vel etiam Cum reverentia quadam nomino. Ita ut " ἠθεῖος idem prope sit quod αἰδοῖος καὶ σεβαστός. " Dicunt et ἠθείη κεφαλὴ pro ἠθεῖε: ut Il. Ψ. (94.) " Achilles ad Patrocli defuncti animam, Τίπτε μοι, " ἠθείη κεφαλή, δεῦρ' εἰλήλουθας, Venerandum caput, " vel Fraternum caput, ut Eust. exp." [" Heyn. Hom. 5, 295. 6, 14. Græv. Lectt. Hes. 598." Schæf. Mss. * Ἠθαῖος pro ἠθεῖος, Pind. Ἰ. 2, 69.]

¶ Ἐθείρω, De more aliquid facio, Aliquid facere soleo. [" Gesn. Ind. in Orph., ad Il. Φ. 347. (cf. Schol.) Heyn. Hom. 8, 182." Schæf. Mss. Ἐθείρομαι, Ornor, Orph. Arg. 927.] " Hes. ἐθείρῃ exp. " ἐπιμελείας ἀξιώσῃ: afferens et ἐθειρόμενον pro κο- " σμούμενον, ἀγαλλόμενον." Ἔθειρα, Coma, Cæsaries, cui sc. φιλόκομοι de more curam impendunt, Eust. || Plur. Il. Π. (795.) μιάνθησαν δὲ ἔθειραι Αἵματι καὶ κονίῃσι. Dicitur vero et de Juba equorum ab Hom. Sic in Epigr. ἐθείρης βόστρυχος. [" Callim. 1, 545. Heyn. Hom. 5, 421. 7, 689. Wakef. S. Cr. 2, 107. Piers. Veris. 164. Wakef. ad Mosch. 2, 68. Jacobs. ad Anth. 1. p. 16. De Luce, Wessel. Probab. 279." Schæf. Mss.] Ετ Ἐθειράδες pro ἔθειραι, Od. (Π. 176.) Ἐθειράζω, Comam colo, Comam comtam habeo, Comam nutrio et como, Theocr. (1, 33.) πὰρ δέ οἱ ἄνδρες Καλὸν ἐθειράσδοντες. Ἀγλαέθειρος, Splendidam comam habens. [Hom. H. 18, 5.] " Αὐτοε- " θείρας, Hes. dici tradit κόμας vel etiam κόσμους." [* Δρακοντοέθειρα, Orph. de Lapid. Coral. 33. * Εὐέθειρα, Anacr. Hephæst. p. 19.] Καλλιέθειρα, Pulcricoma. [" Nonn. J. 11, 4. * Καλλιέθειρος, ὁ, ἡ, Orph." Wakef. Mss. * Κυανέθειρος, Tzetz. Hom. 268.] Λυσιέθειρα, Capillos solutos, passos habens. [" Nonn. D. 19, 329." Wakef. Mss. * Ξανθοέθειρος, Tzetz. Posth. 381. 657. * Ὀρθοέθειρος, Orph. in Jov. 8. * Οὐλοέθειρος, Tzetz. Carm. Il. 183. * Τανυέθειρα, Pind. Ὀ. 2, 46. * Φιλέθειρος, Anal. 2, 53.]

ἜΘΝΟΣ, τὸ, Gens, Natio. Thuc. 1. Καὶ κατ' ἔθνη καὶ καθ' ἕκαστον ἄστυ. Xen. K. Π. 1, (1, 4.) Καὶ τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἔθνη. Vide ibid. et alia exempla. Æschin. c. Ctes. Ἢ πόλις, ἢ ἰδιώτης, ἢ ἔθνος. || Metaph., ut Lat. Genus et Natio, pro ordine et societate ac genere hominum: ut τὸ τῶν ἱερέων ἔθνος, Aristot. Et δημιουργικὸν ἔθνος, Plato. Cui exemplo, quod affert Bud. 541., ubi et vide Natio candidatorum e Cic., addo ex eod. scriptore istud, de Rep. 1. Ἢ πόλιν, ἢ στρατόπεδον, ἢ λῃστάς, ἢ κλέπτας, ἢ ἄλλο τι ἔθνος ὅσα κοινῇ ἐπί τι ἔρχεται ἀδίκως. Non dubito autem quin ἔθνος pro Certorum hominum multitudine, ex Hom. petierint ejus posteri, dicente aliquoties ἔθνος ἑταίρων, aliaque hujusmodi nonnulla: ut Il. P. (114.) Στῆ δὲ μεταστρεφθείς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων: (679.) ὅσσε φαεινὼ Πάντοσε δινείσθην, πολέων κατὰ ἔθνος ἑταίρων. Sic Od. Λ. (34.) ἔθνεα νεκρῶν. Quibus in ll. apte nos arbitror vertere posse Agmen, Agmina; hujus enim itidem vocis signif. extendunt Lat. poëtæ. || Ἔθνεα de brutis etiam dicitur: ut Virg., Vasti gens humida ponti. Sic ap. Hom. ἔθνεα legimus χηνῶν, et γεράνων, et κύκνων: necnon μελισσῶν: ut dixit Colum. quoque de apibus, Intestino bello totæ gentes consumuntur. Hom. autem imitati ceteri poëtæ ita usi sunt: ut Opp. 3. Ἀλλ' ὅτε δὴ κεραῶν ἠείσαμεν ἔθνεα θηρῶν. Lucill. Epigr. Ὄψει καὶ γυπῶν ἔθνεα καὶ κοράκων. Quibus etiam ll. ἔθνεα nomen illud Agmina convenire arbitror. Lucret. autem dixit etiam Secla ferarum. || Ἔθνος pro γένος, i. e. Sexus, e Xen. Œc. (7, 26.) Ὥστε οὐκ ἂν ἔχοις διελεῖν, πότερα τὸ ἔθνος τὸ θῆλυ ἢ τὸ ἄρρεν τούτων

A πλεονεκτεῖ. Ceterum ab ἔθος deducit Etym.: cui et Eust. subscribit. [" Thom. M. 894. Burm. ad Phædr. 37. Mit. Wakef. ad Mosch. 2, 5. Genus hominum, Plato Gorg. 30. Demosth. 668, 11. Dionys. H. 4, 2154. Animalium, Epigr. adesp. 398. Wakef. Phil. 1147. Heyn. Hom. 4, 209. ad Charit. 351. In malam partem sumtum, Abresch. Æsch. 2, 51. Conf. c. ἔθος, Jacobs. Anth. 10, 326. ad Diod. S. 2, 537. Corai. ad Strab. 1, 272. ad Dionys. H. 3, 1500.; cum πλῆθος, Heyn. Hom. 6, 462.; cum λαός, 405.; cum γένος, Wessel. ad Herod. 289. ad Diod. S. 1, 64. 147. 157. 191. 301. Dionys. H. 5, 400. 404. Ἔθνεα λαῶν, Nicomed. Smyrn. 8." Schæf. Mss.] Ἐθνάρχης, Gentis præfectus. Lucian. Macr. (17.) Ἀντὶ ἐθνάρχου βασιλεὺς ἀναγορευθεὶς Βοσπόρου: 2 ad Cor. 11, (32.) Ὁ ἐθνάρχης Ἀρέτα τοῦ βασιλέως. 1 Macc. (14, 47.) Ἐθνάρχης τῶν Ἰουδαίων Simo. Areopagitæ autem, ἐθνάρχαι dicuntur Angeli, ΕΤ Ἐθναγοί. [" Ἐθνάρχης, Wessel. de Jud. Arch. 82." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. in N. T. * " Ἔθναρχος, Const.
B Manass. Chron. p. 52. ubi Codd. ἐθνάρχης." Boiss. Mss.] Ἐθναρχία, Præfectura gentis. [" Const. Manass. Chron. p. 13. 36. 77. 121. Cf. not. ad Nicet. Eugen. 1, 19." Boiss. Mss. * Ἐθνόμυθος, Epiphan. 1, 8. 166. 519. * Ἐθνοπάτωρ, Joseph. Maccab. 2, 518. " Toup. Opusc. 1, 104. * Ἐθνόπλαγκτος, Emendd. 1, 159. * Ἐθνόπληκτος, Opusc. l. c." Schæf. Mss. Joseph. Maccab. 7. * Ἐθνόπηκτος, var. lect. ib. * Ἐθνόπακτος, Suid. * Ἐθνόρυστις, Anon. Hymn. in Virg. 6. * Ἐθνοφύλαξ, Gl. Gentilitius.] Ἀλλοεθνής, Alienigena, Peregrinus, [3 Macc. 4, 6. Joseph. A. J. 9, 5, 3. p. 561. 19, 7, 3. p. 948. Phav. 1576, 19. * Ἀλλοεθνία, Strabo 12. p. 807. * Ἑτεροεθνής, 2. p. 190., 8. p. 514., 12. p. 806. * Ὀβριμόεθνος, Tzetz. Posth. 738.] Ὁμοεθνής, Ejusd. gentis s. nationis, [Diod. S. 1. p. 43., 2. p. 85., 3. p. 127. ult., 15. p. 500. Herod. 1, 91. * Ὁμόεθνος, Gl. Congentilis, Joseph. c. Apion. 1, 22. Polyb. 1, 10, 2. sed vide Ind. * Ὁμοεθνέω, Diod. S. 15. p. 477. * Ὁμοεθνία, Hippocr. 408, 30. 663, 51. * Πανεθνεὶ, Strabo
C 5, 326. * Πανταεθνής, Lobeck. Phryn. 690. * " Πολυεθνής, Dionys. Alex. in Routhii Reliq. SS. 4, 356." Boiss. Mss.] Ἐθνικός, Ad gentem aliquam aut gentes pertinens, Genti alicui s. nationi peculiaris. Ab Athen. (7, 24.) citantur Ἐθνικαὶ Ὀνομασίαι Callimachi. Et ap. Hermog. legitur ἐθνικὴ λέξις. Sunt autem qui itidem verba, quæ Fabius vocat regionibus quibusdam magis peculiaria, ἐθνικὰ ὀνόματα esse putent. A Gramm. vocatur etiam nomen ἐθνικὸν, a gentis vel etiam urbis appellatione deductum. Quod nomen frequenter ap. Steph. B. occurrit: ut cum dicit ab Αἴγυπτος esse ἐθνικὸν Αἰγύπτιος: ab Ἀβίλη esse ἐθνικὸν Ἀβιλήνος: ab Ἀβυδὼν, esse ἐθνικὸν Ἀβυδώνιος. Hinc vocatur ab Eust. ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας. || Ἐθνικοὶ ap. Eccles. Scriptt., A religione Christiana alienæ gentes, Gentiles, Ethnici. [" Diod. S. 2, 267." Schæf. Mss.] Ἐθνικῶς, More τῶν ἐθνικῶν, " Gentilium. E Tacito interpr. More gentico." [" Wassenb. ad Hom. 57." Schæf. Mss. " Chrys. in Galat. 2. T. 3. p. 731." Seager. Mss. * Ἐθνηδὸν, Joseph. Maccab. 2, 500. * Ἐθνητὸς, Athen. 7,
D 13.] " Ἐθνισταὶ, Hesychio οἱ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους: " pro quo ap. Suid. in Ms. etiam Cod. scriptum " ἐθνῖται, cum ead. exp."

ΕΙ, Si. Hujus particulæ εἰ frequentiorem primum et simpliciorem usum e seq. exemplis declarabo. Xen. K. Ἀ. 7, (7, 18.) Ποτέρως οὖν οἴει μᾶλλον ἂν φοβεῖσθαί τε αὐτοὺς καὶ φρονεῖν τὰ πρός σε, εἰ ὁρῷέν σοι τοὺς στρατιώτας οὕτω διακειμένους, ὡς νῦν τε μένοντας ἄν, εἰ σὺ κελεύεις, αὖθίς τ' ἂν ταχὺ ἐλθόντας, εἰ δέοι; et paucis interjectis, ἢ εἰ καταδοξάσειαν κ. τ. λ.: K. Π. 8, (2, 7.) 124. Εἰ δέ τις οἴεται ἕνα αἱρετὸν εἶναι ὀφθαλμὸν βασιλεῖ, οὐκ ὀρθῶς οἴεται. Ὀλίγα γὰρ εἷς ἂν ἴδοι καὶ εἷς ἀκούσειε· καὶ τοῖς ἄλλοις ὥσπερ ἀμελεῖν ἂν παραγγελλόμενον εἴη, εἰ ἑνὶ τοῦτο προστεταγμένον εἴη. Rursum K. Ἀ. 1, (7, 5.) p. 154. Ἂν δ' εὖ γένηταί τι, οὐ μέμνησθαί σε. Ἔνιοι δὲ, [λέγουσιν] οὐδ' εἰ μέμνοιό τε καὶ βούλοιο, δύνασθαι ἂν ἀποδοῦναι ὅσα ὑπισχνῇ. Sic cum optat. sæpe et in alia orationis structura:

ut 'Ε. 6, (5, 18.) Εἰ μὲν οὖν αὐτὸς ἀφηγοῖτο, ἐφοβεῖτο μὴ, etc. Lucian. (1, 448.) Εἰ σὺ μανεὶς, ὦ Αἶαν, σεαυτὸν ἐφόνευσας, τί αἰτιᾷ τὸν 'Οδυσσέα; Quam varie autem construatur hæc particula sequente ἂν in altero membro, ex iis, quos subjungam, diversorum Auctorum ll. planum faciam. Primum igitur præt. imperf. junctam hanc particulam, sequente ἂν, habemus hic: Plut. Alex. et Apophth. 'Εγὼ μὲν εἰ 'Αλέξανδρος ἤμην, ἔλαβον ἂν ταῦτα. Sed in Apophth. mutato ordine dicit, Ἔλαβον ἂν, εἰ 'Αλέξανδρος ἤμην, Si Alexander essem, ista accepissem; Accepissem ista, si Alexander essem. Apud Dem. Ol. 2. 'Εγὼ μὲν οὖν σφόδρα ἂν ἡγούμην φοβερὸν εἶναι, εἰ τὰ δίκαια πράττοντα ἑώρων αὐτὸν ηὐξημένον. Sic Æsch. tam εἰ, quam ἂν cum præt. imperf. Εἰ ἐσωφρονεῖτε, οὐδ' ἂν ὠνομάζετο τοὔνομα τοῦ δήμου, Si saperetis, ne nominaretur quidem populi nomen. Dem. autem junxit ἂν plusquamperfecto, sequente εἰ cum præt.: Ὅτι τῶν ἀδικημάτων ἂν ἐμέμνητο τῶν ἑαυτοῦ, εἴ τι περὶ ἐμοῦ γέγραφε: sed hic præt. perf. vim imperf. habere existimatur. Jungitur particula εἰ aoristo quoque, sequente ἂν: ut Plato Apol. Εἰ ἐγὼ πάλαι ἐπεχείρησα πράττειν τὰ πολιτικὰ, πάλαι ἂν ἀπολώλειν, Si jampridem remp. administrassem, jampridem periissem. Greg. Εἰ μὲν οὖν ἐμείναμεν ὅπερ ἦμεν, ἐγενόμεθα ἂν ὅπερ οὐκ ἦμεν. Quibus in ll. videmus indic. Græcos Latinis optativis reddi. Sed invenitur εἰ et cum optat. sequente ἂν cum indic.: ut Aristoph. Πλ. (1011.) εἰ λυπουμένην γ' αἴσθοιτό με, Νηττάριον ἂν καὶ Φάττιον ὑπεκορίζετο, Si mœstam me sensisset, appellabat, etc. Xen. 'Απ. 1. Εἰ δέ τι δόξειεν αὐτῷ σημαίνεσθαι παρὰ θεῶν, ἧττον ἂν ἐπείσθη παρὰ τὰ σημαινόμενα ποιῆσαι. Nec raro utraque particula optat. habet: estque regularior hæc constr.: ut Dem. Ol. 2. Καὶ γὰρ εἰ μετ' ἀληθείας τις σκοποῖτο, ἐνθένδ' ἂν μέγαν αὐτὸν ἴδοι γεγενημένον: ibid. Εἴ τις αἵρεσίν μοι δοίη, τὴν τῆς ἡμετέρας πόλεως τύχην ἂν ἑλοίμην. Plut. Romulo, Μάλιστα δ' ἂν τις τυγχάνοι τοῦ εἰκότος εἰ νομίζοι τὸν 'Ρωμύλον οὕτως ὀνομάσαι κ. τ. λ. Jungitur autem εἰ optat. et in alia sermonis forma, ac sine ἄν: ut Thuc. Εἴ τινα λάβοιεν, ἀπέκτεινον. Lucian. (1, 267.) Εἰ θελήσαιμι ἀνελκύσαι ὑμᾶς μετεωριῶ. Idem, Εἰ θεάσαιο, ἡσθήσῃ. Plut. Εὐξάμενος, εἰ καταβάλλοι, τῷ Διὶ φέρων ἀναθήσειν αὐτὸς τὰ ὅπλα τοῦ ἀνδρός. Ut autem εἰ σκοποῖτο in illo Dem. l. legitur per optat., ita εἰ σκοπῶμεν per subj. apud Isocr. Evag., quæ tamen constr. et rara et suspecta est.

Εἰ μὲν, εἰ δὲ, pro Si et Sin, Xen. autem εἰ μέντοι in utroque membro posuit, et ap. Hom., εἰ μέν κε, εἰ δέ κε pro eod.: (Od. Ξ. 395.) Εἰ μέν κεν νοστήσῃ ἄναξ, deinde Εἰ δέ κε μὴ ἔλθῃσι. Sed et εἰ μὲν ac εἰ δὲ ponuntur sæpe in anantapodoto: ut Xen. K. Π. 8, (7, 3.) p. 140. Εἰ μὲν οὖν ἐγὼ ὑμᾶς ἱκανῶς διδάσκω, οἵους χρὴ πρὸς ἀλλήλους εἶναι· εἰ δὲ μὴ, καὶ παρὰ τῶν προγεγενημένων μανθάνετε. Ut autem est verborum eclipsis inter εἰ μὲν διδάσκω et alterum membrum, sic et in alia orationis forma particula εἰ secum verborum ἔκλειψιν relinquit: sicut et εἰ δ' ἄρα vel εἴπερ ἄρα, et ἐὰν δὲ interdum, item εἰ δ' ἄγε, necnon εἰ βούλει δέ: de quibus lege Bud. 990. 991.: iisque adde ex Il. I. (46.) Εἰ δὲ καὶ αὐτοὶ, pro εἰ δὲ βούλονται καὶ αὐτοί. Sed sciendum est, esse interdum et ante εἰ ipsas verborum ellειpses, de quibus, quoniam variæ sunt, alibi dicere statui.

Εἰ jungitur et aliis particulis; dicitur enim εἴ γε, εἴ περ, εἰ δὴ, pro Si quidem, Si modo. Lucian. Εἴ γε ἐκεῖνοί εἰσι: ap. Greg. autem εἴ γε et pro Si tamen: " Hesychio εἴπερ." Apoll. Rh. 2, (236.) Εἰ δὴ ἐγὼν ὁ πρίν ποτ' ἐπίκλυτος κ. τ. λ. Sed cum εἴ περ sæpe sunt quædam verborum ellειpsεις, ac præsertim cum dicitur εἴ περ ἄρα, ἀλλ' εἴ περ: quarum exempla habes ap. Bud. 989. 990. 991. Ibid. meminit et τοῦ εἴ περ pro Quandoquidem: quo exp. modo et εἰ δὴ, Il. A. (61.) Sed affertur εἴ περ et pro Quamvis, ex Il. Γ. (25.) μάλα γάρ τε κατεσθίει, εἴ περ ἂν αὐτὸν Σεύωνται. Interdum vero ad εἴ περ additur et alia quæpiam particula, ut cum dicitur εἴ περ δὴ et εἴ περ γε pro εἴ γε simpl., vel εἴ περ. At εἴ πέρ ποτε est Si unquam alias. " Αἴπερ, Dor. pro εἴπερ, Si, ap. " Theocr. Ab Hes. tamen et Suida exp. ὥσπερ, Tan-

A " quam." Retinet suam signif. εἰ et cum ἄρα: sed ἄρα vertitur Forte: sic et cum που, nam εἴ που est Sicubi. At vero cum καὶ aliam signif. accipit; nam εἰ καὶ accipitur pro Etiamsi, Etsi. Εἰ καὶ μὴ πάντα, Dem. Etsi omne. Greg. autem eleganter et γὰρ interjecit pro Etsi enim, Εἰ γὰρ καὶ χρηστὸς ὁ νέος ζυγὸς, καὶ τὸ φορτίον ἐλαφρὸν, ἀλλὰ τὴν ἐλπίδα κ. τ. λ. Interdum vero præponitur καὶ eo modo, quo a Lat. Etiam in Etiamsi, itemque Et in Etsi. Il. N. (316.) καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν, Αἰπύ οἱ ἐσσεῖται μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι. De εἰ μὴ autem dicam seorsim paulo post: at de εἰ δ' οὖν dicendum potius fuerit in Οὖν.

" Εἴδη, Hesychio ὁμοῦ, ἅμα, Simul, Una. Hom. " tamen ὁμοῦ ei subjungit, Il. A. 61. Εἰδὴ ὁμοῦ πόλε- " μός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς 'Αχαιούς: quare nonnulli " positum esse volunt pro ἐπειδή. Sunt etiam qui di- " visim scribant εἰ δή."

Εἰ per An interdum verti debet: ut Lucian. (1, 225.) Πειρᾷ μου εἰ μέμηνα. Plut. Lyc. 'Απόδειξιν δι-

B δοὺς, εἰ μετὰ λόγου κολάζει. Et passim cum v. ἐρωτᾷν, aliisque synonymis: ut Xen. 'Επηρώτα εἰ ἔλεξε. Plut. Lyc. Εἰ καλῶς κείμενοι νόμοι τυγχάνουσιν, ἠρώτησε. Quod imitatus Horat. dixit, chlamydes Lucullus, ut ajunt, Si posset centum scenæ præbere rogatus: ἐρωτηθεὶς εἰ δύναιτο. Sic autem et in aliis Lat. scriptt. positum Si observavi.

Εἰ pro ὅτι, Quod. Dem. Ἔχαιρον εἰ προσέχει. Synes. Ἔκλαιον οὐκ εἰ τεθνηξοίμην. Vide alia exempla ap. Bud.: itemque Livii imitationem, 978. 979. Sed affert et locum Dem., in quo vel εἰ ita accipiendum, vel ante ipsam aliquid subaudiendum putat. Ego vero alicubi εἰ cum suo optat. per infin. etiam resolvendum esse censeo. Ceterum ad hanc τοῦ ὅτι signif. pertinet et εἴ περ pro Quandoquidem, ap. eund. Bud. 991.

Εἰ, pro Ne, ex Eur. affertur, φόβῳ εἴ τις αἰσθήσεται, Metu ne quis audiat.

Εἰ μὴ, Nisi, ad verbum Si non, quo utitur Horat., ut in illo celebri dicto Alexandri, Εἰ μὴ 'Αλέξανδρος

C ἤμην, Διογένης ἂν ἤμην. Xen. 'Απ. 1. Οὐκ ἂν προέλεγεν εἰ μὴ ἐπίστευεν ἀληθεύσειν. Apud Plat. cum indic. itidem, sed cum ejus præt. plusquam perf. Καί μοι δοκῶ, εἰ μὴ πρότερος ἑωράκειν αὐτὸν ἢ ἐκεῖνος ἐμὲ, ἄφωνος ἂν γενέσθαι. Et cum fut. indic. Xen. ibid. Οὐδὲν ὄφελος εὔνους εἶναι εἰ μὴ καὶ ὠφελεῖν δυνήσονται. Alia constr. ap. Eund. 'Υμεῖς γε, εἰ μὴ ἐγὼ προφυλάττοιμι ὑμᾶς, οὐδ' ἂν νέμεσθαι δύναισθε. Interdum particula γε inter εἰ et μὴ inseritur, et dicitur εἴ γε μὴ pro εἰ μὴ simpl.: ut Lucian. (1, 268.) Καὶ εἴ γε μὴ ἡ Θέτις κατελεήσασα ἐκάλεσε Βριάρεων, κἂν ἐδέδετο. Sed et aliud quodpiam voculæ genus interjicitur: ut Aristot. de Mundo, 'Αναθυμιάσεις ἀέρατοι, εἴ τι μὴ κατὰ τὰς ἑῴας ἐστί. Lucian. autem (2, 931.) præfixit ἐκτὸς, 'Εκτὸς εἰ μὴ τὴν σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι πεπιστεύκατε, pro Nisi vero, Præterquam si: ubi et εἰ μὴ sufficiebat. Dicitur autem et πλὴν εἰ μὴ, item χωρὶς εἰ μή. Nonnunquam vero post εἰ μὴ additur περ, interdum et γε præterea: ac dicitur εἰ μή περ, εἰ μή περ γε, ut Aristoph. et Xen., pro εἰ

D μὴ, i. e. Nisi forte, tamen. || At Τί δὲ εἰ μὴ ὑπισχνεῖτο ap. Xen. redditur a Bud. 1047. Quid aliud tandem nisi pollicebatur? || Et εἰ δὲ μὴ, Sin minus, et Alioqui. Lucian. 'Εγὼ μὲν γὰρ εὔχομαι τοῖς θεοῖς, μάλιστα μὲν ἡμῖν καὶ χρήματα πολλὰ γενέσθαι· εἰ δὲ μὴ, τό γε πιστοῖς εἶναι δοκεῖν, διαμένειν. Alibi, inquit Bud., pro Aut certe 224. 'Αλλ' ἴσασιν ἅπαντες, εἰ δὲ μὴ πολλοί γε. Sed non video quid vetet et hic Sin minus interpretari. Vide autem alia exempla ap. Bud. 991. Invenitur et εἰ δ' οὒ ap. Greg., pro εἰ δὲ μὴ, Ὥστε μάλιστα μὲν τὸν κόσμον ὅλον συμφωνῆσαι, εἰ οἷόν τε, καὶ εἰς ἓν ἐλθεῖν· εἰ δ' οὒ, ἀλλ' αὐτόν γε μετὰ τῆς βελτίστης γενέσθαι.

De εἰ μὴ admoneo præterea lectores, ne in his particulis decipiantur, sicut deceptos plerosque animadverti, putantes ubique εἰ μὴ esse Nisi: cum contra alicubi interjiciendum sit verbum inter εἰ et μὴ in ordinanda oratione, ut Thuc. 1, (32.) Καὶ ξυγγνώμη εἰ μὴ μετὰ κακίας, δόξης δὲ μᾶλλον ἁμαρτίᾳ, τῇ πρότερον ἀπραγμοσύνῃ ἐναντία τολμῶμεν: ita enim resol-

venda est ista oratio, εἰ τολμῶμεν μὴ μετὰ κακίας, Si attentamus non improbitate animi, sed, etc. Non tamen id fieri potest, ubicunque εἰ μὴ simpl. accipitur pro Si non : ut videre est in hoc Æschin. l. Εἰ μὴ δέδωκε δίκην, οὐκ ἀγαπᾷ, Non contentus est, si non dedit pœnas, i. e. Quod non dedit.

" Αἰ μὴ, Dor. pro εἰ μὴ, Nisi. Theocr. 5, (150.) " ἀλλὰ γενοίμαν, Αἰ μή τυ φλάσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ " Κόμαρα, Nisi te contudero."

Εἰ pro Utinam vide in Εἴθε.

[*Εἴποθι, Opp. 'A. 3, 165. * Εἴποτε, Il. Γ. 180. Ω. 426.]

[" Εἰ, Valck. Phœn. p. 274. Steinbr. Mus. Tur. 1, 205. Fisch. Ind. Palæph. De constr., Jacobs. Anth. 7, 119. 9, 133. 184. 11, 6. 94. 97. 208. 246. 331. 12, 82. Brunck. Aristoph. 1, 178. 262. 2, 123. 208. 220. 226. 3, 8. 34. 132. Agathias 71. et Jacobs. Porson. Hec. p. 48. Ed. 2., Or. 1548. Diod. S. 1, 185. 2, 362. 596. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 257. 259. 266. 279. 283. 392. 2, 325. 338. 3, 9. 13. 15. 199. Brunck. Apoll. Rh. 40. 102. 186. 191. T. H. ad Plutum p. 30. Thom. M. 267. Musgr. Iph. A. 354. Wakef. Ion. 264. 877. Musgr. 331. Wakef. Eum. 234. Jacobs. Animadv. 252. Eur. Fr. Ægei 3. Schweigh. E. Ph. M. 15. p. 249. Schneid. Cyrop. 65. Heyn. Hom. 5, 176. Herod. Philet. 433. et n., Valck. Phœn. p. 562. ad Charit. 279. ad Xen. Mem. 1, 4, 4. 4, 2, 34. 4, 8, 11. Œc. 1, 12. K. Π. p. 24. ad Herod. 654. 669. 674. Brunck. Or. 1556. et Add. Pro ἐπεὶ, Porson. Hec. p. 75. Ed. 2. Heyn. Hom. 6, 643. I. q. ἐπεὶ, seq. interrog., Brunck. Aristoph. 1, 26. I. q. ἐπεὶ, ἐπειδὴ, Cum, ad Æsch. Prom. 1065. ad Eur. Med. 86. 679. Hec. 784. (cf. Steinbr. Mus. Tur. 1, 289.) ad Androm. 205. Post ἀπιστεῖν, Diod. S. 1, 311. Jacobs. Anth. 11, 327. Post θρηνεῖν, Longus 106. Vill. Post verba metuendi, Eur. Heracl. 791. ad Dionys. H. 2, 719. Musgr. Andr. 61. Post φράζεσθαι, Heyn. Hom. 5, 702. Post φόβος, Eur. Med. 187. P. Post verba inquirendi, ad Xen. Eph. 243. ubi et de constr. Post θαυμάζειν, Xen. Mem. 1, 1, 13. vide Ind., Zeun. ad K. Π. 393. Post αἰδεῖσθαι, Longus 4. Vill. Post ἐκπλήττεσθαι, ib. Post ἄχθεσθαι, 7. 'Επαινοῦμεν, εἰ πιστεύοιμεν, est solœcismus : debet esse aut ἐπαινοῦμεν, εἰ πιστεύομεν, aut ἐπαινοῖμεν ἄν, εἰ πιστεύοιμεν, Reiz. Præf. ad Aristot. Rhet. v. omnino Wolf. in Vateri Anim. 207. cf. Plut. Mor. 1, 447. Cum conj., Heyn. Hom. 5, 176. 714. 7, 95. 145. Diod. S. 2, 618. Lucian. 3, 262. ad Dionys. H. 5, 261. 285. 4, 2025. 2331. Schneid. Anab. 293. Bast Lettre 90. Boiss. Philostr. 313. Xen. K. Π. 8, 4, 16. ad Herod. 641. (675, 13.) Lucian. 1, 37. cf. Belin. T. 5. p. 85., 10. p. 126. ad Charit. 387. Rhes. 830. Brunck. ad Tyrtæum 3, 35. ἢν δὲ φύγῃ : ' Solœce in libris εἰ δὲ φύγῃ. Ignorarunt librarii constructionem conjunctionum εἰ et ἂν vel ἢν, quas perpetuo commutatas reperias. Sæpissime tamen in Editores culpa transferenda, quod multis exemplis ostendere possem e collatione Codicum Oppiani, quam forte ad manum habeo.' Cf. Porson. in Toup. 4, 500. Brunck. ad Poët. Gnom. 308. 329. Œd. T. 234. 874. Œd. C. 1443. (cf. not. in Ed. 1.) ad Herod. 129. 579. 641. 646. 675. 700. Dawes. M. Cr. 324. 326. Zeun. ad K. Π. 258. 260. 295. 313. 437. 617. 808. Koen. ad Greg. Cor. 183. Schneid. Anal. 1, 40. Heyn. ad Apollod. 210. Fisch. ad Palæph. 115. Wessel. ad Diod. S. 1, 12. Hermann. Obss. 77. Wakef. Trach. 1020. Jacobs. Anth. 9, 239., Schw. Epict. 35. Εἰ cum subj. constructum, solœcum est, Brunck. ad Æsch. Prom. 1065. ad Pers. 788. Phœn. 1226. Bacch. 190. Poët. Gn. 294. Valck. Phœn. p. 414. 562. ad Xen. Eph. 185. Cum inf., ad Lucian. 1, 692. ad Herod. 187. Cum fut. indic., Il. E. 350. Cum optat., Philostr. 64. 134. 526. 648. Boiss. Dionys. H. 2, 1157. 1161. (præcessit εἰ cum fut. indic.) 1184. Schneid. ad Xen. Hier. 240. 255. Plato Theæt. 355. Heind. ad Gorg. 42. 261. Herod. 627. Eur. Heracl. 436. (sed corr.) Brunck. ad Phœn. 736. Fisch. ad Palæph. 115. 152. Xen. K. Π. 43. 81. Cum indic., optat., quid differat, Eichst. Quæst. 48. Cum particip., ad Xen. Mem. 4, 1, 1. De re certa, Jacobs. Anth. 8, 321. 387. Epigr. adesp. 685. Siquidem, Musgr. Iph. T. 198. Herod. 9, 68. Siquidem, Quandoquidem, ad Xen. Eph. 212. Utinam, Heyn. Hom. 4, 679. 7, 95. Soph. Œd. T. 863. Musgr. Andr. 862. Valck. Adoniaz. p. 237. 369. Ruhnk. Ep. Cr. 9. Steinbr. Mus. Tur. 1, 195. ad Xen. Eph. 200. Num, ad Xen. Œc. 3, 14. Quoniam, Dorv. ad Charit. 231. Amst. Pro ὅτι, Musgr. Herc. F. 813. El. 186. Jacobs. Anth. 6, 369. 11, 135. Villois. ad Long. 211. 276. Phalar. 350. ad Xen. Mem. 1, 2, 13. 3, 5, 13. 4, 2, 9. 4, 3, 12. Œc. 5, 11. ad K. Π. 366. 393. Pro εἰ καὶ, Jacobs. Anth. 12, 162. Brunck. Hipp. 474. Abresch. Lectt. Arist. 83. Pro ἵνα, Heyn. Hom. 7, 385. 450. 8, 364. 615. 657. 670. ad Virgil. 2, 35. Brunck. Trach. 584. Εἰ, ἂν, ἢν conf., T. H. ad Plutum p. 133. Valck. Hipp. p. 195. Brunck. Œd. T. 921. Conf. c. ᾗ, Porson. Med. p. 42. ad Charit. 213. Amst. ; cum ὁ, οἱ, Boëckh. in Plat. Min. 53. ; cum ὃς, ad Dionys. H. 3, 1522. Εἰ, intellecto ὀψόμενος, ad Od. O. 314. 'Εθαύμαζον, εἰ —, quomodo construatur, Dawes. Misc. Cr. 284. Οὐδ' εἰ post negationem, ad Lucian. 1, 450. Εἰ causam reddens, Jacobs. ad Anth. 2, 1. p. 321. De talibus, λέγει εἴ τι λέγεις, ad Herod. 643. In interrog. recta, Valck. Oratt. 348. Εἰ — ἂν, Brunck. Aristoph. 1, 222. Porson. Phœn. 733. Lucian. 2, 169. 346. Dionys. H. 1, 501. De constr., Thom. M. 268. Markl. Iph. p. 299. (errat, nec cepit Kusteri mentem.) Hel. 831. (Trach. 462. οὐδ' ἂν εἰ —, huc non pertinet.) Luzac. Exerc. 86. Il. P. 557. Wolf., Apoll. Rh. 1, 491. Brunck. 92. 126. 128. Jacobs. Anth. 11, 8. 9. Heyn. Hom. 5, 714. Æschines 102. 265. Reisk. Plut. Compar. Cimon. c. Lucull. 1. Schneid. ad K. Π. 100. Ed. alt. (3, 3, 55. 5, 4, 12.) ad Polit. 177. (miscet diversa. In Xen. ἂν recte habet.) 472. Mem. 1, 5, 3. Plato de LL. 176. 193. 406. Ast., Hipp. 174. Dem. 1201, 18. 1206, 12. 1227, 7. 1229, 24. 1337, 8. Polyb. 1, 451. : Xen. Mem. 4, 2, 30. Τοῦτο πρὸς σὲ ἀποβλέπω εἴ μοι ἐθελήσαις ἂν ἐξηγήσασθαι : Philostr. 16. Boiss. Καὶ εἰ μὲν ἀναβιῴη ἄν τις ἐνταῦθα, οὐκ οἶδα : Il. 11, 792. Εἰ cum vi intendi, Heyn. Hom. 5, 533. 587. Εἴ τι περισσὸν, εἴ τί περ ἐσθλὸν, Jacobs. Anth. 7, 203. Εἴ τι δὴ, Markl. Iph. p. 290. Herc. F. 41. Εἴ τι, Si qua, Plato Charm. 71. Εἴ τις, Paus. 3, 108. Εἴ τις καὶ ἄλλος, Schneid. Anab. 37. Εἴ τις ἄλλος, Valck. Phœn. p. 536. Εἴ τις pro ὅστις, etiam post πᾶς, ad Xen. Eph. 242. Εἰ δὲ, Heyn. Hom. 5, 533. 587. Εἰ δ' οὖν, sive εἰ δὲ, nempe δοκεῖ, Valck. Hipp. p. 222. Εἰ δὲ μὴ, Steinbr. Mus. Tur. 1, 184. Εἰ μὲν, Heyn. Hom. 6, 574. Εἴ που, de constr., Brunck. Aristoph. 3, 78. Porson. Hec. p. 86. Ed. 2. Dawes. Misc. Cr. 253. Εἴ κε, Heyn. Hom. 4, 174. 243. 673. 5, 38. 175. 509. 618. 669. 714. 6, 26. Ilgen. Hymn. 206. De constr., Heyn. Hom. 6, 174. 7, 70. 371. 8, 288. 291. 314. ad Il. 9, 412. 414. 445. Cum optat., Od. 8, 353. an εἴ περ scr.? Εἴ γε, Abresch. Lectt. Arist. 264. Jacobs. Anth. 10, 379. ad Lucian. 1, 496. Εἰ — γε, Porson. Phœn. 1366. Brunck. Œd. C. 260. Quandoquidem, Wolf. Prol. 258. ad Xen. Mem. 4, 3, 12. Paus. 1, 49. 55. Toup. Opusc. 2, 6. Siquidem, Valck. Phœn. p. 455. ad Xen. Eph. 200. Da, Lucian. Dial. 84. Plut. Mor. 1, 450. An Utinam? ad Xen. Eph. 200. Conf. c. εἴ τε, Wytt. ad Plut. 1, 624. Εἰ καὶ, Jacobs. Anth. 8, 399. Brunck. Apoll. Rh. 72. Heyn. Hom. 6, 429. Valck. Phœn. p. 579. Omissum, Abresch. Lectt. Arist. 46. Εἰ καὶ ὅτι, 83. Καὶ εἰ pro εἰ καὶ, Wolf zu Plat. Gastm. p. 37. Plut. Mor. 1, 9. Καὶ εἰ, Brunck. Apoll. Rh. 200. Καὶ εἰ, εἰ καὶ, Thom. M. 236. Κεἰ, Brunck. Aristoph. 1, 246. Porson. Med. p. 37. Κ' εἰ, κεἰ, Valck. Hipp. p. 271. Phœn. p. 99. 284. 363. (v. 953.) Εἴ πως, Herod. 460. Heyn. Hom. 6, 553. Utinam, Brunck. Apoll. Rh. 192. Ante εἴ πως subaud. ὥστε ἰδεῖν, γνῶναι, Heyn. Hom. 6, 553. Supplet φρονήσαντες Herod. 7, 145. Vide omnino Od. I. 229. unde disces, in talibus εἰ multum differre ab ἵνα, quocum Heynius confundit. Εἴποτε, Heyn. Hom. 4, 485. Interjectum, Dionys. H. 1, 220. Solennis in obtestando formula, Mitsch. H. in Cer. 136. Εἴποτ' ἔην γε,

Heyn. Hom. 4, 484. 6, 255. 8, 683. Schutz. ad Hoogev. 630. Ed. 2. Εἰ δὴ, Quandoquidem, Paus. 372. Siquidem, ad Od. Γ. 376. Εἴπερ, Mnasalc. 14. Heyn. Hom. 5, 488. 6, 624. 643. 7, 603. 8, 255. Il. 10, 115. ad Herod. 468. Toup. Opusc. 2, 111. Cum subj., Il. A. 81. Λ. 116. M. 223. 245. Conf. c. αἴκεν, Heyn. Hom. 8, 77.; cum εἴπως, Schneid. ad Anab. 106. De constr., Heyn. Hom. 5, 176. 178. 696. Elliptice positum, Boeckh. in Plat. Min. 149. Εἴπερ et εἰ καὶ, Heyn. Hom. 6, 624. Εἴπερ ἂν, Valck. Hipp. p. 264. (222.) Etiamsi, Heyn. Hom. 4, 455. Εἴπ. πώποτε, Aristoph. Εἰρ. 302. Εἴπ. ἄρα, Lucian. 2, 26. Plut. Mor. 1, 445. Εἴπ. κε, Heyn. Hom. 4, 174. 336. 455. 673. 7, 187. Εἴπ. τε, ib. Εἴπ. ἐστὶ, Heind. ad Plat. Phædr. 302. Εἴπ. τις ἄλλος, Lucian. 1, 621. Εἴπερ —ἢ —, Gioven. ad Liv. Fragm. p. 40. Εἰ γὰρ, 5, 478, 6, 461. ad Il. N. 485. Musgr. Or. 1614. Brunck. ad Œd. T. 80. Mœr. 161. et n., Valck. Hipp. p. 185. In interrog., Paul. Sil. 77. Utinam, Jacobs. Anim. 164. Anth. 11, 323. Markl. Suppl. 1145. Brunck. Apoll. Rh. 192. Heyn. Hom. 5, 510. Εἰ, εἰ γὰρ, Utinam, Valck. Phœn. p. 284. ad Mœr. 161. ad Xen. Eph. 200. Ilgen. Hymn. 207. ad Herod. 597.: Brunck. ad Eur. Or. p. 200.:—'Εἶ γὰρ, Utinam. Istud εἶ per apocopen ab εἴθε factum, et accentum retinet. Sane in membran. sic semper scriptum. In αἲ γὰρ, quod idem est, sed Δωρικὸν, accentum appingunt: quidni in εἶ? Quandoque etiam simplex εἶ idem valet quod εἶ γὰρ, ut infra 1177. et Æsch. S. c. Th. 265. αἰτουμένῳ μοι κοῦφον εἶ δοίης τέλος: ubi recte vetus glossa exp. εἴθε.' Add. eund. Brunck. ad Æsch. Prom. 152. Toup. Opusc. 1, 418. De accentu, Schweigh. Præf. ad Soph. Œd. T. Εἰ μὴ, ad Charit. 92. De constr., Zeun. ad Xen. K. Π. 161. 258. Herod. 672. 'Plato Ion. p. 10. Iph. A. 1240. ad Xen. Mem. 1, 2, 52. Heyn. Hom. 5, 38. Cum conj., Plut. Mor. 1, 235. In Plutarcho talis constr. me non offendit. Εἰ μὴ — οὐ —, Wess. ad Herod. 231. Εἰ μὴ, εἰ οὐ, Schneid. ad Anab. 58. Εἰ οὐκ ἔχεις non minus recte dicitur quam εἰ μὴ ἔχεις: illud est εἰ εἶ οὐκ ἔχων: hoc, εἰ μὴ εἶ ἔχων. Τί δὲ, εἰ μὴ, Zeun. ad Xen. K. Π. 61.: Il. 5, 214. ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φὼς, Εἰ μὴ — θείην, ubi v. Heyn. 5, 38. 39.: Coray Theophr. 266.:—' On sait que la particule εἰ ou εἰ μὴ, placée après le verbe θαυμάζειν, équivaut souvent aux particules ὅτι ou ὅτι μή.' Hoogev. Partic. Gr. 227. 782. Lips." Schæf. Mss.]

¶ Εἴτε, Sive. Aristoph. N. (1481.) Καί μοι γενοῦ ξύμβουλος εἴτ' αὐτοὺς γραφὴν Διωκάθω γραψάμενος, εἴθ' ὅ, τι σοι δοκεῖ. Interdum dicitur εἴτε, et in altero membro εἴτε καὶ μή. Plato tamen dixit in Epist. Εἴτε ἀρκεῖ καὶ εἰ μή. Nonnunquam vero additur οὖν, quod abundat. Plato Apol. Δαιμόνια φῄς με νομίζειν καὶ διδάσκειν εἴτ' οὖν καινὰ, εἴτε παλαιά: ibid. Εἴτ' οὖν ἀληθὲς, εἴτ' οὖν ψεῦδος. " Αἴτε, Dor. pro " εἴτε, Sive. Phanias Epigr. Αἴτε σύγ' ἐν κύρτῳ με-" λανουρίδας, αἴτε τιν' ἀγρεῖς Μόρμυρον." [" Εἴτε, Apoll. Rh. 2, 46. Schrader. Obss. 24. Jacobs. Anth. 10, 178. Palladas 4. et Jacobs. Schol. ad Plutum p. 142. T. H. p. 192. Heyn. Hom. 6, 192. 7, 639. Valck. Diatr. 42. Etsi, Et si, Coray in Thuc. par Levesque 3, 270. Conf. c. οὔτε, ad Diod. S. 2, 437. Εἴθ' et εἶθ' conf., Boëckh. in Plat. Min. 172. De constr., Epigr. adesp. 443. Seq. εἰ δὲ, Heind. ad Plat. Apol. p. xix. Εἴ τ' οὖν, Lucian. 3, 617. ad 642. Erf. ad Soph. Aj. p. 359. Εἴτουν, Matth. Anecd. 1, 24. Εἴτ' οὖν —εἴτ' οὖν —εἴτε —, Brunck. ad Æsch. Prom. 446. Εἴτε —εἴτε, Xen. Mem. 2, 1, 21. 28. ad Charit. 279. Valck. Hipp. p. 283. Εἴτε —εἴτε —ἢ —ἢ —, Eur. Hipp. 142." Schæf. Mss.]

¶ Εἴθε, Utinam. Od. Ξ. (468.) Εἴθ' ὣς ἡβώοιμι, Utinam ita ætate vigerem. Et Phocyl. (30.) Εἴθε δὲ μὴ χρῄζοις. Sic Plato Phædro, εἴθε γράψειεν, Utinam scriberet. Jungitur et indic., ut Xen. ('Απ. 1, 2, 46.) Εἴθε σοι τότε συνεγενόμην, ὅτε δεινότατος σαυτοῦ ταῦτα ἦσθα. Aristoph. (N. 24.) Εἴθ' ἐξεκόπην. Lucian. Καὶ εἴθέ γε κἂν ἐκείνου εἰς κόρον ἦν πιεῖν οἴνου. Jungitur et infin., ut Phocyl. (40.) Εἴθε σε μὴ θνητοῖσι γενέσθαι πῆμα ποθεινόν. Sic Epigr. Εἴθε με πλάζε-

A σθαι. Sed interdum inseritur in hac constr. ὄφελε: ut Εἴθ' ὤφελ' ἡ προμνήστρι' ἀπολέσθαι κακῶς, Aristoph. (N. 41.) Vide 'Οφείλω. DICITUR et Αἴθε et pro εἴθε. " Ἄθε, adv. εὐχῆς σημαντικὸν, pro εἴθε, Uti-" nam, teste Suida. Sed forsan scr. αἴθε."

Εἰ pro εἴθε, Od. (Γ. 205.) Εἰ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν. Lucian. Caucaso, Εἰ γὰρ γένοιτο ταῦτα. [Εἴθε, Thom. M. 269. 665. Dawes. 480. Wakef. Trach. 1088. Meleager 88. Heyn. Hom. 4, 679. Valck. Adoniaz. p. 369. Hipp. p. 185. 230. 280. Brunck. p. 386. Ruhnk. Ep. Cr. 28. Abresch. Lectt. Arist. 35. 210. ad Xen. Eph. 200. Phalar. 30. Reiz. de Temp. 13. Xen. Mem. 1, 2, 46. Eur. Andr. 523. 1179. ad Charit. 363. Supplendum, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 97. Conf. c. ὡς, Heyn. Hom. 4, 483. Cum conj., Suppl. 1026. Musgr. Hel. 270. Wakef. Phil. 1094. Eur. Hel. 270. Εἴθε γὰρ, Mœr. 161. et n." Schæf. Mss.]

'EAN, Si, εἰ. Sed ἐὰν subj. jungitur, sicut et ἂν ac ἤν. Plato Symp. 'Εὰν εἴπω οὕτωσί. Dem. 'Εάν

B τις ἠδικηκώς τι τυγχάνῃ τὴν πόλιν. Plut. de Aud. 'Αλλὰ χάριν ἔχειν ἐάν τις ἐκκαθάρῃ. Et ἐὰν μὴ, Nisi. Aristot. 'Εὰν μὴ τύχῃ τεθηλακὼς ὁ ὄνος ἵππον. At de ἐὰν δὲ elleiptice posito, ut εἰ δ' ἄρα, vide Bud. 991. Reperitur et cum optat. ap. Dem. 'Εὰν πρότερός τις εἴποι, sed non sine mendi suspicione. Affertur tamen et ex Hermog. 'Εὰν μὲν τὸ πρᾶγμα παρ' ἡμῶν εἴη γεγονός. ‖ 'Εὰν geminatur interdum, adjunctam habens copulam τε: quin etiam triplicatur nonnunquam pro Sive, sicut εἴτε. Plato de LL. 6. Τά τε πηγαῖα ὕδατα, ἐάν τέ τις ποταμὸς, ἐάν τε καὶ κρήνη ᾖ, κοσμοῦντες φυτεύμασί τε καὶ οἰκοδομήμασι. Idem, 'Εάν τ' ἐν ἀγρῷ, ἐάν τ' ἐνθάδε. Et 'Εάν τ' οὖν pro ἐάν τε ap. Eund. 11. 'Εάν τ' οὖν δοῦλον, ἐάν τ' οὖν ἐλεύθερον περιορῶσι. Ubi vero triplicatur, ἐάν τε bis ponitur, tertium est ἐάν τ' οὖν. Est autem οὖν his in ll. παρέλκον s. παραπληρωματικόν. ‖ 'Εὰν pro ἂν particula potentiali passim in N. T., sed cum solo subj.: ut Matth. 8, (19.) 'Ακολουθήσω σοι ὅπου ἐὰν ἀπέρχῃ. Et 12, (36.) Πᾶν ῥῆμα ἀργὸν, ὃ ἐὰν λαλήσωσιν οἱ ἄνθρω-

C ποι. Sic Acta 2, (21.) Ὃς ἐὰν ἐπικαλέσηται τὸ ὄνομα Κυρίου. Invenitur et ap. LXX. Interpr. " 'Εάνπερ, " Si: item Licet, cum subj., ap. Plat." [Eur. Med. 727. Hel. 1077. " 'Εὰν, Jacobs. ad Theocr. Z. 50. Valck. Adoniaz. p. 261. Phœn. p. 275. Fisch. Ind. Palæph. Reiz. de Tempor. 13. De constr., Thom. M. 267. 473. T. H. ad Plutum p. 42. Diod. S. 2, 620. Heyn. Hom. 4, 184. ad Dionys. H. 4, 2285. ad Xen. Mem. 3, 3, 6. 4, 2, 15. Anab. p. 28. Herod. Philet. 433. et n., ad Lucian. 1, 267. Cum optat., Diod. S. 1, 560. 2, 504. Dionys. H. 2, 1195. sed v. not. Heyn. Hom. 8, 62. Conf. c. ἂν, ad Diod. S. 1, 645.; cum ἤν, Porson. Med. 21. Pro ἂν, ad Xen. Mem. 3, 10, 12. 4, 2, 29. Negat Valck. p. 249. 'Εάντε —ἐάντε —ἐάντε —, Xen. Mem. 1, 2, 55. Zeun. ad K. Π. 9. 294. Ammon. 4. ἐὰν προπαροξυτόνως, sc. γράφωμεν, aut simile quid 'Εάνπερ, Heind. ad Plat. Lys. 47. Quamdiu, ad Theæt. 363. sic ἤνπερ, Aristoph. Θ. 926." Schæf. Mss.]

ITIDEM Ἂν ET Ἢν eadem signif. et cum eodem

D subj. Dem. in Mid., Ἴστε δήπου τοῦθ' ὅτι τὸν ἡγεμόνα ἂν ἀφέλῃ τις, οἴχεται ὁ λοιπὸς χορός. Et κἂν pro καὶ ἐὰν, Et si: ut Aristoph. Πλ. (468.) κἂν μὲν ἀποφήνω κ. τ. λ. Alioqui pro Quamvis sæpe sumitur: ut in ead. illa oratione, Πρῶτον μὲν ἀφαιρεθήσομαι τὴν νίκην, κἂν ἄμεινον ἀγωνίσωμαί τινος. Vide et infra Κἂν post Καί. Sed affertur ἂν et cum præt. indic., e Ceb. Theb. Ἄν τι συνήκαμεν: et cum fut. ex Aristide, Ἂν μηδενὸς ἀνθρώπων μεμνήσονται.

AT particulæ ἢν usus est et ap. Hom., ut Il. P. (245.) 'Αλλ' ἄγ', ἀριστῆας Δαναῶν κάλει, ἤν τις ἀκούσῃ: A. (90.) οὐδ' ἢν 'Αγαμέμνονα εἴπῃς. Herod. Ἢν ἐγὼ γνώμης μὴ ἁμάρτω. Aristoph. Πλ. Ἢν μὴ φράσῃς, Σφ. Ἢν μή τι λέγῃς. Rursus in Πλ. (600.) Οὐ γὰρ πείσεις, οὐδ' ἢν πείσῃς. Et ἤν πως ap. Eund. In Epigr. autem ἢν καὶ pro Quanquam. Atque ut dicitur κἂν pro καὶ ἂν, ita ET κἢν pro καὶ ἤν: ac sæpe pro Quamvis. At vero κὴν sine accentu est pro καὶ ἐν. [Vide col. 1982. sqq.]

" ΕΙΑΜΕΝΗ, Hesychio *τόπος ὅπου πόα φύεται* " *ποταμοῦ ἀποβάντος*, vel *ἕλος παραποτάμιον κάθυ-* " *δρον*: aut *ἀναβολὴ ποταμοῦ φυτὰ ἔχουσα*: affe- " renti et *εἰαμεναὶ* pro *τόποι κάθυδροι*, Loca hume- " cta et uliginosa. Il. Δ. (483.) de populo arbore, "Η " *ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο πεφύκει.* (O. 631.) " de bobus, Αἵ *ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο νέ-* " *μοντο.* Sic Apoll. Rh. 2, (795.) *βαθυῤῥείοντος ὑφ'* " *εἰαμεναῖς* 'Υπίοιο, Locis irriguis et herbosis, Viretis " s. Pratis: [3, 1202.] Videtur porro *εἰαμενὴ* dici " vel quasi *εἰαμένη*, ab *ἐάω*, ut sit Locus quem aqua " reliquit, post inundationem sc.: vel ab *εἴα* signif. " *χόρτος*, Gramen, Herba. Apud Suid. paroxytonως " scriptum *εἰαμένη*, expositumque itidem *κάθυγρος* " *τόπος*: ut ap. Hes. rursum Εἰαμένον, *νήνεμον, κοῖ-* " *λον, βοτανώδη*." [Schneidero i. q. *καθήμενος τόπος*, deducenti ab *εἴαται*, Ion. pro *ἧνται*. " Heyn. Hom. 4, 644. 7, 104. Huschk. Ep. in Propert. p. 17. Heringa Obss. 218." Schæf. Mss.]

ΕΙΔΩ, *εἴσω*, Video, *βλέπω*, unde *ἄϊς*, Eust.: hujus tamen act. v. exemplum non invenio: at pass. *εἴδεται* pro Videtur; eo sensu, quo dicimus aliquid nobis tale vel tale videri, aut videri aliquid faciendum; ap. Il. A. (228.) *τόδε τοι κὴρ εἴδεται εἶναι*, Ω. (197.) *τί τοι φρεσὶν εἴδεται εἶναι*, Od. H. (343.) *τῷδ' ἀσπαστὸν ἐεί-σατο κοιμηθῆναι.* || Interdum vero Εἰδόμενος cum dat. dicitur Qui apparet similis, assimilatur: ut Il. B. (280.) *Εἰδομένη κήρυκι.* Sic Od. B. (268.) *Μέντορι εἰδομένη.* Et in aor., Il. P. (555.) *Εἰσαμένη Φοίνικι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν.* At vero Od. Θ. (283.) *Εἴσατ' ἴμεν ἐς Λῆμνον*, non solum exp. *ἐφάνη*, sed et *προσεποιήσατο*, Simulavit: quod malo. || Εἶδον autem aor. 2. pro Vidi, Intuitus sum, tam in prosa, quam in carmine usitatus est, ubi et *ἴδον* sæpe ponitur. Luc. 33. "Ὅτι *γελοιότατα εἶδον.* At *ἴδον* in carm., uti dixi: ut Od. Ψ. (40.) *Οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, ἀλλὰ στόνον οἷον ἄκουσα*, [*ἄκουον.*] Et part. *ἰδὼν*, Intuitus. Il. P. (141.) "Εκτορ' *ὑπόδρα ἰδών.* Interdum vero cum præp. *εἰς*, ut Il. Ω. (484.) *ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο.* Sic Lat. intueri aliquem, et in aliquem. Utitur autem et alibi voce pass. ut *ἴδω-μαι* Il. Σ. (190.) Sed et *εἴδοντο* cum ει, Π. (278.) pro *εἶδον*, Viderunt. Affertur autem et e Dem. pass. vox pro act. in uno e compp. hujus verbi, sc. *προειδό-μενος*: *Μὴ προειδόμενος τὴν ἐξ ἐκείνης τῆς ὄψεως ὑπο-ψίαν*, Non providens, Bud. || Ἰδεῖν *τινα* pro Videre aliquem et cum eo colloqui. Thuc. *Πρὶν τὸν βρασί-δαν ἰδεῖν.* Sic Lucian. *Οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν*, et *οὐκ ἂν ἐντύχοις αὐτῷ*, pro eod. Unde non dubitem illud Lucæ itidem 8, (20.) Ἰδεῖν *σε θέλοντες*, interpr. Tecum colloqui, Te alloqui, convenire: cum præsertim Matth. habeat *σοὶ λαλῆσαι.* Sed et hoc annotandum hic est, *συντυχεῖν* et *ἰδεῖν* de re ead. dici, sicut Lucian. *ἴδοις* et *ἐντύχοις.* Sic vero et Gall. dicitur, Tels princes se virent en tel lieu, pro Parlementèrent ensemble. || Ἰδεῖν ad mentis oculos translatum, Intelligere, Animadverte: quam signif. habet et Videre. Dem. Ἀλλὰ *καὶ τοῦτο ὁ τιθεὶς τὸν νόμον, εἶδε.* Sic autem et apud Hom. *ἴδωμαι* ac *ἴδηται.* " Ἐείδω, poët. " pleonasmo pro *εἴδω* dicitur: ut in Epigr. *ἐείδετο* " *μῆτιν ἐλίσσειν*, Videbatur. Hes. *ἐειδόμενος* affert " pro *ὁμοιούμενος*: ut et *ἐεισάμενος* ponitur pro " *ὁμοιωθεὶς*, Assimilatus, Il. B. Τῷ *μὲν ἐεισάμενος* " *προσεφώνεε.*" " Ἐείσω quoque, quod est *ὁμοιώθης*, " est ab eod. *ἐείδομαι* per pleonasm. poët. *τοῦ ε* po- " situm pro *εἴσω*, in aor. 1. med. At Ἐείσκω, quod " VV. LL. afferunt pro Assimilo, mendosam habet " scripturam: scr. enim sine diphthongo *ἐΐσκω*, quod " vide." " "Ιδεσκε, Vidit, Ion. pro *ἴδε*. Il. Γ. (217.) " *Στάσκεν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε κατὰ χθονός.*" " Ἰδέω, Ion. " dialysi pro *ἰδῶ*, Videro: item pro *γνώσομαι*, Co- " gnoscam, teste Hes.: qui affert et Ἰδέων pro " *φαινόμενος*, subjungens etiam, *εἶδος ἀετοῦ.*" " "Ιδο- " *μαι*, Videor: affertur enim e Plut. Theseo, "Ο- " *που νῦν ἴδονται*, pro Ubi nunc visuntur. Sic " ap. Hes. quoque "Ιδονται, *φαίνονται.*" Ἀπεῖδον, Ἐπεῖδον, Παρεῖδον, Προεῖδον, etc. vide in Ἀφο-ράω, Ἐφοράω, Παροράω, Προοράω, etc. [" Εἴδω, Markl. Suppl. 518. ad Charit. 514. Jacobs. Anth. 6, 418. Toup. Opusc. 2, 174. Valck. ad Ammon. 72. ad Phalar. 211. Fut. *εἰδήσω*, Epigr. adesp. 127. De ratione literarum ῐ et ε̄ι in h. v., ad Phalar. 316. Thom. M. 933. Markl. Suppl. 622. Wolf. Prol. 240. Wakef. Herc. F. 618. Jacobs. Anim. 310. ad Lucian. 2, 309. Homericus usus *τοῦ ἰδεῖν*, Heyn. Hom. 4, 144. 6, 497. 7, 12. Ἰδὼν *εἶδον*, ad Diod. S. 1, 717. T. H. ad Lucian. Dial. 79. (vertit Apprime vidi.) Ἰδεῖν, cum gen., Brunck. Aristoph. 1, 187. Colloqui, Convenire, T. H. ad Lucian. 1, 227. ad Phalar. 193. 359. Jacobs. Anth. 10, 40. Xen. Anab. 113. Schn. "Ιδε imper., Koen. ad Greg. 132. Thom. M. 468. Lucian. 3, 282. Ἰδὲ, Mœr. 193. et n. "Ιδε, *ἰδὲ*, Heyn. Hom. 7, 318. Ἰδεῖν *ἐς*, Palæph. 184. Markl. Suppl. 679. Εἶδον, Vidi, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 9. De constr., Adoniaz. p. 323. Ἰδέσθαι pro pass. habet Dorv. ad Charit. 534. Ἰδὼν, *εἰδὼς*, Villois. ad Long. 105. Jacobs. Anth. 7, 100. cf. 225. ad Diod. S. 2, 45. ad Lucian. 1, 819. 863. Wytt. Ep. Cr. 36. Ἀ-*χθεινὰν εἶδε* (non *οἶδε*) *βοοκτασίαν*, Jacobs. Anth. 7, 108. 199. 309. 8, 308. 9, 227. 11, 374. 12, 428. Callim. Ep. 48. Brunck. Apoll. Rh. 112. (cf. Soph. Trach. 141.) "Ιδον, Brunck. Aristoph. 1, 55. 71. 166. 272. "Ιδῃ et *εἰδῇ* conf., Schneid. ad Hier. 228. Heyn. Hom. 7, 12.; *εἶδε* et *οἶδε*, Heind. ad Plat. Theæt., 355. Ὀσμὴν *ἰδεῖν*, Schneid. ad Anab. 320. Brunck. Œd. C. 138. Εἶδον, *εἴδοντο*, Heyn. Hom. 4, 479. 5, 462. "Ιδῃ (2 pers.), *ἴδῃς*, 4, 481. 597. 6, 456. 647. 7, 12. (Clark. ad Il. A. 203.) Ἰδέειν, 4, 501. Εἶδον, *ἴδον*, 586. Bast Lettre 102. Fisch. ad Palæph. 10. ad Æschin. 32. Valck. Phœn. p. 141. Koen. ad Greg. Cor. 149. "Ιδωμι, Heyn. Hom. 5, 350. "Ιδοις *ἂν ἀθρῶν*, 6, 529. Lobeck. Aj. p. 370. "Ιδοις *ἄν, εἴδες ἄν*, Bast Lettre 219. Jacobs. Exerc. 2, 8. 15. Εἴδοι, *ἴδοι*, Boiss. Philostr. 529. Ἧς *οὔτι χάριν ἴδε*, Heyn. Hom. 6, 163. Ὀξύλαλον — *ἴδῃ θήγοντος*, Lobeck. Aj. p. 443. "Ιδ' *ὡς*, 284. Ἰδοίμεθα, ad Charit. 230. Ἰδεῖν, *ἰδὼν*, Toup. Add. in Theocr. 403. Ἰδεῖν *ἀχρεῖον*, Clark. ad Il. B. 269. De discrimine inter *ἰδεῖν* et *εἰδέναι*, *ἰδὼν* et *εἰ-δὼς*, v. Fisch. Ind. Palæph. v. Εἴδειν, Valck. Oratt. 348. ad Bion. 308. Wessel. ad Herod. 155. Brunck. Œd. T. 1048. Ἰδὼν *οἶδα*, Paus. 1, 419. cf. ad Lucian. 1, 300. 302. 366. (Soph. Œd. T. 1128. 1142.) Sylb. ad Æn. 471. Huschk. Anal. 195.: Soph. Aj. 1165. *Σπεῦσον κοίλην κάπετόν τιν' ἰδεῖν* Τῷδ'. Εἴ-*δομαι*, med., Markl. Iph. p. 26. Jacobs. Anim. 139. Heyn. Hom. 4, 72. 401. 6, 292. 387. 7, 188. 8, 535. 630. ad Charit. 228. Similis sum, de constr., Valck. ad Mosch. p. 352. Εἰδόμενος, Similis, Herod. 469. Ruhnk. Ep. Cr. 24. Heringa Obs. 237. Toup. Opusc. 2, 128. Εἴδεται, Brunck. Anal. 2, 303. Εἴδοντο, Heyn. Hom. 7, 393. Εἴσομαι, 5, 509. 6, 519. 651. 7, 393. Εἴσεσθαι, ad Charit. 747. Εἴσετο, Brunck. Apoll. Rh. 155. Εἴσατο, Heyn. Hom. 8, 662. *ἔχων*, Moschus 4, 94. Ἐείσω, *ἐείσαο*, Heyn. Hom. 5, 677. Εἴσαιτο, 4, 236. Εἰσάμενος, 4, 200. 5, 146. 6, 182. 379. 403. Il. 2, 795. 3, 389. et Heyn. coll. 386. Εἰ-*σάμενος, ἐεισ.*, Heyn. Hom. 7, 258. ad Il. Γ. 389." Schæf. Mss. Ἰδησῶ, Videbo, Dor. pro *εἰδήσω*, Theocr. 3, 37. Hermann. de emend. Gr. Gr. 279. vel ab *ἰδέω*, unde] " "Ιδημα, Hesychio *ὅραμα*, Visum " s. Visus."

Ἰδὲ ET "Ιδοὺ, Ecce. Sunt autem e verbis imper. modi, signif. Vide, facta adverbia, mutatis duntaxat accentibus: nam et *ἰδὲ* in imper. quidam scr. putant potius quam *ἴδε*, ut Gall. Voilà factum est e Voy-là, Vide ibi. Sed *ἰδοὺ* non esse Att., sicut *ἴδε*, e Luciano annotatur. Utitur tamen eo non ipse solum, sed et nonnulli vett. Att.: e quibus est Aristoph., ut in N. ΣΤΡ. Τὴν *χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν.* ΦΕΙΔ. Ἰδού. *τί ἐστι*; Et ap. Lucian. (1, 303.) cum Neptunus adduci sibi celerem quempiam delphinem jussisset, Trito eum adducens dicit illi, Ἰδού *σοι οὑτοσὶ ὁ δελφίνων ὠκύ-τατος.* Dicitur etiam *ἰδοὺ δὴ*, quod Bud. interpr. En tibi, sermonem esse tradens ejus, qui rem peractam esse signif.: subjungit autem hunc l., non ascripto auctoris nomine, MI. Τί *οὖν τὸ μετὰ τοῦτο ποιῶ*: ΑΛ. Ἐπίθες *τὸ πτερὸν ἐπὶ τὸ κλεῖθρον.* MI. *ἰδοὺ δὴ*, En tibi impositam. Idem vero, ni fallor, de illo Aristoph. l. dici potest. Sed hoc addo, *ἰδοὺ δὴ* non semper ita accipi: ut apparet e Luciano (1, 431.)

'Ιδοὺ δὴ, Μένιππος οὑτοσὶ δικάσει, πότερος εὐμορφότερός ἐστιν. Frequens est autem in N. T. hoc adv. ἰδοὺ, optimeque nonnullis in ll. ejus usus cum Gallico convenit: ut Matth. 9, (18.) 'Ιδοὺ ἄρχων ἐλθὼν προσεκύνει αὐτῷ: ita enim diceremus, Voilà venir un capitaine, qui l'adora. ET "Ην ἰδοὺ ap. Lucian. ead. signif. initio Anachars. Sed ego tam in h. l., quam in ceteris, scr. puto ἠν' ἰδοὺ, posita post ἠν' apostrophi nota: nec enim dubito quin elisum sit ι adverbii ἠνὶ, quod ἐκ τοῦ παραλλήλου adjungatur τῷ ἰδού: perinde ac si diceretur ἠνὶ ἰδού. NAM 'Ηνὶ etiam est Ecce. Aristoph. (Πλ. 75.) ἠνὶ μεθίεμεν, Ecce te mittimus. Theocr. 3, (10.) 'Ηνὶ δέ τοι δέκα μᾶλα φέρω: ubi tamen Schol. aspirari scribit. AT 'Ηνίδε idem esse quod ἠνὶ, male annotarunt quidam: cum potius ἠνίδε dicatur ἐκ τοῦ παραλλήλου, sicut alterum illud, juncto sc. ἠνὶ cum ἴδε, ut ibi ἠνὶ cum ἰδού: unde etiam fortasse scr. fuerit ἠν' ἴδε, ut ἠν' ἰδού. In Callim. tamen Epigr. habetur ἠνίδε, et in aliis exempl. ἤνιδε, in nonnullis etiam ἠνὶ δὲ, hoc in versu, 'Ηνίδε κεῖνοί σοι πᾶν ἐρέουσιν ἔπος.

[" 'Ιδὲ, Wakef. Ion. 162. Trach. 821. ad Lucian. 3, 572. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 42. 'Ιδοὺ, Thom. M. 468. Jacobs. Anth. 6, 76. Wakef. Herc. F. 1096. Musgr. ib. Jacobs. Anim. 314. Kuster. Aristoph. 107. Εἰρ. 198. Fr. 237. ad Lucian. l. c. Acta Traj. 1, 231. Beck. ad Eur. Hec. 808. Koen. ad Greg. Cor. 132. Achilles Tat. 21. Hortantis, Wakef. Phil. fin. Extra versum, Markl. Iph. p. 92. "Ην ἰδοὺ, ad Lucian. 1, 374. Dial. 48. 'Ηνιδοὺ, ad Mœr. 375. Koen. ad Greg. Cor. 132. Wakef. Herc. F. 869. 'Ηνίδε, Jacobs. Anim. 205. Anth. 8, 54. 9, 17. 170. 12, 20. 109. 251. Callim. Ep. 37. Merrick. Tryph. Angl. p. 9. ad Lucian. 1, 618. Brunck. Aristoph. 1, 216. 237. 3, 5. 127. 192. T. H. ad Plutum p. 32. Epigr. adesp. 465. Ruhnk. Ep. Cr. 146. 297. Valck. Anim. ad Ammon. 226. Koen. ad Greg. Cor. 132., ubi et de ἠνὶ, Theocr. 1, 149. ubi v. Valck. it. ad 3, 10." Schæf. Mss.]

[* 'Ανείδω, unde ἀνιδεῖν, Iterum aspicere, Æsch. Choëph. 805. Dion. Cass. 1248, 52. * Εἰσανείδω, Il. Ω. 307. * 'Απείδω, Prospicio e longinquo, " Abresch. Add. ad Arist. 117. Herod. 723. Wakef. Trach. 116. Jacobs. Anim. 112. Diod. S. 2, 459. 'Απιδεῖν πρός τι, Schol. Apoll. Rh. p. 28. Mox sic leg. Sic ἀφορᾶν p. 30." Schæf. Mss.] " Διαείδω, " Perspicio, Dignosco. Il. N. (277.) 'Ες λόχον, ἔνθα " μάλιστ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν, Perspicitur et co-" gnoscitur." [" Toup. Opusc. 1, 80. Apoll. Rh. 2, 579. Heyn. Hom. 5, 510. 6, 415. 417." Schæf. Mss. * Διείδομαι, Conspicuus sum, Apoll. Rh. 1, 546.] " Εἴσιδε, Vide, Intuere: ab Εἰσείδω inusitato, pro " quo dicitur εἰσοράω." [" Εἰσεῖδον, Soph. Œd. T. 105. 'Εσεῖδον, Eur. Hec. 698. 'Εσίδω, 86. 'Εσιδὼν, Or. 831." Seager. Mss. * Παρεισείδω, Aristoph. A. 156.] " 'Ενείδω, Intueor: vel Video in. Plato, 'Αλ-" λοτριότητα ἐνεῖδες ἐν ἐμοὶ πρός σε, In me vidisti. " Sunt tamen qui hunc aor. 2. ad ἐνοράω potius re-" ferant, quod ἐνείδω th. sit inus." " 'Ενιδεῖν, In-" spicere, Intueri." [" Brunck. Phil. 854. 'Ενιδέσθαι, Epigr. adesp. 664." Schæf. Mss. * Παρενείδω, var. lect. ap. Aristoph. A. 156. * 'Εξιδοῦ, Soph. Phil. 851.] " 'Επεῖδον, Inspexi, vel Vidi: ab inus. th. " ἐπείδω." " 'Επίδω, Inspexero: sicut ἐπεῖδον est " Inspexi: ab inus. th. 'Επείδω, pro quo dicitur 'E-" φορῶ. Et med. ἐπιδώμεθα, Aristoph. N. Inspicia-" mus, Conspiciamus." [" 'Επεῖδον, Musgr. Or. 206. Cattier. 79. Jacobs. Anth. 8, 209. 12, 152. Heyn. Hom. 4, 72. Plut. Alex. p. 152. Schm., Steph. Dial. Att. 14. Thom. M. 335. Coray Theophr. 260. (de invidia.) 'Επιδεῖν, Wytt. ad Plut. de S. N. V. 17. 110. Mor. 1, 326. de re læta, 688. Lucian. 1, 203. Xen. K. Π. 800. Eur. Med. 1024. 1414. (ubi ἐπιδέσθαι.) Heind. ad Plat. Gorg. 90. Heyn. Hom. 8, 248. 'Επιείσομαι, 8, 102. 196. 'Επιεισάμενος, ib." Schæf. Mss.] " Κατείδω, Video, Conspicio, Perspi-" cio. Unde aor. 2 κατεῖδον: et particip. med. κα-" τοιδὼς, ap. Plat. de LL." [" Brunck. Œd. T. 1048. El. 923. Wakef. S. Cr. 3, 126. Trach. 813. Toup. Opusc. 2, 74. Suppl. 283. Κατειδὼς, Brunck. Soph. 3, 448. Med., ad Charit. 228." Schæf. Mss. * 'Εγκατιδεῖν, Plut. 5, 375. * 'Επικατείδω, Hippocr. Prænot. * " Προκατείδω, Const. Manass. Chron. p. 128. Psell. in Cant. Cantic. ad 6, 7." Boiss. Mss.] " Μετιδεῖν " affertur pro Contemnere, Despicere: sed sine " exemplo." [Hes.] " Παρεῖδον, i. q. παρέβλεψα, Visu " præterii, Neglexi." " Παριδεῖν, Oculo non attento " prætermittere, Negligere: unde ap. Aristot. Rhet. " παριδὼν τὰ αὐτοῦ. Refertur ad παρορῶ." [Παριδόντα τὰς πατρίους ἀγωγὰς, Athen. 440. " Παρεῖδον, Boiss. Philostr. 462. Phryn. Ecl. 116. Thom. M. 691. ad Charit. 464. Jacobs. Anth. 10. init. Porson. Med. 31. ad Lucian. 1, 838. Brunck. ad Poët. Gn. 349. Œd. T. 1505. Add. Dawes. Misc. Cr. 264. ad Herod. 222. 229. Alciphr. 366." Schæf. Mss.] " Περιείδω, Negligo, ut περιορῶ. Unde οὐ περιεῖδε, " Non neglexit, Non passus est. Interdum enim " περιϊδεῖν exp. etiam Pati, Sinere: ut cum dicitur " περιεῖδε χρήσασθαι: ap. Herod. 4, (113.) 'Η 'Αμα-" ζὼν οὐκ ἀπωθέετο, ἀλλὰ περιεῖδε χρήσασθαι: sc. τὸν " Σκύθην, qui ipsi ἐνεχρίμπτετο." " Περιϊδεῖν, Cir-" cumspicere: ut περισκοπεῖν. Isocr. Evag. Περιϊ-" δεῖν εἴ τινες αὐτῷ βοηθήσουσι. Et Thuc. 4. Περιϊ-" δεῖν τὸ μέλλον, Rerum eventum speculari. Item " Negligere: necnon Sinere: seq. accus. cum par-" ticipio. Herod. "Ην μὴ περιΐδητε διαδράντας αὐτοὺς, " Nisi eos diffugere siveritis. Idem, Μὴ περιΐδητε " ἡμᾶς διαφθαρέντας, Ne sinatis nos pessundari. Et " 1, (24.) Περιϊδέειν αὐτὸν ἐν τῇ σκευῇ πάσῃ στάντα " ἐν τοῖσι ἐδωλίοισι ἀεῖσαι, Sinere se. Est a th. πε-" ριείδω: refertur etiam ad περιοράω." [" Περιείδω, ad Lucian. 1, 865. Schneid. Anab. 453. 455. Dionys. H. 2. 799. et n., Boiss. Philostr. 447. Sino, Schneid. Anab. 57. Toup. in Schol. Theocr. 214. Verh. ad Anton. Lib. 100. LB., Brunck. ad Poët. Gn. 349. Περιϊδεῖν, Villois. ad Long. 187. Thom. M. 710. Diod. S. 1, 623. Brunck. Œd. T. 1505. Xen. K. Π. 89. Dawes. Misc. Cr. 265. ad Lucian. 1, 462. ad Xen. Eph. 144. ad Herod. 229. 333. 487. 654." Schæf. Mss.] " Προείδω, s. Προειδέω, Prævideo, Prior vi-" deo: unde aor. 2. προϊδὼν, Qui prævidit, Qui prior " vidit. Od. Δ. Μή πώς με προϊδὼν ἢ καὶ προδαεὶς " ἀλέηται. Item Prævideo, q. e. Provideo, Prospi-" cio, Video et cognosco antequam fiat. Unde προ-" ειδῆτε ap. Æschin., Prævideatis, Prospiciatis. Inde " et præt. med. προῄδειν, Prævideram. Plut. de Deo " Socr. 'Εμοὶ μὲν οὐδὲν καινόν· καὶ γὰρ προῄδειν καὶ " προύλεγον ὑμῖν τὴν 'Ιπποσθενίδου μαλακίαν. Sic " προειδέναι est Prævidisse, Præcognovisse, Præsen-" sisse, προμεμαθηκέναι: et Προειδὼς, Qui prævidit " et præcognovit, Præscius s. Præsciens, προμαθών. " Apud Thuc. legitur etiam προϊδομένους αὐτῶν, pro " προνοήσαντας ἡμῶν αὐτῶν, Prospecto nobis, 4. p. " 142. Quomodo e Dem. quoque προΐδοντο affertur " pro Præviderunt, Providerunt, Prospexerunt." [" Προεῖδον, Herod. 690. Προείδετο, Schneid. ad Anab. 126. Paus. 306. ad Dionys. H. 1, 164. 3, 1342. Προειδόμενος, 1404. Dem. 1262, 17. Προειδὼς et προϊδὼν conf., ad Dionys. H. 1, 352. Προΐδηται, Athen. 1, 26. Προΐδωσι, Philostr. 254. Boiss. Προϊδέσθαι, Diod. S. 2, 597. Προϊδόμενος, 2, 227, 296. 401. Προειδέναι, med., Dionys. H. 3, 1606. 4, 2005. 2127. Heyn. Hom. 8, 158." Schæf. Mss.] " 'Απροϊδὴς, έος, " ὁ, ἡ, Improvisus, Non prævisus, ἀπροόρατος, ἀπρόο-" πτος. Nicand. Θ. init. 'Ρεῖά κέ τοι μορφάς τε σίνη τ' " ὀλοφώϊα θηρῶν 'Απροϊδῆ τύψαντα, Quæ improvisa " percusserint, s. Quæ homines incautos nec opi-" nantes percusserint. Sic Epigr. "Αϊδος ἀπροϊδὴς " ἀμφεκάλυψε μυχὸς, Improvisus et nec opinantem " invadens. Active etiam interdum capitur pro " Imprudens, Non prospiciens quod eventurum est: " ut in Epigr. ap. Suid., ἀπροϊδὴς δὲ 'Εγκέφαλον πλή-" ξας, Imprudens nec opinans." [Brunck. Anal. 2, 100. bis. " Mus. Turic. 1, 216. Toup. Opusc. 2, 41. ad Charit. 523. Jacobs. Anth. 11, 90. 12, 248. 319." Schæf. Mss.] " Προσεῖδον, Aspexi, Vidi, Soph. " Aj." [993. " Ad Phalar. 211." Schæf. Mss.] " Προτιείδειν, Hesychio ἐγκλίνειν. Sonat potius " Aspicere: Dor. pro προσείδειν." " Προσιδεῖν, A-" spicere: a Προσείδω s. Προσειδέω." " Πότιδε, A-" spice: Dor. pro πρόσιδε." [" Eur. Phœn. 312. Bacch. 736. Ion. 193." Seager. Mss.] " Συνιδεῖν, Perspicere,

" Considerare," [" Lucian. 1, 758. Diod. S. 1, 197. A 2, 320. 643. Dionys. H. 1, 285. 5, 117. 2, 652. 691. Heind. ad Plat. Phædr. 312. Xen. Anab. 1, 5, 9." Schæf. Mss. " Ὑπείδω, Torve intueor, Eunap. 97." Wakef. Mss. * Ὑπερείδω, Contemno, Thuc. 6, 11. 18.]

Ἀειδής, Inspectabilis, Qui cerni non potest; Obscurus, Tenebrosus. Auctor Axiochi, Ἀ. δὲ καὶ ἄπυστος. Et αὔρη, Lucill. Quæ cerni nequit. Bud. ap. Phil. Ἀ. ὄμμα τῆς διανοίας vertit Inspectabilem oculum mentis. Plut. de Pr. Frig. Καὶ τὸ ἀ. αὐτοῦ καὶ ἄχρωστον, Ἅιδης καὶ Ἀχέρων ἐπίκλησιν ἔσχεν. || Pro δυσειδής, Deformis. [" Wytt. ad Plut. de S. N. V. 108. Beck. ad Eur. 193. Toup. Opusc. 2, 111. Phryn. Ecl. 154. 160. Wakef. S. Cr. 4, 94. 5, 23. Jacobs. Anth. 11, 107. Heind. ad Plat. Gorg. 159. Deformis, ad Mœr. 112. Valck. Phœn. p. 132." Schæf. Mss. * Ἀνειδής, Lobeck. Phryn. 729. " Plut. de Adul. et Am. 64." Kall. Mss.] " Ἀϊδὲς, Suidæ " ἀκατάληπτον, Incomprehensibile: a masc. ἀϊδής, " Obscurus, Qui videri et cerni oculis nequit, pro B " ἀειδής. Ἀϊδῶς, Invisibiliter, ἀκαταλήπτως, Incom- " prehensibili modo, ut ἀϊδὲς quoque ἀκατάληπτον. " Ἀϊδέτου, Hes. affert pro ἀφανοῦς, ἀοράτου, Obscu- " ri, Invisibilis: innuens pleonasmo s. epenth. τοῦ υ " dictum pro ἀϊδέτου s. ἀϊδοῦς." " Ἀειδία, Suidæ " ἀμορφία, Informitas s. Deformitas: ab ἀειδής si- " gnif. ἄμορφος, αἰσχρὸς, ut Hes. docet. Forsitan " autem scr. potius ἀείδεια." Ετ Ἀείδελος magis poët., pro eod. || Sed e Nicandri Θ. (20.) ἀείδελον pro Valde conspicuum: ut α non sit priv. sed epitat. [" Ruhnk. Ep. Cr. 116. * Ἀΐδελος, 115." Schæf. Mss.] " Ἀεί- " δεμα legitur ap. Hes. exp. λαμπρὰ, Clara, Splendi- " da, Illustria. Sed procul dubio pro eo reponendum " ἀείδελα: nam ἀείδελος dicitur etiam Valde conspi- " cuus et clarus: ᾶ hic significante epitasin: ut ap. " Nicandr. Θ. Τοῦ δὲ τέρας περίσημον ἐν ἄστρασιν " ἀπλανὲς αὔτως Οἷα κυνηλατέοντος ἀείδελον ἐστήρι- " κται." " Ἀδίκελον, Hesychio ἐμπρεπὲς, Decens, " Decorum. Forsan idem cum ἀείδελον." Ιτεμ Ἀεί- δήλιος, quod Hes. exp. κατάρατος et δεινός. Ἀΐδης C etiam cum solo ι. Hesiod. (Ἀ. 477.) ἀϊδὲς ποίησε, dixit pro Abolevit, Ex aspectu sustulit: Τοῦ δὲ τάφον καὶ σῆμ' ἀϊδὲς ποίησεν Ἄναυρος. [" Jacobs. Anim. 292." Schæf. Mss.] Ετ Ἀϊδνὸς quoque pro Tenebricosus, ut νυκτὸς, Poëta quidam ap. Plut. Et ἐν βήσσῃσιν, Hesiod. (Θ. 860.) " At pro πηλὸς ἀϊδνῆς, " quod ap. Plut. legitur Thes. init., Τὰ δ' ἐπέκεινα " θῖνες ἄνυδροι καὶ θηριώδεις, ἢ πηλὸς ἀϊδνὴς, ἢ πέλα- " γος πεπηγός: pro hoc inquam πηλὸς ἀϊδνὴς, utpote " mendoso, reponendum πηλὸς ἀϊδνὸς, ex Hes.: qui " cum ἀϊδνὸν exposuisset μέλαν ἢ ἀφανιστικὸν, sub- " jungit, λέγουσι δὲ καὶ τὸν ὠκεανὸν πηλὸν ἀϊδνόν. " Idemque postea sua serie, Πηλὸς ἀϊδνὸς, inquit, " περὶ τὴν Λιβύην ἐστὶ τόπος καὶ τὸν ὁρίζοντα ὠκεανόν. " Legitur tamen ap. Suid. quoque ἀϊδνὴς, exp. ὁ μὴ " βλεπόμενος, Qui non cernitur." [" Ἀϊδνὸς, Gesn. Ind. Orph., Ruhnk. Ep. Cr. 227. Musgr. Ion. 1077. Wakef. Phil. 502." Schæf. Mss. Opp. Ἀ. 4, 245. Ἀϊδνῇ λιγνὺς, Apoll. Rh. 1, 389.]

¶ Εἶδος, τὸ, Facies, Forma, Species. Il. Γ. (39.) D Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, B. (57.) μάλιστα δὲ Νέστορι δίῳ Εἶδός τε, μέγεθός τε, φυήν τ', ἄγχιστα ἐῴκει. Et καλὸν εἶδος ap. Eund. Xen. K. Π. 4, (5, 19.) Ἐκλεξάμενος αὐτῶν τοὺς τὰ εἴδη βελτίστους. Apud Greg. Λεόντειον εἶδος προβάλλεσθαι, Leoninam speciem præ se ferre, Bud. Idem a Xen., de canibus loquente, εἶδος dici de Totius corporis habitu scribit. || Interdum Statura: ut Hesiod. Θ. (153.) Ἰσχὺς δ' ἄπλητος, κρατερὴ, μεγάλῳ ἐπὶ εἴδει. Sic Lucian. Ὅσην ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου ὑπεροχὴν πρὸς τὸ Σωκράτους εἶδος. || Apud Aristot. et ceteros philosophos Forma rei, Bud. || Apud Thuc. Schol. εἴδη exp. τρόποι. Sic autem et Herodian. (5, 5, 4.) Εἰς εἶδος τιάρας, Ad tiaræ modum, Polit. At in Thuc. (3, 62.) Σκέψασθε ἐν οἵῳ εἴδει ἔπραξαν, videtur ἐν οἵῳ εἴδει esse potius In quo statu, quam Quo pacto, VV. LL. || Τρίτον οὐσίας εἶδος, Cic. ap. Plat. Tertium materiæ genus. Sic, Ἔστι δὲ παιᾶνος δύο εἴδη, Aristot. Duo sunt pæanis genera. Vel, ut Cic., Pæan est duplex. In similibus autem ll. vertitur et Species a nonnullis, minus tamen Lat. voce. Sed quod Aristot. dicit Polit. 1. Ἐν ὀργάνου εἴδει ταῖς τέχναις ὑπηρέτης ἐστὶ, fortasse ex Horatio reddi possit Instrumenti speciem præbet: pro quo alii, Instrumenti locum obtinet. || Sicut et ἰδέα, peculiari quadam signif. ap. Thuc. vide in Ἰδέα. || Εἴδη Tullium vertisse etiam Partes, docet meum Cic. Lex. || Εἴδη Pindari sunt qui dicta putent tanquam Diversa odarum genera. Sic etiam Εἰδύλλια Theocriti, dimin. forma, ut ἐπύλλιον ab ἔπος, quod varia sint poëmatiorum genera. || Εἶδος significasse etiam Acetum, scribit J. Poll. 6, c. 1. Sed latius etiam patuisse hac in parte signif. εἴδους suspicor, cum scribat Alex. Aphr. Ἐπιρραίνουσα ὄξος σὺν ἑτέρῳ τινὶ εἴδει. || Εἶδος pro εἴδησις, et pro μαντικὴ, ab altera τοῦ εἴδειν vel potius εἰδέιν signif. vide ap. Eust. Hinc certe Πολυείδος nominatus putatur Quidam vates ap. Hom. [Il. E. 148.] " || Hes. εἶδος testatur accipi non solum pro Species, " Forma, sed etiam Ardor, Æstus: nec enim tantum " εἴδεος ἧκε σέλας affert pro μορφῆς ἀφῆκε φῶς, sed B " etiam εἴδεος ἐνδίοιο pro καύματος μεσημβρινοῦ: iti- " demque εἶδος exp. et σῶμα, χρῶμα, et καῦμα: nec " non εἴδεος rursum afferens pro καύματος, θάλπους. " Sed in hac posteriore signif. etiam sine diphth. " scribitur ἴδος, ut videbis s. v." [" Kuhn. ad Paus. 105. Timæi Lex. 278. Toup. Opusc. Emendd. 1, 464. 2, 345. 1, 359. 544. Ammon. 62. Valck. ad Eran. Philon. 167. ad Diod. S. 1, 219. Mitsch. H. in Cer. 173. ad Herod. 668. 673. Fisch. Ind. Palæph. Thom. M. 353. 465. Iph. T. 817. Heind. ad Plat. Phædr. 305. 329. Wakef. Ion. 191. Trach. 1069. Jacobs. Anth. 11, 92. Boiss. Philostr. 566. Heyn. Hom. 6, 66. 440. Acetum, Casaub. ad Athen. 140. Genus, Toup. Opusc. 2, 31. 175. Totius corporis forma, Plato Charm. 59. Heind. Simulacrum, Lucian. 3, 479. 482. De herbis, T. H. ad Plutum p. 320. Tittm. ad Zonar. 1235. Conf. c. ἰδέα, Heind. ad Plat. Phædr. 222.; cum ἦθος, Mahne de Aristot. 13. Lips. (Philostr. 224, 2. Boiss.) Εἶδος et γένος, Callim. 1, 468. Εἴδη et μέρη, Heind. ad Plat. Phædr. 222. Εἴδη C Pindari, Toup. Add. in Theocr. 409. Ἐπ' εἴδους, Particulatim, ad Longin. 375. (54. 148. Weisk.) Κατ' εἶδος, Athen. 1. p. 3. Heind. ad Plat. Phædr. 280. Εἶδος ἄριστος, Heyn. Hom. 4, 458. 696. 5, 245. Εἶδος μορφῆς, ad Charit. 551. Εἰδύλλιον, * Εἰδύλλεσθαι, Toup. Add. in Theocr. 409. Herder Blätter 1, 129. Voss Virgils vierte Ekloge s. 42." Schæf. Mss.] " Εἴδη, Hesychio εἶδος, καῦμα, χρῶμα, σῶμα, " ὄψις, πρόσωπον, Species, Ardor, Color, Corpus, " Aspectus, Facies. Idem εἴδη παντοία affert pro " ὕλη παντοία, addens, Æoles et Iones εἴδας vocare " τὰς ὕλας." " Εἰδὼ, Hes. exp. φρόνησιν, ὄψιν. Schol. " Aristoph. Εἰδὼ diminutive dici vult τὴν Εἰδοθέαν, " ut Ὑψὼ τὴν Ὑψιπύλην. Est autem Εἰδοθέα Filia " Protei ap. Od. Δ. (366.) quæ et Εἰδοθέεια dicitur " Ionice, teste Eust." [" Valck. Phœn. p. 168." Schæf. Mss.]

[* Εἰδογράφος, Schol. Pind. P. 2, 1.] Εἰδογραφία, q. d. Faciei pictura s. picturatio. Greg. (2, 151.) de fucatis mulieribus, Εἰδογραφίης κενεαυχέος. D Bud. " Εἰδομαλίδης, dicitur ὁ καλλωπίζων τὰ μῆλα " τῆς ὄψεως, Eust. e Vett." " Ἰδομαλιάδαι, Hesychio " οἱ τὰς ὄψεις κοσμούμενοι." Εἰδοποιὸς, Specificus, ut interpr. Argyropylus, Speciem efficiens: ut τὸ πτηνὸν et τὸ πεζὸν sunt εἰδοποιὸς διαφορὰ, sicut docet Aphr., at non item τὸ θῆλυ et τὸ ἄρρεν. [Simpl. ad Epict. p. 75. Aristot. Eth. 10, 4.] Εἰδοποιέω, Speciem efficio, s. formam. Philoponus in Procl. Ὑπόστασιν εἰδοποιουμένην vocat Quæ in formam et speciem aliquam τῶν ὄντων producta est. Ea autem, quæ στερητικὰ sunt, non sunt εἰδοποιά. Bud. Apud Plut. autem εἰδοποιεῖν et σχηματίζειν redditur Formare et fingere. [" Valck. Diatr. 37. Toup. Emendd. 2, 393. Thom. M. 759. Potter. ad Lycophr. 1524." Schæf. Mss. Theophil. Protosp. 818. " * Εἰδοποίημα, * Εἰδοποίησις, Timarion Notit. Mss. 9, 186." Boiss. Mss. * Εἰδοποιΐα, Mathem. Vett. 50 Longini c. 18.] Εἰδοφορέω, Speciem alicujus rei gero, Repræsento. [" Toup. Opusc. 2, 54. ad Dionys. H. 3, 1488. 1491." Schæf. Mss. * Ἐνειδοφόρος, Meleagri Epigr. 12. al. * Ἐνειδοφορέω. * Εἰδιφυής, falsa lect.

ap. Syncell. Chronogr. p. 30. (Fabr. Cod. Pseud. V. T. p. 257.) leg. * ἰδιοφυής.] Εἰδεχθής, Qui odioso est aspectu, Deformis, Fœdus. [Psell. de Dæm. 50. " Ad Diod. S. 1, 195." Schæf. Mss.] " Ἰδεχθής, Hesychio Deformis: qui potius εἰδ." [Gl. Fœdus. Var. lect. ap. Hippocr. 645. * Εἰδέχθεια, Suid., Zonar. Lex. 632. Phavor. 569, 24.]

Ἀλλοειδής, Aliam formam habens quam antea, Formam mutatam habens: ut Od. (N. 194.) Ulyssi omnia apparere ἀλλοειδέα. Eust. Ἑτεροειδής, Qui est alius speciei, i. e. diversæ. [Plut. 892. Aristot. H. A. 1, 792. * " Ἑτερειδής, Nicander Ἀ. 84." Wakef. Mss.] Ἀνείδεος, Forma carens, Informis: ὕλη, Primum subjectum, Philop. in Proclum. Cui opponitur εἰδοποιούμενος. Themist. 91. Ἄμορφον et ἀνείδεον copulat. Bud. [" Tzetz. Exeg. Il. 104, 26." Schæf. Mss. * Αὐτοειδής, M. Anton. 11, 12. * " Αὐτοειδῶς, Philo de Incorrupt. Mundi 939." Kall. Mss.] " Διειδής, Perspicuus, Pellucidus, Limpidus, " Clarus, h. e. Qui perspici et pervideri oculis po- " test, ut puræ et limpidæ aquæ. Theophr. enim " C. Pl. 6, 28. τὸ ὕδωρ vocat διειδὲς eam ob rem. Sic " Philostr. Ep. 23. Ἀλλὰ τοῖς μὲν ἄψυχον καὶ ἀκί- " νητον τὸ διειδές, καθάπερ τῶν ὑδάτων τοῖς ἑστηκόσι: " posito τὸ διειδὲς subst. pro Perspicuitas, Pelluci- " ditas, Limpiditas. Hesychio διειδὲς est διαυγές, " λαμπρὸν, εὔδηλον." [" Abresch. Æsch. 2, 81." Schæf. Mss.] Δυσειδής, Deformis, Turpis. Chrys. Ἡ αἰσχρὰ καὶ δ. τῶν πραγμάτων ὄψις. [" Valck. Phœn. p. 133." Schæf. Mss. Soph. Aloadis Fr. 11.] Δυσείδεια, Deformitas. [Diog. L. 1, 167.]. CONTR. Εὐειδής, Formosus, Pulcer, Plato Crit. Γυνὴ καλὴ καὶ εὐειδής, quod Cic. interpr. Femina pulcritudine eximia. [" Gesn. Ind. Orph. Valck. Phœn. p. 132. Segaar. in Daniel. 4. Toup. Opusc. 2, 90. Ammon. 61. Eran. Ph. 167. ad Charit. 303. ad Herod. 194. 668. Thom. M. 381. Jacobs. Anth. 9, 42. Heyn. Hom. 6, 66." Schæf. Mss. * " Πανευειδέστατος, Psell. in Cant. Cantic. ad 2, 14." Boiss. Mss. * Ἐνειδής, f. lect. ap. LXX. Dan. 1, 4. pro εὐ.] " Ἐξειδεῖς, Hesychio ἐκ- " πρεπεῖς, περισσοὶ, Conspicui." [* Κακοειδής, Dion Cass. 892.] Μονοειδής, Uniformis, Uniusmodi. Cic. ap. Platonem τὸ μ. vertit Nihil habens admixtum dispar sui atque dissimile. Idem Plato Phæd., ut testatur Bud., μονοειδῆ vocat Τὰ ἀσύνθετα καὶ ἀεὶ ὡσαύτως ἔχοντα. || Apud Rhett. μονοειδὲς dicendi genus, quasi unius formæ, quod nec in magnis rebus assurgit, nec in humilibus demittitur. [Ita leg. ap. Xen. K. Ἀ. 5, 2, 11. pro εὐ. Vide J. Poll. 5, 169. * Μονοειδῶς, Eust. Il. A. p. 764, 28. * Μονοείδεια, Sext. Emp. p. 263.] Ὁμοειδής, [Eust. Od. A. p. 5, 21. Strabo 3, 234. 6, 423. * Ὁμοειδῶς, M. Anton. 9, 35. * Ὁμοείδεια, Dionys. H. 2, 58. 213. * Ὁμοειδία, Longini c. 41. Diog. L. c. 139. * Ἀνομοειδής, Eust. Il. A. p. 31, 21. * Ὁμόειδος, vox nihili, J. Poll. 6, 155.] ET Ὁμοιοειδής, Ejusdem speciei, generis, [Dionys. H. 2, 57. 126. * Ὁμοιοειδία, Cod. ap. Strab. 11. p. 523.] CONTR. Ἀνομοιοειδής, Diversæ speciei. [* Πανειδής, * Πανείδεος, Dionys. Areop. 569. Theol. Arithm. p. 2.] Πολυειδής, Diversas species habens, Multifarius. [Lucian. 540. 594. 714. 1070. Diod. S. 2, 95.] Πολυειδῶς, Multifariam. [Schol. Pind. Ol. 7, 115. Dionys. H. 2, 57.] " Πολυειδία, Multæ " species: Suidæ ποικιλία, Varietas, Diversitas." [" Clem. Alex. 173. * Πολυείδεια, Eust. in Dionys. P. 703." Wakef. Mss. * Προσειδής, Nicandri Fr. 2. * Ταυτοειδής, Cyrill. de S. Trin. 491. 553.]

Εἰδικός, ET Ἰδικός, Specialis. Opponitur enim τῷ γενικῷ, Generali. Gal. Εὑρημένων δὲ τῶν τῆς ἐνδείξεως τρόπων τῶν γενικῶν, οὓς καὶ καθόλου προσαγορεύομεν, ἐπὶ τὰς διαφορὰς τῶν ἰ. τε καὶ κατὰ μέρος ἰέναι χρὴ βοηθημάτων. Paulo post, Καθ' ἕνα μὲν τρόπον τὸν κοινότατον, ἰδικωτέρους δὲ δύο. Sic autem dicitur ἰδικὸς sine ι, ut et ἰδέα. [" Εἰδικός, ad Phalar. 362. Fisch. ad Weller. Gr. Gr. 1, 33. Brunck. Aristoph. 2, 140. Ἰδικός, ad Charit. 762. Thom. M. 466. ad Phalar. Heyn. Hom. 7, 794. l. c." Schæf. Mss. Athen. 7, 13. Εἰδικός, Schol. Eur. Med. 127. Porphyrog. Isagog. c. 2.] " Εἰδικῶς, Specialiter, Speciatim." [Schol. Plat. 29.] " Ἰδικῶς, Specialiter: Suidæ et Hes. κατὰ μό- " νας, Seorsim." [" Chrys. in Genes. Hom. 39. T.

A 1. p. 322." Seager. Mss.]

Εἰδαίνομαι, Formam rei alicujus accipio, Similis fio: unde εἰδήνατο, Nicander Ἀ. (613.) pro ὡμοιώθη, μολίβδῳ εἰδήνατο χροιήν: " ib. (76.) γάλακτι Πάντο- " θεν ἀφρίζοντι νέην εἰδήνατο χροιήν: sic ἐφήνατο a " φαίνομαι." " Ἰδανὸν, Hesychio εὐειδὲς, Speciosum: " item τὸ ἡδύοσμον et τὸ Ἀχίλλειον ῥίζιον." [" Heyn. Hom. 6, 557. ad Charit. 775. Epigr. adesp. 596." Schæf. Mss. * Ἰδανικός, Idealis, Plato Tim. 3, 97.] " Ἰδωνὸν, Hesychio ὅμοιον." Εἰδάλλομαι, Similis videor, appareo, Assimilor. " Ἰδάλλεται, Hes. exp. " φαίνεται, Videtur, Apparet: quod et εἰδ. et ἰνδ. " prima producta." ET Ἰνδάλλομαι pro eod. frequentius, Od. I. (246.) Ὥστε μοι ἀθανάτοις ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι, Aspectu similis videtur mortalibus. Alicubi simpl. pro Videor, Cernor, Aristoph. Σφ. (188.) ὥστέ μοι γ' ἰνδάλλεται Ὁμοιότατος κλητῆρος εἶναι πωλίῳ. Oppian. K. 3. Γυμναὶ δ' ἡμερίδες περὶ βότρυσιν ἰνδάλλονται. Apud Aristot. autem de Mundo, Πάντα ἐστὶ θεῶν πλέα καὶ δι' ὀφθαλμῶν ἰνδαλλόμενα ἡμῖν,

B exp. Omnia sunt diis plena, quorum spectra oculis ab hominibus hauriuntur. [" Timæi Lex. 150. et n., ad Callim. 2, 5. Theocr. 23, 39. Wessel. Probab. 338. Jacobs. Anth. 11, 17. 12, 256. Heyn. Hom. 4, 47. ad Charit. 744. 783. Musgr. Rhes. 716. Brunck. Apoll. Rh. 77." Schæf. Mss.] Ἴνδαλμα, Simulacrum, Species. Synes. de Insomn. Δώσει τῷ ζώῳ τὰ τῶν γινομένων ἰνδάλματα. [" Wyttenb. Ep. Cr. 46. ad Charit. 265. ad Diod. S. 1, 387. Steph. Dial. 35. Aristoph. Πλ. p. 4. T. H., Jacobs. Anth. 11, 17. Theodoret. T. 1. p. 4. Schulz." Schæf. Mss. * " Ἰνδαλματικός, Imagineus, Epiphan. Hær. p. 94." Seager. Mss. * Ἰνδαλματῆσαι legitur in Libanio 4. p. 1069. Reisk. conjicit * Ἰνδαλμάτισαι. * Ἰνδαλμός, i. q. εἴδωλον, Hippocr. Epist. p. 1286. * Ἰνδάλμων, Synes. H. p. 326.] " Εἰδαλίς, Hesychio Avis quædam." Εἰδάλιμος, Formosus. Ut enim ab εἶδος fit εἰδάλιμος, sic Formosus a Forma. Od. Ω. (278.) Τέσσαρας εἰδαλίμας, ἃς ἤθελεν αὐτὸς ἑλέσθαι. Exp. et ἐπιστήμων. At ἰδάλιμον καῦμα, ab ἰδίειν est. [" Eichst. Quæst. 79. Ja-

C cobs. Specim. 56. Anth. 6, 408. 410." Schæf. Mss.]

¶ Εἴδωλον, Simulacrum, Imago, Effigies. In Lex. Cic. εἴδωλον habes redditum non solum Imago, sed et Spectrum ac Signum. Il. E. (450.) εἴδωλον dicitur Αὐτῷ τ' Αἰνείᾳ ἴκελον καὶ τεύχεσι τοῖον. Od. Δ. (796.) Εἴδωλον ποίησε, δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί. Il. Ψ. (104.) copulat ψυχὴ καὶ εἴδωλον. Denique Hom. εἴδωλον et σκιὰν atque ὄνειρον pro eod. dixisse annotat Eust.: qui tamen addit, videri Hom. per εἴδωλον alicubi aliquid et σκιᾶς et ψυχῆς ἀμενηνότερον intellexisse: ab eo certe constat εἴδωλα καμόντων vocari, quas Lat. Umbras dicunt. Sic Lucian. umbram Herculis ap. inferos vocavit εἴδωλον. Lat. Manes etiam et Simulacra hac signif. dicunt. Sciendum est autem alioqui εἴδωλον tam late patere, quam Lat. Imago et Simulacrum; appellatur enim εἴδωλον Quicquid est, quo repræsentatur nobis forma rei alicujus vel fictæ, vel etiam veræ. Item Forma ac species rei in animo conceptæ. Interdum vero εἰκὼν et εἴδωλον copulantur: ut Plut. Εἰ λόγος μὲν ἔργον, καὶ λόγου δὲ

D μῦθος εἰκὼν καὶ εἴδωλόν ἐστι, [cf. 8, 328.] Idem vero μίμημα et εἴδωλον conjunxit de Orac. Def. Ἕκαστον ἑκάστου μίμημα τῇ φύσει καὶ εἴδωλόν ἐστι γεγενημένον. Sed et εἴδωλα ac σκιὰς idem alicubi copulavit. || Apud Eccles. autem Scriptt. εἴδωλα, Lat. etiam Idola, peculiari signif. vocantur Simulacra numen aliquod repræsentantia, quod honore et cultu dignamur. QUI cultus Εἰδωλολατρεία nuncupatur: ET Εἰδωλολάτρης, Qui eum exhibet. Utrumque in N. T. [cf. Schleusn. Lex.] ET Εἰδωλολατρέω, Sum idololatra, Basil. [Athanas. 1, 1228. " Const. Manass. p. 54. Meurs. Εἴδωλον, Anton. Lib. 244. Verh., ad Horat. p. 26. Zeun. Valck. Phœn. p. 519. Abresch. Lectt. Arist. 178. 323. Lucian. 1, 19. 493. Ammon. 142. Mitsch. H. in Cer. 181. ad Diod. S. 1, 285. Jacobs. Anth. 1, 1. p. 44. 8, 32. 272. 407. 11, 22. Anim. 110. Wolf. Prol. Hom. 82. ad Charit. 364. Brunck. Aristoph. 2, 105. Heyn. Hom. 5, 91. 219. 223. Heind. ad Plat. Phædr. 280. Wakef. Herc. F. 111. Λόγος ἔργου εἴ.; ad Phalar. 260." Schæf. Mss.] Εἰδωλόθυτον, Idolis immolatum. [1 Cor. 8, 1. alibi in N. T.

* Εἰδωλοθυσία, Gl. Immolatio. * " Εἰδωλομανής, Insano idolorum amori deditus, Chrys. Hom. 31. T. 5. p. 192." Seager. Mss.] " Εἰδωλομάνεια, s. Εἰ- " δωλομανία, Insanus idolorum cultus. Prius in Vita " Dionysii Areop. legitur, posterius ap. Basil. 'Ο " λαὸς ἐκεῖνος ὁ τὸν θεὸν διὰ τῶν μεγίστων τερα- " στίων δεδιδαγμένος, εἰς τὴν Αἰγυπτίων εἰδωλομανίαν " ἐξεκυλίσθη." [" Const. Manass. Chron. p. 11. Acta Eustathii p. 3. bis, Ed. Combef." Boiss. Mss. * Εἰδωλομανέω, Syncell. ap. Fabric. Cod. Pseud. V. T. p. 339. * Εἰδωλόμορφος, Geop. 10, 9, 27. * Εἰδωλόπλαστος, Lycophr. 173. * Εἰδωλοπλαστέω, Heracl. Alleg. 66. * Εἰδωλοποιὸς, Plato Sophist. 1, 239.] Εἰδωλοποιέω, Speciem et imaginem fingo, s. repræsento, vel Species et imagines, Synes. [Schol. Pind. Ol. 8, 106. " Jacobs. Anim. 34. Diod. S. 2, 519. Heyn. Hom. 6, 115. Bibl. Crit. 1, 3. p. 47." Schæf. Mss. * Εἰδωλοποίησις, Sext. Emp. Pyrrh. 2, 222. * Εἰδωλοποιητικὸς, Plato Sophist. 1, 235. 236. 260.] Εἰδωλοποιΐα, Imaginis fictio, Repræsentatio personæ mortuæ tanquam vivæ, cum ejus umbram introducimus: ut cum ab Eur. introducitur Polydori εἴδωλον in Hec. [Diod. S. 1, 60. Plato Tim. 3, 46. 107. * Εἰδωλοποιϊκὸς, Sophist. 1, 264. 266. 268.] ET Ἀνειδωλοποιέω, pro eod. [" Heyn. Hom. 7, 542. 8, 289. ad Od. A. 115." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 816." Routh. Mss. Schol. Apoll. Rh. 3, 453. * Ἀνειδωλοποίησις, Sext. Emp. p. 174. * Ἀνειδωλοποιΐα, Clem. Alex. Strom. 627. * Προειδωλοποιέω, Heliod. 9. p. 451. * Εἰδωλουργικὸς, Plato Soph. p. 266. * Εἰδωλοφανὴς, Plut. 9. p. 598.] " Εἰδωλοφανοῦντες, οἱ, exp. " Simulacri speciem habentes." [* Εἰδωλοχαρὴς, Umbris refertus, Synes. H. 3, 92.]

[* " Ἀνείδωλος, Nilus de 8 Vitiis p. 216. * Αὐτείδωλον, Andr. Cr. 279." Kall. Mss.] " Κατείδωλος " πόλις, Urbs idolis dedita, Acta 17, (16.) de Athe- " nis: qua de re et Paus. et Xen. in Athen. Rep. " satis locuples testimonium perhibent." [" Theodoret. H. E. 5, 39." Boiss. Mss. * Φιλείδωλος, Athanas. 2, 269.]

Εἰδωλεῖον, Idoli templum, 1 Cor. 8, (10.) Affertur et ex (3) Esdr. [2, 10. " Segaar. in Daniel. 1. Fabric. Bibl. Gr. 1, 326." Schæf. Mss.] " Εἰδώλιον, " Effigies idoli. Suid. enim cum εἰδωλεῖον esse dixis- " set τὸν ναὸν τῶν εἰδώλων, subjungit, εἰδώλιον δὲ, τὸ " ὁμοίωμα τοῦ εἰδώλου: addens, signif. etiam τὸν ζυ- " γὸν τῆς νηός: quod supra ἑδώλιον sine diphth." [ad Greg. Cor. 29. * Εἰδωλικὸς, Synes. p. 139. 142. 293. * Εἰδωλικῶς, Just. Mart. 205. Ed. Par.]

¶ Ἰδέα, alicubi ET εἰδέα, [Aristoph. Θ. 436.] Species: ut ἰ. τοῦ ἀρίστου, Cic. ap. Plat. vertit Species optimi: et Συνεκεράσατο εἰς μίαν ἰ., Unam in speciem temperavit. Sæpe etiam redditur Genus, sicut εἶδος: velut cum Theophr. Septem genera saporum vocat Ἑπτὰ ἰ. τῶν χυλῶν. Sic Τεχνῶν ἰ. πολύτροποι, Artium varia genera. Sed et ipse Thuc. passim ita usus est, et quidem de re qualibet; legimus enim ap. eum, Πᾶσα ἰ. κακοτροπίας, item Πᾶσα ἰ. ὀλέθρου et θανάτου, necnon φυγῆς: et Πᾶσαι ἰ. πολέμων. Quinetiam rhetores suas habent λόγου ἰ., vocantes λόγον πανηγυρικὸν, δικανικὸν, συμβουλευτικὸν, de quibus lege Hermog. Denique medici quoque ita dicunt τὴν ἰ. πυρετοῦ, τὴν τῶν φαρμάκων ἰ.: quæ habet inter alios Gal. || Ἰδέαι, Formæ, ut Cic. interpr. ap. Plat. Plut. in Plat. Quæst. Κατὰ τὸν Πλάτωνα, παραδείγματα καὶ ἰ. τὰ νοήματα τῶν αἰσθητῶν, ὥσπερ εἰκόνων ἢ ἐμφάσεων, ὑποτιθέμενον, Ponentem exemplares rerum formas, quas ideas appellant, veluti simulacrorum exempla imaginumque, Bud. Lucian. (1, 557.) Αἱ ἰ. καὶ τὰ τῶν ὄντων παραδείγματα. De his lege Aristot. Metaphys., ubi et εἴδη eas appellat. || Ἰδέα τοῦ σώματος ap. Plut. redditur Species corporis, Pericle. Τὴν ἰ. τοῦ σώματος ἄμεμπτος: sed Lat. Speciem oris potius dicunt. || Ἰδέα quandam habet ap. Thuc. signif. illi propemodum peculiarem: 2, (19.) Ἐπειδὴ μέντοι προσβαλόντες τῇ Οἰνόῃ, καὶ πᾶσαν ἰ. πειράσαντες, οὐκ ἐδύναντο ἑλεῖν. Ibidem, Πᾶσαν γὰρ δὴ ἰ. ἐπενόουν, εἴπως σφίσιν ἄνευ δαπάνης καὶ πολιορκίας προσαχθείη. In quo posteriore l. sunt qui cum ἰδέαν subaudiant gen. ἐπινοίας: sed is non itidem alteri loco convenire possit. Sunt etiam qui hic quoque l. habere putent nomen Species: sed exemplum desidero. Alii πᾶσαν ἰ. πειράσαντες interpr. Omni ope conati. At ego arbitror signif. potius Omne commenti genus, artis, artificii. Observavi autem et nomine εἶδος eum sic uti non semel, cum dicit aliquem Τρέπεσθαι ἐπὶ τοιοῦτον εἶδος. Latinos certe aliquem Ad has vel illas artes confugere, eodem sensu dicere existimo: sed εἶδος aut ἰ. perinde esse ac si quis dicat Ad illud artium genus. [" Theogn. 130. ad Diod. S. 1, 129. 2, 382. Thom. M. 464. Dawes. Misc. Cr. 450. Luzac. Exerc. 80. Jacobs. Anth. 7, 327. Brunck. Aristoph. 3, 196. Voss. Arist. 1, 31. ad Dionys. H. 1, 23. Pulcritudo, Plut. Alex. 53. Schm. Pro ὀφθαλμὸς, Heyn. Hom. 4, 246. Redundat, Weisk. ad Longin. 392. Ἰδέα, εἴδη, Plato Phædr. 338." Schæf. Mss.: Alcib. 1. c. 32.]

ἼΔΙΟΣ, Peculiaris, Certæ cujusdam et peculiaris speciei, Sui generis. Hoc enim proprie sonare puto, quod ab ἰδέα deducam: ut sit quasi Cujus est certa quædam et minime cum ceteris communis ἰδέα. Prome autem facere videtur hæc Plinii interpr., qui quod Aristot. dicit, Ὁ δὲ βάτραχος ἰ. ἔχει τὴν γλῶτταν, vertit, Ranis sonus sui generis. Et quod Theophr. Ἴ. δὲ καὶ ὁ τοξικὸς [κάλαμος,] reddit, Suum genus est sagittario calamo. Hinc autem discimus Gazam non sine exemplo ap. Aristot. Ἴ. ἔχει τοὺς πόδας, vertisse Pedes sui generis habet. Sed ead. in signif. alio etiam vertitur modo ab eod. Plin.: nam quod Theophr. de Cacto dicit, Ἡ δὲ κάκτος καλουμένη περὶ Σικελίαν μόνον, ἴ. δὲ παρὰ τὰ ἄλλα τὸ φυτὸν, interpr. ille, Et cactos quoque in Sicilia tantum nascitur, suæ proprietatis et ipsa. Aristot. de Gen. Anim. 3. Ὄντος δὲ περιττοῦ τε γένους καὶ ἰ. τῶν μελιττῶν, καὶ ἡ γένεσις αὐτῶν ἴ. φαίνεται. Sic autem et a Plut. aliquis esse ἴ. dicitur, Ἐν παντὶ φιλοτιμούμενος ἴ. εἶναι καὶ περιττός: ubi observa copulari itidem ἴ. et περιττὸς, pro Singulare aliquid habere et sibi peculiare. Ita enim malo quam cum Bud. Singularis et Peculiaris interpr. Et ἴ. ἔχειν τι dicitur aliquis, Habere aliquid proprium et sibi peculiare: quo sc. a ceteris differt. Aristot. Ἴ. τοῦτο τοῖς ἀνθρώποις. Sic ex Æschine etiam affertur (67.) Ἴ. τοῦτο ποιεῖ ὁ ἄνθρωπος καὶ οὐ κοινὸν, pro Hoc facit more sibi peculiari, non de ceterorum hominum more. || Ἴδιος, Proprius, Suus, Privatus. Dem. pro Cor. Καὶ προσαναλώσας εἰς τὰ ἔργα ἀπὸ τῆς ἰ. οὐσίας τρία τάλαντα. Apud Theophyl. ἴ. et ἀλλότρια opp.: Aristot. Τὴν ἰ. γεωργοῦσι, Proprium solum colunt. Idem, Ὁ ψιλὸς εἰς τὴν ἰ. ἐκτρέχει χώραν, In suam stationem, εἰς τὴν ἑαυτοῦ χώραν. Et ex Eod. Ἴ. παρ' ἑκάστοις, Singulorum propria. Interdum cum pronominis genit. ut, Ἰ. αὐτῶν πολιτείαν ἡγούμενοι, Æschin. Sic Plut. Pericle, Ἰ. ἐμαυτοῦ ποιήσομαι τὴν ἐπιγραφήν. In qua signif. sæpe opp. aut κοινὸς, aut δημόσιος: ut Lat. Proprius et Communis, item Privatus et Publicus sibi adversantur: sed τὸ κοινὸν sæpe et τοῦ δημοσίου signif. habere sciendum est. Isocr. ad Phil. Καὶ τὴν εἰρήνην τὴν τοῖς ἄλλοις κοινὴν πόλεμον τοῖς αὐτῶν ἰ. νομιζόντων. Idem, Ὡς διὰ τὴν τῶν κοινῶν ἐπιμέλειαν οὐ δύνανται τοῖς αὐτῶν ἰ. προσέχειν τὸν νοῦν. Idem, Ἰ. ποιεῖσθαι et εἰς τὸ κοινὸν ἀποδοῦναι, alicubi opp. Thuc. (2, 61.) Ἀπαλγήσαντας δὲ τὰ ἴ., τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας ἀντιλαμβάνεσθαι. Idem, Κοινῶς μᾶλλον ὠφέλησαν ἢ ἐκ τῶν ἰ. ἔβλαψαν. Opp. autem τῷ δημοσίῳ ap. Eund., ut, Πλούτῳ τε ἰ. καὶ δημοσίῳ. Et, Τὰ μὲν δημόσια ἀδικεῖν, τὰ δὲ ἴ. ἀναλοῦν. Hom. autem Od. Γ. (82.) πρῆξιν ἰ. et δήμιον opp., δήμιον sc. appellans δημοσίαν. Observandum est porro in superioribus ll. τὰ ἴ. sine subst. dici pro Privatis opibus, Re familiari. SUPERL. Ἰδιαίτατος, Maxime peculiaris, proprius, Theophr.: e quo affertur ET Ἰδιώτατος et Ἰδιωτέρως. ET Ἰδιαίτατα, Maxime proprie, Porphyr. ITEM Ἰδιαίτερον, Peculiarius. Diosc. Præf. Μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς ὁμοτέχνους, ἰδιαίτερον δὲ πρὸς ἡμᾶς. Ubi sunt et qui vertant Singulariter præcipueque. || Ἰδιαίτερον, Secretius et q. d. Magis seorsim. Herodian. (7, 6, 14.) Διαλεχθῆναι αὐτῷ ἰ. [" Ἴδιος, Timæi Lex. 146. et n., Valck. Oratt. 371. ad Phalar. 185. 214. ad Diod. S. 1, 396. 2, 145. P. Abresch. Paraphr. 264. ad Charit. 413. Thom. M.

240. Wolf. Prol. 249. Fac. ad Paus. 1, 589. T. H. ad Plutum p. 309. Conf. c. ἡδὺς, Schrader. Obss. 77.; cum ἥδιον, ad Charit. 708. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 2, 79. Jacobs. Anth. 10, 56.; cum ἱππεὺς, ad Diod. S. 2, 176.; cum οἰκεῖος, ad 2, 297. ad Dionys. H. 2, 860. 3, 1418. 4, 2121. ad Plut. 6, 139. Hutt.; cum σφέτερος, ad Dionys. H. 1, 571.; cum ἰδιώτης, Schneid. ad Hier. 259. Opp. ἱερὸς, ad Herod. 442. 444. Fem., ad Dionys. H. 1, 172. Kiessl. ad Jambl. V. P. 421. Χρῶς ἴ., Toup. Emendd. 1, 408. Θάνατος ἴ., Diod. S. 2, 541. Ἴδ. ἡ, Heind. ad Plat. Gorg. 114. Ἴ. ἡμῶν, 233. ἑαυτοῦ, Thom. M. 599. Ἡ ἰδία, Valck. Adoniaz. p. 230. Fisch. ad Palæph. 18. Jacobs. Anim. 248. Κατ' ἰδίαν, Valck. Phœn. p. 439. Thom. M. 467. ad Diod. S. 1, 436. 2, 584. Ἴδιον καταστῆσαι, ad Corn. Nep. 188. Stav. Ἴδια, Markl. Iph. p. 188. Τὸ ἴδ., Boiss. Philostr. 370. Τὰ ἴ., Munck. ad Anton. Lib. 38. 40. Verh., Alberti Peric. Cr. 44. 105. Τὰ ἴ. πράττειν, Phryn. Ecl. 192. Thom. M. 465. Xen. Hier. 10, 5. Ἐκ τῶν ἰ., Toup. Opusc. 1, 428. Τοὐμὸν ἴ., ad Lucian. 1, 664. De comp. et superl., Thom. M. 466. ad Diod. S. 2, 317. 473. Ἡ ἰδιαιτέρα, Pars grammatices, Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 2. Ἰδιαίτερον, Phalar. 296. Thom. M. 466. Ἰδιαίτατος, ib." Schæf. Mss. * Εἴδιος, poët. pro ἴ., Maneth. 2, 297.]

[* " Ἰδιοδίαιτα, Acta Traj. 1, 213." Schæf. Mss. * Ἰδιοθανέω, Procli Paraphr. Ptolem. p. 277. * Ἰδιοθηρία, Plato Soph. 1, 223. * Ἰδιοθηρευτικὸς, 222. * Ἰδιοθρονέω, Paul. Alexandr. Q. 4. * " Ἰδιόκοτος, Hes. v. Ἀλλόκοτα." Wakef. Mss.] " Ἰδιόκριτον, Hesychio " Ἰδιόρρυθμον." [" Thom. M. 125." Schæf. Mss.] " Ἰδιόκτητον, dicitur Quod privato jure princeps pos- " sidet, Bud. qui peculium ἰδιόκτητον esse dicit Ca- " strense." [Strabo 14, 1003. Hippocr. 1291. * " Ἰδιοκτήτωρ, Qui propria possidet, Clem. Alex. 1912. * Ἰδιόκτιστος, A se conditus, Eust. in Dionys. P. 13. fin." Wakef. Mss. * Ἰδιόλογος, Strabo 17. p. 517. Sieb., loco vulgati ἴδιος λ. * " Ἰδιολογέομαι, (Mecum loquor,) Toup. Emendd. 2, 458. ad Charit. 568. (548.)" Schæf. Mss. Plato Theag. 1, 121. * Ἰδιολογία, Sermo privatus, Chariton 4, 6. Epicurus Diogenis 86. * " Ἰδιολογίζομαι, ad Charit. 413. 568. Lobeck. Phryn. 569. * Ἰδιομήκης, Nicom. Arithm. 2. p. 132. * " Ἰδιοπεριόριστος, Suid. 2, 176. * Ἰδιόπλαστος, Secund. 21. 24." Wakef. Mss.] Ἰδιοποιέομαι, Proprium facio, quod vulgo Approprio, Mihi vindico. Cujus signif. exemplum in VV. LL. citatur ex LXX. Interprr. || Concilio mihi, Adjungo mihi, ut, Ἰδιοποιησάμενος Καῖσαρ τοὺς ὑφ' αὐτὸν, ex incerto Auctore. [" Ad Diod. S. 2, 288. Valck. Phœn. p. 709. cf. Wytt. Sel. 221." Schæf. Mss. Schol. ad Soph. Phil. 687. ad Aristoph. Ἰ. 1053. " Orig. in Ps. ap. Epiphan. Hær. 64, 15." Gataker. Mss. * Ἰδιοποίημα, Gl. Usurpatio. * Ἰδιοποίησις, Athanas. Orat. T. 1. p. 61.] Ἐξιδιοποιοῦμαι, itidem pro Mihi vindico, ex Athen. [50. 508. 673. Diod. S. 5, 227. 14, 407. Lobeck. Phryn. 199. * Ἐξιδιοποίησις, Gl. Usurpatio. * Ἰδιοπροσωπέω, Procli Paraphr. Ptolem. p. 74. * Ἰδιόρρυθμος, Qui suo arbitrio vivit, Hes. v. Ἰδιόκριτος. " Thom. M. 123. 125. Cattier. 99. ad Lucian. 2, 188." Schæf. Mss. * Ἰδιορρυθμία, Marcus Eremita. * Ἰδιοσυγκρασία, Oribasii Herodotus p. 105. Supplem. ad Lex. Schn. * Ἰδιότακτος, i. q. ἰδιόρρυθμος, Hes. " ad Thom. M. 123. Cattier. 99." Schæf. Mss. * Ἰδιότυπος, Stobæi Phys. 958. * Ἰδιοφεγγὴς, 556. * Ἰδιοφυὴς, Diog. L. 2, 17. fin. Athen. 9, 18.] " Ἰδιό- " χειρον, Propria manu scriptum," [Bergl. Alciphr. 431." Schæf. Mss. " Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 135. Comb." Boiss. Mss.] " UNDE Ἰδιο- " χείρως, Propria manu: ut Ἰδιοχείρως ὑπογράψαι, " Manu propria subscribere, in Pand. teste Bud." [* Ἰδιόχροος, (Artem. 85.) * Ἰδιόχρωμος, Gl. Nativus. * Ἰδιωφελὴς, Stobæi Serm. 141. opp. Κοινωφελής.]

" Ἀνίδιος, (ut ἄοικος et ἄβιος,) Qui nihil proprium " habet: ἀκτήμων. Basil. de V. Solitaria p. 17. Bud."

Ἰδιόομαι, Occupo, e Plat. de LL. [" Phryn. Ecl. 86. Thom. M. 466." Schæf. Mss. Ephorus Macrobii 5, 18.] Et act. quoque Ἰδιόω, in VV. LL. ET Ἐξιδιοῦμαι, pro eod., e Xen. (Ἑ. 2, 4, 5.) Bud. 789. [Strabo 7, 498. Eust. Od. A. p. 8, 34.] Ἰδίωσις, Ipse actus vindicandi sibi aliquid. Bud. annotat dici a Plat. (de Rep. 4. p. 356.), cum quid fit privatum cujusque: eique opp. κοινωνίαν. Ἰδίωμα, Proprietas, Propria cujusque rei natura. Apud Suid. τῆς χώρας ἰδίωμα. Bud. a Basil. vocari scribit Propriam cujusque generis animalium naturam. Idem in Diosc. Ἄχρις ἂν τὸ προειρημένον ἰ. ἀπολίπωσιν, exp. Proprium illud suum odoris virus. Apud Damasc. præterea χαρακτηριστικὰ interpr. Proprietates rerum, quibus individua inter se differunt, quæ sunt sub eadem specie. Denique ἰδιώματα pro re, de qua agitur, dicuntur Quæ illi propria s. peculiaria sunt. Athen. 1. Τὰ ἐξ ἑκάστης πόλεως ἰ. Sæpe autem vocatur Certum dicendi genus, quod cuique auctori proprium est. Dionys. H. autem plurali num. inscripsit quendam libellum Περὶ τῶν τοῦ Θουκυδίδου Ἰ., De iis, quæ Thucydidis sermoni propria sunt, De iis, quæ Thucydides in suo sermone peculiaria sibi habet. Ita enim interpr. puto, non ut vulgo reddi solet. [" Thom. M. 28. Diod. S. 1, 130. (an μίμημα ?) ad Lucian. 1, 407. Steph. Dial. 19. 21. Heyn. Hom. 7, 67." Schæf. Mss. " Corai. ad Athen. 444." Strong. Mss. * Ἰδιωματικὸς, Peculiaris.]

Ἰδιότης, ητος, ἡ, Proprietas. Plut. de Orac. Def. Ἧς τὴν ἰ. χαλεπὸν εἰπεῖν σαφῶς. Alex. Aphr. Probl. Præf. a medicis vocari tradit ἰ. ἀῤῥήτους eas, quarum reddi ratio non potest. [" Bergl. ad Alciphr. 165. Heyn. Hom. 7, 67. 800." Schæf. Mss.]

Ἰδίως, Peculiariter. Aristot. Ἰ. καλεῖται βορέας, Peculiari nomine. Vel, ut quidam, Nominis prærogativa. Et Ἰ. πρὸς τὰ ἄλλα, VV. LL. Præ aliis peculiari modo. || Privatim. [" Schw. Emendd. in Suid. p. 52. T. H. ad Plutum p. 39. ad Dionys. H. 3, 1833. Separatim et extra versum, Kuster. Aristoph. 51. Quid ap. Grammat.? Valck. Phœn. p. 733." Schæf. Mss. * Ἰδιοτέρως, Theophr. H. Pl. 1, 22.]

Ἰδίᾳ, Privatim. Cui opp. κοινῇ, δημοσίᾳ: ut Thuc. 2, (65.) Οἱ δὲ δημοσίᾳ μὲν τοῖς λόγοις ἀνεπείθοντο— ἰ. δὲ τοῖς παθήμασιν ἐλυποῦντο: 1. Τῶν μὲν ἰ. πρός τινα ἀδικημάτων, Privatarum injuriarum, quibus aliquos affecerat. Et ἰ. πράττων ex Eur. (Iph. A. 1363.) Privata auctoritate, Suapte auctoritate. || Seorsum, Herodian. Et ἰ. ἀπὸ τῶν ἄλλων, ex Aristide. [" Ad Phalar. 214. ad Timæi Lex. 146. Eur. Ion. 788. Brunck. Aristoph. 3, 184. ad Diod. S. 2, 176. Thom. M. 467. ad Charit. 413. Markl. Iph. p. 188. Conf. c. διὰ, ad Diod. S. 2, 466.; cum ἴδια, Heind. ad Plat. Gorg. 233. Cum gen., Aristoph. B. 102." Schæf. Mss.] ET Κατ' ἰδίαν itidem adv. pro Seorsum. Plut. Lyc. Κατ' ἰ. ζῆν. Quidam et κατιδίαν scribi tradunt conjunctim. [Vide Ἴδιος.]

Ἰδιάζω, Sum seorsum ab aliis. Herodian. (4, 12, 12.) p. 493. meæ Ed. Κελεύει τῷ Μακρίνῳ ἀποστάντι καὶ ἰδιάσαντι ἐντυχεῖν τοῖς γράμμασι. Apud Hipp. Epist. pro Seorsum et in secessu dego. Item pro Mihi vivo et seorsum, Meo more vivo, Bud. e Greg. de Hom. Sed et τὰ ἰδιάζοντα, Privata, Singula, Ab aliis secreta, Bud. ex Eod. Idem e Basil. in Hexaëm. 20. ἰδιάζων affert pro Peculiaris, Proprius, Singularis. Et e Greg. Τὴν ἄλυτον φύσιν καὶ ἰ., Privata ac sua excellentia præditam, Nihil commune cum aliis naturis habentem. || Ἰδιάζειν, Hesychio κατ' ἰδίαν ὁμιλεῖν. Et Ἰδιάζεσθαι Eidem νοσφίζεσθαι, μόνῳ προσφωνεῖν. [" Mœr. 201. et n., Toup. Emendd. 2, 458. ad Orest. 557. ad Phalar. 250. Thom. M. 466. ad Charit. 413. Ἰδιάζων, Callim. 1, 449." Schæf. Mss. " Singularis, Peculiaris, Sui generis,' Athen. 1, 12. συμπόσιον." Schw. Mss. * Ἰδιασμὸς, Jambl. V. P. §. 255.] " Ἰδια- " στὴς, οῦ, ὁ, Qui vitam privatam agit. Diog. L." [17.] Ἰδιαζόντως, Privatim, Greg., Bud.: Peculiariter, Peculiari modo, VV. LL. Diod. S. [Sext. Emp.] " Ἐξι- " διάζομαι, Proprium mihi facio et peculiarem, Mihi " usurpo et vindico, Occupo." [" Toup. Opusc. 1, 429. ad Diod. S. 1, 1. 393. Phryn. Ecl. 86. Thom. M. 466." Schæf. Mss.] " UNDE Ἐξιδιασμὸς, Actio " illa τοῦ ἐξιδιάζεσθαι. Strabo libro ult. (1144.) de " Ptolemæo, Κατὰ πλεονεξίαν καὶ ἐξιδ. τῆς Αἰγύπτου. " Phrynichus Phavorinum quoque h. v. uti scribit, " sed ipsum rejicit, dicens antiquos pro eo dixisse " ἰδιοῦσθαι. Xen. certe τῷ ἐξιδιοῦσθαι usus est K. Π. " 7. p. 115. Ἐπεί γε μέν τοι ἐξιδιώσω με, καὶ παρὰ

" σοι ἐκέλευσας μένειν, Peculiarem tibi fecisti, et " privatim familiarem." [Theophylacti Instit. Reg. p. 70.] A

'ΑΙΔΗΣ, ου, ὁ, Orcus, Tartarus, Inferi. Ita quidem ap. poëtas; at in oratione soluta dicitur ᾅδης subscripto ι ipsi α, ut paulo post ostendetur. Habet ἀΐδης genit. Ionic. ἀΐδεω, Dor. ἀΐδαο, qui ap. Hom. sæpe occurrit, ut Od. Ξ. (156.) ἀΐδαο πύλῃσι. et cum nomine δῶμα, δόμος, δόμοι, ut Od. M. (21.) ὑπήλθετε δῶμ' ἀΐδαο: Il. O. (251.) νέκυας καὶ δῶμ' ἀΐδαο: Od. Δ. (834.) Ἢ ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι. Nonnunquam subauditur hoc nomen, aut aliquod hujusmodi, sed hoc potius, ut opinor, quam ullum aliud, Od. M. (383.) Δύσομαι εἰς ἀΐδαο, καὶ ἐν νεκύεσσι φαείνω. Il. Φ. (48.) Πέμψειν εἰς ἀΐδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι. || Nonnunquam 'Αΐδης est Ipse deus inferorum Pluto: Od. K. (534.) Ἰφθίμῳ τ' Ἀΐδῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ. Il. O. (188.) Ζεὺς καὶ ἐγὼ, τρίτατος δ' Ἀΐδης ἐνέροισιν ἀνάσσων, Jupiter et ego, tertius autem Pluto, inferis imperans. Sed et in Il. cc. ἀΐδαο πύλῃσι, Plutonis portis, et ἀΐδαο δῶμα, possumus B Plutonis domum interpretari: licet alii, Inferorum s. Orci portas, et Inferorum domum exponant, nam et Od. K. (490.) ita necesse est interpr.: ἱκέσθαι Εἰς Ἀΐδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης, Venire Plutonis domum et tenebricosæ Proserpinæ. Volunt tamen ipsum locum inferorum proprie ita dici ob tenebras, quæ illic sunt: ut sit ἀΐδης ex α priv. et v. εἴδω: fit enim, ut Etym. tradit, εἴδης ab εἴδω, et cum α priv. ἀείδης, et per crasin literarum α et ε in α longum, ᾅδης, manetque ι adscriptum. Sed mihi longe simplicius videtur dicere ἀΐδης fieri ex ἰδεῖν, aor. 2. verbi εἴδω, præfixo α priv., ut αἰδὼς melius Eust. ex α priv. et v. ἰδεῖν deducit, quam Etym. ex α priv. et εἴδω. Non ignoro tamen ap. Plat. legi, Τὸ ἀειδὲς προσειρῆσθαι τῷ ὀνόματι, sc. ᾅδης: et ap. Plut. Ἅιδην ὀνομάζουσιν, ὡς ἂν εἰς ἀειδὲς καὶ ἀόρατον κ. τ. λ. Vide 'Αειδὴς et 'Αΐδης post v. Εἴδω. Utut sit, ἀΐδης dictus est Orcus a non videndo; est enim ut dixit Virg. Sine luce domus. || 'Αΐδης, Mors, Epigr. Ἧς ἀΐδην μέλλοντα προέφθασεν εὔστοχος ὠδίς: et, Ὤπασαν ἐξ C ἀέθλων οὐ στέφος, ἀλλ' ἀΐδαν, ubi ἀΐδαν Dor. pro ἀΐδην, Præbuerunt e certaminibus non coronam, sed mortem. Potest et pro Sepulcro accipi. " 'Αΐδας, " Dor. pro 'Αΐδης: unde gen. ἀΐδαο, et accus. ἀΐδαν, " ap. Hes. || Capitur interdum 'Αΐδας pro τύμβος, " τάφος, Bustum, Sepulcrum, teste Eod." [" Ruhnk. Ep. Cr. 288. Valck. Hipp. p. 312. 314. Brunck. Antig. 1241. Andr. 1187. Luzac. Exerc. 124. Jacobs. Anth. 7, 149. 8, 47. 9, 86. Porson. Hec. p. 62. 86. Ed. 2. Lobeck. Aj. p. 287. Sepulcrum, Toup. ap. Warton. ad Theocr. 2. p. 256. Huschk. Anal. 124. 126. Jacobs. Anth. 12, 322. De gen., Wakef. Alc. 443. 'Αΐδεω, Toup. Opusc. 1, 369. 2, 243. ad Charit. 249. Εἰν 'Αΐδαο κατοιχομένου, Bast Lettre 207." Schæf. Mss.] 'Αΐδηλος, Tenebricosus, ut Soph. Aj. (608.) 'Αΐδηλον ἀΐδαν: ubi Schol. ait fieri ἀΐδηλος ab ἀΐδης, eod. modo, quo ἀλυκὸς ab ἁλὸς, sc. per paragogen. Habet et alias signiff. aliter derivatum. " || Hes. quoque ἀΐδηλον exp. ἄδηλον, ἀφανὲς, Quod " non videtur: pro quo supra ἀείδελον habuimus: D " παρὰ τὸ μὴ εἴδεσθαι καὶ ὁρᾶσθαι. Signif. etiam Im- " provisus, s. Inexpectatus, Inopinatus: ἀπροσδόκη- " τος, ut Schol. Nicandri accipit Θ. (727.) Βρύξαντος " δ' ἀΐδηλος ἐπέδραμεν ἀνέρι φρίκη. Habet act. etiam " signif. pro ἀϊδηλοποιὸς, ἀφανιστικὸς, h. e., Reddens " ἀΐδηλον et e conspectu tollens, ideoque Noxius, " Exitiosus, Pestifer: ἐπιβλαβὴς, ἐξώλης: vel etiam " ἄξιος ἀφανισμοῦ καὶ ἀπωλείας, Dignus qui pereat et " e conspectu hominum tollatur. Quo modo acci- " piunt ap. Il. E. (880.) cum dicit, ἐγείναο παῖδ' ἀΐ- " δηλον, Filiam nocentem. Itidem B. (455.) cum " dicit πῦρ ἀΐδηλον, intelligunt ἀφανιστικὸν et edax: " possis etiam Lucidum interpr., et Quod præ ceteris " conspicuum est: ut sit comp. ex ᾶ epitatico et " ἰδέσθαι, Videre. Rursum ἀΐδηλα dicuntur Quæ " non videre licet, Quæ non omnibus conspicienda " dantur, Arcana. In qua signif. accipitur ap. He- " siod. Ἔ. 2, (374.) μηδ' ἱεροῖσιν ἐπ' αἰθομένοισι κυρή- " σας Μωμεύειν ἀΐδηλα. Ibi enim Tzetzes exp. τὰ " μυστηριώδη οὐ διάσυρε καὶ φαύλιζε: item, οὐ μωμο-" σκόπει τὰ μυστήρια. Itidemque Proclus et Mo- " schopulus accipiunt. Sed iidem adverbialiter etiam " hoc ἀΐδηλα ibi posse capi annotant pro Clam " s. Clanculum et latenter, ἀϊδήλως καὶ λάθρα." [" Græv. Lectt. Hes. 527. Gesn. Ind. Orph., Xen. Eph. 12. ad Il. Φ. 220. Od. Π. 29. ad Charit. 523. Brunck. Apoll. Rh. 179. Jacobs. Anth. 12, 263. Heyn. Hom. 4, 257. 277. 5, 142. 162. 6, 150." Schæf. Mss.] " 'Αϊδήλως, Obscure. Signif. etiam " * ἀφανιστικῶς, ὀλεθρίως, ut ἀΐδηλος quoque pro ἀφα- " νιστικὸς et ὀλέθριος accipi dictum est. Il. Φ. (220.) " σὺ δὲ κτείνεις ἀϊδήλως, Tu autem occidis obvios " quosque et ἀφανίζεις, ita ut evanescant et e con- " spectu tollantur."

¶ Ἄϊς, ἄϊδος, pro ἀΐδης. Il. A. (3.) ψυχὰς ἄϊδι προΐαψε, ubi primam habet brevem; sicut et Od. K. (560.) ψυχὴ δ' ἄϊδόσδε κατῆλθε. At longam habet Il. Z. (284.) κατελθόντ' ἄϊδος εἴσω. Od. Λ. (626.) ἔβη δόμον ἄϊδος εἴσω. Notandum est autem hoc in l. ἄϊδόσδε κατῆλθε, sub. δόμον: ut in ἀΐδης supra, Δύσομαι εἰς ἀΐδαο. Dicitur autem ἄϊδος pro ἀΐδου per metapl., itidem ἄϊδι pro ἀΐδῃ. Nisi quis malit a recto ἄϊς ἄϊδος et ἄϊδι deducere, Eust. " Ἀϊδόσδε et " Ἄϊδος δόμον, adverbialiter ponuntur pro εἰς ἄϊδος " δόμον, seu εἰς ᾅδου, Ad ædes Plutonis, i. e. Ad or- " cum, Ad inferos. Il. (X. 362.) Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων " πταμένη ἄϊδόσδε βεβήκει. Od. K. (560.) ψυχὴ δ' " ἄϊδόσδε κατῆλθε: pro quo alibi dicit εἰς ἄϊδος, et " ἄϊδος εἴσω, necnon δόμον ἄϊδος εἴσω." " Suidæ ἄϊς " est ὁ μὴ βλεπόμενος, Qui non videtur." [" Heyn. ad Apollod. 76. 301. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 35. Hipp. p. 314. Musgr. El. 122. Luzac. Exerc. 124. Huschk. Anal. 128. Jacobs. Anth. 8, 47. 11, 144." Schæf. Mss.] 'Αϊδοφοίτης, ου, ὁ, Qui ad inferos ventitat, frequentat inferos. Athen. [550. Aristoph. Gerytad. Fr. 3. p. 231. Br. " Toup. Opusc. 1, 545. Emendd. 4, 424." Schæf. Mss.] 'Αϊδοφόλος, Tenuis, Gracilis, Corpore ita attenuatus, ut jam morti propinquus sit, Hes. In VV. LL. habetur, ἀϊδοφόλοι, Qui nullis jam sunt viribus, quasi propinqui Plutonis speluncæ. Recte, sicubi φόλος pro Spelunca reperiatur: e quo nomine compositum est hoc nomen, simul et ex ἄϊδος gen.

¶ 'Αϊδωνεὺς, έως, ὁ, Pluto, Deus inferorum, Dis pater. Hesiod. (Θ. 913.) ἣν 'Αϊδωνεὺς Ἥρπασε, Quam Pluto rapuit. Epigr. Μάγνον, ὅτ' εἰς ἀΐδην κατέβη, τρομέων 'Αϊδωνεὺς, Tremens Pluto Magnum, cum in orcum descenderet. Lucian. hoc poëtico nomine utens dixit, Παραιτησάμενος τὸν 'Αϊδωνέα. Hes. tamen ait signif. non tantum Deum inferorum, sed et Ipsum locum. Ceterum in VV. LL. Αἰδωνεὺς etiam habetur trisyllabum; sed passim invenitur quadrisyllabum: nec video, quomodo αἰδωνεὺς scribi possit tanquam ab αἴδης, quod nusquam invenio, non ab ἀΐδης. || Plut. 'Αϊδωνέα fuisse ait Molottorum regem. Eust. in D. P. ait, 'Αϊδωνεὺς, Rex erat Epiri ap. Molottos, quem Pirithous et Theseus adierunt ob Proserpinam: is tamen ob appellationis similitudinem pro ᾅδης sumitur, et pro Inferno Plutone ponitur. [" Wakef. S. Cr. 1, 66. qui habet formam 'Αϊδών, Leon. Tar. 68. Jacobs. Anth. 8, 55. Heyn. Hom. 5, 35." Schæf. Mss.] 'Αΐδων pro ἀϊδωνεύς: unde dat. ἀΐδωνι Hes. exp. τῷ ᾅδῃ. 'Αϊδώνιος, Lethalis: ἀϊδώνια Hes. exp. θανάσιμα, Lethalia. [" Huschk. Anal. 127." Schæf. Mss.]

¶ Ἅδης, ου, ὁ, dicitur in prosa pro ἀΐδης, per synæresin i. e. contr.: secundum quam deductionem, cum tenuari deberet α, aspiratur Att. more: qui est aspirare α ἀθροιστικὸν, i. e. Quod habetur in principio vocabulorum collectionem significantium, ut ἅλις, ἅπας. Sed et Gramm., cum tradunt α priv. tenui spiritu notari, a regula duo excipiunt ἅλυσις et ᾅδης. Eust. tamen scribit nonnullos putasse ideo aspirari, quod ab ἥδω, Lætor, derivaretur: sicut Χάρων, Charon, Inferorum portitor, a χαίρω: atque ideo nec subscribere ι ipsi α voluisse. Hanc autem sequendo etym., esse diceremus antiphrasin: et ἀΐδης potius ab ἅδης fieri, quam contra: ac rursus unde tenuis spiritus in ἀΐδης, et cur διάλυσις, Dissolutio, in ι facta esset potius, quam in aliam literam, quærendum esset. Quare ut futile hoc commentum

istius etym. repudians, alteram sequor, quæ passim
ap. Gramm. habetur, et quam Plut. quoque, qui-
netiam Plato ipse affert. || Sciendum est in oratione
soluta itidem, ut in carmine, ἐλλειπτικῶς dici εἰς ᾅδου
et ἐν ᾅδου, subaudito hic dat. οἴκῳ, illic accus. οἶκον:
est enim in prosa οἶκος, quod in versu δόμος s. δῶμα:
supra autem δῶμ' ἀΐδαο, et 'ἀΐδαο δόμοισι, protuli ex
Hom., item εἰς ἀΐδαο sub. accus. δόμον s. δόμους. Sic
Athen. 12. Εἰς ᾅδου πέμπεσθαι, pro εἰς οἶκον ᾅδου,
Plut. Περὶ τῶν εὐσεβέων ἐν ᾅδου, pro ἐν ᾅδου οἴκῳ.
Est autem elleιpsis hæc Att., ut εἰς διδασκάλου, pro
εἰς οἶκον διδασκάλου. [" Fisch. Ind. Palæph., Valck.
Hipp. p. 314. Græv. Lectt. Hes. 595. Dawes. Misc.
Cr. Præf. iv. Wakef. Alc. 267. Luzac. Exerc. 124.
141. ad Charit. 478. Heyn. Hom. 8, 379. Sepul-
crum, ad Charit. 327. Huschk. Anal. 125. 127. Ja-
cobs. Anth. 9, 376. 10, 390. 12, 285. Mors, Markl.
Iph. p. 289. Antip. Th. 26. Unde? Heind. ad Plat.
Gorg. 159. Quid proprie signif., Heyn. ad Apollod.
76. Ἐς ᾅδου, Markl. Suppl. 797. Musgr. Tro. 442.
463. Jacobs. Anth. 9, 67. Steph. Dial. 23. Brunck.
Aristoph. 1, 147. Boiss. Philostr. 388. Εἰς ᾅδου μο-
λεῖν, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 35. Fisch. Ind. Pa-
læph. v. Εἰς. Οἱ καθ' ᾅδου τόποι, Diod. S. 1, 271.
307. Ἅιδου γόοι, Lobeck. Aj. p. 342. πύλαι, ad Lu-
cian. 1, 463. Ὁ Ἅιδου τόπος, Heyn. Hom. 4, 108.
Ἅιδα, ᾅδαο, Wakef. Alc. 114. Καθ' ᾅδην, Toup. E-
mendd. 1, 136." Schæf. Mss.]

ΕΙΔΕΩ, et alicubi etiam Εἴδω, secundum quosdam,
Scio. Il. Υ. (213.) ὄφρ' εὖ εἰδῇς, et alibi ὄφρ' εὖ εἰδῇ.
Sed et Εἰδέω Il. Ξ. ut dicetur paulo post. Et
alibi εἰδήσειν, ex eoque factum εἰδησέμεν. Sed et
εἰδέναι infin. ex εἰδηκέναι, itidemque partic. εἰδὼς ex
εἰδηκὼς per sync. factum esse putarunt quidam
Gramm. Quinetiam εἰδήμων ac εἴδησις, et si qua sunt
hujusmodi, e præt. pass. hujus verbi εἰδέω deduxe-
runt. Itidem tamen optat. εἰδείην εἰδείης ex εἴδοιμι
εἴδοις, per metapl. formarunt, ab εἴδω: sicut et de-
ductum inde εἴδετε ab Hom. in signif. verbi contracti
poni tradiderunt. Sunt autem usitata in prosa, εἰδέ-
ναι, εἰδείην, εἰδῶ, εἰδώς. Affertur etiam εἰδήσῃς ex
Isocr. ad Dem. Horum prima signif. sc. pro Scire,
passim obvia est; sed quibusdam loquendi generibus
adhibetur, in quibus Latini alio utuntur verbo, ut
εἰδέναι χάριν, ad verbum Scire gratiam, Nosse gra-
tiam, pro quo Lat. potius Habere gratiam. Utitur
autem et Hom. illo genere loquendi, Il. Ξ. (235.)
ἐγὼ δέ κε τοι εἰδέω χάριν ἤματα πάντα. Galli certe
hic synonymo verbo utuntur, cum dicunt Savoir
gré, Scire gratiam. Sed quendam etiam peculiarem
Homero ceterisque poëtis usum habet, itidem accus.
junctum, de quo in præt. Οἶδα dicetur. Hoc quo-
que illis peculiare est, ut partic. εἰδὼς genit. jungant,
Il. I. (440.) Νήπιον, οὔπω εἰδόθ' ὁμοιΐου πολέμοιο, E.
(608.) εὖ εἰδότε χάρμης, P. (5.) οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο,
Non ante experta partum. Hanc autem constr. imi-
tatus est Horat. Sciens pugnæ, Sciens citharæ. Ut
autem εἰδὼς partic. in nomen transit, cum dicit Hom.
εἰδυίῃσι πραπίδεσσι: sic et Sciens interdum, unde
Scientior et Scientissimus. Sunt tamen qui ἰδυίῃσι
sine ε in hoc aliisque similibus ll. scr. tradant. Sed
et εἰδὼς dicta ἡμέρα, Dies: et ὄψις ac φρόνησις, item
Εἰδοθέα. Hes. Eust. Schol. Aristoph. [cf. Εἰδώ.]
" Εἶδας, Hesychio εἰς αὔριον, In crastinum, s. Cras."
" Εἰδείην, præs. opt. act. ab Εἴδημι, ut τιθείην a τί-
" θημι: itidemque εἰδέναι in præs. infin. ab eod., ut
" τιθέναι a τίθημι. Alii tamen illud volunt μεταπε-
" πλάσθαι ex εἴδημι: hoc vero, συγκεκόφθαι ex εἰδη-
" κέναι." " Εἰδεῖ ab Hes. exp. ἐλαύνει, κυλίει,
" κλείει, κατέχει." [Videtur leg. εἰλεῖ.] " Ἤϊδε, e
" Nonno pro Norat, Sciebat." " Ἴδμεν, ET Ἴδμε-
" ναι, ponitur etiam pro εἰδέναι, Scire, Novisse. Od.
" Δ. (200.) μέλλεις δέ σὺ ἴδμεναι. Et alibi, (Θ. 213.)
" Ἀλλ' ἐθέλω ἴδμεν καὶ πειρηθήμεναι ἄντην." " Ἰδυῖα,
" ας, ἡ, Sciens: ἐπιστήμων, s. Gnara: ut ἰδυίῃσι πρα-
" πίδεσσι, (Il. A. 608.) Gnara mente. Ubi Eust. an-
" notat esse nom. participiale: at εἰδυῖα esse parti-
" cipium. SED ET Ἰδυίους inde Vett. appellasse τοὺς
" μάρτυρας, testatur Idem 1154.; itemque 1540. an-
" notat, si scribatur ἔτευξεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσι, esse
" hic illud ἰδυίῃσι non participium, sed nom. par-
" ticipiale, subjungens, ἐξ οὗ καὶ ἰδυίους τοὺς ἴδμονας
" μάρτυράς φασιν οἱ παλαιοί. Apud Hes. Ἰδυίαι, μάρ-
" τυρες· ἢ οἱ τὰς φονικὰς δίκας κρίνοντες· οἱ δὲ συνί-
" στορας. Sed hæc scriptura suspectior est." " Ἰ-
" δύους, Idem affert pro μάρτυρας, συνίστορας, Te-
" stes, Conscios, pro quo supra ἰδυίους habuimus."
[Εἴδημι, Koen. ad Greg. Cor. 294. Εἴδομαι, Toup.
in Schol. Theocr. 219. (210. Harl.) Opusc. 1, 269.
2, 211. Emendd. 4, 429. ad Il. N. 45. Wolf. ad
Hesiod. 121. ad Charit. 268. Dawes. Misc. Cr.
179. Callim. Ep. 28. Antiphil. 6. Jacobs. Anth. 9,
397. 407. Wakef. S. Cr. 4, 220. Georg. p. 96.
Brunck. Apoll. Rh. 229. Cognosco, Wytt. Præf. ad
Plut. Mor. p. xlvii. ad Il. Θ. 251. Puto, Apoll. Rh.
1, 718. et Brunck. Εἰδόμενος, More, Ut solet, Heyn.
Hom. 5, 318. Εἶδον, Intelligo, Novi, Markl. Suppl.
844. sed v. Musgr. Εἶδε, Scias, Brunck. Poët. Gn.
285. Εἰδέτω, Sciat, non ἰδέτω, Valck. ad Phalar. p.
xii. Εἰδέναι, Lucian. 2, 260. Opinari, opp. Certo
scire, Herod. 3, 61. Conf. c. εἶναι, Heind. ad Plat.
Phædr. 332. θεοὺς, Abresch. Lect. Arist. 20. γυναῖ-
κα, Toup. Opusc. 2, 30. ἄρτια, Heyn. Hom. 5, 61.
δίκαια, Colere, Musgr. Hel. 929. Ὅτι μ' εἰδέναι, ὥς
μ' εἰδέναι, Toup. Opusc. 2, 267. Ὅσα κἀμὲ εἰδέναι,
Dionys. H. 1, 16. Ὅσους με εἰδέναι, ad 1, 362. Ὅ-
σον κἄμ' εἰδέναι, Brunck. Aristoph. 2, 23. Homericus
usus τοῦ εἰδέναι, Heyn. Hom. 5, 265. 6, 497. 7, 12.
Εἰδείη, cum gen., Il. 12, 229. Εὖ εἰδῶ, de constr.,
Heyn. Hom. 5, 214. Αὐτὸς ἂν εἰδείης, Heind. ad
Plat. Gorg. 202. Εἴδησαν, Lobeck. Aj. p. 290. Εἰ-
δὼς, usus ejus poëticus, Græv. Lectt. Hes. 532. 625.
Conf. c. ἰδὼν, Villois. ad Long. 105. De constr.,
Heyn. Hom. 4, 339. 380. Cum gen., Thom. M. 184.
402. Markl. Iph. p. 149. Musgr. 1062. Barnes. El.
335. Wakef. S. Cr. 4, 424. Qui vidit, Valck. Ado-
niaz. p. 378. Ruhnk. Ep. Cr. 306. Ἰδὼς, ad Il. A.
608. Ἄφθιτα, εἰδὼς, Mitsch. H. in Cer. 192. Ilgen.
Hymn. 545. Τόξων εὖ εἰδὼς, ad Herod. 577. Εὖ εἰδό-
σι, ad Dionys. H. 5, 103. Εἰδὼς χάρμης, Heyn. Hom.
5, 114. Εἰδότες ψυχῆς πέρι, Plato Phædr. 331. Heind.
ad Hipp. 146. Οἱ εἰδότες, Musgr. Iph. T. 573. Εἰ-
δυῖα, ἰδυῖα, Heyn. Hom. 4, 100. 165. 5, 551. Ἰδυίῃσι
pro εἰδυίῃσι, 7, 492. 522. 8, 9." Schæf. Mss.] " Εἰ-
" δότως, Scienter: e part. εἰδώς." [M. Anton. 195.
" Æsch. c. Tim. p. 58." Boiss. Mss.] " Εἰδυλίσα,
" Suidæ ἡ ἐπιστήμων: pro quo Etym. habet εἰδυλὶς,
" exp. et ipse ἐπιστήμων, dicensque e part. fem. εἰ-
" δυῖα, q. e. a v. εἴδω τὸ γιγνώσκω, fieri εἰδύλη:
" cujus paronymum esse hoc εἰδυλίς." [" Callim. 1,
577. (Fr. 451.)" Schæf. Mss.] " Idem ET Εἰδύλος
" affert pro λόγιος, συνετός: pro quo Hes. habet εἴ-
" δαυλος." " Ἰδύλευμα, eid. Hesychio μάθημα, Disci-
" plina." [Cf. Εἴδαυλος, Ἀΐδυλος.]

[* Εἴδημα, Œnomaus Euseb. 5, 21.] Εἰδήμων,
Sciens, Gnarus, Peritus: poët., sicut et ἴδμων.
[" Boiss. Philostr. 555. Heyn. Hom. 7, 530." Schæf.
Mss.] " Ἰδήμων, Hesychio ἔμπειρος, γνωστικὸς,
" Sciens, Gnarus, Peritus: qui et εἰδ. per diphth."
" Εἰδημόνως, Scienter, Perite: quod in prosa ἐπι-
" στημόνως: sicut et ἐπιστήμων, non εἰδήμων." [Hes.
* Εἰδημονικῶς, Suid. 2, 19.] " Πολυειδήμων, Multa
sciens, Multiscius," [Sext. Emp.] " Φιλειδήμων,
" Sciendi s. Cognoscendi cupidus, Cognitionis s.
" Scientiæ cupidus. Strabo (T. 1. p. 36. Sieb.)
" homini ut proprium tribuit." Εἴδησις, Scientia,
Peritia. De quorum formatione dictum modo fuit.
[" Thom. M. 302. * Εἰδητικὸς, Heyn. Hom. 4, 166."
Schæf. Mss.] At Εἴσομαι, Sciam, tanquam ab εἴ-
δομαι. Od. Ω. 505. ἤδη μὲν τόδε γ' εἴσεαι αὐτὸς
ἐπελθών. Sic et in prosa, Xen. Εἴσομαί σοι χάριν.
[" Mœr. 161. et n., Valck. Phœn. p. 520. Hipp.
p. 302. Dawes. Misc. Cr. 311. Lennep. ad Phal.
107. ad Callim. 1, 179. ad Charit. 514. Markl.
Iph. p. 361. Musgr. Hel. 332. Huschk. Anal. 104.
Εἴσῃ, Porson. Med. p. 41. Comperies, Wytt. Ep.
Cr. 38. Valck. Diatr. 224. Εἴσεται, Sentiet, de sensu,
Valck. ad Theocr. x. Id. p. 27. Phœn. p. 92. Sci-
etur, Erfurdt. ad Œd. T. p. 192. Ed. min. Εἴσεαι
et γνώσεαι conf., Heyn. Hom. 6, 22. Τάχ' εἴ-

σεται, Markl. Iph. p. 136. Τάχ' εἰσόμεθα, Boëckh. in Plat. Min. 26." Schæf. Mss.]

Οἶδα autem præt. de cujus formatione ab εἴδω, pro εἶδα, lege Eust. Novi, Scio. Nam ut Novi in præt. signif. habet præsentis, ita et οἶδα. Hom. Il. (Ρ. 219.) ἐπεὶ πρότερος γενόμην καὶ πλείονα οἶδα. Od. Σ. (227.) Αὐτὰρ ἐγὼ θυμῷ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα, Ἐσθλά τε, καὶ τὰ χέρεια. Alibi autem οἶδε et δεδάηκε copulat. Plato Apol. Εἰδέναι οὐκ οἴομαι ἃ μὴ οἶδα. Sed ap. Il. Ω. (41.) ἄγρια οἶδεν, qui est ἄγριος, E. (761.) οὔτινα οἶδε θέμιστα, qui est ἀθέμιστος. Ita enim hæc exp. puto, cum apud ipsum Hom. legamus Od. Τ. (329.) Ὃς μὲν ἀπηνὴς αὐτὸς ἔῃ, καὶ ἀπηνέα εἰδῇ. Sed et ἤπια οἶδε ap. Eund. ita resolvi posse videtur, cum et ἤπιος ac ἠπίη cum verbo itidem subst. ap. Eund. reperiatur. Sed inus. est solutæ orationi hoc dicendi genus. Habet autem vicissim illa quendam accus. usum, qui in Lat. interpr. resolvitur in nominat., si ea sit ad verbum. Isocr. Hel. Enc. Ὅς τις οὐκ οἶδε Πρωταγόραν ὅτι κατέλιπεν, pro ὅστις οὐκ οἶδεν ὅτι Πρωταγόρας κατέλιπεν, Qui non scit Protagoram, quod reliquit: pro Qui ignorat quod Protagoras reliquit. Sed rectius per infin., Qui nescit Protagoram liquissé. Sic autem et Terent. Scin' me in quibus sim gaudiis? Vide Bud. 956. In eadem soluta oratione participio jungitur οἶδα, ubi Lat. infinitivo: ut Xen. Οἶδα ἐμαυτὸν ἥττονα ὄντα, Scio me inferiorem esse. Idem, (Κ. Π. 1, 6, 19.) Οἶδα, [al. οἶσθα] μανθάνοντας ὑμᾶς πολλὰς κακουργίας. Et cum partic. præs. pass. Οἶδα ἐξαπατώμενος, Aristoph. Scio me decipi. Et cum aor. Οἶδα γεγονὼς εὐδαίμων, Dem. Et, Οἶδα δέ ποτε αὐτὸν καὶ Κρίτωνος ἀκούσαντα, Xen. (Ἀπ. 2, 9, 1.) Idem, (2, 10, 1.) Οἶδα καὶ Διοδώρῳ αὐτὸν τοιάδε διαλεχθέντα. Sed hisce duobus in ll. sunt qui οἶδα vertant Memini: quod non probo. || At vero ap. Trall. Τοῦτο γὰρ καὶ πάνυ καταφερομένους ὕπνῳ βαθεῖ καὶ καρώδει οἶδε διεγείρειν, οἶδε redditur Solet: sed tum in hoc, tum in aliis ei similibus ll. non minus apte verti posse existimo, Potest: ut Nescit cum infin. sæpe pro Non potest: sic et Nescius, Qui non potest: ut Corda nescia mansuescere. In 2 pers. Οἶσθα, in qua sync. esse volunt Gramm. pro οἴδασθα. Il. Ο. (93.) οἶσθα καὶ αὐτή. Utuntur autem et prosæ scriptt. Sed et οἶσθας in versu pro eod. ponitur. [Οἶδα, Jacobs. Anth. 11, 293. Soleo, Reisk. ad Const. P. p. 1. Seq. inf., Abresch. Lect. Arist. 336. Huschk. Anal. 124. Cum particip., Toup. Emendd. 1, 71. Athen. 1. p. 34. 72. Cas. Boiss. Philostr. 590. Herc. F. 164. Wakef. Phil. 682. Jacobs. Anim. 244. Anth. 9, 60. Dionys. H. 1, 302. Mediæ sententiæ insertum, Brunck. Aj. 98. Οἶδε, Potest, ad Callim. 1, 35. Οἶδε, εἶδε conf., ad Herod. 659. Οἶδα et ᾔδε conf., Porson. Adv. 194. Οἶδα, εἶδον, Barnes. Hel. 829. Coray Theophr. 50. Jacobs. Anth. 7, 108. 8, 262. 360. 11, 344. Brunck. Aristoph. 2, 138. 162. 176. Boiss. Philostr. 511. Heyn. Hom. 5, 486. Οἶδα periphrast., Jacobs. Anth. 7, 264. 8, 308. 9, 300. 11, 208. Ἄστυ οἶδε, Toup. Opusc. 2, 39. Οὔπω οἶδα, Boiss. Philostr. 637. Οὐκ οἶδ' εἰ πώποτε, Nescio an nunquam, Heind. ad Plat. Gorg. 41. Οἶδ' ὅτι, Lucian. 1, 771. Σάφ' οἶδ' ὅτι, Porson. Med. p. 71. Εὖ οἶδα γὰρ, mediæ insertum sententiæ, Phalar. 250. Sic οἶδ' ἐγὼ, Heracl. 717. Sic οἶδ' ὅτι, εὖ οἶδ' ὅτι, Wolf. Leptin. 388. Οἶδα γὰρ οἶδα, Bergl. Alciphr. 432. Εὖ οἶδ' ὅτι, aliis vocab. interjectum, Zeun. ad Xen. Κ. Π. 256. Bergl. ad Alciphr. 177. Οἶδα ἀκούσας, Plut. Mor. 1, 37. Herod. 1, 20. Οἴδασι, Mœr. 205. et n., Thom. M. 474. Οἶσθα, Abresch. Lect. Arist. 26. T. H. ad Lucian. 1, 207. Οἶσθα, οἶδας, Thom. M. 646. Heyn. Hom. 4, 42. Οἶσθα conf. c. ᾖσθα, Musgr. Heracl. 65. Wakef. Ion. 1371.; cum ἴσθι, ad Lucian. 1, 756. Heind. ad Plat. Gorg. 133. Οἶσθ' οὖν —; Valck. Hipp. p. 229. Οἶσθ' ὅτι —, Heind. ad Plat. Gorg. 133. Οἶσθ' ὡς ἔχει, ad Phædr. 217." Schæf. Mss.] AT ᾔδειν dicitur in præt. plusquam perf. pro Sciebam, Noram. Interdum vero ᾔδειν Att. pro ᾔδει, Sciebat: ut Aristoph. Εἰ. (1182.) οὐ γὰρ ᾔδειν ἐξιών. Apud Apoll. Rh. autem pro ᾔδεσαν, Sciebant, 2, (65.) οὐδέ τι ᾔδειν Νήπιοι. Ionica autem dialysi dicitur ᾔδεα: unde ᾔδεε Hom.

A pro ᾔδει, Sciebat. Sed et ᾔδη hinc facta contr. pro ᾔδειν, Sciebam, invenitur: de quo lege Eust. Legitur vero et ἠείδει ap. Apoll. Rh. pro ᾔδει, Sciebat. Quod autem ap. Plat. habemus ᾔδεισθα pro Noveras, factum censetur accessione syllabæ θ. [""Ηιδεα, Heyn. Hom. 6, 534. Ἠείδης, 8, 297. ubi omnino de plusquamp." Schæf. Mss.]

" Διειδέναι, Bud. e Plat. affert pro Dignoscere, " Pernoscere: exp. etiam Perspicere. Alioqui signif. " etiam Pernovisse, Probe scire." [Eur. Med. 518. " Plato Phædr. 302. Heind. Διείσομαι, Tzetz. Exeg. in Il. p. 45, 3." Schæf. Mss.] " Δίοιδα, Pernovi, Per- " spexi, Cognitum habeo. Aristoph. N. (168.) Ὅστις " δίοιδε τοὔντερον τῆς ἐμπίδος. Est præt. med. a " διείδω." " Ἐξειδέναι, Pernosse, Probe cognitum " habere et perspectum." [" Brunck. Œd. T. 433." Schæf. Mss. " 37. Eur. Hel. 928. Phœn. 95." Seager. Mss. Ἐξιδμέναι pro ἐξειδέναι, Apoll. Rh. 3, 332.] Ἔξοιδα pro οἶδα, Soph. (Phil. 79.) nisi ἐξ signif. augeat. ""Ἐξοισθα, Nosti, Pernosti, Soph. per sync.
B " pro ἐξοίδασθα," [Œd. C. 1588.] Κάτοιδα, idem Soph. οὐ κάτοιδ' ὅπως λέγεις, [Aj. 270.] " Κάτοισθα, " Nosti: per sync. pro κατοίδασθα: hoc autem Æol. " et Att. paragoge pro κάτοιδας. Soph. Aj." [589. Κατειδὼς, Eur. Med. 993. Κατειδότα, Plato Soph. 16. " Περιείδω, Probe novi, Heyn. Hom. 6, 46. 497." Schæf. Mss.] " Περιίδμεναι, poët. pro περιϊδεῖν, facta " sync. etiam. Cum gen. junctum signif. Scire su- " pra, Scire plus quam. Il. Ν. (728.) Οὕνεκά τοι πε- " ριδῶκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα, Τοὔνεκα καὶ βουλῇ ἐθέ- " λεις περιίδμεναι [περιέμμεναι Ald.] ἄλλων." " Πε- " ρίοιδα, Probe novi. Item supra alios novi: ut ap. " Od. (Γ. 244.) ἄλλων περίοιδε δίκας. Sic supra περι- " ίδμεναι." " Προσειδέναι χάριν, Plato Apol. Socr." [" χάριν προσείσομαι, Aristoph. Σφ. 1420." Seager. Mss.] " Συνειδέω, Mihi sum conscius. Sed hoc præ- " sens parum est usitat." " Συνείσομαι, fut. tan- " quam a Συνείδομαι: ut εἴσομαι dicitur tanquam ab " Εἴδομαι. Est autem συνείσομαι Mihi conscius ero. " Xen. Ἑ. 2. Συνείσεται ἕκαστος ἑαυτῷ τῆς νίκης αἰτιώ-
C " τατος ὤν. Est et aliud fut. ejusd. signif. Συνειδήσω." [" Συνειδέναι, Thom. M. 824. Jacobs. Anth. 12, 10. Ind. Xen. Mem. et Œc., Κ. Π. 90. Plut. Mor. 1, 2. Ox. Brunck. Soph. 3, 467. De constr., Lennep. ad Phal. 34." Schæf. Mss.] Σύνοιδα, Mihi conscius sum. Plato Apol. Οὐ σύνοιδα ἐμαυτῷ σοφὸς ὤν. Plut. π. Εὐθυμ. Ὅτι σ. δεινὰ εἰργασμένος. Dicitur vero et συνειδείην, ac συνειδῶ, item συνειδέναι et συνειδώς. Isocr. ad Phil. Ὅταν καὶ μηδὲν σαυτῷ συνειδῇς ἐξαμαρτάνων. Xen. Apol. Socr. Πολλὴν ἑαυτοῖς συνειδέναι ἀσέβειαν. Sed et συνειδήσεις, Isocr. Invenitur etiam Σύνοιδα ἐμαυτῷ δεινὰ εἰργασμένῳ. Vide Bud. 21. Sciendum est autem dici per dat. itidem, Σύνοιδά σοι δεινὰ εἰργασμένῳ. Et cum particip. præs. Isocr. Areop. Σύνοιδα αὐτοῖς ἥκιστα χαίρουσι. Interdum autem sine particip. Σύνοιδά σοι τοῦτο, Xen. [Œc. 3, 7. " Callim. 1, 470. Aristoph. Fr. 237. Heind. ad Plat. Phædr. 286. Xen. Anab. 25. Œc. 18. Schn. Reisk. ad Oratt. 11, 1275. Thom. M. 824. Musgr. Herc. F. 368. Wakef. Ion. 974. S. Cr. 5, 75. Dawes.
D Misc. Cr. 317. Plut. Mor. 1, 723. ad Herod. 299. 719. Paus. 99. De constr., Valck. ad Phalar. p. xi. Zeun. ad Xen. Κ. Π. 253. Plut. Mor. 1, 294. Herod. 581." Schæf. Mss.] HINC ὁ συνειδὼς, Conscius: et τὸ συνειδὸς, Conscientia. Plut. Popl. Ἐλαυνόμενος τῷ συνειδότι τοῦ πράγματος. [" De constr., ad Dionys. H. 4, 2220. 2329. Conf. c. συνιδὼν, ad 4, 2014. Τὸ συνειδὸς, Toup. Opusc. 1, 25. Bergl. Alciphr. 42. ad Lucian. 1, 237. Wakef. S. Cr. 5, 38." Schæf. Mss. Συνῄδειν, Demosth. 176, 10. Συνειδείη, Xen. Κ. Π. 3, 3, 38.] ET Συνείδησις, Conscientia, [Schleusn. Lex. in V. T. * " Ἀσυνειδότως, Sine conscientia, Chrys. in Jo. Hom. 5. T. 2. p. 581. * Ἀσυνείδητος, Qui conscientiam suam negligit, non curat, vel etiam abolevit, in Ep. ad Rom. Serm. 23. T. 3. p. 191. Καὶ τὸ ἀ. δὲ αὐτῶν δείκνυται, καὶ τὸ σφόδρα ἀνόητον, in Ep. 1. ad Cor. Serm. 12. T. 3. p. 314, hic το ἀ. est Conscientiæ abolitio; vel Callositas, ut Tertullianus loquitur." Seager. Mss. Gl. Inconscius.] " Ἀσυνειδήτως " τοῖς ἄλλοις, Plut. (8. p. 190.) quod Liv. dicit Aliis

" inconsciis." [* Ἀσυνειδησία, Gl. Inconscientia. A * Δυσσυνείδητος, Just. Mart. 507. 710. Ed. Par.] " Εὐ-" συνείδητος, Qui facile aptari potest et coagmen-" tari." [M. Anton. 6, 30. Euseb. H. E. 5, 1. * Εὐσυνειδήτως, Clem. Alex. Strom. 3, 510. 7, 727. * Εὐσυνειδησία, 6, 670.]

ἼΣΗΜΙ, Scio. Putatur autem ἴσημι ex εἴσω fut. inusitato verbi εἴδω factum esse: ut sc. fut. εἴσω in ἰσάω ἰσῶ transierit, e quo deductum sit ἴσημι: ut ab ἱστάω est ἵστημι. Theocr. ἴσαμι pro ἴσημι dixit Dor., καλῶς μάλα τοῦτο ἴσαμι. In plur. ἴσαμεν, Scimus, et per sync. ἴσμεν, ac Dor. et Æol. ἴδμεν, quo utitur Hom. Il. Υ. (203.) Ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεήν, ἴδμεν δὲ τοκῆας. Est autem ἴσμεν et in prosa usitatum. In 2 pers. ἴσατε, pro quo potius ἴστε utrobique in usu est. Tertia ἴσασι, Sciunt. Il. Υ. (214.) πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασι. In præt. imperf. ἴσην, Sciebam, cujus exemplum non affertur, sicut nec ceterarum person. Sed ex 3 plur. ἴσασαν fit per sync. ἴσαν, quo utitur Hom. Imper. autem modus in omnibus numeris et personis sync. patitur; dicitur enim ἴσαθι B et per sync. ἴσθι: sic ἰσάτω et ἴστω. In duali, ἴσατον et ἴστον: ἰσάτων et ἴστων. Plur. ἴσατε et ἴστε: ἰσάτωσαν et ἴστωσαν, necnon ἴστων. Sciendum est autem ἴδμεν in infin. quoque dici, sicut et ἴδμεναι, pro Scire. " Ἴσθι, Scias, Scito: per sync. pro ἴσαθι, a th. ἴσημι. Plato de Rep. 2. Εὖ ἴσθι ὅτι ἄκοντες " ἁμαρτάνομεν. Sic Aristoph. N. ἴσθι τοῦθ' οὕτως " ἔχον, Scias hoc ita esse. Et Πλ., ἴσθ' ἐπ' αὐτὰς τὰς " θύρας ἀφιγμένη, Scias te ad ipsas fores pervenisse. " Idem alibi, ἴσθι θνήξων, Scias te moriturum esse. " Ubi nota hæc genera loquendi, nimirum ἴσθι participio præsentis, præteriti vel futuri jungere, Attica " esse. Cum accus., Herod. ἴσθι χάριν, Gratiam habeas, s. Loco beneficii ponas. || Alioqui ἴσθι signif. etiam Sis, Esto, ut in Anomalis docui. Plato " de Rep. 1. Μὴ χαλεπὸς ἡμῖν ἴσθι. Sic Matth. 2. " et 5, ἴσθι ἐκεῖ, Esto illic: ad Timoth. 4. ἴσθι ἐν " τούτοις, In his esto. Itidem dicitur βραδὺς ἴσθι " πρὸς κακουργίαν. || Affertur porro et ἴσθι pro I, " Vade. E Plut. Othone, Ἴσθι καὶ ποίει τοῖς στρατιώ- C ταις ἐμφανῆ ἑαυτὸν, Abi et ostende te militibus. Et " e Prov. Solom. 6. Ἴσθι πρὸς τὴν μύρμηκα, Vade ad " formicam. Sed in hac signif. scr. ἴθι, satis liquet." " Ἴστω, Sciat, per sync. pro ἰσάτω, ab ἴσημι. Od. (Ρ. " 155.) Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν. Soph. τοῦτό τις " φρονῶν ἴστω. Sic ἴστωσαν φοβούμενοι, Sciant se " timere." [" Ammon. 76. De quant., Brunck. ad Poët. Gn. 327. 332. Ἴσασι, Mœr. 205. et n., Thom. M. 474. Ἴσμεν, ἴδμεν, Koen. ad Greg. Cor. 276. ad Il. Σ. 197. Ἴσμεν et οἴδαμεν conf., Schneid. ad Anab. 110. Ἴσμεν et ἐσμὲν, ad Phalar. 293. ubi omnino de ἴσμεν. Ἴδμεν, Hesiod. Θ. 27. Heyn. Hom. 4, 144. 7, 758. Lobeck. Aj. p. 224. Ἴσθι, Valck. Hipp. p. 196. Diatr. 177. Musgr. Hipp. 519. Zeun. ad Xen. K. Π. 202. Lennep. Phal. 186. 218. Herod. 578. ubi male interpr., Brunck. Œd. C. 1210. Rhes. 80. Heracl. 598. Hel. 459. Alc. 1084. 1115. et Wakef. Jacobs. Anim. 125. Apollinarius 2. Conf. c. ἴθι, ad Dionys. H. 2, 1174.; cum οἶσθα, Brunck. Aristoph. 1, 72. 2, 162. Porson. Med. p. 55. Εὖ ἴσθι τοῦτο ὅτι, D Heind. ad Plat. Gorg. 139. Ἴστω, Wakef. Ion. 1499. Musgr. 1478. Heyn. Hom. 6, 69. Ἴστω ὢν, Valck. Hipp. p. 196. 233. ad Herod. 316. Diatr. 177. Ἴστω, ἴττω, Phœn. p. 561. Dawes. Misc. Cr. 134. Ἴττω, Brunck. Aristoph. 3, 224. Kuster. 125.: Apoll. Rh. 4, 1019. ἴστω — μὴ μὲν — ἀφορμήθην. Sic Il. K. 329. O. 41. T. 258. Cf. Xen. K. 'A. 5, 9, (6, 1,) 31. Herod. 1, 212. Hom. H. in Merc. 275. Εὖ ἴστε, Zeun. ad Xen. K. Π. 360." Schæf. Mss.] " Ἰστέον, Sciendum est. Hesychio non solum γνωστέ-" ον, sed etiam πορευτέον, quod potius ἰτέον dicitur." [Eust. 1336, 18. * Διΐσημι, unde * " Διϊστέον, Musgr. Hipp. 491. Valck. p. 221." Schæf. Mss.] " Κάτισθε, Scitis: ap. Soph. per sync. pro κατίσατε: " a th. κατίσημι, i. q. ἴσημι." [Κάτισθι, Joseph. Antiq. 1064.] A COMP. autem Συνίσημι, itidem inusit., sunt συνίσασι, et σύνισμεν, necnon σύνιστε: aliaque nonnulla tempora inveniuntur. Est autem συνίσημι i. q. σύνοιδα, Conscius sum. [Συνίσημι, Pythag. Aur. Carm. 56. Soph. El. 93. Plato Apol. Socr. 132. Xen. K. Π. 1, 5, 11. 3, 1, 9. Isocr. 3, 102. Eur. Hec. 870. " Thom. M. 478. 824. Fac. ad Paus. 1, 252. Phocyl. 2. Lucian. 1, 649." Schæf. Mss. " Κατιστέον. Sylburg. in Ind. ad Apollon. de Synt. hæc habet, p. 406.: ' καθιστέον pro κατιστέον, 237, 19.' Hoc non capio. Quid est κατιστέον? An comp. ex ἰστέον, Sciendum? cujus v. exemplum alibi non extat. Reponendum * Καταστατέον." Bast. de VV. dub. aut nihili ad calcem Scap. Oxon.] " Προΐσμεν, Præsci-" mus, ap. Dem. Vide Anomala."

" Ἴσμη, Hesychio σύνεσις, φρόνησις, πρόφασις." " Ἰδμὴν, Hes. affert pro φρόνησιν, Intelligentiam." [" Musgr. Heracl. 665." Schæf. Mss.] Ἴδμων, Peritus, Gnarus. [" Koppiers. Obss. 148. Toup. Opusc. 2, 224. Leontius 23." Schæf. Mss.] Ἰδμοσύνη, Peritia: cujus etiam dat. plur. ap. Hesiod. (Θ. 377.) ἰδμοσύνῃσι. Ἐπιΐδμων pro ἴδμων, Epigr. ἐπιΐδμονα θήρης. [" Toup. Opusc. 2, 224." Schæf. Mss. * Ἐπίδμων, Tzetz. Posth. 89. * Πολυΐδμων, Orph. Lap. 18, 56. 74. Anthol. 5. p. 525.] Ἀδμολία, Ignorantia, Imperitia, ἄγνοια, Etym., deducens ab ἴδμων præfixa α priv. et facta sync., atque ν in λ verso. [" Callim. 1, 552." Schæf. Mss.] PRO QUO Ἀδμωλία per ω ap. Suid. scribitur: quod itidem exp. ἄγνοια, citans e Callim. Ἀδμωλὴ quoque ap. Hes. [et Arcad.] ἄγνοια, ἀπορία, ὀλιγωρία, ἡσυχία. Cum quibus conjungendum est Ἀδμωλεῖν ap. Etym. i. e. ἀγνοεῖν: item ἀγνωμονεῖν, ἀγανακτεῖν et ζητεῖν: item ἀκηδιᾷν, Suid. " Ἀδμηλοῖ, Etym. affert pro " ἀφανίζει, Obscurat, E conspectu s. oculis tollit." Ἀδμωλεὶ adv. ap. Suid., i. q. χωρὶς δόλου ἢ δουλείας. Huc pertinere videtur ETIAM Ἴδρις, εως, ὁ, ἡ, Sciens, Peritus, Gnarus. Hesiod. Ἔ. (776.) ὅτε τ' ἴδρις σωρὸν ἀμᾶται. Soph. Œd. T. (1086.) Εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ, Καὶ κατὰ γνώμην ἴδρις. Apoll. Rh. 2, (870.) Ἄρηος ἴδριν. Suid. e Theologo, Γέρων μέν εἰμι καὶ πολλῶν κακῶν ἴδρις. [" Toup. Opusc. 2, 224. Mitsch. H. in Cer. 182. ad Charit. 730. Musgr. Hel. 929. Jacobs. Anth. 7, 235. Huschk. Anal. 112. Brunck. Soph. 3, 388. De incolis, Lobeck. Aj. p. 369. De declin., Brunck. Soph. 3, 515. Accus., Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 394. * Ἰδρίτης, Toup. l. c. Jacobs. Anth. 7, 235." Schæf. Mss. Ἰδρίτα, Anal. 1, 418. olim ἰδρύτα: Suid. 2, 96. " Ἴδρις, gen. * Ἴδριδος, Soph. Phryn. ap. Etym. M. 42, 42. * Ἰδρὸς, i. q. ἴδρις, Hes." Wakef. Mss.] Ἰδρεία, Scientia, Peritia. Il. Π. (359.) ἰδρείῃ πολέμοιο. Apoll. Rh. 2, (72.) Ἰδρείῃ πυκινοῖο κυβερνητῆρος ἀλύσκει. [" Wolf. Prol. 225. Heyn. Hom. 5, 343. 723. Toup. App. in Theocr. 37. * Ἰδρία, ib. Harles. 352." Schæf. Mss. Ἰδρίη, Theocr. 22, 85.] Ἄϊδρις, Imperitus, Inscius. Il. Γ. (219.) ἀΐδρεϊ φωτὶ ἐοικώς. Hesiod. (Ἀ. 410.) Χῶρον ἄϊδρις ἐών, Loci ignarus. Soph. (Aj. 911.) ὁ πάντ' ἄϊδρις. [" Jacobs. Anim. 222. Heyn. Hom. 4, 497. Kuster. Bibl. Chois. 92. Brunck. Soph. 3, 515. Ἀΐδρει, Heyn. Hom. 6, 642." Schæf. Mss.] " Ἀείδριες, ap. Hip-" pocr. π. Ἐπταμηνν. legitur, eod. sensu quo ἀΐδριες, " Imperiti, Ignari, Inscii." [Apollon. Lex. p. 38. * Ἀΐδριδες, Lobeck. Phryn. 326.] Ἀϊδρεία, Inscitia, Imperitia, Imprudentia. Od. K. (231.) Οἱ δ' ἅμα πάντες ἀϊδρείῃσιν ἕποντο. Il. H. (197.) Οὐ γάρ τίς με βίῃ γε ἑκὼν ἀέκοντα δίηται, Οὐδέ τ' ἀϊδρείῃ. Hesiod. (Ἔ. 2, 303.) ῥέζουσιν ἀϊδρείῃσι νόοιο. [" Wolf. Prol. 225. Kuster. Bibl. Chois. 92. Diod. S. 2, 317. Heyn. Hom. 5, 343. Brunck. Apoll. Rh. 55. 128." Schæf. Mss.] Ἀϊδρηΐη resolutione Ion. pro eod. ap. Herod. Apud Hes. est ET Ἀΐδροὶ pro ἀΐδριες, ex Ionis Teucro. || Ἀΐδρὸν vero Suidæ est quoque διαφανές. [" Kuster. Bibl. Chois. 92." Schæf. Mss.] Unde erit subst., quod ap. Suid. EST Ἀϊδρία, Imperitia, Imprudentia. [Ἀϊδρίη, Apoll. Rh. 1, 1283. Eur. Ion. 1614.] " Ἀϊ-" δροσύνη, Imperitia, Inscitia: ἀμαθία in Lex. meo " vet. Ab ἄϊδρις, quod ibid. exp. ἀμαθὴς, ἄπειρος, " ἀναίσθητος, ἀσύνετος: vel potius a præcedente " ἀΐδρός. [* Ἀϊδροσίη ap. Etym. M. 42, 43.] Ἀϊδρο-" φῶν, Ignarorum peremtor: ut Hes. ἀϊδροφῶντι " affert pro ἀϊδρίων ἀναιρετικῷ." Ἀΐδρως, Imperite. || Perspicue. Ἀϊδρήεις, Inscius, Imprudens. Nicander Ἀ. (415.) Μή μὲν ὑοσκνάμῳ τις ἀϊδρήεντα κορέ-

σκοι, ubi hypallage est ut ap. Lat. poëtam Dare classibus austros: [" 396.: * Ἀϊδρηέντως, Schol. 414." Wakef. Mss.] " Πολύϊδρις, Qui multa scit, " Multa callens: s. Multa expertus, πολύπειρος, " ut exp. Od. O. (458.) Ἦλυθ' ἀνὴρ πολύϊδρις " ἐμοῦ πρὸς δώματα πατρός: qualis initio Odysseæ " Ulysses, qui πολλῶν ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον " ἔγνω: Ψ. (82.) χαλεπόν σε θεῶν—Δήνεα εἴρυσθαι " μάλα περ πολύϊδριν ἐοῦσαν." [" Ruhnk. Ep. Cr. 101." Schæf. Mss.] " Inde Πολυϊδρία, et Πολυϊ- " δρείη, Multa scientia, Multarum rerum cognitio: " s. Multa scire et cognita habere. Od. B. (346.) ἐν " δὲ γυνὴ ταμίη νύκτας τε καὶ ἦμαρ Ἔσκεν ἣ πάντα " ἐφύλαττε νόου πολυϊδρείῃσι. Suidæ πολυϊδρία est " πολυπειρία, Multarum rerum peritia s. experientia." [" Brunck. ad Poët. Gn. 291." Schæf. Mss.] Referri huc posse videtur etiam, quod ap. Hes. est Νῆϊς, ιδος, ὁ, ἡ, Inscius, Imperitus: per privationem τοῦ εἶσαι, i. e. γνῶναι. Unde est et comp. νηϊδέστεροι ap. eund. Hes. || Νῆϊς, eidem Hes. est etiam δειλὸς, Timidus; ἀσθενὴς, Suidæ. [" Νῆϊς, Koppiers. B Obss. 150. Valck. Callim. 267. (1, 483.) Jacobs. Anth. 7, 143. 12, 169. 181. Heyn. Hom. 5, 343. Elog. de Thuc. 17. Νῆϊς, Heyn. Hom. 5, 187. Boiss. Philostr. 369. Lobeck. Aj. p. 271." Schæf. Mss.]

Pass. Ἴσαμαι, pro quo comp. Ἐπίσταμαι est in usu, interjectum habens τ. Fut. ἐπιστήσομαι. Est autem ἐπίσταμαι Scio, Peritus sum, quo utrique Scriptt. utuntur: ἐπίστηται πολεμίζειν, Il. Π. (243.) Sic et ἐπιστάμενος πολεμίζειν, Bellandi peritus. Et ap. Eund. cum gen. Il. B. (611.) ἐπιστάμενοι πολέμοιο. Sed et cum dat., O. (282.) ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι. In prosa autem vel cum infin., vel cum acc., Aristoph. Πλ. (1023.) ἠπίστατο Γραὸς καπρώσης τάφόδια κατεσθίειν. Isocr. (ad Dem. 4.) Ἐπιστάμενος καλῶς ἱππεύειν. Xen. K. Π. 3, (3, 18.) Οἶδα γὰρ ὑμᾶς ταῦτα ἐπίσης ἐμοὶ ἐπισταμένους. Et, Ἐπιστάμενος δίαιταν ἰάδα, VV. LL. Interdum cum partic. Ἐπίσταμαι ἔχων, Plut. Themist. pro Scio me habere; ut dicitur οἶδα ἔχων. Ex Eod. autem in Rom. affertur sine partic., ubi tamen sub. videtur, Ἑαυτοὺς οἰκετῶν C βασιλέως ἐπιστάμεθα παῖδας. Interdum vero ἐπιστάμενος absolute a poëtis dici quidam annotant pro Prudente. Sed ego ei melius respondere puto Intelligens, e partic. itidem factum nomen. Sunt et qui σπουδαῖον exp. ap. Hom. Vide Eust. || Existimo, Credo, VV. LL. " Ἐπίστω, pro ἐπίστασο, Scito." " Ἐπίστῃ, pro ἐπίστασαι, Scis: ut δύνῃ dicitur pro " δύνασαι, et κάθῃ pro κάθησαι: necnon μέμνῃ pro " μέμνησαι. At Suid. scribit, ἐπίστῃ, ἀόριστος β, " ἀντὶ τοῦ ἐπίστασο, ἢ ἐπιτίθει. Idem habet Ἐπίστηθι, quod exp. ἐπενέχθητι, ἐπιτέθητι." [" Non tantum Scio, quod de re comperta dicitur, sed etiam Puto, Arbitror, ap. Herod. sæpissime." Brunck. Mss. " Ad Anton. Lib. 41. Verh., Herod. Wessel. in App. Gron. 13. Fisch. Ind. Palæph. Phryn. Ecl. 159. Thom. M. 354. Wakef. Herc. F. 345. Abresch. Æsch. 2, 57. Kuster. V. M. 13. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 2, 297. Heyn. Hom. 7, 386. 692. 760. 8, 174. Credo, ad Herod. 230. 607. 622. 659. 664. 682. Steph. ad Epigr. Sel. 393. Soph. Trach. 43. Soleo, Abresch. Add. ad D Arist. 149. Possum, ad Callim. 1, 35. ad Dionys. H. 2, 1082. Heyn. Hom. 6, 409. 412. 538. 7, 165. Heind. ad Plat. Gorg. 92. Pro ἐφίσταμαι, Jacobs. Anth. 11, 110. De conjunct., Zeun. ad Xen. K. Π. 213. Hoogev. Part. 577. Sch. 1. De augm., Wassenb. ad Hom. 27. Ἐπ. καὶ γινώσκειν, Toup. Emendd. 1, 77. Markl. Iph. p. 289. περί τινος, Fischer. Descr. Lectt. 1799. 1800. p. vi. Dem. 1414, 11. Ἐπίστασθαι conf. c. ἐπισπᾶσθαι, Coray Theophr. xvii. Ἐπιστάμενος, Steph. Dial. 53. De constr., Heyn. Hom. 4, 339. ἄκοντι, 7, 55. Ἐπίστῃ, Scis, Brunck. ad Theogn. 1043. Ἐπίσταται et ἐστὶν conf., Bast Lettre 115. Ἐπίστω, ἐπίστασο, Thom. M. 354. Brunck. Soph. 3, 511. Lobeck. Aj. p. 396. Mœr. 163. et n. Ἠπίστω, ἐπίστασο, 182. et n. ubi et de ἠπίστασο. Ἠπίστατο, ἐπ., ad Herod. 684. Ἐπιστέατο, ad 635. Ἐπιστέαται, Heyn. Hom. 7, 185. Ἠπιστήθην, ad 201. Ἐπιστηθῆναι, Gail. ad Xen. Œc. 335. Zeun. 13. 14. Ἐπιστηθῇ, Plato Phædr. 349. Ἐπιστη-

A θεὶς, ad Phalar. 309. Ἐπιστήσομαι, Aristoph. N. 991. Ἐπίστα, Æsch. Eum. 86. 584. Heyn. Hom. 6, 652. Ἐπίστηται, 6, 538. 7, 185. Schn. ad Xen. Œc. p. 4. 5. 6. Plato Euthyphr. 49. Fisch. Ἐπισταίμεσθα, Heyn. Hom. 6, 412. Ἐπίστωνται, ἐπιστῶνται, Kiessl. ad Jambl. V. P. p. 218. Ὦι ἂν—ἐπιστῶνται ἥττους ὄντες, Xen. Hipparch. 8, 10." Schæf. Mss. * " Ἐπίστημι, Scio, unde inf. ἐπιστῆναι, Plato, J. Poll. 355." Wakef. Mss.] " Ἐπιστητέον, Sciendum " est: ex Aphthonii Enarratore." [" Fabric. Bibl. Gr. 1, 370." Schæf. Mss.] Ἐπισταμένως, Scienter, Perite, Prudenter. Od. Y. (159.) πονέοντο. Et Hesiod. (Ἔ. 1, 107.) Εὖ καὶ ἐπιστ. [" Thom. M. 353. Steph. Dial. 53." Schæf. Mss.] Ἐπιστήμων, Sciens, Peritus: quo utuntur et prosæ Scriptt. Dicitur autem Ἐπιστήμων εἰμὶ τοῦδε. Sed affertur etiam cum alia constr. e Xen. (K. Π. 3, 3, 7.) Ἐπιστήμονες δὲ ἦσαν τὰ προσήκοντα τῇ ἑαυτῶν ὁπλίσει. Superl. Ἐπιστημονέστατος, Scientissimus. [" Fisch. Ind. Palæph. et v. Ἀγαθὸς, Toup. Opusc. 2, 231. περί τινος, Simon. Dial. 11. 28." Schæf. Mss.] Ἐπιστημόνως, Scienter, Scite, Perite, Aristid. Et superl. ἐπιστημονέστατα, Plato, Doctissime. [" Ruf. Eph. 46. Clem. Alex. 870. Schol. Od. Π. 453." Wakef. Mss.] Ἐπιστημονικὸς, Cui scientia inest. Vulgo Scientificus, quo et Bud. utitur. Ab Eod. exp. etiam Scientia præditus ap. Gal. Idem Bud. scribit Ἐπιστημονικὸν ab Aristot. in Poster. dici Scientiæ cujusque proprium, et scientiæ efficientem. Ab Eod. Ἐ. ἀρχὴν in Topic. princ. vocari scribit τὸ ἀξίωμα. Et Ἐ. ἐρώτημα ap. Philop. differre τοῦ διαλεκτικοῦ. [" D. R. ad Longin. 264. Wolf. Prol. 278." Schæf. Mss. " Olympiod. Præf. in Plat. Gorg. 560. Clem. Alex. 635." Routh. Mss.] Ἐπιστημονικῶς, simpl. pro Perite, a Greg. poni tradit Bud., opp. sc. τῷ ἀμαθῶς. [Agathem. Geogr. p. 196. * Ἐπιστημονίζω, Doceo, Intelligere facio, Aqu. Symm. Jes. 52, 13. ἐπιστημονισθήσεται.] Ἐπιστημοσύνη, Scientia, Peritia. " Ἀνεπιστήμων, Insciens, Ignarus: h. e. Non sciens: ut ap. " Thuc. 3. Ἀπείρων καὶ ἀνεπιστημόνων ὅποι τράπωνται, Ignaris et nesciis quo se verterent. Item Inscius, Indoctus, Imperitus, i. e. Nulla imbutus " scientia, vel parum certe: quo sensu dicit Plato " ἀνεπιστῆμον οὐδὲν ἐᾷν. In Ejusd. Axiocho, κατὰ " τὸ ἀνεπιστῆμον, pro κατ' ἀνεπιστημοσύνην, s. ἀνεπιστημόνως, Per inscitiam, Inscite. At ἀνεπιστήμονες " νῆες affertur e Thuc. (2, 89.) pro Naves ab imperitis insessæ." [Plato 2, 79. Xen. Mem. 2, 3, 7.] " Ἀνεπιστημόνως, Inscienter, Imperite. Plato de " LL." [1, 636. Schol. Aristoph. N. 137. Xen. K. 3, 11.] " Ἀνεπιστημοσύνη, ης, ἡ, Inscientia, s. Inscitia, Imperitia: opp. τῇ ἐπιστήμῃ, ap. Xen. et The" mist. ac Plat. Rursum Xen. Œc. dicit, Οὐ μέντοι " γε μανίαν τὴν ἀνεπιστημοσύνην ἐνόμιζεν εἶναι. Addito et gen., Philo de Mundo, Δι' ἐπιστήμης πολλῶν " καὶ δευτέρων γενητῶν εἰς ἀνεπιστημοσύνην ἰούσης τοῦ " ἑνὸς καὶ πρεσβυτάτου καὶ ἀγενήτου καὶ ποιητοῦ τῶν " ὅλων, Ad inscitiam et ignorationem." [Plato Theæt. 1, 157. 199. 200. Charm. 2, 166. 167. de Rep. 1, 350. 8, 560. 10, 598. Thuc. 5, 7. Xen. Mem. 3, 9, 7. Œc. 20, 20. * " Ἀνεπιστημοσύνως, J. Poll. 5, 145." Kall. Mss. * " Ἀνεπιστημονικὸς, Aristot. Eudem. 2, 3." Boiss. Mss. * Πανεπιστήμων, Schol. Plat. ad Phædr. * Φιλεπιστήμων, Philo ap. Schn. Lex. * " Φιλεπιστημόνως, Philo J. 2, 300." Wakef. Mss.] Ἐπιστήμη, Scientia, Peritia. Sæpe autem Ars; ut Ἐπιστήμη ναυτικὴ, Plato, Ars nautica. Et ἐπιστῆμαι, Artes liberales. Aristot. Τέχναι et ἐπιστῆμαι alicubi copulat. [" Bibl. Crit. 3, 2. p. 14. Ammon. 50. Plut. Mor. 1, 4. Ox., Casaub. Athen. 1. p. 11. Thom. M. 843. Boiss. Philostr. 399. Academiæ, Wytt. ad Plut. de S. N. V. 23. Ἐν ἐ. τινὸς τυγχάνειν, Voss. Arist. 1. p. 40. Ἐ. ὥστε —, Heind. ad Plat. Gorg. 98." Schæf. Mss. * " Αὐτοεπιστήμη, Procl. in Plat. Theol. 4, 14." Kall. Mss. " Ἐπιστημος pour ἐπιστήμων, n'est point suspect; il se trouve dans Hippocrate Epid. 6, 8. p. 820(=1200.) C'est la même variété, qu'on trouve dans ἀχυρὼν et ἄχυρος, δρυμὼν et δρυμὸς, διπλασίων et διπλάσιος, λάκμων et λάκμος. Le μήκων, Dor. μάκων, s'appelle aujourd'hui

chez les Grecs μάκος." Corai. Mss. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 78." Schæf. Mss. * Ἐπιστημόω, Doceo, Intelligere facio, Aqu. Ps. 31, 8. ἐπιστημώσω σε. Ἐπιστημόομαι, Scientiam admitto, Erudior, 2, 10. Inc. 93, 8.] " Ἐπιστήγματα, Adhortationes, " * ἐπικελεύματα, VV. LL. e Soph. Sed mendosum " esse existimo." [* " Ἐπισίγματα, * ἐπικελεύματα. Σοφ. Ἀθάμαντι. * Ἐπαλαλάγματα Hes. a Ruhnkenio emendatus. Vide Valck. ad Sel. Theocr. Id. p. 93." Brunck. Lex. Soph.] " Ἐπιστητὸς, Cadens sub ἐπι- " στήμην, i. e. Scientiam: ut δοξαστὸν est Opinabile, " Quod in opinione positum est. , Apud Aristot. τὸ " ἐπιστητὸν redditur etiam Quod scitur: distingui- " turque ἀπὸ τοῦ δοξαστοῦ, in Anal. post." [* Ἐπιστητικὸς, Clem. Alex. Strom. 2, 17.]

[* " Ἀντεπίσταμαι, Clem. Alex. 365." Kall. Mss.] " Ἐξεπίσταμαι, Probe novi, Calleo, Teneo: aliquanto " plus quam ἐπίσταμαι, Scio: licet nonnunquam pro " eo usurpetur. Aristoph. sane non semel eo esse " usus comperitur pro Ad unguem teneo: unde et " Dem. dixit ἀκριβῶς ἐξεπιστάμενος. Porro jungitur " aliquando infin. Aphthon. Ἑκατέρων κρατεῖν ὡς ἑνὸς " ἐξεπίσταται. Interdum accus. Athen. de equis, " Ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν ἱστάμενοι, τοῖς προσθίοις " ὠρχοῦντο, ἐξεπιστάμενοι αὐλήματα. Ionice vero He- " rod. dicit ἐξεπισταίατο [ἐξαπιστέατο, 2, 43.] ὀνόματα " pro ἐξεπίσταιντο, quod exp. Percepissent:" [1, 190. 193. 3, 146. εὖ ἐξεπιστάμενος. Plato Phædr. 2. * Προεξεπίσταμαι, Æsch. Pr. 101.] " Προεπίσταμαι, Præ- " scio, Jam ante scio et exploratum habeo. Xen. K. Π. " 4, (3, 3.) Προεπιστάμεθα γὰρ τοῦτο." [" Josephi Vita s. 22." Boiss. Mss.] " Συνεπίσταμαι, Sum con- " scius, Scio. Gorgias, Πῶς γάρ; οἵτινες ἀπιστότατον " ἔργον συνηπίσταντό μοι πεποιηκότι, Quomodo ap. " eos securus essem, qui me perfidissimum opus per- " petrasse nossent? Sic Lucian. Συνεπίσταμαί σοι πο- " νηρὰ δράσαντι. Ita dicitur ut σύνοιδα." [" Aristæn. 2, 15." Boiss. Mss. Suid. 1, 783.]

¶ ἼΣΚΩ, Scio. pro εἴσκω, ab εἴσω fut. verbi εἴδω. Apud Hom. autem ἴσκεν quidam exp. etiam ἔλεγεν, ὑπενόει, εἴκαζε. " Schol. Apoll. Rh. annotat Hom. " ἴσκεν usurpasse pro ὡμοίου: ut Etym. quoque in h. " l., (Od. Τ. 203.) Ἴσκεν ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοι- " σιν ὅμοια, annotat quosdam exp. ὡμοίου καὶ εἴκαζε, " ut sit Similia reddebat et conformia, Fingebat ita " ut veris essent similia: afferens et ἴσκοντες pro " ὁμοιοῦντες, Assimilantes, (Il. Λ. 798.) Αἴ κέ σε τῷ " ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο. Itidem Homerico " modo pro Fingebat, accipit Scholiastes Apoll. Rh. " 3, (396.) Ἴσκεν ὑποσσαίνων ἀγανῇ ὀπί. Sed malim " ego accipere pro ἔλεγε, Dicebat: ut sit, Talia di- " cebat subblandiens: ut 1, (834.) Ἴσκεν ἀμαλδύ- " νουσα φόνου τέλος, Idem exp. ἔλεγε. Et 3, (938.) " Ἴσκεν ἀτεμβομένη· μείδησε δὲ Μόψος ἀκούσας. Et " 2, (240.) Ἴσκεν Ἀγηνορίδης: nisi et hic velis ἴσκεν " accipere pro Fingebat et dicebat ut vera seu veri " similia. Hincque esse putatur Ἰσκὸς, quod Hes. " exp. κλέπτης." [" Harles. ad Theocr. 362. Il. Π. 41. Heyn. Hom. 6, 262. 455. 635. 7, 145. Müll. ad Tzetz. p. 684. Simonid. 59. Wakef. S. Cr. 4, 233. Steph. ad Epigr. Sel. 303." Schæf. Mss.] Εἴσκω, Assimilo, Comparo: ut Il. Γ. (197.) Ἀρνειῷ μιν ἔγωγε εἴσκω. Hesiod. (Ἔ. 1, 62.) θεαῖς εἰς ὦπα εἴσκειν Παρθενικῆς καλὸν εἶδος, Vide Eust. Sunt qui ab ἵσημι derivare malint. [" Harles. ad Theocr. 362. ad Il. N. 446. Heyn. Hom. 5, 34. 6, 262. 455. 7, 148." Schæf. Mss. Il. E. 181. Ω. 376.]

¶ Ἄϊστος, De quo sciri nihil potest, De quo quid factum est, nec videndo nec ex aliis sciscitando cognoscere queas, ὁ τελείως ἀφανὴς γενόμενος. Od. A. (242.) Telemachus de Ulysse, Οἴχετ' ἄϊστος, ἄπυστος: quod Eust. dicit esse * ἐφερμηνευτικὸν illius, quod præcessit, Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο. [Pind. Ἰ. 7, 59. " Lennep. ad Phal. 59. Musgr. Tro. 1086. 1321. Wakef. Eum. 568. Heyn. Hom. 6, 580." Schæf. Mss.] " Ἀΐστη, Hes. affert pro ἀφανῆ, ἀνή- " κοον, Qui non videtur, De quo nihil auditur: pro " quo forsan scr. ἀΐστῃ, a nom. ἀΐστης usurpato pro " ἄϊστος." [* Ἀΐστως, Inscite, Manetho 2, 429. Fœde, 3, 263.] " Ἀϊστὶ, Suidæ ἀφανῶς, Ita ut non " videatur." " Ἀϊστοσύνη, ἡ, Esse vel Fieri ἄϊστον. In

A " Lex. meo vet. exp. ἀπώλεια, Interitus, Exitium." [Etym. M. 43, 21.] Ἀϊστόω, Memoriam alicujus aboleo, Facio ut de aliquo nec sciri quippiam nec cognosci queat, Deleo, Extinguo. Soph. Aj. (515.) σὺ γάρ μοι πατρίδ' ἤστωσας δορὶ, Καὶ μητέρ'. Græci alio verbo ἀφανίζειν id dicunt in prosa. [" Ex hominum conspectu tollo, Perdo, Herod. 3, 69. 127." Schw. Mss. "Gesn. Ind. Orph. Valck. Anim. ad Ammon. 140. Lennep. ad Phal. 59. Brunck. Poët. Gn. 128. Musgr. Andr. 1191. Wakef. S. Cr. 3, 174. Eum. 111. 568. Huschk. Anal. 274. Brunck. Soph. 3, 494." Schæf. Mss. * Ἀϊστωτήριος, Lycophr. 71.] " Διαϊ- " στόω, Deleo et extinguo: ἄϊστον ποιῶ. Soph. Trach. " (881.) αὐτὴν διηΐστωσε, i. e. αὐτὴ ἑαυτὴν ἠφάνισεν, " Schol. et ἀφανῆ ἀπὸ τοῦ βίου ἐποίησεν." [" Abresch. Lectt. Arist. 245." Schæf. Mss. * Ἐξαϊστόω, Æsch. Pr. 668.]

ἼΣΤΩΡ, ορος, ὁ, ἡ, Sciens, Peritus. Hesiod. (Ἡ. 27.) Et Soph. (El. 850.) Κἀγὼ τοῦδ' ἵστωρ, ὑπερίστωρ, Probe novi. || Testis, Judex, s. Arbiter, quod eos
B gnaros esse oporteat rei, de qua agitur, Il. Σ. (501.) ἐπὶ ἵστορι πεῖραρ ἑλέσθαι. " At ἵστωρ Suidæ est ὁ ἐπ' " ἄκρῳ τῷ ῥυμῷ ἐμπεπηγμένος πάτταλος: qui et ἕστωρ." [" Wakef. S. Cr. 3, 179. ad Charit. 251. Antiphil. 11. Jacobs. Anth. 8, 400. 9, 380. 12, 293. Leon. Tar. 50. Musarum Imagg., Eur. Iph. T. 1431. Brunck. Aristoph. 2, 94. ad Diod. S. 2, 469. Arbiter, Valck. Anim. ad Ammon. 64." Schæf. Mss.] " Ἀΐστωρ, " Suidæ ἄπειρος, ἀμαθὴς, Imperitus, Inscius, Qui ni- " hil didicit seu vidit: ut Hesychio quoque ἀΐστορες " sunt ἄπειροι, qui supra ἀΐδριες." [Eur. Andr. 683. " Timæi Lex. 15. et Ruhnk., Musgr. Tro. 1321." Schæf. Mss.] " Ἀείστορες, Hesychio ἄπειροι, Impe- " riti: οἱ οὐδὲν εἰδότες: derivata enim v. illa est ex α " priv. et εἴδω. Item sine diphth. Ἀΐστορες Syno- " nymum ἄειρος s. ἀειρός." [* " Ἀνίστωρ, Brunck. Andr. 682." Schæf. Mss. " Ἀν. ἱστορία, opp. πολυΐστωρ, Tzetz. Chil. 3, 272." Elberling. Mss. Lobeck. Phryn. 730.] Ἐπιΐστωρ, ejusd. signif., ut ἐπιΐστορα νηῶν, Apoll. Rh. 2, (872.) Navium peritum, i. e. Rei
C navalis. [" Musgr. Hel. 929. Euclid. Epigr. Jacobs. Anth. 10, 214. Heyn. Hom. 7, 256, 531." Schæf. Mss. * Μεγαλίστωρ, Eust. Ism. 258.] Πολυΐστωρ, Multiscius, Muliplici doctrina præditus. Hoc cognomento fuit ornatus quidam Alexander, Plin. [Vide Ἀνίστωρ. Orph. in Astra 12. Anthol. 1, 158. 3, 320. Strabo 3, 222. Athen. 7, 525.] " Προΐστωρ, Præscius. Hes. προ- " ΐστορες exp. μαρτυροῦντες: itemque Suid." Συνίστωρ, Conscius: σύμβουλος, συμπράκτωρ, * συγγνώστης. " Conscius, Testis. Thuc. 2, (74.) Θεοὶ ὅσοι γῆν τὴν " Πλαταιΐδα ἔχετε, καὶ ἥρωες, ξυνίστορές ἐστε. Reddi- " tur et Consors. Vide Hes." [Æsch. Ag. 1099. * Ἀσυνίστωρ, Gl. Inconscius. Ὑπερίστωρ, Supra modum sciens, peritus: exemplum habes in Ἵστωρ. Φιλοΐστωρ, Cupidus sciendi, doctrinæ. [Hes. * Φιλίστωρ, Steph. B. 242. 694. Tzetz. Chil. 7, 717." Elberling. Mss.]

Ἱστορία, Cognoscendi studium, Lustratio locorum. Bud. Unde Καθ' ἱ. πλανηθῆναι, Idem ap. Plut. interpr. Ad visenda loca et mores hominum cogno-
D scendos peragrare: citans similiter ex Aristide 110. Καθ' ἱ. εἰσαφικνεῖσθαι. Plut. de Def. Orac. Πλεῦσαι δ' αὐτὸς ἱ. καὶ θέας ἕνεκα πομπῆς τοῦ βασιλέως, Sese autem cognoscendi visendique causa imperatore mittente navigasse, Turn. Sic quoque idem Bud. ap. Theod. Hist. Eccl. 1. Καὶ πολλοὶ μὲν ἱ. χάριν, πολλοὶ δὲ ἐμπορίας τὰς μακρὰς ἐστέλλοντο, interpr. Visendorum locorum gratia. || Percunctatio, Inquisitio, Commentatio. Bud. e Diosc. Præf. Ἐξ ἱ., E percunctatione audita et cognita. Ἐξ ἱ., i. e. ἀναγράψαι, Quæ auditu cognorunt. Idem Bud. interpr. Inquisitio, Commentatio ap. Aristot. de Anim. 1. init. Τὴν περὶ ψυχῆς ἱ., de Cœlo, Πρέπειν δ' οἶμαί γε καί σοι ἡγεμόνων ὄντι ἀρίστῳ τὴν τῶν μεγίστων ἱ. μετιέναι, Persequi et indagare commentationes physicas. Apud Gal. autem κ. Τόπ. 2. Ἱ. δὲ πολλὴν καὶ συνεχῆ τῆς τῶν καμνόντων διαθέσεως, VV. LL. interpr. E multa inspectione, annotaturque ibi esse Cognitionem et experientiam propriam et fide a sensibus collectam, non acceptam aut traditam ab aliis. Sic accipiunt et Aristot. de Anim. 2. Τοῦτο ἐκ τῶν ἱ. καὶ ἀνατομῶν. Suid. quo-

que exp. θέαν, ut μυστηρίων ἱ. Bud. ap. Plat. Phæd. 51. 'I. περὶ φύσεως, interpr. Historia naturæ: addens, Theophr. C. Pl. init. libros præcedentes Historiam appellare. || Peculiariter vero Historia et ap. Gr. et Lat. dicitur Rerum gestarum vel expositio vel demonstratio, Gell. 5, 18.: addens, Verrium Flaccum historiam definisse, Rerum gestarum, quibus interfuerit is, qui narret, narrationem: quod historia Græce significet rerum cognitionem præsentium: unde est 'I. συγγράφειν ap. Lucian. de Historia scr. Plut. Pericle, Ἡ τῶν πράξεων καὶ τῶν βίων ἡλικιῶτις ἱ. [" Ammon. 96. Wessel. Herod. 1. Larcher Wytt. Sel. 339. 1, 163. ad Phalar. 225. Longi Past. p. 1. Vill. ad Charit. 365. Valck. Diatr. 26. Wakef. Alc. 431. Jacobs. Anth. 7, 393. 8, 362. 9, 14. 12, 331. Leon. Alex. 26. Boiss. Philostr. 333. 366. 'I. παντοδαπή, Titulus libri, Gell. N. A. 1, 4. Bip. 'I. περί τινος, Schn. Præf. ad Aristot. H. A. p. x. ubi omnino de h. v." Schæf. Mss.] Ἱστόριον, Argumentum, Fides s. Probatio rei alicujus; sic enim interpr. ap. Hippocr. π. Γονῆς, Τούτου δ' ἱ. [p. 239. et alibi sæpiss.] Ἱστοριογράφος, Historiarum scriptor. [" Ammon. 76. Thom. M. 813." Schæf. Mss. Dionys. H. 2, 206. Athen. 412. * " Ἱστοριογραφική, Bekk. Anecd. 2, 734." Boiss. Mss.] " Ἱστοριοσυγ- " γραφεύς, έως, ὁ, Historiarum scriptor, Qui historias " conscribit. Lucian. Macrob. Φιλόσοφός τε ἅμα καὶ " ἱστοριοσυγγραφεύς." [* " Τετραΐστορον, τό, Quatuor historiæ, Tzetz. Chil. 2. tit. 55. 58. * Ἱστοριώδης, 4. tit. ad v. 781., 8. tit. 231. 236., 9. tit. 256. 257., 11. tit. 365. alibi." Elberling. Mss. * Ἱστορίς, i. q. ἱστορία, Eust. Od. 1. p. 7, 23.] Ἱστορικός, Historicus, Ad historias pertinens, Historialis, Plin. ut ζητήσεις, Plut. παράδοξα, Athen.: διήγημα, Historica s. Historialis narratio: ἡ ἱστορική, Historialis scientia, Enarrandorum actorum scientia aut facultas. Τὰ ἱ., Historiæ, Historiarum monumenta. Plut. Them. Οὐκ ἄπειρος ἱστορικῶν. || Dicitur etiam, ut ap. Lat. Historicus, Historiarum scriptor, Historiarum scribendarum peritus. Plut. (7, 367.) Καὶ τῶν ἱ. κράτιστος ὁ τὴν διήγησιν ὥσπερ γραφὴν πάθεσι καὶ προσώποις εἰδωλοποιήσας. Unde est superl. ἱστορικώτατος, Præstantissimus in historiis enarrandis. [" Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 2. Ἱστορικώτερον, ad Palæph. 157." Schæf. Mss.] Ἱστορικῶς, Historice, Historicorum more. [* " Ἐξιστορικῶς, Porphyr. de Abst. 1, 2." Gataker. Mss. Strabo 1. p. 13. * Ἱστοριέω, Hippocr. Præcept. c. 4. Φιλοπονίην μετὰ πόνου ἱστοριευμένην.]

Ἱστορέω, Noscito, Cognosco. Plut. de senibus Ciceronem docentem audire et visere cupientibus, Τὴν ὑμνουμένην αὐτοῦ περὶ τὰς μαθήσεις ὀξύτητα καὶ σύνεσιν ἱστορῆσαι, Oculis subjicere, Bud.: Gal. ad Gl. 2. Τινὰς δὲ ἱστόρησα καὶ διαταχέων ἀπολομένους, Novi, Cognovi. || Viso, Lustro, de urbibus et regionibus dictum. Plut. Βουλόμενος ἱστορῆσαι τὴν πόλιν, Volens urbem inspicere et cognoscere. Bud. 859. addens, esse i. q. καθ' ἱστορίαν ἰέναι, Visendi gratia ire. Sic Plut. Thes. Ἱστορῆσαι τὴν χώραν. Theod. Hist. Eccl. de Tyrio quodam, Τὴν ἐσχάτην Ἰνδίαν ἱστορῆσαι ποθήσας, σὺν δύο μειρακίοις ἀδελφιδοῖς ἐξεδήμησεν, Lustrare. || Peragro et cognosco loca, aliisque ea enarrando trado, ut fecit Strabo. || Memoriæ prodo. Theophr. 4. Τοὺς δὲ καθ' ἕκαστα βίους ἱστορῆσαι δεῖ τῶν χρόνων, Sigillatim vitas commemorare et prodere. Unde τὰ ἱστορούμενα a Plutarcho sæpe dicuntur pro Rebus memoriæ proditis. Bud. Comm. Plut. Φίλιππον τὸν Ἀλεξάνδρου πατέρα Θεόφραστος ἱστόρηκεν, οὐ μόνον κ. τ. λ. Memoriæ prodidit. Sic ap. eund. Plut. sæpe impersonaliter ἱστοροῦσι, Historici tradunt: et ἱστόρηται, Memoriæ proditum est. Bud. Ἱστορεῖν τὰ γεγενημένα, Lucian. (2, 9.) Literis prodere res gestas: Ὡς τινες τῶν τότε ἱστόρησαν, Herodian. 3, (7, 8.) || Sciscitor, Percontor, Quæro. Soph. El. (316.) ἱστόρει τί σοι φίλον. Unde altera persona subjicit, Καὶ δή σ' ἐρωτῶ, τοῦ κασιγνήτου τί φῄς; (Tr. 418.) πρὸς τί δ' ἱστορεῖς; Eur. (Or. 380.) Ὅδ' εἰμ' Ὀρέστης, Μενέλεως, ὃν ἱστορεῖς, Menelae, ego hic sum Orestes, quem quæris. Bud. Sic Idem ap. Polyb. 3, (48, 12.) Περὶ τούτων εὐθαρσῶς ἀποφαινόμεθα, διὰ τὸ περὶ τῶν πράξεων παρ' αὐτῶν ἱστορηκέναι τῶν παρατετευχότων τοῖς καιροῖς, interpr. Percontari. Herod. 1, (24.) Ἱστορέεσθαι εἴ τι λέγοιεν περὶ Ἀρίονος, Interrogare ecquid audissent super Arione, Gell. || Sciscitando s. Percontando audio, cognosco. Polyb. 3, (61, 3.) p. 50. Τὴν πορείαν ἱστορῶν, ὡς πολλὴ καὶ δυσδίοδος ὑπάρχει. || Ob oculos pono, Spectandum propono, ap. Suid. Οὕτω γὰρ ἦσαν ἱστορημέναι μόνον ὡς ζωγραφοῦσιν οἱ γραφεῖς τὰς εἰκόνας, i. e. πρὸς θέαν ἱστάμεναι. [" Ad Orest. 380. ad Xen. Eph. 168. ad Herod. 11. 14. 748. 749. ad Charit. 274. 330. (530.) Thom. M. 476. Wakef. Eum. 458. Jacobs. Anim. 62. Anth. 9, 14. ad Diod. S. 2, 312. Gronov. ad Tacit. init. Bast Lettre 97. Inquiro, Eur. Phœn. 624. Valck., Abresch. Lectt. Arist. 162. Cum de solutæ, tum de ligatæ orationis Scriptt., Toup. Opusc. 1, 374." Schæf. Mss.] " Ἱστόρημα, affertur " pro Aspectus: sed sine exemplo." [Anacr. 18, 58. 284. Dionys. H. 1, 118.] . " Ἀνιστόρητος, ὁ, ἡ, Qui " historias non novit, Historiarum imperitus, Male " versatus in historiis. Unde ADV. ἀνιστορήτως ἔχειν, " i. q. ἀνιστόρητον εἶναι, Nescire historias. Plut. De- " metrio, p. 283. Εἰ μηδὲ τῶν φαύλων καὶ ψεγομένων " ἀνιστορήτως ἔχομεν, Si ne turpium quidem et impro- " batorum ignoremus vitam et actiones, Bud. Ubi " etiam nota cum gen. jungi. Ἀνιστόρητος, pass. " etiam exp., Cujus nulla in historiis memoria, Hi- " storicorum scriptis non memoratus." [" Ad Diod. S. 1, 195. Brunck. Soph. 3, 502." Schæf. Mss. " Ἀ- " νιστορήτως, Schol. Theocr. 8, 55." Boiss. Mss.] " Ἀ- " νιστορησία, Historiarum ignoratio, Male versatum " esse in historiis. Cic. ad Attic. 6, 1. Cum in " turma inauratarum equestrium, quas hic Metellus " in Capitolio posuit, animadvertissem in Serapionis " subscriptione, Africani imaginem, erratum fabrile " putavi: nunc video Metelli: ὢ ἀνιστορησίαν tur- " pem; nam illud de Flavio et fastis, si secus est, " commune erratum est." [* Πολυϊστόρητος, Schol. brev. in Lycophr. 2. p. 1053.] Ἀνιστορέω, Interrogo, Sciscitor. Eur. Hipp. (92.) τοῦ δὲ καί μ' ἀνιστορεῖς πέρι; Quanam vero de re me interrogas? [Soph. Œd. T. 577. " Brunck. ad Æsch. Pr. 971. Wakef. Trach. 317. Jacobs. Anim. 62." Schæf. Mss. * " Ἀφιστορέω, Philostr. Icon. 2, 18. * Διϊστορέω, Xen. Eph. 1, 12." Kall. Mss. " Paul. Sil. 74. 78." Schæf. Mss.] " Ἐξιστορέω, Sciscitor, i. e. Sciendi s. Cogno- " scendi causa percunctor, Perquiro. Apud Suid. " Τούτους οἱ Ἕλληνες ἐξιστορήσαντες ἃ ἐβούλοντο πυ- " θέσθαι ἀπὸ τῆς Ξέρξου στρατιᾶς, ἀποπέμπουσι δεδε- " μένους, quod exp. ἀναζητήσαντες, ut Hes. quoque: " addens tamen etiam διηγησάμενοι: quod hujus l. " expositioni minime convenit. Eur. quoque pro " Interrogare et percunctari accepit, Hec. (734.) " Εἰ δ' ἐστὶ τοῖς δούλοισι τοὺς ἐλευθέρους Ἐξιστορεῖν." [" 734. ad Xen. Eph. 168. ad Herod. 597. 749. (7, 195.) Thom. M. 476." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 512. Choëph. 676. * " Ἐξιστορητέος, Clem. Alex." Wakef. Mss. Ἐφιστορέω, Sciscitor, Percontor, Insuper sciscitor, ἐπερωτῶ, Hes. [Ἐπιστορέω, Hippocr. 813. * Καθιστορέω, Geop. 15, 2, 31.] " Παριστορεῖν, " Obiter ἱστορεῖν. Cic. ad Att. 6, 1. Hæc te volui " παριστορῆσαι: sumus enim ambo belle curiosi." [" Schol. Theocr. 1, 117. Schol. Plat. 220. R." Boiss. Mss. Schol. Thuc. 1, 74. * Παριστορία, Phot. Bibl. 621.] " Προϊστορέω, Ante memoro, Prius com- " memoro." [Diod. S. 11, 288. 14, 396. " Syntipas init." Boiss. Mss.] Προσιστορέω, Insuper sciscitor, scribo et prodo. Bud. e Strab. 8. Νυνὶ δὲ τῶν ἐν Τριφυλίᾳ καὶ ταῦτα προσιστορητέον. [" Eunap. 55. Plut. 2, 276." Wakef. Mss.] " Συνιστορέω, Conscius " sum: σύνοιδα, Hes." [Eust. 265.] Φιλιστορέω, Cognoscendarum rerum cupidus sum, Inquirendi studio flagro, Historiæ studeo, [unde Φιλιστορία,] Greg. in Basil. Φιλεῖ γὰρ ἐν τοῖς τοιούτοις φιλιστορίαν ἡ ψυχή, Libenter historias citare et commemorare. Strabo l. ult. Ὁ Φιλάδελφος ἐπικληθεὶς φιλιστορῶν, Inquirendarum rerum cupidus. Bud. Comm. [* Ψευδοϊστορέω, Lobeck. Phryn. 676.]

" ΕΙΘΑΡ, Statim, Confestim. Il. E. (337.) εἶθαρ " δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρησε, i. e. εὐθέως καὶ παραχρῆμα " διέρησε. Hes. exp. non solum ταχέως, εὐθέως, ἤδη " κατ' εὐθύ, ὀξέως, sed etiam χθές, Heri." [" Ruhnk. ad H. in Cer. 411. ad Timæi Lex. 149. Jacobs.

Exerc. 2, 180. Heyn. Hom. 5, 64. 709. 6, 338." Schæf. Mss. " Hesiod. Θ. 688." Seager. Mss.] "Ἴθαρ, Hesychio ταχέως, εὐθέως, Celeriter, Cito. " UNDE Ἰθαρὸς, Celer, Velox. Hes. ἰθαραῖς exp. non " solum ταχείαις, κούφαις, sed etiam ἱλαραῖς, καλαῖς, " καθαραῖς." A

" ΕΙΚΗ͂ι, Temere, Casu fortuito et sine consilio. " Isocr. Panath. Τοῖς εἰκῇ καὶ χύδην ὅ,τι ἂν ἐπέλθῃ, " λέγουσιν. Idem, λίαν εἰκῇ, Valde temere et incon- " sulto. Ceb. Theb. πλανῶνται εἰκῇ, temere et for- " tuito casu vagantur huc illuc. Plura exempla vide " ap. Suid. Affertur et τὸ εἰκῇ pro Temerarium, " Fortuitum: item pro Temeritas, Casus. Rursum " εἰκῇ exp. Frustra: ab Hes. ὡς ἔτυχεν, ἀκαίρως, μά- " την." [" D. R. ad Longin. 267. Weisk. 403. Toup. 353. (ubi ὡς ἔτυχεν glossematicæ interpolationis suspectum habeo,) 387. Valck. Hipp. p. 248. Brunck. Œd. T. 979. Musgr. Ion. 390. Jacobs. Anim. 57. Wakef. S. Cr. 4, 25. Diod. S. 2, 590. Conf. c. ἐκεῖ, ad 2, 476. Εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχε, 1, 469. Schneid. Anab. 78. Εἰκῇ ῥᾳδίως, Musgr. Hec. 489. Porson. 493." Schæf. Mss.] " Εἰκαῖος, Temerarius, Qui temere et " εἰκῇ aliquid facit: ut Alcibiades ap. Athen. 11. " Τὸν Ἀθηναίων δῆμον εἰκαῖον εἴρηκε κριτὴν, ἔτι πρό- " κωπον. Unde τὸ εἰκαῖον, Temeritas: Hesychio τὸ " μωρόν. Dicitur εἰκαῖον etiam Id, quod εἰκῇ et te- " mere factum est vel fit: ut εἰκαῖα κόμης σκύλματα " in Epigr. Comæ temere discerptæ. Item, Qui te- " mere et fortuito se offert: ὁ τυχών. Quo referri " potest εἰκαῖος ἀναγνώστης, quod exp. Lector vul- " garis et trivialis doctrinæ. Alioqui exp. etiam Le- " vis, Vanus, Futilis: ut Hes. quoque et Suid. εἰκαῖον " exp. μάταιον, ἀργὸν, ἀνωφελὲς, μωρόν. Affertque " Suid. in exemplum hæc verba adespota, Μηδὲν γὰρ " εἰκαῖον Πλάτων λέγειν φησί." [" Toup. Emendd. 1, 450. Ruhnk. Ep. Cr. 73. Mœr. 180. et n., Jacobs. Anth. 7, 388. 10, 349. Brunck. Soph. 3, 418. Heyn. Hom. 7, 15. 41. 442. 491. 624. 648. 8, 64. Conf. c. δίκαιος, Valck. Herod. 42. * Εἰκαίως, Jacobs. Anim. 252. * Εἰκαιολακεῖν, * Εἰκαιολαλεῖν, an sic leg. in Bastii Ep. Cr. 92. Lips." Schæf. Mss. * Εἰκαιολέσχης, Cæsarii Quæst. Theol. 153. * Εἰκαιολεσχία, 170. * Εἰκαιολογέω, Cyrilli Alex. Def. 1. Anathem. p. 206. * " Εἰκαιολογία, Hasii Ind. ad Leon. Diac. 217." Boiss. Mss. " Futilis ratio, Philo J. 1, 674." Wakef. Mss. * Εἰκαιοπονία, Cyrill. in Jo. 4, 5. * Εἰκαιοῤῥήμων, Vaniloquus, unde] " Εἰκαιοῤῥημονέω, i. q. " εἰκαιομυθέω: ITEMQUE Εἰκαιοῤῥημοσύνη, i. q. εἰ- " καιομυθία. Utrumque ap. Suid. legitur. Affert " enim εἰκαιοῤῥημονεῖ pro μάταια λέγει: et Εἰκαιοῤ- " ῥημοσύνη pro ματαιολογία." * " Εἰκαιοφαγία, ad Hesych. 2, 1430. n. 17." Dahler. Mss. * Εἰκαιόψογος, Demetr. Phal. 291. falsa lectio pro εἰκαὶ ψόγους.] " Εἰκαιοσύνη, Temeritas: vel Futilitas, Vanitas." [" Ad Mœr. (50.) 180. Timo Phlias. 17." Schæf. Mss.] " Εἰκαιότης, idem. Apud Suid. Θεραπεία δὲ τοῦ " ἐν ἑκάστῳ ἡμῶν δαίμονος, τοῦτον καθαρὸν πάθους τη- " ρεῖν, καὶ εἰκαιότητος, καὶ δυσαρεστήσεως τῆς πρὸς τὰ " ἐκ θεοῦ καὶ ἀνθρώπων γινόμενα." [" Ad Mœr. 180." Schæf. Mss. " M. Anton. 2, 13, 5." Gataker. Mss. * " Ἀνεικαιότης, Arrian. in Epict. 3, 2. Diog. L. 7, 46." Kall. Mss. Lobeck. Phryn. 350.]

"ΕΙΚΟΣΙ, Viginti. Od. Π. (249.) πίσυρές τε καὶ εἴκοσι " κοῦροι, Viginti et quatuor: εἰκοσιτέσσαρες." [" Heyn. Hom. 4, 302. * Εἰκόσιοι, ad Charit. 504. Epigr. adesp. 691." Schæf. Mss.] " Ἐείκοσι, poët. pleo- " nasmo τοῦ ε pro εἴκοσι, Viginti. Il. Π. (847.) εἴπερ " μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν. SIC Ἐεικοσιπέντε pro " εἰκοσιπέντε, Vigintiquinque." [" Ad Herod. 159, 205. Heyn. Hom. 6, 120. 415." Schæf. Mss.] " ET Ἐει- " κοστὸς pro εἰκοστὸς, Vigesimus, Od. P. (327.) ἐεικο- " στῷ ἐνιαυτῷ." [" Ad Il. Ω. 765. Probl. Arithm. 12. 41. 42." Schæf. Mss.] " NECNON Ἐεικόσορος, dicitur " pro εἰκόσορος, sc. ναῦς, Navis quæ viginti remis im- " pellitur: ut Hes. quoque ἐεικοσόροιο exp. εἰκοσα- " κώπου, et φορτηγοῦ τελείας." " Εἴκατι, Dor. pro εἴ- " κοσι, Viginti. ‖ Exp. etiam Gratia, Causa: affer- " turque e Lasc. εἴκατι Καλλιόπης, pro Beneficio

A " Calliopes. Sed scr. foret potius ἕκατι in hac signif., " ut sit pro ἕκητι." [" Koen. ad Greg. Cor. 125." Schæf. Mss. * Εἰκατίπεδος, Tab. Heracl. ἐκ τῶ "εἰκατιλείω, Suppl. ad Schneideri Lex.] "Ἴκατι s. Εἴκατι, " teste Hes., dicitur pro εἴκοσι, Viginti." " Εἰκὰς, " άδος, ἡ, Vicenarius numerus, Viginti. Item εἰκὰς " dicitur Vigesima mensis dies. Aristoph. N. (17.) " Ὁρῶν ἄγουσαν τὴν σελήνην εἰκάδας, Lunam agere " vicenarios dies, h. e. Agere tertiam decadem et in- " clinare εἰς τὴν τριακάδα, ideoque τὸν μῆνα φθίνειν. " Sic Etym. dicit ἐν τῇ εἰκάδι τοῦ μηνὸς ἑορτὴν soli- " tam ἐπιτελεῖσθαι τῷ Ἀπόλλωνι: addens, τὴν ἱέρειαν " quoque dictam fuisse εἰκάδα. Hesychio εἰκάδες " sunt μέρη τινὰ φυλῆς, Partes quædam tribus: a " quibus forsitan οἱ εἰκαδάρχαι dicuntur." [" Ad Charit. 739. Wakef. Ion. 1095. Musgr. 1076. Jacobs. Anth. 7, 266. 8, 248. Kuster. Aristoph. 67. Vigesimus dies mensis, Segaar. in Daniel. 58." Schæf. Mss. * Ἀμφεικὰς, Hes. Inscr. Dor. Gruteri p. 217.] " Εἰκάδιος, nom. propr. cujusdam viri, ex eo ei B " inditum, quod τῇ εἰκάδι ἐγενήθη, quæ festa erat " Apollini. Etym." " Ἐξεικάδιοι, Hesychio sunt οἱ " ἐκτὸς τῆς εἰκάδος καὶ τάγματος τοῦ αὐτοῦ." " Εἰκαδι- " σταὶ, dicebantur Epicurei, quoniam τὴν εἰκάδα cu- " jusque mensis colebant, qua Epicurus esse natus " credebatur. Athen. (298.) Ἐπικούρειος δέ τις εἰκα- " διστὴς τῶν συνδειπνούντων, ἐγχέλυος παρατεθείσης " ἡμῖν, Πάρεστιν, ἔφη, τῶν δείπνων Ἑλένη." [" Kuster. Hist. Crit. Hom. p. lxi. Wolf., Fabric. Bibl. Gr. 4. p. 661. Ions. de Script. Histor. Philos. 15. Jacobs. Anth. 8, 249." Schæf. Mss.] " Εἰκοσάκις, Vi- " cies." [Plato de LL. 6, 771. * Εἰκοσαπλασίων, Archimed. 121, 13. Etym. M. v. Εἰκοσινήριτος. * " Εἰκοσάπλους, Heyn. Hom. 8, 313." Schæf. Mss. * Εἰκοσὰς, άδος, ἡ, J. Poll. 1, 63. cum var. lect. εἰκάς: Lucian. Alexandro 11. Sext. Emp. 4, 32. * Εἰκοσαῖος, Theophr. H. Pl. 7, 1. * Εἰκοσιδύω, * Εἰκοσίδυο, Eust. Il. Θ. p. 617. Schol. in Lycophr. p. 90. * Εἰκοσιεννέα, Athen. 607.] " Εἰκοσιέξ, Vigintisex," [" Vita Eur. post Bacchas Ed. Elmsl." Boiss. Mss. C * Εἰκοσιεπτὰ, Hippocr. 274. Diod. S. 12, 305. 14, 447. * " Εἰκοσικαιτέτρατος, Epigr. adesp. 690." Schæf. Mss. * Εἰκοσίκλινος, Diod. S. 1, 32. (59.) * Εἰκοσάκλινος, Athen. 548. * Εἰκοσάκωλος, Aristoph. N. 1153.] " Εἰκοσίμετρος, Viginti mensuras capiens, " Viginti mensurarum capax. Il. Ψ. (264.) Ἀτώεντα " λέβητα δύω καὶ εἰκοσίμετρον, i. e. δύο καὶ εἴκοσι μέ- " τρα χωροῦντα." " Εἰκοσιοκτὼ, Viginti octo," [Diod. S. 14, 449. * Εἰκοσιστάδιον, Eust. Od. A. p. 56.] " Εἰκοσιτέσσαρες, et Εἰκοσιτέσσαρα, Vigintiquatuor." [" Schol. Arat. 27." Boiss. Mss. * " Εἰκοσιτρεῖς, Callim. 1, 472." Schæf. Mss.] " Εἰκοσήρετμος ναῦς, " Navis habens viginti remos," [" ad Charit. 262." Schæf. Mss. * Εἰκοσόργυιος, Xen. K. 2, 6.] " Συνε- " είκοσι, Simul viginti: ut dicitur σύνδυο et σύν- " τρεις," [Od. 14, 98.] " Εἰκοστὸς, Vigesimus." [Εἰκοστὴ, Gl. Vicesima.] " Εἰκοστολόγος, Qui τὴν εἰκο- " στὴν, i. e. Vigesimam, sc. partem, colligit: ut δε- " κατηλόγος, Qui decimam. Aristoph. B. (363.) Θω- " ρυκίων ὢν εἰκοστολόγος, κακοδαίμων, ubi Schol. exp. D " τὰ εἰκοστὰ ἐν τῇ κρίσει συνάγων." [" Mœr. 165. et n." Schæf. Mss. * Εἰκοστόπρωτος, Nicom. Arithm. 1, 12. p. 83. cum var. l. * Εἰκοστόμονος. * Εἰκοστόπεμπτος, Geop. 8, 23, 2. * " Εἰκοστοτέταρτος; Plut." Wakef. Mss. * Εἰκοστάγωνος, Jambl. V. P. 247. τὸ εἰκ., i. e. τὸ δωδεκάεδρον. * Εἰκοστώνης, Arrian. Epict. 4, 1. " Mœr. 165. et n., Thom. M. 654." Schæf. Mss. * Εἰκοστωτὴς, Gl. ὁ τὰς εἰκοστὰς ἀπαιτῶν, Vicesimarius: leg. εἰκοστώνης.] " Εἰκοσταῖος, Vigesima- " nus: Qui τῇ εἰκοστῇ, Vigesima die, aliquid facit: " ut qui vigesima die nascitur s. provenit."

ΕΙΚΩ, Similis sum. Aristoph. N. (1000.) Εἰ ταῦτ', ὦ μειράκιον, πείσει τούτῳ, Τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις, Similis eris, Idem tibi, quod Hippocratis filiis accidet. Exp. tamen ὁμοιῶ ab Etym. Eust. ‖ Εἶκε, Videbatur, Consentaneum erat, Il. Σ. (520.) Οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον, ὅθι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι: sic enim ibi accuratiora exemplaria scriptum habere tradit Eust., exp. ἐῴκει, ἔπρεπεν: si vero ἧκε scribatur, esse καθῆκε. A pass. sunt, Il. Ψ. (379.) Αἰεὶ γὰρ δίφροις, [δίφρου]

ἐπιβησομένοισιν εἴκτην, Similes erant rhedam conscensuris, Videbantur conscensuri. Eod. libro Eust. citat, εἴκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ, exp. ὡμοίωτο, ἐῴκει. Od. Δ. (27.) de Nestoride et Telemacho, γενεῇ δὲ Διὸς μεγάλοιο ἔικτον. ‖Ἔοικα, pr. med. ab Εἴκω, Similis sum. Od. Z. (242.) Πρόσθεν μὲν γὰρ δή μοι ἀεικέλιος δόατ' εἶναι, Νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικε. Il. Γ. (158.) ἀθανάτοισι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικεν, Od. A. (208.) κεφαλήν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας Κείνῳ. Hæc de formæ habitusque corporis similitudine ap. Hom. præcipue exempla sunt: ap. Eund. reliquosque scriptt. ad alia quoque transfertur: ut ἔοικας βασιλῆϊ, Od. Ω. (252.) ἀτασθάλῳ ἀνδρὶ ἔοικας, Θ. (166.) Sic ap. Xen. Σ. Ἵνα μὴ καὶ σὺ λοιδορουμένῳ ἐοίκῃς, [cf. Σ. 6, 8.] Dem. Ol. 2. Δαιμονίᾳ τινὶ καὶ θείᾳ παντάπασιν ἔοικεν εὐεργεσίᾳ. Quibus in ll. modis duobus vocab. hoc Lat. exprimi potest: nam βασιλῆϊ ἔοικας reddere potes, Regi similis es: item, et quidem frequentius, Videris rex esse. Sic illud Xen. Ἵνα μὴ καὶ σὺ λοιδορουμένῳ ἐοίκῃς, Ne et tu convitianti similis sis; convitiari videaris. Sic ap. eund. Xen. (Ἀπ. 1, 6, 10.) Ἔοικας τὴν εὐδαιμονίαν οἰομένῳ τρυφὴν καὶ πολυτέλειαν εἶναι, Videris existimare. ‖Ἔοικα, Videor. Aristoph. Δῆλον ὅτι τῶν χρηστῶν τις, ὡς ἔοικας, εἶ, Ut videris. Et nonnunquam cum infin., ut ap. Plat. de LL. Ἔοικα τυχεῖν, Videor mihi consecuturus. Synes. Ἐοίκασιν ὕπαρ μοι δώσειν κακόν. At Xen. Ἀπ. 1, (4, 6.) Οὐ δοκεῖ σοι καὶ τόδε προνοίας ἔργον ἐοικέναι; redditur, Nonne videtur tibi fuisse? Ubi tamen aut ἐοικέναι videtur mendosum, aut potius ἔργῳ legi debere. AT Ἔοιγμεν pro ἐοίκαμεν Soph. Aj. (1239.) Videmur: SICUT Εἴξασι pro ἐοίκασι Plat. dixisse annotat Suid. citans et Aristoph. N. (343.) εἴξασιν γοῦν ἐρίοισιν πεπταμένοισι. Item in altera signif. pro Videtur, Eur. Iph. A. (848.) μνηστεύω γάμους Οὐκ ὄντας, ὡς εἴξασι, Quæ nullæ sunt, ut videntur. ET Ἐῴκειν plusquamperf. Similis eram. Il. B. (57.) Νέστορι δίῳ Εἶδός τε, μέγεθός τε, φυήν τ', ἄγχιστα ἐῴκει. SED et Οἶκα pro ἔοικα dici annotat Eust.: imo ἔοικα ex hoc, præfixo ε, fieri. Sic et J. Poll. 1. pro ἐοικέναι et προσεοικέναι scribit dici posse οἰκέναι et προσοικέναι. UNDE esse ap. Herod. Ionice οἰκὸς pro ἐοικός: nam ἐοικὸς Att. esse. ‖Ἔοικε imperson. sumtum, Videtur. Plato de LL. Τὰ μὲν τοίνυν ὑμέτερα ἀκούειν, ὡς ἔ., ἕτοιμα ἂν εἴη, Vos quidem igitur audire, ut videtur, parati. Plut. de Primo Frig. Ὁ δὲ ἀὴρ ὡς ἔ. συνελαύνων τὰ σώματα, Ut conjicere licet, videtur. ‖Consentaneum est, Par est, Æquum est. Od. Θ. (358.) Οὐκ ἔστ', οὐδὲ ἔοικε, τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι. Il. A. (118.) ὄφρα μὴ οἶος Ἀργείων ἀγέραστος ἔω· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε. Sic etiam nonnunquam reddi potest, ὡς ἔοικε, Ut par est, æquum est, dignum est, consentaneum est. Thuc. 1. Ἀδικούμενοι δὲ, ὡς ἔ., οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον ὀργίζονται ἢ βιαζόμενοι. ‖Aliquando cum dat. construitur, significatque Decet. Il. K. (440.) τὰ μὲν οὔτι καταθνητοῖσιν ἔοικεν Ἄνδρεσσιν φορέειν. Apoll. Rh. 2, (11.) ἴδμεναι ὔμμιν ἔοικε, Scire vos decet. Plato de LL. 9. Ἔοικε δὲ νέῳ παντὶ ὑπὸ γέροντος πληγέντι, ῥαθύμως ὀργὴν ὑποφέρειν, Decet juvenem, Par est juvenem etc. ‖Ἐοικὼς, Similis. Od. T. (380.) Ἀλλ' οὔπω τινὰ φημὶ ἐοικότα ὧδε ἰδέσθαι Ὡς σὺ, δέμας, κεφαλήν τε, πόδας τ', Ὀδυσῆϊ ἔοικας: Λ. (605.) ἐρεμνῇ νυκτὶ ἐοικώς: Xen. K. Π. 6, (2, 7.) Πάνυ ἐοικόρας πεφοβημένοις ἀνθρώποις. Plato Pol. 2. Γραφεὺς μηδὲν ἐοικότα γράφων, οἷς ἂν ὅμοια βουληθῇ γράψαι, Nulla e parte similes iis, quorum formam exprimere velit. Plut. Numa, Μύθοις ἐοικότες τὴν ἀτοπίαν λόγοι, Fabulis simillimi. At ἐοικότες ἀλλήλοις, in VV. LL. exp. Inter se convenientes. ‖Consentaneus, Conveniens, Meritus. Od. (Γ. 125.) οὐδέ κε φαίης Ἄνδρα νεώτερον ὧδε ἐοικότα μυθήσασθαι, Consentanea, Convenientia, Decentia, Od. A. (46.) Καὶ λίην κεῖνός γε ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ, Merito interitu occubuit. Herodian. 4, (9, 10.) Ταύταις αὐτοῦ ταῖς ὑποσχέσεσι πιστεύσαντες οἱ νεανίαι πάντες, ἐοικότα τε ἐλπίσαντες διὰ τὴν προϋπάρξασαν παρ' αὐτοῦ ἐς τὴν πόλιν τιμὴν, Eaque, quæ consentaneum erat, sperantes; Verisimili spe adducti, Polit.: Greg. Εἰ δ' ἄγε σὺ, καὶ μῦθον ἐοικότα μυθολογήσω Αἴσχεσιν ὑμετέροις, Consentaneum, Convenientem. " Εἶκε ap. Hom. per sync. pro ἔοικε: in-" terdum et pro συνεχώρει, ab εἴκω. At εἶκε s. εἴ κε, " est ἐάν πως, Hes." "Ἐΐκτην, Similes erant: ὡμοιώ-" θησαν, per sync. pro εἰκείτειν, dissoluta diphth.: " præt. plusquamp. ab εἴκω. Il. A. (104.) ὄσσε δέ οἱ " πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην." "Εἴκτο, poët. dialysi " pro εἶκτο: præt. plusquamp. pass. ab εἴκω. Epigr. " ἀλλ' ἔτι βουλὴν Σκεπτομένῳ εἴκτο, Similis erat. ‖Vi-" debatur, ἐνομίζετο, ἐδόκει. Apoll. Rh. 2, (39.) " Γαίης εἶναι εἴκτο πέλωρ τέκος." " Εἴξασι, Similes " sunt, pro ἐοίκασι. Vide in Anomal." "Ἔοιγμεν, " per sync. Att. ap. Soph. pro ἐοίκαμεν, verso simul " κ in γ." " Οἰκὼς, i. q. ἐοικὼς, sed hoc magis Att. " est. Signif. autem Similis. Herod. οἰκὼς μάλιστα τὸ " εἶδος, Corporis habitu quam simillimus. Idem " εἰκότα, ut ἐοικότα, vocat Probabilia, Verisimilia, " Consentanea." [" Εἴκω, ad Herod. 519. Thom. M. 269. 329. Εἶκε, Heyn. Hom. 7, 538. Εἴξασιν, Barnes. Hel. 504. Εἴξ., ἐοίκασιν, Mœr. 147. et n., ubi et de εἴκασιν. Εἴξ., εἴκασι, Timæi Lex. 98. et n., Iph. A. 848. et Musgr. Εἴκειν conf. c. ἥκειν, ad Charit, 681. 765. Ἧκεν, ἥκειν, Dawes. Misc. Cr. 295. Ἔοιγμεν, Valck. Phœn. p. 475. Musgr. Cycl. 99. Heracl. 428. 681. Lobeck. Aj. p. 404. Ἐῴκει, Dawes. Misc. Cr. 179. Ἐΐκτην, Heyn. Hom. 4, 47. Εἴκτο, 8, 380. Ἤϊκτο, 7, 145. Wakef. Alc. 1084. Εἰχέναι, Wakef. Trach. 313. Ἔοικα, ad Il. O. 90. Boiss. Philostr. 352. De constr., ad Lucian. 1, 552. Jacobs. Anth. 10, 317. (ad v. 245.) Paus. 3. p. 238. Heyn. Hom. 7, 25. Ἔοικα, sc. εἶναι, Heind. ad Plat. Gorg. 98. Buttm. 513. Similis sum, ib. Phryn. Ecl. 189. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 3, 397. Ἔοικα ἐποικτείρειν, i. e. ἐποικτείρω, Soph. Phil. 317. Jacobs. Anth. 9, 430. (ordo verborum mutandus.) Abresch. Æsch. 2, 200. Ἔοικε, ad Od. 8, 146. Cleric. Præf. ad Philarg. 34. Par est, Theocr. 22, 180. Decet, ad Xen. Mem. 4, 4, 24. Il. X. 440. Heyn. Hom. 6, 567. Cum dat. pers., Theocr. 22, 154. Similis est, cum dat., ad Xen. Mem. 1, 4, 6. (cf. 1, 4, 7. ubi duplicem vim habet,) 1, 6, 10. ad 4, 3, 8. De constr., ad 4, 5, 8. An cum nominat. pro dat.? Schneid. ad Demetr. 121. Lexicon 2, 1021. cf. ad Diod. S. 1, 126. De usu Att., ad Xen. Eph. 188. Ὡς ἔοικε, Timæi Lex. 281. et n., Eur. Hec. 756. Wyttenb. Sel. 429. Dionys. H. 1, 364. Valck. Hipp. p. 281. Mœr. 426. et n., Wolf zu Plat. Gastm. p. 14. Wytt. ad Plut. de S. N. V. 10. Jacobs. Anth. 6, 206. Heind. ad Plat. Lys. 49. ad Gorg. 114. Luzac. Exerc. 151. T. H. ad Plutum p. 92. De re certa, ad Phalar. 316. Ἔοικέ τοι, οὔτοι ἀεικὲς, Heyn. Hom. 4, 463. Ἔοικε δὲ τοῦτο βοώσῃ, Jacobs. Anth. 11, 83. Οὐ γὰρ ἔοικε, Wakef. Ion. 94. Simonid. 85. Leon. Tar. 37. Ἐοίκῃς, Musgr. Ion. 441. Ἂν ἐοίκοι, Aristoph. Fr. 252. Plato Phædr. 330. Ἐοικέναι, de re certa, ad Lucian. 1, 179. Amst., Brunck. Aristoph. 3, 179. Abund., ib. Brunck. ad Bacch. 1273.: ' προσεικέναι. Vulgo legitur, contra sermonis Att. usum, προσεοικέναι. Mœris: εἰκὼς, Ἀττικῶς· ἐοικὼς, Ἑλληνικῶς.' Ἐοικὼς, Dawes. Misc. Cr. 184. Heyn. Hom. 5, 469. Jacobs. Anth. 9, 391. Conveniens, Aptus, 7, 180. Heyn. Hom. 5, 65. More, Ut solent, 318. Ἐοικὼς ἐς, Boiss. Philostr. 435. Εἰοικὼς, Heyn. Hom. 5, 469. Ἐοικυῖα οἱονεὶ ἔντερον, Aristot. H. A. 33. Schn. Ἐοικὸς, Rationi consentaneum, Kuhn. ad Paus. 126. Οἰκὼς, ad Herod. 12. 21. 214. 320. 475. 573. Οἰκὸς, οἰκότα, οἴκασι, Ion., Wessel. Diss. Herod. 145." Schæf. Mss.] Ἐοικότως, Similiter, Simili modo. ‖Convenienter. [* " Ἐοικάζω, ad Hesych. 1, 1103. n. 9." Dahler. Mss.] " Εἶγμα, ατος, τὸ, Imago, Si-" militudo."

" Ἀνοικῆ, Etym. et Lex. meum vet. afferunt pro " τὸν παρὰ τὸ εἰκὸς εἰρημένον, Non verisimilem et con-" sentaneum: ab εἴκω. Dicitur ἀνοίκειος etiam hoc " significatu." " Ἀνοκηδέα λόγον Hes. affert pro " τὸν παρὰ τὸ εἰκὸς εἰρημένον: qua signif. ἀνοικῆ ha-" buimus." Ἀπέοικα, Absimilis s. Dissimilis sum. Aphthon. π. Στάσεων 2. Ἀπέοικε δ' οὐδὲν τοῦ ζητήματος τούτου καὶ ὁ ἄσωτος ὁ ἐπὶ τῷ πατρὶ ἀφανεῖ γενομένῳ φόνου φεύγων. Et ἀπεοικέναι pro Dissimile esse, Differre, cum gen. junctum, citat Bud. ex Areop. 6. Ἀπέοικε, imperson., Dissentaneum est, A re est, Non decet, par est. Plut. Pericle, Καὶ συνδραμεῖν οὐδὲν ἀπέοικεν ἀπὸ πολλῶν πρόσοντων αὐτῷ δόξαν, Non a re est, Bud. [" Callim. 1, 457." Schæf. Mss.] UNDE

Ἀπεοικὼς, Absimilis, Dissentaneus, Absonus, Absurdus, Incongruus: cum gen. Bud. ex Areop. 4. 5. 6. Idem Bud. ap. Polyb. (6, 26, 12.) p. 181. Τίς γὰρ οὕτως ἐστὶν ἀπεοικὼς πρὸς τὰ καλὰ καὶ σπουδαῖα τῶν ἔργων, ὃς οὐκ ἂν βουληθείη κ. τ. λ. interpr. Quis sic dissentaneus est et refractarius et absurdus, [Alienus ab, Ern. "Heyn. Hom. 4, 44. Ἀπεοικὸς, Moschus 2, 136." Schæf. Mss.] Ἀπεοικότως, Absimili modo, Non verisimiliter, A re. ["Thom. M. 86." Schæf. Mss. "Dionys. Alex. ap. Euseb. H. E. 7, 11." Boiss. Mss. "Ἐπείκω, Opp. K. 2, 490." Wakef. Mss.] Ἐπέοικα, Videor, i. q. ἔοικα. Il. I. (391.) ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἑλέσθω, Ὅστις οἷ τ' ἐπέοικε, καὶ ὃς βασιλεύτερος ἔσται, Quicunque sibi eligendus esse videtur. At ἐπέοικε impers. Decet, Par et æquum est. Il. Ω. (595.) Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶν δ' ἀποδώσομαι, ὅσσ' ἐπέοικε. Sic Od. Ω. (480.) ἐρέω δέ τοι, ὡς ἐπέοικε. In qua signif. interdum cum dat. construitur: ut Il. Δ. (341.) Σφῶϊν μέν τ' ἐπέοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντας Ἑστάμεν. At in illo Il. A. (126.) Λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν, λαοὺς, non cum ἐπέοικε, sed cum ἐπαγείρειν construitur, Non decet, æquum est ut populus &c. ["Heyn. Hom. 4, 619. 5, 615. 8, 253. Antip. S. 87. Damaget. 3. Marc. Argent. 22. Valck. Diatr. 287. 293. ad Od. 6, 193. ad Charit. 430." Schæf. Mss.] UNDE Ἐπεοικὼς, partic. Decens, Conveniens. Arrian. (7, 15, 9.) Οὐδὲ τῷ Ῥωμαίων πολιτεύματι ἐπεοικὸς ἦν ἄλλως τε καὶ ἐς τοσόνδε ἀπὸ τῆς οἰκείας πρεσβεῦσαι. "Ἐπεικάδες, αἱ, Dies nefasti, et qui "inauspicatiores ceteris existimabantur. VV. LL." ["Etym. M. 131, 15." Wakef. Mss.] Παρέοικα, Aliqua e parte s. aliquantulum similis sum. Et παρέοικε, Aliqua e parte similis est, Assimilis est, Æmulatur. At παρέοικε imperson. sumtum, Aliqua e parte consentaneum et conveniens est; nam παρὰ hic aliquid de signif. diminuit: ut in παρόμοιος. ["Tib. Rhet. 190. Gale, ubi nunc γὰρ ἔοικε, sed leg. παρ., quam lect. inveni in Cod. Ms." Boiss. Mss.] UNDE Παρεοικὼς, Aliqua e parte similis, Hes. παρόμοιος, Aliqua e parte consentaneus s. conveniens. ["Schol. Aristoph. N. 179." Boiss. Mss.] Προσέοικα, Assimilis sum. Plut. Τῷ γὰρ ὄντι γλαφυρὸς ὁ Παρρασίου γέγραπται καὶ πεποίηται, καί τι πρ., de Thesei effigie a Parrhasio expressa, quam cum sua Euphranor conferens, dicebat rosas comedisse, at suam carnes bubulas. Plato Epist. 7. Εὐχῇ πρ. ἡ τοσαύτη ξυμβουλὴ, Voto assimile est tale consilium. || Videor. Dem. (505.) Τοιούτοις δέ τισι πρ. ὁ γράφων τὸν νόμον χρῆσθαι, Videtur, Bud. Προσέοικε, impers., Consentaneum et conveniens est. Greg. Πρ. τῷ παρόντι, Præsenti considerationi convenit. VV. LL. [Πρόσεικα, Aristoph. Eccl. 1161.] UNDE Προσεοικὼς, Assimilis. Aristot. Πρ. τοῖς γονεῦσιν. Plut. Numa, Καθαρμῷ πρ., Lustrationi assimilis. || Consentaneus, Conveniens, Decens. Soph. El. (618.) Ἔξωρα πράσσω, κοὐκ ἐμοὶ προσεοικότα, [rectius προσεικότα, Br.] Bud. ["Planudes Ovid. Met. 3, 680." Boiss. Mss.] ET Προσοικέναι pro προσεοικέναι dici posse annotat J. Poll. 9. [* "Προσεοικότως, Dio Chrys. 1, 402." Wakef. Mss.]

¶ Εἰκὼς, Similis. Il. (Φ. 254.) Τῷ εἰκὼς, ἤϊξεν, de Achille, quem aquilæ comparat. Et in fem. gen. Il. Τ. (286.) γυνὴ εἰκυῖα θεῇσι: sic Il. Z. (389.) Μαινομένῃ εἰκυῖα. || Verisimilis, Probabilis. Εἰκότες λόγοι ap. Plat. Cicero interpr. Oratio, quæ similitudinem veri consequitur. Vide ap. Eund. in meo Cic. Lex. alias interprr. Aristoph. cum dat. dixit λόγους οὐδὲν εἰκότας τῷ πράγματι, quod quidam interpr. Verba nihil attinentia ad rem; sed cum addatur dat., videtur potius esse, Nullam cum re similitudinem aut affinitatem habentia. || Exp. alicubi et Decens. || Εἰκὸς, Verisimile, Probabile, Consentaneum, Rationi consentaneum. Thuc. 3, (10.) Οὐ γὰρ εἰκὸς ἦν αὐτοὺς, οὓς μὲν μεθ' ἡμῶν ἐνσπόνδους ἐποιήσαντο, καταστρέψασθαι, Non probabile erat: 6, (55.) Εἰκὸς γὰρ ἦν τὸν πρεσβύτατον πρῶτον γῆμαι, Rationi consentaneum erat, Par erat. Et statim post, Οὐδὲ τοῦτο ἀπεοικότως, pro eod. Sic autem sæpe in narrationibus, ὡς εἰκὸς, ὥσπερ εἰκὸς, οἷα εἰκὸς, veluti per parenth. interjectum, redditur, Ut verisimile est, Ut credibile est, &c. Xen. K. Π. 8, (7, 1.) Καὶ ὁ μὲν πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ

A πάλαι δὴ, ὥσπερ εἰκὸς, ἐτετελευτήκεσαν: 2, (1, 2.) Πρῶτον μὲν, ὥσπερ εἰκὸς, ἠσπάσαντο ἀλλήλους. Alicubi autem ὡς εἰκὸς, redditur etiam Ut æquum est. Sed et iis nonnunquam adhibetur Il., ubi Lat. adhibent, Ut assolet, fit; alioqui n. hæc signif. ὡς εἰκὸς, dicere non ausim; et Galli, Comme il se fait, et, Comme vous pouvez penser: quod posterius loquendi genus ad signif. Gr. vocis propius accedit: et interpretando huic Thuc. loco 4, (26.) convenientissimum esse arbitror, Ἀλλὰ διαμώμενοι τὸν κάχληκα οἱ πλεῖστοι ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ, ἔπινον οἷον εἰκὸς ὕδωρ: ubi tamen οἷον non ponitur adverbialiter, ut alibi cum dicitur οἷα εἰκός. Illa vero interpr. Ut assolet, fit, illi posteriori Xen. l. quadrare possit. Bud. ὡς εἰκὸς non solum esse ait Ut par est, erat, ap. Xen. identidem: sed interdum etiam Ut decet, decuit. Dicunt vero pro Verisimile, Æquum est, etiam ὡς τὸ εἰκὸς, κατὰ τὸ εἰκὸς, ἐκ τοῦ εἰκότος, ἐκ τῶν εἰκότων, quæ duo interdum et per Merito redduntur, quinetiam τῷ εἰκότι ap. Thuc. pro eod. legitur. Et illi κατὰ τὸ εἰκὸς opp.
B παρὰ τὸ εἰκὸς, ut Thuc. 2. Εἰ μὴ καταπεπληγμένους ὑμᾶς παρὰ τὸ εἰκὸς ἑώρων, ubi quidam reddunt Præter æquum; sed malim, Contra quam rationi consentaneum sit. Interdum vero additur gen.: ut a Greg. Enc. Macc. Παρὰ τὸ εἰκὸς τῆς φύσεως: ubi verti itidem posse arbitror, Ultra quam naturæ consentaneum sit. Alii tamen, Præter solitum naturæ. Alicubi autem εἰκὸς per subst. verti debet Probabilitas. Sed et argumenta Cic. dixit, quæ Plato εἰκότα, Cic. Lex. 30. "Ἰκὸς s. Εἰκὸς, Hesychio τάχα, ἴσως, Forsan, Forsitan. Idem ἰκόσι affert pro εὐπρεπέσι, "Decoris, Decentibus." ["Εἰκὼς, Brunck. Aristoph. 2, 73. 81. 140. 187. 3, 169. Εἰκὼς, ἐοικὼς, Mœr. 148. et n., Ammon. 54. Eran. Philo 166. Εἰκὼς, οἰκὼς, Heyn. Hom. 5, 469. Εἰκὼς, εἰκὸς, Toup. ad Longin. 349. Acta Traj. 2, 316. Coray in Thuc. par Levesque 3, 263. Xen. Eph. 28. Valck. Diatr. 84. ad Herod. 582. Ὁ εἰκὼς λογισμὸς, Dionys. H. 3, 1330. 1334. et n., Εἰκὸς, Wytt. ad Plut. de S. N. V. 83. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 327. ad Diod. S. 1, 662.
C Heind. ad Plat. Phædr. 221. Quod decet, Wakef. Phil. 903. Pro εἰκὼν, Ernest. Obs. in Aristoph. N. p. 23. De constr., Valck. Hipp. p. 232. Ὡς εἰκὸς, Zeun. ad Xen. K. Π. 23. Villois. ad Long. 103. Ὡς τὸ εἰκ., Boiss. Philostr. 402. Ὥσπερ εἰκὸς, Dionys. H. 1, 419. Ὥσπερ εἰκὸς ἦν, Longus 4. Vill. Εἰκὸς ἦν pro ἐστὶ, Wolf. ad Leptin. 221. κατὰ τὸ εἰ., Wytt. ad Plut. de S. N. V. 22. Εἰκ. ἐστὶ, cum infin., Thom. M. 165. ad Lucian. 1, 674. Τῷ γὰρ εἰκὸς—, Aristoph. Ἀ. 703. Τό γε εἰ., Plato Phædr. 346. Μετὰ τοῦ εἰ., Athen. 1. p. 34. Ἐξ εἰ., Plato Phædr. 225. Heind. Ἀπ' οὐδένος ἦν εἰ., Plut. 6, 325. Hutt. Εἰκότι, ad Phalar. 142. 339. Τὰ εἰ., Abresch. Lectt. Arist. 84. Ἐκ τῶν εἰ., Plato Charm. 69. Παρὰ τὰ εἰ., Dionys. H. 1, 61." Schæf. Mss. * Εἰκότερον, Antiphon p. 631. * Εἰκοτολαλέω legit Niclas Antigon. Caryst. ap. Strab. 12. p. 495. Cor., cf. Schn. Lex. v. Εἰκοτολογέω, et Supplem. * Ἀνεικοτολαλέω, Antigoni Carystii c. 141.: ἂν * εἰκοτολαβεῖν, Cod. Ms. Coraius emendavit ἂν ἀπεικότα λαλεῖν, Bastius Ep. Cr. 92.
D ἂν κομπολακεῖν. * Εἰκοτολόγον, * Εἰκοταλόγον, Jambl. V. P. 184. Kiessl. falsæ lectt. pro εἰκότα λόγον.] Εἰκοτολογέω, Similitudinem veri consequor in iis, quæ dico. Hes. εἰκοτολογῆσαι exp. * ἐστοχασμένως εἰπεῖν, quod alii reddunt E conjecturis dicere. [Strabo 921. (12. p. 495. Cor.) Philo J. 2, 554. * Εἰκοτολογία, Jambl. l. c. (§. 86.) Archytas Stobæi Phys. p. 724.] Εἰκότως, Ut rationi consentaneum est, par est. Sed redditur sæpius, Merito, Jure. Thuc. Οὐκ ἂν εἰκότως νῦν γε τοῦ ἀδικεῖν αἰτίαν φεροίμην. Idem, Πῶς οὐκ εἰκότως ἠθύμουν; Plut. de Def. Orac. Ἐκεῖνον μὲν οὖν εἰκότως ὁ θεὸς ἠμύνατο. Interdum ponitur in fine orationis, pro Et merito quidem. ["Bergl. Alciphr. 22. ad Lucian. 1, 174. 2, 53. Toup. ad Longin. 284. Wytt. Sel. 419. Porson. Or. 727. E conjectura, Strabo 13. p. 907." Schæf. Mss.]

Ἀπεικὼς, Absimilis, Dissentaneus, Absurdus, Vero non similis. Plut. de Def. Orac. Οὐ γὰρ ἀπεικός ἐστι, Cum incredibile non sit, Turn. Sic Bud. ἀπεικὸς interpr. Non verisimile, citans Arrian. 202. Apud

Basil. autem, Ἀρχὴν μὲν φιλίας λαμβάνειν ἐκ μακρᾶς A καὶ χρονίου ὁμιλίας, οὐκ ἀπεικὸς, Non indecens, Par, Congruum, Bud.: Chrys. Οὐδὲν ἀπεικὸς, Non a re. [" Fisch. Palæph. p. lxxi. ad Phalar. 374." Schæf. Mss.] Ἀπεικότως, Absimili modo, Non verisimiliter, probabiliter, Absurde. || Isocr. (Panath. 88.) Οὐκ ἀ. τοῦτο γίγνεσθαι δόξειεν, Non a re, [al. ἂν εἰκότως.] || Immerito. Thuc. 1, (73.) Δηλῶσαι, ὡς οὔτε ἀ. ἔχομεν, ἃ κεκτήμεθα, Non injuria, immerito. [" Ad Mœr. 148. Valck. Hipp. p. 161. Plut. Mor. 1, 10. Thom. M. 86. Wakef. S. Cr. 3, 165." Schæf. Mss.]

Ἐξεικῶς, Verisimilis. VV. LL. Sed fortasse pro ἀπεικώς. [* Ἐπεικὼς, Consentaneus, Decens, Æsch. Choëph. 667. " Wakef. S. Cr. 4, 4." Schæf. Mss.]

Ἀεικὴς, Non consentaneus, Indecens, Indecorus, Fœdus: ut ἔργον, ἔργα, Hom., præcipue autem, ubi ἔργον appellat Adulterium, et λοιγὸν, Il. A. (341.) Sic autem B. (264.) πληγῇσιν redditur Fœdis verberibus. Sed multis ll. apte videtur Lat. voce Indignus reddi: cum etiam copulet Cic. hæc tria, Indignius, Indecentius, Inhonestius: ut in illo loco A. B (456.) Ἤδη νῦν Δαναοῖσιν ἀεικέα λοιγὸν ἄμυνον. Sic enim Indignam mortem dixit Virg. Et ipse Hom. ἐοικότα ὄλεθρον videtur opponere τῷ ἀεικεῖ, Il. A. Sed ut latius interdum patet τοῦ Indignus signif., sic etiam τοῦ ἀεικής. In quibusdam tamen ll. aliud expositionis genus diversum ab omnibus præcedentibus excogitatum est: ut πήρα, Pera, quam quis peram non esse conjiciat: Quam expositionem sequendo, explicare vellem peram ἀεικῆ, peram in qua quis peræ formam non agnosceret: i. e. adeo attritam et perforatam, ut omnem peræ formam amisisset. Sed nugatoria esse videtur hæc exp.: et nugatorium quoque in ἀ. πήρα afferre expositionem hujus vocis ἀεικὴς, quæ illi non conveniat, nisi juncto cum hoc aut simili subst. Etym. autem ait significare σκληρὸς, Durus et asper: ὁ μὴ εἴκων, Non cedens: nam ex εἴκω, Cedo, fieri εἰκὴς, et præfixo α priv. ἀεικής: unde, inquit, dictum est ἀ. λοιγόν. Hes. quoque ἀεικὲς inter cetera vult esse i. q. σκληρὸν, Durum et asperum, s. Immite. Sed nihil necesse est, meo quidem C judicio, ne hujus quidem signif. gratia novam hanc etym. quærere: ac fortasse etiam una quapiam earum interprr. quas protuli, contenti singulis in ll. esse possumus: nam quam late patet Indignum Latine, tam late patere potest ἀεικὲς, quod, quamvis proprie, Non consentaneum significet, aut Indecens, Indecorum; tamen et Indignum interpr. possumus: cum tam affinem signif. habeant Indecens et Indignum, ut Cic. hæc conjungat, uti dixi; locus autem extat in Verr. 6.: quare nihil vetat, quominus ἀ. πότμον s. λοιγὸν cum Lat. poëtis dicamus Indignam mortem, necem. Soph. autem Schol. mihi videtur astipulari, dicens, Αἰκία ὕβρις, ἀπὸ τοῦ μὴ ἐοικέναι, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἀεικής: sed a partic. εἰκὼς aut εἰκὸς facilior videtur esse deductio, utpote cum minori mutatione quam ab ἔοικα aut ἐοικέναι. Quod autem dicit αἰκίαν dici itidem ἀπὸ τοῦ μὴ ἐοικέναι, in eo vero nequaquam ei assentior; fit enim ἀεικὲς ab εἰκὼς, ex ἀεικὲς autem ἀείκεια, unde αἰκία, ut infra ostendam. [Il. M. 435. " Wolf. ad Hesiod. 74. Brunck. ad D Æsch. Pr. 265. Harles. ad Theocr. 355. Toup. Opusc. 1, 218. Hesiod., Θ. 166. Musgr. Hipp. 653. Dawes. Misc. Cr. 311. Mitsch. H. in Cer. 139. Heyn. Hom. 4, 245. 6, 96. 349. (ubi et de * Ἀνεικὴς,) 520. 7, 82. 234. ad Charit. 457. Antip. Sid. 18. Jacobs. Anth. 11, 376. Boiss. Philostr. 295. A fide abhorrens, Herod. 211. 483. Conf. c. ἀειδὴς, Heyn. Hom. 4, 628." Schæf. Mss. * Ἀϊκὴς, αἰκὴς, i. q. ἀεικὴς, Æsch. Pr. 481. Bl., Soph. El. 206. 215. " Boiss. Philostr. 295. Toup. Opusc. 1, 218. Brunck. ad Æsch. Pr. 265." Schæf. Mss.] " Ἀμφαεικοῦς, Hes. " affert pro κύκλῳ σειομένης: sed forsan scr. ἀμφαϊ-" κοῦς, ut sit Quæ undique exagitatur ἀΐκεσσι."

Ἀείκεια, s. Ἀεικία, nam utramque scripturam Eust. agnoscit. Apud Suid. habetur ἀείκεια, ap. Hes. ἀεικία. Eust. ait usitatiorem esse scripturam cum diphthongo, ut sit ἀείκεια ab ἀεικὴς, sicut ἐπιείκεια ab ἐπιεικής: non carere tamen omnino ratione alteram scripturam cum ι simplici, quod αἰκία fiat ab ἀεικία. Est autem ἀείκεια proprie Indecentia, sicut ἀεικὴς Indecens: sed accipitur pro Contumelia, pro Turpi et contumelioso facto in aliquem: quare substantivo Indignitas, ut ἀεικὴς adject. Indignus, commodissime redditur. Od. Υ. (308.) μή τις μοὶ ἀεικείας ἐνὶ οἴκῳ Φαινέτω, Indigna facinora: nam ipsemet paulo post pro eod. dicit ἀεικέα ἔργα. Sic et Lat. Indignitates appellant indigna facinora, facta. Il. Ω. dicitur Apollo omnem ἀεικείην prohibuisse ab Hectoris corpore, i. e. prohibuisse, ne ejus corpus fœde concideretur et dilaceraretur: ut ἀεικείη sit, quod postea fuit appellatum αἰκία. Herod. 1, (115.) Ἐτόλμησας τὸν τοῦδε παῖδα ἐόντος πρώτου παρ' ἐμοὶ ἀεικείῃ τοιῇδε περισπεῖν: quem l. Valla videtur optime, contra suum morem, interpretatus esse ita, Tune ausus es hujus filium viri ap. me primarii tam indignis concidere verberibus? nam et αἰκία non simpliciter Verbera significat, sed Indigna verbera, i. e. Verbera, quibus aliquis indigne afficitur. || Ab Hes. ἀεικία exp. etiam Punitio, Peccatum, Infortunium, κάκωσις, λύμη. [" Ἀείκεια, ad Herod. 57. Heyn. Hom. 8, 588. Ἀεικία, 7, 234. 8, 428. 588." Schæf. Mss.] Ἀεικῶς, Indecenter, Turpiter, Fœde, Indigne, Indignis modis, Contumeliose. Soph. El. (102.) in Ἀεικῶς, οἰκτρῶς τε θανόντος, [ἀϊκῶς,] ubi et ἀδίκως οἰκτρῶς τε legitur. [" Ἀεικέως, ad Herod. 259." Schæf. Mss.] Apud Hom. AUTEM ἀϊκῶς cum ι simplici habetur, propter versum, Il. X. (335.) σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ Ἑλκήσουσ' ἀϊκῶς. [" Heyn. Hom. 8, 311. Brunck. El. 102. 216." Schæf. Mss.] Ἀεικίζω, Indecenter aliquem tracto, s. potius Indigne, Indignis modis aliquem tracto, Indigna in aliquem exempla edo, ut Comicus loquitur. Non male exp. etiam, Contumelia afficio. Il. Ω. (54.) Κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων: Π. (545.) ἀεικίσσωσι δὲ νεκρόν: Τ. (26.) ubi ἀεικίσσωσι de muscis dictum videtur posse exp. simpl. Fœdent, Deforment, Dehonestent: si liceat Dehonesto dicere, ut dicitur Dehonestamentum. " Ἀεικιῶ, Att. pro ἀεικίσω." [" Heyn. Hom. 7, 234." Schæf. Mss.] " Ἀεικισμὸς, i. q. αἰκισμὸς s. ἀεικία."

Ἀεικέλιος, easdem signif. habet, quas ἀεικὴς, unde et derivatur. Od. I. (503.) ἀλαωτὺς, Cæcitas indigne illata et contumeliose: (Δ. 244.) πληγαὶ, Verbera, quibus aliquis indigne conciditur, (Ξ. 32.) ἄλγος Indigna calamitas, Grave malum s. infortunium. || At ἀ. μισθὸς, ap. Eund., ut et ἀεικὴς μισθὸς, Vilis merces. Ita Il. (Ξ. 84.) στρατὸς, Vilis exercitus et contemtus. Itidem Od. Υ. (259.) Δίφρον ἀεικέλιον παραθεὶς, ὀλίγην τε τράπεζαν, Sedile vile. Sic χιτὼν, Od. Ω. (226.) et ipse Ulysses, N. (402.) ἀεικέλιος, Vilis et contemtus: aut Fœdus: quanquam Eust. exp. Quem aliquis non conjiciat Ulyssem esse, μὴ ἂν πρὸς Ὀδυσσέα εἰκασθησόμενος: qualia et in Ἀεικὴς supra retulimus. [" Ad Charit. 729. Bacchyl. 16. Brunck. Aristoph. 1, 236. Jacobs. Anth. 12, 288. Boiss. Philostr. 295. Heyn. Hom. 6, 96. 537." Schæf. Mss.] " Ἀϊκελίου, ap. Hes. legitur exp. εὐτελοῦς, " εὐκαταφρονήτου: sed cum diphth. potius scr. ἀεικε-" λίου." [* " Αἴκελος, Ἀϊκέλιος, Boiss. Philostr. 295." Schæf. Mss. * Αἰκέλιος, Theogn. 1344. παιδί.] " Αἴκολα, Hes. exp. αἰσχρὰ, Turpia." Ἀεικελίως, Indecenter, Indigne. Od. Θ. (231.) λίην γὰρ ἀ. ἐδαμάσθην Κύμασιν ἐν πολλοῖς.

" Ἀεκήλια, Hesychio ἀκούσια, χαλεπὰ, ἃ οὐκ ἄν τις " ἑκὼν πάθοι, Invita et involuntaria, Gravia et diffi-" cilia, Quæ quis non nisi invitus patiatur. Sed ad-" dit, rectius exp. posse τὰ τεταραγμένα καὶ οὐκ εἰρηνι-" κὰ, κατὰ στέρησιν τῆς ἡσυχίας καὶ εἰρήνης: innuens, " in priore signif. derivatum esse ab ἀέκων, vel saltem " ejusd. cum eo esse originis: in posteriore, comp. " ex α priv. et ἕκηλος, Quietus. Eust. quoque me-" minit utriusque hujus signif., exp. itidem non so-" lum τὰ μὴ ἑκούσια, καὶ ἃ ἄκων πάσχοι τις, sed etiam " τὰ μὴ * ἡσυχαστικά. Itidemque Suid. et Etym., " qui post οὐχ ἥσυχα οὐδ' εἰρηναῖα, ἀλλὰ ταραχώδη, " addunt etiam, ἐφ' οἷς οὐχ οἷόν τε ἡσυχάζειν, ἀλλὰ " τοὐναντίον ταράσσεσθαι, Propter quæ non possumus " quiescere, sed turbamur. Verum magis mihi pla-" cet cum Suida ἀεκήλια accipere pro ἀεικέλια, h. e. " ἀπεοικότα, Indecentia, Indigna, et Minime conve-

“ nientia: ideoque δεινὰ, ut Schol. Hom. quoque “ præter alias duas expos. accipit Il. Σ. (77.) παθέειν “ τ' ἀεκήλια ἔργα.” [“ Heyn. Hom. 7, 438.” Schæf. Mss.] “ 'Αέλια, Non pacifica, Irrequieta, Turbu- “ lenta. Ita VV. LL. e Varino, afferente ἀέλια pro “ οὐκ εἰρηναῖα οὐδ' ἥσυχα, ἀλλὰ ταραχώδη. Sed per- “ peram et hic et illa pro ἀεκήλια.”

¶ Αἰκία, Plaga, Verbera, Pulsatio, Cruciatus; generaliter Injuria, quæ fit alicui eum cædendo. Ita enim exprimere volo, quod ait Suid. αἰκία, ὕβρις * ἔμπληγος. Cædimus autem quempiam multis modis, quos omnes αἰκία complectitur. Ab Hes. exp. πληγὴ, ὕβρις, βάσανος, μάστιξ, Plaga, aut Verbera, Injuria, Cruciatus, Flagellum, s. potius Flagellatio: nam Hes. ita videtur usurpare μάστιγα itidem in exp. nominum αἴκισμα et αἰκισμός. Dicitur αἰκίας δίκη, inquit Bud., Actio injuriarum ob verbera: ut βλάβης δίκη, Actio damni dati. Utrumque habes in Isocr. c. Loch. (7.) Νῦν δ' οὐχ ὑπὲρ τῆς βλάβης τῆς ἐκ τῶν πληγῶν γενομένης, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς αἰκίας, καὶ τῆς ἀτιμίας, ἥκω παρ' αὐτοῦ δίκην ληψόμενος: ibid. Τῆς δ' εἰς τὰ σώματα αἰκίας ὁμοίως πάντες κοινωνοῦμεν. Plato de LL. Βίαιον καὶ τὸ τῆς αἰκίας πᾶν γένος, Omne verberationis s. pulsationis genus. Idem ibidem, Αἰκίαν περὶ πρεσβύτερον ὑπὸ νεωτέρου, Pulsari s. Cædi senem ab juniore. Ibid. Αἰκία γονέων, Pulsatio parentum: ut Virg. Pulsatusve parens. Sed notandum est αἰκίαν esse Contumeliosam quandam pulsationem. Nec, ut opinor, pulsatio, quæ fit ab aliquo ira commoto, αἰκία dicatur, sed quæ fit per injuriam et contumeliam: unde et Aristot. Rhet. 2. ὑβριστικὸν ἀδίκημα facit αἰκίαν. Sed et hoc addo, ex iis, quæ observavi, non posse αἰκίαν esse, quin simul sit ὕβρις, at ὕβριν esse posse, ubi nulla sit αἰκία: unde Greg. ait, Μιγνυμένης αἰκίᾳ τῆς ὕβρεως: q. d. Mixtis cum alio injuriæ s. contumeliæ genere etiam plagis. Dem. c. Everg. et Mnes. ait αἰκίαν esse χεῖρας ἀδίκους, Vim, quæ manu infertur, s. Injuriam; ita enim ait, (1141, 7.) Τὸν ἔλεγχον γενέσθαι ἐκ τῆς ἀνθρώπου περὶ τῆς αἰκίας, ὁπότερος ἦρξε χειρῶν ἀδίκων· τοῦτο γάρ ἐστιν ἡ αἰκία. || Fit autem αἰκία ex ἀεικία: siquidem, ut ex ἀείρω et φαείνω fiunt αἴρω et φαίνω, ita ex ἀεικίζω et ἀεικία fiunt αἰκίζω et αἰκία, Eust. At contra Schol. Soph. vult αἰκία, itidem ut ἀεικὴς dici ἀπὸ τοῦ μὴ ἐοικέναι: nam in Soph. El. (486.) Ἅ νιν κατέπεφνεν αἰσχίσταις ἐν αἰκίαις, exp. αἰκίαις, ὕβρεσιν, subjungit, αἰκία, ὕβρις, dicta ἀπὸ τοῦ μὴ ἐοικέναι. Sed putandum est potius ἀεικὴς dici ἀπὸ τοῦ μὴ ἐοικέναι, vel, ut ego supra docui, ab εἰκὼς partic.: ab ἀεικὴς autem ἀείκεια, unde αἰκία: ut αἰκία non dicatur derivari directe et immediate a v. ἐοικέναι. Ceterum observandum est in hoc Soph. l. αἰσχίσταις junctum cum αἰκίαις, veluti ad etym. ipsius vocis alludere; nam cum ἀεικία fiat ab ἀείκεια, quod Indecentiam, Fœditatem, Indignitatem sonat, necesse est αἰκίαν esse non simpl. Verbera, sed Verbera indigna, et indigne inflicta: aut Pulsationem indignam, fœdam et contumeliosam. [“ Musgr. Bacch. 1371. Brunck. 1362. Casaub. Athen. 141. Timæi Lex. 15. et Ruhnk., ad Thom. M. 19. Ammon. 9. et Valck., ad Herod. 57. Dawes. Misc. Cr. 311. Wakef. S. Cr. 1, 93. ad Charit. 456. Brunck. Aristoph. 2, 39. Heyn. Hom. 8, 588.” Schæf. Mss.] “ Apud Suid. divisa diphth. scribitur ἀίκία, exponiturque πληγὴ, ὕβρις, βάσανος, μάστιξ.” “ Αἰακεία, Hesychio ὕβρις, Injuria, Contumelia, s. “ Injuria contumeliosa: οἱονεὶ, inquit, αἰκία. Supra “ ἀείκεια eod. significatu habuimus.” [* “ Αἰκεία, Dawes. Misc. Cr. 311. ad Charit. 456.” Schæf. Mss. cf. Opp. 'A. 4, 651.] Αἰκίον, Læsio, Damnum, ap. Herod. (5, 89.) Bud. Lex. [* 'Αείκιον, Etym. M.] Αἰκίζω, Verberibus indigne afficio, Pulso, Crucio. Bud. Lex. αἰκίζω s. αἰκίζομαι, act. signif., in qua potius usurpatur, ait poni pro Contumeliose tracto, Sævio in aliquem; Contumeliose mutilo et trunco; Flagris cædo. Synes. 'Εκείνης αὐτὸν τοῖς ἀποτροπαίοις κολαστηρίοις ᾐκίζετο, Cruciabat, Torquebat. Xen. (Œc. 1, 23.) de voluptatibus loquens, Αἱ δὲ τοιαῦται δέσποιναι αἰκιζόμεναι τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὰς ψυχὰς καὶ τοὺς οἴκους. Tales autem dominæ corpora hominum et animos ac domos contumeliose

A tractantes. Plut. Πᾶσαν αἰκίαν αἰκισάμενος ἀπέκτεινε, Omni cruciatu afflictum, Omnibus modis excarnificatum. Isocr. Paneg. Οὐδεὶς γὰρ ἡμῶν οὕτως αἰκίζεται τοὺς οἰκέτας, ὡς ἐκεῖνοι τοὺς ἐλευθέρους κολάζουσι: ad Phil. Εἰ μὴ βούλοιτο καταλελύσθαι αὐτὴν τὴν ἀρχὴν τὴν αἰκισαμένην μὲν τὸν ἀδελφὸν, πολεμήσασαν δὲ πρὸς αὐτόν. Pro Flagris cædo, Soph. Aj. (65.) Καὶ νῦν κατ' οἴκους ξυνδέτους αἰκίζεται: nam hic αἰκίζεται est μαστίζει. Apud Eund. ibid. αἰκίζει Schol. ait dictum pro αἰκίζεται, i. e. μαστίζει, (401.) 'Αλλά μ' ἁ Διὸς ἀλκίμα θεὸς 'Ολέθριον αἰκίζει: ubi tamen, si μαστίζει exp., videtur accipiendum metaphorice. Observandum autem quod ait αἰκίζει esse positum pro αἰκίζεται: tanquam sc. minus recepta sit vox hæc act. || Αἰκίζομαι item in pass. signif., Pulsor, Crucior, etc. Apud Athen. 13. αἰκιζομένη pro βασανιζομένη, h. l. Αἰκιζομένη ὑπὸ τῶν περὶ 'Ιππίαν τὸν τύραννον, οὐδὲν ἐξειποῦσα ἐναπέθανε ταῖς βασάνοις. Strabo, 'Ηκισμένοι τὰς ῥῖνας, Truncati s. Mutilati naribus, Deformati s. Deformes amputatis naribus. B Sic et Lysias αἰκίσματα refert ad Mutilationem corporis, ut paulo post dicetur. [“ Ad Herodian. 472. Thom. M. 19. et n., Toup. Opusc. 1, 212. 442. Lennep. ad Phal. 25. ad Charit. 322. Koen. ad Greg. Cor. 257. Wakef. S. Cr. 1, 91. Musgr. Med. 1130. Diod. S. 2, 528. 529. Schneid. Anab. 138. Wakef. Trach. 838. Porson. Med. p. 80. Heyn. Hom. 7, 741, 8, 589.” Schæf. Mss.] “ Αἰακίζω, Verbero, “ VV. LL. Pro quo supra ἀεικίζω, et infra αἰκίζω. “ Similiter paulo ante habuimus αἰακεία pro ἀείκεια “ s. αἰκία.” “ Αἰκιδνὸς, ita ab αἰκίζω fieri tradit “ Etym., ut ἀλαπαδνὸς ab ἀλαπάζω, non tamen exp.” Αἰκισμὸς, Plaga, Verbera, Pulsatio, Dem. (102.) Πληγαὶ, καὶ ὁ τοῦ σώματος αἰκισμός. Ab Hes. exp. etiam μάστιξ: ubi μ. pro Ipsa flagellatione accipi videtur. [“ Abresch. Lectt. Arist. 334. ad Charit. 287. (570.)” Schæf. Mss.] Αἴκισμα, i. q. αἰκισμός. A Lysia pro Mutilatione corporis ponitur, (224.) Καὶ οὐ μόνον ἐφοβεῖτο τὸν θάνατον, ἀλλὰ καὶ τὰ καθ' ἡμέραν αἰκ., οἰόμενος τὰ ἀκρωτήρια ζῶντος ἀποτμηθήσε- C σθαι. [Eur. Phœn. 1527.] Αἰκίστρια, Quæ cruciat: Αἰκίστρια, ἡ αἰκίζουσα, καὶ Αἰκίστριος, Suid. Significabit autem αἰκίστριος ead. ratione ὁ αἰκίζων, “ ὑβρίζων:” sed ab αἰκιστὴς novum non est formari αἰκίστρια: at vero αἰκίστριος innovatum esse videtur. [* “ Αἰκιστὸς, Brunck. Antig. 206.” Schæf. Mss.] Αἰκιστικὸς, Ad pulsandum proclivis; eadem forma, qua ὑβριστικός: et ab J. Poll. conjunguntur: differunt tamen secundum discrimen, quod inter αἰκίαν et ὕβριν positum est. [“ Schol. Il. A. 341. * Αἰκιστικῶς, Schol. Il. X. 336. Hes.” Wakef. Mss. Brunck. “ El. 216. Heyn. Hom. 8, 311.” Schæf. Mss.] Αἰ- “ κικὸς, Contumeliosus, ὑβριστικὸς, VV. LL. forsan ex “ eo, quod ap. Hes. legerunt Αἴκικα, * ὕβρικα: quod “ tamen verbum est præteriti perfecti, ab αἰκίζω. “ Vel potius corruptum est ex Αἰκιστικός.” “ Καταικίζω, Defœdo, Contumeliose injurieque fœdo: “ unde ap. Hes. Κατῃκίσατε pro εἰς σῶμα ὑβρίσατε: “ et Κατῄκισται pro αἰκίᾳ καὶ βλάβῃ συνέχεται: quod “ Κατῄκισται legitur Od. T. (9.) initio, de armis D “ Ulyssis fumo fœdatis vitiatisque s. corruptis.” [“ Ad Thom. M. 19. Brunck. Aristoph. 3, 170. Diod. S. 2, 293.” Schæf. Mss. * Προκαταικίζω, Euseb. H. E. p. 129.]

'Επιεικὴς, Decens, Consentaneus. Sic ἐπιεικὲς ap. Hom. sub. ἐστὶ, Consentaneum est, Decet, Par, Æquum est. Item τὸ ἐπιεικὲς, Æquum et bonum. Aristoph. N. (1438.) Κἄμοιγε συγχωρεῖν δοκεῖ τούτοισι τἀπιεικῆ, Consentanea, VV. LL.: sed malim Ea, quæ jus et æquum postulat. Aristot. Eth. (6, 11.) Τὸν γὰρ ἐπιεικῆ μάλιστά φαμεν εἶναι συγγνωμονικὸν, καὶ ἐπιεικὲς, τὸ ἔχειν περὶ ἔνια συγγνώμην. Quo pertinet Τοῦ ἐπιεικοῦς τυχεῖν, ap. Dem. pro Non tractari ad juris rigorem, ut vulgus loquitur. Alicubi etiam τὸ ἐπιεικὲς redditur Honestum: ut Synes. Οὐδὲν οὔτε φρονεῖν περὶ ἡμῶν οὔτε λέγειν ἐπιεικές. Sic autem et ap. Thuc. Πρόφασις ἐπιεικὴς videtur reddi posse Honesta occasio: nisi quis malit Justa. Idem vero 4, (19.) Πρὸς τὸ ἐπιεικὲς et μετρίως pro eod. dicere videtur: sic autem ἐπιεικὴς cum μετρίως copulari

docebo mox. Itidem ap. Herodian. (2, 14, 5.) Ἐπιεικεῖς λόγοι esse possint fortasse μέτριοι. Ex Aristoph. affertur etiam ἐ. γνώμη, pro Mollis animus. || Qui æquum bonum amat, Qui æquitatem stricto juri præfert. Aristot. Ethic. 5, 10. Ὁ μὴ ἀκριβοδίκαιος ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἀλλὰ ἐλαττωτικὸς καίπερ ἔχων νόμον βοηθὸν, ἐπιεικής ἐστιν. Huc pertinet Aristot. l. c., in quo ἐπιεικῆ vocari scribit Bud. Clementem veniæ concessorem. In VV. LL. redditur etiam Lenis, Mitis; Modestus. Ibid. Ἐπιεικὴς τὸν τρόπον affertur pro Eo, qui miti est ingenio. Item Ἐπιεικὴς ἤθεσι pro Præditus probis moribus, e Plat. de LL. Et cum πρὸς e Plut. Ἐπιεικὴς πρὸς τὰς ἔχθρας, Clemens ad inimicitias. Copulantur a Dem. c. Mid. ἐπιεικὴς et μέτριος, Bonus et modestus, Bud.: qui alibi scribit ἐπιεικῆ dici ab Aristot. Eth. 9. p. 78. Virum bonum, i. e. σπουδαῖον: cui μοχθηρὸν et φαῦλον opp. Sic autem et alibi sæpe uti. Idem ἐπιεικῆ οἰκέτην dicit ab Isocr. vocari Frugis bonæ servum, Areop. (18.) Ἐν καπηλείῳ δὲ φαγεῖν ἢ πιεῖν, οὐδεὶς οὐδ' ἂν οἰκέτης ἐπιεικὴς ἐτόλμησε. [" Munck. ad Anton. Lib. 110. Verh., Ruhnk. ad Longin. 262. Plut. de S. N. V. 85. Coray in Thuc. par Levésque 3, 264. Valck. Diatr. 187. Koen. ad Greg. Cor. 246. Plut. Mor. 1, 579. Græv. Lectt. Hes. 584. ad Phalar. 250. (334.) Luzac. Exerc. 155. Brunck. Soph. 3, 477. Boiss. Philostr. 296. Dionys. H. 2, 1037. Heyn. Hom. 7, 600. 8, 403." Schæf. Mss. Ἐπιεικέστερος, Schleusn. Lex. in V. T.] Ἐπιείκεια, Æquitas, Æquum bonum, Summi juris moderatio. Hermog. opp. τῷ βιαίῳ. Isocr. Κατ' ἐ. ψηφίσασθαι, Decernere ex juris æquitate, ex æquo et bono, nec summo jure agere. Dem. c. Mid. Μήτε συγγνώμης, μήτε τοῦ λόγου, μήτε ἐ. τυχεῖν μηδεμιᾶς. Item Clementia, Lenitas: cum quis demisse cum cive agit. Plut. Artax. Μέλλησις ἐν τῇ φύσει, ἐ. φαινομένη τοῖς πολλοῖς: Pericle, Ἐ. καὶ πραότητος ἀνὴρ θαυμαστός: Cæsare, Ἐπιεικείας ἱερὸν, Clementiæ fanum Cæsari dedicatum, Bud. interpr. qui itidem ap. Thuc. 36. pro Clementia accipi annotat. Idem in Comm. exp. illud Aristot. Eth. 8. Κατὰ πίστιν συναλλάξαντες, addit, bonam fidem esse ἐ. et χρηστότητα. Philo de V. M. 1. Διὰ τὴν σύμφυτον ἐ. καὶ φιλανθρωπίαν, Insita sua bonitate. Lucian. in Vita Soph. Αἰδὼς δὲ καὶ ἐ. καὶ μετριότης. [" Ad Corn. Nep. 61. Stav., Valck. Diatr. 188. ad Phalar. 286. Phryn. Ecl. 124. Luzac. Exerc. 156. 160." Schæf. Mss.] Ἐπιεικῶς, Non absurde. Plut. Symp. (6, 560.) Ὁ δ' Αἰγύπτιος σκελετὸς, ὃν ἐ. εἰσφέροντες εἰς τὰ συμπόσια, προτίθενται, Quem non absurde inferunt in convivia. Apud Suid. Κομιδῇ ἐ. ἀνατίθησι τῷ ἐπὶ πάντων θεῷ τὰς ἡνίας τῆς ἀποδράσεως, Admodum decenter. || Moderate. Plut. Ἥκιστα δὲ φθονεῖσθαι τοὺς τῇ τύχῃ χρωμένους ἐ. καὶ μετρίως. Lucian. Salut. Err. Ἐ. ἤνεγκας τὸ γεγονός. Auctor Axiochi, Δεῖ ἐ. διαγαγόντας, εὐθύμως μονονουχὶ παιανίζοντας, εἰς τὸ χρεὼν ἐπιέναι, Acta cum æquitate animi vita, Ubi æquo bonoque animo hanc vitam transegerimus. || Clementer, Ex æquo et bono, Benigne, 2 Macc. 9, (27.) Ἐ. καὶ φιλανθρώπως συμπεριενεχθήσεσθαι ὑμῖν, Comiter vobiscum et indulgenter acturum. Herodian. 8, (3, 16.) Ἐ. τε αὐτῶν προεστὼς, Miti modestoque imperio: (8, 7, 21.) Τοῦ ἔθνους ἐ. πρότερον ἄρξας. || Valde. Plato de LL. Ἐ. οὐ σμικρὰ συμβάλλονται, Valde opitulantur. Theophr. Ἐ. καρποφορεῖ, Admodum fructificat. Lucian. (1, 356.) Πίνει ἐ. Et cum nominibus ap. Dem. (450.) Ἐ. αὐτάρκεις: Naz. Ἐπιεικῶς μάταιον. Huc referri etiam potest illud Aristoph. Σφ. (1249.) Τουτὶ μὲν ἐ. σύ γ' ἐξεπίστασαι, Istuc quidem oppido tu calles. Quod et Lat. Probe calles dicunt. Plaut. dixit etiam Probe appotus, percutere: ita ut hoc adv. Probe quidam præcedentes ll. non male reddi posse videantur. At illud Dem. (1364.) Ὡς ἀνέστη ἐξ ἀσθενείας, καὶ ἀνέλαβεν αὑτὸν, καὶ ἔσχεν ἐπιεικῶς τὸ σῶμα, Bud. interpr. Simulac convalescere ab infirmitate seseque recreare contigit, et corpore esse valenti. || Suidæ præter μετὰ ἐπιεικείας καὶ χρηστότητος, μετρίως ἤτοι συμμέτρως, πάνυ, est etiam παραδόξως καὶ παρ' ἐλπίδα, ἱκανῶς. [" Schol. Greg. Naz. 44. Montac." Boiss. Mss. " Athen. 1, 50. Bergl. Alciphr. 13. 68. 434. 444. ad Lucian. 1, xxxiv. 356.

A Plut. Mor. 1, 165. Valck. Callim. 222. Phryn. Ecl. 194. Luzac. Exerc. 156. ad Lucian. 2, 22. Jacobs. Anth. 12, 117. Dionys. H. 1, 532. 2, 889. Heind. ad Plat. Gorg. 130. 160. Fere, Bergl. Alciphr. 163. Plut. Mor. 1, 91. Brunck. Soph. 3, 515. Plut. 6, 31. Hutt. Admodum, Tzsch. ad Strab. 5, 592. Ἐπιεικέως, Dionys. H. 4, 2072. ὑψηλός." Schæf. Mss. Modice, Herod. 2, 92.] Ἀνεπιεικὴς, Æquum bonum non colens, Inclemens, Immitis. Thuc. 3, (66.) Εἰ ἄρα καὶ ἐδοκοῦμέν τι ἀνεπιεικέστερον πρᾶξαι, Schol. ἀπανθρωπότερον, Inhumanius. Ἀνεπιείκεια, Iniquitas, Inclementia, Duritas. [Dem. 845.] " Φιλεπιείκεια, Amor τῆς ἐπιεικείας, Animus æqui bonique amans, " Æqui bonique studium." Ἀνεπιεικῶς, Inclementer, Inique. Ἐπιεικεύω, Ex æquo et bono ago, Mitis sum. [LXX. Esdr. 9, 8.] Ἐπιείκησις, Pietas, VV. LL. ex Hieron. in Amos. 5. [Rectius * ἐπιείκισις, Schn. Lex.] Ἐπιεικίζω, E fide bona statuo, ap. antiquos, Bud. Annot. in Pand. Κατεικὴς, i. q. ἐπιεικὴς, Hes. [* Προσεικὴς, Nicander Θ. 292.]

B ¶ Εἰκάζω, Assimilo, Effingo ad imitationem exemplaris, Bud. ex Aristot. Item, Comparo. Aristoph. N. (350.) Κενταύροις ἤκασαν αὑτάς. Lucian. Ἀλλ' Ἡρακλεῖ αὐτὸν εἰκάζομεν, [cf. 1, 27.] Plut. Galba, Εἴκαζε τὴν Μακεδόνων στρατιὰν τῷ ἐκτετυφλωμένῳ Κύκλωπι. Thuc. 4, (37.) Ὡς μικρὸν μεγάλῳ εἰκάσαι. Pro quo dicit Aristot. alia constr., Meteor. 2. p. 192. Ὡς εἰκάσαι πρὸς μικρὸν μεῖζον. Ead. constr. Plut. Romulo, Εἰκάζων πρὸς τὴν ὄψιν τὸν χρόνον: quod redditur Conferens tempus cum viso. Hinc partic. pass. εἰκασμένος, Assimilatus, Effictus, Expressam imaginem habens: εἰς τὸ ἀκριβέστατον, Expressus ad vivum. Et Εἰκασμένη γραφῇ εἰκὼν, Depicta imago. Sic et sine adjectione. Lucian. (1, 836.) Μισθὸν εἰκασμένου γάμου, προσλαβὼν ἀληθῆ γάμον. || Figurate loquor, Dico εἰκόνα, quæ similis est metaphoræ. Bud. ex Aristot. Rhet. || Conjicio, Conjecto. Thuc. 3, (22.) Ἀλλ' ἐν ἀπόρῳ ἦσαν εἰκάσαι τὸ γιγνόμενον: 6. Ὅσῳ τὰ μὲν Ἀθηναίων οἶδα, τὰ δ' ὑμέτερα εἰκάζω. Æschin. autem (76.) τῷ εἰκάζων opp. itidem εἰδὼς,

C sed adjungens σαφῶς. Et εἰκάζω τούτῳ, ἐκ τούτου, Ex hoc conjecturam facio: e Plut. Popl. Εἰκάζειν τοῖς πραχθεῖσι. Thuc. 3. Ἐκ τοῦ πάχους τῆς πλίνθου εἰκάσαντες τὸ μέτρον, Cum e crassitudine lateris conjectassent mensuram, vel, ut quidam, Ratiocinati essent. Interdum cum infin. K. Π. 6, (3, 6.) Εἰκάζομεν ἐλαύνειν αὐτούς. Nonnunquam etiam ὡς εἰκάσαι sine adjectione, ὅσον εἰκάσαι, pro Ut conjicere licet, licebat, licuit, Quantum conjicere licet. Utroque utitur Synes. [" Ad Herod. 42. 208. 294. 709. Wessel. Diss. 134. Valck. Diatr. 57. Phœn. 423. Mœr. 182. et. n., ad Timæi Lex. 95. Toup. Opusc. 1, 521. 2, 92. Heyn. ad Apollod. 545. Phryn. Ecl. 202. Thom. M. 679. ad Charit. 620. Markl. Iph. p. 118. Platonius, Diod. S. 2, 453. Boiss. Philostr. 495. Adsimulo, Longus 20. Comparo, ad Lucian. 1, 266. De augm., Valck. Phœn. p. 4. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 433. Phœn. 431. El. 662. Brunck. Aristoph. 2, 80. 3, 13. 46. Kuster. 106. Duker. Præf. ad Thuc. p. 1. Εἰκάξω, Valck. ad Röv. 61. Εἰκάζω πρὸς, Ari-

D stoph. Ἀ. 783. Εἰ τἀμὰ εἰκάζω τοῖς θεοῖς, Lucian. 3, 79. cf. 94. Αἰετὸς εἰκασμένος, Herod. 3, 28." Schæf. Mss. * " Εἰκαστέος, Comparandus, Max. Tyr., Schol. Theocr." Wakef. Mss.] Εἴκασμα, Simulacrum, Effigies, Imago, Plut. ad Col. || Conjectura. [" Anton. Lib. 26. Verh." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 508.] Εἰκασμὸς, Conjectura, Plut. [Lucian. 284. Schol. in Aristoph. Θ. 788. Λ. 806. * " Εἴκασις, Archil. in Schol. Theocr. 2, 49." Wakef. Mss. unde * Εἰκάσιμος, Gl. Æstimabilis.] Εἰκασία, Assimilatio, Repræsentatio imaginis. || Comparatio: distinguitur tamen ἀπὸ τῆς παραβολῆς ab Auctore libri, qui Demetrio Phal. tribuitur: qui etiam esse dicit μεταφορὰν πλεονάζουσαν. || Conjectura, Lucian. (2, 406.) Redditur et Imaginatio ap. Plat. Pol. 6. ubi quatuor animi παθήματα enumerat, νόησιν, διάνοιαν, πίστιν, εἰκασίαν. Bud. tamen Simulationem et Simulacri effictionem interpr. 116. [" Jacobs. Anth. 12, 384." Schæf. Mss. Callixenus Athenæi 5. p. 258. Schw.] Εἰκαστὴς, Conjector, Thuc. 1, (138.) At Εἰκαστοὶ λόγοι,

Verisimiles atque Opinabiles, Bud. 184. [Soph. Trach. 699.] Εἰκαστικὸς, q. d. Assimilatorius. Plato Soph. τέχνην εἰκαστικὴν esse dicit τὴν εἰκόνας ἀπεργαζομένην, i. e. μιμητικήν. Quidam εἰκαστικὰς τέχνας interpr. Similium repræsentativas. || Conjecturalis. Item εἰκαστικὰ adverbia, quæ Dubitativa s. Dubitandi vocantur, ut ἴσως, e Gaza. [" Wakef. S. Cr. 4, 156. ad Lucian. 2, 229." Schæf. Mss. * Εἰκαστικῶς, J. Poll. 4, 10. 7, 127.] Ἀνείκαστος, Qui nulla imagine adumbrari potest, Quem nulla conjectura assequi possis: ὁ εἰκασμῷ τινὶ μὴ ὑποβαλλόμενος, Suid. [3 Macc. 1, 28. βοή. " Ad Dionys. H. 2, 800. (1, 252.)" Schæf. Mss.] Δυσείκαστος, Infeliciter expressus, Conjectu difficilis. VV. LL. Ὁ ἀπρεπῶς εἰκασθεὶς, Suid. [" Valck. Anim. ad Ammon. 25. Thom. M. 216." Schæf. Mss.] " Εὐείκαστος, Con-" jectu facilis: εὔκολος εἰς τὸ εἰκασθῆναι, Hes."

" Ἀνεικάσασθαι, Hesychio ἀνασκῶψαι: si tamen " ita scripsit." [Bekk. Anecd. 396. * Ἀντεικάζω, Plato 4. p. 639. Aristoph. Σφ. 1302. * Ἀντεικασία, Schol. Ven. ad Il. Θ. 556.] Ἀπεικάζω, Assimilo, Effingo, Exprimo. Isocr. ad Dem. Τοὺς μὲν γραφεῖς ἀπεικάζειν τὰ καλὰ τῶν ζώων. Lucian. (1, 534.) Εἰκόνας αὐτῶν ἀπεικάζουσι. Cic. in Plat. Timæo ἀπεικασθὲν interpr. Imitatum et effictum. || Comparo, Dem. Æschin. [" Ruhnk. ad Xen. Mem. 226. Valck. Diatr. 269. ad Herod. 707. Wessel. Diss. 134. ad Lucian. 1, 195. Markl. Suppl. 145. Jacobs. Anim. 262. Fischer. Descr. Lect. 795-6. Diod. S. 2, 53. Coray in Herod. Larcher 3, 443. Plato Phædr. 311. Heind. Fut., med., Xen. Mem. 3, 11, 1. * Ἀπεικαστέον, Plato Phædr. 330." Schæf. Mss.] Ἀπείκασμα, Simulacrum, Imago, εἴκασμα. [" Jacobs. Anim. 261. Fischer. Descr. Lect. 1795-6." Schæf. Mss. Suid. 1, 261. Phav. 100.] Ἀπεικασία, Assimilata et expressa figura, e Plat. de LL. [2. p. 91. * " Προσαπεικάζω, Insuper assimilo vel comparo, Anon. Vita Chrys. 361, 43." Seager. Mss. * Διεικάζω, Philostr. Icon. 1. p. 793.] Ἐξεικάζω, Effingo, Effigiem alicujus exprimo. Aristoph. (Ι. 230.) Μὴ δείδιθ'. Οὐ γάρ ἐστιν ἐξῃκασμένος: i. e. πεπλασμένος πρὸς ὁμοιότητα, Suid. addens, moris fuisse Comicis personas histrionibus induere similes τοῖς κωμῳδοποιουμένοις ὑπ' αὐτῶν. || Assimilo, Ad similitudinem alicujus facio, ἐξομοιῶ, Suid. exp. illud adespoton, Θεραπεύοντι τὸν νεὼν καὶ γεραίροντι πᾶν ὁτιοῦν ἄγαλμα ἐξεικασμένον αὐτῷ καὶ τετιμημένον. || In pass. accipitur interdum simpl. pro Similis sum. Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Καὶ τὸ κεκινημένον χωρίον ἐξείκαστο τῷ ἀκινήτῳ, Et quem locum moveras, erat immoto persimilis: [Hier. 1, 38. " Kuster. Aristoph. 106. De augm., Valck. Phœn. p. 54. Brunck. 431. * Ἐξείκασμα, Porson. 164." Schæf. Mss. Julian. Or. 8. p. 247.] Ἐπεικάζω, Conjicio, Conjector, Conjectura assequor, στοχάζομαι. Soph. El. (663.) Ἦ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ Κείνου; [Trach. 1224. " Wessel. Diss. Herod. 134. ad 707. Heind. ad Plat. Gorg. 90. Brunck. Soph. 3, 510. Porson. Hec. p. xxix. Ed. 2." Schæf. Mss.] Κατεικάζω, Suspicor: κατείκαζον, Interpretabantur, VV. LL. [" Soph. Œd. C. 338." Seager. Mss. Herod. 6, 112.] Παρεικάζω, Assimilo, Comparo, cum accus. et dat., VV. LL. [Schol. Lycophr. 87. 395. Athen. 38. 402.] " Προ-" εικάζω, Conjectura præsentio, Aristot. Rhet. 1. Τὰ " γενόμενα ἀναμιμνήσκοντες, καὶ τὰ μέλλοντα προεικά-" ζοντες." Προσεικάζω, Assimilo, Comparo. Plut. Numa, Οὓς τὰ μὲν ἄλλα σατύρων ἄν τις γένει προσεικάσειε, Satyrorum generi assimilarit. [" Æsch. c. Ctes. 639." Seager. Mss. * " Συνεικάζω, Aristot. ap. Athen. 391. cf. Abresch. Add. ad Aristæn. 133." Boiss. Mss. * Ἀσυνείκαστος, Schol. Soph. Trach. 707.] " Ἀνυπείκαστον, Hesychio ἀνυπέρβλητον. So-" nat tamen potius Quem non est * ὑπεικάσασθαι."

ΕΙΚΕΛΟΣ, Similis. Il. Χ. (134.) ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ Ἢ πυρὸς αἰθομένοιο, ἢ ἠελίου ἀνιόντος: est vero poëtis tantummodo usitatum hoc vocab. [" Ad Il. Δ. 253. N. 53. Ξ. 386. ad Herod. 623. Jacobs. Anth. 7, 250. Brunck. Apoll. Rh. 110. 163. 240. Heyn. Hom. 6, 381. 490. More, ut solet, 5, 318. * Εἰκελόφωνος, Philipp. 18." Schæf. Mss. " Εἰκέλιος, Manetho 3, 237." Wakef. Mss.] Ἐπιείκελος,
A Assimilis. Hesiod. Ἀ. (182.) ἐπιείκελον ἀθανάτοισι. [* Ἐπείκελος, Opp. K. 2, 167. * Μακροείκελος, Epiphan. 1. p. 457.] Πανείκελος, Omni e parte similis, in Epigr.: Opp. K. (1, 433.) Τὸν μὲν γάρ τε κύνεσσι πανείκελον ὠπήσαιο Μείζοσι ποιμενικοῖς. [Orph. Lap. Galact. 12. Anthol. 4. p. 504. 5. p. 521. * Πανεικέλιος, Manetho 2, 494.] Προσείκελος, Assimilis. [" Herod. 2, 12." Wakef. Mss.]

¶ Ἴκελος, Similis. Il. Λ. (467.) Τῷ ἰκέλη, ὡς εἴ ἑ βιῷατο μοῦνον ἐόντα. Hesiod. Ἀ. (198.) Τῇ ἰκέλη, ὡσεί τε μάχην ἐθέλουσα κορύσσειν: Ἔ. (1, 70.) Αὐτίκα δ' ἐκ γαίης πλάσσε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον. sc. πλάσμα. Apoll. Rh. 2, (600.) Ἡ δ' ἰκέλη πτερόεντι μετήορος ἔσσυτ' ὀϊστῷ. [" Ad Il. Δ. 253. ad Od. Λ. 206. Brunck. ad Poët. Gn. 329. Græv. Lect. Hes. 518. Valck. Callim. 296. ad Herod. 623. Jacobs. Anth. 7, 250. 12, 16. Brunck. Apoll. Rh. 110. 240. Heyn. Hom. 4, 606. 6, 381. 490. 599. 7, 306. 451. 668. 8, 98. 266." Schæf. Mss. * Ἰκέλως, Hippocr. 272.] Ἰκελόω, Assimilo, Epigr., VV. LL. [" Phi-
B lipp. 72." Schæf. Mss.]

ΕΙΚΩΝ, όνος, ἡ, Simulacrum, ut Cicero ap. Plat. vertit, Imago, Effigies, proprie hominis aut animalis, aliusve rei corporeæ. Isocr. Ἡγοῦμαι μὲν εἶναι καλὰ μνημεῖα καὶ τὰς εἰκ. τῶν σωμάτων. Æschin. c. Ctes. Αὐτῷ χαλκῆν εἰκ. σταθήσεσθαι. Plut. Pol. Præc. Γλυψάμενος εἰκόνα. Lucian. (1, 534.) Εἰκ. αὐτῶν ἀπεικάζουσι. Herodian. 7, (2, 15.) Τῷ δήμῳ ἐδήλωσεν, ἀλλὰ καὶ γραφῆναι κελεύσας μεγίσταις εἰκ. ἀνέθηκε πρὸ τοῦ βουλευτηρίου, Maximis imaginibus ante curiam publicavit. Ad Col. 1, (15.) de Christo, Ὅς ἐστιν εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου, In quo incarnato Deus, suapte natura inconspicuus, conspiciendum se hominibus præbet. || Metaph. quoque accipitur. Demetr. Phal. dicit unumquemque Εἰκόνα τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς γράφειν ἐπιστολήν. Herodian. 7, (6, 4.) Ὡς ὄψιν καὶ τύχην ἔχειν πρὸς ὀλίγον, ὥσπερ ἐν εἰκόνι, τῆς Ῥώμης τὴν Καρχηδονίων πόλιν: (7, 9, 21.) Ἐν εἰκόνι τε βασιλείας τελευτήσας. Sic ap. Lat. somnus dicitur Mortis imago, i. e. aliquid morti simile. || Figura orationis, qua ex-
C primitur rerum aut personarum imago, Quintil. 5, 11. Auctor libri ad Herenn. 4. Imaginem Lat. nomine appellat, dicens esse Formæ cum forma cum quadam similitudine collationem. At Ciceroni de Inv. est Oratio demonstrans corporum aut naturarum similitudinem: cujus figuræ exempla ll. cc. reperies. [" Valck. Phœn. p. 168. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 561. Longus 4. Vill., qui laudat Aristophanis γεγραμμένην εἰκόνα. An igitur Longus scripsit εἰκόνα γραπτήν? Nam quod textus Villois. habet, εἰκόνα, γραφὴν, durius est: (cf. Herod. 192, 92.) In idem incidit Brunck. ad Hipp. p. 374.: Ruhnk. Ep. Cr. 112. Toup. Opusc. 1, 171. Emendd. 1, 258. Ammon. 46. Fisch. Ind. Palæph. Jacobs. Anth. 6, 328. 9, 316. Dionys. H. 1, 388. λίθινος, ad Lucian. 1, 197. μορφῆς, Paul. Sil. 27. γεγραμμένη, Boiss. Philostr. 295. Λόγος τῶν πραγμάτων εἰκὼν, ad Phalar. 260. Ἐν εἰκόνι γράψεν, Epigr. adesp. 314. Toup. ad Longin. 307. Γραφαὶ καὶ εἰκόνες, Lucian. 2, 225. Εἰκόνας ἀγαλμάτων, Plut. Alex. 53. Schm." Schæf.
D Mss.] Sed et Εἰκὼ, οῦς, (ἡ,) dicitur pro eod. Aristoph. N. (559.) Τὰς εἰκοὺς τῶν ἐγχέλεων τὰς ἐμὰς μιμούμενοι. Eur. Med. (1161.) Λαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην, Ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος. [" Ad Charit. 696. Epigr. adesp. 186. Porson. Phœn. 466." Schæf. Mss. * Εἰκονογράφος, Aristot. Poët. 15.] Εἰκονογραφέω, verbum rhetoricum, Rerum Personarumve imaginem oratione exprimo, Iconice describo. Longin. (10.) Τοὺς ἀεὶ καὶ μονονουχὶ κατὰ πᾶν κῦμα πολλάκις ἀπολλυμένους εἰκονογραφεῖ. [* " Εἰκονογράφημα, Const. Manass. Chron. p. 86." Boiss. Mss. * Εἰκονογραφία, Gl. Imaginatio, Strabo 1046. Dionys. Areop. Cœl. Hier. 2, 5. p. 173. * " Προσεικονογραφέω, Prius iconice describo, Pseudo-Chrys. Serm. 27. T. 7. p. 321." Seager. Mss. * " Εἰκονοκλάστης, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 135. 142. 143. * Εἰκονολογία, Plato Phædr. s. 114. * Εἰκονομανία, Const. Manass. Chron. p. 5. (* Εἰκονομάχος, unde *) Εἰκονομαχία, p. 90. 101. * Εἰκονομαχικὸς, Anon. ap. Wolf. Anecd. Gr. 4, 113." Boiss. Mss.

* Εἰκονόμορφος, Manetho 4, 343. * Εἰκονοποιὸς, Aristot. Poët. 26. * Εἰκονοποιέω, Just. Mart. Apol. 2. * Εἰκονώδης, Gl. Imaginosus.] Εἰκονικὸς, Omnibus lineamentis ad exemplar expressus, Bud. [" Εἰκ. ἄγαλμα, Imago ad vivum expressa, Callixenus ap. Athen. 205." Schw. Mss.] Ut Iconicum simulacrum ap. Suet. Calig. Sic Plin. 35, 8. scribit, tempore Panæi fratris Phidiæ adeo colorum usum percrebuisse adeoque artem pictoriam perfectam fuisse, ut in prælio ap. Marathona facto, iconicos duces pinxerit. Idem 34, 4. narrat, eis, qui ter Olympico certamine superiores evasissent, statuas dicari solitas, e membris ipsorum similitudine expressa, quas Iconicas vocarint. Metaph. vero Epigr. Φαῖδρος ἔγραψε λαβὼν εἰκονικὴν ἀποχὴν, pro Expressam s. Exactam, accurateque ad formulam redactam accepti lationem. [" Toup. Emendd. 1, 261. Jacobs. Anth. 6, 432. 9, 504." Schæf. Mss. * " Εἰκονικῶς, Ad imaginem, Cyrill. Hier. 289." Wakef. Mss.] Εἰκόνιον, Imaguncula, Ecuncula s. Icuncula, ut Suet. Ner. dicit Ecunculam puellarem. Plut. Erot. (9, 17.) Ἐπὶ θύρας ᾄδειν τὸ παρακλαυσίθυρον; ἀναδεῖν τὰ εἰκόνια; [" Lucill. 17." Schæf. Mss.] Εἰκονίζω, Effingo, Imaginem omnibus lineamentis ad exemplar exprimo, Iconice exprimo. Imaginem repræsento. Aphthon. Λόγος ψευδὴς εἰκονίζων ἀλήθειαν. [" Ad Charit. 512. Jacobs. Anth. 11, 144. * Εἰκόνισμα, 7, 247. Thom. M. 464. ad Herod. 598." Schæf. Mss. " Eust. 3, 27." Seager. Mss.] Εἰκονισμὸς, Effictio, Iconica repræsentatio. || Figura orationis, quam Auctor ad Herenn. Effictionem vocat, cum sc. exprimitur et effingitur verbis corporis cujusdam forma, quoad satis sit ad intelligendum: Od. T. (245.) καὶ τόν τοι μυθήσομαι, οἷος ἔην περ, Γυρὸς ἐν ὤμοισιν, μελανόχροος, οὐλοκάρηνος: nam ibi Schol. scribit esse τρόπον εἰκονισμοῦ. [I. q. χαρακτηρισμὸς, Seneca Epist. 95. * Εἰκονιστὸς, unde * Ἀνεικόνιστος, Clem. Alex. 418.] Ἀπεικονίζω, Effingo ad imaginem, s. ad exemplar. Philo de Mundo, Ἀνάγκη πρὸς τὸν ἐκπέμποντα τὸν δεχόμενον ἀπεικονίζειν. [" Ruhnk. Ep. Cr. 219. Abresch. Lect. Arist. 120. Jacobs. ad Anth. 1, 1. p. 27. 47." Schæf. Mss.] Ἀπεικόνισμα, Adumbratio, Imago, Effictio ad imaginem s. exemplar, Effigies. Citatur a Bud. ex Areop. pro Imagine, Adumbratione, Effigie. [" Abresch. l. c. Jacobs. Anth. 6, 417." Schæf. Mss. Epist. Socr. 20.] Ἐνεικονίζω, Specto s. Comparo in imagine. Plut. pass. voce usus est, (6, 146.) Ὡς γὰρ ἐν τοῖς ὄμμασι τῶν πλησίων ἐλλάμποντα τὰ ἑαυτῶν ὁρῶμεν, οὕτως ἐπὶ τῶν λόγων δεῖ τοὺς ἑαυτῶν ἐνεικονίζεσθαι τοῖς ἑτέρων. Ἐξεικονίζω, Ex exemplari iconice exprimo s. effingo, Omnibus lineamentis ad exemplar effingo: unde est partic. pass. ἐξεικονισμένος, quod Suid. exp. μεμορφωμένος. [" Abresch. Lect. Arist. 119." Schæf. Mss. Plut. Mor. 750. * " Ἐξεικόνισμα, Effigiei formatio ad exemplar, Chrys. in Esai. c. 2. T. 1. p. 1037." Seager. Mss. * " Ἀνεξεικόνιστος, Basil. Cæsar. Ep. in Zonar. Exp. Can. 55." Boiss. Mss. * Κατεικονίζω, Gl. Imaginor.]

¶ ἘΕΙΚΩ, i. q. εἴκω. Unde in pass. ἔεικται, Similis est, ὁμοίωται. At Ἤϊκτο Od. Δ. (796.) Εἴδωλον ποίησε, δέμας δ' ἤϊκτο γυναικὶ, est ab εἴσκω. " Ἤϊκτο, " Hes. exp. ἐφίετο, ὡμοίωτο: quorum illud est ab " ἀΐσσω, hoc ab εἴσκω." UNDE Προσῄϊξαι δέμας, Corpore es similis, a προσείσκω, ap. Eur. [Alc. 1084. " Προσῇκται, Προσῄϊκται, ad Mœr. 300." Schæf. Mss.]

" ἈΛΙΓΚΙΟΣ, Similis, ὅμοιος. Il. Z. (401.) Ἑκτορίδην " ἀγαπητὸν, ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ. Alibi comp. voce " ἐναλίγκιος dicit. || Hes. ἀλίγκιον exp. non solum " ὅμοιον, sed etiam καλὸν, ἀγαθόν." [" Brunck. Apoll. Rh. 240. Coray in Herod. Larch. 3, 522. Christod. Ecphr. 200." Schæf. Mss.] " Ἀναλίγκιον Hes. " affert pro ἀνόμοιον, Dissimile." " Ἐναλίγκιος, i. q. " ἀλίγκιος, Similis. Od. N. (89.) Ἄνδρα φέρουσα θεοῖς " ἐναλίγκια μήδε' ἔχοντα. Idem et cum accus. rei " præter dat. personæ, A. (371.) ἀοιδοῦ Τοιοῦδ' οἷος " ὅδ' ἐστι θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν. Hesiod. Ἀ. (88.) " οὔτε φυὴν ἐναλίγκιοι οὔτε νόημα Γεινόμεθα." [" Ad Charit. 666. 785. Brunck. l. c. Coray l. c. More, Ut solet, Heyn. Hom. 5, 318." Schæf. Mss. * Παναλίγ-

A κιος, Nicander Θ. 739. ubi Schneid. * Προσαλίγκιον dedit.]

ΕΙΚΩ, Cedo, Non repugno, quod et ὑπείκω, cum dat. pers. Isocr. ad Dem. Θυμουμένοις μὲν εἴκειν. Dem. pro Cor. (272.) Θρασυνομένῳ, καὶ πολλῷ ῥέοντι καθ' ὑμῶν, οὐκ εἶξα, οὐδ' ὑπεχώρησα. Ut autem in duobus illis ll. dicitur aliquis cedere irato, ita in Thuc. 1. Cedere iræ, Εἶξαι τῇ ἡμετέρᾳ ὀργῇ. Item εἴκειν τινὶ et δέχεσθαί τινα opp. ap. Eund. A quo etiam dicitur libro 1. et 2. Εἴκειν ταῖς ξυμφοραῖς, Cedere calamitatibus, s. potius Succumbere. At vero ap. Xen. Εἴκειν ταῖς ζημίαις, Bud. vertit Mulctæ metu cedere. Apud Hom. cum datt. θυμῷ, μένεϊ, κάρτεϊ, aliisque nonnullis, redditur itidem Succumbere a quibusdam, ab aliis Cedere. Bud. certe εἴκειν vertit Cedere, Non resistere, Vinci, in Od. Ξ. (262.) Ἔνθ' [Οἱ δ',] ὕβρει εἴξαντες, ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ. Addit vero et interpr. hanc, Incontinentia et improbitate acti. At ego hujusmodi in ll. lubentius verterim
B εἴκω, Morem gero, Indulgeo. Quinetiam quod a Lat. dicitur Impotens iræ et Impotens animi, Impatiens iræ, non puto aptius Græce reddi posse quam εἴκων θυμῷ, ὀργῇ. Quod dicendi genus, quamvis alioqui poët. sit potius, observavi cum ap. alios prosæ Scriptt., tum ap. Philon. de V. Mos. 1. Εἴξαντος δ' αὐθαδείᾳ τῇ συνήθει. In VV. LL. εἴκων ὄκνῳ, ap. Hom. redditur Pigritia detentus; πενίῃ εἴκων, Paupertate victus, ubi malim Paupertate impulsus. || Εἴκω σοι τῆς ὁδοῦ, Cedo tibi via. Tale est, εἴκειν δὲ γέρουσιν ἕδρης, e Carm., VV. LL. [" Ruhnk. ad H. in Cer. 191. Valck. Hipp. p. 215. Mœr. 147. et n., Brunck. ad Theogn. 913. ad Tyrtæum 3, 42. ad Antig. 718. ad Herod. 140. ad Il. 9, 594. Od. Ξ. 221. Wakef. Ion. 237. Heyn. Hom. 8, 341. 426. Morem gero, Toup. in Schol. Theocr. 219. ὁδοῦ, Musgr. Ion. 637. θυμῷ, Heyn. Hom. 5, 668. 732. 6, 409. 546. Pro διδόναι, Wakef. Phil. 465. An et ἐίκειν? Brunck. Apoll. Rh. 114. Ϝείκειν, Heyn. Hom. 4, 89. 6, 430." Schæf. Mss. Εἴξασκε, Od. E. 332. * Εἶξις, Cessio.
C Epicurus Diog. L. 43. Sext. Emp. adv. Math. 10, 222. 223. olim εἶξις, Plut. 2, 447. Schol. Il. E. 269.] Εἰκτικὸς, Ad cedendum aptus, Facile cedens. Themist. 42. εἰκτικὸν opp. τῷ ἀντιτύπῳ. [* " Ἄεικτος, Basil. Seleuc. V. Thecl. 251." Boiss. Mss. * " Δύσεικτος, Qui non facile cedit, Pervicax, Intractabilis, Chrys. in Esai. c. 5. T. 1. p. 1061." Seager. Mss.] Εὔεικτος, ὁ, ἡ, Facile cedens, Obsequens, Morigerus. [Alex. Aphrod. Probl. " Theod. 4, 437. Polemo 302." Wakef. Mss. " Toup. in Schol. Theocr. 219." Schæf. Mss.] Εὐείκτως, Cum promto obsequio, Promte. [Etym. M. * Διείκω pro διήκω reponi vult Abresch. ap. Paus. Lacon. 264.] " Δίειξις, εως, ἡ, " Hesychio διάστασις: forsitan qua duæ res a se invi- " cem discedunt." [" Abresch. Lectt. Thuc. 838." Kall. Mss.] " Ἐπείκω, Concedo: unde ἐπείξομεν He- " sychio ὑπείξομεν." Ἐπιεικτὸς, Cedens, Proclivis ad cedendum, Tolerabilis, Bud. ex Hom. et Greg. Hes. quoque ἐπιεικτὰ exp. φορητά. Vide et Eust. [" Heyn. Hom. 5, 167. 419. 497. 7, 235." Schæf. Mss.] Κα-
D τεικὴς, Cedens, Obsequens, Morigerus, VV. LL. [Hesych.] Παρείκω, Cedo. Plut. Camillo, Χωρίοις ἀποτόμοις καὶ χαλεποῖς, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ἢ προσεδοκήθη πειρωμένων αὐτῶν προσιεμένοις καὶ παρείκουσι, Cedentibus conatui scandentium militum, Bud. Exp. et Concedo, Permitto, Facultatem do, ut, Οἷσπερ ἂν ὁ θεὸς παρείκοι, Plato Theæt. Sic ap. Eund. de LL. 11. Λεκτέον ὅπως ἂν ἡμῖν παρείκωσι θεοί. Et ap. Eund. de Rep. 2. Ὅσον γ' ἂν δύναμις παρείκῃ. Sed dicitur et impers. ὅπῃ παρείκοι, Cum daretur occasio. Et οὐκέτι παρείκει cum infin. e Plat. Non jam natura comparatum est, jam facile est et promtum. Et, Ὅσον ἂν δυνώμεθα καὶ ἑκάστῳ παρείκῃ, Prout cuique promtum fuerit, Pro facultate, quam quisque adeptus fuerit. Bud. 550. [" Wakef. Phil. 1048. Brunck. ib. Schmied. ad Lucian. 1. p. xlvi. Plato Theæt. 309. Bast üb. Plat. G. p. 120. Toup. Opusc. 1, 326." Schæf. Mss.] " Παρεικὼς, Qui re- " misit. Greg. Τοῦ στρατοῦ παρεικότος τὰς χεῖρας καὶ " τὰς ἐλπίδας, Cum exercitus manus et spem remisis-

" set, h. e. Manibus languidis et spe collapsus es- " set." [* Συνείκω, Cedo, Obsequor, 4 Macc. 8, 5. Polyb. 5, 71, 10.] Ὑπείκω, ET Ὑποείκω etiam ap. poëtas, Cedo. Thuc. 1, (127.) Ἠναντιοῦτο πάντα τοῖς Λακεδαιμονίοις, καὶ οὐκ εἴα ὑπείκειν. Soph. (Aj. 670.) Τιμαῖς ὑπείκει. Exp. et Obsequor, ut Apoll. Rh. 2, (23.) θεσμοῖς γὰρ ὑπείξομεν. Sic vero et ὑπείξομαι, Il. A. (294.) Εἰ δὴ σοι πᾶν ἔργον ὑπείξομαι, Si tibi in omni re obsequar, Morem geram: ubi accus. regitur a sub. præp. εἰς, κατά. In Eur. (Iph. A. 139.) Μηδὲν ὑπείκων γήρᾳ, redditur Locum dans. Sic apud Xen. (Ἀπ. 2, 3, 16.) Ὑπεῖξαι λόγῳ. Ab Eod. dicuntur ὑπείκειν quæ sunt χαλαρὰ et ὑγρά, Cedere tactui, Non resistere tactui, Bud. || At Ὑπείκω σοι τῆς ἕδρας, Cedo tibi sede, e Plut. Apoph. || Ὑποείκω dicitur interdum a poëtis, ead. signif., ut Il. Δ. (62.) ταῦθ' ὑποείξομεν ἀλλήλοισι. || At quod affertur ex Apoll. Rh. 2, (1268.) Καχλάζων ὑπόεικε de fluvio, pro Manabat strepitans, suspectum est. [" Ὑπείκω, Valck. ad Xen. Mem. 243. ad Hipp. p. 215. ad Herod. 140. 579. ad Od. Π. 42. Plut. Mor. 1, 908. Timæi Lex. 52. Jacobs. Anth. 7, 8. Brunck. Apoll. Rh. 153. Wakef. Phil. 1046. Abresch. Æsch. 2, 27. Ὑποείκω, Heyn. Hom. 7, 46. 191. ad Greg. Cor. 112. Valck. Adoniaz. p. 245. Ruhnk. ad H. in Cer. 191." Schæf. Mss.] Ὕπειξις, Cessio, Obsequium, e Plat. de LL. [5. p. 203. " * Ὑποεικτὸς, (Facilis ad audiendum,) Opp. A. 1, 526." Wakef. Mss.] Ἀνύπεικτος, Non cedens, Inobsequens, Immorigerus, " Non cedens nec re- " mittens: ἀνένδοτος Suidæ: * ἀνυποχώρητος Hesy- " chio." [" Eust. 159, 53." Seager. Mss. * Ὑπεικτικὸς, Schn. Lex. ἁμαρτύρως.] Ἀνθυπείκω, Vicissim cedo, do locum, e Plut. Pol. Præc. [p. 488.] " Ἀνθύπειξις, Ipsa τοῦ ἀνθυπείκειν actio: cum sc. alicui " vicissim cedimus s. concedimus. Exp. etiam Sub- " missio, Obsequium: item Modestia." [" Plut. Solone 4. * Καθυπείκω, Eumath. 242." Boiss. Mss.] Εἰκάθω [" Ad Mœr. 118. 147. ad Timæi Lex. 87. *Valck. Phœn. p. 746. Jacobs. Specim. 25. Brunck. Soph. 3, 508.* * Εἰκαθέω, ad Mœr. 147." Schæf. Mss. * Παρεικάθω, Soph. Antig. 1114. Œd. C. 1397." Schæf. Mss.] ET Ὑπεικάθω Attica censentur pro εἴκω et ὑπείκω, sicut διωκάθω pro διώκω Apoll. Rh. 1, (505.) ὁ μὲν Κρόνῳ εἴκαθε τιμῆς. Soph. El. οὐκ ἂν δώροις ὑπεικάθοιμι. [* Ὑποεικάθω, Orph. Arg. 704.]

¶ Ἑκὼν etiam sunt qui dictum putent tanquam εἴκων. Dicitur autem aliquid facere ἑκὼν, qui sponte illud facit, Sciens prudensque et certo proposito, non coactus, aut temere. Il. N. (234.) Ὅστις ἐπ' ἤματι τῷδε ἑκὼν μεθίῃσι μάχεσθαι. Dem. in Mid. Ἂν μὲν ἑκὼν βλάψῃ, διπλοῦν' ἂν δ' ἄκων, ἁπλοῦν τὸ βλάβος κελεύουσιν ἐκτίνειν. Soph. Aj. (455.) Ἐμοῦ μὲν οὐκ ἑκόντος, Me non volente, invito. Plato, Ἑκούσης τῆς πόλεως, Non invita civitate. Dicitur et ἑκὼν εἶναι, ἑκόντες εἶναι, vacante hoc infin., qua de re lege Bud. 395. [" Ita ap. Herod. 8, 30. 116. 7, 104. 164." Schw. Mss. " Clark. ad Il. Γ. 66. Markl. Iph. p. 52. Thom. M. 270. Participium dicit Steph. Dial. 26. Conf. c. ἔχων, ad Anton. Lib. 167. Verh., Bast Lettre 122. Ἑ. εἶναι, ad Phal. 64. Toup. Emendd. 3, 61. Phryn. Ecl. 118. Thom. M. 271. 290. Ἑ. γε εἶναι, Toup. Opusc. 1, 214. 2, 196. Ἑ., οὐχ ἑ., Brunck. Or. 612. Αὐτὸς ἑ., Apoll. Rh. 241. Ἑ. ἀέκοντί γε θυμῷ, Valck. Hipp. p. 232. Wakef. Trach. 585. 1262. S. Cr. 4, 189. Huschk. Anal. 72. Heyn. Hom. 4, 562. Ἑ. ἀέκοντα, 5, 343. Boiss. Philostr. 462. Ἐξ ἑκόντων, Polyb. 2, 355. * Ἑκοντὴς, (i. q. ἑκὼν,) Thom. M. 285." Schæf. Mss. " Ἑκοντὴς εὐεργέτει, Ultro benefac, Epicteti Fr. 88. T. 3. p. 95. Schw., sive ap. Stob. Tit. 44. p. 315=317." Schw. Mss.] Ἑκοντὶ, Ultro, Sponte, Voluntarie. Phocyl. (14.) Μήτ' ἐπιορκεῖν, μήτ' ἀγνοίῃ, μήτε ἑκοντί. [" Ad Phryn. Ecl. 4. Thom. M. 285. Macedon. 39." Schæf. Mss.] Ἑκοντὴν pro eod. ex Arriano, Τὴν μέσην τῶν ποταμῶν γῆν ἑκοντὴν ἐκδιδόντων τῶν ἐποικούντων κατέσχεν. [" Ruhnk. ad Tim. 11. Phryn. Ecl. 4." Schæf. Mss. * Ἑκοντηδὸν, Lobeck. Phryn. 6. Apollon. de Adv. 612. * " Ἑκόντως, Ultro, Sponte, Voluntarie, Chrys. in Matth. Hom. 84. T. 2. p. 522." Seager. Mss.] Ἕκητι dat., qui a poëtis adverbialiter ponitur cum gen. Hesiod. Ἔ. (4.) Διὸς μεγάλοιο ἕκητι, Voluntate Jovis, Ita volente Jove. Exp. vero et ἕνεκα ap. Hom. [" Valck. Phœn. p. 8. 468. ad Herod. 269. Baxter. Præf. ad Anacr. lii. Græv. Lectt. Hes. 627. Ilgen. Hymn. 322. ad Lucian. 1, 474. Eur. Cycl. 651. ad Charit. 689. Jacobs. Anth. 6, 67. Brunck. Aristoph. 1, 26. Apoll. Rh. 40. 118. 130. 181. Automedon 9. Porson. Or. 26. Strabo 5, 526." Schæf. Mss.] ET Ἕκατι, itidem pro ἕνεκα: ut Eur. Med. (1235.) ἕκατι γάμων τῶν Ἰάσονος, Nuptiarum causa, Propter nuptias. [" Brunck. ad Æsch. Pers. 335. Aristoph. 1, 26. Valck. Phœn. p. 8. 397. Eur. Hec. 1184. Wytt. ad Plut. 1, 594. Markl. Iph. p. 121. 135. Suppl. 888. Hel. 1198. Wakef. Herc. F. 113. Porson. Or. 26." Schæf. Mss.] Ἑκούσιος, Nomen utrisque Scriptt. commune est, pro Spontaneus, Voluntarius, Consulto factus, non per imprudentiam. Aristot. Eth. 5. Λέγω δὲ ἑκούσιον, ὃ ἄν τις τῶν ἐφ' αὐτῷ ὄντων εἰδὼς καὶ μὴ ἀγνοῶν πράττῃ. Apud Philon. κίνησις, Spontaneus motus, voluntarius: συμμαχία ex Aristide, Auxilium, quod sponte fertur. Et ἀδίκημα, Platoni, itidemque φόνος, Isocr. et Dem. de iis, quæ sponte quis perpetrarit. E Diosc. autem Ἑ. γνώμη προσφέρεται, pro Suapte sponte. Item, Τὸ ἑκούσιον subst. pro Libero arbitrio ap. Philon. Dicitur et de persona: ut Ἑκούσιος ἀπέθανε, Thuc. pro Sponte obiit. Sic σύμμαχοι, Qui sponte auxilium ferunt. [" Bentl. Opusc. 36. Valck. ad Eran. Phil. 169. Phœn. p. 162. Hipp. p. 218. ad Diod. S. 1, 302. Ἐξ ἑκουσίου, Brunck. Ind. Soph. Toup. Opusc. 2, 264. Ἐξ ἑκουσίας, Soph. Trach. 727. Οἷς ἦν ἑ. συνάρασθαι, Dionys. H. 4, 2061." Schæf. Mss.] Ἑκουσίως, Sponte, Ultro. [" Ad Phryn. Ecl. 4. ad Diod. S. 1, 302." Schæf. Mss. * Ἑκουσιότης, Memnon c. 32.] " Καθεκούσιος εὐχὴ, Votum voluntarium s. spontaneum, Num. 15," [3. καθ' ἑκούσιον, Ed. Bos.] Ἑκουσιάζομαι, Sponte offero. [1 Macc. 2, 42. Aqu. Cant. 6, 11. " Aqu. Theod. Prov. 8, 16. ἑκουσιαζόμενοι sunt Qui pro arbitrio agunt et agere possunt, Principes, Tyranni." Schleusn. Lex. in V. T.] Ἑκουσιασμὸς, Spontanea oblatio, LXX. Interprr. [Schleusn. Lex. in V. T. " Apost. Const. 281." Wakef. Mss.] Ἀέκων, E QUO Ἄκων, in prosa usitatum, Invitus. Il. A. (301.) ἀνελὼν ἀέκοντος ἐμεῖο, Me invito. Sed dicitur etiam aliquis facere quidpiam ἀέκων, ἄκων, pro Imprudens facere, Per imprudentiam facere. Dem. (317.) Ἀδικεῖ τις ἑκών; ὀργὴ καὶ τιμωρία κατ' αὐτοῦ. Ἐξήμαρτέ τις ἄκων; συγγνώμη ἀντὶ τῆς τιμωρίας τούτῳ. Femin. ἀέκουσα, et ἄκουσα. [" Ἀέκων, Valck. Phœn. p. 162. Heyn. Hom. 4, 91. 5, 32. 72. 143. 6, 104. 169. 210. Ἑκὼν, ἀέκοντί γε θυμῷ, Jacobs. Anth. 1, 1. p. 39. Βίῃ δ' ἀέκουσαν ἀνάγκῃ, H. in Cer. 124. et Mitsch., cf. Herod. 609. Ἄκων, Bentl. Opusc. 37. Jacobs. Anth. 10, 260. Brunck. Soph. 3, 494. Heyn. Hom. 5, 72. 143. 6, 104. 169. 210. Propr. particip., Cattier. 19. Conf. c. ἀκούων, ad Charit. 311. Ἄ. et ἑκὼν conjuncta, Valck. Phœn. p. 162. Ἄ. ἀναγκάζομαι, Lucian. 2, 200. cf. Paus. 11, 434. Aristoph. A. 225. Τὸ ἄ., Wakef. Ion. 759." Schæf. Mss.] " Ἄκουσα, interdum aor. 1 act. carens augm. pro " ἤκουσα. Interdum particip. fem. e masc. ἄκων, In- " vita, Nolens. || Ex Hippocr. autem Gal. in suo " Lex. ἄκουσα affert pro πεπληρωμένη, Impleta." " Ἄκον, pro ἀκούσιον affert Hes. e Soph. Œd. T. " Est autem neutr. a masc. ἄκων. In Lex. meo vet. " et ap. Etym. ἄκον exp. etiam θεραπευτόν." " Ἀεκοντάζεσθαι, Hes. exp. μὴ θέλοντα ἀναχωρῆσαι, No- " lentem retrocedere, Invitum regredi." Ἀκοντὶ, Invite, Ingratis, [" Abresch. Lectt. Arist. 95." Schæf. Mss.] Ἀέκητι dat., qui opp. præcedenti Ἕκητι, et adverbialiter itidem ponitur, sed cum gen., ut ἀέκητι θεῶν, Od. Γ. (28.) Invitis Diis. [" Wolf. ad Hesiod. 111. Ilgen. Hymn. 322. Brunck. Apoll. Rh. 40. Heyn. Hom. 6, 236. 273. 7, 124." Schæf. Mss.] HUC referendum videtur Ἀεκάζω, poëticum pro Cogo: cujus pass. Ἀεκάζομαι, Cogor: unde partic. ἀεκαζόμενος ap. Od. Σ. (134.) Καὶ τὰ φέρει ἀεκαζόμενος τετληότι θυμῷ. Alii tamen contra volunt ab ἀεκάζω esse ἀεκαστὶ, deinde ἀεκατὶ, e quo ἀέκητι. Sed ubi ἑκάζω invenient, e quo itidem ἕκητι formare possint? [" Hom. H. in Cer. 30. 344. Bergl. Alciphr. 113. Jacobs. Specim. 6." Schæf. Mss.] " Ἀεκασσεῖ,

" ap. Hes. legitur, exp. στερεῖται, Privatur. Pro " quo ap. Variu. ἀεκαστεῖ." AT Ἀεκούσιος, ET Ἀκούσιος opp. præcedenti Ἑκούσιος: significant enim Non voluntarius, ultroneus, E voluntate nostra non proficiscens. Herod. Ἀεκούσιον ἐγίνετο αὐτῷ τὸ ποιεύμενον. Sic Lucian. de Syria Dea, quod opusculum Ion. itidem lingua scriptum est, Οὐ γὰρ ἐθέλων ταύτῃ συμφορῇ ἔσχετο, ἀλλά οἱ νοῦσος ἀεκουσίη. At communi usu ἀκούσιος dicitur. Isocr. ad Nic. Πόνοι ἑκούσιοι et ἀκούσιοι. Sic φόνος ἀ., cui opp. ἑκούσιος. Apud Lucian. autem κατὰ τὸ ἀ., Per imprudentiam, Non consulto, (1, 581.) Γυμνωθείσης αὐτῆς κατὰ τὸ ἀ., ἑώρων περιδέραια χρυσᾶ. [" Ἀεκούσιος, Wakef. Trach. 1262. Ἀκούσιος, Fisch. ad Palæph. 168. Bentl. Opusc. 37. ad Lucian. 1, 358. Paus. 344. Brunck. Soph. 3, 495. Fem., ad Dionys. H. 1, 497." Schæf. Mss.] Ἀκουσίως, Invito, Præter voluntatem, Per imprudentiam, Non consulto. [Eur. Tro. 1011. Plato de Rep. 3. p. 412. * " Ἀκουσιότης, Heyn. Hom. 6, 273." Schæf. Mss. "Schol. Soph. Ant. 79." Boiss. Mss. Lex. Apollon. 37.] " Ἀκουσιάζω, Cogo et adigo aliquem ad faciendum " aliquid οὐκ ἐθέλοντα s. ἄκοντα ; unde ἀκουσιασθεὶς, " Qui coactus est facere aliquid invitus et contra " voluntatem : ap. LXX. Num. 15, (26.) Ἐξιλάσεται " ὁ ἱερεὺς περὶ τῆς ψυχῆς τῆς ἀκουσιασθείσης καὶ ἁμαρ- " τούσης ἀκουσίως ἔναντι Κυρίου."

ΕΙΛΕΩ, Coarcto, Cogo, Concludo, In angustum redigo. Bud. Il. Φ. (7.) de Trojanis Achillem fugientibus, ἡμίσεες δὲ Ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο βαθύῤῥοον. Il. Β. (293.) παρὰ νηὶ πολυζύγῳ, ἥνπερ ἄελλαι Χειμέριαι εἰλέωσιν, ὀρινομένη τε θάλασσα, Schol. exp. συγκλείωσι, i. e. (In portu) conclusam detinuerint, quominus navigari possit: unde in ἀποδόσει subjicit, Ἐνθάδε μιμνόντεσσι. Bud. hic interpr. Coëgerint in angustum et progressu arcuerint. Arrian. (6, 9, 5.) p. 160. Καὶ εἰληθεὶς ὑπὸ τῇ ἀσπίδι, ἀνέβαινε, Conditus sub scuto, Bud. Erotian. εἰλεῖν dicit Att. esse, et signif. συγκλείειν, συνέχειν. || Eust. exp. συστρέφω ὡς ἐν ἤθει στρεβλώσεως. Pausaniæ enim εἰλάειν esse στρεβλοῦν, πιέζειν, maximeque id dici de liquidis, ut uvis aut oleis : et εἰλεῖν Eidem esse τὸ συνάγειν εἰς ταυτὸ σταφυλὰς, alium autem τεχνικὸν dicere εἰλεῖν esse ἐκπιέζειν ἐλαίας ἢ στέμφυλα. || Verso, Circumago. Apoll. Rh. (2, 571.) Νῆα δ' ἔπειτα πέριξ εἴλει ῥόος, i. e. περιέστρεφε, Schol. || Involvo, Circumvolvo. Athen. 7. de pisciculo, Θρίοισι ταύτην εἴλησ', ἐλαδίῳ διεὶς, Σπαργάνωσα περὶ πάσας ὀρίγανον, Ἐνέκρυψά τε ὥσπερ δαλὸν ἐν πολλῇ τέφρᾳ. Scribitur vero in his duobus ll. aspero spiritu, contra quam in exemplis ante citatis: adeo ut in VV. LL. εἱλέω cum spiritu aspero, exp., Verto, Volvo: item, Implico, Insinuo: at εἰλέω cum tenui, In arctum cogo, In angustum redigo, στενοχωρῶ. PRO QUO Ἰλέω quoque ap. Hes. scribitur: ἰλέοντο enim exp. ἐστρέφοντο: at ἰλέωσιν, ἴσχωσιν: prius nempe aspero, posterius tenui spiritu ap. eum notatur. || Εἰλοῦμαι, Circumplicatus sum et involutus, ut terra circum axem mundi. Bud. e Plat. Tim. Εἰλουμένη περὶ τὸν διὰ παντὸς πόλον τεταμένον. || Versor. Herod. 2. de altera Ibis specie, Τῶν δ' ἐν ποσὶν μᾶλλον εἰλευμένων τοῖσι ἀνθρώποισι, Earum vero, quæ hominibus magis obversantur.' At Valla, Earum, quæ pedes humanis similes habent. Apud eund. Herod. Εἰλεῦνται κῆρες ἀμφὶ exp. in VV. LL. Circum fata feruntur. || Εἰλεῖται, κρύπτεται, κακουργεῖ, Hes. [" Εἰλέω, Mœr. 204. et n., ad Timæi Lex. 69. 95. ad Herod. 106. ad Od. T. 200. ad Charit. 348. Valck. Adoniaz. p. 247. (ubi et de * Εἰλίω,) 251. Brunck. Apoll. Rh. 77. 85. Heyn. Hom. 4, 252. 5, 455. 8, 116. Philostr. 78. Boiss. Ruhnk. ad Vell. p. 3. ad Dionys. H. 2, 1257.: Wakef. Ion. 1525. Phil. 800. Jacobs. Anth. 6, 167. 9, 282. 12, 153. Thom. M. 473. et Add., ad Charit. 439. 664. Εἴλημαι et εἴλημμαι conf., T. H. ad Plutum p. 385. Εἰλοῦμαι, Theocr. 1, 31. Heyn. ad Virg. 1, 54. Musgr. Or. 358. περί τινα τόπον, ad Timæi Lex. 168. Ἰλέω, Thom. M. 472. Valck. Adoniaz. ll. cc. Heringa Obs. 218. 220. * Εἰλάω, Valck. Adoniaz. p. 250." Schæf. Mss. Εἰλῶνται ὀφθαλμοὶ, Aret.

A * Εἰλάσσω, Suid. v. Εἴλλειν.] Εἴλημα, Involucrum, Tegumentum. Athen. 12, (46.) ex Anacr. de Artemone, Καὶ ψιλὸν περὶ πλευρῇσι βοὸς νεόπλουτον Εἴλημα κακῆς ἀσπίδος. [" Ad Charit. 427. Heyn. Hom. 4, 582. * Εἰληθμὸς, Valck. ad Il. 22. p. 67." Schæf. Mss.] " Εἰδηθμὸς, Hesychio συστροφὴ, φυγὴ, Con- " versio, Fuga." Εἴλησις, i. q. περιστροφὴ, Schol. Apoll. Rh. [" Ad Mœr. 196. Valck. Phœn. p. 426. Phryn. Ecl. 176." Schæf. Mss.] Εἰληδὸν, Suidæ * συνεστραμμένως. " Εἰλιδὸν pro Convolutim et Im- " plicatim affertur ex Epigr." [" Εἰληδὸν, συνεστραμμένως, Anthol. p. 61. HSt. (Antiphilus 23.) de Polypo, qui διεκευθεὶς ἐπὶ θάμνον ἐς οἰκία δειλὰ λαγωοῦ Εἰληδὸν ταχινοῦ πτωχὸς ἔδησε πόδας: ubi in editis et in libro quodam Ms., qui fuit olim Jo. Lascaris, quem vidi, male scriptum est εἰλιδὸν, quæ vox Græca non est, et hic Epigrammatis l. in fraudem induxit Stephanum, qui ex eo εἰλιδὸν citat in Ind." Brunck. Mss.] " Εἰλητὸς, Convolutus, vel Convolu-
B " bilis: ut cum Aristoph. Schol. dicit, ἡ εἴλησις ἡ τῶν " ἐντέρων, ἐστὶ χορδὴ, ἣν εἰλητὴν καλοῦμεν." [" Pseudo-Chrys. Liturg. T. 6. p. 993." Seager. Mss. * Εὐείλητος, Heyn. Hom. 7, 180. * Πολυείλητος, Valde tortus, Ruf. Eph. 61.] " Εἰλητικὸς, Qui sese εἰλεῖ: ut " ζῶα dicuntur Animantia, quæ tractim ambulant, " i. e. quæ sese volvunt et trahunt inter incedendum." [Aristot. H. A. 1, 763.] Ἀνειλέω, Evolvo, i. e. Involutum explico: ut ἀνειλήσαντα γραμματίδιον, Plut. (416.) Vel pro εἰλέω, Volvo, Voluto. Sic et ἀνατυλίττω utramque signif. habet. A Lat. Revolvo etiam dicitur interdum pro Evolvo, i. e. Involutum explico. Ἀνειλέομαι pass. Evolvor, vel Volvor. Hes. autem ἀνειληθέντες exp. ἄνω εἰληθέντες. [" Ad Timæi Lex. 34. 71. Phryn. Ecl. 12." Schæf. Mss.] Ἀνείλημα fit ab h. v., i. e. Evolutio, Involutio, Involucrum: unde ἀνειλήματα dicuntur στρόφοι, [Galeni Gloss. Hippocr. 18.] Tormina, ab Hippocr.: non ἀνειλήμματα per μμ, ut legitur ap. Varin., et in VV. LL. [* Ἀνείλησις, Hippocr. 1086. * Ἐπανειλέω, Epidem. 2. p. 699. Lind. * " Διειλέω, (Evolvo,) Plut. de Stoic.
C Repugn. 1039." Kall. Mss.] Διείλησις, Turbo: sic enim Ficinum ap. Plat. de LL. 5. (p. 747.) vertisse annotat Bud. πνεύματα παντοῖα καὶ διειλήσεις. Idem tamen Ficinus εἴλησις vertit Æstus ap. eund. Plat. Videtur autem hoc verbale esse tanquam a Διειλέω. [" Ad Timæi Lex. 97." Schæf. Mss. * Εἰσειλέω, Xen. K. 5, 16. falsa lect. pro εἰς εἰλυούς.] Ἐνειλέω, Implico, Involvo. Philo de Mundo, Τῆς συνεχούσης αὐτὰ δυνάμεως, ὑφ' ἧς καὶ διανίσταται, μάλα πλαγίως καὶ κραταιῶς ἐνειλουμένης, Firmissime in eis atque validissime implicita sit. Synes. Epist. 105. Ἐνειλούμενον τοῖς πρὸς τὰ γεώδη μεθέλκουσι, Implicatum et involutum negotiis ad terrena trahentibus. Artemid. Onirocr. 1. Ἀργὰ γὰρ τὰ βρέφη καὶ ἐνειλούμενα τὰς χεῖρας τυγχάνει. Apud Plut. vero in Cæs. de cæde Cæsaris loquentem, Διελαυνόμενος ὥσπερ θηρίον ἐνειλεῖτο ταῖς πάντων χερσίν· ἅπαντας γὰρ ἔδει κατάρξασθαι καὶ γεύσασθαι τοῦ φόνου, Versabatur, Bud. [" Ad Timæi Lex. 72. Boiss. Philostr. 565." Schæf. Mss.] Ἐνείλημα, Volumen, Involucrum. Joseph.
D Τῶν βιβλίων ἀποκαλύψαντες τὰ ἐνειλ. [Artemidori 1, 76.] Ἐξειλέω, Explico, Evolvo, ut ἐξειλεῖν τὴν βίβλον, Revolvere librum, ἀνελίττειν, Bud. Idem, Ἐξειλοῦσαι τὰ ἴχνη, ὡς πέφυκε, διπλᾶ καὶ τριπλᾶ, Evolventes vestigia, e Xen. (K. 6, 15.) affert, de canibus leporis vestigia explicantibus sagaciter. || Ἐξειλεῖν, ἐκβαλεῖν, Hes. || Ἐξειλῆσαι Alexandrini dicunt ἐπὶ τοῦ ἐκφυγεῖν, Etym.: fortasse, ut addit, ἀπὸ τῶν ἐν τῷ παλαίειν ἀναλυόντων ἑαυτούς: sic enim Plat. de LL. 7. (p. 796=336.) loqui de lucta, τὰ δὲ ἀπ' ὀρθῆς πάλης, ἀπ' αὐχένων καὶ χειρῶν καὶ πλευρῶν ἐξειλήσεως μετὰ φιλονεικίας τε καὶ καταστάσεως διαπονούμενα. UBI Ἐξείλησις a Ficino et Corn. vertitur Motus. [" Ἐξειλέω, ad Mœr. 145. ad Timæi Lex. 71. Wakef. Herc. F. 979." Schæf. Mss. Theocr 24, 17. " Ἐξείλησις, Clem. Alex. 284." Wakef. Mss. * Δυσεξειλήτως, Schol. Theocr. 14, 51. * " Ἐπειλέω, Involvo, Diog. L. 3, 25." Wakef. Mss. * Ἐπείλησις, Math. Vett. p. 246.] Κατειλέω, In orbem conglobo et colligo in arctum. Bud. e Plut. Camillo, Ὥστε τὸ μὲν πλεῖστον ἐπικρύπτεσθαι, τὸ δ' ὁρώμενον δοκεῖν ὑπὸ δέους εἰς χωρία προσάντη κα-

τειλεῖσθαι. || Involvo. Idem Bud. e Luciano (3, 450.) Κατειλημένος ταινίαις τὴν κεφαλήν. Apud Herod. (3, 13.) Κατειληθέντες ἐς Μέμφιν exp. Cum se recepissent Memphin. [" Potius Intra Memphim compulsi et inclusi, et sic frequenter ap. Eund. 1, 80. 8, 27. 9, 31. alibi." Schw. Mss. " Wessel. Diss. Herod. 205. ad Thom. M. 87. Casaub. Athen. 1. p. 20. Fac. ad Paus. 3, 287. Bast Lettre 206. Jacobs. Anth. 9, 428." Schæf. Mss. * " Κατείλησις, In orbem conglobatio, Convolutio, Volubilitas, Epicurus in Ep. ad Pythoclem." Lex. Græco-Lat. ap. Pet. Baldvin. 1611.] Ἐγκατειλέω, Involvo, Implico. Πνεῦμα ἐγκατειλήθη τῆς γῆς κοιλώμασι, Ventus se insinuavit in terræ cavernas. VV. LL. [" Wessel. Diss. Herod. 205. ad Herod. 500." Schæf. Mss.] Περιειλέω, Circumplico, Circumvolvo: [" Ad Charit. 664. T. H. ad Plutum p. 112. 385. Valck. Adoniaz. p. 405. Koppiers. Obss. 103." Schæf. Mss.] Περιείλημα, Involucrum. [Schol. Aristoph. N. 10. J. Poll. 7. p. 752.] Περιείλησις, Circuitus, q. d. Circumvolutio, VV. LL. [" Sic olim ap. Herod. 2, 123. ubi nunc περιήλυσις." Schw. Mss. J. Poll. 4. p. 433. * Συμπεριειλημένον, Gl. Comprehensum.] Προτειλέω, i. q. συστρέφω, Suidæ. [Il. K. 347.] Pro quo Προσειλέω in prosa dicitur. [" Wakef. Eum. 44. Musgr. Hel. 452. Heyn. Hom. 6, 72." Schæf. Mss. Apud Eur. Hel. l. c. pro vulgato προσείλα, a * Προσειλάω, Matthiæ legit πρόσειε: quod in duobus Codd. extat, προσείλει, sc. χεῖρα, Heath. vertit Ne pugnum comprimas.] Συνειλέω, Coarcto, Cogo. Theophr. de C. Pl. 3, 19. Ἡ τε περιοῦσα τροφὴ συνειληθεῖσα ἐπὶ ταῖς οἰνάνθαις αὔξει τὸν βότρυν, Coactum alimentum, Gaza. [" Congrego, Compello et Includo, Herod. 3, 45. Τὰ τέκνα καὶ τὰς γυναῖκας ἐς τοὺς νεωσοίκους συνειλήσας." Schw. Mss. " Thom. M. 473. Valck. Phœn. p. 558. Heringa Obss. 220. Toup. Opusc. 1, 226. Heyn. Hom. 8, 700." Schæf. Mss. * Συνείλησις, Ælian. N. A. 6, 64. Ὑπειλέω, 9, 57. " Ad Timæi Lex. 71. ubi et de * Ὑπείλλω, Valck. Diatr. 193." Schæf. Mss.]

Εἰλεὸς, ὁ, Volvulus, Convolvulus, ut quidam interpr. Ileus Plinii Morbus est intestinorum, in quo flatus
C frigidus in intestina insinuatus, nec per superiora, nec per inferiora egredi potest, sed μίμνει ἐπιπολὺ ἑλισσόμενον ἐν ὀλίγῃσι τῶν ἄνω ἑλίξεσι, τοὔνεκα καὶ τὸ πάθος ἐπίκλησιν ἔσχεν εἰλεὸν, Aret.: seu quoniam anfractus intestinorum εἰλοῦνται, Actuar.: Scrib. Larg. interpr. Inflationem tenuium intestinorum; at Marcell. Empir. Inflationem omnium vel plurimorum intestinorum. Celsus 4, 3. Diocles Carystius, inquit, tenuioris intestini morbum χορδαψὸν, plenioris εἰλεὸν nominavit. A plerisque video nunc illum priorem εἰλεὸν, hunc κωλικὸν nominari. Gorræo est Tenuis intestini obstructio peracuta et dolorifica, nihil sinens deorsum descendere: addit vero idem, nihil vetare etiam in crassiore intestino obstructionem ejusmodi fieri, ut scribit Gal. Comm. 2. in Epidem. 3. Alio autem nomine vocari χορδαψόν. Aret. tamen a chordapso distinguit. || Vitis species, quam Hippias Rheginus βιβλίαν nominari tradit ap. Athen. 1, [56. Aët. 9, 28. " Valck. Adoniaz. p. 247. ad Il. 22. p. 67. ad Mœr. 196." Schæf. Mss.] " Εἴελος, Hesychio εἴλιγ-
D " γος, Vertigo s. Vortex." Ἰλεὸς, i. q. εἰλεὸς, seu, ut Hes. exp., ὁ τῶν ἐντέρων σπαραγμός. || Uvæ species quædam, eid. Hes. [" Valck. l. c., ad Il. l. c., ad Mœr. l. c." Schæf. Mss.] " Ἴελος, Hesychio est ὁ " τῶν ἐντέρων ταραγμὸς, Intestinorum turbatio et tor-" mina: quod potius scr. εἰλεὸς s. ἰλεός." Εἰλεώδης, Ileosus: οἱ εἰλεώδεις ab Aret. vocantur Qui ileo laborant. [" Thom. M. 373." Schæf. Mss.]

¶ Εἴλω, seu Εἴλλω, i. q. εἰλέω, i. e. In angustum cogo. Il. Θ. (214.) Πλῆθεν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων Εἰλομένων· εἶλει δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ Ἕκτωρ Πριαμίδης, i. e. Coactorum, Conferctorum, ut Bud. interpr., seu, ut Hes., συστρεφομένων, περιειλουμένων, συγκεκλεισμένων, συνηθροισμένων. || Verso, στρέφω. Aristoph. N. (761.) Μὴ νῦν περὶ σαυτὸν εἶλλαι [ἴλλε Br.] τὴν γνώμην ἀεί· Ἀλλ' ἀποχάλα τὴν φροντίδ' ἐς τὸν ἀέρα, Ne tecum verses s. agites; ἀπόκλειε, ἔφελκε, Suid. || Arceo, Prohibeo: unde εἰλλόμενον Hes. exp. εἰργόμενον, citans ex Æsch. Bassaris: et εἴλλῃ ap. Eund. εἴργῃ, κωλύῃ. [" Εἴλω,

A Valck. Adoniaz. p. 251. ad Timæi Lex. 70. 94. Dawes. Misc. Cr. 174. Ilgen. Hymn. 329. Brunck. Antig. 340. Aristoph. 2, 98. 3, 204. Heyn. Hom. 5, 37. 146. 435. * Ἴλω, ad Timæi Lex. 71. Εἴλλω, Valck. Adoniaz. p. 250. ad Timæi Lex. 94. Brunck. Aristoph. 2, 98. Soph. 3, 517." Schæf. Mss.] " Ἔλ-" λω, i. q. ἴλλω s. κατέχω." " Ἔλσαι, putatur per " sync. dictum pro ἐλάσαι, ideoque exp. συνελάσαι, " συγκλεῖσαι, συσχεῖν: possit tamen esse etiam ab " ἔλλειν, ut κέλσαι a κέλλειν: nam et ipsum ἔλλειν " exp. ἴλλειν, κατέχειν, συνέργειν. Il. A. (409.) πρὶν " ἀμφ' ἅλα ἔλσαι Ἀχαιοὺς, Compellere, Concludere." [" Ἔλλω, Valck. Adoniaz. p. 247. Callim. 278. 281. ad Timæi Lex. 71. Toup. Opusc. 1, 438. Emendd. 4, 472. Ruhnk. ad Vell. 3. Pro ἐῤῥω, Callim 1, 488. 541. * Ἔλω, Fischer. Palæph. 163. ad Timæi l. c. Callinus 11. Dawes. Misc. Cr. 174. (Hinc ἔλσαι, Ind. s. v.) ad Herod. 117. Valck. Adoniaz. l. c. Heyn. Hom. 4, 111. 6, 193. Ἐελμένος, 281. 466. Christod. Ecphr. 154. 249. Musgr. Bacch. 703." Schæf. Mss.]
B " Ἐλλάσαι, Hesychio συγκλεῖσαι, κωλῦσαι." [* Ἐλλὰς, i. q. δεσμὸς, Maxim. 560. Menophilus Stobæi Serm. 63. p. 407. λύθεν δέ μοι ἄψεα πάντα Ἐκ κεφαλῆς εἰς ἴχνος, ἀπώλετο δ' ἐλλὰς ἅπασα, ita Cod. Ms. pro ἔλασα πᾶσα. Cf. Ἰλλάς.] " Ἐλλεδανὸς, Vinculum, Re-" stis: Funiculus tortilis e vimine aut alia re, quo " stringuntur mergites et manipuli. Il. Σ. (553.) Ἀλ-" λα δ', intellige δράγματα, ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἐλλεδα-" νοῖσι δέοντο. Sic Hesiod. Ἀ. (291.) de messoribus, " Οἱ δ' ἄρ ἐν ἐλλεδανοῖσι δέον, καὶ ἔπιπλον ἀλωήν: " quod exp. δεσμοῖς. Apud Hes. legitur etiam Ἐλ-" λεδαμοὶ, exp. δεσμοὶ, σχοῖνοι: sed vereor ne men-" dosa sit ea scriptura. Dicitur παρὰ τὸ ἔλλειν s. " ἔλλειν, quod idem exp. ἴλλειν, κατέχειν." [" H. in Cer. 456. ubi v. Ruhnk. Heyn. Hom. 7, 548." Schæf. Mss.] " Ἐλεδανὸς, Εἰλεδανὸς, Suidæ ὁ δε-" σμὸς, Vinculum." " Ἰλεδανοὶ, Suidæ οἱ δεσμοὶ, Vin-" cula, Ligamina." Ἀνείλλω, i. q. ἀνειλέω: unde ap. Suid. ἀνείλλεται exp. ἀνειλεῖται: item ἀνείλλεσθαι ap. Eund. συστρέφεσθαι, καὶ ἀλλήλους τοῖς δό-
C ρασι τύπτειν. [" Ad Timæi Lex. 34. 71. Phryn. Ecl. 12." Schæf. Mss. * Ἀπείλλω, Lysias 179. " Ad Mœr. 145. Brunck. Aristoph. 3, 198." Schæf. Mss.] " Ἀπέλλω, Excludo, Secludo, Arceo: unde ἀπέλ-" λειν, quod Hes. exp. ἀποκλείειν. Posset et ἀπείλ-" λειν scribi et ἀπίλλειν: nam et ἔλλειν dicitur, et " εἴλλειν et ἴλλειν." [" Ad Timæi Lex. 71. * Ἐξέλλω, ib., ad Mœr. 145. Wakef. Herc. F. 39. 561. Alc. 687." Schæf. Mss.] Ἐνείλλω, Implico. Thuc. 2, (76.) Ἐν ταρσοῖς καλάμου πηλὸν ἐνείλλοντες ἐσέβαλλον ἐς τὸ διῃρημένον, ὅπως μὴ διαχεόμενον, ὥσπερ ἡ γῆ, φοροῖτο, i. e. ἐμπλέκοντες, Schol. [" Ad Timæi Lex. 71. * Ἐνείλω, ib. ad Herod. 84." Schæf. Mss.] Ἐξείλλω, Ejicio possessione. Bud. e Dem. (976.) Οὐκοῦν ὁ μὲν νόμος, ἐάν τις ἐξείλλῃ τινὰ ἐκ τῆς ἐργασίας, ὑπόδικον ποιεῖ: posset tamen hic etiam exp. εἴργῃ, κωλύῃ, ut εἴλλω supra. [" Ad Mœr. 145." Schæf. Mss.] Κατείλλω, Coarctatum et quasi conclusum teneo, In angustum cogo: unde, neutraliter tamen, secus quam superiora, φωναὶ κατείλλουσαι, Erotian. ex Hippocr.
D quod exp. κατεχόμεναι: addens, Bacchium non recte explicuisse παρεγκεκλιμέναι: Phacam autem Diosc. tradere, κατίλλειν, sic n. ibi scribitur, esse τὸ καθείργειν καὶ κατακλείειν: ut signif. τὸ βραχὺ τῆς φωνῆς καὶ μόλις ἀκονόμενον. [* " Κατειλὰς, ad Timæi Lex. 71. * Περιείλω, Ind. Aristoph. (B. 1066.) * Περιειλὰς, Jacobs. Anth. 7, 313. * Συνείλω, ad Timæi Lex. 72." Schæf. Mss.]

¶ Εἰλινδέομαι, Verso, Bud. ex Alciphr. (1, 26.) Μέγα τι κακὸν οἱ περὶ τὰς ψήφους καὶ τῶν δακτύλων τὰς κάμψεις εἰλινδούμενοι, Versantes. [" Bergl. Alciphr. 95. 109. ad Lucian. 1, 278. Bast Lettre 174." Schæf. Mss. Plut. Agide 3. * Εἰλίνδησις, Aqu. Ps. 54, 6. Schleusn. leg. censet δείνησις.] Ἐνειλινδέω, Volvo, Voluto. Synes. Ἐνειλινδεῖσθαι συχναῖς ἤδη τύχαις καὶ πράξεσι, Involvi, Volutari, Cic. de Arusp. Resp., Bud. [Joseph. B. J. 4, 9, 10.] Ἀλινδέομαι, pro εἰλινδοῦμαι dicitur, i. e. κυλίομαι, κυλινδοῦμαι, Volvor, Volutor. Cujus act. est Ἀλινδέω, i. e. κυλίω, Volvo. Plut. (7, 559.) Ἵππος οὐ τρέχων, ἀλλ' ἀλινδούμενος ἐφαίνετο. [" Ad Mœr. 52. Bergl. Alciphr. 95. 109.

Acta Traj. 1, 231. Bast Lettre 174." Schæf. Mss.] " Ἀλίνδησις, Volutatio, ap. Hippocr. de Diæta " (2, 11.) quam dicit παραπλήσια τῇ πάλῃ διατρήσσε- " σθαι." [Insomn. 4.] Ἀλινδήθρα, Volutabrum, Locus, in quo equi volutantur, τόπος, ἐν ᾧ ἵπποι ἐκκυλίονται, Aristoph. Schol. exp. in h. Ran. l., ἀλινδήθρας τε καὶ * ἐγκυλίσματα. Idem Schol. itidem ib. (904.) Συσκεδᾷν πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν, exp. συναγωγὰς, στροφὰς, λεπτολογίας, πλοκάς. [" Bast Lettre 174." Schæf. Mss. Bekk. Anecd. 4.] AT Ἀλινδὸς, Hesychio δρόμος, Cursus. [* " Ἀλίνδομαι, ad Mœr. 52. Toup. Opusc. 1, 555." Schæf. Mss. Nicand. Θ. 156.] Ἐναλινδέω, Involvo, Hippocr. Ἐναλινδέονται πολλῇσι συμφορῇσι. [Hes. Suid. " Bast l. c. * Ἐπαλινδέω, Brunck. Apoll. Rh. 192. * Ἐπαλίνδομαι, ib." Schæf. Mss. Nicand. Θ. 266.]

[* Ἀλίω, Volvo, Voluto, J. Poll. Hes. " Segaar. in Daniel. p. 5." Schæf. Mss. unde * Ἀναλίω, Empedocles Macrobii 1, 17. Οὕνεκ' ἀναλισθεὶς μέγαν οὐρανὸν ἀμφιπολεύει, quod Macr. exp. συναλισθέντος πολλοῦ πυρός: de qua v. dubitat Schneid.] " Ἐξαλίω, B " Evolvo, Volvendo ejicio s. emoveo. Item E volu- " tabro excito. Utroque in utraque signif. utitur " Aristoph. N. init. Ibi enim Strepsiades filio suo in " somnis dicenti, Ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε, " respondet, Ἀλλ' ὦ μέλε', ἐξήλικας ἐμέ γ' ἐκ τῶν " ἐμῶν: nimirum hoc ἐξήλικας accipiens pro Evol- " visti et evertisti, et alludens ad τὰς τῶν ἵππων ἐξα- " λίσεις: dicuntur enim τοὺς ἵππους ἐξαλίσαι, qui eos " e volutabro excitant, vel etiam eos ἐκκυλισθῆναι " ποιοῦσι, ut Aristoph. Schol. exp. Et sic usus est " h. v. Xen. quoque Œc. (11, 18.) p. 496. Ὁ παῖς " ἐξαλίσας τὸν ἵππον, οἴκαδε ἀπάγει, E volutabro do- " mum ducit, i. e. Postquam eum sese in voluta- " bro evolvere seu volvere sivit." [" Kuster. Aristoph. 51." Schæf. Mss. * " Ἀλίζω, Mœr. 51. et n." Schæf. Mss. UNDE] " Ἄλιστρα, i. q. ἀλινδήθρα et " κυλίστρα, Volutabrum, Locus ubi sese volutant equi " aut alia animalia." " Ἀλιστρία, Hesychio παρα- " ποτάμιον ἀμμῶδες χωρίον: pro quo forsan scr. ἀλί- " στρα, et intelligendum de Loco arenoso ad flumen, C " in quo equi sese volutant, cum adaquantur." [* Ἐναλίζω, i. q. ἐξαλίζω, Hes.] " Ἐξαλίσαι, Poll. idem " esse tradit quod ἀλίσαι s. κυλίσαι: itidemque Ἐξα- " λίστρα eod. Auctore est idem ac ἀλίστρα s. κυλίστρα, " i. e. χωρίον οὗ ἀλίονται, sive ἐξαλίονται, οἱ ἵπποι. " Vide Ἐξαλίω. [" Ad Mœr. 52." Schæf. Mss.]

¶ Εἰλύω, SEU Εἴλυμι, Verso, Volvo: ut εἶλυε βίβλον, in Epigr. Volve librum, sc. legendo. || Εἰλύομαι, Volvor, Repto, de homine, qui cum incedere nequit, repit: ut Soph. Phil. (289.) ὅμοι βάλοι Νευροσπαδὴς ἄτρακτος, αὐτὸς ἂν τάλας Εἰλυόμην δύστηνος, ἐξέλκων πόδα Πρὸς τοῦτ' ἄν: (701.) Ἕρπει γὰρ ἄλλοτ' ἄλλᾳ, Τότ' ἂν εἰλυόμενος, Παῖς ἄτερ ὡς φίλας τιθήνας. || Intego, Induo. Il. E. (186.) νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους, Σ. (522.) εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ. Od. Ξ. (479.) σάκεσιν εἰλυμένοι ὤμους. || Involvo, Occulto. Il. Π. (639.) βελέεσσι καὶ αἵματι, καὶ κονίῃσιν, Ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερὲς ἐς πόδας ἄκρους, i. e. ἐκεάλυπτο, Absconditus et obrutus erat. Sic Od. Ξ. (135.) ὀστέα δ' αὐτοῦ Κεῖται ἐπ' ἠπείρου, ψαμάθῳ εἰλυμένα πολλῇ. Apoll. D Rh. 3, (296.) Τοῖος ὑπὸ κραδίῃ εἰλυμένος αἴθετο λάθρῃ Οὖλος ἔρως, Ardebat occultus sub pectore. Notandum vero alicubi vocab. hoc aspero spiritu, alicubi, et quidem frequentius, tenui notatum reperiri. [" Ad Herod. 106. ad Od. E. 403. Brunck. ad Or. p. 199. Musgr. 171. Ilgen. Hymn. 407. Valck. Adoniaz. p. 247. ad Charit. 664. Wakef. Phil. 291. 702. Brunck. Apoll. Rh. 85. T. H. ad Plutum p. 112. Boiss. Philostr. 469. Heyn. Hom. 6, 151. 323. 7, 246. 8, 174. 700. Jacobs. Anth. 6, 167. 12, 153. Εἰλυμμένος cum gen., Musgr. Iph. A. 1072." Schæf. Mss.] Εἴλυμα, Involucrum, Integumentum, Indumentum. Od. Z. (178.) δὸς δὲ ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι, Εἴ τι που εἴλυμα σπείρων ἔχες ἐνθάδ' ἰοῦσα, i. e. περίβλημα, ἢ κάλυμμα ἱματίων. Apoll. Rh. 2, (1129.) ὑμέας γουναζόμεθ', αἴκε πίθοισθε, Δοῦναι ὅσον θ' εἴλυμα περὶ χροός. [" Ad Charit. 427. Heyn. Hom. 4, 582." Schæf. Mss.] Εἴλυσις, i. q. πορεία: ut Schol. Soph. l. c. annotat. Fuerit tamen potius Reptatio, cum quis quasi volvitur et reptat, quod incedere nequeat. Εἰλυθμὸς, Latibulum, κατάδυσις, φωλεὸς, Etym. citans Nicandr. (Θ. 283.) Ὥστε κατ' εἰλυθμοὺς πετρώδεας ἐνδυκὲς αὔει, Τρηχὺν ὑπ' ἄρπεζαν θάλαμην * ὀλιγήρεα τεύχων, Ἔνθ' εἰλυθμὸν ἔχεσκεν. [" Valck. Adoniaz. p. 248. ad Il. 22. p. 67. Toup. Opusc. 2, 197." Schæf. Mss.] Εἰλυὸς, idem Apoll. Rh. 1, (1144.) Θῆρες δ' εἰλυοὺς τε κατὰ ξυλόχους τε λιπόντες, Οὐρῇσιν σαίνοντες ἐπήλυθον. [" Valck. Adoniaz. p. 247. ad Il. l. c." Schæf. Mss.] Εἰλεὸς, pro eod. ap. J. Poll. et Hes. Scribit J. Poll. εἰλεοὺς sicut et χειὰς, proprie serpentium esse, καταχρηστικῶς autem de aliarum etiam ferarum Latibulis dici. " Hesychio ἡ τοῦ θηρίου κατάδυσις et στρόφος: " Etymologo ἡ μαγειρικὴ τράπεζα: pro quo infra " ἐλεός." Ἴλεος, pro eod. ap. Hes. " Εἰλύϊος, Hesy- " chio θηρίον ἀπὸ φρυγάνων σκωληκοειδὲς, ᾧ χρῶνται " πρὸς δέλεαρ." [* Διειλύω, Clam Evolvo. Pass. Clam abeo, Apoll. Rh. 4, 13. διειλυσθεῖσα δόμοιο. * Ἐξειλύω, unde ἐξειλυσθέντες, Theocr. 24, 17. " Wakef. Trach. 654. * Ἐπειλύω, ad Timæi Lex. 118. Toup. Opusc. 1, 138. Ἐπειλύω, Ἐπειλέω, ad Paus. 343." Schæf. Mss.] Κατειλύω, Intego, Occulto. Il. Φ. (318.) καδδέμιν αὐτὸν Εἰλύσω ψαμάθοισι, i. e. κατακρύψω, Eust. [" Ad Herod. 106. ad Charit. 665." Schæf. Mss.] Εἰλύσσω, deriv. ab εἰλύω, signif. itidem Intego, Involvo. Scribitur vero aspero spiritu, Gaza et Chrysol. [Cf. Εἰλάω εἰλάσσω, Ἑλύω ἑλύσσω.] Εἰλυσπάω, Volvendo traho; volunt enim hoc vocab. compositum esse ex εἰλύω et σπάω. Εἰλυσπᾶσθαι vero proprie dicuntur vermes et serpentes, qui sese in arctum colligentes et posteriora attrahentes, progrediuntur. Quod eleganter Virg. expressit de serpente loquens, tractu se colligit anguis. J. Poll. 5. tit. π. τοῦ συστρέψαι τὸ σῶμα καὶ ἁπλῶσαι, postquam veluti synonyma enumeravit ἀναγαγεῖν, συνελκύσαι, συναθροῖσαι, συστεῖλαι, συσπειρᾶσαι, συσπειρᾶσθαι, συγκάμψαι, addit, τὸ εἰλυσπᾶσθαι simile aliquid νοεῖν. [" Wakef. Phil. 291." Schæf. Mss. Aristot. de Incessu Anim. 9. Ælian. H. A. 8, 14. 9, 32.] UNDE Εἰλύσπωμα, Ejusmodi motus, Eust. Scribitur vero ET Ἰλυσπᾶσθαι per ι simplex, Eust. e Rhet. Lex. C multa vocabula ejusmodi duobus modis scripta fuisse ap. antiquos, ut εἰστέον et ἰστέον, sic εἴλη et ἴλη. " Ἀνειλύσπω, Suid. affert pro ἀνέβαινεν, Ascende- " bas: a th. ἀνειλυσπάομαι. Itidemque Hes. ἀνει- " λυσπᾶσθαι pro ἀναρριχᾶσθαι: item ἀνειλεῖτο, pro " ἀνέβαινε: propria autem hæc serpentum sunt, qui " sese sinuosis trahunt voluminibus in ascensu." Κατειλυσπᾶσθαι, i. q. εἰλυσπᾶσθαι. [" Ad Mœr. 205." Schæf. Mss.] Εἰλυφάω, Verso, Torqueo. Il. Λ. (156.) Ὡς δ' ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ, Πάντῃ τ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει. Hesiod. Θ. (690.) οἱ δὲ κεραυνοὶ Ἴκταρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ ποτέοντο Χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς, ἱερὴν φλόγα εἰλυφόωντες. " Εἰλυφύει, " Hesychio τινάσσει τὴν φλόγα: item στρέφει, ζητεῖ. " AT Εἰλυφόων, poët. et Ion. pleonasmo τοῦ ο, vel " dialysi τοῦ ω, dicitur pro εἰλυφῶν, ab εἰλυφάω." [" Timæi Lex. 97. et 9., Ilgen. Hymn. 217. Jacobs. Anth. 9, 345. Heyn. Hom. 6, 150." Schæf. Mss.] Εἰλυφάζω, pro eod. Il. Υ. (492.) Πάντῃ τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει. || Neutr. pro pass. Hesiod. D Ἀ. (275.) Τῆλε δ' ἀπ' αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε Χερσὶν ἐνὶ δμώων, Eminus versabatur, torquebatur. [" Ruhnk. Ep. Cr. 33. Ilgen. Hymn. 217. Heyn. Hom. 6, 150. 8, 107." Schæf. Mss.]

" Ἑλύω, s. Ἐλύω, Involvo, Implico: unde ἐλύσθη, " Hesychio συνειλήθη, ἐνεποδίσθη. Participio Ἑλυ- " σθεὶς usus est Hom. Il. Ω. (510.) de Priamo, Κλαῖ " ἀδινὰ προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἐλυσθεὶς, Advolu- " tus ad pedes: εἰληθεὶς, Schol.: Hesychio ἐλισθείς. " Significat ἐλύω etiam Intego: καλύπτω, Proclo et " aliis Grammat." [" Valck. Adoniaz. p. 247. Ilgen. Hymn. 328. Heyn. Hom. 6, 353. 7, 364. 539. 8, 439. 700. Wolf. Prol. 212. Jacobs. Anth. 6, 166. Εἴλυτο, Heyn. Hom. 7, 233." Schæf. Mss.] " Ἐλύσ- " σει, Hesychio εἰλεῖται, Volvitur."

" Ἔλυμα, s. Ἕλυμα, ατος, τὸ, dicitur μέρος τι ἀρό- " τρου ἐν τῷ μέσῳ ὂν, ἔνθα συμβάλλεται ὁ γύης τῷ ἱστο- " βοεῖ, ut annotat Procl. ap. Hesiod., derivans παρὰ " τὸ ἐλύειν, quod est καλύπτειν. J. Poll. 2. ἔλυμα esse " dicit ᾧ ὁ ζυγὸς ἐνήρμοσται. Utitur autem eo vo- " cab. Hesiod. Ἔ. 2, (49.) Εὖτ' ἂν Ἀθηναίης δμῶος ἐν

" ἐλύματι πήξας, sc. τὸν γύην, Γόμφοισιν πελάσας " προσαρήρεται ἱστοβοῆϊ. Et mox, Δάφνης δ' ἢ πτε-" λέης ἀκιώτατοι ἱστοβοῆες, Δρυὸς ἔλυμα, πρίνου δὲ " γύην. Sunt qui existiment esse Burim s. Buram. Ea " tamen esse dicitur Pars aratri posterior decurvata. " Hesychio ἔλυμα est τοῦ ἀρότρου τὸ * πτέρνιον, ita enim " repono pro πέριον, item νύσσα et τὸ ἱμάτιον: quem-" admodum a Suida quoque exp. σκέπασμα, Tegu-" mentum, Operimentum." [" Ad Charit. 270. (427.) Brunck. ad Poët. Gnom. 330. Græv. Lectt. Hes. 559. Heyn. Hom. 4, 581." Schæf. Mss.]

" Ἔλυστρον, SIVE Ἔλυτρον, Involucrum, Integu-" mentum. Utriusque meminit Hes. Affert enim " non solum ἐλύστροις pro καλύμμασι, σκεπάσμασι, " sed etiam ἔλυτρον pro ἐνείλημα, σκέπασμα, κάλυμ-" μα, λέπυρον, δέρμα, θήκη: atque adeo annotat, ἔλυ-" τρα esse τὰ ἐνειλήματα ἢ καλύμματα, Involucra, O-" perimenta et integumenta, i. e. Ea quibus res ali-" quæ involvuntur et operiuntur. Sic sane Pellicula " illa qua oculus integitur, ἔλυτρον dicitur. Tradit " enim J. Poll. 2. ἔλυτρα vocari Partes illas e quibus " enascuntur αἱ βλεφαρίδες. Et Hipp. de Artic. di-" cit τὸν νοτιαῖόν τισιν ἐλυτρῶσθαι ἐλύτροις: ubi iti-" dem annotat Gal. τὰ σκεπάσματά τε καὶ περιειλήμα-" τά τινων ab antiquis dici ἔλυτρα: ipse ea vocans " μήνιγγας et χιτῶνας. Itidem in insectis volatilibus " ἔλυτρον dicitur Crusta illa quæ pennis supervenit, " easque veluti vagina claudit. Aristot. H. A. 4. " Ἔλυτρα τοῖς πτεροῖς ἔχει, Pennas crusta intectas ha-" bent. Necnon seminum folliculi s. utriculi vo-" cantur ἔλυτρα, quoniam hisce involucris integuntur. " Diosc. 2, 111. de zea, Ἡ δὲ, δίκοκκος καλεῖται, ἐν " δυσὶν ἐλύτροις ἔχουσα συνεζευγμένον τὸ σπέρμα. Et " 4, 167. Καρπὸν, ἐν ᾧ τρία σπερμάτια διειργόμενα " ἐλύτροις ἀπ' ἀλλήλων. Pro quibus Plin. 27, 11. di-" cit, In quibus semen tuniculis continetur, ut cap-" paris. Sunt qui ἔλυτρα proprie esse velint τὰ τῶν " κυκλοτερῶν σκεπάσματα, ut nucum. Hes. vero exp. " etiam πηγὰς et σωλῆνας," [" nempe σωλῆνας Aquæductus dicens spectansque, ut videtur, Herod. 4, 173. ubi tamen τὰ ἔλ. τῶν ὑδάτων, a ventis exiccata, nec Fontes sunt, nec Canales, sed Cisternæ, Aquarum receptacula. Estque omnino ἔλυτρον, Aquæ receptaculum, Excavatus alveus aquæ recipiendæ, Herod. 1, 185. 186. Paus. 2, 27. 7, 27. 8, 14." Schw. Mss. " Ammon. 81. Valck. Anim. 125. Græv. Lectt. Hes. 573. Lex. Herod. 174. Fac. ad Paus. 1, 282. it. Sylb. et Kuhn. Casaub. Athen. 20. ad Herod. 87. 358. Jacobs. Anim. 208. Anth. 9, 410. Brunck. Lex. Soph. ad Diod. S. 2, 413. Vagina, Apoll. Dysc. 42. Teuch. ubi vide Meurs. Ἔλυστρον, Græv. Lectt. Hes. 573." Schæf. Mss. " Ἔλυτρον, Involucrum, Integumentum, Plato de Rep. 9. p. 461. Bas. 1." Seager. Mss. * Ἐλυτροειδὴς, sc. χιτὼν, Ruf. Ephes., Celsus 7, 18. Paul. Æg. 6, 61. cf. Schn. Lex.] " Ἀνέλυτρος, ὁ, ἡ, Involucro nullo te-" ctus, Non habens ἔλυτρον: ut ἀνέλυτρα insecta ap. " Aristot. (H. A. 1, 5.) quod interpr. Pennas nulla " crusta tectas habentia." " Ἐλυτρῶσαι, Obvolvere, " Obtegere. Bud. Simplicis tamen nullum exemplum " affert, sed tantum comp. προσελυτροῦν." [Hippocr. 810. Foës. " Casaub. Athen. 20." Schæf. Mss. * Ἀμφελυτρόω, Lycophr. 75. * Ἀμφελύτρωσις, 845.] " Προελυτροῦν, Involucro præmunire. Athen. 1. (p. 6.) " de Pithyllo, qui cognomento Τένθης dictus fuit, οὐ " περιγλωττίδα μόνον ὑμενίνην φορεῖν, ἀλλὰ καὶ προ-" ελυτροῦν τὴν γλῶσσαν πρὸς τὰς ἀπολαύσεις. Ita " enim leg. censent quidam pro προσελυτροῦν." " Προσελυτρόω, Insuper circumposito involucro mu-" nio et intego: ut voluptarius ille Pithyllus ap. A-" then. (l. c.) dicitur οὐ περιγλωττίδα μόνον ὑμενίνην " φορεῖν, ἀλλὰ καὶ προσελυτροῦν τὴν γλῶτταν πρὸς τὰς " ἀπολαύσεις. Ubi tamen quidam malunt προελυ-" τροῦν: sed iis non assentior." [" Casaub. p. 20." Schæf. Mss.]

ΕΙΛΑΡ, Propugnaculum, intra quod nos conclusos continemus ad vim extrinsecus arcendam, ἀλέξημα, ἔρυμα, φραγμὸς, φυλακὴ, ἀσφάλεια: sic nempe a Gramm. exp. derivantibus ab εἰλέω s. εἴλω, i. e. συγκλείω, εἴργω, κωλύω. Il. Ξ. (55.) Τεῖχος μὲν γὰρ δὴ
A κατερήριπεν, ᾧ ἐπέπιθμεν, Ἄρρηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἶλαρ ἔσεσθαι. Il. H. (338.) Πύργους ὑψηλοὺς, εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν. Et alibi ap. Eust. κύματος εἶλαρ, quod exp. τὸ περὶ τοὺς τοίχους τῆς νεὼς ἄνω πλέγμα. Apud Suid. scribitur εἷλαρ, spiritu aspero. [" Dorv. Vann. Cr. 578. Heyn. Hom. 5, 366. 6, 532. 7, 746." Schæf. Mss.] " Ἴλαρ, Hesychio ἀσφάλεια, φυλακὴ, " κώλυμα, per diphth. frequentius scribitur."

ΕΙΛΑΜΙΣ, ἴδος, ἡ, Plut. Numa, εἰλαμίδες, J. Polluci (2, 44.) dicuntur μήνιγγες, Membranæ duæ cerebrum ambientes, inde vocatæ, quod περὶ μυελὸν εἰλοῦνται.

ΕΙΛΗ, Agmen, Grex, ab εἰλέω, quod est In arctum cogo, Congrego: ut κατὰ εἴλας, Gregatim, Herod. Et εἶλαι ἱππέων, Agmina equitum. Eust. est ἡ τάξις, Suidæ ἡ ἐπὶ τοῦ τάγματος καὶ τοῦ πλήθους συστροφὴ, citanti Xen. Sunt qui turmam exp. || Eidem est etiam ὀπὴ, i. e. Foramen. Scripturam vero hanc τοῦ εἴλη usurpati ἐπὶ τοῦ τάγματος καὶ πλήθους, ap. antiquos usitatam fuisse tradit e Lex. Rhet. Eust.
B [" Ad Herod. 36. Toup. Emendd. 4, 421. Dawes. Misc. Cr. 269. Musgr. Bacch. 1155. T. H. ad Plutum p. 393. ad Diod. S. 2, 184. 204. 206. 278. 338. 382." Schæf. Mss.] simul annotans ET Ἴλη pro eod. scribi: quæ scriptura præcedente longe usitatior est: sed alteram etymologiæ causa præposui. Plut. Lycurgo (6, 881.) de adolescentibus Spartanis, Ἐκάθευδον δὲ ὁμοῦ κατ' ἴλην καὶ ἀγέλην ἐπὶ στιβάδων, ἃς αὐτοὶ συνεφόρουν, τοῦ παρὰ τῷ Εὐρώτᾳ πεφυκότος καλάμου, Gregatim, Agminatim. Callim. L. P. (33.) Ἔξιθ' Ἀθαναία· παρά τοι καταθύμιος ἴλα, Παρθενικαὶ μεγάλων παῖδες Ἀκεστοριδᾶν, Nympharum φρατρία et ἄθροισις, Schol. Soph. Aj. (1406.) μία δὲ ἐκ κλισίας Ἀνδρῶν ἴλη τὸν ὑπασπίδιον Κόσμον φερέτω, i. e. σύστημα, Schol. dicens proprie esse φρατρίαν. Peculiariter vero ἴλη vocab. militare est, i. e. agmen 64 equitum, ut in Ord. Mil. exp. Alam alii interpr., alii Turmam. [" Ruhnk. Ep. Cr. 135. ad Charit. 242. ad Herod. 36. Lex. Herod. 173. Diod. S. 2, 176. 184. 204. 278. 338. 382. Schneid. Anab. 16. Wakef.
C Alc. 266." Schæf. Mss.] " Εἰλάρχαι, i. q. ἰλάρχαι, " Turmarum præfecti: Suidæ ταξιάρχαι, Ordinum " præfecti." Ἰλάρχης, Præfectus agmini equitum 64; Turmarius, VV. LL. [Polyb. 6, 25, 1.] Ἰλάρχαι ibidem, Præfecti elephantis octo, h. e. Turmæ principes. [" Ad Diod. S. 2, 204." Schæf. Mss. * " Εἰλαρχία, Athan. 1, 452." Kall. Mss.] Ἰλαρχία, Functio illa. ET Ἐπιλαρχία, Duæ turmæ, s. Agmen militum 128, ut in Ord. Mil. annotatur. Ἰλαδὸν, Turmatim, Catervatim, Confertim, Magno agmine. Il. B. (92.) ἐστιχόωντο Ἰλαδὸν εἰς ἀγορήν. Hesiod. Ἔ. (1, 285.) Τὴν μέντοι κακότητα καὶ ἰλαδόν ἐστιν ἑλέσθαι Ῥηϊδίως. [" Ruhnk. Ep. Cr. 135. Heringa Obs. 219. ad Herod. 720. ad Diod. S. 2, 184. Heyn. Hom. 4, 685." Schæf. Mss.] " Εἰλαδὸν, Catervatim, Turma-" tim: pro ἰλαδόν. Hesychio ἀθρόως, κατὰ συστρο-" φὴν, Confertim, More eorum, quæ conglobata sunt." [" Heringa Obs. 219. 220. ad Diod. S. l. c." Schæf. Mss. * Ἰληδὸν, Quint. Sm. 1, 7. 2, 396. cf. Εἰληδὸν, Ἀληδόν. * Εἰληδὰ, Arati Dios. 185. " vera lect. est * ἰληδά." Wakef. Mss.]

D ἌΕΛΛΑ, ἡ, Procella, Turbo. Ex ἄειν, Spirare, et εἰλεῖν, Convolvere, Intorquere. Unde et exp. ἄημα συνεστραμμένον: i. e. ad verbum, Flatus convolutus, intortus: et a Suida ἄελλα exp. ἀνέμων συστροφή. Il. N. (795.) Οἱ δ' ἴσαν, ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλῃ: Λ. (297.) ὑπεράεϊ ἶσος ἀέλλῃ: B. (293.) ἥνπερ ἄελλαι Χειμέριαι εἰλέωσιν. In q. l. formam etymologiæ esse vult Eust., quod ἄελλα derivetur ab εἰλεῖν. Sed tenendum tamen, quod dixi, ex ἄειν et εἰλεῖν fieri, non ex εἰλεῖν duntaxat. Secundum autem hanc etym. ἄελλα esset Turbo velut crispans mare; nam et observavi auram dici Crispare mare, pro εἰλεῖν, unde fit ἄελλα, sicut et Crispus dicitur capillus, εἰληθεὶς, συνεστραμμένος. Quod et Recrispo dicitur: ut in hoc versu, quem Marcus Servius citat in Centimetro, Tenera recrispat aura tremulos sinus freti. Nam errorem esse in vulg. Edd. contendo, quæ habent, Tremulo sinu freti. [" Ad Il. Π. 374. T. 404. ad Lucian. 1, 498. Ruhnk. Ep.

Cr. 245. Ammon. 4. Wolf. Proleg. 226. Musgr. Hel. 1514. Brunck. Soph. 3, 492. Heyn. Hom. 4, 252. 7, 200. 201. 8, 474. Ἀέλλη, Ilgen. Hymn. 492. Wolf. l. c. Heyn. Hom, 4, 453. 694. 7, 201." Schæf. Mss. * Ἀελλόδρομος, Tzetz. Carm. Il. 187. ap. Heer. 4. p. 23. Carm. in St. Theodor. 127.] " Ἀείλη, Hes. " πνοὴ, Flatus s. Ventus: forsan idem cum ἄελλα." Ἀελλόθριξ, Densos habens capillos, Soph. Fortasse signif. Habentem capillos varie intortos et crispatos. Quæ signif. eo magis mihi arridet, quod itidem Lat. Crispus capillus dicatur, et Tortus s. Intortus, pro εἰληθείς: et aura Crispare mare, pro εἰλεῖν: unde et ἄελλα. [" Valck. Adoniaz. p. 243. Toup. Opusc. 2, 43. Ep. de Syrac. 328. Brunck. Lex. Soph." Schæf. Mss.] Ἀελλομάχος, Cum procella s. procellis pugnans, ut κέρδος ἀελλομάχον, Lucrum cum procellis certans: i. e. Lucrum, cujus gratia cum procellis certandum est. Anthol. ἐκ δὲ θαλάττης Ἄλλοισιν μελέτω κέρδος ἀελλομάχον. [" Ad Charit. 252. Jacobs. Anth. 10, 388." Schæf. Mss.] Ἀελλόπους, ad verbum Procellipes, Turbinipes, i. e. Velox tanquam procella. Philodemus in Anthol. Κύπρι πόθων μῆτερ ἀελλοπόδων. [" Valck. Diatr. 187. ad Callim. 1, 115. Brunck. Œd. T. 467. Jacobs. Anth. 8, 264. Heyn. Hom. 8, 606." Schæf. Mss.] Ἀελλόπος metri causa dicitur interdum pro ἀελλόπους, ut ἀρτίπος pro ἀρτίπους. Il. Ω. (77.) Ὣς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἶρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα. Eod. sensu alibi ποδήνεμος ab eo vocatur, q. d. Ventipes, i. e. Pedes habens similiter vento celeres. || Sed Nonn. declinavit ἀέλλοπος: nam secundum hanc declinationem puto accentum collocandum in antep. ἀελλόπου, ἀέλλοπον: cum ἀέλλοπον πορείην dixit. [" Heyn. Hom. 5, 487. 8, 606." Schæf. Mss. * Ἀελλοπόδης, Opp. K. 1, 413. 3, 184. Quint. Sm. 10, 189. * Ἀελλοπτέρυξ, Procellosuspenna, Athen. 617.] Ἀελλώδης, Procellosus. || Ἀελλώδεις ἵπποι, Veloces equæ, ταχεῖαι, Suid. addens hoc esse tragicum. Hes. autem vult, si mendo caret ejus exempl., ἀελλάδων ἵππων esse ap. Soph. Œd. T. (467.) pro ταχέων, Velocium. Apud Eund. paulo ante est ἀελλάων expositum ταχέων, fortasse pro ἀελλάδων: alioqui ἀελλάων gen. esset ab ἄελλα, ut μουσάων a μοῦσα. [" Ἀελλὰς, Brunck. Lex. Soph., Œd. T. 467. Valck. Hipp. p. 291. Diatr. 107." Schæf. Mss.] " Ἀελλὸς, Furens: " μαινόμενος Hesychio: qui et ὀρνεόν τι, Avem quan" dam, esse dicit." [* Ἀελλαῖος, Soph. Œd. C. 1081.] " Ἀελλὼ, nomen unius ex Harpyis, inde ei " inditum, quod pernicitate sua æquet ἀέλλας et " ventos rapidissimos, ἀελλόπους οὖσα. Hesiod. Θ. " (267.) Ἀελλῶ τ' Ὠκυπέτην τε." [" Heyn. Hom. 7, 281." Schæf. Mss.] Ἀελλὴς, Procellosus, Turbinis in morem convolutus. Il. Γ. (13.) κονίσσαλος ὤρνυτ' ἀελλής: i. e. δίκην ἀέλλης συνεστραμμένος, Eust. h. e. In morem turbinis convolutus s. conglobatus pulvis. Virg. autem Pulveream nubem dixit. " Ἀελλὴς He" sychio est etiam συστροφὴ ἀνέμου, subst. pro ἄελλα." [" Wolf. Proll. 226. Heyn. Hom. 4, 453. 7, 201." Schæf. Mss.] Ἀελλήεις, idem: unde ἀελλήεσσα fem. Procellosa. Apud Nonn. (Paraphr. 51.) ἀελλήεσσα πορείη, Cita via et velox: ut ἀελλώδεις exp. ταχεῖαι a Suida. [" Wakef. Herc. F. 864. Trach. 12." Schæf. Mss.] " Ἀέλλομαι, Flo, Spiro. Etym. enim ἀέλλεται " exp. πνεῖ." Ἀελλέω, Convolvo, Vario: ἀελλῶν, στρέφων, ποικίλλων, ὀπτῶν. Et ἀελλήσας, κακοπαθήσας, Hes. " || Ἀελλεῖ, Hes. exp. etiam φιλεῖ, κολακεύει: " quo significatu et Ἀείλλειν: et forsan hic quoque " paroxytonως scr. ἀέλλει. Sublatum autem ι est e " vocali, ut in ἕλη pro εἵλη." " Ἀείλλειν, Etymo" logo θωπεύειν, αἰκάλλειν, Blandiri, et Abblandiendo " decipere. Itidemque in Lex. meo vet. legitur." " Αἰλεῖν, Hesychio θωπεύειν, Blandiri, Blanditiis de" mulcere." [" Ἀελλέω, Ἀείλλω, * Ἀείλω, Ruhnk. Ep. Cr. 136. Αἰλέω, ad Mœr. 37." Schæf. Mss.]

EIMI, Sum. Præt. imperf. ἦν, Eram. F. ἔσομαι, Ero. Cetera partim e seqq. exemplis, partim e Gramm. pete. Hom. Il. Ω. (397.) Μυρμιδόνων δ' ἔξ εἰμι· πατὴρ δέ μοί ἐστι Πολύκτωρ. Ἀφνειὸς μὲν ὅδ' ἐστὶ, γέρων δέ μοι [δὴ,] ὡς σύ περ ὧδε. Ἓξ δέ οἱ υἷες A ἔασιν· ἐγὼ δέ τοι ἕβδομός εἰμι. Sed pro ἓξ εἰμὶ scribitur et conjunctim ἕξειμι. Od. I. (19.) Εἴμ' Ὀδυσεὺς Λαερτιάδης, ὃς etc. Il. Φ. (154.) Εἴμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλου: quibus in ll. retrahitur in priorem syll. accentus, ob elisum ι: in hoc tamen posteriore l. sunt et qui pro εἶμι accipiant, de quo infra. (Ω. 368.) Οὔτ' αὐτὸς νέος ἐσσὶ, poët. pro εἶς, quo ipso utitur alibi: ut Il. Φ. (150.) Τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν; Est et infin. ἔμμεναι, ἔμεναι, ap. Eund. itidem poëticus, sicut et ἔμεν, aliaque multa, quæ docebunt Gramm. Ceterum observandum est Il. Ω. (373.) hoc loquendi genus, Οὕτω πῃ τάδε γ' ἐστὶ, φίλον τέκος, ὡς ἀγορεύεις: ad verbum Hæc ita sunt, pro Hæc ita se habent. Est autem in soluta etiam oratione frequentissimum hoc verbum, et variis modis. Ac simpl. quidem pro Sum, ut πλούσιος, πένης εἰμί. Sic ἀγαθὸς, κακός εἰμι: quæ etiam invertuntur, ut εἰμὶ πλούσιος etc. Et cum neutro nomine, ἀσφαλές ἐστι λέγειν. Dem. de Chers. Tutum est dicere. Hunc autem aliosque vulgares hujus verbi usus passim ap. Auct. lector inveniet, B adeo ut afferre exempla minime necesse sit. At de ceteris dicam, ea exemplis probans. Primum igitur ut Lat. dicitur cum gen. Non cujusvis est hoc facere: ita puto dixisse Thuc. (6, 22.) Οὐ πάσης ἔσται πόλεως ὑποδέξασθαι: 1. Τὸ δὲ ναυτικὸν τέχνης ἐστὶν, ut Lat. dici solet, Hæc res est artis, pro Artem requirit, Arte opus habet. At quod ex Eod. affertur, Ἔστιν ὁ πόλεμος ὅπλων, redditur, Constat bellum ope armorum. Utuntur hoc verbo cum gen., et ubi Lat. verbo Sum, cum abl., Aristoph. Πλ. (246.) τούτου τοῦ τρόπου πῶς εἰμ' ἀεὶ, Hoc sum ingenio, Præditus sum hoc ingenio, his moribus. Aliquando vero εἶναι cum gen. reddi ad verbum non potest: ut εἶναι ἑαυτοῦ, Sui juris esse, Mentis suæ potestatem habere, Bud. 84. e Basil.: huic autem opp. ἔξω ἑαυτοῦ εἶναι, pro Extra se esse, Mente alienatum esse, Bud. 77. Interdum vero inter hoc v. et gen. sub. εἷς, ut Aristoph. εἶ γὰρ τῶν φίλων, Es enim amicorum: sub. Unus. Vel, Es de numero amicorum. Idem, εἰμὶ τῶν πονηρῶν. Gallice eod. modo loquimur, Tu es des C amis, Tu es des bons. Sic et Greg. Κἀγὼ τῶν ἐπαινούντων εἰμὶ τὸν νόμον. Ut autem in his loquendi generibus subintelligitur εἷς, ita puto subintelligi υἱὸς, cum dicitur ab Isæo εἶναι Θρασυμάχου Νικόστρατον, et a Dem. Πασίωνος ὤν. Interdum vero additur πατρός. Quod si subaudiri ibi υἱὸς dixero, itidem δοῦλος sub. esse ap. Dem. dicam in Νικαρέτης ἦν, καὶ ἠκολούθει ἐκείνῃ. Bud. tamen 103. scribit, εἶναι illic quidem esse pro γεγονέναι, at hic pro δουλεύειν. Vide et 84. At vero quo dicunt Græci modo εἰμὶ τῆς πόλεως τῆσδε, quo utitur Plato, eod. Galli Je suis de cette ville: nobis enim De gen. est nota. Item, ut τοῦ γένους εἰμὶ a Xen. dicitur pro Agnatus sum, ita Galli Je suis de la parenté. Bud. autem hoc loquendi genus figuratum esse vult 84. sicut et illud εἶναι ἑαυτοῦ. Denique, ut legimus ap. Lucian. πόσου ἐστὶ τοῦτο, quo utuntur et alii, pro Quanti pretii est, æstimatur, sic Galli, De combien est-il? cum De gen. nota, uti dixi. || Εἶναι cum dat. periphrasi servit aliis linguis non usitatæ: ut ἦν μοι βουλομένῳ, D pro Volebam, de quo alibi dictum est. Sic et ἦν αὐτῷ προσδεχομένῳ, pro προσεδέχετο. At e Philostr. Her. afferunt VV. LL. Εἰμὶ κατὰ τὸν Αἰνείαν ταῖς μάχαις, pro Haud secus atque Æneas in pugnis versor. || De constr. autem infin. εἶναι cum dat., itidemque cum accus., lege Bud. 57-8. ubi et subaudiri aliquando docet. || Servit porro periphrasi hoc verbum non solum cum illo dat., sed et cum partic., ut εἰμὶ πεποιηκὼς pro πεποίηκα: de quo lege Bud. 136. Alicubi vero infin. εἶναι vacat etiam omnino, ut in ἑκὼν εἶναι, τὸ νῦν εἶναι, τὰ νῦν εἶναι, de quibus scribit Bud. 394-5. || Nonnunquam ponitur in indic., sequente partic., ut, Φανερὸς ἦν δημοτικὸς καὶ φιλάνθρωπος ὤν, Xen. (Ἀπ. 1, 2, 60.) || Dicitur et τυγχάνω ὢν pro εἰμὶ, de quo vide in Τυγχάνω. || Utuntur præterea præt. imperf. pro præs., dicentes ἦν pro ἐστί: et ap. philosophos, τὸ τί ἦν εἶναι, pro τί ἐστι: quorum exempla Bud. habet 102.

Εἰσὶν οἳ, Sunt qui, pro Aliqui. Sic εἰσὶ δ' οἵ. Item ἔστιν οἷς, ἔστιν οὓς, necnon ἔστιν ὧς, et ἔστιν ὃν τρό-

πον, præterea οὐκ ἔστιν οἵτινες, οὐκ ἔστ' ἐφ' ὅτῳ, vide ap. Bud. 1098-9.

Εἰμὶ autem cum præp. varias interprr. accipit. Cum ἐν interdum reddi potest ad verbum Gall. sermone, ut εἶναι ἐν πενίᾳ, Etre en pauvreté, q. d. Esse in paupertate, pro Pauperem esse. Tale est ap. Xen. Ἐν πολλῇ γε εἰμὶ ἀπορίᾳ. Nonnunquam redditur Versor, Εἰμὶ ἐν τοῖς κακοῖς, Isocr. Versor in malis, Constitutus sum in malis. Alicubi vero observavi præsertim ap. vett. Scriptt. εἶναι cum ἐν habente nomen verbale, reddi debere verbo: ut ἐν δυνάμει εἶναι per δύνασθαι, ἐν διανοίᾳ εἶναι pro διανοεῖσθαι, Thuc. Sed alicubi cum verbali resolvitur in pass. verbum, ut ἐν εἰσαγγελίᾳ εἶναι, Dem. in εἰσαγγέλλεσθαι, Deferri. Sæpe vero εἰμὶ cum ἐν signif. Occupatus sum: ut Xen. K. Π. 3. et 6. Ὁ Κῦρος ἐν τούτοις ἦν, In his occupatus erat; Hæc agebat, Hæc accurabat, Bud. Εἰμὶ autem cum ἐπὶ et πρὸς, aliisve præpp. vide in illis: itidem vero et ἐν ἑαυτοῦ εἶναι, vide in Ἐν.

Ἐστὶ, Licet, ἦν, Licebat. Il. Ξ. (212.) Οὐκ ἔστ', οὐδὲ ἔοικε, τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι. Od. O. (391.) ἔστι μὲν εὕδειν, Ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκουέμεν. Exempla autem hujus signif. e prosa, vide ap. Bud. 102-3. ubi et Latini Esse talem ostendit usum.

" Εἶς, Es, ὑπάρχεις, ab εἰμὶ, Sum. Item Is, Vadis, Venis: πορεύει. Il. Φ. Od. H. Ξ. Τίς πόθεν εἶς ἀνδρῶν; Quisnam et undenam gentium es vel venis? Accipiunt etiam pro Ibis, Venies, ap. Hesiod. "Ε. ubi accipiter lusciniæ captæ dicit, Τῇ δ' εἶς ᾗ σ' ἂν ἄγω. Ibi tamen et pro Is s. Vadis accipere nil vetat." "Μοὔστὶν, Att. synalœphe pro μοῦ ἐστίν." "Εἰμὲν, poët. pro ἐσμὲν, Sumus. Od. O. ἀτὰρ καὶ ὁμήλικες εἰμέν. At εἶμεν, est ὑπάρχοιμεν, Simus, teste Hes.: sc. per sync. pro εἴημεν, ut τιθεῖμεν pro τιθείημεν." "Ἔστω, Sit, Sit ita." "Ἤτω, Sit, pro ἐέτω, ex ἔω. Plato de Rep. 2. Ἀλλ' ἤτω ἀμετάστατος μέχρι θανάτου. Refertur ad εἰμί." "Ἦν, Erat: a th. εἰμὶ, Sum. || Interdum pro ἐστὶ usurpatum reperitur: ut ap. Aristot. Topic. Ἔστι δὲ ὅρος μὲν, λόγος ὁ τὸ τί ἦν εἶναι σημαίνων. Ubi et Alexand. exp. τὸ τί ἐστι, Quid res sit. Alia exempla ex eod. Philosopho, necnon Platone, Aristophane, et Joanne etiam Evang., vide ap. Bud. Comm. 101. 102. || Ponitur etiam pro ἐξῆν, Licebat. Æschin. Ὡς ἦν ὕστερον ἀκούειν. Alia ap. Bud. habes ibid. 102. 103. || Invenitur ἦν usurpatum etiam pro ἦσαν, ut ᾔδειν pro ᾔδεισαν, inquit Scholiast. Apoll. Rh. Cujus hoc exemplum extat ap. Hesiod. Θ. (321.) Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαὶ, Tria erant capita. ||Ἦν, ponitur etiam pro ἔφην, ut ἠμὶ pro φημὶ, Att. aphæresi: velut ap. Plat. passim, ἦν δ' ἐγὼ, Dicebam ego. || Affertur et ἦν ἰδοὺ pro En ecce, ex Aristoph. Pro quo ἠν ἰδοὺ, vel potius ἤν' ἰδοὺ, item ἠνὶ et ἤνιδε." "Ἦς, Eras: ab εἰμί. Aristoph. N. ἤνικ' ἦς. || Dor. etiam pro ἦν ponitur, ut ἦμες pro ἦμεν. Theocr. 2, (90.) αὐτὰ δὲ λοιπὰ, Ὀστέ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα. Et mox, Ἀλλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρόν. Ἧις autem, est Sis: ab eod. th. At ἧς, Mittas, ab ἵημι s. ἕω, in eod. modo, tempore præs. Ἧς vero, Cujus: item Suæ, pronom. fem. e masc. ὅς." "Ἦσθα, Æol. paragoge pro ἦς, Eras: Atticis etiam usitatum. Aristoph. Πλ. Οὐκοῦν μετὰ ταῦτ' ἦς ἄθλιος. Apud Plut. Themist. Ἐμοῦ μὴ γενομένης σὺ οὐκ ἂν ἦσθα, Tu non extitisses, s. Tu non fores, Tu non esses." "Ἤστην, pro ἤτην, Erant: ab εἰμί. Aristoph. Ἱ. (981.) εἰ μὴ γένοιθ' οὗτος ἐν Τῇ πόλει μέγας, οὐκ ἂν ἤ-Στην σκεύη δύο χρησίμω, Non essent, Non forent. Sic Hesiod. Ἀ. (50.) κασιγνήτω γε μὲν ἤστην, Erant: pleonasmo τοῦ σ pro ἤτην. At ᾖστην, Sciebant pro ᾐδείτην, de quo fusius in Anomalis. Aristoph. Τὼ δ' οὐκ ἄρ ᾖστην οὐδὲν ἄλλο πλὴν δακεῖν." "Ἤμεθα, ap. Matth. 23, 30. nonnulli Codd. habent pro ἦμεν, quod in aliis legitur: ambo sunt a th. εἰμί: sed illud, præt. plusquamp. hoc autem imperf." "Ἦμεν, interdum est Eramus: de quo in Ἤμεθα paulo ante. Interdum pro ἔμεν, poët. ἐκτάσει: hoc autem pro εἶναι, Esse, itidem ab εἰμί. Theocr. 2, (40.) ὅς με τάλαιναν Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν. At ἦμεν, Att. pro ἤειμεν, ab εἶμι, Ibamus. Aristoph. Ἔπειτα

A " πρὸς τὸ τέμενος ἦμεν τοῦ θεοῦ. Plato de Rep. 1. Ἤιμεν οὖν οἴκαδε εἰς τοῦ πολεμάρχου. Ibid. Ἀλλ' ἡμεῖς ἂν παρά σε ἦμεν, Ad te iremus." "Ἔην, Ion. dialysi pro ἦν, Eram. At ἑὴν, Suam, est pron. accus. fem. a masc. ἑός." "Ἔησθα, poët. pleonasmo τοῦ ε pro ἦσθα: hoc autem Æol. paragoge pro ἦς, Eras, ab εἰμί. At ἔῃσθα est subj. præs. pro ᾖς, Sis, ab eod. ut in h. l. qui ex Hesiodo affertur, Δαίμονι δ' οἷος ἔῃσθα, pro Cujuscunque sis conditionis." "Ἔσαν, Erant: poët. pro ἦσαν. Od. O. Ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι. At ἕσαν, Miserunt: aor. 2 act. ab ἵημι, ut ἔθεσαν a τίθημι." "Ἤην, pleonasmo alterius η pro ἦν s. ἤμην, Erat vel Eram. Hes." "Ἦα, pro ἔα, κατ' ἔκτασιν Ἰωνικήν: aor. 1 verbi εἰμὶ ex ἔω, teste Eust. qui exp. ἦν, ὑπῆρχον, ὑπῆρξα, Eram, Fui. Od. Ξ. 206. ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιος ἦα." "Ἔσκον, Eram vel Erant: Ion. pro ἦν et ἦσαν: ab ἔω s. εἰμί." "Ἔω, Ion. dialysi a poëtis usurpatur pro ὦ, Sim: a th. εἰμὶ, vel ἔω. Il. A. (118.) ὄφρα μὴ οἷος Ἀργείων ἀγέραστος ἔω. Alioqui ἔω est
B etiam inus. th. a quo εἰμὶ et derivatum est et tempora quædam mutuatur. Rursum ἕω interdum est subj. modi præs. temporis, Ion. dialysi pro ὦ, Mittam, ab ἵημι: interdum inus. th., e quo ἵημι et factum est et tempora quædam mutuatur. Interdum nom. est accus. casus, a nomin. ἕως, Aurora. Circumflexum ἑῶ, signif. συγχωρῶ, παραχωρῶ, contr. ex ἐάω. At ἑῷ pron. dat. casus, e nom. ἑὸς, Suus." "Ἔῃ, Ion. dialysi pro ᾖ, Sit, ab εἰμί. At ἑὴ, pron. est fem. a masc. ἑὸς, Suus." "Ἔῃσι, pro ᾖ, itidem ab εἰμὶ, dicitur poët. pleonasmo τοῦ ε, et Ion. paragoge τοῦ σι. Od. Λ. (433.) Ω. (201.) ἤ κ' εὐεργὸς ἔῃσι." "Ἦισι, Sit: poët. paragoge pro ᾖ. Hesiod. τά κ' ἔπειτα καὶ ἐς τέλος ἦσιν ἀμείνω. At ἧσι, Mittat, pro ᾗ, ab ἵημι s. ἕω. Item Ion. pro αἷς, Quibus, vel Suis: e masc. ὅς." "Ἔοι, Hesychio εἴη, γένοιτο, ὑπάρχοι: ab inus. th. ἔω, pro quo εἰμὶ dicitur. Utitur autem eo Hom." "Ἔσομαι, Ero: fut. 1 med. verbi εἰμὶ, ex inus. th. ἔω. Ἐσεῖ, Att. pro ἔσῃ. Ἐσοῦνται, Dor. pro ἔσονται, Erunt."

C [" Εἰμὶ, Fisch. Ind. Palæph. Vivo, ad Charit. 558. Wakef. Trach. 1146. Phil. 420. 422. 445. Munck. ad Anton. Lib. 17. Verh., Brunck. ad Hec. 312. Phil. 421. Aristoph. 3, 139. An de motu? ad Herod. 10. Subaud., ad Charit. 520. Musgr. Herc. F. 628. Porson. Phœn. 983. Koen. ad Greg. Cor. 66. Particip. pro verbo finito, ubi subaud. εἰμὶ, ad Charit. 347. Cum particip., Wakef. ad Bion. 7, 5. S. Cr. 2, 17. 4, 16. Phil. 420. (460.) Diod. S. 2, 278. 324. et var. lect. Monthly Review, Apr. 1799. p. 442. P. Abresch. Paraphr. 115. Hermann. Hec. p. 169. Porson. p. 84. Ed. 2. ad Lucian. 2, 351. Heyn. Hom. 5, 162. Periphrasis participii cum v. εἰμὶ, Chalcidicum schema, ad Xen. Eph. 172. Markl. Iph. p. 330. Particip. a verbo subst. per aliud vocab. injectum dirimi posse negatur in A. L. Z. 1790. N. 311. (in recens. Tom. 2. Herodiani Irm.) Cum infin., ad Lucian. 1, 430. Οὐδέν εἰμι εἰ μὴ, seq. infin., Bergl. ad Arist. 2, 1100. Conf. c. εἶμι, ad Phalar. 282. Wakef. Herc. F. 247. Brunck. Aristoph. 1, 135. 3,
D 124. ad Dionys. H. 2, 1101. Cum adv., i. q. ἔχω cum adv., Musgr. Or. 74. Heracl. 189. 1055. Hel. 1269. Bast üb. Plat. G. p. 115. Jacobs. Anth. 9, 412. Herod. 366. Erf. ad Antig. p. 305. et in Add., Heyn. Hom. 4, 558. 5, 380. 656. Εἰμὶ τούτων, h. e. εἷς τ., Markl. Suppl. 292. I. q. πάρειμι, ad Charit. 654. Εἴμ', Parmenio 13. 14. Οὐκ ἔτ' εἶναι, οὐκ εἶναι, de vita functis, Valck. Phœn. p. 453. Εἶναι, opp. καλεῖσθαι, λέγεσθαι, Eldik. Suspic. 5. Exempla omissi verbi εἶναι, habet Villois. ad Long. 22. 68., v. Long. 19.: ad Xen. Mem. 1, 4, 6. 2, 1, 23. 2, 6, 25. 4, 4, 2. ad Œc. 1, 16. ad Anton. Lib. 28. Verh., Fisch. ad Palæph. 93. ad Corn. Nep. 119. Stav., ad Xen. Eph. 223. De pleonasmo τοῦ εἶναι post verba dandi, Villois. ad Long. 41. ὤπασεν ἐκ Μουσᾶν ξεινήϊον εἶναι, Bergl. Alciphr. 3, 9. De εἶναι superfluo, ad Herod. 134. T. H. ad Lucian. 1, 321. ad Xen. Œc. 9, 2. Zeun. ad K. Π. 60. Schell. Præf. ad Æl. 26. Pierson. ad Mœr. 62. Bergl. Al- [illegible]3. ad Timæi Lex. 258. Toup. Opusc. 1, 213. Emendd. 1, 323. Wolf. ad Hesiod. 116. Koen. ad

Greg. Cor. 30. ad Diod. S. 1, 302. Differentia inter εἶναι et γενέσθαι, Valck. ad Ammon. 106. Εἶναι dicuntur, qui florent; μὴ εἶναι, qui perierunt, Jacobs. Anth. 1, 1. p. 41. 9, 325. ad Lucian. 2, 148. Εἶναι, i. e. σωθῆναι, μὴ εἶναι, i. e. ἀπολέσθαι, ad Herod. 443. Εἶναι et ἐστὶν conf., Mitsch. H. in Cer. 142. Diod. S. 1, 474. Lucian. 2, 196. Εἶναι περί τι, Valck. Phœn. p. 522. Boiss. Philostr. 342. 384. Heind. ad Phædr. 301. περί τι, ἔν τινι, ad Il. 22. p. 105. ἔν τινι, Boiss. Philostr. 310. 643. τινὸς, Bergl. Alciphr. 56. 175. Abresch. Æsch. 2, 104. Coray Theophr. 313. παρ' ὑμῖν, Valck. ad Phal. p. xiv. πρός τινι, Boiss. Philostr. 310. 437. πρός τι, ad Phalar. 302. 303. πρός τι, τινὶ, ἑαυτὸν, ἑαυτῷ, Wytt. ad Plut. de S. N. V. 21. γένους, ἐκ γένους, ad Charit. 206. τοῦ λέγοντος, Brunck. Œd. T. 917. σύν τινι, μετά τινος, Adjuvare, Zeun. ad Xen. K. Π. 221. ἐν ἑαυτῷ, ad Xen. Eph. 228. ἐξ ἀνθρώπων, Mori, ad Diod. S. 1, 24. Σέ γε εἶναι, Quod ad te attinet, Toup. Opusc. 1, 214. Πρότερον εἶναι, Herod. 502. credo genuinum: abundat εἶναι. Ὀνομάζω εἶναι, Herod. 295. Ἔστι, Licet, ad Diod. S. 1, 368. Achill. T. 29. Xen. Mem. 2, 1, 16. 20. 2, 10, 4. 3, 12, 8. Toup. Opusc. 1, 256. Markl. Suppl. 436. Jacobs. Anim. 230. Boiss. Philostr. 444. De constr., Zeun. ad Xen. K. Π. 159. ad Lucian. 1, 539. ad Charit. 307. Phalar. 298. 354. Brunck. Aristoph. 1, 249. 3, 195. Heyn. Hom. 6, 286. Pro ἔσται, 5, 585. ad Dionys. H. 4, 2201. Pro ἔξεστι, Heyn. Hom. 6, 567. Conf. c. δὲ, Bast Lettre 215. cum ἔσται, ad Dionys. H. 4, 2236.; cum ἔστω, ad 3, 1760. Ἔσται, ἔστω, ἔστιν, conf., Porson. Hec. p. 56. Ed. 2. Ἔστι, cum gen., Phryn. Ecl. 212. Subaud., Steph. Dial. 55. A librarr. illatum, Porson. Hec. p. 75. Ed. 2. omissum, Brunck. Aristoph. 1, 38. De acc., Heyn. Hom. 6, 655. 7, 779. 8, 389. Τοῦτ' ἔστι, cum inf., ad Phalar. 209. Οὐκ ἔστιν, Wakef. Ion. 353. Musgr. 341. El. 1059. Trach. 449. Post interrog., Bœckh. in Plat. Min. 175. Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ, Toup. Opusc. 1, 268. Οὐκ ἔστιν ὅστις, ad Lucian. 1, 188. Burm. ad Phædr. 96. Mitsch., Alciphr. 338. Ἔστιν οὗ, ἔστιν ὅπου, ἔστιν ὅτε, ἔσθ' ὅτε, Bergl. 49. Ἔσθ' ὅτε, Toup. ad Longin. 281. Ἔστι τῇ, Ion., Quodam modo, Schell. Præf. ad Æl. xi. Τί ἔστιν; Toup. App. in Theocr. 43. Οὐκ ἔτ' ἔστιν, i. q. τέθνηκε, ὄλωλεν, Valck. Hipp. p. 287. Musgr. Heracl. 793. Ἔστιν ἀνδρὸς, παντὸς, ad Herod. 575. Τουτὶ τί ἦν; τουτὶ τί ἐστιν; Valck. Diatr. 286. De talibus, ἡ γῆ, οὖσα πεδιὰς, εὔυδρός ἐστι, Valck. ad Herod. 542. Τὸ δὲ ἦν, Hoc autem eo valebat, Hoc autem idem erat ac, Bibl. Crit. 3, 2. p. 11. ubi omnino de hoc usu verbi substantivi, etiam subintelligendi, Soph. Trach. 1174. Erf., ad Diod. S. 2, 294. Παναθηναία ἦν, ἑσπέρα ἦν, Toup. Opusc. 1, 336. Ἦν ὁ συνάψας, Herod. 1, 18. Ὅτ' ἦν, Jacobs. Anth. 12, 342. 374. Ἦν, Foret, Dionys. H. 5, 233. ad 2, 1086. Pro ἐστὶ, Heind. ad Plat. Gorg. 268. Apol. p. xix. Theæt. 328. Theocr. 5, 79. Anacr. 29, 40. Furia ad Æsop. 89. Lips. Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 242. ad Œcon. 8. Greg. Cor. 221. Lips. (coll. 200.) Heyn. Hom. 7, 149. Ἦν, ὅτε ποτὲ ἦν, Sturz. de Dial. Alex. 10. Ed. alt. Ἦν σύμπαν ἐὸν, Herod. 591. (I, 56.) Εἴ ποτ' ἔην γε, ad Od. Ω. 288. Ἦσαν ὄντες, ad Charit. 295. Herod. 220. Vauvill. ad Soph. 2, 29. Brunck. Aristoph. 1, 251. Boiss. Philostr. 522. 660. Simon. Dial. 89. Ἦσαν ἔχοντες etc., ad Herod. 541. Ἦν ἐξαρκέσας pro ἐξήρκεσε, Markl. Suppl. 195. Ἔστω, Lucian. 3, 318. Abresch. Lectt. Arist. 185. 267. Ἔστω οὕτω, Heind. ad Plat. Gorg. 231. Ἔσο, Alciphr. 60. Εἶμεν, infin., Brunck. ad Poët. Gnom. 281. Differentia inter ἔσται et γενήσεται, Ammon. 60. Eran. Philo 167. Ἴσθι, Valck. Hipp. p. 196. Diatr. 177. Brunck. Œd. T. 917. (Herod. 578. ubi male cepit interpr.) Dawes. Misc. Cr. 276.: 'Poëtis Att. verbo ne ἔσεται quidem, nedum ἔσσεται, uti permissum est.' Οἱ ἐσόμενοι, Heyn. Hom. 8, 302. Ἐσσόμενοι, 4, 513. Εἰσὶ γὰρ, εἰσὶ, Bernard. ad Pepagom. 3. Εἴατο, Heyn. Hom. 8, 610.: Od. Ω. 376. οἷος Νήρικον εἷλον, h. e. οἷος ἦν, ὅτε N. εἷ. cf. 320. 327. Ἂν εἴη, Plato Charm. 78.: Demosth. 751. Ὧν ὑπομνήματα ἦσαν ὄντες οἱ στέφανοι, Quorum monumenta erant, dum erant (durabant) coronæ. Xen. K. 'A. 7, 3, 16. Ἐπεὶ δ'—ἦσαν,—ἦν τις Ἡρακλείδης—' οὗτος προσιὼν—ἔλεγεν, pro, Ἡρακλείδης τις—προσιὼν—ἔλεγεν. Similis constr. Eur. Cycl. 454. Musgr., Iph. T. 249. 1416. Seidl., Xen. Apol. 2. Symp. 1, 2. (Il. 6, 152. 11, 722.) Plut. Ages. 3, 4. 24, 3. Num. 134. Cor., Herod. 8, 12. init." Schæf. Mss. * Ἐμὶ, i. q. εἰμὶ, Inscr. Sigea, ap. Schn. Lex.]

At Εἶεν in naturam adverbii transiit. Εἶεν, inquit Bud., ap. Dem. identidem, pro Age vero, Jam vero: ut Εἶεν, εἰ δέ σε ἔροιτό τις. Idem, Εἶεν, ἀλλὰ νὴ Δία τὸν παῖδα τὸν Χαβρίου περιΐδωμεν. Addit signif. ap. Eund., ut et ap. Plat. interdum, Præterea. Affert et hunc Ejusdem l. Εἶεν, τῶν δὲ χρόνων διὰ τί; Perinde, inquit, ac si dicat, Esto ut præteritorum ratio reddenda sit; Hoc concedo. In VV. LL. exp. etiam Sit ita, Sic fiat: vocaturque adv. concedentis et permittentis: afferturque e Plat. de Rep. 1. Ἐγὼ δέ σοι ὥσπερ παῖς γρανσὶ τοὺς μύθους λεγούσαις εἶεν ἐρῶ, καὶ κατανεύσομαι καὶ ἀνανεύσομαι. Et ex Aristoph. Εἶεν, πάρειμ' ἐντεῦθεν εἰς τὰς τῆς φύσεως ἀνάγκας. Dicitur et εἶεν δὴ a Plat. Symp. [" Wolf. zu Plat. Gastm. p. 13. ad Charit. 210. Brunck. ad Hipp. 298. Mœr. 138. Timæi Lex. 94. et n., Græv. Lectt. Hes. 506. ad Xen. Mem. 2, 6, 8. Eur. Hec. 313. Phalar. 6. Jacobs. Exerc. 1, 85. Dawes. Misc. Cr. 283. Zeun. ad Xen. K. Π. 368. Alciphr. 282. Lucian. 1, 113. D. W. ad Plut. 1, 618. Markl. Suppl. p. 129. 175. (1094.) Iph. p. 165. 339. Musgr. Suppl. 772. Barnes. Tro. 945. Wakef. Herc. F. 450. (1217. El. 596.) Alc. 306. Phil. 1308. Eum. 244. Abresch. Æsch. 2, 34. Brunck. Aristoph. 1, 179. ad Lucian. 1, 620. Fisch. ad Plat. Euthyphr. 48. Heind. ad Lys. 7. 34. 42. ad Gorg. 67. 88. 109. 144., Schn. Anab. 4. Herm. Suppl. p. 57. Extra versum, Porson. Hec. p. 7. Ed. 2. Valck. Phœn. p. 61. Hermann. Obs. Cr. 108. Seq. γὰρ, Heind. ad Plat. Lys. 357." Schæf. Mss.]

Ὤν, ET Ἐὼν poët., Qui est, Ens, non Existens. Interdum vero ὁ ὢν dicitur peculiariter de Deo, ut ostendit Naz. Ὂν pro ὄντος, ut ἄδηλον ὂν, pro ἀδήλου ὄντος, Thuc. Sed talia e Gramm. petenda sunt. || Οὐκ ὄντες νόμοι, Leges nullæ et irritæ; ἡ μὴ οὖσα δίκη, Judicium nullum. At vero δικῶν οὐκ οὐσῶν, alio sensu dicunt, Justitium signif. Vide Bud. 24. 110. In VV. LL. ἡ οὖσα πόλις e Dem., Salva et incolumis. In iisd. ἡ οὖσα ἀρχὴ pro Vera, e Plat.: ut ἡ οὐκ οὖσα, pro Falsa, e Soph. Huc pertinet τὸ ὂν, pro Vero, pro Veritate ap. Plat. Ἡ ἀληθὴς δόξα, τοῦ ὄντος ἐστὶν ἐξεύρεσις. Sic τὰ ὄντα, Paus. Cor. Φῶκος δὲ οὐκ ἐκ τῆς αὐτῆς, ἀλλ' ἐκ τῆς Θέτιδος, εἰ δὴ τὰ ὄντα λέγουσιν Ἕλληνες, Si veritatem dicunt Græci, Si vera loquuntur Græci. Xen. autem dixit Λευκοτέρα τοῦ ὄντος, Œc. pro Albior quam revera esset, [cf. 10, 2.] " Ἐὸν, Ion. pro ὂν, Existens, Quod est. At " ἑὸν, Suum, Proprium, pron. e masc. ἑός." HINC Ὄντι, ET Τῷ ὄντι, et Τῳόντι etiam, ut alicubi scriptum reperitur. [" De conjunctione participii ὢν cum alio participio, omnino Porson. Hec. p. 25. Ed. 2. Dionys. H. 2, 865. Usus necessarius participii ὢν, cum in altero membro item participium est, v. gr. ἀπορῶν καὶ γυμνὸς ὢν, (non simpliciter γυμνὸς,) Porson. Hec. p. 49. Ed. 2. Ὤν, ὂν, nihil hoc participio facilius omittitur, p. 50. Heind. ad Plat. Phædr. 324. Gorg. 167. 190. Num initio senarii? Luzac. Exerc. 22. 24. Abund., Brunck. Aristoph. 1, 271. Οὐκ ἔτι ὢν, Mortuus, Bergl. Alciphr. 43. Ὂν post adj. neutr. a librariis male omissum, Wytt. ad Plut. S. N. V. 36. Τὸ ὂν, ad Xen. Mem. 2, 1, 22. Rerum universitas, 1, 1, 14. Τῷ ὄντι, 2, 1, 27. Casaub. Athen. 1. p. 14. Heind. ad Plat. Phædr. 342. Τὰ ὄντα, τῷ ὄντι, Valck. ad Xen. Mem. 243. Οἱ ὄντες, οἱ νῦν ὄντες, ad Phalar. 241. ubi et de τὰ ὄντα. Ἄνθρωπος ὢν, ad Charit. 394. Τὸν ὄντα εἴσῃ μῦθον, Eur. El. 346. cf. Aristoph. B. 1052. Ὄντα et ἀπόντα opp., Eur. El. 568. Musgr., Soph. El. 305. Τὰ ὄντα ἀγαθὰ, Wakef. Alc. 511. S. Cr. 4, 6. Τὰ μὴ ὄντα, Coray Mus. Ox. 2, 7. Τούτου ὄντος, Cum hoc ita sit, ad Dionys. H. 5, 329. Ἡ ἐοῦσα γνώμη, Vera

animi sententia, ad Herod. 649. Ἐχόμεναι—οὖσαι —, Diod. S. 1, 418." Schæf. Mss.] " Οὖσα, Existens: fem. participii ὤν, ab εἰμί: ut δικῶν οὐκ οὐσῶν, Cum est justitium. Et οὖσα πόλις ap. Dem. Urbs quæ adhuc stat, nec eversa est. At ἡ οὖσα ἀρχὴ ap. Plat. Principatus qui revera principatus est, Verus principatus: ut contra ap. Soph. οὐκ οὖσα, Falsa: ἡ μὴ οὖσα s. οὐκ οὖσα δίκη, Judicium nullum, s. irritum: unde τὴν μὴ οὖσαν ἀντιλαγχάνειν, Judicium quod irritum factum est, resortiri. At οὖσα, τὰ, vide in Οὖσον." ITEM Ὄντως adv. pro Vere, Revera. Plato de Rep. 1. Ὁ τῷ ὄντι ἀληθινὸς ἄρχων: Tim. Ὄντως δὲ οὐδέποτε ὄν, quod Cic. interpr. Nec unquam esse vere potest. Dicitur et ὄντως που, quod exp. etiam Nimirum, Utique. [" Wakef. S. Cr. 4, 6. T. H. ad Plutum p. 272. Plato Phædr. 253. Valck. Phœn. p. 31. Jacobs. Exerc. 2, 40. Valck. ad Xen. Mem. 243. (2, 1, 27.) Toup. Emendd. 2, 400. Wytt. ad Plut. 1, 434. 448. Musgr. Or. 84. Conf. c. ὄντος, Jacobs. Anth. 9, 469.; cum οὕτως, Abresch. Æsch. 2, 99. T. H. ad Plutum p. 272. Porson. ad Odyss. 47. Lips., Opp. νῦν εἶναι, Plato Phædr. 254. 259." Schæf. Mss.] || Τὰ ὄντα, Bona, Facultates: ut et τὰ ὑπάρχοντα, Plut. Antonio, Ἀφῃρεῖτο γὰρ εὐγενεῖς ἀνθρώπους τὰ ὄντα: quod postea dicit οὐσίαν. [" Zeun. ad Xen. Mem. 1, 2, 1." Schæf. Mss.]

Οὐσία, Essentia; et secundum quosdam etiam Substantia. Quintil. 3, 6. Ac primum Aristot. elementa decem constituit, circa quæ versari videatur omnis quæstio: οὐσίαν, quam Flavius Essentiam vocat: nec sane aliud est ejus nomen Lat.: sed ea quæritur An sit. Hæc ille. || Pro Ente et Uno ap. Plat. de Rep. 7. p. 95., Bud. Alii Substantiam interpr.: quod tamen distinguendum nonnulli putarunt. Sic et Bud. ap. Philon. de Mundo, οὐσίαν vertit Essentiam; at ὕπαρξιν, Substantiam. Idem Bud. Comm. 137. οὐσίαν esse scribit Rationem substantiæ, ubi ἀπὸ τῆς ὑπάρξεως discernitur. Cic. in Plat. Timæo οὐσίαν vertit Materiam, p. 21. Ciceroniani Lex. Sic autem ap. Philon. de Mundo, οὐσία ἄτακτος redditur Mundi materia incondita, et rudis indigestaque moles. Cicero tamen alioqui pro οὐσία dixit potius Natura, Bud. Apud Aristot. vero de Mundo, Πνεῦμα λέγεται ἥ τε ἐν φυτοῖς καὶ ζώοις καὶ διὰ πάντων διήκουσα ἔμψυχός τε καὶ γόνιμος οὐσία, exp. Vis vitalis. Ceterum quot modis dicatur οὐσία, docet Aristot. Metaph. 4. Cujus Interprr. de h. v. interpr. consule. Hoc certe constat, in interpretandis iis, quæ derivata sunt ab h. v., receptas esse a nomine Substantia derivatas voces. [" Thom. M. 904. Wakef. Ion. 1307. Trach. 911. S. Cr. 3, 27. 4, 6. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 2, 116. Heind. ad Plat. Phædr. 229. Gorg. 86. Schol. ad Plutum 657. Diod. S. 1, 50. 2, 550. Fisch. Ind. Palæph. v. Βίος, Plut. de S. N. V. 13. Mœr. 297. et n., Toup. Opusc. 2, 115. Emendd. 4, 491. Jacobs. Exerc. 2, 67. ad Herod. 611. Conf. c. θυσία, Jacobs. Anim. 286. Æsopus F. 109. Schn." Schæf. Mss. * Οὐσιομετρία, Stobæi Phys. 1098.] Οὐσιοποιός, Substantificus, Bud. ex Areop. ET Οὐσιαρχία, Principium substantiæ, substantiarum, Dominium s. Imperium in substantias s. essentias. Areop. Τὴν εἰς τὰ πάντα τῆς θεαρχικῆς οὐσίας πρόοδον. Sed et de Deo ab Eod. dici testatur Bud. [* Οὐσιωνυμία, Essentiæ nominatio, e Suicero affertur.] Οὐσιώδης, Substantialis, Essentialis. In VV. LL. τὸ οὐσιῶδες, Pars essentialis, e Gazæ interpr., at vero e Polit. Essentiæ ratio. [Trall. 12. p. 219.] ET Οὐσιωδῶς, Substantialiter, Essentialiter. Ἐπουσιώδης, Ad substantiam accedens, Substantiæ adjunctus, quidam e Porphyr. [Isagoge 16. Draco p. 12. Jambl. Protr. 3.] Οὐσιόω, Essentiam do, Esse facio. At pass. οὐσιοῦσθαι, q. d. Substantiari. Sed οὐσιωθῆναι τὸν λόγον ἐξ ἡμῶν Bud. interpr. Verbum Dei e nobis substantiam sumsisse. Idem οὐσίωται vertit Substantia est: ap. Philop. in Proclum, Ἐπειδὴ μὴ ἐν τούτῳ οὐσίωται ὁ οὐρανὸς, ἐν τῷ εἶναι τῆς πολιτικῆς εὐδαιμονίας παράδειγμα. Greg. Πῶς γὰρ καὶ ὑπέστη τόδε τὸ πᾶν ἢ συνέστη, μὴ Θεοῦ τὰ πάντα καὶ οὐσιώσαντος καὶ συνέχοντος; [Simpl. ad Epict. 486.] Οὐσίωσις, q. d. Essentiatio, Substantiatio, Substantificatio. Ad exprimenda enim hujusmodi verba, fines linguæ Lat. egredi necesse est. [Cyrill. in Jo. 4, 36. Theophyl. ad Ep. ad Hebr. 11, 1.] Συνουσιοῦσθαι, q. d. Consubstantiari. Pro Cohærere et conjunctum esse substantiali ratione. Bud. ex Aphr. (Probl. 1, 121.) e quo affertur in VV. LL. Συνουσιοῦται μουσικὴ τῇ ψυχῇ pro Essentiæ animi est indita. [" Greg. Nyss. 3, 191. * Συνουσίωσις, Hes." Wakef. Mss.] Ἀνούσιος, Essentia carens. Quod de Deo dicitur a Damasc., sicut et ὑπερούσιος. Bud. ex Areop. Ἀλλ' εἰ μὲν ἀνούσια καὶ ἄζωά τις ὑπετίθετο τὰ νοερὰ, καλῶς ἂν εἶχεν ὁ λόγος. [Nemes. * Προανούσιος, Synes. H. 2, 72. 3, 152. * Ἀνουσίαστος, (Substantia carens,) " Hermes Pœmand. p. 12." Boiss. Mss. * Αὐτοούσιος, Epiphan. 1, 840. Αὐτοουσία, 828. 841. * Αὐτοουσίωσις, Dionys. Areop. 262.] Ἐνούσιος, q. d. Insubstantialis, i. e. Substantiæ inhærens, conjunctus. Quidam Innatus interpr., quia Hes. συμφυὴς reddit. In VV. LL. vertitur etiam, Cum omnibus substantiæ propriis consistens. Bud. autem ἐνούσιος exp. ἐνυπόστατος, Et Lat. Essentia subsistens, Substantialis: eique opp. dicit ἀνούσιος. [Vide Amyraldum in Orat. Domin. p. 153. * Ἐνουσιόω, Hierocles p. 30. Lond.] Ἐπιούσιος ἄρτος Matth. 6, (11.) ὁ ἐπὶ τὴν ἡμῶν οὐσίαν καὶ τροφὴν ἐπαρκῶν: vel ὁ ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ ἡμῶν ἁρμόζων, Suid. Panis sustentandis nobis idoneus. Quæ interpr. aptissimum quidem sensum habet, meo judicio, sed similis signif. τοῦ οὐσία exemplum desidero. Quidam Substantivum, alii et Supersubstantialem reddiderunt cum vet. Interpr. s. Superessentialem. Fuerunt et qui Eximium, Egregium verterint: q. d. non vulgarem, sed eximium illum, qui de cœlo mittitur: tanquam ἐπιούσιον idem sonante, quod περιούσιον Ep. ad Tit. 2, (14.) nam ibi λαὸν περιούσιον quidam reddiderunt etiam Populum egregium, et quasi reliquas substantias antecellentem: cum tamen alioqui plures Peculiarem verterint. Sed hæc omnia coacta sunt. [" Toup. Opusc. 2, 114. Emendd. 2, 575. * Ἐπιουσία, Wassenb. ad Hom. 36." Schæf. Mss. " Ἄρτον ἐπ., τουτέστιν, ἐπὶ τὴν οὐσίαν τοῦ σώματος διαβαίνοντα, καὶ συγκροτῆσαι ταύτην δυνάμενον, Chrys. Serm. 30. T. 5. p. 187." Seager. Mss.] Ἑτερούσιος, Alterius, Diversæ essentiæ; cui opp. ὁμοούσιος, Greg. " Bud. scribit ἑτεροούσιος, ut ὁμοούσιος, e Naz. afferens." [" Petr. Alex. ap. Theodoret. H. E. 4, 22. p. 182. Theod. Rhaët. de Incarn. 237." Boiss. Mss. * Ἑτεροουσία, Epiphan. 1, 976.] ET Μονοούσιος, Cujus substantia sola est, i. e. Solus in suo genere et nihil suæ substantiæ simile habens: ut sol, luna, cœlum, VV. LL. [" Toup. Opusc. 2, 115." Schæf. Mss.] Ὁμοούσιος, Ejusdem essentiæ, Consentialis, Consubstantialis ap. Greg. [" Toup. l. c." Schæf. Mss. * " Ὁμοουσιότης, Acta S. Petri Archiep. Alex. 193. 195. Combef." Boiss. Mss. * " Ὁμοουσιαστής, Scriptt. Eccles." Schn. Lex. * Ἀνομοούσιος, Epiphan. 1, 222.] ITEM Ὁμούσιος pro eod., VV. LL. Sunt tamen qui distinguenda putent. [* " Ὁμουσία, Cod. Theodos. p. 1150. Berol." Schæf. Mss.] UNDE Ὁμουσιότης, Consubstantialitas. [* Ὁμοιομοούσιος, Similis et ejusd. essentiæ. * " Προούσιος, Synes. Synes. H. 3, 221. * Ὑπερούσιος, 1, 62. 67. 2, 35. Dionys. Areop. de Myst. Theol. c. 1. 2. 3. * Ὑπερουσίως, ib. c. 1. 2." Boiss. Mss. * Ὑπερουσιότης, Idem p. 375. 382.]

Οὐσία, et interdum plur. οὐσίαι, Substantia, Facultates, Bona: quæ simili appellatione, τὰ ὄντα etiam, nec non τὰ ὑπάρχοντα dicuntur. Dem. ad Phæn. Ὤμοσε τὴν ἀπόφασιν δοῦναί μοι τῆς οὐσίας. Et plur. Idem, Οἱ τὰς οὐσίας κεκτημένοι. Et ἔγγυος οὐσία, vide ap. Bud. Vertitur et Patrimonium: alicubi vero et Pecunia. [" Ad Herod. 447. Bergl. Alciphr. 182. Diod. S. 1, 339. et n." Schæf. Mss.] HINC Ἐνούσιος pro πολυκτήμων, Opulentus, Hes. ET Ἀπουσιάζω, Partem substantiæ meæ do: ut, Ὁ δὲ εἰς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ἀπουσιάσει, i. e. μέρος τῆς οὐσίας δώσει, Bud. [" Toup. Opusc. 2, 177." Schæf. Mss.] Οὐσία, i. q. συνουσία, κοίτη, ut Schol. Soph. Tr. (913.) exp. Καὶ (ἔκλαιεν) τὰς ἄπαιδας ἐς τὸ λοιπὸν οὐσίας. [* Πολυούσιος, Gl. Peculiatus.] " Οὐσίδιον, diminu-

“ tive pro οὐσία, Substantia, Bona, q. d. Substantio-“ lam. Nicom. ap. Athen. (58.) Οὐσίδιον,” [Οὐσείδιον Schw.] “ γὰρ καταλιπόντος μοι τοῦ πατρὸς, Οὕτω συνε-“ στρογγύλισα κάξεκόκκισα Ἐν μησὶν ὀλίγοις, ὥσπερ “ ᾠόν τις ῥοφῶν.”

Ἄπειμι, Absum. Plut. Numa, Ὧι δὲ μηδὲν ἄπεστι τῶν ἱκανῶν. Et cum gen. Aristoph. N. (705.) ὕπνος δ' ἀπέστω Γλυκύθυμος ὀμμάτων. Et inserta præp. ἀπὸ, Aristot. Œc. 2. Ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀπεῖναι. Unde partic. Ἀπὼν, Absens, fem. est Ἀποῦσα. “ Dici τὴν “ ἀποῦσαν ajunt etiam Terram peregrinam : quia sc. “ a nostra dissita est et remota, ab eaque longe “ abest.” “ Ἀπὸν, Suidæ non solum τὸ μὴ παρὸν, “ sed etiam τὸ ἀπρεπὲς, Indecens.” “ Ἀπεὼν, Ion. “ et poët. pro ἀπὼν, Absens : item Mortuus, ut ἀπελ-“ θὼν quoque : et contra περιὼν, Vivus s. Super-“ stes.” “ Ἀπόειμι, Absum : poët. pro ἄπειμι : unde “ imperf. ἀποέσαν, quod Hes. exp. ἀπῆσαν, poët. iti-“ dem, ut ἔσαν pro ἦσαν.” [“ Ἄπειμι, Zeun. ad Xen. K. Π. 23. ad Herod. 461. Thom. M. 308. Ἀ-πεῖναι, ad Charit. 468. Ἄπεστιν, E vivis excessit, Brunck. ad Hec. 312. Steinbr. Mus. Tur. 178. Ἀπέσομαι, ad Mœr. 17.” Schæf. Mss.] Ἀπουσία, Absentia, Defectus, ἀπόλειψις. Hes. || Ἀπουσία in foro s. judicio dicebatur Actio quædam intentata a litigatorum parte adversaria iis, qui suos ἀντιδίκους per causam invaletudinis vel absentiæ excusarent, aut aliquam sonticam causam habere causarentur, VV. LL.: J. Poll. 8. ἀπουσίαν fieri solitam scribit παρὰ τῶν ἀντιλεγόντων πρὸς τοὺς ἐξομνυμένους ἐπὶ προφάσει ἀῤῥωστίας ἢ ἀπουσίας. [“ Toup. Emendd. 4, 427. Opusc. 2, 99. 177. Dawes. Misc. Cr. 124. 425. Detrimentum, ad Diod. S. 1, 183. Conf. c. παρουσία, ad 2, 274.” Schæf. Mss.]

“ Διέσομαι, Usque ero, s. Perseverabo esse, Per-“ gam esse, Constanter ero. Xen. Ἀπ. 2, (1, 24.) “ Σκοπούμενος διέσει τί ἂν κεχαρισμένον σῖτον ἢ ποτὸν “ εὕροις, Considerare perges, σκοπῶν διατελέσεις. “ Thema est δίειμι.” [“ Ad Lucian. 1, 393.” Schæf. Mss.]

Ἔνειμι, Insum. Aristoph. Πλ. (1207.) Τῆς γραὸς ἐπιπολῆς ἔνεισιν [ἔπεισιν Br.] αἱ χύτραι. Thuc. 2, (20.) Στάσιν δὲ ἐνέσεσθαι τῇ γνώμῃ. Interdum additur ἐν, ex abundanti : ut Xen. (Ἀπ. 2, 6, 31.) Οὐκ ἔνεστιν ἐν τῇ ἐμῇ ἐπιστήμῃ. Tale est ap. Aristoph. (Πλ. 763.) ἄλφιτ' οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ θυλάκῳ. Et in Prov. Ἔνεστι κἀν μύρμηκι χολή. Affertur et ἐνέσομαι ἐν τούτοις pro Inter hos ero. Sed sine dat. et sine ἐν, ut ἐνέσται χρόνος, Intererit tempus, pro Interjicietur. Et ἔνι pro ἔνεστι. Aristoph. Πλ. (348.) Ἔνι γάρ τις, ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι. Et partic. Ἐνὼν, Qui inest. Xen. Οὐκ ἐνούσης αὐτῷ κακίας. Plato, Ἐνὼν ἐν τῇ ψυχῇ. ||Ἔνεστι, Licet, ἔξεστι. Dem. Καὶ ταῦτα οὐκ ἔνεστιν εἰπεῖν τούτῳ ὡς οὐκ εὖ ᾔδει. Lucian. (1, 527.) Ἔνεστι πρίασθαι. Et ἔνι pro ἔνεστι, ut, Ὡς ἔνι μάλιστα πειρᾶσθαι, Lucian. (1, 190.) Et, Συσκευάσασθαι ὡς ἔνι μάλιστα εὐτελέστατα, Herod. Ab hujus partic. pl. τὰ ἐνόντα signif. Quæ facere licet, in nostra potestate sunt, Quæ sunt nostrarum virium. Unde ἐκ τῶν ἐνόντων, Synes. Totis viribus, Quantum fieri potest. Sic autem accipi posse arbitror τὰ ἐνόντα, Luc. 11, 41. nisi adjiciatur πάντα, quod ex aliquot exempl. annotatum est in Edit. patris mei. Dicitur pro eod. τὸν ἐνόντα τρόπον ab eod. Synes. ||At vero ἐνὸν imperson. Cum liceat, liceret, fieri possit ut. Lucian. (2, 888.) Ὡς οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως εὐπορῆσαι. Herod. 8. Ἐνὸν αὐτοῖς τε σώζεσθαι καὶ τὴν πατρίδα σώζειν. “ Ἐνῆεν, poët. pro ἐνῆν, Inerat, Il. A. “ θυμὸς ἐνῆεν.” “ Ἐνὼν, Qui inest : particip. præs. “ a th. ἔνειμι : cujus fem. ἐνοῦσα, neutr. ἐνόν. Af-“ fertur et τὸν ἐνόντα τρόπον pro Quam fieri potest “ maxime : malim Qua ratione licet.” [“ Ad Corn. Nep. 93. 182. Stav. Zeun. ad Xen. K. Π. 396. Koen. ad Greg. Cor. 18. Dawes. M. Cr. 211. 457. ad Herod. 687. Musgr. Med. 219. Thom. M. 307. Markl. Iph. p. 81. 351. Luzac. Exerc. 31. Brunck. Aristoph. 1, 290. 3, 49. ad Dionys. H. 1, 273. De constr., ad 1, 445. 2, 714. Lollius Bass. 7. et Jacobs. Conf. c. ἔπειμι, T. H. ad Plutum p. 348. Ἔνεστι, Eur. Ion. 1539. Soph. Phil. 1270. Cattier. 77.

A ad Dionys. H. 2, 1004. Ἔνι, Heyn. Hom. 8, 62. Τὰ ἐνόντα, ad Lucian. 2, 193. Heind. ad Plat. Phædr. 212. Ἐκ τῶν ἐ., Dionys. H. 1, 116. 118. : Dionys. H. 3, 1402. Πολλῶν ἐνόντων καὶ ἄλλων λέγεσθαι, interpr. Licet et alia multa afferri possint.” Schæf. Mss.]

Ἔξεστι, Licet : cum infin., ut, Ἔξεστι ζῆν ἡμῖν ἀργοῖς. Dem. Ἔξεστιν εὐδαίμοσι γενέσθαι : ut dixit quidam Lat. poëta, Nobis non licet esse tam disertis. Xen. (Ἀπ. 2, 6, 26.) Ἐξῆν τοῖς κρατίστοις συνθεμένους ἐπὶ τοὺς χεῖρους ἰέναι. Interdum et sine infin. : ut Isocr. Evag. Τοῖς περὶ τοὺς λόγους οὐδὲν ἔξεστι τῶν τοιούτων, Nihil tale licet, conceditur. Et ἐξέστω, Liceat, ap. Dem. Et infin. Ἐξεῖναι, Licere. Item Ἐξὸν, Cum liceat, liceret. Pro quo ἐξεὸν ap Herod. “ Ἐξεὸν αὐτῷ καταλαβεῖν τὴν μάχην, itidemque alibi, “ Ionice.” “ Ἐξῆν, Licebat. Sæpe pro ἔξεστι, Li-“ cet, ap. Plat. et Thuc.” “ Ἐξέμεν, et Ἐξέμεναι, “ Dor. et poët. pro ἐξεῖναι : ἐξέμεν autem et ἐξέμε-“ ναι, pro ἕξειν : illa, a th. ἔξειμι vel ἐξίημι, hæc ab “ ἔχω.” “ Ἐξέμμεναι, poët. duplicato versus gratia B “ μ dicitur pro ἐξέμεναι, ab ἔξειμι : ut θεᾶς ἐξέμμε-“ ναι, (Il. Z. 100.) pro ἐξεῖναι vel ἐκγεγονέναι, Esse s. “ Natum esse ex.” “ Ἐξείη, Hesychio est ἔξοδος, κέρ-“ δος, Exitus, Lucrum. Alioqui signif. etiam Liceat, “ a v. impers. ἔξεστι.” [“ Ἔξεστι, Acta Traj. 1, 227. Diod. S. 1, 399. ad Lucian. 1, 539. Barnes. Alc. 890. Thom. M. 307. ad Charit. 657. Musgr. Hel. 449. De constr., ad Xen. Mem. 1, 9, 10. Œc. 1, 4. K. Π. p. 159. 649. Wytt. Sel. 410. Diod. S. 1, 291. 399. Eur. Tro. 51. Alc. 904. et Schol., Æsch. Eum. 893. Brunck. Aristoph. 3, 150. ad 1082. ad Dionys. H. 2, 1101. Cum inf., Thom. M. 165. Subaud., Wakef. Eum. 991.” Schæf. Mss.] Ἐξουσία, ut a Licet fit Licentia, Potestas, Auctoritas, Jus. Quod Stoici dicunt, Ἐλευθερία ἐστὶν ἐξουσία αὐτοπραγίας, Cic. vertit, Libertas est potestas vivendi ut velis. Plut. et Herodian. ἐξουσίαν et δύναμιν copularunt. Et ap. hunc legitur etiam 2, (13, 10.) Πρόκεισθε ἤδη θύματα τῆς ἡμετέρας ἐξουσίας, Imperii, Polit. Thuc. ἐξουσίαν cum gen. πλούτου junxit, ubi Licentiam C commodius quis verterit quam Potestatem. Interdum cum infin., Ἐξουσίαν ἔχω κλέπτειν, Xen. (Ἀπ. 2, 6, 24.) Ἐξουσίαν δίδωμι λέγειν, (2, 6, 35.) quod et ἐξουσίαν παρέχω dicitur. Cetera vide ap. Bud. 1040. [“ Valck. Phœn. p. 564. Abresch. Lectt. Arist. 137. 139. ad Charit. 311. 348. Wakef. S. Cr. 2, 16. 4, 17. Lennep. ad Phal. 110. 236. Diod. S. 1, 68. 256. 368. 726. 728. Cattier. 75. Conf. c. οὐσία, Jacobs. Exerc. 2, 36. 67.; cum συνουσία, Brunck. Aristoph. 2, 10.; cum ἀρχὴ, ad Dionys. H. 4, 2139. I. q. κάλυμμα in N. T., Beck. Var. Lect. Aristot. 12. Cum infin., Diod. S. 1, 437. 472. Brunck. Soph. 3, 396. Diod. S. 2, 317. 321. ad Dionys. H. 3, 1338. Schneid. ad Xen. Œc. (5, 6.) p. 31. (seq. τοῦ, aut non seq.) Ἐπὶ πολλῆς ἐ., Dionys. H. 3, 1749. Ἐπ' ἐ., 4, 2251. 5, 131. Lucian. 3, 389. Demosth. 559, 24. * Ἐξούσιος, Bonis orbatus, Segaar. in Daniel. p. 25.” Schæf. Mss. “ Philo 976. Etym. M. v. Ἔκπτωσις.” Boiss. Mss.] “ Ἐξουσιότης, Potestas, Arbitrium, “ VV. LL.” Ἐξουσιάζω, Potestatem habeo. Cum D gen. ap. Lucam 22, (25.) Οἱ ἐξουσιάζοντες αὐτῶν, εὐεργέται καλοῦνται, Qui potestatem habent in eas. Et pass., 1 Cor. 6, (12.) Ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπό τινος, Non redigar sub ullius rei potestatem. Sed ἐξουσιάζω affertur et pro Potestatem do, ex Ecclesiaste. At neutrius usus verbi hujus affertur e classicis Scriptt. exemplum. [“ Fisch. ad Palæph. 199.” Schæf. Mss. Schol. Soph. Œd. T. 401.] Ἐξουσιαστὸς, Dominus, itidem ex LXX. ap. Esai. [* Ἐξουσιαστὴς, 9, 6. Symm. 25, 7. Hes. v. Αὐθέντης. “ Is, cui potestas commissa est, Chrys. in Genes. Or. 8. T. 1. p. 47. 88. in Ps. 44. T. 1. p. 641.” Seager. Mss.] Ἐξουσιαστικὸς, E potestate procedens, s. auctoritate, Auctoritatem præ se ferens : ut λόγος. Gramm. autem ἐξουσ. verba appellarunt, ἄρχω, κυριεύω, βασιλεύω, et cetera id genus. [Schleusn. Lex. in V. T.] Ἐξουσιαστικῶς, Cum potestate, Imperiose, Licenter : unde ἐξουσιαστικώτερον pro Licentius, [Gl.;] Majore cum licentia, e Polyb. affertur, (5, 26, 3.) Συνέβαινε τὸν Ἀπελλῆν πεποιῆσθαι τὴν

ἐν Χαλκίδι διατριβὴν ἐξουσιαστικώτερον τοῦ καθήκοντος αὐτῷ. [" Wakef. S. Cr. 2, 16." Schæf. Mss. * Ἀνεξούσιος, Gl. Imros, l. Impos. * " Ἀπεξουσία, * Ἀπεξουσιάζω, ad Hesych. 1, 1287. n. 5." Dahler. Mss. * Αὐτοεξουσία, Eust. in Il. Δ. p. 335.] Αὐτεξούσιος, Sui potestatem habens, Qui sui juris est et suæ potestatis. Cui opp. ὑπεξούσιος. Et τὸ αὐτεξούσιον, quod Lat. Theologi Liberum arbitrium appellarunt. Bud. Comm. [Joseph. Ant. 4, 6, 11. Herodian. 7, 17, 3. Diod. S. 450. * Αὐτεξουσίως, Joseph. B. J. 5, 13, 5.] " Αὐτεξουσιότης, Libera potestas, " Potestas quæ sui juris est suique arbitrii. Joseph. " Maccab. (3. p. 500.) αὐτεξουσιότητι κοσμήσας." [Schol. Eur. Hec. 1129.] " Ἐνεξουσιάζω, Mihi po- " testatem sumo s. usurpo in. Vel, Abutor licentia " in. Dionys. H. de Thuc. Ἐν τοῖς διαρθροῦσι τὰς τῶν " νοημάτων δυνάμεις ποιητοῦ τρόπον ἐνεξουσιάζων." [" Proclus in Alcib. 1. T. 1. p. 310." Boiss. Mss. * Ἐπεξουσία, Euseb. Laud. Const. p. 544.] " Ἐπε- " ξουσίως, Libere, VV. LL. e Syn. sed perperam. " Scr. enim ἐπ' ἐξουσίας, ut Bud. habet: cujus in " scribendo compendiarias notas non intellexerunt: " Κυνηγέσια δ' ἐκεῖνα τὰ πρόσω, οἷς ἐπ' ἐξουσίας ἐχρώ- " μεθα, πάντα ἔρρει." [" Saracen. Sylb. 62." Boiss. Mss. * Ἐπεξουσιάζω, unde * Ἐπεξουσιαστής, ad Greg. Cor. 906.] Κατεξούσιος, Qui suæ potestatis est: quod tamen affertur sine exemplo. [" Wakef. S. Cr. 4, 203." Schæf. Mss.] Κατεξουσιάζω, Potestatem exerceo. Matth. 20, (25.) Κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν. [Marc. 10, 42. Cf. Gatakeri Advers. Misc. Posth. 1. c. 3. * Κατεξουσιαστικὸς, Clem. Alex. Pæd. 1. p. 134. * Παντεξουσία, Greg. Naz. 2, 30. * Ὑπερεξούσιος, Gl. Filiusfamilias.] Ὑπεξούσιος, Alterius potestati subjectus, q. d. Qui est sub potestate. Cui opp. αὐτεξούσιος, ut dictum est. [" Schol. Eur. Andr. 412." Wakef. Mss.] Ὑπεξουσιότης, Subjectio: quo utitur Theophilus in Instit. sicut et præcedente. Ἔπειμι, Sum super, Supersto. Il. B. 259. Μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπείη. Ab aliis tamen accipi pro ἐπιμένοι non ignoro. Aristoph. (Πλ. 1206.) Ἡ γραῦς ἔπεστ' ἀνωτάτω. Herod. Ἔπεισι ἐπὶ ταύτῃσι ἑπτὰ χιλιάδες, Sunt insuper, Adduntur, VV. LL. Et, Ἐπ' ᾧ πύλαι ἔπεισι ex Eod. (5, 52.) pro Cui imminent portæ. [" Non vertendum, Cui imminent portæ, sed Ad quem (fluvium) est porta. Cf. 1, 180. et 7, 176. Similiter comp. v. pro simpl. in phrasi οὐκ ἐπέην ἀριθμὸς, 7, 170. 191. Sic in Orac. ap. Herod. 6, 85. οὐκ ἔπι (αὐτῷ) χεῖρες, Non sunt ei manus, Non habet manus. Sed et ἐπεῖναι, Præesse, Præfectum esse, 8, 71. Σφὶ ἐπῆν στρατηγὸς Κλεόμβρ. Sic 7, 96. Ἐπῆσαν ἑκάστοισι ἐπιχώριοι ἡγεμόνες. Porro, insuper, præterea esse: Χιλιάδες ἔπεισι ἐπὶ ταύτῃσι ἑπτὰ, 7, 184. 185." Schw. Mss.] E Dem. autem (517.) Ἔπεστιν ἀγὼν καὶ κίνδυνος pro ἔνεστιν, Discrimen inest. Sic et Hes. ἔπι, quod ita dicitur pro ἔπεστι ut ἔνι pro ἔνεστι, exp. ἔνεστιν: ut exp. potest in aliquibus Hom. Il. vel Adest: aut etiam simpliciter Est. Il. A. (515.) οὔ τι [τοι] ἔπι δέος. Od. Ξ. (92.) οὐδ' ἔπι [ἔτι] φειδώ. || Pro Sum post: unde ἐπεσσόμενοι, Qui futuri sunt post, Posteri. " Ἐπέσσομαι, pro ἐπέσομαι, ab ἔπειμι. " Sonat poët. autem Superero, vel Post ero: ut et " ἐπέσσεται exp. μετὰ ταῦτα ἔσται." " Ἐπέσται, per " sync. pro ἐπέσεται, Aderit, Inerit, Posthac erit. " Soph. τίς ἔτ' οὖν τέρψις ἐπέσται; Est fut. med." " Ἔπεστι, Superest, Extat, Existit. Aristoph. ἔπεστ' " ἀνωτάτω, In suprema parte existit, s. Omnium ma- " xime supra est et extat. Soph. ἵν' ὑλαῖον ἔπεστι " πόντου πρόβλημα. || At ἔπεστί μοι signif. In me " est, In me situm s. positum est, Licet mihi: ἐνυ- " πάρχει καὶ ἐξουσία ἐστί: ut ἔπεστί μοι τοῦτο ποιῆ- " σαι." " Ἐπῆν, Inerat. Apud Hesiod. autem, οὐδέ τι " δειλὸν Γῆρας ἐπῆν, redditur ἐπῆν Imminebat, Im- " pendebat." " Ἐπεὼν, pro ἐπὼν, sicut ἐὼν pro ὢν, " Qui inest: ut καρπὸς, Fructus qui inest." [" Koen. ad Greg. Cor. 184. ad Herod. 581. Thom. M. 307. Abresch. Æsch. 2, 82. Brunck. Aristoph. 1, 290. T. H. ad Plutum p. 477. Heyn. Hom. 8, 73. Ἐπὼν, ad Charit. 293. ubi omnino de h. v. Ἐπεῖναι, Bast Lettre 115. Ἐπεσσόμενοι, Gesn. ad Orph. 51. et Ind., Valck. Adoniaz. p. 350. Theocr. 12, 11. Heringa Obs. 14. ad Charit. 587. Jacobs. Anth. 7, 298. 9, 254. 11, 375. 12, 295. Ernest. ad Callim. 324. Epigr. adesp. 359. Ruhnk. Ep. Cr. 234. :— ' Sed pro ἐπεσσομένοισι, divisis vocibus, scribe ἐπ' ἐσσομένοισι. Sæpe sic in Orpheo peccatum esse, docet Adr. Heringa Obs. c. 2. p. 15.' Cf. ad Herod. 474." Schæf. Mss. * Ἐπουσία, Fabr. B. Gr. 3, 429. ἡ κατὰ τὸ ἔτος.]

Μέτειμι, Intersum, Sum inter, Versor inter. Il. Δ. (316.) κουροτέροισι μετεῖναι, E. (85.) ποτέροισι μετείη: Od. Ξ. (487.) Οὔτι ἔτι ζωοῖσι μετέσσομαι. At vero Il. B. (386.) Οὐ γὰρ παυσωλή γε μετέσσεται redditur Intercedet. || Μέτεστί μοι τούτου, Sum particeps hujus rei. Aristoph. Πλ. (630.) ὅσοις μέτεστι τοῦ χρηστοῦ τρόπου. Dem. (633.) Μέτεστι τούτῳ τῶν ὁσίων καὶ ἱερῶν. Isocr. Ἐκείνων τοῖς φαύλοις μέτεστι. Et Aristot. Pol. 2. Μετῆν αὐτοῖς ἀρχῆς οὐδεμιᾶς: ubi redditur, Illis nullum jus assequendi magistratus erat. Et in partic. μετόν: pro quo Ion. μετεὸν, Herod.: Thuc. 1, (28.) Ὡς οὐ μετὸν αὐτοῖς Ἐπιδάμνου, Tanquam nullum jus haberent in Epidamnum. [" Et seq. infin., Soph. El. 538. οὐ μετῆν αὐτοῖσι τήν γ' ἐμὴν κτανεῖν." Schw. Mss.] Dicitur etiam μέτεστί μοι τοῦτο. Plato Ap. Socr. Τῶν τοιούτων οὐδέν μοι μέτεστι. Et cum μέρος, ac tum in μέτεστι dici potest vacare præp., ut Eur. (Iph. T. 1299.) Μέτεστιν ὑμῖν τῶν πεπραγμένων μέρος. Sic et Isocr. Ἀρετῆς οὐδὲν μέρος τοῖς πονηροῖς μέτεστι. Et Μέτα ap. poëtas et Herod. pro μέτεστι: ut Eur. (Iph. A. 494.) τί δ' Ἑλένης παρθένῳ τῇ σῇ μέτα; ubi redditur, Quid rei, aut negotii, est tuæ virgini cum Helena? Ex Herod. autem, Τούτοισι δὲ οὐ μέτα pro His non est communis, [cf. 1, 88.] " Με- " τείω, pro μέτειμι, dici tradunt. Dixerim potius esse " pro μετῶ, Ion. dialysi et epenthesi: ab eod. th." [Il. 23, 47. Μετέω, 22, 388. " Thom. M. 307. 606. Anton. Lib. 16. Verh. Eur. Phœn. 256. 415. et Valck. Heyn. Hom. 8, 324. Dionys. H. 4, 2146-7. Μέτεστι, Thom. M. 606. Iph. A. 498. Markl. p. 393. Musgr. Heracl. 665. Ion. 1316. Valck. Hipp. p. 210. μοι τοῦτον, Musgr. ad Phœn. p. 190. Toup. Opusc. 1, 484. Emendd. 2, 258. Μέτα, de constr., Iph. A. 494. (498.) Markl. p. 394." Schæf. Mss.] Μετουσία, Participatio, Communicatio, Consortium. Xen. K. Π. 8, (5, 12.) Πεποίηκε Πέρσαις καὶ πεδίων εἶναι μ. [" Jacobs. Anth. 11, 189." Schæf. Mss.] Hinc Μετουσιαστικὰ nomina ap. Gramm. Quæ participationis signif. inclusam habent: a nonnullis Materialia dicta: ut λίθινος, ξύλινος, σάρκινος. [" Toup. Emendd. 2, 36. Greg. Cor. 151. 201. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 2, 8. Boiss. Philostr. 384." Schæf. Mss.]

Πάρειμι, Adsum, Præsens sum, Præsto sum, Intersum. Il. B. 485. Ὑμεῖς γὰρ θεαί ἐστε, πάρεστέ τε, ἴστε τε πάντα, A. (213.) Καί ποτέ τοι τρὶς τόσσα παρέσσεται. Et παρέμμεναι ap. eund. Dem. (10.) Παρέσται τοῖς πράγμασι. Isocr. Panath. Περὶ πραγμάτων, οἷς οὐ παρῆν πραττομένοις, Quibus non intereram. Sic autem redditur et Παρεῖναι τῷ στρατεύματι ap. Dem. (10, 12.) Item Πάρεστι τοῖς κινδύνοις. Et cum dat. pers. πάρειμί σοι μάρτυς, VV. LL. pro κατὰ σοῦ. [" Herod. 1, 118. Πάριθί μοι ἐπὶ δεῖπνον, Adesto mihi ad cœnam, ubi alii πάριθι, minus recte quidem." Schw. Mss.] Xen. autem præp. addidit dativo rei, παρεῖναι ἐπὶ πᾶσι, (K. Π. 4, 5, 15.) Sed et πράγματα dicuntur παρεῖναι a Dem. (20.) Πάρεστι πρὸς τοῦτο καιροῦ τὰ πράγματα: quod vertitur Res in ea sunt temporis conditione. Ut autem Lat. Adesse alicui dicitur pro Patrocinari, sic et παρεῖναι. Dem. (911.) Τοῖς νῦν παροῦσιν αὐτῷ καὶ συνδικοῦσιν. Lys. (734.) Εἰπόν τινες τῶν τούτῳ παρόντων. Item πάρειμι pro In promtu sum. Plut. Antonio, Ὦ τοσαῦτα πάρεστι χρυσᾶ χαρίσασθαι: ubi tamen magis mihi placet πάρεστι imperson. accipi. Bud. 546. Et partic. Παρὼν, Præsens, Qui adest: ut Aristoph. (Πλ. 1127.) Ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα, Non præsentem: i. e. Absentem. Et παρὼν χρόνος, Præsens tempus. Sed sæpe omittitur subst., et dicitur ἐν τῷ παρόντι, cui Thuc. opp. ἐς τὸ ἔπειτα, et ἐπὶ τοῦ παρόντος, pro In præsenti, In præsentia. Sed ἐν τῷ παρόντι alicubi exp. etiam E vestigio, tempore. Dicitur et μέχρι τοῦ παρόντος, pro Ad hoc usque tempus. At cum dicunt, εἰς, πρὸς τὸ

παρὸν, non potest sub. χρόνος. Est autem Thuc. frequens hoc loquendi genus: ut 2. Ὁρῶν μὲν αὐτοὺς πρὸς τὸ παρὸν χαλεπαίνοντας: 3. Μαλακισθέντες πρὸς τὸ παρόν. Isocr. autem Τὸ πρὸς τὸ παρὸν συμφέρον. Alicubi redditur etiam E tempore, ut et in illo posteriore Thuc. l. accipi potest. Item, E præsenti rerum conditione. Pro quo tamen dicitur potius ἐκ τῶν παρόντων, ut Thuc. 6. Καὶ ὡς ἐκ τ. π. συντάξάμενοι, al. E præsenti copia. Sunt et qui, Pro re nata. Nonnulli, E conditione præsenti, E præsenti statu. Sic vero τὰ παρόντα et sing. interdum τὸ παρὸν appellant Præsentem rerum statum: ut, Dem. Phil. 2. Οὓς διὰ μὲν πλεονεξίαν τὰ π. ἀγαπήσειν οἴεται. Interdum vero τὸ παρὸν aliter, eod. tamen sensu, redditur, Thuc. 1, (25.) Ἐν ἀπόρῳ εἴχοντο θέσθαι τὸ π., Hærebant dubii quid de re præsenti statuerent. Bud. autem ap. Lucian. (1, 485.) Τὸ π. εὖ θέμενος interpr. Cum composueris quod instat. || Πάρειμι motus signif. habens, ut Adsum interdum, cum εἰς, πρὸς, ἐπὶ, vel certe adv. ad loc.: ut Thuc. 3. Ὡς αὐτοῖς οἱ Λακεδαιμόνιοι εἶπον Ὀλυμπίαζε παρεῖναι. Xen. (K. Π. 6, 2, 11.) Παρεῖναι εἰς τὴν συντεταγμένην χώραν: (8, 3, 1.) Παρεῖναι ἐπὶ τὰς θύρας: ubi redditur Adesse. At παρεῖναι πρὸς τὰ ἱερὰ, vertitur Interesse sacrificio. Hinc παρὼν non est solum Præsens, sed et Adveniens, Veniens, Æschin. Φίλιππον ἐκ Θρᾴκης παρόντα, Venientem, Bud. 547. || Πάρεστι, Licet, Datur, Facultas est. Aristoph. Πλ. (638.) Πάρεστι χαίρειν. Dem. Fals. Leg. Τῇ πόλει τὰ βέλτιστα ἑλέσθαι παρῆν. At vero πάρεστι στένειν, Eur. Flendi occasio adest, vel præbetur. Sed πάρα sæpe dicitur in hac signif., Soph. Aj. (904.) αἰάζειν πάρα. Ponitur tamen πάρα et pro πάρεισι, ut Hesiod. (Ἔ. 2, 72.) πάρα δ' ἔργα βόεσσι, Il. A. (174.) πάρ' ἔμοι γε καὶ ἄλλοι. Affertur vero et pro πάρει ex Aristoph. Retinet et partic. παρὸν hanc signif. ut ἐξὸν, pro Cum liceret, Facultas adesset, liceat, Dem. Παρὸν αὐτοῖς συμμαχεῖν, Plut. Fabio, Τὸν λόφον ἐκ τοῦ ῥᾴστου κρύφα κατασχεῖν παρὸν, οὐκ ἠθέλησεν ὁ Ἀννίβας. "Πάρει, "Ades: interdum redditur etiam Advenisti: ut et "ap. Cic. Ex Africa jam affuturi videntur, pro Ad- "venturi: et ap. poëtas, Huc ades pro Veni huc. "Soph. Aj. (1317.) Εἰ μὴ ξυνάψων, ἀλλὰ συλλύσων "πάρει. Et in Evang. ἑταῖρε ἐφ' οὗ πάρει; pro παρε- "γένου. Regulariter πάρεις dicitur. In imperativo "etiam πάρει reperiri ajunt pro πάρισθι." "Παρεῶ, "Ion. pro παρῶ, Præsens fuero. Herod. Παρεὼν, Ion. "itidem pro παρὼν, Præsens: ambo a πάρειμι: ut "ἐς τὸ παρεὸν, et ἐν τῷ παρεόντι, In præsens, In præ- "sentia. Herod. ἐς τὸ παρεὸν ἡμῖν εὖ ἔχει, Bene no- "biscum in præsens agitur. Idem, ἐν τῷ παρεόντι "ἄγειν ἡσυχίαν. Ex Eod. affertur παρεὼν τοῦ πά- "θεος pro Qui cladi adest. Παρεὸν absolute etiam "nonnunquam ponitur pro παρεόντος, Cum adesset, "h. e. Cum copia et potestas esset, Cum liceret. "Herod. Παρεὸν τῆς Ἀσίης ἄρχειν. Item παρεὸν εὐ- "πετέως μιν αὐτὸ ἑλεῖν. Et rursum, Παρεὸν αὐτοῖσι "ἀποκτεῖναι ἐκείνους." "Παρέασι, Ion. pro πάρεισι, "Adsunt, in Epigr." "Παρέσσεται, poët. pro παρέ- "σεται, Aderit, vel Dabitur. In prosa pro eo potius "dicitur παρέσται, per sync." "Παρέμμεναι, Od. (Δ. "640.) Ion. et poët. pro παρεῖναι, Adesse." ["Thom. M. 307. ad Charit. 585. Musgr. Rhes. 169. El. 641. Brunck. Aristoph. 2, 150. Herod. 628. Zeun. ad Xen. K. Π. 23. 212. Toup. Opusc. 1, 325. Bergl. Alciphr. 185. Valck. Hipp. p. 250. Wessel. Herod. 242. Motum ad locum indicat, (ut παραγίνομαι, cf. omnino Valck. ad Herod. 10. it. Wessel. 59.) Verh. ad Anton. Lib. 56. 217. LB., Xen. K. Π. 14. ubi v. Zeun., ad Charit. 4. Eur. Iph. T. 65. εἰς, ad Dionys. H. 2, 1101. Schneid. Anab. 9. Dawes. M. Cr. 44. Πάρεστι, Licet, Phalar. 302. Suppl. 707. 723. 730. Wakef. Trach. 992. Eum. 870. Abresch. Æsch. 2, 38. Brunck. Soph. 3, 525. Dionys. H. 3, 1832. ad Mœr. 2. ad Timæi Lex. 207. Eur. Phœn. 1125. ad Herod. 395. Brunck. Œd. T. 766. Subaud., Jacobs. Anth. 12, 380. Huschk. Anal. 74. Cum infin., Lobeck. Aj. p. 329. De constr., Schneid. Anab. 419. Dionys. H. 2, 738. Ὅπως παρέσῃ, Heind. ad Plat. Hipp. 136. Παρεῖναι, ad Charit. 467. τινὶ, Cœnare

A ap. aliquem, Kuster. Aristoph. 189. Ἐπὶ τὴν βουλὴν παρῆσαν, Dionys. H. 4, 2080. mox παρελθόντες. De participio παρὼν cum aliis verbis juncto, Toup. App. in Theocr. 16. Valck. Phœn. p. 176. Abund., Lobeck. Aj. p. 227. 276. Soph. Aj. 1156. Erf. p. 7. Παρῶν πρὸς παρόντας, Markl. Suppl. 649. Παρὼν δαίμων, Wakef. Georg. p. 4. Παρὸν, Lennep. ad Phal. 31. Valck. Diatr. 82. Herod. 502. Τὸ παρὸν, Plato Lys. 39. Phalar. 106. Nunc, 242. Εἰς τὸ π., 364. Bergl. Alciphr. 353. Κατὰ τὸ π., Diod. S. 1, 268. 661. 686. Πρὸς τὸ π., Jam nunc, Plut. Mor. 1, 632. Τὸ π. εὖ ποιεῖν, Heind. ad Plat. Gorg. 179. τίθεσθαι, etc. ad Lucian. 1, 485. Τοῦ παρόντος, In præsentia, Phalar. 12. Ἐπὶ τοῦ π., Julian. 15. Diod. S. 2, 236. Ὅρμον π., Aristoph. Fr. 220. Ἐν τῷ τότε π., Crus. ad Sueton. 2, 36. Τὰ παρόντα, Jacobs. Anth. 6, 294. Kuster. Aristoph. 104. Hoogev. Part. 770. Sch. 1. Lobeck. Aj. p. 393. Wytt. Sel. 387. ad Lucian. 1, 437. 485." Schæf. Mss.] Παρουσία non solum Præsentia, sed etiam Adventus. Pro præsentia, Synes. B Παρεχομένην ἐν ἀπουσίᾳ σωμάτων φαντασίαν τῆς π. Et Herodian. (6, 7, 6.) Δεῖσθαι τοίνυν τῆς αὐτοῦ π. At pro Adventu Thuc. 1, (128.) Βυζάντιον γὰρ ἑλὼν τῇ προτέρᾳ π. Plut. Cam. Πυρὰ πολλὰ καύσας διεσήμηνε τὴν ἑαυτοῦ π. Et π. ἔχειν pro παρεῖναι, Soph. Aj. [540. "Dawes. M. Cr. 124. 425. Phalar. 302. Porson. Med. 22. Brunck. Soph. 3, 525. Mœr. 297. et n., Toup. Opusc. 1, 432. Ammon. 115. Eur. Alc. 609. Adventus, Verh. ad Anton. Lib. 217. LB. εἰς, Dionys. H. 1, 113." Schæf. Mss. * Παρουσιάζω, Zonaras ad Can. 13. Trull. p. 142. * Ἀπαρουσίαστος, Schol. in Plat. 69. Ruhnk. * Ἐμπαρουσιασμὸς, Gl. Repræsentatio.] Ἐπιπάρειμι, cujus partic. ἐπιπαρὼν pro Superveniens, e Luciano affert Bud. Ἄλλου τινὸς αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος. [Thuc. 1, 61. 4, 108. 5, 10. 7, 76. Xen. K. Ἀ. 3, 4, 18. 6, 3, 12. Polyb. 5, 83, 1.] Συμπάρειμι, Simul adsum, Una adsum. "Συμπαρή- "μην αὐτῷ, Una cum eo aderam, e Prov. 8." [Tob. 12, 12. cf. Schleusn. Lex. in V. T.] "Συμπαρεὼν, "Συμπαρὼν, Una præsens: vel potius simpl. Præ- C "sens. Sed θεοῦ συμπαρόντος e Luciano affertur pro "eo quod dicitur Instinctu divino. Item συμπαρόν- "τες exp. etiam Fautores." [Diod. S. 354. 355.]

Περίειμι, Superior sum, Supero, Antecello: ut Il. A. (258.) Οἳ περὶ μὲν βουλῇ Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι. Sic Πελοποννησίων περιέσεσθαι. Thuc. 8. [cf. 1, 144.]: itidemque alibi pro Victorem esse. Herodian. (1, 10, 10.) Τέχνῃ καὶ σοφίᾳ ἤλπισε περιέσεσθαι. || Περιεῖναι, Superesse; ut Terent. Cui tanta erat res et supererat; Abundare. Plut. Lycurgo, Τοσοῦτον περιῆν εὐνομίας τῇ πόλει. Basil. de Timoth. Ὧι γε τοσοῦτον περιῆν τῆς τέχνης. Dem. (160.) in malam partem, Τοσοῦτον ὑμῖν περίεστι μίσους. Hinc ἐκ τοῦ περιόντος, Ex abundante, Facultate superiore. || Περιεῖναι, Superesse, pro Reliquum esse, Restare. Οὐ περιῆν τὰ χρήματα, Dem. Sic Thuc. (2, 79.) Τὸ περιὸν τοῦ στρατοῦ pro Reliquiis exercitus dixit. At vero ap. Plut. Κάτωνι δὲ περιῆν δυσκόλου καὶ πολυπράγμονος λαβεῖν δόξαν, Bud. 430. vult esse, Reliquum hoc fuit tantum, Ad extremum contigit. Idem D ap. Dem. ἐνίοις περίεστι sequente infin. reddit, Superest facultas, Salvum est et integrum, Abunde licet. || Περιεῖναι, Superesse, i. e. Superstitem esse. Unde περιὼν, Superstes, Herodian. 4, (9, 3.) Καὶ τοῦ ἀδελφοῦ περιόντος, καὶ μετὰ τὸν ἐκείνου φόνον. "Περιὸν, Quod superat s. superest, Quod superstes est: "ut ap. Isocr. τὸ περιὸν τοῦ στρατοῦ, Superstes exer- "citus pars, Reliquiæ exercitus. Item Quod est su- "pra s. ultra: ut τὰ περιόντα τοῦ κλήρου, Quæ sunt "extra sortem, Quæ sortem excedunt. Item Abun- "dans, Quod est supra id quod requiritur: ut ἐκ "τοῦ περιόντος, Ex abundanti: quod et ἐκ τοῦ περι- "βάλλοντος dicitur. Præterea τὰ περιόντα dicuntur "Quæ suppetunt, Opes et copiæ: ut in Epist. Pha- "lar. ἐκ τῶν περιόντων, E rerum mearum copia. "Itidem περιόντα κτήματα et περιόντα χρήματα dicun- "tur Quæ suppetunt: alias παρόντα." "Περιεὼν, "Qui superest, Superstes: Ion. pro περιών. Περι- "εοῦσαι, Ion. pro περιοῦσαι, Superstites." ["Thom. M. 308. ad Charit. 585. Jacobs. Anim. 247. Brunck.

Aristoph. 2, 56. Apoll. Rh. 113. ad Diod. S. 2, 326. A Heyn. Hom. 4, 81. 87. 5, 417. 6, 479. 497. ad Dionys. H. 1, 401. 2, 662. 5, 10. Boiss. Philostr. 304. 399. Toup. Opusc. 1, 35. 342. Coray in Thuc. par Levesque 2, 296. Abresch. Lectt. Arist. 326. Vinco, Boiss. Philostr. 400. 573. Xen. K. 'A. 1, 9, 24. Dawes. M. Cr. 211. ad Od. A. 66. Sum, Suppeto, Dionys. H. 3, 1516. Valck. Diatr. 82. Supersum, Bibl. Crit. 3, 2. p. 52. ad Herod. 411. Opp. Morior, Heringa Obss. 9. Conf. c. περιϊέναι, ad Diod. S. 2, 214. Fisch. ad Plat. Euthyphr. 40. Schneid. Anab. 75. Cum gen., Plut. Alex. 136. Schm. Περίεστι, Dionys. H. 2, 722. 1057. 1173. 1194. 1220. 3, 1381. 1409. 1867. Heyn. Hom. 8, 143. Demosth. 1280. Τοσοῦτον περίεστιν αὐτῷ, seq. gen., Köhler. Obs. Philol. 120. 'Εκ τοῦ περιόντος, Wolf. Herodian. p. xvi. ad Diod. S. 2, 450. Τὰ περιόντα, Phalar. 254.: Sylb. ad Paus. 244.: ' περιόντι. Leg. περιϊόντι. Nam περιὼν est Superstes, aut Reliquus: hoc a verbo περιεῖναι, illud a περιϊέναι: nec περὶ vel in hoc vel in aliis compositis abjicere solet finalem ι.' Cf. Wessel. B Diss. Herod. 166. Οἳ περὶ μὲν βουλῇ Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι, Il. A. 285., ad N. 728." Schæf. Mss.] Περιουσία, Abundantia, Copia, Exuperantia, Præstantia. Π. χρημάτων οὐκ ἔχοντες. Et Π. νεῶν. Et Π. τῆς εὐτυχίας, Aristid. At Polyb. plur. dixit Τὰς μὲν ἐν ταῖς ἐπιτυχίαις π. οὐ δύνασθαι φέρειν ἀνθρωπίνως, [cf. 6, 18, 5.] Item Π. δυνάμεως, Synes. Et Π. ῥώμης καὶ τόλμης, Philo. Et in malam etiam partem interdum, Dem. (358.) Τοσαύτῃ π. πονηρίας χρήσασθαι. At cum sine adjectione ponitur, de Abundantia opum dicitur, ut Herodian. Sic et ap. Aristoph. (N. 50.) περιουσίας exp. πλούτου: Ὄζων τρυγὸς, τρασιᾶς, ἐρίων περιουσίας. E Xen. quoque affertur π. ποιεῖν pro Rem facere. Augere rem familiarem. Interdum vero est Luxus: ut Polyb. (4, 21.) Οὐ τρυφῆς καὶ π. χάριν. Idem, Π. χάριν τὰ κατὰ μουσικὴν ἐπὶ πλεῖον ἀσκεῖσθαι. || At ἐκ π. pro Ex abundanti, Abunde. Dem. (226.) Οὗτος δ' ἐκ π. μου κατηγορεῖ, Tantum est otii nactus, ut ei abunde vacet me accusare, Bud. 52. || Περιουσία, Incolumitas: ut, Τίς οὖν ἡ ταύτης C π.; Dem. (366.) Hanc incolumem esse, superesse. Bud. 53. [" Thom. M. 308. ad Lucian. 3, 624. ad Mœr. 297. Eran. Philo 172. Wakef. S. Cr. 2, 46. Diod. S. 1, 257. Alciphr. 22. Xen. Eph. 29. 87. 'Εκ π., ad Lucian. 1, 579. ad Diod. S. 1, 488. 2, 450. Dionys. H. 5, 391. Heind. ad Plat. Theæt. 324. Reisk. Appar. Dem. 2, 453. Bibl. Crit. 3, 2, p. 28. ad Lucian. 1, 262. ad Phalar. 218. Π. et παρουσία conf., Heind. ad Plat. Gorg. 138." Schæf. Mss.] HINC Περιούσιος λαὸς ap. LXX. Interprr. Peculiaris populus: atque ita redditur et Ep. ad Tit. 2, (14.) Hæc autem hujus signif. ratio esse putatur, quod περιουσίαν vocent Græci Ea, quæ, cum supersint, a nobis reconduntur, et pro maxime propriis ac gratis facultatibus habentur. Existimaturque fictum ab iisd. LXX. vocab., quod postea Gr. Theologi, sicut et Paulus, retinuerunt. [" Toup. Opusc. 2, 115." Schæf. Mss. Cf. Schleusn. Lex. in V. T. Περιουσιώτερος, Gl. Abundantior. * " Περιουσιόω, Bergl. ad Alciphr. 200. * Περιουσιακῶς, Tzetz. Exeg. in Il. p. D 49." Schæf. Mss.] " Περιουσιάζω, Suppetunt mihi " opes et copiæ." [" Phalar. 20. 306. 330. Dionys. H. 2, 1212. ad Charit. 571. Diod. S. 2, 550. Bergl. ad Alciphr. 200. Koen. ad Greg. Cor. 69." Schæf. Mss.] " UNDE Περιουσιασμὸς, Possessio opum et " copiarum. Hes. περιουσιασμοῦ exp. πλήθους, Mul" titudinis, Copiæ. Suidæ vero περιουσιασμὸς est " non solum πλῆθος, sed etiam ὕπαρξις φυσική." [Eust. in Il. A. p. 74.] " Affertur ET Περιουσιαστικὸς pro " Affluens, ex Hermog." [" Apoll. Con. 8." Wakef. Mss.] " Καταπερίειμι, Longe supero, Longe excedo " et superior sum: plus enim est quam περίειμι. " Polyb. 5, (67, 2.) 'Επὶ τῶν ἐντεύξεων καταπεριεῖναι " τῶν ἐκ τῆς 'Αλεξανδρείας. Bud. Comm."

" Προεόντα, Quæ ante sunt, vel facta fuerunt: exp. " enim προγεγονότα, ap. Il. A. (70.) ubi Calchas di" citur novisse τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἐόντα." [" Πρόειμι, Ante sum, Manetho 1, 332. ad Herod. 575." Schæf. Mss. Clem. Alex. Protr. 7.]

Πρόσειμι, Insum. Aristot. Eth. 5, 8. Ὥστε ἄδικόν τι ἔσται μὲν, ἀδίκημα δὲ οὐδέπω, ἐὰν μὴ τὸ ἑκούσιον προσῇ. Sic Philo de Mundo, Τῷ τελειοτάτῳ ἡγεμόνι τέτταρα δεῖν προσεῖναι, Quatuor oportere inesse. Xen. ('Απ. 1, 2, 10.) Τῇ μὲν βίᾳ πρόσεισιν ἔχθραι. Et in partic. ap. Isocr. Panath. Οὔτε τῶν κακῶν, οὔτε τῶν ἀγαθῶν τῶν προσόντων ἑκατέρᾳ τῶν δυνάμεων. Dem. (315.) Οὐ γὰρ ὅσ' ἂν δείξαιμι προσόντ' αἰσχρὰ τούτῳ, πάντ' οἶμαι δεῖν εὐχερῶς λέγειν. Et sic sæpe Sallust. ut Prorsus multæ facetiæ multusque lepos inerat, Bud. || Πρόσεστι, Etiam est, h. e. σὺν τούτοις ἐστὶ, Bud. citans hoc exemplum, 'Εκεῖνο δὲ μὴ προσῆν, Non etiam illud erat. Sic in VV. LL. πρόσεστιν ἡ ὕβρις, Insuper accedit injuria. Eid. Bud. πρόσεστι est σὺν τοῖς ἄλλοις, οἷς ἔχω, ἔστι μοι καὶ τοῦτο, Superest: ut, Διανέμω τοῖς πτωχοῖς τὰ προσόντα: sic Dem. utitur. Idem τὸ προσὸν pro Excurrente summa accipit, Τὰς δισχιλίας δραχμὰς καὶ τὸ προσόν. Bud. " Προσέσται, Aderit, s. Insuper erit. Interdum etiam " redditur Accedet, Addetur. Est a πρόσειμι, per " sync. pro προσέσεται." " Προσὼν, Qui adest. " Item Qui suppetit." " Προσὸν, Quod adest. Et " τὰ προσόντα, Bona quæ suppetunt, Bona quæ no" bis peperimus. Προσὸν dicitur etiam τὸ περιὸν, " Quod est præter s. ultra, Quod superest. Demosth. " Τὰς δισχιλίας δραχμας καὶ τὸ προσὸν, Quodque in" tegræ summæ superest, s. Quod est ultra integram " summam." [" Thom. M. 307. ad Charit. 502. Abresch. Æsch. 2, 34. Kuster. Aristoph. 115. ad Lucian. 2, 46. Πρόσεστι, Dial. 87. bis, ad 1, 294. Προσεῖναι pro προσιέναι, Ruhnk. Ep. Cr. 84. 'Από τῶν προσόντων, Dionys. H. 5, 245." Schæf. Mss.] Συμπρόσεστι, Simul etiam est. Ps. (93, 20.) Μὴ συμπροσέστω, [al. συμπροσέσται,] σοι θρόνος ἀνομίας, ὁ πλάσσων κόπον ἐπὶ πρόσταγμα, Ne tibi simul etiam sit, particeps sis. Seu, ut interrogative vulg. Hebr. textus versio habet, Nunquid particeps erit tui thronus insidiarum?

Σύνειμι, Una sum. Herod. 6. Ἦν δὲ καὶ αὐτῷ δέος τῷ 'Αλεξάνδρῳ καὶ τοῖς συνοῦσι φίλοις, Et amicis, qui cum eo erant. In qua signif. dicitur et σύνειμι συνουσίᾳ: ut Xen. ('Απ. 3, 7, 3.) Ταῦτα καταμαθὼν ἐν ταῖς συνουσίαις, αἷς σύνειμι τοῖς τὰ τῆς πόλεως πράττουσι, In conventibus, quibus intersum una cum iis, qui rempub. administrant; In cœtibus, quos celebro una cum, etc. || Conversor, Consuetudinem habeo. Eur. (Hipp. 948.) σύνει τοῖς θεοῖς. Aristoph. (Πλ. 504.) μετὰ σοῦ τε τὰ πλεῖστα σύνεισι. Plut. (6, 32.) Ἔτι τοίνυν οἱ παῖδες ἀμισεῖς γίγνοιντ' ἂν τοῖς συνοῦσι, Sodalibus: nam οἱ συνόντες sunt Qui nobiscum conversantur. Dem. (1360.) Συνεῖναι ἑκατέρῳ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, In utriusque contubernio alternis diebus futuram. Bud. || Συνεῖναι, Disserere, Sermocinari, In conventu, convivio disceptare, Disputare, Commentari, ut philosophi inter se faciunt. Bud. e Plat. Prot. 'Αλλὰ τὰς μὲν τοιαύτας συνουσίας ἐῶσι χαίρειν· αὐτοὶ δ' ἑαυτοῖς σύνεισι, δι' ἑαυτῶν ἐν τοῖς ἑαυτῶν λόγοις πεῖραν ἀλλήλων λαμβάνοντες. || Συνεῖναι de mare et femina dictum, est Rem s. Consuetudinem habere, Consuescere. Xen. K. Π. 3, (1, 22.) Ταῖς ἑαυτῶν γυναιξὶ συνόντας ἄνδρας ἀλλοτρίους. || Cum aliquo facere, A partibus alicujus stare. Thuc. 4, (84.) 'Αδικήσειν εἰ αὐτοῦ τρέφοντος τὸ ἥμισυ τοῦ στρατοῦ, ξυνέσται 'Αρριβαίῳ: (18.) Μὴ καθ' ὅσον ἄν τις αὐτοῦ μέρος βούληται μεταχειρίζειν, τούτῳ ξυνεῖναι, ἀλλ' ὡς ἂν αἱ τύχαι αὐτῶν ἡγήσονται. || I. fere q. προσεῖναι, Præterea s. Insuper esse; sic enim accipit Soph. Schol. illud Aj. (609.) Καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας ξύνεστιν ἔφεδρος, i. e. ὥσπερ δεύτερόν μοί ἐστι κακὸν, Et præterea mihi Ajax est tanquam imminens athleta, s. Præterea instat et imminet mihi Ajax tanquam insurgens athleta. || Copulatur interdum cum rebus inanimatis, et tunc interdum verti potest Consuetudinem habeo, Versor: interdum commodius per verb. Naz. Συνεῖναι τοῖς ὀνόμασι, Circa nomina versari: συνεῖναι ταῖς βίβλοις, Commercium et consuetudinem habere cum libris, Versari inter libros, Legere libros. Synes. de Insomn. Οἱ μετὰ φιλοσόφου φύσεως αὐτῷ συνεσόμενοι, Qui ingenio philosophico eum legent. Idem, Καὶ σύνεσο γλυκείαις ἐλπίδαις, In bona spe sis,

Bona spe fovearis. Aristoph. Πλ. (321.) ξυνεῖναι κόπῳ, Labores adire. Lucian. Τῷ ἀρίστῳ βίῳ συνεσομένους, Honeste victuros. Et in malam partem ap. Eund. (1, 721.) Συνεῖναι φαύλῳ βίῳ, Turpem et sordidam vitam agere. Sic ap. Eund. Συνὼν μυρίαις ἀνίαις. Dicitur et ὀνείρῳ, λιμῷ, νόσῳ συνὼν, pro Somnians, Esuriens, Ægrotans. [" Thom. M. 307. 478. Kuster. Aristoph. 115. ad Lucian. 2, 339. Xen. Mem. 1, 1, 10. 1, 2, 9. Casaub. Athen. 114. Wytt. ad Plut. de S. N. V. 36. ad Xen. Eph. 197. ad Charit. 315. ad Herod. 550. Lego, Lucian. 2, 53. Colloquor, Acta Traj. 2, 305. μετά τινος, Aristoph. Fr. 225. Bast Lettre 125. Σύνειμί τε καὶ εἰμὶ, ib. Ξύνεστί τε καὶ ἔστι, Jacobs. Anth. 7, 26. Σύν. αὐθαδείᾳ, Æsop. 68. Schn., Liebel. Archil. 226. Ξυνὼν, Jacobs. Exerc. 2, 135. Brunck. Œd. C. 7. Ὁ συνὼν, Maritus, Valck. Hipp. p. 270. Diatr. 243. Συνὼν et συνιὼν conf., ad Dionys. H. 2, 662." Schæf. Mss.] Συνουσία, Conversatio, Consuetudo familiaris. Isocr. Paneg. Φιλίας εὑρεῖν πιστοτάτας καὶ σ. ἐντυχεῖν παντοδαπαῖς. Plut. (6, 558.) Χρώμενος ὁμιλίαις ὑγιειναῖς, ἄχρι τε νῦν καὶ σ. ἀνδρῶν νοῦν ἐχόντων, Adhibens consuetudinem hominum prudentum. || Congressus, Colloquium, Cœtus, Conventus. Synes. Ep. 137. Πλείστοις μὲν συνὼν, ἐπ' ἀνθρωπικαῖς δὲ κοινωνίαις τὰς σ. ποιούμενος, Congressus instituens: Σ. ποιεῖσθαι πρός τινα, 57. Plato Gorg. Διαλύεσθαι τὰς σ., Colloquia et conventus dirimere. Isocr. ad Phil. Τοῖς συμβουλεύειν ἐπιχειροῦσι πολὺ διαφέρει μὴ διὰ γραμμάτων ποιεῖσθαι σ., ἀλλ' αὐτοὺς πλησιάσαντας, Non per literas colloqui, sed coram. Aristot. Pol. 5. Τοὺς ὠτακουστὰς ἐξέπεμπεν Ἱέρων ὅπου τις εἴη σ. καὶ σύλλογος, Cœtus, Conventus. || Disputatio. Bud. e Plat. Protag. Οὐδ' ἐγὼ λιπαρῶς ἔχω παρὰ τὰ σοὶ δοκοῦντα σ. ἡμῖν γίγνεσθαι. Unde mox subjicit, Ἀλλ' ἐπειδὰν σὺ βούλει διαλέγεσθαι, ὡς ἐγὼ δύναμαι ἕπεσθαι, τότε σοὶ διαλέξομαι. || Convivium. Bud. e Plat. Symp. Μὴ διὰ μέθης ποιήσασθαι τὴν ἐν τῷ παρόντι σ. Plut. Symp. Σ. ποιοῦνται μετ' ἀλλήλων ἐν ἀφθόνοις πᾶσι, Cœtus instituunt convivales. || Consuetudo venerea, Coitus. Xen. K. Π. 6, (1, 18.) Προσενεγκεῖν λόγους αὐτῇ περὶ σ. Herodian. 1, (17, 12.) de Marcia Commodi concubina, Ἐπὶ συνουσίᾳ αὐτοῦ διεβάλλετο. Plut. de Def. Orac. Συνουσίας ἁγνὸν τὸ σῶμα, A rebus venereis castum. Aristot. Pol. Σ. ἡ πρὸς τοὺς ἄρρενας. Plut. de Garrul. (8, 4.) Πρὸς τὰς σ. εὐκατάφοροι, Proni et proclives ad res venereas: Probl. Πρὸς τὰς σ. παρορμᾷ, Ad res venereas incitat: Symp. de salibus, Ὡς ἐπὶ σ. ἄγοντας ὑπὸ θερμότητος. || Ἀντὶ τοῦ οὐσία. Theophr. H. Pl. Ἡ μὲν οὖν σ. καὶ ἡ ὅλη φύσις ἐν τούτοις. VV. LL. [" Soph. Phil. 936. Abresch. Æsch. 2, 41. Jacobs. Anim. 295. Porson. Med. 28. Toup. Opusc. 2, 177. ad Xen. Eph. 197. Ruhnk. ad Xen. Mem. 235. ad Charit. 325. Plut. Mor. 1, 262. Συνουσίαν ποιεῖν, ποιεῖσθαι, ad Diod. S. 1, 247." Schæf. Mss.] Συνουσιάζω, In eund. cœtum convenio, Coëo. Athen. 12. Ἐπειδὰν δὲ συνουσιάζωσι καθ' ἑταιρείας. [" Thom. M. 298. T. H. ad Plutum p. 396. ad Xen. Eph. 197. ad Anton. Lib. 275. Verh." Schæf. Mss.] Συνουσιασμὸς, Coitus. Suid. [" Plut. Mor. 1, 4. Ox., ad Xen. Eph. 198." Schæf. Mss.] Συνουσιαστὴς, Qui familiariter cum aliquo congreditur, aliquo utitur, Discipulus. Plut. (6, 26.) Ὧν ἑκάτερος Πλάτωνος ἐγένετο σ. Xen. (Ἀπ. 1, 6, 1.) Βουλόμενος τοὺς σ. αὐτοῦ παρελέσθαι, Ab eo volens avertere discipulos. Συνουσιαστικὸς, Facilis ad congressus familiares, cœtus convivales. Aristoph. Σφ. (1208.) Παῦ', ἀλλὰ δευρὶ κατακλινεὶς προσμάνθανε Ξυμποτικὸς εἶναι καὶ ξυνουσιαστικός. [" Jacobs. Anth. 6, 385. Callim. 1, 565. Brunck. Aristoph. 3, 56. Tzetz. Exeg. in Il. 98. Casaub. Athen. 1. p. 57. Valck. ad Herod. 188." Schæf. Mss.] " Ἀσυνουσίαστος, Commercium et consuetudinem non habens, Cum nemine versans, Chrys. de Sacerd." [6. T. 6. p. 51. * " Φιλοσυνουσιάζω, Diog. L. Platone p. 134. HSt." Seager. Mss. * Φιλοσυνουσιαστὴς, Schol. Theocr. 4, 62. * " Ὑπέρειμι, Superior sum, Etym. M. 664, 20." Wakef. Mss. " Dionys. Areop. de Myst. Theol. c. 1. 2." Boiss. Mss.] " Ὑπείρων, Superior, VV. LL."

Ὕπειμι, Subsum. Hesiod. (Ἀ. 266.) μακροὶ δ' ὄνυχες χείρεσσιν ὑπῆσαν. [" Markl. Suppl. 611. Musgr. El. 1036. Heyn. Hom. 5, 573. 6, 239. ad Lucian. 1, 49. 268." Schæf. Mss. * Προύπειμι, Olympiod. in Ecclesiast. 627. Basil. 3, 633.]

EIMI, Eo. Et sæpe Ibo. Il. A. (426.) Καὶ τότ' ἔπειτά τοι εἶμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ, Ibo. Sic Ω. (92.) Εἶμι, καὶ οὐχ' [μέν' οὐδ'] ἅλιον ἔπος ἔσσεται. Sic Od. P. (277.) ἐγὼ δ' εἶμι προπάροιθε. Itidem Thuc. 2, (36.) Ταῦτα δηλώσας πρῶτον, εἶμι καὶ ἐπὶ τὸν τῶνδε ἔπαινον. Est etiam Venio: et ita quidam Od. A. (170.) interpr. εἶς, Venis, Τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες; ubi tamen et pro Es sunt qui accipiant: sicut et Il. Φ. (154.) Εἶμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλου, utroque modo reddi docui in Εἰμί. Et εἶσι pro It: Γ. (61.) Ὅστ' εἶσιν διὰ δουρός. Et εἴσομαι, Ibo, Veniam, Hom. Infin. ἰέναι, Ire, utrisque Scriptt. usitat. Sed ἰέναι εἰς λόγους vide in Λόγος: ut ἰέναι εἰς φιλίαν, in Φιλία: itidemque in ceteris. Ἰὼν particip. usitat. et ipsum utrisque Scriptt. Videtur autem Plut. Numa, Ἰόντες ἐκ τοῦ στόματος λόγοι dixisse pro ἐξιόντες. Ceteram conjug. e Gramm. petendam relinquo, quorum quidam exempla quoque usus singulorum temporum afferunt, simul etiam Inus. themata, a quibus unumquodque formandum est proferentes. Sed hoc præterea sciendum est, tam hujus verbi, quam ejus compositorum partic. tria tempora signif., Bud. 100-1. Sed iis, quæ a Bud. dicuntur, addo, ipsum etiam infin. futuri interdum signif. accipere. " Εἴημι, Hesychio πορεύομαι, Eo, Proficiscor." " Εἶσθα, pro εἶς, Is, vel Ibis, (Il. K. 450.) εἶσθα θοὰς " ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν." " Εἴω, Vado, sed dicitur potius " εἶμι." " Εἴσομαι, Ibo, s. Veniam: ab εἴω. Od. O. " (213.) Ἀλλ' αὐτὸς καλέων δεῦρ' εἴσεται. Sic Il. Ω. " (462.) Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἴσομαι." " Εἴη, " præs. opt. interdum ab εἶμι, ut Od. Ξ. 496. ἀλλά " τις εἴη Εἰπεῖν Ἀτρείδῃ, Eat dictum: πορεύοιτο. In- " terdum ab εἰμὶ, et signif. Sit vel Esto. Hes. esse " ἄφεσιν dicit." " Ἤϊον, aor. 2. a th. εἴω, Eo, dialysi " Ion. et τροπῇ poët. pro εἶον." " Ἤϊα, Ivi: Ion. " dialysi et τροπῇ pro εἶα: præt. med. ex εἶμι s. εἴω. " Od. Δ. (571.) αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας Ἤϊα. Et (433.) " παρὰ θῖνα θαλάσσης εὐρυπόροιο Ἤϊα, πολλὰ θεοὺς " γουνούμενος. Et Il. A. (47.) ἤϊε νυκτὶ ἐοικώς. Herod. " ἤϊε ἐς λόγους ἐκείνῳ, Cum illo in colloquium iit, i. e. " Eum convenit. Idem, τὸν ἤϊα λέξων λόγον. Legitur " ap. Plat. quoque: ut in Apol. Socr. ἐντεῦθεν ἐπὶ " ἄλλον ἤϊα. At ἤϊα, τὰ, vide Ἤϊον." " Ἦια, pro " ἤϊα. Ac interdum quidem nom. est: quod alii in- " terpr. Leguminum stipulæ, alii Edulia itineri ne- " cessaria. Pherecr. Τὴν γαστέρ' ἠῶν κἀχύρων σεσα- " γμένους. Od. E. (368.) Ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἠῶν θη- " μῶνα τινάξῃ. Interdum verbum est, itidem pro ἤϊα: " ex εἴω enim, pro quo εἶμι potius dicitur, fit præt. " med. εἶα: inde dissolutione Ion. ἔϊα, et ἐκτάσει τοῦ " ε, ἤϊα, unde per contr. ᾖα, subscripto ι. Meminit " et Suid. nam ᾖα δισυλλάβως signif. ait τὸ ἐπορευ- " όμην: scribi autem σὺν τῷ ι, utpote factum ex Ion. " ἤϊα. Apoll. Rh. 2. ᾖε θύραζε, Ibat foras." " Ἤ- " ειν, Iveram: præt. plusquamp. e perf. ᾖα. Inter- " dum pro imperf. ponitur, Ibam. Plut. Camillo, ᾖει " ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας." " Ἴασι, Eunt: ab εἶμι. Il. Π. " (160.) Καί τ' ἀγεληδὸν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου. " At ἰᾶσι, Mittunt: Ion. pro ἱεῖσιν, ab ἵημι." " Ἐει- " σάσθην quoque, quod Hes. exp. ὥρμησαν, ἐπῆλθον, " pleonasmo τοῦ ε dicitur pro εἰσάσθην: ut et ἐεισά- " την pro εἰσάτην, in aor. 1, a th. εἶμι, Eo, Vado. " Itidemque ἐείσατο et ἐεισάμενος, pro εἴσατο et εἰσά- " μενος, ab εἴδω, ut docui in Ἐείδω." " Εἶ, interdum " signif. πορεύου: interdum ὑπάρχεις, teste Hes. Il- " lud, ab εἶμι, Vado, Eo: hoc, ab εἰμὶ, Sum, pro " quo et εἶς dicitur. At Εἶ Suid. esse dicit εὐκτικὸν, " et κατ' ἐπέκτασιν dici etiam εἴθε: ut ap. Pisidem, " εἶ γὰρ ἂν τὸ Περσίδος ἔσβεστο θράσος. Sic Hes. εἶ " γὰρ affert pro εἴθε γάρ. Sunt qui sine accentu scri- " bant." " Εἶν, Ibam, præt. imperf. At εἶν, Hes. " teste, pronomen est, i. q. ἐκεῖνος." " Ἴθι, I, " Vade: metaplasmo pro ἴε ab εἶμι. Il. B. (8.) " Βάσκ' ἴθι οὖλε ὄνειρε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. " || Aliquando adverbialiter ponitur pro εἶα, ut ἄγε " quoque aliquando esse adv. hortandi scimus.

“ Xen. Ἴθι οὖν ἐπισκεψώμεθα, Agedum igitur con- A
“ sideremus. Interdum seq. alio imperativo, idque
“ vel immediate, ut ap. eund. Xen. ἴθι εἰπὲ, Age
“ dic. Et Aristoph. ἴθι πέραινε, Agedum expedi.
“ Vel interjecta particula aliqua aut pluribus verbis:
“ ut ap. eund. Aristoph. ἴθι νῦν κατάβηθι, Agedum
“ descende. Et Plato de Rep. 1. Ἴθι δὴ μετὰ ταῦτα
“ τόδε σκέψαι, Agedum hoc deinde considera et per-
“ pende. Cum duali etiam et plur. ap. Aristoph. legi
“ tradunt.” “ Ἴω, Eam, vel Ivero : aor. 2 subj. a th.
“ εἶμι vel εἴω. Od. O. (510.) Ἢ ἰθὺς σῆς μητρὸς ἴω.”
“ Ἰὼν, Iens, Vadens, ab eod. εἶμι s. εἴω.” “ Ἴεσσα,
“ Hesychio βαδίζουσα, Iens.” “ Ἴτω, Eat, Abeat,
“ Greg. Naz. ἀλλ' ἴτω μὲν ἡμῖν ἥλιος, Sol hinc abeat,
“ s. Hinc concedat.” “ Ἴον, 1 pers. aor. 2, indic., a
“ th. εἶμι s. εἴω, signif. Ivi, vel Ibam : cujus 3 pers.
“ ἴε, Il. B. (872.) πόλεμόνδ' ἴεν ἠΰτε κούρη. Plur. ἴο-
“ μεν, Ivimus, vel Ibamus : *item* poët. systole pro
“ ἴωμεν, Eamus, (440.) prima producta. Ac ut in
“ subj. facit ἴωμεν, sic in opt. ἴοιμεν : cujus 3 pers.
“ plur. ἴοιεν, ap. Plat. de Rep. 2. ἐπὶ ταυτὸν ἴοιεν, Eo- B
“ dem irent, s. tenderent. At ἰὸν, Iens : particip. præs.
“ vel aor. 2, ab eod. th.” “ Ἴτε, Ite, Vadite : πορεύ-
“ εσθε, ab εἶμι. Sicut vero ἴθι supra dictum est esse
“ hortandi adv. : ita et ἴτε δὴ sciendum est ap. Plat.
“ de LL. usurpari, pro Agite sc. Affertur et εἰ ἴτε
“ μετ' αὐτῶν e Thuc. pro Si ab eis steteritis : sed ea
“ scriptura suspecta est.” “ Ἴμεν, ET Ἴμεναι, per
“ sync. pro ἴεμεν et ἰέμεναι : hæc autem Ion. s. Dor.
“ pro ἰέναι, Ire, a th. εἶμι : ut ap. Hom. passim, Βῆ δ'
“ ἴμεν, et Βῆ δ' ἴμεναι. Alioqui ἴμεν signif. etiam Imus,
“ et Ibamus : interdum etiam Ibimus, ab eod. th. Pro
“ quo Imus s. Ibimus, ap. Od. K. (431.) Ἆ δειλοὶ πόσ'
“ ἴμεν ;” [“ Εἶμι, Heyn. Hom. 6, 523. 7, 398. 473. 8,
140. 241. I. q. ἔρχομαι, Il. 14, 304. coll. 301. Conf.
c. εἰμὶ, Wessel. Diss. Herod. 166. ad Herod. 75. 79.
256. 400. 648. Mitsch. H. in Cer. 197. Brunck. Œd.
T. 1517. ad Charit. 337. ad Dionys. H. 2, 1200.
1205. 1240. 3, 1331. 1510. 4, 2272. 2306. In fut.
signif., Fischer. Præf. ad Weller. Gr. Gr. p. vi. ad
Charit. 221. Burgess. Præf. ad Dawes. M. Cr. p. C
xxxviii. : M. Cr. 82. 277. Valck. Hipp. p. 279. Bergl.
Alciphr. 259. Zeun. ad Xen. K. Π. 303. 334. 394.
ad Diod. S. 1, 52. Phryn. Ecl. 13. Brunck. Œd. T.
637. Inf. εἶναι, Heyn. Hom. 6, 541. Ruhnk. Ep. Cr.
84. De ἰέναι cum partic. fut., ἰὼν cum alio verbo, ad
Xen. Mem. 3, 9, 9. Scheller. Præf. ad Æl. p. xvi.
De quant. τοῦ ἰέναι, Musgr. Phœn. p. 223. Brunck.
Aristoph. 3, 27. De quant. τοῦ ἴμεναι, Heyn. Hom.
8, 88. Ἰέναι subaud., Valck. Adoniaz. p. 415. Ἰέναι
ἐπὶ, Bibl. Crit. 1, 1. p. 50. ἐπὶ τὸ φρονιμώτερον, ad
Herod. 516. ἐπί τινα, Aliquem arcessere, Valck.
Diatr. 94. Invadere aliquem, ad Herod. 74. διὰ τῶν
ἐγκυκλίων μαθημάτων, Ammon. 35. τινὶ διά τινος, A-
liquem aliquo modo tractare, Wytt. Sel. 388. ἔς τι,
Valck. ad Herod. 20. εἰς s. πρὸς μάχην τινὶ, Bast
Lettre 181. Πάλιν ἰέναι, Heyn. Hom. 6, 366. Ἴθι,
ad Timæi Lex. 282. ad Charit. 297. ad Herod. 465.
Heyn. Hom. 6, 629. Ἴθι δὴ αὖ, Toup. ad Longin.
336. Ἀλλ' ἴθι, Ilgen. Hymn. 565. Ἴτω, T. H. ad
Callim. 170. Toup. Emendd. 2, 542. Brunck. Med. D
700. Musgr. Iph. T. 116. Βάν ῥ' ἴμεν, Mitsch. H. in
Cer. 188. 203. Ilgen. Hymn. 544. Εἴσατο, ἐείσατο,
Heyn. Hom. 4, 583. 6, 403. 643. Ἰὼν, 5, 618. Zeun.
ad Xen. K. Π. 176. ad Charit. 297. Redux, Mitsch.
H. in Cer. 197. Abund., Heyn. Hom. 8, 403. Conf.
c. ἐὼν, 7, 269. 8, 255. Ἰόντες ἤϊσαν, ad Herod. 450.”
Schæf. Mss. * Ἴτω, adv. clamandi s. incitandi, Ari-
stoph. Ὄ. 229.] “ Ἴτη, Hesychio συριγμὸς, ῥοῖζος,
“ Sibilus, Strepitus.” “ Ἰτέον, Eundum : πορευτέον ;
“ Hesychio et Suidæ. Plato de Rep. 2. ταύτῃ ἰτέον,
“ Hac via eundum.” [“ Dio Chrys. Or. 33. p. 5.”
Boiss. Mss.] “ Ἰητέον, Eundum, Suid. ex Aristoph.
“ N.” [131. “ Bergl. Alciphr. 96. * Ἰτήριος, ad
Mœr. 222.” Schæf. Mss.] “ Ἴτηλον, Hes. ex Æ-
“ schyli Glauco affert pro ἔμμονον καὶ οὐκ ἐξίτηλον,
“ Constans nec evanescens.” “ Ἴθμα, ατος, τὸ, Gres-
“ sus. Hes. et Suid. ἴθματα exp. βήματα, ἴχνη, ὀρ-
“ μάς : παρὰ τὸ ἰέναι.” [Callim. H. in Cer. 59.] “ Ἴ-
“ θορος, Suida teste est παροιμιῶδες ἐπὶ τῶν παρακε-
“ λευομένων. Erasm. Chil. translatum opinatur a
“ nautis, quos remigantes naucleri vox animat ad
“ gnaviter laborandum : vel ab equorum cursu : vi-
“ derique comp. ex ἴθι, Vade, et ὀρεῖν, Incitare. At
“ ἱππόθορος, aliud est.”

“ Ἤϊον, Viaticum, Cibus itineri accommodus. Pro-
“ prie enim ἤϊα esse volunt τὰ πρὸς ὁδὸν ἐπιτήδεια
“ βρώματα καὶ πρὸς τὸ ἰέναι χρήσιμα, ἢ τοῖς ἰοῦσιν ἐπι-
“ τήδεια, Etym. Sic sane Od. M. (329.) Ἀλλ' ὅτε
“ δὴ νηὸς ἐξέφθιτο ἤϊα πάντα. Et E. (266.) ἐν δὲ καὶ
“ ἤϊα Κωρύκῳ, ἐν δέ οἱ ὄψα τίθει μενοεικέα πολλά. Et
“ (B. 410.) Δεῦτε, φίλοι, ἤϊα φερώμεθα. Et Il. N.
“ (103.) αἵτε καθ' ὕλην Θώων παρδαλίων τε λύκων τ' ἤϊα
“ πέλονται. In quibus duobus posterioribus ll. nota τὸ
“ ι produci, in præcedenti autem absorberi s. coale-
“ scere cum η. ‖ Ἤϊα dicuntur etiam τὰ ἄχυρα s. αἱ
“ τῶν ὀσπρίων καλάμαι, Acera, Paleæ s. Stipulæ le-
“ guminum. Od. E. (368.) Ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἠΐων
“ θημῶνα τινάξῃ Καρφαλέων. ‖ Ἤϊον, Hes. exp.
“ etiam παρειὰν, γνάθον, Maxillam.” [“ Ad Mœr.
300. Toup. Opusc. 1, 160. 199. Ilgen. Hymn. 230.
Ernest. Ind. Hom. v. Ἤϊα, Ἠϊόεις : ad Od. B. 289.
Heyn. Hom. 6, 388. 7, 65.” Schæf. Mss. Nicander
Ἀ. 412. Hinc ap. Hes. * Ἠϊώμεθα exp. ἐπισεσιτί-
σμεθα.] “ Εἰαὶ, Leguminum purgamenta, ut Hes.
“ innuit.” [Cf. Εἶα.] “ Εἰλὰ, Hesychio ὄσπριον, κα-
“ λάμη, Legumen, Stipula, Culmus.” “ Εἰλεσιὰς,
“ Eid. εἶδος καλάμου.” “ Εἶοι, Hesychio ὀστρέων τὰ
“ καθάρσια : cui supra εἰαὶ fuerant τῶν ὀσπρίων τὰ
“ ἀποκαθάρματα, Purgamenta leguminum, ut sunt
“ glumæ et acera : et εἰλαὶ pro eod.”

Ἄνειμι, Rursum eo, Sursum eo, i. e. Redeo, A-
scendo. Aristoph. N. (1058.) Ἄνειμι δῆτ' ἐντεῦθεν εἰς
τὴν γλῶτταν, Redeo hinc. Ἄνεισιν εἰς οὐρανοὺς, Naz.
Ascendit in cœlos. Citatur et e Plut. Romulo, Ἄνει-
σιν ἐκεῖ, pro Ascendit illuc, Redit illuc. Item ex A-
ristide, Ὑπὸ σοφίαν ἄνεισιν, pro Redit sub sapien-
tiam. Aperte autem ἀνίεμεν pro Ascendimus capi-
tur, sicut κατίεμεν pro Descendimus, in Alex. Aphr.
Probl. 1. Διὰ τί μᾶλλον κλίμακα κατίεμεν ἢ ἀνίεμεν :
verum ab ἄνειμι et κάτειμι quidam nolunt hæc dedu-
ci, ut sint pro ἄνιμεν et κάτιμεν, sed ab ἀνίημι ha-
bente simplex ἵημι tenuatum : unde sit Ἱέμενος ap.
Hom., de quo partic. dicam infra, ubi de ἵημι tenu-
ato agam. At ἀνίασι, Ascendunt, sicut κατίασι,
Descendunt, ab ἄνειμι deducta esse Ἰωνικῶς inter
omnes Gramm. constat. Infin. itidem est ἀνιέναι, A-
scendere. Partic. ἀνιὼν, itidem pro Rediens, A-
scendens : unde ἀνιὼν ἥλιος, ap. poëtas et Herod.,
Sol oriens, quasi ascendens. In h. autem Plat. l. e
princip. Symp. Ἐτύγχανον εἰς ἄστυ οἴκοθεν ἀνιὼν * Φα-
ληρόθεν, Bud. ait ἀνιὼν vel pro Ascendens, vel pro
Rediens posse accipi. Apud Hom. autem ἀνιοῦσαν
aperte est pro Redeuntem, Od. Θ. (568.) Ἐκ πομπῆς
ἀνιοῦσαν ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ : ubi de nave loquitur.
‖ Ἄνειμι, Scateo, Scaturio, Paus. non semel, Bud.
citans tamen h. unum ejus l. Ἧς τὸ ὕδωρ οὐκ ἄνεισιν
ἐκ γῆς, ἐπιρρεῖ δὲ ἐκ τοῦ ὀρόφου. Sciendum est au-
tem aquam scatentem veluti ascendere. In VV. LL.
citatur Ἄεισι τὸ φυτὸν ὑπὸ γῆς, pro Succrescit, Ex-
crescit. “ Ἄνησι, Hes. affert pro ἀνέρχεται, iti-
“ demque VV. LL. ex Aristoph. ἄνησι καὶ ἀνέρχε-
“ ται, quasi ab ἄνημι : per diphth. tamen potius scri-
“ bitur ἄνεισι, ab ἄνειμι.” [“ Musgr. Heracl. 210.
Wakef. Trach. 767. Sursum eo, Redeo, Ruhnk. ad
H. in Cer. 403. ubi et de fut., Mitsch. ib. Burgess.
Præf. ad Dawes. M. Cr. p. xxxviii. Toup. Opusc. 1,
511. ad Lucian. 1, 240. ad Herod. 677.” Schæf.
Mss. Πόντον ἀνήϊον, Apoll. Rh. 4, 238.] “ Ἀντά-
“ νειμι, Ex adverso insurgo, s. surgo : ἀντανήει αὐ-
“ τῷ, Ex adverso surgebat, vel E regione ejus surge-
“ bat, VV. LL. e Thuc.” [2, 75. * Εἰσάνειμι, Il. 7,
423.] “ Ἐξάνειμι, Exeo, Egredior : unde ἐξανιὼν,
“ Egressus, Apoll. Rh. (3, 69.) cum gen.” [“ Wakef.
Phil. 705.” Schæf. Mss.] “ Ἐπάνειμι, Redeo, Re-
“ vertor. Plut. Lycurgo, Οὐδὲν μετακινεῖν ἕως ἐπά-
“ νεισιν ἐκ Δελφῶν αὐτὸς, Quoad Delphis ipse redierit :
“ Probl. Rom. Κἂν ἀπὸ ξένης ἐπανίωσιν. Item ado-
“ ptivus ἐπανιέναι dicitur, cum e familia ascititia ad
“ suam naturalemque revertitur. Demosth. Τοῖς ποιη-
“ θεῖσιν οὐκ ἐξὸν διαθέσθαι, ἀλλὰ ζῶντας ἐγκαταλιπόν-
“ τας υἱὸν γνήσιον, ἐπανιέναι, Sed viventes in fami-

“ liam suam redire, si tamen filium legitimum e se
“ genitum in adoptiva familia relinquant. Bud. 109.
“ In sermone etiam et disputatione aliquis ad aliquid
“ ἐπάνεισιν, ut et Lat. Redit, Revertitur. Dem. pro
“ Corona, Ἐπάνειμι δὴ πάλιν ἐπὶ τὰς ἀποδείξεις : ibid.
“ Ἀλλ' ἐκεῖσε ἐπάνειμι. Sic Xen. Ἑ. 7. (4, 1.) Ἐγὼ
“ δ' ἔνθεν εἰς ταῦτα ἐξέβην, ἐπάνειμι : ut et 6. (1, 7.)
“ Ἐγὼ δὲ πάλιν ἐπάνειμι, ὅθεν εἰς τὰς περὶ Ἰάσονος
“ πράξεις ἐξέβην. || Etiam Rursum disputo, Denuo
“ disputo, vel etiam Ad disserendum redeo. Gal.
“ Περὶ μὲν τούτων αὖθις ἐπάνειμι, De his rursus dis-
“ seram, Ad disserendum de his revertar. Sic Plato
“ de LL. Ἐπανιὼν περὶ φύσεως. At alibi idem
“ Plato, ἐπανιὼν τοὺς λόγους, pro Repetens, Recen-
“ sens. Bud. 547. || Idem Plato in Symp. usus est
“ pro Ascendo, ut et Xen. K. Π. 1. p. 4. Ἵνα δὲ
“ σαφέστερον δηλωθῇ πᾶσα ἡ Περσῶν πολιτεία, μικρὸν
“ ἐπάνειμι, Aliquantum ascendo et rem altius repe-
“ to.” [“ Ad Lucian. 1, 239. ad Diod. S. 1, 273.
εἰς ἑαυτὸν, Valck. Oratt. 383.” Schæf. Mss.] “ Ἐ-
“ πανιὼν, Rediens, Revertens.” “ Ἐπανιτέον, s. Ἐ-
“ πανιτητέον, Redeundum.” [Plato de Rep. 7, 532.
“ * Ἀντεπάνειμι, Andr. Cr. 447.” Kall. Mss.]
“ Προσανῄει, e Thuc. pro Ascendebat, a th. προσ-
“ άνειμι.” [* Συνάνειμι, Una progredior, Ælian. N.
A. 6, 63. * “ Ἀντιτέον, Dionys. Hal. de Jud. Lys. s.
13.” Kall. Mss.]

Ἄπειμι, Abeo, Proficiscor; Abibo etc. Et inter-
dum Redeo. Plut. de Sibyll. Ἀπίασι τοῦ θεοῦ κατα-
γνόντες, οὐχ ἡμῶν. Plato de Rep. 1. Θεωρήσαντες
ἀπῆμεν πρὸς τὸ ἄστυ. Dem. Ἀπιέναι τοὺς πρέσβεις τὴν
ταχίστην, Ut primo quoque tempore legati profici-
scerentur, Bud. Et ἀπιὼν, Abiens, Proficiscens.
Sed ἀπιόντα, Profectum etiam interpr. Idem ap.
Dem. “ Ἄπει existimatur non solum esse Abes, vel
“ Abis, Discedis, s. Abibis, Discedes, sed etiam in
“ imperativo usurpari pro ἄπιθι, Abi, Discede. Sic
“ certe ἔξει pro ἔξελθε, ex Aristoph. affertur. Cui si-
“ mile est δίει pro δίελθε. Esse autem Atticorum et
“ Æolum hanc terminationem Grammatici quidam
“ annotant.” “ Ἀπῄα, Abii, præt. med. Plato Apol.
“ ἀπῄα οὖν ἐντεῦθεν.” [“ Fisch. Ind. Palæph. v.
Ἀπιέναι, Thom. M. 478. 895. Villois. ad Long. 125.
Abibo, Kuster. Aristoph. 3. Brunck. Soph. 3, 500.
Plato Phædr. 333. (ἐπίῃ ?) Ἄπιθι, Toup. Opusc. 1,
24. ad Longin. 286. Ἀπιέναι ἐξ ἀνθρώπων, Boiss.
Philostr. 503. Ἀπιὼν ἥλιος, Occidens, Musgr. Phœn.
p. 188.” Schæf. Mss. * Ἀπιτέον, Athen. 13, 1.
* “ Ἀπιτητέα, ἡ, Lucian. Lexiph. 2.” Kall. Mss.
* Προάπειμι, Lucian. 703.] “ Συναπίασι, Simul
“ abeunt, s. discedunt,” [“ Greg. Naz. Stel. 1. p. 3.
Montac.” Boiss. Mss.] “ Ὑπαπιέναι, in VV. LL.
“ redditur simpliciter Abire : cum tamen ibid. ὑπαπ-
“ ῄεσαν reddatur Paulatim abibant. In iisd. est
“ ὑπαπιόντες, Discedentes. Hes. habet Ὑπαπίει,
“ quod exp. ὑποστρέφει.” [Thuc. 5, 9.]

Δίειμι, Transeo, Permeo; Transibo etc. Thuc. 3.
Ἀλλὰ δι' αὐτῶν μέσων διῄεσαν, [cf. 4, 78. :] 5, (56.)
Διὰ τῆς ἑαυτῶν ἑκάστους μὴ ἐᾷν πολεμίους διϊέναι. Et
δίεισιν ἔξω, Theophr. pro Erumpit : et δίεισιν εἰς βά-
θος, pro Alte descendit. || Percurro oratione, Narro,
Ὅπως ἠσκῆσθαι χρὴ, ἤδη σοι δίειμι, ubi tamen fut. si-
gnif. habet : sicut εἶμι interdum habere dictum est.
Διέξειμι hac in signif. frequentius est : quod et Edis-
sero exp. et Mente revolvo. Interdum et Recito.
Sed nonnunquam ponitur et in prima τοῦ δίειμι si-
gnif., ut Paus. (El. 6, 4.) Καὶ τὴν γῆν τὴν Σκιλλουν-
τίαν Σειληνοῦς [al. Σιλινοῦς] ποταμὸς διέξεισιν. Vide
Bud. 100. 332. [“ Toup. Opusc. 2, 18. Ammon.
87. ad Lucian. 1, 243. Wytt. Sel. 354. Wessel. ad
Diod. S. 1, 52. 79. 148. ad Herod. 341. 385. Reisk.
ad Dion. Chrys. 2, 275. Thom. M. 478. Epigr.
adesp. 496. Boiss. Philostr. 635. Repræsento per-
sonam aliquam, Valck. Adoniaz. p. 390.” Schæf.
Mss.] “ Δίει, Att. pro δίϊθι, i. e. δίελθε, ab inus. th.
“ διέω, pro δίειμι. Διῄϊον, Percurri, Percurrendo ex-
“ posui et explicavi, aor. 2. ab eod. inus. th.” “ Διϊέ-
“ ναι, Pertransire, Percurrendo exponere : unde parti-
“ cip. διιὼν : ambo a th. δίειμι. At Διιέναι, Transmit-
“ tere, est a διΐημι, unde particip. διιείς.” [“ Thom.
M. 478. Brunck. Aristoph. init., Kuster. 124. Boiss.
A Philostr. 353. 396. 478. 524. 570. 582. 589. 610.
Plato Phædr. 324. τὸν λόγον, Heind. ad Gorg. 204.
Δίϊμεν, διῆμεν, ad Phædr. 323.” Schæf. Mss.]

Εἴσειμι, Introëo, Intro, Ingredior; Introibo etc.
Unde εἴσιθι Xen. Ingredere. Et εἰσιέναι εἴς τινα,
Ingredi ad aliquem, pro Ingredi domum ejus : quod
Bud. interpr. Convenire domi, ap. Lys. Hebraica au-
tem loquendi consuetudine accipitur et aliter v. In-
gredi. At cum Dem. dicit εἰσιέναι περὶ γραφῆς pro
Postulari et Causam dicere, sub. δικαστήριον. Sed
et εἰσιέναι γραφὴν, ἀγῶνα : item εἰσιέναι εὐθυδικίαν,
εὐθυδικίᾳ : de quibus lege Bud. 110, ubi exempla τοῦ
εἰσιέναι et εἰσελθεῖν commiscet. Et res quæpiam di-
citur aliquem εἰσιέναι, pro Eum subire, Ei occurrere.
Et Δεινὸν εἰσῄει Dem., Metus vehemens incessit.
Item τὸ εἰσιὸν λέγειν, Quicquid in mentem venit.
Bud. 111. 218. Item τὰ εἰσιόντα, Cibus et potus,
Aristot. de Gen. Animal. 4. “ Εἰσιέναι, Ἐσιέναι,
“ Inire : ἐς σπονδὰς, In fœdera concedere s. ire. Sic
“ ἐσίῃ, Ineat, Incessat. Herod. Ἐπεὰν σφέας ἐσίῃ οἶ-
B “ στρος.” [“ Ad Herod. 299. Abresch. Lectt. Arist.
118. Thom. M. 272. Wakef. Alc. 933. Callim. 1,
472. ad Corn. Nep. 93. Stav. Repræsento personam
aliquam, Valck. Adoniaz. p. 391. Ingrediar, Hipp.
p. 279. De coitu, ad Anton. Lib. 279. Verh. De co-
gitationibus mentem subeuntibus, Valck. Phœn. p.
464. T. H. ad Lucian. 1, 206. ad Herod. 58. De
constr., ad Charit. 494. Markl. Iph. p. 214. Musgr.
Iph. A. 1580. ad Plut. 6, 199. Hutt. Εἰσιέναι εἰς
τὴν ἀρχὴν, ad Herod. 613. Ἐσιέναι ἐς θαῦμα, Musgr.
Dan. 36. Εἰσιὼν, Sequens, Dionys. H. 3, 1693-4.”
Schæf. Mss.] “ Εἰσίθμη, Introitus angustus s. ingres-
“ sus, Hes. At Suidæ est ῥύμη.” [“ Valck. ad Röv.
p. xliii.” Schæf. Mss. Od. Z. 264. * Εἰσιτέον, Jambl.]
“ Εἰσιτητέον, Ingrediendum est, Introëundum est.”
[“ Lucian. 1, 815. * Εἰσιτὸν, Bergl. Alciphr. 96.
340.” Schæf. Mss.] Εἰσιτητὸς, Ad quem ingressus pa-
tet, q. d. Ingressibilis, Accessibilis. Naz. de Fatuis
Virg. Μηκέτι ὁ νυμφὼν αὐταῖς εἰσιτητὸς ᾖ. [“ Toup.
Opusc. 1, 217. ad Charit. 767. Εἰσιτητὸν, Bergl. ll.
C ce.” Schæf. Mss.] Εἰσιτήριος λόγος, Oratio quæ ha-
betur in alicujus ingressu, et qua ille velut excipitur
s. salutatur, ut ἐξιτήριος, Quæ habetur in digressu.
A Suida exp. ὁ εἰσόδιος λόγος. At Εἰσιτήρια, Dies
ejus festi, in quo magistratus omnes accedunt, Suid.
Alii rectius meo judicio sacra fuisse tradunt, quæ
Jovi Βουλαίῳ fierent, cum senatores judicium ingres-
suri essent. [“ Ad Mœr. 222. Koen. ad Greg. Cor.
206.” Schæf. Mss.] “ Ἐσιτήρια, τὰ, Sacra quæ initio
“ anni fiebant, ut felix totius anni auspicium foret :
“ Romæ Calendis Januariis, Athenis νουμηνίᾳ τοῦ
“ ἑκατομβαιῶνος. Dem. (400.) Ἡ βουλὴ τὰ ἐσιτήρια
“ ἔθυσεν, συνειστιάθη, σπονδῶν, ἱερῶν ἐκοινώνησεν· οἱ
“ στρατηγοὶ, σχεδὸν, ὡς εἰπεῖν, αἱ ἀρχαὶ πᾶσαι. Dion
“ Cocceius, Τοῦ Ἰουλίου τὰ ἐσιτήρια τῇ νουμηνίᾳ θύ-
“ οντος, ῥαβδοῦχός τις αὐτοῦ ἔπεσεν. Hesychio ἐσι-
“ τήριον est τὸ ἐν μέσῳ αὔλημα.” [* Ἀντείσειμι, Sy-
nes. 64.] Ἐπείσειμι, q. d. Superingredior, Invado ;
pro ἐπεισέρχομαι, Bud. [“ Thom. M. 281. Ἐπεισι-
έναι, In mentem venire, ad Corn. Nep. 65. Stav.”
D Schæf. Mss. * Συνεπείσειμι, Athen. 615.] Παρείσει-
μι, Subeo, Subingredior, Irrepo. Bud. [Athen. 118.
262. Polyb. 5, 75, 8. * “ Συνείσειμι, Nicet. Paphl.
in Hyacinthi Laud. p. 10.” Boiss. Mss.] Ὑπείσειμι,
i. q. παρείσειμι. Item ὑπεισιέναι, In mentem venire,
Bud. [Gl. Surrepere.]

Ἔξειμι, Exeo, Exibo. Lucian. Τὸν ἐρωτήσαντα
πηνίκα ἔξεισι. Dem. in Mid. Καὶ καταλαμβάνει τοὺς
ἄρχοντας ἐξιόντας, καὶ τὸν Στράτωνα ἀπιόντα, Offen-
ditque eos conclavi suo exeuntes, et Stratonem jam
profectum, Bud. “ Ἔξει, Att. pro ἔξιθι, Exi. Fre-
“ quens ap. Aristoph. Ἐξίασι, Exeunt; ἐξιᾶσι, E-
“ mittunt, ab ἐξίημι.” [“ Abresch. Lectt. Arist. 80.
Fischer. Ind. Palæph. Brunck. ad Or. p. 177. ad
Herod. 470. Abresch. Æsch. 2, 110. Egrediar, ad
Mœr. 16. Dawes. M. Cr. 82. 277. Valck. Hipp. p.
279. Fischer. Præf. ad Weller. Gr. Gr. vi. Brunck.
Soph. 3, 500. Aristoph. 3, 30. De constr., Eur. Alc.
185. Musgr. Herc. F. 109. Ἐξιέναι, Thom. M. 478.
ad Charit. 481. Ἐξεῖναι, Cattier. 75. Ἐξιὼν, sensu
futuri, Aristoph. Εἰρ. 1182.” Schæf. Mss. * Ἐξίναι,

pro ἐξιέναι, Machon Athenæi 580.] " Ἐξίθμη, Hesychio ἔξοδος, Exitus." " Ἐξείη, Hesychio est ἔξοδος, " κέρδος, Exitus, Lucrum. Alioqui signif. etiam Li- " q... a verbo impers. ἔξεστι." Hinc Ἐξιτὸν ap. Hesic... . 732.) Τοῖς οὐκ ἐξιτόν ἐστι, Quibus exeundi fa...cas non est. [" Bergl. Alciphr. 95. 340." Schæf. Mss. * Δυσέξιτος, Diod. S. 526. * " Ἐξιτέον, Wytt. Select. 340." Schæf. Mss.] Ἐξιτητέον, Exeundum, Prodeundum, e Xen. (Ἀπ. 1, 1, 14.) εἰς ἀνθρώπους, Prodeundum est in hominum cœtum. At Ἐξίτητος, Hes. ἐκπορευόμενος, Egrediens. [" Bergl. Alciphr. 96." Schæf. Mss.] " Ἀνεξίτητος, ὁ, ἡ, E quo exiri " nequit, Exitum non habens: ut Hes. quoque ἀνε- " ξίτητον exp. ἀνεξέλευστον, μὴ ἔχον ἔξοδον, ἀδιάβα- " τον." " Δυσεξίτητος, Difficilis exitu: ut Hes. quo- " que δυσεξίτητα exp. δυσκόλως ἐξοδευόμενα." [Eust. Il. A. p. 15. Polit.] Ἐξιτήριος, ut λόγος, Basil.: Bud. ap. Greg. ἐξιτηρίους λόγους interpr. etiam Sermones valedicentium in discessu. Unde et εὐχαὶ ap. Suid., ἡμέρα, Hes. [" Ad Mœr. 222." Schæf. Mss.] " Ἐξί- " τηλος, παρὰ τὸ ἐξιέναι dicitur Evanidus s. Evane- " scens, Exolescens, Fugiens: vel etiam Qui evanuit " et exolevit: et præteriti enim et præsentis signif. " habet. Xen. (Œc. 10, 3.) Εἰ ἐπειρώμην σε ἐξαπα- " τᾶν, ἐπιδεικνὺς ἀργύριον κίβδηλον καὶ ὅρμους ὑποξύ- " λους, καὶ πορφυρίδας ἐξιτήλας [al. ἐξιτήλους] φαίην " ἀληθινὰς εἶναι, Evanidas jam et exoletas, i. e. Quæ " verum nativumque et vivum colorem amiserunt, vel " etiamnum amittunt vetustate. Item dicitur aliquis " aliquid ἐξίτηλον ποιεῖν vel ἀπεργάζεσθαι, pro Abole- " re, Delere, itemque Evanidum ex exoletum reddere, " i. e. Facere ut evanescat et exolescat. Diosc. 2, " 94. de adipe viperino, Τὰς ἐν μασχάλῃ τρίχας ἐξι- " τήλους ποιεῖ, Abolet: pro quo c. 97. dicit ψιλοῖ. " Theophyl. Ep. 80. Ἀπόλλυσιν ὁ νότος ἡμᾶς· τοὺς " ἀστάχυάς μοι ἐξιτήλους ἀπειργάσατο, τὴν ἄμπελον " ἐλυμήνατο, καὶ τὰς ῥᾶγας διέφθορεν, Evanidas red- " didit, i. e. Fecit ut grana in eis evanescerent et " exolescerent. Sicut vero aliquis aliquid ἐξίτη- " λον ποιεῖ, ita ipsum ἐξίτηλον γίνεται, pro Evani- " dum fit, Aboletur, Exolescit. Plut. Cæsare, Οἰό- " μενοι ταχὺ τῶν ἀναλωμάτων ἐπιλιπόντων τὴν δύνα- " μιν ἐξίτηλον γενέσθαι, Fore ut evanesceret. Diosc. " 5, 13. de lora, Χρῷ δὲ αὐτῷ μετ' ἐνιαυτόν· ταχέως " γὰρ ἐξίτηλος γίνεται, Celeriter enim exolescit et " vappescit. Idem alibi in Præf. de collectione et " repositione pharmacorum, Παρὰ γὰρ δὴ τούτους, " sc. τοὺς καιροὺς, ἢ ἐνεργεῖ ἢ ἐξίτηλα γίνεται τὰ φάρ- " μακα, Ex iis fit ut pharmaca vel strenuam vim ac- " cipiant vel inertem et flaccidam. Greg. Naz. Ἵνα " μὴ ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ γένηται τὰ καλὰ, Temporis in- " juria aboleantur et obliterentur. Sic Philo V. M. " 1. Χρόνῳ καθάπερ γραφὴν ἐξίτηλον γενομένην, Ve- " luti tabulam vestustate exoletam. Et Synes. de " Insomn. Μέχρις ἂν ὑπὸ χρόνου πλήθους ἀμενηνὰ καὶ " ἐξίτηλα γένηται, Exilia et evanida vel obscura red- " dantur. Sed et est vel non est aliquid ἐξίτηλον " quod jam ἐγενήθη. Isocr. ad Philipp. Ὥστε μηδέπω " νῦν ἐξιτήλους εἶναι τὰς συμφορὰς τὰς δι' ἐκεῖνον τὸν " πόλεμον ἐν ταῖς πόλεσι γεγενημένας, Ita ut ne nunc " quidem abolitæ sint et exoleverint. Notandus " porro dativus instrumentalis χρόνῳ in superioribus " ll.: cujusmodi est et in hoc Plutarchi Lycurgo, Καὶ " τῷ φιλεῖν ἀεὶ, καινοὺς καὶ προσφάτους ἦγεν ἐπὶ τὴν " κοινωνίαν, οὐδὲ διακορεῖς οὐδ' ἐξιτήλους ταῖς ἀνέδην " κοινωνίαις, Exoletos et flaccidos: διεῤῥυηκότας. He- " sychio quoque ἐξίτηλα sunt ἔξαλλα, ἀσθενῆ, ἐγγὺς " ἀφανισμοῦ, afferenti et ἐξίτηλος pro βλὰξ, διεφθαρ- " μένος: sed addenti etiam ἀνόητος et ὑπερήφανος. " Inde Ἐξιτηλία, ας, ἡ, eid. Hes. μωρία, Fatuitas." [" Ἐξίτηλος, Plut. de S. N. V. 9. ubi v. Wytt., ad Herod. 390. ad Phalar. 282. Phryn. Ecl. 60. 134. Abresch. Æsch. 2, 40. Wakef. S. Cr. 4, 74. Paus. 3, 302. Dionys. H. 1, 432. Boiss. Philostr. 387. Wytt. Select. 340." Schæf. Mss. * Ἀνεξίτηλος, J. Poll. 1, 44. * Ἀντέξειμι, Xen. Ἑ. 4, 4, 16.] " Ἀπε- " ξιέναι, Vindicare: si non mentiuntur VV. LL. nam " eo significatu dicitur potius ἐπεξιέναι, nimirum " pro Exire adversus aliquem ad sumendas de eo " pœnas." * Δυσεξίτηλος, Qui difficulter dilabitur " s. evanescit, Diosc. 7." [Diod. S. 128. Διέξει-

A μι, vide supra.] " Διεξῆμεν, per sync. pro διεξῄει- " μεν, Percurrendo enarrabamus. Plato Epist. 7. " Πλεονάκις οὐ δ." " Διεξίμεναι, s. Διεξιέμεναι, Ion. " s. Dor. pro διεξιέναι, q. e. διεξέρχεσθαι, Pertran- " sire." " Διεξιτέον, Pertranseundum s. Percurren- " dum. Item Percurrendo exponendum." [" Aristot. Rhet. ad Alex. 3. p. 170." Kall. Mss. * Διεξίτητος, Oribas. Mosq. p. 244.] " Ἀδιεξίτητος, Qui percursus " non est, s. Qui percurri nequit, oratione nimirum " aut cogitatione: cui opp. διεξιτητὸς, synonymum " est * ἀδιεξέλευστος, teste Suida. Philopon. in Procl. " Φύσει γὰρ τὸ ἄπειρον ἀδιεξίτητόν ἐστι. Sic Themist. " in Physic. 1. Τὸ μὲν γὰρ ἄπειρον, ποσὸν ἀδιεξίτητον· " τὸ δὲ πεπερασμένον, ποσὸν ὡρισμένον." " Δυσδιεξί- " τητος, Qui difficulter transiri vel percurri potest. " Item Qui percurrendo vix exponi potest et expli- " cari. In priore signif. Synes. Καὶ γὰρ εἰσελθόντι " λαβυρινθῶδές ἐστι καὶ δυσδιεξίτητον." [" Ad Diod. S. 1, 211." Schæf. Mss. * " Ἀντιδιέξειμι, Æsch. c. Tim. 73. Tauchn." Boiss. Mss. * Ἐπιδιέξειμι, Po-
B lyæn. 329. Plut. 9, 304. * Προδιέξειμι, Cyrill. c. Julian. 332. * Συνδιέξειμι, Xen. Mem. 4, 7, 8.] Ἐπέξειμι, Egredior adv. aliquem, potius Erumpo. Bud. interpr. Erumpo infesto exercitu, exemplum tamen ex Isocr. afferens, in quo est ἐπεξελθόντες: sed cum ap. alios, tum præsertim ap. Thuc. invenire potuit hujus ipsius vocis exempla, hac in signif.: 4, (130.) Ὅτι οὐκ ἐπέξεισιν, οὐδὲ δέοιτο πολεμεῖν. 2. Πεῖραν ἐποιεῖτο εἰ ἐπεξίασιν. Sic ἐπεξιέναι eod. l. et ἐπεξῄεσαν, 8. Et cum dat. 3. Ἐπεξιὼν τοῖς Ἀθηναίοις. Interdum vero addit εἰς μάχην. Redditur autem ap. eum et Occurrere, In certamen prodire. || Ἐπεξιέναι τινὶ pro Reum peragere et convincere, unde, Ἐπέξει τῷ μιαρῷ, in fut. ap. Dem. (583.) || Ulcisci, cum dat. rei, Herodian. || Excurro et percurso populabunde; Persequor stylo, Commemoro, Edissero; Perlego. Bud. 99. 100. Sed invenio et aliam signif. ap. Thuc., cujus ille mentionem non fecit, quod sciam: 1, (84.) cum dat. pro Operam navare, Exequi, Τὰς τῶν πολεμίων παρασκευὰς λόγῳ καλῶς μεμφό-
C μενοι, ἀνομοίως ἔργῳ ἐπεξιέναι. [" Reisk. ad Dion. Chrys. 2, 275. Ammon. 44. ad Charit. 15. Fischer. Ind. Palæph. Phryn. Ecl. 80. Thom. M. 337. 338. Luzac. Exerc. 82. Heind. ad Plat. Lys. 33. Dionys. H. 3, 1436. Accuso, Bergl. Alciphr. 89. Toup. Opusc. 1, 326. 527. Diod. S. 1, 88. Ulciscor, 310. Herod. 689. Phalar. 216." Schæf. Mss.] " Ἐπεξι- " τέον, s. Ἐπεξιτητέον, Exeundum adversus. E Bud. " affertur pro Prosequendum." Ἀντεπέξειμι, Invadenti hostiliter occurro. Bud. e Paus. [Xen. K. Π. 3, 3, 30. Thuc. 7, 37. 42.] " Παρέξειμι, affertur pro " Prætereo, Præcurro: unde παρεξῄει, quod exp. " Præteriit: et παρεξίοιεν, Præterirent. Inde et par- " ticip. παρεξιὼν, Præteriens, Prætergrediens. Plut. " Camillo, de Gallis, Τὰς πόλεις ἐγγὺς παρεξιόντες " ἐβόων ἐπὶ τὴν Ῥώμην πορεύεσθαι, Urbibus vicinis " præteritis." [Eur. Phœn. 1254.] Ἀντιπαρέξειμι, Hostium exercitum captans, cum exercitu adequito: quam interpr. dat Bud. verbo ἀντιπαρεξάγω, in Polyb. Ὁ δὲ Φάβιος, ταῖς μὲν παρωρείαις ἐπιφαινόμενος,
D ἀντιπαρῆγε τοῖς πολεμίοις, εἰς δὲ τὸ πεδίον οὐ καθίει τὴν δύναμιν, [cf. 3, 90, 1.] ego vero idem de eod. Fabio cunctatore voce ἀντιπαρεξιέναι dici a Plut. existimo, (6, 737.) Ἐπηκολούθει διὰ τῶν τραχέων καὶ ὀρεινῶν ἀντιπαρεξιών. || Invicem decedere via: Bud. 540. e Plut. (1618. HSt.) ap. quem tamen legitur ἀντιπαρεξιέντες tanquam ab ἀντιπαρεξίημι. [" Sed ἀντιπαρεξιόντες merito receperunt recentiores Editores, præeunte probato Cod. Ms. Plut. Cicerone c. 43. p. 369. Hutt." Schw. Mss.] " Ἐπιπαρέξειμι, Sensim " exeo. Unde ἐπιπαρεξιὼν, Paulatim evadens, s. ex- " cedens, VV. LL. e Gaza." [* Περιέξειμι, Appian. B. C. 813. sed v. Ed. Par. 248. Προέξειμι, Thuc. 3, 1. Joseph. Ant. 19, 4, 5. * Συνέξειμι, Xen. K. Π. 1, 4, 15. Thuc. 3, 113. * " Ὑπέξειμι, Retrogredior, Herod. 4, 120. Ὑπεξιόντες καὶ ὑπεξελαύνοντες." Schw. Mss. * Ὑπερέξειμι, Athan. 2, 569.]

Ἔπειμι, Invado, Ingredior hostiliter. Thuc. 6. Τὸν γὰρ προύχοντα οὐ μόνον ἐπιόντα τις ἀμύνεται, ἀλλὰ καὶ μὴ ὅπως ἔπεισι προκαταλαμβάνει. Idem 3. Τὸν ἐπιόντα πολέμιον, ὅσιον εἶναι ἀμύνεσθαι. Et ap. He-

rodian. (7, 4, 10.) Ἐπίοιεν αὐτοῖς, Invaderent eos, Irruerent in eos. Alia etiam constr. e Thuc. (1, 86.) Ἐπίωμεν ἐπὶ τοὺς ἀδικοῦντας. Et metaph. ap. Il. A. (29.) πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν, Priusquam senectus eam invadat, adoriatur, Senectus ei superveniat. Ἔπειμι, Post venio, Succedo, Sequor: unde, Τοῦ ἐπιόντος χρόνου, Plato, Sequente tempore, i. e. futuro. Sic Τὸν ἐπιόντα ἐνιαυτὸν Idem dixit: et Dem. Ἐπιοῦσαν ὥραν τοῦ ἔτους. Huc pertinet ἐπιοῦσα ἡμέρα Synes. pro Crastinus dies. [" Sic ἡ 'πιοῦσα λαμπὰς, Crastina lux, Eur. Med. 354." Schw. Mss.] Apud Dem. vero ἐπιόντα πράγματα exp. Futuræ res, Instantes res: sicut ἐπιὼν μὴν ap. Eund. Mensis instans. Apud Plut. autem Solone ἔπεισι redditur Imminet, Ἔπεισι γὰρ ἑκάστῳ ποικίλον ἐξ ἀδήλου τὸ μέλλον. || Item Ἐπιὼν τῇ μνήμῃ ἕκαστα Bud. e Luciano (1, 740.) Percurrens, Repetens. || Et ἔπιτε, Disserite, VV. LL. " Ἐπῄειν, ab Ἔπειμι, interdum pro Obibam, Peragrabam, vel Obivi, Peragravi. E Plutarcho Pericle, Ἐπῄεσαν τοὺς τόπους τοὺς ἐν Θρᾴκῃ. Sic ἔπεισι πολὺ μῆκος γῆς, Longam viam peragit, s. peragrat, ut Bud. vertit. Apud Eund. vero Themistocle legitur, Ἐπῄει στρατηγοὺς, ἐπὶ τὴν μάχην παροξύνων: ubi redditur Adibat. Sic ap. Thuc. Ἐπῄει τὸ στράτευμα, Adibat exercitum. Ex Eod. affertur, Ἐπῄεσαν τοὺς ἄλλους pro Tendebant in alios. Ex Æschine autem, Ἐπῄει ὁ χρόνος, pro Adveniebat tempus, s. Aderat tempus. Ἐπῄει, impersonaliter etiam, cum infin. Plato, Ἐπῄει μοι εἰπεῖν, In mentem mihi veniebat ut dicerem. Vel, Venit in mentem. Sic ap. Plut. Lycurgo, Ἐπῄει αὐταῖς λέγειν: ubi ἐπῄει quidam male interpr. Licebat. Apud Eund. cum infin. ἀπιστεῖν, in Camillo, Ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἐπῄει τῷ Καμίλλῳ τὴν προδοσίαν. Apud Lucian. cum γελᾷν legitur, Ἔπεισί μοι γελᾷν: ubi redditur, Subit me risus. Tale est ap. Eund. Ἐπῄει ἀνακαγχάσαι: ubi non satis apte redditur, Cachinnari veniebat in mentem. At vero ap. Aphthon. Ἐπῄει τοῖς μύρμηξι πονεῖν, redditur, Formicæ laboribus intentæ erant. Fortasse autem rectius, Ad labores animum appellebant. Vel, De laborando cogitabant." "Ἔπιτον, Accedite, ex Aristoph. B." [1107.] " Ἐπιὸν, όντος, τὸ, Quod irruit, Quod invadit: ut τὸ ἐπιὸν ἀμύνασθαι, vel φυλάσσεσθαι, ap. Thuc. Interdum Quod supervenit s. ingruit, vel Quod venit post, s. paulo post venturum est, aut futurum. Q. d. Quod imminet: ut τὸ ἐπιὸν θέρος, Thuc. Et τῶν ἐπιόντων ἕνεκα, Futurorum causa, e Dem.: ἐπιὸν σέλας, Crastina lux, Eur. (Rhes. 331.) Interdum vero ἐπιὸν Quod in mentem venit." [" Wakef. S. Cr. 1, 137. Valck. ad Herod 299. Fisch. Ind. Palæph. Koen. ad Greg. Cor. 184. Musgr. Tro. 119. Jacobs. Anth. 9, 467. ad Diod. S. 2, 384. Heyn. Hom. 7, 395. 8, 478. Sequor, Valck. Phœn. p. 63. Perlego, ad Charit. 694. De cibis in mensam illatis, Valck. Phœn. p. 66. Conf. c. ἔπειμι, Immineo, ad Charit. 511.; cum ἔσειμι, Dionys. H. 2, 689. Ἐπιέναι, de cogitationibus mentem subeuntibus, Valck. Phœn. p. 464. Beck. p. 225. ad Lucian. 1, 206. De lacrymis, Wakef. ad Bion. 7, 24. Invadere, ad Herod. 74. 577. Ἔπεισι, Lucian. Ep. 21. Wakef. Trach. 383. Ἔπεισί μοι δάκρυα, Musgr. Phœn. p. 225. Θάνατος ἐπῄει, Brunck. Aristoph. 3, 128. Ἔρως ἐπῄει, Bast Lettre 195. Ἐπιείσομαι, Heyn. Hom. 6, 183. 379. Ἐπιὼν, ad Lucian. 1, xxxiii. ad Herod. 581. I. q. ὁ τυχὼν, ad 575. Soph. Œd. C. 752. Τῇ ἐπιούσῃ, Herodian. 472. et n., Phryn. Ecl. 210. Thom. M. 352. Porson. Phœn. 1651. Aristoph. Ἐκκλ. 105. Diod. S. 2, 454. ad Lucian. 2, 125. Ἐπιοῦσα μητρυιὰ, Valck. Hipp. p. 267. Τὸ ἐπιὸν, Koen. ad Greg. Cor. 87. ad Lucian. 1, 429. Heind. ad Plat. Phædr. 225. 308. Ἐς τοὐπιὸν, Thom. M. 371. Lucian. 2, 124. 127. Εἰς τοὐπιὸν ἔτος, Dionys. H. 4, 2134." Schæf. Mss. " Ἔπιθι δὴ, M. Anton. 4, 42." Gataker. Mss. * Ἀνέπειμι, Basil. 3, 587.] Ἀντέπειμι, Invadenti hostiliter occurro. Paus. Ἀντεπῄεσαν δὲ καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι σπουδῇ καὶ οὗτοι. [Thuc. 2, 91. Arrian. 1, 15, 4. * Συνέπειμι, Thuc. 3, 63.]

Κάτειμι, Descendo. Lucian. (1, 213.) Ἐπὶ τὴν γῆν κάτει μοιχεύσων, Descendis. Item pro Descendes, Bud. Κάτεισιν εἰς ᾅδου, Naz. Hinc et κατιέναι dicitur navis pro κατάγεσθαι, Schol. Hom. Sed et ventus dicitur κατιέναι a Thuc. (2, 25.) Ἀνέμου δὲ κατιόντος μεγάλου, χειμαζόμενοι ἐν ἀλιμένῳ χωρίῳ. Ubi quidam vertunt, Ingruente ingenti vento, Coorto. Tale est autem, quod e Plut. affertur, Ἀνέμου κατιόντος ἐν πελάγει. || Revertor: ut κατιὼν οἴκαδε, Plato. Apud Hom. autem εἰς ἄστυ κάτειμι utroque modo redditur. " Κατίασι, Descendunt, κατέρχονται. At κατιᾶσι, Ion. foret pro καθιᾶσι, Demittunt. Κατεῖεν, Descendit vel Descendebat: ab inus. th. κατείω, pro quo κάτειμι dicitur. Hesiod. ψυχὴ δ' ἄϊδόσδε κατεῖε. Κάτει, Descende. Luc. Ἐπὶ τὴν γῆν κάτει μοιχεύσων. Κατιέναι, Descendere. Alex. Aphr. Probl. 2. Μᾶλλον κλίμα κατίεμεν ἢ ἀνίεμεν, Per scalas et loca declivia facilius descendimus quam ascendimus. Sic et κατίῃ, Descenderit. Interdum vero κατιέναι Ion. dicitur pro καθιέναι, Demittere, a κατίημι, Ion. itidem posito pro καθίημι. Unde ap. Herod. κατιέντες, Demittentes: et Καθιεμένη, Demissa." [" Ad Mœr. 223. Abresch. Lectt. Arist. 60. ad Herod. 578. Brunck. Aristoph. 3, 35. Diod. S. 2, 299. Antip. S. 107. Redeo, ad Phalar. 216. Porson. Med. p. 74. Diod. S. 2, 33. De vento, Paus. 1, 308. ad Lucian. 2, 131. Boiss. Philostr. 520. Κατῄε, Wassenb. ad Hom. 130. Καταείσατο γαίης, Heyn. Hom. 6, 182." Schæf. Mss.] " Ἐπικατιὼν, Descendens, Desidens. Thuc. (2, 49.) Ἐπικατιόντος τοῦ νοσήματος εἰς τὴν κοιλίαν." [* " Παρακάτειμι, Schol. Theocr. 1, 4. Schol. Eur. Hec. 524. 529. Schol. Æsch. Pers. 2. 47." Boiss. Mss. Συγκάτειμι, Aristæn. Ep. 1, 11. 19. Lucian. 1, 441.] " Συγκατιὼν, Qui una reversus est, aut descendit. E Demosth. affertur in præsenti signif., Una descendens." [* Ὑποκάτειμι, i. q. κάτειμι, Tractat. Eccles. de 70 Domini Discip. ap. Cav. Hist. Liter. p. 107.]

Μέτειμι, Eo post, postea, μετὰ ταῦτα ἔρχομαι, Hom. Sed pro Eo post redditur Persequor, ut dicitur venator feras μετιέναι, Ovidio Feras persequi: i. e. quasi post eas s. pone eas ire. Sed multo usitatior est metaph. signif., qualis et verbi Persequor, ut μετιέναι τὴν σοφίαν dicitur Socr. a Xen. pro Persequi, Bud. addens etiam διώκειν, item Affectare. Sic autem dixit Isocr. ad Nic. Ὅ,τι ἂν ἀκριβῶς εἰδέναι βούλῃ, ἐμπειρίᾳ μέτιθι. Itidem vero qui ambit magistratum, dicitur μετιέναι. Plut. Ὑπατείαν μετιόντι συμπράττων. Et, Ἐπηρώτησεν εἰ καὶ αὐτὸς ὑπατείαν μέτεισι. Sic autem et μετελθεῖν usurpat. Gallice hoc quoque vocamus Poursuivre, quod est Persequi. Interdum vero μετιέναι conatus signif. habet: ut sc. qui rem aliquam affectant, vires et conatum ei impendunt. Sic Synes. quoque utitur, ap. quem tamen exp. non solum Conari, sed et Moliri. Polit. autem ap. Herodian. μετιέναι cum accus. rei vertit etiam Tractare. || Μέτειμί σε, Persequor injuriam a te mihi illatam, pœnas abs te, Ulciscor te: qua etiam in re Gallicum Poursuivre locum habet. Tale est, Μέτεισιν Ἀθηναίους ὑπὲρ τῶν ἀθέσμων φόρων ἡ δίκη. Et e Plat. Pol. Καί σε ἀντὶ τούτων εἰσαῦθις μέτειμι. Synes. Νεμεσᾷ Ῥουφῖνος, καὶ μέτεισι ζημίᾳ χρυσοῦ λιτρῶν πεντεκαίδεκα. Apud Eund. Μετῆλθε τὴν Ἀνδρονίκου μανίαν pro Ultus est, Puniit. || Solicito: ut Gall. dicimur Aller après quelqu'un, cujus opera indigemus, et a quo aliquid impetrare volumus. Sic autem utuntur Thuc. Aristoph. [" Herod. 9, 33. ubi etiam reddi potest Accersere, Vocare; sicut 3, 19." Schw. Mss.] || Transeo, Lucian. (1, 201.) Ἤδη δὲ ἐπὶ τὸ πῦρ μέτειμι, Ad ignem transeo, i. e. Ad crimen de igne. Polit. ap. Herodian. (5, 4, 11.) Μετιόντες πρὸς τὸν Ἀντωνῖνον vertit Transfugientes. Sic autem μετελθὼν et αὐτομολῶν pro eod. ab eo ponitur. Μέτειμι, Redeo, ex Aristoph. (N. 1408.) Ἐκεῖσε δ', ὅθεν ἀπέσχισάς με, τοῦ λόγου μέτειμι. [" Wyttenb. Sel. 438. Lucian. 1, 315. 419. ad Herod. 589. Valck. ad Phal. p. xvi. Musgr. Ion. 1091. Stanl. Eum. 188. (an Simmias Ovo? v. Jacobs.) Antip. Th. 64. Heyn. Hom. 5, 256. 263. 6, 422. Conor mente assequi, Plut. de S. N. V. 10. Arcesso, Valck. Diatr. 104. ad Lucian. 1, 384. ad Herod. 203. 709. Bast Lettre 208. Lego, Tracto, Jacobs. Anth. 10, 310. Punio, Markl. Iph. p. 59. Μετεισάμενος, Heyn. Hom. 6, 386." Schæf.

Mss. * " Μετιτέον, Diog. L. 6, 105." Boiss. Mss. * 'Αντιμέτειμι, Plut. 2, 609.]

Πάρειμι, sunt tamen qui παρεῖμι malint ad differentiam alterius πάρειμι, Prodeo, Procedo, Progredior, Bud. e Xen.: Dem. in Mid. Παρίασι δεησόμενοι, In medium prodibunt pro isto deprecatores, ut Idem interpr. Sic et παρελθεῖν sæpe ponitur. Ita etiam Παριὼν εἰς ἐκκλησίαν, τὸ πλῆθος, Plut. Apud Aristoph. autem πάριτε εἰς τὸ μέσον. A Bud. vertitur etiam Advenio ap. Lucian. Vide in Πάρειμι ab εἰμὶ, quæ dixi de eo signif. motus habente. || Transeo, Aristoph. πάρειμ' ἐντεῦθεν εἰς τὰς τῆς φύσεως ἀνάγκας. Sic παριόντες, Lucian. Transeuntes, Prætereuntes. " Παρῄιε, Advenit, Præteriit, Herod." [" Xen. K. Π. 13. 625. Xen. Eph. 52. 246. Valck. Hipp. p. 250. Wessel. ad Herod. 242. 415. ad Lucian. 1, 479. Bast Lettre 108. ad Charit. (25.) 650. 700. Cattier. 84. Jacobs. Anth. 8, 401. Wakef. Georg. 26. T. H. ad Plutum p. 121. Prætereo, Valck. Adoniaz. p. 356. Wytt. Select. 380. Lucian. 1, 274. Supero, Xen. K. Π. 54. ubi v. Zeun. Lennep. ad Phal. 15. Vinco, Brunck. Aristoph. 3, 16. Bast Lettre 201. De populo in ecclesiam coëunte, ad Charit. 213. Π. et παρίημι, Bast Lettre 108. Παρῄει et παρείη conf., Schneid. Anab. 83. Πάρει, ἦλθες, Valck. Phœn. p. 33. Lucian. 1, 404. Παριέναι ἐς τὰ πλήθη, Lucian. 1, 19. T. H. 219." Schæf. Mss.] Παριτητέον, et pro eo παριτητέα, Thuc. (1, 72.) Παριτητέα ἔδοξε ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους εἶναι, Prodeundum esse in conspectum Lacedæmoniorum. [" Ad Lucian. 1, 702. * Παριτέον, ib." Schæf. Mss. * " Παριτητὸς, Accedendus, Orig. c. Cels. 7. p. 343." Seager. Mss. * Παριτὸς, Adeundus, Callim. L. P. 90.] " Δυσπάριτος, Prætergressu vel Transitu difficilis: ut δ. χωρίον ap. Suid. e Xen. quod exp. * δυσπόρευτον." [" Xen. K. 'A. 4, 1, 18. δύσβατον χωρίον. Cod. Eton. δυσπόριστον. Num voluit δυσπρόσιτον? Suid. videtur legisse δυσπάριτον." Lex. Xen. v. δύσβατος. * 'Αντιπάρειμι, Xen. K. 'A. 4, 3, 17.] 'Επιπάρειμι, Supervenio, Subsequor a latere, Bud. ap. Xen. [K. 'A. 3, 4, 18. 6, 3, 12. Thuc. 1, 61. alibi.] " Συμπαρῄει, Una accedebat." [Xen. 'E. 2, 1, 17.]

Περίειμι, Circumeo: unde περίεισι, Aristoph. quod redditur non solum Circumit, sed et Circumfertur. Thuc. 4. Περιϊέναι κατὰ νώτου αὐτοῖς. Hinc et partic. περιϊὼν, Circumiens, Oberrans: ut Plato de Rep. 1. Παρὰ τῶν ἄλλων περιϊὼν μανθάνει. E Thuc. (1, 30.) affertur Περιϊόντι τῷ θέρει, pro Circumacta æstate, Redeunte æstate; ἐνισταμένῳ, Schol. " Περιϊέναι, Circumire, Peragrare, Lustrare: ut περιϊέναι τὴν 'Ιταλίαν, Plut. Numa. Sequente εἰς signif. Pervenire s. Devenire. Herod. Οὐ μὴν οὐδὲ ἡ βασιληΐη ἐς 'Αλέξανδρον περιῄιε." " Πέρειμι affertur pro Circumeo: item pro Supero, Superstes sum: sed scr. περίειμι." [" Ad Charit. 32. (700.) ad Herod. 60. Χρόνου περιϊόντος, ad 349." Schæf. Mss. * " 'Αντιπερίειμι, Aret. M. A. 2, 2." Kall. Mss.]

" 'Εκπερίειμι, Circumeo, Ambio. Xen. K. (8, 5.) de venatore implicita et perplexa leporis vestigia persequente, 'Επειδὰν δὲ τὰ ἴχνη πρὸς τοιαῦτα φέρῃ, μὴ προσιέναι, ἵνα μὴ ὑποκινῇ, ἀλλὰ κύκλῳ ἐκπεριϊέναι, Ambire et usquequaque cingere." [* " Συμπερίειμι, Diog. L. 6, 97." Boiss. Mss.]

Πρόειμι, Prodeo, Procedo. Herodian. (1, 17, 7.) Πρόεισι τοῦ οἴκου. At εἰς τὸ εἶναι προϊέναι, In naturam rerum prodire. Herodian. 5, (5, 8.) Προῄει τε ὑπὸ αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις, Procedebat identidem ad tibias et tympana. ||Progredior, Proficiscor, ut προϊέναι τοῦ πρόσω, Progredi ulterius: προϊέναι ὀρεινὴν, Montanam viam capessere. Thuc. 2, (21.) 'Ελπίδα εἶχον ἐς τὸ ἐγγυτέρω αὐτοὺς μὴ προϊέναι, Propius urbem non venturos. Et metaph. ap. Plut. Numa, Πλούτῳ προϊέναι μέχρι παντὸς, Ad summum divitiarum progredi. || Orior, Provenio. Aphth. in fine, Εἰ δὲ γῆς τε καὶ ὕδατος, ἅπαν ὃ γίγνεται, πρόεισι, Nascitur, γίγνεται, Bud. Hinc partic. προϊὼν, Prodiens. Herodian. (3, 11, 4.) Προϊὼν δὲ φοβερὸς ἦν. Et, Οἱ προϊόντες αὐτοῦ, ibid. Anteambulones, Politian. ||Progrediens. Thuc. 1, (64.) Κατὰ βραχὺ προϊὼν καὶ κείρων ἅμα τὴν γῆν, Paulatim contendens. Plut. Αἱ

A σκιαὶ πολὺ τῶν ὀμμάτων προϊοῦσαι, τοῖς πολεμίοις ἐπέβαλλον, Umbræ longius projectæ vergebant in hostes: Symp. Προϊὼν ὁ χρόνος πολὺ σκότος ἐπάξει τοῖς πράγμασι, Progressus temporis. Dicitur et προϊόντος τοῦ χρόνου, Progressu temporis, Προϊόντος τοῦ λόγου, Progressu orationis, Aristot. Rhet. ad Alex. Προϊὼν sic dicitur etiam Tandem ut τελευτῶν. Aristot. Probl. 102. Μικρῷ μὲν πλείω ποθεὶς, λαλιστέρους ποιεῖ, ἔτι δὲ πλείω, ῥητορικοὺς καὶ θαρσαλέους, προϊόντας δὲ, πρὸς τὸ πράττειν ἰταμοὺς, Processu potandi, i. e. Tandem, Gaza, Bud. [" T. H. ad Lucian. 1, 217. Abresch. Lectt. Arist. 24. ubi et de conf. c. πρόσειμι, ad Diod. S. 1, 431. ad Charit. 705. Villois. ad Long. 195. 258. Diod. S. 2, 216. Conf. c. πρόσ., ad 1, 255. Wytt. ad Plut. 1, 778. Brunck. Aristoph. 2, 6. 106. Jacobs. Anth. 11, 324. Œd. T. 351.; cum περί., Heind. ad Plat. Phædr. 189. De legendo, ad Charit. 694. Cum gen., Bredow Ep. Par. 101. Προϊέναι τῆς ὁδοῦ, Xen. Eph. 80. τοῦ καιροῦ, Longius intro progredi, Schneid. ad Xen. K. Π. 469. Ed. alt. εἰς τὸ πρόσθεν,
B Heind. ad Plat. Gorg. 171. Προϊόντος τοῦ χρόνου, Xen. K. Π. 82. ad Herod. 349; 598. τοῦ λόγου, Bœckh. in Plat. Min. 153. 'Εντεῦθεν προϊὼν, Diod. S. 2, 526." Schæf. Mss.] " 'Απρόϊτος, Non prodiens: ὁ τῆς οἰκίας μὴ ἐξερχόμενος, Suid." [" Chrys. de Sacerd. 6. T. 6. p. 51." Seager. Mss.] " 'Απροΐτως, Hes. exp. * ἀνεξόχως, Non excellenter, Non magnos faciendo progressus." [* Προϊτητικὸς, Eust. ad Il. Z. 157.] " Διαπροείσατο, Pertransibat etiam disjunctim." " Συμπρόειμι, Simul procedo, Simul progredior. Synes. Ep. ad Heliod. 'Εμοὶ μὲν συμπρόεισι τοῖς ἐνιαυτοῖς καὶ ἡ τοῦ φίλτρου προσθήκη, Una cum annis procedit, i. e. Augetur, Una cum annis fit et amoris progressus. At συμπρόειμι pro Congredior accipi vix credibile est: quam tamen interpr. illi tribuunt VV. LL." [Herodian. 1, 16, 8.] 'Αντιπρόειμι, Ex adverso prodeo s. progredior: unde ἀντιπροῄεσαν, Obviam prodierunt, VV. LL.

Πρόσειμι, Adeo, Accedo. Xen. ('Απ. 1, 2, 47.) Σωκράτει οὐκ ἔτι προσῄεσαν, Non amplius Socratem
C adibant. Thuc. 1. Τῇ ὀργῇ οὕτω χαλεπῇ ἐχρῆτο ἐς πάντας ὁμοίως, ὥστε μηδένα δύνασθαι προσιέναι, Ut nemo adire eum posset. Apud Æschin. c. Tim. cum accus. construitur, si emendate legitur, 'Επειδὰν προσίω τὸ δικαστήριον καὶ ἀκροάσωμαι τῶν ἀγωνιζομένων, Cum ingredior judicium auditurus oratores. Bud. Comm. 124. Apud Thuc. vero additur πρὸς, ut (1, 90.) Προσῄει πρὸς τὰς ἀρχὰς, Adibat magistratus. Προσιέναι τῇ βουλῇ, Adire consilium, i. e. Referre ad consilium, Agere cum consilio. Et ap. Andoc. sine casu, Προσῄει ὁ βασιλεὺς περὶ τῶν γεγενημένων ἐν 'Ελευσῖνι, Retulit ad Prytaneis. Vide plura ap. Bud. Comm. 124. Apud Christianos Auctt. est Religiose adire ad sacrosanctum epulum, cum populus ad Eucharistiæ sacrum convenit; tunc enim supplicantes προσέρχεσθαι et προσιέναι dicuntur. Chrys. Οὐκ ἔστι τόλμα τὸ πολλάκις προσιέναι, ἀλλὰ τὸ ἀναξίως. Est enim προσιέναι Obsecrare et supplicare. Chrys. 1 Tim. 2. Οὐ γὰρ ἐξῆν τοῖς 'Ιουδαίοις τῷ Θεῷ προσιέναι, ἀλλαχοῦ καὶ θύειν. Bud. Comm.
D Dicitur et προσιέναι τῷ λέγειν, ut Lat. Ad dicendum accedere. || Accedo, i. e. Partes, a quibus stabam deserendo, ad alios accedo, i. q. προσχωρῶ. Thuc. 4. p. 149. 'Αλλὰ καὶ οἷς ἂν ἐπίω, ἧσσόν τις ἐμοὶ πρόσεισι. Herodian. 6, (9, 10.) Καταλιπεῖν μὲν γύναιον μικρολόγον, προσιέναι δὲ ἀνδρὶ γενναίῳ. Sic Tacit. Societatem nostram accesserant, Sacramento Vitellii accessisse, Accedebat sententiæ Paulini. || Προσιέναι etiam Quotannis redire et obvenire: ut Herod. (3, 96.) Προσῄιε φόρος, Tributum obvenit. Hinc Προσιὼν partic. Adiens, Accedens. Hesiod. 'E. (1, 351.) Τὸν φιλέοντα φιλεῖν, καὶ τῷ προσιόντι προσεῖναι. Plato Apol. 'Ιδίᾳ ἑκάστῳ προσιὼν, Ad singulos privatim adiens. Plut. Fab. Προσιόντες τῇ 'Ρώμῃ, Romæ appropinquantes. Et de tempore, Herodian. 5, (4, 12.) 'Εσπέρας ἤδη προσιούσης. Plut. Camillo, Προσιόντος 'Ιουλίου μηνός. At, Προσιὼν μὲν τῇ βουλῇ, προσιὼν δὲ τῷ δήμῳ περὶ τούτων, Dem. Ad consilium et curiam referens, Cum populo agens. Bud. Comm. l. c. Sic ap. Dinarch. Προσιόντας ὑμῖν (τοῖς δικα-

σταῖς,) Qui ap. vos causas actitant, in judicio dicunt. A Μετὰ φόβου προσιὼν τῷ λέγειν, Plut. de Cic. Ad dicendum timide accedens. Προσιόντες τοῖς ἄλλοις, Ad alios se conferentes: sicut προσιέναι paulo ante. Προσιὼν, Quotannis rediens s. obveniens. Aristoph. Σφ. (657.) Τὸν φόρον ἡμῖν ἀπὸ τῶν πόλεων ξυλλήβδην τον προσιόντα, Tributum, quod nobis obvenit. Thuc. 2. Προσιόντων μὲν ἑξακοσίων ταλάντων, ὡς ἐπιτοπολὺ, φόρου κατ' ἐνιαυτὸν ἀπὸ τῶν ξυμμάχων τῇ πόλει, Cum quotannis redirent fere sexcenta talenta tributi e sociis. Dicitur et neutr. τὰ προσιόντα pro πρόσοδοι, Redditus, s. Reditus. Dem. c. Aphob. Ἐξὸν τούτοις καὶ εἰ μισθοῦν τὸν οἶκον ἐβούλοντο, ἀπὸ μὲν τούτων τῶν προσιόντων ἡμᾶς τρέφειν, Ab his obventionibus et redditibus. Bud. "Πρόσει, Accedes, Adibis, ap. Epict. "Προσῄει, Adibat, Accedebat. Pro eod., Ion. προσῄειν. Aristoph. Πλ. ὁ θεὸς ἡμῖν προσῄειν. Et in "plurali προσῄεσαν τῷ Σόλωνι, Solonem Adibant, ap. "Plut. Solone. Ion. dialysi Herod. προσήϊε φόρος, "Tributum obvenit." [" Casaub. Athen. 114. Abresch. Lectt. Arist. 24. Æsch. 2, 33. ad Herod. B 294. ad Diod. S. 1, 431. Coray Theophr. 311. De coitu, ad Charit. 241. Diod. S. 1, 220. Cum dat., Toup. Opusc. 1, 318. πρὸς τὰ κοινὰ, ad Dionys. H. 3, 1469. Νυκτὸς προσιούσης, Nocte ingruente, Heringa Obs. 124. Τὰ προσιόντα, Paus. 3, 179. * Προσιτέον, Thom. M. 890. (sed leg. προσετέον, ut bene Wolf. et Reisk. p. 64.) ad Lucian. 1, 702." Schæf. Mss. Plato Theæt. 1, 179. * " Ἀπροσιτέος, Schol. Eur. Hipp. 132." Kall. Mss. * " Προσιτητέον, ad Lucian. 1, 702." Schæf. Mss.] Προσιτὸς, Qui adiri et accedi potest, Accessu facilis, Greg. Λεόντειον βρυχώμενος καὶ μὴ προσιτὸν τοῖς πλείοσι, Ad quod accedere plures non sustinerent. [" Dawes. M. Cr. 360." Schæf. Mss.] Ἀπρόσιτος, Inaccessus. Philo de V. M. 3. Ὄρος ἀπρόσιτον καὶ ἄβατον, Inaccessus et invius, Greg. ἀρετὴ, Quam nemo æquare potest, Bud. Et alibi ἀπρόσιτος τὴν ἀρετὴν, Quem virtute æquare nequeas. [Schol. in Il. A. 567. Polyb. 3, 49, 7. 5, 24, 4. * Ἀπροσίτως, Plut. 45.] Δυσπρόσιτος, Qui difficile adiri s. accedi potest. J. Polluci i. q. δυσπρόσοδος, C δυσπροσήγορος, Qui affabilis non est. Unde et δυσπροσίτως adv. eod. sensu ap. Eund. [Onosand. Strat. c. 11. Schleusn. Lex. in V. T.] Εὐπρόσιτος, Accessu facilis, Affabilis, Facilis, i. q. εὐπρόσοδος, εὐπροσήγορος. [Strabo 12, 821.] Εὐπροσίτως, ap. J. Poll. (5, 139.) i. q. εὐπροσηγόρως, εὐπροσόδως: et opp. τῷ δυσπροσίτως, Humaniter, Affabiliter, si dici possit. [Lucian. 407. * Προσιτεύομαι, Geop. 5, 3, 1. * " Ἀπροσίτητος, Manetho 5, 267. ad Charit. 345." Kall. Mss. * Ἀντιπρόσειμι, Thuc. 6, 66. Xen. K. Π. 3, 3, 24. 7, 1, 5.]

Σύνειμι, Coëo, quod et Ad arma coëo, Congredior, Infesto marte congredior s. concurro. Il. Z. (120.) Ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι. Hesiod. Θ. (686.) οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ. Et Congredior colloquendi causa. Dem. (272.) Τῷ ὑπὸ πολεμίων πεμφθέντι μόνος μόνῳ συνῄει καὶ ἐκοινολογεῖτο. Et συνῄεσαν ἐς λόγους, In colloquium ventitabant. Unde partic. Συνιὼν, Concurrens, In unum conveniens, ut συνιόντος ὄχλου. || Congrediens et concur- D rens infesto animo, Hom. Et συνιόντες μάχονται, Pugnam inter se conserunt. || Συνιόντα χρήματα, Proventus pecuniæ, VV. LL. " Συνιέναι, Convenire, " Congredi: ut συνίτην, σύνισαν, Congrediebantur. " Apud Hesiod. (Θ. 831.) συνιέμεν pro illo συνιέναι, " signif. Congredi: θεοῖσι συνιέμεν. Affertur et συνιέναι πρὸς τὴν γῆν ex Aristot. Probl. pro Corruere " in terram. At Συνιέναι, Intelligere, a Συνίημι." [" Thom. M. 478. Abresch. Diluc. Thuc. p. 2. De coitu, Diod. S. 2, 220." Schæf. Mss.] Ἐπισύνειμι, Insuper convenio in unum: unde ἐπισυνιόντες, Supervenientes. [" Ad Dionys. H. 1, 160." Schæf. Mss. * Προσύνειμι, Orph. Arg. 497.]

Ὕπειμι, Subeo. [" Et ut ὑποδύεσθαι, sic et ὑπεῖναι vel ὑπιέναι τινὰ est Submittere se alicui, Insinuare se in benevolentiam alicujus. Sic Plut. Cic. 45. p. 883. Οὕτω γὰρ ὑπῄει τὸ μειράκιον αὐτὸν, Adeo enim eum subiit, In benevolentiam ejus sese insinuavit, adolescens. Nam, quod vulgo ibi legitur, ὑπῄει πρὸς τὸ μ., mendosum est, et importunam præpos. merito damnant meliores libri. Signif. vero etiam ὕπειμι, Retrocedere, Paulatim recedere, Herod. 4, 120. ὑπεξάγειν ὑπιόντας, Retro ducere agmen, et paulatim se recipere. Cf. Ὑπέξειμι." Schw. Mss. " Recedo, Toup. Opusc. 2, 2, 228. Subeo, Thom. M. 272. De constr., Bibl. Crit. 2, 1. p. 44." Schæf. Mss.]

¶ Ὑπερίων, ονος, ὁ, Hyperion: Cœli et Terræ, seu, ut alii, Thiæ, filius, pater Solis: quo nomine signif. volunt τὴν ἄνω κίνησιν, ἀπὸ τοῦ ὑπεράνω ἰέναι. UNDE Ὑπεριονίδης, patronym. Filius Hyperionis, i. e. Sol. Citat Eust. e Pind. ET Ὑπερίων, pro eod. per sync. pro ὑπεριονίων, Eust.: dicens similem sync. factam esse in illo, Ἀκτορίωνε Μολίονε, a nomin. Μολιονίων: nisi quis adj. esse velit, quasi ὁ ὑπὲρ ἡμᾶς ἰών: et tunc acui quidem ultimam oportuisse, sed διὰ ἀποφυγὴν * συνεμπτώσεως μεταπεπτωκέναι εἰς καθαρὸν ὄνομα, ut in Ἀμφίων, Εὐέλθων, et similibus. Il. T. (398.) Τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἠλέκτωρ ὑπερίων. Od. A. (8.) de sociis Ulyssis, οἳ κατὰ βοῦς ὑπερίονος ἠελίοιο Ἤσθιον. [" Heyn. Hom. 5, 498. 7, 693. Wolf. Præf. ad Od. p. xxviii. Ed. 2. Clark. ad Il. A. 43. Voss. Myth. Br. 1, 66. Toup. Opusc. 1, 314. Ilgen. Hymn. 229." Schæf. Mss.]

" ΙΣΘΜΟΣ, Isthmus: i. e. στενόπορος γῆς αὐχὴν " μεταξὺ δύο θαλασσῶν, seu στενὴ γῆ ὑπὸ θαλάσσης " περιεχομένη, ἀμφιθάλασσος γῆ, Terra bimaris, h. e. " Terra angusta duplici interclusa mari. Aristot. " de Mundo, Καθ' ἣν στενώτατος ἰσθμὸς εἰς τὸν πόν- " τον διήκει. Et paulo post, Μέχρι θατέρου ἰσθμοῦ, " ὃς μεταξὺ κεῖται τοῦ Ἀῤῥαβικοῦ κόλπου καὶ τῆς " ἔσω θαλάσσης, περιεχόμενος ὑπό τε ταύτης καὶ τοῦ " πέριξ ὠκεανοῦ. Sic Plin. 4, 4. Angustiæ unde " procedit, isthmus appellantur. Et c. 11. Alius " namque ibi isthmus angustia simili est, eod. " nomine et pari latitudine. Et c. 10. Faucesque " alteræ isthmi. Ubi quem Isthmum vocavit, appellat " etiam Angustias: ut 4, 4. post verba paulo ante " allata, In eo loco irrumpentia e diverso maria, ejus " omnem ibi latitudinem vorant, donec contrario in " cursu æquorum tantorum exesis utrimque lateribus " angusta cervice Peloponnesum contingat Hellas: " Lechæum hinc, Cenchreæ illinc, angustiarum ter- " mini. Unde et Pomp. Mela 2. de Isthmo loquens, " Hoc illi, inquit, cognomen est quia quinque mil- " lium spatio Ægeum mare ab Ionio summovens, " angusto tramite Helladi Peloponnesum annectit. " Et Martian. Cap. libro 6. Ab ipsius isthmi angustiis " Hellas incipit, a nostris Græcia dicta. Rursum " Plin. ibid. Perfodere navigabili alveo angustias " tentavere Demetrius rex, Dictator Cæsar, C. prin- " ceps, Domitius Nero, infausto, ut omnium patuit " exitu, incepto. Ex quo Proverb. Isthmum fodere. " Porro licet plures memorentur isthmi, ut isthmus " Thraciæ Cherronesi et Athonis, κατ' ἐξοχὴν tamen " de Corinthiaco s. Peloponnesiaco isthmo dici so- " let." [" Ammon. 76. Eran. Philo 169. ad Diod. S. 1, 300. 511. Brunck. Soph. 3, 401. ad Charit. 766. Peloponnesi, Jacobs. Anth. 6, 249. Schneid. Anab. 129. Fem., Musgr. Or. 270. Pind. N. 5, 69. (O. 8, 64.) Sine articulo, Thuc. T. 2. p. 92. Bav." Schæf. Mss. Apud Hes. * Εἰσθμός· εἴσοδος ὕδατος στενή: item * Ἰθμός· εἰσίθμη, Schn. Lex. * Ἰσμὸς, Strabo 8, 596. not. Cf. δύω, δυσμὴ, δυθμὴ, δυσθμή.] " UNDE " Ἴσθμιος, ET Ἰσθμιώτης, dicitur ejus isthmi Incola. " Et Neptunus Ἴσθμιος, quoniam in eo isthmo fanum " habebat et lucum. ET Ἴσθμια, τὰ, sub. ἱερὰ, Sa- " cra Isthmia, in honorem Neptuni, s. Ludi Isthmii. " Strabo 8. p. 165. Ἐπὶ δὲ τῷ ἰσθμῷ καὶ τὸ τοῦ " Ἰσθμίου Ποσειδῶνος ἱερὸν, ἄλσει πιτυώδει συνηρεφὲς, " ὅπου τὸν ἀγῶνα τῶν Ἰσθμίων Κορίνθιοι συνετέλουν. " Thuc. 8. p. 267. Πρὶν τὰ Ἴσθμια, ἃ τότε ἦν, διεορ- " τάσωσι. Sic Plut. Γέγονεν Ἰσθμίων ἀγωνιστὴς, " Isthmia certavit. De his vero ludis in Isthmo cele- " brari solitis, plura vide ap. Plut. Thes. et Paus. Co- " rinth." [" Ἴσθμιος, Toup. Opusc. 1, 486. Emendd. 4, 423. Markl. Suppl. 1212. et Add., Musgr. ib. Ἴσθμια, Valck. Adoniaz. p. 195. Heyn. ad Apollod. 452. ad Diod. S. 1, 710. 2, 367." Schæf. Mss.] " Ab iis [sc. Plut. et Paus.] DICITUR Ἰσθμιακὸς ἀγὼν,

" ET Ἰσθμιὰς νίκη: quorum hoc ap. Steph. legitur, A
" illud ap. Strab. in l. paulo ante cit. Ibi enim de
" Corintho loquens dicit, Ὁ Ἰσθμιακὸς ἀγὼν ἐκεῖ συν-
" τελούμενος, ὄχλους ἐπήγετο: quanquam ibi Vet.
" Codd. habeant Ἰσθμικὸς, Isthmicus. Veruntamen
" Ἰσθμιακὸς quoque retineri potest, cum ap. Stat. le-
" gamus Portus Isthmiacus. Quod vero ad illud
" Ἰσθμιὰς attinet, idem valet q. Ἰσθμιακὴ s. Ἰσθμι-
" κή: ac ut dicitur Ἰσθμιὰς νίκη, Isthmiaca victoria,
" Palma Isthmicis ludis reportata: ita et Ἰσθμιάδες
" σπονδαὶ, Isthmiacæ induciæ, h. e. Induciæ et fœ-
" dera quæ tantisper durabant dum Isthmiaci ludi
" celebrati essent. Præterea ut in isto Strab. l. dixi,
" quosdam Vet. Codd. habere Ἰσθμικὸς ἀγὼν, ita ap.
" Suid. reperio Ἰσθμικὴ πίτυς, Isthmica pinus, qua
" coronari solebant qui Isthmicis ludis vicissent:
" unde et ipse dicit esse ἆθλον ἐπινίκιον: quod fusius
" docet Plut. Symp." [" Ἰσθμιακὸς, Aristoph. Fr.
267. ad Diod. S. 2, 142. Ἰσθμικὸς, ib. Ἰσθμιὰς, A-
pollod. 150. Heyn. 452. Philodem. 27. Callim. 1,
475." Schæf. Mss. * Ἰσθμιονίκης, Eust. Il. A. p. 49.] B
" Ab iisd. ludis Isthmiacis est VERB. Ἰσθμιάζειν,
" Proverbialiter solitum dici ἐπὶ τῶν κακῶς βιούντων,
" quoniam ὁ τῶν Ἰσθμίων καιρὸς erat ἐπίνοσος, teste
" Suida. Unde cognoscimus proprie quidem Ἰσθμι-
" άζειν esse τὸ τὰ Ἴσθμια ἄγειν, Isthmiacum festum
" agitare, Isthmiacos ludos celebrare: translate au-
" tem et Proverbialiter, Male habere, Parum com-
" mode salubriterque vivere, quod ludi isti Isthmiaci
" morbis essent obnoxii ob frequentem populorum
" hinc inde confluentium colluviem." [" Heringa
Obs. 222." Schæf. Mss. I. q. καταπίνω, Phot.,
ideoque ad ἴσθμια, Angustiæ faucium, referendum.
* Ἰσθμιαστής, Schn. Lex. ἁμαρτύρως.] " Præterea a
" Corinthiaco Isthmo κατ' ἐξοχὴν sic nominato, est
" ADV. LOC. Ἰσθμοῖ, In Isthmo, ap. Plut. Themist."
[" Bergl. Alciphr. 41. Aristoph. Fr. 258. Jacobs.
Anth. 10, 7. Ἐν Ἰσθμοῖ, Simonid. 65. * Ἰσθμόθι,
Toup. Opusc. 1, 437. Thom. M. 806. * Ἰσθμόθεν,
Jacobs. Anth. 6, 398. Alcæus Mess. 9." Schæf.
Mss.] " A generali autem Isthmo DICITUR Ἰσθμο- C
" ειδής, Isthmo similis, Isthmi formam s. speciem
" gerens." [" Pont. Eux. Peripl. 7." Wakef. Mss.]
" ET Ἰσθμώδης, pro eod. ut ap. Thuc. 8. p. 271.
" Τὸν περιτειχισμὸν, ἰσθμώδους ὄντος τοῦ χωρίου, οἱ
" Ἀθηναῖοι παρεσκευάζοντο, Cum locus esset isthmo
" similis, s. Isthmi in modum angustus, pro quo l. l.
" dicit, ἔστι δὲ ἰσθμὸς τὸ χωρίον, Est autem isthmus
" locus ille, i. e. Isthmi in modum angustus. || Trans-
" fertur porro ἰσθμὸς et ad alia: dicitur enim et in
" homine: veluti Gal. Comm. 3. in Aphorism. Hipp.
" παρίσθμια esse dicit φλεγμονὰς τῶν κατὰ τὸν ἰσθμὸν
" χωρίων: subjungens, ἰσθμὸν hic accipiendum esse
" τὸ μεταξὺ τοῦ στόματός τε καὶ τοῦ στομάχου μόριον,
" Partem illam quæ inter os et gulam s. guttur est in-
" terjecta: metaphorice, inquit, ἀπὸ τῶν κυρίως λε-
" γομένων ἰσθμῶν, αἵ δή τινες εἰσὶ στεναὶ γῆς διέξοδοι
" μεταξὺ δυοῖν θαλαττῶν. Schol. Hom. τὸν τράχηλον
" vocari ἰσθμὸν tradit, ἀπὸ τοῦ εἰσιέναι τὴν τροφὴν δι'
" αὐτοῦ: ut Eust. quoque annotat, ἰσθμὸν dici τὸν
" τράχηλον, veluti ἰθμὸν, utpote δι' οὗ ἵενται τὰ σιτία: D
" indeque παρίσθμια dici τὰ περὶ τὸν τοιοῦτον ἰσθμόν.
" Quibus subjungit, Ὅτι δὲ ἐκ τοῦ ἰέναι προϋπάρχει
" τοῦ ἰσθμοῦ παράγωγον ἰθμὸς, δίχα τοῦ πρώτου σίγμα,
" δῆλον καὶ ἐκ τῆς παρὰ τῷ Ὀππιανῷ εἰσίθμης: in-
" nuens, ἰσθμὸν dici Viam, Tramitem, s. Angustam
" viam, Angustum tramitem: in homine quidem,
" Eum per quem cibus et potus in ventrem demit-
" tuntur: in mari autem, Fauces et angustias, s.
" Angustum intervallum inter duo maria." [* " Ἰθμή,
* Ἰσθμὴ, Angustiæ, Schol. Opp. 1, 738." Wakef.
Mss.] " Ἰθμὴν, Hesychio περιστόμιον, περιτραχή-
" λιον, vel στεφανίς." " Ἴσθμιον, eod. Eust. au-
" ctore dicitur τὸ περὶ τὸν ἰσθμὸν, Quod circum
" collum est, Collum cingens: et quidem peculiari-
" ter περιτραχήλιος κόσμος, Collare ornamentum, Or-
" namentum quod collo circumdatur: eo differens
" ab ὅρμῳ, quod hic κεχάλασται ἐκκρεμάμενος, illud
" autem τῷ τραχήλῳ προσέχεται, ut idem refert e ve-
" teribus. Atque adeo Hom. manifestum inter hæc
" ponit discrimen Od. Σ. (299.) Ibi enim Eurymacho A
" affertur ὅρμος πολυδαίδαλος, χρύσεος, ἠλέκτροισιν ἐερ-
" μένος: Eurydamanti ἕρματα δύο Τρίγληνα μορόεντα:
" Pisandro autem Ἴσθμιον ἤνεικεν θεράπων, περικαλ-
" λὲς ἄγαλμα: ut ὅρμος sit Monile: dicente Ovidio,
" dat longa monilia collo: vel Catena e collo de-
" pendens: παρὰ τὸ εἴρεσθαι: ἴσθμιον autem, Tor-
" ques collum s. fauces cingens: ut ap. Propert.
" Torquis ab incisa decidit unca gula. Rursum an-
" notat Eust. ap. antiquos ferri, ἴσθμιον appellari
" etiam μέρος τι τοῦ σώματος περὶ τὸν τράχηλον: unde
" κόσμον παρίσθμιον denominari: item Poculum quod-
" dam Cyprium vocatum fuisse ἴσθμιον. Hesychio
" quoque ἴσθμιον est περιτραχήλιον κόσμημα, et αὐ-
" χήν τε καὶ τράχηλος: unde τὰ τοῦ ἀνθρώπου παρίσθ-
" μια dici ait, μεταξὺ ὄντα κεφαλῆς καὶ κοιλίας. Ve-
" rum ἴσθμιον esse dicit et στενὸν χωρίον μεταξὺ δύο
" θαλασσῶν: seu γῆς στενὰ μεταξὺ δύο θαλασσῶν.
" Præterea et aliam ei signif. tribuit, exp. etiam πε-
" ριστόμιον. Quo modo ἰσθμὸς ap. Aristot. acci-
" piendum videtur, H. A. 4, 8. ubi nimirum cum B
" dixisset, piscatores siquando velint προκαλέσασθαι
" εἰς ἄγραν τοὺς ἐν σπηλαίοις διατρίβοντας ἰχθῦς,
" eos τὸ στόμα τοῦ σπηλαίου περιαλείφειν ταριχηροῖς
" ὀσμαῖς: et sic pisces statim prodire: subjungit,
" eod. modo anguillas quoque capi: nam τιθέασιν,
" inquit, τῶν ταριχηρῶν κεραμίων, ἐνθέντες εἰς τὸ στό-
" μα τοῦ κεραμίου τὸν καλούμενον ἰσθμόν. Videtur
" enim ibi intelligere quoddam πλέγμα quo orificium
" vasis testacei obstruitur: et id quidem in angustas
" quasdam fauces desinens, per quas anguillæ in
" ipsum vas sese insinuent: qualia in nassis esse so-
" lent et in muscipulis e ferreo filo confectis. Itidem
" vero ex Ejusdem Probl. affertur ἰσθμὸς κλεψύδρας,
" pro Collum clepsydræ, i. e. Inferiora foramina.
" Præterea e Diosc. 2. affertur ἀναιρεῖσθαι τὸ ὑφιστά-
" μενον πίτυρον ἰσθμῷ, pro Eximere furfures innatan-
" tes incerniculo s. cribro. Verum ibi sunt qui po-
" tius scr. censeant ἰθμῷ, sine σ: accipientes eo nom.
" Cribrum multis foraminulis pertusum, per quæ de-
" cidunt sordes, ut supra ap. Suid. monui legi C
" ἰθμὸς πολύτρητος ex Epigr. pro Colo s. Incernicu-
" lo: utrumque enim foraminibus tenuibus est per-
" foratum: illud tamen multo tenuioribus." [" Ἰσθ-
μιον, Mœr. 193. et n., ad Charit. 766." Schæf. Mss.
Ἴσθμια, τὰ, Angustiæ faucium, Hippocr. 267.] " Παρ-
" ίσθμια, τὰ, Tonsillæ, h. e. Glandulæ faucium:
" quæ fauces nominantur ἰσθμὸς, utpote isthmi in
" modum inter os et gulam interjectæ. Diosc. 1, 181.
" de mori succo, Ποιεῖ πρὸς ῥεύματα καὶ παρίσθμια
" φλεγμαίνοντα, Ad tonsillas inflammatas. Et 184.
" de decocto ficus, Ταῖς περὶ ἀρτηρίαν καὶ παρίσθμια
" φλεγμοναῖς ἁρμόζει, Tonsillarum inflammationibus.
" Quin et ipsas τὰς φλεγμονὰς τῶν κατὰ τὸν ἰσθμὸν
" χωρίων nominari παρίσθμια, auctor Gal. Comm. in
" Aphor. 3. Synon. ἀντιάδες." [" Jacobs. Anth.
10, 7." Schæf. Mss.]

" ἸΤΕΑ, ας, ἡ, ET Ἰτέη, ης, ἡ, Salix: παρὰ τὸ ἰέ-
" ναι, si Etymologo credimus, quoniam sc. cito in
" altum excrescit, inter primas etiam germinans, ut
" et populus et alnus. Od. K. (510.) Μακραί τ' αἴ-
" γειροι καὶ ἰτέαι ὠλεσίκαρποι. Unde Plin. 16, 26. D
" Ocyssime salix amittit semen, antequam omnino
" maturitatem sentiat, ob id dicta Homero Frugiper-
" da. Et 24, 9. Salicis fructus ante maturitatem in
" araneam abit. Eur. (Heracl. 376.) ἰτέαν pro Ha-
" sta usurpasse dicitur: procul dubio saligna, i. e.
" Confecta e salice: ut Hom. μελίαν vocat Fraxi-
" neam hastam: synecdochice posita materia pro
" re inde confecta. Apud Hes. vero reperio, Ἰταῖαι,
" αἱ ἀσπίδες· διὰ τὸ πρώτας ἐκ ταύτης τῆς ὕλης κατα-
" σκευασθῆναι. Rursum Ἰτέα, Urbis nom. est: cujus
" civis Ἰτεαῖος dicitur, teste Suida. Steph. Ἰτέαν
" fuisse dicit δῆμον τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς: et δημό-
" την ejus vocari Ἰτεαῖον, ab Androtione trisyllabως
" Ἰταῖον." [" Ἰτέα, Markl. Suppl. 695. Musgr. ib.
* Ἰτείη, Apoll. Rh. 4, 1428." Schæf. Mss.] " A planta
" autem ἰτέα est materiale NOMEN Ἰτέϊνος, Salignus,
" Qui e salice est, ap. Theophr. Ex Herod. vero
" (4, 67.) affertur ἰτεΐνῃσι ῥάβδοισι, itidem pro Sali-

“ gnis virgis.” [“ Ἰτέïνος, Markl. l. c. “ Ἰτέϊος, Ἰτέϊνος,
Toup. App. in Theocr. 28. Wessel. Diss. Herod.
311.” Schæf. Mss.] “ Item Ἰτεών, ῶνος, ὁ, Salice-
“ tum s. Salictum, i. e. Locus consitus salicibus.”
[Geop. 3, 6, 6.]

“ ἼΤΥΣ, υος, ἡ, Circumferentia, et Umbo: ἄμβων,
“ i. e. Ora curvaturaque in extremo ambitu rotæ
“ vel clypei. Ac τροχοῦ quidem περιφέρειαν sic no-
“ minat Hom. Il. Δ. 486. de alno, Τὴν μέν θ' ἁρματο-
“ πηγὸς ἀνὴρ αἴθωνι σιδήρῳ Ἐξέταμ', ὄφρα ἴτυν κάμψῃ
“ περικαλλέϊ δίφρῳ. Et E. 724. Τῶν, sc. τροχῶν, quos
“ καμπύλα κύκλα vocat, ἤτοι χρυσέη ἴτυς ἄφθιτος·
“ αὐτὰρ ὕπερθεν Χάλκε' ἐπίσσωτρα προσαρηρότα. De
“ Clypei autem circumferentia s. Umbone, ap. He-
“ siod. 'A. 314. Ἀμφὶ δ' ἴτυν ῥέεν ὠκεανὸς πλήθοντι
“ ἐοικώς. Sic vero Hesychio quoque ἴτυς est ἡ ἐσχάτη
“ ἀψὶς, ἡ περιφέρεια τῆς ἀσπίδος καὶ τοῦ τροχοῦ καὶ
“ παντὸς περιφεροῦς τὸ τελευταῖον μέρος. Suid. et ipse
“ περιφέρειαν esse dicit, afferens hæc exempla. Ex
“ Xen. Ὡς ὁρᾷ αὐτὸν παριόντα, ἐπιλαμβάνεται αὐτοῦ
“ τῆς ἴτυος. Et ex Epigr. Γηραλέα μὲν ἴτυν πολέμων
“ ὕπο, γηραλέα δὲ Ὀμφαλόν· ἀλλ' ἀρεταῖς λάμπομαι
“ αἷς ἔτυχον: verba ἀσπίδος de se. Et rursum, Ἀλλ'
“ ὄλετ' ἀμφ' ἑτάρων σχὼν κυκλόεσσαν ἴτυν. Item,
“ Γυρῶν τ' ἀγκίστρων καμπυλόεσσαν ἴτυν. Ubi nota
“ tribui ἀγκίστροις quoque.” [“ Jacobs. Anth. 6,
398. 435. 10, 374. 405. 12, 49. Huschk. Anal.
230. Villois. ad Long. 191. Heyn. Hom. 4, 644. 5,
130. Thom. M. 676. ad Charit. 759. Wakef. Ion.
213. S. Cr. 3, 56. 58. Musgr. 210. Timæi Lex. 211.
Ammon. 109. ad Herod. 546.” Schæf. Mss.] “ || Ἴτυς,
“ υος, ὁ, Itys: filius Terei et Prognes, a matre et
“ Philomela matertera occisus, et Tereo epulandus
“ præbitus, ut fuse describit Ovid. Met. 6. Aristoph.
“ itaque Ὀ. (212.) dicit, Χῦσον δὲ νόμους ἱερῶν ὕμνων,
“ Οὓς διὰ θείου στόματος θρηνεῖς, Τὸν ἐμὸν καὶ σὸν
“ πολύδακρυν Ἴτυν Ἐλελιζομένη διεροῖς μέλεσι. Et
“ Ovid. rursum, Deflet Threicium Daulias ales Ityn.
“ Homerus hunc Ityn vocat Itylum. Od. T. 521.
“ Ἧτε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνὴν, Παῖδ' ὀλο-
“ φυρομένη Ἴτυλον φίλον, ὅν ποτε χαλκῷ Κτεῖνε δι'
“ ἀφραδίας κοῦρον Ζήθοιο ἄνακτος. Quanquam id
“ quidam appellative accipi putarint pro ὀρφανὸν,
“ νέον, ἁπαλόν: perperam: ut et Schol. docet et
“ Etym. et clarius his Aristoph. ac Ovid. ceterique
“ poëtæ. || Ἰτὺς autem, Suidæ est ἰτέα, Salix.”
[“ Ἴτυς, Ἴτυλος, Verh. ad Anton. Lib. 76. Munck. 81.
Valck. Phœn. p. 513.” Schæf. Mss.] “ Ἴτυλος, Suidæ
“ est ὀρφανός: itidemque Hesychio, a quo exp. præ-
“ terea μόνος, νέος, ἁπαλὸς, Solus, Juvenis, Tener.
“ Vide Ἴτυς.” [“ Schol. Theocr. 3, 7. hinc Lat. Vi-
tulus.” Wakef. Mss.]

“ ΕΙΝΑΤΕΡΕΣ, ut refert Æl. Dionys. ap. Eust.
“ 648., sunt αἱ τοῖς ἀλλήλων ἀδελφοῖς γεγαμημέναι,
“ quas συννύμφους dicunt: ut et J. Poll. 3. εἰνάτηρας,
“ sic enim apud eum scriptum est, vocari tradit τὰς
“ ἀδελφοῖς δύο συνοικούσας. Il. Z. (378.) Πῇ ἔβη Ἀν-
“ δρομάχη λευκώλενος ἐκ μεγάροιο; Ἠέ πῃ ἐς γαλόων,
“ ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων; Et X. (473.) de Androma-
“ che itidem, Ἀμφὶ δέ μιν γαλόῳ τε καὶ εἰνάτερες ἅλις
“ ἔσταν, i. e. Fratriæ. Nonio enim teste, Fratriæ
“ vocantur fratrum inter se uxores: ut et Festus tra-
“ dit Fratriam esse uxorem fratris. Apud Eust. legi-
“ tur nomin. sing. Εἰνάτειρ, p. 648. Ἡ δὲ εἰνάτειρ
“ τὴν σύννυμφον δηλοῖ· ὁποία ἡ Ἑλένη τῇ Ἀνδρο-
“ μάχῃ. Ubi etiam addit, γίνεσθαι παρὰ τὸ εὐνάζειν,
“ ut sit οἱονεὶ ἡ συνευνάτειρα πρὸς ἄλλην. Apud Suid.
“ vero Εἰνάτηρ.” [“ Heyn. Hom. 5, 268. Reiz. Acc.
122. Il. Ω. 769. Uxor fratris mariti (δαέρος): ad Cal-
lim. 1, 120. (3, 135.)” Schæf. Mss.] “ Ἰνατέρων, Hes.
“ affert pro συμφώνων: addens, dici ἰνατέρας etiam
“ τὰς τῶν ἀδελφῶν γυναῖκας, Fratrum uxores: quæ
“ ap. Hom. εἰνάτερες.”

ΕΙΡΩ, ἐρῶ, Necto. Unde εἴρας, Exerens, Ex-
trahens, Bud. ex Herodiano. Et in pass. ap. Aristot.
Rhet. Τὴν δὲ λέξιν ἀνάγκη εἶναι ἢ εἰρομένην καὶ τῷ
A συνδέσμῳ μίαν, ὥσπερ αἱ ἐν τοῖς διθυράμβοις ἀναβολαὶ,
Dictionem necesse est aut tractam esse et conjuncti-
one unam, ut dithyrambicorum cantica, Turn. Vide
et p. 190. mei Lex. Cic. || Eustathio est τὸ ἐς μάχην
συμπλέκω, derivanti inde ἐρέθω. Notandum vero
Etym. velle εἴρω i. e. λέγω, tenui spiritu notari, at
eum signif. συμπλέκω, aspirari: quæ tamen scriptura
non observatur. “ Ἕερτο poët. pro ἕρτο s. εἷρτο, ab
“ εἴρω, Nexus erat: aliis συνείληπτο, συνεπέπλεκτο.
“ Od. O. (459.) Χρύσεον ὅρμον ἔχων· μετὰ δ' ἠλέ-
“ κτροισιν ἔερτο, [al. ἔερκτο.] Itidemque Σ. (295.) ὅρμον
“ Χρύσεον ἠλέκτροισιν ἐερμένον, Nexum s. consertum
“ Hes. ἔερτο exp. ἐκρέμνα.” “ Ἴρω, idem quod εἴρω,
“ Necto, Connecto: unde ap. Hes. ἴρεται, exp.
“ συνάπτεται: qui et ipse per diphth. εἴρεται scribi
“ monet. At ἰρῶ, idem exp. et ἐρῶ, Dicam, et λέγω,
“ Dico.” [“ Ad Phalar. 308. Brunck. Apoll. Rh.
125. Schneid. ad Demetr. 123. 126. Ἔερμαι, Heyn.
Hom. 4, 532. Ἐερμένος, Ilgen. Hymn. 223. 504.
Dawes. M. Cr. 185. 431. Valck. Callim. 289. ad
B Diod. S. 1, 7. Εἰρμένος, Callim. 1, 497.” Schæf. Mss.]
“ Ἔρρω, Æol. pro εἴρω, unde fut. ἔρσω: ut φθέρρω
“ pro φθείρω, unde φθέρσω.” [“ Koen. ad Greg. Cor.
275.” Schæf. Mss.] Εἱρμὸς, Nexus, Series, Philo
V. M. 3. Τῆς κατὰ τὸν ἐν χρόνοις εἱρμὸν ἀκολουθίας
καὶ τάξεως, Consequentiæ et ordinis in serie tem-
poris. Cic. quod Græci dicunt εἱμαρμένην esse εἱρ-
μὸν αἰτίων, Lat. vertit, Ordinem seriemque cau-
sarum. [“ Toup. Opusc. 1, 397.” Schæf. Mss.]
“ Ἱρμὸς, Hesychio ἀκολουθία, Series.” Ἔρσις, Nexus,
Plexus, Religatio, πλοκὴ, ἀνάδεσις, VV. LL. Apud
Suid. vero scribitur Ἔρσις, et exp. * πλεξίδιον.
[Thuc. 1, 6. ἐν ἔρσει, al. conjunctim ἐνέρσει.]
Ἀνείρω, Annecto, Necto, ut τοὺς στεφάνους, Ari-
stoph. ('A. 1006.) Necto coronas. || Transfigo,
ἀναπείρω, Hes. “ Ἀνέρσει, Hes. exp. ἀναρτήσει,
“ κρεμάσει, Suspendet: fut. 1 verbi ἀνείρω, An-
“ necto: Æol. habens formam, ut φθέρσει et κέρ-
“ σει a φθείρω et κείρω: pro quibus Æoles primum
“ φθέρρω et κέρρω in præs. dicere aiunt, deinde in
C “ fut. φθέρσω et κέρσω.” [“ Οἰκήματα ἐξ ἀνθερίκων
ἐνειρημένων περὶ σχοίνους, Herod. 4, 190. Ex aspho-
delorum caulibus intertextis juncis.” Schw. Mss.
“ De fut., ad Timæi Lex. 35.” Schæf. Mss. * Ἄν-
ερσις, Bekk. Anecd. 396. 401.] Διείρω, Trajicio,
Insero, Bud. e Luciano (2, 550.) Διὰ τῶν ὀδόντων τοῦ
θηρίου μεταξὺ δ. τοὺς δακτύλους, Inserens, Trajiciens.
Ex Eod. (2, 541.) Ἀποπρίει τὴν ἅλυσιν, ᾗ ἐδέδεντο
ἑξῆς, τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν δ., Deinceps trajectorum
et insutorum. Sic Xen. K. Π. 8, (3, 5.) Διειρκότες
τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανδύων, ὥσπερ καὶ νῦν ἔτι διεί-
ρουσι ὅταν ὁρᾷ βασιλεύς. Apud Theophr. C. Pl. 2.
Δ. τοὺς παττάλους interpr. Adigentium paxillos. Idem
Bud. ap. Gal. Διεκβάλλειν καὶ δ. τὴν βελόνην ἐν τῇ
γαστρορραφίᾳ. Διεκβάλλειν δὲ διὰ τοῦ πλησίον, ἐκεῖθεν
δ' αὖ πάλιν διείρειν, interpr. Introrsus extrorsusque
penetrare, i. e. ὠθεῖν ἔξωθεν ἔσω καὶ ἔσωθεν ἔξω. Idem
Διείρειν exp. alibi Transadigo, Transsuo, Insuo, In-
subulo. Diosc. 5, 25. Κατατεμὼν καὶ διείρας λίνῳ,
ὥστε μὴ θιγγάνειν τοὺς τόμους ἀλλήλων, Trajectaque
D ligno segmenta modicis intervallis, ne se contingant,
Ruell. [“ Thom. M. 638. Cattier. 71. Heringa Obss.
109. Toup. Opusc. 1, 551. Zeun. ad Xen. K. Π.
744.” Schæf. Mss. * Δίερσις, Aristot. Probl. 16, 8.]
Περιδιείρω, Circumquaque trajicio et insuo. Unde
partic. περιδιείρας, quod exp. Implicans. [Philostr.
819. * Εἴσερσις, Schol. Thuc. 1, 6.] Ἐνείρω, Innecto,
Insero, Infibulo, Implico, Diosc. 5, 81. Τοῦ φλοιοῦ
τῆς ῥίζης κατατεμὼν ἔνειρον εἰς λίνον ἡμιμναῖον. Et
ἐνειρμένος πέδαις ap. Suid. i. e. συμπεπλεγμένος, Im-
plicitus. || Consero, Apto, ut Lorica hamis conserta.
Et ἐνειρόμενον, Consertum et aptum. Bud. [Heliod.
408.] Ἔνερσις, Innexio. Thuc. (1, 6.) Χρυσῶν τετ-
τίγων ἐνέρσει κρωβύλων ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κε-
φαλῇ τριχῶν, Aurearum fibularum serie cincin-
nos colligentes; Aurearum fibularum nexu con-
serto. Bud. [“ Wyttenb. Select. 360.” Schæf. Mss.
* “ Ἔνερμα, Schol. Pind. 'O. 2, 135.” Boiss. Mss.]
Παρενείρω, Infibulo. Signif. etiam Trajicio et pene-
tro, Intromitto. Bud. ap. Plut. An seni admin. Resp.

Εἰς πάντα π. καὶ εἰς πάντα καταμιγνὺς ἑαυτὸν ἀπλησίᾳ A
δόξης, Omnibus sese inserens et per medios actus in-
tromittens et insinuans. Greg. de Bapt. Λαθὼν ἑαυ-
τὸν π., κεναῖς ἐλπίσιν ἐξαπατώμενος, Sese intro insi-
nuat, penetrat, ut Plautino more loquar. Bud. || In-
ro, Intersero, Interjicio. Athen. (190.) Ἀλλ' ἐπιχα-
ρίτως παρενείρας [παρείρας Ms.] ὁ Μενέλαος, ἐπειδὴ
ἤκουσε τῶν ἐπαίνων, τὸ μὲν πλουσίους εἶναι οὐκ ἀρνεῖ-
ται, Venuste sermonem excipiens et interfatus, Bud.:
h. e. Sermonem medium intercipiens, et verba sua
interserens, et veluti intercalans. [Liban. 4. p. 831.
Opp. Ἁ. 5, 485. * " Προσενείρω, Schol. Lucian.
Icar. 33." Boiss. Mss.] Ἐξείρω, Exero, opp. τῷ ἐνεί-
ρω. Aristoph. Ἱ. (377.) εἶτα γ' ἔνδοθεν Τὴν γλῶτταν
ἐξείραντες αὐ-Τοῦ, σκεψόμεσθ' εὖ κἀνδρικῶς Κεχηνότος
Τὸν πρωκτὸν εἰ χαλαζᾷ, Extrahentes, Eximentes,
Suid. ap. quem pro σκεψόμεσθ' perperam legitur ἐκ-
κοψόμεθα. Alludit autem ad eos, qui porcorum ve-
nalium linguas extrahunt, ut explorent an grandinosi
sint: sed παρ' ὑπόνοιαν Comice pro στόμα dixit
πρωκτόν. Προεξείρω, Ante extraho s. exero, ut προεξ- B
ειραμένης τῆς γλώττης, i. e. προελκυσθείσης. [* Κατεί-
ρω, unde * κάθερμα, " Anacr. Athenæi 534. χρύσεα
φορέων καθέρματα, non est cur dubitemus ab Anacr.
ead. notione dici, ac ἕρματα Il. Ξ. 182. Od. Σ. 296."
Schw. Mss.] " Κατείρα, Hesychio ἀσπὶς, πέλτη,
" Scutum, Pelta, Cetra." [* " Παρείρω, i. q. παρενεί-
ρω, Insero, Intersero. Sic παρ. τὴν χεῖρα, Polyb. 18,
1, 13. (Excerpt. Antig. e lib. 17. c. 14.) Apud A-
then. 190. in verbis supra citatis, pro παρενείρας,
optimus Cod. Ms. παρείρας habet. Apud Soph. Ant.
368. quid sit νόμους παρείρων, haud satis constat."
Schw. Mss. * Πάρερμα, Hippocr. 745. cf. Schn. Lex.]
" Περιείρω, Circum annecto s. appendo." [" Herod.
2, 96. vide Schn. Lex. v. Γόμφος." Schw. Mss.] Πε-
ρίερμα, Lignum quod navibus supponitur, Thuc. 7,
(25.) ubi Valla vertit Pedicam, VV. LL. [Dio Cass.
52, 16.] Προσείρω, Annecto; προσάπτω, Suid. "Προσ-
" ίρων, Hesychio συνάπτων: potius προσείρων." Συν-
είρω, Connecto, Cohærenti serie continuo: ut λό-
γους, Continuo sermonem, Continua oratione utor, C
Bud. Dem. (328.) Καὶ πεφωνασκηκὼς, καὶ συνειλοχὼς
ῥήματα καὶ λόγους, συνείρει τούτους σαφῶς καὶ ἀπνευ-
στί. Cui simile e Xen. affert Bud. Συνεῖραι ἀπνευστὶ
περιόδους: addens, Quintil. id dicere Connectere et
continuare verba, Declamare, Ciceronem. Lucian.
(1, 47.) Τὰ μὲν ἀτάκτως σ., ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸν τὸν
νοῦν διαφθείρων, Male continuans: quod alibi, Δοκεῖ
ἐκχέαι πάντα, σ. ἀμυστί. Interdum sine casu poni-
tur pro Continua orationis serie dissero, Perpetua
oratione declamo: ut ap. eund. Lucian. (1, 189.) Σὺ
μὲν περὶ τῆς κλοπῆς σ., Orationem perpetuam ordire.
Aristot. de Gen. Anim. (1, 2.) Λεκτέον κατὰ τὸν ἐπι-
βάλλοντα λόγον καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἀπὸ τῶν εἰρημένων
συνείροντας, Sermone continuato. In quibus ll. ac-
cus. λόγους aut λόγον sub. potest. Συνείρομαι pass.
Continuor. Aristot. de Gen. et Corr. 2. scribit Deum
ἐντελεχῆ ποιῆσαι τὴν γένεσιν, quoniam ita maxime
συνείροιτο τὸ εἶναι, i. e. Continuari possit et perpetua
esse generatio. || Συνείρω neutr. quoque accipitur,
ut συνάπτω, pro Cohæreo. Aristot. Meteor. 2. de par- D
tibus Indiæ exterioris, Διὰ τὴν θάλατταν οὐ φαίνονται
συνείρειν, ὡς συνεχῶς εἶναι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, Ita
conjungi non possunt, ut continuus sit terræ habita-
bilis ambitus: cui opp. est διωρίσθαι, Definitum et
terminatum esse. Idem de Gen. et Corr. 1. Ὑποτί-
θεσθαι τοιαύτας ἀρχὰς αἳ ἐπιπολὺ δύνανται συνείρειν,
Hujusmodi principia statuere et ponere, quæ diu con-
sentanea esse possint et cohærere: Τί τὸ αἴτιον τοῦ
σ. τὴν γένεσιν, Quæ causa sit generationis continuæ,
ut nihil sit intercapedinis μεταξὺ φθορᾶς καὶ γενέσεως,
h. e. συνεχῶς ἔχειν. Hæc et alia Bud. Comm. 538.
539. [" Toup. Opusc. 1, 397. Emendd. 2, 70. T.
H. ad Lucian. Dial. 102., Zeun. Ind. Xen. K. Π.
* Συνείρεσις, Herodian. 459. Piers." Schæf. Mss.]
Συνειρμὸς, Continuata series, Cohærentia, Continua
deductio, Demetr. Phal. Ἐν τῷ σ. τῶν λόγων. " Συν-
" ερκτικὸς, a verbo συνείρειν, ut quidem vult Schol.
" Aristoph. Ἱ. (1378.) Συνερκτικὸς γάρ ἐστι καὶ περαν-
" τικὸς, scribens, συνερκτικὸς esse ὁ συνείρειν τοὺς λό-
" γους καὶ συντιθέναι δυνάμενος εὐκόλως. Ideoque in-
" terpr. quidam, Facile orationes connectens et com-
" ponens. Sed aptior afferri potuit interpr. sumta ex
" signif. τοῦ συνείρειν, si modo hinc deduci putan-
" dum est, quod vide." [* Ἐπισυνείρω, Socr. H. E.
3, 203.]

¶ Ἕρμα, Fulcrum, Stabilimentum, ὑπέρεισμα. Il.
B. (154.) ὑπὸ δ' ᾕρεον ἕρματα νηῶν: A. (485.) Νῆα
μὲν οἵγε μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν Ὑψοῦ ἐπὶ ψα-
μάθου [ψαμάθοις] ὑπὸ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν. La-
tini Phalangas s. Palangas vocant: i. e., ut Nonius
exp., Fustes teretes, qui navibus subjiciuntur, cum
attrahuntur ad pelagus, vel cum ad littora subdu-
cuntur. Similiter in VV. LL. scribitur ap. Hippocr.
de Artic. ἕρματα, auctore Gal. esse fulcimenta, et
i. q. ἐρμάσματα, quod ipsum Erotian. quoque con-
firmat. In hac signif. metaph. etiam capitur: ut
Od. Ψ. (121.) Ἡμεῖς δ' ἕρμα πόληος ἀπέκταμεν, οἳ μέγ'
ἄριστοι Κούρων εἰν Ἰθάκῃ. Il. Π. (549.) σφίσιν ἕρμα
πόληος Ἔσκε. Columen civitatis Lat. interpretari
possumus, ut Terent., Columen familiæ. Id imitatus
est Plut. (9, 244.) Ὥσπερ ἕρμα τῆς πολιτείας βέβαιον.
Eod. sensu Pind. Athenas dixit esse ἔρεισμα Ἑλλά-
δος. Hom. Il. Δ. (117.) ἰὸν quoque, Sagittam, vocat
μελαινῶν ἕρμ' ὀδυνάων, i. e. ἔρεισμα, Fulcrum dolo-
rum, Quo dolores ut fundamento niterentur. || Exp.
et ἀσφάλισμα ab Eust. et ἀσφάλεια a Suida h. in l.,
Ἀσύλους εἶναι τοὺς χώρους διὰ τὰ ἕρματα τοῦ ὀχυρώ-
ματος. Quo pertinere videtur, quod ab Hes. exp.
etiam περίφραγμα. || Apud Theogn. (401.) pro Con-
fidentia, Incœpto, Proposito poni videtur, Bud.:
Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος Ἕρ-
μασιν [al. Ἔργμασιν] ἀνθρώπων: (380.) Ἀνθρώπων
ἀδίκοις ἕρμασι [al. ἔργμασι] πειθομένων. At Plut. So-
lone, Ἕρμασι γὰρ ἐν μεγάλοις ἀδεῖν χαλεπὸν, exp.
In rebus magnis administrandis difficile omnibus pla-
cere. Vide Ἔργμα. || Est etiam Saburra, i. e. Sabu-
lum crassius, quo naves ad certam usque mensuram
onerari solent, ut stabiliores sint. Aristot. de apibus,
Ὅταν δ' ἄνεμος ᾖ μέγας, φέρουσι λίθον ἐφ' ἑαυταῖς, ἕρ-
μα πρὸς τὸ πνεῦμα. Simile quid de gruibus scribit
Solin., eas volaturas, devorare arenas, sublatisque
lapillis ad moderatam gravitatem saburrari. Ad
quem gruum morem respexit Aristoph. (Ὄ. 1429.)
Ἀνθ' ἕρματος πολλὰς καταπεπωκὼς δίκας. Plut. (9, 127.)
Ἐξῆν οὖν φιλοσοφοῦντα, καὶ τῇ διαθέσει γίνεσθαι Διο-
γένην, ὡς πρὸς τύχην μεγάλην πολὺ πνεῦμα καὶ σάλον
ἔχουσαν, ἕρματος πολλοῦ καὶ κυβερνήτου μεγάλου δεό-
μενον, Multa saburra. || Scopulus, Saxum in mari,
ut Eust., seu, ut Hes. exp., πετρώδης καὶ ἐπικυματι-
ζόμενος, ὥστε μὴ βλέπειν, τόπος τῆς θαλάσσης, et ὕφα-
λος πέτρα. Anacr. ἀσήμων Ὑπὲρ ἑρμάτων φορεῦμαι.
Plato de Rep. 8. Ὅταν αὐτὸν ἴδῃ πταίσαντα, ὥσπερ
πρὸς ἕρματι, πρὸς τῇ πόλει. Plut. (6, 621.) Ὅταν ἕρ-
ματι πλέοντες προστύχωσιν, Ubi venissent ad scopu-
lum, saxum. Lucian. (2, 68.) Εἴ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἕρ-
ματα. Suid. in illo a se cit. l., Ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἕρματα
μεγάλα ἔβαλεν εἰς τὸ στόμα τοῦ ὠκεανοῦ, ὡς ἂν ἐμπό-
δια εἴη τοῖς ἐπιφοιτῶσι θηρίοις, exp. Saxa ingentia.
Nonnulli Saxeas pilas e Virg. interpr. et Crepidines
atque obices in portus ostiis. Idem Suid. h. in l., Τοῦ
δὲ πίθου ἕρματι περιπεσόντος καὶ συντριβέντος, exp.
κωλύματι, ἐρείσματι. || Hesychio σκήνωμα νηός. || In-
auris. Od. Σ. (294.) Ὅρμον δ' Εὐρυμάχῳ πολυδαίδα-
λον αὐτίκ' ἔνεικε· Ἕρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύω θεράπον-
τες ἔνεικαν: Il. Ξ. (182.) ἕρματ' ἐνῆκεν [al. ἕρματα
ἧκεν] ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι, i. e. τὰ τοῖς ὠτίοις ἐνειρόμενα
κόσμια, Eust. etymol. ibi exponens hujus v., quod
inaures ornatus causa auribus innecti solerent. [" Ad
Charit. 434. 673. Wakef. Trach. 993. Eum. 567. A-
bresch. Æsch. 2, 77. Jacobs. Anth. 6, 259. 8, 162.
181. ad Diod. S. 1, 387. 2, 230. Heyn. Hom. 4, 132.
575. 681. 700. 6, 560. 7, 235. Heind. ad Plat. Theæt.
289. ad Lucian. 1, 267. 341. Toup. Emendd. 2, 623.
Scopulus, Lucian. 3, 387." Schæf. Mss.] " Ἕρμα-
" κες, Hesychio αἱ ὕφαλοι πέτραι, et αἱμασιαὶ, Saxa
" mari latentia, Sepes. At Ἕρμακον, Idem esse di-
" cit Avem quandam. Apud Nicandr. δασέως legi-
" tur ἕρμακες, Θ. 150. Τῶν οἱ μὲν λιθακάς τε καὶ ἕρ-
" μακας ἐνναίοντες. Ubi Schol. annotat ἕρμακας dici

" posse λίθους σεσωρευμένους εἰς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ." ["Jacobs. Anth. 8, 385. 12, 5. Lex. Herod. 174." Schæf. Mss.] "Ἑρμᾶς quoque dicitur ὕφαλος πέ-" τρα, ab Antiphonte, Anacreonte, et Aristoph. " (Fr. 233.) teste Harpocr. Pro quo perperam ap. " Suid. Ἑρμαῖος." [Opp. Ἁ. 4, 427.] " AT Ἑρ-" μᾶς, Dor. pro Ἑρμῆς, Mercurius." Ἑρμάζω, Fulcio, Stabilio. Unde in pass. ap. Gal. Gloss. est ἡρμᾶσθαι, i. e. ἐρηρεῖσθαι. Ab Eod. ἑρμάζειν act. exp. ἑδράζειν et στηρίζειν. || Saburro, i. e. Saburra onero et stabilio. || Ἑρμάζει Hesychio præter στηρίζει est etiam μαλάσσει. Et ἑρμᾶσαι Eid. est ἐλαφρῶς περιελίξαι. [* " Ἑρμάω, i. q. ἑρμάζω, Lex. Hippocr.". Wakef. Mss.] Ἕρμασμα, quod Erotian. exp. τὸ τὸν ἱστὸν τῆς νεὼς διακρατοῦν, οὐ φορτίου τάξιν ἐπέχον, ἀλλὰ τοῦ στηρίζειν μόνον. Id autem i. esse videtur q. ἕρμα, Saburra, Quod saburræ loco carinæ ad stabiliendam navim ejusque pondus æquandum imponitur. || Dicitur ab Hippocr. Partis ægræ fulcimentum chirurgi industria adhibitum, injecta fascia et vinculo: quod convenit iis modo partibus, quæ moventur, Gorr.: addens, differre ἀπὸ τοῦ στηρίγματος, Firmamento, quod hoc et sine vinculo et partibus illis, quarum motus necessarius est, a quo cessatio non est in nobis, adhibeatur: dici autem alio nomine ἕρεισμα, Gal. Comm. 3. εἰς τὸ Ἰητρεῖον. [Hippocr. 749. Galen. 12, 95. * Ἑρμασμὸς, Hippocr.] Ἕρμασις, i. q. ἕρμα et ἕρμασμα, Erot. Videtur tamen potius exponendum Fultura s. Saburratio: ut signif. Ipsam actionem fulciendi aut saburrandi. [* Ἑρματίτης, Lycophr. 618.] Ἑρματίζω, Saburro: i. q. ἑρμάζω. Plut. (10, 30.) Ἀνεμῶδές τι μέλλουσαι κάμπτειν ἀκρωτήριον, ἑρματίζουσιν ἑαυτὰς, ὑπὲρ τοῦ μὴ παραφέρεσθαι, μικροῖς λιθιδίοις: de qua apum solertia simile quid habes in Ἕρμα ex Aristot. Idem (74.) de echinis, Ὅταν αἴσθωνται μέλλοντα χειμῶνα, ἑρματιζομένους λιθιδίοις, ὅπως μὴ περιτρέπωνται διὰ κουφότητα. Plin. 8, 35. eod. sensu, Echini affigentes sese, aut arenas saburrantes, tempestatis signa sunt. [Eur. Stobæi Serm. 60. p. 420.] Ἀνερμάτιστος, Non saburratus, Saburra non stabilitus: ut πλοῖον ap. Basil. et ap. Eust. ἀνερμάτιστος ναῦς, ἡ μὴ ἔχουσα ἐντιθέμενον βάρος πρὸς ἰσοῤῥοπίαν. Et metaph. ap. Plut. (7, 953.) de homine animi fluctibus agitato, Ἀκυβέρνητος καὶ ἀνερμάτιστος ἐν ταραχῇ καὶ πλάνῃ δρόμοις ὀλεθρίοις καὶ παραφόροις διατραχηλιζόμενος, εἴς τι ναυάγιον φοβερὸν ἐξέπεσε. In sequent. autem II. si nolis Non saburratus interpr., exp. potes secundum alteram τοῦ ἑρματίζω s. ἑρμάζω signif., Non stabilitus, firmatus, fultus. Philo V. M. 3. Ἔνιοι τῶν πρὸς εὐσέβειαν ἀνερμ., Nonnulli ad pietatem minime obfirmati. Longin. (2, 2.) Ἀστήρικτα καὶ ἀνερμάτιστα ἐαθέντα. [Boiss. ad Nicet. Eugen. 9, 35.]

¶ Ἑρμὶν SEU Ἑρμὶς, ῖνος, ὁ, Fulcrum tori, Pes lecti, κλινόπους. Od. Θ. (278.) de Vulcano Venerem et Martem in thalamo suo implicare volente, Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἑρμῖσιν χέε δέσματα κύκλῳ ἁπάντῃ: Ψ. (196.) Κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμὼν, ἀμφέξεσα χαλκῷ Εὖ καὶ ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνα, Ἑρμῖν' ἀσκήσας· τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρῳ. Ἐκ δὲ τοῦ ἀρχόμενος λέχος ἔξεον, ὄφρ' ἐτέλεσσα. Tradit Eust. deductum esse hoc v. vel ab ἕρμα, quoniam ἕρμα κλίνης sit, Fulcrum et stabilimentum tori s. lecti: vel ab εἴρω, παρὰ τὸ ἐνείρεσθαι τρήμασι κλίνης, Quod tori foraminibus inseratur: vel ab Ἑρμῆς, qui sit δοτὴρ ὕπνου, et cujus eam ob rem imago in ipsis ἑρμῖσιν effingi soleret. [" Heyn. ad Apollod. 1064." Schæf. Mss.]

" ¶ Ὁρμαθὸς, οῦ, ὁ, Ordo, Series, Catena, s. Series catenata: ut μελῶν, Ordines carminum, Aristoph. (B. 914.) Et κριβανιτῶν, Series panum clibano incoctorum, Πλ. (765.) Sic Xen. K. Π. (6, 3, 2.) Πολλοὺς ὁρμαθοὺς ποιούμενος τῶν ἁμαξῶν, " Multos ordines, Multas series. Et in Proverb. ὁρ. " κακῶν, Catenata malorum series, ut Ovid. Catenatos labores: ap. Suid. Τοσοῦτον ὁρμαθὸν κακῶν συνειληφὼς, ἔκρυψε τὰ τοῦ Τιβερίου μειονεκτήματα. " Affertur et VERB. Ὁρμαθίζω pro In modum catenæ connecto. || Hesychio ὁρμαθὸς est non solum " στίχος, et χορὸς, sed etiam φωλεὸς, Latibulum, Lustrum." [" Casaub. Athen. 16. Bibl. Crit. 3, 2.

A p. 91. Jacobs. Anth. 12, 328. Ὁρμαθίζω, Brunck. Aristoph. 2, 137." Schæf. Mss. Suid. v. Μασχαλίσματα.]

" ¶ Ὁρμιὰ, Hesychio σχοινίον λεπτὸν, Tenuis funiculus: proprie is quo piscatores e seta equina " contexto pisces venantur, Linea piscatoria." [" Mœr. 42. et n., Harles. ad Theocr. 326. Wessel. ad Herod. 247. Jacobs. Anth. 8, 370. Musgr. Hel. 1631. * Ὁρμειὰ, Harles. l. c." Schæf. Mss.] " UNDE Ὁρμιηβόλος dicitur Piscator in Epigr. quoniam τὴν ὁρμιὰν " in aquam jacit ad capiendos pisces." [" Apollonid. 26. Statyll. Fl. 5. * Ὁρμιάομαι, * Ὁρμεύω, Ὁρμευτὴς, Wessel. l. c." Schæf. Mss.] " Ὁρμευτὴς, Hesychio ἁλιεὺς, Piscator." [Male pro * " Ὁρμιευτὴς, Mœr. 42. et n." Schæf. Mss.]

¶ Ὅρμος, ὁ, Monile, περιτραχήλιος κόσμος. Il. Σ. (401.) Πόρπας τε, γναμπτάς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε, καὶ ὅρμους. Od. Ο. (459.) Χρύσεον ὅρμον ἔχων· μετὰ δ' ἠλέκτροισιν ἔερτο. Athen. 6. (Αἱ γυναῖκες αὐτῶν ἔλαβον) καὶ τὸν τῆς Ἑλένης ὅρμον Μενελάου ἀναθέντος, B Helenæ monile a Menelao Apollini dedicatum, Apollini inquam, qui Menelao ultionem in Paridem petenti, oraculo respondit, Πάγχρυσον φέρε κόσμον ἑλὼν ἀπὸ σῆς ἀλόχοιο Δειρῆς. Derivat Eust. hoc ὅρμος, sicut et præcedens ἕρμα, ab εἴρω, eo quod innectatur et inseratur collo: sicut a κείρω κέρμα et κορμός: atque adeo ad differentiam alterius ὅρμος acui ult. syll. a quibusdam annotat. || Saltationis species, Lucian. de Salt. Κοινὴ ἐφήβων τε καὶ παρθένων παρ' ἕνα χορευόντων, καὶ ὡς ἀληθῶς ὅρμῳ ἐοικότων, Alternis succedentium, alternantium, et ὅρμον repræsentantium: inde dicta quod sit ὅρμος ἐκ σωφροσύνης καὶ ἀνδρείας πλεκόμενος, quæ quomodo perageretur, ibid. docet. || At ὁρμοὶ, ut ap. Hes. scribitur, sunt Calceamentorum ligulæ s. corrigiæ, οἱ τῶν ὑποδημάτων ἱμάντες. [" Ilgen. Hymn. 223. Valck. Diatr. 281. Koen. ad Greg. Cor. 248. ad Diod. S. 1, 205. Thom. M. 656. 925. Jacobs. Anth. 8, 364. 9, 15. 10, 227. Philostr. 188. Boiss. Ὅρμος, ὁρμὸς, Reiz. de Acc. 112. 113. ad Mœr. 289. Bibl. Crit. 1, 1. p. 76. C Abresch. Lectt. Arist. 154. Toup. Opusc. 1, 314. Ammon. 104. Valck. Anim. 183. Saltatio, ad Lucian. 2, 274. Sensu nequam, Jacobs. Anth. 6, 64." Schæf. Mss.] Καθόρμιον, Monile, VV. LL. ex Osea 2, (13.) καθόρμια Suidæ sunt * περιθέματα. AT Κάθορμα ap. Hes. sunt τὰ * ἔνορμα περιθέματα * ἀῤῥαβωνιακὰ, ἢ κόσμια περιτραχήλια. Ὑφόρμιον, dicebatur ap. antiquos, ut e Lex. Rhet. annotat Eust., κοσμάριόν τι χρυσοῦν. Ὁρμίσκος, Monile. Bud. e Canticis. Hesychio ὁρμίσκοι præter περιτραχήλιοι κόσμοι γυναικεῖοι ἢ περιδέραια, sunt etiam μανιάκης, ἢ κλοιοὶ, ἢ δακτύλιοι. [" Chares ap. Athen. 3, 93. Παρασκευάζουσι δ' ἐξ αὐτῶν (e margaritis) ὁρμίσκους τε καὶ ψέλλια." Schw. Mss.]

¶ Ὅρμος, ὁ, Statio navium, Bud. e Plut. Arrian. (7, 19, 9.) Λιμένα τε πρὸς Βαβυλῶνα ἐποίει ὀρυκτὸν, ὅσον χιλίαις ναυσὶν ὅρμον εἶναι: (20, 5.) Λιμένες μὲν πανταχοῦ τῆς χώρας ἐνεῖναι, οἷοι παρασχεῖν μὲν ὅρμους τῷ ναυτικῷ. Thuc. 4. Τῶν νεῶν οὐκ ἐχουσῶν ὅρμον. Eust. in Od. N. (96.) Φόρκυνος δέ τις ἐστὶ λιμὴν, D ἁλίοιο γέροντος, Ἐν δήμῳ Ἰθάκης, cum mox subjungat, ἔντοσθεν δὲ ἄνευ δέσμοιο μένουσι Νῆες ἐΰσσελμοι, ὅταν ὅρμου μέτρον ἵκωνται, aperte a λιμὴν, Portus, distingui annotat, sicut et in superioribus duobus a Bud. cit. ll. clare differentiam hanc videre licet: esseque τὸ τέλος τῆς ἐν θαλάσσῃ καταγωγῆς, et partem τοῦ λιμένος, ἔνθα ἡ ναῦς ὁρμεῖ: alicubi vero et pro λιμὴν poni synecdoch., ut ἑστία pro οἶκος, δίφρος pro ἅρμα. Unde et Cic. ap. Arat. (346.) Ὅρμον ἐσερχόμενοι vertit, cum cœptant constringere portus, mei Lex. Cic. 84. Proprie igitur Statio navium est: unde et ab ἕρμα, i. e. ἀσφάλισμα, ἕρεισμα, derivatur: quod navis ibi tanquam in fulcro et stabilimento consistat: quam etym. et Aristot. in Ὁρμέω respicere videtur. [" Ruhnk. Ep. Cr. 156. Clark. ad Il. A. 435. Ὀ. αἰγιαλοῦ, Heyn. Hom. 4, 295. * Ὁρμοδοτὴρ, Theætet. 2." Schæf. Mss.] Ἄνορμος, Stationem navium non habens, Stationi navium incommodus, Importuosus. [" Huschk. Anal. 277." Schæf. Mss. Infelix, Soph. Œd. T. 430.] Δύσορμος, Stationem

navium difficilem et incommodam habens, ut αἰγιαλὸς Plut. Litus, in quo statio est malefida carinis, naves difficulter subsistere possunt. [" Ruhnk. Ep. Cr. 157." Schæf. Mss.] Ἐνορμίτης, Qui in portu stationem habet, VV. LL. [" Huschk. Anal. 228. Jacobs. Anth. 8, 43. 9, 306." Schæf. Mss.] Ἔξορμος, Qui e statione solvit, ὁ ἔξω τοῦ ὅρμου ἐν τῷ ἀναπλεῦσαι γεγονὼς, Eust. || Apud Aristot. de Part. Anim. 4. Ἔξορμον καὶ γεῶδες ἐν τῷ σώματι, Gaza vertit Procax et terrenum in corpore, VV. LL. [Eur. Hipp. 156.] Εὔορμος, Stationem navium opportunam et commodam habens, Hesiod. (Ἀ. 207.) Ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος. [" Huschk. Anal. 226. Jacobs. Anth. 9, 293. Ruhnk. Ep. Cr. 157. 225. Piers. Veris. 116. ad Diod. S. 1, 211." Schæf. Mss.] Ἔφορμος, Qui in statione est: ut νῆες, Thuc. Quæ in statione steterant, Bud. e Vallæ interpr. ||Ἔφορμος subst. pro Locus stationi navium aptus, Budæo Locus, in quo naves subsistere, aut in quem subduci possunt, Statio navium, ναυτικὴ ἔφοδος, ut Schol. Thuc. 3. exp., Καὶ τοὺς ἐφόρμους ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς λιμέσιν ἐποιοῦντο. Suid. ibi exp. ἐφορμήσεις. Strabo 3. Νησίδια ἐφόρμους ἔχοντα μετρίους. [" Thom. M. 399." Schæf. Mss.] Πάνορμος, Stationem navibus omnibus et omni tempore commodam habens, ut Gramm. exp. Od. N. (195.) Ἀτραπιτοί τε διηνεκέες, λιμένες τε πάνορμοι, i. e. ἀγχιβαθεῖς. || Panhormus ap. Plin. Portus nomen est. At Panhormum, Siciliæ et Cretæ oppidum: UNDE Πανορμίτης, gentile nomen, Panhormita, Qui e Panhormo est: et Πανορμῖτις fem. ap. Athen. sub. γῆ, Ager Panhormitanus: ut Σπαρτιᾶτις. [" Πάνορμος, Jacobs. Anim. 273. Nom. propr., Anth. 8, 300. ad Diod. S. 2, 296. 506." Schæf. Mss. * Πρόσορμος, Strabo 14. p. 982.] Ὕφορμος, Locus stationi aptus, J. Poll. Strabo 6. Μετὰ δὲ ταύτην αἱ Οἰνωτρίδες νῆσοι δύο ὑφόρμους ἔχουσαι, Bud. Idem Strabo idipsum supra ἐφόρμους dixit. [" Musgr. Hel. 411. ad Charit. 246." Schæf. Mss.]

Ὁρμέω, Stationem habeo, Bud. e Thuc. (2, 4.) Ὥρμουν ἐν τῇ Μαλέᾳ: 1. Λιμένα, ἐν ᾧ οἱ Κορίνθιοι ὥρμουν. Et ὁρμεῖν ἐπὶ δυεῖν, Duabus in statione niti anchoris. Aristot. de Poët. Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἕστηκε· τὸ γὰρ ὁρμεῖν ἐστὶν ἑστάναι τι, ubi etym. respicere videtur. Dem. metaph. usus est 182 (=319.) Ὁ δὲ ἀφ' ὧν ἡ πόλις προορᾶταί τινα κίνδυνον ἑαυτῇ, τούτους θεραπεύων, οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁρμεῖ τοῖς πολλοῖς, ubi intelligitur νεώς: sequitur enim, Οὔκουν οὐδὲ τῆς ἀσφαλείας τὴν αὐτὴν ἔχει προσδοκίαν. Hæc Bud. addens sic accipi videri ab Aristide 215. || Appello, Herod. Ὅρμεον πρὸς γῆν. Navis etiam ὁρμεῖν dicitur, Stationem subire, In stationem se recipere. Dem. (932.) Καὶ τὸ πλοῖον ὥρμει ἐνταῦθα. || Dicitur etiam ὁρμῶ τὴν ναῦν, pro ὁρμίζω, Paus., Bud. Comm. [" Thom. M. 656. 748. Markl. Iph. p. 397. Porson. Or. 68. ad Diod. S. 2, 505. Bast Lettre 71. Boiss. Philostr. 334. Heyn. Hom. 6, 535. Toup. Opusc. 1, 381. ad Charit. 271. 318. Ruhnk. Diss. de Longino §. 14. Toup. ad 401. ad Herod. 673. 682. cf. Alciphr. 436." Schæf. Mss.] Ἀνθορμέω, Sto contra in statione. Proprie dicuntur naves in statione ad resistendum hostibus et ineundum prælium paratæ, quasi stantes in procinctu: et secundum Schol. Thuc. αἱ ἐναντίαι οὖσαι ἐπὶ τοῦ ὅρμου: ita enim exp. in 7. Ἀγγέλλων ὅτι αἱ πέντε καὶ εἴκοσι νῆες τῶν Κορινθίων, αἳ σφίσιν ἀνθορμοῦσαι, οὔτε καταλύουσι τὸν πόλεμον κ. τ. λ. Idem, Ἀνθώρμουν πρὸς τὰς Ἀττικάς. Sed et ipsi hostes ab Eod. dicuntur ἀνθορμεῖν ἀλλήλοις, Habere naves in statione inter se adversas, et ad conflictum paratas. Reperitur et Ἀντεφορμῶ. [Thuc. 8, 87.] Ἀφορμέω, E statione navium discedo, Solvo, Enavigo, Polyb. 1, (39, 1.) Διάραντες εἰς τὴν Σικελίαν, ἀφώρμησαν ἐντεῦθεν εἰς τὴν Λιβύην. Ἐξορμέω, pro eod., Eur.: J. Poll. 1. τὸ * προεκπλεῦσαί ποι scribit dici ἐξορμεῖν et προορμεῖν. Et metaph. Paus. (4, 1.) Κλεομένης δὲ ἐξώρμει τὰ πολλὰ ἐκ τοῦ νοῦ, Bud. [" Bast Lettre 71. ἐκ τοῦ νοῦ, Kuhn. ad Paus. 1, 343. Valck. ad Herod. 276." Schæf. Mss.] Ἐφορμέω, Applico, Appello, In statione sum, Stationem habeo, Thuc. 4, (24.) Τοῖς Ἀθηναίοις τε οὐκ ἀνεῖναι ἐφορμεῖν, καὶ τοῦ πορθμοῦ κρατεῖν. Xen. (Ἑ. 1, 6, 14.) Ἐπειδὴ μέσον ἡμέρας ἦν,

A καὶ οἱ ἐφορμοῦντες, [al. ἐφορῶντες] ὀλιγώρως εἶχον, καὶ ἔνιοι ἀνεπαύοντο, ἐξέπλευσεν ἔξω τοῦ λιμένος. Polyb. 1, (46, 5.) Τῷ στόλῳ τοὺς Ῥωμαίους ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸν εἴσπλουν στόματος ἐφορμεῖν. || In statione me continendo immineo alteri; nam J. Poll. 1. tit. π. Ναυμαχίας, scribit, τὸ φυλάττειν τινὰς, esse ἐφορμεῖν et ναυλοχεῖν, sicut ἀνθορμεῖν et ἀντεφορμεῖν, τὸ ἀντικαθεστηκέναι πρὸς ναυμαχίαν, quod et * πολιορκητικῶς προσκαθίσαι νήσῳ ἀπὸ νεῶν dici. Bud. exp. Navibus insidere et obsidere portum: ut, Ἐφορμοῦντα τῷ στόματι τοῦ λιμένος. Dem. (444.) Ἐφ' ἣν αἱ πεντήκοντα τριήρεις ὁμόσε ἐφώρμουν, In statione erant imminentes in occasionem, et transitum ὑποτεμούμεναι. Thuc. 1, (116.) Περικλῆς δὲ, λαβὼν ἑξήκοντα ναῦς ἀπὸ τῶν ἐφορμουσῶν, Schol. τῶν πολιορκουσῶν τὴν Σάμον, τῶν εἰς ἐπίθεσιν οὐσῶν. Xen. Ἑ. 1, (6, 25.) Ταῖς δ' ἄλλαις (ναυσὶν ἐδόκει ἰέναι) ἐπὶ τὰς μετ' Ἐτεονίκου τῇ Μιτυλήνῃ ἐφορμούσας. Et metaph. ead. signif. ap. Dem. (30.) Πόλιν μεγάλην ἐφορμεῖν τοῖς ἑαυτοῦ καιροῖς. Suid. quoque ap. Eund. in Phil. ἐφορμεῖν exp. ἐφε-
B δρεύειν. [" Phryn. Ecl. 151. Thom. M. 400. 656. Jacobs. Anth. 10, 22. Diod. S. 2, 355. ad 412. 496. Bast Lettre 71. Bibl. Crit. 3, 2. p. 37. Abresch. Lectt. Arist. 320. Wassenb. ad Hom. 36. ad Charit. 317." Schæf. Mss.] Ἐφόρμησις, Suidæ i. q. ἔφορμος subst. [Thuc. 2, 89. 3, 33. " Thom. M. 399. et Add." Schæf. Mss.] Ἀντεφορμέω, In statione naves habeo ad prælium paratas, Prælio navali mihi imminentibus occurro. J. Poll. 1. tit. π. Ναυμαχίας scribit, Ἀνθορμεῖν et ἀντεφορμεῖν esse τὸ ἀντικαθεστηκέναι πρὸς ναυμαχίαν. [Heliod. 8, 16.] Παρορμέω, Juxta in statione sto. Bud. ex App. B. C. 5. Αἵ τε νῆες αὐτοῖς παρώρμουν, καὶ οἱ φύλακες περιειστήκεσαν. Paus. (Att. 44, 5.) Μίνως ἐνταῦθα ἐν τῷ πολέμῳ τῷ πρὸς Νῖσον παρώρμει. Plut. Antonio ἀμεταβάτως, Πομπηΐου μὲν τοῦ στόλου παρορμοῦντος, Ἀντωνίῳ δὲ καὶ Καίσαρι τῶν πεζῶν παρακεκριμένων, Classe a mari Pompeium stipante. Bud. [" Xen. Eph. 23. 171. Diod. S. 1, 681. 682." Schæf. Mss.] Περιορμέω, Classem circumago, Plut. Antonio (35. Schæf.) Οὐ
C δεξαμένων δὲ τῶν Βρεντεσηνῶν τὸν στόλον εἰς Τάραντον περιώρμησε. J. Poll. 1. tit. π. Ναυμαχίας, scribit Περιορμεῖν esse ἐν κύκλῳ περιπλεῖν νῆσον καὶ προσκαθίσαι * πολιορκητικῶς νήσῳ ἀπὸ νεῶν. Προορμέω, Ante enavigo e statione, vide Ἐξορμέω. Προσορμέω, Stationem habeo. J. Polluci i. q. προσεδρεύω, 1. tit. π. Ναυμαχίας. [" Ad Xen. Eph. 171. Thom. M. 748." Schæf. Mss. * Συνορμέω, Polyb. 5, 68, 6. 110, 2. alibi, cf. Lex. Polyb.] Ὑφορμέω, Bud. Comm. scribit ὑφορμεῖν dici λῃστρικὴν ναῦν ap. Polyb. 42. || Ibid. exp. ὑποπτεύομαι, Sum formidolosus alicui, metaph. sumta ἀπὸ τῶν ὑπὸ τοῖς ὅρμοις κρυπτομένων πετρῶν καὶ ὑποπτευομένων. Synes. tamen ita scribere, Ὑφώρμει δέος οὐκ ἔλαττον (ἐν νυκτὶ πελάζειν τῇ γῇ,) Suspectum nobis erat periculum non minus, Terrebat nos non minus metus ille. [" Thom. M. 656. Bibl. Crit. 3, 2. p. 38. ad Charit. 246. 249. 317." Schæf. Mss.]

¶ Ὁρμίζω, Navem in stationem subduco et appello, stabilio et fulcio. Od. Γ. (10.) Οἱ δ' ἰθὺς κατάγοντο, ἰδ' ἱστία νηὸς ἐΐσης Στεῖλαν ἀείραντες· τὴν δ'
D ὥρμισαν· ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί, In stationem subducebant. Il. Ξ. (76.) πάσας δὲ ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν, Ὕψι δ' ἐπ' εὐνάων ὁρμίσσομεν, εἰσόκεν ἔλθῃ Νὺξ, Stabiliemus super anchoris tanquam in statione. Thuc. Ὁρμίζοντες ἐπ' ἀγκυρῶν, Anchoris stabilientes: (7, 30.) Ὁρμίζω πλεῖον ἔξω τοξεύματος, [al. τοῦ ζεύγματος,] Navem retraho extra teli jactum. Unde 1. Ἐνταῦθα ὁρμίζονταί τε καὶ στρατόπεδον ἐποιήσαντο, Appelluntur: 3. Ὁρμισάμενοι ἐς λιμένα. Bud. ὁρμίσασθαι exp. Applicare, κατασχεῖν, καταπλεῖν, citans e Xen. Ἑ. 5. (1, 22.) Ὁρμισάμενος δὲ ἐν Περκώπῃ, ἡσυχίαν εἶχε. [" Ad Mœr. 304. Acta Traj. 1, 75. ad Charit. 271. Phryn. Ecl. 36. Thom. M. 656. 748. Markl. Iph. p. 397. Musgr. Herc. F. 203. Wakef. 1099. 1289. Cattier. 62. Alpheus 10. Julius Polyæn. 2. Brunck. Aristoph. 1, 139. Boiss. Philostr. 334. Heyn. Hom. 6, 535. Sic leg. Paus. 3, 100. Conf. c. ὁρμάω, Porson. Or. 346. ad Diod. S. 1, 680. 718. ad Dionys. H. 1, 433. * Ὁρμιστέον, Stob. Serm. 852, 46. Wechel." Schæf. Mss.] " Ὅρμισις, εως, ἡ, Ipsa actio τοῦ ὁρ-

« μίζειν s. ὁρμίζεσθαι, Quies in statione navium. « Ælian. Ἀναπαυομένων καὶ ὁρμιζομένων τὴν τελευ- « ταίαν ὅρμισιν." [* Καχορμισία, Anal. 2, 122. * Ὅρμισμα, Heraclid. Alleg. 61. * Ὁρμιστὴρ, unde * Ὁρμιστήρια, Mathem. Vett. 91. ita leg. ap. Diod. S. 17, 44. pro ὁρμητήρια. * Φιλορμίστειρα, Anal. 2, 89. * Δυσόρμιστος, J. Poll. 1, 101. * Εὐόρμιστος, Schæf. ad Apoll. Rh. T. 2. p. 606. * Ἀνορμίζω, Dio Cass. 189. 386. * " Ἀφορμίζομαι, vox inus. Schol. Plat. 204. ἀφορμισθεὶς, corrigendum est ἀφορμηθεὶς, ubi etiam τιμαιογραφεῖν extat pro τιμαιογράφειν." Bast. de VV. dub. ad calc. Scap. Oxon. * Διορμίζω, Hierocles Stob. S. 65. Longus 2, 57. Sch. * Εἰσορμίζω, J. Poll. 1, 101.] Ἐνορμίζω, In stationem navem appello, Applico. Synes. Τὴν ναῦν ἐνορμίζει * λιμενισκίῳ τινὶ χαρίεντι. Et pass. ap. Strab. 5. Ὥστ' ἀσφαλῶς ἐνορμίζεσθαι τὰς μεγίστας ὁλκάδας. [" Thom. M. 927. Wakef. Phil. 571." Schæf. Mss. * Ἐνόρμισμα, Appian. B. C. 4. p. 651.] Ἐξορμίζω, E statione deduco navem, Solvo. Dem. (895.) Ἐπιβουλεύει οὑτοσὶ τὴν ναῦν ἐξορμίσαι ἐκ τοῦ λιμένος, Deducere e portu. Et pass. ap. Demetr. Phal. e Sophrone, ubi dicit quidam senex, Ἐνθάδε ὧν κἠγὼ παρ' ὔμμε τοὺς ὁμότριχας ἐξορμίζομαι, πλόον δοκάζων, alludens ad Charontis naviculam, expectansque tempus, quo ex hac vita transmigraret. [" Wakef. Phil. 571. Cattier. 62. Valck. Phœn. p. 318. ad Lucian. 1, 341." Schæf. Mss. * Ἐξορμιστὸς, Piscis, qui alias μύρος s. μύραινα, Cassiodor. 12. Epist. 4.] Ἐφορμίζω, Ad stationem appello navem, Applico. Unde ἐφορμίζομαι ἐς λιμένα, Portum subeo, In portum applico. [" Apollonid. 15. Jacobs. Anth. 9, 194. ad Mœr. 383. Coray in Thuc. par Levesque 1, 364. ad Charit. 271. * Ἐφόρμισις, Thom. M. 399. et Add., ad Thuc. T. 2. p. 74. Bav." Schæf. Mss.] Καθορμίζω, Idem: s. καταπλέω, κατάγω τὴν ναῦν. Polyb. 1, (53, 10.) Καθώρμισαν πρός τι πολισμάτιον τῶν ὑπ' αὐτοὺς ταττομένων, Applicuerunt ad oppidum quoddam. Unde Καθορμισαμένου αὐτοῦ, Thuc. 3. Cum appulsus esset: 6. Ταῖς τε ναυσὶν ἐς τὴν Θάψον καθορμισάμενοι. [" Thom. M. 657. ad Charit. 597. Boiss. Philostr. 433. 444. Heyn. ad Apollod. 201. ad Anton. Lib. 251. Verh., Argum. Eur. Hec." Schæf. Mss.] " Ἐγκαθορμίζομαι, Subeo portum: vel " etiam In portu me contineo. Bud. sane ἐγκαθορμίζεσθαι afferens e Basilio p. 245. exp. et In portum " ingredi, et In portu stare." [" Aster. Homil. 55. Rub." Boiss. Mss. * Ἐγκαθόρμισις, Arrian. Exp. Alex. 1, 39. * Συγκαθορμίζω, Polyb. 5, 95, 3.] Μεθορμίζω, Transmitto, Trajicio, Xen. Ἑ. 2, (1, 16.) Οὐκ ἐν καλῷ ἔφη αὐτοῖς ὁρμεῖν ἐν αἰγιαλῷ, ἀλλὰ μεθορμίσαι εἰς Σηστὸν παρήνει: qui tamen l. Budæo suspectus est, dubitatque an leg. sit μεθορμῆσαι. Apud Plut. vero Alcibiade, de quo et hic Xen. loquitur, habetur, Καὶ παραινοῦντος εἰς Σηστὸν μεθορμίσαι τὸν στόλον, addito accus.: ita ut hic l. illum exp. [" Porson. Med. p. 40. Wakef. Alc. 810. 1179." Schæf. Mss.] " Μετορμίζομαι, Ion. pro μεθορμίζομαι, Herod. (2, " 115.) Μετορμίζομαι ἐς γῆν ἄλλην, In aliam terram " transfreto." [* " Παρορμίζω, Lysias 5, 460. ubi cf. Tayl." Boiss. Mss.] Περιορμίζω, In stationem circumago. Citat J. Poll. e Dem. (1229.) Π. τὴν ναῦν περὶ [ἐπὶ] τὸ χῶμα. [Apud Eund. 1208. Παρακομίζειν (τὰς ναῦς) ἐπὶ τὸ χῶμα. " Ad Charit. 271." Schæf. Mss.] Προσορμίζω, Appello, In stationem navem applico. Et προσορμίζομαι, Appellor, Applicor, s. neutr. Appello, Applico. Arrian. 6, (4, 3.) Προσορμισάμενος δὲ ὅπῃ τύχοι ταῖς ὄχθαις. Ubi Budæo προσορμιζόμενος leg. videtur: (20, 7.) Προσορμισθεὶς τῷ αἰγιαλῷ. [" Thom. M. 748. Mœr. 304. et n., ad Charit. 271." Schæf. Mss.] Προσόρμισις, Appulsus ad litus. Bud. e Synes. Τῆς πρ. αὐτῷ γενομένης οὐ πρὸς ἄνδρας χαρίεντας, Cum appulsus fuerit. [" Boiss. Philostr. 312. Heyn. Hom. 6, 535." Schæf. Mss. Thuc. 4, 20. et Schol. ad 53. * Προσορμισμὸς, Schol. Ven. ad Il. A. 434. * Ἀπροσόρμιστος, Diod. S. 20, 771. Εὐπροσόρμιστος, 5, 205. J. Poll. 1, 100.] Συνορμίζω, Simul in stationem applico, s. appello. [Dio Cass. 48, 47.] Ὑφορμίζω, In stationem subduco, Thuc. 2, (83.) Οὐκ ἔλαττον νυκτὸς

A ὑφορμισάμενοι· οὕτω δὴ ἀναγκάζονται ναυμαχεῖν κατὰ μέσον τὸν πορθμόν. Philostr. Her. Ὑφώρμισται αὐτῷ πηγὴ, Fons ei adhæret, VV. LL. [" Boiss. Philostr. 34. Coray in Thuc. par Levesque 1, 364. * Ὑφόρμισις, Epigr. adesp. 396." Schæf. Mss. * Ὑφορμιστὴρ, Opp. Ἁ. 4, 421.]

¶ Ἐείρω, i. q. εἴρω, poët. redupl. literæ initialis, ut in ἐείκω et similibus. Unde in pass. Od. Σ. (295.) ἠλέκτροισιν ἐερμένον ἠέλιον ὥς. AT Ἤειρεν Il. K. (499.) Σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσι, Eust. deducit AB Ἀείρω, i. e. ὁμοῦ εἴρω καὶ συμπλέκω.

ΕΙΡΗΝΗ, παρὰ τὸ εἰς ἓν εἴρειν, alii vero ab εἴρειν, Dicere, Pax. Il. B. (797.) Ὥς ποτ' ἐπ' εἰρήνης· πόλεμος δ' ἀλίαστος ὄρωρεν. Xen. Ἑ. 7, (4, 10.) Οὐκ εἰρήνη, ἀλλὰ πολέμου μεταλλαγή. Lucian. (1, 52.) Καὶ μὴν εἰρήνη γε μακρὰ κατέχει τὸ βαλανεῖον. Æschin. Εἰρήνην ποιήσασθαι, Pacem facere: Dem. πράττειν. Xen. addidit etiam dat. (K. Π. 3, 2, 6.) Εἰρήνην ποιεῖν Ἀρμενίοις καὶ Χαλδαίοις, Pacem facere inter. At Εἰρήνην ἄγω πρός σε, Pacem ago tecum. || Εἰρήνη B τῶν τοιούτων, Plato de Rep. 1. Quies ab hujusmodi rebus. Quidam tamen hic quoque vertunt Pax. [" Ab εἴρω, Phornut. 81." Wakef. Mss. " Ad Phalar. 308. ad Diod. S. 2, 595. Thom. M. 217. Luzac. Præf. ad Valck. Callim. 31. Salutandi formula, Jacobs. Auth. 11, 326. Εἰρ. ποιεῖσθαι, ποιεῖν, Kuster. V. M. 46. 78. 97. τίθεσθαι, Ruhnk. Hist. Or. 49. ἄγειν, ἔχειν, ad Diod. S. 1, 544. Jacobs. Anth. 10, 202. Schneid. Anab. 131. De digammate in h. v., Burgess. Præf. ad Dawes. M. Cr. p. xxiii. Ἀπὸ εἰρ., Dionys. H. 3, 1844." Schæf. Mss. * " Αὐτοειρήνη, Dionys. Areop. 209. 258." Kall. Mss.] Εἰρηνοδίκαι, Dionysio H. (4, 2322.) Feciales, ea forma, qua dicitur ἑλλανοδίκαι. Legitur tamen et Εἰρηνοδίκοι. Vide Εἰρηνοποιός. [" Dionys. H. 2, 1245. 4, 2322." Schæf. Mss. * Εἰρηνοπάτριος, Alexand. Eclog. Legat. p. 52.] Εἰρηνοποιὸς, Pacificator, Pacis conciliator, Xen. Ἑ. 6, (3, 4.) Ὅταν δὲ ἡσυχίας ἐπιθυμήσῃ, εἰρηνοποιοὺς ἡμᾶς ἐκπέμπει. Plut. (7, 127.) Feciales ait esse velut εἰρηνοποιούς. At Matth. 5, (9.) εἰρηνοποιοὶ nove, ut C opinor, dicuntur Pacifici, i. e. Qui sunt pacifico ingenio et pacis amante. Εἰρηνοποιῶ, Pacifico, Paco, ad Col. 1, (20.) unde sumsit et Basil: [Stob. Phys. 984. * " Εἰρηνοποίησις, Clem. Alex. 581." Wakef. Mss. * Εἰρηνοποιΐα, Basil. Epist. 3, 191. 245. * Εἰρηνόπολις, Suid. v. Μελχισεδέκ. * Εἰρηνοφόρος, Gl. Pacifer.] Εἰρηνοφύλαξ, Pacis custos. Æschin. (76.) refert Demosthenem a populo Εἰρηνοφύλακα χειροτονηθῆναι, Pacificatorem, VV. LL. [* Εἰρηνοφυλακέω, Philo de Decalog. 769. * Εἰρηναγωγέω, Clem. Alex. Pæd. 1, 8.] Εἰρηνάρχης, Magistratus quidam, inquit Bud., ap. JCtos. [" Locella ad Xen. Eph. Præf. p. ix. not. p. 207." Schæf. Mss. * " Εἰρήναρχος, Epist. Eccl. Smyrn. de Morte Polycarpi §. 6." Kall. Mss.] Εἰρηναρχία Bud. e Dionysio affert, de Deo dictum, ut θεαρχία. [* Εἰρηναρχικὸς, Schol. Aristoph. B. 1103.] Εἰρηναρχῶ ibid. exp. Fungor irenarchia. Putantur autem, ut ille addit, dicti εἰρηνάρχαι Qui corrigendis moribus præfecti erant, quasi Pacis præsides. Εἰρηναῖος, Pacificus, Ad pacem pertinens, Pa- D catus, Thuc. 1, (29.) Ὡς δὲ ὁ κήρυξ τε ἀπήγγειλεν οὐδὲν εἰρηναῖον παρὰ τῶν Κορινθίων. [" Toup. Opusc. 1, 456. ad Herod. 136. * Εἰρηναῖον, Fabric. B. Gr. 1, 326." Schæf. Mss. Templum Pacis, Dio Cass. 829.] Εἰρηναίως, Pacifice, Placide. [Suid. * Εἰρηνεῖον, i. q. Εἰρηναῖον, Dio Cass. 1224.] Εἰρηνικὸς, Pacificus, Pacatus, Polit. ap. Herodian. non semel εἰρ. σχῆμα vertit Pacatorium habitum. Can. 7. Concilii Antioch. Ἄνευ εἰρ. δέχεσθαι, pro Sine literis pacificis, VV. LL. Eadem nos ad Can. 11. Concilii Chalced. remittunt de differentia inter ἐπιστόλια εἰρηνικὰ et συστατικά. || Isocr. λόγος, Oratio de pace. || Pacis studiosus, Eid. [" Ad Charit. 658." Schæf. Mss. Hippocr. 611, 14. εἰρηνικὰς, falsa lect. pro ῥηνικὰς, Galeni Gloss.] Εἰρηνικῶς, Pacifice: cui Isocr. opp. πολεμικῶς. [" Fisch. Palæph. 153. Conf. c. τυραννικῶς, ad Diod. S. 2, 315." Schæf. Mss. * " Εἰρηνέω, Otior, Tranquillitate fruor, Diog. L. Anaximene p. 50. HSt." Seager. Mss.] Εἰρηνεύω, In pace ago s. vivo, Pace fruor, ad Rom. 12, (18.)

Μετὰ πάντων ἀνθρώπων εἰρηνεύοντες: ad Hebr. (12, 14.) Εἰρήνην διώκετε μετὰ πάντων. || Paco, In pace contineo, Bud. e Basil. 296. || Εἰρηνευομένη χώρα, Bud. ap. Polyb. 5, (8, 7.) interpr. Quæ bello non infesta est, a bello tranquillitatem habet. Appian. εἰρηνευομένην Ἰταλίαν et πολεμουμένην inter se opposuit. Apud Aristot. autem eum πρὸς junctum, Εἰρηνεύεσθαι πρὸς τοὺς κρείττονας. [" Diod. S. 2, 491. Toup. Opusc. 2, 238." Schæf. Mss. * Εἰρήνευσις, Pacificatio, Iambl. V. P. 57. * " Ἀνειρήνευτος, Hesych." Wakef. Mss. * Προειρηνεύω, Joseph. B. J. 4, 8, 1.]

ΕΙΡΩ, Dico, Interrogo, Eust. 780. Nullum tamen hujus præs. exemplum affertur, sed futuri ejus ἐρῶ, Dicam, extant passim plurima. Pro quo ἐρῶ Hom. et ceteri poëtæ per dialysin sæpe usurpant ἐρέω: ut Od. Ξ. (463.) ἔπος ἐρέω. Et alibi, Ὥς ποτέ τις ἐρέει. Sed et pro Interrogo, (Il. H. 128.) Πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε. At A. (62.) ἐρείομεν ead. signif. interjecto ι, Ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν, Interrogemus. || Nuntio, ἀγγέλλω. " Ἐρῶ, " Dicam: et ἐρῶν, Dicturus: fut. a th. εἴρω. In " Epigr. σὲ κακῶς ἐρεῖ, Male tibi dicet. Et ap. " Eur. ἐρεῖ με τάδε, Hæc in me dicet. At Plut. ἐρῶν " προῆλθε, Prodiit ad dicendum, i. e. ad orandum, sc. " causam. Εἰρέω, Dico: unde particip. Ion. εἰρεῦσαι, " signif. λέγουσαι, ap. Hesiod. Θ. 38. de Musis, " Εἰρεῦσαι τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα. " Signif. etiam Interrogo. Hes. enim εἰρεῦντα, quod " Ionicum itidem est pro εἰροῦντα, exp. ἐρωτῶντα. " Idem εἰρεῖς affert pro πνίγεις, Suffocas, Strangu- " las. Εἴρημαι, eidem Hes. est ἐρωτῶ, Interrogo. " Derivatum igitur ex εἰρέω, quod itidem ἐρωτᾶν si- " gnif. dictum est. Ἔρημαι, Hesychio βούλομαι ἐρω- " τῆσαι, Volo interrogare. Ἰρέω, Dico. Hes. enim ἰρεῖν " affert pro λέγειν: quod et εἰρεῖν. Paulo ante " enim dixerat, Ἰράων, ἐκκλησιῶν: ἀπὸ τοῦ ἐν αὐταῖς " εἰρεῖν, ὅ ἐστι λέγειν. Sed alii εἴρειν scribunt pro " hoc εἰρεῖν. Ἐρέω, pro ἐρευνῶ ponitur, si Eustathio " credimus, in Il. H. (127.) Ὅς ποτέ μ' εἰρομένος μέγ' " ἐγήθεεν ᾧ ἐνὶ οἴκῳ, Πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν " τε τόκον τε. Hic enim annotat, ἐρέων et ejus th., " ἐρέω sc., πρωτότυπα esse τοῦ ἐρευνῶ et ἐρευνῶν: " quemadmodum enim ex ἵκω fit ἱκνῶ, ex οἴχω fit " οἰχνῶ, sic ex ἐρέω fieri ἐρεύω, et per pleonasmum " literæ ν Dor. ἐρευνῶ, secundum usum communem. " Plura apud Eund. vide ibid. Sunt tamen et qui " ἐρωτῶν exp. Brevium Scholiorum auctor et per " ἐρευνῶν et per ζητῶν exp. || Est alioqui et ἐρέων, " tanquam ab εἴρω, quod per fut. exp., ἐρωτήσων, " ζητήσων, ab Hes.: quibus præfigit μαντευσόμενος. " Idem, ἐρέω exp. λέξω, et ἀπαγγελῶ. Sed addit et " expos. per præs. σημαίνω, atque ἐπερωτῶ. Il. Φ. " (30.) Ἵππους δ' αὐτὸς ἔχε κρατερώνυχας ἐν μεγάροισι, " Τὰς ἐρέων Ὀδυσῆϊ συνήντετο: ubi non solum per fut., " sed et per præs., posse exp. videtur. Sed Eust. " vult hic itidem esse pro ἐρευνῶν. Habet alioqui " ἐρέω quibusdam in ll. certam fut. signif., præser- " timque ubi ponitur pro Dicam: ut Od. Ω. (247.) " Il. Ψ. (82.) et aliis plerisque ll., Ἄλλο δέ τοι ἐρέω. " Sic Od. H. (243.) et alibi, Τοῦτο δέ τοι ἐρέω. Et " Il. Z. (462.) Ὥς ποτέ τις ἐρέει. Sic φόως ἐρέων exp. " possumus φόως ἀπαγγελῶν, Il. Ψ. (226.) Ἦμος δ' " ἑωσφόρος εἶσι φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν: sicut φόως ἐρέ- " ουσα idem Schol. exp. ἀπαγγελοῦσα. Qui tamen " alioqui in illo ipso versu Il. Φ. præsentis potius si- " gnif. participio illi tribuit: quippe qui dicat ἕως " φέρειν i. esse q. φῶς ἐρεῖν, i. e. ἀγγεῖλαι: ut antea " dixerat ἀγγέλλων φάος ἠριγενείης. Itidemque in " ταῦτα πάρεξ ἐρέουσα particip. ἐρέουσα exp. per præs. " ἀγγέλλουσα. Vide Εἴρω. Ἐρεύω, pro ἐρέω usurpa- " tum afferunt VV. LL. Sed sine exemplo. Hes. " vero affert ἔρευε pro ἐρεύνα: et ἐρεύσομεν pro ζη- " τήσομεν: a quo ἐρεύω erit ἐρευνάω." [" Εἴρω, fut. εἰρήσω, Probl. Arithm. 44. Εἰρομένη λέξις, Ruhnk. ad Rutil. 158. Ἔροιεν, Demosth. 1443. Εἰρέω, Eur. Phœn. 935. Ἐρέω, Heroic. adesp. 30. Lobeck. Aj. p. 287. Heyn. Hom. 4, 203. 5, 331. 8, 400. Jacobs. Anim. 305. Anth. 6, 171. Callim. Ep. 37. Antip. Sid. 32. Philipp. 36. Callim. 1, 466. Valck. 210. ad Herod. 3. 445. Dicam, Theogn. 22. I. q. ζητῶ, Brunck. Apoll. Rh. 57. Schol. Nicandri Θ. 143. Ἐρεῖν conf. c. αἱρεῖν, ad Charit. 645. Ἐρῶ νῦν, Heind. ad Plat. Gorg. 24. 57. 135. Ἐροίην, Thom. M. 366. Εἴρηται, εἰρέαται, ad Herod. 461. Εἴρηται λόγος, Abresch. Æsch. 2, 102. Εἰρῆσθαι, Eur. Hec. 236. ubi v. Brunck., qui de formulis solennibus, εἴρηται λόγος, εἴρηται, it. Musgr. Εἰρήσεται γὰρ, ad Lucian. 1, 389. Dial. 87. Μισθὸς εἰρημένος, Promissus, Herod. 6, 23. Ἐῤῥέθην, ἐῤῥήθην, Heind. ad Plat. Gorg. 46. Ἐῤῥήθη, ad Herod. 350. 591. 676." Schæf. Mss. " Aor. 1 ἦρσα, Suid. (* Ἐνῆρσεν, Hes.) Perf. pass., ἦρμαι, Hippocr. Εἶρμαι, Suid." Wakef. Mss.] Unde Aurora ap. Il. B. (49.) et alibi, Ζηνὶ φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν, i. e. ἀπαγγελοῦσα, Eust. Qui tamen alioqui Od. Ψ. (16.) Ταῦτα πάρεξ ἐρέουσα, exp. per præs. ἀγγέλλουσα. Sic autem Εἰρεῦσαι Hesiod. l. c. per præs. exp. Narrantes, Memorantes, licet pro εἰρέουσαι dictum putetur: et addit, hinc Ἶρις deductum esse, sicut et Ἶρος. Est vero Ἶρις, Arcus cœlestis. Sed ab Hom. fingitur Dea, Thaumantis et Electræ filia, teste Hesiodo, quæ a Diis nuntia mitti solet, utpote ποδήνεμος et ὠκέα. Hinc etiam Fama ita vocatur. Sed et alia hanc appellationem sibi vindicarunt. Est enim et Placentæ genus, Avis quædam, necnon, Herba quædam aromatica. E qua Ἰρινὸν μύρον, Diosc. [" Jacobs. ad Meleagr. p. 5." Schæf. Mss. * " Ἰρίνεος, Ad herbam Irin pertinens, Nicand. Ἀ. 203. 241." Wakef. Mss. Et] " Ἰρινομίκτοις σμήγμασι, ap. Athen. 9," [77. e Philoxeno,] " Smegmatibus irino oleo s. unguento " mixtis, aut etiam irina radice: odorata enim est " et medicata." [" Jacobs. Anth. 8, 32. Ἶρις, (sic,) ad Diod. S. 1, 164. 2, 67. 168. Boiss. Philostr. 603. Toup. Emendd. 1, 282. Valck. Diatr. 194. Jacobs. ad Meleagr. p. 5. ad Od. Σ. 7. Iris, Dea, Heyn. Hom. 5, 485. 6, 121. Lobeck. Aj. p. 351. Ἶρις et Ἥρη conf., Mitsch. H. in Cer. 191. Ilgen. Hymn. 545. * Ἰριοειδής, ad Lucian. 2, 27." Schæf. Mss. * Εἶρις etiam, Herba aromatica, item * Εἰρινὸς, Ex herba Iri confectus, vulgo leguntur ap. Athen. 195. 201. Ἰρὶς, ap. Eust. Il. Γ. p. 296, 34.] " Ἶρις dici- " tur etiam Circulus ille in oculo qui circa pupillam " est, inter eam et album oculi medius: nomine in- " dito ab arcus cœlestis similitudine: ambæ enim hæ " ἴριδες sunt versicolores. Alio nom. στέφανος et " στεφάνη dicitur, teste Gorr. Multas signif. huic v. " tribuit Etym. Nec enim solum esse dicit τὴν ἄγγε- " λον τῶν θεῶν, et τὴν φήμην, sed etiam τὴν φιλοσο- " φίαν et ἔριν: signif. et ποπάνου τι εἶδος, et τοῦ " ὀφθαλμοῦ τὸν περὶ τὴν κόρην κύκλον, et τῶν λίθων " τοὺς κρυσταλλώδεις: item ἀρ[illegible]ατικὴν πόαν: de qua " Theophr. H. Pl. 1. et 6, 7. 7, 12. Diosc. 1, 1. " Ex eaque est ἴρινον μύρον s. ἴρινον ἔλαιον ap. eund. " Diosc. 1, 67. cujus Plin. quoque meminit, vocans " ipsum et Unguentum irinum, et Oleum irinum. " Inde autem nomen sortita est hæc iris, quoniam " floret diversi coloris specie, sicut arcus cœlestis, " teste eod. Plin. 21, 7. Idem 37, 9. iridis gemmæ " meminit: Proximum, inquiens, ceraunïæ nomen " ap. eos habet quæ appellatur ex argumento iris: " nam sub tecto percussa sole, species et colores " arcus cœlestis in proximos parietes ejaculatur, sub- " inde mutans, magnaque varietate admirationem sui " augens: sexangulum esse ut crystallum constat. " || Dicitur et Avis species esse iridis nomine. Apud " Apoll. Rh. (2, 963.) est et Fluvii nom. Inde enim " Etym. affert ποταμὸν ἀγχίῤῥοον Ἶριν. Dicitur " porro in gen. et ἴριδος, et ἴριος s. ἴρεως: ap. Hom. " vero reperio etiam ἴρισσιν, Il. Λ. (27.) ἴρισσιν ἐοι- " κότες, ἅς τε Κρονίων Ἐν νέφεϊ στήριξε, τέρας μερόπων " ἀνθρώπων: pro quo ἴρισσιν ap. Hes. scriptum " ἴρεσσιν." At de Ἶρος appellativo pro ἀπαγγελεὺς, et de Ἶρος nom. propr. Mendici, quod ap. Hom. habetur, lege Eust. [Od. Σ. 6.] " Ἄϊρος, Perperam nomi- " natus Irus, Cui perperam Iri nomen impositum est: " vel etiam Cui malo omine et inauspicato inditum " est nomen Iri: ἐπὶ κακῷ Ἶρος ὀνομασθεὶς, ut Hes. " et Schol. Hom. exp. Od. Σ. (72.) Ἦ τάχα Ἶρος " ἄϊρος ἐπίσπαστον κακὸν ἕξει. Ubi annotat Eust.

“ ἄϊρος vel i. esse q. κακόϊρος, ut (Od. Τ. 597.) κα- A
“ κοίλιον οὐκ ὀνομαστὴν, et Soph. ὕπνον ἄϋπνον: vel
“ accipi pro ὁ μηκέτι ἐσόμενος Ἶρος, ἀλλὰ τεθνηξόμε-
“ νος.” [“ Kuster. Bibl. Chois. 92. Ruhnk. Ep. Cr.
138. Hemst. Auct. ad Hes. 2, 112.” Schæf. Mss.]
[“ Εἶρα, ad Paus. 323. 327. Ruhnk. Ep. Cr. 99.
Εἰρὰ, ad Phalar. 308.” Schæf. Mss.] “ Εἴρη, Hesy-
“ chio ἐρώτησις, φήμη, κληδών: ab εἰρέω.” [Il. 18, 531.
εἰράων, al. ἱράων, ἰράων. I. q. λόγος, Cornut. c. 29.
“ Heyn. Hom. 7, 541. Ἶραι, ἱραὶ, ἱράων, ἱρῶν, Wolf.
ad Hesiod. 127.” Schæf. Mss.] “ Ἴρη, Ion. pro ἴρα,
“ h. e. ἐρώτησις, Interrogatio, Hes.” [Apud Arcad.
p. 97. * Ἡρὰ, ἡ ἐκκλησία.] “ Ἶρες, Hesychio λόγοι.”
[* Εἰρητὴς, Eid. λόγιος.] “ Εἰρέα, exp. Concio, Cœtus,
“ ap. Hesiod. Θ. 801. Ἐννάετες δὲ θεῶν ἀπαμείρεται
“ αἰὲν ἐόντων, Οὐδέ ποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται, οὐδ'
“ ἐπὶ δαῖτας, Ἐννέα πάντ' ἔτεα· δεκάτῳ δ' ἐπιμίσγεται
“ αὖτις Εἰρέας ἀθανάτων. Ubi etiam e præcedenti-
“ bus sub. ἐπί.” [Corrigendum εἴραις. “ Wolf. ad
Hesiod. 127. Ruhnk. Ep. Cr. 99.” Schæf. Mss.
* Εἰραμάγγης, Præstigiator, Lucian. 1125.] “ Ἀειρὸς, B
“ Suidæ ὁ ἄπειρος, Imperitus. Pro quo Hes. habet
“ ἄειρος, proparoxytonως: affert enim ἀείροις pro
“ ἀπείροις. Forsan ex ᾱ priv. et εἴρω s. εἴρομαι, In-
“ terrogo: interrogando enim doctiores fimus. Rur-
“ sum oxytonως ἀειρὸς eid. Hes. est δυστυχὴς, Dif-
“ ficili utens fortuna, Infortunatus, Infelix. Idem
“ ἀειρὸν affert pro ἄῤῥητον, ἀπαραίτητον, ἐπὶ κακῷ
“ ὠνομασμένον: pro quo in Lex. meo vet. et ap.
“ Etym. habetur proparoxytonως ἄειρον, exp. non
“ solum ἄῤῥητον, ἀπαραίτητον, sed etiam ἀθώπευτον.
“ Paulo infra Ἀείρων, ab εἴρων.” [“ Ruhnk. Ep. Cr.
138.” Schæf. Mss.] “ Ἀϊῤῥὸν, Hes. affert pro ἄῤ-
“ ῥητον, ἀθώπευτον, ἀκολάκευτον, pro quo supra ha-
“ buimus ἀειρὸν, cum diphth. Ἀνείρετον, Hes. affert
“ pro ἀπαραίτητον, Inexorabilem. Idem ἀνειρεσίαν
“ οὐσίαν affert pro πολλὴν, et quæ forsan dicendo ex-
“ primi nequeat: quo sensu ἀπειρεσίαν etiam dicunt.
“ Ἄνειρος, Imperitus: i. q. ἄειρος. Hes. vero ἀνειρῶν
“ exp. non solum ἀπείρων, sed etiam ἁμαρτωλῶν.”
“ Εἴρεον, Hes. affert pro δουλείαν, αἰχμαλω- C
“ σίαν, Servitutem, Captivitatem: afferens etiam εἴ-
“ ρερον itidem pro δουλείαν: procul dubio ex Od.
“ Θ. 528. Κόπτοντες δούρεσσι μετάφρενον ἠδὲ καὶ
“ ὤμους, Εἴρερον εἰσανάγουσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ
“ ὀϊζύν: nam et Schol. ibi εἴρερον exp. αἰχμαλω-
“ σίαν, δουλείαν τὴν περὶ τὰ ἔργα: itidemque Eust.
“ qui ab εἴρειν ipsum derivat, quoniam οἱ ἐν δουλείᾳ
“ καὶ τοῦ εἴρειν, i. e. λέγειν, στέρονται, μὴ παῤῥησια-
“ ζόμενοι.” [“ Valck. Adoniaz. p. 360.” Schæf.
Mss. Alii scribunt * ἴρερον, post Lex. Apollon.
Ernesti deducit ab ἔρω, ἐρέω, unde Lat. Servio; Etym.
M., et Scalig., ab ἔρ[illegible], * ἔρερος, unde Eritudo, ser-
vitudo, Festus: cf. Schn. Lex.]
Comp. autem ab illo ἐρῶ, sunt, [Ἀνερῶ,] Ἀντερῶ,
Ἀπερῶ, Διερῶ, Ἐξερῶ, Κατερῶ, Προερῶ, Προσερῶ,
Συνερῶ. Sed notandum est, sicut εἴρηκα et εἴρημαι,
pro Dixi et Dictus sum, tanquam a verbo Ἐρέω
ἐρήσω derivantur, licet aliter sentiat Eust., ita et in
compositione reperiri διείρηκα, ἀπείρηκα, &c. “ Ἀν-
“ ερέω, i. q. ἀνέρομαι s. Ἀνερωτάω. Hes. enim ἀν- D
“ ηρήμεθα, quod illius ἀνερέω est præt. perf. pass.,
“ affert pro ἠρωτήθημεν, Interrogati sumus. Alioqui
“ idem est etiam quod ἀναγορεύω: unde ap. Suid.
“ ἀνείρηκε τὸν χρησμόν.” Ἀντερῶ, Contradicam,
Respondebo contradicens. Aristoph. N. (1079.) τάδ'
ἀντερεῖς πρὸς αὐτόν. Et præt. Ἀντείρηκα, Contra-
dixi. “ Ἀντερέω, aliquando fut. est Ion. habens
“ resolutionem vocalis circumflexæ pro ἀντερῶ, Vi-
“ cissim dicam, Contradicam: aliquando præsens, sed
“ inusitatius, e quo præt. perf. ἀντείρηκα.” [“ Brunck.
Soph. 3, 499.” Schæf. Mss. Thuc. 3, 42.] Ἀπερῶ,
Vetabo, Interdicam. Et in præt. ἀπείρηκα, ex Ari-
stot. Pol. 2. Ἀπειρήκασι τὰ γυμνάσια, Interdixerunt
exercitationibus. Sic pass. τοῦτο ἀπείρηται, Vetitum
est hoc, Interdictum est hac re. Et cum infin., ut,
Ἀπείρηται αὐτοῖς τέχνην ἐργάζεσθαι: et in plusquam-
perf., Ἀπείρητο αὐτοῖς ναύταις εἶναι. E Plat. de Rep.
1. cum ὅπως, Ἀπειρημένον αὐτῷ εἴη, ὅπως μηδὲν ἐρεῖ
κ. τ. λ. || Ἀπείρηκα, Defatigatus sum, Animum de-
spondi, Bud. 50. e Xen. et Plut. in Ἀπαγορεύω. E
Dem. (30.) affertur etiam Ἀπειρηκότων χρήμασι Φω-
κέων, pro Phocensibus pecunia destitutis et exhau-
stis. Sciendum est vero et hoc, in istis compp. infin.
sæpe exponi per præs.: quo et Cam. modo ἀντε-
ρεῖν interpr. Contradicere; ἀπερεῖν, Interdicere,
Deficere; κατερεῖν, Prodere; προερεῖν, Prædicere,
&c. “ Ἀπερέω, thema est in præs. inusitatum, usita-
“ tissimum in præt. perf. act. et pass., et in fut. 2
“ act. q. e. ἀπερῶ, et Ion. ἀπερέω, resoluta vocali cir-
“ cumflexa in έω. Signif. porro interdum Denuntio,
“ Renuntio, Indico. Herod. (1, 152.) Ἀπερέων
“ Κύρῳ Λακεδαιμονίων ῥῆσιν, Renuntiaturus Cyro
“ quæ Lacedæmonii dixerant. || Item Dico non
“ esse faciendum, Interdico, Veto. In qua signif.
“ aliquando cum particula μὴ construitur: ut ap.
“ Thuc. 1, (29.) p. 10. Κήρυκά τε προέπεμψαν αὐτοῖς
“ ἐν Ἀκαρίῳ ἀπεροῦντα μὴ πλεῖν ἐπὶ σφας: nisi et
“ hic malis simpl. accipere pro Renuntiaturum s.
“ Denuntiaturum: Schol. exp. ἀπαγορεύσοντα, ἀπο-
“ στρέψοντα, τὰ ἐναντία ἐροῦντα. Frequentius accu-
“ sativo junctum reperitur: ut ap. Aristot. Polit. 2,
“ 3. Τἄλλα ταὐτὰ τοῖς δούλοις ἀφέντες, μόνον ἀπειρή-
“ κασι τὰ γυμνάσια καὶ τὴν τῶν ὅπλων κτῆσιν, Solis
“ gymnasiis armisque eis interdixerunt. Itidemque
“ aliquid vicissim dicitur ἀπειρῆσθαι: unde ἀπειρη-
“ μένος τόπος, Locus vetitus, Locus ad quem acce-
“ dere interdictum est: et τὰ ἀπειρημένα, Prohibita.
“ Dicitur vero et ἀπείρηται seq. infin., aut ὅπως μή:
“ Plut. Apophth. Ἀπείρητο αὐτοῖς ναύταις εἶναι, Veti-
“ tum eis erat nautis esse, Interdictum eis erat re
“ nautica. Sic alibi, Ἀπείρηται αὐτοῖς τέχνην ἐργά-
“ ζεσθαι, Vetitum eis est artem exercere. Cum par-
“ ticula ὅπως, seq. μηδέν: Plato de Rep. 1. Ἀπειρη-
“ μένον αὐτῷ εἴη ὅπως μηδὲν ἐρεῖ ὧν ἡγεῖται περὶ τού-
“ των, ὑπ' ἀνδρὸς οὐ φαύλου, Ei sit a viro non contem-
“ nendo prohibitum ne, quod de his sentit, proferat.
“ || Dico me non facturum, s. Nego, Renuo, Recuso,
“ Detrecto: aut etiam Contradico. Thuc. 1, (121.)
“ p. 39. Ἦ δεινὸν ἂν εἴη εἰ οἱ μὲν ἐκείνων ξύμμαχοι
“ ἐπὶ δουλείᾳ τῇ αὐτῶν (χρήματα) φέροντες οὐκ ἀπεροῦ-
“ σιν, ἡμεῖς δ' ἐπὶ τῷ τιμωρούμενοι τοὺς ἐχθροὺς, καὶ
“ αὐτοὶ ἅμα σώζεσθαι, οὐκ ἄρα δαπανήσομεν: nisi hic
“ malis accipere pro Non despondent animum: de
“ qua signif. mox dicam. Herod. Ἀπερέουσι τὴν τῶν
“ Ἑλλήνων ξυμμαχίαν, Aversabuntur et renuent Græ-
“ corum societatem. Et ap. Suid. Διά τοι τοῦτο
“ ἀπειρήκασι Μῆδοι τῶν εἰρηναίων σπονδῶν, καὶ πάλιν
“ αὐτοῖς ἀναζωπυρεῖται τὸ φιλοπόλεμον. In pass. et
“ voce et signif. Thuc. 5, (48.) p. 182. Αἱ μὲν
“ σπονδαὶ καὶ αἱ ξυμμαχίαι οὕτως ἐγένοντο, καὶ αἱ τῶν
“ Λακεδαιμονίων καὶ Ἀθηναίων οὐκ ἀπείρηντο τούτου
“ ἕνεκα οὐδ' ὑφ' ἑτέρων. || Dicitur præterea aliquis
“ ἀπειρηκέναι pro Animo concidisse, Animum de-
“ spondisse: vel etiam Viribus concidisse, et fatiga-
“ tus esse. Xen. enim (K. 6, 25.) dixit λαγωὸν ἀπει-
“ ρηκότα, Leporem fatigatum et cursu exanimatum.
“ Et Plut. Ἐκομίζοντο ἐν φορείοις, ἀπειρηκότες ὑπὸ
“ λύπης, Animo præ tristitia collapsi. Frequenter
“ addito dat. rei, pro Confectum s. fractum esse.
“ Plato de LL. Ἀπειρηκότες γήρᾳ, Confecti s. fracti
“ senio. Sic ap. Suid. Ἐγεγηράκει, καὶ ἀπειρηκέναι
“ τοῖς πόνοις ἐδόκει. At Demosth. (30.) Ἀπειρηκό-
“ των χρήμασι Φωκέων, Phocensibus pecuniæ inopia
“ fractis exanimatisque. In Thuc. quoque l. supra
“ cit. Χρήματα φέροντες οὐκ ἀπεροῦσιν, accipi potest
“ pro Animum non despondebunt in conferendis
“ pecuniis: et in illo ap. Suid. Ἀπειρήκασι τῶν εἰρη-
“ ναίων σπονδῶν, Desperarunt fore ut pax et fœdus
“ iniretur. Affertur vero et in pass. signif. Ἀπειρη-
“ μένον πειρᾶσθαι, pro Desperatam rem tentare.”
[“ Ad Paus. 303. Boiss. Philostr. 403. 582. Dawes.
M. Cr. 371. ad Il. Ψ. 82. Ἀπεροῦμαι, Posidipp. 2.
Ἀπείρηται, Coray Theophr. 298. Thom. M. 88.”
Schæf. Mss. * Προσαπερέω, Ælian. H. A. 14, 11. ubi
Jacobs. leg. censet πάρος ἀπερεῖ. * Συναπερέω, ibid.
αὐτῷ ἵππῳ.] Διερῶ, Disseram; sed magis est usitatum
præt. Διείρηκα, tanquam a Διερέω, qualis formatio et
in ceteris intelligenda est. Exp. autem διείρηκα Bud.
ap. Plat. Disserui, Enarravi, Discussi, Distincte com-

memoravi. Additque, διείρηται hanc sequi signif.; sed et διήρηται interdum pro ead. reperiri. " Διεί-" ρηκε, Renuntiavit, Dixit: unde διειρημένος, Dictus. " Est etiam Disseruit: unde est διείρηται, quod ex-" ponitur Disputatum est." [" Ad Charit. 645. Orell. Suppl. in Nic. 13. Dem. 219, 23. Διείρηκα, Wolf. ad Or. in Lept. 246. Διείρηται, Wakef. S. Cr. 1, 45." Schæf. Mss.] Ἐξερῶ, Eloquar, in carmine; sed frequentius per dialysin Ἐξερέω: ut Il. A. (212.) Ὧδε γὰρ ἐξερέω: (204.) Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω. || At Od. Ξ. (375.) ἐξερέουσι signif. præs. pro Percontantur. " Ἐξερέω, " Eloquar, Enuntiabo, Dicam: ἐρῶ, λέξω. Il. A. " Ὧδε γὰρ ἐξερέω: Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω. Itidem ex " Apoll. Rh. 2, (148.) θεσμοὺς Ἤλυθεν ἐξερέων, affer-" tur pro Memoraturus. Alioqui est etiam th. præs. " temporis, signif. Exquiro, Sciscitor, Percunctor: " ἐξερευνῶ. Od. Ξ. (375.) τὰ ἕκαστα παρήμενοι ἐξε-" ρέουσι. Et passiva voce, signif. activa, Γ. (24.) " Αἰδὼς δ' αὖ, νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι, Inter-" rogare senem, ἐπερωτᾷν. Ἐξερέειν, Investigare, " Perquirere. Od. Δ. (336.) de cerva, Νεβροὺς κοιμή-" σασα νεηγενέας γαλαθηνοὺς Κνημοὺς ἐξερέῃσι καὶ " ἄγκεα ποιήεντα Βοσκομένη, i. e. ἐξερευνᾷ. Sic T. " (166.) Οὐκ ἔτ' ἀπολλήξεις τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα; " Aliquanto ante voce pass. signif. act. ἐθέλω δέ " μιν ἐξερέεσθαι, Volo ex eo quærere s. sciscitari. " Ἐξείρητό σοι ταῦτα, Hæc abs te dicta fuerant, Soph." [" Jacobs. Anim. 282. Anth. 11, 98. Brunck. Apoll. Rh. 32. 81. Callim. 1, 441. Agathias 67. Thom. M. 326. Wakef. Phil. 439. Il. B. 257. Toup. Opusc. 2, 37. Dawes. M. Cr. 322. Valck. Callim. 206. Cum duplici accus., Markl. Suppl. 436. Ἐξειρήσεται, Wakef. Trach. 1186." Schæf. Mss. Παρεξερέω, Apoll. Rh. 3, 978.] Κατερῶ, itidem pro Eloquar, interdum: ut Aristoph. N. (518.) κατερῶ πρὸς ὑμᾶς ἐλευθέρως Τἀληθῆ. Ex Eod. affertur κατεροῦσι pro Edisserent. Accusabo, Deferam, Xen. (K. Π. 1, 4, 8.) Κατερεῖν αὐτοῦ τῷ πάππῳ, q. d. Loquar adv. te. Sic ap. Herod. 3. Κατερέω πρὸς τὸν μάγον, exp. Accusabo ap. Magum. Cam. tamen Indicabo interpr. Idem in Plat. Epitaph. Ἀλλ' ὅπως οὐ μὴ κατερεῖς, vertit, Vide ne prodas me. " Κατερέω, ήσω, Dicam s. loquar contra, " Obloquar, Accusabo, Deferam. Xen. K. Π. Κατε-" ρῶ σου τῷ πάππῳ, Deferam s. accusabo te ap. " avum. Et Herod. 3. Κατερέω αὐτοὺς πρὸς τὸν μά-" γον. Sic Plato de Rep. 10. Οὐ γάρ με κατερεῖτε " πρὸς τοὺς τῆς τραγῳδίας ποιητάς. Ex Ejusd. Epi-" taph. affertur, Ἀλλ' ὅπως μου μὴ κατερεῖς, pro, " Vide ne me prodas. Accipitur interdum etiam pro " Dicam, s. Indicabo: aut Edisseram, Proloquar. " Aristoph. l. c. Sic Synes. Ὁ δὴ παρὼν οὗτος λόγος " αὐτοῦ κατερεῖ, Ipsum indicabit s. Indicatum it. " Bud. Κατερέειν, s. κατερεῖν, Dicturum esse. Κατ-" είρω, exp. Calumnior, Detraho. Κατειρηκὼς, Qui " denuntiavit, Bud. At κατειρήσεται εἴς σε ex Herod. " (6, 69.) affertur pro Tibi dicetur, Tibi exponetur. " Ath. κατερέω s. κατείρω." [" Aristoph. Εἰρ. 189. Anton. Lib. 156. Verh." Schæf. Mss.] Προερῶ, Prædicam, Præloquar, Prænuntiabo, Aristoph. Herod. 3, (61.) Προερέοντα τῷ στρατῷ ὡς Σμέρδιος τοῦ Κύρου ἀκουστέα εἴη τοῦ λοιποῦ, Edicendi signif. habet, Cam. Has autem signiff. et præt. προείρηκα habet, ac pass. προείρημαι. Sed προείρηκε sæpe etiam pro Prius s. Ante dixit, et προείρηται, Ante dictum est. [" Ad Charit. 645. ad Herod. 227. ad Diod. S. 1, 275. Valck. ad Ammon. 219. Προειρημένος, Valck. Callim. 45. Diod. S. 2, 357. Conf. c. προηρ., ad Lucian. 2, 294." Schæf. Mss.] Προσερῶ, Alloquar, " Appellabo," Cam. Sed προσερέων affertur etiam pro Consulturus, ex Herod.: et Προσερεῖν τὴν πόλιν ex Aristide pro Laudare. " Προσείρηκεν, Allocutus est s. Appellavit. " Item Insuper dixit." [" Προσερεῖν, Abresch. Lectt. Arist. 88. Προσείρησο, Vale, 152. Προσείρηκα, Thom. M. 747. Boeckh. in Plat. Min. 76." Schæf. Mss.] Συνερῶ, Patrocinabor, Defendam, e Dem. " Συνείρη-" κα, Patrocinatus sum. Et συνειρηκὼς, Patrocina-" tus." [" Bibl. Crit. 3, 2. p. 40. Dionys. H. 4, 2201." Schæf. Mss. " Συνεροῦντες ap. Xen. K. Π. 8, 1. videtur esse præs. temporis, Adsentientes, Dicta comprobantes, Suffragantes, tanquam a th. Συνε-

A ρέω." Schw. Mss. * " Ὑπερῶ τὸν ὅρκον, Fr. Aristoph. T. 3. p. 170. Br., ἀντὶ τοῦ προερῶ, Præibo jurisjurandi verba. Ammonius v. Ὑπάγειν, emendatus a Valck. Animadv. p. 218." Seager. Mss.] Vide in Ῥέω quæ hic desunt, ut Ἀνάῤῥησις, Ἀντίῤῥησις, etc. eorumque derivata.

¶ Εἴρομαι, Interrogo, Sciscitor, quam signif. et τῷ εἴρω dat Eust., Il. A. (553.) οὔτ' εἴρομαι οὔτε μεταλλῶ, Od. (A. 284.) εἴρεο Νέστορα: (Θ. 549.) Ὅ, ττι κέ σ' εἴρωμαι. [" Porson. Med. p. 30. 100. ad Lucian. 1, 666. Agathias 77. 88. Epigr. adesp. 565. ubi et activ., Heyn. Hom. 4, 146. 5, 239. 331. 6, 225. 8, 676. Lucian. Epigr. 25. Brunck. Aristoph. 2, 7. Med. 283. Ammon. 57. Dawes. M. Cr. 300. Greg. Cor. 229." Schæf. Mss.] " Ἀνείρω, Ion. et poët. τοῦ ι " ἐπενθέσει, dicitur etiam pro ἀνέρω, Interrogo: unde " imper. ἀνεῖρε ap. Hes. quod itidem exp. ἐρώτα, " πύθου. Sed frequentior est passivæ vocis usus in " hac signif., ut Il. Γ. (177.) Τοῦτο δέ τοι ἐρέω ὅ μ' " ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς, Quod me rogas et percon-

B " taris. Et Od. (N. 238.) γαῖαν ἀνείρεαι, De regione " interrogas." [" Ἀνείρομαι, Meleager 122. Jacobs. Anth. 7, 295. Christod. Ecphr. 74. Paulus Sil. 5. Brunck. Aristoph. 2, 7. Ruhnk. Ep. Cr. 27., H. in Apoll. Del. 50. Dawes. M. Cr. 300." Schæf. Mss. Ἐπανείρομαι, Herod. 1, 91.] " Ἀντείρομαι, Vicissim " interrogo." [" Ἀντειρήσομαι, Wakef. Trach. 1184." Schæf. Mss.] Διείρομαι, Interrogo, Il. A. [550. " Heyn. Hom. 4, 146." Schæf. Mss.] " Ἐξείρομαι, " Interrogo: unde ἐξείρεαι, Apoll. Rh. (3, 19.) Ion. " pro ἐξείρῃ, Interrogas. Utitur et Hom." [Od. N. 127. Il. Υ. 15. Ω. 361.] " Ἐπειρέομαι, et Ἐπείρομαι, " Ion. pro ἐπέρομαι, i. e. ἐπερωτῶ, Interrogo, Sciscitor, Percontor. Unde ἐπειρησόμενος, ap. Herod. " 1, (67.) Interrogaturus, Consulturus. Ex Eod. " affertur, Πρὶν ἂν ἐπείρεται, pro Priusquam explo-" raverit." [" Koen. ad Greg. Cor. 229. ad Herod. 229." Schæf. Mss. * " Προσείρομαι, Interrogo, Hes." Wakef. Mss.] ITEM Ἔρομαι in prosa, ET Ἐπέρομαι: quo tamen ἔρομαι utuntur et poëtæ, Od. (Γ.

C 243.) Νῦν δ' ἐθέλω ἔπος ἄλλο μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι Νέστορ'. At ἐρέσθαι aor. est sicut et Ἠρόμην in indic., Xen. (K. Π. 1, 4, 19.) Ἤρετο, ᾗ οὗτοι πολέμιοί εἰσι; At vero fut. est Ἐρήσομαι tanquam a contr. th. Aristoph. (N. 1409.) ἐρήσομαί σε τουτί. Ab Ἐπέρομαι autem est ἐπήρετο ap. Xen. (Ἀπ. 1, 2, 33.) Σωκράτης ἐπήρετο αὐτώ. " Ἔρεσθαι, infin. præs. ab ἔρομαι. At " ἐρέσθαι aor. 2, ab eod., sicut in indic. habet εἰρό-" μην. Ἔρειο, pro ἔρου, Interroga: ex ἔρεο factum " per pleonasm. τοῦ ι. Il. A. 610. Ἀλλ' ἴθι νῦν, Πά-" τροκλε, Διῒ φίλε, Νέστορ' ἔρειο. Apud Hes. autem " ἔροιο legitur. Ἐρέομαι, sicut et ἐρέω, Interrogo: " Il. A. οὐδ' ἐρέοντο." [" Thom. M. 424. Jacobs. Anim. 108. Anth. 11, 95. Brunck. Aristoph. 1, 10. Plato Phædro 343. Huschk. Anal. 23. Theætet. 6. Heyn. Hom. 4, 136. 6, 225. Soph. Œd. T. 1166. Herod. 531. 564. Brunck. Med. 283. ad Il. B. 496. Ilgen. Hymn. 209. Lesbon. 182. Valck. Adoniaz. p. 291. Xen. K. Π. 68. Eur. Hec. 978. Plut. Mor. 1, 18. Toup. Opusc. 2, 92. 120. Ammon. 57. De

D augm., Dionys. H. 1, 211. 215. 224. 2, 791. Heyn. Hom. 4, 136. 5, 142. 8, 210. 670. ad Lucian. 1, 255. 530. ad Herod. 439. 631. Conf. c. ἐρωτῶμαι, Heind. ad Plat. Hipp. 155. Apol. xxviii. Ἔρου, Plato Gorg. 53. Lucian. 3, 56." Schæf. Mss.] " Ἀνέρομαι, Interrogo. Plato Minoë, Ὥσπερ εἰ ἀνηρόμην τί ἐστι " χρυσός. Aliquando duplicem habet accus., et per-" sonæ et rei, ut et ἀνείρομαι ap. poët., et Rogo s. " Interrogo Lat. Ἀνήρομαι, i. q. ἀνέρομαι, Inter-" rogo: si non mentitur Suid. qui ἀνήρεαι poët. dici " ait pro ἀνερωτᾷς. Sed potius ἀνείρεαι scribitur, ut " supra: ἀνηρόμην autem, ab ἀνέρομαι est." [" Jacobs. Anth. 7, 295. 11, 97. Heyn. Hom. 8, 630. Plato Phædro 343. Ilgen. Hymn. 241. Dawes. M. Cr. 300." Schæf. Mss. * " Διανέρομαι, M. Anton. 3, 4." Kall. Mss.] " Ἐπανέρομαι, et Ion. s. poët. epenthesi τοῦ ι, " Ἐπανείρομαι, Rursus interrogo: vel simpl. Inter-" rogo. Quorum hoc utitur Apoll. Rh., illo Ari-" stoph. (B. 435.) μηδ' ἐπανέρῃ με, Neque interro-" gas me." [Æschines 590. Phryn. Bekkeri p. 11.

* Προσεπανέρομαι, Dio Cass. 874.] 'Αντέρομαι, Vicissim interrogo, Greg. [* Διέρομαι, Dio Cass. 152. * " 'Ενέρομαι, Heyn. Hom. 8, 10. 'Ενερέομαι, i. q. ἐξερεείνω, 676." Schæf. Mss.] " 'Εξέρομαι, Interrogo: i. q. ἔρομαι s. ἐρωτάω. Il. Υ. (15.) Od. Ν. " (127.) Διὸς δ' ἐξείρετο βουλὴν, Sciscitabatur. Ubi " quidam Codd. habent ἐξήρετο, ut et ap. Soph. (Aj. " 103.) reperitur ἐξήρου: sed alteri lectioni astipu- " lantur Mss. etiam Codd." [" Wakef. Phil. 439." Schæf. Mss.] " Διεξερέεσθαι, Hesychio διερωτᾶσθαι, " Interrogare." [" HSt. vitiosam lect. secutus est, ad Hes. 1, 983. n. 12." Dahler. Mss. Occurrit tamen ap. Apoll. Rh. 1, 327.] " 'Επέρω, Suidæ τὸ " ἐρωτῶ, Interrogo: et 'Επερόμενος, ὁ ἐρωτώμενος. " Rarior tamen usus est act. vocis, crebrior passivæ in " signif. act." ['Επέρομαι, vide supra. " Kuster. V. M. 119. ad Dionys. H. 1, 63. Boiss. Philostr. 612. Xen. K. Π. 36. Valck. Phœn. p. 344. ad Lucian. 1, 415." Schæf. Mss.] " Προσέρομαι, Insuper " interrogo, προσερωτῶ." [" Boiss. Philostr. 612." Schæf. Mss.] " Συνέρομαι, Interrogo; συνερωτῶ, Hes."

" 'Ερεείνω, Interrogo. Od. Η. (31.) Μηδέ τιν' ἀν- " θρώπων προτιόσσεο, μηδ' ἐρέεινε: ubi tamen Eust. " vult προσφώνει signif., ὡς ἐκ μέρους εἰπεῖν τὸ πᾶν. " In nonnullis autem Homeri l. cum gemino accus. " legitur, ut Od. Δ. (137.) Αὐτίκα δ' ἥγ' ἐπέεσσι πόσιν " ἐρέεινεν ἕκαστα. Et Α. (220.) ἐπεὶ σύ με τοῦτ' ἐρε- " είνεις. || 'Ερεείνομαι autem pass. Interrogor: sed " pro act. ἐρεείνω ab eod. poëta usurpatur, Od. Ρ. " (305.) ἄφαρ δ' ἐρεείνετο μῦθον, [al. μύθῳ.]" [" Heyn. Hom. 6, 147. Ilgen. Hymn. 463. 469. Plut. Mor. 1, 911." Schæf. Mss.] " 'Ερίνω, Interrogo. Hes. enim " affert pro ἐρώτα. A quo ἐρίνω deriv. ἐρινάσει, " quod Idem exp. ἐρωτήσει, ἐρευνήσει. Alioquin " ἐρεείνω hoc significatu dicitur. 'Εξερεείνω, i. q. " ἐξερέω, et inde factum. Od. Μ. (259.) πόρους ἁλὸς " ἐξερεείνων, i. e. ἐξερευνῶν, Perquirens, Perscrutans. " Exp. etiam Interrogo, Sciscitor. Apud Hes. legi- " tur aor. 1 ἐξερέηνεν, exp. itidem ἠρώτησεν: qui " potius esse videtur e them. ἐξερεαίνω." [" Jacobs. Anth. 11, 98. Ruhnk. Ep. Cr. 114. Explico, ad Charit. 229." Schæf. Mss.]

ΕΙΡΩΝ, Dissimulator in oratione, Dissimulate loquens, Qui aliter loquitur ac sentit, Cic. Offic. 1. Atque in omni oratione dissimulatorem, quem εἴρωνα Græci nominarunt, Socratem accepimus. Nam mendose omnino in quibusdam exempl. Simulatorem ibi legi existimo. Aristot. εἴρωνα opp. ἀλαζόνι, medium esse dicens τὸν ἀληθῆ. [" Ad Phalar. 323. Kuster. Bibl. Chois. 92. ad Lucian. 1, 204. 2, 319. ad Thom. M. 124. Bergl. Alciphr. 212." Schæf. Mss.] " 'Αείρων, " Suidæ ἀθώπευτος: pro quo in Lex. meo vet. et ap. " Etym. ἄειρος. Alioqui ἀείρων est particip. ab ἀείρω." [" Kuster. l. c." Schæf. Mss.] " Διειρωνόξενος, ὁ, ἡ, " Simulato hospitio fallens: s. Sub hospitalitatis " specie fallens. Spartani hoc epith. notantur a " Comicis, utpote ap. quos lex esset τῆς ξενηλασίας. " Aristoph. Εἰρ. (623.) de Laconibus, Οἱ δ', ἅτ' ὄντες " αἰσχροκερδεῖς καὶ διειρωνόξενοι, Τήνδ' ἀποῤῥίψαντες " αἰσχρῶς, τὸν πόλεμον ἀνήρπασαν: ubi Schol. quo- " que exp. ἐξαπατῶντες τοὺς ξένους, καὶ ψευδόμενοι δι' " εἰρωνείας καὶ ὑποκρίσεως." [" Toup. Opusc. 1, 85." Schæf. Mss.] Εἰρωνικὸς, Qui dissimulatione in loquendo gaudet. Εἰρωνικῶς, Cum illa dissimulatione, Dissimulate. [* " Εἰρωνίζω, Philostr. 487." Wakef. Mss.] Εἰρωνεύομαι, Utor dissimulatione in loquendo, Plato Apol. Οὐ πείσεσθέ μοι ὥσπερ εἰρωνευομένῳ. [" Acta Traj. 1, 230. Bergl. Alciphr. 212. Valck. ad Herod. 11. Dionys. H. 3, 1913." Schæf. Mss. * " Εἰρώνευμα, Lusus, Max. T. 24." Wakef. Mss.] Εἰρωνευτὴς, i. q. εἴρων. [" Timo Phlias. 10. (Diog. L. 2, 19.) Bergl. Alciphr. 212. ad Lucian. 1, 353." Schæf. Mss. * Εἰρωνευτικὸς, Schol. Aristoph. Θ. 852.] Εἰρωνεία, Dissimulatio in oratione, Cic. de Or. 2. Urbana etiam dissimulatio est, cum aliter sentias ac loquare. Et paulo post: In hoc genere Fannius in annalibus suis Africanum hunc Æmilianum dicit fuisse, et eum verbo Gr. appellat εἴρωνα. Sed uti ferunt, qui melius hæc norunt, Socratem opinor in hac εἰρωνείᾳ dissimulantiaque longe lepore et huma-

A nitate omnibus præstitisse. Vide et Acad. Quæst. 4. ubi de ea Socratis Ironia loquitur. [" Kuster. Bibl. Chois. 92. ad Dionys. H. 3, 1432. ad Xen. Mem. 2, 1, 26. ad Lucian. 1, 204. Bergl. Alciphr. 213. Πᾶσαν ἀφεὶς εἰρ., Dionys. H. 3, 1873." Schæf. Mss. * Εἰρωνία, Gl. Pellicatio, Cavillatio, Εἰρωνίας Blanditiæ. * 'Εξειρωνεύομαι, Joseph. Antt. 15, 3, 6. 7, 4.] " 'Επειρωνεύω, Ironice loquor super aliqua re. Ap- " pian. Τοιαῦτα μὲν ὁ Κάσσιος ἐπειρωνευσάμενος, 'Αρ- " χέλαον ἀπέλυσε: post Orat. Cassii ad Archelaum " Rhodiorum legatum. Suid. ἐπειρωνευόμενος exp. " ἐπεγγελῶν, χλευάζων, in simili l." [" Toup. Opusc. 1, 124." Schæf. Mss.] Κατειρωνεύομαι, Per dissimulationem deludo, Cavillor. Bud. ap. Synes. Σὺ δὲ ἀκκιεῖ καὶ κατειρωνεύσει, interpr. Delicias facies, Simulabis te eam nihili facere. Et Æschin. Epist. Κατειρωνευόμενοι τῆς συμφορᾶς, Cavillari suum exilium et parvi pendere. Et ap. Plut. (6, 794.) Κατειρωνευσάμενος αὐτῶν, Cavillis eludens. Affert vero ex Eod. et cum accus., ubi hæc de jocis Ciceronis in orationibus scribit, Πολλαχοῦ τῷ σκωπτικῷ πρὸς τὸ βωμολο-
B χικὸν ἐκφερόμενος, καὶ πράγματα σπουδῆς ἄξια γέλωτι καὶ παιδιᾷ κατειρωνευόμενος, Cavillis permiscens et eludens. [" Ad Charit. 562. ad Mœr. 48. Acta Traj. 1, 234. Bergl. Alciphr. 166. Wytt. Sel. 331. Heyn. Hom. 7, 284." Schæf. Mss.]

ΕΙΡΗΝ, ενος, ὁ, Qui jam fari potest, ab εἴρω: ut μεῖραξ itidem ab εἴρω quasi εἶραξ. Sed dicti sunt tamen εἴρενες [s. ἔρενες, Wessel. et Valck. ad Herod. 9, 85.] a Lacedæmoniis, teste Plut. Lycurgo, (17.) Qui jam secundum post pueritiam annum attigerant. [" Wessel. Diss. Herod. 205. Lex. Herod. 177. * Ἴρην, Valck. Anim. ad Ammon. 53. ad Herod. 730." Schæf. Mss.] Et Μελλείρενες ab iisd. Grandissimi pueri; ita enim leg. ap. eum pro μελείρενες unico λ.

ΜΕΙΡΑΞ, ακος, ὁ, ἡ, Qui jam ea est ætate, ut fari possit: quasi εἶραξ, [Koen. ad Greg. Cor. 277.] ab εἴρω. Reddi tamen solet Adolescens, Puella. Sæpe autem in fem. ut Aristoph. Πλ. non semel τὴν μ.,
C Lucian. Ὃς τότε ἠράσθη ἐκείνης τῆς 'Αργολικῆς μ. [" Phryn. Ecl. 90. Thom. M. 604. Brunck. Aristoph. 2, 35. ad Lucian. 3, 564. T. H. ad Dial. 9. Ammon. 36. 93. Valck. Præf. xvi. Diatr. 163. Mœr. 261. et n., Eran. Philo 165." Schæf. Mss. * " Συμμεῖραξ, Tzetz. Chil. 4, 673. Nicet. Eugen. Epist. T. 2. p. 8. * Συμμειρακιώδης, Lucillius A. Gellii 18, 8." Boiss. Mss.] " Φιλομεῖραξ, Adolescentum amator. " Dicitur περὶ τοῦ παιδεραστοῦ." [Athen. 603. * Φιλομειράκιος, Clem. Alex. Str. 346. Hesych. Miles. 8. * Μειρακικὸς, Lobeck. Phryn. 213.] Μειρακίζομαι, Adolesco, Bud. ex Arriano, [169. Ὅσοι ἐς ἡλικίαν ἐμειρικίσαντο, Schn. Lex. a * Μειρικίζομαι, voce nihili.] Et demin. Μειρακίσκος ac Μειρακίσκη, Aristoph. (Β. 409.) Adolescentulus, Adolescentula. [" Μειρακίσκος, Phryn. Ecl. 90. Thom. M. 604. ad Lucian. 3, 564. Heind. ad Plat. Phædr. 220. Ammon. 93. T. H. ad Lucian. Dial. 9. Μειρακίσκη, Phryn. l. c. Thom. M. 605." Schæf. Mss. * " Μειρακίσκιον, Puerulus, Chrys. de Sacerd. 6. T. 6. p. 53." Seager.
D Mss.] At demin. Μειράκιον passim pro Adolescens, tanquam deminutionis signif. non habens. Plut. de Frat. Car. Ὁ δὲ 'Αθηνόδωρος ἦν μὲν ἔτι μ., οὐδέπω γενειῶν. Cic. ἐκ μ. interpr. Ab adolescentia in Ep. Epicuri ad Metrodorum. Gal. μειρακίου ætatem post ἡβῶντας nominat. [" Thom. M. 604. Boiss. Philostr. 392. Phryn. Ecl. 90. Ammon. 36. 93. Valck. Præf. xvi. Mœr. 26. et n., Eran. Philo 165. ad Charit. 371. 'Εκ μ., Thom. M. 284. Boiss. Philostr. 348. 'Εν μ., ib. 379. Gataker. ad M. Anton. p. 7. Ed. 1. 'Ες τὰ μ. προϊέναι, Boiss. Philostr. 582. * Μειρακιεξαπάτης, Epigr. adesp. 110." Schæf. Mss. Hegesander Athenæi 162. * " Μειρακίδιον, Theodoretus T. 5. p. 2. al. μειρακύλλιον." Schæf. Mss. Athen. 59.] Hinc Μειρακιεύομαι, q. d. Adolescenturio, e Laberio, Adolescentior, e Varr. ut Horat. Juvenari: Adolescentis more lascivio et exulto, Athen. [" 585. ubi commode redditur Juveniliter me effero." Schw. Mss. " Bergl. Alciphr. 208. ad Lucian. 1, 444." Schæf. Mss.] Et Μειρακεύομαι pro eod., Plut. [Al-

ciphr. 2, 2. Ed. Ald.] Ἀντιμειρακιεύομαι, Adv. aliquem adolescentis more, juveniliter me gero, Vicissim juveniliter ago. [" Plut. Sylla 830. HSt." Seager. Mss.] Διαμειρακεύομαι, Bud. 934-5. ubi et Adolescentis more ago interpr.: ead. forma dicitur νεανιεύομαι. [" Plut. 4, 847." Wakef. Mss.] AT vero Μειρακιόομαι, Adolesco, Adolescens evado, Xen. A. [3, 2. Ælian. V. H. 12, 1.] NOM. autem Μειρακιώδης exp. Juvenilis: cum dici non possit Adolescentialis. Potest autem vel a μεῖραξ, vel a μειράκιον formari. Dionys. H. de Isocratis stylo nimium curioso, Τὰ δὲ κομψὰ καὶ θεατρικὰ καὶ μ. ταῦτα, οὐκ οἶδα ἥν τινα δύναιντο ἂν παρασχεῖν ὠφέλειαν, Budæo Nitida hæc et ostentationis plena, juveniliterque exultantia, Juvenili ambitione redundantia. Alicubi vero redditur et Puerilia: veluti ubi copulatur cum γελάσιμα a Luciano [1, 7. " Boiss. Philostr. 460. Heind. ad Plat. Gorg. 131." Schæf. Mss. * " Μειρακιωδῶς, Dionys. H. 6, 760." Boiss. Mss.] DEMIN. autem Μειρακύλλιον, ap. J. Poll. Adolescentulus, e μειράκιον factum potius videtur: ut hoc e μεῖραξ. [" Anaxandrides ap. Athen. 227. ὡραῖον μ. Epicrates ap. Eund. 262. ἀγενείῳ μ., Imberbi adolescentulo." Schw. Mss. Aristoph. B. 89. N. 1373. * Μειρακυλλίδιον, Liban. 4, 884.]

ἙΡΜΗΣ, Mercurius, utpote nuntius Deorum, ab εἴρω, Nuntio, quasi εἰρέας, et per pleon. τοῦ μ, Ἑρμέας, deinde per synær. Ἑρμῆς: sed mutati tenuis in aspiratam ratio non redditur. Vide et alias derivatt. ap. Etym. Affertur ex Aristoph. accusat. Ἑρμῆ, si mendo carent exemplaria, τὸν Δία, τὸν Ἑρμῆ, τὸν Ποσειδῶ. || Ἑρμοῦ κλῆρος, pro Prima carnium portione, ex J. Poll. Vide aliam expos. ap. Eust. || Ἑρμῆς, ex eod. J. Poll. pro Ultimo potu, quod Mercurio ut somni præsidi libarent a cœna surgentes. || Ἑρμῆς, Pars quædam Delphinii, i. e. templi, quod Athenis dicatum fuit Apollini. In VV. LL. e Plut. Theseo. || Ἑρμῆς κοινὸς, vide Ἕρμαιον. || Ἑρμαῖ, Lapideæ statuæ Mercurii, quas mutilatas fuisse cum alii multi scribunt, tum Thuc. 6, (27.) Sunt vero qui capita et membra virilia eis abscissa fuisse tradant. ET Ἑρμοκοπίδαι hujus facinoris auctores appellati fuerunt, ut iidem illi scribunt. Vide Paus. et Plut. Alcibiade. Hinc esse opinor Gall. voc. Hermes, pro quo male plerique omnes dicunt Termes. Solitos quidem certe et Ἑρμᾶς sculpi ἄχειρας atque ἄποδας e Plut. quoque discimus. " || Ἑρμαῖ, Hesychio sunt etiam παραφυάδια δένδρων ἄχρηστα, " Inutiles arborum fruticationes, Stolones: quibus " ludentes * ἑρμομαχεῖν dici tradit." HINC Ἑρμογλύφος, de quo alibi. [" Ἑρμῆς Πάριος, h. e. Statua Mercurii e marmore Pario, Fisch. Palæph. 57. Ἑρμοῦ λόφοι, Jacobs. Anth. 8, 385. λάτρις, 8, 129. Fœnerator, Toup. Opusc. 1, 452. Οἱ παρὰ τοῦ Ἑ. σοφοὶ, Boiss. Philostr. 332. Τῶν Ἑρμῶν οἱ γεγυμνασμένοι, 377. οἱ δρομικοὶ, 378. Οὐ Ἑρμῆς ὑπὲρ ὀνείρων πίνει, 544. Κοινὸς Ἑ., ad Charit. 701. Jacobs. Anim. 272. Anth. 9, 284. ad Lucian. 1, 407. Schol. ad 1, 10. Timæi Lex. 121. et n. Ἐμὸς Ἑ., Callim. Epigr. 13. Ἑρμῆς, ἡ τελευταία πόσις, Casaub. Athen. 72. ad Mœr. 72. Θεὸς κλέπτης, ad Anton. Lib. 106. Verb. Ἑρμείῳ, Heyn. Hom. 7, 44. Accus. Ἕρμεα, ad Charit. 767. Vocat. Ἑρμᾶ, Toup. Opusc. 2, 104. Contr. ex Ἑρμέας, Heyn. Hom. 7, 374. Ἑρμαῖ, ad Charit. 433. Jacobs. Anth. 6, 199. 7, 94. 8, 181. 184. 12, 5. Boiss. Philostr. 378. De hermis, Fac. ad Paus. 1, 60. T. H. ad Lucian. 1, 195. ad Corn. Nep. 186. Stäv. Fabr. B. Gr. 1, 81. 94." Schæf. Mss.] " Ἑρ-" μέας, et Ἑρμείας, idem Mercurius dicitur a poët. " Od. O. (318.) Ἑρμείαο ἕκητι διακτόρου. Interdum " vero Ἑρμείας est nom. propr., de quo Suidas. " Etym. et Ἑρμίας scribi tradit." [" Brunck. Apoll. Rh. 94. 117. 143. ad Diod. S. 2, 122. Heyn. Hom. 5, 76. 6, 466. 8, 664. 737. ad Charit. 607. Leon. Tar. 68. Wakef. S. Cr. 4, 33. Vocat. Ἑρμείη, Toup. Opusc. 2, 60." Schæf. Mss.] " Ἑρμάων, ωνος, ὁ, " Mercurius: ὁ Ἑρμῆς, Epigr." [" Jacobs. Anth. Proleg. 57. * Ἕρμος, Anth. 11, 232." Schæf. Mss. * Ἑρμοκλίμαξ, Medicamentum, Trall. 1. p. 27. " Ἑρμοκοπίδης, Brunck. Aristoph. 1, 71. ad Diod. S. 1, 542. Lobeck. Aj. p. 367." Schæf. Mss. * Ἑρμόλαος, Collyrium, Trall. 2. p. 43. * Ἑρμολογέω, i. q. λιθολογέω, Brunck. Anal. 2, 234.] " Ἑρμόπαν, dicitur Pan, " quod Mercurio satus sit." [Arcad. p. 8. * " Ἑρμοπιθηκιάδαι, Jacobs. Anth. 10, 221." Schæf. Mss. * Ἑρμοπεδιεὺς, * Ἑρμοπεδιανὸς, Steph. B. 352. * Ἑρμοπολῖται, * Ἑρμοπολιτικὸς, Strabo 17. p. 1167. * " Ἑρμαγέλη, Jacobs. Anth. 10, 138. 221." Schæf. Mss. * Ἑρμαγόρα, Lucian. 6. p. 265. pro Ἑρμῇ ἀγοραίῳ. * " Ἑρμάμμων, Casaub. ad Inscr. Herod. 347. Cren. * Ἑρμανούβης, Huschk. Anal. 267. * Ἑρμέρως, Casaub. l. c. Jacobs. Anth. 8, 238. 12, 302. * Ἑρμηρακλῆς, Casaub. l. c. ad Paus. 135." Schæf. Mss.] " Δύσερμος, Suidæ δύσελπις: aliis Infelix. Δυσερμία, " Hesychio κακὴ εὐτυχία, Mala fortuna, Infortunium. " Εὐερμὴς, Hesychio εὐτυχὴς, Fortunatus: cui sc. " favet Mercurius, mercatorum et furum Deus." [* Εὐερμέω, Phot.] " Εὐερμία, eid. Hes. εὐτυχία, Fe-" licitas, Bona fortuna, Prosper successus: ut con-" tra δυσερμία dicitur ἡ δυστυχία. Eadem Suid. tra-" dit, addens etiam, inde τὰ ἀπὸ τῆς τύχης εὑρήματα B " dicta fuisse κοινὸν Ἑρμῆν: afferensque hæc ex Æ-" liano, Μιθριδάτης δὲ τὴν ἀποδημίαν Λουκούλλου ἑαυ-" τοῦ κατέγραφεν εὐερμίαν εἶναι. Item, ἀσπαζόμενος " εὐερμίαν καιροῦ, καὶ ἀνάγκης καλούσης μὴ εἴκων κάκῃ. " Ubi εὐερμίαν καιροῦ vocat Prosperitatem temporis " s. occasionis oblatæ." Ἕρμαιος, s. Ἑρμαῖος, ET Ἑρμαϊκὸς, ut Ἑρμαϊκὴ κύλιξ, Eust. Mercurialis. Ἕρμαιος s. Ἑρμαῖος λόφος ap. Hom., quod varie expositum habes ap. Eust. Et Ἑρμαῖα, Mercurii festa ap. Plat. Item Ἕρμαιον, Montis nomen, ap. Eust. Sed ἕρμαιον frequentissimo in usu est pro Lucro insperato s. inopinato et adventitio, quod vulgo Bonne aventure, Rencontre: ut cum quis iter faciens aliquid forte fortuna invenit: quod etiam εὕρημα propterea appellatur, q. d. Inventum. Hinc autem factum, ut quicquid boni aut emolumenti nobis contingit, præsertim vero si præter spem, id ἕρμαιον vocetur. Plato Phæd. (57.) Εἰ μὲν γὰρ ἦν ὁ θάνατος τοῦ παντὸς ἀπαλλαγὴ, ἕρμαιον ἂν ἦν τοῖς κακοῖς ἀποθανοῦσι, τοῦ τε σώματος ἅμα ἀπηλλάχθαι, καὶ τῆς αὐτῶν κακίας, μετὰ C τῆς ψυχῆς: Symp. 262. ἕρμαιον et εὐτύχημα copulat. Bud. ab illo ἕρμαιον poni ait pro Bono inexpectato, ac pro Sorte exoptanda, quæ forte fortuna nobis oblata sit: item alicubi pro Re opportuna et exoptanda. Plut. (6, 555.) Ἕρμαιον τὸ συμπόσιον [al. τὸ βιβλίον] μοὶ γέγονεν. Ceterum ut dicitur κοινὸς Ἑρμῆς Prov., Communis Mercurius, ab eo, qui participem se fieri postulat lucri, quod favente Mercurio, qui πλουτοδότης etiam creditus fuit, sese nobis objecerit: sic et Κοινὸν ἕρμαιον dixit Lucian. (3, 492.) Synes. autem eodem, ut opinor, alludens, Ἡμῖν τὸ ἕρμαιον κοίνωσαι. [" Ἑρμαῖος, Wakef. Eum. 949. ad Lucian. 1, 507. λόφος, Jacobs. Anth. 12, 5. Ἕρμαιον, Rittersh. ad Isidor. l. 4. Ep. 22. (etiam de accentu.) ad Lucian. 1, 389. 407. 507. 792. Schol. ad 1, 10. T. H. 188. Boiss. Philostr. 654. Heind. ad Plat. Charm. 68. Timæi Lex. 121. et n., Koen. ad Greg. Cor. 112. Wakef. S. Cr. 3, 113. ad Diod. S. 1, 215. 350. Bergl. Alciphr. 339. Ἕρμαια, Coray Theophr. 190. Ἑρμαῖα, Jacobs. Anth. 8, 385. 12, 6. Nicar-D chus 22. Heind. ad Plat. Lys. 6. 11. ad Timæi Lex. 216. Toup. Emendd. 1, 280. 2, 586. Ἑρμαϊκὸς, Boiss. Philostr. 510. * Ἑρμαιώνδας, Valck. Phœn. p. 764. * Ἑρμεῖος, Merrick Tryph. Angl. p. 131." Schæf. Mss. * Ἑρμεῖα, Aræ et ædiculæ Mercurio consecratæ, Æschin. 2, 21. 34. * Ἑρμειονικὸς, Strabo 8. p. 517. * Ἑρμαΐζω, Mercurium imitor, Eust. Il. A. p. 8.] " Ἑρμάδιον, Suidæ τὸ Ἑρμοῦ, Mercuriale." [* Ἑρμάριον, Etym. M. 147. * Ἑρμήδιον, Lucian. 168. * Ἑρμίδιον, Aristoph. Eip. 381. 923.]

¶ Ἑρμηνεὺς, Interpres, Xen. K. Π. 1. (6, 2.) Ὅπως μὴ δι' ἄλλων ἑρμηνέων τὰς τῶν θεῶν συμβουλὰς συνείης. Ceb. Theb. Δι' ἑρμ. συμβάλλομεν τὰ λεγόμενα. [" Thom. M. 364. Musgr. Iph. T. 1302. Herc. F. 1126. Valck. Hipp. p. 260. ad Herod. 682." Schæf. Mss.] Ἑρμηνεύω, Interpretor, Synes. Sed sæpe etiam ponitur pro Explicare s. Explanare: ut ἑρμηνεῦσαι τὸ νοηθὲν, Aristoph. διασαφῆσαι. Greg. Naz. autem pass. dixit, Τὴν παραβολὴν ἑρμηνεύθητι pro Docearis expositionem parabolæ. Ita enim malo reddere quam cum

Bud., Audi interpretationem. Thuc. (2, 60.) Οὐδενὸς ἥσσων οἴομαι εἶναι γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα, vertitur Explico. Sed malim hic Eloqui, quod Explicare latius pateat. [" Thom. M. 365. ad Diod. S. 1, 422. Musgr. Tro. 429. ad Lucian. 2, 290. Boiss. Philostr. 98. 114. 302. 486. 546. ad Charit. 212. Xen. Mem. 1, 2, 52. Valck. p. 240. Diatr. 201. Fisch. ad Demetr. 230. ad Timæi Lex. 65." Schæf. Mss. * Ἑρμηνευτέον, Schol. Æsch. Pr. 226.] Ἑρμηνεία, Interpretatio. Sed in Dionysio H. de Isocr. Ὑψηλότερος γάρ ἐστι Λυσίου κατὰ τὴν ἑρμ., Bud. vertit Enuntiationem, Expositionem, Enarrationem; at ego in his multisque aliis similibus ll. malim reddere Elocutionem, sicut ἑρμηνεῦσαι, Eloqui verto ap. Thuc. aut etiam Dictionem. [" Thom. M. 365. 705. ad Dionys. H. 5, 5. Schneid. Præf. ad Demetr. 12. Fisch. ad 230. ad Rhet. p. x. Gale ad Demetr. init. (vertitur Elocutio in Tit.) Hesych. Ep. ad Eulog. fin., Valck. Diatr. 130. Plut. Mor. 1, 22. ad Lucian. 1, 324. Genus orationis, Valck. Adonjaz. p. 199. 202. ad Mœr. 76." Schæf. Mss.] Ἑρμήνευμα, Interpretamentum, quo Gell. utitur, Interpretatio: ut Eur. Phœn. (473.) οὐδεῖ ποικίλων ἑρμ. [Herc. F. 1140. * Ἑρμήνευσις, Dio Cass. 745.] Ἑρμηνευτής, Interpretator, Plato, Ἑρμ. γάρ που νομίζονται παρὰ θεῶν ἀνθρώπους, de Vatibus et Fatidicis. [" Ad Charit. 212. * Ἑρμηνεύτρια, Valck. Hipp. p. 229." Schæf. Mss. Schol. 589.] Ἑρμηνευτικός, q. d. Interpretatorius, Ad interpretationem pertinens. Et ἑρμ. σύνδεσμος ap. Gramm. ἤτοι, sicut ἤγουν. Lucian. (2, 45.) autem Δύναμιν ἑρμ. vocavit Facultatem eloquendi, q. d. Facultatem elocutoriam. " Ἀνερμήνευτος, Hesychio " i. q. ἀνέκφραστος: nam hoc per illud exp.: h. e. " Dicendo inexplicabilis, Ineffabilis, Qui ἑρμηνεύεσ" σθαι καὶ ἐκφράζεσθαι nequit: ut cum Deus esse " dicitur οὐσία ἀθεώρητος, νοερά τε καὶ ἀνερμήνευτος." [" Aristæn. 2, 5. p. 79. * Ἀνερμηνεύτως, Hieron. Dial. de S. Trin. 44." Boiss. Mss. * " Αὐθερμήνευτος, Quod se ipsum interpretatur, Chrys. in Ps. 100. T. 1. p. 927." Seager. Mss.] Δυσερμήνευτος, Explicatu difficilis, ad Hebr. [5, 11. * Δυσερμηνεύτως, Eust. in Il. I. p. 673.] " Ἀφερμηνεύω, Enarro, Ex" plano, Expono. Bud. e Plat." [de LL. 7. p. 363. Heind. ad Soph. §. 70.] Διερμηνεύω, pro Interpretor. [2 Macc. 1, 26. * Διερμήνευσις, Plato Timæo 285. * " Διερμηνευτής, Interpres, Chrys. in 1 ad Cor. Serm. 36. T. 3. p. 485." Seager. Mss. * Ἐξερμηνεύω, Dionys. H. 1. p. 53. 253. 505. * Ἐφερμηνεύω, Plato Soph. §. 67. 70. * " Ἐφερμήνευσις, Tzetz. Exeg. in Il. p. 142. * Ἐφερμηνευτικός, Schol. Theocr. 2, 48. Lex. π. Πνευμ. 225. * Προσεφερμηνευτέον, Psellus in Cantic. Cant. ad c. 2. v. 13." Boiss. Mss.] Μεθερμηνεύω, idem, Polyb. (6, 26, 6.) Τοὺς καλουμένους Ἐκτραορδιναρίους, ὃ μεθερμηνευόμενον ἐπιλέκτους δηλοῖ. Et Μεθερμηνεύεσθαι κατὰ λέξιν, Plut. Cat. Transferri ad verbum. [* Μεθερμηνευτέος, Schol. Aristoph. N. 1235. e lect. Herm. * Μεθερμηνευτικός, Schol. Eur. Hec. 488.] " Παρερμηνεύω, Perperam " et male interpretor, in Pand." [" Schol. Greg. Naz. p. 29. Montac." Boiss. Mss.] " Παρερμηνεία, " Mala s. perversa interpretatio, Bud. Synonyma his " παρεξήγησις et παρεξηγοῦμαι." [* " Ὑφερμηνεύω, Euseb. V. C. 3, 13." Boiss. Mss.]

ῬΕΩ, alioqui inus. et ipsum, format ῥήσω, ἔῤῥηκα, ἔῤῥημαι: itidemque aor. 1. Ἐῤῥήθην, qui potius in usu est: ejusque partic. ῥηθείς. Eodemque in compp. modo, ut Ἀπεῤῥήθη, Vetitum est, Interdictum est: pro ἀπείρηται, de quo dictum paulo ante fuit. Vult autem Eust. εἴρημαι factum esse ex ἔῤῥημαι. SED Ἐῤῥέθην etiam dicitur, tanquam a ῥέω, ut vult idem Eust., qui et ῥέω thema ponit. Verum seqq. derivata, η, non ε habent. " Ἐῤῥήθην s. Ἐῤῥέθην, Dictus " sum; aor. 1 pass. a th. ῥέω, Dico, unde et ῥῆμα et " ῥήτωρ et similia." [" Aor. 1 med. ἐρησάμην, particip. ῥησάμενος, Hes. * Ῥήσκω, Dico, Hes. Phot." Wakef. Mss.] " Ῥητέος, Dicendus. Hermog. Κρίνω " εἶναι ῥητέα." [Plato de LL. 5. p. 730.] " Ῥητέον, Dicendum est." [7. p. 110. de Rep. 2. p. 595. * " Ῥήδην, Valck. ad Il. 22. p. 52." Schæf. Mss.]

Ῥῆμα, Vocabulum, Verbum: ut Dem. pro Cor. Τὰς αὐτὰς συλλαβὰς καὶ τὰ αὐτὰ ῥ. || Apud Gramm., Verbum, Una e partibus orationis. || Dictum, Sententia, ῥῆσις, Plato Pol. 1. Τὸ ῥ., τὸ φάναι δίκαιον εἶναι τοὺς μὲν φίλους ὠφελεῖν, τοὺς δ' ἐχθροὺς βλάπτειν. Cantus, Oratio, ut poëma vel canticum, vel Hymnus, qui recitatur, Plato, Τὸ δὲ μελῶν αὐτῶν αὖ καὶ ῥ. διὰ τοὺς διδασκάλους καὶ ἃ δεῖ διδάσκειν, Bud. [" Thom. M. 781. Jacobs, Anth. 6, 220. ad Mœr. 80. Bergl. Alciphr. 164. Wakef. Diatr. 15. ad Herod. 612. Res, Wakef. Trach. 250. Opp. τὸ ἀληθές, Heind. ad Plat. Gorg. 16. Τῷ ῥ. λέγειν, ib. Demosth. 1457, 18. Μέχρι ῥημάτων, ad Charit. 482. Τὰ ῥ., Formæ et partes unius verbi, Schneid. Ind. ad Æsop. v. Ἄμυνα." Schæf. Mss.] Ῥηματικός, Ad vocabulum pertinens, Verbalis ap. Gramm. ut ῥῆμα dixi illis esse Verbum partem orationis. [" Phryn. Ecl. 202. Steph. Dial. 32. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 41. 3, 9. Brunck. Soph. 3, 391. ad Dionys. H. 5, 8. 158. Fabr. B. Gr. 1, 477. Koen. Præf. ad Greg. Cor. 19. * Ῥηματικῶς, Brunck. Aristoph. 1, 211. Valck. Hipp. p. 252." Schæf. Mss.] Ῥημάτιον, Aristoph. Vocula, Parvum vocab. [" Thom. M. 781. Musgr. Herc. F. 1346. Valck. Hipp. p. 269." Schæf. Mss.] Ῥηματίσκιον, Plato Theæt. αἰνιγματώδη. Bud. e Themistio affert, Συσκευασάμενος ῥ. παμπάλαιά τε καὶ αἰνιγματώδη. Est autem itidem Vocula, vel q. d. Voculula. [" Jacobs. Anth. 9, 209." Schæf. Mss.]

[* Ῥήμων, i. q. ῥήτωρ, Il. Ψ. 886. quidem pro ῥ' ἤμονες legunt ῥήμονες. Cf. Plut. Symp. 5, 2.] Ἀῤῥήμων, (ὁ, ἡ,) Tacitus, Mutus: ET Ἀῤῥημοσύνη, Taciturnitas, Silentium. Αἰσχροῤῥήμων, Turpiloquus, [unde * " Αἰσχροῤῥημόνως, J. Poll. 8." Kall. Mss. * Αἰσχροῤῥημονέω, Stob. 291, 13." Wakef. Mss.] Αἰσχροῤῥημοσύνη, Turpiloquentia. [Dem. Ep. 4, 119. * " Ἀκαιροῤῥήμων, Orig. c. Cels. 356." Kall. Mss. * Βραχυῤῥήμων, Themist. 315.] Εὐθυῤῥήμων, Oratione utens recta et non aberrante a vero, [" T. H. ad Plutum p. 405. Brunck. Aristoph. 3, 110. Toup. Opusc. 2, 26. 119. * Εὐθυῤῥημόνως, T. H. l. c. Jacobs. Anth. 6, 379. Εὐθυῤῥημόνως, Toup. Emendd. 2, 582." Schæf. Mss. Clem. Alex. Str. 493. 716.] " Εὐθυῤῥημονέω, Recte loquor," [Schol.] " Aristoph." [Πλ. 1082. Εἰρ. 267. Λ. 920. " Toup. Opusc. 2, 119. Emendd. 4, 492." Schæf. Mss.] Εὐθυῤῥημοσύνη, Oratio recta, [" T. H. ad Plutum p. 405. Toup. Opusc. 2, 26. 119." Schæf. Mss.] Εὐρήμων, Facundus, [J. Poll. 2, 128.] " Εὔ" ρημον, Hesychio καλλιεπές: forsan ab εὐρήμων." Εὐρημοσύνη, Facundia, [J. Poll. 2, 128. 4, 22. 9, 161. * " Ἐχεῤῥημοσύνη, Jambl. V. P. 197. Kuster.: ' Quid hoc vocis? (nempe ἐχερημοσύνη. Cum Arcerio et Obrechto substituo ἐχεμυθία, donec melius quid in mentem venerit.' Male Ἐχεῤῥημοσύνη est vox bonæ notæ, derivanda ab ἐχεῤῥήμων. Sic dicitur αἰσχροῤῥήμων, αἰσχροῤῥημοσύνη, ταπεινοῤῥημοσύνη, ubi recte notat Hedericus, quasi a ταπεινοῤῥήμων." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calc. Scap. Oxon.] Κακοῤῥήμων, Maledicus, [Æsch. Ag. 1163.] Κακοῤῥημοσύνη, Maledicentia, [Galen.] " Καλλιῤῥήμων, Pulcris ele" gantibusque ornatus verbis: ut ap. Dionys. H. " (5, 12.) Καθαρὰ καὶ καλλιῤῥήμων λέξις." [* Καλλιῤῥημονέω, Eust. in Il. Λ. p. 761.] " UNDE Καλλιῤ" ῥημοσύνη, Pulcra et venusta dictio: vel Verba ele" gantia." [Dionys. H. 2, 238. * Καλοῤῥημοσύνη, Schol. Hom., Hesych. * " Κενοῤῥημοσύνη, Philemo Lex. 271. p. 118. * Μακροῤῥημονέω, Theodor. Studita ap. Sirmond. not. ad Goffreid. 84." Boiss. Mss.] Μεγαλοῤῥήμων, Magniloquus, [Hes., Schleusn. Lex. in V. T. * Μεγαλοῤῥημόνως, J. Poll. 9, 147.] " Με" γαλοῤῥημονέω, Grandibus verbis utor: ut μεγαλη" γορέω. Alii interpr. Magna loquor et jactito," [Strabo 13. p. 897. * Μεγαλοῤῥημονία, Schol. Aristoph. B. 1232.] Μεγαλοῤῥημοσύνη, Magniloquentia, J. Poll. [9, 146. Schol. Eur. Hec. 624. * Ὀρθοῤῥήμων, unde * Ὀρθοῤῥημοσύνη, Themist. Or. 4. p. 113. ET " Ὀρθοῤῥημονέω, Const. Manass. Chron. p. 136." Boiss. Mss. * Πολυῤῥήμων, Gl. Verbosus, M. Anton. 3. p. 73. * Πολυῤῥημονέω, Eust. in Il. K. p. 725. * " Ὑθλοῤῥήμων, Tzetz. Chil. 4, 375: ῥήματα." Elberling. Mss. * " Ψυχροῤῥημονέω, Theod. Prodr. in

Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 140." Boiss. Mss.]

Ῥῆσις, Dictum, Sententia, Oratio, Aristoph. N. (1371.) ἦσ' Εὐριπίδου ῥῆσίν τινα. Dem. (315.) Παράναγνωθι δ' ἡμῖν καὶ σὺ τὰς ῥ. ἃς ἐλυμήνω. Themist. de Anima 3. Τάχα γὰρ ἂν οἷον ἐκ πυρείων τριβομένων πολλάκις τῶν ῥ. τοῦ φιλοσόφου, ἐκλάμψειεν ἡ διάνοια, E verbis Aristotelis obscurissimis emicabit sensus, Bud. Apud Hermog. Ῥ. μακρὰν ἀποτείνειν, idem interpr. Longum sententiæ ambitum. Sed et pro Perpetua oratione, i. e. quæ differt a dialogo, accipi a Luciano tradit. At Ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥ., vide ap. Erasm. in Prov. Scytharum oratio. [" Toup. ad Longin. 312. Opusc. 1, 118. Timæi Lex. 228. et n., ad Lucian. 1, 244. 2, 2. Herod. 657. Jacobs. Anth. 7, 290. 9, 330. Anim. 246. Heind. ad Plat. Phædr. 322. Valck. Herod. 157. Conf. c. χρῆσις, Jacobs. Anth. 12, 63. Ῥῆσιν εἰπεῖν, ἀποτείνειν, ἄγειν, Coray Theophr. 249. * Ῥησίζω, Valck. Diatr. 93." Schæf. Mss.] HINC Ῥησικοπεῖν, Suidæ δημηγορεῖν: quidam Ostentare eloquentiam interpr. [J. Poll., Phot. * Ῥησιμετρέω, Lucian. 2, 335.] AT Ῥησίαρχος, ap.
B Hes. suspectum est. DEMIN. Ῥησείδιον, Sententiola. [Etym. M. 507.] Hes. tamen habet Ῥησίδιον cum ι solo in secunda, exp. λεξίδιον. [" Heyn. ad Apollod. 1166. Lobeck. Aj. p. 317." Schæf. Mss.] AB HOC Ῥῆσις fit Ἀῤῥησία, Silentium, σιωπή, Antipho, J. Poll. FIT ET Παῤῥησία, quæ dicitur quasi πανρησία, male enim quidam παρὰ ei inesse putant, Libertas loquendi, Licentia loquendi, qua sc. omnia dicuntur, etiam quæ tacenda videri possint. Orationem liberam, inquit Fabius 9, 2. Cornificius Licentiam vocat, Græci π. Sed ibi hanc inter figuras orationis numerat. Plato Symp. Γέλωτα γενέσθαι ἐπὶ τῇ π. αὐτοῦ. Dem. (73.) Τἀληθῆ μετὰ π. ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι, ubi Libere reddi potest. Apud Isocr. et Plat. διδόναι, Libertatem loquendi dare. || Sed generalius etiam accipi pro θάῤῥος, Fiducia, quidam annotant. || At Marc. 8. Jo. 11. 18. alibi, παῤῥησίᾳ adv. Aperte, Palam. [" Toup. App. in Theocr. 44. Valck. Phoen. p. 141. Diatr. 175. Acta Traj. 1, 245. Ammon. 115. Jacobs. Exerc. 1, 40.
C Diod. S. 1, 89. 2, 309. ad Charit. 348. Conf. c. παρουσία, Lobeck. Aj. p. 366., Erfurdt. p. 79. Π. ἄγειν, ad Diod. S. 1, 693. 2, 354. 463." Schæf. Mss. * " Ἀκαιροπαῤῥησία, Franchise hors de saison, indiscrète, Eust. 1069, 10." Corai. Mss. * Παῤῥησιώδης, unde * Παῤῥησιωδῶς, compar. Παῤῥησιωδέστερον, Diod. S. 15, 6.] Παῤῥησιάζομαι, Libere loquor. Interdum et cum accus., Lucian. (3, 125.) ταῦτα πρός σε. Sic et Greg. τὴν ἀλήθειαν, Libere et ingenue veritatem profitentes. Et pass. signif. Πεπαῤῥησιασμένον, Libere dictum. Bud. 278. [" Phalar. 298." Schæf. Mss. * " Πεπαῤῥησιασμένως, Vita S. Sylvestri 260. Combef., Schol. Lucian. Icar. 28." Boiss. Mss.] Παῤῥησιαστής, Qui libere loquitur, [Diod. S. 14. p. 398. * " Ἀκαιροπαῤῥησιαστής, cf. not. ad Hesych. 2, 444. n. 11." Dahler. Mss.] Παῤῥησιαστικός, Qui libere loquitur, s. loqui solet aut amat. Aristot. Διὸ παῤῥησιαστικὸς ὁ μεγαλόψυχος καὶ ἀληθευτικός. Et compar. Παῤῥησιαστικώτερος, Liberior in loquendo, Παῤῥησιαστικῶς, Cum libertate loquendi, Libere lo-
D quendo. [M. Anton. 6. p. 192. " Παῤῥησιαστικώτερον, Schol. Soph. Œd. T. 416." Boiss. Mss.] CONTR. Ἀπαῤῥησίαστος, Qui libere loqui non audet. [Plut. 68.] ET Ἀπαῤῥησιάστως opp. illi παῤῥησιαστικῶς. [Theophyl. 3, 453. * " Εὐπαῤῥησίαστος, Aster. Homil. p. 27. Rub., Const. Manass. Chron. p. 70. * Εὐπαῤῥησιάστως, Jo. Damasc. Hist. Barlaam. p. 4. Cod. Par. 903." Boiss. Mss.] " Ἀντιπαῤῥησιάζομαι, Vicissim et ipse liber sum in loquendo, Libertatem " libertati oppono," [Plut. 72. * " Διαπαῤῥησιάζομαι, Auctor Vitæ Theodori Grapti 199." Boiss. Mss. * Ἐμπαῤῥησιάζομαι, Polyb. 38, 4, 7.]

Ῥητός, Dicendus, Fandus, ut Dem. (540.) Ῥ. καὶ ἄῤῥητα κακὰ ἐξεῖπον, Dicenda et tacenda effutierunt; sicut Eur. (Iph. T. 938.) ῥητὸν etiam et σιγώμενον opponit, i. e. Quod tacetur; vel Digna et indigna relatu, vel Fanda et nefanda. Alicubi etiam ῥητὰ opponuntur τοῖς ἀποῤῥήτοις: ut Isocr. Περὶ τῶν ῥ. ὡς ἀποῤῥήτων ἀνακοίνου, exp. Quæ in vulgus efferri

A possunt. Dem. (10.) hæc copulavit, appellans Philippum ῥ. καὶ ἀποῤῥήτων κύριον. Apud Soph. Phil. (756.) dicitur non esse ῥητὸν, Quod nullis exprimi verbis potest. At vero Hesiodo mortales pro voluntate Jovis sunt vel ῥητοὶ, vel ἄῤῥητοι, Celebres vel incelebres. || Ῥητὸν, Dictum, Sententia, Bud. e Basil. et Greg. Idem ῥητὰ pro Oraculis ex Just. Mart. affert. Sed et Ζήτησιν τὴν κατὰ ῥητὸν καὶ διάνοιαν appellant Gr. Rhett., e quibus Hermog., quam Lat. Quæstionem scripti et voluntatis, Bud. || Ῥητός, De quo certis verbis convenit, Præfixus, Præstitutus, Præfinitus, Constitutus, Certus: ut Il. Φ. (445.) Μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ, Constituta mercede, VV. LL.: malim tamen cum Horat. Pacta mercede. Thuc. 1, (13.) Πρότερον δὲ ἦσαν ἐπὶ ῥ. γέρασι πατρικαὶ βασιλεῖαι, Erant patria s. avita regna certis honoribus definita: 2, (7.) Καὶ ἀργύριον ῥ. ἑτοιμάζειν. Sic Æschin. (71.) Ἐν ῥ. χρόνῳ, Stato tempore. Sic etiam ἐν ῥ. ἡμέρᾳ, et plur. ἐν ἡμέραις ῥ., Thuc. 6. Xen. autem cum accus. Ἐ. 3, (5, 6.) Παρέσεσθαι ἐς ῥ. ἡμέραν. || Dici-
B tur quoque ἐπὶ ῥητοῖς non adjecto subst. Thuc. 1, (122.) Ἥκιστα γὰρ πόλεμος ἐπὶ ῥ. χωρεῖ, Non certa lege, certis legibus. Interdum vero Certis conditionibus. Bud. 976. ubi et pro Non gratuito poni docet. Apud Geometras item ῥητὴ εὐθεῖα, Definita linea: et ῥ. τετράγωνον, Definitum quadratum. Cam. [" Bibl. Crit. 3, 2. p. 49. Abresch. Lectt. Arist. 28. 329. Valck. Hipp. p. 257. Diatr. 202. ad Herod. 22. ad Charit. 304. 360. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 201. 283. 296. Dionys. H. 1, 567. ad 2, 1024. Cattier. 32. Apud Mathem., Heind. ad Plat. Hipp. 179. Certus, Paus. 1, 422. Ἐπὶ ῥητοῖς, Valck. Hipp. p. 217. Wyttenb. Sel. 361. Κατὰ ῥ., Callim. 1, 434. Οὐ ῥ. αὐδᾶσθαι, Herm. ad Orph. 172." Schæf. Mss.] Ἄῤῥητος, Indictus, Non dictus. Od. Ξ. (466.) Καί τι ἔπος προέηκεν, ὅπερ τ' ἄῤῥητον ἄμεινον. Sic usus est Plato Symp. Καί μοι ἔστω ἄῤῥητα τὰ εἰρημένα. || Infandus, Ineffabilis, Soph. El. (203.) δείπνων. Herod. Ἱρὰ εἰς ἄρσενα γόνον. Huc pertinet ῥητὰ καὶ ἄῤῥητα, de quo paulo ante. Et Ἄῤῥητος θεά, Plut. Cæs. Cu-
C jus nomen fari non licet, ut Bona dea. || Ἄῤῥητοι ἰδιότητες, Arcanæ, de quo in Ἰδιότης. [" Ad Charit. 476. Musgr. Hel. 1323. Jacobs. Anth. 6, 288. 9, 60. 10, 276. Brunck. Soph. 3, 502. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 319. 3, 111. Boiss. Philostr. 382. Wytt. ad Plut. de S. N. V. 108. Piers. Veris. 202. Bibl. Crit. 3, 2. p. 49. Acta Traj. 1, 98. Abresch. Lectt. Arist. 28. 329. Brunck. ad Theogn. 797. Ernesti ad Il. P. 37. Diod. S. 1, 334. Conf. c. ἄῤῥηκτος, Brunck. Apoll. Rh. 41. Boeckh. ad Plat. Sim. xxxvi. Apud Mathem., Heind. ad Plat. Hipp. 179. Ἀῤῥήτη, Lobeck. Aj. p. 243. Ἄῤῥητ' ἀῤῥήτων, Brunck. Œd. T. 465. * Ἀῤῥητολεπτόπνευστος, Jacobs. Anth. 11, 188." Schæf. Mss.] Ἀῤῥητοποιός, Nefanda s. Infanda perpetrans, et obscœna. [" Ad Lucian. 2, 335. Toup. Opusc. 1, 368." Schæf. Mss. * " Ἀῤῥητοποιέω, Ore morigeror, Orig. c. Cels. 4. p. 196. (202.)" Seager. Mss.] UNDE Ἀῤῥητοποιΐα, Nefandum facinus, Quod obscœne perpetratum est, [Suid. 1, 320. * " Ἀῤῥητοτόκος, Synes. H. 3, 202." Kall. Mss. * " Ἀῤῥητότρο-
D πος, Psellus in Cantic. Cant. ad c. 2. v. 3. sed leg. * Ἀῤῥητοτρόπως, cf. 6, 1." Boiss. Mss. Theod. Prodr. Ep. 104. * " Ἀῤῥητουργός, Const. Manass. Chron. 5007. p. 194. Tatian. ad Gr. 143." Kall. Mss. * Ἀῤῥητουργικός, Schol. Lycophr. 738. * " Ἀῤῥητουργέω, Const. Manass. Chron. 2022. Clem. de V. Petri c. 81. Homil. 4, 16." Kall. Mss. * Ἀῤῥητούργημα, Tzetz. Exeg. in Il. 92.] Ἀῤῥητουργία, i. q. ἀῤῥητοποιΐα, [Clem. Alex. Cohort. 13, 26. * Ἀῤῥητοφόρος, ad Dionys. H. 1, 280. * Ἀῤῥητοφορέω, * Ἀῤῥητοφορία, Schol. Aristoph. Λ. 643. * " Πανάῤῥητος, Synes. H. 2, 91." Boiss. Mss. * Ὑπεράῤῥητος, Dionys. Areop. 418. * Ὑπεραῤῥήτως, 381.] ADVERB. autem sunt Ῥητῶς ET Ἀῤῥήτως. Ac ῥητῶς quidem est Certis verbis, et quod vulgo dicunt Expresse: ut Bud. interpr. in Themist. de Anima 3. Ῥ. γὰρ ταῦτά φησι περὶ αὐτοῦ. Addit vero posse exp. Ad verbum. Idem ap. Lucian. 181. exp. Plane, Certo, Nominatim. [" Valck. Præf. ad Ammon. p. xiv." Schæf. Mss.] Ἀῤῥήτως autem Infande: vel, ut quidam, Ineffabili-

ter, Inenarrabiliter. Possumus etiam reddere per periphr., Ita ut indignum sit relatu. Sunt et qui interpr. Arcane. [" Schneid. Anab. 15. Wytt. ad Plut. 1, 405. Lips." Schæf. Mss.] " Δύσρητος, Qui ægre " dici potest, vel Difficulter dicendus, Non facile di- " cendus: ut ap. Demetr. Phal. Ἐπάν τις αἰσχρὰ καὶ " δύσρητα ἀναφανδὸν λέγῃ. Pro Difficilis enuntia- " tu s. prolatu ap. Gal., ut δύσρητοι φωναὶ, quales " sunt στράγξ, σφίγξ." [* Εὔρητος, Qui bene dici potest, Ælian. N. A. 17, 23.] " Πολύῤῥητος, Hesychio " * πολύφραστος, Multum dictus."

Ῥητὴρ, ῆρος, ὁ, Orator: Il. I. (443.) Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων, Oratorem verborum et actorem rerum, Cic. interpr. [" Ad Mœr. 116. T. H. ad Lucian. 1, 205. ad Charit. 302. Thom. M. 422. Wakef. S. Cr. 4, 112. Jacobs. Anth. 11, 136. 268. Leontius 18. 19. ἐπέων, Epigr. adesp. 754. et Jacobs." Schæf. Mss. * Ῥήτειρα, unde * Κακοῤῥήτειρα, Carm. Sibyll. 3, 276.] Ῥήτωρ, itidem Orator; sed utrisque scriptt. in usu: ut Dem. appellatur ῥήτωρ. Sed nonnunquam etiam vilius aliquid sonat; ut cum junguntur ῥήτορες et δημαγωγοὶ, Isocr. Unde et Causidicus, Rabula vertitur. Et ῥήτορες φαῦλοι, Xen. et Æschin. [" Ind. Xen. Mem. s. v., et v. Δημηγόρος, Casaub. Athen. 103. ad Charit. 201. (503.) Valck. Diatr. 251. 254. 257. Thom. M. 781. Markl. Suppl. 243. Brunck. Soph. 3, 528. Heind. ad Plat. Phædr. 285. Ῥήτορα τέχνην, Tzetz. Exeg. in. Il. 41." Schæf. Mss. * Ῥητορομάστιξ, Diog. L. 1, 200. * Ῥητορόμικτος, Timo Phl. ap. Eund. 2, 19. * " Ῥητορομύκτης, Bergl. Alciphr. 212. ad Lucian. 1, 353." Schæf. Mss. T. H. ad Dial. Mort. 6. * " Ψευδορήτωρ, Matth. Camariota Compend. Rhet. p. 16." Boiss. Mss.] Hinc Ῥητορικὴ, sub. τέχνη, Oratoria ars. Vulgo Rhetorica. Aristot. Rhet. 1. Ὥστε συμβαίνει τὴν ῥ. οἷον παραφυές τι τῆς διαλεκτικῆς εἶναι. Et Ῥ. δύναμις ap. Eund. Et Ῥητορικὸς, Oratorius, Ad oratorem pertinens, artem oratoriam; ut λόγοι, συλλογισμὸς, ἐπαγωγὴ, Aristot. Et ap. Eund. τὰ ῥ. Schol. exp. ἃ ὀφείλει ὁ ῥήτωρ λέγειν. || Qui artem oratoriam tenet, Eloquens, Isocr. ad Nic. Καὶ ῥ. μὲν καλοῦμεν τοὺς ἐν τῷ πλήθει λέγειν δυναμένους. [" Thom. M. 781. Huschk. Anal. 254." Schæf. Mss.] Et Ῥητορικῶς, Oratorio more, Artificio oratorio, Eloquentia oratoria, Æschin. (10.) Μάλα ἐπιστρεφῶς καὶ ῥ. [" Thom. M. 424." Schæf. Mss.] Ῥητορεύω, Oratoria arte utor, Artem oratoriam exerceo: ut Πολιτεύεσθαι καὶ ῥητορεύειν, Isocr. Ep. ad Myt. Impp.; et Appian. de Cicerone, Ἀνὴρ ἥδιστος εἰπεῖν τε καὶ ῥητορεῦσαι. Item Diog. L. de Socrate, Καὶ γὰρ πρῶτος ῥητορεύειν ἐδίδαξε. Bud. autem ῥητορεύειν exp. Orationem habere, i. e. Pronuntiare, in Luciano (1, 726.) ubi accusativo jungitur, Καὶ Ὀδυσσεὺς ὁπότε μετὰ τὸ δεῖπνον τὴν ἐπεσταλμένην αὐτῷ πρεσβείαν ἐῤῥητόρευε. Rursum Bud. ait ῥητορεύειν τὸν λόγον esse Ore pronuntiare rhetorico more; sed affert exemplum ex Isocr. ad Phil. (10.) ubi pass. ῥητορεύεσθαι habetur, Τοὺς μὲν περὶ σπουδαίων πραγμάτων καὶ κατεπειγόντων (λόγους) ῥητορεύεσθαι, τοὺς δὲ πρὸς ἐπίδειξιν, γεγράφθαι. [" Valck. Oratt. 408. Hipp. p. 269. Bergl. Alciphr. 212. ad Charit. 503. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 2, 90. Nugor, Heind. ad Plat. Gorg. 119. De augm. perf., Thom. M. 366." Schæf. Mss. * Ἀῤῥητόρευτος, Tzetz. Chil. 11. p. 206.] Ῥητορεία, Oratio in qua rhetoricæ præcepta servantur, Oratio rhetorices artificio elaborata, Oratoria eloquentia. Isocr. Panath. 1. Καὶ τῶν ἄλλων ἰδεῶν τῶν ἐν ταῖς ῥ. διαλαμπουσῶν. Synes. Ἁπάσης ῥ. ἰσχυροτέραν ἀπέφηνε τὴν ἐξ οἰκείας γνώμης μετάνοιαν. [" Bergl. Alciphr. 130. Diod. S. 2, 406. ad Charit. 405. 503. * Ῥητορία, 405. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 2, 227. ad Lucian. 2, 56." Schæf. Mss. * Ἀντιῤῥητορεύω, Joseph. Macc. 6. p. 505. Max. T. 9, 3.] Ἐπιῤῥητορεύω, cum accus. et dat., Lucian. (2, 34.) Ὃς τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπεῤῥητόρευσεν αὐτῷ, Qui talem super ejus funere orationem habuit, Bud. Sed videtur significantius esse Gr. h. v. " Affertur ex Athen. (590.) pro Ora- " torie dico et eloquenter." [" Ad Charit. 503." Schæf. Mss.] Et Καταῤῥητορεύω, Vi eloquentiæ demulceo, Bud. 1079.; sed illic male Herod. pro Lu-

A ciano citari scito. [" Eumath. 446." Boiss. Mss. Gl. Peroro.]

Ῥήτρα, Dicendi locus, vices, Bud. ap. Lucian. 104. 236. || Dictio, i. e. Oraculum; ita enim Liv. Dictionem usurpat. Plut. Lycurgo eum dicit suas leges vocasse ῥήτρας, tanquam χρησμούς τινας, Quædam oracula. Sunt tamen qui ῥήτρας Lacedæmoniorum exp. Edictiones breves. || At ῥήτρα Homero, Pactum, Pactio, Conventio, Od. Ξ. (393.) Ἀλλ' ἄγε δὴ [νῦν] ῥήτρην ποιησόμεθ'· αὐτὰρ ὕπερθε κ. τ. λ. Paciscamur inter nos. || Decretum, Psephisma Byzantiorum, Ἐκ τᾶς βωλᾶς λαβὼν ῥήτραν, Bud. Sunt vero qui generalius accipi dicant etiam pro σύγγραμμα. [" Valck. Adoniaz. p. 291. Timæi Lex. 228. et n., Hutchins. ad Xen. K. Π. 46. ad Herod. 612. Jacobs. Anth. 6, 220. 11, 107. ad Lucian. 1, 709." Schæf. Mss.] " Ῥήτρη, Ion. pro ῥήτρα." Unde Ῥητροφύλακες, i. q. γραμματοφύλακες, [Etym. M., Suidæ et Phot. i. q. * συγγραμματοφύλαξ.] " Ῥητρεύω, i. q. " ῥητορεύω, VV. LL." [Lycophr. 1399.]

B Præpositionibus autem junctum Ῥέω illud inus. formavit seqq. partim verba, partim verbalia.

" Ἀῤῥῆσαι, Hesychio ἀβουλῆσαι, ἀπαγορεῦσαι: a " v. ἀῤῥέω, facto κατὰ στέρησιν e ῥέω, Dico s. Loquor." Ἀνεῤῥήθην ὕπατος, Plut. Renuntiatus sum consul, Creatus sum consul: ut ἀνηγορεύθη, ab ἀναγορεύω. Et partic. Ἀναῤῥηθεὶς, Renuntiatus. At Ἀναῤῥηθεὶς στέφανος, e Dem. Proclamata corona. [" Diod. S. 2, 631. ad Lucian. 1, 429." Schæf. Mss.] " Ἀνάῤῥημα, ατος, τὸ, παρὰ τὸ ἀναῤῥηθῆναι dicitur κή- " ρυγμα, teste Suida, h. e. Edictum voce præconis " enuntiatum: quod et ἀνάῤῥησις: vel Præconium. " Apud Hes. Ἀνάρημα, κήρυγμα, pro quo rectius " ἀνάῤῥ." Ἀνάῤῥησις, Renuntiatio, Creatio, Proclamatio. Aristid. " A Suida exp. ἀναγόρευσις, affe- " rente h. l., Τοὺς μὲν, ἀναῤῥήσεων καὶ στεφάνων ἀξιοῖ, " τοὺς δὲ, διηνεκεῖ παραπέμπει τιμωρίᾳ, Præconiis et " renuntiationibus. Hesychio vero ἀνάῤῥησις est non " solum ἀνακήρυξις, sed etiam προανακήρυξις, πρόῤ- " ῥησις, προαγόρευσις. Vide et Ἀναῤῥύω." [" Ἀν- C στεφάνου, ad Lucian. 1, 428." Schæf. Mss. " Ἀντιῤῥέω, J. Poll. 1, 111. Polyb. 9, 29." Kall. Mss.] Ἀντίῤῥησις, tanquam ab Ἀντιῤῥέω, Contradictio, Responsio, qua contradicitur alicui et repugnatur, Refutatio, Philo de Mundo, Καὶ ἀρκτέον γε τῆς ἀντιῤῥήσεως. [" Phryn. Ecl. 112." Schæf. Mss.] " Ἀντήῤ- " ῥησις, Controversia, Altercatio, VV. LL. perperam " pro ἀντίῤῥ." Ἀντιῤῥητικὸς λόγος, Oratio, qua objectionibus respondetur, Oratio refutatoria: ut Aristidis Πρεσβευτικὸς et Ἀντιῤῥητικὸς Libanii, quæ orationes hodieque extant. Sunt etiam Eusebii Cæsariensis Ἀντιῤῥητικὸς πρὸς τὰ Ἱεροκλέους. Dionys. Areop. Οἱ περὶ τούτων τῆς παρανοίας Σίμωνος ἀντιῤῥητικοὶ λόγοι. Et plur. neutro genere Ἀντιῤῥητικὰ dicti Libri Josephi c. Appion. [" Isocr. 2, 162." Wakef. Mss.] At Ἀναντίῤῥητος, Cui contradici non potest, Irrefutabilis, Minime controversus, dubius. Acta 19, (36.) Ἀ. ὄντων τούτων. Plut. Themistocle, Ἀ. ἱκεσίαν, Supplicationem irrefragabilem dixit, Cam. Ἀναντιῤῥήτως, Citra contradictionem, Nullo repugnante, D Extra omnem controversiam. [" Eust. 141, 52." Seager. Mss.] " Δυσαντίῤῥητος, Cui ægre contradici " potest." [Etym. M. Hes.] " Δυσαντιῤῥήτως, Ita ut " vix contradici queat. Polyb. (9, 31, 7.) Τοιαῦτα " διαλεχθεὶς, καὶ δόξας δυσ. εἰρηκέναι, κατέπαυσε τὸν " λόγον." Hæc autem verbalia cum Ἀντερῶ non posui, quod aliam deductionem habeant: sicut et simpl. ῥῆμα et ῥῆσις, &c. Sic vero et ab Ἀπερῶ separandum duxi ἀπεῤῥήθην, et inde deducta, ἀπόῤῥημα, ἀπόῤῥησις, ἀπόῤῥητος. Idem denique et in ceteris observavi. Ceterum et Ἀντιῤῥηθῆναι dici sciendum est pro Contradici: quod tamen supra non posui, quia exemplum non suppetat. Ἀπεῤῥήθη, Vetitum, interdictum est. Et partic. ἀποῤῥηθεὶς, Vetitus. Aristid. Ἀποῤῥηθὲν μὴ καταφεύγειν, Cum vetitum esset: vacante particula μή. Apud Plat. de LL. 11. Ὑπὸ δὲ γένους παντὸς ἀποῤῥηθῆναι, quasi A toto genere abdicari, Cam. [" Ἀποῤῥηθεὶς, Abdicatus, Repudiatus, ad Mœr. 84. Toup. Opusc. 1, 49. Acta Traj. 1, 218. ad Timæi Lex. 44." Schæf. Mss.] Ἀπόῤῥημα, In-

terdictum, [Plato Polit. 2, 296. *'Ἀποῤῥηματικὸς, Apollon. Lex. 322.] ET Ἀπόῤῥησις, Interdictio, Renuntiatio, Defatigatio. De quibus signiff. Bud. 49. 50. Vide et Ἀπερῶ. [" Diod. S. 2, 626. ad Mœr. 84. Toup. Opusc. 1, 48. Emendd. 1, 73. Timæi Lex. 44. et n., Argum. Il. 19." Schæf. Mss.] ET Ἀπόῤῥητος, Vetitus, Lys. Item Arcanus: et ap. Eur. (Iph. T. (1331.) φλὸξ, Arcana flamma s. Mystica: unde ἐν ἀποῤῥήτῳ, ἐν ἀποῤῥήτοις, δι' ἀποῤῥήτων, Secreto, Clam. E Plut. Them. Πρᾶξις ἀ. πρὸς τοὺς πολλοὺς, Res vulgo non divulganda. Sed Inenarrabile etiam sonat s. Ineffabile, ἄφραστον καὶ ῥηθῆναι μὴ δυνάμενον. Nonnunquam vero Indignum relatu, ῥηθῆναι ἀνάξιον. Bud. 51. [" Ad Charit. 414. 552. Villois. ad Long. 228. ad Diod. S. 2, 161. 306. Boiss. Philostr. 309. Mœr. 83. et n., Toup. Opusc. 1, 49. Wytt. ad Plut. S. N. V. 108. ad Timæi Lex. 44. Eur. Phœn. 1662. ibique Valck. p. 558. Jacobs. Exerc. 2, 135. Musgr. ad Hipp. 293. ad Herod. 713. Magnus, Terribilis, Dionys. H. 3, 1511. Compar., Jacobs. Anth. 8, 128. Ἐν ἀποῤῥήτῳ, Paus. 1, 420. Ἐν ἀποῤῥήτοις, Diod. S. 2, 420. 425. Schneid. Anab. 442. Dionys. H. 2, 774." Schæf. Mss.] " Ἀπειῤῥητον, Hesychio ἄῤῥητον, ἀνεκλάλητον, Infandum, Ineffabile. Sed suspecta " est ea scriptura." [Phav. 100.] " Ἀποῤῥήτως, Se" creto, Occulte. Hesychio ἀφράστως: quod etiam " signif. Ita ut dici nequeat." Διεῤῥήθη, Discussum est, Distincte explicatum est, i. q. διείρηται, de quo dictum est in Διερῶ. Διάῤῥησις, ET Διαῤῥήδην: quæ tria uno eodemque in l. habes ap. Plat. de LL. 11. p. 346. (163.) Ubi etiam pro διήρηται repono διείρηται, non quod nesciam alterum pro altero poni, sed quia διεῤῥήθη in seq. linea pro eod. dicit. Et διάῤῥησις ibid. est Explicatio distincta et q. d. expressa. [" J. Poll. 2, 128." Kall. Mss.] SIC Διαῤῥήδην, Explicate, Clare, Aperte, Manifeste, Bud. e Dem. et Æschin. Idem vero alicubi ap. Plat. vel Non obscure vel Verbis conceptis, signif. scribit. [" Wolf. ad Dem. Lept. 246. Diod. S. 1, 295." Schæf. Mss.] Ἐπίῤῥημα, Adverbium, Una e partibus orationis ap. Gramm. ut ῥῆμα iisd. est verb. Item ἐπίῤῥημα, Certa quædam pars Comœdiæ, de qua lege Hes. Suid. Ita vocabatur et Gestamen quoddam Comicum, J. Poll.: si modo ἐπίῤῥημα emendate ap. eum legitur. [" Fisch. ad Well. Gr. Gr. 3, 241. Jacobs. Anth. 8, 283. Platonices, Brunck. Aristoph. 2, 124." Schæf. Mss.] " Ἐπιῤῥηματικὸς, Adverbialis, Adverbii for" mam habens. Et aliquod vocab. poni ἐπιῤῥηματι" κῶς dicunt, i. e. Adverbialiter." [" Ἐπιῤῥηματικὸς, Schol. Aristoph. Πλ. 244. 404. Ἐπιῤῥηματικῶς, Schol. ad Pind. Ὀ. 12, 6. ad Theocr. 1, 60. 87. 2, 152. Phryn. Bekkeri p. 7. Etym. M. 31." Boiss. Mss. * " Ἐπιῤῥηματοπικῶς, Il. Δ. 186. Schol. Venet. perperam lectum pro ἐπιῤῥήματος τοπικοῦ." Bast. de VV. nihili vel dub., ad calc. Scap. Oxon.] " Ἀντεπίῤ" ῥημα, ατος, τὸ, in comicis fabulis dicitur ultima τῆς " παραβάσεως pars, opposita s. respondens τῷ ἐπιῤ" ῥήματι, J. Poll. 4, c. 16.: quod περὶ χορικῶν ᾀσμά" των inscribitur. Vide et Etym." [Schol. Aristoph. B. 686. 730.] AT Ἐπίῤῥησις, Camerario Vituperatio, [" Plut. Mor. 1, 72." Schæf. Mss.] ET Ἐπίῤῥητος, Vituperabilis. Redditur et Infamis, in Xen. (Œc. 4, 2.) Αἱ βαναυσικαὶ καλούμεναι (τέχναι) καὶ ἐπίῤῥητοί εἰσι, καὶ εἰκότως μέντοι πάνυ πρὸς τῶν πόλεων ἀδοξοῦνται. Vide de utroque Hes. et Suid.: Eust. certe in ἐπίῤῥητον ait ἐπὶ esse pro κατά. [" Jacobs. Anth. 12, 19. 219. Valck. Phœn. p. 302. Anim. ad Ammon. 66. Toup. Opusc. 1, 475. ad Charit. 237." Schæf. Mss.] Ἐπιῤῥήδην, Palam, Aperte, διαῤῥήδην: ut exp. a Schol. Apoll. Rh. 2. In alio autem ejusd. libri l. φανερώτερον, παῤῥησιαστικώτερον: et addit, οἱονεὶ ἀναφανδόν: [2, 640. 847.) Eust. vero ap. Arat. ait esse ῥητῶς et ὀνομαστικῶς, (261.) ἑπτὰ δ' ἐκεῖναι ἐπιῤῥήδην καλέονται. Καταῤῥησις, Accusatio, ut κατερῶ Accusabo; Condemnatio. Nam ut κατάῤῥησις Hesychio est κατηγορία, itemque καταβόησις et καταλαλιὰ, et κακολογία, quæ illi primæ signif. affinia sunt: ita Suidæ est κατάγνωσις, et quidem hanc solam ei signif. danti. [* Παράῤῥησις, Plut. 7. p. 233.] " Παραῤῥητὸς, Qui verbis flecti potest: παρα" πειστός. Il. I. (522.) de priscis heroibus, ὅτε κέν " τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἵκοι, Δωρητοί τε πέλοντο πα" ῤῥητοί τ' ἐπέεσσι, muneribus verbisque flecti po" terant. || Adhortatorius, Monitorius: παραινετικὸς, " ut exp. Il. N. (726.) Ἕκτορ ἀμήχανος ἐσσὶ παραῤῥη" τοῖσι πιθέσθαι. Suid. id exp. παρηγορικοῖς λόγοις, " παραμυθήμασιν, ὑποθήκαις: item συμβούλοις: ut et " Hes." Προεῤῥήθη, i. e. προηγορεύθη, Prædictum est. Et Προῤῥηθεὶς, Prædictus, " Antedictus, qui et προ" ειρημένος." [" Thom. M. 56. ad Herod. 604." Schæf. Mss.] " Προῤῥητέον, Prædicendum, s. Prius dicen" dum, Ante dicendum. Plato, Προῤῥητέον περὶ τού" των, quod alii, De his prooemium faciendum," [de LL. 9. p. 854. 874. * " Πρόῤῥημα, Schol. Apoll. Rh. 1, 118." Boiss. Mss.] Πρόῤῥησις, Prædictio, Vaticinium, Philo de Mundo. Et Epigr. Καί με τὸν ἰητρὸν προῤῥήσιος εἵνεκεν ἐσθλῆς. || Apud Thuc. 1. exp. Jussum. [" Thom. M. 910. Luzac. Exerc. 185. Stanl. Eum. 586. Lucian. 1, 535. 2, 244. Diod. S. 2, 173. 500. ad Mœr. 382. Valck. ad Herod. 227." Schæf. Mss.] Πρόῤῥητος, Prædictus, Soph. Tr. [686.] Προῤῥητικὸς, q. d. Prædictorius. Unde βιβλία πρ. Hippocratis, Libri, qui prædictiones de morbis continent. Quid autem πρόῤῥησις differat ἀπὸ τῆς προγνώσεως, docet aliquot ll. Gal. ex aliorum etiam opinione. Προσεῤῥήθη, i. e. προσηγορεύθη, Appellatus est, Nuncupatus est, Salutatus est, ex Eur. [Alc. 193. 313.] " Προσρηθεὶς, Appellatus, Compellatus, " Salutatus, Eur." [ib. 945.] " Προσρητέος, Insuper " dicendus. Item Appellandus, Compellandus, Plato " de LL." [2, 812. Tim. 3, 50. 86.] Πρόσρημα ET Πρόσρησις. Aristid. in Panath. Οὔτε γὰρ ξένοι διὰ τοὺς ἄλλους πολίτας γνησίους ὄντας ἐνέχονται τῷ πρ., Hac appellatione continentur, Bud. Vide et J. Poll. Idem et Πρόσρησις signif. Plato Epist. Ἆρ' ὀρθῶς ἂν τυγχάνοιμι τῆς βελτίστης πρ.; Compellatio, ut οἰκέτου, Verba quibus compellatur servus, ex Eod. de LL. Salutatio, Synes. Μονονοὺκ ἐγχέαντος τὴν ψυχὴν τῇ πρ. [" Πρόσρημα, Thom. M. 748. Plato Phædro 223. Heind. Πρόσρησις, Thom. M. 910. Diod. S. 2, 199. ad Lucian. 1, 535." Schæf. Mss.] " Προσρητὸς, Com" pellatus, Salutatus. Apud J. Poll. 5. c. 31. est " προσρητὴ ἡμέρα, de ea in qua γίνεται ἀσπασμός: " quam et προσρητέαν dici innuit, i. e. Diem in qua " salutationes fiunt, Diem qua clientes salutant " patronos: cui opp. ἀπρόσρητος. Ἀπρόσρητος, In" affabilis, s. Non affabilis ulli, ut Virgil. loquitur, " i. q. ἀπροσήγορος s. δυσπροσήγορος: ut J. Poll. testa" tur 5. c. 31. ubi et alia synonyma affert. Ibid. est " ἀπρόσρητος ἡμέρα, In qua alloquiis et salutationibus " supersedetur: Καὶ ἡ μὲν ἡμέρα ἐν ᾗ γίγνεται ἀσπα" σμὸς, προσρητὴ καὶ προσρητέα· ἐν ᾗ δὲ μὴ γένοιτο, " ἀπρόσρητος." [* Εὐπρόσρητος, J. Poll. 5, 138.]

ΕΙΣ, VEL Ἐς, Ad: ut Ἦλυθον εἰς Τροίην, (Il. K. 28.) Veni ad Trojam; sed Lat. Veni Trojam. Hesiod. (Ἀ. 83.) Ἵκετο δ' εἰς Κρείοντα. (Od. Ξ. 127.) Ἐλθὼν ἐς δέσποιναν ἐμήν. Soph. (Aj. 1006.) Ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν; ἐς ποίους βροτούς; Od. X. (435.) συβώτην Εἰς ἓ καλεσσάμενος. Xen. Ἑ. 6, (1, 1.) Ἐστράτευον καὶ εἰς τὴν Φωκίδα: et τὴν ἐπρέσβευον εἰς τὴν Λακεδαίμονα: et διαβιβάζουσιν εἰς Φωκέας: et aliquanto post, Ἀφίκετο εἰς τὴν Λακεδαίμονα. Aristoph. (B. 85.) (ἀποίχεται) ἐς εὐωχίαν: et εἰς ἐμὲ ἥκει, Idem. Sic cum verbo κομίζω, aliisque hujusmodi: ut Εἰς τοὺς Ἕλληνας χρυσὸν ἐκόμισε, Portavit ad Græcos, Apportavit Græcis, Importavit. Item Xen. (K. Π. 3, 1, 1.) Εἰς χεῖρας ἐλθεῖν, eo modo, quo Lat. Ad manus venire. Interdum vero εἰς gen. jungitur, sed cum quo sub. accus., ut cum dicitur εἰς ἄϊδος s. ἄϊδός δε, ἄϊδαο, et in prosa εἰς ᾅδου, cum ἦλθεν, ἔπεμψεν, aut alio hujusmodi verbo, sub. οἶκον, τόπον. Tale est ἐς διδασκάλου, et ἐς μυσταγωγῶν. || Alicubi vacat εἰς, habens signif. motus, ut cum dicitur ab Hom. εἰς ἅλαδε: nisi quis malit otiosam esse partic. δε: ut sit εἰς ἅλα δε pro εἰς ἅλα. || Et ut Lat. dicitur prodesse aliquid ad hanc vel illam rem: sic et Xen. K. Π. 3, (3, 24.) Λόγος ὠφελήσειεν εἰς ἀνδραγαθίαν. || Item ut dicitur Ad quid? pro Cujus rei gratia, In quem usum, sic εἰς τί affertur in VV. LL. itemque Εἰς τοῦτο

ἐξελήλυθα, Marc. 1, (38.) Quibus addi potest ex 1 A ad Tim. 4, (10.) Εἰς τοῦτο γὰρ καὶ κοπιῶμεν κ. τ. λ. || De εἰς pro Ad, i. e. Usque ad, pro Ad, i. e. Circiter, pro Ad, i. e. Apud, dicetur infra: necnon de τὸ εἰς ἐμὲ, pro Quod ad me attinet.

Εἰς, vel Ἐς, In: ut Ἀγησίλαος ἀφίκετο ἐς τὴν Φρυγίαν, Xen. Ἑ. 4, (1, 1.) hic enim non dixeris Venit ad Phrygiam, sed in Phrygiam. Sic Ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, et in similibus ll. Quinetiam in superiorum exemplorum nonnullis ll. magis habere possit In quam Ad. Sic et in seqq. ll.: ut Od. K. (37.) ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον. Quo dixit modo quidam Tragicus Εἰς ὄμματ' εὔνου φωτὸς ἐμβλέψαι. Lat. autem vel Intueri in aliquem, vel Intueri aliquem, sine præp. || Sic et Εἰς λόγους ἐλθεῖν, In colloquium venire, Plut. Sic et ubi εἰς pro ἐν ponitur, tunc vertitur In: ut Εἰς τὴν ἐκκλησίαν καθέζομαι, Æschin. In concione sedeo. Et Στὰς εἰς τὸ μέσον, pro ἐν τῷ μέσῳ, Xen. K. Π. 4, (1, 1.) Et Εἰς στήλην γράφειν, Dem. (121.) Affertur et Εἰς τὸ βουλευτήριον ἀναῤῥηθῆναι ex Æschine pro In senatu pronuntiari. || Εἰς redditur In itidem, ubi B jungitur quibusdam temporis adv. aut nominibus, quæ temporis et ipsa signif. habent: ut cum dicitur εἰς ἔπειτα s. εἰσέπειτα, et εἰς αὖθις s, εἰσαῦθις: sic εἰς ἀεὶ, et εἰς τὴν ἐπιοῦσαν: item εἰς τὸ παρὸν, ubi rursum εἰς pro ἐν accipitur; dicitur enim εἰς τὸ παρὸν, pro ἐν τῷ παρόντι: Lat. tamen In præsens, non In præsenti. Sic εἰς τὸ παραχρῆμα. Aliquando vero εἰς in hujusmodi ll. omnino vacat: ut cum adv. αὔριον jungitur, et dicitur εἰς αὔριον pro αὔριον simpl.: sicut ap. Plat. Critone, Καὶ ἀνάγκη δὴ εἰς αὔριον (vel εἰσαύριον) ἔσται, τὸν βίον σε τελευτᾷν. Sic et cum ἀεὶ sæpe vacat. Quinetiam ἐς πότε ap. Soph. legitur pro πότε solo. Sic εἰς ἅπαξ pro ἅπαξ, ἐς τρὶς pro τρὶς ap. Herod. Interdum autem εἰς cum nominibus temporis itidem signif. habentibus, non redditur In, sed adv. utimur in interpr.: ut ἐς ἑσπέραν, Vesperi: τὴν ὑστεραίαν, Postridie; τρίτην ἡμέραν, Perendie: ut Bud. interpr. in Luciano (1, 229.) Ὦ ἥλιε, μὴ ἐλάσῃς τήμερον, μηδὲ αὔριον, μηδ' ἐς τρίτην ἡμέραν. Sed tamen ἐς τρίτην ἡμέραν, quod et de similibus intelligendum C est, non ita semper reddi potest; sed alicubi, Tertio ab hinc die, post die, Intra tertium diem. Sic et Εἰς τριακοστὸν ἔτος. Xen. K. Π. 8, (4, 12.) pro Tricesimo abhinc anno: quod tamen interpr. ad verbum reddidit, Ad tricesimum annum. || Εἰς redditur per In, etiam in aliis loquendi generibus, ut Εἰς πόλεμον παρέχειν χρήματα, Isocr. Suppeditare pecunias in bellum vel ad bellum. || Item In pro Adversus, Contra: ut Εἰς τὸν δῆμον, Adversus populum, ex Æschine. Sic dicitur Epigramma aut aliud quidpiam scribi εἴς τινα in aliquem, pro Adv. aliquem. Sed interdum εἰς bene sonat cum hujusmodi etiam verbis: ut Greg. Εἰς βασίλειον λέγειν, In laudem Basilii scribere. Nisi quis malit simpl. De Basilio scribere. Sic εἰς Εὐαγόραν, Isocr. pro De Evagora, Τῶν εἰς Εὐαγόραν πολλὰ μὲν οἴομαι παραλιπεῖν. Xen. autem Ἑ. 7. Καταφρονεῖσθαι εἰς τὰ πολεμικὰ, Contemni in rebus bellicis, [cf. K. Π. 8, 5, 4.] vel, Quod ad bellicas res attinet. Εἰς redditur et Ob in ll. illi similibus: ut Εἰς δικαιοσύνην ἐπαινεῖ- D ται, Aristot. Ob justitiam laudatur. Et in contrario loquendi genere, Εἰς δυσγένειαν λοιδορεῖσθαί τινι, Plut. (6, 709.) Ob ignobilitatem irridere. Sic Polyb. (9, 35, 6.) Εἰς ἀσέβειαν ὀνειδίζειν. At ego in illo quidem l. Εἰς δικαιοσύνην ἐπαινεῖται, εἰς verti posse Ob existimo: sed, cum dicitur Εἰς δυσγένειαν λοιδορεῖσθαι puto commodius reddi posse quam per Ob: sc. interpretando, Probra in alicujus ignobilitatem jacere. Sed et præp. omittendo, ita, Ignobilitatem alicujus insectari. Quinetiam illud Εἰς δικαιοσύνην ἐπαινεῖται verti posse crediderim omissa itidem præp. Commendatur ejus justitia. Aut certe, Commendatur ille ab justitia. Est autem hujus generis illud Xen. Καταφρονεῖσθαι εἰς τὰ πολεμικὰ, aliam tamen interpr. per In commodius admittens.

Εἰς, Circiter: quam signif. habet et Ad interdum. Thuc. Εἰς ἄνδρας διακοσίους καὶ εἴκοσι μάλιστα. Paus. Εἰς τριακοσίους ἐγένοντο συνωμόται, Circiter trecentos, Ad trecentos.

Εἰς, Thuc. Εἰς βελτίονας μνησθῆναι. Dem. pro Cor. Παρελθὼν εἶπον εἰς ὑμᾶς. Sic Plut. Λεκτέον εἰς ἅπαντας, Apud omnes, Coram omnibus. Paus. Διαβεβλημένος εἰς τοὺς Μακεδόνας. Item, Εἰς ἅπαντας γνώριμον, Apud omnes, vulgus, In vulgus notum s. vulgo.

Εἰς, Usque ad, in qua signif. interdum et Ad sine adjectione ponitur, ut εἰς ἐμὲ, ἐς ἐμὲ, Paus. Usque ad me, i. e. Usque ad ætatem meam. Sic εἰς τόδε χρόνου, Ad hoc usque tempus. Et εἰς τοῦτο, Hactenus. Item, ἐς ὅ, ὃ δὴ pro Usque dum, Donec. Vide Ἔστε.

Εἰς, Quod attinet ad: Paus. Τὰ μὲν εἰς Μέδουσαν, Τολμίδην, Quæ ad Medusam, ad Medusæ historiam, ad Tolmiden, pertinent. Bud. 1041. Sic ap. Xen. Καταφρονεῖσθαι εἰς τὰ πολεμικὰ dixi posse reddi Contemni quod ad bellicas res attinet. At vero ex Eur. τὸ εἰς ἐμὲ affertur, pro Quod ad me attinet, Sors mea. Sed et illud Εἰς δυσγένειαν λοιδορεῖσθαι. Bud. putat accipi posse pro Quod ad ignobilitatem attinet, afferens et εἰς ὦπα ἐῴκει ex Hom. et Ἐπιφανεῖς εἰς κακίαν e Plut. tanquam similia, quæ habes p. 1040-1.

Εἰς cum adjuncto ei nomine, sæpe redditur per adv., ut εἰς ὑπερβολὴν, Summe. Æsch. (25.) Λέγειν δ' εἰς ὑ. δυνατοῦ. Sic Εἰς τὸ ἀκριβέστατον pro ἀκριβέστατα, Lucian. Sic εἰς τὰ πρῶτα, et εἰς τὰ ἔσχατα, et εἰς τὰ μάλιστα, quod et ἐν τοῖς μάλιστα, itidem pro Summe. Potest autem εἰς et in hujusmodi ll. videri accipi pro Usque ad, ea forma, qua dicitur Lat. aliquis Eloquens esse, Doctus ad miraculum usque. Sic et cum dicitur εἰς βάθος, pro Profunde. Sed in multis ll., ubi itidem per adv. redditur, hanc signif. habere non potest: ut cum dicitur εἰς καιρὸν, καλὸν, pro Opportune s. Commode: ubi εἰς pro ἐν accipitur: cum valeat i. q. ἐν καλῷ. Sic εἰς δέον pro ἐν δέοντι. Quin et εἰς τάχος, κάλλος itidem adv. ab Att. dici quidam annotarunt cum verbo γράφειν, pro ταχυγραφεῖν et καλλιγραφεῖν. Huc pertinet εἰς τέλος pro Omnino. Item ἐς δύναμιν, quod Bud. vertit Quam potuit maxime. Sed redditur etiam Pro viribus, Totis viribus, Pro virili parte: sicut et ἐς τὸ δυνατόν. At εἰς μακρὰν et οὐκ εἰς μακρὰν, aliaque loquendi genera per εἰς, vide in iis vv., quibus hæc præp. præfixa est. || Sunt et qui εἰς ἕνα ap. Xen. K. Π. 2, (1, 13.) reddant adverbio Sigillatim, Εἰς ἕνα πορεύοιτο ἡ τάξις: et tamen (3, 9.) Εἰς δύο ἄγειν τὸν λόχον, reddunt Per binos: et ibid. Ὡς εἰς τέσσαρας ἴοι ὁ λόχος, Per quaternos.

" Ἐσύστερον, vel potius ἐς ὕ., In posterum, Post-
" hac. Nonn."

[" Εἰς, ad Phalar. 342. 368. Thom. M. 369. Markl. Suppl. 62. 838. Wakef. Herc. F. 1027. Antimachi Epigr. Coray Theophr. 319. Asclepiad. 22. Fischer. Ind. Palæph. Zeun. ad Xen. K. Π. 274. Quoad, Musgr. Heracl. 769. Propter, Hel. 685. ad Charit. 664. Soph. Trach. 403. ad Lucian. 1, 581. Ad, ad 2, 37. Circiter, Ferme, Propemodum, Bast Lettre 13. 184. Polyb. 1, 279. Contra, Adversus, Valck. Phœn. p. 28. Zeun. ad Xen. K. Π. 59. Pro ἐν, Cattier. 73. Wakef. S. Cr. 5, 30. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 125. 2, 367. ad Diod. S. 1, 212. 551. 613. 629. 731. 2, 418. 490. 494. 561. Jacobs. Anth. 10, 20. 11, 321. 12, 248. Villois. ad Long. 155. 173. Callim. 1, 415. 444. 550. Athlet. Stat. 50. ad Dionys. H. 1, 270. 540. 2, 1099. 3, 1909. Lobeck. Aj. p. 231. Heind. ad Plat. Gorg. 272. Kuhn. ad Paus. 12. Bergl. Alciphr. 99. Toup. Opusc. 1, 387. Valck. Anim. ad Ammon. 93. Wolf. ad Hesiod. 84. ad Xen. Eph. 47. 162. 205. 235. 271. 279. Bernard. Reliq. 33. Wakef. S. Cr. 2, 132. Pro ἐπὶ, Heyn. Hom. 6, 586. ad Apollod. 302. Fischer. Palæph. 164. Pro πρὸς, Heyn. Hom. 8, 351. 352. 363. I. q. ἀνάλογον, Boiss. Philostr. 394. Conf. c. ἐπὶ, ad Diod. S. 2, 362. 404. 484.; cum πρὸς, ad 1, 664. 2, 299. 452.; cum ὡς, ad 2, 298. Cum gen., Tymnes 1. Aristoph. A. 1064. 1070. 1211. Kuster. 5. 6. 238. Phanias 6. Jacobs. Anth. 8, 405. Alciphr. 440. Steph. de Dial. Att. Dedicat. it. p. 23. ad Charit. 345. 401. Cum infin., Simonid. 4. Cum nomine redditur adverbialiter, ad Charit. 250. Cum accus. personæ, Iph. T. 65. Maii Obs. Sacr. 2, 3. Huschk.

Anal. 59. ad Diod. S. 2, 6. 75. 500. 542. Jacobs. A Anth. 11, 74. Bentl. Aristoph. 319. Dionys. H. 1, 210. Heyn. Hom. 5, 360. Subaud., Markl. Suppl. 73. Valck. Phœn. p. 41. Bernard. Rel. 25. Bergl. Alciphr. 218. ad Corn. Nep. 341. Post verba dividendi, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 72. Εἰς Ἀπόλλω ἔρχεσθαι, Argum. Aristoph. Pluti. Εἰς διδασκάλου, ad Lucian. 1, 167. 168. Koen. ad Greg. Cor. 18. Casaub. Athen. 1, 51. Alciphr. 434. Εἰς Διονυσίου, Mœr. 153. et n., ubi de talibus. Εἰς ἡμετέρου, ad Herod. 18. Εἰς Ἄμμωνος, Ἄμμωνα, ad Diod. S. 1, 128. Εἰς Ἀφροδίτης, Ἀφροδίτην, ad Charit. 209. Εἰς θεοὺς πέμπεσθαι, Thom. M. 436. 445. Valck. Anim. ad Ammon. 92. Luzac. Exerc. 91. Εἰς διδασκάλους, διδασκάλου, Thom. M. 899. Coray Theophr. 289. Εἰς πύραν σφάζεσθαι, Musgr. Hel. 942. Εἰς ἔτος, Theocr. Epigr. 12. Εἰς ἄνδρα ἀφικέσθαι, Eur. Ion. 333. Εἰς ἀνθρώπους ἐξιέναι, Xen. Mem. 1, 1, 14. Εἰς νύκτα, Toup. Opusc. 1, 191. Εἰς ταῦτα, i. q. πρὸς τούτοις, Toup. ad Longin. 370. Εἰς ἅπαντα, etc. εὐδαιμονεῖν, ubi sæpius sub. præp., Valck. Phœn. p. 234. Εἴς B τινα ἔρχεσθαι, Bergl. Alciphr. 20. 319. Piers. ad Mœr. 153. Valck. Oratt. 391. Koen. ad Greg. Cor. 19. ad Herod. 161. 299. Reiz. Acc. 56. et Wolf. ib. Callim. 236. ad Charit. 401. Alciphr. 376. Ἔρχεσθαι εἴς τι, Valck. Hipp. p. 304. Εἰς τοὺς Ἕλληνας, pro ἐν τοῖς Ἕλλησι, Bibl. Crit. 1, 1. p. 49. Εἰσέρχεσθαι εἰς τὸν βασιλῆα, Ingredi in regiam, Heyn. ad Apollod. 306. Εἰς αὔριον, Jacobs. Anth. 10, 32. Diod. S. 1, 632. Εἰς ἑτέρωσε, Apoll. Rh. 4, 1315. Πραθῆναι εἰς, Larcher Herod. 2, 272. Aristoph. Fr. 271. Εἰς τί, Quare, Piers. Veris. 20. Valck. Phœn. p. 234. Κωμῳδεῖν εἰς —, διαβάλλειν εἰς —, Toup. Emendd. 1, 164. Εἰς ἅμα, τρὶς, ἅλις, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 163. Εἰς—πρὸς—, Heyn. Hom. 5, 607. Εἰς ὅσον, Donec, Xen. Eph. 50. Ἐς, Schw. ad Appian. 3, 110. Jacobs. Anth. 7, 326. 11, 199. Thom. M. 267. Dawes. M. Cr. 463. 485. Wakef. Alc. 327. Brunck. Aristoph. 1, 4. 64. 178. 180. 204. Apoll. Rh. 114. 168. Steph. Dial. 26. Porson. Phœn. 1469. Verh. ad Anton. Lib. 296. Greg. Cor. 142. Koen. 32. 182. ad C Herod. 194. 203. Brunck. ad Andr. 138. ad Œd. C. 1305. Ἐς et εἰς, Aristoph. 2, 57. 104. 3, 43. 54. 134. 135. 147. Duker. Præf. Thuc. 3. Lucian. 1, 743. Bast Lettre 185. Boiss. Philostr. 461. 627. Heyn. Hom. 6, 24. 176. 185. 327. 554. Soph. Trach. 1167. Ἐς δὶς, ἐς τρὶς, Probl. Arithm. 37. Ἔς τί, Jacobs. Anth. 6, 358. 7, 111. 8, 29. 9, 98. Posidipp. 13. Lucian. Epigr. 11. Heyn. Hom. 5, 93. ad Anacr. 17. Fisch. Ἐς τοῦτο, seq. gen., Valck. Phœn. p. 130. Ἐς ζώνας, ὑποδήματα διδόναι, ad Herod. 147. Ἐς ἅπαξ, δὶς, τρὶς, Sylb. ad Paus. 196. Fac. 1, 315. Theocr. 1, 25. Anton. Lib. 178. Verh. Ἐς ἄγαν, Toup. Opusc. 1, 217. Ἐς οὗ, Ruhnk. ad Tim. 4. ad Herod. 33. 286. 328. 352. 355. 361. 370. Ἐς ὅ, Fac. ad Paus. 1, 285. Wolf. ad Reiz. Acc. 45. Koen. ad Greg. Cor. 223. ubi et de ἐς οὗ, ἐς τὸ, Valck. Hipp. p. 236. ad Herod. 33. 181. 286. 299. 328. 352. 355. 361. 370. 670. Ἐς τὸ, ad 181. 286. Valck. Hipp. p. 236. Ἐς magis Atticum quam εἰς, Brunck. Aristoph. 1, 4. Æsch. Pr. 478.:—' Id autem usu percepisse mihi videor, Atticos poëtas εἰς et εἴσω fere non adhibuisse, nisi ubi metri D necessitas cogeret: alias ἐς et ἔσω prætulisse.' Cf. Eund. ad Æsch. Pers. 457. S. c. Th. 234. Eur. Med. 88. 1177. Hec. 244. Phœn. 594. 1278. 1464. Hipp. 957. 1237. Poët. Gnom. 307. Andr. 939. Porson. Hec. p. liii. Ed. 2.:—' Præterea metro coactus ἔσοδον scribit, quod nunquam ap. Comicos, ut neque quicquam aliud nomen ab ἐς compositum reperitur. Rarissime omnino, et vereor, ne in locis tantum mendosis, ἐς ante vocalem usurpant.' Idem p. 58." Schæf. Mss.]

ΕἼΣΩ, Intra. Et pro εἰς, Hom. In: cum accus. ut Il. A. (71.) Ἴλιον εἴσω, Od. O. (40.) τὸν δ' ὀτρῦναι πόλιν εἴσω, Il. Γ. (322.) δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω: sic alibi. In prosa autem cum gen., ut Εἴσω τοῦ χάρακος, Plut. Cam. Interdum vero sine casu, Intro, Intus, Aristoph. (Πλ. 231.) Εἴσω [al. Ἔσω] μετ' ἐμοῦ δεῦρ' εἴσιθι. Et cum artic. ὁ εἴσω, Interior, Penitior. Εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρὸς, Plato de Rep. In partem interiorem manus. || Πρὶν εἴσω βέλους ἐλθεῖν, Synes. ut Lat. Intra teli jactum. || Εἴσω τριάκοντα ἡμερῶν, Hermog. ut Lat. Intra dies triginta. Gall. itidem, Dedans trente jours. || At Εἴσω πέντε ταλάντων ex Eod. pro Infra quinque talenta. [" Phryn. Ecl. 50. Thom. M. 276. 771. Markl. Suppl. 1207. Brunck. Apoll. Rh. 21. Argum. 2. in Aristoph. 'I. Wakef. Eum. 107. Jacobs. Anth. 7, 193. Kuster. Aristoph. 72. Brunck. 1, 69. Bast Lettre 99. ad Herod. 82. Koen. ad Greg. Cor. 213. Valck. ad Ammon. 202. Wytt. ad Plut. 1, 315. Bergl. Alciphr. 18. Theocr. 22, 202. Fisch. Ind. Palæph. Heyn. Hom. 7, 316. 8, 9. 134. 255. 621. 692. Usque ad, ad Lucian. 2, 36. Pro εἰς, Valck. Phœn. p. 166. Pro εἰς vel ἐν, 53. Conf. c. ἔξω, Brunck. ad Poët. Gnom. 276. Musgr. Iph. A. 345. Cum gen., Valck. Anim. ad Ammon. 3. De constr., ad Hipp. p. 223. Musgr. Or. 1472. Τὸ εἴσω pro εἴσω, Bast Lettre 95. Τὸ εἴσω τινὸς, ad Lucian. 1, 392. Εἴσω ἄγειν, cum gen., Jacobs. Anth. 9, 409. Εἴσω βαίνειν ἐλπίδων, Eur. Hel. 1539. Εἴσω σπουδῆς, Boiss. Philostr. 524. Οὐρανὸν εἴσω, Heyn. Hom. 6, 127. 7, 199." Schæf. Mss.] DICITUR et Ἔσω. Apud Bas. ὁ ἔσω ἄνθρωπος, et ὁ ἔνδοθεν pro eod. [" Thom. M. 276. Markl. Iph. p. 6. 286. Jacobs. Anim. 175. Huschk. Anal. 257. Brunck. Aristoph. 1, 69. Apoll. Rh. 21. (ubi et de Ἔσσω.) Lucillius 45. Porson. Med. p. 25. 99. Bast Lettre 99. Ruhnk. Ep. Cr. 126. 144. Eur. Phœn. 269. Ammon. 50. Valck. Anim. 75. Eran. Ph. 167. Pro ἔνδον, Valck. Hipp. p. 161. Toup. Opusc. 1, 437. Ilgen. Hymn. 357. ad Hom. 5, 33. De constr., Valck. Hipp. p. 223. Cum accus., Heyn. Hom. 8, 627. 630. Οἱ ἔσω, Toup. Opusc. 1, 520. Ἔσω ἐς —, Lobeck. Aj. p. 334. Ἔσω, εἴσω, Lobeck. Aj. p. 322. Valck. Phœn. p. 273. Brunck. ad Or. 220. ad Med. 88." Schæf. Mss. * Ἐσώτερος, Interior, Symm. 1 Reg. 6, 16. * Ἐσωτερικὸς, Lucian. 1, 566. * Ἐσωτέριον, * Ἐσωφόριον, Græcis recentioribus i. q. χιτὼν et χιτωνισκὸς, Interula. * Ἐσωτάτω, Hippocr. 276.] " Ἐσώτατος, Intimus, Penitissimus," [" Schol. Pind. N. 1, 61. Tzetz. ad Lyc. 208." Boiss. Mss. * Ἐσωχὰς, Tuberculum in ano intus latens, opp. ἐξωχὰς, Foës. Œcon. e Gal., Paul. Ægin. 3.: leg. tamen * ἐσοχὰς et ἐξοχάς.] UNDE Ἔσωθεν, Intrinsecus, et q. d. Abintus. Interdum et simpl. pro Intus: ut Matth. 7, (15.) Ἔσωθεν δέ εἰσι λύκοι ἅρπαγες, Intus. Nec enim necesse hic Intrinsecus reddere. [" Markl. Iph. p. 212. Musgr. 1567. Cycl. 512. 589. Iph. T. 41. 1389. Iph. A. 1576. Toup. Opusc. 1, 202. ad Herod. 636. Pro ἔσω, Xen. K. 'A. 32. Schn. Heind. ad Plat. Gorg. 6. * Ἔσωθε, Eur. Herc. F. 42. Tzetz. Exeg. in Il. 120." Schæf. Mss.]

ἘΣΤΕ, Donec, Quamdiu, Soph. (Aj. 1031.) ἔστ' ἀπέψυξεν βίον. Ἔστε περ, Apoll. Rh. 2, (85.) vacante περ, Ἔστε περ οὐλοὸν ἆσθμα καὶ ἀμφοτέρους ἐδάμασσε. Xen. (Ἀπ. 1, 2, 18.) cum præt. imperf. Ἔστε Σωκράτει συνήστην. Sic Arrian. (2, 11, 8.) Ἐδίωξεν ἔστε φάος ἦν. Cum præs. conjunctivi, Soph. Aj. (1183.) ἀρήγετ', ἔστ' ἐγὼ μόλω, Donec venero, pro ἔστ' ἂν ἐγὼ μόλω: ut Ἔστ' ἂν πυνθάνηται, Herod. [cf. 7, 141.] Sic Xen. Ἔστ' ἂν δὲ πολεμίους δείσωσι, κελευόμενα πάντα ποιοῦσι, [cf. 'E. 3, 1, 12.] Synes. Καὶ πάντα δρῶσιν ἔστ' ἂν τὰς ἀγκάλας διερευνήσωνται. Ἔστ' ἐπὶ, Usque ad, Apoll. Rh. 2, (789.) Ἔστ' ἐπὶ Ῥηβαίου προχοὰς σκόπελόν τε Κολώνης. Arrian. (7, 25, 2.) Ἔστε ἐπὶ κνέφας, Usque ad diluculum. Et sic identidem. [" Wakef. Alc. 344. Jacobs. Anth. 6, 193. 7, 253. Schneid. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 63. Brunck. Apoll. Rh. 160. Soph. 3, 512. Schneid. ad Anab. 72. 126. 144. 146. 251. Boiss. Philostr. 513. 627. Musgr. Or. 1284. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 4. ad Hipp. p. 236. Phœn. p. 679. Toup. ad Longin. 355. Harles. ad Theocr. 84. Scr. ἕς τε, Schweigh. Præf. ad Soph. Œd. T. Spiritu aspero notatum, Villois. ad Long. 241. Schneid. ad Xen. Œc. 49. Anab. 261. 291. 305. Lobeck. Aj. p. 399. Brunck. ad Æsch. Pr. 662.:—' Ἕς τε, Glossæ, ἕως οὗ, ἕως ὅτου. In Codd. semper istam v. aspero spiritu notatam reperio, tanquam si esset ex ἕως contracta, quod confirmat Eust. p. 162. Συγκοπὴν ἔπαθεν ἐκ τοῦ ἕως, διὸ

καὶ δασύνεται. Sed hoc Doribus proprium fuisse testatur Etym. M. 382.' In Ind. Lucian. ab εἰμὶ derivatur. Ἔστε ἐπὶ, ad Herod. 361. Ἔς τ' ἐπὶ, Musgr. Iph. T. 1131. Wakef. Trach. 1100. Apoll. Rh. 2, 789. Brunck. 80. Ἔστ' ἂν, Jacobs. Anth. 8, 157. 9, 166. Apoll. Rh. 4, 1581. (Quamdiu:) ad Lucian. 1, 735. 787. Heyn. Hom. 5, 93. Boiss. Philostr. 513. 627. Heind. ad Plat. Lys. 47. Wytt. Sel. 171. ad Charit. 222. Brunck. El. 104. Ἔστε, ἔστ' ἂν, Dawes. M. Cr. 332. Koen. ad Greg. Cor. 223. 252. Brunck. Aj. 1117. ad Xen. Mem. 3, 5, 6. ad K. Π. 315. 338. Ἔστε πρὸς, Lucian. 3, 249. Ἔς κε, Toup. Opusc. 2, 180." Schæf. Mss.] "Ἔσπερ, Dum, Donec. Exp. "etiam In posterum."

ΕΙΣ, ἑνὸς, Unus. Neutr. ἓν, Unum. AT fem. Μία, Una. Prov. Εἷς ἀνὴρ, οὐδεὶς ἀνὴρ, Unus vir, nullus vir. Eur. itidem Proverbialiter, (Phœn. 752.) εἷς ἀνὴρ οὐ πάνθ' ὁρᾷ. Et Εἷς τῶν πολλῶν, Dem. Unus e vulgo. Interdum relinquitur sub., Τῶν τριάκοντα ὤν, Xen. || Ἕνα καὶ δύο dixit Hom., quod Lat. Unum et alterum. || Interdum vertitur εἷς geminatum per Alter, ut Εἷς ἀνθ' ἑνὸς ποιῶν, Alter alterius loco cedens, e Diosc. Sic Basil. Καὶ μία τῆς μιᾶς ἤρτηνται, Una alteri hæret, Bud. || At vero εἷς καθ' εἷς, Marc. 14, (19.) Ἤρξαντο λυπεῖσθαι καὶ λέγειν αὐτῷ εἷς καθ' εἷς, Singuli, Singulatim, Sigillatim. Habetur autem idem loquendi genus Jo. 8, 9. Ἐξήρχοντο εἷς καθ' εἷς: ubi vet. Interpr. reddit Unus post unum exibant; al. Singulatim unus post alium exibant. At ad Rom. 12, 5. Ὁ δὲ καθ' εἷς pro Singuli, ei opp. πολλοί. Tale est quod affertur ex 3 Macc. (5, 34.) Ὁ δὲ καθ' εἷς τῶν φίλων, Unusquisque amicorum. At in Epigr. Ἓν καθ' ἓν ἀθρῆσαι. Et Καθ' ἕνα τῶν οἰκετῶν ap. Plut. Singulos servos. Item Καθ' ἕν τι, Singula ap. Isæum. De quibus Bud. 772. Sed videndum num potius καθ' in his ll. sit e κᾆτα pro καὶ εἶτα: cum alioqui in εἷς καθ' εἷς non videatur locum habere κατὰ, at κᾀθ' pro καὶ εἶθ' illi convenire. Alii autem, quod, ut opinor, hic laborarent, καθεῖς scripserunt: ut quam scripturam aliqua etiam e nostris exemplaribus N. T. habebant. || Item Ἓν παρ' ἓν pro Vicissim, Plut. ap. Bud. 242. || Et Ἓν πρὸς ἓν, Bud. e Thuc. (2, 97.) pro Unum cum uno comparando. Plato de Rep. 1. Ἓν ἀνθ' ἑνὸς itidem pro Si unum uni conferatur, VV. LL. Apud Lucian. (2, 275.) Παρ' ἕνα χορεύοντες redditur Per manus alternatim reste ducta. At cum dicitur παρ' ἕνα τοσοῦτοι, signif. Uno demto totidem. || Et εἰς ἕν, ut Lat. In unum. Sed e Philostr. affertur et pro Privatim. Ex Aristot. autem citatur Ἐφ' ἓν ἁμαρτάνει, pro Peccat uno modo. Ὑφ' ἓν e Diosc. pro Sigillatim, Ὑφ' ἓν προεκθέμενοι. Ex Alex. Aphr. Ὑφ' ἓν ὅλον σήπεται, pro Simul omne putrescit; ἐξάπτεται, Simul omne accenditur. At vero a Gramm. dicuntur ὑφ' ἓν ἀναγινώσκεσθαι, Legi, quæ velut uniuntur in pronuntiatione, cum alioqui divisa sint: ut Terent. Heri semper-lenitas. Sed et nota, quæ his ll. apponebatur, ὑφ' ἓν dicta fuit a quibusdam: reperiturque et ὑφὲν scripta.

Εἷς ἀνὴρ, ap. Aristid. eo modo, quo Gall. dicimus Un homme, VV. LL. non addito exemplo. At in N. T. εἷς pro τὶς rarum non est, quale est et Συκῆν μίαν Matth. (21, 19.) Ibidem vero legitur et εἷς τις, ut Marc. 14, 47. Εἷς δέ τις τῶν παρεστηκότων: ubi vertitur simpl. Quidam. Nam Cic. addit quidem et ipse Unus cum Aliquis, sed tum, cum incerta est persona. || At vero ap. Aristot. εἷς ὁστισοῦν, est Unusquisque, Pol. 7. Ὁμοίως δὲ τοῦτο ὑπάρχει καθ' ἑνὸς ὁτονοῦν τῶν ἀνθρώπων. Sic de Cœlo 2. Τῶν γὰρ πλανωμένων ἓν ὁτιοῦν πλείους φορὰς φέρεται. At εἷς ἕκαστος, ad verbum respondet Latino Unusquisque.

Μία autem vox fem. varium et ipsa usum habet, ob subaudita cum ea nomina varia subst. Il. B. (379.) Εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βουλεύσομεν: ubi Eust. sub. ait βουλὴν, q. d. In unum consilium consultabimus. Lat. tamen diceretur potius In unum, Una. Aristoph. μίαν δικάσαντες: ubi quidam μίαν exp. ἅπαξ, cum subaudiatur δίκην cum μίαν: ut ap. Eund. (B. 693.) subauditur ναυμαχίαν cum μίαν, μίαν ναυμαχήσαντας, et ap. Eund. γνώμην, cum κατ' ἐμὴν μίαν. Apud Xen. (K. Π. 4, 6, 2.) autem Μιᾷ δὶς ἐφεξῆς βέβληκα, sunt qui cum μιᾷ sub. posse existiment vel ἡμέρᾳ, vel χειρί. Eodem modo subaudiendum est subst. ap. Luc. 14, (18.) Ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι: cum autem commode intelligi possit φωνῆς, non male vertitur Uno ore. || Sed et cum præp. varias interprr. admittit: ut Κατὰ μίαν οἴκησιν e Plat. affertur pro Per singulas familias, pro quo ap. Herod. Κατὰ μίαν ἑκάστην, et Ταῖς κατὰ μίαν πόλεσι ex Aristide, pro Singulis urbibus. Apud Thuc. vero Κατὰ μίαν ναῦν τεταγμένοι Schol. exp. μίαν ἔχοντες ὀπίσω τῆς μιᾶς: unde et in (2, 90.) Κατὰ μίαν παραπλέοντας exp. Navem navi sequente navigantes. At de παρὰ μίαν et ὑπὲρ μίαν, sub. subst. ἡμέραν, vide in Παρὰ, Ὑπέρ.

"Εἷς, Lascar. in Epigr. quodam pro εἷς, Unus, "usurpavit. Aliud ejus exemplum non affertur. "Ἑνὶ, Uni. Dicitur ὡς ἑνί γε εἰπεῖν, sc. λόγῳ, pro "Ut uno verbo dicam, Ut semel dicam. Et ap. "Nonn. εἰν ἑνὶ, Semel. Παρὲν, Hesychio κατὰ τὸ "ἑξῆς: quod et divisim παρ' ἕν. Μίος affertur "pro Unus: sed sine exemplo: nam fem. μία ad "εἷς refertur."

[" Εἷς, Musgr. Suppl. 479. Herc. F. 220. Wakef. Eum. 200. ad Phalar. 257. Dawes. M. Cr. 510. Jacobs. Exerc. 1, 160. Anth. 7, 24. Valck. Hipp. p. 315. Primus, Zeun. ad Xen. K. Π. 413. ad Dionys. H. 5, 83. Pro τις, ad 1, 391. Quidam, Villois. ad Long. 258. Jacobs. Anth. 12, 455. Heind. ad Plat. Phædr. 236. ad Xen. Mem. 3, 3, 12. Bergl. Alciphr. 15. Valck. Oratt. 347. ad Xen. Eph. 219. Sic Unus, v. Vorst. ad Sulp. Sever. 314. 342. Εἷς pro ὁ αὐτὸς, Eur. Phœn. 11. 158. ubi c. dat., Plut. Alex. 54. Schm. T. 6. p. 213. Hutt. Heyn. Hom. 7, 603. An pro μόνος? Herod. 9, 33. ἓν πάλαισμα. Conf. c. τις, ad Diod. S. 2, 248. ad Dionys. H. 2, 909. Εἷς et ἕτερος, Heyn. Hom. 7, 502. Omissum, ubi debebat esse, Villois. ad Long. 31. Fisch. ad Palæph. 102. Valck. Phœn. p. 201. Markl. Suppl. 292. Jacobs. Anth. 12, 427. Fuit olim ἕνς, Heyn. Hom. 7, 171. Οὐχ εἷς, Wakef. Phil. 443. Brunck. Apoll. Rh. 156. Εἷς τις, Jacobs. Anth. 8, 58. 10, 72. 11, 292. Antip. S. 80. Porson. Med. 22. ad Diod. S. 2, 396. Εἷς τις, τις εἷς, ad 1, 440. 474. Valck. Oratt. 347. Toup. Opusc. 2, 92. 273. Ruhnk. ad Xen. Mem. 221. Soph. Œd. T. 248. 845. Lucian. 1, 55. Koen. ad Greg. Cor. 218. 219. Herod. 575. Villois. ad Long. 112. Τις εἷς, Huschk. Anal. 24. ad Diod. S. 1, 474. 2, 143. Abresch. Diluc. Thuc. Auct. 419. Soph. Antig. 269. (262.) Εἷς γέ τις, ad Charit. 115. Duker. Præf. Thuc. 7. Aristoph. Fr. 268. Heind. ad Plat. Gorg. 71. Εἷς μόνος, Epigr. adesp. 494. 649. Dionys. H. 1, 572. 2, 818. 907. Εἷς καὶ μόνος, 1, 189. Εἷς ἕκαστος, Wytt. Sel. 401. Εἷς οὐδεὶς, Koen. ad Greg. Cor. 22. Εἷς ἀνὴρ, οὐδεὶς ἀνὴρ, Valck. ad Herod. 270. Πλεῖστον εἷς ἀνὴρ, ad 497. Τῶν εἷς γιγάντων, Villois. ad Long. 196. ad Lucian. 1, 294. Εἷς καὶ ὁ αὐτὸς, Jacobs. Anim. 220. Timo Phl. 23. Diod. S. 2, 309. Unus idem, Plut. de S. N. V. 11. Εἷς καὶ δεύτερος, Nicol. Dam. 247. Orell. Εἷς ἢ δεύτερος, Alciphr. 34. Valck. ad Ammon. 102. Εἷς ἐμοὶ μύριοι, Jacobs. Anth. 12, 153. Ἑνός του, Liban. 4, 723. Ἀφ' ἑνὸς, ad Lucian. 1, 720. 802. Ἑνὶ πρὸς ἕνα, Dionys. H. 1, 400. 441. Ἑνί γε ἀνδρὶ, Xen. K. Ἀ. 1, 9, 12. 22. cf. Soph. Œd. T. 1380. Ὡς ἐν ἑνὶ παραβαλεῖν, Lucian. 2, 3. Παρ' ἕνα, ad 2, 274. Ἐς ἕνα, Boiss. Philostr. 428. Ἕνα μὴ pro μηδένα, Xen. K. Ἀ. 5, 6, 12. ubi v. Schneid., Plut. Lucullo c. 29. f. Καθ' ἕνα, Bergl. Alciphr. 218. Ἑνὸς μία, Jacobs. Anth. 8, 303. 12, 421. T. H. ad Plutum p. 265. Εἰς ἕνα, εἰς μίαν, εἰς ἕν τινι ἁρμόττεσθαι, καθεύδειν, Huschk. Anal. 53. Ἕνα μιᾷ ζευγνύειν, de talibus, Toup. Opusc. 1, 221. 2, 246. Emendd. 1, 333.: Eur. Tro. 498. διὰ γάμον μιᾶς ἕνα Γυναικός. Μίαν μίαν, Brunck. Soph. 3, 521. Ἐκ μιᾶς, Aristoph. Fr. 272. Εἰς μίαν, Jacobs. Anth. 12, 99. 388. Μίαν οὐκ pro οὐδεμίαν, Dionys. H. 5, 122. Ἐν τῇ μιᾷ τάξει καταλέγεσθαι, Toup. Opusc. 2, 263. Ἓν ἀνθ' ἑνὸς, Brunck. Soph. 3, 526. Ἓν κώδιον, ἓν κω-

δίων, Bos. Animadv. p. 9. coll. Porson. in Maty p. 67. Ταῦτα ἕν τι γίνεται, εἰς ἓν συντιθέναι, Markl. Iph. p. 351. Musgr. Hel. 1551. Meleag. 128. Jacobs. Anth. 6, 146. Ἕν τι, Eur. Ion. 872. Herc. F. 205. 1389. Ἓν τῶν καλῶν, Musgr. El. 815. Ἓν διὰ δυοῖν, Valck. ad Il. 22. p. 73. Wytt. ad Plut. S. N. V. 57. ad Diod. S. 1, 413. Coray Theophr. 261. Wakef. S. Cr. 5, 23. Alc. 159. (863.?) Trach. 764. Abresch. Æsch. 2, 76. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 3, 291. 294. Brunck. Aristoph. 3, 201. Εἰς ἕν, Apoll. Rh. 6. Onestes 7. Jacobs. Anth. 12, 410. Μηδὲ πρὸς ἕν, pro πρ. μηδὲν, Xen. Mem. 2, 6, 4. Ἓν μηδὲν, Dem. 518, 26. Ἓν οὐδὲ ἕν, Benedict. ad Thuc. 55. Ἓν ἦμαρ ἀφείλετο, de talibus, Valck. Phœn. p. 564. Ἓν μόνον, Toup. Opusc. 1, 335. Emendd. 4, 421. 466. Casaub. Athen. 26. Εἰς ἓν ἔρχεσθαι, Valck. Hipp. p. 192. Ἓν πρὸς ἕν, ἓν ἐνὶ, Koen. ad Greg. Cor. 121. ad Herod. 303. Ἓν παρ' ἕν, Plut. Mor. 1, 422. Ὑφ' ἕν, Heyn. Hom. 8, 245. * Ὑφὲν, (Gl. Una, Adunitas,) ad Mœr. 300. ad Timæi Lex. 226. Thom. M. 762. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 224. 247. Steph. Dial. 59. T. H. ad Plutum p. 38." Schæf. Mss.] "Ἔεις, poët. pleonasmo τοῦ ε pro εἰς, Unus. Hesiod. Θ. de Cyclope, ὀφθαλμὸς ἔεις." [" Proclus Epigr. 6. Heyn. Hom. 6, 124. 7, 178. 8, 43. Toup. Emendd. 2, 88. ad Il. Α. 35." Schæf. Mss.] " Καθεῖς, in nonnullis Codd. Ms. reperitur pro καθ' εἷς: ut 3 Maccab. (5, 34.) Ὁ καθεῖς τῶν φίλων, Unusquisque amicorum. Et præcedente εἷς, Marci 14, (19.) Ἤρξαντο λέγειν αὐτῷ εἷς καθεῖς, Unusquisque, Singulatim. Et Jo. 8, (9.) Ἐξήρχοντο εἷς καθεῖς, ἀρξάμενοι ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων, Unusquisque, Singulatim, Unus post alium. At καθεὶς, est particip. aor. 2 act. a th. καθίημι." [Schleusn. Lex. in N. T. " Wolf. Curæ 3, 240. ad Lucian. 3, 577. Thom. M. 483. Καθ' ἕν, κατὰ ἕν, Boiss. Philostr. 359. 478." Schæf. Mss. " Καθενὸς, Eur. Fr. Inc. 14. p. 496. Beck." Seager. Mss. * " Αὐτοὲν, τὸ, Proclus in Plat. Theol. 1, 4. 2, 4. 3, 20. etc." Kall. Mss.]

[* Ἑνοειδὴς, Jambl. Protr. 3. * Ἑνοποιὸς, Dionys. Areop. de Cœl. Hierarch. 1, 2. * Ἑνοποιέω, Athen. 14, 8.] " Ἑνόσωρα, τὰ, affertur pro Una hora digna, sed sine exemplum. At οὐδενόσωρα, Quæ nihil curantur," [Opp. Ἁ. 2, 478. * " Ἑνοτίκτοντες, Gens fabulosa Indica, Scylax ap. Tzetz. Chil. 7, 639." Elberling. Mss.] " Ἑνότης, ητος, ἡ, Unitas, Apoll. Tyan. in Epist." [" Synes. H. 1, 58. * Ἑνοτήσιος, 2, 30." Boiss. Mss.] " Ἑνὰς, άδος, ἡ, Unitas, μονάς," [" Plato Philebo p. 15." Corai. Mss. * " Αὐτοενὰς, Proclus Inst. Theol. c. 128." Kall. Mss. * " Ἐσένας, ad Mœr. 152." Schæf. Mss.] " Ἑνιαῖος, Aliquis, VV. LL. Ἑναία, Suidæ ἡ μοναδική." [" Didym. de Trin. 2, 5. * Ἑνιαίως, ibid." Routh. Mss.] Ἑνικὸς, Ad unum pertinens, Singularis: ut ἀριθμὸς, Gramm. Singularis numerus: cui opp. δυϊκὸς, πληθυντικὸς, Dualis, Pluralis. Ἑνικῶς, Singulariter, Greg. Naz. Τὴν μίαν θεότητά τε καὶ δύναμιν ἐν τοῖς τρισὶν εὑρισκομένην ἑ. Ἑνίζω, Unum s. Unitatem pono, Bud. 358. e Plut. Apud Greg. Naz. Διελεῖν ἢ μετρῆσαι τὸ φῶς ἑνιζόμενον vertitur, Unitum s. Adunatum lumen. Ἑνόω, Unio, Aduno: ut quidam loquuntur, s. Coaduno. Pass. partic. ἡνωμένος, Unitus, " et ἡνῶσθαι, Unitum esse." [" Thom. M. 821. Heind. ad Plat. Gorg. 210. Valck. Phœn. p. 547. Hipp. p. 203. Diatr. 56." Schæf. Mss. * Ἡνωμένως, Procl. in Parm. 2. p. 87.] Ἕνωσις, Unitio, Adunatio, [M. Anton. 6, 38. " Αὐτοένωσις, Dionys. Areop. 224." Kall. Mss.] Ἑνωτικὸς, Unitivus, Adunativus, Vim uniendi s. adunandi habens. [" Horapoll. 152. Clem. Alex. * Ἑνωτικῶς, Etym. M. 54, 9." Wakef. Mss. * Δυσένωτος, M. Anton. 11, 8. * Ἀντιπαρεξενόω, Athan. 1, 158. * " Προσενόω, Eust. 17, 32." Seager. Mss.] Συνενόω: unde præt. pass. συνήνωται ap. Greg. Naz. Συνήνωται τῷ πατρὶ, Cum patre unitus est, Unione quadam cum patre junctus est. [" Didym. ap. Schol. Pind. N. 11, 1." Boiss. Mss. * Συνηνωμένως, Tzetz. Chil. 12, 62.]

Μηδεὶς pro μηδὲ εἷς, ut Οὐδεὶς, pro Οὐδὲ εἷς, Nullus. In fem. Μηδεμία, Οὐδεμία, Nulla. Neut. Μηδὲν, Οὐδὲν, Nullum. Et μηδεὶς quidem frequens est, i. e. Nullus, sicut et οὐδεὶς: at plur. μηδένες non item: cujus tamen exempla hæc sunt: Xen. Ἑ. 5, (4, 20.)

A Μηδένες ἄλλοι. Synes. Μηδέσιν ἄλλοις. At Soph. (Aj. 1114.) μηδένας vocavit Nullius pretii homines. Hermog. vero cum μηδένα addidit ὄντινα, ut Aristot. dicit Εἷς ὁστισοῦν. Neutr. μηδὲν quod Lat. Nihil. Μηδὲν, οὐδὲν λέγειν, Xen. et Aristot. atque alii, Nihil dicere, pro Nihil afferre, quod alicujus sit momenti, ad rem faciat; aut etiam sufficiat ad probanda ea, quæ probare volumus. Bud. exp. etiam Nugari. || Apud Soph. autem μηδὲν εἶναι, sicut οὐδὲν εἶναι, Nihil esse, pro Mortuum esse, Perditum esse. || At μηδὲν ἧττον, Nihilo minus, Non minus. Isocr. Ἄρχε σεαυτοῦ μηδὲν ἧττον ἢ καὶ τῶν ἄλλων. Sed sæpissime accipitur pro οὐ, Non, ut Lat. Nihil. || Affertur autem et μηδεὲν pro μηδὲν ex Aristoph. cum alioqui potius aut μηδὲν aut μηδὲ ἓν dicatur, ut μηδεὶς vel μηδὲ εἷς. [" Phryn. Ecl. 78. Thom. M. 661. Conf. c. οὐδεὶς, Monthly Review, Aug. 1799. p. 434. Jacobs. Anth. 9, 448. (12, 311.) Heind. ad Plat. Gorg. 108. I. q. οὐδ'., Soph. Phil. 253. Plato Apol. 143. Heind. Vetantis, de constr., ad Charit. 238. Attice μηδὲ εἷς,
B ad Xen. Mem. 2, 6, 4. Zeun. ad K. II. 333. Heind. ad Plat. Hipp. 169. Μηδ' εἷς, Thom. M. 662. Brunck. Aristoph. 1, 69. Villois. ad Long. 128. 151. Duker. Præf. Thuc. 8. 9. ad Diod. S. 2, 291. Μηδ' ἂν εἷς, Thom. M. 662. Μηδεὶς μηδὲν, Boiss. Philostr. 446. Μηδεὶς μηδαμόθεν, Dem. 562, 23. Μηδέπω μηδεὶς, Brunck. Aristoph. 2, 135. Μηδὲν pro μὴ, Wakef. Trach. 143. Musgr. Med. 153. ad Xen. Eph. 197. Pro τι, Palæph. 5. Sic Galli Rien. Ἡ μηδὲν ἢ μικρὰ, ad Charit. 623. ad Lucian. 1, 794. Τὸ μηδὲν εἶναι, ad Herod. 719. Valck. Hipp. p. 267. Phœn. p. 30. Eur. Iph. A. 945. cf. Tro. 412. Heracl. 168. Wakef. Ion. 605. Musgr. 595. El. 370. Soph. Trach. 1107. et Wakef., ad Xen. Eph. 129. 143. Platon. Epigr. 3. Bianor 6. ad Lucian. 1, 677. Dionys. H. 4, 2111. 5, 371. 2, 715. Lobeck. Aj. p. 403. Lehmann. ad Lucian. Dial. 48. (mox leg. περιβαλόμ.) Τὸ μ. ὢν, Cyclop. 354. Μηδένες, Wakef. Ion. 605. ad Herod. 719. Μηδὲν μηδαμοῦ, Ruhnk. ad Xen. Mem. 221. cf. Valck. ad Herod. 33. Μηδέν τι, Heind. ad Plat. Apol.
C p. xxiv. Μηδὲν, de homine nullius pretii, ad Charit. 218. Valck. Phœn. p. 227. Τοῦ μηδένος ἄξιος, Diatr. 143. Μηδὲ ἓν, Jacobs. Anim. 227. 236. Alberti N. T. 206. Brunck. Aristoph. 1, 234. T. H. ad Plutum p. 23. Lucian. 1, 717. ad Diod. S. 2, 449. ad Dionys. H. 1, 175." Schæf. Mss.] " Μηθὲν, Nihil, s. Nihil quicquam: ex μήτε et ἓν, ut μηδὲν ex μηδὲ et ἕν. Legitur ap. prosæ etiam scriptt., Aristot. et Plut., sed sæpius in carmine." [" Μηθεὶς, Phryn. Ecl. 78. Thom. M. 662. Eur. Ion. 1401. Coray Theophr. 60. ad Diod. S. 1, 557. 695. 2, 125. 420. Μηθέν τι, ad Dionys. H. 4, 2210." Schæf. Mss.]

Οὐδεὶς, pro οὐδὲ εἷς, uti dixi. In fem. Οὐδεμία, Nulla, neutr. Οὐδὲν, Nullum. In plurali οὐδένες, Nulli, sicut et μηδένες modo posui, e Plat. Epist. 7. Οὐδένες τούτων μή ποτε μάθωσι. Ex Eur. βαρβάρους τοὺς οὐδένας, Barbaros nullius pretii. Atque ut cum μηδεὶς docui addi interdum ὁστισοῦν, ita et cum οὐδεὶς addi sciendum est. Dem. (297.) Περὶ ὧν οὐδένα κίνδυνον ὀντινοῦν οὐχ [al. ὄντιν' οὐχ] ὑπέμειναν οἱ πρό-
D γονοι. Interdum vero ὅστις sine οὖν, ut Lucian. Οὐδεὶς, ὅστις οὐ συνετίθετο; [cf. 2, 237.] Neutro autem genere οὐδὲν eos usus Græcis præbet, quos Lat. Nihil: præbet vero et alios: οὐδὲν εἶναι, vide paulo ante e Soph. in Μηδέν: et ap. Erasm. Prov. Atque ut μηδὲν ἧττον ibid. habes, sic et οὐδὲν ἧττον dicitur a Xen. item οὐδὲν ἔλαττον ab aliis, pro Nihilo minus, Non minus. Cui opponitur οὐδὲν μᾶλλον, οὐδ. τι μᾶλλον, Xen. pro Nihilo magis, Non magis. De hoc autem loquendi genere vide et in Μᾶλλον. Ut autem in illo οὐδέν τι μᾶλλον vacat τι, sic et alibi sæpe οὐδέν τι pro οὐδὲν dicitur: eodemque modo ὅ,τι post οὐδὲν vacat, cum dicitur a Thuc. Οὐδὲν ὅ,τι οὐ συνέβη. Item ut in illo genere loquendi οὐδὲν μᾶλλον, vertitur οὐδὲν Nihilo; sic et παρ' οὐδὲν τίθεμαι redditur Nihili facio: et Acta 5, (36.) Ἐγένοντο εἰς οὐδὲν, Redacti sunt ad nihilum. At οὐδὲν οἷον, vide in Οἷον, sicut οὐδ' ὅσον in Ὅσον, οὐδὲν πλέον in Πλέον: idemque facito in ceteris. || Οὐδὲν sæpe et pro Non; ut οὐδ. φροντίζω σου, sicut Lat. Nihil curo, pro Non curo. Aristot. Eth. 5. Ὡς οὐδὲν πρὸ ἔργου ὄντος πεισθῆναι.

" Οὐδὲν ἂν ἔφασαν, ex Aristoph. affertur pro Negarunt. Οὐδὲν ἔργον, pro Nullius usus. Οὐδὲν ἕτερον ἀλλ' ἤ, pro Tantummon, Propemodum. Sceptici in suis ἐποχαῖς dicebant οὐδὲν μᾶλλον cum signif. volebant se non magis in hanc quam in illam partem inclinare. Sext. Emp. Pyrrh. Οὐδὲν μᾶλλον ἔλεγον οὐ διαβεβαιούμενοι περὶ τοῦ πάντως ὑπάρχειν αὐτὴν ἀληθῆ καὶ βεβαίαν, ἀλλὰ κατὰ τὸ φαινόμενον αὐτοῖς οὐδὲν μᾶλλον ἄνω ἢ κάτω: ut οὐ μᾶλλόν ἐστι πρόνοια ἢ οὐκ ἔστιν: et οὐδὲν μᾶλλόν ἐστιν ἢ οὐκ ἔστιν: pro quo dicebant etiam οὐδὲν ὁρίζω. Οὐδὲν οἷον, Nihil vetat, Nihil impedit. Dem. (529.) Οὐδὲν γὰρ οἷον ἀκούειν αὐτοῦ τοῦ νόμου. Sic Aristoph. ("Ο. 966.) Ἀλλ' οὐδὲν οἷον ἔστ' ἀκοῦσαι τῶν ἐπῶν. Et Greg. Οὐδὲν δὲ οἷον καὶ ἥδυσμά τι προσθεῖναι τῷ λόγῳ μικρὸν ἀφήγημα. Οὐδὲν ὁτιοῦν, Nihil quidquam. Οὐδὲν πρᾶγμα, Nihil est incommodi. Οὐδέν τι μᾶλλον, Non magis, seu Nihilo magis: ut ap. Xen. (Œc. 3, 10.) interroganti, πωλοδαμνεῖν με κελεύεις; respondet Socrates, Οὐ μὰ Δί', οὐδέν τι μᾶλλον ἢ καὶ γεωργοὺς ὠνούμενον ἐκ παιδίων κατασκευάζειν. Et rursum (15, 7.) Τοῦτο εἰδὼς οὐδέν τι μᾶλλον ἐπισταίμην γράμματα. Apud Eur. Hec. positum dicitur pro οὐδαμῶς, Nequaquam. Οὐδέν τι pro οὐ seu οὐδαμῶς, Non, Neutiquam. Idem Xen. (Ἀπ. 1, 2, 42.) Οὐδέν τι χαλεποῦ πράγματος ἐπιθυμεῖς, Rem haudquaquam difficilem flagitas. Οὐδεέν, ap. Aristoph. Πλ. pro οὐδὲ ἕν, s. οὐδέν."

[" Οὐδείς, Phryn. Ecl. 76. Thom. M. 661. Porson. Hec. p. 34. Ed. 2. Nullius pretii, Bergl. ad Aristoph. "Ο. 800. Heind. ad Plat. Theæt. 399. Casaub. Athen. 1, 70. Pro οὐχ εἷς, Abresch. Diluc. Thuc. 231. Quisquam, post præmissam negationem, ad Anton. Lib. 289. Verh. Οὐδ' ἂν εἷς, Thom. M. 662. Wakef. Herc. F. 1356. Trach. 1072. Εἷς ἂν οὐδείς, Thom. M. 662. (Nullus unus, Cicero Brut. §. 216.) Εἷς οὐδείς, Abresch. Diluc. 230. Cattier. 78. Οὐδ' εἷς, Jacobs. Anth. 9, 435. 12, 220. Villois. ad Long. 151. Ὡς οὐδεὶς ἕτερος 265. Οὐδεὶς ἀνθρώπων, ἄνθρωπος, Boiss. Philostr. 519. Οὐδεὶς ἢ —, Meurs. ad Lycophr. 1176. Pro οὐδέτερος, Heind. ad Plat. Lys. 44. Οὐδὲ εἷς, ad Hipp. 169. Οὐδεὶς οὐδέν, Boiss. Philostr. 446. Οὐδεὶς οὔτε—οὔτε—, ad Diod. S. 2, 459. Οὐδεὶς ἄν, οὐδ' ἂν εἷς, Hoogev. Præf. ad Partic. cf. ad Herod. 643. Οὐδεὶς οὐκ, Nemo non, ad Charit. 362. Παρ' οὐδὲν ἐλθεῖν, ad Diod. S. 1, 719. θέσθαι, Iph. T. 732. εἶναι, Eur. Or. 568. Ὀλίγον ἢ οὐδέν, ad Charit. 623. Οὐδὲν pro καρ' οὐδέν, Markl. Iph. p. 75. De mortuis, p. 174. Οὐκ ἔστιν οὐδέν, Musgr. Heracl. 298. Οὐδέν τι, Helen. 1213. Cattier. 78. Οὐδὲν εἶναι, Wakef. Ion. 605. Eum. 38. Εἰς οὐδὲν ἥκειν, Lucillius 102. Οὐδὲν οὐδενός, T. H. ad Plutum p. 108, 295. 484. Οὐδὲν cum gen., Duker. Præf. Thuc. 6. Δι' οὐδενὸς ποιεῖσθαι, Brunck. Soph. 3, 507. Οὐδὲν εἰπεῖν, Plato Phædr. 307. Heind. Οὐδὲν et οὐδὲ conf., Zeun. ad Xen. K. 'A. 55. Οὐδέν τι μᾶλλον, Xen. Œc. 3, 8. 10. Οὐδέν τοι, Boeckh. ad Plat. Sim. p. xvii. Οὐδὲν καὶ μηδέν, Epigr. adesp. 79. 80. Ὁ οὐδέν, Lobeck. Aj. p. 403. Οὐδὲν δεινὸν μὴ πάθητε, Dem. 71, 28. Plut. Pyrrh. c. 26. Οὐδὲν pro οὐ, Heyn. Hom. 4, 679. 7, 188. Οὐδέν ἐστι, Non juvat, Boiss. Philostr. 373. Οὐδὲν et οὐ δεῖν conf., ad Dionys. H. 3, 1341. Ἀκούει δ' οὐδὲν οὐδεὶς οὐδενός, Eur. Cycl. 120. Οὐδὲν et οὐθέν, Ammon. 105. Οὐδὲν οὐδαμοῦ, Ruhnk. ad Xen. Mem. 221. Οὐδ' οὐδέν, ad Herod. 239. Τῶν δὲ οὐδένα ἄλλων οὐδέν, Herod. 2, 101. Οὐδένες, Wakef. Ion. 605. ad Herod. 719. Τοὺς οὐδένας, Markl. Iph. p. 53. Οὐδέσιν, Paus. 271. Οὐδένα, nomin. plur. neutr., Paus. 364. Οὐδεμία, μία οὐ, ad Dionys. H. 2, 980. Ἕνα μὴ pro μηδένα, Xen. K. 'A. 5, 6, 12. Οὐδὲ ἕν, Jacobs. Anth. 8, 407. 12, 124. Luzac. Exerc. 145. Alberti N. T. 205. Asclepiad. 19." Schæf. Mss. * " Οὐδενίζω, cf. Jacobs. ad Anthol. Pal. p. 80." Boiss. Mss. * Ἐξουδενίζω, Plut. 7. p. 228. * Ἐξουδενισμός, Aqu. Ps. 122, 4.] Οὐδένεια, q. d. Nihilitas, Plato Phædro, Ἐπεὶ ἐμέ γε ἔλαθεν ὑπὸ τῆς οὐδ. τῆς ἐμῆς, Ut sum homo nihili et contemnendus, Bud. [" Ad Charit. 406. Eldik. Suspic. 51. Toup. Opusc. 1, 293. Emendd. 1, 445. * Οὐδενία, ad Charit. l. c. Heind. ad Plat. Theæt. 399." Schæf. Mss.] Οὐδενόω, Ad nihilum redigo, VV. LL. Ἐξουδενόω, Nihili facio, VV. LL. [Eust. Il. A. 245. Etym. M. * Ἐξουδένωμα, Just. Mart. Dial. 354, 21.] Ἐξουδένωσις, Contemtus, VV. LL. [LXX. Ps. 30, 23. alibi. " * Ἐξουδενωτέον, Phryn. Ecl. 78." Schæf. Mss.] Ἐξουδενέω, pro eod., Eccles. (31, 25.) Ἐξουδενήσεις με, VV. LL. [Schleusn. Lex. in V. T.] Ἐξουδένησις, Contemtus, VV. LL. Ἐξουδενητής, Contemtor, Qui aliquid nihili facit.

¶ Οὐθείς, ενός, Nemo, Nullus: ex οὔτε et εἷς, per crasin. Quod quamvis Att. esse neget Phrynichus, et Æol. a nonnullis esse dicatur, in usu tamen ap. quosdam vett. scriptt. est. Gorg. pro Palam. Ταῦτα δὲ οὐθεὶς ἂν εἰπεῖν ἔχοι. Aristot. Eth. 4. Φέρει δὲ οὐθέν, Nihil refert. [" Phryn. Ecl. 76. Thom. M. 661. Coray Theophr. 40. 48. 86. Wakef. S. Cr. 4, 106. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 166. ad Diod. S. 1, 557. Porson. Med. 20. Hec. p. xli. Ed. 2. Bast Lettre 98. ad Diod. S. 1, 185. Serioris Atticismi, Porson. Med. p. 99." Schæf. Mss.] Οὐθένεια, i. q. οὐδένεια, Plut. (6, 427.) Τῶν ἀνθρωπείων τὴν ἀδηλότητα καὶ οὐθ., ubi tamen quædam exempl. habent ἀσθένειαν. [" Phryn. Ecl. 78." Schæf. Mss.] Ἐξουθενέω, Nihili facio, pendo, Pro nihilo duco, Aspernor, Luc. 23, (11.) Ἐξουθενήσας αὐτὸν ὁ Ἡρώδης σὺν τοῖς στρατεύμασι, de Jesu Christo: ad Rom. 14, (10.) Τί ἐξουθενεῖς τὸν ἀδελφόν σου; Et in pass. 1 Cor. 1, (28.) Τὰ ἀγενῆ τοῦ κόσμου καὶ τὰ ἐξουθενημένα ἐξελέξατο ὁ Θεός. [* Ἐξουθενία, Gl. Fastus.] Ἐξουθένημα, Quod nihili ducitur, Neglectus. Contemtus. [Ps. 21, 7. * Ἐξουθένησις, Schol. Aristoph. Eip. 213. * Ἐξουθενητής, Gl. Obtrectator. * " Ἐξουθενητικός, Diog. L. 439." Wakef. Mss. * Ἐξουθενόω, Hes., Suid., Clem. Alex. Pæd. 3. p. 308. * Παρεξουθενόω, Euseb. H. E. 322.] Ἐξουθενίζω, Pro nihilo duco, In nihilum redigo, VV. LL. Ἐξουθενισμός, Extenuatio, Schema, Jul. Firm.

" ΊΟΣ, α, ον, Solus, a, um: item Unus, a, um, vel Unus idemque, Una eademque, Unum et idem: vel Unus solum, Una tantum, Unum duntaxat. In qua posteriore signif. Il. Φ. (569.) Καὶ γάρ θην τούτῳ τρωτὸς χρὼς ὀξέϊ χαλκῷ, Ἐν δὲ ἴα ψυχή, Corpus habet quod vulnerari ferro queat, et in quo unica solummodo anima insit. Alibi dicit ἰῷ ἤματι, pro ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, Uno die. Ubi nota hoc ἰῷ circumflecti, et quidem ab Aristarcho: genitivos enim et dativos hujus nominis circumflecti aiunt, ita ut μία facit μιᾶς et μιᾷ, translato in ultimam accentu. Ἴη, Ion. pro ἴα, Sola, Una: μία, μόνη, Hesychio, afferenti et ἰῆς pro μιᾶς, a masc. ἴος, Unus, Solus. At ἵῃ, Venerit, ἔλθοι: ab εἶμι: ἵῃ autem, Mittat, ab ἵημι." [" Heyn. Hom. 5, 593. 731. 7, 72. 171. ad Charit. 774. Wakef. Trach. 997. Brunck. Apoll. Rh. 2, 211. Koen. ad Greg. Cor. 296. Il. Π. 173. ad Lucian. 1, 520. ad Herod. 22. De spiritu, Heyn. Hom. 4, 575." Schæf. Mss.]

" ἜΝΙΟΙ, Aliqui, Quidam, Nonnulli. Passim obvium. Ab Hes. et Suida exp. non solum τινές, sed etiam φανεροί." [" Fischer. ad Well. Gr. Gr. 1, 344. Ind. Palæph. ad Herod. 593. Ἔνιοί τινες, Dem. 807. ad Lucian. 1, 291. Τοὺς ἀνθρώπους ἐνίους, 3, 29. Ὅσα ἔνια, Dem. 820, 25. Singul., Schneid. ad Xen. Pol. 354." Schæf. Mss.] " Ἐνίοτε, Interdum, Aliquando, Nonnunquam. Exp. etiam Aliquoties." [" Æschin. 173. 446." Seager. Mss. * Ἐνιόκα, Dor., Stob. Serm. 1. p. 34.] " Ἐνιαχοῦ, Alicubi: Hesychio εἴς τινας τόπους, Aliquo." [" Plato Phæd. p. 28." Seager. Mss. * Ἐνιαχῇ, Athen. 478. * Ἐνιαχόθι, Philostorg. H. E. 11, 7.]

ΕΙΤΑ, Postea, Deinde, Tum, Dem. (12.) Τὸ πρῶτον Ἀμφίπολιν λαβών, μετὰ ταῦτα Πύδναν, πάλιν Ποτίδαιαν, Μεθώνην αὖθις· εἶτα Θετταλίας ἐπέβη. Menander ap. Athen. (559.) Ἐξώλης ἀπόλοιθ' ὅστις ποτὲ Ὁ πρῶτος ἦν ὁ γήμας, ἔπειθ' ὁ δεύτερος, Εἶθ' ὁ τρίτος, εἶθ' ὁ τέταρτος, εἶθ' ὁ μεταγένης: quo in l. triplicatum est. Lucian. (2, 319.) Εἶτα περιδινησόμεθα ἐν Λυκείῳ· νῦν δὲ ἤδη καιρός ἐστι χρίεσθαι, Postea, Deinde obambulabimus in Lyceo: nunc autem &c. Greg. Εἶτα τί; Quid tum postea? || Itaque, Idcirco: ut Bud. accipit illud Dem. ad Lept. Εἶτα μεγίστας δίδοτε ἐκ παντὸς τοῦ χρόνου δωρεὰς τοῖς τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας

νικῶσι: paulo ante tamen præcessit πρῶτον μέν. || Εἶτα A interdum est ἀπορηματικὸν, i. e. dubitantis, pro Anne, Numquid, Lucian. (2, 193.) Εἶθ' οἱ ἄνθρωποι ἐμὲ τῆς ὠμότητος αἰτιῶνται, οὐκ ἔτι λογιζόμενοι παρὰ ποτέρου ἡμῶν ἦν ἡ πρώτη τούτων ἀρχή; || Nonnunquam in interrogationibus indignantis est, pro Itane vero, Dem. (468.) Εἶθ' ὑμεῖς ἔτι σκοπεῖτε, εἰ χρὴ τοῦτον (τὸν νόμον) ἐξαλεῖψαι; Idem, Εἶτ' οὐκ αἰσχυνόμεθα, Et non erubescimus? Synes. Epist. quandam ad fratrem indignationis plenam, ab hoc adv. exorditur. || Εἶτα interdum vacat, sicut ἀμέλει quoque et ποτὲ, Eust., qui sic accipit illud, Εἴ σοι μηδὲν μετὸν, εἶτ' ἀπεχθάνῃ. ET Κᾆτα per crasin, pro καὶ εἶτα: quod ἀπορηματικὸν quoque esse Chrysoloras annotat. [" Phryn. Ecl. 49. Eur. Ion. 1428. Soph. Phil. 1365. Jacobs. Exerc. 1, 109. Anim. 95. Anth. 8, 332. 10, 89. Schol. ad Aristoph. Πλ. p. 33. Fisch. Ind. Palæph. ad Charit. 30. Atque tum, Heind. ad Plat. Apol. p. xi. Itane? Automedon 8. Kuster. Aristoph. 3. Villois. ad Long. 183. Valck. Phœn. p. 205. Hipp. p. 212. 316. Diatr. 158. 211. Wytt. Ep. Cr. B 31. ad Lucian. 1, 408. Tamen, Kuster. Aristoph. 118. 120. 223. Post partic., Heracl. 1023. Jacobs. Anth. 6, 420. Brunck. Aristoph. 1, 46. 3, 140. Fr. 228. (Lysistr. 1016. leg. ξυνιεὶς,) Porson. Hec. p. xxxviii. Ed. 2. Koen. ad Greg. Cor. 62. Brunck. Œd. C. 277. 393. Dawes. M. Cr. 279. Herm. ad Nub. p. 32. Zeun. ad Xen. Mem. 1, 1, 5. An post verba interrogandi ponatur? Toup. Emendd. 4, 468. Εἶτα μετὰ τοῦτο, Porson. Hec. p. xlix. Ed. 2. Plato de LL. p. 64. Ast. Εἶθ' et εἴθ' conf., Boeckh. in Plat. Min. 172. Εἶτα, ἔπειτα, εἶτεν, ἔπειτεν, Reiz. Præf. ad Herod. 16. Κᾆτα, Toup. Opusc. 1, 355. Conf. c. κατὰ, Markl. Iph. p. 381. Post particip., Heind. ad Plat. Gorg. 37." Schæf. Mss.]

Ἔπειτα, Deinde, Postea, Tum, Il. Ψ. (551.) Τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μεῖζον ἄεθλον, Ἠὲ καὶ αὐτίκα νῦν. Dicitur et Ἐς ἔπειτα, s. Ἐς τὸ ἔπειτα, In posterum. Thuc. 2, (64.) Ἡ δὲ παραυτίκα δὲ λαμπρότης τε καὶ ἐς τὸ ἔπειτα δόξα, Et in posterum gloria. Synes. Ep. 94. Καὶ νῦν καὶ εἰς ἔπειτα. Et C οἱ ἔπειτα, sc. ἐσόμενοι, Posteri. Thuc. 1, (10.) Πολλὴν ἂν οἶμαι ἀπιστίαν τῆς δυνάμεως τοῖς ἔπειτα εἶναι, Posteros nunquam credituros. Et ὁ ἔπειτα χρόνος, Posterum tempus; τὸ ἔ., Posteritas. Ἔπειθ' οὕτω, Tum demum, Deinde, Bud. || Interrogantis est cum indignatione, ut εἶτα, Itane vero? vel sine interrogatione, sed increpative, Xen. (Ἀπ. 1, 4, 11.) Ἔπειτ' οὐκ οἴει φροντίζειν; τοὺς θεοὺς τῶν ἀνθρώπων. Tu igitur non credis? Bud. || Est nonnunquam παραπληρωματικὸν et ἀργὸν, Eust.: quemadmodum et εἶτα vacare ex Eod. annotavimus, Il. K. (243.) Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην; Sic N. (586.) Πριαμίδης μὲν ἔπειτα κατὰ στῆθος βάλεν, dicit, ἀργὸν κεῖσθαι ἀντὶ τοῦ δὴ, secundum vett. Dicitur ET Ἤπειτα pro ἔπειτα, metri causa, ε in η verso, Υ. (338.) Θαρσήσας δ' ἤπειτα [al. δὴ ἔπ.] μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι. " Κἄπειτα, Att. synalœphe pro καὶ ἔπειτα, Et " postea." [" Phryn. Ecl. 49. Thom. M. 764. Eur. Ion. 1305. 1319. 1547. Heyn. Hom. 5, 566. 6, 139. 7, 14. 488. 8, 467. Tamen, Kuster. Aristoph. 118. D 121. 223. Heind. ad Plat. Gorg. 252. ad Apol. p. vii. Interrogantis cum indignatione, ad Gorg. 67. Kuster. Aristoph. 3. 55. Valck. Hipp. p. 212. Pro δὴ, Heyn. Hom. 5, 566. 6, 473. 495. 546. Membra connectit, Schneid. ad Xen. Hier. 251. Abund., Heyn. Hom. 7, 14. Post partic., Schneid. l. c. Æsch. Eum. 657. T. H. ad Plutum p. 358. Koen. ad Greg. Cor. 62. Τὸ ἔ., Jacobs. Anim. 90. Duker. Præf. Thuc. 9. Thuc. T. 3. p. 353. Bip. Ἔ., ἔ. δὲ, Schneid. ad Xen. Œc. 3. Δ' ἔ., pro δὲ, Il. 15, 430. Δὴ ἔπ., Brunck. Aristoph. 3, 224. Lobeck. Aj. p. 391. Heyn. Hom. 7, 14. 34. 8, 85. ad Il. O. 163. Apoll. Rh. 2, 435. Πρῶτον ἔ., 6, 30. Ἔ. μετὰ ταῦτα, Porson. Hec. p. xlix. Ed. 2. cf. Herod. 3, 36. Plato Phædro 289. Heind. Il. 15, 69. Reisk. ad Dem. 11, 1481. qui fallitur. Ἔπ. pro καὶ ἔτι, Heind. ad Plat. Apol. p. xi. Ἔπειτ' ἐπὶ νῆσιν, Apoll. Rh. 4, 566. Κἄπειτα, Atque tum, Heind. ad Plat. Apol. xi. Post particip., ad Gorg. 37. Καὶ — ἔπ. δὲ καὶ —, Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 73." Schæf. Mss.] Εἰσέπειτα, SEU Ἐσέπειτα sunt qui una voce scribant pro εἰς ἔπειτα, ἐς ἔπειτα: de quo jam in Ἔπειτα dictum est. [" Εἰσέπειτα, Thom. M. 371." Schæf. Mss.] Μετέπειτα, Postea, Deinde, Od. Ξ. (310.) ἅμα τ' αὐτίκα, καὶ μ. Plato Epist. 8. Τὸν μ. χρόνον ἡ τυραννὶς δωρεᾷ κατακέχρηται, Postea s. In posterum tempus, In posterum. Dicitur et ἐς τὸ μ., sicut ἐς τὸ ἔπειτα, In posterum. [" Wakef. S. Cr. 2, 14. ad Herod. 497. Heyn. Hom. 6, 590." Schæf. Mss.]

¶ Εἶτεν ET Ἔπειτεν Ion. esse, et ab Herod. usurpari pro εἶτα et ἔπειτα, ex Æl. Dionysio annotat Eust. [" Phryn. Ecl. 48." Schæf. Mss.]

ἘΚ, vel ἘΞ, Ex, A, E. Sed ἐκ seq. conson., ἐξ seq. vocali, Hesiod. Ἔ. (1, 36.) Ἰθείῃσι δίκαις, αἵτ' ἐκ Διός εἰσιν ἄρισται. Il. B. (197.) Τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστι: (69.) Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται Ἐκ Διός: quibus in Il. ἐκ Διὸς signif. Ab Jove. Utraque scriptura utitur hic, A. (269.) ἐκ Πύλου ἐλθὼν Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης. Sic autem et in prosa dicitur ἔρχομαι ἐξ ἐκείνου τοῦ τόπου, ἐκεῖθεν. Thuc. Ἐξ αὐτῆς ἀνεχώρησαν: 2. Φυγὴ αὐτῷ ἐγένετο ἐκ Σπάρτης. Et in aliis loquendi generibus, ubi itidem utimur præp. Ex: ut, Ἐξ ἀκροπόλεως ἐξαλιληλιμμένοι, Ex arce expuncti. Alicubi ἐξ et ἀπὸ in eod. loquendi genere locum habent: ut Xen. Λαμβάνομεν δὲ οὔτε ἐκ τῆς γῆς οὐδὲν, οὔτε ἀπὸ τῶν οἰκιῶν, Percipimus e terra. Præp. ἐξ usus est et K. Π. (1, 1, 2.) ead. in re, Τοῖς καρποῖς τοῖς γιγνομένοις ἐξ αὐτῶν. Aristoph. (Πλ. 755.) ἐκ δικαίου τὸν βίον κεκτημένοι, Ex justo, i. e. justitia: sunt et qui per adv. interpr. Quo pertinet istud loquendi genus, Ἐκ ταπεινῶν καὶ φαύλων πραγμάτων μεγάλας δυναστείας κατεργασαμένους, Isocr. Evag. (22.) Sæpe ponitur pro ὑπό: ut Ἐκ φύσεως δοθεὶς, A natura datus. Et Ἐκ Πρηξάσπεος προδεδόσθαι, Herod. (3, 62.) Sic ἐκ τῶνδ' ἄρχομαι, Soph. (El. 264.) || Ἐκ θυμοῦ φιλέειν, Ex animo amare, (Il. I. 343.) || Ἐκ μετοίκων, Ex inquilinis, i. e. Ex inquilinorum numero. Interdum ἐκ ad originem refertur, ut οἱ ἐξ ἐκείνου, Dem. Nepotes illius, Posteri. Nonnunquam una cum suo gen. Latine unico nomine, quod adject. est, redditur: ut Thuc. Ἐκ Λακεδαίμονος Παυσανίας, Lacedæmonius Pausanias: οἱ ἐκ τοῦ περιπάτου, Peripatetici. Sic ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου Βουλὴ, Areopagiticus Senatus. || Ἐκ cum multis genn. ita ponitur ut Lat. A, Ab, cum dicitur Ab ævo, æterno. Et A pueritia, juventute, etc. Talia enim sunt ἐξ αἰῶνος, νέας, νεότητος, νέου, μειρακίου, παιδὸς, πρώτης ἡλικίας. Jungitur vero et aliis genn. itidem in temporis signif., ut ἐκ πολλοῦ χρόνου, A longo, Jam a longo, tempore. Sed frequentius omittitur χρόνου, diciturque ἐκ πολλοῦ, ἤδη ἐκ πολλοῦ: potiusque per adv. redditur, Jamdiu, Jampridem. Sic et ἐκ παλαιοῦ, Jam olim; τοσούτου, Ex illo, A. tanto, tempore: ἐξ οὗ, ὅσου, E quo, quanto, sub. Tempore. Sed et cum adv., ut ἐκ τότε, ἐκ τόθεν. At de ἐκ τούτου dicetur aliquanto post. Huc pertinet et ἐκ νυκτὸς, de quo tractabitur paulo post. || Interdum ponitur pro Lat. De, ea signif., qua dicitur De meo, tuo, ut, Ἐκ τῶν ἰδίων χρημάτων λύω, Dem. Sic, Ἐκ δὲ τῶν κοινῶν ταῖς ἰδίαις ἀπορίαις βοηθεῖν ζητούντων, Isocr. Ponitur ἐκ pro De et in ἐξ ὀνόματος εἰδέναι, Nosse de nomine. Interdum Lat. exprimitur participio: ut τὰ ἐκ τοῦ μέλιτος μῆλα, Mala e melle, i. e. Mala melle condita. Sic Gal. ad Gl. Ἐκ κονίας σπόγγον ἐπιτιθέναι. Interdum vero ἐκ cum suo gen. redditur solo ablat., ut Aristoph. ἐκ χειρὸς ἀπώλετο, Manu interiit: ἐκ χειρὸς κατεναρίζειν, Soph. Aj. (26.) Manu occidere. Ἐξ ὧν ἐφθείροντο, Thuc. Quibus peribant. Sic ἐκ παντὸς τρόπου pro παντὶ τρόπῳ, Omni modo, Quovis modo, Isocr. Sic ἐκ τρόπου τοιούτου, Lys. Hoc pacto. Et ἐκ τίνος τρόπου; Dem. Quonam modo? Ἐκ τούτου τοῦ λόγου, Hac ratione, ap. Eund. Sic ap. Eund. Ἐκ ψυχῆς δικαίας γίνεται, Animo justo fit, [cf. 325.] Itidem in isto Isocr. l. Ἐκ ταύτης τῆς ἐπιμελείας τὰς τῆς φύσεως ἁμαρτίας ἐπικρατεῖν, Hac diligentia. Est n. ἐκ pro διὰ, adeo ut sit ad verbum, Per hanc diligentiam. Sic e Soph. affertur ἐκ Τεύκρου, pro Per Teucrum: (Aj. 1241.) Εἰ πανταχοῦ φανούμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοί. Sic autem Ἐκ θαλάσσης

ap. Thuc. exp. Schol. διὰ θαλάσσης. Utimur dat. A in exponenda hac præp. et cum in Luciano (2, 591.) 'Εκ τῆς οὐρᾶς λαμβάνεσθαι, exp. Cauda prehendere. Sed et in hoc loquendi genere Xen. (K. Π. 5, 3, 3.) p. 74. 'Εκ χρυσῶν φιαλῶν πίνειν ablat. potius utimur. At ἐκ νυκτὸς vel ablat. Nocte, vel adv. Noctu reddi potest: sed Horat. Græcorum imitatione dixit De nocte.

'Εκ pro διὰ, Per, alicubi accipi modo dixi: nunc addo, pro διὰ etiam, Propter, interdum sumi, et quidem teste Thuc. Schol., qui p. 279. Καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου, καὶ ὡς μέλλουσα Σάμος, θᾶσσον ἐτειχίσθη, vult ἐκ τοῦ τοιούτου esse pro διὰ τὸ τοιοῦτον, in quo certe illi assentior. Sic autem et ap. Xen. 'Εκ δὲ τούτου εἷς τῶν Κρίτωνος φίλων ἦν, redditur Hac de causa: ubi tamen videtur posse accipi et pro Deinceps. At in h. l., quem Demosthenis esse puto, Δι' ἣν ταραττόμεθα, ἐκ τοῦ μηδὲν φροντίζειν, ὧν ἐχρῆν, non dubito quin ἐκ τοῦ sit itidem pro διὰ τό. Rursus ap. Xen. ita videtur accipi, ἐξ ὧν h. in l. 'Εξ ὧν δὴ καὶ ἐμίσει τὸν Σωκράτην, [cf. 'Ιερ. 8, 8.] Sic Greg. 'Εκ τῆς B ἁμαρτίας πεσόντας ἡμᾶς τὸ ἀπ' ἀρχῆς pro διὰ τὴν ἁμαρτίαν.

'Εκ τοῦ ἐμοῦ νόμου et κατὰ τὸν ἐμὸν νόμον, Dem. pro Cor. eadem signif. dixit. Sic autem ap. Æschin. (26.) 'Εκ τῶν νόμων, pro Juxta leges, E præscriptis legum. Sic etiam cum dicunt ἐκ τῶν ἐνόντων aliaque hujusmodi, i. propemodum videtur esse ἐκ q. κατά: ut sit ἐκ τῶν ἐνόντων pro κατὰ τὰ ἐνόντα, Bud. Prout res feret in Dem. (312.) Οἷς ἐκ τῶν ἐνόντων ὡς ἂν δύνωμαι μετριώτατα χρήσομαι. Addit signif. alibi et Prout res tulit.

'Εκ, Post, Xen. 'E. 6, (5, 17.) 'Εξ ἀρίστου προῆγε τὸ στράτευμα, Post prandium, A prandio. In qua signif. usitatissimum est cum gen. τούτου, pro Postea, Deinde, Deinceps. K. Π. 4, (2, 9.) 'Εκ τούτου πέμπει τὸν ἕτερον αὐτῶν πρὸς αὐτούς. Dicitur et ἐκ τούτων in hac signif., rarius tamen, ut ap. Eund. ('Απ. 2, 9, 3.) Καὶ ἐκ τούτων ἀνευρίσκουσιν 'Αρχέδημον. Qui gen. plur. obstat, quominus illud ἐκ τούτου esse dicamus pro ἐκ τούτου τοῦ χρόνου, sicut et cum aliis hujus- C modi gen. subaudiri dictum paulo ante fuit. At vero cum dicitur τὰ ἐκ τούτων, non dubium est quin ἐκ itidem signif. Post, redditur autem a Bud. Quod consequens est, res poscit: qui e Xen. ('E. 2, 3, 22.) affert, Παραδίδομεν, ἔφη, Θηραμένην τουτονὶ κατακεκριμένον κατὰ τὸν νόμον· ὑμεῖς δὲ λαβόντες, καὶ ἀπαγαγόντες, οἱ ἕνδεκα, οὗ δεῖ, τὰ ἐκ τούτων πράσσετε. Crediderim autem ἐκ signif. Post, et in isto loquendi genere, πόρους ἐκ πόρων ὑποσχέσθαι, Alciphro 123. Cujusmodi est Λόγον ἐκ λόγου λέγειν. Dem. pro Cor. Sic Lat. Alia ex aliis.

'Εκ pro Extra: ut ἐκ καπνοῦ καταθεῖναι ap. Hom. pro ἐκτὸς τοῦ καπνοῦ. Vide Eust. In VV. LL. affertur itidem ἐξ ἑαυτῆς ἐγένετο, ex (2 Paral. 9, 4.) pro Extra se. Ego vero non dubitem hanc signif. τοῦ ἐκτὸς s. ἔξω dare præpositioni ἐκ in isto loquendi genere 'Εκ μέσου γενόμενος, ap. Æschin. Epist. pro E medio sublatus; nam γενόμενος verti non posset Sublatus nisi respectu signif. illius, quæ datur præpositioni ἐκ. Quod considerandum est et ubi ἐκ μέ- D σου γίνεσθαι redditur Secedere. Sic cum dicitur ἐκ μέσου θέσθαι τὴν ἀσέβειαν, q. d. Ponere extra medium, pro E medio tollere.

'Εκ cum variis gen. redditur et per adv., ut ἐξ ἑτοίμου, Promte, Alacriter: ἐκ τοῦ φανεροῦ, προφανοῦς, Aperte; τεθαῤῥηκότος, Confidenter; ἐκ δευτέρου, Iterum. Et cum subst. ἐκ ῥιζῶν, Radicitus: θεοῦ, Divinitus. Item ἐκ ποδῶν, QUOD adverbiali forma scribitur ἐκποδὼν, Procul: ἐκ περιουσίας, Abundanter: interdum et pro Ex abundanti. Quædam vero vel adv. vel nomine reddi possunt cum præp. Ex: ut ἐκ προαιρέσεως, Consulto, Ex industria, De industria. Sic ἐκ παρασκευῆς, Composito, ut Virg.; E composito: ἐξ ἀπροσδοκήτου, Improviso, Ex improviso, inopinato: ἐκ χειρὸς, Cominus, E propinquo. Multa vero sunt, quæ itidem adv. ponuntur, sed Lat. tamen, ut et Græce, per Ex duntaxat efferuntur, vel E: ut ἐκ ποδὸς, E vestigio, ἐξ ἐναντίας, E regione, ἐκ τοῦ παραχρῆμα, Ex tempore, ἐκ τοῦ ἴσου, ἐξ ἴσου, quod et ἐξ ἰσοτιμίας, Ex æquo. Jam vero sunt et genn., quibus juncta præp. ἐξ redditur In: ut ἐκ περιόδου, περιτροπῆς, In orbem. Et ἐξ ἐπιπολῆς, In superficie. Sed et 'Εκ τοῦ παρεληλυθότος χρόνου videtur pro ἐν τῷ παρεληλυθότι poni a Dem. (40.)

'Εκ abundat interdum ap. poëtas, sicut et aliæ multæ præpp., veluti cum dicunt ἐξ οὐρανόθεν pro οὐρανόθεν simpl., et ἐξ αἰσύμηθεν pro αἰσύμηθεν. Sic autem et in comp. vacat interdum: ut in ἐξεφίεμαι, Soph. (Aj. 795.): cum alioqui ἐξ in compositione verbis, quibus præfigitur, et ornatum et vehementiam addat.

[" 'Εκ, Heyn. Hom. 5, 365. 8, 747. Fisch. Ind. Palæph. Valck. ad Xen. Mem. 247. Toup. Emendd. 1, 331. Opusc. 1, 340. 'Εκ, 'Εξ, Fischer. ad Well. Gr. Gr. 1, 220. 258. Pro ἔξω, Thom. M. 318. Diod. S. 2, 292. Schleusn. ad Prov. Salom. 277. Heyn. Hom. 8, 37. Pro ἐντὸς, 6, 152. 546. Pro ὑπὸ, 5, 73. Toup. Opusc. 1, 15. Jacobs. Anth. 6, 75. 77. Wakef. Georg. 19. ad Diod. S. 2, 281. Bast Lettre 117. Heind. ad Plat. Theæt. 380. Pro ἐν, Diod. S. 2, 357. ad Dionys. H. 2, 667. ad Xen. K. 'A. 351. Zeun., ad Mem. 3, 6, 11. Heyn. Hom. 4, 613. ad Il. T. 375. ad Charit. 263. Pro ὑπὲρ, Plusquam, Heyn. Hom. 8, 188. Pro διὰ, Bernard. Reliq. 98. Propter, Markl. Suppl. 131. Albert. Peric. Cr. 27. Post, Jacobs. Anth. 6, 219. ad Xen. Mem. 2, 7, 12. 2, 9, 4. Casaub. Athen. 34. 100. Valck. Phœn. p. 134. Postpos., Heyn. Hom. 5, 707. Abund., c. superl., Fischer. ad Well. Gr. Gr. 3, 352. Subaud., Porson. Or. 887. Jacobs. Anth. 12, 301. Conf. c. ὑπὸ, Boiss. Philostr. 554. De spatio loci vel temporis, ad Charit. 282. Quid ap. Medicos, Bernard. ad Theoph. 1, 100. Periphr., Ilgen. Hymn. 619. Κἀκ, etiam in prosa, ad Charit. 422. 'Εξ ante consonant., Reisk. ad Theocr. 281. De accentu, Fischer. ad Well. Gr. Gr. 1, 259. 'Εκ τούτων, Pro præsenti rerum statu, Lobeck. Aj. p. 303. 'Εκ τίνος, Ex qua causa, Jacobs. Anth. 8, 223. Schneid. Præf. ad Xen. Œc. p. xii. 'Εκ ποδὸς, pro ποδὶ, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 103. 'Εκ νυκτῶν, Noctu, ad Anton. Lib. 93. Verh. Τὰ ἐκ τούτων, Markl. Suppl. 559. Οἱ ἐκ γῆς, ad Charit. 703. Τἀκ τῆς οἰκίας, Porson. Hec. p. 83. Ed. 2. 'Εκ τῶν καλῶν, Musgr. El. 815. Φθόνος, οἶκτος, ἔκ τινος, Abresch. Æsch. 2, 116. Diod. S. 2, 436. Χρᾷν ἐξ 'Ορφέως, Boiss. Philostr. 507. 'Εκ τῶν πολέμων τελευτᾷν, Philostr. 176. Boiss. 'Εκ πεδίου, ἐκ νηῶν, Heyn. Hom. 5, 454. Γελᾷν ἐκ τῶν πρόσθεν δακρύων, Xen. K. Π. 80. 'Εξ ὀνόματος φωνεῖν τινὰ, Anton. Lib. 178. Verh. 'Αγκύλος ἐκ τῶν ὀδόντων, 148. v. Munck. 'Εξ ἀπάτης παίζειν, ὑβρίζειν, Toup. Ep. de Syrac. 335. 'Εκ δέκα ποδῶν αἱρεῖν, de cursore, Wytt. ad Plut. de S. N. V. 7. 'Υπὸ — ἐξ —, Philostr. 232. Boiss." Schæf. Mss.]

[* 'Απὲκ, Hom. H. in Apoll. Del. 110. al. ἀπ' ἐκ.]

" Παρὲκ, poët. adv., comp. ex παρὰ et ἐκ. Ac interdum quidem habet signif. τοῦ παρά: ut ap. Apoll. Rh. (2, 94.) παρὲκ γόνυ γουνὸς ἀμείβων, pro παραμείβων γόνυ γουνὸς, Alternans genua, i. e. Progrediens s. Incedens. Sic (1, 1315.) παρὲκ βουλὴν pro παρὰ βουλὴν, Præter. Et ap. Suid. παρὲκ νόον εἰλήλουθας, pro παρ' ἐλπίδα, Præter spem. Interdum habet signif. τοῦ ἐκ s. ἐκτὸς, Extra. Il. K. (391.) Πολλῇσι μ' ἄτῃσι παρὲκ νόον ἤγαγεν Ἕκτωρ. Sic Apoll. Rh. 1, (130.) παρὲκ νόον Εὐρυσθῆος Ὡρμήθη. Itidem παρὲξ s. πάρεξ." [" Heyn. Hom. 6, 80. 8, 510. 512. Ruhnk. Ep. Cr. 114. Ilgen. Præf. ad Hymn, 29. 475. omnino ad Il. Ψ. 762." Schæf. Mss.] " Παρὲξ, Extra, Foris: ut παρέκ. Pro quo et πάρεξ scriptum reperitur, paroxytonws. Od. I. (487.) λαβὼν περιμήκεα κόντον Ὦσα πάρεξ. Hesiod. 'A. (352.) 'Αλλὰ πάρεξ ἔχε δίφρον ἐΰξοον, Abhibe s. amove currum extra viam. Item pro Extra accipitur cum casum suum habet. Constr. autem interdum quidem cum gen., Hesiod. 'A. (352.) κελεύθου Εἶκε πάρεξ ἰέναι. Il. K. (349.) παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσι. Apoll. Rh. 2, (1114.) παρὲξ ὀλίγον θανάτοιο Κύματα καὶ ῥιπαὶ ἀνέμου φέρον, Parum longe extra mortem, s. Parum longe a morte. Idem (2, 973.) ἵησι παρὲξ ἕθεν, Mittit extra se, s. ex se. Interdum cum accus. Il. I. (7.) πολλὸν δὲ παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευαν.

" Et Od. O. (199.) Μή με πάρεξ ἄγε νῆα, Extra na- A
" vem. Hes. πάρεξ exp. non solum ἐκτὸς, sed etiam " χωρὶς, Seorsum, Sine: quemadmodum Extra quo- " que interdum signif. Præter, Sine. In hac signif. " accipi potest ap. Ω. (433.) Πειρᾷ ἐμεῖο γεραιὲ νεω- " τέρου, οὐ δέ με πείσεις, Ὅς με κέλῃ σέο δῶρα πάρεξ " Ἀχιλῆος ἔχεσθαι, [al. Ἀχιλῆα δέχεσθαι,] utpote " qui verear eum συλεύειν. Exp. etiam Secundum, " Post, non solum Præter: sed sine exemplo. Schol. " Hesiodi discrimen facit inter πάρεξ et παρέξ: nam " barytonon πάρεξ signif. ait ἐκτὸς, construique cum " gen. et communis linguæ esse: oxytonon vero πα- " ρὲξ signif. non solum ἐκτὸς, sed etiam τὸ πλησίον, " Prope, ac cum accus. construi: ut παρὲξ ἅλα pro " ἐκτὸς πλησίον τῆς θαλάσσης: esseque hoc poët." [" Fischer. ad Well. Gr. Gr. 1, 259. Brunck. Apoll. Rh. 80. Villois. ad Long. 174. Heyn. Hom. 5, 527. 730. 6, 205. 313. 685. Ruhnk. Ep. Cr. 206. Wytt. Præf. ad Plut. Mor. p. lxi. ad Herod. 65. 164. 247. 301. 320. 653. * Ὑπέκ, Huschk. Anal. 235. Leon. Al. 30. Tar. 68. 93. Jacobs. Anth. 8, 270. B
Brunck. Apoll. Rh. 117. 137. 198. Leontius 10. Heyn. Hom. 5, 157. 502. 584. 7, 104. 119. 325. 8, 268. Bergl. Alciphr. 17. Wessel. Diss. Herod. 71. ad Herod. 255. Theocr. 22, 144. Ilgen. Præf. ad Hymn. 29. ad Il. Θ. 504. O. 624. X. 146." Schæf. Mss.]

" Ἐκτὸς, Extra. In qua signif. accipitur interdum " adverbialiter pro Exterius, Extrinsecus, Foris s. " Forinsecus. Od. Ξ. (11.) Σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε " διαμπερὲς ἔνθα καὶ ἔνθα. Item τὰ ἐκτὸς, Exteriora, " Quæ foris sunt: ut ap. Athen. 2. quidam interro- " gatus πῶς ἂν ὑγιῶς τις διάγοι, respondet, εἰ τὰ μὲν " ἐντὸς μέλιτι βρέχει, τὰ δ' ἐκτὸς ἐλαίῳ. Itidem affer- " tur τὰ εἰς τὸ ἐκτὸς μόρια pro Partes exteriores: nec- " non et οἱ ἐκτὸς pro Exteri. Alioqui signif. etiam " Extra, i. e. Foras: ut ap. Eur. (Iph. A. 1117.) " χώρει ἐκτὸς, Prodi foras, Exi. Itidemque ap. Suid., " ἐκτὸς ἰόντας pro ἐξερχομένους, Exeuntes, Egredi- " entes. Aliquando vero ἐκτὸς præp. est, signif. iti- " dem Extra: veluti cum dicitur ἐκτὸς πηλοῦ πόδας " ἔχειν, Habere vel tenere pedes extra lutum: Pro- C
" verbialiter pro Extra periculum constitutum esse. " Itidem aliquis ἐκτός τινος γίνεται, Extra quod manet " et quo abstinet. Dion. ap. Plat. Epist. Ἐκτὸς ἂν " γίγνοιτο τῆς περὶ ἐμὲ καὶ τὰ ἐμὰ ξυμβολῆς. Sed et " ἐκτός τινος εἶναι dicitur Qui extra aliquid constitu- " tus est, s. Qui sine eo est, Qui citra illud est, Qui " eo destitutus est. Plut. V. Homeri, Τοῦ δὲ πολιτι- " κοῦ λόγου ἔχεται καὶ ἡ τῶν νόμων ἐπιστήμη· καὶ οὐδὲ " ταύτης ἐκτὸς τὸν Ὅμηρον εὕροιμεν ἄν. Ubi etiam " nota esse postpositum. Similiter οἱ ἐκτὸς λόγων " ὄντες dicuntur Qui sine bonarum literarum cogni- " tione sunt, i. e. Homines illiterati: quemadmodum " vicissim οἱ ἐντὸς λόγων dicuntur Literati et eruditi. " Necnon ὁ ἐκτὸς αἰτίας, dicitur Qui extra culpam " positus est, Qui culpa caret. Rursum cum gen. " junctum signif. Citra, Præter, Sine, Absque: ut " ap. Diosc. 5. Ἐκτὸς ὠδίνων τέξεται, Citra dolores " pariet, Sine doloribus. Ἐκτὸς εἰ μὴ, Præterquam " si, Nisi: ut, ἐκτὸς εἰ μὴ διερμηνεύει, Nisi interpre- " tetur. Sic Lucian. (2, 931.) Ἐκτὸς εἰ μὴ τὴν σποδὸν D
" ἡμᾶς σιτεῖσθαι πεπιστεύκατε, Nisi forte cinere nos " vesci creditis." [" Thom. M. 328. Markl. Suppl. 1194. Wakef. Trach. 1235. Phil. 1260. Jacobs. Anim. 231. 248. Anth. 11, 150. Boiss. Philostr. 486. Sylb. ad Paus. 243. Coray in Thuc. p. Levesque 3, 263. Toup. Opusc. 2, 14. ad Herod. 688. Præter, Heyn. Hom. 8, 559. Sine, Phot. c. 160. ad Herodian. Phil. 450. ad Lucian. 1, 262. Conf. c. ἐντὸς, Heyn. Hom. 5, 538. Ἐ. ἔρχεσθαι, Wakef. Trach. 1189. Ἐ. φρενῶν, Eum. 63. αὐτοῦ, Bast Lettre 186. Τὰ ἐ., Bergl. Alciphr. 410. Ἐ. εἰ μὴ, Phryn. Ecl. 196. Thom. M. 329. 924. Lucian. 2, 17. 30. 149. ad 3, 570. Toup. Cur. post. in Theocr. 2. Wytt. Sel. 253." Schæf. Mss.] " Ἔκτοσε, Extra, vel E: i. q. ἐκτός. Od. " Ξ. (277.) δόρυ δ' ἔκβαλον ἔκτοσε χειρὸς, E manu. Ἔκ- " τοσθε, s. Ἔκτοσθεν, itidem Extra, Citra, Præter, Sine. " Hesiod. Ἐ. (1, 115.) Τέρποντ' ἐν θαλίῃσι κακῶν ἔκτο- " σθεν ἁπάντων." [" Thom. M. 329. Jacobs. Anth. 12, 325. Heyn. Hom. 5, 656." Schæf. Mss.] " Ἔκ- " τοσθι quoque eand. habere signif. dicitur: pro " quo ἔκτοθι, exemto σ, metri causa. Ἔκτοθεν, Extra: " i. q. ἐκτὸς, teste Schol. Apoll. Rh. (1, 1037.) ἀδευ- " κέος ἔκτοθεν ἄτης Εἶναι. Dicitur igitur pro ἔκτοσθεν, " metri gratia ejecto σ ut in ὄπιθεν. Idem ἐκτόθεν " dicit pro Exinde, Deinde, Ex eo tempore, Postea, " ut (2, 531.) Ἐκ δὲ τόθεν μακάρεσσι δυώδεκα δωμή- " σαντες Βωμὸν, i. e. μετὰ ταῦτα." [" 4, 520. Brunck. 21. 76. ad Æsch. S. c. Th. 630. Luzac. Exerc. 49. Ἐκ δὲ τόθεν, Apoll. Rh. 1, 1078. 4, 627. Ἐκ δ' ἄρα τοῖο, 4, 634." Schæf. Mss.] " Ἔκτοθι, itidem Extra. " Nonn. Λάζαρον ἔκτοθι τύμβου Ἰησοῦς ἐκάλεσσε. " Apoll. Rh. vero (1291.) ἔκτοθί σου pro Absque te, " Citra te." [" Brunck. 76. Heyn. Hom. 5, 599. Valck. Phœn. p. 607." Schæf. Mss.] " Παρεκτὸς, " Foris, Forinsecus, Extrinsecus. Item Extra, Præ- " ter. Matth. 5, (32.) Παρ. λόγου πορνείας, Præter- " quam scortationis causa."

" ΕΞΩ, Extra, Foras: ut ποιῆσαι, Foras emittere " vel Ejicere. || Extra, Foris: ut διατρίβειν, Foris " agere, Aristoph. (N. 199.) Item ὁ ἔξω, Qui foris s. " forinsecus est, Exterior, Externus: ut τὰ ἔξω ἀγαθὰ, " Externa bona. Et οἱ ἔξω ap. Athen. Externi s. " Exteri. Necnon οἱ ἔξω σοφοὶ ap. Damasc. de pro- " fanis et ethnicis, qui sc. fuerunt vel sunt extra " ecclesiam Christi: qui et οἱ ἔξωθεν, ut infra do- " cebo. || Extra, cum præp. est, et cum gen. constr., " ut ἔξω τῶν προκειμένων, Extra rem propositam, " Præter rem. Et ap. Greg. οὐκ ἔξω λόγου, Non extra " propositum, Non abs re. Et ἔξω τῶν τειχῶν μᾶλ- " λον, Magis extra muros, i. e. Longius a muris. " Item aliquis aliquem vel aliquid ἐκβάλλει vel ποιεῖ " ἐκτός τινος. Matth. (21, 39.) Ἔξω τοῦ ἀμπελῶνος " ἐξέβαλον, Extra vineam ejecerunt, s. E vinea ejece- " runt. Xen. K. Π. 4, (1, 2.) Ἔξω βελῶν τὴν τάξιν " ποιήσας, Extra teli jactum constituto agmine. Sicut " vero aliquis aliquid ποιεῖ ἔξω τινὸς, itidem aliquis " vel aliquid dicitur esse ἐκτός τινος pro Esse s. con- " stitutus esse extra aliquid, ibid. (3, 3, 26.) Ἕως " ἔτι ἔξω βελῶν ἦσαν. Dem. (519.) Ἔξω τοῦ πράγ- " ματός εἰμι, Extra rem constitutus sum, i. e. Res " ad me non pertinet. Idem (49.) Τοῦ πάσχειν αὐτοὶ " κακῶς ἔξω γενήσεσθε. Isocr. vero εἰ καί τί με φήσου- " σιν ἔξω τῆς ὑποθέσεως λέγειν, Dicere aliquid quod " sit extra rem propositam, i. e. Non pertineat ad " quæstionem propositam. Dicitur etiam aliquis " esse ἔξω ἑαυτοῦ, Extra se, i. e. Non esse ap. se, " Non esse mentis compos: ut contra ἐντὸς ἑαυτοῦ " ὢν dicitur Mentis compos, Dem. 168. (403.) Ἔξω " αὐτῆς οὖσα ὑπὸ τοῦ κακοῦ. || Ultra. In qua signif. " itidem cum gen. constr. Xen. K. (4, 11.) Ἀγέ- " σθωσαν δὲ θέρους μὲν Μέχρι μεσημβρίας· χειμῶνος " δὲ, δι' ἡμέρας· μετοπώρου δ', ἔξω μεσημβρίας· ἐντὸς " δ' ἑσπέρας τὸ ἔαρ. || Præter, Citra, Absque, Sine: " ut Thuc. Schol. 3. p. 104. Ἔξω τῶν ἄλλων exp. " ἄνευ τῶν ἄλλων. Et 5. p. 173. Ἔξω τούτων, itidem " ἄνευ τούτων. Eod. modo ἐκτός." [" Jacobs. Anth. 9, 431. 11, 150. ad Diod. S. 2, 355. Bast Lettre 99. Thom. M. 77. 328. Wakef. Phil. 904. Sylb. ad Paus. 243. Mœr. 185. et n., Zeun. ad Xen. K. Π. 318. ad Lucian. 1, 201. 324. 514. T. H. ad Dial. 92. ad Herod. 537. 622. Sine, Porson. ad Odyss. p. 43. Lips. Præter, Herod. 2. p. 173. R., T. H. ad Plutum p. 424. Dionys. H. 3, 1427. Excepto, 1, 167. Aristot. H. A. 373. Schn., Herod. 7, 29. 130. Præp., Heyn. Hom. 7, 312. 317. 8, 65. 630. Conf. c. ἐκτὸς, ad Diod. S. 2, 426.; c. ἔξωθεν, ad 437. 520. Cum gen., Boiss. Philostr. 552. Οἱ ἔ., Toup. Opusc. 1, 520. Wytt. Sel. 413. Ὁ ἔ. μῦθος, Bast Lettre 145. Τὸ ἔ. τῶν ὀμμάτων, Heind. ad Plat. Theæt. 287. Ἔ. τοῦ σπουδάζειν, Boiss. Philostr. 524. 552. Ἔ. ἤ, Jacobs. Anth. 6, 220. Ἔ. ἐκ —, Heyn. Hom. 6, 200. Lobeck. Aj. p. 334. Ἔνδοθεν ἔξω, ib. Ἔ. εἶναι, Lennep. ad Phal. 169. ad Herod. 276. * Ἐξοῖ, (Dor. pro ἔξω,) Valck. ad Röv. 49. Koen. ad Greg. Cor. 168." Schæf. Mss.] " Ἐξώτερος, Ex- " terior, Qui magis extra est. Sicut vero Exterior " Lat. interdum positivi vicem gerit, ita et hoc. Matth. " 8, (12.) Ἐκβληθήσονται εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον, " Ejicientur in tenebras exteriores, i. e. Quæ sunt

A " extra regnum Christi. ADV. Ἐξωτέρω, Exterius:
" vel etiam Extra, Ultra, Citra: cum gen. ut"Ἔξω."
Æsch. Choëph. 1023.] " Rursum ab ἐξώτερος DE-
" RIV. Ἐξωτερικὸς, i. propemodum q. ἐξώτερος, h. e.
" Exterior, vel etiam Externus. Ita enim ἐξ. πράξεις
" dicuntur Externa negotia et forensia: ἐξ. ἀρχὴ,
" Externus principatus. Aristot. Polit. 7. Οἷς οὐκ
" εἰσὶν ἐξωτερικαὶ πράξεις παρὰ τὰς οἰκίας τὰς αὐτῶν.
" Idem Polit. 2. Οὔτε γὰρ ἐξωτερικῆς ἀρχῆς κοινω-
" νοῦσιν οἱ Κρῆτες. Rursum Polit. 7. ἐξ. ἀγαθὰ, de
" Bonis externis et fortuitis: quæ et τὰ ἔξω. Idem
" philosophus commentationes quasdam suas voca-
" bat ἐξωτερικὰς, ad differentiam τῶν ἀκροαματικῶν:
" quoniam in his remotiorem philosophiam audito-
" ribus certis tradebat, in illis quæ ad res externas
" et civiles spectabant, trivialia et pervulgata: unde
" et ἐγκύκλια φιλοσοφήματα et ἐγκυκλίους λόγους eas vo-
" cabat, quod in circulo docens ad eas quosvis admit-
" tebat. Commentationum suarum, inquit Gell. 20, 4.,
" artium quas discipulis tradebat Aristoteles philo-
" sophus, regis Alexandri magister, duas species ha-
" buisse dicitur: alia erant quæ nominabat ἐξωτερικὰ,
" alia quæ appellabat ἀκροαματικά. Ἐξωτερικὰ dice-
" bantur Quæ ad rhetoricas meditationes, faculta-
" tem argutiarum, civiliumque rerum notitiam con-
" ducebant: ἀκροαματικὰ autem, vocabantur in qui-
" bus philosophia remotior argutiorque agitaba-
" tur, quæque ad naturæ contemplationes disce-
" ptationesve dialecticas pertinebant. Huic disci-
" plinæ, quam dixi ἀκροαματικὴν, tempus exercen-
" dæ dabat in Lycio matutinum: nec ad eam
" quenquam temere admittebat, nisi quorum ante
" ingenium et eruditionis elementa atque in discendo
" studium laboremque explorasset. Illas vero ἐξω-
" τερικὰς eod. in loco vesperi faciebat, easque vulgo
" juvenibus sine delectu dabat: atque eam δειλινὸν
" περίπατον appellabat: illam alteram supra, ἑωθινόν:
" utroque enim tempore ambulans disserebat. Li-
" brosque suos earum rerum omnium commentarios
" seorsim divisit, ut alii ἐξωτερικοὶ dicerentur, partim
C " ἀκροαματικοί. Quos cum in vulgus ab eo editos
" rex Alexander cognovisset, literas ad eum misit,
" non eum recte fecisse quod disciplinas ἀκροαματι-
" κὰς, quibus ab eo ipse eruditus foret, libris foras
" editis invulgasset. Item Cic. de Fin. 5. Duo
" genera librorum sunt: unum, populariter scri-
" ptum, quod ἐξωτερικὸν appellabant, alterum lima-
" tius, quod in commentariis relinquebant. Dicit
" igitur Aristot. Polit. 3. Καὶ γὰρ ἐν τοῖς ἐξωτερικοῖς
" λόγοις διωριζόμεθα περὶ αὐτῶν πολλάκις. Et Ethic.
" 3. Καὶ περὶ μὲν τούτων ἅλις· ἱκανῶς γὰρ ἐν τοῖς
" ἐγκυκλίοις λόγοις εἴρηται. Rursum Polit. 1. Ἀλλὰ
" ταῦτα μὲν ἴσως ἐξωτερικωτέρας ἐστὶ σκέψεως, Sed
" hæc fortassis potius in exotericis scholis disce-
" ptanda sunt. Bud. vertit, Verum ista fortasse per-
" vagatioris sunt commentationis." " Ἐξώτατος, Ex-
" timus, Qui maxime extra est." [" Syntipas Fab.
39." Boiss. Mss.] " Ἐξωτάτω, Extime, Maxime ex-
" tra." [* Ἐξωτάτως, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.] " Ἐξ-
" ωτικὸς, i. q. ἐξωτερικὸς, Externus, s. Qui ad exter-
D " nos pertinet, aut ab externis proficiscitur: veluti
" cum Hes. ἐξωτικὰς δίκας dici scribit τὰς ξενικάς: et
" Plaut. Exotica unguenta, quæ Cic. adventitia,
" i. e. Ab exteris importata. Idem Plaut. Exoticam
" Græciam dicit τὴν ἐξωτάτω, Extimam s. extremam:
" Istros, Hispanos, Massilienses, Illyricos, Mare
" superum omne, Græciamque exoticam, Orasque
" Italicas omnes sumus circumvecti." [" Chrys. in
1 Cor. Serm. 16. T. 3. p. 343." Seager. Mss. * Ἐξ-
ωφανὴς, Cyrill. Alex. in c. 1. Sophoniæ, p. 583.
* Ἐξώφορος, Divulgatus, Iambl. Pythag. §. 247. * Ἐξ-
ωφόρος, Stob. Ecl. Eth. p. 214. * Ἐξωχὰς, Foës.
Œcon. ex Hippocr., cf. Ἐσωχὰς, et Ἐξοχάς.] " Ἔξ-
" ωθεν, Ab externo vel externis. Plato Tim. Πᾶν
" ὃ ἔξωθεν κινεῖται, Omne quod pulsu agitatur ex-
" terno, ut Cic. interpr. Alioqui ponitur etiam pro
" ἔξω, Extra, Exterius, Foris, Forinsecus, Extrinse-
" cus: vel etiam Ab exteriore parte: ut cum Alex-
" ander ap. Plut. Apophth. dicit Antipatrum esse τὰ
" ἔξωθεν λευκοπάρυφον, τὰ δὲ ἔνδον ὁλοπόρφυρον. Sic
" Xen. (Œc. 7, 22.) Τὰ ἔξωθεν ἔργα καὶ ἐπιμελήματα,
" Negotia et studia forensia: quæ sc. foris et extra
" domum obeunda sunt: vel etiam foris nos occu-
" pant: quibus opp. τὰ ἔνδον, Domestica. Itidem
" ap. philosophos, ὁ ἔξωθεν λόγος, Sermo foras pro-
" latus: ut vicissim ὁ ἔνδον λόγος dicitur de Interi-
" ore mentis conceptu. Apud Theologos vero οἱ ἔξω-
" θεν λόγοι dicuntur Studia externa et profana, quas
" vulgo Seculares disciplinas appellant: nihil sc.
" pertinentes ad sacras literas. Itidem ἡ ἔξωθεν παι-
" δεία dicitur, et οἱ ἔξωθεν φιλόσοφοι, quatenus extra
" septa Ecclesiæ Christianæ sunt, et ab ea alieni.
" Dicere itaque possis Disciplinam mundanam et ab
" Evangelio alienam, Philosophos externam illam
" rerum naturalium et profanarum disciplinam spe-
" ctantes. Chrysost. Πᾶσαν τὴν ἡλικίαν ἐν τῇ τῶν
" ἔξωθεν λόγων ματαιοπονίᾳ καταναλώσας. Greg. ad
" Basil. Οὐ ταύτην μόνον τὴν εὐγενεστέραν καὶ ἡμετέ-
" ραν, ἣ πᾶν τὸ ἐν λόγοις κομψὸν καὶ φιλότιμον ἀτιμά-
" ζουσα μόνης ἔχεται τῆς σωτηρίας καὶ τοῦ κάλλους
B " τῶν νοουμένων, ἀλλὰ καὶ τὴν ἔξωθεν, ἣν πολλοὶ Χρι-
" στιανῶν διαπτύουσιν ὡς ἐπίβουλον καὶ σφαλερὰν καὶ
" θεοῦ πόῤῥω βάλλουσαν, κακῶς εἰδότες. Itidem Basil.
" in Ep. ad Diod. Τῶν ἔξωθεν φιλοσόφων οἱ τοὺς διαλό-
" γους συγγράψαντες, ut Plato, Aristoteles, Theo-
" phrastus. Idem in Hexaëm. Hom. 3. Ἀλλὰ τὰ
" τῶν ἔξωθεν τοῖς ἔξω καταλιπόντες, ἡμεῖς ἐπὶ τὸν ἐκ-
" κλησιαστικὸν μεταστρέψωμεν λόγον. Eosd. intelli-
" git cum exponens initium Evangelii Joannis, ἐν
" ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος, scribit, Ταῦτα οἶδα πολλοὺς καὶ
" τῶν ἔξω τῆς ἀληθείας μέγα φρονούντων ἐπὶ σοφίᾳ
" κοσμικῇ, καὶ θαυμάσαντας καὶ τοῖς ἑαυτῶν συντάγμα-
" σιν ἐγκαταλέξαι τολμήσαντας. Ubi quos vocat τοὺς
" ἔξω τῆς ἀληθείας μέγα φρονοῦντας ἐπὶ σοφίᾳ κοσμικῇ,
" paulo ante vocavit τοὺς ἔξωθεν φιλοσόφους, et Paul.
" Apost. τοὺς ἔξω σοφούς: qui itidem ad Coloss. 4,
" (5.) ait, Ἐν σοφίᾳ περιπατεῖτε πρὸς τοὺς ἔξω: quoni-
" am sc., ut ibi annotat Chrysost., πρὸς τὰ μέλη τὰ
" οἰκεῖα οὐ τοσαύτης ἡμῖν δεῖ ἀσφαλείας ὅσης πρὸς τοὺς
" ἔξω. Appellat autem ibi generaliter τοὺς ἔξω
" omnes illos Qui erant extra ecclesiam Christi et
" alieni a Christiana religione: ut et Christus Marci
" 4, (11.) Ἐκείνοις δὲ τοῖς ἔξω ἐν παραβολαῖς τὰ πάντα
" γίνεται. Itidem Greg. rursum Invect. in Jul. 2.
" Τοὺς ἡμετέρους pro Orthodoxis dixit, et τοὺς ἔξωθεν
" pro Gentilibus, quos etiam Ἕλληνας vocat."
[" Thom. M. 184. 402. 608. 630. 922. 930. Markl.
Iph. p. 212. ad Diod. S. 2, 355. Extra, Foris, Lon-
gus 5. Vill. Grammatic., Schol. Aristoph. Πλ. 505.
516. Ὁ ἐξ., Boeckh. in Plat. Min. 92. Οἱ ἐξ., Pro-
fani scriptores, Gronovii Examen post Geograph.
p. 63. * Ἔξωθε, Tzetz. Exeg. in Il. 118. 120. ad
Herod. 622. Piers. Veris. 80. Valck. Diatr. 227."
Schæf. Mss.]

" ἙΚΑΣ, Procul, vel De procul, e Plauto, Emi-
" nus, E longinquo. Genitivo jungitur, Od. (Ξ. 496.)
" νηῶν ἑκὰς ἤλθομεν: P. (72.) οὐδ' ἄρ ἔτι δὴν Τηλέ-
" μαχος ξείνοιο ἑκὰς τράπετ', ἀλλὰ παρέστη. Utitur
" hoc adv. et Herod., necnon Thuc. Sed minus
" usitatum usum habet in h. l. qui ex Herod. (8, 144.)
" affertur, Οὐχ ἑκὰς χρόνου παρέσται ἐσβαλὼν, pro
" Non diu differet ingredi. In VV. LL. habetur et
" Ἑκὰ, sed mendi suspicione ap. me non caret."
" Ἕκη, Longe, VV. LL. sed sine exemplo vel aucto-
" ritate." [Inde tamen comp. Ἑκηβόλος. " Ἑκὰς,
Wolf. Prol. 212. Heyn. Hom. 4, 14. 5, 147. 6, 389.
Luzac. Exerc. 114. 151. ad Mœr. 77. Valck. Diatr.
28. 33. Herod. 734. Ἑ. χθονὸς, Wytt. Ep. Cr. 35."
Schæf. Mss. * Ἀφεκὰς, Nicander Θ. 674.] " Ἑκάερ-
" γος, Procul arcens, s. expellens, aut abigens. A-
" pollinis epith., qui sic dictus putatur quasi ἑκὰς s.
" ἕκαθεν εἴργων: quod suis telis seu sagittis procul
" arceat. Alii παρὰ τὸ ἕκαθεν ἐργάζεσθαι dictum
" putant. Quidam et ἀπὸ τῆς Ἑκαέργης, quæ nutrix
" ejus fuit. Vide Eust. Dicitur autem ἑκάεργος Ἀπόλ-
" λων, vel ἑκάεργος sine adjectione: ut Il. A. (147.)
" Ὄφρ' ἡμῖν ἑκάεργον ἱλάσσεαι." [" Wakef. Herc.
F. 1093. Jacobs. Anth. 7, 185. Villois. ad Long.
169. Ἑκάεργος, Ἑκαέργη, Kuhn. et Sylb. ad Paus. 104.

Clark. ad Il. A. 43. Ἑκαέργη, Diana, Anton. Lib. 10. 97. Verh., Callim. 1, 455." Schæf. Mss. Spanh. ad H. in Del. 292. Fischer. ad Æschin. Dial. Ind. v. Ὦπις. * "Ἑκαέργης, Orph. H. 33, 7." Wakef. Mss.] "Ἑκαστέρω, Magis procul, Longius: aut Ulterius: "ἑκαστέρω τῶν Περσῶν, longius a Persis. Apoll. Rh. "2, (855.) οὐδὲ οἱ ἦεν Μοῖρ' ἔτι ναυτίλλεσθαι ἑκαστέ-"ρω." [" Valck. ad Theocr. x. Id. p. 169. 235. 238. ad Herod. 488. 645. 746. * Ἑκαστοτέρω, Valck. l. c. 169. 234." Schæf. Mss. Theocr. 15, 7.] "Sic au-"tem Ἑκαστάτω, Maxime procul, Longissime. Ex "Herodoto, ἑκαστάτω τῆς Λιβύης, in Africam longis-"sime," [1, 134. 4, 204.] "Affertur et Ἑκάστω ead. "signif. ex Herod., Τοὺς ἑαυτοῦ ἑκάστω οἰκημένους. "Sed suspecta hæc scriptura est, nisi sync. passum "hoc adv. dicatur." [" Valck. Adoniaz. p. 238. Coray in Consp. Mus. Oxon. p. 18. ad Herod. 67." Schæf. Mss.] "Ἕκαθεν ab Ἑκὰς, formam habet "adverbii e loco: significatque duntaxat De procul, "quo quidam e Plauto utuntur: Eminus, E longinquo. "Il. B. (456.) ἕκαθεν δέ τε φαίνεται αὐγή." [" Wolf. Prol. 212. Heyn. Hom. 6, 389. * Ἕκαθε, Tzetz. Exeg. in Il. 76, 19. 117, 17." Schæf. Mss.]

ἛΚΑΣΤΟΣ, Quisque, ἑκάστη, Quæque, neutr. ἕκαστον, Quodque. Dicitur vero et ἕκαστοι plur. Il. A. (606.) Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἶκόν δε ἕκαστος, ut Lat. Iverunt domum quisque suam: Ψ. (203.) κάλεόν τέ μιν εἰς ἓ ἕκαστος. Od. Λ. (232.) ἡ δὲ ἑκάστη Ον γόνον ἐξαγόρευεν, ubi observa articulum: in neutro autem Od. Ξ. (362.) Ταῦτα ἕκαστα λέγων, ὅσα δὴ πάθες, ἠδ' ὅσ' ἀλήθης. Thuc. 2. Θαρσοῦντες οὖν καὶ κυβερνῆται καὶ ναῦται τὸ καθ' ἑαυτὸν ἕκαστος ἔπεσθε. Xen. K. Π. 3, (3, 2.) Καὶ φέροντες καὶ ἄγοντες εἴ τι ἕκαστος ἄξιον εἶχε. Herodian. 4, (13, 16.) Καὶ οἱ μὲν ἕκαστος εἰς τὰς σκηνὰς ἐπανῆσαν. Apud Thuc. sæpe, ὡς præfigitur huic nomini, sequente verbo, ut 2, (17.) Κατεσκευάσαντο δὲ καὶ ἐν τοῖς πύργοις τῶν τειχῶν πολλοὶ, καὶ ὡς ἕκαστός που ἐδύνατο. Et in 1. Ἔπειτα δὲ καὶ τῶν ἄλλων ὡς ἑκάστη ξυνέβη. Rursum 2. Ὡς ἑκάστῳ ἐτύγχανέ τι κ.τ.λ. Et 4, (25.) Διατάχους ἀπέπλευσαν ὡς ἕκαστοι ἔτυχον εἰς τὰ οἰκεῖα στρατόπεδα τότε: 7, (13.) Οἱ μὲν ἐπ' αὐτομολίας προφάσει ἀπέρχονται, οἱ δὲ, ὡς ἕκαστοι δύνανται. Sed sæpe etiam ὡς cum ἕκαστοι jungitur, non seq. verbo: quod an subaudiri debeat, ambigitur. || Οἱ καθ' ἕκαστον, ὁ καθ' ἕκαστον, Singuli: neutr. τὰ καθ' ἕκαστον, τὸ καθ' ἕκαστον, Singula, ex Aristot. Bud. 771. quem vide. Dicitur vero et καθ' ἕκαστον non præcedente artic., quod et adverbio Sigillatim reddi potest: ut Isocr. ad Nic. Καὶ τί δεῖ καθ' ἕκαστον λέγοντα διατρίβειν; At vero καθ' ἑκάστην dicitur pro Quotidie, subaud. ἡμέραν. || Dicitur etiam εἷς ἕκαστος, ut Lat. Unusquisque, et πᾶς ἕκαστος, necnon αὐτὸς ἕκαστος, de quibus Bud. 770. Sed omittit ἕκαστός τις, quo utitur Thuc. 3, (45.) Ὡς ἑκάστη τις κατέχεται: 4. Καὶ ξυνετίθεσαν ὡς ἕκαστόν τι ξυμβαίνοι. Alicubi vero et τις præponit, ut, Ξυνέβη δὲ πρός τε σφᾶς αὐτοὺς ἅμα ἔριν γενέσθαι, ᾧ τις ἕκαστος προσετάχθη. [" Markl. Suppl. p. 250. Iph. p. 303. ad Charit. 627. Jacobs. Anim. 279. Brunck. Apoll. Rh. 38. Lucian. 2, 300. 302. 312. ad Mœr. 107. Zeun. ad Xen. K. Π. 16. 572. 675. Pro ἑκάτερος, ad Dionys. H. 1, 409. 2, 1133. Heyn. Hom. 4, 448. 5, 567. 681. De digammo in ἕκ., 7, 55. Plur., 5, 608. ad Diod. S. 2, 460. Ἕκαστος, ἕκαστοι conf., Heyn. Hom. 6, 291. 8, 359. 458. Cum artic., Schneid. Anab. 62. 422. Heind. ad Plat. Cratyl. 137. ad Phædr. 258. 341. Cum plur., Porson. Phœn. 1263. ad Diod. S. 2, 108. 519. Boiss. Philostr. 587. ad Herod. 129. 720. Dawes. Misc. Cr. 273. ad Od. N. 76. Cum sing., ubi debebat esse plur., Heind. ad Plat. Gorg. 197. Seq. gen., T. H. ad Lucian. Dial. 101. Αὐτὸς ἕ., ad Phalar. 322. Steph. de Dial. Att. Dedicat. ad Lucian. 1, 237. ad Herod. 240. 623. 702. Ἕ. αὐτὸς, Boeckh. in Plat. Min. 117. Ἕ. τις, Dionys. H. 1, 107. Ἕ. πᾶς, Xen. de Rep. Lac. 13, 9. Εἷς ἕ., Herod. 8, 138. Aristoph. Fr. 222. ad Lucian. 2, 305. Heringa Obss. 127. Ὁ ἕ., Theætet. 4. Ἕ. ὡς, Wakef. S. Cr. 4, 157. Ὡς ἕ., Jacobs. Anth. 11, 176. Elog. de Thuc. 16. ad Lucian. 2, 81. Dionys. H. 1,

A 95. Herod. 9, 49. Παρ' ἕκαστον, Diod. S. 2, 593. 605. Παρ' ἕκαστα, 1, 357. Ἐφ' ἑκάστων ἐτῶν, Paus. 3, 75. Καθ' ἑκάστην τὴν ἡμέραν, Dem. 777, 27. Παρὰ δέ σφιν ἑκάστῳ, Il. 5, 195. Heyn. Hom. 5, 345. 7, 27. Ἕ. πόλιν, Dionys. H. 2, 1079. Ἕκαστα et ἅπαντα conf., Heyn. Hom. 6, 80. Brunck. Apoll. Rh. 241. Ἑκάστη, Heyn. Hom. 7, 529." Schæf. Mss.] Ἑκασταχῆ, Ubique, Ubilibet, πανταχοῦ, Suid. afferens, Ταῦτα μὲν ἑκασταχῆ ἐπράσσετο. [Xen. K. Π. 6, 2, 5.] Ἑκασταχόθι, Passim, Ubique gentium, Dio. [Plut.] Ἑκασταχόθεν, Undique, Undelibet, πανταχόθεν. [Xen. Ἑ. 3, 4, 3.] Ἑκασταχόσε, Quocunque, Quoquoversum, In quemcunque locum. [Xen. K. Ἀ. 3, 5, 11.] Ἑκασταχοῦ, Ubilibet, Ubique. [Thuc. 3, 82. * "Ἑκαστάκις, Valck. Adoniaz. p. 273. Koen. ad Greg. Cor. 80." Schæf. Mss.] Ἑκάστοτε, Semper et ubique, Athen. (146.) Ὁ δὲ μέγας Ἀλέξανδρος δειπνῶν ἑκάστοτε μετὰ τῶν φίλων, Cœnans semper et ubique cum amicis, Bud.: Suid. quoque exp. ἀεί: nec enim dici πάντοτε. Hes. præter ἀεὶ, etiam παρ'

B ἕκαστα. Herod. cum ἵνα adv. loci conjunxit pro Quocunque, Quemcunque in locum: Ἐπιτάσσων τῇσι πόλισι, ἵνα ἑκάστοτε ἐλαύνων, τρέφειν, Injungens civitatibus, ut in quamque veniebat, uti pascerent. [" Phryn. Ecl. 38. Thom. M. 278. Fischer. ad Plat. Cratyl. 5, 19. Mœr. 319. * Ἑκάστοθεν, Anecd. Bekkeri T. 2. p. 945." Schæf. Mss. "Ἑκάστοθε, Diog. L. 1, 93." Wakef. Mss.] "Ἀνθέκαστον, Hes. affert "pro ἐξεναντίας ἕκαστον, Vicissim unumquemque. "Αὐτοέκαστος, Pro se quisque," [Aristot. Nicom. 1, 6.] Αὐθέκαστος, Rigidus, Budæo Severus natura, Rigidus, Exacte rectum verumque persequens. Aristot. Eth. 4, (7.) ait αὐθέκαστον esse medium inter ἀλαζόνα et εἴρωνα. Plut. Cat. Ἀπαραίτητος ὢν ἐν τῷ δικαίῳ ὄρθιος καὶ αὐθέκαστος: at in Alcib. ἁπλοῦς et αὐθέκαστος copulat: (6, 38.) Πατέρας αὐθεκάστους καὶ τὸν τρόπον ὀμφακίας καὶ στρυφνούς. [Æsch. Pr. 950.] Αὐθεκάστως, Rigide, Severe. Idem in Lys. Πρὸς τὸ τῇ Σπάρτῃ συμφέρων αὐθεκάστως στρατηγοῦντος. Unde autem istam signif. acceperit a nemine annotatum

C reperio: quare nihil præter divinationem meam hac de re afferre possum. Ea autem est: inde αὐθέκαστος signif., rigidum, quod qui hujusmodi est, ea, quorum sibi reddendam rationem putat, αὐτὰ ἕκαστα accuratissime recenseat et computet, timens nequid sibi e numero elabatur. Sic certe Gall. de homine, qui nihil omnino sibi vult de suo jure decedere, dicitur Il n'a garde de laisser passer treize pour douze. Hæc est, inquam, mea divinatio; quam qui non probabit, vicissim suam afferat. [" Const. Manass. Chron. 6351. p. 246." Kall. Mss. * Αὐθεκαστότης, Lobeck. Phryn. 349.] "Καθεκάστην, pro καθ' ἑκ. "ἡμέραν, Singulis diebus." [Καθέκαστος, Strabo 11, 754. Καθέκαστα, Phalar. Ep. 119. * Παρέκαστα, Suidæ ἑκάστοτε, 2 Macc. 10, 13.]

ἙΚΑΤΕΡΟΣ, Alteruter, Alter e duobus, Thuc. 1, (1.) Καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ὁρῶν ξυνιστάμενον πρὸς ἑκατέρους, Cum alterutris se conjungere Pelop. et Athen. (22.) Οὐ ταὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἔλεγον, ἀλλ' ὡς

D ἑκατέρων τις εὐνοίας ἢ μνήμης ἔχοι, Non eadem de iisd dicebant, sed ut quisque alterutrius partis benevolentia affectus erat. Item Uterque, Uterlibet. Thuc. 3. Ὡς ἑκάτεροι ἡσυχάσαντες τὴν νύκτα ἐν φυλακῇ ἦσαν. Utrique. Lucian. in Harm. Ἐκεῖνοι μόνοι ἑκάτερος αὐτῶν δύο ἔφερον, Uterque, Utercunque ipsorum, Utervis ipsorum. Basil. Ἑκάτεροι ἀρνοῦνται τὸν ἀγαθόν· ὁ μὲν, οὐκ εἶναι τὸ παράπαν λέγων· ὁ δὲ οὐκ ἀγαθὸν αὐτὸν εἶναι, Uterlibet ipsorum, Uterque. Et sing. ap. Aristot. Eth. 6. Ληπτέον ἑκατέρου τούτων τίς ἡ βελτίστη ἕξις. Jungitur et cum præp. κατὰ et παρά. Synes. Epist. 44. Καθ' ἑκάτερόν μοι προσήκει συμβουλεῦσαί σοι τὸ φαινόμενον βέλτιστον, In utroque. Philo V. M. 1. Παρ' ἑκάτερα βαθεῖα καὶ ἀτριβὴς ἐρήμη, Ex utroque latere: de Mundo, Συνάψῃ τὰς παρ' ἑκάτερα, Ad utraque protendatur et pertineat. Eust. ex Etym. tradit, comparativi formam obtinere, et ab ἑκὰς derivari, quod, cum de duobus dicatur, ὡς οἷα τολμῆσαν διάστασιν ἐκ δυασμοῦ, ἕκαθεν τῆς μονάδος ἐστί. [" Diod. S. 1, 255. 464. 2, 347. 467. Villois. ad Long. 164.

ad Charit. 453. Markl. Suppl. p. 250. Iph. p. 303. Lucian. 2, 255. 283. ad Dionys. H. 1, 588. 5, 215. Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 319. Xen. Œc. 6, 6. Ammon. 14. Valck. Anim. 55. Fischer. Ind. Palæph. Paus. 1, 331. Valck. Phœn. p. 280. Conf. c. ἀμφότερος, ad Dionys. H. 2. 932. Schneid. ad Xen. Œc. 18. l. q. ἀμφ., Xen. Hier. 2, 13. Œc. 6, 11. Quomodo differat ab ἀμφ., K. Π. 7, 4, 4. Plato Hipp. 172. Plut. 3, 236. Cor. Conf. c. ἕκαστος, Fac. ad Paus. 3, 151. Uterque, ad Xen. Œc. 3, 8. Lucian. 1, 23. Ammon. 75. An articulus cum ἑκ. jungatur, Valck. ad Phalar. p. xvi. Xen. Eph. 92. Sing. et plur., Schneid. ad Xen. K. 'A. 68. Plur., Dionys. H. 1, 228. Παρ' ἑκάτερον, ad Lucian. 2, 14. Ἑκάτερός τις, Plut. 3, 181. Cor. Αὐτοὶ ἑκάτεροι, ad Herod. 702. Μηδὲ καθ' ἑκάτερα, Neutrubi, Thuc. 2, 234. 264. Bav." Schæf. Mss. * Ἑκατέρῃ, Inscr. Cret. in Marm. Oxon. p. 118. Κατὰ τὸς νόμος τὸς ἑκ. κειμένος, Schn. Lex. * Ἑκατερομάσχαλος, J. Poll. 2, 138. vide Ἀμφιμ.] Ἑκατεράκις, Alterutra s. Utraque vice, Xen. K. Π. 4, (6, 2.) Βέβληκα μιᾷ δὶς ἐφεξῆς, καὶ καταβέβληκα θῆρας ἑ. Ἑκατέρω, In utramque partem, Gal. de Oss. in Defin. συναρθρώσεως. Apud Herod. Ἑκατέρω τοῦ μεγάρου ἐστὶ, exp. Ex altera parte cœnaculi. Ἑκατέρωθεν, ab alterutra parte, Utrimque, Herodian. 1, (12, 19.) Πολλῶν ἑ. πιπτόντων, Multis utrimque occumbentibus. Geop. Χάρακας ἑ. ὀξύνειν. Pro quo Columella, Ridicas dedolatas utraque parte exacuere. [" Ad Charit. 655. Plut. Alex. 136. Schm. Ἑκατέρωθε, Tzetz. Exeg. in Il. 100, 23. Plut. 5, 15. Hutt. Heyn. Hom. 8, 265." Schæf. Mss.] Ετ Ἑκάτερθεν, metri causa exemta syllaba, pro eod. Il. Γ. (340.) ἑκ. ὁμίλου θωρήχθησαν, Ex utraque multitudinis parte Schol. ἐξ ἑκατέρου πλήθους. [" Wakef. Ion. 1153. Huschk. Anal. 296. Heyn. Hom. 6, 72. 8, 39. 650. Il. Ψ. 813. Apoll. Rh. 2, 679. Brunck. ad Bacch. p. 415. Eichst. Quæst. 7." Schæf. Mss. * Ἐξεκατέρωθεν, Procl. Paraphr. Ptol. 3, 14. p. 188.] Ἑκατέρωθι, In alterutra parte, Utrobique. [Pind.] Ἑκατέρως, Alterutro modo, Utroque modo. [Plato de LL. 10, 895.] Ἑκατέρωσε, In alterutram partem, utramque partem, Utroque. [Plato Gorg. 264.]

¶ Ἑκατερὶς, ίδος, ἡ, Genus saltationis, in qua manus alternatim movere assuescebant, VV. LL.: J. Poll. 4, (102.) ἑκατερίδας et θερμαστρίδας scribit esse ἔντονα ὀρχήματα: et ἑκατερίδας quidem, τὸ χειρῶν κίνησιν ἀσκοῦν: θερμαστρίδας autem, πηδητικόν: unde Cam. ἑκατερίδας, fortasse de vicibus jactationis et permutatione flexuum, ait χειρονομικὸν ὄρχημα fuisse cum manuum motu. [* Ἑκατερέομαι, Hesychio πρὸς τὰ ἰσχία πηδᾶν ἑκατέραις ταῖς πτέρναις.]

ἙΚΑΤΟΝ, Centum, Thuc. 6. Ὀκτὼ καὶ ἑκατόν. || Capitur interdum pro infinito πολλοὶ, sicut et μύριοι, Eust. qui sic intelligi posse existimat Il. B. (448.) Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθοντο: Hesiod. 'E. (1, 129.) ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῇ Ἐτρέφετ' ἀτάλλων, (2, 74.) ἑκατὸν δέ τε δοῦραθ' ἁμάξης. Sic quoque accipi posse ἑκατόμβη, ἑκατόγχειρ, ἑκατόνζυγος, et similia. [" Multi, Heyn. Hom. 4, 276. In compos., Cattier. 100." Schæf. Mss. * Ἑκατοντάρουρος, Arist. de LXX. Interprr. 270.] Ἑκατομπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, Centuplus, Centuplicatus, VV. LL. Ετ Ἑκατονταπλασίων, s. Ἑκατονταπλάσιος, pro eod., Luc. 8, (8.) Ἐποίησε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα. [* Ἑκατονταπλασίως, LXX. 1 Par. 21, 3. * Ἑκατονταπλασιάζω, Orig. Exhort. ad Mart. p. 176. * Ἑκατονταπλασιασμὸς, 177.] " Ἑκατόνσεμνον, Augustum, Multum, Magnum. Hesychio πόλυ, μέγα." [Cattier. 100. * Ἑκατοντεσσαράκοντα, Diod. S. 13, 335. * " Ἑκατοντεσσαράκοστος, Tzetz. Chil. 6, 603." Boiss. Mss. * Ἑκατομφόνια, τὰ, sc. ἱερὰ, Plut. Rom. 25.] Ἑκατοντὰς, άδος, ἡ, Centuria, Centenarius numerus, Herodian. (3, 8, 15.) Θηρίων ἑ. ἀνεῖλε πολλάκις, Centenas sæpenumero occidit bestias: ἑκατοντάδες δύο, Ducenti: ἑκατοντάδες ἑκκαίδεκα, Mille sexcenti. [" Ἑκατοντάδες ἕξ, Herod. 7, 184. 185." Schw. Mss.] Ἑκατοντάκις, Centies. [Gl.] Ἑκατοστὸς, Centesimus, Herod. Ἐπ' ἑκατοστὰ, Ad centena: ἡ ἑκατοστὴ, Centesima usura. Plut. Πρῶτον μὲν ἑκατοστὴν ἐκέλευσε

A καὶ μὴ πλέον ἐς τοὺς τόκους λογίζεσθαι, ubi Bud. μερίδα subintelligit. Aristoph. Σφ. (658.) Κᾆξω τούτου τὰ τέλη χωρὶς, καὶ τὰς πολλὰς ἑκατοστὰς, ubi Schol. exp. δραχμὰς ὑπὲρ τοῦ τέλους χορηγουμένας ἀπὸ τῶν πόλεων. [* Ἑκατοστεικοστόγδοος, Nicom. Arithm. p. 11. * " Ἑκατοστιαῖος, Centesimus, Chrys. in Matth. Hom. 56. T. 2. p. 362." Seager. Mss.] " Ἑκατοστεύουσα κριθὴ, Centuplicatum hordeum, LXX. Genes. " 26, (12.) At in VV. LL. perperam ἑκατορένουσα." Ἑκατοστὺς, ἡ, Centuria, Plut. Συλλελοχισμένοι εἰς ἑκατοστύας: utitur et Xen. (K. Π. 6, 3, 11.) Bud. [* " Ἑκατοστυαῖος, Hes. 1, 1127. n. 17." Dahler. Mss.]

¶ Διακόσιοι, Ducenti, Duceni: ut, Οὐκ ἐλάττους διακοσίων καὶ πεντήκοντα, Non pauciores ducentis et quinquaginta. Et in sing. num. Thuc. Διακοσία ἵππος, Duceni equites. [* " Διηκόσιοι, Brunck. Aristoph. 3, 26. * Διακοσιοντάχους, (Ducentiplex,) ad Diod. S. 2, 327. ad Herod. 91." Schæf. Mss. * Διακοσιοτεσσαρακοντάχους, Strabo 17. p. 1187. * Διακοσιάκις,
B Suid. 2, 305.] Διακοσιοστὸς, Ducentesimus, [Dionys. H. 1, 527.] Cui similia sunt τριακόσιοι, τετρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, et qua deinceps usque ad denarium numerum supersunt: quæ singula suis ll. reperies.

ἘΚΕΙΝΟΣ, Ille. Et varios usus præbet ut Lat. Ille. Xen. K. Π. 4. Εἰ μὲν οὖν ἄλλους ἔχετε — ἐκείνοις δίδοτε. Lucian. (1, 250.) Μόνης δὲ ἀπέχει τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μέν σοι ἡ δᾴς. Paulo post, Ὁ Ἄρης γὰρ οὐ φοβερώτερος ἦν, et paucis interjectis, Ἀλλ' ἐκεῖνος ἑκὼν προσίεταί με. Et cum οὗτος ap. Eund. (1, 16.) Ὥστε τῶν ὁρώντων ἕκαστος, τὸν πλησίον κινήσας, δείξει σε τῷ δακτύλῳ, Οὗτος ἐκεῖνος, λέγων, Hic ille est. Pro quo Aristoph. (N. 1167.) Ὅδ' ἐκεῖνος ἀνήρ. Lucian. (1, 851.) Οὗτος ἐκεῖνος Ἁρμονίδης ἐστὶν ὁ ἄριστος αὐλητής: (358.) Τοῦτ' ἐκεῖνο τὸ τῆς Παροιμίας, Ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα, Hoc illud est, quod in communi Prov. versatur: (788.) Τὸ τοῦ Θησέως ἐκεῖνο μιμησόμεθα, Illud Thesei. Interdum em-
C phaseωs causa additur αὐτός. Plut. (8, 322.) Ἆρ' οὐ Χλίδωνα λέγεις τὸν κέλητι τὰ Ἡραῖα νικῶντα; respondet alter, Ἐκεῖνον μὲν οὖν αὐτὸν, Illum ipsum. || Interdum est φωνὴ ὑπεροχῆς ἐμφατική, ut Thetis (Il. Ω. 90.) Τίπτε μ' ἐκεῖνος ἄνωγε μέγας θεὸς, Magnus ille Deus. || Volunt et pro reciproco accipi ap. Thuc. Ὑπὲρ ἐκείνων ἄλλους κινδυνεύειν ἀξιοῦσιν, Pro se. SED notandum amitti nonnunquam ε initiale seq. vocali, etiam ap. prosæ scriptt. Isocr. Pan. Ἅπερ ἐγὼ φανείην εἰρηκὼς ἢ 'κεῖνοι πράξαντες. Aristoph. N. (195.) Ἀλλ' εἴσιθ', ἵνα μὴ 'κεῖνος ἡμῖν ἐπιτύχῃ. Quæ tamen nota amissi ε non semper ascripta reperitur. Dicitur ET Ἐκεινοσὶ Att. pro ἐκεῖνος, sicut οὑτοσὶ pro οὗτος. Aristoph. Lucian. AT Κἀκεῖνος per crasin factum est e καὶ et ἐκεῖνος. [" Ad Charit. 566. Casaub. ad Plaut. Cas. 4, 2, 11. Jacobs. Anth. 9, 361. Fischer. ad Well. Gr. Gr. 2, 200. Xen. Mem. 1, 2, 3. 60. 1, 4, 10. Wolf. ad Reiz. Acc. 76. Heyn. Hom. 8, 611. Quo referatur, Musgr. El. 251. ad Diod. S. 1, 705. Reisk. ad Plut. 4, 959. Heyn. Hom.
D 6, 629. Magister, Kuster. Aristoph. 54. I. q. αὐτὸς, Xen. K. 'A. 7, 3, 4. 'E. 1, 6, 14. 3, 42. Diod. S. 2, 441. Plut. Alex. 50. Schm. Heind. ad Plat. Lys. 19. 357. Müller. ad Lycophr. p. 433. Δεικτικῶς, Heyn. Hom. 5, 113. Sensu obscœno, ad Charit. 348. Jacobs. Anth. 10, 95. 11, 319. Lucian. 3, 25. Celebritatem indicat, Koppiers. Obs. 69. Ἐκεῖνος et οὗτος, Boeckh. in Plat. Sim. p. xxii. Iteratum, Plut. Galba c. 20. Abund., ad Lucian. 1, 296. Post ὅς, Schell. Præf. ad Æl. 26. Ἐξ ἐ., Phryn. Ecl. 14. 206. Thom. M. 322. Dionys. H. 1, 131. 136. 2, 653. 3, 1308. Τοῦτ' ἐκεῖνο, ad Charit. 641. Wakef. Ion. 566. Med. 97. Lucian. 3, 55. Heind. ad Plat. Phædr. 234. Plut. Alex. 179. Schm. Heyn. Hom. 7, 566. Κατ' ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ, Phryn. Ecl. 122. Thom. M. 502. (sic leg. ap. Jacobs. Anth. Proleg. 51. it. ap. Matth. ad Dionys. H. 5, 458.) Duker. Præf. Thuc. 13. Euseb. H. E. 63. Marcell. de V. Thuc. 6. Ἐκείνῳ abund., ut μοι, Wakef. Phil. 267. Ἀπ' ἐκείνου, ad Paus. 338. Ἐκείνων, sc. Κορινθίων, quod sup-

plendum ex prægresso Κορίνθῳ, Diod. S. 1, 676. Τοῖς ἀνδράσιν ἐ., Dionys. H. 1, 470. Philostr. 224. Boiss. Μετ' ἐκεῖνο, Plato Phædro 294. Heind. Ἐκεῖνός γε, Heyn. Hom. 5, 503. 685. * Ἐκ. αὐτὸς, Heind. ad Plat. Lys. 45. Τῶν ἐκ., ad Hipp. 129. Ἀλλ' ἐκεῖνο, absolute positum, ib. Ἐκεῖνος ἐκείνοις, Dem. 656.: Xen. K. Π. 4, 5, 20. Ἡνίκα οἱ φίλοι αὐτοῦ (Cyaxaris) τοὺς ἐκείνου (ejusd. Cyaxaris) ἐχθροὺς ἀπολλύουσιν: locus inprimis notandus. Κατ' ἐκεῖνα, Schneid. ad Xen. Ἐ. 354. Ἐκεῖνος ὁ, Heind. ad Plat. Gorg. 263. Εἰς ἐ., ἀπ' ἐ., ἐξ ἐ., ad Charit. 360. Τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο, Eur. Hel. 628. Κἀκεῖνος, ad Charit. 470. Heind. ad Plat. Apol. p. xiii. Κἀκ., καὶ κεῖνος, Heyn. Hom. 5, 230." Schæf. Mss.] Ἐκείνῃ adv. sumitur pro Illa via, ratione, ut ταύτῃ. Bud. e Plat. Apud Thuc. ponitur pro ἐκεῖ, Illic, 3, (109.) Πελοποννησίους διαβαλεῖν ἐς τοὺς ἐκείνῃ χρήζων Ἕλληνας: 4, (77.) Ἀναστήσας τὸ ξυμμαχικὸν τὸ ἐκείνῃ πᾶν, Omnes, qui illic erant, socios. Sic Herod. Ἢν οἰκέῃ ἐκείνῃ, Si illic habitaret. || Capitur et pro Illuc, s. ἐκεῖσε, Eust., Od. N. (111.) οὐδέτι κείνῃ Ἄνδρες ἐσέρχονται, ubi tamen et Illac exponi posset, Per eam viam. [" Boiss. Philostr. 355. 414. Toup. Opusc. 2, 114. ad Thom. M. 52. Herod. 668." Schæf. Mss.] Ἐκείνως, Illo modo: ut, Ἐ. καὶ οὕτως ταῦτα συμβεβηκέναι ἀνάγκη, Hoc et illo modo. Synes. Ep. 44. Ἐ. μὲν ἄν σοι μῖσος ὠφείλετο δίκαιον, οὕτω δὲ καὶ ἔλεος, Illo modo. Ἐκείνινος, Qui ex illo est, Aristot. Metaph. 8. Ἔοικε δὲ ὃ λέγομεν οὐ τόδε, ἀλλ' ἐκείνινον· οἷον τὸ κιβώτιον, οὐ ξύλον, ἀλλὰ ξύλινον. Idem, Εἰ δέ τι ἐστὶ πρῶτον, ὃ μηκέτι κατ' ἄλλο λέγεται ἐκείνινον, τοῦτο πρώτη ὕλη, i. e. τὸ ἐξ ἐκείνου πεποιημένον, Bud. addens, sic sibi videri Ciceronem Lentulitatem et Appietatem in Epist. dixisse, et Syllaturire pro eo, quod est Proscripturire: quæ vv. fictitiæ sunt, Quintil. [Aristot. Metaph. 7, 7.]

¶ Ἐκεῖ, Illic, Plato, Ἐ. γάρ εἰσι, Sunt enim illic: οἱ ἐ., Qui eam incolunt partem, illic sunt aut degunt. Non solum de Alio loco dicitur, sed et de Eo, in quo is est, quem alloquimur, Bud.: Liban. Ἀλλ' ἐπεὶ τἀκεῖ τεθεράπευκας ἱκανῶς. || Nonnunquam ponitur pro Illuc, Eo, Chrys. Ἐ. ἡμᾶς ἕψεσθαι, Illuc nos secuturos. " Hes. ἐκεῖ exp. μακρὰν, πόῤῥω, Longe, " Procul: quod potius δασυντέον, ut ἑκάς. Κἀκεῖ, " pro καὶ ἐκεῖ, Et illic." [" Phryn. Ecl. 51. Thom. M. 281. 316. Markl. Suppl. 838. Wakef. Phil. 377. Ammon. 47. Jacobs. Exerc. 1, 118. Illuc, ad Charit. 98. Villois. ad Long. 228. Dionys. H. 1, 173. Lucian. 1. 26. Fischer. ad Anacr. 23. Κἀκεῖ, Toup. ad Longin. 271. ad Lucian. 1, 401. Τἀκεῖ, Illa regio, Plut. Alex. 127. Schm." Schæf. Mss. * " Παρεκεῖ, Hes. v. Ἐπέκεινα." Routh. Mss.] Ἐκεῖθεν, Illinc, Thuc. 8, (107.) Ἐς τὴν Εὔβοιαν ἀπέπεμψαν Ἱπποκράτην καὶ Ἐπικλέα κομιοῦντας τὰς ἐ. ναῦς, Ad afferendas illinc alias naves. Dicitur et de Loco, in quo is est, ad quem scribimus: Liban. Τοὺς ἐ. ἥκοντας ἐρωτῶ μὲν ὅπως ἔχει σοι τὸ σῶμα. Ponitur et pro Illic, Greg. in Epitaph. Fr. 114. Bud. " Κἀκεῖθεν pro " καὶ ἐκ., Et illinc, s. Et inde, Acta 7," [4. " Thom. M. 316. Iph. T. 1410. Musgr. Tro. 285. Valck. Phœn. p. 96. Dawes. M. Cr. 211. Eur. Hec. 721. Or. 1418. Illic, Apoll. Rh. 2, 914. Dionys. H. 1, 427. Philostr. 174. Boiss., Thuc. T. 1. p. 360. 382. Bav. De tempore, Diod. S. 2, 524. 527. 531. Ἐ. Ἀργεία τις, Eur. Iph. T. 672." Schæf. Mss. * Ἀπεκεῖθεν, Lobeck. Phryn. 46.] Ἐκεῖθι, Illic. [" Thom. M. 283. Jacobs. Anth. 11, 90. Bast Lettre 149. Heyn. Hom. 6, 210. 337. 338. 339." Schæf. Mss. Κἀκεῖθι, Herod. 2, 122.] Ἐκεῖσε, Illuc, Illo, Eo, Soph. (Aj. 690.) εἶμ' ἐκεῖσ', ὅποι πορευτέον, Eo vado, quo eundum est, Dem. Δεῦρο κἀκεῖσε, Huc et illuc. Additur interdum gen., ut Herod. (7, 239.) Ἐ. λόγου ἄνειμι τῇ μοι πρότερον ἐξέλιπε, Redeo ad illam orationem: ad verbum, Eo orationis. || Ponitur interdum pro Illic, ut vicissim ἐκεῖ pro Illuc. Greg. Naz. Τοῖς τῆς ἐ. πολιτείας ἠξιωμένοις, Iis, qui cælesti illa, seu, quæ illic est, rep. digni habiti sunt. Sic ap. Basil. quoque et Greg. accipi annotat Bud. [" Phryn. Ecl. 51. Thom. M. 282. 316. 824. Musgr. Tro. 285. Cattier. 59. Villois. ad Long. 235. Heyn. Hom. 6, A 210. 337. 339. 8, 449. Fischer. Palæph. 59. Valck. Phœn. p. 480. Ammon. 47. Herod. 617. 757. Eur. Andr. 1128. Alciphr. 424. Illic, Argum. Eur. Med., Diod. S. 2, 497. 563. Jacobs. Anth. 12, 118. Heyn. Hom. 4, 108. 5, 79. 607. 713. 7, 802. Boiss. Philostr. 450. Heind. ad Plat. Phædr. 191. Gorg. 276. Ἐκεῖσε κἀκεῖσε, Musgr. Hel. 540. Ἐνθένδ' ἐ., 1155. Τὸ 'κεῖσε δεῦρό τε, Soph. Trach. 929." Schæf. Mss. * Ἀπεκεῖσε, Lobeck. Phryn. 46.]

¶ Κεῖνος dicitur pro ἐκεῖνος utplurimum ap. poëtas, et Iones, interdum et ap. prosæ scriptt., præcedente dictione in vocalem desinente. Imo, si Eust. credimus, hoc magis regulare est quam ἐκεῖνος: cum cetera pronomina primitiva bisyllaba sint, ut ἐγὼ, οὗτος, αὐτός. Il. Ξ. (48.) Κεῖνος δ' ὣς ἀγόρευε. Xen. Ἐ. 1, (6, 9.) Ἐς τὸ κεῖνον δυνατὸν, Quantum per illum fieri potest. Isocr. ad Phil. (55.) Ταπεινοτέροις ὀνόμασιν ἢ κεῖνοι προσαγορευομένους. Quædam tamen exempl. in similibus ll. notam initialis literæ amissæ addunt, ut in Ἐκεῖνος admonui. [" Wolf. Prol. 245. B ad Phalar. 271. Jacobs. Anth. 6, 59. Isocr. 258. Wolf. 389. Lang. Lobeck. Aj. p. 339. 393. 409. Heyn. Hom. 6, 579. 7, 14. 32. 36. Kiessl. ad Jambl. Protr. 237. Plato de LL. 51. 322. Ast. Polyb. 3, 597. Toup. Emendd. 4, 446. ad Herod. 331. 341. 685. 714. Brunck. Phil. 193. El. 427. Stephani margo ad Xen. p. 256. Ed. 2. K. ὅγε, Heyn. Hom. 4, 533." Schæf. Mss.] Κείνῃ, Illa ratione, Illa via, Eur. Vide Ἐκείνῃ. Κείνως, Illo modo. Plato de Rep. 2. Οὕτω ῥᾷον ἢ κ., ubi tamen et 'κείνως scribitur, ut amissa litera initialis signif. [" Ad Phalar. 271. Plato Hipp. 180." Schæf. Mss.] Κεῖθεν, Illinc, pro ἐκεῖθεν, (Od. N. 276.) κ. ἀπώσατο. Apoll. Rh. vero 2, (369.) Κ. δὲ προτέρωσε μέγας καὶ ὑπείροχος ἀγκὼν Ἐξανέχει γαίης, Schol. supplet προσελθοῦσιν. [" Soph. Œd. C. 1227. Illic, Brunck. Trach. 1012." Schæf. Mss.] Κεῖθι, Illic, pro ἐκεῖθι. [" Wolf. Prol. 245. Wakef. Herc. F. 123. Lucian. 1, 861. 864. Bast Lettre 149. Alciphr. 398. Illuc, Ruhnk. Ep. Cr. 114. Καὶ κ., Heyn. Hom. 4, 536. 6, 639." Schæf. C Mss.] Κεῖσε, Illuc, Eo, pro ἐκεῖσε, Od. O. (119.) K. με νοστήσαντα. || Illic, ut ἐκεῖσε. Apoll. Rh. 2, (717.) τέτυκται Κεῖσ' ἱρόν. [" Jacobs. Anim. 67. Valck. Phœn. p. 97. 418. Ibi, Apoll. Rh. 1, 1224." Schæf. Mss.]

¶ Τῆνος, Dor. pro ἐκεῖνος, Ille. Laco quidam in Plut. Apoph. cuidam invitanti se ad audiendum, qui lusciniam imitaretur, respondit, αὐτᾶς ἄκουκα τήνας, i. e. ἐκείνης. Apud Eund. Rhodius quidam ad Romani ducis ministrum, Οὐ μέλει μοι τί σὺ λέγεις, ἀλλὰ τί τῆνος σιγῇ. Theocr. 1, (4.) Αἴκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῇ: (10.) αἱ δέ κ' ἀρέσκῃ Τήναις ἄρνα λαβεῖν. || Una ex insulis Cycladibus, Suid. Unde Τήνια σκόροδα, Aristoph. Πλ. (718.) Quæ ex illa insula feruntur, aut ibi nascuntur. [" Τῆνος, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 46. Hipp. p. 267. Piers. Veris. 199. Heyn. Hom. 5, 322. Nom. propr., Koen. ad Greg. Cor. 234. ad Herod. 657." Schæf. Mss.] Τηνεὶ, Illic, ἐκεῖ, Theocr. 5, (33.) Ψυχρὸν ὕδωρ τηνεὶ καταλείβεται. Et Τηνεεὶ pro eod., VV. LL. [" Τηνεὶ, D Eichst. Quæst. 42. Valck. ad Röv. p. xxxi. Phœn. p. 183. Theocr. 2, 98. 4, 35. Harles. p. 86. Koen. ad Greg. Cor. 160. Valck. Callim. 237. Jacobs. Anth. 12, 6. Plut. Demosth. c. 19. * Τηνόθεν, Brunck. Aristoph. 3, 89." Schæf. Mss. * Τηνόθι, Theocr. 8, 44.] Τηνῶθε, Illinc, ἐκεῖθεν, Theocr. 3, (10.) Ἠνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε [al. τηνῶ δὲ] καθεῖλον, Ὦ μ' ἐκέλευ καθελεῖν, Illinc, unde jussisti. [" Valck. Theocr. p. 46. 73. 326. cf. Wakef. S. Cr. 4, 4. Jacobs. Anth. 6, 418. * Τηνῶ, Valck. Adoniaz. p. 326." Schæf. Mss.]

" ἜΚΗΛΟΣ, ὁ, ἡ, Quietus, Nihil. Turbarum " movens. Il. O. (194.) ἀλλὰ ἕκηλος Καὶ κρατερός " περ ἐὼν μενέτω τριτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ. Od. N. (423.) " οὔ τιν' ἔχει πόνον, ἀλλὰ ἕκηλος Ἧσται ἐν Ἀτρείδαο " δόμοις. Il. A. (75.) ἀλλὰ ἕκηλοι Οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι " καθήατο. Od. P. (478.) Ἔσθι' ἕκηλος, ξεῖνε, καθή" μενος, ἢ ἄπιθ' ἄλλῃ. Et Φ. (289.) Οὐκ ἀγαπᾷς ὃ θ' " ἕκηλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν Δαίνυσαι. Et Il. E.

" (759.) ἔκηλοι Τέρπονται. Hes. ἔκηλος exp. non " solum ἥσυχος, sed etiam πρᾶος." [" Jacobs. Anth. 8, 204. Heyn. Hom. 5, 143. 603. Brunck. Phil. 769. Mitsch. H. in Cer. 217. 272. Ilgen. Hymn. 562." Schæf. Mss.] NEUTR. Ἔκηλα, adverbialiter ponitur pro ἐκήλως s. ἡσύχως, Quiete. AT SUBST. Ἐκηλία, ab Hes. exp. εἰρήνη, φιλοτησία." [Εὔκηλος, Æol. pleonasmo dicitur pro ἔκ., ut αὐτὰρ pro ἀτὰρ, teste Plut. de Dialectis Hom.] " Εὔκηλος, ὁ, ἡ, Hesychio στά- " σιμος, ἥσυχος, πρᾶος, Stans sine motu, Quietus, " Mitis et lenis. Hesiod. Ἔ. 2, (668.) Τῆμος δ' εὐκρι- " νέες τ' αὖραι, καὶ πόντος ἀπήμων, Εὔκηλος, τότε νῆα " θοὴν, ἀνέμοισι πιθήσας, Ἑλκέμεν ἐς πόντον. Il. A. " (554.) Ἀλλὰ μάλ' εὔκηλος τὰ φράζεαι ἅσσ' ἐθέλησθα: " P. (371.) de Trojanis et Græcis, Εὔκηλοι πολέμιζον " ὑπ' αἰθέρι: pro quo paulo post dicit, μεταπαυόμενοι " δὲ μάχοντο, Ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα στονόεντα." [" Wakef. Eum. 828. Jacobs. Anim. 217. Anth. 9, 321. Brunck. Apoll. Rh. 152. Heyn. Hom. 4, 146. 5, 143. Toup. Opusc. 2, 87. Emendd. 2, 533. 536. ad Od. Γ. 263. Ruhnk. Ep. Cr. 166. Brunck. Phil. 769. * Εὐκήλη, Apoll. Rh. 2, 935. et Brunck." Schæf. Mss. * Εὐκήλως, ib. 863.] " Εὐκηλία, Hesy- " chio ἡσυχία, Quies. Ab ead. origine demanasse " putatur VERBALE Εὐκηλήτειρα. Exp. certe Quie- " tis conciliatrix, Placatrix: ab Hes. ἡσυχάστρια, a " Suida etiam κατευνάστρια. Utitur autem hoc ver- " bali Hesiod. (Ἔ. 464.) Νειὸς ἀλεξιάρη, παίδων εὐ- " κηλήτειρα. Ubi tamen nonnulli interpr. Demul- " cens liberos, acsi sit a κηλέω." " Εὔκαλος, pro εὔ- " κηλος, Quietus. Hesychio etiam ὅσιος. UNDE " Εὐκαλία, Eid. ἡσυχία, Quies: ET Εὐκαλεῖ, Eid. " ἀτρεμίζει, Quiescit, Quietus est." [* Εὐκαλεία, Phav. 326.]

" ἙΚΥΡΟΣ, οῦ, ὁ, Socer: i. e. Mariti pater: et " fem. GEN. Ἑκυρὰ, seu, Ionice, Ἑκυρή, Socrus, i. e. " Mariti mater. Helena ap. Il. Ω. (761.) in queri- " monia de Hectore occiso, Ἀλλ' οὔπω σεῦ ἄκουσα " κακὸν ἔπος οὐδ' ἀσύφηλον· Ἀλλ' εἴ τις με καὶ ἄλλος " ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίσποι Δαέρων, ἢ γαλόων, ἢ εἰνατέ- " ρων εὐπέπλων, Ἢ ἑκυρή, ἑκυρὸς δὲ, πατὴρ ὣς, ἤπιος " αἰεὶ, Ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέ- " ρυκες. Sic Il. X. (451.) Andromache dicit, Αἰδοίης " ἑκυρῆς ὀπὸς ἔκλυον, vocem reverendæ meæ socrus " audivi. Et Plut. Connub. Præcept. Ὅπως ἀπ' ἀρχῆς " ἐπισταμένη τὸ τῆς ἑκυρᾶς μητρυιῶδες, ἣν ὕστερόν τι " συμβαίνῃ τραχύτερον, μὴ ἀγανακτῇ. Alioqui et " πενθερὸς dicitur Socer: et Πενθερὰ, Socrus: at " Schol. Homeri superiora duo antiquiora esse in- " nuit." [" Ad Callim. 1, 122. De quant., Jacobs. Anth. 12, 358." Schæf. Mss.]

ἘΛΑΙΑ, Olea, Oliva, Arbor, Od. Ω. (245.) οὐδέ τι πάμπαν Οὐ φυτὸν, οὐ συκῆ, οὐκ ἄμπελος, οὐ μὲν ἐλαίη: Λ. (589.) ἐλαῖαι θηλεθόωσαι: N. (102.) τανύφυλλος ἐλαίη. Theophr. de myrrha, Φύλλον προσεμφερὲς ἔχει τῇ ἐ. πλὴν οὖλον, ἐξ ἄκρου δ' ἐπακανθίζον, Folium olivæ, verum crispius et aculeatum, Plin. || Olea, i. e. Fructus Olivæ, Plut. (6, 86.) Ἐ. τὸν ἀπὸ τῆς ἐ., καὶ φηγὸν τὸν ἀπὸ τῆς φηγοῦ καρπὸν ὁμωνύμως τοῖς φέρουσιν (ὀνομάζουσι.) Dem. (314.) Ἐτριταγωνίστεις, σῦκα καὶ βότρυς καὶ ἐ. συλλέγων. || Civitatis Æolicæ proprium nomen: UNDE Ἐλαϊτικὸς κόλπος, Eust. [" Ἔλαια, Phryn. Ecl. 46. Thom. M. 37. 292. 328. 809. Musgr. Ion. 1436. Jacobs. Anth. 7, 76. 9, 253. 12, 356. Brunck. Aristoph. 1, 22. 2, 163. 221. Wakef. Georg. 41. Boiss. Philostr. 327. ad Mœr. 51. 231. 381. Toup. Opusc. 1, 526. Plut. Mor. 1, 91. ad Diod. S. 1, 188. ad Herod. 413. Auger Discours Grecs 1, 544. Nævus, Bernard. ad Synes. 45." Schæf. Mss.] AT Ἔλαιος, ου, est ἡ ἄῤῥην καὶ ἀγρία ἐλαία, Mascula et agrestis oliva, ap. Iones, ut e Lex. Rhet. Eust. annotat, paulo ante ex Æl. Dionys. afferens, τὴν ἀγρίαν ἐλαίαν vocari ἔλαιον et non ἀγριέλαιον. || Ἐλαιὸς autem translato accentu in ultimam, i. ap. Rhodios est q. φαρμακεύς, Hes. || Item, ut ap. Athen. I. tradit Alexander Myndius, Altera species avis, quæ αἰγιθαλλὸς, Parus, secundum quos-

A dam, vocatur: quam πιρίαν quoque a quibusdam, ab aliis eo tempore, quo ficus florent συκαλίδα appellari, idem auctor annotat. [" Wakef. Trach. 1196. T. H. ad Plutum p. 183. Sylb. ad Paus. 177. 188. (ubi et de ἐλαιός.) Fac. et Kuhn. ad 1, 304. Casaub. Athen. 135." Schæf. Mss.]

¶ Ἔλαιον, Oleum, Olivum, Xen. Σ. (2, 24.) Τὰς δὲ φιλοφροσύνας, ὥσπερ ἔ. φλόγα, ἐγείρει. Eust. annotat Hom. ἔλαια vocare μύρα, Unguenta. Unde est Od. B. (339.) εὐῶδες ἔλαιον. Il. Ψ. (186.) ῥοδόεντι δὲ χρῖεν ἐλαίῳ Ἀμβροσίῳ. Ubi possunt intelligi et Odorata olea, quorum confectiones ap. Medicos plurimæ reperiuntur. Callim. in Apoll. (38.) Αἱ δὲ κόμαι θυόεντα πέδῳ λείβουσιν ἔλαια. Quo in l. Schol. notandum scribit ἔλαια plur. alibi non reperiri. ||Ἔλαιον, recentioribus Atticis dicebatur Locus quoque, in quo oleum vendebatur; sicut ἰχθύες, Locus, ubi pisces. ||Ἔλαιον ὗος, ap. Hippocr. dicitur pro ὕειον στέαρ, Adeps suillus: ut annotat, Erotian. [" Jacobs. Anth. 6, 172. 7, 386. Heyn. Hom. 6, 557. 7, 564. Bernard.
B Reliq. 45. 51. Unguentum, Valck. Callim. 233. Locus, ubi venit, Cattier. 54. Bentl. Ep. ad T. H. 110. Acta Traj. 1, 208. Wolf. ad Reiz. 76. ad Od. 8, 5. Græv. Lectt. Hes. 613. Mare tranquillat, ad Charit. 316. Acta Traj. 1, 207. Ἔλαια, Koppiers. Obss. 16. ad Callim. 1, 48. Ἐλαίου ῥεῦμα, Heind. ad Plat. Theæt. 290. Στίλβειν ἐλαίῳ, ad Od. 7, 107. Χρῆσθαι ἐλαίῳ, ad Callim. 1, 105." Schæf. Mss.]

[* " Ἐλαιοβαφής, Hes. (cf. Ἐλαιοτῷ.) * Ἐλαιόβρεκτος, Phav." Wakef. Mss.] Ἐλαιόβροχος, Oleo tinctus, imbutus, rigatus, Athen. (393.) de coturnicibus, Διόπερ ἐλαιοβρόχων γενομένων, ἡ τῶν πτερῶν αὐτοῖς συγκόλλησις αἰτία γίνεται τῆς ἁλώσεως. [" Ad Charit. 723. ad Od. Γ. 441." Schæf. Mss.] Ἐλαιόδευτος, ὁ, ἡ, Idem, Epigr. [Phav.] Ἐλαιοδόκος, Oleum capiens. ET Ἐλαιοδόχος, idem: ut ἀγγεῖον, Vas olearium. [" Herodian. Epimer. 78." Boiss. Mss. * Ἐλαιοειδής, Aret. 19. * Ἐλαιοθέσιον, Vitruv. 5, 11. * Ἐλαιοθήκη, Schol. Aristoph. Θ. 429. * Ἐλαιόθρεπτος, Methodius Photii Cod. 237. * Ἐλαιοκάπηλος,
C Liban. 4. p. 139.] Ἐλαιοκόμος, ὁ, ἡ, Qui olivas colit, Olivarum cultor. [" Jacobs. Anth. 11, 279." Schæf. Mss.] Ἐλαιοκομέω, Olivas colo s. curo, Etym. [J. Poll. 1, 229. * Ἐλαιοκόμιον, Inscr. Sicula Gruteri p. 211. * Ἐλαιοκομικὸς, J. Poll. 7, 140. * Ἐλαιοκονία, Albarium, Eust. Il. Γ. p. 289, 39. * Ἐλαιοκόνιον, Gl. Malta.] Ἐλαιολόγος, Qui olivas colligit, olivat, Aristoph. Σφ. (712.) Νῦν δ' ὥσπερ ἐλαιολόγοι, χωρεῖθ' ἅμα τῷ τὸν μισθὸν ἔχοντι, Veluti olearum leguli, olivantes. Ἐλαιολογέω, Olivo, Olivas colligo, quod Dem. divisis vocibus ἐλαίας συλλέγειν dicit. Deut. 24, (20.) Ἐὰν δὲ ἐλαιολογήσῃς, οὐκ ἐπαναστρέψῃ καλαμήσασθαι τὰ ὀπίσω σου. Pro eod. dicitur et ἐλαολογεῖν, de quo infra. " Ἐλαιαλογεῖν, Olivas legere, " Olivare. Deut. l. c. ἐὰν ἐλαιαλογήσῃς. Sunt qui " existiment scr. potius ἐλαιολογήσῃς vel ἐλαολογή- " σῃς." Ἐλαιόμελι, Elæomeli, q. d. Oleum melleum: quod in Syriæ maritimis sponte nasci, et ex arboribus manare tradit Plin. pingue, crassius melle, resina tenuius, sapore dulci, non sine nausea: sicut et
D Diosc. 1, 37. Κατὰ Παλμυρᾶ τῆς Συρίας ἔκ τινος στελέχους ἔλαιον μέλιτος παχύτερον ῥεῖν, γλυκὺ τῇ γεύσει: in hoc tantum discrepans, quod non ex ipsis oleis, ut Plin., sed e quodam caudice profluere dicit. Gorr. tradit e vetustis arborum caudicibus manare perinde ac nunc e lapidibus quibusdam, quod πετρέλαιον nominant. [Cf. Colum. 5, 8, 7. p. 269. * " Ἐλαιομετρέω, Inscr. Iliensis in Clarke Reise II. P. 1. p. 86." Schn. Lex. Suppl. * " Ἐλαιοπάλης, ad Charit. 723." Schæf. Mss. * Ἐλαιοπινής, Hippocr. 338. * Ἐλαιοπληθής, Phryn. Bekkeri p. 40. * Ἐλαιοποιΐα, Gl. Olivatio. * Ἐλαιοποιϊκὸς, Pocock. Inscr. p. 16. * Ἐλαιόπρωρος, Aristot. Phys. 2, 8.] Ἐλαιοπώλης, Olei venditor. [" Dem. 3, 176. Tauchn." Boiss. Mss.] Ἐλαιοπωλεῖον, " Ἐλαιοπώλιον," Locus, ubi oleum venditur. [Gl. Olearium. * " Ἐλαιόσπονδος, Porphyr. p. 138." Wakef. Mss. * Ἐλαιοστάφυλος, Geop. 9, 14. * " Ἐλαιότρεπτος, Method. Conv. 381," Routh. Mss.] Ἐλαιοτριβεῖον, Locus, ubi olivæ teruntur, et oleum exprimitur. [* Ἐλαιοτριβεῖα, Gl. Torcu-

læ. *'Ελαιοτρίβιον· Trapetum. *'Ελαιοτρόπιον, Geop. 6, 1.] 'Ελαιότρυγον, Olei fæx, Amurca, ἀμόργη, Hes. ap. quem perperam scriptum est ἐλαιότρωγον. [* 'Ελαιοτρυγητὸς, Vindemia olivarum. * " 'Ελαιοφιλοφάγος, * 'Ελαιοφυλλοφάγος, Casaub. Athen. 134. (2, 24.) Brunck. Aristoph. 2, 81." Schæf. Mss. " Eust. 1394, 17." Boiss. Mss.] 'Ελαιοφόρος, Oliviferus: ut χώρα, Regio olivarum fertilis, olearum ferax, Theophr. C. Pl. 2. [Eur. Herc. F. 1178. * 'Ελαιοφορία, Gl. Olivitas. * 'Ελαιοφυὴς, Eur. Ion. 1501. * 'Ελαιόφυλλος, Diosc. 3, 140.] 'Ελαιόφυτος, Oleis consitus, Diod. S. 36. Χώραν ἀμπελόφυτόν τε καὶ ἐλαιόφυτον. [Æsch. Pers. 884.] Et 'Ελαιόφυτον, neutr. Locus olivis consitus, Olivetum, Oletum. [* " 'Ελαιοφυτεία, ad Timæi Lex. 270." Schæf. Mss. " Olivarum plantatio, Steph. B. 694." Wakef. Mss.] 'Ελαιοχριστία, Unctio olei, ut athletarum, Bud. e Diog. L. [5, 71. al. * 'Ελαιοχρηστία. * 'Ελαιόχροος, Eust. in Dionys. P. p. 99. * 'Ελαιοχύτη, Hes. * 'Ελαιοχυτέω, Paul. Æg. 6, 74.]

'Ελαίαγνος, ἡ, Oleagnus, Agni s. Viticis speciebus similis planta in Orchomenio lacu nascens: cujus descriptionem habes ap. Theophr. H. Pl. 4, 11. Marcellus Diosc. interpres scribit Theophr. viticem, quod oleæ folia habeat, composito nomine ἐλαίαγνον vocasse. Apud Plin. certe 24, 9. altera agni s. viticis species, non multum huic oleagno dissimilis videtur. PRO QUO 'Ελέαγνος ap. Hes. scribitur. 'Ελαιάγριον, τὸ, Olivum agreste, ἔλαιον ἄγριον, Suid. 'Ελαιέμπορος, Qui oleariam mercaturam exercet, Olearius. [* 'Ελαιεμπορεία, Cod. Theodos. * 'Ελαιουργὸς, unde] 'Ελαιουργία, Olei confectio. 'Ελαιουργεῖον, Locus, ubi olivum conficitur, Diog. L. 1. (p. 17.) de Thalete, 'Εμισθώσατο τὰ ἐ. [Aristot. Pol. 1, 11. * " 'Ελαιώνης, Thom. M. 654." Schæf. Mss.]

'Αγριέλαιος, ἡ, Agrestis oliva, Oleaster. Quod licet Æl. Dionys. usitatum esse neget, dicique pro eo ἔλαιος annotet, reperitur tamen ap. Theophr. cum alibi, tum H. Pl. 2, 3. 'Εκ τῶν τῆς ἐλαίας πυρήνων ἀγριέλαιον φυτεύεσθαι. || Adjective etiam ponitur pro Ex oliva agresti confectus, Oleastrinus, si dici potest: ut σκυτάλην, Scuticam ex oleastro, Epigr. SED ET 'Αγριελαία dicitur subst., itidem pro Oliva agresti s. Oleastro. Diosc. 1, 138. 'Αγριελαία, ἣν ἔνιοι κότινον καλοῦσιν, οἱ δὲ Αἰθιοπικὴν ἐλαίαν: 126. de foliis tiliæ, Στύφει, ὡς ἀ. ποιοῦντα πρὸς τὰ στύψεως δεόμενα. [* 'Αγριελάϊνον, Gl. Oleaginarium. 'Αγριελάϊνα· Oleagina.] 'Ανέλαιος, Olei expers, [Strabo 17. p. 1163. * Εὐέλαιος, Olei ferax, 5. p. 372.] " Θυμελαία, ας, ἡ, Thymelæa: herba quam nonnulli χαμελαίαν et κνέωρον appellant, folia habens oleæ foliis assimilia et fructum similem myrto, qui Κνίδειος κόκκος, i. e. Granum Cnidium, nominatur, teste Diosc. 4, 173. et Plin. 13, 21. ubi et ipse dicit esse similem oleastro, foliis angustioribus, gummosis si mordeantur, myrti magnitudine. UNDE Θυμελαΐτης οἶνος, Vinum e thymelæa, s. Vinum thymelæa conditum: conjectis nimirum in id ramulis, foliis et fructu: ut fusius docet Diosc. 5, 78." [* 'Ιέλαιον, Synes. de Febr. 102. 194.] Καλλιέλαιος, Frugifera olea, cui opp. ἀγριέλαιος, VV. LL. Apud Gorr. autem καλλιέλαια scribitur esse Oliva sativa, sicut sylvestris ἀγριέλαια dicatur. [Ep. ad Rom. 11, 24. * Κατέλαιος, Archestratus Athenæi 399.] " Κνιδέλαιον, τὸ, ET Κνίδειον ἔλαιον, Oleum e Cnidio grano. Diosc. l. 1. c. 44. inscribit περὶ κνιδελαίου, quod docet διὰ τοῦ κνιδείου σκευάζεσθαι κόκκου λεπισθέντος καὶ κοπέντος." [* Νηλιπρκαιβλεπέλαιος, Athen. 162. * Πολυέλαιος, Xen. de Vectigal. 5, 3.] " 'Ραφανέλαιον, Rhaphaninum oleum, e raphani semine: ῥαφάνινον ἔλαιον. Diosc. 1, 46." [* Σιναπέλαιον, 1, 45.] 'Υπέλαιον, Olei fæx s. sordes: γλοιὸς, [Hes.] " Φιλέλαιος, Olei s. olearum amans," [" Jacobs. Anth. 7, 411." Schæf. Mss.]

'Ελαιὼν, ῶνος, ὁ, Olivetum, Oletum, Locus oleis consitus. || Cella olearia, ut οἰνὼν et μελιττὼν, Bud. e Theod. ap. Cic. [Geop. 3, 11.] 'Ελαὼν, Olivetum, Oletum, i. q. ἐλαιὼν, VV. LL.

* 'Ελαιόω, Olivo, Olivas colligo, δρέπομαι τὸν τῆς ἐλαίας καρπὸν, J. Poll. [7, 146.] " 'Ελεοῦν, veteribus

A " dicebatur τὸ δρέπεσθαι τὸν τῆς ἐλαίας καρπὸν, ut est ap. J. Poll. 7. Sed metuo ne perperam scriptum sit pro ἐλαιοῦν, quod Lat. ad verbum dicunt Oleare." 'Ελαιόω, Oleo perungo. UNDE ἐλαιοῦται θρὶξ, Soph. Troilo, quod Aristarch. exp. ῥυπαίνεται, at melius λαμπρύνεται, Hes.: ἐλαιούμενος, Oleo oblitus. Bud. 'Ελαιωτὸς, Oleo perunctus, imbutus. " 'Ελαιωτῷ, Hesychio * ἐλαιοβαθεῖ. Sed forsan scr. ἐλαιωτῷ et * ἐλαιοβαφεῖ." 'Ελαιωτὴρ, Legulus, Qui olivas colligit, olivat, [J. Poll. 7, 146.] " 'Ελεατῆρες, Qui oleas stringunt, Olivantes. Legimus enim ap. J. Poll. 7. τὸ δρέπεσθαι τὸν τῆς ἐλαίας καρπὸν dictum fuisse olim ἐλεοῦν: et eos qui id facerent, ἐλεατῆρας. Sed suspecta est hæc scriptura: potius enim per diphth. αι scribi hæc deberent, ἐλαιοῦν et ἐλαιωτῆρες." 'Εξελαιόω, Oleo perungo et imbuo. || In oleum verto, Theophr. C. Pl. 6. Καὶ τάγε κάρυα καὶ ὅσα γε τοῦτον τὸν τρόπον ἐλαιώδη, χρονιζόμενα, μᾶλλον ἐξελαιοῦται, In oleum vertuntur: [cf. 6, 11.]

'Ελάϊνος, Oleaginus, Ex olea arbore factus, Il. N.
B (611.) εἵλετο καλὴν 'Αξίνην εὔχαλκον, ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ. 'Ελαΐνεος, Oleagineus, Oleaginus, i. q. præcedens, per epenth. τοῦ ε. Od. I. (319.) Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα ῥόπαλον παρὰ σηκῷ Χλωρὸν, ἐλαΐνεον. [" Toup. Opusc. 1, 450. 535. 2, 240." Schæf. Mss. * 'Ελαϊκὸς, unde * 'Ελαϊκῶς, More olivæ, Arrian. Epict. 2, 20. * 'Ελαϊικὸς, Gl. Olearis. * 'Ελάϊος· Oleaginus.] 'Ελαιώδης, Oleosus, Oleaceus, Pinguis, Theophr. Τῶν δὲ χυλῶν οἱ μὲν ἐλαιώδεις, ὥσπερ ἐλαίας, δάφνης, καρύας ἀμυγδάλης, Plin. Pinguis succus olivæ, lauro, nuci juglandi, amygdalis. 'Ελαιηρὸς, Olearis, Olearius: ut ἐπίχυσις, sicut μυρηρὰ λήκυθος, et οἰνηρὸν ἀγγεῖον, ac ὑδατηρόν. Sic δρόσος, Epigr. pro Oleo. [" Jacobs. Anim. 118. Anth. 11, 402. Philodem. 17. Huschk. Anal. 150. Toup. Opusc. 2, 57." Schæf. Mss.] 'Ελαιήεις, Oleosus, Oleaceus, Nicander Θ. (676.) Λάζεο φλοιὸν ἐλαιήεντα κρότωνος. [" Jacobs. Anth. 9, 400. Brunck. Anal. 2, 303. Ruhnk. Ep. Cr. 152." Schæf. Mss.] " 'Ελαιάεσσα νηδὺς ap. Soph. in Ulysse ἀκανθοπλῆγι est ἀπὸ τοῦ
C " ἐλαίου, λιπαρὰ, teste Hes. Fem. est e masc. ἐλαιάεις, i. q. ἐλαιήεις." [Vide Brunck. Lex. Soph.]

'Ελαῒς, ΐδος, ἡ, Oliva, Olea arbor, Suid. αἰγίλωψ, Hes. [Aristoph. A. 998.] 'Ελαΐζω, Oleas colo, ἐλαίας ἐργάζομαι, Etym. ex Aristoph. Γεωργ. || Neutr. Oleagino colore sum: ἐλαΐζων, Hesychio * ἐλαιόχρους. 'Ελαϊστὴς, Qui oleas legit, Bud. [J. Poll. 10, 130. * 'Ελαϊστὴρ, unde * 'Ελαϊστήριον, Pocock. Inscr. p. 16. * " 'Ελαΐτης, Jacobs. Anth. 8, 182." Schæf. Mss.] " 'Αμφελαῒς, Hesychio μᾶζα ἐλαίου πλήρης, Maza oleo exsaturata: quæ nimirum veluti circumdata est oleo."

'Ελάδιον, Pauxillum olei; est enim Eust., teste demin. ab ἔλαιον. Archedicus ap. Athen. 7. Θρίοισι ταύτην εἴλησ', ἐλαδίῳ διεὶς: [cf. 292.] Et 13. Ἂν γε ἐλαδίου τεταρτημόρια μοι (φησὶ) προσενέγκῃς τρία. Est vero v. Comicum. [" Jacobs. Anim. 294. Alciphr. 308." Schæf. Mss.]

¶ 'Ελάα, Olivæ fructus, Olea: quod esse Att. Eust. docet. Aristoph. B. (988.) Τίς τῆς ἐλάας παρέ-
D τραγεν; Athen. (133.) (ἐχρῶντο οἱ παλαιοὶ καὶ) ταῖς ἁλμάσιν ἐλάαις, ἃς κολυμβάδας καλοῦσι: (56.) δρυπετεῖς ἐλάας a Rom. vocari δρύππας, Druppas. Annotat Æl. Dionys. ap. Eust. dici et ἐλᾶς duabus syllabis pro ἐλάας. || 'Ελάαν et ἐλαίαν, alterum pro altero poni καταχρηστικῶς, Aristoph. Schol. tradit. [" Phryn. Ecl. 46. Boiss. Philostr. 327. Heyn. Hom. 6, 475. ad Mœr. 51. 121. 231. ad Thom. M. 37. 'Ελάη, Jacobs. Anth. 9, 139. 163." Schæf. Mss.] 'Ελαολογέω, Olivo, Oleas colligo, i. q. ἐλαιολογέω. Att. id esse Æl. Dionys. ap. Eust. docet.

'ΕΛΑΥΝΩ, άσω, κα, AB 'Ελάω, Agito, Il. E. (237.) de curru et equis, 'Αλλὰ σύ γ' αὐτὸς ἔλαυνε τέ' ἅρματα καὶ τεὼ ἵππω. Et ἄρμ' ἐλαύνῃς πρὸς πόλιν, Aristoph. (N. 69.) Sed et navem dicitur quis ἐλαύνειν, Agere: ut Od. O. (502.) ἄστυδ' ἐλαύνετε νῆα: ex Apoll. (2, 944.) affertur ἐλαύνειν ἐρετμοῖς, pro Incumbere remis: cum accus. δρόμον, Aristoph. (N. 25.) Dicitur vero et ὁδὸν ἐλαύνειν, Conficere iter quasi agitando.

Sciendum est autem omitti interdum accus., ut Lucian. (1, 229.) Μὴ ἐλάσῃς τήμερον, ubi sub. ἅρμα. Et pro Remigo sine accus., Xen. ('Ε. 6, 2, 17.) Εἰ δὲ ἐλαύνειν δέοι, κατὰ μέρος τοὺς ναύτας ἀνέπαυεν. Sed frequentissime sub. habet accus. ἵππον, et accipitur pro Equitare, Bud. in Xen. (K. Π. 4, 1, 3.) Ἀναβὰς ἐπὶ τὸν ἵππον, ἤλασε, καὶ πρὸς Κυαξάρην ἦλθε: (1, 4, 8.) Καὶ ὡς εἶδεν ἐκ τοῦ ἐναντίου κάπρον προσφερόμενον, ἀντίος ἐλαύνει. HINC ἐλαύνειν sine adjectione et pro Expeditionem ago: ut Ἐλάσαι εἰς Αἴγυπτον, Herod. Affert et Bud. 883. exempla, sed non satis apta, cum in iis addatur dat. στρατῷ. Et pass. ἐλαύνεσθαι dicitur navis, sicut et ἐλαύνειν νῆα. In Il. A. (673.) ἐλαυνόμενος act. etiam signif., Ῥύσι' ἐλαυνόμενος.

Ἐλαύνω, Stimulo, Incito: inde quod qui agitat equos, eos stimulare soleat: unde et Calcari quadrupedes agitare dicit Plaut. Et pass. ἐλαύνεσθαι, Stimulari. Herodian. (4, 7, 1.) Ὑπό τε τῆς τῶν ἔργων συνέσεως ἐλαυνόμενος, Cum a conscientia scelerum stimularetur. || Exerceo, Exagito, Paus. Lac. Τὸ γὰρ χρεὼν ἤδη τοὺς Μεσσηνίους ἤλαυνεν. Esse autem indidem sumtam metaph. ostendit non solum comp. illud Exagito, sed et simpl. Agito, quod itidem pro Exerceo ponitur: ut Liv. His curis cogitationibusque animum agitarat. || Denique et pro Fatigo accipitur, Insequor, Vexo, Insector, a Dem. sæpe, Bud. || Sed et pro Persequi judicio, s. Arcessere, invenitur ἐλαύνω: unde Ἡράκλειτος ἐλαύνεται ἀσεβείας, Impietatis arcessitur, Bud. 885. Sed addit et aliam expos. In exilium agitur. || Ἐλαύνω Verbero, Pulso, Ferio: sæpe ap. Hom. Sed et pro Excutio, ac proprie Excutio feriendo, ut Apoll. Rh. (2, 785.) χαμάδις δέ οἱ ἤλασ' ὀδόντας. || Excito, Cieo, Moveo, Il. A. (575.) Ἐν δὲ θεοῖσι κολῳὸν ἐλαύνετον, ubi tamen exp. et ἐπιτείνειν.

Ἐλαύνω, Abigo, Expello: quod potius ἀπελαύνω dicitur in prosa, s. ἐξελαύνω: unde Eust. in Il. A. (154.) Οὐ γὰρ πώποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους, vult esse pro ἐξήλασαν per ellipsin præp. Sic Chrys. Δαίμονας ἐλαύνων, Expellens. Hinc comp. ξενηλατεῖν. Ἄγος ἐλαύνειν, Thuc. (1, 126.) Scelus expellere, pro Scelus expiare s. procurare: unde ἀγηλατεῖν. Sic Ἐλαύνειν μήνιμα δαιμονίου, Plut. Romulo.

Ἐλαύνω, Duco, i. e. Ductile opus facio: unde χρυσήλατος et σφυρήλατος. Sic (Il. M. 295.) περὶ ἀσπίδος, ἣν ἄρα χαλκεὺς Ἤλασεν. Dicitur et ἐλαύνειν τεῖχος, Ducere murum; τάφρον, Ducere fossam. Bud. 883. 884. E Plut. quoque in Cam. Λεπτῶς ἐληλαμένον σίδηρον. Et e Diosc. 5. Ἐλαύνεται πέταλα χρυσᾶ. || Ἐλαύνω, Traduco, Transigo: ut in Axiocho, Ἀλλ' ἡ πολυτίμητος πολιτεία διὰ πόσων ἐλαύνεται δεινῶν; quo dicit modo Sallust. Per quot pericula traducitur. Ibid. autem, Ὅσοις δὲ τὸ ζῆν διὰ κακουργημάτων ἠλάθη, Quibus vita traducta est vel acta per scelera.

Interdum etiam, et quidem non raro, neutr. est h. v. pro Promoveo, Progredior, Evado: Ἀντωνῖνος εἰς ἕκτον ἔτος ἐλάσας τῆς βασιλείας, Herodian. (5, 8, 19.) Ἐπ' ἄκρον παιδείας ἐληλακὼς, Plut. (10, 651.) Sic Diog. L. Clitomacho, Ὁ δὲ εἰς τοσοῦτον ἤλασεν ἐπιμελείας. Et Πόῤῥω φιλοσοφίας ἐλαύνοντας, Plato. Bud. 884.

Ἐλᾷν, pro ἐλάσειν, Aristoph., Bud. ibid. || Alioqui invenitur et pro ἐλαύνω ap. poëtas: unde est ἐξελάουσι, Hesiod. ('E. 1. 222.) pro ἐξελαύνουσι, et εἰσελάαν, Apoll. Rh. (2, 1267.) pro εἰσελαύνειν.

" Ἠλήλαντο, Ductæ erant, sc. malleo: poët. ἐκτάσει, pro ἐλήλαντο, Hesiod. ('A. 143.) κυάνου δὲ διὰ πτύχες ἠλ. Ἐλάσασκε, Ion. pro ἤλασε: nisi malis esse imperf. ab ἐλασάσκω."

[" Ἐλαύνω, Thom. M. 293. 841. ad Charit. 511. Musgr. Iph. T. 198. Rhes. 480. Tro. 1114. Hel. 370. Bacch. 851. Wakef. Ion. 1325. 1641. Herc. F. 350. 403. Alc. 687. 718. 1175. Phil. 1094. Eum. 75. 607. Boiss. Philostr. 374. 430. Heyn. Hom. 5, 311. 6, 134. 273. 428. 7, 550. 788. 8, 66. 71. 464. Jacobs. Anim. 130. Anth. 7, 250. 8, 364. 387. 12, 163. 232. 244. ad Lucian. 1, 662. 2, 252. Gesn. Ind. Orph. Jacobs. Spec. 44. Fischer. Ind. Palæph. Stanl.

A Eum. 55. Xen. K. Π. 68. Jacobs. Exerc. 1, 63. 2, 195. Valck. Hipp. p. 304. ad Od. 7, 86. Græv. Lectt. Hes. 601. ad Herod. 732. Vulnero, Heyn. Hom. 7, 221. De præda, ad Herod. 480. De navi, Fischer. Palæph. 143. De cithara, Piers. Veris. 226. De ictibus, Harles. ad Theocr. 220. Ammon. 150. ad Callim. 1, 248. De coitu, Toup. ad Longin. 328. Jacobs. Anth. 10, 23. Kuster. Aristoph. 212. 215. Unde? Fischer. Palæph. 163. De part. præt. pass., Thom. M. 294. I. q. ἀπελ., Abresch. Æsch. 2, 41. ad Paus. 328. Ἤλασεν et ἤγαγεν conf., Jacobs. Anth. 11, 395. Ἐλάσας et ὀλέσας, 6, 227. 230. ad Charit. 724. Κολῳὸν ἐλαύνειν, Lobeck. Aj. p. 259. ὀδύνῃ, Heyn. Hom. 7, 231. ἐπὶ τόσον μανίας, Jacobs. Anth. 9, 362. Dionys. H. 1, 46. 65. 403. Heyn. Hom. 4, 153. 6, 428. Λιμὸν ἔλαυνε θύρης, Antip. S. 94. Ἠλάσατο, Plato Gorg. 126. Thuc. T. 2. p. 176. Bav. et var. lect. Ἠλάθην, ad Mœr. 13. Ἐλῶ, fut., 124. 146. 216. Zeun. ad Xen. K. Π. 69. Bergl. Alciphr. 194. Brunck. Œd. T. 232. Aj. 504. Musgr. Alc. 954.

B Wakef. 965. Eum. 75. Thom. M. 293. T. H. ad Plutum p. 217. ad Herod. 225. Ἐλάω, Fisch. Palæph. 163. Piers. Veris. 226. Zeun. ad Xen. K. Π. 754. Plut. Mor. 1, 49. Jacobs. Anim. 130. Anth. 7, 143. 250. 295. 8, 264. 12, 349. Callim. Ep. 37. Heyn. Hom. 6, 135. 645. 7, 474. 745. 8, 154. Thom. M. 293. ad Charit. 788. Musgr. Tro. 1114. Hel. 1363. Wakef. Ion. 1199. 1525. Phil. 1094. Eum. 456. 909. An Molo? Piers. ad Mœr. 18. Ἐλάασκον, ἐλάεσκον, Brunck. Apoll. Rh. 142. Ἐλάαν, absolute, Heyn. Hom. 6, 104. 642. Ἐλόωσι, 428." Schæf. Mss. Ἐληλάδατο, Ion. pro ἐληλαμένοι ἦσαν, Od. H. 86. Mss. ἐληλέδατο, et ἐληλέατο, v. Butmm. A. Gr. 1, 439. Ἐληλάμενος, 1, 444. cf. ἀκαχήμενος, ἀλαλήμενος. * " Ἐλάσσω, Buttm. Schol. Od. Δ. 607." Elberling. Mss.]

Ἔλασμα, Lamina ductilis, Bud. 884. e Diosc. [" Heyn. Hom. 5, 350. 6, 326. Græv. Lectt. Hes. 601. Heringa Obss. 113. Cursus, Heyn. Hom. 8, 436." Schæf. Mss. * Ἐλασμάτιον, Diosc. Parab. 2,

C 164.] " Ἐλασμὸς, i. q. ἔλασμα, Lamina, s. Lamina " ductilis. Nam ut ἔλασμα χρυσίου legimus ap. " LXX. Habacuc 2, (19.) et ἐλάσματα καὶ πέταλα " μολύβδου ap. Diosc. 5. ita ap. Suid. εἰς ἐλα- " σμοὺς μολίβδων γράφοντες, In laminas plumbeas." [" Toup. Opusc. 1, 138." Schæf. Mss.] Ἔλασις, Agitatio, sc. equorum, s. currus, Aurigatio, Equitatio, Xen. K. Π. 8, (3, 14.) Οὕτω δὴ ἡ τότε ὑπὸ Κύρου κατασταθεῖσα ἐ., οὕτως ἔτι καὶ νῦν διαμένει ἡ βασιλέως ἔλασις. Et Expeditio, Arrian. (7, 16, 8.) Τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος ἐ. Ex Herod. autem, Τὴν ἐ. ἐξηγέεται, pro Quæ ad transmittendum pertinent. || Remigatio. || Expulsio, Abactio: ut, Ἐ. βοσκημάτων: et Περὶ τῶν ἐναγῶν τῆς ἐ., Thuc. 1, (139.) Item ἐ. τῶν ἀγῶν, Expiatio piaculorum, VV. LL. [" Boiss. Philostr. 633. Heyn. Hom. 6, 134. ad Herod. 528." Schæf. Mss.] Ἐλασία Xen. (Ἱππαρχ. 4, 4.) i. q. ἔλασις, Equitatio, Bud. 885. [* Ἐλάσιοι, Plut. 7. p. 188. * Ἐλάσιππος, Pind. Π. 5, 113.] Ἐλασείω, Expeditionem affecto et apparo, Bud. 883-4. e Luciano

D [1, 501. " Ad Mœr. 14." Schæf. Mss. * Ἐλασᾶς, nom. avis, Aristoph. Ὄ. 886.] " Ἔλανος, Hesychio " ἰκτῖνος," [" Thom. M. 471." Schæf. Mss.] " Ἔλαμος, Hesychio ὁδὸς, Via: forsan quia δι' αὐτοῦ " ἐλαύνεται τὰ ἅρματα καὶ τὰ ὑποζύγια." " Ἐλαστὴς, " Impulsor, Agitator, Etym. Ἔλαστρον, Id quod im- " pellit s. quo impellitur aliquid. Legitur ap. Etym., " et ex eo derivatur Ἐλαστρέω, Agito, Impello: i. q. " ἐλαύνω, s. ἐλάω, unde et factum est: sed est Ἰωνι- " κώτερον. Herod. Ἐλαστρεόμεναι ὁμοῦ νέες. Idem, " (7, 24.) ἐλαστρεομένας τριήρεας, Triremes quæ agi- " tantur s. aguntur. Itemque ἐλαστρηθεὶς, Agitatus, " Actus, Impulsus. Usus est h. v. Hom. quoque, Il. " Σ. (543.) de aratoribus, Ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον " ἔνθα καὶ ἔνθα, i. e. ἤλαυνον." [" Markl. Iph. p. 342. Wakef. Eum. 75. 607. Jacobs. Anth. 8, 36. Timo Phlias. 7. Dionys. H. 1, 59. Wessel. Diss. Herod. 143. ad Herod. 181. 522. Koen. ad Greg. Cor. 131. Heyn. Hom. 7, 544." Schæf. Mss. Cf. καλέω καλιστρέω, βοάω βωστρέω.] " Ἐλατρεὺς, Hes. teste ap.

" metallicos dicitur ὁ τρίτην πύρωσιν ἔχων τοῦ σιδή-
" ρου. Ἐλάτρενον et ἐλάστρενον, Idem exp. ἐδίωκον."
Ἐλατὴρ, Agitator, Auriga, Remex, ut Lucian. (2,404.) Καὶ ῥοθίῳ τῷ τῶν ἐ. — ἀπὸ γῆς ἀναχθέντες. || Impulsor, Vibrator: ut Ἐλατὴρ ὑπέρτατε βροντᾶς, Pind. Ὀ. 4, 1.; λύρης, Pulsator lyræ, ex Epigr. || Expulsor, Abactor. || Placentæ latæ genus, Aristoph. [Ἰ. 1182. " Jacobs. Anth. 8, 334. Heyn. Hom. 6, 245. 8, 434. Ruhnk. Ep. Cr. 125. Valck. ad Röv. 72. De lyra, Piers. Veris. 226." Schæf. Mss.] Ἐλάτειρα, Expultrix, διώκτρια, ἀπελαστικὴ, Bud. ap. Areop. Dionys. Ἐλατήριον, Quicquid deorsum ventrem purgat, Hippocr., teste Gal. || Succus e fructu cucumeris agrestis expressus et in orbiculos coactus. Ab Aëtio inter venena numeratur. Sed fit etiam expressis radicibus et foliis, quibus tamen vis inest imbecillior. Gaza ap. Theophr., inquit Gorr., Agitatorium interpretatus est, quia commovet vehementer corpus, et superpurgationes inducit: sed hoc Latinis incertius quam si simpl. Elaterium dixisset. Ceterum non tantum Succum, sed et Ipsum cucumerem a quibusdam dictum tradit Diosc. [" Koen. ad Greg. Cor. 265. * Ἐλατήριος, Tzetz. Exeg. in Il. 43, 24." Schæf. Mss.] " Ἐλάτης, Neptuni cognomentum Athenis,
" teste Hes.: forsitan quia primus docuit ἐλαύνειν
" τοὺς ἵππους καὶ τὰς ναῦς." [" Ruhnk. Ep. Cr. 125." Schæf. Mss. Gl. Agitator, Auriga, Ductor: ἵππων· Agitator: χρύσου ἢ ἄλλης ὕλης· Cusor.] " Νεηλάτης, Remex: ὁ ἐλαύνων τὴν ναῦν, Hes." " Ἐλατικαὶ κύ-
" νες, Hesychio θηρατικαὶ, Venaticæ." [Schol. Aristoph. B. 182. * " Ἐλατέος, Abigendus, Philostr. 254." Wakef. Mss.] Ἐλατὸς, Ductilis. Ex Epigr. affertur νῷ ἐλατὰ νοήματα, pro Sensus mente tractandi, quod mihi suspectum est. [" Cf. Eichstædt. et Jacobs. Auctar. ad Purgoldi Obs. Cr. 371." Boiss. Mss.] Ἀνήλατος ἄκμων, Job. (41, 15.) Indomita incus. [* " Ἀνέλατος, Aristot. Meteor. 4, 9." Kall. Mss.] " Δυσήλατος, locus dicitur per quem diffi-
" culter agitari possunt equi: unde δυσηλατώτερον
" πεδίον, Campus equitatu difficilior. Curt. Ine-
" quitabilem locum dicit." [J. Poll. 1, 186.] " Ἐνή-
" λατα, τὰ, Eurip. Schol. esse dicit τὰ ὀρθὰ ξύλα
" ἔνθα πήγνυται καὶ ἐλαύνεται τὰ βάθρα τῆς κλίμα-
" κος, Ligna recta in quæ defiguntur et adiguntur
" gradus scalæ: Phœn. (1186.) de Capaneo murum
" scandente, Κλίμακος ἀμείβων ξέστ' ἐνηλάτων βάθρα.
" Eust. vero non hæc ὀρθὰ ξύλα οἷς ἐνελήλαται τὰ βά-
" θρα appellat ἐνήλατα, sed ipsa βάθρα s. ipsas βα-
" θμίδας quæ ἐνελήλανται τοῖς ὀρθοῖς ξύλοις. Nam. p.
" 782. πηκτῶν κλιμάκων ἐνήλατα esse dicit βαθμίδας
" αἳ τοῖς ἑκάτερθε μηροῖς τῶν πολεμικῶν κλιμάκων ἐν-
" είρονται: et 598. τὰ τῶν βαθμίδων ἄκρα ὡς ἐνειρό-
" μενα τοῖς μηροῖς τῶν κλιμάκων τῶν τε πολεμικῶν καὶ
" τῶν αὐταῖς ὁμοίων: appellans μηροὺς his in l. quæ
" Eurip. Schol. ὀρθὰ ξύλα, et ἐνήλατα quæ ille βάθρα.
" Rursum ἐνήλατα Schol. Eur. dici ait τοὺς πασσαλί-
" σκους τοὺς πρὸς τῷ ἄξονι, s. τὰ ἐμβαλλόμενα πρὸς τῷ
" ἄξονι ὥστε μὴ ἐξιέναι τὸν τρόχον, Paxillos s. Clavos
" qui axi infiguntur ad retinendam rotam ne exeat: in
" Hipp. (1235.) σύριγγές τ' ἄνω Τροχῶν ἐπήδων,
" ἀξόνων τ' ἐνήλατα. Hesychio ἐνήλατος est Pars
" navis." [" Phryn. Ecl. 74. Suppl. 729. Brunck. Soph. 3, 509." Schæf. Mss.] " Ἐξήλατον, Hesy-
" chio εὐποίητον, συντετριμμένον: item ἐξ ἐλασμά-
" των καὶ πτυχῶν συγκείμενον. Aspiratum autem
" ἑξήλατον, ἓξ πτυχὰς ἔχον, ἑξάπτυχον." [* Ἐπήλατος, vox corrupta? " Pseudo-Diog. in Notit. Mss. T. 10. P. 2. p. 250. ubi v. nott." Boiss. Mss.] Εὐήλατον (χωρίον,) Xen. (Ἐ. 5, 4, 54.) Equitabilis locus, ut Livio Equitabilis et vasta: et ita fuerit i. q. Hom. ἱππήλατος. [* " Θερμήλατος, Joan. Mal. 10. p. 308." Routh. Mss.] " Ἀνκηλάτους, Hesychio
" τὰς ἐγχέλεις, Anguillas. Νεήλατος, Recens mal-
" leo ductus, Recens cusus: νεοτευχὴς, Hes. || De-
" mosth. vero in Or. pro Ctesiph. (314.) νεήλατα
" per ellipsin dicit pro νεήλατα ἄλφιτα, h. e. τὰ νεω-
" στὶ ἀληλεσμένα, Recens molitas farinas, teste Har-
" pocr. qui etiam subjungit, has farinas melle imbu-
" tas et subactas, injectis simul uvis passis et ciceri-
" bus viridibus, sacra peragentibus distribui solitas

A " fuisse: easque a quibusdam ἀμβροσίαν vocatas
" fuisse, a quibusdam μακαρίαν. Verba oratoris hæc
" sunt, Μισθὸν λαμβάνων τούτων στρεπτοὺς καὶ νεή-
" λατα." " Ὑπήλατα φάρμακα, Medicamenta quæ
" alvum subducunt. Ὑπήλατα τὰ φλέγμα κενοῦντα,
" Purgationes pituitam elicientes, Gal. ad Glauc. 1.
" Ὑπηλάτων τι τῶν ἐπιεικῶν, ap. Eund., Aliquod ex
" iis quæ blande purgant, Aliquod e blandis medi-
" camentis, quæ ventrem tantum, intestina et primas
" venas sine vehementia expurgant, non autem e
" toto corpore trahunt. VV. LL."

[* " Ἀμφιελαύνω, Il. M. 5. (ἀμφὶ δὲ τάφρον Ἤλασαν.)" Kall. Mss. * Ἀνελαύνω, lect. susp., Cod. Pseud. V. T. p. 688. * " Ἀντελαύνω, Heyn. Hom. 7, 272. * Ἀντέλασις, 773." Schæf. Mss.] Ἀπελαύνω, Equitando revertor, s. equitans, Xen. Σ. (9, 7.) Οἱ δὲ γεγαμηκότες, ἀναβάντες ἐπὶ τοὺς ἵππους, ἀπέλαννον πρὸς τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας. Bud. 888. ap. Eund. interpr. Redeo, Refero pedem. Lucian. addidit adv. ὀπίσω. || Ἀπελαύνειν λείας, Herodian. (7, 2, 9.) Abigere prædas, Agere prædas. Item cum gen. pro Abigo, Expello, Repello, Arceo, Ἀπελαύνειν τοῦ βωμοῦ, Lucian. Et in pass. Ἀπελαύνεσθαι τῶν ἀρχῶν, Isocr. Repelli, quod et Repulsam pati dicitur: sic Ἀπελαύνεσθαι τοῦ γάμου. Xen. addidit præp., (Ἀπ. 2, 6, 12.) Ἀπελαύνοι τοὺς ἀνθρώπους ἀφ' ἑαυτοῦ. || Abduco, Avoco: ut, Ἀπελαύνω τῶν αἰσχρῶν, VV. LL. [" Ad Charit. 511. Wakef. Herc. F. 63. Musgr. ib. Coray Theophr. 311. Jacobs. Anth. 11, 58. Exerc. 2, 195. ad Corn. Nep. 322. Fut., Herod. 667. Ἀπηλάσαο, Antip. S. 102. Ἀπηλάθη, ἀπηλάσθη, ad Mœr. 13. 21." Schæf. Mss.] "Ἀπελήλακα, Abegi, Profliga-
" vi: Att. reduplicatione duarum initialium præsentis
" literarum ab ἀπελαύνω dicitur pro ἀπήλακα: unde
" in pass. signif. ἀπεληλαμένοι τῆς πόλεως, Pulsi et
" profligati ab urbe. Ἀπελάω, i. q. ἀπελαύνω, sed
" inusitatius in præsenti. Xen. (K. Π. 8, 3, 13.) Καὶ
" νῦν μὲν ἀπέλα ἀναβὰς ἐπὶ τὸν ἐμὸν ἵππον, Equo
" meo conscenso, abi." [* " Ἀπελατέον, Philostr. 235. * Ἀπέλασις, Cyrill. Hier. 186." Kall. Mss.]
" Ἀπελασία, Abactio, Profligatio. Hesychio διω-
" γμός." [Gl. Instigatio. * " Ἀπελαστικὸς, Bernard. Reliq. 34. Josephi Hypomnest. p. 361. Fabr. * Ἀπελατήριος, Tzetz. Exeg. 75, 28." Schæf. Mss. * Ἀπελάτης, * Ἀπηλάτης, Gl. Abigeus, Abigator, Abactor. * " Ἐξαπελαύνω, Plut. Alex. 9. et Corai." Boiss. Mss. * Προαπελαύνω, Geop. 15, 5.] " Συναπελαύνω, Una expello." Διελαύνω, Perequito, i. e. Equitando iter perago, Bud. Xen. (K. Π. 4, 4, 1.) Ἐπυνθάνετο — πόσην ὁδὸν διήλασαν. Item Decurro in armis, ut idem Bud. interpr., Comm. 885. || Transfigo, Trajicio, Lucian. (1, 396.) Ὃν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας. Vide Bud. 886. [" Markl. Suppl. 676. ad Heracl. 788. Diod. S. 2, 495. Heyn. ad Hesiod. 152. Græv. Lectt. Hes. 601. ad Herod. 387." Schæf. Mss.] Διέλασις ET Διελασία, Decursio militaris, ibid. e Xen. [Ἱππαρχ. 3, 4. * Συνδιελαύνω, Themist. p. 40. Ed. Maii." Boiss. Mss.] Εἰσελαύνω, Invehor, Ingredior equo, curru, Bud. 887. e Plut. (9, 60.) Idem ex Herodiano (4, 11, 3.) Εἰσελάσας εἰς τὴν Παρθυαίων
D γῆν. Sed generalius etiam pro Ingredior, Apoll. Rh. 2, (672.) λιμέν' εἰσελάσαντες. Et εἰσελάαν ἀΐδην, Epigr. [Macedonii 23.] Sed et cum διά: ut Εἰσελάσας διὰ τῆς Κολλίνης πύλης, VV. LL. Ingressus per portam Collinam. Ibid. vero e Plut. Themist. affertur Εἰσελαύνει διὰ Σάρδεων, pro Incedit per Sardes. || Irrumpo, Irruo, quocunque modo quis invehatur, Bud. ibid. e Plut. Phoc. [* Εἰσέλασις, Plut. 5. p. 458.] Εἰσελαστικὸς ἀγὼν, quo die athletæ Olympionicæ aut Hieronicæ patriam solenni pompa ingrediebantur, Bud. ibid. [Plin. Epist. 10, 118. not., Carm. Sibyll. 2, 195. * Προεισελαύνω, Heliod. 9, 438. * Συνεισελαύνω, Plut. 5. p. 468. * Ἐνελαύνω, Dio Cass. 591.] Ἐξελαύνω, Expello, Abigo, Il. Θ. (527.) Ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας κηρεσσιφορήτους: Od. O. (146.) Ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο, exp. Eduxerunt. Item ex Æschine, Ἐξελαύνω πόλεμον ἐκ τῆς χώρας. Et cum duplici constr. ex Aristoph. N. (123.) ἐξελῶ σ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας, ubi est ἐξελῶ pro ἐξελάσω. || Erumpo equo, Bud. Xen. Affertur et e Plut. Camillo, Ἵππον

ἔχων ἐξήλασεν ἀντίος ἀνδρὶ μεγάλῳ. Et ex Herod. (4, 80.) Ἐξήλαυνε—ἐς ἤθεα τὰ ἑωϋτοῦ, pro Rediit ad Lares suos; sed intellige Rediit equo vectus. "Ἐξελῶ, Att. pro ἐξελάσω, ap. Aristoph. et Plat. Ἐξελήλακα, Att. ab ἐξελαύνω, ἐξελάω pro ἐξήλακα, Expuli, Exegi. Aristoph. N. (828.) τὸν Δί' ἐξεληλακώς. " || Pass. autem voce et signif. ἐξεληλαμένα ποιήματα " ex Herod. affertur pro Ductilia opera." [" Ad Phalar. 279. Thom. M. 294. Musgr. Hel. 370. Jacobs. Anth. 7, 327. Boiss. Philostr. 430. Heyn. Hom. 5, 463. 6, 326. 7, 206. Musgr. Phœn. 1197. Fisch. Ind. Palæph. Græv. Lectt. Hes. 535. 601. ad Herod. 117. (de ἐξελᾶν,) 387. Fut., ad Mœr. 146. Brunck. Œd. T. 138. Musgr. Alc. 954. Ἐξελασθεὶς, ἐξελαθεὶς, ad Mœr. 14. Ἐξελῶ, Thom. M. 293. Wakef. Alc. 965. Kuster. Aristoph. 3. Xen. K. Π. 65. Valck. Hipp. p. 162. Ἐξελῶν, ad Herod. 225. 387." Schæf. Mss.] " Ἐξέλασις, Expulsio. Item " Eruptio vel profectio quæ equo fit. Quo pertinet " ἐξέλασιν ποιοῦμαι, Ire pergo. Vide Xen. K. Π. 8, " (3, 1.) p. 126. ubi dicit πρὸ τῆς ἐξελάσεως: et ἐξή- B " λασε ἐκ τῶν βασιλείων: de Cyro:" [Pompa solennis e regia ad sacrificium. " Boiss. Philostr. 315. ad Herod. 479. 528." Schæf. Mss. * Ἐξελασία, Eductio pecoris ad pastum, Polyb. 12, 4, 10. * " Ἐξελαστέος, Clem. Alex. 195." Wakef. Mss.] * " Ἐξε- " λατέος, Expellendus, Abigendus. Hesychio ἐκδιω- " κτέος." [" Jul. 300. Diog. L." Wakef. Mss.] Ἀντεξελαύνω, Ex adverso, Vicissim erumpo equo, VV. LL. pro Repello, quæ signif. e suspecto l. affertur. [Plut. Eum. 3, 345. Othone 5, 405.] Διεξελαύνω, Trano: ut, Διεξελάσαι τὸν πόρον ἵππῳ, e Plut. Probl. Equo vectum s. insidentem tranasse fluvium: [cf. 7, 27.] pro Transmitto per fluvium, Bud. e Greg.: Cum copiis perrumpo; Victis et fugientibus insto. Bud. 886-7. [* " Διεξέλασις, Heliod. 9. p. 434." Boiss. Mss.] Ἐπεξελαύνω, Progredior s. Provehor equo: ἐπεξελαύνειν, inquit Bud., de equitatu progrediente sic dicitur, ut ἐπεξάγειν de peditatu: male enim ap. eum 888. legitur Exercitu pro Equitatu. Idem vero alibi ἐπεξελαύνω interpr. Immitto, Erumpere jubeo, ap. C Xen. Ἑ. 5, (3, 6.) Ἐν τούτῳ δὴ οἱ Ὀλύνθιοι ἐπεξελαύνουσι μὲν τοὺς ἱππεῖς. [* " Ἐπεξέλασις, ad Leon. Drac. 199." Boiss. Mss.] Ἀντεπεξελαύνω, Ex adverso progredior, etc. Exp. etiam, In occursum progredior. [Thuc. 4, 72.] Παρεξελαύνω, Ultra progredior. Bud. παρεξελάσησθα interpr. Progrediaris, Prævertas, Prætereas. In Ex Epigr. afferunt VV. LL. παρεξελάαν pro eo, quod Horat. dicit Præteragere equum. [" Prætergredior, Herod. 8, 126." Schw. Mss.] " Προεξελάσαι, Ante alios equo erumpere s. prorumpere." [Lucian. 986. * Προσεξελαύνω, Dio Cass.] " Συνεξε- " λαύνω, Simul expello," [" Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. 50." Boiss. Mss.] Ὑπεξελαύνω, Clam progredior longius, ex Herod. [" Imo Retro ago, Retro duco, 4, 120. ὑπεξιόντες καὶ ὑπεξελαύνοντες: ubi prius verbum ad Pedites refertur, posterius ad Equites, et currus et greges." Schw. Mss. * " Ὑπεξέλασις, ad Leon. Diac. 199." Boiss. Mss.] Ἐπελαύνω, Infesto incursu in aliquem feror, Xen. (Ἑ. 7, 1, 10.) de decursu equestri loquens, Χρὴ τάχιστα ἀλλήλοις ἐπε- D λαύνειν. Alibi, Προσελαύνειν ἀντιπροσώπους ἀλλήλοις. Sic Lucian. (2, 37.) de equite, qui infesto equo incurrebat, Ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνε — πολὺ τῶν ἄλλων προϋπεξορμήσας. Hactenus Bud. In VV. LL. cum accus. ex Apoll. Rh. 2, (797.) ἐπελάσσαι ἄρηα — Βέβρυξι, pro Intulisse bellum. Et ex Herod. Ἐπελαύνω τὴν στρατιὰν, pro Admoveo copias s. promoveo. [" Musgr. Iph. T. 198. Tro. 1114. ὅρκους, ad Herod. 465. cf. 471." Schæf. Mss.] " Ἐπέλασις, Ex- " peditio adversum aliquem, Invasio, Lucian. de " conscrib. Hist. Πῶς δέξονται τὴν τῶν ἐλεφάντων " ἐπέλασιν, Elephantorum adventantium impetum, s. " Elephantos adversum se agitatos." [" Ad Lucian. 2, 37. * Ἐπελασία, Diod. S. 2, 533." Schæf. Mss. * " Ἀνεπελαύνω, Nonn. D. 31, 209." Kall. Mss. * Προεπελαύνω, Plut. 3, 464.] Κατελαύνω, Depello, VV. LL. sine exemplo. Et additur ex Exodo 31. Κατήλασε μόσχον λεπτὸν, pro Vitulum duxit in minuta. [" T. H. ad Plutum p. 403. Villois. ad Long. 150.

Aristoph. Ἐκκλ. 1082. Fr. 239. De coitu, Kuster. Aristoph. 215. Brunck. 3, 139. Theocr. 100. Harles." Schæf. Mss. * Κατέλασμα, Ælian. Tact. 44. al. κάταγμα.] Παρελαύνω, Prætervehor, παρατρέχω, Cursu alium supero: unde et simpl. pro Supero s. Vinco ponitur: ut paulo post videbis: proprie autem currus est; sed Od. M. (197.) de navi etiam dicitur. || Obequito, Invehor, Irruo in hostes, Bud. e Xen. Ἱππαρχ. (8, 21.) Προθύμως — παρελῶντας ἐπὶ τοὺς πολεμίους. || Equo provehor ante alios, Xen. K. Ἀ. 1, (2, 16.) Παρελαύνων ἐφ' ἅρματος, Provectus in medium. Et παρήλαυνον, In medium provecti sunt et prodierunt. || Dicitur et cum accus. pro Porro ago, Prodire facio, Xen. ibid. (17.) Ἐπεὶ δὲ πάντας παρήλασε: (K. Π. 5, 3, 20.) Παρελαύνων τὸν ἵππον ἐς τὸ πρόσθεν. || Progredior, Evado, Chrys. ad Cor. 1. Εἰς τοῦτο παρήλασαν μανίας, de Philosophis loquens. || Supero, Vinco, ὑπερβάλλω, Basil. de Jejun. 2. Τοσοῦτον τῇ γαστριμαργίᾳ καὶ τὰ ἄλογα παρελαύνει. Hæc et alia Bud. 887. Diog. L. de Phalereo, Πλήθει βιβλίων σχεδὸν ἅπαντας παρελήλακε, Superavit, Præstitit. [" Item Tendo, Eo, Hesiod. Ἀ. (353.) Τρηχῖνα δέ τοι παρελαύνω Ἐς Κήϋκα ἄνακτα, Trachinem tendo." Brunck. Mss. " Toup. Add. in Theocr. 392. Jacobs. Specim. 44. Villois. ad Long. 184. Brunck. Aristoph. 2, 243. 3, 40. Supero, Valck. ad Chrys. 48. Bergl. Alciphr. 189. * Παρελάω, Villois. l. c." Schæf. Mss. * Παρέλασμα, Aristeas de LXX. Interpp. 255.] Περιελαύνω, Circumequito, e Xen. (K. Π. 1, 4, 24.) || Περιελαύνων, Circumagens, Circumducens sulcum, e Plut. Rom. || Abigo, Cogo, Polyb. 5, (94, 4.) Περιελασάμενος λείαν ἱκανὴν: (95, 10.) Τὴν περιελασθεῖσαν λείαν. Bud. || Vexo, Violenter tracto, περιυβρίζω, Basil. Π. καὶ ἕλκων ἀεὶ καὶ σπαράσσων, Bud. [" Wakef. Ion. 1325. Porson. Phœn. 531. Brunck. Aristoph. 3, 39. Dionys. H. 3, 1796-7. Abigo, Fischer. Palæph. 163. Vexo, Herod. 28. De bello, Achill. Tat. 15. De poculis, Bergl. Alciphr. 87. ad Thom. M. 102. Περιελῶ, fut., ad Mœr. 146. * Περιέλασις, ad Charit. 564." Schæf. Mss. " Circumequitatio, Circumagitatio currus, Herod. 1, 170." Schw. Mss.] Προελαύνω, Ante signa evehor, Bud. e Xen. (Ἱππαρχ. 4, 4.) μάλα χρήσιμον καὶ ἐν πολεμίᾳ, καὶ ἐν φιλίᾳ προελαύνειν τῆς φυλῆς ἑκάστης τῶν ὑπηρετῶν. Quod ita de equitibus quidam dictum volunt, ut de peditibus προάγω. [" Ad Herod. 713." Schæf. Mss. * Προέλασις, Procursio, Xen. Ἱππαρχ. 8, 3.] Προσελαύνω, Advehor, Xen. Ἱππαρχ. (3, 11.) Ἀντιμετώπους προσελαύνειν ἀλλήλοις, de Exercitatione et Decursione equestri loquens: K. Π. 1, (4, 18.) Προσήλασεν ἵππῳ, Equo advectus est. Bud. Comm. 887. Et in VV. LL. (4, 2, 9.) Προσελαύνει πρὸς τοὺς Ὑρκανίους, Ad Hyrcanios equo fertur. Plut. Poplic. Τῇ πόλει προσελαύνω, Impetum ad urbem facio. Dicitur et Προσελαυνούσης ἡμέρας a Luciano pro Adveniente s. Adventante die. [" Ad Diod. S. 2, 35. De navi, Fisch. Palæph. 143. Προσελάω, Musgr. Hel. 452." Schæf. Mss. * Προσέλασις, Dio Cass. 130. Προσελασία, Gl. Tractus. * Ἀντιπροσελαύνω, Dio Cass. 476.] Συνελαύνω, Astringo, Compello, Cogo, In angustum redigo, Plut. de Pr. Frig. Συνελαύνων τὰ σώματα τῇ ψυχρότητι, de aëre loquens, i. e. Corpora frigore compellens: Phoc. Συνελαύνεται τὸ πλάτος εἰς βραχὺ διάζωμα τῆς νήσου, σφιγγομέναις ἑκατέρωθε ταῖς θαλάσσαις: Cæs. Ἐν ὁδῷ ποτε συνελασθεὶς ὑπὸ χειμῶνος εἰς ἔπαυλιν ἀνθρώπου πένητος. Idem, Συνελαύνετο εἰς μάχην, Coactus est pugna decernere, Bud. || Neutr. pro Infesto animo concurro, Congredior infesto marte, (Il. X. 129.) Βέλτερον αὖτ' ἔριδι ξυνελαυνέμεν, i. e. συνελθεῖν εἰς ἔριν. || Act. Committo, (Od. Σ. 38.) ἐρίζετον ἀλλήλοιϊν Χερσὶ μαχέσσασθαι· ἀλλὰ ξυνελάσσομεν ὦκα. [" Ad Herod. 83. Alciphr. 346. Musgr. Heracl. 379. Boiss. Philostr. 610. Συνηλαμένος, Toup. Opusc. 1, 304." Schæf. Mss. Συνεληλάμενος, Arat. 176. * Συνέλασις, Gl. Compulsio. * Ὑπελαύνω· Subigo, Subagito, Xen. K. Ἀ. 1, 8, 11. vertitur Equum nonnihil incito. * Ὑπερελαύνω, Quint. Sm. 11, 330.] " Ὑπερέλασις, Transmissio, " VV. LL. Hes. exp. ὑπέρθεσις et ὑπερβολή."

[Ἔλσαι, Grammatici contractum esse aiunt ab

ἐλάσαι, quibus consentit Maittarius, repugnat autem Dawes. M. Cr. 174.] “ Ἐέλσαι, poët. pleonasmo “ τοῦ ε dicitur etiam ipsum pro ἔλσαι, Coërcere, Con- “ cludere: vel etiam Compellere: volunt enim ἔλσαι “ alii esse pro εἰλῆσαι et συνεῖρξαι, alii pro ἐλάσαι “ per sync. Il. Φ. (295.) Πρὶν κατὰ Ἰλιόφιν κλυτὰ “ τείχεα λαὸν ἐέλσαι Τρωϊκὸν, Antequam intra Ilii “ muros populum Trojanum compuleris s. concluse- “ ris. Unde præt. pass. Ἔελμαι, Compulsus s. Con- “ clusus sum. Il. Ω. (662.) Οἶσθα γὰρ ὡς κατὰ ἄστυ “ ἐέλμεθα: Σ. (287.) Ἦ οὔ πω κεκόρησθε ἐελμένοι ἔν- “ δοθι πύργων: M. (37.) Διὸς μάστιγι δαμέντες, de “ Græcis, Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐελμένοι ἰσχανόωντο. “ Metaph. vero quidam in Epigr. dixit, Ἀμφασίης “ πελάγεσσιν ἐελμένος, Conclusus s. compulsus intra “ dubitationes, pro Nescius quid diceret. In iisd. “ Epigr. Lascaris dicitur ἐελμένον exp. Speratum, “ quasi ab ἐέλπομαι.” [Vide supra Ἔλλω, Ἔλω.]

ἘΛΑΤΗ, Abies, dicta παρὰ τὸ ἐλᾷν, ὅ ἐστιν ἐς ὕψος ἀνατέτασθαι. Unde et Od. E. (239.) dicitur οὐρανομήκης. Plut. (8, 355.) Στεφάνους δασεῖς ἔχοντες, οἱ μὲν ἐ., οἱ δὲ πεύκης. Plin. 12. c. ult. Est præterea arbor ad eadem unguenta pertinens, quam alii Elaten vocant, quod nos Abietem, alii Palmam, alii Spathen. Galeno est τὸ ἁπαλὸν ἐκβλάστημα τῆς φοίνικος, Tenerum palmæ germen: cum quo idem sentit Hes. Ut autem Diosc. ait, ὁ περιεχόμενος ὑπ' αὐτῆς καρπὸς, ἐ. καλεῖται, Gorr. || Eid. Diosc. 1, 151. est Involucrum fructus e palma nascentis, seu, ut Marcellus tradit, Corticosum palmæ adhuc florentis operimentum, quem Palmæ corticem Colum. vocat. Novi et jamjam nascentis in palma fructus involucrum et folliculus; ita enim scribit, Φοίνιξ, ἣν ἔνιοι ἐ. ἢ σπάθην καλοῦσι, περικάλυμμά ἐστι τοῦ καρποῦ τῶν φοινίκων ἀκμὴν ἀνθούντων. Galeno Simpl. 8. φοίνικος ἀμφίεσμα, ut ab Archigene ap. ipsum κ. Τόπ. 2. vocatur φοίνικος σεβένιον. Nonnulli exp. Corticosum illud, quod in summa palmula nascitur. || Palmula, h. e. Extrema remi pars, s. Remus, κώπη, (Il. H. 5.) εὐξέστῃσ' ἐλάτῃσι Πόντον ἐλαύνοντες. Apud Eur. (Alc. 444.) ἐλάτη δίκωπος exp. Cymba, synecd. || Hasta, Hastile ex abiete, sicut μελία: Hesiod. 'A. (190.) Ἔγχεσιν ἠδ' ἐλάτῃς αὐτοσχεδὸν ὠριγνῶντο. [“ Musgr. Iph. A. 39. T. 1133. ad Diod. S. 1, 188. Remus, Eur. Phœn. 217. Valck. p. 74. 79. cf. Beck. p. 188. Musgr. p. 189. Conf. c. ἐλαία, Jacobs. Anth. 7, 6.” Schæf. Mss. “ Est etiam ἐλάτη, s. Dor. ἐλάτα, Oleris species quædam, ap. Epicharmum Athen. 2, 70. ubi vide Animadv.” Schw. Mss. * “ Ἐλατοφόρος, Populifer, Planudes Ovid. Met. 1, 578.” Boiss. Mss. * Ἐλατηΐς, Nicander 'A. 624.] Ἐλάτινος, Abiegnus. Et ἐ. μύρον s. ἔλαιον, Unguentum s. Oleum ex elate. [Diosc. 1, 54.] AT Ἐλατίνη, Herbæ nomen est, de qua Diosc. 4, 40. Plin. 27, 9. SED ET Εἰλάτινος pro ἐλάτινος poëtæ dicunt, metri causa inserto ι, Od. O. (289.) ἱστὸν, et δοκοὶ, Od. T. (38.)

ἜΛΑΦΟΣ, ὁ, ἡ, Cervus, Cerva, Od. K. (158.) ὑψίκερων ἔλαφον μέγαν: Il. Λ. (475.) κεραόν: Θ. (248.) Νεβρὸν ἔχοντ' ὀνύχεσσι, τέκος ἐλάφοιο ταχείης, de aquila: Φυζακινῇς ἐλάφοισιν, N. (102.): Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Ἐλάφους (δουλοῦν) ποδάγραις καὶ ἀρπεδόναις. || Est etiam, Πλακοῦς ὁ τοῖς ἐλαφηβολίοις ἀναπλασσόμενος διὰ σταιτὸς καὶ σησάμου, Athen. 14. Eust. addit et μέλιτος. Quod ad etymol. attinet, Eust. dicit esse vel ab ἐλεῖν τοὺς ὄφεις, aspero in tenuem mutato propter φ sequens, vel ab ἐλᾷν τοὺς ὄφεις. Plut. vero de Prud. Anim. scribit, Ἐλάφοις τοὔνομα πεποιῆσθαι παρώνυμον, οὐ τῆς ἐλαφρότητος, ἀλλὰ τῆς ἕλξεως τοῦ ὄφεως, quoniam οἱ ὄφεις ῥᾳδίως ἄγονται ὑπ' αὐτῶν. [“ Heyn. Hom. 6, 387. 629. Jacobs. Anth. 7, 365. 375. 413. 8, 27. 9, 136. 501. Brunck. Soph. 3, 497. Cerva cornuta, Jacobs. Anth. 12, 38. Heyn. Hom. 7, 52. Apollod. 349. Brunck. Lectt. ad Anal. 103. Munck. ad Anton. Lib. 139. Verh., Tyrwh. ad Aristot. 199. ad Callim. 1, 111. Græv. Lectt. Hes. 616. ad Diod. S. 1, 258. Locella ad Marbod. 156. Pellis cervina, Villois. ad Long. 185. Placentæ genus, Valck. Adoniaz. p. 398. Nom. propr., ad Anton. Lib. 285. Verh. Ἡ ἐλ., Græv. Lectt. Hes. 616.

A Brunck. Lectt. ad Anal. 103. Munck. ad Anton. Lib. 138. Verh. 300. Zeun. ad Xen. K. Π. 56. (qui errat.) Ἔ. κεροῦσσα, Musgr. Iph. A. init.” Schæf. Mss.] Ἐλαφόβοσκον, Elaphoboscon, Herba valens contra serpentium omniumque aculeatorum ictus; quippe fama est hoc pabulo cervos resistere serpentibus, Plin. 22, 22. Cujus descriptionem ibid. habes, et ap. Diosc. 3, 8. qui et ipse etym. e Plin. jam allatam habet, Ταύτην τὴν πόαν τὰς ἐλάφους νεμηθείσας ἀντέχειν τῶν ἑρπετῶν δήγμασι. Officinæ et herbarii Gratiam Dei vocant, Gorr., addens etiam a quibusdam dictum esse τὸ ἐλελίσφακον, Diosc. auctore. [“ Allium, Diosc. Notha 446.” Boiss. Mss. Pastinaca sativa, Linn.] PRO QUO Ἐλαφοβοσκὸς scribitur ap. Hes. Ἐλαφογενὴς, E cervo ortus: ἐλαφογενὲς, Hesychio ὁ τοῦ ἐλάφου μυελός. [* Ἐλαφοειδὴς, Strabo 4. p. 318. * Ἐλαφώδης, Phot. Cod. 169. * Ἐλαφόκρανος, Strabo 15. p. 1037. * Ἐλαφοκτόνος, Eur. Iph. T. 1112.] Ἐλαφοσκόροδον, Genus allii, de quo Diosc. 2, 185. quod et ὀφιοσκόροδον dicitur, VV. LL.

B [* “ Ἐλαφοσοΐη, Jacobs. Anth. 8, 385.” Schæf. Mss. * “ Ἐλαφόστικτος, nom. propr., Lysias 456.” Seager. Mss.] Ἐλαφηβόλος, Qui cervos jaculis figit, ut Ἄρτεμις, Plut. (10, 26.) Generaliter vero pro Quovis ferarum agrestium venatore, Eust.: Il. Σ. (318.) ὥσπερ λὶς ἠϋγένειος, Ὧι ῥά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφηβόλος ἁρπάσῃ ἀνήρ. [“ Wakef. Trach. 214. Boeckh. in Plat. Min. 149. Heyn. Hom. 7, 479.” Schæf. Mss.] Ἐλαφηβολία, Cervorum jaculatio, venatio, Soph. Aj. (178.) Ἐλαφηβόλια, τὰ, Festum ap. Phocenses in honorem Dianæ venatricis, Plut. de Virt. Mul. Ἑορτὴν δ' ἐκ πασῶν μεγίστην τὰ ἐ. μέχρι νῦν τῇ Ἀρτέμιδι τῆς νίκης ἐκείνης ἐν Ὑαμπόλιδι τελοῦσι, Victoriæ sc. contra Thessalos. [“ Ad Xen. Eph. 132.” Schæf. Mss.] Ἐλαφηβολιὼν, ῶνος, ὁ, Februarius, Mensis hybernus, Gamelione posterior, prior Munychione, quem a figendis cervis dictum volunt, qui illo mense Dianæ Ἐλαφηβόλῳ immolarentur. [Thuc. 4, 18. 5, 19.] Annotat vero Eust. ἐλαφηβόλος et ἐλαφηβολία dici poëtice PRO Ἐλαφοβόλος ET Ἐλαφοβολία, verso ο

C in η, metri causa, ut in σταχυηλόγος, λαμπαδηφόρος. Ἐλάφειος, Cervinus, ut μυελὸς, Gal. Medulla cervina, στέαρ, Diosc. Et neutr. ἐλάφειον, sub. κέρας, κρέας, Cervinum cornu aut caro, Suid. || Ἐλάφειος ἀνὴρ, Metaph. a cervis sumta, Etymologo δειλός: pro quo perperam Ἐλάφωνος ap. Suid. legitur. [“ Ad Mœr. 357. Jacobs. Anth. 7, 365.” Schæf. Mss. * Ἐλάφιος, Mensis ap. Eleos, Paus. 5, 13. 6, 20.] AT Ἐλάφιον, Hesychio κώνειον. [“ Ocimoïdes, Diosc. Notha 464. * Ἐλαφικὸν, Elaphoboscum, 455.” Boiss. Mss.] ET Ἐλάφιαι ap. Eund. οἱ τῶν ἐλάφων ἀστράγαλοι, Cervini tali. Ἐλαφίνης, Hinnulus cervinus, νεβρὸς, Hes. Ἐλαφέω, Fugito et pavito more cervi.

ἘΛΑΦΡΟΣ, Levis et celer instar cervi; dictum enim volunt quasi ἐλαφηρὸς, ab ἔλαφος. Il. Π. (745.) ἐλαφρὸς ἀνὴρ ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ: Od. Γ. (370.) ἵπποι ἐλαφρόταται θείειν: Il. X. (139.) κίρκος—ἐλαφρόταρος πετεηνῶν, Volucrium velocissimus. Sic dicitur a Plut. Fab. Ἄνδρες ἐλαφροὶ καὶ ποδώκεις, de Iberis. Plato Pol. 2. Ἐλαφρὸς πρὸς τὸ αἰσθανόμενον διώκειν.

D Et Xen. K. (2, 4.) Τὸ δὲ εἶδος ἐλαφρόν. || Oppositum τῷ βαρὺς, Gravis, Ponderosus, quomodo Xen. (6, 11.) dicit venatorem, cum venatum exiturus est, debere habere ἠμελημένην ἐλαφρὰν ἐσθῆτα, Levem. Quo referendum videtur illud, Ἐλαφρὸν γενέσθαι, pro Allevari, Leviorem reddi: ut ap. Plut. (6, 402.) Dictys jubet Danaën Ἐνθυμεῖσθαι τὰ τῶν ἴσα καὶ μείζω δυστυχούντων, ὡς ἐσομένην ἐλαφροτέραν, Fore enim ut ea ratione mœror ipsius allevetur. Nec multum absimili sensu inter ἱππικὴν δύναμιν in bello dicuntur ἐλαφροὶ, Levioris armaturæ equites, qui sc. undique cataphracti non sunt. At ἐν ἐλαφρῷ ποιεῖσθαι, Leve ducere, Non magni æstimare. || Opp. τῷ ἐπαχθεῖ καὶ φορτικῷ, de homine dictum, pro Non molestus et difficilis, Isocr. (Panath. 11.) Τὰς μὲν τῶν ἄλλων ἀηδίας καὶ βαρύτητας εὐκόλως καὶ ῥᾳδίως φέροντας, σφᾶς δ' αὐτοὺς—ἐλαφροτάτους καὶ μετριωτάτους τοῖς συνοῦσι παρέχοντας. Sic Suid. quoque annotat, ἐλαφροτάτους a vett. ἐν ἐπαίνῳ dictos fuisse τοὺς πραοτάτους, sc. κατ' ἐναντίον τοῦ βαρυτάτου καὶ φορτικωτάτου. At

Ἐλαφρὸν πῦρ ap. Diosc. Levis ignis, pro Non vehemens. Apud Plat. Ἐλαφρὰ δ' ἡ δέησις, Facilis et levis petitio. "Ἐλαφρότερον, Levius, Facilius." [" Eichst. de Dram. 141. Burm. ad Phædr. 39. Mitsch., ad Callim. 1, 66. Valck. 203. Ἐν ἐλαφρῷ, Harles. ad Theocr. 367. ad Herod. 59. 275." Schæf. Mss.] "Ἐλαφροειδής, Tunica illa tenuis qua testiculi involvuntur. Ita VV. LL., sed metuo ne perperam pro ἐρυθροειδής vel ἐλυτροειδής. Vide Δαρτός." [* Ἐλαφρόνοος, Nonn. D. 10, 247. * " Ἐλαφρόπους, Dionys. H. 5, 201." Schæf. Mss.] " Ὑπερέλαφρος, Perlevis, Valde levis," [Xen. K. 5, 31. * Ὑπέλαφρος, Sext. Emp. 229.] Ἐλαφρῶς, Leviter, Celeriter, ut πλώοιεν ἐλαφρῶς, Od. E. [240. * Ἐλαφρότης, Gl. Levitas, Plato de LL. 7, 795.] Ἐλαφρία, Levitas, κουφότης, μωρία, Hes. ὀλιγότης, Suid. [2 Cor. 1, 17. et Schleusn. Lex. in N. T.] Ἐλαφρύνω, Allevo, [J. Poll. 1, 161.] ET Ἀπελαφρύνω, Sublevo, [v. Schneid. Lex. * " Ἐπελαφρύνω, Aster. Homil. p. 15. Rub., Josephi Vita s. 55." Boiss. Mss. * Συνεπελαφρύνω, Herod. 1, 18. * " Ὑπελαφρύνω, Const. Manass. Amat. 4, 10." Boiss. Mss.] Ἐλαφρίζω, Elevo, Plut. (7, 260.) Οὐ πτεροῖς ἐλαφρίζουσα κούφοις ἑαυτὴν, Nec solitis tamen ipsa pennis sublimis, Bud. || Allevo, Synes. de Ins. Τῆς τε ἀρίστης ἕξεως ἐν ψυχαῖς ἐλαφριζούσης αὐτὸν καὶ ἐναπομοργνυμένης κηλῖδα τῆς χείρονος. [" Valck. Phœn. p. 624. Diatr. 145. Thom. M. 666. Anyte 23. Wakef. Georg. 11." Schæf. Mss.] " Ἐπελαφρίζω, Allevo: aliis Elevo, Sursum tollo, Sublevo. Philo de Mundo, (40. Hœsch.) Τῆς γεώδους καὶ βάρος ἐχούσης οὐσίας ἐπελαφρισθείσης, καὶ τὸν ἄνω τόπον ἀντιλαβούσης, Sublevata." [* Συνελαφρίζω, Greg. Naz. 2, 8.]

ἘΛΑΧΥΣ, SEU Ἐλαχὸς, quod e Callim. (Fr. 349.) affert Eust., Parvus, μικρός: ut ἐλαχὺ σκάφος, Epigr. Parvum, s. Exiguum et vile, navigium, sicut Etym. ἐλαχὺν δόμον exp. τὸν μικρὸν καὶ πενιχρόν. Et in fem. Od. I. (116.) Νῆσος ἔπειτ' ἐλάχεια παρὲκ λιμένος τετάνυσται: sic enim ibi a quibusdam legi annotat Eust., accentum autem in antepenultimam transferri, ut in λίγεια a λιγύς. Nicander (Θ. 324.) de Sepedone serpente, Κράατι δ' ἐμβαρύθει, ἐλάχεια δὲ φαίνεται οὐρή. Deducit autem Etym. ab ἐλῶ, τὸ ἀφαιρῶ, ut sit ἀφαιρεθεὶς, et per consequens μειωθείς. [" Antip. S. 106. Ἐλαχεῖα, Ruhnk. Ep. Cr. 14. Ilgen. Hymn. 257. ad Diod. S. 1, 163." Schæf. Mss. * Ἐλαχυπτέρυξ, Pind. Π. 4, 29.] COMPAR. est Ἐλάσσων SIVE Ἐλάττων Attice. SUPERL. Ἐλάχιστος: sicut a βραδὺς, fit comp. βράσσων, et superl. βράχιστος, a ταχὺς, θάσσων, et τάχιστος. Apud Etym. vero est et regularis COMP. Ἐλαχύτερος, ET Ἐλαχίων, irregularis, sicut a βραχὺς βραχίων. EST autem Ἐλάττων, Minor, Aristot. Anim. 4. Ὁ δὲ ἄῤῥην ἐλάττω τὰ πτερύγια ἔχει, Pinnas habet minores. Dem. (330.) Τοῖς μὲν ζῶσι πᾶσιν ὕπεστί τις ἢ πλείων ἢ ἐλάττων φθόνος, Major vel minor. Huc pertinet et ἐλάττω γίνεσθαι, pro Imminui, Minorem fieri, opp. τῷ αὐξάνεσθαι. Dem. (36.) Ὅσῳ δὲ τὰ τῆς πόλεως ἐλάττω γέγονε, τοσούτῳ τὰ τούτων ηὔξηται. Et ἔλασσον ἔχειν, Minus habere, pro Inferiorem esse, Vinci et superari aliqua re, Deteriori esse conditione. Bud. Comm. 392. 859. Dem. (268.) Οὐδ' ἐνταῦθα ἔλαττον ἔχων, δίκαιός ἐστιν ἀπελθεῖν. Sic dicitur et ἔλαττον φέρεσθαι, Posteriores ferre. Greg. Οὐχ ὅτι κἂν τούτοις ἔλαττόν τινος ἠνέγκατο, Non quod cuiquam in hisce rebus cesserit. Et, Περὶ ἐλάττονος τῶν ἡδονῶν ἐποίησας (τὸν νόμον), Minoris æstimasti quam voluptates, Præ voluptatibus contemtui habuisti. Vide alia ap. Bud. 302. Et ἐπ' ἔλαττον, Minus: ἐπ' ἔλαττον ἀντιλαμβάνεσθαι τῆς αἰσθήσεως, Minus sentire. Aristot. de Anim. 4. Ἐπ' ἐλάττω ἔχει τὰ πτερύγια, Pinnas habet per deminutionem inæquales, Gaza. Et δι' ἐλάσσονος, Minori intervallo. Thuc. 7, (4.) Δι' ἐλάσσονος γὰρ πρὸς τῷ λιμένι — ἐφορμήσειν σφᾶς, Propinquiori spatio ante portum ingressuros. || Ἐλάττων, Inferior, Thuc. 2, (94.) Ἔκπληξις ἐγένετο οὐδεμιᾶς τῶν κατὰ τὸν πόλεμον ἐλάσσων, Isocr. Pan. Οὐδενὸς ἔλαττον ἁμάρτημα τοῦτο, Nullo inferius. In qua signif. ap. Eund. post ἐλάττων additur particula ἢ in Busir. Ἐλάττω νομίσας τὴν ἀρχὴν (τὴν μητρῴαν) ἢ κατὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν εἶναι, Inferiorem quam pro suo ingenio atque animo. Dicitur vero et de persona aliqua, ut Xen. A. (5, 8.) Ἐπιμελεῖσθαι ὡς μή ποτε αὐτοὶ ἐλάττους τῶν σιτίων γίγνεσθαι. Reperitur autem et ἐλάττων χρημάτων, sicut ἥττων ὀργῆς, pro Sordidus, Qui a pecuniis superatur, Deditus pecuniis. || Ἐλάττων, Paucior: ut, Οὐκ ἐλάσσους ἑπτακισχιλίων, Non pauciores septem millibus. Sic, Ἐλάσσονες πλήθει πολλῷ, Multo pauciores s. inferiores numero. Plato Ep. Οὐκ ἐλάττω τριάκοντα ἐτῶν ἀκήκοε, Non pauciores quam triginta. Dem. Γεγονὼς ἔτη πεντήκοντα ἢ μικρὸν ἐλάττω. Xen. (Ἀπ. 1, 2, 32.) Ἐλάττους τὰς βοῦς ποιεῖν, Pauciores boves reddere, Boum numerum imminuere. || Ἔλαττον adv. quoque pro Minus, ut Ἔλασσον ἄπωθεν ap. Thuc. (4, 67.) Minus procul, i. e. Propius, Plato Epist. 7. Τάλαντά ἐστιν οὐκ ἔλαττον ἑκατὸν ἢ Δίωνος οὐσία, Non minus quam centum, s. non pauciorum: de LL. Ἐτῶν γεγονὼς μὴ ἔλαττον ἢ πεντήκοντα. Sic et ἐλάσσονι νίφεται, Minus ningit, itidem adv. aut subintellecto aliquo subst. [" Valck. Hipp. p. 295. Wakef. S. Cr. 5, 38. 140. ad Diod. S. 1, 571. Ἐλάττων χρημάτων, ad Xen. Eph. 217. Ἐλάττω, ad Thom. M. 98. ad Diod. S. 1, 622. 703. 2, 14. 148. 311. 392. Dionys. H. 1, 194. 3, 1785. Ἐλάττω, ἔλαττον, adv., ad Diod. S. 1, 37. Ἔλαττον, 611. 622. 2, 14. 401. Ἔλασσον, adv., Eur. Hec. 882. Ἔλαττον ἔχειν πρὸς, ad Phalar. 241. Μηδενὸς ἔλαττον ἔχειν τινὸς, Valck. Diatr. 118. Ἐπὶ τὸ ἐ. λέγειν, Bergl. Alciphr. 212. Ἐν ἐλάττονι ποιεῖσθαι, Schneid. ad Xen. Œc. 39. Ἐλαττόνων τῷ μεγέθει λίθων, Strabo 6, 579. Καὶ ἔλαττον, Heind. ad Plat. Charm. 115. Ἔλαττον οὐδενὸς, Dionys. H. 1, 44. Ἐλάττους, Numero inferiores, 2, 2274. Οὐκ ἐλάττους ὀγδοήκοντα, Diod. S. 1, 644. Ἐπ' ἔλαττον, Thom. M. 687. Ἔλαττον ἀεὶ καὶ ἔλαττον, 780. Ἐλάσσονες, Pauciores, Herod. 258. 281. 3, 121. coll. 120. Philostr. 60. Boiss. * Ἐλαττότερος, P. Abresch. Paraphr. 90." Schæf. Mss.] " Ἔλασσον, Minus, pro quo Att. ἔλαττον." Ἐλαττονάκις, Minus, Rarius. [" Heind. ad Plat. Theæt. 301." Schæf. Mss.] Ἐλαττόνως, Minus, Plato. [Ἐλασσόνως, Hippocr. 352, 23.] Ἐλαττονέω, Minus fero, Bud. ex 2 ad Cor. 8, (15.) Ὁ τὸ πολὺ, οὐκ ἐπλεόνασε, καὶ ὁ τὸ ὀλίγον, οὐκ ἠλαττόνησε, Et qui paulum, non minus habuit, Beza. || Imminuo, Minus reddo: unde Ἐλαττονούμενον σῶμα, Basil. 396. Extenuatum, Bud. [" Valck. Oratt. 374. P. Abresch. Paraphr. 90." Schæf. Mss.]

Ἐλασσόω SEU Ἐλαττόω, Deminuo, Imminuo, Thuc. 3. Μὴ προστιθέναι τιμὴν, ἀλλὰ μηδ' ἐλασσοῦν τῆς ὑπαρχούσης, Imminuere pristinum honorem. Isocr. Ἐλαττοῦν τὴν πόλιν, Civitatis commodis detrahere. Et in pass. ap. eund. Thuc. 1, (77.) Ἤν τι — καὶ ὁπωσοῦν ἐλασσωθῶσιν, Si quid auferatur et adimatur. Si quid decedat. Philo de Mundo, Ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον ἐλαττούμενος, Ad imminutionem sensim vergens. Ἵνα μή τις ἐλαττοῖτο ὑπ' αὐτοῦ, Cic. ap. Plat. vertit, Nec ab ullo imminutum, Lex. Cic. 32. Greg. Παρὰ πολὺ τῆς τάξεως ἐλαττουμένης, Multum immutato ordine, Bud. || Ἐλαττοῦμαι, Inferior sum, Superor, Thuc. 1, (115.) Ἐλασσούμενοι τῷ πολέμῳ, Bello inferiores: 8, (89.) Ἐκ δὲ δημοκρατίας αἱρέσεως γιγνομένης ῥᾷον τὰ ἀποβαίνοντα, ὡς οὐκ ἀπὸ τῶν ὁμοίων ἐλασσούμενος, τις φέρει, Ut qui non ex eod. gradu vel pari conditione cedat aliis. Dem. (226.) Πολλὰ μὲν οὖν ἔγωγ' ἐλαττοῦμαι κατὰ τουτονὶ τὸν ἀγῶνα Αἰσχίνου, Longe inferior sum. Ἐλαττοῦσθαι, Qui fert inferiores partes, Qui inter primos non censetur, Bud. Plato de Rep. 8. Φεύγοντος τάς τε ἀρχὰς καὶ τιμὰς καὶ δίκας, καὶ θέλοντος ἐλαττοῦσθαι ὥστε πράγματα μὴ ἔχειν. Idem, Ἀχθομένης ὅτι οὐ τῶν ἀρχὴν ἐχόντων αὐτῇ ὁ ἀνήρ ἐστι, καὶ ἐλαττουμένης διὰ ταῦτα ἐν ταῖς ἄλλαις γυναιξί. Sic Isocr. Ἐλαττουμένους παντὶ τῷ βίῳ, exp. Tota vita viliores. || Ἐλαττόομαι exp. Detrimentum facio s. accipio, Pauperior fio, VV. LL. [" P. Abresch. Paraphr. 90. Toup. Opusc. 1, 213. Emendd. 1, 459. Plato Gorg. 43. ad Phalar. 256. Boiss. Philostr. 391. Dionys. H. 2, 1170. Ἐλαττοῦσθαί τινος, 4, 2233." Schæf. Mss.] Ἐλάττωμα, opp. τῷ πλεονέκτημα, Inferiores partes et deterior conditio. || Vitium, quo sc. aliquis aliquo inferior est. Chrys. ad Eph. 4. Πᾶσ

τὰ ἐ. τῶν γυναικῶν φέρειν τοὺς ἄνδρας προσέταξεν ὁ θεός. Idem, Ὡς γὰρ τὸ πολὺ γυναικῶν τοῦτο ἐ. Idem, Τῆς φύσεως τὸ ἐ., Naturæ vitium s. incommodum. Greg. Naz. Τὰ ἀπὸ κακίας ἐ., Vitia a malitia pullulantia. || In Pand. appellatur Vitium rei, quæ præscribi non potest propter malam fidem, Bud. || Pro Victoria, passive, Polyb. Τῶν ἐν τούτοις (τοῖς πρὸς Ἀννίβαν ἀγῶσι) ἐ. Et mox, Οὐ γὰρ παρὰ τὸν καθοπλισμὸν, ἀλλὰ παρὰ τὴν δεξιότητα τὴν Ἀννίβου περιέπιπτον τοῖς ἐ. Et alibi itidem. Bud. [" Diog. L. 9, 68." Boiss. Mss.] " Ἐλάσσωμα, i. q. ἐλάττωμα, Di-" minutio: s. Partes inferiores. Exp. etiam Vitium, " Detrimentum, Clades." [* Ἐλαττωμάτιον, Gl. Vitiolum.] Ἐλάττωσις, Imminutio, Deminutio. [Plut. Mor. 1, 5. Ox.] Ἐλαττωτικὸς, Qui deminuit, Non rigidus, VV. LL. [Aristot. Eth. 5, 9, 10. * " Ἀνελάττωτος, Procl. in Alcib. p. 16." Boiss. Mss. * Ἀντελαττοῦμαι, Dio Cass. 44, 253. * " Παρελαττόω, Imminuo, Chrys. περὶ Παρθ. 41. T. 6. p. 269." Seager. Mss. * Συνελαττόω, Achill. Tat. 2, 210.]

Ἐλάχιστος, Minimus, Aristot. Ἐλάχιστον τῶν ζώων πάντων, Minimum omnium animalium. Tam late autem patet quam Lat. Minimum. Thuc. 3. Ὅτι ἐπ' ἐ. τὴν αἰτίαν ἐπιφέρειν, Pro quam minimo crimine. Apud Eund. (1, 70.) Ἐπ' ἐ. ἀναπίπτουσι, Vel minimum animo consternantur: εἰς ἐ. ἐστι, Pro minimo est. 1 ad Cor. 4, (3.) Dicitur et frequenti loquendi formula, τὸ δ' ἐ., Quod vero minimum est. Et τὸ ἐ. adv. Minimum: πρὸ δύο μηνῶν, ἢ ἑνὸς τὸ ἐ., Minimum ante duos unumve mensem. || Paucissimus. Isocr. Ἐ. ἀμφισβητήσεις ποιήσουσι. Plut. Pericle. Ὧν ἀριθμὸν οἳ τὸν ἐ., πεντεκαίδεκα τάλαντα, πεντήκοντα δὲ οἳ τὸν πλεῖστον γράφουσιν. Alex. Τῆς δὲ στρατιᾶς τὸ πλῆθος ἐ. λέγοντες. Sic dicitur ὡς ἐν ἐ. δηλῶσαι, Ut paucissimis verbis declarem. Huc referri potest et illud ap. Aristot. Ἐν ἐλαχίστοις δυσὶν ἐγγίνεται, In duobus, si paucissima sint. Vel, Minimum in duobus. Sic ἐν ἐ. τέτταρσι, Ad minimum in quatuor. || Exp. et Brevissimus: ut δι' ἐ. καιροῦ γενησόμενον. Quo referri queat, quod e Thuc. (1, 138.) citatur, Τῶν τε παραχρῆμα δι' ἐ. βουλῆς κράτιστος γνώμων. Sic ap. Eund. 3, (39.) Αἷς ἂν μάλιστα καὶ δι' ἐ. ἀπροσδόκητος εὐπραξία ἔλθῃ, Momento. " Ἐλάχιστα, Mi-" nime: οὐκ ἐ., In primis." [" Herod. 583. Τοὺλ., Thom. M. 661. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 222. Dionys. H. 2, 647. Οἱ μὲν ἐλάχιστον, 5, 208. Plut. Alex. 34. Schm. Κατ' ἐλάχιστον, Toup. Emendd. 1, 258. Ἐπελ., 2, 393. Athen. 1, 37. Τἀλάχιστα, Dionys. H. 1, 451." Schæf. Mss.] Ἐλαχιστότερος, Minor, Minimus, ad Eph. 3, 8: Ἐμοὶ τῷ ἐλαχιστοτέρῳ πάντων τῶν ἁγίων. [Od. 9, 116. " Valck. Adoniaz. p. 235." Schæf. Mss. * Ἐλαχιστότατος, Sext. Emp. 627. * Ἐλαχιστότης, Gl. Exiguitas, Socr. H. E. 3, 12. * Ἐλαχιστάκις, Hippocr. 777.]

" ἜΛΔΟΜΑΙ, Cupio, Desidero, Appeto. Il. E. " (481.) Καδδὲ κτήματα πολλὰ, τά τ' ἔλδεται ὅς κ' ἐπι-" δευής: Il. Ψ. (122.) de mulabus ligna trahentibus " e sylva, Ἐλδόμεναι πεδίοιο διὰ ῥωπήϊα πυκνά." [" Ruhnk. Ep. Cr. 234. Heyn. Virgil. 2, 132. Hom. 6, 340. 582. 7, 226. 8, 384. Conf. c. ἔλπομαι, 6, 345.; cum βούλομαι, 640." Schæf. Mss.] " UNDE Ἔλδωρ, " τὸ, Desiderium, Cupido. Hesychio ἐπιθυμία: ap. " quem legitur non solum ἔλδομαι, sed etiam ἐλδῶ, " expos. ἐπιθυμῶ, θέλω, Cupido, Volo. Eust. ἔλδο-" μαι, s. ἔλδω, derivari ait ab ἕλω q. e. αἱρέω, ideo-" que δασύνεσθαι. Ἐλδύνω, exp. Splendidum et " amabile reddo: item Cupio: sed sine exemplo " vel auctoritate. Passivi ἐλδύνομαι Suid. hoc affert " exemplum, sed sine expos., πρωΐοις ἰούλοις ἐλδυνο-" μένους καὶ γενείοις ταχέσι." [* Ἐνέλδομαι, Apoll. Rh. 4, 546. * Ἐπιέλδομαι, 783.] " Ἐέλδομαι quo-" que poët. pleonasmo τοῦ ε dicitur pro ἔλδομαι, Cu-" pio, ἐπιθυμῶ: Desidero. Od. Ω. (399.) ἐπεὶ νόστη-" σας ἐελδομένοισι μάλ' ἡμῖν, Nobis maximopere cu-" pientibus et desiderantibus. Sic Φ. (209.) Γιγνώ-" σκω δ' ὡς σφῶϊν ἐελδομένοισιν ἱκάνω. Et Il. H. (4.) " Jupiter ναύτῃσιν ἐελδομένοισιν ἔδωκεν Οὖρον, ἐπὴν " κεκάμωσιν ἐϋξέστῃσ' ἐλάτῃσι. Porro jungitur hoc " ἐέλδεσθαι interdum infinitivo: ut Od. Δ. (162.) " ἐέλδετο γάρ σε ἰδέσθαι, Cupiebat s. Desiderabat te " videre. Itidemque O. (66.) θυμὸς ἐέλδεται οἴκαδ' " ἱκέσθαι. Interdum cum gen., ut Ξ. (42.) ἐελδόμε-" νός που ἐδωδῆς, Cibum appetens, Cupiens come-" dere. Et Hesiod. Ἔ. (1, 379.) Σοὶ δ' εἰ πλούτου " θυμὸς ἐέλδεται ἐν φρεσὶν ᾗσιν. Item et accus. jungi-" tur, ut Γμίχομαι quoque et infinitivo et gen. et " accus., Odyss. A. 409. Ἦ ἑὸν αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμε-" νος τόδ' ἱκάνει: ubi Scholiastes itidem exp. ἐπιθυ-" μῶν, ut in ll. præcedentibus. Latine tamen potius " reddas, Aut res suas agens, Aut suorum ipsius " negotiorum causa. Verum et in pass. signif. usur-" patum a poëta reperitur h. v., Il. Π. 494. Νῦν τοι " ἐελδέσθω πόλεμος κακὸς, εἰ θοός ἐσσι, Nunc tibi ap-" petatur s. desideretur bellum, pro νῦν ἐέλδου πολέ-" μοιο s. πολεμίζειν." [" Ruhnk. Ep. Cr. 234." Schæf. Mss.] " INDE Ἐέλδωρ, Res cupita, Desi-" derium. Il. A. (41.) τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ: Π. " (238.) τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ. Od. Γ. (418.) Καρ-" παλίμως μοι τέκνα φίλα κρήηνατ' ἐέλδωρ. Hesiod. " A. (36.) Εὐνῇ καὶ φιλότητι μίγη, τέλεσεν δ' ἄρ ἐέλ-" δωρ. Rursum Od. Φ. (200.) Ζεῦ πάτερ, αἲ γὰρ τοῦτο " τελευτήσειας ἐέλδωρ. Quibus in ll. ἐέλδωρ κραίνειν, " ἐπικραίνειν, τελεῖν, τελευτᾷν, vel sibi vel alii dicitur " is qui desiderio et voto satisfacit, perficit s. com-" plet desiderium. Sed et ipsum ἐέλδωρ dicitur τε-" λευτᾶσθαι et ἐκτελεῖσθαι cum perficitur et comple-" tur: ut Il. O. (74.) Πρίν γε τὸ Πηλείδαο τελευτη-" θῆναι ἐέλδωρ. Et Od. (Ψ. 54.) Νῦν δ' ἤδη τόδε " μακρὸν ἐέλδωρ ἐκτετέλεσται."

" ἘΛΕΑΣ, Avis nom. ap. Aristoph. [Ὄ. 302. " 885.] Eadem autem forsan avis est quæ a Calli-" macho [p. 364. 469.] ἐλείας dicitur, ut annotat " Schol. Aristoph. Apud Hes. paroxytonως scriptum " ἐλέας. Ἐλειὸς quoque ab Hes. esse dicitur εἶδος " ἱέρακος, Species accipitris: forsitan quoniam est " ἐλειονόμος. Ἐλεὸς, Suidæ Avis species," [Aristot. H. A. 8, 3. " Casaub. Athen. 135. * Ἐλέα, ib." Schæf. Mss. * Ἑλέα, Aristot. H. A. 9, 16, 2. ἔλαια, var. lect.]

ἘΛΕΓΧΩ, Arguo, unde ἔλεγχος, Argumentum, ut ἔργα δὲ χεῖρας ἐλέγχει, Opera arguunt manus, quod habet Suid., et Proverb. esse videtur. Sic autem verbo Arguo usus est Virg. cum dixit Degeneres animos timor arguit. Ceterum utri prior dandus fuerit locus, verbone ἐλέγχω an nomini ἔλεγχος, dubitari possit; nam Lat. quidem certe Arguo prius esse quam Argumentum, manifestum est, sicut Index ab Indico fieri putatur: sed cum ἐλέγχω reddimus Argumentis demonstro s. probo, videmur quodammodo ἔλεγχον in ἐλέγχω includere. Huc accedit, quod Etym., cujus tamen alioque parva est his in rebus auctoritas, ἐλέγχω ab ἔλεγχος deducit. Sed propter derivata ab ἔλεγχος, ne inter nomen et verbum ponenda essent, alioqui ab hac eorum signif. discedentia, huic posteriorem l. dare malui: et vicissim verbo ἐλέγχω, propter comp. ab eo, dare priorem. Ut autem ad signif. verbi hujus revertar, quale est ἐλέγχω in illo, quem e Suida protuli l., tale est pass. ἐλεγχθήσεται in Xen. (Ἀπ. 1, 7, 2.) Εὐθὺς ἐλεγχθήσεται γελοῖος ὤν: ubi tamen non redditur Arguetur, sed Deprehendetur vel Comperietur. E Plat. affertur itidem ἐλεγχθὲν ἔργῳ, pro Deprehensum reipsa, Demonstratum. Polit. vertit Coarguo, ista Herodiani interpretans, (7, 1, 14.) Τὴν Ἀλεξάνδρου — πρὸς τὰ πολεμικὰ ἔργα δειλίαν ἐλέγχειν ἐπειρᾶτο. Interdum autem vertitur Redarguo, Reprehendo: ut Plut. de Orac. Def. Ἐλέγχοντα τὴν μῦθον ἐπὶ τοῦ θεοῦ, Cum ap. deum eam fabulam reprehenderet. Sic pass. Xen. (Ἀπ. 1, 2, 47.) Ὑπὲρ ὧν ἡμάρτανον ἐλεγχόμενοι, ἤχθοντο. Apud Thuc. autem Reprehendere, Insimulare, 1, (131.) Καὶ καθίστησιν ἑαυτὸν ἐς κρίσιν τοῖς βουλομένοις περὶ αὐτῶν ἐλέγχειν. Sed ἐλέγχω redditur et Refello, Refuto, Convinco. Bud. ex Antiphonte affert pro Probare et Convincere. Idem hæc Dem. Καὶ ἐλέγξας αὐτὸν τὰ ψευδῆ κεκλητευκότα, interpr. Cum liquido probassem falsam eum in jus vocationem renuntiasse. Pro Convinco autem fre-

quens etiam est. Synes. Ὁ μὲν ἤλεγξεν, ὁ δὲ οὐκ ἀπέδωκεν. Apud Aristoph. (Πλ. 574.) legitur cum περὶ etiam: σύ γ' ἐλέγξαι μ' οὔπω δύνασαι περὶ τούτου. Alicubi vero non Convincere, sed Vincere ille interpr. addens tamen ablat. Argumentatione: ut Plato Gorg. 416. ait ἐλέγχειν esse Vincere disputantem certa argumentatione; et ἐλέγχεσθαι, Vinci. Denique ἐλέγχω alicubi esse ait Argumentis et ratiocinationibus demonstro: quod tamen et simpl. reddi Demonstro, supra docui. || Exp. etiam Reprimo et Coërceo in Chrys. Προσευχὴ τοῦ πυρὸς δύναμιν ἤλεγξε: sed ego verbum Refuto hic quoque retineri posse existimo, ut dixit Cic. Conatum alicujus refutare. || Ἐλέγχεσθαι autem pro Rejici et contemni Bud. e Luciano (1, 42.) Ἐληλεγμένων μοι φιλτάτων πλούτου τε καὶ ἀργυρίου καὶ δόξης. Addit vero ἐλέγχεσθαι dici, quod convincatur non esse probum. || Cui interpr. non absimilem dat huic verbo ap. Hom. Il. I. (518.) τῶν μή σύ γε μῦθον ἐλέγξῃς, Μήτε πόδας: ait enim esse pro Aspernari, Aspernando irritum facere, q. d. Noli eos ita contemtui habere, ut re infecta remittas. Vide Eust. qui inter alia dicit, Μὴ ποιήσῃς ἐπονειδίστους ὡς ἀποδοκιμάσας αὐτούς. Addit vero, et ὕβρεως signif. hoc includi v. || Ἐλέγχω, Sciscitor, Percunctor, Xen. Ἤλεγχες αὖ σὺ, εἴ τινα λόγον ποιήσαιτο — περὶ τοῦ πείθεσθαι τὴν στρατιάν. Arrian. (3, 21, 11.) Ἤλεγχε τοὺς προσχώρους εἰ δή τινα εἰδεῖεν ἐπιτιμωτέραν ὁδόν. [" Toup. Opusc. 1, 107. 405. Emendd. 1, 202. 245. Fisch. Ind. Palæph. Valck. ad Xen. Mem. 241. Hipp. p. 277. Lucian. 1, 37. 262. 295. 503. Brunck. ad Or. 172. Phil. 338. Markl. Iph. p. 346. Jacobs. Anth. 7, 382. 11, 232. Antiphil. 24. Hadrian. 4. Villois. ad Long. 291. Kuster. Aristoph. 104. Heyn. Hom. 5, 646. Athlet. Stat. 23. Maledictis insector, Toup. Opusc. 1, 40. Plut. Mor. 1, 2. Ox. Sciscitor, ad Callim. 1, 162. Argumentis probo, Heind. ad Plat. Phædr. 336. Conf. c. λέγω, Brunck. Or. 100. Alcest. 711. Boiss. Philostr. 332. Plut. Pericle c. 31. De constr., Heind. ad Plat. Hipp. 140. ad Apol. p. v. Ἐλήλεγμαι, ad Lucian. 1, 234. Ἐλεγχθήσομαι, ἐλεχθήσομαι, ad Charit. 510. 533. 660. * Ἐλεγχίγαμος, Jacobs. Anth. 11, 286." Schæf. Mss. * " Ἐλεγκτέος, Strabo 143." Wakef. Mss.]

Ἐλεγμὸς, Redargutio, Reprehensio, Refutatio. [" Greg. Naz. Or. 3, 55." Strong. Mss.] Ἔλεγξις, Redargutio, Reprehensio, 2 Petr. 2, (16.) Ἔλεγξιν δὲ ἔσχεν ἰδίας παρανομίας. [" Boiss. Philostr. 500." Schæf. Mss. * " Ἐλεγκτὴς, Coargutor, Antipho 651." Seager. Mss. * " Ἐλεγκτήριος, Theod. Prodr. 34." Elberling. Mss.] Ἐλεγκτὸς, q. d. Reprehensibilis, Reprehensione dignus, Qui reprehensionem meretur, UNDE Ἀνέλεγκτος, q. d. Irreprehensibilis, etc. Item Certior quam qui redargui possit, Confessus et manifestus, VV. LL. e Plat. Apol. (7.) A Bud. exp. etiam Inconvictus: qui et affert ex eod. Plat. Theæt. 99. Vide Ἀνεξέλεγκτος. [" Valck. Hipp. p. 232. ad Dionys. H. 5, 20. 151. Heind. ad Plat. Apol. p. ix. Theæt. 323. Gorg. 117." Schæf. Mss.] Ἀνελέγκτως, Sine reprehensione, Ita ut reprehendi s. redargui non possit, Sine probatione. [" Plut. 4, 665. * Ἀνελεγξία, Reprehensionis exclusio, Diog. L. 394. (7, 47.)" Wakef. Mss. * " Αὐτέλεγκτος, Athan. c. Apoll. 1, 4. p. 481. 924." Kall. Mss. * " Δυσέλεγκτος, Strabo 1. T. 1. p. 38. Sieb." Boiss. Mss.] Εὐέλεγκτος, Qui facile reprehendi s. redargui potest, Qui facile refelli potest. Et εὐέλεγκτος ταῖς αἰσθήσεσι, Qui facile deprehendi potest a sensibus et probari. Item act. signif. ex Ammonio, Οἱ δὲ κυνικοὶ οὕτως ἐκαλοῦντο διὰ τὸ παρρησιαστικὸν καὶ εὐέλεγκτον, Propter proclivitatem ad reprehendendum, i. e. Quod essent proclives et propensi ad reprehendendum. [" Alio sensu, Plato 1, 2. p. 123. Bekk." Schæf. Mss. * Εὐθυνέλεγκτος, Epiphan. 1, 60. 69. 78.] Ἐλεγκτικὸς, Redargutorius, Reprehensorius, ut λόγοι, Plato, Compositi ad coarguendos, qui contra disputant, Quintil. 2, 15.: Argumentandi peritus, Qui convincere argumentis potest, Bud. e Luciano: Reprehendendi cupidus. [" Bibl. Crit. 1, 1. p. 127. ad Diod. S. 1, 330." Schæf. Mss.] Ἐλεγκτικῶς, ut ἐ. ἀποδεῖξαι, Bud. ex Aristot. Refutantis more demonstrare. Cum quadam reprehendendi cupiditate, Reprehendendi studio, Plut. [9, 308. Ælian. 3, 19.]

[* Ἀνελέγχω, Eur. Ion. 1470.] Ἀπελέγχω, Redarguo, Refuto, Confuto, Refello, Antiphonti sæpe pro Convinco reum, Bud. Et cum partic. Chrys. de Sac. Ἀπελέγξαι ἡμᾶς ψευδομένους, Convincere nos mendacii. || Probo, sicut ἐλέγχω, Bud. Item ἀφίημι τὸν γραφέντα: opp. habens ἐξελέγχω. [M. Anton. 8, 36.] Ἀπελεγμὸς, Redargutio, Refutatio, Acta 19, (27.) Εἰς ἀ. ἐλθεῖν. " Ἀπέλεγμα quoque, " pro Refutatione accipi dicitur, s. Refutatu: ut " Lucr. refutatu convincere falsum. Ἀπέλεγξις, " itidem Refutatio s. Confutatio et Redargutio." [* " Ἀπελεγκτὴς, Qui arguit, refellit, Euseb. P. E. 256. * Ἀπελεγκτικὸς, * Ἀπελεγκτέον, Idem." Wakef. Mss. * Προαπελέγχω, Euseb. in Hier. ap. Philostr. 428.] Διελέγχω, Redarguo, Refuto, Confuto, Convinco, Budæo Argumentis refello et improbo aliorum dicta, e Luciano (1, 481.) afferens, Ὁ μὲν Σωκράτης κἀκεῖ περιέρχεται, διελέγχων ἅπαντας. A Greg. accipi etiam ait pro Discepto, Quæstionem habeo et exerceo. [" I. q. διερωτῶ, Plato Gorg. 39." Schæf. Mss. * " Διελεγκτικὸς, Clem. Alex. 785." Kall. Mss. * Διελεγκτικῶς, Epiphan. 1, 962.] Ἐξελέγχω, Redarguo, i. e. Falsum esse doceo, Bud.; Refello, i. e. Convinco non esse eum, quem se dicit esse. Plato Apol. Οἴονταί με ταῦτα αὐτὸν εἶναι σοφὸν ἃ ἂν ἄλλον ἐξελέγξω, pro In quibus alium refellam, VV. LL. Rursum Bud. pro Convinco tam disputatione quam opere, ex Isocr. 47. Et e Plut. Vinco disputando. Sic pass. e Plat. Ep. Οὐδεὶς αὐτῶν ἑκὼν ἐξελέγχεται. Denique affert Bud. et pro Deprehendo, Comperio, Periclitor, Periculum facio, e Polyb. [" Valck. ad Xen. Mem. 241. Hipp. p. 306. Plut. Mor. 1, 391. ad Callim. 1, 163. Brunck. Œd. T. 297. Markl. Iph. p. 346. ad Diod. S. 1, 700. 2, 462. Heind. ad Plat. Lys. 51. Deprehendo, Plut. de S. N. V. 41. Vitupero, Thom. M. 3. Refellendo doceo, Heind. ad Plat. Gorg. 69. 212. De constr., ad Apol. p. iv. Ἐξελήλεγμαι, ad Lucian. 1, 234. Ἐξηλεγμένος, Plato Charm. 81. * Ἐξελεγκτέος, Heind. ad Gorg. 212." Schæf. Mss.] Ἀνεξέλεγκτος, Nullo argumento probatus s. compertus, Thuc. [1, 21. 4, 26.] Irreprehensibilis, Qui nullo argumento in fraude deprehenditur. Bud. e Xen.: Qui refelli non potest. [" Qui redargui, confutari non potest, quidam ap. Diod. S. 1, 49. Αἰτίαν φέρουσι τῆς πληρώσεως τοῦ Νείλου ἀνεξέλεγκτον μᾶλλον ἢ πιθανήν: et paulo post de iisdem: Καθόλου μὲν γὰρ ἀνεξέλεγκτον ἀπόφασιν εἰσηγούμενοι, καὶ τὴν ἀοίκητον χώραν μεταξὺ τιθέμενοι, ταύτῃ διαφεύξεσθαι τοὺς ἀκριβεῖς ἐλέγχους νομίζουσι." Brunck. Mss. * Ἀνεξελέγκτως, Xen. Œc. 10, 8. * Δυσεξέλεγκτος, Dionys. H. 1, 135.] Εὐεξέλεγκτος, Qui facile argumentis probari potest, e Plat. Apol. (22.) Ταῦτα — καὶ ἀληθῆ ἐστὶ, καὶ εὐεξέλεγκτα. Qui facile refelli potest, Bud. ex Aristot. Pol. 7. p. 198. [" Ad Lucian. 1, 246." Schæf. Mss. * Διεξελέγχω, Idem 498. * Παρεξελέγχω, Aristot. Topic. 2, 2. * Ἐπελέγχω, unde * Ἀνεπέλεγκτος, Gl. Irreprehensus.] Κατελέγχω, Redarguo, Convinco, Hesiod. Ἔ. (2, 332.) σὲ δὲ μήτι νόον κατελεγχέτω εἶδος, Tzetz. Σοῦ δὲ τὸν λογισμὸν μηδὲν εἶδος φιλίας ἀπρεποῦς ἐλέγξῃ. Sed expos. alteram malo. [" Jacobs. Anth. 8, 44." Schæf. Mss. * Διακατελέγχω, Act. Apost. 18, 28. * Μετελέγχω, Iambl. V. P. 218.] " Παρελέγχω, Arguo," [2 Macc. 4, 33. * Συνελέγχω, Gl. Coarguo, Confuto.]

Ἔλεγχος, Argumentum, Indicium; Andoc. Οἵτινες ἔ. ὑμῖν ἀρετῆς τῆς μεγίστης ἔδοσαν, Suæ maximæ virtutis argumentum dederunt, i. e. Indicium. Sed et Documentum, Specimen verti posse ait Bud. addens ex Isocr. Archid. 154. (43.) Ἔ. διδοὺς — τῆς αὑτοῦ φύσεως. Lucian. Ἔ. γίνεται τῆς ἀπαιδευσίας, Argumentum est inscitiæ, Inscitiam arguit, [cf. 2, 347.:] Idem (1, 503.) Ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὴς ἔ. τῶν τοιούτων, Probatio et indicium, Bud. qui Ἐλέγχους πάρεχε ex Hermog. affert pro Proba: et ex Eod. Οὐ δεῖ παντὸς πράγματος ἐ. παρασχέσθαι. Idem vero ex Andoc. affert ἔ. δοῦναι cum partic. Φοβούμενοι ἔ. δοῦναι εἰς ὑμᾶς μὴ εὖ φρονοῦντες. Ad Hebr. 11, 1. dicitur fides esse

Πραγμάτων ἔ. οὐ βλεπομένων, ubi Gr. Schol. exp. ἀπόδειξις. Lat. quidam Demonstratio, alii Quod demonstrat, vertere. Porro ut δοῦναι ἔ., sic et λαβεῖν s. λαμβάνειν dicitur: ut Isocr. Λαμβάνειν ἔ. τοῦ πράγματος, Facere specimen, Experiri, Experimento probare, Bud. || At in judicio διδόναι ἔ. τοῦ βίου dicuntur οἱ ἐξεταζόμενοι, In quorum vitam inquiritur, Bud. quam ille signif. e Plat. Apol. affert. In VV. LL. exp. Reddere rationem vitæ, et additur ex Eod. in Epist. Εἰς ἔ. λόγους διδόναι, pro Demonstrare argumentis. Ibid. affertur et λαμβάνειν ἔ. ex Isocr. alia signif. quam in l. modo c. Ἐπὶ τὸ ὁμολογούμενον ἐλθόντα, λαμβάνειν τῶν ἀμφισβητουμένων τὸν ἔ., redditur, Ad id, quod certum est, accedere, et ad ejus rationem ea, de quibus dubitatur, explorare. Bud. εἰς ἔ. καταστῆσαι vertit Ad docendi monstrandique et probandi necessitatem redigere. Apud Isocr. Ægin. Εἰς ἔ. καταστήσειν ὁποῖός τις ἡμῶν ἕκαστος περὶ αὐτούς: addit, εἰς ἔ. καθιστάναι esse Rem ad probationem adducere, in probationibus constituere et testimoniis. Et subjungit ex Eod. Εἰ κατασταίην εἰς ἔ. Idem autem ἔ. signif. puto ap. Eund. Κρίσεων τῶν μετ' ὀργῆς καὶ μὴ μετ' ἐ. γενομένων. At vero in VV. LL. affertur hoc idem loquendi genus e Plut. Κατέστησεν εἰς ἔ. pro Quærere statuit tormentis. Atqui, ut omittam cetera, ob quæ suspecta est illa interpr., Dem. non dicit simpl. ἔ. ἔσοιτο, de re loquens, quæ tormentis quærenda esset, sed Διὰ βασάνων ἔ. ἔσοιτο. Exp. etiam Criminatio, Accusatio, Indicium criminis: ut Synes. de Ins. Κατὰ γὰρ τῶν χρωμένων οὐκ ἔχουσιν ἔ. || Argumentum, eo modo, quo accipitur a dialecticis. Bud. e Philop. in Procl. Τῶν ἐ. ἄριστοι εἶναι δοκοῦσιν, οἵτινες ἐξ ἀρχῶν ὡρμημένοι εἰσὶν αὐτοπίστων τε καὶ τοῖς ἀντιλέγουσι προωμολογημένων. || Dedecus, Probrum, Opprobrium, Turpitudo: Bud. in Greg. Καὶ τὸ μὲν ἑαυτοῦ σαθρὸν ἤλεγξε, τοὺς ἐ. δὲ οὐ διέφυγεν, Vitare dedecus et turpitudinem non potuit, quia manifesta fecit ipse et quasi fassus est hoc facto, Bud.: vereor tamen ne alia quærenda sit interpr.; nam ἔ. e nullo alio affertur prosæ l. in hac signif., et poëtæ quoque ipsi ἔ. potius genere neutro dicunt. [" Thom. M. 598. Wakef. Herc. F. 59. 74. Barnes. 59. Musgr. ib. Jacobs. Anth. 9, 333. Plato Phædr. 316. et Heind. Heyn. Hom. 8, 428. Ἔ. παραδιδόναι, Heind. ad Plat. Phædr. 336." Schæf. Mss.] Ἔλεγχος, εος, τὸ, i. q. ἔ. ὁ, sed illud mihi suspectum dixi, Dedecus, Probrum, Il. Λ. (314.) δὴ γὰρ ἔλεγχος Ἔσσεται, εἴκεν νῆας ἕλῃ κορυθαίολος Ἕκτωρ. Idem ἐλέγχεα posuit pro Ignavis ideoque Ignominiosis hominibus, i. e. Ignominia et probro dignis: QUALES et Ἐλεγχέες ab eo vocantur (Δ. 242.) Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἐλεγχέες: a nomin. sing. Ἐλεγχής. [" Ἔλεγχος, Hesiod. Θ. 26. Ammon. 91. Valck. Hipp. p. 309. ad Callim. 1, 163. ad Lucian. 1, 503. Heyn. Hom. 4, 241. 6, 174. 8, 428. 644. Καὶ ἐλέγχεα, 5, 147. Ἐλεγχής, ib. 8, 639. 644. Huschk. Anal. 284." Schæf. Mss. * Ἐλεγχὺς, Buttm. A. Gr. 1, 279. * Ἐλεγχοειδὴς, Aristot. Soph. Elench. 1, 4, 15. * Ἐλεγχώδης, Gl. Argumentosus.] " Ἐπέλεγχος, Sequens " ἔλεγχος, seu ἔλεγχος ἐλέγχῳ additus vel superad- " ditus: ut ἐπιπίστωσις. Ambo Rhetorum verba sunt. " Plato Phæd. Καὶ ἔλεγχον καὶ ἐπέλεγχον ὡς ποιη- " τέον ἐν κατηγορίᾳ τε καὶ ἀπολογίᾳ." [* Ἐπεξέλεγχος, Plato Phædro 3, 266. * Παρεξέλεγχος, Aristot. Soph. Elench. 1, 309. * Ἐλεγχήεις, Apollin. Metaphr. 187. 201. * Ἐλέγχιον, Gl. Titulus.] SED ET Ἐλέγχιστος ap. eum legitur superl. pro Probris dignissimus, Extrema ignominia dignus, aut etiam notatus: B. (285.) Πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι μερόπεσσι βροτοῖσιν: Od. Κ. (72.) Ἔρῤ' ἐκ νήσου θᾶσσον, ἐλέγχιστε ζωόντων, ubi exp. etiam Sceleratissime. Nam qui sceleratissimus est, plurimis reprehensionibus est dignus. ITEM Ἐλεγχείη, Probrum, ap. Eund. [Il. Ψ. 342.]

" ἘΛΕΔΩΝΗ, ης, ἡ, Eledona: species Polypi, " unam habens κοτυληδόνα et septem pedes, ut Suid. " ex Æliano tradit: addens, pleonasmo τοῦ λ dici " quasi ἐεδώνην, παρὰ τὸ ἑαυτὴν ἔδειν, i. e. ἐσθίειν, " dicente et Hesiodo quod ἀνόστεος ὃν πόδα τένδει. " Idem tradit Etym. Sed et Athen. 7. ex Aristotele

A " et Speusippo refert ἐλεδώνην esse Polypi speciem. " Ubi nota δασύνεσθαι, at ψιλοῦσθαι ap. Etym. et " Suid. ap. quem vulg. Edd. habent etiam ἐλεδόνη, " per ὂ μικρόν: sed perperam: nam et vetus et Ms. " exemplar Suidæ atque Etymologi per ω̄ scribunt."

" ἘΛΕΘΑΙΝΟΜΕΝΗ, Hes. exp. ἀκολασταίνουσα, " Lascivieus, Incontinentius et petulantius sese ge- " rens: quo significatu supra ἐλεγαίνειν. Etym. " enim cum ἐλεγαίνειν esse dixisset τὸ παραφρονεῖν, " subjungit, veterum quosdam ita vocasse τὸ ὁπωσδήποτε ἀκολασταίνειν. Idemque tradit et Lex. meum " vet. Quibus addunt, cum Nelei filia, alio nomine " πειρὼ dicta, Ἐλεγηΐς s. Ἐλεγεΐς, illo enim modo " Lex. meum vet. habet, hoc Etym., nominaretur " παρὰ τοῦτο τὸ ἐλεγαίνειν, τὸ ἀκολασταίνειν, nemi- " nem ex Atheniensibus eam voluisse ducere. A " superiore autem ἐλεγαίνειν, quod est παραφρονεῖν, " quosdam putare denominatum τὸ ἐλεγεῖον μέτρον, " quoniam Theocles Naxius s. Eretriensis primus

B " αὐτὸ ἀνεφθέγξατο μανείς. Cujus rei Suid. quoque " meminit: sed ap. eum scriptum est ἐλεγείρειν pro " ἐλεγαίνειν: in Ms. Cod. vet. ἐλεγείνειν."

" ἘΛΕΙΟΣ, Glis, ut interpr. ap. Aristot. H. A. 8, " 17. Φωλεῖ δὲ καὶ ὁ ἐλειὸς ἐν αὐτοῖς τοῖς δένδρεσι, καὶ " γίνεται τότε παχύτατος· καὶ ὁ μῦς ὁ πόντιος ὁ λευκός. " Aristarchus ap. Hes. ἐλειοὺς dicit γίνεσθαι ἐν τοῖς " φρυγάνοις ὡς σαύρας: Callistratus vero ἐλειοὺς esse " σκωληκοειδές τι, ᾧ χρῆσθαι εἰς δέλεαρ τοὺς ἁλιεῖς: " εἶναι δὲ ἐν ταῖς δρυσίν. Quibus verbis subjungit " Hes. οὐκ ἔστι γὰρ ζῶον τετράπουν ὁ ἐλειὸς καλούμε- " νος μῦς ὁ σκιουργός. Unde conjicere est, quosdam " ἐλειοῦ nomine intellexisse Sciurum s. Sciurgum. " Eid. Lexicographo ἐλειὸς est etiam Accipitris spe- " cies, ut in Ἐλείας quoque annotavi paulo ante." [Ἐλειὸς, Schn. Lex. Diosc. Parab. 1, 57. 2, 71.]

" ἘΛΕΛΕΥ, Hes. esse dicit ἐπιφώνημα πολεμικόν:

C " alii προαναφώνησιν παιανισμοῦ, teste Eod. Itidem " Suid. et Aristoph. Schol. tradunt ἐλελεῦ s. ἐλελε- " λεῦ esse ἐπίφθεγμα πολεμικόν: nam τοὺς προσιόντας " εἰς πόλεμον solitos fuisse τὸ ἐλελεῦ s. ἐλελελεῦ φω- " νεῖν μετά τινος ἐμμελοῦς κινήσεως: quemadmodum " et Achæus Eretrius in suo Philocteta introducit " Agamemnonem his verbis adhortantem Græcos, " Ὥρα βοηθεῖν ἐστίν, ἐγὼ δ' ἡγήσομαι· Προσλαβέτω τις " χεῖρα φασγάνου λαβῆς· Σάλπιγγα δ' ἄλλος ὡς τάχος " σημαινέτω. Ὥρα ταχύνειν, ἐλελεῦ. Ubi nota esse " incitativum ad festinandum: ut et ap. Aristoph. Ὄ. " (364.) Ἐλελελεῦ χώρει, κάθες τὸ ῥύγχος· οὐ μέλλειν " ἐχρῆν. Sic sane et Plut. Theseo (22.) cum dixis- " set in ὀσχοφορίων festo τοὺς παρόντας ἐπιφωνεῖν ταῖς " σπονδαῖς ἐλελεῦ ἰοὺ ἰού, subjungit, ὧν τὸ μὲν, σπεύ- " δοντες ἀναφωνεῖν καὶ παιωνίζοντες εἰώθασι· τὸ δὲ, " ἐκπλήξεως καὶ ταραχῆς ἐστί: atque adeo dixerat " ibid., Theseum cum suis interea dum libamina " funderent, nuntium accepisse de obitu patris, ideo- " que cum fletu et tumultu properantes ascendisse in

D " urbem. Unde conjicere quis possit hoc ἐπίφθεγμα " factum esse παρὰ τὴν ἐπίσπευσιν τῆς ἐλεύσεως. " Æsch. Pr. (903.) ponit ἐπὶ σχετλιασμοῦ, teste Hes.: " p. 53. meæ Ed., Ἐλελελελελεῦ," [Ἐλελεῦ, ἐλελεῦ, al.] " Ὑπό μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς Μανίαι " θάλπουσι. Quo in l. et Schol. annotat esse θρηνῶ- " δες ἐπίφθεγμα." [" Schn. Anab. 66. Wakef. S. Cr. 4, 134. Toup. Opusc. 1, 105. ubi et de Ἐλελελεῦ." Schæf. Mss.] " A superiore porro ἐλελεῦ, est VERB. " Ἐλελίζω, Clamo ἐλελεῦ, ut ἀλαλάζω est Clamo alala. " Teste enim Demetr. Phal. (98.) Xenophon dixit, " ἠλέλιξεν ὁ στρατηγός: τὴν τοῦ ἐλελεῦ ἀναβόησιν, ἣν " ἀνεβόα ὁ στρατηγὸς συνεχῶς, παραποιήσας ὀνόματι. " Idem 1, (8, 12.) Τὸ ἐπιλειπόμενον ἤρξατο δρόμῳ θεῖν, " καὶ ἅμα ἐφθέγξαντο πάντες οἷόν περ τῷ Ἐνυαλίῳ ἐλε- " λίζουσι. Ibid dixerat, Ἐπαιάνιζόν τε οἱ Ἕλληνες, " καὶ ἤρχοντο ἀντίοι ἰέναι τοῖς πολεμίοις. A posteriore " quoque ἐλελεῦ est ἐλελίζεσθαι, Deflere cum ac- " clamatione τοῦ ἐλελεῦ. Aristoph. Ὄ. (210.) Χῦσον " δὲ νόμους ἱερῶν ὕμνων, Οὓς διὰ θείου στόματος θρη- " νεῖς, Τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ἴτυν Ἐλελιζομένη

" ἱεροῖς μέλεσι. Ubi Schol. quoque exp. θρηνοῦσα, A
" quoniam sc. τὸ ἐλελεῦ est et ἐπίφθεγμα θρηνῶδες." [Cf. Lex. Xenoph. " Schn. Anab. 66. Eur. Hel. 1118." Schæf. Mss. Soph. Ant. 154. * Ἐλελεὺς, Cognomen Apollinis, Macrob. 1, 17.]

" ἙΛΕΝΗΝ, J. Poll. 10, (291.) esse dicit πλεκτὸν " ἀγγεῖον σπάρτινον, τὰ χείλη οἰσύϊνον, ἐν ᾧ φέρουσιν " ἱερὰ ἄῤῥητα τοῖς ἐλενηφορίοις: forsitan a Lacæna " illa Helena. Nam et Ἑλένια, teste Hes. dicebatur ἑορτὴ ἀγομένη ὑπὸ Λακώνων, sc. in honorem " Helenæ. Et Ἑλένιον ab ead. denominata Herba " quædam, quoniam eam fertur Helena σπεῖραι πρὸς " τοὺς ὄφεις, ὅπως βοσκόμενοι ἀναιρεθῶσι, teste Hes. " At ap. Plin. 21, 10. Helenium e lacrymis Helenæ " dicitur natum, et ideo in Helena insula laudatissi- " mum. Est autem Frutex humi se spargens dodrantalibus ramulis, folio simili serpyllo. Plura de " duplici hujus herbæ genere vide ap. Diosc. 1, 27. " 28. Apud Etym. scriptum Ἑλένειον: qui et ipse " tradit dictam esse propterea quod ἐκ τῶν δακρύων B " τῆς Ἑλένης ἀνεφύη, ὅτε ἐπὶ Κανώβῳ τῷ κυβερνήτῃ " Μενέλαος ἐδάκρυσεν ὑπὸ αἱμοῤῥοΐδων ἀποθανόντι." [" Ἑλένη, Heyn. Hom. 4, 264. 465. Numen nauticum, T. H. ad Lucian. Dial. 77. ad 1, 284. * Ἑλενηφορέω, Casaub. Athen. 396. * Ἑλενηφόρια, τὰ, ib." Schæf. Mss.]

" ἘΛΕΟΣ, οῦ, ὁ, sive Ἐλεὸν, οῦ, τὸ, Mensa coqui- " naria: ἡ μαγειρικὴ τράπεζα, Eustathio et aliis: ut " et J. Poll. 6. tradit, quod nova Comœdia ἐπικόπανον " vocat, idipsum veteribus dictum fuisse ἐλεόν. Idem " testatur Athen. 4. nimirum ἐλεὸν esse τὴν μαγειρικὴν τράπεζαν: in exemplum afferens hunc versum " Homeri, [Il. I. 215.] Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὤπτησε καὶ εἰν " ἐλεοῖσιν ἔθηκε, [al. ἔχευε.] Cui similis hic Od. Ξ. " (432.) Βάλλον δ' εἰν ἐλεοῖσιν ἀολλέα. Aristoph. " quoque h. v. usus est in eadem signif. Ί. (152.) " Ἴθι δὴ, κάθελ' αὐτοῦ τοὐλεὸν, i. e. τὸ τραπέζιον, " Schol. Ubi nota neutrum genus, cujus J. Poll. " quoque meminit, masculini autem Eust. cum A- C " thenæo. Hes. annotat, quosdam δασύνειν, ut sit τὸ " ἐκ λύγων πεπλεγμένον τῶν ἐξ ὄρους, forsan ἕλους " scr., ληφθέντων: quosdam ψιλοῦν, dicentes esse " mensas ἐξ ἐλαΐνων ξύλων." [" Ἐλεὸς, Ammon. 48. Valck. Anim. 73. Heyn. Hom. 4, 397. 5, 576. Ἐλεὸς, Ἐλεὸν, Valck. Adoniaz. p. 248. Toup. Opusc. 2, 280. Emendd. 3, 172. ad Lucian. 1, 371." Schæf. Mss.] " Unde Ἐλεοδύτης, ου, ὁ, dicitur Mensæ mi- " nister. Athen. (173.) τοὺς Δηλίους, eos sc. qui μαγείρων καὶ τραπεζοποιῶν παρείχοντο χρείας τοῖς παραγινομένοις πρὸς τὰς ἱερουργίας, tradit ἐλεοδύτας vo- " catos fuisse, διὰ τὸ τοῖς ἐλεοῖς ὑποδύεσθαι, διακονοῦντας ἐν ταῖς θοίναις: ut cum Amphictyonica lege ju- " bentur ὕδωρ παρέχειν οἱ ἐλεοδύται, i. e. οἱ τραπεζοποιοὶ καὶ οἱ τοιοῦτοι διάκονοι." [" Ad Lucian. 1, 371." Schæf. Mss.] " Ἐλεατοὶ, Hesychio οἱ δειπνοκλήτορες, Vocatores, Qui ad cœnam invitant con- " vivas principum: s. Quibus in aulis principum " hoc muneris datum est ut invitent quos ipsi do- " mini suo convivio interesse volunt. Apud Athen. D " (171.) scriptum Ἐλέατροι: nam e Pamphilo tradit, " ἐλεάτρους vocatos fuisse τοὺς ἐπὶ τὴν βασιλικὴν κα- " λοῦντας τράπεζαν, παρὰ τὸν ἐλεόν: quos ab Arte- " midoro nominari δειπνοκλήτορας. Sed ἐλειάτρους " tradit ex Eod. dictos fuisse etiam τοὺς προγεύστας, " Prægustatores: quoniam προήσθιον τῶν βασιλέων " πρὸς ἀσφάλειαν. Suo autem tempore ἐλέατρον γε- " γονέναι ἐπιστάτην τῆς ὅλης διακονίας, Totius epuli " administrandi s. apparandi præfectum: vel, ut alii " interpr., Totius œconomiæ præfectum. Etym. " ἐλέατρον dici ait τὸν μάγειρον, Coquum, παρὰ τοὺς " ἐλεοὺς, quæ sunt μαγειρικαὶ τράπεζαι." [Cf. Ἐδέατρος. " Ἐλέατρος, Valck. Adoniaz. p. 248. Ammon. 48. Valck. Anim. 73." Schæf. Mss.] " Εἰλέατροι, " iid. qui ἐλέατροι, Vocatores regii: δειπνοκλήτορες: " et cibario ministerio præfecti: παρὰ τὸν εἰλεὸν, τὸ " μαγειρικὸν τραπέζιον." [Vide Εἰλεός.] " Ἔλατρα, " Hesychio πέμματα πρὸς θυσίαν, et πλασσόμενα."

ἘΛΕΟΣ, ὁ, et Ἔλεος, τὸ, Misericordia, Commiseratio, Il. Ω. 44. Ὣς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, q. d. Amisit commiserationem, Est immisericors: Ἐλέου τυγχάνειν, Dem. (547.) ἔλεον ἔχειν e Plut. Themist. Dignum misericordia esse. Ἔλεος autem neutr. cum alibi, tum in N. T., et ap. LXX. Interpr. || Pro Stipe e Phoc. Ἔ. χρήζοντι παράσχου. [" Ad Diod. S. 1, 187. 2, 627. Ἐλέου βωμὸς, ad 1, 559. ad Lucian. 1, 409." Schæf. Mss. " Metonym. pro Miseria, Eur. Or. 831." Schw. Mss. * Ἔλεον, τὸ, ad Greg. Cor. 22.] Ἐλεὸν adv. positum ab Hesiodo Ἐ. (I, 203.) pro Miserabiliter, ἐλεὸν — Μύρετο. " Ἐλεώτερον " Hes. affert pro ἐλεεινότερον, Miserabilius." Πολυέλεος, Multum misericors, LXX. Interpr. ap. Joël. [et alibi sæpius. * Φιλέλεος, Cyrill. in Joël. 2, 219.] Ἐλεεινὸς, Miserabilis: δράματα, Plato Apol. (23.) Et Ἐ. ἐγένετο τῆς περιπλανήσεως, Greg., sub. ἕνεκα. [" Brunck. Phil. 1130. Heyn. Hom, 8, 659. Verbum Atticis ignotum, qui semper ἐλεινὸς usurpant, Porson. Præf. ad Hec. p. ix." Schæf. Mss.] Ἐλεεινῶς, Miserabiliter. [" Brunck. Phil. 870. * Ἐλεεινότης, Maximus Schol. in Greg. p. 23." Schæf. Mss.] Ἐλεεινολογέω, Miserabiliter loquor, Miserabilem vocem edo. [Hermog. Form. Orat. 2, 294.] Ἐλεεινολογία, Miserabilis oratio, Plato Phædro (126.) Ἐ. τε καὶ δεινώσεως, Commiserationis et exaggerationis, Bud. [Schol. Soph. Œd. T. 1515. Œd. C. 241.] " Διελε- " εινολογῶν, Misericordiam oratione captans, s. Mi- " sericordiam verbis captare pergens." [* " Ἐλεινὸς, Ruhnk. Præf. ad H. in Cer. p. ix. et ad v. 283. Ilgen. Hymn. 543. Brunck. Phil. 870. 1130. Aristoph. 1, 200. * Ἐλεινῶς, 201. Brunck. Phil. 870. * Ἐλεηνὸς, Segaar. in Daniel. p. 51." Schæf. Mss.] Νηλεὴς, Immisericors, Crudelis: ἦτορ, Hom. Hesiod. Et poët. more passim χαλκῷ, ut Lat. Immite ferrum, s. Crudele. || Vocatur vero et νηλεὴς θυμὸς ab Hom. ὁ ἀπαθὴς vel δυσπαθής. Cic. autem vertit Firmum animum, ut videbis in Cic. Lex. [Νηλεὲς ἦμαρ, Il. 13, 514.] Νηλεῶς, Crudeliter. [Æsch. Choëph. 240.] Ἀνηλεὴς pro νηλεὴς, præfixo α pleon. [" Ruhnk. ad H. in Cer. 283. ad Charit. 724. Boeckh. in Plat. Min. 187." Schæf. Mss.] Ἀνηλεῶς, Immisericorditer, Crudeliter. Affertur autem e Plat. de LL. 5. Ἐχθρῶς καὶ ἀν. μισοῦντες. [* Ἀνελεὴς, Boeckh. ad Plat. Min. 188. Erfurdt. ad Soph. Œd. T. p. 142. Ed. maj., Bast. Ep. Cr. 232. Schæf. ad Greg. Cor. 163. * " Ἀνελεῶς, Boeckh. ad Plat. Min. p. 187. ' Plato de LL. p. 697. D. leg. ἀνηλεῶς, quod est ab adj. ἀνηλεής. Hes. ἀνηλεῶς, ἀνοίκτως, ἀσπλάγχνως. Cf. J. Poll. 1, 125. 6, 12, 13. Nam ἀνελεῶς vox est nihili. Cod. Leid. ἀνελεήτως, vulgatius pro reconditiori.' Post ἀσπλάγχνως adde Hes. v. Ἀνοίκτως, ἀνηλεῶς, ἀταλαιπωρήτως. Falso citatur J. Poll. 6, 12, 13. Forsan scribere voluit Vir cl. J. Poll. 8, 12, 13. Alciphron 1, 38. habet Καὶ Μέγαρα ..... ζῇ οὕτω Θεαγένη συλήσασα ἀνηλεῶς, ὡς κ. τ. λ. Liban. 4. p. 754. Οὕτως ἀν. ἠμυνάμην." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calc. Scap. Ox. * Νηλεόθυμος, Anthol. Vat. 2, 553.] Νηλεόποινος, Crudelis in sumendo supplicio. [" Wakef. Eum. 965. Ruhnk. Ep. Cr. 91. Wolf. ad Hesiod. 86." Schæf. Mss. Θ. 217. Κῆρας ἐγείνατο νηλεοποίνους, ap. Stob. Ecl. Phys. p. 9. * ἠλεοποίνους editur, Ruhnk. ab Hesiodo scriptum esse suspicatur * νηλιτοποίνους, (coll. Orph. Arg. 1362.) Schn. conjicit * ἠλιτοποίνους, conferens ἠλιτόμηνος, ἠλιτοεργὸς, ἀλιτόκαρπος.] Νηλειὴς, pro νηλεὴς, metri causa. [" Jacobs. Anth. 9, 86. 12, 233. Lucian. Epigr. 26. Brunck. Apoll. Rh. 164. (4, 703.) Ruhnk. Ep. Cr. 92." Schæf. Mss.] Νηλειῶς, Crudeliter: quod versui hexametro commodius est quam νηλεῶς. [Apoll. Rh. 1, 1214.] " Νηλὴς, i. q. νηλεὴς, Immisericors, Hes. " et Suid." [" Ad Charit. 724. Jacobs. Anth. 8, 336. 9, 86. Antiphanes 9. Jul. Polyæn. 4. Marcell. 17. Christod. Ecphr. 155. Heyn. Hom. 4, 514. 5, 675. Brunck. Anal. 2, 302. Hom. H. in Merc. 385. Eur. Cycl. 368. Νηλέα, Brunck. Œd. T. 180." Schæf. Mss. * Ἀνηλὴς, Manetho 1, 186. 193. 263.] " Ἀνεινῶς, Hes. affert pro οἰκτρῶς, Miserabiliter. " Ἀέλις, Eid. τάλαινα, ἀθλία, Ærumnosa, Misera."

¶ Ἐλεέω, Misereor, Commiseror, Od. Ξ. (279.) καί μ' ἐλέησε: est tamen magis poët. ἐλεαίρω, de quo infra. Synes. Ep. 57. Ἔλεον αὐτοὺς ἀνόνητον ἐλεῶ, In-

utili misericordia eos prosequor. Et pass. Ἐλεοῦμαι ὑπὸ σοῦ, Lucian. Moveo tibi miserationem, s. commiserationem. [Cf. 2, 339. "Ad Charit. 684. Jacobs. Anth. 9, 168. Heyn. Hom. 8, 248. Philostr. 46. Boiss. Conf. c. ἀλγῶ, 544. Ἠλέηται, Aristoph. Fr. 289. τι, Longus 6. Vill." Schæf. Mss. * Ἐλεητικὸς, Plato Polit. 6. Bekkeri Anecd. 92.] "Ἀνηλέητος, Non miserandus s. commiserandus, Misericordia indignus, Æschin. π. Παραπρ." ["50. Liban. 1, 854." Kall. Mss. * "Wakef. S. Cr. 3, 104. * Ἀνελεήτως, Boeckh. in Plat. Min. 188.] "Ἐξελεέομαι, Placo, VV. LL.: signif. tamen potius Misericordiam consequor." [* "Ἐπελεέω, Commiseror, Chrys. Paneg. Hom. 80. T. 5. p. 548." Seager. Mss.] Κατελεέω, idem. ["Eust. Od. K. 157." Kall. Mss.] Ἐλεήμων, Misericors. In usu et ap. poëtas, ut Θυμὸς ἐλεήμων, Od. E. [191. "Toup. Opusc. 1, 574. Heyn. Hom. 4, 461." Schæf. Mss. Ἐλεημονέστατος, Isocr. * Ἐλεημόνως, Gl. Misericorditer. * Ἐλεημονικὸς, Olympiod. in Eccles. 5. p. 639.] Ἐλεημοσύνη, Misericordia: qua in signif. ap. Callim. invenio H. in Del. (151.) μή σύ γ' ἐμεῖο πάθης κακὸν εἵνεκα, τῆσδε Ἀντ' ἐλεημοσύνης. Ita n. leg. est, ut et habet mea Editio, non ἀντελεημοσύνης uno verbo, ut in Flor. etiam Edit. habetur. ‖ At vero in N. T. ceterisque, quæ Ecclesiastica vocantur, appellatur Stips, quæ erogatur pauperibus: quod ea proficiscatur a commiseratione, et sit veluti commiserationis nostræ opus. Nec tamen de Stipe sola intelligendum est, sed et de omni Beneficii genere, quo calamitosos prosequimur. Matth. 6, (1.) Προσέχετε τὴν ἐ. ὑμῶν μὴ ποιεῖν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων. Galli Græcam v. retinuerunt, dicentes Aulmosne. ["Wakef. S. Cr. 4, 230." Schæf. Mss. CONTR. Ἀνελεήμων, Immisericors, Immitis. ["Ruhnk. ad H. in Cer. 283. * Ἀνελήμων, ib." Schæf. Mss.] "Ἀνηλεήμων, Bud. affert pro Immisericors, Inclemens: sed priori η superscripto ε: quo indicat dici potius ἀνελ." [Ad Greg. Cor. 163.] "Ἀναλεήμων, Immitis: VV. LL. perperam pro ἀνελ." ET Ἀνελεημόνως, Immisericorditer, [Job. 6, 21. 30, 21. * "Ἀνελεημοσύνη, Chrys. Hom. 2. in Matth. p. 134. Athan. 2, 296. 300." Kall. Mss. * Πανελεήμων, Absolute misericors, Chrys. in 2 ad Cor. Serm. 2. T. 3. p. 553." Seager. Mss. * "Παντελεήμων, Anonym. de Antiquitate Urbis Constantinop. ap. Alemann. ad Procop. p. 33." Schn. Lex. Suppl. * Φιλελεήμων, Admodum misericors, Tob. 14, 11. Cf. Suiceri Thes.] Ἐλεητὺς, ύος, ἡ, Commiseratio. Sed poët. est hoc ἐλεητύς. Od. Ξ. (82.) Οὐκ ὄπιδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν, οὐδ' ἐλεητύν.

¶ Ἐλεαίρω, i. q. ἐλεῶ, Misereor; sed ἀλεαίρω poëtarum est tantum, quantum meminisse possum. In frequenti usu est ap. Hom., qui et ἐλεαίρεσκον dicit pro ἠλεαίρον, et τύπτεσκον pro ἔτυπτον. Il. Ω. (23.) Τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες. ["Brunck. Apoll. Rh. 242. Heyn. Hom. 8, 248. Conf. c. ἐλεῶ, 5, 286." Schæf. Mss.]

ἘΛΕΥΘΕΡΟΣ, Liber, cui opp. δοῦλος, Servus, Thuc. 8. Τοὺς μὲν δούλους ἐξ αὐτῶν ἠλευθέρωσαν, τοὺς δ' ἐλευθέρους κατέδησαν. Item adj. ἦμαρ ap. Hom. Liber dies, pro Libertatis dies, i. e. Libertas, cui opp. δούλιον ἦμαρ, i. e. Servilis dies: et ἀναγκαῖον ἦμαρ. Apud Il. Z. (528.) ἐλεύθερος κρητὴρ, Qui bibitur in ea libertate, quæ esse solet in pace. ‖ Ἐλεύθερος φωνὴ, Nonn. Libera vox. Et ἐ. διώκειν ἤθη e Plat. Epist. 8. pro Vivendi libertatem sectari. Ex alio tamen Ejusd. l. ἦθος, Mores generosi. ‖ Ἐλευθέρα παιδεία, ex Ejusd. Epist. 7. Liberalis doctrina: et e Plut. Themist. διατριβαὶ, Liberales exercitationes, VV. LL.; sed in Ἐλευθέριος, ex Ejusd. Rom. afferunt Ἐλευθέριοι διατριβαί. ‖ Liber, Immunis, Liberatus: ut ἐ. τυράννων, A tyrannis liber s. liberatus. Sic Ἐλεύθερον ποιεῖν ἀπὸ τῶν βαρβάρων, A barbaris liberum reddere, s. liberare. Dicitur et ἐ. φόβου, Liber metu. ["Ad Xen. Mem. 2, 1, 22. Valck. 242. Hipp. 321. Diatr. 175. Steinbr. Mus. Tur. 1, 172. Toup. Opusc. 1, 472. ad Herod. 58. 551. Soph. Phil. 1006. Wakef. Eum. 176. 606. Abresch. Æsch. 2, 90. Jacobs. Anim. 164. Villois. ad Long. 271. Heyn. Hom. 5, 296. Boiss. Philostr. 340. 547. Ἐλ.

A φυλακὴ, ad Diod. S. 1, 289. Ἐλευθέρα, quæ mulier? Coray Theophr. 224. Ἐλεύθερα, adv., ad Charit. 752." Schæf. Mss. * "Ἐλευθεροκάρδιος, Const. Manass. Chron. p. 99." Boiss. Mss. * "Ἐλευθεροκίλικες, ad Diod. S. 1, 223." Schæf. Mss. * Ἐλευθερολάκων, Strabo 8, 562. * Ἐλευθεροπραξία, Orac. Sibyll. 2. p. 190.] Ἐλευθεροπρεπὴς, Ingenio præditus, quod liberum et ingenuum hominem decet; Liberum hominem decens, Liberalis. [Plato 1 Alcib. 2, 135.] Ἐλευθεροπρεπῶς, Liberaliter, Ut decet hominem liberum et ingenuum. His opp. δουλοπρεπὴς et δουλοπρεπῶς. [Plato l. c. * Ἐλευθεροπρέπεια, J. Poll. 3, 119. * Ἐλευθερουργὸς, 1, 194. * "Ἐλευθερόψυχος, Tzetz. Chil. 10, 621." Elberling. Mss.] Ἀνελεύθερος, Illiberalis, Nihil liberale et ingenuum habens, Inhonestus et indecens, Polyb. ut vult Bud., ut Sordidus, Avarus, ap. Aristoph. [Π. 591. "Athen. 21. ad Herod. 271. Jacobs. Anim. 252. Boiss. Philostr. 547." Schæf. Mss.] Ἀνελευθέρως, Illiberaliter, Sordide, [Athen. 2, 40. Xen. Apol. 9. * "Ἀνελευ-

B θέριος, Illiberalis, Inhonestus, Chrys. in 2 ad Tim. Serm. 1. T. 4. p. 333." Seager. Mss.] Ἀνελευθερία, Illiberalitas, Avaritia. Utramque autem interpr. Bud. dat huic voci ap. Æschin.: addens ἐλευθεριότητι opp. ab Aristot. [Eth. 2, 7, 24. Æsch. Ag. 1530.] "Ἀνελευθεριότης, ητος, ἡ, i. q. ἀνελευθερία, Illiberalitas, Illiberalis et sordida parsimonia: ap. Arist. Magn. mor. l. 1." ["Schol. ad Aristoph. Πλ. p. 190. et T. H." Schæf. Mss. * "Ἐξανελεύθερος, Tzetz. Chil. 3, 169." Boiss. Mss.] Ἀπελεύθερος, Libertus. Ἀπελεύθερος τοῦ Νέρωνος, Arrian. in Epict. Ex Æschine (59, 25.) Ἀφίεσαν ἀπελευθέρους, pro Manumittebant. ["Valck. Præf. ad Ammon. xxiii. Anim. 29. Thom. M. 248. 849. ad Diod. S. 2, 432. * Ἀπελευθέρα, (Gl. Liberta,) ad Herod. 48. * Ἀπελευθέριος, Vaassen Animadv. c. 17." Schæf. Mss.] "Ἀπελευθερία, ας, ἡ, Manumissio, Assertio in libertatem, VV. LL. Intellige autem passive pro Factum esse ἀπελεύθερον, Manumissum esse." [Manetho 4, 600. "Ad Charit. 304. * Ἀπελευθεριάζω, ad

C Diod. S. 2, 302." Schæf. Mss.] Ἀπελευθερόω, Liberum facio, Libertate dono, Manumitto: ut, Ἀπελευθεροῦν τὸν ἑαυτοῦ οἰκέτην, Bud. ex Æschine (59.) Unde ἀπελευθερώσας, Patronus: ἀπελευθερωθεὶς, Libertus. Idem e Plat. 337. ["Diod. S. 2, 625." Schæf. Mss.] Ἀπελευθέρωσις, Manumissio, Plut. [Dem. de Fœd. Alex. p. 88.] Ἀπελευθερωτὴς, Manumissor. Ἀπελευθερικὸς, Libertinus: ut ἐξελευθερικὸς, Bud. e Plut. [Suid. 1, 325.] Ἀπελευθεριώτης, Libertinus, Bud. e Strab. 68. [* Συναπελεύθερος, Gl. Collibertus. * "Αὐτελεύθερος, Pachym. ad Dionys. Areop. de Cœl. Hier. 8, 1." Kall. Mss.] Ἐξελεύθερος, Libertus: ut et ἀπελεύθερος. ["Ammon. 20. Valck. Anim. 29. ad Charit. 304. (455.) T. H. ad Plutum p. 460." Schæf. Mss.] "Ἐξελευθεροστομέω, Admodum libere ore loquor: Soph. (Aj. 1258.) Θαρσῶν ὑβρίζεις κἀξελευθεροστομεῖς." Ἐξελευθερικὸς, Libertinus, Liberti filius, Plut. [Sylla 33.] ut ἀπελευθερικός. Nonnullis tamen et ἐξελεύθερος est Libertinus. Hes. certe dicit ἐξελευθέρους esse τοὺς τῶν ἐλευθερουμένων

D υἱούς. Ἐξελευθερόω, i. q. ἀπελευθερόω. [Dio Cass. 35. p. 20. * "Ἐξελευθεριῶται, ad Hesych. 2, 359. n. 7." Dahler. Mss.] "Πανελεύθερος, Prorsus liber, Liberrimus, Epigr." [* "Συνελεύθερος, Nicet. Eugen. 9, 46." Boiss. Mss.] "Συνελευθερόω, Una in libertatem assero," [Thuc. 2, 72. 3, 13. Herod. 5, 46.] "Φιλελεύθερος, Libertatis amans, Libertatis amator," [Polyb. 4, 30, 5. * Φιλελεύθερον, τὸ, 2, 55, 9. * Φιλελευθέριος, Dionys. H. 1, 665.]

Ἐλευθέρως, Libere, Ut liberum hominem et ingenuum decet, Thuc. 2, (65.) E Ceb. Theb. Ἐ. κεκοσμημένη, Cultu liberali ornata. ["Casaub. Athen. 1, 69. ad Herod. 424. 531. Musgr. Cycl. 286." Schæf. Mss.]

Ἐλευθερόω, Libero, In libertatem vindico: Thuc. 8. Τοὺς μὲν δούλους ἐξ αὐτῶν ἠλευθέρωσαν. Philo de Mundo, Δεσποίνης χαλεπῆς ἐλευθερωθείς. Item generaliter pro Libero, ut Plato Epist. 8. Ἀπὸ βαρβάρων ἠλευθέρωσε τὴν πόλιν. Eur. (Hipp. 1449.) ἐλευθερῶ σε τοῦδε πόνου, [al. φόνου.] Cic. autem p. 43 Lex. Ψυχὴ ἐλευθεροῦται ap. Xen. (K. Π. 8, 7, 3.) vertit

Animi remissi et liberi sunt. [" Valck. Hipp. p. 321. ad Herod. 312. Brunck. Œd. T. 706. Wakef. Herc. F. 1011. Eum. 176. Cum gen., T. H. ad Plutum p. 443. ἀπό τινος, Fac. ad Paus. 1, 97. στόμα, Markl. Suppl. p. 249." Schæf. Mss.] Ἐλευθέρωσις, Liberatio, Thuc. 3, (10.) ἐ. et καταδούλωσιν, inter se opp. [" Cattier. 26." Schæf. Mss.] Ἐλευθερωτὴς, Liberator, Lucian. [548. * " Ἐλευθερωτήριος, Fähse ad Soph. p. 204." Schæf. Mss. * Ἐλευθερωτέον, Polyb. Exc. Legat. * Προελευθερόω, Dio Cass. 377.]

Ἐλευθερία, Libertas, qualis est eorum, qui servi non sunt: ut Ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐ., Dem. (1358.) Θηβῶν ἐ., item Ἀθηνῶν, Plut. || Libertas generaliori signif., ut, Ἐν ἀδείᾳ καὶ ἐ. βιώσεσθε, Herodian. (5, 1, 16.) Sic ἐ. et παῤῥησία copulantur a Luciano [1, 587. "Toup. Ind. ad Longin. v. Ἀσφάλεια, Opusc. 1, 472. Valck. Callim. 184. Thom. M. 293. Cattier. 26. Conf. c. σωτηρία, ad Diod. S. 2, 365. * Ἐλευθερεία, ad Corn. Nep. 64. Stav." Schæf. Mss.] Ἐλευθεριάζω, quod dicitur de fugitivis, cum libere vagantur; Libertatem usurpo, Libere ago. Bud. 804. [" Plut. Mor. 1, 21. Alciphr. 232." Schæf. Mss.] Ἐλευθεριαστικὸς, Qui amat libere agere. [* Ἐλευθεριάω, Nili Sent. 344. Orell.]

Ἐλευθερικὸς, Liber, e Plat. de LL., VV. LL. At Bud. e Plut. afferens, ἐ. et ἐλευθερικώτατος exp. Nimius in usurpanda libertate. [" Superl., Clem. Alex. 856." Wakef. Mss. * " Ἐλευθερὶς, Markl. Suppl. 759. * Ἐλευθέρνη, Jacobs. Anth. 7, 413. * Ἐλευθεραὶ, (sic,) ad Lucian. 1, 438. ad Diod. S. 1, 234." Schæf. Mss. * Ἐλευθερίτης, 3, 131. Steph. B. 338.]

¶ Ἐλευθέριος, Liberali ingenio præditus, Ingenuus. Vide ap. Aristot. differentiam inter μεγαλοπρεπῆ et ἐ., aliaque de hoc. Xen. (Ἀπ. 2, 1, 22.) Γυνὴ ἐλευθέριος φύσει, Liberali ingenio: (2, 8, 4.) ἐλευθεριώτεροι et δουλοπρεπέστεροι opp. Plut. Cam. Δμωΐδας τὰς ἐν ὥρᾳ μάλιστα καὶ ταῖς ὄψεσιν ἐ., Liberali facie: Lyc. Ἐλευθέριος τοῖς μέλεσι. Transfertur et ad alia, pro Liberalis, Libero homine dignus, Liberum hominem decens: ut Plato Epist. 7. ἐ. σχῆμα τῆς πολιτείας. Et Ἐ. παιδεῖαι, Liberales doctrinæ, Lucian. Sic Ἐ. διατριβαὶ, Liberalia studia: de quo in Ἐλεύθερος. Exp. et Lepidus, Venustus, ut in illo Plut. l. Ἐ. τοῖς μέλεσι. Sic vero ap. Plut. ἐλευθεριώτατα, Lepidissime. || At Ἐλευθέριος Ζεὺς, Servator Jupiter, Thuc. [2, 71. " Koppiers. Obss. 53. Valck. ad Xen. Mem. 242. Callim. 253. ad Herod. 58. 551. Toup. Emendd. 5, 230. ad Lucian. 1, 439. 688. Antip. S. 84. Jacobs. Anth. 8, 336. Boiss. Philostr. 547. Heind. ad Plat. Phædr. 297. ad Diod. S. 2, 581. ad Dionys. H. 2, 693. Schn. ad Xen. Hier. 229. Quomodo ab ἐλεύθερος differat, T. H. ad Plutum p. 190. Ζεὺς ἐλ., ad Xen. Œc. 7, 1. ad Diod. S. 1, 427. 459. ad Charit. 629. Musgr. Rhes. 359. τύμβος, Jacobs. Anth. 12, 451. 478." Schæf. Mss.] " Ἐλευθέρια, τὰ, interpr. Libertatis solennia, in h. l. " Plauti e Persa, Basilice agito eleutheria." [" Valck. Diatr. 278. Jacobs. Anth. 9, 447. ad Diod. S. 1, 427. 459." Schæf. Mss.] Ἐλευθερίως, Liberaliter, Ingenue: Ἐ. πεπαιδευμένος, Xen. (Ἀπ. 2, 7, 4.) Et Lepide, ut modo dictum fuit. Ἐλευθεριότης, Ingenuitas, Liberalitas, s. potius Frugalis quædam liberalitas, cui ἀνελευθερία opp. ab Aristot. Plut. Pompeio, Ὥς τε τὴν ἐ. τῆς ὑπουργίας ἐκείνης θεασάμενόν τινα καὶ τὸ ἀφελὲς καὶ ἄπλαστον. [" Thom. M. 294. T. H. ad Plutum p. 190. * Ἐλευθεριαῖος, ad Diod. S. 1, 459." Schæf. Mss.]

ἘΛΕΥΘΩ, Venio: sed inus. est th., a quo tamen in usu sunt aliqua tempora. Dicitur enim in præt. med. ἐλήλυθα Att. pro ἤλυθα, ap. poëtas autem et εἰλήλουθα. Et in aor. 2. ἤλυθον dicunt poëtæ, s. ἦλθον per sync.: quod posterius et in prosa locum habet. Fut. autem est ἐλεύσομαι tanquam a pass. Aristoph. (N. 238.) Ἵνα μ' ἐκδιδάξῃς ὧνπερ οὕνεκ' ἐλήλυθα. Od. O. (42.) ἐκ Πύλου εἰλήλουθας: Ξ. (278.) ἐναντίον ἤλυθον ἵππων. In prosa autem passim ἦλθον: unde imper. ἐλθὲ, et infin. ἐλθεῖν, quod pro præs. Venire, Ire, sumitur. Sic compp. Ἀνελθεῖν, Διελθεῖν, Εἰσελθεῖν, Κατελθεῖν, etc. quorum exempla vide in Ἀνέρχομαι, Διέρχομαι, Εἰσέρχομαι, Κατέρχομαι. Sed et de usu simpl.

A ἐλθεῖν dicetur in Ἔρχομαι. Fut. autem ἐλεύσομαι utrisque scriptt. commune est. [" Ad Diod. S. 1, 385. 389. Ἔλθω, T. H. ad Plutum p. 476." Schæf. Mss. * Ἐλθοίμην pro ἔλθοιμι, Batrach. 178. Ἐλήλυμεν, ἐλήλυτε, pro ἐληλύθαμεν, ἐληλύθατε, affert Hephæstio 7. e Cratino et Achæo.] " Ἐλευστέον, Eundum," [2 Macc. 6, 17. * " Ἐλθετέον, Veniendum, Strabo." Wakef. Mss.] Ἔλευσις, Adventus, Itio, Areth. [" Dionys. H. 1, 565. Acta Traj. 1, 244." Schæf. Mss. * " Ἐλευσία, Etym. M. * Ἐλευστικὸς, Strabo 831." Wakef. Mss.] Ἤλυσις Idem, Eur. Hec. (66.) σπεύσω βραδύπουν Ἤλυσιν—προτιθεῖσα, Gressum. [* Ἀμφήλυθε, Apollon. Lex. Od. Z. 122. cf. M. 369.] " Ἀνελεύθω, i. q. ἀνέρχομαι, quod et tempora sua inde mutuatur: nimirum fut. ἀνελεύσομαι, et præt. med. ἀνελήλυθα. Ἀνελθεμέναι, Dor. " pro ἀνελθεῖν, Ascendisse." [Cf. Ἀνήνοθα. * Ἀνέλευσις, Just. Mart. Apol. 1, 38. Dial. 216.] " Ἀνήλυσις, Ascensus: ab ἀνελεύθω, Ascendo. Hesychio ἄνοδος." [* Ἀνηλυσίη leg. ap. Lactant. 7,
B 13, 5.] " Ἐπανελθεῖν, Rediisse: ab inus. th. ἐπανελεύθω." " Ἀπελεύθω, inus. th., e quo ἀπέρχομαι " sua tempora mutuatur, nimirum fut. 1. ἀπελεύσομαι, aor. 2 ἀπῆλθον, et præt. med. ἀπελήλυθα. " Signif. autem Abeo, Discedo: et peculiariter Discedo ex hac vita, Exeo ex hac vita: quo significatu Lat. dicunt Decedere et Obire: unde ἀπελθὼν, de Eo qui decessit s. defunctus est, ap. Greg. " frequentissime. Sic Diog. L. Platone, Ἐκείνου δὲ " ἀπελθόντος, προσεῖχε Κρατύλῳ, Cum vero ille decessisset. Ἀπῆνθον, Abii, Discessi, Dor. ap. Theocr. " pro ἀπῆλθον." [* Ἀπέλευσις, Gl. Abitio, " Eust. 144, 46." Seager. Mss.] " Διελεύθω, inus. th. a quo διέρχομαι mutuatur utrumque fut. Signif. autem Transeo, Pertranseo, Percurro." [* " Διέλευσις, Andr. Cr. 244. Hes. v. Διαγωγάν." Kall. Mss.] " Διήλυσις, " Hesychio δίοδος, ἐκδρομὴ, Transitus, Excursus. " Itidem ap. Apoll. Rh. 4, (1573.) πόντοιο διήλυσι " Schol. exp. διεξέλευσις καὶ ἔξοδος: ubi pro Loco " ipso ponitur." " Διηλασίην, Hes. exp. δίοδον, Trans-
C itum," [leg. διηλυσίην.] " Δυσδιήλυτος, Difficulter " pervius: * δυσδιόδευτος, Hes." Εἰσέλευσις, Ingressus, Introitus. [" Thom. M. 712. * Εἰσηλυσία, Macedon. 30." Schæf. Mss.] " Ἐσηλυσίη, pro εἰσέλευσις, Ingressus, Epigr." Et Εἰσηλούσιον, Vectigal quod penditur pro introitu, Hes. ut εἰσέλευσις sit l'Entrée, at εἰσηλούσιον, si mendose non scribitur, l'Entrage. [Εἰσελούσιον; Gl. Introitum. Εἰσηλύσιον· Introitum.] " Ἀντεισῆλθε, In prioris locum successit, VV. LL. e Greg. Naz." " Ἐπεισελεύθω, ET " Ἐπεισέρχομαι, Superintro, vel Superintroducor: " aliis simpl. Ingredior, Intro, Introducor. Plut. " Symp. 2. Probl. ult. Τότε οὖν αἱ νεμήσεις ἐξέπεσον " ὅτ' ἐπεισῆλθον αἱ πολυτέλειαι τοῖς δείπνοις. Lucian. " Ἐπεισέρχεται τὰ πάντα, Importantur omnia. Affertur et ἐπεισελθὼν ἡμῖν e Greg. pro Nos invadens." [" Ad Herod. 576. Fisch. Ind. Palæph. Wakef. Ion. 869." Schæf. Mss. * Ἐπεισέλευσις, Gl. Irruptio, Ὑπεισελευσθέντων· Initis.] " Ὑπεισέλευσις " τῆς κληρονομίας, Aditio hæreditatis, VV. LL."
D [* Ὑπεισελευστέον, Gl. Obeundum.] " Ἐνηλύσιος, " Hesychio ἐμβρόντητος, κεραυνόβλητος, Attonitus, " Fulmine ictus. Idem ἐνηλύσια dici tradit τὰ κατασκηφθέντα χωρία: secundum alios ita dici τὰ " εὐκίνητα, παρὰ τὴν ἔλευσιν: secundum alios τὰς ἐν " τοῖς ἀβάτοις χωρίοις ἀφιδρυμένας νύμφας." [Pari analogia Jupiter Fulminator dicitur καταιβάτης, quasi Descensor.] " Ἐξελεύθω, Exeo, inus. th., e quo ἐξέρχομαι mutuatur fut. ἐξελεύσομαι. Ἐξελήλυθα, Att. " itidem pro ἐξήλυθα, ab ἐξέρχομαι s. ἐξελεύθω. Aristoph. Πλ. (965.) ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ἐξελήλυθα, Exii. " Inde οἱ ἐξεληλυθότες apud Aristot. Polit. dicuntur " Qui exierunt et perfuncti sunt magistratu. Necnon " aliquid ἐξεληλυθέναι dicitur pro Excessisse, Completum esse, Exitum habuisse." Ἐξέλευσις, Exitus. [Schol. Soph. Œd. T. 931.] " Ἐξήλυσις, Ion. pro " ἐξέλευσις, Exitus, Herod." [3, 117. 5, 101. 7, 130. Ἀνεξέλευστος, vide Ἀνεξίτητος, Bekk. Anecd. 397. * " Δυσεξέλευστος, Tzetz. Chil. 11, 558." Elberling. Mss.] " Διεξελεύθω, Pertranseo, Percurro: inus. th., " a quo διεξέρχομαι sua tempora mutuatur." [* Δι-

ἐξέλευσις, Schol. Apoll. Rh. 4, 1573. * Ἀδιεξέλευστος, Suid. v. Ἀδιεξίτητος, Bekk. Anecd. 341.] Ἐπεξέλευσις, Vindicta, Ultio, Hes. [Eust. Il. A. p. 91. * Ἐπεξελευστικὸς, ib. p. 14.] Ὑπεξέλευσις, Supplicium, si Suidæ credimus, qui et alias exposs. affert ap. Pisid. [" Falsa l. pro ἐπεξ." Schn.] " Ἐπήλυθον, " pro ἐπῆλθον, ab ἐπέρχομαι, quod vide. Ἐπελεύ- " σας ὀπίσω, affertur pro Reversus." Ἐπέλευσις, Adventus repentinus, ut ejus, qui supervenit, Accessus s. Ingressus cum impetu, qualis est hostium, Lucian. Budæus tamen, postquam dixit ἐπέλευσιν esse illi Hostilem expeditionem et ingressum hostium, addit leg. fortassis esse ἐπέλασις. || Apud Areth. autem simpl. pro Adventus, ut ἔλευσις. [" Ad Lucian. 2, 37." Schæf. Mss.] " Ἐπελευσία quoque affertur " pro Adventus: dicique fertur ut * ἐλευσία." Ἐπελευστικὸς, Subito superveniens. Cælius ἐ. δύναμιν a Plut. dici ait quasi Adventitiam, Supervenientem: de qua plura ap. Eund. [Eust. Il. A. p. 6, 42. * Ἐπελευστικῶς, in Dionys. P. p. 10. * Ἀνεπέλευσος, Schol. Soph. El. 183. * Κατέλευσις, Euseb. V. Const. 166. * Μετελευστέον, Lucian. 3, 376.] " Παρελεύθω, " inus. th., a quo παρέρχομαι sua tempora mutuatur, " nimirum fut. παρελεύσομαι, præt. med. παρελήλυ- " θα, et aor. 2 παρῆλθον. Signif. porro interdum " Advenio. Unde ap. Dem. παρελθὼν, Adveniens, " Accedens, In medium progressus: παραγενόμενος. " Cui adde quod e Luciano affertur, Παρελθεῖν τὴν " οὐσίαν, pro Adire bona s. hæreditatem. || Venio " in, s. Intro, Ingredior. Plut. Συγκλήτου γενομένης " παρελθὼν, In senatum convocatum ingressus. Et " seq. εἰς cum suo nomine: Idem Camillo, Ἄγγελον " εἰς τὴν ἀκρόπολιν παρελθεῖν, Nuntium in arcem in- " gredi. Et in Poplic. Εἰς οἶκον ἰδιώτου παρελθεῖν " δημόσια χρήματα, Intrare, Inferri: rursum Camil- " lo, Παρελθόντες εἰς τὸ Κλούσιον, Clusium ingressi. " Et alibi, Παρελθόντες εἰς αὐτὴν ὀλίγαις ἡμέραις ὕστε- " ρον τῶν Κυϊντιλλίων εἰδῶν, περὶ τὰς Φεβρουαρίας εἰ- " δοὺς ἐξέπεσον, Cum in eam venissent: cum armis " sc., ut et in Theseo, Εἰς τὴν Κνωσσὸν παρελθών. " Huc pertinet et ἔσω παρελθεῖν, Interiora subire, s. " penetrare, In interiora descendere, ap. Diosc. " || Prætereo: unde παρελθὼν s. παρεληλυθὼς χρόνος, " Tempus præteritum s. præterlapsum: at ἐκ τοῦ " παρεληλυθότος χρόνου, Ex præterito tempore, pro " Antehac. || Præterire latenter, fallendoque evade- " re. Hesiod. Θ. (613.) οὐκ ἔστι Διὸς κλέψαι νόον οὐδὲ " παρελθεῖν. || Cursu præterire ac superare, Præ- " vertere. Metaphor. Il. A. (132.) οὐ παρελεύσεαι, " Non superabis Et Plut. Camillo, Παρελθεῖν τῇ " δόξῃ τὸν Κάμιλλον μὴ δυνάμενος. Est enim his in " Il. metaphora ἀπὸ τοῦ δρόμου ἐν ᾧ ὁ παρελθὼν νικᾷ, " A cursu in quo vincit is qui alterum præterit præ- " venitque. Παρενήνοθεν affertur pro παρελήλυθεν, " Venit in animum." [* Παρέλευσις, Suid. 3, 54.] Περιέλευσις, Circumitio, Plut. (9, 628.) " Περιήλυσις, " Circuitus: περίοδος, Hes." [Herod. 2, 123. * Περιηλυτεύομαι, Jerem. 49, 3.] " Προσελεύθω, i. q. προσ- " έρχομαι, sed minus usitatum, nisi in futuris et cete- " ris inde formatis temporibus. Signif. autem Ad- " venio. Item Adeo, Accedo: ut in Epigr. προσε- " λεύσομαί σοι: et ap. Dem. προσελθὼν τοῖς λογισταῖς. " Sic προσεληλύθατε τῷ ὄρει, Ad montem accessistis." Προσέλευσις, Accessus. [Gl. Accessus, Aditus, Incessus, κληρονόμου Cretio, οὐσίας Intercessio.] " Ἀ- " προσέλευστος, Inaccessus, Ad quem veniri nequit: " ex Hes. Sic etiam Suid. exp. ἀπροσπέλαστος, item " et ἀδιεξίτητος, afferens hunc sine auctoris nomine l., " Τὸ γὰρ ἐξόπισθεν, καὶ ἀπροσέλευστον ἦν διὰ τὸν πα- " ραῤῥέοντα ποταμόν." ET Προσήλυσις, Just. Mart. ad Tryph., Βραχὺς οὗτος ὑμῖν περιλείπεται προσηλύσεως χρόνος, Tempus accessus ad Christum, i. e. accedendi ad Christum. Προσήλυτος, Advena. Sed peculiari signif. ap. Eccles. Scriptt. dicti sunt Proselyti, qui e paganismo ad Judaismum conversi erant: ut Acta 2, (10.) Ἰουδαῖοί τε καὶ πρ. Solent autem et a Lat. Theologis vocari Proselyti. [Schleusn. Lex. in V. T. * " Προσηλυτεύω, Advena sum, Peregrinor, Chrys. in Ps. 119. T. 1. p. 783." Seager. Mss. * Προσηλύτευσις, Aquil. Genes. 47, 9.] " Συνελήλυθα, " tanquam a Συνελεύθω, pro quo dicitur Συνέρχομαι." [* Συνεληλυθότως, Hes.] " Συνέλευσις, Conventus, " Concursus," [" Chrys. in Genes. c. 1. Serm. 4. T. 1. p. 17." Seager. Mss. * Συνελευστικὸς, Plut. 9, 34. * Συνέλευστος, Cyrilli Lex. * Ἀσυνέλευστος, Apollon. Dysc. de Pronom. 317. Bekk.] " Ἔπηλυς, υδος, ὁ, ἡ, Advena, Peregrinus," [" Valck. Anim. ad Ammon. 32. Toup. Opusc. 1, 392. 2, 200. Ilgen. Hymn. 366. Wakef. Phil. 1190. S. Cr. 4, 113. Lobeck. Aj. p. 271." Schæf. Mss. * Ἐπήλυδος, Orac. Sibyll. 7. p. 665. Schn. Lex. Suppl.] " Ἐπηλύτης, " et Ἐπήλυτος, i. q. ἔπηλυς," [" Valck. l. c. Marcell. de V. Thuc. 8. Dionys. H. 1, 595." Schæf. Mss.] " Ἐπηλυσία, et Ἐπηλυσίη, Ion., Adventus. Item " Aditus. Nonnus, Εἰς σκολιὴν ἀΐδηλος ἐπηλυσίην " ἀναβαίνων. Est etiam Incantatio quæ fit vene- " ciis. Nam ab Hes. exp. ἐπῳδὴ φαρμάκων. Cui ad- " dit, ἢ ἔφοδός τινος." [" Ruhnk. ad H. in Cer. 228. Mitsch. 176. Ilgen. Hymn. 366. Schneid. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 40." Schæf. Mss.] " Ἐπήλυσις, i. q. " ἐπηλυσία, Adventus. Redditur etiam Impetus, " Insultus, in Epigr." [Suid. 1, 800.] Κάτηλυς, Declivis: ut κατήλυδα πέζαν, Nonn. [Jo. 4, 216.] Κατήλυσις AC Κατηλυσίη, Descensus: ut Epigr. εἰς Ἀΐδην ἰθεῖα κ. Apoll. Rh. (4, 886.) Δὴ τότε λαιψηροῖο κατηλυσίῃ Ζεφύροιο, [" Κατήλυσις, Koen. ad Greg. Cor. 249. Jacobs. Anim. 248. Anth. 12, 124. ad Diod. S. 1, 531." Schæf. Mss.] Μέτηλυς, Migrator, Advena, Dionys. P. Κόλχοι ναιετάουσι, μετήλυδες Αἰγύπτοιο, ubi Eust. vocari scribit ἀποίκους, μετοίκους. [" Ruhnk. Ep. Cr. 164." Schæf. Mss.] Ὄμηλυς, q. d. Convena, e Nonno, pro Veniens simul, Comes viæ. [" Wakef. S. Cr. 4, 48." Schæf. Mss. * " Ὁμηλυσίη, Arat. Phæn. 178. et Schol." Boiss. Mss.] Σύνηλυς, cujus plur. Συνήλυδες, Convenæ. E Nonno affertur pro Comites. [" Ad Charit. 612. Wakef. Herc. F. 350. ad Diod. S. 1, 694. Valck. Anim. ad Ammon. 32. * Συνήλυσις, Ruhnk. Ep. Cr. 165. Jacobs. Anth. 10, 294. Valck. ad Ammon, 12." Schæf. Mss.] Συνηλυσίη, Conventus, Cœtus, ex Epigr. [Anal. 3, 49.]

Εἰλείθυια, pro quo ET Εἰλήθυια scriptum alicubi observavi, Lucina, Dea, quæ parturientibus opitulatur: unde Aristoph. Ἐκ. (369.) Ὦ πότνι' Εἰλείθυια, μή με περιΐδῃς: sicut Terent. Juno Lucina, fer opem. Sed et pro Ipso partu ponitur ab Hesiodo. || Vocantur etiam εἰλείθυιαι, nisi mendum Theophr. exempl. subest, τὰ ἐκ τῶν ξύλων ἐκφυόμενα, καὶ μάλιστα ἐλατίνων. [" Ad Charit. 232. 391. ad Herod. 296. Fac. ad Paus. 1, 170. 196., 1, 122. 315. Sylb. Wessel. Probab. 39. Toup. Opusc. 1, 211. Ilgen. Hymn. 222. Valck. ad Theocr. 274. ad Callim. 1, 172. 194. ad Diod. S. 1, 99. 388. Wakef. Ion. 464. Jacobs. Anth. 7, 60. 154. 275. 8, 12. 39. 389. 9, 24. 11, 239. Bast üb. Plat. G. p. 147. Nicomed. Smyrn. 10. Heroic. adesp. 32. Heyn. Hom. 6, 167. Εἰλ. et Μοῖραι, Bast Lettre 131. * Ἐλείθυια, Heyn. Hom. 8, 254." Schæf. Mss. Callim. H. in Del. 257. in Cer. 132. * Εἰλιονία, Plut. 7, 120.] AT Εἰλείθυιον, Templum Εἰλειθυίας, Lucinæ, Eust. " Ἀνειλείθυια, sive " Ἀνειλήθυια, Lucinæ labores nondum experta: " h. e., Quæ nondum peperit: parturientibus enim " adesse credebatur ἡ εἰλείθυια, s. Lucina, Eust.: " namque Eurip. ἀνειλείθυιαν dixisse scribit τὴν μὴ " γεννήσασαν, itidemque Suid. τὴν ἄτοκον: ap. quem " ἀνειλήθυιαν scriptum est. Sed vereor ne Hesychio " potius assentiendum sit, divisim ἀν' εἰλείθυιαν ex " ejusd. Eur. Ione (456.) afferenti pro ἀνὰ τόκον: illa " certe compositionis forma insolens videtur: dicen- " dumque foret potius ἀνειλείθυιος." [" Wakef. Ion. 464. Musgr. 453. Porson. Or. 613. Lobeck. Aj. p. 242." Schæf. Mss.] SED Ἐλευθὼ quoque vocatur Dea Lucina: unde Epigr. μόχθον Ἐλευθοῦς ἔκφυγες. Dicitur autem utroque nomine ab ἐλεύθω, Venio, quod invocetur, ut fœtus veniat in lucem. [" Ilgen. Hymn. 222. Mitsch. H. in Cer. 118. Jacobs. Anth. 8, 320. Paul. Sil. 83." Schæf. Mss.]

" ἘΛΕΦΑΙΡΩ, Decipio, Damno vel injuria affi- " cio. Hes. enim ἐλεφαίροντα exp. ἐξαπατῶντα, βλά- " πτοντα, ἀδικοῦντα. Eand. signif., activam nimirum,

" habet pass. et med. Od. T. (565.) Οἵ ῥ' ἐλεφαίρονται ἔπε' ἀκράαντα φέροντες: de insomniis quæ per " elephantinas portas exierint: at de iis quæ per " corneas egressa fuerint, dicit, Οἵ ῥ' ἔτυμα κραίνουσι, βροτῶν ὅτε κέν τις ἴδηται. Ubi nota opposita " sibi esse ἐλεφαίρεσθαι et ἔτυμα κραίνειν, Decipere, " s. Spe frustrari, et Vere in effectum producere s. " facere ut vera sint. Hesiod. pro Nocere s. Lædere usurpavit Θ. (330.) Ἔνθ' ἄρ ὅγ' οἰκείων ἐλεφαίρετο φῦλ' ἀνθρώπων, Κοιρανέων τρητοῖο Νεμείης: de " Nemeæo leone, quem Juno θρέψασα Γουνοῖσι κατένασσε Νεμείης, πῆμ' ἀνθρώποις: qua e voce patet " ἐλεφαίρειν et πημαίνειν idem esse: ut Hes. quoque " rursum ἐλεφηράμενος exp. non solum διαψευσάμενος, " sed etiam βλάψας." [Il. Ψ. 388. " Græv. Lectt. Hes. 625. Ilgen. Hymn. 217." Schæf. Mss. * " Ἐλεφηρέα, Hesychio τὸ βλάψαν." Schn. Lex.]

ἘΛΕΦΑΣ, ὁ, Elephas, Elephantus. Hoc nomine comprehenditur et fem. ab Aristot. quoque. || Ebur: ut Lat. etiam Elephas. Legitur vero et πριστοῦ ἐλέφαντος, Od. Σ. (195.) Λευκοτέρην δ' ἄρα μιν θῆκεν πριστοῦ ἐλέφαντος. || Poculi genus, Athen. 189 (=468.) || Elephas morbi genus, Lepra secundum quosdam. Hinc est v. Ἐλεφαντιᾷν, de quo infra dicetur: quin et Morbus, Ἐλεφαντίασις alio nomine, de quo itidem infra. [" T. H. ad Lucian. 1, 211. Fisch. Ind. Palæph. ad Herod. 247. ad Diod. S. 1, 129. 154. ad Il. 4, 141. 5, 583. Jacobs. Anth. 9, 169. Heyn. Hom. 4, 584. Ebur, 5, 109. Toup. Opusc. 2, 97. ad Charit. 705. Fac. ad Paus. 2, 49. ad Lucian. 2, 63. ad Diod. S. 1, 133. Paroemiæ ab eleph. deductæ, Lennep. ad Phal. 121. Ὄναρ δι' ἐλέφαντος, Plato Charm. 109." Schæf. Mss.] Ἐλεφανταγωγὸς, Qui elephantem agit, ὁ ἄγων ἐλέφαντα, J. Poll. [* " Ἐλεφαντηγὸς, Qui elephantes vehit, Phot. 743." Wakef. Mss.] Ἐλεφαντάρχης, q. d. Elephantis præfectus, ὁ ἐπ' αὐτοῖς ἄρχων, J. Poll., sc. Elephantis. Putatur autem sexdecim elephantis præfuisse. Athen. (261.) Σελεύκου δ' ἐλεφαντάρχον. Ἐλεφανταρχία, Præfectura ejus, qui præerat elephantis. [Æliani Tact. c. 22. * Ἐλεφαντουργὸς, Gl. Eburarius, Themist. 224. * Ἐλεφαντουργική, sc. τέχνη, Paul. Alex. N. 3.] Ἐλεφαντόδετος, Ebore revinctus: δόμοι, VV. LL. Ædes ebore obductæ, Eburneis tectis superbæ ædes: [Eur. Iph. A. 582. * Ἐλεφαντοειδὴς, contr. * Ἐλεφαντώδης, Aret. 70. ὦτα. * Ἐλεφαντοθήρης, Elephantum venator, Phot. 735. * Ἐλεφαντοκόλλητος, Clem. Alex. Pæd. 2, 3. * Ἐλεφαντοκομία, Ælian. H. A. 6, 8.] Ἐλεφαντόκωπον ξίφος, Ensis eburneum manubrium habens. [" Lobeck. Aj. p. 358. Villois. ad Long. 15." Schæf. Mss. * Ἐλεφαντόμαχος, Strabo 16. p. 1120. * Ἐλεφαντομαχία, Plut. Pomp. 52. * " Ἐλεφαντόνωτος, Eust. Il. 443, 52. * Ἐλεφαντόπηχυς, Cubitis eburneis, Max. Tyr. 14, 6." Wakef. Mss.] Ἐλεφαντόπους, Eburneum pedem habens s. eburneos pedes: ut κλίναι, τράπεζαι, Athen. [48. * Ἐλεφαντοτόμος, Opp. K. 2, 514. * Ἐλεφαντοφάγος, Phot. 735. Strabo 1117. * Ἐλεφαντοφανὴς, Eust. Od. 1877, 42. * " Ἐλεφαντοχρὼς, Buttm. Schol. Od. T. 562. ὀδόντες. * Βοϊδελέφας, de Semiramidis elephantis, Tzetz. Chil. 12, 926. cf. Diod. S. 2, 16." Elberling. Mss.] Ἐλεφάντινος, Elephantinus, Eburneus. Et fem. Ἐλεφαντίνη κλίνη ap. Herodian. (4, 2, 3.) cum tamen alioqui ἐλεφάντινος in fem. etiam dicatur. || Aëtio Emplastri nom., cujus compositio, quod sit præcandida, ita vocatur. [" Toup. Add. in Theocr. 404. Fisch. Ind. Palæph. Toup. Emendd. 1, 270. Luzac. Exerc. 164. Heyn. Hom. 4, 584. De quant., Aristoph. Fr. 248. Brunck. 3, 166. Ἐλεφαντῖνος, ib. Ἐλ. δίφρος, Diod. S. 2, 623. ad 626. * Ἐλεφαντίνεος, Jacobs. Anth. 12, 301." Schæf. Mss.] Ἐλεφάντειος, pro eod., minus tamen usitatum. [" Opp. K. 2, 500. * Ἐλεφάντιος, Dio Chrys. 1, 95." Wakef. Mss. * Ἐλεφαντιακὸς, Alex. Trall. 11. p. 630. * Ἐλεφαντίσκιον, Ælian. H. A. 8, 28.] Ἐλεφαντιστὴς, Rector elephantorum s. magister, aut domitor. Bud. ex Aristot. H. A. 9. Ἐπιβεβηκότος μὲν οὖν ἐλεφαντιστοῦ ἅπαντες πραεῖς εἰσί. [" Schneid. ad Demetr. 143." Schæf. Mss. " Sic et dicitur Scutum elephan-

A tinum, Ex elephanti tergore confectum, Appian. Pun. c. 46." Schw. Mss. * " Ἐλεφαντιὰς, Toup. Opusc. 1, 158. Jacobs. Anth. 8, 218." Schæf. Mss.] Ἐλεφαντιάω, Elephante laboro, i. e. morbo ita dicto: Ἐλεφαντιῶντα ἕλκη, Diosc. Ulcera, quæ ad elephantem accedunt. Ἐλεφαντίασις, Morbus, qui et ἐλέφας ab Aret. aliisque nonnullis dicitur. Legitur et Elephantia ap. Cels., si mendo carent exempl. Existimatur autem vocata hoc nomine lepra, cum ob alia, quæ cum elephante similia habet, tum quod cutem reddat elephanti corio similem. Vide Aret. Sunt qui non plane esse, quam Lepram vocamus, existiment. Etymologo tamen λέπρα idem morbus est: [Archigenes Aëtii 13, 120.] SED Ἐλεφαντιασμὸς ab eo appellatur.

ἝΛΗ, Calor e sole prodiens, solaris. || Solis splendor, ἡ τοῦ ἡλίου αὐγὴ, Eust. e Lex. Rhet. [" Wytt. Ep. Cr. Timæi Lex. 95. et n." Schæf. Mss.] " Ἐλεία, " sive Ἕλα, dicitur ἡ τοῦ ἡλίου αὐγὴ, teste Hes., i. e.
B " Solis splendor: quæ et ἕλη s. εἵλη. Sed addit, ἢ " πόμα, ἢ ὕδωρ ἅλας ἔχον, καὶ εἶδός τι μέλους. Ἐ" λείη, Eid. ἀγρία νόσος, Ferus morbus. Ἀέλατα, " πολύσκια χωρία, κατὰ στέρησιν τῆς ὕλης. Ita Varin., " sed perperam: primum enim pro ἀέλατα repo" nendum ἄελα vel ἄειλα, deinde ἕλης s. εἵλης pro " ὕλης, et illud τὰ referendum ad sequentia. Porro " et εἵλη et ἕλη dicitur Solis splendor aut calor: et " ἄειλος s. ἄελος, Carens splendore et calore illo solis, " Opacus, Frigidus. Πρόελος, pro Soli expositus, " Apricus, affertur ex Etym. Sed perperam ap. eum " ita scriptum est pro πρόσελος, ut et Lex. meum vet. " confirmat." [* Ἑλᾶται, Hesychio ἡλιοῦται, βελλάσεται, ἡλιωθήσεται. Cf. Βέλα, Γέλαν.] Ἐλαθερὴς, i. q. εἱληθερὴς paulo post, seu, ut Hes. exp., * ἡλιοθαλπής. Sed illud Dor. est PRO Ἐληθερὴς, quod Gal. exp. ἀπὸ ἡλίου θερμός. " Ἐλειθερεῖ, Hes. exp. εὐδίᾳ, " Apricæ: afferens et ἐλειθερεῖς pro ἐν ἡλίῳ τιθέμε" νοι ἢ θερμοί. Ἡλαιθερὲς, Etymologo τὸ ὑπὸ τοῦ " ἡλίου θερμαινόμενον, Quod solis ardore calefit;
C " pro quo rectius εἱληθερές. Apud Hes. reperio " etiam Ἡλαίτερον, expos. itidem τὸ ἐν ἡλίῳ τεθερ" μασμένον: sed id nequaquam probare possum." Ἐληθερέω, Insolor, ἡλιάζομαι. A quo ἐληθερείσθω, quod Galeno Gloss. est ἡλιούσθω. Scribitur vero ibi ἐλιθερὴς et ἐλιθερείσθω per ι et cum tenui.

Εἵλη, i. q. ἕλη: utrumque enim ap. vett. in usu fuisse tradit Eust. e Lex. Rhet. Aristoph. Σφ. (771.) ἢν ἐξέχῃ Εἵλη κατ' ὄρθρον, ἡλιάσει πρὸς ἥλιον. [" Ad Timæi Lex. 95. Bergl. Alciphr. 7. 10. 49. Valck. Adoniaz. p. 344. ad Lucian. 2, 320. Heringa Obss. 285." Schæf. Mss.] " Εἰλήϊον, Hesychio ἐν ἡλίῳ " θερμανθέν, In sole calefactum: ab εἵλη, quod Eid. " est ἡ τοῦ ἡλίου αὐγὴ θερμασία: item τὰ ἄχυρα et " τῶν ὀσπρίων ἡ καλάμη." [* Θεῖλος, Schol. Od. H. 123.] Εἱληθερὴς, A sole calefactus, Insolatus, ut ὕδωρ, Eust. τὸ ὑπὸ ἡλίου τεθερμασμένον. [" Herod. Phil. 444. et n., Coray in Consp. Mus. Ox. 21." Schæf. Mss.] Εἱληθερέω, Ad solem calesco, Insolor, Apricor, ἐν ἡλίῳ θέρομαι, Bud. e Gal. Therap. 8.
D Εἱληθεροῦντα καθ' ἑκάστην, καὶ τῇ κόνει χρώμενον. Athen. voce pass. pro eod. dicit εἱληθερεῖσθαι: quod et ἡλιάζεσθαι ab ἥλιος. [" Apud Athen. me legere non memini: sed puellas εἱληθερούσας, In aprico stantes, dicit Xenarchus Comicus ap. Athen. 569." Schw. Mss. " Herod. Phil. 444. et n., Heringa Obs. 285. ad Lucian. 1, 329. 3, 18. Jacobs. Anth. 7, 73." Schæf. Mss. * Εἵληθρα, * Εἵληθρον, Suid.] Εἰλόπεδον, Locus solis calori expositus et ad insolandum aptus, πέδον εἵλῃ βαλλόμενον, τουτέστιν ἡλίου θερμασίᾳ, Eust. [" Koen. ad Greg. Cor. 214." Schæf. Mss.] A QUO Θειλόπεδον SEU Θηλόπεδον, ut ap. Hes. non tamen suo ordine scriptum etiam est, pro eod.: articulo τὸ cum εἰλόπεδον per crasin coalescente, Eust.: unde et quibusdam placere, ut semper sine articulo adjuncto proferatur, tanquam in ipso v. jam hærente: quemadmodum nec ὁ θάτερος dicitur. Qui cum verbo θειλοπεδεύειν hinc derivato, in quo articulus locum non habet, confutentur a quibusdam, aliam afferri etymol. a θεῖναι et εἵλη, et πέδον. Od. H. (123.) Τῆς δ' (ἀλωῆς) ἕτερον μὲν θειλόπεδον λευρῷ

ἐνὶ χώρῳ Τέρσεται ἠελίῳ, de area in Alcinoi ædibus, in qua ficus et uvæ ad solem exsiccabantur; est enim θειλόπεδον, εἴλης βοτρύων τόπος, ψυκτὴρ σταφυλῶν ὕπαιθρος ἡλίῳ ἐκκείμενος. Diosc. 1, 38. Λαβὼν ὡρίμων κροτώνων ὅσον ἂν δόξῃ, καὶ ψύξας εἰς ἥλιον, καταστρώσας θειλοπέδου τρόπον, ἕως ἂν ὁ περικείμενος φλοιὸς ἀποῤῥαγεὶς ἐκπέσοι, Uvarum more instrati insolentur, Ruell.: al. Uvarum more super cratibus dispositi insolentur. [" Koen. ad Greg. Cor. 214. Jacobs. Anth. 9, 261. 10, 400. 11, 364." Schæf. Mss.] Θειλοπεδεύειν, In loco solis calori exposito et ad insolandum apto exsiccare, Insolare, εἰς ἥλιον καὶ ἐν θ. ψύξαι καὶ ξηράναι, ut a Proclo ap. Hesiod. expositum esse traditur. Et in pass. Θειλοπεδευθεῖσα σταφυλὴ, ap. Diosc. esse dicitur Uva cratibus cannisve instrata et sole torrefacta, ut πατηθεῖσαι σταφυλαὶ, Uvæ passæ, i. In vite a sole diutius adustæ, Plin. et quæ calcatis similes sunt. De quarum uvarum ratione Colum. 12, 16. Προθειλοπεδεύω, Ante insolo, Diosc. 5, 36. Οἱ δὲ καὶ πρ. ἐν ἡλίῳ, καὶ ξηράναντες μίσγουσι τῇ χοίνικι κοπείσῃ τρεῖς κοτύλας ὕδατος, Baccas myrti cratibus vel cannis instratas prius insolant et exsiccant. Colum. 12, 39. " Ἄειλος, Solis splendore s. " calore carens: ut ἄειλα πεδία dicuntur τὰ ἀνήλια καὶ " πολύσκια χωρία, Loca sole carentia et opaca: κατὰ " στέρησιν τῆς εἵλης, q. e. ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή. Etym. et " Hes." [Bekk. Anecd. 377. ex Æschylo.] Εὔειλος, Apricus, Ad apricandum aptus: ut χωρίον, Eust. i. q. εὐήλιον. [" Dawes. M. Cr. 269. ad Herod. Phil. 444. Porson. Phœn. 685." Schæf. Mss.] Πρόσειλος, Solis calori expositus, πρὸς μεσημβρίαν τετραμμένος, Eust., i. q. προσήλιος. [" Brunck. ad Æsch. Pr. 451. ad Mœr. 174. Dawes. M. Cr. 269. ad Herod. Phil. 444." Schæf. Mss.] Εἰλέω, Insolo, ἐν ἡλίῳ ξηραίνω, Eust. [" Ad Timæi Lex. 97. Coray in Consp. Mus. Ox. 20." Schæf. Mss.] Εἴλησις, Æstus, Bud. e Plat. de Rep. 2. Πᾶν φυτὸν ὑπὸ εἰλ. τε καὶ ἀνέμων καὶ τῶν τοιούτων παθημάτων ἀλλοιοῦται: 3. Πολλὰς μεταβολὰς ἐν ταῖς στρατείαις μεταβάλλοντες ὑδάτων τε καὶ τῶν ἄλλων σίτων καὶ εἰλ. καὶ χειμώνων. [" Timæi Lex. 96. et n." Schæf. Mss. Plato de Rep. 3. p. 298. Plut. Q. S. 6, 2.]

¶ Ἑλήγηρις, ἡ, Cereris epith.: Eust. enim cum fluvium Trojanum Ξανθὸν appellari a quibusdam, quia τοὺς παραπεφυκότας πιαίνων καρποὺς λευκαίνει, καὶ οὕτω ξανθὴν οἷον ποιεῖ τὴν Δήμητραν, tradidisset, subjungit, ab aliis eand. Cererem non absimili modo, διὰ τὸ φύσει ἐγγινόμενον ὑπόλευκον ξάνθισμα λῄοις, ἑλήγηριν vocari διὰ τὸ ὑπὸ τῆς ἡλίου ἕλης γηρᾷν.

¶ Ἑλάνη, Fax; ἑλάνας enim Dipnosophista quidam ap. Athen. (699.) λαμπάδας vocari dicit, παρὰ τὴν ἕλην: Neanthis vero id testimonio confirmat. Nicander autem, ut ibi non longe post additur, vocat τὴν τῶν καλάμων δέσμην. " Ἑλένη, Hesychio λαμπὰς " δετή."

ΔΕΙΛΗ, ἡ, Pomeridianum tempus, quando jam sol vergit ad occasum: quoniam tunc ἡ εἵλη τοῦ ἡλίου ἐνδέει, Eust. Etym. Aristot. Probl. Διὰ τί ὁ ζέφυρος πρὸς τὴν δ. πνεῖ, πρωῒ δὲ οὔ, Horis pomeridianis, Gaza, Circa vesperam, Bud.: H. A. 6, 8. Ἀπὸ δ. ἀρξάμενος, A pomeridiano tempore orsus, Gaza. Theophr. H. Pl. 9, (17, 3.) Πρὸ τοῦ δ. γενέσθαι, Antequam esset meridies, Gaza. Plerumque vero δείλης, cum opp. habet πρωῒ, exp. Vesperi. Geop. Βιβάζειν δὲ χρὴ μὴ πολλάκις τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ δὶς μόνον, πρωῒ καὶ δ., i. e., ut Varro tradit de equis, Admittere oportet bis in die, mane et vesperi. Xen. (Ἑ. 1, 1, 3.) Ἐναυμάχησαν — κατὰ τὴν ἠϊόνα μέχρι δ. ἐξ ἑωθινοῦ, A mane ad vesperam. Immo complures ipsum δείλη per se positum, Vespertinum tempus interpr. Illud enim Aristotelis, Πρὸς τὴν δ., reddunt verbis Ciceronis, Vespertinis temporibus, s. Vespertinis simpl. Sic et illud Plut. Themist. Μέχρι δ. ἀντισχόντες, Ad vesperam usque: περὶ δ., Circa vesperam: eodemque modo ὑπὸ τὴν δ., et ἀμφὶ τὴν δ.: et δείλης γηρῶντα, Vesperi senescentia; capitur enim illud δείλης adv., sicut Vesperi Julian. Ἔθυσα δείλης, εἶτ' ὄρθρου βαθέος. || Interdum additur ἑῴας, πρωΐας, ὀψίας, accommodaturque omnibus diei partibus. Nam δ. ἑῴας pro Sub auroram dicitur. Synes. Ἀνύσαντες ἐκ Βενδιδείου πρὸ δ. ἑῴας, μόλις ὑπὲρ μεσοῦσαν ἡμέραν τὸν

A Φάριον μύρμηκα παρηλλάξαμεν, Ante crepusculum. Idem Ἄραντες ἐκ Φυκοῦντος ἀρχομένης ἑῴας, sub. δ. vel ὥρης. At δείλη πρωΐα, inquit Eust., τὸ πρῶτον φασὶ τῆς δείλης, τὸ εὐθὺς τῆς μεσημβρίας, Tempus pomeridianum. Sunt tamen qui δ. πρωΐαν velint esse Tempus matutinum. Δ. ὀψία, Tempus vespertinum sub occasum solis, Dem. (1301.) Ἠρξάμεθα δὲ τοῦ διαψηφίζεσθαι δ. ὀψίας· ὥστε συνέβη ἡνίκα τοὐμὸν ὄνομ' ἐκαλεῖτο σκότος ἤδη εἶναι. Thuc. 8, (26.) Περὶ δ. ἤδη ὀψίαν. Reperitur et δ. μεσημβρία pro Meridie: necnon δ. ἑσπέρα pro Vespere. Herodian. 3, (12, 16.) Ἤδη περὶ δ. ἑσπέραν, Erat autem jam diei vesper. [" Mœr. 132. et n., Timæi Lex. 75. et n., Larcher Herod. 5, 415. Valck. ad Ammon. 104. Thom. M. 202. 763. Heyn. Hom. 7, 799. 8, 132." Schæf. Mss.] Dici vero ET Δείλης nominat., ut sit, ὁ δείλης, existimat Bud. afferens ex Il. Φ. (111.) Ἔσσεται ἢ ἠὼς, ἢ δείλης, ἢ μέσον ἦμαρ, Ὀππότε τις καὶ ἐμεῖο ἄρει ἐκ θυμὸν ἕληται. [" Jacobs. Anth. 7, 167. Automedon 4. Schneid. ad Xen. Œc. 31." Schæf. Mss.]

B ¶ Δειλινὸς, Pomeridianus: ut βρῶμα, s. subst. δειλινὸν, Merenda, τὸ μεταξὺ ἀρίστου καὶ δείπνου: unde δειελιήσας (Od. P. 599.) Qui merendam sumsit. Plut. (6, 260.) διατριβὴ, Pomeridiana confabulatio: τὸ δ. adv. dicitur pro δείλης, vesperi: Exod. 29, (39.) Τὸν ἀμνὸν τὸν ἕνα ποιήσεις τὸ πρωῒ, καὶ τὸν ἀμνὸν τὸν δεύτερον ποιήσεις τὸ δ. [Athen. 418. " Eichst. de Dram. 148. Callim. 1, 512. Τὸ δειλινὸν, Bergl. Alciphr. 148. Athen. 1, 19. Lucian. 2, 319." Schæf. Mss. * " Δειλινίζω, Buttm. Schol. Od. P. 599." Elberling. Mss.]

Δείλετο, quasi A Δείλομαι, In pomeridianum s. vespertinum tempus vergo, Od. H. (288.) Εὗδον παννύχιος, καὶ ἐπ' ἠῶ, καὶ μέσον ἦμαρ· Δείλετό [al. Δύσετό] τ' ἠέλιος, καί με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.

¶ Δείελος, ὁ, ἡ, Pomeridianus, Vespertinus, Od. P. (606.) ἤδη γὰρ ἐπήλυθε δείελον ἦμαρ, i. e. δείλη, ut pro μεσημβρία dicitur μέσον ἦμαρ. Sic Apoll. Rh. (3, 417.) ὥρη, Tempus vespertinum, ἡ ἑσπερινὴ ὥρη. || Vesper; nam sicut ἑσπέρα, ἕσπερος, sic et δείλη,

C δείελος dicitur, Eust. Il. Φ. (231.) Τρωσὶ παριστάμεναι καὶ ἀμύνειν, εἰσόκεν ἔλθῃ Δείελος ὀψὲ δύων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν. || Δείελον, Merenda, Callim. (Fr. 190.) Δείελον αἰτίζουσι, Petunt merendam. Vide Δειελιῆσαι. || In VV. LL. Δείελον, Crepusculum, in Epigr. Tempus pomeridianum. Vide Ἐπιδείελος. " Δείελος, Pomeridianus, et quidem In " vesperam vergens, Vespertinus: ut ὥρη apud A- " poll. Rh. pro ἑσπερινὴ, Vespertina. Itidemque Od. " P. (l. c.) subulcus sumto cibo, Βῆ ῥ' ἴμεναι μεθ' " ὗας, λίπε δ' ἕρκεά τε μέγαρόν τε: quoniam ἤδη ἐπή- " λυθε δείελον ἦμαρ, Serum diei. Aliquando δείελος " s. δείελον absolute ponuntur pro ἕσπερος, s. ἡ ὀψινὴ " κατάστασις τοῦ ἡλίου: ut Il. Φ. (l. c.) εἰσόκεν ἔλθῃ " Δείελος ὀψὲ δύων, i. e. ἕσπερος s. δείλη ὀψία: nam " ab hoc δείλη fieri volunt δείελος, pleonasmo τοῦ ε, ut " ἕσπερος ab ἑσπέρα. Sic Apoll. Rh. dicit ὑπὸ δειέλου, " Sub vesperam:" [ὑπὸ δείελον, 1, 1160.] " Δείελον " dicitur etiam τὸ δειλινὸν s. δειλινὸν βρῶμα, Me- " renda vel Cœna. Callim. Δείελον αἰτίζουσιν, ἄγουσι

D " δὲ χεῖρας ἀπ' ἔργου." [" Markl. Suppl. 991. Jacobs. Anim. 64. Heyn. Hom. 8, 155. Δείελον, ad Charit. 221. Valck. Callim. 295. Heyn. Hom. 5, 79." Schæf. Mss.] " Etym. ETIAM Δειέλη pro Δείλη dici " tradit, NECNON Δεείλη: quod postremum proxime " ad etymon accedit: nam δείλη dicta putatur παρὰ " τὸ ἐνδεῖν καὶ ἐλλείπειν τῇ ἕλῃ sive εἵλῃ, quasi δεέλη: " nam a meridie ἀμυδροτέρα γίνεται ἡ τοῦ ἡλίου θερ- " μότης, quæ ἕλη s. εἵλη nominatur." [* " Δέελος, Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 26. Heyn. Hom. 6, 93." Schæf. Mss. * Δίελος, Manetho 2, 110.] Ἐπιδείελος, Pomeridianus. Unde Ἐπιδείελα, adv. Post meridiem, Pomeridiano tempore. Hesiod. Ἡ. (46.) Εἰνὰς δ' ἡ μέσση ἐπιδείελα λώϊον ἦμαρ, i. e. μετὰ τὴν μεσημβρίαν, Procl. Moschop. τῇ δείλῃ, ἤγουν τῇ μεσημβρίᾳ, Tzetz. Notandum vero quædam exempl. divisim habere ἐπὶ δείελα: ut δείελον neutr. sit, pro Pomeridianum tempus, i. q. δείλη. Εὐδείελος, Bene ad solis occasum situs, εὖ πρὸς δείλην κείμενος, ὅ ἐστι πρὸς δύσιν καὶ ζόφον, Ad δειλινὸν clima situs, Eust. Od. I. (21.) Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον. Vel εὖ τῆς εἵλης

ἔχων, i. e. εὔκρατος, et εὔειλος: ut factum sit ex εὐειλος interjecto δ, sicut in οὐτιδανὸς et similibus. Vel εὔδηλος s. εὐπεριόριστος καὶ εὐόρατος, factum ε Δέελον, quod pro δῆλον per dialys. dicitur, (Il. K. 466.) δέελον δ' ἐπὶ σῆμα ἔθηκε, interjecto ι: unde et λόφος ap. Pind., quoniam colles et insulæ, διὰ τὸ λοφῶδες, conspicui sunt et visu facile terminantur, εὔδηλοι καὶ * εὐπεράτωτοι ὄντες. Tot enim modis ab Eust. exp. Apud Eund. Il. B. (511.) Aspledon civitas et contermina regio εὐδείελος μετωνομάσθη, ἰδίωμά τι τάχα προσφερομένη ἐκ τοῦ δειλινοῦ κλίματος. [" Ad Od. B. 167. D. 607. ad Callim. 2, 5." Schæf. Mss. * Εὐδίελος, Nonn. D. 26. p. 686.] " Προδείελος, exp. Ante- " meridianus, ap. Theocr. 25, (223.) σήραγγα προ- " δείελος ἔστιχεν εἰς ἣν, Βεβρωκὼς κρειῶν. Malim ego, " Ante vesperam, Antequam vesperasceret." [* "Ὑποδείελος, Arat. D. 94. cf. Theon." Gataker. Mss.] " Porro ab hoc Δειέλη, s. Δείελος, DERIV. Δειέλινος " s. Δειελινὸς, hoc enim modo ap. Etym. et Eust. " scriptum est, illo, in Lex. meo vet., ut δείλινος s. " δειλινὸς a δείλη: i. q. adj. δείελος, Vespertinus: " ut in hoc ap. Etym. versu, Apollonii puto, (1, " 452.) Δειελινὸν κλίνοντος ὑπὸ ζόφον ἠελίοιο, Sole " in vespertinam inclinante caliginem." [" Harles. ad Theocr. 205." Schæf. Mss.] " INDE ET Δειελιῆ- " σαι, signif. μεσημβριάσαι, Meridiari. Apud Hom. " enim Od. P. (599.) δειελιήσας vet. Grammatici " exp. τὴν δειλινὴν ἤτοι τὴν ἑσπερινὴν ὥραν δια- " τρίψας, s. τὴν δειλινὴν ὥραν παραγενόμενος: repre- " hendentes eos qui exponendum censebant βρωμα- " τισάμενος τὴν δειλινὴν τροφὴν, ut Athen. quoque " libro 5. dicit ridiculos esse eos qui veteres quater " in die sumsisse cibum putent quod Hom. di- " cat, σὺ δ' ἔρχεο δειελιήσας: nec enim eos animad- " vertere quod dicat, τὸν δειλινὸν διατρίψας χρόνον. " Veruntamen sive quater, sive ter, sive bis etiam " tantum cibum sumserint veteres, nihil impedit " illud δειελιήσας eo in l. interpr. Cœnatus, τὸ δειλι- " νὸν βρῶμα λαβὼν, Vespertino cibo sumto. Nam " cum Eumæus subulcus Telemacho dixisset sese " abire custoditum porcos, rogassetque ut et domus " et sui ipsius curam gereret ne quid damni acci- " piat a procis, respondet Telemachus, Ἔσσεται οὕτως, " ἄττα, σὺ δ' ἔρχεο δειελιήσας, Fiet ita, pater, tu autem " abi sumta cœna. Et subulcus hoc accepto re- " sponso, αὖτις ἄρ' ἕζετ' ἐϋξέστου ἐπὶ δίφρου· Πλησά- " μενος δ' ἄρα θυμὸν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, Βῆ ῥ' ἴμεναι " μεθ' ὗας, λίπε δ' ἕρκεά τε μέγαρόν τε.—ἤδη γὰρ καὶ " ἐπήλυθε δείελον ἦμαρ. Quibus e verbis satis liquet, " eum, ut a Telemacho jussus fuerat, prius δειελιῆ- " σαι, i. e. ὑπὸ τὴν δειελινὴν ὥραν πλήσασθαι θυμὸν " ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, Cœnasse: deinde ad porcos se " contulisse relicta domo, quoniam vespertinum diei " tempus advenerat. Atque adeo idem Athen. 1. " hoc hemistichium attulerat ut probaret quarti " etiam, h. e. τοῦ δειλινοῦ, pastus mentionem ab Hom. " fieri." Δειελιῆσαι, Meridiari, πληρωθῆναι τοῦ δειλινοῦ, Hes. Apud Od. P. (599.) σὺ δ' ἔρχεο δειελιήσας· Ἠῶθεν δ' ἰέναι καὶ ἄγειν ἱερήϊα καλὰ, quidam non volunt esse Meridians, i. e. Merendam sumens, quod utplurimum tres tantum essent τροφαὶ, sicut Palamedes ap. Æsch. dicit, σῖτον δ' εἰδέναι διώρισα, Ἄριστα, δεῖπνα, δόρπα θ' αἱρεῖσθαι τρίτα: ideoque antiqui quidam, ut Eust. annotat, exp. ἕως δείλης διατρίψας ἐνταῦθα, s. πρὸς δειλινὴν ὥραν παραγενόμενος, s. βαθεῖαν μεσημβρίαν ἰδών. Nonnulli tamen, inter quos et Athen., intelligunt hic τὴν τετάρτην τροφὴν, sc. τὴν δειλινὴν, Merendam, ut sit τὴν δ. τροφὴν σίτων: qui illo Callim. l. nituntur Δείελον αἰτίζουσιν, ἄγουσι δὲ χεῖρας ἀπ' ἔργου. Pro quo contra metri rationem Δειελίην ap. Eust. legitur. [" Athen. 11. 32. Cas." Schæf. Mss.]

ΣΕΛΑΣ, αος, τὸ, Fulgor, Lumen. Dicitur a poëtis σέλας πυρὸς, ἡλίου: sed et Ipse ignis interdum ab illis σέλας appellatur. Eust. Il. Θ. (509.) Καίωμεν πυρὰ πολλὰ, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκῃ: O. (600.) Νηὸς καιομένης σέλας ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι: Σ. (353.) δαΐδων σέλας. Sed et σάκεϊ dat σέλας, sicut Hesiod. τεύχεσι: pro eo, quod Lat. poëtæ arma coruscare dicunt. Aristot. de Mundo, Τὰ σέλα διάττει, Igniculi prosiliunt, Fulgores emicant, Faces, quæ in aëre apparent. Apud Eund. in eod. l. Σ. δέ ἐστι πυρὸς ἀθρόου ἔξαψις ἐν ἀέρι· τῶν δὲ σελάων ἃ μὲν ἀκοντίζεται, ἃ δὲ στηρίζεται. Quæ ita redduntur: Σ. est ignis collectio, qui in aëre exarsit: per cœlum ille quidem aut jaculari specie transmeans, aut uno loco fixus. Pono autem σ. post Ἕλη, Eust. sequens, Σ. δὲ, σεομένη ἕλη, ὅ ἐστι σευομένη καὶ ἐξορμῶσα, πυρὸς δηλαδὴ ἢ πυρώδους τινός. Quibus addit, οὕτω σ. ἄστρων φαμὲν καὶ πυρὸς καὶ λαμπάδος κ. τ. λ. [" Ad Phalar. 275. 308. Musgr. Suppl. 860. ad Charit. 773. 775. Wakef. Herc. F. 220. Jacobs. Exerc. 1, 51. Anim. 80. Anth. 8, 339. 9, 23. Brunck. Soph. 3, 529. Heyn. Hom. 5, 429. 516. ad Auton. Lib. 276. Verb., Valck. Diatr. 56. 194. Ruhnk. ad Longin. 243. ad Od. Φ. 246. Mitsch. H. in Cer. 131. De die, Valck. Phœn. p. 441. Σέλα, Plut. 4, 321. Cor., Mœr. 139. et n." Schæf. Mss. * Σελαλαμπὴς, Anon. H. in Virg. 19.] Σελασφόρος, Splendorem s. Lumen ferens, λαμπροφόρος, Hes. [" Jacobs. Exerc. 1, 52. Mitsch. H. in Cer. 131. * Σελαηφόρος, Ruhnk. ad H. in Cer. 499. ad Charit. 750." Schæf. Mss. * Σελαηφόρος, Manetho, 4, 333.] Σελάω, Splendeo, Nicander [Θ. 691. " Ad Charit. 264. * Σελάζω, ib." Schæf. Mss. Σελάσσεται, Nicander Θ. 46. * Σελασμὸς, Manetho 4, 36. * Σέλασμα, 601. * Ἀσέλαστος, Paul. Sil. Ecphr. 445.] Σελαγέω, et Σελαγέομαι, Fulgeo, Luceo, Opp. K. 3. Οὐ χαλκὸν σελαγεῦντα καὶ ἀστράπτοντα σίδηρον. Ibid. Χροιὴ δ' ἀργυφέη σελαγεῖ πλευράς τε καὶ οὐρήν. Quod autem Aristoph. dicit N. (604.) σὺν πεύκαις σελαγεῖ, exp. μετὰ λαμπάδων καὶ πυρὸς χορεύει. At σελαγεῖται Suid. exp. λάμπεται, ἐκπυροῦται. [" Toup. Opusc. 1, 288." Schæf. Mss.] Σελαγίζω, Idem. Hes. σελαγίζει exp. αἴθεται, φλέγεται, addens σελαγεῖται ead. signif.: Suid. autem σελαγίζω exp. λάμπω. [" Wakef. Herc. F. 864. S. Cr. 3, 72. * Σελάγισμα, ad Charit. 748. Manetho 4, 189. ad Charit. 264." Schæf. Mss.]

ΣΕΛΑΧΟΣ, τὸ, ET Σελάχιον demin., dicitur in VV. LL. Piscium genus cartilaginosum: i. e. Cui cartilago cutis loco: quod ideo χονδρῶδες etiam vocatur, h. e. Cartilagineum: Græce ab Athen. et Lat. a Plin. Tales pisces sunt, squatina, pastinaca, raia. Aristot. H. A. 3, 1. Οἷον οἵ τε γαλεοὶ καὶ τἆλλα τὰ καλούμενα σελάχη. Quibus subjungit expos. hujus nominis, καλεῖται δὲ σέλαχος, ὃ ἂν ἄπουν καὶ βραγχία ἔχον ζωοτόκον ᾖ. Plin. 9, 24. Planorum piscium alterum est genus, quod pro spina cartilaginem habet, ut raiæ, pastinacæ, squatinæ, torpedo: et quos bovis, lamiæ, aquilæ, ranæ nominibus Græcia appellat. Hæc Græce in universum σελάχη appellavit Aristot. hoc n. eis imposito: nos distinguere non possumus, nisi cartilaginea appellare libeat &c. Athen. 7, (20.) Ἔστι δὲ τῶν σελαχωδῶν· τὰ χονδρώδη δ' οὕτω λέγεται· πολύποδες, γαλεοί τε καὶ κύνες: 8. Ἡ ῥίνη, καὶ αὕτη τῶν σελαχίων οὖσα· κοινῶς δὲ πάντα τὰ σελαχία, φυσώδη ἐστι. Aristot. H. A. 5. σελάχη esse ait τρυγόνα, βοῦν, λαμίαν, ἀετὸν, νάρκην, βάτραχον, καὶ πάντα τὰ γαλεοειδῆ. Ideo autem sic vocata existimatur, quod eorum cutis aspera noctu luceat: ut sint σελάχη παρὰ τὸ σέλας ἔχειν. Cujus etymi meminit et Gal. de Alim. 3. Τραχὺ καὶ λαμπρὸν ἐν τῇ νυκτὶ τὸ δέρμα τῶν τοιούτων ἐστὶ ζώων· διὸ καί τινες ἀπὸ τοῦ σέλας ἔχειν ὠνομάσθαι φασὶν αὐτὰ σελάχια. Idem in Gloss. Hippocr. σελάχη vocari scribit Pisces omnes, qui squamas non habent, atque animal pariunt. Erotian. autem σελαχίοισι signif. dicit τοῖς μικροῖς ἰχθυδίοις, aut τοῖς ὀστρακοδέρμοις. Sed et hoc observandum est, cum σελάχεσι ab Hippocr. alicubi addi et ἰχθύσι, ut π. Νούσων 2. Σιτίοισι δὲ χρῆσθαι, κρέασι μηλείοισι καὶ ὀρνιθείοισι, καὶ ἰχθύσι σελάχεσι. [" Σέλαχος, Jacobs. Anth. 8, 116. ad Lucian. 2, 90. 331. Σελάχιον, ib. Herod. Phil. 453. Jacobs. l. c." Schæf. Mss. * Σελάχειον, Opp. Ἁ. 1, 643.] Σελαχώδη, SEU Σελαχοειδῆ, pro eod., Quæ sunt cartilaginei generis, Cartilaginea, Athen. [l. c.]

ΣΕΛΗΝΗ, Luna, Il. Σ. (484.) Ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα, σελήνην τε πλήθουσαν. Aristoph. N. (750.) Καθέλοιμ' νύκτωρ τὴν σελήνην. Dicitur autem luna et μήνη, a μὴν, Mensis: unde et menstruam lunam vocat Virg., a qua appellatione derivatum μηνοειδὴς, διχόμηνος, atque alia ibi vide. Item διχότομος et ἡμίτομος σελήνη suis vide ll. || Σελῆναι, Placentæ rotundæ et latæ,

Hes. Suid. [" Musgr. El. 1126. Tro. 1075. Wakef. Alc. 438. Jacobs. Anth. 8, 411. 9, 249. ad Phalar. 275. 308. Valck. Phœn. p. 204. Unde? ad Timæi Lex. 96. (ubi de * Σέλη.) Mensis, Musgr. Alc. 433. Sine artic., Schol. Apoll. Rh. p. 549. Plur., Musgr. Hipp. 851. Placentæ, Toup. Opusc. 1, 36. Bergl. Alciphr. 267. Τὴν σ. καθαιρεῖν, Heind. ad Plat. Gorg. 228. Πρὸς τὴν σ. κυνηγεῖν, Valck. Callim. 70." Schæf. Mss. " Σ. μηνοειδὴς, Planudes Ovid. Met. 3, 682." Boiss. Mss.] Σεληναία s. Σεληναίη, pro σελήνη, Luna, ut dicitur γαληναίη pro γαλήνη, ἀναγκαίη pro ἀνάγκη. Utitur hac paragoge et Aristoph. (N. 614.) φῶς σεληναίης καλόν. Dores autem dicunt itidem Σελάνα, Σελανάα, Σελαναία, unde Moschus, Ἀντὶ σελαναίας τὺ δίδου φάος : ubi sermo est ad Vesperum : (7, 5.) p. 278. meæ Ed. [" Ad Charit. 600. 736. 750. 756. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 85. Lobeck. Aj. p. 287. Theocr. 2, 165. Koen. ad Greg. Cor. 182." Schæf. Mss. * Σελαίνη, Hes.] Σεληνόβλητος, q. d. A luna percussus, Lunaticus, Lymphaticus : dicitur frequentius σεληνιακός. A Græcis exp. ἀπόπληκτος. De mulieribus σεληνόβλητοι, ἀρτεμιδόβλητοι, ut ἀπολλωνόβλητοι et ἡλιόβλητοι de viris, Bud. e Macrobio [p. 296. " Schol. Aristoph. N. 397. * Σεληνοβόλος, Jacobs. Anth. 11, 682." Boiss. Mss. " Falsa l. pro σαγηνοβόλος." Schn. Lex. " Σεληνοειδὴς, Jo. Mauropus in Mustox. Sylloge Fasc. 2. p. 4. et notis meis ad Marin. 133. Suid. v. Μηνοειδής. * Σεληνόπληκτος, Hes. v. Βεκκεσέληνος." Boiss. Mss. * Σεληνοτρόπιον, Procl. de Sacrificiis. * Σεληνόφως, Chæremon Athenæi 608.] Ἀσέληνος, Illunis, Luna carens, i. e. Lunæ fulgore. Sic sæpe νύκτα dicunt, ut Lat. nonnulli itidem Illunem. Virg. tacitæ silentia lunæ. Unde et hæc Diosc. (3, 151.) Ἀ. νυκτὸς ὀρύσσειν δεῖ, sunt qui vertant Noctu silente luna fodere oportet. [Thuc. 3, 22. * " Αὐξοσέληνος, Anal. 3, 112." Kall. Mss.] " Εὐσέληνος, Lunæ fulgore illustris, Non " illunis. Hesychio εὐφεγγής." [" Valck. Diatr. 89. Beck. Eur. 3, 28." Schæf. Mss.] " Εὐσελανόνδιον, nisi " potius leg. εὐσέλανον Διὸς, οἶκον, Hes. dici ait vel " παρὰ τὸ σέλας, vel παρὰ τὴν σελήνην : ut ἀπὸ μέρους " fit ἔναστρον." [* " Λειψοσέληνον, Stibium, Diosc. Notha 476." Boiss. Mss. * Μεσοσέληνον, Gl. Interlunium.] Πανσέληνος σελήνη, q. d. Plenilunis luna, Luna cum est in plenilunio. Sed addi non solet σελήνης appellatio. Æschin. Πάντας ἥκειν συνεδρεύσοντας Ἀθήναζε εἰς τὴν π., ubi annotantur quatuor lunæ facies, s. vultus, ἀρτίτοκος, μηνοειδὴς, πανσέληνος, ἀμφίκυρτος. Et Τῇ π. Aristoph. (Ἀ. 84.) Plenilunio : πανσέληνον σχῆμα, Cum luna omnino plena apparet, ex Alex. Aphr. [Hermippus Athen. 502. * Πανσεληνιακὸς, * Πανσεληνιάζω, Procl. Paraphr. Ptol. 237. * " Πληροσέληνος, Schol. Aristoph. N. 749." Boiss. Mss. Πληροσέληνον, Gl. Luna plena.] Προσέληνος, q. d. Antelunis, i. e. Antiquior luna. Dicebantur autem Arcades ob antiquitatem προσέληνοι : quod exp. Apoll. Rh. 4, (264.) Ἀρκάδες, οἳ καὶ πρόσθε σεληναίης ὑδέονται. Schol. Aristoph. N. [" Wakef. Ion. 83. Heyn. ad Apollod. 250. 656. Wessel. Diss. Herod. 41. Valck. Anim. ad Ammon. 168. ad Callim. 1, 9." Schæf. Mss.] Προσεληναῖος pro eod. [Vide Lex. VV. Peregr. v. Προσελεῖν.] Item Βεκκεσέληνος inclusam antiquitatis signif. habet, sed et ἀπλότητος simul, Eust. : adeo ut exp. videatur Decrepitus simul et delirus. Fit autem e σελήνη, et βέκκος, quod Phrygum antiquissima lingua Panem signif., ex Herod. (2, 2.) discimus. Sunt qui includi eod. nomine putent et τοῦ προσέληνος signif. Schol. Aristoph. N. (398.) Καὶ πῶς, ὦ μῶρε σὺ, καὶ Κρονίων ὄζων καὶ βεκκεσέληνε. Bud. ap. Plut. (9, 491.) Βεκκεσελήνου λήρου ὄζει, vertit Olet obsoleta. [Vide Lex. VV. Peregr. * Πρωτοσέληνος, Eust. Il. 21. p. 1454, 37.] Τρισέληνος, q. d. Trilunis : ut νὺξ, Nox trilunis, i. e. Tres lunas habens, tribus sc. noctibus in unam junctis. Sed et Hercules fabulosa illa nocte generatus, Τρισέληνος vocatur in Epigr. [Anal. 2, 433. * Ὑδροσεληνίτης, Damascius Photii 1066.]

[* " Σεληναῖος, Jacobs. Anth. 9, 393. Toup. Opusc. 1, 38. Emendd. 4, 438." Schæf. Mss. * Σελήνινος, Dionys. Hal. Φαγόντων τὰς τραπέζας σεληνίνας οὔσας ἢ ἐκ τῶν σκληροτέρων μερῶν τῶν ἄρτων : cf. Domitius ap. Aur. Victor. c. 12. Non orbes farreos, sed mensarum vice sumendi cibi gratia apium fuisse substratum : unde forsan σελινίνας leg. : occurrit tamen ap. Eur. Erecth. Fr. 16. σελήνας πυρίνου χλόης. Vide Schn. Lex.]

Σεληνιακὸς, Lunaris : ut ἐκλείψεις, Lunares defectus. || At subst. qui et σεληνόβλητος paulo ante. Trall. Σ. ὧν ἔπεσε. Sunt tamen qui, nimium subtiliter fortasse, utpote ipsa etiam vi vocis repugnante, nolint esse Lunaticum, sed Eum, qui epilepsia s. comitiali morbo laboret. [Schol. Aret.] Σεληνιάζεσθαι dicitur a Matth., qui est σεληνιακὸς, Lunaticus, (4, 24.) 17, [15. Manetho 4, 81. al. * Σεληνίζω. * Σεληνάζω, 217. * Σεληνιάω, 546. * Σεληνιασμὸς, Diosc. Notha 478. Aret. Chron. 1, 4. * " Σεληνάω, ad Charit. 724. * Σεληνήεις, Paul. Silent. Ambo 244." Schæf. Mss.] Σεληνίτης, Lapis lunaris : quem et Ἀφροσέληνον quidam vocarunt, quod noctu crescente luna reperiatur plenus, ut quidam tradunt e Diosc. (5, 159.) ap. quem Marcell. annotat Lat. Lunarem appellari. Vide Ἀφροσέληνον. Item Σεληνῖται, Arcadiæ gens quædam, Schol. Aristoph. [" Lucian. 2, 85. ad Apoll. Dysc. 85. Teuch. * Σεληνῖτις, Casaub. Athen. 117. (2, 50.)" Schæf. Mss.] Σεληνὶς, Lunula, Quiddam in parvæ lunæ formam factum, Bud. e Plut. (7, 137.) de magistratibus Romanis, Αἱ ἐν τοῖς ὑποδήμασι σ. Annotatur et pro Amuleto, quod pueri collo gestant, ex Hes. Σεληνίδιον, aliud demin. itidem Lunula. Potest tamen videri et major esse deminutio. [Athen. 7.] Σελήνιον, Lunæ lux, sidus, ut alii, Athen. (276.) Εὐσηπτότερα γοῦν τὰ νύκτωρ θυόμενα τῶν ἱερείων, καὶ τῶν ξύλων τὰ πρὸς τὸ σ. κοπτόμενα. [" Pæonia, Diosc. Notha 460." Boiss. Mss. Plur., Synesii Calvit. 74.] " Ἐπισέληνα, Placentæ lunatæ, " i. e. In lunæ formam factæ." [Hes. Plato Athenæi 441.]

" ΕΛΙΝΝΥΕΙΝ, Hesychio ὀκνεῖν, λήγειν, ἀναπαύεσθαι, σχολάζειν, διατρίβειν, Pigrari, Cessare, " Quiescere, Otiari, Tempus terere : Suidæ itidem " ἡσυχάζειν, βραδύνειν, ἐγχρονίζειν, Quiescere, Tardare, Morari, Cunctari. Sed ille duplici ν, hic " simplici scriptum habet : afferens hæc ejus exempla. Herod. (1, 67.) Διέβη δ' ὁ στρατὸς ζ' ἡμέρῃσι " καὶ ζ' εὐφρόνῃσιν, ἐλινύσας οὐδένα χρόνον. Arrian. " Αἱ δὲ κατασκοπαὶ οὐδέν τι ἐλινύουσαι ἐγίνοντο. Et " rursum, Ὁ δὲ ἀπῆγε τὴν στρατιὰν, μηδέν τι ἐλιννύσας, i. e. χρονίσας. Quibus et hæc subjungit, Ἐλινύοντα καὶ βλακεύοντα κλάειν ἐῶσι. Et rursum, " Μή ποτε ἄρα ἐν τῷ ἐλινύειν καὶ μέλλειν διαρρυῇ ὁ " καιρός. Ubi nota cum eo copulata esse βλακεύειν " et μέλλειν. Affert et hunc ex Epigr. l., εὖτε δ' ἐπέλθῃ Ὄρθρος, ἐλινύσαι μικρὰ χαριζόμενος. Plut. quoque h. v. in Numa usus est pro Quiescere, Cessare, " Desinere : Ἐλιννύειν κελεύοντες, καὶ τὰ ἔργα καταπαύοντες : ut ap. Theocr. quoque 10, (51.) ἐλιννῦσαι " δὲ τὸ καῦμα, Schol. exp. ἠρεμεῖν τὸ μέσον τῆς ἡμέρας : " sub. κατά. Gal. etiam ap. Hippocr. tradit ἐλιννύειν " Ion. signif. ἡσυχάζειν, ἡσυχίαν ἄγειν, ἀργεῖν : cui " Hippocr. opp. γυμνάζεσθαι. || Verum et transitive " accipitur pro Sedo, Cessare facio. Affert enim " Suid., Καὶ πότμον ἐλινύσειεν pro τὴν δυστυχίαν " παύσειεν. || Rursum Hes. ἐλιννύειν exp. etiam " στρατεύεσθαι : ut ἐλεινύειν quoque expos. στρατεύεσθαι legitur ap. Eund. Sed omnino puto pro eo " scr. στραγγεύεσθαι : quod et ipsum signif. non " modo Torqueri s. Angi, sed etiam Hæsitare et " cunctari, præsertim cum ap. Suid. reperiam, Ἐλινεύειν, pro quo Ms. exemplar habet ἐλινύειν, " στραγγεύειν. Εἰλινύω, Quiesco, VV. LL." [" Ἐλιννύω, Toup. Opusc. 1, 40. 313. 444. Emendd. 1, 57. 2, 202. Harles. ad Theocr. 177. ad Mœr. 161. Valck. Diatr. 135. Wessel. ad Herod. 33. 536. 652. Koen. ad Greg. Cor. 288. ad Callim. 1, 242. Brunck. Apoll. Rh. 38. Ἐλιννύω et ἐλινύω, ib., ad Æsch. Pr. 53. Aristoph. 1, 117. Toup. Add. in Theocr. 404. Jacobs. Anth. 7, 220. 11, 57. Callim. 1, 529. ad Lucian. 2, 320. Ἐλινύω, Desino, Dionys. H. 1, 86. * Ἐλιννύες, αἱ, Feriæ, Toup. Opusc. 1, 313.

A 444. et Ind." Schæf. Mss. Supplicatio, Polyb. 21, 1, 1.] "Ἑλληνύει, Hes. exp. ἑορτάζει, παύεται, ἀργεῖ." "Ἀνελινύω, s. Ἀνελιννύω, Tempus tero, Otior. "Apoll. Rh. 1, (861.) Ἀμβολίη δ' εἰς ἦμαρ ἀεὶ ἐξ ἤμα- "τος ἦε Ναυτιλίης, δηρὸν δ' ἀνελίννυον" [al. ἂν ἐλί- "νυον] "αὖθι μένοντες. Ubi Schol. exp. ἤργουν, Suid. "ἀνεπαύοντο, διέτριβον, ἀνεστρέφοντο." [* Διελιννύω, Hippocr. 391, 31.]

"ἝΛΙΝΟΣ, Ramus. Nicand. Ἀ. 180. ὀπώρην ἐκ "ψιθίης ἐλίνοιο Κείροντες θλίβουσι. Schol. exp. τοῦ "κλάδου τῆς ἀμπέλου κόπτοντες πατοῦσι καὶ πιέζουσι." [" Heyn. ad Apollod. 1155." Schæf. Mss. Ita leg. Opp. K. 4, 262. pro σέλινος. Vitis, Dionys. P. 1157.] "Ἔλενοι, Hesychio κλίμανα τῶν ἀμπέλων." [* Ἐλινοφόρος, Nonn. D. 16, 28. κόρυμβος, leg. Ἐλι- νηφ. AT] "Ἔλινος, teste Athen. (618.) ἡ ᾠδὴ τῶν "ἱστουργούντων: unde forsitan est ἐλινιῶ, quod Suid. "exp. ὑμνῶ." [In Athen. l. c. est var. l. αἴλινος.] "Ἐλινιῶ, in Ms. Suidæ Cod. exp. ὑμνῶ: pro quo "vulg. Edd. habent ἐλλινιῶ, duplici λ." [Apud Pind. I. 2, 67. occurrit ὕμνους ἐλινύοντας: utrum vero hic respexerit Suidas, viderint alii.]

ἙΛΙΣΣΩ, vel Ἑλίττω, Volvo, Verso. Ac sæpe a poëtis Gr. dicitur ἑλίσσειν de fluviis, vel ἑλίσσεσθαι, ut Lat. Volvere et Volvi. Dionys. Alex. Ἐξείης δ' ἐπὶ σύρτις ἀγάῤῥοον ὁλκὸν ἑλίσσει. Apoll. Rh. 2, (368.) ἑλίσσεται εἰς ἅλα. Sic certe dicitur Volvere undas fluvius, itemque pass. Volvi in mare. Apud (Il. A. 317.) legitur et Κνίσση — ἑλισσομένη περὶ καπνῷ. Apud Soph. (Aj. 357.) ἑλίσσων πλάταν' ἁλίαν, Versans remum, Agitans remum. Et ut metaph. dicunt Lat. Volvere aliquid in animo, ita Synes. dixit, Τούτους ἑ. τοὺς λογισμούς. || Sed ἑλίσσειν περὶ τέρμα ap. Hom. Eust. exp. κάμπτειν: et ap. Eund. ἑλιχθέντων vult Hes. esse συστραφέντων. || * Περισφαιρηδὸν ἑλίσσων Cic. ap. Arat. interpr. Tornare, Cic. Lex. 96. Sed περὶ σφαιρηδὸν malo, ut præp. jungatur verbo. Fuit autem ponendum h. v. ἑλίσσω post εἰλῶ, nec enim dubito, quin ab hoc deducatur, sed ibi prætermissum, hic omittere nolui: cum præsertim ab eo quoque nonnulla deriventur, lineola tamen præfixa, quæ non primitivum esse ostenderet. [" Valck. Adoniaz. p. 251. Diatr. 66. 209. Phœn. p. 44. 86. 271. Musgr. p. 189. Ruhnk. Ep. Cr. 41. 72. 201. Bibl. Cr. 2, 4. p. 25. ad Timæi Lex. 71. Dawes. M. Cr. 52. 176. Jacobs. Exerc. 2, 163. Wakef. S. Cr. 1, 162. Ilgen. Hymn. 435. ad Charit. 255. Brunck. Aj. 811. Or. 889. Wakef. Ion. 1525. Herc. F. 398. Musgr. 687. Wakef. Alc. 29. Jacobs. Anth. 7, 176. 9, 127. 249. 282. 11, 128. 133. Dionysius 2. Callim. 1, 528. Heyn. Hom. 4, 142. 5, 201. 213. 6, 126. 158. 283. 289. 354. 407. 7, 336. 489. 8, 257. 417. 420. Markl. Suppl. 165. 1205. Musgr. Tro. 2. Iph. A. 215. 1480. T. 192. Markl. Iph. p. 281. 391. Act. pro med., ad Callim. 1, 148. Brunck. ad Eur. Or. p. 179. ad Il. Γ. 146. Unde? Brunck. Apoll. Rh. 7. De forma, Porson. Phœn. 3. De spiritu, ad Paus. 343. Heyn. Hom. 8, 417. 528. Jacobs. Anth. 12, 157. De augm., ad Paus. 343. Med., Alex. Æt. 5. Jacobs. Anth. 12, 107. Heyn. Hom. 6, 345. 407. Ἑλιγμένος, Indutus, Brunck. Apoll. Rh. 161. Ἑληλιγμένος, Paus. 3, 205. Ελίττω, Dionys. H. 2, 1257. et Reisk. * Ἐλίσσων, T. H. ad Plutum p. 181. ad Diod. S. 2, 112." Schæf. Mss.] Ἕλιγμα, Volutatio, Versatio, VV. LL. || Ἑλίγματα, Hesychio ψέλλια, Armillæ. [" Stragula sic vocat Sophron ap. Athen. 2, 48. sc. Involucra." Schw. Mss. " Musgr. Herc. F. 425. Jacobs. Anth. 7, 62. Toup. Opusc. 1, 243." Schæf. Mss.] Ἑλιγματώδης, Tortuosus, Bud. [Gl.] Ἑλιγμὸς, ὁ, Vertex, Vortex, Gyrus, Xen. K. Π. 1, (3, 4.) Πολλοὺς δέ τινας ἑ. ἄνω καὶ κάτω πλανώμενοι, μόλις ἀφικνεῖσθε ὅποι ἡμεῖς πάλαι ἥκομεν, Per multos circuitus et ambages sursum deorsumque errantes, Plut. de Orac. Pyth. Ταραχώδης καὶ παράφορος ἑ., loquens περὶ δίνων τῶν ἅμα κύκλῳ καταφερομένων σωμάτων. [" Wytt. Sel. 356. ad Diod. S. 1, 359." Schæf. Mss.] "Ἑλι- "σμοὶ τοῦ λαβυρίνθου, e Plut. Thes. affertur pro "ἑλιγμοί." Ἀντελιγμὸς, Contraria volutatio s. convolutio, Contrarius vortex. Ion. autem scriptura pro ἀνθελιγμὸς, sicut κατειλίσσω ap. Herod. pro καθελίσσω. [Ἀνθελιγμὸς, Plut. 9, 550. * Ἑλίγδην, Æsch. Pr. 881. * "Ἕλιξις, Nicet. Chon. in nott. ad Herod. 151. Suid. v. Μυριέλικτος." Boiss. Mss. Hippocr. 1211. * Ἑλίθριξ, Tzetz. Anteh. 224. * Ἑλίτροχος, Æsch. S. c. Th. 211.] Ἑλικτὸς, Tortilis, Tortuosus, Theodectes ap. Athen. (454.) introducens rusticum indoctum describentem tertiam literam nominis Θησεὺς, dicit, Τρίτον δ' ἑλικτῷ βοστρύχῳ προσεμφερές: quod Agatho ibid. dicit Σκυθικῷ τόξῳ προσεμφερές. Theophr. de Smilace, τὸ δὲ φύλλον κιττῶδες, μικρὸν, ἀγώνιον: ἐκ τῶν μίσχων τοῖς φύλλοις παραπέφυκεν ἴουλος λεπτὸς καὶ ἑ., Smilax folio hederaceo, parvo, non anguloso, a pediculo emittente pampinos, Plin.: seu, ut alibi Idem loquitur in re simili describenda, In pampinos torquetur, Tortili vibratur pampino. Apud Soph. (Tr. 12.) δράκων, Tortus anguis Virg. Ovid. Apud Athen. autem,
B Κλίμαξ ἑ. φέρουσα πρὸς τὸν κρυπτὸν περίπατον, Cochlias, Scala verticosa, Bud. Unde ἑλικτοτέρους compar. gr. ap. Hes. πολυπλόκους. [" Casaub. Athen. 13. Theocr. 1, 129. 2, 122. Heringa Obs. 184. Wakef. Georg. 136. Markl. Suppl. 1205. Jacobs. Anth. 8, 321. Ἑλικτὰ καὶ οὐδὲν ὑγιὲς, Wessel. ad Herod. 718. Diss. 60." Schæf. Mss.] Αὐτοέλικτος, Qui sua sponte vorticibus circumagitur, Sua sponte volutatus, Qui per se convolvitur, contorquetur, Nonn. [J. 20, 32. D. 1, 495. 36, 387.] Δυσέλικτος, q. d. Difficile evolubilis: ut λαβύρινθος ap. Greg. Naz. Labyrinthus difficilibus gyris perplexus. [" Eust. 174, 2. * Εὐέλικτος, ib." Seager. Mss. Schol. Soph. Trach. 792.] Μυριέλικτος, Mille voluminibus tortus s. sinuatus, Eunap. ap. Suid. Ὁ βαρὺς καὶ μ. ἐκεῖνος ὄφις, i. e. πολυέλικτος, ὁ πολλαῖς ἕλιξεσι στρεφόμενος. Immensis orbibus angues dicit Virg. et Sinuantes immensa volumine terga. [" Toup. Opusc. 1, 270. Wakef. S. Cr. 2, 83. ad Herod. 474." Schæf. Mss.] Πολυέλικτος, [Eur. Phœn. 319.] ET Πουλυέλικτος, Multis vo-
C luminibus tortus, Multis modis volubilis et tortuosus, Nonn. αἰὼν, Ævum multis vicibus revolutum, Quod multis vicibus rediit. [* Πολυέλιξ, Phav. v. Τετραέλιξ. * Πυρσοέλικτος, Marin. V. Procli c. 28. p. 23. Boiss.] Τετραέλικτος, Quatuor voluminibus tortus, Quater circumvolutus, Tortuosus, Epigr. ὄφις. [" Jacobs. Anth. 8, 59." Schæf. Mss.] Τετραέλιξ, pro eod. VV. LL., non sine mendi suspicione. [Phav.] "Τετράλιξ, Herba quædam ap. Theophr." [H. Pl. 6, 4, 4. leg. τετραέλιξ.] Τριέλικτος, Triplici volumine sinuatus, Sinuosus, Herod. [" 6, 77. in Oraculi responso, ὄφις, Ter convolutus serpens, cf. Wessel." Schw. Mss.] Et ἰσχνοπέδη, Epigr. [Anal. 2, 9. * Τρισέλικτος, Manetho 1, 197.]

Ἑλικτὴρ, ῆρος, ὁ, Armilla: ἑλικτῆρας ἔνιοι καλοῦσι ψέλλια ἢ κόσμον τῆς χειρὸς, Bud. e Schol. aliquo annotat. || Ἑλικτῆρες, J. Polluci ἐνώτια, κόσμος ἐν τοῖς ὠσὶν, ἐλλόβια, Inaures. [" Koen. ad Greg. Cor. 248. Aristoph. Fr. 250." Schæf. Mss. * Ἑλικτήριον, Apollon. Lex. 255.] "Ἑλλικτὴρ, ap. Suid. in Ms.
D "etiam Cod. dicitur esse εἶδος ἐνωτίου: itidemque "ἑλλικτῆρες: sed potius scr. unico λ." "Ἑλλίζων, "Hes. exp. τίλλων, Vellens, Vellicans." "Εἰλτῆρες, "Hesychio ἐνώτια, Inaures: pro quo alphabetica "series postulat εἰλκτῆρες: sunt et ἕλικες ex Inau- "rium genere."

Ἀμφιελίσσω, Circumvolvo, Circumquaque, Utrimque volvo, Circumplico, Dionys. P. [" Valck. Phœn. p. 55." Schæf. Mss.] ET Ἀμφελίττω, idem Eur. [Andr. 425. Ἀμφελίσσω, Pind. N. 1, 62.] Ἀμφιέλικτος, Circumvolubilis, ut τροχὸς, Rota circumvolubilis, circumquaque volubilis. [* "Ἀμφέλικτος, Musgr. Herc. F. 399. * Ἀμφιέλιξ, Paul. Silent. Ambo 108." Schæf. Mss.] Ἀμφιέλισσος, Qui utrimque volvitur, agitatur, pellitur, ἀμφοτέρωθεν ἐλαυνόμενος, Hes. Apud Hom. naves ἀμφιέλισσαι, Quæ remis utrimque aguntur s. pelluntur, αἱ ἀμφοτέρωθεν ταῖς κώπαις ἐλαυνόμεναι, Quæ utrumque in latus agitantur et versantur, Etym. [" Ernest. ad Il. B. 175. Heyn. Hom. 4, 226. Jacobs. Anth. 10, 304. Ἀμφιέ-

λισσα, Paul. Silent. Ambo 119." Schæf. Mss.] Ἀνελίττω, Evolvo quod est involutum, Explico, ἀναπτύσσω, Plato Philebo, Τοτὲ μὲν ἐπὶ θάτερα κυκλῶν καὶ συμφύρων εἰς ἕν, τοτὲ δὲ πάλιν ἀ. Xen. (Ἀπ. 1, 6, 14.) Ἀ. τὰ βιβλία, et Lucian. (3, 113.) || Volvo, Voluto, Revolvo, Verso: unde ἀνελίττειν βιβλία quidam exponere malunt Versare libros, Volvere, Volutare. || Ἀνελίττομαι, pass. Evolvor, Explicor: vel Volvor, Volutor, Revolvor. [" Ad Timæi 71." Schæf. Mss. Ἀνελίσσω, Aratus 714. * " Ἀνέλιγμα, Jacobs. Anth. 6, 387. 7, 62. 405." Schæf. Mss.] Ἀνέλιξις, Evolutio, Explicatio, Volutatio, Revolutio, Versatio. Apud Plat. Ἀνέλιξις τοῦ παντὸς, Budæo Revolutio cœli: h. e. ἀνακύκλησις, ut ipse ait, et περιαγωγή. [Plut. Thes. 20. * Διελίττω, Plut. 7. p. 619. Dio Cass. 74. * Ἐνελίσσω, Herod. 2, 95. Meleager 129.] Ἐξελίττω, Evolvo, Explico, Xen. Ἐ. 4, (3, 11.) Καὶ ὁ μὲν εὐθὺς ἐξελίξας τὴν φάλαγγα, ἦγεν ἐπ' αὐτοὺς, Explicans agmen: Κ. Π. 8, (5, 8.) Ἢ ἐκ δεξιᾶς, ἢ ἀριστερᾶς, ἢ ὄπισθεν ἐπιφανέντων τῶν πολεμίων, ὀρθῶς ἐξελίξαι. Et ap. Suid. Εἶτα ὑμεῖς τὰς φάλαγγας ἐξελίξαντες, ἀγχίστροφι γενόμενοι, ἀντιμέτωποι γίνεσθε τοῖς διώκουσιν: est v. militare de explicanda acie. [" Ἐξελίσσω, Ruhnk. Ep. Cr. 186. Jacobs. Exerc. 2, 67. Musgr. Tro. 2. Wakef. Ion. 409. Herc. F. 979. Musgr. ib. Aristoph. Fr. 269. Ἐξελίττειν κύκλους, Villois. ad Long. 267. * Ἐξελικτέον, Markl. Suppl. 984. Musgr. El. 491." Schæf. Mss.] Ἐξελιγμὸς, Evolutio, Explicatio, v. militare, ut præcedens, Explicatio sc. aciei, cujus duæ sunt formæ, una κατὰ λόχους, altera κατὰ ζυγά: utriusque autem species tres: quarum descriptionem habes ap. Suid. Hesychio est κίνησις παρὰ τοῖς τακτικοῖς ἢ ἐνόπλιος. [" Arrian. T. 57." Wakef. Mss.] Scribitur vero ET Ἐξελισμὸς pro eod., quod ex Æliano 10. citat Bud. Ἐξέλιξις, Evolutio, Explicatio, de acie explicata in orbem, Bud. Apud Suid. l. c. subjungitur, Κᾆτα ἐνόπλιοι διαδρομαί τινες ἐγίνοντο καὶ ἐξελίξεις καὶ περίοδοι. Dicitur et de equis orbem explicantibus, ut περιέλισσειν de orbibus implicatus, Bud. [* Ἐξέλικτος, unde * Ἀνεξέλικτος, et * Ἀνεξελίκτως, Sext. Emp. M. 7, 191.] Δυσεξέλικτος, ὁ, ἡ, Difficilis explicatu et evolutu, Dionys. H. de Thuc. Τά τε σκολιὰ καὶ πολύπλοκα καὶ δυσεξέλικτα. Bud. [Dionys. H. 2, 215. 239. Lucian. 3, 646. * Εὐεξέλικτος, Strabo 3. p. 231. * Ἐξέλικτρα, Hero Spirit. 1. p. 220. * Ἐξέλικτρον ξύλινον, Mathem. Vett. s. 67. * Διεξελίσσω, Herod. 4, 67. * Προσεξελίσσω, Polyb. 6, 40, 13. * Συνεξελίσσω, Callistr. Icon. 11. p. 904. * Ἐφελίσσω, Nicander Θ. 220. ἐπελίσσεται οὐρὴν, i. e. ἐφέλκεται. * Ἐπιελίκτωρ, Heraclit. Alleg. p. 150. ap. Schol. Ven. 428. extat falsa l. ἐπιελέκτωρ.] " Κατ-" ελίσσομαι, Convolvo: Ion. pro καθ." [Herod. 7, 76. κατειλίχατο, Ion. pro καθειλιγμένοι ἦσαν. * Μεθελίσσω, Apoll. Rh. 1, 463.] Περιελίσσω, Implico, Implico in orbem, q. d. λαβυρινθωδῶς, Plut. Lucullo, Τὰ δ' ἐν τοῖς παραλίοις καὶ περὶ νέαν πόλιν ἔργα, λόφους ἀνακρεμαννῦντος αὐτοῦ μεγάλοις ὀρύγμασι καὶ τροχοὺς θαλάσσης καὶ διαδρομὰς ἰχθυοφόρους τοῖς οἰκητηρίοις περιελίσσοντος, Implicante, Convolvente excursus et commeatus aquæ, Bud. Περιελίττεσθαι, Circumplicari, περιπλέκεσθαι, cum dat. Aristot. in H. A. 9. p. 136. Bud. || In VV. LL. περιελίσσω exp. Circumverso, Lucr. Circumvolvo, Plin. Roto. Ibid. Περιελιττόμενος κατὰ τῆς γαστρὸς ap. Plut. Themist. exp. Ventre obvolutus, [cf. 8, 100. " Heringa Obs. 149. Wakef. Herc. F. 361. Jacobs. Anth. 6, 312. 9, 375. ad Paus. 343." Schæf. Mss.] Περιέλιξις, Circumvolutio, Vertigo, VV. LL. [" Planudes Ovid. Met. 2, 70." Boiss. Mss. * Προπεριελίσσω, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.] Συνελίττω, Convolvo, Bud. e Theophr. (H. Pl. 4, 7, 5.) Τὸ δ' ἐντὸς συνελίττεται καθάπερ συνηρτημένον. Aristot. Κέρκον δ' ἔχει μακρὰν σφόδρα εἰς λεπτὸν καθήκουσαν, καὶ συνελιττομένην ἐπιπολὺ καθάπερ ἱμάντα, Chamæleonti cauda prælonga in tenuitatem desinens, et implicans se viperinis orbibus, Plin. [Eur. Ion. 1163.] Συνέλιξις, Glomeratio, Bud. e Dionys. Areop. [* Ὑπελίττω, Nilus Narr. 47. Ed. Par. 1639.]

¶ Ἕλιξ, ἡ, Volumen, Involucrum, Bud. ex Aristot.
A de intestinis loquente, Καὶ εἰς τὴν ἕ. τὸ περίττωμα ἔρχεται ἐξικμασμένον πάμπαν. Idem, Ἕ. δ' ἔχει πλείους καὶ οὐκ εὐθυέντερά ἐστι, Anfractus et convolutiones intestinorum, Gorr. || Vortex, Gyrus, συστροφὴ, Eust., ἐπὶ ὁδοῦ τυχὸν, ἢ ὕδατος ἢ καμπτῆρος. Plut. de Socr. Οὐδὲ ποιεῖν κύκλον, ἀλλ' ἡσυχῇ παραλάσσειν τὰς ἐπιβολὰς, ἕ. ποιούσας μίαν. Liv. dicit Fugientem navem retro vertice intortam victricibus illatam. Ovid. Crebro vortice tortus. Aristot. Metaph. 2. Οὔτε γὰρ αἱ κινήσεις καὶ ἕ. τοῦ οὐρανοῦ ὅμοιαι, περὶ ὧν ἡ ἀστρολογία ποιεῖται τοὺς λόγους, de circulo mathematico et sensibili loquens. || Extrema auriculæ ora, sive, ut Rufus ait, Τὸ συμπληροῦν τὴν περιφέρειαν τῶν ὤτων. UNDE Ἀνθέλιξ appellatur opposita illi pars ὑπεραίρουσα τὴν ἐν μέσῳ κοιλότητα, in cujus medio cavitas est, quam κόγχην vocant, Gorr. Ἕλιξ J. Polluci est, ἡ πᾶσα περιαγωγὴ τοῦ ὠτὸς ὑπὸ τὸ πτερύγιον, et opposita ipsi pars ἀνθέλιξ, Tota circumductio auris subter alam, Cam. Sunt qui, verbis Plinianis, Auris circumactum interpr. || Ἕλικες dicuntur et Cirri s.
B Cincinni intorti, s. βόστρυχοι ἑλικτοὶ, ut supra Comicus quidam vocat. Quod v. J. Poll. 2., sicut et φόβας, ἐθείρας, σμήριγγας, extra numeros usurpandum non putat. || Clavicula, Capreolus, i. e. Coliculus viteus intortus ut cincinnus: qui vites ut teneat, serpit ad locum capiundum, Varro 1, 31. Diosc. Οἱ δὲ φασιόλιον καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ ἐοικέναι φασιόλῳ, τῷ κατ' ἄκρον τὸ πέταλον ἕλικας φέρειν, Aliqui phaseolum vocant, quoniam folium, quod est aniso simile, in pampinos torquetur, Plin.: seu, ut alibi Idem loquitur, Tortili vibratur pampino. Per pampinos enim hic non tantum folia, sed extremas viticularum partes intelligit, in quibus claviculæ et folia se implicant vicinis arboribus aut fruticibus: Τὸ λεπτότατον οἷά τι νῆμα, ᾧ δράττεται ἡ ἄμπελος, ὅσα καὶ χειρὶ, τῶν παραπεφυκότων. Diosc. 4, 184. Ἐμπλέκεται τοῖς παρακειμένοις θάμνοις ἐλλαμβανομένη τοῖς ἕλιξι, et paulo ante, Ταύτης τὰ κλίματα καὶ τὰ φύλλα καὶ οἱ ἕλικες. Paulo post tamen, fem., Ἐλλαμβάνεται καὶ αὕτη τῶν δένδρων ταῖς ἕλιξι: 5, 2. Ταύτης τὰ φύλλα καὶ αἱ ἕ.: ut
C in prioribus duobus ll. exempl. fides suspecta sit. || Unde Ἕλικες in architectura sunt in columnarum capitulis et abacis ornamenta, quæ volutæ dicuntur, a similitudine clavicularum et capreolorum denominatæ. Vitruv. 4, 1. Cauliculi eand. habeant altitudinem; e quibus folia nascuntur projecta, uti abacum excipiant: quæ e cauliculorum foliis natæ procurrunt ad angulos volutæ, minoresque helices, intra suum medium qui sunt abaco floribus; seu, ut alii legunt, floribus, qui intra medium frontium abaci sunt; subjecti scalpantur. || Geometris Spiræ s. ἑλικοειδεῖς γραμμαὶ καὶ κύκλοι, Lineæ s. Circuli tortilis pampini modo circumducti, nec in se redeuntes. Sic ἑλικοειδῶς complicatur rudens, et in spiram atque orbes se colligit anguis, VV. LL., quemadmodum et ἑλικτὸς δράκων a Soph. dicitur. || Ἕλιξ etiam Tertia hederæ species, quam Lat. quoque Helicem vocant, quasi Claviculam, Gorr. De cujus speciebus prolixe Plin. 16. || Machinæ cujusdam species, qua Archimedes navim ingentem in mare deduxit, Athen. (207.)
D quem Plut., idem tradens, dicit, Ἀρχήν τινα πολυσπάστου μηχανήματος προσαγαγεῖν: ut ἕλιξ et πολύσπαστον idem videantur: quod polyspaston ab Eod. inventum ad naves deducendas funibus, non per manus, sed per ergatan, Oribas. de Machinamentis tradit. De quo Vitruv. scribit, ipsum multis orbiculorum circuitionibus et facilitatem summam præstare et celeritatem. Quidam id Vitem interpr.: nonnulli eam vocem improbantes, Gr. v. retinuerunt. Bud. vero vertit Claviculam. Potuisset tamen Viticula commodius reddi quam Vitis, metaph. sumta a Viticulis, i. e. Flagellis quibus, vitium palmites imitantibus, herbæ longe lateque proserpunt et obvia quæque amplectuntur. || Ἕλικες, Armillæ, Inaures, q. d. Volvulæ, Cam. τὸ γὰρ ἕλικες ψέλλια σημαίνει, ἔστιν ὅτε καὶ ἐνώτια, Eust. s. τὰ περὶ τοὺς καρποὺς ψέλλια, Hes. Inde dictæ, quod εἰς κύκλον ἑλίσσονται. Il. Σ. Πόρπας κε γναμπτάς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε καὶ ὅρμους, i. e., ut Cam. interpr., Fibulas, Torques, Bullas, Monilia. || Pala anuli, VV. LL. ap. Joseph. A. J. Ἡ

σφενδόνη, σφραγὶς, πύελος, καὶ σφραγιδοφυλάκιον. A || Anulus, δακτύλιος, Hes. || Eid. est inter cetera ὁ αἰγίλωψ, ἡ κατάγραφος καὶ ἡ ἀναγλυφὴ παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι, δεσμός τις ἢ * τύλιγμα.

Ἕλιξ adj. capitur pro Intorto et Implicito, Epigr. πλόκαμος γὰρ ἕλιξ ἐπιδέδρομεν ὤμοις, Capillus retortus: ἑλικτὸς βόστρυχος, ut paulo ante e Theodecte habuimus. ||Ἕλιξ χρόνος, Nonno Volubile tempus: quod πουλυέλικτος αἰὼν ab Eod. dicitur. ||Ἕλικες βόες ap. poëtas dicuntur, ut Gramm. exp., vel Nigri, ut et ἑλικὸν ὕδωρ: vel Flexiles, οἱ εὖ ἑλισσόμενοι ἐν ταῖς ὅποι δέον καμπαῖς: vel a retortis cornibus, οἱ ἑλικοειδῆ τὰ κέρατα ἔχοντες, unde et ἑλιξόκερως βοῦς vocatur: vel a crurum flexu, unde et εἰλίποδες appellantur, οἱ τοὺς πόδας κατὰ τὴν πορείαν ἑλίσσοντες. Il. O. (633.) Θηρὶ μαχέσσασθαι, ἕλικος βοὸς ἀμφὶ φονῇσιν. Od. A. (92.) Μῆλ' ἁδινὰ σφάζουσι, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς. Soph. Aj. (374.) Ἐν δ' ἑλίκεσσι βουσὶ καὶ Κλυτοῖς πεσὼν αἰπολίοις. || Hesychio est etiam νέος, καλός. [" Heyn. ad Apollod. 1155. Ruhnk. Ep. Cr. 163. 195. Musgr. Bacch. 1168. Jacobs. ad Meleagr. p. 13. B ad Anth. 1, 1. p. 13. 6, 234. 7, 3. 8, 125. 302. 325. 357. 9, 55. 10, 59. 11, 206. 208. Ptolem. Rex Epigr. 2. Boiss. Philostr. 407. Wakef. Herc. F. 398. Lobeck. Aj. p. 357. Hederæ racemus, Theocr. 1, 31. Heyn. Virg. 1, 54. Vitis, Theocr. Epigr. 4. Quid Mathematicis? Gött. Anz. 1793. St. 27. p. 261. Ruhnk. Ep. Cr. 297. Adj., Musgr. Tro. 435. Herc. F. 425. Heyn. Hom. 4, 102. 5, 630. 6, 325. 7, 105. 499. Ἕλικες βοῦς, ad Il. 9, 462. Φ. 448. Græv. Lectt. Hes. 560." Schæf. Mss.] Ἑλιξόκερως, ωτος, Tortuosa s. Retorta cornua habens: ἑ. βοῦς, ὁ * στρεβλόκερως παρὰ τοῖς παλαιοῖς, Eust. Quod ipsum habet et Hes. [" Philipp. 70. * Ἑλιξοπόρος, Procl. H. in Sol. 48." Schæf. Mss.]

" Ἑλίκων, Hesychio ἀπὸ χειρὸς νῆμα τὸ φερόμενον " ἐν τῷ ἀτράκτῳ ἐπὶ τὴν γῆν, Filum quod manu e colo " ducitur fusoque tortum et circumactum in terram " defertur: nimirum παρὰ τὸ ἑλίσσεσθαι, Quoniam " netur fuso torto ac circumacto manu." Ἑλικίας, ου, ὁ, ap. Aristot. de Mundo (4, 18.) κεραυνοὶ, οἱ C γραμμοειδῶς φερόμενοι, ut ipse declarat. Ubi Bud. Heliciæ dicuntur, si lineari specie fulmina sunt conformata. [* Ἑλίκη, Vertigo, Aristot. de Incessu Anim. c. 4.] Ἑλικηδὸν, Volutatim, Plaut. In orbem s. gyrum, Nonn. [Theophr. H. Pl. 3, 13.] " Ἑλικηδὼν, " Hesychio κυκλοειδὴς συστροφή."

Ἑλικὸς, Volubilis, Tortilis, Tortuosus, συνεστραμμένος, περιφερὴς, Hes. Unde ἑλικώτατον ὕδωρ Αἰσήπου, Callim. (Fr. 290.) i. e., ut Schol. Soph. exp., τὸ ἑλικοειδῶς ἔχον τὴν ῥεῦσιν, ἢ διαυγές. Erit igitur Vorticosissima aqua, Quæ plurimis vorticibus circumagitur, δινῆεν. || Niger, μέλας, quo modo Eust. l. c., Callim. l. exp., addens eum paraphr. expressisse illud Il. B. (825.) ὕδωρ μέλαν Αἰσήποιο. [" Heyn. Hom. 4, 102. Ἑλικώτατον ὕδωρ, 412." Schæf. Mss.] " Ἑλικοὶ, Hesychio οἱ ἀσφόδελοι."

Ἑλικοβλέφαρος, Cui palpebræ sunt volubiles, tortiles, nigræ. Aut synecdoch. Cui oculi volubiles sunt, orbiculares, rotundive, aut nigri. Hesychio est καλλιβλέφαρος. Eustathio ἑλικῶπις κούρη et ἑλικοβλέφαρος D idem est. [" Dawes. M. Cr. 43. Græv. Lectt. Hes. 617. * Ἑλικοβόστρυχος, Aristoph. Fr. 251." Schæf. Mss.] Ἑλικοειδὴς, Gyri voluminisve formam habens, Clavicularum, Capreolorum volutarumque in modum factus, Tortilis, Tortuosus: ut γραμμὴ, Plut. Numa: vide Ἕλιξ. De Luna dictum volunt VV. LL., quod obliquo incedat cursu. [" Toup. Emendd. 1, 262." Schæf. Mss.] Ἑλικοειδῶς, Gyrorum voluminumve modo, Clavicularum capreolorum volutarumque more: κυκλοειδῶς, Hes. [" Pallad. V. Chrys. p. 37." Boiss. Mss. * Ἑλικώδης, Nonn. 11, 78. 12, 348.] Ἑλικοκέρατος, Retorta s. Tortuosa cornua habens, ὁ ἐπικαμπῆ κέρατα ἔχων, i. q. ἑλιξόκερως. [" Græv. Lectt. Hes. 560. * Ἑλικόῤῥοος, ad Paus. 327." Schæf. Mss. * " Ἑλικοφόρος, Planudes Ovid. Met. 3, 667." Boiss. Mss.] Ἑλίκωψ, Cui oculi volubiles sunt et versatiles, rotundi. Qui oculos volubiliter et celeriter huc et illuc vertit, ὁ τὴν ὄψιν γοργὸς, καὶ συχνὰ τοὺς ὦπας ἑλίσσων, ὅποι δέον ἐστὶ, καὶ μὴ νωθρός. Vel Qui omnium oculos in se convertit, ὁ τοὺς τῶν ὁρώντων ὀφθαλμοὺς ἑλίσσων ἐφ' αὐτὸν, ἀγητὸς ὢν καὶ ἀξιοθέατος ἢ θαυμαστός. Vel, Qui Helicen, i. e. Ursam majorem s. Septentrionem, intuetur, idque sive domi in patria agens, s. in mari navigans. Vel, Qui remos agitat, Rei nauticæ peritus, ὁ τὰς κώπας ἑλίσσων. Tot enim modis exp. Homericum illud ἑλίκωπες Ἀχαιοί. [" Dawes. M. Cr. 42. Wassenb. ad Hom. 159. Valck. Phœn. p. 315. Heyn. Hom. 4, 102. 488. 5, 631." Schæf. Mss.] " Ἑλικώπῳ, Hesychio εὐοφθάλμῳ, Pul" cros habenti oculos. Sonat potius Volubiles ha" benti oculos." [Orph. in Primogen. 8.] Ἑλικῶπις, ιδος, idem, ut κούρην, Il. A. (98.) de Chryseide. In primis vero ἑ. puella dicitur Spectatu digna, quæque amantium oculos ad se trahat, nihilominus tamen verecunda, atque, ut antiqui loquuntur, ἡ οὐκ ἀτενὴς τὴν θέαν, ἀλλὰ εἰς ἑαυτὴν ἑλίσσουσα. Vel Nigriocula, ideoque decora et venusta: quæ et ἑλικοβλέφαρος dicitur. Eust. [" Græv. Lectt. Hes. 617. Misc. Obs. Nov. 8, 930. Ilgen. Hymn. 583. Heyn. Hom. 5, 631." Schæf. Mss.]

Ἕλιγγες s. potius Ἕλιγγες dicuntur a poëtis Lineæ illæ et quasi rugæ palpebrarum, αἱ ἐπὶ τῶν βλεφάρων γραμμαὶ, οἷον ῥυτίδες, J. Poll. Ubi illa palpebræ pellicula volumine sinuatur.

¶ Εἰλίσσω pro ἑλίσσω poët. et Ion. est. Arat. (368.) Μεσσόθι πηδαλίου καὶ κήτεος εἰλίσσονται, Cic. interpr. Inter pistricem fusæ sparsæque videntur. Apud Aristot. vero H. A. 5, 22. Εἰλίττεται δὲ τὰ σμήνη, ὅταν ἐρίνεον σῦκον φάγῃ, Vindemiantur initio caprifici alvei, Gaza. [" Valck. Phœn. p. 86. 407. Callim. 296. Ammon. 38. Brunck. ad Or. p. 184. Musgr. 171. 358. Iph. A. 1325. (1571.) El. 436. Hel. 1378. Markl. Iph. p. 426. Wakef. Ion. 1183. Herc. F. 690. Trach. 654. Jacobs. Anth. 9, 249. 11, 397. Porson. Phœn. 3. Εἰλ., Aristoph. B. 1314. 1348. Jacobs. Anth. 10, 156. De spiritu, ad Paus. 343. De augm., ib." Schæf. Mss.] Εἴλιγμα, Involutio, Bud. e Thuc. Εἰλιγματώδης, Tortuosus, Flexuosus, Intortus. [* Εἰλιγμὸς, Orph. in Sal. 12. * Εἰλικτὸς, Eur. Ion. 39.]

Εἰλίπους, ὁ, ἡ, Flexipes, Vertens et curvans pedes inter eundum, ὁ τοὺς πόδας κατὰ τὴν πορείαν ἑλίσσων, Od. A. (92.) Μῆλ' ἁδινὰ σφάζουσι, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς. Servius enarrans Virg. Errabunda bovis vestigia, Illud expressit, inquit, quod uno verbo Hom. ait εἰλίποδας βοῦς, i. e. Flexis pedibus incedentes. In illo autem Il. Π. (488.) ἐπ' εἰλιπόδεσσι βόεσσι Æol. ψιλοῦσθαι annotat Eust. Quædam tamen exempl. ibi scriptum habent non ἐπ' sed ἐν. Sed et γυναῖκες εἰλίποδες dicuntur ab Eupolide, διὰ τὴν ἔνδεσιν τῶν μηρῶν, ut e Paus. Eust. annotat, i. e., ut VV. LL. interpr., quod fascientur, ut loquitur Spartianus: vel fasciolis femora implicent. [" Hesiod. Θ. 290. ad Il. Φ. 448. Jacobs. Anth. 6, 169. Heyn. Hom. 5, 274. 631. 7, 105. 225." Schæf. Mss.] SED et Εἰλιπόδης, i. q. εἰλίπους, sicut dicitur οἰδίπους et οἰδιπόδης, Hesychio ὁ ἐν * εἴλιγγι τοὺς πόδας ἔχων. [Nonn. D. 1, 60.] Εἰλισκότωσις, Vertigo tenebricosa, σκοτοδινίασις. " Εἰλισκότωσις, Hesychio στρόφος, Ver" tigo: quæ et σκοτοδινία. Sonat autem Vertiginem " conjunctam cum oculorum offuscatione." Εἰλιτενὴς, Qui volutatim in altum extenditur, Theocr. 13, (42.) Καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενὴς ἄγρωστις, i. e. ἡ συνεστραμμένη, καθὸ εἰλεῖται ἐπὶ μῆκος καὶ περιπλέκεται τοῖς φυτοῖς κισσοειδῶς. Notandum quod tria hæc compp. attinet, posse ea tam ab εἰλέω, quam ab εἰλίσσω derivari: ab εἰλίσσω, ut a τανύω τανύπεπλος, a μιαίνω μιαίφονος: ab εἰλέω, ut ab οἰδέω οἰδίπους: sic enim Etym. annotat.

[* Εἰλιτάριον, Volumen, Andr. Cæs. in Apocal. 9, 14.]

Ἀνειλίσσω, Revolvo, Nicander Ἀ. (608.) ἀμφὶ δὲ μέσσον Πνεύματ' ἀνειλίσσοντα κατ' ὀμφάλιον βρομέῃσι. [* " Ἀνείλιξις, Plato ap. Bekk. Anecd. 400." Kall. Mss. * Ἀνειλιγμένως, Anon. de Incredib. c. 20. p. 95. Gal. * Ἀπειλίσσω, Mathem. Vett. 245. * " Ἐνειλίσσω, Casaub. Athen. 1. p. 27. Musgr. El. 436. Jacobs. Anth. 9, 428." Schæf. Mss.] Κατειλίσσω, Obvolvo, Herod. (7, 76.) Κατειλίχατο τὰς κνήμας ῥά-

κεσι, Panno crura erant induti. [" Toup. Opusc. 1, 346." Schæf. Mss. * Προκατειλίσσω, Hippocr. 864. * Παρειλίττω, Schol. Eur. Phœn. 149.] Περιειλίσσω, Circumvolvo, Circumplico, Circumplector: unde partic. περιειλίξας. [" Herod. 679. Περιειλίττω, Heind. ad Plat. Gorg. 238. * Περιειλιγμὸς, Musgr. Ion. 1516. * Συνειλίσσω, Wakef. 1183." Schæf. Mss. * Ὑπειλίττω, Achill. Tat. 1, 6.]

Εἴλιξ, i. q. ἕλιξ. [" Kuster. Aristoph. 56." Schæf. Mss.] Εἰλικοειδὴς, ὁ, ἡ, i. q. ἑλικοειδὴς, s. κυκλοειδὴς, Suid. [* Εἰλικόμορφος, Opp. K. 2, 98.] Ετ Εἰλικόεις, Tortuosus, Voluminibus tortus: ut ἀσπίσι, Nicander Θ. (201.) Aspidibus sinuosis. Tortum anguem Lat. dicunt: et Soph. ἑλικτὸν δράκοντα. Est autem poët. pro Ἑλικόεις.

¶ Εἴλιγγος, Vortex, Gyrus, Apoll. Rh. 4, (139.) τυφομένης ὕλης ὑπὲρ αἰθαλόεσσαι Καπνοῖο στροφάλιγγες ἀπείριτοι εἱλίσσονται: et mox, εἰλίγγοισιν ἐπήορος ἐξανιοῦσα. || Tormen intestinorum, στρόφος. Nicander Ἀ. (609.) Πνεύματ' ἀνειλίσσοντα κατ' ὀμφάλιον βρομέῃσιν, Οἷά περ εἰλίγγοιο δυσαλθέος, ὅστε δαμάζει Ἄνδρας ἀπροσφώτοισι ἐνιπλήσσων [Ἄνερας ἀπροφάτοισιν ἐπαΐσσων, Schn.] ὀδύνῃσι. || Vertigo capitis, σκότωσις, Suid. Scriptum reperitur alicubi εἵλιγγος cum aspero, alibi εἴλιγγος cum tenui. [" Ad Mœr. 196. * Εἰλίγγη, ib." Schæf. Mss.] Εἰλιγγιάω, In verticem s. gyrum agor, συστρέφομαι. || Torminibus ventris laboro, συνέχομαι ὑπὸ τῆς γαστρὸς, VV. LL. || Vertigine capitis tentor s. conflictor, σκοτοῦμαι, σκοτοδινιῶμαι, Hes. [" Ad Mœr. 196. Acta Traj. 1, 230." Schæf. Mss. * Εἰλιγγώδης, Gl. Vorticulosus.] " Ἔχιγγος, Hesychio σκότωσις, Vertigo."

Ἴλιγξ, γος, ἡ, Vertex, s. Vortex, Diod. S. Μεγάλων δὲ ῥείθρων εἰς ἕνα τόπον συῤῥαττόντων, ἴ. πολλαὶ καὶ φοβεραὶ συνίσταντο. || Dubitatio et hæsitatio hominis deprehensi, sententiis alternantibus, aut mente prorsus hærente, ut Lat. Æstus. Plin. Explica æstum meum. Lucian. 1, (666.) Πολὺς μὲν ὁ ἱδρὼς, ἀθρόος δὲ ὁ ἴ., [al. ἴλιγγος.] Bud. Comm. [" Ad Mœr. 196. ad Phal. 35. Jacobs. Anth. 1, 1. p. 38. Bernard. Rel. 29. Kuster. Aristoph. 56. * Ἶλιξ, ib. ad Mœr. l. c. * Ἰλίγγη, ib." Schæf. Mss.] Ἴλιγγος, Vertigo oculorum, seu, ut Aristoph. Schol. annotat, σκότος ἐκ τοῦ περὶ τὴν καρδίαν στρόφου. Sappho ap. Plut. (9, 57.) dicit, Τῆς ἐρωμένης ἐπιφανείσης, τήν τε φωνὴν ἴσχεσθαι καὶ φλέγεσθαι τὸ σῶμα, καὶ καταλαμβάνειν ὠχρότητα καὶ πλάνον αὐτὴν καὶ ἴλιγγον. Quæ Plut. verba referenda videntur ad illa Sapphus, βροχέως με φωνᾶς Οὐδὲν ἔτ' ἵκει Ἀλλὰ καμμὲν γλῶσσα ἔαγε, λέπτον δ' Αὐτίκα χρῷ πῦρ ὑποδεδρόμακεν, Ὀππάτεσσιν δ' οὐδὲν ὄρημι. || Æstus et hæsitatio hominis, qui quo se vertere debeat, quasi oculorum vertigine correptus, non videt. Plut. (6, 168.) Ἱδρῶτος καὶ ἰ. μεστὸν, αἰσχύνῃ φλεγόμενον τὴν ψυχήν: (9, 129.) Ἴ. ἴσχει καὶ σάλος, ἐξελέγχων τὸ πάθος αὐτῶν. Lucian. (1, 77.) Πολλῇ συγχύσει καὶ ἰ. κατειλημμένος, τοῦτο μὲν ἱδρῶτι καταῤῥεόμενον. Ἰλιγγιάω, Vertigine laboro, Alex. Aphr. Probl. 2. Ἰ. σκοτοδινιῶντες, ἀπὸ τῆς ἔξωθεν ἴλιγγος τῶν ὑδάτων καὶ τῆς περιστροφῆς δεξάμενοι τοὔνομα, Vertigine corripiuntur caligantes, ab aquarum vorticosa convolutione deducto nomine. Plato Protag. Ἐσκοτώθην καὶ ἰλιγγίασα, Vertigine affectus sum. Plut. Artax. Πολὺ δὲ αἷμα τοῦ τραύματος ἐκβάλλοντος, ἰλιγγιάσας καὶ καρωθεὶς ὁ Κῦρος ἔπεσε. || Æstuo dubitatione, Hæsito, et quasi oculorum vertigine correptus, non video quo me vertam. Plato Crat. Ὑπὸ τοῦ πυκνὰ περιστρέφεσθαι, ζητοῦντες ὅπη ἔχει τὰ ὄντα, ἀεὶ ἰλιγγιῶσι: Gorg. Οὐκ ἂν ἔχοις ὅ, τι χρήσαιο σαυτῷ, ἀλλ' ἰλιγγιῴης καὶ χασμῷο, Non haberes quod ageres, Incertus esses consilii, et stuperes hæreresque ut vertigine correptus et oscitans, Bud. Plut. (6, 61.) Ἐν οἷς τοὺς φιλοσόφους ἰλιγγιῶντας ὁρῶσιν. Synes. Ep. 44. Οὐκ ἰλιγγιάσεις, οὐκ ἀπορήσεις; ἕλξει σιγῶν καὶ ἐκκείσει τῇ δίκῃ; Non æstuabis? [" Ad Mœr. 196. Acta Traj. 1, 230. Lennep. ad Phal. 35. ad Lucian. 1, 313. ad Charit. 407." Schæf. Mss.]

¶ Ἐλελίττω, Rapido volumine torqueo, commoveo, convolvo, circumago, Il. Θ. (199.) Σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὄλυμπον. Quod v. ab antiquis probatum annotat Eust. ὡς τῷ τάχει καὶ τῷ λείῳ

A καὶ ἀπροσκόπῳ τῆς ἐκφωνήσεως δηλοῦν τὸ ταχὺ τῆς Ὀλυμπίας κινήσεως. Sic et B. (316.) Τὴν δ' ἐλελιξάμενος, πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν, de dracone passerculorum devoratorum matrem corripiente, idem Eust. scribit significari τὸ ὑγρὸν τοῦ δράκοντος, καὶ * εὐλύγιστον καὶ * εὐπερίστροφον, καὶ, ὡς εἰπεῖν, οὐ δυσέλικτον ἀλλὰ * εὐέλικτον, ideoque δεδιπλασιάσθαι τὸν ἐλιγμόν: respiciens ad ἑλίσσω, e quo derivatur reduplicatione primæ syll., ut celeritas et γοργότης rei ipso verbo significetur. Od. Ξ. (306.) Ἡ δ' ἐλελίχθη πᾶσα, Subito motu concussa est et tremefacta. Il. N. (557.) Οὐ δὲ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας· ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ Σειόμενον ἐλέλικτο, Vibrabatur et torquebatur: P. (278.) de Ajace quoque dicitur, μάλα γὰρ σφᾶς ὦκ' ἐλέλιξεν, Admodum enim subito eos perculit et tremefecit. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 327. Heyn. Hom. 4, 256. 6, 469. 8, 340." Schæf. Mss.] Sed et Ἐλελίζω, pro Torqueo, usurpatur a Nonno, ἐλελίζεται αἴθοπι νούσῳ. [" Ruhnk. ad H. in Cer. 183. Valck. Phœn. p. 513. Dawes. M. Cr. 51. 176.
B ad Callim. 1, 172. ad Charit. 768. Wakef. Herc. F. 934. Trach. 528. Jacobs. Anth. 10, 315. Heyn. Hom. 4, 142. 5, 98. 201. 451. 6, 221. Orph. de Terræmot. 17." Schæf. Mss.] " Λελίζω, pro ἐλελίζω " dicitur. Hes. enim λέλιξεν affert pro ἐλέλιξεν, h. e. " διέσεισε, Concussit, Quassavit, s. Torsit, Contor- " sit." Ἐλελίχθημα, Rapidus motus, concussio, conquassatio, σεισμός. [Hes.] Ἐλελίχθων, ὁ, (ἡ,) Qui terram rapido motu concutit et commovet, ἐνοσίχθων, κινησίχθων, Soph. Ant. (153.) ὁ Θήβας δ' Ἐλελίχθων Βακχεῖος ἄρχοι. Sic enim ibi Scholia quædam legunt, exp. * κινησίχθων, διὰ τὰς ἐν ταῖς βακχείαις κινήσεις: sed dura tunc fuerit constr., ut Θήβας sit gen. Alia vero Schol. legunt ἐλελίζων, ut sit ἐξάρχοι δὲ ὁ Διόνυσος ὁ τὰς Θήβας ἐλελίζων, καὶ κινῶν ταῖς βακχείαις, s. ὁ τὴν γῆν σείων καὶ ἀναβακχεύων ταῖς χορείαις. Bacchicis enim clamoribus et tripudiis solum percellitur et concutitur. [Pind. Π. 2, 8.] " Ἐ- " λελίστροφε, Hes. affert pro εὔστροφε, ὁλόστροφε." [Soping. ap. Lactant. de Falsa Rel. 1, 7. * " Ἀμφε-
C λελίζω, Orph. π. Σεισμῶν 6. Nonn. D. 5, 148. 6, 185. * Ἀνελελίζω, Opp. K. 15, 302." Kall. Mss. * Ἀνελελίσσω, 4, 300.]

ΕΛΚΩ, Traho, H. P. (743.) de lignatoribus, Ἕλκουσ' ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπὸν Ἢ δοκὸν, ἠὲ δόρυ μέγα νήϊον, Il. B. (152.) Ἅπτεσθαι νηῶν, ἠδ' ἑλκέμεν εἰς ἅλα δῖαν, Trahere in mare. Sic Cic. ap. Arat. (604.) Ἕλκων ἐξόπιθεν πρύμναν πολυτειρέος Ἀργοῦς, vertit, Et post ipse trahit claro cum lumine puppim. Interdum cum accus. conjungitur gen. ejus rei, qua apprehensum aliquid trahitur: qui gen. Latine ablativo redditur. Ut Od. Η. (276.) ποδῶν ἕλκωσι θύραζε, Pedibus foras trahant. Sic Hesiod. Ἀ. (158.) τεθνειῶτα κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖϊν. Lucian. (1, 815.) Εἷλκεν ὑμᾶς τῆς ῥινός. Voce med. ἕλκομαι quoque dicitur signif. act., ut Il. A. (581.) αὐτίκα τόξον Ἕλκετ' [al. Εἷλκεν] ἐπ' Εὐρυπύλῳ, Arcum trahebat et tendebat adv. Eurypylum. Apud Athen. 8. Σεμνὸς, σεμνῶς χλανίδ' ἕλκων, eo sensu, quo Plau-
D tus dicit Sine trahi amiculum. || De iis, qui odorem naribus attrahunt: quod καταχρηστικῶς de rebus inanimatis dicitur. Theophr. (H. Pl. 4, 16, 6.) Ἡ ῥάφανος καὶ ἡ δάφνη τὴν ἄμπελον χείρω ποιεῖ ταῖς δυνάμεσι τῶν χυμῶν καὶ τῶν ὀσμῶν· ὀσφραίνεσθαι γάρ φασι καὶ ἕλκειν· διὸ καὶ ὅταν ὁ βλαστὸς πλησίον γένηται, πάλιν ἀναστρέφειν καὶ φεύγειν, [ἀφορεῖν, Schn.] ὡς πολεμίας οὔσης τῆς ὀσμῆς: Raphanus et laurus vitem lædit odore; olfactrix enim intelligitur et tangi odore mirum in modum: ideo, cum juxta sit, averti et recedere, saporemque inimicum fugere, Plin. || De ponderibus, quæ bilancem in alteram partem sua gravitate trahunt; Budæo Pendere. Unde et ὁλκὴ derivatur, ut a Pendeo Pondus. Plato, Τὰ πλεῖον ἕλκοντα, βαρύτερα νομίζεται. Aristot. de Cœlo 4. Ἕλκει δὲ πλέον ἢ πεφυσημένος ἀσκὸς τοῦ κενοῦ. Ἕλκεσθαι ab Arato dicitur Argo sidus cœleste, Verti, Prælabi, Cic.: p. 82. 84. mei Lex. Cic. || Ἕλκεσθαι ἔκ τινος, Lucian. (3, 83.) Τρυπήσας τοῦ θεοῦ τὴν γλῶτταν ἄκραν, ἐξ ἐκείνης ἑλκομένους αὐτοὺς ἐποίησε, Pertusa

deo lingua, alligatos ea homines ductitari ab ejus summo finxit, Bud. ‖"Ελκεσθαι πανταχόσε dicuntur ii, qui ut explorentur, modo huc, modo illuc traducuntur. Plato de Rep. 11. Καὶ ἔτι ἐν τούτοις βασανιστέοι, εἰ ἐμμενοῦσιν ἑλκόμενοι πανταχόσε, ἤ τι παρακινήσουσι, Probandi etiam in his, an solertia versatili ad omne studium traducti in eo constabunt, Bud. ‖ Theophr. H. Pl. 5, (5, 2.) ait buxum et abietem lignorum omnium minime ἕλκεσθαι: subjungens, Ἔστι δὲ τὸ ἕλκεσθαι τὸ συμπεριΐστασθαι κινουμένῃ τῇ μήτρᾳ. Et paulo post, Διαστρέφει δὲ ἑλκομένη τὰ ξύλα. Quibus in ll. ἕλκεσθαι videtur signif. Torqueri. Cum enim succum attrahat medulla e circumstantibus partibus exugendo, extrema adducit, et ita materiam pervertit. Unde ibid. dicit, Ὅτι ἐν μὲν τοῖς ξύλοις τοῖς στρογγύλοις ἄλυπος ἡ μήτρα καὶ ἀκίνητος· ἐν δὲ τοῖς παρακινηθεῖσιν, ἐὰν μὴ ὅλως ἐξαιρεθῇ, κινεῖ καὶ στρέφει. Et 5, (5, 4.) Πᾶσα μήτρα ἕλκεται. Ubi ἕλκεσθαι et κινεῖσθαι et στρέφεσθαι dici videtur de materia, quæ directa non manet, nec servat rigiditatem, sed adducitur atque contorquetur. VV. LL.

[" Ἕλκω, Casaub. Athen. 94. Valck. Diatr. 252. ad Ammon. 108. Herod. 23. 527. ad Diod. S. 1, 355. Jacobs. Anth. 1, 1. p. 37. 6, 410. 9, 142. 426. 10, 65. 280. 285. 11, 32. 351. 12, 447. Exerc. 1, 71. 2, 8. Specim. 32. Fisch. Ind. Palæph. v. Γυμνοῦν, Wakef. S. Cr. 2, 12. 3, 54. 4, 161. Ion. 535. 1393. Herc. F. 1059. Bergl. Alciphr. 331. Thom. M. 297. ad Charit. 458. 780. Dawes. M. Cr. 450. Musgr. Iph. A. 1478. Abresch. Æsch. 2, 120. Lectt. Arist. 319. Lobeck. Aj. p. 384. Heyn. Hom. 8, 249. 589. ad Mœr. 130. 134. Bibo, Heyn. ad Apollod. 227. Toup. Opusc. 1, 534. Wakef. Eum. 184. ad Mosch. 3, 116. S. Cr. 1, 142. Bergl. Alciphr. 148. Valck. Callim. 254. 258. Athen. 1, 17. Marcus Arg. 19. Æmilian. 1. Jacobs. Anth. 11, 180. Lacero, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 36. Toup. App. in Theocr. p. 5. et Ind., ad Lucian. 1, 352. Musgr. Cycl. 657. Traho, sc. jugum, Toup. App. in Theocr. p. 24. Vindico mihi, Theogn. 30. De ingressu, Valck. Phœn. p. 106. De vestitu, Wytt. ad Plut. de S. N. V. 38. De vita, Eur. Phœn. 1531. De pondere, ad Diod. S. 1, 424. Heyn. Hom. 5, 428. Conf. c. θέλγω, Boiss. Philostr. 410. Ἕ. τοῦ σκέλους, ad Diod. S. 1, 645. χρόνον ἐκ χρόνου, Longus 88. Vill. θηλὴν, 303. κόρδακα, Brunck. Aristoph. 2, 90. θοιμάτιον, 202. τὸ γένος, Marcell. V. Thuc. 3. 10. τόξον, Boiss. Philostr. 505. 556. ἀχλὺν, 526. προφασίας, ad Herod. 477. κάτω, Evolvere librum, Jacobs. Anth. 12, 152. ἄνω τὴν ψυχὴν, ad Timæi Lex. 32. Ἕλκε, εἷλκε, Heyn. Hom. 4, 598. 6, 200. 221. 443. Aor. 1, 6, 200. Ἑλχθῆναι, Boiss. Philostr. 573. Ἕ. ὑπ' ἐκ, Heyn. Hom. 7, 325. Med., 6, 221. 7, 312. Steph. Dial. 15. 65. Pro act., Ruhnk. Ep. Cr. 285. * Ἑλκτέον, Jacobs. Anth. 6, 175." Schæf. Mss.]

Ἕλξις, Tractio, Tractus, Attractio, Attractus, Alex. Aphr. Probl. 2. Οὐχ ἡ ἕλξις τῶν χειλῶν ἐπισπᾶται τὸ ὑγρὸν, Non labiorum attractu humor adducitur, labiis attrahimus humorem. ‖ Opp. τῇ ὤσει ap. Themist. 94. annotat Bud. [" Wytt. ad Plut. S. N. V. 38. Thom. M. 297. Paul. Sil. 74. 82. Boiss. Philostr. 428. 505. 556." Schæf. Mss.] " Ἑλξίνη, ης, ἡ, Helxine: Hesychio ἡ περδίκιος βοτάνη: ut et Plin. 22, 17. Helxinen, inquit, aliqui Perdicium vocant, quoniam perdices ea præcipue vescantur: aliqui Sideritin, nonnulli Parthenium. Quorum posteriorum duorum nom. meminit et Diosc. 4, 86. et Gal. Simpl. Med. 6. Mox tamen Plin. ibid. veluti de diversa herba loquens, ait, Perdicium s. Parthenium, nam Sideritis alia est, a nostris Herba urceolaris vocatur, ab aliis Astericum, folio similis ocimo, nigrior tantum, nascens in tegulis parietinisque. Cur autem ἑλξίνη dicatur, ibid. his verbis exprimit, Semina habet in capitibus lappaceis, adhærentia vestibus, unde et helxinen dictam volunt: attestante et Diosc. 4, 86. Ἔχειν περὶ τοὺς καυλοὺς οἱονεὶ σπερμάτια τραχέα, ἀντιλαμβανόμενα τῶν ἱματίων. A trahendo igitur dicitur, quoniam prætereuntium vestes attrahit. Rursum a Diosc. 4, 39. memoratur ἑλξίνη quædam κισσάμπελος cognomine, cujus et ipsius τὰ κλώνια περιπλέκεται ὅπου ἂν τύχοι, ideoque veluti προσέλκει." [Nicander Θ. 536.] Ἑλκτὸς, Tractus, Qui trahi potest, Ductilis. [" Wakef. S. Cr. 4, 253." Schæf. Mss. * Ἄνελκτος, Phryn. Bekkeri p. 3. ὀφρῦς. * Εὔελκτος, Gal. de Potest. Simpl. 1. T. 2. p. 3. Ald.] Ἑλκτικὸς, Trahendi vim habens, Tractorius: ut ὄργανα, Machinæ tractoriæ, Vitruv. ‖ Attrahendi vim habens, Cui attrahendi vis inest. Sic φάρμακα dicuntur Attrahentia medicamenta, quæ et ἐπισπαστικὰ appellantur; Medicamenta calida et tenuium partium, quæ humores e profundo in superficiem proliciunt: a quibus non valde differunt διαφορητικὰ φάρμακα. Gorr. Eid. Gorr. ἑλκτικὴ δύναμις, est Attractrix facultas: prima facultatum naturalium, qua singulæ partes sibi conveniens nutrimentum adducunt: quam nihil refert, ut aliquanto post subjungit, ἐπισπαστικὴν an ἑλκτικὴν an ἑλκυστικὴν δύναμιν dicas, ut nec Lat. Attrahentemne an attractoriam facultatem. [" Valck. Hipp. p. 245." Schæf. Mss. * Ἑλκτικῶς, Suid. v. Τόνος.] Ἑλκεσίπεπλος, Quæ peplum trahi sinit, nec sustollit, ut ap. Plaut. cuidam dicenti, Amiculum hoc sustolle saltem, respondet alter, Sine trahi. Quæ peplum gestat fluxum et longum. Il. H. (297.) Τρωάδας: qui mos erat mulierum barbararum, quarum pepli erant συρτοὶ et minime σταλτοὶ, Eust. [* " Ἑλκεσιτραφὴς, Nicet. Eugen. 2, 269." Boiss. Mss. * Ἑλκεσίχειρ, Anal. 2, 216. * Ἑλκετρίβων, Plato Comicus Eustratii ad Aristot. Eth. p. 58. " Porson's Tracts p. 232." Schæf. Mss.] Ἑλκεχίτων, Cui tunica longa est, vestis ad imos pedes diffluit, Il. N. (685.) Ἰάονες, dicti, ut Strabo ap. Eust. annotat, παρὰ τὸ ἐφέλκεσθαι τοὺς πέπλους, ὡς ζήλου τινὸς ὄντος τοῖς Ἕλλησι * θηλυστολεῖν: unde et κουρῆτες quasi στελλόμενοι ὡς αἱ κόραι, appellabantur. Athenienses quoque usque ad Periclis tempora ποδήρεις χιτῶνας gestasse historici tradunt. Eust. dicit fuisse etiam quosdam, qui ἑλκ. dictos vellent ab ἑλκόω, i. e. ἕλκος ποιοῦντας ἐν τοῖς τῶν πολεμίων χιτῶσιν. [" Ilgen. Hymn. 505. Heyn. Hom. 5, 278. 6, 489." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. Add. ad p. 713. ubi et de * Ἑλκοχίτων. * " Ἑλκόπεπλος, Heyn. Hom. 4, 489." Schæf. Mss.] " Ἰσοελκὴς, ὁ, ἡ, dicitur ὁ ἴσην τὴν ὁλκὴν ἔχων, ἰσόσταθμος, Qui paris et æqualis est ponderis: ὁ ἴσον ἕλκων. Nicander Θ. (41.) Καρδάμῳ ἀμμίξας ἰσοελκέϊ. Et (44.) φέρων ἰσοελκέα μοῖραν." " Πετελκὲς, Hesychio καμπύλον, Inflexum, Curvum." [* Τοξελκὴς, Manetho 4, 244.]

¶ Ὁλκὴ, ἡ, Tractio, Tractus: ὁλκὴ τοῦ ἀρότρου, Arati tractio, Sext. Emp.: Plut. de Def. Orac. Ἄπορόν ἐστιν ἀψύχων σωμάτων πρὸς ἀσώματον χωρεῖν καὶ ἀδιάφορον, ἢ φορὰν ἐξ αὐτῶν ἢ ὁλκὴν ὑπ' ἐκείνης γινομένην νοῆσαι, Inexplicabile est intellectu, corpora inanima ad incorporeum et indifferens ferri, et vel a se ipsa cieri, vel ab illo trahi et allici, Turn. Synes. Ep. 67. Ὥσπερ ὁλκαῖς τισι φυσικαῖς ἀκολουθῆσαι τὸ θεῖον, Tanquam illecebras quasdam naturales sequi Deum, s. ductum quendam naturalem. ‖ Attractio: ἡ ὁλκὴ τῆς νοτίδος, Attractio humoris, e Theophr. C. Pl. 5, (6, 2.) ‖ Inclinatio, ῥοπὴ, Cum aliquid aliquam in partem vergit et quasi trahitur. Plut. de Loquac. Ἐν τῷ σώματι πρὸς τὰ πεπονθότα μέρη καὶ ἀλγοῦντα γίνεται φορὰ καὶ ὁλκὴ τῶν πλησίον. Exp. et Sequacitas: cum aliquid sequitur quasi tractum ab alio. Philo de Mundo, Τὴν πρὸς τὸ ὂν διανοίας ὁλκὴν ἀμήχανόν ἐστιν ἰδεῖν, Mentis sequacitatem erga id, quod est, videre non datur, Bud. ‖ Hesychio δύναμις, ἰσχὺς, τόνος: quomodo exp. illud Theophr. C. Pl. 5, 5. Τίς ἡ φύσεως ὁλκὴ καὶ πρὸς ἄλληλα σχέσις; Quæ illa naturæ vis et mutua rerum cognatio? At illud Plat. Γλίσχρα ἡ ὁλκὴ τῆς ὁμοιότητος, a Ficino exp. Tenuis istius similitudinis usurpatio. ‖ Pondus, quoniam ejus gravitas bilancem in alteram partem trahit, Nicander Θ. (92.) ἀβροτόνοιο δύω κομόωντας ὀράμνους Καρδάμῳ ἀμμίγδην· ὀδελοῦ δέ οἱ αἴσιον ὁλκὴν, Par pondus, i. e. ἴσῳ σταθμῷ βαλών. Lucian. Τὴν ὁλκὴν διτάλαντα, Ponderis duorum talentorum. Diosc. Ποτιζόμεναι μεθ' ὑδρομέλιτος ὁλκῆς δραχμῶν ζ'. Sic ap. Plut. quoque Μνᾶ ὁλκὴ Αἰγιναία exp. Mna pondere Æginetica. Apud Eund. Φιάλην ἀργυρᾶν ὁλκῆς πέντε λιτρῶν, Ponderis quinque librarum. Apud Athen. 12. de Archestrato vate, qui in hostes inciderat, dicitur ejus corpus habuisse tantum ὀβολοῦ ὁλκήν: adeo fuisse

ἰσχνόν. ‖ Peculiariter vero *ὁλκὴ* i. est, q. Drachma, Gal. Κελεύει *δίδοσθαι μίαν ὁλκὴν μεθ' ὕδατος ψυχροῦ κυάθων δ'· ἡγοῦμαι δὲ λέγειν αὐτὸν* δραχμὴν *ἀργυρᾶν· καὶ γὰρ οὕτω σχέδον ἅπασι τοῖς νεωτέροις ἰατροῖς ἔθος ὀνομάζειν.* Quod ipsum et Palæmon testatur, cum scribit, Holceque a drachma non re, sed nomine differt. ‖ Hesychio *ῥυτήρ*: et Nicandri Schol. *τὸ κατὰ τὴν οὐρὰν σῶμα*, pro quo *οὐραίην* a Nicandro dici annotat. [" Wakef. Herc. F. 1277. Toup. Opusc. 1, 95. Lennep. ad Phal. 132. Tractus, Attractio, Longus 6. Vill. Pondus, Diod. S. 2, 629." Schæf. Mss.] Ὁλκαῖος, Qui trahitur, Nicander Θ. 267. Οἶ*μον ὀδοιπλανέων σκολιὴν τετρηχότι νώτῳ*, Τρά*μπιος ὁλκαίης ἀκάτῳ* [*καμάτῳ*, Schn.] *ἴσος*, Naviculæ, quæ trahitur, s. *ἐπισπωμένης*. In illo autem Ejusd. l. l. (162.) de aspide, *ἕρπει* Ἀ*τραπὸν ὁλκαίην δολιχῷ μηρύγματι γαστρὸς*, idem Schol. *ὁλκαίην ἀτραπὸν* dicit esse *οἱονεὶ τὴν ἐπιμήκη ὁδόν.* Paulo ante (118.) de aspide femina, *παλίγκοτος ἀντομένοισι*, Δά*γματι πλειοτέρῃ, καὶ ὁλκαίην ἐπὶ σειρὴν*, exp. *ἑλκομένην οὐράν*: si vero *ὁλκαίῃ* legatur, dictum esse pro *τῇ ὁλκῇ τοῦ σώματος*: proprie vero *ὁλκὴν* esse *τὸ κατὰ τὴν οὐρὰν σῶμα.* [" Musgr. Bacch. 697." Schæf. Mss.] Ὁλκαία, ἡ, Cauda, Nicander Θ. (122.) de Pleiadibus, *αἵθ' ὑπὸ ταύρου* Ὁ*λκαίην ψαίρουσαι, ὀλίζωνες φορέονται.* Dictam autem *ὁλκαίαν* Schol. annotat *παρὰ τὸ ἕλκεσθαι ὑπὸ τοῦ ὅλου σώματος*: proprie autem *ὁλκαίαν* esse Caudam leonis, quoniam leo *δι' αὐτῆς ἑαυτὸν ἐποτρύνει μάχεσθαι.* [" Brunck. Apoll. Rh. 199. Callim. 1, 548. Fr. 547. Valck. Phœn. p. 471." Schæf. Mss. * Ὁλκαῖον, τὸ, Nicander Θ. 220. *ὑπὲρ ἄκρον* Ὁ*λκαῖον σπείρης*, i. q. *ὑπὸ πείρασιν ὁλκοῦ*, 226.] Ὅλκιμος, ὁ, ἡ, Glutinosus, Lentus atque mollis, Qui dum extenditur, trahi non etiam rumpi possit, Gorr. Sic ap. Gal. κ. Τόπ. 10. Ὁ*λκιμώτερον κατάπλασμα* vertunt Tractu facilius. Athen. 2. de quibusdam eduliis, Τῶ*ν ἐχόντων ὅλκιμόν τι καὶ γλίσχρον.* Diosc. de melle quoque dixit: Ὅ*λκιμον καὶ εὔτονον.* Plut. (8, 781.) de oleo, Τὸ *δὲ ἔλαιον ὅλκιμον πανταχῇ καὶ μαλακὸν ἄγεται περὶ τὸ σῶμα.* [" Casaub. Athen. 132." Schæf. Mss. * Εὐόλκιμος, Hippocr. 802.] Ὁλκήεις, Ponderosus, Nicander Θ. (907.) *ὁποῖό τε δάκρυα βάλλοις* Τρι*πλοῖς ὁλκήεσσιν ἰσοζυγέων ὀδελοῖσιν*, i. e. *τριπλοῖς ὀβελοῖσιν βαρέσιν ἐσταθμημένοις ἰσοζυγῶν*: (651.) *ὁλκήεσσαν ὑπὸ πλάστιγγα*, i. e. *βάρος ἔχουσαν.*

¶ Ὁλκὸς, ὁ, Tractus, Greg. Τὸ *μὲν γὰρ ὑπεξῆλθε, τὸ δὲ ἀντεισῆλθε, ὥσπερ ἐν ὁλκῷ ποταμοῦ μὴ ἑστῶτος καὶ μένοντος*, In tractu et defluxu, Bud. ‖ Sulcus, Vestigium ex aratri tractu remanens, Apoll. Rh. 3, (412.) *τὴν αἶψα ταμὼν ἐπὶ τέλσον ἀρότρῳ*, Οὐ *σπόρον ὁλκοῖσιν* Δη*οῦς ἐνιβάλλομαι ἀκτήν.* ‖ Unde Tractus ille et veluti sulcus, quem serpentes, naves, æthereæ sagittæ et similia, quasi vestigium sui gressus relinquunt: quod *ἐγχάραξιν* quoque et *αὔλακα* quidam Gramm. exp. Nicander Θ. (159.) de aspide loquens, *ἐν δὲ κελεύθῳ* Νω*χελὲς ἐξ ὁλκοῖο φέρει βάρος.* Quod aliis verbis dixerat, (163.) *ἕρπει* Ἀ*τραπὸν ὁλκαίην δολιχῷ μηρύγματι γαστρός*: hic enim *ὁλκὸν* et *μήρυγμα* signif. volunt *ἑλιγμὸν καὶ διασπασμόν*: et paulo post, Ὁ*λκῷ δὲ τροχόωσαν ἅλων' εἰλίξατο γαίῃ.* Xen. (K. 9, 18.) de cervo tendiculum trahente, Ἔ*σται δὲ (ὁλκὸς τοῦ ξύλου) οὐκ ἄδηλος.* Sic Ὁ*λκοὺς νεῶν* dixit Herod. (2, 159.) Apoll. Rh. 3, (141.) Ἀ*στὴρ ὥς, φλεγέθοντα δι' ἠέρος ὁλκὸν ἵησιν*: (1377.) *οὐρανόθεν πυρόεις ἀναπάλλεται ἀστὴρ* Ὁ*λκὸν ὑπαυγάζων*: 4, (296.) *ὁλκὸς*—Οὐ*ρανίης ἀκτῖνος.* Fluctibus etiam *ὁλκοὶ* tribuuntur, eo quod quidam veluti sulci in mari a ventis agitato videantur, 1, (1167.) Δὴ *τότ' ἀνοχλίζων τετρηχότος οἴδματος ὁλκοὺς*, Με*σσόθεν ἄξεν ἐρετμὸν*, Schol. *τὰς φυσήσεις καὶ οἷον ἐπάρσεις καὶ μετεωρισμοὺς τῶν κυμάτων.* ‖ Aquæ ductus, quod et ipse aliquid cum sulci tractu simile habeat, *ὁδὸς ἢ ἀγωγὸς ῥεύματος*, Suid.: ap. quem exemplum est, Ὁ *δὲ τὸν ὁλκὸν τοῦ ὕδατος ἔκοψεν.* ‖ Eid. *τὸ τῆς τρόπιδος ἔκταμα*, eo quod sit *δρακοντοειδὲς, διὰ πάσης τῆς νεὼς διῆκον*: nam *ὁλκὸν* proprie esse vult *τὸ τῶν δρακόντων σύρμα.* ‖ Longitudo tracta s. producta et extenta, *μῆκος καὶ παράτασις*: sic enim Nicandri Schol. accipit illud in Ἀ. (79.) de iis, qui cerussam hauserunt,

A *ἀμφὶ δὲ ὁλκὸς* Τέ*τρηχε γλώσσης, νέατος δ' ὑποκάρφεται ἰσθμός.* ‖ Lorum, quo aliquid trahitur, Soph. El. (861.) de Oreste, qui in stadii cursu excussus curru et loris tractus fingebatur, Ἢ *καὶ χαλαργοῖς ἐν ἁμίλλαις* Οὕ*τως, ὡς* Ἐ*κείνῳ δυστάνῳ*, Τ*μητοῖς ὁλκοῖς ἐγκύρσαι*; respiciens ad illa pædagogi verba, qui totam rem narrans, dixerat, Κἀξ *ἀντύγων ὤλισθε, σὺν δ' ἑλίσσεται* Τ*μητοῖς ἱμᾶσι.* ‖ Machinæ, Instrumenta, quibus naves subducuntur, Thuc. 3, (15.) Καὶ *ὁλκοὺς παρεσκεύαζον τῶν νεῶν ἐν τῷ ἰσθμῷ*, i. e. *ὄργανα, οἷς αἱ νῆες ἕλκονται*, s. *μηχαναὶ, δι' ὧν αἱ νῆες νεωλκοῦνται.* Ετ Χα*μουλκοὶ μηχαναὶ*, pro eod. comp. voce ap. J. Poll. 7, (191.) Erravit autem Valla, qui Phalangas ap. Thuc. vertit: nam J. Poll. h. in l. disertis verbis discrimen constituit inter Phalangas, quæ alio nomine *ἕρματα* appellantur, et inter *χαμουλκούς*: illas esse dicens *τὰ τῶν νεῶν ξύλα, οἷς ὑποβληθεῖσιν ἐφέλκονται*: has autem, *μηχανὰς, δι' ὧν εἵλκοντο.* Pulvinos id ab Isidoro vocari, annotant VV. LL. [Apud Ammian. 17, 4. Chamulcus, i. q. Traha.] ‖ Suidæ *ἰσχυρὸς*
B *τόνος ἢ ἑλκυστικὸς, ὅρμος, ναύσταθμος, ἕλξις πλοίων*: Hesychio *οὐρὰ, ῥυμὸς, βάρος.* ‖ Araneus s. Aranea, Insecti genus, s. potius Aranei species quædam, Diosc. 2, 68. Ἀ*ράχνη τὸ ζῶον, ὃ ὁλκὸν ἔνιοι ἢ λύκειον καλοῦσι.* ‖ Herbæ nomen, quam describit Plin. 27, 10. addens, eam circa caput alligatam vel circa lacertum, educere e corpore aristas, exprimens sc. rationem nominis, et a quibusdam ob id Aristidiam vocatam. ‖ Aliquibus *ὁ θώραξ*, h. e. Ea tota pars corporis, quæ a collo ad crura usque pertendit, Gorr. ‖ Corpus, *τὸ σῶμα*, ut Nicandri Schol. exp. illud Θ. (316.) de Hæmorrhoidibus, Τῶ*ν δ'* Ἑ*λένη μέσον ὁλκὸν ἀνέκλασε· θραῦσε δ' ἀκάνθον* [*ἀκάνθης* Schn.] Δέ*σμα πέριξ νωταῖα, ῥάχις δ' ἐξέδραμε γυίων.* Sic et illud (266.) de Ceraste, Αὐ*τὰρ ὅγε σκαιὸς μεσάτῳ ἐπαλίνδεται ὁλκῷ*: i. e. *πλάγιος ἐπικυλίεται τῷ σώματι.* [" Boiss. Philostr. 429. Musgr. Rhes. 146. 673. Mesomedes 2. 3. Toup. Opusc. 1, 507. Jacobs. Exerc. 2, 163. Valck. Callim. 258. Ruhnk. Ep. Cr. 216. Syrma serpentium, Jacobs. Anth. 12,
C 36. Ilgen. Hymn. 304. Aquæductus, ad Epigr. adesp. 258. Corpus, ad Lucian. 1, 822. Remulcus, Wessel. Obs. 122. ad Herod. 179. Navale, ib." Schæf. Mss.]

Ὁλκὸς adj., Attractorius, Bud. e Plat. de Rep. 7. Μά*θημα ψυχῆς ὁλκὸν ἀπὸ τοῦ γιγνομένου ἐπὶ τὸ ὄν*: paulo post *ἑλκτικὸν, ἀγωγόν.* Idem, Οὐ*κ ἂν ὁλκὸν εἴη ἐπὶ τὴν οὐσίαν*: quo sensu alibi, Καὶ *οὕτω τῶν ἀγωγῶν ἂν εἴη καὶ * μεταστρεπτικῶν ἐπὶ τὴν τοῦ ὄντος ἰδέαν ἡ περὶ τὸ ἓν μάθησις.* Theophr. C. Pl. 4. Εἰ *μὴ ἄρα καὶ τοῦτο τῆς τροφῆς ὁλκόν.* Hæc Bud. Quibus addendus Philo V. M. 1. de ingente quodam dracone, qui ceteros omnes hiante ore absorbebat, Τὸ *δὲ στόμα διοίξας, ὁλκοῦ πνεύματος ῥύμῃ βιαιοτάτῃ, καθάπερ βόλον ἰχθύων πάντας ἐν κύκλῳ σαγηνεύσας, ἐπισπᾶται*, Violentissimo spiritus haustu. Et *ὁλκὸς ἄνθρωπος* ap. Suid. *ὁ ἑλκυστικὸς καὶ ἐπαγωγὸς*, Illex, VV. LL. Et *ὁλκοὺς* idem Suid. exp. *ἐφελκομένας*, fem. [" Wessel. ad Herod. 179. Valck. Callim. 289. * Ὁλκικὸς, Wessel. l. c." Schæf. Mss. Ὁ*λκοτέρας τὰς ῥίζας*,
D Theophr. C. Pl. 3, 22.] Ὁλκήρης, ὁ, ἡ, Nicandro Θ. (355.) Serpentium epith., qui longo volumine caudam trahunt; ut sit sive Caudatus, s. Tractu se colligens, Virg. de angue: *γηραλέον μὲν ἀπὸ φλόον ἑρπετὰ βάλλει* Ὁ*λκήρη*, (351.) *ἰδὼν ὁλκήρεα θῆρα* Οὐ*λοόν.*

[* " Βαρυολκὸς, Tzetz. Chil. 2, 155. 12, 978. Βα*ρουλκὸς*, 11, 610." Elberling. Mss. * Βαρουλκὸν, Papp. Coll. Mathem. 8. Prop. 10. Cf. Schn. Lex. * " Ζυ*γουλκὸς*, Moschion Stobæi Ecl. 1. T. 1. p. 242. * Κυνουλκὸς, Nic. Damasc. 240. Cor., aut in ejus Collect. Fab. 258." Boiss. Mss. * Λινουλκὸς, Ion Athenæi 451. * Τοξουλκὸς, Æsch. Pers. 238. *αἰχμή.* * " Τοξουλκία, Const. Manass. Chron. p. 75." Boiss. Mss.] " Φολκὸς, Strabus, s. Strabo, de Thersite, " Il. B. (217.) Dictus putatur *φολκὸς* quasi *φαολ-* " *κὸς*, i. e. *τὰ φάη ἕλκων.*" [Buttm. Lexil. 243. * Ἀντιφολκὸς, Hesychio *μέρος τῆς πολεμικῆς νεώς*: cf. Ἐφολκίς. * Φόλκις, * Φάλκης, Φάλκις, Polluci 1, 85. 86. *τὸ τῇ στείρᾳ προσηλούμενον*: Sibyll. 14, 155. *φάλκην ἐσσόμενον, μέγα σῆμα* Οὐ*ρανόθεν δείξει.*]

" Φαλκὶς, Lignum quod carinæ affigitur, Clavis: " VV. LL. e Polluce." " Ἐμφαλκωμένοις, ap. Suid. " in Ms. etiam exemplari legitur, expos. περιπε- " πλεγμένοις, Circumplexis, una cum hoc exemplo, " "Επειτα κάλοις ἐμφαλκωμένοις ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτω " ἀνήρτησαν διὰ τοῦ πήγματος: quod περὶ κριοῦ μη- " χανικοῦ dictum ait. Sed suspecta vox est." [Cf. Buttm. Lexil. 246. et Schn. Lex. v. Φάλκης.]

Ὀλκήϊον, τὸ, Lignum in infima navis parte prope carinam, quo navis trahitur, ut Apoll. Rh. Schol. exp. 4, (1609.) de Dæmone quodam marino, Ὣς ὅγ' ἐπισχόμενος γλαφυρῆς ὀλκήϊον Ἀργοῦς Ἦγ' ἅλαδε. Simile quid legitur 1, (1313.) de Glauco Dæmone marino, qui Argonautas compellaturus, navem arreptam inhibebat: στιβαρῇ δ' ἐπορέξατο χειρὶ Νηΐου ὀλκέοιο, καὶ ἴαχεν ἐσσυμένοισι: sic n. ibi scribitur, fortasse PRO ὀλκείοιο, ut inde ὀλκήϊον resolutione Ion. factum sit, sicut e βασίλειον βασιλήϊον: at VV. LL. legunt ὀλκαίοιο, AB ὀλκαῖον, exponuntque πηδαλίου s. Temonis navis: Schol. tamen ibi intelligit μέρος τῆς νεὼς, ὅπερ σύρεται κατὰ τὸ ὕδωρ. [" Ὀλκεῖον, Bentl. Ep. ad T. H. 109." Schæf. Mss.] Ὀλκίον, Gubernaculum, Clavus navis, J. Poll. 10, (134.) Καὶ ὀλκία δὲ τὰ πηδάλια (Σοφοκλῆς) ἐν Ναυπλίῳ ὠνόμασε: quod et ἐφόλκιον ab ἐφέλκεσθαι dicitur. AT Ὅλκιον, Eid. 10, (176.) Ἀγγεῖον ὑγρῶν τε καὶ ξηρῶν, ὡς ἐπιτοπολὺ χαλκοῦν: citanti hunc e Menandro versum, Ἡ χαλκοῦν μέγα ὅλκιον: et e Philemone, Ὅλκιον ἴδον ἐπὶ τραπέζης κείμενον, πυρῶν τε μεστόν. || Magnus crater, Labrum, λουτὴρ, Hes. At Athen. 5. Ἐν τῷ γυμνασίῳ πάντες ἐκ χρυσῶν ὀλκίων ἠλείφοντο κροκίνῳ μύρῳ. Scribitur vero tenui spiritu et ap. Hes. et Athen. sicut et ὀλκὰς et ὀλκός. [Photii Lex. * Ὅλκειον, χαλκοῦς λέβης, τρεῖς πόδας ἔχων. Apud Athen. 480. Κρατῆρες, κάδοι, * ὀλκεῖα, κρουνεῖα.] " Μενόλκιον, Vas balneatorium. Vide Κρωσσός." [Plut. Alex. 20. falsa l. pro ὅλκιον.] Ὀλκαῖον, Vas, in quo pocula abluuntur, ἐν ᾧ τὰ ἐκπώματα * ἐναπονίπτουσιν, J. Poll. 6, (99.) citans Antiochum. Idem libro 10. scribit, fortasse id λουτήριον quoque appellari posse. Hesychio est λεκάνη, νιπτὴρ, κρητήρ: quæ significata tribuit etiam τῷ ὅλκιον. [" Ruhnk. ad Vell. 20." Schæf. Mss.]

Ὀλκέω, Traho navem onerariam, VV. LL.

Ὀλκεὺς, έως, Qui retia trahit: ὀλκεῖς, οἳ τὰ ἀμφίβληστρα ἐπισπῶνται, Hes.

Ὀλκάζω, Traho, ἕλκω, χαλιναγωγῶ, Hes.

Ὀλκὰς, ἡ, Bayfio Oneraria navis, Appian. B. C. 5. Πολὺ δὲ ὀλκάδων καὶ σκευοφόρων ἄλλο πλῆθος. Thuc. 2, (91.) Ἔτυχε δὲ ὀλκὰς ὁρμοῦσα μετέωρος, i. e. ἐμπορικὴ ναῦς: Schol. 7. Ὅπως μὴ οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τὰς ὀλκάδας μᾶλλον ἢ πρὸς τὰς τριήρεις ἔχωσι. Aliquando adj. nomen ei additur, et tunc sæpius Navis tantum exp. Thuc. 6, (44.) Ὀλκάδες—σιταγωγοὶ, καὶ τοὺς σιτοποιοὺς ἔχουσαι καὶ λιθολόγους, Naves frumentariæ. Plut. (8, 326.) Ὑπὸ μικροῖς οἴαξι μεγάλων περιαγωγὰς ὀλκάδων. Athen. 11. e Pherecrate Comico Βαθείας κύλικας ὥσπερ ὀλκάδας Οἰναγωγοὺς, περιφερεῖς, λεπτὰς μέσας γαστρίδας. [" Thom. M. 900. ad Diod. S. 1, 406. ad Charit. 674. 699. Wakef. Ion. 985. Jacobs. Anim. 48. 316. Anth. 6, 92. 242. 9, 56. Diodor. Sard. 11. Lobeck. Aj. p. 275. Scalig. not. in Eur. Cycl. (in Cren. Præf. ad Mus. 1. p. 61.) ad Herod. 267. 565. Ruhnk. Ep. Cr. 196. * Ὀλκαδοχρίστης, ad Charit. 751." Schæf. Mss. Manetho 4, 342.] Ὀλκάδιον, Navicula oneraria. [* Ὀλκαδικὸς, Aristot. de Incessu Anim. c. 10.]

[* Ἀμφέλκω, Dionys. P. 268.]

Ἀνέλκω, Sursum traho, Attollo attrahendo: ut ἱμονιᾷ ὕδωρ ἀνέλκειν, et ἀνέλκειν ἰχθὺν ἀγκίστρῳ. Dicitur et ἀνέλκειν τὰς ναῦς, quod et ἀνελκύειν, Sursum trahere naves, Lat. Subducere naves. || Interdum ἀνέλκω exp. Retraho, quasi Retro traho: atque hanc signif. habere ἀνὰ cum aliis quibusdam vv. compositum, alibi ostensum est. || Nonnunquam etiam pro simpl. ἕλκω accipitur, Hom. || Pass. Sursum trahor, Retrahor, Trahor, positum pro ἕλκομαι. Habet etiam nonnunquam signif. act., accusativoque jungitur: ut Arat. (305.) Ἤτοι γὰρ μέγα τόξον ἀνέλκεται ἐγγύθι κέντρου Τοξευτής: quem versum Latine reddit Cic. Posteriore trahens flexum vi corporis arcum, Notandum

A est autem ἀνέλκεσθαι τόξον hic a Cic. reddi Trahere arcum, utendo verbo simpl., quia in Il. Λ. (375.) ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνεῖλκε, disputat Eust. ἀνὰ præp. in ἀνεῖλκε otiosa sit, necne. [" Mœr. 71. Thom. M. 74. ad Od. N. 32. De navi, Bergl. Alciphr. 6." Schæf. Mss.] " Ἀνολκὴ, Tractio quæ fit sursum versus: " aliis Attractio, Sublatio: et ap. Thuc. (4, 112.) " πρὸς λίθων ἀνολκὴν, Ad tollenda saxa. AT Ἀνόλ- " κητον Hesychio est ὑφ' οὗ τι ἀνέλκεται, Id quo ali- " quid sursum trahitur vel attrahitur: ut sunt tra- " ctoriæ machinæ." Συνανέλκω, Simul in altum traho, [" Philo J. 2, 513." Wakef. Mss.] Ἀνθέλκω, Contra traho, In diversum traho, Ad me vicissim traho, Herod. 8. Ἕκαστος πρὸς αὐτὸν τὴν δύναμιν ἀνθεῖλκεν. Dicuntur ἀνθέλκειν, qui certatim in diversum trahunt, Bud.: addens etiam signif. Manum distineo ap. Plut. (9, 92.) Item generaliter pro Distinere capi, Remorari, Revocari, metaph. signif.: ut in Greg. Μηδὲν ἀνθελκέτω σοῦ τὴν προθυμίαν, Remoretur et quasi e medio cursu retrahat. || Neutr.

B etiam ponitur cum dat., ut Plato de LL. 1. Ἀνθέλκειν τοῖς ἄλλοις νεύροις ἕκαστον, Resistere quasi contra trahendo. || Pass. Contra trahor, In diversum trahor, Distineor, Revocor. [Lucian. 2, 395.] Ἀνθελκόντως, adv., ut ἔχειν τισὶ Bud. usurpavit pro Adversari aliis, Repugnare aliis quasi in contrariam partem trahendo. Ἀνθολκὴ, Tractio in contrariam partem, Ipse actus trahendi in diversum, contrarium, Ipse actus distinendi et remorandi. Sæpe de eo dicitur, qui hostem distinet. In qua signif. usurpatur a Plut. in plur. Ἀνθ. Λουκούλλῳ καὶ διατριβὰς ὀπίσω μηχανώμενος. || Contralibramentum, Libramentum, Pondus quasi contra trahens alterum. [Dio Cass. 35, 3.] Ἀνθολκὸν secundum Hes. et ἀντίρροπον, ἑτεροκλινὲς, Contra stans in æquilibrio. [Jambl. Protr. 356.] Ἀφέλκω, Abstraho, Retraho, Avoco, Abduco, Xen. (Ἀπ. 4, 5, 6.) Ἀφέλκουσα πρὸς [al. ἐπὶ] τὰ ἡδέα. Ubi notandum jungi cum πρὸς habente accus. Habet etiam gen. interdum præter accus., ut Synes. Οὐδὲν τούτων ἐμὲ φιλο-

C σοφίας ἀφεῖλκε, Horum nihil me a philosophia retrahebat, abstrahebat, aut avocabat. [" Differt ab ἀποσπῶ, Toup. Opusc. 1, 383." Schæf. Mss. Ἀπέλκω, Herod. 3, 113. * Ἀφολκὴ, Clem. Alex. Str. 2, 23. p. 421. * Ἀφολκὸς, Strabo 15. p. 235. S., Δραχμῇ ἀφολκότερον εἶναι τὸ ὕδωρ. * Διέλκω, Aristoph. Εἰρ. 1131.] " Διολκὴ, Distractio, vel Tractio per," [Numen. Euseb. 14, 6. δογμάτων.] " Δίολκος, Tra- " ctus per spatium inter duo littora, ut in Isthmo. " Ita Bud., afferens hosce duos ll. Strabonis: 8, " 146. Ὁ δ' ἰσθμὸς κατὰ τὸν διολκὸν δι' οὗ τὰ πορθμεῖα " ὑπερνεωλκοῦσιν, ἀπὸ τῆς ἑτέρας εἰς τὴν ἑτέραν θάλατ- " ταν πεντήκοντα σταδίων ἐστί. Et 165. Κοίλη δ' " ἐστὶ, sub. ἡ ἠϊὼν, καὶ ποιεῖ τὸν δίολκον πρὸς τὴν ἑτέ- " ραν ἠϊόνα τὴν κατὰ Σχοινοῦντα. Dicitur igitur δίολ- " κος ejusmodi Tractus, quia per eum αἱ νῆες ὑπερ- " νεολκοῦνται. Sed notandum est, in posteriore l. " προπαροξύνεσθαι, in priore ὀξύνεσθαι, ut ap. Hes. " quoque oxytonws scriptum διολκὸς, qui ita vocari " ait Locum qui a Lechæo est Cenchreas usque."

D [" Ad Diod. S. 2, 460. Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 369. 371.] Ἐξέλκω, Extraho, Aristoph. N. (713.) Καὶ τοὺς ὄρχεις ἐξέλκουσι. [" Brunck. ad Andr. 1118. Jacobs. Exerc. 1, 71. * Ἐξελκτέον, Markl. Suppl. 984. Musgr. El. 491." Schæf. Mss.] Ἐξολκὴ, Extractio. [* Ἐπεξέλκω, Hippocr. 882.] Ἐφέλκω, Attraho, Aristot. Probl. Ὅτι τὸ θερμαινόμενον ἐφέλκει ἐφ' ἑαυτὸ τὸ ὑγρόν. Sic et ἐφέλκεσθαι act. pro Attrahere, ἐπισπᾶσθαι, Elicere, Bud. 316. ex Alex. Aphr. et Themist. Apud Od. Π. (294.) αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος, interpr. arbitror Impellit, Incitat. || Et ἐφέλκεσθαι pro Ægre sese trahere, ut Gall. Se traîner, vide ibid. e Plat. Puto autem sumtam hanc signif. ex Il. Ψ. (696.) Οἱ μιν ἄγον δι' ἀγῶνος ἐφελκομένοισι πόδεσσι. [" Toup. Emendd. 2, 139. Wakef. S. Cr. 3, 53. 5, 88. Phil. 291. ad Callim. 1, 162. Herod. 370. Jacobs. Anim. 230. 312. Anth. 7, 103. 174. 9, 104. 142. 2, 32. 290." Schæf. Mss.] " Ἐπ- " έλκω, Ion. pro ἐφ." [Herod. 4, 203. 5, 12. * Ἔφελξις, Aristot. de Incessu Anim. 8. * Ἀνεφέλκω, Manetho 5,

279. * " Ἀντεφέλκω, Eumath. 3. p. 78." Boiss. Mss.] Συνεφέλκω, Simul attraho, Plato Ἐὰν καθαρὰ ἀπαλλάττηται, μηδὲν τοῦ σώματος συνεφέλκουσα, ἅτε οὐδὲν κοινωνοῦσα ἐν τῷ βίῳ αὐτῷ. Et Συνεφέλκομαι pro eod. Chrys. Συνεφελκομένη μεθ' ἑαυτῆς καὶ σωφροσύνην. Bud. 316. [" Planudes Ovid. Met. 2, 71." Boiss. Mss.] Ἐφολκὶς, ET Ἐφόλκιον, Navis parva, quæ a magna trahitur, Plut. Pompeio, Ἐκέλευσε ναύτας τὸ ἐφ. παραβαλεῖν, cum sc. ipse esset in navi φορτηγῷ. Sed et simpl. pro Navicula, Scapha, Lembo, ap. Philostr. Bud. || Quinetiam πηδάλιον, Gubernaculum, ita vocari tradit Hes. QUOD et Ἐφόλκαιον, Od. Ξ. (350.) Sed et generalius, Quicquid ex alio velut dependet, ejusque est tanquam accessio aut appendix. Sic Plut. ibid. de domo Pompeii dicit, Ὥσπερ ἐφ. τι παρεκτήσατο, Velut appendicem theatri astruxit. Bud. Suid. ἐφόλκια exp. etiam ἔπιπλα et ἀγώγιμα, afferens hæc, quæ ex Epigr. esse puto, Ὄλπημοι καὶ πήρη ἐφόλκια. In VV. LL. pro Sarcina, affertur ex Aristide, Βοὴ συμμιγὴς ἵππων καὶ ἀνδρῶν καὶ ἄλλων ἐφ. τῷ στρατοπέδῳ. Sed non satis apte βοὴ tribuetur Sarcinæ. [" Ἐφολκὶς, ad Charit. 281. ad Andr. 199. Toup. Opusc. 2, 105. Emendd. 2, 562. Musgr. Tro. 569. Herc. F. 683. Wakef. Alc. 414. Jacobs. Anth. 8, 167. Ἐφόλκιον, Toup. Emendd. 2, 561. ad Charit. l. c. Wakef. Trach. 992. Jacobs. Animadv. 292. Leon. Tar. 59. * Ἐφολκὴ, Tzetz. Exeg. in Il. p. 27." Schæf. Mss.] Ἐφολκὸς, Attractorius, Attrahendi vim habens, s. alliciendi. Unde exp. etiam Illex. Thuc. 4, (108.) Καὶ τοῦ Βρασίδου ἐφ. καὶ οὐ τὰ ὄντα λέγοντος, q. d. Illecebrosa, Persuadendi vim habentia. || At vero Aristoph. Σφ. (268.) scribens, Οὐ μὴν προτοῦ γ' ἐφολκὸς ἦν, ἀλλὰ πρῶτος ἡμῶν Ἡγεῖτ', alludit ad ἐφολκίδα s. ἐφόλκιον, Scapham, quam majora navigia sequi modo dictum fuit. [Æsch. Suppl. 208. " Ad Thom. M. 12. 398. ad Timæi Lex. 139. Valck. Callim. 289. (1, 540.)" Schæf. Mss.] Καθέλκω, opp. τῷ ἀνέλκω. Isocr. et Dem. Καθέλκειν τὰς ναῦς dicunt pro In mare deducere, Bud. Sic vero et καθελκύσαι ap. Xen. [Ἑ. 1, 1, 3. " Bergl. Alciphr. 6. Græv. Lectt. Hes. 587. Thom. M. 274. 297. De lancibus, Valck. ad Chrys. 49. De navibus, Schw. Emendd. in Suid. 67. τὸν ζυγὸν, Casaub. Athen. 94. Valck. ad Ammon. 191." Schæf. Mss.] " Καθολκὴ, Detractio, " Deductio," [" Æneas Comm. Poliorc. c. 10." Seager. Mss. * " Ἀντικαθέλκω, Eumath. 4. p. 131." Boiss. Mss.] Μεθέλκω, Retraho, Retrorsus traho, Trahendo traduco. Budæo Retraho, Retrorsus traho, afferenti ex Greg. Ὥσπερ οἱ τοὺς ἵππους τοῖς ῥυτῆρσιν ἀθρόως μ. φερομένους, καὶ τῷ ἀδοκήτῳ τοῦ τιναγμοῦ περιτρέποντες. Item hæc Ejusd. Καὶ γυνὴ καὶ παῖδες τὴν ἐκδημίαν μ. Et cum præp. πρὸς ap. Eund. Μεθ. πρὸς ἑαυτοὺς τῆς ἐκκλησίας ὅσον ὀρθόδοξον. Synes. Ep. 105. Καὶ ἐνειλούμενον τοῖς πρὸς τὰ γεώδη μ. Apud Philon. cum ἐς, Μεθ. τὴν ἡδονὴν ἐς τὸ νωθρόν. [* Μεθολκὴ, Retractio, Contractio, Plut. περὶ Πολυπρ.] Ἀντιμεθέλκω, In contrariam partem traho. [Brunck. Anal. 2, 174. 500. * " Συμμεθέλκω, Eumath. 234. 258." Boiss. Mss.] Παρέλκω, Extraho, pro qua signif. affertur e Plut. Ἐγκείμενον τῷ τραύματι π. τὸ ἀκόντισμα. || Protraho, Longius traho, Prorogo et prolato diem. || Sed neutr. frequentius ponitur pro Supervacaneus sum, Abundo, Vaco, Diosc. 6. Εἰ γὰρ ἦν τοῦτο, παρεῖλκεν ἂν ἡ καθ' ἕκαστον φάρμακον διὰ τῶν βοηθημάτων παράδοσις. Bud. 394. [" Abresch. Lectt. Arist. 128. Aristoph. Eip. 1306. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 3, 210. Abstraho, Koppiers. Obss. 70. Abundo, ad Lucian. 2, 334. Dionys. H. 2, 688. τὸν χρόνον, ad 1, 330." Schæf. Mss.] Παρελκόντως, Supervacanee, exp. etiam Protrahendo tempus. [Schol. Thuc. 3, 82.] Παρολκὴ, Prorogatio, Dilatio, Mora, ap. Alciphr.: Redundantia, Etym. [" Bergl. Alciphr. 91. Toup. ad Longin. 373. Heyn. Hom. 7, 85. Thom. M. 372. Jacobs. Anth. 12, 105. ad Charit. 13. 23." Schæf. Mss.] Πάρολκος, Funis nauticus, quo trahitur navis ad terram, cum nullus est amplius remorum usus, Schol. Thuc. p. 130. [=269. Ed. HSt. * " Ἀντιπαρέλκω, Sext. Emp. M. 7, 189." Kall. Mss.] Περιέλκω, Circumquaque traho, q. d, Circumtraho. In VV. LL. Περιεῖλξε τῷ τείχει τὸν Ἕκτορα, non addito Auctoris nomine, pro Circum muros traxit Hectorem. Et

A κύκλῳ περιέλκειν tanquam Proverb. a' Plat. dictum pro Arte circumagere quempiam, Erasm. Budæus autem περιέλκειν interpr. Distrahere, Violenter rapere, Distringere, afferens ex Aristot. Eth. 7. Οὐ γὰρ τῆς κυρίως εἶναι δοκούσης ἐπιστήμης παρούσης γίνεται τὸ πάθος, οὐδ' αὐτὴ περιέλκεται διὰ τὸ πάθος. Sic et alibi itidem. Affert præterea pro Distineo, Occupo, ex Chrys. Εἰ μὲν γὰρ ἔχεις ἐγκαλεῖν, ὅτι σε εἰς βιωτικὰς περιέλκω φροντίδας, ὡς πολεμίους φεῦγε καὶ ἐπιβούλους. [" Boiss. Philostr. 612. Dilacero, Toup. Ind. ad Append. ad Theocr. v. Ἕλκειν." Schæf. Mss.] " Περιολκὴ, Distractio, Impeditio, ex Joseph. Antiq. " Jud." [Lobeck. Phryn. 413. * Ἀντιπεριέλκω, Sext. Emp. 409. * Προέλκω, Ælian. V. H. 4, 15. * Προελκομένως, Gl. Prolixe. * Προσέλκω, Pind. O. 6, 142.] " Πυθολκὶς, Hesychio ἡ ἡνία τῶν ὑποζυγίων, Habena " jumentorum. Dor. forsitan pro προσολκὶς, quoniam " ea προσέλκεται τὰ ὑποζύγια, Attrahuntur." Συνέλκω, Contraho. [" Valck. Diatr. 50. Jacobs. Anim. 314." Schæf. Mss.] Συνολκὴ, Contractio, ut χειλέων, Con-
B tractio labiorum, e Diosc. [* " Σύνολκος, ὁ, ἡ, Aristot. Probl. 20, 8. Κατέχει μὲν σύνολκον τὴν τροφὴν, falsa l. pro συνέλκον." Schn. Lex. Suppl.] Ὑφέλκω, Subtraho, Aristoph. Ἰ. ὑφελκτέον τῶν δᾴδων, [cf. 920.] Apud Eund. ὑφέλκομαι pro Subtus traho, ut qui sc. calceamenta trahit: Ἐκ. (319.) Καὶ τὰς ἐκείνης Περσικὰς ὑφέλκομαι. [" Toup. Emendd. 2, 154. ad Lucian. 1, 221. Jacobs. Anth. 7, 103. ad Diod. S. 2, 238. τοὺς πόδας, ad Mœr. 91. Ὑφελκτέον, Brunck. Aristoph. 3, 41." Schæf. Mss.]

¶ Ἑλκέω, ήσω, Traho, i. q. ἕλκω, Il. P. (394.) ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ Εἵλκεον ἀμφότεροι. Item Discerpo, Dilacero, sc. in diversas partes trahendo, Il. X. (335.) σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ Ἑλκήσουσ' ἀϊκῶς, τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοί. || Violo, Attento, Per vim traho ad concubitum, Od. Λ. (579.) Λητὼ γὰρ ἥλκησε Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν. Sic ἑλκηθείσας θυγατρας affert Eust. ex Il. X. (62.) In Il. tamen cc. quædam exempl. Hom. pro η habent υ, ab ἑλκύω. [" Valck. ad Il. 22. p. 51. Jacobs. Spec. 32. Wakef.
C Alc. 895. Anth. 9, 184. Brunck. Apoll. Rh. 175. Heyn. Hom. 5, 282. 7, 351. 371. 8, 249. 312. Discerpo, Toup. App. in Theocr. p. 5. De augm., Heyn. Hom. 7, 794. * Ἕλκημα, Jacobs. Spec. 32." Schæf. Mss. Eur. Herc. F. 567. * Ἑλκητὴρ, Anal. 2, 53. * Ἑλκηστὴρ, var. lect. ad Opp. Ἀ. 5, 20. * Ἑλκησίσταχυς, Paus. Arcad. 42.] " Ἕλκηθρον, τὸ, qui- " dam interpr. Traha, alii Buris, ap. Theophr. H. " Pl. 5, 8. de buxo, Εἰς ἄξονάς τε ταῖς ἁμάξαις, καὶ " εἰς ἕλκηθρα τοῖς ἀρότροις." Ἑλκηθμὸς, Violenta tractio, Vis, Il. Z. (464.) Ἀλλά με τεθνειῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτοι, Πρίν γέ τι σῆς τε βοῆς, σοῦ θ' ἑλκηθμοῖο πυθέσθαι. Secundum postremam τοῦ ἑλκέω signif. Eust. exp. etiam βίαιον τῶν γυναικῶν ἑλκυσμόν. [" Valck. ad Röv. xliii. ad Il. 22. p. 52. Heyn. Hom. 5, 282. 719. 7, 371." Schæf. Mss.] Ἑλκηδὸν, Tractim, Trahendo, Hesiod. Ἀ. (301.) οἱ δ' ἐμάχοντο Πὺξ τε καὶ ἑλκ. [" Heyn. Hom. 5, 282. Valck. ad Il. l. c. * Ἑλκήδην, ib." Schæf. Mss.] " Ἑλκηὶς, He- " sychio ἡ λιθάργυρος."

D ¶ Ἑλκύω, Traho, i. q. ἕλκω, factum ex ἑλκέω, ut ex εἰλέω εἰλύω, e χέω χύω, e φορέω φορύω. Epigr. Τὸν μικρὸν Μάκρωνα θέρους κοιμώμενον εὑρὼν Εἰς τρώγλην μικροῦ τοῦ ποδὸς εἵλκυσε μῦς, Traxit in cavernam arreptum pede. Dicitur etiam ἑλκύειν πνεῦμα, ut Lat. Trahere s. Ducere spiritum: item ἑλκύειν ἐνιαυτοὺς, in bonam partem ap. Synes. Ep. 57. Μετὰ τοσαύτης εὐμαρείας εἵλκυσα τοὺς ἐνιαυτοὺς τοὺς μέχρι τῆς ἱερωσύνης αἱρέσεως, Cum tranquillitate traxi annos usque ad sacerdotii designationem, i. e. vixi. Lat. tamen Trahere vitam in malam plerumque partem capiunt, ut ἕλκειν βίοτον Eur. (Or. 206.) || Ἑλκύσαι πλίνθους, Lateres ducere, VV. LL. ex Herod. (1, 179.) || Distraho, Discerpo, Lanio, Il. P. (557.) πιστὸν ἑταῖρον Τείχει ὕπο Τρώων ταχέες κύνες ἑλκύσωσιν: sic enim ibi major exempl. Hom. pars scriptum habet: Eust. vero legit ἑλκήσωσιν ab ἑλκέω: quemadmodum et pro εἵλκυσε Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν legit ἥλκησε: dicens εἵλκυσε in communi lingua aliud esse. Herod. (1, 140.) Οὐ πρότερον θάπτειν ἀνδρὸς τὸν νέκυν, πρὶν ἂν ὑπ' ὄρνιθος ἢ κυνὸς ἑλκυσθῇ, Magorum mos est, non

humare corpora suorum, nisi a feris sint antea laniata, Cic. || Ἑλκύει πλεῖον, Præponderat, VV. LL. ex Aristot. Pol., de qua signif. dictum est etiam in Ἕλκω. [" Ἑλκύειν, Extrahere, In longum trahere: ἐπὶ τοσοῦτο λέγεται ἑλκῦσαι τὴν σύστασιν, Herod. 9, 167. Intell. αὐτοὺς ἑλκῦσαι, nisi neutraliter accipiendum v., Extractam esse pugnam, Durasse." Schw. Mss. " Ad Mœr. 130. 134. Abresch. Lectt. Arist. 319. Valck. ad Il. 22. p. 52. Bernard. Rel. 40. Plut. Mor. 1, 420. Casaub. Athen. 397. Dawes. M. Cr. 450. Thom. M. 297. Wakef. Alc. 895. Jacobs. Anth. 6, 410. Huschk. Anal. 205. Heyn. Hom. 7, 371. 8, 589. Bibo, Heyn. ad Apollod. 227. Bergl. Alciphr. 149. Wakef. S. Cr. 1, 142. 4, 149. Musgr. Rhes. 438. cf. Wakef. Alc. 768. Eum. 651. Æmilian. 1. Lacero, Toup. App. in Theocr. p. 5. De pondere, Probl. Arithm. 5. Aristoph. Fr. 245. Conf. c. ἐκλύω, Brunck. Apoll. Rh. 43. cf. Tittm. Prol. ad Zonar. p. ci. De quant., Jacobs. Anth. 9, 184. μασθὸν, Eur. Phœn. 994. κόρδακα, Brunck. Aristoph. 2, 90. 3, 127. 202. τὸ σκέλος, ad Diod. S. 2, 238." Schæf. Mss. * " Ἕλκυμι, Etym. M." Wakef. Mss.] Ἑλκυσμὸς, Tractio, [" Schol. Nicandri Θ. 162." Wakef. Mss.] Ἕλκυσμα, Scoria, Recrementum argenti, Diosc. 5, 10. Ἡ δὲ τοῦ ἀργύρου σκωρία καλεῖται ἕλκυσμα ἢ ἔγκαυσμα. Gal. Simpl. 6. Τὴν δὲ τοῦ ἀργυρίου σκωρίαν ἰδίως προσαγορεύουσιν ἕλκυσμα. Plin. 33, 6. Scoriam in argento Græci vocant ἕλκυσμα. [" Toup. App. in Theocr. p. 5. Ammon. 78. Wakef. S. Cr. 4, 192. Heyn. Hom. 4, 8. 7, 440. Tzetz. Exeg. in Il. 66, 12. Manetho 4, 200." Schæf. Mss.] " Ἑλκυθμὸς quoque affertur pro Tractio, Laceratio: " s. Vis, Violentia: sed sine exemplo. Scribitur " enim potius ἑλκηθμός." [" Valck. ad Il. 22. p. 52. Heyn. Hom. 5, 282." Schæf. Mss.] Ἕλκυσις, Tractio, Attractio; Attractus, Varro. [" Thom. M. 297." Schæf. Mss.] " Ἑλκυστῷ, Hesychio λείῳ. So" nat potius Tracto, Tractili." [" Ἑλκυστὸς, Wakef. Ion. 535. Heyn. Hom. 6, 237." Schæf. Mss. Gl. Tractilis, Ductilis, Bekk. Anecd. 448. * Δυσέλκυστος, Phav. 22.] Ἑλκυστικὸς, Tractorius, Trahendi vim habens, Diosc. 2, 106. Ἔστι δὲ (ἡ πρόπολις) θερμαντικὴ ἄγαν καὶ ἐπισπαστικὴ, καὶ σκολόπων ἑλκυστικὴ, Propolis alveorum, aculeos et omnia corpori infixa extrahit, Plin. [" Casaub. Athen. 1, 4." Schæf. Mss.] Ἑλκυστὴρ, ῆρος, Tractor, Haustorius, Capistrum; instrumentum, quo fœtus ex utero trahitur, Bud. Gorr. Alio nomine ἐμβρυουλκὸς, ἐμβρυοθλάστης. [" Toup. Opusc. 2, 240. Heyn. Hom. 7, 223." Schæf. Mss. Opp. 'A. 5, 20. al. ἑλκηστήρ. * Ἕλκυστρον, Mathem. Vett. 26.] Ἑλκυστίνδα, Ludi genus, cujus pars erat τὸ σκαπέρδαν ἕλκειν: quod ejusmodi quid erat. Trabs depangebatur, quæ viri longitudinem æquaret: in cujus medio foramen erat, per quod funis trajiciebatur: e quo utrimque suspensi duo juvenes alter alterum in altum trahere nitebatur: quod qui fecisset, vicisse putabatur. Unde omnia difficilia σκαπέρδαν Proverb. appellabant. Eust. Ἑλκυστάζω, Traho, s. potius Trahendo rapto: ut sit frequentativum, sicut Virg. de Achille dicit, raptaverat Hectora. Il. Ψ. (186.) χρῖεν ἐλαίῳ Ἀμβροσίῳ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων. [Ω. 1.] Ἀνελκύω, i. q. ἀνέλκω, Sursum traho, Attollo trahendo, Xen. Ἑ. 1, (5, 6.) Ἀνελκύσας τὰς ἐν τῇ Ἐφέσῳ ναῦς οὔσας ἐννενήκοντα. Lat. autem, ut docui in Ἀνέλκω, dicunt Subducere naves. Thuc. 6, (44.) Καὶ τὰς ναῦς ἀνελκύσαντες ἡσύχασαν: ubi Schol. ἤγουν ἐκ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ξηράν. Pass. est Ἀνελκύομαι, itidem valens i. q. ἀνέλκομαι: unde νῆες ἀνειλκυσμέναι, Thuc. αἱ ἐπὶ ξηρᾶς οὖσαι, Schol. [" Valck. ad Herod. 308. De navi, ad 522. ad Lucian. 1, 520. ad Charit. 267. De vestibus, Toup. Add. in Theocr. 398." Schæf. Mss. * " Ἀντανελκύω, Nicet. Eugen. 6, 397. * Ἐπανελκύω, Planudes Ovid. Met. 13, 237." Boiss. Mss. * Συνανελκύω, Schol. Aristoph. Εἰρ. 705. * " Ἀνθελκύω, Nicet. Eugen. 4, 133." Boiss. Mss. * Ἀνθέλκυσις, Epiphan. 1, 299.] Ἀφελκύω, Abstraho, Retraho, Avoco, Abduco, Xen. Κ. Π. (1, 4, 24.) Καὶ μόλις αὐτὸν ἀφελκύσαντες οἱ ἐπὶ τοῦτο ταχθέντες, προσήγαγον τῷ Ἀστυάγει. Thuc. 2, (93.) Τῷ τε φρουρίῳ προσέβαλον, καὶ τὰς τριήρεις ἀφείλκυσαν κενάς. [" Wakef. Eum. 184. Kuster. Aristoph. 114. De tempore, Dionys. H. 1, 419." Schæf. Mss. * Ἀφέλκυσις, Gl. Deductio.] Διελκύω, ut διελκύω διὰ δακτυλίου, Trabo per annulum, Aristoph. [Πλ. 1036. " Ad Charit. 486. Kuster. Aristoph. 114. De navibus, ad Diod. S. 1, 300. 682. ad Herod. 522. Certare mero, Ind. Aristoph., Fr. 226. * Διελκυσμὸς, Argum. Acharn., Dionys. H. 5, 141." Schæf. Mss.] Διελκυστίνδα, Puerorum ludus, in quo una pars singulos alterius partis ad se traducere conatur. E Poll. 9. [10, 112. Plato Theæt. §. 94. * Εἰσελκύω, Aristoph. 'A. 378.] " Ἐσελκύω, Att. et Ion. pro εἰσ., Attraho in." Ἐξελκύω, Extraho, Educo, vide ἐξέλκω. [" Nicet. Eugen. 4, 46." Boiss. Mss.] " Ἐξελκυσμὸς, Extractio. Au" ctori Defin. Med. μεταγωγὴ ὀστοῦ ἢ ὀστῶν ἐκ τῆς " ἐπιφανείας εἰς τὸ βάθος." [* Συνεξελκύω, Una cum aliquo aliquid protraho, Apollon. Dysc. 377. Bekk. * " Ὑπεξελκύω, Planudes Ovid. Met. 13, 316." Boiss. Mss.] Ἐφελκύω, Attraho, ἐφέλκω. [" Bibl. Crit. 1, 3. p. 51. Jacobs. Anth. 7, 190." Schæf. Mss. * Ἐφελκύνω, Schol. Lycophr. 32. * " Ἐφελκυσμὸς, Eust. 52, 24." Seager. Mss.] " Ἐφελκυστὴς, Suidæ βοηθός: " sonat potius Attractor." [* " Ἐφελκυστὸς, Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 143. * Ἐφελκυστικὸς, 1, 143. Lex. Gr. Tittm. 489. * Ἐφελκυστικῶς, ad Lucian. 2, 122." Schæf. Mss. * " Συνεφελκύω, Eumath. 77." Boiss. Mss.] Καθελκύω, Traho deorsum, Thuc. (2, 93.) Καθελκύειν τὰς ναῦς, In mare deducere: cui opp. ἀνελκύειν, Subducere naves. Vide Καθέλκω. [" Fisch. Palæph. 127. Thom. M. 297. De navibus, Schw. Emendd. in Suid. 67. Villois. ad Long. 119. Kuster. Aristoph. 116. Diod. S. 2, 473. Boiss. Philostr. 533." Schæf. Mss. Κατελκύω, Herod. 7, 100. * Καθελκυσμὸς, Athen. 207. * Προσκαθελκύω, Una deduco, Plut. 1, 295. * " Συγκαθελκύω, Nicet. Eugen. 6, 396. * Μεθελκύω, Eumath. 290. * Συμμεθελκύω, 417. 421." Boiss. Mss.] Παρελκύω, Protraho, Prorogo. [" Fisch. ad Well. Gr. Gr. 2, 90. Brunck. Aristoph. 2, 90. Toup. Opusc. 2, 266. Dionys. H. 3, 1885. 4, 2035. 2085." Schæf. Mss.] Παρέλκυσις, Protractio, Prorogatio. [Hes. Suid. 3, 45. * " Παρελκυσμὸς, Fisch. ad Well. Gr. Gr. 2, 226." Schæf. Mss.] Παρελκυστὴς, Prorogator, Procrastinator. [* Παρελκύτης, Gl. Remorator, * Παρελκύστρια· Remoratrix. * Περιελκυσμὸς, i. q. περισπασμὸς, Orig. Exh. ad Mart. p. 163. * Προελκύω, Athen. 4, 27. Schol. Soph. Aj. 245.] Προσελκύω, Attraho. [Aristoph. Eccl. 905. Eur. Hipp. 1431. Iph. A. 1452.] Συνελκύω, Contraho, Aristoph. (N. 584.) ὁ δ' ἥλιος Τὴν θρυαλλίδ' εἰς ἑαυτὸν εὐθέως ξυνελκύσας. [" Wakef. S. Cr. 3, 53." Schæf. Mss. * Συνελκυστέον, Xen. Ages. 9, 4. * Ὑφελκύω, Plut. 4, 26. Ὑφελκύσῃ, Gl. Subtraxerit, * Ὑφελκυσμός· Subtractio.]

ἝΛΚΟΣ, Ulcus, vel Hulcus, retinendo aspirationem Gr. vocis, Homero pro τραῦμα etiam, Vulnus, Il. Δ. (190.) Ἕλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται: ubi annotat Eust. non intelligi πύον per ἕλκος, ut a posteris, sed τὴν κατὰ τραῦμα λύσιν τῆς συνεχείας, sicut et alibi: unde ἕλκος dici ab ἕλκω, s. ἑλκύω, sc. διὰ τὸ παρειλκύσθαι τοῦ συνεχοῦς. Sic vero et a ceteris poëtis vulnus, quod Adonis ab apro accepit, vocari solet ἕλκος: quod aliquoties repetitur a Bione in illius Epitaph. Sed et ipse Hippocr. Omnem continui solutionem appellavit ἕλκος, nondum usu receptis, ut credibile est, ceteris nomm. ῥῆγμα, θλάσις, etc. [" Ammon. 48. Valck. ad 107. Thom. M. 295. Brunck. Soph. 3, 509. Macedonius 6. Heyn. Hom. 7, 378. Conf. c. ἄλγος, 7, 232." Schæf. Mss. * Ἑλκοειδὴς, var. lect. Gal. Lex. Hippocr. v. Ὀσχίῳ.] " Ἑλκώδης, ὁ, ἡ, Ulcerosus." [Eur. Hipp. 1359. Ἑλκοποιὸς, Æsch. S. c. Th. 403.] " Ἑλκοποιὸν, Hesychio κανθαρίς: procul dubio quia caustica vi " prædita sit et exulcerat, teste Plin." Ἑλκοποιέω, Ulcero, Exulcero. Bud. ex Æschine [83, 37. " Wakef. Alc. 895." Schæf. Mss.] " Δυσελκὴς, Laborans ulce" ribus curatu difficilibus. Item δυσελκὲς ἕλκος dici" tur Ulcus malignum et curatu difficile. Hippocr. de " Diæta in Morb. Acut. (479.) Ἕλκος λαβὼν ἐν κνήμῃ " μήτε λίην ἐπίκαιρον, μήτε λίην εὐήθες ὂν, καὶ μήτε " ἄγαν δυσελκὲς ὂν μήτε ἄγαν εὐελκές." [Paul. Æg. 196, 46.] " Idem Epidem. 2. (p. 1008.) DICIT

" δυσελκίαι τῶν ἐκλεύκων pro ἔκλευκα καὶ δυσελκῆ A
" ἕλκη, Ulcera albida et curatu difficilia, s. maligna."
" Εὐελκὴς, Facile sanatu ulcus habens, Gal." [* Κακοελκὴς, Male ulcerosus, Manetho 1, 54. * Πολυελκὴς, Ulceribus scatens, Aret. * Ἑλκήεις, Manetho 1, 162.] Ἑλκόω, Ulcero, Exulcero, Xen. A. Eq. (5, 1.) Ἑλκουμένων γε μὴν τούτων. [" Eur. Hec. 405. Musgr. Cycl. 657. ad Lucian. 1, 352. Wakef. Alc. 895. S. Cr. 4, 64. Philipp. 34. Heyn. Hom. 7, 371. Markl. Suppl. 222. Ἡλκωμένος, ad Charit. 404. De augm., ad Diod. S. 1, 711." Schæf. Mss.] Ἕλκωμα, Quod ulceratum est, q. d. Ulceramentum. [Theophr. H. Pl. 9, 2, 1.] Ἑλκωματικὸς, Ulcerativus, Exulcerativus, Exulcerandi vim habens. Ἕλκωσις ab ἥλκωσαι formatum, Exulceratio. [" Thom. M. 297." Schæf. Mss. Theophr. C. Pl. 5, 12, 8.] Ἑλκωτικὸς, Exulceratorius, Exulcerandi vim habens, Diosc. Ἑλκωτικὸς σωμάτων: et δυνάμεις, ex Eod. Exulceratoria medicamenta. At δύναμις, Exulceratrix vis, Exulcerandi vis. [Gal. de Potest. Simpl. 4. T. 2. p. 28. B. 1. Ald. * Ἀνελκόω, P. Ægin. 3, 167. Theoph. Nonn. 207. Cassii Probl. 9. * Ἀνέλκωσις, ib.] Ἀνέλκωτος, q. d. Inulceratus, i. e. Non ulceratus. [Aret.] Ἀφελκόω, Exulcero. [Theophr. H. Pl. 9, 1, 5.] Ἀφέλκωσις, Exulceratio, Exemtio corticis s. libri, et quadamtenus abrasio, Bud. e Theophr. Sed et ἀφελκοῦσθαι sic usurpat: (C. Pl. 5, 5, 2.) Σύμφυτον μὲν γὰρ πᾶν τὸ ζῶν τῷ ζῶντι, καὶ μάλιστα ὁμογενὲς, ὅταν ἀφελκωθῇ. [* Διελκόω, ib. 5, 9, 3.] Ἐξελκόω, [Joseph. Ant. 2, 14, 3.] ET Ἐξέλκωσις, i. q. præced. Sed exp. Lanio et Laniatio. [Diod. S. 3. p. 114. * Ἐφελκόω, Hippocr. 1201. * Ἐφέλκωσις, 1194.] " Ἐφελκὶς, ίδος, ἡ, Crusta " ulceris. Gal. τῶν κατὰ Τόπ. 3. Πταρμικῷ τὰς ἐφελ" κίδας ἐκτίναξον: ut Cels. 6. Sub his crustæ resol" vuntur: quæ tum sternutamenta elidi debent. " Item P. Ægin. 3, 37. Διαγνώσεις δὲ τὸ ἕλκος ἐκ τοῦ " αἷμα ἢ πύον ἢ καὶ ἐφελκίδας ἐμεῖσθαι, E vomitione " sanguinis, aut puris, aut crustarum ulceris." * Καθελκόω, Hippocr. 1213. * Μεθελκόω, unde * Μεθέλκωσις, Trall. 1. p. 10. * Προελκόω, Diosc. Parab. 1. C c. 159.] " Ἕλκανα, Hesychio τραύματα, Vulnera: " afferenti ET Ἑλκανῶσα pro ἑλκομένη s. ἑλκοποιου" μένη ὑπὸ πυρός." [* Ἑλκαίνω, Æsch. Choëph. 843.]

¶ Ἑλκύδριον, Ulcusculum, Parvum ulcus. Sic dicitur Omne ulcus parvum, nec eo nom. certa ulla species ulceris designatur. Gorr. Sunt tamen qui ἑλκύδρια ap. Gal. Pustularum genus esse velint, itidemque ap. Ægin. 3, 3. necnon ap. Cels. 5. legendo et ibi ἑλκύδρια, non ἑλκῶδες. " Reperitur ET Ἑλκύ" διον, sine ρ, ut ap. Plut. Q. Gr. Ἐκ τοῦ τυχόντος " ἑλκυδίου νοσήσας. Sed hic exemplarium fides su" specta esse queat. || Rursum Ἑλκύδριον Etym. " annotat dici τὸν κάδον, ὅτι ἀνέλκει τὸ ὕδωρ. Sic " Haustrum ab hauriendo."

" ἘΛΛΟΣ, οῦ, ὁ, Hinnulus. Od. T. (228.) κύων " ἔχε ποικίλον ἐλλὸν, Ἀσπαίροντα λάων. Ubi Schol. " exp. νεογνὸν ἔλαφον, ut Hes. quoque ἐλλὸς affert " pro τὸ ἔκγονον τῆς ἐλαφοῦ νεογνὸν, ὁ νεβρός: addens " etiam ὁ ἐνθαλάττιος, Marinus. Quæ posterior D " expos. accommodari potest huic Sophoclis loco, " Aj. (1297.) Ἐφῆκεν ἐλλοῖς ἰχθύσιν διαφθοράν. Ubi " tamen alii malunt ἀφώνοις, Mutis. Itidem in hoc e " Titanomachia ap. Athen. 7. init. Ἐν δ' αὐτῇ πλωτὰ " χρυσώπιδες ἰχθύες ἐλλοί." [" Ἐλλὸς, (sic,) ad Anton. Lib. 187. Verh. Toup. Opusc. 1, 101. Lobeck. Aj. p. 409. Ἐλλοὶ, Heyn. Hom. 7, 182. 289." Schæf. Mss.] " Ἑλλοφόνος, ὁ, ἡ, Peremtor hinnulorum, Ca" tulorum cervinorum occisor. Epith. Dianæ, ut " venatricis. Suid. et Etym. Ἐλλοπίδας, Hes. tradit " esse vocem quæ ap. Cratinum legatur, factam παρὰ " τοὺς ἔλλους: κοινῶς autem ita vocare τοὺς νεβροὺς " καὶ τοὺς στρουθοὺς ἢ νεοττοὺς ὄφεως, ἀπὸ τοῦ ἄλλεσ" θαι. Etym. habet ἐλλόποδας, itidemque Lex. meum " vet."

" ἝΛΜΙΝΣ, νθος, ἡ, Lumbricus: interaneorum " animal: quod cum longissimum aliquando sit, et " per omnia intestina extendatur, a similitudine inter" dum κειρία nominatur et ταινία, quod Fasciam re" præsentet: ἀσκαρίδας autem dici tradunt τὰς ἐν τῷ " κάτω μάλιστα τοῦ παχέος ἐντέρου μέρει γεννωμένας " ἕλμινθας λεπτάς. Hippocr. de Morb. 4. Περὶ ἑλμίν" θων τῶν πλατειῶν, De lumbricis latis, ut Cels. lo" quitur. Diosc. 1, 154. Ἕλμινθας πλατείας ἐκτινάσ" σει: de Malicorio, de quo Plin., Tineas pellit. Idem " 2, 107. de Farina triticea cruda, Ἕλμινθας στρογ" γύλας γεννῶσι. Apud Eund. 3, 93. de Melanthio, " in Ald. Ed. legitur, Ἐκτινάσσει δὲ καὶ ἕλμινς στρογ" γύλας. Sed ea scriptura mendi suspicione non " caret. Apud Hippocr. vero reperio etiam Ἕλ" μιγγες, duplici γ, quasi a nom. sing. ἕλμιγξ. Epi" dem. 1. Ἀπὸ δὲ κοιλίης ἐρεθισμῷ ὑγρὰ ταραχώδεα δι" ῆλθε μετ' ἑλμίγγων. Ubi etiam nota tenuari. Et 4. " Ἐλθούσης ἕλμιγγος ὑποταχέης." [* Ἕλμης, Lumbricus, Diosc. Parab. 2, 67. * Ἕλμιξι extat ap. Laurent. Lyd. Βροντοσκοπ. p. 253. * Ἑλμῖσι ap. Opp. Ἁ. 3, 180.] " Porro a superiore Ἕλμινς " DERIV." [* Ἑλμινθοβότανον, τὸ, Alex. Trall. Epist. B §. 7. ET * Ἑλμινθοειδὴς, contr.] " Ἑλμινθώδης, " Lumbrico similis. Et DIMIN. Ἑλμίνθιον, τὸ, Lum" briculus, Tineola. Hippocr. Epidem. 4. Βραχέα " ἀνεμοῦσα καί τι ἑλμίνθιον. Item VERB. Ἑλμινθιάω, " Lumbricis infestor, Lumbricos patior, Verminor. " Aristot. H. A. 9. Ὅταν ἑλμινθιῶσιν."

" ἝΛΟΣ, εος, τὸ, Palus. Theophr. H. Pl. 4, 9. Τῶν " ἐν τοῖς ποταμοῖς καὶ ἐν τοῖς ἕλεσι καὶ ταῖς λίμναις, " In paludibus et lacubus. Hesychio est τελματώδης " καὶ σύμφυτος τόπος: ut Suidæ quoque ὕδατος ἰλὺς " ἐπικεχυμένον πηλοῦ καὶ βαθείας ὕλης ἢ παπύρου ἢ " καλάμου ἐκφυομένης ἀεὶ τοῦ πηλοῦ καὶ ὑπερανεστη" κυίας τοῦ ὕδατος. Rursum ab Hes. exp. χεῖλος " ποταμοῦ." [" Valck. ad Röv. p. xxxviii. Wytt. ad Plut. de S. N. V. 126. Wessel. Diss. Herod. 99. ad Herod. 146. Valck. Phœn. p. 609. Diatr. 144. Fisch. Ind. Palæph. Dawes. M. Cr. 164. Thom. M. 572. T. H. ad Plutum p. 55." Schæf. Mss.] " Ἑλει" βάτης, Qui per paludes graditur, Qui paludes per- C " vadit: unde Ἑλειβάται, Suidæ οἱ ἐν τῷ ἕλει βαί" νοντες." [Lobeck. Phryn. 686. " Ἑλονόμος, Hippocr. 358. * Ἑλοτρεφὴς, Hes." Wakef. Mss.] " Ἑλεό" θρεπτος, ὁ, ἡ, Altus et enutritus in paludibus, s. " Crescens in paludibus. Il. B. (776.) Λωτὸν ἐρεπτό" μενοι ἑλεόθρεπτόν τε σέλινον: ubi quod ἑλεόθρεπτον " σέλινον vocat, Theophr. appellat σέλινον ἕλειον: " alii voce comp. ἑλεοσέλινον: quoniam sc. φύεται καὶ " τρέφεται ἐν τοῖς ἕλεσιν. Notandum porro licet ἕλος " aspiretur, hoc tamen ἐλεόθρεπτον peculiari quo" dam modo ψιλοῦσθαι, ut tradit Eust. Idem signif. " ἑλειότροφος, nimirum ὁ ἐν ἑλείοις τρεφόμενος, s. τε" θραμμένος, ap. Athen. (305.) πλεκτὸν ὕφασμα Σχοίνου " ἑλειοτρόφου." [" Wassenb. ad Hom. 94. Heyn. 4, 397." Schæf. Mss.] " Ἑλεοκόπους, Lysias dixit τοὺς " ἕλη κόπτοντας, teste Suida, qui ē hic παρεμβεβλῆσθαι " dicit ut in præcedenti ἐλεόθρεπτος. Sed addit, " videndum esse ne factum sit hoc nomen παρὰ τὸ " ἔλεον, q. e. ξύλινον." [" Toup. Opusc. 2, 180. ad Lucian. 1, 371. Kuster. Aristoph. 105. Heyn. l. c." D Schæf. Mss.] " Ἑλεοσέλινον, τὸ, dicitur τὸ ἕλειον " σέλινον, quod Hom. ἑλεόθρεπτον nominat, ex eo " quod in paludibus crescat, ut ὀρεοσέλινον ideo " quod in montibus. Plin. 19, 8. init. de Apio, Id " enim quod sponte in humidis nascitur, eleoselinum " vocatur, uno folio, nec hirsutum: rursum in siccis " hipposelinum, pluribus foliis, simile eleoselino. " Tertium est oreoselinum. Perperam ap. Diosc. 3, " 75. scriptum ἐλαιοσέλινον." [Cf. Ἑλειοσέλινον. * Ἑλιφῖτις, nom. Piscis in paludibus degentis, ap. Hippocr. * Ἑλέποκες, Hesychio ἰχθὺς ὅμοιος φυκίδι, cf. Λέλεπρις, et Schn. Lex.] " Ἑλώδης, ὁ, ἡ, Palu" stris, Paludi similis, Paludinosus. Diosc. 2, 117. " de Oryza, Φυομένη ἐν ἑλώδεσι τόποις καὶ ὑγροῖς. " Ex Aristot. Probl. affertur ἑλώδη σώματα, pro " Plena impuraque corpora." [Steph. B. v. Παρθαῖοι.] " Προσελώδης, Ad paludes situs, Palustris."

" Ἕλειος, ὁ, ἡ, Palustris, i. e. In paludibus nascens " vel degens: ut ἀσπάραγος ap. Diosc. 2. Aspara" gus palustris, qui in paludibus provenit: ad diffe-

" rentiam τοῦ ὀρείου καὶ κηπευτοῦ. Sic Theophr. H. " Pl. 4, 9. dicit τὸ σέλινον τὸ ἕλειον, Apium palustre: " quod una voce comp. ἐλειοσέλινον dicitur. Et ap. " Aristot. ἕλειος βάτραχος, Rana palustris, degens in " paludibus: ut et ἕλειος ὄρνις ap. Suidam, ap. quem " et ἕλειος ᾠδή. Rursum ap. Aristot. legimus ἕλειος " ὁ βίος, Vita palustris, i. e. In paludibus. || Acci- " pitur et pro ἐλώδης, Palustris, i. e. Paludum modo " uliginosus, Paludibus similis: ut Suid. ἐλείας αὐ- " λῶνας dici tradit τὰς ἐλώδεις διώρυχας, s. ἐλώδεις " τόπους στενούς, Loca angusta et palustria." [" Valck. ad Röv. p. xxxviii. Acta Traj. 1, 225. Segaar. in Daniel. 52. Ilgen. Hymn. 511. Villois. ad Long. 200." Schæf. Mss. * Ἐλειοβάτης, Æsch. Pers. 39. * " Ἐλειόκαρπος, Const. Manass. Chron. p. 3." Boiss. Mss.] " Ἐλειόνομος, Qui in paludibus s. locis " palustribus pascitur. Suid. Apud Apoll. Rh. 2, " (821.) paroxytonως, Νύμφαι ἐλειονόμοι, Nymphæ " degentes in paludibus, Palustres: αἱ ἐν τοῖς ἕλεσι " διατρίβουσαι:" [3, 1219.] " Ἐλειόριζον, Hesychio " κύπειρος, Cyperus: forsan quia in paludibus radices " agit: est enim cyperus ex juncorum genere, qui " palustres sunt." " Ἐλειοσέλινον, Apium palustre: " quod Theophr. vocat ἕλειον σέλινον. Diosc. 3, 75. " Ἐλειοσέλινον γεννώμενον ἐν τοῖς ἐφύδροις τόποις, μεῖ- " ζον τοῦ ἡμέρου σελίνου. Meminit ejusdem et Plin. " 20, 11. Sed perperam ap. Diosc. scriptum ἐλαιο- " σέλινον, pro quo et ἐλεοσέλινον." [* " Ἐλιοστακτή, Diosc. Notha 474. * Ἐλειοσπάραγον, Hierophil. de Alim. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 193." Boiss. Mss.] " Ἐλειότροφος, i. q. ἐλεόθρεπτος, quod vide. Ἐλειό- " χρυσος, Plantæ nomen ap. Theophr. H. Pl. 9, 21. " quam habere dicit ἄνθος χρυσοειδές, φύλλον λεπτὸν, " ῥίζαν ἐπιπόλαιον καὶ λεπτήν: et (9, 19, 3.) εὐδοξεῖν" [ποιεῖν] " ἐάν τις τῷ ἄνθει αὐτοῦ στεφανοῦται μύρῳ " ῥαίνων ἐκ χρυσίου ἀπύρου. Unde Plin. 21, 11. He- " liochrysus florem habet auro similem, folium tenue. " Hoc coronare se magi, si et unguenta sumantur ex " auro quod apyron vocant, ad gratiam quoque vitæ " gloriamque pertinere arbitrantur. Dioscorides, Ni- " cand. et Theocr. ἑλίχρυσον appellant. Diosc. 4, 57. " ubi tradit ἑλίχρυσον habere κόμην κυκλοτερῆ, χρυ- " σοφανῆ, σκιάδιον περιφερές: a nonnullis vocari χρυ- " σάνθεμον, a quibusdam etiam ἀμάραντον: coronari " autem eo deorum simulacra solere. Nicander Θ. " (625.) ἑλιχρύσου πολυδεύκεος ἄνθην. Theocr. 1, (30.) " Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος. Ubi Schol. quoque " annotat, ἑλίχρυσον esse Plantam cujus flos similis " sit croco et veluti χρυσοειδής: seu esse herbam " κροκοειδῆ καὶ χρυσίζουσαν. Et ap. Suid. Ἄνθει " ἑλιχρύσου ἐναλίγκιος. Hes. quoque ἑλιχρύσου me- " minit. Sed ap. eum, Suid. et alios nonnullos, te- " nui spiritu legitur ἐλίχρυσος." [" Ἐλειόχρυσος, Aurelia Gazæ. Caltham palustrem comparabat Stackhouse. De scriptura certi nihil constat. Loci poëtarum ἑλίχρυσον vel ἐλ. commendant. Codd. Theophrasti et Grammatici ἐλειόχρυσον habent, origine pariter incerta." Ind. Theophr. Ed. Schn. Idem in Lexico v. ἑλίχρυσον, quam formam solam agnoscit, ex ἕλη et χρυσὸς deducendum censet, nec quidquam cum ἕλος commune habere. " Ἑλίχρυσος, Heyn. ad Virg. 1, 54. Valck. ad Theocr. l. c." Schæf. Mss. Adj., Tzetz. Anteh. 127. θριξίν. * Ἐλειτής, Calidus, Etym. M. ἐσχατιὰν ὑπὸ πέζαν ἐλειήταο λέοντος: dubitat Schneider., an ad ἕλη, an ad ἕλος sit referendum. * " Ἐλεῖτις, Diosc. Notha 464." Boiss. Mss.] " Ἐλεσπίδας, sunt qui interpr. τοὺς συμφύτους " τόπους: alii τοὺς ἐλώδεις, teste Etym. qui rectius " accipi eo nomine tradit τοὺς λεπώδεις, παρὰ τὸ λε- " λεπίσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων ἢ ὑπὸ τῶν κυμάτων. In " exemplum autem affert hoc hemistichium," [ex Apoll. Rh. 1, 1266.] " Πείσεά τε προλιπὼν καὶ ἐλεσπί- " δας." " Λέσπιν, Hes. exp. μεγάλην, ὑδρηλὴν, Ma- " gnam, Aquosam: Didymus τὴν καταδυομένην εἰς " πέλαγος: alii νοτερὰν et βαθεῖαν. Sunt etiam qui " λόχμην."

ἘΛΠΙΣ, Spes. Ut autem Lat. Spes interdum dicunt, plur. ponentes pro sing., sic etiam Græci, et quidem frequentius, ἐλπίδας dicunt pro ἐλπίδα: ut e

A paulo post seqq. exemplis patebit. Ab Hom. (Od. Π. 101.) periphr. dicitur ἐλπίδος αἶσα pro ἐλπίς. In prosa variis jungitur verbis, ἐλπίς ἐστι, ἐλπίδα, ἐλπίδας ἔχειν, ἐν ἐλπίδι εἶναι, γίνεσθαι, sed rarius; εἰς ἐλπίδα ἐλθεῖν, ἐλπίδα λαμβάνειν, atque alia, quæ his a me subjungentur. Plato ap. Socr. (32.) Ὡς πολλὴ ἐλπίς ἐστιν ἀγαθὸν αὐτὸ εἶναι, Magna me spes tenet bene mihi evenire, Cic. Ubi observandum est præs. infinitivi tempus, cum alioqui legitima, ut ita loquar, constr. sit cum fut.: Thuc. 8, (38.) Ἐλπίδας δὲ ὅτι πολλὰς ἔχει κἀκείνοις τὸ στράτευμα διαλλάξειν: scio tamen et aliis temporibus jungi; quod et Bud. docet 1101. Sed et alio modo cum ἔχειν usus est idem Thuc. 1, (84.) Καὶ οὐκ ἐξ ἐκείνων ὡς ἁμαρτησομένων ἔχειν δεῖ τὰς ἐλπίδας, ἀλλ' ὡς ἡμῶν αὐτῶν ἀσφαλῶς προνοουμένων. Interdum cum gen. solum: ut Isocr. Καὶ οὐδεμίαν εἶχεν ἐλπίδα τοῦ βίου. Sed dicitur et Δι' ἐλπίδος ἔχειν ab Herodiano (2, 1, 16.) Cum εἶναι autem et præp. ἐν, Thuc. 7, (46.) Ἐν ἐλπίδι ὢν — αἱρήσειν: et alibi, Ἐν ἐλπίδι εἶναι ἀναλαβεῖν Νίσαιαν.
B Itidem cum εἶναι. Plut. Coriolano, Ἐν ἐλπίσι γενέσθαι χρησταῖς. Cum ἐλθεῖν, Thuc. (2, 56.) Εἰς ἐλπίδα ἦλθον τοῦ ἑλεῖν. Sic autem et Lat. In spem venire dicunt. Cum λαμβάνω, Xen. K. Π. 4, (6, 2.) Ἐλπίδα τινὰ λάβοιμι τῷ φίλῳ παιδὶ τιμωρίας ἄν τινος μετὰ σοῦ τυχεῖν. || At ἐλπίδες ὑμέτεραι pass. signif. e Thuc. affertur pro Spes de vobis conceptæ. Atque ut Lat. dicunt Spem facere, præbere, afferre, dare, proponere, ostendere, ostentare, et in contraria signif. Spem adimere, eripere, etc. sic Gr. ἐλπίδα, ἐλπίδας ἐμποιεῖν, et ἐλπίδα παρέχειν, ὑποτιθέναι, παραστῆσαι, ὑποφαίνειν: et in contraria signif. ἐλπίδα καταλῦσαι, ὑποτέμνειν, etc. E quibus phrasibus nonnullæ in ipsis verbis exempla sua habent. || In malam partem: κακή, Plato Pol. l. πονηραὶ, Lucian. (1, 846.) Ταῦτα ὁρῶν, πάνυ πονηρὰς εἶχε τὰς ἐλπίδας, ὡς ἀμάχων ὄντων ἐκείνων αὐτῶν, [al. αὐτῷ.] Sed et sine adjectione pro Metus, e Thuc. affertur. Sic accipitur et in hoc dicto, Ἀπειλὴ καὶ τιμωρίας ἐλπὶς οὐ προσήγαγε τῷ δικαίῳ τὸν ἄνθρωπον. Itidem vero ἐλ-
C πίζω pro Metuo sumi videbis paulo post. [" Wytt. Ep. Cr. 32. ad Phal. 138. 175. 299. ad Charit. 279. ad Eur. Or. 857. Thom. M. 299. omnino Markl. Iph. p. 108. Musgr. 789. Hel. 1539. Wakef. Ion. 438. Musgr. 1063. Wakef. Trach. 125. 951. Jacobs. Anim. 41. 70. Anth. 6, 266. 7, 307. 9, 56. 328. Æschin. Epigr. ad Diod. S. 2, 335. 463. ad Lucian. 2, 143. 148. 154. Quid propr., Mitsch. H. in Cer. 125. Expectatio, ad Charit. 246. Metus, Bibl. Philol. 2, 35. Ἐλπὶς, ὡς —, seq. infin., Soph. Œd. C. 385. ὥστε μὴ —, seq. infin., Eur. Or. 52. Ἐλπὶς, ὡς —, Xen. Ages. 2, 8. Eur. Tro. 490. Matth., Thuc. T. 2. p. 448. Bav. Ἐ. ὡς ἀποθησομένων, Dionys. H. 4, 2191. Ἐ. εἰ, 2, 906. ἔν τινι, ad Liv. 1, 205. ὑπέρ τινος, Dionys. H. 2, 949. Ἡ ἐπὶ τὴν πατρίδα ἐ., ad Diod. S. 1, 720. Ἡ ἐκ τοῦ συμφέροντος ἐ., 2, 489. Ἐ. θαρσεῖα, Thom. M. 436. εἰς, Jacobs. Anth. 11, 226. Ἐ. βόσκει, Valck. Phœn. p. 147. ad Lucian. 1, 346. Ἔχειν τινὰ ἐπ' ἐλπίδος, Bergl. Alciphr. 203. Δι' ἐλπίδος ἔχειν, ad Xen. Eph. 183. Ἐπὶ λεπτῆς ἐλπίδος
D ὀχεῖσθαι, Bergl. Alciphr. 156. Ἐλπίδα ἔχω, cum infin., Thom. M. 167. ad Diod. S. 2, 338. Ὑπ' ἐλπίδος αἰωρεῖσθαι, Jacobs. Anth. 9, 212. Galen. Suasor. p. 222. Lond. Ἐπίδι, ἐπ' ἐλπίδι, ad Diod. S. 1, 558. 2, 457. Τὸ παρ' ἐλπίδα, seq. gen., Dionys. H. 2, 1097. Ἐλπίδας παρέχειν, seq. accus. c. infin., Xen. Mem. 1, 2, 2. Ἐλπίδας ἔχειν ἔν τινι, ἐπί τινι, K. Π. 75. omnino Locella etc. ad Xen. Eph. 128. Valck. Diatr. 240. Ἐλπίδες, ad Lucian. 2, 52. Xen. K. Ἀ. 2, 5, 12. χρησταὶ, ad Mœr. 383. καλαὶ, Abresch. Add. ad Arist. 121. κεναὶ, 135. ἀγαθαὶ, Xen. Œc. 5, 16. Αἱ παρά τινος ἐλπίδες, Diod. S. 2, 457. Lobeck. Aj. p. 282. Αἱ κατὰ Θηβαίων ἐ., Dem. 367, 25. Ἐς τὸν—ἐπέκειντο αἱ ἐ., Paus. 3, 142. Ἐλπίσι πείθεσθαι, Bast Specim. 44. Ἐν ἐλπίσιν ἐστὶν, Salmas. ad Nilum p. 126. Παρ' ἐλπίδας, ad Diod. S. 1, 418. 2, 197. 569. Lucian. Ep. 30. Villois. ad Long. 169. Porson. Or. 966. Hec. p. 42. Ed. 2." Schæf. Mss. * Ἀνελπις, Eur. Iph. T. 486.] Δύσελπις, Qui vix sperat, est abjectæ spei, Aristot. Eth. 3, (7.) Δ. δή τις ὁ δειλός·

πάντα γὰρ φοβεῖται· ὁ δὲ ἀνδρεῖος, ἐναντίος· τὸ γὰρ θαῤῥεῖν, εὐέλπιδος. Cui l. apte subjungetur hic Ejusd. Rhet. 2. p. 120. ubi de senibus dicit, Καὶ δ. εἰσι διὰ τὴν ἐμπειρίαν καὶ ἔτι διὰ τὴν δειλίαν. Sed jungitur et fut. interdum h. v.: ut dixit Synes. Ep. 79. Ὡς καὶ δ. εἶναι τὴν ἑαυτοῦ ζωὴν ἀπολήψεσθαι, Ita ut vix speret, prope desperet. Sic enim malo quam cum aliis Desperet; nam aliud est Prope desperare, aliud Desperare. [" Toup. Emendd. 4, 424. ad Phalar. 299. Lucian. 1, 812. Gesner. ad Horat. 648." Schæf. Mss.] Εὔελπις, Qui bene sperat, Bona spe fretus, Thuc. 1, (70.) Καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς εὐέλπιδες. Aristot. Eth. (3, 6.) Εὐέλπιδές εἰσι παρὰ τὴν ἐμπειρίαν. Cum gen. ap. Areth. in Apoc. 887. Τῆς μελλούσης τυχεῖν δόξης εὐέλπιδες. Plato junxit cum præp. πρός: qui quod dixit Ὑμᾶς χρὴ εὐέλπιδας εἶναι πρὸς τὸν θάνατον, Cic. vertit, Ne mortem timueritis. Ab Eod. τὸν εὔελπιν pro Confidente s. Præfidente poni testatur Budæus. Aristot. certe dicit τὸ θαῤῥεῖν esse εὐέλπιδος, ut paulo post videbis in Δύσελπις. At τὸ εὔελπι subst. Bona spes, cum ap. alios, tum ap. Herodian. sæpe. [" Casaub. Athen. 1, 55. ad Phal. 299. Diod. S. 2, 169. Brunck. Aristoph. 2, 136.] " Ἡμισέλπιδος, ὁ, affertur pro Semisperans." [Respicitur ad Lucian. 3, 140. ubi occurrit v. * Ἡμισεύελπις, Inter spem metumque fluctuans. * Φίλελπις, Phrynichus Bekkeri 70.] Ἐλπιδοκοπεῖσθαι, Laborare nimia spe et percelli, Bud. ex Eust. (Il. 1237.) Καὶ ὁ Τάνταλος δὲ τοιοῦτός τις ἂν δόξειεν εἶναι, πρὸς οὐδέν τι τέλος χρηστὸν ἀεὶ ἐλπιδοκοπούμενος. [Ἐλπιδοκοπέω, Sext. Emp. 6, 26. * " Ἐλπιδόπνοος, Spem spirans, Pseudo-Chrys. Serm. 27. T. 7. p. 321." Seager. Mss. * Ἐλπιδοποιέω, Schol. Od. Σ. 159. * " Ἐλπιδιφόρος, Herodian. Epimer. 188." Boiss. Mss.]

Ἐλπίζω, Spero: Ἐλπίζω δόξειν, Æschin. συνυπατεύσειν, Plut. Poplicola. Item cum aliis temporibus: ut Æschin. Περὶ μὲν οὖν τῆς ὅλης κατηγορίας μετρίως μοι ἐλπίζω προειρῆσθαι, ubi tamen exp. potius Confido, Existimo, quam Spero. Sic et (85.) Ἐλπίζεις τὸν δῆμον ἀμνημονεῖν. Itidem vero ex Isocr. ἔλπιζε pro Existima, Expecta. Alioqui pro Spero jungitur et accus.: ut Ἐλπίζει κάνδυν πορφυροῦν, Lucian. (2, 52.) At cum dat. Ἐλπίσας τῇ τύχῃ, Thuc. 3, (97.) Qui spem collocavit in fortuna, s. potius Fortuna fretus. Et pass. Ἐλπίζομαι, Speror: unde τὰ ἐλπιζόμενα, Quæ sperantur, De quibus spes est, Quæ in spe posita sunt. Thuc. (5, 111.) || Ἐλπίζω in malam partem, Timeo, Suspicor, Herodian. 8, (8, 3.) Ἀντιπάλους γὰρ ἥξειν [al. ἕξειν] ἤλπιζον, et ita sæpe: ita Soph. (Aj. 799.) φέρειν pro φοβεῖται. Virg. quoque Sperare dolorem dixit. [" Wolf. ad Dem. Lept. 383. Ammon. 66. ad Xen. Eph. 268. ad Phal. 175. Thom. M. 298. 747. ad Suppl. 790. omnino Markl. Iph. p. 108. Musgr. Hel. 746. Wakef. Ion. 360. Trach. 298. Jacobs. Anth. 6, 266. 9, 440. T. H. ad Plutum p. 189. Reor, Existimo, Ruhnk. ad H. in Cer. 35. Eur. Hipp. 97. Act., Spem facio, T. H. ad Lucian. Dial. 7. ad Lucian. 1, 344. Thom. M. 158. Metuo, ad Diod. S. 1, 574. ad Lucian. 2, 143. De fut., ad Diod. S. 2, 356. Cum inf., Thom. M. 167. Cum inf. aor., ad Diod. S. 1, 543: 673. 678. 687. 712. 2, 57. 136. 295. 348. 350. 565. 624. Lucill. 90. Villois. ad Long. 261. ad Dionys. H. 1, 216. 2, 774. 775. Lysias 37. coll. 374. Joann. Epist. 2, 12. 3, 14. Lobeck. Aj. p. 386. ad Thuc. T. 2. p. 194. Bav. De spiritu, ad Ammian. 1, 405. Wagn. De constr., Zeun. ad Xen. K. Π. 89. ad Xen. Eph. 277. Valck. Hipp. p. 271. T. H. ad Lucian. Dial. 12. ad 1, 392. ad Callim. 1, 135. Post verba sperandi sequitur μή, Thuc. T. 2. p. 78. Bip. Ἐλπίσῃς, ὅπως —, 238. T. 3. p. 217. Soph. El. 963. Eur. Heracl. fin. * Ἔλπισμα, Mureti Opusc. 2, 964." Schæf. Mss. Dio Chrys. Or. 20. p. 499.] Ἐλπιστόν, Sperabile, Quod sperare licet. [* Ἐλπιστικός, Aristot. de Memor. c. 1. Plut. Symp. 4, 4.] Ἀνέλπιστος, ὁ, ἡ, Non speratus, Insperatus, Præter spem s. insperato accidens, Desperatus, i. e. De quo nulla spes est, Isocr. ad Phil. Ὁρῶ γάρ σε τῶν τοῖς ἄλλοις δοκούντων ἀ. εἶναι καὶ παραδόξων πολλὰ διαπεπραγμένον. Pro eod. dicitur interdum ἀπροσδόκητος, quod tamen ad verbum sonat

A Inexpectatus, Præter expectationem eveniens. Compar. est ἀνελπιστότερος. Thuc. 7, (4.) Ὁρῶν τὰ ἐκ τῆς γῆς σφίσιν, ἐπειδὴ Γύλιππος ἧκεν, ἀνελπιστότερα ὄντα. || In act. signif. pro ἀπελπίζων, Desperans, Nullam spem habens: De spe dejectus a nonnullis vertitur, ad retinendam, ut opinor, vim pass. vocis; sed nihil necesse est: alioqui vertissem libenter, Exspes factus. Theocr. (4, 42.) Ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες. Apud Thuc. (3, 30.) cum infin. Ἀ. ἐπιγίνεσθαί τινα, Non sperantes quenquam supervenire: vel, ut alii, Non suspicantes: (6, 17.) cum præp. εἰς, Ἀ. — ἐς ἡμᾶς ἐγένοντο, ad verbum, Erga nos spe omni caruerunt: i. e., ut vulgo exp., Desperarunt nos debellare posse, Desperarunt de nobis debellandis. || Ἀνέλπιστον, subst. pro ἡ ἀνελπιστία, Desperatio, Spei vacuitas, si dici posset, Thuc. (2, 51.) Πρὸς γὰρ τὸ ἀ. εὐθὺς τραπόμενοι τῇ γνώμῃ. [" Jacobs. Exerc. 1, 131. Anth. 6, 161. Brunck. Aj. 717. ad Lucian. 1, 691. Diod. S. 2, 305. Lobeck. Aj. p. 316. 331. Cum inf., Thom. M. 167." B Schæf. Mss.] Ἀνελπίστως, Insperato, Præter spem, Cum desperatione, Sine spe, Citra spem, Abjecta spe omni. [Polyb. 1, 6, 3. 23, 11, 8. * Ἀνελπιστέω, Despero, Suid. 1, 59.] Ἀνελπιστία, Desperatio, Status mentis spem omnem abjicientis, Spei vacuitas. Thuc. Schol. ἀνέλπιστον subst. positum exp. ἀνελπιστίαν in l. modo c. [" Schol. Pind. Ὀ. 12. fin." Wakef. Mss.] Εὐέλπιστος, Qui bene sperat, i. q. εὔελπις, minus alioqui usitatum, sed hoc a nom., illud a verbo deducitur. [Ad Charit. 79, 22. * Εὐελπιστέω, ib. Schæf. ad Apoll. Rh. 2. p. 194. et de * Εὐελπίζω.] Εὐελπιστία, Spes bona, s. potius Velut habitus quidam, ad bene sperandum; nam εὐελπιστία Aristot. Eth. 3, (8.) est τῶν εὐελπίδων. Cic. ad Att., Neque tam me εὐελπιστία consolatur quam ἀδιαφορία. [" Schol. Apoll. Rh. 2, 897." Wakef. Mss.] Εὐελπιστί, Cum bona spe, e Theoph. Instit. Civ. Δυσέλπιστος, contr. præcedenti εὐέλπιστος. [Xen. K. Π. 6, 1, 47. * Δυσελπίστως, Polyb. 1, 87, 1. 2, 9, 8.] Δυσελπιστία, pro quo male in VV. LL. C δυσελπία, contr. præcedenti εὐελπιστία. [Appian. B. C. 961.] Δυσελπιστέω, pro Non bene spero, Prope despero, Propemodum spem abjicio, abjeci, Polyb. 2, (10, 8.) 5, [74, 3. * Δυσελπίζω quoque, 2, 44, 3. 16, 33, 1.] " Ἀνελπίζω, Despero: si non mentiun- " tur VV. LL." Ἀντελπίζω, Vicissim spero, Contra spero, Ex adverso; Novam spem concipio, VV. LL. [Thuc. 1, 70.] Ἀπελπίζω, Despero. Cum gen. vel accus., τοῦ τυγχάνειν τῆς ἐρωμένης, Despero me potiturum amica, Politian. Sic Ἀπελπίζειν τῆς κολλήσεως dixit Gal. ad Gl., Desperare de conglutinatione, i. e. Conglutinare posse, Conglutinaturum. Et cum accus. eod. modo, quo Lat.: Ἀπελπίζειν τὸν νοσοῦντα, Omnem de ægroto spem abjicere, Nullam de ægroto spem reliquam habere: ταῦτα ἀπελπίζειν, De his desperare, Hæc desperare. Sic ap. Cic. Desperare pacem, vitam alicujus, salutem. Unde quod ille dicit in Somnio Scipionis, Si reditum in hunc locum desperaris, Gaza vertit, eand. constr., retinens, εἰ τὴν εἰς τουτονὶ τὸν χῶρον ἐπάνοδον ἀπελπίσῃς. D Q. l. falso citatur in VV. LL. et aliis, quasi ἀπελπίσῃς Gaza posuerit pro Speraris; nam ita in illis legitur Cic. l. Si reditum in hunc locum speraris. || Interdum non neutr. est, sed act., et accus. habet: pro Desperare facio, In desperationem adduco. Cujus signif. affertur Ἀπελπίζων τοῖς γονεῦσι τὴν ἐπάνοδον, i. e. ἀπελπισμὸν διδοὺς τῆς ἐπανόδου. || Posita præp. non in privandi signif., sed pro Ex: ut sit Spero ex aliquo, aliqua re, Spero alicunde. Luc. 6, (35.) Καὶ δανείζετε, μηδὲν ἀπελπίζοντες, Et mutuum date, nihil inde sperantes. Nam ita reddit vet. interpres, recte addens inde ad exprimendam vim præp. ἀπό. [" Xen. Eph. 25. Bergl. Alciphr. 202. T. H. ad Lucian. Dial. 7. ad Diod. S. 1, 139. 433. 2, 243. 346. 462. Poët. Gnom. 228. ad Charit. 584. Lucillius 41. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 191. De fut., ad Diod. S. 2, 356." Schæf. Mss.] Ἀπελπισμός, Desperatio: διδόναι, Desperationem dare, ad verbum; pro Adducere in desperationem. [Polyb. 31, 8, 11. * Ἀπελπιστία, Tzetz. Chil. 11, 21.] Ἐπελ-

πίζω, In spem adduco, s. erigo, addo, Spe bona esse jubeo: Τὰ μὲν αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ὑποσχέσεσι, incertus Scriptor ap. Suid. Dicitur etiam ἐπελπίζω σε ὡς ἕξεις, ποιήσεις, etc.; sic enim Thuc. 8, (1.) Καὶ ὁπόσοι τι τότε αὐτοὺς θειάσαντες ἐπήλπισαν ὡς λήψονται Σικελίαν. || Falsa spe allicio, vel, ut Bud., duco, Lucian. (1, 345.) Ἐκεῖνος εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς, καὶ ἐπελπίζει· καὶ ὅλως, ἀεὶ θανόντι ἐοικὼς ἔῤῥωται. [" Bibl. Crit. 1, 3. p. 51. Ammon. 66. Valck. Anim. 46. Hipp. p. 271. T. H. ad Plutum p. 189. Lucian. Dial. 7. 117. ad 1, 344. 378. ad Od. N. 380. Thom. M. 298. ad Charit. 435. Spero, simpl., Paus. 342." Schæf. Mss. * Προσεπελπίζω, Dio Cass. 272.] "Κατελπίζω affertur pro Spero, Spem concipio," [Herod. 8, 136. " Abresch. Lectt. Arist. 279. Thom. M. 512." Schæf. Mss.] "Κατελπισμὸς, Spes, e Polyb. " (3, 72.) K. ἐμβάλλειν, Spem injicere," [var. l. * Κατεπελπ. * Προκατελπίζω, Polyb. 2, 4, 5.] " Προελπίζω, Ante spero:" [τοὺς προηλπικότας ἐν τῷ Χριστῷ, ad Eph. 1, 12. * Προσελπίζω, Athen. 377. * Συνελπίζω, Schol. Aristoph. A. 630.]

¶ Ἔλπομαι, ap. poëtas, ἐλπίζω, Spero: ut Il. P. (603.) ἐπεὶ οὐκέτι ἤλπετο θυμῷ Ἔγχος ἔχων ἐν χειρὶ μαχήσεσθαι Τρώεσσιν. Et cum accus. (O. 539.) || Existimo, Puto, per parenth., Hom. Ετ Ἐέλπομαι, ead. signif., ut ἐελποίμην αἱρησέμεν, (P. 488.) Tale est ἐέλδομαι pro ἔλδομαι. || Ἔλπω, Sperare facio, In spem adduco, Od. B. (91.) Πάντας μέν ῥ' ἔλπει. " Ἔλπεο, Ion. dialysi pro ἔλπου, i. e. ἔλπιζε, " Hes." " Ἔολπα, Att. s. Ion. pro ἤλπα, a th. ἔλπω: sæpeque pro ipso præs. ponitur: unde et " Hes. ἔολπε exp. ἐλπίζει, προσδοκᾷ, οἴεται, Sperat, " Expectat, Putat. Hesiod. Ἀλλ' οὔπω τάχ' ἔολπα " τελεῖν Δία." [" Ἔλπω, ad Od. N. 380. ad Lucian. 1, 344. Mitsch. H. in Cer. 125. Thom. M. 298. Marc. Arg. 1. Heyn. Hom. 5, 657. 7, 773. Ἔολπα, ad Il. Υ. 186. X. 216. Puto, Moschus 4, 55. 80. De ἐώλπει, Dawes. M. Cr. 179. Ἔλπομαι, Heyn. Hom. 5, 506. 6, 369. 7, 55. Puto, 5, 344. 7, 188. Ruhnk. H. in Cer. 35. Wessel. Herod. 124. Cum gen., Arat. 1100. Buhl. Cum inf., Heyn. Hom. 4, 471. 6, 513. 8, 250. Ceteris interjectum, 7, 457. De augm., 327. 351. 352. 364. 378." Schæf. Mss.] " Ἐλπέω, Spero. " Hes. enim ἔλπεον affert pro ἤλπιζον. Ἐλπτέω, " Spero: unde ἐλπτέοντες, Hesychio ἐλπίζοντες."

Ἀελπὴς, ὁ, ἡ, ET Ἄελπτος, sicut ἄτερπος a τέρπω, Insperatus, Præter spem, Od. E. (408.) Ὤμοι ἐπειδὴ γαῖαν ἀελπέα δῶκεν ἰδέσθαι Ζεύς. " Ἀελπάρεα, Hes. " affert pro δεινὰ, Gravia et atrocia et qualia forsan " præter spem accidunt." Ἀέλπω, Despero, Non spero, Il. H. (310.) Καί ῥ' ἦγον προτὶ ἄστυ, ἀέλποντες σόον εἶναι. Legitur et ἀελπτέοντες ap. Hes. [" Ad Herod. 583. ad Lucian. 1, 344. Heyn. Hom. 5, 359. * Ἀελπίζω, ib." Schæf. Mss.] Ἄελπτος, Insperatus, Insperabilis, Soph. (Aj. 648.) Κοὐκ ἔστ' ἄελπτον οὐδὲν, Nihil est quod sperari non possit. Ἐξ ἀέλπτου, Ex insperato, Herod. [1, 111. " Jacobs. Exerc. 1, 131. Anth. 6, 161. Brunck. Aj. 717. Lobeck. p. 316. 330. Heyn. Hom. 5, 359. Musgr. Suppl. 784. Ἄελπτα, Antip. Th. 41." Schæf. Mss.] Ἀέλπτως, Insperato, Præter spem: Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί, Eur. Alc. [1160. * " Ἀελπτία, ad Herod. 56. Piers. Veris. 254. Wakef. S. Cr. 4, 206. Jacobs. Anth. 6, 158. In Hesych. 1. c. 457. leg. * Ἀνελπτία." Schæf. Mss.] " Ἀνάελπτος, Insperatus: vel etiam Prorsus " insperatus, ut in Ἀνάεδνος similem habente com- " pos. dixi. Hesiod. Θ. (660.) Ἀψοῤῥον δ' ἐξαῦτις " ἀμειλίκτων ἀπὸ δεσμῶν Ἠλύθομεν, Κρόνου υἱὲ ἄναξ, " ἀνάελπτα παθόντες." [* Ἐπαέλπτος, Tzetz. Posth. 108. * Ἀελπτὴς, Od. E. 408. Ed. Wolf. * " Δύσελπτος, Theod. Prodr. 50. 141." Kall. Mss.] " Δυσελ- " πία affertur pro Desperatio, Diffidentia: sed sine " exemplo." [Cf. Δυσελπιστία. * Εὐελπὴς, Gl. Speratus, ap. Quint. Sm. falsa l. pro εὐθαλπής.] " Εὐελ- " πία, Bona spes, VV. LL. Sed sine exemplo." " Ἐπιέλπομαι, Spero, pro simpl. ἔλπομαι, Il. A. " (545.) μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο μύθους Εἰδή- " σειν." [* Ἐπέλπομαι, Æsch. Ag. 1024. * Ἐπίελπτος, Opp. Ἁ. 4, 311. 5, 468. * " Περιέλπω, Dionys. H. 3, 1610." Schæf. Mss. * " Ἀπροτίελπτος, Opp.

A K. 3, 422." Kall. Mss.]

Ἐλπωρὴ, ap. poëtas, Spes, ἐλπίς. Od. H. (76.) Ἐλπωρή τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν κ. τ. λ.

ἘΜΕΩ, ἐσω, Vomo, Lucian. (2, 345.) Ὡς πιὼν ἐμέσειε: (346.) Οὐδέπω τὸ ἴκταρ ἐμήμεκας, ubi tamen de industria minus usitato præt. uti videtur. [" Bibl. Crit. 3, 2. p. 417. Toup. Opusc. 1, 164. ad Lucian. 1, 417. Thom. M. 327. Ἐμοῦμαι, fut., Eum. 733. et Stanl. Ἐμημεσμένος, ad Lucian. 1, 499." Schæf. Mss. * Ἔμεσις, Hippocr. 487, 24.] " Ἔμιαι, Gal. " in Lex. Hippocr. exp. ἔμετοι, Vomitus: Atticum " esse vocab. dicens. Sed puto scr. ἐμεσίαι. Ita " enim legitur ap. Hippocr. de Morb. 2. Ἢν ἐμεσίαι " μιν ἔχωσιν, ἐμεσάτω." [* Ἔμεσμα, Hippocr. 68. 72.] Ἐμετὸς, Cum vomitu ejectus, cum accentu in fine ad differentiam substantivi ἔμετος: [omnino cf. Spohn. Niceph. Blemm. n. 299.] Ἐμετήρια, Vomitoria, Quæ vomitum cient s. provocant, Diosc. [Rufus Opusc. p. 82. * Ἐμετηρίζω, Hippocr. Loc. in Hom.
B c. 12.] Ἐμετικὸς, Vomitorius: ut φάρμακον, Vomitorium, Quod provocat vomitum. || Ad vomendum propensus. [Hippocr. 395. Plut. 204.] Ἔμετος, Vomitus, Vomitio. [Spohn. l. c.] Ἐμετοποιὸς, Vomitum efficiens, ciens, ἐμετικός. " Ἐμετοποιέομαι, Vomitum " facio, i. e. cieo, moveo. Hippocr. de Morb. In- " tern. (552.) Τὴν δὲ ἄνω κοιλίην ἐμετοποιεύμενος, κά- " θαρσιν παρεχέτω." [* Ἐμετοποιΐα, Phot. Bibl. 218. * Ἐμετώδης, Hippocr. 209.] " Ἐμετωδέως, In mo- " dum τῶν ἐμέτων. Hippocr. Prorrhet. 1. Τὰ ἐν ὀξέσι " ἐμετωδέως ἑλκόμενα, φλαῦρα. Gal. signif. putat, ἣν " συνταράττηται μὲν ἐπὶ πλεῖστόν τε καὶ πυκνὸν, ἐμῇ " δὲ ἤτοι μηδὲν ἢ παντάπασιν ὀλίγον." [* Ἀνέμετος, unde * Ἀνεμέτως, Hippocr. 73. * Ἀνήμετος, 1020.] " Δυσέμετος, Ægre vomens, i. q. δυσεμής. Synes. " Epist. 120. Οἱ Ἀσκληπιάδαι τοῖς δυσεμέτοις ὕδατος " χλιαροῦ διδόασιν ἀποῤῥοφεῖν." [Lobeck. Phryn. 706.] " UNDE Δυσεμετεῖν, Ægre vomere. Areth. in " Apoc. Οἱ ἰατρῶν παῖδες τοῖς δυσεμετοῦσιν ὕδατος " ἀναῤῥοφήσει τὸν ἔμετον ἀνασοβοῦσι. Bud. Δυσε-
C " μὴς, Ægre vomens. Idem Bud. e Gal. ad Glauc. " Εἰώθασι γὰρ οἱ δυσεμεῖς πτερῷ χρῆσθαι. Legitur et " ap. Diosc. 4." [* Δυσεμέω, Hippocr. 578. * Δυσήμετος, 1201.] " Δυσημὴς, i. q. δυσεμὴς s. δυσέμετος, " Difficulter vomens: unde ap. Hippocr. in Aphor. " τοὺς δυσημέας." [Lobeck. l. c.] " Idem utitur " VERBO Δυσημέω, i. q. δυσεμέω s. δυσημετέω, Ægre " vomo: de Nat. Mul. (224, 38.) Στένει τε καὶ δυσε- " μεῖ μᾶλλον ἢ πρὶν φαγεῖν." ET Εὐέμετος, Facilem vomitum præbens, Facile vomitum ciens. [Hippocr. * Εὐήμετος, Lobeck. Phryn. 706.] Εὐεμὴς, Facile vomens, Propensus ad vomendum, Diosc. 2. (412.) Εὐεμεστέρους ποιεῖ. [Hippocr. 645.] " Εὐεμέω, Fa- " cile Vomo: unde εὐεμέσῃ, quod affertur pro Vo- " mitio bene succedat:" [e Theophr. H. Pl. 9, 10, 2. sed Urbinas liber rectius εὐεμὲς ᾖ. Vide Schn. Lex. Suppl. v. Εὐέμετος, et Lobeck. l. c. * Εὐημὴς, Hippocr. 1249.] Ἐμετιάω, Vomiturio, Vomitum appeto, Nauseo, Aristot. Probl. Διὰ τί μᾶλλον ἐμετιᾷν ποιεῖ ὁ ὑδαρὴς οἶνος ἢ ὁ ἄκρατος. Pro quo alibi ναυτιᾷν.
D Ἀνεμέω, Evomo, [Hippocr. 69. * " Ἐνανεμέω, Ruf. Eph. 28." Wakef. Mss.] Ἀπεμέω, Evomo, pro ἐμέω, sed addita signif. vehementia e comp. Lucian. (1, 499.) Ὥσπερ καὶ ναυτιάσας ἐκεῖνος ἀπήμεσε τῶν ῥαψωδιῶν τὰς πολλάς. [Cf. Wytt. ad Plut. Anim. 920. * Ἀφεμέω, falsa l. ap. Alex. Trall. 7. p. 339.] " Ἐν- " εμέω, Evomo in," [Herod. 2, 172.] Ἐξεμέω, Evomo, [Hesiod. Θ. 497. * Ἐνεξεμέω, J. Poll. 10, 76. * Συνεξεμέω, Aristot. H. A. 1, 844. * " Κατεμέω, Ælian. H. A. 4, 36." Kall. Mss. * " Συνεμέω, Theod. Prodr. Epist. in Lazerii Misc. 1, 50 = Notit. Mss. 6, 547." Boiss. Mss. * Ὑπερεμέω, Nimis humore et pituita abundo, Xen. Ἱπ. 4, 2. Kuhn. legit ὑπεραιμόω. * " Ὑπερέμετος, Morbi genus, de quo Hippocr. de Morb. 2." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. * Ἐμέττω, Gl. Vomo.]

" ἘΜΠΑΖΟΜΑΙ, Hesychio ἐπιστροφὴν ποιοῦμαι, " ἐντρέπομαι, σέβομαι, Curo, Rationem habeo, Reve- " reor. Od. A. (271.) Εἰ δ' ἄγε νῦν ξυνίει, καὶ ἐμῶν

" ἐμπάζεο μύθων: et (305.) Σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ
" ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων, Tibi hæc curæ sint et move-
" are verbis meis, i. e. Ne negligas et asperneris
" monita mea: P. (488.) Ὣς ἄρ ἔφαν μνηστῆρες· ὁ δ'
" οὐκ ἐμπάζετο μύθων: sic I. (553.) ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο
" ἱρῶν: alibi (Il. Π. 50.) ἐμπάζεσθαι θεοπροπίης, pro
" Moveri vaticinio. E Nicandri autem 'A. (282.) af-
" fertur, τὸ δέ οἱ ἐμπάζεται ἦτορ pro Turbatur et
" anxium est. Verum Schol. ibi habet ἐμπλάζεται,
" exponens περιφέρεται, ταράσσεται: quæ scriptura
" vet. etiam Codicis auctoritate confirmatur. Itidem-
" que 189. ubi vulg. Edd. habent, Ἴχνεσι δὲ σφαλεροί
" τε, καὶ ἐμπάζοντες ἀγυιαῖς: idem vet. et Ms. Cod.
" habet ἐμπλάζοντες multo rectius: i. e. Inerrantes,
" Vagantes per." [" Valck. Callim. 182. Jacobs.
Anth. 9, 373. Timon Phl. 34." Schæf. Mss.] " Ἔμ-
" παξ, Curator: παρὰ τὸ ἐμπάζεσθαι. Soph. Aj.
" (562.) p. 34. Τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφί
" σοι Λείψω, τροφῆς ἄοκνον ἔμπακ', εἰ τανῦν Τηλωπὸς
" οἰχνεῖ, Educationis impigrum curatorem: ἀνατρο-
" φῆς πρόθυμον φροντιστὴν, i. e. Impigre curaturum ut
" educeris:" [Hermann. corrigit ἄοκνον, ἔμπα κ' εἰ
τανῦν T. οἰ., Etiamsi.] " Κατεμπάζω, Corripio, vel
" Urgeo. Apud Nicandr. Θ. (695.) ὁπόταν χρειώ σε
" κατεμπάζῃ μογέοντα, Schol. exp. καταλαμβάνῃ καὶ
" κατεπείγῃ."

" ἜΜΠΑΣ, Tamen. Soph. (1338.) Ἀλλ' αὐτὸν
" ἔμπας ὄντ' ἐγὼ τοιόνδ' ἐμοὶ Οὔκουν ἀτιτάλαιμ'" [ἀτι-
μάσαιμ'] " ἂν, Sed ipsum tamen: Schol. p. 8. tra-
" dit Iones dicere ἔμπης, Atticos ἔμπας et ἔμπα."
[" Valck. ad Röv. 37. Brunck. ad Æsch. Pr. 48. Aj.
122. Harles. ad Theocr. 172. 344. Wakef. Trach.
783. Eum. 229. Abresch. Æsch. 2, 30. Jacobs. Anth.
7, 246. Antip. S. 27. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 59.
3, 244." Schæf. Mss.] " Ἔμπης, Ion. pro ἔμπας, ut
" supra e Soph. Schol. annotavi, Tamen. Od. Ξ.
" (213.) νῦν δ' ἤδη πάντα λέλοιπεν· Ἀλλ' ἔμπης καλά-
" μην γέ σ' ὀΐομαι εἰσορόωντα Γιγνώσκειν, Verunta-
" men, Attamen, Sed tamen. Aliquando ei præmit-
" titur περ, aut subjungitur καίπερ, et tunc exp.
" Quanquam, Quantumvis: positum ἐκ παραλλήλου.
" Od. O. (360.) ἀχέουσά περ ἔμπης, Quanquam mœ-
" rens. Soph. Aj. (122.) p. 8. οἰκτείρω δέ νιν Δύ-
" στηνον ἔμπης, καίπερ ὄντα δυσμενῆ. Ubi tamen
" potius cum δὲ conjungendum est, ut sit, Attamen
" ipsum miseror infelicem, quantumvis infestum
" mihi: et sic ad priorem signif. pertinebit. || Ab
" Hes. exp. non solum ὅμως, sed etiam πάντως, Om-
" nino, Prorsus. Quomodo accipiunt ap. Od. Ξ.
" (481.) οὐκ ἐφάμην ῥιγωσέμεν ἔμπης. Ex Od. O.
" (214.) afferunt, μάλα γὰρ κεχολώσεται ἔμπης, pro
" Pervehementer irascetur." [" Valck. l. c. Diatr.
275. ad Il. Ξ. 174. ad Od. Σ. 353. Il. Σ. 229. Wakef.
Trach. 825. Leon. Tar. 91. Epigr. adesp. 302. Heyn.
Hom. 6, 330. 518. 558. 7, 381. 8, 702. Lobeck. Aj.
p. 305." Schæf. Mss.] " Ἔμπα, Tamen: ἔμπα γε-
" μὴν Hesychio est ὅμως μέντοι. Idem affert ἔμπα δὲ
" pro ὅμως δὲ, ἀλλ' οὖν. Vide Ἔμπας." [" Valck. ad
Röv. 37. Callim. Ep. 52. Abresch. Æsch. 2, 30. Ja-
cobs. Anth. 7, 246. ubi et de *Ἔμπη." Schæf. Mss.]
" Ἔμπαν, Hesychio πάντως, ὅλως, Omnino, Tamen."
[Pind. N. 6, 8. 10, 154. 11, 57.]

" ἘΜΠΙΣ, ίδος, ἡ, Culex: vel potius Culicis quod-
" dam genus: scribit sane Schol. Aristoph. ἐμπίδας
" a Comico vocari quos sui temporis homines nomi-
" narent κώνωπας: quosdam vero velle esse εἶδος κώ-
" νωπος παραποτάμιον ζώνην ἔχοντος: et alibi, ζῶον
" παρὰ τοῖς ὕδασι γινόμενον ὅμοιον τῷ κώνωπι, μεῖζον
" δὲ τῇ περιοχῇ, κατὰ δὲ τὸ μέσον λευκῷ περιεζω-
" σμένον. Porro Aristoph. N. (158.) deridens Socra-
" tem, introducit Chærephontem ex eo quærentem
" utrum putet τὰς ἐμπίδας Κατὰ τὸ στόμ' ᾄδειν ἢ κατὰ
" τοὐῤῥοπύγιον: edunt enim quandam velut ᾠδήν.
" Idem Ὄ. (244.) Τὰς ὀξυστόμους ἐμπίδας. Apud
" Suid. vero Prov. ἐμπὶς Τρικορυσία, quod Trico-
" rynthe multæ existerent empides, utpote nemoroso
" et humecto loco. Hes. βούτυπον quoque esse dicit
A " ἐμπίδα: qui potius οἶστρος est." [Aristot. H. A. 1,
5, 5. 5, 17, 8. " Toup. Emendd. 4, 453." Schæf.
Mss.]

ἘΝ, ET Ἐνὶ AC Εἰν ap. poët., In. Od. Δ. (744.) Ἦ
ἔα ἐν μεγάρῳ. Il. X. (426.) θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσι. Od.
T. (172.) Κρήτη τις γαῖ' ἐστὶ, μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
Utraque autem præp. forma utitur in uno eodemque
versu, Il. Π. (630.) Ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου,
ἐπέων δ', ἐνὶ βουλῇ. Apud Eund. εἰν pro ἐν, Od. A.
(162.) ἢ εἰν ἁλὶ κῦμα κυλίνδει. In soluta autem ora-
tione ἐν duntaxat locum habet. Thuc. 8. Ὁπόση δ'
ἂν στρατιὰ ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ βασιλέως ᾖ. Et paulo post,
Καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ Χίῳ εἰς τοῦτο καθειστήκει τοῖς Ἀθη-
ναίοις. Lucian. Τὰ ἐν τῇ γῇ καὶ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ. Et
ἐν χερσὶν ἔχειν, Habere in manibus: quod etiam di-
citur Habere præ manibus. Cum autem dicunt ἐν
ᾅδου, διδασκάλου, παιδοτρίβου, subaudiunt οἴκῳ: cum
qua ellειpsi utuntur et præp. εἰς, ut antea dictum
fuit; reperiturque et ap. Hom. talis utriusque usus.
B || Ἐν interdum pro εἰς, i. e. pro In habente accus.,
Hesiod. Θ. (189.) Κάββαλ' ἀπ' ἠπείροιο πολυκλύστῳ
ἐνὶ πόντῳ. Tale est quod ex Hom. affertur, ἐν χερσὶ
πεσεῖν pro εἰς χεῖρας. Sic autem et in quopiam Xen.
l. legi Ἔλθοι ἐν τῇ Ἑλλάδι, si mendo carent exempl.,
pro ἔλθοι εἰς τὴν Ἑλλάδα, [cf. K. Π. 4, 5, 15.] Sic
vero vicissim poni εἰς pro ἐν antea docui. Ἐν pro
Inter, ut Lat. In: ut ἐν οἷς ἦν pro Inter quos erat.
|| Alicubi etiam ἐν οἷς, Apud quos, Coram quibus.
Sic Plato Symp. Ἐν μάρτυσι τῶν Ἑλλήνων πλέον ἢ
τρισμυρίοις. Signif. autem Apud et in alio genere lo-
quendi: ut Ἐν ἑαυτῷ εἶναι, Lucian. Apud se esse,
Mentis compotem esse, Sui compotem esse. Huic
opp. ἔξω ἑαυτοῦ εἶναι. || Ἐν πορφύρᾳ esse dicitur
aliquis pro Purpura amictus. Tale est Act. 1, (10.)
Ἄνδρες ἐν ἐσθῆτι λευκῇ, In albis vestibus. Sic autem
Herod. 2. Ἐν τῇ δὲ ἐσθῆτι ἔτυχε ταῦτα κατεργασά-
μενος, ἀνέθηκε τῷ Ἀπόλλωνι, Vestem, in qua hæc
gesserat. Possumus autem dicere In qua veste; pro
Qua veste indutus: Ovid. Sive erit in Tyriis, Tyrios
C laudabis amictus, Suet. In crepidis pro Crepidato,
et In caliga pro caligato. Est autem ap. Lucian.
præsertim frequens hic præp. ἐν usus, si bene me-
mini. || Ἐν ἐμοί ἐστι, In me est, pro In potestate
mea est, Dem. (292.) Ἐν γὰρ τῷ θεῷ τὸ τούτου τέλος
ἦν, οὐκ ἐν ἐμοί. Huc pertinet quod e Soph. (Œd. T.
314.) affertur, ἔν σοι ἐσμὲν pro Abs te pendemus.
Sed Bud. ἐν ὑμῖν ἐστὶ ap. Antiphontem vertit etiam
Vestrum est, ἔργον ὑμῶν ἐστί. || Ἐν ἐμοὶ θρασὺς,
Soph. (Aj. 1315.) pro Audax adversum me. || Ἐν
interdum temporis signif. habet: ut Ἐν σπονδαῖς,
Thuc. (2, 5.) pro οὐσῶν τῶν σπονδῶν, Schol. Sic ἐν
τούτῳ sæpe pro Interea: Xen. Καὶ ἐν τούτῳ ἡ ἑτέρα
γυνὴ προσελθοῦσα εἶπε. Dicitur et ἐν τούτοις. Sed et
ἐν οἷς pro Quo tempore, affertur e Plat. Epist. Ἐν
οἷς τί χρῆν ποιεῖν ἐμέ; Sic In bello, pro Tempore
belli, interdum. Dicunt et ἐν δυσὶν, τρισὶν ἡμέραις, pro
Spatio duorum dierum, Intra duos dies. Xen. K. Π.
5. Ἐν ἓξ ἢ ἑπτὰ ἡμέραις ἐλθεῖν. Et quod Hippocr.
dixit Ἐν ἑπτὰ ἡμέρῃσιν ἀποθνήσκουσιν, interpr. Cels.
D Intra septimum diem. || Ἐν alicubi quod Lat. E:
Ἐν οἴνῳ γλυκεῖ διδόασι: in quo loquendi genere Plin.
præp. Ex utitur. || Ἐν φαρμάκῳ ἐστὶ, Vice medica-
menti est, Pro medicamento est, VV. LL. || Ἐν cum
variis dat., locum adv. obtinet: ut ἐν δίκῃ pro Me-
rito, ἐνδίκως: ἐν καιρῷ, καλῷ, pro Opportune, Com-
mode; τάχει pro Celeriter, Primo quoque tempore:
ἐν σπουδῇ, Serio. Horum autem et multorum simi-
lium exempla suis ponenda erunt ll. || Ἐν cum dat.,
sequente verbo εἶναι, sæpe per verbum act. redditur,
ut ἐν φόβῳ εἰμὶ, In metu sum, Metuo. Sic ἐν δυνάμει
εἶναι ap. Thuc. et Plat. pro Posse. Sed sæpe etiam
per verbum pass. vel neutr. verti debet: ἐν αἰτίᾳ εἶ-
ναι, Accusari; ὀργῇ εἶναι, Invisum esse; ἡδονῇ εἶναι,
Placere. Quorum itidem aliorumque hujusmodi di-
cendi generum exempla quærenda suis ll., i. e. in
ipsis nominibus, ut in Φόβος, Αἰτία, Ὀργὴ, etc. Jun-
gitur et aliis verbis, ut ἐν νῷ ἔχειν, Recordari, ad
verbum Habere in mente. || Ἐν interdum superva-
caneum est: ἐν βέλει πληγεὶς, Eur. Telo percussus.
Sic ἐν γάλακτι χαίρων, Epigr. pro Lacte gaudens,

|| Ἐν δὲ ap. Poëtas, necnon ap. Herod., pro Inter alios, Inter alia autem, (2, 172.) Ἦν οἱ ἄλλα τε ἀγαθὰ μύρια, ἐν δὲ καὶ ποδανιπτὴρ χρύσεος: (5, 95.) Καὶ ἄλλα ἐγίνετο, ἐν δὲ καὶ Ἀλκαῖος. " Εἰνὶ, poët. pro ἐνὶ, Iu: " ut εἰνὶ θρόνῳ."

[" Ἐν, Toup. Opusc. 1, 500. 569. Emendd. 2, 280. Fisch. Ind. Palæph., Wytt. Sel. 407. Thom. M. 369. Huschk. Anal. 59. Jacobs. Anth. 9, 405. Wakef. S. Cr. 4, 230. Apud, Prope, Casaub. Athen. 88. ad Il. Θ. 490. Τ. 330. Υ. 390. Od. Σ. 44. ad Herod. 197. 218. Zeun. ad Xen. K. Π. 669. ad Callim. 1, 138. ad Lucian. 1, 329. 2, 36. 50. ad Diod. S. 1, 321. 482. 695. 707. 2, 167. 362. Fisch. Palæph. 88. ad Charit. 206. Acta Traj. 1, 103. Boiss. Philostr. 120. 449. 538. Heyn. Hom. 5, 500. 7, 539. 678. 8, 669. Heind. ad Plat. Charm. 56. Valck. Phœn. 684. Ad, Schw. Emendd. in Suid. 22. Inter, ad Xen. Eph. 263. Coram, Brunck. Aristoph. 2, 102. Diod. S. 2, 322. 353. 357. Pro πρὸς, ad Timæi Lex. 65. Pro εἰς, Casaub. Athen. 39. ad Il. Α. 593. H. in Apoll. Del. 73. ad Xen. Eph. 205. Wakef. S. Cr. 2, 136. 5, 30. Sylb. Præf. ad Paus. 932. ad Herod. 471. ad Lucian. 1, 527. Il. 5, 75. 11, 155. 311. 325. Heyn. Hom. 4, 159. 6, 656. 8, 385. 446. 478. ad Dionys. H. 1, 185. 3, 1359. ad Thuc. 2, 190. Bav. Cattier. 73. ad Diod. S. 1, 325. 540. 547. 587. 722. 731. 2, 312. 394. 503. 529. Marcell. de V. Thuc. 9. Lobeck. Aj. p. 231. Valck. Adoniaz. p. 364. Wolf. ad Hesiod. 84. Koen. ad Greg. Cor. 113. 163. Casaub. Athen. 1, 51. Jacobs. Anth. 9, 378. Pro σὺν, Gesn. Ind. in Orph., Valck. Phœn. p. 293. Bernard. Reliq. 105. Heyn. Hom. 8, 494. Pro ἐπὶ, Ob, ad Lucian. 1, 441. Pro ἀντὶ, Contra, Lobeck. Aj. p. 410. Pro διὰ, Wakef. Trach. 1127. S. Cr. 4, 101. Georg. 96. Subaud., ad Xen. Eph. 171. ad Callim. 1, 212. 2, 12. Jacobs. Exerc. 2, 93. Valck. Hipp. p. 226. 289. Adoniaz. p. 251. Phœn. p. 41. 232. ad Herod. 130. 381. 446. Sylb. ad Paus. 49. Ruhnk. Ep. Cr. 107. 109. 227. ad Corn. Nep. 96. Stav., Dawes. M. Cr. 47. 50. ad Diod. S. 1, 312. 634. ad Paus. 344. Beck. ad Eur. 229. Mitsch. H. in Cer. 220. Abund., Batrach. 123. 155. Brunck. Œd. T. 1112. ad Anton. Lib. 92. Verh. Jacobs. Anim. in Eur. 12. Wakef. S. Cr. 2, 87. Ion. 1185. sed v. Musgr. 1223. Jacobs. Anth. 8, 354. 9, 7. 11, 37. 12, 169. 354. Parmenio 9. Philippus 7. ad Diod. S. 1, 664. 2, 149. 202. Brunck. Aristoph. 3, 196. T. H. ad Plutum p. 257. Porson. Med. p. 50. 72. 101. ad Lucian. 1, 835. Heroic. adesp. 5. Epigr. adesp. 584. Ἐν et σὺν in verbis compositis confusa, Fisch. Palæph. 164. Ἐν et ἐπὶ conf., ad Lucian. 1, 238. Ἐν et ὑπὸ, Porson. Hec. p. 68. Ed. 2. Ἐν et καὶ, ad Dionys. H. 3, 1489. Cum gen., Koen. ad Greg. Cor. 18. ad Charit. 401. (780.) Hegesipp. 5. Jacobs. Anth. 7, 258. 9, 85. 134. 12, 269. Callim. Ep. 50. Dioscorid. 24. Kuster. Aristoph. 238. Antip. S. 76. Palladas 25. T. H. ad Plutum p. 473. De tempore, Coray Theophr. 217. De spatio, ad Diod. S. 2, 348. 363. 460. Heyn. Hom. 4, 417. Strabo 5. p. 373. 516. Λέγειν ἐν, seq. dat. plur., Schell. Præf. ad Ælian. xvii. Ἐν κέρατι πίνειν, Burm. ad Phædr. 71. Mit., ad Charit. 272. Ἐν σοὶ κεῖται, ἔστι, Valck. Phœn. p. 424. ad Phalar. xvii. Wakef. S. Cr. 2, 141. Ἐν τῷ ὅ, mit dem ὅ, Grammat., ad Mœr. 41. 269. 293. 344. 418. Steph. Dial. 18. Μυρίαις ἐν ἀμέραις, Post, Valck. Phœn. p. 108. Οὐκ ἐν ἐλαφρῷ, ad Röv. 40. Τὰ ἐν ἀνθρώποις, Zeun. ad Xen. K. Π. 185. Ἐν αὑτῷ εἶναι, Mentis suæ compotem esse, ad Lucian. 1, 234. Ἐν αὑτοῦ εἶναι, Brunck. ad Soph. Phil. 950. Wakef. S. Cr. 2, 84. ad Charit. 345. Aristoph. Σφ. 642. Brunck. 3, 219. Ἔν τινι λείπεσθαι, σώζεσθαι, δυστυχεῖν, Valck. Hipp. p. 198. Ἔν γ' ἐμοὶ, 199. Porson. Advers. 101. Ἐν οἴνῳ, ἐν κύλιξι, Valck. Hipp. p. 290. Jacobs. Anth. 7, 247. Ἐν ἐσθῆτι, ad Lucian. 1, 249. Xen. K. Π. 660. Ἐν δορὶ, Hasta armatus, Jacobs. Anth. 6, 308. 12, 446. 469. Ἐν ὄμμασι, Porson. Or. 1018. Εἶναι ἔν τινι πράγματι, Wakef. Ion. 650. (Musgr. 638.) S. Cr. 4, 197. 199. Villois. ad Long. 242. Ἐν σαυτοῦ, σαυτῷ, Wakef. Phil. 950. Ἐν φοναῖς ὄλλυσθαι, Brunck. Aristoph. 2, 180. Ἐν χερσὶ λαμ-

A βάνειν, Heyn. Hom. 6, 69. Ζῆν, τρέφειν ἐν, Brunck. Aristoph. 2, 228. Ἐν ἑαυτῷ σκοπεῖν, Porson. Hec. p. 83. Ed. 2. Ἐν ἡμετέρου, ad Herod. 18. 510. Ilgen. Hymn. 443. ad Charit. 345. Jacobs. Anth. 7, 241. Ἐν ἀλλοδαπῶν τέθαπται, ad Charit. 365. Ἐν Ἀγραύλῳ, an pro ἐν Ἀγραύλου, 401. cf. Heracl. 754. In Aristotelis H. A. p. 161. Schn. scribo ἀλλ' ἐν ἐνίοις. Κἂν, Toup. ad Longin. 335. Ἐν μὲν, Wytt. Sel. 350. Ἐν μὲν—ἐν δὲ, ad Od. N. 244. Ἐν δὲ, ad Charit. 275. 341. ad Herod. 9. 124. 201. 214. 477. ad Callim. 1, 32. Ruhnk. Ep. Cr. 236. cf. Toup. Opusc. 1, 202. Lobeck. Aj. p. 321. Heyn. Hom. 6, 510. 570. 7, 542. Ἐν δὲ—ἐν δὲ—, ad Il. Σ. 535. Ἐνὶ, Schol. ad Il. 22. p. 20. Valck. Wakef. S. Cr. 3, 100. Brunck. Or. p. 185. Antig. 1241. Trach. 7. ad Charit. 733. Musgr. Hel. 593. El. 1160. Wakef. Phil. 648. Jacobs. Anth. 7, 221. Heyn. Hom. 4, 503. 5, 580. Conf. c. ἐπὶ, 6, 223. Εἰν, Brunck. Antig. 1241. Ruhnk. Ep. Cr. 288. Toup. Opusc. 1, 158. Fac. ad Paus. 1, 478. Wakef. Phil. 685. Jacobs. B Anth. 7, 149. 404. Agathias 93. Heyn. Hom. 5, 90. Lobeck. Aj. p. 313. Εἰνὶ, Heyn. Hom. 4, 230. 5, 50. Wakef. Alc. 6. Toup. Opusc. 1, 158." Schæf. Mss.]

ἜΝΔΟΝ, Intus, Il. Z. (374.) Ἕκτωρ δ' ὡς οὐκ ἔνδον ἀμύμονα τέτμεν ἄκοιτιν. Hesiod. Ἔ. (1, 31.) Ὧι τινι μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται, Domi, Intra ædes. Sic Aristoph. (Πλ. 393.) ἔνδον ἐστί. Et Lys. (156.) Καὶ τούτων τὰ πολλὰ ἔνδον ἦν: Idem (154.) Ἦσαν δὲ ἡμῖν ἔνδον ἑπτὰ μναῖ. Plut. Ἔνδον κατακρύπτων ἑαυτόν. Xen. Œc. (7, 22) τὰ ἔνδον (ἔργα) et τὰ ἔξω inter se opp. pro Iis, quæ domi; et iis, quæ foris aguntur. Item οἱ ἔνδον, pro Domesticis. Et Ἐνδοτέρω compar. Interius. Ut Ἐνδοτάτω superl., q. d. Intime, Maxime intus. Unde Ἐνδότερος, Interior: et Ἐνδότατος, Intimus, Penitissimus. Herodian. 6, (8, 1.) Τὸ μὲν γένος, τῶν ἐνδοτάτων Θρᾳκῶν, E quodam Thraciæ, et quidem intimæ, vico, Politian. [" Ἔνδον, Valck. Adoniaz. p. 363. Phœn. p. 273. Bergl. Alciphr. 18. 334. ad Il. N. 363. 430. Abresch. Add. C ad Arist. 140. Lectt. 320. Ammon. 50. Valck. Anim. 75. Eran. Philo 167. Phryn. Ecl. 50. Thom. M. 277. Wakef. Trach. 1021. S. Cr. 4, 9. Jacobs. Anim. 174. Huschk. Anal. 257. Heyn. Hom. 6. 440. 7, 73. Domi, Xen. Eph. 113. I. q. ἐν, Valck. Phœn. p. 166. Ἔ. ἕτερος, ad Xen. Mem. 3, 11, 18. Ruhnk. p. 235. Ἔ. μένειν, ad Herod. 331. Διὸς ἔ., Heyn. Hom. 8, 9. Ἐνδοτέρω, Munck. ad Anton. Lib. 205. Verh. Plut. Alex. 75. Schm. Citius, Schneid. ad Aristot. H. A. 2. p. 445. Ἐνδότερος, Valck. ad Ammon. 153. Ἐνδότατος, Toup. Opusc. 1, 542." Schæf. Mss. Ἐνδοτάτω, Lucian. 566.] Ἐνδοῖ vel Ἔνδοι, Intus, Syracus. lingua, ex Indice in Eust. [" Theocr. 15, 1. Valck. p. 175. 210. 363. ad Röv. 49. Koen. ad Greg. Cor. 168. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 187. 2, 115." Schæf. Mss. * Ἐνδομάχης, Pind. Ὀ. 12, 20. * " Ἐνδομενία, Phryn. Ecl. 148." Schæf. Mss. * Ἐνδομενεία, Cornut. c. 14. cf. Ἐνδυμενία.] " Ἐνδόμυχος, ὁ, ἡ, In interioribus abditus " recessibus, Intus latens, Internus, Intestinus: item D " Abditus, Occultus, Latens: quoniam sc. quæ in " interiores abstrusa sunt recessus, latent et non " apparent. Ideo Suid. exp. ἀπόκρυφος, σκοτεινός. " Itidemque affertur ἐνδόμυχον κακὸν, pro Cæcum " malum. Homo etiam quispiam ἐνδόμυχος dicitur " Qui consilia sua imis abdit recessibus pectoris, nec " ulli aperit s. detegit: qualem Lat. Tectum homi- " nem appellant. Damasc. ap. Suid. Οὕτω δὲ ἐνδό- " μυχος ἐγεγόνει καὶ σιωπηλὸς ἐπὶ τούτοις ἃ κρύπτειν " ἐδοκίμαζεν, ὥστε οὐδὲ ἐρωτώσῃ τῇ μητρὶ λέγειν ὅπῃ " ἀπίοι." [" Ruhnk. Ep. Cr. 172. Wakef. Phil. 1457. Villois. ad Long. 206." Schæf. Mss.] " Ἐνδομυχέω, " In interioribus lateo recessibus, In intimos recessus " abstrusus sum, s. Lateo, Occultus sum: ut ἐνδο- " μυχοῦν κακὸν Bud. interpr. Cæcum malum." [Aristoph. Σφ. 964.] " Affertur et adv. Ἐνδομυχὶ, pro " Occulte, Secreto. Ab Hes. exp. ἐν ἀποκρύφῳ τόπῳ." Ἔνδοθι, Intus, ἔνδον: οἱ ἔνδοθι, Domestici, Aristoph. Πλ. [964. ἔνδοθεν, Br.] Et ἔνδοθι, Intra teipsum. Il. A. (243.) σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις, Od. Θ. [577. " H. in Cer. 355. Ruhnk. Ep. Cr. 110. Dawes. M.

Cr. 211. Valck. Callim. 230. Huschk. Anal. 309. Brunck. Apoll. Rh. 231. Jacobs. Anim. 60. Simmias 6." Schæf. Mss.] Ἔνδοθεν, q. d. De intus, Ab intus, i. e. Ex interiori loco. Cum gen. ἔνδοθεν στέγης pro ἐκ τῆς στέγης, e Soph. Interdum vero ἔνδοθεν pro ἔνδοθι, ut Od. Δ. (293.) Οὐδ' εἴ οἱ κραδίη γε σιδηρέη ἔνδοθεν ἦεν. Eund. enim τῆς ἔνδοθι usum ex eod. modo protuli. [" Brunck. Aj. 741. Trach. 1012. Apoll. Rh. 15. Longus 5. Vill. Valck. Diatr. 281. Callim. 226. Dawes. M. Cr. 211. Wytt. Sel. 380. Thom. M. 277. Musgr. Iph. A. 1567. Lobeck. Aj. p. 334. Apoll. Rh. 1, 274. Bianor 2. T. H. ad Plutum p. 338. Ἔνδοθε, Wakef. Alc. 767. Tzetz. Exeg. in Il. 101, 16." Schæf. Mss.]

ἜΝΔΙΝΑ, Intestina, Hom., si quidem Eust. aliisque nonnullis credere volumus, παρὰ τὸ ἔνδον εἶναι τῶν ἰνῶν, τὸ ἔνδον δινεῖσθαι: at si mihi creditur, ab ἔνδον duntaxat, ut ινα sit ἐκ μόνης παραγωγῆς: quod et in ἔντερα ab ἐντὸς, dico de τερα: ineptissimum judicans, quod scribit Etym., sc. διὰ τὸ ἐντὸς ῥεῖν. [Il. Ψ. 806.]

ἘΝΤΟΣ, Intus, Intra, Il. B. (845.) Ὅσσους Ἑλλήσποντος ἀγάῤῥοος ἐντὸς ἐέργει, Hesiod. (Ἔ. 1, 267.) τήνδε δίκην πόλις ἐντὸς ἐέργει. Et Thuc. Ἐντὸς ποιοῦμαι, Intus recipio, In medium recipio. Item cum artic. ut τὰ ἐντὸς, Intestina: quæ et ἐντόσθια. Thuc. autem dixit Τὰ ἐντὸς ἐκαίετο simpl. pro In partibus internis s. interioribus: vel adv. solo ἔνδον, Intus. Sic Εἰς τὸ ἐντὸς φέρεται, Se vertit intro. Sæpe autem suus illi additur gen., ut ἄστεος ἐντὸς, Apoll. Rh. (1, 782.) Et ἐντὸς βελῶν, Intra teli jactum: cui opp. ἐκτὸς βελῶν. Alicubi pro Cis, Citra, ut Ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, Cis fluvium. [Thuc. 2, 96.] At vero οἱ ἐντὸς λόγων redditur nomine adj. Literati. Et Τέχνης ἐντὸς γενόμενος, Artis compos, Bud. 179. e Plut. Et Ἐντὸς ἑαυτοῦ εἶναι, Compotem mentis esse, Intra se esse, non autem extra se, quod dicitur ἐκτὸς ἑαυτοῦ εἶναι. [Dem. πρὸς Φορμίωνα p. 56. 58. Sic, Οὐδὲ ἐντὸς εἶναι τῶν λογισμῶν, Plut. Alexandro. || De tempore autem: Thuc. 4, (39.) Ἐντὸς γὰρ εἴκοσιν ἡμερῶν ἤγαγε τοὺς ἄνδρας, Intra viginti dies. Ἐντὸς τριάκοντα ἐτῶν γεγονὼς, Plato de LL. Qui non excessit tricesimum ætatis annum. Greg. Naz. Τὴν τριετίαν μείναντας, ἢ μικρὸν ἐντὸς τούτου ἢ ὑπὲρ τοῦτο, Vel paulo minus, vel paulo plus. [" Sylb. ad Paus. 243. Munck. ad Anton. Lib. 205. Verh., ad Herod. 82. 532. Schneid. Anab. 79. Thom. M. 277. ad Diod. S. 2, 480. Heyn. Hom. 8, 255. De tempore, Jacobs. Anim. 295. Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 445. Conf. c. ἐκτὸς, Jacobs. Anth. 9, 254. ad Dionys. H. 2, 941. Heyn. Hom. 6, 341. 8, 16. Cum gen., Valck. Anim. ad Ammon. 3. Ἐ. ἐὼν, ἰὼν, ad Il. 22. p. 52. τοξεύματος, Xen. K. Π. 73. Zeun.: hinc intelligas ἐ. φιλήματος, Plut. Ages. T. 3. p. 369. Reisk., Lucian. 2, 248. Τὸ ἐ. τινος, 1, 392. Ἐ. χρόνου, Herod. 667. et n. Ἐ. εἴκοσιν, Brunck. Aristoph. 2, 53. Φύσεως ἐ., Boiss. Philostr. 524. Ἐντὸς ἐς —, Lobeck. Aj. p. 334. Ποταμῶν ἐ. ἀδιαβάτων, Xen. K. Ἀ. 2, 1, 11." Schæf. Mss. * Ἐντότερος, Schleusn. Lex. in V. T.] Ἔντοσθι pro eod.: ut δόμων ἔντοσθι, [al. ἔντοσθε] Hesiod. Ἔ. (2, 138.) Intra ædes. At Ἔντοσθε pro eod. ap. Il. X. (237.) ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένουσι. [" Antip. S. 63. Lucian. 2, 90. Jacobs. Anth. 12, 100. Ἔντοσθεν, H. in Cer. 342. Heyn. Hom. 8, 520. Conf. c. ἐκτ., 6, 352. 7, 537." Schæf. Mss.] Ἐντόσθια, τὰ, Intestina, Interanea, Interiora; Exta, Viscera, tam de brutis, quam de hominibus. Lucian. (3, 266.): scribi vero ET Ἐνδόσθια per δ, tradit Etym. ITEM Ἐντοσθίδια pro eod. Bud. [Schol. Apoll. Rh. 2, 112. " Athen. 381. ni ἐντοστηθίδια ibi leg." Schw. Mss.]

ἜΝΤΕΡΟΝ, Intestinum. Et plur. ἔντερα, ap. Hom. aliquoties, ut διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς Ἤφυσ', Il. P. (314.) Υ. (420.) Ἔντερα χερσὶν ἔχοντα, Aristoph. autem ludens ἔντερον pulici tribuit, (N. 160.) Ἔφασκεν εἶναι τοὔντερον τῆς ἐμπίδος Στενόν. At Hom. per εὐστραφὲς ἔντερον οἰὸς Od. Φ. (408.) peculiariter intelligit χορδὴν, Eust. || Ἔντερα γῆς, γαίης, Diosc. Athen. Intestina terræ, i. e. Terreni s. Terrestres vermes: a quibusdam, quorum est Marcellus, Lumbrici. [Arat. D. 217. " Thom. M. 181. Jacobs. Anth. 6, 169. 12, 356. Lucian. 2, 330." Schæf. Mss. * " Ἐντέριον, Pudendum, M. Anton. 175." Wakef. Mss. unde * Ἐντερίδιον, Athen. 7, 22.] " Ἐντερικὸς, " a Gaza exp. Intestinalis. Ἐντερεύω, accipitur pro " Exentero, in h. l. Athenæi, (311.) ex Archippo " Comico, de piscium venditore, ὃς βίᾳ δέρων ῥίνας " γαλεούς τε πωλεῖ, Καὶ τοὺς λάβρακας ἐντερεύων." [* Διεντερεύω, unde] Διεντέρευμα, Commentatio quædam περὶ τοῦ ἐντέρου, Quæstio, Solutio: Aristoph. N. (166.), a quo fictum puto. [* " Ἐντεροειδὴς, Schneid. Ind. ad Pisc. v. Ventriculus.] " Ἐντερόνειοι, " Hesychio αἱ χορδαί." Ἐντεροκήλη, Intestini s. Intestinorum ramex, Hernia intestini, ut alii; Descensus intestini in alienum locum, ut quidam. Plin. Enterocelen Lat. etiam dicit. Est autem Tumor scroti, delapso in id intestino. De hoc morbo cum alii scribunt, tum Cels. Ἐντεροκηλικὸς, Qui hoc morbo laborat, Ramicosus, et Enterocelicus Plinio. [Gal. 2. p. 396. E.] At vero Ἐντεροεπιπλοκήλη, Tumor scroti, intestino et omento in ipsum simul devolutis, Gorr. e Gal. de Tum. præter Nat. [3, 357. Bas. νεωτέρων ἰατρῶν ὄνομα. * Ἐντεροκηλήτης, Gl. Ramicosus. * Ἐντερόμαντις, i. q. ἐγγαστρίμυθος, Phot. de Amphiloch. c. 83. * Ἐντερόμφαλος, Gal. Isag. 2, 395. * Ἐντεροπονέω, Hippocr. 1, 613. Lind. * Ἐντεροπώλης, Suid. 1, 99. Phrynichus Bekkeri 379.] Δυσεντερία, ἡ, Intestinorum tormina, Cels. Exulceratio est intestinorum, dejectiones ramentosas, cruentas et dolorificas inducens. [" Mœr. 129. et n., Toup. Opusc. 1, 581. * Δυσεντέριον, Mœr. l. c." Schæf. Mss. Gl. Tormina. Lobeck. Phryn. 518. * Δυσεντεριώδης, Hippocr. 142. 191. * Δυσεντεριάω, Alex. Trall. 8. p. 471.] Δυσεντερικὸς adj.: πάθη quæ Cic. viscerum morbos vocat. Item subst. Dysentericus, Qui dysenteria laborat, i. e. torminibus intestinorum. [Gl. Torminosus.] Qui et Δύσεντερος dicitur a Nicandro [Ἀ. 382.] " Εὐθυέντερος, Cui recta sunt in" testina, Qui intestina directa habet: ut ζῶα, Ari" stot. de Pisc." Λειεντερία, Lævitas intestinorum, Continua et æquabilis intestinorum superficies, cibos incoctos elabi sinens. Male in VV. LL. et λυεντερία cum υ. [" Fabric. B. Gr. 2, 646." Wakef. Mss.] " Affertur et VERB. Λειεντερέω, pro Laboro lævore " s. fluxu intestinorum." [* Λειεντεριώδης, Trall. 8. p. 150.] Μεσεντέριον, In medio intestinorum situm corpus membranosum, venæ portæ ramos connectens. Gaza, inquit Gorr., μεσεντέριον passim ap. Aristot. Lactes interpr. Id, quod ab eo nimis licenter factum esse Herm. Barbarus scribit, Plinium secutus, qui Lactes appellavit molliora intestina quæ primum in homine et ove occurrant, per quæ cibus labitur. Sed Gazæ Bud. patrocinatur: siquidem Lactes non tam intestina, quam pingue illud, quod ea ambit, signif. Nostrates in piscibus vocant Laitances. Alio nomine μεσαραῖον Gr. appellant illud μεσεντέριον. " Μονέντερον, τὸ, dicitur Magnum " intestinum, Colum, quia neutra sui parte aliis in" testinis annexum est, sed intestinum per se est. " Ita enim in Hippiatr. Γίνεται δὲ τὸ πάθος περὶ τὸ " μονέντερον, ὃ καλεῖται κῶλον, διὰ τὸ μὴ συνδεδέσθαι " τοῖς ἄλλοις ἐντέροις κατ' ἀμφότερα, ἀλλὰ κυλινδεῖ" σθαι καθ' ἑαυτόν. Et rursum, Συμβαίνει δὲ τοῦτο " τῷ μεγάλῳ ἐντέρῳ ὃ λέγεται μονέντερον." Ἐξεντερίζω, Exentero, Eximo intestina, Medullam eximo: Ἐξεντερίζεται ἐλλέβορος, Diosc. Ex helleboro medulla eximitur; q. d. Emedullatur helleborus. In VV. LL. annotatur e Gal. Καρδάμωμον ἐξεντερισμένον, 7. de compositione medicamentorum in confectione Pamphyli, itidem pro Emedullatum, e Plin. At Scribonium Largum et Marcellum Empiricum nasturtium inanimatum et cachry inanimatum, ita enim legi debere, vocare quod sit ἐξεντερισμένον, sc. Exinanitum: cui opp. Animatum, i. e. Integrum ac plenum. Sic et glycyrrhizam Galeno dici ἐξεντερισμένην, pro eo, quod alibi, sc. de Antid. 2., dixit Χωρὶς τῆς ἐντεριώνης. Et Aëtium 12, 47. Καρδάμωμον χωρὶς τῆς ἐντεριώνης, quod alibi Gal. Καρδάμωμον κεκαθαρμένον dixisse videtur. [* Ἐξεντερωθὲν, Gl. Interato.]

¶ Ἐντεριώνη, Interna pars cujuslibet rei, sive medulla sit, s. nucleus, s. ossiculum, alio nomine ἐγκάρδιον, Gorr. Sic Ἐντεριώνη σικύου, κολοκυνθίδος, σκίλλης, a Gal. dicitur, ap. quem 8. κ. Τόπ. Archigenes ἐντεριώνην φοίνικος vocat Palmularum nucleum, πυρῆνα Dioscoridi dictum. Marcellus Olivæ medullam dixit. Diosc. Medullam etiam herbæ dipsaci vocat ἐντεριώνην. [" Schneid. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 58." Schæf. Mss.] || Ἐντεριώνη VEL Ἐντεριωνὶς, ET Ἐντερόνεια, Navium intima pars, Hes.: Suid. autem varie exp., quem adi, simul et Schol. Aristoph. eadem scribentem. At ἐντεριωνὶς ap. J. Poll. legitur. [Ἐντερονεία, Aristoph. Ἰ. 1185. cf. omnino Schn. Lex. Suppl.]

"Ἔνυστρον, Hesychio est τὸ μέγα ἔντερον τῶν " ζώων, ἡ κοιλία, Magnum intestinum animantium, " Venter: Suidæ τὸ μετὰ τὴν κοιλίαν ἔντερον, τὸ τῶν " βρωμάτων δοχεῖον. Sunt qui dicant proprium esse " animalium quæ ruminant: ea enim triplicem ha- " bere ventrem: quorum primus sit ἔνυστρον s. ἤνυ- " στρον, alio nom. κεκρύφαλος dictus, quod cibum " occultet: secundus, ἐχῖνος, ob asperitatem: ter- " tius, ἀποκριτικός. Exemplum ex Josepho habes v. " Χελύνιον." [" Ad Mœr. 178. Phryn. Ecl. 62. 194." Schæf. Mss.] "Ἤνυστρον, i. q. ἔνυστρον: unus e " ventribus animalium cornigerorum et ruminantium, " ex eo dictus, ut putatur, quoniam in eo διανύεται " καὶ πέττεται ἡ τροφὴ, Conficitur et concoquitur ci- " bus. Aristoph. Ἰ. (356.) Ἐγὼ δέ γ' ἤνυστρον βοὸς " καὶ κοιλίαν ὑείαν Καταβροχθίσας, κᾆτ' ἐκπιὼν τὸν " ζωμὸν ἀναπόνιπτος, Λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας. Vide et " Aristot. de Part. Anim. 3, 14. et Hist. Anim. 2, " 17."

ἘΝΤΕΑ, τὰ, Arma: a nom. sing. Ἔντος inus. Il. Σ. (191.) Στεῦτο γὰρ Ἡφαίστοιο πάρ' οἰσέμεν ἔντεα καλά: Od. Ψ. (368.) ἔντε' ἀρήϊα. Et dat. ἔντεσιν alibi. || At ἔντεα δαιτὸς Eid. Vasa convivalia. Od. Η. (232.) ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός. Prior est autem altera signif., si quidem sequamur Etym., deducentem ab ἐντός. Sed Athen. 5. aliam deductionem affert, quem vide de Ἔντη. "Ἔντη, τὰ, Ar- " ma: et quidem ea quæ corporis aliquam partem " tegunt. Athen. enim 5. τῶν ὅπλων τὰ σκεπαστικὰ, " θώρακα καὶ κνημῖδας, καὶ τὰ τούτοις ἐμφερῆ, scribit " vocari ἔντη. Poëtæ διαιρέτως dicunt ἔντεα, q. v. " Suid. quoque non de omnibus armis dici tradit, " sed de clypeo, galea et similibus." [" Ἔντος, τὸ, Archiloch. 3. Jacobs. Anth. 8, 388. Brunck. Aristoph. 3, 159. (ad Εἰρ. 1299.) Phryn. Ecl. 47. Heyn. Hom. 8, 652. Ἔντεα, 6, 12. Brunck. ad Æsch. Pers. 192. ad Corn. Nep. 286. Toup. Opusc. 2, 75. Jacobs. Anth. 6, 78. 151. 7, 248." Schæf. Mss.] Ἐντεσιμήστωρ, Armorum peritus, Bellicosus, " Hes. " Ἐντεομήστωρ, Eid. ὅπλων ἔμπειρος." Ἐντεσιουργὸς, Armorum opifex. [" Heyn. Hom. 8, 653. ad Il. Ω. 277. * Ἐντεσιεργὸς, ib." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 667. * Χαλκεντὴς, Pind. N. 1, 24. 11, 45.] Ἐντύνω, VEL Ἐντύω, Instruo, Apparo. Item pass. Ἐντύνομαι. Il. Ι. (203.) δέπας δ' ἔντυνον ἑκάστῳ. Et ἄριστον ac δεῖπνον ἐκτύνεσθαι ap. Eund. Apoll. autem Rh. 1, (235.) Ὅσσα περ ἐντύνονται — νῆες, pro Quibus instruuntur naves. Ἐντύω, (3, 1194.) ut et in Epigr., υ correpto. [" Ἐντύνω, Brunck. ad Poët. Gnom. 281. ad Æsch. Pers. 770. ad Corn. Nep. 286. ad Il. Ε. 720. ad Od. Μ. 18. Apoll. Rh. 1, 396. Jacobs. Anth. 8, 342. 10, 310. 11, 332. Heyn. Hom. 4, 540. 5, 129. Ruhnk. ad H. in Cer. 375. Ἐντύω, ib. Brunck. Apoll. Rh. 178. Jacobs. Anth. 11, 332. Heyn. Hom. 5, 129. 483." Schæf. Mss.] " Ἐντεύω, " Apparo: unde ἔντευε Hesychio παρεσκεύαζεν." Ἐπεντύνω, Idem, Soph. (Aj. 451.) Ἤδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντύνοντ' [Br. * ἐπεντείνοντ'] ἐμήν. " Ἔντυος, " Hesychio κόσμος: forsan ab ἐντύω."

ἘΝΘΑ, Hic, ex Od. Ξ. (103.) Ἔνθα δέ τ' αἰπόλια. Ibi, Illic. Interdum et Ubi. Ξ. (137.) Ὣς ὁ μὲν ἔνθ' ἀπόλωλε. Et ἔνθα τε pro ἔνθα, Ubi, ex Il. Β. (594.) Item ἔνθα cum αὐτόθι, ἐκ τοῦ παραλλήλου, ex Od. Ξ. (285.) Ἔνθα μὲν ἑπταετὲς μένον αὐτόθι. Apud Hesiod. (Ἀ. 334.) ἔνθα in principiis duorum membrorum, Ἔνθα κε γυμνωθέντα σάκευς ὑπὸ δαιδαλέοιο Ὀφ- A θαλμοῖσιν ἴδῃς, ἔνθ' οὐτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ, Ubi nudatum videris, ibi ferito. Dicitur et ἔνθα μὲν, ἔνθα δὲ, pro Hic, Illic; Alibi quidem, Alibi vero: Aristot. Ἔνθα μὲν λευκὰ, ἔνθα δὲ μέλανα. Frequens est et ἔνθα καὶ ἔνθα, Hom., quod pro Undique accipiunt aliqui, aliter nonnulli: ut habes ap. Eust. Affertur vero e Plat. de LL. Ἔνθα καὶ ἔνθα μετατιθέμενα, pro Hoc vel illo modo commutata. || Sed ἔνθα interdum et motus signif. habet: Il. Β. (90.) Αἱ μέν τ' ἔνθα ἅλις πεποτήαται, αἱ δέ τε ἔνθα, Aliæ huc, aliæ illuc. Sed ἔνθ' ἢ ἔνθα exp. etiam Hinc aut illinc, B. (397.) || Item ἔνθα, ut Lat. Ibi, pro Tum. Α. (22.) Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί. Apud Greg. Naz. Ἔνθα δὴ, Quo tempore, facto, Bud. [" Wassenb. ad Hom. 140. Ammon. 51. Eran. Philo 167. Fisch. Ind. Palæph. Toup. Emendd. 1, 149. Alciphr. 2, 228. ad Phryn. Ecl. 51. Thom. M. 282. ad Charit. 591. 632. Eur. Iph. A. 1300. Apoll. Rh. 1, 213. Wakef. Georg. 26. Bast Lettre 197. Heyn. Hom. 6, 255. 655. Quocunque, Jacobs. Anth. 4, 48. Quo, Timæi Lex. 60. B Quum, Suid. 3, 316. Tum, Heyn. Hom. 4, 17. 5, 3. Pro ἐκεῖ, ad Lucian. 1, 216. Cum gen., Brunck. et Musgr. ad Hec. 455. Tro. 680. Heyn. Hom. 5, 435. Conf. c. ἔνθεν, Bast Lettre 42. Schneid. Anab. 77. Ἔνθα ἢ ἔνθα, Coray in Consp. Mus. Ox. 16. Ἔνθα καὶ ἔνθα, Wakef. Trach. 1108. Leon. Tar. 7. Ἔνθα μὲν, ἔνθα δὲ, Fisch. ad Well. Gr. Gr. 2, 185. Ἔνθ' αὖτε, Il. Ζ. 234. De tempore, Heyn. Hom. 7, 255." Schæf. Mss.] " Ἔνθα περ, i. q. ἔνθα, Ubi." Ἐνθάδε, Hic, Huc, Od. (Ξ. 164.) Ἐνθάδ' ἀτιμάζει ἄλοχον, Hic. Od. Ο. (491.) ἐνθάδ' ἱκάνω, Huc venio. Annotatur autem et ἔνθα δὲ pro ἐνθάδε ex Hom.: item ἐνθάδε αὖθι, vacante αὖθι. Usus est autem hujus adv. et in prosa: ET τοῦ Ἐνθαδὶ quoque, Att., ut Aristoph. (Πλ. 54.) ἦλθε μετὰ νῷν ἐνθαδί. Et ἐνθαδὶ δὲ, Hic autem, ap. Eund. [" Ad Callim. 2, 12. Valck. Phœn. p. 96. Ammon. 51. Eran. Philo 167. Toup. Emendd. 1, 227. Thom. M. 315. Markl. Suppl. 1010. Iph. p. 238. Musgr. Hel. 1241. Wakef. Ion. 256. Phil. 377. Heyn. Hom. 7, 22. 8, 91. Cum gen., Soph. Phil. C 899. Oppon. Hic, Aristoph. Ὀ. 755. aliter tamen 763. Ἐνθάδε, ἔνθα δὲ, Wolf. Præf. ad Od. p. 32. Ed. 2. Heyn. Hom. 4, 318. 5, 216. 242. 540. 6, 257. 374. 546. 569, 7, 60. Ἐνθάδε, ἔνθα γε, 5, 244. Ἐνθάδε γε, 8, 167. Ἐνθαδὶ, Brunck. Aristoph. 2, 141. Toup. Opusc. 1, 98. 232. Emendd. 4, 443. Koen. ad Greg. Cor. 56." Schæf. Mss.] Ἐνθάδιος, q. d. Qui hinc est, s. Qui est de hoc loco; eo sensu, quo dicitur Gall. Qui est d'ici: quod sonat ad verbum, Qui hinc est. Unde ab Hes. exp. ἐντόπιος. Ἔνθεν, ET Ἐνθένδε, Hinc, Illinc, Dem. 146. Καὶ παραστὰς ὁ μὲν ἔνθεν, ὁ δὲ ἔνθεν, Unus hinc, alter illinc. Et cum gen. pro Ab una parte, altera parte. Aristides, Τὰ μὲν ἔνθεν αὐτῆς τῆς πόλεως, ἄρκτον εἶναι· τὰ δὲ ἔνθεν, ἤδη μεσημβρίαν. Ex Aristot. quoque Ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ἀκάνθης, pro In spinæ latus utrumque. Et ἐνθένδε ποθὲν, pro Hinc fere: ut Bud. interpr. ap. Plat. Symp. Ἐνθένδε ποθὲν ἄρξασθαι. [" Ἔνθεν, Xen. Œc. 6, 1. Eur. Hec. 1138. Xen. Eph. 11. Fisch. Ind. Palæph. ad Od. Κ. 140. Thom. M. 926. Markl. Suppl. 1010. Wakef. D Ion. 779. Trach. 702. Jacobs. Anth. 6, 393. Heyn. Hom. 6, 501. 7, 796. Tum, Eur. Phœn. 1413. Post, Apoll. Rh. 1, 402. Quapropter, Antip. S. 88. Jacobs. Anth. 10, 383. Pro ἔνθα, Ruhnk. Ep. Cr. 287. Cum gen., Herod. 190. Ἔνθεν ἑλὼν, ἔνθεν λαβὼν, Toup. ad Longin. 214. Ἔνθεν καὶ ἔνθεν, Fisch. Palæph. 87. De hoc similibusque, J. Gronov. ad Cebet. 150. Xen. Κ. Π. 674. 678. Ἐκεῖθεν ἐ., Paul. Sil. 74, 15. Ἐ. κἄνθεν, Wakef. Phil. 374. Ἐ. ἀφορμηθεὶς, Timon Phl. 14. ἀρξάμενος, Dionys. H. 2, 1092. Ἐνθένδε, Valck. Phœn. p. 96. 476. Thom. M. 315. Markl. Suppl. 695. Iph. p. 238. Eur. El. 618. 639. Soph. Phil. 895. Τοὐθένδε, Eur. Hec. 715. ad Xen. Eph. 137. Herod. 760. Aristoph. Fr. 246. Τἀνθένδε, Markl. Suppl. 559. Ἐ. πόθεν, Plato Phædr. 194. Ἐ. ἀπὸ τοῦ Ἰλισσοῦ, Heind. ib. Ἐ. et ἐνθάδε conf., ad Dionys. H. 1, 24. * Ἐνθενδὶ, Brunck. Aristoph. 1, 34." Schæf. Mss. " Κἄνθεν, Att. synaliphe pro καὶ ἔνθεν, Et inde."

ἘΝΤΑΥΘΑ, i. q. ἔνθα, Hic; sed usitatius illud in prosa quam hoc. Sed et pro Huc, ut ἔνθα. Plato

Apol. Socr. (26.) 'Ενταῦθα μὲν οὐκ ᾔϊα. Isocr. (Symm. 18.) 'Ενταῦθα περιέστηκε τὰ πράγματα, Huc res tandem reciderunt, Eo res evaserunt. Item pro Istuc. Plato Epist. 'Εμὲ δὲ ἀφικόμενον ἐνταῦθα. Sed et cum gen. sæpe: signif. In loco, Ad locum : ut Plato de Rep. 1. 'Ενταῦθα εἶ τῆς ἡλικίας, In hac es ætate. Et ap. Eund. "Οσοι ἐνταῦθα ἦλθον ἡλικίας, Qui ad hanc pervenerunt ætatem s. processerunt. Vel per adv. itidem, Qui huc ætatis processerunt. Dicitur et per nomen interdum, Qui hoc ætatis attigerunt. Dem. cum gen. itidem, 217. Καὶ οὐδ' ἐνταῦθα ἔστη τῆς ὕβρεως, Nec tamen hactenus injurius s. insolens fuit: q. d. ad verbum Non hic insolentiæ constitit: i. e. In hoc insolentiæ loco s. gradu. Plut. Romulo, 'Ενταῦθα προὔβη δυνάμεως. || Pro Tum, sicut et ἔνθα, ap. Thuc. Ita et Hic Lat. [" Casaub. Athen. 1, 24. Brunck. El. 381. Wassenb. ad Hom. 47. Ammon. 51. Eran. Philo 167. Thom. M. 77. 315. Phryn. Ecl. 51. Wakef. Ion. 256. 982. Phil. 377. Huc, Longus 3. Vill., Paus. 1, 423. Boiss. Philostr. 308. 322. 538. Illuc, Valck. Diatr. 55. Dawes. M. Cr. 277. Tum, Xen. K. Π. 57. 63. ad Xen. Eph. 250. Herod. 708. Jacobs. Anth. 9, 216. Paus. 353. Schneid. Anab. 8. Conf. c. ἐντεῦθεν, ad Diod. S. 2, 460. Erfurdt. ad Aj. p. 446. Cum gen., Musgr. Heracl. 398. Hec. 455. Or. 692. Dionys. H. 1, 293. Toup. Opusc. 1, 154. 'Ενταῦθα ἐν, Fac. ad Paus. 3, 136. 'Εν. δὴ, Tum vero, Heyn. Hom. 4, 490. ad Dionys. H. 2, 1183. 'Εν. εἰμι —, Stav. ad Corn. Nep. 52. Toup. Opusc. 1, 76. 150. (ubi et de ἐ. εἶμι,) Emendd. 1, 226. * 'Ενταυθὶ, (Aristoph. Λ. 670.) Steph. Dial. Att. 14. "Εν γε ταυθὶ, Aristoph. Θ. 646." Schæf. Mss.] " Κἀνταῦθα, Att. synaliphe pro " καὶ ἐν., Et hic. Itidemque Κἀντεῦθεν pro καὶ ἐν., " Et hinc." [* 'Ενθαῦτα, Ion., Koen. ad Greg. Cor. 220.] 'Ενταυθοῖ, Hic: ut, Καθιζόμενος ἐνταυθοῖ, Plato. Et Aristoph. (Θ. 225.) ἐνταυθοῖ μενῶ. Sed et pro Huc, Πλ. (608.) ἔτι μ' ἐνταυθοῖ Μεταπέμψεσθε, Huc me accersetis. Sic Plato Apol. Socr. (31.) 'Ανέβαινον ἐνταυθοῖ. [" Ammon. 51. Eran. Philo 167. Casaub. Athen. 1, 24. Brunck. El. 381. Alciphr. 424. Anton. Lib. 196. 202. 238. Phryn. Ecl. 51. Thom. M. 902. Iph. T. 1010. Jacobs. Anth. 8, 43. Longus 122. Vill. Epigr. adesp. 220. Aristoph. 'A. 152. Liban. 1, 353. R., Philostr. 194. 635. Heyn. Hom. 8, 134." Schæf. Mss.] 'Εντεῦθεν, Hinc, ἔνθεν, Inde: Τὸ ἐντεῦθεν ἂν κατίδοι τις, Aristot. pro Quid hinc consequatur. Apud Dem. autem et pro Hinc signif. Ex hoc tempore, Ex hac hora, Posthac. Qua tamen in signif. dicitur frequentius CUM articulo Τοὐντεῦθεν. Quibus addit Bud. sumi et pro Hic, afferens e Greg. Τῇ ἐντεῦθεν ῥαστώνῃ μετροῦντες τὸ εὐδαιμονεῖν, i. e., inquit, Præsentis vitæ prosperitate. Item, Οἱ μὲν γὰρ τὰς ἐντεῦθεν βασάνους ὀδύρονται κ. τ. λ. Sic, inquit, ἐκεῖ et ἐκεῖθεν alicubi pro eod., sicut τῇδε et ἐντεῦθεν. ET 'Εντευθενὶ Aristoph. ('O. 10.) pro eod. [" Markl. Suppl. 1181. 'Εντεῦθεν, Valck. ad Chrys. 20. Phalar. 26. Fisch. Ind. Palæph. Herod. 474. Thom. M. 315. ad Charit. 84. Dawes. M. Cr. 486. Musgr. Heracl. 1014. El. 1247. Wakef. Eum. 60. Aristoph. Λ. 802. Dehinc, ad Xen. Eph. 252. Ideo, Boiss. Philostr. 524. 526. De tempore, Diod. S. 2, 529. Pro ἀπὸ τούτων, Heind. ad Plat. Apol. ix. Τοὐντεῦθεν, Xen. Eph. 56. Herod. 486. 571. 670. Eur. Bacch. 1052. Τὸ ἐντ. ἐπὶ τούτοις, Ælian. H. A. 267. Schn. 'E. καὶ ἐ., J. Gronov. ad Cebet. 150. ubi et de similibus. 'E. ποθεν, Longin. §. 6. Heind. ad Plat. Phædr. 194. 327. 'E. ἐκ Χίου, ad 194. * 'Εντεῦθε, Tzetz. Exeg. in Il. 38, 10." Schæf. Mss. * " 'Απεντεῦθεν, Eythym. Z. in Matth. Lectt. Mosq. 1. p. 45." Boiss. Mss.] " 'Ενθεῦτεν, Ion. ap. " Herod. pro ἐντεῦθεν, ut ἐνθαῦτα pro ἐνταῦθα. Exp. " non solum Hinc, sed etiam Dehinc, Deinceps, " Postmodum; item Præterea." [" Wessel. Diss. Herod. 66. Koen. ad Greg. Cor. 226." Schæf. Mss.]

" 'ΕΝΔΥΚΕΣ, Hesychio συνεχὲς, ut διηνεκὲς su- " pra; item ἀφελὲς, γλυκὺ, εὔπνουν: necnon συνετὸν, " πρόθυμον, ἐπιμελές: et πιστὸν, ἀσφαλές. Quorum " duorum posteriorum expos. sequitur ADV. 'Ενδυ- A " κέως, signif. προθύμως, φιλοφρόνως, ἐπιμελῶς, πιστῶς, " Promto animo, Humaniter et benevole, Accurate " et diligenter, Fideliter. Il. Ω. (158.) 'Αλλὰ μάλ' " ἐνδυκέως ἱκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός: Od. K. (449.) " Τόφρα δὲ τοὺς ἄλλους ἑτάρους ἐν δώμασι Κίρκη 'Εν- " δυκέως λοῦσέν τε, καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ: Il. Ψ. (89.) " "Ενθα με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἱππότα Πηλεὺς "Ετρε- " φεν ἐνδυκέως. Od. H. (255.) ἥ με λαβοῦσα 'Ενδυκέως " ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφε: et P. (111.) ὡσεί τε πατὴρ ἑὸν " υἷα 'Ελθόντα χρόνιον νέον ἄλλοθεν, ὣς ἐμὲ κεῖνος " 'Ενδυκέως ἐκόμιζε." [" 'Ενδυκὲς, Brunck. Apoll. Rh. 39. 'Ενδυκέως, Jacobs. Anth. 7, 117. Wakef. Georg. 120. Heyn. Hom. 8, 375. 623. 'Ενδυκὲς, 'Ενδυκέως, Valck. Adoniaz. p. 248. Toup. Opusc. 2, 197." Schæf. Mss.] " 'Ενδύκιον, Hesychio πιστὸν, " φίλον, βέβαιον: item ἀποκρύφιον et ἐμφερὲς, Fidum, " Amicum, Stabile, Occultum, Simile."

"ΕΝΕΚΑ, ET Εἵνεκα poët., Propter. Redditur sæpe et per ablativos Causa ac Gratia: quibus similem B constr. habet cum gen., Il. A. (94.) Οὔτ' ἂρ ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, οὔθ' ἑκατόμβης, 'Αλλ' ἕνεκ' ἀρητῆρος: (110.) 'Ως δὴ τοῦδ' ἕνεκά σφιν ἑκηβόλος ἄλγεα τεύχει, Propter hoc, Idcirco, Hujus rei causa. B. (377.) Καὶ γὰρ ἐγὼν 'Αχιλεύς τε μαχεσσάμεθ' εἵνεκα κούρης, Ob puellam. Rursus A. (173.) οὐδέ σ' ἔγωγε Λίσσομαι εἵνεκ' ἐμεῖο μένειν, Propter me, Mei causa s. gratia. Aut etiam, Mea causa, In gratiam meam. Hic enim τὸ ἕνεκα comprehendere mihi videtur et τὸ χάριν, quod alioqui ab illo distinguit Eust. Utrumque ἐκ τοῦ παραλλήλου posuit Phocyl. (188.) λυγρῆς χάριν εἵνεκα φερνῆς. Est autem in prosa quoque frequentissimo in usu ἕνεκα: nam εἵνεκα poët. esse dixi; Dem. Phil. 1. Τίνος οὖν ἕνεκα ταῦτα λέγω; pro Cor. Τί οὖν βούλεται, καὶ τίνος ἕνεκα τὴν 'Ελάτειαν κατείληφε; Idem, Πρὸς ἔχθραν, ἢ φιλονεικίας ἕνεκα. Æschin. c. Ctes. Οὓς ἐβουλόμην ἂν πολλῶν ἕνεκα ζῆν, Ob multa, Multis de causis. ||"Ενεκα τούτου, Propter hoc; interdum pro Ad vitandum hoc, ut Od. Ω. (229.) Χειρῖδάς τ' ἐπὶ χερσὶ, βάτων C ἕνεκ', Ad vitandos rubos, i. e. Ad vitandas ruborum vellicationes. Sic "Ενεκα τῶν θηρίων, Aristot. H. A. 9. pro Ne bestiæ subeant. || De τὸ οὗ ἕνεκα ap. Aristot., v. Bud. 130. ||"Ενεκα interdum subaudiri cum gen., annotant Schol. Hom.: in illo tamen l. Il. A. quem primum citavi, Οὔτ' ἂρ ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, non dixerim subaudiendum esse, sed potius accipiendum e seqq. Subauditur autem et in prosa interdum. "Ενεκα alicubi aliam interpr. requirit: Xen. K. Π. 3, (2, 14.) 'Αλλ' ἐξέσται ἡμῖν, ἐκείνου ἕνεκα, πρὸς τὸ ἡμέτερον συμφέρον πάντα τίθεσθαι, Sed quantum ad eum attinet, licebit nobis omnia e re nostra constituere. Arrian. (7, 9, 1.) "Εστι γὰρ ὑμῖν ἀπιέναι ὅποι βούλεσθε, ἐμοῦ γε ἕνεκα. Bud. 985. Addo tamen iis, quæ ab illo dicuntur, videri mihi hunc posteriorem l. ceterosque ei similes, aliud etiam interpretationis genus admittere, eundem tamen sensum habentis, veluti si interpretemur ita illum Arriani l. Nec enim per me stat, vel stabit, quominus abeatis, quocunque visum fuerit. Sed et hæc interpr. aptis- D sima esse videtur, Vobis enim quocunque volueritis abire per me licet. "Ενεκεν pro ἕνεκα. Dem. pro Cor. Τῆς ἰδίας ἕνεκεν ἔχθρας.

Οὕνεκα ET Τοὕνεκα, ex οὗ ἕνεκα et τοῦ ἕνεκα facta. Est autem Οὕνεκα, Quoniam, Quia: Il. A. (10.) ὀλέκοντο δὲ λαοὶ Οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα 'Ατρείδης, Quia, Ideo quod, etc. Et Od. O. (362.) Οὕνεκα μ' αὐτὴ θρέψε. At Τοὕνεκα pro τοῦ ἕνεκα, accipiendo τοῦ pro τούτου, Quapropter, Idcirco. Vel, Hanc ob rem, s. Quam ob rem, Hujus rei causa: Il. A. (96.) Τοὕνεκ' ἂρ ἄλγε' ἔδωκεν 'Εκηβόλος, ἠδ' ἔτι δώσει: (I. 158.) ἀΐδης τοι ἀμείλιχος ἠδ' ἀδάμαστος· Τοὕνεκα καί τε βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἁπάντων, Ideoque. Vel, Ac idcirco, aut, Ac propterea. Hesiod. autem utrique simul locum dedit, priorem τῷ τοὕνεκα, posteriorem τῷ οὕνεκα, Θ. (88.) Τοὕνεκα γὰρ βασιλῆες ἐχέφρονες, οὕνεκα λαοῖς Βλαπτομένοις ἀγορῆφι μετάτροπα ἔργα τελεῦσι, Ideo enim prudentia donantur reges, quia eorum officium est tueri populum, cui fit injuria. Hunc enim esse puto loci istius sensum;

non ignorans alioqui, si τελεῦσι in conj. mutaretur, tunc οὕνεκα pro ἵνα sumtum iri. Affertur et τοὕνεκα interr. τοὕνεκα ταῦτα; pro Quamobrem hæc? Quorsum hæc? || Οὕνεκα tamen interdum et pro τοὕνεκα ponitur, i. e. τούτου ἕνεκα: Il. I. (505.) Ἡ δ' Ἄτη, σθεναρή τε καὶ ἀρτίπος· οὕνεκα πάσας Πολλὸν ὑπεκπροθέει, i. e. διὰ τοῦτο, Eust. Potest tamen eod. sensu resolvi et in οὗ ἕνεκα, accipiendo ad verbum pro Cujus rei Causa, Quam ob causam. || Genitivo autem junxit οὕνεκα Aristoph. (N. 361.) γνώμης οὕνεκα pro ἕνεκα. || Soph. pro οὕνεκα, Quia, dixit ὅθ' οὕνεκα, Aj. (121.) ἐποικτείρω δέ νιν—Ὅθ' οὕνεκ' ἄτῃ συγκατέζευκται κακῇ. Οὕνεκεν ET Τοὕνεκεν inveniuntur etiam pro οὕνεκα et τούνεκα, sicut ἕνεκεν pro ἕνεκα.

[" Ἕνεκα, Wolf. ad Dem. c. Lept. 338. Brunck. ad Æsch. Pr. 345. Valck. Phœn. p. 582. Ammon. 53. Thom. M. 307. Spitzn. de Versu etc. 238. Quod attinet ad, Valck. ad Phal. xiii. ad Herod. 20. 259. 466. Lucian. 1, 36. Zeun. Ind. Xen. K. Π. Plut. Mor. 1, 385. Diod. S. 1, 118. Brunck. Phil. 774. Eur. Med. 1114. (sic ἕκατι,) Thom. M. 184. ad Charit. 585. Eur. Iph. A. 1621. (sed v. Markl.) Jacobs. Anth. 7, 7. ad Dionys. H. 2, 909. Markl. Iph. p. 371. Heind. ad Plat. Phædr. Charm. 72. Theæt. 303. Elliptice omissum, Musgr. in Theocr. Warton. 2, 410. Bibl. Crit. 1, 2. p. 38. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 923. Eur. Med. 1233. Valck. Phœn. p. 456. Koen. ad Greg. Cor. 181. Wakef. S. Cr. 2, 94. ad Od. M. 348. Subaud., ad Charit. 254. Brunck. Œd. T. 701. El. 1027. Thom. M. 184. Markl. Iph. p. 371. Wakef. Ion. 1380. Musgr. 1360. Wakef. Herc. F. 529. Musgr. ib. 1117. El. 995. Wakef. Alc. 753. Phil. 1039. Eum. 96. Abresch. Æsch. 2, 2. 7. 125. Jacobs. Anth. Proleg. 53. 8, 113. Markl. ad Max. T. 682. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 3, 393. Porson. Or. 219. Brunck. Aristoph. 3, 67. Lucian. 3, 30. Heyn. Hom. 4, 491. Subaud. in συνῆλθον τοῦ ἀφελέσθαι, Munck. ad Anton. Lib. 28. Verh. Zeun. ad Xen. K. Π. 40. 142. Phalar. 10. Phil. 197. Thuc. 1, 4. Quod, Quoniam, Valck. ad Theocr. 317. Quid sit sensu grammat., Bos. Ellips. 501. Remotum a suo gen., Dionys. H. 3, 1514. Ἐμοῦ γ' ἕν., Aristoph. Ἀ. 387. Ὅσον πείρας ἕν., ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕν., ad Lucian. 2, 269. Heind. ad Plat. Phædr. 333. Ἕνεκα, εἵνεκα, Ammon. 106. Eran. Philo 172. Ἕν., ἕνεκεν, Schneid. Anab. 107. Spitzn. de Versu 238. * Ἕνεκε, Fisch. Palæph. 9. et Ind., Zeun. ad Xen. K. Π. 11. Müller. ad Lycophr. p. 441. Ἕνεκεν, Ammon. 136. Zeun. ad Xen. K. Π. 306. Xen. Mem. 1, 2, 47. 2, 4, 7. ad Phal. 377. Brunck. Aristoph. 1, 106. Fr. 262. ad Diod. S. 2, 292. Boiss. Philostr. 531. 562. 564. In obsecrando pro πρὸς, T. H. ad Plutum p. 460. Εἵνεκα, Brunck. ad Æsch. Pr. 345. Aristoph. 1, 10. 36. 157. 251. 2, 39. 89. Valck. Diatr. 290. ad Herod. 34. 220. 339. 466. 501. Fac. ad Paus. 1, 357. Wolf. ad Dem. c. Lept. 338. Greg. Cor. 213. ad Diod. S. 1, 186. Thom. M. 307. Jacobs. Anth. 12, 20. Heind. ad Plat. Gorg. 71. * Εἵνεκεν, Brunck. ad Poët. Gnom. 345. ad Herod. 10. 501. Valck. Callim. 297. ad Dionys. H. 2, 748. ad Charit. 664. Οὕνεκα, Barnes. El. 1027. Wakef. S. Cr. 4, 16. Brunck. Aristoph. 2, 85. 89. 116. Callim. 1, 435. Jacobs. Anth. 9, 361. 11, 200. 12, 20. 80. Epigr. adesp. 663. Heyn. Hom. 5, 643. Thom. M. 307. Markl. Iph. p. 16. 188. 342. Musgr. 102. Iph. A. 1393. Iph. T. 1388. Musgr. 1469. Rhes. 340. Tro. 1129. Heracl. 302. Hel. 143. 1240. 1270. Huschk. Anal. 258. Statyll. Fl. 6. T. H. ad Plutum p. 103. Quod attinet ad, Valck. Hipp. p. 209. I. q. ὅτι, Eur. Iph. T. 783. 1305. Musgr. Rhes. 455. Hel. 971. Wakef. Ion. 1188. Herc. F. 244. Rhian. 1. Epigr. adesp. 728. Ὅθ' οὕνεκα, Eur. Hel. 103. 597. Dioscorid. 1. Antip. S. 92. Jacobs. Anth. 9, 288. Timon Phl. 15. Brunck. ad Hec. p. 309. ad Gnom. 345. Œd. T. 572. 1271. Schol. ad Œd. C. 1006. Trach. 941. Ὧν οὕνεκα, Eur. Hec. 777. Phœn. 272. Dawes. M. Cr. 49. Οὕνεκεν, Asclepiad. 30. Posidipp. 15. Cornel. Long. Epigr. 2. Τοὕνεκα, ad Charit. 664. Markl. Iph. p. 16. Musgr. 102. Meleag. 113. Posidipp. 13. Philodemus 5. Lucian. Ep. 16. Heyn. Hom. 4, 536. 5, 564. Ammon. 136. Eran. Philo 173. Τοὕνεκεν, Jacobs. Anth. 7, 257. Callim. 1, 435." Schæf. Mss.]

ἘΝΝΕΑ, Novem: κήρυκες, Il. B. (96.) Od. Λ. (576.) ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα. Pro quibus Virg. Æn. 6. per tota novem cui jugera corpus Porrigitur. Plut. Quæst. Rom. Ἡ ὅτι τῶν ἀριθμῶν ἁπάντων τὰ μὲν ἐννέα, πρῶτός ἐστι τετράγωνος. [" Quid in comp., Cattier. 95." Schæf. Mss. * Ἐννεακαίδεκα, Il. Ω. 496. * " Ἐννεακαιδεκάμηνος, Epigr. adesp. 729. * Ἐννεακαιδεκετής, Jacobs. Anth. 12, 161. 162. Asclepiad. 35. et Jacobs. * Ἐννεακαιδεκαετηρίς, Diod. S. 1, 476." Schæf. Mss.] Ἐννεακαιδέκατος, Nonusdecimus. [Athen. 609.] Ἐννεακαιδεκαταῖος, Decimonono die proveniens, VV. LL. [" Hippocr. Vita e Sorano init. et var. l." Boiss. Mss. * Ἐννεακαιδεκαπλασίων, Plut. 9, 530. " * Ἐννεακαιδεκάδες, Tzetz. Chil. 2, 885. de Metonis Cyclo undeviginti annorum." Elberling. Mss. * Δεκαεννέα, Schol. Eur. Hec. 421.]

Ἐννέα cum aliis nominibus quam numeralibus, ἐννεάβοιος, Hom. ἐνναετὴς, ἐννεάτηρος, Hesiod. vide Βοῦς, Ἔτος: sed ab hoc ἐνναέτηρος deducitur et ἐνναετηρὶς, inveniturque et ἐννετηρὶς pro eod. ET Ἐννῆμαρ ex ἐννέα et ἦμαρ, pro, Per novem dies, Il. A. [53.] " Ἐνῆμαρ, pro Novem dies affertur ex Il. A. " sed scr. potius ἐνν." [* " Ἐνναήμερος, Tzetz. Chil. 2, 43." Boiss. Mss. * " Ἐννεάβυρσος, i. q. ἐννεάβοις, Hes." Wakef. Mss. * Ἐννεάβιβλος, Euseb. Chron. p. 70. * " Ἐννεαδάκτυλος, Novem digitos habens, Plot.* Heph." Wakef. Mss. * " Ἐννεαετής, Thom. M. 859. * Ἐννεαετία, Piers. ad Herodian. Philet. 463." Schæf. Mss.] " Ἐννεάκεντρος, Novem habens stimulos s. " aculeos, Nicand." [" Θ. 782. Schol." Wakef. Mss. * " Ἐννεακέφαλος, Tzetz. Chil. 2, 237." Boiss. Mss. * Ἐννεάκλινος, Themist. 223. * Ἐννεακλίνιος, Diod. S. 2, 31. Phot. 623.] " Ἐννεάκροσσος, Novem, He-" sychio πολλοὺς, κροσσοὺς ἔχων." [" Cattier. 95." Schæf. Mss. * Ἐννεάκυκλος, Coluth. 210.] " Ἐν-" νεάλινος, Novemplici lino plexus, Xen. K. (2, " 5.) Ἔστωσαν αἱ ἄρκυες ἐννεάλινοι. Ἐννεάμυκλος, " Hesychio ἐνναετὴς, ἰσχυρὸς, Novem annorum, Ro-" bustus et validus. Forsitan autem exp. ἐνναετὴς " quoniam ex μυκλῶν numero cognoscebatur annus: " et ἰσχυρὸς, quia talis habebatur qui multas habe-" ret μύκλας." [" Ruhnk. Ep. Cr. 185. Herodian. Philet. 439. Callim. 1, 509." Schæf. Mss.] " Ἐννεά-" οδος, a novem viis dicta olim ἡ Ἀμφίπολις, Hes." [* Ἐννεάπηχυς, Il. Ω. 270. * " Ἐννεάπολις, Schol. Od. Γ. 7." Wakef. Mss.] " Ἐννεάπους, Novem " pedes habens, s. Qui novem pedum est," [Hes. * Ἐννεάπυλος, Suid. 1, 251. * " Ἐννεάστεγος, Diod. S. 2, 472. * Ἐννεασύλλαβος, Jacobs. Anth. 6, 248." Schæf. Mss.] " Ἐννεάφθογγος χέλυς, Novem sonos " reddens chelys," [Eur. Fr. Belleroph. 105. * " Ἐννεάχειλος, Wolf. Prol. 251. Heyn. Hom. 5, 160. 6, 550." Schæf. Mss.] " Ἐννεάχορδος, Novem chordas " habens, Novem intentus fidibus: ut ὄργανα, Athen. " 14." [* Ἐννεάψυχος, Etym. M. Hes.]

[* " Ἔννεος, Novennalis, Linsprundi Hist. 3, 8." Elberling. Mss.] Ἔνναros ET Ἔνατος, Nonus. Ab Hom. unico ν scribitur, Il. B. (313.) Ὀκτώ· ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα. Sic ab Hesiodo (Ἡ. 8.) Ὀγδοάτη τ' ἐνάτη τε. Fuerunt autem qui veriorem putarint hanc scripturam cum unico ν, sicut a τέτταρα, quod habet duplex τ, dicitur τέταρτος unico τ. Sed et nonnulli ἔνατος quasi νέατος dici putarunt; i. e. ἔσχατος, Ultimus: utpote qui sit decimus una monade excepta: ὡς οἷα παρὰ μονάδα δέκατος ὤν, Eust. Quod ego etymum minime probo, cum primitivo ἐννέα, ad quod nobis respiciendum est, convenire non possit: hoc tamen affirmo, me, dum scripta olim exempl. cum typographicis conferrem, utplurimum ἔνατος unico ν ap. ipsos etiam solutæ orationis scriptt. reperisse. || Τὰ ἔνατα, ἔνατα, Novendiale sacrum, Inferiæ, Bud. ex Isæo 66(=73.) ubi unico ν scribitur: et ex Æschine 81(=86.) ubi cum νν habetur. Apud J. Poll. tamen 328. legitur ἔννατα,

ubi et τρίτα ead. forma dicitur. [" Τὰ ἔνvατα, Bibl. A Crit. 3, 2. p. 135. Ἔνατος, Matth. Anecd. 1, 11. Duker. Præf. Thuc. 6. ad Dionys. H. 5, 243. Ἔναται Μοῦσαι, Novem, Christod. Ecphr. 380." Schæf. Mss.] Ἐνναταῖος s. Ἐναταῖος, q. d. Nonanus, Cui transacti sunt novem dies, Thuc. (2, 49.) Ἐφθείροντο οἱ πλεῖστοι ἐ. ἢ ἑβδομαῖοι. Et πυρετὸς, Gal. Cujus jam est dies nonus, [Hippocr. 961.] Εἴνατος, i. q. ἔνατος, Il. B. (295.) Ἡμῖν δ' εἴνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτὸς Ἐνθάδε μιμνόντεσσι. [* Εἴνατος, Etym. M. τόπος Κρήτης, ἔνθα τιμᾶται ἡ Εἰλείθυια: unde * Εἰνατίη, Lucinæ epith., Callim. Fr. 168.] Sic Εἰνὰς pro ἐννὰς, Nonarius numerus: ut a δέκα dicitur δεκὰς, Denarius numerus: Hesiodo autem (Ἡ. 46.) εἰνὰς Nona mensis dies: ut Τρισεινὰς, Tertia nona, Tzetzi et aliis ἡ κθ'. " Ἐνὰς et Εἰνὰς poni dicuntur pro ἐννεὰς, Novenarius numerus." Et Εἰνάκις, itidem pro ἐννάκις, Novies, [Od. Ξ. 230. * Εἰνακισχίλιοι, Herod. 3, 95. * " Εἰνακόσιοι, Wessel. 109. * Εἰνάννξ, Heyn. Hom. 5, 632. * Εἰνάννυχος, Valck. Adoniaz. p. 363. Diatr. 291. Wessel. l. c." Schæf. Mss. * Εἰνάπηχυς, B Lycophr. 859. * Εἰναφώσσων, 101.] Ἐννεὰς, Nonarius numerus, in quibusdam Lexx. [" Jacobs. Anth. 8, 274." Schæf. Mss.] Ἐννεαδικὸς, pro Nonarius. Ἐννεάκις, Novies, [" ad Lucian. 1, 528." Schæf. Mss.] Ἐννεακισχίλιοι, vel Ἐννακισχίλιοι, ut quidam habent, tanquam ab ἐννὰς, Novies mille, Novem millia. Et Ἐννεάχιλοι, pro eod., Il. E. [860. * " Ἐννάκις, Diod. S. 2, 271. ad Lucian. 1, 528. * Ἐννάκι, Probl. Arithm. 14. Ἐννακισχίλιοι, Diod. S. 2, 211. 229. 340. 486. * Ἐννάννχος, Valck. Adoniaz. p. 363." Schæf. Mss.] Ἐννακόσιοι, Nongenti, [Strabo 469. " Ἐνακοσιοστὸς, Nongentesimus: scribitur potius gemino ν."

¶ Ἐννενήκοντα, Nonaginta. [LXX. Gen. 5, 9. 17. * Ἐννήκοντα, Od. T. 174. * Ἐννενηκοντὰς, Tzetz. Chil. 8, 58. 11, 98. * Ἐννενηκονταεννέα, LXX. Gen. 17, 1. * Ἐννενηκονταὲξ, Jerem. 52, 23. * Ἐννενηκοντάτρεις, Dionys. H. 1, 214.] Ἐννενηκοστὸς, Nonagesimus, [unde * Ἐννενηκοστόπρωτος, Tzetz. Chil. 13, 531. * Ἐννενηκοστοτέταρτος, 10, 480. * Ἐννενηκοστότριτος, 11, 840.] C " Ἐνενήκοντα, Nonaginta. Unde Ἐνενηκονταετὴς, Nonagenarius," [Suid. 1, 472.] " qui et Ἐνενηκοντούτης in Epit. Dionis," [Appian. B. P. 64.] " Item Ἐνενηκοστὸς, Nonagesimus. Itidem legitur ap. Suid. ἐνενηκονταεννέα, Nonagintanovem. Alioqui et duplici ν hæc scripta reperiuntur." [* Ἐνενηκονταπέντε, Lucian. 913. * Ἐνενηκοντάπηχυς, Athen. 201.]

" ἘΝΝΟΣ, Vetus. Plato Cratylo, Νέον δέ που καὶ ἕννον ἀεί ἐστι περὶ τὴν σελήνην τοῦτο τὸ φῶς· κύκλῳ γάρ που ἀεὶ αὐτὴν περιϊὼν, νέον ἀεὶ ἐπιβάλλει· ἕννον δὲ ὑπάρχει τὸ τοῦ προτέρου μηνός. Et mox, Ὅτι δὲ σέλας νέον τε καὶ ἕννον ἔχει ἀεὶ, * σελαεννεοάεια μὲν δικαιότατ' ἂν τῶν ὀνομάτων καλοῖτο· συγκεκροτημένον δὲ, σεληναία κέκληται. Et ap. Hes. ἕννοι, οἱ περυσινοὶ ἄρχοντες, Qui superiore anno magistratum gesserunt: ut ἕναι ἀρχαὶ sunt αἱ παρῳχημέναι. Itidem ἕννη καὶ νέα dicitur Ultima mensis lunaris dies, quoniam in ea veteris lunæ s. mensis finis est D et initium novæ. Qua de re vide plura in Ἕνη. " Ἔννηφι, poët. paragoge pro ἕννης s. ἕνης. Dicitur autem εἰς ἔννηφι s. εἰς ἕννης aut εἰς ἕνης, pro εἰς τρίτην, In perendinum: qua de re in Ἕνη. Ἔνηφι, Hesychio εἰς τρίτην, Suidæ μετὰ τρίτην." [Cf. Ἐνὰς et Ἔναρ.] " Ἔνος, s. Ἕνος, Vetus, Præteritus: item Anniculus, Annotinus: necnon Annus. Vide Ἕνη. At Ἑνὸς, Unius: ab εἷς. Ἕνη, Att. dicitur ἡ τριακὰς, Trigesima mensis dies, ut quidem vult Hes. Cum quo et Proclus facit. Is enim exponens h. l. Hesiodi, Ἔ. 2, (28.) Μηδ' ἀναβάλλεσθαι ἔς τ' αὔριον ἔς τ' ἔννηφι, ἔννην hic intelligit τὴν ἐσχάτην τοῦ μηνὸς, s. τὴν τριακάδα, quæ et ἕνη καὶ νέα vocatur. Sed verisimilior eorum videtur expos. qui εἰς ἕνην, s. εἰς ἕνην, accipiunt pro In perendinum, ut et Schol. Aristoph. Ἀ. (172.) Τοὺς Θρᾶκας ἀπιέναι, παρεῖναι δ' εἰς ἕνην, exp. εἰς τρίτην, ad confirmationem ejus expos. etiam ipse afferens Hesiodeum illum versum: sed addens tamen itidem esse qui interpr. εἰς τριακάδα. Eod. modo Harpocr. quoque ait, " Ἕνην δὲ καὶ εἰς ἕνην, τὸ εἰς τρίτην λέγουσι. Et Hes. rursum, Ἕνη καὶ ἕνης, τὸ μετὰ τὴν αὔριον. Hæc inquam expos. multo videtur convenientior. Nam ἕνη s. ἕνη per se et simpl. positum, non signif. τὴν τριακάδα, sed additis his duabus voculis, καὶ νέα: unde multo rectius idem Hes. paulo post subjungit, Ἕνη καὶ νέα, ἡ τριακάς. Id quod et usus auctorum probat, imprimis Atticorum. Legimus enim ap. Dem. pro Cor. in Psephismate quodam, p. 96. Ἐπὶ ἄρχοντος Μνησιφίλου, Ἑκατομβαιῶνος ἕνῃ καὶ νέᾳ, φυλῆς πρυτανευούσης Πανδιονίδος. Itidem Strepsiades ap. Aristoph. N. (1131.) residuos τοῦ φθίνοντος μηνὸς dies retrogrado numerans ordine ait, Πέμπτη, τετρὰς, τρίτη· μετὰ ταύτην δευτέρα· Εἶθ', ἣν ἐγὼ μάλιστα πασῶν ἡμερῶν Δέδοικα, καὶ πέφρικα, καὶ βδελύττομαι, Εὐθὺς μετὰ ταύτην ἔσθ' ἕνη τε καὶ νέα. Et aliquanto post filio roganti, Φοβεῖ δὲ δὴ τί; respondet idem Strepsiades, τὴν ἕνην τε καὶ νέαν: intelligens iterum τὴν τριακάδα s. τὴν ἐσχάτην τοῦ μηνὸς ἡμέραν. Ibi Phidippides filius, considerans signif. horum verborum ἕνη καὶ νέα, quæ sonant Vetus et nova, absurdumque putans duo hæc de una eademque die dici, Ἕνη γάρ ἐστιν, inquit, καὶ νέα τις ἡμέρα; et mox subjungit, οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως Μί' ἡμέρα γένοιτ' ἂν ἡμέραι δύο: item, πῶς γάρ; εἰ μή πέρ γ' ἅμα Αὑτὴ γένοιτο γραῦς τε καὶ νέα γυνή: mulieris exemplo usus, inquit Schol., διὰ τὸ τὴν ἕνην ἀρχαίαν καὶ παλαιὰν καὶ ὥσπερ τέλος τοῦ ὄπισθεν μηνὸς ἡγεῖσθαι, νέαν δὲ, τὴν τριακοστὴν πρώτην, ἀφ' ἧς ὁ μὴν ἄρχεται. Ac tandem concludit, ἕνην καὶ νέαν duos esse dies, ἕνην, Trigesimum et ultimum mensis s. lunæ decrescentis: νέαν autem, Primum mensis ineuntis s. novæ lunæ. Atque ita verba legis a Solone latæ exp., Ἐκεῖνος οὖν τὴν κλῆσιν εἰς δύ' ἡμέρας Ἔθηκεν, εἴς τε τὴν ἕνην τε καὶ νέαν, Ἵν' αἱ θέσεις γίγνοιντο τῇ νουμηνίᾳ. Quo fere modo et Plut. de non Fœnerando, ait fictilium vasorum usum οὐκ ὄζειν τόκον βαρὺ, οὐδ' ἀναμιμνήσκειν τῶν καλανδῶν καὶ τῆς νεομηνίας· ἣν, ἱερωτάτην ἡμερῶν οὖσαν, ἀποφράδα ποιοῦσιν οἱ δανεισταὶ καὶ στύγιον, eo sc. die fœnus exigere creditæ pecuniæ consueti. Alioqui ex iisd. ipsis satis patet ἕνην καὶ νέαν Ultimam mensis diem vocari, et diversam esse a primo novæ lunæ die. Ait enim ille Aristophanicus Strepsiades eod. in l., Πῶς οὐ δέχονται δῆτα τῇ νουμηνίᾳ Ἀρχαὶ τὰ πρυτανεῖ', ἀλλ' ἕνῃ τε καὶ νέᾳ; Et Plut. Solone, p. 168. Συνιδὼν δὲ, sc. ὁ Σόλων, τοῦ μηνὸς τὴν ἀνωμαλίαν, καὶ τὴν κίνησιν τῆς σελήνης οὔτε δυομένῳ τῷ ἡλίῳ πάντως οὔτ' ἀνίσχοντι συμφερομένην, ἀλλὰ πολλάκις τῆς αὐτῆς ἡμέρας καὶ καταλαμβάνουσαν καὶ παρερχομένην τὸν ἥλιον, αὐτὴν μὲν ἔταξε ταύτην ἕνην καὶ νέαν καλεῖσθαι, τὸ μὲν πρὸ συνόδου μόριον αὐτῆς τῷ παυομένῳ μηνὶ, τὸ δὲ λοιπὸν, ἤδη τῷ ἀρχομένῳ προσήκειν ἡγούμενος· πρῶτος, ὡς ἔοικεν, ὀρθῶς ἀκούσας Ὁμήρου λέγοντος, Τοῦ μὲν, φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ', ἱσταμένοιο· τὴν δ' ἐφεξῆς ἡμέραν, νουμηνίαν ἐκάλεσε. Sic Varro de R. R. 1, 37. Dies lunares quoque observandi, qui quodammodo bipartiti: quod a nova luna, crescit ad plenam: et inde rursus ad novam lunam decrescit, quoad veniat ad intermenstruum, e quo die luna dicitur esse extrema et prima: a quo eum diem Athenis appellant ἕνην καὶ νέαν, τριακάδα alii. Unde discimus ἕνην καὶ νέαν ab Atticis dictam fuisse Tricesimam et ultimam mensis diem, quod confinium sit deficientis lunæ et renascentis, h. e. veteris et novæ: ut et Aristoph. Schol. tradit Athenienses τὴν τριακοστὴν vocasse ἕνην τε καὶ νέαν, quoniam μετέχει τοῦ τε παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου φωτός: seu, quoniam ἐν αὐτῇ συντελεῖται ὁ μὴν, καὶ ἀρχὴν ἔχει τοῦ ἑτέρου μηνὸς τῆς σελήνης: seu, quia συμβαίνει ἐν αὐτῇ καταλήγειν τὴν σελήνην καὶ γενέσθαι: vel, διὰ τὸ τοῦ μὲν παρελθόντος μηνὸς εἶναι τέλος, ἀρχὴν δὲ τοῦ ἐνισταμένου: ἕνην appellatam, διὰ τὸ παρελθεῖν τὸν μῆνα: νέαν autem, διὰ τὴν ἀρχήν. Itemque Harpocr., τὴν ὑφ' ἡμῶν, inquit, τριακάδα καλουμένην, ἕνην καὶ νέαν καλοῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι, ἀπὸ τοῦ τὴν τελευτὴν ἔχειν τοῦ προτέρου μηνὸς καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ ὑστέρου. Notandus igitur hic usus est nominis

" ἕνη s. ἔνη pro παλαιὰ, cujus idem Schol. alibi meminit, scribens Atticos ἕνην vocare etiam τὴν παλαιάν: ut Dem. in Aristogit. Τὸν δῆμον εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀναβαίνειν, τὰ δικαστήρια πληροῦσθαι, τὰς ἕνας ἀρχὰς ταῖς νέαις ἐκούσας ὑπεξιέναι. Cujus l. Harpocr. quoque meminit, ἕνας ἀρχὰς ab oratore dici scribens τὰς παρῳχημένας: alibi itidem annotans, καὶ ἁπλῶς τὸ ἕνον δασυνόμενον τὸ πρότερον καὶ παρεληλυθὸς δηλοῖ. Ubi nota, eo auctore δασύνεσθαι h. v.: licet ea scriptura non semper observata esse comperiatur: atque adeo Moschop. ap. Hesiod. annotet, ἕνη, si unico ν scribatur, aspirari: fieri enim ab ἕν: sin geminato Æolice ν, tenuari. Quod si verum est, recte in illo Hesiodeo l. scribitur ἔννηφι, poët. paragoge posito illo ἐς ἔννηφι pro εἰς ἔννης: de quo paulo supra. Sed venio et ad alia exempla τοῦ ἕνος positi pro παλαιὸς ab Atticis. E Theophr. H. Pl. 3. affert Bud. Ἅμα γὰρ τὸν ἕνον καρπὸν πεπαίνει, καὶ τὸν νέον ὑποφαίνει. Et 4. Ἔχει δὲ ἅμα καὶ τὸν ἕνον καὶ τὸν νέον καρπόν. Sed hæc verba si de junipero, ut puto, dicta sunt, sciendum est aliter etiam accipi posse hoc loco ἕνος, pro Annotino nimirum: quomodo et Plin. intellexisse videtur, qui 16, 26. Citreæ, inquit, et juniperus et ilex anniferæ habentur, novusque fructus in his cum annotino pendet: mutuatus illa verba ex hoc ejusdem l., Ἡ ἄρκευθος ἐνιαύσιον ἔχειν τὸν καρπὸν δοκεῖ· περικαταλαμβάνει γὰρ ὁ νέος τὸν περυσινόν. Atque adeo idem Theophr. hoc ipsum ἕνος pro Annotino accepit H. Pl. 1, 23. cum dicit, τὰ μὲν γὰρ, ἐκ τῶν νέων βλαστὸν φέρει· τὰ δ', ἐκ τῶν ἕνων, τὰ δ', ἐξ ἀμφοτέρων. Ibi enim et Gaza interpr. Ex annotinis. Sic Bud. accipit in hoc Ejusd. l., 4. Ἀφίησι δὲ ῥίζας οὐκ ἐκ τῶν νέων, ἀλλ' ἐκ τῶν ἕνων καὶ ἔτι παλαιοτέρων. Ubi ex illa adjectione, καὶ ἔτι παλαιοτέρων, satis clarum est pro Annotino s. Anniculo ab eo accipi. Sed notandum est, Bud. in superioribus illis Theophrasti ll. in quibus interpr. Vetus, aspirare: in his posterioribus, in quibus pro Anniculo s. Annotino accipit, tenuare, indeque derivare δίενος et τρίενος et similia, necnon et ἐνάενος. Quæ tamen alii deducunt potius ab ἕνος, Suida teste, significante ὁ ἐνιαυτός. Apud Hes. ψιλῶς scriptum ἕνος, exp. et ἐνιαυτὸς et ἐπέτειος, i. e. et Annus et Annuus. Sed si iis credimus qui ἄφενος derivant ab ἕνος significante ἐνιαυτὸς, et eo nomine accipiunt Annuos reditus, s. Proventus, aspirandum et hoc ipsum ἕνος esse patet e tenui in aspiratam versa. Ita ut certi quippiam de spiritu hic definiri nihil possit, sed tantum de signif. hoc dici, ἕνος s. ἔνος interdum generaliter accipi pro Vetus, interdum specialius pro Ita vetus ut sit anniculus, Annotinus, interdum et substantive pro Annus." [" Ἕνος, Vetus, Anni superioris, ἕνον βλαστὸν, Germen annotinum, cui opp. νέον, Theophr. Athenæi 3, 77." Schw. Mss. " Toup. in Schol. Theocr. 216. Opusc. 1, 481. Valck. Anim. ad Ammon. 196. 197. Koen. ad Greg. Cor. 125. Cattier. 111. Dawes. M. Cr. 522. Demosth. 775, 25. Ἕνη, Acta Traj. 1, 226. ad Charit. 288. 304. Græv. Lectt. Hes. 592. Bergl. Alciphr. 355. 389. ad Mœr. 152. Steph. Dial. 54. Brunck. Aristoph. 2, 45. 113. 3, 65. Kuster. 119. Ἕνη καὶ νέα, ad Mœr. 333. ad Timæi Lex. 103. 174. Ἐς ἕν., Crus. ad Suet. 365. Ἕννος, Valck. Anim. ad Ammon. 196. Dawes. M. Cr. 522. Ἕννη, Greg. Cor. 286. Ἕννηφιν, ad Mœr. 152." Schæf. Mss.] " Δίενος, ὁ, ἡ, i. q. διετής, Biennis, Bimus: ut δίενα σπέρματα, Semina bima, Duorum annorum. Theophr. H. Pl. 7," [5, 5. "Koen. ad Greg. Cor. 125." Schæf. Mss.] " Ἐνάενος, Anniculus, Qui unius est anni. Theophr. H. Pl. (7, 5, 5.) Πρὸς ἔκφυσιν δὲ καὶ τὴν ὅλην σπορὰν ἄριστα δοκεῖ τὰ ἐνάενα σπέρματα· τὰ δὲ δίενα, χείρω, καὶ τὰ τρίενα." [* Ἐσένης, Dio Cass. 47, 41. * " Ἐπέναρ, ad Mœr. 152." Schæf. Mss.] " Πολύενος, Qui multorum annorum est, Multennis: Suidæ πολυχρόνιος." [* " Ὑπένες, ad Mœr. 152." Schæf. Mss.] " Ἦνις, ιος, ἡ, Annicula. Hes. enim ἤνεις exp. ἐνιαυσίους, ut et Schol. Homeri in l. illo quem in Ἄκεστος attuli: cui similis

A " Il. K. (292.) βοῦν ἦνιν εὐρυμέτωπον Ἀδμήτην, ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ. Idem Lexicogr. ἤνιος exp. τελείου, νέου."

ἘΝΟΘΩ, Quatio, Concutio, Commoveo, Agito. Quod th. ponunt Gramm. ab eo deducentes, quæ sequuntur, exemplum tamen usus ejus nullum afferentes. Hes. autem habet et ἐνοσέμεν, quod exp. ἐπιπλήττειν. " Videtur esse pro ἐνόσαι positum." [* " Ἐνωμι, Concutio, Brunck. ad Bacch. 576. Musgr. 585." Schæf. Mss.] Ἔνοσις Eid. κίνησις, Motio, Agitatio. Scribo autem ἐνοσέμεν et ἔνοσις unico ν, non gemino, ut ap. eum: quod librarii errori id imputem, quod et ἐννοσίχθων ibid. scripsit, cum alioqui ἐνοσίχθων passim reperiamus, et hanc scripturam metri ratio flagitet. Sed et quod ad ἔνοσις attinet, sic habetur in Hesiodo Θ. (841.) ἔνοσις δ' ἄσβεστος ὀρώρει: (681.) ἔνοσις δ' ἵκανε βαρεῖα Τάρταρον ἠερόεντα. Fateor tamen, in ἐννοσίγαιος inveniri geminatum ν, sed ita ut alterum pro ascititio habeatur, ad fulci-
B endum metrum. " Ἔννοσις, poët. pro ἔνοσις, Motus, Quassatio: Hesychio κίνησις. Εἴνοσις, Motus, Quassatio: pro ἔνοσις." Ἐννοσίγαιος, Quatiens terram, Concussor terræ, Neptuni epith. παρὰ τὸ ἐνόσαι τὴν γῆν, idque, secundum quosdam, ob terræ motum, qui fieri existimatur ab aquis. Il. N. (43.) Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος ἐννοσίγαιος. Interdum vero non præfixo nomine proprio, Θ. (201.) Ἐννοσίγαι' εὐρυσθενές. Hesiod. (Ἀ. 104.) καὶ ταύρεος ἐννοσίγαιος. De geminatione autem literæ ν h. in v. modo dictum fuit. [" Wakef. Trach. 502. ad Diod. S. 2, 41. Heyn. Hom. 5, 568." Schæf. Mss.] " Ἐνοσίγαιος, Motor s. quassator terræ: Neptuni epith. ap. poëtas, qui et ν aliquando duplicant metri gratia." " Εἰνοσίγαιος, i. q. ἐνν., Neptuni epith., qui et ἐνοσίχθων dicitur." Ἐνοσίχθων, idem, παρὰ τὸ ἐνόσαι τὴν χθόνα, Od. Γ. (6.) Ταύρους παμμέλανας Ἐνοσίχθονι κυανοχαίτῃ. [" Wakef. Trach. 355. 502. Heyn. Hom. 5, 568." Schæf. Mss.] Sed et Σεισίχθων. Ac Γακίνας eod. sensu idem Neptunus co-
C gnominatus fuit. [* Ἐννοσίδης, Neptuni epith., Pind. Π. 4, 59.] Ἐννοσίφυλλος et Εἰνοσίφυλλος, atque hoc potius quam illud, Quatiens s. Agitans frondes, vento sc. flante, s. In quo frondes agitantur. De monte, Il. B. (632.) καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον. E consequente autem intelligi putatur, Frondosas arbores habens, Vento expositus, utpote celsus. " Ἐνοσίφυλλος, Folia movens s. quatiens. Hes. ἐνοσιφύλλων substantive exp. τῆς τῶν φύλλων κινήσεως."

" ἘΝΥΩ, Perimo, Occido: ex ἔνω, ut Eust. vult, qui inde τὴν Ἐννὼ dictam ait, quæ est πολεμικὴ θεὰ, Bellica dea, Lat. itidem Enyo et Bellona. Il. E. (592.) ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ πότνι' Ἐννώ: quæ ibid. dicitur secum habuisse κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτῆτος. Aliquanto ante, Οὔτ' ἄρ Ἀθηναίη οὔτε πτολίπορθος Ἐννώ. Et ap. Paus. Att. Ἐννοῦς ἄγαλμα. Etym. hinc derivat Ἐννάλιος." [" Heyn. ad Apollod. 1161. Fac. ad Paus. 1, 29. Heyn. Hom. 4, 352. 5, 62. ubi et de * Ἔνω." Schæf. Mss.] " Ἐννὼ,
D pro Bellona affertur: sed scribitur potius uno ν. Ἐννάλιος, Hesychio Mars, vel filius ipsius. Hesiod. pro ipso Marte accipit, s. eund. cum ipso Marte facit: nam Κύκνον, quem Hercules interfecit, nunc Ἄρεως, nunc Ἐνυαλίου filium dicit. At Schol. Soph. in Aj. (179.) exponens hæc verba ἢ χαλκοθώραξ ἢ ἐννάλιος, tradit distingui hoc loco Martem ab Enyalio, veluti ἕτερον δαίμονα ὑπουργὸν τοῦ μείζονος θεοῦ: idque patere e copula: significari enim τοῦ χαλκοθώρακος nomine τὸν Ἄρην. Plut. Rom. scribit quod quidam Romulum cognominarunt Quirinum, id nonnullos interpr. ἐννάλιον: ut in Probl. Rom. e quibusdam refert Quirinum dictum fuisse τὸν Ἐννάλιον. Macrob. Saturn. 1, 19. Plerique Liberum cum Marte conjungunt, unum deum esse monstrantes. Unde Bacchus ἐννάλιος cognominatur, quod est inter propria Martis nomina. Utut sit, bellicum esse deum constat. Dicit enim Hom. Il. X. (132.) Ἶσος Ἐνυαλίῳ κορυθάϊκι πολεμιστῇ: P. (259.) ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ. Itidem-

“ que Xen. K. Ἀ. 1, (8, 12.) Ἐνυαλίῳ ἐλελίζουσι. A
“ Et Arrian. Ἐνυαλίῳ ἀλαλάξαντες ἐναντίοι ἐφέροντο.
“ Et ap. Athen. 14. quidam se vocat θεράποντα Ἐ-
“ νυαλίοιο ἄνακτος. Et Plut. Probl. Rom. tradit
“ Spartanos τῷ φονικωτάτῳ θεῶν Ἐνυαλίῳ σκύλακας
“ ἐντέμνειν. Eust. esse epith. Martis tradit, ab ἐνύω
“ q. e. φονεύω: alibi tamen Martem sic denomina-
“ tum dicens ab Enyalio Thrace, quem quod hospi-
“ tium ei negarit, interemerit. Accipitur adj. etiam
“ pro Martius, Mavortius, Bellicus: ut Hes. quoque
“ exp. πολεμιστὴς et πολεμικός. Dionys. P. ἐνυάλιοι
“ ἄνδρες. Idem, ἐνυάλιος Θερμώδων.” [“ Gesner.
ad Horat. 30. Zeun. ad Xen. K. Π. 319. 632. Wakef.
Herc. F. 498. Jacobs. Anth. 6, 150. Merrick Tryph.
Angl. 9. Dionys. H. 3, 1914. 5, 107. Heyn. Hom. 4,
352. 7, 323. 8, 325. Lobeck. Aj. p. 246. Schneid.
Anab. 65.” Schæf. Mss.] “ Ἐνυεῖον, τὸ, Templum
“ Bellonæ vel etiam Martis qui Enyalius cognomina-
“ tur: ap. Dion. Cocceium.”

“ ἝΞ, Sex,” [Vide Lex. VV. Peregr. * Ἑξάϊππος, B
Schol. Æsch. Pers. 47.] “ Ἑξάκνημος, Habens sex
“ κνήμας s. radios,” [Schol. Pind. Π. 2, 73. * Ἑξα-
κοντυλιαῖος, Sext. Emp. 152. * Ἑξάκυκλος, Hippocr.
291, 29. * Ἑξάκωλος, Schol. Aristoph. Ἀ. 836.
* “ Ἑξαμέδιμνος, Porson. Hec. p. 85. Ed. 2.” Schæf.
Mss. * Ἑξαμερὴς, Longin. Fr. 7. * Ἑξαμέρεια, Stob.
Ecl. Eth. p. 46. * “ Ἑξάμιτος, Brunck. ad Eur. Med.
1181. Jacobs. Anth. 8, 370. * Ἑξάμνους, Valck. A-
doniaz. p. 314.” Schæf. Mss. * Ἑξαμναῖος, Eust. in
Od. p. 715. * Ἑξάμορος pro ἑξάμοιρος, Nicand. Θ.
594.] “ Ἑξαπάλαιστος, Qui sex palmorum est, He-
“ rod.” [1, 50. * Ἑξάπεδος, 2, 149. * Ἑξάπεζος, Ly-
cophr. 176.] “ Ἑξαπέλεκυς, Cui sex secures et fa-
“ sces præferuntur. Polyb. (3, 40, 9.) Τρεῖς ἄνδρες
“ τῶν ἐπιφανῶν, ὧν εἷς τὴν ὕπατον ἀρχὴν εἰληφὼς, οἱ
“ δὲ δύο τὴν ἑξαπέλεκυν. Et rursum, (3, 40, 11.) de
“ L. Manlio, ἑξαπέλεκυς ὑπάρχων.” “ Ἑξάπλεθρος,
“ Qui sex jugerum est,” [Herod. 2, 149. * Ἑξάπο-
λις, Schol. Aristoph. Πλ. 385. p. 115. T. H. * Ἑξά-
πρυμνος, Lycophr. 1346. * Ἑξάπτυχος, Schol. Il. M. C
295. * Ἑξαστάδιος, Strabo 358. 395. * Ἑξαχοίνικος,
J. Poll. 4, 168. * Ἑξάχορδος, Anon. de S. Theod.
19. p. 18.] “ Ἑξῆμαρ, Per sex dies, Od. Ξ. (249.)
“ Ἑξ. δαίνυντο.” [* Ἑξήρετμος, Anal. 3. 300. * Ἑξ-
μέδιμνος, Aristoph. Εἰρ. 630.] “ Ἕξμετρα, Hesychio
“ ἑξάμετρα.” [* “ Ἑξόροφος, * Ἑξώροφος, ad Diod. S.
1, 682. ad Dionys. H. 1, 228. * Ἕξπλεθρος, Phryn.
Ecl. 182.” Schæf. Mss.] “ Ἑξακόσιοι, οἱ, Sexcenti.”
[LXX. Gen. 7, 6.] “ UNDE Ἑξακοσιοστὸς, Sexcen-
“ tesimus.” [“ Codin. Orig. p. 7.” Boiss. Mss.]
“ At pro ἑξακοστὸς, quod affertur pro Sexagesimus,
“ dicitur potius ἑξηκοστός.” “ Ὑπερεξακόσιαι, Plus-
“ quam sexcentæ. Sic Ὑπερεξακισχίλιοι, Plures sex
“ millibus, VV. LL. e Dem. κατὰ Νεαίρας. Videndum
“ autem ne potius disjungi debeat ὑπέρ.” “ Ἑξάκις,
“ Sexies: ἑξάκις τόσσα, Cic. ap. Arat. vertit, Sex
“ tantæ partes, ut videbis p. 96. mei Lex. Cic.”
[Pind. Ὀ. 7, 157. * “ Ἑξάκι, Probl. Arithm. 22. 34.”
Schæf. Mss.] “ Ἑξακισμύριοι, Sexagies mille, Sexa-
“ ginta millia.” [Plut. Demetrio 28.] “ Ἑξὰς, άδος, ἡ, D
“ Sexagenarius numerus,” [“ Eust. 136, 10.” Sea-
ger. Mss. * Ἑξᾶς, ἄντος, ὁ, Sextans, J. Poll. 4, 174.
9, 81.] “ Ἑξαχῆ, Sex modis, s. In sex partes. Plato
“ Tim. Τὴν δ' ἐντὸς σχίσας ἑξαχῆ, Cic. Cum in sex
“ partes dividisset.” [* Ἑξαχῶς, Aristot. Topic. 2, 7.
* Ἑξίτης, Senarius, de jactu in talis, qui et Cöus di-
citur, “ Kuster. Aristoph. 72.” Schæf. Mss.] “ Ἑξ-
“ ήκοντα, Sexaginta. Apud Schol. Dem. οἱ ἑξ. sunt
“ Magistratus quidam Atheniensis:” [LXX. Genes.
5, 15. * Ἑξηκονταεὶς, Joseph. Antt. 10, 4, 2. * Ἑξ-
ηκονταέξ, c. Apion. 1, 22.] “ Ἑξηκονταέτης, Ἑξη-
“ κοντούτης, Sexagenarius, Sexaginta annos natus,”
[Hippocr. 1149. Plato de LL. 6, 755. * Ὑπερεξη-
κοντέτης, Aristoph. Ἐκκλ. 982. * “ Ἑξακοντούτης,
Dorv. ad Charit. 216. * Ἑξηκοντάκλινος, ad Diod. S.
2, 146.” Schæf. Mss. * Ἑξηκοντάμοιρος, Schol. Arat.
81. * Ἑξηκονταοκτὼ, Nehem. 11, 6. * Ἑξηκοντάπη-
χυς, Athen. 201. * Ἑξηκονταστάδιος, Strabo 6. p.
410. * Ἑξηκονταταλάντειος, Dem. de Class. 74.]

“ Ἑξηκοντατέσσαρες et Ἑξηκονταπέντε, Sexaginta qua-
“ tuor, et Sexaginta quinque.” [* Ἑξηκοντατέταρτος,
var. l. Nicom. Arithm. p. 11. 12. * Ἑξηκοντάκι, Pind.
Ὀ. 13, 141. * Ἑξηκοντὰς, Nicet. Eugen. 6, 483.]
“ Ἑξηκοστὸς, Sexagesimus, Thuc.” [“ Codin. Orig.
p. 8.” Boiss. Mss. * Ἑξηκοστοτέταρτος, Nicom. Arithm.
p. 11. 12. * Ἑξηκοσταῖος, Hippocr. 58, 52.] “ Ἕκτος,
“ Sextus: ἕκτος μὴν, a Plutarcho in Numa dicitur
“ Augustus mensis: quia sextus ordine est si annum,
“ ut olim Romæ fiebat, a Martio inchoëmus: unde
“ et Sextilem dixere veteres. Dicunt et τὸ ἕκτον τοῦ
“ μεδίμνου, pro Sexta medimni pars: quæ sunt
“ octo chœnices, et uno nomine dicuntur ἑκτεύς.”
[* Ἀμφίεκτον, τὸ, Themist. Or. 8. p. 113. “ Thom.
M. 284.” Schæf. Mss.] “ Δίσεκτος, Bissextus. Ita
“ dicitur ἡ ἐμβολιμαία ἡμέρα, intercalaris dies, qui
“ singulis quadrienniis intercalatur post VI Kal.
“ Martii: bis enim tunc numeratur iste dies VI
“ Kal. Mart. et duo illi pro uno habentur.” “ Ἔφε-
“ κτος τόκος, Suidæ est ὁ ἐπὶ τὸ ἕκτον τοῦ κεφαλαίου:
“ Harpocrationi ὁ ἐπὶ τῷ ἕκτῳ τοῦ κεφαλαίου: affe-
“ renti id e Dem. pro Chrysippo. At Vitruv. 3, 1.
“ Quum ad supputationem, inquit, crescat, supra
“ sex adjecto asse, ἔφεκτον.” “ Ἡμιεκτέον, s. Ἡμίε-
“ κτον, Dimidiatus sextarius, Dimidium sextarii: qui
“ sextarius ἑκτεὺς dicitur et τὸ ἕκτον τοῦ μεδίμνου,
“ continens octo chœnices: nam medimnus confi-
“ ciebat 48 chœnices. Aristoph. N. (645.) περίδου
“ νῦν ἐμοὶ Εἰ μὴ τετράμετρόν ἐστιν ἡμιεκτέον, annon
“ τετράμετρον sit dimidiatus ἑκτεὺς, i. e. Quatuor
“ chœnices. Alterum, ἡμίεκτον, legitur ap. Theophr.
“ H. Pl. 2, 8. de Palmis, Τοῦτο δὲ δεῖ ποιεῖν, i. e.
“ περιπάττειν ἅλας, μὴ περὶ αὐτὰς τὰς ῥίζας, ἀλλ'
“ ἄποθεν ἀποστήσαντα περιπάττειν ὅσον ἡμίεκτον.”
“ Μυσημίεκτον, Hes. τοῦ ἡμιέκτου τὸ ἥμισυ: repre-
“ hendens eos qui dicebant esse νομισμάτιον μι-
“ κρόν.” [* Τριημίεκτον, Athen. 10, 11.] “ Ἑκταῖος,
“ Sextanus: Qui τῇ ἕκτῃ, sexta, sc. die, aliquid
“ facit: ut ἑκταῖος βλαστάνει, Sexto die germinat.
“ Et Gal. Μὴ μόνον ἑκταίους ἢ ἑβδομαίους, ἀλλὰ
“ καὶ κατὰ τὰς ἑξῆς ἡμέρας φλεβοτομεῖν. At cum
“ Timon ap. Athenæum 4. dicit, Οὔτε μοι ἑκταίη
“ μάζ' ἁνδάνει, οὔτε καρύκη, videtur intelligere Quæ
“ sextum diem attigerit. A Suida tamen exp. ἕκτος,
“ Sextus.” [“ Jacobs. Anth. 9, 283. Lucillius 65.
I. q. ἕκτος, Probl. Arithm. 13. 28.” Schæf. Mss.]
“ Ἑκτεὺς, έως, ὁ, Sextarius medimni, s. Triens semi-
“ medimni: mensura Attica octo chœnices efficiens,
“ ut tradit Bud. de Asse, ubi interpr. Modium. Iti-
“ demque Georg. Agricola, Medimni, inquit, dimi-
“ dium est ἡμιμέδιμνος: tertia pars, τριτεὺς, q. e.
“ Tertiarius: sexta, ἑκτεὺς, quem Sextarium medimni
“ interpr., ut a congii sextario, quem sine adjectione
“ sic appellamus, discerni possit. Suid. tamen esse
“ dicit μέτρον quod nonnulli velint esse ταὐτὸν τῇ
“ χοίνικι. Mirorque cur postquam hæc dixit, atque
“ in exemplum attulit h. l. Aristophanis, Οἶσθ' οὖν
“ ἀπολωλεκυῖα πυρῶν ἑκτέα, subjungat, τουτέστι τριώ-
“ βολον: nisi forte Sextarium medimni tunc tempo-
“ ris triobolo venditum fuisse indicare velit: quod
“ parum est credibile.”

ἙΞΗΣ, Deinceps, Ordine, Serie perpetua. Interdum et Gradatim. Thuc. (2, 1.) Γέγραπται δὲ ἑξῆς, ὡς ἕκαστα ἐγίγνετο κατὰ θέρος καὶ χειμῶνα. Nonnunquam ὁ ἑξῆς, Qui ordine sequitur, Qui ordine proximus est. Sed exp. et simpl. Sequens, Proximus. Sic in VV. LL. e Plut. Τῷ ἑξῆς ἔτει, Sequente anno: et Τῇ ἑξῆς, sub. ἡμέρᾳ, ex Act. 25, (17.) Die sequenti. E Plat. autem de LL. Τὸν ἑξῆς τόπον, Proximum quemque locum. Ibid. Τὸ ἑξῆς τῆς ὁδοῦ pro ἡ ἑξῆς ὁδὸς e Naz. Quod sequitur viæ, Quod reliquum est viæ. Et in signif. temporis, Τριῶν ἡμερῶν ἑξῆς, Tres perpetuos dies. || Cum gen., ut, Ἑξῆς τοῦ Πλούτωνος θρόνου λαμβάνειν ex Aristoph. Proximum a Plutone locum. Aristot. de Mundo, Ἡ δὲ σύμπασα τοῦ ὑγροῦ φύσις ἑξῆς ἂν εἴη τῆς ἀερίου μάλιστα φύσεως, Proxima sit, Finitima sit aëriæ naturæ. Et cum dat.: ibid. Ὁ ἑξῆς πνέων τῷ Ἀργέστῃ, Qui ab Argeste deinceps spirat. Philo de Mundo, Ὁ μὲν ἑξῆς τῷ

καικίᾳ, καλεῖται βορέας, Qui proxime sequitur cæcian. A [" Ad Charit. 663. Markl. Iph. p. 89. Diod. S. 1, 191. Wakef. Trach. 1108. Jacobs. Anth. 6, 296. Apollinarius 1. Kuster Aristoph. 70. Cum gen., Paus. 1, 247. Schol. Aristoph. Πλ. 1172. Dionys. H. 5, 67. Cum dat., Diod. S. 2, 338. Heind. ad Plat. Gorg. 213. De constr., ad Diod. S. 1, 340. Ἡ ἑξῆς, ad Xen. Eph. 206. Τὸ ἑ., Schol. Aristoph. Πλ. 263. Ordo verborum, ap. Schol., Valck. Phœn. p. 64. Κατὰ τὸ ἑ., Καθεξῆς, ad Diod. S. 1, 609. Εἰς τὸ ἑ., T. H. ad Plutum p. 264. 448. Ἅπαντα ἑ., Omnia omnino, Toup. ad Longin. 285. 345. ad Thom. M. 124. Πάντα ἑ., Longin. 190. 194. Mor. cf. 188. Καὶ ἑ., Jacobs. Anth. 9, 170." Schæf. Mss.] At Ἑξείης Hom. ceterique poëtæ dicunt, pleonasmo diphthongi ει, pro Ordine, Il. Ψ. (839.) Ἑξείης δ' ἵσταντο.

Ἐφεξῆς, i. q. ἑξῆς. Jungiturque itidem gen. interdum, vel dat. Ἐφεξῆς δ' αὐτῶν, Gal. Ἐφεξῆς τοῖς εἰρημένοις, Aristot. A Bud. ἐφεξῆς exp. Deinceps, Consequenter. [" Ad Herod. 451. 738. Markl. Iph. p. 89. Wakef. Phil. 432. 1289. Paus. 413. Ἐν τοῖς ἐφ., B Argum. Theocr. p. 4. Valck." Schæf. Mss.] " Ἐπ- " εξῆς, Ion., Deinde Deinceps, Herod." [2, 77. * Ἐφεξείης, Orph. Arg. 325. 354.] " Καθεξῆς, Deinceps, " ἑξῆς." [* Καθεξείης, Opp. K. 3, 59. * Καταθεξῆς, pro κατὰ τὸ ἑ., Inscr. Pocock. p. 53, 49. Chandler. p. xxx.] " Παρεξῆς, ut καθεξῆς, Deinceps, Continua " serie nec interrupta. Paus. Eliac. 2. p. 144. Δω- " ριεῖ δὲ τῷ Διαγόρου παρεξῆς Ὀλυμπιάσιν Ἰσθμίων " μὲν γεγόνασιν ὀκτὼ νῖκαι· Νεμείων δὲ ἀποδέουσαι " μιᾶς ἐς τὰς ὀκτώ."

ἙΟΡΤΗ, Festum, Festus dies, Solennis dies, Celebritas, h. e. Dies celebris, Bud. e Quintil. Od. Φ. (258.) Νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοῖο θεοῖο Ἁγνή. At Υ. (156.) ἑορτὴ non addito gen. ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτή. Thuc. 1, (126.) Νομίσας ἑορτήν τε τοῦ Διὸς μεγίστην εἶναι: 2, (15.) Τῇ θεῷ ἑορτὴν δημοτελῆ ποιοῦσι. Plut. Rom. Quæst. Ποσειδῶνι μὲν ἄγουσιν ἱππείῳ τὴν ἑορτήν. Apud Eund. Ἡ τῶν μυστηρίων ἑορτή, in Alex. Sic, Ἡ τῶν παναθηναίων καὶ ἡ τῶν Διονυσίων C ἑορτή, Dem. (50.) || Ἑορτή, interdum simpl. Feriæ, ut cum dicit Theocr. pigris semper esse ἑορτήν: sed ἑορτὰ ille habet Dor. Quo pertinet iste Thuc. 1, (70.) Καὶ μήτε ἑορτὴν ἄλλο τι ἡγεῖσθαι ἢ τὸ τὰ δέοντα πρᾶξαι. Sic a Plut. Ἐνεργοὶ πράξεις et ἑορταὶ opp. Non dubito autem, quin posterior sit hæc signif. et orta e feriis, quæ diem festum consequebantur: unde Eust. in Od. Φ. (258.) ἑορτὴ τοῖο θεοῖο Ἁγνή· τίς δέ κε τόξα τιταίνοιτ'; ἀλλὰ ἕκηλοι κ. τ. λ. annotat, ὡς τῆς ἑορτῆς ἀργίαν ἐθελούσης. Voluerunt autem derivari ἑορτὴ ab ἐρῶ, quia omnes αὐτῆς ἐρῶσι: at vero alii, ut habet Index in Eust., παρὰ τὸ δι' αὐτῆς ἑὰ, i. e. ἀγαθὰ, ὄρνυσθαι τοῖς ἀνθρώποις. [" Ad Xen. Eph. 118. 133. 160. ad Herod. 665. Musgr. Iph. T. 35. Tro. 452. Wakef. Eum. 191. Villois. ad Long. 142. Conf. c. ἀρχὴ, ad Dionys. H. 3, 1508. Λόγων ἑ., Valck. Adoniaz. p. 323. ubi alia de figurato h. v. sensu. Ἄγειν ἑ., ad Phalar. 366. ad Dionys. H. 1, 274. Ἑ. ἄγειν, ἀνάγειν, ad Herod. 237. Ἑορτῆς χάριν, Heind. ad Phædr. 345. Κατόπιν ἑορτῆς, ad Gorg. 4." Schæf. Mss.] " Ἑορ- " τὴν dici pro ἑορτὴν, Festum, auctor Hes." Ὀρτὴ, Ion., ead. signif. " Hes. δασέως habet ὁρτή." [Herod. 1, 31. 147. " Ad Od. Φ. 258." Schæf. Mss. * Ἕορτις, i. q. ἑορτὴ, Eust. ad Il. Γ. p. 288.] Ἔορτις, Æol. per metath., ut Ind. Eust. habet. Ἑόρτιος, ὁ, ἡ, Ad festum pertinens, Solennis, Solenne donum, e Greg. Naz. δῶρον. [Carm. 11. p. 722.] " Ἑορταῖος, affer- " tur pro Festus, quod et ἑορτάσιμος:" [Dionys. H. 1, 257.] " Ἑορτολόγιον, Codicillus festorum, Fasti, " i. e. Liber in quo festa solennia signata sunt. " Suid." [* Ἑορτώδης, Schol. Thuc. 5. p. 351.] Ἀνέορτος, Non festus: ut ἡμέρα: σεβασμὸς θεῶν e Greg. Naz. pro Festi celebritatem non habens. Bud. ex Eod. Καὶ δεῖ πᾶσαν ἑορτὴν ἀ. εἶναι καὶ μεστὴν κατηφείας, interpr. Diem non celebratum, Non hilariter transactum. [Alciphr. 3. Ep. 49. Soph. Trach. 894. f. l. pro ἁ νέορτος.] Μεθέορτος ἡμέρα, Dies sequens festum, Bud. [* Πανέορτος, Philo de V. Contempl. in Chrestom. Philon. 234.] Προεόρτιος, Festum præcedens: κάθαρσις, εὐφροσύνη, Greg. Naz. " Φιλέορτος, Qui amat festa, s. dies festos," [" Greg. Thaumat. in Annunt. p. 51." Boiss. Mss. * Ἑορτῶν, μὴν Ἀττικὸς, Eust. Od. A. p. 454.] Ἑορτάζω, Festum celebro, Plut. Νήφοντας ἑορτάζειν, ἀλλὰ μὴ μεθύοντας. Apud Eund. (7, 379.) cum accus. Τὴν ἐν Μαραθῶνι νίκην—ἑορτάζει. [" Heringa Obss. 190. ad Xen. Eph. 193. ad Lucian. 1, 350. ad Herod. 665. Casaub. Athen. 1, 35. ad Charit. 352. Bergl. Alciphr. 405. De sensu figurato, Valck. Adoniaz. p. 324. De augm., Fac. ad Paus. 1, 523. Trisyllab., Markl. Iph. p. 414. Ἑ. γάμον, ad Charit. 244." Schæf. Mss.] " Ἑορταστέον, Feriandum." " Ὀρτάζω, Festum agito, " Ferior: Ion. pro ἑορτάζω:" [Herod. 2, 60.] Ἑορτάσιμος ἡμέρα, Dies, quo feriæ solennes celebrantur, s. celebrari debent: τὰ ἑ., Res ad festum instructæ, VV. LL. [Luciani Cronosolon 11. " Ἑορτάσιον ἦχον, Greg. Naz. Carm. 4, 68. p. 68." Schn. Lex. * Ἑόρτασμα, Festivitas, Sap. 19, 15. * Ἑορτασμὸς, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * " Ἑορταστὴς, Qui una festum celebrat, Max. T. 6. fin. Schol. Pind. Ὀ. 6, 9." Wakef. Mss. * Φιλεορταστὴς, J. Poll. 1. c. 20.] Ἑορταστικὸς, Ad festi celebrationem pertinens, Solennis, e Plat. [de LL. 8, 829. * Ἀνεόρταστος, Themist. 102.] Διεορτάζω, pro ἑορτάζω. [Thuc. 8, 9. * Προδιεορτάζω, Dio Cass. 54. * Ἐνεορτάζω, Plut. 1, 190. * " Μεθεορτάζω, * Προεορτάζω, Euthym. Z. p. 18." Boiss. Mss.] Συνεορτάζω, Una festum celebro. [Diod. S. 4. p. 149.] Συνεορταστὴς, Qui festum una celebrat, e Plat. [de LL. 2, 653.]

ἘΠΕΙ, Postquam, E quo, Od. A. (2.) ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε, i. e. ἀφ' οὗ, Eust. E quo tempore Trojam evertit. Pro quibus Flaccus, Captæ post tempora Trojæ. Ferri vero et hic potest adv. Postquam. Et Π. (23.) οὔ σέ τ' [al. σ' ἔτ'] ἔγωγε Ὀψεσθαι ἐφάμην, ἐπεὶ ᾤχεο νηῒ Πύλονδε. Et cum ἂν, pro Postquam, Cum, ut ἐπειδάν. Il. Z. (412.) ἐπεὶ ἂν σύγε πότμον ἐπίσπῃς. Sic I. (304.) ἐπεὶ ἂν μάλα τοι σχεδὸν ἔλθῃ. Itidem in soluta oratione, Athen. Ἐπεί τις αὐτὸν ἤρετο. Plut. Ἐπεὶ δὲ ὤφθη πλησίον ὁ στόλος. Interdum cum τάχιστα et cum θᾶττον, de quo usu dicetur paulo post in Ἐπειδή. Et cum infin. ex Herod. Ἐπεὶ δὲ σφέας παραλαμβάνειν τοὺς Ἕλληνας. SED Ἐπὰν sæpe dicitur pro illo ἐπεὶ ἄν. Diosc. Ἐπὰν πίῃ, ἀποθνήσκει, Postquam biberit, moritur. Aphr. Alex. Ἐπὰν ἡ θυρὶς ἀνεῳχθῇ. " Ἐπὴν, " Ion. pro ἐπὰν, Postquam. Herod. ἐπὴν προνηστεύ- " σωσιν. Apud Eund., ἐπὴν ἔλθῃ, Postquam vene- " rit. Od. Ξ. (130.) ἐπὴν πόσις ἄλλοθ' ὄληται, Ubi " vir alibi perierit, i. e. ἐπειδάν." DICITUR etiam Ἐπεὶ οὖν, vacante οὖν, Il. Δ. (244.) Αἶψ' ἐπεὶ οὖν ἔκαμον κ. τ. λ. ET Ἐπειδὴ vacante itidem δὴ, sed juncto per compos., A. (235.) ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν. In prosa autem jungitur et aliis adv.: Xen. Ἑ. 3, (2, 3.) Ἐπειδὴ [al. ἐπεὶ] εὐθέως ᾔσθοντο: (K. Π. 1, 5, 6.) Ἐπειδὴ τάχιστα, quo utitur et Dem. At Lat. non dicunt ad verbum Postquam cito, nec Cum cito, aut Cum citissime, sed Cum primum, aut certe Simulatque. Sciendum est porro et D ἐπεὶ per se eund. usum interdum præstare: dicitur enim a Xen. (Ἀπ. 1, 2, 47.) Ἐπεὶ τάχιστα ὑπέλαβον: ab Aristot. Pol. 135. Ἐπεὶ θᾶττον. Sed junguut et infinitivo, dicentes ἐπειδὴ ἀκοῦσαι pro ἐπειδὴ ἤκουσεν. Cujus constr. exempla vide ap. Bud. 1044. Nonnunquam vero particulam ἂν addunt: UNDE est Ἐπειδὰν, pro ἐπειδὴ ἄν: ut supra ἐπὰν pro ἐπεὶ ἄν: habet autem eand. signif., sed conjunctivo jungi solet. Dem. Ἐπειδὰν δὲ θῆσθε τοὺς νόμους φυλάττειν χρὴ, Postquam posueritis, Cum posueritis. Dicitur tamen ἐπειδὰν ἴδωσι et pro Cum vidissent: de quo usu lege Bud. 946. INTERDUM et Ἐπείτοι, ITEM Ἐπεῖτε pro Postquam: quorum utrumque non infrequens Pausaniæ. Et ἐπεῖτε γὰρ τάχιστα, pro ἐπεὶ γὰρ τάχιστα, VV. LL. " Ἐπείκεν, s. Ἐπεί κεν, " Quando, Postquam. Od. Ξ. (153.) Αὐτίκ' ἐπείκεν " κεῖνος ἰὼν τὰ ἃ δώμαθ' ἵκηται. Interdum Quoniam, " Siquidem."

Ἐπεὶ, Quandoquidem, Quoniam. Aut etiam Postquam, hic quoque; nam et ipsum alicubi hanc quo-

que signif. habere comperitur. Itidem vero et Gall. Puisque utrumque declarat: ita tamen, ut pro Postquam temporis adverbio fere præfigatur particula De, et dicatur Depuis que. Il. B. (171.) ἐπεί μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν: Od. Υ. 156. Ἀλλὰ μάλ' ἦρι νέονται· ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτή: (Il. A. 119.) ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε. Plato Apol. Socr. (4.) Ἐπεὶ καὶ τοῦτο γέ μοι δοκεῖ καλὸν εἶναι: de Rep. 2. Πολὺ γὰρ ἀμείνων ἄρα ὁ τοῦ ἀδίκου ἢ ὁ τοῦ δικαίου βίος, ὡς λέγουσιν· ἐπεὶ ἔμοιγε οὐ δοκεῖ οὕτως. Sed et cum infin. e Xen. annotat Bud., (Ἀπ. 1, 1, 13.) Ἐθαύμαζε δὲ εἰ μὴ φανερὸν αὐτοῖς ἐστὶν ὅτι ταῦτα οὐ δυνατόν ἐστιν ἀνθρώποις εὑρεῖν· ἐπεὶ καὶ τοὺς μέγιστον φρονοῦντας ἐπὶ τῷ περὶ τούτων λέγειν, οὐ ταυτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις. Sed ego minime cum Bud. crediderim ἐπεὶ ad hunc infin. immediate ferri, sed ad verbum indic. modi subauditum. || Alioqui, Sin minus, Quod nisi ita esset: ut exemplis aliquot abunde docet Idem 992—3.

" Ἐπειή, poët. pro ἐπειδή s. ἐπεί, Postquam, Post-" eaquam: Il. Δ. 308. Ἔγχει ὀρεξάσθω, ἐπειὴ πολὺ B " φέρτερον οὕτω, Quando, Quandoquidem, Quoniam. " Eust. hic particulam η dicit vel adjectitiam esse ut " in ὁτιὴ et τιή: vel positam pro δή. At ἐπείη, Su-" persit, vel Sit super: est optat. ab ἔπειμι."

[" Ἐπεί, T. H. ad Lucian. 1, 212. ad Herod. 509. 633. Villois. ad Long. 306. Eur. Herc. F. 263. 269. Soph. Phil. 948. 1037. Dionys. H. 1, 76. Nam, ad Callim. 1, 13. Phalar. 250. Alioqui, Brunck. Œd. T. 390. (433.) Markl. Suppl. 940. ad Lucian. 2, 48. 50. 57. 67. Kuinsel. ad Propert. 201. Quoniam, Markl. Iph. p. 164. Seq. acc. c. inf. in orat. obliqua, Xen. Mem. 1, 1, 13. Interrogando inserviens, Jacobs. Exerc. 1, 138. Anth. 8, 103. Musgr. Rhes. 204. Wakef. Phil. 714. Raphel. N. T. 2, 358. Aristoph. A. 258. Dionys. H. 1, 139. Pro ἔπειτα, Gesn. Ind. Orph. Ruhnk. Ep. Cr. 228. 242. 252. Zeun. ad Xen. K. Π. 120. Hutchins. 41. Pro ἐξ οὗ, Ex quo, Porson. Med. p. 15. Pro εἶτα, Jacobs. Anim. 73. Hutchins. ad Xen. K. Π. 81. 4°. Reisk. Anim. ad Diod. S. 59. Conf. c. ἐπί, ad Od. A. 423. Wytt. ad C Plut. 1, 356. Markl. Iph. p. 390. Jacobs. Anim. 89. 91. Anth. 7, 131. Brunck. Apoll. Rh. 106. 132. 150. Porson. Med. 102. ad Diod. S. 2, 10. Conf. c. ὡς, Schneid. Anab. 80. Usus Homericus, Heyn. Hom. 4, 463. 6, 506. Cum infin., ad Herod. 118. 414. 506. 672. Cum præs., Valck. Hipp. p. 167. Cum optat., ad Xen. Mem. 1, 4, 6. Brunck. ad Poët. Gnom. 284. Xen. K. Π. 40. ubi errat Zeun., ut ubique in talibus. Cum imper., Hoogev. Partic. Præf. 13. Aristoph. Fr. 264. Cum participio, Heyn. Hom. 8, 596. De constr., 7, 64. Brunck. Antig. 1025. Non constr. cum conj., ad Poët. Gnom. 306. Repetitum, Visconti Iscr. Triop. 60. Post ἐπεὶ apodosis omissa, Heyn. Hom. 7, 444.; repetendum verbum ex antecedd., Koen. ad Greg. Cor. 313. Lips. Ἐπεὶ καί, Præterea, Etiam, Raphel. ad Arrian. 558. Ἐπεὶ δὲ vertitur Verum, Plut. Mor. 1, 497. Ἐπεὶ—γε, Wytt. ad Plut. 1, 630. Diod. S. 2, 538. Paus. 3, 163. 180. 302. Ἐπεὶ ἄν, Heyn. Hom. 5, 589. ubi errat: ἂν jungendum, non particulæ ἐπεί, sed optativo: 5, 715. D 6, 419. Ἐπεὶ οὖν, 4, 605. 7, 65. 208. Ἐπεί τε, 6, 139. Ἐπείτ' ἄν, Lobeck. Aj. p. 302. Ἐπεί κεν, Aristoph. Ἰ. 1056. Ἐπείκεν, Heyn. Hom. 4, 63. 5, 617. 715. Ἐπάν, 5, 589. ad Apollod. 602. Koen. ad Greg. Cor. 219. Thom. M. 332. ad Charit. 460. Jacobs. Anth. 9, 120. Ἐπήν, 10, 76. Koen. ad Greg. Cor. 219. Musgr. Ion. 1174. Wakef. Phil. 226. Heyn. Hom. 5, 589. 722. Cum opt., 7, 651. Ἐπήν κε, 4, 63. 5, 722. Ἐπειδή, 4, 77. ad Xen. Mem. 1, 2, 35. Zeun. ad K. Π. 74. ad Herod. 633. 651. 659. Markl. Iph. p. Fisch. ad Plat. Euthyphr. 41. Conf. c. ἐπεί, ad Dionys. H. 1, 76. 108. 110. 172. 246. 436. 2, 656. Schneid. Anab. 1, 76. 100. ad Hier. 228. Thom. M. 390. Conf. c. ἐπεὶ δέ, Boiss. Philostr. 620. Herod. 7, 23. De constr., ad Xen. Mem. 1, 2, 57. Palæph. 156. et Ind., Brunck. Aristoph. 3, 84. Heyn. Hom. 6, 203. 7, 219. Cum inf., Boiss. Philostr. 589. Demosth. 766. De quant. primæ, Heyn. Hom. 8, 322. 355. Ἐπ. τις, Heind. ad Plat. Gorg. 8. Ἔτει τρίτῳ—ἐπειδή, Thuc. T. 1. p. 490. Bav. Scribam ἐπεὶ δή, Rhes. 319. Ἐπεὶ δ' ἄν, Schneid. ad Xen. K. Π. 260. ad Polit. 385. 445. Dionys. H. 2, 1156. Ἐπειδάν, Brunck. Antiq. 1110. Xen. Mem. 1, 1, 15. K. Π. 47. 57. Palæph. 156. Thom. M. 332. 485. 848. ad Charit. 460. Heyn. Hom. 6, 419. Cum indic. imperf., Fisch. Palæph. 159. et Ind. De constr., Markl. Suppl. 1112. Paus. 1, 549. (sed Fac. recipere debebat e Cod. ἐπειδή,) Diod. S. 2, 245. 253. 346. 409. 554. Schneid. Anab. 293. ad Hier. 254. Heind. ad Plat. Gorg. 129. Conf. c. ἐπειδή, Brunck. Aristoph. 3, 84. Boiss. Philostr. 304. 318. 329. 349. 390. 416. 449. 491. Κἀπειδὰν et κἄπειτ' ἂν conf., Brunck. Aristoph. 2, 160. Ἐπείτοι, Eur. Med. 678. Ἐπείτοι καί, Plato Charm. 80. Ἐπείτε, Paus. 1, 73. Reiz. Præf. ad Herod. ix. xvi. Wessel. 59. 129. 564. Koen. ad Greg. Cor. 192. ad Il. M. 393. Phryn. Ecl. 49. Schneid. ad Xen. K. Π. 23. Heyn. Hom. 6, 343. Quoniam, Herod. 233. 236. 277. 332. Nam signif. negat Wessel. ad 551. * Ἐπείπερ, Eur. Iph. T. 595. Ion. 815. Ἐπειή, Steph. Dial. Att. 14. Jacobs. Anth. 12, 152. De constr., Heyn. Hom. 7, 65. Ἐπειή, Ἐπειῆ, 4, 60. 63. 5, 453. 8, 64. 88. 100." Schæf. Mss. * Ἐπείποτε, Athen. 1, 12. * Ἐπειδήπερ, Gl. Quoniam quidem, Thuc. 6, 18.]

ἘΠΕΊΓΩ, Urgeo, Impello, Od. A. (53.) κατελείπομεν ἡμεῖς Ἄκλαυστον καὶ ἄθαπτον, ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἔπειγε: T. (73.) Πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον; ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει. Herodian. (2, 8, 3.) Ἐμὲ καλοῦσι Ῥωμαῖοι, καὶ συνεχῶς βοῶντες ἐπείγουσιν ὀρέξαι χεῖρα σωτήριον: sine infin. 1, (6, 13.) Προυργιαίτερα ὄντα καὶ μᾶλλον ἐπείγοντα: 4, (12, 12.) Εἴ τι ἐπεῖγον εἴη, δηλῶσαι, Si quid magis urgens, majoris momenti. || Dicitur etiam qui fugientem urget et persequitur, fugientis cervicibus incumbit. Il. K. (361.) de duobus canibus in venationibus exercitatis, Ἢ κεμάδ', ἠὲ λαγωὸν, ἐπείγετον ἐμμενὲς αἰεὶ Χῶρον ἀν' ὑλήεντα· ὁ δὲ προθέῃσι μεμηκώς. || Festino, Propero, Maturo, Herodian. 4, (1, 4.) Τὴν ὁδοιπορίαν ἔτι μᾶλλον ἤπειγον. Iter properare dicit Tacit.: Festinare fugam et Maturare fugam, Virg.: 3, (15, 8.) Τὸν θάνατον ἐπεῖξαν τοῦ γέροντος. Properare mortem ea signif. dicit Tacit. Legitur ap. Eund. 5, (4, 13.) Μεγάλῃ σπουδῇ τὰ ὀχήματα ἐπειγόντων: quo sensu Horat. dicit Esseda festinant. Volunt autem huic ἐπείγω ἀντιπαρακεῖσθαι τὸ οἴγειν, ut ἐπείγειν sit οἴγειν τινὰ ὀγμὸν ὁδῶν εἰς ἔργον. || Ἐπείγομαι, Urgeor, Impellor, Od. N. (115.) de navi, Σπερχομένη· τοῖον [al. τοίων] γὰρ ἐπείγετο χέρσ' ἐρετάων: itidem de navi, O. (296.) Ἡ δὲ Φερὰς ἐπέβαλλεν, ἐπειγομένη Διὸς οὔρῳ: Il. A. (156.) θάμνοι Πρόῤῥιζοι πίπτουσιν ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ. Dicitur etiam ἐπείγετο βελέεσσιν, N. (511.) Herodian. 4, (13, 9.) Ἐπειχθεὶς ὑπὸ τῆς γαστρὸς, Cum urgeretur desidendi necessitate. || Festino, Propero, Festino gradu contendo, Il. Z. (363.) Ἀλλὰ σύ γ' ὄρνυθι τοῦτον· ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτὸς, Festinet autem etiam ipse. Herod. (8, 68.) Ἢν μὲν μὴ ἐπειχθῇς ναυμαχίην ποιεύμενος, Si pugnam navalem committere non festines, properes, matures. Thuc. 3. Ταύτης δὲ τούτῳ τῷ τρόπῳ ἐπειγομένης, Festinante, de navi: nisi pass. intelligere malis, Festinis s. Citis remis impulsa. Eod. 1. Ἐλπίδα εἶναι ἐπειχθέντας ἐπιπεσεῖν ἄφνω, Si properassent: 1, (80.) Καὶ τίνι πιστεύσαντας (χρὴ) ἀπαρασκεύους ἐπειχθῆναι, Et quo fretis vel subnixis nobis properandum. Herodian. 6, (5, 15.) Εἰς τὰ ἑῷα μέρη ἠπείγετο. Dicitur quoque ἐπείγομαι πρὸς, ἐπὶ τοῦτο, Festino et propero eam rem, Sedulo incumbo: ἐπείγομαι τὴν ταχίστην, Accelero et festino gradu contendo. Aliquando additur infin. vel gen. ejus rei, quæ, s. ad quam, properatur. Il. B. (354.) ἐπειγέσθω οἰκόν δε νέεσθαι: Od. A. (309.) Ἀλλά γε [al. Ἀλλ' ἄγε] νῦν ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο: T. (188.) αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Μιμνέτω αὖθι τέως γε, ἐπειγόμενός περ Ἄρηος. In quibus gen. Eust. subintelligit ἐπί. Il. Ψ. (437.) ἐπειγόμενοι περὶ νίκης, Festino et citato cursu de victoria contendentes. In (E. 902.) Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν Ὑγρὸν ἐὸν, μάλα δ' ὦκα περιστρέφεται κυκόωντι, vel intelligitur coaguli quasi rei animatæ festinatio, vel, legendo ἐπειγόμενον, ut quidam antiqui, ipsius lactis coactio: ut ἐπείγεσθαι τὸ γάλα dicatur pro Cogi et in caseum

comprimi ὑπὸ τοῦ κυκῶντος. || Signif. act. pro ἐπείγω, Urgeo, Incumbo, E. (500.) Ἀνδρῶν λικμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ Κρίνει, ἐπειγομένων ἀνέμων, καρπόν τε καὶ ἄχνας, i. e. ἐπειγόντων καὶ συνεχῶς καὶ μετὰ βίας πνεόντων, ut Schol. exp.: supra autem pass. signif. de navi dixit ἐπειγομένη Διὸς οὔρῳ. || Festino, Propero, Maturo, Thuc. 8. Ἐπειγομένων αὐτῶν τὸν πλοῦν, Cum navigationem properarent s. maturarent: 6. Τὴν καθ' αὑτοὺς περιτείχισιν ἐπειγόμενοι. [" Thom. M. 164. Musgr. Iph. T. 1393. Wakef. Phil. 1450. Diod. S. 2, 376. Heyn. Hom. 5, 99. 170. 6, 151. 340. 8, 185. Heind. ad Plat. Gorg. 90. ad Anton. Lib. 225. Verh., Ruhnk. Ep. Cr. 23. Piers. Veris. 27. Phalar. 10. 28. ad Charit. 301. Valck. Diatr. 76. ad Herod. 650. Alciphr. 8. Timæi Lex. 57. Eur. Phœn. 1286. Insto, Longus 29. Conf. c. ἐπέχω, Markl. Iph. p. 406. Act. pro med., Brunck. ad Eur. Or. 178. Porson. 288. Monthly Review, Febr. 1799. p. 195. Act., med., Kuster. V. M. Præf. v. viii. x. Cum inf., Thom. M. 163. Herod. 650, 17. sed 6. cum participio. Ἐπείγει, Toup. ad Longin. 375. Necesse est, Refert, Toup. Ind. v. Οὐκ. Ἐπ. ὁδὸν, ὁδοῦ, Voss Myth. Br. 1, 104. Ἐπειγόμενος cum gen., Heyn. Hom. 7, 638. 8, 642. 677." Schæf. Mss.] " Ἐπειχθῆναι, Festinare, σπεῦσαι, σπουδάσαι, Suidæ et Hes." [* Ἐπειγομένως, Opp. Ἁ. 1, 59. * " Ἐπειγμένως, Heyn. Hom. 7, 190." Schæf. Mss.] " Ἠπειγμένως, Festinato, Festinanter, Cito. Hesychio itidem σπευδόντως, συντόμως." [" Heyn. Hom. 4, 493." Schæf. Mss.] Ἐπειγωλὴ, ἡ, Studium, Assidua, velut properantis, rei alicujus maturatio, σπουδὴ, Etym. [Nicet. Annal. 16, 4.] Ἐπειγεὺς, Qui summo studio rem aliquam properat et urget, Homero Nom. propr., ut a σπέρχομαι Σπερχειός: [Il. Π. 571.] Ἔπειξις, ἡ, Festinatio, Properatio, Herodian. 8, (6, 10.) Ὁδοιπορήσαντες μετὰ πάσης ἐ., Omni studio iter properantes. [Plut. Rom. 29.] " Ἐπεικτέον, Urgendum. E Plat. de LL. pro Conandum est." [" Boeckh. in Plat. Min. 170." Schæf. Mss. * " Ἐπεικτὰς, Hesychio ὑπόσχεσις, σπουδὴ, leg. ἐπεικτύς." Schn. Lex.] Ἐπείκτης, ὁ, Instigator, Inhortator, Qui ad rem aliquam properandam alium solicitat et inhortatur, et ipse festinat et alium sedulo urget, ὁ κατεπείγων, ut Suid. illud Pisidis exponit, Ὅπως ὑφέξῃ τοῖς ἐπείκταις ἀγγέλοις τοὺς συλλογισμοὺς τῶν χρεῶν καὶ τῶν τόκων. || Eid. Suidæ dicitur etiam ὁ τὴν κογχύλην ἀπαιτῶν. [" Addenda Glossario ad Cedrenum, quæ subjiciuntur Glossario in Nicet. * Ἐπεικτικὸς, Heyn. Hom. 6, 153. * Ἐπεικτικῶς, Schol. Il. A. 165." Schæf. Mss.] " Ἐργεπείκτης, ου, ὁ, q. d. ἔργου ἐπείκτης, s. ἔργων, i. e., ἔργον ἐπείγων, s. ἔργα, Qui urget opus: ἐκ τοῦ ἐπείγειν dicuntur καὶ οἱ ἐργεπεῖκται, Eust. 588. Talem signif. habet ἐργοδιώκτης, quod frequentius quam hoc usurpatur." [* Ἐφέπειξις, Clem. Alex. Pæd. 2, 2.] Κατεπείγω, Urgeo, Adurgeo, Il. Ψ. (623.) Achilles cum eos, qui cursu certarant, præmiis affecisset, dicit Nestori dare se ei phialam, etiamsi non cucurrerit, quoniam χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει, Senectus eum urgeat et premat, ei incumbat. Dem. (894.) Καὶ οἱ χρῆσται κατήπειγον αὐτὸν ἀδικοῦντες, [al. ἀπαιτοῦντες,] Creditores hominem inique urgebant. Polyb. Ὅταν τὰ τῆς περιστάσεως κατεπείγῃ, Cum necessitas et inopia urget, Bud.: Thuc. 1, (61.) Ξύμβασιν ποιησάμενοι καὶ ξυμμαχίαν ἀναγκαίαν πρὸς τὸν Περδίκκαν, ὡς αὐτοὺς κατήπειγεν ἡ Ποτίδαια καὶ ὁ Ἀριστεὺς, Quod Potidæa eos urgebat et maturare cogebat, Eis instabat. Isocr. (ad Phil. 39.) Ἦν κατεπείγῃ, Si res urgeat. Unde in partic. τὸ κατεπεῖγον, Negotium urgens, Lucian. (1, 161.) Τάλαντόν σοι κομίζων, ὡς ἔχοις πρὸς τὰ κατεπείγοντα χρῆσθαι. Isocr. Τὰ μάλιστα κατεπείγοντα, Primo quoque tempore agenda: Plut. Pericle, Τὰ κατεπείγοντα ἔργα. Isocr. vero in Pan. dixit, Τῶν ἐν ἐκείνῳ μὲν τῷ χρόνῳ πραχθέντων, ῥηθῆναι δὲ νῦν οὐ κατεπειγόντων, pro Quæ dicere necesse non est, Quæ ut dicantur non opus est; ad verbum, Quæ ut dicantur non urgent. || Exp. etiam Instigo, Incito, Stimulo, Plato, Ἡ φιλοτιμία κατήπειγεν αὐτὸν, Honoris eum amor stimulabat. || Festino, Propero, Maturo, Accelero, ut ἐπείγω, Plut. Κατήπειξε τὴν μάχην. || Κατεπείγομαι, Festino, Propero, neutr,

A Greg. Κατεπειγόμεναι ἀλλήλων, Certatim festinantes, Invicem se trudentes ob festinationem, Bud. || Studiosus sum. Bud. e Polyb. 5, (37, 10.) Ἐβουλόμην ἄν σε — καὶ λίαν ἀντὶ τῶν ἵππων κιναίδους ἄγειν καὶ σαμβύκας· τούτων γὰρ ὁ νῦν βασιλεὺς κατεπείγεται. [" Wytt. ad Plut. S. N. V. 36. ad Justin. M. 286. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 101. Brunck. Aristoph. 2, 19. Diod. S. 1, 39. 136. 2, 217. ad Lucian. 2, 60. Plut. Cleom. c. 35. Heyn. Hom. 8, 478. Κατεπείγει, Necesse est, τὰ κατεπείγοντα, Necessaria, Toup. ad Longin. 376. Etym. M. 746, 11. Κατεπείγομαί τινος, Polyb. 2, 290." Schæf. Mss. * " Κατηπειγμένως, Schol. Orest. 1434." Boiss. Mss. * Κατέπειξις, Diog. L. 7, 113. φωνῆς. * Προκατεπείγω, Joseph. B. J. 1, 19, 6. * Συγκατεπείγω, Eust. Il. H. p. 557. * Συνεπείγω, Achill. Tat. 6, 9. p. 530. * Ὑπερεπείγω, Dio Cass. 925, 73.]

ἘΠΙ, Præp., quæ prout huic vel illi casui jungitur, hanc vel illam signif. habet. Ἐπὶ CUM GEN.
B Super, Od. T. (97.) Εὐρυνόμη, φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ: Ξ. (494.) ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν. Aristoph. Πλ., τὰς χύτρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρε: (N. 1431.) ἐπὶ ξύλου καθεύδεις, i. e. ἐπὶ ξύλου καθήμενος: ut Ἐπὶ χοίνικος μὴ καθῆσθαι, Plut. (7, 398.) Super chœnice non sedendum, Chœnici non insidendum. Ἐπὶ τῶν ἵππων καθήμενοι, Xen. K. Π. 4, (5, 17.) At Ἐπὶ κόῤῥης παίειν, Gall. quidem est Frapper sur la joue, quod Sur est Lat. Super, dicitur tamen Lat. Cædere in maxillam. Interdum vero ὢν ἐπὶ cum gen. id significat, quod Gallis, Surintendant, Lat. autem Præfectus: ut Acta 8, (27.) Ὃς ἦν ἐπὶ πάσης τῆς γάζης αὐτῆς, Qui præerat universæ illius gazæ, i. e. universis illius thesauris. Sic Gall. Surintendant des affaires. Curtium autem præp. Super ita usum esse docet Bud. 489.: 488. ἐπὶ τῶν ἀποῤῥήτων interpr. A secretis: οἱ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν, Ab epistolis: sicut etiam dicitur A cyathis, ὁ πρὸς ταῖς κύλιξι: affertur et e Polyb. (4, 87, 8.) in VV. LL. Λεόντιος δ' ἐπὶ τῶν πελταστῶν, Μεγακλέας δ' ἐπὶ τοῦ γραμματείου.
C Et Ibid. Ἀλέξανδρος δ' ἐπὶ τῆς θεραπείας, ubi ἐπὶ significare Officium annotatur. Hujusmodi est et ἐπὶ τῶν φονικῶν καθεστῶτες. Lucian. autem (1, 211.) usus est hac constr. in ead. signif. cum verbo τάττεσθαι: ubi dicit Jupiter Ganymedi, Ἐπὶ τοῦ νέκταρος τετάξῃ: quod Bud. vertit Eris a cyathis. Talem esse usum hujus præp. existimo et ap. Dem. (309.) Διαφθείρειν τοὺς ἐπὶ τῶν πραγμάτων. Ut item Lat. Super cum ablat. ponitur interdum pro De, sic et ἐπὶ, quod cum gen. sæpe est Super, interdum sonat et De: ut, Ἐπὶ τοῦ καλοῦ λέγων παιδὸς, Plato Charmide. Sic Ἐπὶ πόλεων λέγεται, De urbibus dicitur. || Coram, Apud, ut, Ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων, Lucian. (1, 725.) Coram tot testibus: pro quo et ἐν μάρτυσι dici, docui antea in Ἐν. Plato de LL. 12. Τούτων εἶναι γραφὰς ἐπὶ τῶν αὐτῶν, Coram iisdem judicibus. Sic Lucian. (1, 640.) Γράψομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος, Coram Rhadamanthe, s. potius Apud Rhadamanthem te accusabo. Sic autem vicissim dicitur ἀπολογεῖσθαι ἐπί τινος, Bud. 15. Signif. autem Apud et in alio ge-
D nere loquendi, quod Bud. prætermisit, sc. cum dicitur ἐφ' ἑαυτοῦ λογίζεσθαι, pro Apud se considerare. Sic Γελᾶν ἐφ' ἑαυτοῦ, Xen. K. Π. 1, (4, 4.) || In: ut Dem. (18.) Ἐπὶ πολλῶν μὲν ἄν τις ἰδεῖν δοκεῖ μοι — τὴν παρὰ τῶν θεῶν εὔνοιαν φανερὰν γενομένην τῇ πόλει, οὐχ ἥκιστα δὲ ἐν τοῖς παροῦσι πράγμασι: nam per ἐν dicit, quod dixerat per ἐπί. Tale est, Ἐπὶ πολλῶν μάθοι τις ἂν τὰ λεγόμενα, ubi tamen aliqui interpr. Per multa, Multis. Dicitur etiam aliquis ἐπὶ ξένης εἶναι, In peregrina regione esse. Sic autem ἐπὶ pro ἐν videtur sumi in ἐπὶ λογισμῶν εἶναι, Rationis compotem esse, ut sit pro ἐν τοῖς λογισμοῖς εἶναι: vide Λογισμός. Et ἐπὶ λέξεως, pro In verbis, Verbis tenus, Thuc., cum alioqui ἐπὶ λέξεως sit Ad verbum: quo etiam modo dicitur ἐπ' ὀνόματος, quod redditur adverbio Nominatim. Sed plerumque ἐπὶ ponitur pro In habente accus., s. pro Ad, ubi sc. motus indicatur. Tunc autem censetur potius gen. pro accus., Il. Γ. (5.) Κλαγγῇ ταί γε πέτονται ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοάων, pro ὠκεανοῖο ῥοάς. Sic ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν, A. (485.): Od. O. (451.) Τόν κεν ἄγοιμ' ἐπὶ νηός. Et

Epigr. ἦν ἐπὶ γῆς φεύγῃς. Herod. Ἐπὶ Συρίης φέρων: et ἐπ' Αἰγύπτου ῥέειν, ubi redditur etiam Versus, Thuc. Ἐπὶ Θρᾴκης ἀφικνοῦνται: qualia plurima sunt: non ap. hunc tantum, sed et ap. ceteros historicos. Est autem cum gen. οἴκου frequens hæc præp., itidem in motus signif., ubi et Atticorum esse putatur, ut in Ἐπ' οἴκου ἀπιέναι, ἐλαύνειν, Herod. et Ἐπ' οἴκου ἀπεκομίσθησαν, Thuc. (4, 99.) || Sub, cum tempus significatur: ut ἐπ' Ἀλεξάνδρου, Sub Alexandro, ut loquitur Fabius, i. e. Tempore Alexandri. Tale est ἐπὶ Κρόνου. Sic Ἐπ' ἐμοῦ, Mea ætate, Dem. (28.) Et ap. Eund. passim ἐπὶ ἄρχοντος, adjecto ejus nomine. || Ἐφ' ἑαυτοῦ, Per se, ut dicitur aliquis per se, per se solus aliquid facere, Thuc. 2, (63.) Καὶ εἶπον ἐπὶ σφῶν αὐτῶν αὐτόνομοι οἰκήσειαν: (8, 8.) Ἐφ' ἑαυτῶν πλεῖν exp. καθ' ἑαυτούς. || Ἐπὶ cum suo gen. ubi præfixus est genitivo artic., redditur nomine adj.: ut τὰ ἐπὶ μέρους, Particularia, Bud. 772. || Sed multo frequentius per adv. redditur, non præfixo artic., ut Ἐπ' εὐθείας εἶναι, Aristot. Directe stare. Vide Εὐθύς. Sic ἐφ' ἑνὸς τεταγμένοι, vertitur adverbio Sigillatim. Redditur vero et aliis modis, ubi ordinationis sign. habet: ut, Ἐπὶ τεσσάρων ταξάμενοι τὰς ναῦς, Thuc. (2, 90.) Instructis ordinibus quaternum navium. Bud. autem ap. Xen. (Ἑ. 6, 4, 12.) Οἱ δὲ Θηβαῖοι οὐκ ἔλαττον ἢ ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων συνεστραμμένοι ἦσαν, interpr. Non minus densa erat acies, quam ut introrsus quinquaginti essent armati. Vide Bud. 632. de illo ἐφ' ἑνὸς τεταγμένοι: itemque de δέκα ναυσὶν ἐπὶ μιᾶς τεταγμένοι. At de ἐπὶ κέρως ἄγειν et de ἐπὶ μετώπου ἰέναι, quæ huc et ipsa pertinent, lege Eund. 373. Ἐπὶ cum suo gen. interdum adverbio redditur: ut cum illud ἐπ' ὀνόματος interpretamur Nominatim. Tale est autem ἐπὶ κεφαλαίων ἐπελθεῖν, quod Bud. vertit Summarie percurrere, addens Ἀνακεφαλαίωσιν ποιεῖν e Dem. 184. Sed et ἐπὶ στοίχου ap. Paus. exp. στοιχηδόν, item κατὰ στοῖχον.

Ἐπὶ, CUM DAT. Super, Il. A. (88.) Οὔτις, ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, Super terram. At Ἐπὶ κρηπῖδι ὁ τοῖχος ἕστηκεν ἰσχυρᾷ, redditur potius per ablat. Super crepidine. Xen. autem dixit K. Π. 5, (2, 1.) Κῦρος μὲν ἐφ' ἵππῳ, Cum alibi dicat Ἐπὶ τῶν ἵππων καθήμενοι, sicut antea docui. Sed Lat. præp. In potius hic utuntur quam præp. Super. Dicitur enim aliquis Sedere in equo, Insidere equo. Itidem vero ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, verti possit In terra lucem intuente. Significat et Super, eo fere modo, quo dicitur a Curtio Juvenis super armamentarium positus. Tale quid enim significare ἐπὶ puto in Od. O. (89.) Οὖρον ἰὼν κατέλειπον ἐπὶ κρεάεσσιν ἐμοῖσι. || Ultra, Præter. Plut. Popl. Νεκροὶ τριακόσιοι ἐπὶ χιλίοις καὶ μυρίοις. Ideo autem hanc signif. subjungo illi, quod itidem Lat. præp. illa Super pro Præter s. Ultra interdum accipiatur. Ἐπὶ redditur Præter et in Xen. K. Π. 1, (2, 11.) p. 4. Ὅταν κάρδαμον μόνον ἔχωσι (vel ἐσθίωσιν) ἐπὶ τῷ σίτῳ, sed alii ἐπὶ τῷ σίτῳ vertunt Cum pane. At Cic. dixit Adhibere nasturtium ad panem. || Apud Hom. in signif. motus: Il. B. (89.) Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι: interpretor n. Provolant ad flores, convolant: ineptam esse existimans vulgatam interpr. Volant in floribus. Il. A. (437.) Od. (O. 498.) Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης, pro Egrediebantur in littus maris: ut sit pro ἐπὶ ῥηγμῖνα. Ceterum vult Eust. in l. illo πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν, esse antiptosin pro πέτονται ἐπ' ἄνθεα: Il. Δ. (251.) Ἦλθεν ἐπὶ Κρήτεσσι pro ἐπὶ Κρῆτας: (273.) ἦλθεν ἐπ' Αἰάντεσσιν pro ἐπ' Αἴαντας: (E. 227.) ἐπὶ νηυσὶν ἐλαύνειν pro ἐπὶ τὰς ναῦς. His inquam aliisque in Il. antiptosin esse putat; sed ut in istis atque aliis nonnullis videri potest poëta antiptosi usus esse, ut metro inserviret, non itidem certe et in illo dat. ῥηγμῖνι, cum versus ῥηγμῖνα etiam admitteret. Sed hoc addo in prosa quoque habere ἐπὶ dat. pro accus., cum dicitur ἐπὶ θανάτῳ συλλαβεῖν: si modo cum Bud. ap. Isocr. (Paneg. 41.) et Lucian. (1, 384.) vertamus Ad necem rapere. Idem vero ap. Plut. Ἐπὶ θανάτῳ φρουρούμενοι vertit Rei pœnæ capitalis. [" Sic οἱ ἐπὶ θανάτῳ παραδιδόμεναι, Ceb. Tab. πέμπειν ἐπὶ ὕδωρ, Aquatum mittere, Herod. 6, 12. et sæpius alii: πέμπων ἐπὶ στράτευμα, Ad accersendum exercitum, Xen. K. Π.

A 4, 5, 12." Schw. Mss.] || Apud eund. poëtam, ut omnes qui ap. eum extant hujus præp. usus cum h. casu, ordine persequar, pro κατὰ, Adversus: ut ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι pro κατὰ Τρώων. Sic ἐπί σοι μεμαῶτε, ἐπὶ Ἕκτορι ἀκοντίσαι, ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν, et ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες. Sed admoneo posse jungi atque adeo jungendam esse multis in Il. præp. verbo: (Il. Γ. 132.) Οἳ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν ἄρηα: nec enim dubium est, quin ἐπέφερον ἀλλήλοισι commodius intelligatur. Idem et de isto l. dici potest ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες. Quid autem vetat et quin in modo cc. exemplis, et ἐπόρουσαν ἀλλήλοισιν, et ἐπιθορόντες ἀλλήλοισι intelligamus? Possumus autem in exemplum hujus usus præp. ἐπὶ cum dat. pro κατὰ, afferre et titulum Tragœdiæ Æschyli Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις: nec enim dubium est, quin sit pro κατὰ Θηβῶν, subaudito etiam partic. στρατεύσαντες, aut alio hujusmodi. Non ignoro tamen ap. Eust. legi ἐπὶ Θήβας, sed ab eo scriptum fuisse ἐπὶ Θήβαις suspicor. Sic vero et ap. Thuc. Ἐπὶ φίλοις pro κατὰ φίλων, et
B ἐφ' ἡμῖν pro καθ' ἡμῶν, aliaque hujusmodi.

Ἐπὶ in prosa habet et aliam præp. Ad signif. ap. utrosque Scriptt.; ponitur enim interdum pro παρὰ, Apud, Juxta; sicut Ad: veluti cum dicitur ἐπὶ ποταμῷ, θαλάσσῃ, Thuc. pro παρὰ ποταμῷ et παρὰ θαλάσσῃ: unde et παραθαλάσσιος. Quale est ap. Eund. 2, (32.) Ἡ ἐπὶ Λοκροῖς τοῖς Ὀπουντίοις νῆσος, pro Insula Locris finitima. At vero ἐπὶ θύρῃσι (Il. B. 788.) θύραις, Aristoph. (N. 468.) significat In foribus: licet reddatur etiam Ad fores. || Item ἐπὶ σωτηρίᾳ τῆς Σικελίας, e Plat. Epist. 8. ut Lat. Ad conservationem Siciliæ, pro Siciliæ conservandæ causa. || In Thuc. 8, (97.) Ἐπὶ δ' οὖν τοῖς ἠγγελμένοις οἱ Ἀθηναῖοι ναῦς τε εἴκοσιν ὅμως ἐπλήρουν, sic dici puto ἐπὶ τοῖς ἠγγελμένοις ναῦς ἐπλήρουν, ut Lat. dicimus aliquem ad hunc vel illum nuntium obstupuisse. Ita enim malo quam ἐπὶ accipere pro Propter.

Habet vero itidem diversas præp. In signiff. Ac primum quod ad vulgatam attinet, ἐπὶ χθονὶ dixi paulo ante non solum Super terram, sed etiam In terra,
C posse verti: sicut et ἐφ' ἵππῳ ap. Xen. In equo. Tale est autem ap. Aristoph. Πλ. (338.) Ἐπὶ τοῖσι κουρείοισι τῶν καθημένων. Et ap. Eundem ἐπὶ ταῖς θύραις, quod exposui In foribus: potest vero reddi et Pro foribus. Sed et hæc exempla hujus signif. afferuntur ex Isocr. Ἐπὶ τοῖς οἰκειοτάτοις μάλιστα δηλῶσαι: et Ἐπ' αὐτοφώρῳ ἑαλωκώς. Et e Dem. Ἐπὶ τούτοις μένειν, [cf. 42.:] item e Xen. (Ἀπ. 1, 5, 2.) Ἐπὶ τελευτῇ τοῦ βίου γινόμενοι, ubi tamen propinquam mortem potius quam præsentem significari puto. Sed et ex (Il. A. 55.) ἐπὶ φρεσὶ θῆκε, ubi tamen aliqui præp. verbo jungere maluerunt. || Junctum dativo ἀγαθῷ, aliisque hujusmodi, eadem præp. In reddendum esse existimo: K. Π. 7, (4, 2.) Ἐπ' ἀγαθῷ τῷ Κύρου καὶ Περσῶν. Sic Ἐπ' ὠφελείᾳ, Isocr. et illis opposita, Ἐπὶ κακῷ, βλάβῃ, ap. Eund. Sic enim Lat. In rem meam, tuam, In meam vel tuam perniciem dicunt. Sed ἐπ' ἀγαθῷ possumus et dat. solo reddere Lat.; ita enim Bono interdum poni constat. || Tum etiam, cum potestatis signif. habet, præp. In
D reddi potest. Thuc. 2, (84.) Καὶ τὴν ἐπιχείρησιν ἐφ' ἑαυτῷ τε ἐνόμιζεν εἶναι. Sic Dem. (90.) Ἐφ' ὑμῖν ἐστι, In vobis est, pro In vestra est potestate, arbitrio vestro situm. Quod etiam dicitur, Penes vos est. Auctor Axiochi, Ἐπὶ τῇ τύχῃ γενόμενος. Synes. Ἀλλὰ τό γε δόγμα τὸ περὶ τοῦ μηδὲν εἶναι τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν ἀγαθῶν ἢ κακῶν. Ubi retinet Synes. philosophicum loquendi genus, quod attingit et Bud. 566. Dicitur etiam ἐπ' ἐμοί ἐστι vel γέγονε ποιεῖν τοῦτο: ut Isocr. Ep. ad Tim. Τὸ δὲ χρῆσθαι τούτοις καλῶς τε καὶ φιλανθρώπως, ἐπὶ σοὶ γέγονεν. Sed dicunt item Κεῖται τοῦτο ἐπ' ἐμοί. Jungitur et verbo ποιεῖσθαι: estque ἐπί τινι ποιεῖσθαι, alicujus potestati permittere, ap. Plut. Amat. Narr. Huc pertinet τό γε ἐφ' ἡμῖν, pro Quantum quidem in nobis fuit, Synes. Interdum vero additur infin. εἶναι, ut Lys. (481.) Καὶ τό γε ἐπ' ἐκείνῳ εἶναι ἐσώθης, pro Quantum in eo fuit, servatus es: ut Xen. versa vice Ἑ. 3, (5, 8.) Τὸ μὲν ἐπ' ἐκείνοις εἶναι ἀπολώλατε. Nonnunquam autem et ὅσον huic loquendi generi adhibetur: ut, Ὅσον ἦν ἐπ' ἐκείνῳ, e Dem., pro Quantum in eo fuit. Sed affertur

A "Ὅσον ἐπὶ σοί, e Luciano, pro Quantum ad te attinet. Sic certe accipitur ἐπὶ interdum et sine ὅσον: ut Synes. Τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ ταῖς μάστιξιν ἀπολώλασι, τὸ δὲ ἐπὶ τῇ τῶν σωμάτων ἰσχύϊ ζῶσιν ἔτι μέχρι ταύτης τῆς ἡμέρας.

'Ἐπὶ, Propter: ut cum Cic. hæc Stoicorum verba, Φθόνος, λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, vertit, Invidentia, est ægritudo suscepta propter alterius res secundas. Xen. ('Απ. 1, 2, 56.) Ταῦτα ποιεῖν ἐπὶ τῷ κέρδει, Propter lucrum, Lucri causa. Sic 'Ἐπὶ μικροῖς λήμμασι, Herod. Propter parvos quæstus. 'Ἐπὶ γένει ὠγκωμένος. Polyb. Περιεποιήσαντο παρὰ τοῖς Ἕλλησι τὴν ἐπ' ἀρετῇ φήμην, Celebres ob virtutem esse cœperunt, Bud.: Famam virtutis assecuti sunt, [cf. 6, 52, 11.: 6, 53, 10.] Τῶν ἐπ' ἀρετῇ δεδοξασμένων ἀνδρῶν εἰκόνας. Alicubi vero De locum hic habet: ut ἐπὶ μεγάλαις αἰτίαις, Magnis de causis, i. e. Magnas ob causas. Sic et ap. Thuc. 1, (102.) "Ἔγνωσαν οὐκ ἐπὶ τῷ βελτίονι λόγῳ ἀποπεμπόμενοι, Non optima de causa se dimitti. || Aliquam vero cum hac signif. affinitatem habet ἐπὶ, cum conditionem declarat, s. pactum: qua affinitate deceptos alicubi quosdam Interprr. animadverti: Thuc. 4. Αἱ μὲν σπονδαὶ ἐπὶ τούτοις ἐγένοντο. Xen. K. II. 3, (2, 11.) Καὶ ἐπὶ τούτοις ἔδοσαν καὶ ἔλαβον πάντες τὰ πιστά· καὶ ἐλευθέρους μὲν ἀμφοτέρους ἀπ' ἀλλήλων εἶναι συνετίθεντο, His conditionibus. Plut. Alcib. 'Ἐπὶ τούτοις γὰρ οἱ ἄνδρες παρέδοσαν τὴν πόλιν, καὶ ταῦτα συνέθεντο, ubi observa addi verbum συντίθεσθαι, sicut et in proxime præc. Xen. l. Huc pertinent ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ, ἴσοις καὶ ὁμοίοις, quæ habes ap. Bud. 976. Interdum vero præcedit ἐπὶ τούτῳ, sequitur ἐφ' ᾧ, vel ἐφ' ᾧτε, cum infin., aliquando vero et indic. Plato Apol. Socr. (17.) 'Ἀφίεμέν σε, ἐπὶ τούτῳ μέν τοι, ἐφ' ᾧ τε μηκέτι ἐν ταύτῃ τῇ ζητήσει διατρίβειν, Dimittimus te, sed ea tamen conditione, vel ea tamen lege, ut desinas etc. Apud Herod. cum altera constr. (3, 83.) 'Ἐπὶ τούτῳ δὲ ὑπεξίσταμαι τῆς ἀρχῆς, ἐπ' ᾧτε ὑπ' οὐδενὸς ὑμέων ἄρξομαι. Sed interdum etiam ἐφ' ᾧτε eand. signif. habet, non præcedente ἐπὶ τούτῳ. Menander ap. Plut. (6, 391.) Εἰ γὰρ ἐγένου — ἐφ' ᾧγε διατελεῖν — διευτυχῶν ἀεὶ, pro Si enim ea lege natus es, ut perpetua felicitate fruaris. Et cum fut. indic. Thuc. 4, (30.) Σφίσι τά τε ὅπλα καὶ σφᾶς αὐτοὺς κελεύειν παραδοῦναι, ἐφ' ᾧ φυλακῇ τῇ μετρίᾳ τηρήσονται. Alioqui ἐφ' ᾧ τε capitur pro Ut, sequente infin., ut ἐφ' ᾧ τε πωλεῖν, Aristoph. Ut Vendant. Et ἐφ' ᾧ τε μετέχειν eid. Aristoph. [cf. Πλ. 1000.] Apud Thuc. ἐφ' ᾧ Schol. aliquot ll. exp. οὗ χάριν: et ap. Eund. (1, 103.) 'Ἐφ' ᾧ τε ἐξίασιν, pro ἐπὶ τῷ ἐξιέναι, Dionys. H. scribit esse ejus idioma. Apud Synes. autem Bud. 'Ἐφ' ᾧ Γεννάδιον ἔγραψεν, reddit Quare Gennadium detulit, addens et interpr., Ita ut Gennadium deferret. "'Ἐφ' ᾧ, pro " ἐπὶ ᾧ, Ob quod, Propter quod. Dicunt et ἐφ' " ᾧτε: et Ion. ἐπ' ᾧτε. Item ἐφ' ὅτῳ pro eod. Luc. " 'Ἐμὲ μηδὲν ἔχεις ἐφ' ὅτῳ τοῦτο ποιήσεις, Nihil causæ " est cur hæc in me perpetres." Apud eund. Bud. vide et alia exempla hujus ἐφ' ᾧτε, 954.: quorum tamen major pars illam conditionis signif. habere mihi videtur. Lege et de ἐπὶ ῥητοῖς ibid. Sed addo quod nec ab illo, nec ab aliis annotatum reperi, sc. cum ἐπὶ jungitur dat. μισθῷ, aliisque nonnullis, conditionis itidem s. pacti signif. hac præp. includi: Il. Φ. (444.) Πὰρ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτὸν Μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ. Sic et in plur. ἐπὶ μισθοῖς, Herodian. 1, (3, 5.) Ἡδονὰς ἐπὶ μεγίστοις μισθοῖς ἐθηρᾶτο. At in VV. LL. ἐπὶ μισθῷ ap. Xen. redditur Pro mercede: non Pacta mercede, Proposita certa mercede, ut ego vertendum censeo. Sic vero et cum dat. δώροις, δωρεαῖς. Il. K. (303.) Τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειε Δώρῳ ἐπὶ μεγάλῳ; μισθὸς δέ οἱ ἄρκιος ἔσται. Philo V. M. 1. Οἱ δ' ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ μεγάλαις δωρεαῖς μεταπεμφθέντες.

'Ἐπὶ, Post: ut ἐπὶ τούτοις, Thuc. Schol. exp. μετὰ ταῦτα. Sic ap. Xen. habes cum alibi tum (K. 'A. 6, 1, 7.) p. 70, 'Ἐπὶ τούτοις, τούτῳ, pro quo et ἐκ τούτου. Synes. Καὶ ἥκει τις ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ, παῖς ἐπ' ἀνδρὶ, καὶ ἀνὴρ ἐπὶ παιδὶ φέρων ἀεί τι μοὶ ξένιον. || At vero Jo. 4, 27. 'Ἐπὶ τούτῳ ἦλθον οἱ μαθηταὶ istud ἐπὶ τούτῳ sonat potius Interea, et quod Gall. dicitur Sur cela, q. d. Super hoc: vel Sur ces entrefaites, quam Postea: multo vero minus Continuo, ut vet. Interpres reddit.

'Ἐπὶ, De, Thuc. 2. Λέγει ἐπ' αὐτοῖς ἔπαινον τὸν πρέποντα, ubi videri possit ἐπ' αὐτοῖς esse pro ἐπ' αὐτῶν: nam ἐπὶ cum gen. hoc significare, ante docui: at ἐπὶ cum dat. hac in signif. haud temere reperiri existimo. Possit vero aliquis fortasse et Super illis exponere, perinde sc. ac si diceret Super illorum sepulcris.

'Ἐπὶ pro Cum accipi a nonnullis in Xen. "Ὅταν κάρδαμον μόνον ἔχωσιν ἐπὶ τῷ σίτῳ, supra docui: quod unicum in VV. LL. exemplum signific. hujus affertur; sed multo magis hanc interpr. convenire existimo huic l. Hom. H. in Mer. (199.) εἶπον ὅπωπας 'Ανέρα ταῖς δ' ἐπὶ βουσὶ διαπρήσσοντα κέλευθον: item isti Thuc., ac similibus, 6. Πέμπειν αὐτὸν ἐπὶ τοσούτῳ στρατεύματι, Cum tanto exercitu, i. e. Habentem tantum exercitum; 2. 'Ὑποσχόμενος ἀδελφὴν ἑαυτοῦ δώσειν, καὶ χρήματα ἐπ' αὐτῇ. Quale esse videtur ap. Liban. Καὶ τὴν παλλακὴν αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτῷ γυ-
B ναῖκα ἐπὶ προικὶ, Cum dote. Nisi quis malit ἐπὶ hic quoque pacti signif. habere, ut sit Pacta, Constituta dote. Sic vero et ἐπ' ἐλπίδι, quod in aliquibus N. T. ll. redditur In spe, Ob spem, Sub spe, videtur et Cum spe verti posse. Sic autem et Herodian. 3, (12, 20.) 'Ἐφ' ἑτέραις εἰσελθὼν ἐλπίσι. || Ceterum quod de illo Thuc. loco, ἐπὶ τοσούτῳ στρατεύματι dixi reddi etiam posse Habentem tantum exercitum, idem certe et de his Herodiani dicendum videtur: 3, (15, 7.) 'Ἐπὶ παισὶ νεανίαις διαδόχοις ἀνεπαύσατο: 4, (2, 1.) Τοὺς ἐπὶ διαδόχοις παισὶ τελευτήσαντας. Bud. tamen ap. Liban. 'Ἐπὶ παισὶ δύο τελευτῶν exp. Decedens duobus relictis filiis. Sed eod. res redit.

'Ἐπὶ cum dat. in signif. temporis: ut ἐπ' ἤματι, Hesiod. 'E. (43.) Uno die. Sic autem exp. et ap. Il. T. (229.) ἐπ' ἤματι δακρύσαντας, Uno die, Per unum diem. Apoll. Rh. (2, 631.) στονόεσσαν ἐπ' ἤματι νύκτα φυλάσσω, accipit ἐπ' ἤματι pro Ultra diem, Post diem: ideoque ad præcedentia potius pertinet h. exemplum. Affertur in VV. LL. et ἐφ' ἡμέρᾳ ex Ari-
C stide alio sensu: nam hæc ejus verba, Τοῖς τῶν ἄθλων γυμνασίοις οὐκ ἀχθόμεθα, ἐντυγχάνοντες ἐφ' ἡμέρᾳ, redduntur ita, Certaminum exercitationes non gravate ferimus diem de die producentes. At ego crediderim ἐφ' ἡμέρᾳ potius esse Per totum diem. In Iisdem ἐπὶ κυνὶ vertitur Tempore caniculæ.

'Ἐπὶ sunt qui supervacaneum existiment in iis ll., qualis est hic Athenæi, ubi de Curio Romano scribit, 'Ἐπὶ γογγυλίσι διεβίω πάντα τὸν χρόνον: et hic Synesii, 'Ἀριστῶ μὲν δὲ ἐπ' ἀλφίτοις, ἥδιστοις μὲν ἐμφαγεῖν, ἡδίστοις δὲ ἐμπιεῖν: necnon iste Ejusd. Τὰ δὲ μειράκια ἐπὶ κωβίοις εὐωχεῖ καὶ ἰούλοις. Bud. certe illum Athenæi vertit, Rapis vivebat, Rapas semper esitabat pro pulmentario. Ego autem existimo, s. potius suspicor, nec enim e tempore quicquam pronuntiare ausim, ἐπὶ in hujusmodi ll. tale quid signif. quale Intra, cum dicitur Intra legem epulari: ut si dicam Epulor intra cibos lege præscriptos, Intra cibos pauperibus etiam concessos.

'Ἐπὶ CUM ACCUS. Ad, in motus signif., Aristoph.
D Πλ. (1007.) 'Ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζεν: (B. 111.) ἦλθες ἐπὶ τὸν Κέρβερον. Lucian. 'Ἐπὶ τὴν 'Ἀττικὴν ἐπορεύετο, [cf. 1, 93.] Plato Epist. 7. "Ἔπεμψεν ἐπ' ἐμὲ τριήρη. Huc pertinet κλίνειν ἐπὶ δόρυ, ἡνίαν etc. item ἐπὶ δόρυ ἐπιστρέφειν, περισπᾶν: quæ vide in Δόρυ, Ἡνία. Item ἐπὶ θάτερα, ἑκάτερα, τάδε, vide in singulis nominibus. Alicubi etiam cum verbis motum non signif., ut, Καθίζεσθαι ἐφ' ἑστίαν, Thuc., ubi itidem servari potest Ad. At vero in ἐφ' ἑαυτὸν ποιεῖσθαι, et in ποιεῖσθαι ἐπ' ἐξουσίαν, aliisque hujusmodi, non utimur præp. Ad, sed vertimus, In suam potestatem redigere, Suæ potestatis facere: de quibus vide in Ποιεῖσθαι, 'Ἐξουσία. || Contra, Adversus: ut 'Ἐπὶ τοὺς ἀνταγωνιστὰς ἀσκεῖν, Isocr. Et 'Ἐφ' ὑμᾶς παρασκευάζεται, Dem. [cf. 840.] || Super, Supra: vel Per, ut dicitur Per mare et per terram vagari, in his, ἐπὶ πόντον ἄγοντες, Hesiod. (Θ. 530.) κλέος εἴη— ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν. (Od. Ξ. 43.) Πλάζετ' ἐπ' ἀλλοθρόων ἀνδρῶν δημόν τε πόλιν: (O. 79.) ἴμεν πολλὴν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν. Ubi vero non est verbum motus, redditur etiam Inter, Apud: ut Ξ. (402.)

οὕτω γάρ κέν μοι ἐϋκλείη τ' ἀρετή τε Εἴη ἐπ' ἀνθρώπους. || Usque ad, e Dione, Νοσήσαντα δὲ ἐπὶ θάνατον. Cic. autem, quod Arat. dixit ἀπὸ χειρὸς ἐπ' ἰξὺν, vertit, Lumborum tenus a palma.

'Επὶ in signif. temporis: ut ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον, ὅσον χρόνον, Tamdiu, Quamdiu: pro quibus dicitur sæpius ἐπὶ τοσοῦτον, ὅσον, sub. χρόνον: aut etiam accipiendo illa neutraliter, ut cum dicitur ἐπὶ πολὺ, πλεῖον. De quibus ac similibus vide in ipsis nominibus. Sic et de ἐφ' ἡμέραν, in 'Ημέρα: et de ἐπὶ χρόνον, pro Aliquamdiu, in Χρόνος. Sed et 'Επὶ τὴν ἕω, pro Sub auroram, i. e. Sub exortum auroræ, e Thuc. affertur.

'Επὶ τρὶς, Ter, vacante ἐπὶ, Acta 10, (16.) Τοῦτο δὲ ἐγένετο ἐπὶ τρίς: ut Gall. Par trois fois, pro Trois fois.

"Επι pro ἐπὶ, in anastrophe, Il. A. (162.) Ὧι ἔπι πόλλ' ἐμόγησα, pro ἐπὶ ᾧ, sed cujus loco dicitur ἐφ' ᾧ. ||"Επι, pro ἔπεστι, ab ἔπειμι: ut ἔνι pro ἔνεστι, etc.

¶ 'Επὶ sine casu, Desuper, Superne, Apoll. Rh. 2, (1071.) ἐπὶ δὲ λόφοι ἐσσείοντο. Sed in hujusmodi ll. possunt nonnunquam subaudiri genitivi.

" Κἠπὶ, Att. synaliphe pro καὶ ἐπί: ut κἠπὶ Νέ-" μειον Ζῆνα, Et ad Nemæum Jovem, Epigr." "Τἀ-" πὶ, pro τὰ ἐπὶ, ut τἀπὶ τούτοις δρῶ, Aristoph. Πλ." "'Επιμέγα, in VV. LL. male pro ἐπὶ μέγα, in isto l., " Πλούτου ἐπιμέγα ἥκοντες. Jungitur enim ἥκοντες " cum præp. ἐπί: hoc modo, ἥκοντες ἐπὶ μέγα πλού-" του, pro ἐπὶ μέγαν πλοῦτον. Manavit autem hic " error e Suida, qui adv. esse ait, et μεγάλως exp.: " affertque et aliud ejus exemplum. Sed mirum est, " cum adv. esse tradat, scribi tamen ἐπὶ μέγα divi-" sim, in iis etiam quæ affert exemplis." "'Επιμή-" κιστον, Oblongum, Diuturnum: et adverbial. Diu-" tissime, VV. LL. Sed rectius fortassis ἐπὶ μήκιστον, " sub. χρόνον." "'Επίποδα, Cessim, Retrorsum, " VV. LL. Sed malim ἐπίποδα. 'Επιπόδων, Pedibus " innitendo, Stando, VV. LL. ex Aristot. Sed malim " disjunctim, ἐπὶ ποδῶν."

[" 'Επὶ, Toup. Opusc. 1, 173. Emendd. 1, 96. ad Paus. 164. Heyn. Hom. 8, 131. Conf. c. περὶ, 7, 312. Villois. ad Long. 34. Fisch. Palæph. 143. 162. (Schneid. ad Æsop. 7. scr. περὶ τ. θ. coll. ib. 12.) ad Diod. S. 2, 487. Schneid. ad Aristot. H. A. 457. Polyb. 3, 215.; cum εἰς, Brunck. ad Med. p. 397.; cum ἐς, Aristoph. 1, 216. Wolf. Proll. 212. Musgr. El. 97. Porson. Phœn. 77. Med. p. 83. Schneid. Anab. 86.; cum διὰ, Heyn. ad Apollod. 160.; cum ὑπὸ, Add. ad Diod. S. 1, 640. 2, 417. Bast Lettre 124.; cum ἐκεῖ, Monthly Review, Aug. 1799. p. 432.; cum τὴν, Villois. ad Long. 259.; cum πρὸς, ad Diod. S. 2, 378.; cum πρὸ, ad Dionys. H. 3, 1427.; cum ἐνὶ, Heyn. Hom. 7, 563. 671. 8, 11. 13. 91. 318. 670. Motum significans, 5, 457. de constr., Porson. Phœn. 1394. ad Diod. S. 2, 283. Sylb. ad Paus. 85. Jacobs. Anth. 7, 403. 8, 116. 10, 102. Supplendum in οἰκεῖν γῆς, ad Anton. Lib. 22. 58. Verh. Adverbial., Heyn. Hom. 6, 511. Sine casu, ad Herod. 361. An i. q. Præterea, Tum, Zeun. ad K. Π. 120. 'Επὶ δὲ, Et præterea, Wakef. Herc. F. 1059. cf. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 311. Cum gen., Diod. S. 1, 29. 2, 494. Paus. 189. ad Xen. Eph. 215. De motu, 107. 206. Porson. Or. 297. Brunck. ad Æsch. Pr. 663. Wolf. ad Hesiod. 83. Valck. ad Herod. 158. De motu et quiete, subaud., Wakef. Phil. 1180. De tempore, ad Ammon. 2. Diod. S. 2, 363. fin. Paus. 3, 226. Cum gen. rei, quæ pro exemplo fuit, Boiss. Philostr. 427.; nominis magistratus, Eckhel. Doctr. Num. T. 4. De, Sallier. ad Mœr. 68. Piers. 70. Penes, Apollod. 260. Heyn. 609. Præsentiam signif., Morus ad Longin. 244. Valck. Hipp. p. 186. Plut. Mor. 1, 724. Musgr. Phœn. p. 201. Abresch. Lectt. Arist. 173. 208. Coram, Brunck. ad Med. p. 377. Jacobs. Anth. 12, 230. Prope, ad Diod. S. 2, 364. 'Ο ἐπὶ τῶν ἱππέων, de talibus, ad Xen. Eph. 193. Αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ, Zeun. ad Xen. K. Π. 53. 'Εφ' ἧς ἡ πόλις 'Αμβρακία καλεῖται, A qua urbi Ambraciæ nomen sit factum, Anton. Lib. 22. Verh., cf. Bast Lettre 75. Herod. 49. 71. 131. 300. 329. 346. et var. l.,

A 362. 403. ad Diod. S. 1, 306. Jacobs. Anth. 2, 1. p. 297. Doun. Demosth. 258. Lips. ad Dionys. H. 1, 46. 55. 57. 68. 73. 2, 1248. Hutt. ad Plut. 3, 206. Καθῆστο Κάδμου λαὸς ἀσπίδων ἔπι, Eur. Phœn. 1476. Valck., Aristoph. A. 282. 'Επί τινος ὀνομάζεσθαι, ad Dionys. H. 3, 1781. ὀργίζεσθαι, Wakef. Trach. 668. 'Επ' ἀδάμαντος βαίνειν, Abresch. Æsch. 2, 67. 'Εφ' ἡμέρας πάσης, Paus. 3, 208. paulo ante ὁσημέραι. 'Αράμενος αὐτὸν ἐπὶ τοῦ σώματος, Diod. S. 2, 638. ad Lucian. 2, 45. 'Επὶ τῆς πολιορκίας κατέλιπεν, Diod. S. 1, 620. 2, 363. 376. ad Dionys. H. 2, 979. 'Επὶ Θρᾴκης, Θρᾴκῃ, ad Diod. 2, 137. "Ιστον γὰρ ἤδη τἀπ' ἐμοῦ, Aristoph. Πλ. 100. "Ορκος ἐπὶ τομίων, Paus. 317. Cum gen., dat., Jacobs. Anth. 8, 174. 10, 404. ad Paus. 85. 268. Fac. 1, 431. ad Diod. S. 2, 173. 419. 436. 483. Boiss. Philostr. 631. Heyn. Hom. 6, 248. 370. 470. 7, 191. Cum dat., de motu, 4, 210. 608. 5, 44. Abresch. Lectt. Arist. 303. 350. Jacobs. Anth. 10, 120. Post, ad Xen. Eph. 214. Brunck. ad Hec. 686. Præfectum esse rei, ad Mœr. 67. In ho-

B norem, Valck. Hipp. p. 164. 321. Beck. 31. Contra, Heyn. Hom. 5, 44. 83. 165. 472. 592. 6, 184. 431. 7, 198. 203. 8, 11. ad Dionys. H. 2, 719. 733. Boiss. Philostr. 435. In gratiam, 232. Plato Gorg. 55. 58. Jacobs. Anth. 6, 97. De consilio, ad Lucian. 2, 257. Apud, Juxta, ad 2, 36. Pro ἐν, Diod. S. 2, 567. Pro παρὰ, Heyn. Hom. 5, 200. 8, 258. Ob, Propter, ad Lucian. 1, 183. 191. Wytt. ad Plut. de S. N. V. 56. Sylb. ad Paus. 141. ad Diod. S. 1, 160. Toup. ad Longin. 382. Eur. Herc. F. 942. El. 1030. Boiss. Philostr. 370. Notat conditionem, ad Xen. Mem. 2, 2, 8. Ruhnk. p. 229. ad Schol. Plat. (sic ibi leg. p. 49.) Heyn. ad Apollod. 166. 295. Casaub. Athen. 134. Wytt. ad Plut. de S. N. V. 82. Valck. ad Phal. xv. Hipp. p. 217. ad Charit. 414. ad Diod. S. 1, 138. 147. 472. Eur. Hel. 1250. Villois. ad Long. 144. 206. ad Lucian. 2, 86. Heyn. Hom. 5, 669. Heind. ad Plat. Lys. 4. Abund., Jacobs. Anth. 10, 73. 'Επ' ἐμοὶ, Epigr. adesp. 679. In mea causa, Bibl. Crit. 1, 2. p. 62. 'Επ' ἤματι, Uno die, Heyn. Hom. 7, 658.

C 'Εφ' οἷσπερ, ad Eur. 3, 147. 'Εφ' ἑνὶ γάμῳ, Fisch. Ind. Palæph. v. Γενν͂αν. Τόγε ἐπ' ἐμοὶ, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, ad Lucian. 1, 242. cf. Wytt. Sel. 379. 'Επ' ἴσοις, ad Anton. Lib. 287. Verh. Τἀπὶ τούτοις, Præter, Valck. Phœn. p. 412. Markl. Suppl. 559. Τἀπὶ τούτοις, τἀπὶ τῷδε, Kuster. Aristoph. 3. 'Επ' ἄντρῳ, In spelunca, Meurs. ad Apoll. Dysc. 37. Teuch. "Ηκειν, ἔρχεσθαι ἐπί τινι, Valck. Phœn. p. 171. Φεύγειν ἐπὶ τέκνοις καὶ γυναιξὶ, Alciphr. 46. Ποιεῖν καλὸν ἐ. καλοῖς, Bergl. 214. Θνήσκειν ἐ. τινι, T. H. ad Lucian. Dial. 8. ad 1, 355. 'Επὶ δάκρυσι καταστένειν, Eur. Tro. 315. Εἶναι ἐπί τινι, Plato Phædr. 341. 'Επὶ τοῖσδε, Musgr. Hel. 844. Θεσμὸς ἐ. τινι, Philostr. 200. Boiss. 'Επί τινι καθῆσθαι, Abresch. Æsch. 2, 66. Τῷδ' ἐ. θυμῷ, τ. ἑνὶ θ., Heyn. Hom. 6, 461. Τὸ ἐπ' αὐτῷ κήρυγμα, Philostr. 156. Boiss. Δυνατὸς ὢν ἐ. τοῖς πλήθεσιν, Diod. S. 1, 727. Λίχνοισιν ἐπ' ὄμμασιν ὑγρὰ δεδορκὼς, Jacobs. Anth. 7, 96. 'Ε. πᾶσι δικαίοις, Kuster. V. M. 127. Τὸ ἐ. 'Ρηγίλλῃ θέατρον, Jacobs. Anth. 9, 398. Λέγειν ἐ. τινι, Paus. 3, 264. 278. 302. Lucian.

D 3, 458. Heyn. Hom. 4, 384. Boiss. Philostr. 150. 176. 224. Πόλιν οἰκήσας ἐπ' αὐτῷ, Plut. Alex. 148. Schm. Cum dat., accus., ad Lucian. 2, 121. Cum accus., Fisch. Palæph. 128. Abresch. Lectt. Arist. 97. Jacobs. Anim. 62. Anth. 7, 131. 296. 11, 415. Locum signif., Wolf. ad Hesiod. 75. Toup. Emendd. 1, 97. De motu, ad Xen. Eph. 206. In honorem, Fisch. Palæph. 189. Contra, Adversus, Valck. Phœn. p. 28. Apud, Ilgen. Hymn. 219. Propter, Jacobs. Anim. 257. Post, ad Lucian. 1, 626. Juxta, Prope, Ad, Heyn. Hom. 5, 513. Cum accus. temporis, Alberti N. T. 224. Πέμπεσθαι ἐ. τι, Heyn. ad Apollod. 176. 303. Τὰ ἐ. τὴν κάμηλον, Athen. 540. Abresch. Add. ad Arist. 137. 'Ε. ἔτη, ad Mœr. 112. Cum adj. quantitatis in quarto casu, Lennep. ad Phal. 6. 'Ε. μέγα, etc., ad Callim. 1, 80. 100. Τὰς ἐ. Θετταλίαν πόλεις, Diod. S. 2, 271. 'Εφ' ἡμέραν, Wakef. Trach. 1128. Πέντ' ἐ. πέντε πόδας, Jacobs. Anth. 9, 484. "Ηκειν ἐ. τι, τινι, ad Lucian. 2, 257. 260. Dionys. H. 2, 1097." Schæf. Mss.]

'ΕΠΕΚΕΙΝΑ, pro ἐπὶ ἐκεῖνα, adv. et loci et temporis. Interdum vero Illic, ut Polit. ap. Herodian. 6, (2, 19.) Πρῶτος Ἀρσάκης λέγεται τὸ γένος Παρθυαῖος ἀναπεῖσαι τοὺς ἐ. βαρβάρους ἀποστῆναι Μακεδόνων, Illarum regionum barbaris: 7, (8, 3.) Τὸ δὲ στρατόπεδον πᾶν τὸ σὺν αὐτῷ, οἵτε ἐ. πάντες ἄνθρωποι ἔγνωσαν, Cuncti illius regionis mortales: 4, (11, 13.) Πᾶσαν ἀνατολὴν κεχειρῶσθαι, καὶ τῆς ἐ. βασιλείας πάντας αὐτῷ παρακεχωρηκέναι, Cunctos illius regni mortales. Interdum Ultra: 4, (3, 15.) Τῶν δὲ ὑπὸ μεσημβρίᾳ ἐθνῶν, Μαυρουσίους μὲν καὶ Νομάδας, Λιβύης τε τὰ παρακείμενα, Ἀντωνίνῳ παραδοθῆναι· τὰ δὲ ἐ. μέχρις ἀνατολῆς, προσήκειν τῷ Γέτᾳ, Quæ vero ultra eas partes extendantur, usque ad orientem. In qua signif. nonnunquam casus additur, et præp. vim obtinet. 2, (8, 13.) Οἵτε ἐ. Τίγριδος καὶ Εὐφράτου σατράπαι, Satrapæ trans Euphratem Tigrimque habitantes. Arrian. 6. Κατὰ τὰ ἐ. τοῦ κόλπου ἐς τοὺς Σκύθας. Cui OPP. ἐπὶ τάδε, Citra. "Ἐπίταδε, Quæ citra contineantur, " et opp. τῷ ἐπέκεινα. Aristot. de Sensu, Ἐν τῷ ἐπέ" κεινα, ἐν τῷ ἐπίταδε. Ita VV. LL." Synonymum AUTEM ὑπερέκεινα, Bud. [Theod. H. E. 1, 4.] Quo pertinet quod in VV. LL. est, Καὶ εἰ ἡλικία τῆς ἀκμῆς ἐπέκεινα, Et si ætas vigorem excesserit. Ibid. illud Aristid. Ἐν τοῖς ἐ. πάσης δημοκρατίας ταῦτα, vertitur, Hæc sunt supra omnem democratiam. || Est vero etiam Adv. temporis, uti dixi. Isocr. (Archid. 16.) 147. Ἐν γὰρ τοῖς ἐ. χρόνοις οὐδένες πώποτε κρείττονες ἡμῶν εἰς ταύτην τὴν χώρας εἰσέβαλον, Ante illud tempus, hujus cladis tempora, Retro actis temporibus, Bud.: Hel. Enc. (30.) Ὥστε τὸν μὲν ἐ. χρόνον οἱ δυστυχοῦντες ἐν τοῖς βαρβάροις, τῶν Ἑλληνίδων πόλεων ἠξίουν ἄρχειν, Ante illud tempus, bellum cum Trojanis pro Helena recuperanda gestum. Unde mox in redditione subjicit, μετ' ἐκεῖνον δὲ τὸν πόλεμον. [" Toup. Opusc. 2, 99. Valck. Hipp. p. 291. ad Mœr. 28. Herod. 254. ad Diod. S. 1, 218. 219. Brunck. Œd. T. 267. Thom. M. 336. Dawes. M. Cr. 355. 425. Schol. Aristoph. Πλ. 545. T. H. p. 344. Porson. Hec. p. 42. Ed. 2. Lucian. 2, 135. 3, 333. Paus. 3, 100. 140. 289. Dionys. H. 1, 536. Boiss. Philostr. 509. 584. 616. Heyn. Hom. 8, 519. Postpos., Orell. Suppl. ad Nic. p. 65. Ἡ ἐπὶ τάδ', ἢ ἐπ' ἐκεῖνα, Dionys. H. 5, 396." Schæf. Mss.]

'ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ, ὁ, ἡ, Qui oppugnatis auxilio venit, Auxiliator: quemadmodum σύμμαχος, Belli inferendi socius. Il. Z. (111.) Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι. Hermipp. ap. Athen. (27.) ἑκάστης πόλεως ἢ χώρας ἰδιώματα describens, Ἀνδράποδ' ἐκ Φρυγίας, ἀπὸ δ' Ἀρκαδίας ἐπικούρους. Unde Xen. Ἑ. 7, (1, 12.) quidam Arcadibus adulans, fortitudinis eorum τεκμήριον affert ὡς ἐπικούρων, ὁπότε δεηθεῖέν τινες, οὐδένας ᾑροῦντο ἀντ' Ἀρκάδων. Plut. Pericle, Νεῶν ἐπικούρων τοῖς Σαμίοις προσφερομένων, Navibus subsidium ferentibus Samiis. || Ἐπίκουροι ap. Thuc. 6, (58.) 216. dicuntur, quos paulo ante δορυφόρους vocarat: Ὁ δὲ τοῖς ἐπικούροις φράσας τὰ ὅπλα ὑπολαβεῖν: sic etiam (55.) ἐπικούρους Schol. exp. φύλακας: Τοῖς μὲν πολίταις φοβερὸν, ἐς δὲ τοὺς ἐπικούρους ἀκριβές. || Generaliter accipitur pro Quovis auxiliatore et opitulatore. Ut ap. Eur. (1226.) Orestes patrem ap. inferos agentem rogat, ἐπίκουρον μολεῖν Τοῖς δεομένοισι. Sic ap. Thuc. 3. dicitur, τὰς παλαιὰς ἀρετὰς debere τοῖς ἀδικουμένοις ἐπικούρους εἶναι. Apud Xen. vero K. Π. 7, (5, 21.) de eunuchis dicitur, Ἄδοξοι ὄντες παρὰ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις, καὶ διὰ τοῦτο δεσπότου ἐπικούρου προσδέονται. Apud Eund. (Ἀπ. 4, 3, 7.) ἐπίκουρον ψύχους, Ferens auxilium et remedium contra frigus. De etym. autem hujus v. vide in Ἐπικουρέω. || Ἐπίκουροι Hes. præter βοηθοὶ et σύμμαχοι, sunt etiam ἐπίσκοποι, ἧλοι ξύλινοι. ¶ Ἐπίκουρος est etiam Philosophi nomen, qui summum bonum in voluptate collocabat. [" Schol. Il. Γ. 188. Wessel. Diss. Herod. 162. Ammon. 55. Eran. Philo 166. Thom. M. 156. Valck. Callim. 291. Fisch. Ind. Palæph. De constr., ad Dionys. H. 2, 947. Ἐπίκ. et ἐπίουρος, Heyn. Hom. 6, 456." Schæf. Mss.] Ἐπικούρειος, Epicureus, Qui Epicurum sequitur. Item adj. de re aliqua dictum, ut δόγμα, Plut. ἄτομα,

A Epigr. [Lucillius 57. Jacobs. Anth. 9, 484. ad Lucian. 2, 251." Schæf. Mss.] Ἐπικουρία, ἡ, Auxilium, Isocr. Bus. Τοῖς σώμασιν ἰατρικὴν ἐξεῦρον ἐ. Xen. Ἑ. 6, (5, 38.) Ἐπικουρίας δεομένους. Et ποιήσασθαι ap. Thuc. 1, (33.) pro Auxilium ferre, βοηθεῖν. Apud Eund. 8. Ἐπικουρίᾳ σωζόμενοι, Auxiliaribus copiis incolumes redditi. Auxilia etiam Lat. plur. appellant. Ἐπικουρικὸς, Auxiliaris, Thuc. 7. Φθερεῖσθαι αὐτῶν τὰ πράγματα, ἐπικουρικὰ μᾶλλον ἢ δι' ἀνάγκης, ὥσπερ τὰ σφέτερα, ὄντα, Res eorum perituras, ut quæ magis auxiliari exercitu quam militibus necessitate coactis starent. Et τὸ ἐ., Auxilia, Auxiliares copiæ, Thuc. 4, (52.) Μισθωσάμενοι ἐκ Πελοποννήσου ἐπικουρικόν. Ἐπικούριος, Apollinis epith. ab ope ferenda, Auxiliaris. [" Ad Lucian. 1, 737." Schæf. Mss.] Ἐπικουρέω, Auxilior, Auxilio venio, Suppetias fero, proprie iis, qui bello petuntur, Il. E. (613.) de Amphio, ἀλλά ἑ μοῖρ' Ἦγ' ἐπικουρήσοντα μετὰ Πρίαμόν τε καὶ υἷας. Item generaliter, Opem fero, Auxilior, Auxilio venio. Xen. K. Π. 7, (1, 11.) Ἐγὼ δὲ ἔρχομαι ἡμῖν ἐπικουρήσων: (Ἀπ. 1, 4, 13.) Νόσοις ἐπικουρῆσαι, dixit,

B Morbis auxiliaria adhibere remedia. Vult autem Etym. præp. ἐπὶ in h. v. signif. τὸ δέον καὶ τὸ πρέπον, quoniam κούρους, Juvenes, decet πολεμεῖν καὶ συμμαχεῖν. [" Ἐπικ. αὐτῷ τοῦτο, Hac re eum juvo, Aristoph. ap. Athen. 104." Schw. Mss. * Ἐπικούρημα, Gl. Adminiculum, Xen. K. Ἀ. 4, 5, 11.] Ἐπικούρησις, Opitulatio, Auxilium, Eur. Andr. (28.) εὑρεῖν ἑ. κακῶν, Malorum remedium. " Ἀνεπικούρητος, Au" xilio destitutus, Cui opem nemo tulit," [" Philem. Stob. p. 210." Wakef. Mss.] Δυσεπικούρητος, ὁ, ἡ, Cui difficulter auxilium ferri potest, auxilio venire difficile est. Alcidam. (86.) ἀπορία. " Ἀντεπικουρέω, Vi" cissim auxilior, Contra opem fero, Xen. Ἑ. (4, 6, 3.) " Εἰ μὴ αὐτοῖς ἀντεπικουρήσουσι." [* Παρεπικουρέω, Sext. Emp. 350.] " Συνεπικουρέω, Una succurro, " Una opitulor. Xen. Hierone, (3, 2.) Συνήδονται δ' " ἐπὶ τοῖς αὐτοῦ ἀγαθοῖς, συνεπικουροῦσι δ' ἐάν τι σφαλ" λόμενον ὁρῶσι." [* " Συνεπικουρία, Auxilium simul datum, Leonis Imper. Paneg. in Chrys. 272. * Ἐπι-

C κουρίζω, Epicurum sequor, Orig. c. Cels. 4. p. 213." Seager. Mss.]

'ΕΠΙΠΟΛΗΣ, In superficie, summitate, Plut. (10, 28.) loquens de hirundinibus, Λίμνης ἢ θαλάττης ἐν χρῷ παραπετόμεναι, ψαύουσι τοῖς πτίλοις ἐπιπολῆς, Extremis pinnis aquæ superficiem contingunt. Gal. ad Gl. Ἐπιπολῆς τοῦ δέρματος, In summa cute. Sic Alex. Aphr. Ἡ ψώρα ἐπιπολῆς οὖσα τοῦ δέρματος, In superficie cutis. Et τὸ ἐπιπολῆς, Quod in superficie est, Ipsa superficies corporis alicujus: ἐπιφάνειαν alio nomine dicunt. Idem Probl. Διὰ τί τοῖς λυπουμένοις ψυχρὸν γίνεται τὸ ἐπιπολῆς, Suma cutis, corporis pars. Citatur ex Eod. Κατ' ἐπιπολῆς, Per summas partes. AT ἐξεπιπολῆς, quo quidam usi sunt, simile esse existimantes τῷ ἐξαίφνης, dicentes ἐξεπιπολῆς τοῦ παντὸς, Phrynichus [Bekkeri 38.] ἄτοπον esse scribit: quemadmodum et ap. Lucian. (3, 565.) Socrates ὁ ἀπὸ Μόψου, cum quidam diceret ἐξεπιπολῆς, ipse dixit ἐκ τῆς ἐπιπολῆς, quasi deridens. Citatur tamen ex eod.

D Lucian. (2, 929.) Τὸ πρόσωπον ἐξ. ἀμύσσειν, Faciem per summa laniare. " Scribitur et divisim ἐξ ἐπ., tum " alibi, tum ap. Hes." Exp. etiam Supra, ἄνω, ἐπάνω. Aristoph. (Πλ. 1207.) Τῆς γραὸς ἐπιπολῆς ἔνεισιν αἱ χύτραι, Super vetulam sunt. Et ἐπιπολῆς τινὸς εἶναι, est Editiorem et conspectiorem esse. Ἐπιπολαὶ Syracusis dicebatur Pars civitatis editior et eminentior, Thuc. 6, (96.) Ἐὰν μὴ τῶν ἐπιπολῶν κρατήσωσιν Ἀθηναῖοι· χωρίου ἀποκρήμνου τε καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως εὐθὺς κειμένου. Etym. vero paulo post his verbis subjungit, Ἐξήρτηται γὰρ τὸ ἄλλο χωρίον, καὶ μέχρι τῆς πόλεως ἐπικλινές τε ἐστὶ καὶ ἐπιφανὲς πᾶν εἴσω· καὶ ὠνόμασται ὑπὸ τῶν Συρακουσίων, διὰ τὸ ἐπιπολῆς τοῦ ἄλλου εἶναι, ἐπιπολαί: ubi ἐπιφανὲς εἶναι et ἐπιπολῆς εἶναι, quasi synonyma sunt. Itidem Bud. ap. Aristot. H. A. 9. Ἡ τῶν μυρμήκων ἐργασία πᾶσίν ἐστι ἐπιπολῆς ἰδεῖν, interpr. Conspicua est omnibus et manifesta. Apud Eund. ἐπιπολῆς ἰδεῖν interpr. In promtu est videre. Comm. 1057. " Ἐπιπολᾶς, In " superficie, pro ἐπιπολῆς." [Ἐν ἐπιπολῇ, Strabo 12.

p. 198. S. Ἐκ τῆς σωμάτων ἐπιπολῆς, Diog. L. 9, 48. A
Ἐπὶ τῇσι ἐπιπολῇσι τοῦ σκήνεος, Aret. 4, 13. Ἐξ ἐπιπολῆς τὰ πραττόμενα διέπιπτεν εἰς τὸν δῆμον, Memnon 51. " Ἐπιπολῆς, ad Mœr. 163. Herod. 146. Phryn. Ecl. 50. Thom. M. 325. Jacobs. Anim. 322. ad Plut. 1, 47., T. H. ad Plutum p. 477. 478. Schneid. ad Epicur. 62. (In Strabone 856. A. leg. τὸ μὲν ἐπ. συστὰν—.) Conf. c. ἐπὶ πολλῆς, Schneid. l. Heyn. Hom. 7, 169. Ἐξεπιπολῆς, Lucian. 1, 56. ad Mœr. 163. Toup. Opusc. 2, 293. Plut. 6, 201. Hutt. Additur ἐπὶ, ad Diod. S. 1, 360." Schæf. Mss.]

Ἐπιπόλαιος, ὁ, ἡ, ET Ἐπιπολαῖος, [Hes.] in VV. LL. Superficiarius, Qui in superficie tantum corporis alicujus extat, non autem in ipsius corporis profundum penetrat: ut ὑγρότης, Alex. Aphr. τραῦμα, Lucian. ἕλκη, Diosc. 1, 87. λειχῆνας αἴρει, 1, 177. λέπρας ἀφιστάνει itidem ap. Eund. 3. ἀμυχαὶ, Gal. ad Gl. || Unde metaph. Levis, Non profundus, penetrans. Bud. opp. esse dicit τῷ βαθεῖ, Alto: ut ἔννοια βαθεῖα, νόημα βαθὺ, Sententia acuta et altæ intelligentiæ: cui ἐπιπόλαιος opp. quasi Trivialis et ἡ B τυχοῦσα, Inanisque. Idem 1056. ap. Hermog. Ἐννοίας ἐ. καὶ κενὰς exp. οὐ περινενοημένας καὶ βαθείας, sed inanes futilesque et superficiarias, in quibus nihil est sensus reconditi. Suid. quoque illud, Ὁ δὲ Σιλβανὸς, ἐπιεικὴς μὲν ἦν, καὶ τἄλλα ἱερὸς καὶ ἁπλούστερος τὰ ἤθη καὶ ἐ., exp. οὐ βαθὺς, forsan pro Non vafer, et qui aliud in pectore clausum haberet, aliud in lingua promtum. Apud eund. Suid. τὸ ἐ. e quodam dialectico, esse dicitur πᾶν τὸ ἐκ βραχείας ἐπιστασίας ἐλεγχόμενον: cujusmodi sunt quædam ἐριστικαὶ προτάσεις et συλλογισμοὶ, qui ἐπιπόλαιον habent τὸ πιθανόν: ubi argumenta, quæ afferuntur, probabilia quidem tanquam in superficie apparent, at revera et in se talia non sunt. || Extans, Non intus latens. Sic capitur illud Xen. Σ. (5, 5.) Οἱ μὲν σοὶ (ὀφθαλμοὶ) τὸ κατευθὺ μόνον ὁρῶσιν· οἱ δὲ ἐμοὶ, καὶ τὸ ἐκ πλαγίου, διὰ τὸ ἐ. εἶναι, Quia sunt emissitii et extantes. || Unde metaph. pro Evidens, Non obscurus, Perspicuus, Aristot. Rhet. 3. Διὸ οὔτε τὰ ἐ. τῶν ἐνθυμημάτων εὐδοκιμεῖ, οὔτε ὅσα εἰρημένα ἀγνοούμενά ἐστιν· ἐ. γὰρ C λέγομεν τὰ παντὶ δῆλα καὶ ἃ μηδὲν δεῖ ζητῆσαι. Ἐπιπόλαια enim, inquit Bud. 1057., ab ipsis Græcis dicuntur Quæ non intus latent, sed per summa apparent. Aristot. Pol. 3. Ἦ τοῦτο ἐ. ψεῦδος; Evidens mendacium. Et in Eod. Ἐπιπολαιοτάτη τῆς ἀπορίας ζήτησις, Facillima et maxime evidens quæstio. Sic Eth. 1, 5. Φαίνεται δὲ ἐπιπολαιότερον εἶναι τοῦ ζητουμένου. [" Casaub. Athen. 101. Toup. Opusc. 1, 93. Callim. 1, 591. Jacobs. Anim. 322. Brunck. Anal. 2, 74. Heyn. Hom. 6, 519. Oculi ἐπ., Heind. ad Theæt. 287." Schæf. Mss.] Ἐπιπολαίως, In superficie, i. q. ἐπιπολῆς. Suid. ex Josepho, Τιτρώσκει αὐτὸν ἐ., In summa cute. || Leviter, Non vehementer, Bud. ex Aristot. Probl. Καὶ ἡ χολὴ δὲ ἡ μέλαινα φύσει ψυχρὰ καὶ οὐκ ἐ. οὖσα. Aristot. Eth. (10, 5.) Προσπαίως εὔνοι γίνονται καὶ ἐ. στέργουσιν, Leviter. Q. d. in superficie pectoris amorem hærere, at non in ipso corde radices egisse: de quibus paulo ante dicit, Εὔνοι γὰρ —γίνονται, καὶ συνθέλουσι, συμπράξαιεν δ' ἂν οὐθέν. [Hippocr. 1180.] Ἐπιπολαιόρριζος, ὁ, ἡ, Cujus radi- D ces per superficiem tantum terræ sparsæ sunt, non in imam terram penetrant, Radices per summa agens, habens summæ terræ adhærentes, Theophr. H. Pl. 16, 31. Ἐπιπολαιόρριζα, ἐλαία, ῥοιὰ, μηλέα, κυπάρισσος: i. e., ut Plin. interpr. 16, 31., Oleæ, malis et cupressis per summa cespitum descendit radix.

Ἐπιπολάζω, In superficie sum, Per summa feror, Exto, Existo, Bud. Innato, Fluito, i. q. ἐπικυματίζω, et opp. τῷ ὑφίσταμαι, Subsido. Aristot. Ἀποθανοῦσαι δὲ αἱ ἐγχέλεις, οὐκ ἐ. οὐδὲ φέρονται ἄνω, ὥσπερ οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων, Exanimes piscium solæ anguillæ non fluitant, Plin. Aristot. de testudinibus in summa pelagi evectis, Πονοῦσι δὲ καὶ ἀπόλλυνται πολλάκις, ὅταν ἐπιπολάζουσαι ὑπερξηρανθῶσιν· καταφέρεσθαι γὰρ οὐ δύνανται πάλιν ῥᾳδίως, i. e., eod. Plin. interpr., Ita ut solis vapore siccato cortice, non queant mergi, invitæque fluitent. Geop. Ὠῶν τὸ μὲν ἀποδέον, ἐπιπολάζει· τὸ δὲ πλῆρες, καταφέρεται κάτω: i. e. ut Varro scribit, Ovum, quod inane, natat; plenum, desidit. Et quod Colum. de humo repastinata dicit, eam, dum recens est, solutam laxatamque velut fermento quodam intumescere; cum deinde non longissimam cepit vetustatem, condensatam subsidere, ac velut innatantes radices vitium summo solo destituere, Bud. Græce reddit ἐπιπολαζούσας. Philo de Mundo, Τῆς μὲν θεμελίου τρόπον ὑπερειδούσης, ὕδατος δὲ ἐπιπολάζοντος, Aqua autem illi innatante. Aristot. Meteor. 1. dicit ignem ἐπιπολάζειν πᾶσι τοῖς στοιχείοις, i. e. In summo ferri, Bud.: Xen. Œc. (16, 13.) Οὐδαμῶς ἂν μᾶλλον ἢ μὲν ὕλη ἐπιπολάζοι καὶ αὐαίνοιτο ὑπὸ τοῦ καύματος, ubi signif. in summo terræ stratam esse herbam et inutiles frutices, h. e. ἐπιπολῆς αὐαίνεσθαι, ut paulo inferius. Bud. || Ἐπιπολάζον ap. Hippocr. i. q. πλεονάζον, Redundans, Quod sincerum est aliisque impermistum, Gal. Comm. in l. de Nat. Hum. Gorr. Sic et Bud. ἐπιπολάζειν exp. Redundare, ὑπερβλύζειν, annotatque dici de cibo crudo, sc. redundante in ventriculo. || Ab eod. Bud. exp. Multus sum et frequens, i. e. Abundans, Lucian. 389. Ὥστε καὶ πολλοὺς ἀποθνήσκειν ὑπὸ σφοδρῶν τῶν νόσων, αἳ τέως διὰ τὸ ξηρὸν τοῦ χωρίου ἐν πολλῷ τῷ πλήθει ἐπεπόλαζον. Aristot. de Gen. Anim. 1. de menstruis loquens, Οὐ μὴν ἐπιπολάζουσί γε αἱ καθάρσεις ὥσπερ ἀνθρώποις: H. A. 6. Ἀπορεῖται δὲ καὶ ἡ τῶν ἐπιπολαζόντων μυῶν γένεσις καὶ ἡ φορά. Eid. Bud. ἐπιπολάζειν dicuntur quæ abundant et frequentia sunt, passimque in vita hominum sunt et videntur, ex Aristot. Eth. 4, (8.) Ἐπιπολάζοντος δὲ τοῦ γελοίου, καὶ τῶν πλείστων χαιρόντων τῇ παιδιᾷ, καὶ τῷ σκώπτειν μᾶλλον ἢ δεῖ, καὶ οἱ βωμολόχοι εὐτράπελοι προσαγορεύονται, ὡς χαρίεντες, etiam scurræ, faceti et urbani vocantur, cum ridicula inter homines nimium frequententur. Quo modo accipi videtur illud in Axiocho, Σὺ μὲν ἐκ τῆς ἐπιπολαζούσης τανῦν λεσχηνείας τὰ σοφὰ ταῦτα εἴρηκας. || Emergo, Existo, Emineo, Inclaresco, Bud. Unde metaph., sicut et Emergo, capitur. Dem. (117.) Ἐν τρισὶ καὶ δέκα οὐχ ὅλοις ἔτεσιν, οἷς ἐπιπολάζει, ἠδίκηκε τοὺς Ἕλληνας, Quibus emergit, Quibus, cum obscurus antea esset, eminere et inclarescere incipit. Isocr. ad Phil. (26.) Τὰς μὲν ἀτιμωθήσεσθαι, τὰς δὲ ἐπιπολάσειν τῶν Ἑλληνίδων πόλεων, ubi ἀτιμοῦσθαι et ἐπιπολάζειν sibi mutuo opposita sunt: (Symm. 35.) Οὕτω κακῶς προὔστησαν τῶν πραγμάτων, ὥσθ' ἡμᾶς οὐ πολλοῖς ἔτεσιν ὕστερον πάλιν ἐπιπολάσαι, καὶ κυρίους γενέσθαι τῆς ἐκείνων σωτηρίας. Lucian. (1, 116.) Πολὺν ἤδη χρόνον οὐδ' ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσοφία καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. In malam partem quoque capitur interdum pro Emergere itidem et Invalescere. Philo V. M. 3. Ἡ πολλοῖς πολλαχοῦ μυρίων κακῶν γενομένη περὶ πρωτείων στάσις, ἐπεπόλασε, Illa de principatu contentio et seditio hic etiam invaluit: 1. Δι' ἐπιπολάζουσαν ἀσέβειαν, τῶν οἰκητόρων, Invalescente cultorum impietate. || Apud Aristot. 1, 4. (δόξας) μάλιστα ἐπιπολαζούσας ἢ δοκούσας ἔχειν τινὰ λόγον, Celebres et maxime commendabiles, Eminentes, Bud. Et sic accipiendum esse scribit et paulo inferius. || Pro Efferri et Ferocire, Dionys. H. 11., VV. LL. Quo sensu dici videtur ap. Xen. A. (3, 3.) Τηλικούτοις μέγιστον μὲν φρόνημα ἐμφυόμενον, μάλιστα δὲ ὕβριν ἐπιπολάζουσαν. || Appareo, Evidens sum. Sic Bud. Comm. in illo Quintil. 7. Illi vero quibus propositum quidem melius, sed cura in proximo est, hæc velut innatantia videbunt: annotat Innatantia dici pro manifestis et in promtu positis, Græcorum more, qui ἐπιπολάζοντα dicunt. [" Heringa Obs. 150. 216. ad Lucian. 1, 357. ad Diod. S. 1, 359. 375. 2, 145. ad Plut. 1, 47. 4, 10. Reisk. Redundo, Phryn. Ecl. 2. Apoll. Dysc. 58. Diod. S. 1, 213. Τὰ ἐπιπολάζοντα, Toup. ad Longin. 366." Schæf. Mss.] Ἐπιπολασμὸς, Innatatio cibi in ventriculo, Bud. || Lascivia, VV. LL. [Dionys. H. 1, 377.] Ἐπιπόλασις, Superlitio, VV. LL. [Aristot. de Sensu 3.] Ἐπιπολαστικὸς, Fluitans, Innatans, Redundans, Qui fluitare, innatare et redundare suapte natura solet, Aristot. Probl. Ἐμεῖν μάλιστα ποιεῖ τὰ ἐ., et, Ἀηδὴς δὲ ὢν ὁ ὑδαρὴς οἶνος, ἐ. ἐστι: hujusmodi esse τὰ λιπαρὰ καὶ πίονα καὶ γλυκέα, dicit in s. 21. Quorum sensus etiam post concoctionem remanet in ventriculo. Bud.

[Athen. 2, 13.] "Ἐπιπολαστικῶς, q. d. Redundanter, Nimium et supra modum. Sic VV. LL. e Polybio (4, 12, 9.) ap. Suid., Ἐπιπολαστικῶς καὶ κατακόρως χρώμενοι τῇ κραυγῇ." [* Ἐπιπολεύω, i. q. ἐπιπολάζω, Ælian. H. A. 9, 61.]

ἘΠΙΤΗΔΗΣ, ὁ, ἡ, Idoneus, (Il. A. 141.) νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν, Ἐς δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν, Idoneos et habiles. Hoc enim v., ut tradit Eust., antiqui plur. esse volunt ab ἐπιτηδής: dici autem ἐπιτηδὲς pro ἐπιτηδεῖς, exemto ι, ut ἀκλεὲς alicubi pro ἀκλεεῖς, et Od. E. (27.) Μνηστῆρες δ' ἐν νηῒ παλιμπετὲς ἀπονέονται, pro παλιμπετεῖς. ET Ἐπίτηδες, adv. est, sicut ἄληθες ab ἀληθής: significat autem ἐν ἔργῳ, ἐπιτηδευτῶς, καὶ ἐξ ἐπιτηδεύσεως οἷόν τινος, Studio, Data opera, Consulto, Cogitato, Opera consulta, De industria, ut Bud. interpr., Od. O. (28.) Minerva Telemacho dicit, Μνηστήρων σ' ἐπίτηδες ἀριστῆες λοχόωσιν, — Γέμενοι κτεῖναι, Summo studio tibi insidias struunt: ἐπιτηδείως, ut Schol. exp.: VV. LL. interpr. E composito, Composito, e Virg. Eust.: vero hic quoque esse vult pro ἐπιτηδεῖς: unde et ἐπιτηδὲς ap. eum scribitur. Thuc. 3, (112.) Καὶ γὰρ τοὺς Μεσσηνίους πρώτους ἐπίτηδες ὁ Δημοσθένης προὔταξε, Consulto, De industria, ἐσκεμμένως. Apud Plut. (8, 282.) cum dixisset quidam, διαπράξασθαι φυγὴν ἀντὶ θανάτου τῷ ἀνθρώπῳ, respondet alter, Εἰς καιρὸν καὶ ὥσπερ ἐπίτηδες. Et ap. Suid. Οὔκουν ἐ. ξυνελέγημεν. [" Clark. ad Il. H. 100. Ἐπιτηδὲς, Heyn. Hom. 4, 58. 5, 327. Ἐπίτηδες, ad Charit. 206. Herodian. Phil. 450. et n., ad Lucian. 1, 404. Thom. M. 358. Eur. Iph. A. 476. Jacobs. Anth. 8, 68. Marcus Arg. 3. T. H. ad Plutum p. 316. Diod. S. 2, 415. De superl., Wessel. ad Herod. 694. Diss. 131." Schæf. Mss. Ἐπιτηδέστατος, Mss. ap. Herod. 9, 7. falsa l. pro ἐπιτηδεώτατος. Vide Buttm. Lexil. S. 41.] Ἐξεπίτηδες pro eod., Theophr. C. Pl. 5, 5, (4.) Ἐξεπίτηδές τι ποιεῖσθαι, Data opera et adhibita cura, opp. τῷ αὐτομάτως. Dem. (127.) Ἢ γὰρ ἐ. ἢ δι' ἄγνοιαν εἰς χαλεπὸν πρᾶγμα ὑπάγουσι τὴν πόλιν, Aut de industria, aut per imprudentiam. Idem c. Mid. Τὸν παρόντα καιρὸν, ὃν οὗτος ἐ. πλάττεται. Apud Aristoph. Πλ. (916.) Οὐκοῦν δικαστὰς ἐ. ἡ πόλις Ἄρχειν καθίστησι, Schol. exp. ἐξ ἀνάγκης, ἢ μάτην: addens, οὕτως οἱ Ἀττικοί. Item, ἀργῶς καὶ μάτην. Annotat vero scribi etiam negative οὔκουν, quæ scriptura expositioni illi convenientior esse videtur.

Ἐπιτήδειος, ὁ, (ἡ,) Idoneus, Commodus, Opportunus, Xen. K. Π. 6, (1, 13.) Ἄνδρας ἐπέστησαν, οἳ ἐδόκουν ἐπιτηδειότατοι εἶναι ἀμφὶ ταῦτ' ἔχειν, Dem. καιρὸς, Thuc. 2. Ἐστρατοπεδεύσαντο ἐν ἐ., In loco opportuno: 5, (81.) p. 191. Καὶ ὀλιγαρχία ἐ. τοῖς Λακεδαιμονίοις κατέστη, Commoda, Expediens: 6. Καὶ ἤν τι ἄλλο φαίνηται ἐ., Et si quid aliud expediens et necessarium videatur, [cf. 7, 20.] Et cum dat. ap. Paus. Att. (1, 2.) Τοῖς τε γὰρ πλέουσιν ἐπιτηδειότερος ὁ Πειραιεὺς, Commodior et magis opportunus. Aristot. Rhet. Ἐ. τοῖς ἐπιδεικτικοῖς, Accommodatus demonstrativis. Interdum additur præp. Xen. (Ἀπ. 2, 3, 9.) Εἰ κύων μέν σοι ἦν ἐπὶ προβάτοις ἐ., Canis ad ovium custodiam aptus: (2, 1, 3.) Ἐ. ἐστι μάθημα πρὸς τὸ κρατεῖν τῶν ἀντιπάλων. Herodian. 6, (3, 2.) Σώματος εὐεξίᾳ καὶ ἡλικίας ἀκμῇ εἰς μάχην ἐ., Idonei ad pugnam. Illud autem Thuc. 8, (66.) Εἰ δέ τις καὶ ἀντείποι, εὐθὺς ἐκ τρόπου τινὸς ἐ. ἐτεθνήκει, Schol. exp. εὐπροσώπου καὶ ἐσκεμμένου: quæ posterior exp. respicit τὸ ἐπίτηδες: ut sit Consulta opera, quemadmodum Gell. loquitur: Speciosa occasione aut prætextu, si priorem Schol. exp. sequamur. Jungitur et cum infin., Synes. Ep. 130. Ἔοικε γὰρ εἶναι τὰ τοιαῦτα σοφὸς ἅτε ἐ. ἀτυχεῖν ἄνθρωπος, exp. Idoneus ad infelicitatem tolerandam. Thuc. 8, (63.) Καὶ γὰρ οὐκ ἐ. αὐτὸν εἶναι ἐς ὀλιγαρχίαν ἐλθεῖν, Quandoquidem ei hoc non esset cordi, Valla. At Æschin. (86.) Ὡς ὁ τὸ ψήφισμα γράψας, οὐκ ἐ. ἐστι δίκην δοῦναι, quidam interpr. Non tenetur. || Amicus, Benevolus, Studiosus, Fautor, Bud. e Thuc. 2, (18.) Δοκῶν ἐν τῇ ξυναγωγῇ τοῦ πολέμου μαλακὸς εἶναι, καὶ τοῖς Ἀθηναίοις ἐ. de duce Lacedæmoniorum: 1. Ἦν γὰρ τοῖς Ποτιδαιάταις ἀείποτε ἐ. Plut. Amat. Narr. Χρηστὸς καὶ τοῖς ξένοις ἐ., Adversus hospites perhumanus.

A Idem Bud. ap. Basil. Ἐ. ἡμῖν ἐστὶν ἐκ τῶν γονέων ἄνωθεν, exp. Necessarius, οἰκεῖος, Amicitia conjunctus. Citatur etiam cum gen. Ὡς ὄντες τῶν Ἀθηναίων ἐ., Velut essent Atheniensium studiosi, e Thuc. Et plur. absolute, ut Lat. Necessarii, Amici, Familiares, Dem. || Ἐπιτήδεια, plur. Quæ ad victum necessaria sunt et commoda, Victus, Commeatus, v. ap. historicos inprimis usitatum. Thuc. 2, (23.) Χρόνον ἐμμείναντες ἐν τῇ Ἀττικῇ ὅσον εἶχον τὰ ἐπιτήδεια, Quamdiu habebant commeatum. Dem. (1358.) Τὰ ἐπιτήδεια ἐργασομένην καὶ θρέψουσαν τὴν οἰκίαν, Victum quæsituram. Xen. K. Π. 4, (2, 20.) Πορσύναντας τὰ ἐ.: 5, (3, 16.) Ἐ. τριῶν ἡμερῶν λαβόντες. Dicitur et Τῶν ἐπιτηδείων ἔνδεια ab eod. Xen. (Ἐ. 2, 2, 1.) cui opp. Τῶν ἐ. δαψίλεια ap. Herodian. (1, 6, 3.) et Σπανίζοντες τῶν ἐ. (5, 2, 13.) Et ap. Xen. (Ἐ. 6, 5, 40.) Σπανιώτερα τὰ ἐπιτήδεια ἦν. Lys. Τὰ καθ' ἡμέραν ἐ., Victus diurnus et quotidianus. In Ep. autem Jacobi (2, 16.) dicitur Ἐπιτήδεια τοῦ σώματος, Quæ sunt necessaria corpori. Comp. gradus regu-
B laris est Ἐπιτηδειότερος, et superl. ἐπιτηδειότατος. Dicitur vero ET Ἐπιτηδειέστερος pro ἐπιτηδειότερος, ET *Ἐπιτηδειέστατος pro ἐπιτηδειότατος. Comparativi exemplum est ap. Suid. Καὶ γὰρ ὁ Μιθριδάτης τάτε ἄλλα ἔνδικος βασιλεὺς ἦν, καὶ Ῥωμαίοις ἐπιτηδειέστερος. Superl. autem ἐπιτηδειέστατος usus est Democr., Eust. teste, [1441, 16.] Sic ab ἀφνειὸς fit ἀφνειέστατος. [" Ad Xen. Mem. 3, 4, 8. ad Mœr. 164. ad Xen. Eph. 272. ad Herod. 55. 694. ad Lucian. 1, 398. ad Phal. 286. Boiss. Philostr. 613. Lobeck. Aj. p. 413. Schneid. Anab. 103. Dignus, Dionys. H. 2, 1171. Wytt. Bibl. Cr. 3, 4. p. 31. Amicus, Select. 82. Xen. Mem. 1, 1, 6. Cognatus, 3, 9, 6. Ruhnk. 234. De diebus, ad Lucian. 1, 174. Græv. Lectt. Hes. 591. De compar. et superl., ad Herod. 305. 694. Wessel. Diss. 131. Τὰ ἐ., Bergl. Alciphr. 182. Toup. Emendd. 1, 107. ad Diod. S. 1, 115. Thom. M. 397. Τὰ ἀναγκαῖα ἐπιτ., Dionys. H. 2, 902." Schæf. Mss.] Adv. vero ab ἐπιτήδειος EST Ἐπιτηδείως, Commode, Utiliter, Thuc. (1, 144.) Μὴ σφίσι
C τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐ. αὐτονομεῖσθαι, ἀλλὰ αὐτοῖς ἑκάστοις, Non ad institutum Lacedæmoniorum, ut se accommodent Lacedæmoniis: οὐκ ἐπιτηδείως, Ab re. VV. LL. [* Ἐπιτηδειοτέρως, Hippocr. 602, 38.] Reperitur vero ET Ἐπιτήδεος, exemto ι, pro ἐπιτήδειος: cujus frequens usus est ap. Herod. [Ἐπιτηδεώτερος, 9, 2. 25. Ἐπιτηδεώτατος, 1, 115.] Ἐπιτηδέως, i. q. ἐπιτηδείως. Illud autem Herod. (9, 7.) ἐπιτηδέως ποιοῦμαι, VV. LL. exp. Officio fungor. Ἐπιτηδειότης, ἡ, q. d. Idoneitas, Opportunitas et habilitas. || Ἐπιτηδειότητες τῶν σωμάτων, Propriæ corporum qualitates, Diosc. in præf. 6. Quo sensu dictum a Cic. de LL. Opportunitates habilitatesque reliqui corporis, annotant VV. LL. [" T. H. ad Plutum p. 317. Toup. Opusc. 1, 194." Schæf. Mss. Ἀνεπιτήδειος, ὁ, ἡ, Non idoneus, Incommodus, ut βρώσεις, Plato de LL. σύνοικος, Ineptus ad humanam consuetudinem, VV. LL. Ἀνεπιτήδειος, Dissentaneus, Bud. ap. Plut. Apud Thuc. vero 3, (71.) Πείσοντας μηδὲν ἀ. πράσσειν, ὅπως μή τις ἐπιστροφὴ γένηται, exp.
D Alienum. || Secundum alteram τοῦ ἐπιτήδειος sign. ἐχθρὸς ab Hes. exp. Ἀνεπιτηδείως ἔχων, Parum ad munus obeundum idoneus, VV. LL. [" Plut. 9, 260." Wakef. Mss.] Ἀνεπιτηδειότης, ἡ, Inhabilitas. Synes. Ep. 142. Τὴν ἀ. τοῦ γράφειν μεμψάμενος. [* Ἐπιτηδειόω, Iambl. V. P. s. 228.]

Ἐπιτηδεύω, Studio et data opera aliquid facio, Lucian. (1, 736.) Οὐχ ὡς ἐκ προνοίας ἀφελὼν μὲν τὸ χαίρειν, ἐπιτηδεύσας δ' ἀντ' αὐτοῦ εἰπεῖν τὸ ὑγιαίνειν, Studio et de industria pro χαίρειν dicens ὑγιαίνειν. Nonnunquam accus. jungitur, et exp. Studeo, Operam do, Studiose sector et colo. Philo V. M. 1. Εὐτέλειαν καὶ εὐκολίαν ἐπετήδευεν ἰδιώτου, Studiose sectabatur, æmulabatur. Xen. K. Π. 7, (5, 26.) Τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ ἐπιτηδεύοντας. Isocr. ad Nic. Τὰς ἄλλας ἀρετὰς ἐπιτηδεύομεν. Et in pass., Xen. K. Π. 8, (8, 5.) Τὸ μὲν μὴ πτύειν μηδὲ ἀπομύττεσθαι, ἔτι διαμένει, τὸ δὲ πονεῖν οὐδαμοῦ ἐπιτηδεύεται. Plut. (Ἃ ἐστιν) ἐπιτηδευτέα τοῖς νέοις. Et ap. Synes. de Ins. τῶν ἐπιτηδευμένων ἀνθρώποις. Accipitur etiam in malam partem. Thuc. 1, (37.) Τὸ δ' ἐπὶ κακουργίᾳ καὶ

οὐκ ἀρετῇ ἐπετήδευσαν, Atqui istud secuti sunt s. instituerunt sceleris et maleficii studio. Herodian. 6, (1, 13.) Μὴ ἔχοι καιρὸν εἰς τὸ ἐπιτηδεύειν τι τῶν ἁμαρτημάτων, Ne quod spatium superesset vacandi malis artibus. Lys. (488.) Πολλὰ τοίνυν — κακὰ καὶ αἰσχρὰ τούτῳ — ἐπιτετήδευται, Malitia perpetrata sunt, de industria facta, Bud. Andoc. Ἐπιτηδεύων ἅπαντα πολυτελέστατα, Omnia sumtuose accurata diligentia instituens. || Ἐπιτηδεύομαι, Exerceor, Habilis reddor, Instruor, Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Κύνας ἐπιτετηδευμένας πρὸς τὸ κατὰ πόδας αἱρεῖν. || Illud autem Malach. 2, (11.) Ἐπετήδευσεν εἰς θεοὺς ἀλλοτρίους, exp. Adinvenit deos alienos. || Ἐπιτετηδευμένη λέξις, Affectata locutio. Ἐπιτετήδευται ἡ λέξις παρὰ τὸν σφῆκα, ait quidam Gramm. de σφηκίσκος, ad similitudinem effiecta et facta, Bud. [* Ἐπιτετηδευμένως, Dionys. H. 2, 54.] Ἐπιτήδευμα, Studium, Institutum, Quod studiose sectamur: accipiturque tam in malam, quam in bonam partem. Thuc. 1, (32.) Τετύχηκε δὲ τὸ αὐτὸ ἐ. πρός τε ὑμᾶς καὶ ἐς τὴν χρείαν ἡμῖν ἄλογον, Idem institutum et consilium: (6, 28.) Ἐπιλέγοντες τεκμήρια τὴν ἄλλην αὐτοῦ ἐς τὰ ἐ. — παρανομίαν, Indicia improbitatis colligentes e vitæ institutis. Bud. Idem Thuc. 1. Τῶν ἐ. τῆς χώρας, Ex institutis et moribus regionis. Dem. (37.) Ὁποῖ' ἄττα γὰρ ἂν τὰ ἐ. τῶν ἀνθρώπων ᾖ, τοιοῦτο καὶ τὸ φρόνημα. Isocr. conjungit ἐ. καὶ ἐδέσματα. Idem Archid. (26.) dicit, Τοῖς νομιζομένοις καὶ τοῖς ἐ. ἐμμένοντας. Herodian. 5, (2, 8.) Ἐζήλου δὲ ταῦτα ὡς δὴ Μάρκου ἐ., Hæc sibi de Marci moribus proposuerat: Idem 5, (7, 8.) Antonini Heliogabali ἐπιτηδεύματα scribit fuisse, ὀρχεῖσθαί τε καὶ χορεύειν. Apud Plut. Them. illud Τοῦ ἐπιτηδεύματος ἐξίστασθαι τοῦ ἰδίου, VV. LL. e Cic. interpr. De suo more decedere, et e Liv. Decedere suo instituto. Dicitur et ἐ. ποιεῖσθαί τι, Studio habere aliquid, Profiteri. Greg. Naz. Τὴν σοφίαν ἐ. πεποιημένος καὶ διασώζων. Istud autem Thuc. 2, (37.) Ἐλευθέρως δὲ τά τε πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύομεν, καὶ ἐς τὴν πρὸς ἀλλήλους τῶν καθ' ἡμέραν ἐ. ὑποψίαν, Valla interpr. In mutua quotidianarum actionum suspicione versamur. Ἐπιτήδευσις, ἡ, Studium accuratum, Accuratio, Industria, Thuc. 2, (36.) Ἀπὸ δὲ οἵας τε ἐ. ἤλθομεν ἐπ' αὐτά, Quibus studiis et institutis, Qua industria. Plut. Ἐπιτείνων τὴν εὐτέλειαν τῆς διαίτης, οὐ πολλῆς ἐ. δεομένην, Cura, meditatione, apparatu, Bud. Dionys. H. Ὁ γὰρ ὄγκος καὶ τὸ ἐξ ἐ., ἅπαν ἀνηθοποίητον, Quod enim vel elate vel affectate enuntiatur, Bud. Basil. ad Greg. Ἃ ποιοῦσιν οἱ πενθοῦντες κατ' ἐ., ταῦτα ἐκ τοῦ αὐτομάτου ἡμῖν ἐπιφαίνεσθαι, Quæ lugentes consulto cogitatoque faciunt, videri hæc nobis temere accidere. || Interdum pro ἐπιτήδευμα capitur. Auctor Axiochi, Ποίαν δέ τις ἑλόμενος ἐ. ἢ τέχνην, Quod porro institutum, studium et vitæ genus. [" Bergl. Alciphr. 121. Diod. S. 1, 251. et var. l. ad Dionys. H. 5, 29. Ἐξ ἐπιτ. ad 5, 199. * Ἐπιτηδευτέος, Plut. Mor. 1, 34." Schæf. Mss.] Ἐπιτηδευτός, ἡ, όν, Affectatus, q. d. Nimis accurato studio factus, ut κόμη dicitur ἡ φενάκη, Affectata et appositicia coma; πρόφασις, Affectata excusatio. [" Schol. Aristoph. Πλ. 271. Heyn. Hom. 5, 154. Boiss. Philostr. 511." Schæf. Mss. * " Ἐπιτηδευτῶς, Eust. 67, 36." Seager. Mss.] CONTR. Ἀνεπιτήδευτος, ὁ, ἡ, Non affectatus, accuratus, Lucian. (2, 57.) Καὶ μὴν καὶ σχήμασι κεκοσμήσθω ἀνεπαχθέσι, καὶ τὸ ἀνεπιτήδευτον μάλιστα ἔχουσι. Chrys. βάδισις, Incessus non compositus et affectatus. Ἀνεπιτηδεύτως, Sine ulla affectatione, Non accurate. [Dionys. H. de Lysia, 2, 133. * Δυσεπιτήδευτος, Cyrill. Alex. Hom. Pasch. 11. p. 142. * Ἐπιτηδευτής, Gl. Insectator. * Κατεπιτηδεύω, Dionys. H. 2, 256. " Ruhnk. ad Longin. 257. * Κατεπιτήδευμα, ib." Schæf. Mss.]

" ἜΠΟΨ, οπος, ὁ, Upupa. Hieron. in cap. 5. " Zachariæ prophetæ, Upupam, inquit, quam nos de " Græci nominis similitudine traximus, nam et ipsi " ἔποπα appellant, ab eo quod stercora humana con- " sideret, Avem dicunt esse spurcissimam, semper in " sepulcris, semper in humano stercore commoran- " tem. Denique et nidum ex eo facere dicitur, et " pullos suos de vermiculis stercoris alere putrescen- " tis. Vide Aristot. et Plinium." [" Verh. ad Anton. Lib. 80. LB." Schæf. Mss. Aristoph. A. 771. Ὀ. 47. et passim.]

" ἙΠΤΑ, Septem: ὁ ἑπτὰ ἀριθμός, Numerus se- " ptem, vel Septenarius numerus: ut dicitur ὁ δύο " ἀριθμός, ὁ τρεῖς ἀριθμός, Binarius numerus, Terna- " rius numerus: itidemque in ceteris." [" Quid in compos., Cattier. 95. Conf. c. ἔπειτα, Schneid. Anab. 10. Τὰ ἑ. θεάματα, ad Diod. S. 1, 72. * Ἑπτάενος, Valck. Anim. ad Ammon. 196. Koen. ad Greg. Cor. 125. * Ἑπτάζωνος, ad Charit. 759." Schæf. Mss. * Ἑπταέξ, Tzetz. Chil. 11, 344.] " Ἑπταήμερος, Qui est septem dierum, Durans spatio " septem dierum. Aut etiam, Factus spatio septem " dierum, s. intra septem dies." [* " Ἑπτάθεος, Tzschuk. ad Strab. Not. Ex. 2. p. 15." Schæf. Mss.] " Ἑπτάκλινον, Locus septem lectos habens, ad dis- " cumbendum. In VV. LL. redditur, Locus septem " accubantium. Ea forma dicitur qua τρίκλινον, et " alia." [Xen. Σ. 2, 18. * Ἑπτακότυλος, Aristoph. Pollucis 16, 67. * Ἑπτάκτις, T. H. ad Lucian. 1, 426. * Ἑπτάκτυπος, Pind. Π. 2, 129. * Ἑπτάκωλος, Schol. Aristoph. B. 221. * Ἑπτάλογχος, Soph. Œd. C. 1305. cf. 1312. * Ἑπτάλοφος, Gl. Septimons, " Probl. Arithm. 15. Sibyll. Or. p. 190." Wakef. Mss.] " Ἑπτάλυχνος λυχνία, Septem lucernas habens can- " delabrum, ap. Greg. Vide Ep. ad Hebr. 9. in " principio. Dicitur et ἑπτάκαυλος λυχνία." [* Ἑπταμήτωρ, Joseph. Maccab. 16. * Ἑπτάμιτος, Anal. 2, 290. κιθάρα. * Ἑπτάμυξος, Epiphan. 1, 909. * Ἑπτάμυχος, Callim. H. in Del. 65. * " Ἑπτάνομος, Boeckh. in Plat. Min. 198." Schæf. Mss. * Ἑπταόριον, Gl. Septimontium. * Ἑπταούγκιον· Septunx. * Ἑπταπάλαιστος, Sext. Emp. 613. * Ἑπταπέλεθρος, Nonn. D. 36. p. 888.] " Ἑπτάπηχυς, Qui est se- " ptem cubitorum, Spatium septem cubitorum ha- " bens," [Herod. 1, 68. * " Ἑπταπηχυαῖος, Valck. Ep. ad Röv. 3." Schæf. Mss. * " Ἑπταπλανής, Secund. 21." Wakef. Mss. * " Ἑπτάπολις, Homerus, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 130." Boiss. Mss. * Ἑπταπολίτης, Eust. Dionys. P. 247. * " Ἑπτάπολος, ad Charit. 757. 759. * Ἑπτάπορος, Musgr. Iph. A. 7. Antip. S. 51. Hymn. Hom. 93. Valck. Diatr. 88. Epith. Nili, Ruhnk. Ep. Cr. 152. Wessel. ad Herod. 107. * Ἑπτάπυργος, Brunck. et Valck. ad Eur. Phœn. 760. Conf. c. ἑπτάπυλος, Porson. 1073." Schæf. Mss. * " Ἑπτάπτυχος, Schol. Il. H. 220." Wakef. Mss.] " Ἑπτάρροος, Septemfluus. " Quidam interpr. Septem ostia habens:" [ἑπτάρρους Νεῖλος, Æschylus ap. Athen. 88. * Ἑπτάσημος, Hephæst. 78. * Ἑπτάστροφος, 134. * Ἑπταστάδιον, Schol. Æsch. Pers. 71. * Ἑπτάστολος, Eur. Suppl. 1221. * Ἑπτατειχής, Æsch. S. c. Th. 290. * Ἑπτάτοκος, Nonn. D. 13. p. 360. * Ἑπταφαής, Orph. in Astra 8. * " Ἑπταφεγγής, Philo J. 1, 704." Wakef. Mss.] " Ἑπτάφθογγος, Septem sonos habens. Red- " ditur etiam Septem nervos habens, s. fides: item, " Septem foramina habens, ubi de fistula dicitur." [Eur. Ion. 881. κιθάρα. * Ἑπτάφυλλος, Athen. 370.] " Ἑπτάχαλκον, Nomen loci Athenis. Fortasse autem " ἀπὸ τῶν ἑπτὰ χαλκῶν ita dicebatur. Atque ut δί- " χαλκον, Æreos duos, ita ἑπτάχαλκον Septem signif. " potest." [* Ἑπταθόργυιος, Hephæst. p. 23. Ἑπτήμερος, Hippocr. 254. * " Ἑπτορόγυιος, Monthly Review, Apr. 1799. p. 430. * Ἑπτόροφος, * Ἑπτώροφος, ad Diod. S. 1, 666." Schæf. Mss.] " Ἑφθημιμερῆ " μέτρα, dicuntur τὰ τρεῖς ἔχοντα πόδας καὶ συλλαβήν, " teste Schol. Aristoph. utpote constantia e septem " semipedibus: velut in iambico genere, Ἔπεσθε " μητρὶ χοῖροι: et in dactylico, Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη. " At ἑφθημιμερὴς cæsura in hexametro versu dicitur " cum quarti pedis prima syllaba brevis cum sit, " producitur: ut ap. Maronem, Et furiis agitatus " amor et conscia virtus." [" Fisch. ad Anacr. p. 3. * Ἑπτακαιεικοσαετής, Epigr. adesp. 714. Dionys. H. 2, 651." Schæf. Mss. * Ἑπτακαιδεκάκις, Procl. Paraphr. Ptol. p. 196.] " Ἑπτακαιεικοσαπλάσιος, Septem et " viginti partibus major, ut vertit Ficinus in Plat. " Tim." [9. p. 313. * Ἑπτακαιπεντήκοντα, Appian. B. M. 412.] " Ἑπτάκις, Septies," [Pind. Ὀ. 13, 56. * Ἑπτάκι, Apoll. Rh. 3, 860.] " Ἑπτακισμύριοι, Sep-

" tuagies mille, Septuaginta millia, aut Septies de- A " cem millia," [Plut. Demetrio 28. * 'Επτακιφώνην, Euseb. P. E. p. 202. C. f. l. pro * 'Επτακιφωνεῖν.] " 'Επτακόσιοι, Septingenti," [LXX. Gen. 5, 26. 31. * 'Επτακοσιοπλασιάκις, Plato de Rep. 9, 587. * 'Επτακοσιοστὸς, Diog. L. Thal. 1, 16. * 'Επτακάτιαι, Dor. pro ἑπτακόσιαι, Tab. Heracl. * 'Επτὰς, άδος, ἡ, Numerus septenarius, Aristot. * 'Επτάσιμος, Schol. Aristoph. Πλ. 937. * 'Επταῖος, Hippocr. 236.] "'Επταχα, vel 'Επταχῆ, Septempliciter, In septem " partes: ut Od. Ξ. (434.) ἕπταχα διαμοιρᾶσθαι, In se- " ptem partes distribuere." ['Επταχῆ, Aqu. Gen. 4, 15.]

"'Ἕβδομος, Septimus: pro quo poëtæ DICUNT " 'Εβδόματος.' Il. T. (118.) ὁ δ' ἕβδομος εἱστήκει μεὶς, " Septimus mensis. A Plut. vero ἕβδομος μὴν dicitur " September mensis, quoniam septimus ordine est, " inchoando annum a Martio, ut fiebat olim Romæ. " Sic ἑβδόμη ἡμέρα, Septima dies. At ἕβδομον ἡμι- " τάλαντον antiquo loquendi genere dicebatur pro " ἓξ τάλαντα, ut docet J. Poll. 9. vel potius τὰ ἓξ " ἡμίσεια τάλαντα, ut vult Hes. et ex eo Bud. de B " Asse. Fem. ἡ ἑβδόμη, et poët. ἡ ἑβδομάτη, sub. " ἡμέρα, Septima dies: veluti cum Suid. dicit τῇ " ἑβδόμῃ nomina imposita fuisse infantibus, Septimo " die, a partu sc. [" Qua notione forsan accipiendus titulus Dialogi Socr., 'Εβδόμη inscripti, ap. Diog. L. 2, 125." Schw. Mss.] " Sic Od. Ξ. (252.) 'Εβδομάτῃ " δ' ἀναβάντες ἀπὸ Κρήτης εὐρείης 'Επλέομεν, Septimo " die. Athen. vero (522.) Περιέρχεται ταῖς ἑβδόμαις " τοὺς βωμοὺς, Septima quaque die." [" Ubi intelligi videtur Apollinis festus dies, septimo quoque die a novilunio celebratus, de quo Meurs. Gr. Feriata, v. 'Εβδόμη." Schw. Mss.] " INDE 'Εβδομαῖος dicitur " qui τῇ ἑβδόμῃ aliquid facit: ut πυρετὸς, ap. Alex. " Aphr." [Hippocr. 961.] " Febris septima quaque " die recurrens: Septimanam medici vocant, ut Ter- " tianam, Quartanam. Et Luc. dicit ἑβδομαίους ἰδεῖν " αὐτοὺς, pro, Eos septimo die vidisse. Itidem ἑβδο- " μαῖος ἧκε, Qui septimo die venit. Et ἑβδομαία " ἔτεκε, Quæ septimo die peperit." [" Diod. S. 2, 520. Lucian. 2, 2." Schæf. Mss. * " 'Εβδοματαῖος, C Theod. Prodr. Epist. in Lazer. Misc. 1, 52. vel in Notit. Mss. 6, 547. * 'Εβδοματικὸς, Greg. Naz. p. 45. post Philon. de Sept. Ed. Hoëschel." Boiss. Mss.] " Præterea ab ἕβδομος s. ἑβδόμη est SUBST. 'Εβδομὰς, " Numerus Septenarius. Interdum ἑβδομὰς dicitur " Spatium septem dierum, s. Septem dies, ut Lat. " Septimana: veluti cum mensis dicitur in quatuor " ἑβδομάδας dividi, in quatuor septimanas: h. e. in " quater septem dies. Sic Gal. Ὡς τὰς τρεῖς ἑβδομά- " δας εἴκοσιν ἡμέρας περιγράφεσθαι. Et Cic., Ne in " quartam hebdomadem incideres. Alioqui ἑβδομὰς " dicitur etiam pro ἑβδόμη, sc. ἡμέρα, Septima dies, " s. Septima quæque dies, ut Macch. l. 2. ἄγειν τὴν " ἑβδ., Septimam quamque diem celebrare et festam " habere, i. e. Diem Sabbati, ex instituto Mosis." [" Thom. M. 258. Antip. S. 42. ad Charit. 379." Schæf. Mss. " Spatium septem annorum, Plut. Plac. Phil. 4, 11." Schw. Mss.] " INDE 'Εβδομαδικὸς, " quod e Greg. Naz. affertur pro Septenarius, Sep- " timanus. Sic Gal. Μετὰ δὲ ταύτην, ἐκλύεσθαι μὲν D " τὰς τετράδας, ἑβδομαδικὰς δὲ γίνεσθαι κρίσεις, Sep- " timanarias, i. e. Singulis hebdomadibus repetentes, " Septima quaque die faciendas." [" Nilus Narrat. p. 34. Ed. Par. 1639." Boiss. Mss. * 'Εβδομάζω, Sabbatum celebro, LXX. Ezech. 21, 23. * 'Εβδομάκις, Callim. H. in Del. 251. * " 'Εβδομεύομαι, Fr. Lysiæ ap. Harpocr. p. 16. Ed. Reisk." Seager. Mss. * 'Εβδομαγέτης, Æsch. S. c. Th. 801. * " Δισέβδομος, Tzetz. Chil. 9, 782." Elberling. Mss. * 'Εφέβδομος, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * 'Ογδοηκοσθέβδομος, Tzetz. Chil. 12, 128.] " 'Εβδομήκοντα, Septuaginta," [LXX. Gen. 11, 24. * 'Εβδεμήκοντα, Dor., Tab. Heracl. * 'Εβδομηκοντατέσσαρες, Diod. S. 13, 338. * " 'Εβδομηκοντάπηχυς, Philo Byz. Mirac. 4." Schæf. Mss. * " Δισεβδομηκοντάπηχυς, Tzetz. Chil. 3, 942. * 'Εβδομηκοντεβδομάδος χρόνος, Septuaginta septimanarum tempus, 8, 55." Elberling. Mss.] " 'Εβδομηκοντάκις, " Septuagies," [Matth. 18, 22. * " 'Εβδομηκοντὶς, Phryn. Ecl. 181. Thom. M. 859." Schæf. Mss. * " 'Εβδομηκοντὰς, Tzetz. Chil. 1, 974. * 'Εβδομηκοντάζω, 10, 676." Elberling. Mss.] " 'Εβδομηκοστὸς, " Septuagesimus," [LXX. Zach. 1, 12. * 'Εβδομηκοστόδυος, Plut. de Facie Lunæ c. 19. * " 'Εβδομηκοστόπεμπτος, Tzetz. Chil. 12, 909. * 'Εβδομηκοστότριτος, 13, 44." Elberling. Mss.]

ΕΠΩ, Operor, Ago, Tracto, Sequor: ἕπουσιν, inquit Hes., ἐνεργοῦσιν, ἀκολουθοῦσιν. At Eust. in Il. O. p. 1031. ait ἕπειν declarare ἐνέργειαν, et interdum βλάβην Ion., at ἕπεσθαι ἀκολούθησιν. Quod ab Eust. dictum arbitror, quia nullum alterius τοῦ ἕπω signif., quam ei dat Hes., exemplum habebat: ut nec ego certe ullum habeo: an vero habuerit Hes. nescio. Sed quod ad composita attinet, eorum quædam hanc τοῦ ἕπω signif. aliquatenus retinuisse ostendam. Ceterum quod Eust. ibi breviter dicit, ἕπειν declarare βλάβην Ion., alibi paulo latius, Iones ἕπειν dicere pro κακοῦν et περιελαύνειν: ut (Il. Λ. 483.) Τρῶες ἕπον πολλοί τε καὶ ἄλκιμοι. Quem tamen l. non satis apte proferri, in 'Αμφέπω docebo. Il. Z. (321.) Τὸν δ' εὗρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἕποντα, 'Ασπίδα καὶ θώρηκα, καὶ ἀγκύλα τόξ' ἁφόωντα, inquit Eust., ἀμφέποντα, s. περιέποντα, et περὶ αὐτὰ πονούμενον. Idem, vero Il. O. (555.) Οὐχ ὁράας, οἷον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἕπουσιν; 'Αλλ' ἕπευ κ. τ. λ. annotat quod paulo ante retuli de differentia τοῦ ἕπειν et ἕπεσθαι. Ego tamen jungendam verbo præp. περὶ crediderim. [" Wakef. S. Cr. 3, 190. ad Charit. 772. Musgr. Hel. 1165. Heyn. Hom. 4, 596. 5, 259. 6, 102. 204. 7, 93. Conf. c. ἕπειμι, ad Charit. 723. (753.)" Schæf. Mss.] 'Αμφέπω, ET 'Αμφιέπω, Circumtrecto, Circumsisto contrectans, aut aliter manus admovens, Circa quidpiam versor et occupatus sum. Unde Πηδάλι' ἀμφιέπεσκ', Apoll. Rh. 1, (562.) Tractabat. Et Δαίτην ἀμφίεπον, 2, (761.) Convivium agitabant. Hom. autem dixit Il. E. (667.) τοῖον γὰρ ἔχον πόνον ἀμφιέποντες. Ab Eod. ἀμφέπειν dicitur tripodem ignis pro Circum tripodem sedulo et laboriose ferri. Interdum etiam est Foveo: nam Hes. ἀμφιέπων exp. περιθάλπων. Ex Apoll. autem (1, 571.) affertur in VV. LL. et pro Servo ac tueor, σκοπιὰς ἁλὸς ἀμφιέπεσκε: (1102.) pro Observo, 'Αθάνατοι μάκαρες δεινὴν θεὸν ἀμφιέπουσι: quos tu ll. adi, item Eust. || Exp. et Persequor: Il. Λ. (482.) Ὥς ῥα τότ' ἀμφ' 'Οδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην, Τρῶες ἕπον πολλοί τε καὶ ἄλκιμοι. Quidam tamen vet. Lex. Auctor ap. Eust. ἕπειν esse tradens Ion. κακοῦν et περιελαύνειν hunc l. in exemplum attulit, non considerans jungendam verbo esse præp. [" 'Αμφέπω, Eur. Phœn. 151. 342. Beck. p. 192. Valck. p. 650. Wakef. S. Cr. 2, 29. Musgr. Med. 480. Iph. T. 1248. Jacobs. Anth. 6, 211. Porson. Med. p. 42. Epigr. adesp. 497. Heyn. Hom. 6, 202. 7, 93. 162. 'Αμφιέπω, 5, 361. 6, 204. 7, 93. 162. Valck. Phœn. p. 651. Toup. Opusc. 1, 356. Il. B. 525. Δ. 202. Λ. 776. Jacobs. Anth. 7, 226. 11, 137. 271. Kuster. V. M. 12." Schæf. Mss.] Διέπω, Administro, Rego, Il. A. (165.) 'Αλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυάϊκος πολέμοιο Χεῖρες ἐμαὶ διέπουσ': B. (207.) Ὣς ὅγε κοιρανέων δίεπε στρατόν. Utuntur interdum et prosæ Scriptt.: ut, 'Ο τὸ σύμπαν διέπων θεὸς, Aristot. de Mundo. Plut. Amat. Narr. Ὃς τότε τὴν ἀρχὴν τῶν Θηβαίων διεῖπε. Δίοπος, Rector, Dispensator, Præfectus, Æsch. (Pers. 44.) Et Plut. Rom. Δ. βασιλικοὶ καὶ ἀγελάρχαι. Sed et a διοπτεύω quidam deducunt διόπος. Eust. [" Barnes. Rhes. 741. Nauclerus, Brunck. ad Eur. Hipp. p. 389." Schæf. Mss.] " 'Αδίοπος, Administratore et " rectore carens, vel etiam custode. Hes. enim ex " Æschyli Phrygibus ἀδίοπον affert non solum pro " ἄναρχον, sed etiam pro ἀφύλακτον: quia, inquit, " δίοποι vocantur οἱ τῆς νεὼς φύλακες, Navis cu- " stodes: παρὰ τὸ διέπειν. 'Αδίεπον, Hesychio ἄναρ- " χον: quo sensu rectius ἀδίοπον. Subjungit præ- " terea, ἀνερεύνητον πέλαγος." [Προδιέπω, Joseph. B. J. 2, 14. * Συνδιέπω, Basil. 3, 321.] 'Εφέπω, Persequor, Il. Y. (494.) Κτεινομένους ἐφέπων, i. e. διώκων, Eust.: at vero πότμον ἐφέψεις Il. Φ. (588.) idem Gramm. exp. non solum διώξεις, sed et simpl. ἀκολουθήσεις, καταλάβῃς. Item ἐφέπειν τινὶ ἵππους ap. Hom. (Il. Π. 724.) pro ἐλαύνειν κατά τινος, Agitare adv. quempiam. Et ἐφέπειν ἵππον μάστιγι pro πλήτ-

τειν. At vero παραιβασίας ἐφέπουσαι, Hesiod. (Θ.
220.) Persequentes; sed eo sensu, quo Persequi de
ulcisci volentibus dicitur. Vulgo autem exp. Obser-
vantes. || Frequens est alioqui et pro Has vel Illas
sedes velut consector, Incolo, Hesiod. Θ. (365.)
βένθεα λίμνης Πάντη ὁμῶς ἐφέπουσι. Apoll. Rh. 2,
(384.) ἐφέπουσι Νῆσον ἐρημαίην. Epigr. Ζεῦ Σχερίης
ἐφέπω ἱερὸν πέδον. ['Επέπω, Herod. 7, 8.] Μεθ-
έπω, Sequens velut per vestigia quæro, Investigo,
Ζητῶ. Eust. exp. ζητεῖν et ἐρευνᾷν in h. l. Il. Θ.
(126.) ὁ δ' ἡνίοχον μέθεπε θρασύν. || Phocyl. (149.)
γεωπονίην, Agriculturam exercere. || E Lascari pro
Persequor, e Nonno pro ἔχω, Habeo, VV. LL.
[* Συμμεθέπω, Anthol. Vat. 2, 601.] " Περιέπω,
" Prosequor et obeo: Prosequendo et obeundo s.
" assectando tueor et protego, Curo, Foveo: ut Hes.
" quoque περιέπει exp. περιέρχεται, θεραπεύει. Ita e
" Plut. Numa affertur περιέπων τὸν πατέρα pro Pa-
" trem fovens. Et ex Xen. Μάλα περιεῖπεν τὸν οἶκον,
" pro Admodum fovebat et protegebat domum.
" Non male redditur etiam Colere, Reverenter ha-
" bere: ut ap. Philon. de Mundo, Τὸν ἐλευθερώσαν-
" τα οὐ περιέπει, Assertorem suum non colit et ob-
" servat. Et ap. Synes. Epist. 99. Αἰδοῖ γὰρ τῶν
" μουσῶν τοὺς ἱερεῖς αὐτῶν ἄξιον περιέπειν, καὶ μὴ δευ-
" τέρους τίθεσθαι τῶν κολακεύειν τὰς θύρας εἰδότων,
" Colere, Observantia prosequi. Sic ap. Plut. Symp.
" Περιέπειν αὐτὴν τὸν ἄνδρα καὶ φιλοφρονεῖσθαι: de
" Cleobulina pectente Anacharsidem. Quo l. nota
" περιέπειν et φιλοφρονεῖσθαι copulari, ut ap. Hero-
" dian. 5, (1, 14.) Περιέπουσιν αὐτὸ ὡς καμάτῳ κτηθὲν,
" αἰδῶ τε καὶ τιμὴν ἀπονέμουσι. Dicitur etiam τιμαῖς
" περιέπειν, ut Lat. Prosequi honoribus. Xen. Σ. (8,
" 38.) Πῶς οὐκ οἴει αὐτὸν, ὅντιν' ἡγοῖτο εἰς ταῦτα συν-
" εργὸν εἶναι κράτιστον, τοῦτον ταῖς μεγίσταις ἂν τι-
" μαῖς περιέπειν; Interdum cum adv. junctum repe-
" ritur pro Tracto, μεταχειρίζομαι. Herod. (1, 73.)
" εὖ περιεῖπε. Idem (6, 15.) pass. voce et signif.
" περιέφθησαν τρηχύτατα, Asperrime tractati sunt et
" acerbissime mulctati. Media voce (7, 149.) in act.
" signif. περιέψεσθαι ὡς πολεμίους, Tractaturos ut ini-
" micos: et rursum, ἅτε πολεμίους περιέψεσθαι. Ubi
" quidam interpr. etiam Persecuturos esse." [" Valck.
Phœn. p. 650. Adoniaz. p. 370. ad Xen. Eph. 137.
Alciphr. 132. Bergl. 202. ad Il. Δ. 202. ad Herod.
57. 457. 627. 631. Xen. Mem. 2, 9, 5. Zeun. ad K.
Π. 381. ad Timæi Lex. 216. ad Diod. S. 2, 150.
Dionys. H. 1, 184. ad 202. Heyn. Hom. 6, 204. 467.
7, 93." Schæf. Mss.]

¶ Ἕπομαι, ET Ἕσπομαι poët., Sequor. Interdum
potius Comitor. Od. (O. 81.) Ὄφρα τοι αὐτὸς ἕπωμαι.
Sed et ἕπεσθαι ἅμα τινὶ ap. Eund. aliquoties. Ari-
stoph. autem dixit etiam ἕπεσθαι μετά τινος, Πλ.
(823.) Sic Xen. (K. Π. 2, 4, 6.) Μετὰ τοῦ ἀδικουμέ-
νου ἕπεσθαι, [al. ἔσεσθαι.] Hom. vero (Il. N. 492.)
dixit etiam μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα: sicut et Matth.
(10, 38.) Ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου. || Ἕπεσθαι, Adjun-
ctum esse, Contingere alicui et inesse. Theognis
identidem ita utitur, inquit Bud., (635.) Ἀνδράσι
τοῖς ἀγαθοῖς ἕπεται γνώμη τε καὶ αἰδώς: cui simile est
ap. Eund. (929.) Παύροις ἀνθρώπων ἀρετὴ καὶ κάλλος
ὀπηδεῖ. In VV. LL. e Xen. (Ἀπ. 1, 2, 37.) affertur
Τὰ ἑπόμενα τούτοις, Quæ hos contingunt, ad hos per-
tinent. Et e Plut. in Lyc. Ἑπομένη τούτοις πολυτέ-
λεια, pro Respondens his luxus. Item ex Herm. de
Stat. Τῷ μέντοι δημόσια ἠδικηκότι οὐχ ἕπεται τὸ βίαιον
εἶναι, pro Non sequitur ut violentus sit qui etc., vel
Non consequitur. Plut. de Def. Orac. Τῷ λόγῳ
μᾶλλον ἕπεται, pro Magis consentaneum est rationi,
dixit. " Ἕπευ, Ion. pro ἕπου, Sequere. Σπέομαι, Se-
" quor, VV. LL. absque exemplo. Invenitur autem
" imper. σπεῖο ap. Hom. (Il. K. 285.) e σπέο factus.
" Vide inter verba quorum themata annotantur.
" Ἕψεαι, Ion. pro ἕψῃ, Sequeris, Hes. Ἑψείονται,
" Eid. ἀκολουθήσουσι, Sequentur." [" Ἑπόμενος in
Astronomia, cf. De Lambre not. ad Ptolem. Σύν-
ταξ. T. 2. p. 16." Boiss. Mss. " Ἕπομαι, Villois.
ad Long. 58. ad Od. Y. 237. ad Charit. 772. Musgr.
Hel. 1165. Jacobs. Anth. 6, 196. Kuster. V. M.
13. Heyn. Hom. 4, 632. 6, 205. 461. 471. Boiss.

A Philostr. 592. Obtempero, ad Xen. Mem. 2, 2, 11.
Œc. 4, 19. Assequor, Intelligo, Heind. ad Plat.
Charm. 110. Theæt. 326. Conf. c. ἔσομαι, ad Dionys.
H. 1, 19. Heyn. Hom. 4, 632.; cum πείθομαι,
Schneid. ad Xen. Œc. 27. Ἑπέσθω et ἐπέστω conf.,
ad Lucian. 2, 61. σὺν, Zeun. ad Xen. K. Π. 409.
446. Wakef. Trach. 562. μετά τινος, Schol. Aristoph.
Πλ. 824. et T. H. Heind. ad Plat. Phædr. 262. ἅμα,
Heyn. Hom. 6, 258. Eur. Herc. F. 1326. Τὰ ἑπόμενα
τούτων, Herod. 2, 125. Τὰ ἑ. τινι, Xen. Mem. 1, 2,
37. Ἕπεσθαι θεῷ, Wytt. ad Plut. de S. N. V. 27.
Ἕπευ, ἕπε', Heyn. Hom. 6, 31. Ἕσπομαι, ad Charit.
770. 772. Apoll. Rh. 1, 470. Ἑσπόμην, Valck.
Phœn. p. 570. De hac forma, etiam in composs.,
Hipp. p. 305. Ἕσπετο, Theocr. 22, 168. Theogn.
674. Toup. Opusc. 2, 237. Hesiod. Θ. 201. 418.
Brunck. Trach. 1076. Plato Lys. 14. de LL. 122.
Ast. 507. Ἕσποντο, Eur. Hec. 527. ad Herod. 480.
Ἑσπέσθαι, Heyn. Hom. 5, 87. Σπέσθαι, ib. 6, 618.
Eur. Phœn. 429. Porson. 437. Ἑσπέσθω, σπέσθω,
B Heyn. Hom. 6, 338. Σπόμενος, ἑσπόμενος, 46. Σπεῖο,
62. Ἐπίσπου, Plato Theæt. 372. Ἐπισπόμενος, ad
Plut. Ages. c. 39. ad Thuc. T. 1. p. 580. 694. Bav."
Schæf. Mss.] Ἑπομένως, Consequenter, Consentanee.
[" Ad Lucian. 1, 462." Schæf. Mss.] Ἐπέτης, Pe-
dissequus, Famulus. [" Valck. Anim. ad Ammon.
100." Schæf. Mss.] Ἐπέτις, Pedissequa, Famula,
Apoll. Rh. [3, 666. * " Ἐπετικὸς, Qui sequitur, Qui
paret s. obsequitur. Apud Theagen. Pythag. περὶ
Ἀρετῶν." Scap. Elzev.] " Ἄσπετος, Quem assequi
" nequeas, Immensus, Ingens: ut Hes. ἄσπετα exp.
" δυσπαρακολούθητα, πολλά: innuens derivari a poë-
" tico σπέσθαι signif. ἕπεσθαι: quemadmodum Etym.
" quoque tradit ex ἕπω signif. ἀκολουθῶ, fieri σπῶ,
" ut σχῶ ex ἔχω: inde esse verbale nomen σπετὸς, e
" quo derivari ἄσπετος: exponens et ipse οὗ οὐκ ἂν
" τις ἐφίκοιτο δυσπαρακολουθήτου διὰ τὸ μέγεθος, ideo-
" que πολὺς, μέγας. Il. Π. (157.) de lupis, τοῖσίν τε
" περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκή: N. (139.) Ῥήξας ἀσπέτῳ
" ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης. Lycophr. ap.
C " Etym. Ἀλλ' ἄσπετον χέασα παμμιγῆ βοήν. Rursum
" Hom. ἄσπετον κῦδος dicit de Immensa gloria: et
" ἄσπετον οὖδος de Pavimento s. Solo in immensum
" patente: quo modo et ἄσπετος αἰθήρ. Idem et
" ἄσπετα κρέα dicit, et ἄσπετος ζωὴ pro Multæ ad-
" modum carnes, Ingentes opes. Od. K. (184.) Ἥ-
" μεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα. Et (N. 424.) παρὰ
" δ' ἄσπετα κεῖται, Appositæ sunt multæ epulæ. Et
" Ξ. (96.) Ἦ γάρ οἱ ζωή γ' ἦν ἄσπετος, Utique enim ei
" erant ingentes s. immensæ opes: nam paulo post
" dicit, οὔτε ξυνεείκοσι φωτῶν Ἔστ' ἄφενος τοσσοῦτον.
" || Ἄσπετος dictus fuit Achilles in Epiro, teste Hes.
" et Plut. initio Pyrrhi." " Ἀνέσποιτο, Hes. affert
" pro ἀνέρχοιτο. Sonaret tamen potius Sursum ver-
" sus sequeretur, Ascendentem sequeretur." [* Διέ-
πομαι, Eur. El. 146.] Ἐφέπομαι, ET Ἐφέσπομαι:
ἐφέπεσθαι ἑκοντὶ τῷ θανάτῳ, Eust. At ἐφέσπομαι poët.
est. Antip. Epigr. Δαρείῳ πυμάτην οἶμον ἐφεσπόμεθα.
[" Apollonid. 28. ad Charit. 770. 771. 772." Schæf.
Mss.] " Ἐπιέπομαι, pro ἐφέπομαι, Insequor, Sequor.
D " Apoll. Rh. (2, 18.) κρατερὴ ἐπιέψετ' ἀνάγκη. Pro
" eod. legitur et ἐπιέσπομαι ap. Oppian." [K. 3, 272.
* Συνεφέπομαι, Xen. K. Π. 3, 3, 6. * Συνεφέσπομαι,
Plato de LL. 2, 701.] " Συνεπισπόμενος, Sequens.
" Plato Epist. 7. Τούτῳ δὴ τῷ μύθῳ καὶ πλάνῳ
" ξυν." Μεθέπομαι, Assequor, VV. LL. sed sine
exemplo. [" Μετασπόμενος, Heyn. Hom. 6, 470."
Schæf. Mss. Μεθέψομαι, Soph. El. 1052.] Παρ-
έπομαι pro ἕπομαι, de re, quæ aliam sequitur, et
velut comes ei adjuncta est: ut Alex. Aphr. Probl.:
Τοῖς οὐροῦσι παρέπεται πολλάκις καὶ φῦσαν ἐκκρίνειν.
[Ocellus 508. Gal.] Συμπαρέπομαι, q. d. Concomi-
tor, Præterea obtingo, accedo, Bud. 526. e Xen.
[K. Π. 7, 1, 5.] " Περιέπομαι, Circumcirca sequor,
" s. Prosequor. Herodian. 5, (6, 16.) Αὐτῷ δὲ περιέ-
" ποντο ὡς ἡνιοχοῦντι δὴ τῷ θεῷ, Ipsum circumfusi
" sequebantur: de Heliogabalo deum suum curru
" deducente." Συνέπομαι, ET Συνέσπομαι, Sum comes
et assecla, Plato subinde, Bud. Idem Plato in Epist.
ad Dionis propinquos, Καὶ ὅσα τούτῳ ἐπιτηδεύματα

ξυνέπεται τῷ βίῳ, quod Cic. vertit, Ceteraque, quæ comitantur hanc vitam. In VV. LL. Consectarium idem dixisse annotatur, quod Græci τὸ συνεπόμενον. Invenitur et ξυνέσποντο ap. Thuc. [1, 60. Ξυνέπομαι, Athen. 4, 14. Ξυνέσπηται, Plato de LL. 130. Ast. * Ὑφέπομαι, Appian. B. M. 231.]

¶ Ἐπέσπον, ET Μετέσπον, UNDE partic. ἐπισπὼν et μετασπών: sed ab illo pass. etiam part. ἐπισπόμενος. Etiam ἐπίσπῃ in usu est, ut Il. B. (359.) et alibi, θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ, Mortem persequens attingat et assequatur, Eust. qui et secus alibi exp. " Ἐπισπεῖν, cum accus. θάνατον vel πότμον: alicubi " cum utroque: Mortem attingere, vel Sponte mor- " tem sequi non reluctando ei. Secundum quam " expos. non incommode redditur Oppetere mortem. " Sic ἐπισπεῖν αἴσιμον ἦμαρ, Il. Φ. (100.)" ET Ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ, Od. Ω. (182.) exp. idem ἐπακολουθήσαντες. Sunt qui et pro Obsequi ac morem gerere accipiant. AT vero Μετασπὼν, Il. P. (189.) θεῶν δ' ἐκίχανεν ἑταίρους Ὦκα μάλ', οὔπω τῆλε, ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπὼν, exp. καταλαβὼν, Assecutus.

ΈΠΩ, Dico. E quo inusit. th. usitatisssimus est aor. 2. εἶπον, qui et per ceteros modos inflectitur. Dicitur autem εἰπεῖν τι, τί τινα, τὶ πρός τινα, τὶ περί τινος: sed τι in his duobus post. ll. non semper additur. Od. X. (397.) κικλήσκει σε πατὴρ ἐμὸς, ὄφρα τι εἴπῃ. Dem. pro Cor. Ἵνα μηδὲν ἄλλο εἴπω. Xen. Εἶπόν σε κακὸν οὐδὲν, Nihil mali tibi dixi, Nullo maledicto te affeci. Idem (K. Π. 2, 2, 1.) Καὶ εἶπε πρὸς ἑαυτόν. Herodian. (1, 17, 27.) Εἰ δέ τι δεῖ καὶ περὶ ἀνδρείας εἰπεῖν. Varia autem loquendi genera, συλλαβόντα, συνελόντα, συνελόντι, et τὸ σύμπαν εἰπεῖν, item ὡς εἰπεῖν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, atque alia, suis singula vide ll., in Συλλαμβάνω, Συναιρέω, &c. SED Εἶπα etiam aor. 1. in usu est. Xen. (Ἀπ. 2, 2, 9.) Οὐδεπώποτε αὐτὴν οὔτ' εἶπα, οὔτ' ἐποίησα οὐδὲν ἐφ' ᾧ ᾐσχύνθη. Et AB εἶπα quidem imper. est εἰπὸν, AB εἶπον est εἰπέ. Dem. (359.) Ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατι εἰπάτω. Et εἴπατε, Dinarch. POETÆ autem metro suo indulgentes, non tantum εἶπα et εἶπον dicunt, sed etiam ἔειπα et ἔειπον: atque adeo in imper. quoque ἔειπε pro εἰπέ: (Od. P. 140.) Ἀλλὰ τὰ μέν μοι ἔειπε. [" Ἔσπω, Brunck. Œd. T. 328. Thom. M. 369. Musgr. Rhes. 359. Heyn. Hom. 7, 327. 343. 384. Non inus., Musgr. Iph. T. 1491. Cum inf., Thom. M. 163. Cum duplici accus., Markl. Suppl. 436. Jubeo, Jacobs. Anth. 10, 200. Palladas 25. ad Xen. Eph. 190. Εἶπον, Valck. Phœn. p. 290. Οὐκ εἶπον, Hipp. p. 239. Οὐ τοῦτον εἶπον, Wakef. Phil. 442. Σοὶ μὲν τάδ' εἶπον, Markl. Suppl. 1212. Ἔειπον, ad Charit. 655. Ἔειπε, Wakef. ad Bion. 7, 24. Εἶπεν initio positum, 525. Conf. c. ἔφη, Boiss. Philostr. 612. Εἶπεν, ἔφη, in ead. periodo ex pleonasmo, Zeun. ad Xen. K. Π. 188. Εἴπες ἄν, εἴποις ἄν, Bast Lettre 219. Εἶπες; Ais? Buttm. ad Plat. Gorg. 513. Εἰπὲ, Mœr. 193. et n. Pro plur., Aristoph. Eip. 383. Kuster. 120. Conf. c. ἔπῃ, Heind. ad Plat. Theæt. 326.; cum ἐπεὶ, ad Charm. 112. Seq. interrog. directa, Boeckh. in Min. 121. Εἴπ', Dic, non εἶπ', Brunck. ad Phœn. 852. cf. Theocr. 25, 177. 181. Εἰπεῖν, Promittere, Heyn. ad Hesiod. 150. Canere, Fisch. ad Anacr. 4. Absolute, Ut dicam, Jacobs. Anth. 7, 45. 369. Cum accus., Heyn. Hom. 6, 191. 286. 312. 7, 230. ad Il. Z. 479. Dawes M. Cr. 149. Εἰπεῖν et πράττειν juncta, Boiss. Philostr. 476. De discrimine inter φάναι et εἰπεῖν, ad Xen. Eph. 274. Εἰπεῖν πρὸς, De, Wytt. ad Plut. 1, 594. Ὡς εἰπεῖν, ad Herod. 537. Ὡς εἰπεῖν ἔπος, Porson. Or. 3. Ὡς εἰπεῖν λόγῳ, ἐς τὸ ἀκριβὲς εἰπεῖν, ὡς εἰπεῖν, οὑτωσὶ μὲν εἰπεῖν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, Valck. ad Herod. 129. Εἰπεῖν ἐς, 325. Ἀπαξαπλῶς εἰπεῖν, Alciphr. 436. Εἰπεῖν χαίρειν, Jacobs. Anth. 12, 323. Εἰπὸν, Epigr. adesp. 753. Εἰπὸν, εἶπον, Jacobs. Anth. 7, 56. Εἶπας, Eur. Hec. 382. Εἶπας, εἴπας, Coray Theophr. 40. Σὺ εἶπας, Abresch. Æsch. 2, 102. Ἔειπας, ἔειπες, ad Il. Γ. 204. Θ. 462. Ἔειπαν, Heyn. ad Hesiod. 145. Wolf. Εἴπας, particip., Toup. Opusc. 2, 91. Koen. ad Greg. Cor. 229. ubi et de εἶπαι, εἶπαν. Εἶπαί μοι, Bergl. Alciphr. 107. Εἴποις ἄν, Abresch. Lectt. Arist. 244." Schæf. Mss.] " Ἔσπω, Dico: poët. pro ἔπω, ut " ἕσπομαι pro ἕπομαι. Il. B. (484.) Ἔσπετε νῦν μοι " μοῦσαι, Dicite nunc musæ mihi, s. Pandite. De " quo l. vide Gell. 18, 9. Ἄεπτος, Ineffabilis, Quem " dicendo exequi non possumus. Aristoph. Gram- " maticus ap. Hom. pro ἄαπτοι χεῖρες legebat ἄεπτοι. " Hes. ἄεπτον, exp. ἰσχυρὸν, ἀνίκητον: ita enim ap. " eum reponendum censeo."

Ἔπος, τὸ, Verbum, Vocabulum, Il. Y. (250.) Ὁπποῖόν κ' εἴπησθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις, A. (503.) Ζεῦ πάτερ, εἴ ποτε δή σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησα, Ἢ ἔπει, ἢ ἔργῳ. Sic autem et Thuc. ἔπη et ἔργα dixit, 2, (41.) Οὔτε ὅστις ἔπεσι μὲν τὸ αὐτίκα τέρψει, τῶν δὲ ἔργων τὴν ὑπόνοιαν ἡ ἀλήθεια βλάψει: 3, (67.) Λόγοι ἔπεσι κοσμηθέντες, Orationes verbis ornatæ. Rara est autem alioqui hæc vox in prosa, quantum meminisse queo, pro Verbum, diciturque potius ῥῆμα. Usurpatur quidem certe in nonnullis loquendi generibus: ut cum dicit Aristoph. (N. 1375.) Ἔπος πρὸς ἔπος ἠρειδόμεσθ', contentionem et permutationem verborum in rixa declarans, Cam. Potissimum autem usitatum est ἔπος in his duobus loquendi generibus, οὐδὲν πρὸς ἔπος, ὡς ἔπος εἰπεῖν: sed in illo priore ἔπος Versum signif., ut paulo post dicetur; at in posteriore, licet videatur verbum s. vocabulum signif., minime tamen in interpretanda illa dicendi formula eo semper utimur; nam ὡς ἔπος εἰπεῖν non redditur solum Ut uno verbo dicam, sed alicubi etiam Ut ita dicam, Prope dixerim: quam postremam interpr. omnium aptissimam est censeo cum aliis ll., tum huic Plut. Symp. 4. Πάντων δὲ θαυμασιώτατον, ὃ πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἴσμεν. Et isti Philonis, Τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ βάρβαρον, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐδεμία πόλις ἐστί. Sed affertur e Plat. alius etiam horum verborum usus, de Rep. 1. Διόρισαι ποτέρως λέγεις τὸν ἄρχοντά τε καὶ τὸν κρείττονα, τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἢ τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ, pro An eum, qui vulgo sic dicitur. Sed exemplo carere hanc interpr. puto: imperfectus etiam l. videri potest. Ἔπος, Carmen heroicum: unde epici poëtæ dicti Lat. Sed et forte Epos dixit Horat. hoc sensu, ut Persius robustum carmen. Xen. (Ἀπ. 1, 4, 3.) Ἐπὶ μὲν τοίνυν ἐπῶν ποιήσει Ὅμηρον ἔγωγε μάλιστα τεθαύμακα. Plut. Εἰς ἔπος ἐξενεγκεῖν τοὺς νόμους. Quod autem figura proverbiali dicitur, Οὐδὲν πρὸς ἔπος, etsi ab hac ἔπους signif. sumtum arbitror, minime tamen verterim cum Erasmo Nihil ad versum, sed Nihil ad rem, accommodate ad Lat. sermonis consuetudinem. Lucian. (3, 29.) Οὐδὲν πρὸς ἔπος ταῦτα, φασίν· οὐδὲ περὶ τούτων ἠρόμην. Sic et (1, 777.) p. 117. Dicitur vero et Τί πρὸς ἔπος a Plat. Ceterum de origine hujus Adagii lege Erasm., qui et diversam Alciati de illa sententiam commemorat. Simul etiam vide an non pro Erasmo faciat hic l. e libello, qui Demetrio Phal. ascriptus est, Οἱ δὲ πρὸς οὐδὲν ἀναπληροῦντες, φησὶ, τὸν σύνδεσμον, ἐοίκασι τοῖς ὑποκριταῖς τοῖς τὸ καὶ τὸ πρὸς οὐδὲν ἔπος λέγουσιν. Sed accipitur οὐδὲν πρὸς ἔπος et pro Temere, ac De nihilo, Abs re: ut Erasm. ibid. e Suida annotat. [" Xen. Mem. 1, 2, 21. Valck. Phœn. p. 153. Bentl. Opusc. 22. Musgr. Med. 1404. Markl. Suppl. 542. Herc. F. 111. Wakef. 228. Eum. 38. Jacobs. Anth. 7, 38. 8, 115. Theogn. 16. Lennep. Phal. 91. 100. Brunck. Antig. 53. Versus, ad Diod. S. 1, 292. Paus. 1, 223. Ruhnk. Ep. Cr. 90. ad Il. Γ. 144. Poët. Gnom. 197. ad Herod. 293. Wolf. Prol. 253. Lucian. 2, 36. et n., Heyn. ad Virg. Æn. 2, 567. in var. l., Hom. 6, 349. Heind. ad Plat. Phædr. 234. 268. Verbum, Koppiers. Obss. 36. Pro πρᾶγμα, Brunck. Œd. C. 443. 1150. Œd. T. 1144. Ἢ ἔ. ἢ ἔργον, Mitsch. H. in Cer. 136. Ἅμ' ἔ. τε καὶ ἔργον, Valck. Hipp. p. 289. Ἔργον τε ἔπος τε, Heyn. Hom. 7, 48. Ἅμ' ἔ., ἅμ' ἔργον, 659. Ὡς ἔ., Abresch. Lectt. Arist. 318. Πᾶν ἔ. ἐστί μοι, seq. inf., Eur. Hipp. 182. Ἔ. εἰπεῖν, Heyn. Hom. 4, 89. Πρὸς ἔ. λαμβάνειν, Lucian. 3, 416. Ἔ. διδόναι, Markl. Iph. p. 375. Κατ' ἔ., Jacobs. Anth. 7, 5. Οὐδὲν πρὸς ἔ., Lucian. 1, 777. Aristoph. Ἐκκλ. 751. Οὔπω πᾶν εἴρητο ἔ., Hippolyt. 2, 223. Fabric. Ἔπη, Lobeck. Aj. p. 228. Ἔπη et λόγος juncta, 391. Erfurdt. p. 622. Δι' ἐπῶν, Toup.

Emendd. 1, 232." Schæf. Mss.] "'Ἐμματέως, Dicto citius, Dictum factum. Putatur enim dictum pro ἀμεπέως, i. e. ἅμα τῷ ἔπει. Hes. sane exp. ἅμα τῷ εἰπεῖν, ταχέως, ἐσπουδασμένως, προθύμως, Celeriter, Properanter, Promte. Il. E. (836.) ὁ δ' ἂρ ἐμμαπέως ἀπόρουσεν. Od. Ξ. (485.) ὁ δ' ἂρ ἐμμαπέως ὑπάκουσε. INDE 'Ἐμμαπέειν, Dicto citius aliquid facere. Nicand. Θ. 809. de api, Κέντρον γὰρ πληγῇ περικάλλιπεν ἐμμαπέουσα. Ubi Schol. exp. ἐνεργοῦσα." 'Ἐποποιὸς, Heroicorum carminum scriptor, Plato. Sic et Aristot. Poët. Τοὺς μὲν ἐ., τοὺς δ' ἐλεγειοποιοὺς ὀνομάζουσι. ["Thom. M. 463. Heyn. ad Apollod. 925." Schæf. Mss.] 'Ἐποποιΐα, Scriptio versuum heroicorum, Aristot. Poët. Ἃ μὲν γὰρ ἐ. ἔχει, ὑπάρχει τῇ τραγῳδίᾳ. 'Ἐποποιϊκὸς, Ad ἐποποιΐαν pertinens: ut ἡ ἐ. μίμησις, et ἡ τραγῳδικὴ, Aristot. ibid.

Alia composita partim ab ἔπος,
partim ab ἔπω.

'Ἀμετροεπὴς, ὁ, ἡ, Immoderatus s. Immodicus in verbis, Immoderatus verborum funditator, de Thersite, Il. B. [212.] "'Ἀνεπὴς, Nihil dicens, Mutus: "ἄφωνος, Hesychio et Etym." 'Ἀρτιεπὴς, Verborum concinnator, Bud. ex Il. X. (281.) 'Ἀλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων. Item pro Veridicus e Pind. 'O. 6. Et fem. ἀρτιέπειαι dictæ Musæ ab Hesiodo (Θ. 29.) pro Veridicæ itidem s. Veriloquæ, aut quasi Rectiloquæ, aut etiam pro Disertæ. "Di-"citur et 'Ἀρτιέπεια, fem. pro ἀρτιεπὴς, h. e. ἄρτια "καὶ τέλεια λέγουσα, s. ἀρτίοις ἔπεσι χρωμένη, Utens "verbis absolutis numero suo et perfectis, s. Diserte "articulateque loquens, nec truncans aut mutilans "verba: ut ap. Hesiod. Θ. (29.) κοῦραι μεγάλου Διὸς "ἀρτιέπειαι." "Αὐτοεπὴς, Aberrans in dicendo, "VV. LL. sed perperam: ea enim in signif. dicitur "ἁμαρτοεπής." [* Βραχυεπὴς, unde * Βραχυεπῶς, Justin. M. Apol. 1. 11. * "Βραχυέπεια, ad Rutil. Lup. 2, 8. p. 112." Boiss. Mss.] Εὐεπὴς, Facundus, Disertus, q. d. Beneloquens; εὐεπὲς ὕδωρ Heliconis, Epigr. εὐεπὴς φωνὴ Xen. (K. 13, 16.) pro Pulcris verbis et aptis, Bud. Item τὸ εὐεπὲς pro bona versificatione Idem e Plut. affert in V. Hom. Herod. autem 5, (50.) εὐεπέα λόγον appellavit τὸν εὔλογον. [* Εὐεπῶς, Dionys. H. 2, 46.]

Εὐέπεια, alicubi ET Εὐεπία, Facundia. Dionys. H. autem εὐέπειαν in Isocr. appellat Aptam verborum compositionem, s. Nitorem verborum ET elegantiam, inquit Bud.; ego posteriorem hanc interpr. malo: 'Ἰσοκράτης τὴν εὐέπειαν ἐκ παντὸς διώκει. Cam. esse tradit Elocutionem venustam: et Sophocli in Œd. T. Orationem gratam, vel εὐφημίαν, i. e. Bona verba: (932.) Τῆς εὐεπείας οὕνεκ': nam bene fuerat precatus reginæ nuntius. [Εὐέπεια, Heind. ad Plat. Phædr. 318. Dionys. H. 5, 179. Valck. Diatr. 261. Wessel. ad Herod. 112. Εὐεπία, ib. Jacobs. Anth. 9, 95. Christod. Ecphr. 381. 407." Schæf. Mss. * Εὐθυεπὴς, Adamantii Phys. 1, 13.] Εὐθυεπία, Rectum minimeque obliquum dicendi genus, Hes. εὐθυεπίαις exp. * ὀρθολογίαις. [Adamantii Phys. 1, 7. ubi Polemo 1, 6. * εὐθυλογίαν exhibet. * Εὐθυέπεια, Suid. 1, 890.] Εὑρεσιεπὴς, Verborum inventor s. excogitator, Novos subinde sermones excogitans: unde et exp. Verbosus, Loquax: [sic vulgo legitur Aristoph. N. 446. perperam, claudicante metro. Brunck. edidit * Εὑρησιεπὴς, q. v. occurrit ap. Pind. 'O. 9, 120.] Εὑρεσιέπεια, Verbositas, Facundia, Cam. Vide Εὑρεσιλόγος. [Suid. 1, 904. * Εὑρεσιεπέω, Cyrill. Alex. c. Julian. 3, 96.] 'Ἡδυεπὴς, Suaviloquus: ut Nestor ἡδυεπὴς, Il. A. (248.) "'Ἁδυεπὴς, Suavia "verba sonans: vel Suavia carmina resonans: ut "λύρα ap. Pind. 'O." [10, 113.] ET 'Ἡδυέπειαι Musæ, Hesiod. (Θ. 965.) Suaviloquæ. [* 'Ἰσοεπὴς, Cyrill. Alex. 657.] Κακοέπεια, Sermo vitiosus, cui opp. εὐέπεια. [Suid. * Κακοεπία, Phot. * Καλλιεπὴς, Aristoph. Θ. 52. 66.] Καλλιέπεια, q. d. Pulcriloquentia, Elegantia et ornatus sermonis s. verborum, Ornatus sermo. [Hes.] Καλλιεπέω, Eleganter loquor: unde Κεκαλλιεπημένοι λόγοι ῥήμασί τε καὶ ὀνόμασι. Plato Apol. Socr. (1.) Dicta elegantibus vocabulis contexta: [var. l. Thuc. 6, 83.] Κεκαλλιεπημένως,

A Eleganti sermone, Diserte, Bud. Cum ornatu verborum. [* Κομψοεπὴς, Cyrill. Alex. in Nahum 3. p. 506. * Κομψοέπεια, Lobeck. Phryn. 675. * Λεπτοεπέω, Cyrill. Alex. p. 1.] 'Ὀρθοέπεια, Recta locutio, Emendata cum suavitate vocum explanatio. Est autem Fabii utraque exp. Sed quidam etiam accipiunt pro Eo genere loquendi, in quo propriis verbis utimur: ut opp. τῇ ἀκυρολογίᾳ. Platoni Phædro ὀρθοέπεια Virtus est elocutionis, Cam. [Dionys. H. 2, 292. Quintil. Inst. Orat. 1, 60. Ed. LB.] 'Ὀρθοεπέω, itidem pro Recte et proprie loquor, cui contr. ἀκυρολογῶ. [Dionys. H. 1, 74. * Παντοεπὴς, Adamantii Phys. 2, 27.] "Πολυεπία, s. Πολυέπεια, Multa "verba, Multiloquium. Συνέπεια, Contextus verbo-"rum. Dicitur a Grammaticis aliquod vocab. esse "ἐν τῇ συνεπείᾳ, cum in fine sententiæ non ponitur. "Quidam ex σὺν et ἕπομαι, non ex ἔπος, deductum "putarunt." [Proclus ad Hesiod. 1. p. 14.] Ταυτοέπεια, Repetitio ejusdem rei aliis verbis. Vide Ταυτολογία. [Hes. * Ταυτοεπέω, Cyrill. in Esai. p. 522.]
B 'Ἐπύλλιον, τὸ, Versiculus, Aristoph. 'A. (398.) de Euripide, 'Ὁ νοῦς μὲν ἔξω ξυλλέγων ἐπύλλια, Verbulum. ["Breve carmen, Athen. 65." Schw. Mss.]

¶ 'Ἐπητὴς, Facundus, λόγιος, ut exp. (Od. N. 332.) itidemque ἐπητέες, Apoll. Rh. (2, 987.) λόγιαι. Sed aliter quoque exp. deducendo ab ἐτεόν. Eust., qui et ἐπήτης ab Hom. posteris scriptum fuisse scribit. 'Ἐπητὺς, Facundia, aut etiam ἐπαίτησις, Od. Φ. (306.) vide eund. Gramm. "'Ἐπητεία, i. q. ἐπητὺς signif. "videri possit. A Suida tamen exp. ἐπέλευσις: sed "non sine mendi suspicione."

'Ἀνειπεῖν, Edicere, Proclamare, Publice pronuntiare, ut ἀνεῖπεν ὁ κῆρυξ: at ἀνειπὼν κήρυγμα exp. Edictum per præconem denuntians. Interdum vertitur etiam Renuntiare, Referre. Plut. Camillo, Ταῦτα δ' ὡς τῇ βουλῇ δοκοῦντα τοῦ δικτάτωρος ἀνειπόντος ἐν τῷ δήμῳ, Cum hæc dictator populo renuntiasset. Apud Xen. K. Π. 4, (2, 17.) est Indicere: Τῷ δὲ ἀπειθοῦντι πάντα τὰ χαλεπὰ ἀνεῖπεν, ut Lat. Indicere mulctam, odium. || In VV. LL. e Thuc. (8,
C 67.) citatur 'Ἀνειπεῖν γνώμην, pro Refellere sententiam. || Ibid. pro Respondere, e Luciano (2, 252.) Τῷ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν, ἐς κόρακας. || Ibid. Θεοὺς ἀνειπόντας e Plut. Romulo, redditur Deos deprecantes. 'Ἐπανειπεῖν, Polliceri publico præconio, præconis voce, Thuc. (6, 60.) 'Ἐπανεῖπον ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι, Schol., ὑπέσχοντο καὶ ὑπεκήρυξαν. [* Προσανειπεῖν, Xen. K. 'A. 7, 1, 7.] 'Ἀντειπεῖν, Contradicere, Respondere, Responsare, Opponere respondendo, Xen. 'E. 2, (2, 13.) 'Ἀντειπόντων δέ τινων αὐτῷ πολλῷ δὲ πλειόνων ξυνεπαινεσάντων. Plato Apol. Socr. (16.) 'Ἐγὼ δὲ τούτῳ ἂν δίκαιον λόγον ἀντείποιμι, ubi notandum habere duos casus, dat. sc. cum accus. Construitur etiam cum πρὸς accusativo juncta. Isocr. πρὸς τοὺς λόγους. Apud Aristot. cum dat. est Responsare, eo sensu, quo dicuntur servi responsatores. Aristot. τῶν μετὰ τὰ Φ. 2. de Philosophia loquens, Ἧι ὥσπερ δούλας οὐδ' ἀντειπεῖν τὰς ἄλλας ἐπιστήμας δίκαιον. Aliquando vero ponitur sine casu, pro Refragor, Renuo, Aristoph. (N. 1417.)
D 'Ἐγὼ δέ γ' ἀντείποιμ' ἄν. 'Ἀπειπεῖν, ET 'Ἀποειπεῖν, poët. Interdicere, Vetare, Dem. (898.) 'Ἀπεῖπε τῷ 'Ἀριστοκλεῖ μὴ ἀποφαίνεσθαι κ. τ. λ. Xen. ('Aπ. 1, 2, 33.) Τοῖς νέοις ἀπειπέτην μὴ διαλέγεσθαι. Apud Hom. autem alicubi Eust. exp. non κωλῦσαι solum, sed etiam λόγοις ἀποτρέψασθαι. Apud eund. poët. interdum pro Denegare, Abnuere: Il. A. (514.) Νημερτὲς μὲν δή μοι ὑπόσχεο, καὶ κατάνευσον, Ἢ ἀπόειπ'. Sic ex Herod. (4, 120.) 'Ἀπειπάμενος τὴν συμμαχίην, Qui societatem abnuit. Itidem, (6, 100.) 'Ἀπείπαντο τὴν ἐπικουρίην. || Alicubi vero ἀπειπεῖν est Retractare quod dictum est, Pollicitationem renuntiare. Plut. Crasso, Τὰς εἰρημένας γνώμας ἀπειπάμενοι, [cf. 8, 313.] Tale (Il. T. 35.) Μῆνιν ἀποειπὼν, Iram renuntians et finiens etc. Bud. 50. Et ἀπειπεῖν τὸν υἱὸν Plato, Abdicare filium: quod et ἀπείπασθαι dicit Aristot. Et ἀπειπεῖν τὴν σὺν πατρῴαν ἑστίαν κηρύκων ὕπο, Eur. Alc. (749.) pro Publice abdicare paternos lares tuos, Cam. Item 'Ἀπειπεῖν τὴν ἀρχὴν Aristot. Pol. 2. Abdicare se magistratu. || 'Ἀπει-

πεῖν, Fatiscere, Despondere animum, Succumbere malis: ut (Eur. Hec. 942.) Τάλαιν' ἀπεῖπον ἄλγει, et Xen. 'E. 6, (3, 6.) Ὑπὸ πλήθους κακῶν ἀπείπωμεν. Sed hoc addo iis, quæ vulgo de ista hujus verbi signif. traduntur, proprie ἀπειπεῖν, sicut et ἀπαγορεύειν, esse ita fatiscere et frangi animo, ut ne fari quidem possis. || Pro simpl. εἰπεῖν, si Eust. credimus, Il. Ψ. (361.) καὶ ἀληθείην ἀποείποι. Idem tamen Gramm. in Il., qui alioqui similes huic videri possint, exp. λόγον ἀπαρτίσαι. Cam. Il. I. (309.) τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν, interpr. Referre Præcise dicere. [" Kuhn. ad Paus. 120. Fisch. Ind. Palæph. Musgr. ad Hec. 939. Steinbr. Mus. Tur. 1, 315. ad Charit. 630. Wakef. Eum. 382. Jacobs. Anth. 6, 125. Philippus 8. Heyn. Hom. 4, 537. 7, 610. Boiss. Philostr. 536. Markl. Suppl. 342. Deficere, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 4. T. H. ad Lucian. Dial. 76. Interdicere, ad Herod. 336. De constr., Porson. Or. 91. Negatio post h. v. abundat, Koen. ad Greg. Cor. 43. Ἀπεῖπα, ἀπεῖπον, ad Mœr. 29. Thom. 87. Ἀπεῖπας Græcum esse negat Dawes. M. Cr. 264. Med., Brunck. Soph. 3, 482. Jacobs. Anth. 11, 224. ad Diod. S. 2, 286. Ἀπείπασθαι, Repudiare, ad Mœr. 84." Schæf. Mss.] Προαπειπεῖν, quod et προαπείπασθαι. Unde ap. Paus. Mess. Οὔτε προαπειπάμενοι τὴν φιλίαν, Neque prius renuntiata amicitia. [Isocr. Paneg. 45. * " Προσαπειπεῖν, Præterea vetare, Æschin. 435." Seager. Mss. * " Συναπειπεῖν, Nicephori P. CP. Disp. cum Leone Armeno e Theodoro Grapto 160." Boiss. Mss.] " Διειπεῖν, Enuntiare, Exponere: Hesychio διηγήσασθαι: ut ap. Hom. δίειπέ μοι, Expone et enarra mihi. Itidem pro Exponere et Declarare accipi potest ap. Aristot. Œc. 2. Διειπάμενος ἐν ᾧ χρόνῳ πάλιν αὐτοῖς ἀποδώσει. At διεῖπε, Administravit, Executus est, est ab altero διέπω: ut διεῖπε τὴν ἀρχὴν, Administravit imperium. Itidemque ap. Plut. Pericle, Πάντα διεῖπε, καὶ πάντων ἐπίσκοπος ἦν αὐτῷ Φειδίας: ut ap. Il. Λ. (705.) Ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν. Vide Διέπω. Διαειπέμεν, Hesychio est διαλεχθῆναι." [" Διειπεῖν, Soph. Œd. T. 394. Brunck. ad 1048. Wakef. S. Cr. 5, 14. Heyn. Hom. 6, 86. Plato Phædro 273. Lobeck. Aj. p. 260." Schæf. Mss.] Ἐνέπω, SEU Ἐννέπω metri causa, Dico, Cano, more poëtarum, quod ἀείδουσιν et ἐμμελῶς λέγουσιν, non simpl. λέγουσι. Od. A. (1.) Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα: quemadmodum in princ. Il. Μῆνιν ἄειδε θεά. Hesiod. Ἔ. (1.) Μοῦσαι Πιερίηθεν ἀοιδῇσι κλείουσαι, Δεῦτε δὴ, ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι. Dionys. P. Ὑμεῖς δ', ὦ Μοῦσαι σκολιὰς ἐνέποιτε κελεύθους. || Simpl. Dico. Od. P. (549.) Αἴ κ' αὐτὸν γνώω νημερτέα πάντ' ἐνέποντα: (561.) αἶψά κ' ἐγὼ νημερτέα πάντ' ἐνέποιμι Κούρῃ Ἰκαρίοιο περίφρονι Πηνελοπείῃ. Aliud exemplum vide in Ἐνοπὴ sequente. || Calumnior, κακολογῶ, Hesiod. Ἔ. (1, 191.) βλάψει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα Μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων, Moschop. διαστρέφων καὶ διαβάλλων αὐτὸν ἐν λόγοις σκολιοῖς. Sed malim simpl. pro Alloquens. Ἐνοπὴ, ἡ, Vox, φωνὴ, Apoll. Rh. 1, (26.) de Orpheo, Αὐτὰρ τόν γ' ἐνέπουσιν ἀτειρέας οὔρεσι πέτρας Θέλξαι ἀοιδάων ἐνοπῇ. Exp. vero et Clamor, Inclamatio, βοὴ ταραχώδης. Il. Γ. (2.) Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ', ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὥς. [* Ἀμφενέπω, Nicand. Θ. 627.] Ἀπενέπω, SEU Ἀπεννέπω, Interdico, Eur. Phœn. (1651.) Ἐγώ σφε θάψω, κἂν ἀπεννέπῃ πόλις, i. e. ἀπαγορεύῃ. Citatur ex Eod. (Iph. A. 552.) in VV. LL. Ἀπενέπω νιν — θαλάμων, exponiturque, Ipsum meis deprecor aversorque thalamis. Ἐξενέπω, Eloquor, Edico, VV. LL. ex Apoll. Rh. (1, 764.) Dionys. P. [* Μετεννέπω, Moschus 2, 101.] " Παρέννεπε, Apoll. Rh. (3, 367.) Dixit admonendo. Προεννέπω, Prædico: v. poët., ut et ἐννέπω. Hes. Προυννέπω, Att. synaliphe pro προεννέπω, Prædico s. Edico, Denuntio, ap. Eur." [Med. 351.] Προσενέπω, SEU Προσεννέπω, Alloquor, Compello, Eur. Hipp. (99.) Πῶς οὖν σὺ σεμνὴν δαίμον' οὐ προσεννέπεις; Soph. (Aj. 857.) ἥλιον προσεννέπω.

¶ Ἐνίσπω, i. q. ἐνέπω, Dico, Od. Ξ. (509.) ἔπος νηκερδὲς ἔνισπες. Il. B. (80.) ἄλλος ἔνισπε, Dixit, εἶπεν, ἔλεγεν. Od. Ξ. (185.) τὰ σαυτοῦ κήδε' ἔνισπες, [al. ἔνισπε.] Apud Athen. (556.) e poëta quodam, Εἰ δ' ἄγε νῦν, Ἐρατώ, πάρ θ' ἵστασο, καί μοι ἔνισπε. Dicitur vero ET Ἐνισπῶ περισπωμένως: unde Od. Γ. (93.) Κείνου λυγρὸν ὄλεθρον ἐνισπεῖν. E. (97.) αὐτὰρ ἐγώ τοι Νημερτῶς τὸν μῦθον ἐνισπήσω. Sic (P. 561.) νημερτέα πάντ' ἐνέποιμι. Ab hoc per reduplicationem initialis syllabæ FIT Ἐνένισπε: sicut ἐνήνοχα ab ἐνέγκω: [Il. O. 546. 552.]

¶ Ἐνίπτω ET Ἐνίσσω, i. q. ἐνέπω et ἐνίσπω, Od. Λ. (147.) ὁ δέ τοι νημερτὲς ἐνίψει: sicut dixit νημερτῶς τὸν μῦθον ἐνισπήσω, et νημερτέα πάντ' ἐνέποιμι. || Dico, μετὰ σφοδρότητος καὶ ἀπειλῆς, Dico minitabundus: ut Eust. exp. illud Od. B. (137.) ὡς οὐ τοῦτον ἐγώ ποτε μῦθον ἐνίψω. || Ἐνίπτω s. Ἐνίσσω, Verbis asperis incesso, Objurgo, Il. Ω. (768.) Ἀλλ' εἴ τις με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι, Δαέρων ἢ γαλόων, Verbis asperis incessat. At Γ. (438.) Μή με, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν ἔνιπτε, Eust. annotat θυμὸν esse supervacaneum. O. (198.) Ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν, οὓς τέκεν αὐτός. X. (497.) Χερσὶν πεπληγὼς καὶ ὀνειδείοισιν ἐνίσσων. Ω. (237.) ὁ δὲ Τρῶας μὲν ἅπαντας Αἰθούσης ἀπέεργεν, ἔπεσσ' αἰσχροῖσιν ἐνίσσων. Ab ἐνίπτω est ET Ἠνίπαπε, a præt. med. ἤνιπα, interjecto πα. (Il. B. 245.) Καί μιν ὑπόδρα ἰδὼν, χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ. Od. (Υ. 303.) Κτήσιππον δ' ἄρα Τηλέμαχος ἠνίπαπε μύθῳ. SED ET Ἐνένιπτε hinc est, sicut ab ἐνίσπω ἐνένισπε: [Il. Π. 626.] Ἐνιπὴ, ἡ, Increpatio, Objurgatio, plerumque quæ verbis fit asperis aut minacibus, Il. Δ. (401.) τὸν δ' οὔ τοι προσέφη κρατερὸς Διομήδης, Αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο: Ξ. (103.) μάλα πέρ με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ Ἀργαλέῃ: Od. K. (448.) ἔδδεισεν γὰρ ἐμὴν ἔκπαγλον ἐνιπήν: E. (446.) Φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπάς: Y. (266.) μνηστῆρες, ἐνίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς. " Ἐνειπὴ, Hesychio ἀπειλὴ, Minæ."

Ἐξειπεῖν, Eloqui, Proloqui, Renuntiare, Efferre, Evulgare, Prodere, Od. O. (441.) μή τις ποτὶ δῶμα γέροντι Ἐλθὼν ἐξείπῃ, Renuntiet. Plut. Theseo, Ἐξειπεῖν πρὸς ἕνα. Et Ἐξειπὼν τὸ ἀπόρρητον, Greg. Naz. " Παρεξειπεῖν, Præter propositum et rei veritatem dicere s. loqui. Hes. enim παρεξείποιμι exp. παρὰ τὴν ἀλήθειαν εἴποιμι: desumtum ex Od. P. (139.) ubi Menelaus Telemacho dicit, Ταῦτα δ' ἅμ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεαι, οὐκ ἂν ἔγωγε Ἄλλα παρεξείποιμι" [al. παρὲξ εἴποιμι] " παρακλιδὸν, οὐδ' ἀπατήσω. Eod. significatu παρεξερεῖν: ut Ψ. init., Τίπτε με λωβεύεις πολυπενθέα θυμὸν ἔχουσαν Ταῦτα παρεξερέουσα; hæc contra rei veritatem dicens: illudi enim sibi ab Euryclea putabat Penelope, quæ cum cachinno conclave ascendebat, Δεσποίνῃ ἐρέουσα φίλον πόσιν ἔνδον ἐόντα: ideoque subjungit, si quæ alia ex ancillis hæc nuntiaret, male se eam acceptam remissuram." Ἐπειπεῖν, q. d. Superdicere, Insuperdicere, Greg. Ἐνταῦθα δὴ λέγεται ὁ πρεσβύτης ἐκεῖνος τὸ μνημονευόμενον ἐκεῖνο καὶ ᾀδόμενον ἐπειπεῖν, ὡς ἐπαινοίη τὸ σύμβολον. Exp. etiam Postea dicere, Dictum addere alicui facto. || Sed et pro Appellare accipi posse scribit Bud. in Synes. Ἤδη δέ τις καὶ ὠτίδας ἔδωκεν, ὄρνεον ἐκτόπως ἡδὺ ἰδὼν ἂν ἀγροῖκος ἐπείποι ταών. [Tzetz. Exeg. in Il. p. 25. * " Ἀντεπεῖπον, Nicet. Eugen. 8, 70." Boiss. Mss.] " Προσεπειπεῖν, Iterum ac tertio dixisse vel dicere," [" Const. Manass. Chron. p. 50. Plut. Pomp. 77." Kall. Mss.] Κατειπεῖν, Deferre, Accusare, Lucian. (3, 128.) Κατεῖπεν αὐτοῦ πρὸς τὸν Πτολεμαῖον. A Xen. (A. 6, 2.) κατειπεῖν τινὸς et pro Accusare; sed alicubi etiam simpl. pro Dicere de aliquo, Narrare: ut (Ἀπ. 2, 6, 33.) Ἐάσεις με κατειπεῖν σου πρὸς αὐτὸν, ὅτι ἄγασαί τε αὐτοῦ κ. τ. λ. Interdum vero cum accus. rei, Detegere, Patefacere. Sed et κάτειπέ μοι, Aristoph. (Ei. 657.) pro Patefacito, Aperi. Μετέειπε, q. d. Interlocutus est, Interfatus est: Od. Ξ. (459.) Τοῖς δ' Ὀδυσεὺς μετέειπε, Inter eos locutus est, verba fecit. Et sic alibi sæpe. Παρειπεῖν, Monere. Interdum cum rei etiam accus., ut Αἴσιμα παρειπὼν, Il. Z. (62.) Sic Lat. Moneo te hanc rem. Nonnunquam Hortor, Suadeo, Persuadeo. Sed et Decipio alicubi exp.: A. (555.) Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μή σε παρείπῃ Ἀργυρόπεζα Θέτις. Sed ego παρειπεῖν admoneo minus generale esse quam Decipio, et esse Malo consilio s. blanditiis in frau-

dem impellere quempiam. Προειπεῖν, Prædicere, Prænuntiare, ἡμέραν, Præfinire diem, e Plut. Popl. ἀγῶνας, Edicere ludos, e Xen. (K. Π. 1, 6, 15.) τινὶ πόλεμον, Indicere bellum cuipiam, ex Eod. ('E. 3, 4, 11.) "Πρόπιον, Vaticinium, Oraculum : Suidæ μάν-" τευμα, qui inde θεοπρόπιον dici ait τὸ ἐκ θεῶν μάν-" τευμα." [Vocab. Πρόπος, unde comp. θεόπροπος, deducit Ernesti a πρόεπος, i. q. προφήτης : Schn. Lex. Similiter πρόπιον, quasi προέπιον.] Προσειπεῖν, Alloqui, Affari, Compellare. Προσειπὼν ἑκάτερον υἱὸν ὀνομαστί. Greg. Τοῦτο προσεῖπεν ἑαυτὸν, Hoc nomine seipsum appellavit. Interdum etiam pro Salutare. ET Προσέειπεν ἄνακτα, pro προσεῖπεν, Affatus est. [* 'Αντιπροσειπεῖν, Aristid. 3. p. 512.] Συνειπεῖν, cum aliquo dicere, i. e. Alicui assentiri, patrocinari, Dem. Olymp. 'Αξιῶ δὲ καὶ τῶν φίλων μοί τινα συνειπεῖν. Sic Plut. Themist. Συνεῖπε ταῖς πόλεσι. [Cf. 9, 342. Συνείπασθαι, Dionys. Hal. Ant. 5, 51.] " 'Υπερειπεῖν, vide 'Υπεραγορεύω." [Aristot.] 'Υπειπεῖν, Subjicere, Exponere, Cam. afferens e Soph. Aj. (213.) οὐκ ἂν ἄϊδρις ὑπείποις, e Dem. pro Cor. B Καὶ τούτων ὑφέξω λόγον, τοσοῦτον ὑπειπὼν, pro Hoc interfatus, Ubi hoc monuero. In VV. LL. exp. etiam Respondeo, in illo Soph. l. Sed et ὑπειπὼν pro προειπὼν, ex Aristoph. [Πλ. 997. * 'Εξυπειπεῖν, Eur. Bacch. 1264.]

" 'ΕΨΙΑ, ἡ, Suidæ ὁμιλία, Colloquium : ut et A-" pollonii Schol. ἐψίαν esse dicit διὰ λόγων παιδιὰν, " quasi ἐπεσίαν quandam, παρὰ τὸ ἔπος, quamobrem " et ψιλοῦσθαι. Alioqui est etiam Lusus, s. παίγνιον, " ut Nicandri Schol. exp. Θ. 880. Σπέρμ' ὁλοὸν κνί-" δης, ἥθ' ἐψίῃ ἔπλετο κούροις, Qua ludere inter se so-" lent pueri, i. e. Qua pueri se invicem urere per lu-" sum et jocum solent. Ubi etiam nota non ψιλοῦ-" σθαι, sed δασύνεσθαι." [" Ruhnk. Ep. Cr. 213. 296. ad Callim. 1, 67. Jacobs. Anth. 6, 250. Brunck. Soph. 3, 512." Schæf. Mss. Apud Schn. Lex. deducitur h. v. a ψειὰ, ψιὰ, i. q. ψῆφος.] " "Ε-" ψια, τὰ, Etymologo τὰ ἀπὸ λόγων παίγνια, quasi " ἔπεα, ἔπη. Sunt igitur Joci, Lusus, Dicta ludicra " et jocosa. Inde derivari φιλέψιον ait : quod δα- C " σύνεσθαι cum signif. φιλοπαίγμονα : ψιλοῦσθαι " autem, cum φιλολόγον declarat : quæ ap. Suid. " quoque leguntur." [" "Εψια, 'Εψία, Toup. Opusc. 1, 542. Musgr. Cycl. 325." Schæf. Mss.] " "Εψεια, " Hesychio παίγνια, Ludicra : afferenti et 'Εψείῃ pro " γέλως, παιδιὰ, Risus, Lusus : pro quo supra ἐψία, " sine diphth. : itidemque "Εψια." [" Ruhnk. Ep. Cr. 213. 214." Schæf. Mss. * 'Ομέψιος, Anal. 1, 172.] " 'Εψιάομαι, itidem signif. vel Colloqui, Confabulari, " vel Ludere : ideoque modo exponemus Facetiis et " jocis se oblectare, modo Lusu se exhilarare. Sic " sane ap. Od. P. (530.) ubi Penelope ait, Οὗτοι δ' ἠὲ " θύρῃσι καθήμενοι ἑψιαάσθων, "Η αὐτοῦ κατὰ δώματ', " ἐπεὶ σφίσι θυμὸς εὔφρων : Schol. exp. et διαλεγέσθω-" σαν et παιζέτωσαν. Et Schol. Apoll. Rh. 3, (117.) " ἀμφ' ἀστραγάλοισι δὲ τώγε Χρυσείοις, ἅτε κοῦροι " ὁμήθεες, ἑψιόωντο, cum ipse exposuisset ἔπαιζον, " subjungit, Philonem interpr. ὡμίλουν, derivantem " παρὰ τὸ ἔπος. Itidem idem Apoll. Schol. 1, (457.) " ἀμοιβαδὶς ἀλλήλοισι Μυθεῦνθ' οἷά τε πολλὰ νέοι D " παρὰ δαιτὶ καὶ οἴνῳ Τερπνῶς ἑψιόωνται, annotarat " hoc ἑψιόωνται esse παρὰ τὴν ἐψίαν, quæ sit διὰ λό-" γων παιδιὰ, quasi ἐπεσία quædam, παρὰ τὸ ἔπος : " quapropter etiam ψιλοῦσθαι : cum autem aspira-" tur, signif. ἀκολουθοῦσι, Sequuntur. Cui loco si-" milis hic ejusd. Apoll. Rh. 2, (811.) δαῖτ' ἄμφι " πανήμεροι ἑψιόωντο, Totum diem in convivio et " epulo sese jocis et lusu oblectabant : περὶ εὐωχίαν " ἐτέρποντο καὶ ἔπαιζον. Callim. quoque h. v. usus " est pro παίζειν, Ludere : ut H. in Dian. (2.) τῇ " τόξα λαγωβολίαι τε μέλονται, Καὶ χορὸς ἀμφιλαφὴς, " καὶ ἐν οὔρεσιν ἑψιάασθαι. Et in Cer. (39.) Τῷ δ' " ἔπι ταὶ νύμφαι περὶ τῶνδιον ἑψιόωνται," [al. ποτὶ τῶνδιον ἑψιόωντο.] " Circa meridianum tempus lu-" dunt. Porro notandum est, in hac Ludendi signif. " non semper reperiri tenuatum, sed aspiratum etiam, " ut patet vel ex compos. ἐφεψιάομαι et καθεψιάομαι, " significantibus Illudo, Jocularibus dicteriis et " scommatis incesso : interdum etiam conviciis et

" maledictis. 'Εψιόωνται autem, Ionica dialysi vel " pleonasmo dictum pro ἑψιῶνται : et ἑψιαάσθων pro " ἑψιάσθωσαν." [" Ruhnk. Ep. Cr. 213. 296. ad Callim. 1, 67. 'Εψιοῦσα, ad Lucian. 1, 312." Schæf. Mss.] " 'Εψιατέον, Ludendum : παικτέον, δεῖ παί-" ζειν. Suid. 'Εψωμένω, Hesychio παίζοντες, Luden-" tes : a th. ἐψάομαι :" [" Ruhnk. Ep. Cr. 214." Schæf. Mss.] " 'Εφεψιάομαι, Scommatis incessŏ, " Illudo : ut Hesychio quoque ἐφεψιώμενοι sunt ἐπι-" παίζοντες, ἐπισκώπτοντες. Od. T. (330.) Τῷδε κα-" ταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγε' ὀπίσσω Ζωῷ· ἀτὰρ " τεθνεῶτί γ' ἐφεψιόωνται ἅπαντες, i. e. καθάπτονται " καὶ λοιδοροῦνται. ET Καθεψιάομαι, (370.) Οὕτω " που κἀκείνῳ ἐφεψιόωντο γυναῖκες Ξείνων τηλεδαπῶν, " ὅτε τε [al. τευ] κλυτὰ δώμαθ' ἵκοιτο, 'Ως σέθεν αἱ κύνες " αἵδε καθεψιόωνται ἅπασαι. Ubi rursum Schol. exp. " καθήπτοντο, ἐλοιδοροῦντο, Dicteriis et conviliis in-" cessebant." [" 'Εφεψιάομαι, Ruhnk. Ep. Cr. 214. Valck. Anim. ad Ammon. 82. ad Od. P. 530." Schæf. Mss.] " Προσεψία, Alloquium, Hes. προσα-" γόρευσις καὶ ἡ πρός τινα ὁμιλία. Συνεψία, ab Hes. " esse dicitur συμπλέκτρια vel συνομιλήτρια. Ex hoc " autem nom. deductum VERB. συνεψιάζω, exp. " συμπαίζω, Colludo, Simul ludo, a Suida : affe-" rente hunc versum ex Epigr. 'Εξότε μοι πίνοντι " συνεψιάζουσα Χαρικλώ." [" Συνεψία, * Συνέψεια, * Συνεψιάω, Συνεψιάζω, * Συνεψιάστρια, * Συνεψήτρια, Ruhnk. Ep. Cr. 213. 214. Συνεψιάω, Jacobs. Anth. 11, 138. Συνεψιάζω, 139." Schæf. Mss.] " Φι-" λέψιος, Jocorum amator," [cf. "Εψια. " Toup. Opusc. 1, 542." Schæf. Mss.] " 'Εψιάτιμον, Suidæ " γνωστικὸν παίγνιον : afferenti ETIAM "Εψιμον pro " παίγνιον. Quæ, quamvis in Ms. etiam Cod. sic " legantur, suspecta tamen alicui esse possint. Sed " eo minus quod ap. Hes. quoque legamus, 'Εψιάτι-" μον, γυμναστικὸν, παιγνιῶδες : reponendum itaque " pro γνωστικὸν ap. Suid. γυμναστικόν. Ab ἔψιον " autem est plur. ἔψια, de quo supra." [* " 'Εψιάσιμος, Toup. Opusc. 2, 211." Schæf. Mss.] " 'Εψίω, " Lex. meo vet. τὸ λέγω, Dico : addenti, ἀπὸ τοῦ " ἔπω, ἔψω, ἐψίω : quæ ap. Etym. quoque leguntur. " Sed notandum est, in Lex. illo meo vet. τῷ ι in " hoc ἐψίω, superscriptum esse ει diphthongum : " quo significetur, esse qui per diphthongum ἐψείω " scr. censeant. Et paulo ante, 'Εψιάασθαι ὁμιλεῖν· " παρὰ τὸ ἔπω τὸ λέγω, ἔψω, ἐψίω, ἐψιῶ· ἐψιάομαι, " ἐψιῶμαι, ἐψιάασθαι, ἐψιᾶσθαι : quæ ap. Etym. iti-" dem leguntur, nisi quod pro posterioribus ille habet " ἐψιάῃ, ἐψιῶ : et initio, 'Εψιάασθαι, τὸ παίζειν ἢ " ὁμιλεῖν."

" "ΕΡΑ, Terra : unde ἔνεροι et alia quædam vo-" cab. derivari existimantur." [" Heyn. ad Apollod. 833. 1155. Jacobs. Anth. 7, 233." Schæf. Mss.] " Ab illo nomine ἔρα est ADVERB. "Εραζε, In ter-" ram, Ad terram. Hesiod. ("E. 2, 39.) φύλλα δ' " ἔραζε χέει : (ibid. 91.) στάχυες νεύοιεν ἔραζε. Apud " Hom. cum eodem illo verbo χέειν, Od. X. (85.) " ἀπὸ δ' εἴδατα χεῦεν ἔραζε. Sic O. (526.) κατὰ δὲ " πτερὰ χεῦεν ἔραζε." [" Valck. Hipp. p. 244. Callim. 213. (1, 467.) Heyn. Hom. 6, 322." Schæf. Mss.]

" "Ενεροι, Mortui, Manes : s. Inferi : οἱ νεκροὶ, οἱ " καταχθόνιοι : ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ ἔρᾳ, i. e. γῇ, κεῖσθαι. " Hesiod. (Θ. 850.) Τρέσσ' 'Αΐδης δ' ἐνέροισι καταφθι-" μένοισιν ἀνάσσων. Itidemque ap. Etym. ἄναξ ἐνέ-" ρων 'Αϊδωνεῦ." [" Ad Lucian. 1, 410. Ilgen. Hymn. 547. Fisch. Anacr. 23. Jacobs. Anim. 36. T. H. ad Plutum p. 122." Schæf. Mss.] " INDE " 'Ενερόχωτες dicuntur οἱ νεκρόχρωτες, i. e. νεκρῶν " χροιὰν ἔχοντες, Mortuorum colorem habentes, Lu-" ridi." [" Bergl. Alciphr. 16. ad Lucian. 1, 410." Schæf. Mss.] " 'Ενέρτερος, Inferior : per sync. pro " ἐνερότερος. Il. E. (898.) Καί κεν δὴ πάλαι ἦσθα " ἐνέρτερος οὐρανιώνων, Jam pridem esses inferior " Titanibus, i. e. Jam pridem ad imos usque Titanas " in Tartara detrusus fores. Schol. quoque exp. κα-" τώτερος, et Hes. quo teste ἐνέρτεροι dicuntur etiam " οἱ Τιτᾶνες, διὰ τὸ καταρεταρταρῶσθαι." [" Ad Il. O. 225. Fisch. Anacr. 23. Heyn. Hom. 7, 45. 776. * 'Ενέρτατος, 5, 168. Wolf. Prol. 212." Schæf. Mss.]

"Ἔνερθε, Infra, Inferius. Il. Υ. 56. Δεινὸν δ' "ἐβρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε Ὑψόθεν, αὐτὰρ "ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξε Γαῖαν: N. (75.) Μαιμώ-"ωσι δ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθε. Hesiod. Θ. "720.) Τόσσον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς ὅσον οὐρανός ἐσθ' ὑπὸ "γαίης," [al. ἔστ' ἀπὸ γαίης.] "Dicitur et Ἔνερθεν, "sequente vocali: ut Od. Ι. (385.) οἱ δέ τ' ἔνερθεν "ὑποσσείουσιν" [al. ὑποσσ.] "ἱμάντι. Etym. per sync. "pro ἐνέρθεν dici ait." [" Valck. Phœn. p. 184. Brunck. p. 322. Antip. S. 3. Heyn. Hom. 6, 161. 164. 385. 8, 21. Wakef. Alc. 1008. Jacobs. Anth. 6, 144. Conf. c. ὕπερθε, Heyn. Hom. 6, 164. Ἔνερθε, νέρθε, 170. *Ἔνερθα, Valck. Adoniaz. p. 278." Schæf. Mss.] "Ἤνερθεν, Hes. affert pro κάτωθεν, Ab "inferiore parte. Est igitur hic poët. ἔκτασις τοῦ ε." "Νέρθε, et Νέρθεν, Subter, Infra: quod et ἔνερθε. "Od. Υ. (352.) κεφαλή τε πρόσωπά τε, νέρθε τε γοῦνα. "Apoll. Rh. (1, 155.) νέρθε κατὰ χθονὸς, Infra sub "terra. Sic Phocyl. (68.) χθὼν νέρθεν ἐοῦσα." ["Νέρθεν, Æsch. Pr. 152. ad Lucian. 1, 420. Νέρθε, Wolf. Prol. 246. Markl. Iph. p. 174. Wakef. Alc. 891. Heyn. Hom. 5, 344." Schæf. Mss.] "INDE Νερθέ-"ριος, Infernus: ut νερθέριος κευθμὼν ex Epigr. "de Latibulo inferorum. Est inde et COMPAR. "Νέρτερος, Inferior: κατώτερος, Suidæ: qui per "apoc. pro ἐνέρτερος dici tradit. Hes. habet non "solum νέρτεροι, sed ET Νερτέριοι, ita dici scribens "τοὺς Τιτᾶνας, διὰ τὸ καταταρταρῶσθαι, Quæ ad "ima Tartara detrusi sint: item τοὺς χθονίους νε-"κρούς, Manes inferos, s. Mortuos qui sub terra sunt. "Itidemque νέρτερος Eid. est et κατώτερος et νεκρὸς "ὑπὸ γῆν, καταχθόνιος. Sic Eur. (.) νέρτεροι θεοὶ, "Infernales dii, Dii qui ap. inferos estis. Item inde "est SUPERL. Νέρτατος, Infimus, Imus. Hes. νέρ-"τατα exp. ἔσχατα, Ultima." [" Νέρτερος, Νέρτεροι, Jacobs. Anim. in Eur. 13. ad Il. Ο. 225. Valck. Hipp. p. 291. ad Charit. 255. Fisch. Anacr. 23. Porson. Or. 401. 1017. 1315. T. H. ad Plutum p. 121. Heyn. Hom. 5, 168. 7, 45. Νέρτεροι θεοὶ, ad Charit. 367." Schæf. Mss. * Νερτερόμαντις, Theod. Prodr. Ep. 31. * Νερτερόμορφος, Manetho 4, 555.]

"Ἠρίον, τὸ, Monumentum, Sepulcrum: Suidæ τὸ "ἐν τῇ γῇ μνῆμα, alludenti ad etymon. Sunt enim "qui dictum velint παρὰ τὴν ἐπιχεομένην τοῖς νεκροῖς "γαῖαν," [ἔραν]: "ad differentiam itaque dici τῶν "μὴ ἐν ὕψει ᾠκοδομημένων. Sic sane in Epigr. δυσδά-"κρυτα κατὰ χθονὸς ἠρία τεύχων, Ὡς ἂν ἀπεφθιμένου "κεῖθι δέμας κτερίσω. Et rursum, Ἠρίον ἐκ βώλου "διψάδος ἐκτισάμην, Ὄφρά σε καὶ φθίμενον Δηοῦς στα-"χυοτρόφος αὖλαξ Θέλγῃ ἀροτραίῃ κείμενον ἐν καλάμῃ. "Legitur et Il. Ψ. 126. Suid. paroxytonon ἠρίον, esse "dicit τάφον: at ἤριον, proparoxytonon, nom. Loci. "Affertur et ἤριον pro Lana: sed perperam pro "εἴριον." [" Valck. ad Theocr. x. Id. p. 33. 34. Toup. Opusc. 1, 376. 2, 129. 216. ad Callim. 1, 530. 2, 6. ad Lucian. 1, 518. (ubi et de confus. cum ἱερά, ὅρια, ἡρῷα,) Jacobs. Anth. 8, 55. 9, 108. Heyn. Hom. 7, 808. 8, 384." Schæf. Mss.] "Ἠρι-"εργὴς, Hesychio τυμβωρύχος, Qui sepulcra conficit: "ὁ τὰ ἠρία ἐργαζόμενος. NAM Ἠρία, Eod. teste "sunt μνημεῖα, Monumenta, Sepulcra, Conditoria "mortuorum. ET Ἠριεὺς, Eid. νεκρὸς, Defunctus." "Ἠρικάκαι, Cavernæ in terra: κοιλώματα τῆς γῆς, "Hes." "Κενήριον, τὸ, i. q. κενοτάφιον, Vacuum se-"pulcrum, Monumentum inane. Nonn. ἔδρακεν ἔν-"δοθι τύμβον Ἀντωποῖς βλεφάροισι κενήριον." [Lycophr. 370.]

[* "ἘΡΑΩ, Fundo, (Depleo,) T. H. ad Plutum p. 217. Vomo, Ilgen. Hymn. p. 405." Schæf. Mss. Ἐράσαι, Hesychio κενῶσαι. Apud Schn. Lex. thema est ῥάω, unde ῥάζω, ῥάνω, ῥαίνω, ῥαθαίνω, ῥαθάσσω, ῥαθαμίζω. INDE *Ἔραμα, τὸ, Vomitus, Hes. ET *Ἀπεράω, Theophr. C. Pl. 1, 17, 10. τῆς ὑγρότητος ἀπερασθείσης, ubi erat ἀπελαθείσης: Alciphr. 3, 7. *Ἀπέρασις, Theophr. C. Pl. 2, 8, 4. *Διεράω, Percolo, unde *Διέραμα, Plut. 10, 478.] "Ἐξεράω, Evacuo, "Educo, Expromo, Exhaurio. Aristoph. Ἀ. (341.) "Τοὺς νῦν μοι λίθους πρῶτον ἐξεράσατε, Si vultis me "plane loqui, exhaurite prius e sinibus lapides et "ejicite, quos ad me obruendum tenetis: ἐκκενώ-

A "σατε, ἐκβάλλετε, Schol. Et Synes. Ep. 130. Ὡς γὰρ "νῦν ἔχομεν, οὐκ ἔστιν ἀπὸ κιβωτίων ἐξεράσαι βιβλία, "Educere et expromere libros. Et Heraclitus ap. "Diog. L. medicos interrogat εἴ τις δύναται ἔντερα "ταπεινώσας ὑγρὸν ἐξεράσαι, Evacuare et educere "s. exhaurire aquam: laborabat enim aqua inter-"cute. Itidem ap. Diosc. 6, 19. de Pharico, Δεῖ "δὲ μετὰ τὸ ἐξεράσαι αὐτοὺς, ποτίζειν οἶνον ἀψινθί-"την, Ruell. vertit, Post vacuationes: alii Post edu-"ctiones. Et ap. Aristot. Probl. 32, 5. de spongia-"riis urinatoribus, Πονεῖν γὰρ δή φασι μᾶλλον αὐτοὺς "ἐν τῇ δυσπνοίᾳ, τῷ μὴ δύνασθαι προΐεσθαι θύραζε· "ὅταν δὲ ὥσπερ ἐξεράσωσι, κουφίζονται, Bud. interpr. "Cum vero veluti exhauserint collectum spiritum. "Rursum ap. Aristoph. Σφ. (993.) Φέρ' ἐξεράσω, "sc. τὰς ψήφους, interpr. In terram fundam: Schol. "εἰς τὴν γῆν μεταβαλῶ, qui etiam ἀπὸ τῆς ἔρας, i. e. "τῆς γῆς, ait factum esse hoc verb." [" Abresch. Æsch. 2, 106. T. H. ad Plutum p. 218. ad Dionys. H. 1, 384." Schæf. Mss. Demosth. 963.] "INDE
B "Ἐξέραμα, τὸ, Id quod evacuatum s. eductum est. "Pro Vomitus, i. e. Cibus qui vomitu rejectus et "evacuatus est, legitur in 2 Petri 2, (22.) e Prov. "26, (11.) Κύων ἐπιστρέψας ἐπὶ τὸ ἴδιον ἐξέραμα, "Canis reversus ad proprium vomitum. Ubi qui-"dam Codd. habent ἐξέρασμα, cum σ. Sed Prov. l. c. "habetur, κύων ἐπελθὼν ἐπὶ τὸν ἑαυτοῦ ἔμετον." [" Herodian. Epimer. p. 31." Boiss. Mss. Lobeck. Phryn. 65. * Κατεξεράω, Arrian. Epict. 3, 13. Κατεράσαι, vide alibi.] "Ἐπικατεράσαι, e verbo ἐράσαι, "præfixis præpp. ἐπὶ et κατά. Nam ἐράσαι est De-"plere, Columellæ: μετεράσαι autem et κατεράσαι, "Decapulare et Elutriare, Plinio: quod et Transva-"sare dicitur, i. e. μεταγγίζειν, Dioscoridi s. Trans-"fundere. Hinc ἐπικατεράσαι, Decapulatum et elu-"triatum superponere, et indere compositioni, ap. "Gal. κ. Τόπ. 7. Λειοτριβοῦσιν αὐτὰ σὺν ὀλίγῳ γλυ-"κεῖ, καὶ ἐπικατερῶσι. VV. LL." [Μετεράω, vide alibi.]

ἘΡΑΩ, Amo: ea signif., qua dicitur ars amandi a
C Nasone. Xen. K. Π. 5, (1, 5.) Τῶν δὲ καλῶν, τῶν μὲν ἐρῶσι, τῶν δ' οὔ. Et statim post, Οὐκ ἐρᾷ ἀδελφὸς ἀδελφῆς, οὐδὲ πατὴρ θυγατρός. Quibus subjungit, Καὶ γὰρ φόβος καὶ νόμος ἱκανὸς ἔρωτα κωλύειν. Plato autem in Symp. dixit, Ἐρᾶν ἔρωτα καλόν. Interdum vero, et sæpe quidem, ἐρᾶν dicitur sine adjectione, ut Lat. Amare, pro Amore captum esse s. teneri. Sic Mosch. (7, 8.) Ἀλλ' ἐράω· καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συνερᾶσθαι. Hinc partic. ἐρῶν, ut Lat. Amans. || Utuntur autem et pass. in ead. signif., Athen. 255 (=603.) de Alexandro, Οὕτως Βαγώου ἠρᾶσθαί [al. ἡττᾶσθαί] φησι. Sic Ἐρασθῆναι τοῦ Ἰάσονος Μήδειαν, Lucian. (1, 815.) At vero Ἐρώμενος pass. signif. Amasius: sitque nomen, unde et dicitur ἐρώμενος τούτου. Significat vero et Amicum scorti, Bud. "Ἐρώ-"μενος, Qui amatur, Amicus, Amasius: et in bonam "et in malam partem, nam et de scorti ac meritorii "pueri Amasio dicitur." Et ἐρωμένη, ἡ, "Quæ "amatur, Amica," Amasia, "interdum Meretrix, "ἑταίρα:" Athen. (128.) Λαμία ἡ ἐρωμένη τοῦ Δημη-
D τρίου. || Ἐρᾶν, Amare, i. e. Cupere, Appetere: ut Ἐρῶ λογογραφίας, Plato. Et cum infin. Ἐρῶντες ἀνασώσασθαι τὴν πατρῴαν δόξαν. Bud. 857. [" Ammon. 59. Eran. Ph. 167. Brunck. ad Anacr. 102. Ed. 2. ad Œd. T. 601. Valck. Callim. 217. ad Phal. 210. 211. Phryn. Ecl. 176. Thom. M. 368. 715. Markl. Iph. p. 292. Abresch. Æsch. 2, 109. Archiloch. 35. Marcus Arg. 15. Cupio, Valck. Phœn. p. 201. Plus quam φιλῶ, Villois. ad Long. 98. cf. Heind. ad Plat. Phædr. 202. Conf. c. ὁρῶ, Boiss. Philostr. 605. Seq. inf., Valck. Phœn. p. 208. Jacobs. Anth. 8, 372. Porson. Hec. 1270. Ed. 2. Musgr. Hec. 775. De constr., Hipp. 347. Tro. 727. ad Herod. 477. Fisch. Anacr. 23. Villois. ad Long. 98. Zeun. ad Xen. Mem. 1, 2, 15. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 127. Jacobs. Anim. 98. Anth. 8, 143. 12, 464. Potter. ad Lycophr. p. 2. Müller. p. 372. Ἐκ τοῦ ὁρᾶν τὸ ἐρᾶν, Boiss. Philostr. 640. Cum duplici gen., Xen. Hier. 1, 33. Ἐρῶ ἔρωτα, Valck. Hipp. p. 166. Xen. Eph. 26. Boiss. Philostr. 382. Αὐτοῦ, ἑαυτοῦ ἐρῶν, Koppiers.

Obs. 28. Ἐρᾶν μήλοις, Villois. ad Long. 207. Ἐράομαι, Bergl. Alciphr. 198. 202. Brunck. Lectt. in Anal. 14. Ruhnk. Ep. Cr. 298. ad Xen. Eph. 240. Ἐρῶν, ἐρώμενος, ad Charit. 214. Bergl. Alciphr. 128. Ἐρασθήσομαι, Æsch. Eum. 855. Ἐρασθῆναι ὑπό τινος, ad Lucian. 2, 242. Plut. 6, 254. Hutt. Ἐρασθεὶς, Longus 2. Ἠράσατο, ad Lucian. 3, 464. Heyn. Hom. 6, 591. 7, 173." Schæf. Mss.] " Ἐράζω, et Ἐράζομαι, Amo. Unde ἠρασάμην, et poët. ἐρασάμην, non " præfixo incremento. Hesiod. Θ. (915.) Μνημοσύνης " δ' ἐξαῦτις ἐράσσατο. Sed thematum illorum nulla " exempla afferuntur." [* Ἐρωμένως, Athen. 472. " Ἐρώμενος, (Amasius,) ad Anton. Lib. 234. Verh., ad Diod. S. 2, 581. Boiss. Philostr. 363. Ἐρωμένη, (Amica,) ad Anton. Lib. 235. Thom. M. 270. Steph. Dial. 53. Subaud., Bergl. Alciphr. 302. * Ἐρωμένιον, (Scortulum,) Lucret. 4, 1160. Antiphanes 4." Schæf. Mss. * Ἐρωμεναγοράστης, * Ἐρωμενοπάροχος, * Ἐρωμενοπώλης, Diomedes Grammat. p. 313. Putsch.] Ἔραμαι, Amo, quod poët. est, Il. Ξ. (328.) Ὥς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ. De diversa B autem formatione lege Eust. [" * Ἐρασμὸς, Bekk. Anecd. 412." Boiss. Mss.] Ἐράσμιος, ὁ, ἡ, Amabilis, Lucian. (1, 266.) Ὁ δ' ἵμερός σοι περιχυθεὶς— ἱμερτόν τε θήσει καὶ ἐ. Plut. de Pompeio adolescente, Τὸ γὰρ ἐ. ἀξιωματικὸν ἦν φιλανθρώπως. [Æsch. Ag. 614. * " Ἐρασμίη, ἡ, Libido, Cupido, Anacr. ap. Athen. 177. e Casauboni emend., haud utique certa quidem." Schw. Mss. * Ἐρασμιότης, Epiph. 1, 64. * " Ἔρασις, Tzetz. Exeg. in Il. 65, 22." Schæf. Mss. * Ἐρασίμολπος, Pind. Ὀ. 14, 21. * Ἐρασιπλόκαμος, Π. 4, 242. * Ἐρασίπτερος, Nonn. D. 10, 256. * Ἐρασιστράτειος, Athen. 87.] Ἐρασιχρήματος, Pecuniæ amans, avidus, Xen. [Ἀπ. 1, 2, 5.] Ἐραστὸς, Amabilis: [" vocem nihili puto. Legitur in Edd. Heliodori ante Corianam 7, 10. p. 319=271. Cor. Γλαυκιῶν τὸ βλέμμα, καὶ ἐραστὸν ἅμα καὶ γοργὸν προσβλέπων. Coraius dedit ἐπέραστον. Ego semper conjeci ἐρατόν. Non dicunt ἐραστὸς, sed composita ἐπέραστος et ἀνέραστος." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calc. Scap. Oxon. " Valck. Phœn. p. 50. 760. ad Theocr. 284. C Strato Epigr. 39. Boiss. Philostr. 514. Lobeck. Aj. p. 274. Ἐραστὴν γυναῖκα, ib. Lucian. 3, 43." Schæf. Mss.] ET Ἐρατὸς, amisso σ, UNDE Ἐρατεινὸς, Amabilis: pro quibus in prosa ἐράσμιος. Il. Γ. (64.) δῶρ' ἐρατὰ — Ἀφροδίτης. Hesiod. (Θ. 259.) φυήν τ' ἐρατὴ, καὶ εἶδος ἄμωμος. Il. B. (583.) καὶ Αὐγειὰς ἐρατεινὰς, Amœnas. [* Ἐρατοπλόκαμος, Orph. H. 42, 2. * " Ἐρατόστομος, Musgr. Bacch. 404." Schæf. Mss.] Ἐρατόχροος, Epigr. Amabili corpore prædita. [Anthol. 7, 616. * Ἐρατῶπις, Homeri Epigr. 1. * Ἐράτης, Aret. 50.] Ἐρατίζω, Amo, Cupio, cum gen. [Il. Λ. 550.] Ἐρατὼ, Una Musarum: de qua vel potius ad quam Ovid., nam tu nomen Amoris habes. [Hesiod. Θ. 78. * " Ἐρατὺς, Jacobs. Anth. 12, 238." Schæf. Mss.] " Ἐπήρατος, Amabilis, Optabilis, Jucundus, " ap. Hom. (Od. Δ. 606.) et alios poëtas. Apud Xen. " (Ἑ. 2, 3, 7.) est etiam nom. propr." [* Πανεπήρατος, Anal. 3, 309. * Εὐήρατος, Pind. Ὀ. 5, 20.] " Μεγήρατος, Admodum amabilis, Peramabilis. He- " siod. Θ. (240.) μεγήρατα τέκνα θεάων. Ubi tamen " sunt qui leg. existiment μεγήριτα, Nimis potentia " et validiora quam ut cum eis contendatur." Πολυήρατος, verso ε in η, q. d. Multiamabilis, Perjucundus, Peroptabilis: ut γάμος, Od. O. (126.) Sic dicitur ἥβη, [H. ad Ven. 226.]

" Ἐραννὸς, Amabilis, Jucundus: ut Καλυδῶνος " ἐραννῆς, Hom." [Il. I. 527. 573.] Ἐπήρανος itidem pro Jucundo hinc factum videri potest, mutato τ in ν. [Athen. 447., var. l. Od. T. 343. * Ἐπήρανος, Dionys. P. 617.] EX HOC autem quidam putarunt ἐπίηρα esse factum: ut sc. dicatur ἐπιήρανα. Il. A. (572.) Μητρὶ φίλῃ ἐπίηρα φέρων, pro Gratum s. Jucundum obsequium deferens; uno verbo, Gratificans. Eust. Ceterum ἐρατὸς illud, a quo ista omnia derivantur, sunt qui pro ἐραστὸς dici velint: alii ἐρατὸς quidem ab ἐράω, at ἐραστὸς tanquam ab ἐράζω esse tradunt. " Ἦρα, interdum quidem singul. nu- " meri, accus. casus, pro ἀέρα, teste Hes.: per sync. " procul dubio factum ex ἠέρα. Interdum vero plur.

A " numeri, signif. κεχαρισμένα, derivatum ex ἐράω, et " ἔκτασιν habens τοῦ ε: unde comp. ἐπίηρα. Od. Π. " 375. Λαοὶ δ' οὐκέτι πάμπαν ἐφ' ἡμῖν ἦρα φέρουσι. " Ibi enim Eust. exp. οὐδεμίαν χάριν ἡμῖν ἔχουσιν, " οὐ κεχαρισμένοι εἰσὶν ἡμῖν, οἷα τὸ βασιλικὸν γένος " φιλοῦντες εὐνοϊκῶς. Itidem Il. Ξ. θυμῷ ἦρα φέροντες " exp. χαριζόμενοι ἑαυτοῖς, ut et brevium Schol. au- " ctor, χαριζόμενοι τῇ ψυχῇ: in h. l., v. 131. οἳ τὸ " πάροσπερ Θυμῷ ἦρα φέροντες ἀφεστᾶσ', οὐδὲ μάχονται. Ubi Eust. in dubio relinquit sitne ἦρα accus. " sing. an plur.: notandum enim esse dicit, ἦρα hic " a poëta vocari τὴν χάριν καὶ τὸ ἐραστόν: idque vo- " cab. fieri e nom. sing. ἦρ, signif. χάρις: vel potius " ex ἐρῶ q. e. ἐπιθυμῶ, fieri ἤρανον, ut τρύπανον a " τρυπῶ, ξόανον a ξῶ: e cujus plur. ἤρανα esse ἦρα, " per apoc.: ut τὰ θυμῷ ἦρα hic sint quæ alibi θυμήρη appellat voce compos. Eadem fere tradit p. 152. " ubi etiam addit, Herodian. hoc ἦρα derivare ex " oxytono nominativo ἦρ signif. ἐπικουρία, Auxilium: " quomodo et brevium Schol. auctor ἐπίηρα accipit " pro μετ' ἐπικουρίας χάριν, Il. A. 574. Τοῖσιν δ' Ἥ- " φαιστος κλυτοτέχνης ἦρχ' ἀγορεύειν, Μητρὶ φίλῃ ἐπίη- " ρα φέρων λευκωλένῳ Ἥρῃ. Paulo post tamen ἐπίηρα " φέρειν liquido constat poni pro κεχαρισμένως προσ- " φέρεσθαι, ubi nimirum Vulcanus dicit, Μητρὶ δ' ἐγὼ " παράφημι, καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ, Πατρὶ φίλῳ ἐπίηρα " φέρειν Διῒ, ὄφρα μὴ αὖτε Νεικείῃσι πατὴρ, σὺν δ' ἡμῖν " δαῖτα ταράξῃ: nam mox subjungit, Ἀλλὰ σὺ τόν γ' " ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσιν, Αὐτίκ' ἔπειθ' ἵλαος " ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν. Ita ut ἐπίηρα φέρειν sit non " solum Auxilium et opem ferre, sed etiam lenibus " animoque gratis verbis alloqui: quod poëta vocat " ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσι. Itidemque ἦρα " φέρειν accipere possumus et pro Gratum facere, " Beneficiis afficere, et pro Opem ferre, Auxiliari et " Opitulari, in hoc oraculo Herculi reddito. Ἦρα γὰρ " ἀνθρώποισι φέρων κλέος ἄφθιτον ἕξεις: nisi conjun- " ctim ἦρα esse velis τὴν μετ' ἐπικουρίας χάριν, ut et " Schol. Homeri et Etym. exp." " Ἐπίηρος, Gra- " tus. Item Auxiliator, Adjutor. Vide et alias si- " gniff. ap. Hes." [Schol. Lycophr. 1263. Empedocles Aristot. de Anima 1, 5. * " Ἐπίηρ, Nonn. J. 8, 135." Wakef. Mss.] " Ἠρανέων Hesychio βοη- " θῶν, χαριζόμενος, Opitulans, Gratificans, παρὰ τὴν " ἦρα signif. χάριν et βοήθειαν." [Schol. Il. Δ. 419.] " AT Ἤρανος, Eid. est βασιλεὺς, ἄρχων, φύλαξ, Rex, " Præfectus, Custos: Etymologo βασιλεὺς ἢ βοηθὸς, " Rex vel Opitulator: παρὰ τὴν ἦρα, τὴν μετ' ἐπικου- " ρίας χάριν. Quomodo Paul. Silent. ἐν τῇ ἐκφράσει " τῆς ἁγίας σοφίας ad Justin. Imp. dicit, Ἵλαθι τολ- " μήεντι μεγασθενὲς ἤρανε γαίης. Suid." [Apoll. Rh. 2, 513.] " Ἦρος, Hesychio συνθήκη, ἐκεχειρία, Pa- " ctum, Fœdus, Induciæ: qui paulo ante δαοέως at- " tulerat ἦρον pro εἰρήνην, Pacem. Alioqui ἦρος est " etiam pro ἔαρος, gen. a nom. ἦρ." " Μεγήρος, Hes. " τὰ τίμια, μεγαλόχαρτα, Pretiosa, Ob quæ magno- " pere lætandum est." Ἀνέραστος, Inamabilis, Invisus, ut, Ἀ. τοῖς πολλοῖς χρῆμα. [Lucian. 2, 220. * Ἀνεραστία, Themist. Or. 13. p. 168.] Ἀξιέραστος, Amari dignus, Xen. (K. Π. 4, 2, 5.) τέκνα, Plut. Ro- D mulo, Ἀ. αὐτὴν θεῷ γεγονέναι. [* Δυσέραστος, Max. Tyr. Diss. 3, 5.] " Ἐπέραστος, Suidæ ἐράσμιος, Amabilis," [Lucian. Dial. Mort. 22.] " Πολυέραστος, " Qui vel quæ a multis amatur, Multis amatus s. " amata: aut Multum amabilis. Apud J. Poll. (3, " 72.) ἐπὶ τοῦ ἐρωμένου, ut ἀξιέραστος et ἐπέραστος. " Act. etiam exp. Multos s. multas amans, Multo- " rum s. multarum amoribus implicitus: sed nullum " ejus signif. affertur exemplum." [Xen. Ages. 6, 8. * " Τρισέραστος, Const. Manass. Chron. p. 45." Boiss. Mss.] " Φιλέραστος pro Cupido Amoris, affer- " tur ex Epigr." [Meleager 98.]

Ἐραστὴς, Amator: ut ἐρώμενος, Amasius. Plut. (9, 50.) Ἐραστοῦ δὲ καὶ ἐρωμένου μέσος οὐδεὶς πώποτε διεξῆλθε πολέμιος. Item pro Amicus. Bud. 857. Et cum gen. ἐραστὴς αὐτῆς, αὐτοῦ. Item generaliter pro Amatore et studioso rei cujuslibet: ut Ἐραστὴς ἐπαίνου, Xen. (K. Π. 1, 5, 7.) δόξης καὶ τιμῆς, Plut. Camillo, σοφίας, Numa. Et cum infin. obtinente locum gen. cum artic. Aristoph. (Πλ. 254.) τοῦ πονεῖν.

Sed et in malam partem N. (1459.) ποιηρῶν πραγμάτων. Ἐράστρια, Amatrix, J. Poll. [3, 70. Schol. Aristoph. Θ. 399. * Ἐραστεύω, Æsch. Pr. 892. * "Σωμεραστὴς, Aster. Hom. 74. R." Boiss. Mss. * Οἰνεραστὴς, Ælian. V. H. 2, 41.] Φιλεραστὴς, Qui diligit amatorem s. amatores, Plato Symp. (191, 27. Bas. 1.) Πάντως μὲν οὖν ὁ τοιοῦτος παιδεραστής τε καὶ φ. γίγνεται. Φιλεραστία, Amor, quo amasius suum amatorem complectitur, Bud. ex Eod. Symp. Ὡς ἐγὼ τούτου τὴν μανίαν τε καὶ φ. ὀρρωδῶ. [Aristæn. 1, 18. * Φιλεράστρια, Brunck. Anal. 2, 87.] Φιλεραστέω, Diligo amatorem. [J. Poll. 3, 68.]

[* Ἀνεράομαι, Andocid. de Myster. 63. * Ἀνέραμαι, Schn. ad Xen. Mem. 3, 5, 7.] Ἀντεράω, Vicissim amo, Mutuo amore prosequor, In amore respondeo, cum gen. Budæo Redamo: ut ἐρωμένη redamat ἐραστήν. Lucian. (1, 291.) Ἀντερῴης αὐτοῦ. Sic pass. ἀντερῶμαι, Redamor, ut ἀντερωμένη ὑπ' αὐτοῦ, Quæ vicissim ab illo amabatur, redamabatur. || At cum dat. ἀντερᾶν τινὶ, Rivalem esse. Et pass. voce, signif. act., Lucian. (3, 97.) Ἀντερασθῆναι τῇ σελήνῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρας τοῦ Ἐνδυμίωνος, Rivales fuisse Lunæ in amore Endymionis, q. d. Adversus Lunam amasse Endymionem, Adversantes Lunæ, Adversarias Lunæ fuisse in amore Endymionis. [" Ad Xen. Mem. 3, 5, 7. ad Xen. Eph. 87. 240. Ἀντερῶσα, Koppiers. Obs. 19. 26. Pass., Lucian. 2, 245." Schæf. Mss.] Ἀντεραστὴς, Rivalis, Æmulus alicujus in amore. Xen. appellat Procos, de Atalanta loquens: [K. 1, 7. " Alciphr. 26. Jacobs. Anth. 1, 1. p. 31. Heind. ad Plat. Phædr. 234. Heyn. Hom. 6, 647. * Ἀντεράστρια, Koppiers. Obs. 19." Schæf. Mss. Gl. Pellex.] Συνεράω, Simul amo, In amore juvo: ut accipi videtur συνερᾶσθαι a Moscho (7, 8.) καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συνερᾶσθαι. Sic Ovid. Flumina deberent juvenes in amore juvare. [* " Συνεραστὴς, Amoris socius, In amore adjutor, Timocles Comicus Athen. 237." Schw. Mss. * Ὑπερεράω, Vehementer amo, Ælian. V. H.]

¶ Ἔρως, ωτος, ὁ, Amor: Ὁ τῶν καλῶν ἔρως, Lucian. Amor, quo prosequimur pulcras. Plut. (10, 96.) Ἡ δὲ πρὸς τὸν Ἰασέα παῖδα τοῦ δελφῖνος εὔνοια καὶ φιλία, δι' ὑπερβολὴν ἔ. ἔδοξε. || Amor, Cupido, Deus, qui amorem immittere fingitur. Item plur. Amores, Cupidines, Xen. (Ἀπ. 1, 3, 13.) Ἴσως δὲ καὶ Ἔ. τοξόται διὰ τοῦτο καλοῦνται. UNDE Ἀντέρως, Cupido illi Cupidini contrarius: de quo Cic. Item, Deus ultor eorum, qui amantes spernunt, Paus. [1, 30. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 212.] || Ἔρως, generaliter pro Quovis amore s. desiderio alicujus rei: unde dicitur Ἔ. ἔχω τούτου, Hujus rei desiderio teneor, τοῦ καταμαθεῖν, Plato. Item Ὁ πρὸς τοὺς λόγους ἔρως, Lucian. [1, 38. " Ammon. 59. Musgr. Or. 971. Phryn. Ecl. 179. Thom. M. 318. ad Charit. 431. 593. Wakef. Trach. 660. Jacobs. Anth. 6, 166. Pro ἐρώμενος, Fisch. Palæph. 189. Corona quædam, ad Lucian. 1, 519. Cupiditas, Koppiers. Obs. 128. Brunck. Œd. T. 601. Res expedita, Abresch. Lectt. Arist. 234. Res amata, Villois. ad Long. 180. Nom. propr., Jacobs. Anth. 8, 417. Loci, 11, 200. Epigr. adesp. 346. An Homericum? Heyn. Hom. 4, 546. Conf. c. ἐρῶν, ad Charit. 431. Cum inf., ad Dionys. H. 1, 193. Aristoph. Ὄ. 413. Ἔρως alatus, Valck. Hipp. p. 301. Ἔ. παίδων, ad Phalar. 211. Ἔρωτες, Zeun. ad Xen. K. Π. 430." Schæf. Mss.] Ἐρωτοδιδάσκαλος, Amoris præcepta s. Artem amandi tradens, Amandi præceptor. Ovid. amoris etiam præceptorem se vocat. [" Athen. 220. Ἐρωτοδ. ἔχων τὴν Μιλησίαν (Ἀσπασίαν.)" Schw. Mss. * " Ἐρωτοκράτητος, Const. Manass. Chron. p. 73. Meurs." Schæf. Mss.] Ἐρωτοληψία, Perditus amor, quo quis captus est. E Gaza de Senect. pro Flagitiosa libidine et perdita. Ἐρωτόληπτος, Perdito amore captus, e Suida in Κάτοχος. [* " Ἐρωτοληπτῶ, Phile in Thorlacii Opusc. 3, 66. Const. Manass. Chron. p. 22. Meurs." Schæf. Mss.] Ἐρωτομανὴς, ET Ἐρωμανὴς, Insane s. Perdite amans, Athen. (599.) Ἀλλ' ἐρωτικὸς μὲν εἶναι ὁμολογῶ, ἐ. δ' οὔ. [" Bast. Specim. 40. Brunck. Aristoph. 2, 182. Lobeck. Aj. p. 351. Toup. ad Longin. 294." Schæf. Mss.] Ἐρωτομανία, [Plut. 7, 773.]

A ET Ἐρωμανία in Epigr. Insanus amor. [" Ruhnk. Ep. Cr. 81." Schæf. Mss.] Ἐρωτομανέω, Insano amore captus sum. [* Ἐρωμανέω, Opp. K. 3, 368.] " Ἐρωτοπαίγνιον, τὸ, esse dicitur Poëma, Amoris lusus." [A. Gell. 2, 24. Priscian. 9. p. 869. 11. p. 922. * Ἐρωτοπλάνος, Meleager 112.] Ἐρωτοπλοεῖν, In amore navigare, ex Epigr., VV. LL. Vide an dictum sit ut ab Ovid. Si quis amat, quod amare juvat, feliciter ardet: Gaudeat, et vento naviget ille suo. [Meleager 69. * Ἐρωτοποιέω, Justin. M. Apol. 2, 125.] Ἐρωτοτόκος σὰρξ ex Apoll. Amorem pariens et alliciens. [Musæus 159.] Ἐρωτοτρόφος, Nutrix amoris, i. e. Mater, Veneris epith. [Orph. Arg. 476. 886. * " Ἐρωτότρωτος, Const. Manass. Chron. p. 131." Boiss. Mss.]

[* Αὐτέρως, Theod. Prodr. Ep. 98.] Δύσερως, Qui infelici aut etiam pernicioso amore tenetur, Perdite amans, Theocr. (1, 85.) δ. τις ἄγαν καὶ ἀμάχανος ἐσσὶ, Bud. 833. Et cum gen. e Lucian. (1, 139.) Οὐκ ὀλίγους αὐτῶν οὕτω σου δ. ὄντας, pro Ita perdite
B te amantes. Xen. autem (Œc. 12, 13.) dixit aliquem esse δ. τῶν ἀφροδισίων, pro Amore perdito rei Venereæ captum. Item ipse ἔρως dicitur δ. et δύσποτμος a Plut. Pericle. HINC Δυσερώτως διακεῖσθαι, pro Perdito amore captum esse, infelici. [* " Δυσερῶτις, Meleager 72." Wakef. Mss. * Δυσερωτιάω, Achill. Tat. 5. p. 277. * Δυσερωτικὸς, J. Poll. 6, 189.] " Ἰδέρως, Hesychio et Suidæ [et Photio] ὁ ἅμα τῷ " ἰδεῖν ἐρῶν, Qui primo statim intuitu in amorem rapitur: ut Leander ille Musæi, qui ὡς ἴδεν εὐκλέα " κούρην, πυριπνεύστοισι δάμη ἀδόκητον ὀϊστοῖς. Sic " etiam accipiunt illud Theocr. (2, 82.) Χ' ὡς ἴδον, ὡς " ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη: quod Virg. sic " interpr. Ut vidi, ut perii, ut me malus abstulit " error!" [* " Κακέρως, Herodian. Epim. 206." Boiss. Mss. * Κολοσσέρως, Salmas. in Solin. p. 398. Barkeri Ep. Cr. ad Boiss. 205. * " Μισέρως, * Πολνέρως, Herodian. Epimer. 206." Boiss. Mss. * Φιλέρως, Meleager 64. Barker. l. c. 233.]

" Ἀπερωπὸς, Hesychio ἀπάνθρωπος, Inhumanus,
C " ut Etym. quoque ἀπερωπὸν dici scribit ἄγριον καὶ " ἀπηνῆ, seu σκληρὸν, δυσπαραίτητον, στυγνὸν, ἀπαράπειστον, Ferum, Immitem, Durum, Inexorabilem, " Horrendum, Persuasione non flexilem. Ἀπερώπως " tamen Hes. rursum affert pro θαυμαστῶς, ἀδοκήτως, mutato simul accentu." [* Ἀπέρωτος, Æsch. Choëph. 596. στυγνὸς καὶ ὑπερήφανος, Schol.]

" Ἐρώεις, ὁ ὑποχωρῶν: ἐρώης autem, optativum. " Ita ap. Suid. in Ms. cod., sed non sine mendi suspicione. In VV. LL. exp. ἐρώεις non solum Cedens, sed etiam Fluens, Desiderabilis: verum et " ibi sine ullo ea exemplo." [" Herodian. Epimer. 206." Boiss. Mss.]

Ἐρωτικὸς, Ad amorem pertinens, Amatorius, Ab amatore proficiscens, Δεήσεις, Plut. Polit. Pr. Et πάθος, Theophyl. Τοῦτο — ἥκιστα ἐ. εἴρηκας, Lucian. (1, 865.) Minime amatori conveniens, s. amatorem de-
D cens. Et τὰ ἐ., Res amatoriæ, Artes amatoriæ. Lucian. (1, 555.) Παιδεραστής εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐ. Item Ἐρωτικὰ ap. Plut. pro Festo, quod Amori celebrabatur: de quo vide paulo post. Sed dicitur etiam Aliquis pro In amorem valde propensus, Rerum ad amorem pertinentium peritus. Xen. Ἀπ. 2, (6, 28.) Ἴσως δ' ἄν τι σοὶ κἀγὼ συλλαβεῖν εἰς τὴν τῶν καλῶν τε κἀγαθῶν θήραν ἔχοιμι, διὰ τὸ ἐ. εἶναι. Ἐρωτικῶς, Amatorie. Et ἐ. ἔχω, διάκειμαι, Amore teneor, captus sum. Et cum gen. Ἐ. ἔχω τῶν ἡδονῶν. Xen. Voluptatum desiderio teneor. [Cf. K. Π. 3, 3, 8. 12. * Ἐρωτιὰς, Anal. 2, 513. * Ἐρωτιάω, Nicet. Annal. 4, 3.]

Ἐρώτιον, Parvus Cupido, Imaguncula Cupidinis, Nom. propr. meretricis, Epigr. Ἐρωτάριον, idem. [Anthol. 2, 221. * Ἐρωτὶς, Theocr. 4, 59.] Ἐρωτίδια, Festum Amoris Thespiensibus, Athen. (561.) quod a Plut. Ἐρωτικὰ vocatur. [* Ἐρωτιδεὺς, Anacr. 33, 13. * Ἐρωτύλος, Theocr. 3, 7. * " Ἐρωτόεις, Herodian. Epim. 206." Boiss. Mss.]

" Ἔρος, Æol. pro ἔρως dici fertur, signif. Amor, " Desiderium. Il. Ξ. (315.) Οὐ γάρ πώποτέ μ' ὧδε " θεᾶς ἔρος, οὐδὲ γυναικὸς, Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περι-

A " προχυθεὶς ἐδάμασσε. Hesiod. Θ. (910.) Τῶν καὶ ἀπὸ " βλεφάρων ἔρος εἴβετο δερκομενάων Λυσιμελής· καλὸν " δέ θ' ὑπ' ὀφρύσι δερκιόωνται: de tribus Gratiis. " Rursum Il. N. (638.) Τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλ- " δεται ἐξ ἔρον εἶναι Ἢ πολέμου. Et alibi sæpe, Αὐ- " τὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, postquam " vero cibi et potus desiderium exemerunt sibi, i. e. " Explerunt. Pro quo Virgil. dicit, Postquam exemta " fames epulis. INDE Ἐρόεις, (εσσα, εν,) Amabilis, " Gratiosus, Venustus. Hesiod. (Θ. 245.) Θαλίη τ' " ἐρόεσσα: cujus sc. ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴβεται δερ- " κομένης, utpote καλὸν ὑπ' ὀφρύσι δερκιωμένης. Sic " ex Epigr. affertur ἐρόεις τύπος pro Amabilis effi- " gies." [* " Μελάνερος, Const. Manass. Chron. p. 102." Boiss. Mss.] " Περίερον, Hesychio περιττόν: " item στρεβλόν. Σύνερος, Conjux, VV. LL."

* ἜΡΓΟΝ, τὸ, Opus, Factum, Res: ἐποίχεσθαι, Od. P. (227.) Lat. Opus facere: ἢ ἔπει ἢ ἔργῳ aliquoties ap. Hom., quod Lat. Aut dicto, aut facto. Et πολε- B μήϊα, Od. M. (116.) Facta bellica, Res bellicæ. Sic variis in Il. vocabulo Res reddi debet: ut ὅπως ἔσται τάδε ἔργα, quod sæpe occurrit: et μέγα, Res magna. Sed et alicubi Ministeria, Negotia aptius vertitur, quæ ego lectoris judicio relinquo; exempla enim omnium afferre longum esset. Venio igitur ad solutam orationem. Cic. in Plat. Timæo, ἔργον et ἔργα Opus et Opera interpr. Et ap. Eund. de LL. 12. Ὑφὴν δὲ μὴ πλέον ἔργον γυναικὸς μιᾶς ἔμμηνον, vertit, Textile ne operosius quam mulieris opus menstruum. Et ibid. Χῶμα δὲ μὴ χωννύναι ὑψηλότερον ἢ πέντε ἀνδρῶν ἔργον ἐν πένθ' ἡμέραις ἀποτελούμενον, reddit, Extrui sepulcrum altius quam quod quinque diebus homines quinque absolverint. Cic. Ἔργα καὶ ἐπιμέλειαν vertit Operam et diligentiam in Xen. Œc. (7, 22.) Apud Thuc. ἔργον ἔχεσθαι, quod Lat. Rem exequi, 2, (2.) Ὥστε εὐθὺς ἔργου ἔχεσθαι, καὶ ἰέναι ἐς τὰς οἰκίας τῶν ἐχθρῶν. At Dem. ἔργῳ et πράξεσι copulavit. Passim vero ἔργον opp. λόγῳ: quod tamen C ap. Thuc. potissimum observavi, includiturque alicubi ἔργῳ veritatis quædam signif. ut 1, (69.) Καίτοι ἐλέγεσθε ἀσφαλεῖς εἶναι· ὧν ἄρα ὁ λόγος τοῦ ἔργου ἐκράτει: q. d. Sed hæc sane prædicatio supra rem ipsam supraque verum erat. || Ἔργον peculiariter interdum de Bello, ut et Lat. Res gerere. Sic et Thuc. Ἐν τῷ ἔργῳ, In re gerenda, In ipso conflictu. Et Εἰς ἔργον καθίστασθαι ap. Eund. Quinetiam τὸ Τρωϊκὸν ἔργον Arrian. (1, 11, 12.) Trojanum bellum appellavit. Sed affertur et τὰ ἔργα e Polyb. (5, 3, 6.) Προσάγειν ἔργα τῷ τείχει καὶ μηχανὰς, in ea signif., qua Opus dixit Liv. Opere demum ac vineis injunctis muro cepit. || Alia signif. peculiari de Opere, quod fit ruri, ut exp. Od. Ξ. (222.) ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν. At vero ἔργα plur. utrique Scriptt. vocant Terram, in qua opus factum est, i. e. cultam. Lat. Culta neutro itidem gen. vocant et Arva. Et quod Virg. dixit, hominumque boumque labores, possumus ex Hom. reddere βοῶν καὶ ἀνδρῶν ἔργα. Opponi autem his ἔργοις ὀργάδα docet Bud. 274. Ceterum ἔργον inde esse, unde et ἔργμα, facile credi- D derim: qua tamen de re nihil ap. Gramm. reperio. || Ἔργον ποιοῦμαι, seq. infin. pro Contendo, Laboro, Bud. 274, e Plat. et Xen. || Ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην, Soph. Aj. (852.) ut Lat. dicitur, Nihil opus est, seq. infin. || Cum gen. ex Aristoph. Πλ. (1154.) οὐκ ἔργον ἔστ' οὐδὲν στροφῶν, Nihil opus est strophis. || Σὸν ἔργον μηδένα τούτων ἀφιέναι, Tuum officium est, Tuæ sunt partes, Tui est muneris. Sub. autem ἐστὶ, quod et additur aliquando. Bud. 176. Ἔργον ἔχω τοῦτο σκοπεῖν, Xen. (Ἀπ. 2, 10, 6.) Mei muneris est hoc perpendere. || At vero ex Aristoph. affertur οὐχ ἡμῖν ἔργον ἑστάναι, pro Non standum est nobis: [cf. Λ. 424.] || Ἔργον τούτων τῶν χρημάτων, Dem. in Aphob. Quæstus et usura: [cf. 816.] Bud. 271. || Fortasse autem huc referri potest et is usus, qui extat in Synes. Κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο Κερεάλλιος· ὡς ἄξιός γε ἦν ἔργον γεγονέναι τοῦ πρῴην χειμῶνος, Dignus erat, qui tempestate proxima conficeretur et perderetur, Bud. Ideo autem ad præced. signif. referri hanc posse suspicor, quod vulgo unusquisque in lucro deputare soleat hostis sui profligationem. Fieri tamen etiam potest, ut simpl. dicatur aliquis ἔργον esse illius, a quo perditur et profligatur, quod sc. hoc illi tanquam opus propositum sit, in quo se exerceat. Synes. Ἔργον γενέσθαι συκοφαντῶν alibi dixisse videtur pro Obnoxium esse sycophantis. || Ἔργον ἐστὶ, Difficile est, Operosum est: aut etiam Hoc opus est, ut Virg. Hoc opus, hic labor est. Xen. (K. Π. 3, 3, 14.) Ἔργον μὲν νυκτὸς λῦσαι ἵππους, ἔργον δὲ χαλινῶσαι, ἔργον δὲ ἐπισάξαι.

[" Ἔργον, ad Cornel. Nep. 90. 242. Stav. Valck. Phœn. p. 221. ad Herod. 165. 704. Musgr. Med. 215. Jacobs. Anim. 108. Anth. 6, 287. 7, 353. 382. 8, 293. 10, 29. 11, 418. Wakef. S. Cr. 4, 133. Heyn. Hom. 5, 206. 7, 635. Toup. Opusc. 2, 86. Wolf. ad Hesiod. 128. Labor in agro, Agricultura, Markl. Suppl. 420. ad Charit. 574. 732. Jacobs. Anth. 7, 102. 104. 9, 103. 183. Heind. ad Plat. Charm. 83. ad Callim. 1, 117. Græv. Lectt. Hes. 554. Mitsch. H. in Cer. 143. De Cæde, Plut. Alex. p. 31. Schm. T. 4. p. 49. Cor. Aubertus ad Cyrill. 2, 23. (in calce volum.) Liber, Agathias 70. Pugna, ad Charit. 628. 719. Jacobs. Anth. 6, 127. Simonid. 40. ad Diod. S. 1, 482. Steph. de Dionys. Imit. Thuc. fin., ad Lucian. 2, 33. Paus. 1, 406. (sic Action Gallorum.) Difficultas, Wakef. Herc. F. 571. Heind. ad Plat. Phædr. 324. Lucrum, Jacobs. Anth. 6, 378. Fœnus, Græv. Lectt. Hes. 535. ad Herod. 631. Opus illiberale, Wyttenb. Select. 373. De apibus, Burm. ad Phædr. 186. Mit. Cum inf., Solere, Jacobs. Anth. 11, 48. Opp. λόγος, ὄνομα, Porson. Phœn. 512. Valck. p. 184. Dionys. H. 2, 1228. Sculptoris, Valck. Diatr. 215. Toup. Opusc. 2, 219. ad Diod. S. 1, 56. Cum gen., Abresch. Lectt. Arist. 233. Suppl., Valck. Phœn. p. 272. De accentu composs. ex ἔργον, Heusing. Ind. Æsop. v. Φιλεργός. Μανίας ἔ., seq. inf., Dionys. H. 5, 101. Οὐδὲν ἔ., pro οὐδὲν ὄφελος, Brunck. Soph. 3, 524. Plut. 6, 216. Hutt. Ἔστι δ' οὐδὲν ἔ., seq. inf., Lucian. 3, 505. Πολὺ ἔ. ἐστὶ, seq. inf., Dionys. H. 1, 249. Ἔ. ἐστὶ, seq. gen., Brunck. Aristoph. 3, 160. Ἔ. γενέσθαι τινὸς, Ab aliquo confici, interfici, Antip. S. 101. Abresch. Diluc. 231. Ἡμῶν, ἡμῖν οὐδὲν ἔ. ἐστὶ, quid differat, Wytt. ad Plut. de S. N. V. 10. Ἔ. ἐστὶ, Difficile est, de constr., ad Xen. Mem. 4, 7, 9. Ἔργῳ, ad Diod. S. 1, 439. Ἐν ἔ., Markl. Iph. p. 378. Μέγα ἔ., Heyn. Hom. 5, 58. Τὸ ἐμὸν ἔ., Heind. ad Plat. Hipp. 137. Τόδε ἔ., τάδε ἔ., Heyn. Hom. 6, 518. 533. Ἀθωὸς ἔ., Epigr. adesp. 487. Ἔ. ποιεῖσθαι, ad Lucian. 2, 279. Schneid. ad Xen. Hier. 258. Σὸν ἔ., Heind. ad Plat. Gorg. 44. Τί ἔ., τί ἔργῳ, Heyn. Hom. 4, 104. Τοῦ ἔ. τοῦ πρὸς Ἤλιδι, Paus. 349. Ἔργου τοῦ πρὸς Ἰλίῳ, 358. Λόγον ἀποφαίνειν ἔ., ad Charit. 707. Νῦν γὰρ τῆς ἐμῆς ἔ. χερὸς, Eur. Herc. F. 566. Lobeck. Aj. p. 314. Ἐμὸν ἔ., Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 342. Valck. ad Xen. Mem. 245. (3, 3, 3.) Phœn. p. 165. Τῷ μὲν ἀκοῦσαι, τῷ δ' ἔ., Demosth. 623, 26. Τῷ μὲν δοκεῖν, τῷ δ' ἔ., Diod. S. 2, 491. Φησὶ μὲν ἐκδοῦναι, πέπρακε δὲ τῷ ἔ., Demosth. 763, 13. Φειδίου ἔ., Callim. 1, 478. Ἔ. ἐστὶν ἐμοὶ, Wytt. Sel. 319. Ἔ. ἔχω, Zeun. ad Xen. K. Π. 764. Ἔ. ἐπ' ἔργῳ, Ilgen. Hymn. 395. Ἔ. μαχαίρας γενέσθαι, Gibbon's History 13, 344. Ἔ. πολεμικὸν, ἔργον, ad Diod. S. 1, 262. Οὐ σεμνότητος ἔ., Valck. Phœn. p. 430. Ἔ. χειρὸς, Jacobs. Exerc. 1, 178. Ἔργου ἔχεσθαι, ad Xen. Eph. 177. Ἔ. εἶναί τινος, Eurip. 3. p. 281. Ἔργα, Villois. ad Long. 70. 265. Fisch. ad Anacr. 5. Fabric. ad Dion. Cass. 1, 149. Agri, Heyn. Hom. 4, 391. 6, 233. Schneid. ad Aristot. H. A. 352. Liberi, Weisk. ad Longin. 355. De piscatu, Wakef. S. Cr. 3, 190. Τὰ ἔργα, τὸ ἔ., Coitus, Achill. Tat. 35. I. q. ἔ. πολεμικὰ, ad Charit. 203. Segetes, Arbores, ad Il. E. 92. Periphrast., Jacobs. Anth. 10, 305. Ἔργα γάμου, δαιτὸς, Heyn. Hom. 5, 579. ἀνθρώπων, 5, 707. 7, 635. βοῶν, Lennep. ad Phal. 22. (Facta hominum, boum, Ovid. Heroid. 10, 60.) μητρὸς, πολεμίων, γυναικῶν, Villois. ad Long. 278. ἀρετῆς, Lobeck. Aj. p. 314. Κύπριδος, Jacobs. Anth. 7, 194. 9, 168. T. H. ad Plutum p. 217. Bast Lettre 111. Toup. Emendd. 2, 362. Κυπρογενοῦς, Solon. 2, 1. cf. T. H. ad Lucian. 1, 246. Ἀφροδίτης, Anton. Lib. 246. Verh. (Ἔργον Ἀφροδίσιον, ib. 256.

cf. Munck. 258. Sic legam in Xen. Eph. 16, 15.)"Ε. θαλάσσια, Jacobs. Anth. 7, 250. ἀργύρια ad Diod. S. 1, 504. σιδήρεα, Valck. Callim. 147. Πίονα ἔ., ad Od. Δ. 318. "Ε. καὶ πάθη, Toup. ad Longin. 358. "Εργα παρέχειν, Jacobs. Anth. 9, 282. ἀποδείξασθαι, Paus. 1, 375. διδάσκειν, Ruhnk. ad H. in Cer. 144." Schæf. Mss.]

At Προὔργου dicitur pro πρὸ ἔργου, quod et ipsum alicubi legitur, pro Quod operæpretium est et prævertendum. Aristoph. Πλ. (623.) διακωλύσῃ τι τῶν προὔργου ποιεῖν, Aliquid eorum, quæ in rem præcipue sunt: Προὔργου τι καὶ ἀναγκαῖον, Lucian. Dicitur etiam aliquid προὔργου esse εἰς, πρὸς τοῦτο. Plato de Rep. 2."Εγωγε προσδοκῶ πρ. εἶναι εἰς τοῦτο ταύτην τὴν σκέψιν. Ibid. Καὶ ἄρα τι πρ. ἡμῖν ἐστιν αὐτὸ σκοποῦσι πρὸς τὸ κατιδεῖν. Confert nobis, Utile est. Item cum infin. e Dem. (57.) Καὶ μηδὲν εἶναι πρ. περὶ αὐτῶν εὖ λέγειν, Non esse conducibile. Bud. 714-5. [Eur. Iph. T. 309. Hel. 1395.] Πρὸ ἔργου autem Aristot. Metaph. 6."Εσται γὰρ πρὸ ἔργον πρὸς τὴν παροῦσαν σκέψιν. Προυργιαίτερον, Potius, Antiquius, Polyb. Οὐδὲν ἐποιήσαντο πρ., Nihil potius aut antiquius duxerunt, Bud. 714. [" Plut. Mor. 1, 19. ad Herod. 254. Heind. ad Plat. Gorg. 41." Schæf. Mss. * Ἐργοβατέω, unde * Ἐνεργοβατέω, Lucian. Philop. 3.]

Ἐργοδιώκτης, ὁ, Qui urget opus. [LXX. Exod. 3, 7. alibi. Greg. Naz. Carm. 29, 3.] Ἐργοδιωκτέω, Urgeo opus, ex LXX. Interprr. [2 Par. 8, 10.] Ἐργοδότης, Qui opera distribuit, pensum dat, Greg. Naz. Καὶ Φαραὼ τὸν ἀόρατον τύραννον, καὶ τοὺς πικροὺς ἐργ. A Bud. exp. etiam Operis locator, sicut ἐργολάβος Operis conductor, [Xen. K. Π. 8, 2, 5.] Ἐργοδοτεῖν, Opus locare. ["Phryn. Ecl. 152. Casaub. 50." Schæf. Mss.] Ἐργοεπιστάτης, Qui operi s. operibus præest, J. Poll. ex Epicharmo, [7, 183. * " Ἐργεπιστάτης, ad Diod. S. 2, 415. ad Charit. 369." Schæf. Mss. * Ἐργεπιστατέω, Schol. Aristoph. Eip. 605. Inscr. Gr. in Præf. ad Gudii Inscr. no. 57. 62. et Muratorii Inscr. p. 559. no. 3. ubi et * Ἐργεπιστασία, Chandler. 1. p. 31. no. 79. * Ἐργοκηδεστής, Cyrill. Alex. ad Esai. 61. p. 884.] Ἐργολάβος, Qui opus faciundum suscipit s. conducit, Redemtor, Plut. Pericle, Ἐργολάβος μὲν ἦν τοῦ ἀγάλματος. Item ἐργολάβοι, Sycophantæ et quadruplatores. Bud. 228. [Themist. 260.] Et Ἐργολαβία, Operis faciundi susceptio, Redemtura, ut quidam interpr. e Liv. [Diod. S. 2, 29. * Ἐργολάβεια, Alciphr. 1, 34. Schleusn. Lex. in V. T.] Ἐργολαβέω, Opus faciundum suscipio, Redemturas facio, ut mancipes et conductores solent, Xen. (Ἀπ. 3, 1, 2.) Εἴ τις ἀνδριάντας ἐργολαβοίη, μὴ μεμαθηκὼς ἀνδριαντοποιεῖν. Dicebantur ἐργολαβεῖν interpretes etiam et sequestres, qui judiciis corrumpendis aut ejusmodi maleficiis suscipiendis operam suam locabant. Bud. 80. 228. " Ἀντεργολαβέω, Cum alio contendens " ἐργολαβέω, Æmulus alicui sum in operis faciendi " redemtura. Posidippus ap. Athen. (662.) de co" quorum inter se invidia et æmulatione, Ἀντεργο" λαβοῦντος, ἐλέγομεν ὡς οὐκ ἔχει Ῥίνα Κρητικὴν πρὸς " τοὖψον." " Ἐνεργολαβέω, i. q. ἐργολαβέω ἔν τινι, " Quæstum aliqua in re facio. Vide Ἐνεπιορκέω." [" Orig. c. Cels. 2. p. 94." Seager. Mss. * " Παρεργολαβέω, Philo J. 1, 541." Wakef. Mss. * Συνεργολάβος, Strabo 8. p. 543.] " Ἐργολήπτης, i. q. ἐργο" λάβος, J. Poll. 7." [* Ἐργόμοχθος, Pisid. 416. * Ἐργόμωκος, Gl. Adulator, Ambitiosus, Ancillula, Stlactarius, Slattarius, Fuco, παιδίσκη, Ancilla, Assentator: * Ἐργομωκία· Adulatio: * Ἐργομωκεύω· Ancillor, Adsecto, Adulor.] " Ἐργομωκῶν, Illudens, Irri" dens: ἐμπαίζων, Hes." [Ἐργομωκῶ, Gl. Assentior. * " Ἐργοπαρέκτης, Clem. Rom." Wakef. Mss. * Ἐργοποιΐα, Gl. Opificium. * Ἐργοπόνος, Opp. K. 1, 148. Coluth. 192. * Ἐργοπονέομαι, Artem. 167. * " Ἐργοσκόπος, Pallad. V. Chrys. 51." Boiss. Mss. * Ἐργοστόλος, i. q. ἐργεπιστάτης, Chariton 4, 2.] " Ἐργότρυς, Inspector operum, Hes. Existimarem " alioqui convenire cum Ἐργοδιώκτης et ἐργεπείκτης: " tanquam ex ἔργον et ὀτρύνειν factum." [Lobeck. Phryn. 612. * Ἐργοφόρος, Ælian. H. A. 5, 42.] " Ἐρ" γώδης, Operosus, Difficilis, Laboriosus, Molestus.

A " Plato, Τῆς ἐπιμελείας ἐργῶδες τοῦτ' ἔστι. Crantor, " teste Diog. L., dicebat esse ἐργῶδες ἐν τῷ κυρίῳ τρα" γικῶς ἅμα καὶ συμπαθῶς γράψαι." " Ἐργωδῶς, Dif" ficulter. Theophr. H. Pl. 9, 16. Τοὺς γὰρ ἐγχωρίους " ἀνασώζειν τινὰς μέλιτι καὶ οἴνῳ, καὶ τοιούτοις τισί· " σπανίως δὲ καὶ τούτους καὶ ἐργωδῶς. Item SUBST. " Ἐργωδία, Difficultas, Molestia, Negotium, ap. " Greg. Naz." [Nicet. Ann. 1, 7. * " Ἐργώνης, Thom. M. 654." Schæf. Mss.] " Ἐργωνία, Redemtio metal" lorum, vel sartorum tectorum, Bud. Legitur " autem ap. Polyb. (6, 17, 5.) Καὶ τοπαράπαν ἀδυ" νάτου τινὸς συμβάντος ἀπολῦσαι τῆς ἐργωνίας. Ubi " quidam interpr. Remittere elocationis pretium."

Ἀεργὸς, ὁ, ἡ, Qui feriatur ab omni opere, Nullum opus agens, Il. I. (320.) τῷ ἀεργῷ opp. ὁ πολλὰ ἐοργὼς, Qui multa egit, laboravit. Od. Τ. (27.) οὐ γὰρ ἀεργὸν ἀνέξομαι ὅς κεν ἐμῆς γε Χοίνικος ἅπτηται, Non patiar otiari, otiosum esse, Cessare, Ab omni opere feriari. || Ἀεργὸς, Iners, Piger, Deses, Hesiod."Ε. (301.) ὅς κεν ἀεργὸς Ζώῃ, κηφήνεσσι κοθούροις εἴκελος

B ὁρμὴν, [al. ὀργήν.] Idem ibid. Λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρί. || Non cultus, aratus, Inaratus, ut γῆ, χώρα: cui opp. ἡ εἰργασμένη, κατειργασμένη, κάτεργος. Sic ap. Theophr. C. Pl. 1. τὰ ἄεργα s. ἀργὰ opp. τοῖς εἰργασμένοις, Bud. Sciendum est autem pro Pigro dici potius a poëtis ἀεργὸς, in prosa autem ἀργός. [* Ἀνάεργος, pro ἀεργὸς, Lobeck. Phryn. 728. * " Ἀεργῶς, ad Diod. S. 2, 221." Schæf. Mss.] Ἀεργὴς, pro eod. dici annotatur, sed rarius. [Inde * Ἀέργεια, " Valck. ad Bion. 323." Schæf. Mss.] " Παναεργὴς, Omnino non confectus, " Adhuc prorsus incoctus et crudus: πάντως ἀκατέρ" γαστος s. ἀδιάπεπτος. Nicand. Ἀ. (66.) Εὖτ' ἂν ὑπ' ἐκ " φάρυγος χεύῃ παναεργέα δόρπον. Schol. ibi exp. etiam " ἀργὸν, ut signif. et Prorsus inefficax. Terminatio " tamen hanc signif. non videtur admittere." Ἀεργία, Cessatio ab opere, Alciphr. Ep. 1. Ἀ. παντελὴς ἦν, Cessabatur ab omni opere. || Apud Hom. ἀεργίαν vult Eust. signif. etiam Inertiam, i. e. Artis ignorationem, s. Artis imperitiam: in Od. Ω. (250.) Οὐ μὲν

C ἀεργίης γε ἄναξ ἕνεκ' οὔ σε κομίζει. Item, Inertia, Desidia, Pigritia, Hesiod."Ε. (1, 309.)"Εργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη δέ τ' ὄνειδος. || Ἀεργία χώρας, Regionis cessatio ab aratione. Ad verbum Terræ inaratio; si dici posset eo modo, quo Regio inarata, ἀεργὸς χώρα. Æsch. (69.) Καὶ τὴν χώραν—ἀναθεῖναι τοῖς θεοῖς ἐπὶ πάσῃ ἀ., Ita ut omnino non araretur, coleretur. Ἀεργέω, Cesso ab omni opere, Otior, Otiosus sum, Sum deses, piger. Vide Ἀργέω paulo post. [Hes. * Ἀέργητος, Cyrill. Dial. 6. p. 621.] Ἀεργηλὸς pro ἀεργὸς, Iners, citatur e Nonno, Πάντας ἀεργηλαῖσιν ἐπέτρεπον ἔργον ἀκάνθαις. Videtur ex ipso v. ἀεργῶ formatum. [Maximi Καταρχ. 469. 482. 526.]

¶ Ἀργὸς, ὁ, ἡ, i. q. ἀεργὸς, et factum per crasin ex isto, Qui cessat ab opere, Ab opere immunis, Otiosus, Budæo Cessans, Immunis ab opere. Nonnunquam absolute ponitur, et sine casu. Plut. Pericle, Οὔτε λαμβάνειν ἀργὸν καὶ σχολάζοντα. Xen. K. Π. 1, (6, 14.) Στρατιὰν ἀργὸν τρέφειν. Sic Ἀργὸν δίαιταν

D διαιτᾶσθαι, Iners vitæ genus traducere. Ἀργὸν ἔτος ap. Judæos Annus septimus, quasi Cessator, Feriatus annus. Ἀργὸς χρόνος Plut. Cor. Tempus cessationis, quo cessatur: λόγος, Ignava ratio, Cic. de Fato, Ratio sc. eorum, qui omnia fieri fato contendebant. Cui, addit Cic., si pareamus, nihil omnino agamus in vita: ostendens unde dicta sit ἀργός. Exp. etiam Interrogationem ignavam et inertem. Interdum cum gen., ut ἀργοὶ πόνων, Plato de LL. 7. Non laborantes, Vacui laboribus. Expertes laborum. Apud Eur. (Iph. A. 1000.) τῶν οἴκοθεν, Rerum domesticarum negligens; κλήρου, Plato, Sua sorte privatus, ut vulgo exp. Apud Lucian. autem Ἀργὸς εἰς ἅπαντα, exp. Rei nulli vacans. Sed malim interpretari, Piger ad omnia, Segnis. || Γῆ, χώρα, Inculta terra, s. regio: cui opp. εἰργασμένη, κάτεργος. Apud Xen. (K. Π. 3, 2, 9.) ἀργὸς γῆ et ἐνεργὸς opp. Dicitur ἀργὸς γῆ etiam uno verbo χέρσος. Plut. Poplic. Ἀργὸν χωρίον καὶ ἄκαρπον, Incultus locus et infrugifer. || Ἀργὸς ἄργυρος, Argentum infectum, Bud. e Paus. i. e. ἀνέργαστος. || Χρήματα, Pecuniæ, quæ com-

pendium nullum usurarum afferunt, quibus opp. *ἐνεργὰ*, Bud. Notandum est autem dici *τὰ μὴ ἐργαζόμενα*. Item *'Αργὸν ἐργαστήριον* vel *ἀργῆσαι*, Quod nihil quæstus fecit, Dem. (819.) cui *ἐνεργὸν* opp. Bud.

|| *'Αργότερος*, compar., ut *'Α. τῷ βίῳ μειράκιον*, Gal. ad Gl.

'Αργολογέω, Supervacanea verba scribo, dico, i. e. *παρέλκοντα*. Basil. *'Αλλ' οὐκ ἀργ. ἡ γραφὴ*, Bud. *'Αργολογία*, ap. Cyrill., Otiosus sermo, Bud. [Hes.] *'Αργοποιὸς*, Inertem et segnem reddens, Inertiam afferens. [" Plut. Numa fin." Wakef. Mss. * *'Αργόπρακτος*, Ignavus ad agendum, Paul. Alex. Apotelesm. 4. *'Αργοτροφέω*, Cyrill. Ep. ad Colos. 366. * *'Αργοφάγος*, Pallad., Laus. c. 26. p. 65. * " *Χείραργος*, ad Hesych. 2, 304. n. 22." Dahler. Mss.]

'Αργῶς, Otiose, Segniter, Dem. (66.) *Παντελῶς ἀργῶς ἔχετε*. Plut. Pericle, *Καί περ οὐ παντάπασιν ἀργῶς ἔχων πρὸς χρηματισμόν*. Apud Xen. (*'Απ.* 2, 4, 7.) *'Αργῶς καὶ ἀνειμένως*, Segniter et remisse. Et in superl. gradu *ἀργότατα*: ut *διακεῖσθαι*, Dem. (144.) || Item *ἀργῶς*, inquit Bud., Temere, i. e. Sine causa, Frustra, Nulla nota ratione: ut illud, *Οὐκ ἀργῶς τοῦτο κεῖται παρὰ τῷ ποιητῇ*, Non otiose, non sine alicujus rei signif. *'Αργία*, Otium, Otiositas, Dem. (1308.) *'Αργίας νόμος, ᾧ ἔνοχοι οἱ μὴ ἐργαζόμενοι*. Plut. Apophth. *'Αλόντος τινὸς γραφὴν ἀργίας*: Solone, *'Αργίας ἁλόντες*. Gal. *γυμνασίαν* et *ἀργίαν* opp. Apud Plat. *ἀργία* cum gen., sicut et *ἀργὸν* cum eo poni diximus: *'Αργία τῶν ἔργων*, Cessatio ab operibus. || Segnities, Inertia, Plut. (6, 722.) *Πολεμίους ὧν οἱ λαγοὶ δι' ἀργίαν ἐν τοῖς τείχεσιν ἐγκαθεύδουσιν*, Hostes, quorum in muris dormiunt lepores, ob eorum inertiam. Isocr. autem reprehendit Lacedæmoniorum *ἀργίαν*, i. e. eo nomine Lacedæmonios reprehendit, quod non colerent solum. [* " *'Αργεία*, pro *ἀργία*, Dionys. H. de Comp. Verb. 24. Athanas. 1, 761." Kall. Mss.] *'Αργέω*, i. q. *ἀεργέω*, Cesso, Ab opere cesso, Ferior, Otior, Dem. (38.) *Οὐδ' αὐτοὺς μὲν ἀργεῖν καὶ σχολάζειν*. Xen. *ἐργάζεσθαι* et *ἀργεῖν* inter se opp., K. Π. 1, (6, 5.) Aristoteli autem opp. *πονεῖν* et *ἀργεῖν*. Plut. Cam. *'Αργῶν ταῖς πράξεσι*. Cum gen. Plato Pol. 2. *'Αργήσει οὖν γεωργὸς τῆς αὐτοῦ δημιουργίας*. || Pass. Xen. K. Π. 2, (3, 2.) *Οὐδὲν γὰρ αὐτοῖς ἀργεῖται τῶν πράττεσθαι δεομένων*, Nihil per cessationem transmittitur, per inertiam negligitur infectum, infectum remanet, otio transmissum. Bud. Xen. *'Ιερ.* (9, 9.) *Οὐδὲ αὕτη ἂν ἡ σκέψις ἀργοῖτο*, Negligeretur, Transmitteretur, Cessare sineretur, Bud. [* *Εὐαργησία*, Toup. in Suid. 160.] " *'Εξαργέω*, " Otiosus sum: vel Obtorpesco. Aristot. Pol. 5. *Διὰ* " *τὸ ἐξηργηκέναι τὴν αὐτοῦ δύναμιν*. Affertur et pass. " *ἐξαργηθεὶς*, pro Omissus negligentia." [Soph. Phil. 556. *ἔργα δρῶμεν', οὐκέτ' ἐξαργούμενα*, Schol. *ἀναβολὴν ἔχοντα*.] " *Καταργέω*, Reddo *ἀεργὸν* et inefficacem, Facio cessare ab opere suo, Tollo, Aboleo. " Crebro in usu est h. v. ap. Scriptt. N. T., et peculiariter ap. Paulum: ut, ad Rom. 3, (3.) *Μὴ* " *ἡ ἀπιστία αὐτῶν τὴν πίστιν τοῦ Θεοῦ καταργήσει*; " Ibid. *Νόμον οὖν καταργοῦμεν διὰ τῆς πίστεως*; 1 " Cor. 1, (28.) *"Ινα τὰ ὄντα καταργήσῃ*: et 15, (24.) " *"Οταν καταργήσῃ πᾶσαν ἀρχὴν καὶ πᾶσαν ἐξουσίαν* " *καὶ δύναμιν*. Et ad Hebr. 2, (14.) *Καταργήσῃ τὸν* " *τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου*. Itidem voce et signif. pass. ad Rom. 6, (6.) *"Ινα καταργηθῇ τὸ* " *σῶμα τῆς ἁμαρτίας*: 1 Cor. 13, (8.) *Εἴ τε γλῶσσαι παύσονται, εἴ τε γνῶσις καταργηθήσεται*: et 15, " (26.) *"Εσχατος ἐχθρὸς καταργεῖται, ὁ θάνατος*. Itidem Basil. accepisse *καταργεῖν* pro Frangere et " debilitare: et *κατηργημένος* pro Fracto, testatur " Bud., qui ap. Paul. *καταργεῖν* interpr. Antiquare, " Abrogare. Rursum Paul. dicit *καταργεῖσθαι ἀπὸ* " pro Liberari et separari ab: ad Rom. 7, 2. *'Η γὰρ* " *ὕπανδρος γυνὴ τῷ ζῶντι ἀνδρὶ δέδεται νόμῳ· ἐὰν δὲ* " *ἀποθάνῃ ὁ ἀνὴρ, κατήργηται ἀπὸ τοῦ νόμου τοῦ ἀνδρός*: Et 6. *Νυνὶ δὲ κατηργήθημεν ἀπὸ τοῦ νόμου,* " *ἀποθανόντος ἐν ᾧ κατειχόμεθα*, Liberi sumus a Lege. " At ad Galat. 5, 4. *Κατηργήθητε ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ* " *οἵτινες ἐν νόμῳ δικαιοῦσθε· τῆς χάριτος ἐξεπέσατε*, " Facti estis inanes Christi quicunque per Legem " justificamini: a gratia excidistis: s. Separati estis " a Christo et facti tanquam aliquid prorsus inane " et nihili. Signif. *καταργέω* etiam Inutilem reddo, " s. Inutiliter occupo. Luc. 13, (7.) de ficu infrugifera, *"Εκκοψον αὐτήν· ἵνα τί καὶ τὴν γῆν καταργεῖ*; " nam dum terram occupat, impedit eam, efficitque " ut sit otiosa, h. e. sterilis et inutilis. Apud Diosc. " autem in Præf. libri 6. *Τοῖς καταργουμένοις φαρμάκοις*, interpretes verterunt Medicamentis purgatoriis." [" *'Αλλ' εἶμ', ὅπως ἂν μὴ καταργῶμεν χέρα*, Eur. Phœn. 760. *ὅπως μὴ ἐμποδίζωμεν τὸ τῶν χειρῶν ἔργον, τουτέστι τὸν πόλεμον*, Schol. * *Κατάργησις*, Abolitio, Sublatio, q. d. Desuefactio, Chrys. *περὶ 'Ακαταλήπτου*, 1. T. 6. p. 390." Seager. Mss.] *'Αργεύομαι*, ap. Xen. i. q. *ἀργῶ*, In otio vivo, Otiosam vitam ago, [Λ. 5, 3. al. *ἀγρεύομαι*. Gal. Comm. 1. in 3 Epidem., Foës. p. 1206.]

" *'Αμφίεργος γῆ*, Amphiergum solum: quod nimirum dimidia ex parte irrigatur aquis cœlestibus, " et dimidia ex parte solaribus incalescit radiis, " velut utrumque naturæ opus expertum. Ita enim " Theophr. C. Pl. 3, (23, 1.) *Μήθ' ἡμιβραχῆ καὶ ἡμίειλον· ἣν δὴ καλοῦσί τινες ἀμφίεργον*." [* *"Ανεργος*, Eur. Hel. 366. * *'Ανεργίη*, Bion 15, 6.] " *'Ανέργητος*, Non operans, Inefficax, VV. LL. perperam " pro *ἀνενέργητος*. *'Απεργὸς*, Hesychio *ἀργὸς*, Qui ab " opere et labore alienum gerit animum, Piger, Ignavus." [Artemid. 1, 42. p. 63. * " *'Ασυλοεργὸς*, Clem. Alex. p. 20." Kall. Mss. * *Βαθυεργέω*, Geop. 2, 23, 14. * *Βαρυεργὴς*, Appian. 2, 115. et n. * *Βαρυεργέω*, var. lect. Geop. l. c. * *Δοροεργὴς*, Manetho 4, 320.]

Δύσεργος, ET *Δυσεργὴς*, Operosus, Difficilis, Plut. Symp. 4. *Παγχάλεπον, ὦ ἑταῖρε, καὶ δ.*, Valde difficile est et magni operis: *δυσεργὲς πρᾶγμα*, Appiano Res difficilis factu. Theophr. *δύσεργος ὕλη*, Materia difficilis ad fabricam, VV. LL. [*Δύσεργον χεῖμα*, Bruma iners, Bion 6, 5. " Wakef. ib. *Δυσεργὴς*, ad Timæi Lex. 270." Schæf. Mss. * *Δυσέργως*, Plut. Demetr. 5. p. 52.] *Δυσεργία*, Difficultas. Exp. et aliter a Suida: sed *δυσερμία* Hes. habet in illa signif., sicut et *εὐερμία*: de quibus et ipsum Suid. lege in *Εὐερμία*. [" Clem. Alex. 623." Wakef. Mss. * *Δυσέργεια*, Mathem. Vett. 268. * *Δυσεργέω*, unde] " *Δυσέργημα, τὸ*, exp. Molestia: sed sine exemplo." [Diosc. 7. Præf.] CONTR. *Εὐεργὸς, ὁ, ἡ*, Facilis: et *Εὐεργὸν ξύλον τῆς πεύκης*, Theophr. (H. Pl. 3, 9, 2.) Circa quod non multum est laboris. Idem Theophr. *'Η φιλύρα τὸ ὅλον εὐεργὸν*, Tilia cuicunque operi facilis, Plin. || Apud Od. O. (420.) *τά τε φρένας ἠπεροπεύει Θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, καὶ εἴ κ' εὐεργὸς ἔῃσι*, Schol. exp. *σώφρων, καλὰ ἔργα πράσσουσα*, Proba et honeste casteque se gerens: quæ ejus exp. videtur convenientior, quam quæ in VV. LL. est, Bene operans, i. e. Actuosa. Eust. exp. *ἀγαθουργός*. Observandum est autem *εὐεργὸς* scribi, non *εὔεργος*, ut *δύσεργος*. AT *Εὐεργὴς*, navis, domus, Benefabricata, Affabrefacta, Bene compacta, Hom. Sic *λώπη, δίφρος*, ap. Eund. *πηδάλιον*, Hesiod. (*"Ε.* 2, 247.) At *χρυσὸς* Od. I. (202.) opp. *τῷ ἀργῷ*, Eust., qui dicit *εὐεργῆ δίδοσθαι χρυσὸν, ἐπεὶ οὐκ ἦν τίμιον τοῖς τότε χρυσίον ἀργόν*. || Beneficus, Bene meritus de aliquo, Od. Δ. (695.) *οὐδέ τίς ἐστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων*, h. e. *εὐεργετῶν*. [* *Εὐεργέστερος*, Theophr. H. Pl. 3, 9, 6. Diosc. 1, 2. * *Εὐεργέστατος*, 18. * *Εὐεργῶς*, Aristot. Meteor. 3, 6. * " *Εὐεργέω*, ad Hesych. 1519, 3." Dahler. Mss.] " *Εὐεργία*, Felix rerum successus: " cui opp. *δυσεργία*. Ita VV. LL. e Suida, ap. quem " tamen scriptum *δυσερμία*. Vide et *Εὐέργη*." [Hesychio *εὐπιστία*. I. q. *εὐεργεσία*, Joseph. Ant. 6, 11, 2. si locus sanus.] *Εὐεργεσία, ἡ*, Beneficentia, Od. X. (374.) *'Ως κακοεργίης εὐεργεσίη μέγ' ἀμείνων*. Isocr. etiam ad Dem. *κακοεργίαν* ei opp. *Αἰσχρὸν νόμιζε τῶν ἐχθρῶν νικᾶσθαι ταῖς κακοποιΐαις, καὶ τῶν φίλων ἡττᾶσθαι ταῖς εὐεργεσίαις*. Et ap. Longin. (1, 2.) quærenti cuidam qua re proxime ad deos accedamus, respondet alter *εὐεργεσίᾳ καὶ ἀληθείᾳ*. || Multo frequentius pro Beneficium, Thuc. 1, (137.) *Καί μοι εὐεργεσία ὀφείλεται*, Mihi beneficium debetur: (129.) *Κείσεταί σοι εὐεργεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἐσαεὶ ἀνάγραπτος*. Beneficii illius domi nostræ æterna memoria conservabitur. Sic dicitur *ἀνταλλάξασθαι τὰς*

εὐεργεσίας, Compensare s. Referre beneficium: et εὐεργεσίας ἐκτίνειν pro eod. ap. Herod. Herodian. (6, 9, 2.) Εἰς ἐκεῖνον εὐεργεσίας κατατεθείσας πρὸς αὐτοῦ, Beneficia ap. eum a se collocata. Hesiod. Θ. (503.) Οἵ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιάων. Et Dem. (316.) Τὰς ἰδίας εὐεργεσίας ὑπομιμνήσκειν. Notandum vero in illis Thuc. ll. posse reddi etiam Gratia, quemadmodum et Schol. in priori exp. ἀντίχαρις: ut sit, Mihi gratia debetur; et, Habebitur tibi gratia nunquam domi nostræ delenda. ET Εὐεργέτης, Qui beneficium confert, benefacit, Dem. (240.) Φίλον, εὐεργέτην, σωτῆρα, τὸν Φίλιππον ἡγοῦντο. Nonnunquam additur gen. ejus, in quem beneficium confertur. Thuc. 1, (136.) Ὧν αὐτῶν εὐεργέτης, Cum de iis esset benemeritus. Isocr. Hel. Enc. Τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος. Synes. Ep. 127. Ἧκε μετάπεμπτος ὥσπερ εὐεργέτης Ῥωμαίων. Lucian. Anach. Εὐεργέτης ἡμῶν. FEM. Εὐεργέτις, Quæ benefacit, benemeretur de aliquo. Plato de LL. Synes. Ep. 123. Περὶ σοῦ τῆς φιλτάτης τε καὶ εὐεργ. κεφαλῆς, De me benemerito capite. [Heliod. Æth. 277. Cor. " Ad B Charit. 694. Toup. Opusc. 2, 287. Emendd. 2, 222. Valck. Callim. 35. * Εὐεργετῶς, Wessel. ad Herod. 206." Schæf. Mss.] AT Εὐεργετικὸς, Ad benefaciendum proclivis, Beneficus. Interdum additur gen., sicut in εὐεργέτης: ut δύναμις εὐεργ. πολλῶν καὶ μεγάλων, Vis multis et magnis beneficiis juvandi. ET τὸ εὐεργ. neutr. Beneficentia, Ad benefaciendum proclivitas. Herodian. 6, (9, 16.) Εἴς τε τὸ φιλάνθρωπον καὶ εὐεργετικώτερον ἐπιῤῥεπής. Dicitur vero et εὐεργετητικὸς pro eod. [* " Εὐεργετικῶς, Inscr. Rosett." Boiss. Mss. * Ἀντευεργέτης, Schol. Apoll. Rh. 2, 321.] Ἀντευεργετικὸς, Ad beneficium reddendum pronus, Qui vicissim promtus est ad benefaciendum. Habetque itidem adjunctum gen. ut εὐεργετικός. Aristot. Eth. 4, (3.) περὶ μεγαλοψύχου loquens, Ἀντευεργετικὸς πλειόνων, Ad beneficium cum additamento reddendum promtus. [* Πανευεργέτης, Euseb. H. E. 312. * Παντευεργέτης, Greg. Naz. 2, 256.] Ab Εὐεργέτης, derivatur ET Εὐεργετέω, Benefacio, Benemereor. Xen. K. Π. 8, (2, 1.) Ἕως μὲν οὖν χρή- C μασιν ἀδυνατώτερος ἦν εὐεργετεῖν. Aliquando additur accus. ejus, qui benefit. Aristot. Pol. 5. Εὐεργετεῖ τὴν πόλιν, Beneficia in civitatem confert. Aristoph. Πλ. (834.) οὓς τέως Εὐηργέτησα δεομένους. Nonnunquam accus. rei additur. Xen. K. Π. 8, (2, 7.) Μεγάλα ἀντὶ μικρῶν εὐεργετεῖν, Magna pro parvis conferre beneficia. Est ubi duplicem habet accus., et pers. et rei. Plato Pol. 1. Οὔτι κακῶς σοι κείσεται ὅ, τι ἂν ἡμᾶς εὐεργετήσῃς, Non male collocabis, quod in me contuleris beneficium. Sic ap. Dem. c. Lept. Πολλὰ ἂν ἔχων εἰπεῖν ὅσα εὐεργέτηκεν ὑμᾶς οὗτος ἀνήρ. Citatur vero et Εὐεργετῶ σε εἰς χρήματα, e Phalar. Epist. || Εὐεργετοῦμαι, Beneficio afficior, Aristot. Eth. 4, 3. περὶ μεγαλοκινδύνου loquens, Εὐεργετούμενος δ' αἰσχύνεται. Interdum additur et accus. rei, ut in act. Xen. (Ἀπ. 2, 2, 3.) Μείζονα εὐεργετημένος, Majoribus beneficiis affectus. Herodian. 4, (13, 5.) Πολλὰ ὑπ' αὐτοῦ εὐεργετηθέντι. Εὐεργέτημα, Benefactum, Benemeritum, Beneficium (in aliquem) collatum, Xen. K. Π. 8, (2, 2.) Εὐεργέτημα D ἀνθρώποις πρὸς ἀλλήλους οὐδέν ἐστιν ἀπὸ τῆς αὐτῆς δαπάνης ἐπιχαριτώτερον, ἢ σίτων καὶ ποτῶν μετάδοσις. " Εὐεργετητέον, Benefaciendum," [Xen. Ἀπ. 2, 1, 28.] Εὐεργετητικὸς, Ad benefaciendum s. benemerendum promtus. Pro quo εὐεργετικὸς dici Bud. Comm. annotat, sicut pro ὑπηρετητικὸς dicitur ὑπηρετικὸς et pro φιλητικὸς, φιλικός. Ἀντευεργετέω, Beneficium reddo s. compenso, Vicissim benefacio. Xen. Μηδὲν φροντίζων τοῦ ἀντευεργετεῖν, Nihil laborans de gratia referenda, [Ἀπ. 2, 6, 4. * " Ἀντευεργέτημα, ad Hesych. 1, 382. n. 23." Dahler. Mss. * Διευεργετέω, Schol. Æsch. Pers. 856. * " Κατευεργετέω, Tzetz. Chil. 10, 821." Elberling. Mss. * Προευεργετέω, Schol. Pind. Π. 2, 32. * Προσευεργετέω, Diod. S. 13. p. 342.]

Ἐνεργὸς, Qui in opere est, quasi ἐν ἔργῳ ὤν, Qui aliquid agit, ut contra ἀεργὸς, s. ἀργὸς, Qui velut ab opere remotus est. Lucian. (1, 739.) Ὡς μηδὲ ὁδῷ βαδίζων σχολὴν ἄγοις, ἀλλ' ἐ. εἴης. Sed est etiam A Actuosus, Strenuus, Acer, ut, Ἀννίβας ἐ. περὶ τὴν πολιορκίαν, Polyb. 3, (17, 4.) Quo Plut. modo ἐ. et δραστήριον pro eod. ponit de Demetrio loquens. Ex Ejusd. Pericle affertur Ἐνεργότατος τεχνίτης pro Laboriosissimo artifice. Dicitur vero et πορεία ἐνεργὸς a Polyb. (5, 8, 3.) Iter, quod acriter et magna virium contentione conficitur, Contentum iter. Sed et res quæpiam dicitur ἐνεργὸς a Theophr., Efficax. Quod autem dicit Thuc. (3, 17.) naves ἐνεργοὺς κάλλει, si mendosum non est, crediderim apte reddi posse Operosæ cujusdam elegantiæ. Denique ut ἐνεργὸς pro Eo, qui in opere est, opp. ἀεργῷ s. ἀργῷ, sic etiam ἐνεργὸς γῇ opp. τῇ ἀργῇ: dicitur enim a Xen. (K. Π. 3, 2, 9.) ἐνεργὸς terra, Quæ colitur s. culta: ut ἀργὸς, Inculta. Sicque et Plut. Cæsare, Πεδίον πολλαῖς ἐ. ἀνθρώπων μυριάσι, Quod multis millibus ad agriculturam sufficeret, Bud. Quem consule 271. et de ἐ. χρήματα, Pecunia fœnore occupata, quibus itidem opp. ἀργά. [" Boiss. Philostr. 415. Toup. Opusc. 1, 116. Emendd. 1, 176. P. Abresch. Paraphr. 268. Diod. S. 1, 361. ad Herod. 631. Ἔνεργος γῆ, Fac. ad Paus. 2, 414. Phalar. 224." Schæf. Mss.] Ἐνεργὴς, quoque pro Efficax, aliquoties in N. T. Item ἐνεργεστέρα χώρα e Plut. pro Cultior regio. [" Ad Diod. S. 2, 194. 533. Wakef. Trach. 11. ad Xen. Mem. 3, 4, 11. Toup. Opusc. 2, 218. Emendd. 3, 90." Schæf. Mss.] " Ἀνενεργὴς, " Effectu carens, Inefficax, Iners, VV. LL." [Theophr. H. Pl. 9, 18.] Ἐνεργῶς pro Actuose, Strenue, Acriter, Polyb. Ἐ. προσέκειτο τῇ πολιορκίᾳ. [Cf. 2, 54, 7. " Ad Diod. S. 2, 212. ad Xen. Mem. 3, 4, 11." Schæf. Mss.] Ἐνέργεια, Actio, Actus, Aristot. Εὐδαιμονία, ἐνέργειά τίς ἐστιν. Et ap. Eund. e virtutibus aliæ καθ' ἕξιν, aliæ κατ' ἐνέργειαν. Item Efficacia, Vis efficax, quæ in aliquo agit. Chrys., Ἀμήχανον ἀνθρώπῳ δυνηθῆναι θείαν ἐνεγκεῖν ὁμιλίαν ἄνευ τῆς ἐνεργείας τοῦ πνεύματος. Est etiam Figura s. Ornamentum orationis, de quo Fabius, περὶ τῆς ἐξεργασίας et ἐπεξεργασίας locutus, Ἐνέργεια confinis est iis, ab agendo dicta, et cujus propria sit virtus, non esse quæ dicuntur, otiosa. Ubi ego pro Et cujus reponendum puto Ut cujus. [" Wakef. S. Cr. 4, 248. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 317. ad Palæph. 131. Toup. Cur. Post. in Theocr. 3. Ammon. 91." Schæf. Mss.] Ἐνεργέω, In opere sum, Operor, Efficio, ad Phil. 2, 13. Ὁ Θεὸς γάρ ἐστιν ὁ ἐνεργῶν ἐν ὑμῖν καὶ τὸ θέλειν καὶ τὸ ἐνεργεῖν. Sic autem et in aliis N. T. ll. Polyb. ἐνεργήσασθαι φόβον simpl. pro Facere metum dixit, quod et Afferre et Injicere et Incutere metum Lat. dicunt, 2, (6, 7.) Οὐ μικρὰν οὐδὲ τὴν τυχοῦσαν κατάπληξιν καὶ φόβον ἐνεργησάμενοι τοῖς τὰς παραλίας οἰκοῦσι τῶν Ἑλλήνων. Vereor tamen, ne ἐνεργασάμενοι potius leg. sit. Apud Aristot. autem ἐνεργεῖν Bud. e quorundam interpr. sententia vertit Actu esse: ut, Πᾶν γὰρ οὕτω δυνατὸν, οὐκ ἀεὶ ἐνεργεῖ. Ex eod. tamen Aristot. affertur ἐνεργούμενα, de Mundo in vulg. signif. Invenitur autem in N. T. ἐνεργεῖσθαι signif. etiam act.: et in Jacobi Ep. (5, 16.) ἐνεργουμένη δέησις, exp. Efficax. Bud. vero ἐνεργεῖσθαι, a Paulo ad Rom. positum etiam videri dicit pro Actu esse, ut Aristot. utitur τῷ ἐνεργεῖν, ei contr. esse καταργεῖσθαι. || Ἐνεργεῖν, Afficere, Permovere, Bud. e Chrys. 77. Et ex 2 ad Cor. 29. affert pro Miracula facere. Item ἐνεργεῖσθαι pro A dæmonibus vexari, e Dionys. Areop. citat, sicut et ἐνεργοῦντες Dæmones, ex Eod. Rursus, ἐνεργούμενοι, inquit, Dæmonio correpti, ἀπὸ τῶν ἐνεργειῶν dicti sunt, i. e. operationibus dæmonum, quæ in ipsis conspicuæ sunt. Et ex Aretha in Apoc. 6. Ἀλλὰ καὶ προφῆτις εἶναι ὑποκρίνεται, πονηρῷ πνεύματι ἐνεργουμένη, i. e. κατεχομένη, inquit. Sed et simpl. pro Cieor s. Moveor, ex Eod. affert in c. 5. Τῇ φυσικῇ ζωῇ ἐνεργούμενα. Jam vero et in bonam partem pro Agi spiritu, et Afflatum esse, ex Eod. affert in c. 3. item e Greg. Ceterum has signif., ac præsertim illam, qua pro Miracula facere ponitur a Chrys., e Matth. et Marco manasse puto, scribentibus de Joanne, Αἱ δυνάμεις ἐνεργοῦσιν ἐν αὐτῷ. [" Wakef. Trach. 1146. S. Cr. 4, 42. Cattier. 19. Jacobs. Anth. 8, 255. Diod. S. 2, 475. Boiss. Philostr. 561. ad Il. B. 409.

A. 282. De coitu, Bergl. Alciphr. 189. 412. ad Lucian. 1, 246. Villois. ad Long. 191. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 91. Toup. Add. in Theocr. 391. Append. 16. et Ind. Cum accus., Append. l. c." Schæf. Mss.] Ἐνέργημα, Effectus, Quod e vi quapiam et efficacia prodit, Vexatio dæmonum ; in bonam partem, Afflatio spiritus, Bud. sequendo signif., quæ τῷ ἐνεργεῖσθαι data modo fuit. [" Toup. ad Longin. 359. ad Diod. S. 1, 294." Schæf. Mss. * Ἐνεργήτρια, Gl. Efficax.] Ἐνεργητικὸς, Agendi vim habens, Efficacia præditus. Gramm. ἐνεργητικὰ vocant ῥήματα, quæ Lat. Activa verba. [" Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 292. Ammon. 109. Conf. c. ἐνικὸς, Bast. Lettre 81." Schæf. Mss. * Ἐνεργητικῶς, Phrynichus Bekkeri p. 7.] " Αὐτενέργητος, Ipse per se " operans s. efficiens : ut αὐτοκίνητος : Dionys. A- " reop." [" de D. N. 14, 14." Kall. Mss. " Procl. in Alcib. p. 18. ubi v. Creuzer." Boiss. Mss.] Αὐτοενεργητικὸν, Verbum quod pass. vocem et act. signif. habet, ut μάχομαι. AT Ἀνενέργητος, Inefficax, Inutilis, Greg. Τὸ γὰρ ἡμέτερον ὑπνοῦν ἀ. τε καὶ ἄπρακτον. [" Schol. Pind. Ὀ. 2, 31." Boiss. Mss. * Ἀνενεργησία, Sext. Emp. 719.] Ἀντενεργέω, Efficaciam s. Vim efficacem habeo adv. aliquid, ut ἀντενεργεῖν θανασίμοις Diosc. ubi exp. Resistere. Malim Efficaciter resistere : [Notha 461. ὕπνους χαλεπούς. * " Διενεργέω, Stob. Serm. 3. p. 91." Kall. Mss. * Προενεργέω, Clem. Alex. Str. 4. p. 634.]

[* Ἔπεργος, Stob. Serm. 6. p. 167. Sch.] " Ἐπεργία, Operatio penes alios, VV. LL." [" Ilgen. Hymn. 592." Schæf. Mss. * Εὐθυεργὴς, Lucian. 4. p. 190.] Ἡμίεργος, q. d. Semifactus, Imperfectus, Inchoatus, Aristot. Œc. 2. Ἀναθήματα ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις ἡ. [Herod. 4, 124. τείχεα. * Ἡμιεργὴς, Athen. 486.] " Καλλίεργον vocat Plato hunc mun- " dum, ut testatur Philo de Mundo, i. e. Pulcre fa- " bricatum, Affabre factum. In libello autem Ejusd. " περὶ Ἀφθαρσίας Κόσμου scriptum oxytonως καλλι- " εργὸν, p. 646, Ed. Turn. Καλλιεργέω, Pulcre fa- " bricor, Affabre facio. Dionys. Areop. Καὶ τὴν μίαν " τοῦ παντὸς σύμπνοιαν καὶ ἁρμονίαν καλλιεργοῦσα." C [" Phryn. Ecl. 82." Schæf. Mss. * Καλλιουργέω, Themist. 231. Ἐκαλλιουργεῖτο καὶ εὖ ἤσκητο. * " Καλλιέργημα, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 141. * Καλλιεργία, Dionys. Alex. in Routhii Reliq. SS. 4, 362." Boiss. Mss.] " Κάτεργος, Laborando " excultus, Cultus, κατειργασμένος s. κατεργασθείς. " Theophr. C. Pl. 5, 20. Ἐπεὶ ἡ χώρα πᾶσα κάτεργος " γέγονεν : pro quo paulo post dicit, διὰ τὸ κατειρ- " γάσθαι τὴν χώραν : huic τῇ κατέργῳ χώρᾳ oppo- " nens τὴν ἀργόν. At τὸ κάτεργον τῆς σκηνῆς ex Ex- " odi 30, (16.) affertur pro Opus tabernaculi. Κατ- " εργὸν vero Hesychio πεπαλαιωμένον, Antiquatum, " Inveteratum." [* Μίσεργος, J. Poll. 6, 172.]

Παρέργος, Qui est præter susceptum opus, Ad susceptum opus accedens. Plato Timæo, Ὁ λόγος π. ὢν, vide Lex. Cic. Et ἀνάλωμα, Impendia, quæ præter destinatam impensam fiunt. Aristot. Pol. 7. Ἐκεῖνο μὲν γὰρ, π. ἂν εἴη· τοῦτο δὲ, ἔργον τῆς μεθόδου ταύτης, Illud enim, accessio esse possit hujus tractatus, hoc vero, præcipua ejus intentio princepsque D actio, Bud. Hinc ἐν παρέργου χώρᾳ, μέρει, ὁδοῦ πάρεργον, ἐν παρέργῳ τίθεσθαι, ποιεῖσθαι : quæ vide ap. Bud. 842-3. [" Apud Athen. 545. vulgo quidem legitur ἐν παρέργῳ τίθεσθαι χώρᾳ, sed rectius videtur, quod Bud. l. c. ex sua, puto, emend. posuit, ἐν παρέργου τίθεσθαι χώρᾳ, quemadmodum Plato de Rep. 2. ἐν παρέργου μέρει dixit, citante eod. Bud. Notandum vero et illud Agathonis dictum ap. Athen. init. libri 5. Τὸ μὲν πάρεργον, ἔργον ὡς, ποιούμεθα· Τὸ δ' ἔργον, ὡς πάρεργον, ἐκπονούμεθα." Schw. Mss. " Πάρεργος, ad Lucian. 1, 337. 535. 802. Wakef. S. Cr. 2, 22. ad Diod. S. 1, 7. Brunck. Phil. 473. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 291. Πάρεργον, ib. ad Lucian. 1, 836. Thom. M. 813. Markl. Suppl. 426. ad Charit. 579. Wakef. Herc. F. 1343. El. 63. 509. Phil. 473. 482. Huschk. Anal. 265. Eur. Iph. T. 514. Hel. 931. ad Paus. 409. Jacobs. Anth. 11, 250. Diod. S. 2, 630. Plato Phædro 338, Ὁδοῦ π., Lucian. 3, 172. Π. γίνεσθαι τινὶ, Ab aliquo præter alios, quasi obi-

A ter, trucidari, Bibl. Crit. 3, 2. p. 17. ad Charit. 579. Πάρεργα, Titulus libri, Gell. N. A. 1, 4. Bip." Schæf. Mss.] Παρέργως, Obiter, Perfunctorie, Non accurate, Synes. Ὡν κἀγὼ π. ἠκροασάμην, Tanquam aliud agens, ἔχειν, Bud. ibid. [" Villois. ad Long. 261." Schæf. Mss.]

Περίεργος, Curiosus, Anxiam diligentiam aliqua in re adhibens, Xen. (Ἀπ. 1, 3, 1.) Τοὺς δ' ἄλλως πως ποιοῦντας, π. καὶ ματαίους ἐνόμιζεν εἶναι. Isocr. Epist. Δέδοικα μὴ λίαν ἄτοπος δόξω καὶ π. Herodian. 4, (12, 5.) Περιεργότερος ὢν, οὐ μόνον τὰ ἀνθρώπων πάντα εἰδέναι ἤθελεν, ἀλλὰ καὶ τὰ θεῖα καὶ δαιμόνια πολυπραγμονεῖν. || De re etiam dicitur frequentissime, pro Curiose accuratus, Nimis exquisitus, Supervacaneus, Aristot. Ἐπεὶ δ' οὐθὲν ποιεῖ π. οὐδὲ μάτην ἡ φύσις. Plut. Symp. 4. Καὶ τῆς τροφῆς πᾶσαν ἡδονὴν ἐπίθετον καὶ π. ἀφελόντες. Isocr. (ad Dem. 4.) Ἔστι δὲ φιλοκάλου τὸ μεγαλοπρεπὲς, καλλωπιστοῦ δὲ τὸ π. Greg. dixit etiam Στρέβλας περιεργοτέρας, pro Exquisitioribus tormentis. Et Diosc. Περιέργους οἴνους, B Vina exquisitiore diligentia confecta. [" Ad Charit. 700. Dawes. M. Cr. 355. Jacobs. Anth. 7, 170. 8, 215. Cattier. 86. Villois. ad Long. 182. Aristoph. Fr. 250. Mœr. 224. Abresch. Lectt. Arist. 286. Valck. Hipp. p. 234. Wakef. S. Cr. 2, 143. ad Herod. 373. * Περιεργοπένητες, Albert. ad Hesych. Epist. ad Eulog. n. 18." Schæf. Mss.] Περιέργως, Curiose, Nimis accurate. [Athen. 227. 456.] " Περιεργέω affertur " pro Curiosus sum : sed sine exemplo." Περιεργία, Curiositas, Plut. Τῇ δὲ π. τὴν κακολογίαν ἀνάγκη συνακολουθεῖν. Item Nimis accurata diligentia, et quam Fab. Extremam anxietatem appellasse videtur. [" Ad Charit. 406. Coray Theophr. 235. 239. Jacobs. Anth. 8, 215. Villois. ad Long. 182. Brunck. Aj. 1286." Schæf. Mss. * Περιεργὴς, Tzetz. Carm. Il. 54. * Περιέργεια, Schleusn. Lex. in V. T. " Ad Charit. 406." Schæf. Mss.] ET Περιεργάζομαι, Curiositate utor, Curiose ago, Plato Apol. Socr. (3.) Περιεργάζεται ζητῶν τά τε ὑπὸ γῆν καὶ τὰ ἐπουράνια. Item Curiose nimium et inaniter contendo et laboro, inquiro, ut Bud. interpr. in Dem. (248.) Εἰ μὲν γὰρ μὴ ἐχρῆν (ταῦτα ποιεῖν,) περιειργασμαι μὲν ἐγὼ περὶ τούτων εἰπὼν, περιείργασται δ' ἡ πόλις ἡ πεισθεῖσα ἐμοί. Sic Plut. in Plat. Quæst. 610. et Synes. 81. Item pro Curiose observo, Chrys. ad Rom. 6. Ἂν μὲν γὰρ περιεργάσῃ κάλλος ἀλλότριον, ὅπλον ἀδικίας γέγονεν ὁ ὀφθαλμός. [" Jacobs. Anth. 9, 364. Larcher Herod. 3, 295. Villois. ad Long. 264. Diod. S. 2, 620. Heyn. Hom. 5, 74. Toup. ad Longin. 282. Opusc. 1, 341. Emendd. 2, 52. ad Herod. 219. ad Lucian. 1, 429. Hesych. Epist. ad Eulog. inter not. 20. et 21. an Stipem corrogare?" Schæf. Mss.] " Ἀ- " περίεργος, Non exquisitus : vel Non superfluus et " supervacaneus. Athen. (274.) Βρωτὰ καὶ ποτὰ πάν- " των ἀπεριεργότατα. Itidemque alibi, ἀπερίεργος " δίαιτα pro λιτὴ καὶ ἀφελής. Unde ADV. Ἀπεριέρ- " γως, Non exquisite, Non superflue : ut ap. Ceb. " Theb. Ἀπ. κεκοσμημένος, Ornatus cultu corporis " non exquisito sed simplici." [" Schol. Dem. c. Ctes. 329. Bekk." Boiss. Mss. * Ἀπεριεργία, Stob. Serm. 83. p. 486.] " Πολυεργὴς ex Epigr. pro La- " boriosus." [Anthol. 3, 302.] " Affertur ET Πολύερ- " γος pro Operosus, Semper aliquid agens : ut φίλερ- " γος." [Theocr. 25, 27. * Πολυεργία, Philo 1. p. 112. P. falsa l. pro περιεργία. * Προεργέω, Hes. 787. * Πρόσεργος, Anal. 1, 222.]

Συνεργὸς, q. d. Cooperator, In opere faciendo juvans, Adjutor, Plut. Pericle, Μένωνά τινα τῶν Φειδίου σ. πείσαντες. Philo de Mundo, Σ. ὀφθαλμοῖς εἰς τὴν τῶν ὁρατῶν ἀντίληψιν. Sæpe vero cum gen. generaliter pro Adjutore : Xen. K. Π. 3, (3, 7.) τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ : 2, (4, 8.) Σ. ποιεῖσθαι ὁποιουτινοσοῦν πράγματος. [" Thom. M. 822. Jacobs. Anth. 9, 37. 206. ad Lucian. 1, 399. Συνεργὸς, Σύνεργος, Bast. Lettre 172. Reiz. de Acc. 110. ad Mœr. 358. Ammon. 131. Abresch. Lectt. Arist. 14. Plut. Mor. 1, 17. Heyn. ad Apollod. 17. Συνεργὸν ποιεῖσθαι, Boiss. Philostr. 322. * Συνεργία, Diod. S. 2, 143. (Demosth. 1285.) * Συνέργεια, Συνεργία, ad Diod. S. 1, 165. 2, 530." Schæf. Mss. * Συνεργεῖον, * Συνέργιον, Gl.

Officina. " Glossator Bibl. Gr. 12, 527. n. 64." Boiss. Mss. * 'Ασύνεργος, Ælian. H. A. 11, 40. Συνεργέω, Adjuvo, Prosum, Confero, Theophr. C. Pl. πρὸς εὐτροφίαν, Plut. (8, 615.) πρὸς εὐτοκίαν. Et cum εἰς, Philo de Mundo, Οὐδὲν εἰς τὸ φθείρεσθαι τὸν κόσμον σ. Rursum Plut. βοηθεῖν et σ. copulavit in Coriol. [" Callim. 1, 469. Valck. Adoniaz. p. 403. Wytt. ad Plut. de S. N. V. 20. ad Diod. S. 1, 363. Heyn. ad Apollod. 893." Schæf. Mss. * Συνέργημα, Theol. Arithm. 7. * " Συνεργήτης, * Συνεργέτης, Jacobs. Anth. 7, 144. 8, 373." Schæf. Mss. * Συνεργητικὸς, M. Anton. 6, 42. * 'Ασυνέργητος, Theophyl. 3, 691. * " 'Αποσυνεργέω, Sext. Emp. Pyrrh. 1, 212. * 'Αποσυνέργησις, Ptol. ap. Fabric. Bibl. Gr. 4, 431." Kall. Mss. * 'Επισυνεργέω, Procl. Par. Ptol. 3, 16. p. 202. * Ταυτοεργέω, Cyrill. c. Nest. 103. * Ταυτοεργία, Idem in Jo. p. 531. * Ταχυεργὸς, Appian. 1, 360. * Ταχυεργία, Xen. K. Π. 7, 1, 10. * Τραχυεργὸς, Polemo Phys. 1, 6. falsa l. pro ταχυεργός.]

Φιλεργὸς, Operis amans, Operi deditus, Sedulus. Φίλεργος μέλισσα, Greg. Naz. Apis laboriosa, quæ et sedula dicitur Lat. [" Toup. Opusc. 2, 290." Schæf. Mss. * Φιλέργως, Ælian. V. H. 12, 45.] Φιλεργία, Sedulitas, e Xen. Œc. [20, 26.] Φιλεργέω, Sedulus sum, Sedulitate utor. [Cyrill. in Jo. 15, 22. * 'Αφιλεργέω, Cyrill. in Haggæi 2. p. 648. * 'Αφιλεργία, in Isaiæ 27. p. 374. * " Φονεργὸς, Const. Manass. Chron. p. 8." Boiss. Mss.]

[* 'Αμπλακοεργὸς, Theod. Prodr. Ep. 45. * 'Αποεργὸς, Orph. Lap. Jasp. 5.] " 'Απουργοὶ γωνίαι, " Suidæ εὐτελεῖς, εἰς ἃς τὰ σαρώματα συνῆγον, Anguli viles et contemti, in quos purgamenta sordesque scopis corrasas conjiciebant. Hes. eod. modo exp., sed subst. esse innuit, ἀπουργοὺς nimirum exponens γωνίας εὐτελεῖς καὶ ὅπου τὰ σαρώματα συνάγεται. Videtur tamen adj. potius esse, et ex eo nominatum hoc vocab. quoniam ibi nemo ἐργάζεται." [Anecd. Bekk. 1, 434. ubi male ἄπουργος. * " 'Αρτουργὸς, i. q. ἀρτοποιὸς, Tzetz. Chil. 5, 535." Elberling. Mss.] Αὐτουργὸς, Qui per se facit, s. operatur, non aliena opera utens. Unde exp. etiam Qui manu victum sibi quæritat; necnon generaliter Opifex. Plut. (6, 657.) Αὐτουργὸς ἄνθρωπος καὶ ἰδιώτης. Aristot. de Deo, Οὐ μὴν αὐτουργοῦ καὶ ἐπιπόνου κάματον ὑπομένων. Et Αὐτουργοὶ γεωργοὶ Xen. (Œc. 5, 4.) Qui ipsi terram colunt: Bud. 812. Sed a Thuc. (1, 141.) αὐτουργοὶ vocantur Peloponnesii, non addito γεωργοὶ, ubi exp. Rusticani. Dicitur et αὐτουργὸς βίος a Dionys. H. 10. qualis est horum αὐτουργῶν, Αὐτουργὸν βίον ἔζη. Greg. autem dixit etiam Αὐτουργὸν στρατηγίαν. || Qui sua manu cædit, pulsat, pugnat, Bud. 812. ex Herodiano [7, 2, 17. * Αὐτουργότευκτος, Lycophr. 746.] Αὐτουργία, Operatio ejus, qui per se facit, Bud. e Theodor. H. E. 5. ubi dicit uxor Theodosii, 'Εγὼ δὲ ὑπὲρ αὐτῆς τῆς βασιλείας τὴν αὐτουργίαν τῷ δεδωκότι προσφέρω: quæ interpr. ille, Manuum operam Deo offero pro regno, quod mihi dedit. Ei, i. e. pauperibus, ministro. [Æsch. Eum. 335. * Αὐτουργικὸς, M. Anton. 1, 5. * Αὐτουργικῶς, Clem. Alex. 283.] Αὐτουργέω, Per me facio, etc. Lucian. (1, 302.) Σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας, καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει. Aristot. de Mundo scribit non decere Deum αὐτουργεῖν τὰ ἐπὶ γῆς: quod exp. Ipsum per se operari, non per ministros, vel Ipsummet operi manum admovere. Bud. 812. [Themist. 108. * Αὐτούργημα, Justin. M. Dial. 193.] Αὐτούργητος, quod ex Epigr. affertur pro Extemporalis, Inelaboratus. [Anal. 2, 283.] " 'Ισουργὰ Hesychio ἴσα ἐν ἔργοις, ἴσα ἐργαζόμενα." ['Ισουργὸς, Cyrill. Alex. 184. * 'Ισουργέω, 493. * Καθαρουργικὸς, Geop. 20, 35. * Κακοεργὴς, Manetho 1, 315.] " Κακοεργὸς, Hesychio ὁ τὰ κακὰ ἐργαζόμενος, Maleficus. Phocyl. (125.) χρὴ κακοεργὸν ἀποτροπάασθαι, Maleficum et improbum aversari oportet. Et in Epigr. κακοεργὸς μάχαιρα, Maleficus gladius: ut Od. Σ. (54.) ἀλλά με γαστὴρ 'Οτρύνει κακοεργὸς, Improbus venter. Inde Κακοεργέω, Maleficus sum. Aristoph. N. (994.) μὴ περὶ σαυτοῦ γονέας κακοεργεῖν, Ne maleficus sis in parentes tuos, Nullo maleficio afficias tuos parentes. Et Κακοεργία, ἡ,

A " Maleficium, Improbitas. Hom. Od. X. 374. Ὡς κακοεργίης εὐεργεσίη μέγ' ἀμείνων. Contracte dicitur κακοῦργος, κακουργέω, et κακουργία." [Lobeck. Phryn. 675. * " Κακουργὴς, Jo. Mauropus in Mustox. Syll. Fasc. 2. p. 3. vel nott. ad Marin. 132." Boiss. Mss.] " Κακοῦργος, contr. e κακοεργὸς est, et eand. retinet signif., sc. Maleficus: item Improbus, Facinorosus, Scelestus. Dem. Phil. 1. Κακοῦργον μὲν γάρ ἐστι κριθέντα ἀποθανεῖν, στρατηγοῦ δὲ, μαχόμενον τοῖς πολεμίοις. Thuc. 1. de carcere Laconico, Οὗπερ τοὺς κακούργους ἐμβάλλειν εἰώθεισαν. Dem. Τοὺς κλέπτας καὶ τοὺς ἄλλους κακούργους τὰς ἐπὶ θανάτῳ εἰσάγουσι. Sic Herodian. 7, (12, 15.) 'Εγκαταμιξάντων ἑαυτοὺς τοῖς στρατιώταις πρὸς τὸ ἁρπάζειν κακούργων, Improbis et facinorosis hominibus. Utplurimum vero Prædones solent κακοῦργοι nominari et Latrones, ut qui homines et bonis et vita exuant. Thuc. Οἱ γὰρ ἐκ τῶν νήσων κακοῦργοι ἀνέστησαν ὑπ' αὐτοῦ. In generali signif. pro Malo damnoque afficiens, Noxius, constr. etiam

B cum gen. patientis. Xen. ('Απ. 1, 5, 3.) Κακοῦργος μὲν τῶν ἄλλων, ἑαυτοῦ δὲ πολὺ κακουργότερος, Cum aliis tum sibi magis nocens." [Κακουργότατα, Dio Cass. 733. * 'Ακάκουργος, Cyrill. Alex. in cap. 1. Sophoniæ. * Παγκάκουργος, Hesych. 724. Phav. 570. * Φιλοκάκουργος, Cyrill. Alex. in Jo. p. 1110. * Φιλοκακούργως, Id. Hom. Pasch. 279.] " Κακούργως, Malefice, Improbe, Scelerate," [" Chrys. in Jo. Hom. 57. T. 2. p. 791." Seager. Mss.] " Κακουργία, Maleficium, Improbitas, Scelus: sed plerumque dicitur de Tecto et occulto maleficio, ideoque redditur Subdolum maleficium, Astus, Dolus. Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Ἢ οὐ γινώσκεις ὅτι ταῦτα πάντα κακουργίαι τινὲς, καὶ ἀπάται καὶ δολώσεις καὶ πλεονεξίαι; Sunt et in pharmacis κακουργίαι, Maleficia, i. e. Venena. Diosc. 1, 120. de rhamno, Λέγεται ἀποκρούειν τὰς τῶν φαρμάκων κακουργίας, Veneficia depellere, Malefica pharmaca depellere. Est inde et verb. Κακουργέω, Maleficus sum, Improbus et sceleratus sum. || Malitiose ago, Malitiosus sum

C et fraudulentus. Plato de Rep. 1. 'Εξ ἐπιβουλῆς ἐν τοῖς λόγοις κακουργεῖν, pro Malitiose agere in disputando. Ibid. Πρὸς ταῦτα κακούργει καὶ συκοφάντει εἴ τι δύνασαι. Ibid. cum accus. Ταύτῃ ὑπολαμβάνεις ᾗ ἂν κακουργήσαις μάλιστα τὸν λόγον, Malefice et malitiose depraves. In pharmacis etiam aliquis κακουργεῖ, pro Malitiose agit, Maleficus est. Herodian. 3, (15, 4.) 'Ανέπειθέ τε τοὺς ἰατροὺς καὶ ὑπηρέτας κακουργῆσαί τι περὶ τὴν θεραπείαν τοῦ γέροντος, ὡς ἂν θᾶττον αὐτοῦ ἀπαλλαγείη: et (8.) Τούς τε ἰατροὺς ἀνελὼν, οἳ μὴ ὑπήκουσαν αὐτῷ κελεύσαντι κακουργῆσαι, καὶ τὸν θάνατον ἐπεῖξαι τοῦ γέροντος. Diosc. cum accus. in Præf. libri 6. Φαρμάκων πόσεις ἃς εἰσφέρουσιν οἱ κακουργοῦντες τὰ δηλητήρια, Quas offerunt improbi maleficique venenorum artifices. || Malo afficio, Incommodo, Noceo. Xen. ('Απ. 1, 4, 6.) Ὡς μηδ' ὁ ἐκ τῆς κεφαλῆς ἱδρὼς κακουργῇ, Noceat, Incommodet. Thuc. 2, (22.) 'Ιππέας μέντοι ἐξέπεμπεν ἀεὶ, τοῦ μὴ προδρόμους ἀπὸ τῆς στρατιᾶς, ἐσπίπτοντας ἐς τοὺς ἀγροὺς τοὺς ἐγγὺς

D τῆς πόλεως, κακουργεῖν. Plut. Symp. Πλὴν ὅταν ἐν δικτύοις γενόμενοι κακουργοῦσι περὶ τὴν ἄγραν, Nocent prædæ et capturæ piscium. Cum accus. constr. in hac etiam signif., peculiariterque de prædonibus et hostibus dicitur. Thuc. 2, (32.) Τοῦ μὴ λῃστὰς ἐκπλέοντας ἐξ 'Οποῦντος καὶ τῆς ἄλλης Λοκρίδος, κακουργεῖν τὴν Εὔβοιαν, Damno afficerent vastarentque Eubœam. Sic 3. Τὰ ἐγγὺς τῆς πόλεως κακουργεῖν. Et 4. p. 138. voce simul ac signif. act. Καὶ λῃσταὶ ἅμα τὴν Λακωνικὴν ἧσσον ἐλύπουν ἐκ τῆς θαλάσσης, ᾗπερ μόνον οἷόν τ' ἦν κακουργεῖσθαι, Qua sola parte poterat ei noceri incommodarique prædationibus et incursionibus: ut Scholiastes quoque exp. λῃστεύεσθαι." [* " Κεκακουργημένως, Schol. Æschinis 248. Bekk." Boiss. Mss.] " Κακούργημα, Maleficium, Facinus maleficum, Scelus. Auctor Axiochi, Ὅσοις δὲ τὸ ζῆν διὰ κακουργημάτων ἠλάθη, Quibus vita acta est per scelus, Qui impie scelerateque vixere. Exp. etiam Dolus malus, Fraus, Cum quis dolose in suo munere versatur."

[Demosth. 727. 749.] "Ἀκακούργητος, A malefica manu intactus, In quod nihil maleficii admissum est. Greg. pro Nullo maleficio depravatus, Ἵνα μηδὲ τοῦτο ἀκακούργητον μένῃ." [Etym. M. Hes. * "Ἀκακουργήτως, Epiph. Auctor. s. 56." Kall. Mss. * Ἀντικακουργέω, Plato Crit. 1, 49. 54. * "Προσκακουργέω, Synes. 114." Wakef. Mss.] "Συγκακουργέω, Simul cum alio malitiose aliquid facio. Dicitur autem peculiariter Συγκακουργεῖν, sicut et συντεχνάζειν, de iis qui colludunt. Liban. ἑλὼν αὐτὸν ἑκόντα καὶ συγκακουργοῦντα." [" Dio Cass. 53." Wakef. Mss.] "Et res per collusionem actoris et rei transacta, Συγκακούργημα dicitur: e quo genere est Prævaricatio, i. e. καθύφεσις. Sic etiam Συγκακουργία est quæ Collusio a JCtis dicitur. Bud." [* Καλυεργὸς, Manetho 1, 156. * Κλυτοεργὸς, i. q. κλυτοτέχνης, Od. 8, 345. Agathias 65. τύχῃ.] "Λειουργῶ, Reddo λεῖον, Lævigo, Expolio, Complano," [Clem. Alex. * "Λεπτουργὴς, Subtiliter, Tenuiter factus, Nicander Athenæi 133." Schw. Mss.] "Λεπτουργὸς, Subtilium operum artifex, Qui exquisitissimo et subtilissimo artificio opus aliquod conficit: ut Callicrates et Myrmecides ap. Plin. 7, 21. Diod. S. in descriptione funeris Hephæstionis, Ἀρχιτέκτονας ἀθροίσας καὶ λεπτουργῶν πλῆθος." [Corai. ad Plut. 2, 418.] "UNDE Λεπτουργία, Confectio operis subtilis: vel etiam Opus exquisito et subtili artificio factum:" [Joseph. Ant. 3, 6, 4.] "quod tamen λεπτούργημα potius dici potest, a VERBO Λεπτουργέω, Subtilia opera conficio artificio exquisito: ut cælatores et sculptores, et similes alii artifices. Plut. Εὐφυὴς ἐν τῷ τορνεύειν καὶ λεπτουργεῖν. E Plat. autem pro Subtiliter partiri et distinguere, metaph. a subtilibus artificibus: Ἀλλὰ γὰρ λεπτουργεῖν οὐκ ἀσφαλές." [I. q. λεπτολογεῖν, Eur. Hipp. 934. * Ἐκλεπτουργέω, Synes. de Regno p. 21. * Ματαιοεργία, Epiphan. 1, 131. * Μεγαλοεργὴς, Gl. Magnificus: * Μεγαλοεργῶς· Magnopere: * Μεγαλοεργία· Magnificium, "Polyb. Athenæi 194." Schw. Mss.] "Μεγαλουργὸς, Magnificus," [" Const. Manass. Chron. p. 136." Boiss. Mss.] "Μεγαλουργία, Magnificentia. Plut. Fabio fin., de templis et aliis operibus magnifice structis, Ἐξοχόν τι πρὸς ἐκεῖνα καὶ ἀσύγκριτον ἡ τούτων ἔσχε μεγαλουργία μεγαλοπρέπεια πρωτεῖον. Hes. μεγαλουργίας exp. μεγάλας ἐργασίας." [Lucian. 3, 35.] "Affertur et Μεγαλουργὲς, τὸ, pro Grandium rerum conatus." [* Μεγαλουργέω affertur e Philone, unde * "Μεγαλούργημα, Nectar. Hom. p. 5. Μιαρουργία, Basil. Seleuc. V. Thecl. 267." Boiss. Mss.] "Νεοεργὴς, Recens, elaboratus s. factus: νεωστὶ εἰργασμένος, Hes. Νεοργὴς, Recens factus: νεωστὶ εἰργασμένος, Hes." [* Νεουργὴς, Julian. 2. p. 71. * Νεουργέω, Theodoret. in Ep. ad Rom. 12, 2. p. 95. * Νεούργημα, Theoph. 3, 505. * "Νεουργία, Renovatio, Instauratio, Chrys. in Ps. 101. T. 1. p. 935." Seager. Mss.] "Ὀλοεργὸς, Maleficus: κακοῦργος Hesychio." [* Ὀλοεργὴς, Manetho 6, 722. * Ὁμοεργὴς, Epiphan. 1, 437. * Παλαιουργὸς, J. Poll. 7, 82.] "Παλαιουργούμενος, Veteramentarius, VV. LL." Πανοῦργος, q. d. Ad quodlibet opus promtus, Qui dexteritate ingenii valet ad quidlibet agendum. Sed usus obtinuit, ut hoc nomine declaretur Callidus, Vafer, Versipellis, Veteratorius. Aristot. Eth. 6, (12.) Διὸ καὶ τοὺς φρονίμους, δεινοὺς, καὶ π. [al. οὐ πανούργους] φαμὲν εἶναι. Sic et πανουργία ab eo dicitur δεινότης, sed οὐκ ἐπαινετή. Dem. (10.) dixit Π. et δεινὸς πράγμασι χρῆσθαι. || At in bonam partem pro Solerti, e Solom. Prov. [15, 5. ubi compar. * Πανουργιππαρχίδης, Aristoph. Ἀ. 603. * "Ἀπάνουργος, Const. Manass. Amat. 8, 35. * Ἀπανούργως, Basil. Schol. Greg. Naz. 88." Boiss. Mss.] Πανούργως, Callide, Vafre. [Athen. 407. * Πανουργοτάτως, Πανουργότατα, Suid. 2, 480. ex Aristoph. Ἰ. 56.] Πανουργία, Calliditas, Vafrities. Μετὰ π. ἢ δόλου, Herodian. (2, 9, 15.) Et πανουργία laudabilis ap. Basil., de qua Bud. 126. [* "Πανουργικὸς, Veteratorius, Chrys. Hom. 98. T. 5. p. 646." Seager. Mss. * Πανουργικῶς, Schol. Aristoph. Πλ. 1064.] Πανουργέω, Callide s. Vafre scelus aliquod admitto: ut

A πεπανουργηκότι τι, et ἃ πεπανούργηκας, Aristoph. Πλ. (368. 876.) Bud. 126. Πανούργημα, q. d. Vaframentum, Vafrum aliquod factum, Scelus aliquod vafre admissum. [Judith. 11, 8.] "Συμπανουργέω, Colludo et contechnor, συγκακουργῶ, VV. LL." [Plut. 428.] Πανουργεύομαι [1 Sam. 23, 22.] AC Πανούργευμα, [Schol. Aristoph. Ἰ. 414.] pro πανουργῶ et πανούργημα. "Καταπανουργεύω, Malitiose ago contra, Dolis utor adversum. Suid. cum gen. construi tradit." [* Συμπανουργεύω, Schol. Aristoph. Θ. 927. "Πανσθενουργὸς, David in Bandini Anecd. v. 238. * Παντοεργὸς, Const. Manass. Chron. p. 6." Boiss. Mss. * Παντουργὸς, Soph. Aj. 445. * Παντούργως, Aristæn. 2, 7. 32. * Παντουργία, Pisid. Opif. 430. * Παντουργικὸς, Cyrill. in Jo. 493. * Ποικιλοεργὸς, Paul. Sil. Ecphr. 376.] "Πρωτουργὸς, Primas in opere aliquo partes obtinens, Primario efficiens. Plato de LL. 10. Πρωτουργοὶ κινήσεις καὶ δευτερουργοί: quod et simpl. Motiones primariæ et secundariæ." [Iambl. Adhort. p. 32.
B * "Σκαιουργὸς, Herodian. Epimer. 122. * Σχεδουργὸς, Tzetz. Chil. 11, 577. * Σχεδουργία, 9, 711. * Ταχουργὸς, Const. Manass. Chron. p. 101." Boiss. Mss.] Ὑπουργὸς, Adjutor, Qui operam navat, officium aliquod s. obsequium præstat. Apud Lucian. (2, 213.) Minister. Sic et ap. Philon. Πάντα τὰ τῶν δημιουργῶν καὶ τὰ τῶν ὑ. δρᾷν ἀναγκαζόμενοι. [Xen. X. Ἀ. 5, 8, 15.] ET Ὑποεργὸς, poët.: e Phocyl. (59.) pro Damnosus, Ζῆλος τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὸς, φαύλων δ' ὑποεργὸς, ubi mendum esse puto: [Br. δέ, κακοῦργος. Ὑποεργὸς Ἀθήνης, Dionys. P. 342. Minister. * "Ὑπούργως, Obsecundanter, Aristæn. 1, 3. Abresch. Lectt. 14." Elberling. Mss.] Ὑπουργία, Adjumentum, quod præstatur alicui, Officium, Ministerium, Plut. Symp. 4. [Cf. 6, 183. Thes. c. 31. * "Ὑπουργικὸς, Nicet. Eugen. 1, 19. 6, 115." Boiss. Mss. * Ὑπουργικῶς, Eust. Il. A. 757.] Ὑπουργέω, Operam navo, Adjuvo, Inservio, Obsequor, Thuc. 1. Φίλον τε γὰρ ἡγοῦνται τὸν ὑπουργοῦντα. Dicitur etiam ὑπουργῶ σοι τοῦτο. Plut. Romulo, Ὑ. τοῖς ἀν-
C θρώποις τὰ περὶ τὴν ταλασίαν, Viris operam navant in iis, quæ ad lanificium pertinent. Thuc. autem cum solo accus. 7, (62.) Ἢν τὰ ἐπὶ τούτοις οἱ ἐπιβάται ὑ., pro Exequantur. [Æsch. Pr. 635. * Ὑπουργητέον, Lucian. Charon. p. 95. Ed. Seyb.] Ὑπούργημα, [" Officium præstitum, Herod. 1, 137." Schw. Mss.] ET Ὑπούργησις, [Præstatio officii,] Ministerium, Obsequium. [Joseph.] Ἀνθυπουργέω, Vicissim operam navo, inservio, officium, mutuum officium, præsto. [Eur. Hipp. 998. Herod. 3, 133.] Ἀνθυπούργημα ET Ἀνθυπούργησις, Officium, quod vicissim præstatur, Mutuum officium. [Hes. 104. Phav. 88. * "Καθυπουργέω, Eumath. 17. 138, 150." Boiss. Mss.] "Προσυπουργεῖσθαι Hes. simpl. exp. ὑπηρετεῖσθαι. Συνυπουργέω, Una subservio, Una operam confero, 2 ad Cor. 1," [11. Lucian. 2, 224.] "Φαυλουργὸς, Malus artifex: κακὸς τεχνίτης." [" Const. Manass. Amat. 4, 48. Chron. p. 9. 46. * Φιλοεργὸς, p. 101." Boiss. Mss. * Ἀφιλοεργέω, Cyrill. in Exod. 2. p. 288. * Ψευδοεργία, Clem. Alex. Pæd. 229. * Ψευ-
D δεργία, 269.]

[* Ἐργίδιον, Gl. Opusculum.]

Ἐργάζομαι, Operor, Opus facio, Hesiod. (Ἔ. 1, 297.) Ἐργάζεν Πέρσῃ: (43.) Ῥηϊδίως γάρ κεν καὶ ἐπ' ἤματι ἐργάσσαιο. Aristot. de apibus, Συνεχῶς ἐργάζονται. Pro quo Plin. Nullus otio perit dies apibus. Et ἐργάζεσθαι ἔργα ap. Hesiod. (Ἔ. 1, 380.) pariter et (Od. X. 422.) ἐργάζεσθαι et ἀργεῖν opp. Xen. (Κ. Π. 1, 6, 5.) et Lucian. [2, 5.: 1, 529.] Πλινθεύοντες καὶ ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος. Cum accus. Ἐργάζεσθαι γῆν, Terram colere, Xen. (Κ. Π. 5, 4, 12.) Quod et ἐργάζεσθαι sine adjectione, ut ab Eust. annotatur. Item Ἐργάζεσθαι τέχνας, Exercere artes, Plato de Rep. 2.: unde Ἐργάζεσθαι ῥητορικὴν et φιλοσοφίαν, Synes. At vero ἐργάζεσθαι γλαυκὴν δυσπέμφελον, Hesiod. (Θ. 440.) exp. Secare mare s. sulcare. Ceterum quoniam διὰ τοῦ ἐργάζεσθαι, Opus faciendo, victus quæritur, ideo et ἐργάζεσθαι τὸν βίον ab Andocide dicitur pro Victum quærere: quod tamen Bud. 271. ad eam τοῦ ἔργου si-

gnif. refert, qua pro Lucro ponitur. Herod. 1, (24.) A de Arione, Ἐργασάμενον χρήματα μεγάλα, Cum magnas pecunias sibi conquisivisset, seu, ut Gellius interpr., Grandi pecunia et re bona multa copiosus. Sed et pro Merere capturas et Quæstum corpore facere, e Dem. affert 270. Rursum vero 272. ἐργάζεσθαι i. fere esse ait, q. φιλοκερδεῖν, Sordidis lucris indulgere. Sed ad illam ἔργον signif. refero ἐργαζόμενα χρήματα, quæ et ἐνεργὰ, Pecuniæ fœnore occupatæ, de quibus 291.; unde et μνᾶ dicitur προσεργάζεσθαι a Luca, ut infra docebo; quibus opp. ἀργά. || Ἐργάζεσθαι in VV. LL. et pro Vendere, ex Aristot. Œc. Καλέσας τοὺς ἐργαζομένους, ἠρώτα πόσου βούλονται αὐτῷ ἐργάζεσθαι· οἱ δ' ἔφασαν, ἐλάσσονος ἢ ὅσου τοῖς ἐμπόροις ἐπόλουν. || Fabricor, ut ὅπλα ἐργάζεσθαι, Herodian. (3, 4, 20.) Et pass. Ἀγάλματα εἰργασμένα, Fabrefacta, Artificiose cælata. Bud. 275. || Sed et generaliter ἐργάζομαί σε pro ποιῶ, Facio. Diciturque ἐργάζομαί σε ἀγαθὸν, κακὸν, Bud. 273. Ponitur autem pass. et in hac signif., ut Lys. Τοιαῦτα εἴργασται, Talia perpetrata sunt. Ponitur, inquam, B pass. et in aliis nonnullis signif., ut εἰργασμένη γῆ, item ἐργαζομένη ap. Theophr. Terra culta, [cf. H. Pl. 8, 6, 3.] Sed et εἰργασμένη τροφὴ, quæ et κατειργασμένη, Cibus confectus, Bud. || Ἐργάζεσθαι εὐεξίαν σώματι, Xen. (Ἀπ. 2, 1, 20.) Efficere, Præstare, Comparare corpori bonam valetudinem. || Ἐργάζεσθαι, Astruere et Efficere, B. 272. ex Hermog. "Ἐργᾷ, pro ἐργάζῃ, teste Hes. Sed fortasse repo- "nendum ἐργάσῃ, ut dicetur in Ἐργάω." [" Ἐργάζομαι, Kuster. V. M. 143. Jacobs. Anth. 8, 402. Wakef. S. Cr. 4, 116. ad Lucian. 2, 239. Bast Lettre 131. Plato Phædro 241. Toup. Opusc. 1, 556. Sylb. ad Paus. 70. Munck. ad Anton. Lib. 104. Verh. 188. ad Corn. Nep. 151. Stav. Eichst. de Dram. 140. Wytt. Sel. 342. Toup. I. q. πάσχω, Kuster. Aristoph. 9. Quæstum facio, Jacobs. Anth. 6, 415. De quæstu meretricio, 9, 168. ad Herod. 48. I. q. ποιῶ, Heind. ad Plat. Gorg. 248. Acquiro, Græv. Lectt. Hes. 513. De fœnore, ad Herod. 631. De mercatoribus, Fac. Paus. 1, 434. De mari, Heyn. Hom. 7, C 263. Hesiod. Θ. 440. Wolf. Wakef. S. Cr. 3, 169. 191. De constr., Thom. M. 252. De augm., ad Lucian. 1, 812. ad Paus. 70. Cum duplici accus., Dawes. M. Cr. 185. ad Charit. 324. Ἐργάζω, Jacobs. Anim. 262. Ruhnk. Ep. Cr. 43. Pass., Dionys. H. 3, 1725. Ἐργάζομαι, Porson. Med. p. 69. Ἐργαζοῦμαι, Valck. ad Röv. 61. 69. Ἐργ. θάλατταν, ad Diod. S. 1, 651. 2, 593. Dionys. H. 1, 538. Boiss. Philostr. 452. τὸ ἀγαθὸν, Toup. Add. in Theocr. 399. τὸν ἄρτον, ib. et Ind. αἷμα, ad Eur. Or. 284. τὴν μουσικὴν, Wytt. Ep. Cr. 28. τι γενέσθαι, Bibl. Crit. 3, 1. p. 105. Εἴργασμαι, εἰργασάμην, 2, 2. p. 42. Valck. Phœn. p. 381. Εἰργασμένα et ἐγνωσμένα conf., Porson. Med. p. 62. Εἰργασμένος et ἐργασάμενος conf., Boiss. Philostr. 420. Οὐκ εἰργασμένος, Callim. 1, 478. Εἰργάσω, εἴργασαι conf., Porson. Hec. p. 75. Ed. 2. Εἰργάσθαι act., Fac. ad Paus. 1, 498. Lobeck. Aj. p. 224. Ἐργαζόμενοί τε καὶ ποιοῦντες, Plato Hipp. 163. Πλοῦτος εἰργασμένος, Vasa aurea et argentea, Toup. ad Longin. 369. ubi et de ἐλέφας εἰργασμένος." D Schæf. Mss.] Ἐργασία, Operatio, Opus, Aristot. de apibus, Μᾶλλον ἐν ὥρᾳ τοῦ ἔτους ἐγχειροῦσι τῇ ἐργ., ὅταν εὐδίᾳ ᾖ. Pro quibus Plin. habet, Nihil horum faciunt apes stato tempore, sed rapiunt diebus serenis munia. VV. LL. Οἱ περὶ ταύτην τὴν ἐργασίαν exp. Qui hoc munere funguntur. || Etiam de Metallis, et fundo aliquo, Thuc. 4. p. 155. Κτῆσιν ἔχειν τῶν χρυσείων μετάλλων ἐργασίας, Possidere aurifodinas, easque exercere. Plato, Τὰ περὶ κήπων ἐργ. συγγράμματα, De hortorum cultura. Isocr. Areop. Πρὸς τὴν ἐργ. τῆς χώρας. Et metaph. ap. Eund. ad Nic. Ἐργασίαι νόμων, Legum cultus. || Factura, Elaboratio, Synes. Ep. 52. Τὰς τῆς καλλίονος ἐργ., Elegantioris operis stolas. E Plin. possis interpr. Factura præstantiores. || Dicitur etiam in Lignis et quovis opere fabrili, Theophr. (H. Pl. 3, 9, 2.) Ἔστι δὲ τὰ ξύλα τῆς μὲν ἄρρενος περιμήτρια καὶ σκληρὰ, καὶ ἐν ταῖς ἐργ. στρεφόμενα. Pro quo Plin. Lignum maribus durum, et in fabrili opere contortum. || Sicut et ἐργάζεσθαι, in Instrumento etiam oratorio enumeratur: qua sc. astruitur et efficitur, quod ἐπιχείρημα conatur et aggreditur. De qua Bud. Comm. 272. 693. prolixe ex Hermog. || Ἐργασία τροφῆς, item et κατεργασία, dicitur ἡ πέψις, Concoctio, Aristot. de Part. Anim. 3. Ταῦτα γὰρ μεμηχανῆται τῇ φύσει πρὸς τὰς ἁρμοττούσας ἐργ. περὶ τὴν τροφήν. || Τέχνης, Artis factitatio et exercitium, Synes. Ep. 3. de Laide, Καὶ προὔστη τῆς τέχνης· ἧς ἐπειδὴ τὴν ἐργ. ὑπὸ χαλαρᾷ ῥυτίδι κατέλυσε, τὰ ἐν ἡλικίᾳ παιδοτριβεῖ. || Quæstus, Lucrum, Bud. 270. Aristot. Eth. 4. Οἱ τὰς ἀνελευθέρους ἐργ. ἐργασάμενοι, Qui ingenuo homine indignos quæstus faciunt, ut sunt lenones, fœneratores, sycophantæ. Dem. (946.) Μισθοῦται τὴν ἐργ. τῆς τραπέζης, Mensam exercendam conduxit: (1283.) Ἔχων τότε δάνειον τὴν ἐργ., Quæstui tum habebat pecuniam fœneratitiam, [al. τό,τε δάν. καὶ τὴν ἐργ.] Bud. Idem ap. Dem. (1357.) Ὡς αὐτῇ ἡ ἀπὸ τοῦ σώματος ἐργ. οὐχ ἱκανὴν εὐπορίαν παρεῖχεν, interpr. Lucrum meritorium, et quæstus fornicis. || Apud Dem. c. Apatur. Ἐπὶ τῆς ἐργ. ὤν, idem Bud. interpr. Negotiatione vivens, [cf. 953.] || Τῶν χρημάτων, Pecuniarum acquisitio, VV. LL. ex Aristot. Eth. 8. || At nove dictum Luc. 12, (58.) Δὸς ἐργ. ἀπηλλάχθαι ἀπ' αὐτοῦ, pro Da operam, ut ab eo librereris. [" Jacobs. Anth. 9, 303. 10, 30. 330. 11, 121. 151. ad Phalar. 305. Diod. S. 1, 446. Alpheus 2. De meretice, ad Herod. 48. Fœnus, Græv. Lectt. Hes. 514. Quæstus, Valck. Oratt. 389." Schæf. Mss. * " Ἐργεσία: Liban. 4, 628. Δῆλος ἦν ἐπὶ τῶν ἐργαστηρίων, ἐπ' ἄκρων τῶν ὀνύχων βαδίζων. Cod. Par. 3017. ἐπὶ τῶν ἐργεσιῶν, quod nihili censeo. Ἐργασία occurrit sensu mihi ignoto ap. Villoison. Anecd. 2, 84. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, φοβοῦμαι περὶ ἀποτυχίας· τῆς εἰς τὸ μέλλον ἐργασίας ἀγωνιῶ λέγουσιν." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calc. Scap. Oxon. * Κακεργασία, Mala elaboratio, Theophr. Fr. p. 456. Heins. * " Κακοεργασία, Lesbonax Λογ. Προτρ. 25. Ed. Reisk." Seager. Mss.] " Ἐργασίων, ωνος, ὁ, Agricola. Aristoph. Σφ. (1201.) "Ὅτ' ἐργασίωνος τὰς χάρακας ὑφειλόμην. Ubi Schol. " exp. γεωργοῦ." [* " Ἐργασίτερος, vox nihili. Phot. Lex. Ms. laud. ab Albert. ad Hes. 1, 1417. Ἐργάνη· Ἀθηνᾶ, παρὰ τὸ τῶν ἔργων ἐπιστατεῖν, ταύτης εὑραμένης τὰς τέχνας, ἐργασίτερον καλοῦσι. Corai. ad Ælian. V. H. 283. emendat ἐργάτιν ἕτεροι καλοῦσιν. Cod. Phot. Paris. habet ἐργαστίτερον." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calc. Scap. Ox.] Ἐργάσιμος, ὁ, ἡ, Qui elaborari potest: ξύλα, Ligna operi fabrili idonea, quæ elaborari possunt. || Τῶν χωρίων ὑπόσα ἐργάσιμα, Cic. ap. Plat. de LL. 15. interpr. Ex agro culto, eove, qui coli possit, Lex. Cic. 40. Utplurimum vero plur. dicuntur Culta, s. Loca culta. Diosc. Φύεται δὲ ἐν τοῖς ἐργ. σπανίως: pro quibus habet Plin. Incultis amica. Theophr. (H. Pl. 3, 8, 2.) de Glandibus, Ἥμερον καλοῦσι—τῷ μᾶλλον ἐν τοῖς ἐργ. φύεσθαι, i. e., eod. Plut. interpr., Placidiores, quæ culta obtinent. || Ἐργασίμη ἡμέρα, Dies, qua operari licet, VV. LL. ex 1 Reg. 20, (19.) Sic dicitur et δικάσιμος ἡμέρα. Habet tamen Complut. Ed., τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐργ., in l. illo. || Ἐργασίμη, Myrrhæ quædam species, omnium pessima, de qua Diosc. 1, 78. [" Ἐργάσιμα, Loca culta, Xen. Κ. Π. 1, 4, 16." Schw. Mss. * " Ἐργασίνη, Toup. Opusc. 2, 292." Schæf. Mss.] Ἐργασείω, q. d. Facturio, Soph. Tr. (1234.) Ὡς ἐργασείων οὐδὲν ὧν λέγω, θροεῖς, Ita loqueris ut nihil facturiens, i. e. facere cupiens, eorum, quæ dico. [" Piers. ad Mœr. 14." Schæf. Mss.] " Ἐρ- " γαστῖναι, Quæ peplum texunt, Hes." [* Ἐργαστέον, Xen. Œc. 7, 35. * " Ἐργαστής, Jacobs. Anth. 7, 67. Boiss. Philostr. 555. * Ἐργαστεία, Const. Manass. Chron. p. 15. Meurs. (leg. ἐργατεία.)" Schæf. Mss.] Ἐργαστήρ, Operarius, ἐργαστῆρες et ἐργάται, inquit Bud., Operarii rustici, Cultores, Fossores. Xen. (Œc. 20, 16.) quos J. Poll. ab Hom. ἐρίθους vocari annotat. Idem Poll. 7, (7.) scribit βαναύσους, secundum Xen. posse dici etiam ἐργαστῆρας. Apud Suid. adespoton hoc citatur, Ἐργαστῆρας ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐπανιόντας. [* " Ἐργαστρίς, Callim. 1, 556. Valck. ad Il. 22. p. 62. * Ἐργαστήριος, Schol. Soph. Trach. 844. Erf." Schæf. Mss.] Ἐργαστήριον, Officina, Plut. (8, 362.)

μαχαιροποιῶν, Xen. 'Ε. 3, (4, 17.) Πάντες πολεμικὰ ὅπλα κατεσκεύαζον, ὥστε τὴν πόλιν ὄντως οἴεσθαι πολέμου ἐργ. εἶναι, Dem. (995.) dicit etiam συκοφαντῶν. || Idem (1367.) pro Meritoria domo et Fornice posuit, Bud.: Νόμος οὐκ ἐᾷ ἐπὶ ταύταις μοιχὸν λαβεῖν ὁπόσαι ἂν ἐπ' ἐργαστηρίου κάθωνται, in officina Veneris, Bud. Vide et Comm. 270. 'Εγαστηριάρχης, Manceps officinæ, Bud. [Gl. Tabernarius, Institor, Officinator. * 'Εργαστηριακὸς, Polyb. 38, 4.] 'Εργαστικὸς, Operosus, Efficax. Unde in superl. ἐργαστικώτατος, Admodum operosus. Accipiendum vero hic Operosus act. signif., quemadmodum Statius dicit Brachia operosa Cyclopum, Ovid. Operosam herbam. Dicitur vero et ἐργατικός. [" Ad Dionys. H. 5, 405. Schw. Emendd. in Suid. 51. ad Diod. S. 1, 186." Schæf. Mss.] 'Ανέργαστος, ὁ, ἡ, Incultus, Inelaboratus, Rudis, Lucian. (1, 194.) Γῆν ἄλλως οὖσαν ἀ. Budæo ἀ. τόπος, est ὀργὰς, Locus incultus. || Qui factus s. fabrefactus non fuit, Herodian. 5, (3, 11.) Εἰκόνα ἡλίου ἀ. εἶναι θέλουσι, i. e. διοπετῆ, οὐ χειροποίητον, Bud. Δυσέργαστος, Factu difficilis. [Cyrill. Alex. in Haggæi 11. p. 644. * Εὐέργαστος, Clem. Alex. Pæd. 1. p. 109.]

"'Ανεργάζομαι, Molior, Efficio, VV. LL. sed sine "exemplo." [" J. Poll. 9, 109. sed lect. dub." Kall. Mss.] "'Εξανέργαστος, affertur pro Indigestus." [" Aret. 3, 16. falsa l. pro ἀνεξέργ." Schn. Lex.]

'Απεργάζομαι, Efficio, Plato Tim. "Εν ἐξ ἁπάντων ἀπεργαζόμενοι σῶμα ἕκαστον, Cic. Unum efficiebant ex omnibus corpus. Interdum etiam Facio s. Conficio, Fingo: ut Οἱ ἀπεργαζόμενοι εἴδωλα, Xen. ('Απ. 1, 4, 4.) Itidem Cic. rursus ap. Plat. ἀπείργαστο vertit Effinxerat. Interdum pass. signif. ut 'Απείργαστο τελέως, Plut. Effectus erat omnino, pro Absolutus erat. " 'Απεργάζω autem pro Detego, nescio " unde irrepserit in VV. LL." 'Απεργασία, Effectus. Plato, τελεωτάτη, Absolutio, Bud. [Alcib. 2, 4. * 'Απεργαστικὸς, de Rep. 7, 527.] " 'Εναπεργάζομαι, Fa- " cio s. efficio in: ut ap. Isocr. Areop. Τοσοῦτον " ἐκεῖνοι φόβον τοῖς πονηροῖς ἐναπειργάσαντο, Tantum " in malis effecerunt metum, i. e. Tantum improbis " metum incusserunt, s. Effecerunt, ut improbi tan- " tum sibi metuerent. Exp. etiam Fabricor, Con- " ficio, sed sine exemplo." [Plato Timæo 9. p. 427. * Προσαπεργάζομαι, Appian. B. M. 307.] " Συναπερ- " γάζομαι, Una cum alio vel aliis efficio, s. conficio, " Simul efficio, In re aliqua efficienda juvo. In VV. " LL. exp. In re conficienda meam operam accom- " modo, Actioni subservio: ut fabularum actores " scriptoresve συναπεργάζεσθαι dicuntur cum gestu, " habitu, totaque actione, rem quæ geritur, ita re- " ferunt et imitatione repræsentant, ut hæc subjecta " oculis appareat, nec narrari sed fieri videatur. A- " ristot. Poët. Δεῖ δὲ τοὺς μύθους συνιστάναι, καὶ τῇ " λέξει συναπεργάζεσθαι, ὅτι μάλιστα πρὸ ὀμμάτων " τιθέμενον: ubi tamen interpres τῇ λέξει συναπεργά- " ζεσθαι vertit, Elocutione construere. Ibid. "Οσα δὲ " δυνατὸν καὶ τοῖς σχήμασι συναπεργαζόμενον ποιεῖν. " Affertur vero Συναπεργαζόμενος ex Eod. et pass. " signif. Rhet. 2. (p. 99.) 'Ανάγκη τοὺς συναπεργαζο- " μένους, σχήμασι καὶ φωναῖς καὶ ἐσθῆτι καὶ ὅλως τῇ " ὑποκρίσει ἐλεεινοτέρους εἶναι. Sed act. signif. con- " venire fortasse possit." Διεργάζομαι, Elaboro, Excolo. Et Διεργάζομαι γῆν, pro Colo terram, Subigo, Theophr. (C. Pl. 5, 13, 1.) E quo et διειργασμένη γῆ, Culta terra. || Corrumpo, Vitio, Bud. e Paus. 199. Et pass. Διέργαστο ἂν τὰ Περσέων πρήγματα ex Herod. pro Actum fuisset de rebus Persarum. || Interficio, Plut. de Lucretia, 'Εαυτὴν διεργασαμένη. Bud. 755. [" Interficio, Herod. 1, 213. 5, 20. 95. Perdo, 7, 10." Schw. Mss.] 'Αδιέργαστος, ὁ, ἡ, Inelaboratus, Isocr. ad Phil. (46.) 'Εγὼ δὲ ὁρῶ μὲν τόπον ἴδιον καὶ παντάπασιν ἀ., Inexplicatum, Absolutu difficilem, Bud. [* " 'Αδιεργάστως, J. Poll. 6, 144." Kall. Mss.] Προδιεργάζομαι, Ante elaboro. Pass. Γλῶττα προδιεργάζεται in l. Aristot. ap. Bud. 274. [Eth. 10, 9.] 'Ενεργάζομαι, Facio in: ut γλῶσσαν τῷ στόματι, Facere linguam in ore. Sic Xen. ('Απ. 1, 4, 5.) Γλῶσσα τούτων γνώμων ἐνειργάσθη, ubi tamen signif. pass. habet. Sæpe autem redditur Inge-

A nero. Plut. Τοῦτο δὲ ψευδεῖς ἐνεργάζεται καὶ πιθανὰς φαντασίας, pro Ingenerat, Efficit, Bud. Idem, Τροπὴν αὐταῖς καὶ παραφορὰν τῆς διανοίας ἐνεργάζεσθαι. Idem Numa, 'Ενεργάζεται ταύτην τὴν διάθεσιν ὑπηκόοις: Lycurgo, itemque Polyb. 'Ενεργάζεσθαι ἐπιθυμίαν τινός: [5, 64, 7. " 'Ενεργάζεσθαι, nempe ἐργάζεσθαι ἀργύριον ἐν οἰκήματι, dicuntur etiam puellæ, corpore quæstum facientes in lupanari, Herod. 1, 93." Schw. Mss.] 'Εξεργάζομαι, Perficio, Absolvo, Effectum reddo. Xen. ἐξεργάζεσθαι et κατεργάζεσθαι pro eod. dixit, inquit Bud., Effectum reddere, Efficere, Perficere, Absolvere. [" Ταῦτα ἐξεργάσατο, Herod. 3, 35. 5, 27. ἐξεργασθῇ ἡ 'Αργὼ, 4, 79. ἐξέργασταί σφι νηὸς, 3, 20. μέγιστα ἐξεργασμένα, 60. χώρη ἐξεργασμένη εὖ, 6, 137. κακὰ ἐξεργάσασθαί τινα, Male alicui facere, Flagitium in aliquem patrare, 3, 30. 31." Schw. Mss.] Idem Perpetrare interpr. ap. Paus. (Cor. 18, 2.) de Atreo, 'Αλλὰ τῶν Θυέστου παίδων σφαγὰς καὶ τὰ ᾀδόμενα δεῖπνα ἐξειργάσατο. In VV. LL. 'Εξειργασμένος τὰ κάλλιστα, Qui confecit faci- B nora pulcerrima. || Everto, Destruo, Occido, [quod alias κατεργ.] Bud. ex Herod. [" 4, 134. τὸ ἡμέας οἷόντε ἔσται ἐξεργάσασθαι, Quod nos perdere possit: 5, 19. μὴ ἐξεργάσῃ ἡμᾶς, Ne nos perdas." Schw. Mss.] Pass. etiam sæpe sumitur: ut 'Εξειργάσθη ὑπὸ Αἰμυλίου, Plut. Numa. Sic τοὐξειργασμένον, Soph. Aj. (315.) Item ἐξειργάσμεθα, pro Actum est de nobis, Periimus, ex Eur. [Hipp. 565. * 'Εξεργαστέον, Æsch. Choëph. 296. * 'Εξειργασμένως, Plut. Alex. 4, 5.] 'Εξεργασία, Absolutio, Fab. 8, 3. de ornatu loquens: 'Εξεργασία est in efficiendo opere proposito; cui adjicitur ἐπεξεργασία, repetitio probationis ejusdem, et cumulus ex abundanti. [Dionys. H. 2, 137. τῆς γῆς, Cultura terræ, Appian. B. C. 1, 11.] 'Εξεργαστικὸς, Ad perficiendum idoneus. Et, Τὸ ἐξεργαστικὸν τῆς πραγματείας ex 2 Macc. 2, (31.) Effectio rei. [Xen. Mem. 4, 1, 4. * 'Εξεργαστικωτέρως, Phurnut. de N. D. c. 35. p. 236. * 'Ανεξέργαστος, Lucian. 1015. * Δυσεξέργαστος, Eust. Od. A. p. 24. * 'Απεξεργάζομαι, Schol. Lycophr. 177. * Διεξεργάζομαι, C Plato de LL. 7, 798.] 'Επεξεργάζομαι, q. d. Superefficio, Effectum opus expolio; pro Absolvo, Bud. 732. e Basil. Sed et pro Præterea efficio, e Dem. (274.) affert alibi. [Soph. Ant. 1298. * " 'Επεξειργασμένως, Plut. Alex. 1." Boiss. Mss.] 'Επεξεργασία, Operis consummatio et expolitio. De qua v. vide et in præc. verbo. [Schol. Aristoph. N. 130. * 'Επεξεργαστὴς, Tzetz. Exeg. in Il. p. 18. 21. * 'Επεξεργαστικὸς, Eust. Il. A. p. 78.] 'Επεξεργαστικῶς, Cum quadam operis expolitione: unde ἐπεξεργαστικώτερον exp. ap. Basil. itidem Exactius, Perfectius. Προσεπεξεργάζομαι, Ad expolitionem operis aliam addo, Insuper expolio, Exactissime tracto. [" Dionys. Alex. in Routhii Reliqq. SS. 4, 359." Boiss. Mss.] Προσεπεξεργασία, ap. Rhetores, Expolitio secunda. Bud. [" Heyn. Hom. 7, 298. 8, 343." Schæf. Mss. * Προεξεργάζομαι, Aristot. Soph. Elench. 1, 314.] " Προσεργάζομαι, Insuper conficio et absolvo, De- " mosth." [549. 550.] 'Επεργάζομαι, Colo, Aro, Subigo, Lucian. (1, 149.) Τουτονὶ τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως D ἐπεργαζόμενος. Sic Paus. 261. Ab Æschine (69.) poni ait Bud. pro Colere, Iterum colere. Idem scribit sibi videri Plat. uti τῷ ἐπεργάζεσθαι pro Plus æquo arare pro suo, Plus agro suo arare, et ejus terminos egredi. Affert præterea e Paus. 34. 77. pro Sculpere, s. In summo sculpere. Sed et ἐπειργασμένον pro Affabrefacto ex Eod. citat, in Comm. In VV. LL. e Naz. 'Επεργασθήτω τὸ τάλαντον pro Exerceat talentum. [" Pass., Schol. Dem. 2, 54. Reisk." Boiss. Mss.] 'Επεργασία, Jus arandi inter se, Communio culturæ inter duos populos; ea forma, qua dicitur ἐπινομία et ἐπιγαμία. Item Aratio, quæ fit ultra terminos. Plato ap. Bud. 732. Sed simpl. pro Aratione s. Cultura, sicut ἐπεργάζομαι simpl. pro Aro, Colo, ap. Thuc. 1, (139.) p. 45. 'Επικαλοῦντες ἐ. Μεγαρεῦσι τῆς γῆς τῆς ἱερᾶς, Objicientes Megarensibus culturam agri sacri. Non ignoro tamen, in vulg. Edd. atque adeo in mea etiam legi ἐπ' ἐργ.: sed nullo hanc scripturam modo defendi posse arbitror; quis enim unquam ἐπικαλοῦμαί σοι ἐπὶ τούτῳ, pro ἐπικαλοῦμαί σοι

τοῦτο dixit? Nec vero dubito quin Schol., cum ait supervacaneam esse præp., intelligat de præp., quæ verbali ἐργασία per compositionem adhæret, ut et in ἐπεργάζομαι significante simpl. Aro, sicuti dixi, otiosam illam esse fateamur necesse est. [Xen. K. Π. 3, 2, 23.] Κατεργάζομαι, Conficio, Effectum reddo, Perficio, Perago: unde et κατείργασται θυσία, Eur. (Iph. T. 1081.) pass. Sacrificium est peractum. Sæpe vero sonat i. prope q. κατορθῶ, Xen. 'Απ. 4, (2, 7.) Καίτοι γε τοσούτῳ ταῦτα ἐκείνων δυσκατεργαστότερα φαίνεται, ὅσῳ περ, πλειόνων περὶ ταῦτα πραγματευομένων, ἐλάττους οἱ κατεργαζόμενοι γίγνονται: ut si Gall. dicas, Qui en viennent à bout, Qui s'en acquittent, Qui ita in iis administrandis suo officio fungantur, ut nihil desiderari possit. Ex eod. Xen. ('Απ. 2, 3, 11.) εἴ τινα — βούλοιο κατεργάσασθαι — καλεῖν σε ἐπὶ δεῖπνον, pro Si efficere velis, ut quispiam te vocet: ut sit pro κατεργάσασθαι ὥστε τινὰ καλεῖν σε. Herod. Κατεργασάμενοι τὴν ἡγεμονίην. Plato Gorgia, Ὁ κατειργασμένος τὴν τυραννίδα ἀδίκως, pro Qui sibi comparavit, effecit ut potiretur, sibi subjecit. Nam accipitur et pro Subjicio mihi, Supero: unde et Thuc. κατεργάσασθαι et κρατῆσαι alicubi pro eod. dixit, [cf. 4, 85.] Sic Herod. Κατέργαστο τῷ Κύρῳ τὸ ἔθνος, Gens a Cyro subacta erat. Affertur autem e Plut. Fabio, Ἐκπεῖσαι καὶ κατεργάσασθαι τὸν ἄνθρωπον: quod huc fortasse pertinet, ut dicatur ea metaph. qua et Lat. dicitur Vincere s. potius Expugnare aliquem s. animum alicujus. Exp. tamen in VV. LL. Conciliare. || Conficio, i. e. Concoquo, Bud. 275. e Theophr. Item Conficio, i. e. Consumo, Profligo, et Interficio. Herodian. 3, (11, 15.) Ῥᾳδίως κατεργασάμενος πρεσβύτην τε καὶ παιδάριον. || Κατεργαζόμεναι τὴν ὕλην τέχναι, VV. LL. e Plut. Pericle, pro Tractantes, Exercentes. || Pro simpl. ἐργάζομαι, ut Andoc. 21. Ὅσοι στρατηγοὶ γενόμενοι καλόν τι τὴν πόλιν κατεργάζονται. Et Κατεργαζομένη γῆ, Theophr. Terra culta, sicut et ἐργαζομένη γῆ. [" Comedo, s. potius Dentibus commolo, Diod. S. 3, 16. 21. 24." Brunck. Mss. " Markl. Suppl. 324. ad Charit. 660. Wakef. Trach. 695. Longus 93. Vill. Fac. ad Paus. 2, 34. ad Xen. Mem. 2, 3, 16. Abresch. Lectt. Arist. 27. Wytt. ad Plut. 1, 135. Xen. K. Π. 391. ad Diod. S. 1, 186. 190. ad Herod. 433. 610. De tritura, Dionys. H. 2, 875. Κατείργασμαι, Valck. Phœn. p. 381. Ἐπὶ κατειργασμένοις, ad Paus. 392." Schæf. Mss.] " Κατεργαστέον, Conficiendum," [Diosc. * Κατέργασμα, Aqu. Prov. 8, 22.] Κατεργασία, Confectio, Opificium, Bud. Κατεργασία γῆς, Theophr. Aratio, Subactio. Κατεργασία τροφῆς, Concoctio. [" Dicitur etiam de Coctione et Elixatione, tam ciborum, quam ipsius per se aquæ. Mnesitheus Medicus ap. Athen. 59. Ὅσα εὐφυῶς διάκειται πρὸς τὴν τοῦ πυρὸς κ., Quæcunque ab igne facile coquuntur, ac velut conficiuntur: 42. Τὸ ἁλυκὸν ὕδωρ πλείονος δεῖται κ., Aqua salsa diligentiore indiget coctione, vel elixatione." Schw. Mss.] " Κατεργαστικὸς, Conficiendi vim habens," [" Hes. v. Στόμα." Boiss. Mss. * Κατέργαστος, unde] " Ἀκατέργαστος, Inelaboratus, Impolitus, " ideoque Rudis. Longin. (15, 5.) Ἀκατεργάστους " καὶ οἱονεὶ ποκοειδεῖς τὰς ἐννοίας καὶ ἀμαλάκτους: " metaph. a fullonibus." Εὐκατέργαστος, ὁ, ἡ, Qui facile confici s. effici potest, Effectu facilis, Superatu facilis. At γῆ dicitur εὐκ., Terra, quæ facile subigitur. Concoctu facilis, Bud. 276. [Theophr. C. Pl. 4, 8. Xen. Mem. 4, 3, 6.] CONTR. Δυσκατέργαστος, Qui non facile confici s. effici potest, etc. [" Concoctu difficilis, Athen. 42. ubi compar. δυσκατεργαστότερος." Schw. Mss. * Πολυέργαστος, Schol. Nicandri 'A. 178. * Εὐκατεργάζομαι, verbum nihili, Hippocr. 765.] " Προκατεργάζομαι, Prius conficio " vel præparo," [Diod. S. 1, 34. * Προσκατεργάζομαι, Dio Cass. 84.] Συγκατεργάζομαι, Una conficio, Adjuvo in conficiendo s. efficiendo: ut Σ. σοὶ τὴν ἀρχὴν ex Herod. Te adjuvo ad regnum occupandum: [Xen. K. 'A. 7, 7, 15. Συστρατεύεσθαί τε καὶ κατεργάσασθαί σοι ἀρχὴν, Cod. Eton. συγκατεργάσασθαι. Eur. Herc. F. 1027. * Παρεργασία, Plut. 10, 316., Schn. conjicit γὰρ ἐργασίας.] Περιεργάζομαι,

A vide Περίεργος. [* Περιεργασία, Gl. Angaria, " Longin. s. 3. Σχολαστικὴ νόησις, ὑπὸ περιεργασίας λήγουσα εἰς ψυχρότητα, Sensus scholiasticus, eo quod nimis eleboratus sit, in frigidum desinens. Schol. Eur. Hipp. 521." Seager. Mss. * Ἀπεριέργαστος, Basil. 3, 55. * Ἀπεριεργάστως, Hierocl. 268. * Προσπεριεργάζομαι, Dio Cass. 257.] Προεργάζομαι, Prius s. Ante conficio, Thuc. 8, (65.) pass. Καὶ καταλαμβάνουσι τὰ πλεῖστα τοῖς ἑταίροις προειργασμένα. Apud Eund. ibid. Λόγος προείργαστο exp. ἐκ παρασκευῆς ἐλέγετο. [" Sed προεργάζεσθαί τινι ap. Herod. 1, 158. est Pro aliquo et in illius commodum laborare." Schw. Mss.] Προσεργάζομαι, Præterea facio s. efficio, Aliquid operis addo. [Herod. 6, 61.] Συνεργάζομαι, Conficio, Subigo, Bud. 530. e Theophr. Οὐ συνειργασμένοι λίθοι, e Thuc. (1, 93.) Lapides non coagmentati, politi, VV. LL. [* Συνέργασία, Ergastulum, Diod. S. 20, 13. * " Συνέργαστρος, Alciphro 3, 18. et n." Boiss. Mss.] Ὑπεργάζομαι, Clam facio s. efficio, Plut. Galba 745. Et pro προεργάζομαι, ut Xen. (Œc.
B 16, 10.) Τῷ σπόρῳ νεὸν ὑπεργάζεσθαι: quod alibi προεργάζεσθαι. Et pro Subigere, de terra dictum, e Philone de Mundo, Τὴν σκληρόγεων ὑπεργάζεσθαι. [I. q. ὑπηρετέω, Eur. Med. 870.] Προϋπεργάζομαι, Ante efficio clam. [Diod. S. 3, 16.] Προϋπεργασία ap. Rhetores, quæ e Rufin. (de Figuris 219. Ed. Ruhnk.) exp. Præmunitio, qua ante utimur, ut confirmetur id, quod subjecturi sumus: ut si testem producturi, ante ei fidem habendam esse doceamus. [Ernesti Lex. Rhet. p. 247. ubi male προεπ. * Προσυπεργάζομαι, Plut. Solone 12. Reisk. corrigit προϋπ.]

[* " Ἐργαδεὺς, Lobeck. Aj. p. 367. Ἐργαδεῖς, ib. Musgr. Ion. 1577." Schæf. Mss. Ἐργάδεις, i. q. ἐργάται, Plut. Solone 23.]

¶ Ἐργῶμαι, i. q. ἐργάζομαι, s. potius ἐργάσομαι: ut enim ἐλᾷν pro ἐλάσειν dicitur, sic etiam ἐργᾷ pro ἐργάσῃ. Usus vero affertur tantum e LXX. Interprr. Exodi 20, (9.) Ἓξ ἡμέρας ἐργᾷ, καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου, Sex dies operaberis, s. opus facies. 2 Reg. 9, (10.) Καὶ ἐργᾷ αὐτῷ τὴν γῆν, Et agrum ipsi coles:
C quemadmodum γῆν ἐργάζεσθαι supra. Es. 5, (10.) Ἐργῶνται δέκα ζεύγη βοῶν. Ubi tamen per præs. exp. Operantur. " Ἐργάω, pro Operor, in VV. LL. " e LXX. Interprr. Ac primum ex 2 Reg. 9. Ἔργα " αὐτῷ τὴν γῆν, pro Operare ei terram. Et e Exod. " 20. Ἓξ ἡμέρας ἔργα, καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου, " pro Operaberis sex diebus. Sed quicunque hæc VV. " LL. inseruit, considerare debuit, ἔργα imperati- " vum simul et fut. esse non posse: vel potius im- " perativum quidem dici posse ἔργα, constituendo " th. ἐργάω: at fut. nequaquam. Cum tamen alio- " qui de fut. tempore accipiendum esse in illo Exodi " l. constet, quid de scriptura illa dicendum est? " Eam in ἐργᾷ mutari potius debere, litera α cir- " cumflexa, ut sit pro ἐργάσῃ. Confirmatur autem " hæc scriptura ἐργᾷ Complutensis Ed. auctoritate: " neque tamen hoc in l. solum, sed et in illo altero. " Nec certe minus ibi consentaneum est in fut. ver- " bum illud intelligi, cum aliud fut. itidem sequatur: " sc. εἰσοίσεις: sed ἐργᾷ τὴν γῆν potius Coles terram
D " quam Operaberis reddendum fuerit. Suspicor au- " tem ἐργᾷ, cujus meminit Hes., hoc ipsum esse, nam " et ex illis interprr. depromta quædam affert, et pro " ἐργάζῃ, quo ipsum exp., reponi debere ἐργάσῃ. At " vero pass. habemus Esaiæ 5. Οὐ γὰρ ἐργῶνται δέκα " ζεύγη βοῶν, ποιήσει κεράμιον ἕν."

Ἐργάτης, Operarius, Qui opus aliquod facit, Matth. 10, (10.) Ἄξιος γὰρ ὁ ἐργάτης τῆς τροφῆς αὐτοῦ ἐστιν. Passim vero in N. T. pro Operario rustico accipitur, sicut ἐργαστήρ. Interdum vero gen. ei additur, distinctionis gratia: ut γῆς, Agricola, Qui terram colit, Plut. Numa. Sic etiam J. Poll. γεωργοὺς et γῆς ἐργάτας synonyma ponit, dicens idem esse ἐργαστῆρας ap. Xen. Idem Xen. (K. Π. 4, 1, 2.) Ἐργάτην τῶν πολεμικῶν, καὶ φρόνιμον, In rebus bellicis operosum et strenuum, s. Optimum operum bellicorum s. rerum bellicarum opificem: Horat. Optimus operis opifex; Ἐργάτης τῆς τέχνης, Artifex. Idem Xen. Œc. (4, 1.) Et τῆς ἀδικίας Luc. 13, (27.) Qui facitis quod injustum est: sicut Matth. 7, (23.) Οἱ ἐργαζόμενοι

τὴν ἀνομίαν. || Ergata ap. Vitruv. est Suculæ genus, erectum, suis fulcimentis et sua veluti basi nixum, quod ambientibus machinam vectiariis ac brachiis et pectoribus connitentibus versatur. Bud. Pandect. Id ζυγὸν etiam ab Aristot. vocatur, VV. LL. Fem. Ἐργάτις, Operosa, Aristot. de apibus, Χρήσιμοι γὰρ οὕτω καὶ πρὸς τὴν ἐργασίαν καὶ ἐργάτιδες, Munifices, Opifices, Labori sufficientes, Bud. Dixit vero et Varro de apibus sylvestribus, esse illas magis opifices. Apud Lucian. adjuncto gen. μέλιττα, vocatur θεῖον μέλιτος ἐργάτις, Divini mellis opifex. Ἐργάτιδες ap. Suid. est etiam substant. sicut ἐργάτης. || Ἐργάτις γυνὴ dicitur etiam Meritoria; quæ et φορβὰς, σποδησιλαύρα, χαμαιτύπη, Eust. [" Antip. Th. 23. et Jacobs. Epigr. adesp. 412. Jacobs. Anth. 7, 58. 11, 133. 215. Exerc. 2, 133. Callim. 1, 456. ad Charit. 217. Toup. Opusc. 1, 417. ad Diod. S. 1, 390. Musgr. Andr. 477. Meretrix, Jacobs. Anth. 6, 168. 7, 389. 9, 169. Toup. Opusc. 2, 68. Valck. ad Herod. 48." Schæf. Mss. * Ἐργατοκυλίνδριος, Mathem. Vett. 109.] Ἐργατικὸς, Operarius, Operosus: sc. accipiendo, ut in Ἐργαστικὸς dixi, ut ζῶον ἐργατικὸν ὁ ταῦρος, Animal operosum. Operarium pecus dicit Colum. Aristot. Ἐργατικώτατον τὸ τῶν μελιττῶν γένος καὶ τὸ τῶν μυρμήκων, Operosissimum genus est apum, Sedulum in opere faciendo: Apes sedulæ operis opifices, Horat. Optimus operis opifex: et Varro quoque sylvestres apes dicit esse opifices magis. Lucian. Ἦν δὲ ἡ μὲν ἐργ. καὶ ἀνδρικὴ καὶ αὐχμηρὰ τὴν κόμην, [1, 8. " Ad Dionys. H. 5, 405. Fisch. Palæph. 182. Lennep. ad Phal. 22." Schæf. Mss.] Ἐργατικῶς, Plut. (1, 136.) Πόλεις κατεσκευασμένας πρός τε τὸν χρηματισμὸν ἐργ. καὶ πρὸς δίαιταν πανηγυρικῶς, exp. Ad quæstum artificiose extructas. [* " Ἀνδριαντοεργάτης, Tzetz. Chil. 10, 269." Elberling. Mss. * " Γεφυρεργάτης, ibid. 2, 82. * Κακεργάτης, Nicet. Eugen. 4, 164. * Κακοεργάτης, Const. Manass. Amat. 4, 65." Boiss. Mss. De Κακεργάτης, * Κακεργάτις, v. Matthæi ad Syntipæ Fab. Præf. p. 9. * " Ὀλεθρεργάτης, Idem Chron. p. 79." Boiss. Mss. * Ὀμματεργάτης, Theod. Prodr. Ep. 57. * " Παντεργάτης, Psellus in Cantic. Cant. 1, 6. Const. Manass. Chron. p. 2." Boiss. Mss.] Παρεργάτης λόγων, Artifex orationum, VV. LL. ex Eur. [Suppl. 426.] Συνεργάτης, Operis socius, Adjutor: σκότος, Eur. [Hipp. 417. * Συνεργάτις, Eur. El. 100. * Φιλεργάτης, unde * Φιλεργάτις, Pisid. Opif. 418. * " Χειρεργάτης, Tzetz. Chil. 10, 780." Boiss. Mss. * Ἐργατήσιος, Plut. Cat. Maj. 21. χώραν ἐργατησίαν. * Ἐργατεύομαι, Diod. S. 20, 92. * Ἐργατεία, Sapient. 7, 17.] Ἐργατίνης, Operarius, Theocr. 10, (1.) Ἐργατίνα βουκαῖε, τί νῦν οἰζυρὲ πεπόνθεις [al. ᾧ ᾽ζυρὲ πεπόνθης;] Eust. dicit esse Operarium rusticum, et eund., qui Soph. ἐργάτης dicitur. Epigr. Ἀνέρες ἐργατίναι. In iisd. Epigr. dicitur βοῦς ἐργατίνης, Operarius bos: ut Colum. dicit Pecus operarium. Apoll. Rh. 3, (1323.) subst. posuit pro Operario s. Agricola, Ἐργατίνης ὥς τίς τε Πελασγίδι νύσσεν ἀκαίνῃ. [* " Συνεργατίνης, Jacobs. Anth. 7, 32. Leon. Tar. 91." Schæf. Mss.] " Ἐργάτωνες et Ἐργάωνες, Loci in " agris ubi servi cubant. Atticorum autem esse hoc " Ἐργάωνες tradit Hes." [" Ἐργατὼν, Koen. ad Greg. Cor. 102." Schæf. Mss.]

" Ἐργέτις, Hesychio ἐργασία." " Κακεργέτης, Ma" leficus: ut Suid. quoque κακεργέτῃσι exp. κακοερ" γοῖς. Et fem. κακεργέτις πληθὺς, ap. Dionys. " Areop. de dæmonibus." [* Πανεργέτης, Æsch. Ag. 1462.] " Ἐργεῖται, Servi quorum opera in agris uti" mur: οἱ ἐπ' ἀγρῶν οἰκέται. Infra ἐρκῆται."

¶ Ἐργάνη, ἡ, Minervæ cognom., ut in Attic. (24, 3.) scribit Paus.: Plut. (6, 374.) Τὴν γὰρ Ἐργάνην καὶ τὴν Ἀθηνᾶν αἱ τέχναι πάρεδρον, οὐ τύχην, ἔχουσιν: paulo ante vero citarat hos iambos, Βά τ' εἰς ὁδὸν δὴ πᾶς ὁ χειρώναξ λεὼς, Οἳ τὴν Διὸς γοργῶπιν Ἐργάνην στατοῖς Λίκνοισι προστρέπεσθε. [" Jacobs. Anth. 7, 133. 11, 321. Græv. Lectt. Hes. 558. Valck. Adoniaz. p. 373. ad Corn. Nep. 90. Stav. Grot. ad Stob. 546. ad Diod. S. 1, 389. Bergl. Alciphr. 364. Musgr. Andr. 1014." Schæf. Mss.] " Ὀργάνη dicitur ἡ Ἀθηνᾶ, quæ et Ἐργάνη, ἀπὸ

A " τῶν ἔργων. Hes." [" Musgr. l. c. Ilgen. Hymn. 326." Schæf. Mss.]

Ἐργαλεῖον, Instrumentum, quo sc. ad opus faciendum utimur: γεωργικὰ, Instrumenta rustica ap. J. Poll. Herodian. 7, (11, 15.) de populo in milites accenso, Πᾶν τὸ ἐμπῖπτον ὕλης ἀξιομάχου ἐργαλεῖον, ὅπλον ἐποιεῖτο. [Ἐργαλήϊον, Herod. 3, 131.]

" Ἐργίζω, Operor, VV. LL."

[" Ἔργω, Facio, Eur. El. 1058. Soph. Trach. 935. 1201. Wakef. Phil. 684. 1406. Luzac. Exerc. 77. ad Lucian. 2, 33. Alpheus 1. Fisch. ad Plat. Euthyphr. 43. Heyn. Hom. 5, 118. 626. 650. 6, 533. 7, 604. 8, 169. 194. Valck. Diatr. 265. Græv. Lectt. Hes. 543. Mitsch. H. in Cer. 181. ad Herod. 510. ad Charit. 749. De spiritu, Heyn. Hom. 4, 265. De constr., Dawes. M. Cr. 184. ad Od. Ξ. 289. Ἔρξαν, ad Charit. 293. cf. Koen. ad Greg. Cor. 187. Ἔοργα, Heyn. Hom. 4, 249. 522. Ἐοργὼς, 5, 593. De ἐώργει, Dawes. M. Cr. 179. 284. ad Od. Ξ. 289." Schæf. Mss. Cf. Ῥέζω. Ἔοργαν pro ἐόργασι,
B Batrach. 178.] " Ἐώργειν, Feceram: præt. plus" quamp. med. e præt. ἔοργα, a th. ἔργω, ut in " Anom. docui. Interdum pro præt. imperf. Facie" bam. Od. Ξ. (289.) ὃς δὴ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισιν " ἐώργει." [" Ἔργμα, Opus, Hesiod. Θ. (823.) Οἳ χεῖρες μὲν ἔασιν ἐπ' ἰσχύϊ ἔργματ' ἔχουσαι, Cujus manus ob robur semper operantur, nam ibi ἔργματα ἔχειν est ἐργάζεσθαι." Brunck. Mss. * Ἔρκτωρ, Antimachus Etym. M. * Ἐρκτὸς, i. q. ῥεκτὸς, Arrian. Ind. 20. lect. dub.] " Εὐέρκτης, pro εὐεργέτης, Be" nefactor, Epigr." [Anal. 2, 116.] " Ἀπέργω, ab " ἔργω, Facio, ῥέζω, est Conficio. Affertur enim ex " Herod. ἀπέρξαντες ἱερήϊα ἄλλα, pro Ubi cetera so" lennia confecerint."

" ΈΟΡΓΗ, ης, ἡ, Cochleare vel Tudicula. Unde " Ἐοργῆσαι, Cochleari agitare, Tudicula commo" vere: quod Varro Tudiculare dicit, Titinnius Trua " confutare. Ambo leguntur ap. J. Poll. Is enim 6, " (38.) c. 13. in culinariorum instrumentorum censu, " scribit τορύνην nominatam fuisse etiam εὐέργην et
C " ἐόργην: et τὸ τορυνῆσαι dictum fuisse etiam ἐορ" γῆσαι. Apud Hes. legitur Ἐοργίζεται, expos. iti" dem τορυνᾶται: cui subjungit, ὄργις γὰρ ἡ τορύνη: " sed suspectum hoc ὄργις, cum ejus sua serie nul" lam faciat mentionem: nec dubito quin pro eo " reponendum sit, si non ἐόργη, saltem ἐοργίς. Eust. " sane p. 219. (Il. 166.) afferens ἐόργη pro τορύνη, " inde esse dicit τὸ ἐοργίζεται, e Paus. et Æl. Dio" nys. exponens τορυνᾶται: et potius ab ὀργάζω " quam ab ἔοργα derivari dicens: nam ut ὀργάζεταί " τις, inquit, πηλὸν κυκῶν καὶ ἀναταράττων, ita quo" dam modo et ἐοργίζεται, i. e. τορυνᾶται." [" Ἔοργις, Cattier. 54." Schæf. Mss.] " Εὐέργη, et Ἐόργη, " dicta a nonnullis ἡ τορύνη, teste J. Poll. 6, 13. i. e. " Tudicula. Hes. Εὐεργία affert pro τορύνη: expo" nens etiam εὐπιστία."

ὌΡΓΑΝΟΝ, Organum, Instrumentum, quo ad opus faciendum utimur, q. d. ἔργανον. Aristot. Eth. 8, 11. dicit ὄργανον esse δοῦλον ἄψυχον, at δοῦλον esse ὄργανον ἔμψυχον: ut ὄργανον sit Quo quasi
D servo ad perficiendum id, quod volumus, utimur: ὄργανα πολέμων, Duelli instrumenta, Cic. apud Plat. Ὄργανα ἰατροῦ, Xen. (K. Π. 5, 3, 17.) μούσης, Musica instrumenta, Herodian. 4, (8, 19.) μουσικὸν, Philo. Plerumque vero absolute positum reperitur pro Instrumento musico. Plut. Ὀργάνων χαίρουσι τοῖς ἐπιτερπὲς ἠχοῦσι. Athen. 13. Παντοίοις ὀργάνοις καὶ εὐφωνίαις παρέπεμπε τὸ σῶμα. Et Τρίγωνον καλούμενον ὄργανον ap. Eund.: sic dicuntur ὄργανα ἐντατὰ, ἐμπνευστὰ, κρουόμενα, ἐπιψαλλόμενα, πρόσχορδα, ἔγχορδα. Lat. etiam Organa dicunt. Galli autem certum instrumentum musici genus appellant Orgues. || Vocab. architectonicum et bellicum. Inter organa vero et machinas id discriminis ponit Vitruv., quod machinæ pluribus operibus in majores coguntur effectus, ut balistæ torculariumque prela: organa autem unius operæ prudenti tractu perficiunt, quod propositum est, uti scorpionis et anisocyclorum versationes. Athen. 5. Μετεξήντλησε πάλιν τὴν θάλασσαν ὀργάνοις. || Sed et ὄργανον in

ipso corpore animato dicitur Pars illa, quæ perfectam actionem edere potest: ut ὄργανον non amplius sit Res inanima motuque carens, sed Animatum quippiam et quod movetur; ut cerebrum, cor, jecur, testes; oculus, auris, pulmo, thorax, venter, manus, pedes; musculus, venæ, arteriæ, nervi, et pleræque aliæ similares partes. De his prolixius Gorr. Metaph. vero ad alia transfertur tam inanima, quam animata; ὄργανα enim χρόνου Plato in Tim. vocavit Sidera: ap. Plut. Ψυχὴ δὲ ὄργανον θεοῦ γέγονεν. Apud Eund. Pol. Præc. οἱ φίλοι dicuntur Ὄργανα ζῶντα καὶ φρονοῦντα τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν. Et in malam partem ap. Soph. Aj. (379.) de Ulysse, ἁπάντων ἀεὶ Κακῶν ὄργανον τέκνον Λαρτίου. || Quamvis autem revera Illud sit, ᾧ χρώμεθα πρὸς τὸ ἔργον, Plut.: reperitur tamen a poëtis usurpatum pro Ipso etiam opere, ἀντὶ τοῦ ἔργου. Soph. Ξουθοῦ μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον, Cereum apis opus. Sic ap. Eur. Phœn. Schol. accipi vult illud (114.) Ἆρα πύλαι χλείθροις Χαλκόδετά τ' ἔμβολα Λαϊνέοισιν Ἀμφίονος ὀργάνοις Τείχεος ἥρμοσται: ut λαϊνέοις τοῦ τείχους B ὀργάνοις i. sit q. τείχεσιν ὑπ' Ἀμφίονος κατασκευασθεῖσι. [" Jacobs. Anth. 7, 66. 8, 244. 9, 457. 10, 189. 258. Brunck. Soph. 3, 440. ad Diod. S. 1, 675. 2, 497. Valck. Phœn. p. 40. 66. 622. Ilgen. Hymn. 326. (ubi et de *Ὄργανος.) Toup. ad Longin. 359. ψυχῆς, Wytt. ad Plut. S. N. V. 94." Schæf. Mss. * Ὀργανοπήκτωρ, Manetho 4, 438.] Ὀργανοποιὸς, Organarius faber, Qui organa s. instrumenta fabricatur. Lat. Organarius et Organicus dicuntur pro iis, qui organa, i. e. musica instrumenta, vel conficiunt, vel iis ludunt. [Diod. S. 17. p. 585.] Ὀργανοποιΐα, Instrumentorum fabricatio, Machinatio veluti per instrumentum, Philo V. M. 3. Γλῶττα καὶ στόμα καὶ ἡ ἄλλη πᾶσα φωνῆς ὀργανοποιΐα, reliqua vocis machinatio. [Plato Tim. 3, 101. * Ὀργανοποιέω, unde * Ὀργανοποιητικὴ, ἡ, sc. τέχνη, Instrumentorum effectrix, Schneideri et alia Lexx. ἀμαρτύρως.] Ὀργανικὸς, Instrumentalis, Organicus, Vitruv. Ὀργ. καὶ μηχανικαὶ κατασκευαὶ, Plut. Symp. et ἀρχαὶ, ibid. [Cat. Min. 4.] Aristot. Pol. 1. Ἀρετή τις δούλου παρὰ τὰς C ὀργ. καὶ διακονικὰς ἄλλη τιμιωτέρα τούτων. Et μέρη ap. Eund. Eth. 3, (1.) Ὀργανικὸν σῶμα, in corpore, τὸ πρός τι ἐσκευασμένον, ut oculus, et cetera corporis organa, de quibus paulo ante dictum est: de qua re et Diog. L. Aristotele. [" Phryn. Ecl. 66. Jacobs. Anth. 7, 316." Schæf. Mss.] Ὀργανικῶς, Organice, Organorum s. Instrumentorum more, Aristot. Eth. 1, 9. dicit quædam (ἀγαθὰ) σύνεργα καὶ χρήσιμα πεφυκέναι ὀργ., Quasi per instrumenta. Ἀνόργανος, ὁ, ἡ, Instrumentorum expers, Plut. Pericle, (16.) Ἀν. βίος τοῦ φιλοσόφου καὶ τῶν ἐκτὸς ἀπροσδεής. [* Ὀργανόω, Sext. Emp. adv. Logic. 7. s. 126. * Ὀργάνωσις, Porph. de Abstin. * " Διοργανόω, Quasi organis instruo, In corpus formo vitalibus organis aptum, Anon. V. Chrys. 296, 34." Seager. Mss.] Διοργάνωσις, Partium instrumentalium coagmentatio in corpore animantium, Bud. e Philop. in Procl. 48. [Iambl. V. P. 67. * Ἀδιοργάνωτος, Porph. V. P. 31. * Ὀργανίζω, Hippocr. de sept. Lib. Spur. T. 1. p. 165. Lind. * Κατοργανίζω, Brunck. Anal. 2, 138. * Ὀργάνιον, D M. Anton. 10. p. 316. Meleager. 103.]

ὈΡΓΑΣ, άδος, ἡ, Locus Deo sacer, et quem colere nefas est, ut sunt luci et saltus, et campi inculti, qualem esse vult ἄτομον λειμῶνα Schol. Soph. Tr. Et J. Poll. 1, (10.) scribit τὴν ἄνετον θεοῖς γῆν, vocari ἱερὰν et ὀργάδα. Plut. Pericle, Ἀποτέμνεσθαι τὴν ἱερὰν ὀργάδα. Xen. K. (10, 19.) Ἵστανται μὲν — αἱ ἄρκυς ἐπὶ τὰς διαβάσεις τῶν ναπῶν, εἰς τοὺς δρυμοὺς, τὰ ἄγκη τὰ τραχέα· εἰσβολαὶ δὲ εἰς τὰς ὀργάδας καὶ τὰ ἕλη, καὶ τὰ ὕδατα. || Ponitur tamen et pro Agro arabili; pro Vinea s. Arbusto, Epigr., VV. LL. Videtur autem dici ὀργὰς quasi ἀργὰς, et in Etym. Παρὰ τὸ ἄγρη τις εἶναι καὶ ἀνέργαστος, leg. esse ἀργὴ pro ἄγρη. Cetera autem, quæ ab eo adduntur, ut futilia relinquo. [" Thom. M. 485. Wakef. Trach. 280. Jacobs. Anim. 117. Anth. 9, 303. 11, 73. 233. Callim. 1, 551. ad Timæi Lex. 180. 195. ad Charit. 240. Fac. ad Paus. 1, 343. Pascuum, Dionys. H. 1, 205." Schæf. Mss.]

A ἌΡΓΑΛΕΟΣ, Difficilis, Molestus, Qui alicui quasi operosus est; nam ab ἔργον quidam Gramm. derivant, ἀργαλέον exp. δύσκολον, δύσεργον, ἐργῶδες: quanquam alii sunt, qui ab ἄλγος deductum malint, verso sc. λ in ρ, euphoniæ gratia. Il. Λ. (3.) Ζεὺς δ' ἔριδα προΐαλλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν Ἀργαλέην: Ο. (121.) μείζων τε καὶ ἀργαλεώτερος ἄλλος — χόλος καὶ μῆνις: Π. (109.) ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄσθματι: Od. Ο. (232.) Δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ δέδετο: Il. Ν. (667.) Νούσῳ ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι: Λ. (811.) ἕλκεος ἀργαλέοιο: Ν. (795.) ἀργαλέων ἀνέμων. Ἀργαλέος et Ἀργαλέον absolute aliquando ponitur cum infin. pro ἀργαλέος s. ἀργαλέον ἐστί. Il. Α. (589.) ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι. Eur. Ἀργαλέον φρονέοντα παρ' ἄφροσι πόλλ' ἀγορεύειν, Difficile est, ἔργον ἐστί. Apud Aristoph. autem Σφ. (1279.) Τὸν δ' ὑποκριτὴν ἕτερον, ἀργαλέον ὡς σοφὸν, exp. Immane dictu quam intelligentem artis suæ. De rebus etiam animatis dicitur tam ap. quosdam prosæ scriptt. quam poëtas. Plut. (7, 372.) cum dixisset Athenas ποιήσεως οὐκ ἐσχηκέναι ἔνδοξον δημιουργὸν οὐδὲ μελικῆς, addit, Ὁ γὰρ Κινησίας ἀργαλέος ἔοικε ποιητὴς γεγονέναι διθυράμβων. Philo de Mundo ἀνάγκην dicit esse χαλεπὴν καὶ ἀργαλεωτάτην δέσποιναν, Gravem et perquam molestam dominam: V. M. 1. loquens de culicibus, quibus Ægyptii a Deo puniebantur, Τὸ δὲ ζῶον, εἰ καὶ βραχύτατον, ὅμως ἀργαλεώτατον, Quanquam pusilla, importunissima tamen bestiola. Opp. Κ. 3. Ὑστρίγγων δ' οὔπω τι πέλει κατὰ δάσκιον ὕλην Ῥίγιόν εἰσι δέειν οὔτ' ἀργαλεώτερον ἄλλο, Neque infestius quicquam. At Od. Λ. (288.) ὃς μὴ ἕλικας βόας εὐρυμετώπους Ἐκ Φυλάκης ἐλάσειε βίης Ἰφικληείης Ἀργαλέας, Eust. exp. δυσκόλους καὶ ἐργώδεις κτηθῆναι καὶ ἀπελαθῆναι, Abactu difficiles, Quas abigere et in suam potestatem redigere operosum et laboriosum est. [" Ad Charit. 730. Wakef. Trach. 948. Heyn. Hom. 6, 286. 345. 510. Ruhnk. Ep. Cr. 259. Fisch. Ind. Palæph. Valck. Anim. ad Ammon. 148. Bergl. Alciphr. 323. Quasi ἀλγαλέος, Steph. Dial. 19. 57. Conf. c. χαλεπὸς, Schneid. ad Xen. Hier. 246." Schæf. Mss.] Ἀργαλέως, Difficulter. [" Jacobs. Anth. 12, 122." Schæf. Mss.]

ἝΡΓΩ, Includo: UNDE Ἐέργω, E QUO Εἵργω, Od. Ξ. (411.) Τὰς μὲν ἄρα ἔρξαν κατὰ ἤθεα κοιμηθῆναι. Est etiam Prohibeo, Excludo: unde ἔργομαι ex Herod. pro Prohibeor, Excludor. HINC Ἐέργω, ut dixi, quod itidem sonat Includo, Contineo, Complector.: unde ἐντὸς ἐέργειν dicunt Hom. (Il. Β. 617.) Hesiod. (Ἔ. 1, 267.) At ἐέργειν μυῖαν παιδὸς, Il. Δ. (131.) Arcere, Prohibere. Utitur vero et cum præp. ἀπὸ hac in signif. Apud Hesiod. (Ἔ. 1, 333.) τῶν μὲν πάμπαν ἔεργ' ἀεσίφρονα θυμὸν exp. Averte. Item ἔργω pro διείργω, de quo vide Eust. Et partic. ἐεργμένος pro ἠσφαλισμένος ap. Eund., ut ἐεργμέναι γέφυραι: cum alioqui ἐεργμένος sit Inclusus, Septus. [" Ἔργω, Wakef. Alc. 211. Phil. 142. Heyn. Hom. 4, 466. 5, 453. 6, 595. 373. 474. Jacobs. Anth. 6, 125. 11, 274. Brunck. Apoll. Rh. 118. Sylb. ad Paus. 187. Koen. ad Greg. Cor. 201. Brunck. Œd. T. 893. ad Herod. 664. Ἔργεσθαι, ad 354. 363. 741. Ἔεργεν et ἔλασσεν conf., Heyn. Hom. 4, 612. Ἔρχαται, 7, 224. Ἐεργμένος, 5, 18. 6, 281. * Ἔρχω, ἔρχαται, ἔρχατο, 7, 344. Ἐέργω, 4, 341. 466. 6, 309. 466. ad Charit. 727. Wakef. Ion. 88. Musgr. El. 445. Apoll. Rh. 4, 309. Callim. 1, 501. Ruhnk. Ep. Cr. 8. 177. 270. ad Il. Ψ. 71." Schæf. Mss.] " Ἔρξω, " Faciam. (Il. Β. 364.) Εἰ δέ κεν ὣς ἔρξεις. Hesiod. " (Ἔ. 1, 325.) ὅς τε ξεῖνον κακὸν ἔρξει, Qui hospitem " malo afficiet. Sic Eur. (Med. 1299.) ἔρξουσι κακῶς. " In imper. ἔρξον dicitur: in subj. ἔρξῃς: in inf. ἔρ-" ξαι. Quæ tria posteriora sunt aor. 1. omnia au-" tem a th. ἔργω, sive, ut alii malunt, ῥέζω, Æol. me-" tathesi et mutatione spiritus. || Ἔρξαι est etiam " Arcere, Prohibere: itidem a th. ἔργω: unde pass. " ἔρξεται ap. Soph. (Œd. T. 890.) || At ἔρξαι est " Claudere, Concludere, ab ἔργω, synonymo τοῦ εἴρ-" γνυμι. Od. Ξ. (411.) Τὰς μὲν ἄρα ἔρξαν." " Ἐρ-" γνύω, i. q. ἔργω, s. εἴργω. Hes. exp. κρύπτω, κατα-" κλείω, Abscondo, Includo." [" Ἔργνυμι, Dawes.

M. Cr. 185." Schæf. Mss.] Dicitur et Ἐέργνυμι A pro ἐέργω: unde Od. K. (238.) μετὰ συφεοῖσιν ἐέργνυ. "Ἐέρχατο, itidem pro ἔρχατο: hoc autem Ion. "pro εἰργμένοι ἦσαν, Conclusi erant, ab ἐέργνυμι s. "ἐέργω. Od. K. (241.) Ὣς οἱ μὲν κλαίοντες ἐέρχατο: "nam eos Circe Ῥάβδῳ πεπληγυῖα μετὰ συφεοῖσιν "ἐέργνυ." Εἴργω, Includo, ut ἔρξαν in præced. Hom. l. pro ἐνέκλεισαν, sed utplurimum Includo carcere, Conjicio in carcerem, Plut. Καὶ γὰρ εἶρξαι τῷ Δικτάτωρι πρὸ δίκης καὶ θανατῶσαι ἔξεστι. Sic Εἵρξῃ ὡς μοιχὸν, et εἱρχθῆναι ap. Dem. (1367.) Bud. 279. Eust. scribit Atticos εἵργω scripsisse cum tenui pro κωλύω, unde esse ἀπεῖρξεν: at pro ἐκκλείω scribere solitos εἵργω cum aspero, quod probari e καθεῖρξεν, et εἱρκτή. Hæc ille. Priorem autem ego l. huic τοῦ ἐγκλείειν, i. e. Includendi, signif. dedi, quod eam derivata retineant. || Εἴργω igitur in altera signif. est κωλύω, Arceo, Prohibeo, Veto, Xen. (Ἀπ. 1, 2, 20.) Τοὺς υἱεῖς οἱ πατέρες — εἴργουσιν ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων, Plut. Lycurgo, Εἶργεν ἀπὸ τῶν γάμων ἀταξίαν: Camillo, sine præp. Εἴργειν τῆς θαλάσσης. B Sic Gal. Εἴργειν οἴνου. Ex Aristoph. (Σφ. 334.) cum duobus accus., εἴργω σε ταῦτα. Interdum etiam εἴργω cum accus. personæ, pro Inhibeo eum, qui aliquid agere cœpit. Bud. 278-9. [" Εἴργω, Thom. M. 272. Wakef. Phil. 1407. Jacobs. Anth. 6, 125. ad Diod. S. 2, 267. 491. ad Dionys. H. 1, 292. Boiss. Philostr. 543. 595. Heyn. Hom. 4, 466. 7, 373. 8, 168. 369. Koen. ad Greg. Cor. 202. ad Od. O. 459. Sylb. ad Paus. 187. Ruhnk. Ep. Cr. 270. ad Herod. 664. Ilgen. Hymn. 223. ad Il. Ψ. 71. De spiritu, T. H. ad Plutum p. 229. Lobeck. Aj. p. 335. Hinc ἔρχαται, Il. Π. 481. Εἴργηται, H. in Cer. 102. Λόγον εἴργεσθαι, T. H. ad Lucian. 1, 219. Εἴργουσι χρῆσθαι μὴ —, Eur. Hec. 861. Εἴργω, Heyn. Hom. 8, 168. ad Corn. Nep. 56. Stav." Schæf. Mss.] Legitur et Εἰργνυμι pro eod. "Ἐργνύειν, Hesy"chio κρύπτειν, κατακλείειν: in qua posteriore si"gnif. dicitur etiam εἰργύειν." "Ἔργετος, Sepes, "Sepimentum: φραγμὸς, Hes. Est autem a v. εἴρ"γειν, vel potius ἔργειν, quod vicinius est, ex- C "tatque ap. Eund., qui exp. κωλύειν." Ἔργμα, Septum, Claustrum, περίφραγμα, ut Soph. Schol. exp. Antig. (848.) πρὸς ἕργμα τυμβόχωστον Ἔρχομαι τάφου ποταινίου. || Impedimentum, κώλυμα, Hes. Sed invenitur cum tenui pro altera signif. [Hippocr. 675.] Ἐρξείης, Coërcitor, VV. LL. ex Herod. [6, 98. Ion. pro ἐρξίας, * ῥεξίας, i. e. πρακτικὸς, Etym. M.] Ἑρκτή, Carcer, i. q. εἱρκτή. Herod. [4, 146.] "Ἄερκτος, Non septus, Nullo septo cin"ctus: ἄφρακτος. Lys. (283.) Ἄερκτον δὲ καὶ παντα"χοῦ κάτοπτον τὸ χωρίον ἐστὶ, Non septum et undi"que obtutui patens, nusquam impediente obsta"culo. Ἀέριπον, ap. Hes. οὐ περιειργόμενον: per"peram pro ἄερκτον, ut alphabetica etiam series "indicat." Εἱργμὸς, Inclusio, In carcerem conjectio, Adulteri deprehensi detentio, Bud. Comm. 279. || Videtur sumi et pro Carcere: ut ostendit COMP. Εἱργμοφύλαξ, Carceris custos, Xen. Ἑ. 5, (4, 8.) Ἦλθε πρὸς τὸ ἀναγκαῖον, καὶ εἶπε τῷ εἱργμοφύλακι, ὅτι ἄνδρα ἄγει παρὰ πολεμάρχου, ὃν εἶρξαι δέοι. "Ἱρμοφύλαξ D "affertur pro Carceris præfectus; qui itidem εἱρμο"φύλαξ s. εἱργμ." [* " Εἶργμα, Εἱργμὸς, Abresch. "Æsch. 2, 77." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 17, 37.] " Εἱρκτέον, Arcendum, Prohibendum. Soph. (Aj. "1250.) Ἀλλ' εἱρκτέον τάδ' ἐστὶ, Prohibenda et ve"tanda hæc sunt." Εἱρκτή, Carcer, Locus, in quo sontes concluduntur. Plut. Camillo, Εἰς τὴν εἱρκτὴν ἐνέβαλε τὸν Μάλλιον, In carcerem conjecit Manlium. Thuc. 1, Εἰς τὴν εἱρκτὴν ἐσπίπτει, In carcerem conjicitur. Plut. Ἐκ τῆς εἱρκτῆς ἀφεῖναι, E custodia dimitti, Carcere liberari. Et metaph. Xen. K. Π. 3, (1, 11.) Ἃ ἐνόμιζεν ἑαυτῷ ἐχυρὰ χωρία ἀποκεῖσθαι, ταῦτα εἱρκτὰς αὐτῷ ἔλαθε προκατασκευάσας, Ea sibi imprudens carcerem et claustra præparavit. || Ponitur et pro Conclavi, Gynecæo; ut annot. in VV. LL., Xen. Οἱ μοιχοὶ εἰσέρχονται εἰς τὰς εἱρκτὰς, εἰδότες ὅτι κίνδυνος τῷ μοιχεύοντι. [Ἀπ. 2, 1, 5. * Εἱρκτοφύλαξ, Joseph. Antt. 17, 7. * Εἱρκτοφυλακέω, Philo 2. p. 436. * Εἱρκτικὸς, Gl. Carcerarius, κωλυτικὸς, Arcivus. * Εἱρκτόω, unde * " Εἵρκτωσις, Incarceratio, Constrictio, Pseudo-Chrys. Serm. 51. T. 7. p. 392." Seager. Mss.]

¶ Ἕρκος, Septum, φραγμός: ut ἕρκος κήπου, καὶ οἴκου, καὶ ἑτέρων, Eust. Sic Od. H. (112.) de Alcinoi ædibus, Ἔκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων Τετράγυος· περὶ δ' ἕρκος ἐλήλαθε ἀμφοτέρωθεν, Circum autem utrimque ducta erat sepes s. septum. Il. E. (89.) de torrente impetuoso, Τὸν δ' οὔτ' ἄρ τε γέφυραι ἐεργμέναι ἰσχανόωσιν, Οὔτ' ἄρα ἕρκεα ἴσχει ἀλωάων ἐριθηλέων, Sepes s. Septa locorum vitibus consitorum, quibus ea, quæ extrinsecus irrumpunt, arcentur, Eust. Dicitur vero et metaph. ἕρκος ὀδόντων, Septum dentium, seu, ut Aulus Gell. interpr., Vallum dentium; i. e. Labia. Il. Ξ. (83.) Ἀτρείδη, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; Quo respiciens Ælian. dixit, Ἄδηλα εἶναι τὰ ἀνθρώπινα ἕως ἂν ἑκάστῳ ἡ ψυχὴ εἴσω τοῦ τῶν ὀδόντων ἕρκους ᾖ, Dum spiritus s. anima intra dentium septum continetur, Dum spiramus et vivimus. Ἕρκος ἀκόντων, Septum et murus contra vim telorum: Il. O. (646.) de clypeo, Τὴν αὐτὸς φορέεσκε ποδηνεκὲς ἕρκος ἀκόντων. Intelligenda vero est ἀσπὶς ἀνδρομήκης, ut sit Scutum oblongum, quod instar muri a pedibus veluti fundamento ad ipsum usque capitis verticem exurgat. E. (315.) de Venere, quæ peplum Æneæ contra jaculorum impetum prætendebat, Πρόσθε δὲ οἱ πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμ' ἐκάλυψεν Ἕρκος ἔμεν βελέων. || Murus, O. (566.) φράξαντο δὲ νῆας Ἕρκεϊ χαλκείῳ, Muro aheneo: unde Eust. suspicatur acceptum Oraculum illud de ligneo muro ab Apoll. Atheniensibus redditum, et quod ap. Herod. est de viris æneis, i. e. ære cataphractis. Il. A. (283.) de Achille, ὃς μέγα πᾶσιν Ἕρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο, Murus et πυργοειδὲς ἔρυμα contra hostes: quomodo dicitur et πύργος αὐτῆς a Theocr. (22, 220.) idem Achilles. Il. Z. (5.) Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος, ἕρκος Ἀχαιῶν. Sic et Cic. dicit ad omnes suos impetus quasi murum quendam boni nomen imperatoris opponi. || Ἕρκος ἀγκίστρου ap. Oppian. Eust. esse dicit τὸ ἄνω αὐτοῦ χάλκωμα, μεθ' ὃ ἡ ὁρμιά. || Ἕρκος dicitur etiam τὸ περὶ αὐλὴν τειχίον, Aulam ambiens murus, περὶ ὃ πύλαι· μετὰ δὲ τὸ ἕρκιον, αὐλή· μεθ' ἣν αἴθουσα· εἶτα πρόδομος, δόμος καὶ θάλαμος, Eust. (Od. Π. 341.) Βῆ ῥ' ἴμεναι μεθ' ὕας, λίπε δ' ἕρκεά τε μέγαρόν τε. Soph. Tr. (606.) Μηδ' ὄψεταί νιν μήτε φέγγος ἡλίου, Μηθ' ἕρκος ἱερὸν, μήτ' ἐφέστιον σέλας: ubi tamen Schol. intelligit βωμὸν, ἱερόν. Unde Ἑρκεῖος Jupiter dictus, cui ibi sacrificia fiebant tanquam ejus loci præsidi et ἐφόρῳ, et a quo conservarentur omnes, qui intra idem ἕρκος habitarent: quemadmodum ἐν τῇ κατ' οἶκον ἑστίᾳ sacrificabatur Jovi ἐφεστίῳ. Od. X. (334.) Ἡ ἐκδὺς μεγάροιο, Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμὸν Ἑρκείου ἕζοιτο. Existimat autem Eust. aram hanc fuisse extra αὐλὴν, sub dio, quales multæ conspicerentur: dici vero ἑρκεῖος synæresi facta ex ἑρκέϊος, ut Κεῖος e Κέϊος. Ovid. Græco vocabulo servato Hercei Jovis aram dixit. Sunt qui Penetralem Lat. nomine appellent. Soph. alicubi per Ἑρκεῖον Δία intelligit Omnes, qui in ædibus sunt, Eust. || Ἕρκη ap. Comicos dicuntur etiam πλεκτά τινα ἐκ τριχῶν: ut ex Æl. Dionys. tradit Eust. At Od. X. (468.) Ὡς δ' ὅταν ἢ κίχλαι τανυσίπτεροι ἠὲ πέλειαι Ἕρκει ἐνιπλήξωσι, Eust. scribit videri esse σχοῖνον μακρὰν, ἧς βρόχοι ἀπῃώρηνται πρὸς ἰσότητα σύμμετρον: proprie autem ἕρκος esse δικτυῶδές τι μηχάνημα: quemadmodum et Hes. ἕρκεσι pro δικτύοις citat e Soph. Athamante. || Apud Soph. El. (836.) Οἶδα γὰρ ἄνακτ' Ἀμφιάρεων Χρυσοδέτοις Ἕρκεσι κρυφθέντα, Schol. annotat intelligi vel Currum auratum, e quo Amphiaraus veluti e claustro et septo effugere nequiverit; vel Torquem aureum, quo constrictus teneretur. || Nicander Θ. (795.) de murium latibulis s. cavernis, ἵνα τέκνα κακόφθορα τῶνδε θανόντων Σκόρπιοι ἐξεγένοντο καθ' ἕρκεα λωβητῆρες. || Ἕρκη pro ὅπλα citat Hes. e Soph. Troilo. [" Ἕρκος, Thom. M. 364. Wakef. Trach. 614. Jacobs. Anth. Proleg. 58. 7, 195. 8, 408. 11, 274. Exerc. 1, 106. 194. 2, 173. Merrick. Tryph. Angl. p. 131. Heyn. Hom. 4, 467. 612. 5, 240. 634. 636. 6, 258. 7, 94. 108. 235. Valck. Phœn. p. 291. Oratt. 386. Anim.

ad Ammon. 154. Eran. Philo 166. ad Il. Ω. 161. Ilgen. Hymn. 602. ad Herod. 469. 500. 545. Musgr. Med. 986. ὀδόντων, Heyn. Hom. 4, 621. 6, 537. Porson's Tracts p. 207. De Labiis etiam Dammius intelligit. Τὰ ἕ., Retia, Brunck. Soph. 3, 511. Aj. 60. El. 835. Ἑρκεῖος, ad Charit. 747. Musgr. Tro. 17. 483. Merrick. l. c. Jacobs. Anth. 9, 22. Fac. ad Paus. 1, 516. Kuhn. 165. T. H. ad Plutum p. 478. Aristoph. Fr. 242. ad Dionys. H. 1, 169. Heyn. Hom. 7, 181. ad Lucian. 1, 322. Wessel. Obs. 21. *Ἕρκιος, Musgr. El. 252. T. H. l. c." Schæf. Mss. Soph. Ant. 487. *Ἑρκοθηρικὸς, Plato Soph. 1, 220. *Ἑρκοθηρευτικὴ, sc. τέχνη, J. Poll. 1, 97.] "Ἑρκόπεζα, Hesychio sunt τὰ τῶν νεῶν ἔξωθεν περιτιθέμενα, πρὸς τὸ μὴ ὑπερβατὰ εἶναι, ἀκανθώδη ξύλα, "Ligna spinosa quæ in modum septi circumponuntur templis extrinsecus, quo minus transcendi queant." [* Ἑρκοῦρος, Meleager 129. * "Ἀερκὴς, Quint. Sm. 5, 605. * Ἀνερκὴς, 3, 493." Kall. Mss. * Ἀμφερκὴς, Hes.] Εὐερκὴς, ὁ, ἡ, Bene septus, Bonum pulcrumve (aulæ) septum habens, respiciendo ad ἕρκος, quod circum αὐλὴν est. (Il. I. 471.) οὐδέποτ' ἔσβη Πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς. || Bene munitus s. septus, Plato, Εὐερκὴς ἡ χώρα πρὸς τοὺς πολεμίους. Εὐερκῶς, Munite, Bono septo, Plut. Εὐερκῶς κεχαράκωκε, [8, 5.] Εὐέρκεια, ἡ, SIVE Εὐερκία, Munitio, s. Bona munitio, Plato. [de LL. 6. p. 304.] "Μεσέρκιος, epith. Jovis, teste Hes. forsan quod in medio τῷ ἕρκει statui et coli antiquitus soleret." "Ὁμοερκὲς, J. Poll. (6, 156.) e Solone affert, sed durum esse ait. Videtur autem τὸ ὁμοερκὲς signif. Unis iisdemque septis contineri, Contubernium." [Bekk. Anecd. 286. * "Ἑρκεῖον, Lobeck. Aj. p. 234." Schæf. Mss.] Ἑρκίον, τὸ, Septum, s. Murus, proprie vero Quod αὐλὴν ambit, Od. Σ. (101.) καί μιν ποτὶ ἑρκίον αὐλῆς Εἷσεν ἀνακλίνας, Eust. τὸ τεῖχος, addens, ᾧ ἐστιν ἐπικεῖσθαι καὶ τὸν θριγκόν. Soph. Aj. (108.) δεθεὶς πρὸς κίον' ἑρκίου στέγης: Schol. intelligit itidem Septum circa aulam, circa domum accipiendo ἑρκίον pro δῶμα. Scribitur vero ap. Soph. ἕρκιον accentu in penultima, ut et alicubi ap. Eust.: scribit tamen l. c. ἑρκίον, ut τειχίον a τεῖχος. Apoll. Rh. 2, (1074.) κεράμῳ κατερέψεται ἑρκίον. Ἑρκεῖαι, Hesychio φραγμοὶ, τείχη, σκηναὶ, οἰκίαι. "Ἑρκῆται, Hesychio οἱ ἐν ἀγρῷ οἰκέται. Supra Ἐργεῖται." [" Rectius Ἑρκῖται, ut ex Ameria citat Athen. 267. Sed et de h. v., sicut de plurimis aliis consulendus Albert. ad Hes." Schw. Mss.] "Ἑρκίτης, Suidæ ὁ φύλαξ, Custos. Ἑρκατὴ, Hesychio φυλακὴ, Custodia: eadem forsan quæ εἱρκτή."

"Ἔρικος, εος, τὸ, Murus, Septum, Sepes. Hes. enim ἐρίκεος affert pro φραγμοῦ, et ἐρίκεα pro φράγματα: quæ et ἕρκεα: et forsitan hic τὸ ι est pleonasticum. Ἐρικάνην Hes. dici scribit φραγμὸν, Sepem. Ὀρικάνην, Hes. δεσμωτήριον, Carcerem: alii φραγμὸν, alii σαργάνην aut σκῆπτρον. Infra Ὀρκάνη."

¶ Ἑρκάνη, ἡ, Sepes, Septum, φραγμὸς, Eust. ex Æl. Dionysio. [Themist. Or. 23.] Alibi vero ap. eund. Eust. scriptum reperitur ET Ὀρκάνη, exp. ἕρκος τι, ὡς ἀκανθῶδες περίφραγμα. "Hesychio ὀρκάνη est εἱρκτὴ, δεσμωτήριον: aliis φραγμὸς, aliis σαργάνη, quibusdam κρεμάθρα, teste Eod. Supra ὀρικάνη. Pro ἕρκος, φραγμὸς, Septum, accepit Schol. Theocr. (4, 61.) cum μάνδραν esse dicit τὴν τῶν προβάτων ὀρκάνην, Septum quo clauduntur oves. Pro Sagena et reti ap. Æsch. S. c. Th. (338.) accipiunt, ubi dicit ποτὶ πτόλιν ὀρκάνη πυργῶτις: ibi enim et Schol. exp. τὸ θηρευτικὸν δίκτυον, σαργάνη. Harpocr. quoque annotat, Lycurgum Or. 2 in Lycophr. videri ὀρκάνην dixisse τὸν φραγμὸν, h. e. τὸ περίφραγμα καὶ τὴν αἱμασιάν." [Eur. Bacch. 611. Etym. M. 632, 41. Eust. Il. B. p. 233. * "Ὀρκανὸς, ad Charit. 424. Jacobs. Anth. 8, 396." Schæf. Mss.] "Ἑρχανήεντα πυλῶνα Hes. dici tradit τὸν πεπυκνωμένον καὶ συνεχόμενον." [Schneider. tamen in Lexico suo citat ex Hesychio * ἑρχατόεντα πυλῶνα, i. e. πεπυκνωμένον, συνεχόμενον.]

"Ἑρκάζειν, Hesychio σκώπτειν, Scommatis incessere."

¶ Ἕρχατος, ὁ, Sepes, Septum, φραγμὸς, Hes. Apud

A Eund. vero est ET Ἕρκατος, itidem pro φραγμὸς, τεῖχος. Ἐρχατόω, Obsepio, Concludo, Conclusum teneo, Od. Ξ. (14.) ἐν δὲ ἑκάστῳ Πεντήκοντα σύες χαμαιευνάδες ἐρχατόωντο: vult autem Eust. factum esse ab ἔρχατο, 3 pers. plur. præt. plusquamperf. esseque mere poët.

"Ὄρκμον, Hes. φράγμα, Septum, quod et ὀρκάνη." [" Jacobs. Anth. 6, 146." Schæf. Mss.]

"Ὀρκάθους, Hes. esse dicit ἐφ' ὧν τὰ σῦκα ψύχουσι."

"Ὀρχὰς, Hesychio περίβολος, αἱμασιὰ, Septum, Sepes: item εἶδος ἐλαίας, Species oleæ, forsan testicularis, ὀρχίτις. Ὄρχατος, ου, ὁ, dicitur ἡ ἐπίστοιχος φυτεία, ut ὄγμος, Plantæ ordine positæ, Plantarum ordines: ut in vinetis et hortis. Od. H. (112.) Ἔκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων Τετράγυος. Sunt qui ab ἔρχομαι derivent, quoniam δι' αὐτοῦ ἐστιν ἔρχεσθαι: alii ἀπὸ τῆς ὀρχήσεως. Infra ὄρχος pro eodem. Ὄρχος, ὁ, i. q. ὄρχατος, h. e. φυτῶν στίχος, s. ἐπίστιχος φυτεία,
B Plantæ ordine positæ, Plantarum ordo: item κῆπος, Hortus, teste Hes. Itidem ὄρχον pro στίχον ἀμπέλων accipiunt ap. Od. H. (127.) Ἔνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νείατον ὄρχον Παντοῖαι πεφύασιν, ἐπηετανὸν γανόωσαι. Et ap. Hesiod. Ἀ. (294) ἐφόρευν βότρυας μεγάλων ἀπὸ ὄρχων Βριθομένων φύλλοισι καὶ ἀργυρέῃς ἑλίκεσσι. Sic Theophr. H. Pl. 4, 5. Φυτεύουσι δὲ ἐν τοῖς πεδίοις αὐτὰ κατ' ὄρχους· διὸ καὶ πόῤῥωθεν ἀφορῶσιν ἄμπελοι φαίνονται, Per ordines, Ordinatim. Et quod Cic. de Senect. dicit, Mei sunt ordines, Gaza vertit, ἐμοί εἰσιν οἱ ὄρχοι. Schol. Theocr. παρὰ τὸ ὀρύσσεσθαι derivatum vult quasi ὄρυχος, ideoque esse dicit βόθρον εἰς ὃν ἐντίθεται τὸ φυτὸν πρὸς μοσχείαν, Foveam in quam imponitur planta ut pullulet. Ὀρχμαὶ, Hesychio φραγμοὶ, καλαμῶνες, Septa, Arundineta. Item φάραγγες, σπήλυγγες, Specus."

"Ἀνεργήσει, Suidæ ἀναρτήσει καὶ οἷον κολάσει: sed suspectum." [Timæi Gloss.]

Composita ab ἔργω.

C Ἀπέργω, Abarceo, Excludo, i. q. ἀπείργω: unde pass. ἀπερχθῇ, Hippocr., quod Gal. exp. ἀποκλεισθῇ. || Ἀπέργων ἐξ εὐωνύμου χειρὸς, Sinistrorsum relinquens, VV. LL. ex Herod. Ibid. Ἀπέργει Καππαδόκας, Perstringit Cappadocas. Vide Ἀπείργω. [" Heyn. Hom. 5, 454. ad Timæi Lex. 35. Koen. ad Greg. Cor. 202. ad Herod. 309. 531. 635. 784." Schæf. Mss.] ET Ἀπόεργω pro eod. ap. poëtas. [Il. Θ. 325. Apoll. Rh. 1, 865. * "Ἄφερκτος, Æsch. Choëph. 445. * "Ἐνέργω, Heyn. Hom. 7, 398." Schæf. Mss.] "Ἐνεργμὸς, Hesychio κροῦσμα μουσικὸν, quod et ἔνερξις dicitur, teste Eod. Etym. quoque ἐνεργμὸν et ἔνερξιν dictum fuisse tradit κροῦμα κιθαριστικόν: Euphronius vero τὸν ἐν μέσῃ τῇ κιθάρᾳ πασσαλίσκον δι' οὗ ἡ χορδὴ διήρηται. Quæ refert et Lex. meum vet. sed habens διΐκται." Κατέργω, Repello, Vasto, VV. LL. ex Herod. [6, 102. Codd. κατεργάζοντες.] Περιέργω, Circumsepio, Circumcludo, Thuc. 5, (11.) Περιέρξαντες αὐτοῦ τὸ μνημεῖον, i. e. περιφράξαντες, Schol. [* Περίερκτος, J. Poll. 10. p. 1374.
D "Προεέργω, Prohibeo, Abarceo: vel Prior arceo." [Il. 11, 568.] Συνέργω, Concludo, In unum concludo, Budæo Copulo ap. Plat. Tim. 149. Οὐ γὰρ ἄρχεσθαι πρεσβύτερον ὑπὸ νεωτέρου συνέρξας εἴασεν, h. e. Animam mundi ab ipso corpore regi noluit, cum animam condito mundo misceret. [Soph. Aj. 593.] Σύνερξις, Copulatio, Plato Tim. de copulatione viri et uxoris in nuptiis, 142. Ἆρ' οὐ μεμνήμεθα ὡς τοὺς ἄρχοντας ἔφαμεν δεῖν εἰς τῶν γάμων σύνερξιν λάθρα μηχανᾶσθαι κλήροις τισίν; pro quo ibid. σύλλεξιν dicit. Bud. Citat idem Bud. et e de Rep. 5. [p. 25. Dio Cass. 50.] Συνεέργω, poët. pro eod., Od. I. (427.) de ovibus, Τοὺς ἀκέων συνέεργον ἐϋστρεφέεσσι λύγοισι, i. e. συνεῖργον, * συνεδέσμουν, Eust.

Composita ab εἴργω, s. εἱργνύω.

[* Ἐσέργνυμι, Herod. 2, 86.] Ἐνείργω, SIVE Ἐνειργνύω, SIVE Ἐνείργνυμι, Includo, Phalar. Ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ. [" Lennep. 165. ad Lucian. 1, 319. Fac. ad Paus. 1, 518." Schæf. Mss.] Καθείργω, SEU Καθειργνύω, SEU Καθείργνυμι, Concludo,

Tanquam in carcere cohibeo, Paus. Τοῦτον Ἀλέξανδρός ποτε λέοντι ὁμοῦ καθεῖρξεν ἐς οἴκημα, Plut. Lycurgo, Καθείργνυντο εἰς οἴκημα. Idem, Ἔνιοι δὲ τηρεῖσθαι μὲν ἐν ὑδρίᾳ ἀσπίδα καθειργμένην φάσκουσι. [" Ad Lucian. 1, 319. 2, 97. Monthly Review, Jan. 1799. p. 101. ad Herod. 402. De hac forma, Fisch. Palæph. 64. Καθείργνυμι, καθειργνύω, ad Od. O. 459." Schæf. Mss.] Κάθειρξις, Conclusio et Coërcitio, Bud. [" Toup. Emendd. 1, 92." Schæf. Mss.] Ἐγκαθείργω, ET Ἐγκαθειργνύω, SIVE Ἐγκαθείργνυμι, Includo, Plut. de Pr. Frig. Ἀλλ' ἐγκαθειργνυμένη καὶ ἀποστρεφομένη θερμότητα παρέχει τοῖς διὰ βάθους ὑγροῖς, Quæ (exhalatio) inclusa et recidiva humorem in fundo calore afficit, Turn. [" Xen. Eph. 40." Schæf. Mss. * " Ἐγκάθειρκτος, Syntipas 17." Boiss. Mss.] Συγκαθείργω, SIVE Συγκαθείργνυμι, Una (cum alio) concludo tanquam in carcerem, Lucian. Λέοντι συγκαθείρχθη, [3, 149. * Περιειργνύω, Suid. 3, 156. * Συνείργνυμι, Dio Cass. 1361.]

¶ Ἐργάθω, i. q. ἔργω, ab eoque derivatum, ut εἰκάθω ab εἴκω [Apoll. Rh. 3, 1171.] ET Εἰργάθω pro eod., sicut ἔργω et εἴργω idem sunt. [Soph. El. 1271.] " Ἐέργαθεν, poët. pleonasmo τοῦ ε pro ἔργαθεν s. " εἴργαθεν, Prohibebat, Arcebat: a th. ἐεργάθω." [Il. E. 146.] Ἀποεργάθω, SEU Ἀπεργάθω, ET Ἀπειργάθω, i. q. ἀπείργω s. ἀπέργω, Il. Φ. (599.) Αὐτὰρ ὁ Πηλείωνα δόλῳ ἀποέργαθε λαοῦ: Od. Φ. (221.) Ὣς εἰπὼν, ῥάκεα μεγάλης ἀποέργαθεν οὐλῆς. Ubi ἀποεργάθειν est ἀπαγαγεῖν, Removere, Amovere. || Item διαχωρίζω, Dirimo, Separo. Il. E. (146.) Τὸν δ' ἕτερον ξίφεϊ μεγάλῳ κληῖδα παρ' ὦμον Πλῆξ', ἀπὸ δ' αὐχένος ὦμον ἐέργαθεν, ἠδ' ἀπὸ νώτου, Eust. διεχώρισεν ἐκ τοῦ αὐχένος τόν τε ὦμον καὶ τὸν νῶτον. [* Κατεργάθω, Æsch. Eum. 563. * Συνεργάθω, Il. Ξ. 36. συνεέργαθον.]

Composita ab εἴργω.

Ἀνείργω, Arceo, Propello, Repello, Eum, qui aliquid cœpit agere, inhibeo, Bud. Cujus hoc ap. Suidam exemplum est, Ἀργύριον αἰτοῦντα, ἀπειλοῦντά τε πολεμήσειν, εἰ μὴ λάβοι, οἱ Ῥωμαῖοι ἀνεῖρξαν, C i. e. ἀπεκώλυσαν. Et ἀνείργεσθαι τῆς ἀπάτης, pro Prohibere a fraude, signif. act., VV. LL. Quomodo autem ab ἀπείργω proxime sequenti distinguatur, ibi videbis. [" Heyn. Hom. 4, 466. 6, 308. Dionys. H. 3, 1370. Diod. S. 1, 682. 684. 2, 460. Fac. ad Paus. 1, 518." Schæf. Mss.] Ἄνειρξις, ἡ, Inhibitio, Plut. (8, 311.) Ἀποκόπτειν αὐτὰς (τὰς ἐπιθυμίας) ἀνείρξεσι καὶ κατοχαῖς ὑπὸ τοῦ λόγου κολαζομένας: paulo post, Φιλοπλουτίαν κολοῦσαι καὶ φιλοδοξίαν, ἀποχαῖς ὧν ἐφίενται καὶ ἀνείρξεσιν, εἰς τέλος καταλυθείσας. [* Ἀντανείργω, Man. Philes. 8, 241. p. 282.] Συνανείργω, Una inhibeo. [Aristot.] AT Ἀνεέργω pro ἀνείργω, poët., Arceo, Propello, Repello, Submoveo, Il. Γ. (77.) H. (55.) Καί ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας: P. (752.) Ὣς αἰεὶ Αἴαντε μάχην ἀνέεργον ὀπίσσω. Ἀπείργω, Arceo, Excludo, Prohibeo. Cum accus. et gen., ut, Ἀπείργω σε τῶν ποιημάτων, ap. Plut. (6, 51.) Isocr. Archid. (2.) Καλῶς ἂν εἶχεν ἀπείργειν ἡμᾶς τοῦ συμβουλεύειν. In ead. oratione et in eod. loquendi genere præp. ἀπὸ addidit: Ἅπαντας ἀπείργειν ἀπὸ τοῦ συμβουλεύειν. Bud. exp. Deterreo, Abigo, in Dem. (458.) Πάντας ἀπείρξατε τοῦ φιλοτιμεῖσθαι. Ead. constr. et ap. Soph. Aj. (51.) Ἐγώ σφ' ἀπείργω, δυσφόρους ἐπ' ὄμμασι Γνώμας βαλοῦσα, τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς. Nam ita est construenda oratio, ἐγώ σφ' ἀπείργω τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς. Unde potius exponendum hic ἀπείργω, Excludo, quam Compesco, ut vulgo interpr., non considerantes jungi cum gen. χαρᾶς. Potest autem utcunque tolerari hæc phrasis, Excludo a gaudio. Sed melius, Illi hoc gaudium expello. Alibi (Aj. 428.) cum solo accus., Οὔ τοι σ' ἀπείργειν, οὐθ' ὅπως ἐῶ λέγειν Ἔχω, κακοῖς τοιοῖσδε συμπεπτωκότα. Ubi Schol. observat, ita differre ἀπείργω ab ἀνείργω, quod dicamur ἀπείργειν eum, qui aliquid vult aggredi; ἀνείργειν autem eum, qui jam aggressus est, et aliquantum in opere aliquo s. negotio promovit. Jungitur autem h. v. etiam cum infin. pro Inhibeo, Prohibeo, i. e. Impedio ne quid fiat: ut (69.) ἐγὼ γὰρ ὀμμάτων ἀποστρό-

A φους Αὐγὰς ἀπείρξω σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν. Sic ἀπεῖργεν ἱκέσθαι dictum putatur. Citatur item e Plat. de LL. cum infin., μὴ particula præcedente, Ἀπείργω μὴ γίγνεσθαι. Itidem vero cum accus. Τίς ταῦτ' ἀπεῖρξε; pro Quis hæc inhibuit? Et suppresso accus. Ἀλλ' ἀπείργοι θεὸς, Sed prohibeat Deus, inhibeat. Sed Lat. potius dicunt, Deus avertat. || Dirimo, Arrian. (1, 3, 1.): et ἀποτέμνομαι, pro eod. Bud. Exp. et Divido ap. Herod. (1, 174.) Item pro Relinquo, i. e. Prætereo, 7, (109.) Ταύτας μὲν δὴ τὰς πόλις — ἐξ εὐωνύμου χειρὸς ἀπέργων παρεξῄιε. Pass. vox est Ἀπείργομαι, et ap. Herod. ἀπέργομαι, sicut ἀπέργω dicit pro ἀπείργω, unde partic. ἀπεργμένος pro ἀπειργμένος citatur ex Eod. positum pro Divisus s. Diremtus, Inhibitus, Cohibitus, Coërcitus, [1, 154. " Musgr. Hel. 1284. Piers. Veris. 135. Valck. Diatr. 219. Seq. μὴ, Plut. Mor. 1, 908." Schæf. Mss. * Ἄπειρξις, Schol. Aristoph. Θ. 588. * Ἀπείρκτης, Anal. 2, 237. lect. dub. * " Διαπείργω, Const. Manass. Chron. 74, 492." Kall. Mss.] Διείργω, Diduco, Dirimo, Intersepio, Dispesco, Bud. Thuc. 3, (107.)

B Χαράδρα αὐτοὺς μεγάλη διεῖργε, Dirimebat eorum castra, i. e. Intersepiebat et a se invicem distinguebat, Polyb. (5, 55, 7.) Παράκειται μὲν τῇ Μηδίᾳ, διειργούσης αὐτὴν τῆς ἀνὰ μέσον κειμένης ὀρεινῆς, Dispescente et disterminante ipsam. Plut. Them. Βραχεῖ πόρῳ διείργεται τῆς Ἀττικῆς ἡ νῆσος, Brevi freto insula distinguitur ab Attica. Ἐξείργω, Arceo, Excludo, Æsch. Τούτους οὖν ὁ νόμος ἐξείργει τοῦ βήματος, Thuc. 3. Τῷ νόμῳ ἐξείργοντο, Arcebantur, Prohibebantur: 2, (13.) Ἦν πάνυ ἐξείργωνται πάντων, Si excluderentur his omnibus. Apud Plut. Rom. Ἐξείργομαι δίκης νομίμου, Spe legitimarum pœnarum destituor, VV. LL. [" Ion. ἐξέργω, ap. Herod., non modo Arceo, Prohibeo, ut 3, 51. ἐξέργειν, sc. τῆς οἰκίης, Prohibere domo; verum etiam Astringo, Cogo. Certe in Pass. ut ἀναγκαίῃ ἐξέργομαι, Necessitate cogor, 7, 96. et 139. ὑπὸ τοῦ νόμου ἐξεργόμενος, 9, 111. Lege coactus; nempe Prohibitus aliter facere." Schw. Mss. * Διεξείργω, Apoll. Rh. 4, 409.] Κατείργω, Subigo, Compello, Thuc. 1. Οὐδ' αὖ πρῶτοι

C τοῦ τοιούτου ὑπάρξαντες, ἀλλ' ἀεὶ καθεστῶτος τὸν ἥσσω ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου κατείργεσθαι, Neque hujus instituti auctores sumus; quippe cum ita semper moribus constitutum sit, inferiorem a potentiore cogi, et ad parendi necessitatem adigi. Bud. || Veto et Arceo, Paus. Ἐκ τῆς θαλάσσης κατεῖργεν, Liberum commeatum adimebat. || Alibi στρατείᾳ κατείργειν, pro Intra fines continere exitumque adimere dixit, Bud. Comm. [" Dionys. H. 2, 1006. 1039. Musgr. Alc. 256. Fisch. Palæph. 64. 164. ad Herod. 402." Schæf. Mss. * Ἐγκατείργω, Stob. Phys. 952.] " Πάρειρξαν, " Hes. ἐκώλυσαν, Prohibuerunt: a παρείργω vel παρ" έργω." " Περιείργω, Circumquaque arceo et pro" hibeo, ingressu sc. aut egressu. Thuc. 2. Χωρίον " ᾧ ἔτυχεν ὄρυγμα μέγα περιεῖργον, καὶ οὐκ ἦν ἔξοδος: " ubi Schol. exp. περικλεῖον τοὺς ἐμβάντας, Circum " claudens et exitu prohibens ingressos." [Dionys. H. 1, 12.] Συνείργω, Concludo, Cohibeo, Coërceo, In custodia teneo, act. cum accus., VV. LL. Eusta-

D thio est Colligo, * συνδεσμέω. Vide Συνέργω. [* " Σύνειρξις, Aster. Hom. 71." Boiss. Mss. " In loco a Stephano (v. Συνερκτικὸς,) ex Aristoph. (I. 1378.) citato, Brunck. scribi vult ξυνειρκτικὸς, a ξυνείρω. Sed derivatur a ξυνείργω, et sensus alter (est enim obscœna ambiguitas) Qui amplexu arcto comprimere solet, esse videtur." Seager. Mss.]

ὍΡΚΟΣ, ὁ, Jusjurandum, Juramentum, Od. T. (395.) ἀνθρώπους ἐκέκαστο Κλεπτοσύνῃ ὅρκῳ τε. Variæ autem loquendi formulæ huc pertinentes et in prosa et ap. poëtas reperiuntur. Od. Δ. (253.) ὤμοσα καρτερὸν ὅρκον: ut ap. Athen. 10. Φρικτότατον ὅρκον ὀμνύουσα. Thuc. Ὅρκον ὀμόσαι τινὶ, Jurejurando fidem dare. Dicitur et λαβεῖν, δοῦναι ὅρκον, sicut λαβεῖν, δοῦναι πίστιν, Accipere, Dare jusjurandum, i. e. Exigere jusjurandum, et Affirmare jurejurando. Xen. Ἑ. 1, (3, 7.) Ὅρκους ἔλαβον καὶ ἔδοσαν παρὰ Φαρναβάζου, ὑποτελεῖν τὸν φόρον Χαλκηδονίους. Eur. (Iph. T. 735.) Ὅρκον δότω μοι, Juret mihi. Dem. (234.) Τοὺς ὅρκους τὴν ταχίστην ἀπολαμβάνειν, Jusju-

randum quamprimum exigere, Jurejurando obligare. Dicitur vero et Ὅρκοις καταλαμβάνειν τινὰ, pro eod. ap. Thuc. (4, 86.) Quo pertinet et illud Od. Δ. (746.) ἐμεῦ δ' ἕλετο μέγαν ὅρκον Μὴ πρίν σοι ἐρέειν, Juramentum a me accepit, i. e. Jurejurando me obstrinxit. Dem. tamen ὅρκον διδόναι non semel dixit pro Jusjurandum deferre, h. e. προκαλεῖσθαι εἰς ὁρκισμόν. Bud. Aristoph. B., δέχομαι τὸν ὅρκον. Isocr. ad Dem. (4.) Ὅρκον ἐπακτὸν προσδέχου, διὰ δύω προφάσεις. Polyb. (6, 58, 4.) Νομίζων — τετηρηκέναι τὴν πίστιν καὶ λελυκέναι τὸν ὅρκον, i. e., ut Cic. duobus in II. interpr., Jurejurando se solutum putabat, Liberatum se esse jurejurando interpretabatur. Plut. Lyc. Καὶ τῶν ὅρκων λελυμένων. Sic dicitur et παραβαίνειν τοὺς ὅρκους, Jusjurandum violare. Dem. Δίκην λαβεῖν παρὰ τῶν ὑπερβεβηκότων ὅρκους. Σὺν ὅρκῳ λέγειν, Jurejurando confirmare. Od. Ξ. (151.) οὐκ αὔτως μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὅρκῳ, Ὡς νεῖται Ὀδυσεύς. Xen. K. Π. 2, (3, 5.) Σὺν θεῶν ὅρκῳ λέγω, Per deos juro. Et Od. O. (435.) Ὅρκῳ πιστωθῆναι, Jurejurando firmatum esse. Herod. (6, 62.) Ὅρκους ἐπὶ τούτοισι ἐπήλασαν, In eam rem jusjurandum interposuerunt. Deducitur autem ὅρκος inde, unde ἕρκος, i. e. ab εἴργω: quoniam ὁ ὀμνύων καθείργνυταί πως οἷς ὁμολογεῖ, Eust. addens tamen, vett. quosdam ab ὅρος deducere, quoniam ὁρίζονταί τι οἱ * ὁμολογητικῶς ὀμνύοντες. AT Ὅρκος, Filius Ἔριδος, Hesiod. Est et Bithyniæ fluvius Arriano, qui perjurum vorticibus involutum rapere credebatur, VV. LL. [" Xen. Mem. 1, 1, 18. ad Diod. S. 1, 88. Toup. Emendd. 1, 324. Græv. Lectt. Hes. 594. T. H. ad Plutum p. 441. Duker. Præf. Thuc. p. 6. Æsch. Eum. 492. Stanl. 218. Jacobs. Anth. 6, 146. 9, 22. Huschk. Anal. 298. Conf. c. ὅπλον, ad Diod. S. 2, 120.; cum οἶκος, Crus. ad Plat. Ages. p. 74. Ὅρκος, δαίμων, Ruhnk. Ep. Cr. 90. Wolf. ad Hesiod. 88.. ad Herod. 478. Ὅρκου παῖς, Jacobs. Anth. 11, 282. Heyn. Hom. 5, 641. Ἀπάτη καὶ ὅ., Schneid. Anab. 126. Οἱ θεῶν ὅ., Xen. K. Ἀ. 2, 5, 7. 3, 1, 22. 3, 2, 10. K. Π. 2, 3, 12. Δι' ὅρκων, Eur. Hipp. 1320. Musgr. Ὅ. κατά τινος, Toup. ad Longin. 317. Ἐν ὅ., Theocr. 22, 148. Ὅ. ἀφροδίσιος, Toup. Emendd. 1, 170. Διδόναι ὅ., Markl. Suppl. 1232. Wakef. Eum. 432. Abresch. Æsch. 2, 63. T. H. ad Plutum p. 247. ad Diod. S. 2, 438. Ὅρκους διδόναι, ad Herod. 448. ad Phalar. 221. Ὅρκον δοῦναι, Demosth. 1204, 4. 21. 1366, 18. Λαμβάνειν, ποιεῖσθαί τινα (hominem) ὅρκον, T. H. ad Plutum p. 31. Ὅρκος, Lennep. ad Phal. 21." Schæf. Mss.] " Hesychio ὅρκοι sunt etiam δεσμοὶ, σφραγῖδες." [* Ὁρκοπεδέω, Pallad. H. Laus. 7. * Ὁρκοσφαλής, Tzetz. Carm. Il. 69. * Ὁρκοτόμος, Schn. Lex. v. Ὁρκιοτόμος.] " Ὁρκαπάτην, Suid. χλευαστὴν δι' ὅρκων, " Qui jusjurandum fallit, s. Qui jurejurando fallit, " ut Lysander." [" Paul. Sil. 5. * Ὁρκοῦρος, Jacobs. Anth. 6, 146." Schæf. Mss.] Ὁρκωμότης, ὁ, Jurejurando astrictus, VV. LL. [Phot. Lex. * Ὁρκώμοτος, Lycophr. 707.] Ὁρκωμοτικὸς, ut ἐπιῤῥήματα ap. Gramm. Adverbia jurandi s. affirmandi adhibito juramento, ut νὴ μὰ, ναὶ μὰ, νὴ τὸν Δία. [Eust l. c. Il. A. p. 69. * Ὁρκωμοτικῶς, ibid. p. 40.] Ὁρκωμοτέω, Juro in sanciendis fœderibus, Bud. e Luciano [2, 556.] Ὁρκωμόσιον, τὸ, Jusjurandum, Bud. e Plat. Phædro (p. 241.) Comm. 121. || Ὁρκωμόσια, τὰ, Sacrificia, in quibus fiebant fœdera, VV. LL. [Plut. Thes. 26.] Ὁρκωμοσία, ἡ, i. q. ὁρκωμόσιον, ibid. [Ad Hebr. 7, 20. * Ὁρκωμοσιάζω, Cod. Voss. J. Poll. 1, 38.]

Ἀμφιορκία, ἡ, Utrimque datum jusjurandum: ἀμφιορκία, ὅταν οἱ δικαζόμενοι ἀλλήλοις ὀμνύωσι, Hes. [J. Poll. 8, 122.] " Ἀμφορκία, i. q. ἀμφωμοσία, teste " Hes." [* " Ἄνορκος, J. Poll. 1, 39." Kall. Mss. * Διορκέω, Schleusn. Lex. in V. T.] Ἔνορκος, ὁ, ἡ, Jurejurando obstrictus, Juratus, Æschin. (66.) εἰμὶ, Jurerando teneor. Idem, Ἔ. λαβεῖν τὸν δῆμον, Juramento populum obstringere. Plut. Rom. Τῶν ἁγιωτάτων ἔνορκον ἱερῶν ἁψάμενον. Jurejurando comprobatus, firmatus, Plut. Theseo, Ἔ. φιλίαν ἐποιήσαντο. [Ποιεῖσθαι ἔνορκον, Plato Phæd. 38.] Ἐνόρκως, Jurejurando, Interposito juramento. [Athen. 274.] In VV. LL. ponitur ET Ἐνόρκιος pro ἔνορκος: ut λόγος, Sermo jurejurando confirmatus. || At Num. 5, (21.)

A Δῴη σε Κύριος ἐν ἀρᾷ καὶ ἐνόρκιον ἐν μέσῳ τῷ λαοῦ σου, exp. vulgo, Det te Deus in maledictionem exemplumque cunctorum in populo tuo. [* " Ἐνορκέω, ad Lucian. 1, 645." Schæf. Mss. * Ἔξορκος, pro ἵρκος, Pind. Ὀ. 13, 140. lect. dub.] " Ἐξορκέω, Ἐξορκίζω, " et Ἐξορκόω, Adigo ad jusjurandum, Jurisjurandi " verba præeo. Secundo usus est Plut. Οἱ Αἰγυπτίων βασιλεῖς κατὰ νόμων ἑαυτῶν τοὺς δικαστὰς ἐξώρκιζον ὅτι κἂν βασιλεύς τι προστάξῃ κρίναι τῶν μὴ " δικαίων, οὐ κρινοῦσι. Primo, Herod. dicens ἐξορκεῖ " μιν, Jurejurando eum astringit. Sic Demosth. Ὅταν " ἐξορκῇ τὰς γεραίρας. Tertio usus est Idem in Neæ" ram, p. 238(=528.) Ἐξόρκωσέ τε τὰς γεραίρας τὰς " ὑπηρετούσας τοῖς ἱεροῖς. At particip. ἐξορκῶν et ad " ἐξορκέω et ad ἐξορκόω referri potest. Utitur autem " eo Idem in Mid. p. 223. Οὔτε καλουμένων τῶν κριτῶν παρεστηκότα, οὐθ' ὅταν ὀμνύωσιν ἐξορκοῦντα. " Itidem affertur ἐξορκῶν τὸ στυγὸς ὕδωρ, pro Adigens " ad jusjurandum per aquam Stygis. Utitur et Thuc. " (5, 47.) gen. plur. ἐξορκούντων, sed Att. more posito B " pro imperat. Ὀμνύντων δὲ Ἀθήνησι μὲν ἡ βουλὴ καὶ " αἱ ἐν δήμῳ ἀρχαί· ἐξορκούντων δὲ οἱ πρυτάνεις, Jus" jurandum præeant, Ad jusjurandum adigant, Sacra" mento adigant, Adigant in verba. Bud. || Ἐξορκίζειν est etiam Obtestari, quod nonnulli Adjurare " dicunt, Bud." Ἐπίορκος, ὁ, ἡ, Perjurus, Hesiod. (Ἡ. 40.) τέκε πῆμ' ἐπιόρκοις. Et ἐπίορκον adv. Il. K. (332.) Ὣς φάτο, καί ῥ' ἐπίορκον ἀπώμοσε. Hesiod. Ἔ. (280.) ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσας Ψεύσεται. Ἐπιόρκως, Perjure, Perfide, Violato jurejurando. Ἐπιορκία, Perjurium, Greg. Naz. Ὁ ὅρκος ἐπιορκίαν τίκτει. [" Jacobs. Anim. 244. Luzac. Exerc. 151." Schæf. Mss.] Ἐπιόρκιον, pro eod., VV. LL. [* Ἐπιορκοσύνη, Anal. 2, 379.] Ἐπιορκέω, Pejero, Il. T. (188.) Οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος. Æschin. (83.) Ἐπιορκεῖ δὲ πάντων προχειρότατα ἀνθρώπων. " Ἐπιορκητικὸς, Ad " perjurium propensus, Qui talis est ut facile peje" ret." Κατεπιορκέω, Dem. (1269.) Οὐ κατεπιορκησόμενος τὰ πράγμα, Perjurio causam justam non subversurus, s. potius Judicium obtenturus, Bud. C [* Ἐφίορκος, Phav. 335. Lobeck. Phryn. 513. * Ἐφιορκέω, 308. * Ἐφορκέω, Chishull. 136.] Εὔορκος, ὁ, ἡ, Qui jusjurandum religiose colit, Hesiod. Ἔ. (1, 283.) Ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γενεὴ μετόπισθεν ἀμείνων. Xen. Ἑ. 2, (4, 29.) Εὔορκοι καὶ ὅσιοί ἐστε. Εὔορκος de re etiam aliqua dicitur. Dem. (522.) Δικαίαν καὶ εὔορκον θέσθαι τὴν ψῆφον, Religiosum suffragium et quod jurejurando adhibito fit: (525.) Καὶ γὰρ εὔορκα ταῦθ' ὑμῖν ἐστὶ καὶ ἄλλως δίκαια. Thuc. 5, (18.) Εὔορκον εἶναι ἀμφοτέροις ταύτῃ μεταθεῖναι ὅπῃ ἂν κ. τ. λ.: sunt verba e Formula Fœderis: i. e. Juramenti religione firmatum esse et stabilitum. Εὐόρκως, Religiose jusjurandum servando, Interposito sacramento. Herodian. 5, (4, 18.) Ἀμνηστίαν εὐόρκως ὑπισχνεῖται, Jurejurando pollicetur, [al. ἐνόρκως. Æsch. Choëph. 979. " Εὐορκία, Jurisjurandi sancta observatio, Xen." [Ἀπ. 1, 1, 18. al. εὐορκεῖν.] Εὐορκέω, Non pejero, Religiose juro, Sancte juro, Isocr. Μηδένα θεὸν ὀμόσῃς, μηδ' ἂν εὐορκεῖν μέλλῃς. Secundum juramentum conventis sto, promissis. Bud. e Dem. de judicibus D non corruptis: dicens ei opp. ἐπιορκεῖν ap. Eund. Item, Religiose juro. Sic accipit istud Xen. (Ἀπ. 1, 1, 18.) Περὶ πλείονος ἐποιήσατο εὐορκεῖν ἢ χαρίσασθαι τῷ δήμῳ, de Socrate judicante loquens: Κατὰ τὸν νόμον εὐσεβοῦντες καὶ εὐορκοῦντες κρινεῖτε, [Ἑ. 1, 7, 10.] Εὐορκησία, ἡ, Religiosa juramenti interpositio, Sanctum jusjurandum, Eur. [Hipp. 1039. falsa l. pro εὐοργησία. Bekk. Anecd. 1, 96.] Κατευορκῶ, idem, ut videtur; nam κατευορκήσαντες VV. LL. exp. Probi. " Παρορκεῖν, Contra jusjurandum " agere, Juramentum transgredi s. violare: i. fere " q. παρασπονδεῖν. Appian. Εὐθὺς ἠρέθισαν τοὺς " Βρεττανοὺς παρορκῆσαι." [" Philostr. 219." Wakef. Mss. * Πανορκία, Greg. Naz. 2, 225. * Παρορκία, Basil. 3, 134.] Πολύορκος, Multum jurans. [Sirac. 23, 10. 27, 14. * Πολυορκία, Schn. Lex. ἁμαρτύρως.] Ψεύδορκος, ὁ, ἡ, Perjurus, Qui falso jurat, i. q. ἐπίορκος, [Eur. Med. 1392. * Ψεύδορκον, subst., Phocyl. 15.] Ψευδόρκιος pro eod., VV. LL. ex Herod. [1, 165. * Ψευδορκία, Schol. Lycophr. 932. * Ψευ-

δόρκιον, i. q. ψευδορκία, Lexx. Gr. ἁμαρτύρως.] Ψευδορκέω, Falsum juro, Pejero, Aristoph. ['Ex. 603.]

'Ορκόω, Caveo ab aliquo jurejurando, ut Bud. interpr. Thuc. (8, 75.) "Ὥρκωσαν τοὺς στρατιώτας τοὺς μεγίστους ὅρκους, Ad maximum jusjurandum adegerunt: (4, 74.) 'Ορκώσαντες πίστεσι μεγάλαις, Schol. εἰς ὅρκους ἐμβαλόντες. Plut. Popl. 'Εβούλετο διὰ σφαγίων ὁρκῶσαι τὴν βουλὴν, Jurejurando senatum astringere. UNDE 'Ορκωταὶ, Legati, qui ad exigendum jusjurandum mittuntur, Xen. 'Ε. 6, (5, 3.) 'Εξέπεμψαν τοὺς ὁρκωτὰς, καὶ ἐκέλευσαν τὰ μέγιστα τέλη ἐν ἑκάστῃ πόλει ὁρκῶσαι, Maximos quosque magistratus civitatum ad jusjurandum adigere, Bud. [* "Ορκωμα, Æsch. Eum. 489. * 'Ορκωτὸς, Gl. Juratus, J. Poll. 1, 38. ὁρκωτοὺς, pro quo in Cod. Voss. ὁρκώτας. * 'Ενορκόω, Schleusn. Lex. in V. T.] 'Εξορκόω, i. q. ὁρκόω, [Herod. 3, 133. Vide 'Εξορκέω. * 'Εξόρκωσις, 4, 154. * Εὐορκόω, unde * Εὐόρκωμα, Æsch. Choëph. 898. * Εὐόρκωτος, J. Poll. 1, 39. * Μεθορκόω, Appian. B. C. 4. p. 625.]

'Ορκίζω, i. q. ὁρκόω, i. e. Jurejurando obstringo, B Dem. (235.) Οὐκ ἂν ὡρκίζομεν αὐτὸν, ut ipse alibi, οὐκ ἂν ὅρκους παρ' αὐτοῦ ἐλάβομεν. Jusjurandum exigere dicit Quintil.; Ad jusjurandum adigere, Cæs.; Adigere jurejurando et sacramento, Tac. et Liv., qui et Adigere jusjurandum. Construitur alicubi cum gemino accus., et personæ et rei, per quam adjuramus. Orpheus, Οὐρανὸν ὁρκίζω σε, Cœlo teste et conscio te sacramento astringo. Marc. 5, (7.) 'Ορκίζω σε τὸν Θεὸν, Adjuro te per Deum; sic enim Adjurare accepisse Liv. quidam tradunt; alii, Adigo te in verba Dei. [Lobeck. Phryn. 561. "'Ορκίδδω, Valck. ad Röv. 78. Koen. ad Greg. Cor. 67." Schæf. Mss.] "'Ορκίλλει, Hesychio ὅρκον ποιεῖ, ὀμνύει, Jurat." 'Ορκισμὸς, Juramenti exactio, Per jusjurandum obstrictio. [Lobeck. l. c. ubi et de * 'Ορκιστής. * 'Αφορκίζω, unde * 'Αφορκισμὸς, Euchologium p. 96. 97. 98. citat. a Suicero in Thes. Eccles. * "Διορκίζω, ad Hes. 1, 1003. n. 2." Dahler. Mss. * Διορκισμὸς, Polyb. 16, 26. * 'Ενορκίζω, unde * 'Ενορκισμὸς, Synes. p. 209.] 'Εξορκίζω in Eccles. præsertim Scriptt. C i. q. ἐξορκόω, Adjuro. [Vide 'Εξορκέω. Matth. 26, 63. et Schleusn. Lex. in N. T. 'Εξορκισμὸς, Adjuratio. "'Εξορκιστὴς, Adjurator, Exorcista, Is qui ἐξορκίζει." [" Jacobs. Anth. 9, 420." Schæf. Mss.] 'Επορκίζω, idem, Exorciso, VV. LL. e Can. 27. Concil. Laod. [* 'Επορκισμὸς, Cyrill. Hieros. Præf. ad Catech. 4. 5.] 'Επορκιστὴς, Adjurator, Exorcista, VV. LL. e Can. 10. Concil. Antioch. [Procli Paraphr. 253. * 'Επορκιστὸς, Exorcisatus, Cyrill. Hieros. 231. * 'Εφορκίζω, Canon. 26. Concil. Laod. ap. Suicer. * 'Εφορκισμὸς, Epiph. 1, 132. * Κατενορκίζω, Gorgias ap. Aristot. Rhet. 3, 3.]

[* "'Ορκὰς, Brunck. Soph. 3, 528." Schæf. Mss.]

"Ορκιος, ὁ, (ἡ,) Qui jurijurando adhibetur: ὅρκιος θεὸς, Deus, per cujus nomen jusjurandum solenne concipitur. A Bud. vertitur ap. Philostr. Deus, per quem quis juravit. Ego malim, Deus jurisjurandi arbiter. Thuc. (2, 71.) Θεοὺς τοὺς ὁρκίους μάρτυρας ποιούμενοι. Sic Æschin. (16, 16.) 'Επομόσας τοὺς ὁρκίους θεούς. Et "Ορκιος Ζεὺς e Paus. (5, 24, 2.) p. D 135. Volunt autem dici ὅρκιον, eo modo, quo ἱκέσιον et ἑταιρεῖον, ὃν οἱ συμφωνίας ἐνόρκους ποιοῦντες προτείνουσι. Ut vero dicitur Ζεὺς "Ορκιος, sic ὕδωρ τοῦ Διὸς ὅρκιον, sc. Stygis aqua, de qua ap. Hom. et ceteros poëtas. Affertur et ὁρκίων ὁμολογιῶν e Plut. Lycurgo, Γενομένων τῶν ὁρκίων ὁμολογιῶν, pro Firmatis jurejurando fœderibus. AT "Ορκιον, quod non ὑποκοριστικὸν esse, sed παρωνομάσθαι annotat Eust., Fœdus jurejurando sancitum, Il. B. (123.) "Ορκια πιστὰ ταμόντες, Icto fœdere fido et firmo. Sic Thuc. 6, (52.) Λέγοντες σφίσι τὰ ὅρκια εἶναι, μιᾷ νηὶ καταπλεόντων 'Αθηναίων δέχεσθαι. Sic Herod. "Ορκια ποιοῦνται πρὸς ἐκείνους. Sed in isto l. Il. Γ. (245.) Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ, θεῶν φέρον ὅρκια πιστὰ, "Αρνε δύω, καὶ οἶνον εὔφρονα, καρπὸν ἀρούρης, annotat Eust. dici non solum τοὺς ἐνόρκους λόγους, verumetiam τὰ ἐν ὅρκοις χρειώδη. || Alicubi et pro ὅρκος, Jusjurandum; atque ita accipiendum videtur Il. B. (339.) Ποῦ δὴ συνθεσίαι τε καὶ ὅρκια βήσεται ἡμῖν; licet alioqui pos-

A sint et ἐκ τοῦ παραλλήλου duo illa posita videri. Sic Thuc. ponit pro ὅρκος, 6. Καὶ ὁμόσαι αὐτοῖς τὸ ὅρκιον. Sic et Lucian. [* 'Ορκιοτόμος, * 'Ορκιητόμος, J. Poll. 1, 38. Bast. Ep. Cr. 16. et ad Greg. Cor. 717. * 'Ορκιοτομέω, Schol. Ven. Il. T. 197. * 'Ορκιηφόρος, Apoll. Dysc. de Advv. 602. * " 'Ορκικὸς, Etym. M. 416, 49." Schæf. Mss. 'Ορκικὸν, adv., Schol. Ven. Il. A. 77.]

"'ΕΡΕΒΙΝΘΟΣ, ὁ, Cicer. Legumen radice surculosa, " eademque altissima: caule lignoso, obliquo, foliis " circinatis: siliqua rotunda: semine vario, tum co- " lore, tum sapore, tum forma. Ejus genera sunt, " arietinum: κριὸς Gr. dictum, quod arietino capiti " simile sit: columbinum, idemque venerium, erui " similitudine: ὀροβιαῖον ob id appellatum, a Colu- " mella Punicum. Iis generibus sylvestre adjicitur a " Diosc., Galeno, Pauloque: cujus vis alia duo ex- " cedat: ὀροβίας calidior arietino, subamarusque ut " ervum: unde nomen. In columbino et ὀροβιαῖον B " et sylvestre contineri putamus. Hæc Gorr. Legi- " mus autem Arietinum cicer ap. Colum. pro eo " quod ἐρέβινθος κριὸς a Diosc. dicitur. Fuisse " autem vocatum ἐρέβινθον et Pudendum virile, te- " statur Aristoph. Schol. 'A. (801.) τρώγοις ἂν ἐρε- " βίνθους; hic, inquit, ἔπαιξε πρὸς τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀν- " δρός· ἐπεὶ καὶ ἐρέβινθον αὐτὸ καλοῦσι. Idem B. (545.) " ἐγὼ δὲ πρὸς τοῦτον βλέπων, Τοῦ 'ρεβίνθου δραττόμην, " τοῦ ἐρεβίνθου exp. τοῦ αἰδοίου. Audacter igitur ap. " Hes. ἐρέβινθος pro ἐρέαινθος reponere possumus: " ubi hanc τοῦ αἰδοίου signif. habere dicit." [" Jacobs. Anth. 8, 168. Toup. Opusc. 2, 105. Emendd. 2, 561. ad Lucian. 2, 503. Brunck. Aj. 1268. Casaub. Athen. 110." Schæf. Mss.] " 'Ερεβίνθινος, ὁ, " ἡ, Cicerinus, E cicere factus. 'Ερεβίνθινος Διόνυ- " σος, Cicerinus Bacchus: Proverb. cujus memine- " runt Hes. et Suid. Affertur etiam 'Ερεβίνθειος, " pro eod.: necnon 'Ερεβινθιαῖος, e Diosc. μέγεθος, " Magnitudo quanta est ciceris. His additur 'Ερε- " βινθώδης: ut φύλλον e Theophr. H. Pl. 6. pro Fo- C " lio ciceris. Est tamen ἐρεβινθώδης Ciceri similis, " Ciceris speciem præ se ferens." [Omnino vide Schneid. Ind. Theophr.]

"'ΕΡΕΒΟΣ, εος, τὸ, Erebus, Orcus, Inferi, Orci " tenebræ s. caligo: ab ἔρα, ut opinor, potius quam " ab ἐρέφω, Tego. Hinc autem deduci quidam " existimant, quod a terra tegatur. Od. K. (528.) " Εἰς ἔρεβος στρέψας. Il. Θ. (368.) 'Εξ ἐρέβους ἄξοντα " κύνα στυγεροῦ ἀΐδαο: alioqui cum adjectione parti- " culæ φιν (I. 572.) "Εκλυεν ἐξ ἐρέβευσφιν. Hesiodo " teste ἔρεβος et nox ἐκ τοῦ χάεος ortum habent: Θ. " (123.) 'Εκ Χάεος δ' "Ερεβός τε μέλαινά τε Νὺξ ἐγέ- " νοντο." [" Wakef. Eum. 69. Jacobs. Anth. 7, 184. 12, 154. Heyn. Hom. 5, 479." Schæf. Mss.] " 'Ερεβοδιφῶ, Orci tenebris abscondita scrutor. Red- " ditur alioqui simplicius, Subterranea scrutor, ap. " Aristoph. N. (192.) οὗτοι δ' ἐρεβοδιφῶσιν ὑπὸ τὸν " τάρταρον." [* 'Ερεβοφοῖτις, Schol. Victor. Il. 19, 87. p. 106. Heyn. * " 'Ερεβοφυὴς, Tzetz. Exeg. in D Il. 56." Schæf. Mss. * " 'Ερεβώδης, Apoll. Bibl. 3. Plut. 2, 169." Wakef. Mss. * 'Ερεβῶπις, Orph. Lap. 15, 35. 'Ερέβευσφιν, Hesiod. Θ. 668. * 'Ερέβεσφιν, Buttmann. A. Gr. 1, 206. coll. στήθεσφιν, ὄρεσφι, ὄχεσφι.] " 'Ερεβόθεν, Ex erebo, Ex orco, Ex orci te- " nebris, aut etiam simpl. In tenebris." [Eur. Or. 174.] " 'Ερεβεννὸς, Tenebrosus, Caliginosus, ut νε- " φέων, Il. X. (309.) Et νὺξ, Hesiod." ["E. 1, 17. " Heyn. Hom. 5, 500. * 'Ερεβεινὸς, ἐρεβεννὸς, Valck. Adoniaz. p. 363." Schæf. Mss.] " 'Ερεμνὸς, dici " existimatur quasi ἐρεβεννὸς, pro Tenebrosus, Cali- " ginosus, Niger. Il. Δ. (167.) Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης " ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων, Αὐτὸς ἐπισσείῃσιν ἐρεμνὴν " αἰγίδα πᾶσι: ubi Eust. ἐρεμνὴν exp. σκοτεινήν: a " nom. ἔρεβος: addens, eod. modo e σέβω fieri σεμ- " νὸς, vertendo β in μ. Item ἐρεμνὸν αἷμα, i. q. κε- " λαινὸν Homero: τὸ κελαινὸν αἷμα, ὃ ἐρεμνὸν ἡ τρα- " γῳδία φησὶ, Eust. Cum autem dicit ἐρεμνὸν in " tragœdia vocari, de Soph. intelligere dici potest, " ap. quem legimus in Aj. (376.) 'Ερεμνὸν αἷμ' ἔδευ-

" σα: nec dubium est quin et alibi idem adj. cum " eod. subst. usurpaverit. Sic ap. Apoll. Rh. 2, " (32.) ἐρεμνὴν δίπτυχα λώπην legimus pro μέλαιναν. " ‖ Interpr. etiam Terribilis, Horrendus. Atque " adeo illi ipsi nomini αἰγὶς adjunctum ἐρεμνὴ, non " σκοτεινὴ vel μέλαινα exp. quidam ex veteribus, sed " καταπληκτικὴ, vel φοβερά. Utramque expos. ap. " Hes. habemus: ἐρεμνὴ, σκοτεινὴ, μέλαινα· οἱ δὲ, " ἐρεβεννὴ, παρὰ τὸ ἔρεβος καταπληκτική." [" Musgr. Heracl. 219. Jacobs. Anth. 7, 6. 12, 156. Anim. in Eur. p. 8. ad Herod. 121. Gesn. Ind. Orph. Anton. Lib. 132. Verb. Valck. Adoniaz. p. 360." Schæf. Mss.]

'ΕΡΕΙΔΩ, Figo, Firmo, Fulcio: ut ἴχνος ἐρείδειν, Epigr. ἐπ' ἐμοὶ ἐρείδοι ἴχνος: Ἴχνος ὑπὲρ νηῶν τεῖχος ἐρεισάμενον: κείνης ταρσὸν ἔρεισον ἐπὶ κλάδον, ubi exp. Fulcias. Apoll. Rh. 1, (1010.) πόδας δ' εἰς βένθος ἔρειδον. Sed dicitur sæpe et de oculis, sicut et Lat. illos in terram figere dicunt. Apoll. Rh. 1, (784.) ἐπὶ χθονὸς ὄμματ' ἐρείσας. Est tamen regularior hæc constr., ἐρείδειν εἰς γῆν: ut Eur. (Iph. A. 1023.) Ἐς γῆν δ' ἐρείσασ' ὄμμα. Gal. autem ἐρείδειν τὴν σικύαν dixit, quod alibi προσβάλλειν. Pass. quoque interdum pro Pedem figere, Firmari, Sistere se, Bud. afferens e Greg. Οὐ δὲ γὰρ ὁ λόγος ἔχει, ἐφ' ὃ ἐρεισθῇ πλὴν τοῦ θείου θελήματος. At ἐρεισάμενος pro Innixus, Il. B. (109.) Τῷ ὅγ' ἐρεισάμενος, Cui sceptro innixus, Quo nixus; In quod incumbens: Apoll. Rh. 1, (670.) Βάκτρῳ ἐρειδομένη. Sic interdum et act. ἐρείδειν accipitur neutr. pro Incumbere, paulo tamen aliam habente signif., s. Decumbere, itemque pro Ingruere. Gal. ad Gl. 1, Εἰ δι' ὅλης αὐτῆς ἐντέταται τὸ ἄλγημα πυθόμενος, ἢ κατά τινα τῶν μορίων ἐρείδει σφοδρότερον. Plut. Numa, Νέφους ἐπὶ τὴν γῆν ἐρείσαντος ἅμα ζάλῃ, male VV. LL. Nimbo terram operiente. Idem Plut. Crasso, Πνεῦμα δὲ νέφει καὶ πρηστῆρι μεμιγμένον ἐρεῖσαν αὐτοῦ κατὰ τῆς σχεδίας. ‖ At pass. aor. ἐρείσθη ap. Hom. cum dat. οὔδει redditur vulgo Stratus est, sicut et ἠρείσατο γαίῃ ap. Hesiod. ('A. 362.) ego vero malim Allisus est: Il. H. (145.) ὁ δ' ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη. Vide tamen et Bud. 701. ‖ Ἐρείδειν κρημνοὺς ex Aristoph. ['I. 628. Br. ἐρείπειν] pro Ejaculari. Item ἐρείδειν pro Congredi cum muliere, ex Eod. ('Εκ. 616.) Denique ἐρείδειν et pro συντόμως τι ποιεῖν: v. Schol. [" Kuster. Aristoph. 63. Fr. 223. Jacobs. Anth. 8, 139. 11, 226. 12, 352. Heyn. Hom. 4, 576. 681. 5, 59. 6, 148. 7, 159. 8, 412. 423. 503. Thom. M. 464. Markl. Suppl. 702. Wakef. Ion. 1. 756. Jacobs. Anim. 133. Exerc. 2, 158. Eratosth. 2. Boiss. Philostr. 485. ad Phalar. 243. Valck. Hipp. p. 292. Diatr. 196. ad Charit. 304. ad Diod. S. 1, 258. Il. E. 309. Ernest. ad P. 52. ad Od. 7, 86. ad Mœr. 87. Piers. Veris. 237. Abresch. Lectt. Arist. 309. Toup. Opusc. 1, 333. 416. 2, 199. Xen. Eph. 78. Calco, Bibl. Crit. 2, 2. p. 7. cf. T. H. ad Lucian. Dial. 92. Depono pignus, Harles. ad Theocr. 85. De coitu, ad Herod. 331. Kuster. Aristoph. 212. Fr. 277. Conf. c. ἐρίζω, Kuster. Aristoph. 110. Ἠρήρειστο, Heyn. Hom. 4, 523. 5, 351. Ruhnk. Ep. Cr. 81. Ἐρείσατο —γαίης, Il. 11, 355. Ἐρ. ἴχνος, Jacobs. Anth. 9, 28. De augm., Aristoph. Ἐκκλ. 150. (an διερεισαμένη?) Heyn. Hom. 5, 59. Scribitur et ἐρίδω, Jacobs. Anth. 10, 174." Schæf. Mss. Ἐρηρέδαται, Ion. pro ἐρηρείαται, ἐρηρέαται, vel ἐρηρεισμένοι εἰσὶ, Il. Ψ. 284. Ἐρήρειντai, Apoll. Rh. 2, 320. * Ἔρεισις, Dionys. H. 2, 38.] Ἔρεισμα, τὸ, Firmamentum, Fulcimentum, Fultura. Bud. vertit et Columen ap. Lucian. (1, 162.) Τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων. Existimo autem hic Allusisse Lucian. ad Pind. dictum Ἑλλάδος ἔρεισμα Ἀθῆναι, de quo Plut. (7, 379.) p. 203. accipit autem pro Basi. [" Ἔρεισμα etiam i. q. ἕρμα, vox nautica, Theocr. 21, (12.) γέρων δ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος." Brunck. Mss. * Ἐρεισμὸς, Aqu. Esai. 3, 1.] " Ἐρεισμαὶ, i. q. ἐρείσματα. " Nam e Vitruvio erismæ et erismata pro eod. afferuntur."

[* Ἀμφερείδω, Lycophr. 504. * Ἀνερείδω, Aristæn. 1, 22. 45. * Ἀνέρειστος, Epiphan. 1, 627.] Ἀντερείδω, Contra fulcio, Ex adverso fulcio. ‖ Bud. Obnitor: ut exp. in Luciano (1, 437.) Καὶ ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦντος τοῦ Ἑρμοῦ, ὅμως ἀντιβαίνοντες καὶ ὕπτιοι ἀντερείδοντες. Est etiam Renitor, Non cedo; ut quæ præ duritie non cedunt tactui: quod proprie dicitur ἀντιτυπῶ. Xen. K. Π. 8, (8, 8.) Ὅπως μὴ ἀντερείδῃ τὸ δάπεδον, ἀλλ' ὑπείκωσιν αἱ τάπιδες. Sic vero et Plut. ἀντερείδειν et ὑπείκειν inter se opp., de Adulat. Disc. Ἀλλὰ ταυτὸν τοῖς τῶν γυναικῶν προσκεφαλαίοις δρῶσαν, ἃ δοκοῦντα ταῖς κεφαλαῖς ἀντερείδειν καὶ ἀντέχειν, ἐνδίδωσι καὶ ὑπείκει μᾶλλον. ‖ Citatur etiam e Plut. Ἀντερείδει τοῖς βαρβάροις, pro Barbaris resistit: ἀντερείδειν, ἀντιβαίνειν, Eust. Ἀντέρεισμα, ΕΤ Ἀντέρεισις, quod e Celso vertitur Renixus. A Bud. redditur etiam Obnixa firmitas. [Hippocr. 817.] " Ἀντέρισμα, ατος, τὸ, Fundamentum, Sedes, VV. " LL. perperam pro ἀντέρεισμα: nam ἀντέρισμα " esset potius Contentio e contraria parte." " Ἀντί" ρισις, εως, ἡ, Renixus: ἀντηρότης, ἀντίκαλος. In " Epit. Polybii, Ἕτεροι δὲ παραπλησίως ἐν ταῖς πρώραις " ἐξερείδοντες ταῖς ἀντίρισιν, ἀσφαλίζουσι τὴν ἄρσιν " τοῦ μηχανήματος, Elatam machinam renixu obfir-

B " mant rudentibus distinentes. Ita quidam, qui et " ἀντέρεισιν legi posse ait. Ego contra nec ἀντίρισιν " nec ἀντέρεισιν leg. dico, sed ἀντήρισιν, a nom. plur. " ἀντήριδες: falsumque aio th. esse ἀντίρισις, ficti" tium itidem ἀντηρότης, nec minus suspectum ἀντί" καλος. Si enim ab ἀντίρισις esset, dicendum foret " ἀντιρίσεσιν: at ἀντέρεισιν quomodo cum articulo " ταῖς jungi posset?" [* " Ἀντερειστικὸς, Bekk. 353. Stob. Flor. p. 10. * Ἀντερείδιον, Heron. Belop. p. 130." Kall. Mss.]

Ἀντηρὶς, Lignum, Pila structuram inclinatam fulciens, Tibicen. Ἀντηρίδες, Structuræ lapideæ ædificia editoria utrimque fulcientes: vulgo Arcs-boutans. Bud. 701. Thuc. (7, 36.) Ἀντηρίδας ὑπέτειναν, ubi Valla, Sublicas prætenderunt. Habetur et Ἀντήρεις ac Ἀντήρεις, ειδος, ap. Eust. [Suid. * Ἀντέριδες, Gl. Obices.] Ἀντήρης πληγὴ, Plaga, quæ alicui infligitur firmata manu adv. eum, Eust. Apud Soph. tamen El. (89.) ἀντήρεις πληγαὶ sunt qui dictas putent sumta metaph. a remigibus æquali connixu navem

C impellentibus. Et ita fuerit ab ἐρέσσω. " Ἀντήριος, " Hesychio στήμων καὶ ὁ κανὼν προσκείμενος τῇ θύρᾳ: " quem nonnulli καλυπτῆρα vocant, inquit Idem: " quod interpr. Stamen, et Regula, quæ a tergo " ostii posita, ipsum apertum renixu suo repellit et " claudit. Ἀντηρότης, ητος, ἡ, Renixus, Luctamen, " Conflictus. Ita quidam, qui in Theophr. C. Pl. 1, " c. ult. Οὐκ ἄν τις φαίη θερμότητος ἀλλ' ἀνθηρότητος " εἶναι σημεῖον, reponit ἀντηρότητος pro illo ἀνθηρό" τητος. Sed bonus vir dum voluit διορθῶσαι, ἔλαθε " παραδιορθώσας. Quis enim usquam ἀντηρὸς reperit " usurpatum pro Renitens, Reluctans?" Ἀπερείδω, vel Ἀπερείδομαι, Firmiter figo: ut τὴν βάσιν. Firmiter adigo, Infligo, Impingo, Incutio. Plut. de nece Cæsaris, Εἰς ἓν ἀπερειδόμενοι σῶμα πληγὰς τοσαύτας: Amat. Narr. Οὐκ ἔχοντες δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι, ὅποι τὸν θυμὸν ἀπερείσονται: quod Pol. interpr. In quos iram effunderent. Et ab Eod. τύχῃ dicitur ἀπερεισαμένη εἰς τὸν οἶκον τῶν εὐτυχημάτων τὴν νέμεσιν. Ex Ejusd. Pericle in VV. LL. Ἀπερειδόμενος εἰς Περι-

D κλέα τὴν ὑπόνοιαν. At e Luciano (2, 765.) Ἀπηρεισάμην τὴν ὄψιν εἰς τὸ ἀτενὲς, q. d. Obfirmavi oculorum aciem. Ita enim exprimi posse hic vim Gr. verbi existimo. Ibid. e Diosc. Ἀπερείσας ἐπ' ἀνθράκων et ἀπερεισάμενος ἄνθραξι pro Superponens carbonibus. ‖ Ἀπερείδομαι, Incumbo, Innitor, Synes. de Ins. Καὶ τὸ τοῦ δακτύλου κακὸν εἰς τὸν βουβῶνα ἀπερείδεται. Polyb. metaph. Ἀπηρείδοντο ἐπὶ τὰς τελευταίας συνθήκας, pro Incumbebant in fœdera, In fœderibus præcipue defensionis vim ponebant. Bud. 700. Idem vero p. seq. ex Eod. Ἀπήρειστai πᾶσαν τὴν προθυμίαν αὐτῆς εἰς ὑμᾶς interpr. In vobis nixam habet, incumbentem. Sed fortasse act. etiam sumi potest pro Firmavit et velut stabilivit, aut Fundavit. ‖ Ἀπερείσασθαι τὸν βίον, Effundere vitam et projicere, Bud. 701. e Phalar. [Callim. H. in Del. 120. Ἀπηρήρειστο, Orph. Arg. 397. * Ἀπερίδομαι, Schleusn. Lex. in V. T.] Ἀπέρεισις, Innixus, Actio ipsa innitendi, incumbendi: Reptantis vestigium, VV. LL. [" Valck. Opusc. 2, 105. Inflictio pœnæ, Wytt. Præf.

ad Plut. Mor. p. xxix." Schæf. Mss.] Ἐναπερείδομαι, i. fere q. ἐναποσκήπτω, Bud. 701. [" Firmiter imprimo, Impingo, Chrys. Statuar. 5. T. 7. p. 495." Seager. Mss. * Ἐναπέρεισμα, Clem. Alex. 487.] " Ἐπ-" απερείδω, sic dicitur ut ἀπερείδω. Plut. in Cæs. " Κάτωνος τὴν ὑπόνοιαν ἅμα τῷ λόγῳ συνεπαπερει-" δοντος αὐτῷ, i. e. Detorquente, Intorquente. Bud. " || Ἐπαπερείδομαι, Innitor, Fulcio me. Athen. (550.) " ex Posidonio, Ἐν τρυφῇ δὲ ζῶν οὐδὲ πατεῖν ἠδύνατο, " εἰ μὴ δυσὶν ἐπαπερειδόμενος ἐπορεύετο." " Προσ-" απερείδομαι affertur pro Annitor: sed sine exem-" plo." [Polyb. 3, 21, 3.] Συναπερείδω, Impingo, Infligo: ut Συναπερείσας ἐπὶ τὸν Καίσαρα τὴν ὑπόνοιαν, Bud. 701. e Plut. Cicerone [21.] Συνεπαπερείδω, Una et simul impingo, Bud. ibid. Διερείδω, Infigo: et pass. διερείδομαι, de quo Bud. 701. [Aristoph. Ἐκκλ. 150. Polyb. 5, 84.] Ἐνερείδω, Impingo, Illido. Et ἐνερείσατο γαίῃ, pro Terræ illisus est, Apoll. Rh. (1, 428.) quod alibi ἐρείσατο. || E Diosc. 3, 26. affertur ἐνηρεικότα στομάχῳ, pro Quæ stomacho inhæserunt. [* Ἐνέρεισις, Hippocr. 745.] " Ἐξερείδω, exp. Roboro: sonat potius Fulcio." [Polyb. 8, 6, 6. 16, 11, 5. ubi cf. var. lect. et Animadv. in Ed. Schw. * Ἐξέρεισις, 6, 23, 4. * Ἐξέρεισμα, Longin. 39, 8. * Προσεξερείδω, Polyb. 3, 55, 4.] Ἐπερείδω, Infigo, Valide firmo et impingo, imprimo, Il. H. (269.) ἐπέρεισε δὲ ἶν' ἀπέλεθρον, exp. ἐστήριξε: P. (48.) ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε βαρείῃ χειρὶ πιθήσας, Eust. exp. ὦσε: qui tamen scribit ἔρεισε, non adjungens præp., quam ego adjungendam existimo. Pass., Incumbo, Nitor. Et Τὴν διάνοιαν ἐπερειδόμεθα act. ap. Gal., Bud. 701. [Quint. Sm. 12, 331.] Ἐπέρεισις, Illisus: ut Ὀδόντων Diosc. Dentium illisus, appressus. Apud Themisth. [sic] pro Applicatione intellectus et incubitu in rem intelligibilem, et quasi impressione, Bud. 442. 701. [" Contactus, Max. Tyr. 8. Intentio oculi, Clem. Alex. 821. * Ἐπερειστικὸς, Paraphr. ad Eur. Hec. 65." Wakef. Mss. * Ἀντεπερείδομαι, Gl. Obnitor, Renitor. * Ἐξεπερείδω, Polyb. 16, 11, 5. corruptum ex * Ἐξυπ. * Προσεπερείδω, Athan. 2, 421.] Συνεπερείδω, Simul infigo, etc. [Plut. Marc. 7.] " Κατερείδω affertur pro " Superimpono: sed sine exemplo." [Dio Orat. 74. p. 396. * " Παρερείδω, Clem. Alex. Str. 2, 2." Routh. Mss.] Προσερείδω, Affigo, Allido. Προσερείδω, inquit Bud., Allido, ut telum vibratum, Affigo. Vel pass. Allidor, Affigor. Polyb. Πρὸ τοῦ γε τὴν ἐπιδορατίδα πρός τι προσερεῖσαι, κραδαινόμενα τὰ πλεῖστα συνετρίβετο, loquens περὶ δοράτων. [" Προσερείδω, Schw. Emendd. in Suid. 74. Abresch. Lectt. Arist. 100." Schæf. Mss.] Συνερείδω, Defigo, Impingo, Incumbo, Impressionem facio, Bud. 702. e Polyb. Et pass. Infigor: ut, χέρας δεσμοῖς — Συνερεισθέντες, Eur. Infixi manus vinculis, Habentes manus infixas, [Iph. T. 456. * Συνέρεισις, Hippocr. 1215.] Συνερειστικὸς, Plut. (9, 757.) Ἀλλ' ἑδραῖον, ὡς ὁ κύβος, καὶ σ., Sed stabile est, suoque nixu se continens, Turn. Ὑπερείδω, Suffulcio, Fulcio, Sustineo: Ὑπερείδων ὀροφὴν κίων, Plut. Rom. Columna tectum fulciens, sustinens. || Confirmo, i. e. Animum addo timenti, et eum recreo. Bud. ex Herodiano [2, 3, 25. " Ὑπερείδω, Sustento, et * Ὑπέρεισις, Actio sustentandi, Iambl. V. P. p. 13. 14. Ὑπερείσαντες σεβαστικῶς ἅπαντες —οὔτε πρὸς τὸν ἀποβιβασμὸν καὶ τὴν τῶν ναυτῶν ὑπέρεισιν καὶ χειραγωγίαν ἠναντιώθη." Brunck. Mss.] Ὑπέρεισμα, Fulcimentum, Fultura, Sustentaculum. [Etym. M. Hes.] Ὑπερειστικὸς, q. d. Fultorius, Ad fulciendum s. sustentandum aptus: βακτηρία, e Greg. [* " Ὑπερειστικῶς, Eust. 178, 51." Seager. Mss.]

" ἘΡΕΙΚΩ, Frango, Confringo, Contundo. He-" siod. (Ἀ. 286.) οἱ δ' ἀροτῆρες Ἤρεικον χθόνα δῖαν: " ubi exp. ἔκοπτον. Eust. in Od. E. (83.) Δάκρυσι " καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων, particip. " ἐρέχθων exp. διατέμνων, διασχίζων, addens, ἐξ οὗ " καὶ τὸ ἐρείκειν, καὶ φυτὸν ἐρείκη, καὶ ὄσπρια ἐρεικτά. " Vel ἐρέθων, inquit, pro ἐρεθίζων, per pleonasm. li-" teræ χ. Nisi autem diceret, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐρείκειν, " videri posset legere ἐρείκων, non ἐρέχθων. Sed " præterquam quod minime verisimile est dixisse

A " Eust. ἐρείκειν esse ab ἐρείκων, cur enim illud ab " hoc potius quam hoc ab illo? Hesychii expositio " διακόπτων cum illa Eustathii convenit: qui He-" sychius particip. ἐρέχθων, quod exp. διακόπτων, ex " eod. Homeri versu sumsisse videtur. Verbum " autem ἐρείκει Lexicographus ille exp. σχίζει, et " πρίζει, et ῥηγνύει: quibus adjicit ἐσθίει. Ab Eod. " aor. ἤρικεν, ut neutr. positus, exp. ἐῤῥάγη, et διε-" σχίσθη: necnon ἔπεσεν. Est autem, ut opinor, " sumtum hoc ἤρικεν ex hoc versu Il. P. (295.) Ἤ-" ρικε δ' ἱπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῇ. Eust. " enim ἤρικεν exp. itidem ἐσχίσθη, et ἐῤῥάγη: dicens " esse aor. 1. τοῦ ἐρείκω, ideoque habere ι, ut λείβω, " ἔλιβον. Pass. autem Ἐρείκομαι est Frangor, Confrin-" gor, Findor: cujus particip. extat Il. N. 441. Δὴ τότε " γ' αὖον ἄϋσεν, ἐρεικόμενος περὶ δουρί. Dixerat au-" tem paulo ante, ῥῆξεν δέ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα Χάλκεον, " ὅς οἱ πρόσθεν ἀπὸ χροὸς ἤρκει ὄλεθρον. Ubi Eust. " hæc annotat, Sciendum est pro ῥήσσειν dici etiam " ἐρείκειν. Ideoque hunc χιτῶνα ῥαγέντα paulo
B " post dicit ἐρείκεσθαι, in hoc versu, Δὴ τότε γ' αὖον " ἄϋσεν ἐρεικόμενος περὶ δουρί. Verum ap. Hes. non " solum ἐρεικόμενος legimus, quod exp. περισχιζόμε-" νος: sed etiam ἐρικόμενος, utrumque in ordine se-" riei alphabeticæ. Sed et ἐριγμένοι κύαμοι in VV. " LL. habetur, pro Fabis fresis. Pro quo tamen, " etiamsi demus dici etiam ἐρίκεσθαι per ι simplex, " esset reponendum ἐρηριγμένοι, aut ἠριγμένοι. Ut " porro in h. v., ita etiam in derivatis controversa " scriptura est, ut ex seqq. disces. In illorum autem " derivatorum numero ponendum videtur Ἐρίγμη, " quod ex Aristoph. affertur pro Pulmento quodam " e leguminibus confecto." [Schol. Aristoph. B. 508.] " Sed dicendum potius esset, E leguminibus " confractis. Vide et Ἔριγμα in Ἔρεγμα. Inveni-" tur porro et comp. Κατερείκω, ut docebo in Ἐρει-" κτός." [" Ἐρείκω, ad Mœr. 194. ad Timæi Lex. 124. Toup. Opusc. 1, 166. Valck. ad Herod. 230. ad Charit. 568. Jacobs. Anth. 7, 242. Kuster. Aristoph. 4. Fr. 218. Coray Mus. Oxon. 2, 1. Brunck.
C Soph. 3, 404. Heyn. Hom. 6, 451. 7, 337." Schæf. Mss.] " Ἐρίκω, i. q. ἐρείκω, Frango, Confringo: " scissione sc. aut contusione: unde Hes. ἐρίκει " exp. et ῥηγνύει, et σχίζει, πρίζει, addens etiam " ἐσθίει: nam et is qui edit, id quod edit, dentibus " scindit et confringit ac comminuit. Hippocr. Γυ-" ναικ. 2. Ζειὰς ἐρίξαντα ξὺν τοῖσι κελύφεσι. Apud " Eund. de Nat. Mul. legimus, Κριθὰς πεφωσμένας " καὶ ἐρηρισμένας ἐν ἐλαίῳ δεύσας. Sed malim πεφω-" γμένας καὶ ἐρηριγμένας, ut sub fin. libri περὶ Ἐπι-" κυήσεως reperio, Σμύρνης ὅσον κύαμον, λιβανωτόν τε " δὶς ὅσον τοῦτο μίξας καὶ ζέσας, ἐρηριγμένας ὁμοῦ θυ-" μιῆν. Rursum ap. Hes. Ἐρικόμενος, ὁ σχιζόμενος." [* Ἐρέκω, unde Ἐρεξάμενοι τὰς κριθὰς, Porph. Abst. 2, 6.] " Ἐρέχθων, Hes. exp. διακόπτων, forsitan respi-" ciens ad Od. E. (83.) Δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλ-" γεσι θυμὸν ἐρέχθων: licet ibi Schol. exp. καταπίνων " ἐν ἑαυτῷ στένων. Idem Hom. Il. Ψ. (317.) dicit, Νῆα " θοὴν ἰθύνει ἐρεχθομένην ἀνέμοισι. Ubi idem Schol.
D " exp. βαρουμένην, ut Hes. quoque βαρυνομένην, qui " addit etiam σαλευομένην et ταρασσομένην. Ita ut " ἐρέχθειν sit Agitare, Turbare. Vide et v. Ὀρεχ-" θέω." [Ἐρέχθομαι, Procl. H. in Minerv. 38. " Ἐρέ-χθω, * Ἐρίχθω, Heyn. Hom. 8, 361. 419." Schæf. Mss.] " Ἔρειξις, εως, ἡ, Fractio vel Fissio: sequendo " signiff. quæ verbo ἐρείκειν datæ fuerunt." [" Sulcus, Etym. M. Schol. Oppian. 1, 714." Wakef. Mss.] " Ἐρεικτὸς, ab ἐρείκω, participii vicem præ-" stans: unde etiam redditur Confractus, Fresus, " vel Fissus: ut ὄσπρια ἐρεικτὰ Eust. exp. σχιστά. " Idem addit, ἐρεικτὸν πυρὸν vocatum, teste Paus., " τὸν μὴ εἰς ἄλευρα ἀληλεσμένον, ἀλλ' ὥστε δύο ἐξ " ἑνὸς γεγονέναι. In VV. LL. ἐτνος ἐρ., Faba fresa, " Lomentum, ἐρεγμός. Esse tamen inter hæc diffe-" rentiam, docetur in Ἐρεγμός. Ceterum ut pro " ἐρείκειν et ἐρείκεσθαι, inveniuntur etiam ἐρίκειν et " ἐρίκεσθαι per ι, ita ἐρικτὸς pro ἐρεικτὸς alicubi legi-" tur. Atque adeo habemus ap. Hes., Ἐρικτὰ, σῖτος " πεφρυγμένος καὶ κοπτόμενος. Item Ἐρικτὸν, κοπα-" νιστόν. Ut porro pro ἔρειγμα inveniri etiam ἔριγμα

" necnon ἔρηγμα dictum est, ita pro hoc ἐρεικτὸς, A
" non solum ἐρικτὸς sed et ἐρηκτὸς inveniri sciendum
" est. Nam ἐρηκτὰ Levit. 2, (14.) quædam exem-
" plaria habent. Sed Complutensis Ed. ἐρικτὰ ha-
" bet per ι: Ἐὰν δὲ προσφέρῃς θυσίαν πρωτογεννημά-
" των τῷ Κυρίῳ, νέα πεφρυγμένα χίδρα ἐρικτὰ τῷ Κυ-
" ρίῳ. Atque adeo quarta etiam lectio extat, ἐρεκτὸν,
" ap. Schol. Aristoph. Σφ. (648.) Πρὸς ταῦτα, μύλην
" ἀγαθὴν ὥρα ζητεῖν σοι καὶ νεόκοπτον, Ἢν μή τι λέ-
" γῃς· ἥ τις δυνατὴ τὸν ἐμὸν θυμὸν κατερεῖξαι. Hic
" enim ille annotat, κατερεῖξαι esse καταθραῦσαι:
" unde quosdam velle ἐρεκτὸν deduci ἀπὸ τῶν ἐρεικο-
" μένων ὀσπρίων: unde etiam ἐρεικόμενος περὶ δουρί.
" In alio tamen ejus l. legi puto ἐρεικτόν. Utut se
" res habeat, non dubium est quin vera scriptura
" sit ἐρεικτά: itidemque ἐρεικτὸς scribi debeat, ut
" ap. Eust. et Suid. legitur. Interim autem illud
" comp. Κατερεῖξαι a Κατερείκω observandum est,
" quod redditur Contundere." [" Ἐρείκω, T. H. ad
Plutum p. 225." Schæf. Mss.] " Ἐρικτὰ, eadem
" quæ ἐρεικτὰ, Fresa. Hes. ita dici tradit σῖτον πε- B
" φρυγμένον καὶ κοπτόμενον, ὡς ἄλφιτα, σχιστὰ ἄλευ-
" ρα. Itidemque ἐρικτὸν exp. κοπανιστόν. Levit.
" 2, (14.) Νέα πεφρυγμένα χίδρα ἐρικτὰ τῷ Κυρίῳ προσ-
" φέρῃς, Farra nova, tosta et confracta. Ubi quidam
" Codd. perperam habent ἐρηκτὰ, alii ἐλικτὰ, recte
" Complutensis, ἐρικτά. Sic ap. Hippocr. Γυναικ.
" 2. Χρῆσθαι δὲ ἄρτῳ σιτώδεϊ ἢ ἐρικτοῖσι. Ἀνέρεικτος,
" s. Ἀνέρεκτος, dicitur ὁ μὴ ἐρεικτὸς s. ἠρειγμένος,
" Qui fresus fractusque non est, mola nimirum aut
" pistillo. Apud Hippocr. περὶ Παθῶν (825, 36.)
" est etiam ἀνέρεκτος ἄρτος, Qui nimirum est e tri-
" tico s. frumento ἀνερείκτῳ: ideoque ei opp. ibid.
" ἄρτος ὁ καθαρὸς τῶν ἀλεύρων, Qui e pura farina est.
" Dicitur autem pura farina, quæ incerniculo s. cri-
" bro perpurgata est et a furfuribus secreta. Itaque
" in Lex. Galeni Hippocrateo leg. Ἀνερείκτων, vel
" Ἀνερέκτων, ἀδιασείστων, Non cribratorum, Non
" perpurgatorum incerniculo: e consequente enim
" ἀνέρεικτος accipitur etiam pro Non cribratus per-
" purgatusque incerniculo: quia cribrari nequit C
" quod fresum fractumque mola aut pistillo non
" est. Ἀνήρεικτος, i. q. ἀνέρεικτος, Non fresus s.
" fractus mola aut pistillo: ut Gal. quoque in Lex.
" Hippocr. ἀνηρείκτῳ exp. μὴ διῃρημένῳ εἰς λεπτὰ,
" ἀλλ' ἐξ ἄκρων κρίμνων συγκειμένῳ. Sed ap. eum
" sine diphth. scriptum ἀνηρίκτῳ." [" Κατερείκω,
Æsch. Pers. 537. Discerpo, Herod. 3, 66. Τά τε
ἐσθῆτος ἐχόμενα εἶχον, ταῦτα κατήρεικοντο." Schw.
Mss. * Κατέρεικτος, Phrynichus Bekkeri p. 10.
* Κατερικτὸς, Aristoph. B. 505.]
" Ἐρεγμὸς, ὁ, simpl. quidem et absolute Faba fresa
" fractaque: ut sit ἐρεγμὸς in faba quod πτισσάνη
" in hordeo, et χόνδρος in alica. Quod si faba mo-
" lam experta sit, et in farinam redacta, jam non
" ἐρεγμὸς, sed vel κυάμινον ἄλευρον, vel ἄλευρον ἐρέ-
" γμινον dicitur. Quamvis autem de Faba sæpis-
" sime ἐρεγμὸς usurpetur, observatum tamen est
" etiam de aliis Leguminibus itemque radicibus eo-
" dem modo fractis dici: non simpl. quidem, sed
" nomine ipsorum apposito: ut κριθῆς ἐρεγμὸς, et D
" ἴρεως aut πτισσάνης aut ὀρόβου ἐρεγμός. Neque
" est i. q. ἔτνος, neque quod λέκυθος. Nam ἐρεγμὸς,
" ut dictum est, Fabam ipsam aut aliud leguminum
" genus fresum fractumque signif., sed crudum ad-
" huc incoctumque: ἔτνος vero et λέκυθος, ipsum jam
" elixatum ita ut mandi possit. Dicitur ἐρεγμὸς
" a verbo ἐρίκειν, ut ait Gal., quod Frangere si-
" gnif.: unde et alicubi ἐριγμὸς invenitur scriptum.
" Hæc Gorr. Sed pro ἐρίκειν scr. censeo ἐρείκειν,
" et istam alteram lectionem ἐριγμὸς suspectam ha-
" beo. Apud Eust. certe ἐρείκειν duntaxat legi-
" tur: itidemque ἐρείκη, per ει, et ἐρεικτὰ ὄσπρια,
" ac ἐρεικτὸς πυρός. Sed de his derivatis simulque
" de illa per ει scriptura, vide Ἐρείκω. Exponi
" autem et aliter ἐρεγμὸς, docebo in Ἐρεικίδες."
[" Ἐρεγμὸς, * Ἐρεγμία, Ἔρεγμα, Mœr. 158. et n."
Schæf. Mss.] " Ἔρεγμα, ατος, τὸ, i. q. ἐρεγμὸς,
" Faba fresa et fracta, Plinio. Theophr. C. Pl. 4,
" 14. Τὰ γοῦν ἐρέγματα διηλιωθέντα, μᾶλλον διακεῖ-
" σθαι. Sed pro ἐρέγματα perperam scriptum est

" ἐρήγματα. Verum invenitur et ἔριγμα ap. Hippocr.,
" ut infra docebo. Quinetiam auctor brevium in Hom.
" Scholiorum scripturam istam habet, Il. P. (295.)
" Ἤρικε δ' ἱπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῇ. Ibi
" enim ἤρικε exp. διεσχίσθη: addens, Unde et ἐρίκη:
" et τὰ ὄσπρια, ἐρίγματα, παρὰ τὸ καταψοφεῖν. Verum
" quædam exempl. cum ἐρίγματα ibi habeant per ι
" simplex, habent tamen ἐρείκη per ει. Dicitur et
" in Ἐρεικτὸς de tribus diversis scripturis. Vide
" præterea in Ἐρεικίδες aliam τοῦ ἔρεγμα expos.
" Ἐρέγμινος, adj.: ut ἄλευρον, Diosc. Farina ex
" fabis fresis. Quidam interpr. Fabæ lomentum:"
[Lomenti farina, Cornar. p. 549.] " Ἔριγμα, i. q.
" ἔρεγμα, Faba s. alia legumina fresa et confracta.
" Hippocr. Γυναικ. 2. Κόψαι καὶ φῶξαι σὺν κριθέων
" ἐρίγματι. Et in Coac. Progn. Τὸ χολῶδες ἔχον
" ἐν ἑωυτῷ φακῶν ἢ ἐρεβίνθων ἐρίγμασι παραπλήσια.
" Schol. Hom. ἐρίγματα esse dicit ὄσπρια: intelligens
" autem ὄσπρια ἐρικτά. Vide Ἔρεγμα. Ἐριγμένοι κύα-
" μοι, affertur pro Fabæ fresæ: pro ἐρηριγμένοι: vide
" Ἐρείκω. ITEM Ἐρίγμη ex Aristoph. pro Genere
" pulmenti e leguminibus confecti. Vide Ἐρείκω."
" Ἐρείκη, Erice. Arbor est fruticosa, bis anno flo-
" rens: prima sc. et ultima sylvestrium. Plin. ait
" non multum a myrice differre, colore roris marini
" et pene folio: multo tamen quam myrice minor
" est. Athenienses τὴν ἐρείκην, auctore eod. Plin.,
" appellant Tetradicem, vel, ut habetur ap. Theo-
" phr., nisi mendosus sit Cod., Tetralicem: Eubœi
" Sisaron: vel, ut Varro habet, Sisaram. Vescun-
" tur apes ejus flore: unde mel ἐρεικαῖον vocatum,
" sylvestre, improbum et simile arenoso faciunt.
" Ἐρείκη vi pollet discutiente citra rosionem: sed
" flore ejus potissimum et foliis utendum. Sunt
" qui putent esse eam quam officinæ Genistellam
" nuncupant. Hæc Gorr.: nisi quod ἐρίκη ubique
" scribit, et ἐρικαῖον: de qua scriptura paulo post dis-
" seram. In VV. LL. annotatur, Columellam, ama-
" ricem et amaricum atque amaricinos flores com-
" memorantem, Palladiumque tamariscum, quæ pro-
" prie myrica est, videri ἐρείκην intellexisse. Sed
" Dioscoridem 1, 18. scribere fruticosam esse arbo-
" rem, i. e. δένδρον θαμνῶδες: (quod ita accipien-
" dum esse quasi dixisset θάμνος φρυγανοειδής:
" quoniam erica, quæ myrica est humilis Virgilio, et
" fragilis ac tenuis Ovidio dicta, Plinioque brya syl-
" vestris: virgultum est fruticosum, sive surculo-
" sum, et sarmentosum: ὕλημα καὶ θαμνίσκιον) my-
" ricæ, i. e. tamarici, similem, longe minorem, etc.
" Additur, Theophr. roris marini folia ericæ tribue-
" re, et corin ericam foliis æmulari, teste Diosc.:
" tametsi Nicandri Schol. Θ. (610.) Λάζεο δ' ἀνθε-
" μόεσσαν ἄφαρ τανύφυλλον ἐρείκην, Ἥντε μελισσαῖος
" περιβόσκεται οὐλαμὸς ἑρπων, scripserit, ἐρείκην ha-
" bere folia τῷ κισσῷ similia, sed μακρότερα et τρα-
" χύτερα. Hujus meminit Plut. de Is. et Os. Qui-
" bus adjungunt, herbariorum consensu ericam esse
" virgultum illud quo scopæ parantur: vulgo Bruyère.
" Quod autem ad scripturam attinet, sciendum
" est inveniri etiam ἐρίκη, et quidem ap. Hes. quo-
" que, sicut ἐρικτὸν et ἐρεικτὸν scribi dictum est:
" sed si ab ἐρείκω deduci verum est, ut vult. Eust.,
" quin ut ἐρεικτὸς, ita etiam ἐρείκη, per ει, vera scri-
" ptura sit, dubitari nequaquam potest." [" Toup.
Opusc. 2, 13. Valck. Adoniaz. p. 316. Ruhnk. Ep.
Cr. 126. Jacobs. Anth. 9, 219. Schol. Aristoph.
Πλ. p. 186. H. Callim. 1, 439." Schæf. Mss.]
" Ἐρίκη, i. q. ἐρείκη, Erica. Item nom. filiæ Anauri.
" Hes." [" Valck. Phœn. p. 250. ad Diod. S. 1,
335." Schæf. Mss.] " Ἐρεικώδης, ὁ, ἡ, Erica abun-
" dans: unde quædam insula hoc nomine dicta fuit,
" ut mox docebo in Ἐρεικοῦσα. Sed VV. LL. ha-
" bent Ἐρικώδης et Ἐρικνώδης, quæ exp. Disruptus:
" tanquam ab ipso v. ἐρίκω. Ἐρικώδης, Suidæ ὁ
" διερρηγμένος τόπος, Locus diruptus ac scissus: for-
" sitan παρὰ τὸ ἐρίκειν, q. e. ῥηγνύειν, σχίζειν."
[Ἐρεικόεις, εσσα, contr.] " Ἐρεικοῦσα, s. Ἐρεικοῦσσα,
" una ex insulis Æoli: quæ sic Ἐρεικοῦσσα dicitur
" ἀπὸ τῆς ἐρείκης, ut alia quædam Φοινικοῦσσα voca-
" tur ἀπὸ τῆς φοίνικος. Apud Steph. scriptum est
" Ἐρικοῦσσα per ι: quamvis et ipse ἀπὸ φυτοῦ no-

" men istud habere tradat. Apud Schol. Aristoph. " Πλ. (p 186. H.) legitur 'Ερεικοῦσα, cum ει, et uni- " co σ. Etiam 'Ερεικοῦσα dicitur, inquit, διὰ τὰς ἐν " αὐτῇ ἐρείκας. Sic Κερασοῦς Pontica, ἀπὸ τῶν φυτῶν " τῶν κεράσων. Itidemque Πιτυοῦσα dicta quondam " fuit Miletus, quod multas πίτυας haberet. Iti- " demque dixerim 'Ερεικοῦσαν s. 'Ερεικοῦσσαν voca- " tam esse hoc nom., non simpl. quod ἐρείκας haberet, " sed quod multas. Comprobatque meam senten- " tiam altera appellatio, 'Ερεικώδης: cum sciamus " hac terminatione abundantiam denotari. Sic au- " tem et pro Φοινικοῦσσα dicitur Φοινικώδης." " 'Υπ- " έρικον, vel 'Υπερικὸν, Frutex ferulaceus, dodran- " talis, rubeus: folio rutæ, flore albæ violæ, luteo, " qui digitis tritus sanguineum succum remittit: ex " quo ἀνδρόσαιμον cognominatur. Vulgo Herbam " Sancti Joannis appellant, inquit Gorr. Vide Diosc. " 3," [171. Plin. 26, 8. s. 53. Hypericum coris Linn., Sprengel. Hist. Rei Herb. 185. * 'Υπέρεικος, ἡ, Nicander 'A. 603.]

" 'Ερείκιον, Gal. ait esse dictum τὸ ἰτρίον, quod sit " εὔθραυστον, i. e. Facile frangibile, s. Facile fria- " bile, ut quidam interpr., qui etiam putant ἰτρίον " illi esse aliquid ejusmodi quale id quod vulgo ap- " pellamus Marzepain. Alioqui ἰτρίον redditur Pla- " centa, necnon Libum ex Athenæo. Apud Hes. " legimus, 'Ερικάς, ὁ ἐρεγμός. Κρῆτες δὲ ὠστριμάς. " Quibus addit, λέγουσι δὲ οὕτω καὶ τὰ ἴτρια τὰ ὑπό " τινων λάγανα." " 'Ερείκιδες, Hippocrati αἱ ἁδρο- " μερῶς διῃρημέναι κριθαὶ, Ordea crassius divisa, ut " Gal. exp. Sed addit quosdam intellexisse τὰς διχῇ " διῃρημένας, Quæ in duas partes divisæ essent: " nam et ἐρεγμὸν ab illis censeri dictum ἀπὸ τοῦ " διχῇ διῃρῆσθαι. Verum sibi omnia hujusmodi a " verbo ἐρείκειν orta videri: quo non signif. δίχα " διαιρεῖν, sed simpl. θραύειν. Unde etiam ἰτρίον " appellatum esse ἐρείκιον: quod sit εὔθραυστον. Hæc " ille: sed in vulgatis ejus Edd. pro ἐρείκιδες perpe- " ram ἐρίκιδες. Nam vel illud ἐρείκειν eam scriptu- " ram refellit: fuisset enim ut ἐρίκιδες, ita etiam ἐρί- " κειν scr. Quod vero de altera illa nominis exp. " tradit Gal., convenit cum iis quæ ap. Erotian. le- " guntur, in Libello qui vocatur τῶν παρ' 'Ιπποκράτει " Λέξεων Συναγωγὴ, p. 50. meæ Ed.: ibi enim φα- " κῶν ἐρέγματα exponens διαιρήματα: addit, Pro- " prie enim ἐρεγμὸς dicitur ὁ δίχα διῃρημένος κύα- " μος." " 'Ερίκιδες, Galeno in Lex. Hippocr. αἱ ἁδρο- " μερῶς διῃρημέναι κριθαί: aliis αἱ διχῇ διῃρημέναι: " quippe qui ἐρεγμὸν nominatum velint ἀπὸ τοῦ διχῇ " διῃρῆσθαι. Mihi vero, inquit Gal., παρὰ τὸ ἐρείκειν " omnia ejusmodi facta esse videntur, quod non est " τὸ διχῇ διαιρεῖν, sed simpl. τὸ θραύειν: unde τὸ " ἰτρίον nominatur et ipsum ἐρείκιον, quoniam est " εὔθραυστον." " 'Ερικίταν ἄρτον, Seleucus ap. Athen. " (114.) dici scribit τὸν ἐξ ἐρηρειγμένον καὶ ἀσήστου " πυροῦ γινόμενον καὶ χονδρώδους."

'ΕΡΕΠΤΩ, et 'Ερέπτομαι, Edo, Vescor: proprie de brutis, quasi ἀπὸ τῆς ἔρας, A terra, in quam inclinati edunt: ut sit quasi εἰς ἔραν κύπτειν. Sed interdum et hominibus tribuitur: atque adeo J. Poll. esse ait Raptim, Affatim edere. (Il. B. 776.) Λωτὸν ἐρεπτόμενοι. Aliquam certe rapacitatis signif. subesse ostendit comp. [" Meleager 110. Epigr. adesp. 335. Toup. Opusc. 1, 287. Heyn. Hom. 4, 397. 5, 36. 516. 8, 59. 165. * 'Ερείπτω, 58. 59. 'Ερίπτω, 6, 520." Schæf. Mss. 'Ερέπτω, i. q. ἐρέφω, Dio Orat. 79. p. 432. Χρυσῷ τὰς οἰκίας ἐρέπτουσι: Liban. Antioch. 1. p. 282. Reisk. Τὰ δὲ ταῖς ὕλαις ἐρέπτει: Cratinus Athenæi 681. Κεφαλὴν ἀνθέμοις ἐρέπτομαι.] " 'Ερέπω, " Tego, VV. LL. Dicitur alioqui ἐρέφω illa in si- " gnif." 'Ερεπτὰ, Alimenta, VV. LL. At Hes. τροφεῖα. " 'Ανερεπτομένη, Hesychio χωριζομένη, item ἀναλί- " σκουσα. 'Ανηρίπτεσθαι, Eid. χωρίζεσθαι." [Nicand. 'A. 256. στόμαχον ἀνερεπτόμενον, Sursum convulsum stomachum.] 'Ανερείπτω, vel 'Ανερείπτομαι, pro ἀνερέπτω et ἀνερέπτομαι, pleonasmo τοῦ ι, Eust., Rapio, Cic.; nam is Il. Υ. (232.) καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης, — Τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν, Κάλλεος εἵνεκα οἷο, interpr. Tusc. 1. Nec Homerum audio, qui Ganymedem a diis raptum ait propter for-

A mam, ut Jovi pocula ministraret. Od. A. (241.) Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς "Αρπυιαι ἀνηρείψαντο. || Item ἀνερείπτομαι, pass. signif. Rapior. [Apoll. Rh. 1, 214. 2, 503. " Gesn. Ind. Orph. v. 'Ανηρείψασθε, Ruhnk. Ep. Cr. 194. 234. Piers. Veris. 215. Wessel. Probab. 139. Jacobs. Anth. 9, 389. 12, 178. Kuster. Bibl. Chois. 85. * Κατερέπτω, * Κατερείπτω, Heyn. Hom. 8, 58. 59." Schæf. Mss. * 'Υπερέπτω, Il. Φ. 271. Quint. Sm. 9, 376.]

'ΕΡΕΙΠΩ, Everto, Disturbo, Prosterno, Demolior. Utitur Hom. et ceteri poëtæ. Sed et in prosa locum habet. Xen. (K. Π. 7, 4, 1.) 'Ο δὲ Κῦρος — μηχανὰς ἐποιεῖτο, — ὡς τῶν μὴ πειθομένων ἐρείψων τὰ τείχη. Plut. Cimone, Τὰς δὲ πλείστας τῶν οἰκιῶν ὁ σεισμὸς ἤρειψε. Et pass., Evertor, Prosternor, Soph. Aj. (308.) ἐν δ' ἐρειπίοις Νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἕζετ', Prostratus, Jacens. || "Ηριπον interdum neutr. pro Cecidi, Lapsus sum. Il. N. (389.) "Ηριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωΐς. Sic Hesiod. "Ηριπε γνωθεὶς, [Θ. 704. 858. " Lennep. ad Phal. 18. Wakef. S. Cr. B 2, 24. Herod. 724. Heyn. ad Apollod. 446. Sylb. ad Paus. 222. Simonid. 7. Cattier. 92. Agathias 63. Jacobs. Anth. 12, 146. Heyn. Hom. 5, 70. 6, 319. 520. 7, 63. Lobeck. Aj. p. 267. * 'Ερίπω, ib. Wakef. l. c." Schæf. Mss.] " 'Εριπεῖ, Hesychio καταβάλλει, " Dejicit, Diruit." ['Εριπέω, Orell. Epicur. Fr.] " At ἐριπεῖν, quod Idem exp. καταπεσεῖν, una cum " particip. ἐριπὼν, est aor. 2 ab ἐρείπω. 'Ερίπτω, in " VV. LL. esse dicitur Cado: sed sine auctoritate. " Nam ἤριπε, et ἐρέριπτο," [Il. Ξ. 15.] " quæ huc " referunt, pertinent potius ad ἐρείπω." [* "Ερειψις, Erot. * 'Ερειψίτοιχος, Æsch. S. c. Th. 883. δωμάτων.] " 'Ερείψιμος, ὁ, ἡ, Cadivus, e Plinio: Ruinosus, e Ci- " cerone in VV. LL. Quibus additur, sonare quasi " quis dicat Labilis. Et ἐρείψιμον στέγος, Ruina la- " psum tectum, ex Eur." [Iph. T. 48.] " 'Ερίψιμα, " Hesychio πτώσιμα: afferenti et ἐρίψαι pro ἀφανί- " σαι, καταρρίψαι." ['Ερειψ, unde] " "Ερειπες, Eid. " δαλοὶ, Titiones, Torres." [* " 'Ερειποτόπιον, Schol. Opp. 'A. 1, 54." Boiss. Mss. * 'Ανερείπομαι, Ly- C cophr. 1293. 'Εξερείπω, idem, sed præp. vim augente, Hesiod. ['A. 174. Pind. Π. 4, 469. Il. P. 440.] " Κατερείπω, ψω, Dejicio, Diruo: unde præt. perf. " pass. κατερήρειμμαι, et inde particip. κατερηρειμμέ- " νος ap. Plut. Sic Herodian. (8, 2, 11.) Τὸ δὲ τεῖχος " πρότερον μὲν κατερήρειπτο." [Κατερήριπε, Il. Ξ. 55. * Προσκατερείπω, Paus. 3, 7, 10. * Συνερείπω, Alcidamas περὶ Σοφιστ. 87. Διαλύειν καὶ συν. τὴν τῶν ὀνομάτων οἰκονομίαν. * 'Υπερείπω, Subruo, Subverto, Plut. Pomp. 74. * " 'Ερείπιος, Leo Diac. 209." Boiss. Mss.] 'Ερείπιον, τὸ, Collapsum, Semicollapsum ædificium, Collapsi ædificii, aut e parte collapsi, Reliquiæ, Rudera. Paus. 'Ενταῦθα ἱερὸν 'Ηρακλέους, ἐρείπια ἐφ' ἡμῶν. Et infra, Τεσσαράκοντα δὲ προελθόντι στάδια, ἐστὶν 'Ασκληπιοῦ ναὸς, ἐρείπια καὶ αὐτὸς, Semirutum, Bud. Vide et Soph. supra in 'Ερείπω. [" Koen. ad Greg. Cor. 102. ad Herod. 624. Huschk. Anal. 104. Lobeck. Aj. p. 267." Schæf. Mss. Æsch. Pers. 423. Eur. Tro. 1025. Herod. 2, 154. 4, 124. Cadaver, Opp. 'A. 5, 324. cf. Πτῶμα.] " 'Ερίπιον, D " Hesychio τὸ ἡμίπτωτον οἴκημα ἢ πτῶμα: afferenti " et ἐριπίων pro πτώσεων τῶν τειχῶν." [* 'Ερειπιὼν, Chishull. Antiq. Asiat. p. 135. " Koen. ad Greg. Cor. 102. 116." Schæf. Mss.]

" 'Ερίπνη, ης, ἡ, Cacumen, vel Rupes: κορυφὴ ἢ " κρημνός. Secundum enim Schol. Nicandri et Apol- " lonii ἐρίπναι nonnullis sunt αἱ ἀκρώρειαι, αἱ τῶν ὀρῶν " ἐξοχαὶ, αἱ εἰς ὕψος ἀνέχουσαι πέτραι, ita dictæ παρὰ " τὸ ἔρι πνέεσθαι: secundum alios αἱ ἀπορρῶγες πέ- " τραι, τὰ ῥήγματα καὶ ἀποθραύσματα τῶν ὀρῶν, παρὰ " τὸ ἐριπεῖν, τὸ πεσεῖν. Utitur porro h. v. Nicander " Θ. (22.) διώξεαι ἢ ἀπ' ἐρίπνης 'Ηὲ καὶ αὐτοπόνοιο " χαμευνάδος. Et Apoll. Rh. 2, (434.) ὑπέδυσαν " Δεῖμα τι Δικταίης περιώσιον ἄντρον ἐρίπνης: (1249.) " ὀρέων δ' ἀνέτελλον ἐρίπναι." [" Eur. Phœn. 1175. El. 210. Jacobs. Præf. ad Bion. et Mosch. iv. Anth. 8, 191. Wakef. S. Cr. 4, 49. Antip. S. 51. Archias 18." Schæf. Mss.]

'Εριπόω, Everto, Disturbo, i. q. ἐρείπω. [Etym. M. * Κατεριπόω, * Κατερίπωσις, Suid. 2, 275. * Κατερειπόω, Heliod. 9, 5.] Συνεριπῶ, et pass. Συνεριποῦ-

μαι. Greg. de Homine, ubi de Hierusalem eversa loquitur, Τῇ δὲ τούτων καταστροφῇ συνηριπώθη καὶ τὰ βασίλεια. Pono autem Ἐριπόω post Ἐρείπιον non tanquam ex eo deducatur, sed quod ut ἐρείπιον est a præs. ἐρείπω, sic ἐριπῶ ab aor. ἤριπον: in quo Eust. mihi assentitur. Hoc vero cum ita sit, ἐριπῶ, ut habet idem Eust., non ἐρειπῶ scr. esse liquet, cum tamen alioqui in illo etiam Greg. l. legatur συνερειπώθη. [" Συνερειπόω, Leo Diac. 209. * Ἐρειπιόω, ib." Boiss. Mss.] " Ἐρειπίωσις, Ruina, VV. LL."

" ΕΡΕΣΣΟΣ, vel Ἐρεσὸς, Urbs in Lesbo, ut ex historicis discimus. Apud Steph. legitur Ἔρεσὸς unico σ. Apud Thuc. utraque lectio extat. Diod. S. 16. Πλεύσας δ' ἐπὶ Λέσβον, Ἄντισσαν μὲν καὶ Μήθυμναν καὶ Πύῤῥαν καὶ Ἐρεσσὸν ῥᾳδίως ἐχειρώσατο· τὴν δὲ Μιτυλήνην καὶ Λέσβον, μεγάλην οὖσαν, κ.τ.λ. Ubi quædam exempl. habent Ἔρεσσον cum accentu in prima; sed passim accentum in ultima habet, sive per σ, sive per σσ scribatur. Siquis autem ἔρεσσον scribat, cum ἔρεσσον coincidet, præt. imp. verbi ἐρέσσω, pro ἤρεσσον." [" Ad Diod. S. 1, 714." Schæf. Mss.]

ΕΡΕΣΣΩ, vel Ἐρέττω, Remigo, Od. I. (490.) M. (194.) οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον. Et pass., ἐρεσσομένη ἀργὼ, Apoll. Rh. (1, 633.) Quæ remigando impellitur. || Metaph. ἐρέσσων πόδα, ex Eur. (Iph. A. 138.) Impellens pedem s. movens. Et ἐρέσσειν ἀπειλὰς, Minas jactare. Sed et ἐρέσσει πτεροῖς ex Eur. (Iph. T. 289.) pro Alis remigat: Virg. Remigio alarum. Ceterum quod Ἐρετμὸς subjungo verbo Ἐρέσσω, quod alioqui præcedere judicaturus sit aliquis, sicut Remus prius est quam Remex et Remigo, in eo Eustathii etiam auctoritatem sequor, scribentis τὰς παραγωγὰς verbi ἐρέσσειν aliquando retinere primam ejus literam, ut ἐρέτης et ἐρετμός: aliquando ei addere ι, ut εἰρεσία: nonnunquam etiam in ο vel η eam mutare, ut ἐεικόσορος: in η, ut ὑπηρεσία, et ἐπήρετμος, item διήρης, et εὐήρης, ac similia. Hæc ille, pro confesso ponens, ἐρετμὸς, sicut et cetera, ab ἐρέσσω formari. Quod certe cum illo fatebitur, quicunque hujusmodi formationum naturam consideraverit. Sed credo, cum ἐρέσσω dictum fuit, si non eod. tempore dictum sit et ἐρετμὸς, saltem aliud synonymum non defuisse. Quid si vero dicamus ἐρέσσω factum esse ex aliquo nomine obsoleto, quod Remum significaret? [" Toup. Opusc. 2, 78. Jacobs. Exerc. 1, 140. Anth. 6, 88. 428. 7, 407. T. H. ad Lucian. Dial. 108. Dawes. M. Cr. 447. Wakef. Ion. 162. Phil. 1135. Huschk. Anal. 233. 235. Heyn. Hom. 5, 311. Lobeck. Aj. p. 259. De ambulantibus, Jacobs. Anth. 7, 118. De re venerea, 8, 216. 9, 169. Ἤρεσαν, Apoll. Rh. 1, 1110." Schæf. Mss.] Διερέσσω: a quo irregulariter διήρεσα, Od. Ξ. (351.) χερσὶ διήρεσα, pro Manibus remigavi, tanquam remis usus sum. [* Παρερέττω, J. Poll. 5, 71. τὸ σῶμα: vulgo extat παρεγγυῶν.] " Περιερέττων, Hes. et Suidæ κωπηλατῶν, Remigans." Προερέσσω, Remigando promoveo, subduco, [Od. N. 279. * Προσερέττω, Ælian. H. A. 13, 9.] Συνερέσσω, Simul remigo. [* Ὑπερέσσομαι, Quint. Sm. 2, 183.]

Εἰρεσία, ἡ, Remigatio, Remigium, Od. Λ. 639. Πρῶτα μὲν εἰρεσίη, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος: M. (224.) Μήπως μοι δείσαντες ἀπολλήξειαν ἑταῖροι Εἰρεσίης. Et εἰρεσίην ποιεῖσθαι Apoll. Rh. (2, 557.) pro Remigare. Polyb. 16. Οὐ μὴν ἀλλὰ χρησάμενοι ταῖς εἰρεσίαις, ἐνεργῶς προσέβαλον, Veruntamen usi summa remigum alacritate, impetum fecerunt, Bayf. || Lucian. (1, 151.) εἰρεσίαν πτερῶν metaph. dixit, ut Virg. Remigium alarum. Alia autem metaph. dixit poëta quidam ap. Athen. Εἰρεσίῃ γλώσσης ἀποπέμψομεν εἰς μέγαν αἶνον. Vide Ἐρέτης. " Ἐρεσία, Remigatio, κωπηλασία." [" Ad Charit. 261." Schæf. Mss.] " Dicitur tamen potius εἰρεσία. Est autem Ἐρεσία et nomen ἐθνικὸν, ab urbe Ἔρεσος, quæ et Ἐρεσσὸς, cum σσ." " Δυσειρεσία, Difficilis vel mala remigatio, aut etiam infausta: Suidæ τὸ κακῶς ἐρέσσειν." " Ἐπηρέσιον, Hes. exp. προσκεφάλαιον." [Cf. Ὑπ.] Παρεξειρεσία, et Παρεξειρέσιον Hes., q. d. Pars navis, quæ est extra remigationem, i. e. in qua non remigatur, quasi παρὲξ τῆς εἰρεσίας, Hes. Suid. Thuc. Schol. Sed hic uno in l. dicit esse τὸ κατὰ τὴν πρῶραν πρὸ τῶν κωπῶν, quod habet Hes. quoque et Suid., in altero, τὸ ἀκρότατον τῆς πρύμνης καὶ τῆς πρώρας. Vide p. 125. 244. ibidemque ipsum Thuc. Vide et J. Poll. [Polyæn. 3, 11, 13.] Προεξειρεσία, Navis pars, in qua remigatur, Suid. [Agathias Hist. 5. p. 167. * Ὑπειρεσία, Orph. Arg. 701. Vide Hermann. ad 670. Apud Apoll. Rh. 1, 114. Brunck. dedit ὑπ' εἰρ. divisim.]

Ἐρέτης, ὁ, Remex, Od. A. (280.) Νῆ' ἄρσας ἐρέτῃσιν ἐείκοσιν ἥτις ἀρίστη. Plut. (6, 353.) Ἐρέτας ὁμορροθήσοντας. || Appellavit autem metaph. quidam Poëta ap. Athen. potores ἐρέτας κυλίκων, q. d. Remiges calicum s. poculorum: sicut et συμποσίου ναύτας: dicens ead. metaphora, Οἶνον ἄγοντες ἐν εἰρεσίᾳ Διονύσου. [* Ἐρετάνης, * Ἐρεταίνω, Hesychio i. q. ἐρέτης et ἐρέσσω.] Ἐρετικὸς, Ad remos pertinens. Ἐρετικὴ, sub. τέχνη, Plat. Ars remigatoria, remigandi. [Appian. 1, 295.] Αὐτερέτης, Thuc. (6, 91.) Miles, qui ipsemet remigat, Hes. Suid. Bayf. [Lobeck. ad Phryn. 704. ubi et de * Αὐτηρέτης.] At Ἀντερέτης in hac signif. perperam ap. J. Poll. scriptum est, sicut et in VV. LL. [Callim. Fr. p. 578.] Sed ibid. Ἀντήρης exp. etiam, Qui juxta alium remigem sedet et remigat, Contendens remigando, ὁ ἀντικαθήμενος. Et Ἀντερετεῖν, Cum alio remigare, ἐπὶ ταυτοῦ ζυγοῦ καθεζόμενον ἐρέσσειν. Quæ sibi non consentanea prætereaque ἀμάρτυρα sunt. [* Ἀντηρέτης, Æsch. S. c. Th. 289. 1001. * Ἀντηρετέω, Etym. M.] " Ἀντήρετον, ἴσον. ἀπὸ τῶν ἐξ ἴσου ἐρεσσόντων, ἤγουν κωπηλατούντων. Ita Varin., reponens nimirum ἀντήρετον pro ἀντήρεται, quod ap. Hes. legitur, et distinguens post ἴσον, quod ap. Eund. sine interpunctione sequentibus jungitur." " Μουνερέτης, Solus remex, Epigr." [Anal. 2, 33. * " Νυκτερέτης, Wakef. Trach. 831." Schæf. Mss. * Ὁμηρέτης, metaph. ὁμόψηφος, ὁμογνώμων, Phot. * Ξυνηρέτης, Eid. σύμφωνος. * Συνηρετίζω, unde Συνηρετίσεις, Hesychio συνήσεις, συζυγήσεις. " Συνηρέτης, * Συνηρετῶ, * Συνηρεμῶ, Συνηρετμῶ, Lobeck. Aj. p. 411." Schæf. Mss. Idem ad Phryn. 704. ubi et de * Συνερέτης.]

Ἐρετμὸς, et Ἐρετμὸν, Remus, [Apoll. Rh. 3, 346.] Od. M. (15.) Πήξαμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ εὐῆρες ἐρετμόν: Λ. (124.) Οὐδ' εὐήρε' ἐρετμὰ, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται. Ceterum ἐρετμὸς dici putat Etym. pro ἐρεσμός. In prosa usitatius est κώπη quam ἐρετμός. [Pennarum remigium, Æsch. Ag. 52. * Ἐρετμὴ, Hes.] Ἐρετμόω, Remis instruo, remigo, Bud. [" Gesn. Ind. Orph. v. Χεῖρας, Ruhnk. Ep. Cr. 241. Porson. Med. p. 6. * Ἐρετμέω, ib." Schæf. Mss.] At in seq. compp. mutatum est ε in η. Δολιχήρετμοι naves (Od. Δ. 499.) Longos habentes remos, Diuturnæ remigationi sufficientes, Eust. Et Ἐπήρετμοι naves (Od. Δ. 559.) Remis instructæ. Ἐπήρετμοι autem ἑταῖροι, Ad remigandum parati, utpote qui jam ipsis remis velut incumbunt, aut eis astant, ἐπὶ τοῖς ἐρετμοῖς ὄντες. [Od. B. 402. * Εὐήρετμος, Æsch. Pers. 375. * Ἰσήρετμος, Eur. Iph. A. 242.] Λευκήρετμοι navis, Eur. q. d. Albiremis, Albos habens remos, [Iph. A. 283. * " Πεντηκοντέρετμος, Heyn. Hom. 7, 788." Schæf. Mss.] Φιλήρετμος, Remorum studiosus, i. e. rei nauticæ, [Od. E. 386.] Verb. item Συνηρετμεῖν ejusdem formæ, q. d. Corremigare, Una remigare; metaph. pro Concorditer aliquid facere, Concordare, Convenire. [Soph. Aj. 1329.] " Συνερετμέω, Simul remigo."

Ὑπηρέσιον, Pellis aut Aliud quidpiam, quod remiges sibi substernebant, J. Poll. Hes. Schol. Thuc. 2, (93.) p. 79. Λαβόντα τῶν ναυτῶν ἕκαστον τὴν κώπην καὶ τὸ ὑ. καὶ τὸν τροπωτῆρα. Sed Ὑπηρετήσιον habet Suid.; in ead. signif. itemque pro Lasano. At Ὑπηρεσίαι Thuc. (1, 143.) Naves administræ earum, quæ armatos portant; etiam Servitia earum, Bud. Sed addit, Arrianum videri accipere pro Remigibus: quod et ὑπηρεσίαν sing. significare Demostheni, cum alibi, tum (1214.) Διεξιὼν τούς τε μισθοὺς τοὺς τῇ ὑ. καὶ τοῖς ἐπιβάταις κατὰ μῆνα διδομένους. Sic autem ὑπηρετικὰ πλοῖα dicta fuerunt Actuaria quædam navigia, quæ majoribus navibus inserviebant. Sed ὑπηρεσία frequenter ponitur pro Quolibet

ministerio, et pro Opera, quæ navatur quapiam in re. Synes. Ep. 145. Ὑπέστη δὲ τὴν ὑ. αὐθαίρετος. Bud. accipi etiam tradit pro Ministris, ut Lat. Ministerium. Ὑπηρέτης, Minister, Famulus. Et fem. Ὑπηρέτις, Ministra. Οἱ ἀμφὶ τὸ στράτευμα ὑπηρέται, Xen. K. Π. 2, (1, 16.) Οἱ περὶ τράπεζαν ὑ., Plut. π. Ἀοργ. Aristot. Pol. 1. Ὁ γὰρ ὑ. ἐν ὀργάνου εἴδει ταῖς τέχναις ἐστίν. Interdum Minister publicus, Apparitor, Æschin. 42. Sic Xen. Ἑ. 2, (4, 5.) Τὸν δ' ἐξιόντα ἀεὶ οἱ ὑπηρέται ξυνέδουν. [" Ὑπηρέτις, Toup. Opusc. 2, 221." Schæf. Mss. Synes. p. 103. 138.] Ὑπηρετικὸς, ut Famularis a Famulus, et a Servus dicitur Servilis, Xen. K. Π. 2, (1, 6.) Ὅτῳ δ' ἀρκεῖ ἐν μισθοφόρου χώρᾳ εἶναι, καταμενέτω ἐν τοῖς ὑ. ὅπλοις: ubi Phil. Ministratoria arma interpr. male meo judicio. Vide Ὑπηρετητικός. Ὑπηρετέω, Ministro, Inservio, Operam navo alicui, Dem. pro Cor. Τοῖς μὲν ἐχθροῖς ὑπηρετῶν, ἐμοὶ δ' ἐπηρεάζων εὑρέθη. Et Ὑπηρετεῖν τοῖς ἐπιτασσομένοις, ibid. Dicitur etiam ὑπηρετῶ σοι τοῦτο. Xen. (Ἀπ. 2, 4, 7.) Ἃ αἱ χεῖρες ἑκάστῳ ὑ. Idem K. Π. 4, (6, 3.) Σὺ ἡμῖν τί ἀντὶ τούτων ὑπηρετήσεις; Bud. ab Isocr. accipi ait pro Obsequor, Impendo obsequium. Idem ap. Aristot. Eth. 8. Καὶ οὔτε δέονται φαύλων, οὔθ' ὑ. τοιαῦτα, vertit, Non obsequuntur amicis in talibus. A Thuc. autem et pro Suppeditare, Subministrare sumi ait. Et ὑπηρετοῦμαι quoque act. interdum: ut Xen. Ἑ. 5, (2, 24.) Ὥστε ἐκείνους [al. ἐκεῖθεν] πάντα ὑπηρετεῖσθαι ὅσων ἂν δέησθε. Alioqui ὑπηρετοῦμαι, est Gall. Je suis servi, Mihi ministratur, præstatur ministerium. Bud. 333. [* Ὑπηρετητέον, Aristot. Eth. 9, 2.] Ὑπηρέτημα, Soph. (El. 1358.) et Plato. Ετ Ὑπηρέτησις, Ministerium, Arist. Rhet. 2. Ὅσα εἰς ὑ. ἢ σώματος ἢ ἔργων αἰσχρῶν. Bud. ὑπηρέτημα ait esse Ministerium, i. e. Functionem, in h. Antiph. l. Αὐτῆς μὲν εἶναι τὸ εὕρημα, ἐκείνης δὲ τὸ ὑπηρέτημα. Addit signif. et Obsequium. Ὑπηρετητικὸς, q. d. Ministratorius, i. e. Ad ministrandum aptus, Ad obeunda ministeria. [" Ad Dionys. H. 2, 1249." Schæf. Mss.] Ετ Ὑπηρετικὸς, i. q. ὑπηρετητικὸς, Bud. VV. LL. In ὑπηρετικὸς ψυχῆς affertur ἀδεσπότως pro Vim habens ministrandi animæ: et ὑπηρετικὴ ex Aristot. pro Scientia ministrandi. Est tamen ὑπηρετικὸς ab ὑπηρέτης potius, sicut ὑπηρετητικὸς ab ὑπηρετῶ. At vero ap. Dem. (262.) Ἕως τριῶν πλοίων καὶ ὑπηρετικοῦ, pro Usque ad navigia terna et eorum remigium. [* Ἀνυπηρέτητος, Ministris carens.] Ἀνθυπηρετέω, Vicissim operam navo, Officium s. Obsequium vicissim præsto, Aristot. Ἀνθυπηρετεῖν γὰρ δεῖ τῷ χαρισαμένῳ, καὶ πάλιν αὐτὸν ἄρξαι χαρισάμενον. [" T. H. ad Plutum p. 343." Schæf. Mss.] Ἐξυπηρετέω, ετ Ἐξυπηρετοῦμαι quoque in act. itidem signif. pro simplici, ut Basil. Ἐξυπηρετουμένη τῷ κτίσαντι. [Soph. Trach. 1158. * Καθυπηρετέω, Eumath. 414. * Συνυπηρετέω, Plato de LL. 2, 934.]

Διήρης, ους, ἡ, sub. ναῦς, vel διῆρες πλοῖον, Biremis, Navis, quæ binis remis agitur. [Plut. 77.] Sic Τριήρης, Triremis. [Gen. plur. τριήρων et τριηρῶν, Arcad. 136.] Unde Τριήραρχος, seu Τριηράρχης, Trierarchus, Triremis s. Triremium præfectus; Qui in publicam triremem s. publicas triremes sumtum suppeditat: unde et τριήραρχος ab J. Poll. annumeratur inter δαπανῶντας εἰς τὰ δημόσια. [Wolf. Prol. ad Dem. 6.] Τριηραρχία, Trierarchia, Præfectura triremis, s. triremium, Munus, quod obibat trierarchus. Erat autem sumtuosum munus, quia naves paratas habere oportebat et omni parte ad bellum instructas eorum s. umtu, qui hoc munere fungebantur, Suid. [" Ad Xen. Œc. 2, 6. Villois. ad Long. 297." Schæf. Mss.] Τριηραρχικὸς, Ad trierarchiam pertinens, νόμος, Dem. Ex Eod. (329.) et (261.) τὸ τριηραρχικὸν, Ordo trierarchicus, τίμημα, Lucian. [3, 499.] Τριηραρχέω, Fungor trierarchi munere. [Aristoph. B. 1097.] Τριηράρχημα, Sumtus, qui fit in trierarchiam. [Harpocr. in Dem. 1220.] Ἐπιτριηράρχημα, Sumtus, qui fit trierarchiæ tempore: nisi mendo carent Suidæ exempl. Nam Ἐπιτριηραρχέω est Ultra justum tempus obeo munus trierarchiæ: ut Bud. interpr. e Dem. (1214.) Εἰδὼς τόν τε χρόνον ἐξήκοντα, — καὶ ἤδη ἐπιτριηραρχοῦντά με. Sic autem ἐπιτριηράρχημα

A fuerit Tempus, quo quis fungitur trierarchia exacto jam justo spatio. Cui expositioni assentitur et J. Poll. Ceterum quale fuerit τριηράρχων munus et quid τριηραρχεῖν, copiose docet Bud. Asse 5. simul etiam ll. auctorum proferens. [* Συντριήραρχος, Dem. 566. * Συντριηραρχέω, Lysias c. Andocid. p. 126.] Τριηρημιολία navis, Quæ non tot remis agitur, quot justæ triremes, Bayf., de hac tamen interpr. non affirmans; ναῦς μακρὰ ἄνευ καταστρώματος, Hes. [Athen. 203. Vide omnino Schn. Lex. " Ad Diod. S. 2, 472. * Τριημιολία, 473. et Add." Schæf. Mss.] Τριηρονόμος, Nauclerus et Trierarchus, VV. LL. [Hes.] Τριηροποιὸς, Navis structor s. ædificator, VV. LL. [Dem. 598.] Ab eodem nomine fit et Τριηρικὸς, Ad triremem pertinens. Item τὸ τρ. in VV. LL. ex Aristot. Polit. pro Navali multitudine. At τριηρικὸν, Strabo vocat et Navale ad triremes recipiendas, Bayf. [Athen. 535.] Τριηρίτης, Remex triremis, e Plut. Them. [Sic Herod. 5, 85.] E Thuc. autem (6, 46.) τριηρῖται pro Triremibus advecti, οἱ ἐν τριήB ρεσιν ἀφικόμενοι, Schol. [* Τριηρείτης, Dio Cass. 1353. * Τριηρέτης, unde * Τριηρετικὸς, Appian. Præf. et * Τριηρετεύω, J. Poll. 1, 95. 98.] Dicitur itidem Τετρήρης, Quadriremis: ετ Πεντήρης, Quinqueremis: item Πεντηρικὸν πλοῖον. Ατ Ἑξήρης, ετ Ἑπτήρης, ετ Ὀκτήρης, ετ Ἐννήρης, ετ Δεκήρης, ετ Ἑνδεκήρης, ετ Δωδεκήρης, ετ Τρισκαιδεκήρης, ετ Πεντεκαιδεκήρης, ετ Ἑκκαιδεκήρης, ετ Εἰκοσήρης, ετ Τριακοντήρης, ετ Τεσσαρακοντήρης, Navis sex ordinum, septem, octo, novem, decem, undecim, duodecim, tredecim, quindecim, sexdecim, viginti, triginta, quadraginta: de quibus lege Bayf. et exempla ex auctoribus ap. Eund. [Apud Athen. 203. 204. leguntur fere omnia hæc vocabb. * Ἑξηρικὸς Polyb. Fr. 35. * Τετρηρικὸς, 2, 10, 5.]

Ἐνήρης ετ Εὐήρης ead. forma dicuntur. Est autem navis, ἐνήρης, Navis remigio instructa. Plut. Bruto, (28.) Μὴ ναῦν ἐνήρη, μὴ στρατιώτην ἕνα, μὴ πόλιν ἔχοντες. Vide ap. Bayf. et alia exempla. Affertur autem et pro Nave uniremi e Pachymerio; C sed tum scribendum fuerit ἑνήρης cum aspero. Ατ Εὐήρης, Remigationi aptus et commodus: ut ἐρετμὸν Luciano (1, 641.) Εὐῆρες καὶ καρτερόν μοι ἐρετμὸν δῶς μόνον. Sunt autem ex Hom. verba hæc εὐῆρες ἐρετμὸν, ut vides in Ἐρετμός. At Plut. Περιπλέων εὐήρεσι σκάφεσι: quæ alibi ναῦς εὐστρόφους, Expeditas, et quasi Versatiles. Bud. [Nicander Θ. 81. Paus. 1, 497. Fac.] " Εὐήρεια, Facilitas, VV. LL." [Etym. M.] Κρατήρης pro ἐνήρης, ut κρατῆρες πλοῖον, Herod. 8. Navis instructa et parata, Bayf. [Perperam pro κατήρης, Herod. 8, 21.] Ατ Μονῆρες πλοῖον quidam ap. Suid. appellant, Navigium, quod unicum habebat per transtra et sedilia remum, non binos aut ternos: licet alioqui pluribus remis ageretur. Bayf. [* Ταχυνήρης, Æsch. Suppl. 33.] Ατ Ἀντήρης vide in Ἀντερείδω. Ἀμφηρικὸν ἀκάτιον, Thuc. (4, 67.) Ambire me acatium. Ita enim appellari posse existimat Bayf. Id, in quo unusquisque remex remis binis remigat. Schol. Thuc. " Apud Hes. vero " Ἀμφήρικα legimus, expos. ἀκάτιον λῃστρικὸν, ἐν ᾧ
D " εἰσελαύνουσι δύο κώπας: quod si mendosum non " est, est accus. sing. a nom. Ἀμφήριξ. Ἀμφήριμον " τὸ, Navigii genus quod utrinque impellitur, VV. " LL. perperam pro ἀμφηρικόν." Ετ Ἀμφῆρες, idem, J. Poll. " Ἀμφήρης, ὁ, ἡ, Utrinque instructus remis, A " cujus utraque parte remigari potest: ut, Hesychio " quoque ἀμφήρεις νῆες sunt αἱ ἑκατέρωθεν ἐρεσσόμεναι. Verum et aliis accommodatur h. v. Varin. " enim ἀμφῆρες στόμα affert pro ἀμφοτέραις γνάθοις " ἐσθίον, Utrinque comedens: vel potius Utrinque " instructum dentibus. Affert etiam ἀμφήρης αὐλὸς " pro ἑκατέραις χερσὶ κατεχόμενος, Qui utraque manu " teneri potest: vel σύμφωνος." [Eur. Ion. 1128. σκηναὶ, Herc. F. 243. ξύλα.] " Ἀνηρεοὶ, Hesychio " κρίκοι δι' ὧν οἱ κάλοι διαδέχονται, Anuli per quos " rudentes trajiciuntur. At Ἀνήρεος, Etymologo et " Lex. meo vet. οὐ κατάρατος οὐδὲ ἡρμοσμένος." " Ἐπήρης, ὁ, ἡ, Paratus et instructus, proprie ad re- " migationem: unde navigium dicitur ἐπῆρες. Sui- " das e quopiam cujus nomen tacet, Τὸ δὲ πλοῖον

"ἐτῆρες ἦν, εἰς ὃ τὴν ἄνθρωπον ἐμβάλλουσι· καὶ ἀποπλεῖ. Itidem ἐπήρες κελήτιον ap. Arrian." [Maximus 415.] A

Εἰκόσορος ναῦς, Navis, quæ viginti remis agitur, [Athen. 207.] ET Τριακόντορος, quæ triginta, [Xen. K.'A. 5, 1, 10.] ET Πεντηκόντορος, quæ quinquaginta, [5, 1, 9.] Vide Bayf., qui etiam scribit τριακόντορον et κέλητα poni a Thuc. 4. inter Prædatoria navigia.

"ΕΡΕΣΧΕΛΕΩ, Cavillor, Scommate illudo, aut etiam Scommate irrito: vel Ludificor, Mendacio illudo. Quæ interprr. sunt Budæi: afferentis e Platonis Phædro, Ἐσπούδακας, ὦ Φαῖδρε, ὅτι σοῦ τῶν παιδικῶν ἐπελαβόμην ἐρεσχελῶν σε, Serio contendis et enixe, o Phædre: quoniam tuos amores compellavi, te ludificans, te deludens, et joco irritans: ubi σπουδάζειν et ἐρεσχελεῖν poni tanquam opposita annotat. Talis autem oppositionis hoc exemplum ex Eod. affert, de Rep. 8. Βούλει οὖν φῶμεν τὰς Μούσας, τραγικῶς ὡς πρὸς παῖδας ἡμᾶς παιζούσας καὶ ἐρεσχελούσας, ὡς δὲ σπουδῇ λεγούσας B ὑψηλολογουμένας λέγειν. Subjungit et e Luciano, Ἐχρῆν μὲν μηδ' ἀποκρίνασθαι πρὸς ἄνδρα ἐπίτηδες ἐρεσχελοῦντα. Ex Eod., Ἐρεσχελεῖν βουλόμενοι αὐτὸν καὶ δειματοῦν, στειλάμενοι νεκρικῶς. Et e quadam Diog. Epist. Κἀγὼ δόξας αὐτοὺς ἐρεσχελεῖν πρός με, καὶ τοῦτο οὐχ ἁπλῶς ἀποκεκρίσθαι, Putans eos non serio id respondisse, sed me ludificari, et mendacio illudere. Idem ἐρεσχελῶ pro Contendo et Rixor ab Hermogene usurpari testatur. At VV. LL. ἐρεσχελίζω in ea signif. ab illo usurpari tradunt. Pass. autem ἐρεσχελεῖται reddit Cavillis et verbis ludificatoriis ac territantibus impetitur, in isto Greg. loco, Ἔπειτα ἐρεσχελεῖται παρὰ τοῦ βουλομένου παντός. Suid. ἐρεσχελεῖται exp. φλυαρεῖται: ἐρεσχελοῦντα esse ait σκώπτοντα et χλευάζοντα καὶ οἷον ἐρίζοντα. || Ἐρεσκελῶ etiam dici annotant VV. LL., sed nullum usus h. v. exemplum afferunt. Apud Hes. quidem legitur ἐρεσκλεῖ: sed dubium est an pro ἐρεσχελεῖ: cum exponat ἀηδίζεται et ὀχλεῖται. Quod autem proxime C sequitur ap. eum, sc. ἐρεθίζει pro ἐρεσχελεῖ, scriptum perperam esse suspicari quispiam possit: tum quod sit inter illud ἐρεσκλεῖ et ἐρεσχελία, tum quod quasdam habeat ex illis signif. quas Suid. verbo ἐρεσχελεῖν tribuit. Exp. enim illud ἐρεθίζει Hes. ἀδολεσχεῖ, et χλευάζει, item παίζει, σκώπτει, necnon διαμάχεται. Superius autem ἐρεσχελοῦντες exposuerat φλυαροῦντες." ["Thom. M. 363. Lucian. 2, 336. Plato Phædr. 216. Heind. Bergl. Alciphr. 193. Athen. 223. Mœr. 158. et n. * Ἐρεσχηλέω, ib." Schæf. Mss.] "Ἐρεσχελία, Ludificatio, Disputatio ludificatoria, Contentiosa disputatio. Greg. Οἷς καὶ τοῦτο μέρος τρυφῆς, ἡ περὶ ταῦτα ἐρεσχελία. Bud. φλυαρίαν signif. ait, vel Contentiosam disputationem: addens etiam τὴν κομψείαν τῶν ἀντιθέσεων." ["Thom. M. l. c. Mœr. l. c." Schæf. Mss.] "Ἐρίσχηλος, Contentiosus, Promtus ad convicia. ET Ἐρισχηλεῖν, Ad contentionem incitare, VV. LL." [Ad Mœr. 159. ad Charit. 285." Schæf. Mss.] D

ΕΡΕΥΓΩ, εὔξω, aor. 2. ἤρυγον, Ructo. Et pass. interdum, ut δυσώδες ἐρεύγεσθαι, Alex. Aphr. Fœtidum ructum emittere. Item ἐρεύγεσθαι φωνήν, q. d. Ructare vocem, pro Emittere vocem. Fluvii quoque dicuntur in mare ἐρεύγεσθαι, pro Undas suas in mare devolvere, quasi eructando et evomendo: quæ metaph. ei consentanea est, qua iisdem στόματα tribuuntur. Sic et compp. ἀνερεύγεσθαι et ἀπερεύγεσθαι usurpantur. Sed ἐρεύγειν Eust. indicat esse etiam τὸ μετὰ βίας ἀνασπᾶν πνεῦμα, ut ἤρυγεν ἑλκόμενος ὡς ὅτε ταῦρος. Unde esse dictum ταῦρον ἐρύγμηλον. Il. Σ. [580. "Thom. M. 173. 368. Porson. Phœn. 463. Valck. p. 750. Jacobs. Anth. 11, 318. Epigr. adesp. 230. Heyn. Hom. 7, 101. Phryn. Ecl. 20. Ruhnk. Ep. Cr. 150. Conf. c. ἐρεύθω, ad Apoll. Rh. 3, 163." Schæf. Mss.] "Ἐρυγεῖν, Eructare: Hesychio φωνεῖν. Ἐρεύμενον, per sync. pro ἐρευγόμενον, ap. Hesiod, Ἔ. 2, (94.) καί σε ἔολπα γηθήσειν, βιότοιο ἐρεύμενον ἔνδον ἐόντος. Ita enim Moschop. accipit, exponens, καί σε ἐλπίζω τερφθήσεσθαι τῶν πρὸς ζωὴν ἐπιτηδείων ἐρευγόμενον ἔνδον ὄντων: qui etiam addit, Atticum esse hoc genus loquendi ἐρευγόμενον βιότοιο, ut ἔφαγε τοῦ ἄρτου: hoc autem τῆς ἐρυγῆς vocabulo significari τὴν ἀφθονίαν, Abundantiam et copiam: metaphora a stomacho, qui multis repletus cibis, ructat. Sed videtur scr. potius ἐρεύγμενον, ut ἄρχμενον pro ἀρχόμενον: quæ syncope Ionica esse creditur:" [αἱρεύμενον, Med. Voss. Etym. M. 38, 12.] "Ἠρύγω, Mugio, unde ἠρύγων, Hesychio μυκώμενος." [* Ἐρευγόβιος, Ructando vivens, Greg. Naz. Epigr. 172.] Ἐρευγμός, ὁ, Ructatio, Eructatio, Ructus. [Hippocr. 297, 42. * Ἐρευγμώδης, 356, 23. * Ἔρευγμα, Greg. Naz. Epigr. 166.] Ἐρευγματώδης, ὁ, ἡ, [Hippocr. 404, 47.] ITEM Ἐρευκτικός, Ructus movens. Sic ἐρευγματώδης βοτάνη: quod redditur etiam Ructatrix herba, e Martiale: et πνεῦμα ἐρευγματῶδες, Spiritus ructuosus, Quintil. Voce autem ἐρευκτικός utitur et Diosc. pro qua male in VV. LL. ἐρευντικός. [* Ἔρευξις, Hippocr. 1020. * Ἐρευξίχολος, Nicet. Annal. 19, 4. * Ἐρευγή, Gl. Ructus.]

[* "Ἐρύγω, i. q. ἐρεύγω, Schol. Nicandri 'A. 111. 257. * Ἐρυγάω, idem, Geop. 1157." Wakef. Mss.] Ἐρυγμός, Ructatio, i. q. ἐρευγμός, et quidem usitatius. Aristot. Καὶ αἱ φῦσαι δὲ καὶ οἱ ἐ. τῶν ἀπέπτων δυσώδεις. ["Ad Mœr. 158." Schæf. Mss.] HINC Ἐρυγματώδης: ut Ἐρυγματώδης νόσος Hippocr. Morbus ructuum effectivus et flatuosus. [Imo est ab * Ἔρυγμα, τὸ, "Musgr. El. 837." Schæf. Mss. * Ἔρυξις, Hippocr. 1200.] DICITUR et Ἐρυγή quoque pro eod. ["Theod. 1, 967. Vox, Hes." Wakef. Mss.] "Ἐρυγηλή, epith. raphani, teste Hes.; forsan quod ructus cieat." [* Ἐρυγμήλη, idem, Etym. M.] Ἐρύγμηλος, pro ἐρύγηλος, per pleonasm. τοῦ μ., Eust. [Il. Σ. p. 1224, 52.] de cujus signif. vide in Ἐρεύγω. [I. q. ἐρίμυκος, Il. Σ. 580. Hes. derivat ab * Ἐρυγμή.] "Ἐρυγμαίνω, Eructo: unde particip. ἐρυγμαίνουσα, ap. Hes. de bove s. vacca." [* Ἐρυγμέω, Hippocr. 1207. vulgo ἐρύγμει.] Ἐρυγγάνω, itidem pro Ructo, et quidem usitatius in prosa quam ἐρεύγω, s. ἐρεύγομαι. Sunt tamen qui eam differentiam constituant, ut ἐρυγγάνειν de jejunis dicatur, sicut ἐρεύγεσθαι de saturis. [Eur. Cycl. 521. Schneideri Lex., qui formam * Ἐρυγγαίνω etiam agnoscit. * Ἀνερυγγάνω, Suid. * Ἀπερυγγάνω, Alciphr. 3, 32. * Προσερυγγάνω, Theophr. Char. 19.] AT COMP. Ὀξυρεγμία paulo aliter formatum fuit. Sic autem appellatur Acidus ructus: qui sc. flatum sapore acidum a ventriculo ad os refert. Hippocr. (1256.) Ἐν τῇσι χρονίῃσι λειεντερίῃσιν ὀξυρεγμίη ἐπιγενομένη. [I. q. ὀξυθυμία, Aristophanes Photii. * Ὀξωρεγμία, Phryn. Bekkeri 56.] Ὀξυρεγμιώδης, Qui acidum ructum emittit, Qui acidum ructat, Hippocr. (Aphor. 6, 7.) Οἱ ὀξυρεγμιώδεες οὐ πάνυ τι πλευριτικοὶ γίνονται. Ὀξυρεγμιάω, Acidum ructo: unde τοῖς ὀξυρεγμιῶσι, Diosc. (3, 35.) pro τοῖς ὀξυρεγμιώδεσι. [* Ὀξυρεγμέω, Phot.] Κρομμυοξυρεγμία, Fœtidus ructus, qualis eorum, qui cæpas ederint, Aristoph. Ei. (529.) ὄζει κρομμυοξυρεγμίας.

Ἀνερεύγω, vel Ἀνερεύγομαι, Eructo, proprie Sursum eructo. De fluviis interdum dicitur, metaph. pro Emittere quasi eructando, Apoll. Rh. 2, (744.) ἀνερεύγεται εἰς ἅλα βάλλων. "Ἀνήρυγεν, aor. 2. metaph. ap. Nonn. ἀνήρυγεν αὐδήν, Emisit s. Effudit." Ἀπερεύγομαι, idem. ["Thom. M. 368. Brunck. Apoll. Rh. 163. 242. Ruhnk. Ep. Cr. 149. Valck. Phœn. p. 750. ad Callim. 1, 149." Schæf. Mss. * Ἀπέρευξις, Eructatio, Aret.] "Ἐνερεύγω, Eructo in, Irructo, ut Plaut. unde aor. 2 ἐνήρυγον. Aristoph. Σφ. (913.) Τυροῦ κάκιστον ἀρτίως ἐνήρυγεν. Ubi Schol. exp. ἠρεύξατο. Alii sic, In me eructavit modo turpissime caseum." "Ἐξερεύγω, Eructo, Ructu effundo." [Herod. 1, 202.] "Unde aor. 2 ἐξήρυγον: inde et VERBALE Ἐξέρευγμα, τὸ, Id quod ructu ejectum est, Id quod eructatum est." [* Ἐξέρευξις, Aret. 14. * Ἐξερυγγάνω, Schn. Lex. ἁμαρτύρως. * Διεξερύγησις, Euseb, Pr. E. 6, 3. * Ὑπεξερεύγω, Nicander 'A. 227. * "Ἐπερεύγω, Brunck. Apoll. Rh. 163. 242. Ruhnk. Ep. Cr. 149."

Schæf. Mss.] " Κατερεύγω, Eructo in, s. Ructu A " effundo aut efflo in. Apud Aristoph. enim Σφ. " (1151.) Ὡς θερμὸν ἤ μιαρά τι μου κατήρυγεν, Schol. " exp. κατέπνευσεν, ὡς ἐπὶ τῶν κατὰ τροφὴν ἐρευγο- " μένων." " Προσερεύγω, Adructo: vel Cum ructu " afflo. Diod. Sinop. ap. Athen. l. 6. de adulatori- " bus, οἷς ἐπειδὴ προσερύγοι Ῥαφανίδα καὶ σαπρὸν " σίλουρον καταφαγὼν, Ἴα καὶ ῥόδ' αὐτὸν ἔφασαν ἠρι- " στηκέναι. Et Il. O. 620. τὰ κύματα προσερεύγεται " πέτρῃ." [* Ὑπερεύγομαι, Apoll. Rh. 3, 984.]

ἜΡΕΥΘΟΣ, τὸ, Rubor. Proprie autem putatur ita dici Rubor eorum, qui erubescunt. In VV. LL. male ὁ ἔρευθος: nam cum alii, tum Gal. et Ægineta ubique neutro gen. proferunt. ["Ruhnk. Ep. Cr. 219." Schæf. Mss. * Ἐρευθής, Opp. K. 3, 94.] Ἐνερευθὴς, Ruber, [Casaub. ad Athen. 60. * Ὑπερευθὴς, Opp. Ἁ. 3, 167.] Ἐρευθήεις, poët. Rubicundus, Ruber, [Nicander Θ. 899. Schn. edidit * ἐρευθηΐς. * Ἐρευθαλέος, Nonn. 12, 346. 348.] Ἐρευθόδανον, B Herba, quæ Lat. Rubia. [" Vitiosa scriptura pro ἐρευθέδανον, ut ostendunt cetera e δάνος composita, μηκεδανὸς, ῥιγεδανὸς, πευκεδανὸς, τυφεδανὸς, βρυκεδανός." Schn. Lex. Idem ap. Theophr. ex analogia ἐρευθεδανὸν corrigit: vide notata in Ind. Theophr.] " Ἐρευθέδανον, τὸ, alia est herba quam ἐρευθόδανον, " quæ et ἐρυθρόδανον, quæ Lat. Rubia. Nam, ut " quidem annotatur in VV. LL., ἐρευθόδανον, spino- " sum caulem habet, et in geniculis folia radiata: " at ἐρευθέδανον, spinis caret, ut hedera: cui etiam " folia similia habet, sed rotundiora: ut testatur " Theophr. H. Pl. 9, 14. Plinius autem 24, 10. " Cissos erythranos dixit, quod ibi Theophr. ἐρευθέ- " δανον. Idem Theophr. H. Pl. 6, 1. inter ἀκά- " ανθα enumerat: at Rubiam inter aculeata recenset " Diosc. (3, 160.) ipsi καυλοὺς τραχεῖς tribuens. Sic " Plin. spinosum caulem ei esse tradit." [Rubia tinctorum Linn. Herod. 4, 189. * " Ἐρευθώδης, Theod. Prodr. Amar. 458." Elberling. Mss.] Ἐρεύθω, Rubefacio: αἵματι γαῖαν ἐρεύθων, Il. Λ. (394.). Et pass. C Ἐρεύθομαι, Rubefio. [* Ἐνερεύθομαι, Nicander Θ. 511. * Συνεξερεύθω, Hippocr. 175. * " Κατερεύθω, Rubefacio, Opp. Ἁ. 2, 612." Wakef. Mss. * Ἐρευθέω, Lucian. Nerone 7. * Ἐρεύθημα, Lobeck. ad Phryn. 727. * Ἐρευθόω, Nicet. Ann. 5, 5.] Ἐρευθιάω, Rubefio, Rubesco. Et pro Rubeo, Sum ruber: Nonn. (J. 2, 43.) Ὕδατος οἰνωθέντος ἐρευθιόωντι κελεύθῳ. Item Erubesco; nam ἐρευθιόωντες Hes. exp. ἐρυθριῶντες. [Opp. Ἁ. 3, 25. * Ἐρευθιάω, Lobeck. ad Phryn. 728. * " Ἐρευθιόεις, 4, 253." Wakef. Mss.]

¶ Ἐρύθημα, amisso ε, Rubor, Τῶν ὀφθαλμῶν ἐ. καὶ φλόγωσις, Thuc. 2, (49.) Lucian. (1, 333.) Ἡ ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔτι ἐστίν. Synes. Καὶ εὐθὺς ἐπανθεῖ μοι κατὰ τῆς παρειᾶς ἐ. Item Verecundia. || Radix, quæ ἐρευθόδανον etiam et ἐρυθρόδανον. " Ἐρύθρημα, " Rubor, VV. LL." Ἐρυθαίνω, i. q. ἐρεύθω, Rubefacio. Et pass. Ἐρυθαίνομαι, Rubefio, Il. Φ. (21.) ἐρυθαίνετο δ' αἵματι ὕδωρ. [* Ἀμφερυθαίνω, Quint. Sm. 1, 59. * " Ἐρύθισμα, Psell. Cantic. Cant. 4, 3." D Boiss. Mss.]

[* Ἐρυθῖνος, Piscis nom., Opp. Ἁ. 1, 97.]

[* " Ἐρύθεια, ad Paus. 372. Boiss. Philostr. 366." Schæf. Mss.]

¶ Ἐρυθρὸς, amisso ε, et assumto ρ, Ruber: ut οἶνος, νέκταρ, Hom.: θάλασσα, Rubrum mare. Alicubi etiam ἐρυθρὰ sine adjectione. || Item ἐρυθρὸς, quibusdam, vel ἔρυθρος retracto accentu, Frutex, qui et ῥοῦς, vulgo Sumach. [" Compar. Ἐρυθρότερος κόκκου, Cocco rubentior, Dromon Comicus ap. Athen. 240." Schw. Mss.] Ἐρυθρόδανον, Herba, quæ et ἐρευθόδανον, Rubia, [Diosc. 2, 160.] Ἠρυθροδανωμένος, Rubefactus, et quasi rubia tinctus, Hes. v. Ἐρυθροδανωμένος. " Ἐρυθροδανωμένα, Hesychio πυρ- " ρὰ, πυροειδῆ, κόκκινα: aliis Tincta radice rubiæ, " quæ ἐρυθρόδανον dicitur." [Greg. Naz. 1, 153.] Ἐρυθροκάρδιος, ὁ, ἡ, Rubrum cor habens, VV. LL. [Theophr. H. Pl. 3, 12.] " Ἐρυθρόκομος, Qui rubeis " est comis. Ita cognominatam fuisse quandam

" Mali Punici speciem discimus e Plin. 13, 19. for- " san ideo tingendis vestibus usurpatam: dicit enim " florem mali Punici, Balaustium dictum, tingendis " vestibus idoneum esse." [* Ἐρυθρόλευκος, Hes. * Ἐρυθρόμελας, Athen. 652.] Ἐρυθρόπελας, quod et ἐρυσίπελας, VV. LL. [J. Poll. 2, 202. * Ἐρυθροποίκιλος, Athen. 322.] Ἐρυθρόπους, q. d. Rubipes, Avis quædam Aristoph. Ὄ. [303. * Ἐρυθροπρόσωπος, Suid. v. Ἅρματος, " et v. Σύρφαξ. * Ἐρυθροσήμαντος, Const. Manass. Chron. p. 113. * Ἐρυθρόφυλλος, p. 97." Boiss. Mss. * Ἐρυθρόχλωρος, Hippocr. Epidem. 6, 3. T. 1. p. 805. Lind. = §. 7. p. 268. Foës. ubi * Ἐρυθροχλωρος: vide Schn. Lex. Suppl. * Ἐρυθρόχρως, Cratinus Athen. 325. * " Ἐρυθρόχρους, Nicet. Eugen. 4, 80. 128. 5, 15. * Λευκερυθρόχρους, 1, 133." Boiss. Mss.] Διέρυθρος, Rubro colore distinctus, Cui rubor permistus est. [Diosc. 3, 11. * Ἐνέρυθρος, Aret. 32.] Ἐξέρυθρος, Valde ruber, Gal. Τῆς γέ τοι φλεγμονῆς ἡ μὲν, ἐξέρυθρός ἐστιν, ἡ δ' ὀλίγῳ τινὶ τοῦ κατὰ φύσιν ἐρυθροτέρα: [8, 446 " Cattier. 76." Schæf. Mss. * Ἐξερυθροειδὴς, Hippocr. Prorrhet. 1, 18. T. 1. p. 482. Lind. * Κατέρυθρος, Theophyl. Epist. 15. * Λευκοέρυθρος, Procl. Paraphr. Ptol. 3, 16. p. 203.] Ὑπέρυθρος, Subruber, Aliquantum ruber, [Athen. 316. 326. * Ἐρυθρότης, Schol. Æsch. Pr. 134. * " Ἐρυθρόω, Const. Manass. Chron. p. 54. 57. Meurs. Schæf. Mss. * " Ἐξερυθρόω, Nicet. Eugen. 4, 252. * Κατερυθρόω, Const. Manass. Chron. p. 42. * Ἐρύθρωσις; * Ἐρύθροος, p. 55." Boiss. Mss. " Ἐρυθρῶος, Const. Manass. Chron. p. 105. cf. Epimetr. 1. ad Aristoph. Πλ. Hemsterh. p. xxxii. Ed. Lips." Schæf. Mss.] " Ἐρυθρόνιον, sive Ἐρυθραϊκὸν, dicitur alte- " rum Satyrii genus, habens τῆς ῥίζης τὸν φλοιὸν " πυῤῥὸν, teste Diosc. 3, 144. ut et Plinius 26, 10. " Est et aliud, inquit, genus Satyrii: Erythraicon " appellant: duræ radicis cortice rubro." [* Ἐρυθράδιον, Schol. Nicandr. Θ. 74. * Ἐρυθρὶς, Gl. ἰχθὺς, Rubra. * Ἐρυθρῖτις, Synes. 209. * Ἐρυθρώδης, Rubicundus, Athen. 76.] AT Ἐρυθρίας est Rubicundus, Ruber: ut ὠχρίας, Pallidus. Bud. ex Aristot. Præd. [8.] Ἐρυθραίνω, Rubefacio. Et pass. Ἐρυθραίνομαι, Rubefio. Herodian. 5, (6, 24.) Καὶ τὰς παρειὰς ἐρυθραίνων. Κατερυθραίνω, Idem. [Hes.] VERB. autem Ἐρυθριάω neutr. pro Erubesco, Rubore suffundor, Plato de Rep. 1. Τότε καὶ εἶδον ἐγὼ, πρότερον δ' οὔπω, Θρασύμαχον ἐρυθριῶντα. Dem. (270.) Ἀλλὰ κἂν ἑτέρου λέγοντος ἐρυθριάσειε. [* Ἐρυθρίασις, Gl. Rubor, Ion. Ἐρυθρίησις, Hippocr. 23. * Ἐρυθριασμένως, Dio Cass. 914. * " Ἀνερυθρίαστος, Philo 2, 664." Kall. Mss. * Ἀνερυθριάστως, Simeon Metaphrasta Ms. Vit. S. Pelagiæ Cod. Par. No. 1528. fol. 74. b. " Impudenter, Deposito pudore, Chrys. Hom. 135. T. 5. p. 868." Seager. Mss. * Ἀνερυθριάω, Xen. Σ. 3, 12.] Ἀπερυθριάω, Depudeo, e Seneca, Pudorem depono, Erubescere desino; Me non pudet, Depuduit Ovid. Aristoph. N. (1216.) Ἀπερυθριάσαι γε μᾶλλον, ἢ σχεῖν πράγματα, Impudentia uti, Impudenter negare. Chrys. de Sacerd. Ψυχὴ γὰρ ἐπειδὰν εἰσάπαξ ἀπερυθριάσαι βιασθῇ, εἰς ἀναλγησίαν ἐκπίπτει, Pudorem deponere, verecundiam. A pass. th. Ἀπερυθριάομαι fit ἀπηρυθριασμένος partic., et dicitur ἀπηρυθριασμένον Quod impudenter factum dictumve est, et pudore deposito. [* Ἀπηρυθριακότως, Apollod. ap. Stob. Serm. 44, 307.] Ἀπηρυθριασμένως, Impudenter, Deposito pudore, Perfricta fronte, ἀναιδῶς. [Cyrillus Suidæ v. Σπάδων. * Ἐξερυθριάω, Hippocr. 566. * Ἐπερυθριάω, Cyrill. Alex. in Mich. p. 309. 470. * Κατερυθριάω, Heliod. 10. p. 486.] AT Ὑπερυθριάω, Aristoph. (Πλ. 702.) Subrubesco. Ἐρυθραῖος, interdum pro ἐρυθρὸς, ut cum, ἐρυθραῖον οἶδμα θαλάσσης dicitur a Dionysio P. quod alio nomine ἐρυθρὸν πέλαγος· ἐρυθρὰ θάλασσα nuncupatur. Ab Eod. vero ἐρυθραῖος κάλαμος appellari creditur Calamus odoratus, vel quod juxta Rubrum Mare nascatur, vel quod ruber sit. At ἐρυθραῖος λίθος, qui Statio Erythræus lapillus itidem, Claudiano Erythræa gemma, Tibullo periphr. in Erythræo legitur quæ litore concha: Propertio, quæ venit e Rubro concha Erycina Mari. Idemque esse putatur qui Bacca conchea, Virgilio in Culice dicitur, quod in conchis, quas

margaritiferas cochleas Plin. vocat, concrescat, Margarita Tullio, ut et Theophr. atque aliis μαργαρίτης, Unio Plin. Luciano et λίθος Ἰνδικὸς, qui alioqui altero illo nomine utitur, (2, 442.) Λίθους ἐρυθραίους κατὰ τῶν λοβῶν, πολυτάλαντον ἠρτημένας βρίθος. Hieronymus denique ad Principiam, Rubri Maris granum nominavit: ubi, sicut et Lucian., auribus appendi solitum ostendit: scribens Aurum portare cervicibus, auribus perfor. ‹t›is Rubri Maris pretiosissima grana suspendere. [“ Ἐρυθραῖοι, ad Diod. S. 2, 365.” Schæf. Mss.] Ἐρύθριον, Malagmatis nomen, cujus compositio habetur ap. Ægin. 7, 18. Ἐρυθροὶς, VEL Ἐρυθροειδὴς, Tunica testium et vasorum spermaticorum, ubi extra ventrem processere. Quamdiu enim intra ventrem sunt, eorum tunica, quod illic nihil eximium habeat, nullo proprio donatur nomine: posteaquam vero extra ventrem processit, quia rubet, ἐρυθροῖς incipit appellari. Gorr. Ἐρυθρινὸς, al. Ἐρυθρῖνος, Rubellio, ut Gaza vertit ap. Aristot., Gr. nomen imitans. Sicut et Gall. ead. fere nominis forma vocatur Rouget. Plin. Gr. nomen retinet: sed vulg. exempl. habent Erythinus. Vocatur et δύκη ab Athen. 7. [“ Kiessl. ad Iambl. Pr. p. 316.” Schæf. Mss.]

“ ἘΡΥΣΙΒΗ, ἡ, Rubigo: Hesychio νόσος τις ἀέρος “ ἐπιγενομένη τοῖς φυτοῖς καὶ καρποῖς. Theophr. C. Pl. “ 4, 15. esse dicit σῆψίν τινα τοῦ ἐφισταμένου ὑγροῦ, “ maximeque infestare τὰ σιτώδη καὶ τὰ χεδροπὰ, “ in locis κοίλοις καὶ δροσοβόλοις, superveniente sole “ rori. Unde Plin. 18, 17. Cœleste frugum vinea- “ rumque malum nullo minus noxium est rubigo. “ Frequentissima hæc in roscido tractu convallibus- “ que.” [“ Boiss. Philostr. 636. ad Timæi Lex. 122. 210.” Schæf. Mss.] “ Ἐρισύβη, Hesychio ὁ ὡς κονιορ- “ τὸς κατερχόμενος καὶ ἀφανίζων τὸν σῖτον.” “ INDE “ Ἐρυσιβώδης, Rubiginosus, h. e. vel Rubigini simi- “ lis, vel Rubigini obnoxius, Qui rubigine infestatur.” [Theophr. C. Pl. 3, 24, 4.] “ ITEM Ἐρυσιβάω, Ru- “ bigini obnoxius sum, vel Rubigine laboro. Theo- “ phr. in l. paulo ante cit., Τῶν δ᾽ ὀσπρίων μάλιστα “ ἐρυσιβᾷ κύαμος. Utitur idem et alio verbo, NIMI- “ RUM Ἐρυσιβόομαι, Infestor s. vitior rubigine. “ Affertur enim ex H. Pl. 3, 17. Ἐρυσιβοῦται σῖτος “ μάλιστα ταῖς πανσελήνοις, pro Rubigine infestatur.” “ Ἀπερυσιβόω, Rubiginem ingenero: vel Rubigine “ consumo: unde pass. ἀπερυσιβοῦται, quod exp. “ Rubiginem sentit.” [Theophr. C. Pl. 5, 10, 13. 5, 11, 3.]

“ ἘΡΥΣΙΠΕΛΑΣ, ατος, τὸ, Erysipelas: ἔρευθος “ μετὰ διαπύρου φλογώσεως, ἔσθ᾽ ὅτε πυρετὸν καὶ φρίκας “ ἐπιφέρον, inquit Defin. Med. auctor. Celsus (5, 26.) “ inter Cancri species numerat τὸ ἐρυσίπελας, ubi “ disserens quibus signis decernatur, ait, Modo super “ inflammationem rubor ulcus ambit, isque cum “ dolore procedit: ἐρυσίπελας Græci nominant. J. “ Poll. (2, 202.) ἐρυθρόπελας vocat, Latini etiam Sa- “ crum ignem, vulgi superstitio Ignem sancti An- “ tonii. Qu. Seren. Samonicus, Est etiam morbi spe- “ cies quæ dicitur ignis, Languida quo multo tor- “ rentur membra calore. Et Virg. Georg. 4. con- “ tactos artus sacer ignis edebat: de pecudibus lo- “ quens, de quibus et Colum. 7, 5. Est etiam insa- “ nabilis sacer ignis, quam pusulam vocant pastores. “ INDE Ἐρυσιπελατώδης, Erysipelati similis, Erysi- “ pelatis speciem gerens, In erysipelas vergens: ut “ φλεγμοναὶ, Diosc. 1, 15. et vicissim ἐρυσίπελας “ φλεγμονῶδες, Galen. Therap. 14. init. et ad Glauc. “ 2, 1. quibus in ll. fuse de hoc vitio tractat.”

ἘΡΕΥΝΑΩ, Indago, Vestigo; Scrutor, Perscrutor, Inquiro. Il. Σ. (321.) Πολλὰ δέ τ᾽ ἄγκε᾽ ἐπῆλθε, μετ᾽ ἀνέρος ἴχνι᾽ ἐρευνῶν, Εἴποθεν ἐξεύροι: ubi Eust. ἴχνι᾽ ἐρευνῶν esse dicit ἰχνηλατῶν. Potest tamen jungi etiam verbo præp. Antiphon. (719.) Πρῶτον μὲν εἰσβάντες εἰς τὸ πλοῖον, ἠρεύνων· καὶ ἐπειδὴ τι αἷμα εὗρον. Bud. a Plat. pro Indago et Vestigo poni auctor est. Vult autem ab ἐρέω deduci Eust., ut ex ἐρέω primum fiat ἐρεύω per epenth. τοῦ υ, ut e χέω fit χεύω, deinde per epenth. τοῦ ν, ἐρευνῶ: sicut ex ἵκω formatur ἱκνῶ, et οἰχνῶ ex οἴχω. [“ Thom. M.

A 363. ad Charit. 407. Wakef. Ion. 464. H. in Cer. 163. Xen. Eph. 43. Heyn. Hom. 7, 480. Conor, Theocr. 7, 45. Conf. c. ζητῶ, Jacobs. Anth. 11, 416. Med., Plato Theæt. 327. In med. et act. promiscue usurpatur, Valck. Oratt. 326. ad Xen. Eph. 233. Ἐρεύω, * Ἔρευσις, Acta Traj. 1, 254.” Schæf. Mss. * Ἐρευνητέον, Xen. Σ. 8, 39.] Ἐρευνητὴς, [Athen. 256.] ET Ἐρευνητὴρ, Scrutator, Nonn. [J. 1, 155. D. 2, 25. * Ἐρευνήτρια, Cornut. c. 10. * Ἀνερεύνητος, Eur. Ion. 255.] Δυσερεύνητος, ὁ, ἡ, Cujus difficilis est scrutatio, Qui non facile indagari potest. [Hes.] Ἔρευνα, Indagatio, Scrutatio: Ἔ. ποιεῖσθαι τῶν οἰκιῶν, Aristot. Œc. 2. Perscrutari domos. Et οἱ κατ᾽ ἔ. εἰσιόντες pro Ad scrutandum, Bud. tacito auctoris nomine. [“ Brunck. Œd. T. 566.” Schæf. Mss.] Ἀνερευνάω, Pervestigo, Perscrutor. Dicitur et Ἀνερευνῶμαι signif. act. [Plato Phæd. 1, 63. * Ἀνερεύνησις, Gl. Perscrutatio, Indagatio, Schol. Lycophr. 11. * “ Ἐξανερευνάω, Tzetz. Chil. 5, 83.” Elberling. Mss.] Διερευνάω, Idem. Appian. B. C. 5,

B (98.) Πρόπλων δ᾽ αὐτῷ τινὲς τοὺς μυχοὺς τῆς θαλάσσης διηρεύνων. Dicitur et Διερευνῶμαι act. signif.: Τὸ θεῖον πάντα διηρευνᾶται, Greg. de Hom. [* “ Διερεύνησις, Clem. Alex. Str. 7. * Διερευνητέον, 8, 4. p. 919. Plato de LL. 2, 654. * Διερευνητικὸς, Procl. Paraphr. Ptol. 3, 18.” Kall. Mss.] Διερευνητὴς, Perscrutator, Indagator. [Xen. K. Π. 5, 4, 4.] Ἀδιερεύνητος, Impervestigatus, Non pervestigatus, Philo de Mundo, Οἷς οὐδὲν ἀ. ἀπολέλειπται. A Bud. exp. Non exploratus, excussus, ap. Plut. Dione 312(=856.) Interdum vero est Non pervestigabilis, Impervestigabilis, Inscrutabilis. [“ Valck. Adoniaz. p. 232.” Schæf. Mss.] Ἀδιερευνὴς pro eod., VV. LL. “ Δυσ- “ διερεύνητος, Perscrutatu difficilis,” [Dio Cass. 659.] “ Προδιερευνάω, Ante perscrutor et pervestigo,” [“ ad Diod. S. 2, 424. Thom. M. 363. * Προδιερευνητὴς, ib.” Schæf. Mss. * Συνδιερευνάω, Basil. 3, 3.] Ἐξερευνάω, Idem, [Diog. L. 10. p. 791. * Ἐξερεύω, Indago, Hes.] Ἐξερεύνησις, Perscrutatio, Indagatio, [Symm. Ps. 63, 6.] Ἐξερευνητὴς, Eur. Perscrutator,

C Indagator. [* Ἐξερευνητικὸς, Strabo 3, 231.] Ἀνεξερεύνητος, Inscrutabilis, [Gl. Inextricabilis. * “ Ἀνεξερευνήτως, Andr. Cr. p. 31.” Kall. Mss.] “ Δυσεξ- “ ερεύνητος, Investigatu s. perscrutatu difficilis. Ari- “ stot. Polit. 7. Δυσέξοδος γὰρ ἐκείνη τῶν οἰκήσεων “ διάθεσις καὶ δυσεξερεύνητος τοῖς ἐπιτιθεμένοις.” Διεξερευνάω, et Διεξερευνάομαι, Diligenter pervestigo, Accuratissime indago, s. rimor; addit enim secundam quandam vehementiam geminatio præpositionis. Plato de LL. Διεξερευνώμενος χώραν. [* Διεξερευνητὴς, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * Προυξερευνάω, Eur. Phœn. 92. * Προυξερευνητὴς, Rhes. 296. * Συνεξερευνάω, Plato Theæt. 1, 155.] Προερευνάω, Prius indago, vestigo, scrutor. Et Προερευνῶμαι pro eod. Xen. K. Π. 5, (4, 2.) Πέμπει τινὰς προερευνησομένους.

ἘΡΕΦΩ, Tego, Contego, Tectum impono, στεγάζω, Dem. (426.) Ἤρεψε τὴν οἰκίαν τοῖς ἐκ Μακεδονίας δοθεῖσι ξύλοις. At Hom. locum ex Il. A. vide in Ἐπερέφω. [“ Simmias Epigr. 1. Aristoph. Fr. 223.

D Heyn. Hom. 4, 22. Wassenb. 23. ad Timæi Lex. 188.” Schæf. Mss.] Ἔρεψις, q. d. Tectura, i. e. Ipse tegendi actus: ut νεῶν ἐρέψεις. Interdum vero et Tectum: ut exp. ap. Plut. Pericle, Τῇ δ᾽ ἐ. περικλινὲς καὶ κάταντες τὸ ᾠδεῖον. Bud. quoque a Plut. pro Tecto poni scribit, sed locum non proferens. Sic autem et a Theophr. accipi putat idem, H. Pl. 5, (6, 1.) Χρῶνται πρὸς τὴν ἔ.: ut sit, inquit, pro ὀροφὴ, sicut κάμψις dicitur pro καμπή. Sunt vero qui et Contignationem hic interpr. [Plut. Antonio 45.] A QUO Ἐρέψιμος ὕλη, Theophr. (H. Pl. 4, 2, 8.) Materies tectis conficiendis idonea. Sic et ἐρέψιμα ξύλα. Bud. ἐρέψιμον Tectorium vertit. || Et ἐρέψιμον, Herba, Suid. [“ Thom. M. 641. Markl. Iph. p. 233. Timæi Lex. 187. et n.” Schæf. Mss.]

Ἀμφηρεφὴς, Circumquaque tectus, circumcirca, In circuitu tectus, Epith. pharetræ, Il. A. (45.) Τόξ᾽ ὤμοισιν ἔχων, ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην. [* Ἀμφερέφω, Antip. Epigr. ap. Huschk. Anal. 236.] Ἀνηρεφὴς, Apoll. Rh. (2, 1173.) Tecto carens, νηοῦ. Exp. ta-

men in VV. LL. Alte tectus. [* Διηρεφὴς, Tzetz. Posth. 6, 325.] Ἐπηρεφὴς AB Ἐπερέφω, Tectus, Coopertus, Opacus, Apoll. Rh. 2, (736.) σπέος —Ὕλῃ καὶ πέτρῃσιν ἐπηρεφές. Apud Od. N. (349.) σπέος κατηρεφὲς Eust. tradit a vet. exp. etiam χθαμαλόν. Est autem ἐπερέφω pro Tego, Tectum impono, et Il. A. (39.) εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα: ubi Eust. ἔρεψα ait esse ὀρόφωσα: sed ego ἐπέρεψα lego, juncta præp. ἐπὶ verbo ἔρεψα. Κατηρεφὴς, idem. Quod itidem est a Κατερέφω: κατηρεφὲς enim δάφνῃσι σπέος, (Od. I. 183.) quod illis tegitur tanquam tecto. At κῦμα, Unda quæ se attollendo, velut alto quodam tecto operit, [E. 366.] Et contra κατηρεφὲς, cum περὶ τοῦ οἰκήματος dicitur, pro χθαμαλόν. Eust. Est autem illius v. media vox κατερέψεται ap. Apoll. Rh. 2, (1074.) κεράμῳ κατερέψεται ἑρκίον ἀνήρ. Et ap. Aristoph. Σφ. (1294.) dicitur testudinibus, Ὦ εὖ κατηρέψασθε, pro Quam bene tectæ estis, s. coopertæ. " Κατερεφὴς, Tectus, Tecto munitus." [* Συγκατηρεφὴς, Lycophr. 1279. * Νυκτηρεφὴς, Nocte occultus, Æsch. Ag. 467. * Πετρηρεφὴς, Pr. 299.] Συνηρεφὴς, Tectus umbra spissa tanquam tecto, Umbrosus, Opacus, Ἐν τῷ συνηρεφεῖ ἐσμὲν, Lucian. (2, 898.) pro In opaco sumus, umbra. Sic et Straboni συνηρεφῆ dici Opacum scribit Bud. [* " Συνηρεφῶς, Nicet. Eugen. 6, 9. * Συνηρέφεια, 4, 39." Boiss. Mss.] Συνηρεφέω, Opaco, Inumbro, Theophr. (H. Pl. 3, 1, 5.) de fluvio alveum mutante loquens, eo exundante, Καὶ ἅμα τῇ μεταβάσει τοσαύτην ὕλην συγγεννᾷ τοῖς τόποις, ὥστε τῷ τρίτῳ ἔτει συνηρεφεῖν, Locum opacare, Bud. [* Συνηρεφία, Appian. B. C. 4, 649.] Ὑψηρεφὴς, Alte tectus, Altum tectum habens. Et Altus, Celsus, e consequenti. Sed poët. Ὑψερεφὲς δῶ, δῶμα ab Hom. dicitur metri causa, pro ὑψηρεφές. Sic et ὑψερεφεῖς ναοί, Aristoph. (N. 306.) Scribitur vero et ὑψιρεφὴς in VV. LL. sed hanc scripturam non agnoscit Eust. [" Heyn. Hom. 5, 38. 7, 679. Kuster. Aristoph. 55. ad Od. Δ. 46." Schæf. Mss.]

ὈΡΟΦΗ, Contignatio qualis est tectorum, Thuc. 4, (48.) Ἀναβάντες ἐπὶ τὸ τέγος τοῦ οἰκήματος, καὶ διελόντες τὴν ὀ. ἔβαλλον τῷ κεράμῳ. Theophr. Διαμνημονεύουσιν ὀ. τινὰς τῶν ἀρχαίων οὔσας. Quod describens Plin. ait, Theophr. huic arbori honorem tribuit, memoratas ex ea referens templorum veterum contignationes. Aristot. de apibus, Ἄρχονται δὲ τῶν ἱστῶν ἄνωθεν ἀπὸ τῆς ὀ. τοῦ σμήνους καὶ κάτω σύννυφες, i. e., eod. Plin. interpr., Struunt orsæ a concameratione alvei, textumque velut a summa tela deducunt. Pro eo autem, quod Varro habet, Singulis parietibus columbaria fiunt rotunda, in ordinem crebra; ordines quamplurimi esse possunt a terra usque ad cameram: in Geop. est, Κατασκευάζειν δὲ χρὴ ἐν τοῖς τοίχοις καὶ νεοσσιὰς πυκνὰς, ἀπὸ ἐδάφους μέχρι τῆς ὀ. Ap. Athen. 5. Ταῖς τε κατασκευαῖς καὶ ταῖς ὀ. καὶ θυρώμασι δὲ πάντα ἦν ταῦτα πεποιημένα, Tectis laqueatis et postibus spectabili opere exornata, Bud. Ὄροφος, ὁ, Tectum, Camera, Thuc. 1, (134.) Τοῦ οἰκήματος τὸν ὄ. ἀφεῖλον, Domus tectum demoliti sunt. Philo V. M. 3. Τὸν ὄ. καὶ τοὺς τοίχους καλύπτειν, Tectum et parietes integere. || Aquatilis calami genus, quo domus tegi solebant, Il. Ω. (450.) de tentorio Achillis, ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν Λαχνήεντ' ὄροφον, λειμωνόθεν ἀμήσαντες. Citat J. Poll. etiam e Theophr. et Aristot. Eur. Schol. tradit esse genus Calami fragilis et papyracei, ἀσθενὴς, inquit, καὶ παπυρώδης, e quo pueri conficiant fistulas exilem sonum edentes, adeo ut vix audiri queant: hinc n. compositum vult illud, quod infra habes, ὑπόροφον βοάν. [* Ὀροφηφάγος, Anal. 3, 55.] Ὀροφηφόρος, ὁ, ἡ, Tectum s. Contignationem ferens: ὀροφηφόρον animal dicitur, quod alio nomine ὀστρακόδερμον, Testaceum animal. [Anal. 3, 50. * Ἀνώροφος, Lycophr. 350.] Αὐτόροφος, Tectum e seipso habens, Seipsum contegens. [" Wakef. S. Cr. 4, 48. Dionys. H. 1, 205." Schæf. Mss. * " Αὐτώροφος, Const. Manass. Chron. 2730. p. 106." Kall. Mss.] Διόροφος, Duplici tecto instructus, Duplicem concamerationem, contignationem habens, δίστεγος. [Hes. * " Δυώροφος, Schol. Pind. Ὀ. 5, 27." Boiss. Mss. * Εὐόροφος, Anal. 2, 113. * Εὐώροφος, Schol. Lycophr. 350.]

A Ὁμωρόφιος, Qui sub eadem camera vel tecto est, J. Poll. [p. 53. Athen. 437. * Ὁμόρροφος, var. lect. ibid.] " Dicitur et ὁμώροφος pro eod." [" Herodian. Epimer. 204." Boiss. Mss.] " Ὁμορόφιος, Sub eod. " tecto habitans, Contubernalis. Antiphon, Ἵνα μὴ " ὁμ. γένηται τῷ αὐθέντῃ." [Lobeck. Phryn. 643. * Ὁμορρόφιος, Nonn. D. 2, 340. * Ὁμοροφέω, Schæf. Æsop. 145. * Ὁμοροφία, Gl. Contubernium.] Παρωροφὶς, ἡ, Quod est inter ὄροφον et στέγος, J. Poll. 1. [Herod. 2, 155. * Πεντόροφος, * Πεντώροφος, Lobeck. Phryn. 709. Dionys. H. de Comp. VV. 1, 3.] Πετρώροφος, Habens cameram s. tectum e lapidibus, [Tzetz. Argum. Lycophr. p. 268. Müller. * " Πετρόροφος, Herodian. Epimer. 204." Boiss. Mss.] Πολυόροφος, Multas concamerationes s. contignationes habens, Multas habens cameras s. tecta. [" Ad Charit. 631. Toup. Opusc. 1, 573." Schæf. Mss. * Πολυώροφος, Eust. 640=499.] Τετρώροφος, Quatuor habens concamerationes s. contignationes, Quatuor habens cameras s. tecta. [Appian. 1, 436.] " Ὑπερ-
B " όροφος, Superbus. Nam Hes. ὑπερόφους, si modo ita " scripsit, exp. ὑπερηφάνους." Ὑπερορόφιος, Qui supra tectum s. cameram est. Cui contr. Ὑπωρόφιος, Qui sub tecto s. camera est, φάλαγγες, ἀράχναι, Araneæ quæ sub camera s. tecto degunt, οἱ φωλοῦντες ὑπὸ τοὺς ὀρόφους, Eust. At Eur. Or. (147.) Ἴδ', ἀτρεμαίαν ὡς ὑπόροφον φέρω βοὰν, Vocem, quæ sub tecto domus contineatur nec extra a quoquam exaudiri queat. Alii vero referunt ad ὄροφον, Calamum, ut vox intelligatur tam exilis, quam quæ editur a fistulis ex illo calamo confectis; sic enim hic chorum respondere verbis Electræ præcedentibus, φώνει ὥσπερ πνοὴ καὶ ἀπήχησις σύριγγος λεπτοῦ δόνακος. " Ὑπορρόφιος, i. q. ὑπωρόφιος," [Basil. 2, 550. Ὑπορόφιος, Ὑπωρ., Lobeck. Phryn. 706. Ἡ ὑπωροφία, sc. χώρα, Diod. S. 18, 26. * " Ὑπώροφος, Antip. S. 37. Musgr. Herc. F. 107." Schæf. Mss.] Ὑψόροφος, Altam cameram s. concamerationem habens, Od. B. (337.) ὁδ' ὑψορόφον θάλαμον κατεβήσατο πατρός. [Ὑψόροφος, * Ὑψώρ., Lobeck. l. c. " Apud Athen.
C 189. geminata ρ̄ litera ὑψόρροφα δώματα scribitur." Schw. Mss.] Ὀροφίας, ου, ὁ: ut ὀροφίαι μύες καὶ ὄφεις, Qui in camera s. tecto latibula habent, οἱ περὶ τὰς ὀροφὰς διάγοντες. Aristoph. Σφ. (205.) Μῦς; οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ὑποδυόμενός τις οὑτοσὶ Ὑπὸ τῶν κεραμίδων Ἡλιαστὴς ὀ. Est autem Eustathio ὁ ἐν ταῖς οἰκίαις μυοθήρας ὄφις, Serpens, qui mures venatur in concameratione s. tecto. [* " Ὀροφιαῖος, * Ὀροφικὸς, Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 241." Boiss. Mss. * Ὀρόφινος, Æneas 32.] Ὀροφόω, Concamero, Contigno, Plut. (6, 790.) Οἰκίαν τετραγώνοις ὠροφωμένην δοκοῖς, Joseph. Κεδρίνοις φατνώμασιν ὠρόφωντο. Ὀρόφωμα, Tectum, Concameratio, Contignatio, Athen. (205.) Ὀρ. ῥομβωτόν. Ὀρόφωσις, Concameratio, Contignatio. [Gl. Lacunarium, Laquearium. * " Ὀροφωτὴς, Const. Manass. Chron. p. 9. Meurs. * Ὀρόφωτὸς, Heyn. Hom. 6, 284." Schæf. Mss. * Ἐποροφόω, Heracl. Alleg. c. 48. * Κατοροφόω, Eumath. 1. p. 9.] Συνοροφόω, Contego, Concamero, Lucian. [2, 409.]

D

ἜΡΗΜΟΣ, ὁ, ἡ, itemque ἐρήμη interdum. Apud vet. autem ἐρῆμος, ut ἑτοῖμος, Desertus, Solus, ut dicitur, loca sola caveto, Inhabitatus. Item Incultus. Od. Γ. (270.) Δὴ τότε τὸν μὲν ἀοιδὸν ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην. Xen. K. Π. 3, (2, 1.) Πολλὴν τῆς χώρας τοῖς Ἀρμενίοις ἐ. καὶ ἀργὸν οὖσαν διὰ τὸν πόλεμον. Et ὄρος Thuc. Item Ἐ. καὶ ἀπάνθρωπος γῆ, Lucian. (1, 194.) cum prius dixisset γῆν ἀνέργαστον. Herodian. 3, (12, 12.) Ἔ. βασίλεια vocavit Regiam vacuam, Polit. Interdum vero additur gen.: Xen. K. Π. 4, (4, 2.) Χώρα ἐ. ἀνθρώπων οὖσα. || Sed frequenter dicitur et homo Desertus, Qui præsidio destitutus est, Cui nemo fert opem; Incustoditus. Andoc. Οὐδ' ἔ., οὐδ' εὐαδίκητος. Thuc. 2. Ἀπώλλυντο ἔ. Herodian. 2, (12, 12.) Ἔ. τε καὶ ὑπὸ πάντων καταλειφθείς. Plut. Amat. Narr. Οἱ δὲ καταλαβόντες ἐ. τὰς κόρας, βιάζονται, Incustoditas, Polit. Sic autem ap. Thuc. ἐ. πύλας Schol. exp. ἀφυλάκτους: atque ita et in Prov. Ἐρήμας τρυγήσεις crediderim ἐρήμας exp. posse: v. Erasm. in Prov.

Haud impune vindemiam facies: simul et meam iu illud animadversionem. Dicitur etiam ἔ. οἶκος a Dem. et ἐρημωθεὶς, quando sublata stirpe liberorum legitimorum, successio ad proximos defectus. Bud. Isocr. autem videtur et ἐρήμους ἀνθρώπους eo sensu dixisse, sicut et στρατιώτας, Qui amiserunt suum ducem. Frequenter tamen gen. additur, et dicitur aliquis ἔρημος τοῦ βοηθήσοντος, Isocr. ἔρημος βοηθείας, Plut. quem gen. et Schol. Thuc. subaudit in quodam ejus l., ubi dicit ἐρήμῳ ὄντι. Quinetiam ap. Il. E. (140.) τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται, Eust. exp. ἔρημα τοῦ βοηθήσοντος. Esse autem ἐρῆμα, vet. scripturam, admonui supra. Huc certe pertinet copulatio τοῦ ἔρημος cum ἀβοήθητος, ap. Plut. de Al. Fort. Sciendum est autem non tantum cum illo gen. aut similibus jungi ἔρημος, sed cum plerisque aliis, pro Destitutus, Orbatus, aut etiam simpl. Carens. Plato Ep. Ἔ. εἶναι ἀνδρῶν φίλων καὶ πιστῶν. Et Ἔ. γνησίων διαδόχων χώρα, Plut. Sol. θεραπείας, Camillo. Isocr. ad Phil. Ἀλλὰ τῶν μὲν προειρημένων ἁπάντων ἔ. γένηται καὶ γυμνός. Xen. (K. Π. 2, 1, 4.) Ἔ. συμμάχων. Idem vero K. Π. 4, (4, 2.) dixit regionem, quæ sit ἐρήμη ἀνθρώπων, esse etiam ἐρήμην τῶν ἀγαθῶν. || Ἔρημος ἀγὼν, Non habens adversarium, Hes. || Ἐρήμη, sub. δίκη, Vadimonium desertum. ET Ἐρημοδίκιον pro eod. Dem. (540.) Δίκην δὲ τούτῳ λαχὼν ὕστερον τῆς κακηγορίας, εἷλον ἐρήμην, Indicta causa damnavi, i. e. Cum ille ad judicium non affuisset. Et ἔρημον διδόναι, Secundum præs. judicare, non obeunte reo: vulgo ad verbum Donner défaut. Bud. 22, 23. 41. Item λύεσθαι dicitur ἐρήμη, ut ex J. Poll. annotatur, cum deserti vadimonii judicium nullum fit. || Ἔρημος pro Unico et singulari, Bud. e Plat. Tim. Οὐρανὸν ἕνα μόνον, ἔρημον κατέστησε. [" Wakef. Trach. 905. Phil. 470. Jacobs. Anth. 10, 242. ad Diod. S. 2, 68. 614. Heyn. Hom. 5, 26. Boiss. Philostr. 505. ad Charit. 257. 270. 393. Heringa Obs. 126. 127. ubi et de confus. cum ἠρέμα. Carens, Schneid. ad Xen. Pol. p. 305. Anton. Lib. 258. Verh., ad Herod. 173. Non semper signif. locum plane asperum, Ind. Geogr. in Xen. Anab. 588. Hutch. 8°. Cum gen., Ruhnk. ad Vell. 131. Herod. 9, 118. De fem., Thom. M. 364. ad Dionys. H. 1, 155. Steph. Dial. 25. De accentu, T. H. ad Plutum p. 164. Heyn. Hom. 5, 26. 6, 102. Reiz. Præf. ad Herod. p. ix. Koen. ad Greg. Cor. 8. ad Il. K. 520. De mari, Acta Traj. 2, 114. Ἡ ἐρ., sc. χώρα, ad Herod. 288. 298. Ἡ ἐρ., sc. δίκη, ad Charit. 584. ad Lucian. 1, 601. ad Diod. S. 1, 545. Dionys. H. 2, 664. Ἐρήμη, Locella ad Antigon. 237. Beckm., ad Charit. 270. ad Herod. 448. Ἔ. οἶκος, Markl. Suppl. 1133. ad Herodian. Philet. 441. Ἔρημον ἐμβλέπειν, Aristoph. Fr. 263. Τὰ ἔρ., Diod. S. 2, 436. Ἔρημα, τὰ θρέμματα, Toup. Opusc. 2, 202." Schæf. Mss.] " Ἔρημα, ατος, τὸ, Desertio, Solitudo: " ἐρημία. Ita VV. LL. in exemplum afferentia h. l. " Isocr. ex Epist. ad Philipp. Ἀπόντος γὰρ τοῦ γρά- " ψαντος, ἔρημα τοῦ βοηθήσοντός ἐστιν. Cui subjun- " gunt, τὰ ἐρήματα, Deserta, Virgilio. Sed hæc " mendosa sunt. Et quantum ad l. illum Isocr. at- " tinet, esse adj. plur. et cum eo sub. esse τὰ ἐπι- " στελλόμενα, satis manifestum est, si locum adeas. " At ἐρῆμα poët. pro ἔρημα, ut ὁμοῖα pro ὅμοια. " Ἐρήματα, Suidæ τὰ θρέμματα, Pecora: forsan quia " in solis et desertis locis pascuntur." [* Ἐρημοβάτευτος, Gregentius, ap. Suiceri Thes. Ἐρημοδίκιον, Gl. Eremodicium, Ulp. Dig. 4, 4, 7. Angl. A nonsuit.] Ἐρημοθῶκος, Qui solus causam suam agit, VV. LL. ἐρημολόγος, Hes. [* " Ἐρημοκόμης, Philipp. 67. * Ἐρημόκομος, Jacobs. Anth. 8, 161. * Ἐρημολάλος, 6, 121. Toup. Opusc. 1, 14." Schæf. Mss. Ἐρημολόγος, v. Ἐρημοθῶκος.] Ἐρημονόμος, In deserto pastus, VV. LL. [Apoll. Rh. 4, 1333. " Wakef. S. Cr. 4, 48. * Ἐρημόνομος, Zosim. Epigr. 2." Schæf. Mss. * Ἐρημόπλανος, Demetr. Phal. 116. * Ἐρημοπλάνης, Orph. H. 39, 4. sed v. Herm.] Ἐρημοποιὸς, Qui desertum reddit, Qui vastat. Suidæ ἐρημωτής. [* Ἐρημόπολις, Eur. Tro. 620. * " Ἐρημοπολίτης, Hoeschel. ad Vit. Anton. p. 125." Schæf. Mss.] Ἐρημοσκόπος, Qui negligenter excubias agit, Suid.

A [* " Ἐρημοφίλης, * Ἐρημόφιλος, Jacobs. Anth. 11, 174." Schæf. Mss. * Ἀπέρημος, Schol. Pind. N. 4, 88.] " Δυσέρημος, Desertus, Desolatus: vel Difficilis ob solitudinem." [Anal. 2, 230.] " Πανέρη- " μος, Omnino desertus. Synes. Epist. 4. Ἐν ἐσχα- " τιᾷ τινὶ πανερήμῳ." [" Pallad. H. L. 30." Boiss. Mss. * Ὑπέρημος, Plut. Æmilio Paulo 8.] Φιλέρημος, Amans solitudinis, Epigr. " Rufin. 25. Jacobs. Anth. 6, 121. Ruhnk. Ep. Cr. 275. 280. Toup. Opusc. 1, 14. Bentl. Opusc. 75." Sc[hæf]. Mss. * " Ἀνερήμητος, (ab * Ἐρημέω,) Cornut. 2[...] * Ἀνερημήτως, Sext. Emp. adv. Math. 10, 223." [K]all. Mss. * Ἐρημοσύνη, Anal. 2, 282. 3, 49.] Ἐρημόω, Desertum reddo, Desolo, Vasto, Dem. Et pass. Ἐρημοῦμαι. Thuc. 1. Οὔτε πόλεις τοσαίδε ληφθεῖσαι ἠρημώθησαν, αἱ μὲν ὑπὸ βαρβάρων, Vastatæ sunt. Apud Eund. tamen 5. Καὶ ἐρημώσαντες Συρακούσας, exp. Schol. simpl. καταλιπόντες ἐρήμην, i. e. Cum desertam urbem illam reliquissent. A Plut. ἐρημοῦν accipi puto pro Amicis destituere, ut ἔρημον ostendi de Eo
B interdum dici peculiariter, qui amicis destitutus sit, in h. l. Vitæ Alex. Νῦν δ' ἰσοβασιλέας πάντας ποιεῖς· καὶ πολυφιλίας παρασκευάζεις αὐτοῖς, σεαυτὸν δὲ ἐρημοῖς. || Cum gen. Destituo, Privo, Orbo, Aristot. Οὐδεμία φύσις αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν αὐτάρκης, ἐρημωθεῖσα τῆς ἐκ θεοῦ σωτηρίας. Sic Philo V. M. 1. Καὶ αἱ κατ' ἀγρὸν ἐπαύλεις ἐρημωθεῖσαι τῶν ἐν αὐταῖς, ἀντέλαβον ἄνδρας βελτίους. [" Wakef. Herc. F. 252. (359.) Fac. ad Paus. 3, 105. ad Herod. 475. Toup. ad Longin. 298. Wakef. S. Cr. 3, 183. Derelinquo, Eur. Hec. 31. Dionys. H. 4, 2162. Ἐρημοῦσθαι ὑπό τινος, 2181." Schæf. Mss.] Ἐρήμωσις, Desolatio, Vastatio, Destitutio, Privatio. [Arrian. Exp. Alex. 1, 21.] Ἐρημωτὴς, Desolator, Vastator; Destitutor, Qui destituit, Qui privat. [" Antip. S. 18." Schæf. Mss. * Ἐρημωτικὸς, Epiphan. 1, 458.] Ἀπερημόω, idem. Unde pass. Ἀπερημοῦμαι, [Gl.] Desolor, Vastor. Et Plato, Destituor, Relinquor. Plut. Lycurgo, Ἀπερημωθεῖσα ἡ τρυφὴ τῶν ζωπυρούντων. Ἐξερημόω, idem: unde Plato, Epist. Τὰς ἐξηρημωμένας πόλεις κατοικί-
C ζειν. [" Wakef. Herc. F. 252. Toup. Opusc. 2, 172. Dionys. H. 4, 2181." Schæf. Mss.] Ἐρημία, Desertus locus, Solitudo. Æsch. Pr. (2.) Σκύθην ἐς οἶμον, ἄβατον εἰς ἐρημίαν. Cic. ἐν ἐρημίᾳ βιοῦν interpr. In solitudine vitam agere, Lex. Cic. 58. || De eo, qui destitutus est auxilio. Thuc. 1. Οὐχ οἱ δι' ἐ. ἄλλοις προσιόντες, i. e. Quod a suis destituantur s. deserantur. Et peculiariter aliquando de Iis, qui amicis carent, aut etiam eorum ope destituuntur; quo sensu dici puto a Plat. αὐθάδειαν esse ἐρημίᾳ ξύνοικον. Sed additur sæpe gen. et generaliter est Penuria. Nec enim dicitur duntaxat ἐρημία φίλων, quo et Xen. (Ἀπ. 2, 2, 14.) utitur, sed etiam νέων a Plat. et τῆς Ἑλληνικῆς φωνῆς ab Eod.: item διαδοχῆς a Plut. et (6, 154.) νοῦ καὶ φρενῶν ἀγαθῶν: item τοῦ κωλύοντος, a Chrys. [* " Ἐρημιὰς, Lobeck. Aj. p. 272. Valck. ad Theocr. p. 280. (27, 62.)" Schæf. Mss.] Ἐρημικὸς, Solitarius, Solitariam vitam agens, In solitudine habitans, Greg. Ζώνην μιμούμενος τοῦ ἐ. καὶ προδρόμου, i. e. Johannis Baptistæ. Sic pelecanem LXX.
D Interprr. vocarunt ἐρημικὸν Ps. 101, (6.) Ὡμοιώθην πελεκᾶνι ἐ. Ἐρημίτης, idem. Sed Ἐρημῖται dicti sunt peculiariter Qui sanctitatem quandam in vita solitaria ponebant, eamque ideo agebant. Eremitæ servata voce Gr. dicti fuerunt. Galli quoque Ermites, quasi Eremites, appellant. [Job. 11, 12. * " Ψευδοερημίτης, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. Edess. 130." Boiss. Mss.] Ἐρημαῖος, poët. i. q. ἔρημος: ut νῆσος, Apoll. Rh. (2, 672.) Et cum gen. pro Privatus, Orbatus: Epigr. Βρέγμα πάλαι λαχναῖον, ἐρημαῖόν τε κέλυφος Ὄμματος. Ἐρημὰς, άδος, ἡ, itidem poët. pro Orbata, Epigr. φαέων γὰρ ἐρημάδες ἦσαν ὀπωπαί. [" Christod. Ecphr. 334. Wakef. S. Cr. 4, 49. Musgr. ad Hec. 444." Schæf. Mss.] Ἐρημάζω autem in prosa, Deserta loca frequento, In solitudine ago, Diog. L. in Democr. 466. Ἐ. ἐνίοτε καὶ τοῖς τάφοις ἐνδιατρίβων: Pyrrhone 477. Ἐκπατεῖν τε καὶ ἐ. σπανίως ποτὲ ἐπιφαινόμενον τοῖς οἴκοι. [Theocr. 22, 35. Anal. 2, 61.] " Ἀπερημάσαι, ap. Hes. legitur, " expos. ἀποικῆσαι. Unde ἀπερημάζειν dici videtur

" qui in loca sola s. solitudines se subduxit a ceteris " hominibus." " Ἐρημώζω, Sum solitarius, VV. " LL. ex Epigr. perperam fortassis pro ἐρημάζω."

" ἘΡΗΤΥΩ, Inhibeo, Cohibeo, Reprimo. Il. Σ. " (503.) Λαοὶ δ' ἀμφοτέρωθεν ἐπήπυον ἀμφὶς ἀρωγοί· " Κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον, Inhibebant et repri- " mebant ne concurreret: A. (192.) Ἠὲ χόλον παύ- " σειεν, ἐρητύσειέ τε θυμόν. Addit idem dat. ἔπεσι: " ut B. (75.) Ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσι. " Et Od. I. (493.) ἀμφὶ δ' ἑταῖροι Μειλιχίοις ἐπέεσσιν " ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος. Ex Apoll. Rh. (1, 297.) af- " fertur ἐρητύω κακότητος, pro Reprimo calamitatem: " sed puto signif. Reprimo et inhibeo ab. Idem (2, " 835.) pass. voce et signif. ἐρητύοντο μέλεσθαι, iti- " dem pro Inhibebantur s. prohibebantur quo minus " curarent." [" Heyn. Hom. 4, 212. 7, 531. Wolf. Præf. ad Il. p. 18. Ernest. ad B. 99. Valck. Phœn. p. 424. (1266.)" Schæf. Mss.] " Ἀπερητύω, Re- " primo, Cohibeo, Apoll. Rh." [1, 772.] " Κατερη- " τύω, Detineo: i. q. ἐρύκω s. κατερύκω. Od. I. (31.) " Ἦ μέν μ' αὐτόθ' ἔρυκε Καλυψὼ δῖα θεάων Ἐν σπεσσὶ " γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι· Ὣς δ' αὔτως " Κίρκη κατερήτυεν ἐν μεγάροισι, Detinebat s. Reti- " nebat."

" ἘΡΙΘΑΚΗ, ἡ, Erithace: ἡ ὑπὸ τῶν μελισσῶν " παρατιθεμένη τροφὴ, inquit Hes. et confirmat Plin. " ut videbis in Κήρινθος: nam et Κήρινθος dicitur " hic apum cibus, a Latinorum nonnullis Sandaracha. " Gaza eam Ceraginem reddidit, voce ficta ad Græ- " cam exprimendam. Aristot. H. A. 5, 22. de api, " Φέρει δὲ κηρὸν μὲν καὶ ἐριθάκην περὶ τοῖς σκέλεσι: ut " 9, 40. dicit easdem κήρινθον τοῖς σκέλεσι κομίζειν, " καθάπερ καὶ τὸν κηρόν. Quem l. cum Plinii verbis " plenius habes in Κήρινθος. Varro autem non Cibum " esse vult, sed Gluten ad glutinandos favos. Sic " enim ille de R. R. 3, 16. Erithacen vocant quo " favos extremos inter se conglutinant: quod est " aliud melle, propoli: itaque in hoc vim esse illi- " ciendi. Quocirca examen ubi volunt considere, " cum ramum aliamve quam rem oblinunt hoc, ad- " mixto apiastro. Idem tamen in eod. cap. dixerat " etiam, Extra ostium alvei obthurant omnia qua " venit inter favos spiritus, quam ἐριθάκην appellant. " Virgil. quoque illius apum glutinis meminit, Georg. " 4. Utraque vis apibus pariter metuenda: neque " illæ Nequicquam in tectis certatim tenuia cera " Spiramenta linunt, fucoque et floribus oras Ex- " plent, collectumque hæc ipsa ad munera gluten, " Et visco et Phrygiæ servant pice lentius Idæ. Her- " molaus esse putat quam vulgo Verniginem appel- " lant. || Hesychio ἐριθάκη est etiam τὸ ἐγκοίλιον " τῶν ἰχθύων μαλακῶν, καὶ τὰ τῶν ᾠῶν ἔμβρυα. Ita " enim reponendum censetur. Ἐριθακὶς, in VV. LL. " esse dicitur quædam arbor. Apud Hes. vero ἐρι- " θαλὶς esse dicitur quædam arbor. Apud Hes. vero " ἐριθαλὶς esse dicitur εἶδος δένδρου: de quo mox." [Theocr. 3, 35. I. q. ἔριθος, Eust. Il. 3. p. 313. * Ἐ- ριθακώδεες γραῖαι, Epicharmus Athenæi 7. p. 169. Schw.]

" ἘΡΙΝΕΟΣ, sive Ἐρινὸς, ὁ, Caprificus, Ficus syl- " vestris: intellige autem de arbore: ut et Athen. " (76.) ait, Τὸ δένδρον ἡ ἀγρία συκῆ, ἐξ ἧς τὰ ἐρινα, " ἐρινὸς κατὰ τὸ ἄρρεν λέγεται. Od. M. (103.) Τῷ δ' " ἐν ἐρινεός ἐστι μέγας φύλλοισι τεθηλώς. Sic Il. Z. " (433.) A. (167.) Φ. (37.) X. (145.) Et Theophr. " H. Pl. 4, 16. Ὁ δ' ἐρινεὸς οὔτε κραδᾷ, οὔτε σφακε- " λίζει, οὔτε ψωριᾷ, οὔτε σκωληκοῦται ταῖς ῥίζαις " ὁμοίως. || Alioqui Soph. et πέπων ἔρινος dixit pro " πέπον ἔρινον, teste Athen. (76.) Ubi etiam nota " proparoxytonws scriptum esse, ut ἔρινον. Itidem " Nicander (Ἀ. 319.) ἐρινὸν vocat Pomum caprifici: " ut videbis in Ἀποκραδίζω. Aristot. ἐρινεὸν σῦκον " appellat neutr. Caprificum fructum: ut ἐρινὰς κρά- " δας Eur." [Sciron. Fr. 2. ap. Athen. 76.] " Ramos " caprifici. Sic enim ap. eum legimus H. A. 5. Ὅταν " ἐρινεὸν σῦκον φάγῃ, Cum sylvestrem ficum ederit: " τὸν ἐρινεὸν autem esse Caprificum Latinorum, te- " statur et Plut. Camillo." [* Ἐρινειὸς, Hesiod. Fr.

A 37. * " Ἀνερινεὸς, Zenob. Adag. 2, 23. pro quo Suid. ἀνερίναστος." Kall. Mss.] " Λευκερινεὸς, Hesy- " chio Ficus species. Idem tradit Athen. (76.) subjun- " gens, forsitan hanc esse quæ fert τὰ λευκὰ σῦκα, " afferensque hunc ex Hermippo iambum, Τὰς λευ- " κερινεὼς δὲ χωρὶς ἰσχάδας." [* " Ἐρινεώδης, Heyn. Hom. 5, 275. ad Il. Z. 433." Schæf. Mss.] " Ἐρι- " νεὸν, sive Ἐρινὸν, τὸ, Caprificus, Ficus sylvestris: " intellige autem de fructu. Priore ἐρινεὰ, utitur " Theophr. C. Pl. 2, 13. Κενωθέντα γὰρ τὰ ἐρινεὰ " μᾶλλον ἐπισπᾶται καὶ πλείω τὸν ὀπόν. Posteriore, " 1, 6. Ἁπαλὰ ἐρινὰ καὶ ἀθρόα διὰ τέλους. Et H. Pl. " 4, 16. Συμβαίνει δὲ τότε καὶ τὰ ἐρινὰ ἀπορρεῖν καὶ " τοὺς ὀλύνθους. Apud Athen. (76.) proparoxytonws " scriptum ἔρινον. Affert enim ex Epicharmi Sphinge, " Ἀλλ' οὐχ ὅμοιά γ' [οὖν] ἐρίνοις οὐδαμῶς. Et ex A- " lexide, Ἔριν' ἀπέδοτο, σῦκα πωλεῖν ὀμνύων: de im- " probis ficuum venditoribus, qui κάτωθε μὲν Τὰ " σκληρὰ καὶ μοχθηρὰ τῶν σύκων ἀεὶ Τιθέασιν, ἐπιπο- " λῆς δὲ πέπονα καὶ καλά. Ubi hic Comicus ἐρίνων

B " nomine videtur intelligere Ficus immaturas, quæ " alias ὄλυνθοι appellantur. Rursum ibi Athen. dicit " Eurip. in Scirone mentionem facere τῶν ἐρινεῶν " σύκων, subjungens tamen hæc Tragici illius verba, " Ἡ προσπηγνῦναι κράδαις ἐριναῖς: sed hic ἐρινὰς " κράδας puto idem esse ac ἐρινοὺς, Caprificos ar- " bores, s. Ramos caprificorum." [Eust. ad Od. E. 281.] " Ἔρινος, est etiam Herbæ nom. ap. Diosc. " 4, 29. quam Plin. Erineon vocat 23, 7. De ead. " intellexit Nicander Θ. 647. κλώθοντος ἐν ἀρπέ- " ζαισιν ἐρίνου. Ubi eadem fere de hac planta e " Dioclis ῥιζοτομικῷ refert ejus Schol. quæ Diosc. " et Plin in ll. paulo ante cit. Sunt qui eand. esse " velint cum Echino Galeni Simpl. Med. 6." " Ἐ- " ρινὰς, άδος, dicitur et ipsum esse Caprificus vel " ὄλυνθος. Hesychio ἐρινάδες sunt ὄλυνθοι ἢ σῦκαι " ἄρρενες. Nicand. sane Caprificum arborem sic " vocat, Θ. 854." " Ἐρινάζω, s. Ἐρινεάζω, Capri- " ficos admoveo: quæ ἐρινὰ s. ἐρινεὰ dicuntur. " Utrumque legitur ap. Theophr. C. Pl. 2, 13. Ait

C " enim ibi, Καὶ ἐρινάζουσι κἀκείνους ὅπως ἐπιμείνωσι. " Et paulo ante, Ὅθεν ἔνιοι οὐδ' ἐρινεάζουσιν, ἀλλὰ " καὶ πωλοῦντες κηρύττουσιν ὡς ἀνερίναστα, Quamob- " rem nonnulli nec caprificos iis admovent, verum " etiam cum vendunt per præconium significant sese " caprificorum culices non passas vendere. Utitur " initio cap. et pass. ἐρινάζεσθαι, dicens, Οὐκ ἀνοί- " γουσιν οἱ ψῆνες, ἀλλὰ συμμύειν ποιοῦσιν ὅταν εἰσδύω- " σιν· ὅθεν καὶ τὴν αἰτίαν ἐστὶν ἐκ τοῦ ἐναντίου φέρειν, " ὡς τούτου χάριν ἐριναζομένων, Hanc ob rem capri- " ficos ipsis admoveri, ut nimirum culices ex his in " illas involantes, eas suo morsu aperientes pene- " trent, consumtoque superfluo in iis humore, matu- " rent. Qua de re vide quæ supra in Ἀνερίναστος e " Suida et Plin. tradidi. Participio ἐριnασμένος utitur " idem philosophus H. Pl. 2, 9. Γινώσκεται δὲ τὸ " ἐρινασμένον τῷ ἐρυθρὸν εἶναι καὶ ποικίλον καὶ ἰσχυ- " ρὸν, Caprificatum, Caprifici culices passum. Soph. " et COMP. ἐξερινάζω usus est ap. Athen. (76.) sed " metaphorice: πέπων δ' ἔρινος ἀχρεῖος ὢν Ἐς βρῶσιν,

D " ἄλλους ἐξερινάζεις λόγῳ: nam ὁ ἔρινος quod ipse " non habet, aliis tribuit. Rursum Theophr. in l. " paulo ante cit. utitur VERBALI Ἐρινασμὸς, dicens, " Τὸ δ' ἐνίους τόπους μὴ δεῖσθαι ἐρινασμῶν, οὐκ ἄτο- " πον, i. e. Loca vero nonnulla non indigere caprifi- " cationibus, Non opus habere ut caprifici admo- " veantur ficubus. Duplicem caprificationem me- " morat Plin. 15, 19. aut enim caprificos juxta rati- " onem venti seri in ficetis, ut ex iis ab aura spirante " culices in ficos ferantur: aut aliunde quoque illatas " et inter se colligatas caprificos, injici fico, ut sua " sponte ficos invadant, nutrimenti ex matre inopia. " Apud Hes. legitur et Ἐρινάσαι et Ἐρινάξαι: cui " ἐρινάζειν est συκᾶς περιάπτειν τοῖς ἐρίνοις εἰς τελε- " σφορίαν, Appendere caprificos ad maturandos fru- " ctus. || Ἐρινάσει, Eid. est ἐρωτήσει, ἐρευνήσει." [* Ἐριναστὸς scr. ap. Theophr. C. Pl. 2, 9, 12. σῦκα, pro edito ἔρινα, s. ἐρινεά.] " Ἀνερίναστος συκῆ, " Suidæ ᾗ μὴ προσβέβληνται οἱ ἐρινεοὶ, Cui caprifici " adhibitæ non fuerunt: nam τοὺς ἐρινεοὺς, h. e. " τῆς ἀγρίας συκῆς τὸν καρπὸν, ἀπαρτῶσι ταῖς ἡμέροις

" συκαῖς ὡς ἂν οἱ ἐξ αὐτῶν ψῆνες εἰς τοὺς ὀλύνθους μεταστάντες τελεσφορηθῆναι τούτους παρασκευάσωσιν: id quod ἐρινάζειν dicitur: ut Plin. quoque 15, 19. repertum esse scribit ut illatæ aliunde et inter se colligatæ caprifici injiciantur fico, sc. ut culices quos parit, fraudati alimento in matre, cognatæ arboris fructui se insinuent, morsuque ficorum crebro, h. e. avidiore pastu, aperientes ora earum, atque ita penetrantes, intus solem primo secum inducant, cerealesque auras immittant foribus apertis, et lacteum humorem fici absumant, ut eo citius maturescat. Dicuntur et σῦκα ἀνερίναστα, Incaprificatæ fici: quæ sc. a caprifici culicibus intactæ sunt: ut ap. Theophr. C. Pl. 2, 13. Ἔνιοί γ' οὐδ' ἐρινεάζουσιν, ἀλλὰ καὶ πωλοῦντες κηρύττουσιν ὡς ἀνερίναστα: quoniam sc. τὰ σῦκα χείρονα ποιεῖ ὁ ἐρινεασμός. Proverbialiter autem ἀνερίναστος dicitur ἐπὶ τῶν ἅπερ ἂν λάβωσι μὴ διακατεχόντων, teste Suida: qui a quibusdam exponi ait etiam μαλακὸς καὶ ἄγονος, metaphora a ficubus quæ non caprificatæ non retinent nec maturant fructus. Ἀνηρίναστος, i. q. ἀνερίναστος: ac sicut illud, ita et hoc Proverbio dicitur ἐπὶ τοῦ μὴ κρατοῦντος ἃ ἔχει, ἀλλ' ἀποβάλλοντος, metaph. ἀπὸ τῶν συκῶν τῶν μὴ κρατουσῶν τὸν καρπὸν διὰ τὸ μὴ ἐπιβληθῆναι αὐταῖς τοὺς ὀλύνθους τοὺς ἀπὸ τῶν ἐρινεῶν, ὅ ἐστιν ἀγριοσυκῶν, ut refert Lex. meum vet. et Etym. ap. quem vide et alia. Meminit Hes. quoque hujus v., qui a quibusdam exponi ait μαλακὸς, ἄγονος, cum prius dixisset ἐρινάζειν esse cum ἐρινεοῦ τῆς συκῆς περιάπτονται ὄλυνθοι, ἀγρίας οὔσης, ὑπὲρ τοῦ τελεσφορήσασθαι καὶ τὴν ἡμέραν: qua de re vide quæ supra e Plinio retuli." "Ἐρινόω, i. q. ἐρινεάζω, s. Ἐρινάζω. Ex Theophr. H. Pl. 2, 9. Περὶ γὰρ Ἀτταλίαν οὔ φασιν ἀποβάλλειν τὸν καρπόν· διὸ οὐδ' ἐρινοῦσι," [ἐρινάζουσι Schn.] "Ἰταλίαν reponunt nonnulli pro Ἀτταλίαν. Ibidem utitur verbo synonymo ἐρινάζειν, item et nom. plur. ἐρινεά."

"ἘΡΙΝΝΥΣ, Erinnys, Furia: dea infernalis peccatorum ultrix et pœnarum irrogatrix. Od. O. (234.) θεὰ δασπλῆτις Ἐριννύς. Alibi στυγερὰς Ἐριννύας, ut (B. 135.) στυγερὰς ἀρήσετ' Ἐριννῦς. Et Il. I. (454.) Πολλὰ κατηρᾶτο, στυγερὰς δ' ἐπεκέκλετ' Ἐριννῦς. Hesiod. (Ἡ. 39.) κρατερὰς vocat, qui eas τῇ πέμπτῃ dicit ἀμφιπολεύειν et τίννυσθαι τοὺς ἀδίκους. Apud Soph. vero (Aj. 1034.) Ajax dicit, Ἆρ' οὐκ Ἐριννὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος; Annon Erinnys s. Furia hunc cudit ensem? in meum sc. exitium. Et Hercules ap. Eund. Trach. (1052.) dicit, δολῶπις Οἰνέως κόρη Καθῆψεν ὤμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐριννύων Ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον: quod Act. ap. Cic. vertit, Me furiali veste irretiit. Rursum Hom. dicit Ἐριννὺς τινὸς, pro Erinnys quæ injuriam alicui illatam persequitur. Od. P. (475.) Ἀλλ' εἴ που πτωχῶν γε θεοὶ καὶ ἐριννύες εἰσί. Præterea dicit aliquem alicujus Ἐριννύας ἐξαποτίσαι, vel ἀποτίσαι, pro Dedisse pœnas Erinnybus injurias alicujus ulciscentibus. Il. Φ. (412.) Οὕτω κεν τῆς μητρὸς Ἐριννύας ἐξαποτίνοις, Ἥτοι χωομένη κακὰ μήδεται. Non semper tamen injuriam passi Ἐριννύες sunt, sed ejus etiam qui fecit: ut Od. Λ. 278. de Epicasta matre Œdipodis, τῷ δ' ἄλγεα κάλλιπ' ὀπίσσω Πολλὰ μάλ', ὅσσα τε μητρὸς Ἐριννύες ἐκτελέουσι. Hes. vero Ἐριννύας exp. ἁμαρτίας, procul dubio respiciens ad Hesiod. Θ. 471. de Rhea parturiente, ὅπως λελάθοιτο τεκοῦσα Παῖδα φίλον, τίσαιτο δ' Ἐριννῦς πατρὸς ἑοῖο, Παίδω οὓς κατέπινε: omnino enim hoc dicere velle videtur Rhea, Ut clam parere posset filium, qui ulcisceretur delicta patris sui Saturni in liberos quos devoravit. Alii sic etiam verterunt, Quo pacto lateret pariendo filium carum: possit autem ulcisci furias patris sui contra liberos quos devoravit. At Ἐριννύων ἀπορρὼξ, Proverb. ἐπὶ τῶν δυσειδῶν. Suid." [" Markl. Suppl. 702. Musgr. Iph. T. 294. Markl. p. 411. Wakef. Trach. 893. Eum. 48, 52. 56. Stanl. init. Wakef. S. Cr. 4, 7. Jacobs. Anth. 8, 368. 12, 282. Lobeck. Aj. p. 229. Abresch, Lectt. Arist. 179. Toup. Opusc. 1, 313. 390. ad Od. P. 475. ad Herod. 346. ad Lucian. 1, 469. Valck. Callim. 147. Musgr. Med. 1260. Visconti Iscr. Triop. p. 71. Brunck. ad Phœn. 1322. ad El. 113. Hesych. 652. Schow. Peccatum, Ruhnk. Ep. Cr. 97. Heyn. ad Hesiod. 151. De quant., Porson. Med. p. 87. De acc., Sylb. ad Paus. 874. Ἐρινὺς, Huschk. Anal. 212. 282. Jacobs. Anth. 9, 383. Heyn. Hom. 5, 627. * Ἐριννυώδης, Jacobs. Anim. 222." Schæf. Mss. " Basil. Sel. Thecl. V. 293. Plut. πρὸς Ἀοργησ. 11." Boiss. Mss.]

ἜΡΙΣ, ἡ, Contentio, Concertatio, Il. Υ. (48.) Ὦρτο δ' ἔρις κρατερὴ λαοσσόος: E. (891.) Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε, μάχαι τε: Υ. (251.) ἔριδας καὶ νείκεα — Νεικεῖν ἀλλήλοισι, pro Contentionibus et jurgiis: B. (376.) Ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔ. καὶ νείκεα βάλλει. Sic Xen. K. Π. 8, (2, 13.) Τοῖς μέν τοι ἀρίστοις οἱ ἀγῶνες οὗτοι πρὸς ἀλλήλους καὶ ἔ. καὶ φιλονεικίας ἐνέβαλλον. Dem. (231.) conjungit ἔρις et ταραχὴ, Ἀλλά τις ἦν ἄκριτος καὶ παρὰ τούτοις — ἔρις καὶ ταραχή. Herodian. (3, 2, 13.) Ζήλῳ καὶ ἔ., Æmulatione et contentione. Thuc. (2, 54.) Ἐγένετο ἔρις τοῖς ἀνθρώποις μὴ λοιμὸν ὠνομᾶσθαι ἐν τῷ ἔπει, Erat contentio non nominatam esse pestem hoc versu. Interdum vero additur gen. ejus rei, qua contenditur, vel etiam de qua contenditur: ut πολέμοιο, Il. P. (253.) ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται ἀέθλων, Od. Θ. (210.) χρυσέας ἔρις ἀρνὸς, Eur. Or. (812.) Ὁρμᾶσθαι εἰς ἔριν ταύτης τῆς μάχης, Xen. K. Π. 2, (3, 6.) Κυλίκων ἔριδας διαλύετε, Athen. 15. ‖ Fingitur etiam Dea contentionis auctor: quam ab εἴρω dictam volunt nonnulli Gramm., παρὰ τὸ εἰς μάχην εἴρειν, i. e. συμπλέκειν. Ἄντερις, Obluctatio, VV. LL. [Ἀντέριδες, Gl. Obices.] Δύσερις, ὁ, ἡ, Contentiosus, Morosus, Aristot. Eth. 4, 6. Ὁ δὲ πᾶσι δυσχεραίνων εἴρηται ὅτι δύσκολος καὶ δ. Eth. 2, 7. ἀηδὴς, δ. et δύσκολος opp. τῷ ἄρεσκος et κόλαξ. Isocr. (ad Demon. 4.) Ὁμιλητικὸς δ' ἔσει, μὴ δ. ὢν μηδὲ δυσάρεστος: ubi opp. ei ὁμιλητικὸς et veluti synonymum a latere collocatur δυσάρεστος. Plato de Rep. 9. iram vocat δ. καὶ δύσμαχον κτῆμα. Greg. Οἷον δὲ αὐτῶν κἀκεῖνο, ὡς λίαν δ. καὶ ἀναίσχυντον, i. e. Qui improbe contendunt, Bud. [Pind. Ὀ. 6, 33. Δύσερις, * Δύσηρις, Lobeck. Phryn. 707.] Φίλερις, Contentionum amans, Qui lubenter contendit, Jurgiosus. [Athen. 240. * Φίληρις, v. Schn. Lex. Suppl.]

Ἐρίζω, Contendo, Concerto: cum dat. pers., addito vel infin. vel nomine aliquo cum præp. vel dat. instrumenti. Od. Σ. (38.) ἐρίζετον ἀλλήλοιϊν Χερσὶ μαχέσσασθαι: (Θ. 225.) Οἵ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων: O. (320.) Δρηστοσύνῃ δ' οὐκ ἄν μοι ἐρίσσειεν βροτὸς ἄλλος. Plut. Fabio, Ἐρίσας Λακεδαιμονίοις μὴ ἐνδοῦναι, Contendens ne Lacedæmoniis cedere videretur, Plato Protag. Ἀλλήλοις περὶ λόγων ἀμφισβητεῖν μὲν, ἐρίζειν δὲ μὴ, Inter vos de rebus hujusmodi controversemini, non concertetis, ut Cic. vertit, Lex. Cic. 131. Construitur etiam cum accus. rei et dat. pers., VV. LL. ex (Il. I. 389.) ἐρίζοι Ἀφροδίτῃ κάλλος, Formæ venustate cum Venere contendat. Istud autem (1 Reg. 12, 14.) Ἐρίσητε τῷ στόματι Κυρίου, exp. Exasperaveritis os Domini. ‖ Ἐρίζομαι voce pass., signif. act. pro ἐρίζω, Il. Ψ. (735.) Μηκέτ' ἐρίζεσθον [al. ἐρείδεσθον] μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσι: E. (172.) ᾧ οὔτις τοι ἐρίζεται ἐνθάδε ἀνήρ. Aristoph. N. (1375.) Ἔπος πρὸς ἔπος ἠριζόμεσθ', [Br. ἠρειδόμεσθ',] Ultro citroque verbis disceptabamus s. concertabamus. [" Heyn. Hom. 4, 499. Thom. M. 409. Luzac. Exerc. 12. Jacobs. Anth. 6, 105. Huschk. Anal. 75. Kuster. V. M. 67. Ruhnk. Ep. Cr. 140. 155. Toup. Opusc. 1, 256. Ammon. 64. Valck. Hipp. p. 210. ad Callim. 1, 69. De prosodia, Clark. ad Il. A. 6. Med., Steph. Dial. 15. Wakef. S. Cr. 4, 236. * Ἐριζήσασθαι, Heyn. Hom. 8, 518." Schæf. Mss. Fut. ἐρίξω, Nonn. 1. p. 38. Ἐρίσδω, Theocr. 1, 24.] Ἐριδῶ, ήσω, factum e fut. 2. verbi ἐρίζω, i. q. ἐρίζω, Il. Ψ. (791.) ἀργαλέον δὲ Ποσσὶν ἐριδδήσασθαι Ἀχαιοῖς εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ. Ἐριδαίνω, Contendo, Concerto, Il. A. (574.) ἕνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὧδε: B. (342.) Αὔτως γάρ ῥ' ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν, Nequicquam enim verbis contendimus. Unde

est et ἐρίδηνα ap. Apoll. Rh. Concertavi, Contendi, [2, 986.] Ἀντεριδαίνω, Contra contendo, [Nonn. 7, 43. * Ἐριδάντης, Timon Phlias. 5. * Ἐριδαντεὺς, Plut. 8, 427.] Ἐριδμαίνω, Irrito, Ad contentionem et certamen provoco, Il. Π. (260.) de vespis, οὓς παῖδες ἐριδμαίνουσιν ἔθοντες Αἰεὶ κερτομέοντες. Derivatur autem vel ab ἐριδαίνω, interjecto μ, vel ab ἔρις et μαίνω, ut Gramm. volunt. Ἔρισμα, Contentio, Certamen, Il. Δ. (37.) μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσσω Σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔ. μετ' ἀμφοτέροισι γένηται. [* Ἐρισμὸς, Timon Phlias. 5.] "Ἐρυσμὸς, Hesychio πόλεμος, "Bellum, Pugna." [Videtur leg. Ἐρισμός.] Ἐριστὴς, Litigator, VV. LL. φιλόνεικος, Schol. Soph. [Aqu. Symm. Theod. Ezech. 44, 6.] "Ἐριστὴρ, Hesychio "μαρσίππιος σάκκος, ἢ ἕρκτης καὶ πράκτης." Ἐριστικὸς, Contentiosus, Qui verbis lubenter contendit, ὁ ἐπιτηδειότητα ἔχων εἰς τὸ ἐρίζειν, Soph. Schol. Hermotimus ap. Lucian. (1, 755.) peripateticos dicit esse φιλοπλούτους καὶ ἐ. τινάς. Budæo ἀμφισβητητικὸς, ἐριστικὸς, ἀντιλογικὸς, ὁ περὶ λόγους ἀγωνιστικὸς, est Acer et argutus in disputationibus. Ἐ. λόγοι, ap. Aristot. Soph. Elench. sunt οἱ ἐκ τῶν φαινομένων ἐνδόξων συλλογιστικοὶ, Qui e rationibus, quæ probabiles esse videntur, aliquid inferunt. Et ἐ. syllogismus Eid. in Princ. Top. est ὁ ἐκ φαινομένων ἐνδόξων, μὴ ὄντων δέ. Aristot. Schol. scribit Lasum ἐ. λόγους εἰς ἀγῶνα πρῶτον εἰσαγαγεῖν. Bud. rursum annotat ἐ. et ἀγωνιστικὸν λόγον Aristoteli eund. esse: esseque sophistarum proprium, qua ars non modo ἐ. et περὶ λόγους ἀγωνιστικὴ, sed etiam ἀντιλογικὴ a Plat. dicatur Sophista, Τῆς μὲν ἀγωνιστικῆς περὶ λόγους ἦν ἀθλητὴς, τὴν ἐ. τέχνην ἀφωρισμένος. Idem Bud. ap. Aristot. Probl. 18, 22. Διὰ τί οἱ ἐ. λόγοι γυμναστικοί εἰσι, exp. Disputationes. [* Ἐριστικῶς, Schol. Aristoph. Λ. 452. Aristot. Topic. 8, 2, 11.] Ἐριστὸς, (ἡ, ὸν,) De quo contenditur aut concertatur, contendere et concertare licet. Apud Soph. El. (219.) τὰ δὲ τοῖς δυνατοῖς Οὐκ ἐριστὰ πλάθειν, Schol. exp. τοῖς κρατοῦσιν οὐ δι' ἔριδος δεῖ εἰς ταῦτα προσπελάζειν, cum potentioribus de his concertare consultum non est: vel, ταῦτα δὲ, ἃ πράττεις, οὐκ ἐ. τοῖς κρατοῦσίν ἐστι, De his, quæ facis, cum potentioribus contendendum non est. Ἀμφήριστος, ὁ, ἡ. Dicitur ἀμφήριστον, Controversum, In contentione positum, De quo certatur, est controversia. Cui opp. ἀναμφήριστον, Minime controversum, De quo nulla est controversia. Proprie ἀμφήριστον sonat, De quo utrimque est contentio. || Anceps, Polyb. 5, (85, 6.) Αἱ φάλαγγες ἀμφηρίστους ἔχουσαι τὰς ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος ἐλπίδας, Ancipiti marte adhuc stantes, Bud. Il. Ψ. (382.) Καί νύ κεν ἢ παρέλασσεν, ἢ ἀμφήριστον ἔθηκεν. [* Ἄμφηρις, Ἀμφήριστος, Lobeck. Phryn. 707.] Ἀναμφήριστος, De quo contentio non est: ad verbum, De quo utrimque non contenditur, aut concertatur. [" Nonn. J. 10, 122. 20, 125." Wakef. Mss. Ita leg. ap. Timon. Sexti Hypot. 1, 33. pro vitioso * Ἀπενθήριστος. * Ἀναμφηρίστως, Clem. Alex. Str. 1, 378.] "Ἀναφήριτος, VV. LL. ἄμαχος: perperam "pro ἀναμφήριτον, ut ap. Hes. scriptum est, licet "non suo loco. Alioqui ἀναμφήριστος dicitur per "στ." Ἀνήριστος, De quo non contenditur, contentio aut controversia non est. [Lobeck. Phryn. 707.] Ἀνέριστος, idem, [Hes. Philo J.] "Ἀνέρριστον, Non "controversum, ἀφιλονείκητον: VV. LL. perperam "pro ἀνέριστον." Δυσέριστος, De quo contendere difficile est, In infelici contentione positus, Soph. El. (1384.) Ἴδεθ' ὅπη προνέμεται Τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν Ἄρης, i. e. τὸ δι' ἔριν γιγνόμενον κακὸν, Schol. Funestum sanguinem spirans Mars. "Δυσήριστοι, "Hesychio sunt δυσέριστοι, φιλόνεικοι, ἀμφίβολοι, "Contentiosi: vel potius Difficiles in contentione, "Infestis inter se contendentes animis." [* "Δυσήριτος, Δυσήριστος, ad Mœr. 126." Schæf. Mss.]

Εἰκοσινήριτος, ὁ, ἡ, De quo viginti inter se contendant, Il. X. (349.) Οὐδ' εἴκεν δεκάκις καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα Στήσωσ', i. e. πρὸς εἴκοσιν ἐριστὰ, vel εἰκοσάκις ἐρίζοντα καὶ ἐξισάζοντα, Eust. "Ἐπήριτος, De quo "contenditur, s. Ob quem contenditur: item Æmu"latione dignus, VV. LL. Est alioqui nom propr. "ap. Hom. [Od. Ω. 305.]: existimaturque dictum "Ἐπήριτος, pro Ἐπήριστος, ea forma qua ἀμφήριστος, "tanquam ab ἐρίζω. Eust." [1962, 7.]

Νήριστος, De quo contentio non est, non concertatur, ἀνέριστος καὶ ἀναντίρρητος. Unde exemto σ, sicut in γνωτὸς, FIT Νήριτος, Eust. Multus, Innumerus, Immensus. Potest reddi etiam, Cum quo contendi et comparari nihil potest. Eust. enim alicubi ἐρίζειν dicit esse συγκρίνεσθαι, παραβάλλεσθαι et ἐξισοῦσθαι: Cum quo nullus contendat, πρὸς ὃν οὐδεὶς φιλονεικήσειε. Hesiod. Ἔ. (2, 129.) καὶ πᾶσα βοᾷ τότε νήριτος ὕλη. Apoll. Rh. 3, (1288.) νήριτα ταύρων Ἴχνια μαστεύων. Et 4, (158.) περί τ' ἀμφί τε νήριτος ὀδμὴ Φαρμάκου ὕπνον ἔβαλλε. AT Νήριτον, Mons est Ithacæ, Eust. [* Νηριτόμυθος, Valde loquax, Hes.] "Νηριτόφυλλον, Eid. πολύφυλλον, Multa "habens folia." [* Φιλέριστος, Gl. Pertinax. * Φιλερίστως, Pseudo-Origen. c. Marc. 3. p. 70. Wetst. * Φιλεριστικὸς, Schol. Aristoph. Εἰ. 788. * Φιλεριστὴς, J. Poll. 6, 168. * Φιλεριστέω, Phot. De * Φιλήριστος, * Φιληριστέω, v. Schn. Lex. Suppl.]

Ἀντερίζω, Contendo cum aliquo, Certo cum aliquo per æmulationem, ἀνθαμιλλῶμαι. [" Villois. ad Long. 204. Boiss. Philostr. 572. * Διερίζω, Jacobs. Anth. 12, 142. Belin. ad Lucian. 5, 196." Schæf. Mss. * Διεριστὴρ, ὅ ἐστιν ἱμὰς ἵππων περὶ τὸ στῆθος, Gl. Antilena: videtur leg. * Διερειστὴρ, de quo "Lobeck. Aj. p. 356." Schæf. Mss. * Ἐξερίζω, Plut. Pomp. 56. * Ἐξεριστὴς, Eur. Suppl. 919. * Ἐξεριστικὸς, Gal. 8, 159. * Ἐπερίζω, unde * "Συνεπερίζω, Jacobs. Anth. 13, 672." Boiss. Mss., * Προσερίζω, Longus 4, 2. * Προσεριστὴς, Symm. Ezech. 12, 3.] "Συνερίζω, Contendo, φιλονεικῶ:" [Suid. v. Καταβολὴ, Hippocr. 157. A. falsa lect. pro συνερείδω, Huschk. Anal. 205. * Συνεριστικὸς, Suid. v. Φαίαξ: v. Brunck. ad Aristoph. Ἰ. 1378.]

[* Ἐρειὸς, Theocr. 15, 50. lect. dub. " Valck. ad x. Id. p. 175. 360. Wakef. S. Cr. 4, 212." Schæf. Mss.]

ἘΡΕΘΩ, Irrito, Prorito, Lacesso, Il. A. (519.) ὅταν μ' ἐρέθῃσιν ὀνειδείοις ἐπέεσσι, Od. T. (516.) πυκιναὶ δέ μοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ Ὀξεῖαι μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθουσι. Eust. ἐρέθειν dicit esse εἰς ἔριν θυμικὴν παρακινεῖν: alibi autem derivat ab εἴρω i. e. εἰς μαχὴν συμπλέκω, quemadmodum ipsum etiam ἔρις, ut indicavi. [* Ἐξερέθω, Anal. 3, 71. * Κατερέθω, Hes.]

Ἐρεθίζω, Idem, Il. E. (419.) Κερτομίοις ἐπέεσσι Δία Κρονίδην ἐρέθιζον. Diosc. Φασὶ δὲ ἔνιοι τὴν μὲν ἀναγαλλίδα ἔχουσαν τὸ κυάνεον ἄνθος, προπτώσεις δακτυλίου στέλλειν· τὴν δὲ τὸ φοινικοῦν, ἐρεθίζειν καταπλασθεῖσαν, i. e., ut Plin. habet, Anagallis cærulea procidentia sedis retroagit; e diverso rubens, proritat. Synes. Ep. 57. Νουθετήσας οὐκ ἔπεισα, ἐπιτιμήσας ἠρέθισα, Objurgans irritavi. Ἐρέθισμα, Irritamen, Irritamentum. Critias ap. Athen. (600.) Anacr. inter alia esse dicit Συμποσίων ἐ., γυναικῶν ἠπερόπευμα. Appian. Ὁ δὲ αὐτὸν εἰς μονομαχίαν προὐκαλεῖτο, σκώπτων εἰς αὐτόν· ὁ δὲ τέως μὲν αὐτοῦ κατεῖχε· μετὰ δὲ, οὐ φέρων ἔτι τὸ ἐ., ἀντήλασε τὸν ἵππον. Ἐρεθισμὸς, Irritatio, Proritatio, Provocatio. Apud Diosc. Ἐρεθισμοὶ ἐντέρων, Hermol. vertit Intestinorum rosiones. [" Thom. M. 180. Coray Theophr. 332. Dionys. H. 4, 2079. * Ἐρέθισις, ad Charit. 16." Schæf. Mss. * Ἐρεθιστέος, Plato Tim. 3, 89.] Ἐρεθιστὴς, Irritator, Provocator. [LXX. Deut. 21, 18.] Ἐρεθιστικὸς, Irritatorius, Proritandi s. Provocandi vim habens. [Eust. 826, 64. * Ἐρεθιστικῶς, Idem Il. A. p. 79.] "Εὐερέθιστος, Facile irritabilis, Iracundus, Strabo." Ἀνερεθίζω, Irrito, Instigo, Ad iram provoco: unde Ἀνερεθίζομαι, pass. Irritor, Instigor, Ad iram provocor, incitor. Thuc. (2, 21.) Παντὶ δὲ τρόπῳ ἀνηρέθιστο ἡ πόλις, Irritata erat, Ad iram incitata. Quidam exp. Irata erat. "Διερεθίζω, Irrito, Appian." [" Georg. Lapitha Poëma Mor. 269." Boiss. Mss.] "Διερέθισμα, Irritamentum, Bud." [Appian. B. C. 5. p. 1084. * "Ἐνδιερεθίζω, Suid. v. Ὑποσμύχομαι." Boiss. Mss.] Ἐξερεθίζω, Irrito, Prorito. [Pind. Π. 8, 15.] Ἐπερεθίζω, idem. [Anal. 2, 271.] Ἐπερεθισμὸς, Irritatio, Proritatio. [Plut. 9, 598.] "Κατερεθίζω, Irrito s. Incito. Utitur Gaza de Senect."

[* Παρερεθίζω, Joseph. Vita 45. * Προερεθίζω, Gal. de Comp. Med. 2. T. 2. p. 107, 40. Ald. * Προσερεθίζω, Spohn. Niceph. Blemm. D. 97.] Ὑπερεθίζω, q. d. Subirrito, Aliquantum irrito. [" Appian. 2, 305." Wakef. Mss. * Ὑπερεθίζω, Basil. 3, 457.]

[* Ἐρέθιον, Gl. Irritamentum.]

" ἜΡΙΦΟΣ, ὁ, Hœdus: partus capræ recens adhuc " et tener, ut agnus. Il. Ω. (262.) Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων " ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες. Hes. esse dicit τὸν μικρὸν " αἶγα, τὸν ἐν τῷ ἔαρι φαινόμενον, ἤγουν τὸν πρώϊμον: " χίμαρον autem, τὸν ἐν τῷ χειμῶνι. ‖ Ἔριφοι, Hœdi, " sunt etiam Constellatio quædam ap. Arat. (Phæn. " 158.) et Proclum, Hyginum, ceterosque astrono- " mos." [Theocr. 7, 53. Epith. Bacchi, ap. Lacedæmonios, Hes. * " Ἔριφος, ἡ, Theocr. 146. 149. 153. Harl." Schæf. Mss. * Ἐριφοκλόπος, Opp. K. 1, 516. * Ἐριφοστάσια, Gl. Hœdilia. * " Ἐριφοστάσιον, * Ἐριφιὼν, Bentl. ad Horat. Carm. 1, 17, 9. p. 44. Zeun." Schæf. Mss. Ἐρφιῶνες, Gl. Hœdilia, leg. ἐριφιῶνες. * Ἐριφεὼν, Lobeck. Phryn. 166.] " Ἐριφέας, Hesychio χίμαρος, Hœdus. Ἐρίφειος, Hœdinus, Qui ex " hœdo est: ut κρέα," [Antiphanes Athen. 296.] " Ἐρίφιον, τὸ, Parvus s. tenellus hœdus. Apud A- " then. l. 14. e Comico quopiam, ἐρ. ἔμπνικτον." [Matth. 25, 33. * Ἐρίφη, Poëta ap. Etym. M. 372.]

" ἜΡΝΟΣ, εος, τὸ, Planta, Germen: interdum et " Ramus. Il. P. (53.) Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ νεο- " θηλὲς [ἐριθηλὲς] ἐλαίης. Od. Z. (163.) Φοίνικος νέον " ἔρνος ἀνερχόμενον. Il. Σ. (437.) ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ " ἶσος. Et Od. Ξ. (175.) τὸν ἐπεὶ θρέψαν θεοὶ ἔρνεϊ " ἶσον. Legitur ap. prosæ etiam scriptt. Diosc. 4, 81. " de apocyno, Ἔρνος ἐστὶ ῥάβδους ἔχον μακρὰς, φύλλα " κισσῷ ὅμοια: pro quibus Plin. 24, 11. Frutex est " folio hederæ. Et e Theophr. H. Pl. 2. affertur ἔρνη " φυτεύεται, pro Rami seruntur." [Ἔρνη Hesychio κέρατα. * Ἔρνος, Lex. de Spirit. p. 219. * " Ἐρνοκολάπτης, ad Dionys. H. 1, 40." Schæf. Mss.] " Ἐρ- " νοκόμος, Hortulanus, Is qui plantas educat et cu- " rat: παραδεισάριος, Hes." [* Ἐρνεσίπεπλος, Orph. H. 30, 5. * Δυσερνὴς, J. Poll. 1, 231.] " Εὐερνὴς, " Suidæ εὐθαλής: ut Hesychio quoque εὐερνὲς est " εὐθαλὲς, καλῶς βλαστῆσαν: ab ἔρνος signif. βλα- " στὸς, κλάδος. Signif. igitur Virens, Lætus germi- " nibus. Rursum Hes. εὐερνέστατα exp. εὐστελέχη, " Pulcros habentia stipites s. truncos." [Eur. Iph. T. 1100. * Εὐερνῶ, Phot. perperam pro εὐερμῶ.] " Affertur ET Εὐερνώδης, ὁ, ἡ, pro Fruticosus, Ra- " mosus." [* Κατερνὴς, Orph. Arg. 916.] " Λιπερνὴς, " Hesychio ὁ ἐκ πλουσίου πένης, s. ὁ ἐξ ἀγροῦ εἰς πόλιν " πεφευγὼς, Qui e divite factus est pauper, Qui ex " agro in urbem confugit: ut sit ὁ λιπὼν τὰ ἔρνη, Qui " plantas destituit." [Gl. Pupillus, Orbus. " Ad Diod. S. 1, 505. * Λιπερνήτης, Λιπερνίτης, Jacobs. Anth. 11, 231." Schæf. Mss.] " Suid. HABET Λι- " περνῆτις, exponens πτωχὴ, Mendica, Paupera: παρὰ " τὸ λείπεσθαι ἐρνέων, q. e. φυτῶν. Idemque ET Λι- " περνοῦντας affert pro πενιχροὺς, Pauperes. In vet. " meo Lex. scriptum λιπερνίτης. Sic enim ibi, Λι- " περνίτης, et fem. Λιπερνίτις, signif. τὸν ἐνδεῆ καὶ " πτωχὸν, Egenum, Mendicum: ut, Οὐ γάρ μοι πενίη " πατρώϊος, οὐδ' ἀπὸ πάππων Εἰμὶ λιπερνίτης: deri- " vatum παρὰ τὸ λείπεσθαι ἐρνέων, q. e. φυτῶν: nam " ἔρνος dicitur τὸ φυτόν. Aristoxenus λιπερνίτας dicit " τοὺς ἁλιεῖς καὶ τοὺς θαλασσίους, Piscatores et eos " qui in mari victum quærunt: utpote qui cura ar- " borum neglecta τὸ ὕδωρ διφῶσι. Idem est ap. " Etym." " Λιφερνοῦντες Hes. affert pro ἐν συν- " δένδρῳ τόπῳ προσφιλῶς διάγοντες, In arboroso loco " amice degentes." [Joseph. Ant. 11, 5, 5.] " Ἐρ- " νώδης, Similis ἔρνεϊ. Aliis Ramosus:" [Ἐρνωδέστατος, Geop. 10, 22, 5.] " Hes. vero et Ἐρνύτας " dici tradit ἔρνη, βλαστήματα, κλάδους." [I. q. κέρατα, Aristot. Poët. 13. * Ἔρνυγας, var. l. * " Ἐρνόομαι, Germino, Philo J. 2, 402." Wakef. Mss.] " Ἔρνατις, Hesychio ἀναδενδρὰς, Vitis arbustiva: " forsan quoniam scandit τὰ ἔρνη: ideoque foret " ὀξυντέον. Ἔρνια, τὰ, auctore J. Poll. l. 1. dicuntur " τὰ ἄγρια σύκα, ὁ τῆς ἐρινέου καρπὸς, Ficus sylvestres,

A " Caprifici fructus: quæ et περιάπτεσθαι ταῖς συκαῖς " ait, ne fructus earum ante maturitatem decidat. " Addit his, τὸ τὰ ἔρνια συλλέγειν ἢ περιαρτᾶν, dici " συκάζειν. Id tamen potius ἐρινάζειν s. ἐρινεάζειν " dicitur et ἐρινοῦν: nam et ἔρινον s. ἐρίνεον dicitur " τὸ ἔρνιον. Quin et pro illo ἔρνια videri possit repo- " nendum ἔρινα."

ἝΡΠΩ, Serpo, Repo, Repto. Et ut a Serpo dicuntur serpentes, et a Repo, reptilia, sic ἑρπετὰ ab ἕρπω. Metaph. item ponitur ἕρπω, eod. fere modo, quo Serpo, pro Paulatim s. Pedetentim gradiendo accedo. Soph. Aj. (157.) Πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει. Eust. autem in Od. P. (157.) Ὡς ἤτοι Ὀδυσσεὺς ἤδη ἐν πατρίδι γαίῃ Ἥμενος ἢ ἕρπων, exp. κρύφα καὶ οὐ κατ' ὀρθὸν βαδίζων: sed alioqui tamen plerumque simpl. ponitur pro βαδίζω, Incedo, Vado, atque ita ipsemet Eust. exp. in Od. Σ. (130.) Πάντων ὅσσα τε γαῖαν ἐπιπνείει τε καὶ ἕρπει: scribit enim, ἕρπειν hic ἁπλῶς esse τὸ βαδίζειν. In qua tamen exp.
B non libenter Eustathio subscribo, quippe qui videam ἑρπετὰ alibi vocari ab Hom. generaliter Omnia bruta animantia. Sed a Theocr. manifeste ita sumitur 1, (105.) ἕρπε ποτ' Ἴδαν, Ἕρπε ποτ' Ἀγχίσαν. Itidemque Soph. (Aj. 287.) ἐξόδους ἕρπειν κενάς. Ceterum ἕρπειν dici putant quidam Gramm. quasi κατὰ τὴν ἔραν σπᾶσθαι: quod etymum etsi nimis curiose excogitatum puto, tolerabilius tamen judico, quam quod afferunt nonnulli vocis ἑρπετὰ, sc. παρὰ τὸ εἰς τὴν ἔραν πεπτωκέναι: quasi vero ἑρπετὰ non sit ab ἕρπω, et peculiari etymo opus habeat. " Ἕρψις, εως, ἡ, Re- " ptatio, seu, ut Plin., Reptatus." [" Fischer. Descr. Lect. 798-9." Schæf. Mss.] Ἑρπετὸς, Reptilis. Unde ἑρπετὰ, Animalia, quæ serpunt, Serpentia secla ferarum, Lucr. Vulgo Reptilia: Τῶν ἑρπετῶν τὰ ἰοβόλα, Philo V. M. 1. Sed Hom. vocavit generaliter Omnia bruta, Od. Δ. (418.) ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν Ἑρπετὰ γίνονται. [* Ὄρπετον, Æol., Sappho Hephæstionis p. 24. Theocr. 29, 13.] AT in Ἑρπετόδηκτος retinetur propria signif. Est enim a serpente morsus, Diosc.
C [* Ἑρπετόμορφος, Epiphan. 1, 262. * Ἑρπετοφάγος, 2, 106. * Ἑρπετόεις, Opp. K. 2, 274. * Ἑρπετώδης, Aret. 68. * Ἀφερπετόω, leg. ap. Stob. Phys. p. 1098. pro vitioso ἐφειρπώθη.] Ἑρπτὸν pro Ἑρπετὸν ap. Aristot.: quod fortasse dictum est ad similitudinem τοῦ ὀπτὸν ex ὀπτητὸν, Eust. [Il. Δ. p. 367.] Ceterum ἑρπετὸς esse dictum pro ἑρπεστὸς, si Eid. credimus, docebo paulo post in Ἑρπηστικός.

Ἕρπης, ητος, ὁ, Ulcus serpens, vel manans: accipio autem e Plin. hanc quoque posteriorem interpr., ut paulo post docebo. Ἕρπης, inquit Gorr., Tumor exulceratus a flava bile sincera proveniens. Sunt autem tres ejus differentiæ; nam si bilis substantia crassior est atque acrior, totam cutem usque ad carnem subjectam exulcerat, et dicitur ἕρπης ἐσθιόμενος: qui ulcus inæquale est, ut ait Corn. Celsus, cœno simile, cui multus humor glutinosus inest, odor intolerabilis, majorque quam pro modo ulceris inflammatio: sic dictum a Gr., quia celeriter serpendo penetrandoque, usque ad ossa corpus vorat. Quod
D si bilis tenuior est et minus acris, superficiem solum velut inurit, appellaturque simpl. ἕρπης. Sin autem bilis ipsa tenuior, et minus tum acris, tum calida est, pustulas exiguas multasque per summam cutem excitat, κέγχρῳ, h. e. Milio, similes: atque ob id ἕρπης κεγχρίας dicitur, quem Lat. Miliarem interpr. Idem vero etiam ἕρπης φλυκταινώδης nuncupatur, a pustulis suis indito nomine. Hactenus ille. Ceterum quidam Herpetem servato nomine Gr. vocarunt; nonnulli vero et Zonam, teste Scribonio Largo, sicut Gr. ζωστῆρα. Lucr. autem 6. ignem sacrum serpere itidem dixit, Exurit sacer ignis et urit corpora serpens, Quamcunque arripuit partem, repitque per artus. Plin. autem dixit etiam Hulcera manantia, quæ Diosc. ἕρπητας: de rubo enim hic ita, Κρατύνει δὲ καὶ οὖλα, καὶ ἄφθας ὑγιάζει διαμασσώμενα τὰ φύλλα, καὶ ἕρπητας ἐπέχει, καὶ ἀχῶρας τοὺς ἐν κεφαλῇ θεραπεύει: pro quibus Plin. Oris quidem vitiis etiam folia commanducata prosunt, et hulceribus manantibus, aut quibuscunque in capite illinuntur. Alibi

Hulcera serpentia dixit; nam pro istis, quæ de Lycio scribit Diosc. Καὶ ἕρπητας καὶ σηπεδόνας ἰᾶται, habet ille, Hulcera serpentia ac putrescentia (sanat.) J. Poll. 4. vocat etiam ἑρπυστικὸν ἕλκος, quo utitur et Diosc., ubi et quæ ab eo vocantur ἕρποντα ψυδράκια, ad ἕρπητα φλυκταινώδη referenda arbitror. [" Philo J. 2, 64. Phot. 288." Wakef. Mss.] Ἑρπηδὼν, idem. Nicander Ἀ. (418.) ὀλοὴν θ' ἑρπηδόνα γυίων: [* Ἑρπυδὼν, Schol.] Ἑρπηστὴς, Qui serpere solet s. repere, Reptator, Epigr. p. 174. meæ Ed. Λάθριον ἑρπηστὴν σκολιὸν πόδα κισσὲ χορεύσας: ubi animadvertendum est ἑρπηστὴν dici κισσὸν, sicut Virg. Hederam serpere dixit. Sed intelligit, ut opinor, Philippus auctor Epigr. de hedera, quæ sequacibus suis flagellis et flexuosis, unde et serpere dicitur, vitem premeret et veluti strangularet. Ut autem hic dicitur ἑρπηστὴς pes hederæ, sic ἑρπύζειν dicitur ead. in quodam Epigr. in Soph. p. 274. [" Jacobs. Anth. 6, 330. 8, 332. 9, 54. Prol. 103. Huschk. Anal. 27. Philipp. 45. * Ἑρπηστὴρ, Tzetz. Exeg. in Il. 92, 25." Schæf. Mss.] Ἑρπηστικὸς, i. q. ἑρπετός. Vult autem Eust. esse non ab ἕρπω, sed ab ἑρπῶ inus., ut quemadmodum dicitur ποιῶ, ποιήσω, unde ποιητικὸν, sic ab ἕρπω, ἑρπήσω, fit ἑρπητικὸν, et interjecto σ, ἑρπηστικόν. Itidem vero ut τελῶ, τελέσω, unde τελεστὸν, sic ab ἑρπῶ, ἑρπέσω, sit ἑρπεστὸν, et ejecto σ, ἑρπετόν. Quæ quamvis scribat, ex Aristot. tamen tradit verbi barytoni ἕρπω esse παράγωγον nomen ἑρπετόν. [Hippocr. 220. * Ἑρπητικὸς, Etym. M.]

[* Ἑρπὴν, ῆνος, ὁ, Etym. M. Philo 2. p. 64. * Ἑρπηνώδης, p. 205. νόσος.] Ἑρπινώδης, Serpendi vim habens, Ad serpendum aptus: ut Philo de Mundo νόσημα dixit, ubi Bud. Morbum serpentem interpr. sicut sc. Ulcera serpentia dicunt Lat. [" Wakef. S. Cr. 3, 158. 4, 216." Schæf. Mss.]

Ἕρπις, (ἡ,) Vinum: quia, ajunt, eos, a quibus immodice bibitur, facit ἕρπειν: intelligentes, ut opinor, per ἕρπειν, perreptare humum, ut ii, quorum pedes officio suo fungi nequeunt. Sed ad futile hoc commentum non confugissent, si ἕρπις Ægyptiacam esse v. legissent, qua tamen usus est Lycophron, et ante eum Sappho [" ap. Athen. 39. Ἑρμᾶς δ' ἑλὼν ἕρπιν, Mercurius vinum capiens (ministravit Diis.) Lycophr. 579. Hipponax ap. Tzetz. in Lycophr. l. c. Ægyptium esse vocab. docet Eust. in Od. p. 360." Schw. Mss. * Ἕρπος, Hippocr. 1253.]

Ἑρπάκανθα, q. d. Serpens spina, herba quæ et ἄκανθα dicitur. Putatur autem vocata ἑρπάκανθα, quod longius foliis suis serpat. [Diosc. 3, 19.]

Χαμερπὴς, Humi repens: vide Χαμαί. [Hes. * Χάμερπος, Man. Phil. 5, 258. p. 160.]

Ἀνέρπω, Sursum repo, Irrepo. Interdum pro Vado, sed proprie quasi Rependo sursum. Hes. ἀνεῖρπεν exp. ἐβάδιζεν. " Ἀνεῖρφε, quod Hes. exp. " ἐβάδισε, est præt. perf." [" Ad Mœr. 64. Eur. Phœn. 1185." Schæf. Mss.] Προσανέρπω, ut, Προσανέρπει τῷ τραχήλῳ, Plut. Themist. quod exp. Serpit s. Perrepit in cervicem. [" Wakef. Phil. 702." Schæf. Mss.] Ἀφέρπω, Abeo, quasi reptando. Et simpl. pro Abeo, ut ἕρπω dixi sumi pro Eo. Soph. (Aj. 1161.) Ἄφερπε νῦν. At Gaza ἀφέρπω ap. Cic. dixit l. de Senect. pro Serpo. " Ἀναφέρπω, Recedo, " VV. LL. e Theocr." [* " Διέρπω, Const. Manass. Chron. p. 117." Boiss. Mss. * Εἰσέρπω, Plato 9, 199. * " Ἐνέρπω, Perrepo, Eur. Fr. Alcmenæ 2. p. 418." Seager. Mss.] Ἐξέρπω, Erepo, Prorepo, Aristoph. N. (709.) ἐκ τοῦ σκίμποδος Δάκνουσί μ' ἐξέρποντες οἱ Κορίνθιοι. Διεξέρπω, Aristot. [* Ἐπεξέρπω, Hippocr. 375.] Ἐφέρπω, Arrepo, In aliquem locum reptando eo. [" Abresch. Æsch. 2, 46. Wakef. Eum. 314. Alc. 275. ad Herod. 601." Schæf. Mss. * Καθέρπω, Gl. Proserpo, Xen. Σ. 4, 23. * Μεθέρπω, Opp. Ἀ. 1, 543. * Παρέρπω, Mimas Gal. p. 711. * Περιέρπω, Ælian. V. H. 13, 1.] Προσέρπω, Adrepo, Irrepo, Advenio velut reptando, Soph. (Aj. 227.) φοβοῦμαι τὸ προσέρπον. [Ποθέρπω, Dor., Theocr. 5, 36. * Συνέρπω, Gl. Conrepo.] Ὑφέρπω, Subrepo. Exp. et Subserpo, pro Clam serpo. [Soph. Œd. T. 786.]

¶ Ἑρπύζω, i. q. ἕρπω, e quo et deductum est. Est enim, Serpo, Repo, Repto: ut ἑρπύσαν βρέφος in Epigr. quo etiam modo Lat. dicitur Reptare de pu-

A erulis. Mures quoque dicuntur ἑρπύζειν ap. Diog. L. Πρὸς τοὺς ἑρπύσαντας ἐπὶ τὴν τράπεζαν μῦς. Ab Hom. autem Il. Ψ. (225.) dicitur Achilles Ἑρπύζων παρὰ πυρκαϊὴν pro συγκεκυφὼς et ἠρέμα παραγινόμενος. [* " Ἑρπύω, s. * Εἰρπύω, Quint. Sm. 13, 93." Wakef. Mss. * Ἑρπυστάζω, Lex. Apoll. v. Ἄταλλε. * Ἑρπυξὴ, Diosc. Notha 455. * Ἕρπυσις, Athan. 2, 246.] Ἑρπυσμὸς, Reptatio. [" Jacobs. Anth. 8, 332." Schæf. Mss.] Ἑρπυστὴς, Reptator, Reptilis, [" ibid. et Proleg. 103." Schæf. Mss.] Ἑρπυστὴρ pro eod. Opp. K. 3. (2, 235.) Ἑρπυστῆρας ὄφεις καὶ ἀργαλέους κροκοδείλους, Reptatores angues, Reptiles. In alio autem ejusd. libri l. ἑρπυστῆρας dicit sine adjectione, pro Serpentibus: Ἀλλὰ καὶ ἑρπυστῆρσι καὶ ἰχθύσιν, ἠδὲ καὶ αὐτοῖς Θήρεσιν ὠμηστῆσι. Ἑρπυστικὸς, i. q. ἑρπυστὴς s. ἑρπυστήρ: sed illa magis ad verbum sonant Reptator, at ἑρπυστικὸς, Reptilis, Rependi vim habens, Ad rependum aptus: ut ζῶα ἑρπ.: cum ex animalibus dicuntur esse quædam ἑρπ., quædam πορευτικὰ et ἑρπυστικά. At vero ἑρπ. ἕλκη Diosc. Ser-

B pentia ulcera, Manantia ulcera; nam utramque interpr. esse Plinii, docui in Ἕρπης. [" Clem. Alex. Protr. p. 7." Routh. Mss.] Ἀνερπύζω, Sursum serpo, ut ἀνέρπω. Interdum pro Adrepo, Reptando eo; aut etiam simpl. pro Eo: Aristoph. Εἰρ. (585.) Δαίμονα βουλόμενοι Εἰς ἀγρὸν ἀνερπύσαι. [" Schol. Apoll. Rh. 1, 118. ubi perperam editum est ἀνερπίσας." Boiss. Mss. * Ὑπανερπύζω, Ælian. H. A. 5, 3.] " Ἀφερπύζω, Abrepo, Repens abeo: interdum et " generalius Abeo, Discedo: ut ἀφέρπω quoque. " Item simpl. Eo, ut Suid. ἀφερπύσαι exp. βαδίσαι, in " h. l. Aristophanis, Ἐφ' ἣν ἐπεθύμουν δαιμονίως " ἀφερπύσαι: addens metaph. esse ἀπὸ τῶν ἑρπετῶν." [* Διερπύζω, Opp. Ἀ. 2, 261. Εἰσερπύζω, Ælian. H. A. 12, 31.] " Ἐσερπύζω, Irrepo, pro εἰσ." Ἐξερπύζω, Erepo, Prorepo, Aristot. Καὶ ἐάν τις αὐτῶν ἐξερπύσῃ. [" Valck. Adoniaz. p. 400." Schæf. Mss.] Διεξερπύζω, Aristot. de Mundo, Εἰς νομοὺς διεξερπύσει. Ἐφερπύζω, Adrepo, Irrepo, Reptando eo, Aristoph. Πλ. (675.) Ἐφ' ἣν ἐπεθύμουν δαιμονίως ἐφερπύσαι. Sic

C alibi ἀνερπύζω cum εἰς jungit, ut modo ostendi. Καθερπύζω, Irrepo, Joseph. Καθερπύσαντες ἀπὸ τῶν τοιχῶν. Ex Aristoph. autem (B. 129.) καθέρπυσον affertur pro Vade, [* Μεθερπύζω, Orph. de Lap. Ostrit. 83.] Παρερπύζω, Obrepo, Clam irrepo: ἠρέμα εἰσέρχομαι, Suidæ. [Aristoph. Ἐκκλ. 398. * Περιερπύζω, Ælian. H. A. 6, 21. * Προσερπύζω, 2, 3. * Συνερπύζω, Opp. Ἀ. 1, 328.] Ὑφερπύζω, Subrepo, ut ὑφέρπω. [Philostr. p. 500.]

Ἕρπυλλος, s. Ἕρπυλλον, Serpyllum, Gall. Serpoulet: de qua lege Diosc. [3, 46. Plin. 20, 22. Ἕρπυλλος, ἡ, Theocr. Epigr. 1. * Ἕρπυλος, Theophr. H. Pl. 2, 18, 2. Schn., Meleagri Corona 54.] SED ET ab hoc Ἕρπυλλος fit Ἀφερπυλλοῦσθαι pro Mutari s. Transire in serpyllum, [Theophr. C. Pl. 5, 7, 2. ἀφερπυλλοῦσθαι, Schn. * Ἑρπύλλιον, Aret. 119. * Ἑρπύλλινος, Athen. 679.] " Ἑρπυλλὶς, Hesychio τέττιξ, Cicada." [Nom propr., Athen. 589.]

" ΕΡΡΩ, Ægre eo, Dolens et afflictus eo. Il. Σ.

D " (421.) de Vulcano claudo, αὐτὰρ ὃ ἔρρων Πλησίον " ἔνθα Θέτις περ ἐπὶ θρόνου ἷζε φαεινοῦ. Et Od. Δ. " (367.) Ulysses de Idothea, Ἥ μ' οἴῳ ἔρροντι συνήντετο νόσφιν ἑταίρων. Ubi Schol. quoque exp. μετὰ " λύπης πορευομένῳ καὶ φθορᾶς. At (Il. I. 364.) Ἔστι " δέ μοι μάλα πολλὰ, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔρρων, si- " gnif. potius, Inauspicato et magno meo malo huc " veniens. Quo modo et ἔρρειν jubetur aliquis pro " Abire in malam rem, Facessere in malam crucem. " Il. Θ. (164.) Ἔρρε κακὴ γλήνη. Od. K. (75.) Ἔρρε, " ἐπεὶ ἄρα θεοῖσιν [Ἔρρ' ἐπειή ῥα θεοῖσιν] ἀπεχθανό- " μενος τόδ' ἱκάνεις: Ibid. (72.) Ἔρρ' ἐκ νήσου θᾶσ- " σον, ἐλέγχιστε ζωόντων. Aristoph. Πλ. (604.) " Ἔρρ' ἐς κόρακας θᾶττον ἀφ' ἡμῶν. Quibus in ll. nota " etiam præpp. ἐκ, ἀπὸ, et ἐς, cum suis casibus. " Alibi idem Comicus pro hoc ἔρρε dicit ἀποφθάρηθι " et ἐκφθάρηθι. Similiter Plato in Philebo, de rebus " inanimatis, Αὐτὰ ἔρρει ταῦτα ἐκ τῆς ἑαυτῶν χώρας ἐν " ᾗ ἐνῆν. Nam et hic accipiunt pro Facessere atque " Abire. Alioquin ἔρρειν eæ res dicuntur quæ pere- " unt, intereunt, pessum eunt: ut ap. Xen. Σ. (1,

" 15.) scurra dicit, Ἐπεὶ γὰρ ὁ γέλως ἐκ τῶν ἀνθρώπων A
" ἀπόλωλεν, ἔῤῥει τὰ ἐμὰ πράγματα, Pessum eunt res
" meæ, Perii, Actum de me est. Plut. Cic. Τὴν δὲ
" ποιητικὴν αὐτοῦ, πολλῶν εὐφυῶν ἐπιγενομένων, παν-
" τάπασιν ἀκλεῆ καὶ ἄτιμον ἔῤῥειν συμβέβηκεν, In-
" terire et evanescere. At Plato in Epist. Πόλεις Ἑλ-
" ληνίδας ἐῤῥούσας ὑπὸ βαρβάρων οἰκίζειν, pro Deletas
" et excisas a barbaris. Affertur et ἔῤῥων ἐκ βύθου
" ex Epigr. pro E fluctibus emicans. At ἔῤῥει χοὰς
" ap. Eur. Hec. (528.) Fundebat libamina: a ῥέω
" usurpato pro χέω. Rursum ab ἔῤῥω s. pass. ἔῤῥο-
" μαι, affertur imperativus ἔῤῥου ex Eur." [Alc. 734. al. ἔῤῥοις] " pro Abi, Peri." [* Ἀνέῤῥω, unde Ἀνήῤ-ῥησα, Eupolis ap. Schn. Lex. Ἀνήῤῥηξα, Hesychio ἀνελεξάμην ἐμαυτὸν ἐκ τόπου, falsa l. pro ἀνήῤῥησα. " Ἀνεῤῥέω, Valck. Hipp. p. 268." Schæf. Mss.]
" Ἀποέῤῥω, ex ἔῤῥω, signif. φθείρω, est Abreptum
" aut deglutitum perdo: ut fluvius rapidus aliquem
" ἀποέρσαι dicitur quem abripuit et undis suis obru-
" tum exitio dedit: quod Herod. συμψῆσαι vocat, et
" Hes. exp. ἀποστερῆσαι, ἀποπνίξαι, ποταμοφόρητον B
" ποιῆσαι. Il. Φ. (283.) Ὅν ῥά τ' ἔναυλος ἀποέρσει
" χειμῶνι περῶντα: Ibid. (329.) Μή μιν ἀποέρσει
" μέγας ποταμὸς βαθυδίνης: Z. (347.) ἐς κῦμα πολυ-
" φλοίσβοιο θαλάσσης, Ἔνθα με κῦμ' ἀπόερσε πάρος
" τάδε ἔργα γενέσθαι. Eust. exp. ἀποφθείρειν. Ἀπ-
" έῤῥω, Abeo, s. Facesso in malam rem. Unde ap.
" Aristoph. N. (783.) Ὑθλεῖς, ἄπεῤῥε, Nugaris, abi
" in malam rem. Hes. quoque exp. ἀποφθείρου, πο-
" ρεύου μετὰ φθορᾶς." [* Εἰσέῤῥω, unde Εἰσήῤῥησα, Aristoph. Ἰ. 4. Θ. 1075. * Ἐπεισέῤῥω, J. Poll. 9, 158.] " Ἐξέῤῥω, Exeo in malam rem, Eur. (Hipp.
" 973.) Ἔξεῤῥε γαίας." " Περιέῤῥων αὐτὸν ἐξ ἑωθινοῦ,
" Suid. e Pherecratis Crapatallis affert pro ζητῶν,
" Quærens: derivatum dicens ex ἔῤῥων q. e. φθει-
" ρόμενος." [" Περιέῤῥει, Miser circumerrat, Aristoph. Ἰ. 533." Seager. Mss.]

" ἜΡΣΗ, sive Ἔρση, ης, ἡ, Ros. (Od. N. 245.)
" ἔρση τεθαλυῖα, Virens ros: i. e. Faciens virescere
" et vigescere plantas. Hesychio est non solum C
" δρόσος, νοτία, sed etiam ὁμίχλη. At plur. ἔρσαι
" Eid. sunt non modo δρόσοι, verum et οἱ ἐν τῷ
" χειμῶνι γινόμενοι ἔριφοι, et τὰ ἁπαλὰ τῶν προβάτων.
" Quo modo Hom. accepit, Od. I. 220. διακεκριμέ-
" ναι δὲ ἕκασται Ἔρχατο· χωρὶς μὲν πρόγονοι χωρὶς δὲ
" μέτασσαι, Χωρὶς δ' αὖθ' ἔρσαι. Ubi Schol. quoque
" exp. αἱ νεογναὶ καὶ ἁπαλαί, ac veluti δροσώδεις,
" Tenellæ agnæ et recentes adhuc a partu." " Ὀρσὸς,
" Agnus serotinus. Hesychio enim ὀρσοὶ sunt τῶν
" ἀρνῶν οἱ ἔσχατοι γενόμενοι." " Ἐρσήεις, ET Ἐρσαῖος,
" ET Ἐρσώδης," [Schol. Od. I. 220.] " Rorulentus,
" Roscidus, Rore imbutus. Duorum priorum memi-
" nit Hes. Affert enim ἐρσαίῃ pro δροσώδης. Et
" ἐρσήεις pro δροσερὸς, νεαρός: itemque ἐρσήεντα pro
" δροσινὸν, ἔνικμον. Sed affert et quartum, nimirum
" Ἔρσεα, exponens itidem δροσώδη, ἁπαλὰ, νέα,
" ἐαρινὰ, Roscida, Tenera, Recentia, Verna. Primo
" ἐρσήεις et Hom. usus est Il. Ω. 757. Ibi enim He-
" cuba de Hectore interfecto dicit, Νῦν δέ μοι ἑρσή-
" εις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισι Κεῖσαι." [* Εὐερσι- D
χαρής, Anon. H. in Virg. 6.] " Ἐρσομένην, Nican-
" der Θ. 631. Schol. exp. δροσιζομένην, βρεχομένην."
" Ἐέρση, pleonasmo poët. τοῦ ε pro ἔρση, Ros. He-
" siod. Ἀ. (395.) de cicada, ᾧτε πόσις καὶ βρῶσις
" θῆλυς ἐέρση. Il. Ξ. (351.) στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον
" ἐέρσαι, Lucidæ roris guttæ: Λ. (53.) κατὰ δ' ὑψό-
" θεν ἧκεν ἐέρσας Αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος. UNDE
" Ἐερσήεις, Rorulentus, Roscidus, Rore conspersus,
" s. madefactus. Il. Ω. (419.) de Hectore peremto,
" Οἷον ἐερσήεις κεῖται: quod exp. κάθυγρος, νεαρός:
" sc. ut τὰ δεδροσισμένα ἄνθη."

ἘΡΥΩ, ύσω, Traho, Od. Θ. (34.) Ἀλλ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν, Il. Γ. (373.) Καί νύ κεν εἴρυσσεν: ante vero dixerat, Ἕλκε δ' ἐπι-στρέψας: Π. (862.) δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς Εἴρυσε, λὰξ προσβάς. || Ἐρύομαι quoque in ead. signif., act. sc., capitur, Il. P. (159.) Αἶψα δὲ Πάτροκλον ἐρυσαί-μεθα Ἴλιον εἴσω, Trahamus, s. Raptemus, ἑλκύσαι-μεν, habet enim signif. violentæ tractionis, ut ἑλκύω supra: Φ. (173.) ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ. [" Ἐρύειν πλίνθους, Ducere lateres, Herod. 2, 136. quod alias ἑλκύειν." Schw. Mss.] Εἰρύω, pro eod. interposito ι, ut fit in εἱλίσσω, ab ἑλίσσω. Unde εἰρύμεναι νῆα, Hesiod. [Ἡ. 54. * Ἔρυσις, Max. Tyr. 364.] Ἐρυσίθριξ, ιχος, ὁ, ἡ, Capillos trahens, Epigr. ψήκτρην. [Anal. 2, 90.] " Ἐρυσίσκηπτρον, Erysi-
" sceptrum: frutex spinosus, alio nom. dictus ἀσπά-
" λαθος, teste Diosc. 1, 19. et Plin. 12, 24. quem
" vide et 24, 13." [Diosc. Notha 452. * Ἐρυσί-σκηπτρος, 466. al. * Ἐρεισκήπτρον, Schn. Lex. v. * Ἐρίσκηπτρος. * Ἐρυσιχαῖος, Schol. Apoll. Rh. 4, 972. * Ἐρυσίχθων, Athen. 382.] Ἐρυσάρματος, Currum trahens, Il. Π. (370.) Πολλοὶ δ' ἐν τάφρῳ ἐρυσάρματες ὠκέες ἵπποι: ubi μεταπλασμὸν esse annotat Eust. sicut in ἱππότα Νέστωρ: dicendum n. regulariter ἐρυσάρματοι ab ἐρυσάρματος.
" Ἐρύσιμον, τὸ, Erysimum: a Theophr. C. Pl. 2,
" 17. numeratur inter semina ea quæ ἐλάχιστα sunt
" καὶ πολυχούστατα, ut milium, sesamum, papaver,
" cuminum: 6, 19. Ἐρυσίμου καὶ σησάμου χλωρῶν
" ὄντων οὐδὲν ἅπτεσθαι ζῶον, διὰ τὴν πικρότητα καὶ
" δυσχυλίαν, ξηρανθέντων δὲ, μᾶλλον. Eidem ferula-
" ceum culmum tribuit, ut et sesamo, H. Pl. 9. de
" frugum culmis loquens: nam inter fruges ipsum
" numerat, ut et Gal. de Aliment. Facult. Plin. 18,
" 10. de sesama locutus, Huic inquit simile est in
" Asia Græciaque erysimum: idemque erat nisi
" pinguius esset: quod ap. nos vocant Irionem, me-
" dicamentis annumerandum potius quam frugibus.
" Et 22, c. ult. Irionem, inquit, inter fruges sesamæ
" similem esse diximus, et a Græcis Erysimon vocari.
" Galli Velarum appellant. Est autem fruticosum,
" foliis erucæ angustioribus paulo, semine nasturtii.
" Ubi quæ erysimo semini tribuit, Diosc. erysimo
" herbæ, 2, 188. Paul. Ægin. 1. ἐρύσιμον, ὄρμινον, et
" εὔζωμον, numerat inter olera quæ venerem exci-
" tant." [Schneid. Ind. Theophr. * Εἰρύσιμον, Nicander Θ. 894.]

Ἐρυστὸς, Tractus, Soph. Aj. (729.) ἐς τοσοῦτον ἦλθον, ὥστε καὶ χεροῖν Κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη, Eousque venerunt, ut districti enses prodierint e vaginis.
[* Ἐρυμὸς, i. q. ζυγὸς, Hes. * Ἔρυμος, Draco 79. * Ἐρυτὴρ, Nicander Ἀ. 363.]
Ἀνερύω, i. q. ἀνέλκω, Sursum traho: unde etiam sicut ἀνέλκειν, ἀνελκύειν ναῦς, ita et ἀνερύειν dicitur. Apoll. Rh. 2, (586.) ἀνείρυσε τηλόθι νῆα, Lat. Navem subduxit. || Significat etiam, sicut ἀνέλκω, Retraho, quasi Retro traho, Abstraho: pro qua signif. citant quidam ex Epigr. ἀνείρυε δεσμά. Accipitur etiam pro Reflecto trahendo retrorsum: ut ap. Hom. ἀνέ-ρυσαν exp. εἰς τοὐπίσω ἔκλασαν. || Quidam e vett. ἀνερύειν voluerunt etiam signif. Jugulare: quod in jugulatione solerent retrorsum flecti pecudum jugula, et sursumversus converti. " Ἀνερύοντα, Hes. affert
" pro εἰς τοὐπίσω ἕλκοντα, In aversum s. retro tra-
" hentem. Legitur ap. Hom. (Il. Θ. 325.) Sed pro
" eo quidam Codd. habent ἀνερύοντα, ut ἀνίαχοι
" pro ἀνίαχοι." HINC et ἀναῤῥύειν pro θύειν dictum volunt. ET Ἀνάῤῥυσις, pro θυσία. [* " Ἀνειρύω, Sublevo, Ab humo attollo, Moschus 4, 126. Ἀντε-ρύω, Rependo, Theogn. 77." Seager. Mss.] Ἀπερύω, Abstraho, Detraho, Od. (Ξ. 134.) Ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι, i. e. ἀποσπάσαι, Detrahere, Avellere; videtur enim esse tmesis pro ἀπερύσαι. " Διειρύσαι Hesychio
" διαστῆσαι, διελκύσαι: forsitan poët. epenth. τοῦ ι,
" pro διερύσαι, Distrahere," [Apoll. Rh. 1, 687.] Ἐξερύω, Extraho, Il. Π. (505.) Τοῖο δ' ἅμα ψυχήν τε καὶ ἔγχεος ἐξέρυσ' αἰχμήν. Quo referri potest ET Ἐξερύσασκε, ap. Hesych. pro ἐξεῖλκε. Pro ἐξερύω, autem dicitur ETIAM Ἐξειρύω inserto ι, sicut εἰρύω, pro ἐρύω: unde ἐξειρύσας ap. Hes. ἐξελκύσας. [" Ad Herod. 522." Schæf. Mss. * Συνεξερύω, Anthol. 6, 567.] Ὑπεξερύω, Subtraho. Unde ὑπεξείρυσαν, Subtraxerunt. Et in pass. signif. tamen act. ap. Apoll. Rh. 2, (1183.) Ὡς μὲν γὰρ πατέρ' ὑμὸν [al. ὑμῖν] ὑπεξείρυτο φόνοιο Μητρυιῆς, Exemerat e cæde s. eripuerat et liberarat a cæde a noverca imminente. [Herod. 7, 225.] Ἐπερύω, Attraho, Od. Α. (441.) θύρην δ' ἐπέρυσε κορώνῃ Ἀργυρέῃ: i. e. εἵλκυσε,

ἐπέσπασε. Ἐπειρύω, pro eod., interjecto ι, ut in εἰρύω: unde est quod in VV. LL. adespoton citatur, ἐπειρυσάμενος τὴν λεοντῆν, exp. Leonis pellem subtrahens. [Apoll. Rh. 3, 149.] Κατερύω, Detraho, i. q. καθελκύω, Od. (E. 261.) Μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήν γε κατείρυσεν εἰς ἅλα δῖαν: pro quo in prosa καθελκύσαι ναῦν usitatum est. Et in pass. (Ξ. 332.) Νῆα κατειρύσθαι, Navem in mare tractam esse s. deductam. Παρερύω, SEU Παρειρύω. Unde Παρείρυσαν φραγμὸν, VV. LL. ex Herod. (7, 36.) Prætenderunt sepem. Προερύω, Protraho, Od. O. (495.) κὰδ δ' ἕλον ἱστὸν Καρπαλίμως, τὴν δ' εἰς ὅρμον προέρυσσαν ἐρετμοῖς, Lat. Remis propellere navem dicunt. "Συνείρυε, Contrahebat, Epigr." [" Christod. Ecphr. 14." Schæf. Mss.]

'ΑΡΥΩ, ET 'Αρύτω, ύσω, Haurio, E profundo traho; et Traho, simpl.: ἄρυον enim, Hesychio εἷλκον: nam ab ἐρύω derivatur a Gramm. verso ε in α. Hesiod. ('A. 301.) Οἵ γε μὲν ἐτράπεον, τοὶ δ' ἤρυον, i. e. ἤντλουν Hauriebant. Epigr. ἰδὼν ἀρύοντα βοώτην, Haurientem intuitus pastorem. Et metaph. ap. Apoll. Rh. 3, (1015.) Καί νύ κέ οἱ καὶ πᾶσαν ἀπὸ στηθέων ἀρύσασα Ψυχὴν, Exhauriens, ἀφελομένη, ἀπαντλήσασα, ἐκκενώσασα. || Passiva quoque vox act. signif. habet, Aristoph. N. (272.) Νείλου προχοαῖς ὑδάτων χρυσέαις ἀρύτεσθαι πρόχουσιν. Plato de LL. Ὧν ὁ μὲν ἀρυτόμενος ὅθεν τε δεῖ καὶ ὁπόσα καὶ ὁπότε. Basil. Libanio, Ὦ πηγῆς πολυχεύμονος, οἵους ἔδειξε τοὺς ἀρυομένους, Haurientes. || Ἀρύει, Hesychio ἀντιλέγει, βοᾷ, [βοηθεῖ, Anecd. Bekk. 1, 448.] ἀρύουσαι, Eid. λέγουσαι, κελεύουσαι: ἀρύσασθαι, ἐπικαλέσασθαι. [* Ἀρύσσω, Herod. 6, 119. ubi v. Schw." Elberling. Mss. * Ἀρύπτω, Eust. Od. A. p. 39. * Ἀρυτέω, unde * Ἀρυτήσιμος, Anal. 2, 218.] Ἀρυτὴρ, Cochlear, Concha, Bud. e Diosc. 2, 84. Βαλὼν εἰς κρατῆρα πλατύστομον καὶ ἐπιχέας ὕδωρ, ἀνάγει, ἀρυτῆρι ταράσσων ῥαγδαίως, Ligulam, Ruell. Haustrum, Marcell. dicens esse Instrumentum coquinarium, quo ex aheno hauritur aliquid. Haustra tamen, ut Nonius scribit, proprie dicuntur Rotarum cadi, ab hauriendo, sicut ἄντλια Lucr. 5. Ut fluvios versare rotas atque haustra videmus. Bud. interpr. Aquariam ad rotam vel tympanum. AT Ἀρυστὴρ, [Herod. 2, 168.] ET Ἄρυστις, ET Ἀρύστιχος, Aristoph. Schol. Vasculum aptum ad hauriendum: ut cotyla, cyathus, calix. Simonides ap. Athen. 2. Ἔδωκεν οὐδεὶς οὐδ' ἀρυστῆρα τρυγός. Aristoph. Σφ. (855.) Ἐγὼ γὰρ εἶχον τούσδε τοὺς ἀρυστίχους: ubi Schol. οἰνοχόους a quibusdam exp. annotat; sicut Eust. quoque ἀρύστιχον dicit esse κοτύλην οἰνοχόην: et οἴνου ἀρυστῆρα Hes. κοτύλην, alio vero nomine illud σκεῦος vocari ἔφηβον, ut testatur Athen. etiam, adducens Xenophanem. Phrynich. ap. Athen. l. c. κύλικ' ἀρύστιχον. [" Ἄρυστις, Brunck. Soph. 3, 474." Schæf. Mss. * Ἀρυστικὸς, Ælian. H. A. 17, 37.] "Ἀριστὴρ, VV. LL. male " pro ἐρυστήρ. At vero Ἐριστῆραι Hes. exp. δοῦλαι, " Servæ." SED Ἀρύστεις, quod Hes. ἀρυστῆρας et ἀρυστίχους vocari tradit, ab Eod. exp. quoque τὰς ἀπνευστὶ πόσεις: quæ exp. convenit etiam τῷ ἄμυστις. Scribitur vero ap. eum ἀρυστεῖς. "Ἄρυσις " καὶ ἄρυστις, conjunctim ap. Etym. leguntur, sed " sine expos. Hes. ἀρύστεις dici scribit τὰς ἀπνευστὶ " πόσεις. Signif. igitur et ἄρυσις Magnum ejusmodi " meri haustum, ut ἄμυστις." Apud Suid. est ETIAM Ἀρυστρὶς: quod quidem non exp., sed sonat perinde ac si dicas Haustrix. Citat vero Ζωμοῦ τ' ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἀρυστρίδα. Hesychio ζωμήρυσις est ζωμοῦ ἀρυστρίς: sed quid ἀρυστρὶς sit, ab eo non annotatur. [Anal. 2, 258. * " Ἀρύσιμος, Haustus, Schol. Nicandri 'A. 583. * Ἀρυσάτις, Etym. M. 936, 50." Wakef. Mss. * Εὐήρυτος, Hom. H. in Cer. 106.] " Κατήρυτον, Hes. affert pro κεκαλυμμένον καὶ κατε- " χόμενον." " Κατήρυδες, Hesychio sunt αἱ βρίθου- " σαι καὶ καταρέουσαι ἄμπελοι, Vites præ pondere " defluentes. Ita autem vocat, inquit, τὰς χρυσᾶς " ἀμπέλους, παρόσον οὐκ ἐκλαδεύοντο." [" Thom. M. Add. ad 535." Schæf. Mss.] Pertinet huc ET Ἀρύταινα, itidem ab ἀρύω derivatum: est autem εἶδός τι λεκανίδος, Eust.: Athen. videtur facere synonymum superioribus. Aristoph. Schol. dicit esse χαλκοῦν

A σκεῦος, ᾧ τὸ ἔλαιον ἐγχέουσιν εἰς λύχνους, in 'I. (1090.) καί μοι δοκεῖ ἡ θεὸς αὐτὴ Τοῦ δήμου καταχεῖν ἀρυταίνῃ πλουθυγίειαν. Athen. (495.) de ὄλπῃ loquens, ἀρυταίνῃ μάλιστα ἐοικὸς, ὃ δὴ καλοῦμεν χόα. J. Poll. 10. numerat inter Vasa balnearia, ei apponens quasi synonymum κατάχυτλον, et citans ex Aristoph. Βαλανεὺς δ' ὠθεῖ ταῖς ἀρυταίναις, [Fr. 77.] UNDE Ἀρυταινοειδὴς dicitur Una e tribus laryngis cartilaginibus, mobilis et in angustum valde transitum desinens, cujus os superius illis vasorum osculis respondet, quibus aqua lavaturis affunditur: cujusmodi vasa Gr. ἀρυταίνας appellant. Gorr. e Gal. de Usu Part. 7. [4, 462.] Sicut ET Ἀρύβαλλος ab eod. J. Poll. l. c. inter Vasa balnearia recensetur, citante itidem ex Aristoph. 'I. (1094.) Εἶτα κατασπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀρυβάλλῳ Ἀμβροσίαν κατὰ σοῦ. Ἀρύβαλλον tamen Schol. ibi accipit pro Marsupio, dicens esse πλεκτόν τι βαλλάντιον, ὅπερ ἑλκόμενον κλείεται καὶ ἀνοίγεται: dictum ab ἀρύειν et βάλλειν: quemadmodum itidem et J. Poll. 10, (63.) ἀρυβάλλους, sic

B enim ibi scribitur, usurpari annotat ἐπὶ τοῦ ἐπισπαστοῦ βαλλαντίου, citans Antiphanem et Stesich. auctores. Eust. ex Athen. duo hujus v. significata ponit: sc. βαλλάντιον συσπαστὸν, sicque accipiendum ait Aristoph. locum, et ποτήριον οὐ πόρρω ὂν ἀρυστίχου, κάτω μὲν εὐρύτερον, ἄνω δὲ συνηγμένον, ὡς τὸ ῥηθὲν βαλλάντιον. [Athen. Fr. 11. p. 783.] Ἀρύβαλις, Etymologico et Hes. i. q. λήκυθος, Dor.: item et μαρσύπιον, i. q. ἀρύβαλλος s. ἀρύβαλος. Apud eund. Hes. est ET Ἀρυβάσαλλον, quod exp. κοτύλη, ἢ φάσκων: esse autem ait φάσκων Poculi genus. Addendum ETIAM Ἀρυσάνη, nam et ipsum ab ἀρύσασθαι derivatur; ut Athen. (424.) tradit e Timone: videtur autem i. signif. q. ἀρύταινα s. ἀρύστιχος.

" Ἀρυφῆνα, Hes. affert pro ῥυτίδα, Rugam: sed " etiam ἀρυφὴν pro eod. dici innuit."

" Πρόαρον, Atticis dicitur κρατὴρ ξύλινος εἰς ὃν τὸν " οἶνον κιρνῶσιν, Crater ligneus in quo vinum misce- " tur. Athen. (495.) ex Pamphilo."

Ἀναρύτω, Haurio, i. q. ἀρύτω. " Apud Suid. du-

C " plici τ scriptum ἀναρύττω, afferentem e Cratino, " Ὅτε σὺ τοὺς καλοὺς θριάμβους ἀναρύττουσα ἀπηχθά- " νου: quod exp. ἀναντλοῦσα." [* Ἀναρύω, Hippocr. Epist. p. 1288. Σοφίῃ ψυχὴν ἀναρύεται παθῶν.] Ἀναρυστὴρ, Vas, in quod vinum hauritur; Hes. enim ἀναρυστῆρα esse dicit, ἐν ᾧ ὁ οἶνος ἀνιμᾶται. Ἀπαρύτω, " s. Ἀπαρύττω, utroque enim modo scri- " ptum reperitur, ut ἀνύτω et ἀνύττω," VEL Ἀπαρύω, σω, Haurio e. Non dico Exhaurio uno verbo, quod præp. Ex in h. comp. aliud signif. || Interdum metaph. pro Detraho, velut hauriendo, s. Minuo: ἀπαρυστέον inquit Suid., ἀφαιρετέον, ἀπὸ τοῦ ἀρύω. Plut. (278.) Οὐ δὲ γὰρ ἐν μουσικοῖς τις, ἢ γραμματικοῖς, ἐπιδιδοὺς γνοίη, μηδὲν ἐν τῷ μανθάνειν ἀπαρύτων τῆς περὶ ταῦτα ἀμαθίας. Sic ap. Eund. de Tranq. An. Ἀπαρύειν τοῦ πρὸς τὴν τύχην μεμψιμοίρου, Detrahere, Minuere de querelis. Est autem eadem ratio hujus metaphoræ, quæ et in ἀπαντλῶ, de quo alibi dictum est. Usurpatur etiam interdum vox pass. Ἀπαρύομαι pro ἀπαρύω s. ἀπαρύτω. " Ἀπαρυστέον, Haustu

D " demendum est, Exhauriendum est. In Suidæ Ms. " exemplari exp. ἀφαιρετέον." [Aristoph. 'I. 917. * Διαρύτω, i. q. ἀναντλέω, Hes. Etym. M. " Porson. Phœn. 463. Διαρύτω, * Διαρύω, Koen. ad Greg. Cor. 28." Schæf. Mss. * Διάρυτος, Hesychio διηντλημένος. * Εἰσαρύομαι, Hippocr. de Gland. 4.] Ἐξαρύω, Exhaurio; Exprimo. Bacchius enim ap. Hippocr. ἐξαρύεται exp. ἐκθλίβεται, Erotian. Sic vero et ἐξαντλεῖται, quod ejusdem cum ἐξαρύεται signif. est, eidem Erotiano est ἐκπιέζεται. In Galeni autem Lex. Hippocr. scribitur ἐξαρύαται: quod itidem exp. ἐκκενοῦται, ἐκθλίβεται: item, secundum alios, ἐξορμᾶται καὶ ἐξορμὴν ποιεῖται. [Orph. Arg. 1119.] Ἐξάρυσις, Exhaustio, ἀπάντλησις, Gal. Lex. Hippocr. Ἐπαρύω, ET Ἐπαρύτω, Haurio. Et pass. voce, signif. act. ἐπαρύομαι s. ἐπαρύτομαι pro eod. [" Dio Chrys. 1, 411." Wakef. Mss. Plut. 8, 369.] Ἐπαρυστὴρ, i. q. ἀρυστὴρ s. ἀρύταινα, Vasculum, quo oleum lychno infunditur. Exod. 25, (38.) de candelabro templi, Καὶ τὸν ἐπαρυστῆρα αὐτῆς, καὶ τὰ ὑποθέματα αὐτῆς: pro

quibus in Hebr. textus Versione est, Emunctoria A quoque et ubi ea, quæ emuncta sunt, extinguantur. Ἐπαρυστρὶς, Hesychio i. q. ἀντλητὴρ, Vas aptum ad hauriendum: i. q. ἀρυστὴρ et ἀρύταινα: 3 Reg. (7, 49.) in Instrumento templi legitur pro Hydria, Bud. Hesychio est etiam ἐλαιοχύτης, Vas ad affundendum oleum paratum: quæ exp. tribuitur τῷ ἀρύταινα ab Aristoph. Schol. Exod. 37, (23.) de candelabro templi, Ἐποίησε τοὺς λύχνους αὐτῆς ἑπτὰ, καὶ τὰς λαβίδας αὐτῆς καὶ τὰς ἐ. αὐτῆς, χρυσίου καθαροῦ: ubi Hebr. textus Versio, Lucernas septem cum emunctoriis suis, et vasa, ubi ea, quæ emuncta sunt, extinguantur. Num. 4, (9.) itidem de candelabro templi, Τοὺς λύχνους αὐτῆς, καὶ τὰς λαβίδας αὐτῆς καὶ τὰς ἐ. αὐτῆς καὶ πάντα τὰ ἀγγεῖα τοῦ ἐλαίου: ubi in vulg. Hebr. textus Versione est, Cum lucernis et forcipibus suis, et emunctoriis et cunctis vasis olei. Ita ἐπαρυστρὶς modo redditur, secundum eam versionem, Vas, ubi ea, quæ emuncta sunt, extinguuntur; modo Emunctorium: sed videtur convenientior Hesychii exp. Apud Zachar. (4, 12.) exp. Infusorium, VV. B LL. [* Ἀντεπαρύομαι, Euseb. Laud. Const. p. 537.]

ῬΥΩ, ὕσω, i. q. ἐρύω, Traho: factumque ex eo κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ε, Eust.: alibi tamen scribens ἐρύω e ῥύω fieri pleonasmo τοῦ ε. Unde pass. voce signif. act. Il. Δ. (506.) Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ἐῤῥύσαντο [al. μέγα ἴαχον, ἐρύσ.] δὲ νεκροὺς, Trahebant, εἵλκυσαν. Ῥῦμα, Tractus, ἕλκυσμα, ut Suid. accipit h. Eunapii l. Πέτρα δέ τις ἀπεσπασμένη εἰς τόξου ῥ. Apud Eund. Εἰς τόξου ῥ. περιέπλεον τοῖς Ῥωμαίοις οἱ βάρβαροι, Circumnavigabant, tam prope accedentes, ut teli jactus inter eos distaret. || Funis ad remulco trahendum, Bud. 1, (26, 14.) p. 7. Ἐπὶ δὲ τούτοις ἐπέστησαν τὰς ἱππηγοὺς, ῥύματα δόντες ἐξ αὐτῶν. Et ap. Suid. Ἐκ τούτων ἀνῆπτον τὰ ῥ. λαμβάνοντες ἐκ τῶν κατ' ἄλληλα πλοίων. Ibid. Ῥ. δὲ καὶ πλείω ταῖς σχεδίαις ἐνῆψαν, οἷς ἔμελλον οἱ λέμβοι ῥυμουλκοῦντες οὐκ ἐάσειν φέρεσθαι κατὰ τοῦ ποταμοῦ. Lat. Remulcum Cæs. B. C. 3. Submersam navem remulco multisque contendens funibus eduxit. UNDE Ῥυμουλκέω, i. e. ῥύμασιν ἕλκω, Loris funibusque traho, Bayf. C Lat. dicunt Remulco trahere s. educere, Remulcando trahere. Polyb. l. c. (1, 27, 9.) Τῶν μὲν ῥυμουλκούντων τὰς ἱππηγούς: (1, 28, 2.) Ἐνέβαλον τοῖς ῥυμουλκοῦσι τὰς ἱππηγούς. Strabo 5. Πλεῖται δ' ἡ διώρυξ αὕτη μάλιστα νύκτωρ· ἀλλὰ καὶ μεθ' ἡμέραν ῥυμουλκεῖται δι' ἡμιόνων. Diod. S. 20. Ἐπακολουθεῖν δὲ τὰς στρατιωτικὰς καὶ τὰς ἱππηγοὺς ῥυμουλκουμένας ὑπὸ τῶν εἰρεσίαις χρωμένων, Remulco tractas ab iis, qui remigio uterentur, Bayf. Remulcando autem s. Remulco navis trahi dicitur, quæ, cum remis non utatur, sed tantum vento agatur, vento secundo destituta, e minore scapha funibus annexa remis trahitur. Vide Ῥῦμα. Ῥύσιον, Quod trahitur, in locum sc. alterius, quod ereptum nobis fuerat, τὸ ἀντὶ τοῦ προαρπασθέντος ἁρπαζόμενον, Quod ex incursione hostili pro erepto nobis rapitur, et ut pignus retinetur. Hoc enim proprie signif. volunt Il. Λ. (673.) de Nestore dictum, Ῥύσι' ἐλαυνόμενος, abigente sc. boves Itymonei Eleensis, ἀνθαρπάγματα, ἤγουν ἐνέχυρα χρέους. Ῥυτὴρ, Tractor, Qui trahit. Ἦμεν ἀκοντιστὰς ἠδὲ D ῥυτῆρας ὀϊστῶν, i. e. ἑλκυστὰς ὀϊστῶν, h. e. τοξότας. || Item ἡνία, J. Poll. Habena s. Lorum freni; eo enim equus huc et illuc trahitur. Soph. Aj. (239.) ὀρθὸν ἄνω Κίονι δήσας, Μέγαν ἱπποδέτην ῥυτῆρα λαβών. Dionys. H. Ἀπὸ ῥ. καὶ μετὰ μάστιγος ἐλαθεῖσι τοῖς ἵπποις, Laxatis habenis et impulsis flagello equis. Diod. S. Ἀπὸ ῥ. ἤλαυνεν. Et metaph. ap. Plut. (8, 343.) Οὐχ ὑφ' ἡνίας οὐδὲ ῥ., ἀλλὰ λόγῳ διὰ συμβόλων εὐθύνοντες. [" Ἀπαὶ ῥυτῆρος, Equo admisso, Citatim, Soph. Œd. C. 900." Seager. Mss. * Ῥύτειρα, Suid.] Βρυτὴρ Æol. pro eod., ut βρόδον pro ῥόδον. [" Thom. M. Add. ad 535." Schæf. Mss.] Ῥύτωρ, i. q. ῥυτὴρ, in prima signif. ῥύτωρ τόξου Cic. ap. Arat. (301.) vertit Sagittipotens, Lex. Cic. 81.

Ῥυτὸς, (ἡ, ὸν,) Tractus, Od. Ζ. (266.) ἀγορὴ, καλὸν Ποσιδήϊον ἀμφὶς, Ῥυτοῖσιν λάεσσι κατωρυχέεσσ' ἀραρυῖα, Tam magnis, ut trahendi essent nec portari possent; Extractis erutisque e terra. At Ῥυτὰ plur. Habena, Frenum, quo sc. equi retrahuntur et et inhibentur. Hesiod. Ἀ. (307.) ἐφίεσαν ὠκέας ἵππους, Ῥυτὰ χαλαίνοντες, Habenas laxantes, i. e. τὰ χαλινὰ κυρίως τὰ λεγόμενα ῥέτεινα, Schol. " Παλίῤῥυτος, Retro s. Retrorsum tractus, Retractus, vel " Qui retro trahitur: εἰς τοὐπίσω ἑλκόμενος, Hes." Ῥυταγωγεὺς, Lorum, quod freno inseritur, et quo equus ducitur, Habena, Lorum equi. Xen. (Ἱπ. 7, 1.) Πρῶτον μὲν τοίνυν τὸν ῥ. χρὴ ἐκ τῆς ὑποχαλινιδίας, ἢ ἐκ τοῦ ψαλίου, ἠρτημένον, εὐτρεπῆ εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα λαβεῖν. Dicitur et simpl. ἀγωγεύς. [Xen. Ἱπ. 6, 5.] Ῥυσμὸς, Tractus, Dionys. P. Ὧντὸς μὲν Λιβύης ῥυσμὸς πέλει, Idem Libyæ tractus est, Eodem modo Libya trahitur et extenditur: ut sit ἔκτασις, θέσις, διάστασις, σχῆμα, τύποι, Eust. ibi. Idem eod. l. Σχῆμα δέ τοι Ἀσίης ῥυσμὸς πέλει ἀμφοτεράων Ἠπείρων, subjungens mox quasi etymon nominis exprimens, Ἑλκόμενον κατὰ βαιὸν ἐπ' ἀνατολίης μυχά. Citat Bud. et ex Aristot. de Anima 1. p. 216. [" Figura, Callim. Ep. 45. Menagius ad Diog. L. 415." Seager. Mss. Schneidero tamen ap. Callim. l. c. ῥυσμὸς est Ion. pro ῥυθμός: redditur et Trames.]

" Διαρύω, s. Διαῤῥύω, Traduco, trahendo nimirum. " Herod. διαρύσαι τὰς νέας τὸν Ἰσθμὸν, per Isthmum " traducere naves."

" Παραῤῥύματα, Suidæ δέῤῥεις, σκεπάσματα, Pelles, " Tegumenta. Hes. unico ρ habet Παραρύματα, exponens itidem δέῤῥεις. Idem scribit Soph. in Polyxena dixisse παράρυμα ποδὸς, tanquam κρεμαμένων τινῶν ὑφασμάτων ἐκ τοῦ ἅρματος πρὸς κάλλος. " His addit, quosdam παράρυμα exp. σχοινίον ἐν τοῖς " ναυσὶν, Funem in navibus: alios ὑπόδημα, Calceamentum. Quidam interpr. Funis tractorius quo " navis adducitur remulco." [Xen. Ἑ. 1, 6, 13. et Lex. " Athen. 208. παραρύματα s. παράρτηματα (παρατρήματα Schw.) ἐκ τρόπων παχέων συγκείμενα, sunt Storeæ (plutei) ex funibus anchorariis confectæ, Cæsar B. G. 2." Schn. Lex. LXX. Exod. 35, 11. * Παραῤῥύσεις νεὼς, Funes attractorii, Æsch. Suppl. 723.]

¶ Ῥυστάζω, Traho, ea signif. qua ἑλκέω, s. potius Trahendo rapto; habet enim frequentativi verbi formam. Od. (Π. 108.) δμωάς τε γυναῖκας Ῥυστάζοντας ἀεικελίως, Trahentes et vim inferentes mulieribus. Il. Ω. (755.) de Achille Hectorem raptante, Πολλὰ ῥυστάζεσκεν ἑοῦ περὶ σῆμ' ἑτάροιο. Fit autem a ῥύω, ut ἑλκυστάζω ab ἑλκύω: idemque signif. quod ipsum ἑλκυστάζω. UNDE deducitur Ῥυσταζέσκω, idem signif., Eust. Ῥύσταγμα, Violenta tractio et vis mulieri illata, Violentus cum muliere coitus, Etym. e Lycophr. [1089.] Ῥυστακτὺς, Tractio violenta, i. q. ἑλκηθμὸς, Od. Σ. (223.) εἴ τις ξεῖνος ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν Ἥμενος ὧδε πάθοι ῥυστακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς, i. e. αἰκίας, βιαίου ἑλκυσμοῦ, Eust.

ῬΥΜΗ, Vicus, i. e. Tractus ille viæ in urbe utrimque ædificiis septæ; nam a ῥύω derivatur. Strigas etiam nonnulli appellant. Est tamen proprie Striga linea s. sulcus protractus et extentus. J. Poll. i. est q. πλατεῖα: aliis autem i. q. Hom. ἀγυιά. Act. 9, (11.) Ἀναστὰς πορεύθητι ἐπὶ τὴν ῥ. τὴν καλουμένην Εὐθεῖαν, In vicum, qui vocatur rectus. Laciades ap. J. Poll. Ὀρθῶς γε τὴν ῥ. ὡδοιπορήκαμεν. Ῥυμοτομία, Viarum vicorumque sectio et metatio, Bud. Partitio in strigas, Polyb. (6, 31, 10.) de castris Romanorum, Τὰ δὲ κατὰ μέρος εἴδη [al. ἤδη] τῆς τε ῥ. ἐν αὐτῇ (τῇ στρατοπεδείᾳ) καὶ τῆς ἄλλης οἰκονομίας, πόλει παραπλησίαν ἔχει τὴν διάθεσιν. Diod. S. Εὐστοχίᾳ τῆς ῥ. ποιήσας διαπνεῖσθαι τὴν πόλιν τοῖς ἐτησίοις ἀνέμοις, Viarum vicorumque strigis. Ῥυμοτομέω, Per vicos partior et seco: seu, ut alii exp., Strio, Strigo, In strigas seco, Diod. S. Διαμετρήσας τὸν τόπον καὶ ῥ. φιλοτέχνως. Joseph. de Capt. Ῥ. δὲ εὐδιαθέτως εἴσω τὸ στρατόπεδον, Castra rite distinctis spatiis partiuntur in strigas, VV. LL. [" Ad Diod. S. 2, 200." Schæf. Mss. * Πλατύῤῥυμος, Lobeck. Phryn. 405. * Στενοῤῥύμη, Angiportus, Suid. " Στενορύμη, Herodian. Epimer. 123." Boiss. Mss.]

ῬΥΜΟΣ, Temo currus, Lignum illud longum, quod inter equos medium est, et quo currus ipse trahitur: unde et a ῥύειν dictum est. Il. Ω. (271.) ἐϋξέστῳ ἐπὶ ῥ. Plut. Coriol. Ξύλον ἁμάξης, ᾧ τὸν ῥ. ὑπερείδουσιν. Est autem in curru et rheda, quod in

aratro ἱστοβοεύς: quamvis J. Poll. ῥυμὸν etiam inter Aratri partes numeret. [I. q. ῥυτήρ, Ælian. H. A. 10, 48. I. q. ὁλκός, Tractus, Arat. 927. Schol. Plat. p. 249. Hesychio τάξις, ἐμμέλεια.] Ἀκρορρύμιον, Extrema s. Summa temonis pars, Summus temo, τὸ τοῦ ῥυμοῦ τέλος, τὸ ὕπερθεν ἐκδεδεμένον τῷ ζυγῷ, J. Poll. [* Δίρρυμος, * Τρίρρυμος, Æsch. Pers. 47. " Ex Æschylo citantur voces ἐν * διρρυμίᾳ πῶλοι ap. Eust. 706, 50. quas e Glauco Potniensi desumtas credit Hermannus." Blomf. Gl.] Ὀκτάρυμος, s. Ὀκτάρρυμος, ὁ, ἡ, Octojugis, Octo temones habens: ἅρμα, Xen. K. Π. 6, (1, 27.) Currus octojugis, Ἰδὼν τὸ τετράρυμον αὐτοῦ ἅρμα, κατενόησεν ὡς οἷόν τε εἴη καὶ ὀ. ποιήσασθαι, ὥστε ὀκτὼ ζεύγεσι βοῶν ἄγειν. " Παρρυμὶς, Hesychio τὸ παρὰ τὸν ῥυμόν. Πρωτορύμῳ, " Eid. τῷ ἄκρῳ τοῦ ῥυμοῦ, Extremo temonis." Τετράρυμος, Quadrijugis, Quatuor temones habens, Xen. K. Π. 6, (1, 26.) Συνεζεύξατο δὲ τὸ ἑαυτοῦ ἅρμα τ. τε καὶ ἐξ ἵππων ὀκτώ. " Scribitur etiam τετράρρυμος."

ῬΥΤΙΣ, ἡ, Ruga, i. e. Cutis in senili corpore in plicas et quasi sulcos contractio: unde et ipsum a B ῥύω derivatur. Plato de Archeanassa meretrice, Ἧς καὶ ἐπὶ ῥυτίδων πικρὸς ἔνεστιν ἔρως, vel, ut ap. Suid. legitur, ὁ γλυκὺς ἕζετ' ἔρως. Epigr. Οὐδὲ παρειάων ῥυτίδας ἐκτανύσεις, Genarum rugas. Metaph. etiam accipitur, ut Lat. vocab. Plut. Ὥσπερ ῥ. ἀώρους ἡ πολιὰς ἐπαγαγὼν τῇ ψυχῇ τὰς φροντίδας. Plato Symp. Λεαίνοντες τὰς τῶν σκυτῶν ῥ., Coria erugantes, s. coriorum rugas complanantes. [" Toup. Opusc. 1, 415. Jacobs. Exerc. 2, 93. Anth. 9, 43. 412. 11, 321. ad Charit. 217." Schæf. Mss.] Ῥυτιδόφλοιος, ὁ, ἡ, Cortices rugosos habens, Epigr. [" Diodor. Zon. 3. Jacobs. Anth. 9, 163." Schæf. Mss.] Ῥυτιδώδης, Rugosus: [Theophr. H. Pl. 4, 7.] Ῥυτιδόω, Rugo, Corrugo, In rugas contraho, Aristot. Διὰ τί τὸ θερμὸν ὕδωρ ῥυτιδοῖ, τὸ δὲ πῦρ θερμὸν ὂν, οὔ. Et in pass. ap. Eund. de Gen. Anim. 5. Τὸ ἄλλο δέρμα καὶ τὸ τοῦ ὄμματος, ῥ. τε καὶ παχύτερον γίνεται γηράσκοντος. Theophr. 3, 4. Ἐρρυτιδωμένα φύλλα, Rugata folia. Lucian. (2, 929.) Τὴν ὄψιν ἐρρυτιδωμένος. [* Ῥυτίδωμα, T. H. ad Plutum p. 383.] Ῥυτίδωσις, Corrugatio. Medici Pupillæ corrugationem sic vocant, quæ et ῥύσσωσις. Ἀρρυτίδωτος, ὁ, ἡ, q. d. Irrugatus, Qui rugas non habet, Rugarum expers. [" Const. Manass. Chron. (2342.) p. 48. * Ἐκρυτιδόω, 108." Boiss. Mss. * Ῥυτίζω, Gl. Rugo. * Ῥύτισμα, Phot. e Menandro.]

¶ Ῥυσσὸς, ET Ῥυσὸς, Rugosus, Il. I. (499.) de Eumenidibus, Χωλαί τε, ῥυσσαί τε, παραβλῶπές τ' ὀφθαλμώ. Aristoph. Πλ. (266.) (πρεσβύτην) Ῥυπῶντα, κυφὸν, ἄθλιον, ῥυσσὸν, μαδῶντα, νωδόν. Lucian. (3, 82.) Ῥυσὸς δὲ τὸ δέρμα, καὶ διακεκαυμένος ἐς τὸ μελάντατον, Obrugata cute, vietus, retorridus, Bud. Philostr. Ep. 2. Ῥ. δὲ ἡ παρειὰ καὶ ἔξωρος. Et metaph. ap. Athen. 6. e Theopompo Comico, Δεσπότου Πενέστου ῥ. βουλευτήρια. Plut. Symp. 8. Τὰ περιόντα τῶν ἀκροδρύων ἰσχνὰ καὶ ῥ. [" Toup. App. in Theocr. 32. ad Mœr. 336. ad Timæi Lex. 228. Wessel. Prob. 45. Valck. Adoniaz. p. 381. Markl. Suppl. 50. Jacobs. Anth. 8, 153. 9, 18. T. H. ad Plutum p. 78. Heyn. Hom. 5, 643." Schæf. Mss.] AT Ῥυσὰ VEL Ῥυσή, ἡ, Suidæ ἡ μάρανσις, ἡ γήρανσις. Ῥυσσόκαρπος, ὁ, ἡ, Fructum rugosum ferens. [* Ῥυσσόκαρφος, Diosc. 4, 13. * " Ῥυσσοχίτων, Orph. L. 715." Wakef. Mss.] Ῥυσσότης, Rugositas, Plut. Galba, (8, 412.) Ἐπισκώπτων τὴν φαλακρότητα καὶ ῥ., Frontem rugosam, rugis sulcatam et exaratam. Ῥυσσόω, VEL Ῥυσόω, Rugo, Corrugo, i. q. ῥυτιδόω: unde ῥυσῶσαι, Corrugare, Bud. ex Hippiatr. Et ῥυσοῦμαι, Rugor ap. Diosc., a quo præt. pass. ἐρρυσωμένος, Rugatus, Corrugatus, In rugas contractus. [" Ῥυσσόω, ad Mœr. 336. ad Diod. S. 2, 195. Ῥυσόω, Valck. Adoniaz. p. 381." Schæf. Mss. Apollod. Poliorc. p. 15. (ap. Diod. S. 2, 472.) δέρρεις ῥερυσσωμέναι.] Ῥύσσωσις, Rugatio, Corrugatio, In rugas contractio, i. q. ῥυτίδωσις. [* Ῥυσσώδης, Gl. Rugosus.] Ῥυσσαλέος, Rugosus, i. q. ῥυσσός. Nicander Ἀ. (180.) ὀπώρην Ῥυσσαλέην ἐδανοῖο καὶ ἐκ ψιθίης ἐλίνοιο Κείροντες θλίβουσιν: ἐρρυσσωμένην, Schol. In rugas contractam: e quo intelligimus Maturam. Ῥυσσαίνω, Rugo,

A Corrugo: unde pass. ap. Nicandr. Ἀ. (78.) Τοῦ μὲν ὑπὲρ γέννάς τε, καὶ ἣ ῥυσσαίνεται οὖλα, i. e. ῥυσοῦνται. [* " Ῥυσάω, Hesych. 2, 1128. (ῥερυσηκόσι.) Ῥυσάω, * Ῥυσέω, Wessel. Probab. 45." Schæf. Mss.] Ῥύσσημα, Ruga, Pellis in rugas contracta. Ῥ. τὰ ἐπὶ τῶν ὄψεων τῶν γεγηρακότων σπιλώματα, Suid. i. e., ut Gorr. habet, Sordes ac rugæ, quæ in senili facie cernuntur. [Phot.]

· " Ἔρρυσσος, Rugosus, VV. LL. e Diosc. 3." " Ἐρισσον, ap. Diosc. 3, 119. legitur de Marrubio, " præcedente δασύ: exp. autem Rugosum. Quidam " leg. putat ἔρρυσον: sed id non minus suspectum est."

ἘΡΥΩ, Custodio, Salvo, Salvum et incolumem præsto, Conservo, Tueor, Defendo. Unde pass. voce, signif. act. (Il. E. 344.) Καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἐρύσατο Φοῖβος Ἀπόλλων Κυανέῃ νεφέλῃ, Custodiit, ἐφύλαξεν: K. (44.) (βουλῆς) Κερδαλέης, ἥτις κεν ἐρύσσεται ἠδὲ σαώσει Ἀργείους καὶ νῆας: A. (238.) θέμιστας Πρὸς Διὸς εἰρύαται, i. e. φυλάττουσι, Conservant, B Tuentur: X. (507.) de Hectore, Trojæ columine, Οἶος γάρ σφιν ἔρυσο πύλας καὶ τείχεα μακρά: q. l. citans Plato Cratylo, subjungit, Διὰ ταῦτα δὴ ὡς ἔοικεν ὀρθῶς ἔχει καλεῖν τὸν τοῦ σωτῆρος υἱὸν Ἀστυάνακτα: illo vocab. σωτῆρος exp. Hom. ἔρυσο, ut sit ἔσωζες. Hesiod. Ἀ. (138.) Ἣ τ' εἴρυτο κάρη Ἡρακλῆος θείοιο. Apoll. Rh. 2, (1210.) de dracone aurei velleris custode, ὄφις περί τ' ἀμφί τ' ἔρυται: de quo (1271.) κῶας ὄφις εἴρυτο δοκεύων, Custodiebat observans. Opp. K. 3. Εἰρυμένη φίλα τέκνα, Servans caros pullos. ‖ Servo, Observo, ea signif., qua legem aut mandatum servare dicimur: i. e. φυλάττομαι, τηρῶ. Il. A. (216.) Χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε, θεὰ, ἔπος εἰρύσασθαι. ‖ Ἐρύομαι, Libero, Redimo, E periculo eximo trahendo ad me, Il. X. (351.) Οὐδ' εἴκεν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι Δαρδανίδης Πρίαμος. ‖ Arceo, Depello, κωλύω, Od. Ω. (523.) Ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο· διαπρὸ δ' εἴσατο χαλκὸς, Illa vero galea hastam non arcebat, repellebat. ‖ Caveo, Effugio, φυλάττομαι, ἐκφεύγω, Il. B. (859.) de Ennomo augure, Ἀλλ' οὐκ C οἰωνοῖσιν ἐρύσσατο κῆρα μέλαιναν. " Ἔρυμαι, per sync. " pro ἐρύομαι ap. poët. h. e. Custodio, Servo, Tueor. " Od. E. (483.) φύλλων γὰρ ἔην χύσις ἤλιθα πολλὴ, " Ὅσσον τ' ἠὲ δύω ἠὲ τρεῖς ἄνδρας ἔρυσθαι Ὥρῃ χειμερίῃ, Quantumque duos aut tres homines hyemali " tempore tueri et defendere adversum frigus queat: " ut et Schol. exp. ῥύσασθαι, σῶσαι. Od. Ξ. (259.) κε" λόμην ἐρίηρας ἑταίρους Αὐτοῦ παρ' νήεσσι μένειν καὶ " νῆας ἔρυσθαι, Custodire ac tutari naves: ut et Apoll. " Rh. 2, (1210.) ὄφις περί τ' ἀμφί τ' ἔρυται, sub. τὸ " χρυσόμαλλον δέρος. Et rursum, κῶας ὄφις ἔρυτο δο" κεύων. Quo ἔρυτο utitur Hom. quoque: ut, de " Hectore, Οἶος γάρ σφιν ἔρυσο πόλιν καὶ τείχεα μακρά. " Et Hesiod. Ἀ. (415.) Οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· ἔρυτο δὲ " δῶρα θεοῖο. Idem vero et pass. signif. dixit, Θ. " 304. Ἡ δ' ἔρυτ' εἰν Ἀρίμοισιν ὑπὸ χθόνα λυγρὴ " ἔχιδνα, pro Tenebatur, s. Asservabatur. Εἰρύομαι, " i. q. ῥύομαι, s. ἐρύομαι, e quo et factum est, poët. " epenth. τοῦ ι, metri causa: Servo, Conservo, Custo" dio: ut Il. Φ. (587.) Οἵ κεν πρόσθε φίλων τοκέων ἀλόD " χων τε καὶ υἱῶν Ἴλιον εἰρυσόμεσθα, Conservabimus, " Custodiemus: s. Protegemus, Tuebimur, Defende" mus: Π. (542.) Ὃς Λυκίην εἴρυτο δίκῃσί τε καὶ μένεϊ " [σθένεϊ] ᾧ. Et Hesiod. (Ἀ. 138.) Ἣ τ' εἴρυτο κάρη " Ἡρακλῆος θείοιο. Dicitur etiam animo aliquid εἰρύ" σασθαι aliquis pro Servare et custodire, sc. recondi" tum, pro Non effutire. Od. Π. (458.) μὴ ἑχέφρονι Πη" νελοπείῃ Ἔλθοι ἀπαγγέλλων, μηδὲ φρεσὶν εἰρύσαιτο. " Dicitur etiam βουλὰς vel ἔπος alicujus εἰρύσασθαι, " qui ipsum observat et non transgreditur: ut Il. Φ. " 235. Scamander Apollini dicit, οὐ σύ γε βουλὰς " Εἰρύσαο Κρονίωνος, ὅ τοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν " Τρωσὶ παριστάμεναι. Et Il. A. (216.) Χρὴ μὲν " σφωΐτερόν γε, θεὰ, ἔπος εἰρύσασθαι, Καὶ μάλα περ " θυμῷ κεχολωμένον· ὣς γὰρ ἄμεινον· Ὅς γε θεοῖς ἐπι" πείθηται. At εἰρύσασθαι, ἑλκύσαι vel κωλύσαι, vide " in Εἰρύω. Εἰρύαται, Ion. pro εἴρυνται: in præt. " perf. pass. verbi ῥύομαι s. εἰρύομαι. Il. A. (238.) " θέμιστας Πρὸς Διὸς εἰρύαται, i. e. φυλάττουσι, ῥύον" ται, Conservant, Tuentur." [* Ἐρυσινηΐς, Philipp,

Epigr. 5. ἀγκύρα. " Ἐρυσίνης, Toup. Opusc. 2, 125." Schæf. Mss. * " Ἐρυσίπολις, Schol. Pind. Ὀ. 2, 14." Wakef. Mss.] Ἐρυσίπτολις, ἡ, Urbium custos et servatrix, Urbium tutatrix et patrona, Minervæ epith., quæ et πολιοῦχος ead. de causa dicebatur. Eust. Περὶ σωτηρίας πόλεως χεῖρας ἀνέχοντες, Ἐ. Ἀθηνᾶν ἐπεβοῶντο, ἤγουν φύλακα πόλεως. Il. Z. (301.) Πότνι' Ἀθηναίη ἐρυσίπτολι, δῖα θεάων. Sunt qui et ab ἐρύω, Traho, derivent, ut intelligatur Urbium vastatrix. [* Ἐρυσμὸς, i. q. ἔρυμα, Hom. H. in Cer. 230.] Ἔρυμα, Tutamen, Tutamentum, Munimentum: quo sc. nos tutamur et inimicos arcemus. Hesiod. Ἔ. (2, 154.) Καὶ τότε ἕσσασθαι ἔρυμα χροὸς, ὥς σε κελεύω, Tutamentum corporis contra vim frigoris. Xen. K. Π. 4, (3, 3.) Θώρακας μὲν, ἐρύματα σωμάτων. || Peculiariter vero dicitur Quo nos contra hostes tutamur; ideoque exp. Munimentum, Vallum, Murus, Præsidium. Soph. Aj. (466.) ἰὼν Πρὸς ἔρυμα Τρώων, ξυμπεσὼν μόνος μόνοις, Καὶ δρῶν τι χρηστὸν, εἶτα λοίσθιον θάνω: i. e. τεῖχος, Schol. Ad Trojanorum mœnia. Thuc. 6, (66.) Σταύρωμα ἔπηξαν, καὶ — ἔρυμα — λίθοις λογάδην καὶ ξύλοις διαταχέων ὤρθωσαν, i. e. φύλαγμα: 3, (90.) Καὶ τῷ ἐ. προσβαλόντες, ἠνάγκασαν ὁμολογίᾳ τὴν ἀκρόπολιν παραδοῦναι, i. e. φρουρίῳ, Munitione occupata. Xen. Ἐ. 2, (3, 18.) Ἔρυμα τειχίζοντες: (Ἀπ. 2, 1, 14.) Ταῖς πόλεσιν ἐ. περιβάλλονται, Munitionibus urbes cinguntur. Herodian. (3, 3, 12.) Φρουρὰν καταλιπόντες τοῦ ἐρύματος: (3, 1, 8.) Διαφράττεσθαι γενναίοις τείχεσί τε καὶ ἐ., Valido muro munimentisque obstruere. Philo, Ἐν ἐ. δυσαλώτοις, In munitionibus firmissimis. || Ἔρυμα, στήριγμα, Erot. ap. Hippocr. [Æsch. Choëph. 152. * Ἐρυμάτιον, Lucian. 8, 238.] Ἐρυμνὸς, (ἡ, ὸν,) Munitus, Tutus, Callim. H. in Del. (23.) Κεῖναι μὲν πύργοισι περισκεπέεσσιν ἐρυμναί. Thuc. 5, (65.) Χωρίον ἐ. καὶ δυσπρόσοδον. Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Ἐν δυσχωρίαις αὐτοὺς γιγνομένους, ἐν ἐ. αὐτὸς ὢν, ὑποδέξῃ, In loco tuto et munito. Plut. Camillo, Πόλις ἐρυμνὴ, Tutissima urbs. Greg. Εὐνή μοι στιβάς ἐστι, καὶ ῥήγεα σάκκος ἐρυμνός. Hesychio ὑψηλὸς, μέγας, ὀχυρὸς, σκοτεινός. Ἐρυμνόνωτος, ὁ, ἡ, Tergum habens munitum s. loricatum, Epigr. [Anal. 2, 263.] Ἐρυμνότης, Munitio, non intelligendo actum muniendi, sed, ut ita dicam, essendi munitum, Philo V. M. 1. Πρὸς δὲ τὴν ἐν τοῖς τόποις ἐ., μηχανήμασι καὶ ταῖς ἑλεπόλεσι (φραξώμεθα,) Adversus locorum munitionem, Xen. K. Π. 6, (1, 14.) Ὅσα τε ἐρυμνότητος προσεδεῖτο, Quæque munitione adhuc indigebant. Ἐρυμνόω, Munio, [Etym. M. * " Ἐρύμνω, ad Hes. 1, 1450." Dahler. Mss.] " Ἐρυμνῶδες, Hesychio λύπην καὶ " φλεγμονὴν παρέχον, ἢ ὑπερήφανον." [* " Ἐρυμία, Securitas, Hes." Wakef. Mss.]

ΡΥΩ, ύσω, i. q. ἐρύω, Custodio, Servo, Tueor, Il. P. (223.) ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα Προφρονέως ῥύοισθε, Od. Ξ. (107.) σῦς τάσδε φυλάσσω τε, ῥύομαί τε, Il. O. (290.) Ἀλλά τις αὖτε θεῶν ἐρρύσατο καὶ ἐσάωσεν Ἕκτορ'. Hesiod. Ἀ. (105.) Ὃς Θήβης κρήδεμνον ἔχει, ῥύεταί τε πόληα. Idem, (Θ. 662.) Ῥυσόμεθα κράτος ὑμὸν, Vestrum imperium defensabimus. Est vero usitatum in hac signif. etiam in prosa. Herodian. 6, (7, 11.) Ῥύεσθαι τὰς Ῥωμαίων ὄχθας, Tuendis Romanorum ripis: 6, (5, 21.) Ῥύεσθαι γὰρ αὐτοῖς τὰ σώματα, οὐ μάχεσθαι, ἀγαπητὸν, Conservare s. Servare corpora sua, non pugnando objicere periculis. || Libero, Redimo, Servo, Conservo e periculo, Eximo et extraho e periculo. Unde ῥῦσαι ap. Suid. pro λυτρῶσαι. Pass. autem vox, activa tamen signif. tam in prosa, quam ap. poëtas usitatior. Od. M. (107.) Οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπ' ἐκ κακοῦ οὐδ' Ἐνοσίχθων, Nec enim te exemerit et eripuerit e periculo. Eur. (Alc. 11.) ὃν θανεῖν ἐρρυσάμην, Quem morte liberavi. Soph. Aj. (1275.) Ἤδη τὸ μηδὲν ὄντας ἐν τροπῇ δορὸς Ἐρρύσατ' ἐλθὼν μοῦνος, Vos eripuit, septis sc. quondam inclusos. Apoll. Rh. 2, (218.) ῥύσασθε δυσάμμορον ἀνέρα λύμης, Liberate calamitate, servate ex interitu. Diog. L. Archyta, Οὗτός ἐστιν ὁ Πλάτωνα ῥυσάμενος δι' ἐπιστολῆς, παρὰ Διονυσίου μέλλοντα ἀναιρεθῆναι, Qui Platonem per epistolam a morte, quam Dionysius ei parabat, liberavit s. periculo mortis exemit. Notandum tamen posse quædam hujus ordinis exempla ad priorem etiam signif. referri. Pass. etiam sumtum reperitur. Unde ῥυσθῆναι, pro Liberari citat Bud. e Basil. Sic Can. 4. Concil. Neocæs. Ἐρρύσθη ὑπὸ τῆς χάριτος, Per gratiam Dei liberatus, servatus est. || Thuc. (5, 63.) Ἔργῳ γὰρ ἀγαθῷ ῥύεσθαι τὰς αἰτίας, Schol. ἀπολύσειν. || Ῥύω, s. Ῥύομαι, Arceo, Depello, κωλύω, Eust. Od. Ψ. (243.) Ἠῶ δ' αὖτε Ῥύσατ' ἐπ' ὠκεανῷ. [" Ῥύομαι, Ruhnk. H. in Cer. 151. Toup. Opusc. 1, 377. 526. Herod. 394. 441. 514. ad Anton. Lib. 266. Verh., Valck. Anim. ad Ammon. 100. 123. Jacobs. Exerc. 2, 180. 196. 198. 202. Anth. 9, 256. Musgr. Iph. T. 1234. Wakef. Herc. F. 195. Eum. 300. Del. 1, 145. Kuster. V. M. 143. Heyn. Hom. 4, 178. 5, 67. 440. 484. 614. 6, 54. 84. 7, 11. 51. ad Lucian. 1, 353. Mahne de Aristox. 123. ἐκ, Herod. 1, 87. μὴ, seq. inf., Dionys. H. 2, 823. Ἐρρύσθη, Diod. S. 2, 490." Schæf. Mss.] Ῥῦμα, i. q. ἔρυμα, Tutamen, Tutamentum, Munimentum, Propugnaculum, Soph. (Aj. 158.) Καί τοι σμικροὶ μεγάλων χωρὶς, Σφαλερόν πύργου ῥῦμα πέλονται, i. e. φυλακὴ, Schol. Dubium præsidium et tutamen. Unde remedia atque auxilia ῥύματα dixit Hippocr. i. e. βοηθήματα, Gal. quippe quibus e mortis periculo conservamur, quibus contra mortis vim nos tuemur. Ῥύμη pro eod. ap. Hes. sc. φυλακή. Ῥύσις, Liberatio, Redemtio, Eust. [* Ῥυσίκοσμος, Anon. H. in Virg. 18. * " Ῥυσίπολις, * Ῥυσίπτολις, ad Hesych. 1, 1451. n. 7. 2, 1127. n. 9." Dahler. Mss.] Ῥυσίπονος, ὁ, ἡ, A labore liberans, Laboris molestiam sublevans, Epigr. [Anal. 2, 518. * Ῥύσιος, Æsch. Suppl. 155. * " Ῥυσία, Wakef. Ion. 535." Schæf. Mss.] Ῥύσιον, Quod pro redemtione et liberatione alicujus datur, λύτρον, λυτήριον, Hes. Suid. Greg. de Passione Domini, Ῥ. ἀρχεγόνων ἡμετέρων παθέων. || Unde et pro Pignore accipitur, i. e. pro ἐνέχυρον, Suid., seu, ut Hes., τὸ ἕνεκα ἐνεχύρου κατεχόμενον, παρὰ τὸ ῥύεσθαι τὸ κατεχόμενον. Joseph. ap. Suid. Πρῶτον μὲν γὰρ ῥ. τῶν πολεμίων ἄγων. Apud Soph. etiam (Phil. 959.) Φόνον φόνου δὲ ῥύσιον τίσω τάλας, Schol. ἐνέχυρον, ἀμοιβήν: dicit ibi Philoct. se feris et avibus vicem redditurum, e quarum captura vivebat, ut quas ante jaculis peteret ad se nutriendum, eæ jam suo vicissim corpore mortuo pascantur. || Quod datur diis pro restituta valetudine aut salute conservata, i. e. σῶστρον, δῶρον σωτήριον. Dionys. P. loquens de insulis Cycladibus, Ῥύσια δ' Ἀπόλλωνι χοροὺς ἀνάγουσιν ἅπασαι. Illud autem Eur. ῥύσια ψυχῆς δῶρα, in VV. LL. exp. Dona, quæ animæ prosint et sint salutaria. [" Ῥύσιον, Thom. M. 308. 422. Wakef. Ion. 535. Phil. 959. Jacobs. Anth. 8, 12. 10, 389. ad Diod. S. 2, 548. Heyn. Hom. 6, 237. Dionys. H. 3, 1315. ad Liv. 1, 139. Ruhnk. Ep. Cr. 161. Toup. Opusc. 1, 403. 405. ad Il. Λ. 673. ad Mœr. 221. 235. 337. Brunck. Œd. C. 858." Schæf. Mss.] Ῥυσιάζω, Pignoris loco capio, ἐνέχυρα λαμβάνω, Suid. afferens, Φασὶ δὲ τὸν νεανίσκον ἀνελεῖν καὶ τὴν πόλιν ῥυσιάζειν. [Eur. Ion. 523.] Ἐρυσιάζω, pro eod. Eust. exponens (Il. Λ. 673.) Ῥύσι' ἐλαυνόμενος, scribit ῥύσια ἐλαύνειν esse i. q. ἐρυσιάζειν καὶ λαμβάνειν ἀνθαρπάγματα, ἤγουν ἐνέχυρα χρέους. [" Brunck. Œd. C. 858." Schæf. Mss.] " Ἀρρυσίαστος, Qui oppignerari s. pignori opponi non potest: apud Dionys. " H. 6. Hes. vero ἀρρυσίαστον exp. non solum ἀνεχυρίαστον, ita enim ap. eum reponunt pro ἀνεχυρίαστον, sed etiam ἄσυλον." [Æsch. Suppl. 625.] Ῥυτὴρ, ῆρος, ὁ, Custos, φύλαξ, Od. P. (187.) Αὐτοῦ βουλοίμην σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι, Opp. K. 3. Διὸς ῥυτῆρας ἀγανοὺς, Jovis custodes: de Curetibus loquens. Ῥύτωρ, pro eod. Suid. ex Epigr. Πανὶ ὡραίων ῥύτορι βουκολίων: item, Πορφύρεον χαίτας ῥύτορα κεκρύφαλον. [" Ad Mœr. 235. Toup. Opusc. 2, 98. 130. Jacobs. Anth. 6, 427. 8, 29. 252. 9, 101. 11, 353. Hermocreon 2. Epigr. adesp. 125." Schæf. Mss.] Ῥύτρον, Quod pro liberatione alicujus offertur, i. q. ῥύσιον. Hes. ῥύτρα exp. λυτήρια, σωτήρια, σῶστρα. [* Ῥύτρος, Planta quædam, Theophr. H. Pl. 6, 4, 4.] Ῥύστης, Liberator, Servator, σωτὴρ, λυτρωτὴς, [Hes. Lucian. Philop. 6. * Ῥύστις, Anon. H. in Virg. 18. * Κοσμορύστης, Pisid. Opif. p. 428. * Ῥυστὴρ, Orac. Sibyll. p. 446.]

'Αναῤῥύω, vel 'Αναῤῥύομαι, Redimo, Libero captivum, Pand. et ἀνεῤῥύσθη pass. signif. pro Redemtus est. ITEM verbale 'Ανάῤῥυσις, Redemtio. Capitur ἀναῤῥύομαι etiam pro Reparo, Sarcio, Dionys. H. 5. 'Αναῤῥύσασθαι τὴν προτέραν ἧτταν. || 'Αναῤῥύω, Jugulo, Macto, Sacrifico, quia sacrificantes ἀνέκλων τοὺς τραχήλους τῶν θυομένων ἐπὶ τὰ ἄνω τρέποντες: unde Hom. ἀνέρυσαν. Etym. || HINC etiam ἀνάῤῥυσις, Sacrificium. Est et Nomen diei secundi 'Απατουρίων, Hes. " 'Αναῤῥύει, Hes. exp. σφάζει: sub- " jungens, 'Ανάῤῥησιν, τὴν τελευτήν: pro quo itidem " putarim scr. ἀνάῤῥυσιν, et τελετὴν pro τελευτήν: " præsertim cum ap. Etym. reperiam, 'Ανάῤῥυσις, " θυσία· 'Αναῤῥύειν, θύειν: qui simul et nominis " hanc subjungit rationem, ἐπειδὴ θύοντες ἀνέκλων " τοὺς τραχήλους ἐπὶ τὰ ἄνω τρέποντες: additque, " ἀνάῤῥυσιν vocatam fuisse festum quoddam ap. " Athenienses. Suid. etiam ex Eupolide ἀναῤῥύει " affert pro σφάττει, θύει, necnon θυσίαν ἐπιτελεῖ: " addens, τὴν θυσίαν quoque dictam fuisse ἀνάῤῥυσιν " et * ἐπανάῤῥυσιν: sed ἀνάῤῥυσιν dictam fuisse " etiam τὴν κυρίαν ἀπατουρίων: fuisse enim tres " Apaturiarum feriarum dies, δόρπειαν, κουρεῶτιν, et " hanc ἀνάῤῥυσιν." [" 'Αναῤῥύω, Musgr. Suppl. 44. Dionys. H. 2, 951. Toup. Opusc. 1, 526. 'Ανάῤῥυσις, Kuster. Aristoph. 119. Brunck. 3, 144. (Εἰρ. 890.)" Schæf. Mss. 'Αναρύω, * 'Ανάρυμα, Bekk. Anecd. 417. 'Ανάῤῥυμα, Schol. Plat. Ruhnk. p. 201. * 'Επαναρύομαι, Hes. * 'Επανάῤῥυμα, i. q. ἐπίθυμα, Bibl. Coisl. p. 606. 'Επανάρυμα, Bekk. l. c. * 'Επανάῤῥυσις, Suid. v. 'Αναῤῥύει. * 'Εκρύομαι, Eximo, Libero, Lycophr. 190. Eur. Bacch. 258. * Συνεκρύομαι, Basil. 2, 43. * 'Υπεκρύομαι, Apoll. Rh. 2, 1183. * 'Επιῤῥύομαι, Æsch. S. c. Th. 171.]

¶ 'Ρύσκω s. 'Ρύσκομαι, i. q. ῥύομαι, Tueor, E periculo conservo, φυλάττω. Il. Ω. (729.) Andromache de Hectore Trojæ propugnatore et servatore, ἦ γὰρ ὄλωλας ἐπίσκοπος, ὅς τέ μιν αὐτὴν 'Ρύσκευ.

'ΕΡΥΚΩ, Inhibeo, Contineo, κατέχω, κρατέω, Il. Λ. (48.) unusquisque suo aurigæ jubet "Ιππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὖθ' ἐπὶ τάφρῳ, Decenter continere, retinere, ἴσχειν. Γ. (113.) Καὶ ῥ' ἵππους μὲν ἔρυξαν ἐπὶ στίχας, Retro inhibebant, Bud., seu, ut alii, Continebant in ordinibus. Item Impedio, et quasi cursum alicujus inhibeo. Θ. (178.) τά δ' οὐ μένος ὠμὸν [al. ἀμὸν] ἐρύξει, Non impedient, inhibebunt. Σ. (126.) Μηδέ μ' ἔρυκε μάχης, Ne me a pugna revoces, ad pugnam properantem inhibeas et impedias. Apoll. Rh. 2, (336.) οὔτι θεοὺς λίσσεσθαι ἐρύκω, Non impedio, prohibeo, κωλύω. Hesiod. "Ε. (1, 28.) Μηδέ σ' ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι, Ab opere faciendo animum tibi inhibeat s. avocet, κωλύσῃ ἀπ' ἔργου, Procl. Detineo, Od. Ο. (68.) οὔτι σ' ἔγωγε πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐρύξω 'Ιέμενον νόστοιο: Η. (315.) ἀέκοντα δέ σ' οὔτις ἐρύξει: Il. Ζ. (217.) Ξείνισσ' ἐν μεγάροισιν, ἐείκοσιν ἤματ' ἐρύξας. || Arceo, Depello, Od. (Ε. 166.) ἅ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι. Et in VV. LL. ἐρύκω λοιμοῦ τοὺς ὅρους, Pestem a finibus arceo. Pass. quoque capitur, Il. Ψ. (443.) Μή μοι ἐρύκεσθον, μηδ' ἕστατον ἀχνυμένω, Hector ad suos equos, i. e. κατέχεσθε, Schol. Ne cursus vester inhibeatur. Derivatur autem ab ἐρύω, propter affinem signif.; nam, ut ἐρύω signif. Arceo, sic etiam ἐρύκω. Quod autem ad signif. primam attinet, qua pro Inhibere ponitur, ab ἐρύω, Traho, non incommode deducitur, quod eum, quem inhibemus, retrahamus. [" Musgr. Heracl. 499. Wakef. Phil. 423. S. Cr. 1, 63. Heyn. Hom. 5, 234. 440. 6, 34. 323. Jacobs. Exerc. 2, 154. ad Il. Φ. 6. De constr., Boiss. Phil. 419." Schæf. Mss.] " 'Ερίζει, Hes. exp. κωλύσει: " quod per υ potius scribitur ἐρύξει. 'Ερυκομένη, " Hesychio κατεχομένη, κωλυομένη: qua signif. et " ἐρυκομένη dicitur." [* 'Ερυκτήρ, Athen. 271.] 'Απερύκω, Arceo, Repello, Propulso, Abigo, Il. Ρ. (562.) βελέων δ' ἀπερύκοι ἐρωήν, Od. Ξ. (283.) 'Αλλ' ἀπὸ κεῖνος ἔρυκε. Verbum est ποιητικώτερον: quo tamen utitur Xen., ut et aliis nonnullis ποιητικωτέροις: ut ('Απ. 2, 9, 2.) Κύνας τρέφεις, ἵνα σοι τοὺς λύκους ἀπὸ τῶν προβάτων ἀπερύκωσι: et, 'Απερύκειν τοὺς λύκους ἀπὸ τοῦ οἴκου. Et cum gen., sine præp. ἀπὸ, (ibid.)

A 'Απερύκειν σου τοὺς ἐπιχειροῦντας ἀδικεῖν σε. Suid. quoque ἀπήρυκεν exp. ἀπεκώλυεν, exempla citat e prosa hæc, 'Ο δὲ μόνος ὑφίστατο καὶ ἀπήρυκε τὸ θηρίον. Item, Καὶ βάρη συνεχῆ ἐπιβάλλοντες, ἀπήρυκον τοῦ λυμαίνεσθαι τὸ τεῖχος. " 'Απερήκω, Depello, VV. " LL. perperam pro ἀπερύκω." [* 'Ανταπερύκω, Jacobs. Anth. 13, 738.] Διερύκω, Inhibeo, Impedio, q. d. Medium me interponendo inhibeo, Dirimo, Plut. Lyc. Διερύκων γὰρ ἀψιμαχίαν τινὰ, μαγειρικῇ κοπίδι πληγεὶς ἀπέθανε. [Arat. 299. * 'Εξερύκω, Soph. Phil. 423.] Κατερύκω, Detineo, Inhibeo, Remoror, Od. Ο. (73.) ὅς ἐσσύμενον κατερύκει, Qui abire parantem remoratur, Α. (315.) Μή μ' ἔτι νῦν κατέρυκε, λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο, Δ. (284.) κατέρυκε καὶ ἔσχεθε ἱεμένους περ, [al. ἱεμένω.]

¶ 'Ερυκάκω, ET 'Ερυκακέω, i. q. ἐρύκω, Inhibeo, Detineo, Remoror, Il. Ε. (321.) τοὺς μὲν ἑοὺς ἠρύκακε μώνυχας ἵππους, Od. Λ. (104.) Αἴκ' ἐθέλῃς σὸν θυμὸν ἐρυκακέειν καὶ ἑταίρων. || Arceo, Depello, Il. Ο. (449.) αὐτῷ Ἦλθε κακὸν, τό οἱ οὔτις ἐρυκάκοι ἱεμένῳ B περ, [ἐρύκακεν al.] Κατερυκάκω, i. q. κατερύκω, Inhibeo, Detineo, Remoror, Il. Ω. (218.) Μή μ' ἐθέλοντ' ἰέναι κατερύκακε: legitur tamen ibi et κατερύκανε, quasi A Κατερυκάνω, [" Heyn. Hom. 8, 633." Schæf. Mss.] Sic vero et ἐρυκάνειν et ἐρυκανέειν in aliquibus exempl. scriptum reperitur tanquam AB 'Ερυκάνω, [" ad Od. 10, 429." Schæf. Mss.] ET 'Ερυκανέω.

"ΕΡΧΟΜΑΙ, Venio, Eo, ἐλεύσομαι, aor. ἤλυθον, ἦλθον, tanquam ab ἐλεύθω, de quo supra: unde et exempla diversorum loquendi generum per ἐλθεῖν, aut ejus compp. cum ἔρχεσθαι et ejus compp. ponere non dubitavi. Il. Β. (457.) "Ως τῶν ἐρχομένων ἄπο, Ab illis euntibus: Α. (120.) γέρας ἔρχεται ἄλλῃ, Abit alio. Cum ἐπὶ, πρὸς, εἰς, ut, "Ερχεσθαι ἐπὶ τὰς εὐθύνας, Dem. (341.) ἐπὶ τὸ ἄρχειν, Plato. Cum πρὸς autem, ut, "Ερχεται πρὸς τὸ οἴκημα. Cum εἰς, ut, "Ερχεται εἴς σε ἡ ὀργὴ, Dem. Et 'Ελθεῖν εἰς δύ- C ναμιν, Plato de Rep. 2. pro Adipisci s. Nancisci potestatem. Aristides autem alio loquendi genere, Τό γ' εἰς ἀνθρώπους ἐλθὸν, pro Quantum quidem in viribus humanis situm fuit. Jungitur et cum διὰ, ut, 'Ελθεῖν διὰ μάχης (τοῖς πολεμίοις,) Thuc. (4, 92.) Apud Herod. sæpe cum partic. fut., ut ἔρχομαι ἐρέων, φράσων, pro Dicere aggredior. Ad verbum, Venio dicturus, i. e. ad dicendum, ut Gall. Je viens maintenant à parler de etc. Item ἐρχόμενος, pro Futurus, Instans, ut Act. 88, (21.) ἑορτὴ, Festum, quod instat. At Thuc. ἔτους, pro Insequenti anno. [" Valck. Hipp. p. 172. ad Xen. Eph. 204. ad Il. Ε. 150. T. H. ad Lucian. Dial. 10. Wakef. S. Cr. 1, 97. Brunck. Œd. T. 1069. Abresch. Lectt. Arist. 71. 118. Arnzen. Epist. p. 31. ad Herod. 697. Markl. Suppl. 170. 523. 562. Musgr. Heracl. 610. Wakef. Phil. 141. Huschk. Anal. 249. Kuster. V. M. 13. Jacobs. Anth. 9, 379. De adeundo Deo, Heyn. ad Apollod. 874. De cibis in mensam illatis, Valck. Phœn. p. 66. Hipp. p. 172. Callim. 258. Abeo, D Wakef. Phil. 48. Redeo, Cattier. 80. Legendo, ad Charit. 694. De rebus quæ alicui obveniunt, ad Lucian. 1, 358. Pro ἀπέρχ., Jacobs. Anth. 10, 110. Heyn. Hom. 5, 620. Conf. c. ἀρχ., 7, 169. Jacobs. Anth. 9, 507. ad Diod. S. 1, 657. Cum accus., Porson. Phœn. 831. Philostr. 246. Boiss. "Ερχ. παρὰ, sensu obscœno, ad Herod. 133. 280. 468. ἐπί τι, 203. Wytt. Sel. 386. T. H. ad Lucian. 1, 221. Villois. ad Long. 153. εἰς, ad Herod. 120. Musgr. Herc. F. 1202. εἰς ἓν, de concordibus, Heind. ad Plat. Phædr. 277. εἰς ταὐτὸν, Boeckh. in Min. 93. εἰς ἑαυτὸν, ad Diod. S. 1, 618. λέξων, Valck. Phœn. p. 270. 383. sed v. Il. 15, 179. πεδίον, Heyn. Hom. 4, 403. γυναικὶ πρὸς λέχος, Porson. Hec. p. xxxix. Ed. 2. "Ερχεται, Decet, Musgr. Or. 966. "Ερχεταί τι, Nuntiatur aliquid, Thuc. 8, 96. coll. 97. "Ερχομαι, pro fut., ad Charit. 221. Seq. inf., Wassenb. ad Hom. 45. 'Ελεύσομαι, Phryn. Ecl. 80. Thom. M. 337. Soph. Trach. 595. De hoc fut. et fut. compos., Valck. Hipp. p. 279. Phryn. Ecl. 12. 'Ελή-

λυθα, Thom. M. 418. Markl. Suppl. 523. "Ηλυθον, ἦλθον, Brunck. ad Eur. Hec. 88. Toup. Opusc. 1, 337. Διὰ πόθου ἐλθεῖν, Desiderare, διὰ φόβου, Metuere, Valck. Phœn. p. 526. ad Herod. 655. Εἰς ἑαυτὸν ἐλθεῖν, Valck. Oratt. 383. ad Xen. Eph. 228. Ἐλθὲ, ad Mœr. 193. ad Charit. 297. Ἐλθὼν, ib. Toup. Emendd. 1, 302. Zeun. ad Xen. K. Π. 176. Conf. c. λαθὼν, Wakef. Ion. 846. Musgr. 828. El. 275. "Ελθῃς et ἐθέλῃς conf., Jacobs. Anth. 7, 305. Schneid. ad Xen. Pol. 314. Matth. ad Schol. Eur. p. 86. "Ελθοι καὶ ἵκοιτο, Heyn. Hom. 6, 629. Τὸ ἐπὶ νοῦν ἐλθὸν, Koen. ad Greg. Cor. 87. Εἰς τόδ' ἦλθον, Piers. Veris. 137. Valck. Phœn. p. 474." Schæf. Mss.]

"Νέηλυς, Qui nuper admodum advenit, Qui recens advenit: ὁ νεωστὶ ἐληλυθώς. Etym. Hes. vero νεήλυδος exp. νεωστὶ κατοιχομένης, νεωστὶ τετελευτηκυίας, Ejus quæ nuper admodum s. recens decessit." [Gl. Novitius, Convena. "Heyn. Hom. 6, 88. Valck. Anim. ad Ammon. 32." Schæf. Mss.]

[* Ἀμφέρχομαι, Od. Z. 122. cf. M. 369.]

[* Ἀναέρχομαι legit Hoelzl. ap. Apoll. Rh. 1, 821.] Ἀνέρχομαι, Ascendo; ad verbum, Sursum vado. Herodian. (4, 2, 22.) Ἀνελευσόμενος εἰς τὸν αἰθέρα. Invenitur etiam, ἀνελθὼν ἐπιβήματος, Cum tribunal conscendisset. || Cic. ap. Arat. ἀνέρχεσθαι exp. Emergere, Existere; nam quod dicit (690.) "Ημος καὶ προκύων δύεται, τὰ δ' ἀνέρχεται ἄλλα, "Ορνις τ', αἰητός τε, τά τε πτερόεντος ὀϊστοῦ Τείρεα, reddit, Obruitur procyon: emergunt alites una, Et volucris terris existit clara sagitta. || Interdum i. q. ἐπανέρχομαι, Redeo: ἀνερχομένῳ, ὑποστρέφοντι, Hes. [* Ἀντανέρχομαι, Theod. Prodr. 9, 353." Elberling. Mss. * Ἐξανέρχομαι, Eur. Tro. 747.] Ἐπανέρχομαι, Redeo, Dem. pro Cor. Ἀλλ' ἐκεῖσε ἐπανέρχομαι, [cf. 281.] || Rursus dissero, Explico, Bud. 109. e Plat. et Aristot. Sed in hac signif. ab ἐπέρχομαι potius esse videtur, quam ab ἀνέρχομαι. [Apoll. Rh. 1, 821. * "Ἀντεπανέρχομαι, Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 216." Boiss. Mss. * Προανέρχομαι, Aristot. Meteor. 2, 2. * "Συνανέρχομαι, Basil. Schol. ad Greg. Naz. Stelit. 2. in Notit. Mss. T. 10. P. 2. p. 106." Boiss. Mss. * Ὑπερανέρχομαι, Phot. 332.]

Ἀπέρχομαι, Abeo, Exeo, Discedo. Interdum absolute, i. e. sine casu. Cum gen., ut, Ἀπελθὼν τῆς οἰκίας, Cum abisset domo, Profectus domo, Egressus domo. Sic ἀπελθεῖν τοῦ βίου, E vita decedere, abire, Cic. ἄπελθε τοῦ λόγου, Eur. (Iph. T. 546.) Abi a sermone, pro Missum facito sermonem. Sic Cic. dixit, Sed abeo a sensibus, pro Missum facio de sensibus sermonem. Interdum additur præp. ἀπὸ, ἐκ: Isocr. Ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀπελθεῖν. Nonnunquam construitur cum præp. εἰς, πρός: Ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, πρὸς τοὺς ἄρχοντας. Jungitur interdum cum accus. ὁδὸν, sicut et simpl. ἔρχομαι: Ταύτην ἀπῆλθε τὴν ὁδὸν, Abiit hac via; nam Lat. dicitur quidem Ire viam, Redire viam; sed Abire viam si dicitur, certe raro: dicitur enim potius per ablat. Via Gr. quoque dicunt non solum per accus., sed per dat. Ἀπελθὼν ἐκείνῃ τῇ ὁδῷ. Ἀπέρχεσθαι dicuntur etiam res inanimæ: ut ap. Anacr. dicuntur ἀπελθεῖν capilli, Abiisse, pro Defluxisse. Marc. 1, (42.) lepra ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ. Sic Nausea, Pestilentia abiit. At Matth. 4, (24.) Ἀπῆλθεν ἡ ἀκοὴ αὐτοῦ εἰς ὅλην τὴν Συρίαν, Abiit rumor de eo in totam Syriam, Ivit fama de eo per totam Syriam: Virg. It fama per urbes. Ἀπέρχεσθαι, Mori: ut ἀποφοιτᾷν, Lat. Decedere, alicubi etiam Excedere. Greg. Σοὶ δὲ κίνδυνος, εἰ ἀπέλθοις τῇ φθορᾷ γεννηθεὶς μόνῃ, καὶ μὴ τὴν ἀφθαρσίαν ἀμφιεσάμενος. Citatur e Chrys. ἀπελεύσομαι itidem pro Moriar, h. l. "Ισως κατὰ μικρὸν ἀπελεύσομαι χρόνον. Sic et ap. Diog. L. ἀπελθόντες dicuntur mortui, ut in Plat. Vita, Εἴκοσιν ἔτη διήκουσε Σωκράτους· ἐκείνου δὲ ἀπελθόντος, προσεῖχε Κρατύλῳ τε καὶ Ἑρμογένει. || Redire, pro ἐπανέρχεσθαι, Thuc., si Suidæ credimus: ἀπέλθῃ, ἀντὶ τοῦ ἐπανέλθῃ, Θουκυδίδης. Dem. autem pro ἀποδρᾶναι, Aufugere. Sed fortasse scripserat Thuc. Paneg. (19.) ἀπέλθῃ πάλιν: ut et Isocr. ἀπῆλθε πάλιν dicit pro ἐπανῆλθεν, Rediit, Λέγεται δ' οὖν περὶ μὲν Ἀμαζόνων ὡς τῶν μὲν ἐλθουσῶν οὐδεμία

A πάλιν ἀπῆλθεν. [Dem. 1090. * "Ἀνταπέρχομαι, Theod. Prodr. 9, 42. 46." Elberling. Mss. "Διαπέρχομαι, de militibus dilabentibus, de exercitu dissoluto, militibus furtim discedentibus aliis alio, Demosth. 1188. 1199." Seager. Mss. * "Ἐξαπέρχομαι, Theod. Prodr. 238." Elberling. Mss.] "Ἐπαπέρχομαι, Decedo post, Subsequor. Greg. in Maccab. Encom. Καλὸν ἐντάφιον δίδωσι τοῖς παισὶν ἑαυτὴν, ἐπαπελθοῦσα τοῖς προαπελθοῦσι, Subsecuta eos qui jam ante se e vita discesserant." "Προαπέρχομαι, Prior abeo s. discedo, Ante alios abeo. Item Prior decedo, Prior excedo ex hac vita. Greg. in Maccab. Encom. de matre septem illorum filiorum, Καλὸν ἐντάφιον δίδωσι τοῖς παισὶν ἑαυτὴν, ἐπαπελθοῦσα τοῖς προαπελθοῦσι." ["Liban. 2, 58." Boiss. Mss.] "Προσπέρχομαι, Prius decedo, Præmorior. Ita VV. LL. sed perperam pro προαπ." "Προσαπέρχομαι, Insuper discedo, Xen." [Apud Lex. Xen. non agnoscitur. * "Συναπέρχομαι, Schol. Lucian. Jov. Trag. 15. Etym. M. 482." Boiss. Mss. * Ὑπαπ-

B έρχομαι, Ælian. H. A. 11, 33.]

Διέρχομαι, Transeo, Pertranseo, Prætereo, Il. Γ. 198. de ariete, "Ος τ' οἰῶν μέγα πῶϋ διέρχεται ἀργεννάων. Sic Μακεδονίαν διέρχομαι, 1 Cor. 16, (5.) Διήρχοντο Φοινίκην καὶ Σαμάρειαν, Acta 15, (3.) At vero alibi cum διὰ, ut Jo. 4, (4.) Διέρχεσθαι διὰ τῆς Σαμαρείας. Et διέρχεσθαι τὸν βίον, Vitam traducere, transigere. Dicitur etiam λόγος διέρχεσθαι a Thuc. (6, 46.) et Plat., ut Lat. Rumor pervadere. Ita enim malo interpretari, metaph. retinendo, quam Dimanare. || Dissero, Enarro, Commemoro, Plato de Rep. 2. "Απερ περὶ τῶν δικαίων διῆλθε. Sed magis ad verbum, Percurro, Percurro oratione. Dicitur vero et διέρχεσθαι a Plat. Percurrere legendo. Jam vero et quod Isocr. κατὰ Λοχίτου 194. dicit Διελθεῖν πρὸς ἑαυτὸν, et a Bud. redditur Secum reputare, Animo versare, malim, itidem Percurrere retinens, interpretari, Animo et cogitatione percurrere, eod. tamen alioqui sensu. Bud. autem ap. Isocr. περὶ ἐμαυτοῦ διελθεῖν vertit etiam Orationem habere. Alicubi

C certe διέρχομαι vertitur etiam Enumero, Percenseo: quo etiam modo Bud. interpr. Act. 17, 23. Διερχόμενος γὰρ καὶ ἀναθεωρῶν τὰ σεβάσματα ὑμῶν: cum alioqui vulgo reddatur ab Interprr. Præteriens, legentibus sc. seorsim, non autem junctum accus. σεβάσματα. [* Ἐπιδιέρχομαι, J. Poll. 1, 163. * Προδιέρχομαι, Xen. K. 1, 7.] "Προσδιέρχομαι, Insuper percurro s. enarro. Unde προσδιελθών." [Hippocr. 74. 122. * Συνδιέρχομαι, Suid. 3, 26.]

Εἰσέρχομαι, VEL Ἐσέρχομαι, Ingredior, Eo ad, Accedo, Il. Γ. (184.) "Ηδη καὶ Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπελόεσσαν, Od. O. (406.) Πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐσέρχεται. Herodian. 2. Ὡς λαθόντες τό, τε στρατόπεδον εἰσέλθοιεν ἀνδρῶν κενόν. In VV. LL. Εἰσέρχεσθαι εἰς τὸ βουλευτήριον ex Æschine pro Adoptari in curiam. At εἰσέρχεσθαι περὶ γραφῆς, Dem. Postulare et causam dicere: et ἀγῶνα, γραφὴν εἰσελθεῖν, necnon εἰσελθεῖν sine adjectione, pro eod. Bud. 110. Item Εἰσέρχεσθαι τὸν Δία, Subire personam Jovis, quod et ὑποδύεσθαι dicitur. Item εἰσελθεῖν εἴς τινα, pro

D Convenire eum domi. Bud. 110, e Lys. Ibid. affert e Plat. Εἰσέρχεται αὐτῷ δέος. Sic autem cum dat. ex Herod. (1, 24.) Τοῖσι ἐσελθεῖν ἡδονήν. Et cum accus., quæ multo frequentior est constr., ex Eod. Ἀλλ' οὐδ' ἐπιθυμία ταύτης τῆς συνουσίας τοπαράπαν εἰσέρχεται τοὺς πολλούς. Item, Εἰσῆλθε δέ με φοβηθῆναι. Sic Lat. res aliqua dicitur Subire, Incessere animum alicujus, aliquem. De quibus ibid. Affertur et ex Eur. ὅτι μ' εἰσέρχεται, pro Quod mihi in mentem venit, [Iph. A. 522.] Ἀντεισέρχομαι, Vicissim ingredior, In prioris locum subeo, Succedo, Naz. ["Aristid. 1, 6." Wakef. Mss. Ἐπεισέρχομαι, vide Ἐπεισελεύθω.] Παρεισέρχομαι, [Polyb. 1, 7, 3.] ET Ὑπεισέρχομαι, Subingredior, Irrepo, Irrependo ingredior. Sed ὑπεισέρχεσθαι interdum signif. etiam Subire animum, Occurrere: Lucian. (1, 667.) Ὑπεισέρχεται γὰρ εἰκότως τὸ μηδ' ὑπ' ἄλλου ἂν καταδεχθῆναι. [* Προσπαρεισέρχομαι, Eunap. V. Soph. p. 88. * Συμπαρεισέρχομαι, Lucian. 42.] "Προεισέρχομαι, Prior ingredior: unde προεισελθών." [Dem.

840.] Συνεισέρχομαι, Una ingredior, [“ ad Diod. S. 2, 377.” Schæf. Mss.]

[* Ἐνέρχομαι, Pind. Π. 4, 376.]

Ἐξέρχομαι, Egredior. Cum gen., ἐξέρχομαι τῆς πόλεως, οἰκίας. Quo dixit modo Synes. Ἐξελθὼν τοῦ σώματος, ad verbum, Egressus e corpore. Dicitur etiam ἐξέρχεσθαι εἴς τινα τόπον: ut Xen. (Ἀπ. 2, 1, 21.) e Prodico scribit de Hercule, Ἐξελθόντα εἰς ἡσυχίαν, quod Cic. Exisse in solitudinem. Xen. autem (K. Π. 1, 2, 8.) Ἐξέρχονται εἰς τοὺς ἐφήβους, Transeunt in epheborum numerum. Et Hesiodo Ἐ. (1, 215.) δίκη — Ἐς τέλος ἐξελθοῦσα, pro Ad finem progressa, potius quam Egressa: sicut et Thuc. (1, 70.) Κρατοῦντές τε τῶν ἐχθρῶν, ἐπὶ πλεῖστον ἐξέρχονται. Sed et cum διὰ alicubi, ut Lucian. (1, 652.) Διὰ πάσης, ὡς εἰπεῖν, τῆς τελετῆς ἐξεληλυθότες, καὶ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐποπτεύσαντες, ubi ἐξέρχεσθαι redditur Pervadere, Permeare. Sine adjectione autem interdum ἐξεληλυθὼς, pro Qui in exilium abiit, Dem. Nonnunquam etiam ἐξέρχεσθαι ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ut ap. Xen., Egredi s. Prodire adv. hostes. Et sæpius sine adjectione, ut ap. Eund. Ἑ. 7, (5, 6.) Bud. autem ἐξέρχεσθαι exp. Obviam exire hostibus, Suppetias ire ap. Dem. Æschin. E quo affert etiam in Or. π. Παραπρ. 50. Πρώτην δ' ἐξελθὼν στρατείαν, quod exp. Primis stipendiis. || Denique de tempore etiam dicitur: ut, Ἐξῆλθεν ὁ ἐνιαυτὸς, Dem. Elapsus est annus, Exactus est [cf. 900.] Sic ap. Eund. (501.) Ἐξῆλθον οἱ τῆς κρίσεως χρόνοι. [“ Peculiari notione ap. Herod. ἐξέρχεσθαι, ut ἐξήκειν, signif. Exitum, effectum habere, Finem suum consecutum esse, Impletum esse. Vide Valck. ad 6, 80. Sic 82. Δοκέειν οἱ ἐξεληλυθέναι τὸν χρησμόν: 107. extr. Ἱππίας ταύτῃ τὴν ὄψιν συνεβάλετο ἐξεληλυθέναι. Similiter de ira, 7, 137. Οὐδὲ ἐκαύσατο ἡ μῆνις, πρὶν ἢ ἐξῆλθε.” Schw. Mss.] * “ Ἀνεξέρχομαι, Schol. Philostr. 503. Boiss.” Dindorf. Mss. * “ Ἀντεξέρχομαι, Paus. 3, 17. n.” Kall. Mss. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 238. * Ἀπεξέρχομαι, Paus. 3, 252.] Διεξέρχομαι, Pertranseo, Pervado, Aristot. de Mundo, Μέχρις ἂν διὰ τοῦ παντὸς διεξέλθῃ. Et Διεξέρχομαι χώραν, Plut. Lycurgo, Per regionem iter facio, ead. constr. Thuc. (3, 45.) Διεξεληλύθασι διὰ πασῶν τῶν ζημιῶν, q. d. Percurrerunt omnia suppliciorum genera. At vero ap. Isocr. Τί γὰρ τῶν αἰσχρῶν καὶ δεινῶν οὐ διεξῆλθον, pro Non consectati sunt? Bud. quem vide 332. Et Διεξελθεῖν τῷ λόγῳ, ibid. Oratione prosequi, Enarrare, Explicare. Item, Διεξελθεῖν λόγον, Plato. Sed dicitur et διεξελθεῖν sine dat., ut Philo de Mundo, Διεξελθόντες περὶ τῶν ὁλοσχερεστέρων ἐν κόσμῳ φυτῶν. Quinetiam pro Lego ap. Herodian. 1, (17, 9.) Διεξελθεῖν τὴν γραφήν. [Perrumpo, Plut. 9, 50. * Ἀντιδιεξέρχομαι, Plato Theæt. 1, 167.] “ Προδιεξέρχομαι, “ Prior pertranseo: unde particip. προδιεξελθόντες, “ Qui priores pertransiere, vel percurrere.” [Xen. K. 5, 4.] Ἐπεξέρχομαι, sicut et ἐπέρχομαι, Incurso, Invado, Excurro et percurso populabunde, Bud. exp. in Thuc. Ἐπεξῆλθον τὰ πολλὰ τέμνοντες. Interpr. et Erumpo infesto exercitu ap. Isocr. Vide Comm. 100. || Percurro, Commemoro, Dissero, sicut ἐπέρχομαι, ex Isocr. Ἐπεξήλθομεν ταῦτα. Sed et Τῷ λόγῳ ἐπεξέρχεσθαι e Plat. de Rep. 1. pro Persequi oratione. Item ἐπεξέρχεσθαι pro Perlegere: Basil. Ἐπειδὴ δὲ ἔλυσα τὴν ἐπιστολὴν, καὶ πάνθ' ἕκαστα ἐπεξῆλθον. || Ulciscor, Thuc. (5, 89.) cum dat., et Antiph. (623.) cum accus. Item ἐπεξέρχεσθαί τινι, In jus rapere, Judicium dictare. De quarum signif. utraque lege Bud. 99. [Investigo, Thuc. 1, 22. “ Litem persequor, Dem. 501. 1324.” Seager. Mss.] Ἀντεπεξέρχομαι, In pugnam adversus invadentem prodeo, Adv. τὸν ἐπεξερχόμενον prodeo, Occurro τῷ ἐπεξερχομένῳ, Obviam prodeo. Sic et ἀντεπέξειμι ap. Paus. [“ Zosim. 4, 58.” Boiss. Mss.] Παρεξέρχομαι, Prætergredior, Prætereo, Egredior, παρεξελθεῖν πεδίοιο, (Il. K. 344.) Herod. τὸν κάμνοντα σιγῇ. At vero Od. E. (104.) Διὸς νόον, quod et παρὲξ ἐλθεῖν scribitur, Transgredi. Item παρεξελθόντος, Thuc. 8. fortasse pro ὑπεξελθόντος. [“ Violo, Soph. Ant. 921.” Seager. Mss. * Ἀντιπαρεξέρχομαι, Dio Cass. 523. * Προεξέρχομαι, Gl. Progredior, Antegredior, Thuc. 7, 74. * Προσεξέρχομαι, Plut. 2, 280.] “ Συνεξέρχομαι, Simul exeo, Una exeo.” [Artem. 1, 2.] Ὑπεξέρχομαι, q. d. Subegredior, Clam egredior, Plut. Popl. Ὑπεξῆλθε τῆς πόλεως, Clam egressus est urbe, Subduxit se ex urbe. [Schæf. Æsop. 108. * Προϋπεξέρχομαι, Dio Cass. 364.]

Ἐπέρχομαι, Advenio, Accedo, Venio ad, q. d. ἔρχομαι ἐπὶ, Il. A. (535.) Μεῖναι ἐπερχόμενον, Od. O. (503.) ἀγρὸν δ' ἐπελεύσομαι, ἠδὲ βοτῆρας. Soph. autem (Aj. 437.) ex abundanti præp. addidit, τὸν αὐτὸν ἐς τόπον Τροίας ἐπελθὼν, pro ἐλθών. Alioqui cum solo accus. in prosa signif. et Peragrare: ut Ἐπέρχεσθαι τὴν Λιβύην, Plut. Sic Ἐπελθόντες τὴν γῆν, Diosc. Præf. At οἶμον ἐπέρχεσθαι poët. Iter facere. Sine casu autem est etiam Supervenio, Ex inopinato venio, Od. (O. 256.) Τοῦ μὲν ἄρ υἱὸς ἐπῆλθε, Ξ. (457.) Νὺξ δ' ἄρ ἐπῆλθε. Nonnunquam ἐπέρχομαι et pro Advento, Appeto, Bud. addens ita videri positum a Paulo (ad Eph. 2, 7.) Ἐν τοῖς αἰῶσι τοῖς ἐπερχομένοις. Ibid. e Paus. 226. affert ἐπερχομένῃ νυκτὶ, pro Nocte sequenti: paulo post enim ab eo dici τὴν ἐπιοῦσαν νύκτα. || At vero cum dicitur ἐπέρχεταί με τοῦτο, ἐπέρχεταί μοι, aut etiam seq. infin. ἐπέρχεταί μοι τοῦτο ποιεῖν, λέγειν, signif. Cupido incessit, In mentem venit, Bud. 100. 111. Sic Aristid. Ἐπέρχεταί μοι ἀποφαίνειν. Lucian. vero (1, 84.) dixit et δέος ἐπέρχεσθαί τινι. || Violentiæ signif. interdum inclusam habet, et sumitur pro Hostiliter ingredior, Invado, Incurso, Bud. e Thuc. 100. Idem alibi e Plut. in Cic. 277. Ἐπέρχεσθαι τὰς πόλεις, Invadere, Vi tentare. || Affertur ex Eod. Numa, Τὴν παρανομίαν ἐπερχόμενον, Ulciscentem. Ex Eur. (Andr. 688.) Ταῦτ' — σ' ἐπῆλθον, pro His te sum aggressus. || Sicut et διέρχομαι, Percurro, Recenseo, Dissero, Disputo, Bud. 100. ex Aristot. et Dem. Sed et pro Lego accipitur a Synes. Ἐμοὶ χάρισαι τὸ πολλάκις ἐπελθεῖν, de epistola loquens. [“ Exp. etiam Cresco, Potentia augeor, Thuc. 1, (97.) Τοσάδε ἐπῆλθον πολέμῳ τε καὶ διαχειρίσει πραγμάτων, Ad tantum imperium pervenerunt bello.” Brunck. Mss. * “ Ἀντεπέρχομαι, Nicet. Eugen. 1, 277. 5, 130.” Boiss. Mss.]

Κατέρχομαι, Descendo, Herodian. 1, (16, 3.) Φασὶ γὰρ αὐτοῦ καὶ Κρόνον, ὑπὸ Διὸς ἐκβληθέντα τῆς ἀρχῆς, κατελθόντα εἰς γῆν, γενέσθαι ξένον. || Redeo ut exul, Postliminio redeo, Bud. e Dem. et Aristot. Æsch. ἥκω et κατέρχομαι copulans, (Choëph. 3.) ἥκω εἰς γῆν καὶ κατέρχομαι, ab Aristoph. (B. 1128.) irridetur: cum tamen alioqui ἥκω quidem in κατέρχομαι includatur, at non item κατέρχομαι in ἥκω: neque enim quicunque ἥκειν dicitur, is protinus intelligitur κατέρχεσθαι: adeo ut Aristoph. malitiose hic cavillari existimem, cum ait perinde esse ac si quis μάκτραν et κάρδοπον jungat. Fateor tamen istam τοῦ ἥκω et κατέρχομαι copulationem nimis ἁπλοϊκὴν videri posse. “ Κατενήνοθεν, i. q. ἐπενήνοθεν, Percurrebat: κατέ- “ τρεχε s. ἐπέτρεχε. Hesiod. Ἀ. (269.) πολλὴ δὲ κόνις “ κατενήνοθεν ὤμους. De th. h. v. vide quæ in Anom. “ dixi in Ἐπενήνοθε.” [* Ἐγκατέρχομαι, Tzetz. Exeg. in Il. p. 50. * Ἐπικατέρχομαι, Hippocr. 246. * Προκατέρχομαι, Gl. Antegredior, Herodian. 1, 25.] “ Συγκατέρχομαι, Simul redeo, Una revertor,” [“ Nicet. Eugen. 3, 273.” Boiss. Mss.]

Μετέρχομαι, Adeo: Il. Z. (280.) ἐγὼ δὲ Πάριν μετελεύσομαι, pro εἰς τὸν Πάριν ἐλεύσομαι, aut certe pro μετά σε εἰς τὸν Πάριν ἐλεύσομαι, Eust.: quod et Od. Γ. (83.) Πατρὸς ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι, ἥν που ἀκούσω, exp. δι' ἀκοὴν ἔρχομαι τοῦ πατρός. Admonet autem posteris ab Hom. dici etiam de ulciscente, item de eo, qui aliquid tractat. Cum tamen alioqui et ap. ipsummet Hom. Il. Φ. (422.) μέτελθε non solum ἐπὶ τοῦ ὕστερον ἐλθεῖν, sed et ἐπὶ ἐκδικήσεως accipi posse tradat, 1244. Cum dat. autem pro συνελθεῖν ab eo poni Idem alibi testatur. Qui usus ap. alios rarus est. At vero cum acc. pro Adire usi sunt itidem ceteri poëtæ. Sed prosæ scriptt. pro Accerso potius: Dem. Ὡς δὲ ἀφικνεῖται ὁ Θεόφημος μετελθούσης αὐτὸν τῆς ἀνθρώπου. Et Lucian. (1, 409.) Ἐγὼ δὲ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἤδη μετελεύσομαι. Sed interdum et Quæro, Investigo, ut investigamus, quos accersere volumus: sicut ap. Synes. Μετέλθετε τοὺς

φῶρας ῥινηλατοῦντες. Et μετῆλθον δέρας, Eur. (Med. 6.) Quæsiverunt pellem. || Alicubi autem μετέρχομαι cum acc. pers., exp. Adiens obsecro: ut in Herod. (6, 68.) Μετέρχομαί σε πρὸς θεῶν τὠληθὲς εἰπεῖν, et (6, 69.) Μετέρχεαί με λιτῇσι εἰπεῖν. Sed Bud. exp. simpl. Obsecrare, Compellare, Appellare, Alloqui: ut ap. Eund. Ἡ Πυθίη μετέρχεται τοῖσδε τοῖς ἔπεσι. Sic et in Phalar. Ep. p. 86. Μέτελθε ταύτην αὐτὸς, Compella eam, et hoc ab ea contende. Idem exp. et Solicitare. Quod autem ad illam compellandi s. alloquendi signif. attinet, in ea μετέρχομαι aptissime reddi puto Latino Prosequor: ut, Μετέρχεται τοῖσδε τοῖς ἔπεσι, in Herod. l. c. sit quod Virg. dicit His dictis prosequitur: atque ita μετέρχεσθαί τινα in h. loquendi genere sit quasi ἔρχεσθαι μετά τινα, Ire post aliquem, i. e. Sequi aliquem, Prosequi. Sed et in aliis quibusdam loquendi generibus, μετέρχομαι verbo Prosequi commode reddi existimo. || Sæpe vero cum eod. acc. pers. pro Ulciscor. Antiph. 101 (=609.) Μετέρχομαι τὸν φονέα τοῦ πατρός. Herod. (3, 128.) Μετῆλθον τίσιες Ὀροίτεα. Et ex Eur. (Iph. T. 13.) cum acc. rei, μετελθεῖν γάμους Ἑλένης [al. Ἑλένῃ] ὑβρισθέντας, Sumere vindictam de nuptiis etc. || Punio, Synes. Τῶν πληγῶν αἷς μετῆλθε τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν. Aphthon. Τὰ ἁμαρτήματα τῶν παίδων μετέρχονται. || Ut autem inclusam habet persequendi signif. in proxime præced. exemplis, quibus addi potest e Thuc. (1, 34.) Τὰ ἐγκλήματα πολέμῳ μετελθεῖν, Querelas suas persequi, sic et in iis, quæ sequuntur, alioqui diversis. Atque adeo Consectari etiam exp., Ambire: quod autem ambimus, id persequimur, et quidem summo studio. Thuc. 2, (39.) Οἱ μὲν ἐπιπόνῳ ἀσκήσει, εὐθὺς νέοι ὄντες, τὸ ἀνδρεῖον μετέρχονται, Fortitudinem consectantur. Plut. Pol. Præc. Τὴν ἀγορανομίαν μετερχόμενον, Ambientem. Idem, Δευτέραν ὑπατείαν μετελθὼν ἀπέτυχε. Bud. vero a Luciano accipi tradit et pro Exercere, Meditari; ubi meminisse oportet τοῦ μεταχειρίζεσθαι; quod aliquando hoc v. declarari scribit Eust. Esse autem et hic aliquam Persequendi signif. fatebuntur, qui quam late pateat ap. Lat. hujus verbi usus considerabunt. || Transeo: ut Μετεληλυθὼς ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἐπὶ τοὺς ἄνδρας, e Luciano VV. LL. Apud Herodian. (5, 5, 1.) Στρατὸς μετελθὼν πρὸς τὸν Ἀντωνῖνον, non simpl. Transeundi, sed et Transfugiendi signif. habet. "Πεδέρχεται, et Πεδαμείβεται, e Pindaro affertur pro Sequitur, Insequitur: item Subit, Venit." [Theocr. 29, 25.] "Inde est Πέδελθε ap. Hes. quod exp. et μέτελθε et ἱκέτευσον. Apud Eund. legitur et Πεδελύει, expos. itidem ἱκετεύει, μετέρχεται: sed suspectum." "Ἀντιμετέρχομαι, Vicissim s. contra ambio." Συμμετέρχομαι, pro Concomitor, VV. LL. e Basil. quæ tamen interpr. suspecta est. ["Plato de Rep. 7. p. 440. Ed. Bas. 1." Seager. Mss.]

Παρέρχομαι, Prætereo, Epigr. Δείξεις τὰς ὥρας πᾶσι παρερχομένοις. Et χρόνος παρελθὼν, Isocr. Archid. Tempus, quod præteriit, Tempus elapsum. Sic Ἡμερῶν καὶ νυκτῶν παρελθουσῶν, Aristot. Huc pertinet illud cujusdam Poëtæ, παρέρχεται ὡς ὄναρ ἥβη. Interdum vero cum acc., ut in cursu dicitur aliquis alium παρέρχεσθαι, Præterire. Od. Θ. (230.) Οἴοισιν δείδοικα ποσὶν, μή τις με παρέλθῃ Φαιήκων. Sed et metaph. pro Anteire, Vincere, Superare, ut qui præterit in cursu, vincit. Plut. Camillo, Παρελθεῖν τῇ δόξῃ τὸν Κάμιλλον μὴ δυνάμενος: Popl. Τοσοῦτον εὐτυχίᾳ Σύλλαν παρῆλθεν. At vero Il. Α. (132.) ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδέ με πείσεις, sunt quidam qui itidem exp. Superabis; sed alii malunt Decipies. Ego vero existimo perinde esse ac si diceret Non me antevertes astutia, Non obrepes mihi incauto. || Prætereo, i. e. Prætermitto, Omitto, Aristoph. Σφ. (636.) Ὡς δὲ πάντ' ἐπελήλυθε, Κοὐδὲν παρῆλθεν. Sed et cum infin. e Dem. (550.) Παρῆλθέ με τουτὶ εἰπεῖν, Præteriit me hoc dicere, Fugit me hoc dicere. || Prodeo, In medium prodeo, Procedo, Progredior, Thuc. 2, (59.) Καὶ παρελθὼν ἔλεξε τοιάδε: 3, (36.) Παρελθὼν αὖθις ἔλεγε τοιάδε. Ibid. Ἐγὼ δὲ παρῆλθον οὔτε ἀντερῶν κ. τ. λ. Et cum εἰς sequente

A acc., ut Æschin. Ctes. Παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Sed et παρελθὼν εἰς μέσον dicitur a Plut. Sol., cum alioqui παρελθεῖν per se id significet, ut modo docui. Sed παρελθεῖν interdum non simpl. est Prodire, Prodire in medium, sed Palam omnibus in medium prodire et se jactare; In medium prodire ad edendum sui specimen. Atque Bud. 684. exp. ap. Athen. Αὐλῳδοὶ δὲ παρῆλθον. Idem παρέρχομαι interpr. Ingredior, Eo, afferens e Plut. Antonio, Μεγαλυνόμενος δὲ ἐπὶ τῇ νίκῃ, παρῆλθεν εἰς τὰ βασίλεια, καὶ τὴν Κλεοπάτραν κατεφίλησεν ἐν τοῖς ὅπλοις. Sed affertur ex Eod. et pro Invado, in Theseo, Εἰς τὴν Κνωσσὸν παρελθών. Ἀντιπαρέρχομαι, Contra prodeo, Adv. aliquem prodeo. ["Jacobs. Anth. 7, 255." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. in N. et V. T. * Ἐπιπαρέρχομαι, Dio Cass. 348. * "Συμπαρέρχομαι, Concomitor, Max. Tyr." Scap. Lex. Elzev.]

Περιέρχομαι, Circumeo, Circumvenio. Æsch. (84, 28.) Περιέρχονται τὴν ἀγορὰν, ἀληθεῖς κατ' ἀλλήλων ἔχοντες δόξας. Plut. autem addidit κύκλῳ cum acc. B in Popl. Κύκλῳ περιῆλθε τοὺς πολεμίους, Hostem undique circumvenit, circumsedit. Cic. ap. Plat. Tim. Κύκλον περιέρχεσθαι, de luna, Lustrare cursum suum: de sole, Suum conficere et peragrare orbem, interpr. ut videbis in Lex. Cic. Apud Lucian. (2, 926.) Περιελήλυθε ταῦτα τοὺς πολλοὺς, exp. Hæc vulgi animos pervaserunt. Quam exp. ita probo, ut tamen malim, Hæc vulgi animos pervagata sunt: eo modo, quo Cic. dixit, Molestiæ, lætitiæ, cupiditates, timores, similiter omnium mentes pervagantur. Sed frequenter etiam sine casu ponitur περιέρχομαι pro Oberro. Lucian. (1, 43.) Μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων π. At minus est quam Oberro, in seqq. ll., ut paulo post declarabo. Plato Ap. Socr. (17.) Οὐδὲν γὰρ ἄλλο πράττων ἐγὼ π. Dem. (579.) Τοιαῦθ' ὑβρίζων, καὶ τὴν ἀπὸ τῆς ψυχῆς πικρίαν καὶ κακόνοιαν, ἣν, κατὰ τῶν πολλῶν ὑμῶν ἔχων ἀφανῆ παρ' ἑαυτῷ περιέρχεται, φανερὰν ἐπὶ τοῦ καιροῦ καθιστάς. Alicubi vero invertitur orationis structura, et pro verbo ponitur partic.: ut si in illo Plat. l. pro πράττων περιέρχομαι dicerem C πράττων περιερχόμενος. Tale est, λέγουσι περιερχόμενοι, περιϊόντες, quod idem prorsus valet. Dem. (69.) Λογοποιοῦσι περιϊόντες: (578.) Περιϊὼν ἐλογοποίει. In quo loquendi genere mihi plane videor agnoscere nostrum illum Gallicismum, Ils s'en vont disans, quæ tamen, quod ad orationis formam, respondent potius alteri orationis Gr. structuræ, ut si dicas περιΐασι, vel περιέρχονται, λογοποιοῦντες. Idem vero et de illo Plat. l. dici potest, οὐδὲν ἄλλο πράττων περιέρχομαι. Dicimus enim itidem, Il ne va faisant autre chose que &c. Lat. autem præp. περὶ in h. loquendi genere retinent, cum de sermone agitur; nam pro πάντες περιέρχονται λέγοντες dicunt, Fama circumfert; interdum, Sermonibus omnium circumfertur. Quid si vero dicamus et frequentativis suis hic Latinos uti? ut, Περιέρχονται τοιαῦτα λέγοντες, sit Talia dictitant; τοιαῦτα πράττοντες, Talia factitant? || Circumvenio, i. e. Decipio, Herod. (3, 4.) et Lucian. Bud. 430. || Devenio, Tandem venio, Plut. Antonio, Ἔδει γὰρ πάντα εἰς Καίσαρα περιελθεῖν. Bud. ibid. D || Item περιῆλθεν, pro In contrarium recidit, ut περιέστη, idem Bud. alibi. "Constr. et cum accus. absque præp. ap. Herod. 8, 106. Πανιώνιον μέν νυν οὕτω περιῆλθε ἥ τίσις." Schw. Mss. * "Ἀντιπεριέρχομαι, Theod. Prodr. Amar. 453." Elberling. Mss.] Ἐκπεριέρχομαι, Usquequaque circumdo, Bud. 331. ex Herodian. O. (6, 5, 21.) Sic autem et ἐκπεριϊέναι e Xen. [K. 8, 5. * Ἐμπεριέρχομαι, Euseb. V. C. 3, 44." Boiss. Mss. * Συμπεριέρχομαι, Gl. Collustro, Appian. B. C. 1088.]

Προέρχομαι, Progredior, Procedo, Thuc. 2, (21.) Ἀνεχώρησε πάλιν, ἐς τὸ πλέον οὐκέτι προελθών: ubi ἐς τὰ πλέον velut otiosum est: ut, cum dicitur Non ultra progressus, pro Non progressus. Dem. (42.) Οἳ προελήλυθεν ἀσελγείας ἄνθρωπος, ut Lat. dicitur Eo improbitatis, impudentiæ progressus est, processit: (29.) Εἰς πᾶν προελήλυθε μοχθηρίας τὰ παρόντα πράγματα. Ex Isocr. autem Εἰς τοσοῦτον προῆλθον, Eo usque progressi sunt, pro Ad tantum successum pervenerunt. Dicitur et de tempore: ut, Προελθόν-

τος πολλοῦ χρόνου, Thuc. 1. Longo temporis progressu. Sic Theophr. (H. Pl. 9, 8, 2.) Θέρος ἐνιστάμενον, προεληλυθὸς appellat, Æstatem ineuntem, Jam adultam. Xen. 'Ε. 6, (1, 4.) προεληλυθότας ταῖς ἡλικίαις vocat Ætate provectos, Τοὺς μὲν προεληλυθότας ἤδη ταῖς ἡλικίαις ἔχει, τοὺς δ' οὔπω ἀκμάζοντας. Interdum vero cum acc. pro Prævenio, Anteverto: ut Marc. 6, (33.) Προῆλθον αὐτούς. || In Xen. de Rep. malim προέρχεσθαι vertere Prægredi quam Progredi, ut vulgo exp.: Παρ' αὐτῶν πυνθάνεσθαι ὥσπερ τινὰ ὁδὸν προεληλυθότων. Imo aptius etiam fuerit vertere προέρχεσθαι ὁδὸν, Viam prius conficere, i. e. ante alium. || Egredior, Prodeo, Προέρχεσθαι τῆς οἰκίας, Gal. ad Gl. Domo prodire. Sic Προελθόντα τῆς σκηνῆς, Herodian. 8, (5, 22.) Lucian. 'Εκ μέσων προελθών. Bud. autem προέρχεσθαι sine adjectione, etiam pro Prodire in publicum, i. e. Domo egredi, poni sæpe testatur. Interdum cum εἰς: ut Herodian. 7, (10, 16.) Προελθεῖν εἰς τὴν βασίλειον αὐλήν. Προέλευσις, Progressus, Profectus, qua in signif. accipitur et Progressus, Lucian. (1, 33.) p. 4. Μίαν ταύτην B πρ. ἐπεποίητο, ἐκείνους ἐπισκώπτειν, Progressum, Bud. [* "Συμπροέρχομαι, Hierocles Aur. Carm. p. 20. Ashton." Boiss. Mss.]

Προσέρχομαι, Adeo, Accedo, Προσέρχομαί σοι, Xen. (K. Π. 1, 4, 27.) Προσελθὼν τοῖς λογισταῖς, Dem. (406.) Idem, Προσέρχομαι τῇ βουλῇ, Accedo ad curiam, pro Ad curiam refero. Et τοῖς κοινοῖς, Dem. πρὸς τὰ κοινὰ, Plato, Ad remp. accedo, gerendam sc. Sed simpl. etiam a Cic. dicitur Accedere ad remp. Et Προσέρχομαι ἐγγὺς, Xen. Accedo prope, i. e. Appropinquo. Pro Advento et Immineo, Dem. || Peculiari autem signif. dicuntur qui supplices accedunt, ut cum ad orandum Deum venimus: de qua signif. lege quæ habet Bud. 125: sed iis addo e Synes. Αὐτῷ καταμόνας ἐν πολλοῖς καιροῖς τε καὶ τόποις προσῆλθον τῷ Θεῷ. Nec male fortasse hæc quoque Thuc. addiderim, 4, (121.) p. 160. 'Ιδίᾳ δὲ, ἐταινίουν τε, καὶ προσήρχοντο ὥσπερ ἀθλητῇ. Suspicor enim quandam divini honoris signif. τῷ προσέρχεσθαι hic includi, licet Valla longe aliter interpr. C || Προσέρχομαι γυναικὶ, Accedo ad mulierem, pro Congredior cum illa: ut in Apophth. Λάκαινα ἐρωτηθεῖσα εἰ ἀνδρὶ προσελήλυθεν, οὐκ ἐγὼ, εἶπεν, ἀλλ' ἀνὴρ ἐμοί. Sic et in h. l., quem Xen. esse puto, (Σ. 4, 38.) Αἷς ἂν προσέλθω, ὑπερασπάζονταί με. || Invenio etiam pro Accedo positum signif. Adjungor, Herodian. 3, (6, 14.) Προσελθούσης ὑμῖν τοσαύτης συμμάχου δυνάμεως. || Accedo ad aliquem propinquitate, Sum propinquus, affinis: quam signif. colligo ex his, quæ Bud. ἀδεσπότως profert, Προσερχόμενος αὐτῷ κατὰ τὴν μητέρα, pro Affinis ei e genere materno. [Τὰ προσερχόμενα, Reditus, Markl. ad Lys. 856. Reisk. Sic Redire ap. Propert. 2, 20. * "'Αντιπροσέρχομαι, Nicet. Eugen. 5, 171." Boiss. Mss. * Συμπροσέρχομαι, Procl. Paraphr. Ptol. 4, 5. p. 260. 263.]

Συνέρχομαι, Convenio, In unum et eund. locum venio, Thuc. 5. p. 183. Πρεσβεῖαι ἀπὸ τῶν πόλεων ξυνῆλθον, Xen. K. Π. 6, (1, 4.) 'Ως δὲ πάντες συνῆλθον οὓς ἔδει. Plato de Rep. 1. addidit εἰς ταυτὸ, scribens, Πολλάκις γὰρ συνερχόμεθά τινες εἰς ταυτὸ παραπλησίαν ἡλικίαν ἔχοντες. Eoque prior Thuc. paulo post l. modo c. eadem verba adjecit, nisi quod pro εἰς ταυτὸ habet ἐς τὸ αὐτό. Lat. quoque Convenire et Convenire in unum, ead. signif. dicunt. Cum autem ibi a Thuc. simpl. de conventu dicatur, eorum sc., qui ad consultandum de re aliqua conveniunt, quo etiam sensu ibid. habetur ξυγκαθήμενοι, miror cur Schol. ἐς τὸ αὐτὸ ξυνελθόντες exp. ἐνωθέντες: nec illi assentiri ullo modo possum. Sed nec 2, (22.) p. 56. illi subscribo, ξυνελθόντας exponenti συστάντας: Περικλῆς δὲ, ὁρῶν μὲν αὐτοὺς πρὸς τὸ παρὸν χαλεπαίνοντας, καὶ οὐ τὰ ἄριστα φρονοῦντας, πιστεύων δὲ ὀρθῶς γιγνώσκειν περὶ τοῦ μὴ ἐπεξιέναι, ἐκκλησίαν τε οὐκ ἐποίει αὐτῶν, οὐδὲ ξύλλογον οὐδένα, τοῦ μὴ ὀργῇ τι μᾶλλον ἢ γνώμῃ ξυνελθόντας ἐξαμαρτεῖν· τήν τε πόλιν κ. τ. λ.: quæ sic interpretor, At Pericles cum eos in præsentia irritatos esse, et recte non sentire animadverteret, suam contra de non facienda eruptione sententiam bonam esse, persuasum haberet,

A eos nec in concionem nec in ullum (aliud) concilium vocavit, ne forte ubi convenissent, ira potius quam certo consilio impulsi, aliquid peccarent. Quis hic ξυνελθόντας referri ad id, quod dixerat, ἐκκλησίαν et σύλλογον ποιεῖν, ideoque simpl. accipi, non videt? Ideo autem hoc probare volui, ne lectores multas cum hujus Schol., tum aliorum expp. a me prætermitti mirentur; nam ut multas mihi properanti s. potius præproperanti excidere fateor, ita plerasque me consulto prætermittere profiteor. Ut autem ad signif. τοῦ συνέρχομαι revertar, συνέρχεσθαι dicitur etiam uterque exercitus ab Herodiano, 3, (4, 4.) Συνέρχεται δὴ ἑκατέρωθεν ὁ στρατὸς εἰς τὸ κατὰ τὸν 'Ισσικὸν καλούμενον κόλπον πεδίον, Concurrit, Polit. Huc autem pertinet dissimile quidem, sed in re tamen simili, genus loquendi, quo utitur Thuc. 5, (74.) p. 189. Μάχη—ὑπὸ ἀξιολογωτάτων πόλεων ξυνελθοῦσα, pro μάχη, ἐν ᾗ ἀξιολογώτατοι πόλεις ξυνῆλθον, vel ἀξιολογωτάτων πόλεων στρατοί. Rursum vero ab Herodiano res aliquæ dicuntur συνέρχεσθαι, quæ ad eund. effectum conveniunt et velut concurrunt. || Interdum etiam συνέρχεσθαι de unico dicitur homine: ut εἰς βουλὴν, quod e Plat. de LL. affertur. Quod eo fortasse modo dictum est, quo a Plauto, In urbem crebro convenio, pro Venio. Apud Dem. autem (273.) quidam testes ab eo producti, dicunt se εἰδέναι Αἰσχίνην—συνερχόμενον νυκτὸς εἰς τὴν Θράσωνος οἰκίαν, καὶ κοινολογούμενον 'Αναξίνῳ. Dixerat vero Dem. paulo ante de ead. re, 'Αναξίνῳ τῷ κατασκόπῳ συνιὼν εἰς τὴν Θράσωνος οἰκίαν, item μόνος μόνῳ συνῄει καὶ ἐκοινολογεῖτο. Unde cum sint ejusdem signif. et naturæ συνέρχεσθαι et συνιέναι, non dubium est, quin ut συνέρχεσθαι εἰς οἰκίαν τινὸς, sic et συνέρχεσθαί τινι dicatur: sed συνέρχεσθαί τινι ad Lat. Convenire accedit, junctum accusativo personæ: at in συνέρχεσθαι εἰς οἰκίαν videri potest esse elleipsis: ut sit pro σ. τινὶ εἰς οἰκίαν, quod resolvatur, ἔρχεσθαι σύν τινι εἰς οἰκίαν. In VV. LL. conspirationis etiam signif. datur huic verbo: et ita συνέρχομαι esset ad verbum Coëo, a quo Coitionem facere dicitur, sed sine exemplo: nec certe in illo Dem. l. ad hanc usque signif. extendi potest. In iisdem affertur e Soph. (Œd. T. 572.) ξυνῆλθέ σοι pro ἔλαβέ σε κοινωνὸν τοῦ βουλεύματος. Item cum acc. sine præp. ex eod. poëta. (Aj. 491.) ξυνῆλθον τὸ σὸν λέχος, pro Conveni ad tuum cubile. At e Plut. regulariter cum εἰς, in Camillo, Συνῆλθον εἰς λόγους, pro In colloquia convenerunt. Sed Lat. dicendum est potius In colloquium venerunt. || In iisd. LL., aut certe in nonnullis eorum, affertur, sed ἀδεσπότως, Ταῖς γυναιξὶ συνελθεῖν, pro Congredi cum mulieribus: quod et Coire ad verbum, et Matthæi l. additur, 1, (18.) Πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτοὺς, ut qui hanc etiam interpr. admittat, et quidem eam sequente Erasmo. At ego ei minime assentior, nec video cur minus usitatam signif., imo etiam cujus nullum certum exemplum affertur, et minus loco convenientem, magis usitatæ et magis loco accommodatæ anteponere debeamus. Referendum igitur censeo ad contubernium, propter ea etiam absurda, quæ alteram interpr. consequuntur, et exponendum, ad vitandam omnem ambiguitatem, Cum (in easdem ædes) convenissent. Gallice aptissime redderetur, Avant qu'ils fussent en ménage: quo loquendi genere peculiariter signif. Contubernium mariti et uxoris. At quidam ambiguum v. Græcum ambiguo Latino reddere volens, interpr., Priusquam ipsi coivissent: quasi vero Coivissent de viro et uxore dictum, de coitu omnes intellecturi non sint, non autem de coitione. [* 'Επισυνέρχομαι, Epiphan. 1, 242.]

'Υπέρχομαι, Subeo, Soph. (El. 928.) θαῦμά τοί μ' ὑπέρχεται, Subit me admiratio, τὸ ὑπελθὸν, Lucian. Quod mentem subiit, in mentem venit. Sed vereor ne male pro ἐπελθὸν scriptum sit. || Subeo, Induo, Simulo, Bud. afferens e Basil. de polypode, "Ος ὁποίᾳ ποτ' ἂν ἑκάστοτε πέτρᾳ περιπλακῇ, τὴν ἐκείνης ὑπέρχεται χρόαν. || Et ut Quintil. dicit, Interim fallendus judex et variis artibus subeundus est, sic etiam ὑπέρχομαι assentationem signif. ait et obreptionem sese alteri captiose submittentis, nam huc pertinere di-

ctum illud Fabii, ideoque in Bud. Comm. p. 389. suo loco motum esse existimo, et affert e Luciano (1, 228.) Τὴν μὲν γὰρ Σεμέλην ὑπελθοῦσα ἡ Ἥρα κ. τ. λ. Item (1, 320.) Ὑπελθών μου τὴν ἐρωμένην. Existimo autem posse hic reddi Obrepere simpl. vel Blanditiis obrepere. Eur. certe dat. etiam addit, (Andr. 436.) ὑπέρχεσθαι δόλῳ, (Iph. A. 67.) πυκνῇ φρενί. || Obsequiose colo, Alicui me vendito et eum observo : ut ὑ. καὶ θεραπεύειν, Dem. (623.) Bud. 389. Cam. quoque ὑπέρχεσθαι, inquit, signif. et Insidiosam aggressionem et Blandam submissionem : Plato Crit. (15.) Ὑπερχόμενος πάντας ἀνθρώπους βιώσῃ καὶ δουλεύων, Omnibus mortalibus obnoxius et subjectus vitam deges. [* " Προσυπέρχομαι, Method. Conviv. 67." Routh. Mss. * Ὑπερέρχομαι, Pind. Ὀ. 13, 20.]

" ἨΛΥΣΙΟΝ πεδίον, Elysius campus: fingitur a Gr. poëtis et Lat., a philosophis etiam, locus esse in quem animæ justorum post mortem congregentur, et in quo perpetuo gaudio et æternis fruantur voluptatibus: quas alii μακάρων νήσους appellarunt. Od. Δ. (563.) Ἀλλά σ' ἐς Ἠλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης Ἀθάνατοι πέμψουσιν, ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθυς, Τῇπερ ῥηΐστη βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισι. Virg. Elysios campos dicit, Ovid. Vallis Elysia, Collis Elysius, item Domus Elysiæ. Rursum Virg. Elysium absolute pro Campum Elysium. Æn. 5. amœna piorum Concilia Elysiumque colo. Et 6. per amplum Mittimur Elysium. Forsitan sic nominatur παρὰ τὴν τῶν ψυχῶν ἐκεῖσε ἤλυσιν : nisi cum Hesychio malimus existimare dictum quasi οὐ λύσιον, quod ibi animæ a corporibus non dissolvantur. Sunt Eod. teste qui eo nom. intelligant etiam κεκεραυνωμένον χωρίον ἢ πεδίον : qualia loca esse dicunt ἄβατα: Polemon et alii ab Atheniensibus sic vocari κατασκαφὲν χωρίον, ἢ ἱερόν: item παράδεισον." [" Toup. Opusc. 1, 163. Jacobs. Anim. 274. Anth. 12, 324. * Ἠλύσιος, 9, 391. Marcellus fin." Schæf. Mss.]

" ἘΡΩΔΑΣ, est ἐρωδιός: ea autem avis species est ex genere Diomedearum, ut volunt nonnulli. Suid. ciconiæ similem esse dicit, et ita vocari quasi ἐλωδιὸν, παρὰ τὸ ἐν ἕλεσι διατρίβειν : quod etymon admodum probabile est. Nam et Aristot. H. A. 8, 3. tradit ἐρωδιὸν et λευκερωδιὸν περὶ τὰς λίμνας καὶ τοὺς ποταμοὺς διάγειν. Ubi etiam ipsum a Ciconia distinguit. Ceterum Lat. dici Ardeam s. Ardeolam, cognoscet qui conferre volet quæ ipse H. A. 9, 1. 18. tradit, et Plin. 10, 60. ubi triplex ejus genus enumerant." [" Ἐρωδιὸς, Huschk. Anal. 118. Jacobs. Anth. 9, 70. T. H. ad Plutum p. 313. Heyn. Hom. 6, 57. 625. Wolf. ad Hesiod. 97. Valck. Diatr. 286. ad Lucian. 1, 295. ad Anton. Lib. 52. 79. 101. 251. Verh." Schæf. Mss.] " Λευκερώδιος, Alba ardea s. Alba ardeola: ardearum species ap. Aristot. H. A. 9, 18. Plin. 10, 60. 11, 37." " Ἐδώλιος, Hesychio avis species: cujus et Aristoph. Schol. meminit, innuens dici etiam εἰδώλιον. In textu vero ipsius Comici" [O. 887. 1142.] " legitur ἐρωδιός: unde suspicor ἐδώλιον et ἐρωδιὸν eand. esse avem, Ardeam." [" Callim. 1, 469." Schæf. Mss. * Ῥωδιὸς pro ἐρ., Hipponax ap. Etym. M.]

" ἘΡΩΗ, ἡ, Impetus. Hesychio ὁρμὴ et ῥεῦσις. Il. Ο. (358.) ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ Γίνεται, Quousque hastæ emissæ impetus pertingit : Ρ. (562.) Δοίη κάρτος ἐμοὶ, βελέων δ' ἀπερύκοι ἐρωήν. Γ. (62.) ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν. Et (Ξ. 488.) ὁ δ' οὐχ ὑπέμεινεν ἐρωήν. Et Π. (127.) πυρὸς δηΐοιο ἐρωήν. Et Epigr. (Anal. 3, 245.) ἡ περὶ κύπριν ἐρωή. || Signif. etiam κατάπαυσις, ut Etym. accipit Il. Π. (302.) πολέμου δ' οὐ γίνετ' ἐρωή. || Recessio : ὑποχώρησις, Hes. ut Dionys. P. (601.) dicitur usurpasse pro Fuga, ἐκφυγή." [" Jacobs. Anth. 10, 284. 288. Epigr. adesp. 444. Heyn. Hom. 6, 181. 656. 7, 64. 162. 190. Thom. M. 204. Theocr. 22, 192. Valck. Anim. ad Ammon. 58. ad Lucian. 1, 523. ad Il. Ψ. 529." Schæf. Mss.] " Ἐρωέω, Eo, Fluo : interdum et Impetu feror: exp. enim non solum χωρῶ, ῥέω, sed etiam ὁρμῶ. Il. Α. (303.) Αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρὶ, Fluet, Impetu feretur. Hesychio χωρήσει, ῥεύσει. Il. Ψ. (433.) de equabus Antilochi acrius concitatis, αἱ δ' ἠρώησαν ὀπίσσω Ἀτρείδεω. Ubi signif. potius Deflexerunt : ut et Schol. exp. ἐκτὸς ἔδραμον. || Recedo, Regredior, Retrocedo, Retrogredior : vel etiam Cesso, Desisto. Il. Χ. (185.) Ἔρξον ὅπῃ δή τοι νόος ἔπλετο, οὐδέ τ' ἐρώει : Τ. (170.) Θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, οὐδέ τι γυῖα Πρὶν κάμνει πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο. || Act. etiam signif. habet, declarans Inhibeo, Averto, Repello. Il. Ν. (57.) Τῷ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρωήσαιτ' ἀπὸ νηῶν : ubi et Schol. exp. ἀποστρέψοιτε καὶ ἐλάσοιτε. || At Θηρὸς ἐρωήσας ὀλοὸν κέρας, Suid. e Callim. affert pro μειώσας, κατάξας : Etym. pro εἰς τὴν ἔραν καταγαγών."

[" Callim. 1, 530. Heyn. Hom. 4, 91. 227. 6, 381. 506. 540. Anton. Lib. 50. Verh. Ἐπεὶ αὐτὸν ἠρώησεν ὁ χῶρος, interpr. Quod ipsum destituisset terra. Cesso, H. in Cer. 301." Schæf. Mss.] " Ἐρωάζει, Quiescit, Quietus est: ἡσυχάζει, Hes." " Ἀπερωεὺς, Hesychio κωλυτής: ab ἐρωεῖν, inquit, significante ὁρμᾶν : ut Etymologo quoque ὁ τῆς ὁρμῆς καὶ προθυμίας κωλυτής: ab ἐρωὴ, signif. ὁρμὴ, προθυμία. Ita igitur dicitur Qui impetum alicujus inhibet et reprimit, Quique aliquem jam ἐρωοῦντα ἀποστρέφει : velut ap. Il. Θ. (361.) ἐμῶν μενέων ἀπερωεύς. Ἀπερωέω, Discedo: ut Il. (Π. 723.) Τῷ κε τάχα στυγερῶς πολέμου ἀπερωήσειας, Discesseris, ἀποχωρήσειας, Hes. Vel etiam Destiteris et amiseris τὴν ἐρωήν." [* Ἐξερωέω, ap. Schneid. Lex. male ἐξερωάω, Theocr. 25, 189. Il. Ψ. 468.] " Ὑπερώησαν, Retrocesserunt. Exp. et aliter, ut te docebit Eust." [Il. Θ. 122.]

" ἘΣΘΛΟΣ, Bonus : interdum et Probus, Frugi : de persona, Od. Χ. (415.) Οὔ τινα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, Οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν. De re, Bonus, Utilis. Il. Ι. (76.) Ἐσθλῆς καὶ πυκινῆς βουλῆς. Sic aliquid dicitur esse ἐσθλὸν, Bonum et utile, quod sc. prodest et juvat. Il. Ω. (301.) Ἐσθλὸν καὶ Διῒ χεῖρας ἀνασχέμεν, αἴ κ' ἐλεήσῃ : Ο. (207.) Ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ. Sic aliquis ἐσθλὰ νοεῖ, ἀγορεύει, πράττει. Hesiod. Ἔ. (1, 284.) Σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθλὰ νοέων ἐρέω. Od. Ρ. (66.) Ἔσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευον. Et Il. Β. (272.) ἦ δὴ μυρί' Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργε. || Rursum ἐσθλὸς de persona, Bonus, Strenuus, Fortis. Il. Ξ. (382.) Ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρεια δὲ χείρονι δόσκεν: Π. (425.) πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν. Od. Π. (263.) ἐσθλὼ ἐπαμύντορε. At Il. Ο. (283.) Ἐσθλὸς δ' ἐν σταδίῃ, quidam malunt interpr. Peritus : cum præcedat, ἐπιστάμενον μὲν ἄκοντι. Inde Ἔσθλωμα, τὸ, Factum strenuum et facinus præclarum. Eur. κηρυσσόμενα ἐσθλώματα, Præclara et decantata facinora." [Derivandum esset ab Ἐσθλόω, quod nusquam legitur. A Schneidero quoque Euripidi ascripta est v. Ἔσθλωμα, apud Indicem tamen Euripideum frustra quæras. Pravam fortasse lectionem secutus est H. Stephanus, spectans ad Andr. 773. Κηρυσσομένων, al. κηρυσσομένοισι, δ' ἀπ' ἐσθλῶν δωμάτων Τιμὰ καὶ κλέος. * Ἐσθλότης, Plut. 7, 735.] " Ἐσλὸς, Dor. pro ἐσθλὸς, Bonus." [" Harles. ad Theocr. p. xxxviii. Toup. ad Longin. 301. Koen. ad Greg. Cor. 95. Hermann. de Metr. Pind. 237." Schæf. Mss.]

ἙΣΠΕΡΟΣ, Vesper, Hesperus, Virg. Cic. de N. D. 2. Infima est quinque errantium, terræque proxima, stella Veneris, quæ φωσφόρος Græce, Lucifer Lat. dicitur, cum antegreditur solem ; cum subsequitur autem, ἕσπερος. Moschus (7, 1.) p. 278. meæ Edit. Ἕσπερε, τᾶς ἐρατᾶς χρύσεον φάος Ἀφρογενείας, Ἕσπερε, κυανέας ἱερὸν φίλε νυκτὸς ἄγαλμα, Τόσσον ἀφαυρότερον μήνας, ὅσον ἔξοχος ἄστρων, quæ ego olim ita verti : Hespere perblandæ pulcerrima flamma Cytheres, Hespere, noster amor, nigræ decus Hespere noctis, Qui tantum lunæ, quantum tibi sidera, cedis. Animadvertendum autem hic inter alia pulcre dici φάος Ἀφρογενείας, quod Cic. Stella Veneris. Il. Χ. (317.) Οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς

ἀμολγῷ Ἕσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ. At Od. Α. (423.) Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθε: ubi μέλανα dici tradit Eust. ad differentiam illius καλλίστου. Ceterum ἕσπερος dictum putat Etym. ἀπὸ τοῦ ἕσω ποιεῖν περᾷν ζῶα ἀναπαυσόμενα, vel ὁ πέρας τῆς ἕω φέρων. Quod posterius etymum paulo verisimilius est; sed malim brevius dicere, ἕσπερος vocatum quasi ἕω πέρας. || Ἕσπερος, Vespera, ex Aristot. H. A. 9. Ἄχρις ἑ. καὶ περὶ ὄρθρον. || Ἕσπερος poëtis adjective interdum pro ἑσπέριος, Vespertinus. Sic αἰετὸς ex Apoll. Rh. (2, 1253.) Aquila vespertina, i. e. Vespere volans. Soph. (Aj. 285.) ἕσπεροι Λαμπτῆρες, Vespertinæ faces. Item ἕ. θεὸς, Pluto, (Œd. T. 178.) At ἕ. ἀγκῶνες montium (Aj. 805.) pro Ad occidentem spectantes. Sic autem ἕ. ὠκεανὸς ap. Dionys. P. pro Occidentalis. [" Jacobs. Anth. 11, 209. Heyn. Hom. 5, 79. 7, 304. Greg. Cor. 199. Stella, Wakef. S. Cr. 4, 21. Jacobs. Anth. 7, 277. 12, 320. Adj., 7, 58. 11, 143. Paulus Sil. 13. Lobeck. Aj. p. 262. ad Od. A. 53. ad Mœr. 211. Toup. Opusc. 2, 163. Æsch. Pr. 348. B Valck. Hipp. p. 277. Fem., Apoll. Rh. 4, 1290. * Ἑσπέρως, ad Timæi Lex. 226." Schæf. Mss. * Ἑσπερόμορφος, Tzetz. Chil. 11. p. 208. * " Ἑσπερόρθριον, Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 239." Boiss. Mss.] Ἀκρέσπερον, adv., ap. Hippocr. et Nicandrum, Summa vespera: i. e. Prima et incipiente: ἀκρέσπερον, inquit Gal. Gloss. Hippocr. ἄκρας ἑσπέρας, τουτέστι πρώτης καὶ ἀρχομένης. Interpretor autem Summa vespera cum Gorr. alioqui vocab. aliud desiderans. Sed et ἀ. esse puto pro ἄκρον ἑσπέρου, hoc autem pro ἄκρας ἑσπέρας. [Ἀκρέσπερος, Nicander Θ. 25.] Ἀνέσπερος, ὁ, ἡ, Vespera carens. ἡμέρα, Dies carens nocte, Bud. e Basil. et Damasc. [" Const. Manass. Chron. p. 128." Boiss. Mss.] Ἀρχέσπερος, Vesperæ principium habens. Ab Aristot. ap. Athen. (353.) νὺξ dici videtur Vespera, qua nox incipit, q. d. Nox vesperæ incipientis, primi crepusculi, intelligendo de vespertino Γλαῦκες δὲ καὶ κόρακες ἡμέρας ἀδυνατοῦσι βλέπειν· διὸ νύκτωρ τὴν τροφὴν αὑτοῖς θηρεύουσι, καὶ οὐ πᾶσαν νύκτα, ἀλλὰ τὴν ἀρχέσπερον. C [* " Βαθέσπερος, Nicet. Eugen. 9, 97." Boiss. Mss.] " Ἐφέσπερος, Vespertinus." [Anal.] " Apud Suid. " Ἐφεσπερεία, ἡ τῆς ἑσπέρας. At Ἐφεσπερεῦσαι et " Ἐφεσπερεύσασθαι, Polluci 1. τὸ ἑσπέρας προσαγρυ" πνῆσαι." [* Ἐπιέσπερος, Plut. 114. * Καχέσπερος, Jo. Damasc. Epiph. 41. * Πανέσπερος, Anal. 1, 192. * " Προσέσπερος, Steph. B. 86." Wakef. Mss.] * Ποθέσπερος, Dor., Theocr. 8, 16. * " Προσεσπέριος, Eratosth. Strabonis 1, 47." Boiss. Mss.] Τριέσπερος, q. d. Trivesperus, i. e. Tres vesperas habens: ut νὺξ, qua sc. Jupiter cum Alcmena concubuit: quod tres noctes in unam tum coaluisse fabulentur poëtæ. Alii autem τριέσπερον Herculis epith. faciunt, utpote nocte illa creati. [Lycophr. 33. * Ὑφέσπερος, unde Ὑφέσπερα, neutr. plur., Anal. 3, 162. * Ὑφεσπέριος, Dionys. P. 450. * Φιλέσπερος, Anal. 1, 499. * Ἑσπερόθεν, Arat. D. 2, 159.] Ἑσπέριος, Vespertinus, ut Vespertinus hospes, Horat., Vesperi adveniens, Od. I. (336.) Ἑσπέριος δ' ἦλθεν, (Ξ. 344.) ἑσπέριοι ἀφίκοντο. Sic Arrian. (Ind. 23, 2.) Κατάγονται ἑ. ἐς Κάβανα. In quibus ll. possumus etiam dicere nomen esse pro adv., sicut Lat. Vespertinus sumitur: ut Horat. Gnavus mane forum et vespertinus pete tectum. || Occiduus, Occidentalis: unde τὰ ἑ. μέρη, pro Occasu; sed sæpe dicitur ἑσπέρια sine adjectione, ut τὰ δυτικά. [* " Ἑσπερία, ad Charit. 295. Hesperia, Agathias 56." Schæf. Mss. * Ἑσπέριον, Gl. Citrum.] Ἑσπερινὸς, i. q. ἑσπέριος, [" Jacobs. Anth. 7, 49." Schæf. Mss.] Ἑσπερὶς, ἡ, Occidua, Occidentalis, νῆσος, Dionys. P. || Herba generis violarum, quæ noctu fragrantius quam interdiu spirare dicitur: unde illi nomen esse Hesperidum putatur. Vulgo Giroflée, secundum quosdam. Theophr. Plin. Ἑσπερίδες, Noctis filiæ, ut annot. ex Hesiodo, custodientes aurea mala, quæ et ex illorum nomine dicuntur ἑσπερίδων μῆλα. Et Prov. μῆλα Ἑσπερίδων δωρῆσαι, Mala Hesperidum largiri, quod ap. Erasm. vide. [" Fisch. Palæph. 81. ad Diod. S. 1, 300. Ἑσπερίδες, Wakef. Herc. F. 394. Jacobs. Anth. 8, 396. Lucillius 50. et Jacobs. Brunck. Apoll. Rh. 190. Valck. Hipp. p. 243. Musgr. 742." Schæf. Mss.] " Ἐνεσπερίδες, pro Hortis Hesperidum legitur ap. Theophr. " H. Pl. 6, 3, (3.) Τὰ πλείονα δὲ γενέσθαι περὶ τὴν " σύρτιν ἀπὸ τῶν ἐνεσπερίδων. Pro quo Plin. 19, 3. " Circa Hesperidum hortos syrtimque majorem." [* " Ἑσπερίζω, Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 239." Boiss. Mss.] Ἑσπέρισμα, τὸ, Vespertinus esus, Cibus qui vespere sumitur. Est autem tanquam verbale AB ἑσπερίζομαι, eod. fere modo, quo si a Vesperare diceretur Vesperamentum. Athen. (11.) Φιλήμων δέ φησιν ὅτι τροφαῖς ἐχρῶντο οἱ παλαιοὶ, ἀκράτισμα τι, ἀρίστῳ, ἑ., δείπνῳ. [* " Ἑσπερίτης, Brunck. Soph. 3, 387. Jacobs. Anth. 7, 274. ad Paus. 342. Bentl. ad Callim. 304. * Ἑσπερῖτις, Fisch. ad Palæph. 81. * Ἐνεσπερίτης, ad Paus. 342. ad Diod. S. 1, 300." Schæf. Mss.] Ἑσπέρα, Vespera. Ἑσπέρας γενομένης, Xen. (K. Π. 1, 4, 17.) Orta vespera, Cum advesperasset. Et Πρὸς ἑσπέραν, Vesperi, ut Πρὸς ἑσπέραν ἔσται, pro Vesperi erit, e Plat. de Rep. 1. Xen. Ἑ. 1, (1, 21.) Ἑκάστης ἡμέρας τὸ πρωῒ καὶ πρὸς ἑ. Sed et ἑσπέρας sæpe adv. ponitur, pro Vesperi, Aristoph. οὐκ ἦν ἑσπέρας. Item ἑσπέρα adj. ut δείλη, Vespertinum crepusculum: vide Δείλη. || Occidens, Occidentalis pars mundi, Aristot. de Mundo, Ἐκ τῶν πρὸς ἑ. μερῶν. Athen. 12. Πάντες δὲ οἱ πρὸς ἑ. οἰκοῦντες βάρβαροι πιττοῦνται. Ceterum si cui nonnulla e præced. hinc derivanda potius videbuntur, illi suo uti judicio liberum per me erit.

ἙΣΤΙΑ, ἡ, Focus, Lar, Hesiod. Ἔ. (2, 352.) Ἑστίῃ ἐμπελαδὸν, pro Juxta focum, Thuc. (1, 136.) Ὁ δὲ, τῆς γυναικὸς ἱκέτης γενόμενος, διδάσκεται ὑπ' αὐτῆς τὸν παῖδα σφῶν λαβὼν, καθίζεσθαι ἐπὶ τὴν ἑ. Herodian. 3, (10, 15.) Ὡς μήτε εὐνῆς, μήτε ἑ. κοινωνεῖν. Interdum vero pro Tota domo: ut Lat. Larem, Lares, Penates, ita volunt accipi quidam in Od. Ξ. (159.) [al. Ἱστίη.] Alii vero pro Ara, quæ juxta focum extructa erat. Xen. Λ. (9, 5.) Γυναικὸς δὲ κενὴν ἑ. οὐ περιοπτέον. In h. item Plat. l. ἑστίας pro Domibus accipi vult Bud. de LL. 6. p. 266. Τῇ τε γὰρ πόλει τοῦτο ξύμφορον ταῖς τε ξυνιούσαις ἑ. || Item pro Ara et Asylo poni scribit idem, afferens Thuc. l. c. et Aristot. Œc. Καθάπερ οἱ Πυθαγόρειοι λέγουσιν, ὥσπερ ἱκέτην καὶ ἀφ' ἑ. ἠγμένην μὴ δοκεῖν ἀδικεῖν. Sed in illo Thuc. l. pro Foco simpl. accipi manifestum esse puto, et quid obstet quominus in h. etiam Aristot. l. sic accipiamus, non video. || Vesta dea: Xen. K. Π. (7, 5, 20.) Πρῶτον μὲν Ἑστίᾳ ἔθυσε: ubi tamen Lari vertit Phil. Sic et in Prov. Ἀφ' Ἑστίας ἄρχου, A Vesta incipe, Erasmo A lare incipe. Dicitur et per infin. ἀφ' Ἑστίας ἄρχεσθαι, ἀρχόμενος, Eust. De hujus autem Proverbii usu et origine lege eund. Eust. certe inde dictum tradit, quod mos esset Ἑστίᾳ πρῶτον ἀπάρχεσθαι. At de h. v. Ἑστία lege Cic. de N. D. 2. et de LL. Etymum vero vel potius etyma, ex Eust. et Etym. pete. [" Ad Charit. 747. Barnes. Rhes. 201. Musgr. 288. Med. 1130. Hel. 1606. Ion. 1613. Wakef. Herc. F. 600. Trach. 262. Stanl. Eum. 443. ad Diod. S. 1, 642. Kuster. Bibl. Chois. 84. ad Lucian. 1, 776. Boiss. Philostr. 643. Ruhnk. Ep. Cr. 105. Ammon. 32. Valck. 46. Phœn. p. 646. Diatr. 50. ad Herod. 311. 479. Fisch. ad Palæph. 168. ad Anacr. 16. ad Diod. S. 1, 385. Koen. Præf. ad Greg. Cor. 19. Toup. Opusc. 1, 119. Emendd. 1, 181. Sedes, Diod. S. 2, 563. Vesta, Wakef. Alc. 161. ad Callim. 1, 252. Ara, Wakef. Eum. 443. Conf. c. οἰκία, Porson. Med. p. 89. Ἑλλήνων, Bergl. Alciphr. 233. Μόψου, Τηλέφου, Heyn. ad Apollod. 1399. Ἑ. καὶ μητρόπολις, Diod. S. 2, 73. Ἐκπίπτειν ἀφ' ἑ. καὶ πατρῴων θεῶν, 416. Ἀφ' ἑ. ἄρχεσθαι, Ruhnk. ad Schol. Plat. Hoeschel. ad Philon. Opusc. 254. Syllog. Epist. 2, 729. Burm. Fisch. ad Plat. Euthyphr. 11. Wytt. ad Plut. de S. N. V. 22. Ἑστίᾳ θύομεν, T. H. ad Plutum p. 436." Schæf. Mss. " I. q. ἑστίασις, Socr. H. E. 4, 4. Sozom. 8, 9." Schw. Mss. Fomes, Trall. 12. p. 221.] Ἑστίαρχος, Domus præses. Quidam Cognomentum Jovis esse volunt. || At J. Polluci ἑστίαρχοι, Qui concionis locum et theatrum lustrabant, i. e. expiabant. [* Ἑστιάρχης, Plut. Q. S.

2, 10. * Ἑστιαρχέω, Lucian. 5. p. 266.] Ἑστιοπάμμων, Domus dominus, ὁ δεσπότης τῆς οἰκίας, J. Poll. 1,(711.) Dor. et Æol. vocem esse tradens. [" Phryn. Ecl. 163." Schæf. Mss.] At Ἑστιάμων, quod ap. J. Poll. 10,(20.) legitur ead. signif. non dubito, quin mendosum sit; sequendo enim formationis analogiam, ut ἑστίαμα est Convivium, ita ἑστιάμων esset Convivator, aut certe Conviva. Contra vero illam alteram vocem ἑστιοπάμμων suspectam mihi esse non sinit ex eod. v. compositum πολυπάμμων. [Ἑστιοπάμων quoque legitur ap. J. Poll. l. c.] Ἑστιοῦχος, Qui lari præest et penatibus, larem tuetur, ut πολιοῦχος, Qui urbi præest et eam tuetur, Bud. e Plat. de LL. 9. At vero (Eur. Suppl. 1.) Δήμητερ ἑστιοῦχ' Ἐλευσῖνος χθονὸς, simpl. pro Præses s. Custos. || Pro Ἑστιάτωρ, Convivator, Aristoph. ap. J. Poll. [Æsch. Pers. 511. * " Ἑστιουχέω, Domum guberno, s. Civitati præsum, Charondas ap. Stob. 290." Seager. Mss. * Ἔστιος, α, ον, Heliod. 1. p. 56., 4. p. 195.] Ἀνέστιος, ὁ, ἡ, Sine lare, Domo carens, Qui incertis vagatur sedibus, Lucian. (1, 534.) Μὴ ἄοικοι μηδὲ ἀ. δῆθεν ὦσι, Athen. de Cynicis, 260(=611.) Ἄνοικοι καὶ ἀ., βιοῦντες ἔξω ἁπάντων. || Exp. etiam Exul. || Sed (Il. I. 63.) Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος Ὃς πολέμου ἔραται, Bud. Nec in deos, nec in cives, nec in familiam suam pius est. Ἀφέστιος, Qui a domo abest; Absens, Extra domum, Non domesticus, VV. LL. [Schleusn. Lex. in V. T.] " Ἐνέστιος, " Qui intra lares est, Domesticus." Ἐφέστιος, Qui est ap. focum, s. larem. Et ἑζόμεθα ἐφέστιοι pro ἐπὶ τὴν ἑστίαν, Thuc. l. c. Interdum, Qui habet larem i. e. domum; atque adeo ap. Hom. Qui larem habet, ubi degit; unde exp. etiam Oppidanus, Civis, Incola. Il. B. (125.) Τρῶας μὲν λέξασθαι ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασι. Item, Qui in ead. est domo, Domesticus. Eust. Synes. Ὅταν τις αὐτῶν ἐ. ἡμῖν γένηται. Greg. Ἐ. ποιεῖται τὸν δαιτυμόνα. Sed et Ἐ. Jupiter, Soph. (Aj. 492.) Καί σ' ἀντιάζω πρός τ' ἐφεστίου Διὸς, a quibusdam redditur, Domesticus, quod Gr. Schol. exp. σύνοικος. Sed addit etiam, Qui colitur ap. larem, et contubernium nostrum observat. || At ἐφέστιος πηγῇσι ex Apoll. Rh. (1, 117.) pro Accola fontium. [" Supplex ad focum sedens, Apoll. Rh. 4, 747. coll. Wess. ad Herod. 1, 35." Schw. Mss. " Ἐφέστιον, Theodoret. H. E. 183." Boiss. Mss. Ἐφέστια, τὰ, Familia, Dionys. Hal. Ant. 1, 24. 67. 3, 9.] " Ἐπέστιος, Ion. pro ἐφ., Domesticus, Familiaris:" [potius ἐπίστιος, q. v. * Εὐέστιος, Callim. H. in Del. 325. ubi * Εὐίστιος Blomf. * Εὐεστία, f. l. pro ἑστία, Dionys. H. 7, 11. * Ὁμοέστιος, Plut. 703. Polyb. 2, 57, 7.] Ὁμέστιος, Eund. larem habens, Contubernalis e Plat. Sic et in Epigr. Εἰμὶ δὲ ταῖς νύμφαισιν ὁμέστιος, [Anal. 1, 172. al. * Ὁμέψιος.] Πανέστιος: Π. Ἀθήναζε μετοικιζόμενος, Plut. Solone, (24.) Cum tota domo, i. e. familia, Athenas commigrans. " Παρέστιος, i. q. ἐφέστιος, Qui ad fo- " cum stat vel fit. Eur. Med. (1334.) Κτανοῦσα γὰρ " τὸν σὸν κάσιν παρέστιον, i. e. παρὰ τὴν ἑστίαν s. " βωμόν. Soph. El. (269.) p. 94. παρεστίους Σπέν- " δοντα λοιβὰς, ἔνθ' ἐκεῖνον ὤλεσεν, Ad focum ubi " illum occidit." Συνέστιος, Domesticus, Contubernalis, Opp. K. 3. Πῶς δ' ὄρνις κατὰ δῶμα συνέστιος ἀνθρώποισι. [Ζεὺς, i. q. ξένιος, Æsch. Ag. 713.] " Συνεστίη, Convivium, VV. LL. ex Herod." [6, 128. συνεστοῖ var. lect.] " Ὑφέστιος, Qui domi agit, Sub " tecto versans, VV. LL." [Suid.] Ἑστιὰς, άδος, ἡ, Vestalis, Plut. Ἑ. παρθένων παρουσῶν. [" Toup. Opusc. 1, 130. Emendd. 2, 38." Schæf. Mss.]

¶ Ἱστίη, Ionice, et secundum quosdam Dor. etiam ἱστία, i. q. ἑστία. [Ἱστίη, Od. Ξ. 159. et Ernest. Herod. 1, 176. 4, 59.] " Ἱστία, Hesychio ἡ ὑφαί- " νουσα γυνὴ, et οἰκία, ἐσχάρα, δεῖπνον: quod po- " sterius Doricum erit pro ἑστία." Ἐπίστιος, i. q. ἐφέστιος paulo ante. [" Supplex ad focum sedens, Herod. 1, 35. ibique Wessel." Schw. Mss. " Ἐπίστιον, Anacr. ap. Athen. 447. Spanh. ad Callim. H. in Del. 325. Barnes. ad Anacr. Fr. 71." Strong. Mss. * Παριστία, i. q. ἑστία, Eust. Il. A. p. 100.]

ἙΣΤΙΑΩ, Lare excipio, i. e. domo; s. potius, Convivio te accipio ap. larem. Aristoph. N. (1212.) Ἀλλ' A εἰσαγαγών σε βούλομαι Πρῶτον ἑστιάσαι. Plut. Cor. Καὶ τότε μὲν εἱστία φιλοφρονούμενος τὸν Μάρκιον. Interdum vero cum acc. rei pro Celebrare agitando convivia, et q. d. Convivaliter celebrare, γάμους, Athen. (et Aristoph. Ὄ. 132.) Celebrare nuptias agitando convivia. Sic ἑστιᾶν γενέθλιον, s. potius γενέθλια. Lucian. (1, 750.) Γενέθλια θυγατρὸς ἑστιῶντι. Possumus etiam, ut opinor, vertere, Celebrare natalem conviviis, ut Ovid. Celebrare natalem ludis. Nisi quis malit ἑστιᾶν γάμους reddere, Nuptiale convivium, epulum celebrare, agitare, Nuptiales epulas celebrare. et ἑστιᾶν γενέθλια, Natalitia celebrare. Sic Synes. Ep. 3. Εἱστιάκειμεν τὸ δεῖπνον τὸ ἐπιτάφιον, Agitaramus epulum, Celebraramus. At Ἑστιάομαι, Excipior convivio, s. epulo, Epulor, Aristid. Ἑστιῶνται λαμπρῶς ὑπὸ τῶν βαρβάρων. Aristoph. (Σφ. 1218.) ἑστιᾶσθαι ἐνύπνιον, pro Insomnio vesci, q. d. Epulari insomnium. || Metaph. ut Lat. Pasco animum pro Oblecto, Bud. 740-1. e Plat. Ἑστίαμα, τὸ, Epulum, Eur. Iph. (T. 387.) At de B Ἑστιάμων, vide in Ἑστιοπάμμων. Ἑστίασις, ἡ, Epulatio, Convivatio, Epulum, Convivium, Plato de Rep. 1. Τὰ λοιπὰ τῆς ἑ. ἀποπλήρωσον, Thuc. 6. Ἐκπώματα καὶ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ ἐσέφερον ἐς τὰς ἑ. Interdum metaph. pro Quodam animi velut pabulo. Bud. 741. [" Villois. ad Long. 297. Toup. Opusc. 2, 249. λόγων, Valck. Adoniaz. p. 323. Ruhnk. Ep. Cr. 187." Schæf. Mss.] Ἑστιάτωρ, ορος, ὁ, Convivator, Qui convivium s. epulum præbet, Plato Tim. init. Τῶν μὲν χθὲς δαιτυμόνων, τὰ νῦν δ' ἑστιατόρων, Heri convivarum, nunc autem convivatorum. [" Thom. M. 914. Ammon. 60." Schæf. Mss. Act. et pass., Lobeck. Phryn. 468. * Φιλοεστιάτωρ, 676.] Ἑστιατόριον, q. d. Convivatorium, i. e. Locus, in quo celebrantur convivia. Quidam Cœnaculum interpr. voce, ut opinor, nimis humili. Plut. (6, 554.) Παρεσκεύακει μὲν γὰρ οὐκ ἐν τῇ πόλει τὴν ὑποδοχὴν ὁ Περίανδρος, ἀλλ' ἐν τῷ περὶ τὸ Λέχαιον ἑ. [Athen. 531. * Ἑστιατήριον, Philostr. 605.] At Ἑστιατορία pro Epulatione affertur ex LXX. Interprr. 4 Reg. 24, [50. Hesychio C εὐωχία.] Ἀνθεστιάω, Vicissim convivio accipio, Plut. sæpe. [Lucian. 562. * Ἐνεστιάω, 563.] " Ἐφεστια- " σμένος, Hesychio εὐωχηθεὶς, εὐφρανθείς: ab ἐφε- " στιάω, Convivio excipio et exhilaro." Ἀντεφεστιάω, pro ἀνθεστιάω, e Plat. Tim. (9, 281.) sed mendose, ut opinor. [* Ἀνταφεστιάω, Schol. Ruhnk., cf. Boeckh. Spec. Ed. Timæi p. xiii. Ἀντεφεστιάω, Ælian. H. A. 15, 7.] Συνεστιάω, Una excipio convivio, epulo. Συνεστιῶμαι, Una epulor. [" Callim. 1, 481. Jacobs. Anth. 11, 139. Ruhnk. Ep. Cr. 214." Schæf. Mss. * Συνεστίασις, Gl. Convivium, Dionys. H. 1, 240. * Συνεστιάτωρ, Gl. Convictor, Convivator. * Ἑστιόω, Eur. Ion. 1464. δῶμα ἑστιοῦται, Domus liberis fundatur. * Ἑστιώτης, fem. * Ἑστιῶτις, Domestica, Soph. Tr. 954.] Dor. autem Ἱστιάω, sicut in ἑστία non solum Iones, sed etiam Dores, secundum quosdam, vertere ε in ι, dictum est, quod e vett. auctoritate tradit Eust. [" Ad Herod. 564." Schæf. Mss.] " Ἱστιάτορες, Hesychio οἱ δειπνίζον- " τες, qui et ἑστ." [Ἑστιάτωρ, Rex sacrorum, Epulo, D ap. Ephesios, Paus. Arc. 13.] Hinc Ἱστιατόριον pro ἑστιατόριον, de quo modo dixi: ap. Herod. autem Ἱστιητόριον, [4, 35. Ἱστιατόρια, Phot. Anecd. Bekk. 267. * " Ἱστιητήριον, ad Callim. 1, 206. ad Herod. 296. 564." Schæf. Mss.]

ἙΤΑΙΡΟΣ, Sodalis, Od. Π. (8.) ἦ μάλα τίς τοι ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἑταῖρος, Ἢ καὶ γνώριμος ἄλλος, Il. Ρ. (150.) Σαρπηδόν' ἅμα ξεῖνον καὶ ἑταῖρον: (577.) ἐπεί οἱ ἑταῖρος ἔην φίλος εἰλαπιναστής. Et πατρώϊος ἑταῖρος, Od. Ρ. (69.) Οἵ τε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώϊοι ἦσαν ἑταῖροι. Sic autem et alibi cum dat., ut Il. Σ. (251.) Ἕκτορι δ' ἦεν ἑταῖρος. Ut autem dicitur ἐμοὶ ἑταῖρος, sic etiam ἐμὸς ἑταῖρος: Ψ. (6.) Μυρμιδόνες ταχύπωλοι, ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι. Itidemque dicit οὓς ἑτάρους: Δ. (294.) Οὓς ἑτάρους στέλλοντα καὶ ὀτρύνοντα μάχεσθαι. Od. Ξ. (413.) Αὐτὰρ ὁ οἷς ἑτάροισιν ἐκέκλετο δῖος ὑφορβός. Frequentissimus est hujus v. usus in soluta quoque oratione. Tribuuntur vero et

regibus ἑταῖροι: ut a Xen., qui K. Π. 5. ita orditur, Καλέσας δὲ ὁ Κῦρος Ἀράσπην Μῆδον, ὃς ἦν αὐτῷ ἐκ παιδὸς ἑταῖρος, ᾧ καὶ τὴν στολὴν κ. τ. λ. Sic Dem. (155.) Philippo tribuit ἑταίρους, Τοὺς δὲ περὶ αὐτὸν ὄντας ἑταίρους καὶ τοὺς τῶν ξένων ἡγεμόνας εὑρήσετε, δόξαν μὲν ἔχοντας ἐπ' ἀνδρίᾳ, περιδεῶς δὲ μᾶλλον τῶν ἀδόξων ζῶντας. Quibus in ll., Xen. dico et Dem., ἑταῖροι videntur esse qui Gall. Mignons; eo sensu, quo dicuntur Les mignons du roi. Eo autem magis respondet vox hæc Gallica Græcæ in hujusmodi ll., quod ut illa aliquam effeminati cultus signif. inclusam habet, qualem in nostris illis aulicis cernimus, quibus id criminis datur: sic et olim ἑταῖροι regum, atque adeo hujus ipsius, de quo loquitur Dem., usqueadeo luxu et mollitie diffluerent, ut Theopomp. ἑταίρας potius quam ἑταίρους appellandos esse dixerit. Ceterum eo fere sensu, quo dicimus Mignons du roi, videntur a Liv. dici Qui sunt a latere regis. Alioqui Familiares hic saltem dicere malim quam Sodales. Sed et in aliis plerisque ll. illam interpr. huic anteposuerim. Imo vero ἑταῖρον alicubi vertere etiam Socium minime dubitarim: qui autem me reprehendent, ut certe multis hanc interpr. displicere video, illis eadem opera et Lat. poëtæ reprehendendi fuerint, qui, quos Hom. appellavit passim Ulyssis ἑταίρους, ipsi quoque passim Ulyssis socios nominant. Quod autem in h. Lat. nomine, idem et in plerisque aliis usuvenire animadverti, ut sc. inopia linguæ Lat. sæpe laboremus non ob eam duntaxat causam, quam reddit Quintil., sed quod multa verba licet Lat., Latinitatis finibus alioqui per se angustis expellamus: in contrarium vitium incurrentes ei, quo imperitum vulgus laborare videmus; hoc enim aperte etiam barbara donare civitate Romana conatur. Cujus rei admoneo propter nonnulla loquendi genera ac vocabula, quæ reprehensum iri a multis scio, sed nihilo justius quam si quis me, quod ἑταίρους Ὀδυσσέως vertam Socios Ulyssis, reprehendat. Interim tamen fateor me ea, quæ Lexicographis et Gramm. conceditur, libertate usum, multa etiam, quæ alioqui plane a Lat. sermonis consuetudine abhorrent, atque adeo barbara sunt, usurpasse, et alicubi ut facilius a balbutientibus pueris intelligerer, cum illis velut balbutisse. Hoc autem et Gr. Lexicographos alicubi fecisse sciendum est: quod qui non considerabit, multa ap. eos inveniet, quæ illi et admirationem moveant et multum negotii facessant. Atque hoc semel in toto hoc opere dictum sit. Illud autem pro ἑταῖρος addo, Patroclum, quem Hom. Achillis appellat ἑταῖρον, a Lat. poëtis passim quidem Amicum dici, sed et alicubi Socium, nisi me fallit memoria. || Ἑταῖρε interdum est etiam Quædam compellatio, qualis ap. Gallos Compagnon, quod plane Græcæ v. significationi respondet, vel, Mon ami: cum vel parum notum, vel prorsus etiam ignotum alloquimur. Sic Matth. 20, (13.) Ἑταῖρε, οὐκ ἀδικῶ σε. At vero (26, 50.) ubi Christus dicit Judæ, ἑταῖρε, ἐφ' ᾧ πάρει; v. h. in prima ejus significatione accipio: ut perinde sit ac si diceret, Quorsum ades tu, qui esse sodalis meus solebas? vel, Familiaris meus. Talem autem vocativi ἑταῖρε usum ap. classicos etiam scriptt. observare me memini. Atque adeo in præsentia loci unius recordor huc pertinentis. Is est in longa illa Epist. Hippocr. ad Dam., ubi illi, qui nunquam antea visus fuerat, et de nomine duntaxat notus erat, dicitur τί δέ σε χρέος δεῦρ' ἤγαγεν ἑταῖρε; Sed et ap. Plut. π. τῶν ἐκλελοιπότων Χρ., ὦ ἑταῖρε, Blande compellantis esse videtur, ut Lat. Amabo, Sodes. || Ἑταῖρος cum gen. rei, Synes. Ep. 82. Τὸν σώφρονα, τὸν ἐμμελῆ, τὸν παιδείας ἑ., q. d. Doctrinæ familiarem: i. e. Cui intercedit familiaritas cum doctrina. Possumus autem et inversa structura orationis dicere, Cui doctrina est familiaris. At vero ap. Theogn. (115.) Πολλοί τοι πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι, esse resolvendum gen. in præp. ἐν cum dat. dicendo, πολλοὶ ἑταῖροι ἐν πόσει καὶ βρώσει, ostendit sequens versus, Ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι. Gall. itidem dicimus, Amis de table, i. e. Qui mensa tenus se amicos exhibent. || Homero Administer, Adjutor: a quo et ventus dicitur navigantibus esse ἑταῖρος ἐσθλός.

A Vide Eust. de hac signif. simul vero et de hujus v. etymo ab ἔθος, vel ab αἱρετός. POETÆ autem Ἔταρος etiam dicunt, metri causa, Hom. Od. A. (6.) cum dixisset Ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων, dicit proxime sequente versu, Ἀλλ' οὐδ' ὣς ἑτάρους ἐρρύσατο, ἱέμενός περ. [“Ἑταῖρος, Musgr. Suppl. 195. ad Diod. S. 2, 187. 204. 258. 294. 335. ad Dionys. H. 5, 251. Heyn. Hom. 5, 124. 525. 6, 457. Heind. ad Plat. Gorg. 219. Segaar. in Daniel. 91. Ammon. 60. 143. Eran. Philo 166. Chardon Magaz. Encycl. T. 5. 2. an. p. 493. Quinam κατ' ἐξοχήν, Ruhnk. Hist. Or. 52. Sensu malo, ad Lucian. 1, 362. Adj., Theogn. 97. Conf. c. ἕτερος, Casaub. ad Athen. 1. p. 10. Bergl. Alciphr. 436. Goens. ad Porph. 111. Schott. ad Zenob. 54. Fisch. ad Plat. Sophist. 4. ad Callim. 1, 218. Conf. c. ἑταίρα, ad Lucian. 1, 362.; cum σφέτερος, ad Dionys. H. 3, 1930. Ἑταῖροι sensu politico, Wytt. Sel. 404. De comp. et superl., Thom. M. 377. Plato Gorg. 138. Μετ' ἀνδρῶν ἑταίρων φίλων, Aristoph. Ei. 1132. Ἑταίρα καὶ φίλη, Ἐκκλ. 528. Bergl. Alciphr. 114. Ἕταρος, Meleager 122. Jacobs. Anth. 8, 249. Steph. Dial. Att. 14. Wakef. S. Cr. 4, 144. Heyn. Hom. 6, 494. Koen. ad Greg. Cor. 30. 286. ad Herod. 648.” Schæf. Mss. “Ἑταιρότατος, Plato Gorgia, 318, 23. Ed. Bas. 1.” Seager. Mss.]

B

Ἑταίρα, et Ion. ἑταίρη, Sodalis, fem. Amica. Sic Galli ὁ ἐμὸς ἑταῖρος, Mon compagnon, ἡ ἐμὴ ἑταίρα, Ma compagne, dicunt. Sappho (ap. Athen. 571.) Τάδε νῦν ἑταίραις ταῖς ἐμαῖς τερπνὰ καλῶς ἀείσω. Et, Λατὼ καὶ Νιόβα μάλα μὲν φίλαι ἦσαν ἑταῖραι. Hom. ap. Athen. vocat etiam citharam ἑταίρην convivii. Φόρμιγγός θ' ἣν δαιτὶ θεοὶ ποίησαν ἑταίρην: sed nos ap. Od. Θ. (99.) legimus, Φόρμιγγός θ', ἣ δαιτὶ συνήορός ἐστι θαλείῃ: admonet tamen Eust. in quibusdam exempl. pro θαλείῃ legi et ἑταίρῃ, quæ tertia fuerit lectio. || Meretrix. Cujus appellationis auctores traduntur Athenienses, rei odiosæ speciosum dare nomen volentes; ita enim ἑταίρα dixerunt pro πόρνη, ut σύνταξις pro φόρος, et οἴκημα pro δεσμωτήριον. In

C VV. LL. annotatur e Plut. Solonem per urbanitatem appellasse ἑταίραν, quæ πόρνη dicebatur. Quod tamen a Plut. non dicitur, sed Athenienses in imponendis novis illis nominibus imitatos esse Solonem, qui χρεῶν ἀποκοπὴν appellarat σεισάχθειαν. Itidem certe mutarunt Itali quidem primum, deinde vero et Galli odiosum nomen, quod πόρνην illis significabat: unde est hodie honestum s. potius speciosum vocab. Courtisane ab Italico v. pro turpi Putain, Paillarde. Sed ita mutarunt, ut tamen et alterum manserit: sicut etiam Græci suum πόρνη servarunt. Ad nomen autem Lat. Amica quod attinet, ita Meretricem ap. poëtas significat, ut tamen potius Græco ἐρωμένη respondeat, eodemque modo cum adjectione dicatur. Sed de harum vv. discrimine agam et infra. Ceterum ad hujus v. ἑταίρα originem respiciens Antiphanes (ap. Athen. 572.) dixit de quadam meretrice optime morata, illam ὄντως fuisse ἑταίραν, cum ceteræ contra tam pulcrum nomen moribus suis contaminent. Postquam enim dixit de illa, Ἦθός τι

D χρυσοῦν πρὸς ἀρετὴν κεκτημένης, subjunxit, Ὄντως ἑταίρας· αἱ μὲν ἄλλαι τοὔνομα Βλάπτουσι τοῖς τρόποισιν, ὄντως ὂν καλόν. Anaxilas vero Comicus et ipse (ibid.) dicit cuidam eum non πόρνης, ut ipse vocabat, sed ἑταίρας amore captum esse, et ἑταίρας appellationem ἐκ τῆς ἑταιρίας sumtam esse: Ἐκ τῆς ἑταιρίας, ἑταίρα τοὔνομα Προσηγορεύθη· καὶ σὺ νῦν οὐχ, ὡς λέγεις, Πόρνης, ἑταίρας δ' εἰς ἔρωτα τυγχάνεις Ἑλληλυθώς. Est autem observanda hæc deductio, propter illud etiam, quod quidam vett. Gramm. annotant, ἑταίρα sc. in hac signif. non habere præcedens masc. Quibus tamen puto responderi posse, nomen ἑταίρα pro Sodali muliere habere suum masc. ἑταῖρος: quamvis autem ab illa signif. in aliam detortum sit, non ideo desinere ἑταῖρος masc. ejus esse. Observanda vero est diversitas accentus in gen. plur. ab ἑταῖρος, et gen. plur. ab ἑταίρα: in qua luserunt aliquando Gr. Scriptt.: ut quidam (Cynulcus) ap. Athen. (567.) Σὺ δέ, ὦ σοφιστά, ἐν τοῖς καπηλείοις συναναφύρῃ οὐ μετὰ ἑταίρων, ἀλλὰ μετὰ ἑταιρῶν, μαστροπευούσας περὶ σαυτὸν οὐκ ὀλίγας ἔχων: repono autem

hic συναναφύρῃ pro συναναφώρῃ: de qua mea emendatione judicet lector. Porro non solum dicebatur aliqua esse ἑταίρα, sed interdum et cum adjectione, esse ἑταίρα hujus, illius; sed raro tamen: potius enim voce ἐρωμένη tum utebantur: quæ alioqui sine adjectione non ponebatur, et quamvis cum diceba-tur ἡ ἐρωμένη αὐτοῦ, αἱ ἐρώμεναι αὐτοῦ, ut Athen. Φιλάδελφος πλείστας ἔσχεν ἐρωμένας, ut plurimum non aliud intelligeretur quam ἡ ἑταίρα αὐτοῦ et αἱ ἑταῖραι αὐτοῦ, non tamen ἐρωμένη sine gen. itidem ponebatur pro ἑταίρα. Ut autem dicebatur ἔχειν ἐρωμένην, sicut ἔχειν ἑταίραν, ita vicissim illa dicebatur ἔχειν ἐρώμενον, ἐραστήν. Denique honestior multo erat appellatio ἐρωμένης quam ἑταίρας, et quiddam minus meretricium præ se ferebat. Plato tamen non dubitavit dicere se habere Archeanassam ἑταίραν, in h. versu, Ἀρχεάνασσαν ἔχω τὴν ἐκ Κολοφῶνος ἑταίραν. Et versa vice poëta quidam Lat., Propert. si bene memini, amicas, quod Græco ἐρωμένας respondere dixi, non aliud quam meretrices esse ostendit, cum scribit, Nunquam venales essent ad munus amicæ: conquerens sc. quod venales essent. || Ἑταίρα cognominata etiam fuit Venus, tanquam ἑταίρους et ἑταίρας congregans: vel tanquam gaudens ἑταίραις. Meminit Eust., et ante eum Athen. (572.) qui et πόρνης Ἀφροδίτης Templum ap. Abydenos fuisse tradit. [" Thom. M. 375. 873. Jacobs. Anth. 6, 99. Heyn. Hom. 5, 525. Bergl. Alciphr. 186. Fisch. Anacr. 23. ad Anton. Lib. 235. Verh., ad Timæi Lex. 266. Plut. Mor. 1, 1. Ox. Conf. c. ἑτέρα, ad Lucian. 2, 11. Mercer. ad Aristæn. 80. Wagner. ad Alciphr. 2, 36. 223. ad Diod. S. 1, 137. Cognomen Veneris, Toup. Emendd. 2, 506." Schæf. Mss.] " Ἑτάρη, Hesychio ἑταίρη, φίλη, συνεργὸς, " Sodalis, Amica, Socia. Est ei et ἡ Περσεφόνη, " Proserpina." [" Valck. Phœn. p. 111. Koen. ad Greg. Cor. 30." Schæf. Mss.]

[* Ἑταιροτρόφος, Manetho 4, 313.] Ἀνέταιρος, ὁ, ἡ, Carens sodalibus. [" Plut. 9, 218." Wakef. Mss.] " Ἀφέταιροι, Sodalibus privati, vel etiam " A sodalitio amoti. J. Poll. 3. e Theopompo hi-" storico affert ἀπολῖται, ἀφέταιροι, ἀπαθήναιοι: sed " παμπόνηρα hæc esse dicit." [* Μισέταιρος, J. Poll. 6, 172. * Μισεταιρεία, 3, 64.] Παραβαλλέταιρος, Qui sodali imponit, Eust. [* Πολυέταιρος, J. Poll. 3, 62. * Συνέταιρος, Herod. 7, 193.] Φιλέταιρος, Sodalium s. Amicorum studiosus, Qui suos sodales amore prosequitur et colit: εὐγνώμων καὶ φιλέταιρος a Plut. copulantur (8, 274.) Thuc. autem ἀνδρίαν φιλέταιρον dixit 3, (82.) Τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος, ἀνδρία φιλέταιρος ἐνομίσθη. Φιλεταίρως, Eorum more, qui sodalium studiosi sunt. Bud. aptissime mihi videtur interpr. Socialiter et Concorditer ap. Æschin. (15, 32.) Ἔκλεπτον δὲ τῆς πόλεως κοινῇ καὶ μάλα φιλεταίρως χιλίας δραχμάς. Φιλεταιρία, Amor, quo sodales prosequimur. [Bekk. Anecd. 115. * Φιλεταιρεία, Xen. Ages. 2, 22. * Φιλεταιρικὸς, Schol. Ven. Il. Δ. 412.] AT vero Ἀφιλέταιρος, contr. τῷ φιλέταιρος, [Phav. 143.] Φιλεταίριον autem s. Φιλεταίριος, [Diosc. 4, 8.] ET Φιλέταιρις Nicandro Θ. (632.) ubi Schol. ῥάμνον esse tradit, dicta est herba Aparine, quod vestibus ac præsertim laciniis commeantium, tanquam sodalium s. amicorum, adhæreat, idque tenaci quadam asperitate. Qua de causa et φιλάνθρωπος nominata fuit. Officinis et herbariis Aspergula. ET Φιλίστιον illa ead. herba, Hippocr. ut vult Gal. utramque v. ex eo afferens.

[* Ἑταιρόσυνος, i. q. ἑταῖρος, Anal. 2, 378.] Ἑταιρία, ἡ, Sodalitas, Sodalitium, φιλία. Isocr. Πρὸς ἑ. πολλῷ κρείττων φύσις νόμου, Aristot. Polit. 2. Ἑταιριῶν τὰ συσσίτια, Convivia a sodalibus instituta. Sodalitates id vocat Cic. de Senect. Plut. (8, 304.) Ἐξέπεσον οἱ κατὰ πόλεις ἑ. τῶν Πυθαγορικῶν στάσει κρατηθέντων, Sodalitates s. Sodalitia. Ponitur etiam generalius pro Amicitia. Illud enim Thuc. 3, (82.) Τῆς τε ἑ. διαλυτὴς, exp. Amicitiæ dissolutor: loquitur autem ibi de seditionibus in Corcyrensium rep. excitatis. Vide Ἑταίρα. " Ἑταρία, i. q. ἑταιρία, " Sodalitas." [Lobeck. Phryn. 469.]

Ἑταιρικὸς, Sodalitius, Sodalem decens: ut ἑ. φιλία, qualis fuit Pyladæ et Orestis, Diog. L.: Lucian. (1, 401.) Ἑ. μὲν ἡ παραίνεσις. Aristot. Eth. 8, (12.) Ἡ ἀδελφικὴ (φιλία) τῇ ἑ. ὁμοιοῦται, Fraterna amicitia similis est sodalitiæ: 9, (10.) Οὐ γίγνονται γὰρ φίλοι πολλοὶ κατὰ τὴν ἑ. φιλίαν. Et neutr. τὸ ἑ., Sodalitium, Thuc. 3, (82.) Καὶ τὸ ξυγγενὲς τοῦ ἑ. ἀλλοτριώτερον ἐγένετο, Propinquitas sodalitii. || Meretricius, Amatorius: ut ap. Suid. Ἡ δ' οὐ προσεῖτο τὴν δόσιν, ἑ. φάσκουσα εἶναι τὸ μίσθωμα, Meretriciumque esse quæstum dixit, Bud. Theophyl. Ep. 75. Πρίασθαι γὰρ πίστιν ἑ., χαλεπώτατον, Philostr. Ep. 38. Ὁ μὲν γὰρ καλλωπισμὸς ἑταιρικόν. Bud. quoque ἑταιρικὸν pro Amatorio et Meretricio citat ex Dionys. Areop. [* Ἑταιρικῶς, Lucian. 408.] Ἑταιρεῖος, q. d. Sodalitialis: Ἑταιρεῖος Ζεὺς, [Athen. 572.] Jupiter sodalitii præses, Jupiter sodalitius, Bud. ut Ἑρκεῖος et Ἐφέστιος, Præses eorum, qui ejusd. aulæ septi et ejusd. laris participes essent, ὁ ἔφορος τῆς ἐν τῇ ἑ. κοινωνίας, Eust. Scribitur autem ἑταιρεῖος, ab Eust. sicut ἑρκεῖος: annotante tamen, τεχνικὸν quendam, sicut ἡμετέρειος dicitur, ita et ἑταίρειος dicendum tradere. Epigr. Ὅσπερ ἑταιρείοιο παρὰ κρητῆρι φόνοιο Γεύσατο, Qui inter scyphos sodalis sanguinem gustavit. [Ἑταιρήϊος, Ion., Herod. 1, 44. Ζεύς.] Ἑταίριος, i. q. ἑταιρικὸς, Lucian. (2, 340.) Ἄπειμι παρὰ τὸν ἑ. Κλεινίαν. [" Ζεὺς, Diphilus ap. Athen. 446." Strong. Mss.] Ἑταιρὶς, ἡ, Meretrix: i. q. ἑταίρα. Athen. (567.) Περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἑ.: l. 4. Αὗται δὲ ἦσαν τῶν οὐκ ἀσήμων ἑ. [* Συνεταιρὶς, LXX. Judic. 11, 37.] Ἑταιρίδιον, Meretricula, Plut. (9, 224.) Τοιαύτας χάριτας λαμβάνειν ἑ., οὐ στρατηγοῖς, πρέπον ἐστίν: quæ ait Epaminondas ad Pelopidam pro caupone in carcerem conjecto intercedentem. Ἑταιρίδεια, τὰ, Festum in honorem Jovis Sodalitii, Magnesiæ celebrari solitum: quod Athen. dictum scribit, non ab ἑταίρα, sed aliunde: idque mox declarans, (572.) ita subjungit, Ἱστοροῦσι δὲ πρῶτον Ἰάσονα τὸν Αἴσονος, συναγαγόντα τοὺς Ἀργοναύτας, Ἑταιρείῳ Διὶ θῦσαι, καὶ τὴν ἑορτὴν Ἑταιρίδεια προσαγορεῦσαι, [in var. lect. Ἑταιρείδια, Ἑταίριδα, Ἑταιρίδια.] Ἑταιρεύω, In societate versor. [Active, Diod. S. 1. p. 492.] Ἑταιρεία, Sodalitas, Sodalitium, συνήθης ὁμόνοια καὶ φιλία, Suid. Plato Ep. 7. Προδοῦναι τὴν Δίωνος ξενίαν καὶ ἑ. Isocr. Συνάγειν ἑ., Sodalitatem contrahere, [cf. Paneg. 22.] Lucian. (2, 300.) Τὴν Πειριθόου καὶ Θησέως ἄχρι τοῦ ᾅδου ἑ. Auctor Axiochi, Ἐξ ἑ. ἐραστὴς ἅμα καὶ ἐρώμενος, E sodalitate s. sodalitio. Babrius ap. Suid. Θέντο μετ' ἀλλήλοισιν ἑταιρείην μὲν δοίω. || Est etiam τάγμα s. πλῆθος, q. d. Sodalitium factiosum, Factio, Dem. (560.) Μαρτύρων συνεστῶσα ἑταιρεία, [al. ἑταιρία.] Plut. Pericle, Ἑ. ἀντιτεταγμένην κατέλυσε, Contrariam factionem evertit: Poplicola, Ἑ. καὶ δύναμιν φίλων ἔχων καὶ οἰκείων, Magnam amicorum et clientum manum. || Peculiariter vero ἐπὶ τῆς ἑταιρήσεως usurpavit Andocides, Suid. [Ἑταιρηΐη, Herod. 5, 71. * " Ἑταρεία, ad Charit. 754." Schæf. Mss.] Ἑταιρειάρχης, Suidæ ὁ τῆς ἑταιρείας ἄρχων. [* Ἑταιρείαρχος, * Ἑταιρειαρχεία, Nicet. Annal. 9, 17. * Καχεταιρεία, Malum consortium, Theognis 1171=1123. * Ἑταιρειώτης, Herodian. Epimer. 37.]

Ἑταιρέω, Mereor, Prostituo me, ἐπὶ συνουσίαις μισθαρνῶ, Athen. 13. Reperitur vero tam de mare, quam de femina usurpatum. Æschin. 12. (8, 13.), inquit Bud., ἡταιρηκέναι dicit esse παρ' ἑνὶ μεμισθαρνηκέναι ἐπὶ τῷ σώματι, s. πεπορνευκέναι: vulgo Merere et passim prostare. Idem tamen Bud. a Chrys. 14. Τὸν ἡταιρηκότα ἄνθρωπον καὶ πεπορνευμένον pro eod. poni scribit: sicut et in Vita Æschin. Ἦν φασι κατὰ τὴν πρώτην ἡλικίαν ἡταιρηκέναι καθεζομένην ἐν οἰκήματι πρὸς τῷ τοῦ καλαμίτου ἥρωος, illud ἡταιρηκέναι pro πεπορνευκέναι usurpatur, i. e. Publice prostitisse. Idem Æsch. 8 (=3, 2.) Ὃς ἂν ἐκμισθωθῇ ἑταιρεῖν. Et ἡταιρηκὼς ap. Eund. p. 10 (=5, 5.) Ὁ τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἐφ' ὕβρει πεπρακὼς, Bud. Plut. Μειράκιον ἐκ παιδικῆς ὥρας ἑταιροῦν. Idem Pericle, Παιδίσκας ἑταιρούσας τρέφουσαν. Apud Athen. (586.) cum dat. construitur, Εἰρηνίδος ἑταίρας μέμνηται ὡς ἑταιρούσης τῷ Λεωκράτει. [* " Ἑταρέω, ad Charit. 754." Schæf. Mss.] Ἑταίρησις, Vita meritoria, meretricia, Æschin. (2, 43.) Κατ' αὐτοῦ μὲν τοῦ παιδὸς (τοῦ ἐκμισθωθέντος ἑταιρεῖν) οὐκ ἐᾷ γραφὴν ἑταιρήσεως εἶναι, Lex vitæ meritoriæ reum non agit eum, qui a

parentibus aut tutoribus aut dominis ad quæstum corpore faciendum prostitutus sit. [* " Προσεταιρέομαι, Lucian. 1, 647." Schæf. Mss.] "Συνεταιροῦμαι, Sodalitatem ineo cum aliquo. E Bud. "affertur συνεταιρούμενός σοι, pro Sodalis tuus." [Æschin. Epist. 124.] Ἑταιρίζω, Sodalis fio, Sodalitatem ineo, φιλιοῦμαι s. φιλίαν καταπράττομαι, Eust. exp. illud Il. Ω. (334.) σοὶ γάρ τε μάλιστά γε φίλτατόν ἐστιν Ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι. Cui tamen l. non male convenerit exp., quæ ap. Hes. est, ut sc. ἑταιρίσαι accipiamus pro συνεργῆσαι, Opitulari et operis faciendi socium esse. Sunt autem ea verba Jovis Mercurium Priamo comitem et ducem itineris ad Achillis castra mittentis. || Meretriciam factito, Bud. e Luciano (3, 300.) Ταῦτα λέγω πρός σε, εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσεν ἑταιρίσασα. || Ἑταιρίζομαι seu Ἑταρίζομαι, ap. poëtas, Associo mihi, Socium mihi adjungo, Adjutorem et administrum mihi assumo: ab ea signif. τοῦ ἑταῖρος, qua pro Administro ponitur, βοηθὸν καὶ ὑπουργὸν προσλαμβάνω. Il. N. (456.) Ἤ τινά που Τρώων ἑταρίσσαιτο μεγαθύμων, — ἢ πειρήσαιτο καὶ οἷος: ubi ἑταιρίζεσθαί τινα et πειρᾶσθαι οἷον sibi opp. Nonn. Ὑμέας ὡς ἰδίους ἑταρίζετο. || Meretricor, quo vocab. utitur Colum. A Com. ἑταιριζόμενον appellari τὸν περὶ τὰς ἑταίρας ἔχοντα annotat J. Poll. 6. Quod de muliere etiam dicitur ap. Chrys. Δείξωμεν τῆς ἑταιριζομένης γυναικὸς τὴν βδελυγμίαν, i. e. τῆς ἑταιρούσης, Mulieris, quæ quæstum corpore facit. Ἑταιρισμὸς, Venus merens, Vita meritoria et meretricia, Scortatio, Bud. citans ex Athen. 215(=516.) de Cypriis et Lydis, qui puellas suas Veneri ob vias exponebant omnibus, Καὶ πάντων ἁπλῶς τῶν ἑταιρισμῷ τὰς ἑαυτῶν κόρας ἀφοσιούντων, Denique omnium, ut semel dicam, feminæ, quibus mos est puellas suas Veneri meretrici prostitutæque consecrare. Ἑταιριστὴς, Qui meretricari solet, cum meretricibus consuescit, ὁ περὶ τὰς τῶν ἑταιρῶν θύρας κυλινδούμενος, J. Poll. 6, 41. tit. π. τοῦ ἐπ' ἀφροδισίοις μαινομένου. Ἑταιρίστρια, Meretrix: ἑταιρίστριαι, αἱ τριβάδες, Ἀττικῶς, Bud. citans Lucian. (3, 289.) Plato Symp. dicit ἑταιριστρίας ex earum mulierum genere esse, ὅσαι γυναικὸς τμῆμά εἰσι, καὶ οὐ πάνυ τοῖς ἀνδράσι τὸν νοῦν προσέχουσιν, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς τὰς γυναῖκας τετραμμέναι εἰσί. " Διεταρίστριαι, Hesychio γυναῖκες αἱ τετραμμέναι " πρὸς τὰς ἑταίρας ἐπὶ συνουσίᾳ ὡς οἱ ἄνδρες, veluti " τριβάδες. Scr. forsan διεταιρίστριαι: licet et alte-" rum ferri possit, ut poët." [* " Προεταιρίζομαι, Fischer. Ind. Æsch. Socr. Dial." Boiss. Mss.] Προσεταιρίζω, Mihi sodalem s. socium ascisco. Unde pass. in Axiocho, Ὁ δὲ τούτῳ προσεταιριζόμενος, ἀθλιώτερος μακρὰ, Qui vero illi associatur, societatem cum eo contrahit. || Προσεταιρίζομαι, voce pass. signif. act., i. q. ἑταιρίζομαι, s. προσεταιρίζω, Socium et adjutorem assumo, Bud. ex Appian. B. C. 2. Ἀγανακτῶν οὖν ὁ Πομπήϊος, προσεταιρίζεται Καίσαρα, συμπράξειν αὐτῷ εἰς τὴν ὑπατείαν ἐπομόσας, Lucian. (2, 32.) Οἵ καὶ προσεταιρίζονται τὸν Ξενοφῶντα, Diog. L. Pythag. Προσηταιρίζετο καὶ φίλον παρεσκεύαζε. [Herod. 5, 66. Æschin. Dial. 3, 13.] Προσεταιριστὸς, In societatem et adjumentum ascitus, Thuc. 8, (100.) p. 195. Διακομίσαντες ἐκ τῆς Κύμης πρ. ὁπλίτας ὡς πεντήκοντα. [* Συνεταιρίζομαι, Amicitiam ineo, Aqu. Ps. 107, 11.]

ἜΤΗΣ, Socius, Amicus, i. fere q. ἑταῖρος: nam et ἔτης et ἑταῖρος esse dicuntur ἐθάδες a Gramm.: ἑταῖρος autem συνηθέστερος, Familiarior alicui, quam ἔτης. Il. H. (295.) Σούς τε μάλιστα ἔτας, καὶ ἑταίρους, Od. Δ. (16.) Γείτονες ἠδὲ ἔται Μενελάου, Il. I. (460.) ἔται καὶ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἐόντες, Z. (239.) de Trojanis mulieribus, Εἰρόμεναι παῖδάς τε, κασιγνήτους τε, ἔτας τε Καὶ πόσιας. Derivatur autem ab Eust. inde, unde et ἑταῖρος, sc. ab ἔθος, ut ambo i. sint q. ἐθάς: Etym. vero ab ἔτος derivat, ut sit ὁμοέτης, Æqualis, Coætaneus: vel ab ἐτεὸς, ut sit Verus amicus. Hinc Ὦ 'τὰν pro ὦ ἐτὰν, facta ecthlipsi, sicut in μήστι pro μὴ ἔστι. Cujus vocativi idem usus est, qui supra τοῦ ἑταῖρε. Aristoph. N. (1267.) Μὴ σκῶπτε μ', ὦ 'τὰν, ἀλλά μοι τὰ χρήματα Τὸν υἱὸν ἀποδοῦναι κέλευσον. Interdum usurpatur pro Bone vir, ὦ 'γαθέ. Plato Ap.

A Socr. (13.) Ὦ 'τὰν, ἀπόκριναι· οὐδὲν γάρ τοι χαλεπὸν ἐρωτῶ: pro quo paulo post, ἀπόκριναι ὦ 'γαθέ. Ἀλλ' ὦ 'τὰν sæpe in objectione, aut etiam in responsione ad objectionem adhibetur. Dem. pro Cor. Ἀλλ' ὦ 'τὰν εἰ μηδὲν τούτων, εὔνοιά γε καὶ προθυμία ποῦ; Ol. 3. Ἀλλ' ὦ 'τὰν εἰ ταῦτα φαύλως, τά γ' ἐν αὐτῇ τῇ πόλει νῦν ἄμεινον ἔχει: 1. Ἤ ἄλλος τις; ἀλλ' ὦ 'τὰν οὐχὶ βουλήσεται. || Jungitur etiam duali et plurali interdum. Aristoph. Πλ. (66.) Ὦ 'τᾶν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ. Ubi tamen, ut Schol. docet, referri potest ὦ 'τᾶν ad Chremylum solum, et ἀπαλλάχθητον ad ambos. Cratinus, Ἆρά γε, ὦ 'τὰν, ἐθελήσετε: vel ἐθελήσετον, ut ap. Suid. scribitur. Suidas quoque ὦ 'τὰν ἐπὶ πλήθους dici annotat, citans Ctesiphontem. Ὦ 'τὰν, ὦ οὗτος, ὦ φίλε, ὦ τάλαν, ὦ μέλεε, ap. recentiores a solis mulieribus dici, annotat idem Suid. Ceterum quod ad scripturam attinet, Idem tradit Attice alteram syllabam corripi, et scr. ὦ 'τὰν, cum unica vox duobus circumflexis notata non reperiatur: esse autem ἔταν Dor. voc. pro ἔτα: unde hoc ὦ 'τὰν factum sit.
B [" Ἔτης, Wakef. Phil. 1131. T. H. ad Plutum p. 407. Jacobs. Anth. 12, 434. Heyn. Hom. 5, 239. 247. 356. Musgr. Or. 1016. Matth. ad Gloss. Min. 49. Civis, Heringa Obs. 293. Ἔται, Wakef. S. Cr. 4, 152. Ὦ 'τὰν, ad Mœr. 423. ad Timæi Lex. 281. Valck. Callim. 104. Musgr. Bacch. 801. Bast Lettre 61. Boiss. Philostr. 387. Heusing. Ind. Æsop. v. Ὦ, Heind. ad Plat. Gorg. 5. Wakef. Herc. F. 278. Sylb. ad Dionys. H. 2, 36. Schol. Aristoph. Πλ. p. 30. Ammian. Ep. 22." Schæf. Mss.] " Ἀείτης, Suidæ ὁ " ἑταῖρος, Sodalis, Socius. Ἀΐτας, Hesychio ἑταῖρος, " Sodalis: qui itidem ἀΐταν affert pro ἑταῖρον. Do-" rica autem hæc sunt pro ἀΐτης et ἀΐτην."

ἘΤΕΟΣ, Verus, ἀληθής. Etym. Derivatur autem ab Ἐτὸς, Verus, Bonus. Nam Ἐτὰ ab Hes. exp. ἀληθῆ, ἀγαθὰ, interjecto ε: ἐτὸς autem ab εἰμὶ, ut δοτὸς a δίδωμι, θετὸς a τίθημι: ut ἐτεὰ ea appellentur Quæ vere s. revera talia sunt, qualia esse dicuntur.
C Cujus quidem v. nulla exempla ab Etym. ponuntur aut alibi citata reperiuntur: at ἐτεὸν neutr., aut nomen, aut adv. sumtum, frequens poëtis. Est autem ἐτεὸν, Verum, Vere, Revera, Il. B. (299.) ὄφρα δαῶμεν Εἰ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται, ἠὲ καὶ οὐκὶ, An vere Calchas vaticinetur, verum dicat, prædicat: ut Cic. interpr., Auguris ut nostri Calchantis fata queamus Scire, ratosne habeant an vanos pectoris orsus. O. (53.) εἰ δή ῥ' ἐτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις, Si verum dicis, ita dicis, ut res se habet. Od. N. (328.) Εἰπέ μοι εἰ ἐτεόν γε φίλην εἰς πατρίδ' ἱκάνω, An revera in patriam veniam, Il. Θ. (423.) εἰ ἐτεόν γε Τολμήσεις Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχος ἀεῖραι, Si revera audebis arma contra Jovem capere. Apud Aristoph. frequenter interrogationibus adhibetur: N. (820.) Τί δὲ τοῦτ' ἐγέλασας ἐτεόν; Quid tibi revera risum movit? (93.) Τί οὖν τοῦτ' ἐστὶν ἐτεὸν, ὦ πάτερ; Quidnam igitur revera hoc est? (35.) ἐτεὸν, ὦ πάτερ, Τί δυσκολαίνεις; " Ἐτὸς adverbialiter etiam exp. Temere, Abs " re, Frustra: Aristoph. (Πλ. 404.) Οὐκ ἐτὸς ἄρ' ὡς
D " ἔμ' ἦλθεν οὐδεπώποτε. Et (1166.) Οὐκ ἐτὸς ἅπαντες " οἱ δικάζοντες, θαμὰ Σπεύδουσιν ἐν πολλοῖς γεγράφ-" θαι γράμμασι. Sane ἐτώσιος significat Inanis, Cas-" sus: quod hinc derivatum videri queat. At Ἐτὸς, " foret Missus vel Missilis, ab ἵημι." [" Ἐτεὸν, T. H. ad Plutum p. 120. Kuster. Aristoph. 63. Casaub. ad Aristoph. 103. (I. 733.) Heyn. Hom. 4, 253. 6, 545. Huschk. Anal. 274. Εἰ ἐτεὸν δὴ, εἰ ἐτ. γε, Brunck. Apoll. Rh. 238. Heyn. Hom. 6, 545. * Ἐτεῇ, Goerenz. ad Acad. 1, 69. (Sext. Emp. 54.) Ἐτὸς, T. H. ad Plutum p. 119. 454. Schol. 1164. Aristoph. Fr. 217. Brunck. 3, 73. Kuster. 237. Heyn. Hom. 4, 253. ad Timæi Lex. 200. Acta Traj. 1, 243." Schæf. Mss.] " Ἐτανῶς, Hesychio ἀληθῶς, Vere, Revera, " ἐτύμως." Componitur autem h. v. cum aliquot nominibus etiam propriis. Nam Ἐτεοβουτάδαι hinc dicuntur, qui revera e Butæ progenie sunt, Genuini et germani Butadæ. [" Bergl. Alciphr. 284. ad Diod. S. 1, 84. 380. Taylor. Præf. ad Demosth. Midian. * Ἐτεοκλῆς, * Ἐτυμοκλῆς, Sylb. ad Paus. 240. * Ἐτεό-

κλειος, Bergl. ad Alciphr. 276. ad Charit. 339." Schæf. Mss.] Sic Ἐτεόκρητες, (Od. T. 176.) Genuini et nativi Cretenses: *ἰθαγενεῖς Κρῆτες.* Sed et Ἐτεοδμῶες hinc appellantur, Genuini et veri servi, Qui ita, ut veros servos decet, serviunt. [Hes.] Dicitur autem et Ἐτεόκριθον, q. d. Genuinum hordeum, quod nunquam rubigine vitiatur, quoniam incurvum nascitur. Gorr. [* Ἐτεόκριθος, ἡ, Theophr. C. *Pl.* 3, 22, 2. * " Ἐτεωνυμία, Toup. Opusc. 2, 44." Schæf. Mss.]

" ἘΤΩΣΙΟΣ, Inanis, Cassus, Irritus, Nihil efficiens: *μάταιος.* Od. X. (256.) *τὰ δὲ πολλὰ ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη.* Hesiod. "E. (2, 20.) *Χρῆμα μὲν οὐ πρήξεις, σὺ δ' ἐτώσια πόλλ' ἀγορεύσεις.* Rursum Il. P. (633.) *Ἡμῖν δ' αὔτως πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε:* Ξ. (407.) *Ὅττι ῥά οἱ βέλος ὀξὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός.* At Σ. (104.) *ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης,* Virgil. interpr. Telluris inutile pondus. Ἐτώσιον, et Ἐτώσια, adverbialiter etiam usurpantur pro In cassum, Frustra, Nequicquam. Apoll. Rh. 2, (893.) *ἐτώσια γηράσκοντας.* Theocr. 1, (38.) *ἐτώσια μοχθίζοντι,* i. e. *μάτην κάμνουσιν,* Schol." [* Ἐτωσίως, Schol. Il. Γ. 368.] " Ἐτωσιοεργὸς, Qui in cassum laborat: s. Negligens operis, Non assiduus in opere: ideoque suis cessationibus reddens *τὸ ἔργον ἐτώσιον.* Hesiod. "E. 2, (29.) *Οὐ γὰρ ἐτωσιοεργὸς ἀνὴρ πίμπλησι καλιὴν,* Οὐδ' *ἀναβαλλόμενος,* Qui deses in opere est." [* Πανετώσιος, Orph. Arg. 1226.]

"ΕΤΥΜΟΣ, ὁ, ἡ, Verus, i. q. ἐτεὸς, Od. T. (203.) *Ἴσκε, ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα.* Sic Hesiod. Θ. (27.) *Ἴδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα.* Od. Δ. (140.) *Ψεύσομαι ἢ ἔτυμον ἐρέω;* Mentiarne an verum dicam? Sic supra dixerat ab ἐτεὸν, *ἐτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις.* Usus est etiam Auctor Dialogi, qui Axiochus inscribitur, Σὺ δ' *οὐκ ἔτυμά μοι μαρτυρεῖς,* Non vera de me prædicas, Vera ista tua de me non est sententia. Item Athen. 11. *Μονονουχὶ εἰπὼν, οὐκ ἔτυμος λόγος οὗτος, ἐγκώμια αὐτοῦ διεξέρχεται.* "Ετυμον neutr. adv. etiam capitur eo sensu, quo ἐτεὸν, Vere, Revera. Od. Ψ. (26.) *ἀλλ' ἔτυμόν τοι* Ἦλθ' Ὀδυσεὺς, Vere venit Ulysses. Il. Ψ. (440.) *Ἔῤῥ', ἐπεὶ οὔ σ' ἔτυμόν γε φάμεν πεπνῦσθαι.* Quod vero ad etymon hujus v. attinet, derivatur ἐτὸς ab εἰμὶ, ut a *τίθημι θετὸς,* a *δίδωμι δοτός*: a quo postea fit ἔτυμος, ut ἔλυμος ab ἔλος: unde ἔτυμα ea esse dicuntur Quæ vere sunt talia, qualia esse dicuntur. ["Jacobs. Anth. 9, 111. Emendd. 39. Brunck. Phil. 205. Valck. Adoniaz. p. 374. Conf. c. ἑτοῖμος, Wakef. Eum. 499. Abresch. Æsch. 2, 77. *Ἐτύμη, Soph. Phil. 205." Schæf. Mss.] At "Ετυμον, Etymum, ut Lat. etiam appellant, i. e. Vera origo alicujus v. ejusque originis vera aut verisimilis ratio. Athen. 13. dicens esse qui meretrices s. meritorias mulieres, i. e. *τὰς μισθαρνούσας,* vocarent *ἑταίρας,* et inde *ἑταιρεῖν* dici *τὸ ἐπὶ συνουσίαις μισθαρνεῖν,* cum *ἑταῖραι* antea vocarentur sociæ s. sodales, ut in h. versu, *Λατὼ καὶ Νιόβα μάλα μὲν φίλαι ἦσαν ἑταῖραι*: subjungit, *οὐκ ἔτι πρὸς τὸ ἔτυμον ἀναφέροντες, ἀλλὰ πρὸς τὸ εὐσχημονέστερον.* Plut. (7, 124.) de Carmenta, v. Lat. "Ἐστι δὲ *τοῦ ὀνόματος τὸ ἔτυμον, ἐστερημένη νοῦ*: respiciens compositionem hujus v. e Careo et Mens. Varro de R. R. 1, 48. de gluma loquens, Videtur, inquit, vocabulum etymon habere a glubendo, quod eo folliculo deglubatur granum. Ἐτυμολόγος, Qui origines verborum indicat s. exp. ["T. H. ad Plutum p. 406. Brunck. Aristoph. 3, 110. Toup. Opusc. 1, 135. 2, 119." Schæf. Mss.] Ἐτυμολογία, Originis verborum indicatio. Etymologia, ait Quint. 1, 6., quæ verborum originem inquirit, a Cic. (Top. 8.) dicta est Notatio: quia nomen ejus ap. Aristot. invenitur *σύμβολον,* Nota. Nam verbum e verbo ductum, i. e. Veriloquium, ipse Cic., qui finxit, reformidat. Sunt qui vim potius intuiti, Originationem vocent. Hæc ille. Eustathio est *λόγος ἐπαληθιζομένην δεικνὺς τὴν λέξιν τῇ φύσει τοῦ πράγματος.* Ἐτυμολογιῶν Libros ab Apollodoro et Demetrio Ixione conscriptos citat aliquoties Athen. Ἐτυμολογικὸς, Etymologicus, Rationem originis verbi interpretando indagans, VV. LL. e Gell. 2, 20. [* Ἐτυμολογικῶς, Eust. Il. Γ. p.
A 300.] Ἐτυμολογέω, Origines verborum indico, Athen. (35.) *Πλάτων ἐν Κρατύλῳ ἐτυμολογῶν τὸν οἶνον, οἰόνουν αὐτόν φησιν εἶναι,* Plato *οἶνον* etymon habere dicit: ut Varro videtur etymon habere a, etc. Seu, Plato *οἶνον* ab origine vocis quasi *οἰόνουν* appellatum vult. Et in pass. ap. Greg. Naz. *Ἡ μὲν γὰρ Θεοῦ κλῆσις κἂν ἀπὸ τοῦ θέειν ἢ αἴθειν ἐτυμολογηται τοῖς περὶ ταῦτα κομψοῖς,* Quanquam *θεοῦ* appellatio iis, qui in h. genere argutantur, vel a *θέειν,* vel ab *αἴθειν* ducitur. [" Schol. Aristoph. Πλ. p. 14. T. H., Phryn. Ecl. 79. Thom. M. 565. Ruhnk. Ep. Cr. 108. Valck. Phœn. p. 13. ad Mœr. 36. Toup. Opusc. 2, 120. Wolf. ad Hesiod. 85. Valck. Diatr. 62. Conf. c. * Ἑτοιμολογέω, Tzschuck. ad Strab. 4. p. 160." Schæf. Mss. * " Ἐτυμολογητέος, Clem. Alex." Wakef. Mss. * " Ἀνετυμολόγητος, Sext. Emp. adv. Math. 2, 245." Kall. Mss.] " *Δυσετυμολόγητον ὄνομα,* Nomen cujus etymologia vix reddi potest, s. Cujus cur ita nominatum sit vix reddi ratio potest: quale esse dicitur Ἀθηνᾶ." [" Phornut. 50."
B Wakef. Mss.] " *Παρετυμολογεῖν ὄνομα* dicitur Qui ad etymon ejus alludit: ut Athen. 2, (1.) scribit Homerum *τὸν οἶνον παρετυμολογεῖν* hoc hemistichio, *ὀνήσεαι αἴκε πίησθα.* Et ap. Eund. l. 7. Aristoteles *παρετυμολογῶν τῆς Ἀμίας τοὔνομα,* dicit eam nominatam *παρὰ τὸ ἅμα ἰέναι ταῖς παραπλησίαις.*" [" Eust. Il. A. 1. * *Παρετυμολογίζω,* Schol. Soph. Vit." Boiss. Mss. * Ὑφετυμολογέω, Schol. Aristoph. "O. 181. * Ἀνέτυμος, * Ἀνετύμως, Sext. Emp. 267.] Ἐτύμως, Vere, Philo V. M. 3. de igne, quo *εἰς τὴν τῶν ἱερωμένων διὰ καθάρσεως ἁγνευτικῆς παντέλειαν* sacerdos utebatur, *ὃν ἐτύμως τελειώσεως ἐκάλεσεν, ἐπειδὴ τὰς ἁρμοττούσας θεραπευταῖς καὶ λειτουργοῖς θεοῦ τελετὰς ἔμελλον ἱεροφαντεῖσθαι,* Quem vere perfectionis appellavit. Quidam autem respicientes ad signif. *τοῦ ἔτυμον,* reddunt *ἐτύμως* Ab origine vocis, s. Secundum etymon. Idem Philo, eod. l. *Τῶν δὲ περιγείων, ἐξ ὧν αἱ ἀναθυμιάσεις, (σύμβολον παρίδρυται) τὸ ἐτύμως προσαγορευόμενον θυμιατήριον,* Quod ab origine vocis s. secundum etymon *θυμιατήριον,* Acer-
C ra, appellatur. Aristot. de Mundo, de voce *οὐρανὸς* agens, *Ἐτύμως καλοῦμεν οὐρανὸν ἀπὸ τοῦ ὅρον εἶναι τῶν ἄνω,* i. e. *οὐρανὸν,* Cœlum, ab origine vocis dicimus, quasi *ὅρον,* etc. [Diod. S. 1, 11. " Jacobs. Anth. 6, 187. 417. 8, 98. 263. 9, 110. Valck. Adoniaz. p. 374. Ammon. 25." Schæf. Mss.] *Ἐτυμότης τῶν ὀνομάτων,* i. q. *ἐτυμολογία,* Bud. e Themist. [Strabo 5. p. 381.] Ἐτυμώνιος, i. q. *ἔτυμος,* s. *ἀληθὴς,* Hes. Quod vocab. derivat Eust. a gen. plur. *ἐτύμων,* possessivi formam habere dicens: sicut ab *ἄλλων* fit *ἀλλώνιος,* ab *ἑτέρων ἑτερώνιος,* [et ab *ἐτεῶν ἐτεώνιος,* ap. eund. Hes.]

¶ Ἐτήτυμος, ὁ, ἡ, i. q. *ἔτυμος,* ex eoque factum per epenth. syllabæ *τη,* metri causa: sicut *ἀταρτηρὸς* ab *ἀτηρός.* Od. Ψ. (62.) *Ἀλλ' οὐκ ἔσθ' ὅδε μῦθος ἐτήτυμος, ὡς ἀγορεύεις.* Il. X. (438.) *οὐ γάρ οἵ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν Ἤγγειλ'.* Soph. Trach. *Ὦ παῖ, γενοῦ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγώς*: ubi Accius, O nate vere hoc nomen usurpa patri. Apoll. Rh. 2, (975.) *ἐτήτυμος ἔπλετο πηγή.* Nonn. *ἐτήτυμος οὐ πέλε φήμη.* || Ἐτή-
D *τυμον* neutr. adv. etiam usurpatur, ut *ἐτεὸν* et *ἔτυμον.* Od. A. (174.) *Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ*: sic *ἔτυμον ἐρέω* supra dixerat, et *ἐτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις.* Il. N. (111.) *Ἀλλ' εἰ δὴ καὶ πάμπαν ἐτήτυμον αἴτιός ἐστιν Ἥρως Ἀτρείδης.* Ἐτητύμως, Vere, Eur. [Alc. 1123. * Ἀμφετήτυμος, Lycophr. 620.] Πανετήτυμος, ὁ, ἡ, Omni e parte verus, Nonn. [Orph. Arg. 542. * Παρετήτυμος, 537. *παρετήτυμα σήματ' ἔφαινεν,* sed leg. *παρ' ἐτ.*] Ἐτητυμία, Veritas, Epigr. et Nonn. (J. 7, 68.) *οὗτος ὁδεύει Οἶμον ἐτητυμίης.*

ἘΤΑΖΩ, Examino, Inquiro, Scrutor. Quod si etymum sequimur, quod ab Etym. traditur, proprie signif. Veritatem inquiro; vult enim esse ab *ἐτεὸν,* et dici *ἐτάζω* quasi *ἐτεάζω,* Ceterum hujus simpl. exemplum nullum nec ille nec ceteri afferunt, quos quidem videre mihi contigit. Suid. dicit duntaxat, *ἐτάζω* jungi accusativo. Hes. *ἐτάζεσθαι* exp. non solum *βασανίζεσθαι, κρίνεσθαι,* verum etiam *ἀριθμίζεσθαι.* ["Polus Pythag. Stobæi 232. Schow. Bekk.

Anecd. 1, 96." Dindorf. Mss. "Pro ἐξετάζω ap. Herod. 3, 62. repererat Glossator S. German. monente Wessel. ad l. c." Schw. Mss.] Ἐρασμὸς, Examen, Inquisitio, ἐξέτασις, Hes.: Numerus ap. Pythag. ["Tormenta, ad Diod. S. 2, 525." Schæf. Mss. "Ἔρασμα, Amos 7, 13. Reponendum ἁγίασμα." Schleusn. Lex. in V. T.] Ἔτασις, idem, VV. LL. [Hes.] "Ἀετασία, Suidæ λύπη, Dolor, Molestia." [* Ἐταστὴς, Theod. Ps. 7, 10.] Ἀνετάζω, i. q. simpl. ἐτάζω, vel comp. ἐξετάζω, Examino. [Acta 22, 24. et Lex. Schleusneri.] Ἐξετάζω, i. q. præcedentia, Examino, Inquiro, Scrutor, Diligenter examino, inquiro, Perscrutor. A Bud. exp. etiam Discutio. Isocr. Busir. (14.) Τὸν ἐμὸν λόγον ἐξετάζειν. Idem ibid. (1.) dixit, Ἀκριβέστερον ἐξετάζειν τὰς ἁμαρτίας: et Areop. (26.) Λίαν ἀκριβῶς ἐξετάζειν τὰ ἁμαρτήματα: ut si Gall. dicas Eplucher les fautes. Dem. vero (26.) junxit cum πικρῶς, in ead. re, quod loquendi genus imitatus est Plut. Alcibiade. Et alibi ei opposuit πράως, ut ostendam in exemplo, quod proferam paulo post. At Lucian. de accuratissimo examine loquens, dixit ἀργυραμοιβικῶς ἐξετάζειν, (2, 14.) Ἀργυραμοιβικῶς δὲ τῶν λεγομένων ἕκαστα ἐξετάζοντας. Herodian. 7, (6, 12.) Ἔνθα μόνος τὰ ἀπόῤῥητα καὶ κρυπτὰ δοκοῦντα ὑπὲρ σωτηρίας τοῦ βασιλέως ἠρεύνα τε καὶ ἐξήταζε. Apud Thuc. Schol. exp. δοκιμάζειν. Ἐξετάζειν, Inquirere in aliquem, Quæstionem de alicujus factis habere, ut Bud. interpr., afferens e Dem. (1124.) Καὶ τῶν μὲν ἄλλων ἄν τις ἴδοι τοὺς οἰκέτας ὑπὸ τῶν δεσποτῶν ἐξεταζομένους· οὗτος δ' αὖ τοὐναντίον τὸν δεσπότην ὁ δοῦλος ἐξετάζει, ὡς δῆτα πονηρὸν καὶ ἄσωτον ἐκ τούτων ἐπιδείξων. Quibus addit et ista Ejusd. (1126.) Καὶ τὸν ἡμέτερον πατέρα ἐξήταζες ὅστις ἦν. Idem Bud. e Plat. Ap. Socr. (10.) p. 20. affert ἐξετάζειν pro Inquirere in se aut in alium. Item ἐξετάζειν τὸ πρᾶγμα, pro Quæstionem habere, Rem quærere, e Cic. in Verr. Act. 3. i. e. Cognoscere et expendere controversiam. Hæc Bud., qui præter ea e Pand. affert ἐμβασάνως ἐξετάζειν pro Quæstionem per tormenta habere. || Explorare, Probare, i. e. Experimentum facere, et specimen sui dare, s. documentum. Bud. e Dem. Epist. p. 87. Ubi tamen exp. etiam Discutere, Disceptare, Allegare. Affert vero et h. ejusd. Dem. l., ubi tamen est vox pass., non act., et quidem quæ de re dicitur, non de persona, 132(=318.) Εἰ δ' οὖν ἐστὶ καὶ παρ' ἐμοί τις ἐμπειρία τοιαύτη, ταύτην μὲν εὑρήσετε πάντες ἐν τοῖς κοινοῖς ἐξεταζομένην ἀεὶ ὑπὲρ ὑμῶν: i. e., inquit, Si qua est mihi facultas dicendi, invenientis documentum ejus me dedisse. Affert vero ex Eod. Εἰ γὰρ εἶχε, τότε ἂν καὶ λέγων καὶ κατηγορῶν ἐξητάζετο. Hæc quoque ex Eod. profert, ubi ἐξετάζεσθαι ait esse, Probari, Explorari, Deprehendi, Comperiri: Ὅπερ δ' ἂν ὁ δυσμενέστατος ἄνθρωπος ποιήσειε τῇ πόλει, τοῦτο πεποιηκὼς ἐπὶ τοῖς συμβᾶσιν ἐξήτασαι, E rerum eventu deprehenderis vel dispiceris. Hæc Bud. Sed illa signif., quam dat τῷ ἐξετάζω pro Specimen mei præbeo, magis convenit et ipsa passivo ἐξετάζομαι, ut ipsum etiam exemplum docet. Sed et a Luciano ita usurpatur. || Ponitur vero interdum ἐξετάζομαι pro ἐξετάζω, qui ejus usus affertur e Dem. (1490.) Sed et in h. Plut. l. in l. de Musica, act. poni manifestum est, Φανερὸν δ' ἂν γένοιτο εἴ τις ἑκάστην ἐξετάζοιτο τῶν ἐπιστημῶν, τίνος ἐστὶ θεωρητική. || Ἐξετάζειν cum accus. personæ, puto esse quod Gall. dicimus Sonder quelqu'un, in tribus Plat. ll. ex Ap. Socr. in quorum uno (32.) Cic. ἐξετάσαι τὸν Ὀδυσσέα κ. τ. λ. vertit Tentare Ulyssis prudentiam, p. 2. mei Lex. Cic. At vero ἐξετασθέντες ap. Herodian. (4, 5, 9.) quod Politian. interpr. Torti, ad eam potius τοῦ ἐξετάζειν signif. pertinet, de qua dictum est antea. || Ἐξετάζειν, Æstimare. Et ἐξετάζεσθαι itidem act. in hac signif., si Budæo credimus. Philo de Mundo, Παντελὴς γεμὴν εὐήθεια, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῶν τεχνῶν ἐξετάζεσθαι, Porro autem illa summa est stultitia, genus humanum ab artibus æstimare, Bud. Sed nihil obstare arbitror, quin ἐξετάζεσθαι pass. etiam signif. retineat. || Ἐξετάζειν pro Comparare, Contendere. In VV. LL. ἀδεσπότως affertur, Ἐξετάζειν πρὸς ἐκείνους καὶ παραβάλλειν ἐμὲ,

A pro Me cum illis collatum examinare et perpendere. Sed et sine altero verbo ἐξετάζειν pro Comparare habet Synes. Epist. Καί τινες αὐτὸ παρὰ τὰς Αἰγυπτίας ἐξήταζον σύριγγας. Sed in hac signif. ab Isocr. (Symm. 3.) dicitur παραλλήλους ἐξετάζειν, itidemque a Dem. παράλληλα ἐξετάζειν, (315.) Ἐξέτασον τοίνυν παράλληλα τά σοι κἀμοὶ βεβιωμένα, πράως, καὶ μὴ πικρῶς, Αἰσχίνη. Quidam Contendere e Cic. reddunt. || Ἐξετάζειν, Recensere, Thuc. 2, (7.) Ἀθηναῖοι δὲ τήν τε ὑπάρχουσαν ξυμμαχίαν ἐξήταζον, Socios suos recensebant. Et Ἐξητασμένη δύναμις, pro Copiæ recensitæ, e Dem. (180.) Hinc ἐξετάζομαι pro Annumeror, Sum in numero, Dem. (434.) Καὶ τῶν ἐχθρῶν τῶν σῶν εἷς ἐξητάζετο. Idem p. 124. Εἰ γὰρ παρῆν καὶ μετὰ τῶν ἄλλων ἐξητάζετο, πῶς κ. τ. λ. ubi Bud. interpr. Si cum aliis conspiciebatur et unus erat eorum. Et addit, simile esse hoc Ejusd. p. 240. Συνεξεταζομένους τούτῳ αὐτοῦ, i. e. ἅμα αὐτῷ φαινομένους καὶ συνδιατρίβοντας, Schol. Quibus adjungit exp. Lat. Ab hoc stantes. Sic autem ap. Plut. Cic. Ἐξε-

B τάζεσθαι μετὰ τοῦ Καίσαρος reddit Esse in partibus Cæsaris. Idem ἐξετάζειν Censere vertit, citans e Plut. Γενομένων δὲ τιμήσεων πεντεκαίδεκα μυριάδες ἐξητάσθησαν, pro Censa sunt centum quinquaginta millia. Et ex Eod. Ἐν τοῖς ἱππικοῖς ἐξεταζόμενος, pro Qui est in equestri ordine, Eques Romanus. Apud Herodian. autem 7, (5, 3.) Ἔν τε πράξεσι μεγίσταις ἐξετασθεὶς, Politian. vertit In maximis spectatus negotiis. Tale est ap. eund. Herodian. 6, (1, 8.) Τοῖς ἐξετασθεῖσί τε καὶ εὐδοκιμήσασιν ἐν εὐτάκτοις τε καὶ πολεμικαῖς πράξεσιν. Sic ap. Phil. V. M. 1. Καὶ ἐν ἁπάσαις ἐξετάζεσθαι ταῖς μελλούσαις στρατείαις: ubi aptissime exp. Omnia futuræ militiæ stipendia merere. In VV. LL. e Plat. de LL. Παρὼν ἐξετάζομαι τοῖς συλλόγοις pro Intersum conciliis. Sed videtur deesse præp. ["Thom. M. 144. 189. Phryn. Ecl. 122. 184. ad Charit. 505. Musgr. Tro. 198. Ion. 638. Jacobs. Anth. 9, 107. 10, 255. Lucian. 1, 237. 651. ad 2, 238. Dionys. H. 1, 292. 2, 651. 652. 1184. Bergl. Alciphr. 29. Morus ad Isocr. Pan. p.

C 86. ad Diod. S. 1, 187. Soph. Vit. p. ix. Adnumero, ad Dionys. H. 1, 258. 2, 1175. Pass., Adesse, Elog. de Thuc. p. 12. Esse, Dionys. H. 1, 292. Plut. Mor. 1, 281. Conf. c. ὀνομάζω, ad 2, 521.; cum ἐκτάσσω, ad Diod. S. 1, 187. Ἐξεταξῶ, Valck. ad Röv. 61. De augm., ad Paus. 379. παρά τι, Dionys. H. 1, 270. 465. πρός τι, Boiss. Philostr. 348." Schæf. Mss. * Ἐξεταστέον, Plato de Rep. 10. p. 599. * Ἐξητασμένως, M. Anton. 1, 16.] Ἐξέτασις, Examen, Inquisitio, Disquisitio, Scrutatio, Lucian. de Salt. Σεμνότερον τὸ πρᾶγμα ἢ ὥστε εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι: (3, 160.) Ὅσῳ γάρ τις πιθανώτερος, τοσούτῳ ἐπιμελεστέρας δεῖται τῆς ἐξετάσεως. Ut autem in illo Luciani l. est εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι, ita et Bud. affert, sed ἀδεσπότως, εἰς ἐξέτασιν ἄγεσθαι itidem pro In disquisitionem vocari. Ἐξέτασις peculiari signif. Quæstio, i. e. Criminis inquisitio. Bud. ex Herodiano, Γενομένης δὲ ἐ. ἀκριβεστέρας. || Comparatio, Lucian. (1, 195.) p. 24. Καὶ γὰρ ἐνδεῖν τι φημὶ τῷ θείῳ, μὴ ὄντος τοῦ ἐναντίου αὐτῷ, καὶ πρὸς ὃ ἔμελλεν ἡ ἐ. γιγνομένη, εὐ-

D δαιμονέστερον ἀποφαίνειν αὐτό. || Exploratio: ut ἐξετάζειν exp. Explorare. || Recensio: unde Ἐξέτασις ὅπλων, Thuc. (4, 74.) Ἐξέτασιν ποιεῖσθαι, Xen. (K. Ἀ. 1, 2, 14.) pro Recensere, Lustrare. Idem dicit Ἐ. ποιεῖσθαι τῶν στρατιωτῶν καὶ σύνταξιν, [cf. K. II. 2, 4, 1.] Itidemque Bud. ex Aristot. affert Ἐ. τῶν πολιτῶν, σύνταξις: quam esse ait descriptionem in classes, conceuturiationem. Xen. Œc. (4, 6.) Βασιλεὺς δὲ κατ' ἐνιαυτὸν ἐ. ποιεῖται τῶν μισθοφόρων: ubi exp. etiam Delectum habet. Et εἰς ἐ. ἰέναι pro Ire eo, ubi delectus habetur, ad profitendum s. dandum nomen. Item plur. εἰς ἐ. ἰέναι ex Isocr. in Areop. (38.) Τῶν δὲ περὶ τὸν πόλεμον οὕτω κατημελήσαμεν, ὥστε οὐδ' εἰς ἐ. ἰέναι τολμῶμεν. Extenditur autem latius hæc nominis ἐξέτασις signif., ut Dem. 137. Ἐπειδὴ δὲ ἃ μὴ ποτ' ὤφελε συνέβη, καὶ μηκέτι τῶν συμβούλων, ἀλλὰ τῶν κολακεύειν ἑτέρους βουλομένων ἐ. ἦν, τηνικαῦτα σὺ κ. τ. λ. Cum jam recensus fiebat adulatorum, jam certamen et specimen adulatorum extitit, Bud. || Pro Specimine et documento indu-

striæ, Bud. [" Jacobs. Anth. 7, 262. ad Herod. 493. Argumentum, Specimen, Casaub. ad Athen. 54. Recensio, Wytt. Sel. 203." Schæf. Mss.] Ἐξετασμὸς pro Inquisitione, Bud. e Dem. affert pro Discussione et disceptatione, (230.) Ὅτι τῆς ἡμετέρας ἔχθρας ἡμᾶς ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν δίκαιον ἦν τὸν ἐ. ποιεῖσθαι. Ἐξεταστὴς, Examinator, Inquisitor. Item ἐξεταστὰὶ, sicut et λογισταὶ, Qui ratiociniis præerant, iisque magistratibus jus reddebant, qui rationes ad ærarium referre debebant; ab iis enim rationem administratæ procurationis exigebant. Bud. ex Aristot. Affert et Ἐξεταστὴς τῶν ξένων ex Æsch. (16, 7.) Magistratum Atheniensem esse scribens. [Οἱ ἐξετασταὶ, Quæstores, Marm. Oxon. p. 9. * Ἐξεταστήριον, Orig. Exp. ad Mart. 167.] Ἐξεταστικὸς, Qui multus est in indagatione veritatis, vel cujuscunque rei, quam perquirere vult, Bud. e Greg. Affert et ex Aristot. Polit. 1. de dialectica, Ἐ. γὰρ οὖσα, πρὸς τὰς ἁπασῶν τῶν μεθόδων ἀρχὰς ὁδὸν ἔχει: i. e., ut addit ex Aphrod. p. 19., ζητητικὴ καὶ ἐπιχειρηματική. Tale propemodum esse puto ἐξεταστικὴ in Luciano (1, B 805.) Κριτικῆς τινὸς καὶ ἐ. παρασκευῆς. In VV. LL. Τῶν ἔργων ἐξεταστικὸς e Xen. (Ἀπ. 1, 1, 7.) pro Inquirendi peritus. Ibid. τὸ ἐ. pro Stipendio, quod datur disquisitoribus: ut στρατιωτικὸν, Stipendium, quod datur militibus. " Ἐξεταστικῶς, More τῶν ἐξεταστῶν, " Accurate, Exquisite." [Orig. c. Cels. 5. p. 266.] " Ἀνεξέταστος, Non examinatus, Non exploratus, " Diligenti examine non cognitus s. perquisitus: ut " in illo gnomico præcepto, Ἀνεξέταστον μὴ κόλαζε " μηδένα. Sic Æschines, Ἀνεύθυνον δὲ καὶ ἀζήτη" τον καὶ ἀνεξέταστον οὐδέν ἐστι τῶν ἐν τῇ πόλει. " Et Demosth. (50.) Πότε καὶ παρὰ τοῦ, καὶ τί λα" βόντα, τί δεῖ ποιεῖν, οὐδὲν ἀνεξέταστον οὐδ' ἀόρι" στον ἐν τούτοις ἡμέληται. At Plato Apol. Ὁ δὲ ἀνεξ. " βίος, οὐ βιωτὸς ἀνθρώπῳ, Vita in quam non inquiri" tur: dicit enim paulo ante Socrates, ἐμοῦ ἠκούετε " διαλεγομένου, καὶ ἐμαυτὸν καὶ ἄλλους ἐξετάζοντος. " Ἀνεξετάστως, Sine examine, Inexplorato, ut Liv. " loquitur: Budæo Sine delectu, Sine discrimine." [Orig. c. Cels. 3. p. 124. * Ἀνεξεταστέλεγχος, Qui C nondum examinat vituperat, Tzetz. Exeg. in Il. p. 21. * Ἐνεξέταστος, Aristot. de Anima 1, 4, 5. * Ἀνεξετάζω, f. l. pro ἀντεξ., Schol. Bourd. ad Aristoph. Θ. 809. Philo 530. Par.] Ἀντεξετάζω, Contra, Ex adverso examino, Vicissim examino. Capitur pro Contendo aliquem s. aliquid cum alio, Comparo; nam comparaturi aliquid cum alio, id revocamus ad examen, et velut e regione alterius expendimus. In Athanasii Epist. ap. Theodorit. Καὶ αὐτὴν δὲ τὴν μεγάλην σύνοδον τὴν ἐν Νικαίᾳ καὶ τὰ παρ' ἐκείνων ἐάν τις ἀντεξετάζειν ἐκ παραλλήλου ἐθέλοι. Dicitur autem pro eod. ἀντεξετάζειν, παρεξετάζειν, παραλλήλους ἐξετάζειν, παραθεωρεῖν, ἀντιπαρατιθέναι, &c. || Dicitur etiam ἀντεξετάζειν ἑαυτὸν ἀμφισβητοῦντι, et pass. Ἀντεξετάζεσθαι, pro Offerre se liti, Negotio alieno se offerre. Quod vulgo dicunt, Partem se gerere, quasi Agere adversarium. Bud. || Ἀντεξετάζομαι, Contra, Ex adverso examinor. In VV. LL. exp. Pariter ex æquo cum aliquo examinor, Ex æquo cum aliquo æstimor. Capitur pro Conferor, D Comparor, sicut ἀντεξετάζω pro Confero, Comparo. || Ἀντεξετάζεσθαι forense verbum est: diciturque, sicut ἀντιδικεῖν, et ἀνταγορεύειν, pro Ad causam occurrere, Judicio se sistere, Ad judicium adesse: quod vulgo dicunt, Partem se gerere, quasi Adversarium agere, Bud. || Nec vero ἀντεξετάζεσθαι dicitur duntaxat de eo, qui adversatur in judicio, sed latius patet: unde Ἀντεξεταζόμενος τῇ νόσῳ e Luciano citatur (2, 174.) pro Adversans morbo, Cum morbo congrediens s. luctans. Bud. vero ἀντεξεταζομένους ait vocari æmulos ab eod. Luciano (1, 667.) Τοῖς μὲν ἀντεξεταζομένοις φθονοῦντα· τίθει γὰρ καὶ ἄλλους εἶναι τῶν αὐτῶν ἀντιποιουμένους. [* " Ἀντεξεταστέος, Comparandus, Max. Tyr." Wakef. Mss.] Ἀντεξέτασις, Collatio, Comparatio, quæ fit inter duas res, unam quasi ex opposito alterius examinando. Contentio dicitur a Cic., Bud. Est enim, inquit, contentio, ἡ τῶν παρ' ἀλλήλους τιθεμένων ἐξέτασις καὶ θεωρία: vel ἡ ἐκ παραλλήλου ἀντεξέτασις. [Ulp. in Dem. c. Lept. 127.] " Ἀντεξετασμὸς, i. q. ἀντεξέτασις."

A [* " Ἀντεξεταστικὸς, Aphthon. 29." Wakef. Mss.] Διεξετάζω, Perquiro, Diligenter inquiro. [" Διεξητασμένος, Eunap. 143." Wakef. Mss. * " Διεξέτασις, Quæstio judicialis, Chrys. in Ps. 95. T. 1. p. 925." Seager. Mss.] Ἀδιεξέταστος, Qui perquiri nequit. Affertur tamen duntaxat ἀ. λόγος e Sirach. (21, 18.) pro Inenarrabile verbum. [* Ἐπεξετάζω, unde * Ἐπεξέτασις, Thuc. 6, 42.] " Κατεξετάζω, Recognosco: " ut ἐξετάζω (sic) τὸ συμβόλαιον, in comparationibus " instrumentorum, in Pand. Ita Bud." Παρεξετάζω, Comparo, Chrys. τὴν ἐκείνου δικαιοσύνην τῇ φιλανθρωπίᾳ τοῦ θεοῦ. [Demosth. 741. fin. * Παρεξέτασις, Greg. Naz. 1, 369.] Ἀντιπαρεξετάζω, Vicissim comparo, Ex adverso comparo: exp. etiam, Contra disquiro. [Dionys. H. 1, 3. 142. 604. * " Ἀντιπαρεξέτασις, ad Hes. 1, 1630. n. 28." Dahler. Mss.] " Προεξετάζω, Ante examino, vel Prius perpendo." [Lucian. 460. * " Προσεξετάζω, Dem. c. Timocr. 3, 110. Tauchn." Boiss. Mss.] Συνεξετάζω: unde συνεξετάζομαι pro Annumeror, Bud. e Luciano (3, 622.) Idem ap. Dem. 231. (556.) Καὶ τοὺς συνεξεταζομένους μετὰ τούτου interpr. Assectatores hujus, subjungitque e Plut. hæc, quæ de Dem. scribit, Ὑπερβαλλόμενος ἐνεργείᾳ καὶ δεινότητι τοὺς ἐπὶ τῶν ἀγώνων καὶ τῶν δικῶν συνεξεταζομένους. Rursum e Dem. Συνεξετάζεσθαί τινι pro Stare ab aliquo, affert p. 240. (576.) Ἀλλὰ τούτῳ πάντας αὐτίκα δὴ μάλα συνεξεταζομένους τοὺς ῥήτορας ὄψεσθε ἐφεξῆς. Vide Ἐξετάζω. || Συνεξετάζειν videtur esse Contendere, παραθεωρεῖν, Bud. sed l. non proferens. [* Συνεξέτασις, Epiph. 1, 960. * Παρετάζω, unde Παρήτασεν, Hesych.]

ἝΤΕΡΟΣ, Alter; proprie enim de duobus. Il. B. (217.) de Thersite, Φολκὸς ἔην, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα, Claudus altero pede. Od. E. (265.) Ἐν δέ οἱ ἀσκὸν ἔθηκε θεὰ μέλανος οἴνοιο Τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος, Alterum vini, alterum aquæ; Unum vini, alterum aquæ: I. (429.) de tribus loquens, ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκεν, Τὼ δ' ἑτέρω ἑκάτερθεν ἴτην, Alteri vero duo. Xen. K. Π. 7, (5, 5.) Καὶ βάθος γε ὡς οὐδ' ἂν δύο ἄνδρες, ὁ ἕτερος ἐπὶ τοῦ ἑτέρου ἑστηκὼς, τοῦ ὕδατος ὑπερέχοιεν, Alter supra alterum. Ἕτεροι, Alteri, i. e. Altera pars, Altera factio. Il. Λ. (70.) Ὣς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες Δῄουν, οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο, Nec alteri s. altera pars de metu cogitabat; Nec alterutri vel alterutra pars. Ἐπὶ τὰ ἕτερα, In alteram partem. Xen. (Ἑ. 1, 2, 4.) Πρὸς τὸ ἕλος ἐπὶ τὰ ἕτερα τῆς πόλεως προσῆγε. Pro quo frequentius facta synæresi dicitur θάτερα. Ἕτεροι ap. Thuc. præcedente negativa particula οὐδὲ, μηδὲ, aliquoties ponitur pro comp. οὐδέτεροι, μηδέτεροι: 2, (72.) Καὶ ἔστε μηδὲ μεθ' ἑτέρων, δέχεσθε δὲ ἀμφοτέρους φίλους, ἐπὶ πολέμου δὲ μηδ' ἑτέρους, Neutrorum partes sequamini: 5, (48.) Οὐκ ἀπείρηντο τούτου ἕνεκα οὐδ' ὑφ' ἑτέρων, A neutris. Sic 7. Οὗτοι δὲ οὐδὲ μεθ' ἑτέρων ἦσαν, Cum neutris. Quemadmodum autem Lat. Alter alteri, Alter alterum, vel cum præp. Alter ab altero, aut simili, de pluribus usurpatur, sic et h. v. tam in plur., quam in sing. Thuc. (7, 64.) Ἕτερος ἑτέρου προφέρει, Alter alteri præstat: 2, (51.) Ἕτερος ἀφ' ἑτέρου, θεραπείας ἀναπιμπλάμενοι, —ἔθνησκον, Alter ex alterius curatione. Philo V. M. 1. Καὶ πρὸς ἑτέρους ἕτεροι τοιαῦτα ἐλεγοποίουν, Alter cum altero. Interdum sicut ἄλλος pro ἕτερος indifferenter ponitur, ut in illo Plat. de Rep. Ἄλλη μὲν ἡ ἀπωθοῦσα χεὶρ, ἑτέρα δὲ ἡ προσαγομένη, ita versa vice ἕτερος pro ἄλλος, et in plur. et in sing. Od. H. (124.) ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγόωσιν, Ἄλλας δὲ τραπέουσι, Alias decerpunt, alias calcant: sic enim quidam Gramm. accipiunt: licet Eust. ἐπὶ δύω μόνων hic quoque dici velit: eo quod postquam de unis dixisset, Τῆς δ' ἕτερον μὲν θειλόπεδον, de alteris subjungat, ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγόωσιν: tertias autem significare volens, addat, Ἄλλας δὲ τραπέουσι: sicut paulo post, πάροιθε δὲ ὄμφακές εἰσιν Ἄνθος ἀφιεῖσαι, ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσαι, Unæ deflorescentes, alteræ maturescentes: ut Cic. Unæ rerum, alteræ verborum. Idem (Il. I. 313.) Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει. Hesiod. Θ. cum multos jam enume-

rasset, subjicit (367.) Τόσσοι δ' αὖθ' ἕτεροι ποταμοὶ καναχηδὰ ῥέοντες,—Τῶν ὄνομ' ἀργαλέον πάντων βροτὸν ἄνδρα ἐνισπεῖν, Tot præterea alii fluvii sunt. Dem. (644.) Τρίτον δ' ἕτερον δικαστήριον πρὸς τούτοις. Æschin. (81.) Πρὸς ἑτέρῳ τινὶ τὴν γνώμην ἔχουσι. Thuc. 7, (29.) Οὐδεμιᾶς ἥσσων μᾶλλον ἑτέρας (ξυμφορὰ,) Calamitas nulla alia inferior. Diosc. Βοηθεῖ σκορπιοπλήκτοις ὡς οὐδὲν ἕτερον, Ut nihil aliud, s. Ut quidvis aliud. Herodian. (3, 10, 12.) Οὐδὲν ἕτερον ἀλλ' ἤ, Nihil aliud quam. Lucian. (2, 311.) Ἕτερα μὲν γὰρ ὁ πούς, ἕτερα δὲ ὁ ῥυθμός: (3, 572.) Ἕτερα ἀνθ' ἑτέρων σημαίνεις. Sicut vero Alius alii, Alius alium, Alius alio, et quæ ejusmodi sunt, Lat. dicitur, sic et ἕτερος in hac signif. Aristot. Eth. 3. Ἕτερα γὰρ ἑτέροις ἐστὶν ἡδέα, Alia aliis: Polit. 7. Διαφέροντες ἕτεροι τῶν ἄλλων ὅσον τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς ἥρωας ἡγούμεθα τῶν ἀνθρώπων διαφέρειν, Tantum alii ab aliis distantes, tanto alii aliis superiores. In hoc autem Thuc. 2. Πᾶσι μὲν ὑπῆρξε δὴ ὅσοι ἕτεροι ἑτέρων ἠξίωσαν ἄρχειν, videtur ἕτεροι superfluum esse, Omnibus accidit, qui aliis imperare studuerunt. Dicitur et ἕτερ' ἄττα sicut ἀλλ' ἄττα, Bud. 967. Sic ap. Lucian. (3, 580.) Νῦν δ' ἕτερ' ἄττα ἐπέλθωμεν, εἰ δοκεῖ. Pertinet huc ET Ἑτέραν τρέπεσθαι, sub. ὁδὸν, pro Alio se convertere, seu, ut e Cic. exp., Alio iter convertere: ex Ovid. Cœptum iter dimittere: e Virg. Mutare iter, viam: ex Lucr. Commutare viam retroque reverti. Lucian. (1, 110.) Καὶ πόρρωθεν ἰδόντες, ἑτέραν ἐκτρέπονται. Synes. Ὡς δὲ οὐ προὐχώρει ταύτῃ τὸ σπᾶσαί τι τῶν προσηκόντων, ἑτέραν ἐτράπετο, Cum hac via non proficeret, aliam rationem peragendæ rei instituit, Bud., ut Terent. Andr., Hac non successit, alia aggrediamur via. Pro quo idem Synes. dicit Τὴν ἐπὶ θάτερα τρέπεσθαι: Polyb. Τὴν ἐναντίαν ὁδὸν πορεύεσθαι. Conjungitur interdum cum τοσοῦτος. Æschin. (67.) Ἐξ Ἀκαρνανίας δὲ ἑτέρους τοσούτους, Totidem: paulo ante vero dixerat, Ἐκ Πελοποννήσου μὲν πλείονας ἢ δισχιλίους ὁπλίτας. Isocr. Paneg. Τοὺς δὲ ὑπὲρ αὐτῶν κινδυνεύσαντας ἑτέρου τοσούτου χρόνου τὸν μισθὸν ἀπεστέρησαν, Totidem mensium stipendio: dixerat autem antea, Ὀκτὼ μῆνας ταῖς ἑαυτῶν δαπάναις ἔθρεψαν. [" Sic ἕτερον τοσοῦτο, Herod. 2, 49. non quod Lat. dicimus, Alterum tantum, i. e. Duplum; sed Tantumdem vel Totidem, Ejusd. magnitudinis vel mensuræ. Item cum τοιοῦτος, Alius talis, i. e. Huic similis, Ejusd. generis vel Ejusd. naturæ. Herod. 1, 191. Ἐποίεε καὶ ὁ Κῦρος ἕτερα τοιαῦτα: 1, 207. Ἄνθρωπος καὶ σὺ εἷς καὶ ἑτέρων τοιῶνδε ἄρχεις: 2, 150. Ἤιδεα καὶ ἐν Νίνῳ γενόμενον ἕτερον τοιοῦτο." Schw. Mss.] || Ut Alius Lat., capitur etiam pro Diversus: opp. habens ὁ αὐτὸς, Idem. Plato de Rep. 1. Τούτῳ φαμὲν ἑκάστην τῶν τεχνῶν ἑτέραν εἶναι τῷ ἑτέραν δύναμιν ἔχειν, Aliam esse: Quintil. Quanto alius fuit ille infelicissimi juvenis affectus? Aristot. Eth. 10. Τὰ γὰρ ἕτερα τῷ εἴδει, ὑφ' ἑτέρων οἰόμεθα τελειοῦσθαι, Quæ enim specie alia s. diversa sunt; i. e. διαφέροντα, ut ibid. dicit. In qua signif. cum gen. interdum construitur, exponiturque Alius ab, Diversus ab. Aristot. de Mundo, Στοιχεῖον ἕτερον τῶν τεσσάρων, Elementum illud a quatuor illis: Eth. 9, (8.) Φίλαυτος μάλιστ' ἂν εἴη (ὁ ἐπιεικὴς) καθ' ἕτερον εἶδος τοῦ ὀνειδιζομένου, Diversa specie atque is, qui vitio vertitur, Bud. Plato de Rep. Ἕτερον τοῦ ἀληθοῦς, Diversum s. Alienum a vero: ἕτερα ἀλλήλων, Diversa inter se. Plut. de Frat. Am. loquens de Græcis sui temporis, Ἕτεροι τῶν πρότερον γενόμενοι, μόνῳ διέμειναν οἱ αὐτοὶ τῷ μισεῖν ἀλλήλους, ubi ἕτεροι et οἱ αὐτοὶ sibi opp., Multum mutati ab illis, qui priscis temporibus vixerunt, Alii atque illi priores. " Οὕτερος, Att. synaliphe pro ὁ " ἕτερος, ap. Herod." [1, 34. 134.]

[" Ἕτερος, ad Mœr. 112. Ammon. 11. 61. Lennep. ad Phal. 112. Valck. Diatr. 112. Phryn. Ecl. 216. Wakef. S. Cr. 5, 74. Thom. M. 377. Markl. Suppl. 572. Weisk. ad Longin. 321. Sinister, de manu, ad Herod. 702. Alius, Xen. Mem. 1, 1, 1. Deterior, Ruhnk. Ep. Cr. 183. Paus. 1, 419. I. q. κακὸς, Valck. Diatr. 112. Alienus, Improprius, Heind. ad Plat. Lys. 45. Alter e duobus, Brunck. Aristoph. 2, 248. Pro δεύτερος, Heyn. Hom. 6, 291. 7, 172. Pro ὁ ἕτ., Diod. S. 2, 619. Plato de LL. 350. Ast. Ἕτερος, ὁ ἕτ., Herod. Philet. 443. ad Dionys. H. 5, 117. Ὁ ἕτ., ad Diod. S. 2, 396. Heyn. Hom. 5, 576. 7, 172. De differentia inter ἕτ. et ἄλλος, 4, 470. 6, 583. Brunck. Or. p. 180. An ἄλλος ἕτ. dicatur, p. 217. Musgr. 345. Markl. Suppl. 572. 872. Ἕ. παρὰ, seq. accus., ad Herod. 435. Ἕ. δαίμων, Fortuna adversa, Bentl. Opusc. 20. cf. ad Xen. Eph. 162. Callim. 1, 461. De Cæteri ex ἕ. ducto, Clark. ad Il. B. 783. Cum gen., Abresch. Æsch. 2, 20. Jacobs. Anth. 12, 170. Dionys. H. 1, 78. 481. Plato Euthyphr. 36. Fisch. Diversus, ad Timæi Lex. 184. Ammon. 11. Valck. Hipp. p. 169. Ἕτ. et ἑταῖρος conf., Vann. Crit. 606. Plut. Mor. 1, 316. Oxon. Oppian. 1, 78. Belin., ad Thom. M. 96. Bergl. Alciphr. 204. Zeun. ad Xen. K. Π. 173. Porson. in Toup. Emendd. 4, 453. ad Herod. 167. 201. 260. Boeckh. ad Plat. Sim. 32. Hoeschel. ad Philon. Opusc. 252. ad Diod. S. 1, 621. 2, 204. T. H. ad Plutum p. 93. Potter. ad Clem. 13. ad Lucian. 2, 121. Boiss. Philostr. 345. 496. 613. Heind. ad Plat. Phædr. 210. 267. D. W. ad Plut. 3, 181. ad Charit. 754. Jacobs. Anim. 232. Anth. 6, 149. 175. Kuster. Aristoph. 240. Wakef. S. Cr. 4, 144. Ὁ ἕ. τὸν ἕ., Palæph. 141. ubi v. Fisch., Eur. Bacch. 893. Ἕ. καὶ, Hachenberg Grammat. 386. Ἕ. δεύτερος, Markl. Suppl. 872. Ἕ. ἐξ ἑ., Jacobs. Anth. 6, 288. Wakef. S. Cr. 5, 18. Ὁ ἕ. βραχίων, Aristoph. Ἐκκλ. 267. Ἕ. ἀπὸ, Callim. 1, 565. Ἕ. τις, ad Dionys. H. 1, 297. Ἐρασθῆναι ζῶον ἕτερον ἑτέρου, Palæph. 23. Fisch. Τὸν ἕ. τοῖν ποδοῖν, τὸν ἕ. πόδα, Herodian. 477. et n. Ἑτέροις ἕτερα, Valck. Hipp. p. 177. Wakef. Alc. 914. Ἄλλα ἑτέροις, Valck. Hipp. p. 178. Ἕ. τοιαῦτα, Herod. 61. De hoc similibusque, Wytt. Sel. 352. Τοσαῦτα ἕ., ad Liv. 1, 155. Ἕτερον μὲν, ἄλλο δὲ, Wakef. Trach. 383. Τὰ ἕ., Alterum, Herod. 7, 229. Ἕ. τὴν χώραν, Heind. ad Plat. Charm. 62. Ἄλλον ἑτέρῳ, Plato de LL. 326. Ast. Χἀτέρους ἄλλους, Eur. Suppl. 575. ubi v. Herm. p. 38. Seidler. Dochm. 352. Etym. 645, 50. Ἡτέρα, Aristoph. A. 85. 90. Θἠτέρᾳ, Brunck. Trach. 272. Χεὶρ ἑ., absolute, Sinistra, ad Paus. 355. Τί καὶ ἕ., Dionys. H. 2, 789.: Brunck. ad Poët. Gnom. 314.: ' Τοὐτέρου. Sic conjunctim excudi debuit. In Cod. scriptum τοῦ 'τέρου. Vide, si tanti est, Porti Lex. Ion. v. Τοὔτερον.'" Schæf. Mss.] " Ἑτερήρεα, " Hesychio ἀμφίβολα, Ambigua. Forsan etiam Al- " teri quadrantia." [" Ad Charit. 754." Schæf. Mss.] Ἑτερότης, Diversitas. Est v. philosophicum. Quomodo autem a διαφορὰ differat, docet Aristot. Metaph. 9. Plut. (10, 206.) Διὰ τὸ κἀκείνων μετέχειν ἑτερότητος καὶ ταυτότητος, Quod illarum utraque diversi et ejusd. vindicatione teneatur, Turn. Apud Eund. Numa, ἑ. καὶ διαφορὰ exp. Factio et simultas.

Ἑτεροῖος, Alteriusmodi, Non hujusmodi, Bud. e Synes. Τὸ δὲ ἑ. ἐστὶν, Hoc autem longe aliter se habet. Aristot. Ἑ. καὶ ἄμικτα, vocat Quatuor elementa, de Mundo 221. [" Ad Charit. 484. Maittair. Dial. 337. Lips. Heyn. Hom. 8, 767. Lucian. 1, 227. Adversus, ad Xen. Eph. 162." Schæf. Mss.] " Ἀτεροῖον, Hes. exp. τὸ ἑτερῶθεν καὶ χωρίς: idem " procul dubio est quod ἑτεροῖον." [* " Ἑτερεῖος, Auctor Philopatr. 18." Routh. Mss. Vide nott. Ἑτεροίιος, poët., Dionys. P. 1180.] Ἑτεροίως, Alio et diverso modo, ἄλλως πως, Hes. [* Ἑτεροιότης, Plato Parmen. p. 147.] Ἑτεροιόω, Alium atque alium facio, ἀφ' ἑτέρου σώματος εἰς ἕτερον μεταβάλλω, Ammon. Altero, ut Ovid. Fast. 1. Ille suam faciem transformat et alterat arte. Et pass. ἑτεροιοῦσθαι, Alium atque alium fieri, Bud. Philo V. M. 1. Ὅσον ἂν ἀρυσάμενος ἐπὶ τὴν γῆν ἐκχέῃς, αἷμα ξανθότατον ἔσται, πρὸς τῇ χρόᾳ καὶ τὴν δύναμιν ἑτεροιωθὲν εἰς ἀλλαγὴν παντελῆ, Ac præter colorem etiam potestate prorsus degenerabit, Turn. [" Jacobs. Anim. 255. ad Herod. 611. ad Anton. Lib. 2. Verh., Ammon. 92." Schæf. Mss.] Ἑτεροίωσις, Alteratio. Cum rerum qualitates alteræ atque alteræ fiunt, Bud.: ἡ ἀφ' ἑτέρου σώματος εἰς ἕτερον μεταβολὴ, ἀλλοίωσις autem, προτέρας ὑπολήψεως ποίησις ἑτέρα, Eust. Ammon. [" Ammon. 11. 93." Schæf. Mss. * Ἑτεροιωτικὸς, Sext. Emp. 82.] Ἀνετε-

ροίωτος, ὁ, ἡ, Qui alteratus non est, alterari nequit, In aliam atque aliam conversionis speciem non mutabilis, Aristot. de Mundo, [2, 9.]

Ἑτερώνιος, ad formam possessivorum factum ab ἑτέρων gen. plur. τοῦ ἕτερος: sicut ab ἄλλων fit ἀλλώνιος, ab ἐτύμων ἐτυμώνιος. Eust. [" Heyn. Hom. 8, 93." Schæf. Mss.] Ἑτέρῃ, Alia via, ratione, modo: ut ἐκείνῃ. ἘΤ Ἑτέρηφι, paragoge poët. pro eod.: s. ἑτέρως. Eust. ex Hesiod. ["E. 1, 214. Ἑτέρᾳ, Pind. N. 7, 9. Ælian. H. A. 3, 16.] Ἑτεράκις, Utraque vice, VV. LL. e Xen. sed perperam pro ἑκατεράκις. Erit autem ἑτεράκις, Altera vice. Ἑτέρωθεν, Altera e parte, Ex adversa parte, Il. A. (247.) Ἀτρείδης δ' ἑτέρωθεν ἐμήνιε, Σ. (32.) Ἀντίλοχος δ' ἑτέρωθεν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων. [Ἀτέρωθεν, Koen. ad Greg. Cor. 139. * Ἑτέρωτα, Æol. pro ἑτέρωθε, Apollon. de Adv. 606. * Κατερῶτα, Sappho ap. Dionys. de Comp. VV. c. 23. * Κατέροτα, Hesychio καὶ ἄλλοτε. * Κατέρυτα, Koen. ad Greg. Cor. p. 274.] Ἑτέρωθι, Alibi, Alio loco, ἀλλαχοῦ, Plut. Ἀλλὰ περὶ ταύτης μὲν ἑ. τῆς γνώμης γέγραπται τὰ δοκοῦντα, Alibi. Gal. ad Gl. 1. Ἑ. πάντα λέλεκται. Construitur etiam cum gen.: ut ἑ. γῆς, Aristid. Alibi terrarum. Lucian. (1, 835.) Ἑ. δὲ τῆς εἰκόνος, ἄλλοι ἔρωτες παίζουσι, In alia, s. etiam altera parte. [" Alio tempore, Herod. 3, 35." Schæf. Mss.] Ἑτέρως, Alio modo, Aliter, Od. (A. 234.) Νῦν δ' ἑτέρως ἐβάλοντο θεοὶ κακὰ μητιόωντες, At secus dii nunc verterunt, Aristoph. (N. 813.) ἑ. τρέπεσθαι, Secus verti, evenire. Philo de Mundo, Τὸ δὲ φανὲν καὶ τυπῶσαν, τοτὲ μὲν οἰκείως, τοτὲ δὲ ὡς ἑ. διέθηκε τὴν ψυχὴν, Interdum quodam alio modo afficit. [* " Αὐθετέρως, Jo. Diac. ad Hesiod. Ἀ. 154." Boiss. Mss.] Ἑτέρωσε, Alteram in partem, Alio, Od. Π. (179.) Ταρβήσας δ' ἑτέρωσε βάλ' ὄμματα, Il. Ψ. (231.) ἀπὸ πυρκαϊῆς ἑτέρωσε λιασθείς. Ἑτερόσε pro eod. VV. LL. Ἑτερόω, Altero, VV. LL. [" Ad Anton. Lib. 2. Verh." Schæf. Mss.] Ἑτέρωσις, Alteratio, VV. LL. [M. Anton. 4, 39.]

Μηδέτερος, ET Οὐδέτερος, SEU Οὐθέτερος, Eust., pro quibus divisa voce οὐδὲ ἕτερον et μηδὲ ἕτερον dixisse Thuc. supra ostendi, Neuter. Plato, Ἐμοὶ μὲν τοίνυν τούτων δοκεῖ μ. ποιεῖν, Neutrum horum. Idem Philebo, Τὸ μὲν χρυσὸν, τὸ δ' ἄργυρον, τρίτον δὲ μ. τούτων. Et in fem. ap. Aristot. Eth. 6. Αἱρετὰς δὲ οὔσας ἑκατέρας, καὶ εἰ μὴ ποιοῦσι μηδὲν μηδετέρα αὐτῶν. Plato de Rep. 2. Οἷς οἱ ἀμφότερα ἢ οὐδ. πιστευτέον, Quibus vel de utroque vel de neutro credendum. Οὐδ. ὀνόματα et ῥήματα a Gramm. Gr. dicuntur sicut Lat. Nomina neutra s. neutralia, illa quæ nec masc. nec fem., et verba, quæ nec act. nec pass. sunt. [" Μηδέτερος, Phryn. Ecl. 78. Jacobs. ad Anth. 1, 1. p. 18. Μηδέτερα pro μηδέτερον, Plato Lys. p. 47. Μηδ' ἕτ., Duker. Præf. Thuc. p. 8. ad T. 2. p. 138. 320. Bav. Μηδ' εἰς ἕτερον, Jacobs. Anim. 309. Demosth. 1236, 8. Οὐδέτερος, ad Xen. Eph. 150. ad Herod. 513. Οὐδέτερον, οὐδέτερα, Phryn. Ecl. 78. Porson. Or. 1593. Οὐδέτερα pro οὐδέτερον, Plato Lys. p. 42. Οὐδ' ἄτερος, Strato 77. Οὐδ' ἕτ., Duker. Præf. Thuc. 9. Οὐδ' ὑφ' ἑτέρων, Thuc. T. 2. p. 70. 216. 234. 236. Bav. T. 3. p. 284. Bip. Οὐθέτερος, Phryn. Ecl. 78. Lucian. 1, 398." Schæf. Mss.] Μηδετέρως, ET Οὐδετέρως, Neutro modo; Neutro genere, ap. Gramm. Athen. (701.) Λύχνα δὲ οὐδ. εἴρηκεν Ἡρόδοτος. Μηδετέρωσε, SIVE Οὐδετέρωσε, Neutro, Neutram in partem, Il. Ξ. (18.) οὐ δ' ἄρα τε προκυλίνδεται οὐδ., Nec in unam nec in alteram partem volvitur. Quædam tamen exempl. ibi divisim habent οὐδ' ἑτέρωσε. At Eust. priorem scripturam agnoscit. Thuc. 4, (118.) Μήτε ἐπιμισγομένους μηδετέρους μ., Neutrosque cum alteris ultro citroque commercium habere. [* Μηδετέρωθεν, Phurnut. de N. D. c. 17. p. 171.] Οὐδετέρωθεν, Neutra e parte, Gal. ad Gl. 2. Αὐτοουδέτερον, Per se neutrum, Absolute neutrum, vocab. Grammat.

[* Ἐξέτερος, Nicander Θ. 412. 744.] Μετεξέτεροι, Quidam, Nonnulli, i. q. ἔνιοι, Hes. Herod. (1, 63.) M. αὐτῶν, οἱ μὲν πρὸς κύβους, οἱ δὲ πρὸς ὕπνον (ἐτράποντο.) Idem, Μετεξ. τῶν θεῶν, Certi, Quidam dii. Apud Eund. (1, 199.) reperitur et fem. μετεξέτεραι, Nonnullæ. Nicander ap. Athen. (54.) λόπιμον κά-

A ρυόν τε Εὐβοίεϊ, βάλανον δὲ μ. καλέσαντο. Usus est et Arrian. 6, (26, 1.) Ὡς μ. ἀνέργαψαν.

¶ Ἅτερος, Dor. pro ἕτερος, sicut τράπω pro τρέπω et πιάζω pro πιέζω iidem dicunt: vel synæresi facta ex ὁ ἕτερος, unde et primam syllabam producit, Eust. Fem. EST Ἡ 'τέρα ET Θ'ητέρα: quæ genitivo et accus. hac contractione servata non proferuntur, Eust. Neutrum EST Θάτερον. A quo θατέρου et θατέρῳ in sing., et θάτερα in plur. in usu sunt: at θατέροις solœcismum habet, ut e Paus. docet Eust. Sed et Chrysippus ἐσχάτως βαρβαρίσαι ab eod. Paus. traditur eo, quod τὸν θάτερον τῶν Διοσκούρων dixerit. Hæc e Gramm. quantum ad casuum inflexionem attinet: nunc exempla proferenda sunt. Plut. (8, 348.) loquens de duobus Archiæ famulis, Ἐπυνθάνετο τῶν ὑπηρετῶν ὅ,τι βούλοιντο· λέγει δὲ ἅτερος, Ἀρχίας καὶ Φίλιππος ἔπεμψαν ἡμᾶς. Soph. Aj. (1108.) εἴ τε μὴ σὺ φῇς, Εἴθ' ἅτερος στρατηγὸς, Sive tu Menelaë non permittis, s. alter Græcorum dux Agamemnon. Aristot. de Mundo, Μέχρι θατέρου ἰσθμοῦ,

B Ad Isthmum usque alterum. Aristoph. (Ἐκκλ. 498.) θατέρῳ παραβλέπουσα (ὀφθαλμῷ,) Altero oculo. Plato de LL. Θάτερον δυοῖν, Duorum alterum. Et ap. Suid., Καὶ τούτων ἅτερος τῶν ἀνδρῶν. Item, Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς ἅτερος τῶν πρέσβεων. Aristot. Metaphys. 11. Καὶ οὐχ οὕτως ἔχει ὥστε μὴ εἶναι θατέρῳ πρὸς θάτερον μηδὲν, Nihil alteri cum altero: de Part. 2. Ἵνα ἰσάζῃ τὴν θατέρου ὑπερβολὴν θάτερον: de Mundo, Ἐπὶ θάτερον δὲ κέρας πάλιν εὐρύνεται, Ad alterum vero cornu rursum amplificatur: et, Κατὰ θάτερον πλατύνεσθαι, In alteram partem dilatari. Τῷ γὰρ παρὰ θάτερον ἁμαρτεῖν, πάντως οὐ ποιήσεις, Nam ut in altero pecces. Θάτερα plur. sæpe usurpatur pro sing. Plato Τριῶν οὖν ὄντων ἡμῖν ὧν τινων βούλει, τίθει, καλλίοσιν ἵνα ὀνόμασι χρώμεθα, τὸ μὲν, χρυσόν· τὸ δ', ἄργυρον· τρίτον δὲ, μηδέτερα τούτων. Quibus subjicit, τὸ δὲ μηδέτερα τούτων ἔσθ' ἡμῖν ὅπως θάτερα γένοιτ' ἂν, χρυσὸς, ἢ ἄργυρος; Inde ἐπὶ θάτερα, In diversum, In alteram partem. Plato Protag. Ἐκ μὲν τοῦ ἐπὶ θάτερα Καλλίας, ἐκ δὲ τοῦ ἐπὶ θάτερα Ξάνθιπ-

C πος, Ab altero latere Callias, ab altero Xanthippus; s. Hinc et hinc. Aristot. Ἐπὶ θάτερα καθήκει μεταξὺ τοῦ πνεύμονος. Synes. Τὴν ἐπὶ θάτερα τραπώμεθα. Thuc. 1, (87.) Ἐς τὰ ἐπὶ θάτερα, In alteram partem. Herodian. 3, (8, 13.) Τοῖς μὲν ἐξ ἀνατολῆς ἀνθρώποις φιλίαν, τοῖς δ' ἐπὶ θάτερα γνῶσιν Ἀλβίνου, Orientalibus amicitiam cum Albino, iis vero, qui ab altera parte erant, notitiam. Xen. Ἑ. (7, 4, 30.) cum gen. dixit, Τἀπὶ θάτερα τοῦ ποταμοῦ παρετάξαντο, Ab altera parte fluvii; s. Ultra fluvium. Pro quo Idem (Ἑ. 1, 2, 4.) solute dixit, Ἐπὶ τὰ ἕτερα τῆς πόλεως, ut in Ἕτερος annotavi. Dicitur et ἐπὶ θάτερα μὲν, ἐπὶ θάτερα δὲ, sicut ἐπὶ τάδε μὲν, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ, pro Citra et ultra. Bud.

ἜΤΙ, Adhuc, Etiam nunc, Thuc. 2, (2.) Καὶ Πυθοδώρου ἔτι δύο μῆνας ἄρχοντος Ἀθηναίοις, cum Pythodoro duo menses adhuc superessent summi magistratus. Ad verbum, Duos adhuc menses fungente magistratu. Idem 7. Ἔτι καὶ ἐκ τῶν παρόντων ἐλπίδα

D χρὴ ἔχειν. Ubi καὶ non jungo cum ἔτι. Bion (2, 1.) Ἰξευτὰς ἔτι κῶρος ἐν ἄλσεϊ δενδράεντι Ὄρνεα θηρεύων, Qui adhuc erat puer, licet Naso aliter usus sit hoc adv. de ætate itidem loquens, O nec adhuc juvenis, nec jam puer. Opp. vero ἔτι et ἤδη, a Luciano Lex. Ἤδη μὲν ἀγλευκὴς, ἄπεπτος δὲ ἔτι. Itidem in h. Philostr. Epist., quæ tota paucis hisce continetur verbis, Ἔπεμψά σοι σῦκα ἠρινά· θαυμάζοις δ' ἂν αὐτῶν ἢ τὸ ἤδη ἢ τὸ ἔτι, Erit autem quod mireris eas vel adhuc esse, vel jam esse. Intelligit autem, ut opinor, Mireris adhuc esse, si sint anni antecedentis, Mireris jam esse, si sint hujus anni, nam utrumvis sit, ἠρινὰ fuerint, habita ratione temporis, quo reperiuntur: ut si nivem æstivam vocemus, quo æstate reperitur. At Naso in l., quem modo attuli, Lat. vocum usum immutasse videtur, O nec adhuc juvenis, nec jam puer: pro Qui ætate es media inter juvenilem et puerilem, Qui nec jam es juvenis, nec adhuc es puer: i. e. Et nondum es juvenis, et non amplius es puer, οὔτε νεανίσκος ἤδη, οὔτε παῖς ἔτι.

Sed Adhuc dixit hic pro Ad hunc usque diem, ut sæpe accipitur, licet in paulo diversis loquendi generibus.' Alibi vero Adhuc et ipse dixit pro ἔτι, de ætate itidem loquens, Seu caperis primis et adhuc crescentibus annis. Schol. Soph. annotat ἔτι i. esse q. ἀκμήν, cum dicitur, ἔτι νέος ἐστὶ, et ἔτι ποιῶ τόδε. Cic. hæc Plat. Phædro, Νέος ἔτι, ὦ Φαῖδρε, Ἰσοκράτης interpr. Adolescens etiam nunc, o Phædre, Isocrates est. || Ἐπὶ ἔτι, pro Usque adhuc, Ad hunc usque diem, Bud. e Plat. Addit vero et ἔτι καὶ νῦν pro Adhuc, e Gaza ap. Cic. de Senect. In VV. LL. ἔτι μὴν pro Huc usque, Adhuc: et ἕως ἔτι pro Huc usque, ex Æschine. ||"Ετι, Amplius, Præterea, Dem. Phil. 2. Τί πρὸς τούτοις ἔτι; Lucian. (1, 780.) p. 117. Ἢ τίνος γὰρ ἕνεκα ἔτι κάμνοιμεν; Sæpe vero cum οὐκ, ut Lat. Non amplius, Non jam. Thuc. 7, (81.) Οὐ πρὸς ἐκείνων μᾶλλον ἦν ἔτι ἢ πρὸς τῶν Ἀθηναίων. Lucian. (1, 572.) p. 80. Οὐκ ἂν ἀφεθείης ἔτι: (780.) p. 117. Οὐκοῦν ἂν παρὰ τῷ προτέρῳ εὕρῃς αὐτὴν, οὐκ ἔτι τὸν ἕτερον ἀποδύσεις. Ibid. vero et præcedente ἤδη, quod otiosum videri potest, Καὶ ἡμεῖς τοίνυν εἰ εὕροιμεν ἤδη παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς τὴν φιάλην, οὐκ ἔτι ἐρευνᾷν τοὺς ἄλλους ἀξιώσομεν. Sed et ipse Hom. sic utitur, ut Od. Λ. (455.) ἐπεὶ οὐκ ἔτι πιστὰ γυναιξὶ, I. (350.) σὺ δὲ μαίνεαι οὐκ ἔτ' ἀνεκτῶς. Sed Οὐκέτι scribitur etiam conjunctim, sicut Μηκέτι. Il. B. (259.) Μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπείη: perinde ac si dixisset, inquit Eust., ἐὰν μὴ τόδε ποιήσω, μηκέτι ζῴην. Dem. Καὶ μηκέτι τῶν συμβούλων, ἀλλὰ τῶν κολακεύειν ἑτέρους βουλομένων ἐξέτασις ἦν. || Nonnunquam autem οὐκ ἔτι s. οὐκέτι sonat Non item. || At per particulam Jam non solum in præced. exemplis et similibus; verumetiam in aliis redditur. Alicubi vero et per Jam inde: ut Luc. 1, (15.) Καὶ πνεύματος ἁγίου πλησθήσεται ἔτι ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ, Jam inde ab utero matris suæ. Lubenter enim hanc interpr. admitto et ut sensui loci convenientem, et ut quam reddat verisimilem. Comp. Ἐξέτι, quo utitur Hom. Il. I. 106. Ἐξέτι τοῦ ὅτε, διογενὲς, Βρισηΐδα κούρην Χωομένου Ἀχιλῆος ἔβης κλισίηθεν ἀπούρας: nam et hic accipio ἐξέτι τοῦ, sive ἐξ ἔτι τοῦ: utroque enim modo scribitur, pro Jam inde, Ex eo tempore. Quod Homericum imitatus Gregorius dixit Carm. Ἐξέτι τοῦ ὅτε μοι πικρὴν ἐπομόρξατο ποινὴν Γεῦσις. Sed et simplex ἔτι pro Jam inde, alibi observasse mihi videor. Item quod dicitur a Lat. Jam vero, id Demostheni esse ἔτι τοίνυν putat Bud., exp. tamen et alio modo, sc. Atque etiam, 917. ||"Ετι non solum per Præterea, sed et per Etiam, Quinetiam, Insuper, verti potest aliquando. Hom. certe ἠδ' ἔτι dixit pro Atque etiam, Il. A. 96. Τοὔνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν ἑκηβόλος, ἠδ' ἔτι δώσει. At Il. I. 105. addidit et καὶ, Οἷον ἐγὼ νοέω, ἠ μὲν πάλαι, ἠδ' ἔτι καὶ νῦν. Dem. ἔτι τοίνυν pro Atque etiam, sicut et pro Jam vero, ut ante dictum fuit. Et ἔτι μὴν, in VV. LL. itidem pro Etiam, Præterea. Dicitur et ἔτι δὲ, vel "Ετιδε, ut alicubi scribitur, pro Quinetiam, Insuper. Plato Phædro, Δοκεῖ μοι ἀμείνων ἢ κατὰ τοὺς περὶ Λυσίαν εἶναι λόγους, τὰ τῆς φύσεως, ἔτι δὲ ἤθει γεννικωτέρῳ κεκρᾶσθαι, Cic. interpr. Præterea, p. 6. mei Lex. Cic. Sed paulo post habetur,"Ετι τε εἰ αὐτῷ μὴ ἀποχρήσαι ταῦτα, Cic. Aut si his contentus non fuerit. At e Plut. affertur ἔτι δὲ μᾶλλον, pro Sed magis etiam, non vacante sc. particula δέ. Suspicor autem hoc ipsum Lat. Etiam ab ἔτι hanc signif. habente sumtum esse; nam dici Etiam quasi Et jam, nullo modo mihi fit verisimile. ||"Ετι de fut. tempore, pro Posthac, In posterum. Cujus signif. aptissimum exemplum esse puto h. versum Od. (B. 230.) E. (8.) Μή τις ἔτι πρόφρων, ἀγανὸς, καὶ ἤπιος ἔστω Σκηπτοῦχος βασιλεύς. At Schol. Eur. annotat ἔτι de fut. tempore in isto etiam Eur. versu, ubi alioqui præsenti jungitur, Med. (1011.) Θάρσει· κρατεῖς [κάτει Pors.] τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι. Sed illi minime subscribo, cum sumi possit in ea signif., quam primam illi dedi. Ex Aristoph. B. affertur pro Posthac, ὅστις ἔτ' οἰμώξεται: [cf. Πλ. 137.] ||"Ετι interdum vacat: Od. Ω. εἴ μ' ἔτι γνοίῃ. Sic et ap. Soph. παρέλκον annotatur non uno in l. Alicubi vero et ap.

Aristoph.: putaturque Att. esse hic istius particulæ usus. Apud Hesiod. abundat et post οὐκ, diciturque οὐκ ἔτι pro οὐκ solo: (Ἀ. 49.) διδυμάονε γείνατο παῖδε, Οὐκ ἔθ' ὁμὰ φρονέοντε. Sed et in plerisque aliorum poëtarum ll. οὐκ ἔτι pro οὐκ observavi. Apud Hom. autem geminatur etiam hæc particula in uno eodemque orationis membro, Od. Λ. (622.) οὐ γάρ ἔτ' ἄλλον Φράζετο τοῦδ' ἔτι μοι κρατερώτερον εἶναι ἄεθλον, ubi vacare posterior censetur, [al. τοῦδέ τί μοι χαλεπώτερον.] " Κἄτι, Att. synaliphe pro καὶ " ἔτι, Et adhuc, s. Et amplius. Et κἄτι μάλιστα, " pro Atque adeo. Προσέτι, Adhuc, Insuper, Præ- " terea. Ex Herod. προσέτι τούτοισι, pro Præter hæc, " Sub hæc." De Οὐκέτι, et Μηκέτι, et Ἐξέτι dictum est in præcedentibus. At Εἰσέτι, pro quo et εἰς ἔτι scribitur, interdum præp. otiosam habere videtur: ut Lucian. εἰσέτι καὶ νῦν, s. εἰς ἔτι καὶ νῦν. Interdum vero dicitur pro Adhuc in posterum, In posterum quoque. Plut. Apophth. Εἰ γὰρ τήμερον, ἔφη, τέθνηκε, καὶ αὔριον ἔσται καὶ εἰσέτι τεθνηκώς. Ubi tamen vulgo exp. Ulterius.

[" "Ετι, Porson. Med. p. 36. Thom. M. 378. Heyn. Hom. 5, 282. Valck. Callim. 27. Casaub. ad Athen. 1. p. 13. ad Xen. Œc. 7, 18. ad Xen. Eph. 185. ad Il. M. 231. ad Herod. 508. Toup. ad Longin. 383. T. H. ad Lucian. 1, 212. ubi et de confus. τῶν ἔτι, ἐπὶ, ἐπεὶ, Scheller. Præf. ad Ælian. xvii. Jam, Jam nunc, Dionys. H. 3, 1448. ad Charit. 701. Posthac, ad Xen. Mem. 2, 9, 8. Locella ad Xen. 175. 236. ad Charit. 259. Brunck. ad Trach. 257. Præterea, ad Xen. Eph. 257. Conf. c. ἔτη, ad Mœr. 112. ad Lucian. 1, 800. Reits. ad Artem. 407.; cum ὅτι, Coray Theophr. 312. Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 268. ad Xen. Œc. p. 45.; cum ἔστι, Thom. M. 316. Bast Lettre 215. ad Dionys. H. 3, 1364. Heind. ad Plat. Gorg. 193.; cum ἐπὶ, Beck. Var. Lect. Aristot. 18. Wessel. Probab. 88. Abresch. Lectt. Arist. 193. ad Charit. 422. 701. Jacobs. Anth. 7, 323. 8, 341. 9, 212. T. H. ad Plutum p. 432. ad Dionys. H. 1, 420.; cum ἐκ, ad Diod. S. 2, 390.; cum τι, τε, Steinbr. Mus. Tur. 1, 188. Brunck. Phil. 1348. El. 1189. ad Æsch. Pers. 436. Clark. ad Il. A. 124. Toup. Opusc. 1, 118.; cum ἐνὶ, ad Od. 12, 54. Δ' ἔτι conf. c. δέ τι, Schrader. ad Musæum p. 96. 370. Markl. Suppl. 580. ad Charit. 749. Markl. Iph. p. 157. 333. Jacobs. Anth. 6, 78. 404. Musgr. Hel. 707. Schneid. Eclog. 138. T. H. ad Plutum p. 429. Heyn. Hom. 4, 110. 125. 152. 159. 163. 244. 262. 285. 5, 685. 6, 496. 575. 7, 48. 8, 86. 159. 436. 452. 462. 479. Aliquando a librariorum liberalitate provenit, Porson. Phœn. 1613. Eleganter redundat, ad Od. P. 460. Σ. 214. De sede, Porson. Or. 499. Dionys. H. 2, 951. Cum compar., Thuc. T. 3. p. 302. Bip. Eldik. Suspic. 4. ad Herod. 512. Πρὸς ἔτι τούτοις, Demosth. 560. "Ετι μὴν καὶ, ἔτι γεμὴν καὶ, Eutecnius in Nicandr. p. 283. Band. "Ετι δὲ, ἔτι δὲ καὶ, Xen. Mem. 1, 2, 1. ibique var. lectt. T. H. ad Lucian. 1, 198. Γ' ἔτι, ad Dionys. H. 5, 87. "Ετιγε, Koen. ad Greg. Cor. 123. Καὶ ἔτι γε, Markl. Suppl. 392. "Ετι πότε, Musgr. Hel. 1164. Xen. K. Ἀ. 1, 6, 8. Καὶ ἔτι, κἄτι, Toup. Opusc. 1, 358. Emendd. 2, 76. Valck. Hipp. p. 261. Ἡ ἔτι γένεσις, D. R. ad Longin. 250. Ἐξέτι, Apoll. Rh. 1, 976. Epigr. adesp. 281. Jacobs. Anth. 12, 276. Heyn. Hom. 5, 544. Opp. Ἀ. 5, 463. ad Callim. 1, 51. 62. 2, 9. Melius ἐξ ἔτι, sic dicetur πρὸς ἔτι. Εἰσέτι, ad Charit. 480. Jacobs. Anth. 7, 188. Phanocles, Antip. Th. 54. Alpheus 5. Musgr. Iph. T. 644. Ruhnk. Ep. Cr. 125. 157. 303. Alciphr. 106. Moschus 2, 19. 45. 3, 54. 93. Plut. Mor. 1, 748. ad Callim. 1, 183. ad Herod. 422. Mitsch. H. in Cer. 228. Adhuc, Probl. Arithm. 22. 29. Jul. Ægypt. 39. Athlet. Stat. 43. Agathias 93. Jacobs. Anth. 11, 29. 94. Apoll. Rh. 2, 1145. 3, 203. 4, 534. 1397. T. H. ad Plutum p. 388. ad Lucian. 2, 345. Εἰσέτι νῦν, 2, 117. Εἰσ. τότε, Hippolyt. 2, 223. Fabric. Μηκέτι, Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 176. Conf. c. οὐκέτι, Jacobs. Anth. 9, 226.; cum μηδ' ἔτι, Heyn. Hom. 4, 274. M. τι et μηδέν ἔτι conf., ad Dionys. H. 1, 151. Non, 268. "Ετι μηδ', Theocr. 16, 97. Μηκ., οὐκέτι, Musgr. Alc. 323. Οὐκ-

ἔτι, Thom. M. 376. 664. ad Diod. S. 1, 439. Eur. Rhes. 17. Jacobs. Anth. 7, 128. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 176. Οὐκέτι, οὐκ ἔτι, Heyn. Hom. 4, 652. 703. 6, 316. Ἔτ' οὐκ, Apoll. Rh. 2, 28. Aristoph. N. 1373. Gernhard. in Soph. Phil. p. 153. Poët. Gnom. p. 79. Οὐκέτ', Boiss. Philostr. 310. An pro οὐκέτι, dicatur ἔτι οὐκ, Toup. Emendd. 4, 446. Οὐκέτι inter articulum et nomen, Thuc. T. 2. p. 218. Bav. Non, Il. 9, 164. Simon. Dial. 24. Ast. ad Plat. de LL. 582. Reisk. in Miscell. Lips. Nov. 9, 1. p. 129. Dionys. H. 1, 184. 224. 285. ad 5, 386. Wopkens Lectt. Tull. 168. Heyn. Hom. 4, 653. 704. 5, 476. 6, 316. Zeun. ad Ages. 303. Οὐκέτι δὴ, Pamphil. 2. Jacobs. Anth. 9, 265. μὴ, de constr., Dawes. M. Cr. 221. Οὐκ — ἔτι, Porson. Hec. p. 20. Ed. 2. Soph. Aj. 519. Erf. Dionys. H. 3, 1339. Προσέτι, ad Charit. 702. Lucian. 2, 14. Προσέτιγε, Wytt. ad Plut. de S. N. V. 8." Schæf. Mss.]

"ἜΤΝΟΣ, τὸ, Puls e leguminibus, Pulmentarium " e leguminibus confectum, fresis sc. elixisque. Gal. B " enim in libro περὶ εὐχυμίας καὶ κακοχυμίας tradit " ἔτνος sese et alios Medicos nominare τὸ ἐκ τῶν ἐρεχθέντων ὀσπρίων τε καὶ χεδρόπων σκευαζόμενον. " Sic sane ap. eund. Gal. legimus κυάμινον ἔτνος, ap. " Hippocr. φάκινον ἔτνος. Nimis igitur restringit " vocabuli hujus signif. Schol. Aristoph. dum ἔτνος " esse dicit εἶδος ἀθάρας ἀπὸ φασηλίων: et alibi, " ἔτνος vocari τὴν ἀθάραν καὶ τὸ πίσινον ἀφέψημα s. " ἕψημα. Nec enim e phaseolis duntaxat et pisis " fit, sed aliis etiam leguminibus. Deinde sunt qui " ἀθάραν aut speciem ἀθάρας esse negent: cum eam " Diosc. tradat σκευάζεσθαι ἐκ τῆς ἀληλεσμένης εἰς " λεπτὸν ζειᾶς, esse autem ῥόφημα ὥσπερ πολτάριον " ὑγρόν: ἔτνος vero sit spissius. Frequenter porro " h. v. utitur Aristoph. ut B. (62.) Ἤδη ποτ' ἐπεθύμησας ἐξαίφνης ἔτνους; Et (505.) Ἔπεττεν ἄρτους, " ἧψε κατερικτῶν χύτρας Ἔτνους δύ' ἢ τρεῖς. Et Ἐκκλ. " (845.) Χύτρας ἔτνους ἕψουσιν αἱ νεώταται. In quorum ll. secundo nota addidisse κατερικτῶν, Fresorum, sc. ὀσπρίων, s. χεδροπῶν: alibi ἐπίπαστα ap- C " pellat τὰ ἐπιπασσόμενα τῷ ἔτνει ἄλευρα, inquit ejus " Schol. INDE Ἐτνοδόκος τορύνη dicitur Tudicula s. " Cochlear quo τὸ ἔτνος δεχόμεθα et ex olla expromimus: quæ ETIAM Ἐτνήρυσις nominatur, quoniam ea τὸ ἔτνος ἀρύομεν s. ἀρύτομεν, i. e. quoniam " ea pultem illam ex olla haurimus. In Epigr. " (Anal. 2, 258.) Καὶ κνῆστιν καὶ τὰν ἐτνοδόκον," [al. ἐτνοδόνον] " τορύναν. Aristoph. 'Α. (245.) ἀνάδος " δεῦρο τὴν ἐτνήρυσιν, Ἵν' ἔτνος καταχέω του 'λατῆρος " τουτουΐ." [Anecd. Bekkeri p. 39.] " INDE ET " Ἐτνηρὸν ἕψημα dicitur pro ἔτνος, s. simile τῷ ἔτνει, " aut quod est ἐξ ἔτνους. Athen. (406.) e Phania de " Plantis, Χεδροπώδης ἥμερος φύσις ἐν σπέρματος ἢ ἑψήσεως ἕνεκα σπείρεται, οἷον ὁ κύαμος, πίσος· ἐτνηρὸν " γὰρ ἐκ τούτων ἕψημα γίνεται, i. e. solent ex his " ἕψεσθαι ἔτνη." [* " Ἐτνοδόνος, Jacobs. Anth. 7, 78. 9, 257. Ἐτνοδόκος, Ἐτνοδόνος, Kuster. Aristoph. 114. Toup. Opusc. 1, 463. Emendd. 4, 473." Schæf. Mss. * Ἐτνοδόπος, Anal. 1, 224. * Φίλετνος, Phryn. Bekkeri 70. * Ἐτνίτης, Athen. 114. ἄρτος.]

"ἙΤΟΙΜΟΣ, s. Ἑτοῖμος, antiquo Att. more, ut " ἐρῆμος, ὁμοῖος, et similia, Promtus, Paratus, Qui in " promtu et ad manum est. Od. Ξ. (453.) ἐπ' ὀνείαθ' " ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον. Et Il. Ξ. (53.) Ἦ " δὴ ταῦτά γ' ἑτοῖμα τετεύχαται. Et Thuc. 1, (20.) " p. 8. Ἐπὶ τὰ ἕτοιμα μᾶλλον τρέπονται: de iis historicis quibus ἀταλαίπωρός ἐστιν ἡ ζήτησις τῆς ἀληθείας. Dicunt etiam ἐξ ἑτοίμου pro tanquam E penu " in quo in promtu et ad manum est quod promere " velis. Isocr. ad Philipp. Στρατιώτας σὺ μὲν ἐξ ἑτοίμου λήψῃ τοσούτους. Et Xen. (Ἀπ. 2, 6, 16.) Ἐξ " ἑτοίμου τοῖς καλοῖς κἀγαθοῖς φίλον εἶναι. Ubi ἐξ ἑτοίμου εἶναι i. est q. ἕτοιμον εἶναι. Dicit enim Thuc. " (6, 65.) Ἐπειδὴ αὐτῷ ἕτοιμα ἦν. Pro quo alii dicunt " ἕτοιμον ἔχειν. At ἕτοιμον ποιεῖσθαι, est Parare et " facere ut in promtu et ad manum fit. Homo etiam " aliquis esse ἕτοιμος dicitur, itidem pro Promtus, " Paratus. Ac interdum cum infin., ut Parare ap.

A " Lat. Demosth. pro Cor. Τοῖς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας " ἀγωνίζεσθαι βουλομένοις ὑπάρχεθ' ὑμεῖς ἕτοιμοι, καὶ " βοηθήσετε. Ubi etiam nota dat. personæ. Cum " infin. Isocr. Panath. Ἑτοίμοις οὖσιν ὁτιοῦν πάσχειν. " Xen. K. Π. 4, (1, 1.) Ἕτοιμοί εἰσι μάχεσθαι εἴ τις " ἐξέρχοιτο. Neutro genere τὸ ἕτοιμον subst. accipi" tur pro Promtitudo. E Philostrato τὸ ἕτοιμον τῆς " γνώμης affertur pro Animi iracundia." [* Ἑτοιμοθάνατος, Strabo 15. p. 1039. * " Ἑτοιμοκλῆς, Bergl. Alciphr. 404. * Ἑτοιμάριστος, ib." Schæf. Mss. * Ἑτοιμοκοπία, Hippocr. 28. lect. dub. " forte leg. ματαιοκ." Schn. Lex. Suppl. * " Ἑτοιμόκοσσος, Bast Lettre 144. * Ἑτοιμολόγος, Toup. Opusc. 1, 135. 2, 120. * Ἑτοιμολογέω, ib." Schæf. Mss. * Ἑτοιμολογία, Epiph. 1, 829. * " Ἑτοιμομεμφής, Eust. Il. 821, 28." Wakef. Mss. * " Ἑτοιμοπαθής, Nicet. Eugen. 6, 132. * Ἑτοιμοπενθής, 9, 192." Boiss. Mss. * Ἑτοιμοπειθής, Annal. 11, 11. Paratus ad parendum, Anon. περὶ Πνευμάτων, p. 219. Valck. * " Ἑτοιμόπιστος, Max. Planudes Ovid. Met. 7, 826. 15, 101. 498. * Ἑτοιμόπτωτος, Phrynichus Bekkeri 367." Boiss. Mss. * Ἑτοιμόρροπος, Nicet. Annal. 5, 7. * Ἑτοιμοτόμος, Anal. 2, 119. * Ἑτοιμοτρεπής, Cyrill. Alex. in Zachar. p. 790. * Ἑτοιμοτρεχής, Nicet. Annal. 17, 2. * Ἑτοιμότρωτος, Pisid. 402. * " Ἑτοιμόφλεκτος, Nicet. Eugen. 5, 414." Boiss. Mss.] " Ἀνέτοιμος, Qui " expeditus paratusque non est, Imparatus," [Polyb. 12, 20, 6. * Ἀνετοίμως, Appian. B. M. 178. * " Αὐθέτοιμος, Poëtaster ante Wernsdorfii Philen 94." Boiss. Mss.] " Ἑτοίμως, Promte, Expedite, Alacriter. Isocr. ad Archid. Τοῖς λίαν προθύμως ποιοῦσι τὸ προσταττόμενον. Dem. pro Cor. Εἰς ἔχθραν " καὶ τὸ προσκρούειν ἀλλήλοις ἑτοίμως ἔχοντας." [Xen. K. 'A. 2, 5, 1. * Ἑτοιμοτέρως, Trall. 12. p. 237.] " Item " SUBST. Ἑτοιμότης, Promtitudo, Alacritas, Propen" sio. Plut. de Educ. Lib. (Mor. 1, 21.) Ἀποδοκιμάζειν τῶν λόγων τὴν ἑ., Dicendi promtitudinem s. " Promtitudinem ad dicendum subito et ex tempore. " Greg. Ἑ. πρὸς τὸ χεῖρον, Animus ad id quod pejus " est promtior, Propensio ad malum. Est inde et " VERB. Ἑτοιμάζω, i. q. ἕτοιμον ποιῶ, Paro, Expedio, " Facio ut in promtu et ad manum sit. Il. A. (118.) " Αὐτίκ' ἐμοὶ γέρας αὖτις ἑτοιμάσατε. Polyb. 5. Ὁ δὲ, " ἀποδοὺς τὸ σύνθημα τοῦ καιροῦ τοῖς ὑπεναντίοις, ἡτοίμαζε τοὺς ἠθροισμένους κατὰ τὴν οἰκίαν. Passiva " quoque et med. voce utuntur in act. signif. Il. K. " (571.) Νηῒ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἔναρα βροτόεντα Δόλωνος " Θῆκ' Ὀδυσεὺς, ὄφρ' ἱρὸν ἑτοιμασσαίατ' Ἀθήνῃ, Sa" crificium pararent Minervæ: Ion. pro ἑτοιμάσαιντο. " Polyb. 5. Σίτου μὲν καὶ χρημάτων πολὺ πλῆθος, ἔτι " δὲ τειχῶν καὶ βελῶν κατασκευὰς, μετὰ πολλῆς ταλαιπωρίας καὶ δαπάνης ἑτοιμαζόμεθα. Appian. B. C. 2. " de Cæsare, Χεῖρα πολλὴν ἀφανῶς ἡτοιμάζετο, Ma" gnam militum manum comparabat clanculum. " Greg. de Homine, Δέον σπέρματα καταβάλλειν, καὶ " δι' ἐπιμελείας ἑαυτῷ τοὺς καρποὺς ἑτοιμάζεσθαι. " INDE Ἑτοιμασία, ἡ, Promtitudo, Alacritas, ut " ἑτοιμότης. Basil. in Epist. Ἑ. καρδίας." [" Max. Planudes. Ovid. Met. 4, 762." Boiss. Mss. * Ἑτοιμαστής, Clem. Alex. Strom. 6. p. 826. * Ἑτοιμαστής, D Gl. Metator. * Παρετοιμάζω, unde * Παρετοιμασία, Gl. Paratio.] " Προετοιμάζω, Præparo," [" Jo. Cantacuz. Hist. 1, 4." Boiss. Mss. * Προετοιμαστής, Præparator, ap. Lexx. Schneideri et aliorum ἀμαρτύρως.]

ἜΤΟΣ, τὸ, Annus, Thuc. 2, (70.) Καὶ τὸ δεύτερον ἔτος ἐτελεύτα τῷ πολέμῳ τῷδε, 3, (116.) Καὶ ἕκτον ἔτος τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα τῷδε. Ex Eod. Ἔτη ἐστὶ τριακόσια ὅτε ἦλθε, Trecenti sunt anni, e quo venit. Idem 1. Ἐγένετο ἐν ἔτεσι πεντήκοντα, Gesta sunt annis quinquaginta, Per annos quinquaginta, Spatio annorum quinquaginta. Et in dat. ap. Eund. (1, 12.) Ἔτει μετὰ Ἰλίου ἅλωσιν ἑξηκοστῷ ἀναστάντες. Idem vero 1, (101.) dat. sine præp. cum partic. junxit, Θάσιοι δὲ, τρίτῳ ἔτει πολιορκούμενοι, Cum tertium jam annum obsiderentur. Vel, eod. sensu, Cum jam triennium obsiderentur, ut ap. Plat. quidam ἔτει ἐνάτῳ interpr. Novennio. Sed malo, ut alii, Tertio quam obsideri cœpti sunt anno. Interdum vero per acc., Dem. (29.) Ὅτ' ἀπηγγέλθη Φίλιππος ὑμῖν ἐν Θρᾴκῃ, τρίτον ἢ τέταρτον ἔτος

τουτὶ, ἠραῖον τεῖχος πολιορκῶν, pro Tertio aut Quarto A abhinc anno. Afferunt tamen VV. LL. ex Eod. Τρίτον ἔτος τουτὶ, et interpr. Hoc triennio. At, Τὰ μυριοστὸν ἔτος γεγραμμένα ἢ τετυπωμένα, Plato, pro Quæ ante annorum decem millia picta erant aut sculpta, Bud. Utuntur aliquando et gen.: ut Plato Symp. Οὐκ οἶσθ' ὅτι πολλῶν ἐτῶν Ἀγάθων ἐνθάδε οὐκ ἐπιδεδήμηκεν; pro Jam a multis annis. || Cum vero de annis ætatis agitur, aut per acc. dicunt, γεγονὼς, βιοὺς, βιώσας τριάκοντα ἔτη, ut Isocr. Panath. Γεγονὼς μὲν ἔτη τρία μόνον ἀπολείποντα τῶν ἑκατόν: et, Ἑβδομήκοντα ἔτη γε γεννημένον, Plut. Et cum βιοὺς, Æschin. c. Ctes. Ἔτη βιοὺς ἐνενήκοντα καὶ πέντε, ἐτελεύτησεν, vel ὢν τριάκοντα ἐτῶν. Sed substantivum verbum sæpe omittitur: ut Plut. (9, 163.) Μασανάσσην δ' ἱστορεῖ Πολύβιος ἐνενήκοντα μὲν ἐτῶν ἀποθανεῖν. Sic in quodam lepido Gnathænæ dicto ap. Athen. (584.) Μικρός γε ὃς τοσούτων ἐτῶν, ubi tamen malim ὡς legere. Dicitur cum eod. verbo εἰμὶ et alia constr.: Ἔτη ἤδη οὔσης ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα, Athen. 4. Περὶ ἔτη ὢν ἐνενήκοντα, Lucian. (3, 220.) B Dicitur præterea aliquis ἐπιβεβηκέναι τριακοστοῦ ἔτους, vel εἰκοστοῦ, aut alius, pro Attigisse annum tricesimum, Ingressus esse annum tricesimum. Sic Herodian. 5, (3, 7.) Ὁ δὲ Ἀλεξιανὸς δεκάτου ἔτους ἐπιβεβηκώς. Apud Xen. autem K. Π. 1, (2, 12.) p. 4. dicuntur τὰ δέκα ἔτη διατελέσαι, qui decem annos, s. potius decimum annum, Lat. more, exegerunt. || Cum vero Quotannis signif. volunt, dicunt ἀνὰ πᾶν ἔτος, καθ' ἕκαστον ἔτος. Sed et ἔτους ἑκάστου ex Herod. pro eod. Item αἱ δι' ἔτους θυσίαι, Aristid. Sacrificia, quæ quotannis fiunt, Sacrificia annua. At vero παρ' ἔτος, Alternis annis. || Ἔτος cum Annum signif., eandemque signif. habeat ἐνιαυτὸς, merito aliquis miretur quod Aristoph. dicit (B. 347.) ἐτῶν ἐνιαυτούς: sed Eust. scribit ἐνιαυτὸν interdum significare χρόνον διατριβὴν ἔχοντα, non autem σύντομον. Vide plura ap. Eund. [" Ἔτος sub., Markl. Suppl. p. 286. Ἔ. Διὸς, Ilgen. Hymn. 358. Ἔ. ἐς ἔ., Brunck. Antig. 341. Κατ' ἔ., Mœr. 45. et n., ad Charit. 317. Τὸ μέλλον ἔ., Mœr. 268. et n. Οὔπω τέταρτον ἔ., ἐξ C οὗ, Lobeck. Aj. p. 309. Τρίτον ἢ τέταρτον ἔ. τουτὶ, ceteris interjectum, Demosth. 29, 21. Ἐτέοιν, ad Charit. 258. Ἔτη, Annos aliquot, ad Xen. Eph. 185. Conf. c. ἐτῶν, ad Dionys. H. 2, 722. Ἐτῶν et ἐμῶν conf., Brunck. Aristoph. 2, 55. Ἔτεσι ὕστερον, Paus. 3, 201. De nomm. cum ἔ. compos., Phryn. Ecl. 181. Thom. M. 859. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 271. 2, 56." Schæf. Mss.]

Ab ἔτος compp., cum de ætate dicuntur, ὀξύνεσθαι, ut homo ἐνναετὴς: at cum de tempore simpl. βαρύνεσθαι, ut ἐνναέτης, e Suida annotatur. Idem tamen Suid. ex Aristoph. (N. 862.) citat ἐξέτει σοι τραυλίσαντι πιθόμενος, dicens Attice accentum in penultima collocari.

[* Ἀμφιετὴς, Callim. H. in Del. 278. Orph. 52, 1. at Fr. p. 409. πάσῃσιν ἐν ὥραις, ἀμφιέτῃσιν, pro ἀμφιέταις, ab * Ἀμφίετος.] Ἀμφίετες, VEL Ἀμφιετεὶ adv. Quotannis: ad verbum quasi Circumannuatim. Suid. ἀμφιέτει habet παροξυτόνως, et exp. ἐν αὐτῷ τῷ ἔτει. Bud. habet Ἀμφίετες, quod et in VV. LL. legi- D tur. [" Ἀμφίετες, ad Mœr. 45. Thom. M. 44." Schæf. Mss.] UNDE Ἀμφιετέω, Quotannis sacrifico, Per totum annum sacrifico, Etym. ET Ἀμφιετίζεσθαι pass. ab act. ἀμφιετίζειν, Quotannis recurrere, et quasi in orbem redire: ad verbum sonat Circumannuari, Eust. exp. κατ' ἔτος περιέρχεσθαι: sed format ἀμφιετεὶ adv. ab hoc verbo: cum multo magis sit rationi consentaneum, ab ἀμφιετεὶ adv. formare verb. ἀμφιετίζεσθαι, et hæc formatio possit aliorum multorum exemplo confirmari. Ἀμφιετάζομαι, i. q. ἀμφιετίζομαι. Nam quod Eust. dicit verbo ἀμφιετίζεσθαι significari, id, secundum Hes. et Etym., significat verb. ἀμφιετάζομαι. Nisi forte aut ap. hos aut ap. illum librariorum est error. Certe mihi magis placet ἀμφιετίζεσθαι. Sciendum est autem ap. Hes. corruptum esse περιεχομένας pro περιερχομένας, ubi habetur, ἀμφιεταζομένας, τὰς κατ' ἐνιαυτὸν περιεχομένας. " Αἔτεα, Hesychio τὰ τῷ αὐτῷ ἔτει γεννώμενα, " Quæ eod. anno proveniunt, s. Horna. Ex ἃ, ὁμοῦ, " et ἔτος." Αὐτόετες, Eod. anno, Od. Γ. (321.) ὅθεν τέ περ οὐδ' οἰωνοὶ Αὐτόετες οἰχνεῦσιν, i. e. τῷ αὐτῷ ἔτει, ut vulgo exp. Eust. tamen vult esse pro δι' ὅλου ἔτους, Per totum annum. Dicam autem de hac exp. et infra, in Αὐτοδεκαετῶν. [* Αὐτοετεὶ, Theocr. 28, 13.] Αὐτοετὴς, ut αὐτοετὴς αὐαίνεται, Eod. anno marcescit, Theophr. (H. Pl. 3, 7, 1.) Πεύκη δὲ καὶ ἐλάτη (ἀποκοπεῖσαι) — αὐτοετεῖς αὐαίνονται, Eodem ipso anno marcescunt, quo sc. amputatæ fuerint. Et, τὸ μὲν αὐτοετὲς, τὸ δὲ εἰς νέωτα φύεται, Partim anno primo, partim secundo oritur, Gaza J. Poll. τὰ ἐνιαύσια vocari etiam tradit αὐτοετῆ. " Αὐετῆ, Hes. dici " scribit τὸν αὐτοετῆ." [* Αὐτέτης, Hornus, Demetr. 156.] Αὐτίτης οἶνος pro αὐτοετίτης, si Galeno credimus ap. Hippocr., Vinum, quod est ejusd. anni, quo bibitur sc., Vinum hornum. Sed ab J. Poll. αὐτίτης οἶνος exp. ὁ ἐπιχώριος: itidemque Suid. αὐθιγενῆ exp., pro quo male in quibusdam Edd. αὐτογενῆ, ut sit Vinum vernaculum. Sed quidam exp. etiam ὁ ἀμιγὴς καὶ ἄνευ παραχύματος: pro quibus habet Erotian. ὁ ἀπαράχυτος. Sequendo autem hanc alteram exp., ab ἔτος deductum h. v. non fuerit. [* Αὐτοετήτης, Phav. 137. * " Ἐπιετὴς, Hornus, Hornotinus, Polyb. 3, 55, 1." Seager. Mss. * Εὐετὺς, Anni feracitas, Arat. 1090. sed pro εὐετυῖ unus Cod. εὐεστοῖ. * Εὐετία, Anal. 2, 481.] " Ἡμίετες, Dimidium anni, " Dimidiatus annus," [J. Poll. 1, 54.] " Ἰσοετὲς, " teste Plin. 25, 13. dicitur a quibusdam ἀείζωον τὸ " ἔλαττον, Sempervivum minus, procul dubio quod " per totum annum semper sit sui simile, h. e. virens: " vide et ἀείζωον dicitur, h. e. Sempervivum, quod " semper vivat et vireat." [Apollon. Lex. 491.] " Κάτετος, Quotannis, Annuatim: quod et divisim " κατ' ἔτος." [* Πάνετες, Pind. Π. 1, 38. * Τοσαετὴς, Eust. 168, 40.]

Δεκαετὴς, Decennis, Decennalis: ut δ. πόλεμος. [Lobeck. Phryn. 407. * " Δεκαετῶς, Tzetz. Chil. 5, 359." Elberling. Mss.] Δεκαετία, Decennium. [" Ruhnk. Orat. Gr. 73." Schæf. Mss.] AT vero Αὐτοδεκαετῶν ap. Thuc. non est e pronomine, et nomine, δεκαετῶν, gen. plur. a δεκαετὴς, compositum: exp. enim ὁλοκλήρων δέκα ἐτῶν, i. e. Solidis decem annis. Atque ut minus hunc pronominis usum mirer, facit illud αὐτόετες, quod ab Eust. exponi δι' ὅλου ἔτους modo dictum fuit; hanc enim sequendo exp., idem fuerit utrobique pronominis usus. Invenitur autem ille gen. αὐτοδεκαετῶν ap. Thuc. 6. p. 172., [cf. 5, 20. * Ἐννεακαιδεκαέτης, Diod. S. 2. p. 92. * Τεσσαρεσκαιδεκαέτης, * Τρισδεκαέτης, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.] Pro Δεκαετὴς vero dicitur ET Δεκέτης. " Δεκετὲς, Hesychio δεκαετὲς, Decenne s. De- " cennale." [Δεκέτης, Δεκετὴς, Lobeck. Phryn. 407. * Δεκέτις, Aristoph. Λ. 644. * " Ἐννεακαιδεκέτης, Asclepiad. 25. Jacobs. Anth. 12, 161. 162." Schæf. Mss. * " Ἐννεακαιδεκέτις, Annos undeviginti nata, Eust. Il. B. p. 247, 25. Bas., Suid. v. Ἤριννα." Elberling. Mss. * Τεσσαρακαιδεκέτης, Schn. Lex. * Τεσσαρακαιδεκέτις, Anthol. 3, 416. * Τεσσαρεσκαιδεκέτης, Plut. 2, 188.] Διετὴς, Bimus, Duorum annorum, Geop. Διετεῖς δὲ γενομένους τοὺς μόσχους εὐνουχιστέον: i. e., ut Varro habet, Castrare non oportet ante bimatum. Aristot. de Gen. Anim. 4. Δ. ὁ τόκος τῶν ἐλεφάντων ἐστί. Plin. 8, 10. de partu elephantorum, Decem annis gestare in utero vulgus existimat: Aristot. Biennio. Et διετὲς, neutr. Bimatus, Spatium duorum annorum. Æschin. (70.) Ὅσοι ἐπὶ διετὲς ἡβῶσι, Qui supra biennium sunt puberes, biennium agunt supra pubertatem, sextum decimum annum attingunt, VV. LL. Aristot. H. A. 3. Ἀποβάλλει δὲ τὰ κέρατα μόνον ἔλαφος κατ' ἔτος, ἀρξάμενος ἀπὸ διετοῦς. [" Thom. M. 203. χρόνος, Longus p. 5. Vill., ad Xen. Eph. 133." Schæf. Mss. Διετὴς, * Διέτης, Casaub. ad Sueton. Vesp. 5. Cf. Ἐπιδιετής.] Διετία, Biennium. [Act. Apost. 24, 27. 28, 3.] Ἐπιδιετὴς, Qui biennium excessit, supra biennium est. " Ἐπι- " διετὲς ἡβᾶν dicitur qui jam supra duos annos pu- " ber est s. pubescit, i. e. Qui decimumsextum æta- " tis annum vel agit vel exegit: nam in decimum- " quartum annum ἡ ἥβη, i. e. Pubertas, incidit. Sic " Bud. 125. Ἐπιδίετες ἡβᾶν, signif. Decem et sex

" annos natum esse, quasi δύο ἔτη ἐξεφηβεῖν, h. e. " Pubertatem annis duobus excedere. Apud Demosth. (1135.) Ἐὰν ἐξ ἐπικλήρου τις γένηται, ἅμα " καὶ ἡβήσῃ ἐπιδιετές," [ἐπὶ δ. Reisk.] " κρατεῖν τῶν " χρημάτων. Et rursum, Πρὶν ἐπιδιετὲς ἡβᾶν, Antequam ætatis annos decem et sex impleverint. Vide " et Etym." Δωδεκαετὴς, Qui duodecim annorum est. [" Phryn. Ecl. 181. * Δωδεκαετία, Ruhnk. Orat. Gr. 71. 73." Schæf. Mss.] " Δωδεκέτης, Qui duodecim annorum est," [" Callim. Epigr. 20." Boiss. Mss. * Δωδεκέτις, Leonid. Alex. 7.] Ἑβδομηκονταέτης, [Lobeck. Phryn. 408.] ET Ἑβδομηκοντούτης, Septuagenarius, Qui septuaginta annorum est. [Lucian. 488. * Ἑβδομηκοντοῦτις, 824.] SIC Εἰκοσαετὴς et Εἰκοσέτης, Qui viginti annorum est : εἰκοσαετὴς ἑταιρία, Viginti annorum amicitia; χρόνος, Tempus viginti annorum. [" Εἰκοσαετὴς, Euseb. V. C. 3, 15. 22. Εἰκοσέτης, Inscr. Murat. 1693. * Εἰκοσαετία, Zonar. Expos. Canon. p. 60." Boiss. Mss. * Ἑπτακαιεικοσαέτης, Dionys. H. 4, 2087.] " Εἰκοσαετὶς, Plato de " Rep. 5. Γυναικὶ μὲν ἀρξαμένῃ ἀπὸ εἰκοσαετίδος μέ-" χρι * τεσσαρακονταετίδος τίκτειν τῇ πόλει. Ubi de " muliere dixit, non de annorum numero. Bud." [* " Εἰκοσέτις, Dioscor. 31. Thom. M. 203." Schæf. Mss. * Εἰκοσιετὴς, Dio Cass. 55, 9.] " Εἰκοσιετὶς, " Quæ est viginti annorum." [* Πεντεκαιεικοσιετὴς, Dio Cass. 479.] SIC Ἑκκαιδεκαέτης ET Ἑκκαιδεκέτης, Qui sexdecim annorum est. [* Ἑκκαιδεκέτις, Anthol. 3, 373.] " Ἑκατονταέτης, Qui est centum annorum, " Qui est centum annos natus," [" Chrys. in Gen. Hom. 31. T. 1. p. 333." Seager. Mss. * Ἑκατοντούτης, Lucian. 915. * Ἑκατοντοῦτις, Athen. 697.] Ἐνναετὴς, Novennis : ἐννάετες, Per novem annos. Hesiod. (Θ. 801.) Ἐννάετες δὲ θεῶν ἀπαμείρεται, [al. ἀπομείρεται] Novennio. PRO QUO Εἰνάετες etiam dicitur, Od. Ξ. (240.) εἰνάετες πολεμίζομεν, Per novem annos. [" Ἐνναετὴς, Hom. T. 1. p. 1. Ern. Toup. Emendd. 2, 344. Εἰναετὴς, Wakef. Phil. 313. Εἰνάετες, Jacobs. Anth. 8, 414." Schæf. Mss.] SED ET Ἐνναέτις, ιδος, ἡ, dicitur, Novennis, Quæ novem annorum est, Novem annos nata, Epigr. κούρην Αἰμύλον ἐνναέτιν. [" Jacobs. Anth. 8, 414. ad Charit. 278. * Εἰναέτις, Jacobs. Anim. 3. ad Callim. 1, 70. * Εἰναετίζομαι, ib." Schæf. Mss. H. in Dian. 178. * " Ἐνναετία, Buttm. Schol. Od. T. 178." Elberling. Mss. * Ἐνναετίζω, Nicet. Annal. 14, 3.] Ἐννενηκονταέτης, [Lucian. 151.] ET Ἐννενηκοντούτης, Qui nonaginta annorum est, Nonagenarius, [Dio Cass. 795.] Ἑξαετὴς, Qui sex annorum est. Et Ἑξάετες adv. Sexennio, ex [Od. Γ. 115. " Ἑξαετὴς, Ἑξαέτης, ad Mœr. 123." Schæf. Mss. * Ἑξαέτις, Theocr. 14, 33.] Ἑξαετία, Sexennium, [Joseph. Ant. 16, 1, 1.] Pro ἑξαέτης vero dicitur ET Ἑξέτης, Sexennis, Aristoph. (N. 862.) ἑξέτει σοι τραυλίσαντι πιθόμενος. Apud Plat. de LL. 7. p. 278. Τριετεῖ δὲ δὴ καὶ τετραετεῖ καὶ πενταετεῖ καὶ ἑξετεῖ ἤθει ψυχῆς τῶν παιδίων, δέον ἂν εἴη τούτων, Budæo leg. videtur ἑξαετεῖ. Cujus FEM. Ἑξέτις, Sex annos nata, Plato de LL. 7. p. 276. Μετὰ δὲ τὸν ἑξέτη καὶ τὴν ἑξέτιν, διακρινέσθω μὲν ἤδη τὸ γένος ἑκατέρων : ubi Budæo leg. videtur ἑξέτην, ἑξαετῆ, pro ἑξέτη. Ceterum Eust. a recentioribus Atticis fem. genus ετις, ιδος, hujusmodi ab ἔτος compositorum usurpari annotat, citans adespoton hoc, τριακοντούτιδες σπονδαί. Sed ea fiunt ab illis masc., quæ ad normam nominum primæ declinationis inflectuntur. Qua de re in fine horum compp. admonebo. Ἑξηκονταετὴς, Sexagenarius, Qui sexaginta annorum est. [Hippocr. 1149. * Ὑπερεξηκοντέτης, Aristoph. Ἐκκλ. 982. ap. Schn. Lex. male Ὑπερεξηκοντούτης.] Ἑπταέτης, Qui septem annorum est, Septennis, [" ad Mœr. 123. ad Lucian. 1, 514. * Ἑπταετὴς, Heind. ad Plat. Gorg. 82." Schæf. Mss.] Ἑπτάετες, adv. Septennio, Septennium : Od. Ξ. (285.) Ἔνθα δὲ ἑπτάετες μένον. [* " Ἑπταέτις, Epigr. adesp. 727." Schæf. Mss.] Ἑπταετία, Septennium, [Æschin. Socr. Dial.] Pro ἑπταέτης vero dicitur et Ἑπτέτης, Septennis, Qui septem annorum est, [Aristoph. B. 421.] A quo FEM. Ἑπτέτις, Qua septem annorum est, [Lucian. 641.] Ἑπτακαιδεκέτης, Qui septendecim annorum est, [Polyb. 4,

A 21, 1.] Μυριέτης, Qui decies mille, s. infinitorum, annorum est : βίος, Vita longæva, annosa. [" Antiphil. 41. ad Diod. S. 1, 92." Schæf. Mss.] Ὀγδοηκονταέτης SEU Ὀγδοηκοντούτης, Qui octuaginta annorum est, Octuagenarius. [Lucian. 1, 821. Appian. B. C. 4. p. 972. * Ὀγδοηκοντοῦτις, Dio Cass. 698. * Ὀγδωκονταέτης, Anal. 1, 251.] Οἰέτης, Æqualis, Ejusd. ætatis, Qui idem annorum spatium complevit, Il. B. (765.) (ἵππους) Ὄτριχας οἰέτεας, i. e. ὁμοέτεας, ὁμοχρόνους, ὁμήλικας : ut sit sync. ex ὁμοῦ et ἔτος, exemto μου, et inserto ι metri causa. Sunt tamen qui ab ἔτης quoque derivatum existiment. Ὀκταέτης, Qui octo annorum est. [" Diod. S. 2, 233." Schæf. Mss.] A quo FEM. Ὀκταέτις. [* Ὀκταετία, Procl. Paraphr. Ptolem. 4, 10. p. 285.] Ὀλιγοέτης, Qui paucorum annorum est : UNDE Ὀλιγοετία, Paucitas annorum, [Xen. K. Π. 1, 4, 3.] Πενταέτης, s. Πενταετὴς, Qui quinque annorum est : σπονδαὶ, Fœdera quinquennalia, Thuc. (1, 112.) Et πεντάετες adv. Quinquennio, Quinquennium. [* " Πεν-
B ταετῶς, Tzetz. Chil. 7, 158." Elberling. Mss.] Πενταετία, ἡ, Quinquennium, [Lucian. 1, 188. * Πενταετηζομένη, i, q. πενταετὴς οὖσα, Inscr. Murat. 1205, 10.] * " Δεκαπενταετὴς, Qui quindecim annorum est, Chrys. in Act. Apost. Serm. 29. T. 4. p. 779." Seager. Mss. Pro πενταέτης vero dicitur ET Πεντέτης : πεντέτεις σπονδαὶ, Fœdera quinque annorum, Aristoph. [Ἀ. 188.] Πεντηκονταετὴς, [Dionys. H. 1, 224.] ET Πεντηκοντούτης, Quinquagenarius, Qui quinquaginta annorum est, Plato de LL. (2. p. 670.) σπονδαὶ, Quinquaginta annorum fœdera. Fem. a πεντηκονταέτης EST Πεντηκονταέτις, Thuc. σπονδῶν, Fœderum quinquaginta annorum. [" Jacobs. Anth. 6, 387." Schæf. Mss.] Ab eod. est ET Πεντηκονταετία, Quinquaginta anni, Thuc. [1, 89. 97. Schol. * Πεντεκαιπεντηκονταέτης, Theodoreti Therap. p. 131.] Πολυετὴς, Qui multorum annorum est, Annosus, [Eur. Or. 472.] Πολυετία, Multitudo annorum, Annositas, [" Diog. L. 1, 72." Wakef. Mss.] Πολυετέω, Multorum annorum sum, In multos annos
C duro. Unde πολυετεῖ, VV. LL. Asservatur in multos annos, Τεσσαρακονταέτης ET Τεσσαρακοντούτης, Qui quadraginta annorum est, Quadragenarius. [* Τετταρακονταετὴς, Dionys. H. 1, 229. * Τετταρακονταετία, 1, 116.] Τετραετὴς, Qui quatuor annorum est, Quadrimus : χρόνος, Tempus quatuor annorum, Quadriennium, Herod. [1, 199. " Τετραετὴς, * Τετραέτης, Thom. M. 203. Jacobs. Anth. 7, 182. ad Herod. 163." Schæf. Mss.] Τετραετία, Quadriennium, [Plut. Pompeio 55. Τετραετεία, Gl. Quadriennium.] Τριακονταέτης, ET Τριακοντούτης, Qui triginta annorum est : σπονδαὶ, Fœdera in triginta annos icta, tricennalia, [Thuc. 1, 23.] A quibus FEM. Τριακονταέτις, [Herod. 7, 149.] ET Τριακοντοῦτις, Quæ triginta annorum est. Plut. Numa, ἁγνεία, Castitas annorum triginta. In VV. LL. annot. τριακοντούτιδας ab Aristoph. vocari Scorta : indeque ESSE Κατατριακοντουτίσαι, Cum scortis rem habere, [I. 1391. * Τριακονταετία, Dionys. H. 1. p. 122. * Πεντεκαιτριακοντούτης, Plato de LL. 6. p. 774.]
D Τριέτης, Qui trium annorum est, Triennis, Herod. χρόνος. Et παιδίον, Ammon. Puer trimus, tres annos natus. At τριέτες adv. Triennio, Triennium, Per spatium trium annorum. Quo pertinet quod e poëta Ammon. citat, Ὡς τριέτες μὲν ἔληθε δόλῳ. [" Herod. 1, 199. Τριέτεα καὶ τετραέτεα μετεξέτεραι χρόνον μένουσι : ubi quidem probatus alioquin codex τριετέα καὶ τετραετέα præfert." Schw. Mss. * Πεντηκοντακαιτριετὴς, Polyb. 3, 4, 2.] Τριετία, Triennium, [Acta Apost. 20, 31.] Τριετίζω, Triennis sum, Triennium ago : τριετίζων μόσχος, Vitulus trimus s. trium annorum, [LXX. 1 Sam. 1, 24. * Χιλιονταετὴς, Phot. 47. * Χιλιονταετία, Euseb. H. E. 3, 28.] Annotandum vero hic quod ad accentuum diversitatem in his compp. attinet, in communi lingua ea acui, dicique τριετὴς, διετὴς, et eod. modo in ceteris : ab Atticis autem accentum in penult. retrahi : nec id solum, sed ea ipsa secundum normam nominum primæ simplicium declinationis inflecti, dicique δωδεκαέτης, δωδεκαέτου, sicut οἰκέτης, οἰκέτου. A quibus fem. in

ις, ιδος, formantur: ut a τριακονταέτης, fit fem. τριακονταέτις: unde τριακοντούτιδες σπονδαὶ, Eust. Ceterum retracto accentu in penult. Atticorum more, nihilominus ea nomina inflecti ad canonem primæ contractorum declinationis, ostendit ἑξέτει ap. Aristoph., quod Suid. quoque agnoscit, et πεντηκοντούτεις σπονδαὶ ap. Plat. et similia alia. A

Αὐτήτης, Hornus, VV. LL. ex Hippocr. pro αὐτίτης, de quo supra. Simile huic composito EST Τῆτες ET Τῆτα, Hoc anno: quo vocab. Synes. crebro utitur. Aristoph. Σφ. (400.) ὁπόσοισι δίκαι τῆτες μέλλουσιν ἔσεσθαι. PRO quo Τᾶτες et Τῆδες dicunt Dores, Suid. ITEM Σατεῖς ap. Hes. τὸ ἐπ' ἔτος, Dorice. Pro quo in VV. LL. EST Σατές: deducentibus INDE Σατάνιος πυρός. Apud eund. Hes. est ETIAM Σατὸς, i. e. ἐπ' ἔτος.

"Ἔτειον, Hesychio τὸ κατ' ἔτος, ἐτήσιον, Annuum." ["Ἔτειος, Æsch. Ag. 2. Ἔτεια, adv., Lycophr. 721.] "Ἐξέτειον, Hes. exp. ἐκ τούτου τοῦ ἔτους, Hornum." Ἐπέτειος, ὁ, ἡ, Anniversarius, Annalis, Annum durans, Bud. e Theophr. Φασὶ δὲ οἱ μὲν ἐ. εἶναι, οἱ δὲ διαμένειν τὴν ῥίζαν εἰς χρόνον. || Ἐ. ὑμᾶς ὄντας, Suid. exp. εὐμεταβλήτους, ὀλιγώρους, μὴ διαμένοντας ἐν τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ, ἀψικόρους: dicens metaph. sumtam esse ἀπὸ τῶν οἰωνῶν μὴ μονίμων ὄντων, ἀλλὰ φερομένων τῇ πτήσει. ["Demosth. 649. 901." Seager. Mss. Ἐφέτειος, Gl. Annuus, Annotinus. * "Ἐπέτεος, Koen. ad Greg. Cor. 205." Schæf. Mss. Ἐπετειόκαρπος, Uno anno fructificans, VV. LL. e Theophr. 1. [p. 4.] Ἐπετειόκαυλος, Cujus caulis hyeme moritur, Bud. e Theophr. 7. p. 82. Affert vero et Gazæ interpret. Qui annuo caule constat, etiamsi radices permanent; Qui singulis annis caulem mutat, VV. LL. Ἐπετειοφόρος, Qui in singulos annos fructificat, Annuatim fructum ferens, Theophr. C. Pl. 1, (20, 3.) Παρενιαυτοφόρα δὲ καὶ οὐκ ἐ. τῶν δένδρων—τὰ ξηρὰ καὶ ξυλώδη. A quo EST Ἐπετειοφορεῖν, In singulos annos fructum ferre, [Theophr. C. Pl. 1, 20, 3.] Ἐπετειόφυλλος, Singulis annis folia mutans, Theophr. 7. Τὰ δὲ κιχωριώδη πάντα ἐ. Μακρέτειος, Qui in longos annos perdurat, Annosus, Longævus, i. q. μακραίων, [Suid.] "Προέτειος, Annum prævertens s. præveniens," [Aristot. Probl. 20, 14.]

Ἀμφιετηρὶς, Festum anniversarium, quod celebratur quotannis, Suid. [* Ἀμφιέτηρος, Orph. in Trieter. 10.] Δεκαέτηρος, Decennalis: χρόνος, Decennale tempus, Decennium, Plato de LL. 6. ["Cattier. 111." Schæf. Mss.] Pro quo dicitur ET Δεκέτηρος: μάχη, Decennalis pugna, Bellum decem annorum, Epigr. ["Heroic. adesp. 12. 13. 14." Schæf. Mss. * Δεκαετηρὶς, Dio Cass. 619. * Δωδεκαετηρὶς, Geop. 1, 12. * Ἑκκαιδεκαετηρὶς, Sedecim annorum tempus. * Ἐννεακαιδεκαετηρὶς, Tzetz. Chil. 12, 132. de cyclo Metonis." Elberling. Mss. * "Ἑπτακαιδεκαετηρὶς, Niceph. Callist. Hist. Eccles. 4, 31." Boiss. Mss. * Πεντεκαιδεκαετηρὶς, Gl. Quindecennium. * Δεκετηρὶς, Dio Cass. 709, 60. * "Δωδεκετηρίδες, Tzetz. Chil. 2, 884. Usurpatur de cyclo Metonis, qui ex undeviginti annis duodecim statuit duodenorum mensium, septem vero denorum ternorum. Sic inscribebatur etiam Opus quoddam Orpheo tributum, 12, 148. 154. cf. Fabric. B. Gr. 1, 165. Harl." Elberling. Mss. * Διετηρὶς, Biennium, 2 Sam. 13, 23.] "Δυσετηρία, Malus "annus s. Sterilitas anni," [J. Poll. 1, 52. * Εἰκοσαετηρὶς, Euseb. H. E. 252. * Εἰκοσαετηρικὸς, V. Const. 1, 1. * Ἑκατονταετηρὶς, Plato de Rep. 615. * Ἑκατονταέτηρος, Orph. Arg. 1105.] "Ἐνναετηρὶς, "Novem anni, Novennium. Item Festum quod "nono quoque anno celebratur. Plut. Hellen. Τρεῖς "ἄγουσι Δελφοὶ ἐνναετηρίδας κατὰ τὸ ἑξῆς." ["Boeckh. in Plat. Min. 61. ad Simon. Dial. 19. vide Boeckh. p. xxiii. ad Diod. S. 1, 394. * Ἐννετηρὶς, ad Simon. l. c." Schæf. Mss.] Ἐνναέτηρος, Novennis, Novennalis, Hesiod. βόε δ' ἐνναετήρω, ["Ε. 2, 54. * "Ἑξαέτηρος, ad Od. Π. 34." Schæf. Mss.] Εὐετηρία, Annuorum proventuum felicitas, Copiosa anniversariorum redituum exuberantia, Fertilitas, Xen. Ἑ. 5, (2, 4.) Ὅτι ὁ σῖτος ἐν τῇ πόλει πολὺς εἴη, εὐετ. γενομένης τῷ πρόσθεν ἔτει, Dem. (144.) Τὸ τῶν ὠνίων πλῆθος ὁρῶντες, καὶ τὴν εὐετ. κατὰ τὴν ἀγοράν. Item Felix anni successus. Aristot. H. A. 8. Ὅταν κατὰ τοὺς ἀνθρώπους εὐετ. ᾖ, καὶ τοῖς πλείστοις ἰχθύσι συμβαίνει εὐημερεῖν, Cum prospere et salubriter hominibus cedit tempus anni, Bud. Chrys. Εἰρήνην, εὐετ., τῶν ἑκάστῳ κακῶν ἐπικειμένων ταχεῖαν ἀπαλλαγὴν αἰτῶν. "Εὐητηρία, Hesychio εὐδαιμονία, καλὸς ἐνιαυτός: "pro quo potius εὐετηρία scr." [* Ἰσοέτηρος, Nonn. D. 21, 173.] Ὀκταετηρὶς, Octennium, Octennale tempus, Diog. L. [Eust.] Πενταέτηρος, Quinquennis, Quinquennalis, Od. Ξ. (419.) ὗς. [* Πενταετηρὴς, Schol. Aristoph. Εἰρ. 876.] Πενταετηρὶς, Quinquennium, [Pind. Ὀ. 3, 38.] Πενταετηρικὸς ἀγὼν, Quinquennale certamen, 2 Macc. 4, [18. * "Πενταετήριος, Heyn. Hom. 8, 273." Schæf. Mss. * Πενταετηρία, Gl. Quinquennium.] Pro πενταετηρὶς autem dicitur ET Πεντετηρὶς, Thuc. (3, 104.) Πεντετηρίδα ἐποίησαν τὰ Δήλια, Delia festa quinto quoque anno celebrarunt. Πεντετηρικὸς, Quinquennalis, Qui singulis lustris recurrit, [Strabo 7. p. 501. * Πεντηκονταετηρὶς, Schol. Thuc. 1, 18.] "Πουλυέτηρος, Qui B "multorum annorum est, Annosus, Nonn." [J. 8, 186.] Τετραέτηρος, i. q. τετραέτης, Hes. [* Τετραετηρία, Gl. Quadriennium.] Τετραετηρὶς, Quadriennium, [Gl.] Τετραετηρικὸς, Qui quadriennio recurrit: ἀγὼν, Certamen, quod quarto quoque anno instituitur. [* Τριετὴρ, Orph. H. 52, 4.] Τριέτηρος, Triennis, Trimus, Triennalis, Epigr. ["Callim. H. in Dian. 72. Agathias 88." Schæf. Mss.] Τριετηρὶς, Spatium trium annorum, Triennium. Latini etiam hac voce utuntur. Martial. 6. parvus nec adhuc trieteride plena Regulus. Cic. de N. D. 3. A quo trieterides constitutæ putantur. ["Herod. 4, 108. Τῷ Διονύσῳ τριετηρίδας ἀνάγουσι, Dionysio triennalia sacra celebrant." Schw. Mss.] Τριετηρικὸς, Triennalis, Trietericus, Virg. Æn. 6. celebrant trieterica Baccho Orgia, i. e. Quæ tertio quoque anno sumtuosiora annuis ejus orgiis agitabantur. [* "Τριακονταετηρὶς, Inscr. Rosett. * Τριακονταετηρικὸς, Euseb. V. C. 1, 1." Boiss. Mss. * Χιλιονταετηρὶς, Epiph. Hæres. 77. p. 1031.] Ἐτήσιος, ὁ, ἡ, Annuus, Apoll. C Rh. 1, (1075.) ἐτήσια χύτλα χέονται: (2, 498.) αὖραι. Nonnus μνημοσύνην τελέεσκον ἐτήσιον. Thuc. θυσίαι, Anniversaria sacrificia: (2, 80.) Ἐπ' ἐτησίῳ προστασίᾳ, Annuo magistratu. Aristot. Probl. Βορέαι, Aquilones anniversarii, etesiæ, Plin.: Naz. Τὰ ἐ. πανηγυρίζουσι, Anniversaria celebrant. AT Ἐτησίαι dicuntur Venti quidam anniversarii. Aristot. de Mundo, Τῶν ἀνέμων οἱ μὲν χειμῶνος, ὥσπερ οἱ νότοι, δυναστεύουσιν· οἱ δὲ θέρους, ὡς οἱ ἐ. λεγόμενοι, μίξιν ἔχοντες τῶν τε ἀπὸ τῆς ἄρκτου φερομένων καὶ ζεφύρων, E ventis quidam hyeme pollent, ut austri: quidam æstate, ut ἐτησίαι, i. e. Anniversarii, cinnum quendam conficientes septentrionum atque favoniorum. Ubi tamen Bud. interpr. non Favoniorum, sed Subsolanorum: videturque, ut annotant VV. LL., legisse εὔρων, secutus Strabonem, qui libro 3. Venti, inquit, spirant subsolani, i. e. εὖροι, qui et Etesiæ dicuntur. Gell. 2, 22. Addidissemque eos, qui Etesiæ et Prodromi appellantur, qui certo anni tempore, cum canis oritur, ex alia atque alia cœli parte spirant. Plin. 2, D 47. Hujus (caniculæ) exortum diebus octo ferme aquilones antecedunt, quos prodromos appellant: post biduum autem exortus, iidem aquilones constantius perflant diebus quadraginta, quos Etesias vocant. Idem 18, 34. de aquilone loquens, Mollit sidera æstate media, mutatque nomen et Etesias vocatur. Gorr. annotat ἐτησίας esse Anniversarios ventos, qui circa decimum vel duodecimum diem a caniculæ ortu flare incipiant usque ad arcturi exortum, h. e. usque ad æstatis finem: quos qui antecedant, προδρόμους appellari: eos autem canis ortu dirimi. [* Ἐτησίως, Schol. Lycophr. 107.] Διετήσιος, ὁ, ἡ, Per totum annum durans, Thuc. 2, (38.) p. 60. Ἀγῶσι μέν γε καὶ θυσίαις δ. νομίζοντες, ἰδίαις δὲ κατασκευαῖς εὐπρεπέσιν, Ludis et sacrificiis toto anno, ex instituto patrio. "Ἐπετήσιος, Per totum "annum durans. Homerus Od. H. (118.) Τάων οὔ "ποτε καρπὸς ἀπόλλυται οὐδ' ἀπολείπει Χείματος οὐδὲ "θέρευς ἐπετήσιος. Nisi malis Annuus, Qui singulis "annis provenit, ἐπέτειος. Infra ἐπηετανὸς pro eod."

[* « Χρυσετήσιος, Anonymus Bernardi ad Psell. de Lap. p. 6." Boiss. Mss.]

" Ἐπηετανὸς, Annuus, Per annum durans, s. Tòto " anno. Od. Δ. (89.) Ἀλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπηετανὸν " γάλα θῆσθαι. Et βίος ἐπηετανὸς, Hesiod. Ἔ. (1, " 31.) Annuus victus, Ὧι τινὶ μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς " κατάκειται. || Copiosus, Abundans, Largus: ut " κομιδὴ ἐπ. Od. Θ. (233.) est ἡ πολλὴ, teste Eust. " Ex Apoll. autem Arg. 2, (1178.) affertur ἐπηετανὸν " κομέουσαι adverbial. positum pro ἐπιμελῶς καὶ ἐκ " πολλοῦ. Ἐπηεταναὶ τρίχες ap. Hesiod. Ἔ. (2, 135.) " Pili densi et continui, non autem rari: πώεα δ' " οὔτι, Οὕνεκ' ἐπηεταναὶ τρίχες αὐτῶν, οὐ διάησιν Ἲς " ἀνέμου βορέαο."

Διετίζω, Totum annum duro, Annum compleo, Budæo Peranno, e Gaza, Annum solidum traduco, Aristot. H. A. 9, 41. de vespis sylvestribus, Οὗτοι μὲν οὖν δ., καὶ ὁρῶντα τοῦ χειμῶνος ἐκ δρυῶν κοπτομένων ἐκπετόμενοι, seu, ut paulo post addit, Ὁρῶνται δι' ὅλου τοῦ χειμῶνος, dicens illud ad differentiam τῶν ἐργατῶν, de quibus sequitur, Οὐ δ., ἀλλὰ πάντες ἀποθνήσκουσιν ὅταν χειμὼν ἐπιπέσῃ. Illud autem demonstrans, addit, Τοῦ γὰρ χειμῶνος ἀρχομένου μὲν, μωροὶ γίνονται, περὶ τροπὰς δὲ οὐ φαίνονται ὅλως: ut δ. ea dicantur, quæ non tantum verno et æstivo tempore conspiciuntur, sed etiam autumno et hyeme. Sic idem Aristot. Οὐ διετίζει ὁ σαῦρος, Lacerti vita annum non transit; nam sequitur statim, Λέγεται γὰρ ἑξάμηνος εἶναι ὁ σαῦρος. Theophr. H. Pl. 1, (2, 2.) Ὅσα δ' ἐπετειόκαυλα καὶ ὅσα δ., καθάπερ σέλινον. Gaza vero alicubi vertit Bimatum complere: quemadmodum nonnulli illud Aristot. paulo ante c. Οὐ δ., ἀλλὰ πάντες ἀποθνήσκουσιν, e Plin. interpr. Vita bimatum non transit. Sed verba illa Aristot. de vespis sunt, at Plinii, de crabronibus sylvestribus.

ΕΥ, Bene, Recte, Il. B. (382.) Εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω, εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω: ubi exponi etiam potest Rite aptet clypeum. Sic et Γ. (72.) Κτήμαθ' ἑλὼν εὖ πάντα, γυναῖκά τε, οἴκαδ' ἀγέσθω. Aristot. de natura loquens, Εὖ δὲ καὶ τὸ τῶν ὀνύχων μεμηχάνηται: ubi vel itidem Recte, vel Apte s. Commode exponi potest: ad quas signiff. extendunt interdum illæ etiam Lat. particulæ Bene et Recte. Plut. Themistocle, Οὐχ ἧττον εὖ τὸν καιρὸν ἢ τὸν τόπον φυλάττει. Interdum dicitur εὖ μάλα pro Rectissime, q. d. Valde recte. Opp. autem κακῶς huic εὖ: sed Thuc. ei opposuit et compar. χεῖρον, 2. Εὖ τε καὶ χεῖρον εἰπόντι. Ex Aristide vero affertur εὖ τε καὶ ὡς ἑτέρως, itidem pro Bene et male. Cui simile esse arbitror quod Lat. dicunt, Bene, Secus. || Εὖ pro Facile poni arbitror a Theophr. H. Pl. 9, (10, 2.) Μίσγεται δὲ πρὸς τὴν πόσιν, ὅπως εὖ ἐμέσῃ, τὸ τῆς ἐλλεβορινῆς σπέρμα. || Εὖ interdum, ut et Lat. Bene, ac Gallice Bien, i. fere q. ἀκριβῶς, Exacte, Plane. Nam ut Hom. dicit εὖ εἰδέναι et post eum ceteri quoque scriptt. Gr., sic Lat. interdum Bene nosse, præsertim tamen cum acc. pers., et Galli Savoir bien. Nonnunquam vero Sat scire Lat. dicunt. Sed tamen in εὖ οἶδ' ὅτι et in εὖ ἴσθι vim illam non retinet, ut apparet ex iis, quæ a Bud. traduntur 396. || Feliciter, Il. A. (18.) Ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες Ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, εὖ δ' οἴκαδ' ἱκέσθαι. Vulgata tamen interpr. est hic quoque, Bene. Sic ζῆν εὖ non dubium est, quin ab Aristot. dicatur pro Vivere feliciter, Felicem vitam agere: cum alibi, tum Polit. 7. Ὅσοι δὲ ἐν πλούτῳ τὸ ζῆν εὖ τίθενται. Nec vero obscurum est hunc Græci εὖ usum imitari voluisse Horat. Si bene qui cœnat, bene vivit: lucet, eamus Quo ducit gula. Et vicissim Male pro Infeliciter ab Eod. poni existimo in h. versu, Nec vixit male qui natus moriensque fefellit. Alibi vero Recte in ead. aut simili signif. dicere videtur, Vivere nec recte, nec suaviter. In memoriam autem mihi revocant hi ll. alium quendam Ejusd., in quo eum opinor Græcum καλῶς imitari s. potius exprimere voluisse, sicut in illis reddidit εὖ, sc. ubi scribit, bene erat non piscibus urbe petitis, Sed pullo atque hœdo. Et alibi, sic ut mihi nunquam In vita fuerit melius. Sic locuti sunt alii

A etiam scriptt. Lat. Sed et Pulcre esse alicui, eod. sensu ab illis quoque dicitur, atque adeo et ab hoc ipso poëta. Talem certe usum adverbii καλῶς memini me ap. quendam Comicum observare. || Ut vero ab uno Comico ad alium veniam, quid de hoc Philemonis l. dicendum est, in quo εὖ genitivo jungitur? Is est ap. Athen. 13. Οὐκ εὖ σεαυτοῦ τυγχάνεις ἔχων; ἔχεις Πῶς ἡ θύρα ἔσται ἀνεῳγμένη. Ego certe postquam diu multumque hunc locum expendi, nullam inveni aptiorem expositionem quam Gallicam; ita enim plane ad verbum dicimus, Je ne suis pas bien de moi, vel Je ne suis pas bien de ma personne, ut Gr. οὐκ εὖ ἐμαυτοῦ ἔχω. Sic autem εὖ cum gen. jungitur, positum cum verbo ἥκω. Ceterum non sequor vulg. Athenæi Edd.: sed interpunctionem, quæ ibi est, post τυγχάνεις, pono post ἔχων, s. potius eam in notam interrogationis muto. Video autem et versum secundum imperfectum esse, et adv. aliquod deesse suspicor significans Statim. || Εὖ γεγονὼς, q. d. Præclare natus, i. e. Nobili loco B natus; nam Bene natus aliud potius sonat, vide in Γίνομαι. Itidem vero εὖ cum διάκειμαι, ἔχω, ποιῶ, δρῶ, λέγω, ἥκω, aliisque multis verbis, vide in unoquoque illorum. [" Εὖ, Ammon. 63. ad Herod. 267. Wakef. Eum. 508. Abresch. Æsch. 2, 80. ad Diod. S. 2, 350. 422. Jure, Merito, ad Charit. 296. Orationem terminans, ad Herod. 224. Conf. c. σὺ, Valck. Oratt. 331.; cum ἃ, Fisch. Palæph. 4. Beck. Var. Lect. Aristot. 8. ad Herod. 540. ad Or. 412. ad Charit. 227. 247. Markl. Iph. p. 362. Valck. Diatr. 231. Wytt. ad Plut. 1, 248. Jacobs. ad Meleagr. p. 10. ad Diod. S. 1, 7. 330. 395. ad Lucian. 1, 331. Phryn. Ecl. 115. 203. Thom. M. 387. Musgr. Herc. F. 676. 779. Comment. Soc. Phil. Lips. 3. p. 129. Schneid. ad Xen. Œc. 50. Conf. c. ἐν, Jacobs. Anth. 7, 101. Valck. Callim. 15. Sejunctum a voce ad quam *pertinet*, Heind. ad Plat. Charm. 111. In composs., Wakef. Herc. F. 1019. Cattier. 95. In quibus adj. scribatur ἐύ, Ilgen. Hymn. 242. 579. ad Il. N. 612. O. 477. 480. Π. C 137. P. 415. Od. A. 86. B. 18. Γ. 434. Δ. 123. Z. 49. H. 97. Λ. 168. Ξ. 276. O. 84. Εὐ ἔχειν cum gen., Phryn. Ecl. 50. Thom. M. 628. 829. Εὖ λέγειν, Markl. Suppl. 299. Boiss. Philostr. 320. διδόναι, Markl. Iph. p. 57. στυγεῖν, Wakef. Herc. F. 1019. εἰδέναι, Heind. ad Plat. Apol. p. xiii. Καὶ εὖ γε, Theæt. 302. Εὖ μὲν, εὖ δὲ, Epigr. adesp. 423. Τὸ εὖ, Markl. Iph. p. 60. 299. Wakef. Herc. F. 697. Phil. 1140. Jacobs. Anim. 182. Anth. 6, 420. Εὖ καὶ Plato Theæt. 296. Εὖ καὶ χρηστῶς, Aristoph. Eccl. 638. Εὖ καὶ ἀνδρείως, Thesm. 656. Eq. 379. Plato Charm. 76. Εὖ καὶ μιαρῶς, jocose, Aristoph. Ἰ. 800. Εὖ καὶ καλῶς, Simon. Dial. 81. Καλὰ καὶ εὖ, Hymn. Hom. p. 79. Herm. Καλῶς γε καὶ εὖ, Boiss. Philostr. 341. Εὖ ψευδὴς, Fisch. ad Xen. K. Π. 44. 179. Εὖ πάντα, Il. Γ. 72. 93. Εὖ μάλα πένης, Plut. 2, 270. 4, 279. Cor. Μάλ' εὖ, Aristoph. Fr. 220. Εὖ σοι γένοιτο, Brunck. 3, 75. Εὖ γε, ib. Εὖ τοι, 1, 226. Εὖ γε, ὅτι —, Toup. Emendd. 1, 156. Εὖ ἐξ ἴσου, εὖ κατὰ κόσμον, App. in Theocr. 12. Εὖ πῶς, D κεὖ πῶς, Valck. Phœn. p. 478. Ἐὺ, Wakef. Phil. 1027. Brunck. Apoll. Rh. 198. Heyn. Hom. 4, 501. 6, 566. 7, 177. 180. 435. 8, 52. Ἐὺ —, 4, 394. 5, 312. 6, 475. 7, 90. Herm. ad Orph. 161. Jacobs. Anth. 12, 454. Ἠὺ —, 332. Εὖγε, ad Lucian. 1, 275. Toup. Emendd. 2, 593. 4, 444." Schæf. Mss.]

" Ἠὺ, Ion. et poët. dialysi pro εὖ, Bene. Hes. exp. " ἀγαθὸν, ἰσχυρὸν, Bonum, Validum, Robustum: " qui addit, poni etiam ἐπὶ τοῦ ὡς, ut ἠΰτε." Volunt porro quidam Gramm. εὖ esse a NOM. Ἐὺς, i. e. Bonus: ut ἐὺς πάϊς Ἰαπετοῖο (Hesiod. Ἔ. 1, 50.) ut sc. sit tanquam a neutro ἐὺ, facta crasi. SED dicitur et Ἠΰς: ut Il. B. (653.) ἠΰς τε μέγας τε. Adeo ut illud alterum ἐὺς sint qui contra ab εὖ deduci putent. Ab ἠΰς autem putatur esse ET gen. ἑῆος in παιδὸς ἑῆος, ut sit ἠΰς, ἠέος, et per metath. ἑῆος. Alii tamen aliunde deducunt. V. Eust. AT vero ἐάων, i. e. Bonorum, in δῶτορ ἐάων (Od. Θ. 335.) sunt qui ab ἐὸν potius deriveut. [" Ἐὺς, Aristot. Pepl. 40. Heyn. Hom. 4, 102. 409. Clark. ad Il. A. 393. Wolf. Prol.

ad Hom. 248. Præf. ad Il. p. 30. Wassenb. ad Hom. 47. Græv. Lectt. Hes. 517. Brunck. ad Apoll. Rh. 1, 225. Casaub. ad Athen. 33. De Homer. ἐῆος, Wolf. Prol. 208. Heyn. Hom. 4, 102. 186. 678. 6, 519. Ἐάων, ἐάων, T. H. ad Lucian. 1, 201. Δωτῆρες ἐάων, Wakef. Phil. 1383. Heyn. Hom. 4, 103. 7, 31. Ἠΰς, Wassenb. ad Hom. 83." Schæf. Mss.] "Ἦεα, "Hesychio ἀγαθὰ, Bona. Ἐητὴς, Eid. ἀγαθότης."

"Ἐνηὴς, έος, ὁ, ἡ, Suidæ πρᾶος, afferenti itidem "ἐνηέος pro πράου. Similiter ab Hes. exp. πρᾶος, "προσηνὴς, ἐπιεικὴς, ἀγαθός. Est igitur Placidus, "Mitis, Benignus: ut ap. Hesiod. quoque (Θ. 651.) "Μνησαμένη φιλότητος ἐνηέος exp. Memor amicitiæ "placidæ. Rursum ἐνηὴς ab Hes. affertur pro σώφρων, "et ἐνηέας pro συνετούς. Quæ expositiones, una "cum præcedentibus, convenire possunt huic l. Il. Φ. "(96.) de Patroclo, Ὅς τοι ἑταῖρον ἔπεφνεν ἐνηέα τε, "κρατερόν τε. Priores vero tantum huic Apollonii "quadrant, Arg. 2, (1199.) Οὐ γὰρ ἔφαν τεύξεσθαι "ἐνηέος Αἰήταο. Recteque ibi Schol. exp. προσηνέος, "ἀγαθοῦ, cum paulo post sequatur, Ἀλλ' αἰνῶς ὀλοῇ- "σιν ἀπηνείῃσιν ἄρηρεν Αἰήτης· τῷ καὶ πέρι δείδια "ναυτίλλεσθαι. Sic vero et Eust. exp. μείλιχος, op- "poni dicens τῷ ἀπηνής: compositum vero esse ex "ἐν et ἠΰς, significante ἀγαθὸς, et sonare veluti τὸν "ἐντὸς ἀγαθότητος ὄντα." ["Musgr. El. 1346. Wakef. S. Cr. 4, 65. Wassenb. ad Hom. 83. Koen. ad Greg. Cor. 199." Schæf. Mss.] "Ἐνήεια, Suidæ "ἡ πρᾳότης. Ἐνήη, Hesychio ὁμιλία, ἀγαθότης."

"Προσηνὴς, Eustathio autore ab ἠΰς derivatum, "signif. τὸν πρὸς τῇ ἀγαθότητι ὄντα, Bonum, Beni- "gnum. Hes. προσηνὲς exp. non solum ἀγαθὸν, χρη- "στὸν, Bonum: sed etiam ἐπιεικὲς, πρᾶον, Lene, "Mite, Placidum: item ἡδὺ, Jucundum, Suave. "Quomodo Plut. (6, 169.) Ἐπὶ τὰς προσηνεῖς καὶ "ἁπαλὰς ἀποστρέφοντες ὁμιλίας τὰ ὦτα, Lenes et mol- "les. Idem in Colot. Λεῖα καὶ προσηνῆ κινήματα "τῆς σαρκός." ["Toup. Emendd. 4, 455. Koen. ad Greg. Cor. 85. Wakef. S. Cr. 1, 49. Wytt. ad Plut. 1, 190. ad Diod. S. 1, 169. Προσηνὲς, Zeun. ad Xen. K. Π. 38." Schæf. Mss.] "Inde ADV. Προσηνῶς, "Benigne, Leniter, Placide: item Blande, Suaviter." ["Fisch. ad Palæph. 146. Toup. Opusc. 1, 158. ad Diod. S. 1, 169. 295. 366." Schæf. Mss.] "Et "SUBST. Προσήνεια, Benignitas, Lenitas: ἀγαθοφρο- "σύνη, πρᾳότης." ["Jucunditas, Aret. 109. *Προσ- ηνεύομαι, Hes. v. Σαίνει." Wakef. Mss. *Προσηνίη, Ion. pro προσήνεια, Hippocr. de Cord. T. 1. p. 291. Lind. §. 3. p. 51. Foës.]

Εὖγε, Recte, Recte sane, Adv. laudantis, et approbantis s. assentientis, Philo V. M. 3. postquam edictum quoddam Mosaicum retulit, illud laudans, subjungit, εὖγε ὦ πάνσοφε· μόνος ἀμιγοῦς ἠκρατίσω σοφίας· τοῦ καταρᾶσθαι χεῖρον τὸ ὀνομάζειν ὑπείληφας. Lucian. (1, 337.) p. 46. Εὖγε, οὕτω ποιεῖτε: (343.) Εὖγε· ἄξια ταῦτα ὠνήσω. Scio tamen neque hic, neque illic distingui post εὖγε in vulg. Edd.: sed ego ex aliis ll. distinguendum esse colligo. Nam εὖγε pro loco signif. quod Gallice dicimus, C'est bien fait, vel C'est bien dit, vel Cela va bien: adeo ut alicubi reddi posse existimem Laudo factum. Lat. autem Euge traditur esse Interjectio non solum assentientis et laudantis, sed etiam congratulantis, et exultantis. || Nonnunquam tamen cum ποιεῖν ponitur, eod. modo, quo καλῶς: ut Plut. Symp. sept. Sap. Εὖγε Χερσίας ἐποίησε μνησθεὶς τοῦ οἴκου, Bene fecit Chersias, quod meminerit, Bene factum a Chersia. || Interdum vero cum gen. Lucian. (1, 548.) Εὖγε τῆς προαιρέσεως. In hoc autem l. et similibus crediderim reddendum Macte: quod v. non ablativo tantum jungitur, ut in Macte virtute: sed genitivo quoque, sicut εὖγε, ut in Macte animi. || Εὖγε, insultantis, ap. LXX. Interpr. ut Hieron. annotat in Ezech. 6, (11.) Καὶ εἶπον εὖγε εὖγε, ἐπὶ πᾶσι τοῖς βδελύγμασι. "Ἔνευ, Suidæ ἐπιφώνημα, Acclamatio "quædam." "Ὑπέρευ, Recte supra quam dici "possit," [Xen. Ἱερ. 6, 9.] "Affertur et Ὑπέρευγε "pro Egregie." ["Eumath. 222. 397." Boiss. Mss.]

ΕΥΟΙ, quasi εὖ οἱ, Bene (sit) illi. Vox est, quæ Baccho acclamabatur a bacchantibus mulieribus,

A Lat. Euoë, et Evohe. Et εὐοῖ Βάκχε, quod Virg. et Ovid. dicunt Evohe Bacche. Dionys. P. Καὶ μετὰ ληνάων ἱερὸν χορὸν ἐστήσαντο, Ζώματα καὶ νεβρῖδας ἐπὶ στήθεσσι λαβόντες, Εὐοῖ Βάκχε λέγοντες: Eust. annotat esse ὑμνητικὸν λόγιον, quod Baccho acclamabatur: sicut et εὐὰν, unde εὐάζειν deducitur: diciturque Εὔϊος ipse Bacchus. Sed alios scripsisse εὑοῖ cum aspiratione, tanquam adverbium primitivum e quodam enthusiasmo proficiscens: alios autem tenuasse, accipientes pro εὖ αὐτῷ. Hactenus Eust. At ego fateor quidem, ubi non additur vocat. Βάκχε, convenire εὖ οἱ pro εὖ αὐτῷ: sed cum adjungitur, qui quadrare possit, non video; quis enim εὖ αὐτῷ Βάκχε pro εὖ σοι Βάκχε dicat? Pro me autem facit unum exemplar, cujus inter alia e Regia Bibl. patri meo facta fuit copia, Dionysium sub typis suis habenti: cum enim ex iis quædam εὐοῖ, quædam εὖ οἱ haberent, in uno εὖ σοι legebatur. Quod nisi ita legamus, εὐοῖ conjunctim scribendum, minimeque ad id, quod sonat, pronomen οἱ respiciendum fuerit. Ac profe-

B cto scrupulum injicit et vox Σαβοῖ, quæ alteri aliquando adjungitur, ut a Dem. (313.) Καὶ βοῶν, εὐοῖ σαβοῖ: ubi Æschini exprobrat, eum aliquando matrem ad sacra comitari solitum, et clamare εὐοῖ, σαβοῖ, quomodo enim et in σαβοῖ separabimus οἱ ab altera syllaba? Vicissim tamen cum Evohe Virgilianum pariter et Ovid. considero, in eo mihi videor aspirationem particulæ οἱ agnoscere, seorsim positæ. Dicam igitur infra, quomodo nodus hic solvi posse mihi videatur. ["Wakef. Trach. 219. Jacobs. Anim. 106. ad Paus. 356. Valck. ad Röv. 79. ad Callim. 1, 260. ad Diod. S. 1, 248." Schæf. Mss. *"Εὐαὶ, i. q. εὐοὶ, Aristoph. Ἐκκλ. 1180." Corai. Mss.] Εὐὰν, Alia vox earundem mulierum bacchantium, quam Baccho acclamabant: de qua itidem dubitat Eust. an potius dividenda sit, scribendo εὖ ἄν. Paus. Mess. (31.) tradit Montem quendam Itoniæ urbi vicinum Evan fuisse nominatum ab ea voce Bacchica, quam et Bacchus et mulieres cum eo bacchantes illo primum loco ediderint. At Lat. poëtis [Ovid. Met. 4,

C 15.] est Evan et Bacchi cognomen. ["Ad Paus. 356. Valck. ad Röv. 79." Schæf. Mss. *Εὐὰς, i. q. εὐάζουσα, Nonn. D. 40. p. 1030. Philostr. 793. *Εὔας, Plut. Marcello 22.] HINC Εὐάζειν esse constat, Evan clamare. Lat. poëtæ Evare dicunt; sed hoc Servius poni tradit pro Bacchari, a Libero, qui Evan appellatur. In Epigr. εὐάζειν Βάκχῳ, pro Orgia Bacchi celebrare. Sed et generalius εὐάζειν pro Celebrare: unde εὐάζειν πάσχα Nonnus dixit pro Celebrare pascha. [Eur. Bacch. 67.] Ceterum ex Evare, quo Latini Græcum εὐάζειν reddunt, factum esse Ovare crediderim. EST et comp. Ἀνευάζω, idem significans. Nonn. μυστιπόλῳ ἀνευάζοντες ἰωῇ. Et cum acc. ap. Eund. Χριστὸν ἀνευάζων νεκυοσσόον, Celebrans, Ovando celebrans: proprie tamen Evando celebrans. Ceterum in VV. LL. ἀνευάζειν exp. εὐοιάζειν: quam tamen v. nusquam reperio: et vereor ne e Suida per errorem sumta sit: aliquo sc. ex εὐοῖ ᾆσαι, quo ille exp. ἀνευάσαι, faciente εὐοιάσαι, deinde itidem εὐοιάζειν. [Lycophr. 207. *Ἐπευά-

D ζω, Orph. H. 68, 6.] "Ἐφευάζων affertur pro "Ovans: sed sine exemplo." [*Συνευάζω, unde *Συνευαστὴρ, i. q. σύμβακχος, Orph. H. 1, 34.] Εὐασμὸς, Evatio, Vociferatio bacchantium. Interdum vero et ad Aliam vociferationem transfertur. Plut. Antonio, Βοὴ ὄχλον μετὰ εὐασμῶν καὶ πηδήσεων σατυρικῶν. [Hermesianax Athenæi 597. *Εὔασμα, Eur. Bacch. 129. 151.] Εὐαστὴς, ET Εὐαστὴρ, Euator, Celebrator bacchanalium. Ex Epigr. εὐασταὶ pro Sacerdotibus Bacchi. Sed et ipse Bacchus εὐαστὴρ in iis appellatur. [Εὐαστὴς, *Εὐάστης, Jacobs. ad Anthol. Pal. 839. "Εὐαστὴρ, Marcus Arg. 26. Valck. ad Röv. 79. Εὐαστὴς, ad Dionys. H. 2, 953. ad Charit. 385. Εὐάστειρα, Valck. l. c." Schæf. Mss. Orph. H. in Nymph. 8. *Εὐαστικὸς, Phav. 330. *"Εὐάσιος, Acta Traj. 1, 212." Schæf. Mss.] Εὔϊος, Evius, Bacchi cognomen, itidem ab illa acclamatione εὐοῖ ductum, Epigr. Εὔϊον, εὐχαίτην, εὐάμπελον, ἐγρεσίκωμον. Horat. Od. 1, 18, 9. Sithoniis non levis Evius. Pro quo male scribitur in quibusdam exempl.

Euthius. [Eur. Cycl. 25.] Φιλεύιος, Qui Evium amat, i. e. Bacchum. At ipse Bacchus Φ. βασιλευς ex Epigr. [Anal. 2, 517.] Evandi cupidus, Evationis studiosus, [* Εὐϊακὸς, Anthol. 4, 502.] " Εὐϊάδες, He- " sychio ἄμπελοι, a Baccho qui Εὔϊος cognominatur." [* Εὐϊὰς, Antip. Epigr. 70. * Εὐϊάζω, Eur. Cycl. 493. * Εὐϊώτης, unde * Εὐϊῶτις, Moschio Stobæi Phys. 242. "Brunck. ad Æsch. Pr. 446." Schæf. Mss.]

¶ Σαβοῖ, Vox quædam bacchantium, quæ a Dem. subjungitur alteri εὐοῖ, ut antea dictum fuit in Εὐοῖ. Item σαβοὶ, Qui Baccho sunt initiati. Item, Baccho consecrata loca. In VV. LL. exp. etiam, Bacchi sacerdotes, e Schol. Aristoph.: ap. quem tamen non ἱερεῖς, sed ἱεροὺς legimus: et alibi τοὺς ἀφιερωμένους αὐτῷ τόπους, sed uno in l. σαβοὶ vocem esse Thracum, in altero Phrygum esse tradit. [" Valck. ad Röv. 79. ad Diod. S. 1, 248. * Σαβᾶ, Valck. l. c." Schæf. Mss. * Σαβὸς, * Σαβῆ, Schol. Aristoph. "Ο. 873. Harpocr., Plut. Q. S. 4, 5.] Σαβάζιος dictus ipse Bacchus, quem tamen alii Bacchi filium putant, a Thracibus: [Theophr. Char. 18. 29. * Σαβάζιος, Ad Bacchum pertinens, Opp. K. 1, 26. θύσθλα.] " Σαβάσιος, pro Σαβάζιος," [" ad Lucian. 1, 291." Schæf. Mss. * Σαβάδιος, Vales. ad Harpocr. 131. Sch. Lex. v. Σαβάζιος.] " Σαβάζειν, Bacchari, Bac- " chantes imitari, Clamare Euoë: εὐάζειν, βακχεύειν, " Hes. Σαβάζειν esse nonnunquam Persultare, sed " indecoro et motu et gestu, quo petauristæ, Bac- " chæ in tripudiis, et Dionysiæ saltatriculæ, Italis " Baladinæ, commoventur, cum lumbos extollunt ac " vibrant: tradit Brod. sed exemplum non afferens. " Id autem tradit in istos versus, (Anal. 2, 91.) 'Εν- " θάδε τῆς τρυφερῆς μαλακὸν ῥέθος, ἐνθάδε κεῖται Τρυ- " γόνιον, σαβακῶν ἄνθεμα σαλμακίδων: dicens σαβα- " κῶν esse Dionysiacarum, quæ thyadum instar παροι- " νεῖν atque debacchari consueverunt. Suid. dicit " signif. ἑταιρῶν, Meretricum. At hanc τοῦ Σα- " βακαὶ signif. non sequitur Σαβακὸς ap. Hes. Chios " enim σαβακὸν ait vocare τὸν σαθρὸν, Putridum. " Hippocr. autem pro Purulento usurpasse traditur, " de Morb. 1. Extat et ADV. Σαβακῶς ap. Hes., " quod signif. ait Austere, Aspere, Acerbe." [" Σαβάζω, Ilgen. Hymn. 599. Σαβακὸς, Toup. Opusc. 1, 406. Jacobs. Anth. 8, 242. * Σαβακάθιος, 6, 415." Schæf. Mss.] Σαβασμὸς, quod a Græcis εὐασμὸς, Harpocr. Schol. Aristoph. Σφ. et "Ο. (873.) Ceterum si σαβοῖ aut σαβοὶ e Phrygum lingua est, corrumpentium, ut credibile est Græcum εὐοῖ, non obstabit quominus εὖ οἱ scribendum dicamus: atque ita nodus ille, de quo supra, solvi posse videtur. [* Σαβάκτης, Homer. Epigr. 14, 9. * Παραισαβάζω, Photio παραμαίνομαι.]

ΕΥΘΥΣ, quod ab εὖ et τίθημι derivat Etym., Rectus, i. e. Non obliquus, s. tortuosus. Εὐθεῖα γραμμὴ, Recta linea; ὁδὸς, Recta via. Quo dixit modo Thuc. 8. Καὶ παρ' αὐτὴν εὐθὺς ὁ ἔσπλους ἐστί. Is, qui Demetr. Phal. vocatur, τῷ εὐθεῖ opposuit πλάγιον: quod et ceteri scriptt. faciunt. Ceterum subaudiendum sæpe relinquitur subst. cum εὐθεῖα: dicitur enim εὐθεῖα, pro εὐθεῖα γραμμὴ, unde est ἐπ' εὐθείας εἶναι, et pro εὐθεῖα ὁδὸς, ut, Καὶ τὴν εὐθεῖαν ἐπιδεικνυούσης, Lucian. (1, 753.) et pro εὐθεῖα δίκη: de quibus lege Bud. " Comm. 52. 53. Sic ap. " Gramm. εὐθεῖα pro εὐθεῖα πτῶσις." Sed addunt VV. LL. 'Επ' εὐθείας ἐκτέμνειν e Diosc. pro In rectum incidere. Et κατ' εὐθεῖαν pro Directis lineis, ex Aristot. de Mundo, Διεκπνέουσι πρόσω κατ' εὐθεῖαν, Spirant directa linea; s. plur. Directis lineis. Sed et alia signif. sc. pro Recte, Juste, e Phal. Verum ut γραμμὴν illic, ita ὁδὸν subaudire hic oportet. Quod subaudiendum et in illo Luciani l. dixi; idemque nunc dico de isto, qui ap. Suid. legitur, Εὐθεῖαν ἐδόκει ἐλαύνειν ἐπὶ τὴν Σελεύκειαν. Necnon de hoc, εὐθεῖα πορεύεσθαι, ap. Aristot. de Mundo: alii autem subaudiunt γραμμῇ, exp. Recta linea. Hoc interdum fateor, accus. ὁδὸν, qui adhibetur his ll., in priore signif. accipi: at in illo Phal. κατ' εὐθεῖαν pro Recte, Juste, metaph. intelligi debere ὁδόν. Idem porro et de ἀπ' εὐθείας dico in seqq. ll. Plut. Fabio, Τὴν μὲν οὖν ἐπὶ τοῦ Τρεβίου γενομένην ἧτταν οὔθ' ὁ

A γράψας στρατηγὸς, οὔθ' ὁ πεμφθεὶς ἄγγελος ἀπ' εὐθείας ἔφρασεν, ἀλλ' ἐψεύσατο, τὴν νίκην ἐπίδικον αὐτοῦ καὶ ἀμφίδοξον γενέσθαι, ubi redditur Vere, cum potius signif. Absque dissimulatione quam Absque mendacio. Nam aut ego valde fallor, aut ἀπ' εὐθείας φράζειν dicitur, qui aliquid ita refert, ut nihil dissimulet; qui autem dissimulare volunt, circuitione et ambagibus uti solent: quæ et ipsæ rectæ viæ, i. e. τῇ εὐθείᾳ ὁδῷ, opp. Circuitionis autem vocem hac de re usurpo cum Terentio de Andr. Ita aperte ipsam rem modo locutus, nihil circuitione usus es. Cic. quoque Circuitionem ita duxit. Denique ἀπ' εὐθείας esse puto, quod Gall. Ouvertement: cui opp. Couvertement. Quo et Latini modo Aperte dicunt, et Palam; contra autem Tecto sermone, Tectis verbis, Cum involucris et integumentis verborum. Sed Aperte tamen non tam significans esse videtur quam Gall. Ouvertement. Ceterum non solum ἀπ' εὐθείας dicitur, sed etiam ἐξ, δι' εὐθείας: atque hoc utitur idem Plut. de Orac. Sibyll.: illo, Auctor libelli, qui

B Dem. Phalereo ascribitur. Confirmant autem meam sententiam de subaudiendo acc. ὁδὸν duo Plut. ll., quorum unus est ibid., unde et primum exemplum attuli: sc. Fabio, paulo post verba a me citata subjungit enim, loquens de alio, qui contra omni dissimulatoria ambage remota, cladem narrarat, Συναγαγὼν εἰς ἐκκλησίαν τὸν δῆμον, οὐ περιπλοκὰς, οὐδὲ παραγωγὰς, ἀλλ' ἄντικρυς ἔφη προσελθὼν, νενικήμεθα κ. τ. λ. Alter l. extat in Polit. Præc. ubi scribit, Πολλὰ γὰρ ἀπ' εὐθείας οὐκ ἔστιν ἐξῶσαι τῶν ἀλυσιτελῶν, ἀλλὰ δεῖ τινος ἀμωσγέπως καμπῆς καὶ περιαγωγῆς. Hic autem obiter admoneo, περιαγωγὴν videri esse, quam a Terentio Circuitionem appellari modo dixi: præsertim vero in præced. l. e Fab. Maximo, ubi de sermone agitur; nam illic περιαγωγὰς pro παραγωγὰς reponere minime dubito. Sed et alibi, sc. in l. de Herod. τῷ ἀπ' εὐθείας opp. πλαγίως: nam ἀπ' εὐθείας κακῶς λέγειν et πλαγίως χρῆσθαι ταῖς διαβολαῖς, contraria facit. Enimvero in l. illo e Polit. Præ., cum ἀπ' εὐθείας de sermone non dicatur, aliam interpr.

C postulat. Quare videndum an convenire hic possit, quod Lat. dicunt Aperto marte: ut si dicamus in illo Plut. l. Multa enim sunt incommoda, in quibus summovendis aperto marte agi non potest. Vel brevius, Multa enim sunt incommoda, quæ aperto marte nequaquam summoveri possint. Sed ap. Suid. legitur etiam, 'Ο δὲ κτεῖναι μὲν αὐτὸν ἐκ τῆς εὐθείας ἔδεισεν: ubi duriuscula quidem mihi quoque videtur illa mea interpr., si ad verbum interpretemur κτεῖναι Interficere: sed ita reddendo, Cædem ejus aperto marte moliri veritus est, ferri eam posse, dum saltem aliquis meliorem afferat, existimo. In his enim aliisque multis hujusmodi loquendi generibus interpretandis viam aliis qualemcunque stravisse contentus ero. || Sed Thuc. suo more a loquendi generibus, quæ ceteris usitata sunt, recedens, dixit ἀπὸ τοῦ εὐθέος pro illo ἀπ' εὐθείας, de quo modo a me tractatum fuit; sc. pro illo, quod de sermone dicitur: 3, (43.) Καθέστηκε δὲ τἀγαθὰ, ἀπὸ τοῦ εὐθέος λεγόμενα, μηδὲν ἀνυποπτότερα εἶναι τῶν κακῶν, Sine cir-

D cuitione, ullis verborum involucris et integumentis. Apud Arrian. (5, 27, 1.) 'Εκ τοῦ εὐθέος ἀντιλέγειν, pro Non dissimulanter, Aperte, Palam. Sed quomodo hic itidem ὁδοῦ subaudire queas? dicet aliquis. Minime certe hic quoque subaudiri dico, sed τὸ εὐθὺ hic substantive accipi pro ἡ εὐθεῖα ὁδός. Huc autem pertinet et ὁ εὐθὺς λόγος ap. Eur. (Hipp. 491.) pro Sermone aperto minimeque ulla circuitione tecto. Ceterum invenitur ἐκ τοῦ εὐθέος et alio sensu positum a Thuc. 1, (34.) "Ωστε ἀπάτῃ μὴ παράγεσθαι ὑπ' αὐτῶν, δεομένοις τε ἐκ τοῦ εὐθέος μὴ ὑπουργεῖν. Hic enim ἐκ τοῦ εὐθέος, videtur sumi pro Temere et inconsulte, ac certe Schol. ἀσκέπτως exp., sicut et εὐθὺς in alio Ejusd. l. vult esse pro ἐξ εὐθείας et ἀσκόπως, abutens tamen fortasse signif. hujus loquendi generis ἐξ εὐθείας, et ἀσκόπως accipiens pro ἀσκέπτως, Inconsiderate, aut certe pro Statim, Extemplo. INVENITUR et acc. Εὐθῆ tanquam ab εὐθὺς, sed non ap. satis idoneos auctores, quod sciam. Invenio enim duntaxat in Ecclesiaste, et ap. Damasc. p. 42.

Ἐποίησεν οὖν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον ἄκακον, εὐθῆ, ἀνάρετον. Sed et εὐθὲς ap. Greg. habetur, Καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐν τοῖς ἐγκάτοις ἐγκαινιζόμενον. || Εὐθὺ, adv. Recta, Xen. K. Π. 5, (2, 15.) Εὐθὺ τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος ἡμᾶς ἄγε, Duc nos recta Babylonem. Sed multo frequentius est cum gen.: Πλέων μὲν εὐθὺ Πενταπόλεως, Synes. Sic ap. Aristoph. sæpe. Item cum articulo ante εὐθὺ, contra quam in illo Xen. l., rursum ap. Synes. Τὴν εὐθὺ τῶν πολεμίων ἡγήσαντο, Recta in hostes duxerunt. Subauditur autem acc. ὁδόν. Sed et τῆς εὐθὺ ὁδοῦ, pro Rectæ viæ in Axiocho legitur, Ἐδόκει οὖν μοι ἀφεμένῳ τῆς εὐθὺ ὁδοῦ, ἀπαντᾷν αὐτοῖς. Et ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ, pro In rectam viam, VV. LL. || Εὐθὺς in ead. signif. Plat. Euthyd., nisi sit menda, Bud. Apud Thuc. certe 6, (96.) de epipolis s. arce Syracusarum legitur, Χωρίου ἀποκρήμνου τε καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως εὐθὺς κειμένου, Recta supra urbem. [" Εὐθὺς, Thom. M. 383. Wakef. Eum. 436. Jacobs. Anim. 305. ad Diod. S. 1, 126. 177. 283. 287. ad Lucian. 1, 437. Brunck. Œd. T. 1242. Ammon. 62. 63. Valck. Anim. 90. Hipp. p. 291. Eran. Philo 168. ad Charit. 298. Exempli gratia, Schneid. ad Xen. Hier. 234. ad Timæi Lex. 56. Koen. ad Greg. Cor. 195. Statim, Longus p. 7. Vill. Ab initio, Alciphr. 104. ubi Bergl. non debebat offendi. I. q. ἐν τῷ τότε, ad Xen. Eph. 152. 170. 178. 216. ad Charit. 326. Εὐθὺς, adv., Phryn. Ecl. 58. ad Diod. S. 1, 459. Jacobs. Anth. 6, 165. ad Hom. 5, 52. Ruhnk. Ep. Cr. 42. Zeun. ad Xen. K. Π. 230. Junctum participio, Simulac, Statim ut, Heind. ad Plat. Theæt. 283. Cum gen., pro εὐθὺ, ad Timæi Lex. 127. sed vide T. H. ad Lucian. Dial. 60. Ernest. ad Batrach. 43. Conf. c. αὖθις, ad Dionys. H. 2, 756. Τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς, Lucian. 3, 370. Εὐθὺς λόγος, Valck. Hipp. p. 222. Toup. Emendd. 2, 582. Ὡς εὐθὺς, ad Xen. Eph. 23. 170. Εὐθέα, εὐθεία, εὐθεῖαν, Wytt. ad Plut. S. N. V. 73. Ἐπ' εὐθείας, Heyn. Hom. 7, 223. 8, 144. Thom. M. 384. ad Lucian. 1, 437. 744. Diod. S. 2, 347. 409. Schneid. ad Xen. Pol. 222. ad Mœr. 141. Timæi Lex. 126. Eran. Philo 160. Τὴν εὐθεῖαν, Nominativo, Mœr. 265. Κατ' εὐθεῖαν, seq. gen., Ammon. 62. Εὐθέα, acc. sing. masc., Jacobs. Anth. 6, 114. Scolion 14. Εἰς εὐθὺ, Heyn. Hom. 8, 91. 143. Κατ' εὐθὺ, 214. Ἡ ἐπὶ εὐθὺ ὁδὸς, Xen. Eph. 50. Παρὰ τὸ εὐθὺ, Valck. Diatr. 258. Εὐθὺ ῥῆμα, T. H. ad Plutum p. 407." Schæf. Mss.] " Εὐθὴς, pro Placens affertur ex 4 Reg. 10. ubi tamen " in Ed. Complut. εὐθὺν tantum reperio, i. e. Re- " ctum. Veruntamen neutr. εὐθὲς legitur 2 Reg. 19, " 18. Εὐθὲς ἦν τοῦτο ἐν ὀφθαλμοῖς σου: et ap. Da- " masc. εὐθῆ, ut docui supra. Sed in illo loco ex 2 " Reg. 19. sciendum rursus est Complut. Ed. ha- " bere, τότε ἤρεσκεν ἐνώπιόν σου." [" Didym. de Trin. 2, 3." Routh. Mss. " Jo. Climac. Scala 418. καρδία." Boiss. Mss. " Thom. M. 383. 385." Schæf. Mss. Chrys. Hom. in Ps. 50. p. 42. 46. Cod. Pseud. V. T. p. 687. * Εὐθικὸς, Sext. Emp. 10, 51. κίνησις. * Ἐπευθὺς, Joseph. Ant. 15, 8, 5.] Κατευθὺ, Recta: unde ἡ κ. ὁδὸς dicitur ἡ εὐθὺ ὁδὸς. Paus. (Cor. 11, 3.) Σικυῶνος δὲ τὴν κατευθὺ ἐς Φλιοῦντα ἐρχομένοις — Πυραία καλούμενόν ἐστιν ἄλσος. Item κατευθὺ, pro E regione quidam accipi annotat. Scribitur autem et κατ' εὐθύ. [* Κατευθὺς, Κατευθὺ, Lobeck. Phryn. 145. * Μεσευθὺς, Clem. Alex. Strom. 6. p. 811.] " Παρευ- " θὺς, Statim, Extemplo, Confestim: in Fab. Æsop." [Παρευθὺ, Suid. 1, 343. 421.] Εὐθύτης, q. d. Rectitudo, Recta forma. Exp. etiam metaph. Æquitas, Justitia: quo dicitur modo Gall. Droiture. [Etym. M.] " Εὐθύδικος, VV. LL. est ὁ ἰσόρροπος, ἄδωρος: sine " exemplo," [Æsch. Ag. 770. * Εὐθυθενὴς, Ælian. H. A. 16, 15. * Εὐθυθενῶς, Philo 173.] " Εὐθύκαινα, " Hesychio teste dicitur ἡ σχοῖνος, διὰ τὸ εὐθέως " κτείνειν: παρὰ τὸ εὐθὺ καὶ καίνω." [* Εὐθυκέλευθος, Arat. 1031. cf. Schol. et Schn. Lex.] " Εὐθυκρέων, " Hesychio παχὺς, Crassus, Pinguis. Εὐθύληπτος, " Comparatu facilis, VV. LL." [Suid. * " Εὐθυλόγος, T. H. ad Plutum p. 407. Toup. Opusc. 2, 119." Schæf. Mss.] " Εὐθυλογέω, Recte loquor: ὀρθολογῶ, " ὀρθοεπῶ, vel Recte struo orationem. Bud. e Theod. " Gaza, Αἱ δὲ τῶν προσωπικῶν μετοχαὶ, καὶ εὐθυλο- " γούμεναι, ἀδιαφόρως τοῖς τῶν ῥημάτων προσώποις συν-

A " τάσσονται." [* Εὐθυλογία, Polemo Physiogn. p. 218. * Εὐθύλορδος, * Ἰθύλορδος, Hippocr. 810.] " Εὐθύμακρος, Recta in longum tendens." [* " Εὐθυμετρικὸς, Coteler. Eccles. Gr. Monum. 4, 312." Schæf. Mss.] " Εὐθυμήδης, Gratiosus, VV. LL." [* " Εὐθύνομος, Strabo 2, 201. Ed. meæ." Corai. Mss. * Εὐθυόνειρος, Plut. 437. * Εὐθυονειρία, Aristot. de Insomn. 2. * Εὐθύπλους, Strabo 6. p. 298. * Εὐθυπλοέω, 13. p. 890. * Εὐθυπλοΐα, 6. p. 294.] " Εὐ- " θυπλοκία, Recta textura s. connexio. Plato Polit. " fin. Τοῦτο δὴ τέλος ὑφάσματος, εὐθυπλοκίᾳ ξυμπλακὲν " γίγνεσθαι." [* Εὐθυπομπὴς, * Εὐθυπεμπὴς, * Εὐθύπομπος, Pind. N. 2, 10. et Schol. item Boeckh. p. 516.] " Εὐθυσκοπεῖν, Recte aspicere, Theophr. H. Pl. 5." [Plut. Q. S. 9, 1. * Εὐθύστομος, Schol. Lucian. Jov. Trag. 27. * Εὐθύτομος, Pind. Π. 5, 120. * Εὐθυτομία, Oribasius Cocchi p. 90. * Εὐθύτρυπος leg. videtur ap. Democritum Theophr. de Sensu §. 73. p. 40. cf. Schn. Lex. et Suppl. v. * Εὐρύτρητος.] " Εὐθύφλοιος, Gaza

B " vertit Recticortex, ap. Theophr. H. Pl. 3, (8, 2.) " ubi est species roboris. Εὐθυφορεῖσθαι, In rectum " s. recta ferri: unde εὐθυφορούμενον σῶμα ap. Procl. " cui opp. ibid. τὸ κυκλοφορούμενον." [* Εὐθυφορία, Aristot. Nat. Auscult. 5, 6, 5. * Εὐθύφρων, Æsch. Eum. 1032.] Ατ Εὐθυωρία, quod an compositum sit, non satis constat, itidem pro εὐθύτης, i. e. Rectitudo, si dici posset. A Bud. exp. etiam Proceritas, ut est arboris, Directio, Rectus trames, processus, Rectæ lineæ porrectio. Quarum signif. exempla vide ap. Bud. 53. 328. [" Axis turbinis qui versatur: linea illa, circa quam, immotam ipsam, omnes aliæ partes circumaguntur, Plato de Rep. 4. p. 409. Bas. 1. Vide Aristot. Rhet. 2, 2." Seager. Mss. * " Εὐθώρεια, Koen. ad Greg. Cor. 266." Schæf. Mss.] Εὐθυωρεῖν, Recto tramite iter facere, Recta linea progredi: pro quo et κατ' εὐθεῖαν ἰέναι dicit Arist., Bud. ibid. [Aristot. Probl. 11, 58. ubi εὐθυπορεῖν Cod. Par. Active, Nicet. Ann. 6, 9.] Εὐθύωρον, VV. LL. ex Herm. Recto tramite, κατ' εὐθεῖαν, non per diverticula, propter obvios montes et fluvios. At vero

C εὐθύωρον τὴν ἀναχώρησιν ἐποιήσαντο, affert Etym. pro εὐθυτάτην, σύντομον, sed addens tamen esse ab εὐθὺ et ὥρα, quasi αὐτῇ ὥρᾳ. At Suid. postquam εὐθυωρὸν, ita enim ibi scribitur ὀξυτόνως, accipi dixit pro κατ' εὐθεῖαν ab Antiph. (K. 'A. 2, 2, 16.) et Xen. subjungit accipi etiam pro αὐτῇ τῇ ὥρᾳ, h. l. proferens, Εὐθυωρὸν ἀπεβίω: ubi adv. esse manifestum est. Sed et εὐθύωρος pro Rectus in VV. LL. Sitne autem compositum in h. signif., Gramm. tacent. [Ælian. H. 'A. 6, 19.]

Εὐθύνω, Dirigo, Corrigo, Rectum facio quod pravum s. obliquum erat: sicut et ἀπευθύνω dici ἐπὶ τῶν ὀρθουμένων λοξῶν testatur Schol. Soph. Aut etiam generaliter, pro In rectum formo. Sumitur et pro Dirigere, eo modo, quo dicitur Dirigere navem aliquo, et quo Cæsar dixit Dirigere cursum ad litora. Eur. Hec. (39.) Πρὸς οἶκον εὐθύνοντας ἐναλίαν πλάτην: ubi Schol. εὐθύνοντας exp. per comp. ἀπευθύνοντας. Xen. autem K. Π. 1, (1, 2.) dicit pastores εὐθύνειν τὰς ἀγέλας, pro Ducere recta via, s. potius

D Deducere, uno verbo; neque enim mihi placet hic verbum Dirigere, quo usus est Philelphus: nisi adjungamus ei nomen Iter, ut εὐθύνειν τὰς ἀγέλας reddamus Dirigere armentorum iter. Hic porro est Xen. locus, Πορεύονταί τε γὰρ αἱ ἀγέλαι, οἷ ἂν αὐτὰς εὐθύνωσιν οἱ νομεῖς, νέμονταί τε χωρία, ἐφ' ὁποῖα ἂν αὐτὰς ἐφιῶσιν. Capitur vero et pro Regere: ἡνίας, Aristoph. ("O. 1738.) Rego habenas. Item metaph. sicut et Lat. Corrigo, Gall. Redresser, quod alioqui proprie signif. Corrigo. Ponitur enim pro Reprehendo, Redarguo: Greg. Μήτε ἡμᾶς εὐθύνητε τῆς ὑψηλοτέρας φωνῆς, Nolite redarguere nos et incusare ob verbum altius elatum, Bud. Huc pertinet, quod ex Hieron. in c. 2. Sophoniæ prophetæ annotatur, εὐθύνων non significare Dirigentem, sed Coarguentem atque convincentem. Quod tamen Hieron. dictum ad locum, de quo agit, restringendum est: ibi sc. εὐθύνειν non esse Dirigere, sed Coarguere. Ceterum εὐθύνειν exp. alicubi et Inquirere, cum præp. In, quod facere solent ii, qui reprehendere et redarguere student, Plut. (6, 582.) Ἀλλ' ἵνα μὴ δοκῶμεν εὐθύνειν τὰς τῶν ἑτέρων

— ἀποφάσεις. Bud. εὐθύνειν esse dicit In alicujus gesta inquirere, et quæstionem de ejus administratione exercere. Item Rationem reposcere vitæ anteactæ. Et pass. item εὐθύνεσθαι, pro Rationem reposci etc. quod vulgus Syndicari. In Pand. vero et pro In judicium vocari. " Hes. quoque εὐθύνονται " exp. non solum ἡνιοχοῦνται, sed etiam ἐρωτῶνται, " κρίνονται, δίκας εἰσπράττονται et ἀπαιτοῦνται." Nonnunquam etiam est forense verbum, vel pro Postulare, Reum facere; vel pro Damnare. De quibus signiff. lege Bud. Comm. 37. 39. 150.: item in Annot. In VV. LL. affertur item e Plut. Popl. Προβατείαις εὐθύνειν, pro Mulctare pœna pecuaria. || Item εὐθύνειν eum magistratum gerere, qui εὔθυνος dicitur, de quo mox. [* Εὐθυσμὸς, Schleusn. Lex. in V. T.] Εὔθυνσις, Directio, Correctio. Cui opp. ab Aristot. κάμψις, Curvatio. Bud. [Aristot. Meteor. 4, 9.] Εὐθυντὸς, Directus: cui opp. καμπτὸς, Curvatus. Idem ex eod. Aristot. [l. c. * Ἀνεύθυντος, ib.] At Εὐθυντὴς, seu Εὐθυντὴρ, sed magis poët., Theogn. (40.) Εὐθυντῆρα κακῆς ὕβριος ἡμετέρης, et Εὔθυνος, Director, Corrector. Sed dicti sunt εὐθυνταὶ s. εὔθυνοι Quidam magistratus, qui aliorum magistratuum censores erant, et rationem administrationis ab iis exigebant. Bud. 38. [Εὐθυντὴς, Plato de LL. 12. p. 945. Εὔθυνος, Æsch. Eum. 273.] Εὐθυντικὸς, vulgo itidem exp.: sed e terminatione signif. potius Eum, qui reposcendæ rationis peritus est. Ab ead. origine est et Εὐθυντηρία, quo tamen Hes. ait ab architectis significari τὸ ἐν τῷ ἐδάφει σύμμαγμα, quod quidam interpr. Soli rudus, Navis partem. [Eur. Iph. T. 1356. * Εὐθυντήριος, Æsch. Pers. 776. al. ἰθυντήριος, Theolog. Arithm. p. 59.] Εὐθύνη, Inquisitio, quæ fit in eos, a quibus vitæ et magistratus gesti s. curationis actæ ratio reposcitur, Ipsa actio reposcendi rationem etc. || Exp. et Accusatio a Bud. Dicitur tamen potius plur. εὐθῦναι. Atque hinc εὐθύνας διδόναι, ὑπέχειν, pro In disquisitionem vocari, Rationem reposci s. rationes administratæ reipublicæ. Dem. Fals. Leg. Κἂν δεδωκότες ὦσιν εὐθύνας, pro Etiamsi rationes administratæ reipublicæ reposciti jam fuerint, Bud. quem vide Comm. 39. 150. 173. item in Annot. Ostendit autem accipi e consequenti et pro Pœnam dare. Item pro Damnari repetundarum, in Æschin. (55.) Ὁ δὲ αὐτὸς ἀνὴρ μικρὸν ἐπισχὼν ἔξεισιν ἐκ τοῦ δικαστηρίου, κλοπῆς ἕνεκα τὰς εὐθύνας ὠφληκώς. At ego non puto εὐθύνας ὄφλειν restringi ad h. signif. pro Damnari repetundarum, nisi addatur aut illud κλοπῆς ἕνεκα, aut tale quidpiam: vel certe habita ratione rei, de qua agitur, hanc interpr. admittat. Alioqui enim id per se signif. arbitror, sed latius patere hujus accus. signif., sicut et cum aliis verbis jungitur. Quidam εὐθύνας διδόναι interpr. e Cic. Rationes referre, Pœnas luere. In VV. LL. affertur e Dem. (17.) Εὐθῦναι τῶν πεπολιτευμένων, (367.) Εὐθῦναι τῆς πρεσβείας, necnon Εὐθῦναι βίου, pro Censuræ, quibus quis vitæ anteactæ rationem reddere cogitur. Et e Plut. Pericle Περὶ τὰς εὐθύνας ἀπαραίτητος, pro In exigendis rationibus implacabilis. In iisd. πρὸς εὐθύνας τῶν ἀρχόντων redditur Ad accusandos magistratus repetundarum. Et, Ad repetundas gestorum rationes. Sed generalius etiam pro Rationem reposci cujuslibet rei, Cogi ad reddendam rationem. Aristot. Polit. 3. Ἰατρὸν δεῖ διδόναι τὰς εὐθύνας ἐν ἰατροῖς. || Exp. et Crimen in Aristoph. Σφ. (570.) κᾆτειθ' ὁ πατὴρ ὑπὲρ αὐτῶν, Ὥσπερ θεὸν, ἀντιβολεῖ με, τρέμων, τῆς εὐθύνης ἀπολῦσαι. " Εὐθύνιον, Hesychio " εὔτακτον, εὐπειθὲς, Compositum, Morigerum: pro " quo supra εὐήνιον." Ἀνεύθυνος, ὁ, ἡ, Non obnoxius reddendæ rationi rerum a se gestarum, Qui non tenetur rationem reddere etc. Ἀνεύθυνος magistratus, inquit Bud., et ἀνυπεύθυνος, dictus est Qui causæ dicendæ aut immunis est, aut quovis modo eximitur: ut qui abolitionem ap. nos a principe impetrarunt. Hæc ille. Sed sciendum est latius extendi usum, unde ἀνεύθυνος dicitur Quicunque rei alicujus rationem reddere non tenetur. Lucian. (2, 496.) Παλαιὸς οὗτος ὁ λόγος, ἀνευθύνους εἶναι καὶ ποιητὰς καὶ γραφέας: ubi Erasm. ἀνευθύνους vertit Liberos: cum tamen proprie signif. Rationi reddendæ non

A obnoxios. Dicitur vero et res aliqua esse ἀνεύθυνος ead. signif. ut ἀκρόασις, Thuc. (3, 43.) || Crimine vacans, Synes. Ἡ προαίρεσις οὖν οὐκ ἀ., ἀλλ' ὑπαίτιος. || Ἀνεύθυνον, Quod impune fit: ap. Eund. Ἀ. καὶ ἀνέλεγκτα ψεύδεσθαι, pro Impune et sine reprehensione mentiri. || Non discussus, Non examinatus, Bud. e Greg. Ἀνευθύνως, Ita ut non cogaris rationem reddere, Sic ut crimine vaces; pro Impune, ex Hermog. [" Imo ex Herod. 3, 80. ubi quidem recte alii ἀνευθύνῳ, præeuntibus Mss." Schw. Mss.] Ἀνευθυνία, Immunitas a reddenda ratione; Innocentia, VV. LL. Contr. Ὑπεύθυνος, Obnoxius reddendæ rationi, Qui liberam non habet rerum administrationem. Interdum cum dat. Dem. 127. Ὑ. ὢν οὐδενί. Apud Aristoph. (Ἱπ. 259.) ὑπεύθυνοι exp. a Schol. Qui rerum in magistratu gestarum rationes nondum retulerunt. Dicitur et res aliqua esse ὑπεύθυνος, sicut contra ἀνεύθυνος. Thuc. 3, (43.) Ἄλλως τε καὶ ὑπεύθυνον τὴν παραίνεσιν ἔχοντας πρὸς ἀνεύθυνον τὴν ὑμετέραν ἀκρόασιν, ubi quidam Obnoxiam et

B Non obnoxiam interpr. pro Cujus reddenda ratio est, non est. Et ὑ. ἀρχὴ Herod. (3, 80.) Item Δίαιτα κεκολασμένη καὶ ὑ., Plut. Lycurgo, ubi quidam interpr. Victum astrictum; ego malim Legibus quibusdam obnoxium, et minime liberum: q. d. Cujus reddenda sit ratio ipsis legibus. At Chrys. dixit aliquem ὑπεύθυνον τιμωρίᾳ, Obnoxium pœnæ: Ἐννόει ὅσων κεφαλῶν ὑ. εἶ τιμωρίᾳ. || Reus, Obnoxius crimini. Sed Lucian. genitivo junxit (2, 285.) Καὶ μόνης τῆς φωνῆς ὑ. παρέχων ἑαυτὸν, exp. Sola voce semetipsum reprehendendum exhibens. Ego malim Seipsum crimini obnoxium reddens, quod ad solam vocem attinet. Ὑπευθύνως, Ita ut rationem reddere tenearis, crimini sis obnoxius. At Ἀνυπεύθυνος huic opp., i. q. ἀνεύθυνος. Exp. enim Rationi reddendæ, Causæ dicendæ non obnoxius. Plato, Δικαστὴν δὲ ἀν. οὐδένα δικάζειν, exp. Examinis immunem. Interdum vero generaliter Solutus legibus: ut esse dicitur tyrannus ab Aristot. Polit. 4. Sic ἀν. vocat dictaturam Plut. Fabio. [" Jacobs. Anim.

C 260. ad Dionys. H. 2, 1127." Schæf. Mss.] Ἀνυπευθύνως, Ita ut causæ dicendæ obnoxius non sis, Cum libertate, qualis est eorum, qui legibus soluti sunt. [Diod. S. 1. p. 44. * Ἀνευθύνω, Gl. Derigo, " Gal. Gloss." Kall. Mss.] Ἀπευθύνω, θυνῶ, Corrigo quod pravum est, et rectum efficio. Ἐπὶ τῶν ὀρθουμένων λοξῶν dicitur, Schol. Soph. Capitur etiam metaph. pro Corrigo, eo sensu, quo dicitur quis corrigere mores s. vitam. Greg. Πρὸς ὃ βλέποντες καὶ βίον καὶ πρᾶξιν ἀπευθύνομεν. Capitur et pro Guberno, Rego; nam rectoris est prava corrigere. Soph. Œd. T. (104.) πρίν σε τήνδ' ἀπευθύνειν πόλιν. Est etiam Dirigo, eo sensu, quo dicimur Dirigere telum, jaculum, hastam. Basil. Πρὸς τὸν σκοπὸν ἀ. τὸ βέλος. Exp. etiam κανονίζω, Examino tanquam ad regulam, Tanquam ad regulam dirigo: [" sic Epict. Diss. 4, 12, 16. Τὰ καθήκοντα ἀπευθύνειν πρὸς τὰς δυνάμεις τῶν σχέσεων, Officia dirigere ad id quod postulant relationes." Schw. Mss.] et sic ἀπευθύνομεν exponi potest κανονίζομεν in Greg. l. c.

D || Aliquando autem usurpatur metaph. pro Punio, Schol. Soph. scribens tam εὐθύνειν quam ἀπευθύνειν dici ἐπὶ τῶν ὀρθουμένων λοξῶν, item ἐπὶ τῶν κυβερνωμένων νεῶν: et hinc ducta metaph. sumi ἐπὶ τοῦ κολάζειν. Hanc autem signif. tribuit huic v. idem Schol. in Aj. (71.) Οὗτος, σὲ, τὸν τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας Δεσμοῖς ἀπευθύνοντα, προσμολεῖν καλῶ: i. e., inquit, τιμωρίαν ἀπαιτοῦντα, ἢ ἐπιβάλλοντα μετὰ εὐθύνης. Suid. ponit priorem duntaxat exp. τιμωρίαν ἀπαιτοῦντα. || Ἀπευθύνομαι, pass. Corrigor, Rectus efficior, Dirigor, etc. sequendo signif. activi. Citatur ex Alex. Aphr. Probl. 1. Ἀπευθυμμένον ἔντερον, pro Intestinum rectum: id sc., per quod flatus alvi extruditur sæpe, dum urinam reddimus. Est autem ἀπευθυμμένον, si participio participium reddendum sit, Quod statutum est rectum, Tendens in rectum. [* Συναπευθύνω, Plut. 7, 680.] Διευθύνω, Dirigo, pro Corrigo, Emendo, ut Bud. interpr. in Luciano (1, 202.) Εἴρηκα· σφὼ δὲ, ὦ Ἑρμῆ καὶ Ἥφαιστε, εἴ τι μὴ καλῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ, διελέγχετε καὶ διευθύνατε· κἀγὼ αὖθις ἀπολογήσομαι. Idem Bud. διευθύνω iu-

terpr. etiam Examino, Discepto, Refuto; a Greg. A poni ait pro Inquiro, Disputo, Percunctor, Inquiro disputando. In eo tamen, quem ex illo affert, loco, legitur pass. διευθύνεσθαι: Ἀπαιδεύτερον δ', εὖ ἴσθι, τὸ ἀπ' ἀρχῆς γεγεννημένον, εἰ ἦν πρὸ τῆς γεννήσεως, ἢ οὐκ ἦν, διευθύνεσθαι. "Διευθυντὴς, Director, Guber- "nator." [* "Διευθυντὴρ, Manetho 4, 106. * Διευθυντήριος, Markl. Iph. p. 400. Musgr. Iph. T. 1356." Schæf. Mss. * Ἐξευθύνω, Plato de LL. 12. p. 945.] || Ἐπευθύνω, Dirigo, Rego: ἐπευθύνειν τὰ κοινὰ, inquit Bud., vel ἀπευθύνειν Æschin. dicit pro Regere. [Æsch. Pers. 858.] Συνεπευθύνω, Una dirigo, rego, moderor, Adjuvo in dirigendo. In VV. LL. ἀδεσπότως affertur, Τοῦ θεοῦ συνεπευθύνοντος, pro Numinis instinctu. [Plut. Rom. 7.] Κατευθύνω, Dirigo, Rego, Moderor, Compono, Constituo. Quas signiff. huic v. tribuit ap. Plut., locos tamen non proferens. At VV. LL. afferunt ex eo in Camillo, Κατευθῦναι τὰ παρόντα πρὸς τὸ κάλλιστον τέλος: ubi illud Componere aptum esse puto, Constituere. Sed et Moderari hic quadrare posse videtur. In iisd. Κατευθύνειν B τὸ σκάφος habetur, sed ἀδεσπότως. Est autem κ. τὸ σκάφος, Dirigere, Regere, Moderari. E Greg. autem κατευθύνειν et pro Administrare. || Sicut et simplex εὐθύνω, pro Mulcto: e Plat. de LL. Pollux quoque ab eo κατευθύνειν pro καταδικάζειν poni tradit. [Plut. 6, 71. * Κατευθυντὴρ, Clem. Alex. Pæd. 138.] "Κατευθυντηρία, Amussis s. Regula fabrilis. Nam "Homeri Schol. (Il. O. 410.) στάθμην esse dicit "ἐργαλεῖον τεκτονικὸν quo κανονίζεται τὰ ξύλα, alio- "que nom. dici κατευθυντηρίαν." [* Κατευθυσμὸς, Clem. Alex. Pæd. 1, 7. p. 130. Συγκατευθύνω, Plut. 9, 115.] "Παρευθύνειν, A recto cursu s. recta via "avertere vel depellere. Soph. Aj. (1069.) Χερσὶ "παρευθύνοντες, pro ἐκτρέποντες, metaph. ab iis qui "non sinunt aliquos viam suam carpere, sed eos "παρεκκλίνουσι, teste Schol." [* Προσευθύνω, Aristot. Polit. 6, 8. cf. Schn. Lex. * Ὑπευθύνω, Schol. Soph. Œd. T. 104.]

¶ Εὐθὺς, Protinus, Confestim, Statim, Xen. K. Π. 6, (1, 24.) p. 92. Ὁ δὲ Κῦρος εὐθὺς ἄγειν κελεύει αὐ- C τὸν πρὸς τὴν γυναῖκα: Ἑ. 1, (1, 1.) Καὶ εὐθὺς ἐναυμάχησαν αὖθις. Thuc. 1, (146.) Ἀρξάμεναι εὐθὺς ἀπὸ τῶν ἐν Ἐπιδάμνῳ. Ut autem hic εὐθὺς cum ἀρξάμεναι, sic alibi cum ἀρχῇ extat, ut, Ἀπὸ τῆς εὐθὺς ἐν ἀρχῇ φάσεως ap. Philon. de Mundo, Quæ est statim in principio, statim prima. Alia ejusd. signif. exempla passim et ap. ceteros habentur. Sed jungitur interdum et præpositioni ἐκ, ut dixit Xen. K. Π. 1, (6, 17.) Εὐθὺς ἐκ παιδίου, et Aristot. Pol. Εὐθὺς ἐκ γενετῆς. Interdum et præp. ἀπό: εὐθὺς ἀπὸ παλαιοῦ, quod exp. Jam inde a vetustate. Sic autem et εὐθὺς ἐκ παιδίου reddi potest Jam inde a puero, a pueritia: εὐθὺς ἐκ γενετῆς, Jam inde ab ortu. Vel simpl. Statim a pueritia, ab ortu. || Invenitur et participio junctum hoc adv. ut εὐθὺς νέοι ὄντες, Thuc. 2, (39.) Οἱ μὲν ἐπιπόνῳ ἀσκήσει, εὐθὺς νέοι ὄντες, τὸ ἀνδρεῖον μετέρχονται, pro Statim ab ineunte ætate, Jam inde ab ineunte ætate: q. d. Statim cum juvenes sunt. Tale est hoc, εὐθὺς γινόμενος ἔχει, quod Gaza vertit Jam inde ab ortu habet. Est enim i. εὐθὺς γινόμενος, D q. εὐθὺς ἐκ γενετῆς. Legitur etiam, Τοῦ δὲ θέρους εὐθὺς ἀρχομένου ap. Thuc. 2, (47.) pro Statim ineunte æstate. || Sed et cum nomine genitivi, ut εὐθὺς Τοῦ δράματος, quod ex Aristoph. (B. 946.) affertur pro Statim ab initio fabulæ: itidemque εὐθὺς ἡμέρας, pro Prima statim luce. || Interdum vero præfigitur articulus, et tum per nomen redditur: Ἡ τῶν Ἰταλιωτῶν εὐθὺς φυγὴ, Herodian. (8, 1, 10.) Subita fuga, repentina. Ceterum quod ad signif. hujus adv. attinet, inde factum reor, ut εὐθὺς signif. Statim, quod qui recta it aliquo, statim eo perveniat, præ illo, qui non rectum iter tenet. || Εὐθὺς Protinus, Continuo, pro Ideo, Etiam, Themist. Οὐ γὰρ εἰ κατὰ παντὸς, εὐθὺς καὶ καθόλου, Bud. || Εὐθὺς, Aristoph. pro Jamprimum: ἐν ἀρχῇ, Bud. || Εὐθὺς, pro Jam antea in VV. LL. ex h. Plut. l. in Camillo, Τοῦ μέντοι πάθους αὐτοῦ καὶ τῆς ἁλώσεως ἔοικεν ἀμυδρά τις εὐθὺς εἰς τὴν Ἑλλάδα φήμη διελθεῖν. Et additur sensum exigere hanc interpr. idque e seqq. patere. Sed viderit quicunque hoc annotavit. || Εὐθὺς, pro Inconsulte, Inconsiderate, a Thuc. ponitur, si ejus Scholiastæ credimus, 2, (5.) Οἱ δὲ Πλαταιῆς, ἐπειδὴ τὰ ἐκ τῆς χώρας καταταχος εἰσεκομίσαντο, ἀπέκτειναν τοὺς ἄνδρας εὐθύς. Hic enim Schol. ait εὐθὺς non esse παραχρῆμα, sed ἐξευθείας et ἀσκόπως. Vide supra in Εὐθὺ, quæ dixi de ἐκ τοῦ εὐθέος huc pertinentia. || Εὐθὺ interdum pro εὐθὺς, Statim, Confestim, Alex. Aphr. non semel. Bud. DICITUR et Εὐθέως pro εὐθὺς, Statim, etc. sed ap. vett. non itidem usitatum. Ex Aphthonio affertur εὐθέως cum παραχρῆμα junctum, Εὐθέως παραχρῆμα ἀποθνήσκει. [Xen. Ἑ. 3, 2, 4.]

[* "ΕΥΔΩ, Jacobs. Anth. 6, 205, 10, 405. Markl. Suppl. 1145. Wakef. Eum. 141. Callim. 1, 536. ad Od. O. 5. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 63. De mortuis, Wakef. Eum. 708. Abresch. Æsch. 2, 102. Conf. c. ὅσδω, Jacobs. Anth. 9, 285. De augm., Brunck. Aristoph. 1, 109. Φρὴν εὕδουσα, Soph. 3, 452. Ἐᾶν εὕδειν, Heind. ad Plat. Phædr. 317." Schæf. Mss.] "Εὕδεσκε, Ion. pro εὗδε, Dormie- "bat: ab εὕδω. Εἰδύω, Dormio. Hes. enim εἰδύει "affert pro καθεύδει." "Ἐνεύδω, Indormio," [" Timon ap. Diog. L. 6, 22." Boiss. Mss.] "Καθ- "εύδω, Dormio. Aristoph. Σὺ δ' οὖν κάθευδε. Greg. "Naz. Ἐὰν καθεύδῃς, ἡδέως ὑπνώσεις. In imperf. "facit ἐκάθευδον vel καθηῦδον, in fut. καθευδήσω. "(Od. Γ. 402.) κάθευδε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο. Et "(Il. A. 611.) Ἔνθα καθεῦδ' ἀναβὰς, Dormiebat, "ἐκοιμᾶτο, Etym. Plato Symp. Εἰ μετὰ πατρὸς "καθηῦδον. Xen. Ἑ. 5, (1, 17.) Ὅτι οἱ τριήραρχοι "οἴκοι καθευδήσοιεν. [* Καθευδητέον, Plato Phædr. "3. p. 259.] Ἀντικαθεύδω, Vicissim dormio, Re- "dormio. Affertur enim ex Epigr. (Anal. 3, 121.) "ἀντικάθευδε πάλιν pro Iterum redormivit. Ἀποκαθεύδω, Secubo, Seorsim cubo: item Obdormio: "vel Dormito, Somniculosus sum." [Valck. Adoniaz. p. 238.] "Ἐγκαθεύδω, Indormio, Incubo. Apud "Plut. Apophth. Lysander militibus suis dicit, Τοιούτους φοβεῖσθε πολεμίους ὧν οἱ λαγοὶ δι' ἀργίαν ἐν "τοῖς τείχεσιν ἐγκαθεύδουσι; Ob quorum pigritiam "vel lepores muris incubant, i. e. Tam ignavos ut "lepores quoque in muris suis nidulari et indormire "sinant." [" Ad Diod. S. 1, 63. 390. ad Herod. 683." Schæf. Mss. * Ἐκκαθεύδω, Xen. Ἑ. 2, 4, 15. cf. Lex. Xen.] "Ἐπικαθεύδω, Indormio: cum dat., "ap. Lucian. Redditur etiam Incubo," [" Aristot. H. A. 5, 9. * Παρακαθεύδω, Juxta dormio, Chrys. in 2 ad Cor. Serm. 2. T. 3. p. 552." Seager. Mss.] "Προκαθεύδω, Prædormio, h. e. Prius dormio, Ari- "stoph. Σφ. (104.) προκαθεύδει πρῷ πάνυ." [* Προσκαθεύδω, Murat. Anecd. Gr. 327.] "Συγκαθεύδω, "Condormio, Una dormio," [Xen. Σ. 4, 53. * Συγκαθεύδησις, Schol. Od. Ψ. 346. * Ὑπερκαθεύδω, Philostr. Apoll. 8. p. 356. * Ὑποκαθεύδω, V. Soph. 2. p. 568.] "Συνεύδω, Condormio, Una dormio, Una "cubo, Eur." [Andr. 172. El. 1145. Soph. El. 590.]

"ΕΥΛΑΙ, αἱ, Vermes: et peculiariter quæ in cor- "pore, vulnereve aut ulcere nascuntur e putredine: "παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι, ut vult Schol. Homeri. Il. T. "(26.) Δείδω μή μοι τόφρα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν "Μυῖαι καδ δῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλὰς Εὐλὰς ἐγ- "γείνωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρόν: X. (509.) Νῦν δέ "σε μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι νόσφι τοκήων Αἰόλαι εὐ- "λαὶ ἔδονται: Ω. (414.) οὐδέ τι οἱ χρὼς σήπεται, οὐδέ "μιν εὐλαὶ Ἔσθουσ', αἵ ῥά τε φῶτας ἀρηϊφάτους κατέ- "δουσι. Itidem Herod. ὑπὸ εὐλέων καταβρωθῇ. Et "4, (205.) de Pheretima Cyrenes regina, Ζῶσα γὰρ "ἐξέζεσεν εὐλέων. Et Plut. Artox. Εὐλαὶ καὶ σκώ- "ληκες ὑπὸ φθορᾶς καὶ σηπεδόνος ἐκ τοῦ περιττώματος "ἀναζέουσι. Hujusmodi sive σκώληκας sive εὐλὰς "Lucret. appellat sæva vermina, lib. 5. de primo "sæculo, rudi adhuc et medicinæ ignaro, Donec eos "vita privarant vermina sæva Expertes opis, ignaros "quod vulnera vellent. Suid. κακὰ θηρία nominat, "ut Lat. etiam Sæva animantia, Ventris animalia. "Εὐλάζει, Hesychio καπρᾷ, σκωληκιᾷ. Quam po- "steriorem expos. sequendo erit παρὰ τὰς εὐλάς. "Vide et Εὐλάκα."

ΕΥΝΗ, ἡ, Cubile: εὐνῇ ἔνι μαλακῇ, Hom. Sic Od.

Ξ. (518.) τίθει δ' ἄρα οἱ πυρὸς ἐγγὺς Εὐνήν. Copulat vero interdum λέχος et εὐνήν: et tum volunt aliqui Gramm. εὐνὴν dici στρωμνὴν, at λέχος esse τὴν ὑποκειμένην κλίνην. Apud Xen. tamen στρώματα sunt ἐπὶ τῶν εὐνῶν, K. Π. 8, (8, 9.) Νῦν δὲ στρώματα πλείω ἔχουσιν ἐπὶ τῶν ἵππων, ἢ ἐπὶ τῶν εὐνῶν. Dicitur et de brutis, ut Lat. Cubile, pro Lustro. Et quidem de leporis cubili ab eod. Xen. (K. 6, 16.) dicitur. Et Hom. εὐνὰς συῶν, Porcorum haras appellat. Interdum vero pro Concubitu: Il. Σ. (433.) καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνὴν Πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα, Od. K. (297.) Ἔνθα σὺ μηκέτ' ἔπειτ' ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνήν. || Pro Tentorio, e Thuc. (6, 67.) || Sepulcrum, Eust. Sed et generaliter pro Omni loco, in quo aliquis commoratur, et ap. Hom. εὐναὶ pro Loco, in quo quis potest εὐνάζεσθαι, Eust. || Anchora: Il. A. (436.) Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν. Sic autem anchora dicitur per metaph. inde, ut opinor, ductam, quod navem fundans et stabiliens, velut conquiescere faciat. Εὐναία pro eod.: sicut dicitur σεληναία pro σελήνη. [" Markl. Iph. p. 279. Jacobs. Anth. 11, 168. Heyn. Hom. 4, 119. 6, 535. Eur. Ion. 173. ad Herod. 76." Schæf. Mss.] Ceterum εὐνὴ alii ab εὕδω, alii aliunde deducunt: nonnulli vero primitivam vocem esse putant. Εὐνῆθεν, E lecto, Od. Υ. (124.) εὐνῆθεν ἀνίστατο, Apoll. Rh. 2, (197.) Ὀρθωθεὶς δ' εὐνῆθεν. Εὐνῆφι, Od. Γ. (405.) Ὤρνυτ' ἄρ ἐξ εὐνῆφι γερήνιος ἱππότα Νέστωρ, E lecto, Il. O. (580.) ἐξ εὐνῆφι θορόντα. Scribitur autem alicubi ET Ἐξευνῆφι una voce. [* Δίσευνος, Dosiadæ Ara 2. * " Εὐνοποιέω, Tzetz. Exeg. in Il. 86, 9." Schæf. Mss.] Ἔνευνος, Qui est in lecto; In lecto positus, VV. LL. [* Ἐνεύνιος, Schn. Lex.] AT Ἐνεύναιον δέρμα, Od. Ξ. (51.) Pellis, quæ cubili substernitur: Π. (35.) Χήτει ἐνευναίων, pro Incubantium, [Stragularum.] Eust. [* " Μαλακόευνος, Const. Manass. Chron. p. 118." Boiss. Mss.] Μαλθακευνία, Cubilis, Lecti mollities, [Phryn. Bekkeri p. 4.] Ὅμευνος, ET Ὁμευνέτης, Qui eod. cubili utitur. Unde exp. et Maritus. [" Ὅμευνος, ἡ, Lycophr. 372. ubi alii * Ὅμευνις. * Σύνόμευνος, Orph. in Matr. Deor. 12. * Ὁμευναῖος, Opp. A. 1, 509. Ὁμευνέτης, Eur. Med. 953. * Ὁμευνήτης, Hes.] Ὁμευνέτις, Uxor, Soph. ἴδετε τὴν ὁμευνέτιν Αἴαντος, [Aj. 501. * Ὁμευνετέω, Phav. 757.] ITEM Εὐνέτης, [Eur. Med. 159.] ET Εὐνέτις, [Hippocr. 1221.] i. q. ὁμευνέτης et ὁμευνέτις. [* Πάρευνος, Æsch. S. c. Th. 1012. * Δυσπάρευνος, Soph. Trach. 793. * Συμπάρευνος, Tzetz. Chil. 5, 90. * Παρευναῖος, Cubitorius, Schneidero susp. * Παρευνέτις, Nonn. D. 8, 243. * Πολύευνος, Tzetz. Hom. 252.] Σύνευνος ET Συνευνέτις, i. q. εὐνέτης et εὐνέτις, ἐμὴν Ἴσχει ξύνευνον μητέρ', Soph. [Aj. 1300. * Συνευνέτης, Eur. Med. 239. " Συνευνέτις, Leon. Tar. 41. ad Charit. 574." Schæf. Mss. * Συνευνητέω, Tzetz. Chil. 9, 537. ET * " Συνεύνη, Toup. Opusc. 1, 239." Schæf. Mss.] Συνεύνιος, i. q. σύνευνος, [Hes. Suid. Phot. * Φίλευνος, Anacr. 69, 7.] Χαμεύνη, SEU Χαμεύνα, Stibadium humi stratum, Bud. Humilis et vilis lectus, VV. LL. Aristoph. Ὀ. (816.) Plut. (8, 286.) Φαίνεσθαι γὰρ ἄγνον καὶ μυρίκης χ. Χαμεύνιον dimin. Plato Symp. Οἱ δὲ χαμεύνια ἐξενεγκάμενοι, ἐν τῷ ψύχει καθηῦδον. [Appian. B. C. 4. p. 612.] AT Χαμευνία, Ipsa actio cubandi humi, q. d. Humi cubatio. Sed et Storea, quæ pro Lecto sternitur, ita vocatur, J. Poll. [" Piers. Veris. 145." Schæf. Mss.] Χαμεύνης, Qui humi cubat, Greg. [" Hes. Etym. M. * Χάμευνος, Humi cubans, Max. Tyr. 24, 8." Wakef. Mss.] Χαμευνεῖν, Humi cubare, Hes. [Philostr. Apoll. 6, 10.] ADDE et Χαμευνὰς, itidem ut χαμεύνη, pro Stibadio humi strato. Sed αὐτοπόνοιο χαμευνάδος ap. Nicandr. (Θ. 23.) Schol. esse ait pro αὐτοσχεδίου καὶ εὐτελοῦς χαμαιστρωσίας. Χαμευνὶς, ίδος, Lectus humilis, Storea, στιβὰς, VV. LL. [Theocr. 7, 133.] DICITUR etiam Χαμαιεύνης pro χαμεύνης, unde χαμαιεῦναι, [Il. Π. 235.] Χαμαιεύνη, s. χαμαιεύνα, pro χαμεύνη. Χαμαιευνὰς pro χαμευνάς. Sed et adjective χαμαιευνάδες σύες, Humi cubantes, [Od. K. 243. " Sic et Cynici χαμαιευνάδες appellantur, ap. Athen. 375." Schw. Mss.] Εὐναῖος, ut λαγὼς, Lepus, qui in cubili suo est: sic βοῦς. Epigr. ὀάρων, Colloquiorum, quæ in cubili s.

A lecto fiunt: ἄτη, i. e. σύγκοιτος, Calamitas cubilis particeps. Eur. Andr. (103.) ἀλλά τιν' ἄταν Ἤγαγετ' εὐναίαν εἰς θαλάμους Ἑλέναν: Hipp. Λύπα δ' ὑπὲρ παθέων Εὐναίᾳ δέδεται ψυχάν: i. e., ut Schol. exp., οὕτω συνδέδεται τῇ εὐναίᾳ λύπῃ ὡς ὑπερβάλλειν ἅπαν πάθος: intelligit autem ibi per εὐναίαν λύπην, Dolorem adeo vehementem, ut decumbere eam cogeret: et sic εὐναία ibi erit ἡ εἰς εὐνὴν κατακλίνουσα. Annotat tamen ibi Schol. legi etiam nominativo εὐναία, ut constructio sit, ὑπὸ τῆς λύπης εὐναία ἡ Φαίδρα δέδεται τὴν ψυχήν. Apud Xen. K. (5, 7.) εὐναῖα vestigia quædam leporum dicuntur, quibus δρομαῖα correspondent: Ὄζει δὲ τῶν ἰχνῶν ἐπὶ πλείω χρόνον τῶν εὐναίων ἢ τῶν δρομαίων, [al. τὰ εὐναῖα τῶν δρ.] Subolent vestigia cubilium diutius quam cursu impressa. Apud J. Poll. 6. etiam τὰ εἰς κοίτην στρώματα, εὐναῖα dicuntur. Εὔνια, τὰ, Strata: στρώματα, ut Suid. in h. adespoto l. exp. Οἱ μὲν ἐκ τῶν εὐνίων ἀπεπήδων οἱ δὲ ὡπλίζοντο ἀμελῶς. [* Εὐνήεις, Æschylus Athen. 600. * Εὐνὶς, ίδος, ἡ, i. q. εὐνέτις, Eur. Iph. A. 397.]

B " Εὐνάδες exp. Jacentes."

Εὐνάω, Sopio, Od. Δ. (758.) τῆς δ' εὔνησε γόον, σχέθε δ' ὄσσε γόοιο, O. (321.) πῦρ εὐνῆσαι, [al. εὖ νῆσαι,] Cineribus obruere et quasi sopire: φυλάξαι, κατευνάσαι, ζωπυρῆσαι ἐν σποδιᾷ, ut Eust. quosdam ibi scribere et exp. annotat. Frequentior vero scriptura est Πῦρ τ' εὖ νῆσαι. Hinc pass. εὐνηθῆναι, Cubare, Sopiri. Od. Θ. (292.) Δεῦρο φίλη λέκτρονδε τραπείομεν εὐνηθέντες. Epigr. εὐνήθης ὕπνον, Somno correptus es. Et metaph. (Od. E. 384.) de ventis Παύσασθαι δ' ἐκέλευσε καὶ εὐνηθῆναι ἅπαντας. Item Concumbere, Od. K. (296.) de Circe, Ἡ δέ σ' ὑποδδείσασα κελήσεται εὐνηθῆναι, Il. B. (821.) θεὰ βροτῷ εὐνηθεῖσα, Dea cum mortali concumbens. [* Εὔνημα, Eur. Ion. 304. * Εὐνηστὴρ, unde] Εὐνήστρια, q. d. Cubitrix. Deianira ap. Soph. Trach. (924.) thalamum suum alloquens, dicit, ὡς ἔμ' οὔποτε Δέξεσθ' ἔτ' ἐν κοίταισι ταῖς δ' εὐνήστριαν, [* εὐνήτριαν, Br.] i. e. εὐναζομένην, κοιμωμένην, Schol. [* Εὐνητὴρ, unde * Εὐνήτειρα, Apoll. Rh. 4, 1058. et * " Εὐνητήριον, Brunck. ad

C Æsch. Pers. 155." Schæf. Mss.] Εὐνήτης, Concubitor, Maritus, ἀνὴρ, Hes. [" Porson. Med. p. 24. Brunck. p. 376." Schæf. Mss. * Δυσευνήτειρα, Æsch. Pers. 299. * Δυσευνήτωρ, * Δυσεύνητος, Schol. * " Ἐνευνάω, Schol. Nicandri Θ. 214." Wakef. Mss.] " Ἐπευνακταὶ, Hesychio οἱ συγκοιμηταί." Κατευνάω, Sopio. Unde pass. Od. Δ. (414.) Τὸν μὲν ἐπὴν δὴ πρῶτα κατευνηθέντα ἴδησθε. [* Κατεύνησις, Iambl. V. P. 285. * Κατευνήτειρα, Paul. Sil. Ecphr. 577. * Παρευνάω, Orph. Arg. 133.] Συνευνάω, Una sopio. Unde in pass. e Phalar. συνευνηθείην, pro Somnum una caperem. Item συνευνηθεὶς, Qui concubuit. [" Ad Xen. Eph. 197. ad Herod. 488. ad Phalar. 358." Schæf. Mss. * Ὑπευνάω, Nicander Ἀ. 294.]

Εὐνάζω, Sopio: i. q. εὐνῶ, ex eoque derivatum, quemadmodum σκεδάζω a σκεδῶ. Od. Δ. (407.) Ἔνθα σ' ἐγὼν ἀγαγοῦσα, ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφιν, Εὐνάσω ἑξείης: i. e. κατακλινῶ, κοιμίσω, Sopiam, Quiete sopiam, Lucr. Capitur vero et metaph., ut Sopio, Soph. Œd. T. (961.) Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή: Tr.

D (106.) εὐνάζειν ἀδακρύτων βλεφάρων πόθον. Unde pass. εὐνάζεσθαι, Sopiri, Dormire, Cubare. Od. Υ. (1.) Αὐτὰρ ὁ ἐν προδόμῳ εὐνάζετο δῖος Ὀδυσσεύς. Hesiod. (Ἔ. 1, 336.) θύεσσί τε ἱλάσκεσθαι, Ἠμὲν ὅτ' εὐνάζῃ, καὶ ὅταν φάος ἱερὸν ἔλθῃ, Cum is cubitum. || Concumbere, Od. E. (119.) παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι Ἀμφαδίην, ἥν τίς τε φίλον ποιήσετ' ἀκοίτην. || In cubili colloco, Xen. K. (9, 3.) Οὗ ἂν μέλλῃ ἑκάστη τὸν ἑαυτῆς εὐνάσειν (νεβρὸν,) Ei cubile statuere, Bud.: quo sensu paulo post dicit κατακλίνασαι δέ. Et in pass. itidem εὐνάζεσθαι, Cubile habere, ap. eund. Xen. de hinnulis: et Jacere noctu, de militibus, (K. 12, 2.) Εὐνάζεσθαι σκληρῶς δυνατοὶ ἔσονται καὶ φύλακες εἶναι ἀγαθοί. Referri potest huc et Soph. Œd. C. (1569.) de Cerbero, ὃν ἐν πύλαισι Φασὶ πολυξέστοις Εὐνᾶσθαι. Et Od. E. (65.) Ἔνθα δέ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο. || Neutraliter etiam capitur pro εὐνάζεσθαι, Dormire, Quiescere. Soph. Tr. (1007.) ἐᾶτέ με δύσμορον εὐνάσαι. Quemadmodum autem εὐνάζεσθαι pro Concumbere etiam usurpatur, ita et hoc εὐνάζειν neutrale accipi potest ap. Aristot.

H. A. 9, 1. de quodam erodii s. ardeolæ genere, A Τούτων δὲ ὁ πέλλος χαλεπῶς εὐνάζει τε καὶ ὀχεύει, Pellæ coitus difficilis est, Gaza. Plin. quoque ardeolas in coitu angi tradit. [* Εὔνασις, unde] Εὐνάσιμος, ὁ, ἡ, Ad cubandum s. cubile statuendum opportunus, Xen. K. (8, 4.) Παραλείπεται οὖν εὐν. πολλὰ, ζητεῖ δὲ τοῦτο, Itaque opportuna cubilibus loca multa prætermittit. [* Εὐναστὴρ, Opp. 'A. 3, 373. et * Εὐνατὴρ, " Nicet. Eugen. 4, 207." Boiss. Mss. * " Εὐνάτειρα, Brunck. ad Æsch. Pers. 155." Schæf. Mss.] Εὐναστήριον, Cubiculum, Cubile, seu, ut e Plin. interpr., Dormitorium, et e Cic. Cubiculum dormitorium, Cubicularis lectus, Soph. Tr. (920.) 'Καθέζετ' ἐν μέσοισιν εὐναστηρίοις. [Et * Εὐνατήριον, Æsch. Pers. 165. ubi tamen Blomf. edidit Εὐναστήριον, qui et v. 162. pro εὐνήτειρα præferre videtur * Εὐνάστειρα.] Εὐναστὴς, Cubicularius, VV. LL. AT Εὐνάστωρ, Maritus, Concubitor, ex Eur. Apud Hes. vero scribitur ET Εὐνάτωρ, quod exp. κοιμώμενος: [Eur. Ion. 912.] 'Απευνάζω, Sopio, Soph. Tr. (1244.) Σὺ γάρ μ' ἀπευνασθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ, i. e. καταπραϋνθέντος, Schol. [* Διευνάζω, Eur. Hipp. 1386.] B Κατευνάζω, Sopio. In pass. accipitur pro Cubo, Dormio. Il. Γ. (448.) ἐν τρητοῖσι κατεύνασθεν λεχέεσσι. Metaph. quoque capitur ut εὐνάζω, pro Sopio, Sedo, Paco, Apoll. Rh. 1, (1155.) κατὰ δ' εὔνασε πόντον. Opp. K. 3. κατὰ δ' εὔνασε θηρὸς ἐρωὴν, Placat et sedat feræ impetum. Philo V. M. 3. de Ægyptiis in Rubro Mari intereuntibus, Οὓς τά τε κρυσταλλωθέντα τείχη καὶ ἀνατραπέντα κατεύνασαν, Consopitos obruerunt. Construitur etiam præter acc. personæ, cum gen. rei. Epigr. Μόχθων δ' οὐδ' ἀΐδης με κατεύνασε, A laboribus autem nec ap. inferos quiesco et respiro: ad verbum, A laboribus vero ne mors quidem me sopivit. [* Κατευνασμὸς, Plut. 7, 489.] Κατευναστὴς, Plut. Alex. 225. delicias recensens comitatus Alexandri, Τρίππας δὲ καὶ κ. περιαγομένους: VV. LL. ap. eund. Plut. Oth. interpr. Cubicularius, Qui sponsam ducit dormitum, delicias recenset. Idem Plut. ad Præf. Indoct. 'Ο μὲν γὰρ Περσῶν βασιλεὺς ἕνα κατευναστῶν εἶχε πρὸς τοῦτο τεταγμένον, ὥστε ἕωθεν εἰσιόντα C λέγειν πρὸς αὐτὸν, 'Ανάστα, ὦ βασιλεῦ, καὶ φρόντιζε πραγμάτων. [Deus, qui animas defunctorum ad Inferos deducit, Plut. 9, 37. * Κατευνάστρια, Eust. 1943, 58. " Suid. 1, 893. * Κατευναστὴρ, 2, 665." Wakef. Mss. * Κατευναστήριος, Schn. Lex. * Κατευναστικὸς, Eust. Od. A. p. 65.] 'Ακατεύναστος, ὁ, ἡ, Qui sopitus non est, sopiri nequit, Irrequietus, Insomnis, Inquies, ἀκοίμητος, Hes. [* " 'Εγκατευναστικὸς, Theod. Prodr. Amar. 125=465." Elberling. Mss. * Συγκατεύνασις, Cæsarius, Dial. 1, 48.] Παρευνάζω, Juxta me sopio. Unde pass. Παρευνάζομαι, Juxta s. A latere alicui cubo. Od. (X. 37.) Δμωῇσιν δὲ γυναιξὶ παρευνάζεσθε βιαίως. [* Συνευνάζω, Pind. Π. 4, 452. * Συνευναστήριον, Eutecnii Metaphr. Oppiani p. 13. * " Συνευναστικὸς, ad Herodian. Epimer. 271." Boiss. Mss.]

" ¶ Εὖνις, Hesychio ἐστερημένος, ὀρφανὸς, ἐνδεὴς, " Privatus, Orbus, Indigens, Il. X. (44.) "Ος μ' υἱῶν " πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκε. Euripidi quo- " que (Iph. A. 397.) εὖνις est Vidua, fem. Nec D " enim masc. solum est, sed etiam fem. pro Viduata, " Orbata, Privata, Vidua, Orba, Priva." [" Ad Charit. 781. Wakef. Trach. 562. Musgr. Iph. T. 1240. Brunck. Soph. 3, 512. Jacobs. Anth. 12, 329. Valck. Phœn. p. 118. Εὖνις, Εὐνὶς, Heyn. Hom. 8, 244." Schæf. Mss.]

ΕΥΝΟΥΧΟΣ, Eunuchus, Spado: ἀνήρ τε καὶ οὐκ ἀνὴρ, ut Clearchus ap. Athen. (452.) vocat. Xen. K. Π. 6, (4, 4.) Οἱ εὐνοῦχοι καὶ αἱ θεράπαιναι λαβοῦσαι αὐτὴν ἀπῆγον εἰς τὴν ἁρμάμαξαν, καὶ κατεκλίναντες κατεκάλυψαν τῇ σκηνῇ. Plut. Alex. Τῶν δὲ θαλαμηπόλων τις εὐνούχων, οἳ συνεαλώκεισαν ταῖς γυναιξί. Aristot. Οὐδεὶς γὰρ γίνεται εὐνοῦχος φαλακρός: pro quo alibi, Οὐ γίνονται δὲ φαλακροὶ οἱ ἐκτετμημένοι: Plin. Defluvium capillorum in spadonibus non visum. Et εὐνοῦχον ποιεῖν, Eunuchum facere, Xen. K. Π. 7, (5, 23.) Τοὺς περὶ τὸ ἑαυτοῦ σῶμα θεραπευτῆρας, εὐνούχους ἐποιήσατο. Juven. 12, (34.) imitatus castora, qui se Eunuchum ipse facit. Metaph. etiam usurpatur, Athen. (652.) ex Aristot. de Plantis, Φοινίκων ἐνόρχων, οὓς τινες εὐνούχους καλοῦσιν· οἱ δὲ ἀπυρήνους. Plin. quoque spadoniæ laurus meminit. Idem 12, 14. a conditione castrati seminis, mala quædam a Belgis Spadonia appellari docet. Sed et lactucam quandam τὴν ἐκ γενέσεως πλατύφυλλον καὶ τετανὴν καὶ ἄκαυλον, a mulieribus ἀστύτιδα, at εὐνοῦχον a Pythagoreis vocari, ex Athen. tradit Eust., eo quod frequens lactucarum esus ad venerem inhabiles reddat: unde et exosam Veneri herbam esse, et Adonidem, quod ad lactucam confugisse, ab apro peremtum. Quod lactucæ genus dicitur ETIAM Εὐνούχιον. Gorr. in suis Defin. Med. Εὐνούχιον, inquit, dictum est a Pythagoricis Lactucæ quoddam genus suapte natura latum et caule viduum, quasi spadonium, quoniam maxime refragatur Veneri. Plin. quoque 19, 8. Lactucam rotundam, ac minima radice, latis foliis, astylida, pro quo ἀστύτιδα est ap. Eust., a quibusdam Eunuchion, quoniam maxime refragatur Veneri, appellatam tradit. Ceterum quod ad etymon attinet τοῦ εὐνοῦχος, Etym. ἀπὸ τοῦ τὴν εὐνὴν ἔχειν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, quoniam sc. ad cubilium et gynæceorum custodiam curamque comparari solebant, quod ancillis expeditiores essent, et ob exemtos testiculos ad coitum inepti: vel ab εὖ τοῦ νοῦ ἔχειν, eo quod res venereæ ἀνόητα ab antiquis dicerentur. Eust. autem dictum vult quasi εὖνιν, i. e. ἐστερημένον ὀχείας. Εὐνουχίας, ου, ὁ, i. q. εὐνοῦχος, Spado, Bud.: est vero adj., ideoque Spadonius etiam non incommode reddi posse videtur. Aristot. de Gen. Anim. 2. Τοὺς δὲ μὴ γεννᾷν, ἀλλ' εὐνουχίας διατελεῖν ὄντας: Metaph. 4. Οὐδὲ ὁμοίως ἂν φαῖεν ἀδύνατον εἶναι γεννᾷν παῖδα καὶ ἄνδρα εὐνουχίαν: in Probl. (4, 27.) inter εὐνοῦχον et εὐνουχίαν distinguere videtur, Οἷον συμβαίνει τοῖς εὐνούχοις καὶ εὐνουχίαις, adeo ut VV. LL. tradant εὐνουχίαν testes habere posse, sed inutiles, quod effeminatus sit: εὐνοῦχον vero proprie Castratum et eviratum intelligi. Capitur vero et metaph. ut εὐνοῦχος. Unde Theophr. H. Pl. 4, (11, 4.) scribit arundines non habentes τὴν ἀνθήλην, εὐνουχίας appellari. Plin. quoque 16, 36. Bombycias arundines, graciles, feminarum latiore folio atque candidiore, modica lanugine aut omnino nulla, Spadonum nomine insignes commemorat. Sed et surculos, qui nihil afferunt, Colum. spadones nominari auctor est. [Plato ap. Athen. 68. * Εὐνουχοειδὴς, Hippocr. 293, 53.] Εὐνουχώδης, ὁ, ἡ, Effeminatus ut eunuchus, Hippocr. de Aëre et Aquis, Εὐνουχωδέστατοί εἰσιν ἀνθρώπων. [Suid. * Πρωτοευνοῦχος, Tzetz. Chil. 1. p. 3. ad Greg. Cor. 851. * Πρωτεννοῦχος, ib.] Εὐνουχίζω, Varroni Eunucho, Hieronymo Eunuchizo, Castro, Eviro, Geop. Διετεῖς δὲ γενομένους τοὺς μόσχους εὐνουχιστέον. Varro, Castrare non oportet ante bimatum. Athen. (515.) 'Αδραμύτην φησὶ τῶν Λυδῶν βασιλέα πρῶτον γυναῖκας εὐνουχίσαντα, χρῆσθαι αὐταῖς ἀντὶ ἀνδρῶν εὐνούχων. [* " Εὐνουχισμὸς, Castratio, Chrys. in Jo. Hom. 36. T. 2. p. 701." Seager. Mss. * Εὐνουχιστὴς, Gl. Castrator.] " 'Εξευνουχίζω, Eunuchum " facio, Castro. Apud Plut. Symp. 6, 7. quidam " dicit τοὺς διηθοῦντας ἐξευνουχίζειν τὸν ἄκρατον καὶ " ἀποθηλύνειν: ita enim quidam reponendum cen- " sent pro ἐξουνχίζειν."

ΕΥΡΙΣΚΩ, ήσω, ab εὑρῶ, Invenio, Od. M. (392). οὐδέ τι μῆχος Εὑρέμεναι δυνάμεσθα, Plato Tim. Τὸν μὲν οὖν ποιητὴν καὶ πατέρα τοῦδε τοῦ παντὸς εὑρεῖν τε, ἔργον, καὶ εὑρόντα εἰς πάντας ἀδύνατον λέγειν, Cic. interpr. Atque illum quidem quasi parentem hujus universitatis invenire, difficile; et cum jam inveneris, indicare in vulgus nefas. Aristoph. Πλ. (104.) οὐ γὰρ εὑρήσεις ἐμοῦ Ζητῶν ἔτ' ἄνδρα τοὺς τρόπους βελτίονα. Lucian. (2, 382.) Χρυσοῦν δακτύλιον ὁδῷ βαδίζων εὗρε: ubi significat Casu reperire: sicut in præced. Invenire investigando et quærendo. Nec enim semper quærentis est. Sic Jo. 1, (46.) Εὑρήκαμεν 'Ιησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ 'Ιωσήφ. ‖ Adipiscor, Nanciscor, Pro labore meo aliquid consequor, Ulp. in Dem. c. Timocr. sicut Lat. Invenire usurpari pro Parare sibi et acquirere testatur Donat. ap. Terent,

Eun. Et sic accipit Beza Matth. 16, (25.) Ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ, εὑρήσει αὐτήν. Illud autem Lucæ 1, (30.) Εὗρες γὰρ χάριν παρὰ τῷ Θεῷ, Idem interpr. In gratia es ap. Deum, Invenisti s. Nacta es gratiam: non tamen ut ullum hic intelligatur meritum; cum Invenire et εὑρίσκειν interdum de Eo etiam dicatur, quod nihil tale quærenti vel speranti obtigerit, nedum ut studuerit promereri; aut casu accidisse putetur. Comperio, Reperio. Dem. Phil. Πολλάκις εὑρίσκω λογιζόμενος, οὐ μόνον τὰ συμμαχικὰ τῷ Φιλίππῳ πρὸς ὑποψίαν ἥκοντα: (574.) Ἂν τοίνυν ὑμῖν ὀρθῶς ἐπίῃ σκοπεῖν, τούτου πληρωτὴν εὑρήσετε Μειδίαν ὄντα τοῦ ἐράνου: c. Lept. Τὰς παρὰ τῶν δήμων δωρεὰς εὑρήσετε βελτίους οὔσας, Reperietis, Comperietis. Sic Cic. ap. Plat. Λογισάμενος οὖν, εὕρισκεν κ. τ. λ. vertit, Cum rationem habuisset, reperiebat, etc. || Εὑρίσκομαι, Invenior, Comperior. Herodian. Εὑρίσκετο τοὺς στρατιώτας ψευσάμενος, Dem. pro Cor. Σὺ τοίνυν τοιοῦτος εὑρέθης. || Capitur et act. pro εὑρίσκω, Invenio: diciturque, itidem ut εὑρίσκω, non semper de quærente, sed ex insperato aliquid inveniente s. reperiente, ut Greg. de Saule, Τὰς ὄνους τοῦ πατρὸς ἐπιζητῶν, βασιλείαν εὕρατο. || Consequor, Nanciscor, Adipiscor, Impetro. Dem. (461.) Τῶν εὑρισκομένων τὰς δωρεὰς, Qui adipiscuntur et obtinent, promerentur, Bud.: Paus. Phoc. Τελεῖν εἰς Ἀμφικτύονας εὕραντο, Obtinuerunt ut annumerarentur inter Amphictyonas. Thuc. 1. Ὠφέλειάν τινα πειρᾶσθαι ἀπ' αὐτῶν εὑρίσκεσθαι, Impetrare ab eis. Synes. Ep. 54. Ἐξ ἀπροσεξίας εὑράμενος πράγματα, Ex oberratione animi aliud agentis, consecutus molestias: 94. Εὕραιο τῆς προθυμίας ἀμοιβὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ, Consequaris promti animi compensationem. Εὑρέσθαι, inquit Bud. Comm. 301., proprie est λαβεῖν ἀνθ' ὧν τις ἔδωκεν ἢ εὐηργέτησεν ἢ ἐπόνησε, Mereri: exempla autem inde petes. Dem. Τινὲς τῶν εὑρημένων τὴν ἀτέλειαν, Qui immunitatem civitatis beneficio consecuti fuerant, ut interpr. Bud. [cf. 457.] Accipiturque interdum in malam partem pro Incidere et impingere, ut ibid. docet e Paus. exemplum afferens, annotansque, Cic. quoque Græcorum imitatione dixisse, Qui propter hæsitantiam linguæ stuporemque cordis, cognomen e contumelia invenit. Apud Paus. (Phoc. 8, 2.) Οἱ δὲ συμμαχίας εὕραντο οἱ Λακεδαιμόνιοι τῆς Φωκέων ζημίας, interpr. Pœnas luerunt et pependerunt ob fœdus cum Phocensibus ictum. " Εὑράμην, Inveni: aor. 1 med. verbi εὑ" ρίσκω ex εὑρέω s. εὕρω, ut ἐπηυράμην ab ἐπαύρομαι." Εὕρημα, Inventum, Inventus, Plato Epist. Ἔφησθα εἶναι σὸν εὕρημα, Tuum inventum esse dixisti, Xen. (K. 1, 1.) Τὸ μὲν εὕρημα θεῶν Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος ἄγραι καὶ κύνες, Deorum inventum. || Εὕρημα est etiam i. fere q. ἕρμαιον, Lucrum adventitium, Xen. K. Π. (7, 3, 6.) Εἰ δὲ μισθὸν προσλήψοιντο, εὕρημα ἐδόκει εἶναι, Quod si insuper stipendium acciperent, lucrum insperatum id censeri. Bud. Comm. Sic Thuc. 5, (46.) p. 180. Ἐκείνοις δὲ δυστυχοῦσιν, ὅτι τάχιστα εὕρημα εἶναι διακινδυνεῦσαι, Illis valde optabile esse, In lucro deputandum esse, quamprimum belli fortunam tentare. Isæus 70(=77.) Ἡγεῖται γὰρ — εὕρημα ἔχειν ὅ, τι ἂν τῶν Ἀστυφίλου λάβῃ, Lucrum abruptum et adventitium. Bud. Εὕρεμα, Inventum, Philo Tharsen. in Carm. Εὕρεμα πρὸς πολλὰς εἰμὶ παθῶν ὀδύνας. Greg. Δαιμόνων εὕρεμα σκοτεινόν. [" Phryn. Ecl. 196. Thom. M. 393. Jacobs. Anth. 7, 382. 384. Boiss. Philostr. 654. Villois. ad Long. 16. 19. 20. Ruhnk. Ep. Cr. 43. Fisch. ad Palæph. 193. ad Charit. 215. ad Lucian. 1, 248. ad Herod. 670. Atticum esse negat Porson. in Toup. 4, 502. * Εὕρησις, Fisch. l. c. 195. ad Charit. l. c." Schæf. Mss.] Εὕρεσις, Inventio, Inventus. Est etiam pars orationis ap. oratores: i. e., ut Cic. definit, Excogitatio rerum verarum aut verisimilium, quæ causam probabilem reddant. De qua intelligit Plut. Ὁ Πλάτων τὸν Λυσίου λόγον οὔτε κατὰ τὴν εὕρεσιν ἐπαινῶν, καὶ τῆς ἀταξίας αἰτιώμενος. [" Fisch. ll. cc. Valck. Diatr. 285. ad Charit. l. c. * Εὑρέσιος, Dionys. H. 1, 100. (Ζεύς.)" Schæf. Mss. * Εὑρεσίκακος, Schol. Eur. Med. 407. * " Εὑρεσικομπία, Cyrill. p. 114." Wakef. Mss.] " Εὑρεσιλόγος, Solers in inveniendis verbis, Facun-

A " dus, Disertus. Diog. L. Arcesilao, Ἦν δὲ καὶ εὑρεσιλογώτατος ἀπαντῆσαι εὐστόχως, καὶ ἐπὶ τὸ προκείμενον ἀνενεγκεῖν τὴν περίοδον τῶν λόγων, καὶ παντὶ συναρμόσασθαι καιρῷ. Dicitur etiam de Nugatore et verborum funditatore: unde a Suida et Hes. exp. φλύαρος." [" Wakef. S. Cr. 4, 30. Toup. Opusc. 1, 135. 435. 2, 120." Schæf. Mss.] " Inde Εὑρεσιλογία, Solertia vel Promtitudo in inveniendis et proferendis verbis, Facundia. Diog. L. Stilpone p. 89. Τοσοῦτον δ' εὑρεσιλογίᾳ καὶ σοφιστείᾳ προῆγε τοὺς ἄλλους, ὥστε μικροῦ δεῆσαι πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἀφορῶσαν εἰς αὐτὸν μεγαρίσαι. Ubi tamen εὑρεσιολογίᾳ scribitur. Nonnunquam pro Loquacitate ponitur et inanium verborum funditatione." [" Ad Diod. S. 1, 45. 489. 2, 252. ad Charit. 215." Schæf. Mss.] " Et verb. Εὑρεσιλογέω, Promte et solerter verba invenio. Item Verba fundo, Verba fundito, ut Bud. e Cic. et Plauto interpr. Quo modo accipi potest ap. Suid., e Polybio, Ἔχων δὲ καὶ πλείω λέγειν, ἀγωνιῶ μὴ δόξω τισὶν ὑμῶν οὐκ ἀναγκαίως εὑ-

B " ρεσιλογῶν, Nulla postulante necessitate verba copiosius funditare." [" Toup. Opusc. 1, 135. Plut. Mor. 1, 117." Schæf. Mss.] " Notandum porro reperiri et Εὑρησιλογία et Εὑρησιλογέω pro εὑρεσιλογία et εὑρεσιλογέω. Plut. (10, 275.) Εἴ γε μὴ παιδιὰν καὶ εὑρησιλογίαν ἕνεκα δόξης, ἀλλ' ἔργον ἄξιον σπουδῆς τῆς μεγίστης, ὥσπερ ἐστὶν, ἡγοῦνται τὴν φιλοσοφίαν. Philo, Ἀναγκαῖον δὲ πρὸς τὴν τοσαύτην εὑρησιλογίαν ἀπαντῆσαι, ἵνα μή τις ἀπειροτέρων ὑπαχθῇ. Ubi Bud. εὑρησιλογίαν itidem ut εὑρεσιλογίαν interpr. Loquacitatem, Verbositatem, Verborum funditationem, et Commentitiam disputationem. Sic εὑρησιλόγει affertur pro Infinitam orationis copiam fundebat. Q. v. ap. Athen. (193.) quoque legitur, de Antiocho Epiphane, Μάλιστα δὲ πρὸς τοῖς ἀργυροκοπείοις εὑρίσκετο καὶ χρυσοχοείοις, εὑρησιλογῶν καὶ φιλοτεχνῶν πρὸς τοὺς τορευτὰς καὶ τοὺς ἄλλους τεχνίτας. Ubi possis interpr. etiam Disserens. Nam in disputationibus rerum causæ et verba investigantur inveniunturque." [* Εὑρη-

C σιολογέω, Sext. Emp. 10, 7. " On trouve dans Plutarque π. τῶν Κοινῶν Ἐννοιῶν s. 25. 27. et * Εὑρεσιολογία en sept syllabes; mais peut-être est-ce une erreur de copiste, à moins que ce ne soit pas une forme appartenante au siècle de Plutarque." Corai. Mss. * Εὑρησιολογία, Εὑρεσ., Lobeck. Phryn. 446. * Εὑρεσίτεχνος, Orph. in Minerv. 17.] " Εὑρετέος, Inveniendus. Εὑρητέος, Inveniendus, Aristoph. N." [126. Εὑρετέος, Εὑρητ., Lobeck. Phryn. 446.] Εὑρετὸς, Inventus, Qui inveniri potest, Plut. (6, 369.) Τὰ πράγματα διαιρῶν, Τὰ μὲν διδακτὰ μανθάνω· τὰ δ' εὑρετὰ, Ζητῶ· τὰ δ' εὐκτὰ, παρὰ θεῶν ᾐτησάμην. Ἀνεύρετος, ὁ, ἡ, Non inventus, Irrepertus, Horat. Incompertus, Qui inveniri s. comperiri nequit. [Plato 9, 45. Bip.] " Δυσεύρετος, Inventu difficilis: ut χρῆμα ap. Lucian." [1, 138.] " Εὐέρετος, Promtus, Expeditus, ex Xen. Œc." [8, 17. perperam pro εὐεύρετος.] Εὑρετὴς, Inventor, Isocr. ad Phil. Οὐδεὶς ἂν οὔτε λόγων εὑρετὴς οὔτε ποιητὴς ἐπαινέσειεν, [cf. Evag. 18.] Idem, Εὑρετὴς

D γίγνου τῶν βελτιόνων. Athen. 14. Εὑρετὰς τῶν γελοίων. [* Πρωτευρέτης, ad Greg. Cor. 851.] Fem. dicitur et Εὑρετὶς, Inventrix, " Repertrix," [Diod. S. 1. p. 15. Apud Schn. Lex. Εὑρέτης, et Εὑρέτις, Etym. M. 676, 31. Schæf. ad Schol. Apoll. Rh. 219.] Εὑρετικὸς, Inveniendi facultate præditus, In rebus inveniendis acer, Cic. [Athen. 43.] " Εὑρήτωρ, Inventor, Epigr." [Anal. 2, 520. * Εὑρέτρια, Gl. Inventrix, Diod. S. 5, 67.] Εὕρετρον, Præmium, quod inventori pro rei amissæ restitutione datur: sicut μήνυτρον, Præmium indicii. Ulp. Dig. l. 46. de Furtis, Solent plerique etiam hoc facere, ut libellum proponant continentem invenisse, et redditurum ei, qui desideraverit. Hi ergo ostendunt non furandi animo se fecisse. Quid ergo si εὕρετρα quæ dicunt, petant? " nec hic videtur furtum facere, etsi non probe petat aliquid." Ubi quædam exempl. scriptum habent μήνυτρα. [" Greg. Neoc. Can. 10." Routh. Mss.]

Ἀνευρίσκω, Reperio, Invenio, Comperio, Plato,

Πολλὰ γὰρ παραδείγματα τῶν παρ' ὑμῖν νόμων ὄντων ἐνθάδε ἀνευρήσεις, Thuc. 1, (128.) Ἐνεγέγραπτο δὲ τάδε καὶ ἐν αὐτῇ, ὡς ὕστερον ἀνευρέθη, Quemadmodum postea compertum est. || Comminiscor, Excogito: ut et Lat. Adinvenio usurpatur. Athen. 1. Τὰ μὲν προβάλλων τῶν ἀξίων ζητήσεως, τὰ δὲ ἀνευρίσκων οὐκ ἀβασανίστως, Alia vero adinveniens, Comminiscens atque excogitans. In qua signif. dicitur ETIAM Ἐξανευρίσκω, addita altera præp.: quod idem Ἐξανευρίσκω, pro Deprehendo, Invenio, citat Bud. e Plat. Tim. 145. [Soph. Phil. 991.] Ἀνεύρεσις, Inventio, Adinventio. [Eur. Ion. 569. * "Ἀνεύρησις, Secund. Sent. s. 10." Kall. Mss. * Ἀνεύρημα, Paus. 5, 9, 2. * Προσανευρίσκω, Strabo 15. p. 1018.] Ἐξευρίσκω, Invenio, Il. Σ. (322.) Πολλὰ δέ τ' ἄγκε' ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἴχνι' ἐρευνῶν, Εἴ ποθεν ἐξεύροι. Lys. (747.) Ῥᾳστώνην ἐμαυτῷ ἐξεῦρον εἰς τὰς ὁδοὺς τὰς μακροτέρας τῶν ἀναγκαίων, Facilem modum inveni longioris itineris conficiendi, Adinveni et excogitavi. Sicut et hoc Eur. Or. (1158.) accipitur, Σὺ γὰρ τά τ' εἰς Αἴγισθον ἐξεῦρες κακὰ, Solerti ingenio tuo invenisti, commentus es et excogitasti. || Comperio, Reperio, Soph. (Aj. 1054.) Ἐξεύρομεν ζητοῦντες ἐχθίω Φρυγῶν, Eum comperimus infestiorem quam Phryges. Sic exp. et hoc Luciani (3, 593.) Ἐξευρημένος τὰ τοιαῦτα, Hujusmodi comperta habens. [* "Ἐξευρητέον, Theod. Prodr. 382." Elberling. Mss.] Ἐξεύρημα, Inventum, Solers inventum, Plut. ad Col. Τὰ καλὰ πάντα καὶ σοφὰ καὶ περιττὰ τῆς ψυχῆς ἐξευρήματα: [cf. 10, 473. * Ἐξεύρεμα, Lobeck. Phryn. 445. Schleusn. Lex. in V. T.] Ἐξεύρεσις, Inventio, Adinventio. [Herod. 1, 67. * Ἐξευρετικὸς, M. Anton. 1, 9. * Ἐξευρητικὸς, Schol. Eur. Med. 408.] Ἀνεξεύρητος, ὁ, ἡ, Indeprehensibilis, Bud. ex Aristot. PRO QUO dicitur ET Ἀνεξεύρετος. Thuc. (3, 87.) Τοῦ δὲ ἄλλου ὄχλου ἀνεξεύρετος ἀριθμὸς, Reliquæ vero multitudinis numerus perquirendo inveniri nequit, Reliquæ multitudinis numerus inveniri non potest; Inexputabilis numerus, Gell. "Δυσεξεύρετος, Inventu s. Adinventu difficilis." [Diod. S. * "Ἀνεξευρίσκω, J. Poll. 6, 70." Kall. Mss.] Ἐπεξευρίσκω, Ultra adinvenio, ["Theon. Progymn. p. 2." Boiss. Mss. * Προσεπεξευρίσκω, Thuc. 2, 76.] Παρεξευρίσκω, Obiter invenio. [" Insuper, Præterea invenio, Herod. 3, 31. Παρεξεῦρον ἄλλον νόμον." Schw. Mss. * Παρεξεύρημα, Phrynichus in Bekk. Anecd. 59. * " Προεξευρίσκω, Basil. Cæsar. Schol. in Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 10. P. 2. p. 68." Boiss. Mss. * Προσεξευρίσκω, Liban. 212. Mor.] Συνεξευρίσκω, Simul adinvenio, Una excogito, Dion ap. Plat. Ep. Τοὺς γὰρ τῆς μοναρχίας λόγους αὐτὸν ἐλπίζω ξυνεξευρήσειν. [" Dionys. H. 5, 39." Schæf. Mss.] Ἐφευρίσκω, Adinvenio, simpl. Invenio, Deprehendo, Od. T. (157.) οὔτε τιν' ἄλλην Μῆτιν ἐφευρίσκω, K. (452.) Δαινυμένους δ' εὗ [al. ἄρα] πάντας ἐφεύρομεν ἐν μεγάροισι, Il. B. (198.) Ὃν δ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα ἴδοι, βοόωντά τ' ἐφεύροι, Clamantemque inveniret, deprehenderet. [* Ἐφεύρεμα, Theophyl. Simoc. Probl. p. 17. Commel. " Thom. M. 393. * Ἐφεύρημα, Tzetz. Exeg. in Il. 11, 11. * Ἐφεύρεσις, 57, 29. * Ἐφεύρησις, T. H. ad Plutum p. 448." Schæf. Mss.] Ἐφευρετὴς, Inventor, Excogitator, [ad Rom. 1, 30. Anacr. 41. * Ἐφευρετικὸς, Buttm. Schol. Od. A. 349. * Ἀντεφευρίσκω, Joseph. Ant. 10, 8, 1.] Προσεφευρίσκω, Insuper adinvenio, comminiscor. [Clem. Alex. Str. 565, 14. * Καθευρίσκω, Soph. Ant. 395. * Καθεύρεμα, Sirach. 35, 9. Schleusn. Lex. in V. T.] Παρευρίσκω, Obiter invenio. [" Insuper comminiscor, Herod. 1, 26." Schw. Mss.] "Παρεύρημα, Inventum, " Commentum, Paus." [" 146. * Παρευρημένως, Zenob. 2, 60." Wakef. Mss.] Παρεύρεσις, Commentum, ut Bud. interpr. ap. Dem. 98 (=238.) Μηδένα — μηδεμιᾷ παρευρέσει ἐν τῇ χώρᾳ κοιταῖον γίγνεσθαι, Nulla occasione inventa et prætextu. Προσευρίσκω, Ultra invenio, Hermog. καθάπερ λεῖπόν τι προσευρών. [Polyb. 1, 59, 6.] " Συνευρίσκω, Una invenio," [" Bekk. Anecd. 817." Boiss. Mss.]

ΕΥΡΥΣ, Latus, Amplus, Il. Ξ. (33.) Οὐδὲ γὰρ οὐδ' εὐρύς περ ἐὼν ἠδύνατο πάσας Αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν, Ψ. (258.) Ἵζανεν εὐρὺν ἀγῶνα, Σ. (541.) πίειραν ἄρουραν, Εὐρεῖαν, τρίπολον, Arvum latum, amplum. Plut. (8, 316.) Εὐρεῖαι μὲν γὰρ ἀτραποὶ βίων, ὀλίγαι δὲ, ἃς δαίμονες ἀνθρώποις ἄγουσι. " Εὐρεῖα, Lata, Ampla, fem. e masc. εὐρύς." Εὐρύαλως, ωος, ET Εὐρύαλος, ὁ, ἡ, Latam s. Amplam aream habens, Latus, Amplus, ab εὐρὺς et ἀλωὰ, Nonn. ap. Jo. 12. Χώρης δ' εὐρυάλωος ἐρημάδα πέζαν ἐάσας Ἰησοῦς. Idem, ἀπ' εὐρυάλοιο δὲ γαίης Πολλοὶ κ.τ.λ. [Opp. 'A. 1, 62. * " Εὐρυάλωος, Wakef. Trach. 733." Schæf. Mss. * " Εὐρυανάσσω, Pind. 'O. 13, 34." Wakef. Mss. Vulgo εὐρὺ ἀ. * " Εὐρυγύης, Ruhnk. Ep. Cr. 114." Schæf. Mss. * Εὐρυεδὴς, Late patens, Plut. 8, 965. * Εὐρυθέμεθλος, Greg. Naz. 2. p. 167. " Ruhnk. Ep. Cr. 77. * Εὐρύθροος, ad Charit. 723." Schæf. Mss. * Εὐρυκακέω, Hes. 397. Phav. 330.] " Εὐρυκάρηνον δέμας, Corpus lato s. vasto capite, Opp. K. 3." [1, 151.] " Εὐρυκλῆς, quidam ἐγγαστρίμυθος dictus fuit: et ab eo homonymως Εὐρυκλεῖς denominati alii etiam istiusmodi vates, teste Hes., ut et Suid. tradit Εὐρυκλῆν dictum fuisse πάντα τὸν ἐγγαστρίμυθον, ab Eurycle quodam tali vate. Unde et Aristoph. Σφ. (1019.) μιμησάμενος τὴν Εὐρυκλέους μαντείαν καὶ διάνοιαν, Ἐς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς, κωμῳδικὰ πολλὰ χέασθαι. Ubi et Schol. ipsius annotat hunc Euryclem, velut ἐγγαστρίμυθον, dici Athenis τἀληθῆ μαντεύσασθαι διὰ τοῦ ἐνυπάρχοντος αὐτῷ δαίμονος: ab eoque quosvis alios vaticinantes dictos fuisse ἐγγαστρίτας et εὐρυκλείτας, quod primus Eurycles id factitarit." [* " Εὐρυκλύδων, Toup. Opusc. 1, 506." Schæf. Mss. * " Εὐρύκοιλος, Rufus Cod. Vat. de Med. Purgant. Ἡ κάτω κοιλία κατὰ φύσιν εὐρύκοιλόν ἐστι." Schn. Lex. Suppl. * Εὐρυκοίλιος, Hippocr. 269. * Εὐρύκολπος, Pind. N. 7, 48. * Εὐρύκορος, Jo. Geom. Tetrast. 452. * Εὐρυλείμων, Pind. Π. 9, 95. * Εὐρυλόγος, Phot. Suid. v. Σπερμολόγος. * Εὐρυλογέω, Eust. 166, 31. * Εὐρυμεγάλως, Hes. 397.] " Εὐρυμέδων, Late regnans, Late rex. At εὐρ. αἰθὴρ, ex Aristot. Rhet. pro Latus æther." [" Wakef. S. Cr. 3, 11. * Εὐρυμενὴς, (Orph. Arg. 985.) * Εὐρυμενὸς, Ruhnk. Ep. Cr. 196. Εὐρυμεναὶ, ad Diod. S. 2, 387." Schæf. Mss. * Εὐρύμναν, Hesychio εὐρύχωρον. * Εὐρυνόμος, Anthol. * " Εὐρύοδος, Plut. 2, 470." Wakef. Mss. " Heyn. Hom. 5, 210." Schæf. Mss. * Εὐρυπέδιλος, Opp. K. 1, 288. * Εὐρύπεδος, 'A. 1, 792.] " Εὐρύπρωκτος, Qui lato s. amplo est podice, Aristoph. N." [1085. * Εὐρυπρωκτία, 'A. 843. * Εὐρυπώγων, Tzetz. Posth. 654.] " Εὐρυρέεθρος, Lata habens fluenta, Late fluens," [Il. Φ. 141. * " Εὐρυρώθων, Jo. Maurop. in Mustox. Syll. Fasc. 2. p. 16=131. post Marinum." Boiss. Mss.] " Εὐρυσάκης, Latum s. Amplum habens scutum, ὁ μεγάλην ἔχων ἀσπίδα, Suidæ, in exemplum afferenti hæc Sophoclis ex Aj. (574.) p. 34. Ἀλλ' αὐτό μοι σὺ παῖ λαβὼν ἐπώνυμον Εὐρύσακες, ἴσχε, διὰ πολυρράφου στρέφων Πόρπακος, ἑπτάβοιον ἄρρηκτον σάκος. Sed ibi est Nom. propr. filii Ajacis. Eod. Suida teste Εὐρυσάκειον τέμενος Athenis nominatum fuit τὸ Εὐρυσάκου τοῦ Αἴαντος, Lucus Eurysaci Ajacis filio sacer." [* Εὐρυστιχαιὸς, Etym. M. Phav. 144.] Εὐρυτενὴς, Qui late distenditur, Latus, Amplus, Nonn. Cetera compp. cum suis subst. reperies. [" Ruhnk. Ep. Cr. 170." Schæf. Mss. * Εὐρύτιμος, Pind. 'O. 1, 67. Ζεύς. * " Εὐρυφαὴς, Synes. H. 3, 38." Boiss. Mss. * Εὐρυφαρέτρης, Pind. Π. 3, 45. * Εὐρύφωνος, Eust. Od. p. 26, 46. * Εὐρυφωνία, Il. I. p. 30, 12.] " Εὐρυχαδὴς, Latus et capax: ut ποτήρια, ap. Lucian." [2, 332. * " Εὐρυχανδὴς, Eust. Il. 818, 15. * Εὐρυχανὴς, Opp. 'A. 3, 344." Wakef. Mss. * Εὐρυχαίτης, Pind. 'I. 7, 3. * Εὐρυχλύδων, Etym. M. 772, 31. * Ἰσοευρὴς, Phot. αὐλός.]

Εὐρὺ, Late, sicut ab εὐθὺς fit εὐθὺ, Recta, Il. B. (849.) εὐρὺ ῥέων, Late fluens, E. (545.) Ἀλφειοῦ, ὅς τ' εὐρὺ ῥέει Πυλίων διὰ γαίης. [* Εὐρυτέρως, Aristoph. Λ. 420.] Dicitur vero ETIAM Εὐρυρέω comp. voce, Eust. Late fluo, ut Φᾶσις, Phasis lato s. amplo alveo manans, Apoll. Rh. 2, [1263.]

Εὐρύτης, Latitudo, Amplitudo, Gal. ad Gl. [Adamant.] ET Εὖρος pro eod. Alex. Aphr. Εἰς εὖρος ἀπεκτείνειν, In latitudinem extendere. [" Plut. Antonio

p. 1375. HSt." Seager. Mss.] " Εὐρὰξ, Ex obliquo: A
" ἐκ πλαγίου, ut accipiunt ap. Il. O. 541. Στῆ δ' εὐ-
" ρὰξ σὺν δουρὶ λαθὼν, βάλε δ' ὦμον ὄπισθεν. Etym.
" quoque exp. εἰς πλάγιον, factum dicens vel ab
" εὖρος ut μουνὰξ a μοῦνος: vel a πλευρὸν, per aphæ-
" resin. Utitur et Aristoph. Ὀ. (1258.) Οὐκ ἀποσο-
" βήσεις; οὐ ταχέως, εὐραξ, πατάξ; Ubi Schol. anno-
" tat hæc adverbia a Comico ἀναπεπλάσθαι εἰς τὸ
" κακέμφατον, παρὰ τὸ εὐρέως συμμιγήσομαι καὶ τὸ
" πατάξαι." " Εὐραὶ, auctore J. Poll. 1, (146.) di-
" cuntur τὰ τῷ ἄξονι ἐγκείμενα σιδήρια, καὶ τριβόμενα
" ὑπὸ τοῦ τροχοῦ, Ferramenta axi in id affixa ut
" ne a rota atteratur: forsan παρὰ τὸ εὖρος, utpote
" lata."

Εὐρύνω, Dilato, Amplio, Od. Θ. (260.) Λείηναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα, Oppian. K. 3. Στήθεά τ' ηὔρυνεν, στυφελόν θ' ὑπέσυρεν ὀδόντα, Pectus dilatabat. Epigr. Μή ποτε δ' εὐρύνῃς σέο χείλεα, Neque unquam diduças tua labra. [* Εὔρυσμα, unde * Εὐρυσματώδης, P. Ægin. 6, 37.] Ἀνευρύνω, Dilato, Latius reddo, Laxo. [Hippocr. 264. * Ἀνεύρυσις, B Aët. 15, 10. " P. Ægin. 6. ap. Kuhn. ad J. Poll. 468. n. 62." Kall. Mss. * Ἀνεύρυνσις, Lobeck. Phryn. 116.] Ἀνευρυσμὸς, Dilatatio, Laxatio. Ετ Ἀνεύρυσμα, Arteriæ s. Vasorum dilatatio, Gal. Def. Med. Ἀνεύρυσμα, ἐστὶ φλεβώδους ἀγγείου ἀνευρυσμὸς, ἢ πνευματικῆς ὕλης * παρασπορὰ ὑπὸ τῆς σαρκὸς κατὰ διαπήδησιν ἀναδιδομένης, Venosi vasis dilatatio aut Materiæ spiritalis dispersio sub carne, quæ dissiliendo distribuitur. P. Ægin. 6, 37. dicit esse εὐαφῆ ὄγκον καὶ τοῖς δακτύλοις ὑπείκοντα, ἐξ αἵματός τε καὶ πνεύματος γένεσιν ἔχοντα, Tumorem blandum tactu, digitisque cedentem, e sanguine et spiritu contractum. Gal. de Tum. Ἀρτηρίας ἀναστομωθείσης, τὸ πάθος ἀ. καλεῖται, Ore in arteria facto, affectio illa ἀν. vocatur. Hic tamen ἀν. quædam exempl. habent, sicut et alibi; sed mendosam esse hanc scripturam constat. " Ἀνεύρισμα et ἀνευρισμὸς, perpe-" ram ap. Medicos sæpissime reperiuntur scripta " pro ἀνεύρυσμα et ἀνευρυσμός." [Ἀνεύρυσμα, Gal. 3, 356, 28. Bas. * Ἀνευρυσματώδης, Aët. 15, 10.] C Διευρύνω, [Hippocr. 510.] ΕΤ Κατευρύνω, Dilato, [Xen. Ἱπ. 4, 4. sed Leunclav. reposuit καταρρωννύοι pro κατευρύνοι.]

[* " Εὐραίνω, Dilato, Joseph. B. J. 1, 16. * Εὐράστειρα, Orph. H. in Eum. 1. Εὐρίζω, Dilato, Hes. et var. lect. Ps. 47, 2." Wakef. Mss. Vide HSt. et Schleusn. Lex. in V. T. v. Εὐριζος.]

[* " Εὐρία, Cavitas, Diosc. Parab. 1, 59." Ind. Scap. Oxon.]

" ΕΥΡΟΣ, Eurus: ventus ab oriente spirans, alio
" nom. dictus Vulturnus. Teste enim Aristot. de
" Mundo, εὖροι nominantur οἱ ἀπὸ ἀνατολῆς συνεχεῖς
" πνέοντες ἄνεμοι. Ibid. tradit ex euris καικίαν dici
" τὸν ἀπὸ τοῦ περὶ τὰς θερινὰς ἀνατολὰς τόπου πνέοντα
" ἄνεμον: ἀπηλιώτην autem, τὸν ἀπὸ τοῦ περὶ τὰς
" ἰσημερινάς: εὖρον vero, τὸν ἀπὸ τοῦ περὶ τὰς χειμε-
" ρινάς. Unde Plin. 2, 47. Ab oriente æquinoctiali,
" Subsolanus: ab oriente brumali, Vulturnus: illum,
" Apelioten: hunc, Eurum Græci appellant. Porro
" INDE Εὐροκλύδων dicitur Euroaquilo, ut Vet. In- D
" terpres vertit ap. Lucam Act. Apost. 27, (14.) Τυ-
" φωνικὸς ἄνεμος ὁ καλούμενος Εὐροκλύδων. Videri
" itaque possit legisse εὐροακύλων: nam εὐροκλύδων
" sonat Fluctuosus eurus. Apud Horat. sane mina-
" tur eurus fluctibus: quem Ovid. Tumidum vocat."
[Vide Schleusn. Lex. in N. T.] " ΕΤ Εὐρόνοτος, Eu-
" ronotus: ventus ex euro et noto mixtus, s. inter
" eurum et notum medius: ut Aristot. de Mundo
" εὐρόνοτον dici tradit τὸν μεταξὺ εὔρου καὶ νότου. Et
" Gell. 2, 22. Tertium ventum qui ab oriente hy-
" berno spirat, Vulturnum Romani vocant. Eum
" plerique Græci misto nomine, quod inter notum
" et eurum sit, εὐρόνοτον appellant. Hi sunt igitur
" tres venti orientales, Aquilo, Vulturnus, Eurus:
" quorum medius eurus est."

" ΕΥΡΩΣ, ῶτος, ὁ, Situs, Mucor, Humor putrefa-
" ctus: ὑγρότης σεσηπυῖα, Suidæ in h. l. Callim. (p.
" 546.) πέδιλα τὰ μὴ πύσε νήχυτος εὐρώς. Et in hoc
" Theocr. 4, (28.) Ἁ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται, licet
" ibi generalius accipiat pro Humor, νοτία: minus
" recte: cum et ibi significet ὑγρότητα * πρασινώδη
" καὶ σεσηπυῖαν: dicit enim Battus fistulam diutius
" neglectam situ et putredinoso mucore infici, s.
" situm contrahere. Metaph. Plut. (6, 176.) Τὸν
" ἐντὸς εὐρῶτα τῆς ψυχῆς. INDE Εὐρώεις, ΕΤ Εὐρώ-
" δης, Putris, Situ et mucore obsitus. Hesiod. Ἔ.
" (1, 152.) Βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυεροῦ ἀΐδαο.
" Soph. Aj. (1167.) p. 65. ἔνθα βροτοῖς τὸν ἀείμνη-
" στον Τάφον εὐρώεντα καθέξει, i. e. σεσηπμένον, in-
" quit Schol. addens etiam σκωληκώδη: quoniam
" verminatio putredinis comes esse solet: (1190.)
" p. 66. ἀνὰ τὰν εὐρώδη Τροίαν, exp. itidem σεση-
" πυῖαν, ἔνθα ἐχρονίσαμεν: addens tamen et aliam
" expos., sc. σκοτεινὴν καὶ ἀερώδη τοῖς Ἕλλησιν, ut
" Suid. quoque εὐρώεντα exp. σκοτεινὸν, ζοφώδη.
" Eid. Suidæ εὐρώεις est non solum σκοτεινὸς, sed
" etiam πλατὺς, Latus, Amplus, Spatiosus: quarum
" expos. meminit et Hes. utpote εὐρώεντα exponens
" non modo πλατέα, ἀναπεπταμένα, sed etiam σκο-
" τεινὰ, et ἃ περὶ τοὺς ἄρτους γίνεται: hoc posteriore
" indicans Mucida, Putrida. Est ab εὐρὼς et VERB.
" Εὐρωτιάω, Situ obsitus sum, Mucidus sum, Putreo,
" Marceo: vel etiam Situm contraho, Mucore vitior,
" Marcesco. Theophr. C. Pl. 1, (6, 8.) Ὅπως μὴ σή-
" πηται μηδ' εὐρωτιᾷ. Itidem Diosc. Εὐρωτιῶσαν ἀπο-
" φοράν. At Aristoph. metaph. et per jocum, N.
" (44.) Ἐμοὶ γὰρ ἦν ἄγροικος ἥδιστος βίος, Εὐρωτιῶν,
" ἀκόρητος."

" ΕΥΤΕ, aliquando est χρονικὸν ἐπίρρημα, adv.
" temporis, æquipollens τῷ ὅτε καὶ ὁπηνίκα, Quando,
" Cum, teste Eust., ut ap. Il. Θ. (367.) Εὖτέ μιν
" εἰς ἀΐδαο πυλάρταο προὔπεμψεν. Itidem εὖτ' ἂν
" idem Eust. esse ait ἐπίρρημα χρονικὸν ἴσον τῷ ὅτε,
" in h. l. Il. A. (242.) τοῖς δ' οὔ τι δυνήσεαι ἀχνύμενός
" περ Χραισμεῖν, εὖτ' ἂν πολλοὶ ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφό-
" νοιο Θνήσκοντες πίπτωσι. Sic ap. Hesiod. (Ἔ. 1,
" 179.) εὖτ' ἂν τελέθωσι, Cum fuerint. Et Soph.
" εὖτ' ἂν μόλῃ, Ubi venerit. At ex Herod. affertur
" εὖτ' ἂν γίνηται, pro Quoad fuerit: e cujus l. 7.
" affertur etiam εὖτ' ἔπλεον, pro Dum navigarem.
" Apoll. Rh. 2, (271.) dicitur εὖτε usurpasse pro
" Quandoquidem, ἐπειδή. ‖ Alioqui εὖτε est etiam
" παραβολῆς ἐπίρρημα, ἰσοδυναμοῦν τῷ καθὰ, inquit
" Eust. in exemplum afferens Il. Γ. (10.) Εὖτ' ὄρεος
" κορυφῇσι νότος κατέχευεν ὀμίχλην: cui εὖτε in red-
" ditione similitudinis respondet Ὣς ἄρα. Pro eo
" vero et ἠΰτε dicunt poëtæ, et facta dialysi ἠΰτε,
" Sicut, Velut, Ceu. Plura vide ap. Etym. At sine
" τε signif. καλῶς." [" Wakef. Phil. 1100. Archiloch. 4. Jacobs. Anth. 6, 193. 9, 55. Huschk. Anal. 295. Epigr. adesp. 387. Heyn. Hom. 4, 78. 449. 451. 7, 691. 8, 367. Hesiod. Θ. 28. Toup. Emendd. 2, 206. ad Charit. 222. 225. Εὖτε, Εὖτ' ἂν, Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 340. ad Poët. Gnom. 287. 297. Valck. Phœn. p. 679. Callim. 207. 267. ad Herod. 449. Eur. Alcest. 948. Quando, Cum, ad Charit. 410. Wakef. Ion. 908. Theogn. 49. Quandoquidem, Musgr. Rhes. 249. Sicut, Batrach. 174. Conf. c. ἔστε, Fac. ad Paus. 1, 525.; cum εὖ δὲ, Ilgen. Hymn. 336. De constr., Brunck. Apoll. Rh. 75. Agathias 66. Ænigma 22. Heyn. Hom. 6, 362. Εὖτε, ubi expectes εὖτε δὲ, 340. Εὖτέ κεν, 363. Εὖτέ γε, Lobeck. Aj. p. 332. Εὖτ' ἂν, Brunck. Apoll. Rh. 32. Heyn. Hom. 4, 78. 5, 99. 6, 362. Quamdiu, nisi leg. ἔστ' ἂν, Dionys. H. 1, 173. Εὖτ' ἂν πρῶτον, Heyn. Hom. 7, 640." Schæf. Mss.] " Ἠΰτε, Ion. et poët. dialysi pro εὖτε, Ut, Sicut, " Velut: ὡς, ὥσπερ, καθάπερ. Il. Δ. (277.) μελάντε-" ρον ἠΰτε πίσσα Φαίνετ'. Et Od. Ξ. (476.) χιὼν " γένετ' ἠΰτε πάχνη." [" Sosipat. 2. Heyn. Hom. 4, 282. 449. 451. 608. 6, 364. 7, 370. 691. ad Charit. 755. Brunck. Aj. 169. Ἠΰτε, Theocr. 22, 49. et Harles. Wakef. S. Cr. 3, 131." Schæf. Mss.]

ΕΥΧΟΜΑΙ, Precor, Preces fundo, Vota facio, nuncupo, Il. O. 371. Εὔχετο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν

ἀστερόεντα, Ζεῦ πάτερ, εἴποτε κ. τ. λ. Et cum suo dat., Λ. 735. Συμφερόμεσθα μάχῃ Διΐ τ' εὐχόμενοι καὶ Ἀθήνῃ. Sic et in prosa: Lucian. (2, 386.) Εἰ μὴ δύναται κἀντεῦθεν ἡμῶν εὐχομένων ἀκούειν. Εὔχομαι τοῖς θεοῖς Thuc. Sed et πρὸς τοὺς θεοὺς, Xen. (Ἀπ. 1, 3, 2.) Dicitur et εὔχεσθαι εὐχὴν, εὐχὰς τοῖς θεοῖς, a Dem. (381.) Item sine dat. || Interdum cum infin. pro Exposco precibus, Precor ut etc. Il. Β. 401. Εὐχόμενος θάνατόν τε φυγεῖν καὶ μῶλον Ἄρηος. Sed alicubi cum infin. est Precando polliceor, Voveo: Δ. 101. Εὔχεο δ' Ἀπόλλωνι λυκηγενέϊ κλυτοτόξῳ Ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην. Itidem in soluta oratione, cum infin. utramque signif. habet: ut εὔχομαι σώζειν. Apud Dem. (225.) cum infin. simul et dat. Τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις — ὑπάρξαι μοι κ. τ. λ. Xen. (Ἀπ. 1, 3, 2.) Εὔχετε πρὸς τοὺς θεοὺς ἁπλῶς τἀγαθὰ διδόναι. Et pro Voveo, Plut. Popl. Εὔξατο τὸν νεὼν ἀναθήσειν. Sic Εὔχομαι τῷ Διῒ θύσειν, Theseo. Legitur vero et εὔχομαι θυσίαν ead. signif. Sicut et Aristoph. dixit (Ὄ. 1618.) εὐξάμενος ἱερεῖόν τῳ θεῶν. Dicebant vero et κατὰ χιλίων εὔχεσθαι, pro Vovere χίλια, Eust. 1454. Quinetiam cum quolibet acc. pro Precibus exposco, Precor aut Opto a diis; vel etiam simpl. Opto. Xen. Ἑ. 5, (1, 3.) Εὔχοντο αὐτῷ πολλὰ καὶ ἀγαθά. Thuc. 2, (43.) Ἀσφαλεστέραν (διάνοιαν) μὲν εὔχεσθαι. Lucian. de Sacrif. Ἃ αἰτοῦσι καὶ ἃ εὔχονται. Interdum vero et cum infin. vel pro Exposco precibus a diis: vel simpl. pro Opto. Dem. (136.) Οὐδὲν ἂν ἄλλο — εὔξασθαι ποιεῖν τὴν πόλιν. Lucian. 46. Τὰ κάκιστά εὐχόμενος γένεσθαι, [cf. 3, 612.] Ceterum hoc εὔχεσθαι videri dici quasi εὖ ἔχεσθαι τοῦ θείου, vel ὡς προκαλουμένων τὴν ἐκεῖθεν ἀντοχὴν, tradit Eust. Dico autem hoc εὔχεσθαι, quia reliquis ejus signiff. minime conveniret hoc etymum: unde etiam minus verisimile a me judicatur. Quid quod et nomini εὐχὴ suum dat etymum, s. potius sua etyma? quasi vero non unum idemque utriusque esse deberet. Quid quod eousque s. inscitiæ s. temeritatis venerunt quidam, ut et composito προσευχὴ suum etymum tribuerint, προσευχὴ tanquam προσοχὴ dictum esse scribentes? quasi vero illud πρὸς adj. non esset, aut quasi etymologia compositi, non autem simplicis, quærenda esse. I nunc, et quæcunque tradunt Gramm., de etymis præsertim, tanquam e tripode profecta amplectere. || Εὔχομαι εἶναι, Glorior esse, Jacto me esse, Il. Ψ. (669.) ἐπεὶ εὔχομαι εἶναι ἄριστος: et sic sæpe. Cum acc. etiam: Od. Π. (62.) Ἐκ μὲν Κρητάων γένος εὔχεται εὐρειάων. Sic Lat. Jactare genus ab Jove. Interdum sine adjectione: εὔχεαι αὔτως ap. Hom. non semel, Temere gloriaris, te jactas. Sic εὐξάμενός τι ἔπος ἐρέω. || Sed εὔχομαι cum illo infin. non semper exponendum Glorior, Jacto; nam Od. Ε. (450.) Ἀλλ' ἐλέαιρε ἄναξ· ἱκέτης δέ τοι εὔχομαι εἶναι, est potius, cum Cic., Profiteor me tibi supplicem esse. Eust. autem Od. Α. (180.) Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχομαι εἶναι Υἱὸς, vult esse λέγομαι, Dicor. Itidemque hic Il. Ζ. (231.) ξεῖνοι πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι. Affertur autem εὔχεσθαι et pro εἰπεῖν, Dicere, e Pind. Ὀ. τοὶ δ' οὔτ' ὢν ἀκοῦσαι, οὔτ' ἰδεῖν εὔχοντο. Ceterum ut ab εὔχομαι, Precor, fit εὐχὴ, sic ab hoc dico fieri εὖχος, Gloriatio, s. potius Gloriandi materia, Gloria. Scio tamen non defuturos, qui nomina hæc verbis priora esse malint. Εὖγμα, Votum, Precatio, Gloriatio, καύχημα, Hes. [Od. Χ. 249.] "Εὐκτέος, Optandus, "Votis expetendus, Epigr." ["Εὐκτέον, Plato Gorg. p. 227. Μὴ γὰρ τοῦτο τὸ ζῆν ὁπόσον δὴ χρόνον τόν γε ὡς ἀληθῶς ἄνδρα εὐκτέον ἐστὶ καὶ οὐ * φιλοψυχητέον. Εὐκτέον est e conjectura Cornarii pro ἐατέον Editionum et Codd. Buttmann p. 526. recte legit καὶ γὰρ — ἐατέον. Εὐκτέον Græcum non est; dicunt εὐκταῖον. Mœris: εὐκταῖον, ἐνικῶς παρ' οὐδενὶ τῶν παλαιῶν, εἰ μὴ παρὰ Πλάτωνι ἐν Νόμοις. Pierson: Locus est l. 3. p. 811. A. Λέγειν γάρ μοι δοκεῖς ὡς οὐ τοῦτο εὐκταῖον, οὐδὲ ἐπεικτέον. Cui similis Libanii locus T. 1. p. 790. C. Ἐμοὶ μὲν οὖν τὸ τεθνάναι οὐχ ὅπως οὐ φοβερὸν, εἰ μὴ καὶ μᾶλλον εὐκταῖον τῶν προσόντων κακῶν ἀπαλλάξειν. Sic leg. pro ἀπάλλαξιν: sed ap. Plat. dubitari potest annon εὐκτέον potius scribi debeat propter sequens ἐπεικτέον, et Mœris ead. ratione sit castigandus. Boeckh. p. 170. Εὐκταῖον est ἄξιον εὐχῆς, Optabile: εὐκτέον, εὔχεσθαι δεῖ, Optandum est. Posterius hic unice convenire ostendunt seqq. καὶ εὔχεσθαι δεῖν καὶ σπεύδειν, et itaque leg. εὐκτέον, ut ἐπεικτέον. Ficinus, Precandum conandumque. In Xen. Ἀπ. 1, 5, 5. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ, ἐλευθέρῳ μὲν ἀνδρὶ εὐκτέον εἶναι, μὴ τυχεῖν δούλου τοιούτου. Sic Schneiderus, qui dicit: εὐκτέον, ita recte vulgatum εὐκτὸν corrigi jussit Weiske. Non meminerunt viri docti Pollucis 5, 130. Εὐκταῖα ἀγαθὰ, καὶ τὸ Ἀττικώτερον εὐκτά. Cur itaque εὐκτὸν ap. Xen. mutandum?" Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon.] Εὐκτὸς, Optabilis, Optandus, Xen. (Ἀπ. 1, 5, 5.) Ἐλευθέρῳ μὲν ἀνδρὶ εὐκτὸν εἶναι, μὴ τευχεῖν δούλου τοιούτου. Apud Plut. in l., quem protuli in Εὐρετὸς, videntur εὐκτὰ dici Quæ fas est a diis precari. Εὐκτῶς, Optabiliter. "Ἄνευκτος, Non optabilis, s. Non "optandus. Affertur et in act. signif. ex Epigr. pro "Non optans." ["Poëta ap. Plat. Alcib. 2. p. 143. HSt." Schw. Mss.] Πολυεύκτος, Multum optatus, Multis votis expetitus. Est et Nom. filii Themistoclis ex Archippa, VV. LL. e Plut. Themist. [9, 205. * Εὐκτάζομαι, Hes. Phot.] Εὐκταῖος, i. q. εὐκτός: ut λιμένες, Epigr.: Ὅπερ εὐκταιότατον ἦν αὐτῷ, Lucian. (2, 154.) Maxime optabile, optandum. Et Εὐκταιοτάτη νίκη, Phalar. Ετ Εὐκταίως, Optabiliter, Bud. e Dionys. Areop. Εὐκτικὸς, q. d. Optativus: unde ἔγκλισις, ap. Gramm. Optativus modus. Et ῥῆμα, Verbum optativum, i. e. Per quod optamus, Quod est optativi modi. Item λόγος, Oratio optantis, q. d. Optativa. At εὐκτικοὶ Hymni, vide in Ἀπευκτικοὶ, post Ἀπεύχομαι. [J. Poll. 4, 53. Menander Rhet. 30. Heer., Schol. Lycophr. 9. * Εὐκτικῶς, Suid. 1, 22.] "Φιλευκτικὸς, Optativum modum "amans, Optativo gaudens. Vocab. Grammat." Εὐκτήριος, q. d. Precatorius, Ad precationem s. preces pertinens, accommodatus: ut οἶκος, νεὼς, Bud. e Theod. H. E. p. 20. Item εὐκτήριον neutr., quod inter loca sacra et veneranda enumeratur in Pand., Bud. In VV. LL. εὐκτήριον, Sacrarium e Cic. Lararium e Lampr.

Εὐχὴ, Precatio, Votum. Dicitur et εὐχαὶ in plur. ut Lat. Preces. Hesiod. Θ. (419.) ᾧ πρόφρων γε θεὰ ὑποδέξεται εὐχάς. Et εὐχὴν, εὐχὰς ποιεῖσθαι pro εὔχεσθαι, Precari. Apud Thuc. (6, 32.) Εὐχὰς ποιεῖσθαι τὰς νομιζομένας, redditur, Vota legitima nuncupare. Item e Plut. Camillo affertur Εὐχὰς ἐποιήσατο, μεγάλας θέας ἄξειν, pro Vovit se magna spectacula editurum. Item Εὐχὴν ποιήσασθαι (κατὰ) χιμαρῶν, ex Aristoph. (Ἰ. 661.) pro Capras vovere. Et Εὐχὰς ἀποδιδόναι, e Xen. (Ἀπ. 2, 2, 10.) Vota persolvere, implere. At εὐχῇ χρῆσθαι e Plat. de LL. Potiri voto. Quod et εὐχῆς τυγχάνειν. Dicunt autem de rebus magnis eas esse εὐχῆς ἀξίας, ὁμοίας: quibus loquendi generibus utitur Isocr. Sed et aliquid μεῖζον εὐχῆς esse dixit Lucian. (1, 831.) Sæpe etiam cum præp. utuntur nomine εὐχή: dicunt enim δι' εὐχῆς ἐστί μοι τοῦτο, Precor, Opto hoc, Optatum habeo; Hoc mihi est in votis, Herodian. (2, 10, 4.) Hermog. Item δι' εὐχῆς ἄγω τοῦτο, in ead. signif. ap. Synes. Cum μετὰ autem, ut μετ' εὐχῆς, Optando, Plato de LL. At κατ' εὐχὴν, πρὸς εὐχὴν, Ad votum, Pro voto, Ex animi sententia. || Item εὐχὴν ποιεῖσθαι, pro Devovere se, Bud. ex Athen. ["Thom. M. 396. ad Charit. 573. Musgr. Herc. F. 497. Dionys. H. 1, 506. Valck. Phœn. p. 26. Toup. Opusc. 1, 21. Acta Traj. 1, 194. Εὐχὴ καὶ θυσία, Boiss. Philostr. 635. Ἔστιν εὐχὴ, Koen. ad Greg. Cor. 55. Cum gen., dat., Heind. ad Plat. Apol. xi." Schæf. Mss.] Ατ Εὖχος, ab ea verbi εὔχομαι signif., qua pro Glorior ponitur, Gloriatio, s. potius Gloria, Honor, Hom. sæpe ubi dicit εὖχος δοῦναί τινι, ἀρέσθαι. Potest etiam reddi fortasse Gloriandi materia. ["Musgr. El. 1. Soph. Phil. 1203. Plato Epigr. 8. Huschk. Anal. 133, Jacobs. Anth. Proleg. 57. Heyn. Hom. 4, 688. 5, 52. 323. Piers. Veris. 257. Ilgen. Hymn. 432." Schæf. Mss.] "Εὐχολόγιον, Suidæ "τὸ βιβλίδιον, Libellus: est tamen potius Libellus "continens preces quotidie dici solitas." [* Εὐχοποιέομαι, Strabo 3. p. 368. S. * Εὐχήμων, Hes. * Πολυεύχετος, Hom. H. in Cer. 165.]

[* "'Ανεύχομαι, Plato in 2 Alcib. 142." Corai. Mss.] 'Απεύχομαι, Deprecor, Precor s. Opto non evenire, Abominor, Execror, Dem. 204 (=489.) "Αλλαι δέ τινες παρ' ἐκείνοις εἰσὶ τιμαὶ, ἃς ἀπεύξαιτ' ἂν ἅπας [al. ἅπαξ] ὁ δῆμος ἐνταυθοῖ γενέσθαι: 56(=102.) particulam μὴ addit, vacantem in hujusmodi ll., more Attico, Τὴν δὲ τῶν δούλων (ἀνάγκην) ἀπεύχεσθαι δήπου μὴ γενέσθαι δεῖ. Julian. Ὡς οὐ πώποτε ηὐξάμην, μᾶλλον δὲ ἀπηυξάμην ἀποκτεῖναι Κωνστάντιον. Interdum etiam cum acc., ut Synes. Θεμιστοκλῆς ἀπηύξατο πᾶσαν ἀρχὴν, ἐν ᾗ τῶν ξένων οὐδὲν πλέον ἔμελλον ἕξειν οἱ γνώριμοι. Et cum acc., simul et dat., ap. Eund. Ὅγε ἀπεύχομαι τοῖς ἐχθροῖς τοῖς ἐμοῖς, Quod inimicis meis deprecor, ne inimicis meis eveniat. 'Απευκτὸς, Abominandus, Execrandus, Vitandus, Aversandus, Bud. interpr. in Phalar. Epist. Ὥστε ἀ. τοῦ θανάτου ὄντος πᾶσιν ἀνθρώποις, εὐξαίμην ἂν κ. τ. λ. Item ἀπευκτὸν, Quod deprecamur. Et ἡμέρα, Lucian. (3, 172.) quæ et ἀποφρὰς dicitur. Item pro ἀπαίσιος, (1, 727.) p. 107. Bud. 'Απευκτῶς, Abominande. 'Απευκταῖος, i. q. ἀπευκτὸς, e Basil. 264. B AT 'Απευκτικοὶ hymni, Quibus aliquid deprecamur: ut εὐκτικοὶ, Quibus aliquid precamur: exp. tamen VV. LL. ἀπευκτικοὶ, Qui precationem rejiciebant. [Menander Rhet. p. 30. Heer. * 'Απευχὴ, Gl. Abominatio. * 'Απεύχετος, Æsch. Choëph. 623. * "Ἐξ-" ἀπεύχομαι, Tzetz. Chil. 13, 607." Elberling. Mss.] "'Ενεύχομαι, Precor in s. inter, Synes. 'Εμοῦ δέ τι " μεταξὺ λέγειν ἐπιχειροῦντι, ἀναδείκνυται γραμμάτιον " ἐκ μέσου τοῦ πλήθους, καὶ ἐνεύχεταί τις εἰς κοινὸν " αὐτὸ πᾶσιν ἀναγνωσθῆναι." [* 'Εξεύχομαι, Eur. Med. 930. Pind. 'Ο. 13, 85. * 'Εξευχέω, unde 'Εξηύχουν, Soph. Ant. 390. Brunck. tamen ab ἐξαυχέω deducit.] 'Επεύχομαι, pro simpl. εὔχομαι, Precor, Vota facio, aliquoties ap. Hom., cum addit dat. θεοῖς. Sic et ap. Plut. Et interdum etiam cum infin., ut Camillo, 'Επεύξατο τοῖς θεοῖς ταχὺ 'Ρωμαίους μετανοῆσαι, Deos precatus est ut Romanos pœniteret. Et cum acc. rei ac dat. pers. in Galba, Τὴν εὐτυχίαν ἐπευχομένων τῷ αὐτοκράτορι. At vero ap. Eur. ἐπεύχεσθαι otiosam non habet præp. (Hec. 542.) πᾶς δ' ἐπεύξατο C στρατὸς, pro Verba precantis Neoptolemi votis prosecutus est, Bud. 622. Existimo autem posse etiam verti, Neoptolemi vota suis subsecutus est. Apud Xen. certe invenio ἐπεύχεσθαι et de Eo, qui alicujus verbis preces subjungit. || Apud Hom. ἐπεύχομαι pro Glorior, Jacto me, ut simpl. εὔχομαι. Ex Eur. quoque affertur ἐπεύχομαι μέγα θράσος, pro Jacto me valde audacem, [Rhes. 693.] "'Επευκτὸς, Exo-" ptandus, Votis expetendus: ut ἡμέρα, Hierem. 20. " Hes. et Suid. exp. ἐπιθυμητὴ, εὐχῆς ἀξία." [" Nicet. Eugen. 9, 243." Boiss. Mss.] 'Επευχὴ, Precatio, Preces, Votum, e Plat. de LL. [* "'Επεύχιον, T. H. ad Plutum p. 159." Schæf. Mss. * 'Αντεπεύχομαι, unde * "'Αντεπευκτικὸς, Theod. Prodr. 94." Elberling. Mss. * 'Εξεπεύχομαι, Soph. Phil. 687. * "Προσεπεύχομαι, Moschion Stobæi Ecl. 1. T. 1. p. 242." Boiss. Mss. * Συνεπεύχομαι, Thuc. 6, 32.] Κατεύχομαι, Imprecor, Diras precor, Devoveo, Soph. (Œd. T. 246.) Κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ': (Aj. 392.) Ὅταν κατεύχει ταῦθ', Cum hæc imprecaris. Sic Plut. D Κατευχόμενοι πολλὰ καὶ δεινὰ κατ' αὐτῶν. Item pro Diras mihi imprecor, Devoveo, Bud. e Plut. Εἶτα ὁ μὲν ἀπῄει κατευξάμενος. Supra dixerat, inquit, Ηὔξατο κατ' αὐτοῦ τῷ Ποσειδῶνι τὴν χώραν ἄκαρπον γενέσθαι. || Sed a Plut. κατεύχομαι poni scribit pro Magnopere precor, Παραμυθ. 94. Alicubi tamen simpl. etiam pro Precor poni existimatur. Item cum infin. pro Votum facio, ab Athen. 241. Et pro Opto, [Flagito,] a Plut. rursum (6, 413.) Κατεύξασθαι τὸ κράτιστον αὐτῆς [αὐτοῖς] παρὰ τῆς θεοῦ δοθῆναι. Sic et ap. Eur. (Iph. A. 1186.) κατεύχομαί σοι τἀγαθὸν exp. Opto: Synes. Κατηυξάμεθα γενέσθαι. " Κατεύγμα, ατος, τὸ, Imprecatio, Diræ: " κατάρα, Suidæ: ut Hes. quoque κατευγμάτων affert " pro καταρῶν: et κατεύξασθαι pro κατά τινος εὔξασθαι, " καταρᾶσθαι. E Soph. autem Œd. (T. 920.) affertur " κάτευγμα pro Res vota, Donum votivum. Κατευ-" κτὸν, dici τὴν ἐπί τινι τυχῇ ὑπόσχεσιν, auctor Hes." [" Huschk. Anal. 133." Schæf. Mss. * Κατευκτικὸς, unde * Κατευκτικῶς, Schol. Soph. Aj. 830.] Κα- A τευχὴ, Precatio, Obsecratio, Votum, Plut. Dione 24.) 313. Μετὰ τὰς σπονδὰς καὶ τὰς νομιζομένας κατευχάς. [* "Προκατεύχομαι, Heliod. 2, 35. p. 106." Elberling. Mss.] Προσκατεύχομαι, Insuper imprecor, execratione utor, opp. τῷ ἐπεύχομαι. Theophr. 9, (8, 8.) Περιγράφειν δὲ καὶ τὸν ἐλλέβορον τὸν μέλανα, ἱστάμενον πρὸς ἕω, καὶ προσκατευχόμενον δέ. Bud. [* Συγκατεύχομαι, Soph. Ant. 1339.] " Συγκάτευγμα, Votum una " cum alio conceptum: vel, Res quam quis una " cum alio aut aliis vovit. Exp. tamen simpl. Res " votiva." " Μετεύχομαι, ex Eur. (Med. 600.) af-" fertur pro Opto." " Προεύχομαι τοῦ λαοῦ, Pro " populo oro, Greg. Naz." Προσεύχομαι, Precor, Preces fundo, Vota facio, Plato, Προσευξόμενος τῇ θεῷ. Aristoph. Πλ. (958.) cum acc. προσεύξη τὸν θεόν. Lucian. cum utroque casu usus est. Προσεύχομαι, Vota nuncupo, Bud. afferens e Xen. (Κ. Π. 1, 6, 1.) Προσευξάμενος—Διὶ Πατρῴῳ—ὡρμᾶτο ἐπὶ τὴν στρατείαν: ('Ε. 3, 2, 16.) Προσεύχεσθαι νίκην πολέμου, interpr. Vota facere, si vinceret. [* Πρόσευγμα, Eubulus Athenæi 460. * Πρόσευξις, Orph. in Jov. 2. * Προσευκτικὸς, Imprecationibus assiduus, ap. Lexx. caret auctoritate.] Προσευκτήριον, q. d. Precatorium, Locus, in quo precamur: ut ap. Philon. (2, 168.) quidam interpr. Προσευχὴ, Precatio. Item plur. προσευχαὶ, Preces, utrumque in N. T. frequens. Apud Juvenal. Proseucha exp. Locus, in quo mendici stipem petunt. [Joseph. Vita 54. Schleusn. Lex. in N. T. * " Συμπροσεύχομαι, Jo. Climac. Scala 432." Boiss. Mss.] Συνεύχομαι, Una cum alio precor, Simul vota facio; Bene precor alicui, Exitum felicem opto, Bud. e Plut. 242. Idem e Greg. affert, 'Εμὸς ὁ πόλεμος· ἐγὼ βαλλοίμην· σὺ δὲ εἰρήνευε, τῷ πολεμοῦντι συνευχόμενος, χεῖρας διδοὺς διὰ τῆς πίστεως, interpr. Votis tamen mihi favens, Precationibus me adjuvans. Addit legi inter sententias Aristot. Μὴ τὰ μέγιστα τῶν ἀγαθῶν τοῖς φίλοις συνεύχεσθαι: pro Optare amicis. Sic autem dici ut συνήδομαι, συνάχθομαι, συνοργίζομαι. [Aristoph. Θ. 960. * " Συνευχὴ, ad Charit. 514. 703." Schæf. Mss.] 'Υπερεύχομαι, cum gen. pers., ut ὑπερεύχομαί σου, Precor pro te, Preces fundo pro te, Bud. e Dionys. Areop. [Basil. 3, 136. 213.]

ΕΥΧΕΤΑΟΜΑΙ, Precor, Preces fundo supplex, Supplico, Od. Θ. (467.) Τῷ κέν τοι καὶ κεῖθι, θεῷ ὣς, εὐχετοῴμην. || Sæpe vero et pro Glorior, Jacto me: ut εὔχομαι etiam accipi dictum est. Il. Υ. (348.) ἀτὰρ μιν ἔφην μὰψ αὔτως εὐχετάασθαι: ut alibi dicit εὔχεαι αὔτως. Item cum infin., Od. Ξ. (189.) τίνες ἔμμεναι εὐχετόωντο, Quos se esse jactabant, prædicabant, profitebantur. Ex Apoll. Rh. 2, (359.) affertur junctum cum ἐκ habente suum gen.: τοῦ καίπερ ἀφ' αἵματος εὐχετόωνται: ubi tamen subaudiri fortasse potest infin. At vero Od. Χ. (412.) Οὐχ ὁσίη, κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι, Fas non est mortuis viris insultare. Pro quibus vulg. interpr. hæc ineptissima habet, Non pietas interfectis in viris orare. Ceterum εὐχέω, et ab eo nomen εὐχέτης fingit Eust. ad formationem hujus verbi. [Ηὔχει ap. Æsch. Suppl. 334. videtur ab Εὐχέω, potius quam ab αὐχέω, profectum.] Hes. vero habet ET Εὐχετίαζον, quod exp. ηὔχοντο. " Εὐχατῆσαι, Hesychio " ἐπικαυχήσασθαι, Gloriari."

ΕΥΧΩΛΗ, poët. i. q. εὐχὴ, Precatio, Preces, Votum, Il. Α. (93.) Οὔτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, οὐθ' ἑκατόμβης: Od. Λ. (34.) εὐχωλῇσι et λιτῇσι copulat, adjungens ἐλλισάμην. Item εὐχωλὴ, pro Devotione. Bud. ex Athen. 85. Alibi vero pro εὖχος ponit, i. e. pro Gloriatione, Gloria. Εὐχωλιμαῖοι, Bud. interpr. Qui vota faciunt, votis faciendis constituti sunt, Herod. (2, 63.) ut ipse inquit, εὐχωλὰς ἐπιτελέοντες. Item Εὐχωλιμαῖοι, Devoti, i. e. Soldurii, Cæsari. Athen. 85. At εὐχωλιμαῖα, Optabilia, εὐκταῖα, idem Bud. ex J. Poll. 205.

ΕΧΘΟΣ, Odium, Inimicitiæ, Simultas, Thuc. 1, (95.) Τῷ ἐκείνου ἔχθει, παρ' 'Αθηναίους μετατάξασθαι, Odio illius, i. e. in illum. Sic Ἔχθος τῶν 'Αθηναίων, Eid. Odium in Athenienses. Paus. Διὰ τὸ 'Ολυμπιάδος ἔχθος. Est autem alioqui usitatius ἔχθρα in soluta oratione. Hom. plur. etiam dixit Il. Γ. (416.) ἔχθεα λυγρά. [" Wakef. S. Cr. 4, 91. Valck. Phœn.

p. 182. 330. ad Herod. 633." Schæf. Mss.]

Ἐχθίων ET Ἔχθιστος, vide post Ἐχθρός.

Ἐχθοδοπὸς, ὁ, (ἡ,) Odiosus, Invisus, Soph. Aj. (932.) Ἐχθοδόπ' Ἀτρείδαις, Invise Atridis: πόλεμος, Aristoph. (Ἀ. 226.) Fieri putat Eust. ex ἔχθος, vel ἔχθω, et ὄπτω, aut ὢψ ὀπός: ut sit ἐχθοοπὸς, et per pleonasmum literæ δ, ἐχθοδοπὸς, quasi Quem aspicere aut alloqui nobis est odiosum. Est autem poët. vox, atque adeo tragica: ut non dubitem quin Aristoph. joculariter ea utatur, sicut et aliis nonnullis. Sed et quæ in VV. LL. e Plat. de LL. afferuntur, ἐχθοδοποῦ ὁδοῦ, si pro Plat. verbis citantur, suspecta sunt. Ceterum Hes. ἐχθοδοπὸς exp. ὁ ἔχθραν ποιῶν, Qui inimicitias concitat. Ἐχθοδοπέω, Invisus sum, Sum odio, Il. A. (518.) ὅτ' ἔμ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις Ἥρῃ, Cum impelles me in odium et offensionem Junonis. Sunt tamen qui vertant etiam, Inimicitias suscipio, Simultatem exerceo. Ἔχθω, Odio prosequor, Odi, Soph. (Aj. 459.) Ἔχθει δὲ Τροία πᾶσα. Et pass. Ἔχθομαι, Sum odio. Od. Ξ. (366.) ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι, quod in VV. LL. male ponitur in Ἄχθομαι, tanquam ejus th. Sed pro hoc usitatius est, in carmine etiam, comp. ἀπέχθομαι, de quo paulo post. [* "Ἐχθάνομαι, ad Lucian. 1, 305." Schæf. Mss.] Ἔχθημα, tanquam ab ἐχθέω, Odium. [Suid. 1, 929.] Ἀπεχθὴς, ὁ, ἡ, Invisus, Odiosus, Isocr. Τοῖς μὲν οὐκ ἀ. ἔσει, τοῖς δὲ φίλος γενήσει. [Opp. Ἀ. 4, 143.] Ἀπεχθῶς, Invise, Odiose: unde ἀπεχθῶς ἔχων, διακείμενος πρός τινα, Qui odit, Exosus, Perosus. [Dem. de Pace 61. Reisk.] "Apud Hes. legitur et Ἀπε- " χθρῶς, quod exp. ἐχθρωδῶς." Ἀπέχθεια, Dem. (237.) Τὴν μὲν ἀ. πρὸς τοὺς Θηβαίους. Sic Isocr. Symm. Ἢ κατασιωπήσω, δείσας τὴν πρὸς ὑμᾶς ἀ., Veritus ne in vestrum odium incurram. Itidem cum πρός. Apud Plat. Ap. Socr. (16.) Πολλή μοι ἀ. γέγονε καὶ πρὸς πολλοὺς, ubi redditur, Multum in me et multorum odium concitatum est. Φιλαπεχθὴς, vide post Φιλαπεχθήμων. "Ἀπεχθαῖος, Hesy- " chio ἐχθροποιὸς, Inimicum et odiosum reddens." Ἀπέχθομαι, VEL Ἀπεχθάνομαι, Invisus sum, Sum odio, Il. Z. (200.) ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσι. Sic Lys. (255.) Φανερῶς ἀπέχθεσθαι τοῖς θεοῖς. Plato de Rep. 1. Ἀπέχθεσθαι τοῖς οἰκείοις καὶ τοῖς γνωρίμοις. Et ἀπήχθεσθε ap. Thuc. (2, 63.) p. 68. (1, 75.) ἀπεχθημένοι [ἀπηχθημένοι] τοῖς πολλοῖς, Qui in multorum odia et offensiones incurrerunt. Item ἀπεχθάνομαι, pro eod., ut Isocr. 137. Ἀπηχθάνοντο τοῖς Ἕλλησι. Et Ἀλλήλοις ἀπεχθάνεσθαι, Plato de Rep. 2. pro Flagrare mutuo odio. || At vero Ἀπηχθάνοντο πρὸς τὴν ἡγεμονίαν, Plut. Galba, pro Infensi erant imperio; cum tamen ex Eur. afferatur ἀπέχθεσθαι cum ead. constr. in altera signif. [Med. 290. Ἀπέχθομαι, * Ἀπεχθίζω, Schæf. ad Æsop. 107.] "Ἀπηχημένον, " Suidæ ἀπόβλητον, ξένον τοῦ κατὰ πάντων ἦχον. " Sed mihi equidem suspecta est h. v., licet et in " Ms. habeatur Cod., et scripserim potius ἀπηχθημέ- " νον, quod tum ab ipso, tum ab Hes. exp. ἀπόβλη- " τον, Abjectum: item μεμισημένον, Odiosum, s. " Invisum: ab ἀπεχθάνομαι." [* " Ἀπηχθημένως, Philostr. V. A. 7, 36." Kall. Mss. * Ἀπέχθημα, Eur. Tro. 425. * Ἀπεχθήμων, J. Poll. 8, 153. * Ἀπεχθημοσύνη, Philostorg. Hist. Eccl. 6, 4.] Ἀπεχθητικὸς, Qui in hominum odia incurrere solet, exp. tamen simpl. Invisus in VV. LL. Φιλαπεχθήμων, i. q. ἐθέλεχθρος et φίλεχθρος, de quibus infra, Qui lubenter inimicitias suscipit, susceptas exercet, Budæo Qui se simultatibus et odiis oblectat, libens odia et simultates exercet, Malignus, Lucian. Lys. 160 (=757.) Ἀλλ' ὅτι πολυπράγμων εἰμὶ, καὶ θρασὺς καὶ φ.; ἀλλ' οὐ τοιαύταις ἀφορμαῖς τοῦ βίου—τυγχάνω χρώμενος. Item λόγοι, Isocr. (Symm. 21.) p. 136. Invidiosi, Ingrati, Bud. Φιλαπεχθημόνως, Eorum more, qui sunt φιλαπεχθήμονες, Qui lubenter inimicitias etc. Lucian. (2, 67.) Θεοπόμπῳ—φιλαπεχθημόνως κατηγοροῦντι τῶν πλείστων, Invectivarum et odiorum causas affectanti, Bud. Φιλαπεχθημοσύνη, Dem. (1268.) Κεκοινωνηκότες—τοιαύτης φ., καὶ πονηρίας, καὶ ἀναιδείας καὶ ὕβρεως, Improbitatis in omnium odia consulto incurrentis, Bud. Φιλαπεχθὴς pro φιλαπεχθήμων, Bud. afferens e Polyb. 5, (28, 4.) Πρὸς δὲ τούτοις κατηγορίαι τινὲς τοῦ βασιλέως καὶ λοιδορίαι φ. ἦσαν. Existimo tamen pertinere potius ad ea, quæ derivata sunt a nomine, at φιλαπεχθήμων, ad ea, quæ a verbo. [* Φιλαπεχθῶς, Polyb. 32, 20, 3. * " Προαπεχθάνομαι, Prior inimicum me gero, Dem. περὶ τῶν Συμμοριῶν p. 179." Seager. Mss. * Συναπεχθάνομαι, Plut. 6, 361.] Εἰδεχθὴς, q. d. Odiosam s. Invisam faciem habens, Aspectu deformis, vide in Εἶδος. [* " Θεοεχθία, ad Lucian. 2, 334." Schæf. Mss. * Πανεχθὴς, Orph. in Nemes. 11. * Πανέχθιστος, Lycophr. 1057. * " Συνέχθω, Plut. Mor. 1, 202. Wytt." Seager. Mss. Soph. Ant. 529. * Τρισέχθιστος, Phryn. Bekkeri 65. * Ὑπέχθηται et * Ὑπεχθεσίμων ap. Chishull. Antiq. 130. et Marmor. Oxon. 118. a Maittairio de Dial. 241. dicuntur esse ab ὑπάχθομαι, et redduntur Intulerit, et Eorum quæ invehuntur.]

"Ἔχθιμα, Hes. e Sophoclis Tyrannis affert pro μισήματα." [" Brunck. Soph. 3, 512. ad Herodian. Philet. 436." Schæf. Mss.]

" Ἐχθύσαι, Hesychio ἐξεμέσαι, Evomere: afferenti " et ἐχθύσσῃ pro ἐκφυσήσῃς, ἐκπνεύσῃς."

¶ Ἐχθαίρω, Odio prosequor, Odi: ἐχθαίρειν et φιλεῖν contr. ap. Hom. et Hesiod. Aliquis autem est hujus verbi usus et in prosa: Plut. Romulo, Ἐχθαίρουσι τὴν κακίαν, [cf. 8, 664.] Et pass. Ἐχθαίρομαι, Odio sum, Soph. Aj. (457.) θεοῖς Ἐχθαίρομαι. [Invisum reddo, Plut. 6, 91.] Ἀπεχθαίρω, quod interdum simplicis ἐχθαίρω signif. habet, pro Odio prosequor, ut Il. Γ. (415.) Τὼς δέ σ' ἀπεχθήρω, ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα: et Themist. Οὐ γὰρ οἶμαι θέμις ἄνδρας σοφοὺς τὰ ἔκγονα ἀπεχθαίρειν τὰ ἑαυτῶν. Interdum vero capitur pro Invisum reddo: Od. Δ. (105.) ὅστε μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδὴν, ubi tamen Eust. habet ἐχθαίρει, sed non stante versu: nisi forte legit ὕπνον τ' ἐχθαίρει: sed potius erratum librarii esse crediderim. * Ἐπεχθαίρω, var. lect. Opp. Ἀ. 5, 420.] " Συνεχθαίρω, Simul odio prosequor, Epigr." [Anthol. 6, 556. * Ὑπερεχθαίρω, Soph. Ant. 129.]

¶ Ἔχθρα, i. q. ἔχθος, sed illud usitatius in prosa quam hoc. Dicitur autem ἔχθρα εἰς, πρός τινα. Thuc. 2. Τὴν μὲν ἔ. ἐς τοὺς Ἀργείους ἐποιήσαντο. Dem. (530.) Φύσει τῆς πρὸς ὑμᾶς ἔ. αὐτοῖς ὑπαρχούσης πατρικῆς. Ex Eod. (410.) Ἔ. ἔχουσί πατρικὴν πρὸς ἐμέ. Plato Epist. Εἰς ἔ. ἡμᾶς ἐλθεῖν, Nos subire inimicitias. Eur. (Med. 44.) ἔχθραν συμβάλλειν τινί. Lat. Contrahere inimicitias. Sed et ἔχθραν αἵρεσθαι frequens est: quo utitur Dem. quoque in Mid. At his aliisque hujusmodi opp. ἔχθραν διαλύεσθαι ap. Isocr. ἀποτίθεσθαι, Plut. quod Lat. ad verbum dicunt, Inimicitias deponere. Dicitur autem et ἔχθραι plur. a Xen. K. Π. (4, 5, 12.) et Isocr. pro Odia. Ἐθέλεχθρος, [" ad Mœr. 151." Schæf. Mss.] ET Φίλεχθρος, ὁ, ἡ, Inimicitiarum amans, Qui lubenter inimicitias exercet, suscipit. Usus est autem Cratinus τῷ ἐθέλεχθρος, J. Poll. Ἐθελέχθρως ἔχειν, ET Φιλέχθρως ἔχειν πρός τινα, Lubenter cum aliquo inimicitias exercere, Occasionem inimicitiarum quærere, Dem. (1005.) Μὴ ἔχε οὕτω πρὸς ἡμᾶς οὕτως ἔ. Diog. L. (5, 61.) Εἶχε δὲ καὶ φ. ὁ Πλάτων πρὸς Ἀρίστιππον. [* Φιλεχθρέω, Prov. 3, 30. * Ἀφιλέχθρως, Jo. Tzetz. in Hesiod. 1, 1, 4. 2, 5. * Θεόεχθρος, Kuster. restituit Suidæ 1, 125. Toupius Eid. 2, 755.: v. Emendd. in Suid. 1, 30. * Θεοεχθρία, * Θεοσεχθρία, Abresch. Act. Liter. Societ. Rheno-Traj. 1, 215.]

Ἐχθραίνω, Odio prosequor, habeo, Soph. Aj. (679.) ἐς τοσόνδ' ἐχθραντέος ὡς καὶ φιλήσων αὖθις. Sic exp. et in Plut. Numa, Ἐ. βίαν καὶ πόλεμον. Signif. tamen sæpe, sicut ἀπεχθαίρω Homero, Invisum reddo, μισητὸν ποιῶ, Eust. [Soph. Ant. 93.] " Ἐχθραντέος, Odio prosequendus, Pro inimico ha- " bendus. Soph. active accepit, Aj. (l. c.) Ὅσ' " ἐχθρὸς ἥμιν, ἐς τοσόνδ' ἐχθραντέος Ὡς καὶ φιλήσων " αὖθις, Cum inimicus essem, eousque gerendæ ini- " micitiæ ut rursum essem amaturus." [* " Ἔχθρασμα, ad Hes. 1, 1562. n. 26." Dahler. Mss. [* " Ἀπεχθραίνω, Philo ap. Jo. Damasc. Sacr. Parall. 436." Kall. Mss.] " Κατεχθραίνω, affertur pro Odio " prosequor, Inimicor," [Julian. Or. 5. * Συνεχθραίνω, Plut. 7, 912.] AT Ἐχθρεύω, ET Διεχθρεύω, cum

dandi casu, Inimicus sum, Inimicitias gero, Simultatem exerceo, ex 2 Macc. 10, (26.) Ἐχθρεῦσαι τοῖς ἐχθροῖς, Athen. Διήχθρευε γὰρ τῷ Σύρῳ ὁ Μυρτίλος. [Διεχθρεύω, Alciphr. Ep. 2, 3. * Ἐχθροειδής, unde * " Ἐχθροειδῶς, Hes. v. Ὑπόπτως." Boiss. Mss. Et * Ἐχθρώδης, unde] Ἐχθρωδῶς, Infense, Infeste, Infenso animo, Infesto, ἀπεχθῶς et κακῶς Suid. Sed malit aliquis fortasse ab ἐχθρὸς quam ab ἔχθρα deducere. [" Schol. Pind. 2, 156. Heyn." Boiss. Mss.]

Ἐχθρὸς, (ὰ, ὸν,) Invisus, Quem odimus: ut Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς ἀΐδαο πύλῃσιν, Il. I. (312.) Od. Ξ. (156.) Et de re quoque dictum, Ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα, Il. I. (378.) Od. M. (452.) ἐχθρὸν δέ μοί ἐστιν Αὖτις ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεύειν, Odiosum mihi est, Res est mihi odiosa s. molesta. Aristoph. N. (581.) θεοῖσιν ἐχθρός. Solebant autem hoc de improbo homine dicere. Sic Dem. (267.) Παμπόνηρος ἄνθρωπος, καὶ θεοῖς ἐχθρὸς καὶ βάσκανος ὄντως. Sed interdum dicebant ὁ καὶ θεοῖς ἐ. καὶ ἀνθρώποις, Xen. K. Π. 5, (4, 16.) || Qui odit, Infensus, Infestus, Dem. (134.) Κακόνους μὲν καὶ ἐ. ἐστιν ὅλῃ τῇ πόλει. Denique generaliter ut Lat. Inimicus: oppositum habens φίλος. Xen. K. Π. 1, (4, 25.) Καὶ φίλους ὠφελεῖν καὶ ἐχθροὺς ἀνιᾶν. COMPAR. Ἐχθίων, Magis invisus, infensus, Inimicior, K. Π. 4, (5, 11.) Σοί τε νῦν ἐχθίονές εἰσιν ἢ ἐμοί. ET Ἐχθιόνως, Σ. (4, 3.) Ἐ. ἔχουσιν, Magis infensi sunt. SUPERL. Ἔχθιστος, Invisissimus, Infensissimus, Inimicissimus, Il. E. (890.) Ἔχθιστος δέ μοι ἐσσὶ θεῶν, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν. Plato Symp. Ἔστι δὲ ἔχθιστα τὰ ἐναντιώτατα, ψυχρὸν θερμῷ, πικρὸν γλυκεῖ, ξηρὸν ὑγρῷ. Sed et pro ἐχθρὸς ap. Hom. Existimo autem ἐχθίων et ἔχθιστὸς pro ἐχθρίων et ἔχθριστος dici: ideoque illa sub Ἔχθος non posui. Ἐχθροδαίμων, Invisus diis, Infelix, Bud. in Soph. (Œd. T. 816.) ubi Œdipus de seipso dicit, Τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνήρ; Existimo autem hanc signif. esse e consequente. * " Ἐχθροδοπὸς, Herodian. Epimer. 208." Boiss. Mss.] Ἐχθρόξενος, Osor hospitum, Eur. [Alcest. 558. * Ἐχθροποιὸς, Appian. B. C. 1, 382. Timæi Lex. v. Ἐχθοδοπόν.] Ἐχθροποιέω, Inimicum reddo, Inimicitias concito, [Schæf. ad Julian. p. vi. * Ἐχθρῶς, Xen. K. Π. 8, 1, 18. * Ἐχθρία, LXX. Genes. 26, 21, cf. Schleusn. Lex. in V. T. * Ἐχθρικὸς, Suid. 1, 213.]

" ἘΧΙΝΟΣ, ὁ, Echinus, Erinaceus: animal sui " assimile, spinis horrens: unde et ἀκανθόχοιρος nominatur. Sic sane in Epigr. legimus, Ὀξέσι λαχνήεντα δέμας κέντροισιν ἐχῖνον. Et Ion ap. Athen. " (91.) Ἢ τὰς ἐχίνου μᾶλλον οἰζυρὰς τέχνας· Ὃς εὖτ' " ἂν ἄλλων θηρίων [κρεισσόνων] ὀσμὰς [ὁρμὴν] μάθῃ, " Στρόβιλος ἀμφ' ἄκανθαν εἱλίξας δέμας, κεῖται, δακεῖν " τε καὶ θίγειν ἀμήχανος. In iisd. rursum Epigr. " ἐχῖνον ἰδὼν ἐπὶ νῶτα φέροντα Ῥᾶγας. Plinio nempe " teste, 8, 37. Præparant hyemi erinacei cibos, ac " volutati supra jacentia poma affixa spinis, unum " non amplius tenentes ore, portant in cavas arbores. " Ubi vero sensere venantem, contracto ore pedibusque, confluunt in formam pilæ, nequid com" prehendi possit præter aculeos. Plura de hoc " animante vide ibid. Plut. ἐχῖνον χερσαῖον nominat, " ad differentiam. Sunt enim et πελάγιοι ἐχῖνοι: " de quibus multa Aristot. H. A. 4, 5. et Plin. 9, " 31. ubi inter alia hæc scribit, Ex eod. genere sunt " echini, quibus spinæ pro pedibus. Ingredi est his, " in orbem volvi: itaque detritis sæpe aculeis inve" niuntur. De his intellexit Matron, cum ap. Athen. " l. 3. dixit, Αὐτὰρ ἐχίνους ῥίψα καρηκομόωντας ἀκάν" θαις. Plut. ἐχίνους θαλαττίους appellat. Hippocr. " ἐχῖνον vocat etiam Testam s. Concham hujus " echini marini: est n. ex ostreorum genere, teste " Athen. l. 3. ubi ei κέλυφος τραχὺ tribuit: ut et " Aristot. H. A. 4, 5. tradit, Πάντας τοὺς κόλπους τῆς " τοῦ ἐχίνου κοιλίας συνέχειν εἰς ἓν πρὸς τὴν ἔξοδον τῆς " περιττώσεως, ᾗ τετρύπηται τὸ ὄστρακον. Et Martial. " l. 13. Iste licet digitos testudine pungat acuta, Cor" tice deposito mollis echinus erit. Dicit itaque " Hippocr. in libro quem περὶ Ἀφόρων scripsit, Ἐγ" χέας ἐς ἐχῖνον θαλάσσης. Et Γυναικ. 2. Ἐς ἐχῖνον " οὗ τὸ ἐπίθεμα ὀπὴν ἔχει. Itidem in libro de Nat.

A " Mul. Ταῦτα ἐγχέας ἐς ἐχῖνον, καὶ τὸν οἶνον ἐπιχέας· " τοῦ δὲ ἐχίνου τρυπῆσαι τὸ ἐπίθεμα. Athen. vero " ἐχῖνον nominare videtur Conum echinatum spinis, " cum libro 7. scribit τὸν κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ κεστρέως ἐχῖνον a Dorione vocari σφόνδυλον. || Ab ho" rum echinorum asperitate multa ἐχίνου nomen " sortita sunt. Ita enim nominari comperimus τὴν " γαστέρα τοῦ βοὸς, Ventrem bovis, teste Suida. Hes. " esse dicit κοιλίας μέρος τῶν μηρυκαζομένων ζώων, et " τῶν πτηνῶν τὴν κοιλίαν. Eust. quoque interiorem " quandam τῆς κοιλίας partem sic nominari auctor est. " Aristot. de Part. Anim. 3, 14. Τὰ κερατοφόρα καὶ " μηρυκαζόμενα, ut ovem, capram, bovem, cervum, " necnon camelum, plures habere ventres scribit, ob " dentium inopiam: ut nimirum, quoniam τῆς ἐργα" σίας ἐλλείπει περὶ τὴν τροφὴν ἡ λειτουργία ἡ τοῦ " στόματος, ἡ τῶν κοιλιῶν ἑτέρα πρὸς ἑτέρας δέχηται " τὴν τροφὴν, ἡ μὲν, ἀκατέργαστον, ἡ δὲ, κατειργασμένην μᾶλλον, ἡ δὲ, πάμπαν, ἡ δὲ, λίαν: vocari au" tem eas, κοιλίαν et κεκρύφαλον et ἐχῖνον et ἤνυστρον.

B " Paulo ante dixerat camelum et cornigera animantia " habere κοιλίαν ἀκανθώδη καὶ ξυλίνην: ita ut ob " spinosam asperitatem nominis hoc invenisse non " levis conjectura sit. Fræni etiam pars quædam " hanc appellationem sortita est. Scribit enim J. " Poll. l. 1. τὸ περὶ τὸ ἡνίον, i. e. τὸ περὶ τὸ μέσον τοῦ " χαλινοῦ, vocari δακτυλίους, ἐχίνους, τριβόλους: eos" que mandi ab equo. Aliquando post vero (1, 184.) " ἐχίνους appellari ait τῶν ὑποστομίων τὰ κοῖλα: ὑπο" στόμια esse dicens τοῦ χαλινοῦ τὰ σιδήρια. Ita " porro intellexit Xen. Ἱπ. (10, 6.) ubi de duplici " frænorum genere loquens ait, Τούτων δὲ ἔστω ὁ μὲν, " λεῖος, τοὺς τροχοὺς εὐμεγέθεις ἔχων· ὁ δὲ ἕτερος, τοὺς μὲν " τροχοὺς, καὶ βαρεῖς καὶ ταπεινοὺς, τοὺς δ' ἐχίνους, " ὀξεῖς. Ubi hoc epith. ὀξεῖς indicat nominis causam, " dictos fuisse hos echinos ob asperitatem et acumen " simile echinorum asperitati et acumini: præsertim " cum subjungat, ἀσχάλλων τῇ τραχύτητι, Asperitate " echinorum offensus. Unde Bud. ἐχίνους ibi esse " dicit Orbiculos echinatos quibus fræni conserti

C " sunt. Eand. ob causam περικάρπια quædam et ψέλ" λια, i. e. Ornamenta brachialia, ἐχίνων nomine dicta " fuisse suspicor: quorum mentio ap. J. Poll. 5, 16. " Idem de architectonicis epistyliorum echinis dici " potest: de quibus Vitruv. 4, 3. Crassitudo capi" tuli dividatur in partes tres: e quibus una plinthus " cum cymatio fiat, altera echinus cum anulis, ter" tia hypotrachelio contrahatur columnæ. Itidem" que cap. 7. ejusd. libri. Hes. quoque ἐχίνους esse " testatur τῶν κιονοκράνων μέρος: qui etiam addit, " ita nominari τοὺς τῶν τειχῶν ἀγκῶνας: item τῶν " δρυῶν τοὺς κυττάρους, et τῶν πλατάνων τὸν καρπόν. " Eod. Hes. teste ἐχῖνος est etiam λοπὰς et σκεῦος " μαγειρικόν: ut J. Poll. quoque ἐχῖνον fuisse tradit " χύτρας εἶδος, Speciem ollæ. Sic et Horat. Serm. 1, " 6. astat echinus Vilis, cum patera guttus, Cam" pana supellex. Idem J. Poll. 8, 1. ἐχῖνον Athenis " nominatum fuisse dicit οὗ αἱ μαρτυρίαι ἐμβληθεῖ" σαι κατεσημαίνοντο: quemadmodum et Harpocr. " fuisse ἄγγος τι εἰς ὃ τὰ γραμματεῖα τὰ πρὸς τὰς δί-

D " κας ἐτίθεντο: cujus mentionem fieri a Dem. ἐν τῷ " πρὸς Τιμόθεον, ab Aristot. in Rep. Atheniensium, " et ab Aristoph. Itidem Suida teste fuerunt Vasa ex " ære aut testacea in quæ καθίεσαν οἱ διαιτηταὶ τὰ " γραμματεῖα τῶν μαρτυριῶν, ἅ τινες ἐμαρτύρησαν, καὶ " κατασημηνάμενοι μετὰ ταῦτα, εἰ ἐγκληθείη ἡ δίαιτα, " τοῖς δικασταῖς ἐπεδίδουν. Fuit itaque ἐχῖνος Vascu" lum nunc æreum nunc opere figulino, in quod te" stium dicta, acta litis, omniaque a partibus prola" ta conjiciebantur, apudque sequestrem depone" bantur donec palam in judicium proferrentur ad " sententiam ferendam. Dem. (1180.) Τοῦτον πρου" καλεσάμην, καὶ ἠξίωσα ἀκολουθῆσαι ὡς Ἀνδροκλεί" δην, παρ' ᾧ κεῖνται αἱ συνθῆκαι· καὶ κοινῇ ἐγγραψα" μένους ἡμᾶς τὰς συνθήκας, πάλιν σημήνασθαι· τὰ δ' " ἀντίγραφα ἐμβαλέσθαι εἰς τὸν ἐχῖνον, ὅπως ἂν μηδε" μία ὑποψία ᾖ. Huic conditionem tuli, postulans ut " mecum ad tabellarium iret, h. e. ad tabularum " custodem, ap. quem pacti exemplis descriptis, " rursus pactum ipsum obsignaremus, exemplaque

" descripta in capsam forensem demitteremus, Bud.
" Idem (1119.) Τὴν γὰρ μαρτυρίαν ταύτην οὐχ εὗρον
" ἐνοῦσαν ἐν τῷ ἐχίνῳ. Plura vide ap. Bud. Comm.
" 113. 250. || Hesychio est præterea εἶδος ῥοιῶν, et
" πέμμα νησιωτικὸν ὡς πλακοῦς. Galeno autem Simpl.
" Medicam. 6. ἐχῖνος Herba est fructum ferens στρυ-
" φνὸν, et ob id præditum vi ἀποκρουστικῇ et ξηραν-
" τικῇ. Denique est Nomen urbis Acarnaniæ, quam
" Rhianus Ἔχιον, nisi potius scr. Ἐχίνιον, ἄστυ, alii
" Ἐχινοῦντα appellant ab Echino conditore: cujus ci-
" vis, Ἐχιναῖος: auctor Steph. B." [" Ἐχῖνος, Jacobs.
Anth. 11, 364. Markl. Suppl. p. 274. Coray Theophr.
199. Callim. 1, 530. Valck. Phœn. p. 407. Plut.
Mor. 1, 385. Casaub. Athen. 1. p. 22. Fræni pars,
Gail ad Xen. p. 345. Pars ventriculi, ad Mœr. 177."
Schæf. Mss.] " Ἐχινοκέφαλος, dictus a Cratino
" Comico Pericles fuit, ut refert J. Poll. 2, (43.) quod
" sc. caput haberet simile capiti echini. Plut. vero
" legit σχινοκέφαλον, ut suo l. docui. Ἐχινομῆτραι,
" Echinometræ, s. Echinorum matrices aut matres.
" Ita dicitur echinorum quoddam genus cetera ma-
" gnitudine excedens, teste Aristot. H. A. 4, 5.
" Plin. 9, 31. de echinis loquens, Ex his echinome-
" træ appellantur quorum longissimæ spinæ, calyces
" minimi. Ἐχινόποδες, putantur esse Tribuli, vel
" Spinæ genus echini aculeis horrens: cum ap. A-
" then. (97.) legamus, Ἐξονυχίζεις τε πάντα τὰ προσ-
" πίπτοντα τοῖς συνδιαλεγομένοις, τὰς ἀκάνθας συνά-
" γων, Ὡς ἀν' ἐχινόποδας καὶ ἀνὰ τρηχεῖαν ὄνωνιν ἀεὶ
" διατρίβων. Et ap. Plut. (6, 161.) Ὡς ἀν' ἐχινόπο-
" δας καὶ ἀνὰ τρηχεῖαν ὄνωνιν Φύονται μαλακῶν ἄνθεα
" λευκοΐων. Etym. quoque ἐχινόποδα esse ait ἀκάν-
" θης εἶδος, ex eo nominatum quod ἐχίνου θαλασσίου
" ποσσὶν ἔοικεν. Ἐχινοφόροι κόγχαι, dicuntur qui-
" bus cantant, Plin. 33, c. ult. Ἐχινώδης, Echina-
" tus, Spinosus et asper ut echinus." [Strabo 12. p.
821. Aristot. Mirab. c. 27. Ἐχινώδεις, οὓς καλοῦσιν
ἐχίδνας. Ælian. H. A. 15, 26. * Ἐχεώδεις, οὓς κα-
λοῦσιν * ἐχενάτας. * Ἐχινῆ, contr. pro ἐχινέα, Pellis
echini, Arcad. 112.] " Ἐχῖνες, Echines: murum
" quoddam genus in Libya, teste Herod. 4, (192.)
" p. 179." [Hodie legitur Ἐχινέες, ab * Ἐχινεύς.]
" Ἐχινίσκος, Echinulus, Parvus echinus. J. Poll. 2.
" ἐχινίσκον dici tradit τὴν περὶ τὴν κυψέλην κοιλότη-
" τα." [* " Ἐχίνιον, Diosc. Notha 474." Boiss.
Mss. Ἐχινὶς, Hippocr. 572.]

" Ἐχινάδες, sive Ἐχῖναι, Insulæ quædam ante
" Ætoliam: ita nominatæ vel διὰ τὸ τραχὺ, aut διὰ τὸ
" πλῆθος ἐχίνων, teste Steph. B. vel ab Echino vate,
" ut vult Apollod.: τὸ ἐθνικὸν ab Ἐχῖναι est Ἐχι-
" ναῖος: ab Ἐχινάδες autem, Ἐχιναδεὺς aut Ἐχινά-
" διος. Steph. B." [" Ad Eur. Iph. A. 286." Schæf.
Mss. * Ἐχινοῦς, Nomen loci, Aristoph. Λ. 1169.]

"ἜΧΙΣ, ιος, vel εως, ὁ, Vipera, mas; femina enim
" DICITUR Ἔχιδνα. Plato Symp. Τοῦ δηχθέντος
" ὑπὸ τοῦ ἔχεως πάθος. Athen. l. 7. Μύραιναν ἔχϊ
" μίγνυσθαι. Soph. Tr. (1101.) Δεινῆς ἐχίδνης θρέμ-
" μα: ut Lucæ 3, (7.) Ἐχιδνῶν γεννήματα. Et ap.
" Gal. ad Glauc. 2. Τὸ δι' ἐχιδνῶν φάρμακον."
[* Ἔχις, ἡ, Schæf. Æsop. 112. Opp. K. 3, 439.]
" A fem. Ἔχιδνα DERIV. Ἐχιδναῖος, Viperinus, in
" Epigr." [" Ad Charit. 711. Jacobs. Anim. 178.
Callim. 1, 504. ad Lucian. 1, 420. Ἐχιδναία,
Jacobs. Anth. 9, 359." Schæf. Mss. * Ἐχιναῖος,
Viperinus, Nicander Θ. 230. Sed v. nott. * Ἐχι-
δνήεις, 209. * " Ἐχιδνόδηκτος, Diosc. Notha 442."
Boiss. Mss. * Ἐχιδνοειδὴς, Gl. Vipereus, et contr.
* Ἐχιδνώδης, Schol. Eur. Phœn. 1142. * Ἐχιδνο-
κέφαλος, ibid. * Ἐχιδνόκομος, Nonn. D. 1, 173.
* " Ἐχιδνολογέω, Eust. in Dionys. P. 375." Wakef.
Mss. * " Ἐχιδνότοκος, Const. Manass. Chron. p. 85."
Boiss. Mss. * Ἐχιδνοφαγία, Diosc. Par. 1, 234.
* Ἐχιδνοχαρὴς, Orac. Sibyll. 576. Lobeck. Phryn.
486.] " ET Ἐχίδνιον, Viperula, s. Catulus viperæ,
" ut Gaza maluit reddere. A masc. autem EST Ἐχιό-
" δηκτος, Morsus s. Ictus a vipera: ap. Ceb. Theb.,
" et Diosc. l. 2. qui Platoni est ὁ ὑπὸ ἔχεως δηχθείς."
[" Geop. 913." Wakef. Mss.] " ITEM Ἐχείδιον,
" Viperula, Parva vipera, ap. Suid. ITEM Ἔχιον, τὸ,

A " Echion: herba alio nom. dicta Alcibiadium, teste
" Diosc. 4, 27. ubi fusius eam describit. Ita vero
" nominatam παρὰ τοὺς ἔχεις arbitrantur, quod eo-
" rum morsibus medeatur, aut semina habeat vipe-
" rinis capitibus similia. Plin. certe 25, 9. Echios,
" inquit, utriusque generis pulegio similis, foliis
" coronata: item altera quæ languine distinguitur
" spinosa, cui et capitula viperæ similia sunt. Ni-
" cand. ἐχίειον nominat: Θ. (65.) Ὡς δ' αὔτως
" ἐχίειον ὀριγανόεσσά τε χαίτη:" [* Ἐχιεὺς, 133.
* Ἐχιῆτις, Tzetz. Posth. 583.] " Præterea ab ἔχις
" EST Ἐχίτης dictus Lapis quidam s. Gemma. Plin.
" 37, 11. Ab animalibus cognominantur, * carcinias,
" marini cancri colore: echites, viperæ: scorpites,
" scorpionis aut colore aut effigie."

ἜΧΩ, ἕξω cum aspero: item σχήσω: et præt.
ἔσχηκα, aor. 2. ἔσχον, A Σχέω, inus. Ab ἔσχημαι
autem Σχῆμα. Sed et Σχέσις et alia per ε, tanquam
B ab ἔσχεμαι, ἔσχεσαι, pro ἔσχημαι, ἔσχησαι. Habeo,
Possideo, Teneo, i. e. Obtineo. Il. (A. 356.) ἑλὼν
γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας, I. (336.) ἔχει δ' ἄλοχον
θυμαρέα, B. (70.) ἀλλὰ σὺ σῇσιν ἔχε φρεσὶν, quod
Virg. Tu condita mente teneto. Xen. K. Π. 3, (3, 3.)
Ἀλλὰ σὺ, ὦ γύναι, ἔχουσα ταῦτα τὰ χρήματα ἃ φέρεις,
ἄπιθι: 7, (2, 8.) Καὶ ἀποδίδωμι ἤδη γυναῖκά τε ἔχειν,
ἣν εἶχες, καὶ τὰς θυγατέρας. Dicitur etiam, Hanc vel
illam ἔχω γυναῖκα, Habeo uxorem, i. e. Hæc vel illa
est mea uxor. Pro quo dicunt interdum Lat. Habere
in matrimonio. Thuc. 2, (29.) Οὗ εἶχε τὴν ἀδελφὴν
Σιτάλκης. Sed et qui cum meretrice consuescebat,
dicebatur illam ἔχειν; unde ille Aristippi jocus de
Laide, Ἔχω, ἀλλ' οὐκ ἔχομαι, [Athen. 544.] Item
ἔχειν πόλιν τινὰ, χώραν, Thuc. Tenere s. Obtinere.
Sed et pro Tenere aliquid manu dicitur ἔχειν, et
manus ipsa ἔχειν. Lucian. (3, 83.) Ἄτε τῆς δεξιᾶς
μὲν ἤδη τὸ ῥόπαλον, τῆς λαιᾶς δὲ τὸ τόξον ἐχούσης.
|| Ἔχω cum suo accus. interdum verbo redditur, in-
terdum aliud interpr. genus accipit, Τιμὴν ἔχω παρὰ
C πᾶσι, Plut. Sol. Honoror ab omnibus, In honore sum
ap. omnes. Sic ἔχω δόξαν, ibid. Homerice autem
dicitur et κλέος ἔχει με, i. e. δόξα ἔχει με, ut infra do-
cebo. Sic αἰτίαν ἔχω, Accusor: de quo loquendi
genere, simulque de δι' αἰτίας ἔχειν, vide in Αἰτία.
Et Ἔχειν φθόνον παρὰ τοῖς δυνατοῖς, Plut. Themist.
Invideri a potentibus, Invidia laborare ap. potentes.
Itidemque verbum ἔχω cum aliis multis subst., ad-
mittens hoc interpretationis genus, vide in eorum
unoquoque, prout sc. inter legendum tibi occurrent.
Poterat certe et ἔχειν cum acc. πράγματα, passivo
reddi verbo, Implicari negotiis, Molestiis affici: ut
ὀνείδη ἔχειν, Plato, Opprobriis affici. Cic. tamen
maluit ad verbum, Habere: quemadmodum παρέ-
χειν cum eod. acc. Exhibere: ut dicetur in Πρᾶγμα.
Sunt vero et qui ἔχειν vertant Pati, Accipere, non-
nullis subst. junctum: ut in ἔχειν κακὰ, Dem. πληγὰς,
Aristoph., cujusmodi est et ὀνείδη, Plato, ubi tamen
reddi itidem possit illo verbo Affici. Sic et in ἔχειν
μεταβολὰς ap. Thuc. (1, 2.) sunt qui ἔχειν vertant
D Pati. || Ἔχω cum acc. interdum contra verbo act.
reddendum est: ἐπιμέλειαν, Curo, Curam adhibeo,
Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Εἶχες δὲ ἐπιμέλειαν τοῦ
φθάνειν κ. τ. λ. Sic et cum acc. ἡσυχίαν: nam ἡσυ-
χίαν ἔχειν aliud non est quam ἡσυχάζειν: quod
tamen neutrum potius est quam act. Itidem cum acc.
συγγνώμην: est n. συγγνώμην ἔχω ubique Ignosco,
συγγινώσκω: quod genus loquendi ap. omne au-
ctorum genus hoc in usu est; sed vett. scriptt.
verbo ἔχειν cum plerisque aliis accus. ita usos fuisse
observavi: e quibus sunt, μομφὴν, κατάμεμψιν, ἀγα-
νάκτησιν ἔχειν. Hoc autem qui non animadverterunt,
Κατάμεμψιν ἔχω ap. Thuc. (2, 41.) interpr. Repre-
hendor, cum sit contra Reprehendo: et ἔχω σοι ἀγα-
νάκτησιν, Tu mihi indignaris: cum contra sonet, In-
dignor tibi. Sed cum nonnullis acc. potest etiam
verti ἔχω, Habeo: συγγνώμην, Ignosco, vel ad ver-
bum Veniam habeo: quod Fab. utitur. Sic χάριν
ἔχω recte ad verbum redditur Gratiam habeo. Huc
pertinet et τιμὴν ἔχω, pro Honorem habeo, i. e. Ex-

hibeo, Defero. Paus. Att. Οἳ θεῶν Ἕλλησι τιμὰς ἔχουσι: quam tamen signif. raram esse arbitror. Nec veritus est Cic. εὔνοιαν ἔχειν ad verbum itidem interpr., Benevolentiam habere, ut vides p. 140. mei Cic. Lex., cum tamen alioqui Benevolentia prosequor, sicut et Amore prosequor, Lat. linguæ magis conveniant. Alicubi vero ἔχω non simplici verbo Habeo, sed comp. Adhibeo, reddendum fuerit: θυμὸν ἔχειν ἐπὶ ἔργῳ, Hesiod. (Ἔ. 2, 62.) Animum operi adhibentes. Sic autem et alibi videndum est quod aliud ex Habeo compositum interpretationi aptum esse possit. || Cum acc. interdum etiam verbo neutro redditur aut deponente, et quidem ex ipso verbo, a quo deductum nomen illa adjungitur: sicut ἔχω δέος e Plut. q. d. Metum habeo, s. timorem, ut Gall. J'ai peur, pro Metuo, Timeo: δρόμον, ex Eur. (Fr. 8.) pro Curro. Sic θαῦμα ἔχω e Soph. (El. 897.) cum potius dicatur ἔχει με θαῦμα, pro θαυμάζω, Miror. Sed et in Thuc. (2, 61.) Τὸ μὲν λυποῦν ἔχει ἤδη τὴν αἴσθησιν ἑκάστῳ, possumus αἴσθησιν ἔχει in αἰσθάνεται resolvere, mutando dat. ἑκάστῳ in nomin. et τὸ λυποῦν in τοῦ λυποῦντος: hoc modo, τοῦ λυποῦντος αἰσθάνεται ἕκαστος: scio tamen posse etiam verti, eodem manente sensu, ἔχει, Affert, Præbet, παρέχει: ut sit Dolor affert sui sensum; ac certe ἔχειν redditur itidem Afferre in Dem. Ἔχειν μεγάλους κινδύνους τῇ πόλει. Sic resolvendum videtur ap. Plut. Ἔχει πολλοὺς ἀγανακτοῦντας καὶ βοῶντας, in ἀγανακτοῦσιν αὐτῷ πολλοὶ καὶ βοῶσιν: itidemque Ἔχω τούτους πειθομένους, Xen. K. Π. 7. resolvi posse in οὗτοι πείθονταί μοι: qui tamen l. multo aptius quam ille alter Latine reddi possit ad verbum, Hos mihi obsequentes habeo. Estque, ni fallor, et verbi Utor talis quidam Lat. in similibus ll. usus. || Cum nonnullis acc. diversam a superioribus interpretationis formam postulat, sc. per verb. subst.: interdum vero et verbo subst., et ipso verbo Habeo reddi potest: ut cum dicitur, Ταύτην ἔχω τὴν ἡλικίαν, vertere possumus, Hac sum ætate, Hanc ætatem habeo, Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Ἐπεὶ δὲ ἔχοιεν τὴν ἡλικίαν, ἥνπερ σὺ νῦν ἔχεις ἤδη. Invertitur autem sæpe illa constr., cujus varia modo exempla protuli: poniturque pronomen in acc., nomen autem in recto casu, idque non solum ap. poëtas, sed interdum et in soluta oratione: δύη ἔχει με, Od. Ξ. (215.) Miseria me habet, pro quo alii, Premit: (239.) χαλεπὴ δ' ἔχε δήμου φῆμις. Sic (Il. B. 2.) dicitur ὕπνος ἔχειν aliquem: quo et Virg. modo dixit, animalia somnus habebat, item θάμβος. In prosa autem legimus, Ἔχει με φιλοψυχία, ap. Plat. Ap. Socr. (27.) ὀργή, Plut. Animadvertendum est autem quædam reciprocari etiam: ut cum pro κλέος ἔχω, dico κλέος ἔχει με, quo Hom. utitur; et vicissim pro ἔχει με θαῦμα, quale est et ἔχει με θάμβος, dico ἔχω θαῦμα. || Est alius præterea usus pronominis cum h. verbo: ut Ἔχω ἐμαυτὸν ἀκοινώνητον, Plato. Sic Ἐκποδὼν ἑαυτὸν ἔσχεν ἀφανῆ, ap. Eund. pro Seipsum e conspectu eripuit.

Ἔχω, cum adv. frequenter ponitur; et interdum verbo subst. reddendum est, nisi quis verbum Habere retinens, invertat orationem: Ἔχω εὐνοϊκῶς πρός σε, Xen. (Ἀπ. 2, 6, 34.) ad verbum, Habeo (me) benevole erga te, i. e. Sum tibi benevolus, Habes me tibi benevolum. Tale est, ἔχω φιλικῶς πρός σε, ἔχω οἰκείως, πρᾴως, vel per dat. ἔχω σοι φιλικῶς, οἰκείως: Xen. (Ἀπ. 2, 7, 9.) Φιλικώτερόν τε καὶ οἰκειότερον ἀλλήλοις ἕξετε, quibus opp. ἔχω ἐχθρῶς πρός σε, πικρῶς, τραχέως πρός σε, τραχέως, χαλεπῶς ἔχω σοι. Interdum vero ἔχω vertitur Affectus sum: Ἔσχεν οὕτως πρὸς Εὐαγόραν, Isocr. Sic in Evagoram fuit affectus. Nec solum cum acc. pers., sed et cum acc. rei jungitur, præcedente adv. Ἔχειν ἀκρατῶς πρὸς τὰς ἡδονάς, Plato de LL. Sic Ἀκολαστοτέρως ἔχειν πρὸς τὰ τοιαῦτα, Xen. (Ἀπ. 2, 1, 1.) pro Intemperanter se gerere: vel, utendo hic quoque verbo subst. Intemperantem esse. Sed et prout diversa occurrunt loquendi genera, ita et novum interpretationis genus quærendum est: Ἔχω πρὸς τὴν πορείαν ἀσυντονώτατα, Tardissime s. Lentissime incedo, Valde remisse me gero in conficiendo itinere. Sed sæpe illa resolutio verbi ἔχω in verbum subst. aptis-

A sima est: ut si ἀθύμως ἔχω πρὸς ταῦτα, περὶ τούτων, ita reddatur ac si esset ἄθυμός εἰμι. || Interdum vero illud οὕτως, cujus generis loquendi paulo ante protuli exemplum ex Isocr., adjunctum sibi gen. habet: Οὕτως ἔχω γνώμης, In ea sum sententia, Ita sentio: affertur vero et sine illo gen. e Xen. pro ead. signif. Ἔχω οὕτως περὶ σοῦ, [cf. Ἀπ. 4, 8, 7.] Sic οὕτως ἔχω φύσεως, Tali sum natura præditus. Οὕτως εἶχε τοῦ γένους, Herodian. (1, 7, 7.) Tale erat ejus genus. Itidem vero cum ὡς et ὅπως, aliisque hujusmodi. Plato Gorg. Οὐ γὰρ οἶδα παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης: quod Cic. interpr. Ignoro enim quod sit doctus, quod vir bonus. Plut. Camillo, Ὡς ἕκαστος ἑτοιμότητος ἢ βουλήσεως ἔσχε. E Thuc. etiam (1, 22.) Ὡς ἔχοι τῆς μνήμης, Ut meminisset. Tale est οὕτως ἔχω δόξης, vel ὡς δόξης ἔχω, Dionys. H. de Lysia scribens. Sic Plato, Πῶς ἔχεις δόξης τοῦ τοιοῦδε πέρι; Quamnam opinionem habes? Greg. de martyribus loquens, Παρασκευῆς μὲν γὰρ οὕτως εἶχον καὶ γνώμης ὡς πάντα ῥᾳδίως οἴσοντες. Dicitur et ὡς εἶχεν ὀργῆς,

B pro, Qua erat ira percitus, Ut erat iratus. Vide et cum aliorum nominum gen. in unoquoque eorum. At vero ὡς τάχους εἶχε ap. Eund. et ceteros quoque scriptt., pro Quam celerrime poterat, aliaque illi similia, ad ἔχω, Possum, pertinere videri possint. Alius vero est τοῦ ὡς, ὥσπερ ἔχω usus sine gen.: ὥσπερ εἶχε, Thuc., Schol. αὐτῷ τῷ σχήματι. Quod loquendi genus vide quomodo interpretetur Gell. in duobus Herod. ll. de Arione scribentis. At vero ap. Lucian. (1, 151.) Σκάπτε ὡς ἔχεις sunt qui interpr. Fode ita ut facis. Sed viderint. || Jungitur et aliter adverbio, sc. vel sequente acc., qui regitur a sub. præp. κατὰ, aut certe dat., qui in acc. cum κατὰ resolvi potest, vel nullo casu sequente, ut εὖ ἔχω τὸ σῶμα, κακῶς ἔχω τὸ σῶμα, Plato, Xen. Invenitur etiam εὖ ἔχω ῥώμης, συνέσεως. At vero Τῇ λέξει κακῶς ἔχει (ὁ λόγος,) Isocr. Evag. (3.) pro κατὰ τὴν λέξιν. Utimur autem et hic plerumque verbo subst. in interpr. ut εὖ ἔχω τὸ σῶμα, Sum bona corporis valetudine, s. potius sine illo gen. Sum bona valetudine; brevius etiam,

C Valeo. Interdum vero casus non additur, uti dixi; sed dicitur simpl. κακῶς, πονήρως ἔχει: sic et μαλακῶς, aliaque hujusmodi. || Sed et res quoque dicitur ἔχειν εὖ, καλῶς, κακῶς, res quæ bene se habet, male. Item τὰ εὖ ἔχοντα, Quæ decent, expediunt. Sic τὰ καλῶς ἔχοντα: Lucian. Ἐργάζεσθαι ἃ καλῶς ἔχει. Apud Lys. autem 87(=27.) Ἐπειδὴ δὲ καλῶς αὐτῷ εἶχεν, Budæo Opportunum illi erat, Tempestivum. Item εὖ ἔχειν dicitur Quod convenit, quadrat, addito interdum dat., Plato de Rep. 1. Καὶ τοῖς δὴ μὴ πλουσίοις, χαλεπῶς δὲ τὸ γῆρας φέρουσιν, εὖ ἔχει ὁ αὐτὸς λόγος. Et, Τὸ κατὰ ταυτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχον, ap. Plat. Cic. interpr. Quod semper unum et idem est, et sui simile. Invenitur item ἔχει οὕτως, pro Ita se res habet, Sic res est, Aristoph. et Dem. Gall. Voilà comment il en va. Bud. autem ap. Synes. Ἔχει γὰρ οὕτως, ὦ λῷστε Πυλαίμενες, interpr. etiam Sic statuo. Legitur etiam, ἔχει μοι ἀπόρως τόδε, Eur. (Iph. A. 55.) pro ἄπορόν μοί ἐστι τόδε. Aliquando etiam jungitur infinitivo: Ἔχει μοι καλῶς προσδέχεσθαι, q. d. Pulcre, Conve-

D nienter se habet mihi, Pulcrum et conveniens mihi est, Decet me expectare. Commodius autem redditur ap. Herod. Ἔχει μοι ἀναγκαίως ποιεῖν ταῦτα, Necesse habeo hæc facere. Dicitur et καλῶς ἔχει τοῦτο ποιεῖν sine dat., Xen. K. Π. 4, (1, 7.) Καλῶς ἐδόκει ἔχειν αὐτῷ μὴ πάλιν κινδυνεύειν. Dem. (393.) Οὔτε κατειπεῖν τούτων, εἶχε καλῶς, Non erat honestum: sic εὐσεβῶς ἔχει, (407.) cum infin. Pium est. Jungitur et aliis adverbiis, ut in unoquoque eorum dicetur.

Ἔχω cum præp. alicubi quidem reddi potest per Habeo, Teneo, ἔχω διὰ χειρός, Thuc. [8, 785.] "Διὰ "χειρὸς ἔχειν, Hesychio διαφυλάττειν, Custodire et "conservare. Quidam conjunctim scribunt διαχειρὸς "ἔχειν." Ἔχω διὰ στόματος, Plut. Ἐν νῷ ἔχω ἀπιέναι, In animo habeo discedere, Plato, frequentissime autem reddendum est verbo Lat. habente signif. verbi Gr., a quo deductum est nomen, vel quod deducitur a nomine illi adjuncto: ut si ἔχω σε δι' ὀργῆς vertas Irascor tibi, tanquam sit ὀργίζομαι. Sic ἔχω διὰ σπουδῆς, Operam do, σπουδάζω, δι' ἐλπίδος, Hero-

dian. (2, 1, 16.) ἐλπίζω. Item cum ἐν, ut ἐν ὀργῇ, ἐν ἡδονῇ ἔχειν: ἐν αἰσχύναις, Eur. (Suppl. 164.) pro αἰσχύνεσθαι. Talia autem vel in præp., vel in ipsis nominibus invenientur. Quibus addendum est etiam ἐν γαστρὶ ἔχειν, pro Gravidam esse, quod itidem in Γαστὴρ quærendum fuerit. Sed et τὴν ἔχουσαν sine adjectione dixit Aristot. Polit. pro Matre. || At cum præp. ἀμφὶ et περὶ signif. Occupatum esse, Vacare: Ἀμφὶ ταῦτα εἶχον, Xen. K. Π. 4, (5, 7.) In his occupati erant, Hæc agebant: pro quo alibi dicit ἐν τούτοις ἦσαν. Sed et Ἀμφὶ τοὺς ἄλλους φίλους ἔχειν, (8, 3, 20.) Ceteris amicis operam dare.

Usum autem τοῦ ἔχω cum participii aoristo Galli plane retinuerunt: nam ἔχω ποιήσας, pro ἐποίησα, est ad verbum, J'ai fait: ut in quodam meo libello de Convenientia Linguæ Gall. cum Gr., sat multis docui. Est autem hic τοῦ ἔχω usus ap. Græcos carmini cum soluta oratione communis. Hesiod. Ἔ. (42.) Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι, pro ἔκρυψαν. Soph. Aj. (21.) πρᾶγος ἄσκοπον Ἔχει περάνας, pro ἐπέρανε. Sic Thuc. (1, 29.) ἔχω δήσας, B Dem. καταστήσας: item συλλαβοῦσα, ap. Eund. Arrian. vero dixit itidem σιγῶντα ἔχειν, pro σιγᾶν, 4, (8, 9.) de cæde Cliti loquens, Ἱκανὸν γὰρ εἶναι τίθεμαι ἐν τοιᾷδε παροινίᾳ τὸ καθ' αὐτὸν σιγῶντα ἔχειν, pro σιγᾶν. Bud. 394. || Interdum vero abundat partic. ut ληρεῖς, παίζεις ἔχων, quæ cum aliis vide ibid. Item ἔχον neutr. similiter vacans, cum dicitur τὸ νῦν ἔσχον, pro Nunc, ibid. invenies.

Ἔχω sæpe etiam suorum compp. signif. accipit: ut ἔχω pro ἀνέχω, Sustineo, Od. T. (38.) καὶ κίονες ὑψόσ' ἔχοντες. Sic Hesiod. (Θ. 517.) Ἄτλας δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἔχει. Item pro ἀνέχομαι, Tolero, Hom. Item pro ἀντέχω, Resisto, Obsisto, Il. E. Et cum acc., Υ. (27.) Οὐδὲ μίνυνθ' ἕξουσι ποδώκεα Πηλείωνα, i. e. ἀντιστήσονται. Ubi et verbo illo Sustinere uti possumus, ut sit, Non sustinebunt illum, pro Illius impetum. Interdum et pro κατέχω, κωλύω, Cohibeo, Inhibeo, Reprimo, Retineo, ut ἔχειν ἔγχος dicitur Lycaon, Φ. (50.) pro κρατεῖν, κωλύων τῆς βολῆς. Sic Od. X., non semel, σχήσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους. Et cum gen. C Il. B. (275.) Ὃς τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον ἔσχ' ἀγοράων. Jungit et infinitivo: quo etiam modo Herod., sed addita μὴ particula, ἔχω μὴ ποιῆσαι. Sic autem Hom. ET σχέθω pro κωλύω sæpe variisque modis posuit: Od. Δ. (284.) Π. (430.) Ἀλλ' Ὀδυσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένους περ. Sic αἷμα ἔσχεθον, T. (457.): Σ. (323.) σχέθε πένθος, σχέθε δ' ὄσσε γόοιο, Δ. (758.) Lege quæ paulo post de v. Teneo a me dicuntur. Ponitur ἔχω et pro περιέχω, Cingo, Circumdo: Hesiod. (Ἀ. 271.) Χρύσειαι δέ μιν εἶχον ὑπερθυρίοις ἀραρυῖαι Ἑπτὰ πύλαι, ubi tamen alii interpr. Custodiebant, Tuebantur. || In usu est denique ἔχω et pro προσέχω, Appello; et quidem ap. Thuc. quoque non semel. Sciendum est autem a Schol. alicubi annotari et pro παρέχειν, ἐπέχειν.

Ἔχω alias etiam signiff. quam suorum compp. accipit: ut τοῦ ἐλαύνω ap. Hom. qui ἔχειν ἵππον ἐπί τινι dicit pro ἐλαύνειν κατά τινος, ἵππους φόβονδε pro εἰς φυγὴν ἐλαύνειν. Item πρός τινα τόπον, pro ἀπευθύνειν τὸν δρόμον. Eust. Huic autem signif. affine D est illud, quo pro Pertingo, Tendo, Attineo ponitur, VV. LL. ex Herod. ἔχει πρὸς ἑσπέρην. Et, Ἔχει ἐς τὸ ἔξω μέρος τῆς οἰκίας, ex Eod. Et τὰ ἔχοντα πρὸς πόλεμον, Quæ ad bellum attinent. Sed et ap. Paus. pro Pertinere, alio sensu, Ἐγὼ δὲ ὅσον ἐς τὴν ἅλωσιν τὴν Ἀθηναίων ἔχει δηλώσω, Quatenus ad expugnationem pertinet: (Att. 18, 1.) Ἐνταῦθα Πολύγνωτος μὲν ἔχοντα ἐς αὐτοὺς ἔγραψε. At cum dicitur ἔχειν δακτύλιον, ἱμάτιον, est pro φορεῖν, Gestare, Eust. Qui et καναχὴν ἔχειν ap. Hom. nihil aliud esse docet quam καναχίζειν. Quod vero ille dicit, ἔχειν δμῆσιν ἵππων, exp. εἰδέναι. Sic autem et οὐκ ἔχω pro Nescio accipi mihi videri in quibusdam loquendi generibus, docebo aliquanto post. Hic porro meminisse nos oportet Lat. verbi Tenere, quod cum proprie sit ἔχειν, i. e. ἐν χερσὶν, διὰ χειρὸς ἔχειν, itidem pro Scire interdum sumitur. Addo autem, verbum Teneo nonnullas etiam alias τοῦ ἔχω signiff. habere, aut ad eas prope accedere: ut τοῦ ἔχω positi pro Cohibeo, Retineo. Sed dicitur etiam res hæc vel illa Tenere aliquem, ut Gr. ἔχειν. Item Tenere urbem aliquam, s. quempiam locum, eod. modo, quo ἔχειν πόλιν τινὰ, quod et ap. Plat. legitur, nisi quod etiam administrationis signif. inclusam habet: unde πολιοῦχος θεός. Sic autem et ἔχειν πράγματα πόλεως dixit Aristoph. magis etiam ἔχειν pro Appellere, Applicare, ad Lat. Tenere accedit; nam ἔχειν nihil aliud est quam quod Lat. Tenere litus. Ceterum ut ad Eust. revertar, meminit et τοῦ ἔχειν elleiptice positi in Soph. (Aj. 157.) Πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει, ubi subaudiri vult τὸ ἀγαθόν: at ego malim χρήματα: hic enim τὸν ἔχοντα signif. puto Divitem; aut saltem quod Gall. dicitur Qui a de quoi. Qua in signif. memini me alibi legere.

Ἔχω autem pro Habito, Incolo, ut dii Ὄλυμπον ἔχουσιν ap. Hom., potest et ad verbum reddi Habeo: e Plauto et Sallust. Junxit autem Xen. (K. Π. 4, 2, 2.) præpositioni κατὰ, cum τοὺς κατὰ τὴν Ἀσίαν ἔχοντας vocavit Asiaticos.

Ἔχω invenio in alia præterea τοῦ Habeo signif. tali sc., qualis est cum dicitur Habere aliquem in numero bonorum, sapientum virorum; et Habere aliquid potius pro Ante ferre; item Habere aliquid pro nihilo. Invenio autem ap. Isocr. Panath. Τίνας οὖν ἔχω πεπαιδευμένους, ἐπειδὴ τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς δυνάμεις ἀποδοκιμάζω; In alio autem ullo classicorum scriptt. l. legere me non memini: ap. Marc. quidem certe 11, (32.) eand. signif. habere scio, Ἅπαντες γὰρ εἶχον τὸν Ἰωάννην, ὅτι ὄντως προφήτης ἦν. Sed duo fide dignissima exempl. ex eorum numero, quibus pater meus in sua N. T. Edit. usus est, ᾔδεισαν habebant pro εἶχον: quod et in illius Edit. margine annotavi. Affinis est autem ista signif. τοῦ ἔχω hisce in ll. ei, quam habet, cum adverbio junctum ponitur pro Sentio: Greg. Ἔχω μὲν οὕτω περὶ τούτων, καὶ, ὡς ἐμαυτὸν πείθω, λίαν ὀρθῶς. Sic autem et e Xen. afferri οὕτως ἔχω περὶ σοῦ, et pro eod. οὕτω γνώμης ἔχω dici, supra docui.

Ἔχω, Possum, et quidem frequentissime; ac certe Lat. hunc quoque τοῦ ἔχω usum suo Habeo in certis quibusdam loquendi generibus dederunt. Sed falso quidem annotatur ἔχω pro Possum non accipi nisi cum infinitivo jungitur: ut e seqq. patebit exemplis. Ac primum quod ad ἔχω attinet infinitivo junctum, cum λέγειν, εἰπεῖν frequentius quam cum aliis, i. e. aliam signif. habentibus, poni sciendum est: quo et Cic. modo dixit Habeo dicere. Athen. 85. de solduriis loquens, Καὶ οὐδεὶς εἰπεῖν ἔχει τινὰ ἀποδειλιάσαντα θάνατον. Idem 271. Ἐγὼ δ' ἔχων ἔτι πολλὰ λέγειν περὶ μουσικῆς, καταπαύσω τὸ πολυλογεῖν. Plut. sic suum de Puer. Educ. libellum auspicatur, Τί τις ἂν ἔχοι εἰπεῖν περὶ τῆς τῶν ἐλευθέρων παίδων ἀγωγῆς, —φέρε σκεψώμεθα. Sic Xen. K. Π. 5, (5, 7.) Ἔχεις τινὰ πλεονεξίαν ἐμοῦ κατηγορῆσαι. Apud Thuc. autem cum infin., præcedentem habente particulam μὴ, 2. Μάλιστ' ἂν ἔχοι τι προειδὼς μὴ ἀγνοεῖν. Interdum vero infin. circumloquuntur per ὅπως, πῶς, aut alia particula, cum subj., Οὐκ ἔχω ὅπως βοηθῶ, ad verbum, Non habeo quomodo succurram, pro οὐκ ἔχω βοηθεῖν. Dem. cum πῶς junxit, Οὐκ ἔχω πῶς ἐπαινέσω. Et cum ὅπῃ ap. Plat. Phæd. (56.) Οὐδ' αὐτὸς ἔχω ἔτι ὅπῃ ἀπιστῶ. Interdum vero ponitur cum particula μὴ, ut Plato de Rep. 2. cum dixisset, Οὔτε γὰρ ὅπως βοηθῶ ἔχω, subjungit, paucis interjectis, Οὔτ' αὖ ὅπως μὴ βοηθήσω ἔχω. Lucian. autem in hoc loquendi genere ὅπως futuro indic. junxit, præcedente itidem infin. τοῦ ἔχω; (3, 22.) Οὐκ ἕξουσιν ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ πάνδεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστὴν εἶναί σε. Utuntur vero eleganter τῷ χρὴ ead. in re: Thuc. 1. Οὐκ εἶχον ὅπως χρὴ ἀπιστῆσαι, ubi tamen οὐκ εἶχον, si hoc loquendi genus ad verbum reddere quis velit, non video quomodo verti possit Non poterant; ac malim, Nesciebant. Sic Xen. K. Π. 1, (4, 24.) Καὶ τὸν Κῦρον οὐκ ἔχων ὅ, τι χρὴ λέγειν. Quæ mea interpr. et illi Dem. loco convenire videtur, Οὐκ ἔχω πῶς ἐπαινέσω: ut sit Nescio quo pacto laudem, i. e. laudare queam, debeam. Convenire illam puto et huic l. Isocr. Panath. Οὐκ ἔχω τίνας ἐπαίνους εἰπὼν, ἀξίους ἂν εἴην εἰρηκὼς τῆς

ἐκείνων διανοίας. Sed et cum post οὐκ ἔχω sequitur τί, ut οὐκ ἔχω τί λέγω. Apud Dem. Phil. 3. Dinarch. 91. Οὐ γὰρ ἔχω τί ἄλλο εἴπω. Plato Gorg. Οὐχ ἕξω ὅ, τι λέγω ἐν τῷ δικαστηρίῳ, videtur οὐκ ἔχω posse accipi pro Nescio: ut sit Nescio quidnam dicere debeam, quidnam aliud. Fateor tamen ἔχω suam etiam signif. hic servare posse, præsertim vero ubi sequitur ὅ, τι: ut in Plat. Οὐχ ἕξω ὅ, τι λέγω, Non habebo quod dicam, i. e. dicere debeam: ut autem οὐκ ἔχω τί λέγω dicitur, sic etiam οὐκ ἔχω τί ποιῶ dixit Xen. Ἑ. 1, (6, 5.) Οὐκ ἔχω τί ἄλλο ποιῶ, ἢ τὰ κελευόμενα, ὡς ἂν δύνωμαι κράτιστα. Facilius autem mihi assentietur in illa mea interpr. hujus οὐκ ἔχω per Nescio, qui recordabitur illius l. Homerici, ἔχειν δμῆσιν ἵππων pro Scire, Nosse, εἰδέναι: quo etiam Lat. modo suum Tenere usurpare admonui. Sed et hoc sciendum est, Cic. alicubi Non habeo pro Nescio dixisse. Jam vero et ipsum ἔχω cum infin. εἰπεῖν, λέγειν non semper redditur Possum: nam in Isocr. (Panath. 21.) Περὶ μὲν οὖν τῶν πραχθέντων παράλληλα, καὶ τῶν κινδύνων—ταῦτ' εἴχομεν εἰπεῖν, Bud. ταῦτ' εἴχομεν εἰπεῖν vertit Hæc habuimus quæ diceremus. Et ap. Xen. eadem verba interpr. Hæc dicenda habuimus. At vero in hoc loquendi genere ὡς εἶχον τάχους, et similibus, sunt qui ἔχω accipi interdum velint pro Possum: quibus ego assentiri nequeo: licet ὡς εἶχον τάχους verti sciam Quam potui celerrime. Sed ita accipi dico in ὡς εἶχον τάχους, ut accipitur in ὡς εἶχον ποδῶν, quod eund. sensum habet. Suspicor autem eund. utrobique esse usum gen. cum ἔχω, qui est in hoc loquendi genere, ὡς ἕκαστος εἶχε ῥώμης, εἶχεν ἀξίας: ut enim ὡς ἕκαστος εἶχε ῥώμης est Pro cujusque robore, et q. d. pro Ea roboris portione, quam quisque habebat, sic et ὡς ἕκαστος εἶχεν ἀξίας, pro Dignitate cujusque: ita Thuc. (2, 90.) Μετωπηδὸν ἔπλεον ὡς εἶχε τάχους ἕκαστος ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους, crediderim ὡς εἶχε τάχους ἕκαστος esse Pro sua quisque celeritate, i. e. prout quisque celeritate valebat, q. d. Pro suo celeritatis modo et sua quadam mensura. In illo autem loquendi genere, ὡς ποδῶν εἶχεν, accipio ποδῶν pro τάχους ποδῶν.

"Ἔχε δὴ, e Plat. de Rep. 1. affertur positum pro "ἄγε δὴ, πρόσεχε, Agedum, Heus tu."

"Ἔχεσκε, Ion. pro εἶχε, ab ἔχω, ap. Hom." [Il. E. 126.] "Ex Herod. vero affertur ἔχεσκε ὁ χαλκὸς "τῆς ἀσπίδος, pro Æs clypei resonabat. Sed in ea "signif. diceretur potius ἤχεσκε."

"Ἔγμεν, Hesychio ἔχειν: Ion. procul dubio syn-"cope pro ἐχέμεν."

"Σχὲς, ab ἔχω," [Soph. El. 1013. pro σχέ.]

PASS. Ἔχομαι, Habeor, Teneor, Possideor, Il. Σ. 130, Ἀλλά τοι ἔντεα καλὰ μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται: 197. Εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν ὅτι κλυτὰ τεύχε' ἔχονται. Aristipp. Ἔχω Λαΐδα, ἀλλ' οὐκ ἔχομαι, cujus Apophthegmatis meminit Plut. et alii, pro Habeo Laidem, at non habeor. Cic. Ep. ad Fam. l. 9. in ultima, Sed tamen ne Aristippus quidem ille Socraticus erubuit, cum esset ei objectum habere Laida: Habeo, inquit, non habeor. Græce hoc melius: tu, si voles, interpretabere. Hæc Cic., quem puto, cum dixit, Græce hoc melius, intellexisse significantius Gr. verbo id exprimi: utpote quod non simpl. haberi, sed teneri, et quidem velut constrictum significaret. De hoc autem τοῦ ἔχομαι usu dicam paulo post. Nunc addo ex Aristoph. B. (469.) ἔχει μέσος, quod exp. Teneris medius; et dicitur de eo, qui sic tenetur, ut extricare sese nulla ratione possit, Erasm., ap. quem paulo plura vide. Lege et Bud. 672. Soph. Œd. C. (1025.) ἔχων ἔχει, pro Tenens teneris, de quo loquendi genere lege Erasm. Prov. Captantes capti sumus. Alicubi certe ἔχεσθαι exp. et Captum esse: ut Thuc. 2, (5.) Ἤδη τῶν ἀνδρῶν τῶν μὲν διεφθαρμένων, τῶν δὲ ζώντων ἐχομένων. Sic Plut. Romulo Ἐχομένης ἄκρας ὑπὸ τῶν Σαβίνων, redditur, Capta a Sabinis arce. Potest tamen reddi etiam, Cum teneretur a Sabinis. || Sed pro Teneri interdum etiam casum habet, sc. dat.: ut ἔχομαι κακότητι καὶ ἄλγεσι, Od. Θ. (182.) pro Teneor ærumna et mœroribus. Verum intelligo non simpl. Teneor,

A sed Teneor velut obstrictus, occupatus et impeditus: Cic. pro Cælio, Amores et hæ deliciæ quæ vocantur, nunquam hunc occupatum impeditumque tenuerunt. Ac profecto talem quandam vim subesse putavit Cic. illi ἔχομαι Aristippeo, de quo supra. Jungitur autem et aliis dat. tam in prosa, quam in carmine. Apoll. Rh. ἔχεσθαι ἀμηχανίῃ, Inopia consilii laborare, νόσῳ παραφροσύνης, Plato Ep. 7. exp. Tentari morbo; sed malim ad verbum, Teneri, Laborare morbo insaniæ. Et Μανίαις, ap. Eund. τῇ ὀργῇ ex Herod. 1, (141.) pro Commoveri ira; sed malim Correptum esse ira. Sic λιμῷ ἐχόμενοι, Lucian. (3, 411.) Fame correpti, laborantes. Rursus ap. Herod. (3, 129.) ἔχεσθαι ἀγρυπνίῃσι, Insomnia laborare. Sed dicitur etiam κηληθμῷ, Od. Λ. (333.) sicut Lat. non solum Teneor metu, morbo, pro quo tamen frequentius Tenet me morbus, aliaque hujusmodi nonnulla dicunt, verumetiam Teneri studio alicujus rei, ludis et spectaculis. || Additur interdum ἐν: ut ἔχομαι ἐν συμφοραῖς, e Plat. de LL. Ἔχομαι ἐν τῷ στενῷ, Lu-
B cian. (2, 675.) At vero Il. H. (102.) Νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι, pro Victoriæ termini positi sunt, consistunt in diis, i. e. in deorum arbitrio.

Ἔχομαι cum gen. Prehendo, Lucian. (1, 143.) Καί μοι ἕπου ἐχόμενος τῆς χλαμύδος, (471.) Εἰπόμην δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτοῦ. Sic et ap. Plut. Amat. Narr. Καὶ ὁ Στράτων γε εἴχετο τῆς παρθένου, Politiano Trahebat ad se. Apud Hom. autem est potius Tenere, Il. A. (512.) Θέτις δ' ὡς ἥψατο γούνων, Ὣς ἔχετ' ἐμπεφυυῖα. Interdum vero Hæreo alicui, Adhæreo, Conjunctus sum alicui, Proximus sum, Proxime sequor. Philo V. M. 2. Ἐμπλεκόμεναι γὰρ καὶ ἀλλήλων ἐχόμεναι συγχορεύουσι. Sic τὰ ἐπαγόμενα τῶν προηγουμένων ἔχεσθαι dicuntur, Consequentia præcedentibus hærere. *Sic autem et in illo posteriore Luciani l. quidam ἔχεσθαι interpr. Adhærere. Apud* Aristoph. Πλ. (101.) Μὰ Δί', ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον ἑξόμεσθά σου, Tibi adhærebimus, A tuo latere ne latum quidem unguem discedemus. Ita enim red-
C dere malo quam Te retinebimus; eodem alioqui sensu. Apud Basil. ἔχεσθαι τῶν ἰχνῶν, exp. Insistere vestigiis: ubi et Inhærere vestigiis reddi potest. Jam vero et ap. Thuc. 1, (140.) Τῆς μὲν γνώμης ἀεὶ —τῆς αὐτῆς ἔχομαι, pro In ead. persto sententia: q. d. Eid. sententiæ inhæreo. Nisi quis malit, Eand. sententiam retineo. Apud Plat. Ἔχεσθαι τούτων τῶν ἀνδρῶν ξυμβουλεύω σοι, quidam exp. Adjungere tibi hos viros; sed malim Conjunctos tibi habere. Nec male etiam, Amplecti hos viros. Denique ἔχομαι variis genitivis adhibetur, signif. his vicinam habens. Plut. Pericle, Ἐχόμενοι δικαιολογίας εὐγνώμονος ψήφισμα, Decretum cum æquitate conjunctum, q. d. Æquitati inhærens, Æquitatem retinens. In Ep. ad Hebr. Ἐχόμενα τῆς σωτηρίας, quod alii reddunt Conjuncta cum salute, vet. Interpres vertit Viciniora saluti. Apud Plat. ἐχόμενον τέχνης, Pertinens ad artem. Sed et alicubi per Habeo redditur: Alex. Aphr. Probl. Ἔχεται δέ τινος αἰτίας εὐλόγου. Sic Diosc. 1. Ἔχεται τῆς αὐτῆς δυνάμεως. Interdum etiam
D exp. Pendere: ut Aristid. Ὥσπερ τῆς ἱερᾶς ἀγκύρας τῆς ἐκείνου φωνῆς ἐχόμενοι, redditur, Ac velut e sacra anchora ex illius voce pendentes. Ab Hom. additur ἐκ in hac signif., Od. Z. Λ. Sed et sine præp. Il. I. (102.) σέο δ' ἕξεται ὅ,ττι κεν ἄρχῃ, tale quid signif. videtur. Ceterum ab illa τοῦ ἔχομαι signif., qua pro Proximum esse s. Proxime sequi ponitur, sumtum est partic. ἐχόμενος, quod et sine adjectione dicitur pro Proximus, Contiguus. Plato, ἐχόμενόν ἐστι, Proximum est, Sequitur deinceps. Interdum vero et pro Conjunctus, Pendens ab aliquo. HINC Ἐχομένως, Proxime, Contigue, interdum Deinceps: interdum et cum gen., Diog. L. in Crat. Περὶ οὗ λέξομεν ἐχομένως Ἀρκεσιλάου, Proxime post Arcesilaum; Statim post Arcesilaum, Bud. Ex Aristot. autem Rhet. Ἐχομένως τούτων, pro Consentaneo his modo.

Ἔχομαι, cum gen. itidem, Capesso, Aggredior: ἔργου ἔχεσθαι, Thuc. non semel, et τοῦ πολέμου. *Sic* (4, 14, 11.) τῶν ἐπειγόντων, Herodian. (4, 12, 13.)

τῶν προκειμένων, Urgere incœptum. Sed et τῆς ὁδοῦ, ὁδοιπορίας, (2, 11, 1. 2.): quod quidam Capessere viam interpr. Quod certe ap. eund. Herodian. legitur, ἔχεσθαι μάχης, Lat. sæpe Capessere pugnam dicunt: atque ita magis proprie reddidisset Politian. ap. Eund. 7, (2, 1.) Εἴχετο τῆς πρὸς τοὺς Γερμανοὺς μάχης, quam ut vertit, Bellum Germanis intulit. Apud Eund. 8, (4, 17.) Εἴχοντο τῆς πολιορκίας, reddit, Urbem oppugnare aggrediuntur. Arbitror autem et hanc signif. τοῦ ἔχεσθαι ex Hom. sumtam esse, Il. Π. (501.) P. (559.) Ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα, Schol. ἀντέχου τῆς μάχης.

Ἔχομαι cum gen., Desisto, Abstineo, Il. Γ. (84.) σχέσθαι μάχης, quæ signif. contraria est proxime præcedenti in eod. loquendi genere, et (Od. Δ. 422.) σχέσθαι βίης. Plut. quoque Crasso, ἔσχοντο μάχης dixit pro ἀπέσχοντο, Bud., itidem vero in altera signif. ἔχεσθαι μάχης, pro Capessere pugnam, ex eod. affertur, sicut et ex aliis. Idem dixit δρόμου, Sistere cursum: de Cæsare loquens ad Rubiconem, Ἔσχετο δρόμου· καὶ τὴν πορείαν ἐπιστήσας. Ceterum ad hanc signif. pertinet φρεσὶ δ' ἔσχετο, Od. P. (238.) q. d. Mente constitit et velut conquievit, motum ejus reprimendo. Sic enim puto l. esse intelligendum.

Ἔχομαι cum acc. pro Sustineo ap. Hesiod. Θ. (746.) Ἰαπετοῖο πάϊς ἔχετ' οὐρανὸν εὐρύν. Apud Hom. exp. simpl. Tenere, Habere, Il. M. (298.) Τὴν ἄρ ὅγε πρόσθε σχόμενος. Od. A. (334.) Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα. Sed πρόσθε σχέσθαι sicut et ἄντα σχέσθαι videtur esse Prætendere, aut q. d. Tenere s. Habere prætensum: in alia tamen prætendendi signif. illic quam hic.

" Ἐεχμένη, quod Hes. exp. συνεχομένη, habet " primum pleonasmum τοῦ ε, deinde sync. pro ἐχο- " μένη."

[" Ἔχω, Mœr. 198. et n., Abresch. Lectt. Arist. 280. Æsch. 2, 112. ad Timæi Lex. 258. Greg. Cor. 62. ad Xen. Eph. 159. 193. Ilgen. Hymn. 209. Zeun. ad Xen. K. Π. 274. Valck. Callim. 261. ad Herod. 535. Thom. M. 339. 401. 477. Markl. Suppl. 32. Wakef. Ion. 772. Eum. 161. Jacobs. Anim. 41. 184. Anth. 9, 252. Villois. ad Long. 289. Heyn. Hom. 6, 168. 294. Pro μετέχω, Abresch. Lectt. Arist. 342. Pro παρέχω, Steinbr. Mus. Tur. 1, 181. ad Herod. 428. Brunck. Bacch. 1278. Musgr. 1287. Plut. Alex. p. 10. Schm. Pro ἐπέχω, Brunck. ad Hec. p. 302. Pro ἀνέχω, Sustineo, Heyn. ad Apollod. 23. Pro ὑπάρχω, Steph. Dial. 54. Appello navem, Fac. ad Paus. 1, 52. Musgr. Hec. 35. Herod. 387. 637. 650. Thom. M. 748. Wakef. Phil. 305. Possum, 1032. Villois. ad Long. 25. Valck. Phœn. p. 269. P. Abresch. Paraphr. 424. Brunck. Œd. T. 277. 893. Habito, Wassenb. ad Hom. 71. Eur. Herc. F. 4. Markl. Suppl. 2. Wakef. Phil. 22. Xen. K. Π. 4, 2, 2. cf. 4, 3, 2. Dimitto, Ruhnk. H. in Cer. p. 72. Cohibeo, Eur. Phœn. 1203. Musgr. Rhes. 452. Heyn. Hom. 6, 264. 267. 380. ad Il. Y. 27. Brunck. Andr. 686. Tendo, Cursum dirigo, Heyn. Hom. 6, 430. Kuster. Aristoph. 65. Neutr., Versor, Brunck. 1, 182. Pro ἐλαύνω, Heyn. Hom. 5, 20. 6, 145. 208. 7, 75. ad Herod. 482. Præbeo, Musgr. Heracl. 892. Wolf. Herodian. xvii. Novi, Wakef. Trach. 318. Scio, Eur. Hipp. 1436. De Diis regionem tutantibus, ad Diod. S. 2, 410. De pondere, ad 1, 424. Commoror in, Barnes. et Musgr. Hel. 75. Opibus polleo, Valck. Phœn. p. 151. ad Herod. 447. De locis, Possideo, Græv. Lectt. Hes. 599. De amantibus, Valck. Callim. 29. Teneo, Obtineo, ad Od. I. 6. Ilgen. Hymn. 285. Tolero, Brunck. Phil. 1167. De matrimonio, ad Lucian. 1, 403. ad Herod. 726. (3, 31.) Ἔχειν i. q. εἶναι, 454. Valck. Phœn. p. 269. Musgr. Bacch. 89. Cycl. 202. Fisch. ad Anacr. 116. Ἔχω χερὸς, In manu habeo, Musgr. Hec. p. 151. Ἕξω et σχήσω conf., Heyn. Hom. 6, 380. Ἔχειν et εἶναι, Heind. ad Plat. Gorg. 216. Σχὼν et ἔχων, Brunck. Aristoph. 1, 46. Ἔχω et ἥκω, Wakef. Trach. 365. Ἔχειν et ἑλεῖν, Lennep. ad Phal. 43. ad Herod. 490. Ἔχων et ἐὼν, ad 636. Ἔχω redundat, Brunck. Aristoph. 1, 108. 158. T. H. ad Plutum p. 87. Cum inf.,

A Thom. M. 163. ad Lucian. 1, 393. De augm., ad Diod. S. 2, 532. ad Mœr. 176. Cum gen., Brunck. Aristoph. 1, 17. Œd. T. 709. Heyn. Hom. 5, 681. Cum adv. et gen., Brunck. Soph. 3, 531. ad Mœr. 43. Plut. Mor. 1, 19. Valck. Anim. ad Ammon. 143. ad Lucian. 1, 228. Toup. Emendd. 2, 118. Brunck. Œd. T. 345. 709. Bergl. Alciphr. 350. De pleonasmo inf. ἔχειν post verba dandi, Villois. ad Long. 41. Gesn. Ind. Orph. Cum participio, Eur. Cycl. 407. Med. 33. Ἔχειν τι dicuntur ea, quæ qualitatem aliquam vel finem aut effectum necessario conjunctum habent, Luzac. Exerc. 92. ubi omnino v.: Ἔχειν διά τινος, Heyn. Hom. 6, 609. γυναῖκα, 4, 472.: de adulterio, Diod. S. 2, 429.: Concumbere cum, Crus. ad Suet. 2, 323. Ἔχειν πρός τι, ad Charit. 506. Jacobs. Anth. 11, 415. Schneid. ad Xen. Œc. p. 8. περί τι, Longus 108. 268. Vill., Bast Lettre 122. ἐς, Huschk. Anal. 195. ad Diod. S. 2, 581. Fac. ad Paus. 1, 76. ad Herod. 60. 562. βέλος, Meleag. 76. et Jacobs., sed v. Bentl. ad Anacr. 146.
B σπουδῆς, τέχνης, Toup. Opusc. 2, 158. λάθρα, ἡσύχως, Brunck. ad Bacch. 805. χαλεπῶς πρός τι, Bibl. Crit. 3, 2. p. 17. σῖγα, Brunck. Phil. 258. δι' ἐπιμελείας, ad Xen. Eph. 183. Valck. Diatr. 96. εὖ, cum gen., 78. Hipp. p. 217. ad Herod. 577. 722. Musgr. Med. 284. ἐπί τινι, ad Herod. 459. 497. ἐν γαστρὶ, 391. Ἔχειν, σχεῖν, 650. Ἀτρέμα ἔχειν, ad Charit. 508. Λαγγάνω ἔχειν τι, Eur. Tro. 278. χρηστῶς ἔχειν, Boiss. Philostr. 303. Ἁβρότερον αὐτοῦ ἔχειν, Toup. Opusc. 1, 10. Τῆς ἐς — ἔχειν ὁδοῦ, 404. Πρᾴως ἔχειν ἐπί τινι, ad Xen. Eph. 178. Ἔχειν δωροῦμαι, Valck. Diatr. 236. Ἐν ἑαυτῷ ἔχειν, Zeun. ad Xen. K. Π. 196. Ἔχω σε, ad Charit. 654. ἥσυχος, ἄφοβος, Markl. Suppl. 305. T. H. ad Plutum p. 42. αἰνεῖν, Eur. Heracl. 437. 486. Οὐκ ἔχω ὅπως, Jacobs. Anim. 268. Ἔχω πόνον, κάματον, Villois. ad Long. 52. τέχνην, ad Xen. Mem. 3, 10, 1. δεξιῶς, seq. gen., T. H. ad Lucian. 1, 173. Toup. Opusc. 1, 53. ἐν δεσμοῖς, Palæph. 174. Θαυμάσας ἔχω, Miror, Phryn. Ecl. 2. Toup. Opusc. 1, 188. περάνας, Bibl.
C Crit. 2, 2. p. 41. ἐπαινέσας, pro ἐπῄνεσα, Valck. Phœn. p. 267. Hipp. p. 264. Wessel. Obs. 96. Toup. Opusc. 1, 454. Jacobs. Spec. 50. Reisk. Appar. ad Dem. 1, 481. ad Herod. 18. 444. Greg. Cor. 63. Brunck. Œd. T. 699. 731. Ant. 77. 794. 1058. Ὅπως, πῶς ἔχω, seq. gen., Abresch. Lectt. Arist. 142. ad Lucian. 1, 228. Ἔχω τι, ἔχει τι ἐμὲ, idem signif., Brunck. Œd. T. 477. ad Herod. 613. Ὡς εἶχον, Dawes. 355. ad Lucian. 2, 92. Bast Lettre 118. Καταστένουσ' ἔχεις, h. e. καταστένεις, Eur. Tro. 318. Wakef. Trach. 365. Κτείνοντες ἔχουσιν, leg. κτείναντες, Eur. Tro. 1122. 1150. Heracl. 164. 437. Hel. 420. 840. Ion. 237. 594. 627. 748. Wakef. Herc. F. 263. 412. Phil. 600. Herod. 129. 156. ad Lucian. 2, 265. Τῷ δ' ἔχεν, Il. I. 209. i. e. ὑπεῖχεν, ἐκράτει. Πεφρονημένως ἔχει μοι, Jacobs. Anim. 252. Εἶχεν εἶναι, Sylb. ad Etym. 210, 10. 226, 42. Ἔχε δὴ, Heind. ad Plat. Phædr. 193. Gorg. 44. 146. Αὐτὸς ἔχε, Casaub. ad Cycl. 269. ap. Barnes. Ἔχ' ἥσυχος, ἡσύ-
D χως, Brunck. Med. 553. Musgr. Or. 1273. Ἔχεις τι; Brunck. Aristoph. 2, 97. Toup. Opusc. 2, 210. Πάντ' ἔχεις, Fr. 231. Ὡς ἔχομεν, cum gen., Porson. Med. 22. Dionys. H. 1, 161. Ἔχεις εἰπεῖν; Heind. ad Plat. Charm. 80. Ἔχει ὅ, τι λέγοι, Plato Phædr. 280. Ἕτερος ἔχει με, Asclepiad. 16. Jacobs. Anth. 7, 253. Posidipp. 4. 5. Philodem. 4. Toup. Emendd. 1, 239. Ἔχει κάλλιστα, Valck. Adoniaz. p. 211. Καλῶς εἶχεν, ad Lucian. 1, 490. Αὐτίκα δὲ ὡς ὀργῆς εἶχε, Paus. 1, 395. ad Herod. 412. 669. Ὡς ἔχει, Munck. ad Anton. Lib. 204. Verh. Ἔχοιμ' ἂν λέγειν, Bibl. Crit. 3, 1. p. 45. Ὡς εἶχε, ad Herod. 445. Gronov. ad Arrian. 29. Confestim, Statim, ad Xen. Eph. 194. 218. Ut erat, 290. ad Diod. S. 1, 132. Ὡς ποδῶν εἶχε, ad Herod. 492. 722. Ὥσπερ εἶχε, Zeun. ad Xen. K. Π. 245. Ὕβρισμα—εἶχε—γενόμενον, pro ἦν, Herod. 220. Εἶχε ἐὸν, ad 391. Πῶς ἔχεις, seq. inf., Casaub. Athen. 1, 40. Σχήσω, Markl. Iph. p. 108. Musgr. 789. Σχέο, Heyn. Hom. 5, 722. Ἔχειν, ἔχεσθαι, Porson. Hec. p. xxxv. Ed. 2. Ἔχων, Cum,

Bast Lettre 94. Eminens, Excellens, Kuster. Aristoph. 12. Ὁ ἔχων, Markl. Iph. p. 11. Ἔχων abund., Lobeck. Aj. p. 228. Jacobs. Spec. 50. ad Herod. 156. ad Il. Ω. 280. Ilgen. Hymn. 464. Subaud., T. H. ad Lucian. Dial. 51. Τί ἔχων; Heind. ad Plat. Phædr. 218. Παίζεις ἔχων, ad Mœr. 62. Φλυαρεῖς ἔχων, 391. ubi de similibus, Toup. Opusc. 1, 252. Ληρεῖς ἔχων, Valck. ad Herod. 317. Ἥκω ἔχων, Fisch. Palæph. 154. Ἔστιν οὕτως ἔχον, Bentl. Opusc. 50. Καλῶς ἂν εἴη ἔχον, Lucian. 1, 188. Καλῶς ἔχον ἐστὶ, Plut. Mor. 1, 854. 858. Τρίτην ταύτην ἔχων ἡμέραν, Bergl. Alciphr. 345. Ἔχοντες neutraliter adhibitum pro ὄντες, Brunck. ad Poët. Gnom. 314. Οἱ ἔχοντες, Valck. Diatr. 7. Wakef. S. Cr. 2, 9. Brunck. Aj. 157. Divites, Markl. Suppl. 1108. Wakef. Alc. 57. S. Cr. 4, 145. Jacobs. Anim. 216. Anth. 11, 292. Τὰ πρός τι ἔχοντα ὀνόματα, Lesbon. 182.: Villois. ad Long. 51.: 'Cum ἔχειν a Græcis usurpatur pro Versari in aliqua re, semper conjungitur cum ἀμφὶ vel περί.' Ἔχομαι, pass., cum dat., Nicænet. 6. med., Porson. Or. p. 17. ad Dionys. H. 1, 13. Heyn. Hom. 5, 580. Paus. 1, 325. Prehendo, sic non act., Brunck. Apoll. Rh. 104. Ἔχεσθαί τινος, ad Xen. Œc. 6, 1. Toup. Opusc. 2, 92. Brunck. Œd. T. 893. Heyn. ad Apollod. 791. Pertinere ad, In censum venire alicujus, T. H. ad Plutum p. 472. Heyn. Hom. 5, 543. ἔκ τινος, ib. τινος, ἔκ τινος, Pendere a, ad Od. Λ. 345. Simon. Dial. 60. 61. 64. Boëckh. in Plat. Min. 159. 174. Heind. ad Theæt. 292. Ἔχεσθαι et σχέσθαι conf., ad Diod. S. 2, 344. 417. Cum gen., 2, 292. Dionys. H. 5, 49. Heyn. Hom. 5, 543. 6, 545. Pro ἀπέχομαι, ib. Pro κατέχ., ad Anton. Lib. 276. Verh. Ἔχεσθαι ἔργου, Bergl. Alciphr. 6. ad Il. Ξ. 129. τινὸς τῷ λόγῳ, Huschk. Anal. 23. δείματί τινος, 191. cf. Bast Lettre 188. πίστεως, ad Herod. 317. πόθῳ, μανίαις, Jacobs. Spec. 6. δαίμονι, ad Lucian. 1, 291. ὀργῇ, 313. ad Herod. 221. ἀγρυπνίᾳ, 263. τῷ γελοίῳ, ad Lucian. 1, 26. πρός τι, ad Charit. 45. 318. ἐν, Contineri, Zeun. ad Xen. K. Π. 353. γνώμης, ad Herod. 490. ἀπορίᾳ, ἐν ἀπορίᾳ, ad Herod. 736. Heind. ad Plat. Gorg. 260. Τὴν διάνοιαν ἔχομαι πρός τινι, Toup. Emendd. 1, 401. Ἐχόμενος, Sequens, Wytt. Sel. 397. Ἡ ἐχομένη ἡλικία, Ætas insequens, Ammon. 35. Ἀσεβείας ἐχόμενον, i. e. ἀσεβὲς, Toup. Opusc. 2, 234. Ἐχόμενα cum gen., Nicol. Damasc. 249. 255. Orell.; cum dat., Plato Gorg. 164. Σχόμενος, i. e. κατεχόμενος, Heyn. Hom. 6, 471. Ἐσχόμην, Porson. Hec. p. xviii. Ed. 2. ἠσχόμην barbarum, cf. Valck. Opusc. 2, 201. Σχήσομαι, Heyn. Hom. 6, 293. 479. Ἕξομαι, sensu pass., Thom. M. 853." Schæf. Mss.]

"Ἑκτέον, Habendum, Tenendum, Retinendum: " ἐλαφρῶς, Leviter ferendum." [Ἑκτέος, Aristoph. Ἀ. 259. *Ἐχόντως, Plato Philebo 39.] "Ἔγμα, " Hesychio ὀχύρωμα, στύλος: procul dubio παρὰ τὸ " ἔχειν. Eid. ἔγματα sunt τύποι." "Ἐογμὸς, Va-" rino est καθ' ἃ συνδέδεται ὁ τράχηλος: addenti, ab " ἔχω fieri primum ἐχμὸς, inde ἐογμός: sed putarim " scr. potius ἐοχμὸς vel συνεοχμός: id enim ap. Hom. " (Il. Ξ. 465.) reperitur." [Ἐχμὸς, Eust. Od. Α. p. 1411.] "Ὀκωχεύειν, Hesychio ἔχειν, συνέχειν, Ha-" bere, Continere:" [ab ὀκωχὴ, pro ὀχὴ, ut ἀνοκωχὴ, παροκωχὴ, etc. pro ἀνοχὴ, etc., cf. Buttm. A. Gr. 1, 338. et Schn. Lex. *Ὀκώχωσις, vox susp. ap. Hippocr. de Septimestr. Lib. spur. T. 1. p. 165.] "Ἔχης, di-" citur ὁ πλούσιος, Dives: παρὰ τὸ ἔχειν: ut τοὺς πέ-" νητας e contrario vocant ἀχῆνας, κατὰ στέρησιν τοῦ " ἔχειν, Etym. Synonymum Ἐχέτης, ap. Pind. ὁ " πλούσιος, Dives, Opulentus: παρὰ τὸ ἔχειν, ut *ἐρι-" σθενέτης παρὰ τὸ ἐρὶ σθένειν, Etym."

Ἕξις, ἡ, Habitus, i. e. Affectio in animo vel corpore stabilis, et a subjecto ægre mobilis, s. bona ea sit s. mala. Plato Tim. Εἰς τὸ τῆς πρώτης καὶ ἀρίστης ἀφίκοιτο εἶδος ἕξεως, i. e., Cic. interpr., Ad primam atque optimam affectionem animi pervenerit. Aristot. Eth. (2, 5.) Ἕξεις δὲ (λέγω) καθ' ἃς πρὸς τὰ πάθη ἔχομεν εὖ ἢ κακῶς: Polit. 7. Πεπονημένην ἔχειν δεῖ τὴν ἕξιν· πεπονημένην δὲ πόνοις μὴ βεβαίοις: Rhet. 1. Οἱ μὲν εἰκῇ ταῦτα δρῶσιν, οἱ δὲ διὰ συνήθειαν ἀπὸ ἕξεως. Isocr. Panath. (19.) Καταστῆσαι σφᾶς αὐτοὺς εἰς τὴν αὐτῶν

A ἕξιν, ἐξ ἧς περ ἐξέπεσον. In corpore quoque dicitur; id enim, quod est ἐν δυσλύτῳ διαθέσει, s. sanitas, s. morbus s. aliud quodlibet, καθ' ἕξιν διακεῖσθαι dicitur, ut tradit Gorr. e Gal. Meth. Med. 2. addens, contrarium esse τῷ κατὰ σχέσιν, ἐν σχέσει, i. significanti q. simpl. ἐν τῇ διαθέσει. Apud Gal. itidem ἕξις definitur πνεῦμα συνέχον καὶ συγκρατοῦν τὰ μέρη. Hippocr. vero de Victu M. A. ἕξιν vocavit etiam αὐτοῦ τοῦ σώματος τὴν κατασκευὴν, Ipsius corporis constitutionem, per quam vel raro aut denso corpore, vel gracili aut obeso, vel aliter quis dicitur, ut idem Gorr. e Gal. Comm. 2. annotat: adjiciens, eand. tamen ab eod. Hippocr. σχέσιν etiam in l. de Artic. appellari, duo hæc nomina confundente. Habitudinem corporis Lat. dicunt. Addit idem Gorr. quamvis Gal. de Arte Med. scripserit totius corporis habitum de iis maxime partibus dici, quæ primæ intuentibus objiciuntur, cujusmodi sunt musculi ossa omnia cingentes, e simplici primaque carne et fibris, quas ipsa convestit, constantes, quod quidem non
B est aliud quam ipsa κατασκευὴ τοῦ σώματος, cui proprie competit raritas, densitas, gracilitas, et obesitas, eund. tamen proculdubio intellexisse, dici et de aliis partibus, licet oculis non obviis, quæ habitus nomine comprehendantur: cujusmodi sunt omnia interna viscera, cor, pulmones, ventriculus, jecur, lien, renes, et reliqua omnia præter contenta et impetum facientia: esseque in hac signif. accipienda quæ dicuntur a Medicis, febres intermittentes gigni humoribus in habitu corporis putrentibus. Ἕξις ap. Hippocr. ἐν τῷ κατ' Ἰητρεῖον, signif. etiam τὴν ἐν τῷ μετὰ τὴν ἐπίδεσιν καιρῷ κατάστασιν τῶν ἐπιδεδεμένων, h. e. Post deligationis tempus, membrorum deligatorum collocationem, Gorr. e Gal. Comm. 3. A Philone de Mundo tribuitur etiam lapidibus, qua sc. ut firmissimo vinculo contineantur: dicit autem eam esse πνευματικὸν τόνον, δεσμὸν οὐκ ἄρρηκτον, ἀλλὰ μόνον δυσδιάλυτον, Tenorem spiritualem, vinculumque fracturæ non immune, tametsi ægre sit solubile. In eod. l. aliquanto ante, tradit esse πνεῦμα ἀναστρέφον ἐφ'
C ἑαυτό: incipientem enim a mediis, in extrema tendi: cumque supremam attigerit superficiem, reflecti rursus, quoad eod. loci pervenerit, unde primum profectus erat. || Facultas, Philo V. M. 3. dicit τελειοτάτῳ ἡγεμόνι quatuor inesse oportere, βασιλείαν, νομοθετικὴν ἕξιν, ἱερωσύνην, προφητείαν, Legislationis facultatem, Turn. Plut. tamen (7, 743.) inter δύναμιν et ἕξιν distinguit, cum tria hæc περὶ τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν dicit, δύναμιν, πάθος, ἕξιν: sicut Aristot. quoque Eth. 2, 5. inter δυνάμεις et ἕξεις discernit. Definitur autem ἕξις ibi a Plut. ἰσχὺς καὶ κατασκευὴ τῆς περὶ τὸ ἄλογον δυνάμεως ἐξ ἔθους ἐγγινομένη. Ἑξείδιον, SIVE Ἑξίδιον, dimin. ab ἕξις. Etym. tradit ἑξείδιον fieri a gen. ἕξεως, at ἑξίδιον ab ἕξιος: [omnino v. Spohn. de Extr. Odyss. Parte 130.] Ἑκτικὸς, In habitu positus, Habitu comparatus. Ἑ. πυρετὸς, Febris hectica: inde dicta, quod non tam corporis habitum occupet, seu, ut Actuar. tradit, in habitum cordis recipiatur, quam quod ἐν τῇ ἕξει sit, ut aliæ febres in σχέσει: est n. solutu curatuque difficillima.
D Et ἑ. σφυγμὸς, Hecticus pulsus, Species inæqualis pulsus in una pulsatione et diversis arteriæ partibus, confinis formicanti, qui Græcis μυρμηκίζων dicitur; sed eo adhuc minor: phthisi, empyemati, et febri hecticæ proprius. Gorr. || Etiam Qui hectica febri laborat, Gal. [Arrian. Ep. 2, 78.] Ἑκτικῶς, q. d. Habitualiter, Plut. (9, 202.) Μηδ' εἰς ἔπαινον αὐτοῦ τιθέσθω τὸ ἑ., ἢ τεχνικῶς, ἢ διαιρετικῶς. Basil. Epist. Ἑ. πρὸς ἀρετὴν διάκειμαι, Ad habitum usque in virtute provectus sum.

[* " Αὐτοεξία, vox a Valesio ex ingenio conficta, pro qua εὐταξία restituimus, 32, 11, 8." Lex. Polyb.] " Δυσέκτων, Suid. affert pro δυσγνώμων: qua expos. " nescio quid sibi velit: δύσεκτος enim esset ὁ δυσκά-" θεκτος."

Εὐεξία, Bonus habitus, Bona corporis habitudo, ut Auctor ad Herenn. loquitur. ἡ ἀκρότης τῆς ὑγείας, Suid., est n.: aliquid amplius quam sanitas, s. τῆς ὑγιεινῆς ἕξεως ἡ τελειότης, Perfectissima et absolutissima sanitas: quam sequuntur necessario, bona

omnium partium temperies, actionum robur, euchymia, et præterea sanguinis, carnis totiusque corporeæ molis symmetria: et quia species ἕξεως est, constantius in corpore perseverat: et hæc est ἡ ἁπλῶς εὐεξία, deprehenditurque in optima corporis constitutione. Est vero et quædam ἡ μετὰ προσθήκης εὐεξία, quam habent singulæ corporum naturæ propriam et in comparatione dictam: ea autem est, quæ a priore illa deficit, modo nondum vitiosa sit: tunc enim non simpl., sed hujus vel illius εὐεξία dicitur, quemadmodum ἡ τῶν ἀθλητῶν εὐεξία: ut inter alia Gorr. annotat. Aristot. Eth. 5, 1. Εἰ γάρ ἐστιν ἡ εὐεξία πυκνότης σαρκὸς, ἀνάγκη καὶ τὴν καχεξίαν εἶναι μανότητα σαρκός. Philo V. M. 3. Πρός τε ἰσχὺν καὶ εὐεξίαν ἐπιδιδοὺς, Ad habitus bonitatem proficiebat. Herodian. 6, (3, 2.) Σώματος εὐεξίᾳ καὶ ἡλικίας ἀκμῇ, Habitudine corporis et ætatis vigore. Theoph. Simocat. Ep. 52. Διὰ τὴν ἐς ἄκρον εὐεξίαν πρὸς τὴν ἐναντίαν διάθεσιν μεταπίπτουσι. Εὔεξος, ὁ, ἡ, Qui est corpore bene habito, Habitior, Qui bona corporis habitudine præditus est, εὐφυὴς, Hes. [* " Εὐεξὴς, Const. Manass. Chron. p. 3." Boiss. Mss.] Εὐέκτης, Qui est corpore bene habito, bona corporis habitudine est, Diog. L. de Socr. Ἐπεμελεῖτο δὲ σωμασκίας, καὶ ἦν εὐέκτης. [Polyb. 3, 88, 2. * " Εὐεκτηρία, Valck. Anim. ad Ammon. 124." Schæf. Mss.] Εὐεκτὸς, Qui bene habito corpore est, Strenuus, VV. LL. e Plat. [Ad Greg. Cor. 922. * Εὐεκτῶς, Schol. Il. K. 577.] Εὐεκτικὸς, (ἡ, ὸν,) itidem Qui bona habitudine est, Aristot. Τὰ δὲ ἀκρωτήρια τοῦ σώματος ἰσχυρώτερα καὶ λιπαρώτερα καὶ εὐεκτικώτερα τοῦ ἄῤῥενος, Habitiora sunt: Idem, Σὰρξ ὑγροτέρα καὶ ἁπαλωτέρα, οὐκ εὐεκτικὴ σφόδρα οὐδὲ πιμελώδης: de Gen. Anim. 1. Εὐεκτικοὶ ὄντες καὶ γενόμενοι πολύσαρκοι: Eth. 5, (11.) loquens de ἀδικεῖσθαι et ἀδικεῖν, addit, Τὸ μὲν, γὰρ ἔλαττον, τὸ δὲ, πλεῖον ἔχειν ἐστὶ τοῦ μέσου· ὥσπερ ὑγιεινὸν μὲν ἐν ἰατρικῇ, εὐεκτικὸν δὲ ἐν γυμναστικῇ: ut εὐεκτικοὶ dicantur Qui corpore sunt bene habito et bene curato more athletarum. Unde et Plaut. Pugilice atque athletice valere, Pancratice atque athletice valere. Terent. Eun. dicit, Si qua habitior paulo, pugilem esse aiunt. Gell. Equum nimis strigosum et male habitum, sed equitem ejus uberrimum et habitissimum viderunt. || Bonæ habitudinis in corpore efficiens, seu, ut Bud. interpr., Bonæ valetudinis efficiens, Aristot. Eth. (5, 1.) Καὶ τὸ εὐεκτικὸν τὸ ποιητικὸν πυκνότητος ἐν τῇ σαρκί: 6. Τὰ ὑγιεινὰ καὶ τὰ εὐεκτικά. Quibus addit Bud. et hoc ex Alex. Εὐεκτικὸς, εὐεξίας ποιητικὸς, ut ὑγιεινὸς ὑγιείας. " Εὐεκτι-" κῶς, Corpore bene habito, Firmo corporis habitu: " σχετικῶς, Suid." Εὐεκτέω, Sum corpore bene habito, Bona corporis habitudine sum, opp. τῷ καταμαραίνομαι. Ceb. in Tab. Ὁρᾷς γυναῖκας δύο ἑστηκυίας ἐπὶ τῆς πέτρας λιπαρὰς καὶ εὐεκτούσας τῷ σώματι; Utitur et Basil. sæpe. [" Toup. Opusc. 1, 219." Schæf. Mss.] " Εὐεικτεῖ, Hes. affert pro εὐρωστεῖ, ὑγιαίνει. " Quo signif. alioqui εὐεκτεῖ dicitur, παρὰ τὸ εὖ " ἔχειν." [* Εὐεκτία, i. q. εὐεξία, Archytas Stobæi ap. Gale p. 675.]

Καχεξία, ἡ, Malus habitus, Mala corporis habitudo, i. e. Solidarum corporis partium depravatio, qua alimentum omne corrumpunt, Gorr. Est vero aliquid minus quam morbus. Morbus enim omnis, καχεξία est, at non versa vice: ut docet Suid. in Εὐεξία. Plut. (6, 6.) Ποία δὲ σώματος ἰσχὺς οὐκ ἐξαμβλοῦται καὶ καταφθίνει, δι' ἀμέλειαν καὶ τρυφὴν καὶ κ.; Celsus 3, 22. dicit Malus corporis habitus alimenta corrumpens. P. Ægin. 3, 47. Τὴν ἀρχὴν τῶν ὑδρωπικῶν παθῶν κ. καλεῖν εἰώθαμεν. Metaph. ad animum quoque transfertur. Diphil. ap. Athen. (254.) Νῦν δὲ καὶ κ. τις Ὑποδέδυκε τοὺς ὄχλους, Αἱ κρίσεις θ' ἡμῶν νοσοῦσι, Mala mens, Mala mentis habitudo: ut dicitur bona s. mala corporis habitudo. Polyb. (5, 87, 3.) Ὑπὸ τῆς συνήθους ἐν τῷ βίῳ ῥαθυμίας καὶ κ., Propter consuetam vitæ socordiam, et morum depravationem, vitiositatemque animi, VV. LL. [* Κακοεξία, i. q. κακοήθεια, Sirac. 19, 5. Schleusn. Lex. in V. T.] Καχέκτης, ET Κάχεκτος, ὁ, ἡ, Male habitus, Cachectes, Bud. e Gal. et Diosc. Apud Latinos Plin. h. v. retinuit, cum ait 28, 9. Phthisici, syntecticique et cachectæ. Metaph. quoque usurpatur, ut καχεξία,

A pro Homine malæ mentis, Turbulento et seditioso. Bud. e Polyb. 1, (68, 10.) p. 17. Διὰ τὸ πολλοὺς κ. καὶ στασιώδεις ἐν αὐτοῖς ὑπάρχειν: 2. in fine, Ὁρῶν αὐτοὺς κ. ὄντας καὶ κινητικούς: [cf. 1, 9, 3. * Κακόεκτος, Polemon Physiogn. 1, 20. p. 272.] Καχεκτικὸς, Mala habitudine laborans, Malo habitui obnoxius, Gal. κ. Τόπ. 4. affectiones oculorum ad malum habitum perductas vocat διαθέσεις καχεκτικὰς ὀφθαλμῶν. Et καχεκτικοὶ, Quorum corpus macie conficitur, Bud., citans Plin. 32, 6. Notandum tamen quemadmodum εὐεκτὸς dicitur etiam Qui vim habet procreandi bonam corporis habitudinem, similiter fortasse alicubi et hoc posse exponi. Καχεκτέω, Malo corporis habitu laboro, Mala sum corporis habitudine, Polyb. (29, 6, 14.) de Perseo, Ἐξελύετο τῇ ψυχῇ, καθάπερ οἱ καχεκτοῦντες τῶν ἀθλητῶν, i. e. κακῶς τὴν ἕξιν διατιθέμενοι, ut Suid. h. l. citans exp. Idem Suid. dicit, Τοὺς μὲν νοσοῦντας πάντας καχεκτεῖν, οὐ πάντας δὲ τοὺς καχεκτοῦντας καὶ νοσεῖν ἤδη. [* Καχέκτημα, Nicet. Annal. 1, 10.]

B [* Μειονέκτης, Anonym. post Andronicum de Passion. p. 756.] Μειονεκτέω, Minus habeo, Minorem partem s. portionem habeo, Xen. Ἱέρ. (4, 1.) p. 530. Ἀλλὰ μὴν καὶ πίστεως ὅστις ἐλάχιστον μετέχει, πῶς οὐχὶ μεγάλου ἀγαθοῦ μειονεκτεῖ; Atqui is, cui minimum habetur fidei, nonne is magni boni minorem partem habet s. capit? q. d. Nonne is magni boni minimum est particeps? Synes. Ep. 66. Πλεονεκτεῖν μὲν πόνοις, μειονεκτεῖν δὲ τιμῶν. Interdum pro Deteriore sum conditione: ut ap. Eund. de Insomn. Ὡς ταύτῃ μειονεκτῶν τοῦ πλουσίου. Sic et Xen. utitur, ei opponens πλεονεκτεῖν. Bud. Comm. 858. Sed h. l., Ὥστε καὶ τῷ χρόνῳ τῆς ἐδωδῆς [ἡδονῆς] μειονεκτεῖ κ.τ.λ., qui Luciano ibi ascribitur, Xen. est in Hier. (1, 19.) p. 527. meæ Edit. Μειονέκτημα, ET Μειονεξία, Deterior conditio, Xen. K. Π. 2, (1, 12.) p. 26. Ὅτι ἑώρων ἀλλήλους ὁμοίως τρεφομένους· καὶ οὐκ ἐνῆν πρόφασις μειονεξίας, ὥστε ὑφίεσθαί τινα κ. τ. λ. Ubi Philelphus non male videtur reddidisse μειονεξίαν, Minus bene tractari. At μειονέκτημα est quod Gallice di-

C citur Désavantage. Ceterum μειονεξία et πλεονεξία post Μειονεκτεῖν et Πλεονεκτεῖν ponenda censui, non contra, sicut in præced. εὐεξία et καχεξία præcedunt εὐεκτεῖν et καχεκτεῖν: quia εὐεκτεῖν dicitur, qui habet εὐεξίαν, et καχεκτεῖν, qui habet καχεξίαν: quod de μειονεκτεῖν et πλεονεκτεῖν nisi alio respectu dici non potest. Adde quod εὐεξία et καχεξία nominis ἕξις signif. inclusam habent. " Μειέκτημα, affertur pro " Partes inferiores, Deterior conditio: et Μειεκτῶ " pro Posteriores partes fero: sed id potius μειονέ-" κτημα dicitur et μειονεκτῶ."

[* Ὀλιγεκτέω, Theol. Arithm. p. 29. * Ὀλιγοεξία, Nicom. Arithm. 1. p. 87. ubi * ὀλιγεξία quidam Cod.]

Πλεονεκτέω, Plus habeo, Ampliorem partem s. portionem habeo, aut majorem, Thuc. 6. p. 211. Τῶν δ' ὠφελίμων οὐ πλεονεκτεῖ μόνον, ἀλλὰ καὶ ξύμπαν ἀφελομένη ἔχει, Plus commodorum habet, s. percipit. Sic Πλεονεκτῶ τῆς τιμῆς, Aristot. Dicitur etiam πλεονεκτῶ τι σοῦ ἔν τινι: Plato de Rep. 1. Ἐν ἐδωδῇ

D ἢ πόσει δοκεῖ τι ἰατρικὸς ἰατρικοῦ πλεονεκτεῖν ἢ ἀνδρὸς ἢ πράγματος. Invenitur item πλεονεκτῶ τουτό σου, eod. modo, quo diceretur πλέον ἔχω τουτό σου, pro Habeo istud plusquam tu; In hoc sum te superior; In hoc conditio mea melior est tua; In hoc superiore sum conditione, Philostr. Πλ. τοῦτο τῶν ἀνθρώπων οἱ θεοί. Sic Isocr. Οἱ γὰρ δίκαιοι εἰ μηδὲν ἄλλο τῶν ἀδίκων πλ. Synes. autem dixit cum gen. quidem personæ, sed dat. rei, Πλ. οἱ χρηστοὶ τῶν πονηρῶν ταῖς ἀγαθαῖς ἐλπίσι. Sed et cum dat. rei solo: ut Xen. K. Π. 2, (2, 12.) Τιμαῖς καὶ δώροις πλεονεκτεῖν, cui opp. τῶν ἴσων τυγχάνειν, ἰσομοιρεῖν, Plus honorum et munerum consequi, accipere. Quidam autem vertunt, Honoribus et muneribus alios antecellere; sed malim Superiorem esse. Quæ interpr. melius etiam convenit huic Ejusd. loco K. Π. 7, (1, 17.) Ἐπλεονέκτουν μέντοι οἱ Αἰγύπτιοι καὶ πλήθει καὶ τοῖς ὅπλοις. Interdum vero dicitur cum solo gen. personæ itidem pro Superiorem esse, Superiora omnia, aut priores, habere; Conditione meliore aut commodiore esse, Cic. qui etiam dicit In superiori condi-

tione positum esse: ut contra πλεονεκτεῖσθαι pass. est Omnia habere inferiora: de quo et infra dicetur, in altera verbi πλεονεκτῶ signif. Item πλεονεκτεῖν ἀξιῶ ap. Aristot. Primas partes in Rep. mihi vindico. At vero ap. Herodian. 1, (5, 6.) Οὐδὲ γὰρ — πλεονεκτεῖν ὑμῶν ἠξίουν, Polit. Neque enim ego me superiorem vobis unquam gessi. Cic. autem hæc omnia Plat. verba, Πλεονεκτεῖν τῶν ἄλλων περὶ τὸν πόλεμον, reddidit uno Lat. Vincere, 125. Cic. Lex. || Sed et pro Vincere, i. e. Antecellere, s. Anteire, Præstare, sæpe accipitur: Isocr. Evag. (3.) Τοσοῦτον πλεονεκτούσης τῆς ποιήσεως. Sic Πλεονεκτεῖ τῆς Ἑλένης, Philostr. || In malum etiam s. malam partem dicitur, et hoc est, quod Bud. intelligit, cum scribit πλεονεκτεῖν dici etiam eum, cui plus incommodi accidit, Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Πλεονεκτεῖν τοῦ ψύχους καὶ τῶν πόνων, ubi alioqui suam illam primam signif. retinet; est enim Plus frigoris et plus laborum habere, i. e. tolerare. || Fraudo, ut sc. solent, qui plus habendi quam alii cupidi sunt, Bud. 858. e Plat. Hac certe in signif. Paul. acc. jungit, 2 Cor. 7, 2. Οὐδένα ἐπλεονεκτήσαμεν: quod redditur Neminem expilavimus. Perinde est autem ac si dicas, Nemini quicquam plus habendi desiderio, i. e. avaritia, eripuimus; Neminem per avaritiam fraudavimus ulla re. Quidam etiam vertunt, Neminem per avaritiam circumscripsimus. Sed et acc. rei addidit 12, (18.) Μή τι ἐπλεονέκτησεν ὑμᾶς Τίτος; Scio tamen vulgo μήτι conjunctim legi; sed mihi altera lectio magis placet. Apud Eund. tamen, ejusd. Ep. 2, (10.) Ἵνα μὴ πλεονεκτηθῶμεν ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ, accipitur potius pro Circumveniamur quam pro Fraudemur: licet alioqui Circumvenire dicantur et qui fraudant. Quidam autem annot. πλεονεκτεῖσθαι esse proprie In sortitione vel distributione ab alio potiores partes sibi vindicante et suam conditionem meliorem faciente, justa parte et portione privari. Sed ego potius credo πλεονεκτεῖσθαι in prima signif. dici generaliter eum, cui ὁ πλεονεκτῶν injuriam facit, fraudando sc. circumscribendo, aliisque modis hujusmodi. [* Πλεονεκτητέον, Plato Gorg. 1, 490.] Πλεονέκτημα, Commoditas, quam quis præ aliis consequitur, Adjumentum, quod habet aliquis præ aliis, Superiores partes, Melior conditio, Dem. (245.) Πλ.—μέγα ὑπῆρξε Φιλίππῳ: pro quo dicitur et προτέρημα. Apud Eund. (124.) legitur πλεονεκτήματα πρὸς πόλεμον, sicut Xen. (Ἱππαρχ. 5, 11.) Τὰ ἐν τοῖς πολέμοις πλ.: sed πρὸς πόλεμον et τὰ ἐν τοῖς πολέμοις diverso sensu dicuntur. Alicubi vertitur etiam Prærogativa. Hermog. Τῆς φύσεως πλ. dixit, eodemque modo Philo φυσικὰ πλ. Hoc certe constat, ut et alias dixi, πλεονέκτημα id plane esse, quod Gall. dicitur Avantage, sicut μειονέκτημα alicubi Désavantage. || Fraudatio, s. potius, Quod fit ad fraudandum aliquem, circumveniendum; Id, in quo fraudatur aliquis. Dem. (1490.) Ἥπερ ἐστὶν ὡς ἀληθῶς τῶν μὲν πλ. καὶ τῶν περὶ ταῦτα σοφισμάτων ἔξω, Ut et procul ab omni iniquitate absit quæstuosaque versutia, Bud. [* Ἀπλεονέκτητος, Clem. Alex. Str. 5. p. 560. Hermes Pœmand. p. 9.] Πλεονέκτης vel Πλεονεκτικὸς, Fraudator et circumscriptor, Alieni avidus. Apud Paul. redditur Avarus: illo præsertim l., ubi πλεονέκτην esse dicit εἰδωλολάτρην, ad Eph. 5, 5. sicut ad Col. 3, (5.) πλεονεξίαν ait esse εἰδωλολατρείαν. Reperitur autem et πλεονεκτίστατος ap. Xen. (Ἀπ. 1, 2, 12.) Ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ πλ. τε καὶ βιαιότατος ἐγένετο. Ubi sunt qui vertunt Rapacissimus; sed videmus a Paulo cum πλεονέκτης poni etiam ἅρπαξ. Πλεονεκτικὸς autem Aristoteli est etiam Violentus et tyrannicus, Bud. [Πλεονέκτης, Xen. K. Π. 1, 6, 19. Πλεονεκτικὸς, Demosth. 777.] Πλεονεκτικῶς, Lucian. (1, 779.) More eorum, qui fraudant, et circumveniunt. Πλεονεξία, i. q. πλεονέκτημα, Isocr. Nicocle (6.) αἱ ἐν τῷ πολέμῳ πλεονεξίαι sunt Conditiones præstantiores, Præcipua commoda, Bud. 858. || Plus habendi aviditas inexhausta, Alienum usurpandi cupiditas, Thuc. 3. Οἵ τε μὴ ἐπὶ πλ., ἀπὸ ἴσου δὲ μάλιστα ἐπιόντες, Xen. (Ἀπ. 1, 6, 12.) Οὐκ ἐξαπατᾷς ἐπὶ πλ. Sæpe redditur Avaritia: ut Synes. Ὑπὸ στρατιωτικῆς ἀταξίας, καὶ τῆς τῶν ταξιαρχῶν πλ. Atque ita sæpe redditur in Pauli Epist.: ap. quem tamen, 2 Cor. 9, 5. Οὕτως ὡς εὐλογίαν, καὶ μὴ ὥσπερ πλ., Fraudationem, Spoliationem, Erasm.; sed malo cum Beza per quandam metalepseως formam intelligi Quod tanquam ab avaro extortum est. [* Ἀντιπλεονεκτέω, Isid. Pelus. Ep. 5. p. 380. * Καταπλεονεκτέω, Hippocr. de Dec. Hab. s. 6.]

[* "Ἐχεκήλην, ad Hes. 1, 1560. n. 28. * Ἐχεκτέανος, Rhian. Fr. 1, 2. p. 475." Boiss. Mss. * Ἐχέπικρος, Eust. Il. A. p. 32.] "Ἐχεσαμία, auctore "Hes. dicitur ὅτε θέρους ὄντος ψεκάσῃ ἢ βροντήσῃ. "Ἐχέσαρκος, Carni s. cuti adhærens. Athen. (590.) "tradit Phrynem meretricem non facile fuisse nu- "dam videre, quoniam ἐχέσαρκον χιτώνιον ἠμπείχετο, "καὶ τοῖς δημοσίοις οὐκ ἐχρῆτο βαλανείοις." [* Ἐχέστονος, Theocr. 25, 213.] "Ἐχέτρωσις, Galeno Lex. "Hippocr. ἡ λευκὴ βρυωνία, Bryonia alba. Legitur "autem Γυναικ. l. 1. et περὶ Γυναικ. Φύσ. Ἐχέ- "φρων, Animi compos, Cordatus, Prudens: ἔμφρων, "συνετὸς, σώφρων. Od. N. (332.) ἀγχίνοος καὶ ἐχέ- "φρων. Il. I. (341.) ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων. Od. Δ. "(111.) ἐχέφρων Πηνελοπείη. Nonn. ἐχέφρονα pro "Eo usurpare dicitur qui mentem reprimit et cohi- "bet." [* "Ἐχεφρόνως, Diod. S. 2, 28." Schæf. Mss.] "Inde Ἐχεφροσύνη, ἡ, Prudentia, Mens cordata, "Epigr." [Anal. 3, 92.] "Et Ἐχεφρονέω, Prudens "et cordatus sum, Sapio, Epigr." [Anal. 3, 46.]

"Ἀστίοχος, Vas rotundum quod infusa pice, sul- "phure et stuppa injectoque igne ejaculabantur, et "sic obvia quæque inflammabant, ut tradit Hes. qui "et Lapidis genus esse dicit, lignique aridi pice "infecti." "Δίωχος, Eid. est δίφρος δυνάμενος δύο "χωρεῖν, Vehiculum quo duo vehi possunt. Apud "Etym. vero scriptum διώχης, diciturque esse δίφρος "ἅρματος ὁ δύο οἷος ἔχειν: nisi potius scr. ὀχεῖν." [* Εὔοχος, Hippocr. 808.]

Κακουχέω, Male tracto. Et quod Lat. ad verbum, Male habeo aliquem. Damasc. 116. e libro Sapientiæ, Θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι. Hæc Bud. Κακουχοῦμαι Eid. est Ægritudine animi morior et enectus sum, Despondeo animum, Plut. (6, 436.) Ὥστε πρὶν ἀπώσασθαι τὰ πένθη, κακουχουμένους τελευτῆσαι τὸν βίον, Conflictatos, Tabescentes luctu, Bud. At VV. LL. κακουχέω pro κακοπαθῶ s. κακὰ πάσχω citant e Thuc., ut sit i. q. Ciceroni malum habere, et Quintiliano Malo affligi, s. Malis premi; sed nullum testimonium proferunt. Συγκακουχοῦμαι, Una conflictor malis, affligor, Bas. in Hexaëm. de Mose, Εἵλετο συγκακουχεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ ἢ πρόσκαιρον ἔχειν ἁμαρτίας ἀπόλαυσιν. Κακουχία, nisi forte quis præcedere hoc nomen putet, Mala tractatio, Bud. in h. Theanus Epist. l. Ἔνιαι δὲ κέρδος τὸ ἀκερδέστατον ἡγοῦνται, τὴν τῶν θεραπαινῶν κ., βαρυνόμεναι μὲν τοῖς ἔργοις, ὑποστελλόμεναι δὲ τῶν ἐπιτηδείων. Sic Polyb. (3, 79, 6.) Ἄπειροι τῆς τοιαύτης κ. Plut. autem plur. usus est (6, 447.) Μάτην αὐτοὺς καταικισάμενοι ταῖς κ. Hes. vult inter alia signif. ἀθεραπευσίαν, Cultum corporis neglectum. [Æsch. S. c. Th. 670.] "Καροῦχος, Hesychio est εὐχερὴς, εὔκολος, Facilis." "Κενοῦχος affertur pro Crumena, βαλλάντιον: sed "sine exemplo." [* Κοιλιούχιον, Theophr. Char. 18.] "Μονουχία affertur pro Cælibatus," [e Suida et Phot.]

Ἀχὴν, Pauper, Nihil habens, q. d. ἀεχήν. [Theocr. 16, 33.] Apud Suid. vero scribitur Ἄχην accentu in penult. retracto: et ἄχηνες ap. Eund. οἱ μηδὲν ἔχοντες. Aliam etym. affert Hes., ὅτι τὰ κενὰ ἠχεῖ. "Ἀεχῆνες, Eid. sunt πένητες, Pauperes, Inopes: "vel παρὰ τὸ οὐδὲν ἔχειν, Quod nihil habeant s. "possideant: vel παρὰ τὸ ἀεὶ χαίνειν, Quod semper "hiante ore appetant opes." "Ἀκτῆνες, Etymologo "et Lex. meo vet. πένητες, ἠργηκότες." Ἀχηνία, Inopia, Penuria, ἀπορία, Suid. ex Aristoph. Amphiarao, Νόσῳ βιασθεὶς ἢ φίλων ἀχηνίᾳ. [Æsch. Ag. 429. Cho. 298.] Apud Hes. vero est et Ἀχήνια, ἄπορα, quasi ab Ἀχήνιος adjective sumto. Pro ἀχὴν vero s. ἄχην ap. Suid. est etiam Ἄχης, idem signif., Pauper, πένης. "Ἠχῆνες, Hesychio κενοὶ, πτωχοὶ, "Inanes, Mendici: forsan pro ἀεχῆνες, qui sunt οἱ "μηδὲν ἔχοντες." "Ἠχάνω, Suidæ πτωχεύω, Mendico, Mendicus sum." [* Ἠχανία, Anal. 3, 77. al,

ἠπανία.] " Ἠπανᾷ, et Ἠπανεῖ, Hes. affert pro ἀπορεῖ, σπανίζει, ἀμηχανεῖ: NECNON Ἠπανία pro ἀπορία, ἀμηχανία, Angustiæ, Inopia."

" "Εκτορες, Hesychio πάσσαλοι ἐν ῥυμῷ, Clavi lignei s. Paxilli temonis." " "Εστωρ, ορος, ὁ, Clavus temonis, i. e. Clavus ille s. Paxillus qui per jugum in temonem defigitur, et circa quem subjugia lora volvuntur. Il. Ω. (272.) Ἐκ δ' ἔφερον ζυγόδεσμον ἅμα ζυγῷ ἐννεάπηχυν· Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκαν ἐυξέστῳ ἐπὶ ῥυμῷ, Πέζῃ ἐπὶ πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρίκον ἕστορι βάλλον. Ubi Schol. quoque exp. τῷ ἐνιεμένῳ πασσάλῳ κατὰ τοῦ ῥυμοῦ τοῦ ζυγοῦ: sed annotans, quosdam scribere ἕκτορι," [οἷον ἐχέτορι.] " Quæ scriptura non male quadrat: retinetur enim eo clavo jugum ne excidat, utpote per eum temoni affixum, retinentibus simul subjugiis loris circum eum volutis. Itidem Aristobulus ap. Plut. Alexandro (18.) de nodo Gordio loquens, dicit Πάνυ ῥᾳδίαν αὐτῷ τὴν λύσιν γενέσθαι, ἐξελόντι τοῦ ῥυμοῦ τὸν ἕστορα καλούμενον, ᾧ συνεῖχε τὸ ζυγόδεσμον." ["Εκτωρ, Lycophr. 100. Lucian. 5, 193. "Εστωρ τοῦ ῥυμοῦ, Arrian. Anab. 2, 3, 13.]

¶ Σχῆμα, Habitus. Redditur tamen et aliis nominibus sæpe, ut mox docebo; sed ab hac interpr. incepi, quod σχῆμα eod. modo dicatur ab ἔχω, aut certe σχέω inusitato pro ἔχω, quo Habitus ab Habeo. Quam late autem utrumque extendatur, e seqq. patebit exemplis. Xen. K. Π. 5, (1, 2,) Καίπερ ἐν ταπεινῷ σχ. ἑστηκυῖα, Quamvis in humili esset habitu. Sed magis Lat., Quamvis humilis esset ejus habitus. Sic autem vicissim dixit Liv. Cetero habitu se augustiorem fecit. Herodian. 1, (13, 2.) Οὐδὲν ἄλλο ἢ πένθους σχῆμα δείξασα, Ac plane in lugubrem habitum deformata, Polit.: 1, (9, 7.) Ἀνὴρ φιλοσόφου φέρων σχῆμα, Philosophi habitu: 3, (11, 2.) Σχῆμά τε, ᾧ προῄει, reddit, Habitus, quo in publicum prodibat. Idem vero σχῆμα ἐσθῆτος dixit 5, (5, 4.) sicut Virg. Æn. 8, 722. incedunt victæ longo ordine gentes, Quam variæ linguis, habitu tam vestis et armis. Ubi tamen Vestis et pro Vestitu accipi potest, cum in illo Herodiani l. ἐσθὴς Vestimentum signif. Huc pertinet σχῆμα, quod redditur Cultus. Herodian. 7, (6, 1.) Ἤδη φέρων βασιλέως ὄνομα καὶ σχῆμα, Nomen imperatoris jam cultumque gerens, Polit.: (1, 15, 15.) Καθυβρίζοντα δὲ τὸ ἀξίωμα αἰσχίστῳ καὶ μεμιασμένῳ σχήματι, Sed amplissimam dignitatem turpissimo fœdissimoque cultu contaminare. || Sæpe etiam σχῆμα, quod a Lat. et Habitus oris et Gestus appellatur, a Gallis Maintien et Contenance, quæ itidem a Tenere, quod est ἔχειν, deducta esse constat. Eur. Med. (1071.) Ὦ φιλτάτη χείρ, φίλτατον δέ μοι στόμα, Καὶ σχῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων. Dem. (537.) Τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ. Ibid. Λυπεῖσθαι τὴν σὴν θρασύτητα καὶ φωνὴν καὶ τὸ σὸν σχῆμα θεωροῦντας. Aristoph. Σφ. (1170.) Ἰδού· θεῶ τὸ σχῆμα, καὶ σκέψαι μ' ὅτῳ Μάλιστ' ἔοικα τὴν βάδισιν τῶν πλουσίων. Ut autem ibi βάδισμα subjungitur τῷ σχήματι, sic etiam a Luciano p. 20(=1, 170.) Οὗτος ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλής, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολήν, ubi tamen Erasm. vertit simpl. Habitu. Idem Lucian. (1, 367.) Ὁ σεμνὸς δὲ οὗτος, ἀπό γε τοῦ σχ. Atque ut hic dixit aliquem esse σεμνὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος, sic etiam dicitur σχῆμα σεμνόν, ὀγκῶδες. Sunt autem qui huc referant illud ταπεινὸν σχ. Xen. paulo ante allatum, quod tamen latius extendi puto, ut docui. Sed nonnunquam σχῆμα redditur et Persona, quod huc pertinentem signif. habet: Horat. Personamque feret non inconcinnus utramque. Quinetiam Speciem oris Lat. dicunt, sicut Habitum oris, quod Gr. σχῆμα. || Pro Species de aliis etiam rebus dictum: Ἐν σχήματι νοσοῦντος, Herodian. (4, 2, 4.) Bud. vertit Specie ægrotantis, (6, 5, 22.) ἐν σχ. πολιορκίας, In speciem obsidionis: (4, 2, 6.) σχῆμα παρέχειν λυπουμένου, Speciem præbere hominis mœsti. Interdum vero et alteram nominis Species signif. habet: unde etiam redditur alicubi Color et species, ut Cic. dicit ap. Bud. 492. Sed etiam colorem et speciem pristinam civitatis amisimus, item Species et prætextus: ut Plut. Galba, Ἀρνήσεως σχῆμα τὴν

A ἀναβολὴν εἶναι φάσκοντες. Sic et ap. Thuc., ubi σχῆμα exp. πρόσχημα. Greg. vero τῷ σχῆμα adjunxit πλάσμα κενόν, Οὐκ εὐλαβείας σχῆμα γοῦν τι καὶ πλάσμα κενὸν περικείμενος: ubi Bud. pro utroque dixit duntaxat Simulationem inanem. Apud Paul. autem 1 Cor. 7, 31. Παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου, redditur σχῆμα, vel Species, vel Forma; sed malo Species, puto enim σχῆμα hic esse, quod Gall. dicitur La belle apparence. || Jam vero ut Species interdum aliquam dignitatis signif. inclusam habere videtur, unde dicit Cic. Sustinere alicujus dignitatem non solum consilio, sed ipsa specie, sic et σχῆμα Græcis. Atque adeo etiam Dignitas redditur alicubi: Bas. Epist. ad Candidianum, Ὅς γε οὐδ' ἡμῖν ἀπὸ τοῦ σχ. ἐπιστέλλεις, ἀλλὰ τὸν εἰωθότα τρόπον. Sed hic fortasse rectius illi gravitatis aut etiam fastus signif. dederimus. Hes. certe σχῆμα vult inter alia esse κόμπον. || Forma, Figura, Cic. interpr. in Plat. Tim. Sic Herodian. 2, (11, 16.) Ἐν τείχους σχ. περίκειται καὶ προβέβληται Ἰταλίας: Dionys. P. Σχῆμα μὲν οὖν
B τρισσῇσιν ἐπὶ πλευρῇσιν βέβηκεν: item σχήματα geometrica: de quibus Gell. 1, 20. Figurarum, quæ σχήματα Geometræ appellant, genera sunt duo, planum et solidum: hæc ipsi vocant ἐπίπεδον καὶ στερεόν. || Sed et rhetorum sunt σχήματα, quorum alia vocantur λέξεως, alia διανοίας. Cic. Or. ad Brutum, Concinnitatem adhibet, quæ verborum collocationem illuminat iis luminibus, quæ Græci quasi aliquos gestus orationis, σχήματα appellant. Idem de Clar. Orat. Ornari orationem Græci putant, si verborum immutationibus utantur, quos appellant τρόπους: et sententiarum orationisque formis, quæ vocant σχήματα. Fabius 9, 1. περὶ τῶν σχημάτων itidem agens, scribit, Sed si habitus quidam et quasi gestus sic appellandi sunt, id demum h. l. σχῆμα dici oportebit, quod sit a simplici ac in promtu posito dicendi modo poët. vel oratorie mutatum. Sic enim verum erit, aliam orationem esse ἀσχημάτιστον, Carentem figuris, quod vitium non inter minima est, aliam, ἐσχηματισμένην, Figuratam. Hæc Fab.
C Sciendum est tamen, cum dicit Aristot. σχῆμα λέξεως nec ἔμμετρον nec ἄῤῥυθμον esse debere, non intelligi de figurata oratione, sed simpl. de forma et specie. || Σχήματα Saltantium, Lat. Staticuli. Bud. autem ap. Herod. (6, 129.) Ὀρχήσασθαι Λακωνικὰ σχ., ubi tamen legunt alii σχημάτια, vertit Saltare Laconicis modulis. Item Motibus, et Gestibus. Subjungit autem e Xen. Σ. (2, 15.) de saltatore loquentis, Εἴδετ', ἔφη, ὡς καλὸς παῖς ὤν, ὅμως σὺν τοῖς σχ. ἔτι καλλίων φαίνεται, ἢ ὅταν ἡσυχίαν ἔχῃ. (16.) Ἡδέως ἄν, ὦ Συρακόσιε, μάθοιμι τὰ σχήματα παρὰ σοῦ, interpr. Saltandi genus et rationem, artem. Aristoph. autem Σφ. (1484.) σχῆμα hac in signif. dixit in sing. καὶ γὰρ δὴ Σκήματος ἀρχή, Μᾶλλον δέ γ' ἴσως μανίας ἀρχή. [" Thom. M. 759. ad Charit. 780. Dawes. M. C. 444. 450. Musgr. Iph. A. 983. Markl. Iph. p. 263. Musgr. Tro. 108. Wakef. Ion. 247. Herc. F. 111. Alc. 933. Trach. 508. Phil. 952. ad Lucian. 1, 265. 2, 278. Jacobs. Anth. 7, 396. 9, 237. 439. 11, 253. 12, 409. Villois. ad Long. 5. 17. 129.
D Diod. S. 2, 373. Paus. 3, 258. 262. 303. ad Dionys. H. 1, 105. 2, 1067. Heyn. Hom. 4, 694. Heind. ad Plat. Hipp. 135. Valck. Anim. ad Ammon. 15. 177. Hipp. p. 204. Phœn. p. 520. Diatr. 227. Bergl. Alciphr. 140. Eur. Hec. 619. Phœn. 259. Harles. ad Theocr. 174. Abresch. Lectt. Arist. 78. 124. Tyrwh. ad Aristot. 215. Lennep. Phal. 183. Ind. Xen. Mem. ad Œc. 2, 4. ad Herod. 689. Decus, ad Dionys. H. 1, 69. 2, 1017. Strabo 4, 237. Brunck. El. 682. Musgr. Andr. 1. De saltatione, ad Herod. 498. Bast. Spec. 29. ubi et de adj. comp. cum σχῆμα. Figura plana, Geom., ad Charit. 229. Inservit periphrasi, Wakef. S. Cr. 1, 52. Brunck. Phil. 952." Schæf. Mss. * Σχέμα, Lobeck. Add. ad Phryn. Ecl. 445. * Σχηματοειδής, Athen. 646. vitiose pro τῷ σχήματι μαστοειδής: * Σχηματώδης, Hesych. 2, 1332. * Σχηματοθήκη, 258.] Σχηματοποιέομαι, Fingo, Conformo, Informo, Xen. Ἱππ. (10, 5.) Ὅταν οὖν τις αὐτὸν εἰς ταῦτα προάγῃ, ἅπερ αὐτὸς σχηματοποιεῖται, ὅταν μάλιστα καλλωπίζηται,

Cum quis equum caput arduum habere, cervicemque pandatam, docet: quæ est affectio et habitus equi in ferociam se conformantis et effingentis, Bud. seu, ut alii, Cum quis equum caput reducta et pandata cervice attollere condocefacit: quod σχῆμα est et habitus exultantis equi et sese conformantis ad ferociam. Σχηματοποιεῖσθαι, Gesticulationi servire, Schemata saltationis cujusque imitari, Bud. Comm. 787. Σχηματοποιούμενος dicitur etiam ὁ πεπλασμένος ἀνὴρ καὶ μὴ ἐξομολογητικὸς, Qui ingenue non loquitur et simpliciter, sed efficto vultu et sermone assimulato; tracta metaph. ab illis saltatoribus, qui in multas species sese assimulabant. Bud. Σχηματοποιηθῆναι eid. Bud. Comm. 492. i. e. quod Ciceroni Colorari: Sentio illo cantu orationem meam quasi colorari. At Colorare eum sic dixisse addit, ut Plato ἐπιχρωματίζειν: esse enim coloratam orationem, quæ certam habet suam phrasin. Ετ Σχηματοποιΐα, Gestuum schematumque in saltando effictio, Bud. Comm. 786. citans ex Athen. 14. prolixum de saltationibus priscis l., dicit σχηματοποιΐαν ibi vocari Artificem gesticulatorum disciplinam, qualis est chironomia; ejusque artis hodie reliquias licet tenues in saltationibus extare. [" Casaub. Athen. 1. p. 68." Schæf. Mss. * Σχηματουργέω, Pisid. Op. 413. 433. * " Σχηματουργία, Tatian. 15. p. 38." Routh. Mss. * Σχηματότης, i. q. σχῆμα, Hermes Stobæi Phys. p. 163.] Σχημάτιον, i. q. ὑπόρχημα. Herod. (6, 129.) Ἐσελθούσης δὲ τῆς τραπέζης, πρῶτα μὲν ἐπ' αὐτῆς ὠρχήσατο Λακωνικὰ σχημάτια· μετὰ δὲ ἄλλα Ἀττικά· τὸ τρίτον δὲ, τὴν κεφαλὴν ἐρείσας ἐπὶ τὴν τράπεζαν, τοῖσι σκέλεσι ἐχειρονόμησε. Ubi Bud. annotat fortasse staticulum id dici, ut ap. Plaut. in Persa, Nequeo leno quin tibi saltem staticulum dem, quem Hegea Faciebat. At quod Gellius dicit Gestuosus, sunt qui Gr. reddant ὁ πολλὰ σχημάτια ὀρχούμενος: vide Σχήματα paulo ante. Σχηματίζω, Effingo, Assimulo, Bud. ex Athen. Σχ. πρὸς τὴν τῆς γραφῆς ἐπιτηδειότητα. Et σχηματίζομαι, i. q. πλάττομαι, ὑποκρίνομαι, In certam quandam corporis affectionem componor, Bud. Alia etiam signif. in VV. LL. ponitur, i. e. Simulo, Prætexo, Fingo. Hoc enim Plut. Numa, Προσεποιοῦντο τὴν ἀπὸ τοῦ θεοῦ δόξαν αὐτοῖς ἐκείνοις, πρὸς οὓς ἐσχηματίζοντο σωτήριον οὖσαν, exp. Dei opinionem commenti sunt iis, ap. quos hanc simulabant et fingebant, salutarem. In iisd. VV. LL. hoc quoque Lys. c. Tim. Ἀλαζονεύονται μὲν Τίμωνι παραπλησίως, καὶ ἐσχηματισμένοι περιέρχονται ὥσπερ οὗτος, exp. itidem προσποιητὸν τρόπον ἔχοντες καὶ δοκοῦντες εἶναι κόσμιοι. Σχηματίζεσθαι, Ornari, Componi, Coli. In Gorg. περὶ κυβερνητικῆς loquens, Καὶ αὕτη μὲν προσεσταλμένη ἐστὶ καὶ κοσμία, καὶ οὐ σεμνύνεται ἐσχηματισμένη ὡς ὑπερήφανόν τι διαπραττομένη, Non ut rhetorica magno cultu et exquisito se venditat. Quo referri potest et ἐσχηματισμένος λόγος ap. Hermog. pro Oratione figurata, s. Suo quasi habitu et cultu ornata et comta: quo modo et σχηματοποιηθῆναι accipi supra e Bud. annotavi. Vide et Σχῆμα. Hæc autem Epicuri ap. Diog. L. Τὴν σάρκα τὸ παρὸν μόνον σχηματίζει· τὴν δὲ ψυχὴν καὶ τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρὸν, sunt qui e Cic. interpr. Corpore nihil nisi præsens et quod adest sentire possumus; animo autem et præterita et futura. [" Dawes. M. Cr. 444. Musgr. Tro. 108. Jacobs. Anim. 190. Anth. 9, 504. ad Lucian. 2, 278. Heind. ad Plat. Phædr. 277. Gorg. 223. Heyn. Hom. 7, 215. ad Mœr. 2. ad Timæi Lex. 245. ad Thom. M. 40. Bergl. Alciphr. 141. Valck. Diatr. 227. Conf. c. χρηματίζω, ad Lucian. 2, 59." Schæf. Mss. * Ἐσχηματισμένως, Gl. Figuraliter, " Schol. Aristoph. Πλ. 23." Boiss. Mss.] Σχηματισμὸς, Cultus corporis et comtura, Bud. e Plat. de Rep. 4. Κουράς τε καὶ ἀμπεχόνας καὶ ὑποδέσεις καὶ ὅλον τὸν τοῦ σώματος σχ. Item In certam quandam affectionem corporis compositio, ut σχηματίζεσθαι accipitur. Plut. (6, 159.) loquens de auditore molesto, Σιγῇ καὶ βαρύτητι καταπλάστῳ καὶ σχ. θηρώμενος δόξαν εὐσταθοῦς καὶ βάθος ἔχοντος ἀνδρός. || Ponitur et pro Fastu, ut Plato de Rep. 6. Ὑψηλὸν ἐξαίρειν αὐτὸν, σχ. καὶ φρονήματος κενοῦ ἄνευ νοῦ ἐμπιπλάμενον. Bud. || Figura, Figuratio. Plut. de Primo Frig.

A Τῶν σκαληνῶν καὶ τριγωνοειδῶν σχ. ἐν τοῖς σώμασι κειμένων, E triquetris inæqualibus, figurisque, quarum triangula sit forma, in corpore hærentibus, Turn. Est etiam vocab. grammat., quo significatur ab illis Formatio s. Modus formandi vocab. unum ab altero, et quasi certam formam illi dandi. Sic Athen. (490.) dicit quosdam falsos fuisse, qui πλειάδες putarent esse aves, deceptos ἐκ τοῦ ποιητικοῦ σχ. τοῦ κατὰ τὴν πρόσθεσιν τοῦ γράμματος, sc. in v. πελειάδες: (486.) reprehendens Didymum, quod Λυκιουργεῖς φιάλας a Lycio, qui eas confecisset, dictas traderet, ait eum ignorare ὅτι τὸν τοιοῦτον σχ. ἀπὸ κυρίων ὀνομάτων οὐκ ἄν τις εὕροι γιγνόμενον, ἀλλ' ἀπὸ πόλεων ἢ ἐθνῶν. || I. q. πλάσμα, Hes. Σχημάτισις, Situs, VV. LL. Ἀσχημάτιστος, ὁ, ἡ, Figura carens, Plut. de Animi Procr. Τὴν ὕλην ἀεὶ μὲν ἄμορφον καὶ ἀ. ὑπ' αὐτοῦ λέγεσθαι, Materiam semper informem esse omnique figura carere, Turn. Ἀσχημάτιστον, inquit Bud. Sine configuratione, ut Deus. Et citat hunc adespoton l. φαντασία θορυβοῦσα ἐν τῇ θεωρίᾳ τῶν θείων ὑπονοεῖν
B ἡμῖν δίδωσιν, ὅτι σῶμά ἐστι καὶ μέγεθος ἔχει καὶ σχῆμα, καὶ οὐκ ἐᾷ ἡμᾶς ἀσωμάτως καὶ ἀσχηματίστως περὶ θεοῦ ἐννοεῖν. Idem Bud. e Damasc. ἀ. θεὸς citat, i. e. Formam non recipiens, καὶ ἀναφὴς καὶ ἀόρατος. Est etiam vocab. grammat. et rhetorum, pro Figuris carens, Non figuratus, σχήματα non habens. Vide Σχῆμα. Item Qui figuras nullas in oratione s. in verbis adhibet. Demetr. Phal. Οἱ γοῦν ἀρχαῖοι πολλὰ σχ. ἐν τοῖς λόγοις τιθέντες συνηθέστεροι τῶν ἀ. εἰσί. [Plut. 9, 320. * Ἀσχηματίστως, Dionys. H. 2, 112.] Δυσχημάτιστος, Figuratu s. Effictu difficilis. [* " Εὐσχημάτιστος, Eust. 1570, 47. * Καινοσχημάτιστος, 107, 1." Seager. Mss. * Πολυσχημάτιστος, Dionys. H. 2, 124.]

[* Ἀντισχηματίζω, Dionys. H. 2, 95. * Ἀντισχηματισμὸς, 105. * Ἀποσχηματίζω, Epist. Socr. 28.] Διασχηματίζω, Figuro, Lucian. (1, 194.) Πεπλάσθαι μὲν ἐχρῆν, ἄλλον δέ τινα καὶ μὴ τοιοῦτον διεσχηματίσθαι τρόπον. [* Διασχημάτισις, Alcin. Introd. p. 102.] Ἐπισχηματίζω, Effingo, Compono, VV. LL. [" Jo-
C seph. 1050, 37." Wakef. Mss.] Κατασχηματίζω, Effingo. Apud Plut. Romulo (26.) Κατεσχημάτισεν ἑαυτὸν, exp. Vestitum sibi apparavit. Apud Eund. Lycurgo, Κατασχηματίζονται ἰόντες πρὸς τὸ καλὸν, interpr. Formantur ad honestatem. At hoc Diosc. 2. Κατεσχηματισμένον τὰ φύλλα, vertitur, Folia incisuris divisa habens. Κατεσχηματισμένος, Fictus. Bud. e Basil. [* Συγκατασχηματίζω, Plut. 7, 740.] Μετασχηματίζω, Transfiguro, Transformo, In alium habitum traduco, Plut. de Def. Or. Τῶν εἰς ἓν δεδυκυίας σῶμα καὶ προσηρτημένης ἑνὶ, καὶ τοῦτο μετασχηματιζούσης καὶ ἀναπλαττούσης ἀπειράκις, Quæ uni implicata est corpori et innexa, quod infinite aliter atque aliter interpolare, instaurare, renovareque soleat, Turn. Philo de Mundo, loquens de tribus modis corruptionis, Κατὰ δὲ ἀναίρεσιν τῆς ἐπεχούσης ποιότητος, ὁ μετασχηματιζόμενος ἵνα μηδὲ ἑτεροειδῆ τινὰ τύπον παράσχοι μορφῆς, Peremtivus autem qualitatis modus est, cum ita fit habitus immutatio, ut ne diversa quidem forma faciem quandam præbeat. [Plut.
D Agesilao 14.] Μετασχηματισμὸς, Transfiguratio, In aliam figuram traductio, Habitus immutatio, Plut. (8, 739.) Ἐνδείᾳ γὰρ οὐ γίνεται τὸ δίψος, ἀλλὰ πόρων τινῶν μ. Et paulo post, Ὧν ὑπ' οὐδενὸς αὔξεται τὸ ὑγρὸν, ἀλλὰ μόνον οἱ πόροι παρασχόντες τι τῷ μετασχηματίζεσθαι τάξιν ἑτέραν καὶ διάθεσιν. Est etiam Figura gramm.: cujus exemplum in VV. LL. est ὅπις, ιδος, pro ὄψ, ὀπός. [* " Μετασχημάτισις, Chrys. in Ep. ad Hebr. Serm. 3. T. 4. p. 443. * Συμμετασχηματίζομαι, Æsop. Fab. 109. Genev. 1628." Seager. Mss.] Παρασχηματίζω, Formo, Figuro, VV. LL.: videtur tamen præp. signif. simpl. mutare: παρασχηματίζειν, τὸ διεστραμμένα λέγειν, Suid. [Etym. M. 373, 55. Schol. Aristoph. Ἀ. 424. Paus. 10, 5. * " Παρασχηματισμὸς, Eust. 84, 25. * Ἀπαρασχημάτιστος, 94, 27." Seager. Mss. Etym. M. 110, 25. * Προσχηματίζω, Phavorin. v. Οὗτος.] Προσχηματισμὸς, Figuræ nomen ap. Gramm., quæ et Paragoge dicitur; cum sc. litera vel syllaba in fine dictionis adjicitur, ut cum λόγοισι dicitur pro λόγοις, ἐγὼν

pro ἐγὼ, προσῶπατα pro προσῶπα. ["Philem. Lex. s. 7." Boiss. Mss.] Συσχηματίζω, Configuro, Conformo, Plut. Numa (20.) Συσχ. πρὸς τὸν ἀμύμονα βίον, Conformantur ad vitam inculpatam. Rom. 12, (2.) Μὴ συσχηματίζεσθε τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλὰ μεταμορφοῦσθε τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοὸς ὑμῶν, Ne configuremini seculo isti, Ne configuretis vos seculo isti: Colum. Ne pravitas statuminum ad similitudinem sui vitem configuret. Et 1 Petr. 1, (14.) Μὴ συσχηματιζόμενοι ταῖς πρότερον ἐν τῇ ἀγνοίᾳ ὑμῶν ἐπιθυμίαις, Qui vos non conformetis pristinis, quæ in ignorantia vestra viguerunt, cupiditatibus. * Συσχηματισμὸς, Sext. Emp. 353. * "Μετασυσχηματίζω, Hes. v. Ἀλλοιοῦται." Wakef. Mss. * Ὑποσχηματίζομαι, Ruhnk. ad Timæum 245.]

Ἀσχήματος, ὁ, ἡ, Figuras s. Schemata non habens, Male figuratus, VV. LL. [* Παρασχηματιαῖον εἶναι, Gl. Deferendum esse.]

Ἀσχήμων, Figura s. Forma carens, ἄμορφος, ἀνείδεος, Hes. Indecens, Herodian. 5, (6, 24.) Φύσει δὲ πρόσωπον ὡραῖον ὑβρίζων βαφαῖς ἀ., Faciemque suapte natura formosam indecoris coloribus inficiens. Plato Epist. Ἐμὲ δὲ ἀφικόμενον ἐνταῦθα, ἀ. ἂν εἴη μὴ διαπράξασθαι ἐφ' ἅπερ σὺ παρακαλεῖς, Turpe mihi, Indecorum esset. Sic ἀ. θανάτῳ, Hes. ἐπονειδίστῳ. [Ἄσχημος, vide alibi, et cf. omnino Schn. Lex. Suppl.] Ἀσχημόνως, Incomposite, Indecenter, Turpiter. Ἀσχημονέω, Non decenter compositus sum, Indecenter et indecore me gero, Turpiter aut incomposite ago, Bud. Plut. Apophth. Μικρὸν τὴν χλαμύδα κατωτέρω ποίησον· ἀσχημονεῖς γὰρ οὕτω καθήμενος, Inhoneste compositus es et indecenter, Bud. Synes. de Insomn. Ἐν οἷς ἅπασι καὶ τὸ γενέσθαι μὴ λίαν ἀσχημονοῦντα, τελειοτάτης ἂν εἴη ῥητορικῆς, Non admodum ineptientem. Dem. 1396. Ἐὰν τοὺς κυρίους ἢ δώροις ἢ δι' ἄλλης ἡστινοσοῦν ὁμιλίας ἐξαρέσηται, κἂν τὰ δεινότατα ἀσχημονήσῃ, μικρὸν ὄνειδος τὸ λοιπὸν αὐτῷ καταστήσεται. Æschin. (48.) Καὶ τίς αὐτὸν εἶδε πώποτε ἀσχημονήσαντα, ἢ μεθ' ἡμέραν, ὡς σὺ φῄς, ἐν τῇ πομπῇ τῶν διονυσίων, ἢ νύκτωρ; Herodian. 5, (8, 16.) de Heliogabalo, Ἀποσκευάσασθαι θέλοντες ἀσχημονοῦντα βασιλέα, Principem fœdissimum. [Ἀσχημόνησις, Symm. Ps. 43, 16. 68, 8. * "Ἐνασχημονέω, Basil. Schol. ad Greg. Naz. Stelit. 2. in Notit. Mss. T. 10. P. 2. p. 113." Boiss. Mss.] Κατασχημονέω, Indecore et contumeliose ago s. tracto, Bud. addens, Suid. dicere κατησχημονηκέναι τοῦ ἀγάλματος, τὸ καταπιλῆσαι. ["Toup. Emendd. 1, 350." Schæf. Mss. * "Συνασχημονέω, Const. Manass. Chron. p. 13, 37." Boiss. Mss.] "Ὑπερασχημονεῖν, Admodum indecenter se gerere. In VV. LL. affertur e "Plut. (6, 166.) pro Supramodum ineptire." Ἀσχημοσύνη, Deformitas, contr. τῷ εὐσχημοσύνῃ, Plato Symp. Ἀ. γὰρ καὶ ἔρωτι πρὸς ἀλλήλους ἀεὶ πόλεμος. || Turpitudo, Indecens actio. Æschin. (64.) Ἡγεῖτο τοῖς πρέσβεσιν εἰς τὸ θέατρον, ὥστε καὶ συρίττεσθαι διὰ τὴν ἀ. [* "Δεκάσχημος, Plut. Fr. Villoisoni." Kall. Mss.] Ἑτεροσχήμων, Qui alterius s. diversæ figuræ est, Figura diversus, Theophr. H. Pl. 1, (10, 1.) Ἀνόμοια καὶ ἑ. (φύλλα λεύκης,) Alterius figuræ. Εὐσχήμων, Decorus, Speciosus, Compositus, κόσμιος: tam de persona, quam de re s. animata s. inanima. Lucian. Εὐσχήμων καὶ καλός. Xen. Ἱππ. (1, 17.) Τυγχάνειν εὔποδος, καὶ ἰσχυροῦ, καὶ εὐσάρκου, καὶ εὐσχήμονος. Athen. Ὀρχήσεως εἶδος εὔσχημον καὶ μεγαλοπρεπές. Dem. (1391.) Εὐσχήμονας καὶ πολλοὺς ἔχει λόγους. Plato, ἀπόκρισις, Speciosa responsio, Plut. Romulo, πρόφασις. Aristot. de Mundo, Φοιτᾷν ἔνθα μὴ καλὸν μηδὲ εὔσχημον, Eo ire, quo nec honestum est accedere nec speciosum. Æschin. (76.) Ὤκησε πολὺν χρόνον ἐν τῇ Δημοσθένους οἰκίᾳ· ὅ, τι δὲ πράττων ἢ πάσχων, ἀμφίβολος ἡ αἰτία, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδαμῶς εὔσχημον ἐμοὶ λέγειν, Indecorum s. Inhonestum dictu. Εὐσχημόνως, Decore, Decenter, Composite, Speciose, Modeste. Apud Aristoph. Σφ. (1210.) interroganti, Πῶς οὖν κατακλίνω; respondet alter, εὐσχημόνως. Dem. (1400.) Τὰ δεινὰ εὐσχημονέστερον τῶν ἄλλων φέροντας ὁρᾶσθαι. Εὐσχημονέω, Honeste me contineo, Decenti corporis habitu affectuque sum, Bud. e Plat. de LL. 5. p. 245. Παραγγέλλειν δὲ παντὶ πάντ' ἄνδρα περιχάρειαν πᾶσαν ἀποκρυπτόμενον καὶ περιωδυνίαν, εὐσχημονεῖν πειρᾶσθαι. [* Εὐσχημόνημα, Stob. Ecl. Eth. 194. * Διευσχημονέω, Plut. Agesilao 29.] "Ἐνευσχημονέω, Decenter "me gero in," [Hierocles 46. * Εὔσχημος, Dion Cass. 1, 380. * Εὐσχήμως, Eur. Hec. 573.] Εὐσχημολογέω, Honeste loquor et scite, Bud. e Theod. de Senect. Κἀκεῖνο τῷ Σόλωνι εὐσχημολογούμενον, Honestum illud dictum Solonis. Εὐσχημοσύνη, Speciositas, Decor, Xen. K. Π. 5, (1, 2.) de uxore cujusdam Persæ, Διήνεγκε δὲ ἐνταῦθα, πρῶτον μὲν τῷ μεγέθει, ἔπειτα δὲ τῇ ῥώμῃ, καὶ τῇ ἀρετῇ, καὶ τῇ εὐσχ., καίπερ ἐν ταπεινῷ σχήματι ἑστηκυῖα. Plato Symp. Συμμέτρου δὲ καὶ ὑγρᾶς ἰδέας μέγα τεκμήριον ἡ εὐσχ. Apud eund. Plat. de Rep. 2. Ἐὰν μετ' εὐσχ. κιβδήλου κτησώμεθα, signif. Sub specie adulterina. [* Καινοσχήμων, Schol. Soph. Aj. 1420.] Κακοσχήμων, Indecens, Indecorus. [Plato de LL. 5. p. 728. * "Κακόσχημος, Herodian. Epimer. 177." Boiss. Mss.] Κακοσχημόνως, Indecenter, Indecore, Turpiter, Plato de LL. 5. p. 243. Ψυχὴν θειότατον ὂν ἀτιμότατα καὶ ἀ. διατιθείς. Μεγαλοσχήμων, Magna figura constans, Theophr. C. Pl. 2. [Æsch. Pr. 408. * Μεγαλόσχημος, Theophr. C. Pl. 6, 1, 6. Schn. * Μικρόσχημος, Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 329. * Μονόσχημος, Phœbamm. p. 96. Normann.] Ὁμοιοσχήμων, Qui ejusd. est figuræ: προτάσεις, Aristot. [Dionys. H. 2, 57. * Ὁμοιοσχημόνως, Eust. Il. H. p. 565. * Ὁμοιοσχημοσύνη, Aristot. Soph. Elench. 1, 6.] Ὁμοιοσχημονέω, Ejusd. figuræ sum, Eund. positum, habitum servo. Aristot. Probl. Διὰ τί τὰς χεῖρας γυμναζομένοις μᾶλλον ἱδρὼς γίνεται, ἐὰν τὰ ἄλλα ὁμοιοσχημονῶμεν; [Theophr. Fr. 1, 50. Schn. * Ὁμοιόσχημος, Phurnut. de Nat. Deor. 17. p. 175.] "Ὁμοσχήμων, ut ὁμοιοσχήμων, Uniformis," [Lobeck. Phryn. 643. * "Πολυσχήμων, ad Hesych. 2, 1002. n. 19." Dahler. Mss. * Πολυσχημόνως, J. Poll. 4, 98. * "Πολύσχημος, * Τοιουτόσχημος, Aristæn. 1, 26. cf. Bast. Spec. 29." Boiss. Mss. Sext. Emp. 413.]

Σχῆσις, Habitus, i. q. ἕξις, ὁρμή, Hes. Σχητηρία, Anchora, qua sc. navis retinetur, ἄγκυρα, ὁρμητηρία, Hes.

¶ Σχέσις, Habitudo, Constitutio corporis, secundum quam aliquis carnosus vel gracilis, duro vel molli, raro vel denso corpore dicitur, Gal Quam corporis constitutionem Hippocr. ἐν τῷ περὶ Διαίτης Ὀξέων appellavit etiam ἕξιν. Gorr. || Ut Idem scribit, Affectio dubia, h. e. Quæ facile et inducitur et depellitur. Hanc Aristot. διάθεσιν, appellavit, τῇ ἕξει oppositam. Ab ea febres, quæ facile discutiuntur, σχετικὰς et ἐν σχέσει: quæ ægre, ἑκτικὰς et ἐν ἕξει nominant. In VV. LL. Σχέσις, Habitus imperfectus, quique non contumax, sed solutu facilis est; ἕξις vero Affectus manens et diuturnus, quem Habitum vocant: et ille, διάθεσις ἐν σχέσει, κατὰ σχέσιν, hic, διάθεσις ἐν ἕξει, καθ' ἕξιν, etiam nominatur. Gal. κ. Τόπ. 2. Διάθεσιν τῆς κεφαλῆς ἤδη καθ' ἕξιν, οὐ κατὰ σχέσιν, ἡγούμενοι γεγονέναι, καλοῦσιν ἔγκαυσιν: 8. Ἐπειδὴ γὰρ ὀνομάζουσι τὰς μὲν εὐλύτους διαθέσεις ἐν σχέσει, τὰς δὲ μὴ τοιαύτας, ἐν ἕξει κ. τ. λ. || Exp. etiam οἰκειότης φυσική, Convenientia naturalis rei unius cum altera, ut Bud. exp.: Naz. Τὸ τῆς πρὸς ἄλληλα σχέσεως διάφορον. In VV. LL. dicitur esse Rerum inter se comparatarum affectio, quæ indicat quid habeant una cum altera convenientiæ. Vide Ἄσχετος. || Ut in iisdem ex Ruf. annotatur, Lat. Affectio, qua adversariorum affectum quemlibet fingimus, cui respondeamus. || At vero ap. Gramm. σχέσις ὀνομάτων dicitur, cum cuique substantivo suum adj. apte connectitur. || Retentio, ἐποχή, κατάστασις, συγγένεια, φιλία, Hes. quæ ad præced. signiff. pertinent. ["Ammon. 122. Musgr. Bacch. 1252. Wakef. Trach. 1010. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 2, 116. 157. 3, 204. Bekkeri Anecd. 2, 943. Monthly Review, April 1799. p. 440. Boiss. Philostr. 358. 480. Ἡ ἔξω σχ., T. H. ad Plutum p. 10. 344. Kuster. Aristoph. 1. Schol. Soph. Trach. 1014. Erf." Schæf. Mss. * Σχεδύνη φιλότης, Empedocles Fr. p. 230. i. q. σχετική, κολλητική, ubi Buttmann. leg. censet * σχεσύνη, coll.

πίσυνος, γηθόσυνος, θάρσυνος. * Σχετήριον, Eur. Cycl. 135. * Σχεταῖος, Hippocr. 648, 25. vide Foës. Œcon. 366.] Σχετικὸς, Qui cum aliquo convenientiam quampiam habet, Retinendi et cohibendi vim habens, Plut. de Primo Frig. Στυπτικὴν αὐτοῖς παρέχοντα καὶ σχ. εἰς τὰς φαρμακείας δύναμιν, Quæ constringendi ipsius et cohibendi vim in medicamentis suppeditant, Turn.: ibid. Τὸ δὲ ὕδωρ κολλητικὸν καὶ σχ., Aqua glutinat et copulat, Turn. [" Albert. Peric. Cr. 97." Schæf. Mss.] Σχετικῶς, pro * οἰκειωτικῶς, Hes. Sunt autem hæc ad illam τοῦ σχέσις signif. referenda, qua ἀντὶ οἰκειότητος φυσικῆς ponitur. Ἄσχετος, Qui retineri non potest s. coërceri, Cujus irrevocabilis est impetus, Nemini cedens, Intolerandus, Od. B. (85.) Τηλέμαχ' ὑψαγόρη, μένος ἄσχετε. Idem μένος ἄσχετον ex Hesiodo (Θ. 832.) affertur pro Vis insuperabilis. Ετ Ἀάσχετος pro eod.: ut μένος. At πένθος, Luctus intolerabilis, Valde intolerabilis; ut α prius sit ἐπιτατικόν. Eust. || Ἄσχετος σώματος ψυχὴ, Bud. e Philop. in Procl. Anima a corpore abstracta. Et ἔκστασις, ut vertit Idem ap. Dionys. Areop., Mentis temporaria abstractio, non modo ab omnibus concretis, sed etiam a seipsa et ab homine. Schol. exp. τὴν χώρισιν πάσης σχέσεως, ἵνα μηδεμιᾷ κατέχοιτο σχέσει. Idem vero Schol. alibi scribit ἄσχετον vocari τὸ ἀπόλυτον, οὗ πρὸς τὸ πᾶν οὐδεμία σχέσις, ἤτοι οἰκειότης φυσική. Alibi hoc idem verbum exponens, scribit, Οὐδενὶ γὰρ λόγῳ ἢ νοήματι ἢ πράγματι ἔχει τὸ θεῖον τὴν πρὸς τὰ ὄντα σχέσιν τε καὶ κοινωνίαν. Quidam tamen in illo Areop. loco interpr. Animum contemplandi desiderio foras eminentem, et a corpore abstractum, nulliusque rei cura retentum et occupatum, sed solutum et liberum. Locus autem Areop. affertur a Bud. una cum superiore interpretatione, Comm. 378. Idem vero et hæc affert e quopiam Schol. ἄσχετα, τὰ ἐπουράνια καὶ ὑπερκόσμια, οὐσίαν ἄ. πρὸς τὰ σώματα ἔχοντα. || Habitu vacans, ὁ μὴ ἐν σχέσει θεωρούμενος, Bud. e Damasc. 82. [* Ἀσχέτως, Appian. B. C. 2, 478.] " Δυσάσχετος, Intolerabilis: i. q. ἄσχετος, particula δυς vel " vacante vel signif. intendente. Apoll. Rh. 2, (272.) " ὀδμή."

Ἀμπέχω, ἀμφέξω, Circumdo, Circumplector, Occupo, Apoll. Rh. 2, (1104.) οὐρανὸν ἀχλὺς Ἄμπεχε, Cœlum circumdabat caligo, amplectebatur, occupabat, Cœlo circumfusa erat. Od. Z. (225.) Ἅλμην, ἥ οἱ νῶτα καὶ εὐρέας ἄμπεχεν ὤμους, Salsuginem, quæ illi terga et latos humeros amplectebatur, s. potius, Tergo et humeris circumfusa erat: ut Hes. ἀμπεῖχε exp. παρακέχυτο, κατεῖχε. || Induo, Amicio, ap. Aristot., ex ἀμφὶ et ἔχω, mutato φ in π, per ἀντιστοιχίαν: est enim ἀμπέχω pro ἀμφιέχω. Fut. autem, cum aspiretur, mutatione hac nihil opus habet. Quidam volunt ex ἀμπὶ, Æol. pro ἀμφὶ esse factum. || Ἀμπέχομαι, Induor, Amicior; i. e. Pro indumento s. amictu mihi circumdo. Aristoph. Πλ. (897.) τοιοῦτον ἀμπέχεται τριβώνιον, Hujusmodi pallio induitur, se induit, amicit, pallium gestat. In præt. imperf. ἀμπείχετο, Induebatur, Athen. In fut. ἀμφέξει, Indueris, ap. Eund. 1. Et ἀμπεχόμενος ἁλουργῖδα, Vestem purpuream indutus, Lucian. (1, 605.) Idem, Συγγνώμην ἔχειν αὐτῷ τοιαῦτα ἀμπεχομένῳ. Interdum absolute ponitur ἀμπέχομαι, i. e. sine casu, Aristot. Probl. ubi γυμνοὺς, Nudos, opp. τοῖς ἀμπεχομένοις. [* Ἀμφέχω, Quint. Sm. 3, 6.] Ἐπαμπέχω, Superinduo, [Plut. Othone 5.] Καταμπέχω, Cooperio, VV. LL. [Plut. Crasso 11. * " Παραμπέχομαι, Chion. Ep. 6. fin." Boiss. Mss.] Περιαμπέχω, Obtego velamentis, Circumvestio, Obtego, Involvo. Bud. e Plat. Περιαμπέχων τὰ ὀστᾶ μετὰ τῶν σαρκῶν καὶ δέρματος, ὃ συνέχει αὐτά: [Symp. 3, 221. Phædone 1, 98. Ælian. V. H. 14, 41. * Προσαμπέχομαι, Rhian. Ep. 4. * Συναμπέχω, Æsch. Pr. 520. * Ὑπαμπέχω, Plut. 8, 225.]

Ἀμπεχόνη, ἡ, Cultus corporis, Vestitus, Plato de Rep. 4. Κουράς τε καὶ ἀμπ. καὶ ὑποδέσεις καὶ ὅλον τὸν τοῦ σώματος σχηματισμὸν, Xen. (Ἀπ. 1, 2, 5.) Ἀλλ' οὐ μὴν θρυπτικός γε, οὐδὲ ἀλαζονικὸς ἦν, οὔτ' ἀμπεχόνῃ οὔθ' ὑποδέσει. Vestimentum, Indumentum, Lucian. (2, 930.) Ἀμπεχόνης εὐπορεῖν. Hes. scribit esse Tenue

A indumentum. [* Ἀμπεχὼν, unde ἀμπεχῶσι, Strabo 17. p. 653. Sieb. sed forsan leg. ἀμπεχόναις.] Ἀμπέχονον, pro ἀμπεχόνη, Indumentum. In VV. LL. annotatur legi ap. Theocr. pro Palla muliebri; sed Theocr. locus non ascribitur. Ego duobus in Idyll. invenio, sed utrobique videtur tribui vilioribus personis, quam quibus convenire Palla possit. Videndum igitur annon Pallium potius oporteat vertere: quod promiscuum, i. e. tam feminis quam viris in usu fuisse legimus. Sunt autem illa Idyll. in mea Ed. 15, (21.) 27, (58.) in illo semel atque iterum, in hoc semel duntaxat legitur: et utrobique manifestum est accipi pro Veste exteriore, et quidem quæ aliis omnibus superindueretur. Usurpatur autem in hoc 27 Idyllio ἀμπέχονον et ἀμπεχόνη pro eod.: nam cum dixisset puella, Τὠμπέχονον ποίησας ἐμοὶ ῥάκος, εἰμὶ δὲ γυμνὰ, respondet juvenis, Ἄλλαν ἀμπεχόναν τᾶς σᾶς τοι μείζονα δώσω. Sed in vulg. Edd. pro ῥάκος legitur corruptissime ῥάγος. Ἀμπεχόνιον, Palliolum, Suid. tamen exp. per παλλίον, Lat. v. literis Gr.
B scriptam. Item esse scribit λεπτὸν ἱμάτιον, Indumentum tenue. " Ἀναμπέχονος, Non habens ἀμπε- " χόνην, Non togatus s. lænatus. Athen. (589.) Ἀ. " γὰρ καὶ μονοχίτων ἦν, Nulla alia indutus veste nisi " interula."

Ἀμπεχὲς, Indumentum, ἔνδυμα, ἀπὸ τοῦ ἀμπέχειν, Hes. " Ἀμφίεκτος, Eid. χιτὼν διπλοῦς: forsan παρὰ " τὸ ἀμφιέχειν s. ἀμπέχειν. Minus recte supra Ἀμ- " φίαικτος."

Ἀνέχω, Sustollo, Sursum attollo, Tollo, Erigo in altum: χεῖρας ἀνέσχον, Il. H. (177.) Manus sustulerunt, ἀνασχὼν, E. (174.) Vide Ἀνέχειν χεῖρα et alio sensu infra, e Suida. Ceterum ut χεῖρας ἀνέχειν ap. Hom., sic ap. Paus. πυρσὸν, et πυρὰ πρὸς τὸν οὐρανὸν, Plut.: et ap. Eund. Cæsare, ὑπὲρ τῆς θαλάσσης τὰ βιβλίδια, Pericle, Ἀνέσχε τὴν χλαμύδα πρὸ τῆς ὄψεως αὐτοῦ, pro Sustulit ante faciem ejus, Sublatam opposuit ejus faciei. Suidæ etiam βαστάζω, Porto, Gesto aliquid sursum attollens, sublatum in altum. Est item Sustineo, eo sensu, quo dicitur Onus susti-
C nere: ut Paus. dicit Atlantem ἀνέχειν οὐρανὸν καὶ γῆν, Cœlum et mare sustinere. || Ex hac autem signif. nata dicitur illa, quam habet interdum ap. Soph. et Eur. pro In pretio habeo, Honoro. Eur. Hec. (123.) Τῆς μαντιπόλου βάκχης ἀνέχων Λέκτρ' Ἀγαμέμνων. Soph. (Aj. 211.) ἐπεί σε λέχος δουριάλωτον, Στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας, pro ἐπεί σε τιμᾷ ὁ Αἴας, στέρξας τὸ λέχος σοῦ, Suid. post Schol. Sed et Hom. ante eos ita usus est, cum Od. T. (111.) εὐδικίας ἀνέχοντα pro τιμῶντα. Existimo autem inde ortam hanc metaph. signif., quod iis, quæ in pretio habemus, eminentiorem locum dare soleamus. || Retineo, Inhibeo, ut ἐπέχω, Il. Ψ. 426. Ἀντίλοχ', ἀφραδέως ἱππάζεαι· ἀλλ' ἄνεχ' ἵππους. Plut. Ἀνεῖχε τὰς ἑαυτοῦ ναῦς, sc. ne in pugnam irruerent. Ab hac signif. est ἀνοχὴ, Bud. Sed et neutr. pro Cesso, Desino. Appian. Lib. Μὴ ἀνασχεῖν τοῦ πολέμου. Sic in VV. LL. ἀνέχω τοῦ φονεύειν. Cam. pro Continere affert ἀνέχειν τοὺς αὐτοῦ. Item e Xen. Ἑ. 1, (6, 14.) Οὕτως ἀνεῖχον, Ita continebant se. || At vero
D ex Ejusd. Ἑ. 2, (2, 10.) Ἀνέχουσι περὶ τῶν τειχῶν, pro Urgent demolitionem murorum. || Ἀνεχέ μοι τὴν χεῖρα, Suid. e Theopompo affert pro Præbe mihi manum: quod et Lat. Cedo manum interdum dicitur. || Promineo, Emineo, Paus. Τὸ δὲ πρὸς τῷ λιμένι, ἐπὶ ἄκρας ἀνεχούσης ἐς θάλασσαν, λέγουσιν Ἥρας εἶναι. Idem, Καὶ βωμός ἐστιν οὐ πολὺ ἀνέχων ἐκ τῆς γῆς: ubi Eminere potius signif. sicut in altero l. potius Prominere. Sic Πόλιν ἐγχωρίοις ἀνέχουσαν, Aristid. 218. Eminentem suis civibus. Bud. Idem vero exp. non solum Emineo, sed et Existo, Attollor, in Basil. 82. Ὁρᾷς τοὺς τοίχους τούτους τοὺς ὑπὸ τοῦ χρόνου καταῤῥυέντας, ὧν τὰ λείψανα ὥσπερ σκόπελοί τινες διὰ τῆς πόλεως πάσης ἀνέχουσι; Pro Erumpo, Orior, a Paus. poni scribit: in his autem signiff. ἀνίσχω sæpe poni admonet. Sed et sol dicitur ἀνέχειν a Xen. (K. 6, 13.) Ἅμ' ἡλίῳ ἀνέχοντι. Ut autem in illo Basilii l. vertit etiam Attollor, sic etiam videri accipiendum putat ap. Aphthon. sicut ΕΤ Ἐπανέχειν, p. 17. 18. Sic autem et ἀνέ-

χουσαι ἄκραι Cam. ap. Thuc. 7, (34.) interpr. Promontoria excelsa. || Exto, i. e., inquit, Extra appareo, Plut. Cæsare, "Ωστε καὶ τὸ ξίφος ὑπὲρ τὸ ἰνίον ἀνασχεῖν. || 'Ανέχομαι, a quo ἀνασχέσθαι ap. Hom. pro act. ἀνασχεῖν, Attollere: ut ἀνασχέσθαι χεῖρας, δόρυ. Item ἀνασχόμενος ap. Eund., ut scribit Bud., de eo, qui erigitur corpore ad plagam validius inferendam, Il. Ψ. (660.) Πὺξ μάλ' ἀνασχομένω πεπληγέμην. Sed et pro ἀνέχειν, τὸ τιμᾶν, ab Eod. alicubi accipi existimatur, Eust. || Sustineo, Tolero, Patior, Fero: qui usus ap. utrosque scriptt. reperitur. Il. Σ. (430.) Τοσσάδ' ἐνὶ φρεσὶν ᾗσιν ἀνέσχετο κήδεα λυγρά. Sic Aristoph. N. (363.) dixit κακὰ πολλὰ ἀνέχεσθαι. Et Lucian. Anachars. Πολλὰ τὰ δυσχερῆ ἀνέχεσθαι: ubi observa ἀνέχεσθαι cum accus. synonymis. Xen. dixit itidem ('E. 5, 1, 14.) Ψύχῃ καὶ θάλπῃ ἀνέχεσθαι. Isocr. autem ἀνέχεσθαι et ὑπομένειν pro eod. posuit: quod fecit itidem Dem. pro Cor. Εἰ ἐγὼ μὲν τὰ ἔργα τῶν ὑπὲρ ὑμῶν πόνων ὑπέμεινα, ὑμεῖς δὲ μηδὲ τοὺς λόγους αὐτῶν ἀνέξεσθε. Cum gen. autem ἀνέχεσθαι junctum, ut ὄμβρων τε καὶ ἡλίου ἠνείχοντο, ap. Herodian. (8, 5, 9.) Synes. Fratri, 'Ανέξομαι δὲ δικιδίων καὶ πραγμάτων. Idem, 'Ανέξει γάρ που μικρὸν ὑποβαρβαρίσαντος. Suid. tamen, nescio quid sibi volens, ait ἀνέχομαι pro ὑπομένω quidem, accusativo, pro καταφρονῶ autem genitivo jungi. Eust. certe putat constr. cum accus. Atticæ linguæ esse. || Sæpe etiam participio jungitur aut infin., sicut et Lat. interdum Sustineo cum infin. Ovid. Metam. 6. sed non attollere contra Sustinet hæc oculos: et alibi sæpe ap. eum. Est autem Non sustineo, quod Galli dicunt Je n'ai pas le courage, le cœur: Itali, Non mi basta l' animo. Suet. Caligula, Et eos, qui spectare sustinuissent, execratus est. Græci ἀνέχομαι ὁρῶν dicunt vel ὁρᾶν, Sustineo spectare; sed elegantius per partic. Dem. Mid. 'Ηνείχετο καὶ νικῶντα καὶ στεφανούμενον τὸν ἐχθρὸν ὁρῶν: Phil. 3. Ταῦθ' ὁρῶντες οἱ "Ελληνες ἀνέχονται. Sic, Οὐκ ἠνείχοντο ἀκούοντες, Xen. 'E. 6, (5, 39.) Od. Δ. (595.) παρὰ σοί γ' ἀνεχοίμην "Ημενος. Soph. (El. 1028.) 'Ανέξομαι κλύουσα. Lucian. (1, 139.) Οὐκ ἀνέχομαι ζῶν. Jungitur et cum partic. pass., 'Ανέχομαι ὑπ' ἄλλῳ ταττόμενος. Infinitivo autem rarius jungitur. Isocr. 'Ανέχου τὸ ἴσον ἔχειν, Sustine æqualem partem habere, i. e. Sis contentus æquali portione cum ceteris, Satis tibi sit, quod æquo sis jure cum ceteris. Joseph. usus est cum infin. pro illo Sustineo, cujus exemplum ex Ovid. et Suet. protuli: Οἱ γὰρ πιστεύσαντες ἐπισκοπεῖν Θεὸν τοὺς ἑαυτῶν βίους, οὐδὲν ἀνέχονται ἐξαμαρτεῖν. Apud Alex. Aphr. Probl. Οὐκ ἀνέχεται τῶν μορίων ἡ φύσις ἠρεμεῖν, redditur, Non potest quiescere. || Aliquando et per se ponitur ἀνέχομαι, i. e. nec casu sequente, nec partic. aut infin., quo ponitur modo et in Prov. 'Ανέχου καὶ ἀπέχου, de quo et in 'Απέχομαι. Sic et Il. Ω. (549.) "Ανσχεο, μηδ' ἀλίαστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν, exp. Fer patienter, Obdura. Est AUTEM ἄνσχεο pro ἀνάσχεο, ut ἄνσχοιτο, Apoll. Rh. (2, 230.) pro ἀνάσχοιτο. || Tolero, i. e. Duro, διαρκῶ: Bud. ex Aristot. H. A. 8. Δύναται δ' ἡ κάμηλος ἄποτος ἀνέχεσθαι καὶ τέτταρας ἡμέρας. || Pro Sustineo, i. e. Faveo et Tueor: ut Bud. vertit in Act. 18, 14. Κατὰ λόγον ἂν ἠνεσχόμην ὑμῶν, Merito vobis favissem. Sic autem accipitur et Gall. Soutenir quelqu'un, quod ad verbum est Sustinere aliquem. " 'Ηνείχοντο, Att. geminato augm. pro ἀνείχοντο, ab " ἀνέχομαι. At quod ex Eur. (Andr. 980.) affertur, " ἠνειχόμην συμφοραῖς, videtur esse pro ἐνειχόμην, " ab ἐνέχομαι." [" 'Ανέχω, Thom. M. 62. 71. 512. 748. Jacobs. Exerc. 1, 130. Valck. Hipp. p. 290. 303. Theogn. 867. Toup. Emendd. 1, 61. 2, 253. Opusc. 1, 42. ad Od. Σ. 88. Brunck. Œd. C. 674. Œd. T. 174. Bergl. Alciphr. 427. ad Lucian. 1, 107. 403. 783. ad Phalar. 378. Phryn. Ecl. 120. ad Charit. 619. Markl. Iph. p. 260. Musgr. Rhes. 59. Tro. 308. 1088. El. 252. Wakef. Trach. 203. 260. Jacobs. Anth. 6, 159. 12, 115. Huschk. Anal. 93. 296. Brunck. Soph. 3, 498. Callim. 1, 517. 532. ad Diod. S. 2, 540. Honoro, Brunck. Aj. 212. Musgr. Hec. 123. Celebro, Kuster. Aristoph. 223. Præfero, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 26. Retineo, Theogn. 26. Lucian. 2, 6. Wytt. ad Plut. 1, 264. Exsto, 640. 'Ανέχειν λέχος, Porson. Hec. 123. λέκτρον, Lobeck. Aj. p. 254. φρουρὰν, Paus. 3, 278. "Ανεχε, Kuster. Aristoph. 197. Σφ. 1326. "Ανεχε, πάρεχε, Musgr. Cycl. 202. Cum gen., Erfurdt. ad Soph. Œd. T. p. 32. Ed. min. De fut., Abresch. Æsch. 2, 126. De augm., Phryn. Ecl. 60. 'Ανέχομαι, Heyn. ad Apollod. 898. Munck. ad Anton. Lib. 88. Verh., Fisch. Ind. Palæph. Valck. Phœn. p. 206. Hipp. p. 216. Diatr. 243. Alciphr. 46. 210. 214. 220. 358. Lucian. 1, 25. Toup. Emendd. 1, 287. Wytt. Select. 409. Wakef. S. Cr. 3, 164. ad Od. P. 12. X. 423. ad Herod. 380. Brunck. Antig. 467. Xen. Mem. 2, 2, 7. K. Π. p. 22. ad Charit. 110. 565. Markl. Iph. p. 134. Heracl. 353. Herc. F. 221. Abresch. Æsch. 2, 125. Jacobs. Anth. 6, 116. 7, 111. 11, 404. Huschk. Anal. 178. ad Dionys. H. 2, 861. 4, 2095. Heyn. Hom. 6, 222. 7, 79. De constr., Alciphr. 394. 402. Paus. 1, 339. 342. Porson. Phœn. 557. Villois. ad Long. 267. Lucian. 1, 797. Dionys. H. 3, 1397. 5, 311. 324. Philostr. 206. Boiss. Strabo 6, 130. Plut. Alex. 109. Schm., Weisk. Longin. 537. Plato Phædr. 225. De augm., Piers. ad Mœr. 122. 176. 'Ανεσχόμην, ἠνεσχόμην, Porson. Hec. p. xvii. Ed. 2. 'Ηνειχόμην, p. xviii. 'Ηνεχόμην, ἠνσχόμην, barbarum, ibid. 'Ηνσχόμην, Brunck. Phœn. 1420. Antig. 467. 'Ηνείχετο, Heyn. ad Apollod. 347. Jacobs. Exerc. 2, 49. Musgr. Andr. 981. 'Ανασχήσομαι, ἀνέξομαι, ad Mœr. 26. 320. 'Ανσχήσεσθαι, Heyn. Hom. 5, 20. 52. 'Ανασχόμενος, 4, 525. 541. 'Ανέχεσθαι, ἀνασχέσθαι, Schneid. ad Xen. K. 'A. 63." Schæf. Mss. * 'Ανέχημι, poët., Plut. 9, 122. * 'Ανεκτέον, Soph. Œd. C. 883.]

'Ανεξία, ἡ, Tolerantia, tanquam ab ἀνεῖξαι, 2 pers. præt. pass. Citatur e Cic. Ep. ad Att. 5, 11. Nam adhuc lenitate dulces sumus, et, ut spero, proficimus aliquantum; sed ego hanc, ut singuli dicunt, ἀ. in unum annum meditatus sum. Sed est hic nescio quæ de alia lectione suspicio: certe ἀνεξικακίαν mallem. 'Ανεξίκακος, ὁ, ἡ, Tolerans, Patiens malorum, injuriarum, ὁ ἀνεχόμενος τῶν κακῶν. Paul. 2 ad Tim. 2, (24.) vult servum Domini ἤπιον εἶναι πρὸς πάντας, διδακτικὸν, ἀνεξίκακον. Exp. etiam Tolerans, absolute; Patiens; Clemens; aliquando etiam Constans. [Lucian. 1, 94.] 'Ανεξικάκως, Cum tolerantia malorum, Toleranter, Patienter, ἀνεξικάκως φέρειν, Ferre æquo animo, q. d. animo tolerante, patiente malorum. [Lucian. 2, 570.] 'Ανεξικακία, Tolerantia, Patientia, malorum, injuriarum; simpl. Tolerantia, Patientia. [" Plut. Opp. Mor. 2, 874. Wytt." Seager. Mss.] 'Ανεξικακέω, Tolerantia s. Patientia malorum utor, Sum tolerans malorum; Sum tolerans, patiens. Chrys. in Epist. ad Hebr. 2. Αὐτὸν δὲ μάλιστα θαυμάζομεν, ὅταν φιλανθρωπεύηται, ὅταν ἀνεξικακῇ. Usurpatur in Pand. pro Patientiam accommodo, Bud. [" Ad Charit. 679. Jacobs. Anth. 7, 111." Schæf. Mss.]

'Ανεκτὸς, ἡ, ὸν, i. q. ἀνασχετὸς, Tolerabilis, Tolerandus, tanquam ab ἀνεῖκται, 3 sing. præt. pass. ab ἀνέχομαι. Od. Υ. (83.) 'Αλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακόν: Il. A. (573.) Ἦ δὴ λοίγια ἔργα τάδ' ἔσσεται, οὐκέτ' [οὐδ' ἔτ'] ἀνεκτὰ, Non jam tolerabilia, i. e. Intolerabilia. Sic Od. Υ. (223.) ἐπεὶ οὐκέτ' ἀνεκτὰ πέλονται. In usu est etiam in prosa. Dem. (295.) Οὐκ ἦν ταῦτα, ὡς ἔοικε, τοῖς 'Αθηναίοις τοῖς τότε πάτρια, οὐδ' ἀνεκτὰ, οὐδ' ἔμφυτα. Isocr. Symm. 'A. τι λέγειν, Dicere quod tolerabile sit, tolerari possit. Pisides quidam ap. Suid. Οὐκ ἦν ἀνεκτὴ τοῖς παροίκοις ἡ βλάβη, i. e. ὑπομονῆς ἀξία, Suid. Toleratu digna: ut sit, Noxa indigna quæ toleraretur. Existimo autem posse etiam apte exponi, Major quam ut tolerari posset. Sic et ap. Hom. κακὸν ἀ. exposuerim Majus quam ut tolerari possit. Dicitur etiam ἀνεκτόν ἐστι, cum infin. Tolerabile est: 'Εμοὶ δὲ οὐδὲ εἰς ἀγορὰν ἐμβαλεῖν ἀ. 'Ανεκτῶς, Tolerabiliter, Ita ut tolerari possit, οὐκέτ' ἀ., Hom. Non jam tolerabiliter, i. e. Intolerabiliter: Od. I. (350.) σὺ δὲ μαίνεαι οὐκέτ' ἀνεκτῶς. Isocr. ad Phil. Χαλεπὸν ἐστι περὶ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν δύο λόγους ἀ. εἰπεῖν. Dion,

Μόνοι τε ἀ., ὡς ἐν τοιούτοις παθήμασιν, ἀπήλλαξαν, Soli tolerabili casu, ut in tali fato, occubuere, Bayf. Δυσάνεκτος, ὁ, ἡ, Toleratu difficilis, Xen. ['Απ. 2, 2, 8. *'Ανεκτότης, Gl. Tolerabilitas. *'Ανεκτικὸς, M. Anton. 1, 9. * "'Ανεκτικῶς, Schol. Lucian. Bis Accus. 21." Kall. Mss.]

'Ανοχὴ, Toleratio, Tolerantia, Patientia: ἀνοχὴ Θεοῦ, Patientia Dei, ad Rom. 3, (26.) 'Εν τῇ ἀ. τοῦ Θεοῦ: 2, (4.) Καὶ τῆς ἀ. καὶ τῆς μακροθυμίας καταφρονεῖς. Ubi notandum ἀ. et μ. copulari, cum Hes. illud per hoc exp.: qui etiam scribit ἀ. deduci παρὰ τὸ ἀνέχειν καὶ ἀνέχεσθαι: hoc sentiens, ut opinor, pro hac vel illa signif., ab hoc vel illo derivari: signif. igitur Tolerantiam, ab ἀνέχομαι potius quam ab ἀνέχω deduci debet. || Ortus, ἀνατολὴ, Hes. Et ἀνοχὴν καὶ δύσιν J. Poll. inter se opp.: ab ἀνέχειν, Oriri, ut ἀνέχοντα ἥλιον e Xen. habuimus. || Intermissio, quasi Cessatio, Desistentia, si dici posset, ab ἀνέχω, Cesso, Desisto, ut antea traditum fuit. Herodian. 3, (6, 21.) Αὐτὸς δὲ τῆς ὁδοῦ εἴχετο, μηδεμίαν ἀ. ἀναπαύλης διδοὺς, μήτε ἑορταῖς μήτε καμάτοις. || Hinc ἀνοχαὶ plur. pro eo, quod Lat. plurali itidem dicunt Inducias. Sunt enim Induciæ intermissio a bello et cessatio, aut ad certum tempus, e communi utriusque partis consensu; aut Vacatio a bello, et quasi Feriatio. Varro Inducias esse dixit belli ferias. Æschin. F. Leg. Ὅτι κρατοῦντες τῷ πολέμῳ Περδίκκαν, ἀ. πρὸς αὐτὸν ἐποιήσασθε. Differt autem ἀ. et ἐπικηρυκία, Ammon.: quod ἀνοχὴ sit ἡ ἐν πολέμῳ διά τινα χρείαν ἀναβολὴ κατὰ συνθήκην, κοινῇ τοῦ ἐπιέναι ἀλλήλοις, Cum bellum ob necessitatem quandam differtur, et hostes inter se ultro citroque commeant: at ἐπικηρυκία, ὅταν οἱ ἕτεροι πέμπουσι τοὺς αἰτησομένους ἀνοχὰς ἢ σπονδὰς ἢ εἰρήνην, Cum altera pars legatos mittit ad inducias, fœdus aut pacem petendum. Pro quo dicitur ET 'Ανακωχὴ, sicut κατακωχὴ, pro κατοχή: quod supra de quorundam Gramm. sententia posui post 'Ακωκή. 'Ανοκοχὴ pro iisd.: nam ab Hes. exp. ἀνοχὴ, ἀναχώρησις: quemadmodum ἀνακωχῇ itidem, ἀναχώρησις διὰ τῶν νεῶν, ἀνάπαυσις. Ammon. tamen inter ἀνακωχὴ et ἀνοκοχὴ ita distinguit, ut ἀνακωχὴν esse dicat τὴν ἐπὶ τῶν νεῶν ἀναχώρησιν, at ἀνοκοχὴν esse ἀνοχὴν μακρὰν πολέμου, Longam belli dilationem, i. e. Inducias. "'Ανοκωχὴ, Hesychio ἀναχώρησις, ἀνοχή." [" Valck. Præf. ad Ammon. 25. Anim. 23. ad Mœr. 86. 221. Thom. M. 217. Steph. Dial. Att. 11. Heyn. Hom. 4, 237." Schæf. Mss.] "'Ανωχὴ, Induciæ, Pax sequestra, VV. LL." Ponitur autem ab eod. Ammonio ETIAM 'Ακωχὴ, ITEM Διοκωχὴ, cum ο, et exp. διάλειψίς τις καὶ ἄνεσις. [* 'Ανοχεύομαι, Inducias paciscor, Nicet. Annal. 19, 2.]

"Ἄνοχος, ον, ἡ, Diarrhœa et alvi profluvium, cum nimis citata contineri non potest. Ita VV. LL. in quibus additur, Plin. vocasse Præcipitem alvi inanitionem: cum l. 3. scribit de euonymo, Lethale animalibus, necnon et in folio eadem vis. Succurrit aliquando præceps alvi inanitio. Voluisse enim Plin. hunc Theophrasti l. explicare, H. Pl. 3, (8, 13.) ubi de euonymo itidem loquens, hæc tradit, Τοῦτο ἐσθιόμενον ὑπὸ τῶν προβάτων ἀποκτέννει, καὶ τὸ φύλλον καὶ ὁ καρπός· καὶ μάλιστα τὰς αἶγας, ἐὰν μὴ καθάρσεως τύχῃ· καθαιρεῖται δὲ ἀνόχῳ. Sed mendi suspectum esse potest hic vocab. istud ἀνόχῳ, ut ap. hunc auctorem mendosa esse quamplurima, satis constat. Atque adeo in hoc ipso l. vel plur. τὰς αἶγας in sing. mutandus est, vel τύχωσι pro τύχῃ, et καθαιροῦνται pro καθαιρεῖται reponi debet. Nam transitus a plur. ad sing., aut vicissim a sing. ad plur., hoc modo non fit."

'Ανάσχεσις, Emersio, Exortus, Ortus: ἀνάσχεσις ἡλίου, Ortus solis, Plut. Probl. || Toleratio, Tolerantia, Plut. Numa, 'Α. τῶν δεινῶν: quod in VV. LL. e Lapo exp. Tristium amotio. [" Ortus, Plut. 2, 284." Wakef. Mss.] 'Ανασχετὸς, (ἡ, ὸν,) Tolerabilis, i. q. ἀνεκτός: unde τόλμημα οὐκ ἀ., Facinus intolerabile: Hom. ἔργα οὐκ α. Usurpatur sæpe cum ποιοῦμαι, ἡγοῦμαι, sed frequentius cum illo, quam cum hoc verbo. Οὐκέτι ἀ. ἐποιοῦντο, Thuc. (1, 118.) Οὐκ ἀ. ποιησάμενος, Herod. (7, 163.): Οὐκ ἀνασχετὰ ἡγούμενος, Herodian. (6, 3, 1.) Est autem οὐκ ἀνασχετὸν ἡγεῖσθαι, ποιεῖσθαι, ea forma, qua dicitur δεινὸν ποιεῖσθαι, Non tolerabile existimare, Intolerabile judicare, Rem minime tolerandam censere, Pro re intolerabili, facinore intolerabili habere. Bud. Οὐκ ἀνασχετὰ ἡγούμενος ap. Herodian. exp. Vindicandum ratus. ET 'Ανσχετὸς poët. pro eod., Od. B. (62.), Ἦ τ' ἂν ἀμυναίμην, εἴ μοι δύναμίς γε παρείη. Οὐ γὰρ ἔτ' ἀνσχετὰ ἔργα τετεύχαται. 'Ανασχετικὸς, itidem pro Tolerabilis e Plut. citatur in VV. LL.; sed ipsius Plut. l. ibi desidero: [6, 110.] 'Ανασχετέω, Tolero, VV. LL. fortasse pro ἀνασχέθω. Δυσανάσχετος, Toleratu difficilis, Intolerans. [Chrys. ap. Suiceri Thes.] Δυσανασχέτως, Ægro animo, Intoleranter, Ὁ δὲ δυσανασχέτως εἶχε δέξασθαι τὰ βασιλικὰ δῶρα, i. e. ὀκνηρῶς, ἀπειθῶς, ut Suid. eum l. sine Auctoris nomine citans, exp. [" Act. Traj. 1, 223." Schæf. Mss.] Δυσανασχετέω, Ægre fero, Ægro animo tolero, Gravor. Construitur vero tribus modis: vel cum dat., vel cum acc., et quidem frequentius, vel cum præp. aliqua. Apud Suid. Δυσανασχετῶν δὲ τῇ συμφορᾷ, ἐκ Καλυδῶνος ἐξεχώρει μετὰ τῆς Δηϊανείρας. Thuc. 7, (71.) Οὐκέτι διαφόρως, ἀλλ' ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς, οἰμωγῇ τε καὶ στόνῳ πάντες δυσανασχετοῦντες τὰ γιγνόμενα, Ægre ferentes. Plut. Sertorio, Δυσανασχετοῦντες τὴν τριβὴν, Cum moram ægre ferrent. Idem Anton. Οἱ δὲ 'Αντωνίου δ. πρὸς τὴν διατριβὴν, Cum moram ferre non possent. Basil. 'Εφ' οἷς ἄλλοι δ. Plut. Camillo, Δ. ἐπὶ τοῖς γεγενημένοις, Moleste ferentes quæ acciderant. Phalar. Περὶ θανάτῳ δυσανασχετῶ. Interdum etiam sine casu ponitur, Plut. de Fuga, Δ. καὶ ξενοπαθεῖ, Philo V. M. 3. Δυσανασχετήσαντες ἐμέλλησαν αὐτὸν ἀνελεῖν, Gravissime offensi. [Plut. 6, 469.]

[* " 'Ανταννέχω, Polyæn. 6, 19. Phot. ap. Wolf. Anecd. 2, 136." Kall. Mss.] Εἰσανέχω, Insurgo, Exurgo, VV. LL. [Opp. K. 2, 89.] " 'Εξανέχομαι, Perfero, Tolero, Sustineo, Eur." [Med. 74. Alc. 955.] " || Act. 'Εξανέχω, Exto super, Emineo, Apoll. Rh. 2, (370.) Κεῖθεν δὲ προτέρωσε μέγας καὶ ὑπείροχος ἀγκὼν 'Εξανέχει γαίης: i. e. ἔκκειται εἰς τὴν θάλασσαν, Schol." ['Εξανασχήσεσθε, Soph. Phil. 1355.] 'Επανέχω, Suscipio, ἀναιροῦμαι, ὑψῶ: ut Bud. h. ap. Suid. l. interpr. Ὁ δὲ τὸν πρὸς Γέτας πόλεμον, ὡς μάλιστ' ἐπείγοντα, ἐπανέσχετο. || Incumbo, Innitor, Confido, Artemid. Onir. 1. Μὴ μόνον τοῖς βιβλίοις ἐπανέχειν, Sola præceptorum artis traditione niti et acquiescere, οὐδὲν ἀφ' ἑαυτοῦ προστεχνοῦντα. Dem. (357.) 'Επὶ ταῖς παρ' ὑμῶν ἐπανέχοντες ἐλπίσιν: ubi ἐπανέχοντες habet Interpres: et in Ms. sic legimus, licet in vulg. ἐπέχοντες legatur: ἐπανέχοντες enim dixit ἀντὶ τοῦ θαρροῦντες, ἐμμένοντες, ἐπαναπαυόμενοι, ἰσχυριζόμενοι, στηριζόμενοι, στέργοντες, Incumbentes, Acquiescentes. Hæc Bud. Idem ex Alciphr. 183. Τοῖς παρ' ἡμῶν γλίσχρως αὐτῇ πεμπομένοις ἐπανέχουσα, Acquiescens, Complectens, Contenta. || Posthabeo, Postpono, Plut. de Dem., qui ob publicum gaudium luctum filiæ deposuit, Καὶ τὰ οἰκεῖα πάθη καὶ πράγματα τοῖς δημοσίοις ἐπανέχοντα, τηρεῖν ἀξίωμα, Res casusque domesticos publicis negotiis postponere. [" Alciphr. 176. Wytt. Sel. 266. Diod. S. 2, 251." Schæf. Mss.] "Παρανέχω, Altrinsecus attollo s. elevo: ut παρανίσχω. Exp. etiam Emineo." "Προανέχω, Prior attollo s. elevo: unde προανάσχοι, quod Hes. et Suid. exp. προανατείνοι. Exp. et neutr. Promineo." [" Joseph. 1077, 36. Clem. Alex. 345." Wakef. Mss.] Προσανέχω, Nitor, Confido, ut ἐπανέχω, unde προσανέχων, pro Freto et fidenti citat Bud. e Polyb. (1, 84, 12.) p. 21. Συνειδότες σφίσι τὰ πεπραγμένα, προσανέχοντες δ' ἀεὶ ταῖς ἐκ τοῦ Τύνητος βοηθείαις, διὰ τὰς τῶν ἡγουμένων ἐπαγγελίας, πᾶν ὑπέμενον ποιεῖν κατὰ σφῶν αὐτῶν. Quo sensu accipiendum videtur, quod ex eod. Polyb. (31, 23, 13.) Suid. adducit, Ὁ δὲ Δημήτριος προσανέχων τῇ παρουσίᾳ τοῦ διαποστοληασαμένου πρὸς αὐτόν. || Deditus sum, Incumbo, Commentor, Chrys. ad Thess. 19. Τούτοις προσανέχωμεν, ταῦτα μεριμνῶμεν: 1 ad Tim. 5. Αὕτη ὄντως χήρα ἐστὶν ἡ ἐπὶ τὸν Θεὸν ἐλπίζουσα, ἡ δεήσει προσανέχουσα: i. fere q. πρόσκειμαι. Arethas in Apoc. 7. Μηδεμίαν ἀναψυχὴν εὑρέσθαι τοὺς γεωργοὺς τοὺς

ἐπιμελείᾳ φυτῶν προσανέχοντας, Incumbentes. Synes. Τὸν σώφρονα, τὸν ἐμμελῆ, τὸν προσανέχοντα Θεῷ, Deditum, Devotum. Polyb. Προσανέχων ταῖς τῶν Αἰγυπτίων ἐπαρχίαις, i. e. προσέχων, προσκεκολλημένος. Hæc Bud., citans præterea ex Œcum. in Act. p. 38. pro Attendo, Considero. || Aliquando pro Expecto, Polyb. 5, (103, 5.) p. 104. Περιλαβὼν χαρακίτας νῆας καὶ τὴν παρεμβολὴν, ἔμενε προσανέχων τὸν καιρὸν τῆς ἐντεύξεως. || Προσανέχοντι, Suid. etiam ἐξέχοντι. [* Συνανέχω, Aristot. Meteor. 3, 2. * " Ὑπερανέχω, Planudes Ovid. Met. 12, 352. * Ὑπανέχω, 10, 193." Boiss. Mss.] Ἀνασχέω, itidem pro ἀνέχω, Emergo, Orior, Exorior, Existo, Herod. 7, (14.) Τάδε τοι ἐξ αὐτέων προσδόκα ἀνασχήσειν, Eventura, Oritura, Futura, Bud.: (5, 106.) Ἐκ τοῦ σοί τι ἢ μέγα ἢ σμικρὸν ἔμελλε λυπηρὸν ἀνασχήσειν, Futurum erat ut oriretur et existeret, Bud. At in VV. LL. citatur ex Herod. Ἀνασχήσω λυπηρόν τι σοι, pro Tibi molestiæ quippiam afferam, et exoriri faciam: ut sc. μεταβατικὸν sit ἀνασχεῖν. Itidem ex Eur. (Iph. A. 732.) ἀνασχήσει φλόγα, pro Exoriri faciet. " Ἀνασχὼν, " particip. aor. 2 act. a v. ἀντέχω, mutuatitium ex " ἀνασχέω."

Ἀντέχω, Retineo, Sustineo. Pro Retineo capi ap. Lucian. Bud. est auctor. Et in VV. LL. citatur Ἀντέχων τοὺς χαλινοὺς, pro Frænos retinens. Ibid. Luciano (1, 783.) Ἀντέχει [ἀνέχει] αὐτοῦ τὴν χεῖρα, pro Manum ejus cohibet. Pro Sustineo autem jungitur cum dat. vel acc., qui regitur a præp. πρός: Xen. (Ἀγ. 11, 10.) Ἀντέχειν τῷ πόνῳ, [τοῖς πόνοις] Sustinere, Tolerare, Sufferre, laborem. Apud Herodianum (3, 6, 22.) ἀντέχειν πρὸς τοὺς καμάτους, i. q. τοῖς πόνοις, i. e. ὑπομένειν τοὺς πόνους: ut Hes. ἀντέσχεν exp. ὑπέμεινεν. Suid. vero κρύει ἀντέχειν ait esse * ὑπομονητικῶς ἔχειν. Sciendum est tamen in hujusmodi loquendi generibus exponi etiam Resisto, ut ἀντέχειν κρύει, Frigori resistere. Et τοῖς χειμῶσι ap. Theophr. C. Pl. 4. Resistere tempestatibus. Et ap. Herodian. 1, (12, 3.) Καὶ πρὸς τὴν τοῦ ἀέρος φθορὰν ἀντέχειν ἐλέγετο. Citatur vero etiam sine præp. ἀντέχειν καμάτοις pro Sustinere labores, Resistere laboribus. Item οὐκ ἀντέχω exp. aliquando Cedo, Succumbo: Οὐκ ἀντέχειν ταῖς ἐπιθυμίαις, ap. Suid. Cedere, Succumbere, cupiditatibus. Itidem κράνος, Galea, dicitur πρὸς τὴν πληγὴν μόλις ἀντέχειν, pro Ictui pene cedere, Ictum non sustinere, Ictui non resistere. In bello quoque dicuntur οὐκ ἀντέχειν, Qui cedunt, resistere non possunt: et contra ἀντέχειν τοῖς πολεμίοις, πρὸς τοὺς πολεμίους, Qui hostibus resistunt, obsistunt, hostium impetum sustinent, repellunt, hostibus impares non sunt. Atque hoc modo sæpe ap. Thuc. usurpatur: et ab ejus Schol. modo ἀντιστῆναι, modo ἀντιμάχεσθαι exp. || Cum infin. pro Possum: ut ap. Alex. Aphr. Probl. 1. Οὐκ ἀντέχουσιν ὁμοίως βαστάζειν, Non possunt portare, sufficiunt ad portandum, Vires illis non sufficiunt. Sic ap. Suid. quidam, Καὶ οἱ ἵπποι αὐτοῖς μηδὲ πρὸς τὸ φεύγειν ὑπὸ τοῦ πηλοῦ ἔτι ἀντεῖχον, pro Et illis equi ne fugere quidem valebant, Et eorum equis ne vires quidem ad fugiendum suppetebant. || Absolute, Duro, διαμένω, Plut. Symp. Ὥστε ταχὺ σήπεσθαι, καὶ μηδὲ πρὸς μίαν ἡμέραν ἀντέχειν: pro eod. dicit ibid. διαμένειν. Dem. (16.) Ἐὰν γὰρ ἀντέχῃ τὰ τῶν Ὀλυνθίων, Si res Olynthiorum durent, i. Incolumes maneant. Nam et pro σώζεσθαι usurpasse Dinarch. ἀντέχειν, auctor est Suid. Citatur item e Thuc. (6, 69.) Ἀντέχοι ἡ ἐπιστήμη, pro Suppeteret peritia. || Ἀντέχομαι, Retineo, quasi Contra teneo, Eur. (Iph. A. 1367.) Ἀντέχου θυγατρὸς, Filiam tuam retine renitendo. Itidem καρτερῶς ἀντεχόμενος exp. Fortiter retinens, velut adversus trahentem renitendo. Exp. etiam Adhæreo: et in utraque signif. metaph. usurpatur, τῶν βιβλίων ἀντέχεσθαι, Libris adhærere; ἀρετῆς, Virtuti adhærere, et ab ea se avelli non sinere, Virtutem retinere. Xen. K. Π. 2, (2, 15.) Πολὺ εὐθυμότερον τῆς ἀρετῆς ἀνθέξονται. Sic Isocr. Ἀντέχεσθαι τῆς εἰρήνης, Omnibus viribus pacem retinere et quasi mordicus. Huic enim opp. ap. Eund. ῥᾳδίως τὸν πόλεμον ἀναιρεῖσθαι. Apud Thuc. ἀντέχεσθαι τῆς θαλάσσης, Adhærere mari, i. e. Rei nauticæ adhærere, deditum s. addictum esse, Rei navali operam navare. Thuc. 1, (13.) Ναυτικά τε ἐξηρτύετο ἡ Ἑλλὰς, καὶ τῆς θαλάσσης μᾶλλον ἀντείχοντο: ubi Schol. ἀντέχεσθαι θαλάσσης exp. προσέχειν θαλάσσῃ. || Vindico, Amplector, Capesso, Suscipio tuendum, Assero, Bud.: Dem. (290.) Παρακαλεῖν ἀντέχεσθαι τῆς ἑαυτῶν καὶ τῆς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἐλευθερίας, Hortari ut libertatem suam ceterorumque Gr. tuendam suscipiant, asserant, Bud. Capitur autem pro Capessere, et pro Amplecti, junctum itidem genitivo: atque ita potest accipi in Xen. l. c.: ut πολὺ εὐθυμότερον τῆς ἀρετῆς ἀνθέξονται signif. Multo alacrius virtutem capessent, amplectentur. Sic ἀντέχομαι τοῦ σχολάζειν, Otium amplector, Deditus sum otio. Plato Epist. Ἔχεσθαι δή σοι τούτων τῶν ἀνδρῶν ξυμβουλεύω, Κορίσκῳ δὲ καὶ Ἐράστῳ πάλιν Ἑρμείου ἀντέχεσθαι ξύμβουλός εἰμι, Hermiam amplecti, Hermiæ adhærere, Hermiæ se adjungere. [" Ἀντέχεσθαι δόξης παρά τινος, Bonam existimationem ap. aliquem aucupari, eamque magnifacere, M. Anton. 3, 4." Schw. Mss.] || Ἀντέχεσθαι pro ἀντέχειν, Sufficere: Οὐκ ἀντέσχετο τὸ ὕδωρ παρέχων στρατῷ, Non suffecit suppeditandæ aquæ exercitui. || Ἀντέχεσθαι, pro ἐμποδίζειν, Obsistere, Bud. ex J. Poll. " Ἀντισχέω, inus. thema, a quo synonymum " ejus ἀντέχω mutuatur utrumque fut. et quæ ab " his oriuntur." [" Ἀντέχω, Zeun. ad Xen. K. Π. 49. Schneid. ad Hellen. 80. Anab. 40. Fisch. Ind. Palæph. Toup. Emendd. 4, 466. Wytt. Sel. 65. et n., Diod. S. 1, 207. 717. et n., 2, 330. 414. 427. 457. Herod. 535—7. ad 554. 560. 597. Brunck. Œd. C. 1651. Soph. 3, 394. Wakef. Herc. F. 192. Musgr. 194. Jacobs. Anim. 238. 287. Cattier. 67. Philippus 27. Dionys. H. 2, 1182. ad Charit. 122. 623. Eur. Iph. A. 1367. Resisto, Poët. Gnom. p. 228. Lucian. 1, 513. Herod. 626. 650. De act. et med., ad Xen. Eph. 233. ad Diod. S. 1, 629. 701. Ἀντέχομαι, Valck. Phœn. p. 566. Ammon. 35. ad Eran. Phil. 165. Thom. M. 61. Diod. S. 1, 86. 126. 240. 292. 330. 336. 2, 460. Herod. 718. Alciphr. 2, 217. Brunck. Soph. 3, 422. Cum gen., Eur. Tro. 722. Heracl. 366. Ion. 989. Wakef. Herc. F. 858. Kuster. Aristoph. 237. Ἀντέχεσθαι τῶν ἐλπίδων, ἀντέχειν ταῖς ἐλπίσιν, ad Diod. S. 1, 140." Schæf. Mss.] " Ἀνθεκτέον, Adv. positivum ex ἀντέχω. Unde " ἀνθεκτέα τῆς θαλάσσης, Att. pro ἀνθεκτέον, Mari " inhærendum est." [Thuc. 1, 93.] Ἄνθεξις, Retentio, Complexus mutuus, Plato Epist. Πειρᾶσθαι ταῖς ἀνθ. ἀλλήλων εἰς μίαν ἀφικέσθαι φιλίας ξυμπλοκὴν, Niti mutuo complexu in unam amicitiæ copulam pervenire. Ἀντοχὴ, Retentio, Cohærentia et comprehensio ap. P. Ægin. (6, 56.) Bud.: Alex. Aphr. Probl. 2. Τὰ δὲ ὁμιλεῖ ἑαυτοῖς κατὰ ἀντοχὴν ἑαυτῶν καὶ περιπλοκήν. " Ἀντοχεὺς, Hesychio πόρπαξ ἀσπί- " δος: forsan quia ipsa ἀντέχομεν τῆς ἀσπίδος: ut " ὀχεὺς clypei itidem dicitur, quoniam eo tenetur." " Προσαντέχειν, Eid. προσκεῖσθαι, Hærere s. Adhæ- " rere." [" Προσαντισχεῖν, Anon. V. Chrys. 313." Seager. Mss.]

Ἀπέχω, Abstineo, Il. A. (97.) Οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει, A peste violentas manus abstinebit: sic ἀποσχέσθαι χεῖρας, Dem., ut infra dicetur. Hesiod. Ἔ. (2, 263.) εἴ κ' ἄνεμοί γε κακὰς ἀπέχωσιν ἀήτας: (1, 133.) ὕβριν γὰρ ἀτάσθαλον οὐκ ἐδύναντο Ἀλλήλων ἀπέχειν, Injuriam a se invicem abstinere non poterant; i. e. A mutua injuria abstinere s. temperare nequibant. || Exp. et Averto, et q. d. Procul teneo, Od. O. (33.) ἑκὰς νήσων ἀπέχειν—νηᾶ. Ubi tamen Bud. non Avertere, sed Retrahere, s. Abstrahere interpr., eod. tamen sensu. || Apud Plut. de Def. Or. Οὐδὲν ἀπέχει, sequente infin. pro Nihil prohibet quin. || Disto, præp. ἀπὸ privationem itidem significante, Absum, Differo. Pro Absum: ut Xen. K. Π. 3, (3, 15.) Ἐπεὶ δὲ προσιόντες ἀπεῖχον ὅσον παρασάγγην: (12.) Ἡνίκα δὲ προσιόντες ἐλέγοντο οὐκέτι δέχ' ἡμερῶν ἀπέχειν ὁδόν. Sic et 1, (1, 3.) Ἀπέχειν πολλῶν ἡμερῶν καὶ μηνῶν ὁδόν. Sed in hoc genere loquendi interdum relinquitur sub. acc. ὁδὸν, ead. ellipsi, qua Lat. dicunt Abesse bidui; atque ita dixit Aristot. Ἀπέχουσαν

δὲ πλειόνων ἡμερῶν. At Thuc. junxit infin. 5, (3.) p. 165. Ἀποσχὼν τεσσαράκοντα μάλιστα σταδίους μὴ φθάσαι ἐλθὼν, q. d. Qui spatio 40 stadiorum abfuit a præveniendo. At Ἀπεχόντων ὀλίγου συνεισπεσεῖν τῶν πολεμίων, redditur verbo impersonali, Cum parum abesset quin &c. Item pro Absum in aliis dicendi formulis: ut cum dicitur Absum a crimine, scelere, suspicione; Tantum abest, quin talis sim, quin hoc vel illud faciam. Xen. (Ἀπ. 1, 2, 62.) Ὧν ἐκεῖνος πάντων ἀνθρώπων πλεῖστον ἀπεῖχεν. Isocr. Archid. Τοσοῦτον δὲ ἀπέχω τοῦ ποιεῖν τι τῶν προσταττομένων. At pro Disto, i. e. Differo, Plut. de Virt. Ἀπέχουσιν οὐδὲν τῶν ὑπολαμβανόντων. Herodian. 1, (16, 9.) Ἡ οὐδέν τι ἀπεῖχε γαμετῆς γυναικὸς, Quæ nihil ab uxore differebat. Pro quibus dixit Politian. sensu eleganter expresso, Ac prope uxoris eam loco habebat. Sed non debuerat, meo judicio, particulam Prope addere. || Recipio, Reporto: ubi præp. non itidem privationem signif. Sic ap. Plut. τὸν καρπὸν ἀπέχειν, τὰ διδασκαλεῖα, τὸν μισθὸν, ut in Matth. 6, (2.) Ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν: τὴν χάριν, Synes. || Ἀπέχει impers. Satis est, Sufficit. Anacr. in Odario (28.) quod pingendæ suæ amicæ modum pictori præscribit, et incipit, Ἄγε ζωγράφων ἄριστε, postquam illi visus est pictor jam satis imaginem illius expressisse, dicit, ἀπέχει· βλέπω γὰρ αὐτὴν, Satis est; eam enim cerno. Ego tamen in mea interpr. liberius reddidi, Quid plura? eam ecce cerno: cum alioqui possem stante versu reddere etiam, Sat est; eam ecce cerno. Non negabo tamen mihi aliquam hæc interpretanti suspicionem erroris obortam fuisse, et de ἄπεχε cogitavisse: ut sc. diceretur pictori ἄπεχε, Mercedem cape, Pretium tui laboris. Sed cum et Marc. 14, (41.) ἀπέχει a vetere etiam Interprete sic accipi viderem, ne illic quidem aliam interpr. quærendam putavi. || Ἀπέχομαι, Abstineo: κακῶν ἀπέχεσθαι χεῖρας, Od. X. (316.) pro quo et χεῖρας ἀπέχειν dicit in l. paulo ante c. Sic et Dem. ἀποσχέσθαι τὼ χεῖρε dixit: Ὥστε μηδὲ τοῦ χοροῦ μηδὲ τοῦ σώματος τὼ χεῖρε τελευτῶν ἀποσχέσθαι μου. Qui etiam locus facit, ut Eust. assentiar, scribenti in ἀπέχεσθαι subaudiri hunc acc., quod et de Latino Abstinere dici potest. Est autem usitatiss. hoc modo ap. utrosque scriptt., Od. T. (489.) Οὐδὲ τροφοῦ οὔσης σεῦ ἀφέξομαι: Il. Θ. (35.) πολέμου ἀφεξόμεθα: M. (248.) δηϊοτῆτος ἀφέξεαι. Isocr. ad Demon. Ὧν χρὴ τοὺς νεωτέρους ὀρέγεσθαι, καὶ τίνων ἔργων ἀπέχεσθαι. Et Ἀπέχεσθαι τῶν Ἑλληνίδων πόλεων ap. Eund. Panath. Item Μηδεμιᾶς ἂν ἀποσχέσθαι τιμωρίας. Xen. K. Π. 1, (6, 19.) p. 20. Οὐκ ἀπείχοντο οὐδ᾽ ἀπὸ τῶν φίλων, τὸ μὴ οὐχὶ πλεονεκτεῖν αὐτῶν πειρᾶσθαι. Hoc tamen addo, variis loquendi generibus adhiberi varios poscentibus acc., si tamen aliquis subaudiri ubique debeat, ut sequentia docebunt exempla. Aristoph. N. (417.) Οἴνου τ᾽ ἀπέχει καὶ γυμνασίων. Dicitur et ἀπέχεσθαι ἡδονῶν, quo pertinet illud ἀπέχεσθαι proverbiale, cum dicitur Ἀνέχου καὶ ἀπέχου: nec enim dubium est, quin ἀπέχου præcipiat, ut ab omnibus illicitis voluptatibus temperemus, itemque cum aliis genitivis. Sed sæpe etiam cum τοῦ sequente infin. ac tum aliis quoque verbis redditur, affinem tamen verbo Abstineo habentibus signif., ut Isocr. ad Nic. Ὅτι τοῦ μὲν νουθετεῖν καὶ συμβουλεύειν ἀφεκτέον. Sic Xen. Ἀπ. 1, (2, 34.) Ἀπέχομαι τοῦ λέγειν, ubi exp. etiam Supersedeo. Interdum etiam cum τὸ, sequente infin., Xen. [Plato 2, 354. B.] Οὐκ ἀπεσχόμην τὸ μὴ οὐκ ἐλθεῖν, Non me continui quin etc., ubi meminisse oportet loci modo c. ex Eod., in quo cum dixisset, Οὐκ ἀπείχοντο οὐδ᾽ ἀπὸ τῶν φίλων, relinquens subaudiendum acc., si cui subaudiendus videatur, subjunxit, τὸ μὴ οὐχὶ πειρᾶσθαι. At e Thuc. (5, 25.) itidem quidem cum μὴ, sed sine articulo, ἀπέχομαι μὴ στρατεῦσαι. Idem tamen alibi præfixit ὥστε particulæ μὴ, ut 1. Τὸ μὲν πρῶτον ἀπεχόμενοι ὥστε μὴ ἐμβάλλειν τινὶ, ubi redditur et Cavente. "Ἀφεξέῃ, " ap. Hes. legitur, expos. ἀποστήσῃ, ἀποκωλύσῃ, ἀπο-" σχήσῃ, Arceat, et Prohibeat. Videtur esse Ion. " pro ἀφέξῃ, a th. ἀπέχω: i. e. habere Ion. pleonas-" mum τοῦ ε." [" Ἀπέχω, Abresch. Lectt. Arist. 250. Toup. Opusc. 1, 391. 2, 30. Thom. M. 89. 234. 339. Wytt. Sel. 428. Zeun. ad Xen. K. Π. 601. ad Diod. S. 1, 291. Valck. Callim. 291. 295. Athen. 1, 13. Fac. Paus. 1, 435. Wakef. Eum. 350. Jacobs. Anth. 7, 173. 9, 416. Heyn. Hom. 4, 44. 541. Disto, Jacobs. Anth. 1, 48. Villois. ad Long. 142. Recipio, Jacobs. Anth. 7, 276. 298. 9, 504. 10, 246. Epigr. adesp. 390. Ἀπέχει, Satis est, Mazoch. Tab. Heracl. 215. Conf. c. προέχω, ad Diod. S. 2, 440. De constr., ad 460. ad Xen. Mem. 1, 3, 7. Cum gen. spatii, T. H. ad Plutum p. 185. ἀπὸ, Schneid. Anab. 111. τινὸς, Xen. Mem. 1, 2, 6. τινί τι, Heyn. Hom. 8, 588. Οὐδὲν ἀπέχει, seq. inf., Plut. 6, 203. Hutt. Τοσοῦτον ἀπέχει, Dionys. H. 2, 1216. 1237. 5, 322. De pass., Koen. ad Greg. Cor. 201. Act., med., Kuster. V. M. 10. Med., ad Diod. S. 2, 337. Ἀπέχεσθαι ἀπό τινος, Wakef. Alc. fin. Ἀφέξομαι, ἀποσχήσομαι, Heyn. Hom. 6, 317." Schæf. Mss.] " Ἀποσχέω, inus. th., e quo synonymum ἀπέχω " mutuatur utrumque fut. et tempora inde formata: " signif. autem Abstineo: item Abstinere facio, In-" hibeo ne accedat, et veluti Abhibeo: ut Il. Z. " (96.) Αἴκεν Τυδέος υἱὸν ἀποσχῇ Ἰλίου ἱρῆς, Arceat, " Avertat, s. Cohibeat ne ad Ilium perveniat. Ἀπό-" σχεσις, Abstinentia," [Plut. 6, 468. 476. * Ἀποσχετικὴ, Gl. Dimissoria.] " Ἀφεκτέον, Abstinendum est. " Genitivo jungitur, ut et primitivum ἀπέχομαι. " Isocr. Τοῦ συμβουλεύειν ἀφ." [Aristoph. A. 122.] " Ἄφεκτος, Varin. affert pro ἱερὸς, τοῖς ἀνέμοις ἀκα-" τάστρεπτος: forsan ab ἀπέχομαι, et signif. Eum, " a quo abstinetur." [* Ἀφεκτικὸς, Gl. Distans. * Ἄφεξις, Aretæus 117.] Ἀποχὴ, Distantia, i. q. διάστασις, Ptolem. 2. Ἐξ ἀ. αὐτάρκους, E distantia sufficiente. || Apud JCtos Scriptum, quo pecuniam debitam creditor se accepisse testatur, debitoremque liberat: vulgo Quitanciam appellant. Differt autem ab Acceptilatione, ut Ulpian. tradit, Digest. l. 46. tit. 4. de Acceptilatione, his verbis, Inter acceptilationem et apocham hoc interest, quod acceptilatione omni modo liberatio contingit, licet pecunia soluta non sit; apocha non alias quam si pecunia soluta sit. [Trall. 1. p. 28.] At Ἀνταποχὴ, quam debitor dat creditori. Exp. in VV. LL. Chirographus, quo debitor fatetur debitum creditori, aut quo quis se obligat. [" Jacobs. Anth. 9, 504." Schæf. Mss. Ἄποχον γραμμάτιον, Gl. Acceptilatio, Acceptatio.]

Διέχω, Perrumpo, Penetro, Il. (E. 99.) διὰ δ᾽ ἔπτατο πικρὸς ὀϊστὸς, Ἀντικρὺ δὲ διέσχε, Λ. (253.) Ἀντικρὺ δὲ διέσχε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή. Quibus in ll. Eust. non solum διῆλθε et διήλαυνε exp., sed etiam διέσχισε: unde fit ut lubentius verbo Perrumpo quam verbo Penetro hic utar. Bud. autem ap. Greg. loquentem de scena Mosis, Τὸ πρῶτον καταπέτασμα διασχόντες, καὶ ὑπερβάντες τὴν αἴσθησιν, vult διέχειν esse itidem Penetrare. Ex Eod. affertur et Διέσχον τὴν νεφέλην, pro Penetravi mediam nubem. Quibus tamen in ll. et verbo Perrumpo posse nos uti existimo. Sed et Trajicio et Transigo redditur: Aristot. H. A. 1. Διὰ γὰρ τοῦ ἥπατος διέχει ἡ μεγάλη φλέψ. Huc referenda est et illa exp., quæ isti verbo datur in h. Aristot. l. Διὰ τί ὁ ἥλιος διὰ τῶν τετραπλεύρων διέχων εὐθύγραμμα ποιεῖ; hic enim Pertinere exp., Permeare, Pertransire. Observandum est autem, in citatis hactenus exemplis, et in seqq. quoque, pro diversa constr., vel act. vel neutr. esse h. v. Rursum Bud. Διασχεῖν τὴν φάλαγγα ap. Arrian. (1, 1, 13.) interpr. Aperire phalangem. Quibus adjungit, Διέχω, Aperior, Dirimor, ut acies rupta, ap. Arrian. Tale est autem quod in VV. LL. e Schol. Aristoph. affertur, Διέσχεν ἡ γῆ φεύγοντι, pro Terra hiatu diducta est. At cum accus. putat Bud. alicubi vel Dirimo, vel Summoveo posse exponi. In illo enim Greg. l. Ἀνῆλθον ἐπὶ τὸ ὄρος, καὶ τὴν νεφέλην διέσχον εἴσω γενόμενος, existimat διέσχον posse etiam verti Diremi, vel Summovi: additque e Plut. Διέχειν τὸ πλῆθος καὶ ἀνείργειν, pro Summovere. Exponit etiam Evado, in Arrian. 6, (5, 6.) Ὡς δ᾽ ἐς πλάτος ἤδη ὁ ποταμὸς διέσχεν, ἐνταῦθα δὴ ὁ ῥοῦς οὐκέτι ὡσαύτως χαλεπὸς ἦν, Cum evasit angustias et se diffudit. In simili tamen l. διέχω, interpr. Pateo,

(3, 4, 2.) Ὅσον γὰρ πλεῖστον αὐτοῦ ἐς πλάτος διέχει. At vero cum acc. Διασχοῦσα τὰς χεῖρας ap. Plut. Antonio, Brachia expandens. || Disto, Thuc. (2, 81.) Διεῖχον δὲ πολὺ ἀπ' ἀλλήλων: alibi sine præp. Διέχει τῆς ἠπείρου. Sic Xen. (Ἑ. 2, 1, 13.) Διεῖχε δ' ὁ Ἑλλήσποντος ταύτῃ σταδίους ὡς πεντεκαίδεκα. [" Schweigh. ad Polyb. 5, 68. Soph. Œd. T. 717. Thom. M. 234. ad Charit. 445. ad Paus. 332. (3, 237.) Heyn. Hom. 5, 206. 164. 465. 609. 8, 74. Boiss. Philostr. 353. Schneid. ad Aristot. H. A. 56. Disjungo, Heyn. ad Apollod. 209. Disto, Paus. 1, 422. Callim. 1, 26. ad Herod. 784. Pertineo, 298. 558. Excello, Reisk. Anim. ad Dion. Chrys. 1, 153. ad Diod. S. 1, 348." Schæf. Mss.] Διεχὴς, Disjunctus, Discretus, Interruptus, contr. τῷ συνεχὴς, Plato, Πλείστας καὶ ἐφεξῆς διανομὰς κεκτημένον συνεχεῖς, οὐ διεχεῖς, Plut. (10, 29.) Τῆς ὑφῆς τὸ μὴ δ., μηδὲ στημονῶδες, ἀλλὰ λείου συνέχειαν ὑμένος, καὶ κόλλησιν: (6, 440.) Στρογγύλα γὰρ εἶναί φασι ταῦτα (τὰ κακὰ) καὶ συνεχῆ καὶ πρὸς ἄλληλα φερόμενα· τὰ δ' ἀγαθὰ, δ. τε καὶ δυσκόλως συνερχόμενα πρὸς αὐτοῖς τοῦ βίου τοῖς τέρμασι, Interrupta, Bud. [" * Διέχεια, Basil. Schol. ad Greg. Naz. Stelit. 2. in Notit. Mss. T. 10. P. 2. p. 106." Boiss. Mss. * " Ἀδιεχὲς, Pachym. ad Dionys. Areop. 122. Eust. Il. Δ. 435. Suid. v. Ἀζηχές." Kall. Mss. * Διοχὴ, Philo Mathem. 75. " Διοκωχὴ, ad Mœr. 86. 221. Ammon. 16. Valck. Anim. 24. Thom. M. 217." Schæf. Mss. Cf. Διακωχή.]

Εἰσέχω, VEL Ἐσέχω, Pertineo, Pertingo, Pervado, Bud. ap. Herod. [2, 11. 8, 137.] In VV. LL. ex Eod. affertur ἐσέχειν ἐς ποταμὸν, θάλασσαν, pro Evadere, Exire. Item, Εἰσέχει εἰς τὸν οἶκον ἥλιος, pro Sol in ædes immeat. Sed et cum alia constr. ex Eod. Ἐσέχων κόλπος ἐκ τῆς ἐρυθρῆς. Item, Ἐκ τοῦ Νείλου διώρυχες ἐσέχουσι, ubi quidam ἐσέχειν interpr. Erumpendo ingredi. At ap. Aristid. Εἰσεχόντων κόλπων ἀπὸ τῆς ἔξω θαλάσσης, redditur, Sinuum ab exteriori Oceano in mediterraneum irrumpentium. [" Platonius, Jacobs. Anth. 6, 133. ad Dionys. H. 1, 330. 2, 1158. Ἐσέχω ἐς θάλασσαν, de promontorio, Paus. 1, 389. ad Herod. 108. 558. Plut. Alex. 107. Schm." Schæf. Mss.] Εἰσοχὴ, contr. ἐξοχῇ, Eminentiæ, Prominentiæ. [Sext. Emp. * Ἐσοχὰς, cf. Ἐσωχάς.]

Ἐνέχω, Insto, Urgeo: ut Bud. interpr. Luc. 11, (53.) Ἤρξαντο οἱ νομικοὶ [γραμματεῖς] καὶ οἱ Φαρισαῖοι δεινῶς ἐνέχειν, Acriter instare et urgere. Hæc Bud. Usus est autem et Marc. 6, 19. Ἡ δὲ Ἡρωδιὰς ἐνεῖχεν αὐτῷ. Ubi redditur Imminebat: sicut et in præced. l. Imminere. At vet. Interpres illic quidem vertit Insistere, hic autem Insidiabatur. Ego certe in h. l. ἐνεῖχεν αὐτῷ reddi etiam posse arbitror Infesta erat, Malevolo in eum animo erat; cum Hes. ἐνέχειν inter alia velit esse ἐγκεῖσθαι et μνησικακεῖν. Malevoli certe sumus alicui et infesti, antequam ei immineamus. Qui autem dicit Quærebat eum trucidare, comprehendit etiam Imminebat ei. Alioqui quod ad sensum, non magni refert, utro vertas modo. [" Ἐνέχω τινὶ χόλον, Iratus sum alicui: ἐνεῖχέ σφι δεινὸν χόλον, Herod. 6, 119. 8, 27. et 1, 118. ubi quidem ἐνείχεε Mss. insolita forma, ac fortasse vitiosa." Schw. Mss.] Eust. ait ἐνέχειν esse τὸ κατά τινος ἔχειν: qua in signif. ab Hom. poni ἐπέχω, postea docebo. Eod. certe modo dicimus En avoir à quelqu'un. || Ἐνέχομαι, Teneor, Teneor vinctus, Obstringor, ταῖς πέδαις, Paus. Lac. 75. pro quo et πέδας ἔχειν alibi dicit. Sic Ἐνέχομαι τῇ πάγῃ, Herod. Irretior, Illaqueor. Sed metaph. sæpius ponitur, ut Lat. Obstringi, Constringi, Teneri, Irretitum teneri: ut Ἀπορίῃσι ἐνέχεσθαι, Herod. (8, 52.) Ἐνέχεσθαι τῇ ἀνάγκῃ, Lucian.: at vero Ἐνέχεσθαι ταῖς τῶν πενήτων ἀνάγκαις, Obnoxium esse, et repetita præp. Ἐνέχομαι ἐν θαύματι, Teneor admiratione. Pro quo tamen potius dicunt Lat. Admiratio me tenet, sicut et alias Græci θαῦμά μ' ἔχει. Dicitur vero ἐνέχεσθαι et de alio obstrictionis genere: τοῖς ὅρκοις, Paus. Obstringi jurejurando. Sic Bud. Magnis et multis pignoribus obligatum tenet, ait esse, Μεγάλοις καὶ πολλοῖς πιστοῖς ἐνεχόμενον ἔχει. Sed in hac metaph. signif. redditur et aliis verbis: nam ἐνέχεσθαι ὀνει-

A δει, in Plat. de LL. redditur Obnoxium esse. Sic ἐνέχεσθαι νοθείᾳ, Plut. Themistocle. Et κατάρᾳ vertitur potius Obnoxium esse execrationi, quam Obligatum s. Obstrictum esse execrationi: Plut. Symp. 4. Τῇ Σωκράτους ἐνέχεσθαι κατάρᾳ. Quinetiam ἐνέχεσθαι ἀρᾷ redditur a Bud. Diris imprecationibus devotum esse. Sic et μιάσματι dicitur, qui piaculum admisit. Sed et illud νοθείᾳ nihil aliud est quam Nothum esse. Rursum Bud. τοῖς αὐτοῖς vertit Ead. pœna teneri. Et subjungit, Æschin. ἐν addidisse, (78.) Ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐπιτιμίοις—ἐνέχεσθαι. Affert etiam τῷ πλημμελήματι, et τῷ θανάτῳ, pro Obnoxium, Reum esse. Item e Gal. cum gen. Ὅπως μὴ καὶ περὶ τοῦδε τῆς φλυαρίας αὐτῶν ἐνέχωμαι, Reus sim loquacitatis eorum. Sic in VV. LL. ἐνέχεσθαι κλοπῆς. Sed et cum ἐν ibid. e Plat. ἐνέχεσθαι ἐν νόμοις, pro Reum esse legibus. || Adhæreo, Inhæreo, Illidor, Bud. in h. Synes. l. Δίς που καὶ τρὶς ἐνσχεθείσης τῆς νεὼς τῷ τοῦ λιμένος ἐδάφει. Sed malo Cum inhæsisset. [" Wakef. Herc. F. 151. Thom. M. 512. Malevolo B sum animo, Fisch. ad Well. Gr. Gr. 3, 264. Ἐνέχομαι, ad Mœr. 43. Bergl. Alciphr. 60. ad Lucian. 1, 245. Valck. Hipp. p. 236. ad Herod. 59. 462. Wytt. Sel. 351. Wakef. S. Cr. 2, 29. Brunck. Or. 517. Plato Theæt. 300. An sic Phryn. Ecl. 40.? Ἐνσχεθῆναι, Wakef. Herc. F. 7. Ἐνισχηθεὶς, Timæi Lex. 109." Schæf. Mss.] " Ἐνσχέω, Inhibeo: rarum th., et a " quo ἐνέχω mutuatur sua tempora. Plut. Themist. " νῆες ἐνεσχέθησαν, Naves hæserunt. Ἐνισχημέ- " νων, Hes. affert pro κεκρατημένων: ab ἐνισχέω." [* " Ἐνεκτὸν, secundum Bielium vinculum, quo quis tenetur vel constringitur. Aqu. Exod. 13, 16. ἐνεκτὰ sec. Ed. Rom. quod nihil signif. videtur Montfauconio. Puto esse Gestamina, ab ἐνεγκεῖν, Ferre, Gestare, aut Alligabilia s. Ligamina, ab ἐνέχεσθαι, Obstringi, Obligari, Alligari. Fortasse quoque scr. ἐνεκτέα, aut ἐνερτὰ, Quæ inseruntur, ab ἐνείρω." Schleusn. Lex. in V. T.] Ἐνοχὴ, Obligatio, Nexus, Noxa, VV. LL. [" Cornu, Etym. M. 738, 54." Wakef. Mss. Gl. Obligatus, Obligatio, Remora.]

C Ἐνόχιον, Pretium pensionis, VV. LL. Ἔνοχος, ὁ, ἡ, Qui tenetur quasi vinctus et obstrictus. Quo pertinet quod in VV. LL. ex Epigr. citatur, ἐπ' ἀγκύρης ἔνοχον βάρος, Ad anchoram pondus detentum. Ut plurimum vero, quemadmodum ἐνέχεσθαι pro Teneri s. Obnoxium esse accipitur, sic et ἔνοχος pro Qui tenetur, Obnoxius, Obstrictus, Reus. Isocr. Symm. Λέγω δὲ ταῦτα οὐ κατὰ πάντων, ἀλλὰ κατὰ τῶν ἐνόχων τοῖς λεγομένοις ὄντων, Qui iis, quæ dicimus, sunt obnoxii. Antiphon, Μὴ ὄντα φονέα μηδὲ ἔνοχον τῷ ἔργῳ, Etiamsi nec homicida est, nec cædis crimini obnoxius, Bud.: Dem. Ἔνοχον αὐτὸν καταστῆσαι τοῖς νόμοις, Legibus obnoxium reddere: (238.) Ἔνοχος ἔστω τοῖς τῆς προδοσίας ἐπιτιμίοις. Isocr. Ἔνοχοι γενώμεθα τοιαύταις ἀνοίαις, In talis dementiæ crimen incurramus. Et ἀρᾷ ἔνοχος, sicut ἐνέχεσθαι ἀρᾷ, κατάρᾳ, i. q. ἐναγὴς, ἀλιτήριος, ἐξάγιστος, ἐπάρατος, Execrabilis, Devotus manibus, Impurus et sacer. Bud. Sic Plut. Pericle, Τῷ ἄγει μητρόθεν τοῦ Περικλέους γένος ἦν ἔνοχον, Piaculo erat obnoxium. Construitur D vero et cum gen. in ead. signif. Plato de LL. Τῶν βιαίων ἔνοχος ἔστω, Injuriæ vi illatæ crimine teneatur. Aristot. Œc. 2. Ἔνοχον ἔφησεν ἱεροσυλίας ἔσεσθαι. Phalar. Ἔνοχοι δωροδοκίας. Sic ad Hebr. 2, (15.) Ἔνοχοι δουλείας, Obnoxii servituti. [" Phalar. 342. Jacobs. Anth. 7, 147. Diod. S. 2, 571. Dionys. H. 1, 530. 2, 982. Lucian. 1, 26. Brunck. Or. 517. De constr., Markl. ad Lys. 1, 520. P. Abresch. Paraphr. 140." Schæf. Mss. * Ἐνοχοποιὸς, Gl. Obligatorius.] " Προενέχεσθαι πολλοῖς ἁμαρτήμασι, Multis peccatis " jam ante implicatum teneri: ex 2 Maccab." [5, 18.]

Ἐξέχω, Emineo, Promineo: ut ἐξέχειν εἰς τὸ πέλαγος dicitur ἀκτὴ, sicut προέχειν. Aristot. Probl. p. 103. Αἱ φλέβες τῶν μελαγχολικῶν ἐξέχουσιν. Hæc Bud., qui et addit, Ἐξέχω esse Exto, i. e. Extra appareo: Plut. Pompeio: Ὁ δὲ ὠθεῖ διὰ στόματος τὸ ξίφος, ὥστε τὴν ἀκμὴν περάσασαν, κατὰ τὸ ἰνίον ἐκσχεῖν. Idem vero Cæsare verbo ἀνασχεῖν ead. in re eodemque modo usus est, Ὥστε τὴν ἀκμὴν ὑπὲρ τὸ ἰνίον ἀνασχεῖν. || Emico, Orior, Exorior, Dem,

(1071.) Πρὶν ἥλιον ἐξέχειν, Priusquam sol oriretur. A Aristoph. Σφ. (771.) ἢν ἐξέχῃ Εἵλη κατ' ὄρθρον, Si oriatur, effulgeat splendor solis. Sic ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε, pueri dicebant, invitantes solem ad emicandum, si quando nubibus obductus esset, Suid. Apud J. Poll. verba illa depravata sunt. [" Abresch. Lectt. Arist. 280. Musgr. Rhes. 59. Huschk. Anal. 296. Jacobs. Anth. 11, 86. Ἔξεχ', ὦ φίλ' ἥλιε, Porson. Phœn. 556. Aristoph. Fr. 257. Med., Dionys. H. 1, 202. Boiss. Philostr. 521. Ἐξέχεσθαι, Perstare, Pristino instituto adhærere, Toup. Opusc. 1, 478. Emendd. 2, 250." Schæf. Mss.] Ἐξοχή, Eminentia, Prominentia, Herodian. 4, (15, 6.) Τριβόλους τε καὶ πολλὰ ἄλλα τεχνάσματα σιδήρων, ὀξυτάτας ἐξοχὰς περικείμενα, In quibus ferra acutissima prominerent. Athen. 11. Ἐξοχὴ δ' ἦν ὀλίγη τοῖς λαμπτῆρσιν ἐπηρμένη καὶ οἱονεὶ κεφαλίδας ἥλων ἀποτελοῦσα. Ἐξοχαὶ in corpore dicuntur Extuberationes, Excrescentiæ, Diosc. 3. Τὰς περὶ δακτύλιον ἐξοχάς. Gal. Ὑμένων ἐξοχαὶ, Membranarum extuberationes. Diosc. Verrucas quoque myrmecias et Acrochordonas vocat ἐξοχὰς, Ἑκάστης ἐξοχῆς ἐρεβίνθῳ ψαύοντες: pro quo Plin. Sin- B gulis granis singulas tangunt (verrucas.) || Excellentia: unde κατ' ἐξοχὴν, Per excellentiam. Ἐξοχὰς, In ano genitum tuberculum, quod callum nondum contraxit: si namque jam contraxit, κονδύλωμα vocatur. Dicitur et ἐξοχή. Gorr. ἐξοχάδες in VV. LL. Sedis tumores quasique excrescentiæ, Aniextuberationes, Plin. [P. Ægin. 3, 59. Cf. Ἐξωχάς.] Ἔξοχος ὁ, ἡ, Eminens, Extans, Il. Γ. (227.) Ἔξοχος Ἀργείων κεφαλὴν ἠδ' εὐρέας ὤμους. Item metaph. Excellens, Præstans. In qua signif. Lat. Eminens itidem usurpatur. Ξ. (118.) ἀρετῇ δ' ἦν ἔξοχος αὐτῶν, B. (483.) Ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσσι, Eminentem et præstantem inter multos heroas, P. (358.) προμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἔξοχον ἄλλων, pro Græcis pugnare fortitudine præ ceteris eminentem. Sic B. (480.) Ἠΰτε βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων Ταῦρος· ὁ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει: (188.) βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα, Principem et primarium virum. Herodian. 7, (1, 16.) Στρατιωτῶν οὐκ ὀλίγους, C ἀλλὰ τοὺς ἐξοχωτάτους, Qui virtute ceteros anteirent. Apud Eund. 2, (12, 10.) Τῶν ἐν ἀρχαῖς ὄντων καὶ τῶν ἐξοχωτάτων τῆς βουλῆς, In senatu eminentissimorum. At Ἔξοχον neutro genere adv. capitur. Od. E. 118. Σχέτλιοί ἐστε, θεοὶ, δηλήμονες [ζηλήμονες] ἔξοχον ἄλλων, Præ ceteris, Supra ceteros, Nocendi studio præ ceteris eminetis. Pro quo Ἔξοχα frequentius usurpatur plur. Il. Ξ. (257.) ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων Ζήτει, Præ ceteris. Od. Θ. (487.) ἔξοχα δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων, Λ. (431.) ἡ δ' ἔξοχα λυγρ' εἰδυῖα, O. (70.) ὅς κ' ἔξοχα μὲν φιλέῃσιν, Ἔξοχα δ' ἐχθαίρῃσι. Pro eod. κατ' ἔλλειψιν τῆς προθέσεως dici volunt et Ὄχα, Od. Ψ. (117.) ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται, Il. A. (69.) de Calchante, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος, In augurali disciplina eminentissimus: Quintil. In sapientia eminentissimi. Regulare autem ab ἔξοχος adv. est Ἐξόχως, i. q. ἔξοχον et ἔξοχα. [" Joseph. 655, 18." Wakef. Mss. * Ἐξοχότης, Gl. Imminentia. * " Ἀνέξοχα, ad Hesych. 1, 1201. n. 5." Dahler. Mss. * " Δυσέξοχος, Eust. in Dionys. P. D 388." Wakef. Mss. * " Προεξέχω, Tzetz. Chil. 7, 144." Elberling. Mss. * " Ὑπερεξέχω, Niceph. Callist. in Fabric. Bibl. Gr. 10, 441." Boiss. Mss. " Ὑπεξέχω, Subduco me, Clam Effugio. Absolute ὑπεξέσχε, Herod. 5, 72. sc. ἐκ τῆς πόλιος. Seq. præpos., ὑπεξέσχον ἐκ τῆς Χίου, 8, 132. ὑπεξέσχε ἐς Θεσσαλίην, 6, 74." Schw. Mss.]

Ἐπέχω, Inhibeo, Reprimo, Moror, Retro ago, Soph. (Aj. 50.) ἐπέχω χεῖρα, Reprimo manum, Plut. Τίς δ' ἂν ἐπέσχε μυριάδας ἑπτὰ Ῥωμαίων; Solone, Ἐφέξειν γράμμασι τὰς ἀδικίας τῶν ἀνθρώπων. Et pass. ap. Synes. ῥεῦμα ἐπισχεθὲν, Flumen retentum et cohibitum. At ἐπέχειν τὴν γλῶσσαν, pro Continere linguam, Favere lingua: et ἐπισχόμενος τὰ ὦτα e Plut. (Pomp. 55.) de Eo, qui aures obturavit, vide ap. Bud. Dicitur et ἐπέχω σε τούτου, Obsto ne hoc facias, Bud. e Plut. Sic Plato Ap. Socr. (30.) Ἐπισχήσειν τοῦ ὀνειδίζειν. Interdum vero neutral. pro Subsisto, Supersedeo: Ὅπου ἂν ἐπίσχωσι τῆς πορείας, Xen. (K. Π. 4, 2, 6.) Item Expecto, Cunctor, Differo, Intermitto: de quibus Bud. 635., qui etiam annotat in l. illo, ἐπίσχωσι τῆς πορείας, subaudiri posse ἑαυτοὺς, τὴν ὁρμήν: quod et de similibus ll. intelligendum est. Sic autem ἐλλειπτικὸς esse putatur sermo, cum dicitur ἐπέχω περὶ τούτου: subaudiri enim acc. τὴν συγκατάθεσιν: cum etiam Cic. Retineo et inhibeo assensionem interpr. Hinc autem vocati ἐφεκτικοὶ philosophi, qui et Pyrrhonii, atque Academici: vide Ἐφεκτικός. || Adhibeo, Applico, Attendo: ἐπέχω τὸν νοῦν, τὴν γνώμην, cum dat. Lucian., Plut. pro προσέχω. Ut autem Attendere animum dicitur, et interdum Attendere sine acc., sic et ἐπέχειν nonnunquam per se ponitur: ac præsertim ap. recentiores. Ita certe usus est Paul. 1 ad Tim. 4, (16.) Ἔπεχε σεαυτῷ καὶ τῇ διδασκαλίᾳ. Sic autem ἐπέχων redditur Attendens et Luc. 14, 7. Ἔλεγε δὲ πρὸς τοὺς κεκλημένους παραβολὴν, ἐπέχων πῶς τὰς πρωτοκλισίας ἐξελέγοντο. Ubi tamen accipere malim pro καταστοχαζόμενος, et hunc veluti scopum sibi propositum habens: quo etiam modo accipi h. v. testatur Eust., atque huc pertinet istud Pindaricum, ἔπεχε σκοπῷ τόξον, pro Intende, s. Dirige in scopum. Necnon istud Herod. fortasse, (6, 96.) Ἐπὶ Νάξῳ (Νάξον) ἐπεῖχον στρατεύεσθαι οἱ Πέρσαι, ut sit pro Deliberabant, et veluti scopum sibi proponebant. Ubi tamen vulgo redditur Urgebant. Ἐπέχειν pro Adhibere, Admovere, Applicare, non in metaph. solum loquendi generibus, sed et in aliis: μαστὸν ἐπέχειν, Hom. Paus., Applicare s. Admovere mammam. Sic Theocr. (13, 46.) Ἤτοι ὁ κῶρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσὸν, exp. Admovebat, Applicabat aquæ urnam. Et ἐπέχειν τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὸν ὀφθαλμόν τινι, Lucian. (1, 289.) Admovere oculum alicui: pro quo tamen potius dicitur Adjicere, Intendere oculum. Crediderim autem hunc aut similem acc. subaudiri Act. 3, 5. Ὁ δὲ ἐπεῖχεν αὐτοῖς: ut sit pro ἐπεῖχε τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὴν ὄψιν αὐτοῖς, Intuebatur in eos: ἔβλεπεν εἰς αὐτούς: quod facere jussus erat a Petro, dicente βλέψον εἰς ἡμᾶς. Ut porro dicitur aliquis ἐπέχειν ὀφθαλμὸν, Intendere oculum, sic a Pind. dici docui ἐπέχειν σκοπῷ τόξον, Intendere s. Dirigere in scopum. Nec ἐπέχειν est solum Intendere, verumetiam Tendere adversus: ut exp. et in Od. X. (75.) ἐπὶ δ' αὐτῷ πάντες ἔχωμεν Ἀθρόοι: hic enim est tmesis, pro ἐπέχωμεν αὐτῷ. Atque ita quidam interpr. ap. Herod. 9, (31.) Ἐπεῖχον τοὺς Τεγεήτας, ἐπέσχον Κορινθίους, Tendebant contra Tegeatas, Adoriebantur Tegeatas. Et repetita præp., ibid. Ἐπεῖχέ τε ἐπὶ Λακεδαιμονίους, Tendebat in Laced., Urgebat Laced. In illo autem Hom. l. ἐπέχωμεν αὐτῷ fortasse et pro Irruamus in eum. || Præbeo, Do: Od. Π. (444.) ἐπέσχε τε οἶνον ἐρυθρόν. Sic ἐπέχω πιεῖν, Aristoph. (N. 1382.) || Obtineo pro potestate, Rego imperio: Ὁ τὸν κόσμον ἐπέχων, Aristot. de Deo non semel. Idem de Rege Pers., Ἵδρυτο γὰρ ὁ βασιλεὺς ἐν Σούσοις ἢ Ἐκβατάνοις θαυμαστὸν ἐπέχων βασίλειον οἶκον. Plut. Numa, Ἐπέχει τάξιν, Ordinem et locum tenet. Thuc. 1, (50.) Ἐπέχειν ἐπὶ πολὺ θαλάσσης, Late mare occupare, Multum maris occupare. Item sine casu pro Prævaleo. Bud. 636. || Alias signiff. habet a Bud. prætermissas, quarum aliquot ap. Hom. præsertim sunt in usu: ἐπέχω σοι, pro Exagito te, Facesso tibi negotium, sicuti Gall. J'en ai à toi, et En avoir à quelqu'un. Hoc enim e Eust. colligi opinor, ap. quem et ll. ipsius poëtæ habes. Exp. autem Insto, in Hesiodo (Θ. 711.) πρὶν δ' ἀλλήλοις ἐπέχοντες Ἐμμενέως ἐμάχοντο. Sed horum ll. signiff. ad eas referri posse videntur, quæ ante ex Hom. et Herod. allatæ fuerunt. Ac fortasse hic ἐπέχοντες est Irruentes, ut ἐπέχωμεν exposui etiam Irruamus ap. Hom. Affertur vero et ex 2 Macc. Ἐπέχοντες τῇ βασιλείᾳ, pro Insidiantes regno. || Ἐπέχειν πόδας ὑποποδίῳ, pro ἔχειν πόδας ἐπὶ ὑποποδίῳ, Habere pedes super scabello, quo dixit modo Hom. Od. P. (410.) (θρῆνυν) ᾧ ῥ' ἐπεχεν — πόδας. Item, ὡς ἐπέσχεν ἡμέρα, Ut dies illuxit. Bud. e Paus. || Ἐπέχομαι pass., Inhibeor, Reprimor, Retineor etc. Ex Hesiodo autem (Θ. 176.) ἀμφὶ δὲ γαίῃ Ἱμείρων φιλότητος ἐπέσχετο, pro Terræ inhæsit. [" Ἐπέχω, Casaub. Athen. 1, 48. Brunck.

Œd. C. 856. Phil. 1109. Musgr. Bacch. 1129. Ruhnk. ad H. in Cer. 176. Herodian. Philet. 451. et n., Toup. Opusc. 2, 268. Græv. Lectt. Hes. 612. ad Herod. 40. 459. 482. 707. 720. ad Diod. S. 1, 389. 2, 305. 426. 468. ad Anacr. p. 9. Fisch., ad Charit. 256. (628.) Valck. Hipp. p. 290. ad Cornel. Nep. 384. ad Callim. 1, 156. Valck. 173. ad Lucian. 2, 212. Jacobs. Anth. 7, 173. 10, 396. 12, 149. Boiss. Philostr. 356. 639. Heyn. Hom. 5, 639. (de cibo,) 6, 16. 577. Thom. M. 339. 341. Musgr. Rhes. 59. Heracl. 847. Wakef. Ion. 1513. Trach. 829. Herc. F. 986. Musgr. ib. Wakef. S. Cr. 4, 27. Huschk. Anal. 199. Longus 104. Vill., Aristoph. Ei. 1042. 1121. De die illucescente, Eur. Hec. 688. ubi v. Musgr. et Bekk. De lacte, Boiss. Philostr. 652. Cum particip., i. q. παύομαι, Porson. Phœn. 459. Abresch. Æsch. 2, 6. 'Ε. γαστέρα, ad Diod. S. 1, 364. τὴν χεῖρα, Abresch. Add. ad Arist. 148. τὴν γλῶτταν, Thom. M. 663. Boiss. Philostr. 440. ἐλπίδα, Paus. 322. τινά τινος, 379. τινὸς, ad Diod. S. 2, 331. 337. 347. Dionys. H. 1, 209. 'Επίσχες, Markl. Suppl. 398. 'Επέχομαι, Piers. Veris. 27. ad Od. X. 15. 'Επισχέσθαι τὰ ὦτα, Valck. Oratt. 378." Schæf. Mss. * " 'Επισχέω, Ælian. H. A. 631." Wakef. Mss. * 'Επισχετέος, Gl. Reprimendus, Plato Phædro 3, 272.] "Εφεξις, Retentio, Inhibitio, i. q. ἐποχὴ, Bud. || "Εφεξιν Aristoph. Schol. (Σφ. 337.) ap. Tragicos i. esse dicit, q. πρόφασιν, et ἐπισχεσίαν ap. Hom.; perperam autem ibi scribitur ἔφεσις. [* 'Εφεκτὸς, Sext. Emp. ap. Schneid. Lex.] 'Εφεκτικὸς, Inhibendi et reprimendi vim habens: ut ἐφεκτικὸς ἱδρώτων, Sudores reprimens. Athen. (57.) de nucibus pineis, 'Υπάρχειν δὲ καὶ οὐρητικοὺς, καὶ οὐκ ἐ. κοιλίας, Nec alvum inhibere, sistere, aut reprimere: sic Idem, Τρίγλη εὐστόμαχος, παραστύφουσα, ἐ. τῆς κοιλίας. Diosc. de Salibus, Εἰσὶ δὲ καὶ σηπεδόνων ἐ. Plin. Defuncta a putrescendo vindicans. 'Εφεκτικοὶ dicebantur etiam Quidam philosophi, παρὰ τὸ ἐπέχειν περὶ τῶν πραγμάτων καὶ δογματίζειν αὐτὰ ἀκατάληπτα, Suid.: Gell. 11, 5. Vetus autem quæstio et a multis scriptt. Gr. tractata, an quid, et quantum inter Pyrrhonios et Academicos philosophos intersit. Utrique enim σκεπτικοὶ, ἐφεκτικοὶ, ἀπορητικοὶ dicuntur: quoniam utrique nihil affirmant, nihilque comprehendi putant. Bud. Cunctatores et hæsitatores dici posse existimat. 'Εφεκτικῶς, Dubitanter, Hæsitanter, Affirmationem inhibendo et suspendendo, Cum assensionis retentione. [Stob. Ecl. Phys. 1, 7.] 'Εποχὴ, Inhibitio, Retentio, Repressio. Et ἐποχὴ τῶν ἐμμήνων, Suppressio mensium, cui contr. ὑπερκάθαρσις ap. Medicos, Bud. Etiam est Remora, Impetus et ruentis impedimentum atque inhibitio, quasique ἀνθολκή. Basil. Πρὸς ἐ. τῆς ἁμαρτίας. Bud. 636. Retentio assensus, ut illa τῶν σκεπτικῶν: cujus Cic. in Academicis meminit, Ex iis necessario illa nata est ἐποχὴ, i. e. assensionis retentio. Bud. Quo referendum illud Plut. (10, 613.) Τὰ περὶ τῆς ἐποχῆς δόγματα καὶ τῆς ἀκαταληψίας. Aliquanto post, 'Ο γὰρ τῆς ἐποχῆς λόγος οὐ παρατρέπει τὴν αἴσθησιν—ἀλλὰ τὰς δόξας μόνον ἀναιρεῖ. || Etiam Gradus planetarum in zodiaco, s. Status cœli positusque siderum, VV. LL. ex Hermol. in Plin. et Cæl. 1, 15. ['Εποχαὶ τῶν ἀστέρων, Plut. Romulo 12.] 'Επίσχεσις, Retentio, Inhibitio, Repressio, Remora, i. q. ἔφεξις et ἐποχὴ, Od. P. (450.) οἱ δὲ διδοῦσι Μαψιδίως· ἐπεὶ οὔ τις ἐπίσχεσις οὐδ' ἐλεητὺς 'Αλλοτρίων χαρίσασθαι, i. e. κώλυσις, πρόφασις, φειδὼ, Schol. Nihil eos retinet a largiendis alienis; pro eo, quod est, Nullo modo parcunt alienis; q. d. Nullo metu nullaque commiseratione retinentur et revocantur a profundendis bonis alienis. Ideoque male exp. πρόφασις. Plato de LL. 'Επίσχεσις γενέσεώς ἐστι, Genus sistitur et intermittitur. Diosc. 3, 29. ἐμμήνων, Mensium repressio, suppressio: sic ἐποχὴ τῶν ἐμμήνων supra. Gal. ad Gl. τῶν ἐκκρίσεων, Excretionum retentio s. remora. Aristot. Probl. p. 111, Λύγγα παύει πταρμὸς καὶ πνεύματος ἐπίσχεσις, Spiritus retentio. Paulo ante vero dixit τὴν αὐτίκα ἀντικατάσχεσιν γενομένην itidem παύειν τὸν λυγμόν. Item ἐπίσχεσις pro Mora a Thuc. (2, 18.) ponitur, Bud. 'Επισχεσία, Prætextus, Od. Φ.

A (70.) οὐδέ τιν' ἄλλην Μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε, i. e. πρόφασιν, Eust., quoniam οἱ προφασιζόμενοι ἐπέχουσιν, h. e. μένουσιν ἐννοούμενοι τί ἂν εἴποιεν: ut i. sit ἐπισχεσία, q. μονὴ paulo post sequens. 'Επισχετικὸς, i. q. ἐφεκτικὸς, Athen. 15. Τῆς κάτω κοιλίας ἐ., Alvum sistens, Alvum reprimens. Sic supra ἐφεκτικὴ τῆς κοιλίας Idem dixit. [" Schol. Il. Ξ. 110." Wakef. Mss.] 'Ανεπίσχετος, Qui inhibitus aut repressus non est, inhiberi, reprimi, retineri, sistive non potest: ut ὁρμή. [" Ad Diod. S. 2, 189. *'Ανεπισχέτως, Wakef. S. Cr. 4, 10." Schæf. Mss. Plut. Agesilao 27.] " Δυσεπίσχετος, Qui difficulter inhi- " beri s. cohiberi potest aut retineri: ut αἱμοῤῥα- " γία." [* " 'Αντεπέχω, Nicet. Eugen. 8, 77." Boiss. Mss. * " Προεπέχω, Tzetz. Chil. 6, 679." Elberling. Mss.]

Κατέχω, Detineo, Retineo, Il. Σ. (330.) ἐπεὶ οὐδέ με νοστήσαντα Δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς, Οὐδὲ Θέτις μήτηρ, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα καθέξει. Sic Γ. (243.) τοὺς δ' ἤδη κάτεχεν φυσίζοος αἶα. Lat.
B Poëtæ utuntur et simpl. Teneo hac in re. Sed et Conditum tenere aliquem dicitur terra. Horat. Cohibere etiam dixit hac in signif. Thuc. 1, (91.) Τοὺς πρέσβεις, ὥσπερ ἀπεστάλη, κατεῖχον, Retinebant. Plut. κατέχειν et ἀφεῖναι opp. in l. π. 'Αδολ. Item κατέχειν τὴν ἀναγωγὴν, pro Remorari a Thuc. poni videtur 6, (29.) Et pass. κατείχοντο ap. Eund. non tam pro Detineri, quam pro Morari, Hærere: 3, (94.) 'Εν τῇ Μήλῳ κατείχοντο: 2, (86.) Περὶ Κρήτην κατείχοντο. Sed et κατέχειν neutr. pro Morari in VV. LL. Κατασχὼν πολὺν χρόνον. || Teneo, Occupo, ut λοιμώδης νόσος, Pestilentia, ab Herodiano 1, (12, 1.) dicitur κατασχεῖν τὴν 'Ιταλίαν. Atque ut Lat. dicitur metus aliquem tenere, sicut et aliquis teneri metu, ita et Græce κατέχει τινὰ φόβος: ut Herodian. (2, 6, 1.) Ταραχή τε καὶ φόβος [πένθος] πάντας κατεῖχε. Sed et Κατέχει με εὐμοιρία, (2, 5, 1.) pro Constitutus sum in felicitate; q. d. Tenet me felicitas, secunda fortuna. Sed in malum et ap. Plat. Epist., ubi dicitur κατέχειν κίνδυνος Σικελίαν. At vero ap. Eund.
C Πόλεμος ὑμᾶς κατεῖχε exp. Bellum vos distinguebat, Impediebat, Remorabatur. Sed ego malim Bellum vos occupatos et impeditos tenebat, quod loquendi genus e Cic. accipio licet de re alia dictum, aut certe immutata orationis structura, In bello occupati eratis. At vero Thuc. dixit (1, 103.) aliquem πολέμῳ κατέχειν: quod non male, ut opinor, reddiderimus, Bello premere. Apud Eund. 3. Κατέχοντες ἰσχύϊ τὸ πλῆθος, Oppressum tenentes. Cui velut opp. (2, 65.) Κατεῖχε τὸ πλῆθος ἐλευθέρως. Dem. autem (258.) dativo φρουραῖς junxit: quo dixit modo Cæsar oppidum Præsidio tenere. Alicubi κατέχειν sine adjectione non Occupare, ut dictum est, sed et Invadere redditur: Τὴν ἀρχὴν κατασχεῖν, Plato. Vide Κατέχειν pro Obtinere. || Interdum pro Retineo, alio modo quam in l. Thuc. c.: sc. ut dicitur aliquis Rem quampiam retinere, cui opp. Amittere. Sic Xen. K. Π. 7, (5, 26.) Λαβόντα κατέχειν, διασώσασθαι pro eod. dixit p. 117. adeo ut verbo quoque Tueri posse verti existimem: sicut dixit Ovid. Non
D minor est virtus quam quærere parta tueri: qui etiam l. ad id pertinet, quod ibi a Xen. itemque a Dem. alicubi scribitur. Itidem vero quod ap. Thuc. est, δέει κατέχεσθαι, reddi fortasse possit Retineri metu, ut Cic. etiam loquitur, nisi quis malit, In officio contineri, teneri. Quidam vero Adduci metu interpr. || Obtineo, Isocr. Panath. Καὶ λαμβάνειν ὧν ἂν ἐπιθυμῶσι, καὶ σώζειν ἅπερ ἂν ἅπαξ κατάσχωσιν, Ea, quæ semel obtinuerint; Ea, quibus semel potiti sint. Ubi observa eum ead. de re loquentem, de qua Xen. l. c., eod. etiam verbo uti, sed alio sensu: cum quod hic σώζειν, sit illic κατέχειν. || Contineo, Cohibeo, Thuc. 1, (130.) Καὶ κατέχειν τὴν διάνοιαν, οὐκ ἠδύνατο. Sic dicunt κατέχειν τὴν ὀργὴν, τὸν θυμὸν, quorum utrumque habet Aristot., item γέλωτα, quo utitur Xen. (K. Π. 2, 2, 1.) Sed Herodian. non solum κατέχειν ἑαυτὸν, verumetiam (1, 15, 1.) κατέχειν ἑαυτοῦ dicit pro Se continere, Sibi temperare. Invenio autem et pro Cohibeo 's. potius Reprimo loquentem, et quasi silentium ei

impono: Isocr. Panath. Ταῦτ' εἰπὼν κατέσχον πρὸς ὃν τοὺς λόγους ἐποιούμην. || Κατέχειν τὴν ἐπιφορὰν τῶν ἐχθρῶν, Sustinere impressionem hostium, Bud. ap. Polyb. interpr. || Κατέχειν τὰ γράμματα pro Callere literas, ut etiam Lat. Tenere literas, e Ceb. Theb. || Κατέχω neutr. Applico, Appellor: utuntur autem Lat. itidem verbo Teneo hac in re, sed addentes acc. Oram, Portum, Cursum. Dicitur porro vel ipsa navis κατέχειν, vel is, qui ea vehitur. Plut. Symp. sept. Sap. Ἠρόμην αὐτὸν ὅπου τὴν ναῦν οἴεται κατασχήσειν. Antiphon (715.) Ὑφ' οὗ (χειμῶνος) ἠναγκάσθημεν κατασχεῖν εἰς τῆς Μηθυμναίας τι χωρίον. Plut. Theseo. (21.) Κατέσχεν εἰς Δῆλον. At Herod. Κατέσχε τῆς χώρης ἐς τὸν αἰγιαλόν. Lat. quoque alicubi Applicare ad litus. Idem vero addidit et Lucas Act. 27, 40. ubi Κατεῖχον εἰς τὸν αἰγιαλὸν redditur Tendebant ad litus. Apud Eur. autem sine præp. et cum alio acc. in Cyclope (222.) Λῃσταί τινες κατέσχον, ἢ κλῶπες, χθόνα. Hom. vero dixit (Od. Λ. 455.) Νῆα κατισχέμεναι sicut Lat. Navem applicare, potius quam Applicare sine adjectione, et Navem appellere. || Κατέχειν dicitur λόγος interdum, ut Lat. Sermo invaluisse aut etiam Fama obtinuisse, obtinere, tenere. Thuc. 1. Ὅσον οἵ τε ποιηταὶ εἰρήκασι, καὶ ὁ λόγος κατέχει. Huc pertinet etiam κατέχειν pro Durare, h. in l., quem Bud. ἀδεσπότως affert, Εἴκοσι γὰρ καὶ ἑπτὰ ἔτη κατέσχεν ὁ πόλεμος. Idem e Basil. Κατέχων καιρὸς, pro Præsens tempus, citat. || Pro Incumbo et Decumbo: ut inquit Idem, afferens e Theophr. (H. Pl. 3, 1, 5.) Ὅταν ἐπομβρίαι κατάσχωσι. Sed et alium ex Eod. (C. Pl. 6, 17, 7.) l. profert, ubi legitur de Iride, ὅπου ἂν κατέχῃ. Utrumque vide ap. eum Comm. 868. Quidam tamen pro κατέχῃ in h. posteriori l. leg. suspicatur καθέζῃ: verum non solum prius illud κατάσχωσιν hoc κατέχῃ confirmat, sed etiam l. hic, quem ap. Plut. invenio, Οἱ δὲ, καίπερ ὄμβρον πολλοῦ κατέχοντος, ὁρμήσαντες. || At e Soph. εὖ καθέξει affertur in VV. LL. pro Bene habebit, Bene succedet. || Κατέχομαι, Detineor, Retineor &c. sequendo activæ vocis signiff. Item κατεχόμενος, Deprehensus, et ἀπορούμενος, Bud. e. Plat. de LL. p. 307. Herodian. 3, (12, 20.) Συλληφθείς τε κατείχετο, ἐκπλαγείς τε τῷ πράγματι, ἐδεῖτο καὶ ἐλιπάρει. Sed peculiari etiam signif. pro Afflatus sum numine, ἔνθεός εἰμι. Bud. 867. e Plat. Idem affert e Pand. κατέχομαί τινι pro Teneor, i. e. Obligatus sum. " Καθέζει τὴν βασιλείαν, Occupat regnum, VV. LL. e Plut. Thes. Sed perperam. Scr. enim καθέξειν: ubi sc. dicit, Ἤλπιζον αὐτοὶ τὴν βασιλείαν καθέξειν, Sperabant se regnum obtenturos: de Pallantidis: p. 11. meæ Ed." [" Κατέχω, Valck. Hipp. p. 236. 285. ad Od. Α. 300. Ilgen. Hymn. 581. ad Herod. 455. 675. ad Diod. S. 1, 371. 537. 2, 342. Musgr. Bacch. 305. ad Phalar. 226. Bergl. Alciphr. 371. Zeun. ad Xen. K. Π. 71. ad Charit. 11. 287. Toup. Opusc. 1, 216. 2, 79. ad Xen. Eph. 228. 240. Villois. ad Long. 286. Thom. M. 512. Dawes. M. Cr. 469. 494. Musgr. Rhes. 59. El. 1034. Wakef. Alc. 351. Trach. 976., S. Cr. 4, 116. 168. Jacobs. Anim. 27. Anth. 9, 183. 244. 488. Heyn. Hom. 4, 322. 7, 153. Aristoph. Eip. 944. Memini, Casaub. Athen. 19. Bergl. Alciphr. 215. Contineo, Heyn. ad Apollod. 881. Occupo, Expugno, Wytt. ad Plut. de S. N. V. 62. ad Lucian. 2, 51. T. H. ad Plutum p. 86. De navigantibus, Steinbr. Mus. Tur. 1, 162. Wytt. Sel. 318. ad Herod. 484. 637. Musgr. Cycl. 348. Thom. M. 748. ad Charit. 661. Wakef. Phil. 305. Cattier. 79. Boiss. Philostr. 334. 507. Vinco, Thuc. 6, 95. Duro, Diod. S. 2, 635. Dionys. H. 2, 1242. De pignoribus, ad Mœr. 220. De Diis regionem tutantibus, ad Diod. S. 2, 410. Cum gen., Brunck. ad Hec. 1152. Wytt. ad Plut. de S. N. V. 62. Κατέχειν τινὸς, Aliqua re potiri, Bibl. Crit. 3, 1. p. 97. ἐν, ad Thuc. T. 2. p. 353. Bav. (3, 89.) τὸ μὴ, Bast über Plato p. 114. Λόγος κατέχει, Valck. Hipp. p. 322. Toup. Opusc. 2, 263. Plut. Mor. 1, 808. Thom. M. 364. ad Callim. 1, 424. Τὰ κατέχοντα, ad Herod. 455. Pass., Ruhnk. ad Tim. p. 11. Heringa Obss. 225. Cum dat., Boiss. Philostr. 443. De morbo, ad Xen. Eph. 276. Ὑπ' ἀπορίας κατέχεσθαι, ad Charit. 216. Κατέχεσθαι θεῷ, ad Lucian. 1, xxxii. 291. Lennep. ad Phal. 47. ad Herod. 318. Αἵματι καὶ θανάτῳ, de Marte, Eur. Phœn. 791. ubi v. Valck. p. 293. Καθέξομαι, Epigr. adesp. 302. Κατασχόμενος, pass., Heind. ad Plat. Phædr. 244. Κατασχομένη, Heyn. Hom. 4, 541." Schæf. Mss. * " Κατεχομένιος, Cicuta, Diosc. Notha 468." Boiss. Mss.] " Κατασχέω, inus. th., a quo κατέχω mutuatur sua tempora, signif. itidem Detineo, Occupo, Obtineo. Κατασχομένη, Velata, Operta: κατακαλυψαμένη, ut accipiunt Il. Γ. (419.) Βῆ δὲ κατασχομένη ἑανῷ. Malim, Faciei obtento s. prætento velo: s. Faciei obtendens peplum, Peplum ante faciem tenens. Ita enim τὸ κατασχεῖν melius exprimeretur." [* Κατασχετέος, Schol. Aristoph. 'A. 258.] " Καθεκτέον, Retinendum," [Plut.] Κάθεξις, Retentio, ejus sc., quod habemus, Conservatio, Thuc. 3, (47.) Καὶ τοῦτο πολλῷ ξυμφορώτερον ἡγοῦμαι εἰς τὴν κ. τῆς ἀρχῆς, Ad conservationem imperii, κατοχὴν, κράτησιν, ἀσφάλειαν, Schol. Item Detentio, Retentio. Aristot. Polit. 7. Ἡ γὰρ τοῦ πνεύματος κ. ποιεῖ τὴν ἰσχὺν τοῖς πονοῦσι. [* Καθέκτης, Geop. 14, 6., Schn. Ind. S. R. R. 132.] Καθεκτὸς, Qui contineri, retineri, detineri potest, Plut. Othone (9.) Οὐκ ἦσαν κ. σπεύδοντες ἐπὶ τὴν μάχην, Contineri s. Retineri non poterant: Fab. (10.) Καταλαβὼν τὸν Μινούκιον οὐκέτι κ., ἀλλὰ βαρὺν καὶ τετυφωμένον. Dem. (515.) Θρασὺν ὄντα, καὶ βδελυρὸν, καὶ οὐδὲ κ. Καθεκτῶς, Ita ut contineri s. retineri possit, [" Boiss. Philostr. 534." Schæf. Mss.] Καθεκτικὸς, Continens, Retinens, Alex. Aphr. Ἡ κ. δύναμις, Vis et facultas continens s. retinens: vel, ut Gorr. interpr., Retentrix facultas; i. e. Vis naturæ, per quam tamdiu retinet attractum alimentum donec perfecte concoctum sit. [" Artem. 103." Wakef. Mss.] Ἀκάθεκτος, Qui contineri et cohiberi nequit: ἔρως, Phocyl. [180.] " Ἀκαθεκτικὸς, Intolerabilis. Ita VV. LL. sed perperam pro ἀκάθεκτος." [* Ἀκαθεκτέομαι, Sext. Emp. Pyrrh. 3, 124.] Δυσκάθεκτος, Qui difficulter contineri et cohiberi potest, Greg. Naz. ἵπποι. Basil. ὁρμαὶ, Plut. Numa (4.) Δ. καὶ δυσάρεστα πλήθη, Infrænis difficilisque multitudo, Lucian. (1, 142.) Λεῖος εἶ, ὦ Πλοῦτε, καὶ ὀλισθηρὸς, καὶ δ., καὶ διαφευκτικὸς, Difficulter retineri potes. CONTR. Εὐκάθεκτος, Qui facile contineri et cohiberi potest, in ordinem cogi potest, Xen. K. Π. 7, (5, 24.) de Babyloniis, Βουλόμενος αὐτοὺς ὡς ἀμηχανωτάτους εἶναι, ὅπως ὅτι ταπεινότατοι καὶ εὐκαθεκτότατοι εἶεν. " Εὐκάθεκτος, affertur pro Facilis retentu, et Subjectus. Quod si mendo caret, Ionicum erit: nam per θ scribitur." Κατοχὴ, Detentio, Retentio, i. q. κάθεξις. Alex. Aphr. Probl. Ἡ τοῦ πνεύματος κατοχὴ λύει τὸν λυγμὸν, Singultum solvit spiritus retentio. Pro quo Aristot. supra dixit ἡ τοῦ πνεύματος κάθεξις. Gal. Defin. Med. ἀποπληξία est κατοχὴ διανοίας μετὰ ἀναισθησίας καὶ παρέσεως τοῦ σώματος, Mentis deprehensio, Detentio. || Etiam Possessio, qua sc. id, quod possidemus, tenemus, obtinemus, et in nostra potestate habemus; est autem vocab. JCtorum. || Accipitur etiam pro Afflatu instinctuque numinis, quo sc. occupati dicimus facimusve aliquid. Dionys. Areop. Ἐν κ. τοῦ θείου ἔρωτος γεγονὼς καὶ τῆς ἐκστατικῆς αὐτοῦ δυνάμεως μετειληφὼς, de Paulo loquens. Plut. Alexandro (2.) de Olympiade, Ζηλώσασα τὰς κ., καὶ τοὺς ἐνθουσιασμοὺς ἐξάγουσα βαρβαρικώτερον. Arrian. (4, 13, 10.) de femina Syra, quæ Alexandrum sequebatur, Πάντα ἐν τῇ κ. ἀληθεύουσα ἐφαίνετο. [" Ad Mœr. 221. Heind. ad Plat. Phædr. 244. Mora, Bibl. Crit. 3, 1. p. 106." Schæf. Mss.] || Κατοχὴ ET Κάτοχος dicitur etiam Affectus quidam cerebri posteriora utplurimum occupans: ea autem est in somnum, sed sine somno et febre, propensio, per quam et oculi manent aperti, et servatur secundum naturam spiratio: ut Gorr. definit. Gal. Therap. 13. Καταφορὰς βαρείας ἐργάζεται, ἃς ὀνομάζομεν ἀποπληξίας καὶ κάρους καὶ κ.: Defin. Κάτοχός ἐστιν ἀναισθησία ψυχῆς μετὰ πήξεως τοῦ παντὸς σώματος: cujus tres species, ὑπνώδης, ἐγρηγορὼς, καὶ φρενιτικός. Bud. Adeo vero sunt varia hujus morbi symptomata,

ut partim somno premi, partim vigilare ægri videantur: itaque composito quoque nomine a quibusdam ἄγρυπνον κῶμα appellatur: mediaque affectio statuitur inter phrenitidem et lethargum, et species quædam delirii s. amentiæ, ut habetur ap. Aët. Sunt tamen qui κάτοχον et ἄγρυπνον κῶμα differre velint, dicentes τοῦ κατόχου non compositam, sed simplicem causam esse, frigidiorem sc. sicciorem que humorem obstruentem ventriculum posteriorem cerebri, quo detentus æger repente in illo permanet habitu, quo correptus est, s. stans s. sedens, oculis etiam vel clausis vel apertis. Ego tamen multis ap. Gal. ll. κάτοχον, κατοχὴν, κατάληψιν, et ἄγρυπνον κῶμα, idem signif., et ejusdem affectus diversa esse nomina deprehendi. Hæc inter alia Gorr. [" Boiss. Philostr. 443. cf. Const. Manass. 119. Meurs." Schæf. Mss.] Κατόχιμος, ὁ, ἡ, i. q. ὁ κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ καὶ ἐξεστηκὼς, ὑπὸ τῶν δαιμόνων κρατούμενος, Fanaticus: quem prisci θεοφορούμενον vocabant, h. e. ἐνθουσιῶντα: qui et κατάσχετος dicitur. Bud. [" Wakef. S. Cr. 5, 65. ad Mœr. 221." Schæf. Mss.] Κάτοχος, Qui tenetur, s. captus tenetur, κεκρατημένος: cujus signif. hoc ap. Suid. adespoton exemplum est, Κάτοχος, ἤδη τῷ πόθῳ τούτου γεγενημένη καὶ διαφανὴς ἐρωτόληπτος οὖσα. || Tenaciter hærens, Plut. de Fort. Rom., loquens de navi clavis compacta, Γενομένην δὲ στῆναι δεῖ καὶ παγῆναι σύμμετρον χρόνον, ἕως οἵ τε δεσμοὶ κ. γένωνται καὶ συνήθειαν οἱ γόμφοι λάβωσιν. || Κ. κτῆσις καὶ βέβαιος, in Vita Isocr. Possessio firmata usu, Possessio, quam jam obtinemus s. ut nostram tenemus; quo significatu et κατοχὴ dici, paulo ante annotatum est. || Κάτοχοι peculiariter dicuntur Afflati et instructi numine: ut προφῆται, ἐνθουσιῶντες καὶ ἔνθεοι. Plut. de Def. Or. Ὡι χρώμενοι ποιοῦσι κ. τοῖς ἐνθουσιασμοῖς καὶ φαντασιαστικοὺς τοὺς προφήτας καὶ τὰς προφήτιδας, Qua furoris instinctu afflatos et visionum impulsione, præsagos reddunt divinos atque divinas. Ex eod. Plut. (Rom. 19.) Bud. adducit, Ἐκ θεοῦ κάτοχος, pro κατεχόμενος καὶ ἔνθεος. Sic Paus. Phoc. (12, 1.) de Herophile Sibylla loquens, Ταῦτα μὲν δὲ μαινομένη τε καὶ ἐκ τοῦ θεοῦ κ. πεποίηκεν. Hæc carmina furoris instinctu afflata cecinit. Arrian. 4, (13, 9.) Σύραν γυναῖκα ἐφομαρτεῖν Ἀλεξάνδρῳ κ. ἐκ τοῦ θείου γιγνομένην. Sic κάτοχοι ap. Hes. οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἑρμοῦ. || Κάτοχοι ap. Medicos vocantur, Qui morbo illo, quem κατοχὴν et κάτοχον quoque nominari docui, correpti sunt, et quasi detinentur. Gal. de Caus. Puls. 4, 16. Κ. γὰρ αὐτοὺς καὶ κατεχομένους ἐκάλουν οἱ παλαιοί· κατοχὴν δὲ καὶ κατάληψιν οἱ νεώτεροι τὸ πάθος ὀνομάζουσιν: Comm. 2. in Prorrh. Hippocr. Τὰ γεμὴν κ., τὰ τὴν καλουμένην κατοχὴν ἐπιφέροντα νοούντων ἡμῶν, ἕτεροί φασι τὰ βεβαίως ἱδρυμένα καὶ οἷον κατεχόμενα νοσήματα κεκλῆσθαι κάτοχα, quidam interpr. Ea, quæ morbum κατοχὴν vel κάτοχον dictum inferunt, alii vero morbos stabiles firmosque ac veluti hærentes, ἀπὸ τοῦ κατέχεσθαι, Gorr. || Κάτοχοι dicuntur etiam Prominentes pinnæ, quæ vertebris infiguntur, Gorr. Spondylorum secundus immobilis appellatur ἄξων: hic habet processus duos, utrimque unum: quorum alter primo spondylo, alter tertio insinuatur: hi vocantur κάτοχοι a continendo. Cam. ex J. Poll. || Κάτοχοι Monumentorum lapides, λίθοι οἱ ἐπὶ μνήμασι τιθέμενοι, Hes. || Κάτοχα in terebro dicitur Manubrium, Pars illa, quæ manibus continetur, τοῦ τρυπάνου τὸ κατεχόμενον, Hes. || Κάτοχος active etiam capitur. Unde Plut. κάτοχον, ut Bud. annotat, τὸν μνημονικὸν vocavit, h. e. Eorum, quæ apprehendit, tenacem. || Alia signif. Fascia longior, quæ in orbem faciei et capiti circumdatur ut περισκέπαστρον, quod Operculum capitis est tribus fasciis constans, comprehendat contineatque, Gorr. e Gal. de Fasciis. [" Ad Mœr. 221. ad Lucian. 1, 291. 323. Eur. Hec. 1077. ad Herod. 684. Thom. M. 248. Boiss. Philostr. 443. Κατόχως, ad Timæi Lex. 77. ad Lucian. 1, 741." Schæf. Mss.] " Κάτοχα, " Hesychio τοῦ τρυπάνου τὸ κατεχόμενον, Terebri pars " quæ manu tenetur, Manubrium. Κατωχάνης, " proprie dicitur ὁ κάτοχος τοῦ τρυπάνου, Terebri ma- " nubrium quo tenetur, auctore Hes.: e quo κάτοχα

A " pro eod." [* Ἀκάτοχος, unde * " Ἀκατόχως, Method. 402." Kall. Mss. * Εὐκάτοχος, Cyrill. in Jo. p. 724. * Κατόχιον, Diosc. 5, 161. * Κατοχεὺς, Gl. Retinaculum, Callim. H. in Apoll. 6.] Κατακωχὴ, i. q. κατοχὴ ordine tertium: sic vero pro ἀνοχὴ dici ἀνακωχὴ supra docui. Plato Ione, Οὐ γὰρ τέχνῃ οὐδ' ἐπιστήμῃ περὶ Ὁμήρου λέγεις, ἀλλὰ θείᾳ μοίρᾳ καὶ κατακωχῇ, Divino afflatu et instinctu. Paulo ante vero dixerat eum κατέχεσθαι ἐξ Ὁμήρου, sicut multi alii κατέχονταί τε καὶ ἔχονται ἐξ Ὁμήρου. [" Ad Mœr. 221. ad Timæi Lex. 268. Toup. Opusc. 1, 194. 209. Emendd. 1, 316. ad Lucian. 1, 264. 291. Heind. ad Plat. Phædr. 244." Schæf. Mss.] Κατακώχιμος, Qui detineri et capi potest, ἁλωτὸς, Aristot. Eth. 10, (9.) Ἦθός τε εὐγενὲς καὶ ὡς ἀληθῶς φιλόκαλον, ποιῆσαι ἂν κ. ἐκ τῆς ἀρετῆς, Quod facile capiatur virtutis amore, Bud.: Polit. 2. Ἡ γὰρ πρὸς τὴν τῶν ἀρρένων ὁμιλίαν ἢ πρὸς τὴν τῶν γυναικῶν φαίνονται κ. πάντες οἱ τοιοῦτοι, Propensi, Proni et capi faciles: H. A. 6. Οὕτω δὲ σφόδρα κ. γίνονται τῷ πάθει, ὥστε
B μὴ δύνασθαι αὐτῶν κρατεῖν τοὺς βουκόλους, de vaccis libidine incensis. Sic vero, Πόθῳ τούτου κάτοχο γεγενημένη, dicitur itidem Femina amans ap. Suid., ut in Κάτοχος citavi. [" Ad Mœr. 220. Hermann. ad Aristot. Poët. 114. Reiz. ad Polit. 107." Schæf. Mss.] " Κατοκωχὴ, pro κατοχὴ dicitur, teste Hes., qui " affert et Κατοκώχημα pro κάτοχον, ἐχυρόν." [" Ad Mœr. 221. Valck. Anim. ad Ammon. 24. Heind. ad Plat. Phædr. 244. * Κατοκώχιμος, ad Mœr. l. c." Schæf. Mss.] Κατάσχεσις, i. q. κατοχὴ, Detentio, Retentio. || Sicut vero inter alia Possessionem signif., ita et hoc, Act. 7, (5.) Καὶ ἐπηγγείλατο αὐτῷ δοῦναι εἰς κ. αὐτὴν, Pollicitus se illam ei daturum obtinendam: (45.) Ἐν τῇ κ. τῶν ἐθνῶν. || Eur. Schol. in illum Hecubæ chorum (444.) αὔρα ποντιὰς αὔρα, annotat ejusmodi chororum species vocari κατάσχεσιν: esse autem, ut Hephæst. tradit, ὅσα δουλεύων ὁ ποιητὴς ἀνταποδώσει ἢ ἀνακυκλήσει. [" Thom. M. 509." Schæf. Mss. * " Ἀντικατασχέω, Hippocr. 836." Wakef. Mss.] Ἀντικατάσχεσις, Retentio, Bud. ex
C Aristot. Probl. 110. Ὥστε καὶ ἐν τῷ πταρμῷ ἡ ἀντικ. γενομένη τοῦ πνεύματος τοῦτο ποιεῖ: paulo post ἐπίσχεσιν dicit. Κατάσχετος, ὁ, ἡ, i. q. κάτοχος, ordine quartum: et κατόχιμος. Paus. Phoc. (12, 6.) p. 260. περὶ χρησμολόγων loquens, Τούτων δὲ [τούτους τε] γενέσθαι φασὶ καὶ—Βάκιν, κ. ἄνδρα ἐκ Νυμφῶν: sic idem Paus. cum Plut. dicit ἐκ θεοῦ κάτοχος. [" Lennep. ad Phal. 47. Paul. Sil. 37." Schæf. Mss.] Ἀκατάσχετος, i. q. ἀκάθεκτος, Qui cohiberi et contineri nequit, Jac. 3, (8.) de lingua, ἀ. κακὸν, Malum, quod coërcere non possis: quam dicit neminem hominum posse δαμάσαι, Domare. Greg. Naz. de Divin. Ῥεῖθρον ἀ., Fluentum, quod cohibere, inhibere nequeas. Alex. δίψος. [" Apoll. Dysc. 87. Xen. Eph. 38. 230. ad Diod. S. 2, 189." Schæf. Mss.] " Ἀκατασχέτως, " More eorum quæ contineri nequeunt. Plut. Cam. " Ἐπιθυμίᾳ δόξης φερόμενος πρὸς τὸν κίνδυνον ἀκατα- " σχέτως, Gloriæ cupiditate vehementissima incen- " sus contineri non poterat quin periculo se offerret." [" Xen. Eph. 33." Schæf. Mss.] " Δυσκατέχητον,
D " τὸ, Quod difficulter continetur: ita VV. LL. Sed per- " peram procul dubio pro δυσκατάσχετον, vel δυσκά- " θεκτον." [* Εὐκατάσχετος, Hippocr. 776. * Ἀποκατέχω, Gl. Detineo: Ἀποκατασχεσθῆναι· Detineri. * Ἀποκατάσχεσις· Abstentio.] Διακατέχω, ut Παρακατέχω, Moror, Polyb. 2, (51, 2.) Βουλόμενος αὐτὸν ἐπαλείφειν ἐπὶ τὸν Ἀντίγονον,—τοῦ δύνασθαι δ. τὰς τῶν ἐν Μακεδονίᾳ βασιλέων ἐπιβολὰς, Bud. || Possideo, Detineo, Pand. sæpe, Bud. [" Ad Diod. S. 1, 230. 2, 67. 444. 457. 462. Dionys. H. 3, 1407. Heyn. Hom. 4, 212." Schæf. Mss. * Διακατάσχεσις, Just. Mart. Dial. 433, 3. Thirlb.] Διακατοχὴ, Possessio, ἡ τῶν ἀγαθῶν διακατοχὴ, Pand. Detentio, i. e. Possessio, ἤτοι νομή. Bud. [* Διακάτοχος, Gl. Possessor, Detentator, Retentator, Decessor.] Ἐγκατέχω, Insisto, VV. LL. [" Abresch. Lectt. Arist. 328." Schæf. Mss. * Ἐπικατέχω, Lucian. 288.] Παρακατέχω, Retineo, Complector, Pand. Ὁ μὴ ποιήσας καταγραφὴν, οὐ παρακαθέξει Φαλκίδιον, Non retinebit Falcidium, Basil. ad Diod. Παρακατέχειν τῇ μνήμῃ,

Bud. Et in VV. LL. Παρακατέχειν τὴν χρῆσιν τῶν A καρπῶν, Retinere usum fructuum. || Frustror, Moror, χρονοτριβῶ. Hujus exemplum est ap. Suid. Οἱ δὲ τοῖς πρέσβεσι δολίως προσενεγκάμενοι παρατεῖχον ὡς συνάξοντες τὸν δῆμον. Bud. [" Diod. S. 1, 255. 322. 2, 342." Schæf. Mss.] Παρακαθεκτικὸς, Tenax, VV. LL. "Παρακατεκτικὸς, Ion. pro παρακαθ." Παρακατάσχεσις, Retentio, Bud. e Pand. [* Περικατέχω, Joseph. B. J. 3, 7, 3. 6, 4, 5.] Προκατέχω, Præcoërceo, Præoccupo, Jampridem possideo, VV. LL. [Xen. 'E. 5, 4, 59.] "Προσκατέχομαι, Detineor apud, vel Reti-" neor in, Basil. Αἱ ψυχαὶ αἱ μὲν ἐπὶ πολὺ προσκατέ-" χονται τῇ ζωῇ ταύτῃ." [Hippocr. 798. * " Συγκατέχω, Theod. Prodr. Rhod. 113. 114. 122. 137. Nicet. Eugen. 1, 346. 4, 336. 5, 423. 6, 150. 7, 289." Boiss. Mss.]

Μετέχω, Habeo cum alio, Partem habeo, Particeps sum, Xen. 'E. 4, (3, 7.) Ἀγαθῶν μὲν γιγνομένων ἡδέως μετέχειν, Aristot. Polit. 3. Ὥσπερ μέτοικος γάρ ἐστιν ὁ τῶν τιμῶν μὴ μετέχων, Is quasi inquilinus est, qui honorum particeps non est, Cum quo honores B non communicantur, Dem. in Neær. Μηδὲ ἱερωσύνης μηδεμιᾶς μετασχεῖν, exp. etiam Non consequi. Additur interdum dat. pers., qui etiam alioqui subaudiri fere solet, et dicitur μετέχω σοι τούτου: ut in Epist. Philippi, ap. Dem. Sic Plato Epist. Ἵνα δὴ μετέχοι τῶν πραγμάτων αὐτοῖς. Sed et qui rei malæ particeps est, dicitur μετέχειν: ut μετέχειν πόνων, Æschin.: et μετέχειν κινδύνων, Isocr. Habet vero et aliam constr.; nam dicitur etiam μετέχω τοῦτο. Aristoph. Πλ. (1144.) Οὐ γὰρ μετεῖχες τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί. Xen. K. Π. 7, (2, 8.) Τῶν ἀγαθῶν—ἐμοὶ τὸ ἴσον μετεῖχε. Sæpe vero cum μέρος, μοῖρα: cum his autem accus. vim suam amittit præp., estque simpl. ἔχω, alioqui cum omni accus. eam non amittit: quod falso in VV. LL. annotari, ostendunt illi Aristoph. et Xen. ll.: Aristoph. Πλ. (226.) Ἡμῖν μετάσχῃ τοῦδε τοῦ πλούτου μέρος. Isocr. Archid. Οἵπερ καὶ τῶν κινδύνων πλεῖστον μέρος μεθέξουσιν. Herod. autem dixit (4, 145.) μετέχοντες μοῖραν τιμέων. At vero ap. Thuc. invenitur μετέχειν et cum dat., sed antiptosin esse pu- C tat Schol., (2, 16.) p. 54. Τῇ τε οὖν ἐπιπολὺ κατὰ τὴν χώραν αὐτονόμῳ οἰκήσει μετεῖχον οἱ Ἀθηναῖοι, Perdiu igitur in agris liberam habitationem usurpabant; ita enim malo quam Habitationis participes erant. || Alicubi Compos sum. Cic. autem ap. Plat. Tim. Μετέχουσα λογισμοῦ καὶ ἁρμονίας ψυχὴ vertit Compos et particeps. || Alicubi etiam Conscius sum, Thuc. 3. Ὃς οὔτε μετέσχε τῆς ἀποστάσεως. Sic Herod. μετέχειν φόνου. Sed possumus et hic nomine Particeps uti, ut Particeps conjurationis, sceleris, legimus. [" Ad Charit. 633. Eur. Heracl. 683. Wakef. Ion. 1388. Schol. Aristoph. Πλ. 1145. T. H. ad p. 438. Fac. ad Paus. 1, 390. Toup. Opusc. 1, 112. Beck. Bibl. Phil. 1, 35. Valck. Diatr. 43. Brunck. ad Theogn. 905. Herod. 344. 700. ad Lucian. 1, 435. ad Diod. S. 1, 313. De constr., Kuster. Aristoph. 5. 17. Dionys. H. 2, 749. Boiss. Philostr. 384. Brunck. Œd. C. 1482." Schæf. Mss. " Valet etiam μετέχειν i. q. μεταβάλλειν, μεταστῆναι, Mutari, Vices mutare, Variare: si modo vera D est scriptura, de qua dubitant VV. DD. ap. Lucian. Dial. Mort. 26. Οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μετασχεῖν ὅλως τὸ τερπνὸν ἦν." Schw. Mss.] Μέθεξις, Participatio, Communio, Aristot. de ideis loquens, Μὴ καθ' ὑποκειμένου δέ· ἔσονται γὰρ κατὰ μέθεξιν, Alioqui si de subjecto dicerentur et prædicarentur, essent substantiæ participatione, Turn.: Aristot. Polit. 3. Ἐν δὲ ταῖς ὀλιγαρχίαις θῆτα μὲν οὐκ ἐνδέχεται εἶναι πολίτην· ἀπὸ τιμημάτων μὲν γὰρ μακρῶν αἱ μ. τῶν ἀρχῶν. Plut. (8, 980.) Ὀρχηστικῇ δὲ καὶ ποιητικῇ κοινωνία πᾶσα καὶ μ. ἀλλήλων ἐστί. " Με-" θεκτέον σοι χρημάτων, Particeps esse debes pecuniæ, " ap. Thuc." [" Athen. 143." Wakef. Mss.] Μεθεκτὸς, Qui participatur, Plut. (10, 589.) Ἔστι δὲ τοῦ πρὸς τὸ μετέχον λόγος. [* Μεθέκτης, Clem. Alex. Str. 1. p. 343.] Μεθεκτικὸς, q. d. Participativus, Aristot. Phys. 4. Διὰ τί οὐκ ἐν τόπῳ τὰ εἴδη, εἴπερ μεθεκτικὸν ὁ τόπος; [" Qui participat, Iambl. Protr. 145." Wakef. Mss. * Ἀμέθεκτος, Fr. Orph. p. 508. Herm. Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. 170. * Ἀμεθεξία, Cornutus c. 35.] Μετοχὴ, i. q. μέθεξις, Plut. de Pr. Frig. Ἧς παρουσίᾳ τινὶ καὶ μ. γίγνεσθαι τῶν ἄλλων ἕκαστον ψυχρὸν, Cujus præsentia et perceptione reliqua frigida fiant omnia. || Pars orationis ap. Gramm., quam Participium Lat. appellant. " Μετοκωχὴ pro μετοχὴ dicitur, teste " Hes., qui tamen exp. etiam ἐποχὴ, necnon ὀχεία." [" Valck. Anim. ad Ammon. 24." Schæf. Mss. * " Αὐτομετοχὴ, Dionys. Areop. de D. N. 5, 5. p. 225. 265." Kall. Mss.] Μετοχικὸς, Participialis. [" Eust. 32, 33. 138, 15." Seager. Mss. * Μετοχικῶς, Apollon. Lex. 766. Vill.] Μέτοχος, ὁ, ἡ, Particeps, Plato Polit. 7. Synes. Τὸ πνεῦμα ἱλαρύνει τοὺς μ. αὐτοῦ. [Dem. 1411.] Ἀμέτοχος, Non particeps, Expers, Thuc. 1, (39.) Ἐγκλημάτων δὲ μόνων ἀμετόχους (ἔδει) οὕτω τῶν μετὰ τὰς πράξεις τούτων μὴ κοινωνεῖν, Maleficiorum expertes. Et ἀμέτοχα κενοῦ, in VV. LL. Inanitatis expertia, i. e. Solida. [* Ἀμετόχως, Eust. 1947, 61. * Δυσμέτοχος, Suidæ δυσήνιος, ab ὄχος deducendum.] " Συμμετέχω, Una cum aliis particeps " sum, s. participo." [" Psell. Cantic. Cant. 4, 15. Alciphro 2, 12. Schol. Aristoph. N. 360. Nicet. Eugen. 6, 236. 8, 154." Boiss. Mss.] " Sic Συμ-" μέτοχος, Qui una cum aliis est particeps, Qui est ex " illis qui sunt participes. Paul. autem ad Ephes. 5, " (7.) dixit, Μὴ οὖν γίνεσθε συμμέτοχοι αὐτῶν, de iis " loquens quos υἱοὺς ἀπειθείας appellat, ubi redditur " Consortes eorum: a vet. autem Interpr. Participes." [" Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. Edess. 124. 135. Planudes Ovid. Met. 8, 565. * Συμμέθεξις, Const. Manass. Amat. 5, 17." Boiss. Mss.]

Παρέχω, Juxta habeo, teneo, Præbeo, Exhibeo: παρέχω, ἐγγὺς ἔχω, si credimus Eustathio ap. Hom. cum alibi, tum Od. Σ. 316. Αὐτὰρ ἐγὼ τούτοισι φάος πάντεσσι παρέξω, i. e., inquit, ἐγγὺς ἕξω: cui opp. ἀφέξω: i. e. παρεκτὸς σχήσω. Sed et in Il. Δ. παρισχέμεν ἵππους, ait esse pro παρέχειν ἵππους: i. e. πλησίον ἔχειν: at vero posteros Hom. ponere παρέχειν pro δοῦναι, Donare, quia qui donat, ἐγγὺς τοῦ λαμβάνοντος ἔχει τὸ διδόμενον, Habet, Tenet donum prope eum, qui accipit. Ubi miror Eust. dicere posteros Homeri ita usos esse, quasi ipse Hom. non utatur; cum alioqui manifestum sit ita accipi ab eo, Il. T. (147.) Δῶρα μὲν αἴκ' ἐθέλῃσθα παρασχέμεν, ὡς ἐπιεικὲς, Ἤτ' ἐχέμεν, πάρα σοι. Ubi certe παρασχεῖν est quod versu ab hinc tertio διδόναι. Quinetiam παρέχειν φιλότητα ex Eod. (Il. Γ. 354.) pro Exhibere comitatem. Ut autem παρέχω est pro παρὰ ἔχω, i. e. ἐγγὺς ἔχω, sic et Lat. Præbeo dici animadvertendum est quasi Præ habeo. In prosa non solum Præbeo et Exhibeo, sed et Affero in nonnullis loquendi generibus redditur: quæ cum ceteris proferam. Isocr. Παρέχειν ἀργύριον ἀλλήλοις εἰς τὰς ἐκκλησίας. Bud. παρέχειν sine adjectione etiam affert e Greg. pro Præbere stipem, Largiri, Erogare. Aristoph. N. (440.) Τουτὶ τόγ' ἐμὸν σῶμ' αὐτοῖσιν Παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν κ. τ. λ. Præbeo, Exhibeo. Xen. K. Π. 7, (5, 17.) Παρεῖχον ἐν τῷ μέσῳ ἐμαυτόν: 2, (1, 9.) Παρέχειν ἑαυτὸν εὐπειθῆ τοῖς ἄρχουσι. Et παρέχειν ἑαυτὸν δίκαιον, Præstare se virum probum. Bud. Addidit etiam infin. Xen. K. Π. 8, (1, 1.) Παρέχω μέν τε ἡμᾶς αὐτοὺς χρῆσθαι Κύρῳ ὅ, τι ἂν δέῃ. At Plut. aliter infinitivo junxit, cum παρέχειν ὁρᾶν dixit pro Ostendere, q. d. Præbere videre, pro Præbere videndum, Exhibere. Isocr. autem hujusmodi accusativo particip. etiam adjungit, ut in Panath. Ἐν ᾗ σφᾶς αὐτὰς παρεῖχον πρωτευούσας: Areop. (7.) Παρασχεῖν ὑμᾶς αὐτοὺς προσέχοντας τὸν νοῦν τοῖς ὑπ' ἐμοῦ λεγομένοις. At cum acc. rei pro Afferre: ut Xen. K. Π. 4, (1, 2.) ἡδονὴν παρέχειν, Voluptatem afferre, γέλωτα, Lucian. (1, 57.) Risum afferre, excitare: ut Xen. rursum (K. Π. 2, 1, 14.) ἱδρῶτα, Sudorem excitare. Sic et δεινοὺς ἔρωτας, Plato. Cic. vertit, Excitare ardentes et mirabiles amores. Et μαρτυρίαν, Isocr. Afferre testimonium, s. Proferre. Itidemque μάρτυρας, Hermog. At vero ἀσφάλειαν ap. Isocr. e Cic. redditur Præstare securitatem. Dicitur vero et in malum: ut πράγματα: quod Cic. ap. Epicurum vertit Exhibere negotium. Pro quo et Facessere negotium, Molestiam exhibere dicitur. Plato pro eod.*

in Timæo, Παρέχειν ἔργον. Invenitur etiam, sed, ut A opinor, ap. minus idoneos auctores, κόπον s. κόπους παρέχειν, ead. signif. Item κακὰ τοῖς ἄλλοις, Isocr. Huc pertinet π. ἀσχολίαν, Xen. K. Π. 4, (3, 3.) item φροντίδα, necnon φόβον, ibid. Et παρέχω σοι δέος e Plut. Themist. Affero tibi metum de me, Injicio tibi metum. At παρέχειν cum acc. λόγον et δόξαν, aliisque nonnullis, vide in Λόγος, Δόξα, et in ceteris nominibus. || Efficere, Reddere, Præstare, Xen. παρέχειν βελτίους, Efficere meliores, βελτίστους, K. Π. 1, (2, 5.) et ἀποδεικνύναι pro eod. dixit. Et σῶον ap. Eund. (Œc. 9, 9.) Incolume præstare. Hac autem in signif. utuntur et pass. voce: K. Π. 4, (1, 2.) Καὶ τοὺς ἑαυτοῦ ἄνδρας ἀβλαβεῖς διὰ τὸ πείθεσθαι παρέχεται. ["Ponitur etiam v. Παρέχειν absolute, intelligendo ἑαυτήν, ἑαυτὸν, vel τὸ σῶμα, in re venerea, pro Copiam sui facere, ap. Aristoph. Λ. 227. et Athen. 295." Schw. Mss.] || Παρέχομαι etiam sæpe dicitur signif. act. pro παρέχω, in aliis quoque loquendi generibus: ἀμοιβὰς, quod ex Hom. (Od. Ξ. 521.) affertur: εὔνοιαν Herodian. (2, 9, 12.) sicut et Lat. dicitur Ex- B hibere benevolentiam. Et προθυμίαν Dem. (11.) quo dixit modo Thuc. Πᾶν τὸ πρόθυμον παρεχόμενον. Idem, Εἰ μὴ τὰς ἀρετὰς ἐκείνας ἐν Μαραθῶνι παρέσχοντο οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι, quod quidam interpr. Præclara facinora edere. Item εἶδος, ἰδέαν παρέχεσθαι, Paus., quod Bud. Speciem exhibere et præferre vertit; ego Exhibere formam, e Colum. At παρέχομαι ὠφέλειαν Plato de Rep. 1. Affero utilitatem. Et in Ap. Socr. (20.) παρέχεσθαι τεκμήρια, Afferre argumenta, Proferre: sicut et παρέχειν μαρτυρίαν supra. At παρέχεσθαί τι peculiari signif., pro Allegare, Bud. 296. quem vide. Sic autem et a Thuc. sumi arbitror, cum alibi, tum (4, 64.) p. 142. Πόλιν τε μεγίστην παρεχόμενος, Civitatem maximam allegans, Ejus auctoritatem proferens, et ea nitens. || Sed et cum infin. ap. eund. Thuc. (3, 36.) p. 93. Ἔστιν ἃ παρεχόμενον: ubi Schol. exp. πρᾶξαι ὑπισχνούμενον. || Παρέχει impers. Licet, Facultas, Occasio est: Παρέχει ποιέειν ταῦτα, Herod. (8, 100.) Παρέχει μοι νῦν ὑμέων ἄρχειν, (3, 142.) exp. etiam In mea po- C testate est, meo arbitrio situm est. Alicubi redditur etiam Facile, Promtum est. Hinc ["Παρέχον, i. q. παρεὸν, Cum liceat, Cum facile sit, Herod. 5, 48." Schw. Mss. ET] παρασχὸν ap. Thuc. quod ea forma dicitur, qua ἐξόν: et jungitur cum καλῶς, κάλλιον: (5, 14.) p. 169. Ὅτι μετὰ τὰ ἐν Πύλῳ, καλῶς παρασχὸν, οὐ ξυνέβησαν, Cum ampla occasio obtigisset. Et εὖ παρασχὸν 1, (120.) p. 38. pro Si ampla occasio obtigerit, commoda et idonea occasio se obtulerit. Tale est, quod Lat. dicunt, Si res tulerit: nisi quod hic additur εὖ. Scio tamen verti Re bene gesta: cujus interpr. occasionem dedit Schol. Sed ego malo usum, qui et alibi reperitur, in hoc etiam l. retinere, præsertim cum ei aptissimum esse existimem. Perinde enim est, opinor, ac si diceret, Et bellum gerere, et rursus, si id commodo suo facere possint, ad concordiam redire. Videtur autem pro me et ille alter Ejusd. locus facere. ["Παρέχω, Thom. M. 749. Markl. Suppl. 905. p. 281. Musgr. Iph. A. 931. Rhes. 59. Tro. 308. Wakef. Phil. 1048. Jacobs. D Anim. 287. Kuhn. ad Paus. 132. ad Anton. Lib. 283. Verh., Toup. Emendd. 1, 59. Valck. Diatr. 228. Wytt. ad Plut. Mor. 1, 496. Longus p. 2. Vill., Herod. 558. Habeo, Dionys. H. 3, 1493. Prætermitto, Negligo, Ruhnk. H. in Cer. p. 72. Sensu obscœno, Brunck. Aristoph. 1, 16. 21. Jacobs. Anth. 8, 218. 279. 10, 60. Villois. ad Long. 193. 263. ad Herod. 331. Παρέχω, sc. ἐμαυτὸν, Heind. ad Plat. Gorg. 33. 98. Bast. Specim. 27. Zeun. ad Xen. K. Π. 536. Defut., Thom. M. 690. Seq. inf., Dionys. H. 2, 1213. Παρέχει, Barnes. El. 1080. Schneid. ad Xen. K. 'A. 89. Longus 10. Παρέχει, παρέχον, Licet, ad Herod. 395. 622. 633. 654. 665. 687. Παρασχὸν, Cum potestas esset, Lennep. ad Phal. 30. Ἄνεχε, πάρεχε, Musgr. Cycl. 202. Act., med., Kuster. V. M. 80. ad Diod. S. 1, 214. 216. 2, 94. ad Herod. 619. ad Dionys. H. 2, 1196. Xen. Œc. 4, 10. 6, 9. Ammon. 108. Med., Jacobs. Anth. 7, 392. Wakef. S. Cr. 5, 154. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 51. ad Diod. S. 1, 472. Porson. Med. 22. Phryn. Ecl. 116. 196. Bentl. ad Callim. 325. Philostr. 86. 601. Boiss. Dionys. H. 2, 1219. Plato Phædr. 303. Gorg. 3. Heind., Paus. 1, 421. Valck. Diatr. 222. Diod. S. 1, 332. 338. 362. Herod. 539. 544. Παρασχήσομαι, ad Mœr. 26. Παρασχήσομαι, παρέξομαι, 320. ubi et de Παρέξω. Herod. 234. Ἡμῖν κοτὲ κάλλιον παρέξει ἀνασώσασθαι τὴν ἀρχὴν, Nobis pulcrius erit recuperare imperium. * Παρασχετέον, Jacobs. Anim. 281." Schæf. Mss. Gl. Perhibendum, Impertiendum.] "Παρασχέμεν, "Ion. pro παρασχεῖν, Il." [T. 147.] "Παρεκτέον, "Præbendum, Suppeditandum," [Xen. K. Π. 2, 2, 15. * Πάρεξις, Hippocr. 741.] "Παρεκτικὸς, Præ- "bere s. Suppeditare amans, Libenter suppeditans, "Promtus ad suppeditandum, χορηγητικός:" [Gl. Præstans: "Schol. Soph. Œd. T. 23." Boiss. Mss. "Orig. c. Cels. 7. p. 342." Seager. Mss. * Παρέκτης, unde * "Ἱεροπαρέκτης, Inscr. ap. Dorvill. Sicul. 560. cf. 568." Boiss. Mss.] Παροχὴ, q. d. Præbitio, Largitio, Suppeditatio, Parochi munus, VV. LL. Citatur auctor Basil. Epist. sed non prolato l. Et αἱ παροχαὶ, quæ Gell. Præbenda, 15, 4. At Hes. παροχῶν exp. δωρημάτων et χαρισμάτων. ["Wakef. S. Cr. 4, 121. Dionys. H. 2, 1264. ad Mœr. 86." Schæf. Mss. "Quod vero ap. Polyb. 8, 13. olim vulgatum erat, Παροχῆς δὲ μᾶλλον ἀξιωθήσεσθαι, ibi e certa, ut videtur, conjectura παραδοχῆς correxit Schweigh. Cf. Lex. Polyb. v. Παραδοχή." Schw. Mss.] Πάροχος, q. d. Præbitor. Sed peculiari signif. πάροχοι dicti sunt ET Ξενοπάροχοι, Qui peregrinis salem et ligna præbebant: de quibus Horat. Serm. 1. et parochi quæ debent ligna salemque. Quos Porphyrio Copiarios a Lat. vocatos esse tradit: qui salem et ligna iis præstabant, qui reip. causa peregre ibant. Sub nomine autem harum specierum omnia hospitibus necessaria intelligimus, ut idem Acron alibi sentire videtur. Hæc Bud., qui πάροχον et pro Convivatore dixisse Horat. docet, Serm. 2. vertere pallor Tum parochi faciem, nil sic metuentis ut acres Potores. Sunt autem qui huc referant et illud ejusd. poëtæ, Serm. 1. Præter eum, qui præbet aquam. Ubi tamen alii legere malunt aqua, interpungendo post Præbet. In qua opinione memini fuisse præceptorem meum Petrum Danesium, virum doctrinam consecutum παντὸς λόγου κρείττονα. || Πάροχος ab ὄχος deductum, in alia signif., vide in Ὄχος. ["Lucian. 1, 835." Schæf. Mss. "Pronubus, Aristoph. Ὄ. 1740." Seager. Mss. * Ἀπάροχος, Gl. Impræstans.] "Εὐπάροχος, Facilem se præbens. In "Hippiatr. Συμβάλλεται γὰρ καὶ τοῦτο πρὸς τὸ κατα- "πλαγῆναι τὴν ἵππον καὶ εὐπάροχον εἶναι, Ut mori- "geram se præbeat admissario, Bud." [Gl. Præstans. * "Θεοπάροχος, Schol. in Jo. Climac. 444. δάκρυα, Saracen. Sylb. 65." Boiss. Mss. * Ὁπλοπάροχος, Gl. Insignarius, Armiger. * "Παροχεὺς, Herodian. Epimer. 116." Boiss. Mss. * Παροχέω, unde Παροχήσομαι, i. q. πάροχος ἔσομαι, J. Poll.] Ἀντιπαρέχω, Vicissim præbeo, Retribuo, e Phal. ["Leonid. Alex. 34. ad Charit. 217. Med., Xen. Hier. 7. 12." Schæf. Mss.] Ἐμπαρέχω Præbeo, quasi imponendo manibus, Expono, Plut. (7, 604.) Δοκοῦσα κοινὴν ἐμπαρέχειν ἑαυτὴν ἀπατεῶσι καὶ γόησιν ἀνθρώποις καὶ ψευδομάντεσιν, Greg. Ἀλλὰ καὶ τὴν ἑτέραν παρειὰν ἐμπαρέχειν τῷ παίοντι: ubi est ἐμπαρέχειν pro eo, quod Lucas habet παρέχειν. Apud Thuc. autem (7, 56.) Ἐμπαρασχόντες προκινδυνεῦσαι τὴν πόλιν redditur Urbem periculo exponentes. Affertur in VV. LL. et Luciano (3, 438.) cum constr. eadem, quam in illo Plut. l. habet, sc. ἐμπαρασχεῖν ἑαυτὸν τοιούτῳ, sed exp. Morigerum se præbere. || Ἐμπαρέχω, Accommodo, Permitto, Plut. Galba (29.) Γάλβας δὴ κληθεὶς καὶ ὑπακούσας αὐτοκράτωρ, καὶ τῇ Οὐίνδικος ἐμπαρασχὼν ὄνομα τόλμῃ,—ἐποίησε πόλεμον ἐμφύλιον. Bud. [* Προπαρέχω, Xen. K. Π. 5, 5, 20. Ἑ. 5, 1, 15.] "Προσπαρέχω, Insuper præbeo, Insuper exhibeo," ["Plut. Sulla 4." Boiss. Mss.] "Συμπαρέχω, Una "præbeo, Xen. (Œc. 5, 6.) Κύνες τε τῇ ἐρημίᾳ τὴν "ἀσφάλειαν συμπαρέχουσαι."

Περιέχω, Contineo, Comprehendo, Artemid. Ἰχθὺς γενόμενος ἔξω τοῦ περιέχοντος, Extra locum, qui continere eum solet, quo ille contineri solet. At περιέχοντα ὀνόματα ex Aristot. Rhet. 3. Τοῖς ἰδίοις ὀνό-

μασι λέγειν καὶ μὴ τοῖς περιέχουσι, Nomina, quibus res continetur, pluribus verbis circumscripta. Complector retinendo, Bud. e Plut. Antonio (80.) *Προσδραμὼν δὲ ταχὺ, καὶ περισχὼν αὐτὴν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ὁ Προκλήϊος*, Complexus retinendo, sc. ne se interficeret. || Circumdo, Cingo, Ambio: unde *ὁ περιέχων ἀὴρ*, et interdum *ὁ περιέχων* simpl., aut etiam neutr. *τὸ περιέχον*, Ambiens nos aër, Aër nobis circumjectus, circumfusus. Plut. (7, 318.) *Εὐκρασία καὶ λεπτότης τοῦ περιέχοντος ἀέρος.* Idem ad Col. *Μυρίων δὲ ὡς εἰκὸς ἑτέρων ἐκ τοῦ περιέχοντος ἐπιῤῥεόντων.* Sic autem Theophr. atque alii. At *τὸ περιέχον*, Synes. Affertur et pro Circumsideo, Obsideo, e Plut. Poplic. *Βασιλικὴν ἔπαυλιν περισχεῖν.* || *Περιέχω*, pro *ὑπερέχω*, Superior sum, Thuc. *Περισχόντες πολὺ τῷ ἔργῳ.* Sed puto Agmen dici etiam *περιέχειν*, Quod latius agmine hostili exporrectum est. || *Περιέχομαι*, Contineor &c. Circumdor, Cingor, Synes. *Τοῖς πάθεσι τῆς πατρίδος περιεχόμενος*, Calamitatibus patriæ circumdatus, Undique septus: Cum me circumstent patriæ calamitates. Lucian. usus est pro Circumdari, eo modo, quo satellites aliquem circumdant: (1, 144.) *Οὐ γὰρ ἄν τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικούτου στρατοπέδου περιεσχημένον.* Item, *Περιέχεσθαι ὑπὸ τῶν πολεμίων κύκλῳ*, Herod. [cf. 8, 10.:] *Περιέχεσθαι δεισιδαιμονίᾳ*, Teneri religione, Bud. ex Athen. || At *περιέχομαι* act. signif. Retineo, Synes. *Περιεχόμενος ὅτου καὶ λάβοιτο.* Consertis manibus retineo, Bud. in Lucian. (1, 336.) *Οἷς οὐκ ἀπέχρησε βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μέμνηνται, καὶ περιέχονται τῶν ἄνω.* Synes. *Εἶτα ἡμεῖς ὑπὲρ νόμων, ὑπὲρ ἱερῶν οὐκ ἀφειδήσομεν ἑαυτῶν, ἀλλὰ περιεξόμεθα τῶν ψυχῶν*; Nimis tenaces erimus vitæ, Bud. || Complector, et quidem metaph. sæpe: unde exp. et Foveo. Greg. Asterio 638. *Πλέον τοῦ υἱοῦ Νικοβόλου περιεχόμεθα.* Ubi et Adhæremus posse verti Bud. putat. Idem *εἰς Κυπρ. μάρτυρα* 73. *Πῶς γὰρ οὐκ ἐμέλλομεν οἱ Χριστοῦ μαθηταὶ ἀνθέξεσθαί τε καὶ περιέξεσθαι ἀλλήλων, καὶ τιμήσειν τὴν ἑνότητα τοῦ πνεύματος.* Apud Eund. vertit etiam Exosculor, Deamo: *Τοσοῦτον ὑμῶν περιέχομαι, καὶ τοσοῦτον ὑμῶν τὴν εὔκοσμον ταύτην στολήν.* Sed et pro Assero et tueor intelligi putat in hoc Ejusd. l. *Ἐπειδὴ δὲ λίαν περιέχει τοῦ γράμματος, καίτοι γε πολεμῶν τῷ γράμματι.* In VV. LL. *περιέχομαι* exp. Vindico, in Herod. 1, (71.) *Γευσάμενοι γὰρ τῶν ἡμετέρων ἀγαθῶν, περιέξονται, οὐδὲ ἀπωστοὶ ἔσονται.* At ego malim, Retinebunt, Tenaciter ea retinebunt, et quasi mordicus, Consertis manibus retinebunt, Avide amplectentur. Affertur et e Plut. Themist. *Περιεχόμενοι τῆς Πελοποννήσου*, pro Animum adjicientes ad Peloponnesum. || *Περιέχεσθαι* valde rara signif. pro Abstinere, Continere se (a re aliqua,) ex Herod. 7, (237.) *κακολογίης περιέχεσθαι.* " *Περίσχεο παιδὸς*, " Hes. exp. *φροντίδα ποίησαι, ὑπερμάχησαι*, Curam " gere, Protege, Defende. Est a th. *περιέχω*." [" *Τὸ περιέχον* dicitur Dialecticis Totum aliquod genus, quod nimirum plures species comprehendit. Vide Schn. Lex. v. *Περιέχω*, et Schw. ad Athen. 309." Schw. Mss. " *Περιέχω*, Markl. Suppl. 165. Wakef. Trach. 1015. ad Diod. S. 1, 4. 83. 283. 342. 580. Brunck. Aristoph. 3, 177. Schol. ad Plutum 782. Heyn. Hom. 4, 601. Dionys. H. 2, 1107. Thom. M. 512. ad Charit. 403. Valck. Diatr. 48. ad Lucian. 1, 398. Excello, Lindner. ad Athenag. 89. *Περιέχων*, Wytt. ad Plut. de S. N. V. 102. ad Diod. S. 1, 11. *Τὸ περιέχον*, ad Charit. 581. Wakef. S. Cr. 4, 95. Georg. 96. Heyn. Hom. 6, 384. *Ἀπὸ τοῦ περιέχοντος*, Sturz. Dial. Alex. 81. *Περιέχομαι*, Wakef. S. Cr. 4, 6. ad Diod. S. 1, 237. 580. Brunck. Apoll. Rh. 120. Dionys. H. 1, 117. 226. 344. 2, 1082. 1175. 3, 1434. Alciphr. 260. ad Herod. 221. 234. 549. 617. 645. 718. ad Lucian. 1, 337. Abresch. Diluc. 373. *Περίσχεο*, Il. A. 393. *Γαστρὶ περισχομένη*, Ænigma 7." Schæf. Mss.] " *Περῤῥέχειν*, He- " sychio *ὑπερέχειν*: cum sonet potius *περιέχειν*." [* *Περιεχὴς, ὁ, ἡ*, Philostr. Icon. 2, 8. * *Περίσχεσις*, Dio Cass. 139. * *Περίσχετος*, Opp. 'A. 4, 146.] *Περιεκτικὸς*, Comprehensivus, Comprehendens, Complectens: unde *τὸ π. τῶν εἰδῶν*, Formarum complexio. Diosc. *Τὰ δὲ ἐπ' αὐτοῦ φυόμενα μείζονα*

A *θυλάκια π. τῶν σπερματίων τριῶν ἢ τεσσάρων*, In quibus terna quaternave semina continentur; Siliquas majores fert, in quibus terna aut quaterna semina sunt, Plin. Et *ὄνομα*, Nomen comprehensivum, ap. Gramm., quod Locum aliqua continentem signif.: *δαφνὼν*, Lauretum, quod plures in se contineat laurus: sic *ἀμπελών*. His adduntur *κοιτὼν, παρθενὼν, κουρεῖον, ἰατρεῖον*, &c. Et *ῥήματα* ap. eosd. Gramm. dicuntur Verba communia, quæ actionem passionemque significant, *ποιοῦμαι, δωροῦμαι.* || Comprehendendi s. Continendi vim habens. Apud Lucian. (1, 564.) *Ἐπεὶ γάρ ἐστιν ὁ μέν τις ἐκχύτης, ὁ δὲ π., ἐμαυτὸν μὲν ἀσκῶ εἶναι π., τὸν δὲ μαθητὴν ἐκχύτην*: ubi *ἐκχύτης* et *π.* opp. sibi, q. d. Effusor et Comprehensor. || Generalis, *γενικός.* Et *περιεκτικώτερον*, Generalius, *γενικώτερον*, Quod plura sub se comprehendat, complexu suo plura contineat. Et *περιεκτικώτατος*, Similiter, Hes. || I. q. *ὑπερέχων*, Hes. [" Jacobs. Anth. 7, 212. Huschk. Anal. 224., Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 277. T. H. ad Plutum p. 330.
B Heringa Obs. 8." Schæf. Mss.] *Περιεκτικῶς*, Complexive, Comprehensive, &c. sequendo signiff. *τοῦ περιεκτικός.* [Hes. " Schol. Il. K. 528." Wakef. Mss.] *Περιοχὴ*, Complexio, Comprehensio, Ambitus, Theophr. C. Pl. 1, (17, 5.) *Ὅσα κάθυγρα καὶ ψυχρὰ, καὶ τοῖς καρποῖς ἢ τοῖς περικαρπίοις ξυλώδη καὶ ξηρὰ, καὶ ὧν αἱ π. τοιαῦται καὶ ἅμα πλείους*, Quibus fructus lignoso septo numerosoque continetur putamine; nam *π.* et *περικάρπιον* idem hic signif., sc. Involucrum integumentumque illud, quo fructus s. semen continetur, quod fructum s. semen suo ambitu comprehendit. Quo sensu supra e Diosc. citavi *θυλάκια περιεκτικὰ σπερματίων*, In quibus semina continentur, sunt. Exp. etiam *περίβολος, φυλακὴ, πολιορκία.* Sic accipiuntur ll. in sacris Literis, 1 Reg. 22, (4.) *Ὄντος τοῦ Δαβὶδ ἐν τῇ π.*, Cum David erat in præsidio; (5.) *Μὴ κάθου ἐν τῇ π.*: 4 Reg. 24, (10.) *Καὶ ἦλθεν ἡ πόλις ἐν περιοχῇ*, Circumdata est urbs munitionibus: paulo post, *Ἐπολιόρκουν αὐτήν*: de obsidione Hierosolymæ, qua capti et abducti fuerunt a rege Baby-
C loniæ. Est etiam v. rhetoricum, i. signif. q. *περίοδος*: Lat. Ambitum, Circuitum, Comprehensionem et Complexionem itidem vocant. Cic. Ep. ad Att. 13, 25. At ego ne Tironi quidem dictavi, qui totas *π.* persequi solet; sed Spintheri syllabatim. || Etiam Argumentum libri alicujus, i. e. Summa eorum, quæ in aliquo libro scripta sunt, paucis comprehensa: *ὑπόθεσιν* alio nomine Gr. appellant. Hinc Sulpicius Apollinaris sua in Terentii Comœdias argumenta, Periochas inscripsit. At Act. 8, 32. *Ἡ δὲ π. τῆς γραφῆς, ἣν ἀνεγίνωσκεν, ἦν αὕτη*, commodius cum antiquo Interprete exp. possumus, Locus autem Scripturæ, quam cum Erasmo Argumentum aut Sententia. Hebræi id Sectionem, barbari Passum Scripturæ appellant. Hujus autem signif. hanc rationem dari posse Beza annotat, quod *π.* cum proprie signif. Complexionem ac quantum uno ambitu contineri potest, optima ratione possint istæ sectiones sic etiam vocari quasi partem dicas certis terminis comprehensam et a reliquis distinctam. [" Locus scri-
D ptoris, Valck. Oratt. 395." Schæf. Mss. Plut. Lys. 12. Heliod. 2. p. 106.] *Ἐμπεριέχω*, Contineo in, Complector et comprehendo in, Cohibeo in, Aristot. de Mundo, *Τῶν γεμὴν ἐμπεριεχομένων ἄστρων, τὰ μὲν ἀπλανῆ*, Eorum siderum, quæ intus cohibentur, Bud. Eorum siderum, quæ in cœli ambitu continentur, in cœlo sunt. [Ocellus 1, 8. Artem. 2, 3. 5. * *Ἐμπεριοχὴ*, Cleom. 1, 3.] *Ἐμπεριεκτικὸς*, Capax, Qui ambitu et complexu suo multa in se continere et comprehendere potest, Greg. Naz. *Ἐμπεριεκτικώτερα καὶ κυριώτερα*, Quæ plura complectuntur et sunt magis propria. [* *Συμπεριέχω*, Dionys. H. 1. p. 175.]

Προέχω, Ante me teneo, habeo, Obtendo, Objicio, Xen. K. Π. 2, (3, 5.) *Καὶ εἰ μὴ ἄλλο μηδὲν ἔχοιμι, τὼ χεῖρε προέχων, ἐνεπόδιζον ὅ,τι ἠδυνάμην τὸν παίοντα*, Si nihil aliud haberem, manus objiciens, impediebam percutientem ut poteram, Cam. Sic Aristoph. N. (989.) *Τὴν ἀσπίδα τῆς κωλῆς προέχων*: (1385.) voce pass. *προὐσχόμην*, pro Prætendebam. Vide et ex Hom. paulo post, ubi de voce pass. agetur. Item

e Thuc. (1, 140.) προὔχονται, pro Prætendunt, metaph. i. e. Prætexunt, προφασίζονται. || Προέχω, Promineo: πύργος προὔχων, Hom.: ἠϊόνες προὐχούσαι, Od. Z. (138.) Sic autem dicuntur ἠϊόνες προὔχουσαι, ut προβλῆτες πέτραι, Eust. qui et in ἀσκοῦ προὔχοντα πόδα, quæ sunt oraculi cujusdam verba, similem signif. esse tradit. Sic τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς Thuc. 2, (76.) προὔχουσα ἐς τὸ πέλαγος, 6. Hinc autem per metaph. προέχειν dicuntur Quicunque præstant ceteris superioresque sunt, aut etiam primas tenent aliqua in re: qualem metaph. et in Lat. voce Proceres habemus. Diciturque interdum προέχειν sine adjectione, ut a Thuc.: sed sæpius additur dat., ut cum dicit idem Thuc. 1. Πλήθει προὔχοντας καὶ ἐμπειρίᾳ πολεμικῇ. Sic Ταῖς οὐσίαις προέχοντας, et ταῖς δόξαις πρωτεύοντας, Isocr. Et Paus. ἀξιώματι προεῖχεν, Xen. autem dixit etiam (Α. 1, 2.) Προέχουσαν τῇ εὐδαιμονίᾳ τὴν πατρίδα ἐπέδειξε: Κ. Π. 2, (1, 6.) Ἐν δὲ τῇδε τῇ ὁπλίσει οὐδὲν ἡμεῖς ὑμῶν προέξομεν. || Item προέχειν, Il. Ψ. pro προελαύνειν, ἔμπροσθεν ἐλαύνειν, Eust. sicut ap. Thuc. pro Præcedere, non Procedere, ut habent VV. LL. || Προέχομαι, s. Προὔχομαι, in ea signif., quam dedi primam act. voci προέχω: Od. Γ. (8.) καὶ προὔχοντο ἑκάστοθι ἐννέα ταύρους. Eust. enim ait esse πρὸ ἑαυτῶν εἶχον ὥστε σφάξαι, vel προεβάλοντο. Sed et παρεῖχον exp. Item προέχομαι pro Prætendo, i. e. Prætexo, vide in Προέχω. Item προέχεσθαι ap. Greg. pass. signif. Bud. videtur accepisse pro Inferiorem esse alio, et q. d. Antecelli. [" Προέχω, ad Herod. 123. 785. Valck. Callim. 224. Wytt. Select. 66. 110. 180. Diod. S. 1, 122. 2, 337. Thom. M. 740. Jacobs. Anth. 12, 325. Epigr. adesp. 751. Heyn. Hom. 7, 345. 8, 844. Meliori sum conditione, Bergl. Alciphr. 106. Promineo, ad Charit. 275. I. q. πρότερον ἔχω, ad Herod. 692. I. q. προελαύνω, 701. De constr., Schneid. Anab. 156. χεῖρας, Dionys. H. 1, 148. Προέχει, Attinet, Herod. 704. et n. Προὔχειν, Alciphr. 404. Προὔχων, Heyn. Hom. 8, 257. 422. Τὸ προὖχον, Ruhnk. Ep. Cr. 68. Προέχεσθαι, προὔχεσθαι, Prætexere, Valck. ad Herod. 620. Oratt. 404. Callim. 223. 227.: Προεῖχεν ἅπασι τῶν ἐν τῇ νῦν Ἑλλάδι καλεομένῃ χώρῃ, Herod. p. 2. Vertunt: Omnibus civitatibus regionis, quæ nunc Græcia nominatur, antecellebat. Verto: Omnibus rebus superabat ceteras in Græcia civitates. Cf. p. 16. l. 15. 19." Schæf. Mss.]
" Προυχόμην, Att. synaliphe ap. Aristoph. pro προ-" εχόμην, Prætendebam, a προέχω. Sic Προὔχω, pro " προέχω: et Προὔχων, pro προέχων, Extans, Emi-" nens, Excellens. Et Προὔχωσε, pro προέχωσε, a " προχώννυμι. Προσχόμενος, Ante se habens s. te-" nens, Prætendens vel Obtendens: προβαλόμενος, " et quidem ἀντὶ ἀσπίδος, Loco clypei. Apoll. Rh. 2, " (120.) Ἄρκτον προσχόμενος σκαιῇ δέρος. Refertur " ad προέχω." " Προεχεῖς, ut ἔξοχοι, Eximii, Excel-" lentes: Hesychio σπουδαῖοι, κραταιοί." " Προχάνη, " Eid. σκῆψις, πρόφασις, καλύπτρη. Ab Eust. quoque " exp. πρόφασις, derivanti a Προχαίνειν, i. q. * προφά-" σκειν s. προφασίζεσθαι." [" Ruhnk. Ep. Cr. 178. Toup. Opusc. 2, 39. Emendd. 2, 461. Valck. Callim. 223. 227. (1, 425.)" Schæf. Mss. * Προεκτικὸς, Hesych. 787. Suid. 3, 182. not.] Προοχὴ, Prominens, substantive acceptum, eo sensu, quo Tacit. In litoris prominenti, VV. LL. [" Polyb. 4, 43, 2." Seager. Mss. * Πρόσχεσις, Gl. Obtentus.] Πρόσχημα, Prætextus, Quod prætexitur, s. prætenditur, Color, Velamentum, Herod. 6. Πρ. τοῦ στόλου, Expeditionis prætextus: (9, 87.) Εἰ μὲν χρημάτων χρηΐζοντες, πρ. ἡμέας ἐξαιτέονται, exp. Si pecuniis egentes, nos per speciem deposcunt, per causam. Thuc. 3, (83.) Τὸ δὲ σῶφρον, τοῦ ἀνάνδρου πρ., Prætextus, Velamentum: 1, (96.) Πρ. γὰρ ἦν ἀμύνεσθαι ὧν ἔπαθον, δῃοῦντας τὴν βασιλέως χώραν. Quo plane modo dixit Aristides Panath. Καὶ τὸ μὲν πρ. ἦν αὐτῷ, ἀμύνασθαι τοὺς Ἀθηναίους καὶ Ἐρετριέας, δύο δ' ὡς ἀληθῶς ἦν τὰ κινοῦντα, de Dario loquens. Ut autem hic opp. πρ. et ἀληθῶς, sic sæpe opp. τὸ πρ. et τὸ ἀληθές: Diog. L. 310. Καὶ τόδε μὲν ἦν τὸ πρ., τὸ δ' ἀληθὲς κ. τ. λ. Sic πρ. μὲν et τὸ δὲ ἀληθὲς opp. Greg. ap. Bud. 997, pro Specie quidem, In speciem quidem, sed ibi πρ.

A μὲν dicitur ἐλλειπτικῶς. Rursum cum gen. Soph. (El. 682.) Πρόσχημ' ἀγῶνος, Δελφικῶν ἄθλων χάριν. Synes. Ep. 5. Ἡ γὰρ δίκη, πρόσχημα τῆς ἀσεβείας ἐστί. Chrys. de iis loquens, qui scelera fatis imputant, Ἀπολογίας προσχήματι τοῦ Θεοῦ κατηγοροῦντες. Interdum cum verbo ποιεῖσθαι pro Prætexere: quo utitur modo Aristides. Apud Plat. Pol. 6. Καλῶν ὀνομάτων καὶ πρ. μεστὴν, Cam. reddit, Refertam nominibus et argumentis speciosis: quidam Nominibus speciosis et titulis. Idem Cam. ap. eund. Plat. Hipp. Maj. Πρ. δέ μοί ἐστι καὶ ἀρχὴ τοῦ λόγου, vertit, In illa oratione prooemium est et exordium. Videtur autem exp., quæ illi priori Plat. l. datur, ad sequentem etiam signif. referri posse. || Sequendo alteram τοῦ προέχειν signif. quasi προέχον σχῆμα, Species magnifica, Augusta, rei alicujus et visenda, Insigne, Decus, Aristot. de Mundo, ubi de apparatu et instrumento regali loquitur, et regia mirifice extructa atque exornata, Τὸ Καμβύσου Ξέρξου τε καὶ Δαρείου πρόσχημα, Magnifica species regiæ Persicæ, et spectatu mira-
B bilis, Bud. Ab Herod. (5, 28.) Miletus vocatur Ioniæ πρ., Decus, Ornamentum. Sic et ap. Soph. exp. καλλώπισμα. [" Ad Timæi Lex. 221. Abresch. Lectt. Arist. 78. Toup. Opusc. 1, 385. Valck. Hipp. p. 203. 267. Callim. 224. ad Herod. 149. Plut. Alex. 42. Schm., Heind. ad Plat. Hipp. 135. 361. Thom. M. 744. 758. Jacobs. Anth. 9, 237. Brunck. Soph. 3, 527. ad Diod. S. 2, 289. 335. 580. 625. Decus, 1, 119. ad Herod. 384. Brunck. El. 682. Musgr. Andr. 1. Conf. c. σχῆμα, ad Dionys. H. 5, 286. λόγων, ad Corn. Nep. 36. Stav., ad Herod. 356. 499." Schæf. Mss.]

Προσέχω, Adhibeo: τὸν νοῦν, τὴν γνώμην, διάνοιαν, Adhibeo animum, mentem. Bud. autem vertit Animum converto et appello; sed per Adhibeo, verbum e verbo reddo; ut enim προσέχω e πρὸς et ἔχω, sic Adhibeo ex Ad et Habeo. Alioqui ead. signif. dixerim etiam Advertere animum, Adjicere, Attendere animum, Attentum esse ad rem aliquam. Sed et Animadvertere aliquando ita dicitur. Aristoph.
C Πλ. (113.) πρόσεχε τὸν νοῦν, ἵνα πύθῃ. Isocr. Areop. (7.) Παρασχεῖν ὑμᾶς αὐτοὺς προσέχοντας τὸν νοῦν τοῖς ὑπ' ἐμοῦ λεγομένοις. Aristoph. autem N. dixit etiam προσέχοις πρὸς τούτοις τὸν νοῦν. Interdum item includit intentum quoddam studium in rem aliquam, ideoque redditur etiam Incumbo in rem aliquam, Rei alicui deditus sum. Sed omittitur sæpe acc., sicut et Lat. acc. Animum interdum. Thuc. 1. Οἱ προσχόντες τοῖς ναυτικοῖς. Sic Dem. (10.) Προσέχειν τῷ πολέμῳ. Apud Herodian. 2, (11, 6.) Γεωργίᾳ καὶ εἰρήνῃ προσεῖχον, Agros pacemque colebant, Polit. At προσέχειν de attentione ad ea, quæ dicuntur, Plut. verbo Lat. Agere interpr. scribens in Cor., quod in Romanorum sacris præco proclamabat, Hoc age, esse quod Gr. dicerent πρόσεχε τοῖς ἱεροῖς: cum tamen alioqui illud Hoc age sonet ad verbum τοῦτο πράττε. || At vero ap. Plut. invenio μὴ προσέχειν pro Nullam habere rationem, N'avoir égard, Ne prendre pas garde. Sed et προσέχω ἐμαυτῷ, [σαυτῷ,] pro Habeo mei rationem, e Xen. (Ἀπ. 3, 7, 9.) affer-
D tur. At rursum Plut. in l. de Propria Laude non odiosa, itemque in Symp. Sept. Sap. προσέχειν ἑαυτῷ, pro Prendre garde à soi, Se tenir sur ses gardes: de Socr. Dæm. Πάντα φυλάττεσθαι καὶ προσέχειν. His autem apte subjunctum iri existimo προσέχω pro Caveo: Epict. Πρόσεχε μὴ γένῃ. Sed ap. Evangelistas legitur etiam προσέχειν ἀπό τινος, ἑαυτοῖς ἀπό τινος, pro Cavere ab aliquo, Cavere sibi ab aliquo: Luc. 12, (1.) Προσέχετε ἑαυτοῖς ἀπὸ τῆς ζύμης τῶν Φαρισαίων. || Προσέχω, Ausculto, Obtempero, Bud., afferens ex Act. 8, (11.) Προσεῖχον δὲ αὐτῷ διὰ τὸ ἱκανῷ χρόνῳ ταῖς μαγείαις ἐξεστακέναι αὐτούς. Et ex Æschin. Ἵν' εἴ τινες προσέχοιεν τῷ πλήθει τῷ ὑμετέρῳ, εἰς τὴν ἐσχάτην ἐμπέσοιεν ἀθυμίαν. In hac autem Auscultandi signif. profertur itidem Attendo, e Plin. Panegyr. Nam cui potius quam Cæsari attendant? In VV. LL. προσέχειν exp. etiam Assentiri, Astipulari, Subscribere; et citatur ex Just. Mart. Ὡς ἀληθεύοντι προσέχεις Ὁμήρῳ. Item, Οὐ προσέχειν τῇ εὐδαιμονίᾳ, e Plut. pro Non curare, Nihil morari

felicitatem. Ego vero iis, quæ a Bud. annotantur, addo, προσέχω illam quidem Auscultandi s. Obtemperandi signif. habere non raro, sed videri mihi aliquando poni etiam pro Spem in aliquo colloco, s. fiduciam; Observo aliquem, more eorum, qui fiduciam in eo collocant. Hoc certe constat, eos, qui fiduciam in aliquo collocant, animum solere advertere ad ea, quæ ab illo dicuntur, sicut et eos, qui illi obsequentes esse volunt. Utrum autem et illi Æschinis paulo ante c. hæc altera interpr. convenientior sit, lectoris judicium esto. Inveniet certe illam in Orat. c. Ctes. c. 61. Quod autem ad illum Act. l. attinet, puto non esse Obtemperare, sed potius Aurem commodare, dare: quod etiam Gall. dicitur Prêter l'oreille. Hoc vero facimus eis, quibus fidem habemus, et de quibus magnam opinionem concepimus. Ceterum Bud. προσέχειν τινὶ ex Themistio affert et pro Applicare se ad aliquem, Sectatorem alicujus se exhibere, Auditorem esse. || Applico, Appellor, Thuc. 3, (29.) Πρὶν δὴ τῇ Δήλῳ προσέσχον, Polyb. 1, (25, 9.) Καρχηδόνιοι δὲ πεντήκοντα καὶ τριακοσίαις ναυσὶ—Λιλυβαίῳ προσέσχον. Dicuntur etiam naves προσέχειν τῷ λιμένι, ut Lat. Tenere portum. || Permaneo; nam προσέχει ἡ νοῦσος ap. Hippocr. Gal. exp. παραμένει. Credo autem Inhærendi signif. subesse, sicut et pass. προσέχομαι sæpe ita sumitur, ut morbus permanere dicatur tanquam inhærens. || Προσέχομαι, Adhæreo, Inhæreo, Aristoph. Σφ. (105.) Ὥσπερ λέπας προσεχόμενος τῷ κίονι. Et Προσέχεται ἐπὶ τῷ δένδρῳ, e Theophr. Item αἵματι προσεχόμενος, pro αἵματος μεστὸς, μιαιφόνος, Sanguinarius: quod Bud. ἀδεσπότως affert, mihi suspectam exp. addens. At vero ap. Thuc. 1, (127.) p. 41. Προσεχόμενον (τῷ ἄγει,) pro Obnoxium sceleri, piaculo. Quo fere modo usurpare mihi videntur Lat. suum Teneri in quibusdam loquendi generibus. " Προσέσχε, Applicuit, Appulit, " Attendit. Πρόσχες, s. Πρόσσχες, Attende, a th. " προσσχέω s. προσέχω." [" Προσέχω, Herod. Phil. 451. et n., Dawes. M. Cr. 52. Koen. ad Greg. Cor. 83. ad Herod. 225. Valck. Callim. 247. Diatr. 248. Diod. S. 1, 396. Toup. Opusc. 1, 381. Emendd. 4, 436. Thom. M. 341. 444. ad Charit. 722. Wakef. S. Cr. 5, 7. ad Lucian. 1, 637. Brunck. Aristoph. 2, 19. Boiss. Philostr. 518. Applico, sc. navem, Heyn. ad Apollod. 783. Steinbr. Mus. Tur. 1, 162. ad Herod. 2. 225. 298. ad Diod. S. 1, 371. Thom. M. 748. Wakef. Phil. 236. 305. T. H. ad Plutum p. 95. Obtempero, Diod. S. 2, 294. Boiss. Philostr. 513. Προσέχω τὸν νοῦν, προσέχω, Bergl. Alciphr. 133. 136. T. H. ad Lucian. 1, 212. 269. ad Xen. Eph. 148. Bernard. Reliq. 25. 30. ad Corn. Nep. 384. τὸν νοῦν, Thom. M. 748. Brunck. Aristoph. 2, 242. Boiss. Philostr. 433. 442. τὸν νοῦν πρός τινι, Aristoph. N. 1010. πρόσεχε τὸν νοῦν ὡς ἐμὲ, Εἰρ. 174. Πρόσχετε, πρόσχετε τὸν νοῦν, Bentl. Aristoph. 323. Πρόσχετε, πρόσσχετε, Porson. Hec. xliv. 1. Ed. 2. Πρόσχες, Paul. Sil. 74, 12. Προσχὼν, Schw. ad Polyb. 5, 213. 228. cf. Ind. ad Appian. s. v., Brunck. Œd. C. 986. Porti Lex. Ion. v. Προσχεῖν, Etym. M. 700. Fisch. ad Plat. Euthyphr. 54. Bast Lettre 196. Προσέχομαι, sensu obscœno, Toup. in Schol. Theocr. 214. Diod. S. 1, 356. τινὶ, Heyn. Hom. 7, 228." Schæf. Mss. * Προσεχόντως, Schol. Aristoph. 'A. 954.] Πρόσεξις, Attentio. UNDE Ἀπροσεξία, i. q. ὀλιγωρία, ῥαθυμία, παρὰ τὸ μὴ προσέχειν ἑαυτῷ ἢ τοῖς πρακτέοις, Hes. Utuntur Greg. Synes. Ep. 57. Ἐξ ἀπροσεξίας εὑράμενος πράγματα, E vita tranquilla et philosophica, quam ipse εὐμάρειαν ζωῆς vocat. Bud. [" Orig. c. Cels. 7. cap. pen." Routh. Mss.] " Προσεκτέον, Attendendum, s. Attendendus animus. Att. " προσεκτέα pro eod." [" Τοῖς λέγουσι προσεκτέον, Ocell. Lucan. p. 520. Ed. Gal., Assentiendum est illis, Audiendi sunt." Schw. Mss. * Ἀπρόσεκτος, Schol. Lycophr. 314. * " Ἀπροσέκτως, Schol. in Epictet. Enchir. 29." Boiss. Mss. * " Ἀπροσεκτέω, Orig. Ecl. in Plat. 80." Routh. Mss * " Προσέκτης, Greg. Nyss. 3, 220." Wakef. Mss.] Προσεκτικὸς, Attentus, Accuratus, Anxie munus suum obiens, Bud. e Xen. Ἀπ. 3, (5, 5.) Τὸ μὲν γὰρ θάρσος ἀμέλειαν καὶ ῥαθυμίαν καὶ ἀπείθειαν ἐμβάλλει· ὁ δὲ φόβος προσεκτικωτέρους τε καὶ εὐπειθεστέρους καὶ εὐτακτοτέρους ποιεῖ: ubi opp.

A ἀμέλεια et προσεκτικός. Quod vero Lat. Rhetores dicunt Attentum facere auditorem, id Græci προσεκτικὸν ποιεῖν τὸν ἀκροατήν. Aristot. Rhet. 3. Οὐ γὰρ ἀεὶ συμφερὲς ποιεῖν προσεκτικόν. || Attentum faciens: sicut ἑκτικὸς nonnunquam dicitur ὁ εὐεξίας ποιητικός: sic προσεκτικὸς λόγος ap. Hermog. dicitur Oratio, qua auditorem attentum facimus. Προσεκτικῶς, Attente, νουνεχῶς, ut Suid. exp. h. l., addens et πολυτελῶς, Ἐδόκει γὰρ Ῥωμαίων προσεκτικώτατα καὶ ἐπιμελέστατα κατὰ τοὺς πατρίους θεσμοὺς ἐπιτελεῖν τὰς θυσίας, In sacris secundum patria instituta faciendis attentissimus et diligentissimus s. accuratissimus, curiosissimus. Προσεχὴς, i. q. προσεκτικὸς, Attentus; ab Hes. enim exp. νουνεχὴς, σπουδαῖος, νήφων. || Sicut vero προσέχειν τινὶ dicitur, Qui se ad aliquem applicat, sectatorem alicui se exhibet; ita etiam προσεχὴς accipitur. Herod. Προσεχέας σφι εἵλοντο, Sibi applicarunt; quo fortassis modo et sequens ejusdem Herod. l. accipi possit. || Continens, Contiguus, Cohærens, Herod. 9, (102.) Ἀθηναίων καὶ τῶν προσε-
B χέων ὁ στρατὸς, Atheniensium et finitimorum, Atheniensium et regionum continentium; eo sensu, quo Ulpian. provincias continentes accipi debere scribit, quæ Italiæ conjunctæ sunt. Paus. Phoc. 262. Ἔλασμα δὲ ἕκαστον τοῦ ὑποθήματος ἐλάσματι ἄλλῳ προσεχὲς οὐ περόναις ἐστὶν ἢ κέντροις, μόνη δὲ ἡ κόλλα συνέχει τε καὶ ἐστὶν αὐτὴ τῷ σιδήρῳ δεσμὸς, Adhærens, Applicatus, Bud. Apud Philosophos quoque προσεχῆ dicuntur Proxima et conjuncta cum re, ut causa immediata: unde προσεχέστερα opp. τοῖς πορρωτέροις a Themistio 26. fin. Idem Themist. in princ. τῶν Φυσικῶν, 15. Ἀπὸ γὰρ τοῦ κοινοῦ ὁρμώμενοι, ῥᾷον τὰ ἴδια καὶ προσεχῆ διακρίνομεν. Sic προσεχὲς αἴτιον dicitur Causa proxima et continens, quam Gal. indifferenter vel συνεχῆ, vel προσεχῆ, vel συνεκτικὴν scribit appellari posse: ea autem est, e qua primo et immediate aliquid fit. Gorr. [" Herodian. Philet. 451. Toup. Opusc. 1, 381. Emendd. 2, 109. Jacobs. Exerc. 2, 79. Koen. ad Greg. Cor. 85. ad Herod. 738. T. H. ad Plutum p. 15. Dionys. H. 1,
C 85. 534. 5, 20. Plut. Alex. 43. Schm., Heyn. Hom. 7, 220. Conf. c. πρὸς ἔσχατον, ad Strab. 6, 494." Schæf. Mss.] Προσεχῶς, Attente, σπουδαίως, Hes. [Eust. 67, 5. Immediate, Sine interpositione alius rei, Porphyr. Isag. cap. 2." Seager. Mss.] Προσέχεια, Attentio, προσοχὴ, Suid. Προσοχὴ, Attentio, Lucian. (2, 63.) Ὁπόταν δὲ καὶ φροιμιάζηται,—τὸ τῆς εὐνοίας παρεὶς, προσοχὴν ἢ εὐμάθειαν εὐπορίσει τοῖς ἀκούουσι, Attentum et docilem auditorem faciet, Plut. (6, 174.) Ἕτεροι δὲ, πρ. καὶ δριμύτητος ἐν οὐ δέοντι θηρώμενοι δόξαν, ἀποκναίουσι λαλιᾷ καὶ περιεργίᾳ τοὺς λέγοντας, de iis, qui dum attenti et acuti esse videri volunt, dicentis cursum interrumpunt, et non necessarias quæstiones movent, aut antedictorum rationes, cum opus non est, postulant. Et ap. Suid. est, Τοῦ ἰδίου σώματος ἐπιμελητικῶς δεῖ ἔχειν, —οὔτε μὴν * ὀλιγώρως, ἀλλ' ὥστε διὰ τὴν ἰδίαν προσοχὴν εἰς ὀλίγα πάνυ ἰατρικῆς χρῄζειν: ubi Accuratam diligentiam circa victus rationem signif. Idem Suid. in animo tria spectari dicit, εἰσβολὴν, παραδοχὴν, συγκατάθεσιν: ea vero
D Davidi esse * ἐνώτισιν, σύνεσιν, προσοχὴν, ubi dicit τὰ ῥήματά μου ἐνώτισαι: esse autem ἐνώτισιν, σύνοψιν τῶν ῥημάτων: at σύνεσιν, ἐπίληψιν τῶν ῥημάτων: προσοχὴν autem, τελείωσιν τῆς ἐφέσεως: ut προσοχὴ hic intelligatur, Qua id, quod nobis ab aliquo persuasum fuit, et quod facere animus nobis est, perficimus; et quæ ante erat in audiendo illo, quod dicebatur, ea jam sit in perficiendo eo, quod audivimus, attentio et cura. [" Bernard. Reliq. 24. 29. ad Lucian. 1, 269. Dionys. H. 2, 1236." Schæf. Mss. Navis appulsio, Jambl. V. P. 46. Protr. 354. * Πρόσοχος, Gl. Intentus, Attentus, Solers. * " Ἀντιπροσέχω, Nicet. Eugen. 6, 93." Boiss. Mss. * Συμπροσέχω, Plut. 7, 279.]

Συνέχω, Cohibeo, i. e. Contineo: Cic. de Fato, τὸ συνέχον αἴτιον, quod usitatius συνεκτικὸν, vertit Causam in se cohibentem efficientiam naturalem, per Cohibentem intelligens Continentem. Apud Rhetores autem dicitur τὸ συνέχον causæ, quod quidam Continens ad verbum reddiderunt, quasi summam rei, et id, in quo res tota vertitur. Nonnulli Firma-

mentum, alii Firmissimam argumentationem appellarunt, Fabius 3, 11. Et pro Continere, quod vulgo Entretenir. Xen. K. Π. 8, (7, 3.) p. 140. Οἳ (θεοὶ) καὶ τὴν τῶν ὅλων τήνδε τάξιν συνέχουσιν ἀτριβῆ, καὶ ἀγήρατον καὶ ἀναμάρτητον κ. τ. λ. Quem usum imitans Philo dixit, de re ead. loquens, V. M. 3. Ὁ δὲ ποιητὴς τῶν ὅλων, ὁ τοῦ κόσμου πατὴρ, γῆν καὶ οὐρανὸν, ὕδωρ τε καὶ ἀέρα, καὶ ὅσα ἐκ τούτων ἑκάστου, συνέχων καὶ διακρατῶν. || Constringo, Colligo, intellige autem Colligo pr. conjugationis: συνείχοντο δεσμοῖς, Cic. ap. Plat. vertit, Colligati erant vinculis. Plin. autem reddit Cohærere, cum hæc Aristot. de vitulis marinis, Καὶ συνέχονται ἐν τῇ ὀχείᾳ πολὺν χρόνον, reddit, Initu canum modo cohærent. Interdum etiam per Comprimo, Comprimo et constringo, vertitur. Aristoph. N. (966.) τὼ μηρὼ μὴ ξυνέχοντας. Apud Luc. autem 8, 45. Οἱ ὄχλοι συνέχουσί σε καὶ ἀποθλίβουσι, vet. Interpres συνέχουσι reddit Comprimunt, alii Constringunt. Act. 7, 57. Συνέσχον τὰ ὦτα αὐτῶν, utraque interpr. reddit Continuerunt aures; ubi malim Compresserunt. Jam vero et metaph. 2 ad Cor. 5, 14. Ἡ γὰρ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ συνέχει ἡμᾶς, redditur etiam Constringit. Sed paulo fortasse significantius fuerit, Constrictos tenet: nec male, opinor, et ap. Luc. 19, 43. συνέξουσι eod. modo vertetur. Talem autem τοῦ Teneo usum cum partic. puto me et in aliis quibusdam compp. annotasse. Itidem et συνέχομαι Luc. 12. Constringor, ubi vet. Interpr. Coarctor. At vero ap. Paul. ad Philipp. 1, 23. συνέχομαι utraque interpretatio reddit Coarctor: Συνέχομαι γὰρ ἐκ τῶν δύο, significans Se duplici desiderio correptum esse, et quasi constrictum teneri. Sæpe autem jungitur dativo, et quidem modo huic, modo illi, Act. 18, 5. Συνείχετο τῷ πνεύματι ὁ Παῦλος, ubi redditur Constringebatur; malim Correptus erat, Correptus tenebatur. Sunt autem qui putent κατέχεσθαι sine adjectione etiam dici hac signif. sc. pro Correptum esse spiritu, i. e. spiritus afflatu: unde κάτοχοι. At συνέχεσθαι νόσῳ, verti etiam potest simpl. Teneri morbo: atque ita in act. etiam συνέχοντες, Luc. 22, 63., exp. simpl. Tenentes: quinetiam συνέχεσθαι προθυμίᾳ, φόβῳ, Chrys. ut Lat. Teneri desiderio, metu. At κακοῖς, Isocr. verti potest Premi malis. Sed et aliquis vel alicujus animus dicitur συνέχεσθαι δεισιδαιμονίᾳ, quod Lat. Captum esse, Obligari, Opprimi, Oppressus esse, superstitione. Tale est autem et quod dixit Plut. Sol. Τὸ βαρβαρικὸν, ᾧ συνείχοντο αἱ πλεῖσται γυναῖκες. || Συνέχω, pro simpl. ἔχω, Habeo, Od. K. (42.) Οἴκαδε νισσόμεθα, κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες. Sic autem et συνέχοντες simpl. pro Tenentes, paulo ante protuli. || Neutr. pro Coëo, Convenio: ut Bud. Gazam sequens vertit ap. Aristot. Συνέχουσι δὲ πάντες οἱ κόλποι αὐτῆς εἰς ἓν πρὸς τὴν ἔξοδον. Accepit autem hunc usum ex Hom.: eos quidem sequendo, qui Il. Υ. (478.) ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες, eod. modo reddunt. || Συνέχομαι, Contineor, Colligor, Constringor, etc. vide supra cum Συνέχω. ["Wytt. Ep. Cr. 47. Toup. Opusc. 1, 341. 2, 6. T. H. ad Lucian. Dial. 59. Thom. M. 512. Musgr. Rhes. 59. Jacobs. Anim. 238. Anth. 6, 382. Wakef. S. Cr. 4, 181. Diod. S. 1, 724. 2, 337. 580. 632. 646. Boiss. Philostr. 425. Heyn. Hom. 8, 105. Τὸ συνέχον, Polyb. 3, 277. 295. 302. Pass., Bast Lettre 188. Συνέχομαι, ad Charit. 216. ad Herod. 263. 264. ad Lucian. 1, 313. 375. ad Diod. S. 1, 380. 2, 430. 502. Συνέξομαι, sensu pass., Thom. M. 853." Schæf. Mss.] Συνεκτικὸς, Cohibendi, i. e. Continendi vim habens, Cic. de Fato quæ Græci appellant αἴτια σ., Lat. reddit Causas cohibentes in se efficientiam naturalem. Plut. (9, 728.) Ἀλλ' ἐμβριθὲς καὶ βέβαιον, ὑπὸ ῥώμης συνερειστικὸν καὶ σ.—τόνον, Sed robore valens atque firma, in quo momentum atque vigor insit coërcendi atque cohibendi, Turn.: Synes. Ep. 67. Κοινὸν ἀμφοῖν ἀγαθὸν ἡ φιλαδελφία καὶ τὸ εἴσω γενέσθαι τῶν νόμων εὐαγγελικῶν, οἳ συνεκτικωτάτην τῶν ἐντολῶν τὴν ἀγαπητικὴν διάθεσιν ἀπεφήναντο, Qui maxime continere Evangelica præcepta caritatis affectum pronuntiarunt. Atque ita caritas aliter dicitur συνεκτικὴ, quam a Paulo supra, Ἡ γὰρ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ συνέχει ἡμᾶς, Constringit nos,

A Constrictos tenet. || Continens et in statu suo aliquid conservans, Vim habens continendi et tuendi, Greg. Θεὸς ποιητικὴ αἰτία καὶ σ. τῶν πάντων, Bud. addens, Aristot. quoque Deum vocare αἰτίαν τῶν ὅλων σ. || Συνεκτικὸν εἰς αὑτὸ, Seipsum colligens et contrahens, VV. LL. ex Aristot. Probl. || Constans, i. e. Compactus, ut Bud. ap. Theophr. C. Pl. 4, (13, 2.) Πυκνότερα (σπέρματα) καὶ συνεκτικώτερα, [ξυνεστηκότα Schn.] Constantiora spissioraque semina. Σ. αἰτία dicitur etiam Causa continens ap. Medicos, quam Abditam et morbos continentem vocat Celsus, h. e., ut Cam. exp., Causa conjuncta cum morbo, i. e. In morbi rationem implicata: ut grumus in meatu urinali: seu, ut e Gal. VV. LL. definiunt, Quæ præsens præsentem facit morbum, discedens separataque tollit: qualis est in vesica calculus. In VV. LL. σ. αἴτιον dicitur Primaria causa, et reliquarum essentiam continens, unde illi nomen, esseque generationis rei alicujus causa, complectens sub se tria causarum genera; utilitatem, cujus gratia aliquid
B fit; facultatem, cujus ope efficitur; et instrumenta, per quæ: hanc Stoicos invexisse: Gal. autem eam non admisisse nisi interdum, ut odiosam de nominibus altercationem evitaret. Gal. adv. Jul. Vide Προσεχὴς αἰτία paulo ante. [Jambl. V. P. 448.] Συνεκτικῶς, Summatim, Cam. "Comprehensim," ["Var. lect. Diod. S. 1, 354." Wakef. Mss. *Συνεκτέον, Xen. K. Π. 7, 5, 25.] Συνεχὴς, Continuus, Continens, Cohærens, Perpetuus: proprie autem Continuus s. Continens. Aristot. Phys. 6. Συνεχῆ μὲν, ὧν τὰ ἔσχατα ἕν· ἁπτόμενα δὲ, ὧν ἅμα· ἐφεξῆς δὲ, ὧν μηδὲν μεταξὺ συγγενὲς, Continua, ea sunt quorum extremitates unum sunt; at ea tangunt se inter se, quorum extremitates simul sunt: ea vero deinceps sequuntur, quibus nihil ejusd. generis interjectum est. Ibid. Ἀδύνατον ἐξ ἀδιαιρέτων εἶναί τι σ. Continuum quicquam ex individuis constare nullo modo potest. Et Metaph. 10. fin. Τὸ σ., ὅπερ ἐχόμενόν τι ἢ ἁπτόμενον· λέγεται δὲ συνεχὲς, ὅταν ταυτὸ γένηται καὶ ἓν τὸ ἑκατέρου πέρας οἷς ἅπτονται καὶ συνέχονται,
C Continuum est aliquid quod cohæret vel contingit. Dicitur autem tum denique aliquid alicui continuatum esse, cum unum idemque sunt extrema utriusque eorum, quæ inter se apta sunt et contingunt. Thuc. 3, (21.) de habitaculis custodum intra duos Peloponnesiaci muri ambitus ædificatis, Ἦν ξυνεχῆ, ὥστε ἓν φαίνεσθαι τεῖχος παχὺ, Continua, ita ut solus murus videretur. Sic Philo V. M. 2. Σ. κατασκευασάμενος ἔνδον οἰκήματα, Continentiaque conclavia architectatus, Turn.: Athen. (194.) describens pompam Antiochi, Μεθ' οὓς Μυσοὶ πεντακισχίλιοι σ. ἦσαν, Quos continuo ordine sequebantur. Aristot. de Mundo, Σ. δὲ ἔχει ἀεὶ ταύτην τὴν θέσιν ὁ τοῦ Φαίνοντος ἅμα καὶ Κρόνου καλούμενος κύκλος, Contiguam huic globo posituram. Ibid. dat. ei copulavit, Σ. δὲ αὐτῷ τῇ μὲν τὸ Αἰγύπτιον, Conjunctum ei est, vel Continens est. Plato Epist. 3. Ὁ λόγος ἥκει μοι σ. τῷ νῦν δὴ λεγομένῳ, Continuata et [sic] interrupta serie cohærens cum eo, de quo jam sermo est. Themist. 38. Ἡ χεὶρ σ. τῷ σώματι, Hærens s. Cohærens. De σ. αἰτία vide in
D Προσεχὴς, et Συνεκτικός. Συνεχῆ etiam aliqua dicuntur temporis respectu, Dem. (231.) Πόλεμον σ. καὶ μακρὸν, Bellum continuum et diuturnum. Et πυρετὸς, Febris continua, Cels., Febris perpetua, Plin.: cujus a principio ad finem unica est accessio in multos dies producta, vel in qua nunquam febris intermittit: ut Gorr. tradit, duas ejus species constituens, συνόχον et συνεχῆ specialem: cujus aliæ tres species, pituitosa, biliosa, melancholica. || Creber, Frequens, Assiduus, Alex. Aphr. Μικρὰ ἐκτροπὴ τῆς κράσεως ποιεῖ τὰ σ. νοσήματα· μεγίστη δὲ, τὰ σπάνια, Parva habitus depravatio crebros et frequentes morbos affert. Plut. Camillo, Σ. ἦν τοῖς περὶ τὸ βῆμα θορύβοις, In concione frequens tumultus excitabat: Pericle, Ὁ δὲ καὶ τοῦ δήμου τὸ σ. φεύγων καὶ κόρον, οἷον ἐκ διαλειμμάτων ἐπλησίαζεν, Cum populo crebram et fere continuam consuetudinem s. conversationem. Quo sensu Æschin. (85.) Εἰ μὴ συνεχῶς, ἀλλὰ διαλείπων πρὸς τὸν δῆμον προσέρχομαι. Polyb. 3, (106, 4.) Τοὺς δὲ κατὰ μέρος ἀκροβολισμοὺς ὡς ἐνεργοτάτους ποιεῖσθαι καὶ συνεχε-

στάτους, Velitaribus tumultuariisque pugnis quam creberrimis, et prope continuis. Herodian. 6, (2, 19.) Πολέμοις τε σ. τῆς Μακεδόνων δυνάμεως ἐξασθενούσης, Frequentibus bellis attrito Macedonum robore: 7, (3, 6.) Ἐπὶ προφάσει τῆς περὶ τοὺς στρατιώτας σ. χορηγίας, Assiduam erga milites largitionem prætendebat. [" Toup. Opusc. 2, 44. 188. Emendd. 2, 467. ad Diod. S. 1, 361. 365. 2, 204. 355. ad Xen. Mem. 4, 2, 6. Lucian. 2, 334. χώρα, Diod. S. 1, 114. Συνεχὲς, Bergl. Alciphr. 344. Heyn. Hom. 6, 278. Τὸ συν., Wytt. ad Plut. S. N. V. 83. Κατὰ τὸ συν., Diod. S. 1, 658. 663. 669. 698. 723. 2, 468." Schæf. Mss.] UNDE adv. Συνεχὲς ET Συνεχέως, SEU Συννεχὲς ET Συννεχέως: in prosa AUTEM Συνεχῶς: Continenter, Sine intermissione. Od. I. (74.) δύω νύκτας, δύο δ' ἤματα συνεχὲς αἰεὶ, Duas noctes duosque dies continenter. Ubi Eust. annotat, cum prima præter morem producatur, fuisse qui auderent τὸ ἀμετάβολον duplicare, sicut in ἐννέπω. Apoll. Rh. 2, (736.) ἔνθεν ἀϋτμὴ Πηγυλὶς, ὀκρυόεντος ἀναπνείουσα μυχοῖο Συνεχὲς, ἀργινόεσσαν ἀεὶ περιτέτροφε πάχνην, de specu infero, ubi glacialis et frigidus flatus e gelido recessu spirans continenter et perpetuo albentem pruinam fovet. Hesiod. Θ. (636.) Συνεχέως ἐμάχοντο δέκα πλείους ἐνιαυτοὺς, Continenter decem annos belligerabant: Cæs. Pugnat continenter horas quinque. Thuc. 2, (75.) Ἡμέρας δὲ ἔχουν ἑβδομήκοντα καὶ νύκτας ξυνεχῶς, Continenter dies noctesque septuaginta, vel, Dies noctesque continuas: 5. Ταῦτα δὲ τὰ δέκα ἔτη ὁ πρῶτος πόλεμος συνεχῶς γενόμενος, Decem hos annos continenter gestum. Xen. (Ἀπ. 1, 4, 12.) Συνεχῶς μέχρι γήρως, Continenter usque ad senectutem. Æschin. (85.) Εἰ μὴ συνεχῶς ἀλλὰ διαλείπων πρὸς τὸν δῆμον προσέρχομαι. Aristot. de Apibus, Συνεχῶς ἐργάζονται, Continenter et sine intermissione opus faciunt, seu, ut Plin. scribit, Nullus otio perit dies apibus. Item Crebro, Frequenter. Aretæus, Κάρτα ξυνεχέως, Sæpe admodum. Et συνεχέστατα, Frequentissime, Sæpissime, Assidue. E Xen. [Ἀπ. 4, 2, 6. * Συνεχεστέρως, Schol. Lycophr. 365. " Συνεχθῶς pro συνεχῶς, Eudocia p. 295. ex abbreviatura male intellecta." Bast. ad calcem Scap. Oxon.] Συνέχεια, Continuitas, Perpetuitas, Assiduitas, Synes. Πῶς ἀρκέσω μερίμναις ἐχούσαις συνέχειαν, Quo tandem modo par esse curis potero perpetuitate consertis, Bud.: Herodian. 8, (5, 3.) Τῇ τε σ. τῆς μάχης πεῖραν καὶ θάρσος ὁμοῦ προσλαμβάνοντες, Assiduitate pugnandi peritiam pariter audaciamque consecuti. In Orat. περὶ Στεφάνου signif. etiam Assiduitatem et sedulitatem. Cam. Item Crebritas, Densitas, Herodian. 7, (2, 11.) Τῆς σ. τῶν φυτῶν ἀπασχολούσης εἰς ἑαυτὴν τὰ βέλη, Densitate illa arborum, Polit. A Suida quoque πυκνότης exp. Συνεχίζω, Continuo, Conjungo, Bud. e Philop. in 2 Poster. p. 226. Ἔστι τις ὅρος, καθ' ὃν συνεχίζονται αἱ δύο γενέσεις. [Niceph. Blemm. 43. * Ἀσυνεχὴς, Theophr. de Ventis p. 404. ita leg. pro vitioso ἀσυννεφής.] Συνοχὴ, SIVE Ξυνοχὴ, Continuatio, Cam.; Continua cohærentia s. commissura, qua duæ res in unum coëunt, junguntur: Species τῆς συνάψεως, non autem contra συνοχὴ, Genus τῆς συνάψεως: ut Suid. docet, et Aristot. supra τὰ συνεχῆ et ἁπτόμενα et τὰ ἐφεξῆς distinxit. Ea vero signif. supra ab Aristot. dicuntur οἱ κόλποι εἰς ἓν συνέχειν, et ab Hom. itidem οἱ τένοντες συνέχειν. || Coarctatio, In angustum contractio, ἀπὸ πλατέος εἰς στενὸν σύμπτωσις, κλεισούρα, στενότης, ut Eust. exp. Il. Ψ. (329.) Λᾶε δὲ τοῦ ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκὼ Ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ, Ubi via coarctatur et in angustum contrahitur. Loquitur autem ibi de ligno, quod Achilles terminum σταδιοδρομίας statuerat: unde Eust. annotat συνοχὴν antiquis dictum fuisse τὸ τῶν σταδίων σιγματοειδὲς, ὁποῖον μάλιστα τὸ κατὰ τὸν καμπτῆρα, εἶπον τὴν νύσσαν. Apoll. Rh. 2, (317.) Πέτρας — Κυανέας ὄψεσθε δύω ἁλὸς ἐν ξυνοχῇσι, In ore maris, angustiis maris, ubi in angustum coarctatur: 1, (1006.) ἐνὶ ξυνοχῇ λιμένος πολιοῖο τέταντο Ἐξείης, In aditu, ostio, ore, portus, Cic. ἐν τῇ περιφερείᾳ καὶ τῷ πρώτῳ τοῦ λιμένος, Schol. Est etiam vocab. militare, affinem præcedentibus signif. habens, Ἄραρος καὶ

A ὀμφαλὸς καὶ συνοχὴ, πρᾶγμα, ὥς ἔνιοι, καὶ στόμα ὥς ἕτεροι, ἡ διχοτομία καλεῖται. || Sed et pro Animi angustia et anxietate ponitur, cum sc. e rebus adversis constringitur, et in angustias redigitur, e quibus expedire se nequit: seu, ut Hes. exp., ἀδημονία, ταραχή. Lucæ 21, (25.) Καὶ ἐπὶ τῆς γῆς σ. ἐθνῶν ἐν ἀπορίᾳ, Et in terra angustia gentium in consilii inopia: 2 Cor. 2, (4.) Ἐκ γὰρ πολλῆς θλίψεως καὶ σ. καρδίας ἔγραψα ὑμῖν διὰ πολλῶν δακρύων, E multa oppressione et anxietate cordis scripsi vobis. || In bello dicitur Congressus s. Conflictus hostilis, Apoll. Rh. 1, (159.) de Periclymeno, ὅττι κεν ἀρήσαιτο Μαρνάμενος, τὸ πέλεσθαι ἐνὶ ξυνοχῇ πολέμοιο. [" Ad Charit. 341. Jacobs. Anim. 43. Wakef. S. Cr. 4, 181. Heyn. Hom. 4, 237. 8, 423." Schæf. Mss.] Συνοκωχὴ, i. q. συνοχή: sicut pro ἀνοχὴ dici ἀνακωχὴ, et κατακωχὴ pro κατοχὴ, supra annotatum est: συνοχὴ, σύνοδος καὶ οἷον σύμπτωσίς τις, Erotian. Apud Hippocr. de Ossibus, τοῦ στήθεος σ., Pectoris commissura et compages, s. potius σύμπτωσις. VV.
B LL. Συνοκωχὴ, νόσος, λοιδορία, μάχη, Hes. [" Valck. Anim. ad Ammon. 24. 25. Heyn. Hom. 4, 237." Schæf. Mss.] Συνοχηδὸν, Stricte, Arcte, Tenaciter, συλλήβδην, VV. LL. [Anal. 2, 98.] Συνωχαδὸν, i. q. συνεχῶς, Continenter, Continuo, Hesiod. Θ. (689.) ἄμυδις δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανοῦ ἠδ' ἀπ' Ὀλύμπου Ἀστράπτων ἔστειχε συνωχαδόν. Sic Aristoph. Ἱ. (21.) μόλωμεν ξυνεχές. Συνοχωκὼς, Coarctatus, In angustum contractus s. compressus, In angustum coiens, συμπεπτωκὼς, Eust. * ἐπισυμπεπτωκὼς, Hes. Il. B. (217.) de Thersite, τὼ δέ οἱ ὤμω Κυρτὼ ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε. Citat Erotian. quoque ex Hippocr. Putatur autem FIERI Συνοχόω a συνοχὴ, quod Coarctationem et in angustum contractionem ac σύμπτωσιν signif. diximus: unde hoc partic., litera ω, quæ augmentum præteriti est, in ο verso per systolen Ion. Συνοχμὸς, ET Συνεοχμὸς, pleon. Att. τοῦ ε, i. q. συνοχὴ, Junctura, Commissura, qua duo inter se coëunt et continua quadam cohærentia copulantur. Il. Ξ. (465.) Τόν ῥ' ἔβαλεν, κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ.
C Ead. signif. idem Hom. τένοντας συνέχειν supra dixit, et Aristot. itidem κόλπους εἰς ἓν συνέχειν. At συνοχμὸς ὁδοῦ i. q. στενωπὸς, Eust. Σύνοχος, Febris continuæ species, nullis distincta accessionibus vel reduplicationibus; in hoc enim differt ἀπὸ τοῦ συνεχοῦς πυρετοῦ, quæ itidem species est συνεχοῦς, generis sui nomine donata, quod συνεχὴς mutationes habeat, pro humoris, a quo gignitur, specie: verum ὁ σύνοχος nullas ejusmodi mutationes habet, quæ accessiones videri possint, sed unicam modo accessionem a principio usque ad finem nullis exacerbationibus distinctam. Cujus res statuuntur differentiæ: aut enim perpetua illa accessio sibi æqualis similisque perseverat, totoque febris curriculo similiter viget, neque crescens neque decrescens: quæ σύνοχος ὁμότονος s. ἀκμαστικὸς appellatur: aut a mediocribus initiis progreditur ad majora et increscit, dicta ἀναβατικὸς atque * ἀπακμαστικός: aut ab initio ad finem semper decrescit, quam παρακμαστικὸν appellant. Hæc inter alia Gorr. Gal. de Crit. Diebus 3.
D Σ. πυρετὸν οὕτω ὀνομάζουσι τὸν ἀπὸ τῆς πρώτης συστάσεως ἄχρι τῆς κρίσεως ὁμότονον, χωρὶς αἰσθητῆς παρακμῆς, ἢ οὐ διὰ τρίτης μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς μέσαις αὐτῶν ἡμέραις. Alex. Aphr. Probl. 2, 10. Σ. ἐξ αἵματος λαβὼν τὴν ὕπαρξιν, ἄφθονον ἔχων τὴν ὕλην, οὐ φέρει οὐδὲν διάλειμμα, Continens febris, quia sanguine abundante provenit, nullam obtinet intermissionem, VV. LL. [" Musgr. Hel. 170. 173. Jacobs. Anim. 145." Schæf. Mss. Eur. Bacch. 163. * Συνοχικὸς, Vim habens continendi, e Suicero affertur. * Συνοχεὺς, Julian. Or. 5. p. 165. * Συσχετήριον, Stob. Phys. 1072.] Ἐπισυνέχω, Contineo, Apto, VV. LL. Apud Esdram autem 1, (9, 17.) Ἐπισυνέχοντες γυναῖκας ἀλλογενεῖς, exp. Ducentes uxores alienigenas.

Ὑπερέχω, Teneo super, supra, q. d. Superteneo: Il. B. 426. Σπλάγχνα δ' ἄρ ἀμπείραντες ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο, Tenebant super igni, Igni admota tenebant, pro Assabant ad ignem. || Supra aliquid attollo, Bud. in Aristot. H. A. 4. Ὁ δελφὶς δὲ καὶ φάλαινα

καὶ ὅσα αὐλὸν ἔχει, ὑπερέχοντα τὸν αὐλὸν καθεύδει τῆς θαλάττης, δι' οὗ καὶ ἀναπνέουσι. At in h. Plut. l. exp. uno verbo Prætendere, (7, 295.) Εἰ δὲ μὴ Πτολεμαῖος ὑπερέσχε τὴν πέλτην, Quod nisi Ptolemæus cetram mihi sedulus prætendisset. In VV. LL. ὑπερέχων τὴν πλεκτάνην, Brachium superexporrectum tenens. In iisd. e Diosc. Ὑπερέχει τὴν κόμην, pro Exerit comam. At vero ὑπερέχειν χεῖρα τινὸς, Attollere s. Tenere manum supra quampiam, metaphoricum est loquendi genus eid. Hom. pro Protegere: Il. Δ. 249. Ὄφρα ἴδητ' αἴκ' ὕμμιν ὑπέρσχῃ χεῖρα Κρονίων: E. (433.) Γιγνώσκων ὅ οἱ αὐτὸς ὑπείρεχε χεῖρας Ἀπόλλων. Ponitur autem ὑπείρεχε et ὑπείρεχον ab Hom. metri causa pro ὑπερεῖχε et ὑπερεῖχον. Et Il. I. (419.) cum acc. et gen. pers. μάλα γάρ ἕθεν εὐρύοπα Ζεὺς Χεῖρα ἑὴν ὑπερέσχε. Tale est Gall. Maintenir, q. d. Manum tenere. Usi sunt autem hoc genere loquendi et prosæ Scriptt. aliquando. Sed et ὑπερέχειν sine adjectione pro eod. ex Aristoph. affertur. At Ὑπερσχὼν τὴν δεξιὰν χεῖρα—εἱστήκει a Plut. Popl. (17.) de Mutio Scævola dictum, exp. Superjecta manu dextra stabat. || Emineo, Superemineo, Il. Γ. 210. Στάντων μὲν, Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους. Pro quo alibi dicit, ἔξοχος εὐρέας ὤμους: 227. Ἔξοχος Ἀργείων κεφαλὴν ἠδ' εὐρέας ὤμους. Virgilio hoc dicitur Supereminet, Supra est, in isto hemistichio aliquoties repetito, et toto vertice supra est. || Huic affinis signif. Exto: Τοῦ ὕδατος ὑπερέχων, Herod. Sic Geop. Ξύλα μικρὸν ὑπερέχοντα τοῦ ὕδατος: quod Varro dixit, Ita ut extent paululum. || Præsto, i. e. Præstantior sum, Antecello, Exupero, Supero, Xen. (K. 1, 11.) Παλαμήδης—πολὺ τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ ὑπερέσχε σοφίᾳ: pro quo dicit alibi προέχειν, ὑπερβαλεῖν. Sic Aristid. usus est verbo ὑπερέχειν, 113. ex Aristot. Eth. 4, (2.) Ὑπερέχει τῆς ἐλευθεριότητος μεγέθει. Idem 5. Οὐ γὰρ πέφυκε τὸ μέρος ὑπερέχειν τοῦ παντὸς, Natura enim pars non superat totum; Non excedit totum: ut redditur in h. Ejusd. l. Ὑπερέχει τὰ τρία τοῖν δυοῖν. E Diosc. autem 4. Ἄνθη τῷ πλήθει ὑπερέχοντα τῶν φύλλων, pro Flores foliis numerosiores. Sed invenitur et cum acc., ut Greg. de Maximino tyranno, Τοῦτον πολλοὶ ὑπερέσχον τῶν ἡμετέρων ἀγωνιστῶν, καὶ μέχρι θανάτου διηγωνισμένοι. Idem, Ἔστι δὲ οὓς καὶ ὑπερέσχεν. || Ex Aristoph. Ei. (17.) Οὐ γὰρ ἔθ' οἷός τ' εἴμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας, pro Non possum hanc tetri odoris sentinam perpeti, s. Perferre. Sed exp. potest et hic Superare, Vincere, Evincere. Quod enim perpetimur, id veluti superamus; atque adeo pro mea ista interpr. facit Virg. superanda omnis fortuna ferendo est. || Ὑπερέχομαι, Superor, Vincor: ut Cic. ap. Plat. Tim. ὑπερέχουσαν vertit Præstantem, at ὑπερεχομένην, Superatam, Cic. Lex. 22. Alicubi redditur etiam Sum inferior. A Bud. exp. Vincor, Antecellenti cedo. [" Ad Il. B. 426. Fisch. Palæph. 178. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. p. 348. Toup. Longin. 320. Opusc. 1, 519. Theogn. 735. cf. Solon. p. 78. ad Charit. 275. ad Herod. 123. 497. ad Lucian. 1, 342. 358. ad Il. Ω. 374. Diod. S. 1, 324. 2, 179. Jacobs. Anth. 6, 400. 414. 12, 417. Huschk. Anal. 296. Antip. S. 71. et Jacobs. Heyn. Hom. 4, 273. 8, 674. De constr., Valck. Hipp. p. 312. ad Diod. S. 1, 212. χεῖρας, Jacobs. Anth. 7, 188. 11, 354. Heyn. Hom. 4, 605. 5, 619. Αἱ ὑπερέχουσαι, Matronæ primariæ, Valck. Adoniaz. p. 191. Pass., Superor, ad Diod. S. 1, 689. * Ὑπειρέχω, Brunck. Apoll. Rh. 10, 210. Heyn. Hom. 4, 273." Schæf. Mss. * Ὑπερεχόντως, Eust. 4, 13. Jambl. Protr. 322. * Ὑπέρεξις, Plato Tim. 426.] Ὑπεροχὴ, Eminentia, Summitas, i. q. ἐξοχὴ, Athen. (370.) ex Ephippo, Οὐ κνίσσα κρούει ῥινὸς ὑπεροχὰς ἄκρας Ἀμφιδρομίων ὄντων, Non ferit nidor summas nares. Dicitur etiam ut ἐξοχὴ, Excrescentia et extuberatio in corpore humano; aut specialius, In ulceribus pars excrescens, et quæ magis extat ac eminet. Diosc. 1, 152. (Καὶ) πρὸς πτερύγια τὰ ἐν δακτύλοις, νομάς τε καὶ ὑ., h. e., ut Plin. habet, (Utilissimum) pterygiis, et iis, quas Nomas vocant, et quæ in hulceribus excrescunt: 2, 96. Θύμιά τε αἴρει καὶ τὰς ἐπὶ τῶν ἐλεφαντιώντων ὑπεροχὰς καταχριομένη, Thymia abolet,

A et luxuriantes elephanticorum extuberationes illitu reprimit, Ruell. || Excellentia, Eminentia, qua aliis superiores sumus, Aristot. Rhet. 2. Ὑ. γὰρ ἐπιθυμεῖ ἡ νεότης· ἡ δὲ νίκη, ὑ. τίς: Polit. 4. Τὴν γὰρ ἰσχὺν καὶ τὴν ὑ. ἐν τοῖς ἱππεῦσιν ὁ πόλεμος εἶχεν, Quod belli vis ac præstantia in equitibus sita sit: 7. Διαφέρονται δ' ἐν τῷ ποσῷ καὶ ταῖς ὑ. Apud eund. Aristot. eod. l. Κατὰ τὴν ὑ., ἥνπερ εἴληφε διάστασιν, ὧν φαμὲν αὐτὰς εἶναι διαθέσεις ταύτας, Proportione respondentem ad differentiam, quam habent res ipsæ mutuo compositæ, quarum affectiones esse dicimus, Bud. Comm. 994. docens ibi esse βραχυλογίαν Περιπατητικὴν, et ita ejus verba construenda, Κατὰ τὴν ὑ. τῆς διαστάσεως, ἥνπερ εἴληφε ταῦτα, ὧν φαμὲν εἶναι τάσδε τὰς διαθέσεις. Et ap. Gal. 1. ad Gl. Ὑπεροχὴ τοῦ τάχους, Excessus velocitatis, ὑπερβολή. [" Toup. Longin. 355. Diod. S. 1, 285. Οἱ ἐν ὑπεροχῇ ὄντες, Valck. Adoniaz. p. 191. cf. Toup. ad Longin. 320." Schæf. Mss. Jambl. V. P. 368.] Ὑπέροχος, [Soph. Tr. 1108.] ET Ὑπείροχος, poët. inserto ι, metri
B causa, Eminens, Excellens, Superior, Il. Z. (208.) Αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων: quo modo supra habuimus ex Ξ. (118.) ἀρετῇ δ' ἦν ἔξοχος αὐτῶν. Opp. K. 3. ὑπείροχος ἑσπερίη νύξ: [" sed et in soluta oratione, Ion. idiomate, Herod. 5, 92, 7. τοὺς ὑπειρόχους scripsit." Schw. Mss.] Παννυπείροχος, Omnes excellens, In omnibus eminens, Qui omnes superat. [Opp. K. 2, 63. 3, 170. * Ὑπεροχικὸς, Eust. Od. A. p. 11. Suid. 2, 41. * " Ὑπεροχικῶς, Eust. Il. 1360. * Ὑπεροχέω, Joseph. 12, 16. (Ant. 1, 3.)" Wakef. Mss. Schneidero susp. * Ὑπερόχησις, Eminentia, Locus prominens, Vestibulum, Symm. Ezech. 40, 21.] Καθυπερέχω, Supero, Superior sum, Vinco, Polyb. 2, (25, 9.) p. 28. Τέλος δὲ, καθυπερεχόντων τῶν Κελτῶν τῇ τόλμῃ καὶ τῷ πλήθει, συνέβη διαφθαρῆναι μὲν τῶν Ῥωμαίων οὐκ ἐλάττους ἑξακισχιλίων.

Ὑπέχω, q. d. Habeo, Teneo sub, pro Suppono; nam Eust. ὑπέσχε χεῖρα, κεφαλὴν, ἀκοὴν, vult esse ὑπέθετο. Exp. et Summittere, Il. E. (269.) ὑποσχὼν
C θηλέας ἵππους. Sic autem et ap. Plut. Rom. (21.) Ὑπέσχε θηλὴν νηπίοις, redditur, Infantibus mammam summisit. Atque ita fortasse et ὑπέχειν τὴν χεῖρα a Luciano dicitur pro Summittere, ut manus subduci ferulæ dicitur, quam quis prius ei submiserit, exp. tamen Præbere, Porrigere. At τὴν κεφαλὴν ὑπέχειν τοῖς λίθοις, e Philostr. Her. pro Objectare caput lapidibus. Quinetiam pro Offerre et subministrare accipi tradit Cam., sed exemplo nullo id confirmans. Hoc certe constat, in his usitatissimis loquendi generibus, ὑπέχειν αἰτίαν, δίκην, respondere Latino Sustinere, quod e Teneo compositum est, i. q. ἔχω, primitivum τοῦ ὑπέχω. Sed Sustineo dici putatur quasi Sursum teneo. Dici autem a Cic. Sustinere causam, culpam, quod Græcis est αἰτίαν ὑπέχειν, docet Bud. 8. 1038. Ibid. αἰτίαν ὑπέχειν, sicut et ἔχειν, interpr. etiam, Crimine premi, Suspectum esse. Itidem ὑπέχειν δίκην reddere possumus Sustinere pœnam, sicut et Subire pœnam, e Cic., fateor tamen frequentius esse Subire. Sed no-
D tandum, dici ὑπέχω δίκην, σοι δίκην, τούτου δίκην, aut cum utroque casu, σοι δίκην τούτου: ut Lat. Do pœnas, tibi pœnas, hujus rei pœnas, tibi hujus rei pœnas. Eur. Hec. (1253.) ὑφέξω τοῖς κακίοσι δίκην. Dem. in Con. Τίνα ἂν οὗτος ἀξίαν τῶν πεπραγμένων ὑπόσχοι δίκην; Sed et ὑπέχειν τιμωρίαν, κόλασιν, pro eod. dicitur. Verum δίκην interdum exp. etiam, Subire judicium, Causam dicere: vide Bud. 173. et ibid. λόγον ὑπέχειν, [Rationem reddere, Xen. Mem. 4, 4, 9.] Sed et ὑπέχειν τὰς εὐθύνας dicitur, τὴν κρίσιν a Plat. || Ὑπεσχόμην, Promisi, Pollicitus sum, tanquam ab Ὑπέχομαι, s. potius inusitato Ὑποσχέομαι, vide in Ὑπίσχομαι post Ἴσχω. [" Toup. Opusc. 1, 523. ad Callim. 1, 156. Thom. M. 870. Wakef. Ion. 539. Simonid. 7. Jacobs. Anth. 9, 377. 10, 372. Brunck. Apoll. Rh. 152. Aristoph. 3, 144. Boiss. Philostr. 545. Sensu forensi, Dionys. H. 1, 257. λόγον, T. H. ad Plutum p. 114. Heind. ad Plat. Charm. 81. τὴν χεῖρα, Abresch. Add. ad Aristæn. 148. Lectt. 308. Ὑπόσχες, seq. inf., Plato

Gorg. 173. Οὖας ὑπόσχες, Wakef. S. Cr. 4, 249." Schæf. Mss. * Ὑφεκτέον, Xen. Λ. 9, 5.] " Ὑποχή, " Genus retis, VV. LL." [Opp. Ἁ. 3, 81. 4, 251. * Ὕποχος, Subditus, Æsch. Pers. 24. * Καθυπέχομαι, Greg. Naz. 2, 188. * Προσυπέχω, Demosth. 1436.]

ἼΣΧΩ, Habeo, i. q. ἔχω: unde quod Stoici dicebant, τὴν πρώτην ὁρμὴν τὸ ζῶον ἴσχειν ἐπὶ τὸ τηρεῖν ἑαυτὸ, Cic. 61. mei Lex. Cic. vertit, Primam e natura hanc habere appetitionem, ut conservemus nosmetipsos. Plato de Rep. 2. Ἥκιστα ἂν πολλὰς μορφὰς ἴσχοι ὁ θεὸς, Multas formas habeat aut recipiat in se. Idem eod. l. Μέγιστον κακὸν ὅσα ἴσχει ψυχὴ ἐν αὐτῇ, Quæ in se habet s. complectitur animus. Isocr. (Archid. 3.) Ἴσχειν ἀηττήτους ψυχὰς, Invictos habere animos. Thuc. (3, 58.) Ἀτίμους γερῶν, ὧν νῦν ἴσχουσι, καταλείψετε. Aristot. de Mundo, Διαφορὰς ἴσχει τοσάσδε, Tot habet differentias. Gal. Βραχεῖαν ἴσχων διαίρεσιν ἐν τῷ βραχίονι. Idem, Χαλεπὴν ἴσχει διάρθρωσιν: et sic sæpe. Plato Tim. de sideribus, Τὰ δὲ τρεπόμενα καὶ πλάνην τοιαύτην ἴσχοντα, Quæ autem vaga et mutabili ratione labuntur, Cic. 29. mei Lex. Cic. Interdum copulatur cum adverbio, quemadmodum ipsum ἔχω. Unde, Ἀσθενῶς ἴσχοντες τὸ σῶμα, Infirmi, debilesque corpore, Plato de LL.: Idem 3. Εὖ ἴσχων τὸ σῶμα, φρονήματός τε καὶ θυμοῦ ἐμπίπλαται, Bene habens, valens. Sic Aristot. sæpe. Gal. ad Gl. Τὸν στόμαχον φαύλως ἴσχουσιν, ὥστε ἀποστρέφεσθαι τὰ σιτία. Dicitur autem ἀπολέμως ἔχειν, pro Imbellem esse. Plato Polit. Ἔλαθον αὐτοί τε ἀπολέμως ἴσχοντες καὶ τοὺς νέους ὁμοίως διατιθέντες, Imbelles evadere se non sentiunt, Bud. Thuc. Ἴσχουσιν αὐτοῖς χαλεπώτερον τὰ πράγματα, Res eorum pejus se habent. Sed et res aliqua dicitur aliquem ἴσχειν, sicut ἔχειν supra, et Lat. Habere itidem. At ap. Herod. Ἴσχει σφέας εὐωδίη, Eos id bene olentes reddit. Nonnunquam conjungitur cum præpp. περὶ, ἐπὶ, πρός. Plato de LL. Ἴσχω περὶ σπουδῆς, Studeo, Studio teneor, habeo aliquid, Terent. Ibid. Ἴσχω ἐπὶ βέλτιον, Progredior in melius. Thuc. 7, (35.) Ἴσχοντες πρὸς ταῖς πόλεσι, Appellendo ad civitates. || Teneo, Soph. Aj. (574.) αὐτό μοι σὺ, παῖ, λαβὼν—ἴσχε, διὰ πολυῤῥάφου στρέφων Πόρπακος, Tu mihi hoc, fili, scutum accipe et tene loro: ἴσχε κἀμοῦ μνῆστιν, (Aj. 520.) Mei quoque memoriam teneas: Cic. de Orat. 2. Vivam illorum memoriam teneremus. Unde ἴσχεσθαι in pass. Teneri. Sicut vero ἔχεσθαι νόσῳ dicitur Qui morbo aliquo velut correptus s. constrictus tenetur, sic etiam ἴσχεσθαι. Isocr. (Ægin. 3.) Φθόῃ ἰσχόμενον αὐτὸν, καὶ πολὺν χρόνον ἀσθενήσαντα. || Ἴσχομαι, sicut ἔχομαι, Hæreo, Gal. Ἴσχεσθαι γὰρ αὐτὸ χρὴ καὶ προσπλάττεσθαι δυσαπολύτως: Idem, Διὰ πάχος ἰσχόμενοι χυμοὶ καὶ σφηνούμενοι. || Ἴσχω, Inhibeo, Reprimo, Sisto, Aristoph. Σφ. Ἄγε νῦν ἴωμεν· μηδὲν ἡμᾶς ἰσχέτω, Nihil nos inhibeat, teneat, retineat, Eur. Iph. (A. 661.) ἔμ' ἴσχει δή τι μὴ στέλλειν στρατὸν, Aliquid me tenet, quominus exercitum mittam, vetat copias classe traducere. Philostr. Ep. 2. Ἴσχε δὴ χρωματοποιΐαν, καὶ μηδὲν ἐπιποίει τῷ κάλλει, Abstine ea. Diosc. 2, 98. Αἵματος ἀναγωγὴν ἴσχει, καὶ χρόνιον ἄλγημα πλευρᾶς πραΰνει, Rejectiones sanguinis sistit. Interdum vero additur gen. ejus rei, ad quam veluti impetu fertur illud, quod ἴσχειν, Retinere, Inhibere, dicimur. Il. Ω. (403.) οὐδὲ δύνανται Ἴσχειν ἐσσυμένους πολέμου. Plato Cratylo, Ἐμποδίζον καὶ ἴσχον τῆς ῥοῆς τὰ ὄντα. Unde in pass. ἴσχομαι, Sisto gradum, Impetum meum reprimo, Desisto, Desino. Od. Ω. (54.) Ἴσχεσθ', Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε, κοῦροι Ἀχαιῶν, Il. B. (247.) Ἴσχεο, μηδ' ἔθελ' οἶος ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν, Comprime te, Desine. Sicut autem in act. ἴσχω gen. addi dixi, ita et hic idem gen. additur. Od. Ω. (530.) Ἴσχεσθε πολέμου, Ἰθακήσιοι, Desistite, Cessate a bello. Epigr. Ἐς τί μάτην νίπτεις δέμας Ἰνδικόν; ἴσχεο τέχνης, Abstine arte tua. || Ἴσχειν dicuntur flumina, cum decrescunt, veluti inhibentur. Arrian. (5, 9, 8.) de Indiæ fluminibus, Χειμῶνος ἴσχουσιν, ὀλίγοι τε γίγνονται, καὶ εἰσὶν ὅπου περάσιμοι, Hyeme decrescunt, et alicubi vado transiri possunt. || Pro Scatere facio et emitto, ut fons aquam, Aristid. 114.

A active ponere videtur, i. q. ἀνίημι, Bud. || Valeo, ea signif., qua de pretio dicitur: quo modo in VV. LL. accipitur Polyb. de omnibus in universum hominibus, inprimis vero de aulicis, quos similes esse dicit ταῖς ἐπὶ τῶν ἀβακίων ψήφοις, (5, 26, 13.) Ἐκεῖναί τε γὰρ κατὰ τὴν τοῦ ψηφίζοντος βούλησιν, ἄρτι χαλκοῦν, καὶ παραυτίκα τάλαντον ἴσχουσιν· οἵ τε περὶ τὰς αὐλὰς κατὰ τὸ τοῦ βασιλέως νεῦμα μακάριοι καὶ παρὰ πόδας ἐλεεινοὶ γίνονται, Similes calculis in abaco, qui pro supputantis arbitrio modo æreo, mox talento valent. [" Mœr. 198. et n., Toup. Opusc. 2, 225. Emendd. 3, 100. 4, 502. Zeun. ad Xen. K. Π. 413. ad Lucian. 1, 480. 2, 304. ad Herod. 696. Brunck. Antig. 467. Aj. 1301. Phil. 830. 1094. Thom. M. 339. 477. 512. Abresch. Æsch. 2, 112. Jacobs. Anth. 7, 185. 11, 307. Kuster. Aristoph. 118. Brunck. 3, 63. Εἰρ. 949. Heyn. Hom. 5, 148. I. q. κύω, ad Herod. 391. Appello navi, Apoll. Rh. 2, 389. Conf. c. ἔχω, Brunck. Aristoph. 3, 80. Porson. Hec. p. xviii. Ed. 2. Lobeck. Aj. p. 259. 409.
B Ἴσχομαι, Valck. ad Il. 22. p. 85." Schæf. Mss.] " Ὠΐσχετο, Hes. affert pro ὑπεσχέθη." [* Ἰσχομένως, Plato Cratylo p. 415. * " Ἰσχόλιμος, Bergl. Alciphr. 80. ad Charit. 783." Schæf. Mss. * Ἰσχόμαχος, nom. propr., Athen. 237. * " Ἰσχόφωνος, ad Herod. 349." Schæf. Mss.] Ἀμπίσχω, i. q. ἀμπέχω ap. Aristot., ut ἴσχω scimus i. valere q. ἔχω. Sic Ἀμπίσχομαι, i. q. ἀμπέχομαι: unde ἠμπίσχετο ap. Plat., i. e. ἀμπείχετο, Induebatur. Aristoph. Ἐκκλ. (332.) Τὸ κροκωτίδιον ἀμπισχόμενος οὑνδύεται. Ἀμπισχνοῦμαι etiam legitur ap. Aristoph. pro ἀμπίσχομαι, s. ἀμπέχομαι: citatur enim hic Ejus l. (Ὄ. 1089.) οἳ χειμῶνος μὲν Χλαίνας οὐκ ἀμπισχνοῦνται: " apud Hes. vero legi-" tur ἀμπισχούμενον, quod exp. περιβαλλόμενον." [" Ἀμπισχοῦνται. Sic tres Codd. In impressis ἀμπισχνοῦνται. Ex hoc l. verbum ἀμπισχνοῦμαι profert H. Steph. tanquam genuinum. Sed vox est nihili. Hesychius: ἀμπισχεῖν· περιβαλεῖν, ἀμπισχούμενον· περιβαλλόμενον." Brunck. ad Aristoph. l. c. * Ἀναμπίσχω, Aristoph. Σφ. 1189. Inverniz. =1153.
C Brunck. ubi κρίβανόν μ' ἀμπίσχετε. * " Ἀπαμπίσχω, Exuo, Philo J. 1, 569." Wakef. Mss. * Ἀπαμφίσχω, Suid. 1, 245. * Ἐπαμπίσχω, Eur. Tro. 1147.] Μεταμπίσχομαι, Vestem muto, [Plato de Rep. 8. p. 235.] AT Περιαμπίσχω, q. d. Circumvestio, [Aristoph. Ἱ. 893. * Καταμπίσχω, Eur. Hel. 859. * Συναμπίσχω, Herc. F. 1111.] Ἀνίσχω, pro ἀνέχω, sicut et ἴσχω pro ἔχω. Pro Sustollo, In altum tollo, Erigo sicut ἀνέχω: ut πᾶσι θεοῖσι Χεῖρας ἀνίσχοντες, Il. Θ. (346.) Unde et παρανίσχω, Thuc. (3, 22.) Παρανίσχον δὲ καὶ οἱ ἐκ τῆς πόλεως—φρυκτοὺς πολλοὺς, Vicissim sustollebant, Bud. || Emitto, Submitto, Produco, Herod. Ἀνίσχει ἡ γῆ βοτάνας. Est autem affinis præcedenti hæc signif., quia terra, quod producit, veluti in altum erigit: unde et Submittere fructus dicunt interdum Lat., quasi sursum mittere. || Neutr. pro Emergo, Existo, Orior, Philo, Χρόνῳ δ' ὕστερον ἐλαττουμένης ἠρέμα τῆς θαλάττης ἀνίσχουσαι διεφάνησαν. Dicitur et ἀνίσχων ἥλιος, Sol oriens, sicut et ἀνέχων. Aristid. Ὁ τῶν ἀπὸ ἡλίου ἀνίσχοντος μέ-
D χρι δυομένου βασιλεύς. Sed et ante eum Xen. (K. Ἀ. 2, 1, 3.) ἀνίσχοντα ἥλιον, sicut et ἀνέχοντα dixit. At ἀνίσχειν τὸν ὁρίζοντα dicitur ἥλιος μεταβατικῶς, pro ὑπερβάλλειν. Eod. autem modo, quo ἥλιος, ita et βοτάνη dicitur ἀνίσχειν, Exoriri, Enasci, Germinare; ita enim Schol. Soph. ἀνίσχει δὲ ὁ ἥλιος, ἀντὶ τοῦ ἀνατέλλει· καὶ ἀνίσχει ἡ βοτάνη, ἀντὶ τοῦ βλαστάνει. || Ἀνίσχομαι, pass. pro ἀνέχομαι, Il. H. (110.) ἀνὰ δ' ἴσχεο. Sunt tamen qui exp. Te cohibe, contine: quam signif. non dedimus τῷ ἀνέχομαι. Schol. Soph. ἀνίσχομαι παθητικῶς τὸ ὑπομένω. * Ἀντανίσχω, Suidas, Basil. 1, 53.] " Ἐξανίσχω, Exorior, de sole. Ἐπανίσχω, " exp. Reprimo, Resisto." Παρανίσχω, Ex adverso tollo, i. e. attollo, altrinsecus, Bud. 646. e Thuc. (3, 22.) Vide Ἀνίσχω. [* " Προανίσχω, Synes. 18. Joseph. 1121, 88." Wakef. Mss. * Συνανίσχω, Ælian. H. A. 14, 23. * Ὑπανίσχω, 11, 10. * Ὑπερανίσχω, Joseph. B. J. 7, 6, 1.] Ἀντίσχω, a quo Ἀντίσχομαι ap. Hom., Teneo ante, Oppono, Od. X. (74.) καὶ ἀντίσχεσθε τραπέζας Ἰῶν ὠκυμόρων. [" Schol. Soph. El. 337.

Οἱ πρὸς τὴν βίαν τῶν ἀνέμων οὐκ ἀντίσχοντες, Non A resistere valentes." Schw. Mss.] " Ἀπίσχω, i. q. " ἀπέχω, Abstineo, Joseph. B. J. Παντὸς ἔργου χεῖ" ρας ἀπίσχουσι. Signif. etiam Aversum teneo s. " Amoveo, et q. d. Abhibeo: ut Od. Λ. (94.) Ἀλλ' " ἀποχάζεο βόθρου, ἄπισχε δὲ φάσγανον ὀξύ." " Διΐσχω, " i. q. διέχω," [Suid.] Ἐνίσχω, Detineo, Retineo. Sic Ἐνίσχομαι, Detineor, Comprehensus sum, Inhæreo, Apoll. Rh. 1, (11.) Κάλλιπεν αὖθι πέδιλον ἐνισχόμενον προχοῇσι. Et partic. ἐνισχημένος, Dionys. Areop. Item metaph. ἐνίσχεσθαι dicitur Qui inter loquendum hæret, et veluti retinetur, ita ut ultra progredi non possit: de qua signif. lege Bud. 480, e Plut. Ἐξίσχω, Emineo, Promineo, ut ἐξέχω, Paus. Eliac. 123. (1, 404.) Ὅσοι δὲ ἀνθρώπων τὰ διὰ τοῦ στόματος ἐς τὸ ἐκτὸς ἐλέφασιν ἐξίσχοντα, ὀδόντας τῶν θηρίων εἶναι καὶ οὐ κέρατα ἥγηνται κ. τ. λ. Ἐπίσχω, Cohibeo, Inhibeo, Reprimo, ἐπέχω, Hesiod. (Ἀ. 446.) Ἄρες, ἐπίσχε μένος, (350.) τί νυ νῶϊν ἐπίσχετον ὠκέας ἵππους; Apud Hom. autem cum acc. et gen. Od. Υ. (266.) Ὑμεῖς δὲ, μνηστῆρες, ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς Καὶ χεῖρας. Κατίσχω pro κατέ- B χω, ut νῆα κατισχέμεναι, Appellere navem, Applicare: vide Κατέχω. " Κατίσχεαι, Ion. pro κατίσχῃ." [Κατίσχει σέλας ἐξ οὐρανοῦ, Herod. 3, 28. * " Κατισχέω, i. q. κατέχω, Detineo, Theod. Prov. 12, 25. κατισχεῖ αὐτόν: ubi tamen legere mallem κατισχύει αὐτὸν, quæ lectio voci Hebraicæ magis convenire videtur. Κατισχύειν quandoque Deprimere denotat." Schleusn. Lex. in V. T.] Μετίσχω, i. q. μετέχω, Diog. L. Εἶπεν ὅτι οἱ τὰ Ὀρφικὰ μυνούμενοι, πολλῶν ἀγαθῶν ἐν ᾅδου μετίσχουσι, Multa bona participant. [* Συμμετίσχω, Soph. Ant. 537.] Παρίσχω, i. q. παρέχω, Juxta habeo, teneo, Il. Δ. (229.) παρισχέμεν (ἵππους): de quo vide in Παρέχω, Exhibeo, Il. I. (634.) νῦν δέ τοι ἑπτὰ παρίσχομεν ἔξοχ' ἀρίστας, Ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τοῖσι, Septem tibi jam exhibemus, et quasi coram sistimus. Item Præbeo, Dono, ut παρέχω. Περιίσχω, i. q. περιέχω, Circumplector, Comprehendo, et si qua alia τοῦ περιέχω significata sunt. " Moschus 2, 11." Boiss. Mss.] Προΐσχω, i. q. προέχω, Ante teneo, Plut. Ἀποστρεφόμενοι καὶ προϊσχόμενοι C τῶν ὀφθαλμῶν τὰς χεῖρας, Manus ante oculos tenentes, seu, ut Bud. exp., pro Velamento et tegumento opponentes, ut qui nolunt aut quos pudet videre. Vicina signif. pro Protendo et Porrigo ponitur, sicut προτείνομαι. Thuc. (3, 58.) Νόμος δὲ τοῖς Ἕλλησι μὴ κτείνειν (χεῖρας προϊσχομένους,) Non occidere eos, qui supplices manus porrigunt. || Prætendo, Obtendo, Plut. Galba, Προϊσχόμενοι γυμνὰ τὰ ξίφη, Districtos gladios prætendentes. Et προΐσχετο σάκος, Epigr. Possit tamen aliquis hic quoque ad verbum interpr. Ante se tenebat, Sibi contra adversarii vim objiciebat s. obtendebat, προυβάλλετο. || Metaph. Prætendo, Obtendo, Prætexo, Jura mea allego, Allego, Causificor, Plaut., Causor et profero, Cic. qua signif. itidem προτείνεσθαι dicitur: vocab. est τῶν δικαιολογουμένων. Bud. 48. 489. Herodian. (4, 14, 3.) Ὁ δὲ τὸ γῆρας προϊσχόμενος, παρῃτήσατο, Ipse autem senectutem excusans, repudiavit, deprecatus est. Synes. Καὶ τοῦτο προΐσχονται, Et hoc ipsi prætendunt. Herod. Προϊσχόμενος λόγον τόνδε, Allegans hanc rationem: (8, 3.) Προϊσχόμενοι πρόφασιν, Excusationem D afferentes, prætexentes, causati. Apud Thuc. 3. p. 106. Πρὸ τοῦ περιτειχίζεσθαι προΐσχοντο αὐτοῖς, κοινοὺς εἶναι κατ' ἐκεῖνα, Obtulerunt eis, ut in medio essent, Valla. Schol. προεβάλλοντο. Sic in VV. LL. ex eod. Thuc. (4, 87.) προϊσχόμενος, pro προτείνων καὶ ἐπαγγελλόμενος, Proponens. In iisdem VV. LL. ex Herod. 1, (164.) Προϊσχόμενος ἔπεα, Verba faciens; τοιάδε, Ita allocutus, ex Eod. " Προσίσχω, " i. q. προσέχω, Adhibeo, Adverto. Item neutr. At" tendo, pro Attendo animum, Ausculto. Neutr. " etiam pro Appello, Applico: pro Appropinquo " ac Pervenio: ut ap. Thuc. (4, 30.) Προσίσχοντες " τοῖς ἐσχάτοις, Extremis appropinquantes. Et ap. " Herod. προσίσχον ἐς τὰς νήσους, Appulsi sunt, Per" venerunt. Pass. προσίσχομαι, Adhæreo. Theophr. " H. Pl. 9, 4. Πρὸς τῷ δένδρῳ προσίσχεσθαι: de " thure. Diosc. 3, 93. Προσισχομένας τῇ καταπόσει " βδέλλας." " Συνίσχω, i. q. συνέχω, Cohibeo, etc."

[" Συνισχήμενος, Planudes Ovid. Met. 4, 186." Boiss. Mss.] Ὑπερίσχω, i. q. ὑπερέχω, Emineo, Exto, Polyb. 3, (84, 9.) Τὸ δὲ πολὺ πλῆθος—προβαῖνον εἰς τὴν λίμνην, ἔμενε τὰς κεφαλὰς αὐτὰς ὑπὲρ τὸ ὑγρὸν ὑπερίσχον, Capite ex aquis extans, Cæs. Superior sum, Supero, Vinco, Prævaleo, Hesiod. Ἔ. (1, 215.) δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει Ἐς τέλος ἐξελθοῦσα. Ὑπίσχομαι, Polliceor, Promitto: unde autem istam signif. acceperit, multis docet Eust. 236. Od. B. (91.) ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ, Apoll. Rh. 2, (24.) ἀντιάασθαι. Item cum acc. ap. Herod. (5, 30.) ὑπίσχεσθαι δῶρα. || Ὑπεσχόμην etiam dicitur ab utrisque scriptt., quod ad ὑπέχομαι refertur, licet irregulariter formatum; ut ἐσχόμην ad ἔχομαι: unde ὑπέσχετο, Il. B. (112.) πρὶν μέν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν. Sed et ὑποσχῆσθαι pro Promisisse, e Dem. [* Ὑποΐσχομαι, Excipio, Apoll. Rh. 4, 169. " Heyn. Hom. 8, 395. 399." Schæf. Mss.] Ὑπόσχεσις, Pollicitatio, Promissum, Il. B. (286.) Οὐδέ τι [τοι] ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν ἥνπερ ὑπέσταν, Xen. K. Π. 5, (2, 4.) Ὀφείλω τὴν ὑ. Ὑποσχεσίῃ, pro eod. ap. poëtas, Il. N. (369.) ὑποσχεσίῃσι πιθήσας. * Ὑποσχετικὸς, Suid. 3, 180.] Ὑπισχνέομαι, in prosa i. q. ὑπίσχομαι in versu, Xen. (K. Π. 3, 1, 19.) Ὑπισχνοῦμαι—εὐεργετήσειν. Interdum et cum acc. [* Ἀνθυπισχνέομαι, Schol. Aristoph. Ἱ. 691. * Ἀνθυπόσχεσις, Nicet. Eugen. 3, 228.] Καθυπισχνοῦμαι, idem, Voveo: Καθυπέσχετο τῷ Θεῷ, Greg. [Lucian. 278.] Προϋπισχνοῦμαι, Ante promitto. [" Προϋπέσχημαι, Schol. Il. A. 564." Wakef. Mss. * Προσυπισχνέομαι, Anton. Lib. Metamorph. c. 41.]

¶ Ἰσχάνω, i. q. ἴσχω, Teneo, Retineo, Inhibeo, Reprimo, Il. Ξ. (386.) τῷ δ' οὐ θέμις ἐστὶ μάχεσθαι [μιγῆναι] Ἐν δαῒ λευγαλέῃ, ἀλλὰ δέος ἰσχάνει ἄνδρας, P. (746.) αὐτὰρ ὄπισθεν Αἴαντ' ἰσχανέτην, ὥσπερ πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ Ὑλήεις, Retinebant a tergo, Hesiod. Ἔ. (2, 112.) κρύος ἀνέρας εἶργον [ἔργων] Ἰσχάνει, Il. O. (723.) (ἐθέλοντα μάχεσθαι) Αὐτόν τ' ἰσχανάασκον, ἐρητύοντό τε λαὸν, Me inhibuerunt, retinuerunt. Ubi Eust. dicit ἐρητύοντο et ἰσχανάασκον eund. habere sensum et poëtica esse. T. (233.) μηδέ τις ἄλλην Λαῶν ὀτρυντὺν ποτιδέγμενος ἰσχαναάσθω, i. e. ἐπεχέσθω, Eust. || Cupio, Desidero, ἐπιθυμητικῶς ἀντέχομαι, Eust. Il. P. (572.) de musca, χροὸς ἀνδρομέοιο Ἰσχανάα δακέειν, (Ψ. 300.) de equa, μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν, Od. Θ. (288.) Ἰσχανόων φιλότητος ἐϋστεφάνου Κυθερείης, Captus desiderio, Desiderans. [" Ἰσχάνω, Ruhnk. H. in Cer. 484. Musgr. Or. 298. Porson. 292. Heyn. Hom. 5, 18. 8, 172. Ἰσχανάω, 5, 18. 6, 281. 7, 125. 373. 659. 8, 415. Appeto, Desidero, Procl. H. in Ven. 2, 6." Schæf. Mss.] " Ἀχανό" ωσαν, Hes. exp. ἐπιθυμοῦσαν: quo sensu et ἰσχανό" ωσαν dici Idem testatur. Ionicum autem est hoc " ἰσχανόωσαν, pro ἰσχανῶσαν, ab ἰσχανάω." [* Ἀντισχάνω, i. q. ἀνέχω, Orph. Arg. 447. * Ἀπισχανάω, Eust. ad Dionys. P. p. 162. * Διϊσχάνω, Apoll. Rh. 4, 1696. * Προϊσχάνω, Nonn. 2, 158. * Συνισχάνω, Eur. Iph. A. 694. * Ὑποϊσχάνω, Apoll. Rh. 3, 120.]

ἸΣΧΝΟΣ, Macer, Gracilis, Tenuis, Qui longo et tenui corpore est et minime carnoso, Synes. Ep. 61. Σύρος τὸ γένος, μέλας τὸ χρῶμα, τὸ πρόσωπον ἰσχνός. Et ἕξις ἰσχνὴ, Plut. Lycurgo. Item caseus ξηρὸς dicebatur ἰσχνὸς, sicut recens χλωρὸς, ut ex J. Poll. annotatur. Item metaph. ἰσχνὸς χαρακτὴρ, ap. Rhett. Tenue dicendi genus: quod et Gracile, Gell. Et σφυγμὸς, Gracilis pulsus: qui fit secundum solam arteriæ longitudinem cum nulla manifesta latitudine et profunditate. Ei contr. est pulsus ἁδρὸς, cui latitudo et profunditas magna sunt. Gorr. [Ἰσχνότερος, Diosc. 1, 4. Ἰσχνότατος, Strato Epigr. 29. Contractum est ab * Ἰσχανὸς, Hesychio ῥικνὸς, Anaxilas ap. Stob. 55. p. 273. * Ἰσχνέγχυλος, var. lect. ap. Alciphr. Fr. 5. " Bast Lettre 231." Schæf. Mss. * Ἰσχνοεπέω, Cyrill. Alex. 544. 560. * Ἰσχνοκαλαμώδης, Eust. 1165, 12. * Ἰσχνόκωλος, Antyllus Oribasii Collect. Vat. p. 142. Matthæi, pro eo quod extat * Ἰσχνοχόλων. * Ἰσχνολέσχης, Suid. v. Ἐπιστάτης. * " Ἰσχνόλιμος, ad Charit. 783." Schæf. Mss. * Ἰσχνολόγος, Cyrill. Alex. 413. * Ἰσχνολογέω, 627. * Ἰσχνολογία, Nimis arguta disputatio, Lexx. ἀμαρτύρως.] " Ἰσχνομυθία, Hes. et Suidæ λεπτολογία: af-

" ferentibus itidem Ἰσχνομυθοῦντες pro λεπτολογοῦν- A
" τες, ἀκριβολογοῦντες, Nimis subtiliter et exacte
" verba exquirentes: ἰσχνὸν enim et λεπτὸν affinia
" sunt." [" Ἰσχνομυθέω, Ruhnk. Auct. ad Hesych. 2, 75. Ἰσχνομυθία, Wyttenb. Eclog. Hist. 419. * Ἰσχνοπάρειος, Jacobs. Anth. 12, 82. * Ἰσχνοπέδη, h, 25." Schæf. Mss. Falsa lect. pro ἰχνοπέδη. * Ἰσχνόπορος, Gracilis, Plut. 9, 618. leg. ἰσχνότερος. * " Ἰσχνόπους, Schol. Od. I. 464. * Ἰσχνοπρεπὴς, Hes. v. Συναγελάζονται. * Ἰσχνοσκελὴς, Diog. L. 268." Wakef. Mss. * Ἰσχνοσύνθετος, Pisid. 434. * Ἰσχνουργὴς, Schol. Soph. Trach. 611.] " Ἰσχνόφωνος, Qui gracili
" s. exili voce est: ap. Aristot. (Probl. 11, 30.)
" Sunt qui interpr. Eum cui vox supprimitur et
" sistitur inter loquendum." [" Ad Herod. 349. (4, 155.) Wernsd. ad Phil. 9. 65. Wakef. Herc. F. 236. T. H. ad Plutum p. 320. * Ἰσχοφωνέω, Wernsd. l. c." Schæf. Mss.] " Ἰσχνοφωνία, redditur non so-
" lum Vocis exilitas, sed etiam Linguæ hæsitantia:
" præsertim cum Aristot. Probl. 11, 30. dicat, Ἡ
" δὲ ἰσχνοφωνία, ἀπὸ τοῦ μὴ δύνασθαι ταχὺ συνάψαι B
" τὴν ἑτέραν συλλαβὴν πρὸς τὴν ἑτέραν. Ubi etiam
" quærit cur pueri magis quam viri sint ἰσχνόφωνοι:
" respondens, pueros τῆς γλώττης ἧττον κρατεῖν τῶν
" ἀνδρῶν, ὥσπερ καὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν. In-
" dicat igitur ἰσχνοφώνους et ἰσχνοφωνίαν dici παρὰ
" τὸ ἴσχεσθαι τοῦ φωνεῖν, inquit Bud. Quomodo et
" Alcidamas περὶ τῶν λογογράφων dicit, Ἀναγκαῖόν
" ἐστι τοῦτον, ὅταν εἰς τοὺς αὐτοσχεδιαστοὺς ἔλθῃ λό-
" γους, ἀπορίας καὶ θορύβου πλήρη τὴν γνώμην ἔχειν
" καὶ μηδὲν διαφέρειν τῶν ἰσχνοφώνων, Ab hæsitanti-
" bus et iis qui non συνείρουσι τοὺς λόγους, sed linguæ
" titubantia intercidunt, ut hi βαττολογοῦντες s. βατ-
" ταρίζοντες. Hes. quoque ἰσχνόφωνος exp. non so-
" lum λεπτόφωνος, sed etiam ἐπεχόμενος τὴν φωνὴν,
" Cui vocis cursus ob linguæ vitium sistitur et inhi-
" betur s. impeditur: alludens et ipse ad etymon
" quod Aristot. rursum clarius explicat Probl. 11,
" 45. Ibi enim quærens, Διὰ τί οἱ ἰσχνόφωνοι οὐ δύ-
" νανται διαλέγεσθαι μικρὸν, respondet ἢ ὅτι ἴσχονται
" τοῦ φωνεῖν ἐμποδίζοντός τινος; Quibus mox sub-
" jungit, Μὴ ἐμποδίζοντός τε τὴν κίνησιν μηδενὸς, καὶ
" ἐμποδίζοντος, βιάσασθαι δεῖ. Et rursum, Μεῖζον
" δὲ φθέγγονται μᾶλλον οἱ τῇ ἰσχύϊ χρώμενοι ὥστ' C
" ἐπεὶ ἀνάγκη ἀποβιάζεσθαι τὸ κωλύον, ἀνάγκη μεῖζον
" φθέγγεσθαι τοὺς ἰσχνοφώνους. Ubi aperte indicat
" ἰσχνοφώνους se intelligere Eos qui lingua hæsitant,
" non Eos qui sunt voce exili: dicit enim eos οὐ
" δύνασθαι διαλέγεσθαι μικρὸν, Non posse uti voce
" submissa inter loquendum: et μέγα φθέγγεσθαι.
" Atque ita accipiendum etiam quod Plut. (9, 328.)
" de Demosthene" [Isocrate] " dicit, Τῶν μὲν πολιτικῶν
" λόγων ἀπέσχετο, ἰσχνόφωνός τε ὢν καὶ εὐλαβὴς τὴν
" φύσιν. In Demosth. enim, inquit Cic. de Or. 1.,
" tantum studium fuisse, tantusque labor dicitur, ut
" primum impedimenta naturæ diligentia industria-
" que superarit: cumque ita balbus esset ut ejus
" ipsius artis cui studeret, primam literam non posset
" dicere, perfecit meditando ut nemo planius eo lo-
" cutus esse putaretur." " Ἔνισχνος, Gracilis, Te- D
" nuis: i. q. ἰσχνὸς s. λεπτός. Nicander A. 147.
" ἔνισχνα δὲ καύλια βάλλει." Κάτισχνος, pro Macer, Gracilis. [Valde macer, Etym. M. * Ὑπέρισχνος, Hermog. 2, 386.] At Ὕπισχνος, Aliquantum macer, Subgracilis. [* Ἰσχνῶς, Polyb. 1, 2, 6.] Ἰσχνότης, Macies, Gracilitas: ἰσχνότης τοῦ σώματος, Gal. Dicitur et i. χαρακτῆρος, sicut ἰσχνὸς χαρακτὴρ, a Rhetoribus, [cf. Quintil. 1, 5, 32.] " Ἰχνότης, Ἰχνόφωνος,
" Ἰχνόω, perperam in VV. LL. scripta pro ἰσχνότης,
" etc." Ἰσχναίνω, Emacio, Macilentum s. Gracilem reddo, Attenuo, Arefacio, Aristot. Metaph. 8. Τοῦ ἰσχναίνειν ἡ ἰσχνασία τὸ τέλος. Geop. Ἐὰν ἰσχναίνηται ὁ ἵππος, pro eo, quod habet Colum. Si est macies. [" Musgr. Or. 298. Porson. 292. Iph. A. 694. Wakef. Eum. 267. Stanl. 138. Jacobs. Anth. 10, 245. Heind. ad Plat. Gorg. 258. Simon Dial. 52." Schæf. Mss. Herod. 3, 124. * " Ἰσχναντέον, Aristot. Probl. 1, 25." Kall. Mss.] Ἴσχνανσις VEL Ἰσχνασία, Emaciatio, Extenuatio, aut etiam Macies, Aristot. Τοῦ ἰσχναίνειν ἡ ἰσχνασία τὸ τέλος. [Erot. * Ἰσχνασμὸς, Hippocr. 762.] Ἰσχναντικὸς, Emaciandi, Extenuandi vim habens. [" Diosc. 20." Wakef. Mss.] DICITUR et Ἰσχναλέος, de quo vide post Ἰσχαίνω cum Ἰσχαλέος. Ἀπισχναίνω, Emacio. [* Ἀπισχναντέον, Aristot. Probl. 1. p. 685. * Διϊσχναίνω, Hippocr. 420. * Ἐξισχναίνω, Themist. 10.] " Ἐπι-
" σχναίνω, Arefacio, Extenuo: ἐπισχναντέον, Arefa-
" cere oportet, s. Extenuare." [Plut. 8, 470.] Κατισχναίνω, Emacio, [Æsch. Eum. 138. Κατισχνημένος, Lucian. 9, 258. * Συγκατισχναίνω, Theod. Prodr. Ep. 96.] Παρισχναίνω: unde παρισχναινόμενοι, Macilenti, Extenuati, VV. LL. sed videtur male relinqui otiosa præp. [Aristot. H. A. 5, 14. * Περιϊσχναίνω, Hippocr. 1200. * " Προϊσχναίνω, Ante attenuo, Aristot. Probl. 3, 23." Seager. Mss. * Συνισχναίνω, Hippocr. 306.] Ἰσχνόω, i. q. ἰσχναίνω: unde, Ἡ οὐρὰ ἰσχνοῦται, Alex. Probl. Cauda extenuatur. [Etym. M. * Ἰσχνωτικὸς, Diosc. 5, 126. * Ἀπισχνόω, Hippocr. 533, 29.] Κατισχνόω, idem, [Joseph. Antiq. 2, 5, 5.] " Ἰσχνεύειν, Hesychio,
B " ὑφεῖναι, θηλάσαι: qui et ἰσχαλεῦσαι attulerat pro
" θηλάσαι." [Ἰσχνεύω, Gl. Hittio.] " Ἰσχνίδες, Eid.
" ἄγκυραι, ἰσχάδες, Ancoræ, Caricæ: item φιλήματος
" εἶδος, Osculi species."

Ἰσχαίνω, ablato ν, i. q. ἰσχναίνω, Theophr. (C. Pl. 4, 13, 6.) p. 189. Καὶ ὁ ἥλιος, ὅταν ἀναλάμψῃ, συνεξάγει τὴν οἰκείαν ὑγρότητα, καὶ ἰσχαίνει, [ἰσχάνει]: ita enim ibi scribitur. [" Philem. Stob. Serm. 57." Kall. Mss.] SED et Ἀπισχαίνομαι sine ν, pro Extenuor, habet Tus. Lex. quod Edd. seqq. mutarunt in Ἀπισχναίνομαι. [" J. Poll. 709. Plut. 2, 658." Wakef. Mss.] ITIDEM Ἰσχαλέος sine ν, ap. poëtas pro ἰσχνός: quo ἰσχαλέος post Hom. [Od. T. 233.] utitur et Hippocr. Scribit tamen Eust. posteros Homeri dixisse ἰσχναλέος pro Hom. ἰσχαλέος, quod est ab ἴσχω. [" Ad Charit. 547. 783." Schæf. Mss. Ἰσχαλέος, Manetho 6, 434.]

¶ Ἰσχὰς, άδος, ἡ, Carica; nam proprie est Ficus arida, ut Gramm. volunt: quamvis aliquando ἰσχάδες de recentibus etiam dictum inveniatur. Athen. (27.) ex Hermippo, Ἡ Ῥόδος ἀσταφίδας τε, καὶ ἰσχάδας ἡδυονείρους. Aristot. Ἐπιφύεται ἐπὶ τοῦ μετώπου τούτων τῶν πώλων ἔστι δὲ τὸ μέγεθος ἔλαττον μικρὸν ἰσχάδος.
C Plin. Equis amoris innascitur venenum in fronte caricæ magnitudine. Sunt autem variæ ἰσχάδες. Plut. (6, 662.) Ἀττικὰς, Athen. (30.) Κιμώλιαι, (75.) Φρυγίας: (76.) βασιλίδας, (652.) Αἰγιλίδας φησὶν εἶναι τὰς καλλίστας ἰσχάδας: (582.) e Soph. παρεγενήθη γὰρ εἰς τὴν Ἀττικὴν Ὠνησάμενος χελιδονείας ἰσχάδας: (652.) Χελιδονίας τε καλεῖσθαι τὰς * ἐρυθρομελαίνας ἰσχάδας. Plin. 15, 18. de Ficuum generibus, Novissima sub hyeme maturatur chelidonia. Colum. in Horto, Purpureæque chelidoniæ, pinguesque mariscæ. J. Poll. 6. Ἰσχάδες χελιδόνιοι, αἱ Ἀττικαὶ, αἳ καὶ χελιδόνες καλοῦνται: ἰσχὰς αὔη, Epigr. || Quibusdam etiam ἡ ἄπιος herba, propterea quod radicis suæ extremum in ficus effigiem turbinatum habeat: dicitur et alio nomine ἀγριοράφανος. Gorr. In VV. LL. vocatur etiam χαμαιράφανος, χαμαιβάλανος. Describitur a Theophr. H. Pl. 9, (9, 6.) Diosc. 4, 155. Paulo Æg. 7, 4. 10. Plin. 26, 8. || Apud antiquos de oleis etiam, s. olivis dicebatur, Τὰς δρυπεπεῖς καὶ γεργερίμους ἐλάας, καὶ ἰσχάδας οἱ παλαιοὶ ἔλεγον, ὡς οἷα σεμνύνοντες αὐτὰς ὀνόματι γλυκερῷ, Eust. Dici autem putatur ἰσχὰς quasi ἰσχνὰς ab ἰσχνὸς, quod est ab ἴσχω: a quo tamen si deducatur ἰσχὰς, sicut ἰσχαλέος, nihilo magis dicemus in illo quam in hoc esse ellειpsin literæ ν. || Ἴσχας ab ἴσχω dicitur etiam Anchora: ut in Gripho illo ap. Eust. Ναῦται δὲ μηρύσαντο νηὸς ἰσχάδα. [" Versiculus is Sophocleus est, quem ex Athen. accepit Eust. Scilicet monuit Athen. 99. τὴν ἀγκύραν a Sophocle ἰσχάδα vocari, διὰ τὸ κατέχειν τὴν ναῦν." Schw. Mss.] " Ἀν-
" τίσχαδος, ap. Hes. legitur, expos. τὸ οὐδενὸς ἄξιον,
" Nullius pretii. Pro quo si non scripsisse pu-
" tandus est ἀντίσχαδον, scripsit διῃρημένως sal-
" tem ἀντ' ἰσχάδος: quod nimirum pro carica, re
" vilissimi et pene nullius pretii, rependitur." [* Ἰσχαδοκάρυα, Arrian. Ep. 3, 9.] " Ἰσχαδόπωλις, ιδος,
" ἡ, Caricarum venditrix, Quæ caricas venditat."

[Aristoph. A. 564.] "E MASC. Ἰσχαδοπώλης, ου, ὁ, A
"Caricarum venditor, Qui caricas venditat. Affert "hoc ἰσχαδοπῶλαι J. Poll. 1. 8. e Pherecr. Comico, "una cum Ἰσχαδώνης, qui est Caricarum emtor, ὁ "ἰσχάδας ὠνούμενος: ut ἱππώνης dicitur Equorum "emtor. At Ἰσχαδόπτην, Cratinus appellavit τὰ "πλάσια, ut reperio ap. Eund. 6, 11. de panum "speciebus. Ea vox, si mendo caret, videtur signif. "Panem aut Placentam, Aliudve opus pistorium cui "caricæ inassatæ sunt." [Ἰσχαδώνης, J. Poll. 7, 198. "Ἰσχαδοπώλης, Nicophon Athenæi 3, 100." Boiss. Mss.] "Ἰσχάδιον, Caricula, Aristoph. Πλ. "(798.) Ἰσχάδια καὶ τρωγάλια τοῖς θεωμένοις Προβα- "λόντ'." "Περισχαδὸν, Hes. innuit dici ψίαθον ἐν ᾧ "περιειλοῦσι τὰς ἰσχάδας, Stoream aut fiscellam cui "involvuntur caricæ."

"ΊΣΧΙΣ, Hesychio ὄσφυς, Lumbus. UNDE Ἰ- "σχίον, τὸ, Coxa, Coxendix. Hesychio τὸ ὑπεράνω "τῶν μηρῶν, et τὸ κοῖλον τοῦ γλουτοῦ ἐν ᾧ ἡ κοτύλη "στρέφεται: scholiastæ Homeri et Etymologo τὸ ὑπὸ "τὴν ὀσφὺν ὀστοῦν εἰς ὃ ἔγκειται τὸ ἱερὸν ὀστοῦν· ὅπερ B "καὶ γλουτὸς καλεῖται, καὶ κοτύλη, παρὰ τὴν κοιλότη- "τα: Polluci autem τὸ νεῦρον τὸ συνέχον τὴν κοτύλην "πρὸς τὸν μηρόν. Dicit enim Hom. Il. E. (305.) "Τῷ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἰσχίον, ἔνθα τε μηρὸς Ἰσχίῳ "ἐνστρέφεται, κοτύλην δέ τε μιν καλέουσι. Rursum "J. Poll. ἰσχία vocari scribit τὰς ἑκατέρωθεν μετὰ "τὴν ὀσφὺν προβολάς. Ita ut ἰσχία dicantur inter- "dum Ligamentum ipsum quo femur coxendicis "acetabulo colligatur: interdum Ipse articulus: "interdum Partes carnosæ ex utroque sacri ossis "latere, quæ et σκάφια a Græcis vocantur, a Lat. "Clunes nominari creduntur. Atque adeo sunt qui "nomen eis inditum existiment παρὰ τὸ ἴσχειν τοὺς "καθημένους, Quod sedentes sustineant carnosæ illæ "post lumbos utrimque eminentiæ. Itaque Aristot. "H. A. 4, 10. hominem solum ἰσχία habere dicit, "τῶν δὲ τετραπόδων οὐδέν: itidemque H. A. 2. si- "miam tradit ἰσχία οὐκ ἔχειν, Clunibus carere, aliis "partibus homini assimilem. Apro tamen et leoni "Hom. ἰσχία tribuit: de illo dicens Il. Θ. (340.) C "Ἅπτηται κατόπισθε Ἰσχία τε γλουτούς τε: de hoc, "Υ. (171.) Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν "Μαστίεται. Apud Diosc. vero cum alibi, tum l. 3. "ἰσχίων ἀλγήματα, Coxendicis dolores: et l. 1. "ἰσχίων πόνοι pro eod." "Ἀνίσχιος, ὁ, ἡ, Coxas s. "Coxendicem non habens, s. Coxarum carne in "clunes extuberante carens: ideoque Depygis, ἀπό- "γλουτος, s. λεπτόπυξ, λίσσος. Aristot. de Part. "Anim. 4. Διόπερ ἀνίσχια καὶ σκληρὰ τὰ σκέλη ἔχου- "σι: de avibus." [* Ἐξίσχιος, Hippocr. 824. * Εὐ- ίσχιος, Anal. 2, 266. * Καλλίσχιος, Pulcras coxas habens, Meleagri Epigr. cf. Salmas. ad Dosiadæ Aram p. 224.] "INDE Ἰσχιὰς νόσος dicitur ὁ τῶν "ἰσχίων πόνος, Coxendicum dolor: s. Arthritis co- "xendicis, aut Arthritis coxæ articulum occupans: "est enim ἰσχίον e genere τῶν ἄρθρων, ideoque ἡ "ἰσχιὰς ex Arthritidis speciebus. Hippocr. et ἰσχιά- "δα dicit et ἰσχιάδας, ut ap. Diosc. quoque l. 1. "reperimus, ἰσχιάδας ὠφελεῖ, Coxendicum dolori me- "detur. At 4, 66. Ἰσχιάδας καὶ ἡπατικὰς διαθέσεις D "θεραπεύειν, Schiadicos affectus." [" Fabric. B. Gr. 2, 648." Wakef. Mss.] "Ἰσχιαδικὸς, Ad coxendicis "dolores faciens: de medicamento dictum: ut ap. "Diosc. 2, 205. Δύναμις δέ ἐστι τῶν φύλλων δριμεῖα· "ὅθεν ἰσχιαδικόν ἐστιν ἐπίπλασμα ἀμυντικώτατον: de "lepidio. Alioqui ἰσχιαδικὸς dicitur etiam Qui ob- "noxius est ischiadi, i. e. coxendicum morbo, Qui "coxendicum doloribus crebro tentatur: vel etiam "Qui coxarum dolores patitur, Qui e coxendicibus "laborat: ut cum idem Diosc. 1, 35. dicit Ὠφελεῖ "καὶ ἰσχιαδικούς. Plin. quoque ischiadicos vocat "cum alibi, tum 30, 6. Mire id prodesse ischiadicis "affirmantes. Dicit vero Idem et Ischiada: 27, 5. "Bibitur propter ischiada et stranguriam e vino: "ex eo quod Diosc. 4, 106. Πίνεται δὲ καὶ πρὸς "ἰσχιάδας καὶ δυσουρίαν ἐν οἴνῳ. At 26, 7. Ischia- "dicos dolores levat, pro eo quod Diosc. 3, 1. Ποιεῖ "πρὸς ἰσχίων ἀλγήματα. Eod. Plin. teste 22, 16. "leucacanthen quidam Ischiada appellant: forsan "quoniam lumborum dolorem sedat semine poto "aut succo, ut Idem ibid. ex Hicesio tradit. No- "tandum porro pro ἰσχιαδικοὶ reperiri ETIAM Ἰσχια- "κοί: ut ap. Athen. l. 14. ubi e Theophrasto tradit, "Ἰσχιακοὺς ἀνόσους διατελεῖν εἰ καταυλήσοι τις τοῦ "τόπου τῇ Φρυγιστὶ ἁρμονίᾳ. Quæ ap. Eust. quoque "leguntur p. 1078. Et inde ap. Gell. 4, 13. Cre- "ditum hoc a plerisque est et memoriæ mandatum, "ischiaci cum maxime doleant, tum si modulis le- "nibus tibicen incinat, minui dolores. Sic ap. Cat. "de Re Rustica c. 123. Vinum ad ischiacos sic "facito. Dicuntur igitur ἰσχιακοὶ qui ἰσχίων dolo- "ribus tentantur, παρὰ τὰ ἰσχία, ut ἰσχιαδικοὶ παρὰ "τὴν ἰσχιάδα. Præterea παρὰ τὰ ἰσχία DICITUR "Ἰσχιοίδης, ὁ μεγάλα ἰσχία ἔχων, Qui crassas et tu- "midas habet coxas, vel etiam clunes: ut γαστροίδης, "ὠμοίδης, χελυνοίδης, πεοίδης. Eust. 1684. AT pro "Ἰσχιάζειν," [Procop. Anecd. 9.] "quod in VV. "LL. esse dicitur Inter eundum in utramque partem "declinare, Hes. habet Ἰσχάλειν." "Ἰσχάλειν, He- "sychio τὸ ἐπὶ τῇ πορείᾳ πολὺ ἐφ' ἑκάτερα ἐκκλίνειν, "ἢ ἐν τῷ ἑστάναι. Idem affert Ἰσχαλεῦσαι pro θηλά- "σαι: et Ἰσχαλωμένοι pro * δεδερματωμένοι." "Ἀνί- "σχαδον, Suidæ τὸ ἄτοκον καὶ * ἀθήλαστον, Quod non "peperit nec sugi potest. Pro quo ap. Etym. et "in Lex. meo vet. scriptum ἀνίσχαλον, qui itidem "exp. ἄτοκον et ἀνήμελκτον, * ἀθήλαστον, e Diog. L." "Σχαλίζειν affertur etiam pro Lactare: quod Hes. "exponit θηλάσαι. Verum reponendum esse Σχα- "δίσαι, cum ex sequente ibi vocab. ἀνίσχαδον, tum "ex Etym. apparet."

ΣΧΕΘΩ, Habeo, i. q. ἔχω, Od. Ξ. (490.) ὁ δ' ἔπειτα νόον σχέθε τόνδ' ἐνὶ θυμῷ, Οἷος ἐκεῖνος ἔην βου- λευέμεν ἠδὲ μάχεσθαι, Hanc in animo cogitationem habebat, i. e. Hoc in animo versabat, volutabat. || Teneo, Od. Ξ. (494.) Ἦ, καὶ ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν, Et supra cubitum caput tenuit, Il. Δ. (113.) πρόσθεν δὲ σάκη σχέθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι, Ante vero ipsum tenebant scuta socii s. administri, i. e. Scuta ei prætendebant, ne telis prior impeteretur. || In- hibeo, Cohibeo, Reprimo, Detineo, Od. Θ. (537.) Δημόδοκος δ' ἤδη σχεθέτω φόρμιγγα λίγειαν, Inhibeat, Cohibeat citharam, Σ. (322.) δίδου δ' ἄρ' ἀθύρματα θυμῷ· Ἀλλ' οὐδ' ὣς σχέθε πένθος ἐνὶ φρεσὶ Πηνελο- πείης, Sed ne sic quidem mœrorem Penelopes inhi- buit, repressit. Δ. (758.) τῆς δ' εὔνησε γόον, σχέθε δ' ὄσσε γόοιο, Et oculos a lamentis s. fletu inhibebat. Il. Τ. (119.) Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, σχέθε δ' εἰλειθυίας. Vide supra p. 1318. D. Sed quæ in VV. LL. e Greg. Naz. afferuntur, σχεθῆναι τῆς φορᾶς, In medio cursus impetu retineri, item in Orat. in S. Pascha, Σελήνη σχεθήσεται, Luna retinebitur; potius ad Ἔχω referenda sunt, quod tempora quædam ab inus. v. Σχῶ mutuatur. [" Valck. Phœn. p. 151. Theocr. 22, 96. Toup. Opusc. 2, 216. Jacobs. Exerc. 2, 194. Anth. 6, 271. Musgr. Hipp. 1289. Schol. Soph. Œd. C. 1375. H. in Cer. 382. Æsch. Eum. 860. Abresch. Æsch. 2, 12. Porson. Phœn. 419. Heyn. Hom. 6, 474. Eur. Rhes. 602." Schæf. Mss.] Ἀνασχέθω, i. q. ἀνέχω, sed ap. poëtas tantum, pro Sustollo, Erigo, Apoll. Rh. (3, 257.) Il. K. (460.) Καὶ τά γ' Ἀθηναίῃ ληΐτιδι δῖος Ὀδυσσεὺς Ὑψόσ' ἀνά- σχεθε χειρί: ubi ἀνασχέθειν otiosam habet præp., quoniam additur ὑψόσε: est enim ὑψόσ' ἀνέσχεθε ad verbum, In altum sustollebat. Alibi tamen expri- mit per ἀείρειν, quod hic per ἀνασχέθειν, (Il. K. 465.) ὑψόσ' ἀείρας. [* "Διασχέθομαι, Schol. Eur. Hec. 807." Kall. Mss. * Ἐπισχέθω, Æsch. S. c. Th. 459.] Κατασχέθω, Detineo, Inhibeo, Hesiod. [Æsch. Suppl. 1074.] Παρασχέθω, i. q. παρέχω, Præbeo, Hesiod. (Θ. 639.) κείνοισι παρέσχεθεν ἄρμενα πάντα, Ari- stoph. (Ἰ. 320.) παρασχέθω τὸν κατάγελων, Risum moveo, ita ut παρέχειν γέλωτα dicitur. [* Προσχέθω, Theocr. 25, 253. * Προσσχέθω, var. lect.] Ὑπερ- σχέθω, i. q. ὑπερέχω, Emineo, Emico, Existo, Il. (Λ. 734.) de sole, ὑπερέσχεθε γαίης, De terra emi- cuit, Cam. "Super terram emicuit, VV. LL." || Ὑπο- σχέθω, i. q. ὑπέχω, Subtus teneo, Il. H. (188.) ὑπέσχεθε χεῖρ' ὁ δ' ἄρ' ἔμβαλεν ἄγχι παραστάς, i. e. ὑπτίασε τὴν δεξιὰν εἰς ὑποδοχὴν τοῦ διδομένου, Subtus

tenebat manum ad excipiendum id, quod dabatur.

" Σχεδρὸς, Patiens, Laboriosus. Hesychio τλήμων, " καρτερικός." [Schneidero Atticum pro σκεθρός: annon potius Ion., ut κιθὼν pro χιτών? Sunt tamen qui v. σκεθρὸς ab ἀσκέω deducunt; certe, quoad significationem, parum cum σχέθω aut σχεδρὸς commune habet.] " Σκεθρὸς, Exactus, Exquisitus. Unde " ADV. Σκεθρῶς, Exacte: ap. Æsch. Pr. (102.) πάντα " * προϊξεπίσταμαι Σκεθρῶς τὰ μέλλοντα. Apud Hip- " pocr. σκεθρὸν Exquisitum signif.: ut σκεθρὰ δίαιτα, " Exquisita et optima victus ratio: cui opp. φαύλη, " ut annotat Gal. Comm. in l. περὶ 'Αγμῶν." [Lycophr. 270.]

ΣΧΕΔΟΝ, Prope. Cum gen. Od. Δ. (439.) ἡμεῖς δὲ μάλα σχεδὸν ἤλθομεν αὐτῆς: dat. Hesiod. ('Α. 113.) Οἵ δή σφι σχεδόν εἰσι, (435.) ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἤλυθε. Et sine casu, Od. Ι. (117.) οὔτε σχεδὸν οὔτ' ἀπὸ τηλοῦ. Sic alibi sæpe. Fit autem σχεδὸν ab ἔχειν, s. potius ἔχεσθαι, adeo ut σχεδὸν sonet ἐχομένως, q. d. Contigue. ET Σχεδόθεν pro eod., Od. Τ. (447.) Στῆ ῥ' αὐτῶν σχεδόθεν, Β. (267.) σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν 'Αθήνη. DICITUR etiam Αὐτοσχεδὸν, ET Παρασχεδὸν, [Nicander Θ. 800.] pro σχεδὸν, Prope, Comminus. Hesiod. ('Α. 190.) ἐλάτῃς αὐτοσχεδὸν ὠριγνῶντο. Item pro Illico, Mox, ponitur interdum utrumque. SED ET Αὐτοσχεδίην dicitur pro αὐτοσχεδόν. [" Heyn. Hom. 5, 154. 6, 307. 7, 84." Schæf. Mss.] || Σχεδὸν in prosa pro Prope, i. e. Propemodum, Ferme, Fere: σχεδὸν ἅπαντες, Dem. Et σχεδὸν ἀφραίνεις, pro ἐγγὺς, παρ' ὀλίγον, Eust. Item Prope, Circiter, Plato Epist. 7. Σχεδὸν ἔτη τετταράκοντα γεγονώς. Item σχεδόν τι pro σχεδόν. || Affertur et pro Fortasse, e Soph. El. (608.) Εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν ἔργων ἴδρις, Σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν. || Annotatur σχεδὸν vacans etiam, e Plat. Epist. 7. Τίς δ' ἡ ἐκείνου διάνοια καὶ ἐπιθυμία, σχεδὸν οὐκ εἰκάζων, ἀλλ' ὡς εἰδὼς σαφῶς εἴποιμ' ἄν. " Αὐτοσχεδὰ, " ut αὐτοσχεδὸν, adverbialiter ponitur pro αὐτοσχε- " δίως, Illico, Ex tempore, Tumultuarie. Item, Co- " minus, Ex propinquo: ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ut Etym. " exp. afferens hoc hemistich. Μάρις δ' αὐτοσχεδὰ " δουρί. Αὐτοσχεδὲς, Hesychio Muliebris calcea- " menti genus. J. Poll. (7, 89.) meminit ejusdem: " dicit enim Hermippum αὐτοσχεδὲς ὑπόδημα vocasse " τὸ ἁπλῶς εἰργασμένον, Crassiore Minerva factum. " Sed perperam ap. eum scriptum αὐτοσχεδίς." "'Επισχεδὸν, Prope, σύνεγγυς. Ex Apoll. Rh. 2, (490.) " Frequentius est σχεδὸν, sine præp." Σχέδην, Pedetentim, Sensim, Composito gressu, Bud. 885. e Plut. Camillo, 'Εν τάξει καὶ σχέδην ἐπακολουθεῖν: [Mario 18.] Ego autem proprie esse puto Retento gressu, si ita loqui liceat; nec enim dubito, quin ab ἔχω, Cohibeo, Retineo, deducatur. || Sed σχέδην et pro σχεδὸν, i. e. ἐχομένως, πλησίον, Eust. Σχεδία, Navis, quæ subito et tumultuarie fit, et q. d. e propinquo sumta, referendo id ad tempus, ἐκ τοῦ σχεδὸν καὶ ἐγγὺς κατὰ χρόνον, Eust. s. potius, Ratis, Aliquid usum ratis præbens, quibusdam Ratis tumultuariæ et subitariæ operæ. Sunt et qui Ratem interpr. Usus est voce Græca Ulpianus tanquam Lat. Vide Bayf. Fit autem a σχέδην, Eust.: qui et subaudiri ναῦς tradit, ut σχεδία sit σχέδιος ναῦς: Od. Ε. (251.) Τόσσον ἐπ' εὐρείην σχεδίην ποιήσατ' 'Οδυσσεύς. [" Apud Herod. 4, 88. 89. et sæpius alibi, Σχεδίη est Pons ex tempore factus, navibus superstructus." Schw. Mss. * Σχεδιουργὸς, Qui rates conficit, Themist. 316. * Σχεδουργὸς, Idem, Schneidero susp., unde * Σχεδουργέω, Tzetz. Chil. 11. p. 215. et * Σχεδουργία, 9. p. 176.] Σχέδιος, Subito factus, Extemporaneus, Extemporalis, Inelaboratus, Bud. 886. Crediderim autem factum σχέδιος a σχεδία: ut quicquid tumultuarie et e tempore fit, siculi fit σχεδία, vocetur σχέδιον. Quanquam si quis malit σχέδιος præcedere, et ab eo esse σχεδία, non magnopere recusabo. Est certe σχέδιον δόρυ ap. Hes. e σχεδὸν immediate, si exponatur, ὃ ἀκοντίζεται ἐκ τοῦ σύνεγγυς: sed si exp. hanc sequamur, * ἀνευπρεπῶς γενόμενον, poterit ad σχεδία referri. Est et tertia exp. ap. Hes., sed mihi suspecta. [" Thom. M. 828. Wakef. Trach. 505. Jacobs. Anth. 11, 67. Aristoph. Fr. 286. Σχέδιον, ad Thom. M. 104. 828. * Σχεδίως, ad Lucian. 1, 612.

A * Σχεδίην, Heyn. Hom. 7, 85." Schæf. Mss. * Σχεδιὰς, Hippocr. 622, 53.] Σχεδιάζω, E tempore aliquid facio, et tumultuario opere. Quidam interpr. etiam, Tumultuario et subitario opere facio. Greg. Καὶ ὅσα σχεδιάζει ἡμῖν ἡ μνήμη, Quæ e tempore memoria fundit et repræsentat promitque. Accipitur et pro Inconsiderate facio et improvide: quod contingit in iis, quæ e tempore fiunt et tumultuarie, ap. eund. Greg. Vide Bud. 885. Ex eod. Greg. affertur σχεδιάζειν pro eo, quod dicitur Lat. Exasciare, cui opp. Edolare, Τί σχεδιάζεις ἡμῖν διαλεκτικῶν ἀνάδοσιν; [" Thom. M. 104. 828. Jacobs. Anth. Proleg. 71. Kuster. Aristoph. 64. Diod. S. 1, 1. 26. 80. 350. 2, 526. ad Mœr. 46. 140. Vales. in Harpocr. 91. Blanc. Toup. Opusc. 2, 120. Emendd. 2, 583." Schæf. Mss.] Σχεδίασμα, Opus e tempore factum, Bud. [Cic. ad Attic. 15, 19. * Σχεδιασμὸς, Gl. Interjectum, "Eust. 110, 34." Seager. Mss. Schol. Vict. ad Il. 22, 391. p. 326. Heyn. * Σχεδιαστικῶς, Eust. Il. Α. p. 771.] 'Αποσχεδιάζω, E tempore facio aliquid, dico, pro-
B nuntio: ut ap. Athen. 14. dicitur Simonides ἀπεσχεδιακέναι hunc versum, Οὐδὲ γὰρ οὐδ' εὐρύς περ ἐὼν ἐξίκετο δεῦρο. Suid. itidem vult ἀποσχεδιάζουσιν signif. ἐκ τοῦ παρατυχόντος λέγουσι, in h. l. Καὶ μέν τοι ὠμοτάτην κατὰ τῶν αἰχμαλώτων ἀποσχεδιάζουσι ψῆφον. || Est etiam Temere facio, Bud.: unde ἀπεσχεδιασμένος νόμος, Lex temere lata. Aristot. Eth. 5, (1.) Τὰ μὲν κελεύων, τὰ δ' ἀπαγορεύων· ὀρθῶς μὲν, ὁ κείμενος ὀρθῶς· χεῖρον δὲ, ὁ ἀπεσχεδιασμένος. Est autem nomin. horum participiorum νόμος. Αὐτοσχέδιος pro σχέδιος, sed usitatius, Extemporalis, E tempore factus, Inelaboratus, Tumultuarius, Herodian. (4, 7, 9.) "Αρτον δὲ προσεφέρετο αὐτοσχέδιον, (7, 4, 8.) αὐτοσχέδιος πόλεμος, (7, 8, 25.) ἐξ αὐτοσχεδίου, E re nata, [" Heyn. Hom. 7, 614. ; ἐξ αὐτοσχεδίης, Ruhnk. Ep. Cr. 30." Schæf. Mss.] " Αὐτοσχε- " δία, sc. μάχη, Pugna quæ e propinquo fit et co- " minus, s. qua pede cum hoste collato decernitur. " Il. Ν. (509.) 'Ημῖν δ' οὔτις τοῦδε νόος καὶ μῆτις " ἀμείνων "Η αὐτοσχεδίῃ μῖξαι χεῖράς τε μένος τε:
C " ubi Schol. exp. τῇ ἑαυτοῦ σύνεγγυς μάχῃ. Simile " est αὐτοσταδία. Αὐτοσχεδίῃ, Ion. pro αὐτοσχεδίᾳ." Αὐτοσχεδίως, E tempore, Tumultuarie, Non elaborate. [" Vales. in Harpocr. 91. Blanc., Toup. Opusc. 2, 297. Cattier. 100." Schæf. Mss. * Αὐτοσχέδεων, Gl. Pertica, Præoculis dictio.] Αὐτοσχεδιάζω, E tempore facio et tumultuarie. Et αὐτοσχεδιάζειν, pro Aggredi aliquid propere et illotis manibus, e Xen. ('Απ. 3, 5, 21.) Et Αὐτοσχεδιάζειν περὶ τῶν πραγμάτων, Greg. Inconsulte agere, et consilium in re præsenti capere. Bud. 886. ubi αὐτοσχεδιάζειν etiam pro Comminisci aliquid et fingere; Temere aliquid affirmare; Suapte sponte facere et non mandato alterius, e Xen. ('Ε. 5, 2, 23.) Apud Plat. vero [Menex. 3.] et pro Appellere animum temerario et confidenti incepto. " Αὐτοσχεδίασμα, τὸ, Opus e tempore et tu- " multuarie factum. Affert J. Poll. (6, 142.) e Pla- " tone Comico, sed non probat." [" Aristot. Poët. 4." Seager. Mss.] Αὐτοσχεδιασμὸς, Extemporalis dictio. Αὐτοσχεδιαστὴς, Qui extemporalem habet ora-
D tionem, e Xen. [Α. 13, 5.] Αὐτοσχεδίαστος λόγος, ex Alcid. Extemporalis oratio. Αὐτοσχεδιαστὶ, E tempore, Non præmeditate. [" Vales. in Harpocr. 91. Blanc." Schæf. Mss.] Αὐτοσχεδιαστικὸς, Extemporalis, E tempore factus, dictus, ut λόγος: itidem δύναμις, Alcid. Facultas dicendi e tempore. [* 'Απαυτοσχεδιάζω, Strabo 14. p. 705. Sieb. * 'Εκσχεδιάζω, Himer. Soph. 570. Wernsd. * 'Ενσχέδιος, i. q. σχέδιος, Aretæus 63. * 'Επισχεδιάζω, Philostr. V. Soph. 1. p. 485.] " Κατασχεδιάσω, Suid. " exp. καταφλυαρήσω, ψεύσομαι, in h. l. Josephi " (B. J. 3, 8, 9.) 'Εγὼ δὲ φρουρᾶς μείζονος δέομαι εἰ " κατασχεδιάσω τοῦ Θεοῦ. Forsan est Machiner quid- " quam contra Deum." Παρασχεδιάζω, Perperam et inconsulte interpretor, Bud. 885. e Greg. Naz. [" Stelit. 1. p. 29. Montac." Boiss. Mss. * Πολυσχεδὴς, Clem. Alex. 268. et * Πολυσχεδῶς, Hesych. 776. et * Πολυσχεδίη, Hippocr. 28, 32. (v. Foës.) falsæ sunt lectt. pro Πολυσχιδὴς, etc. * " Πρωτοσχεδὴς, Tzetz. Chil. 11, 989. * Πρωτοσχέδιος, 10, 367." Elberling. Mss.]

¶ Σχέδη, Tabella, s. potius Papyrus, Philyra, Tilia, Charta, Aliudve, in quo scribimus; sed proprie, In quo scribimus extemporale aliquid, i. e. Quod e tempore nobis in mentem venit; vel In quo tumultuarie aliquid scribimus. Quidam interpr. Pugillares. Putaruntque nonnulli dici In qua supputantes scriberent numeros, quos mox delerent. Sed ego Eust. sequor in mea illa exp., quod Σχεδάριον esse dicit σχεδίων λόγων ἐδάφιον. Apud Lat. autem Scriptt. Scheda exp. Pagella, Folium papyri cum aliis non compacta. Sed latius extendi ejus signif. ap. illos quoque, allata ex ipsis exempla ostendunt. [" Jacobs. Anth. Proleg. 71." Schæf. Mss.] Σχεδάριον, Dimin. Tabellula, etc. [Epiphan. ap. Casaub. ad Suet. Neron. 52. * Σχεδιεῖον, Strabo 9. p. 650. * " Σχεδικὸς, Eust. 182, 33." Seager. Mss.]

[*ΣΧΕΡΟΣ, Ordo, unde ἐν σχερῷ, Continuo tractu, Pind. N. 11, 50. Ἰ. 6, 31. Apoll. Rh. 1, 912. aliquando tamen conjunctim scribitur *Ἐνσχερώ. Sic] "Ἐπισχερὼ, Deinceps, Ordine. Theocr. (14, 69.) " ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα Πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπι- " σχερὼ ἐς γένυν ἕρπει Λευκαίνων ὁ χρόνος: ubi " Eust. exp. κατὰ τάξιν et ἐφεξῆς. In isto autem " Homeri l. Il. Λ. (667.) Ἦ μένει εἰσόκε δὴ νῆες θοαὶ " ἄγχι θαλάσσης, Ἀργείων ἀέκητι, πυρὸς δηΐοιο θέ- " ρωνται, Αὐτοί τε κτεινώμεθ' ἐπισχερὼ, ait ἐπισχερὼ " esse κατὰ τάξιν, καὶ, ὡς εἰπεῖν, ἐχομένως καὶ ἐφεξῆς " καὶ * συναπτῶς καὶ συνεχῶς."

" ΈΧΕΤΛΗ, ἡ, Stiva: τοῦ ἀρότρου τὸ * κράτημα, " seu ὃ κατέχει ὁ ἀροτὴρ τοῦ ἀρότρου, Ea aratri pars " quam arator manibus tenet: Aratri veluti capu- " lum: παρὰ τὸ ἔχειν τὸ κρατεῖν. Hesiod. Ἔ. 2, (85.) " Ἀρχόμενος τὰ πρῶτ' ἀρότρου ὅταν ἄκρον ἐχέτλης " Χειρὶ λαβὼν ὅρπηκα βοῶν ἐπὶ νώτον ἵκηαι. Hesy- " chio est etiam ἡ σπάθη τοῦ ἀρότρου, et ἡ αὖλαξ, " afferenti itidem ἐχέτλαις pro * ἀροτριάμασιν, αὔλα- " ξιν, Sulcis. Idem affert VERB. Ἐχετλεύειν, pro ἀρο- " τριᾷν, Arare. AT Ἐχέτλιον, τὸ, esse dicitur Locus " in navi ubi res reconduntur," [Nicander Θ. 825. * Ἐχετλήεις, Anal. 3, 44.]

ἜΧΜΑ, Retinaculum, s. potius Id, quo res duæ cohærent quasi vinculo et nexu, Junctura, κράτημα, συνοχὴ, Il. N. (139.) Ῥήξας ἀσπέτῳ ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης, M. (259.) Στήλας τε προβλῆτας ἐμόχλεον, ἃς ἄρ' Ἀχαιοὶ Πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν, ἔμμεναι ἔχματα πύργων, ubi Eust. annotat non signif. solum τὰ ἐξέχοντα, verum etiam συνοχάς. Apoll. Rh. 1, (1199.) de arbore, quam Hercules evellebat, πεδόθεν δὲ βαθυῤῥίζόν περ ἐοῦσαν Προσφὺς ἐξήειρε σὺν αὐτοῖς ἔχμασι γαίης, Una cum terra adhærescente. Exp. etiam στήριγμα, ὑπέρεισμα, Stabilimen, Stabilimentum, Fulcimentum: quo sensu præcedentium ll. aliqui accipi possent. || Obstaculum, κώλυμα. Il. Φ. (258.) ὕδατος ῥόον ἡγεμονεύει, Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων, Aquæ cursum dirigit, ducit, manibus ligonem tenens, eque rivo obstacula ejiciens, i. e. lapides aut alia, quæ cursum aquæ inhibent. Apoll. Rh. 4, (201.) Ἀσπίδας ἡμίσεες δηΐων θοὸν ἔχμα βολάων Προσχόμενοι, Clypeos protendentes, quibus ictus arcerent. [" Heyn. Hom. 6, 320. 396. 604. 8, 163. Ruhnk. H. in Cer. 230. Mitsch. 177. Heringa Obss. 214. (ubi et de ἔγμα.) Ilgen. Hymn. 366." Schæf. Mss.] Πρόεγμα, per γ, i. q. ἔχμα, Fundamentum, Fulcimentum, στήριγμα, Eust. e Suida, dicens scribi cum γ, ad similitudinem τοῦ βρεγμὸς et βρέγμα. Ἐχμάζω, Inhibeo, Impedio, Detineo, κωλύω καὶ ἐπέχω, Eust. citans etiam e Rhet. Lex. ἐχμάσαι, pro κατασχεῖν, ἑλεῖν. Et ἔχμασον ap. Hes. ἐπίσχες, κατάσχες. || Ἐχμάζει ab Hes. præter κωλύει, κρατεῖ, δεσμεύει, exp. etiam στηρίζει, quod ad secundam τοῦ ἔχμα signif. spectat, item neutr. ἡσυχάζει. " Κατεχμάσας, Hesychio κατασχὼν, De- " tinens, Retinens."

¶ Ὄχμα, i. q. ἔχμα, πόρπημα, Fibulamentum, Hes. " Ὀχμὰς, ap. Etym. legitur et in Lex. meo vet. sed " sine expos. Sunt qui interpr. Fibula." [* Ὀχμὴ, Schol. Æsch. Pr. 619.] Ὀχμάζω, Detineo, Inhibeo, i. q. ἐχμάζω. Apud Eur. Or. (264.) postquam Electra dixit, Οὔτοι μεθήσω, χεῖρα δ' ἐμπλέξασ' ἐμὴν, Σχήσω σε πηδᾷν δυστυχῆ πηδήματα, subjicit Orestes, Μέθες· μί' οὖσα τῶν ἐμῶν Ἐριννύων Μέσον μ' ὀχμάζεις, ὡς βάλῃς ἐς Τάρταρον, Medium me constrictum tenes, Premis; nam ab Hes. exp. præter κατέχω, etiam συνέχω, πιέζω. Ὀχμάζει eid. Hes. est etiam μάχεται, βαστάζει, ἐρείδει, sicut supra ἔχμα inter alia expositum fuit ὑπέρεισμα, θάλπει. Apud Apoll. certe 1, (743.) Ἄρεος ὀχμάζουσα θοὸν σάκος, Schol. exp. κατέχουσα, βαστάζουσα, Tenens, Gestans. Apud Varin. est, ὀχμάζειν proprie esse τὸν ἵππον ὑπὸ χαλινὸν ἀγαγεῖν ἢ ὑπὸ ὄχημα: signif. vero et ἐν μάχῃ κρατῆσαι, ab αἰχμή. Ἀνοχμάζω, Gesto tollens in altum, In altum sublatum gesto, simpl. Sustollo, In altum tollo. Citatur ex Epigr. ἀνοχμάσειας pro Gestes, Conculces; sed hujus posterioris signif. exemplum aliud desidero. [" Jacobs. Anth. 11, 108." Schæf. Mss. * Ἐποχμάζω, Opp. K. 1, 388. * Κατοχμάζω, Ἀ. 5, 226.] Μετοχμάζω, Tollo, In tergum sustollo. [Nonn. D. 1, 48. * Συνοχμάζω, Lucian. 954.]

ὈΧΜΟΣ, Eust. dicit ἀνάλογον esse τῷ πλοχμῷ, et sicut πλοχμὸς a πλέκω fit, ita hoc ὀχμὸς fieri ab ἔχω: quid autem sit, non exp. Apud Hes. ὀχμοὶ σταχύων sunt φυτεῖαι: cui, licet non suo loco, subjungitur, ὄγμον ἐλαύνουσι, quod, sicut et ὄρχος et ὄρχατος, significat τὴν ἐπὶ στίχον φυτείαν: ita ut suspicio mendæ subesse videatur. [Ὄχμος, i. q. πύργος, s. ὀχυρὸς τόπος, Lycophr. 443. " Seges, Musgr. in Theocr. Warton. 2, 411. Eichst. Quæst. 30. de Dram. 147. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 152." Schæf. Mss.] " Ὄγμος, Eustathio ὁ ἀροτριαθεὶς τόπος, " Locus aratus: et ἡ * ἐπίστιχος, καὶ * αὐλακώδης " φυτεία, Plantæ ordine et per sulcos positæ. Hom. " ὄγμον vocat τὴν τομὴν τοῦ ἀρότρου, Sulcum aratri " scissione factum: Il. Σ. (546.) de aratoribus aran- " tibus, οἱ δὲ στρέψασκον ἀν' ὄγμους. Sic et Schol. " Theocr. ὄγμον vocari scribit τὴν αὔλακα: a Theocr. " vero ita vocari τὴν κατ' εὐθὺ τάξιν τοῦ θερισμοῦ, " 10, (2.) Οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνα, ὡς τὸ πρὶν " ἦγες: quanquam ibi etiam pro Sulco accipi queat. " Nicander pro Via usurpavit, Θ. 571. παλίσσυτον " ὄγμον ἐλαύνων: ibi enim Schol. exp. ὁδὸν, proprie " ὄγμον signif. scribens τὴν τάξιν, τὴν * ἐπίστιχον φυ- " τουργίαν τῶν δένδρων, καὶ τὴν κατὰ τάξιν ἀγωγήν. " Inde VERB. Ὀγμεύω, Sulcum duco. At Soph. in " Phil. (163.) φορβῆς χρείᾳ στίβον ὀγμεύει τόνδε pro " ἐφεξῆς πορεύεται, inquit Schol." [* Ἐποχμεύω, Tryphiod. 354. ubi quidam corrigunt * Ἐπογμεύω.]

ὌΧΑΝΟΝ, Ansa clypei, inde dicta, quod ea teneatur. Alii Amentum, Habenam, Lorum clypei interpr. τὸ τῆς ἀσπίδος * κράτημα, Eust.: quod πόρπακα etiam a Græcis appellari, ap. Soph. Aj. (574.) ἴσχε, διὰ πολυῤῥάφου στρέφων Πόρπακος, de scuto, quod filio Ajax donabat, a Schol. annotatur, exponente, ὁ λῶρος, δι' οὗ κατέχουσι τὴν ἀσπίδα. A Plut. tamen aperte distinguitur, ut post videbis. Eust. et ipse τοὺς χιαστοὺς πόρπακας, seu, ut alibi, τοὺς ἐξ ἱμάντων πόρπακας, h. e. τὰ ἐντὸς τῆς ἀσπίδος προσθήματα, δι' ὧν τὴν χεῖρα διεῖρον, ut ab Ælio Dionys. exp., ὄχανα vocari scribit, dicens, antequam ii inventi fuissent, antiquos usos loro lato ab uno extremo ad alterum pertingente, quod τελαμὼν ἀσπίδος ab Hom. appelletur, κανὼν, i. e. ῥάβδος τις ἀναφορεὺς, qua ipse clypeus gestabatur, et ab ἀναφέρεσθαι ipsa quoque ἀναφορεὺς dicebatur. Lucian. (1, 835.) de Cupidinibus, qui Alexandri armis ludebant, Ἕνα τινὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος κατακείμενον—σύρουσι, τῶν ὀχάνων τῆς ἀσπίδος ἐπειλημμένοι. Caricæ gentis inventum id fuit: unde ap. Anacr. est καριοεργέος ὀχάνοιο. Herod. 1, (171.) de tribus Carum inventis, Καὶ ὄχανα ἀσπίσι οὗτοί εἰσι οἱ ποιησάμενοι πρῶτοι· τέως δὲ ἄνευ ὀχάνων ἐφόρεον τὰς ἀσπίδας πάντες, οἵπερ εὐώθεσαν ἀσπίσι χρέεσθαι, τελαμῶσι σκυτίνοισι οἰηκίζοντες, περὶ τοῖσι αὐχέσι τε καὶ τοῖσι ἀριστεροῖσι ὤμοισι περικείμενοι, Ansas quoque clypeorum excogitarunt: antea namque absque ansis gestabant clypeos, quicunque illis uti soliti erant, colloque et sinistro humero circumpositos vinculis coriaceis tenentes regebant. Lucian. (2, 909.) de pila ænea, Περιφερὲς, ἀσπίδι μικρᾷ ἐοικὸς ὄχανον οὐκ ἐχούσῃ οὐδὲ τελαμῶνας. Ὄχανον, δεσμὸς, Vinculum, Hes. " Ὄχονα ἀσπίδων ex Herod. affer- " tur pro Amenta s. Habenæ clypeorum: sed scr,

" ὄχανα." " Περιώγανα, Hesychio ἐπίσωτρα: aliis A " αἱ κνημίαι αἳ περιπήγνυνται ταῖς ἁμάξαις, teste Eod. " Sunt qui dicta existiment quasi περιόχανα." Ὀχάνη, Plut. Cleom. (11.) Τὴν ἀσπίδα φορεῖν δι' ὀχάνης, μὴ διὰ πόρπακος: ubi aperte distinguitur inter πόρπαξ et ὀχάνη s. ὄχανον contra Soph. Schol. et Eust. Intelligitur autem hic per ὀχάνη Ansa s. Armilla in tergo scuti, cui brachium sinistrum inserebatur, atque ita clypeus gestabatur et regebatur: per πόρπακα autem, Lorum, τελαμὼν, ut Hom. Herod. et Lucian. paulo ante vocant: quod fibulis clypeo annexum ab humero sinistro et collo dependebat, eoque clypeus regebatur antiquitus. Unde Virg. clypeoque sinistram Insertabam aptans.

'ΟΧΕΥΣ, έως, ὁ, Retinaculum, itidem ab ἔχω dictum: Quo sc. tenetur aliquid, cohibetur. Il. Δ. (132.) Minerva telum, quod in Menelaum torquebatur, dicitur eo direxisse, ubi ζωστῆρος ὀχῆες Χρύσειοι συνέχον, καὶ διπλόος ἤντετο θώρηξ, Ubi annuli aurei cohibebant et constringebant zonam ad thoracem: seu, ut Eust. habet, κρίκοι, οἷς δι' ὅλου συνείχετο ὁ στρατιωτικὸς ζωστὴρ πρὸς τὸν θώρακα. Et ὀχεὺς τρυφαλείης, Lorum galeæ, i. e. Lorum, quo galea sub mento constringitur. Il. Γ. (371.) Ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμὰς ἁπαλὴν ὑπὸ δειρὴν, Ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης. At ὀχεὺς πυλῶν, Vectis, Pessulus, Repagulum, i. e. Lignum, quo fores cohibentur et clausæ continentur, ὁ μοχλὸς, ἤτοι ξύλον συνέχον κεκλεισμένας τὰς θύρας. Il. M. (121.) οὐδὲ πύλῃσιν Εὗρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὀχῆα: (455.) δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες Εἶχον ἐπημοιβοί: (460.) οὐδ' ἄρ' ὀχῆες Ἐσχεθέτην, ubi etymol. attingit, cum priori in l. dicit εἶχον, in altero Ἐσχεθέτην: sunt enim μοχλοὶ vel σειραὶ τὰς πύλας συνέχουσαι, Eust. Il. Ω. (446.) ὤϊξε πύλας καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας. Idem autem esse κληῖδα θυρῶν, κλεῖθρον, ἐπιβλῆτα, ὀχέα, μοχλὸν, vult Eust. ‖ Quibusdam Scrotum, quod magis usitato nomine ὄσχεον appellatur, Gorr. [" Gesn. Ind. Orph. Ruhnk. Ep. Cr. 130. 234. 269. Toup. Opusc. 1, 302. Fisch. Anacr. 14. Eratosth. Schol. 2. et Jacobs. Heyn. Hom. 4, 207. 528. 579. C 5, 136. 6, 294. 325. 335. 352. 554. Thom. M. 878. Wakef. Trach. 355. Jacobs. Anth. 9, 147. Brunck. Soph. 3, 473." Schæf. Mss.]

'ΟΧΟΣ, Capax, Qui continere potest; nam et ipsum ab ἔχω derivatur, ut δοχὸς a δέχομαι. Od. E. (404.) Οὐδ' ἄρ' ἔσαν λιμένες νηῶν ὀχοὶ, οὐδ' ἐπιωγαὶ, Nec enim erant portus, qui naves capere et continere possent, φυλακτικοὶ τῶν νεῶν ἢ συνέχοντες αὐτὰς, Eust. addens tamen, posse ab ὀχέομαι dici, ἐφ' ὧν αἱ νῆες ὀχοῦνται καὶ παύονται. Idem ὄχος quoque barytone dici annotat. ‖ Retinaculum, Rota, Funis, VV. LL. [" Musgr. Cycl. 292." Schæf. Mss.]

'ΟΧΗ, Cibus, quod corpus eo contineatur et conservetur. [Athen. 363.] At ὄχη, Mons Eubœæ, vel ab ἐξέχειν dictus, vel ἀπὸ τῆς ἐκεῖ ὀχείας Διὸς καὶ Ἥρας, Quod ibi Junonem Jupiter inierit. [" Wakef. Ion. 1188. Jacobs. Anth. 8, 154. Valck. ad Xen. Mem. 248. (3, 14, 7.) Greg. Cor. 190. Ὀχὴ, * Ὀχεὴ, Caverna, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 255. Ruhnk. Ep. Cr. 189." Schæf. Mss.]

ΕΥΩΧΙΑ, Convivium, Epulum, Epulæ, Aristot. Eth. 7, 5. Τοὺς δὲ τὰ παιδία δανείζειν ἀλλήλοις εἰς εὐωχίαν, Plato de Rep. 1. Ἀναμιμνησκόμενοι περί τε τἀφροδίσια, καὶ περὶ πότους, καὶ εὐωχίας, Lucian. (3, 225.) de Gorgia sophista narrat, eum interrogatum, unde ad tam longam senectutem pervenisset, nam centesimum et octavum annum attigit, respondisse, διὰ τὸ μηδέποτε συμπεριενεχθῆναι ταῖς ἄλλων εὐωχίαις. J. Poll. vult etiam esse δημοσίαν ἑστίασιν, Convivium publicum: quæ itidem vocabuli Epulum propria esse signif. putatur. Quod autem ad hujus vocis etymon attinet, sunt qui ab ὀχὴ derivari putent: sunt contra, qui malint dici παρὰ τὸ εὖ ἔχειν κατὰ ταύτας: e quibus est Athen. (363.) qui etiam alteram deductionem refellens, scribit, Τὰς δ' εὐωχίας ἐκάλουν οὐκ ἀπὸ τῆς ὀχῆς, ἥ ἐστι τροφὴ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κατὰ ταῦτα εὖ ἔχειν. Eust. uno in l. priorem illam derivationem, in altero utramque ponit. Ego, utra probabilior sit, vix judicare queo: et quamvis hic sub ὀχὴ posuerim, non minus tamen alterum etymon admitto. Hoc tantum admoneo, si εὐωχία dicatur tanquam εὐεχία, sc. παρὰ τὸ εὖ ἔχειν, illud εὖ ἔχειν ita esse accipiendum, ut docui antea accipi, pro eo sc. quod Lat. quoque dicunt interdum Bene esse alicui de eo, qui laute accipitur, s. qui bene curat corpus, et quod Gall. dicitur Faire bonne chère; alioqui enim perniciosas valetudini esse εὐωχίας, ostendit illud, quod modo protuli Gorgiæ dictum. [" Ad Xen. Mem. 3, 14, 7. Valck. p. 248. ad K. Π. 81. Greg. Cor. 190. Jacobs. Anth. Proleg. 52. Conf. c. εὐχὴ, ad Diod. S. 1, 171. Koen. ad Greg. Cor. 164." Schæf. Mss. * Εὐωχιάζω, Liban. 4, 1078.] Εὐωχέω, Convivio s. Epulis accipio, Epulum præbeo, Laute accipio, Herod. (4, 73.) Εὐωχέει τοὺς ἑπομένους. Item pro Satio, Saturo, Aristot. H. A. 8, (6.) Μετὰ δὲ τρεῖς ἡμέρας εὐωχοῦσι τὰς ὗς πιαίνοντες. Et pass. Εὐωχοῦμαι, Convivio accipior, Convivor, Epulor, Xen. K. Π. 4, (5, 3.) Καὶ ἔπινον, καὶ εὐωχοῦντο, καὶ ηὐλοῦντο, καὶ πάσης εὐθυμίας ἐνεπίμπλαντο. Aristoph. Πλ. (613.) ἐθέλω πλουτῶν Εὐω- B χεῖσθαι. Invenitur etiam junctum accusativo, Xen. K. Π. 1, (3, 6.) Ἀλλὰ κρέα γε εὐωχοῦ. ‖ Sæpe vero et metaph. ponitur, sicut ἑστιῶ, pro Oblecto: quam metaph. habet itidem Lat. Pasco interdum. Plato Gorgia, Εἰ τοιούτους εἱστιάκασιν, εὐωχοῦντες ὧν ἐπεθύμουν. Sic et εὐωχεῖσθαι ponitur. Exempla autem hujus usus in utraque voce e Comm. Bud. more meo petenda relinquo, quæ habentur p. 741. [" Ad Charit. 717. Ruhnk. Hist. Or. 52. ad Xen. Mem. 3, 14, 7. Valck. p. 248. Toup. Opusc. 2, 98. ad Xen. Eph. 167. ad Herod. 64. ad Lucian. 1, 410. Metaph., Heind. ad Plat. Lys. 22." Schæf. Mss.] " Εὐωχεύω "quoque esse dicitur Convivio excipio, Convivio ad- " hibeo, sed sine exemplo." [" * Εὐωχητέος, Max. Tyr. * Εὐωχητὴς, Schol. Æsch. Pr. 1021." Wakef. Mss. * Suid. v. Εἰλαπιναστής. * Εὐωχητήριον, ad Greg. Cor. 527. * Εὐωχητικὸς, Gl. Epulatorius.] " Ἐνευωχεῖσθαι, " Convivari in, Synes. Ep. 44. Τὸ δὲ ἐνευωχηθῆναι " τοῖς δι' ἅ τις ἠδίκησεν, εἴτε χρήμασιν εἴτε σώμασι, " βαρυθυμότερον τὸν ἠδικημένον καθίστησι, Conviviis " autem indulgere, iisque pecuniis ea comparare " quas quis per injuriam abstulit, Bud. i. e. Post ra- " pinam conviviis indulgere, fructumque illatæ in- " juriæ percipere." [* " Ἐνευωχητήριον, Valck. ad Herod. 167. Lex. Herod. 175. Koen. ad Greg. Cor. 250." Schæf. Mss. * Ἐπευωχέομαι, Dio Cass. 707.] " Κατευωχέομαι, Epulor." [Κατευωχηκὼς, Aristot. Eudem. 3, 1. * Παρευωχέω, Appian. B. C. 1, 379.] " Συνευωχέομαι, Una epulor," [" Aristæn. 1, 3. in tit. Epistolæ." Boiss. Mss. * " Συνευωχητὴς, ad Hesych. 1, 1451. n. 7." Dahler. Mss.]

'ΟΧΘΗ, Ripa, Extrema et eminentior terræ ora, quam fluvius utrimque alluit: seu, ut in VV. LL. est, Locus præruptus ripæ: at ποταμῶν, Planus. Derivatur autem ab ἔχειν pro ἐξέχειν. Il. Γ. (187.) παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο, Ad Sangarii ripas. Plut. Popl. (16.) de Horatio Coclite, Τῇ πέραν ὄχθῃ προσέμιξε, Ad alteram fluminis oram pervenit, Ad ripam ulteriorem. Quemadmodum vero Lat. Ripa improprie pro Litore marino ponitur, ita et ὄχθη. Od. I. (132.) ἁλὸς D πολιοῖο παρ' ὄχθας. Ὄχθαι fossarum, dicuntur Tumuli eminentes ab utraque parte, Il. O. (356.) ὄχθας καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων, Ἐς μέσσον κατέβαλλε, i. e. χείλη καὶ ἀνασκαφὰς κοίλης τάφρου. " Ὄχθα, i. q. ὄχθη, Hesychio." [" Ad Timæi Lex. 202. Ammon. 108. Eichst. Quæst. 7. Brunck. ad Anacr. p. 114. (101.) Ilgen. Hymn. 638. ad Herod. 370. Thom. M. 667. Παρ' ὄχθας, Heyn. Hom. 4, 487. 5, 189. 6, 608. 656. Ὄχθαν, Bast Lettre 37." Schæf. Mss.] Ὄχθος, i. q. ὄχθη, Ripa, τῶν ποταμῶν ἄκρα, Hes. Litus, ut ὄχθη paulo ante, τὸ ἀπόκρημνον στόμα τῆς θαλάσσης, Hes. Præterea i. q. ὄχθη in posteriori signif., Tumulus eminulus, τοπικὴ ἐπανάστασις, s. τὸ ὑψηλὸν τῆς γῆς, vel, ut Hes. exp., δύσβατος καὶ τραχὺς τόπος, ἡ ἐξοχὴ τῶν πετρῶν, κρημνὸς, Grumus, Clivus. Xen. Ἱππ. (3, 7.) Τάφρους διαπηδᾷν, τειχία ὑπερβαίνειν, ἐπ' ὄχθους ἀνορούειν, ἀπ' ὄχθων καθάλλεσθαι, καὶ πρὸς ἄναντες δὲ, καὶ κατὰ πρανοῦς, καὶ πλάγια ἐλαύνειν, ubi est aliquid minus quam ἄναντες: (Ἱππαρχ. 6, 5.) ἀπ' ὄχθων καταίρειν. Eur.

Iph. T. 290.: 961.) πέτρινος ἄρειος, Collis Martius. A Proclo exp. ἡ σωρεία τοῦ χώματος, deducente inde εὐοχθῶ. *Hinc* metaph. Ὄχθη ap. Medicos dicuntur Tumores verrucosi tuberosique, quales in elephanticis apparent: inde labra ulcerum prætumida, callosa et dura, ὀχθώδη, q. d. Verrucosa, appellantur. Gorr. || Labor, κόπος, Procl. in Hes. [" Valck. Phœn. p. 491. Diatr. 165. Toup. Opusc. 2, 94. Emendd. 2, 545. Ilgen. Hymn. 638. ad Diod. S. 1, 213. Musgr. Heracl. 781. Herc. F. 387. Wakef. Trach. 524. Ὄ. πετραῖος, Philostr. 206. Boiss. Ὄ. et ὄχθη, Brunck. ad Anacr. p. 85. Lips." Schæf. Mss. Tuber, Manetho 1, 44. * Ὀχθοφόρος, 4, 251. * Ὀχθοφύλαξ, Gl. Riparius. * Ἐποχθίδιος, Anal. 3, 331. * Πρόοχθος, Procop. Ædif. 1, 8.] Ὀχθηρὸς, Riposus, Clivosus: χῶρος, Epigr. [adesp. 236.] Ὀχθώδης, Idem. Item Verrucosus, Torosus, Bud. Diosc. 1, 157. Ἐπὶ φυσὶς ἐστιν ἀνώμαλος καὶ ὀ. καὶ ὁμόχρους, Virgultum myrto annascens, nodosum, inæquale, verrucosum, concolor, Gorr., Prominens et tumens, Hermol. Et Gal. Ὥστε εἶναι σκληρίαν ἐν τῇ μήτρᾳ ἀντίτυπον, ὀ., ἀνώμαλον: alibi ὄγκος ὀ. καὶ ἀνώμαλος. Synes. Ὀ. τε ὢν τὸ κρανίον καὶ λειπόσαρκος τὴν ὀσφύν. [" Dionys. H. 2, 1117." Schæf. Mss.]

ὈΧΘΕΩ, Offendor, Indignor, Gravor, i. e. Gravate fero, metaph. ducta ab ὄχθη, quoniam animus ejus, qui re aliqua offenditur, indignatur, quasi exurgit et intumescit: ut ὀχθεῖν i. sit q. Soph. (Œd. T. 914.) dicit, Ὑψοῦ γὰρ αἴρει θυμὸν Οἰδίπους—λύπαισι. Quibusdam tamen ab ἄχθομαι derivare magis placet; et certe quod ad signif. attinet, diversa non est. Il. A. (517.) Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς, i. e. δεινοπαθήσας, ὑπερλυπηθεὶς, ἀχθεσθείς: (570.) Ὤχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ οὐρανίωνες. Ab Eust. exp. etiam πονέω. [" Il. Π. 48. Jacobs. Anth. 9, 456. Heyn. Hom. 4, 136. 150. 5, 387. 452. 7, 26." Schæf. Mss.] " Ὀχθᾶσθαι, Hes. innuit " esse τὸ ἑαυτὸν μετεωρίζειν, idque præ dolore: de" rivans ab ὄχθη." Ὄχθησις, Offensio, Indignatio, θόρυβος, τάραχος, Hes. Προσοχθέω, Offendo, Offensus, Infensus sum, Tædium molestiamque capio. Suid. postquam προσώχθησα exposuit, ἐβδελυξάμην, δυσηρεστήθην, subjungit, Καὶ Πισίδης, εἰ δ' αὖ σχολάζει καὶ προσοχθεῖ τῇ μέθῃ, Impingit, VV. LL. [LXX. Ps. 21, 25.] Derivatur hinc ETIAM Εὐοχθέω, ab eod. Eust. explicatum, ἐπὶ καλοῖς κοπιάω. Alibi vero tradit quosdam ab ὀχὴ derivare, interposito θ, ut in τριχθὰ et τετραχθά. Hesiod. Ἔ. 2, (95.) Εὐοχθέων δ' ἵξεαι πολιὸν ἔαρ, οὐδὲ πρὸς ἄλλους Αὐγάσεαι, Facili labore, οὐ κεκοπιακὼς, quomodo κάματον εὐκάματον dixit Eur., Pervenies ad ver magna cum proventuum ubertate et laborum fructu; Lætus et victu abundans: deducendo ab ὀχὴ, i. e. τροφή. Vel, Amplos frugum habens cumulos, ab ὄχθος, i. e. σωρεία τοῦ χώματος. Vel εὖ ἔχων et quasi εὐωχούμενος. Tot enim modis a Proclo exp., auctore alioqui non valde idoneo. Scribitur vero ibi ET Εὐοχέων. " Exponitur autem illud " Εὐοχέων, ἐπ' ἐλπίσι καλαῖς ὀχούμενος: et πλήθων " τῆς ὀχῆς, i. e. τροφῆς. Quin et εὐοχεῖται affertur " pro Recte regitur habenis." [" Εὐοχθέω, Græv. Lectt. Hes. 564. Wakef. Ion. 1188. Jacobs. Anth. 6, 287. Rhian. 1. Εὐοχέομαι, ad Xen. Mem. 3, 14, 7." Schæf. Mss.] SED ET Εὔοχθος reperitur, quod eod. modo ut præced. εὐοχθέω exponi potest. Athen. (178.) e Bacchyl. Αὐτόματοι δ' ἀγαθῶν δαῖτας εὐόχθους Ἐπέρχονται δίκαιοι φῶτες, Ad opipara, opulenta, læta convivia: respiciens ad illud, Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν. [Eur. Ion. 1169.]

¶ Ὀχθίζω, i. q. ὀχθέω, Eust. ex Oppiano, (Ἁ. 5, 540.) ὀχθίζων σφακέλῳ. [" Ad Il. Θ. 208. Heyn. Hom. 4, 137." Schæf. Mss. * Ἐποχθίζω, Opp. Ἁ. 5, 170.] Προσοχθίζω, Offendo, i. q. προσοχθέω, h. e. προσκρούω, προσκόπτω, ἀπὸ τοῦ τὰ ἐπινηχόμενα ταῖς ὄχθαις προσκρούεσθαι, Suid. Ab Eod. exp. etiam δυσαρεστῶ, βδελύττομαι. Est autem vocab. Græcis Bibl. Interprr. usitatissimum. Ps. 94, (10.) Τεσσαράκοντα ἔτη προσώχθισα τῇ γενεᾷ ἐκείνῃ, Quadraginta annos offensus fui generationi huic. Damasc. 118. Οἷς γὰρ προσοχθίζει θεὸς, καὶ οἱ τούτου προσοχθιοῦσιν ὑπασπισταί· καὶ οἷς θεραπεύεται, καὶ οἱ τούτου θεράποντες εὐφρανθήσονται, Quibus offenditur. Levit. 18, (25.) Καὶ προσώχθισεν ἡ γῆ τοῖς ἐγκαθημένοις, Et infensa fuit terra. Aliquando additur etiam præp. ἐν, more Hebræorum, Ezech. (36, 31.) Προσοχθιεῖτε — ἐν ταῖς ἀνομίαις ὑμῶν, Displicebitis vobis in iniquitatibus vestris, Displicebunt vobis iniquitates vestræ. Interdum commodius redditur, Tædium et fastidium percipio, i. e. δυσαρεστῶ: Gen. 27, (46.) Προσώχθισα τῇ ζωῇ μου, Tædet me vitæ meæ. Ponitur etiam transitive, ut Lat. Offendo. Sic 1 Paralip. (21, 6.) Προσώχθισε [κατίσχυσε] ὁ λόγος τὸν Ἰωὰβ, Offendit Joab, Male habuit, Molestus fuit. Item Gravor, i. q. ἄχθομαι. Eccles. 6, (25.) de sapientia, Ὑπόθου τὸν ὦμόν σου, καὶ βάσταξον αὐτὴν, καὶ μὴ προσοχθίσῃς τοῖς δεσμοῖς αὐτῆς, est Ne graveris, inquit Bud., quæ fortassis signif. præponenda superioribus videatur. Citatur etiam pass. προσωχθίσθη θυρεὸς, pro Abjectus est clypeus: ex 2 Reg. 1, [21.] Προσόχθισμα, ET Προσοχθισμὸς, Offendiculum, Offensio: Προσοχθίσματι προσοχθιεῖς, Offensione offenderis, Hebr. loquendi formula, pro Summopere offenderis, tibi displicebit: προσοχθισμὸς, πρόσκρουσις, δεινοπάθεια, Hes.: quibus subjicit Bud. πάθος γνώμης, συμπάθεια. Et προσόχθισμα, ut idem Bud. annotat, in l. Regum sæpe legitur ut βδέλυγμα, de idolis dictum, ubi Lat. Offensio legitur semper: ut in 4 Reg. 23, (13.) Hæc ille. Apud Suid. quoque est, Προσοχθίσματα ἡ γραφὴ καλεῖ εἴδωλα. Sed cum suis derivatis et compp. Græcis Bibl. Interprr. peculiare esse existimatur: nullum certe usus illorum exemplum aliunde affertur. [Schleusn. Lex. in V. T. " Eust. 108, 18." Seager. Mss.]

ἜΣΧΑΤΟΣ, Ultimus, Postremus, Plato Tim. Τὸ μέσον μὲν, πρῶτον καὶ ἔσχατον γιγνόμενον· τὸ δὲ ἔσχατον καὶ τὸ πρῶτον, αὖ μέσα ἀμφότερα, Cic. interpr., Id quod medium est, tum primum fit, tum postremum: postrema vero et prima, media fiunt. Idem Cic. ibid. ἔσχατον Οὐρανὸν vertit Extremitatem cœli. Thuc. 293. ἔσχατα τοῦ ἄστεος appellat, Extremam urbis partem. Homero ἔσχατοι, ἔσχατοι ἀνδρῶν, Qui velut in postremo habitant orbe, i. e. postrema orbis parte: s. potius, ut Virg. loquitur, toto procul orbe remoti. Ab Æschylo autem (Pr. 845.) Canobus dicitur ἐσχάτη χθονὸς, quod sit maritima. Interdum signif. Qui ultimum gradum tenet; quo sensu ap. Aristot. ἔσχατος δῆμος exp. Infima plebs. Nonnunquam tamen contra redditur Summus: cujus signif., quam alio respectu habet, istam esse rationem puto, quod, cum Plato de Rep. 2., exempli gratia, ἐσχάτην ἀδικίαν vocat Summam injustitiam, i. e. qua nulla capitalior est, Cic., intelligit quæ primum quidem gradum inter alia injustitiæ genera tenet, sed quæ post ultima omnium, s. post reliqua omnia injustitiæ genera excogitata fuit. Sic ἐσχάτη τιμωρία, quod itidem Lat. Ultimum supplicium dixerunt, quod post cetera omnia suppliciorum genera excogitatum fuit, ut ea longe crudelitate superans. Dicunt vero et πάντα τὰ ἔσχατα πάσχειν, quo utitur Xen. K. Π. 3, (1, 5.) eodemque modo Lat. Ultima omnia pati. Talem autem signif. habet istud nomen et cum dicitur Ultima experiri. Sic Liv. Necessitas ultimum et maximum telum. Sed et Summum pro Ultimum s. Extremum in nonnullis loquendi generibus ponitur; vicissimque Extreme pro Summe. Interdum ἔσχατον substantive ponunt, gen. ei addentes: ut Plato de Rep. 2. Εἰς τὸ ἔ. ἐληλυθότες, ὁ μὲν δικαιοσύνης, ὁ δὲ ἀδικίας, eo sensu, quo ἔ. ἀδικίαν modo ex eo protuli, i. e. Ad summum usque gradum. Alicubi etiam εἰς τὸ ἔ., sicut et εἰς τὰ ἔ., adverbii locum obtinet, pro Summe, Admodum. Lucian. (3, 82.) Γέρων ἐς τὸ ἔ. ἀναφαλαντίας. Xen. A. (1, 2.) Τοῦτον καὶ θαυμάζω, καὶ εἰς τὰ ἔ. μάλα σοφὸν ἡγοῦμαι. Reperitur et ἐσχατώτατα superl. ap. Xen. Ἑ. 2, (3, 18.) Τὰ πάντων ἔ. παθῶν. Ceterum quod ad etymon attinet, ratione carere non videtur deductio ab ἔχω, si modo accipiatur pro Cohibeo: quia id, in quo consistimus, consistimus autem in eo quod ultimum est, veluti nos cohibet, cum non sinit ultra progredi. Sic et Lat. Ultimum dictum quidam credunt Ultra quod pergere non liceat. [Τὰ ἔσχατα, Alæ exercitus,

Thuc. 4, 96. "Ἔσχατος, Diod. S. 1, 366. et var. l., 2, 293. Mœr. 268. et n., Thom. M. 373. Jacobs. Anth. 7, 250. ad Dionys. H. 3, 1679. Summus, Brunck. Soph. 3, 486. Ἐσχάτη, de chorda, Thom. M. 627. Ἐσχάτη ὠμότητος, ad Charit. 282. ad Lucian. 1, 356. T. H. ad Dial. 101. Soph. Antig. 853. Ἔσχατον κακῶν, Heind. ad Plat. Gorg. 117. Ἐν ἐσχάτοις κινδύνων, κινδύνοις, Dionys. H. 4, 2005. Εἰς τὸν ἔσχατον ἦλθε κίνδυνον, ubi al. κινδύνου, Diod. S. 2, 235. 524. Vales. ad Euseb. Hist. Eccl. init. Πρὸς ἐσχάτοις εἶναι, Thom. M. 373. Ἔσχατ' ἐσχάτων κακὰ, Dawes. M. Cr. 333. Brunck. Œd. T. 465. Ἔσχατον, Valck. Callim. 206. Diod. S. 1, 366. Τὸ ἔ., Duker. Præf. Thuc. 10. Plato Gorg. 214. Ἔσχατα, adv., ad Callim. 2, 6. Τὰ ἔ., Jacobs. Anth. 6, 390. Diod. S. 2, 527. Ἐς τὰ ἔ., ad Herod. 467. 613. 641. Musgr. Or. 447. Ἐσχατώτερος, Valck. Adoniaz. p. 235. De superl., Phryn. Ecl. 23. 54. Thom. M. 372." Schæf. Mss. Ἐσχατώτατος, Sext. Emp. adv. Math. 9, 402. Grot. ad Ephes. 13, 8.] Ἐσχατόγηρως, Qui extremam senectutem attigit, Decrepitus, Plut. Pompeio [64. * Ἐσχατοκώλιον, τὸ ἐν ἐσχάτῳ κώλῳ γεγραμμένον, Martial. 2, 6, 3. * Ἐξέσχατος, Stob. Ecl. 286. f. l. pro ἐξ ἐσχ.] " Κακέσχατος, Extreme malus, Extreme " improbus:" ["Ὕπνος δὲ πεῖναν τὴν κακέσχατον δαμᾷ, Γνῶμ. Μονόστ. 498. Brunck. * Πανέσχατος, Apoll. Rh. 4, 308. * " Παρέσχατος, Isid. Pelus. 3, 31." Boiss. Mss.] " Περιέσχατα, pro Extrema affer- " tur cum hoc exemplo adespoto, Περιέσχατα νεμο- " μένον τοῦ πυρὸς, Extrema jam vastante incendio. " Sed viderint." [" Planudes Ovid. Met. 3, 708. 13, 916." Boiss. Mss. * " Προσέσχατος, ad Dionys. H. 2, 1041." Schæf. Mss. Strabo 14. p. 1000.] Ἐσχάτως, Extreme, Summe, Ita ut nihil supra, Suid. Apud Marc. 5, (23.) Ἐ. ἔχει, q. d. Extreme se habet, pro In extremum vitæ periculum adducta est. [Xen. K. Ἀ. 2, 6, 1.] Ἐσχατιὰ, Extremitas rei alicujus, Ora: Ἐσχατιαὶ τῶν μερῶν, Philo. Sic ἐ. γῆς καὶ θαλάσσης, Ultima pars loci alicujus, et remotissima, ut ἀγροῦ, ὅρους. Et Pars, quæ est in confinio. Il. I. (480.) Ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης. Eust. Interdum vero sine adjectione, Recessus ultimus s. extimus, Locus abstrusus, Solitudo. Bud. e Synes. et Basil. Item ἐσχατιαὶ, Prædia ab urbibus summotiora, quasi in finibus sita cujusque ditionis aut territorii, ex Aristot. ut Idem docet. Præterea Extremus ordo et remotior a principatu, ap. Dionys. Areop. De quibus signif. lege Bud. 82. [" Hesiod. Θ. 275. Prædium procul urbe dissitum, Secessus Plinio dictus, Demosth. 1040." Seager. Mss. * Ἐσχατιώτης, unde Ἐσχατιῶτις, Etym. M. λίμνη.] Ἐσχάτιος, Ultimus: μοίρης, ex Epigr. [Anal. 3, 14.] Ἐσχατόεις, poët. Ultimus, Extremus, In ultimis finibus situs. ET Ἐσχατόωσα pro eod. ut Il. B. (508.) Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν, participii forma. Sed et ἐσχατόεσσαν ibi quidam legunt. [Pro ἐσχατόεντα, Theocr. 7, 77. recepit Kiessl. ἐσχατόωντα, conferens Il. K. 206. quæ forma est ab * Ἐσχατάω, vel, ut quidam volunt, ab * Ἐσχατόω: cf. Schn. Lex. Suppl.] Ἐσχατεύω, Extremus sum, In extremitate sum, i. e. extrema parte: Τὰ ἐσχατεύοντα τῶν δένδρων, Theophr. (C. Pl. 5, 1, 3.) Et Ἐσχατεύουσα τῆς Ἀχαΐας, [Ἀρκαδίας,] Polyb. (4, 77, 8.) In extremis Achaiæ finibus sita, Achaiæ extrema contingens. [* " Ἐσχατέω, Tardo, Usque ad extremum temporis procrastino, Inc. Jud. 5, 28. ἠσχάτησαν sec. Cod. Basil. Sed reponendum videtur ἠσχάτισε, ut in nonnullis libris LXX. Intt. h. l. legitur." Schleusn. Lex. in V. T.] " Ἐσχατιάω, " άσω, Sum in extrema parte, VV. LL." [Hinc Ἐσχατιόωντα, Etym. M. 384, 42.] " Ἐσχατίζω, Ex- " tremus s. Postremus sum, Tardo. 1 Maccab. 5, (53.) " Ἐπισυνάγων τοὺς ἐσχατίζοντας, Extremos." [Apud Phot. Lex. exp. ταπεινόω.]

ἘΣΧΑΡΑ, Focus: Od. Z. (305.) ἡ δ' ἧσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ, Sedet ad focum, Foco assidet, Ξ. (420.) ἔστησαν ἐπ' ἐσχάρῃ. ET ἐπ' ἐσχαρόφιν, T. (389.) At vero Il. K. 418. Ὅσσαι γὰρ Τρώων πυρὸς ἐσχάραι, vocantur ἐσχάραι πυρὸς Ipsæ domus, s. Qui habitant in singulis domibus: quod ego plane simile esse arbitror Gallico huic generi loquendi, Autant qu'il y a de feux, pour Autant qu'il y a de ménages. Eust., qui aliam quoque exp. affert, sed magis coactam. Ad verbum autem πυρὸς ἐσχάραι sunt qui accipi putent pro πυραὶ s. πυρκαϊαί. Ceterum quod ad etymon attinet, Eust. ibid. tradit in propria signif. esse τὴν μὴ ἔχουσαν ὕψος, ἀλλ' ἐπὶ γῆς οὖσαν, κοίλην: idemque habet Etym. Quibus e verbis etymon hoc elicio, cujus nullam ab illis factam esse mentionem miror, dictum esse παρὰ τὸ ἔχεσθαι ἔρας, i. e. γῆς. Non ignoro interim, afferri aliam ab Eust. notationem, sed quæ alia ratione ei tribuatur; scribit enim τὴν θυτικὴν ἐσχάραν nomen hoc accepisse παρὰ τὸ ἔχειν ἀρὰς, i. e. Quotidianas preces. Fuisse autem et ἐσχάρας quasdam περιφορήτους docet Eust. || Idem a Soph. ἀντὶ βωμοῦ, pro Altari, accipi docet: necnon ab Eur. (Fr. 3.) Μηλοσφαγεῖτε δαιμόνων ἐπ' ἐσχάραις. Ex Eod. autem (Andr. 1138.) affertur et ἐ. βωμοῦ. || Item in plaustris quod Hom. πείρινθα et ὑπερτερίαν vocat, de quo lege Eust. || In VV. LL. annotatur et pro Vagina terebri, e Theophr. Item pro Basi ex arrectariis et transversariis compacta, e Vitr., quem adi: vide et in Ἐσχάριον. || In Epigr. pro Craticula, a cujus similitudine quidam basin illam nomen hoc sortitam existimant. || Pars balnei, J. Poll. || Pudendum muliebre, Eust., at vero Schol. Aristoph. ἐσχάραι plur. χείλη ejus vocari tradit. || Est etiam ῥύπος, Etym. Eust. || Apud Medicos Crusta, et quidem ea proprie, quæ ab ardente ferro aut medicamento caustico inducta est. Sic autem appellatur et Ea, quæ sponte sua ulceribus cavis accrescit crassa nigraque. Nominatim autem cavitatis habenda est hic ratio, si verum est, quod tradit post veteres Gramm. Eust.: sc. ἐσχάραν esse τὴν κοίλην, secundum quosdam, et inde Medicos appellasse τὰ ἐν σώματι κοῖλα ἕλκη. Quæ itidem habet Etym., sed is perperam dicit, παρὰ τὸ καὶ τοὺς ἰατροὺς κ. τ. λ., quasi illa signif., quam ei primam dedi, hinc petita sit, et non contra. Sed et Eust. male, quoscumque auctores secutus sit, dixit ἐσχάρας esse Cava ulcera, cum sint potius Crustæ, quæ ipsis ulceribus cavis accrescunt. [" Casaub. Athen. 22. Valck. Phœn. p. 241. 644. 646. Ammon. 32. Valck. Anim. 46. Musgr. Cycl. 383. Heyn. Hom. 6, 85. Markl. Suppl. 290. Jacobs. Anim. 75. 135. Anth. 9, 155. Brunck. Soph. 3, 423. Kuster. Aristoph. 125. Fr. 268. Brunck. 3, 50. ad Diod. S. 2, 471. Bergl. Alciphr. 116. 239. Boiss. Philostr. 589." Schæf. Mss. Animal marinum, Athen. 86. * Ἐσχαρόπεπος, Hippocr. 1136. * Ἐσχαρώδης, J. Poll. 4, 204.] Ἐσχαρόω, Crustas obduco, In crustas erumpere facio, q. d. Incrusto: ἐσχαρωμένα ἕλκη, Diosc. 4. Ulcera, quæ crustas contraxerunt, quæ Crustosa quidam vocarunt. Ἐσχάρωσις, q. d. Incrustatio. Ἐσχαρωτικὸν medicamentum, q. d. Incrustativum, Crustificum, i. e. Crustas inducens, Gal. κ. Τόπ. 6. SED ET Ἀπεσχαροῦσθαι his addendum, quod de ulceribus dicitur, quibus crustæ detrahuntur. Eust. [Od. 279, 4.] tamen active exp. [* Κατεσχαρόω, Hes.] Ἐσχαρεὺς, Qui foco præest in navi, J. Poll. [1, 95. Themist. Or. 15.] Ἐσχαρίτης, q. d. Focalis: ἄρτος, Coctus in foco, ut quidam interpr. ἐγκρυπτος, Hes. Athen. (109.) et J. Poll. Additur autem et Ἐσχαρίτη in VV. LL. ex 2 Reg. 6, (19.) pro Assatura carnis, Ἑκάστῳ κολλυρίδα ἄρτου, καὶ ἐ., καὶ λάγανον ἐκ τηγάνου. Sed Bud. accipit pro acc. ab ἐσχαρίτης: nec certe video, qui dici aliter possit, et quomodo ἐσχαρίτη nominativus esse queat. [* Παρεσχαρίτης, Eust. Od. 1564, 27.] Ἐσχάριος, ὁ, ἡ, Ad focum pertinens, et q. d. Focalis: πῦρ, Foci ignis, Epigr. [" Jacobs. Anth. 8, 60." Schæf. Mss.] Ἐσχαρεὼν, Focus, in VV. LL. quod suspectum est. [" Jacobs. Anth. 7, 120. ad Charit. 580." Schæf. Mss. Theocr. 24, 48.] Ἐσχαρὶς, ET Ἐσχάριον, q. d. Foculus, i. e. Parvus focus, Plut. Popl. (17.) de Mutio Scævola, Τινὸς ἐσχαρίδος πῦρ ἐχούσης κ. τ. λ. || Craticula, aut Aliud coquinarium vas. At ἐσχάριον est etiam Acerra, Thuribulum, θυμιατήριον, s. potius κοῖλον θυμιατήριον, Eust. Item Machina ap. Athen., qua naves in mare trahuntur, ut Idem annotat. Bud. autem exp. ex eod. Athen. Basis et fulcimentum navis, cum eam fabricantur, vel stat in navali. At

Turn. ostendit Vitruv. ap. Athen. in l. de Machinis bellicis vertisse Basin, Compactionem, Transtrorum planitiem. [" Ἐσχαρὶς, Casaub. Athen. 22. Ἐσχάριον, Aristoph. Fr. 268. ad Diod. S. 2, 471." Schæf. Mss.] " Ἐσχαρὸς, Hesychio Piscis quidam." [Athen. 330.]

ἜΓΧΟΣ, Hasta, Il. B. (389.) περὶ δ' ἔγχεϊ χεῖρα καμεῖται, Circum hastam manu fatigabitur. Et παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν. Et alibi passim ap. Hom. ceterosque poëtas. Volunt autem dictum ἔγχος Gramm. παρὰ τὸ ἔχειν, Tenere. || Ensis, Soph. sæpe, ut (Aj. 286.) ἀμφήκες λαβὼν Ἐμαίετ' ἔγχος. Ex Eod. affertur (Œd. T. 170.) φροντίδος ἔγχος, metaph. dictum pro βοήθεια. [" Ad Anacr. 10. Fisch. Jacobs. Exerc. 1, 83. Anth. 12, 393. Valck. Diatr. 167. ad Ammon. 9. omnino Beck. ad Eur. p. 227., Kuster. ad Suid. 2, 457. Markl. Suppl. 22. Musgr. ib., Iph. T. 141. Wakef. Herc. F. 163. 1101. Brunck. Soph. 3, 508. Ensis, Eur. Phœn. 1422. Brunck. Ind. Soph. ad Eur. El. 696. Heyn. Hom. 5, 351. Lobeck. Aj. p. 372. Sagitta, Brunck. Trach. 512. Wakef. ib. Gladius, Brunck. Aj. 658. Alcest. 77. Conf. c. ἐντὸς, Heyn. Hom. 7, 463. Ἔγχεϊ μακρῷ et ὀξέϊ δουρὶ conf., 7, 129." Schæf. Mss.] Ἐγχειγάστωρ, ὁ, ἡ, Hasta vivens, i. e. bello, in VV. LL. Sed puto mendosum esse pro ἐγχειρογάστωρ, de quo alibi. Ἐγχεικέραυνος, q. d. Hastifulminus. Ita dicitur Jupiter tanquam fulmine pro hasta utens. Eust. [Pind. Ὀ. 13, 110.] Ἐγχείμαργος, Hasta furens, i. e. Bellicosus. Sic Ense furens dixit quidam Lat. poëta ; sed et alia quædam hujusmodi memini me ap. Lat. poëtas legere. [Etym. M. " Lobeck. Aj. p. 243." Schæf. Mss.] Et Ἐγκεσίμαργος pro eodem, Hes. [" Ad Charit. 516." Schæf. Mss.] Ἐγχεσίμωρος, In vibranda hasta exercitatus ; et e consequenti Bellicosus, ap. Hom. Sic autem dici volunt quasi ὁ περὶ τὰ ἔγχεα μεμορημένος, i. e. πεπονημένος, mutato ο in ω : vel ὁ ἐγχέων ὤραν ἔχων, i. e. φροντίδα. || At in Epigr. Appianus jocose dixit δύο Θεσσαλοὶ ἐγχ., deducens a μωρὸς, quod Stultum signif., et ita vocans Pugnatores stultos, fatuos, stolidos. Ibid. est et compar. ἐγχεσιμωρότερος. [" Ad Il. Δ. 242. Od. Ξ. 29. ad Charit. 516. Jacobs. Anth. 10, 145. Heyn. Hom. 4, 372. 418. 603. * Ἐγχεσίχειρ, Jacobs. Anth. 11, 6." Schæf. Mss.] Ἐγχέσπαλος, Hastam vibrans, Hastæ vibrandæ peritus ; e quo intelligitur Bellicosus ap. Hom. et ceteros poëtas. [" Wakef. Herc. F. 498." Schæf. Mss. Il. Ξ. 450. O. 605.] Sed et Ἐγχεσίπαλλος dicitur ; nam Hes. ἐγχεσίπαλλοι exp. οἱ τὰ δόρατα πάλλοντες, πολεμισταί. Est autem regularius hoc quam illud, licet rarius. [Ἐγχεσίπαλος, Hephæstio 75. Gaisf. * Ἐγχεσφόρος, Pind. N. 3, 107. * Ἐγχέμοχθος, Nonn. D. 13. p. 382. * Ἐγχήρης, Nicet. Annal. 12, 6. δόρυ. * Κελαινέγχης, Pind. N. 10, 158. * Μενέγχης, Anal. 1, 148.] Χαλκέγχης, Ærea, Ferrea, hasta utens, Hastatus, Armatus, etiam Bellicosus; Τρώων, Eur. [Tro. 143.]

" Ἐγχεία, s. Ἐγχείη, i. q. ἔγχος, unde et derivatum est, Hasta: ut Hes. quoque ἐγχείη exp. δόρατι: Etym. vero esse vult τὴν ἐπιδορατίδα, Cuspidem s. Ferrum hastæ. Il. E. (279.) Νῦν αὖτ' ἐγχείῃ πειρήσομαι, αἴκε τύχοιμι. Et ap. Athen. 15. Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν. Rursum Il. Γ. (137.) Μακρῇς ἐγχείῃσι μαχήσονται. Item, (345.) Σείοντ' ἐγχείας, ἀλλήλοισιν κοτέοντε. Et Il. Φ. (69.) ἐγχείη δ' ἄρ ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ Ἔστη ἱεμένη χροὸς ἄμμεναι ἀνδρομέοιο. Idem ἐγχείην vocat etiam Peritiam certandi hasta, s. torquendi hastam : ut Il. B. (530.) Ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο: quod Scholiastes exp. τῇ διὰ δόρατος μάχῃ." [" Ad Charit. 317. * Ἔγχειος, Mitsch. H. in Cer. 105." Schæf. Mss. * " Ἐγχείδιον, Etym. M." Wakef. Mss.]

ἘΧΥΡΟΣ, Munitus, Firmus, Tutus : χωρίον, Locus natura munitus. Xen. K. Π. 2. et 3.: (1, 6, 19.) Ἃ ἂν οἰώμεθα πλεῖστον ἡμῖν ἄξια εἶναι, ταῦτα πειρώμεθα ὡς ἐν ἐχυρωτάτῳ ποιεῖσθαι. Sed hic observa omitti substantivum, ut alibi sæpe. Sic Thuc. 1, (90.) Ἀπὸ ἐχυροῦ πόθεν, ὥσπερ νῦν ἐκ τῶν Θηβῶν, ὁρμᾶσθαι, E quopiam loco munito ac tuto. Et Xen. rursus (K. Π. 3, 3, 14.) ἐν ἐχυρῷ εἶναι : ut et Lat. In tuto
A esse dicunt, omisso subst. : s. potius ablativum Tuto substantive accipientes, ut ἐχυροῦ et ἐχυρῷ in illis exemplis. Bud. tamen non ut ego, ἐχυρὸν neutro genere, sed ἐχυρὸς masc., sicut et ὀχυρὸς, vult accipi a Xen. pro ἔρυμα, Munitio, Locus natura munitus. In quo quid sequatur, non video ; nam licet ἐχυρὸς τόπος, sicut ἐχυρὸν χωρίον, dici possit, non dubium est tamen, quin substantive dicendum sit potius ἐχυρὸν quam ἐχυρός. Item, Ἐχυρὸς ἦν πρὸς τοὺς καλοὺς, pro A formosis tutus erat, e Plut. Solone (1.) Apud Thuc. autem 1, (32.) p. 12. Καὶ ταῦτα πιστεύοντες ἐχυρὰ ὑμῖν παρέξεσθαι, vulgo exp. Se hæc vobis probaturos; sed malo simplicius, Se hæc solida et firma vobis præstituros. Ceterum ἐχυρὸς ab ἔχω derivat Etym., ut sit quasi ὁ ἀντέχων : ego tamen mallem ἀπὸ τοῦ ἔχεσθαι deducere, ut ἐχυρὸς diceretur quasi Hærens, Firmiter hærens. Sive autem ab ἔχω, s. ab ἔχεσθαι verum sit deduci ἐχυρὸς, prius esse quam ὀχυρὸς merito censebitur. [" Ἐ. ἐλπὶς, Thuc. T. 2. p. 230. Bav. sed al. ἰσχυρά. Ἐχ. et ὀχυρὸς,
B ad Diod. S. 2, 329. Schneid. Anab. 120. ad Dionys. H. 3, 1671. 1838." Schæf. Mss.] Ἐχυρόφρων, Firma et stabili prudentia præditus, Seria cogitans, Hes. Etym. Ἐχυρῶς, Tuto, Firme. [Thuc. 5, 26.] Ἐχυρότης, Munitio, Munimen, Firmitudo, Καὶ τὴν ἐν οἰκοδομαῖς ἐ., Philo. [Polyb. 1, 57, 6. Sed variat lectio.] Ἐχυρόω, Munio, Firmo, Firmum reddo, Vallo munio, Isocr. Καὶ ταύταις ἐχυρῶσαι τὴν Ἑλλάδα. [Ἐχύρωμα, Theophil. Hist. 11, 13.] Ἀπεχυρόω pro eod., unde ἀπηχυρῶσθαι, Theophr. Vallo munitum esse. Bud.

¶ Ὀχυρὸς, de quo supra, i. q. ἐχυρὸς, Thuc. Xen. Et ὀχυρὸν substantive etiam, sicut ἐχυρὸν, Locus munitus, Xen. K. Π. 6, (1, 11.) Τῶν μὲν ἐκείνων ὀ. ἡμᾶς ὡς πλεῖστα παραιρεῖν, ἡμῖν δὲ αὐτοῖς ὡς πλεῖστα ἰσχυρὰ [ὀχυρὰ] ποιεῖσθαι. [" Zeun. ad Xen. K. Π. 229. 410. 551. 554. ad Diod. S. 1, 230. Conf. c. ἰσχ., ad 2, 533. ad Dionys. H. 1, 145. 2, 773. 3, 1671." Schæf. Mss. Ὀχυρώτατος, Hesiod. Ἔ. 429. Ὀχυρότατος, Plut. Demetrio 47.] Hinc Ὀχυρῶς, adv. [Eur. Med. 124.] Et Ὀχυρότης, [Diod. S. 2.
C p. 80.] Et Ὀχυρόω, quæ i. signif. q. ἐχυρῶς, et ἐχυρότης, et ἐχυρόω. Sed ὀχυροῦσθαι activa etiam signif. pro Munire ap. Polyb. (14, 2, 3.) et App. [Philostr. 3, 13.] Item verbale Ὀχύρωμα, quod et Ἐχύρωμα, Munitio, Munimentum, Budæo etiam Castellum, Arx, Præsidium, 2 ad Cor. 10, (4.) Πρὸς καθαίρεσιν ὀχυρωμάτων. Est etiam i. q. Romanis Clausura, Suid. Sed κλεισοῦρα ap. eum legitur. Exp. et Firmamentum. [* Ὀχυρωμάτιον, 1 Maccab. 16, 15. * Ὀχύρωσις, Joseph. B. J. 7, 6, 2. * Ὀχυρωτικὸς, Sext. Emp. adv. Math. 7, 23.] Ἀντοχυρόω, Ex adverso munio. [" Joseph. B. J. 1, 13." Wakef. Mss.] At Ἀποχυρόω, et Διοχυρόω, et Ἐξοχυρόω, i. q. ὀχυρόω, nisi quod præp. vim addit. Polyb. (5, 46, 3.) Τὰ δὲ παρὰ τὴν λίμνην στενὰ, διωχυρωμένα τάφροις καὶ χάραξι : sic autem dixit App. B. C. 5. Χαρακώμασι καὶ τάφροις ὀχυρούμενος, Plut. Demosthene (14.) Οὐδὲ πρὸς τὸ λαμβάνειν παντάπασιν ἀπωχυρωμένος, Adversus sordes munerum non prorsus munitus, non instructus integritate, Bud. optime meo quidem judicio,
D sensum exprimens. Apud eund. Plut. Camillo (10.) πανταχόθεν ἐξωχυρῶσθαι, exp. Undique munitos esse. [* " Κατοχυρόω, Planudes Ovid. Met. 11, 488. Nicet. Eugen. 5, 381." Boiss. Mss. * Προσοχυρόω, Schol. Thuc. 4, 9. * Συνοχυρόω, Heraclid. 339. * " Ὑπεροχυρόω, Clem. Alex. Str. 1, 5. p. 331." Routh. Mss.] Ὀχυρόπατος, Loca natura munita, per quæ tuto viam facere licet, Bud. e Plut. Demetrio, [47. Falsa lect. pro ὀχυρότατος. * Ὀχυροποιέω, Polyb. 1, 18, 4. * " Ὀχυρόπυργος, Const. Manass. Chron. p. 5. 8. 100." Boiss. Mss.] " Ἀνώχυρος, e Xen. (Ages. 6, 6.) affertur pro Immunitus, Intutus. Sic ap. Plut. (8, 100.) Ἀνώχυρα πάντα καὶ ἄκλειστα καὶ κατάντη προδίδωσι τοῖς ἐπιτιθεμένοις : metaph. ab immunitis arcibus." [Apud Xen. l. c. Zeun. corrigit Ἀνόχυρος, quod legitur in Diod. S. 13, 108. cf. Lobeck. Phryn. 712.]

ἘΝΕΧΥΡΟΝ, Pignus, quo sc. debitum aut pactum aliquod redditur ἐχυρὸν, i. e. tutum. Quo dicitur modo Gallice Sureté, a nomine Sûr, quod est

Tutus. Aristoph. Ιλ. (450.) Ποῖον γὰρ οὐ θώρακα, ποίαν ἀσπίδα Οὐκ ἐνέχυρον τίθησιν; Non dat pignori, s. opponit: aut Pignerat, vel Oppignerat. Herod. autem dixit, Ἐνέχυρον τὸν νέκυν τοῦ πατρὸς ἀποδεικνύς. Et ἐνέχυρον γενόμενος, Lucian. (2, 933.) Item metaph. ap. Chrysost. Εἰ μὴ ἐνέχυρα τῆς ἀναστάσεως ἔλαβον: ubi quidam interpr. Arrhabonem. [De Stipendio, Xen. K. 'A. 7, 6, 17. " Musgr. in Theocr. Warton. 2, 411. Valck. Adoniaz. p. 201. Pierson. ad Mœr. 8. 220. 337. Herodian. 473. ad Charit. 327. Diod. S. 1, 90. et var. lect., ad 104. 270. Dionys. H. 2, 1233. Phryn. Ecl. 134. 160. Thom. M. 235. 260. 308. Abresch. Æsch. 2, 121. T. H. ad Plutum p. 128. βίου, Theophilus Reitz. 1, 182." Schæf. Mss.] "Ἔγχυρον, affertur pro ἐνέχυρον, Pignus." [* Ἐνεχυριμαῖος, Phryn. Ecl. 160. * Ἀντενέχυρον, Schol. Apoll. Rh. 1, 1355.]

Ἐνεχυράζω, Pigneror, Pignora capio, vel Pignori capio, i. e. in pignus: ut ap. Auctorem Axiochi, Κἂν μή τις θᾶττον ὡς χρέος ἀποδιδῷ τὸ ζῆν, ὡς ὀβολοστάτις ἡ φύσις ἐπιστᾶσα ἐνεχυράζει. Utitur Aristoph. N. (35.) voce media. Frequens est act. ap. LXX. Interpr., e quibus affertur cum acc. pro Accipere s. Auferre loco pignoris. Item ἐνεχυράζειν τὸ ἐνέχυρον ex Iisd. (Deut. 24, 12.) pro Auferre pignus: item ἐνεχυρασμὸν ἐνεχυράζειν pro Retinere pignus, (Ezech. 18, 16.) Et cum acc. pers. (Job. 22, 6.) Ἠνεχύρασας τοὺς ἀδελφούς σου, pro Abstulisti pignus a fratribus. HINC pass. Ἐνεχυράζομαι ap. Aristoph. (N. 241.) τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι, Bona mea capiuntur pignori, vel in pignus. Hinc ἠνεχυρασμένος, Captus pignori, vel Oppigneratus. Sed invenitur et ἐγκεχυρασμένος AB Ἐγχυράζομαι. Sed ἐνεχυράζω accipitur etiam pro Pignero, s. Oppignero, i. e. Pignori oppono. Qua in signif. poni et ἐνεχυράσασθαι vocem mediam tradit Bud. [" Ad Mœr. 337. ad Lucian. 1, 513. ad Diod. S. 1, 314. Phryn. Ecl. 161. Thom. M. 260. Kuster. Aristoph. 55. Dionys. H. 2, 1105." Schæf. Mss.] " Ἐγχυράζω, s. Ἐγχυριάζω, Pignero, " Oppignero, Pignori pono. Interdum etiam Pignus " accipio s. aufero: unde ἐγκεχυρασμένον dicitur ἡ " ὑποθήκη, teste Bud. Posterioris ἐγχυριάζειν pro Pi- " gnora auferre, hoc affertur exemplum ex Jos. Ant. " Jud. Ἂν δὲ ἀναισχυντῶσι περὶ τὴν ἀπόδοσιν, μὴ πρὸς " τὴν οἰκίαν βαδίσαντες ἐγχυριάζειν πρὶν ἢ δίκη περὶ " τούτων γένηται." [" Ad Charit. 404." Schæf. Mss.] " Ἐνεχύρασμα, Id quod ἐνεχυράζεται et oppigne- " ratur, Pignus. Ezech. 33, (15.) Ἐνεχ. ἀποδῷ." [Exod. 22, 26.] Ἐνεχυρασμὸς, Pigneratio, Oppigneratio, Pigneratio corporum, Bud. 26. [Ezech. 18, 12. * Ἐνεχυρασία, Gl. Pigneratio, Demosth. 1162. * Ἐνεχυραστὴς, Inscr. Mus. Veron. p. 15. Gruteri Inscr. 218. * Ἐνεχυραστὴς, Hes. * Ἀντενεχυράζω, Schol. Eur. Ion. 1406.] Κατενεχυράζω, J. Poll. Pigneror, [8, 148. ubi et * Κατενεχυρασμός.] Προσενεχυράζω, unde Dem. 255(=610.) Προσηνεχύραζε Φαινοστράτην, quod Bud. vertit, Pignora ejus cepit pro collatione. [* Ἐνεχύριον, Epist. Socr. 9.] Ἐνεχυριάζω, i. q. ἐνεχυράζω, Pigneror, Oppignero, Æschin. (66.) Ὃν Δημοσθένης μισθὸν λαβὼν ἐνεχυρίαζεν, [ἐνεκωμίαζεν,] ubi observa ἐνεχυρίαζεν sine incremento. Hinc ἠνεχυρίαστο, Pignori oppositum fuerat, Synes. Ἐνεχυριασμὸς, i. q. ἐνεχυρασμὸς, Bud. 26. [* Ἐνεχυρίασις, Gl. Subditas, Subditus, Pigneratio: * Ἐνεχυριασία· Clarigatio: * Ἐνεχυριαστής· Pignerator. Ἐξενεχυριάζω, pro Pignora capio, Diog. L. Menippo, [" p. 235. HSt." Seager. Mss. * Κατενεχυριάζω, unde * Κατενεχυριασμὸς, Lobeck. Phryn. 511. * " Προενεχυριάζομαι, ad Charit. 438=320." Schæf. Mss.]

ἌΧΥΡΟΝ, Palea, Acus, Festuca, Xen. Œc. (18, 7.) Ἦν δέ τις ἔφη λικμᾷ ἐκ τοῦ ὑπηνέμου ἀρχόμενος; δῆλον, ἔφην ἐγὼ, ὅτι εὐθὺς ἐν τῇ ἀχυροδόκῃ ἔσται τὰ ἄχυρα. Budæo exp. etiam Folliculus tritici. Idem annotat ἄχυρα a Xen. vocari etiam Aristas cum culmo excussas, i. e. Stramenta. || Hippocr. Ἀπὸ τοῦ τοίχου τὰ ἄχυρα ἀποσπάσαι, In adjuncto pariete si qua minuta eminent, carpere, Cels. Ceterum ἄχυρον quidam quasi ἀέχυρον, alii ἀπὸ τοῦ μὴ ἔχεσθαι dici putarunt. [" Jacobs. Anth. 9, 199. Segaar. in Daniel. 13. Stramen, Longus 67. Vill." Ὄνος βαδίζεις εἰς

A ἄχυρα τραγημάτων, Casaub. Athen. 107." Schæf. Mss. * " Ἄχυρος, i. q. ἀχυρὼν, Schol. Aristoph. Σφ. 1310. * Ἀχυρὸς, Phrynichus Bekkeri 7. * Ἀχυροβολὼν, Lobeck. Phryn. 166.] Ἀχυροδόκη, q. d. Palearum receptaculum, Budæo Locus, ubi paleæ volitantes coguntur, e verbis Xen. (Œc. 18, 7.) quæ modo protuli. [* Ἀχυροθήκη, Schol. Il. E. 502.] Ἀχυρότριψ, βος, ὁ, ἡ, Paleam terens, Epigr. [Anal. 2, 215.] καὶ τριβόλους ὀξεῖς ἀχυρότριβας. [* " Ἀχυροφάγος, Epiphan. Anc. s. 106." Kall. Mss. * Ἀχυροφαγέω, Cyrill. in Esaiæ 11. p. 200.] Ἀχυρὼν, ῶνος, ὁ, [Aristoph. Σφ. 1300. * Ἀχυρεὼν, Gl. Paleata.] ITEM Ἀχυρμιὰ, (Il. E. 502.) quasi ἀχυριὰ, i. q. ἀχυροδόκη, al. Acervus palearum. [* Ἀχυριὸς, i. q. ἀχυρὼν, Tab. Heracl. 230. * Ἀχυρμιὸς, Arat. D. 365. ἀμητός. * Ἀχύρινος, E paleis constans, Lexx. Gr. ἀμαρτύρως.] Ἀχυρώδης, Acerosus. Apud Aristot. Probl. Τὸ ἀχυρωδέστατον τοῦ ἀλεύρου, quidam interpr. Quantum in farina est furfureum maxime. [Diosc. 3, 90.] " Πολυάχυρος, Multum habens
B " acerum, Acerosus," [Theophr. C. Pl. 4, 11, 4.] Ἀχυρόω, Paleis sterno et respergo, Aristot. Probl. Διὰ τί ὅταν ἀχυρωθῶσιν αἱ ὀρχῆστραι, ἧττον οἱ χοροὶ γεγόνασι: Paleas admisceo, Gaza ap. Theophr. [Gl. Acero.] Ἀχύρωσις, q. d. Paleatio, Constructio, quæ fit paleis, exp. et Paleata constructio ap. Aristot. de nido hirundinis, [H. A. 9, 7. * Ἀχυρωτὴς, Gl. Paleata.] " Ἀναχύρωτος πηλὸς, ap. J. Poll. 7. ex " Aristoph. est ὁ μὴ * ἀχυρωτὸς πηλὸς, Lutum aceri- " bus s. paleis non subactum, Lutum non aceratum, " Festo: Lutum non paleatum, Columellæ et Plinio." [* Ἐξαχυρόω, ad Greg. Cor. 314. * Ἀχυριόω, ibid. * Ἐξαχυριόω, Hes. v. Λεπυριῶσαι. * Ἀχυρίζω, unde * Περιαχυρίζω, Oribas. 43. Matth.] Ἀχυρτίδες, Paleolæ, VV. LL. [" Ἀχυρτὶς, * Ἀχυρῖτις, Jacobs. Anth. 9, 199." Schæf. Mss.]

ἈΕΞΩ, Augeo, Accumulo, Od. O. (370.) ἀλλά μοι αὐτῷ Ἔργον ἀέξουσιν—θεοί. || Proveho, Promoveo, Hesiod. Ἔ. 1, (6.) Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ἀέξει, Facile (Jupiter) illustrem attenuat, et
C ignobilem provehit, s. promovet, Ignobilibus amplitudinem et dignitatem donat. Quam signif. habet et in Callim. (H. in Jov. 95.) Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν. || Ἀέξων, ἔχων, Hes., Habens: volens, ut opinor, significare simpliciter ἔχων in his Hom. Il. et aliis hujusmodi: Il. P. (139.) Εἱστήκει, μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσιν ἀέξων, Od. Ω. (230.) πένθος ἀέξων, A. (194.) Ἔνθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει. At ap. Hesiod. ('A. 96.) μέγα δὲ φρεσὶ θάρσος ἀέξων, exp. Fiduciam accumulans. || Ἀέξομαι, pass. Augeor, Cresco, (Od. X. 426.) Τηλέμαχος δὲ νέον μὲν ἀέξετο, Il. (Θ. 66.) Ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν, καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ. Apud Eund. θυμὸς dicitur ἀέξεσθαι, Od. B. (315.): sic et ap. Hesiod. Θ. (641.) De derivatione autem vide in Αὔξω. [" Ad Callim. 1, 36. 75. ad Od. N. 360. Græv. Lectt. Hes. 507. Mitsch. H. in Cer. 184. 264. Ilgen. Hymn. 609. ad Herod. 757. Jacobs. Anim. 275. Anth. 7, 186. 12, 76. Cort. ad Plin. 207. Heyn. Hom. 4, 682. 6, 313. Ἀεξήσας, Christod. Ecphr.
D 360. Agathias 40. Ἀεξήθην, 48. Epigr. adesp. 238. Ἠέξητο, Jacobs. Anth. 11, 208." Schæf. Mss. Ἠέξησα, Manetho 3, 78. * Ἀεξίκακος, Nonn. D. 20, 84. * Ἀεξίνοος, Anal. 2, 443.] Ἀεξιτόκος, (ὁ, ἡ,) Fœtum augens. Apud Nonnum dicitur pater, i. e. Prolificus, Fœtificus, ut vulgo exp. [D. 5, 615. 14, 27. Jo. 3, 20. * Ἀεξίτροφος, Orph. H. in Nymph. 17. * Ἀεξίφυλλος, Æsch. Ag. 708. al. * Ἀξίφυλλος, al. * Αὐξίφυλλος.] Ἀεξίφυτος, Plantas augens, Plantis dans incrementum, Auroræ epith. in Epigr. ἠὼς, [Meleager 110. * Ἀναέξω, Quint. Sm. 1, 460. * Ἀπαέξω, Simonidis Fr. 230, 85. * Ἐναέξω, Nicander 'A. 102. Dionys. P. 998. * Ἐπαέξω, Nicander Θ. 449. ἐπαέξεται κορέων, Iratus adolescit. * Συναέξω, Anacr. 53.]

¶ Αὔξω, f. αὐξήσω, et præt. ηὔξηκα, aor. 1. ηὔξησα tanquam ab αὐξέω, circumflexæ conjugationis, i. q. ἀέξω, Augeo: unde opp. αὔξειν et μειοῦν ap. Aristot. Rhet. 2. Isocr. Panath. (13.) Τὰ μὲν μικρὰ τῶν πραγμάτων ῥᾴδιον τοῖς λόγοις αὐξῆσαι, Res parvas verbis augere facile est. Apud Herod. τὰ Ἑλληνικὰ ηὔξον,

nonnulli exp. Græcis studebant favebantque. Sed malim, retinendo signif. usitatam, reddere, Res Græcorum promovebant s. provehebant. Αὔξειν ταῖς τιμαῖς, Augere honoribus et ornare, Bud. ap. Xen. (Œc. 4, 7.) Idem ap. Isocr. ad Phil. αὔξειν ἑαυτὸν exp. Augere se, h. e. Crescere nomine et auctoritate. || Αὔξω in pass. signif. Augeor, Cresco: ut ap. Alex. Aphr. αὔξουσι τρίχες, Crescunt capilli. Quod autem ad formationem attinet, Eust. postquam dixit ἀέξεσθαι esse πρωτότυπον τοῦ αὔξεσθαι, quod et de act. voce intelligendum est, addit, esse ἔχω ἔξω pro ἐπέχω, et ἀέξω pro οὐκ ἐπέχω, ac per crasin ἄξω: sed ne coincidat cum ἄξω fut. verbi ἄγω, Fero, et cum ἄξω fut. verbi ἄγω, τὸ κλάζω, dici αὔξω cum pleonasmo Æol. literæ υ: et ἀέξεσθαι esse τὸ μὴ ἐπέχεσθαι τῆς κατὰ φύσιν προκοπῆς, ἀλλ' εἰς μέγεθος προχωρεῖν μεῖζον τοῦ καταρχάς. || Αὔξομαι, pass. Augeor, Cresco. Dem. (19.) Μέγας νῦν ηὐξήθη. Quo loquitur modo et Xen. K. Π. 4, (2, 2.) Τὸ τούτου ὄνομα μέγιστον ηὔξετο. At in sermone Lat. dure diceretur ad verbum, Magnus auctus est. Item, Nomen hujus augebatur maximum. Potius igitur ita verterem, Magnum incrementum accepit: et, Magnum incrementum accipiebat. Sic ap. Isocr. Nicocl. (14.) Καὶ τὴν ἀρχὴν τὴν ἐμὴν ηὐξημένην, Et imperium meum accepisse incrementum. || Αὔξεσθαι, Vires accipere, Roborari, Invalescere: nam ἀσθενέστερον γίνεσθαι, et αὔξεσθαι opp. Xen. K. Π. 6, (1, 9.) Τὰ μὲν ἡμέτερα ἀσθενέστερα γίγνοιτο ἄν, τὰ δὲ τῶν πολεμίων πάλιν αὐξήσεται. || Bud. addit αὔξεσθαι nonnunquam poni pro Inclarescere et potentiorem fieri. [" Markl. Suppl. 507. Dawes. M. Cr. 364. Jacobs. Anth. 6, 365. 12, 76. Leon. Tar. 30. Cort. ad Plin. 207. ad Lucian. 3, 559. Heyn. Hom. 4, 682. 6, 600. 7, 326. Eur. Iph. A. 573. Bacch. 183. Lycophr. 1227. (cf. Æsch. Choëph. 260. P.) ad Diod. S. 1, 114. 256. 317. Thom. M. 126. Musgr. Hipp. 173. ad Callim. 1, 23. 36. Ilgen. Hymn. 609. ad Herod. 466. 517. 633. Heind. ad Plat. Theæt. 354. Conf. c. ἄξω, Coray Theophr. 321. Schneid. ad Xen. Hier. 238. Immensus cresco, ad Horat. Sat. p. 407. Grammat., Koppiers. Obss. 10. De imperf. et aor. 1., Dawes. M. Cr. 272. Bentl. ad Menandr. p. 1. Wakef. Herc. F. 166. Αὔξω, passive, ad Charit. 325. * Αὐξέω, Timæi Lex. 115. Ἐπαίνειν καὶ αὔξειν, Plato Lys. 10. Πολλαπλάσιον αὔξειν, Polyb. 1, 612. Αὔξομαι, Markl. Suppl. 323. ad Xen. Mem. 2, 1, 20. Ὁ αὐξόμενος λόγος, Casaub. Athen. 79. Wytt. ad Plut. S. N. V. 75. qui contra Casaub. disputat. Ἐλλόγιμος ηὐξήθη, Plato 1, 183. Bekk. * Αὐξιθαλής, Ruhnk. Ep. Cr. 280. ad Timæi Lex. 28. * Αὐξιτρόφος, Ruhnk. l. c." Schæf. Mss. Orph. H. in Nymph. 12. * Αὐξιφαής, Manetho 5, 174. 257. * Αὐξίφωνος, Philem. et Phav. v. Ἀλεξίκακος. * Αὐξίφωτος, Etym. M. 59, 40. * Αὐξιφωτέω, Paul. Alex. Apotelesm. 2. vulgo Αὐξηφωτέω. * Αὐξομείωσις, Eudocia p. 253. Phot. Bibl. 358. * Αὐξοσέληνος, Anal. 3, 112. * " Αὐξόφυτος, Const. Manass. Chron. p. 116. * Αὔξημα, Hippocr. de Octim. s. 3. Linden." Boiss. Mss. Gl. Augmentum. * " Αὐξώ, * Αὐξησία, (Deæ nomen,) ad Herod. 413. Mitsch. H. in Cer. 151. 224." Schæf. Mss.] Αὔξησις, Augmentum, Incrementum, Athen. 7. Ταχεῖαν λέγων γίνεσθαι τοῖς ἰχθύσι τὴν αὔξησιν. Fit autem αὔξησις ab αὐξέω circumflexo; at sequentia αὔξη et αὔξιμος ab αὔξω barytono. [" Ad Diod. S. 1, 358. 2, 297. Mœr. 12. et n., Thom. M. 127. Toup. Emendd. 1, 87. Augm: Grammat., Koppiers. Obss. 10. Quid ap. Rhett., Jacobs. Exerc. 2, 18." Schæf. Mss. * " Αὐξήτης, Priscian. 5, 4, 20." Elberling. Mss.] Αὐξητικός, Augendi vim habens, Aptus ad incrementum dandum. Quidam uno verbo reddunt Auctivus, al. Auctuarius. At ego malim cum Lucretio, Auctificus: et ap. Aristot. αὐξ. δύναμις, verterim Auctifica vis, ut ille dicit Auctificos motus. || Accipitur etiam pass. pro Crescens s. Excrescens, Crescendi aut Excrescendi vim habens. Theophr. (H. Pl. 1, 9, 1.) Ἔστι μὲν οὖν τὰ μὲν εἰς μῆκος αὐξητικὰ μάλιστα ἢ μόνα, οἷον ἐλάτη, φοῖνιξ, κυπάριττος, καὶ ὅλως τὰ μονοστελέχη, In longitudinem crescunt abies, palma, cupressus, et si qua unistirpia, Plin. [* Αὐξητικῶς, Eust. in Dionys. P. 666.] Αὔξη, Incrementum. Quidam Innominatus ap. Suid. Μὴ ἐφιέναι αὐτοῖς ἐπὶ μεγάλα δυνάμεως αἱρομένοις, ἀλλὰ παντὶ σθένει τὴν αὔξην αὐτῶν κωλύειν. Apud Eund. exp. βλάστησις, Germinatio. [Plato 2, 528.] || Apud Hes. legitur et Αὖξις, αὔξησις, βλάστησις. [Anecd. Bekkeri p. 464. " Plato Philebo p. 42. Καί τισιν αὔξεσι καὶ φθίσεσι." Corai. Mss.] At Αὐξίδες ap. Aristot. H. A. 6, (16, 5.) a nomin. sing. Αὐξίς, Thunnorum piscium fœtus: quia diebus paucis αὐξάνονται, Adolescunt. Auxumas vocat Gaza. [I. q. σῶμα, Nicander Ἀ. 469.] Αὔξιμος, ὁ, ἡ, non αὔξημος, ut in VV. LL. habetur, q. d. ad verbum, Auctivus, Augendi vim habens, Ad incrementum dandum aptus. A Bud. in Lex. exp. Ad auctum et incrementum accommodatus: Xen. hæc verba citante, de catulis alienæ matri subjectis loquentis, K. (7, 3.) Αἱ γὰρ θεραπεῖαι αἱ ἀλλότριαι οὐκ εἰσὶν αὔξιμοι. Scribitur autem per ι tum in illo Xen. l., tum in aliis; quia fit tanquam ab αὖξις, non tanquam ab αὔξη: sic et ἄλκιμος per ι, quamvis dicatur ἀλκή: fit enim tanquam ab ἀλκίς, vel a dat. ἀλκί, quem per metaplasm. factum a poëtis dicunt Gramm. Sic a βλάστη factum βλάστιμον habemus ap. Æsch. per ι, in bonis exempl. Quæ non considerarunt, qui in VV. LL. scripserunt αὔξημος per η. [J. Poll. 5, 50. * Αὐξηρός, Nicander Ἀ. 588.] Dicitur et Αὐξάνω, i. q. αὔξω: et Αὐξάνομαι i. q. αὔξομαι: Αὐξάνονται τρίχες, Aristot. de Gen. Anim. 2. Crescunt capilli. Apud Eund. αὐξάνεσθαι Gaza vertit Adolescere, H. A. 6, 17. Xen. K. Π. 5, (5, 9.) αὐξανομένην χώραν et μειουμένην opp.: ut antea dictum est Aristot. αὔξειν et μειοῦν opponere: αὐξάνεται μείζων, Plato de LL.: ut μέγας ηὐξήθη, μέγιστον ηὔξετο. [Isocr. ad Philipp. 31. Αὐξήνθω, Lobeck. Phryn. 36. * Αὐξύνω, Schn. Lex. ex Æsopi Fab. * " Αὐξητός, Orph. H. 10, 11. 14, 8. Aristot. de Cœlo 4, 3." Kall. Mss.] Ἀναύξητος, ὁ, ἡ, Qui augeri non potest, augetur, crescit, Incremento carens, i. q. ἀναυξής, Aristot. de Cœlo 1. Et ἀ. παρῳχημένοι ap. Gramm. Præterita, quæ augmentum non habent. [Eust. Il. A. p. 15. * Ἀναυξήτως, ad Greg. Cor. 180. * Ἀναυξησία, Eust. Il. A. 51. p. 32.] Δυσαύξητος, Qui difficulter augescit et increscit, Theophr. C. Pl. 1, 8, (2.) Τὰ μὲν γὰρ πυκνὰ καὶ ξηρά, δ.: quorum paulo post dicit βραδεῖαν εἶναι τὴν ἐπίδοσιν. [* Νεοαύξητος, * Νεαύξητος, Apollon. Lex. 2, 572. Schæf. ad Apoll. Rh. T. 2. p. 216. * Αὐξής, Auctilis, Theophr. H. Pl. 2, 1.] Ἀναυξής, Qui non auget, incrementum non dat: τόπος, Theophr. C. Pl. 2, (3, 3.) Qui incrementi laudem nullam assequi potest, Gaza: 1, (8, 4.) Καὶ γὰρ ἡ ξηρότης ἀ., h. e., ut alibi (2, 3, 1.) dicit, Κωλύει τὰς αὐξήσεις. Accipitur etiam pass. pro Qui non augescit, incremento augetur, Liv. Theophr. l. c. de arboribus in locis frigidis et ventosis, Ἀναυξέστερα μέν, πυκνότερα δὲ καὶ ξηρότερα. Aristot. de Cœlo 1. Ἀγέννητον καὶ ἄφθαρτον καὶ ἀ. καὶ ἀναλλοίωτον. Ibid. ἀναύξητον dicit. Reperitur vero et Ἄναυξον neutr., i. q. ἀναυξές, Plut. (10, 84.) Ἄλλως γὰρ οὐ γίνεται μέγα τὸ τεχθέν, ἀλλ' ἀτελὲς μένει καὶ ἀ. Δυσαυξής, Qui difficulter augescit et increscit, i. q. δυσαύξητος, Theophr. C. Pl. 1, (8, 4.) Δάφνη καὶ πεύκη καὶ ἐλαία δυσαυξῆ: ibid. de plantarum imbecillitate, Καὶ γὰρ τοιαῦτα δ. καὶ δύστροφα. Εὐαυξής, Qui bene s. facile augescit, crescit, " Auctu " insignis," Theophr. C. Pl. 1, 8, (1.) Εὐβλαστῆ δὲ καὶ εὐαυξῆ: (4.) Εὐαυξέστερα γὰρ τὰ θήλεα τῶν ἀρρένων, i. e. αὐξανόμενα μᾶλλον, ut paulo ante loquitur. Παλιναυξής, Recrescens, Renascens, Nonn. τιμή, Epigr. ἐκ περιωπῆς, E specula s. rupe renascente; nam sunt qui saxa dicant crescere. VV. LL. [" Jacobs. Anth. 10, 406. Ruhnk. Ep. Cr. 128." Schæf. Mss.] Πολυαυξής, Multum augescens, Qui multo incremento augetur, est multi incrementi. [Nicander Θ. 73. 597.] Ἀναύξω, Augeo, VV. LL. [" Ἀναυξάω, Coluth. 241." Wakef. Mss. * Ἀναύξησις, Hippocr. 819. Foës.] " Ἀναυξάνης, Non succre" scens, si non mentiuntur VV. LL." [* " Ἀνταύξω, Niceph. Blemm. p. 62. * Ἀπαυξάνω, unde * Ἀπαύξησις, Longin. 7, 5. * Ἐναυξάνω, Xen. K. 12, 9.] Ἐξαύξω, s. Ἐξαυξάνω, Exaugeo, Auctius reddo, Su-

pra modum augeo. Ἐξαύξεσθαι, Immodice augeri et excrescere. Bud. e Theophr. (H. Pl. 6, 6, 6.) de rosa, Ἑωμένη γὰρ ἐξαύξεται καὶ ἀπολοχμοῦται. Ἐπαύξω, s. Ἐπαυξάνω, Adaugeo, Insuper augeo, Theophr. C. Pl. 1. de imbribus, Τρέφειν καὶ ἐπαύξειν δύνανται τὰ συνιστάμενα. Cic. ἐπαύξεσθαι ap. Epicurum vertit Augeri, Amplificari, Crescere, ut videre est p. 53. mei Lex. Cic.: Dem. ἐπαυξῆσαι πατρίδα, Patriæ gloriam augere et amplificare: [38. 43. 1406.] "Pass. "Ἐπαυξάνομαι, Accresco." Ἐπαύξησις, Incrementum, Accrementum, Accretio, Augmentum. [Polyb. 5, 88, 6.] Ἐπαυξή, idem, Plato de LL. [7. p. 377. * Ἐπαυξής, Foës. ad Hippocr.* Ἀντεπαυξάνω, Theod. Prodr. 178. * Προσεπαυξάνω, Dio Cass. 129. * Συνεπαυξάνω, 202. 407. * "Συνεπαύξω, Chishull. A. A. p. 103." Boiss. Mss.] Παραύξω, s. Παραυξάνω, Augeo, Obiter augeo. [Strabo 15. p. 1054.] Παραύξησις, Incrementum, Accretio, Diosc. Ἐν τῇ τῆς σελήνης παραυξήσει, In accretione s. incremento lunæ, Quintil. 9, 2. e Rutilio s. Gorgia παραύξησιν inter Figuras oratorias recenset. [Philo 242. Παραυξητικός, unde * Παραυξητικῶς, Sext. Emp. 318. * Συμπαραυξάνομαι, Basil. 3, 496.] Προαύξω, s. Προαυξάνω, Ante augeo. Et in pass. προαύξεται ap. Theophr. C. Pl. 4, (10, 2.) Præaugescit, Gaza. [* Προαύξησις, Hippocr. 1006.] Προαυξής, ab Hippocr. (827.) παῖδες dicuntur οἱ ἐπὶ πλέον ηὐξημένοι, et quorum jam ossa, perinde ac tenellorum, formari fingique non possunt. Inde etiam morbi quidam προαυξέες ab Eod. dicuntur, Qui accidunt ætate jam progressis, Gal. Gloss., Gorr. [* Συμπροαύξομαι, Hippocr. 1006.] Προσαύξω s. Προσαυξάνω, Adaugeo, Insuper augeo. [Theophr. C. Pl. 4, 10, 2. H. Pl. 1, 10, 3.] Προσαύξησις, Accretio, Cic. Accrementum, Plin. [C. Pl. 3, 2. al. πρὸς αὔξ. * Προσαυξής, 1, 13.] Συναύξω s. Συναυξάνω, Simul augeo. Et in pass. Συναυξάνομαι, Simul cresco s. augeor, Cum aliquo cresco s. accresco. Herodian. 1, (12, 8.) Οἰκέτης δὲ βασιλικὸς γενόμενος, συναυξηθείς τε τῷ Κομμόδῳ, Cum in domum imperatoriam servitio esset traditus, et cum ipso Commodo accrevisset, Politian. || Augeo, Locupleto, Uberiorem reddo. Aristot. sæpe utitur in Eth. Ἡ δὲ ἡδονὴ συναύξει τὴν ἐνέργειαν: 10, (4.) Ἡ δὲ ἡδονὴ τελειοῖ τὰς ἐνεργείας: (5.) Σ. γὰρ τὴν ἐνέργειαν ἡ οἰκεία ἡδονή. Bud. [* Συναύξησις, Gl. Coauctio, Polyb. 1, 6, 3.] Ὑπεραύξω, s. Ὑπεραυξάνω, Supra modum augeo. Et in pass. Ὑπεραυξάνομαι, Supra modum augesco, cresco, Budæo Nimium cresco, Andoc. p. 30. de iis, qui nimium eminent inter cives, Ἔστι δὲ σωφρόνων ἀνδρῶν φυλάττεσθαι τῶν πολιτῶν τοὺς ὑπεραυξανομένους. [2 Thess. 1, 3. * Ὑπεραύξησις, Phav. 109.]

ἝΨΩ, Coquo, Elixo, Xen. K. Π. 8, (2, 5.) Ἄλλῳ δὲ ἰχθὺν ἕψειν, ἄλλῳ ὀπτᾶν, Alio elixare, alio assare, Athen. (e Dorio 304.) Ἰουλίδας ἕψειν μὲν ἐν ἅλμῃ, ὀπτᾶν δὲ ἐπὶ τηγάνῳ: 2. Τὰ μὲν ἕψειν, τὰ δὲ φρύγειν. Et pass. ἕψομαι, Coquor, Elixor, Epigr. ὡς ὁ παλαιὸς Ἐλπίζεις Πελίας ἑψομένη νεάσαι, Ceu antiquus Pelias, speras fore ut cocta juvenescas. Athen. (331.) e Theophr. de piscibus glacie concretis, Οὐ πρότερον αἰσθάνονται, οὐδὲ κινοῦνται, πρὶν ἂν εἰς τὰς λοπάδας ἐμβληθέντες ἕψωνται. Format autem verbum ἕψω fut., et quæ ab eo descendunt, tempora AB Ἑψέω. Athen. (34.) e Nicochare, Εἰσαύριον δ' ἀντὶ ῥαφάνων ἑψήσομεν Βαλανεῖον: 9. Ἐξ ὕδατος ἑψημένον τακερῶς. || In pass. exp. etiam Ferveo ex Aristot. H. A. 6. Ἑψομένου συνίσταται ᾠὸν, Fervente aqua cogitur ovum et spissatur. Ex Eod. Ἑψημένας χύτρας, Ollas ferventes, VV. LL. Ἑψήσασθαι signif. act. capitur etiam pro ἑψῆσαι. || Ἑψήσασθαι τὴν κόμην, Inficere et fucare comam, colorare: τὸ καταχρῶσαι, inquit J. Poll. 2. citans h. l. καὶ τὴν κόμην ἡψήσατο, sic enim ibi tenuatur. Apud Hes. quoque ἑψεῖν, sic enim et ibi tenuatur, est τὸ τὰς τρίχας βάπτειν. Quam scripturam, licet rariorem et magis poëticam, confirmat ἀπεψήσας pro ἀφεψήσας. ["Ἕψω, ad Diod. S. 1, 91. 95. Athen. 25. 59. Fisch. Ind. Palæph. v. Ἀφέψω, Ilgen. Hymn. 608. Wolf. Prol. Hom. 80. Thom. M. 583. Heyn. Hom. 4, 242. De spiritu, Porson. Med. p. 97. De aor. 1. et 2., Brunck. Aristoph. 2, 210. χύτραν, Toup. Opusc. 2, 161. εἰς ἔλαιον, Valck. Adoniaz. p. 397. Ἑψέω, ad Diod. S. 1, 95. Heyn. ad Apollod. 229. Timon Phl. 37. Brunck. Aristoph. 3, 167. χύτραν, Plato Hipp. 148. λίθον, Simon. Dial. 102. Ἑψημένος, Thom. M. 882." Schæf. Mss.] "Ἑψητέον, Coquendum."

Ἑφθὸς, Coctus, Elixus, Xen. K. Π. 6, (2, 11.) Καὶ τὰ ἑφθὰ δὲ πάντα μεθ' ὕδατος τοῦ πλείστου ἐσκευάσται, Elixa vero omnia cum aqua parata sunt, Athen. 9. Ἐξ ἡμισείας μέν ἐστιν ὀπτὸς, ἑφθὸς δὲ κατὰ θάτερα, 2. Ξηρὰ δὲ, ἑφθὰ, καὶ φρυκτὰ, 1. Ἄπυρον δὲ εἶπε τὸν οὐχ ἑψημένον· ἐχρῶντο γὰρ ἑφθοῖς οἴνοις. Diosc. 2, 128. βιβρωσκομένη ἑφθή τε καὶ ὠμή. Dicitur etiam ἑφθὸν ποιεῖν pro ἕψειν s. ἑψῆσαι, Elixare. Apud Athen. (291.) coquus administris suis præcipit, ut iis, quæ assentur, ignem subjiciant non nimis remissum: addens, Τὸ γὰρ τοιοῦτ' οὐκ ὀπτὸν, ἀλλ' ἑφθὸν ποιεῖ. Apud Diosc. 6, 114. ἑφθὸν est Atramenti sutorii species, quod in Hispania coqui solet. [* Ἑφθέος, pro ἑφθὸς, B Nicander Ἀ. 392.] Ἑφθοπώλης, Qui cocta s. elixa vendit. Ἑφθοπώλιον, s. potius Ἑφθοπωλεῖον, Locus, ubi cocta s. elixa veneunt, Athen. (94.) Εἴρηται γὰρ καὶ τὸ ἑφθοπώλιον παρὰ Ποσιδίππῳ: paulo ante, Περιενέχθησαν πίνακες ἔχοντες τῶν ἐξ ὕδατος κρεῶν πολλὰ, — ὥσπερ ἔθος ἐστὶν ἐν τοῖς κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν λεγομένοις ἑφθοπωλίοις. [* Ἄνεφθος, Trall. 1. p. 19.] Δίεφθος, ὁ, ἡ, Discoctus, Athen. [Hippocr. 526.] "Δίσεφθος, Bis coctus, Recoctus, δίπυρος." Ἡμίεφθος, Semicoctus, Semielixus, J. Poll. 6. ["Lucian. Dial. p. 42. et T. H. p. 51." Schæf. Mss. * Μελίεφθος, Arrian. Peripl. 148.] Πάνεφθος, Omni e parte coctus, Percoctus, Probe coctus, Hesiod. (Ἀ. 208.) κασσιτέροιο. Pro quo habetur ET Πάνεψος, VV. LL. Πολύεφθος, Multum diuque coctus. Dicitur vero ET Ἄπεφθος χρυσὸς, Aurum sæpe excoctum ita, ut obryzum fiat, quemadmodum annotat Thuc. Schol. 2, (13.) Ἀπέφαινε δ' ἔχον τὸ ἄγαλμα τεσσαράκοντα τάλαντα σταθμὸν χρυσίου ἀπέφθου, Theognis (149.) Εὑρήσεις δέ με πᾶσιν ἐπ' ἔργμασιν ὥσπερ ἄπεφθον Χρυ- C σὸν, ἐρυθρὸν ἰδεῖν, τριβόμενον βασάνῳ. J. Poll. 7, c. 23. Τὴν ἐπίχρυσον κόνιν διακρίνοντες, ἕψοντες, καθαίροντες, πυρὶ βασανίζοντες· ἄπεφθος χρυσὸς, ἀκριβὴς, ἀκήρατος, εἰλικρινὴς, ἀκραιφνής. De quo et Plin. 33, 3. Quinimo quo sæpius arsit, proficit ad bonitatem: aurique experimento ignis est, ut simili colore rubeat quo ignis: atque ipsum Obryzum vocant. In VV. LL. ἄπεφθος exp. Excoctus, Decoctus: quo modo accipi potest ap. Athen. (122.) Alexidis verbis utentem, Ὕδατος ἀπέφθου κύαθον· ἂν δ' ὠμὸν πίῃ, Βαρὺ καὶ κοπῶδες. [* Τρίσεφθος, Trall. 7. p. 106. * Ἑφθότης, Hippocr. 392, 17.] Ab ἑφθὸς, in VV. LL. est ETIAM verbum Ἑφθόω, Elixo, Coquo. [Suid. Phot.] Ἑφθαλέος, Coctus, VV. LL. [Suid. Phot.]

Ἕψημα, Coctile, Quicquid ad coquendum aut elixandum idoneum est, Athen. (138.) e Plat. Polit. 2. Βολβοὺς καὶ λάχανα, οἷα δὴ ἐν ἀγροῖς, ἑψήματα ἑψήσονται. Sic in VV. LL. ἐν τοῖς ἑψήμασι, In iis, quæ aqua coquit, e Gazæ interpr. || Peculiariter dicitur Sapa, Defrutum, vocab. ap. Medicos usitatum. Plin. D 14, 9. Siræum, quod alii ἕψημα, nostri Sapam appellant, ingenii, non naturæ opus est, musto usque ad tertiam partem mensuræ decocto: quod ubi factum ad dimidiam est, Defrutum vocamus. [* Ἕψεμα, Gl. Deflutum, Schleusn. Lex. in V. T.] Ἑψηματώδης, Sapam redolens, referens: Diosc. Ἑ. τὴν ὀσμὴν, Sapam odore referens. Ἕψησις, Coctio, Elixatio, Plut. Probl. Rom. Ἡ γὰρ ἕ. καὶ ὄπτησις, ἀλλοίωσις οὖσα καὶ μετακόσμησις, ἐξίστησι τὴν μορφήν. Dicitur etiam de coctione, quæ in ventriculo fit. Ἑψητής, Coctor, Basil. Epist. Ἑ. τοῦ μέλιτος. [* Ἑψέτης, Gl. Arillator: * Χρυσεψητής· Auricoctor. * Ἑψητήρ, Anal. 1, 224.] Ἑψητήριον, Olla, Id, in quo coquitur, elixatur aliquid, [Hes. * Μυρεψητήριον, Vas unguentarium, Aqu. Job. 41, 22.] Ἑψητὸς, Coctus, Elixatus, Nicander Ἀ. (111.) ἑψητοῖσι δαμασθεὶς Ἀλθήσῃ ὑδάτεσσιν, Aquis coctis s. calefactis, i. e. Balneo, Lavacro. || Vocatur ita et Pisciculus, de quo Aristot. H. A. Gaza Naricam transtulit: quæ vox ap. Plautum Naticem signif., Fest. i. e. νηρίτην differentem ab

ἐψητός: nam ἐψητοὺς καλοῦσιν, inquit Athen. (301.) ἰχθύδια ἀπολειπόμενα ἐν ταῖς διώρυξιν, ὅταν ὁ Νεῖλος ὑποπαύηται τῆς πληρώσεως. VV. LL. || Eustathio [814.] ἐψητὸς est Edulium e pisciculis minutis s. tenuibus, ut apua, atherina, mullulo, secundum antiquos, aut sepiolis, aut cancris parvulis. At ἑψητοὶ plur. i. ei, q. illic Athenæo. SED ET Ἑψητεῖς ap. Hes. Parvi pisciculi, τὰ μικρὰ ἰχθύδια. Ἀνέψητος, Non coctus, elixatus. [" Timæi Lex. 155. Eckhel. Num. 1. p. xxiv." Schæf. Mss. * Δυσέψητος, Phrynichus ap. Ruhnk. ad Timæi Lex. 53.] " Εὐέψητος, " Bene coctus: vel Coctu s. Concoctu facilis. Theo-" phr. C. Pl. 4, 14. Ἡ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἡλίου ξηρότης ἀχυ-" λότερα μὲν ποιεῖ καὶ ἧττον ἡδέα, εὐεψητότερα δὲ οὐδὲν " ἧττον, ἀλλὰ μᾶλλον." [* Πολυέψητος, Schol. Nicandri Ἀ. 134. * Ἑψητικὸς, Gl. Coctivus. * Αὐθέψης, Lamprid. Heliogab. 18. cf. Salmas. 185. Authepsa, Cic. pro Roscio Amer. 46. * "Εὔεψος, Qui facile coquitur, Geop. 1, 461." Wakef. Mss. * Παρανέψης, J. Poll. 6, 90.] Ἑψανὸς, Coctivus, Coctilis, seu, ut Bud. interpr., Qui facile coquitur, Jurulentus, Cels. Elixus, ut ὀπτανὸς, Aristot. Διὰ τί τῶν φυομένων τὰ μὲν ἑ., τὰ δὲ ὠμὰ, βρωτά: et, Διὰ τί τὰ μὲν ἑ., τὰ δὲ ὀπτανά. Diosc. 2, 129. de lente, Διαφέρει δὲ αὐτοῦ ὁ ἑ. Plin. Lens optima, quæ facillime coquitur. [Diocles Athen. 68.] Ἑψάνη, i. q. ἑψητήριον, Hes. " Ἀνέψανος, Incoctilis, h. e. " Qui coqui nequit præ duritie. Hippocr. de Vuln. " in Cap. Ἀτέραμνα γὰρ καὶ ἀνέψανα: paulo ante " dixerat, Ὁκόσα δέ ἐστιν ἁλυκὰ καὶ ἀτέραμνα καὶ " σκληρά: his vero ἀνεψάνοις καὶ σκληροῖς ὕδασιν ibid. " opp. τὰ ἕψειν ἄριστα, Coctu optima." [" Casaub. Athen. 86." Schæf. Mss. * " Δυσέψανος, Suid. v. Τέραμνον." Boiss. Mss.] Ἑψαλέος, Coctus, Elixus, Coctilis, Coctivus, Nicander Ἀ. (564.) κνίδην, Coctam, Decoctam, ἑψημένην. [* Ἀνεψέω, Argum. Eur. Med.] Ἀφέψω, VEL Ἀφεψέω, Decoquo, Discoquo, Coquo, Diosc. 2, 129. Σὺν σιδίοις ἢ ῥόδοις ξηροῖς ἀφεψόμενος, Cum putamine punici ac siccis rosis decocta. Idem, de ononide, Ἀφεψηθεῖσα δὲ ἡ ῥίζα ἐν ὀξυκράτῳ καὶ διακλυζομένη πόνον ὀδόντων πραΰνει. Plin. Radix decoquitur in posca dolori dentium. [Aristoph. Ἱ. 1321. 1336. Athen. 429. * Ἀφέψησις, Schol. Lycophr. 156.] Ἄφεψις, Decoctio, Coctio, Theophr. (H. Pl. 9, 2, 5.) loquens de pice, Τὴν δὲ τῆς παραλίας, ξανθοτέραν καὶ παχυτέραν, ὠμήν· ὥστε καὶ τὴν ἄφεψιν ἐλάττω γίνεσθαι. Ἀφέψημα, Decoctum, Jus e decoctione, Diosc. 2, 129. de lente, Ἀντικὸν γὰρ κοιλίας τὸ πρῶτον ἀ. αὐτοῦ, Primum ejus decoctum alvum solvit, seu, ut Plin. habet, alvum, solvit minus percocta. Idem eod. l. 132. de lupinis, Καὶ τὸ ἀ. αὐτῶν μετὰ πηγάνου καὶ πεπέρεως, Succus decoctorum cum ruta et pipere, Plin. Ἐναφέψω s. Ἐναφεψέω, Incoquo, Diosc. [Hippocr. 662. * Προαφεψέω, Diosc. 1, 146.] Προσαφέψω s. Προσαφεψέω, In decoquendo adhibeo, Una decoquo. [* Συναφεψέω, Diosc. Parab. 2.] Ἀναφέψω Incoquo, VV. LL.: forsan pro Ἐναφέψω. Pro Ἀφέψω vero dicitur ETIAM Ἀπέψω, Suid. ex Aristoph. (Ἱ. 1321.) Τὸν δῆμον ἀπεψήσας ἡμῖν, καλὸν ἐξ αἰσχροῦ πεποίηκα, Coquens, ἐφθὸν ποιήσας, καινουργήσας, Suid. addens Medeam sic Bacchi nutrices coquendo renovasse. Quidam exp. ibi Recoquens; sed melius est Coquens: cum antea populus coctus non fuerit, sed tum primum coqueretur. [* Διέψω, Hippocr. de Aëre 25. * " Ἐνέψω, Plato Lys. (15.) p. 19. sed ἐν natum ex ultima syllaba vocis præcedentis." Schæf. Mss. Ἐνεψηθέντα, Nicander Ἀ. 71. * Ἐνεψετέος, * Ἐνέψημα, Aret.] Ἐξέψω, Excoquo, Coquo, Elixo. [Herod. 4, 61.] Ἐφέψω, Recoquo, Insuper coquo, Athen. (656.) Διόπερ ἐφθὸν ἐποπτᾶν οὔ φασι δεῖν οὐδ' ἐφέψειν, Nec recoquere: quoniam recoctio ἀνάλυσιν ἔχειν δοκεῖ τοῦ βελτίονος, Aristot. [Pallad. de Febr. 40.] Καθέψω, s. Καθεψέω, Decoquo. Unde καθέψεται, Decoquitur. Et ap. Diosc. 6, 6. Ἀμύγδαλα πικρὰ, στήθη τε ὀρνίθεια καθεψημένα: c. 7. Κονία τε σὺν οἴνῳ καὶ ὄρνιθι καθεψηθεῖσα. [Aristoph. Σφ. 795. * Καθέψησις, Hippocr. 356, 27. * Καθεψὴς, Nicander Ἀ. 586. * " Κάθεφθος, Coctus, Elixus, Diphilus Medicus ap. Athen. 59." Schw. Mss. * " Κάτεφθος, Achæus ap. Eund. 9, 5." Boiss. Mss.] " Ἐγκαθεψόμενος, Incoctus, Qui incoquitur: ἐγκαθέψω enim " est Incoquo, s. Decoquo in." [* " Ἐγκαθεψάω, Hippocr. 651." Wakef. Mss.] Συγκαθέψω s. Συγκαθεψέω, Simul decoquo, Diosc. 3, 129. de lente, Δεῖ δὲ τὸ ὄξος ἐπιμελῶς συγκαθεψεῖν αὐτῷ. [* Παρεψέω, unde * Παρέψημα, Ferculum secundarium, Himer. Or. 14. p. 652. ubi v. Wernsd. forsan leg. παρόψ. * Παρέψησις, Palæph. 44, 2. * Περιέψω, unde * " Περίεφθος, (Probe elixus,) T. H. ad Lucian. Dial. p. 51." Schæf. Mss.] " Προέψω, Ante coquo, " s. Præcoquo, ut Plin." [Athen. 381.] " At Προ-" εψιᾷ, Hesychio προαγορεύει." Προσέψω, q. d. Adcoquo, Aliis additum coquo, Athen. [* Προσέψημα, i. q. προσόψημα, Schol. Aristoph. Σφ. 962. lect. dub. cf. Παρέψημα.] Συνέψω, Simul coquo, Gal. ad Gl. Et τῶν κατὰ Τόπ. 7. Συνέψουσι μέχρις οὗ ποσῶς συστραφῇ. Et συνεψόμενον, Concoctum, Bud. e Theophr. 140. [" Diosc. 2, 148." Boiss. Mss. * Συνεψέω, Hippocr. 407, 22. * Ὑπερέψω, Valde coquo, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.]

ἝΩ, ET Ἕννυμι, ut τίω et τίννυμι, ἕσω VEL ἕσσω, metri gratia, Induo. Sunt autem vocabula poët., et pauca a se formant tempora. Od. Ε. (229.) χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἕννυτ' Ὀδυσσεύς· Αὐτὴ δ' ἀργύφεον φᾶρος μέγα ἕννυτο νύμφη. Theocr. (24, 138.) Εἵματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἕννυτο κνάμας. Od. Ο. (337.) Κεῖνός σε εἵματα ἕσσει, Te induet. Π. (457.) Λυγρὰ δὲ εἵματα ἕσσε περὶ χροΐ. Aor. med. EST Ἑσσάμην, Ξ. (154.) Ἕσσαι με χλαῖναν, Indue me læna. Hesiod. Ἔ. (1, 124.) Ἠέρα ἑσσάμενοι. Epigr. ἑσσαμένη στολίδας. Pro quo dicitur ET Ἐέσσατο, repetito ε initiali ut in ἐέργω, Od. Ξ. (529.) Ἀμφὶ δὲ χλαῖναν ἐέσσατ', Induit. A præt. plusquamperf. EST Ἕσσο: quod cum κεν, pro Induisses, Il. Γ. (57.) Λάϊνον ἕσσο χιτῶνα. Et ἕστο, Indutus erat: pro quo ἕεστο, facta reduplicatione literæ initialis. Præt. perf. pass. EST Εἷμαι, Indutus sum. Od. Τ. (72.) κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷμαι, Λ. (190.) κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷται. Unde est partic. Εἱμένος, Indutus. Ο. (330.) νέοι χλαίνας εὖ εἱμένοι. Il. Ο. (308.) Εἱμένος ὤμοιϊν νεφέλην. " Ἐννύω, Induo. Apud Hes. " tenui spiritu Ἐννύειν, ἐνδύειν: itidemque Ἐννύετο, " ἐνεδύετο. Εἴνω, et Εἰνύω, ab ἕω, κάλυπτω: unde " comp. Καταείνυον, Il. (Ψ. 135.) Eust. Ἕεστο, poët. " pro ἕστο, Indutus erat: ab ἕννυμι s. ἕω. Itidem-" que ἑέσθω pro ἕσθω s. ἀμφιέσθω." [" Dawes. M. Cr. 62. Toup. Opusc. 1, 259. Voss. Myth. Br. 1, 125. Valck. Hipp. p. 254. ad Callim. 1, 179. 2, 14. Wakef. Trach. 925. Jacobs. Anth. 7, 171. Heyn. Hom. 7, 539. 6, 563. 658. 693. 696. Ἑῶμεν, 695. 808. Εἱμένος ἀλκὴν, 8, 90. Εὖ εἱμ., Koppiers. Obss. 14." Schæf. Mss. Ἀμφιέννυμι, SIVE Ἀμφιεννύω, Circuminduo, Induo, Plut. Pericle, Τοὺς πρεσβυτέρους ἀμφιεννύων: Probl. Rom. Τὸ σῶμα τοῦ τεθνηκότος ἀμφιεννύουσι λευκοῖς, Od. Σ. (360.) Εἵματά τ' ἀμφιέσαιμι ποσίν θ' ὑποδήματα δοίην, Ε. (264.) Εἵματα τ' ἀμφιέσασα θυώδεα, καὶ λούσασα. Xen. (Κ. Π. 1, 3, 14.) Τὸν μὲν ἑαυτοῦ (χιτῶνα) ἐκεῖνον ἠμφίεσε, τὸν δὲ ἐκείνου αὐτὸς ἐνέδυ. Aristoph. (Πλ. 935.) δός σύ μοι τὸ τριβώνιον, Ἵν' ἀμφιέσω τὸν συκοφάντην τουτονί. Usus est etiam in voce med. Od. Ψ. (131.) Πρῶτα μὲν ἂρ λούσασθε καὶ ἀμφιέσασθε χιτῶνας. Xen. Κ. Π. 8, (2, 11.) Ἀμφιέννυνται πλείω ἢ δύνανται φέρειν. Herodian. 1, (14, 16.) Ἀμφιέννυτό τε ἁλουργεῖς καὶ χρυσοϋφεῖς ἐσθῆτας, Purpureas sibi atque aureas vestes circumdabat. Greg. Naz. Ἀμφιεσάμενος ἀφθαρσίαν, Incorruptam natura induens. Sed et ὕδωρ ἀμφιέννυσθαι ap. Eust. dicitur qui urinat, ὁ δὺς καθ' ὕδατος. Præt. pass. est ἠμφίεσμαι: unde ἠμφιεσμένος κακῶς, Athen. (533.) Male indutus: ἠμφιεσμένος χρυσίδας, Lucian. (1, 50.) Dicitur vero et Ἀμφιειμένος: ut ἀμφιειμένος δύναμιν, ἤγουν ἐνδεδυμένος, Bud. " Ἀμφίημι, ἕσω, Induo, VV. LL. perperam " pro ἀμφιέννυμι. Ἠμφίεσαι, pro ἀμφίεσαι, ab ἀμφι-" έννυμι s. ἀμφιέω. Xen. (Ἀπ. 1, 6, 2.) Ἱμάτιον ἠμ-" φίεσαι φαῦλον, Indutus es. SIC Ἠμφιεσμένος ab " eod. th. pro ἀμφιεσμένος, quod et ἠμφιειμένος, In-" dutus. Plato de Rep. 2. Τοῦ δὲ χειμῶνος ἠμφιε-" σμένοι καὶ ὑποδεδεμένοι. Ceb. Theb. ῥάκη ἠμφιε-

" σμένη, Pannos laceros induta, Pannis obsita." 'Αμ-
φίεσμα, Indumentum, Plato de Rep. 2. (p. 281.)
Σκευή και ἀμφ. [Hippocr. 649. * " 'Αμφιεσμὸς, Dio-
nys. H. 5, 1653." Schæf. Mss. * 'Αμφίεσις, Dionys.
Areop. 124." Kall. Mss. * 'Αναμφίεστος, Cyr. Hom.
Pasch. 22, 273. * 'Αναμφιέστως, Idem adv. Julian.
9, 318.] 'Αμφιεστρὶς, Penula, VV. LL. Amiculum
dormitorium, Stragulum, Bud., J. Poll. 7. Αἱ δὲ
ἐφεστρίδες και ἀμφ., περιβόλαια ἂν εἶεν. ['Αμφεστρὶς,
Gl. Amictus.] " 'Αμφίον, pro ἔνδυμα, Indumentum,
" Amictus, affert Hes. e Soph. Momo." [" Schol.
Philostr. 323. * 'Ανάμφιος, Symeon Magister ap.
Allat. Diatr. de Symeon. 134." Boiss. Mss.] 'Επαμ-
φιέννυμι, Superinduo. [" Valck. Diatr. 64. Jacobs.
Anth. 9, 125. Brunck. Soph. 3, 475. An Tragicis
usurpatum, Porson. Med. 31." Schæf. Mss. * Κα-
ταμφιέννυμι, Joseph. A. J. 8, 5, 2.] Μεταμφιέννυμαι,
Vestibus exutum, aliis induo; Vestem muto, Per-
muto, Bud. [Theopompus ap.] Athen. (533.) 'Οπότε
τῶν πολιτῶν τινὰ ἴδοι κακῶς ἠμφιεσμένον, κελεύειν αὐτῷ
μεταμφιέννυσθαι τῶν νεανίσκων τινὰ τῶν συνακολου-
θούντων αὐτῷ. Lucian. (1, 830.) Τὴν πορφυρίδα με-
ταμφιέσομαι [μεταμφιάσομαι,] Relicto pallio philoso-
phico purpuram induar, Herodian. (5, 5, 9.) Πείθειν
τε λιπαροῦσα ἐπειρᾶτο μεταμφιέσασθαι τὴν 'Ρωμαίων
στολὴν, Ut mutaret Syrium cultum. Bud. " Περι-
" αμφιέννυμι s. Περιαμφιεννύω, Circumvestio. Περι-
" αμφίδας, Eupolis nominavit τὰς τοῦ δοίδυκος ἐν τῇ
" θυείᾳ περιαγωγὰς, teste J. Poll. 6, (90.) c. 13.
" Προσαμφιάομαι, Insuper induo me: unde προσαμ-
" φιῶ," [Aristoph. 'I. 891.] " quod Suid. itidem
" exp. πρὸς οἷς ἔχεις ἐνδύσω." [* 'Υπαμφιέννυμι,
Ælian. H. A. 16, 15.] Pro ἀμφιέννυμαι autem di-
citur ET 'Αμφίεμαι, Bud. Comm. Unde ἀμφίεσθαι
ap. J. Poll. 1. cui synonyma apponit ἐστάλθαι et ἐν-
δεδυκέναι. [* " 'Απαμφιέω, Toup. Opusc. 2, 27. E-
mendd. 4, 419. ad Lucian. 1, 443." Schæf. Mss.
* Μεταμφιέω, Hes.] Pro eod. dicitur ETIAM 'Αμφιά-
ζομαι. [" Jacobs. Anim. 274. 285. Anth. 7, 401. 9,
363. Phryn. Ecl. 127. ad Dionys. H. 4, 2032."
Schæf. Mss.] 'Αμφίασμα, i. q. ἀμφίεσμα. [Gl. Ve-
stiarium. " Ad Dionys. H. 1, 568." Schæf. Mss.
* 'Αμφιασμὸς, Theophil. Protosp. 851.] 'Αμφίασις,
Amictus, Bud. e Dionys. Areop. Sic Job. 22, (6.)
'Αμφίασιν γυμνῶν ἀφείλου, Nudis vestes abstulisti.
" 'Απαμφιάζω, 'Απαμφιέννυμι, 'Απαμφίσκω, i. q.
" ἀφιματόω, Vestimenta detraho, Exuo, Nudo, Spo-
" lio. Quorum primum ap. Hes. legitur, afferentem
" particip. ἀπαμφιάσαντες, quod exp. ἀποδύσαντες.
" Secundi particip. legitur ap. Suid., nimirum ἀπαμ-
" φιέσαντες, quod exp. ἐκδύσαντες: nam ἀπαμφιέννυ-
" μι fut. facit ἀπαμφιέσω, ex inus. th. ἀπαμφιέω: e
" quo mutuatur et fut. 2 ἀπαμφιεῖ, quod ap. eosd.
" legitur, exponiturque ab illo ἀπογυμνώσει, ab hoc,
" ἀποκαλύψει, Reteget, s. Deteget, afferente hos duos
" senarios, 'Απαμφιεῖ γὰρ τὸ κατάπλαστον τοῦτό μου
" Καὶ λανθάνειν βουλόμενον ἡ μέθη ποτέ. Tertii me-
" minit idem Suid. ἀπαμφίσκων afferens itidem pro
" ἀποκαλύπτων, Revelans, Retegens, Detegens."
[" 'Απαμφιάζω, Dionys. Alex. in Routhii Reliqq. SS.
4, 359. 'Απαμφιέννυμι, 'Απαμφίσκω, Jo. Chrys.
Eclog. p. 7. Matth." Boiss. Mss. * " 'Απαμφιασμὸς,
Cornut. * 'Απαμφίασις, Dionys. Areop. 150." Kall.
Mss.] 'Επαμφιάζομαι, Superinduor, Basil. in Hexaëm.
Συνεχῶς οἷον ἀποδυομένη, καὶ πάλιν ἐπαμφιαζομένη.
[" 'Επαμφιάζω, Menander ap. Stob. 419." Wakef.
Mss.] Μεταμφιάζομαι, i. q. μεταμφιέννυμαι, Athen.
Μεταμφιασαμένη τὴν βασιλικὴν ἐσθῆτα, καὶ ἀναλαβοῦ-
σα θεραπαινίδος τῆς τυχούσης. [Diod. S. 2. p. 90.
* " Συναμφιάζω, Simul tego, Clearchus ap. Athen.
256. Τοὺς τοῦ μειρακίου πόδας ἐπὶ τοῖς ἑαυτοῦ γόνασι
λεπτῷ ληδίῳ συνημφιακώς." Schw. Mss.] Sed ET
'Αμφίσκω dicitur, i. signif. q. ἀμφιέννυμι: unde ἀμφί-
σκοντες, ἐνδυόμενοι. [Hes. Suid.] 'Επαμφίσκω, ET Με-
ταμφίσκω, i. q. ἐπαμφιέννυμι, s. ἐπαμφιάζομαι, et
μεταμφιέννυμι s. μεταμφιάζομαι. " 'Αποέννυμι, Exuo,
" Spolio: unde pass. ἀποέννυται, quod Hes. exp.
" ἀφαιρεῖται." 'Εξέννυμι, Exuo, VV. LL. Pro eo
vero, quod in iisd. citatur, ex Od. O. 206. Νηῒ [Νηῒ
δ'] ἐνὶ πρύμνῃ ἐξέννυτο κάλλιμα δῶρα, Exponebat s.
A Deponebat in puppe: in aliis Edd. et vero in textu
Eust. Commentariis addito, legitur ἐξαίνυτο ab ἐξαί-
νυμαι. Neutrius lectionis meminit ipse Eust., sed
verba obiter repetens, dicit πρύμνῃ ἐνὶ νηῒ θέμενος.
'Επιέννυμι, Induo, Od. (Υ. 143.) Ἔδραθεν ἐν προδόμῳ·
χλαῖναν δ' ἐπιέσσαμεν ἡμεῖς, Nos ei lænam induimus,
seu, ut Eust., dicens ἐπιέσασθαι non semper esse ἐν-
δύσασθαι, exp., ἐπεβάλομεν, h. e. ἐπεθέμεθα κοιμη-
θέντι. Greg. Τέρπονται κακίῃ ἀχλὺν ἐφεσσάμενοι,
Nebula circumdati et obtenebrati, Bud. " Pass.
" ἐπιεννύμεθα, Induti sumus, Epigr." UNDE 'Επιει-
μένος, Indutus. Quod metaph. quoque capitur, Il.
A. (149.) ἀναιδείην ἐπιειμένε, Impudentiam indute,
h. e., ut Eust. exp., προφανῆ ἔχων ἀναίδειαν καθά τι
περίβλημα, vel ἐνδεδυμένε ἀναίδειαν οἷά τι ὅπλον. Sic
Θ. (262.) θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκὴν, Od. I. (214.) μεγά-
λην ἐπιειμένον ἀλκήν. 'Εφεστρὶς, Sagum, Alciat. A-
miculum, Chlamys, Bud., annotans e Plut. (Lucullo
28.) thoraci superindui: sicut in VV. quoque LL.
dicitur esse Vestis, quæ armatis superinduitur ad te-
B genda arma. Suid. dicit esse Vestimentum Roma-
num, quod et μανδύας et βίῤῥον vocetur. Herodian. 7,
(11, 3.) de militibus, Ὅπλων μὲν γυμνοὶ, ἐν λιταῖς δὲ
ἐσθῆσι καὶ ἐ. Et paulo post, Ἔχοντας δὲ τὰς χεῖρας
ὑποκαθειμένας ταῖς ἐ., Sagis, Polit. A Suida, præter
χλανὶς, exp. quoque ὕφασμα ἐξ αἰγείων τριχῶν, Cili-
cium. Hos autem affert ll. Οἱ τοξόται ταῖς ἐ. καλυ-
πτόμενοι βάλλουσι τοὺς ἐπὶ τῶν τειχῶν: sicut Vegetius
quoque Cilicia ad excipiendum impetum sagittarum
adhiberi scribit. Item, 'Αρτῶντες κύκλῳ ἐ. καὶ νάκη,
ὡς ἂν τὰ τοιαῦτα προβλήματα μὴ εὔφλεκτα εἴη. Poni-
tur vero et generalius pro Quovis vestimento: unde
Herodian. 4, (2, 5.) senatoribus etiam tribuit in
apotheosi Severi, 'Εν τῷ μὲν λαιῷ μέρει πᾶσα ἡ σύγ-
κλητος μελαίναις ἐ. χρώμενοι, Atris vestibus, Polit.
Sic exp. etiam ap. Xen. Σ. (4, 38.) p. 517. Πάνυ μὲν
ἀλεεινοὶ χιτῶνες οἱ τοῖχοί μοι δοκοῦσιν εἶναι, πάνυ δὲ
παχεῖαι ἐ. οἱ ὄροφοι, ubi tamen specialius quam pro
Quavis veste poni videtur. Ab Athen. adjective
usurpatur, 5. p. 78. Πορφυροῦν μὲν μεσόλευκον χιτῶνα
C ἐνδεδυκὼς, χλαμύδα δὲ ἐ. περιβεβλημένος πολυτελῆ.
'Εφεστρίδιον, Umbella, VV. LL. [" Amiculum, Lu-
cian. de Merc. Cond. p. 495. Salmur." Schæf. Mss.]
Καταέννυμι SIVE Καταεννύω, Induo, Convestio, Il.
Ψ. (135.) Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον, Indue-
bant, i. e. Contegebant. UNDE Καταειμένος SIVE
Κατειμένος partic. Indutus, Vestitus, Od. (Τ. 431.)
αἰπὺ δ' ὄρος προσέβαν καταειμένον ὕλῃ Παρνησσοῦ.
Apud Apoll. Rh. 1, (938.) ἰσθμὸς Χέρσῳ ἐπιπρηνὴς
καταειμένος, Schol. dicit esse καταῤῥεόμενος, καταπνε-
όμενος, κεκαλυμμένος φυτοῖς. " Κατεινύω, Etymologo
" Circumvestio, Convestio, Contego, κατακαλύπτω:
" unde deducit καταείνυον. Ponit tamen et thema
" καταενύω, quod crebrius geminato ν dicitur κατα-
" εννύω." Περιέννυμι, Circuminduo, Circumvestio,
Il. Σ. (451.) Αὐτὰρ ὁ Πάτροκλον περὶ μὲν τὰ ἃ τεύχεα
ἕσσε, i. e. περιέσσεν, per tmesin distractum. Hesiod.
(Ἔ. 2, 157.) Τὴν περιέσσασθαι, Hanc indue. UNDE
Περιειμένος ET Περιεσμένος, ut ἠμφιεσμένος, Circum-
indutus, Indutus, Es. 37. Περιεσμένοι τοὺς χιτῶνας,
D Tunicas induti. " Περιέσσατο, Circumamictus est,
" Indutus est: a περιέννυμι s. περιέω: a quo et πε-
" ριέσσασθαι, Circumamicire et induere se. Hesiod.
" Τὴν περιέσσασθαι."

¶ Εἷμα, Indumentum, Vestimentum, Vestis. Il. Γ.
(392.) Κάλλεϊ τε στίλβων καὶ εἵμασι, Od. H. (265.)
ἄμβροτα εἵματ' ἕσσεν, Z. (61.) καθαρὰ χροὶ εἵματ'
ἔχοντα, Θ. (249.) Εἵματά τ' ἐξημοιβά. Plut. (7, 96.)
cum scribit non minus de nigro quam de purpureo
dici posse, Δολερὰ μὲν τὰ εἵματα, δολερὰ δὲ τὰ χρώ-
ματα: sed respiciens ad id, quod (9, 427.) ex ipso
Herod. (3, 22.) adducit de Æthiope ad unguenta et
purpuram dicente, Ὡς δολερὰ μὲν τὰ χρώματα: sic
enim ibi leg. videtur pro χείματα, ut præced. l.
ostendit, nisi forte χύματα a χύω: δολερὰ δὲ τὰ εἵμα-
τα τῶν Περσέων ἐστί. Ἕμμα Æol. pro eod., Hes. a
quo tamen additur, ἢ καθαπτόμενον ἢ ἀπομασσόμενον.
" Ἶμα, Vestimentum, Indumentum, pro εἷμα. Hes.
" enim ἵματα affert pro ἱμάτια." 'Αβροείμων, Qui
delicatis ac mollibus item et splendidis induitur ve-

stimentis, κατηγλαϊσμένος, λαμπροφόρος, ἀπαλοφόρος, Etym. "'Ανείμων, Nullis indutus vestimentis: qua "signif. Palladius dixit, Investis puer, i. e. Nudus, "ὁ οὐκ ἔχων εἵματα, s. ἱμάτια. (Od. Γ. 348.) ἤ παρὰ "πάμπαν ἀνείμονος ἠὲ πενιχροῦ. Aliquando acci- "pitur pro καχείμων s. κακοείμων, Male vestitus, "Mala habens vestimenta, et propemodum nudus." [* "'Ανείματος, * 'Ανειματέω, ad Hesych. 1, 636. n. 16." Dahler. Mss.] Δυσείμων, Male indutus s. vestitus; Pannosus, Sordide vestitus, Bud. Greg. 'Αντὶ γελοιαστοῦ σύννους, ἀντὶ καλλωπιστοῦ δυσείμων, ἀντὶ χρυσοφόρου στενόχωρος, κάτω νεύων ἀντὶ ὑψαύχενος, Pro accurate culto incultus. [" Monthly Review, Febr. 1799. p. 198." Schæf. Mss.] Δυσειμονία, Malus et sordidus vestitus, ἡ τῶν φαύλων ἐνδυμάτων περιβολὴ, i. q. δυσχλαινία, Eur. [Hec. 240. ubi v. Schol.] Reperitur vero ET Δυσειματέω, Malo s. Sordido vestitu utor. [Plut. 7, 198.] Unde δυσειματοῦντες, Lugubri veste utentes, VV. LL. Derivatum autem videtur a Δυσείματος, i. q. δυσείμων, [q. v. legitur ap. Eur. El. 1107.] Εὐείμων, Bene et eleganter vestitus, opp. τῷ ῥάκια ἠμφιεσμένῳ a Themistio, Bud. Pro quo Hom. dicit εὖ εἱμένος, [Od. O. 330. * Εὐειμονέω, Cyrill. Alex. Or. Pasch. 5. p. 45.] Εὐείματος, ὁ, ἡ, i. q. εὐείμων, opp. τῷ δυσείματος. "Εὐιματωτάτους, vocat Milesios Max. Tyr. (3, 10. p. "44.) a cultus elegantia, teste Erasmo Adag." [Alii legunt εὐειμονωτάτους.] "Dicitur igitur εὐίματος, Pul- "cris et elegantibus indutus vestibus." Εὐειματέω, Bene et eleganter indutus s. vestitus sum, Aristot. Rhet. Εὐειματοῦσα ἡ ἕξις τοῦ σώματος, Habitus corporis vestibus pulcris exornatus. [Sotades Stobæi Grot. p. 115. Εὐιματέω, Titus Bostrensis, Expos. in S. Luc. p. 817.] Κακοείμων, Male indutus s. vestitus, Pannosus, Bud. i. q. δυσείμων, et ῥακενδύτης. [Od. Σ. 41.] Κακοειμονία, Vestitus malus, sordidus, et q. d. Pannositas, i. q. δυσειμονία. [Schol. Apoll. Rh. 1, 308.] Λαμπρείμων, Qui splendide induitur s. vestitur, Splendide indutus et cultus. Hippocr. Epist. 138. 'Ορέω γυναῖκα καλήν τε καὶ μεγάλην, λαμπρείμονα: [p. 1277.] Pro quo dicitur ET Λαμπροείμων, quod a Suida exp. λαμπροφορῶν, pro quo perperam in VV. LL. Lucernam ferens. [* Λαμπρειμονέω, Suid. Chariton p. 56. * Λαμπρειμονία, Nicetas Annal. 15, 8.] Λευχείμων, Qui albis vestimentis indutus est, Albis indutus, Albatus, Horat., i. q. λευκοφόρος. [* " Λευκοείμων, Λευχ., Lobeck. Phryn. 676. *Λευχείμονος, Cyrill. Præf. Catech. p. 2. * Λευκειμονέω, Suid. in voce." Boiss. Mss.] Λευχειμονέω, Albis induor, λευκοφορῶ, Herodian. 8, (7, 4.) Οἳ λευχειμονοῦντες καὶ δαφνηφόροι θεῶν πατρίων ἕκαστοι προσεκόμιζον ἀγάλματα, Candidati ac laureati, Polit. [* Μεγαλοείμων, Eust. Od. 1430, 25.] Μελανείμων, Qui atris indutus est vestimentis, Atratus, Pullatus, qualis lugentium est vestitus, Lucian. (3, 132.) Πάνυ πενθικῶς τις ἐσκευασμένη, μελανείμων, καὶ κατεσπαραγμένη. Μελανειμονέω, Atratus sum, Pullis s. Atris vestibus indutus sum. [Schol. Eur. Alc. 247. * Μελανειμονία, Nicetas Annal. 16, 5.] Μελανονεκυοείμων, Atris et funebribus indutus vestibus, μέλανα καὶ νεκρικὰ ἱμάτια φορῶν, ut Aristoph. Schol. B. (1334.) exp. (ὄνειρον) μελαίνας Νυκτὸς παῖδα, φρικώδη δεινὰν ὄψιν, Μελανονεκυοείμονα: quemadmodum Eur. Hec. (71.) dicit μελανοπτερύγων ὀνείρων. Μονοείμων, Qui una et simplici indutus est veste. [" Herodian. Epimer. 190." Boiss. Mss. * Πολυείμων, Anal. 2, 254. al. * Πολυοίμων. * Πτεροείμων, Opp. Κ. 2, 190. * Φιλοκονείμων, Athen. 398. exp. Pulvere vestiri amans, al. * Φοινικονείμων, Casaub. corr. * Φοινικοείμων.]

¶ 'Ιμάτιον, Vestis, large acceptum ut Lat. Vestis, Bud. Theophr. 'Εξ οὗ δὲ τὰ ἱ. ποιοῦσι, τὸ μὲν φύλλον ὅμοιον ἔχει συκαμίνῳ, Plin. Unde vestes lineas faciunt, foliis moro similis. 'Ι. ἀνδρεῖον, Vestis virilis, Plut. Bruto. 'Ιμάτια γυναικεῖα, Lys. Τῶν αὐλητρίδων τὰ ἱ., Athen. 13. "Ορφνινα ἱ., Xen. K. Π. 8, (3, 2.) Signif. et Pallium, h. e. τὸ τριβώνιον, quod supra tunicam induitur: ut Bud. in Dem. (583.) accipit, "Ωστε με — θοιμάτιον προέσθαι, καὶ μικροῦ γυμνὸν ἐν τῷ χιτωνίσκῳ γενέσθαι φεύγοντα. Plut., ut idem Bud. annotat, pro Toga Romana utitur: quo modo accipi potest in

A Probl. Rom. Τοὺς παραγγέλλοντας ἄρχειν, ἔθος ἦν ἐν ἱ. τοῦτο ποιεῖν ἀχίτωνας: quod idem est et in Coriolano (14.) "Εθος ἦν τοῖς μετιοῦσι τὴν ἀρχὴν παρακαλεῖν καὶ δεξιοῦσθαι τοὺς πολίτας ἐν ἱ. κατιόντας εἰς τὴν ἀγορὰν ἄνευ χιτῶνος. Accipitur et pro Stragulo, Veste stragula, Cic. Bud. Comm. 444. e Matth. 9. et Athen. 12. Ponitur et pro Tegmine capitis: sicut veste caput velare dicit Cels. 1, 4. Plut. Pompeio (8.) 'Υπεξανισταμένου τε προσιόντι τῷ Πομπηΐῳ, καὶ τῆς κεφαλῆς ἀπάγοντος τὸ ἱ.: alibi, Σοβαρῶς διέκειτο ἔχων δι' ὤτων κατὰ τῆς κεφαλῆς τὸ ἱ. Bud. [" Item pro Quolibet panno, Herod. 4, 23. Σακκέουσι τοῦτο ἱματίοισι, Pannis excolant." Schw. Mss.] Metaph. ἱμάτια πόλεως dicuntur Muri, Mœnia, ὁ τειχισμὸς, Eust. ET Θοιμάτιον, pro τὸ ἱμάτιον, Att. ut pro τὰ ἕτερα dicitur θάτερα. Aristoph. (Πλ. 926.) κατάθου θοιμάτιον. Plato, Θοιμάτιον ἠμπίσχετο. Apud Aristoph., inquit Bud., pro Veste honesta et civili ponitur; τριβώνιον pro Veste egentis et inopis. [* 'Ιματιοθήκη, Gl. Vestiarium.] 'Ιματιοκάπηλος, Qui vestes emit et reven-

B dit, Vestiarius, Ulp. i. q. ἱματιοπώλης. [Lucian. 257.] 'Ιματιοκλέπτης, Vestium fur, λωποδύτης, Diog. L. [6, 52.] 'Ιματιομίσθης et 'Ιματιομισθώτης, Qui choragis vestes mercede locat, J. Poll. 7, (78.) Τοὺς δὲ ἐσθῆτας ἀπομισθοῦντας τοῖς χορηγοῖς, οἱ μὲν νέοι ἱματιομίσθας, οἱ δὲ παλαιοὶ ἱματιομισθώτας. [Anecd. Bekk. 1, 100. * 'Ιματοποιΐα, Gl. Vestificium.] 'Ιματιοπώλης, Vestium venditor, Vestiarius. Vocabatur autem Athenis etiam ἱματιοπώλης [imo 'Ιματιοπῶλις] ἀγορὰ, quæ et σπειροπώλης, [—ῶλις,] J. Poll. 7, c. 18. [* 'Ιματιοπῶλις, Athen. 76. * 'Ιματιοφορὶς, Vestigerula, Ammon. 141.] 'Ιματιοφύλαξ, Vestium custos, Vestispicus, Varro, Plaut. ['Ιματοφύλαξ, Gl. Vestiarius.] 'Ιματιοφυλάκιον, Arca vestiaria, Vestiarium. [Gl. * 'Ιματοφυλάκιον' Vestiarium. * 'Ιματιοφυλακέω, Lucian. 849. * 'Ιματηγὸς, Theophr. de Lapid. ναῦς.] 'Ιματουργὸς, Qui vestes conficit, Vestiarius, UNDE 'Ιματουργικὸς, Ad vestes conficiendas pertinens. Et ἱματουργικὴ, sub. τέχνη, Ars vestiaria. Bud. e Plat. Φῶμεν δὲ καὶ ὑφαντικὴν ὅσον ἐπὶ τῇ τῶν ἱματίων ἐργασίᾳ μέγιστον ἦν μόριον,

C μηδὲν διαφέρειν πλὴν ὀνόματι ταύτης τῆς ἱ. 'Ιματίζω, Vestio, Marc. 5, (15.) Θεωροῦσι τὸν δαιμονιζόμενον καθήμενον καὶ ἱματισμένον, καὶ σωφρονοῦντα, Sedentem ac vestitum. 'Ιματισμὸς, Vestitus et cultus, et quod Lat. Vestiarium dicitur, Bud. Comm. 444. e Luc. 7, (25.) Polyb. (6, 15, 4.:) Plut. Alexandro (39.) Τὸν Βαγώου ἔδωκεν οἶκον, ἐν ᾧ λέγεται τῶν περὶ Σουσῶν χιλίων ταλάντων εὑρεθῆναι ἱ. Athen. (550.) de Asiaticis ab Agesilao victis, Πωλεῖν τὸν τούτων ἱ., quos dicebat fuisse στολαῖς πολυτελῶς ἠσκημένους. 'Αφιματόω, Veste s. Vestimentis spolio, Veste exuo, ut ἀφοπλίζω, Armis spolio: ἀφιματῶσαι, ἀποδῦσαι, Suid.

'Ιματίδιον, dimin. ab ἱμάτιον, quasi Vesticulam dicas; Palliolum, VV. LL. Citat J. Poll. e Lys. (Fr. 36.) ET Θοιμάτιδιον, Att. pro τὸ ἱματίδιον, ut pro τὸ ἱμάτιον dici θοιμάτιον, paulo ante annotatum est. Utitur Aristoph. Πλ. [985. ubi Br. θ' ἱματίδιον. * 'Ιματιδάριον, Aristoph. Fr. 222.]

D ¶ 'Εσθὴς, Vestis, i. q. εἷμα et ἱμάτιον, quorum prius poët. est, posterius in prosa usitatius: hoc autem prosæ scriptt. cum poëtis commune. Od. Z. (74.) φέρεν ἐσθῆτα φαεινήν. Xen. Σ. (2, 3.) 'Εσθὴς ἄλλη μὲν γυναικὶ, ἄλλη δὲ ἀνδρὶ καλή. Athen. 'Εσθῆτα μαλακωτέραν ἠμφιεσμένος. Dicitur et ποικίλη ἐσθὴς, Variegata; χρυσῆ, ὁδοιπορικὴ, βασιλικὴ, ἱερὰ, et quæ hujusmodi; λιτὴ, atque alia. Sing. ponitur alicubi pro plur. Od. A. (165.) ἀφνειότεροι χρυσοῖό τε ἐσθῆτός τε: sicut Virg. Æn. 9. dives pictai vestis et auri. [Xen. K. A. 3, 1, 13. Κτήνη, χρυσὸν, ἐσθῆτα.] "Εσθος, pro eod. ap. poëtas, Il. Ω. [94. * "Εσσον, i. q. ἔσθος, Hesych.] Reperitur ET 'Ησθημένος partic. Vestitus, tanquam AB 'Εσθέομαι. Herod. 'Εσθημένος ἐσθῆτα Μηδικὴν, Veste Medica indutus: (3, 129.) 'Εσθημένος ῥάκεσι, Pannosus, Veste lacera indutus. Athen. (589.) e Pythæneto, Πελοποννησιακῶς ἠσθημένην. Synes. Ep. 154. Οἱ κάλλιον ἠσθημένοι, Elegantius vestiti. Utitur et Philostr. ["'Ησθηνται, Gestant vestem, Schweigh. Emendd. in Suid. p. 5. Toup. Opusc. 1, 190." Schæf. Mss. * 'Απεσθέομαι, Lucian. Lexiph. p. 183.]

'Εσθημα, Vestimentum, Soph. El. (268.) de Ægistho, ἐσθήματα φοροῦντ' ἐκείνῳ ταυτά. Quo vocab. licet poëtis tantum usitato, ut Schol. Soph. annotat, utitur J. Poll. 7, c. 13. scribens ἔσθημα duplicis esse usus, ὡς ἐνδῦναί τε καὶ ἐπιβάλλεσθαι. 'Εσθησις, Vestitus: quod et ipsum poët. esse Schol. Soph. tradit. [" Thom. M. 370. Wakef. Trach. 925. ad Diod. S. 1, 250." Schæf. Mss. * 'Εσθητοπώλης, Gl. Vestiarius.] " 'Υποεσθὴς, Vestis quæ est subtus, Interula, Subucu- " la, Hesychio χιτών."

" ¶ 'Εανὸς, Indutu pulcer: tradunt enim ἑανὸν " πέπλον dici τὸν καλὸν καὶ ἄξιον ἐνδύσασθαι, παρὰ τὸ " ἕννυσθαι τὸ ἐνδύεσθαι: ut Il. E. (734.) Θ. (385.) " Πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει. Ali- " cubi subst. ponitur ἑανὸς pro ἑανὸς πέπλος, s. ge- " neralius εἷμα, ἔνδυμα, ἱμάτιον, περίβλημα: veluti " cum ei epith. aliquod adjungitur, omisso subst. " πέπλος: ut ap. Il. Φ. (507.) 'Αμφὶ δ' ἄρ ἀμβρόσιος " ἑανὸς τρέμε: et (Γ. 385.) νεκταρέου ἑανοῦ ἐτίναξε " λαβοῦσα: Ψ. (254.) 'Εν κλισίῃσι δὲ θέντες ἑανῷ λιτὶ " κάλυψαν, Peplo tenui et subtili, i. e. Linteo: ut et " Hes. exp., λεπτῷ ἢ λινῷ περιβολαίῳ: qui paulo an- " te ἑανὸν esse dixerat ἔνδυμα γυναικεῖον λαμπρόν. " J. Poll. annotat quosdam differentiam facere inter " ἑανὸν et πέπλον: nam τὰ ἄνευ ποικιλμάτων ἐσθή- " ματα ab eis vocari ἑανούς: at τὰ σὺν ποικίλμασι, " πέπλους. Rursum ἑανὸς adj. de cassitero etiam s. " stanno dicitur, significatque Fusilis. Nam Hes. " ἑανοῖο κασσιτέροιο exp. εὐδιαχύτου: quemadmodum " Eust. quoque p. 1146. annotat, ἑανὸν interdum " esse epith. ὑφάσματος, ab ἕω, τὸ ἄξιον φορεῖσθαι: " interdum κασσιτέρου, veluti ῥεανὸς, signif. εὔρυτος " καὶ ῥᾳδίως χυτός. Quosdam tamen putare ἀπὸ τοῦ " ἑανοῦ κασσιτέρου vocem hanc ad vestes translatam, " volentes χιτῶνα vel πέπλον ἑανὸν dici τὸν λευκὸν " ὁμοίως τῷ κασσιτέρῳ, ὃς ἐν τῷ γανώματι ἐπιτρέχει " λευκὸς, i. e. Vestem s. Peplum candidum et stannea " splendentem albedine. Apud Diosc. vero ἑανὸς " legi dicitur pro Mollis et delicatus. Rursum Hes. " ἑανῶν exp. non solum ἱματίων λεπτῶν, sed etiam " ἀγαθῶν, καλῶν." " Εἰανὸν, Suidæ τὸ λεπτὸν, Tenue, " Subtile. Hes. vero εἰανοῦ affert pro εὐδιαχύτου, " Fusilis. Epenthesin igitur poët. τοῦ ι habet pro " ἑανός. Ac ut idipsum ἑανὸς, solet enim potius δα- " σύνεσθαι, interdum subst. ponitur pro ἑανὸς πέπλος, " ita etiam hoc εἰανός: velut Il. Π. (8.) de puella, " ἥ θ' ἅμα μητρὶ θέουσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει, Εἰανοῦ ἁπτο- " μένη, καί τ' ἐσσυμένην κατερύκει." " Εἴαρος, Vestis, " VV. LL. Metuo ne perperam pro εἰανός." " 'Ιανον, " Hes. esse dicit ἱμάτιον, Vestem: pro quo supra " habuimus εἰανὸν et ἑανόν. 'Ιανόκροκον, Suid. exp. " λεπτὸν, Tenue, Subtile: ut Hes. quoque ἰανόκροκα, " λεπτά." " 'Εανηφόρος, ap. Antimachum dicitur ἡ " ἠὼς, Aurora, teste Hes.: forsan quod ferat tenuem " et splendidam vestem." [* Εὐέανος, Moschus 4, 75. Δημήτηρ.] " Οἰέανος, Unam solum vestem habens, " Apoll. Rh. (3, 646.) qui et οἰοχίτων."

'ΕΩ, F. ἕσω, Colloco, i. q. ἵζω, καθίζω, Od. Ξ. (280.) 'Ες δίφρον δέ μ' ἔσας ἄγεν, Ο. (285.) πὰρ δέ οἱ αὐτῷ Εἷσε Θεοκλύμενον, Sedere jussit, Collocavit. Herod. (3, 61.) Εἷσε ἄγων εἰς — θρόνον. Præt. pass. EST Εἷμαι, Collocor, Statuor, ἵδρυμαι, Lucian. Εἴαται τὰ ἕδη, Statutæ et erectæ sunt ædiculæ s. delubra, Ion. pro εἷνται, i. e. ἵδρυνται. " Εἴατο, poët. " epenth. τοῦ ι pro ἕατο: itidemque εἴαται pro ἕα- " ται: hæc autem Ionice pro ἧντο et ἧνται, ab ἧμαι. " Il. Γ. (139.) Εἴατο δημογέροντες, Sedebant: (B. " 137.) Εἴαται ἐν μεγάροις, Sedent. E Luc. autem, " εἴαται τὰ ἕδεα, pro Positæ sunt ædiculæ. Εἴσομαι, " Collocabo, Statuam: ab εἴω. Cujus aor. med. " εἰσάμην. Apoll. Rh. (2, 807.) Εἴσομαι ἱερὸν αἰπὺ, " Statuam, Erigam: aut Dedicabo. Plut. in The- " mistocle, Εἰσάμενος ἱερὸν τῆς 'Αρτέμιδος." 'Εφέσσαι, Statuere, Locare, Od. N. (274.) Τούς μ' ἐκέλευσε Πύλονδε καταστῆσαι καὶ ἐφέσσαι, Pyli sistere: καθίσαι, ἱδρύσαι, Eust. Et voce med. O. (277.) 'Αλλά με νηὸς ἔφεσσαι, Navi impone, ἐπὶ νηὸς κάθισον, ἐπιβίβασον. Pertinet huc ET Καδ δ' εἷσ' ἐν θαλάμῳ, Il. Γ. (382.) pro καθεῖσε, Deposuit, Collocavit.

'ΗΜΑΙ, Sedeo, Il. B. (254.) 'Αγαμέμνονι ποιμένι λαῶν ἧσαι ὀνειδίζων, Sedes convitians, Π. (402.) εὐξέστῳ ἐνὶ δίφρῳ ἧστο ἀλείς, Lucian. (3, 582.) ἧστο ξεῖν'· ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δήομεν ἕδρην. Et Ionice Il. Γ. (134.) Οἳ δὴ νῦν ἕαται, pro ἧνται, Sedent. Et addito ι per epenth. metri gratia (B. 137.) Εἴαται ἐν μεγάροις, itidem pro ἧνται. Γ. (149.) Εἵατο δημογέροντες, Sedebant, ἧντο. " 'Αφήμενος, Hesychio ἄπο- " θεν καθήμενος, Sedens procul ab, s. seorsum ab." " 'Ενῆμαι, Insideo," [Theocr. 22, 44. * 'Εφῆμαι, Æsch. Ag. 1126.] Κάθημαι, Sedeo, i. q. ἧμαι, proprie Deorsum sedeo, Sedendi causa me demitto, Il. B. (191.) 'Αλλ' αὐτός τε κάθησο καὶ ἄλλους ἵδρυε λαοὺς, Et ipse sedeas et alios sedere jubeas, Athen. 10. Δειπνοῦσι καθήμενοι καὶ πίνουσι, Sedentes, Xen. (K. Π. 4, 5, 17.) Καθήμενοι ἐπὶ τῶν ἵππων, Sedentes in equis, Aristoph. Σφ. πρὸς τὸ πῦρ καθήμενος. Et καθῆσθαι καθέδραν, ut βαδίζειν ὁδὸν et λέγειν λόγον, et quæ similia sunt, Schol. Soph. Imper. est κάθου pro κάθησο. In imperf. dicitur etiam ἐκάθηντο: utitur autem eo Thuc. ut τῷ καθῆντο Dem. in seq. Quemadmodum vero spectator quoque sedere dicitur et judex, ita et καθῆσθαι. Plut. Coriolano, Πολεμουμένων ἑτέρων θεατὰς καθῆσθαι, φύλακας τοῦ πλούτου καὶ χρημάτων. Plato Ap. Socr. (24.) Οὐ γὰρ ἐπὶ τούτῳ κάθηται ὁ δικαστής. Et, Καθημένης τῆς βουλῆς ap. Dem. Considente senatu. Sicut active dicitur καθίζειν τὴν βουλὴν, Cogere senatum et facere ut consideat. [" Et absolute οἱ καθήμενοι, Spectatores in theatro, nempe Qui sedent spectantes, Hegesippus Comicus ap. Athen. 290." Schw. Mss.] Frequenter vero cum partic. conjunctum signif. Maneo: ut κάθημαι προσδοκῶν. Quomodo et Aristoph. (B. 1103.) sine partic. posuit, ἐν ταυτῷ κάθησθον. Sicut vero Lat. Sedere aliquando pro Desidere ponitur, h. e. Otiosum sedere et rebus gerendis manum non admovere, quo sensu Cic. in Pis. Sedenti, dormienti in maximo reip. metu, ita et καθῆσθαι: quomodo et καθέζεσθαι accipi supra annotatum est. Il. Ω. (403.) de Græcis ad pugnam se parantibus, 'Ασχαλόωσι γὰρ οἵγε καθήμενοι. Thuc. 4, (124.) 'Εβούλετο προϊέναι ἐπὶ τὰς τοῦ 'Αῤῥιβαίου κώμας, καὶ μὴ καθῆσθαι, Nec otiosus sedere, ἀργὸς εἶναι, Schol. Dem. (43.) Μέλλοντας ἡμᾶς καὶ καθημένους περιστοιχίζεται: (156.) Οὐδὲν ποιοῦντες ἐνθάδε καθήμεθα, μέλλοντες ἀεὶ, Nihil facientes hic desidemus et semper cunctamur: (24.) Καθήμεθα οὐδὲν ποιοῦντες: (235.) Βραχὺ φροντίσαντες οἱ χρηστοὶ πρέσβεις οὗτοι καθῆντο ἐν Μακεδονίᾳ τρεῖς ὅλους μῆνας. Καθῆσθαι est etiam vocab. militare, i. signif. q. Insidere et Obsidere, Castra metari, Thuc. 2, (101.) Καθημένου δ' αὐτοῦ περὶ τοὺς χώρους τούτους, Insidente autem s. Obsidente eo loca ista: (2, 20.) Πεῖραν ἐποιεῖτο, περὶ τὰς 'Αχαρνὰς καθήμενος, εἰ ἐπεξίασιν, pro ἐνστρατοπεδεύσας, ut paulo post sequitur, i. e. Sedem ibi figens et castra locans. Quo sensu καθέζεσθαι ab eod. præsertim Thuc. usurpari supra ostensum est. || Καθήμενον πεδίον, Solum æquale et planum, ὁμαλὸν, Suid. h. l. citans, Οἱ δὲ 'Ρωμαῖοι εἰς καθήμενον πεδίον ἐστρατοπεδεύοντο, In planitie. Apud Hes. quoque καθήμενον χωρίον, πεδίον exp. ὁμαλὸν ἢ κοῖλον. Ubi καθῆσθαι videtur accipi pro Sidere, Desidere, ubi nulli montes aut clivi sunt, sed humus quasi desedit. " Κάθῃ, Sedes, pro κάθησαι, ut μέμνῃ " pro μέμνησαι, et δύνῃ pro δύνασαι. Κάθου, Sede, " ut Ep. ad Hebr. (1, 13.) Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, e " Psalm. David. Κατέαται et Καθέαται, Ion. pro κά- " θηνται, Sedent, ap. Herod. Κατήμενος, Ion. pro " καθήμενος, Sedens. At Herod. ἐκ μέσου κατήμενοι, " E medio se subducentes, s. cedentes." [* Κάθησις, Sedes, LXX. Jerem. 49, 30. al. κάθισις. * 'Αμφικάθημαι, Euseb. Præp. Evang. 4, 23. p. 175.] 'Ανακάθημαι, Sedeo erectus, Recumbo, Resideo, Alex. Aphr. Probl. 1. 'Αντικάθημαι, In conspectu hostium castrametor, i. q. ἀντικαθέζομαι. Xen. ('Ιππαρχ. 8, 20.) Καὶ ὅταν πολέμιοι ἀλλήλοις ἀντικάθωνται, Cum in conspectu castrametantur, Bud. Dicitur et ἀντικαθήμενον στρατόπεδον. Apud Herod. scribitur ἀντικατήμενοι Ionice pro ἀντικαθήμενοι, [9, 39.] 'Αποκάθημαι, Sum deses, Desideo, Sum languidus et igna-

vus, Bud. ex J. Poll. et Aristot. Ἀποκάθημαι, Seorsum sedeo. Ἀποκαθημένη dicitur etiam Mulier αἱμοῤῥοοῦσα, Hes. In LXX. Interprr. ἀποκαθημένη γυνὴ vocatur Mulier, quæ patitur menstrua: Levit. 15, (33.) 20, (18.) Ὃς ἂν κοιμηθῇ μετὰ γυναικὸς ἀποκαθημένης. [* "Διακάθημαι, Plut. Cicerone 47." Corai. Mss.] Ἐγκάθημαι, Insideo, Observo, Insidior, Bud. ex Æschine (83.) Ἐγκαθήμενοι καὶ ἐνεδρεύοντες ἐν τῇ ἀκροάσει εἰσελαύνετε αὐτὸν εἰς τοὺς πράγματος λόγους, Attente eum audientes, et instantes, si quid extra materiam aberrarit, Bud. A Suida quoque ἐγκάθηται exp. ἐγκεκρυμμένος ἐστί: quoniam, inquit, οἱ κρυπτόμενοι ὑποκάθηνται. [" Athen. 470. Ἡ κύλιξ αὕτη ἐγκάθηται περὶ τὰς λαγόνας, vertunt, Hic calix depressus est, quasi subsidit, circa latera." Schw. Mss.] Παρεγκάθημαι, Assideo, Inter alios sedeo, VV. LL. quæ tamen exp. a præced. ἐγκάθημαι recedit. " Ἐπικάθημαι, Insideo: aut etiam simpl. Se- " deo: ut ap. Demosth. (946.) Ὁ ἐπικαθήμενος ἐπὶ " τῆς τραπέζης, Qui in mensa sedet, Institor mensæ. " Apud Polyb. dicitur φόβος alicui ἐπικάθησθαι, in " loco quem Suid. affert. Ἐπικατήμενος, Ion. pro " ἐπικαθ., Insidens, ap. Herod." [* Συνεπικάθημαι, Eust. 10.] Παρακάθημαι, Assideo, A latere assideo, i. q. παρακαθέζομαι. Plato, Ὑπὸ τῶν παρακαθημένων ἐκωλύετο, Ab assessoribus. Aristoph. B. (1491.) Σωκράτει Παρακαθήμενον. Apud Synes. Ep. 4. accusativo jungitur, Ἐγὼ δὲ παρακαθήμενος τὸ παλαμναῖον βαλάντιον, τὴν παρακαταθήκην τοῦ ξένου, ἔκλαιον, Ego autem assidens. Περικάθημαι, Sedeo circum, Herod. Περικατήμενοι τῇ τραπέζῃ, Ion. pro περικαθήμενοι, Circumquaque accumbentes mensæ. Est vero et vocab. militare, i. signif. q. Lat. Circumsideo, Obsideo: cui synonymum περικαθέζομαι. Paus. 67. Περικαθημένου τὰς Ἀθήνας, i. e. καθημένου περὶ τὰς Ἀθήνας, ut Thuc. supra divisa voce loquitur. Et Ionice ap. Herod. Περιεκατέατο τὴν Ἄνδρον, Andrum obsederunt, pro περιεκάθηντο: [cf. 9, 75.] Προκάθημαι, Præsideo, Philo V. M. 1. Ὁ γὰρ προκαθήμενος βασιλεὺς πόρθησιν εὐλαβηθεὶς, Rex, qui illis locis præsidebat. Item, Sum præsidio, Ad custodiam relictus sum alicujus regionis et præsidium. Bud. e Polyb. 2, (25, 2.) p. 27. Αἱ προκαθήμεναι τῶν Ῥωμαίων ἐν τῇ Τυῤῥηνίᾳ δυνάμεις: 2, (26, 1.) Προκαθήμενος ἐπὶ τῶν κατὰ τὸν Ἀδρίαν τόπων. " Προυκάθητο, " pro προεκάθητο, Præsidebat." [Προκάτημαι, Herod. 7. 172. * Προκάθησις, Hesych. 786.] Προσκάθημαι, Assideo. Frequenter capitur pro Obsideo, ut προσκαθέζομαι. Thuc. 8, (11.) p. 267. Καὶ τῷ πεζῷ προσκαθημένους φυλακὴν ἔχειν, Et pedestribus copiis obsidendo. Idem, Προσκάθητο τῇ πόλει, Urbem obsidebat. Herod. Ἐπολιόρκεε προσκατήμενος, Obsidione circumdedit. At Προσκάθημαι ἐν τῇ Σάμῳ, Samum insideo, in Samo sedem et castra loco. [Xen. K. Π. 2, 4, 9.] " Προσκάτημαι, Ion. pro προσ- " καθ., Desideo apud, Assideo. Ex Herod. pro " Obsideo: quod et περικάθημαι." " Συγκάθημαι, " Simul sedeo. Συγκαθήμενοι, Simul sedentes. Red- " ditur et Considentes." [" Apud Herod. 3, 68. συγκατήμεναι γυναῖκες, Ion. pro συγκαθ., sunt Una habitantes, Eisd. in ædibus sedentes mulieres, licet conclavibus ita separatæ, ut sese invicem videre aut inter se colloqui non possint." Schw. Mss. * Ὑπερκάθημαι, Xen. K. Ἀ. 5, 1, 6.] Ὑποκάθημαι, Subsideo, In subsessis alicui immineo, (Herod. 8, 40.) Ὑποκατήμενοι τὸν βάρβαρον, Ad excipiendum barbarum subsidentes. Philostr. Her. Ὑποκαθήμενος τοὺς ἀνθρώπους, Hominibus insidians. [" Etiam ubi non de insidiis aut hostili animo agitur, memoratur aliquis ap. Herod. 7, 27. ἐν τῇ πόλει ὑποκατήμενος, Residens, Moratus in urbe, et Xerxem ibi expectans, quem erat hospitio excepturus." Schw. Mss. * Μέθημαι, Od. A. 118.] Πάρημαι, Assideo, Juxta s. A latere assideo, i. q. παρακάθημαι, sed magis poët. (Od. Ξ. 375.) ἕκαστα παρήμενοι ἐξερέουσι. Pro eod. utuntur poëtæ frequentius synonymo παρέζομαι. " Πρόσημαι, Assideo, vel etiam " Assisto. Exp. et Obsideo." [Soph. Œd. T. 15. * Σύνημαι, Schol. Par. in Apoll. Rh. 4, 1210. Ὑπέρημαι, Anthol.]

Z.

" Z, Nota sextæ ap. Græcos literæ, quam ζῆτα " appellant, compositam ex δσ. Plato in Cratylo " eam esse dicit πνευματώδη, ut σ, ψ, φ: et antiquos " pro ea usos esse τῷ δέλτα: unde non mirum esse " debet eam in derivatione transire in δ, veluti cum " ex ἕζω fit ἕδος. Ideoque et Dores eam ac Bœoti " in medio dictionum in geminum δ vertunt, θερίδ-" δεν dicentes pro θερίζειν. Alioqui et β ac γ in " eam verti comperiuntur: ζέρεθρον enim pro βέρε-" θρον reperimus usurpatum κατὰ γλῶσσαν, et ὀλί-" ζον ab Ionibus dictum pro ὀλίγον, itidemque φύζη " pro φυγή. Est et numeri nota, septenarii sc.: nam B " Senarium signif. τῷ ϛ': ab imo autem angulo si-" nistro præfixum acuti accentus nota, septenarium " millenarium denotat, hoc modo, Z, ,ζ, ζ. At ZZ, " sive ζζ, aut ζζ, ap. Medicos vett. τὴν σμύρνην, " Myrrham, designabat, ut annotavit Hermol. Barb. " Coroll. l. 1. propterea quod ζμύρνη perinde atque " σμύρνη diceretur. Nunc tamen vulgo per duplex " ζζ, omnes Zingiberi intelligunt, magno et pericu-" loso errore. Gorr." [" Ruhnk. Ep. Cr. 203. Conf. c. Σ, Steinbr. Mus. Tur. 1, 279.; cum Ξ, Heringa Obss. 123. ad Charit. 233. Brunck. Aristoph. 3, 15. Bast Lettre 13. 196. ad Dionys. H. 3, 1354. ad Xen. Eph. 131. T. H. ad Lucian. Dial. 48." Schæf. Mss.]

" ZA, particula extra comp. inus., in compos. " autem signif. μέγα, ἰσχυρὸν, πολὺ, teste Hes., ut " et Schol. Apoll. Rh. τὸ ζᾶ esse ἐπιτατικὸν ait: " alibi itidem scribens, Ζαμενὴς, ἄγαν ἰσχυρὸς, τοῦ " ζᾶ κατ' ἐπίτασιν ὄντος, ὡς ζάπλουτος, ζάκοτος, ζά-C " θεος. Æquivalet itaque τῷ ἐρὶ et τῷ ἀγά. Vide et " Ζάκορος." [" Cattier. 93. Ruhnk. Ep. Cr. 86." Schæf. Mss.]

" ZAΛH, ἡ, Hesychio συστροφὴ ἀνέμων μεγάλων: " aliis μετὰ ὄμβρου πνοὴ, ταραχὴ καὶ κλόνος ὑδάτων: " Latine Turbo, Procella, Fluctuatio et agitatio " maris. Tempestas enim generalius est. Legitur cum " ap. alios, tum ap. Æschin. Epist. Itidem Plato de " Rep. (6. p. 95.) Ἐν χειμῶνι ὑπὸ κονιορτοῦ καὶ ζάλης " φερομένου. Ex Eod. ap. Etym. Εἴτε ζάλη πνεύμα-" τος ὑπὸ ἀέρος φαινομένη καταλειφθείη. Ubi Etym. " eum significare velle ait συστροφὴν καὶ συρμόν: alios " vero exp. ἄνεμον λάβρον, πνεῦμα θορυβῶδες, et " σύνομβρον πνοήν. Idem ad etymon respiciens, ζά-" λην esse dicit τὴν μεγάλην ἄελλαν: ut Clemens quo-" que μεγάλην συστροφὴν ἀνέμου, ἀπὸ τοῦ σφόδρα ἁλί-" ζεσθαι καὶ συστρέφεσθαι: exponens etiam τὴν ταρα-" χὴν τοῦ ἀέρος ἢ τῆς θαλάσσης, παρὰ τὸ ζέειν τὴν " ἅλα: sed alterum etymon probabilius est, unde D " et Eust. ζάλην esse dicit τὴν μεγάλην ἄελλαν. " Rursum Etym. ait ζάλην quosdam exp. χάλαζαν, " Grandinem." [" Jacobs. Anth. 7, 126. Philostr. 78. Boiss., Irmisch. ad Herodian. 1, 837. Timæi Lex. 152. ad Lucian. 1, 316. Valck. Adoniaz. p. 204." Schæf. Mss.] " Ζάλα, Hesychio θόρυβος, Tumul-" tus." " Ζάλος, i. prope q. ζάλη, Aqua agitata et " fluctuans. Nicander Θ. 568. ἐκ ποταμοῖο λιπὼν " ζάλον εἰλυόεντα: Schol. βορβορῶδες κῦμα. Apud " Eund. legitur particip. ζαλόωσα, Fluctuans: 251. " ἀμφὶ δὲ γυίοις Χειμερίῃ ζαλόωσα πέριξ βέβριθε χά-" λαζα: nisi cum Schol. malis χειμερινὸν στρέφουσα, " qui et κρύος ζαλόεν πέριξ βέβριθεν affert pro ῥίγει " χαλεπωτάτῳ συνέχεται. Ubi nota hoc ζαλόεν a " masc. ζαλόεις, Procellosus, Fluctuosus. Ζαλόωσα " autem Ion. ac poët. est pro ζαλῶσα, a th. ζαλάω, " Fluctuo, vel etiam Procellis agitor, κυμαίνω." [* Πο-λύζαλος, Procellosus, Cæsarii Dial. 1, 1. * " Ζαλώ-δης, i. q. ζαλόεις, Chrys. Hom. 113. T. 5. p. 729." Seager. Mss. * Ζάψ, ἡ, i. q. ζάλη, Euphorion Clem. Alex. Str. 5. p. 673.]

ZAΩ, ζῶ, ζήσομαι, ET Ζώω poët., quo utitur et Herod., Vivo, Il. A. (88.) Οὔτις, ἐμεῦ ζῶντος, καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο. Sed multo frequentius ap. illum ceterosque poëtas est ζώω: Od. Ξ. (44.) Εἴ που ἔτι ζώει, καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο. Sic autem et aliquot aliis II. ζώειν et ὁρᾶν φάος ἠελίοιο copulat, sicut in illo ex Il. A. loco ζῶντος jungit cum ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο. Idem vero verbo ζώουσι opp. τεθνᾶσιν, item κατα-B τεθνήκασι: Od. Λ. (302.) Ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε Τεθνᾶσιν: Il. O. (664.) Ἠμὲν ὅτεῳ ζώουσι, καὶ ᾧ κατατεθνήκασι. Sic ζώοντος et θανόντος opp. Ψ. (70.) Observandus est autem ap. eund. poët. usus hujus verbi, s. potius partic. ejus, similis ei, qui et in lingua nostra habetur in partic. idem significante: Od. K. 72. Ἔῤῥ' ἐκ νήσου θᾶσσον, ἐλέγχιστε ζωόντων. Ita enim Gallice diceremus, Le plus méchant de tous les vivans, pro eo, quod Lat. Pessime omnium mortalium; nam participii Viventium ita positi non recordor. Sic autem cum Hom. locutos alicubi esse prosæ etiam scriptt. observavi, et inter hos Athen. (385.) Ὀψάριον γὰρ παρ' οὐδενὶ τῶν ζώντων λεγόμενον οἶδα. Proprie tamen loquendo sub illa ζωόντων appellatione non homines duntaxat, sed Dii quoque comprehendendi essent: quorum et ῥεῖα ζώοντες est frequens epith. ap. Hom., sed ne ita restringi miremur, facit idem verbi illius Gallici usus. || At in soluta oratione solum ζάω s. potius ex eo factum ζῶ, locum habet; et in ea quidem variis C modis. Interdum enim, et quidem sæpe, dicitur ζῶ sine adjectione: interdum vero additur adverbium. Nonnunquam etiam cum dat. rei solo, vel dat. cum præp., aut etiam gen. cum præp. ponitur; dicitur enim ζῶ τούτῳ, ἐπὶ τούτῳ, ἀπὸ, ἐκ τούτου. Sed et accusativo rei, necnon dat. pers. junctum reperio: quos omnes usus exemplis confirmabo: in iis autem ead. opera observanda erit et quorundam hujus verbi temporum conjugatio. Aristoph. N. (1074.) τί σοι ζῆν ἄξιον, τούτων ἐὰν στερηθῇς; Sic Isocr. Archid. (8.) Εἰ δὲ μηδεὶς ἂν ὑμῶν ἀξιώσειε ζῆν ἀποστερούμενος τῆς πατρίδος: ubi animadverte obiter τὸν στερούμενον, ἀποστερούμενον, Eum, qui privatur (re, quæ illi est carissima,) dici οὐκ ἀξιοῦν ζῆν, et ab Aristoph. οὐκ ἄξιον εἶναι αὐτῷ ζῆν, pro eo, quod sæpe legitur ἀβίωτον εἶναι αὐτῷ, et ap. Lucian. (1, 139.) eod. sensu, οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας. At ζῶ s. ζῆν, juncti adverbiis, exempla hæc fuerint: εὖ ζῶντες, Plato Pol. 1.: sicut ζῆν καλῶς alibi: cui opponi potest quod ap. Isocr. legitur Panegyr. ζῆν αἰσχρῶς. Ibid. vero D (6.) et θηριωδῶς ζῆν habetur. Apud Xen. autem K. Π. 7, (5, 24.) ἐπιπονώτατα ζῆν legimus: quod opponere possumus ei, quod de diis dicitur ῥεῖα ζώειν: cum istud ῥεῖα exp. ἀπόνως. Ζῶ cum dat. rei: Dem. (1390.) Τοὺς καρποὺς, οἷς ζῶσιν ἄνθρωποι: ut Lat. Fruges, quibus vivunt homines, pro Quibus vita hominum sustentatur. Cum dat. habente præfixam præp. ἐπὶ, ap. Isocr. Hel. Enc. (10.) Ζῆν ἐπὶ τοῖς παροῦσιν ἀγαθοῖς: sed hic præp. ἐπὶ sic poni existimo ut Lat. In, Vivere in summa paupertate. Ζῆν ap. Theogn. (1151.) cum ἀπὸ habente suum gen. ἀλλά μοι εἴη Ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων, μηδὲν ἔχοντι κακὸν, quo Lat. modo Vivere parvo, exiguo, dixerunt. At quod Isocr. habet Symm. (41.) Ζῆν ἀπὸ τῶν δικαστηρίων, ut si dicas Lat. Vivere e foro judiciali pro Victum comparare. Interdum certe et Lat. præp. addunt, veluti cum dicunt Vivere e rapto. Herod. non solum cum ἀπὸ junxit, verum etiam cum ἐξ, Ζώοντα ἐξ ὕλης ἀγρίης. || Ζῆν cum acc. rei: et sæpe quidem cum ζωὴν, βίον: ut Lucian.

(1, 146.) Ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων: et in Prov. Λαγὼ βίον ζῆν, (ibid. 13.) sed interdum etiam cum alio: ut si dicam, Τὰ ἄλλα, ἃ ἔζης, pro ὁ ἄλλος βίος: nam horum utrumque pro eod. dixit Dem. 232(=558.) Δῆλον ὅτι ἐκ τῶν ἄλλων, ὧν ἔζης, ἄξιος αὐτοῖς ἐδόκεις εἶναι τοῦ τοιαῦτα ἀκούειν: non dubium est enim, quin ἐκ τῶν ἄλλων, ὧν ἔζης, positum sit pro ἐκ τῶν ἄλλων, ἃ ἔζης, sicut χρῶμαι, οἷς ἔχω βιβλίοις, pro χρῶμαι βιβλίοις, ἃ ἔχω. Fuerit igitur ἃ ἔζης i. q. τὰ βεβιωμένα, de quo alibi. Ζῆν denique cum dat. pers. ap. Dem. reperio (157.) Οἳ τὰς παρ' ἐκείνου δωρεὰς οἴκαδε λαμβάνειν νομίζοντες, οὐκ αἰσχύνονται Φιλίππῳ ζῶντες. Sic (80.) Οἳ οὐκ αἰσχύνονται Φιλίππῳ ζῶντες καὶ οὐ τῇ ἑαυτῶν πατρίδι. Non dubito autem, quin Vivere Philippo, patriæ, eod. dicatur sensu, quo a Plat. γεγονέναι ἑαυτῷ, τῇ πατρίδι, quod Cic. interpr. Natum esse sibi, patriæ. Jam vero et Plautum vel ead. vel persimili signif. dixisse puto Vivit tibi, in Bacchid. qua Dem. Φιλίππῳ ζῶντες. Ovid. quidem certe Vive tibi alio sensu dixit. || Ζῆν, pro Victum quærere s. comparare, Habere unde vivas: ut interpretor ap. Antiphanem, in hisce duobus elegantissimis senariis, quibus miseram sortem militum ita describit, Τίς δ' οὐχὶ θανάτου μισθοφόρος, ὦ φιλτάτη, Ὃς ἕνεκα τοῦ ζῆν ἔρχετ' ἀποθανούμενος; hos enim ita reddidi, Nonne ille mortis est stipendiarius, Qui morte quærit unde possit vivere? Sed malo et τί δ' οὐχὶ legere. ITEM Ζωῶσαι pro Vivificare, Animare: unde ἐζώωται, pro Vivificatum est, Animatum est, ut ἐψύχωται, Dionys. Areop. Item ἐζωωμένος, Animatus, Vivificatus. " Ζόει, Hesychio ζῇ, Vive: a th. ζόω, quod et " ζώω. Ζήτω, Vivat, Dor. s. Ion. pro ζαέτω. Ἔζη, " Ion. pro ἔζα, Soph. Οὗτος δ' ἂν ἔζη, Hic si vive- " ret. Demosth. Οὐδ' ἂν ἔζην, Ne viverem quidem. " Ζώεσκον, Vivebant: Ion. pro ἔζων, a ζώω. He- " siod. Ἔ. (1, 90.) Πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ " φῦλ' ἀνθρώπων. Ζῴην, Vivam, pro ζάοιμι. Ζήσεις " με, Bud. e Ps. 137. affert pro Vivificabis me:" [cf. 118, 50. " Ζάω, Fisch. Ind. Palæph. v. Διαζάω, Zeun. ad Xen. K. Π. 653. Musgr. Alc. 296. 654. ad Diod. S. 1, 305. Musgr. Bacch. 506. Abresch. Lectt. Arist. 246. Toup. Opusc. 1, 154. 2, 218. Ammon. 30. Eran. Philo 164. Thom. M. 153. Wakef. S. Cr. 3, 12. Trach. 1169. Alc. 509. Brunck. Œd. T. 44. ad Phalar. 281. Jacobs. Anth. 9, 17. 11, 70. Markl. Suppl. p. 250. Musgr. 221. ad Charit. 504. Boiss. Philostr. 287. 369. Spiro, de vento, Heringa Obss. 217. De vita jucunda, Jacobs. Anth. 11, 328. 12, 13. Pro εἶναι, Anim. in Eur. 7. An dicatur εἰς τὸ ζῆν ἀφικνεῖσθαι, Toup. Emendd. 4, 449. Neque istius familiæ quidquam ap. scriptt. Gr. Valedicendi notionem sortitur, Dawes. M. Cr. Præf. p. ii. Fut., ad Xen. Eph. 270. Aristoph. Fr. 288. Cum accus., ad Dem. de Cor. p. 361. Harl. Ed. alt. Ἔζων, ἔζην, ad Mœr. 148. ubi et de ἔζαν, Herodian. 460. Piers., Phryn. Ecl. 202. Thom. M. 266. Wakef. Alc. 662. Phil. 535. Wakef. S. Cr. 5, 75. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 125. 127. Ἔζη, Buttm. ad Plat. Gorg. 522. Ἐζῆτε, ἐζῶτε, Schneid. ad Xen. K. Π. 512. Ed. alt. Ζήσας, ad Mœr. 171. Ζῇ, Toup. Opusc. 1, 154. Heyn. Hom. 6, 571. Ζῆθι, Valck. Diatr. 233. Markl. Iph. p. 301. Brunck. Soph. 3, 513. Ζῴην, Markl. Suppl. 454. Barnes. ad Eur. Herc. F. 676. Ζῷμεν, Brunck. Soph. 3, 518. Ἐζήκει, Crus. ad Sueton. 555. Ζῶν, Brunck. Soph. 3, 513. ad Lucian. 2, 142. Ζῶσα εἰκὼν, Toup. Emendd. 1, 102. Ζῆν γάλακτι, Dawes. M. Cr. 270. τινὶ, Bergl. Alciphr. 173. ἔν τινι, ad Mœr. 112. ἑαυτῷ, Wakef. Ion. 658. Εὖ ζῆν, Heind. ad Plat. Charm. 105. Κίνδυνος τοῦ ζῆν ἢ τεθνάναι, Plato Apol. 156. Heind. * Ζῆμι, Vivo, ad Mœr. 149. Ζώω, Pierson. ad Herodian. 460. Jacobs. Anth. 8, 318. Heyn. Hom. 8, 336. * Ζόω, ad Mœr. 171. Kœn. ad Greg. Cor. 119. Jacobs. Anth. 8, 126." Schæf. Mss. * Ζώντως, Gl. Vivide.] " Ἀειζώων, οντος, ὁ, " Semper vivens, Æternus, ut * ἀειβρύων, Semper " scaturiens. Potest et ἀεὶ ζώων scribi, dissoluta " compos." [" Cleanth. H. in J. 10." Boiss. Mss. * " Ζῆσις, Vita, Porph. Stob. Ecl. Phys. 262." Wakef. Mss.] Ζώωσις, Vivificatio, Animatio, Bud.

A [* " Αὐτοζώωσις, Dionys. Areop. 262." Kall. Mss.] Ἐκζωοῦσθαι itidem pro Animari, Bud. AT Ἀναζωῶσαι pro Refocillare, Recreare. [Schol. Lycophr. 45. * " Ἀναζώωσις, Theophyl. ad Luc. 15, 32." Kall. Mss. * Ἀνάζωσις, Lobeck. Phryn. 352.] Ἀναζωτικὸς, Dionys. Areop. Refocillativus, Bud. At J. Poll. eadem vult esse, ἀνεκτήσατο τὴν ψυχὴν, et ἀνεζώωσεν, et ἀνέσφηλε. [* " Εὐζώω, Ilgen. Hymn. 487." Schæf. Mss. * " Παλινζώω, Nonn. D. 20, 141." Wakef. Mss.] Ζώσιμος, ὁ, ἡ, Vitalis, Qui vivere potest, Alex. Aphr. τέρατα οὐ ζώσιμα. [Cod. Vat. Theophr. H. Pl. 9, 12, 1. pro βιώσιμος.] Ζωτικὸς, Vivificus: ἄρτος, ζύμη, Greg. Naz. δύναμις, Gal. ad Gl. Vitalis facultas, i. e. Vitæ conservatrix. A Bud. redditur Vivificus, Vitalis, Vegetabilis, Vitam producens, ap. Theophr. appellantem ver ὥραν ζωτικωτάτην, C. Pl. 1, (13, 4.) Eid. (1, 12, 9.) ζ. ἀρχὴν esse dicit Vitæ principium, ubi scribit κλάδους et ἀκρέμονας in se habere aliquas ἀρχὰς ζ. Et ζ. ψυχὴ, quæ et θυμοειδὴς dicitur, Gal. Sedem habens in
B corde, ut idem Bud. annot. Geop. Οὐδὲ γὰρ χρὴ πρὸς δοκιμασίαν σείειν τὰ ᾠὰ, ἵνα μὴ διαφθαρῇ τὸ ἐν αὐτοῖς ζ., pro eo, quod ap. Varr. est, Qui ova concutiant, errare, quod in eis vitales venas confundant. Ζωτικὸς pro Vivax citat e Plat. de Rep. 10. p. 136. Xen. de pictura spirante et viventi simili, (Ἀπ. 3, 10, 7.) Ζωτικωτέρους φαίνεσθαι τοὺς ἀνδριάντας. Ζωτικὸς, Animalis. Bud. e Greg. de Hom. Τοῦ ζ. σώματος, τὸ μὲν αἰσθήσει συζῇ, τὸ δὲ ἀμοιρεῖ αἰσθήσεως: et paulo post ζ. δύναμις καὶ ψυχικὴ pro eod. ponitur, et φυσική. Bud. [" Ζωοτικὸς, Vivificus, Pseudo-Chrys. Serm. 78. T. 7. p. 481." Seager. Mss. Leg. Ζωτικός.] Ζωτικῶς adv., ζωτικῶς ἔχων, Vivere volens, i. e. Nolens sibi mortem consciscere, Bud. e Plut. [Cat. Min. 70. Xen. Mem. 3, 10, 6.]

Ζωὸς, Vivus, Od. Λ. (197.) Ἀλλ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ: ζωὸν καὶ ἀρτεμέα, Il. E. (515.) Itidem ζωὴ, Viva. Od. Λ. (86.) Τὴν ζωὴν κατέλειπον, ἰὼν εἰς Ἴλιον ἱρήν. Sic δέλφαξ ζωὴ, Herod. (2, 70.) Utitur et Xen. masc. ζωὸς, Ἑ. 1, (2, 3.) Ἕνα μὲν
C ζωὸν ἔλαβεν, ἑπτὰ δὲ ἀπέκτεινε. [* " Αὐτόζωος, Aristot. Top. 5, 4. 6, 3. Procl. in Plat. Theol. 18. 38. 145. 146. etc. Dionys. Areop. 232." Kall. Mss. * " Ὑπέρζωος, Theoph. Nicæn. Orat. p. 80." Boiss. Mss.] Ζὼς pro eod., Il. E. (887.) Ἤ κεν ζὼς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσι. [* " Ἄζως, Vita carens, Georg. Lapitha Poëma Mor. 239." Boiss. Mss.] Αὐτόζως ET Ὑπέρζως Bud. e Dionys. Areop. pro Per se vivens, Supra vitam existens.

Ζωογόνος, ὁ, ἡ, Vitalis, Vivum et animale generans: σπέρμα, Aret., Genitale semen: cui opp. ἄγονον, Quod ad generandum inutile est, In quo vis procreandi fœtus non est. Ζωογόνος vocatur etiam Numerus septenarius, quod infantes septimo mense nati vivant facilius quam qui sequenti: qua de re Alex. Aphr. Prob. [" Eust. 114, 44." Seager. Mss.] Ζωογονία, Animantis procreatio, Vermiculatio, Bud. e Theophr. p. 199. [C. Pl. 5, 9, 3.] Ζωογονικὸς, Animantis procreandi vim habens, Philo V. M. 3. Καὶ τὴν τεσσαρακοντάδα τὴν ζωογονικωτάτην, Et qua-
D draginta, numerum ad animantium procreationem fœcundissimum. [* " Ζωογονικῶς, Proclus in Plat. Alcib. p. 52. Creuz." Boiss. Mss.] Ζωογονέω, Animal procreo, Animale et vivum gigno s. produco, Animo, Fœtifico, Theophr. C. Pl. 3, (22, 3.) Πανταχοῦ γὰρ ἡ φύσις ζ. μιξαμένη πως τῇ ὑγρότητι τὸ θερμὸν, Quippe natura ubique animal gignit, modo calor cum humiditate ratione debita coëat, Gaza. Et in pass. ap. Athen. (298.) de anguillis, Ὀχεύονται δὲ συμπλεκόμεναι, κἄτ' ἀφιᾶσι γλοιῶδές ἐξ αὐτῶν, ὃ γενόμενον ἐν τῇ ἰλύϊ ζωογονεῖται, Animantur, Bud. At quidam Viviscit e Plin. interpr. scribente 9, 51. Anguillæ atterunt se scopulis: ea strigmenta viviscunt, nec alia est earum procreatio. Philostr. Epist. 30. Δριμυτέροις φαρμάκοις τὰ ζωογονούμενα ἐν τῇ σῇ γαστρὶ περιπνίγουσα, Viviscentem fœtum. Basil. ζωογονεῖσθαι dicit ἐκ τῆς γῆς τέττιγας, et multa insecta, καὶ τὰς μῦς ἀρουραίας. Idem, Ζωογονούμενοι σκώληκες ἐν τοῖς ἐγκάτοις, quod generantur s. procreantur. Peculiariter vero ζ. dicuntur arbores, plantæque et fruges,

cum vermes procreant s. vermiculantur, Theophr. (H. Pl. 8, 11, 2.) de vitiis frugum, Μόνος γὰρ (ἐρέβινθος) οὐ ζ., Vermiculos non gignit. Bud. Ζωογονοῦμαι act. etiam signif. capitur pro ζωογονῶ, Bud. Theophr. (C. Pl. 3, 24, 3.) Σφακελίζει τε καὶ ὑπὸ καμπῶν κατεσθίεται· ζωογονεῖται γάρ, ὥσπερ εἴρηται. Quæ signif. tam ad ζωὸς, quam ζῶον pertinet. [Dicitur et *Ζωγονέω, Sext. Emp. 272. * " Ζωογόνησις, Theoph. ad Autol. 2, 18." Kall. Mss. * Ζωογεννητικὸς, Theol. Arithm. 49. * " Ζωογεννητικῶς, Procl. in Plat. Alcib. p. 52. Creuz. in var. lect." Boiss. Mss. * " Ἀναζωογονέω, Epiph. Ancor. §. 81." Kall. Mss. * Ἐνζωογονέω, Theophyl. 4, 145.] Ζωοποιὸς, Vivificus. A Bud. exp. Vitalis, e Cic. scribente, Calorem habere vim vitalem. Item pro ζωογόνος. [" Valck. Phœn. p. 125." Schæf. Mss.] Ζωοποιία, pro ζωογονία, [Jambl. Schol. Plat. Ruhnk. 54.] Ζωοποιέω, Vivifico; pro ζωογονῶ, i. e. Vermes genero. Bud. e Theophr. C. Pl. 3. Ἀνυγραινομένης τῆς ῥίζης, καὶ τοῦ ἀέρος ὄντος θερμοῦ, ζωοποιεῖ πως. [Lucian. 2, 87. * " Ζωοποίησις, Animatio, Vivificatio, Chrys. in 1 ad Cor. Serm. 39. T. 3. p. 505." Seager. Mss.] Ζωοποιητικὸς, q. d. Vivificatus. [Just. M. Resp. 42. ad Quæst. Gr. * Ἀναζωοποιέω, ibid. 28.] " Συζωοποιέω, q. d. Convivifico, ad verbum: Simul " vivifico, Una in vitam revoco. Utitur Paul. ad E- " phes. 2," [5. " Greg. Naz. Cod. 573. Paris. p. 28." Boiss. Mss.] Ζωοτόκος, vide post Ζῶον.] " Ζωότης, e Cic. interpr. Animabilis spirabilisque facultas. " Utitur autem Plut. (10, 165.) de mundo loquens, " ζωότητος καὶ θειότητος. Possis etiam reddere Animalis " natura: ad verbum Animalitas." [Galen. 5, 336.]

Ζωὴ, Vita: Plato Phædro, Παῦλαν ἔχειν ζωῆς, quod Cic. interpr. Vivendi finem habere, Plut. (6, 423.) Ζωὴν ἔχειν ἡμερησίαν. || Homero ζωὴ signif. et Facultates, quibus sc. vita nostra opus habet: Od. Ξ. (96.) ἄσπετος: et 208. ζωὴν ἐδάσαντο. Ζωὴ, inquit Bud., Facultates et sensus, Hom. [" Wakef. Herc. F. 411. Musgr. 664. Jacobs. Anth. 8, 341. Toup. Add. in Theocr. 408. et Ind., Ammon. 30. Eran. Philo 164. Thom. M. 153. Opes, Od. Ξ. 96. 208. Νεκροῦ ζωὴ, Wakef. Alc. 372." Schæf. Mss.] " Ζωὰ, Dor. pro ζωὴ, Vita: unde ζωᾶς ap. Hes. " Apud Hes. paroxytonws scriptum ζώη, quod ei " est non solum ἡ πρὸς τὸ ζῆν χορηγία, sive χρόνος " τοῦ εἶναι, sed etiam τὸ μέλι ἐφιστάμενον τῷ γά- " λακτι, alio nom. dictum γραῦς. Sic vero et ζόην " esse dixerat τὸ ἐπάνω τοῦ μέλιτος, Quod melli inna- " tat." Ζόη Herod. pro ζωή, [1, 32. 2, 105. * Ζοΐα, pro ζωὴ, Theocr. 29, 5. al. * Ζωΐα.] " Αὐτοζωὴ, " Ipsa vita. Ita Deus nominatur a Dion. Areop., " quoniam ipse per se vivit, et aliis vivendi auctor " est. Vide Αὐτοεῖναι." [* Εὐζωὰ, Dor., Pind. Π. 4, 233.] Ζωηφόρος, ὁ, ἡ, q. d. Vitam afferens, Salutaris: ψῆφος, Themist. cui opp. θανατηφόρον, Mortiferum. [Etym. M. Lobeck. Phryn. 635. * " Ζωηφόριος, Synes. Hymn. 3, 601." Boiss. Mss.] Ζωόδωρος, Vitam donans. Item τὸ ζ. Areth. Facultas donandæ vitæ: Τὸ φερέσβιον καὶ ζ. ἐμφαίνει τοῦ Χριστοῦ, sed scribitur ibi ζωοδῶρον. Ζωοδότειρα, Vitæ largitrix, Hom. [" Ruhnk. H. in Cer. 122." Schæf. Mss. * Ζαοδότειρα, * Ζαόσωστις, Anon. H. in Virgin. 7.] Ζωοδότης, i. q. ζωόδωρος, Vitæ largitor, Dei epithet. [Phav. 343. * " Ζωοπάροχος, Vitæ præbitor, Pseudo-Chrys. Serm. 83. T. 7. p. 499. * Ζωοπύρσευτος, ibid." Seager. Mss. * Ζωόσοφος, Anthol. Vat. 1, 24.] Ζωοφόρος, Vitam afferens, Vitalis, Vivificus: ἀνέμων, Epigr. [" Paul. Sil. 67. Diod. S. 2, 278." Schæf. Mss. * Ζωοφορέω, Geop. 5, 13.] " Ζωθάλμιον, Hes. affert pro ζώσιμον, βιώσι- " μον." [Pind. 'O. 7, 20. " Ruhnk. Ep. Cr. 57." Schæf. Mss. Cf. Βιοθάλμιος. * Ζωθαλπὴς, Nonn. D. 1, 452. * Ζωαρχικὸς, Vitæ principium habens, " Vita S. Sylvestri 282. Combef., Phot. Epist. p. 6." Boiss. Mss.]

Ἀείζωος, ὁ, ἡ, Qui est sempiternæ vitæ, Cui sempiterna est vita, Semper vivens, et q. d. Sempervivus: unde et componi e ζωὸς quispiam fortasse malit. De divina natura ab Areopagita dicitur. Platoni ἀείζωος τιμὴ, Gloria immortalis, Epist. 8. || Ἀείζωον, q. d. Sempervivum, Sedum. Sed ἀειζώον tria genera facit Diosc., quem lege. Sunt autem qui ἀείζωον dictum velint peculiariter Sedum majus, quod ejus folia perpetuo vivant, i. e. vireant. Unde et Ἀειθαλὲς appellatur. Plin. 25, 13. [" Ἀείζωος, * Ἀείζως, Soph. ap. Bekk. Anecd. 341." Kall. Mss.] Ἀειζωΐα, Vitæ sempiternitas, Æterna vita, Ἡ τῆς ἀ. πηγὴ, Greg. Naz. [" Or. 45. p. 720." Strong. Mss. * " Ἀειζωότης, Isid. Pelus. Epist. 3, 149." Boiss. Mss. * "Ἄζωος, Vita carens, et * Ἄζως, unde neutr. Ἄζων, Herodian. Epimer. Mss. p. 200. * Ἀζωΐα, Vitæ privatio, Hierocles 302. " Porphyr. Stob. Ecl. Phys. 52, 18. p. 820." Kall. Mss. * Ἀντίζοος, Nonn. D. 17. p. 474.] Ἀρτίζωος, ὁ, ἡ, Qui est brevis vitæ; nam Hes. ἀρτίζωα exp. ὀλιγοχρόνια, itidemque Gal. ap. Hippocr. [261.] Δύσζωος, Cujus misera est vita: βίοτος, Epigr. q. d. Vita, quæ misere vivitur, [Anal. 3, 290. * Δυσζωΐα, Pallad. de Brachm. p. 10.] " Ἐρίζωος, Vivax: unde ἐριζώουσι, " Hesychio πάνυ ζῶσι." [Greg. Naz. 6, 18.] Εὔζωος, Cujus beata est vita, Vivax, Theophr. C. Pl. 5, (4, 3.) Φύσει τε γὰρ εὔζωα καὶ βλαστικά. Idem κάλαμον dixit esse εὔζωον, Vivacem, interpr. Plin. Εὐζωΐα, ex Aristot. (Eth. 1, 8.) Beata vita, Beatus vitæ status, Vivacitas, [" Valck. Anim. ad Ammon. 58." Schæf. Mss. * Εὐζωέω, Achmet. Onir. c. 151. p. 122. Apud Hes. legitur * Εὐζωΐον, pro quo Suid. et Phot. * Εὐζωΐτου. * " Πολυευζωΐα, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. Imp. de Imagg. 120. Combef." Boiss. Mss.] * Ἡμίζωος, Gl. Semivivus, et * Ἡμίζως, unde neutr. " Ἡμίζων, Herodian. Epimer. 239." Boiss. Mss. Cf. Ἄζων. * Κακόζωος, unde] " Κακοζωΐα, Malus te- " nuisque victus, vel Misera vita," [Anal. 1, 55. * Κακοζοΐα, Sappho. * Κακοζωέω, Achmet. l. c. * Μακροζωΐα, Cæsarius Interrog. 177.] " Μινύζηον, " Hes. affert pro ὀλιγόβιον, ut sit pro μίνυνθα ζῶν, " Brevi temporis spatio vivens." [* Μονόζωος, Solitarie vivens, LXX. Ps. 67, 6. al. Μονόζωνος, al. * Μονότροπος. * " Νεκρόζωος, Nicet. Eugen. 3, 355." Boiss. Mss.] Παλίνζωος, ὁ, ἡ, Redivivus, Nonn. Potest autem et e ζωὸς compositum existimari. [" Opp. 'A. 1, 319." Wakef. Mss. * Παλινζωΐα, Euthym. Z. 1. p. 9." Boiss. Mss. * Πολύζωος, Gl. Vivax, Manetho 4, 516. * Σύζωος, Theod. Prodr. Ep. p. 68. * " Ἀσύζωος, Dionys. Areop. 104." Kall. Mss.] Φερέζωος, Vitam ferens, Salutaris, Nonn. [J. 5, 99. D. 12, 6.] Est autem frequentius φερέσβιος in hac signif. Φιλόζωος, Amans, Cupidus vitæ: qui et Lucis cupidus, Quintil. i. e. Qui mortem exhorret. Apud Theophr. δένδρον, Arbor vivaci quodam vigore prædita. Sed serpyllum φ. Nicandro, quod perpetuis foliis vireat, Schol. || Φιλόζωος autem e ζῶον compos. Animantis s. Animantium amans, studiosus. Xen. Ἀπ. 1, (4, 7.) de providentia Dei in hominis opificio loquens, Ἔοικε ταῦτα σοφοῦ τινὸς δημιουργοῦ καὶ φιλοζώου τεχνήματι. Φιλοζωΐα, Amor vitæ, Diog. L. de Antisthene, Ἐδόκει γὰρ μαλακώτερον φέρειν τὴν νόσον ὑπὸ τῆς φ. [" Ad Charit. 441." Schæf. Mss.] Φιλοζωέω, Vitæ cupidus sum, parco, ob mortis metum, Diod. S. (2, 169.) Οἱ δὲ Θηβαῖοι τοσοῦτον ἀπεῖχον τοῦ φιλοζωεῖν.

Ζωηρὸς, Vivax. [Suid.]

Ἀναζάω, Revivisco, Ad vitam redeo, Nonn. ὁππότε νεκροὶ Αὖθις ἀναζήσωσι. [Schleusn. Lex. in N. T. " Active, T. H. ad Plutum p. 204." Schæf. Mss.] Ἀποζάω, Vitam quoquomodo ago, et per inopiam traduco et prorogo, Parce ac tenuiter vivo, Famem quoquomodo propulso, Vix vel Ægre me tolero, Thuc. 1, (2.) Νεμόμενοι τὰ αὐτῶν ἕκαστοι ὅσον ἀποζῆν, i. e. ἐστενωμένως ζῆν, s. μετρίως, Lucian. (2, 563.) Καὶ πονήρως τὸ μεταξὺ ἀποζήσαντες: (3, 374.) Ἀποζῶντας ἐκ τῆς—μισθαρνίας. Pro eod. citatur διαζῆν e Plat. At ἐπιζῆν contr. est: unde exp. ἐκτεταμένως ζῆν. Sed de his compp. et infra. Ceterum male annotatum fuit a quibusdam Latinos pro ἀποζῆν dicere Tolerare; eo modo, quo dixit Cæsar equos Tolerari, pro Quoquomodo sustentari. Nam Tolerare est μεταβατικόν: unde dicitur Tolerare milites, equos, se: at ἀποζῆν neutrum est: unde explicandum fuit Tolerare vitam; quo utuntur cum alii, tum Cæsar et Virg. " Ἀποζῆν, Dor. [Ion.?] pro " ἀποζᾶν: usitatum tamen ap. Atticos quoque et

"ceteros Græcos." Διαζάω, Ad extremum vivo, ut διαβιόω, Xen. (Ἀπ. 3, 12, 2.) Τὸν λοιπὸν βίον ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων ὄντες καὶ κακοπαθοῦντες διαζῶσι. Ut tamen hic dicit de vita misera, sic alibi ab Eod. et pro Vitam traducere hilariter et copiose accipi tradit Bud. A Plut. autem pro simpl. poni videtur, (Cæs. 23.) Καὶ γὰρ τὸ βρέφος εὐθὺς, οὐ πολλὰς ἡμέρας μετὰ τὴν μητέρα διαζῆσαν, ἐτελεύτησε: affertur autem ex Eod. ἐπέζησε in re simili. Sed interdum etiam accusativo βίον jungitur, et dicitur διαζῆν τὸν βίον pro Transigere vitam: διαζῆν τὸ βίον ὀρθῶς, Eur. (Iph. A. 923.) Nonnunquam et dativo jungitur, pro Vitam tolerare. Plato, Νομῇ γὰρ διέζων τὸ πλεῖστον. Latini autem Vitam tolerare cum ablat. dicunt. Sed et διαζῶ sine casu, Aristophani pro Vitam tolerare, Πλ. (906.) Πῶς οὖν διέζης, ἢ πόθεν, μηδὲν ποιῶν; [" Διαζῆσαι ἡμέρας ἱκανὰς, Athen. 46. Per complures dies vixisse, Vitam produxisse. Ποηφαγέοντες διέζωον, Victitabant, Vitam sustentabant, Herod. 3, 25." Schw. Mss.] Ετ Διαζώω, pro διαζῶ, ex Herod.: ap. quem et Victito redditur. Ex Apoll. Rh. (1, 1074.) διεζώεσκον simpl. pro Vivebant. [* Διάζησις, Stob. Ecl. Eth. 2, 202. * " Συνδιαζάω, Una vitam ago, traduco, Chrys. in Ep. ad Tit. Serm. 6. T. 4. p. 409." Seager. Mss.] Ἐπιζάω, Supervivo, i. e. Ultra vivo, Superstes sum, Plut. (Pomp. 53.) Καὶ τὸ παιδίον οὐ πολλὰς ἡμέρας ἐπέζησε, q. d. Non multos dies matri supervixit. Apud Eund. Numa (22.) ἐπιζῶντος φθόνου, redditur, Superstite invidia. ‖ Quidam pro ἐκτεταμένως ζῶ poni tradiderunt, Bud. Vide Καταζῶ. [" Ἐπιζώω, Ion., Herod, 1, 120." Schw. Mss. * Ἀντεπιζάω, Theod. Prodr. p. 49.] Καταζάω, Longum vitæ tempus traduco, transigo; nam καταζάω, sicut et ἐπιζάω, quidam voluerunt esse ἐκτεταμένως ζῶ. In VV. LL. annotatur e Bud. ἐπιζῆν et καταζῆν esse Large et opulenter vivere; ἀποζῆν vero, Arcte. At ego meam illam interpr. frequentibus exemplis confirmari existimo, non istam, in quibus καταζῆν commode verti etiam posse arbitror, Totum vitæ tempus consumere: quod loquendi genus hyperbole non carere constat. Plato Symp. Ἀλλ' ἐξαρκεῖ μετ' ἀλλήλων καταζῆν ἀγάμοις. Et Aristot. Eth. 8, dicit beatos καταζῆν ἐν ταῖς κατ' ἀρετὴν ἐνεργείαις. Lucian. (3, 516.) Τί δ' ἂν ἄνθρωποι πράξαιεν διονυσιάζοντες, ἐν κρεανομίαις καταζῶντες καὶ χοροῖς; A Plut. tamen καταζῆν poni credo potius pro Extremum vitæ tempus traducere: (6, 732.) Πρίω καπηλεῖον, ἐν ᾧ καταζήσεις,—εἷς τῶν πλουσίων γεγονὼς καὶ μακαρίων: [Cicerone 4.] Συγκαταζῶ, Una longum vitæ tempus traduco, sequendo interpr., quam dedi primam verbo καταζῶ, ut συγκαταζῆν de viro et uxore dicit Plut. Erot. (9, 4.) p. 910. Παραζάω, Vivo secus quam decet, Anaxandrides ap. Athen. (642.): sed versus, in quo h. v. legitur, mendosus est: [vide Animadv. ad Athen.] In quodam Philemonis versu [ap. Stob. Tit. 96.] memini me παραζῆν legere, dictum de eo, qui non rectam vitæ viam tenet et innoxiam. At in VV. LL. παραζῆν est Victitare. [" In Philemonis versu, παραζῆν perperam a Gesnero editum esse pro παρ' ὃ ζῆν monuit Bentl. Emendd. in Menandr. et Philem. p. 125. Igitur v. παραζῆν certa auctoritate omnino destitutum est." Schw. Mss. Non omnino: legimus enim ap. Plut. 6, 43. Reisk. Ζῆν καὶ οὐ παραζῆν προσήκει. * " Περιζάω, Acta S. Philoromi 166. Combef." Boiss. Mss.] Συζάω, Convivo, Una vivo: Aristot. Eth. 8, (5.) Οἱ δ' ἀποδεχόμενοι ἀλλήλους, μὴ συζῶντες δὲ, εὔνοις ἐοίκασι μᾶλλον, ἢ φίλοις, ubi subaudiri potest dat. ἀλλήλοις. Idem Rhet. 1. de adolescentibus loquens, Καὶ φιλόφιλοι καὶ φιλέταιροι μᾶλλον τῶν ἄλλων ἡλικιῶν, διὰ τὸ χαίρειν τῷ συζῆν: hoc idem συνημερεύειν vocat, cum dicit, Οὐδεὶς δὲ δύναται συνημερεύειν τῷ λυπηρῷ. Sed notandus est elegans hujus verbi usus cum dativis rem inanimam signif. quibus junctus non uno redditur modo. Dicunt enim sæpe συζῆν πενίᾳ pro In paupertate vitam degere, quasi sc. Sociam vitæ habere paupertatem. Et συζῶν ἀργίᾳ Basil., Qui vitam in otio degit, otiosam traducit. Et, Συνεζηκὼς ἀρετῇ ἐκ παιδὸς, pro Qui jam inde a pueritia virtutem coluit. Apud Dem. (13.) συζῆν φιλοπραγμοσύνῃ

A sunt qui reddant Perpetuo addictum esse, Vivere addictum illi: ut Chrys. Ταῖς προσευχαῖς συζῆν, Precationibus addictum vivere. [" Ξυνζάω, pro συζάω, in Lapidibus, cf. Hagenbuch. Diatr. 40." Boiss. Mss. * Σύζησις, Athanas. 2, 2. * " Ὑποζάω, Nicet. Paphlag. Laud. Eust. 203." Boiss. Mss.]

¶ Ζῶον, Animal, Plato Timæo, Τόνδε τὸν κόσμον, ζῶον ἔμψυχον ἔννουν τε: quod Cic. interpr. Hunc mundum, animal esse, idque intelligens. Alicubi vero ζῶα vertit Bestias, ut cum Stoicum dogma, Μηδὲν εἶναι ἡμῖν δίκαιον πρὸς τὰ ζῶα, reddit, Homini nihil juris esse cum bestiis. Ita enim ap. Plut. legitur illud dogma, sed invenitur et alia lectio, sc. πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα, et ita dicetur Cic. pro Cum ceteris animantibus, dixisse Cum bestiis, tanquam exponentem; adeo ut cum excipimus homines, ζῶα vertere possimus Bestias. Sed quamvis bestiæ s. bruta animantia sæpe vocentur ἄλογα ζῶα ad differentiam, non raro tamen et sine hac adjectione vocantur ζῶα Bruta animalia: estque hic usus cum ap. alios, tum

B ap. Plut. frequentissimus; atque ita accipit et in libri cujusdam titulo, Πότερα τῶν Ζώων φρονιμώτερα. [" Ad Charit. 430. 770. Markl. Suppl. p. 253., Fac. ad Paus. 2, 44. De Signis Zodiacis, Dorv. ad Charit. 293. De hominibus, 296. Quot genera τῶν ζώων secundum Platonem, Boeckh. in Min. 117. Ζῶα θεῖα, 118. Ζῶον θνητὸν, 51. ἀθάνατον, Fisch. Ind. Æschin. v. Ζῶον. Ζῷον, ad Lucian. 2, 357." Schæf. Mss. " In pictura et sculptura ζῶα non modo Animalia intelliguntur, sed Cujuscunque generis figura. Vide Schw. Anim. in Athen. 196. e. et Herod. 1, 70. 203. 2, 124, 3, 47. Quare promiscue ζῶα ἐγγεγλυμμένα et τύποι ἐγγεγλυμμένοι dicuntur, Herod. 2, 149. Hinc ζῶα γράφειν, quod dein in unam vocem ζωγράφειν contractum est, non modo Animalia pingere, sed generatim Pingere intelligitur. Herod. 4, 88. Ζῶα γραψάμενος πᾶσαν τὴν ζεῦξιν τοῦ Βοσπόρου." Schw. Mss. * Ζώϊον, Simonides Etym. M. * Ζωοειδής, Geop. 10, 9, 4. * Ζωοθετέω, Archelaus Antig. Caryst. c. 23. * " Ζωοθηρία, Plato Soph. s. 17.

C Heind. p. 223. * Ζωοθηρικὸς, s. 10. p. 220., 13. 221., 15. 222. * Ζωοθρέμμων, Const. Manass. Chron. p. 2. 9. Ζωοθρέπτειρα, 8. γῆ." Boiss. Mss.] Ζωοθυτέω, Animal sacrifico. [Porphyr. Theodoreti. Serm. 7. p. 108, 36.; 10. p. 138, 14. ad Græcos. * Ζωοθυσία, Theophyl. in Matth. 21, 12. * Ζωοκτόνος, Philostr. Apoll. 2, 66. * Ζωοκτονία, Basil. Seleuc. Lobeck. Phryn. 623. * Ζωολύτης, Theophyl. 3, 657.] Ζωόμορφος, Animalis formam habens, [Plut. Numa 8. * Ζωοπλάστης, Procl. Paraphr. 251. * Ζωοπλαστέω, Lycophr. 844.] Ζωοπώλης, Qui sacra animalia vendit: et Locus, ubi id fit, Ζωόπωλις, Hes. Ζωοστασία, Animalium statio, Animantium septa et tecta. [* Ζωοστάσιον, Eust. 531, 17=402, 31. * " Ζωοσφαγία, Incertus in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 49." Boiss. Mss. * Ζωοταμὼν, Orph. Arg. 313. (317.) Lobeck. Phryn. 617.] Ζωοτόκος, Qui animal parit, Animal gignens, i. q. ζωογόνος, Aristot. Τοῖς ζ. τῶν τετραπόδων κάμπτεται τὰ μὲν πρόσθια κῶλα εἰς τὰ πρόσθεν, τὰ δὲ ὀπίσθια εἰς τοὔπισθεν, Quæ animal generant, ge-

D nua ante se flectunt, et suffraginum artus in aversum, Plin. [Opp. " Ζωητόκος, Method. Conv. 138." Routh. Mss.] Ζωοτοκία, Animalis generatio, Animantis procreatio s. partus. Ζωοτοκέω, Animal genero, procreo, pario, seu, ut Cam. exp., Animantes partu edo, quod dicitur ad differentiam τῶν ᾠοτόκων, Quæ ova partu suo edunt, Aristot. Ζωοτοκεῖ ἐν ἑαυτῷ πρῶτον ᾠοτοκήσας ὁ ἔχις· τὸ δὲ ᾠὸν ὥσπερ τῶν ἰχθύων, μονόχρουν ἐστὶ καὶ μαλακόδερμον. Pro quibus Plin. Terrestrium vipera sola intra se parit ova unius coloris et mollia ut pisces. ‖ Animale et vivum procreo, gigno: unde ζωοτοκεῖσθαι, Ad animalem formam pervenire. [" Porson. Or. 473." Schæf. Mss.] Ζωοτρόφος, Animal nutriens, i. q. ζωοποιῶν s. ζωοποιοῦσα, Hes. [Eust. Il. A. p. 27, 44. Clem. Alex. Pæd. 1, 6.] Ζωοτροφέω, Animal nutrio, Animali alimentum præsto. [* Ζωοτροφία, Plato Polit. 2, 261. * Ζωοτροφικὸς, 263. 267. * Ζωοτροφεῖον, Gl. Vivarium. * Ζωότυπος, Nonn. D. 5, 527. * Ζωοτύπη, Manetho 4, 343: ζωοτύπους μακάρων * ἀποπλάστορας, ex emend. Spitzneri de Versu Gr. Her. 398. In Wakef. Mss. af-

fertur * Ζωορυπὴς, e Maneth. l. c. * " Ζωορυπέω, ap. Max. Planud. Ed. Herm. p. 396. Cod. Par. ζωοποιῶ. In Maneth. reperitur similiter ζωότυπος." Bast. ad calcem Scap. Oxon. Vide Ep. Cr. 82.] Ζωοφάγος, Qui animantes devorat, animalibus s. animalium carne vescitur ac victitat, Aristot. Polit. Διὰ τὸ τὰ μὲν ζ., τὰ δὲ καρποφάγα, τὰ δὲ παμφάγα αὐτῶν εἶναι. Ζωοφαγέω, Animalibus victito, Bud. ex Aristot. H. A. 8. Ὅσα δὲ κινητικὰ, τὰ μὲν ζωοφαγοῦντα, τρέφεται ἰχθυδίοις μικροῖς, οἷον ἡ πορφύρα· σαρκοφάγον γάρ ἐστι. [* Ζωοφαγία, Aristot. H. A. 9, 41. Ζωοφθόρος, Basil. Cæsar. Episc. in Zonar. Expos. 60. Anecd. Bekkeri p. 261. Ζωοφθόρον ἡ σαλαμάνδρα, cf. Ζωοφόρος. * " Ζωοφθορία, Chrys. Hom. 118. T. 5. p. 762." Seager. Mss.]. Ζωοφόρος, dicitur Circulus zodiacus, quem Lat. Signiferum appellant, a duodecim animalium effigiebus, quas gestat, de quo Aristot. de Mundo, et inter astronomos Proclus in Sphæra. Vitruvio dicitur etiam Pars illa in columnis inter epistylium et coronicem, quæ pulvinatis sæpe figuris visitur, ornamentisque diversis instructa, vulgo la Frize, VV. LL. Hesychio καὶ σαλαμάνδρα καὶ ἀγγεῖον νεκροῦ, Salamandra, Feretrum, VV. LL. [" Zodiacus, Huschk. Anal. 299. Jacobs. Anth. 10, 294. Bos. Ellips. 173. Schwebel." Schæf. Mss.] Ζωόφυτα dicuntur Quæ nec animalium, nec fruticum, sed tertiam ex utroque naturam habent, ut urtica et spongia, de quibus Plin. 9, 45. h. e., ut Aristot. habet, ἐπαμφοτερίζοντα φυτῷ καὶ ζώῳ, Bud. interpr. Ambigentia et plantæ et animali, i. e. medium quiddam inter animal et plantam, cujusmodi sunt quæ mediam naturam inter sensibilia et vegetabilia habent; quæ fortasse Plantanimantes dicere possumus, Plantanimalia, Bud. in Annot. [* Ζωοφυτέω, Athen. 682.]

Ζώαρχος, Qui animanti præest, h. e. Qui uni præest elephanti, [Ælian. Tact. c. 22. * " Ζωάρχιος, Amphil. 140." Kall. Mss. * Ζωθήκη, pro Cubiculo, e Plin. Jun. a Schneidero affertur. " Zotheca, Locus, in quo asservabantur animalia ad immolandum, Grut. p. 4. Zothecula, A Screen, Curtain, or Partition of a chamber, pro Bibliotheca leg. ap. Sid. Ep. 8, 18." Ainsworth. Thes. L. L. * " Ζώθαπτος, Const. Manass. Chron. p. 100." Boiss. Mss.] " Ζώμορφος, Ani" mal pictum, si VV. LL. credimus." [* " Ζώνεκρος, Tzetz. Educ. Fil. 265." Elberling. Mss. * Ζωόνυχον, Diosc. Notha 471.] Ζωόφθαλμον, Herba, quæ et βούφθαλμον, Plin. [Diosc. Notha 468. * Ζωπονέω, Philipp. 49. * Ζωτελιστὴς, Apollinis cognomen, Phav. 344. * Ζωφορίη, Zodiacus, Manetho 4, 510.] " Ζώ" φυτος, pro Fertilis plantarum affertur e Plut. Ro" mulo" [20. * Ζωωνυμία, Phav. 121.]

Ἄζωος, ὁ, ἡ, Animal s. Animans non procreans, Theophr. C. Pl. 4, (15, 3.) Καὶ γὰρ καὶ ταῦτα ἄ., i. e. οὐ ζωοῦται, Animalia ex aliis non generantur, h. e. Vermes, quos peculiariter rei rusticæ scriptt. ita appellant.

Ζωϊκὸς, Animalis: ἱστορία, Aristot. τὸ ζωϊκὸν, Athen. (328.) Ἀριστοτέλης ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ζωϊκῷ. Item ζ. φύσις, ap. eund. Aristot. Ζωΐδιος κύκλος, Signifer orbis, ut Cic. ap. Arat. (544.) interpr. p. 96. Lex. Cic. Idem ζωοφόρος et ζωδιακὸς appellatur. Ζωώδης, Animalis, Synes. de Insomn. Ζωωδεστάτη μὲν οὖν ἡ διὰ τῶν προβεβλημένων ὀργάνων αἴσθησις, Sensus maxime animalis, Greg. Naz. de Hom. Ζωώδης ἢ τῶν ἀνδρῶν γένεσις, ubi Talis qualis brutorum. [" Plut. de Liberis Educ. c. 10." Seager. Mss. * " Ζωωδία, Animalitas, Jambl. Protr. 146(=344.)" Wakef. Mss.]

Ζωόω, Ζωοῦσθαι, dicuntur quæ animalia h. e. vermiculos procreant, i. q. σκωληκοῦσθαι, Bud. Theophr. C. Pl. 4, (15, 3.) Ὅθεν καὶ διαφθειρόμενα μόνα τῶν χεδρόπων οὐ ζωοῦται, quo sensu ζωογονεῖν et ζωοποιεῖν quoque accipiuntur: quo malo quæ plantæ aut fruges non infestantur, ἄζωα dicuntur. Athen. (55. e Theophr.) Θέρμος καὶ ὄροβος καὶ ἐρέβινθος μόνα οὐ ζωοῦται τῶν χεδροπῶν. [* Ἀποζωόω, Basil. Hexaëm. 7. p. 62. Ἐμπίδες καὶ κώνωπες ἐξ ὑδάτων ἀπεζέννυντο, var. lect. ἀπεζωοῦντο.] Ἐκζωοῦσθαι pro eod. ap. Theophr. C. Pl. (4, 8, 4.) ἀπόλλυται καὶ ἐκζωοῦται, Perit atque vermiculatur. At Ζωωτὸς,

A Beluatus, Plaut. i. e. Animalibus [et aliis figuris] pictis distinctus, Bud. ex Athen. 58(=194.) Πάντες δὲ εἶχον πορφύρας ἐφαπτίδας, πολλοὶ δὲ καὶ διαχρύσους καὶ ζ.: (197.) Ζ. ἐνδεδυκυῖαι χιτῶνας. Quo modo capitur et ζωδιωτός. J. Poll. 7. Ὁ δὲ κατάστικτος χιτὼν ἐστιν ὁ ἔχων τὰ ζῶα ἢ ἄνθη ἐνυφασμένα· καὶ ζωωτὸς δὲ χιτὼν ἐκαλεῖτο καὶ ζωδιωτός.

Ζωηδὸν, Animantium ritu s. more, Polyb. [6, 5, 9.]

Ζώδιον, Animalculum. [" In pictura dicitur Imaguncula, Figura quælibet, Herod. 1, 70." Schw. Mss.] Peculiariter vero ζώδια dicuntur Duodecim signa cœlestia, quæ in zodiaco circulo visuntur. Athen. (535.) Χρυσοῦς ἀστέρας ἔχων καὶ τὰ δώδεκα ζ. Aristot. de Mundo, Διῃρημένος εἰς δώδεκα ζωδίων χώρας, de zodiaco loquens. Nam Ζωδιακὸς κύκλος vocatur hinc Circulus ille in cœlo, qui duodecim illorum animalium signa gerit, quem et ζωοφόρον et ζωΐδιον appellari ostensum est. Lat. Signiferum appellant; Græci alio nomine λοξὸν, Obliquum: quo vocab. et Virg. eum appellat. [Ζωδιακὴ, sc. ὁδὸς, B Manetho 4, 168. * Ζωδιοποιὸς, Gl. Signarius: * Ζωδιοφόρος: Signifer.] At Ζωδιωτὸς, i. q. ζωωτὸς, [J. Poll. 7, 55.]

Ζωδάριον, Animalculum, i. q. ζώδιον, Aristot. de Part. Anim. 3. ita vocat Insecta et bestiolas, quibus aviculæ victitant. [Athen. 210. * Ζωάριον, Schol. Apoll. Rh. 1, 1265. 3, 276.] Ζωΰφιον, idem, [non modo Animalculum, sed Quælibet figura picta,] Athen. 210. Ἐν αὐτῷ ἐντετορευμένα ζωδάρια, καὶ ἄλλα τινὰ ζ. καὶ * φυτάρια. [* " Ζωΰλλιον, Tzetz. Chil. 9, 958. 962. 12, 723." Elberling. Mss.]

ΖΕΥΓΝΥΩ, vel Ζεύγνυμι, ζεύξω, tanquam a Ζεύγω, Jungo, Copulo, Il. Γ. (260.) Ἵππους ζευγνύμεναι: Od. Ο. (46.) ἵππους Ζεῦξον ὑφ' ἅρματα, Junge equos rhedæ, s. ad rhedam. Sic ζευγνύναι ταύρους ὑπ' ἄροτρον, Herod. quod Tibullus Adjungere tauros aratro. At ζεῦξαι ἅρμα, sicut et συζεύξασθαι ἅρμα, Xen. (K. Π. 2, 2, 15.) simile est illi, quod Lat. dicunt, Currum jungere, Rhedam jungere, Jungere C rhedam equis. || Jungo ponte, quod et Jungo sine adjectione, ut Xerxes ab Isocr. et aliis dicitur ζεῦξαι τὸν Ἑλλήσποντον, qui a Cic. Junxisse Hellespontum. Sic ζεύγνυμι ποταμὸν, Herod. et Arrian. (4, 28, 9.) Sed ille dicit etiam pro eod. Ζευγνύειν γέφυραν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ. || Ζεύγνυμι, Jungo matrimonio, s. connubio, Appian. de Cæsare, Πομπηΐῳ μὲν ἐζεύγνυ τὴν θυγατέρα. Item γάμοισιν ἐζύγης, Eur. (Iph. A. 907.) Nuptiis junctus es, pro Nuptias contraxisti, Duxisti uxorem. [" Ruhnk. Ep. Cr. 110. Mœr. 168. Jacobs. Exerc. 1, 16. 98. Anth. 11, 125. ad Herod. 364. 630. ad Charit. 141. 682. Wakef. Phil. 1025. Markl. Suppl. 220. Thom. M. 229. 406. Heyn. Hom. 7, 692. De nuptiis, Eur. Phœn. 1375. Quid in re nautica, Coray in Thuc. par Levesque 1, 319. Jungo ponte, ad Herod. 266. 320. Jacobs. Anth. 12, 101. Schneid. Anab. 10. ὅρκῳ, Markl. Suppl. 1229. Ζευγνῦσι, ζευγνύασι, ad Mœr. 25. 127. 171. * Ζεύγω, Thom. M. 406." Schæf. Mss.] Ζεῦγμα, Junctura, Conjunctio, qualis rerum, quæ conjugatæ sunt. D Item pro Conjunctione navium pontis instar præbente, Bud. ap. Arrian. 6. [cf. 5, 7, 1.] Idem ζευγνύναι τὸν ποταμὸν ap. Eund. exp. ζεύγματα consternere. Quidam et ζεῦγμα ποταμοῦ pro Fluvii ponte dixerunt. Thucydidi autem ζεῦγμα τοῦ λιμένος sunt Fauces portus obseptæ, Bud. || Figura est Grammaticis, Lat. Colligatio, Connexio, seu, ut alii, Annexio, cum sc. plura uno connectuntur verbo: Lege Jul. Firm. et ceteros. || Urbs Syriæ, de qua Steph. B. " Ξεῦγμα, Pons, VV. LL. perperam pro " ζ." Μεσόζευγμα ap. eosd. Gramm. cum in medio clausulæ positum verbum præcedentia sequentiaque connectit. Ζεῦξις, Junctio, Colligatio, Connexio. [" Actio τοῦ ζευγνύναι quocumque significatu. Sic ἡ ζ. τοῦ Ἑλλησπόντου, Herod. 7, 35. Alibi Ratio jungendi jumenta, Vectura, 3, 104." Schw. Mss. * " Ἔξζευξις, Gl. Sexjugæ.] " Ζευξίλεως, Suidæ ᾧ ὑπε" ζευγμένοι εἰσὶν οἱ λαοί: itidemque Hesychio, affe" renti ipsum e Sophoclis Andromeda. Eust. quoque " annotat ex Homerico hoc, Ἢ ῥά γύ τοι πολλοὶ δε-

" δμήατο κοῦροι Ἀχαιῶν, ab Homeri posteris factum " esse ζευξίλεως, et de rege dictum ᾧ ὑπέζευκται " λαός: sed Hes. exp. etiam ζευκτὸς λαός. [* Ζεύξιπ-πος, Gl. Desultor, "Jacobs. Anth. 11, 198." Schæf. Mss.] Ζευκτὸς, Conjugatus, Junctus, q. d. Jungibilis, Qui jungi potest. [Dionys. H. 1, 97.] ""Αζευ-" κτος, Non jugatus nec conjunctus, i. q. ἄζυξ." [Dionys. H. l. c. Schol. Aristoph. A. 217. * Λινόζευκτος, Opp. 'Α. 4, 79. * " Νεόζευκτος, Jacobs. Anth. 13, 661." Boiss. Mss. * Ὁμόζευκτος, Nonn. D. 22. p. 596. * Πρωτόζευκτος, Etym. M. 17, 52. * Τετράζευκτος, Philem. Lex. s. 318. p. 220. Osann. * Ζευκτὴς, Gl. Junctor: * Ζευκτῆρες· Conjuglæ, " Hes. v. Ζεύγλας." Wakef. Mss. * Ζεύκτειρα, Orph. H. 54, 3. * Ζευκτήριος, unde] Ζευκτηρία, Id, quo ad jungendum, colligandum, connectendum utimur, Ligamen, Vinculum: ut exp. Act. 27, 40. Ἅμα ἀνέντες τὰς ζ. τῶν πηδαλίων. Exp. et Junctura. [* Ζευκτήριον, Æsch. Ag. 540.]

Ζεῦγος, Jugum; eo sensu, quo dixit Cic. Qui in singulis jugis arant. Il. Σ. (542.) πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ Ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα. Interdum vero additur adjectivum βοεικόν. Theophyl. Epist. Τὸν ἀροτῆρα βοῦν κεχάρηκα τῷ Τυκανίᾳ· οὐ γὰρ ἦν αὐτῷ τοῦ ζεύγους τὸ ἕτερον, ubi κεχάρηκα mendosum est pro Commodato dedi, quod potius esset κέχρηκα, ut Thuc. (4, 128.) p. 162. Ὅσοις ἐνέτυχον κατὰ τὴν ὁδὸν ζεύγεσιν αὐτῶν βοεικοῖς. Sic Luc. 14, (19.) Ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε. Alicubi ζεῦγος et pro Ipsis bobus, ac generalius etiam pro Jumentis. ‖ Biga, Bigæ, proprie; sed generalius et pro Trigis ac Quadrigis, adeoque Quovis vehiculo, s. Rheda; qua de re lege J. Poll. Plato Ap. Socr. (26.) Ἵππῳ, ἢ ξυνωρίδι, ἢ ζεύγει νενίκηκεν Ὀλυμπιάσι. Xen. ('Aπ. 1, 1, 9.) Ἐπιστάμενον ἡνιοχεῖν ἐπὶ ζεῦγος λαβεῖν κρεῖττον, ἢ μὴ ἐπιστάμενον. Item ζεύγη μίσθια, Vehicula meritoria, Bud. e Plut. ‖ Par, et quod Gallice Une couple, ad verbum repondens Græco: Ζεῦγος τριγόνων, Luc. 2, (24.) Ζεύγεα ἰρήκων ἑπτὰ, Herod. Item, Αἱ κατὰ ζεῦγος φιλίαι τρεῖς, pro eo, quod dixerat Cic. Tria amicorum paria. Sic Μονομάχων ζεύγη διακόσια, Athen. 5. Dicitur et de inanimatis: ζεῦγος ἐμβάδων, Aristoph. (Ἱππ. 872.) Par calceorum. Cic. Jugum itidem dixit pro Par, Bud. 1038. [" Bentl. Opusc. 10. Valck. Phœn. p. 370. Wessel. Obss. 116. Toup. Opusc. 2, 161. ad Charit. 302. (649.) Jacobs. Exerc. 2, 201. Anim. 159. Wytt. ad Plut. 1, 364. Thom. M. 406. Eur. Herc. F. 453. Wakef. 445. Heind. ad Plat. Phædr. 248. Ind. Xen. Mem. Par, ad Phalar. 305. Jacobs. Anth. 10, 120. 374. 380. De tribus, Brunck. Soph. 3, 512. Aristoph. Fr. 276. Vehiculum, 229. ad Lucian. 1, 654. De usu propr. et metaph., Valck. Phœn. p. 116. Z. ἐμβάδων, Aristoph. Ἱππ. 871. Z. λευκὸν, Lucian. 1, 90. 376. Ἐπὶ ζεύγους ὄνων ὀχεῖσθαι, Toup. Opusc. 1, 363." Schæf. Mss. * Ζευγολόγος, Theophyl. 3, 726.] Ζευγοποιΐα, Copulatio parium, Bud. e Theophr. (H. Pl. 4, 11, 6.) Ζευγοποιΐα τῶν καλάμων, Conjugatio, Calamorum parium constructio, VV. LL. Ζευγοτρόφος, Qui jugum jumentorum s. par jumentorum alit. Sed peculiari signif. Qui alit par s. paria equorum ad certamen. Plut. tamen Pericle (12.) ζευγοτρόφους annumerat ἁμαξοπηγοῖς, et ἡνιόχοις ac καλωστρόφοις. Ζευγοτροφεῖν dicebantur Qui equos illos alebant: Καταζευγοτροφεῖν, In alendis equis consumere, Bud. 821. [" Abresch. Æsch. 2, 103." Schæf. Mss.] Ζευγελάτης, SEU Ζευγηλάτης, Qui agit jugum boum, aut generalius jumentorum, Qui boves agit, Jugarius, Colum. Sed Hes. ζευγελάτης exp. γηπόνος, at ζευγηλάτης ait esse μεταβάτης, ἡνίοχος. [Ζευγηλάτης, Xen. K. 'A. 6, 1, 4.] Ζευγηλατέω, Jugum boum ago &c. [Xen. l. c. * Ζευγίππης, Diod. S. 19, 106. Ζευγεῖον, i. q. ζεῦγος, Joseph. Ant. 12, 4, 16. Schneidero dubium videtur.] Ζευγίτης, Jugalis. In VV. LL. exp. et Jugo astrictus. ‖ Item ζευγῖται, Secundi census cives, de qua signif. lege Bud. 821. Idem e Plut. Pelop. (23.) p. 92. annotat, ζευγίτης in prælio, ut ἐπιστάτης. ‖ Ζευγίτης calamus, aptus ad ζευγοποιΐαν, de qua supra. Zeugitæ calami dicuntur et a

A Plin., quem adi, post Theophr. [Lucian. 2, 653. * Ζευγήτης, Hesych. 1, 1582. * Ζευγῆτις, Callim. H. in Apoll. 47.] Ζευγάριον, q. d. Parvum jugum. Apud Philostr. ζευγάρια redditur Jugales. [Aristoph. Ὀ. 583.] " Ζευγάτηρας ἱμάντας, Joseph. Ant. (12, 4, 16.) " dixisse fertur Lora jugalia, Virgilii: Subjugia lora, " Catonis. Sed valde suspecta ea vox: et forsan pro " ea reponendum ζευκτῆρας, vel ζευγωτῆρας. Ζευγή-" σιον, dicebatur τίμημα quoddam in Athen. Rep.; " nam in quatuor τιμήματα erat distincta, inquit " Hes. Vide Ζευγῖται. Sic Suidæ ζευγήσιον est τὸ " τοῦ ζευγίτου τέλος. Apud Etymol. ζευγίσιον " scriptum, utrobique per ι: qui itidem esse dicit " ὃ ἐτέλει ὁ ζευγίτης." [Phot., Schol. Plat. Ruhnk. 184. * Ζευγίζω, Gl. Combino: Ζευγίζω κατὰ τέσσαρα. Conquaterno. Jugo, Aqu. Theod. Num. 25, 3. ἐζευγίσθη, 1 Macc. 1, 15. ἐζευγίσθησαν Cod. Alex. al. ἐζεύχθησαν.]

Ζεύγλη, Lignum propendens ab jugo, hinc inde boum colla amplexans, Pars jugi, in quam jumenta
B collum immittunt, VV. LL.: Il. T. (405.) πᾶσα δὲ χαίτη Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν, οὖδας ἵκανεν, ubi Eust. annotat λ in h. v. esse pleonasticum. Lucian. (1, 303.) Ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζ., καὶ τὸ ἅρμα ἐπισκευάζειν. [Herod. 1, 31. * Ζεύγληθεν, Apoll. Rh. 3, 1318. Ζεύγληφι, Callim. H. in Dian. 162.] Ζευγλόδεσμον, Lorum jugi, ὁ ἱμὰς τοῦ ζυγοῦ, Hes. [* " Ζεῦγλα, Archias 24." Schæf. Mss.]

¶ Ζυγὸς, Jugum: Od. Γ. (383.) Ἀδμήτην, ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ. Hesiod. ('H. 51.) καὶ ἐπὶ ζυγὸν αὐχένα θεῖναι Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἵπποις ὠκυπόδεσσι. Et δούλειον ζυγὸν metaph., ut Lat. Jugum servile, servitutis. Plato Epist. 8. Φεύγειν τὸ δούλειον ζυγὸν ὡς ὂν κακὸν, ubi annotandum etiam est ζυγὸν neutr., nisi mendosa sint exemplaria. Usus est quidem et Soph. neutr. ead. in re, sed in plur. Aj. (944.) πρὸς οἷα δουλείας ζυγὰ Χωροῦμεν. Item αἱ ὑπὸ ζυγὸν, Quæ nupserunt, Greg.: de quo loquendi genere vide in "Αζυξ. In aliis etiam metaph. ponitur, ut cum dicit Christus, Matth. 11, (30.) Ὁ γὰρ
C ζυγός μου χρηστός. ‖ Accipitur ab LXX. in ea Jugi signif., quam habet ζεῦγος. ‖ Jugum citharæ, quod manu sinistra tenent citharœdi, Aristot. in Mechan. Sic et Hom. (Il. I. 187.) φόρμιγγι dat ἀργύρεον ζυγὸν, Bud. 471. ‖ Jugum in acie, Series porrecta τῶν παραστατῶν, Bud. ex J. Poll. p. 157. et Æliano. Polyb. (18, 12, 5.) Τὰς δὲ τοῦ πέμπτου ζυγοῦ σαρίσσας. Et metaph. κατὰ ζυγὰ βαδίζειν, Jugatim incedere, Bud. 471. Ab Eod. 632. annotatur esse ζυγὰ Æliano, ab uno cornu ad alterum instructos ordines: ET dici Ζυγεῖν, qui hæc juga efficiunt: UT Στοιχεῖν dicuntur, οἱ κατὰ στοῖχον τεταγμένοι. Idem alibi scribit, Ζυγεῖν, Æliano, q. d. Jugare, In jugum porrigi: ut astites in acie, [Polyb. 113, 3, 8.] et Στοιχεῖν, In versum porrigi, ut præstites et substites. ‖ Ζυγὰ, Juga, Transtra, Sedes remigum, Od. N. 21. Αὐτὸς ἰὼν διὰ νηὸς ὑπὸ ζυγὰ, Epigr. Ἤδη γάρ μιν ἅπασαν ἐπὶ ζυγὰ γομφωθεῖσαν. ‖ Ζυγὸς, Statera, Trutina, Plut. Pericle, Ὥσπερ ἐπὶ ζυγοῦ ῥοπὴν ἐποίησε. Ammon. in hac signif. fem. duntaxat esse putat. Exp.
D et Libella. In plur. ζυγά. Dem. (784.) Ζυγὰ καὶ σταθμὰ ἔχων. Bud. 471. ‖ Jugum, i. e. Libra, Signum cœleste. Ab ea autem signif., qua pro Trutina ponitur, EST [* Ζυγόσταθμος, Plut. 9, 664. * Ζυγοσταθμέω, Schol. Lycophr. 275. * " Ζυγοστάθμησις, Eudocia 85. * Ζυγοσταθμήτης, Tzetz. ad Lyc. 270. 275. n." Boiss. Mss.] Ζυγοστάτης, Libripens: ζυγοστάται, inquit Bud., Libripendes per urbes constituti, qui regiis ponderibus præfecti appellantur. Hinc Zygostatica fides, ut ex Eod. annotatur, plena et examinata æquitas: quia zygostatica libra est publice temperata et constituta. [" Codex Theod. T. 4. p. 599. * Ζυγοστάσιον, (Gl. Librarium,) T. 5. p. 298. Ritt. * Ζυγοστασία, Boiss. Philostr. 523." Schæf. Mss. Tzetz. Antehom. 267.] Ζυγοστατέω, In trutina appendo. Item metaph.: ut Polyb. (6, 10, 7.) Ἵνα μηδαμοῦ νεύῃ, μηδ' ἐπὶ πολὺ καταρρέπῃ μηδὲν αὐτῶν, ἀλλ' ἰσορροποῦν καὶ ζυγοστατούμενον ἐπὶ πολὺ διαμένῃ κατὰ τὸν τῆς ἀντιπλοίας λόγον ἀεὶ τὸ πολίτευμα, Ut reipublicæ status æquo examine

libratus perstet æternum: (1, 20, 5.) Ἐζυγοστατεῖτο A αὐτοῖς ὁ πόλεμος, Bellum utrimque æquato marte librabatur, neutro inclinante victoria. Apud Alciphr. 186. Ζυγοστατῶ τόνδε πρὸς ἐκεῖνον, est quasi ἀνταλλάττομαι, Bud. [* " Ζυγοστάτημα, Tzetz. ad Lyc. 220. n." Boiss. Mss. Philem. Lex. s. 254. p. 177. Osann. * Ζυγοτρυτάνη, i. q. ζυγοστάτης, Phot. et Suid. v. Ζυγός. * Ζυγοφορέω, i. q. ζυγοστατέω, Hes. Suid.] Ζυγὸς, Calceamenti corrigia, Hes. Citatur autem ex Aristoph. hac in signif. [Α. 417. ubi est Ζυγὸν neutr. "Ζυγὸς, Heyn. Hom. 7, 356. 786. 8, 505. Wessel. Lex. Herod. 173. Gierig. ad Ovid. 1, 75. Valck. Diatr. 288. ad Herod. 628. Ruhnk. H. in Cer. 217. Fisch. Palæph. 24. Toup. Opusc. 1, 362. Ammon. 65. Jacobs. Exerc. 1, 98. Anim. 159. Anth. 6, 408. 9, 346. 11, 107. Thom. M. 410. Musgr. Rhes. 766. Coray Theophr. 214. In testudine, Valck. Hipp. p. 286. ad Lucian. 1, 222. T. H. ad Dial. 68. Calceamenti corrigia, Wakef. S. Cr. 5, 50. Trutina, Schol. Aristoph. Πλ. p. 28. ad Lucian. 2, 325. De imperio, Eur. Phœn. 74. ubi v. Valck. et Musgr., ad B Il. Δ. 166. Quid ap. Pythagor., Valck. Phœn. p. 200. Quid in re nautica, Coray in Thuc. par Levesque 1, 319. Heyn. Hom. 8, 62. Brunck. Aj. 248. Z. θύρας, i. q. μοχλὸς, Valck. Adoniaz. p. 335. Ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν, Ammon. 140. Ἐπὶ γὰρ ζυγὸς αὐχένι κεῖται, H. in Cer. 217. et Mitsch. Ἴσῳ ζυγῷ, Toup. Opusc. 1, 185. Jacobs. Anth. 10, 177. Ζυγὸν ὑπερβαίνειν, Plut. Mor. 1, 44. ἕλκειν, Wakef. S. Cr. 4, 162. Georg. 122. Monum. Byz. 20. Ζυγὰ, Bast Lettre 80. Ζυγὰ ἢ ἄζυγα, Schol. Aristoph. Πλ. 817. Ζυγὰ γαστρὸς, ad Charit. 237. * Ζυγὸν, τὸ, Brunck. ad Æsch. Pers. 593. ad Mœr. 232. Valck. ad Ammon. 65. Zeun. Ind. Xen. K. Π. Musgr. Andr. 746. Heyn. Hom. 7, 222. 8, 646. 687. Jugum, Poët. Gnom. 221. Trutina, Aristoph. Α. 417. et Kuster. Ζυγὸν, ζυγὸς, ad Il. Ω. 269. Brunck. Andr. 302. Jacobs. Anth. 12, 65. Heyn. Hom. 5, 569. 6, 492. Ζυγὰ, 6, 214. Thom. M. 410. Bianor 9. Jacobs. Anth. 11, 107. Lobeck. Aj. p. 258. Τὰ ζυγὰ, Valck. Anim. ad Ammon. 191. * Ζυγόφι, Heyn. Hom. 7, 698." C Schæf. Mss.] Ζυγόδεσμος, et in plur. ζυγόδεσμα, Lorum, quo temo alligatur jugo. Collare etiam quidam interpr. Ζυγόδεσμον, inquit Bud., in temone currus συνέχεται τῷ ἕστορι, Clavo, Paxillo: e Plut. Alex. (18.) p. 221. [Il. Ω. 270.] Ζυγοδέτης pro eod. Hes. [" Heyn. Hom. 8, 648." Schæf. Mss.] " Ζυγοειδὴς, Jugi speciem gerens, Jugi formam s. figuram " præferens, Jugo similis: ζυγοειδῆ ὀστᾶ dicuntur " Ossa duo quæ super foramina per quæ facultas au- " diendi est, emergunt, ut in Ὀστεολογίᾳ tradit Gal. " Eadem ζυγώματα appellat. Ζυγώδες, et Ζύγωμα, " Os esse dicitur in corpore humano medulla carens. " Gal. ζυγοειδὲς appellat." [* " Ζυγοέτης, Heyn. Hom. 8, 648." Schæf. Mss. * Ζυγοκέφαλον, Gl. Jugum. * " Ζυγοκρούστης, Qui fallaciter trutina utitur, Const. Apost. 294." Wakef. Mss. Artem. 4, 57. Ζυγόλωρον, Schol. Æsch. Pers. 188.] Ζυγομαχέω, Jurgor, Rixor, Dissentio; sed proprie, Jurgor cum domesticis et familiaribus. Plut. Catone, Πρὸς οἰκέτην ζυγομαχεῖν. Translatio a bobus. Bud. D 840. [Demosth. 996. * Ζυγομαχία, Aristæn. Ep. 2, 2. * Ζυγοπλάστης, Codin. de Orig. Const. p. 22. * Ζυγοποιὸς, Athen. 296. * " Ζυγοποιέω, Brunck. Aristoph. 1, 257. 268." Schæf. Mss. * " Ζυγαστροφέω, Apollon. de Pronom. 383 (=430. Reitz.) e Sophrone affert, signif. non satis dilucida." Spitzn. de Versu Gr. Her. 193. Leg. Ζυγοστρ.] Ζυγοφόρος, Jugifer, ex Eur. [Ζυγηφόρος, Hipp. 1183. Rhes. 303. * " Ζυγοφορέω, (Jugum fero,) ad Diod. S. 2, 454. Ζυγοφοροῦμαι, Joseph. Hypomn. 327. Fabr." Schæf. Mss. * Ζυγουλκὸς, Moschio Stobæi Phys. 244. Heer. βοῦς.]

Ἄζυξ, Qui non est sub jugo, q. d. Injugis. Sed metaph. sæpe ponitur: ut cum Theocr. (27, 7.) ἄζυγα κώραν vocat Puellam nondum nuptiale jugum expertam: quemadmodum αἱ ὑπὸ ζυγὸν dicuntur Nuptæ. Ab Eur. autem non solum appellantur ἄζυγες κοῦραι, verumetiam ἄζυγες γάμων, (Iph. A. 805.) et ἄζυγες εὐνῆς γαμηλίου, (Med. 673.) ubi signif. simpl. Expertes, Liberæ. Nisi forte quis resolvere malit in Liberæ ab jugo: ut ἄζυγες γάμων sit Liberæ ab jugo A connubiali. Ἀζυγὴς pro eod.: unde ἀζυγέες. Greg. autem Ἀζυγῆ ET Συζυγῆ inter se opposuit, q. d. Conjugata et Non conjugata, i. e. Quæ conjugio juncta sunt, et quæ eo libera sunt. [" Injugatus, Clem. Alex. 106." Wakef. Mss.] Ἄζυγος pro eod. quod et Cælebs exp. [Σανδάλια ἄζυγα, Strabo 6. p. 233. Gl. Impar, Dispar.] Ἀζυγία, Cælibatus. " Ἀζυγίη, Ion." [* Ἀρτιζυγία, Recens conjugium, Æsch. Pers. 540. al. * Ἀρτισυζυγία, ut et Schol. a quo exp. etiam * Ὑγιοζυγία. Δίζυξ, ut ἵπποι, Il. E. (195.) Bijuges. Item δίζυξ, pro Duplex: ut δίζυξ ἐνεπίη, Greg. Duplex eloquium. Δίζυγος pro eod.: unde καὶ μετὰ δίζυγον ἦμαρ, Greg. pro Post biduum. [" Jacobs. Anth. Proleg 56." Schæf. Mss. * Διζυγία, Geop. 2, 23, 14. * Ἑτερόζυξ, Plut. Cim. 16. πόλις. * Εὔζυξ, Anal. 1, 504.] Ἰσόζυξ, q. d. Æqui jugis, pro Par, Æqualis, Æquabilis: θεσμῷ, Nonn. Pari lege. Et AB Ἰσοζυγὴς, ἰσοζυγέων κυπαρίσσων, Epigr. Cupressorum æqualium inter se, æquales B ramos habentium, ut quidam interpr. [" Jacobs. Anth. 10, 404." Schæf. Mss. * Καλλιζυγὴς, Eur. Andr. 277. * Μελανόζυξ, Æsch. Suppl. 546. ναῦς.] Μονόζυξ, [Æsch. Pers. 139.] VEL Μονοζυγὴς, q. d. Unijugis, pro Unicus: μονοζυγὲς σάνδαλον, Epigr. [" Jacobs. Anth. 7, 96. 10, 299." Schæf. Mss.] Νεοζὺξ, Recens nupta, Apoll. Rh. [4, 1191. * Νεοζυγὴς, Schol. Æsch. Pr. 1008.] Ὁμόζυξ, q. d. Parijugis, Alter equus in jugo. Item ὁμόζυγες ἀμφιφορῆες Nonn. Amphoræ binæ, q. d. Amphoræ copulatæ: [λίθοι, Protarchus Aristot. Phys. 2, 6.] Ὄζυγες pro ὁμόζυγες, ap. poëtas, metri causa. [" Toup. Opusc. 2, 73." Schæf. Mss.] " Ὁμοζυγὴς, Conjux, Qui sub. eod. jugo est." [" Nonn. J. 7, 51." Wakef. Mss.] Πρωτόζυξ, Primis nuptiis junctus, ex Epigr., Qui tunc primum matrimonio junctus est, [Anal. 2, 206.] AT Τετράζυξ, q. d. Quadrijugis, pro Quadruplex: δεσμῷ, e Nonno, Quadruplici, κόσμῳ, Orbi, qui est quadruplex, propter quatuor ejus limites, ortum, occasum, meridiem, et septentrionem: υἷες, C Quatuor filii. [" Ruhnk. Ep. Cr. 146. Valck. Phœn. p. 397." Schæf. Mss.] Τρίζυξ, Trijugis: Μοῦσαι, Musæ trijuges, q. d. Quarum tria sunt juga, s. paria, i. e. quæ sunt novem. At σύναιμοι, Epigr. pro Tres fratres. [" Jacobs. Anth. 8, 42. * Τριζυγὴς, Macedon. 33. Toup. Emendd. 1, 306." Schæf. Mss.]

Ἄζυγος, primum inter alterius formæ composita, de quo antea dixi. EST vero et Ἀντίζυγος ejusd. formæ, i. e. Oppositus, Adversus, Gaza. Sed proprie sonat Ex adverso respondens, ut lanx lanci respondet. Et sic a Bud. exp. in Aristot. de Part. Anim. 3. Ἔχει δὲ τὸ ἧπαρ ὥσπερ ἀντίζυγον ἐν τοῖς μάλιστα ἀπηκριβωμένοις τὸν σπλῆνα. Hes. ἀντίζυγα exp. ἰσόζυγα, i. e. ἰσόῤῥοπα, ἰσόσταθμα: ζυγὸς enim i. est q. σταθμὸς, Lanx, Statera, ut antea dictum fuit. [Plut. 8, 885. * " Ἀντιζυγέω, Eust. 60, 29." Seager. Mss.] EST Ἑτερόζυγος ejusd. formæ: σταθμὸς ἑτερόζυγος, Phocyl. (13.) q. d. Alterijugis trutina, i. e. In alteram partem propendens. AT Ἑτεροζυγεῖν, Eod. jugo alligatum esse cum altero, et quasi D concopulari, In altera jugi parte esse. Utitur h. v. per metaph. Paul. (2 Cor. 6, 14.) Bud. 633. EST et Εὔζυγος ejusd. formæ: dicitur autem εὔζυγος νηῦς, ἐΰζυγος, Navis bona transtra habens. Et Navis bene compacta, intelligendo e parte totum. [Od. N. 116. P. 288.] " Ἰσόζυγος, Æqualis, Par. Nonn. " Υἱέα τιμήσωσιν ἰσόζυγον ᾧ γενετῆρι: ubi ἰσόζυγον " adverbialiter etiam accipi potest pro Æqualiter, " Æque ac. Hes. affert ET Ἰσοζύγιον pro ἴσον ζυγῷ, " ἀντίσηκον." [* Ἰσοζυγέω, Nicander Θ. 908.] " Λιπόζυγος, Qui societatis jugum deseruit, ut Hes. " quoque λιποζύγων exp. μοναζόντων." " Νεόζυγος, " Recens conjugatus s. copulatus. De Recens nupta, " s. Nova nupta, ap. Eur." [Med. 804. * Νεοζύγιος, Nonn. D. 48. p. 1260.] " Ὁμόζυγος, i. q. ὁμοζυγὴς," [Schol. Lycophr. 1114. * Φιλομόζυγος, Theod. Prodr. Ep. 25.] " Ὁμοζυγεῖν, Sub eod. jugo esse," [Hesiod. 2, 64.] " Ὁμοζυγία, Unum idemque jugum," [Dionys. H. 2, 52. * " Συνομοζυγέω, Incertus in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 49." Boiss. Mss.] Πολύζυγος,

de navi itidem, Il. B. 293.) Habens multa transtra. Ετ Ἑκατόζυγος, Quæ est centum transtrorum, et e consequenti, q. d. Centiremis, [Υ. 247. * Τετράζυγος, Eur. Hel. 1045. * Τετράζυγον, Gl. Quadrigum. * Τριακοντάζυγος, Theocr. 13, 74. * Τρίζυγος, Eur. Hel. 362.] Ατ Ὑψίζυγος, Jupiter ap. Hom. [Il. Δ. 166.] et Hesiod. [Ἔ. 1, 18.] vel Qui in sublimi sedili sedet, ut sit metaph. a remigibus sedentibus ἐπὶ τῶν ζυγῶν, In transtris, Qui in alto facta hominum librat et ponderat, atque æstimat: ut sc. sit a ζυγὸς, Trutina. [* Φερέζυγος, Schol. Plat. 40. Ruhnk.]

Ζυγόω, Jugo submitto, Jungo, q. d. Jugo, Committo, συναρμόζω, Bud. e Luciano, ap. quem ζυγῶσαι τὴν κιθάραν exp. etiam Juga citharæ aptare et conjungere, [cf. 1, 223.] Ζυγοῦν, ut quidam annot., est Jugare, Columellæ, et Jugumentare, Vitr. cum substratis singulis hinc atque hinc trabibus directis, supra transversariæ aliæ hinc inde singulæ in angulis rudius, sc. ut intervallum quidem sit, sed non alta incisura, sive crena, committuntur ita ut quasi binæ per diversum contignationes angulis quatuor fiant: quod vulgo dicitur Enclaver. Item Ζυγῶσαι pro κλεῖσαι, Claudere, Hes. Ἐπιζυγῶσαι pro eod. Bud. ex Artemid. 1. Ἐπιζυγῶσαι τὰς θύρας. Item ἐζυγωμένος ap. Ezech. (41, 26.) pro Æqui ponderis, ut vult Hieron. [" Ζυγόω, Boiss. Philostr. 450. Lucian. Dial. 66." Schæf. Mss.] *Ζύγωμα*, Jugumentum redditur e Varr. in Polyb. (7, 16, 5.) Διακόπτειν τοὺς στροφεῖς καὶ τὸ ζύγωμα τῶν πυλῶν. || Ζυγώματα, Juga in vitibus, quæ pedamentis, quibus recta stat vinea, transversa jugantur: unde et jugatæ vineæ, Colum. || Ζύγωμα ap. Medicos, Os jugale, Jugumentum, Os e duabus, una ossis temporalis, altera ossis parvum oculi angulum constituentis, apophysibus inter oculum et aurem coëuntibus conglutinatum. Nec vero interest apophysesne an ecphyses dicantur: harum quidem posterior a capitis osse, quod juxta aurem est, anterior vero ab osse, quod ad parvum oculi angulum est, procedit. Junguntur autem in media sutura obliqua: unde Ζύγωμα SIVE Συζυγῶδες, quasi conjugiale et e duobus conjugatum, vocatur. Gorr. [Gal. 4, 31. * Ζύγωσις, Athen. 204.] Ζυγωτὸς, Junctus, e Soph. [El. 702.] *Ζύγωθρον*, Vectis, qui valvas s. ambas fores jungit, ὁ τὰς δύο θύρας συνέχων μοχλὸς, Eust. Ζυγωθρίζω, Claudo, quasi obdendo vectem, J. Poll. Examino, Libro, Perpendo, in VV. LL. ex Aristoph. N. (745.) Κίνησον αὖθις ἐς αὐτὸ, καὶ ζυγώθρισον, v. Schol. " Ἀναζυγόω, Jugo exolvo: opp. τῷ ἐπιζυγόω. Apud " Comicos vero ἀναζυγοῦν i. signif. q. ἀνοίγειν, ἀνα- " κλίνειν, ἀναπεταννύειν: ut vicissim ἐπιζυγῶσαι " iidem usurpant ἐπὶ τοῦ κλεῖσαι, inquit J. Poll. 10, c. " 4. ut Schol. quoque Aristoph. tradit ἀναζυγοῦν esse " τὸ ἀνοίγειν τὴν θύραν, sed addens, ἔξωθεν, Forinse- " cus aperire portam. Similiter ap. Hes. ἀναζυγοῦν *" est ἀνοίγειν κιβωτὸν, Arcam aperire, Cistam reserare " et pandere: metaph. a portis sumta, quarum Obex " et pessulus, ζύγωθρον nominatur: et ἀναζυγοῦσθαι " ipsæ dicuntur, cum remoto illo vecte panduntur. " Idem rursum Hes. ζύγαστρον ἀναζυγοῦντες exp. " etiam ἀνάγοντες εἰς τὸ ἄνω φῶς: malim tamen ego " et hic interpr. Aperientes s. Reserantes arcam." [" Brunck. Aristoph. 2, 98. Fr. 286." Schæf. Mss. * Ἀντιζυγόω, Eust. Il. A. p. 45, 34. * Ἀποζυγόω, Gl. Dejugo. Ἐπιζυγόω, vide supra, Nicandri Fr. 2, 22.] Καταζυγόω, A quo Καταζύγωσις, quod Bayf. vertit Libramentum. [* Ὑποζυγόω, Lucian. 2, 429.]

Ζυγεῖν, vide Ζυγός. " Ζυγητὴ, Hesychio ἡ κλεῖς, " Clavis."

Ζύγιος, ὁ, ἡ, Jugalis, Jugatorius: ut sc. ἵππος, Aristoph. (N. 122.) βοῦς, Jugatorius, Varr. Ετ Ζύγιμος pro eod. ex Athen. (331.) Item Ζύγιος Jupiter, Hesychio Ζυγία Juno, intelligenti, ut opinor, quam Lat. vocant Pronubam. Præterea ζυγία illi est quædam κώπη, Quidam remus, s. potius Quoddam remi genus. Eid. ζύγιος est ὁ τρίτος ἐρέτης, Tertius remex. [* Ζύγιον, Gl. Statera, Jugulum, Libella. Schleusn. Lex. in V. T.] Ατ Ζύγια neutr. plur., si mendo carent exempl., pro ζυγὰ, Juga, Transtra, ap. Athen. Bayf. interpr. Juga. [* " Ζυγίη, Conjugium, Musæus 275." Seager. Mss. * Ἱπποζύγιον, Strabo 15. p. 1032. * " Μεσοζύγιος, Etym. M." Wakef. Mss.] " Ζεύγιοι, " Remiges, Qui collocantur in medio navis: Aristo- " teli eam ob rem μεσονεοι dicti. Ita VV. LL. ex " J. Poll. 1, c. 9. sed perperam: ap. eum enim ζύ- " γιοι scriptum: τὰ δὲ μέσα τῆς νεὼς, ζυγὰ, οὗ οἱ ζύ- " γιοι κάθηνται." [" Ζεύγιος, ad Dionys. H. 3, 1498." Schæf. Mss. * Ζυγικὸς, Nicomach. Geras. Harmon.] " Ζυγὶς, Zygis: Serpyllum sylvestre, Diosc." [" Notha 454." Boiss. Mss. Athen. 681.]

Ζυγίτης, Qui est remex in medio navis supra arborem, Bayf. Schol. Aristoph. Item ζυγῖται, qui et ζευγῖται, de quibus supra. [" Kuster. Aristoph. 72." Schæf. Mss. * Ζυγιατὴς, Gl. Jumentarius.] Ζυγιανὸς, Natus sub libra signo cœlesti, ab una e signif. vocis ζυγὸς, quæ supra annotata fuit, [Basil. Opp. 1, 55. ubi et * Κριανὸς, * Σκορπιανὸς, * Ταυριανός. * Ζυγανὸς, Cattier. Gazophyl. p. 49.] Ζυγάδην, q. d. Jugatim, Conjugatim, Junctim, Conjunctim, * συνεζευγμένως, Suid. [Phot. * Ζυγηδὸν, Heliod. 426. Cor. * " Ζυγὰς, ἡ, Par, Theod. Prodr. 249." Elberling. Mss. * Ζυγάτιον, Gl. Ingeratio.] Ζύγαστρον, Arca, Capsa, κιβώτιον, Hes. [Soph. Trach. 692. Lobeck. Phryn. 90.] Ζύγαστρος Eid. κιβωτὸς, Xen. (K. Π. 7, 3, 1.) Τὰ ἄλλα χρήματα παραδεχομένους, ἐν ζυγάστροις στήσαντας ἐφ' ἁμαξῶν ἐπισκευάσαι, pro Arca et capsa thesauraria, Bud. Ζυγάστριον, Polluci Arca vestiaria. [Apud Delphos i. q. γραμματοφυλάκιον, Etym. M. Phot.] Ζύγαινα, Libella piscis, ex Aristot. H. A. 2. [Opp. " Wakef. S. Cr. 3, 191." Schæf. Mss.]

[* Ἀμφιζεύγνυμι, unde * Ἀμφίζευκτος, Æsch. Pers. 130.]

Ἀναζευγνύω, vel Ἀναζεύγνυμι, Revertor: ἀναζεύξας, inquit Hes., ὑποστρέψας, metaph. sumta a curribus: intelligens, ut opinor, esse proprie Equos iterum jungere currui, ad reditum sc.: et hoc certe ipsa vox sonat, si ἀνὰ velimus iterationem s. redintegrationem significare. Xen. K. Π. 8, (5, 13.) Γήμας δὲ (ὁ Κῦρος) εὐθὺς ἔχων ἀνεζεύγνυεν. Intelligendum est autem, ἀναζευγνύειν ad bellum pertinere, et ἀναζευγνύειν dici Qui revertitur reducens secum copias, redit cum exercitu, exercitum reducit, vel domum, vel ex uno loco in alium. Unde exp. et per Moveo, Castra moveo, Solvo. Plut. (6, 691.) Πρὸς δὲ τὸν υἱὸν — πυθόμενον πλειόνων παρόντων· Πότε μέλλομεν ἀναζευγνύναι; Τί δέδοικας; εἶπε· μὴ μόνος τῆς σάλπιγγος οὐκ ἀκούσῃς; Ad filium autem, qui coram multis interrogarat eum, quando castra moturus esset, Quid vereris? inquit: anne tu solus tubam non audias? Idem Antonio (85.) Ἀναζεύγνυσι πεζῇ διὰ Συρίας: Demetrio, Ἀναζευγνύων εἰς τὰς Ἀθήνας. Aristot. Œc. 2. Καὶ ἀναζεύξας ἐβάδιζεν ἐπ' αὐτὸν, Motis castris se contulit ad eum, ubi poterat pro ἀναζεύξας ἐβάδιζεν dicere, breviori sermone utens, ἀνεζεύγνυεν ἐπ' αὐτόν. Thuc. tamen usus est itidem partic. ἀναζεύξας cum alio verbo, 8, (108.) Ἀναζεύξας ἤλαυνεν ἐπὶ τοὺς Ἴωνας. Appian. Ὁ δὲ μετὰ πολλῆς λείας ἀνεζεύγνυ. Dicitur etiam ἀναζευγνύω sequente ἐκ cum gen. nominis locum significantis. Paus. Lac. Οὕτω μὲν δὴ ἐκ τῆς Ἀργολίδος ἀνεζεύγνυεν ἄκων. Plut. Pompeio (42.) Πομπήϊος δὲ — εὐθὺς ἀνέζευξεν ἐκ τῆς Ἀραβίας. Dicitur etiam ἀναζεύγνυμι ἐπ' οἴκον, ἐπ' οἶκον, Redeo domum cum exercitu, Copias reduco domum. || Ἀναζευγνύω non absolute positum, sed cum acc. ap. Herod. (8, 60.) Ἀναζεύξῃς πρὸς τὸν Ἰσθμὸν τὰς νῆας, Classem ad Isthmum reducas. [* Ἀναζεύγω, Hes.] Ἀνάζευξις, Castrorum motio, Reditio domum cum exercitu, Greg. de imperatore loquens, qui Juliano in Perside successit, Ἐζήτει δὲ τὴν ἀνάζευξιν, καὶ ὅπως ἂν τύχῃ ταύτης ἐσκόπει. In VV. LL. exp. Castrorum metatio, quæ plane contraria est signif., quam sc. habet alterum nomen verbale κατάζευξις. Ἀναζυγὴ, i. q. ἀνάζευξις. Est ἀναζυγὴ, inquit Bud., ἀνασκευὴ, Cum castra moventur et vasa colliguntur: cui opp. κατασκευὴ, Castrorum metatio. Idem alibi, Est Vasorum collectio, tentoriorumque refixio. Exempla autem non addit; sed passim sunt obvia. Plut. (Ages. 13.) Ἀ. αὐτῷ θορυβωδεστέρας γενομένης. Polyb. (5, 110, 5.) Ὁ δὲ

Φίλιππος — οὐδενὶ κόσμῳ ποιησάμενος τὴν ἀ. καὶ τὸν ἀνάπλουν, δευτεραῖος εἰς Κεφαλληνίαν κατῆρε. Ubi ἀ. ποιήσασθαι i. q. ἀναζευγνύειν. Dicitur et ἀ. σημαίνειν, ad verbum Castrorum motionem signif.: pro quo Lat. dicunt, Vasa conclamare. Cæsar, Vasis militari more conclamatis, progressus etc. Hujusmodi autem conclamationem vocabant ἀναζευγνύντων ἐπίφθεγμα. Dicitur autem ἀνάζευξις et ἀναζυγὴ pro eod., ut κατάφευξις et καταφυγὴ, et alia a φεύγω derivata. "'Επαναζεῦξαι, Hesychio ἐπανελθεῖν, Reverti," ["Theod. Prodr. Epist. in Lazer. Misc. 1, 56=Notit. Mss. 6, 548. 'Επανέζευξε, Planudes Ovid. Met. 4, 510." Boiss. Mss. * Συναναζεύγνυμι, Una cum alio recedo, Plut. Eumene 3. fine. * "'Αντιζεύγνυμι, Dionys. H. de iis, quæ Thuc. propria, c. 11. Method. 390." Kall. Mss.]

'Αποζευγνύω, vel 'Αποζεύγνυμι, Abjungo, Disjungo; nam ζεύγνυμι est Jungo. Ita videmus ἀπὸ præp. in verbo Gr. eam vim habere, quam Ab et Dis in Latino. || Passiva vox est 'Αποζεύγνυμαι, unde 2 aor. irregul. ἀπεζύγην: ut Eur. (Suppl. 791.) ἀπεζύγην γάμων. Citatur et ἀποζυγέντες partic. absolute positum pro ἀποζυγέντες γάμων. [* 'Αποζευγέω, Hippocr. Loc. in Hom. c. 6. * 'Απόζευξις, Gl. Segregatio.]

Διαζευγνύω vel Διαζεύγνυμι, Disjungo, Philo V. M. 1. Καί τοι πολὺν χρόνον διαζευχθεῖσα, Quanquam tamdiu disjuncta: de Mundo, 'Η δ' ἡνωμένη γῆ τῷ μεθορίῳ πορθμῷ διεζεύχθη, Terra ante unita confini freto diducta est. Æschin. (52.) 'Αδελφοὶ δὲ οἱ διαζυγέντες ἐμοῦ, ζῆν οὐκ ἂν προέλοιντο, A me disjuncti. Et διεζευγμένον ἀξίωμα ap. Gell. 16, 8. Disjunctum proloquium, quod quale sit, ibi explicatur: cui opp. συνημμένον et συμπεπλεγμένον. Plut. (10, 38.) Χαίρειν λέγουσα διεζευγμένοις ἀξιώμασι καὶ συμπεπλεγμένοις: (ibid.) Οἱ δὲ διαλεκτικοί φασι, τὸν κύνα τῷ διὰ πλειόνων διεζευγμένῳ χρώμενον ἐν ταῖς πολυσχιδέσιν ἀτραποῖς, συλλογίζεσθαι πρὸς ἑαυτόν. [* Διεζευγμένως, Schol. Aristoph. Θ. 36.] Διάζευγμα, Septum transversum, quo duæ res disjunguntur a se invicem. Peculiariter vero dici a quibusdam docet Eust. τὸν ἐπίπλουν διαιροῦντα τὸν θώρακα τοῦ πνεύμονος, et quosdam ea signif. intellexisse πραπίδας ap. Hom., alios autem διάφραγμα. ["Coray Theophr. 293. Kuhn. ad Paus. 114." Schæf. Mss. * Διαζευγμὸς, Polyb. 10, 7, 1.] Διάζευξις, Disjunctio. Apud Greg. sæpe ponitur pro Morte, i. e. Disjunctione corporis et animi. [Hes. Διάζευξις γάμου, Gl. Divortium, Repudium, Discidium. * Διάζευκτος, Phurnut. de N. D. 14. p. 158. falsa lect. pro * 'Αδιάζευκτος, "German. Dormit. B. Mar. 92. Pseudo-Athan. c. Arium s. 26." Boiss. Mss.] Διαζευκτικὸς, Disjunctivus: σύνδεσμος, Gramm. Conjunctio disjunctiva. [Schol. Æsch. Eum. 792.] Διαζυγία, Disjunctio, Separatio, Epigr. AT Διαζύγιον, Divortium, Disjunctio jugi matrimonialis s. conjugii, ὁ ἀπὸ τοῦ ἑνωτικοῦ κατὰ γάμον ζυγοῦ δυασμὸς, Eust. ["Valck. ad Herod. 273. 391." Schæf. Mss.] Παραδιαζευγνύω, Vitiose et perperam disjungo. Unde παραδιεζευγμένον πρόβλημα. Gell. 16, 8. cum διεζευγμένον πρόβλημα dixisset constare e pugnantibus inter se et oppositis, addit, Quod si aut nihil omnium verum, aut omnia plurave quam unum vera erunt, aut quæ disjuncta sunt, non pugnabunt, aut quæ opposita eorum sunt, contraria inter se non erunt; tunc id disjunctum mendacium est, et appellatur παραδιεζευγμένον. Cujus exempla ibi ponuntur. [* Παραδιάζευξις, Prava et vitiosa disjunctio, ap. Lexx. auctoritate caret.] Παραδιαζευκτικὸς σύνδεσμος dicitur ὁ μὴ τῶν δύο τὸ ἓν δεχόμενος, quod διαζευκτικοῦ proprium est; qualem esse vult præp. ἢ Porphyr. in Il. A. (117.) Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι, accipiendo pro καὶ ἐμὲ ἀπολέσθαι. ["Bekk. Anecd. 2, 485. 486. Fisch. ad Plat. Dial. 4. p. 5." Schæf. Mss. * Προδιαζεύγνυμι, unde "Προδιεζευγμένον, Schol. Od. K. 513." Wakef. Mss.]

'Ενιζευγνύω s. 'Ενιζεύγνυμι, Injungo, Adjungo. Unde ἐνιζευχθεὶς, Junctus, VV. LL. ex Apoll. Rh. [1, 686.] "'Ενζευγνύω, Injungo, Innecto," [Soph. Œd. T. 718.]

'Επιζευγνύω s. 'Επιζεύγνυμι, Conjungo, Desuper innecto, VV. LL. Aristot. de Mundo, Καλοῦνται δὲ οὗτοι πόλοι· δι' ὧν εἰ νοήσαιμεν ἐπεζευγμένην εὐθεῖαν, ἥν τινες ἄξονα καλοῦσι, διάμετρος ἔσται τοῦ κόσμου, Lineam continuatam, protentam, duo extrema jungentem, Bud. Philo de Mundo, "Οταν αἱ μὲν ἐγκάρσιοι παράλληλοι πρὸς ὀρθὰς διαναστῶσιν, ἡ δὲ πρὸς ὀρθὰς ἐπεζευγμένη πλαγιασθεῖσα συνάψῃ τὰς παρ' ἑκάτερα, Cum lineæ quidem obliquæ et parallelæ subjectæ ad rectos angulos fuerint: linea autem ad utramque protenta et pertinens, in transversum deflexa, ipsas ad rectos angulos attigerit et copularit, Bud. [Plut. Pericle 13. "Ad Diod. S. 2, 48. Voss. Myth. Br. 1, 161. Cingo, Theocr. 22, 3." Schæf. Mss.] 'Επίζευξις, Conjunctio. Apud Greg. Naz. ἡ τῶν ὀνομάτων ἐπίζευξις, Interpres vertit, Iteratio nominum. Apud Gramm. dicitur Figura, qua dictio in versu non interjectis aliis geminatur: Me, me, adsum, qui feci, Virg. AT Προεπίζευξις dicitur Quando inter duo nomina verbum ponitur, quod ad finem adjici debebat. [Eust. Il. E. p. 462.] 'Επιζευκτὴρ, ap. Hes. σπειρὰ καὶ σειρά: Series, Catena, VV. LL. [* 'Επιζευκτικὸς, Schol. Par. Apoll. Rh. 1, 1349.] "'Επίζυγις, Loculamentum machinæ, velut catapultæ, aut balistæ, in quod inditur ἐπιτοξίς: quæ sagittæ crenam, id est γλυφίδα, concipit. Vide 'Επιτοξίς. 'Επιζύγιον, Pars navis, Hes." [* 'Αντεπιζεύγνυμι, Epiphan. 1, 249. * Προσεπιζευγνύω, Gl. Adjungo. * Συνεπιζεύγνυμι, Athen. 533. al. Συνυποζ.]

Καταζευγνύω, vel Καταζεύγνυμι, Conjungo, Copulo; Castrametor: 'Αναπαυστικὸν τῶν καταζευγνύντων ἐπίφθεγμα, Bud. ex incerto loco. SED Κατάζευξις verbalis, pro Castrametatione s. Castrorum metatione, e Plut. (Sylla 28.) exemplum affert, Πρόσταγμα καταζεύξεως ἔδωκεν, Imperavit ut castrametarentur. Et ex Eod. Antonio, "Αμα δὲ καὶ τοὺς μαχομένους ἀνεκαλεῖτο, καὶ κ. ἐσήμαινεν, ὡς σκιᾶς γοῦν μεταλάβοιεν· οἱ στρατιῶται. Sequitur enim πηγνυμένων οὖν τῶν σκηνῶν. Huic opp. ἀνάζευξις. Sed et pass. καταζευγνυμέναις πόλεσι in VV. LL. e Plat. de LL. pro Civitatibus locum ad morandum capientibus. ["Herod. 8, 23. 'Υπ' ἀναγκαίης κατέζευχθε, Necessitate astricti estis." Schw. Mss.] 'Εγκαταζεύγνυμι, Adjungo, Adapto, Accommodo, Soph. (Aj. 735.) νέας βουλὰς νέοισιν ἐγκαταζεύξας τρόποις. Συγκαταζεύγνυμι, Conjungo, Soph. (Aj. 123.) metaph. ἄτῃ ξυγκατέζευκται κακῇ, q. d. Junctus est et alligatus gravi incommodo, pro Conflictatur gravi incommodo. Apud Plut. autem (Camillo 2.) Συγκαταζεῦξαι ταῖς χηρευούσαις γυναιξὶ (τοὺς ἀγάμους,) pro Connubio jungere cœlibes cum viduis mulieribus.

Μεταζευγνύω, vel Μεταζεύγνυμι, Transjungo: μεταζεῦξαι, inquit Bud., dici potest quod Lat. Transjungere. [Xen. K. Π. 6, 3, 21.]

Παραζευγνύω, vel Παραζεύγνυμι, q. d. Juxta jungo; Budæo Adjungo, Conjungo, in Plut. (6, 885.) 'Ο γὰρ Λυκοῦργος παρέζευξε τῇ κατὰ πόλεμον ἀσκήσει τὴν φιλομουσίαν. Idem affert hæc adespota, Λύκων ἔφασκε δεῖν παρεζεῦχθαι τοῖς παισὶ τὴν αἰδῶ καὶ φιλοτιμίαν, ὡς τοῖς ἵπποις μύωπα καὶ χαλινόν. Παράζυγες ap. Aristot. Polit. 2, (3, 6.) exp. Adjunctitii, Qui adjunguntur multitudini civitatis, ignobiles et proletarii, ac velut Supernumerarii. Redditur et Adjectitii.

[* "Περιζευγνύω, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. Imp. de Imag. 124. Combef." Boiss. Mss.] "Περίζυξ, Hesychio ὁμόζυγος, σύζυγος, Eidem subditus jugo." [Phrynichus Bekkeri p. 58. Bast. Ep. Cr. 155.] "Περιζυγὰ, τὰ, dicuntur Lora quæ περιελίσσονται τῷ ζυγῷ, Catoni Lora subjugalia: aliis Lora jugalia. Xen. K. Π. 6, (2, 11.) "Εχειν δὲ χρὴ καὶ ἱμάντας· τὰ γὰρ πλεῖστα καὶ ἀνθρώποις καὶ ἵπποις ἱμᾶσιν ἤρτηνται· ὧν κατατριβομένων καὶ καταρρηγνυμένων ἀνάγκη ἀργεῖν, ἢν μή τις ἔχῃ περιζυγά. Citatur is locus a Suida quoque, sed non exp." [Vide Lex. Xen. Schneidero leg. videtur Παράζυγας, sc. ἱμάντας, a Παράζυξ, i. q. περιττός.]

[* Προσζευγνύω, Gl. Adjungo. Προσεζύγης, falsa A lect. Eur. Hipp. 1389. pro συνεζύγης. * " Προσζευκτέον, Schol. Eur. Alc. 891." Boiss. Mss.]

Συζευγνύω, vel Συζεύγνυμι, Conjungo, Copulo. Συζεύξασθαι ἅρμα, Jungere currum, Xen. K. Π. 6, (1, 26.) Συνεζευγμένοι στοχασμοὶ ap. Hermog. Conjunctæ conjecturæ. Et συνεζευγμένον ap. Quintil. 9, 3. dicitur Figura, in qua unum ad verbum plures sententiæ referuntur; quarum unaquæque desideraret illud, si sola poneretur. Cujus ibi habes exemplum. Et Conjungo, Connubio jungo, unde συζυγέντες ap. Xen. (Λ. 2, 13.) Sic, Τοῖς δεσμοῖς τοῦ γάμου συνεζευγμένος, Bas. Item συνεζύγην ex Eur. (Hel. 263.) pro Implicitus sum. [* Συνεζευγμένως, Schol. Aristoph. 'O. 305. Gl. Junctim.] Σύζευξις, Conjunctio, Copulatio, i. q. συνδυασμὸς, Bud. de Gen. et Corr. 2. p. 154. ut θερμὸν καὶ ψυχρὸν, ψυχρὸν καὶ ξηρὸν, θερμὸν καὶ ὑγρὸν, ψυχρὸν καὶ ὑγρόν. Et συζυγία pro eod. p. 156. Σύζευξις dicitur etiam Conjugium, itidem ut συνδυασμὸς, Plato de LL. Σ. ποιεῖσθαι, Conjugium inire. [* Σύζευκτος, unde * Ἀσύζευκτος, Suid. B 1, 362. * " Ἀσυζεύκτως, Bekk. Anecd. 456." Kall. Mss. * Συζευκτικὸς, Pisid. Op. 425. Συζευκτικὸς, Gl. Conjunctivus, Subjunctivus, Copulativus.] Σύζυξ, ὁ, (ἡ,) i. q. ὁμόζυξ, Conjunctus, Conjugatus. Sic dicitur a Plat. Phædro alter equus in jugo. [" Nemes. ap. Bast. Ep. Cr. 155." Boiss. Mss. * " Ὁμοσύζυξ, et in plur. neutr. ὁμοσύζυγα, Philoxenus ap. Athen. 147." Schw. Mss.] Σύζυγος, Conjunctus, Copulatus, Greg. Naz. Or. de Baptism. Φῶς μὲν ἀνέτειλε τῷ δικαίῳ, καὶ ἡ τούτου σ. εὐφροσύνη. Nonn. σύζυγός εἰμι τοκῆος, Sum compar patri et æqualis. At Aristoph. Πλ. (945.) ἐὰν δὲ σύζυγον λάβω τινὰ, Si socium quempiam sumsero. Et σύζυγα dicitur Conjugata ap. Dialecticos, quæ et συζυγοῦντα, VV. LL. " Σύζυγοι, " Att. pro σύζυγοι, Qui ejusd. sunt jugi: quod " ap. τοὺς τακτικοὺς ἐν τῷ βάθει dicitur, J. Poll." [Æsch. Choëph. 597. * Συζύγως, Apollon. Dysc. de Pronom. 387. * " Ἀσύζυγος, Iren. p. 10." Kall. Mss.] Συζυγία, Conjunctio, σύζευξις, Aristid. Ἡ τῆς θαλάττης τε καὶ τῆς γῆς διὰ τῶν λιμένων σ. καὶ συμφωνία. Peculiariter vero dicitur Con- C junctio et Copulatio, qua bina et bina comparantur et copulantur, i. q. σύζευξις et συνδυασμός. Greg. Διατάξαντες ἑαυτοὺς στοιχηδὸν κατὰ σ. ἐκ διαστήματος, Bini et bini, Bud. Philo de Mundo, Τῶν ἐν ταῖς σ. ἐναντίων ἀμήχανον τὸ μὲν εἶναι, τὸ δὲ μή· λευκοῦ γὰρ ὄντος, ἀνάγκη καὶ μέλαν ὑπάρχειν, καὶ μεγάλου, βραχὺ, καὶ περιττοῦ, ἄρτιον, Eorum, quæ conjugatim contraria sunt. Colum. 2, 2. Qualitatum inter se dissidentium quasi quasdam conjunctiones, quas Græci συζυγίας ἐναντιοτήτων, nos Discordantium comparationes tolerabiliter dixerimus. Unde ponitur et pro Par: συζυγίη πτερύγων, Par alarum, Epigr. Item et pro Conjunctione matrimoniali s. Conjugio, ut συνδυασμὸς, σύζευξις. Greg. Κατὰ σ. τε καὶ συναυλίαν. Est etiam vocab. dialecticum. Cic. Topic. Ejusdem autem generis verba sunt, quæ orta ab uno varie commutantur: ut Sapiens, Sapienter, Sapientia: hæc verborum conjugatio, σ. dicitur. Sed et ap. Gramm. συζυγίαι verborum dicuntur ut Lat. Conjugationes. D At συζυγία τροχαϊκὴ, i. est q. trochæus, et συζυγίαι ἰαμβικαὶ, i. q. δυΐαμβοι, VV. LL. ex Aristoph. Schol. [" Grammat. vox, Schol. Epict. c. 48." Boiss. Mss.] Συζυγὴς, Copulatus et conjunctus, Qui copulari et comparari cum alio potest: σ. ζῶα καὶ ἄζυγῆ, Greg. Naz. Dionys. Areop. Quæ conjugii copula comparantur et quasi copulantur: τὰ συνδυαζόμενα. Et συζυγεῖς, Conjuges, 3 Macc. [4, 8. * Συζύγιος, Eur. Hipp. 1158. Stob. Ecl. 2. p. 54. Gl. Compar. * Συζυγίτης, Nicet. Annal. 17, 7.] Συζυγεῖν et συστοιχεῖν verba sunt significantia aciem in versum jugumque directam et compositam, Polyb. (10, 21, 7.) Ἐφ' ὅσον σ. καὶ συστοιχοῦντας διαμένειν. Bud. I. e., ut VV. LL. exp., Ordines suos servarent; nam συζυγεῖν ibi dicuntur οἱ ἐν τῷ αὐτῷ ζυγῷ: ζυγὰ autem ab uno cornu aciei ad alterum ordines instructi. Συζυγοῦντα et σύζυγα dicuntur et ap. dialecticos conjugata, sicut συζυγία, Conjugatio, ut ante dictum est. [* Ἐπισυζεύγνυμι, Gal. 12, 456. * " Παρασυζεύγνυμι, Paraphr. ad Eur. Or. 1016. ubi leg. παρασυνεζευγμένος." Boiss. Mss. * Προσυζευγνύω, Eust. Il. A. p. 46, 20.]

Ὑποζευγνύω, vel Ὑποζεύγνυμι, q. d. Subjugo, Od. O. (81.) ὑποζεύξω δέ τοι ἵππους, Jungam tibi equos ad currum, Jugo submittam, Plut. Cam. (7.) Τέθριππον ὑποζευξάμενος λευκόπωλον ἐπέβη, Equis subjugibus candidis copulatis quadrigam conscendit, simpl. Candidis equis junctis. Ponitur et pro Subjugo, i. e. Subjicio, Bud. e Greg. Οὐ τῷ κρείττονι τὸ χεῖρον ὑποζεύγνυμεν, τὸν χοῦν λέγω τῷ πνεύματι. Aristot. de Part. Anim. 1. Ὑπέζευκται ἐνὶ γένει, Uni generi subjecta sunt. At ap. Soph. Aj. (24.) τῷδ' ὑπεζύγην πόνῳ, commodius redditur, Hunc laborem subii, veluti jumenta jugum. Ὑπόζευξις, in VV. LL. Subjunctio, Subinsertio, Subnexio: Genus figuræ. Jul. Firm. [* Ὑπόζυγος, Subjugus, Subjugalis, Sirach. 51, 34. forsan divisim leg. ὑπὸ ζυγόν.] Ὑποζύγιος, Subjugis. At ὑποζυγίαι ἡμίονοι ap. Eust. ex Aristoph. Gramm. οἱ ὑφ' ἁμάξαις ζευγνύμενοι, Muli subjuges, ut Plin. Subjuges equas dicit. Et neutr. ὑποζύγιον, Jumentum subjuge: qualia plerumque sunt, quæ ad currus trahendos junguntur, ut boves, equi, muli. Thuc. 2, (3.) Ἁμάξας τε ἄνευ τῶν ὑ. ἐς τὰς ὁδοὺς καθίστασαν. Plato de Rep. Πρὸς τὰς ἀγωγὰς χρῆσθαι ὑποζυγίοις, Ad vecturas s. onera subvectanda uti jumentis. Herod. Πρόβατα καὶ ὑ. Xen. (K. Π. 5, 3, 16.) Ὑ. καὶ ὀχήματα. Philo V. M. 1. Ὑ., ᾧ συνέβαινεν αὐτὸν ἐποχεῖσθαι. Et metaph. ap. Plut. (7, 750.) Οἷον ὁ Πλάτων ἐξεικονίζει περὶ τὰ τῆς ψυχῆς ὑ., τοῦ χείρονος πρὸς τὸ βέλτιον ζυγομαχοῦντος ἅμα καὶ τὸν ἡνίοχον διαταράττοντος. Ὑποζυγιώδης, Instar jumenti (alii) subditus: ἄνθρωπος, ap. Etym. Qui consilio et voluntate sua non facit id, quod facit, sed aliorum jussu, more jumentorum. Potest dici etiam ὑποζυγιῶδες πρᾶγμα, Idem ex Aristoph. [Phrynichus Bekkeri p. 67. * " Καθυποζεύγνυμι, Subjugo, Imperii jugo subjicio, Chrys. Hom. 81. T. 5. p. 564." Seager. Mss. * Συνυποζεύγνυμι, Athen. 533. al. Συνεπιζ.]

" ΖΕΦΥΡΟΣ, ὁ, Zephyrus, Favonius. Aristot. de " Mundo, ζεφύρους vocari ait τοὺς ἀπὸ δύσεως πνέον- " τας ἀνέμους: e quibus ἀργέστην dici τὸν ἀπὸ τῆς " θερινῆς δύσεως πνέοντα, nonnullis dictum ὀλυμπίαν, " aliis ἰάπυγα: ζέφυρον vero, τὸν ἀπὸ τῆς ἰσημερινῆς: " λίβα autem, τὸν ἀπὸ τῆς χειμερινῆς. Oppositus " igitur euro est hic zephyrus. Unde et Gell. 2, 22. " Tres venti orientales, Aquilo, Vulturnus, Eurus: " quorum medius eurus est. His oppositi et con- " trarii sunt alii tres occidui, Caurus, quem solent " Græci ἀργέστην vocare: is adversus aquilonem " flat: item alter Favonius, qui Gr. vocatur ζέφυρος: " is adversus eurum flat. Tertius Africus, qui Gr. " vocatur λίψ: is adversus vulturnum flat. Et Plin. " 18, 34. Subsolanus leniter pluvius, tamen est sic- " cior favonius, ex adverso ejus ab æquinoctiali " occasu, ζέφυρος Græcis nominatus. Et 2, 47. Ab " occasu æquinoctiali favonius, ab occasu solstitiali " corus: zephyron et argesten vocant. Etym. porro " ζέφυρον dictum existimat quasi ζωηφόρον, utpote " τὸ ζῆν πᾶσι φέροντα: quoniam sc. τῷ θέρει πνέοντος " αὐτοῦ οἱ καρποὶ αὔξονται: ut et Plin. 18, 34. de " hoc vento loquens ait, Hic ver inchoat, aperitque " terras, tenui frigore saluber: hic vites putandi, " frugesque curandi, arbores serendi, poma inse- " rendi, oleas tractandi jus dabit, afflatuque nutri- " cium exercebit. Et Od. H. (119.) Ζεφυρίη πνείουσα " τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει, Zephyriæ auræ flatus " alia producit, alia maturat. Ubi nota VOCEM Ζε- " φυρίη, substantive usurpatam pro ζεφυρία αὔρα s. " πνοή: a MASC. Ζεφύριος: a quo et ζεφύρια πνεύ- " ματα, Zephyrii flatus: et τὰ ζεφύρια, sub. πνεύ- " ματα, pro eod. Dicuntur vero et κυήματα quædam " ac ὠὰ ζεφύρια, quæ sc. feminæ concipiunt e favonii " afflatu absque maris congressu. Aristot. de Gener. " Anim. 3. Συνίσταται μὲν οὖν ζεφύρια τοῖς ὄρνισιν " αὐτόματα, ἃ καλοῦσιν ὑπηνέμια καὶ ζεφύριά τινες. " Et H. A. 6, 2. Ζεφύρια δὲ καλεῖται τὰ ὑπηνέμια ὑπό " τινων, ὅτι ὑπὸ τὴν ἐαρινὴν ὥραν, qua maxime spi- " rant Favonii, φαίνονται δεχόμεναι τὰ πνεύματα αἱ " ὄρνιθες. Unde Plin. 10, 60. Irrita ova, quæ hype- " nemia diximus, quidam et vento putant generari:

" qua de causa etiam zephyria appellantur: hæc A
" autem vere tantum. At Ζεφύριον, τὸ, Loci nom.
" propr. in Caria, Cilicia, Scythia. Necnon Italiæ Ζε-
" φύριον est a quo Locri Ἐπιζεφύριοι: item et Promon-
" torium Ægypti, a quo Venus et Arsinoë Ζεφυρῖτις ap.
" Callim. (Epigr. 5.) per sync. forsan pro Ζεφυριῶτις,
" e masc. Ζεφυριώτης, inquit Steph. Apud Athen.
" quoque (318.) extat Posidippi Epigr. εἰς τὴν ἐν τῷ
" Ζεφυρίῳ τιμωμένην Ἀφροδίτην, hujusmodi, Τοῦτο
" καὶ ἐν ποταμῷ, καὶ ἐπὶ χθονὶ, τῆς Φιλαδέλφου Κύ-
" πριδος ἱλάσκεσθ' ἱερὸν Ἀρσινόης. Ἣν ἀνακοιρανέ-
" ουσαν ἐπὶ Ζεφυρηΐδος ἀκτῆς Πρῶτος ὁ ναύαρχος θή-
" κατο Καλλικράτης. Ἡ δὲ καὶ εὐπλοΐην δώσει, καὶ
" χείματι μέσσῳ Τὸ πλατὺ λισσομένοις ἐκλιπανεῖ πέ-
" λαγος. Ubi nota Ζεφυρηΐδα ἀκτὴν nominari hoc
" Ζεφύριον: forsitan quod in zephyrum spectaret.
" Præterea a ζέφυρος est et aliud nom. POSSESS. Ζε-
" φυρικὸς, i. q. ζεφύριος: ut enim ζεφύρια, ita et ζε-
" φυρικὰ πνεύματα legimus ap. Theophr. (H. Pl. 8, 7,
" 7.) pro Zephyrii flatus, Favonii venti." [" Ζέφυρος,
ad Horat. p. 12. Zeun. Valck. Phœn. p. 79. Abresch. B
Add. ad Arist. 119. Toup. Opusc. 2, 293. Jacobs.
Anth. 6, 120. 7, 370. 377. 9, 10. 24. 391. Heyn.
Hom. 8, 395. 397. Ζεφύριος, Toup. Emendd. 2, 314.
Ζεφύριον, ad Diod. S. 2, 303. Ζεφυρῖτις, Jacobs.
Anth. 7, 282. 334. Bentl. ad Callim. 278. 585. Valck.
165. Ζεφυρῆς, Musgr. Phœn. p. 189. Ἐπιζεφύριος,
Callim. 1, 576. Wessel. Obss. 7." Schæf. Mss. Eust.
ad Dionys. P. p. 12.] " Φιλοζέφυρος γαλήνη, Zephyri
" amatrix serenitas, Epigr." [Anal. 2, 52. * Ζεφυρήϊος,
Nonn. D. 48. p. 1278. * " Ζεφυρὶς, Hes. v. Ναΐδες."
Wakef. Mss.]

ΖΕΩ, ἔσω, ET Ζείω, poët. Ferveo, Bullio, Il. Φ.
362. Ὣς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ,
365. Ὣς τοῦ καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο, ζέε δ' ὕδωρ.
Eust. annotat per onomatopœiam esse factum a sono
literæ ζ, sicut alia quædam ab aliarum literarum
sono. Item ζείειν dici ἀφρὸν a poëtis, sicut μορμύ-
ρειν ὕδωρ. Apud Gal. Τὸ ζέον τῶν τριταίων, Fervor.
Apud Diosc. pass. etiam ζεσθεὶς, Fervefactus, Ferve-
scens. Item metaph. sæpe, sicut Lat. Fervere ira.
Greg. in Basil. Παντὶ δὲ ζέων θυμῷ καὶ φρονήματι:
alibi, Παντὶ δὲ ζέων θυμῷ. Alibi, Δήμους ζέοντας ἐπα- C
νέστησαν ἡμῖν, Excandescentes et furibundos. Bud.
|| Scateo, in VV. LL. e Luciano (2, 263.) Σκωλήκων
ζέσας, Vermibus scatens. [" Phryn. Ecl. 94. Thom.
M. 781. Dawes. M. Cr. 495. Wakef. Trach. 976. S.
Cr. 2, 23. Jacobs. Anth. 6, 432. 9, 203. Brunck. A-
poll. Rh. 33. T. H. ad Plutum p. 478. Heind. ad
Plat. Phædr. 266. Ruhnk. Ep. Cr. 224. ad Charit.
233. ad Herod. 371. Porson. ad Hec. 1046. ad
Herod. 593. Active, Steinbr. Mus. Tur. 1, 198.
T. H. ad Lucian. Dial. 119. Musgr. Cycl. 390.
Brunck. Apoll. Rh. 107. De vermibus, Wakef. ad
Lucret. T. 1. p. 346., 2 Maccab. 9, 9. Matth. ad
Chrys. Hom. 1, 62. Conf. c. ῥέω, Brunck. Apoll. Rh.
54. 174. Ζέει, Tzetz. ad Lyc. p. 741. Λέβης ζεῖ,
Heyn. Hom. 5, 549. Ζεσθῇ, Schneid. S. R. R. 3, 2.
p. 63. Ζείω, Arabius 1." Schæf. Mss.] Ζέμα, Deco- D
ctum, Decoctio: ζέμα ἀψινθίου, e Diosc. Vide Ἀπό-
ζεμα. [" Diosc. 405. Geop. 873." Wakef. Mss.
Ζέμα s. Ζέμμα, Scelus, Facinus, Symm. Lev. 18, 17.
Theod. Jud. 20, 6. Vide Schleusn. Lex. in V. T.
* " Ζεματοποσία, Hierophil. de Alim. in Notit. Mss.
T. 11. P. 2. p. 237. * Ξηρόζεμα, p. 193." Boiss.
Mss.] Ζέμον, Calidum, τὸ θερμὸν, Etym. nisi men-
dum subest. Ζέσις, Fervor. Et metaph. Ζέσις τοῦ
πνεύματος, Greg. Naz. [Athen. 423.] Ζεστὸς, Ferve-
factus, Fervidus, Fervens: ζεστὸν ὕδωρ, Diosc.
[" Diog. L. 327. Elixus, Appian. 1, 205." Wakef.
Mss. * Ζεστότης, Paus. 10, 11.] Ζεστολουσία, Lotio,
quæ fit aqua fervente. [Gal. 6, 108.] " Ἀνόζεστα,
" Hesychio τὰ μὴ ἐζεσμένα, Quæ fervefacta non
" sunt: pro quo scr. potius ἄζεστα vel ἀνάζεστα:
" accipiendo ἀνάζεστα pro ἄγαν ἄζεστα, ut ἀνάπνευ-
" στος pro ἄγαν ἄπνευστος ponitur." Ἀκρόζεστος,
Leviter fervefactus, et quasi in superficie duntaxat.
Item pro Leviter coctus, ut Bud. vertit ap. Diosc.
Ἀκρόζεστος κράμβη, εὐκοίλιος.

[* Ἀμφιζέω, Quint. Sm. 6, 104.] Ἀναζέω, Refer-
veo, Efferveo, Effervesco, Ebullio, Diosc. 7. Ὅταν δὲ
ἀναζέσῃ δὶς, ὑπόσπασον τὸ πῦρ. Invenitur et in act.
signif., sicut et ἀποζέω, pro Fervefacio. Gal. Γλοιὸν
ἀναζέσας, διήθησον πρῶτον, ὡς γενέσθαι καθαρόν.
Hinc Ἀναζέομαι, pass. Fervefio: unde ἀναζεσθεὶς,
partic. ap. Diosc. Fervefactus. Idem συνανάζεσον a
συναναζέω, active posuit, in 7. Εἶτα ἄλλο ἐπιδοὺς
ὕδωρ, συνανάζεσον αὐτὸ, Confervefacito, ἀνάβρασον.
|| Exp. et Scaturio. Annotatur et Effundo signif. in
Epigr. sumtum itidem active. || Ἀναζείω, etiam re-
peritur, inserto ι metri causa. [" Ἀναζέω, ad Diod.
S. 1, 11. ad Herod. 593. Brunck. Apoll. Rh. 152.
Wakef. Trach. 702. De vermibus, ad Lucret. 1, 346.
Ἀναζείω, Jacobs. Anth. 9, 203. Marianus 4. Ruhnk.
Ep. Cr. 224." Schæf. Mss. * Ἀνάζεμα, Schol. Ari-
stoph. Ὄ. 1243. * Ἀνάζεσις, Aristot. de Mirab. 40.]
Συναναζέω, pro Confervefacio, Fervere facio, vide
paulo ante e Diosc. "Συνανάζεσον, Confervefaci-
" to, e Diosc. 1, 33. Pro eod. vero affertur et σύζεσον,
" ex 2, 94." Ἀποζέω, Fervefacio. [Hippocr. 407.]
Unde ET Ἐναποζέω, Gal. 14. Ἀψίνθιον ἐναποζέσας,
ἐλαίῳ κατήντλησέ ποτε τῷ γόνυ. Pass. Ἀποζέομαι, Fer-
vefio: unde partic. ἀποζεσθεὶς, Fervefactus. Ἀπόζε-
μα, Decoctum vulgo, Diosc. Καὶ τὸ ἀ. δὲ αὐτῶν πρὸς
γυναικείους πυρίας εὔθετον. Apud Eund. Ἀ. ὀριγάνου,
Origani decoctum, cocti s. fervefacti succus, jus.
Alibi κόμης ἀπόζεμα. Videtur autem ἀφέψημα alibi
pro ἀπόζεμα usurpare: cum tamen illud proprie Co-
ctionem, s. Fervefactionem denotet. [* Διαζέω, unde
* " Διάζεσις, Porphyr. ap. Stob. Ecl. Eth. 378."
Kall. Mss.] Ἐκζέω, Efferveo, Effervesco, pro Scateo,
sicut ζέω supra, ex Herod. (4, 205.) affertur, Ἐξέ-*
ζεσε εὐλέων. Ἔκζεμα, Quod cum fervore erupit.
Ἐκζέματα ap. Diosc. Pustulæ ardentes et fervidæ,
dolorem cientes citra saniem; ingens enim fervor
omnem materiam absumit. Gorr. [" Geop. 1, 12,
19." Boiss. Mss.] " Ἔκζεσμα, alicubi reperitur pro
" ἔκζεμα, ut ap. Diosc. 2. et Gal. τῶν κ. Τόπ. 1, 8.
" Sunt autem ἐκζέματα, s. ἐκζέσματα, Fervidæ eru-
" ptiones, s. Papulæ fervidæ in cute erumpentes:
" quæ et ἐκβράσματα dicuntur a Gal. Aëtio ac
" Paulo." Ἔκζεσις, Fervida eruptio: ut ἔκζεσις ἑλ-
κῶν. [" Clem. Alex. 178." Wakef. Mss. * Ἐκζεστὸς,
Diphilus Athenæi 371. * Ἐνζέομαι, Aretæus 79.]
Ἐπιζέω, q. d. Infervesco; pro Attollor, Augeor,
VV. LL. ex Etym. [Aristoph. Θ. 468. Ingruo, Eur.
Hec. 583. " Iph. T. 987. Transitive, Cycl. 391."
Seager. Mss. Ἐπιζείω, Orph. Arg. 456.] " Ἐπί-
" ζεμα, q. d. Infervefactio, VV. LL. Sed si termi-
" nationis ratio habeatur, et alia hujusmodi verbalia
" in ejus signif. sequamur, de Re infervefacta dici
" potius existimabimus." Περιζέω, Circumferveo.
Item Περιζείω pro eod. in Epigr. [adesp. 472.] sicut
ζείω poët. pro ζέω poni dictum est. " Συζέω, unde Σύ-
" ζεσον, Confervefacito, e Diosc." [2, 94.] Ὑπερζέω,
Supramodum ferveo, Vehementer ferveo. Lucian.
usus est de sole vehementer ardente, [cf. 3, 234.]
Et metaph. ap. Paus. de ira, Ἅτε ὑπερζέων εἰς αὐτοὺς
τῇ ὀργῇ. || Interdum autem Circumfervesco, Circum-
fundor fervendo, Circumfluo, Bud. e Plin. et Curtio:
in Aristot. Probl. Διὰ τί οὐχ ὑπερζεῖ τοῦ χειμῶνος
ὁμοίως καὶ τοῦ θέρους τὸ ὕδωρ. [Aristoph. Ἱ. 920.] Ὑ-
πέρζεσις, Vehemens effervescentia etc. [" Eust. Il.
614, 6." Wakef. Mss.] Ὑπέρζεστος, Vehementer ef-
fervefactus etc. [* Ἐξυπερζέω, Tzetz. Chil. 3, 267.
* Ὑποζέω, Geop. 6, 12, 2.]

" Ζέννυμι et Ζεννύω, i. q. ζέω, e quo et derivata
" sunt, ut κεραννύω et κεράννυμι e κεράω, κρεμάννυμι
" et κρεμαννύω e κρεμάω, et similia, Fervefacio, et
" Ferventi aquæ incoquo, In fervente aqua bullire
" sino. Pass. voce et signif. Alex. Aphr. Probl. l. 1.
" Διὰ τί τὸ ᾠὸν ὀπτώμενον ῥήγνυται, οὐκέτι δὲ καὶ ζεν-
" νύμενον. Sic Diosc. Ἀποζεννύμενον ἐν οἴνῳ."
" Ἀποζέννυμι, Fervefacio, s. Decoquo ita ut ferveat.
" Diosc. 1, 125. Ἀποζεννύμενον ἐν οἴνῳ καὶ πινόμε-
" νον, Fervefactum in vino et potum." [Cf. Ἀπο-
ζωόω. * Ἐναποζεννύω, Gal. 13, 560.]

ΖΗΛΟΣ, ὁ, Æmulatio: ζῆλος, ajunt Stoici, λύπη
ἐπὶ τῷ ἄλλῳ παρεῖναι ὧν αὐτὸς ἐπιθυμεῖ, καὶ οὐκ ἔχει:

quæ Cic. reddit, Æmulatio, Ægritudo, si eo, quod concupierit, alius potiatur, ipse careat, p. 60. Cic. Lex. Ζῆλον certe ἀπὸ τοῦ φθόνου, Ab invidia, distingui constat, quæ tamen alioqui copulavit Plut. Coriolano, Οἷς φθόνον τι καὶ ζῆλον πρὸς αὐτὸν ὑπέκειτο. Sic e Plat. de LL. Ζῆλοι καὶ φθόνοι. At Hesiod. Ἔ. (194.) aperte ζῆλον appellavit τὸν φθόνον, Invidiam, appellans στυγερώπην, Cujus tristis est vultus: quo Seneca modo invidiam Tristem vocavit; quippe quæ maceret illum, ut Lucr. loquitur, qui ea laborat: sicut et invidus dicitur ab Horat. Macrescere rebus opimis alterius. Ut autem ζῆλος pro φθόνος Hesiod., sic ζηλήμων pro φθονερὸς dixit Hom., ut infra docebo. Sed et in N. T. ζῆλος pro φθόνος accipitur: Act. 5, (17.) Ἐπλήσθησαν ζήλου, poni constat pro Repleti fuerunt invidia. Sic et plerisque aliis ll. Non dubium est tamen quin sit potius Æmulatio; et quidem non solum mala, verumetiam interdum bona. Ζῆλος, inquit Bud., Æmulationis stimulus, Affectatio, Imitatio. Addit, ζῆλον esse Stimulum, quo animus excitatur ad honestissimum quodque facinus cum B justitia suscipiendum, qualis est zelus pius: item esse Studium ac desiderium: et subjungit e Plut. Alex. (8.) p. 219. Ὁ μέν τοι πρὸς φιλοσοφίαν ἐμπεφυκὼς καὶ συντεθραμμένος ἀπ' ἀρχῆς αὐτῷ ζ. καὶ πόθος οὐκ ἐξεῤῥύη τῆς ψυχῆς. Idem ap. Lucian. (1, 662.) Ζ. τῶν πολυτελῶν interpr. Cupido visæ opulentiæ. Hæc Bud. At ego non puto esse simpl. Affectationem, aut Studium, s. Desiderium, vel Cupidinem; sed primum quidem pro Æmulatione accipi, deinde vero generalius pro Æmulatorio quodam studio s. desiderio rei alicujus, aut etiam Æmulatoria quadam cupidine: i. e. ita stimulante nos, ut stimulat illa æmulatio, cujus definitionem e Stoicis protuli. Denique est etiam Ejus, qui quodam velut æmulationis studio impulsus aliquem imitatur, aliquid affectat, summo ejus assequendi desiderio tenetur. Lucian. (3, 114=)333. Ζ. τῶν ἀρίστων καὶ φυγῇ τῶν χειρόνων. Plut. Ἡ δὲ γυμνότης τῶν παρθένων, ζῆλον εὐεξίας ἐνειργάζετο. Idem Cor. (4.) Αὐτὸς αὑτῷ ζ. ἀνδραγαθίας προὔθηκε: Per. (2.) Πρὸς ἃ μιμητικὸς οὐ γίνεται C ζ.: eadem autem constr. in l. supra c. ζ. πρὸς φιλοσοφίαν, utque hic μιμητικὸν ζ., sic ibid. (1.) dicit ζ. τινὰ καὶ προθυμίαν ἀγωγὸν εἰς μίμησιν. Sic vero Herodian. (2, 4, 3.) μιμήσει et ζ. copulat. Nec vero dicitur tantum ζ. τούτου s. πρὸς τοῦτο, verumetiam πρὸς τοῦτον, cum acc. pers. ac tum potissimum Æmulationis signif. habere mihi videtur, atque adeo accipi pro Quadam velut æmulatoria contentione, s. qualis est inter æmulos. Lucian. (2, 393.) Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων, κατὰ ζ. τὸν πρὸς Κορινθίους, καταστήσασθαι θέαν μονομάχων. Plut. Artax. (4.) Ὡς δὴ πρὸς ἐκεῖνον αὐτῷ ζ. καὶ ἀγῶνος ὄντος. Sic Herodian. (3, 2, 13.) Ζ. καὶ ἔριδι τῇ πρὸς ἀλλήλας. ‖ Ζ. Ἀσιανὸς in VV. LL. affertur e Plut. pro Asiatico dicendi genere (Anton. 2.) quasi vero ζ. sit Dicendi genus. Bud. autem putat hic quoque Imitationem signif. posse: quam certe interpr. non convenire manifestum est. Ego igitur dico, sed ἐπέχων, ζ. Ἀσιανὸν esse Dicendi genus, quo aliquis Asiaticum æmulatur. ‖ Zelotypia, ex Eur. Sic et D ap. Opp. Itidem 2 ad Cor. 11, 2. Ζηλῶ γὰρ ὑμᾶς Θεοῦ ζήλῳ, exp. Zelotypia. ‖ Impetus mentis ad cultum divinum, et religionis amplectendæ vegeta cupido, Bud. afferens e Greg. Εἰ καί τινας ἄττειν ὁ ζ. πείθει καὶ ὑπὲρ δύναμιν. Ego hunc vocis istius usum, qualis est in h. Greg. l., peculiarem esse Eccl. Scriptt. puto, ac poni ζ. pro Ardente colendi Dei studio, in quo ceteros non solum æmulamur, sed et præstare illis conamur: quam signif. lingua nostra retinuit. Dicitur alioqui peculiarius de Eo, cujus animus æstuat indignatione concepta ex iis, quæ cultui divino ac reverentiæ, quæ ei debetur, repugnare videt. Sed de usu h. v. in N. T. tractant fusius Bezæ in illud Annotationes, ad quas te remitto. ‖ Felicitas, ut exp. in Soph. Aj. (503.) Οἵας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει. Sunt et qui Potentiam ac opes interpr. Apud Dem. autem Bud. accipit pro Affectatione gloriæ, et pro Ipsa gloria ex aliqua re, quam egimus, s. Honorificentia et hone-

A stamento: (267.) Ὅτι τῷ μὲν στεφανουμένῳ τὸν αὐτὸν ἔχει ζ. ὁ στέφανος, ὅπῃ ἂν ἀναῤῥηθῇ, i. e., inquit, Eandem honorificentiam et gloriam affert; Perinde illum beat. Idem (317.) conjungit ζ. et τιμῶν. Hanc autem signif. huic v. datam existimo, quod felicitatem et gloriam consequatur æmulatio. Ceterum quod ad etymon ejus attinet, a v. ζεῖν derivari, potius quam aliunde, verisimile mihi videtur. [" Wakef. Phil. 477. Coray Theophr. 261. Leon. Alex. 31. Jacobs. Anth. 6, 60. 10, 409. Dionys. H. 1, 111. 436. ad Plin. Epist. 1, 2, 1. Thom. M. 407. Markl. Iph. p. 371. Ammon. 64. Eran. Philo 168. Athen. 1, 4. Musgr. Or. 971. ad Mœr. 168. Valck. Phœn. p. 599. Unde? Wytt. Select. 340." Schæf. Mss.]

Ζηλοδοτήρ, epith. Bacchi in Epigr., quod quidam interpr. Zelotypiam immittens. [Anal. 2, 517.] Ζηλομανής, ὁ, ἡ, Invidus, Invidia furens. [" Agathias 4. Huschk. Anal. 171. 185. Toup. Opusc. 2, 28. ad Charit. 283." Schæf. Mss.] *

Ζηλότυπος, Zelotypus, q. d. ζήλῳ τυπεὶς, Invidia B percussus, Qui præ fervore amoris rivalem pati nequit, sed aliis invidet ejusd. amoris societatem. Aristoph. (Πλ. 1016.) ζ. ὁ νεανίσκος ἦν. Lucian. (3, 144.) Ἦν μὲν γὰρ ζηλότυπον αὐτὸν ὄντα ἴδωσι, Διένευσε, φησὶ, τῇ γυναικί σου παρὰ τὸ δεῖπνον, καὶ ἀπιδὼν ἐς αὐτὴν ἀπεστέναξε. [* Ζηλοτύπως, Strabo 14. p. 948.] Ζηλοτυπία, Zelotypia. Proprie quidem Illa invidentia, qua fit ut rivalem in amore mulieris pati non possimus; sed latius extendi hujus nominis signif. seqq. docebunt exempla. A Stoicis definitur λύπη ἐπὶ τῷ ἄλλῳ παρεῖναι, ὧν αὐτὸς ἐπεθύμησε, καὶ ἔχει. Cic., Obtrectatio autem est ea, quam intelligi zelotypiam volo: ægritudo ex eo, quod alter quoque potiatur eo, quod ille ipse concupierit. Plut. Pericle (10.) Ἐφιάλτην—φίλον—δολοφονήσαντος διὰ ζ. καὶ φθόνον τῆς δόξης. Lucian. (3, 128.) Ὑπὸ φθόνου τῆς παρὰ βασιλεῖ τιμῆς, καὶ τῆς κατὰ τὴν τέχνην ζ., loquens de Antiphilo, quodam τῶν ἀντιτέχνων. Plut. Οὔτε γὰρ ἔρως σώματος ἐνεργὸς εἰ μὴ μετὰ ζ. ἔνεστιν: (7, 116.) Διὰ τὴν μυθολογουμένην πρὸς Ἄρη C ζ. τοῦ Ἡφαίστου δι' Ἀφροδίτην: Idem, Πρὸς ἑταίραν ἢ μοιχεύτριαν ἐρωμένην κνησμός τις ἐξ ὀργῆς καὶ ζ. A Bud. exp. Invidia, Invidia malefica. Æschin. (65.) Ἤδη τὰ μετὰ ταῦτα ἐβουλεύετο, μετὰ δειλίας, καὶ τῆς πρὸς Φιλοκράτην ὑπὲρ τῆς δωροδοκίας ζ., Ob invidiam Philocratis, cui licebat itidem sicut Demostheni, quæstum facere in dinundinatione reip. ἅμα γὰρ ἐδεδωροδόκεισαν. Bud. [" Thom. M. 407. Ammon. 64. Eran. Philo 168. Cicero vertit Obtrectatio, Casaub. ad Dion. Chrys. 451." Schæf. Mss.] Ζηλοτυπέω, Zelotypia affectus sum, Zelotypus sum, Præ fervore amoris rivalem pati nequeo, sed invidia et odio eum rei amatæ causa prosequor. Plut. (7, 84.) de Ino, Ζηλοτυπήσασα δούλην ἐπὶ τῷ ἀνδρί. Athen. (532.) de rege quodam (Coty,) Ζηλοτυπήσας τὴν αὑτοῦ γυναῖκα, ταῖς ἑαυτοῦ χερσὶν ἀνέτεμε τἄνθρωπον: (542.) Ἐζηλοτύπουν δὲ πάντες οἱ παῖδες τὸν ἐρώμενον αὐτοῦ Θέογνιν. Themist. 111. Ζηλοτυπῶ τὸν ἀντερῶντα. Et generaliter Zelo ducor, Greg. Τίς δὲ μᾶλλον τὰς κατὰ Θεοῦ ὕβρεις ἐζηλοτύπησεν; D Zelo ductus est ad vindicandas impias contumelias, Bud. ‖ Æmulor, Zelo bono prosequor, i. q. ζηλῶ et εὐδαιμονίζω. Bud. e Greg. de Maccabæis, Οὐχ ἧττον τὰς ψυχὰς ἢ τὰ σώματα ζηλοτυποῦντες ἀλλήλους τῆς τελευτῆς, ubi quidam vertunt, Invidentes alii aliis excessum e vita; sed in bonam partem Invidendi vocabulum accipientes. Idem in suum Fratrem, Ζηλοτυπῶν τὸ ἐκείνου μεγαλοφυὲς, Zelus me stimulabat ob etc. Idem, Ζηλοτυπεῖ τὴν ἀλήθειαν κινδυνεύουσαν, καὶ γίνεται σύμμαχος ἐθελοντής, Solicitus est ob fidem orthodoxam periclitantem, Æmuli affectu prosequitur, Æmulationis stimulo excitatur. Et zelus hic est fervor animi, quo mens accensa abjicit timorem, et veritatem tuetur. In qua signif. dativo jungitur a Demetrio Phal. Καὶ ζηλοτυπεῖ τῷ Γέλωνι ἐπαινουμένῳ, καὶ ἐπαίνου ὀρέγεται καὶ οὗτος, Æmulatur Gelonem. ‖ Invideo, Animo maligno invideo, Æschin. (84.) Ἃ δὲ σὺ λέξεις, εἴποι ἂν κάθαρμα ζηλοτυποῦν ἀρετήν. Cic. ad Att., Tu autem ad me pervelim quid intellexeris de Varrone: illud uti-

que scire cupio, quem intellexeris ab eo ζηλοτυπεῖσθαι, Cujus eum invidia morderi tangive; Cujus rei gratia commoveatur invidia ob librum alteri dicatum, Bud. Lucian. (1, 124.) dicit divites avaros αὐτοὺς ζηλοτυπεῖν, Sibiipsis invidere divitiarum usum et fructum, cum non audeant, ubi opus est, erogare. ["Thom. M. 407. ad Charit. 109. Jacobs. Anth. 6, 306. Diod. S. 2, 386. Mœr. 168. et n., Abresch. Lectt. Arist. 139. Valck. ad Ammon. 64. ipseque Ammon., Alciphr. 418. De constr., Jacobs. Anth. 10, 65." Schæf. Mss. * "Ζηλοτυπόω, Hes. Phot." Wakef. Mss.] Ἀζηλότυπος, ὁ, ἡ, Zelotypia et invidia vacuus, Cic. ad Att. (13, 19.) librorum de Fin. mentionem faciens, Confeci libros περὶ Τελῶν, ita ut Epicurea Torquato, Stoica Antonio, — ἀζηλότυπον [al. ἀζηλοτύπητον] id fore putaram, quod omnes illi decesserant. Ἀζηλοτύπητος, Quem æmulari, Cui invidere nemo solet, Plut. (9, 147.) Τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ χρόνου πρωτεῖον, ὃ καλεῖται κυρίως πρεσβεῖον, *ἀ. ἐστὶ καὶ παραχωρούμενον. [* Ἀντιζηλοτυπέω, unde * "Ἀντιζηλοτυπία, Eunap. Legat. 217=475." Boiss. Mss.] Διαζηλοτυπέομαι, Æmulor, Invideo: φθονερῶς διάκειμαι. Athen. (588.) Διαζηλοτυπουμένη δέ ποτε ἡ Λαῒς Φρύνῃ, πολὺν ἐραστῶν ἔσχηκεν ὅμιλον. Ἐπιζηλοτυπέω, Zelotypia laboro. [Lucian. 2, 53. falsa lect. pro ἔτι ζηλ.]

Ἀγάζηλος, ὁ, ἡ, Qui valde æmulatur, Invidus: ἀγάζηλοι, * μεγαλόζηλοι· οἱ δὲ, φθονεροί. Etym. Ἄζηλος, ὁ, ἡ, Plut. (Lyc. 24.) Ἄ. πλοῦτον (ἐν Σπάρτῃ) καὶ ἄτιμον, Neglectus, Cujus nulla est gratia, Non expetitus, μὴ ζηλωτός. Alibi, Πλεονεξία καὶ πλούτου ζῆλος, Admiratio cum amore et affectione. Hæc Bud. De ead. re idem Plut. Lycurgo (10.) Μεῖζον δὲ τὸ τὸν πλοῦτον ἄσυλον, μᾶλλον δὲ ἄ., ὥς φησι Θεόφραστος, καὶ ἄπλουτον ἀπεργάσασθαι τῇ κοινότητι τῶν δείπνων: (6, 119.) οἰκτρὸν καὶ ἄ. copulat. || Active etiam capitur pro Eo, qui zelo s. zelotypia non ducitur, ὁ μὴ ζηλοτυπῶν. Athen. (594.) Πλαγγών τε τὸ ἄ. συνιδοῦσα τῆς Βακχίδος τὸν μὲν (ὅρμον) ἀπέπεμψεν ἐκείνῃ, τῷ δὲ ὡμίλησε, Cum cognovisset Bacchidem non admodum magno rivalitatis affectu duci, vel non magnopere deperire adolescentem illum. [* "Ἀζηλία, Clem. Alex. 474." Wakef. Mss. * "Ἀζήλιον, J. Poll. 1, 143." Kall. Mss.] "Ἀζαΐα, ap. Hes. legitur, expos. φθονερὰ, Invida. Sed series alphabetica innuit scr. ἀζηΐα:" [forsan ἄζηλα, ᾶ i. q. ἄγαν significante.] Ἀντίζηλος, Æmulus, Zelotypus, VV. LL. ["Villois. Anecd. Gr. 1, 118. Schol. Il. Υ. 74." Wakef. Mss. * Ἀντιζηλία, Gl. Rivalitas.] Ἀξιόζηλος, Dignus quem æmulemur. [Ælian. V. H. 12, 64.] Ἀξιοζήλως, Ita ut æmulari dignum sit, Laudabiliter. [Suid. 1, 237.] Ἀρίζηλος, Quem valde æmulamur, Valde æmulandus, i. q. ἀριζήλωτος. Sunt tamen qui malint pro ἀρίδηλος accipere, verso sc. δ in ζ: ut sit Clarus, Præclarus, Illustris: ut Il. Β. (318.) Τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεὸς, Χ. (27.) ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαὶ Φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῷ. Et ἀριζήλη φωνὴ, Σ. (219.) Vox clara. Ἀριζήλως, Magna cum æmulatione, Clare. Od. Μ. (452.) ἐχθρὸν δέ μοί ἐστιν Αὖτις ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεύειν. Βαρύζηλος, Æmulus, Invidus, Invidiosus. [Lycophr. 57.] Δύσζηλος, Æmulus, Invidus, In malam partem æmulator, Od. (Η. 307.) Δύσζηλοι γάρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων, Æmulatores et invidi, Male æmulamur, Bud.: Plut. Alex. (9.) Ἃς ἡ τῆς Ὀλυμπιάδος χαλεπότης (δ. καὶ βαρυθύμου γυναικὸς,) ἔτι μείζονας ἐποίει. Apud eund. Plut. Πολὺ τὸ δ. ἔχουσα φύσις, VV. LL. e Bud. interpr. In degenerem quandam affectationem depravata natura: de eo, qui aliena bona admiratur et suæ fortunæ succenset. [* Δυσζήλως, Plut. Alex. 77.] Δυσζηλία, i. q. zelotypia, ex Athen. (589.) de Laide, Ἀναιρεθῆναι φάσκων αὐτὴν ὑπό τινων γυναικῶν ἐν Θετταλίᾳ, ἐρασθεῖσάν τινος Παυσανίου Θετταλοῦ, κατὰ φθόνον καὶ δ. Ἐπίζηλος, Æmulandus, Invidendus, VV. LL. [Qui beatus prædicatur, Æsch. Ag. 948.] Ἑτερόζηλος, Qui alio zelo ducitur, Lucill. Epigr. (5.) Τὸν φιλόπαιδα Κράτιππον ἀνεύρομεν ἄλλο γένος τι; Τῶν ἑ., Eorum, qui aliud genus veneris sectantur. Ἑτεροζήλως, Alieno animo, Animo erga alteram partem magis affecto. Apud Hesiod. Θ. 544. Jupiter ad Prome-

A theum, Ὦ πέπον, ὡς ἑ. διεδάσσαο μοίρας. Εὔζηλος, Qui bono zelo ducitur, Æmulator in bonam partem. || Bonus et felix æmulator s. imitator, opp. τῷ δύσζηλος et κακόζηλος. [Nicander Ἀ. 9. εὔζ. Κρέουσα, i. q. ζηλωτή.] Εὐζήλως, Bono zelo, Feliciter, Cereal. Epigr. in Rhet. Οὐ τὸ λέγειν παράσημα καὶ Ἀττικὰ ῥήματα πέντε, Εὐζήλως ἐστὶν καὶ φρονίμως μελετᾶν, Non est feliciter declamare, et ita ut id, quod æmulabaris atque affectabas, assecutus videare. Εὐζηλία, Bona æmulatio, Æmulatio in bonam partem. [Plut. Lycurgo 12. Τῆς ἐν τοῖς λόγοις εὐζ. καὶ καθαριότητος, Corai legit εὐτελείας.] Κακόζηλος, Malus et infelix æmulator, Malus affectator. Et κακόζηλον neutr. ap. Rhett. dicitur Mala affectatio, Quintil. 8, 3. addens, κακόζηλον vocari Quicquid est ultra virtutem, quoties ingenium judicio caret, et specie boni fallitur: omnium in eloquentia vitiorum pessimum. Demetr. Phal. (186.) de charactere dicendi frigido, Ὀνομάζει δὲ αὐτὸν τῷ καινῷ ὀνόματι κακόζηλον, Malam affectationem. Idem, Πολλάκις μέν τοι τὸ μὲν
B διανόημα αὐτὸ ψυχρόν τί ἐστι, καὶ, ὡς νῦν ὀνομάζομεν, κ. Contr. huic est εὔζηλος. Κακοζήλως, Cum mala et infelici affectatione, Vel Ita ut id, quod æmulabaris et affectabas, male assecutus videare. Contr. est εὐζήλως. Κακοζηλία, Mala et infelix æmulatio, affectatio, i. q. τὸ κακόζηλον neutr. i. e., ut in VV. LL. est, Prava æmulatio, Mala affectatio: veluti si quis male affectans Atticismum, jejunus evadat et aridus: si quis copiam, in futilem incidat loquacitatem. Generaliter pro Quavis mala affectatione ponitur, qua sc. in contrarium vitium ei, quod affectabamus et æmulabamur, incurrimus. Lucian. (2, 313.) Γίγνεται δὲ ὥσπερ ἐν λόγοις, οὕτω καὶ ἐν ὀρχήσει ἡ πρὸς τῶν πολλῶν λεγομένη κ., ὑπερβαινόντων τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως καὶ πέρα τοῦ δέοντος ἐπιτεινόντων. [Quintil. Orat. 8, 3. "Κακοζηλία, Prava æmulatio, 10, 25, 10. ubi cum * Κακοζηλωσία vulgo legeretur, monuit Ernestus, pro κακοζηλία id esse positum, et sic rescribendum, aut * Κακοζήλωσις." Lex. Polyb. * Μεγαλόζηλος, vide Ἀγάζηλος, Phav. 4.] Ὁμόζηλος,
C Qui unius ejusdemque zeli est, unum idemque æmulatur et affectat, Nonn. μενοινῇ, Concordi et unanimi studio, ["J. 3, 134. Philo J. 1, 146." Wakef. Mss. * Περίζηλος, Theophan. Sim. 4, 13.] Πολύζηλος, Quem æmulari et imitari multa animi contentione solemus: seu, ut Bud. interpr., Magno studio expetitus: contr. τῷ ἄζηλος. In VV. LL. exp. etiam Invidiosus, ὁ πολὺν φθόνον ἔχων, ap. Soph. πολύζηλος βίος, [Œd. T. 381. * Ταυτόζηλος, Nicet. Annal. 11, 11.]

[* Ζηλοσύνη, i. q. ζῆλος, Hom. Hymn. 1, 99.]

Ζηλόω, Æmulor, Imitor, s. potius Imitandi studio ducor, Affecto, Hesiod. Ἔ. (1, 23.) ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων Εἰς ἄφενον σπεύδοντ', Vicinum vicinus æmulatur, Thuc. 2, (64.) Καί τοι ταῦτα ὁ μὲν ἀπράγμων μέμψαιτ' ἄν· ὁ δὲ δρᾶν τι βουλόμενος, καὶ αὐτὸς ζηλώσει· εἰ δέ τις μὴ κέκτηται, φθονήσει, Qui autem res gerere cupiet, ipse æmulabitur et imitabitur: (37.) Χρώμεθα γὰρ πολιτείᾳ οὐ ζηλούσῃ τοὺς τῶν πέλας νόμους, παράδειγμα δὲ αὐτοὶ μᾶλλον ὄντες τισὶν, ἢ μι-
D μούμενοι ἑτέρους, Utimur Rep. non æmulante aliorum leges, sed nos ipsi sumus aliis potius exemplo quam imitamur alios. Isocr. Panath. (7.) Ζηλούντων ἐμὲ καὶ μιμεῖσθαι γλιχομένων. Idem, Ὧν τὰς δόξας ζηλοῖς, μιμοῦ τὰς πράξεις, Quorum gloriam æmularis, imiteris et facta. Idem, Αὐτοὺς ἀποδέχεσθαι καὶ ζηλοῦν. Plut. Οὐκ ἐπαινῶν μόνον οὐδὲ θαυμάζων, ἀλλὰ καὶ ζ. καὶ μιμούμενος. Et in pass. ap. Eund. Τὰ ζηλούμενα παρὰ πᾶσι, ut τὰ σπουδαζόμενα, Quæ magno studio exoptantur, in pretio sunt et honore; quibus τὰ ἄζηλα opp. Nam exp. etiam, non diversa admodum a priori signif., Sector: Dem. (504.) Ζηλοῦν τὰς δωρεάς. Philo V. M. 1. Θεοσέβειαν ἐζηλωκότων, Religionis studiosorum: 3. Ἐζήλωσε βίον ἀπράγμονα, Vitam a negotiis abhorrentem coluit. Quo modo accipi potest ap. Plut. (7, 762.) loquentem de adolescentibus, qui in magistros urbanos et facetos incidunt, Ὑπὸ χρείας τὸ πρῶτον ἕπονται καὶ ζηλοῦσιν, ὕστερον δὲ καὶ φιλοῦσιν: Synes. de Insomn. Τοῦτο τοίνυν ἐζηλώθη μὲν ὅτι μάλιστα τῷ παρόντι συγγράμ-

ματι, Istud igitur studio et curæ fuit quammaxime hoc libro. Jacob. (4, 2.) *Ζηλοῦτε καὶ οὐ δύνασθε ἐπιτυχεῖν*, Beza vertit, Studiose affectatis, dicens *ζηλοῦν* declarare eo in l. aliquid amplius quam Invidere, nempe Ambitiosam affectationem rei expetitæ. || Laudo, Probo, Eur. Or. (521.) *οὐδέ σε ζηλῶ κακῆς Γυναικὸς ἐλθόνθ' οὕνεκ' ἐς Τροίας πέδον*, i. e. Laudo, *ἐπαινῶ*. Soph. (El. 1027.) *Ζηλῶ σε τοῦ νοῦ*, Laudo tuum animum. Xen. 'Ε. 6, (5, 38.) *Πρόσθεν μὲν ἀκούων, ἐζήλουν τήνδε την πόλιν ὅτι κ. τ. λ.* Thuc. 5, (105.) *Μακαρίσαντες ὑμῶν τὸ ἀπειρόκακον, οὐ ζηλοῦμεν τὸ ἄφρον.* Isocr. Panath. (101.) *Ζηλῶ σου καὶ μακαρίζω τὴν εὐδαιμονίαν.* || Beatum prædico, i. q. *μακαρίζω*, cum quo in præced. ll. copulatur. In qua signif., præter acc. pers., interdum cum acc., interdum cum gen. et quidem frequentius, construitur: interdum cum solo infin. sine alio casu. Soph. Aj. (552.) *Καί τοι σε καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω Ὅθ' οὕνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν*, In hoc te possum beatum prædicare. Eur. Iph. A. (16.) *ζηλῶ σε γέρον· Ζηλῶ δ' ἀνδρῶν ὃς ἀκίνδυνον Βίον ἐξεπέρασ' ἀγνὼς, ἀκλεής· Τοὺς δ' ἐν τιμαῖς ἧσσον ζηλῶ.* De quo intellexit Cic. Tusc. 3. Nec siletur illud potentissimi regis anapæstum, qui laudat senem et fortunatum esse dicit, quod inglorius sit atque ignobilis ad supremum diem perventurus. Sic Isocr. Evag. (19.) *Ζηλῶ σε τῆς ἀρχῆς*, Te felicem imperio arbitror: Panegyr. (25.) *Ζηλοῦντες τὴν πόλιν τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης, καὶ ζητοῦντες ἑαυτοὺς ἐξ ἴσου καταστῆσαι.* Plut. (7, 303.) *Οὐδὲ τούτου — τοῦ θεάματος ζηλῶ τοὺς ἰδόντας*, Quibus id cernere licuit, eos non magnopere beatos censuerim duntaxat propter hoc spectaculum. Aristot. *Ζηλοῦσι τῶν πολλῶν δεσπόζειν*, Late dominari, beatum censent. || I. q. *ζηλοτυπῶ*, Zelotypus sum, Zelotypiæ affectu depereo; qua signif. in sacris Literis crebro usurpatur. Num. 5, (14.) *Ἡ ἐπέλθῃ αὐτῷ πνεῦμα ζηλώσεως, καὶ ζηλώσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ.* Et metaph. ap. Paul. ad Gal. 4, (17.) *Ζηλοῦσιν ὑμᾶς οὐ καλῶς*, Depereunt vos non bene: 2 Cor. 11, (2.) *Ζηλῶ γὰρ ὑμᾶς Θεοῦ ζήλῳ*, Ambio enim vos Dei zelotypia, Beza. Dicitur etiam *ζηλοῦν ζῆλον*, pro Zelo duci: *ζηλοῖ τὸν ζῆλόν μου*, Zelo meo commotus est, Num. 25, (11.) At 3 Reg. (19, 10.) *Ἐζήλωκα τῷ Κυρίῳ*, exp. Zelatus sum pro Domino. Et Num. 11, (29.) *Τί ζηλοῖς σύ μοι*, [*Μὴ ζηλοῖς ἐμέ*;] Quid æmularis pro me? || Invideo alicui, et ægre fero, quod ea re potiatur, quam concupisco: Act. 7, (9.) *Οἱ πατριάρχαι ζηλώσαντες τὸν Ἰωσήφ*: 17, (5.) *Ζηλώσαντες δὲ οἱ ἀπειθοῦντες Ἰουδαῖοι*, Invidia commoti. [" Toup. Opusc. 2, 111. Ammon. 64. Lennep. ad Phal. 46. ad Diod. S. 1, 355. Valck. Adoniaz. p. 415. Hipp. p. 177. Diatr. 261. Thom. M. 407. ad Charit. 553. Eur. Iph. A. 1407. Markl. p. 6. 367. Brunck. Soph. 3, 513. Beatum prædico, cum gen., Plut. Mor. 1, 491. Bergl. Alciphr. 339. De constr., Boiss. Philostr. 544. Brunck. Soph. 3, 448. Marcell. de V. Thuc. 6. Ζ. *σε*, negantis formula, Valck. Phœn. p. 150. Brunck. ad Eur. Med. 59." Schæf. Mss.] " *Ζαλεῦ*, Hesychio " *μιμοῦ*, Imitare. Dor. pro *ζηλοῦ*, Æmulare." *Ζήλωμα*, Æmulationis facinus, Contentio, Bud. ex Æschin. (27, 13.) *Ἐξαιρεῖτ' οὖν — τὰς τοιαύτας φύσεις, καὶ τὰ τῶν νέων ζ. ἐπ' ἀρετὴν προτρέψασθε.* Athen. (273.) *Τὴν ἐκλογὴν τῶν χρησίμων ποιούμενοι παρὰ τῶν ἐναντίων*, * *συναποφέρονται καὶ τὰ μοχθηρὰ ζ.*, Prava æmulationis studia et contentiones. [Eur. Iph. T. 379.] *Ζήλωσις*, Æmulatio, Thuc. 1, (132.) (*Τῇ*) *ζηλώσει τῶν βαρβάρων, μὴ ἴσος βούλεσθαι εἶναι τοῖς παροῦσι*, Æmulatione barbarorum. || I. q. Zelotypia. Cujus exemplum e Num. 5. in *Ζηλόω* attuli. " *Ζηλωτέον*, Æmulandum, Imitandum," [Eust. Il. B. p. 351.] *Ζηλωτής*, Æmulator, Æmulus, Sectator, Isocr. ad Dem. (3.) *Μιμητὴν δὲ καὶ ζ. τῆς πατρῴας ἀρετῆς γενόμενον*, Imitatorem atque æmulum paternæ virtutis, Lucian. (1, 753.) *Ἀντισθένους ζηλωταί*: (2, 21.) *Θουκυδίδου ζ. ἄκρος.* Herodian. 6, (8, 5.) *Ὡς μὴ μαθητὰς εἶναι μόνον, ἀλλὰ ζ. καὶ μιμητὰς τῆς ἐκείνου ἀνδρείας*, Non discipulos tantum, sed æmulos etiam atque imitatores illius virtutis. Act. (22, 3.) *Ζηλωτὴς ὑπάρχων τοῦ Θεοῦ*, Sectator Dei, Bud. quam exp. Beza improbans vertit, Zelo Dei accensus: 21, (20.) *Ζη-*

A *λωταὶ τοῦ νόμου.* || I. q. *ζηλότυπος*, Qui zelo s. zelotypia ducitur. Cur autem Deus *ζηλωτὴς* dicatur, docet Dionys. Areop. 168. Chrys. ad Thess. 18. *Ζηλωτικὸς*, q. d. Æmulativus. *Ζηλωτὸς*, Æmulatione dignus, Dignus quem æmulemur, Quem æmulari studemus, Isocr. *Ζηλωτότερος ἦν καὶ θαυμαστότερος τῶν ἀθλητῶν τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι τὰς νίκας ἀναιρουμένων*: ad Phil. (29.) *Οὐ γὰρ μόνον ὑπὸ τῶν ἄλλων ἔσει ζ., ἀλλὰ καὶ σὺ σαυτὸν μακαριεῖς.* Dicitur etiam de Re, quæ omnium studio expetitur, quam omnes sectantur. Philo V. M. 2. *Οὕτω μὲν οἱ νόμοι ζ. καὶ περιμάχητοι πᾶσιν ἰδιώταις τε καὶ ἡγεμόσιν*, Leges nostras omnibus hominibus privatis juxta et in honore constitutis studio esse magnaque contentione certatim expeti. Plut. (7, 162.) *Ζ. γὰρ ὁ πρῶτος γάμος, ὁ δὲ δεύτερος ἀπευκταῖος*, Expetendæ et exoptandæ primæ nuptiæ. || Beatus, Quem beatum omnes prædicant, Eur. Or. (542.) *Ζηλωτὸς ὅστις εὐτύχησεν εἰς τέκνα, Καὶ μὴ 'πισήμους ξυμφορὰς ἐκτήσατο.* Aristoph. Σφ. (450.) *ἐξέδειρ' εὖ κἀνδρικῶς, Ὥστέ σε ζηλωτὸν εἶναι*, Ita
B ut beatus esses: N. (462.) *Τὸν πάντα χρόνον μετ' ἐμοῦ Ζηλωτότατον βίον ἀν-Θρώπων διάξεις*, Beatissimam, Suid. [* *Ζηλωτῶς*, ad Greg. Cor. 444. " Boiss. Philostr. 648." Schæf. Mss. * *Ἀζήλωτος*, Joseph. B. J. 7, 8, 1. * " *Ἀζηλώτως*, J. Poll. 5, 160." Kall. Mss.] *Ἀξιοζήλωτος*, Dignus æmulatione, quem omnes æmulentur, qui ab omnibus magna contentione certatim expetatur, quem beatum omnes prædicent. [Suid. 1, 237.] *Ἀριζήλωτος*, Maxime æmulandus; vel ut præcedentia. [Aristoph. Ἱππ. 1329.] *Πολυζήλωτος*, Multo studio æmulandus, prosequendus, expetendus. Eur. [Hipp. 169. * " *Ἀντιζηλόω*, Hes. v. *Ζηλότυπος*, Const. Manass. Chron. p. 32." Boiss. Mss. * " *Ἐπιζηλόω*, Julian. 103." Wakef. Mss.] *Παραζηλόω*, Æmulatione afficio et excito, Ad æmulationem provoco, Zelo afficio, Bud. Invidentia quadam et zelotypia extimulo, ut in rivalitate fit, apposito æmulo et rivali, ut VV. LL. exp.: 3 Reg. 14, (22.) de Hieroboam, *Καὶ παρεζήλωσε* (*Κύριον*) *ἐν πᾶσιν οἷς παρεζήλωσαν* [*ἐποίησαν*] *οἱ πατέρες αὐτῶν.* Ad Rom. bis
C legitur, (11, 11. 14.) *Εἴπως παραζηλώσω μου τὴν σάρκα, καὶ σώσω τινὰς ἐξ αὐτῶν*, Judæos cognatam mihi gentem ad Christianismum adducam. Suid. exp. *παροξύνω, ζηλοτυπῶ, παρορύνω.* Bud. Idem pro *παρακνίζω* poni ab Œcum. ad Rom. 335. annotat. [* *Παραζήλωσις*, Symm. Ezech. 8, 3.]

[* " *Ζήλη*, Rivalis. D'Orville ad Charit. 278. '*Ζήλη* est nihili vox.' At vide Locellam ad Xen. Eph. 200. ' Ego hoc magis retinendam mihi esse putabam Cod. Flor. lectionem *ζήλην*, quod *ζήλη* pro *ζηλήμων*, Rivalis, Æmula, quanquam merito suspectum vocab., tamen reperitur hac signif. in Aristæn. 1, 25." Bast. ad calcem Scap. Oxon.]

Ζηλαῖος, Invidus, Epith. Bacchi, VV. LL. ex Epigr. [Anal. 2, 517.] *Ζηλήμων*, Invidus. SED a *Ζηλέω* vult esse Eust. i. significante q. *φθονέω*, Invideo. Cum enim Od. E. (118.) dixisset *Σχέτλιοί ἐστε θεοὶ, ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων*: ad declarandum *ζηλήμονες*, illum ait quasi *ἑρμηνευτικῶς* addidisse, *Οἵ τε θεαῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι*, i. e. *φθονεῖτε, μέμ-*
D *φεσθε.* Sunt tamen quædam etiam exempl., quæ scriptum habent *δηλήμονες*, ut suo loco annotatum est. || I. q. *ζηλότυπος*, paulo ante, Opp. K. *Φῦλα δ' ἀελλοπόδων ζηλήμονα πάμπαν ὀνάγρων*, Laborant zelotypia, Zelotypa sunt. Quo modo et *ζηλήμονος Ἥρης* dicitur in Epigr. Necnon Rhenus fluvius in iisd. Epigr. *ζηλήμων* appellatur, ut est in VV. LL., quia mariti zelotypi ibid. periculum faciebant de suis liberis, essentne legitimi annon. Sed et Schol. Hom. *ζηλήμονες* paulo ante citatum exp. *ζηλότυποι.* [*Ζηλέω*, Lex. Hermanni p. 339. " *Ζηλήμων*, Ruhnk. Ep. Cr. 142. ad Xen. Eph. 201. Ilgen. Hymn. 217. Jacobs. Exerc. 2, 170. Anth. 11, 285. 12, 36. Valck. Phœn. p. 72." Schæf. Mss. * *Ζηλημοσύνη*, Quint. Sm. 13, 388.]

Ζηλεύω, i. q. *ζηλόω.* Et *ζήλευε*, i. q. *ζήλωσον*, Bud. ex Aretha. [Simpl. ad Epict. 212. Gl. Pellico, Æmulor.] *Ζηλευτής*, Æmulator, Invidus. Quæ vocab. non satis probantur. [* *Διαζηλεύω*, Hippocr. 28, 25.]

ΖΗΜΙΑ, Damnum, Detrimentum, Jactura: κέρδος opponi τῇ ζημίᾳ docet Aristot. Eth. 5, 4. Sic autem opp. cum ab aliis, tum a Xen. et Isocr. A Xen. ut K. Π. 2, (2, 5.) Μήτε ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν κέρδει, μήτ' ἐπὶ ζημίᾳ τῶν ἀκονόντων, μήτ' ἐπὶ βλάβῃ μηδεμιᾷ. Isocr. ad Nicocl. (12.) Μὴ τὸ μὲν λαβεῖν, κέρδος εἶναι νομίζετε, τὸ δ' ἀναλῶσαι, ζημίαν. Sed et ὠφελείᾳ opp. a Xen. ('Απ. 2, 3, 6.) 'Εμοὶ — καὶ ἔργῳ καὶ λόγῳ ζ. μᾶλλον ἢ ὠφέλειά ἐστιν. Et ζ. ποιῶ, pro Afficio detrimento, Damnum do. Aristoph. (Πλ. 1124.) Item ζ. σοι ποιήσει, pro Erit tibi detrimento, ex Eod. in VV. LL. At ζ. πάσχειν, in iisd. e Greg. Naz. Damnum pati. Sed in hac etiam signif. dixit Synes. ζ. ποιεῖν: ut Lat. Jacturam facere. || Mulcta, Isocr. ad Dem. (4.) Ζ. μεγάλην ἐκτίσαι. Dem. (727.) Καὶ τὰς ἐκ τῶν νόμων προσούσας ζ. καταβάλλειν, Mulctas legibus irrogatas persolvere. Idem πρὸς Λεπτ. dicit ὀφλισκάνειν ζ. οὐ μικρὰν, pro Condemnari mulctæ non contemnendæ, Bud. Synes. Καὶ μέτεισι ζημίᾳ χρυσοῦ λιτρῶν πεντεκαίδεκα, Ulciscitur mulcta librarum quindecim auri. In VV. LL. εἰσενεγκεῖν ζ., ex J. Poll. affertur pro Mulctare, cum potius sit Mulctari; nam ille εἰσενεγκεῖν ζ., i. esse vult q. ἀποδοῦναι, διαλῦσαι, ἀποτίσαι, ἐκτίσαι, καταθέσθαι, καταθεῖναι. || Generalius etiam Pœna, Supplicium. Sciendum est, inquit J. Poll., ζημίαν vocatam fuisse non solum τὴν εἰς χρήματα, sed etiam τὴν εἰς τὸ σῶμα. E quo l. sumta est a Bud. exp., qua dicit esse Mulctam, Pœnam corporalem. At miror cur J. Poll. hanc signif. annotandam duxerit, quæ alioqui passim ap. quoslibet scriptt. occurrit. Sed hoc saltem inde discimus, illam signif. Mulctæ priorem esse censuisse. Ego certe lubenter illi hac in re assentior: verum ut hanc signif., qua pro Mulcta ponitur, priorem esse arbitror altera, ita eam, qua pro Damno, s. Detrimento accipitur, illa vicissim priorem esse reor, atque adeo priorem illi locum dedi: præsertim cum sequendo etym., qua dicitur esse ἡ τὸ ζῆν μειοῦσα, i. e. τὰ πρὸς τὸ ζῆν, nam tolerabilior hæc videtur quam ceteræ, generaliter Quodvis damnum signif. debeat. Sed et hoc animadversione dignum judico, quod ad duo posteriora significata attinet, ut Gr. ζ. prius Mulctam, deinde et Aliud quodvis pœnæ genus appellarunt, sic et Lat. suum Mulctare latius extendisse, cum etiam Mulctare exilio, item verberibus, atque adeo morte, dixerunt, ut Gr. ζημιοῦν φυγῇ, θανάτῳ. Thuc. 3. Τῇ τε αὐτῇ ζ. ἀξιώσατε ἀμύνασθαι: ibid. Θάνατον ζημίαν προθεῖσι: 2, (24.) Θάνατον ζ. ἐπέθεντο. Tale est ap. Xen. ('Απ. 1, 2, 62.) Τούτοις θάνατός ἐστιν ἡ ζ. Isocr. Θανάτου τῆς ζ. ἐπικειμένης. In quibus omnibus ll. observa aliam loquendi formam quam ap. Latinos, qui non dicerent in illis Thuc. ll. Mortem pœnam proposuerunt, vel irrogarunt; sed Mortis pœnam, Capitis supplicium, Plurali dativo usus est Lycurgus cum verbo κολάζειν, in Leocr. 140. Οὐ μεγάλαις ἂν ζ. ἐκόλασαν. [" Bergl. Alciphr. 105. 322. Zeun. ad Xen. K. Π. 13. Reitem. ad Zosim. 450. ad Herod. 476. Ζ. λαβεῖν, Brunck. Soph. 3, 513." Schæf. Mss.] " Ζαμιά, Dor. pro ζημία, i. e. βλάβη, Hes." [* Ζημιόψυχος, Gl. Damnatissimus.]

'Αζήμιος, ὁ, ἡ, Indemnis, Damni expers, Impunitus, Aristoph. Πλ. (271.) Μῶν ἀξιοῖς φενακίσας ἡμᾶς ἀπαλλαγῆναι 'Αζήμιος; Impune vis abire? Sic Isocr. 'Α. ἀφήσετε. Atque ita sæpe utitur Lys. Item ἀ. ὑπό τινος, Plato de Rep. 2. Δίκαιοι ὄντες, ἀ. ὑπὸ θεῶν ἐσόμεθα, pro Nulla pœna a diis afficiemur, nullo damno. Quidam vertunt, A diis illæsi, innoxii: ut dixit Colum., A curculionibus innoxia. Item τὸ ἀ., substantive, Indemnitas. [* 'Αζημία, Æsch. Eum. 999. al. αἰσιμία.] 'Αζημίως, Sine damno, Impune. [Schol. Eur. Or. 1176.] " 'Αζήμιθρον, Suidæ et " Lex. meo vet. i. q. ἀζήμιον." [* Αὐτοζήμιος, Hesychio * αὐτόκαρνος.] 'Επιζήμιος, Damnosus, Noxius, Xen. ('Απ. 2, 7, 9.) 'Ηγούμενος αὐτὰς ἐ. εἶναι σεαυτῷ. || Cui mulcta est irrogata; Mulctæ obnoxius, VV. LL. [" Dem. pro Cor. 230, 16. Reisk. ex emend. Wolfii." Schw. Mss.] Et ἐπιζήμιον in iisd. Id, propter quod mulcta, pœna infligitur. Alii, Id, quod pro mulcta penditur. J. Poll. cum τίμημα

A et προστίμημα ponit. 'Επιζημίως, Damnose. [Dio Chrys. * Πολυζήμιος, Gl. Damnosus. * Ψωμοζήμιον, Theoph. 3, 722.]

Ζημιώδης, Damnosus: ἐπιζήμιος, [Xen. Mem. 3, 4, 11. * Ζημιωδῶς, J. Poll. 8, 147.]

[* Ζημιάζω, Gl. Damno.]

Ζημιόω, Damnum do, affero; Damno s. Detrimento afficio, Dem. Μηδὲν μηδένα ζημιῶ, Neminem ullo damno afficio, Xen. ζημιοῦν et βλάπτειν pro eod. dixit, K. Π. 3, (1, 17.) Φύλαξαι μὴ ἡμᾶς ἀποβαλὼν, σαυτὸν ζημιώσῃς πλείω ἢ ὁ πατὴρ ἠδυνήθη σε βλάψαι. In pass. cum acc. itidem, ut ζημιοῦμαι πολλὰ, Dem. Multis damnis afficior. Et ζημιοῦμαι μεγάλα, Magnis damnis afficior, Magnam jacturam facio, Thuc. (3, 40.) Xen. (K. Π. 3, 1, 9.) Ead. constr. dicitur a Matth. 16, (26.) Marco 8, (36.) Τὴν ψυχὴν ζημιωθῆναι, pro Animæ jacturam facere, Animam amittere, ubi etiam illi opp. κερδῆσαι κόσμον ὅλον. Paulus quoque usus est ead. constr., itidemque (Phil. 3, 8.) κερδῆσαι Χριστὸν opposuit τῷ πάντα
B ζημιωθῆναι. Ut autem hic ista verba sibi adversantur, sic adversari ζημίαν et κέρδος ap. probatissimos scriptt. antea docui. Sed dicitur etiam ζημιοῦσθαι εἴς τι, ἔν τινι, Greg. Ζημιοῖ εἰς τὸ κεφάλαιον, τὰ μικρὰ παρεκλέγων. Altera autem constr. usus est et Paul. 2 ad Cor. 7, (9.) || Mulcto, Thuc. Ζημιῶσαι δέκα μυριάσι δραχμῶν, Plut. Pericle, Βασιλέα χρήμασιν ἐζημίωσαν. Et ζημιῶ μικροῖς, ex Aristot. Rhet. pro Parvam mulctam irrogo: εἰς τὰ χρήματα, Plato de LL. Pecuniis mulctare. [" Item cum accus. absque præp. Sic ap. Herod. 6, 136. Ed. Schæf. e Ms. Ζημιώσαντες (αὐτὸν) πεντήκοντα τάλαντα: ubi alii quidem ταλάντοισι. Sed ibid. 7, 39. libri omnes, Τοῦ ἑνὸς (υἱοῦ) τὴν ψυχὴν ζημιώσεαι." Schw. Mss.] At cum dat. dicitur etiam ζημιῶ φυγῇ ab Aristot. et θανάτῳ, sicut et ζημιοῦμαι θανάτῳ, ab Herod. Dem. et aliis: ubi meminisse oportet eorum, quæ in Ζημία de Lat. Mulctare dixi. Sed ἐζημιωμένοι sine adjectione, In ærarium relati, qui ignominia interim notati erant quoad judicatum facerent; h. e. omnia
C e sententia persolverent. Bud. [" Burm. ad Phædr. 23. Mit., ad Corn. Nep. 389. Plut. Mor. 1, 3. Oxon. Valck. Hipp. p. 276. ad Herod. 529. Luzac. Exerc. 87. Brunck. Aristoph. 3, 58. Dionys. H. 1, 557. εἰς, 2, 890. Ζημιώσομαι, pass., ad Mœr. 367." Schæf. Mss.] " Ζημίωμα, Mulcta, Damnum. Lucian. (1, " 196.) Τὸ ζημίωμα ὁρᾷς πηλίκον. E Plat. vero de " LL. Ζημιώματα τὰ αὐτὰ ἀστυνόμοις ἔστω, pro, " Eadem sit ædilibus mulctandi conditio. Ζημίωσις, " Mulctatio." [* " Ζημιωτικὸς, Casaub. Athen. 111." Schæf. Mss. * " 'Αζημίωτος, Secund. Sent." Kall. Mss. * " 'Αποζημιόω, ad Hesych. 1, 467." Dahler. Mss. * 'Επιζημιόω, Xen. 'Ε. 5, 2, 14. * 'Επιζημίωμα, J. Poll. 8, 149. * Προζημιόω, Lyd. ap. Stob. 7, 34. Heeren.] Προσζημιόω, Insuper afficio damno, [Plato Gorg. 1, 516.]

ΖΗΤΕΩ, Quæro: εὑρήσεις ζητῶν, Aristoph. (Πλ. 104.) Invenies quærens, i. e. quærendo. Baton (ap. Athen. 163.) irridens philosophos, Τοὺς τὸν φρόνιμον
D ζητοῦντας ἐν τοῖς περιπάτοις, Καὶ ταῖς διατριβαῖς, ὥσπερ ἀποδεδρακότα. Ludit autem ex ambiguo hic Comicus, quod et philosophi in suis disputationibus dicerentur ζητεῖν: unde et τὸ ζητούμενον, Id, de quo disputatur, Quod est in quæstione: ut cum dicitur τὸ ζητούμενον αἰτεῖν s. αἰτεῖσθαι: aut τὸ ζητούμενον συναρπάζειν, de quibus lege Bud. 143. Itidem vero ζήτησις pro Disputatione, ut infra docebo. Interdum pro Quæro, i. e. Quæstionem habeo s. exerceo. Dinarch. in Dem. 81(=91.) Ποῦ νῦν ἐλθὼν ὁ δῆμος, ἢ τίσι προστάξας ζητεῖν περὶ τῶν ἀφανῶν καὶ μεγάλων ἀδικημάτων, εὕροι τὴν ἀλήθειαν; Sic utitur et Andocides p. 7. || Quæro, s. potius Requiro, Desiderio rei amissæ teneor: Plut. Galba, Μὴ ταχὺ τὸν Νέρωνα ζητήσωσι. Bud. 1059. || Sæpe et cum infin. pro Studeo, Conor. Interdum autem et verbo Volo redditur. Plato, Τὸ τί ζητούσης εἰδέναι τῆς ψυχῆς. Isocr. Evag. (22.) Λαθεῖν ἐζήτησε. Aristoph. Πλ. (370.) Ζητεῖς μεταλαβεῖν. Plut. Popl. Ζητῶ ἀφελέσθαι. Affertur et cum fut. infin. ex Aristoph. Πλ. (573.) ζητεῖς τοὔτ' ἀναπείσειν ἡμᾶς. Sed

et cum infin. pass. Plato Epist. Ζητεῖ τὰ χρήματα A ἀποπέμπεσθαι, si recte exp. Mitti. " Ζατεῦσα, Dor. " pro ζητοῦσα, Quærens. Theocr. 1, (82.) ἁ δέ τε " κώρα Πᾶσαν ἀνὰ κράναν, πάντ' ἄλσεα, ποσσὶ φορεῖ- " ται Ζατεῦσ'." [" Fisch. Palæph. p. lxviii. ad Charit. 208. Xen. Mem. 1, 1, 15. Paus. 291. Liban. 4, 817. Bast Lettre 195. Peto, T. H. ad Plutum p. 344. 347. I. q. βούλομαι, Eldik. Suspic. 4. Conf. c. ἐξετάζω, ad Diod. S. 1, 187. (sic ζήτησις et ἐξέτασις, ad Herod. 493.); cum ζηλόω, Jacobs. Anth. 9, 310.; cum ἐξαιτῶ, ad Diod. S. 1, 446. Jacobs. Anth. 9, 479. De fut., ad Thom. M. 7. 408. Cum inf., 161. Ζήτει, Grammat., ad Mœr. 172. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 2, 310. Porson. Med. p. 58. Ζητήσομαι, pass., ad Mœr. 367. Kuster. V. M. 145. Ζητῶν abund., Lobeck. Aj. p. 387. Ζητούμενος, Adscititius, Wytt. ad Plut. 1, 528. Λέξεις ζητούμεναι, Valck. ad Il. 22. p. 161. cf. Dorv. ad Charit. 234. Ζητῶν εὑρίσκω, Lobeck. Aj. p. 386. * Ζήτημι, Koen. ad Greg. Cor. 294. Ζητόω, Valck. ad Theocr. 1, 85. * Ζητέον, Kiessl. ad Jambl. Protr. 329." Schæf. Mss.] " Ζα- B " τῶσαι, Suidæ φράσαι: itidemque Hesychio: qui " exp. etiam φωρῶσαι, ζημιῶσαι: item ὑπονοῆσαι: " pro quo et ζαγῶσαι. Etymologo quoque ζατῶσαι " est τὸ φράσαι, et ζατῶ, τὸ φράζω. Ζαγῶσαι, He- " sychio ὑποπτεύσαι. Idem Doricum esse ait, pro " ἐπισχεῖν, κατασχεῖν." [Apud Hes. Ζατές· ζητεῖ. Ζατήσασθαι· αἰσθέσθαι. Ἐζατωσάμην· διενοήθην. Ἐ- ζατώθη· ᾔσθετο. * " Ζηταρετησιάδης, Jacobs. Anth. 11, 349. * Ζητάρης, T. H. ad Plutum p. 344." Schæf. Mss.] " Ζητητέος, Quærendus," [Aristoph. N. 658.] Ζήτημα, Quæstio, Id de quo quæritur, Quintil. 3, 11. [" Phryn. Ecl. 112. Jacobs. Anth. 9, 178. Toup. Opusc. 2, 203." Schæf. Mss.] Ζητημάτιον, Quæstiuncula, [Liban. 4, 639.] Ζήτησις, Ipsa quærendi actio, Quæstio, Thuc. 8, (57.) p. 281. Μὴ τῆς τροφῆς ζητήσει πορθῶσι τὴν ἤπειρον, Quærendo victum: (66.) Τῶν δρασάντων οὔτε ζ., οὔτ', εἰ ὑπωπτεύοντο, δικαίωσις ἐγίγνετο. Sic ζ. ζητεῖν, Rem quærere, ut magistratus et judices solent, Bud. e Dinarcho: ζ. ποιεῖν pro eod., Plut. Coriol. Θαυμάσαντες οὖν οἱ C βουλευταὶ, πολλὴν ἐποιήσαντο τοῦ πράγματος ζ. Est vocab. ap. philosophos etiam usitatum, ut Lat. Quæstio itidem, Z. τῆς τοῦ παντὸς φύσεως, Quæstio totius naturæ: ut Cic. ap. Plat. p. 39. Lex. Cic. Athen. 5. Ὡς δὲ περὶ τὸν καθελκυσμὸν αὐτοῦ εἰς τὴν θάλατταν πολλὴ ζ. ἦν, Cum de ea in mare deducenda excitata quæstio multis contentionibus esset, Bud.: ἀπολύσασθαι ap. Eund.: Plut. (7, 626.) Δύσκριτον πρᾶγμα, καὶ ζ. δεόμενον πολλῆς, Magnæ conquisitionis indigentem, Turn.: Aristot. Διὸ βέλτιον οἱ πολλοὶ λέγουσιν ἄνευ ζ., τῶν μετὰ ζ. οὕτω λεγόντων, Quare rectius vulgus de iis pronuntiat, qui disputandi nescii sunt quam qui physiologice disputaverunt. Bud. [* Ζητήσιμος, Xen. K. 6, 6. * Ζητητήρ, unde] Ζητητήρια, τὰ, Quæstiones, s. potius Loca, ubi quæstiones exercentur, de criminibus habentur, adhibitis tormentis rei veritas quæritur, βασανιστήρια, Suid. " Ζητόρων, " Hes. affert pro ζητούντων: sed addens, quosdam " scribere ζητητόρων, quod magis probo. Id autem est " a nom. ζητήτωρ, Quæsitor: i. q. ζητητής." Ζητη- D τὴς, Quæstor, Quæsitor, Magistratus Athenis, qui τὰ λανθάνοντα ἀνεζήτει, ut J. Poll. tradit: vel, ut Harpocr., κατὰ καιροὺς καθιστάμενος εἴ ποτε τοὺς ἀδικοῦντάς τι δημόσιον δέοι ζητεῖν, Quæstor criminum, Bud. ap. Lys. 164(=705.) Andoc. 4(=7.) Ἦσθα ζ., ὦ Διόγνητε, ὅτε Πυθόνικος εἰσήγγειλεν ἐν τῷ δήμῳ περὶ Ἀλκιβιάδου; et sequitur statim, Οἶσθα οὖν μηνύσαντα Ἀνδρόμαχον τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πολυτίωνος γινόμενα: 7(=18.) Πείσανδρος καὶ Χαρικλῆς ὄντες μὲν τῶν ζ., de quibus postea dicit, Χρῆναι ἔτι ζητεῖν καὶ μὴ παύσασθαι. Sic vero et ζήτησιν accipi annotatum est. Signif., inquit Bud., et Quæsitorem, ut de pecuniis residuis, Dem. 293(=703.) Ψήφισμα εἶπεν ἐν ὑμῖν Ἀριστοφῶν ἑλέσθαι ζητητάς· εἰ δέ τις οἶδέ τινα ἢ τῶν ἱερῶν, ἢ τῶν ὁσίων χρημάτων ἔχοντά τι πόλεως, μηνύειν πρὸς τούτους, Aristophon tulit legem, populusque scivit, quæsitores residuarum pecuniarum creari; ap. quos ut quisque quempiam noverit quippiam residuæ habere pecuniæ aut sacræ aut publicæ, ita deferre primo quoque tempore debeat. [* Φιλοζητητὴς, Cyrill. in Esai. 529. in Jo. 102.] Ζητητικὸς, q. d. Quæsitorius, Qui quærere et investigare solet. Auctor Axiochi, Ἐπειδὴ ζ. εἰμὶ τῶν πραγμάτων, ἐπιστήμονά του εἶλαί με, Quoniam investigator sum rerum, Quia libenter versor in investigatione veri. Et ζ. Philosophi dicuntur οἱ ἐφεκτικοὶ καὶ σκεπτικοὶ ap. Diog. L. Qui nihil asseverabant, sed semper quærebant et investigabant rei veritatem. Ad quæstiones movendas promtus, Qui libenter quæstiones movet, Idem de Zenone, Ἦν δὲ καὶ ζ. καὶ περὶ πάντων ἀκριβολογούμενος. A Gaza exp. Ingenio valens, quo rerum rationes inquirat. Apud Eund. ζ. ῥήματα, Inquisitiva verba. [Gl. Sagax. * " Ζητητικῶς, Acta Jun. Bacchi p. 92." Boiss. Mss. * Ζητητὸς, Quæsitus, Soph. Œd. C. 389.] Ἀζήτητος, ὁ, ἡ, De quo quæsitum non est, quæritur, Indiscussus, Æschin. (57.) Ἀνεύθυνον δὲ καὶ ἀ., καὶ ἀνεξέταστον οὐδέν ἐστι τῶν ἐν τῇ πόλει. [* " Ἀζητήτως, Hierocles 80." Kall. Mss. * " Αὐτοζήτητος, Etym. M. 73." Boiss. Mss.] " Δυσζήτητος, Quæsitu " s. Pervestigatu difficilis," [Xen. K. 8, 1.]

[* Ἀμφιζητέω, Gl. Anquiro.] Ἀναζητέω, Pervestigo, Perquiro, Diligenter inquiro; videtur enim ἀνὰ hic augere signif. τοῦ ζητῶ, ideoque expono Perquiro. || Inquiro, Indago, Bud.: Isocr. Οἱ μὲν τὰ γένη τῶν ἡμιθέων ἀναζητοῦντες τὸν βίον αὐτῶν κατέτριψαν. || Perquiro, Perpendo, Thuc. de vaticiniis et prodigiis loquens, Εἴτε τι ἄλλο ξυνέβη γενέσθαι, πάντα ἀναζητεῖτω. [" Med., Long. Past. p. 2. Villois. Vereor, ne Villoisonus p. 7. temere quærat quandam ἔμφασιν in adjuncta præp." Schæf. Mss. * " Ἀναζήτησις, Pseudo-Diog. Epist. 13. p. 271. in Notit. Mss. T. 10." Boiss. Mss. * Ἐπαναζητέω, unde * Ἐπαναζήτησις, Schol. Ven. Il. B. p. 53. * " Συναναζητέω, Heliod. 6. p. 234." Boiss. Mss. * Ἀντιζητέω, Xen. Œc. 8, 23. * Διαζητέω, Aristoph. Θ. 445.] Ἐκζητέω, Exquiro, Inquiro, Greg. Naz. Ἐκζητεῖσθαι τὰ ζῶντα ἐν τοῖς νεκροῖς, ex Esaia, Viventia inter mortuos inquiri, VV. LL. [Schleusn. Lex. in N. T. et V. T. * Ἐκζήτησις, Gl. Exquisitio, Inquisitio. * Ἐκζητητής· Exquisitor, Flagitator, Quæstionarius. LXX. Baruch. 3, 14. * Ἐνζητέω, unde * " Ἐνζήτησις, Orig. c. Cels. 1. p. 42." Seager. Mss.] Ἐπιζητέω, Requiro, Desiderio rei amissæ teneor, vel præteritæ vel absentis; Eam posco: i. q. ἐπιποθῶ. Bud. e Diod. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἀναγνοὺς τὴν ἐπιστολὴν, χαλεπῶς μὲν ἤνεγκεν ἐπὶ τἀνδρὸς τελευτῇ, καὶ πολλάκις ἐπεζήτησε τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ, καὶ παρόντι οὐ χρησάμενος ἀπόντα ἐπεπόθησε. Basil. ad Greg. Naz. Τὴν παρὰ Θεοῦ συνέργειαν εἰς τὴν τελείωσιν τῶν σπουδαζομένων ἐπιζητοῦντος, Opem petentis s. postulantis. Aristot. Polit. Ἐπιζητῶ παρὰ τούτου. [" Abresch. Lectt. Arist. 30. ad Diod. S. 1, 438. 557. 563. I. q. ἐπιποθῶ, 2, 239. 323. De augm., ad Charit. 609." Schæf. Mss. * Ἐπιζήτημα, Clem. Alex.] Ἐπιζήτησις, Requisitio, Desiderium, Apollon. Epist. [Gl. Inquisitio, Requisitio, Consideratio.] Ἐπιζητήσιμος, ὁ, ἡ, Qui requiri potest, solet. [* " Ἐπιζητητικὸς, Suid. v. Μῶν." Boiss. Mss. * Ἐπιζητητέον, Aristot. Eth. Nic. 1, 3. * Ἀνεπιζητησία, Andronicus de Passion. 745.] Προσεπιζητέω, Insuper requiro. [M. Anton. 5, 4. * " Συνεπιζητέω, Aristæn. 2, 3. tit." Boiss. Mss. * " Καταζητέω, Jambl. V. P. 144." Wakef. Mss. * Ἀκαταζήτητος, unde * Ἀκαταζητήτως, Epiphan. 1, 765. * Παραζητέω, M. Anton. 12, 5. * " Περιζητέω, Schol. Jo. Climac. 89." Boiss. Mss. * Προζητέω, Sext. Emp. 68. Aristot. de Memoria c. 8.] Συζητέω, Una cum aliquo de re aliqua quæro s. disquiro, Una rationes confero ad rei alicujus indagationem, Disputo, Plato Cratylo, Συζητεῖν μέν τοι ἕτοιμός εἰμι καί σοι καὶ Κρατύλῳ κοινῇ, postquam dixerat, Οὔκουν οἶδα πῇ ποτε τὸ ἀληθὲς ἔχει περὶ τῶν τοιούτων: Hipp. Maj. Εἰ δὲ βούλει, ὥσπερ νῦν ἐμοὶ συζήτει, Una mecum disquire, disputando quære. Diog. L. de Socrate 72. Αὐτόθι δὲ μένων φιλονεικότερον συνεζήτει τοῖς προσδιαλεγομένοις, ὥστε τὸ ἀληθὲς ἐκμαθεῖν. Act. 6, (9.) Συζητοῦντες Στεφάνῳ, Disputantes cum Stephano. Et 9, (29.) Συνεζήτει πρὸς τοὺς Ἑλληνιστάς. Marc. 1, (27.) Καὶ ἐθαμβήθησαν πάντες, ὥστε συζητεῖν πρὸς αὐτοὺς, λέγοντας, Τί ἐστι τοῦτο; Ita ut mutuo quærerent inter se. Estque hic συζητεῖν hominum attonitorum, qui mutuo sese rogitant et interpellant. Cum autem in συζητήσει ultra-

que pars interdum idem quærat, interdum quod alius A oppugnat, alius tueatur; fit ut συζητεῖν nonnunquam vertatur Altercari. Beza. Συζήτησις, Disceptatio, Disputatio, qua sc. aliqui inter se de re aliqua quærunt. [Gl. Conquestio. "Nicet. Eugen. 6, 626." Boiss. Mss.] Συζητητὴς, pro Curioso et scrutatore naturæ, ut Bud. interpr. 1 ad Cor. 1, (20.) Ποῦ σοφὸς, ποῦ γραμματεὺς, ποῦ σ. τοῦ αἰῶνος; Conquisitori, Beza. Qui in hujus mundi arcanis perscrutandis et acutissimis quibusque quæstionibus explicandis omnem ætatem consumit.

" Ζητεύω, poët. pro ζητέω, Quæro, Conquiro, He- " siod. 'E. 2, (18.) Ζητεύης βίοτον κατὰ γείτονας." [Hom. Hymn. 1, 215.]

" Ζίω, Etymologo τὸ ζητῶ, Quæro: unde ζίεται " Eid. τὸ ζητεῖται, Quæritur: Hesychio autem τὸ " ζητεῖ, Quærit."

" ΖΙΓΓΟΣ, Hesychio ὁ τῶν μελισσῶν ἢ τῶν ὁμοίων " ἦχος, Sonus s. Bombus quem apes et similia inse- " cta reddunt."

B

ΖΥΜΗ, Fermentum, Farina subacta, quæ acorem contraxit, Plut. (7, 164.) Ἡ δὲ ζύμη καὶ γέγονεν ἐκ φθορᾶς αὐτὴ, καὶ φθείρει τὸ φύραμα μιγνυμένη. Etym. inter alia etyma a ζέω derivatum vult, ut ῥύμη a ῥέω. Quæ deductio alicui verisimilior fortassis videri possit, quod Plato eandem τῇ ζέσει et τῇ ζυμώσει tribuit definitionem. [" Thom. M. 903." Schæf. Mss.] Ἄζυμος, ὁ, ἡ, Fermenti expers, Non fermentatus: ἄρτος ap. Athen. (109.) Et metaph. ap. Plat. Timæo, Τὴν δὲ τῶν νεύρων φύσιν ἐξ ὀστοῦ καὶ σαρκὸς ἀ. κράσεως, μίαν ἐξ ἀμφοῖν μέσην δυνάμει ξυνεκεράσατο, Nervorum naturam ex ossis et carnis infermentata temperatura, unam ex utraque mediam coagmentavit. Et ap. Paul. 1 Cor. (5, 7.) Καθὼς ἐστε ἄζυμοι, Expertes veteris fermenti, itidem metaph. At ἄζυμα plur. dicebatur ap. Judæos Festum pascha præcedens, quo a fermentatis abstinebant, Luc. 22, (1.) Ἡ ἑορτὴ τῶν ἀ. Act. 12, (3.) Ἦσαν δὲ ἡμέραι τῶν ἀ. Et metaph. 1 Cor. 5, (8.) (Ἑορτάζωμεν) ἐν ἀ. εἰλικρινείας καὶ ἀληθείας. [* Ἀζυμοφαγία, Justin. M. Dial. 164, 20. * Ἀπόζυμος, Hippocr. Prorrh. 2. p. 105. * Νεόζυμος, Schol. Lycophr. 997. * Ὑπόζυμος, Hippocr. Prorrh. 2. §. 111.] Ζυμίτης, Fermentatus: ut ἄρτος, J. Poll. 6.: quo nomine ἀποπυρίαν ἄρτον a quodam vocari scribit Athen. [111. Xen. K. A. 7, 3, 10.] Apud Etym. scribitur bis ETIAM Ζυμήτης: et ζυμῆται ἄρτοι ap. sunt οἱ μεγάλοι. [" Thom. M. 903." Schæf. Mss.] " Ἀ- " ζυμίτης ἄρτος, afferunt VV. LL. e Levit. 7, (4.) pro " Panis infermentatus. Sed sciendum est, pro ἐπ' " ἄρτοις ἀζυμίταις, quo respexerunt, Complut. Ed. " habere ζυμίταις, assentiente etiam versione textus " Hebraici. Certe ἀζυμίτης dici non potest, sed po- " tius ἄζυμος." Ζυμίζω, Fermentum refero: at Fermentesco aliud est. Diosc. 2, (98.) 101. Ζυμίζουσα τὴν ὀσμὴν, Fermenti referens acorem. Ζυμώδης, Fermentaceus, exp. etiam Non mucidus, Massalis, e Gaza. " Ζυμήεις ἄρτος, Athenis ὁ ζυμίτης, Fermen- " tatus, Hes." Ζυμόω, Fermento, 1 Cor. 5, (6.) Μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ, Paululum fermenti totam massam fermentat, Lucæ 13, (21.) Ἐζυμώθη ὅλον. Metaph. etiam capitur. Theophr. (C. Pl. 3, 23, 4.) Ἀγαθὸν δὲ καὶ ἡ χιὼν, ὅταν [ὅτι] ζυμοῖ [ἀναζυμοῖ Schn.] καὶ μανοῖ τὴν γῆν, Cum terram fermentat et rarefacit: quemadmodum Plin. quoque 17, 2. scribit tellurem fermentescere, cum nives diutinæ sedent. Et οὖρα ἐζυμωμένα, Urinæ fermentatæ, Hippocr. Quæ cur ita vocentur, tradit Gorr. in Ζύμωσις, e Gal. Comm. 2. in 1 Prorrh. [" Thom. M. 600. 903. T. H. ad Plutum p. 425. 434. 437." Schæf. Mss.] Ζύμωμα, Fermentum, i. q. ζύμη, Gorr. Ad verbum sonaret Fermentamentum: ζ. τῆς γῆς, Terræ velut fermentatæ ἐπανάστασις καὶ οἴδημα, Extuberatio: quo nomine intelliguntur fungi extuberantes ap. Nicandr. 'A. (521.) quoniam sunt quasi ζύμωμα telluris, Schol. Μὴ μὲν δὴ ζύμωμα κακὸν χθονὸς ἀνέρα κήδοι. Scribitur tamen ibi ζύμωνα tam in textu Nicandri, quam ap. Schol. pluribus in ll., excepto hoc uno Scholiastæ l., quem adduxi. Ζύμωσις, Fermentatio, i. e., ut Plato et ζύμωσιν et ζέσιν definivit, τῆς γεώδους οὐσίας ὁμοῦ κίνησις καὶ ἀέρωσις, est enim motus fermenti vi factus in terreno crassoque corpore, quo in tumorem levem attollitur, conceptoque aëre distenditur, inflatur, et quodammodo ebullit. Gorr. Plut. (7, 164.) Ἔοικε σῆψις ἡ ζ. εἶναι. Et ζ. ἥπατος, Jecinoris tumor œdematosus, Hippocr. [Epidem. 4, 23. Lind.] Gorr. ex Erot. Ζυμωτὸς, Fermentatus. [LXX. Exod. 13, 7. 12, 19. 20. * " Ζυμωτικὸς, Athen. 55. Κατὰ Διοκλέα, οἱ ἐρέβινθοι ζυμωτικοὶ τῆς σαρκὸς, Veluti fermento inflant corpus." Schw. Mss.] Ἀναζυμόω, Fermento. Theophr. (C. Pl. 2, 1, 3.) Ἅμα δὲ καὶ τὴν γῆν ἀναζυμοῖ συγκατακλείουσα καὶ ἐναπολαμβάνουσα τὸ θερμόν: (5, 9, 12.) Ὅταν ὕδωρ ἐπὶ πλειάδι γένηται μὴ πολὺ· τότε γὰρ ἀναζυμοῦνται, καὶ ἀναθερμαινόμενον δίεισιν ἔξω, καθάπερ τὰ ἐξανθήματα, Refermentatur et refervescens erumpit, Gaza. Sic ζυμοῖ τὴν γῆν, supra idem Theophr. dicit. [* Ἀναζύμωσις, Theophil. Protosp. p. 833. * Συζυμόω, Schol. Lycophr. 640.]

ΖΩΜΟΣ, Jus, Jus esculentum; Liquor eorum, quæ cocta sunt adjectis condimentis. Gorr. ut μέλας ζ. ap. Plut. Lyc. (12.) quod adeo commendatum fuisse scribit, ut senes eo contenti junioribus carnes concederent. Et λευκὸς ζ., Gal. ad Gl. 2. Album jus, ut in quo coquuntur anguillæ. Athen. (340.) Μή ποτε οἱ παῖδες τὸν ζ. ἐκροφήσωσι, Jus exorbeant: (516.) Ἐξ ἑφθοῦ κρέως, καὶ κνηστοῦ ἄρτου, καὶ Φρυγίου τυροῦ, ἀνήθου τε καὶ ζ. πίονος. Et ὀρνίθειος ζ., ap. Eund. (341.) Et ἰχθυηρὸς, Lucian. (2, 329.) Et ζωμοὶ τῶν πιόνων, Jura adipe pinguium, Gaza; ζωμὸς ἰχθύων, Muria piscium τεταριχευμένων, vel Aqua et jus, in quo cocti pisces, J. Poll. 6. π. Ταρίχου, Ἰχθὺς ἐξ ἅλμης· οὕτω γὰρ ἐκάλουν τὸν τῶν ἰχθύων ζωμόν. Quibus Pollucis verbis VV. LL. declarari posse existimant illud, quod ap. Athen. est de ζωμοτάριχος (125.): ubi, cum Ulpianus dixisset vocabulo φιλοτάριχος usum esse Antiphanem in Omphale, Οὐ φιλοτάριχος οὐδαμῶς εἴμ', ὦ κόρη: subjungit, Alexidem in C * Γυναικοστρατίᾳ, quendam vocasse etiam ζωμοτάριχον, his verbis, Ὁ δὲ Κίλιξ Ὅδ', Ἱπποκλῆς, ὁ ζωμοτάριχος, ὑποκριτής. || Per derisionem appellatus fuit etiam Qui pinguior esset; scribit enim Eust. Athenienses sibi mutuo illudere solitos, in quemvis qualicunque esset corporis habitudine, scommata jecisse. Citat autem e quodam Comico, λιπαρὸς περιπατεῖ; ζωμὸς κατωνόμασται· χαίρει τις αὐχμῶν ἢ ῥυπῶν; κονιορτὸς ἀναπέφηνεν. || Vertitur etiam Buccella ap. Aristot. Probl. Μείζω ζ. καταπιὼν, Qui grandiorem buccellam devoravit. [" Jacobs. Anth. 11, 345. Mœr. 69. et n., Aristoph. Εἰρ. 885. et Brunck. Ζ. περίεργος, Mœr. 220. et n.: Ζ. μέλας, Toup. Opusc. 2, 208. et Ind., Valck. Anim. ad Ammon. 22." Schæf. Mss.] Ζωμοποιὸς, Opifex juris in culina, Bud. Condiendi juris peritus, Athen. || Ζωμοποιὸν vocatur item a Diosc. Quicquid gratiam juribus conciliat, Quod gratiam in juribus habet, Gorr. [" Plut. Mor. 1, 871." Schæf. Mss. * " Ζωμοποιέω, Jus condio, Apionicus Comicus ap. Athen. 95." Schw. Mss.] Ζωμοτάριχος, vide Ζωμός. [* Ζωμάλμη, Suid. θασία, D Schol. Aristoph. 'A. 671. θασίας ζωμὸς ἅλμης. * Ζωμάρυστρος, Gl. Trulla, * Ζωμάρυστρον, Trullaria, Cattia, Schol. Aristoph. 'A. 244. * Ζωμάρυστον, Gl. Trulla. * " Ζωμήρυστρον, Const. Manass. Chron. p. 122. * Ζωμαρίτιον, Diosc. Notha 473." Boiss. Mss. * " Ζωμάρυστρις, Jacobs. Anth. 9, 156." Schæf. Mss.] Ζωμήρυσις, Vasculum, quo jus hauritur, despumatur, quod Cochleare a quibusdam appellatur, Suid. ex Epigr. Ζωμήρυσίν τε τὴν λίπους ἀφρηλόγον. Athen. (291.) e Comœdia (Philemonis Mu.) Μάγειρός ἐστιν, οὐκ ἐὰν ζωμήρυσιν Ἔχων τις ἔλθῃ καὶ μάχαιραν πρός τινα. " Ἀφαρόζωμος, Jusculum e tem- " pore factum. Eust. 1191. Τὸ δὲ Ἄφαρ, ὅ ἐστι ταχὺ " καὶ εὐθέως, οὕτως ἐτρίβη πρὸς κοινότητα τὴν ἀπὸ " συνηθείας, ὥστε τινὲς τῶν πολλῶν τὸν αὐτοσχέδιον " ζωμὸν, ἀφαρόζωμόν φασιν, ὡς εἴ τις εἴποι * ταχύζω- " μον, * εὐθύζωμον." Εὔζωμος, i. q. ζωμοποιὸς in posteriori signif. In jure s. condiendis obsoniis gratiam habens. || Εὔζωμον vocatur etiam Eruca herba,

de qua Diosc. 2, 170. Et Plin. 20, 13, de ead. eruca loquens, In condiendis obsoniis tanta est suavitas, ut Gr. εὔζωμον appellarint. " Apud Hippocr. (551, " 32.) legimus et νεοσσὸν ἀλεκτορίδος δίεφθον εὐζωμευ-" μένων κρομύῳ καὶ κοριάννῳ, pro Conditum ac εὔ-" ζωμον factum." Ζωμεύω, Condio, Bud., exp. et Elixo, Decoquo, ap. Diosc. Ζωμευθέντες ἐν ἁλσὶ καὶ ἐλαίῳ, Elixæ in oleo, addito sale. [" Aristoph. Fr. 282." Schæf. Mss. J. Poll. 7, 26. Κρέα ἐζωμευμένα, Anecd. Bekk. 1. p. 38. Grammaticus ibid. p. 98. affert formam * Ζωμήσασθαι ex Aristoph. Nub.] Ζώμευμα, Condimentum, Salgamum, ἄρτυμα, Bud. exp., Dioscoridem citans. Aristoph. Ἱππ. (278.) deludens quendam utpote coquum et peritum ἀρτύσεως καὶ ζωμευμάτων, per jocum posuit ζωμεύματα pro ὑποζώματα, i. e. ξύλα τῶν νεῶν, Schol. Τουτονὶ τὸν ἄνδρ' ἐγὼ δείκνυμι, καὶ φήμ' ἐξάγειν Ταῖσι Πελοποννησίων τριήρεσι ζωμεύματα: intelliguntur autem ibi ὑπόζωμα, vel ζώμευμα, τὰ τῶν νεῶν χρειώδη, Quæ ad struendas naves usui sunt, ut ligna, cera, pix: quæ Athenis asportare alio vetitum erat. Ab Hes. ζωμεύματα dicuntur esse Funes, quibus navis per medium vincitur, i. e. ὑποζώματα. [* Ζωμευτής, Gl. Inscellarius. * Διαζωμεύω, Hippocr. de Intern. Affect. 1. c. 9. ubi Codd. * Ἐκδιαζωμεύω, et * Ἐκζωμεύω. * Καταζωμεύω, τὸ γάλα, Hesychio τυρεύω, ὥσπερ ζωμὸν ἐκροφέω.] Ζωμίδιον, Jusculum, Offella, ut quidam exp. Aristoph. N. (389.) Χὤσπερ βροντὴ τὸ ζ. παταγεῖ.

ΖΩΝΝΥΩ, vel Ζώννυμι, item Ζωνύσκω, Ζώσω, Cingo: ζωστῆρι συνέργω, συνεέργω χιτῶνα, ut Hom. Od. Ξ. (72.) exp. Il. K. (77.) Πὰρ δὲ ζωστὴρ κεῖτο παναίολος, ᾧ ὁ [ᾧ ῥ' ὁ] γεραιὸς Ζώννυθ', ὅτ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσοιτο, ubi Eust. annotat ζώννυσθαι ζωστῆρι Homericum esse: ap. posteros autem Homeri dici etiam ζώννυσθαι ζωστῆρα. Et ap. Athen. (443.) Ζώννυνται τὰς κοιλίας ζώναις πλατείαις. || Alicubi ζώννυσθαι ap. Hom. simpl. positum, accipitur pro Armari, ὁπλίζεσθαι, Eust.; Accingi ad bellum s. pugnam: quod ipsum et Paus. Bœot. testatur, Τὸ δὲ ἐνδύναι τὰ ὅπλα, ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ ζώσασθαι. Cam. Præcingi vertit, Il. Λ. (15.) Ἀτρείδης δὲ βόησεν, ἰδὲ ζώννυσθαι ἄνωγεν Ἀργείους, Od. Ω. (88.) ἀποφθιμένου βασιλῆος Ζώννυνταί τε νέοι καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα, Σ. (30.) Ζῶσαι νῦν, ἵνα πάντες ἐπιγνώωσι καὶ οἵδε Μαρναμένους, de Ulysse et Iro luctaturis, de quibus (66.) Ζώσατο μὲν ῥάκεσι περὶ μήδεα: item de Iro (75.) δρηστῆρες ἄγον ζώσαντες ἀνάγκῃ. Il. E. (857.) Νείατον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μίτρην, Ilia ad infima, ubi nectuntur vincula mitræ, Cam. || Ζωννύεσθαι interdum signif. Ad iter se comparare, Præcingere et Accingere se ad iter, Jo. 21, 18. Ὅτε ἦς νεώτερος, ἐζώννυες σεαυτὸν, καὶ περιεπάτεις ὅπου ἤθελες, qui mos sese cingendi in orientalibus partibus erat, ubi laxioribus atque longioribus vestibus utebantur. In seqq. autem verbis, ἄλλος σε ζώσει, alludit ad vincula, quibus veluti zona constrigendus erat. Dupliciter autem format præt. pass.: vel ἔζωμαι, unde ἔζωνται et περιέζωνται citat Bud. ex Athen. unde est et ζῶμα, vel ἔζωσμαι, unde est ζῶσμα et ζωστήρ: et ap. Nonn. ζωσθεῖσα λίθων ὑφάντυγι μίτρῃ. Quod vero ad scripturam attinet, annotat Eust. unico ν scribi sua natura, at duplicato κατὰ πάθος. [" Wyttenb. Select. 355. Valck. Callim. 287. (1, 59.) Valck. Phœn. p. 80. ad Il. B. 479. Heyn. Hom. 5, 158. 668. 6, 21. 117. 221. 559. 8, 385. 494. Thom. M. 413. Paus. 3, 52. Jacobs. Anth. 9, 224. Ἔζωκε, 210. Ἐζωσμένος, ἐζωμένος, ad Herod. 540." Schæf. Mss.] " Ζώσαντο, pro ἐζώσαντο, Se " cinxerunt: a ζώννυμι. Unde et particip. pass. " ζωσθεὶς, Cinctus. Nonn. ζωσθεῖσα λίθων ὑφάντυγι " μίτρῃ." Ζῶμα, Vestimentum, Indumentum, quo cingimur s. præcingimur, Vestis ad procinctum idonea, i. q. Lat. Cinctus, ut videtur; i. e. Tunicæ genus infra pectus aptatæ, Porphyr. Quod et Cincticulus dimin. forma a Plauto dicitur. Amiculi genus id esse tradunt, quod fere sub umbilico præcingitur et ad dimidium ejus porrigitur. Eust. (Od. Ξ. 482.)

A σάκος οἷον ἔχων καὶ ζῶμα φαεινὸν, dicit i. esse q. χιτῶνα, χ. ζωστὸν, Tunicam, Tunicam cinctam: eo, quod (488.) sequatur, οὐ γὰρ ἔχω χλαῖναν· παρά μ' ἤπαφε δαίμων Οἰοχίτων' ἔμεναι. Il. Ψ. (683.) de luctatore, qui armabatur, Ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν, Δ. (187.) Ζῶμά τε, καὶ μίτρη, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες, Cinctusque et vincli, fabræ labor æreus artis, Cam. J. Poll. quoque annotat ζῶμα esse ἐπιτήδειον ἐνδῦναι, Ad induendum idoneum; idque apparere e Menandro, Οὐχ ὁρᾷτε τὴν τροφὸν ζῶμ' ἐνδεδυμένην; habere autem πέζας, atque inde Æschyl. πεζοφόρα τὰ ζώματα dixisse. Apud Soph. autem El. (452.) Καὶ ζῶμα τοὐμὸν οὐ χλιδαῖς ἠσκημένον, Schol. annotat esse ζώνην, non ἔνδυμα, darique illud Chrysothemidi ab Electra, ut eo sepulcrum coronet loco mitræ vel tæniæ. Eust. quoque ζῶμα i. esse q. ζωστῆρα e quibusdam annotat. [" Thom. M. 411. ad Charit. 407. Musgr. Tro. 200. Jacobs. Anth. 7, 60. Heyn. Hom. 4, 283. 579. 593. 599. 6, 21. 8, 97. 491. Brunck. Soph. 3, 513. Longus 5. Villois. 17.
B Mœr. 168. et n." Schæf. Mss.] Ζῶσμα, Basil. Epist. [" Thom. M. 411. Aristoph. Fr. 249. Villois. ad Long. 17. Mœr. 168. et n." Schæf. Mss. * Ζωσμὸς, Orac. Sibyll. 3. p. 350.] Ζῶσις, Ipsa cingendi actio. [Gl. Cinctus. * Ζώστης· Cinctor. * Κωλοζώστης, Tzetz. Chil. 6. p. 114. * Ἀρχεζῶστις, Bryoniæ nom., Diosc. 4, 84.] Ζωστὴρ, ῆρος, ὁ, Cingulum, Balteus, Il. K. (77.) Πὰρ δὲ ζωστὴρ κεῖτο παναίολος, ᾧ ὁ [ῥ' ὁ] γεραιὸς Ζώννυθ', Δ. (132.) ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες Χρύσειοι συνέχον, Od. Ξ. (72.) ζωστῆρι θοῶς συνέεργε χιτῶνα, Propere tunicam zona ille revinxit, Herodian. 5, (2, 10.) Πόρπαις καὶ ζωστῆρι, Fibulis ac balteo. Demetr. Phal. Τοὺς δὲ ζωστῆρας οὐ λύονται, Balteos non solvunt, de Amazonibus. Paus. Att. (31, 1.) de Latona, Λύσασθαι δὲ τὸν ζωστῆρα ὡς τεξομένην. || Ignis sacer, Herpetis species, de quo in Ζώνῃ. Plin. 26, 11. Ignis sacri plura sunt genera, inter quæ medium hominem ambiens, qui Zoster appellatur; et enecat, si cinxerit. || Plinio 13, 25. Fruticis genus, quem Prason alio nomine di-
C cunt. || Loci nomen, ubi terra Attica mari includitur, Xen. Ἑ. (5, 1, 9.) Cam. [" Thom. M. 411. Jacobs. Anth. Proleg. 54. Antip. Th. 37. Heyn. Hom. 4, 579. 6, 21. 7, 213. Wytt. Select. 355. ad Callim. 1, 58. 267. Nom. propr., Thom. M. 413. Ruhnk. Orat. Gr. p. 70." Schæf. Mss. Genus algæ, Theophr. H. Pl. 4, 7.] Unde Ζωστήριος Ἀπόλλων. Est hinc et Cognomentum Minervæ Ζωστηρίας, in eo loco Bœotiæ, ubi illam arma induisse, i. e. ζώσασθαι, ut supra ex eod. Paus. attuli, perhibuerunt, dimicaturam adversus Eubœenses, ut retulit Paus. (9, 17.) Colebatur Z. Minerva et ap. Locros, Steph. B. Hæc Cam. [* Ζωστήριον, Gl. Cingulum.] " Ζώ-" στειρα, Minervæ epith. in Bœotia, teste Hes. quam " alii Ζωστηρίαν vocant." [* Ζωστηροκλέπτης, Lycophr. 1329. * " Ζῶστρος, Apollo, Etym. M." Wakef. Mss.] Ζῶστρον, Cinctus, Vestimentum ad præcingendum idoneum, Cinctæque ad pectora vestes, Ovid. Met., Od. Ζ. (38.) Ζῶστρά τε, καὶ πέπλους, καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα. Ζωστὸς, Cinctus, Qui cinctus est.
D " Ζωστὰς Hes. exp. ζώνας. Ζώστειον, Suidæ loci no-" men." Ἄζωστος, ὁ, ἡ, Discinctus, Qui cinctus non est, cinctum deposuit, solvit, non gerit, ut expeditior sit. Hesiod. Ἔ. (1, 343.) Γείτονες ἄζωστοι ἔκιον, ζώσαντο δὲ πηοί, Non cincti. Vel, ut Cam. interpr., Discinctus vicinus adest, cingitque propinquus. Plut. Cor. (14.) Ἀ. ἐβούλοντο προσιέναι καὶ ἀχίτωνα. Lucian. (1, 863.) Ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον, ὑποξυρημένον τὸ γένειον, ἀ., ἀσίδηρον. Athen. (523.) Ὅμηρος τοὺς ἀ. ἀμιτροχίτωνας καλεῖ. " Ab Hes. exp. etiam ἄστολος, " ἄνοπλος. Ἄζωρος, i. q. ἄζωστος, Discinctus, Non " cinctus. Etym. et Lex. meum vet. ἀζώτους dici " scribunt τὰς ἀνασεσυρμένας γυναῖκας, ἢ ἀναισχύν-" τους, Mulieres quæ vestimenta et velamina puden-" dorum sustulerunt, ideoque impudentes et invere-" cundas: vel etiam τὰς ἀνετοίμους, Non paratas, " Non accinctas et expeditas: quoniam sc. cum rei " alicui exequendæ parabantur, accingi olim sole-" bant. Ab iisd. ἄζωτος ναῦς exp. ἡ * ἀνυπήλιφος: " quo vocab. videntur intelligere τὴν ἀνερμάτιστον,

" h. e. Cui non ὑπὸ ἕρματα μακρὰ τανύσθη, secundum " Hom. || Ἄζωτον Hes. exp. ἀβίωτον: a ζώω s. " ζάω, Vivo. || Ἄζωτος, est etiam Urbis nomen: " cujus ἐθνικὸν est Ἀζώτιος, ut Steph. B. tradit, et " idem Hes. Ἄζωτες, Hesychio οἱ μὴ εἰς τὰ συνεστῶτα " παρόντες, Qui non adsunt stato tempore. Id enim " significare velle videtur iis verbis: et ita aliquid " affinitatis habet cum ἄζωστος et ἄζωτος, Imparatus, " Non expeditus." [* Ἀείζωτος, Etym. M.] " Λευ- " κόζωτος: Hes. auctore τῆς γῆς alia vocatur λευκό- " ζωτος, alia * μελάνζωτος: sed quænam eæ sint, " non exp." [* Μονόζωστος, Athen. 597. * Πολύζωστος, Hes. 30.]

¶ Ζώνη, Cingulum, Cinctus, Zona, i. q. ζῶμα et ζωστὴρ, prosæ scriptoribus cum poëtis commune, ut illa duo poëtis familiariora sunt. Fasciam J. Poll. 2. interpr. de περιζώστρα loquens, Δηλονότι τὴν ζώνην, ἣν Ῥωμαῖοι * φασκίαν καλοῦσι. Od. K. (544.) περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξυῖ Καλὴν χρυσείην. Athen. (443.) Ζώννυνται τὰς κοιλίας ζώναις πλατείαις. Marci 6, (8.) Μὴ εἰς τὴν ζώνην χαλκὸν, Non æs in zona; quoniam qui iter faciebant, in zonis pecunias gestare solebant: sicut et ap. Ælian. Τὴν ζώνην τοῦ χρυσίου, ἣν ἐπήγετο ὁ ξένος, ὁ πανδοκεὺς ἐθεάσατο. Plut. (8, 641.) Ζώνην χαλκοῦς ἔχουσαν ὑπεζωσμένους. Unde Prov. ap. Horat. Zonam perdidit, de eo, cui nihil erat pecuniæ. Et λῦσαι ζώνην, Solvere zonam, s. cingulum, quod aliquando de virginibus aut mulieribus dicitur pudicitiam deponentibus, aliquando de illo, qui cum eis rem habet. Od. Λ. (244.) Λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν. Opp. 3. θηλυτέρη δὲ τόκων ἀπελύσατο ζώνην, Solvit zonam, ubi de paritura dicitur. Quo loquendi genere mulierem dicunt φέρειν ὑπὸ ζώνης, quæ gravida est s. uterum fert. Eur. Hec. (762.) Τοῦτον ποτ' ἔτεκον κάφερον ζώνης ὕπο, Tuli sub zona, i. e. in utero. || Pars corporis, quam cingulum ambit, ὀσφύες, ut quidam existimant, Erotian. Polluci est τὸ ὑπὸ τὰς πλευρὰς ὀστέον, quod et χήτη et κενεών: i. e. Ilia, vel, ut alibi idem Poll. tradit, τὸ κατ' ὀσφὺν ἢ ἰξὺν ἐν τῷ ἔμπροσθεν. || Sive synecdochice, s. metaph. etiam Tota corporis armatura, Il. B. (478.) Ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἴκελος Διῒ τερπικεραύνῳ, Ἄρεϊ δὲ ζώνην, vel, ut Paus. exp., τὴν σκευήν. || Ζώνη ap. Herod. exp. Purpurea vestis, πορφυροῦν ἱμάτιον, quæ exp. ap. Suid. quoque est. || Ab eod. Suida ζώνη exp. ἀξίωμα, citante h. l. Ἀναζητουμένους τῆς βασιλίδος ἐξωθεῖσθαι οὐ μόνον ἰδιώτας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὑπὸ ζώνην, i. e., ut Cam. interpretandum videtur, Dignitatis militaris homines. || Tropice Vis, Facultas, δύναμις: quoniam ὁ ἐζωσμένος εὐσταλέστερός ἐστι πρὸς τὴν πρᾶξιν, Quoniam is, qui vestes suas præcinxit, ad res gerendas expeditior est, Suid. || Ζῶναι, Circuli quidam lati cœlum terramque veluti cingula quædam ambientes, quas Cingula Cic. quoque appellat in Somn. Scip. Terram eandem quasi quibusdam redimitam et circumdatam cingulis. Cam. vocat Spatia inter æquabiles, i. e., παραλλήλους, circulos et polos. Virg. Georg. Quinque tenent cœlum zonæ &c. Ovid. duæ dextra cœlum totidemque sinistra Parte secant zonæ: quinta est ardentior illis. Quo pertinet et ζ. ἔμπυρος quæque contraria huic est, κατεψυγμένη, J. Poll. || Est et Ignis sacer, s. Herpetis species, sic dicti, quod medium quodammodo cingat et complectatur hominem, ut auctor est Scrib. Largus c. 62. scribens medicamentum Andronis facere ad carbunculos et ad ignem sacrum, et ad zonam, quam Græci ἕρπητα dicunt. Sed magis usitato nomine ζωστὴρ appellatur. C. Plin. Secundus in l. 3. quem scripsit de medicina, ait τὴν ζώνην a quibusdam Circinum appellari, fierique hunc in modum: Vesicæ tanquam combustæ exeunt et crepant, primum paucæ, deinde cito multiplicantur; quæ si hominem cinxerint, occidunt. Gorr. Vide Ζωστήρ. || Ciconum urbs in Thracia, Steph. B. [" Villois. ad Long. 17. Toup. App. in Theocr. 41. ad Callim. 1, 12. 76. 188. 190. ad Il. B. 479. ad Mœr. 169. D. R. ad Longin. 244. Ammon. 65. Eran. Philo 168. Wyttenb. Sel. 355. Thom. M. 411. ad Charit. 759. 779. Musgr. Iph. T. 198. 204. Brunck.

A Apoll. Rh. 6. Jacobs. Anth. 7, 34. 9, 264. Kuster. Aristoph. 54. ad Diod. S. 2, 220. Heyn. Hom. 4, 283. 7, 213. Arma, Jacobs. Anth. 8, 177. ad Lucian. 2, 10. Z. λύσασθαι, de parturientibus, Eichst. Quæst. 59. Callim. H. in Del. 209. κατατιθέναι, Eichst. l. c. Ὑπὸ ζώνης φέρειν, Eur. Hec. 752. Markl. Suppl. 919. Wakef. Ion. 775. Τῆς ζ. λαβέσθαι, ad Diod. S. 2, 182. Εἰς ζ., Schneid. Anab. 35. Ἐς ζ. διδόναι, Philostr. 84. Thom. M. 412. ad Charit. 558." Schæf. Mss.] " Θώνη, pro Cingulum putatur usurpasse Hes. " dum ῥέκος exp. ζῶμα, θώνη. Sed forsan ζώνη " scripsit." [* Ζωνοειδής, Apollon. Lex. v. Ἵρεσσιν ἐοικότες, Eust. 1068, 24. * Ζωνοφόρος, Hes.] Ἄζωνος, ὁ, ἡ, Qui sine zona est, zonam non habet. Servius in Æn. 12. et diis communibus aras, annotat, Ut autem altioris scientiæ hominibus placet, dii communes sunt, qui ἄζωνοι dicuntur, i. e. qui certi certas non habent partes, sed generaliter a cunctis coluntur; ubique enim eos esse manifestum est, ut mater deum, cujus potestas in omnibus zonis est.
B Quæ signif. τοῦ ἄζωνος vide an referenda sit ad zonas cœli: ut ἄζωνοι dii dicantur, Qui nulla certa cœli zona contineantur. Vide et Μονόζωνος. [* Ἀζωνικὸς, Psell. Expos. Dogm. Chald. 110. * Ἀκροζώνη, Gl. Instita. * " Ἀντιζώνη, Orig. ap. Hieron. Ep. 124." Kall. Mss.] Βαθύζωνος, Alte s. Profunde succinctus, εὔστολος, Eust. in Il. I. (590.) Τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας. Etsi quidam hoc epitheton barbaricum esse mulierum voluerunt: Pindaro tamen Ἰ. 6, (109.) sunt βαθύζωνοι κόραι, Puellæ eleganter cinctæ. Cam. Εὔζωνος, Bene cinctus, Eleganter cinctus: γυναικὸς, (Il. A. 429.) At vir εὔζωνος, Expeditus, Cam. e Thuc. 2, (97.) Et Xen. K. Π. 4, (2, 8.) Ὡς δὲ εὔζωνοί τε καὶ ταχὺ ἐπορεύοντο, εἰκότως πολλὴν ὁδὸν διήνυσαν, Expediti et celeriter. Plut. Alex. (20.) de militum copiis, Καίπερ εὐζώνων πρὸς τὴν μάχην παραγενομένων. In Pelop. (3.) πενίαν εὔζωνον καὶ κούφην dixit Idem. Et εὔζωνος στρατὸς ap. App. || Alicubi absolute ponitur pro εὔζωνος ἀνὴρ, Expeditus miles, Plut. Demetr.
C (9.) Καταλιπὼν τὴν δύναμιν ἐν τῇ Μεγαρικῇ, προῆλθεν, εὐζώνους τινὰς ἔχων σὺν αὐτῷ. [* Ἡμιζώνιον, Gl. Semicinctum. * Θωρακοζώνη, Hesych. 413.] " Ἱπποζώνη, Hesychio ἡ τοὺς ἵππους θηλάσασα." [* Καλλίζωνος, Od. Ψ. 147. * Καρτάζωνος, Animal Indicum, Ælian. H. A. 16, 20. * Λαμπρόζωνος, Hesych. 5.] Λιπαρόζωνος, Nitidam et splendidam, ac veluti unctam, zonam habens, Eur. Phœn. (178.) Ὦ λιπαροζώνου θύγατερ Ἀελίου Σελαναία, Solis splendore cincti filia Lucina, Cam. Λυσίζωνος, Zonam solvens. Ἄρτεμις autem est cognomento Λυσιζώνη, cui consecrabant cingula mulieres de primo puerperio. De qua Apoll. Rh. 1, (287.) ᾧ ἐπὶ μούνῳ Μίτρην πρῶτον ἔλυσα καὶ ὕστατον. Cam. [* Μελάνζωνος, Nonn. D. 31. p. 790.] Μονόζωνος, Unicam zonam habens. Μονόζωνοι, οἱ τίμιοι τῶν στρατιωτῶν, οἱ μὴ ταυτὸν τοῖς ἄλλοις ζωστῆρα φοροῦντες, Suid. Vel, ἀσύντακτοι καὶ ὡσανεὶ λῃσταί. Apud Eund. μονόζωνοι sunt οἱ ἔφοδοι βάρβαροι ἢ * ἀπελάται μάχιμοι. Apud Hes. vero dicuntur Speculatores hostium,
D aut μάχιμοι, qui et μονομάχοι dicuntur. Vocab. est ap. LXX. Interprr. usitatum. Hieron. ubique vertit Latrunculos, quam interpr. sequuntur Bud. et Cam. 4 Reg. 13, (20.) M. Μωὰβ ἦλθον ἐν τῇ γῇ, Latrunculi Moabitæ, Cam. Job 29, (25.) Καὶ κατεσκήνουν ὡσεὶ βασιλεὺς ἐν μονοζώνοις. Bud. citat e nescio quo, Οἶδα καὶ ζώνην στρατιωτικὴν καὶ ἀνδρικὴν, καθ' ἣν ἄζωνοι Συρίας καὶ μ. καλοῦνται. [Ruhnk. ad Hermesian. Eleg. 7. Schol. Soph. Œd. T. 846.] " Μονάζωνοι, Monachi appellari dicuntur, peculiari ha- " bitu sese distinguentes." Οἰόζωνος, Soph. (Œd. T. 846.) ἄνδρ' ἕν' οἰόζωνον, Unum absque comitatu virum. Quidam existimarunt hoc verbo signif. Eum, quem μονόζωνον vocarunt, i. e. Latronem. Cam. [* Ὁμόζωνος, * Ὁμοζωνέω, * Ὁμοζωνία, Paul. Alex. Apotelesm. D. 4. * Πεντάζωνος, Strabo 2, 150. 170. * Περιζώνιον, Timæi Gloss. 18. perperam pro παραζ. * Ὑποζώνη, Gl. Cingula: * Ὑποζώνιον, Præcinctorium. * Ὑψίζωνος, Callim. Fr. 19. * " Χρυσόζωνος, Anonym. ap. Schol. Pind. N. 3, 64. * Ζωνάριον,

Herodian. Epimer. p. 41. 84." Boiss. Mss. Gl. Cingillum.] Ζώνιον, Cingulum, Cinctus, Cincticulus, Plaut.: γυναικεῖον, J. Poll. 7, (67.) quod et στρόφιον et στρογγύλην appellatum fuisse tradit. Παίζουσαν καὶ διαπλέκουσαν ὥσπερ ἑτέρας Ζ. καὶ κεκρυφάλους, Cincticulos. [Schol. Aristoph. Θ. 146. Λ. 72.] Ζωνιοπλόκος, Qui zonas conficit, Zonarius, Cic. Proprie signif. Qui zonas plicat; solebant enim mulierum zonæ ap. vett. texendo contorqueri. [Thom. M. 84.] Ζωνίτης, Zonarius, adjective. ET ζωνῖτις Καδμεία, Cadmia Zonitis, quæ alio nomine πλακώδης, s. Placitis, ut ap. Plin. est, appellatur. Diosc. 5, 84. Ἔστι δὲ καὶ πλακώδης τις λεγομένη, ὥσπερ ζώνας ἔχουσα τὰς διαφύσεις, ὅθεν καὶ ζωνῖτιν ἐκάλεσαν. [* Ζωνός, Aristot. Physiogn. p. 97. 98. * Ζωνότερος, Adamant. 384. Polemo 272. cf. Schn. Lex. Suppl. * Ζωναῖος, Psell. Expos. Dogm. Chald. 110. * Ζωνιαῖος, Lobeck. Phryn. 543.]

[* Ἀμφιζώννυμι, unde * Ἀμφίζωστος, Nonn. D. 32, 159. 35, 207.] Ἀναζώννυμι, vel Ἀναζωννύω, i. q. ζωννύω, Cingo, Præcingo, Succingo, Petr. 1 Ep. 1, (13.) Ἀναζωσάμενοι τὰς ὀσφύας, Succincti lumbos, i. e. Habentes lumbos succinctos. || Ἀναζωννύω, Revoco emeritum, Themist., Bud. [" Ad Charit. 549. Wakef. S. Cr. 5, 151." Schæf. Mss.] Ἀποζωννύω, vel Ἀποζώννυμι, Discingo, Zonam aufero; nam præp. ἀπὸ privationem signif. Aliquando autem idem valet quod Exauctoro; ob hanc rationem, quod imperatores discingi jubebant eos, quos exauctorare volebant, et exauctoratos dimittere ignominiose. Herodian. 2, (13, 17.) in oratione Severi, Τοῖς τε περιειληφόσιν ὑμᾶς στρατιώταις κελεύω ἀποζῶσαί τε ὑμᾶς, καὶ ἀποδύσαντας εἴ τινας περίκεισθε ἐσθῆτας στρατιωτικὰς γυμνοὺς ἀποπέμπειν: (8, 8, 4.) Τό τε Σεβήρου ὑπόδειγμα, ὃς τοὺς Περτίνακα ἀποκτείναντας ἀπέζωσεν, εἰσῄει αὐτούς, Exemplumque Severi subiit eorum in mentem, qui eos exauctoravit, qui Pertinacem interemerant, Bud. Hinc Ἀπεζωσμένος, partic. a pass. voce Ἀποζώννυμαι, Exauctoratus: ut ἀπεζωσμένοι δορύφοροι. [* " Ἀπόζωστος, Nomocan. in Coteler. Monum. s. 135." Kall. Mss.] Διαζωννύω, vel Διαζώννυμι, Cingo, Præcingo, Accingo, Lucian. (2, 5.) Διαζωσάμενος τὸ τριβώνιον: (1, 9.) Διεζωσμένη τὴν ἐσθῆτα: (2, 887.) Διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην, Accincti sumus acinace. Διάζωμα, SIVE Διάζωσμα, Cingulum, Cinctus. Cam. Cinctus intermedius, Bud. e Plut. Phocione (13.) p. 244. Ἧι μάλιστα συνελαύνεται τὸ πλάτος εἰς βραχὺ διάζωμα τῆς νήσου σφιγγομένης: (6, 500.) Οὐ δεῖ χρῆσθαι κρεωφαγίᾳ πρὸς ἀποπλήρωσιν ὀρέξεως, ὥσπερ λύκους, ἢ λέοντας, ἀλλ' οἷον ὑπέρεισμα καὶ διάζωσμα τῆς τροφῆς ἐμβαλλομένους, ἑτέροις σιτίοις χρῆσθαι καὶ ὄψοις, Septum transversum, intervallum, et quasi cinctum intermedium. Aristot. H. A. 1. fin. Τῷ διαζώματι τοῦ σώματος, Pectoris septo transverso, Gaza. Idem Aristot. δ. ac ὀσφὺν conjunxit, cum quidem διάζωμα, quod et ὑπόζωμα nominat, dicat esse eas, quæ appellentur φρένες. Hæc sunt præcordia in 4. π. Μορίων. Hæc Cam., qui alio loco Aristot. verba citat, Τῶν δὲ ὄπισθεν δ. μὲν ἡ ὀσφύς. Διάζωμα, inquit Gorr., Septum transversum: Gazæ ap. Aristot. Cinctus et Præcordia. Proprio et usitato nomine διάφραγμα appellatur. || Vitr. 5, (17.) διαζώματα et alibi Præcinctiones in extructionibus theatricis vocat quasi Transversa cingula et interjectas gradibus areolas, tametsi alii διαζώματος nomine intelligant Coronices, quibus contignationes discernuntur, Quæ ornamenti magis quam alicujus necessitatis gratia adduntur, VV. LL. Plut. Pericle (13.) Τὸ δ. καὶ τοὺς ἄνω κίονας ἐπέστησε. || Subligaculum, Bud. Bracha, Vallæ ap. Thuc. (1, 6.) || Temo, Cam. [Διάζωσμα, Callixenus ap. Athen. 205. * Διαζωμάτιον, Gl. Cincticulus: * Διάζωσις· Discinctus, Discinctio. * Διαζώστης, Athen. 607. ut legere videtur Schneid. in Lex. suo et Corai. Mss., pro vulgato διαζώστρα.] Διαζωστήρ, a quibusdam peculiari nomine vocatur Duodecima dorsi vertebra, Gorr. post J. Poll. [2, 179. * Διαζώστρα, Gl. Subligaculum, Persæus ap. Athen. 607. ubi perperam Διαζώσφη quidam Edd. * Ἐπιζώννυμι, Herod. 2, 85.] " Ἐπιζώ-
A " στρα, Balteus, ζωστήρ, VV. LL. e Soph. Vide J. Poll. " 7," [68.] Καταζώννυμι, Præcingo, Circumcingo, VV. LL. [Herod. 4, 9.] Καταζῶσται Lora, quibus ephippia et alia equis alligantur, ἱμάντες οἱ τὰ σκεύη τοῖς ἵπποις καταζωννύντες. [Hes.] Παραζώννυμι, Accingo, Plato de Rep. 8. Καὶ μέγαν βασιλέα ποιεῖν, τιάρας καὶ στρεπτοὺς καὶ ἀκινάκην παραζωννύντα. [" Ad Charit. 546." Schæf. Mss.] Παραζωστρίς, Parvus gladius, Pugio, μικρὰ μάχαιρα, Hes. Παραζώνη, pro Balteo, VV. LL. ex 2 Reg. 18, [11.] Παραζώνιον, Cingulum cum ense, in Vita Trajani, Bud. In VV. LL. Ensis, quo præcingimur. Alii dicunt Gladii genus esse, quod ad zonam accingebatur. Deque eo Martial. 14. intellexisse, Arma tribunitium cingere digna latus. [Gl. Pugio, Cinctorium: * Παραζώνιος μάχαιρα· Sica.] Παραζωνίδιον, quod idem esse cum Παραζώνιον videtur, Athen. (176.) e Posidonio de bello Apameorum contra Larissæos, παραζωνίδια καὶ * λογχάρι' ἀνειληφότες ἰῷ καὶ ῥύπῳ κεκρυμμένα, Gladiolos lateri accinctos et lan-
B ceolas ærugine ac sordibus obsitas. Περιζώννυμι, Circumcingo, Præcingo, Greg. Naz. Περιεζωσμένοι τὰς ὀσφύας, Præcincti lumbis. 1 Reg. (2, 4.) Περιεζώσαντο δύναμιν, Accincti sunt robore. Περιεζῶσθαι dicitur etiam de athletis, qui nudi subligaculo præcincti certabant. Paus. Att. (44, 1.) de Orsippo, Ὃς περιεζωσμένος ἐν τοῖς ἀγῶσι, κατὰ δὴ παλαιὸν ἔθος τῶν ἀθλητῶν, Ὀλύμπια ἐνίκα στάδιον δραμὼν γυμνός. Dicitur etiam de coquis, qui linteo se quopiam præcingere solent, ne vestes maculent, Athen. (170. ex Alexide) Ἔχων μάχαιραν, προσέτι περιεζωσμένος: (340.) Ἕψοντι αὐτῷ γόγγρων λοπάδα καὶ περιεζωσμένῳ: (131. ex Anaxandride,) Αὐτὸν δὲ Κότυν περιεζῶσθαι, Ζωμόν τε φέρειν ἐν χοΐ χρυσῇ, Præcinctum esse. Περίζωμα, Quo circumcingimus aliquid, J. Poll. Τὸ δὲ περὶ τῇ κοιλίᾳ ζῶσμα, π. ἢ περιζώστρα, Fascia circa ventrem; Ventrale, Plin. et Ulp. Suidæ est τὸ ὑπὸ τὰ αἰδοῖα σκέπασμα, Tegumentum verendorum, Subligar, Subligaculum, quo in scenis et balneis utebantur: quod ὤαν λουτρίδα ap. J. Poll.
C vocat Theopompus Comicus. Plut. (6, 693.) Οἱ λόγοι σου περιζώματος ὄζουσι, Subligaculum redolent. Hocque, sicut de περιεζῶσθαι paulo ante dictum est, coquis etiam tribuitur. Athen. (290. ex Hegesippo,) de coquorum arrogantia, Οὐ γὰρ παρέργως ἔμαθον ἐν ἔτεσι δυεῖν Ἔχων περίζωμ', ἀλλ' ἅπαντα τὸν βίον. || In equis etiam dici potest Fascia, i. q. Cingula ap. Ovid. || Apud LXX. vertitur aliquando Lumbare, Hierem. 13, (1.) aliquando Pallium, Ruth. 3, [15.] Περιζωμάτιον, Parvum subligaculum s. lumbare. [* Περίζωσις χιτῶνος, Gl. Præcinctus.] Περιζώστρα, Cingulum. Anaxandrides Comicus ap. J. Poll. Ὡς δὲ παχεῖαν τὴν π. ἔχει, Quam densum vero habet cingulum. Cam. Romanis id Fasciam esse scribit J. Poll., ut in Ζώνη annotavi. Vide Διάζωμα, Περίζωμα. [Theocr. 2, 121. Casaub. ad Sueton. Ner. 25. * Συμπεριζώννυμι, Athen. 551. * Προζωννύω, Gl. Præcingo: * Προσζώννυμι· Procingo: * Πρόσζωστος· Accinctus. * Συζώννυμι, Aristoph. Θ. 262. * Σύζωμα, Æsch. Suppl. 471.] Ὑποζώννυμι, Succingo, Plut.
D Οὐ παύσεσθε, ἔφη, ἡμῖν ὑπεζωσμένοις ξίφη νόμους ἀναγινώσκοντες; Nobis, qui ensibus succincti sumus. Ὑπεζωκὼς τὰς πλευρὰς vel ὑμὴν vel χιτών, nihil enim referre Gal. ait, est ὑπόζωμα. Cam. Membrana costas succingens. Gal. ad Gl. pro Septo transverso posuit, VV. LL. Alex. Aphr. Probl. 1. Ὁ δὲ ὕσσωπος τὸν ὑπεζωκότα καὶ τὸν πνεύμονα ῥώννυσι. Ὑπόζωμα, i. q. διάζωμα, Septum transversum, i. q. ὑπεζωκὼς τὰς πλευρὰς χιτὼν, s. ὑμὴν, ut e Cam. docui. Præcordia vertit Gaza ap. Aristot. de Part. Anim. 4. || Itemque ὑποζώματα, Navium firmas trabes continentes molem illam, vocavit Plato de Rep. 10. Εἶναι τὸ φῶς ξύνδεσμον οὐρανοῦ, οἷον τὰ ὑ. τῶν τριήρων, οὕτω πᾶσαν συνέχον τὴν περιφοράν, loquens, ut videtur, de lacteo circulo. Cam. Sic Athen. (204.) de navi Philopatoris, Ὑ. δὲ ἐλάμβανε δώδεκα, Zonas perpetuas duodecim, Bayf. || Pars media gubernaculi, clavi, quæ et φθεὶρ et ῥίζα, J. Poll. [* Ὑπόζωμα, Plato 9, 135. * Ὑπόζωσμα, Plut. Romulo 7.]

ΖΩΡΟΣ, Merus, Meracus, i. q. ἄκρατος: οἶνος, Merum, Vinum meracum: μέθυ, Vinum meracum, Merum, Apoll. Rh. (1, 477.) πόμα, Epigr. Potus meracus. Et ζωρὸν δέπας, itidem in Epigr. Frequentius utuntur COMPAR. Ζωρότερος. Antiphanes ap. Athen. (423.) Πίνειν ζωροτέρῳ χρώμενον οἰνοχόῳ. Diosc. Οἴνου ἀκράτου ζωροτέρου πόσις, Vini meracioris potus. Dicitur et ζωρότερον πίνειν, κεράσαι, sive subintelligendo οἶνον, s. ποτὸν, πόμα, sicut Lat. quoque Bibere meracius. Il. I. (203.) Ζωρότερον δὲ κέραιε [κέραιρε,] δέπας δ' ἔντυνον ἑκάστῳ, Meracius misce s. infunde. Ephippus ap. Athen. (423.) φιάλην ἑκατέρᾳ Ἔδωκε, κεράσας ζωρότερον. Herod. (6, 84.) ap. Eust. Ἐπεὰν ζωρότερον βούλωνται (οἱ Σπαρτιῆται) πιέειν, Ἐπισκύθισον λέγουσι, ὡς ἀπὸ τῶν Σκυθῶν· οἵ, φησὶν, εἰς Σπάρτην ἀφικόμενοι πρέσβεις, ἐδίδαξαν τὸν Κλεομένην ἀκρατοποτεῖν, ubi ζωρότερον πιεῖν et ἀκρατοποτεῖν idem signif., Eust. Et Lucian. (1, 170.) Τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα, ubi ποτῷ, οἴνῳ subaudiri potest. Superl. autem EST Ζωρότατος: μανίη, Epigr. Quod vero ad Homericum l. attinet, quidam ibi non exp. ἄκρατον, sed θερμὸν, ἀπὸ τοῦ ζωτικοῦ καὶ τῆς ζέσεως: alii derivantes a ζῶον, significante illis Multitudinem quandam, et ὧρος, signif. Annum, ζωρὸν exposuerunt πολυετῆ, ut hic Annosum vinum intelligatur. Quidam etiam quasi ζωηρὸς dictum voluerunt, ut Vivacior potus, et cujus vis mixtura nondum extincta sit, accipiatur: quæ etymologia superioribus est tolerabilior. Eust. vero mavult ζωρότερον i. esse q. ἀκρατέστερον, tum propter alia exempla, quæ partim citavi, partim in Εὔζωρος adducam, tum propter l. illum Herod. || Ζωρὸς quidam exp. etiam εὔκρατος, contraria plane signif. Unde scribit Athen. (423.) Theophr. ἐν τῷ Περὶ Μέθης, tradere ζωρότερον esse τὸ κεκραμένον, adducentem hæc Empedoclis, Αἶψα δὲ θνητὰ φύοντο τὰ πρὶν μάθον ἀθάνατ' εἶναι, Ζωρά τε τὰ πρὶν ἄκρητα, διαλλάσσοντα κελεύθους: ibi enim θνητὰ et ἀθάνατα, ζωρὰ et ἄκρητα, sibi opp. [" Jacobs. Anim. 133. Anth. 7, 28. 335. 8, 70. 356. 9, 92. 261. 11, 50. 12, 62. Marcus Argent. 19. Cattier. 95. Schol. Aristoph. Πλ. 1133. Heyn. Hom. 5, 572. Ruhnk. Ep. Cr. 116. Toup. Opusc. 2, 56. Emendd. 2, 174. Athen. 1, 17. Voss Myth. Br. 1, 203. T. H. ad Lucian. Dial. 113. Wakef. S. Cr. 3, 187. Tyrwh. ad Aristot. 203. 208. ad Lucian. 1, 357. xxxiv. Herod. 976. et n.; Bergl. Alciphr. 353. Ζωρότερον, Phryn. Ecl. 58." Schæf. Mss.] Ζωροπότης, Meribibulus, Plaut., Qui meracius potat, i. q. ἀκρατοπότης. Per consequens autem pro Ebriosus ponitur. [Anal. 3, 82. Athen. 497.] Ζωροποτέω, Meracius bibo s. poto, Eust. e quodam Epigr. Τοῦ πολυκώθωνος τοῦτ' ἠρίον Ἀρκαδίωνος, Ὃς θάνεν ἐκ χανδῆς ζωροποτῶν κύλικος. Apollonides Epigr. Ἄχρις ἐπὶ σφαλεροῦ ζωροπότει γόνατος, Merum vinum bibe usque ad genu succiduum et titubans. [" Jacobs. Anth. 7, 28." Schæf. Mss.]

" Ἄζωρος, Hesychio ὁ εὔκρατος οἶνος, Vinum bene " temperatum: ζωρὸν enim Meracum et ἄκρατον signif. Eodem nom. dictus fuit Gubernator Argo " navis, teste Eod. Meminit et Suid." Εὔζωρος, ὁ, ἡ, Bene merus, meracus, i. q. ζωρὸς, Merus, Meracus, nisi quod particula εὖ signif. vim intendit. Eur. (Alc. 757.) μέθυ, Vinum meracum. Aristoph. Ἐκκλ. (227.) Τὸν οἶνον εὔζωρον φιλοῦσ', ὥσπερ πρὸ τοῦ. Et εὔζωρος κύλιξ ap. Plut. Theseo (22.) Compar. format regularem Εὐζωρότερος. Eust. e Diphilo, ἔγχεον πιεῖν εὐζωρότερον· τὸ γὰρ Ὑδαρὲς ἅπαν, τοῦτ' ἔστι τῇ ψυχῇ κακόν: quæ Diphili verba ab Athen. (423.) paulo aliter citantur. Lucian. (2, 341.) Ἥδιον ἂν εὐζωροτέρῳ ὑποπυκνάζοιμι, ubi hoc vocab. tanquam antiquo et magis poëtico utitur. Irregularis compar. est εὐζωρέστερος, sicut ab ἄκρατος est ἀκρατέστερος. Ephippus ap. Athen. (65.) Πίνειν τε πολλὰς κύλικας εὐζωρεστέρας. Antiphanes ap. eund. Athen. (423.) κέρασον εὐζωρέστερον. [" Lucian. 2, 337. Phryn. Ecl. 58. Wakef. Alc. 769. T. H. ad Plutum p. 388. ad Lucian. Dial. 113. Jacobs. Anth. 11, 50. Valck. Anim. ad Ammon. 24." Schæf. Mss.]

H.

“ H, Nota septimæ literæ ap. Græcos, quam ap- “ pellant ἦτα. Medium ea sonum habet inter α et “ ε: unde eam Latini modo in a vertunt modo in e, “ pro μήτηρ dicentes Mater: nisi id potius e Siculo “ idiomate, utpote ipsis viciniore, mutuati esse cre- “ dendi sunt. Siculi enim, et ceteri Dores, etiam “ ipsi eam literam in α vertunt, dicentes μάτηρ pro “ μήτηρ, ἀδὺς pro ἡδὺς, ἄβη pro ἥβη, et similia. Versa “ vice Iones α in eam vertunt, pro μοῦσα dicentes “ μούση, pro κούρα, κούρη, et similia. Adhæc non α “ solum, sed et ε ac ο in eam transire ac mutari com- “ perimus: ἐκηβόλος enim pro ἑκαβόλος dicitur: Φη- “ ρητιάδης pro Φερητιάδης, ἐλαφηβόλος pro ἐλαφοβό- “ λος: et hæc frequentius ap. poëtas κατ' ἔκτασιν, ut “ metri necessitati subveniatur. Est et numeralis “ nota hæc ipsa litera, signif. Octo: ab ima autem “ sinistri lateris parte acuti accentus apice præfixa, “ declarat octo millia, hoc modo, ͵H, seu ͵η.” [“ Conf. c. αι, ad Herod. 628.; cum ει, ad Charit. 216. 261. Wytt. ad Plut. 1, 684. Ruhnk. Ep. Cr. 82. Brunck. Aristoph. 1, 51. Jacobs. Anth. 9, 377. 383.; cum ι, ει, Fisch. Palæph. 69. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 563. ad Charit. 681. 723. 730. Wakef. Ion. 691. 756. Herc. F. 128.; cum ι, υ, ει, οι, Bernard. Reliq. 32.; cum τι, Valck. Diatr. 8.; cum π, ad Herod. 246. Oratt. 330.; cum κ, Opusc. 1, 185. 213. Brunck. Aristoph. 1, 36. Jacobs. Anth. 10, 194. ad Diod. S. 2, 623. Porson. ad Odyss. 55.; cum ν, Jacobs. Anth. 11, 351.; cum υ, 52. H et υ in ἡμᾶς, ὑμᾶς, Wytt. ad Plut. 1, 595. Pro η in Inscrr. positum ει, Koen. ad Greg. Cor. 30. De mendis, quas peperit perversa literæ η pronuntiatio, 187.” Schæf. Mss.]

H, Vel, Aut, Sive, Od. N. (274.) Τούς μ' ἐκέλευσα Πύλονδε καταστῆσαι καὶ ἐφέσσαι, Ἢ εἰς Ἤλιδα δῖαν. Sæpe autem geminatur, aut etiam triplicatur: Il. A. (150.) Πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπεσιν πείθηται Ἀχαιῶν, Ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἢ ἀνδράσιν ἶφι μάχεσθαι; (138.) Ἢ τεὸν, ἢ Αἴαντος, ἰὼν γέρας, ἢ Ὀδυσῆος: (144.) εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω, Ἢ Αἴας, ἢ Ἰδομενεὺς, ἢ δῖος Ὀδυσσεύς· Ἠὲ σὺ, Πηλείδη. Alicubi vero in tertio addit καὶ, (62.) Ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν, ἢ ἱερῆα, Ἢ καὶ ὀνειροπόλον. Alicubi etiam ἢ loco suo movetur, Od. Θ. (488.) Ἢ σέ γε Μοῦσ' ἐδίδαξε Διὸς παῖς, ἢ σέ γ' Ἀπόλλων, pro ἐδίδαξέ σε ἢ Μοῦσα κ. τ. λ. vel ἐδίδαξέ σε Μοῦσα, ἢ Ἀπόλλων, ut potius diceretur in soluta oratione, sine ἢ in priore loco. Ad exempla autem ex illa petita venio. Xen. K. Π. 1, (2, 13.) p. 4. Ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ (ἔχοντες) μάχαιραν ἢ κοπίδα, ubi dicere etiam potuerat ἢ μάχαιραν ἢ κοπίδα, vel ἤτοι μάχαιραν, ἢ κοπίδα, ut in Ἤτοι docebo: 2, (1, 8.) p. 25. Ὥστε εὐθὺς αὐτῶν παρεσκεύασε τὰς γνώμας, ὡς ὁμόσε ἰτέον εἴη ἐπὶ τοῖς πολεμίοις, ἢ ὁμολογητέον μηδενὸς ἀξίους εἶναι συμμάχους. Geminatum item ἢ, vacante tamen priore, 3, (2, 2.) p. 42. Ἢν γὰρ φθάσωμεν πρὶν τοὺς πολεμίους συλλεγῆναι ἀναβάντες, ἢ παντάπασιν ἀμαχεὶ λάβοιμεν ἂν τὸ ἄκρον, ἢ ὀλίγοις τε καὶ ἀσθενέσι χρησαίμεθα ἂν πολεμίοις. Dixi autem vacare ἢ priore loco positum, quod eo detracto maneat eadem sententia: itidem vero in l., quem e K. Π. 1. protuli, potuisset addi ἢ ante μάχαιραν, ut hic additur ante λάβοιμεν, nisi quod in oratione longiore potius geminari solet, quam in breviore: qualis est illa altera. Ceterum non geminatum solum, sed quater positum habes, rursum 1, (6, 19.) p. 19. Ἢν γὰρ βούλῃ μὴ ὢν ἀγαθὸς γεωργὸς, δοκεῖν εἶναι ἀγαθὸς, ἢ ἱππεὺς, ἢ ἰατρὸς, ἢ αὐλητὴς, ἢ ἄλλ' ὁτιοῦν, ἐννόει πόσα γε κ. τ. λ. Ubi observandum est rursum ...ssam esse partic. ἢ primo loco positam; quippe otio... prætermitti, manente eod. sensu, potuerit. Sed quæ p...

Lat. quoque interdum particulas Vel et Aut, sic adhibent. Alicubi vero ubi unica ponitur Gr. particula, geminanda potius esse videtur Lat.: Plato Prot. Χρηστοῦ ἢ πονηροῦ αὐτοῦ γενομένου. Latini enim potius dixerint, geminata sua particula, quæ respondet Græcæ ἢ, Prout vel probum vel pravum esse evenit. Atque adeo ibid. in proxime præced. verbis ita repetitum ἢ legitur, Καὶ ἐν ᾧ πάντ' ἐστὶ τὰ σὰ ἢ εὖ ἢ κακῶς πράττειν. Nonnunquam præcedenti μὴ redditur ἢ μὴ, Plato Ap. Socr. (17.) Πρὸς ταῦτα φαίην ἂν, — ἢ πείθεσθε Ἀνύτῳ, ἢ μὴ, καὶ ἢ ἀφίετέ με, ἢ μὴ, ὡς ἐμοῦ οὐκ ἂν ποιήσοντος ἄλλα. At Thuc. peculiari quodam modo usus est h. v. ἢ inter particulas μὴ et μηδὲ, quarum utraque suum habet verbum: 2, (63.) Καὶ μὴ φεύγειν τοὺς πόνους, ἢ μηδὲ τὰς τιμὰς διώκειν, Nec refugere labores, aut ne honores quidem consectari. Nisi potius accipitur ἢ pro Alioqui, de qua signif. paulo post dicam.

Ἢ pro Aut, sed otiose posita, meo quidem judicio, Od. T. 109. Ὥς τέ τευ ἢ βασιλῆος ἀμύμονος. Eust. tamen censet potius elleιpsin, quem lege p. 1856. Vult certe vacare ἢ idem Eust., sed alio modo, sc. in τί ἤμοι, quod tamen alioqui scribitur τίη μοι. Vide p. 62. ubi et alia de hac particula tradit, eam non solum διαζευκτικὸν faciens σύνδεσμον ac παραδιαζευκτικὸν, verumetiam et ἐρωτηματικὸν et διαπορητικόν. Addit vero et alios usus quos male cum his confundi existimo, ut infra docebo.

Ἢ, Vel, indignationi serviens, Plato, Ἢ πῶς λέγεις, ὦ Γοργία, τὰ τοιαῦτα; Virg. Vel cum se pavidum contra mea jurgia fingit Artificis scelus. Alia exempla particulæ Vel, ita positæ, Bud. affert 1034. 1035. sed ἢ in illo Plat. l. crediderim non minus apte reddi posse per Alioqui; quæ signif. proxime sequitur.

Ἢ, Aut pro Alioqui, Xen. (Ἀπ. 1, 7, 2.) Ἔργον γε οὐδαμοῦ ληπτέον, ἢ εὐθὺς ἐλεγχθήσεται γελοῖος ὤν, Lucian. (1, 196.) Ὅτι μὲν δὴ οὐδὲν ἠδίκησθε πρὸς ἐμοῦ, — δῆλον· ἢ σὺ δεῖξόν τι καὶ ἓν τὸ μικρότατον. Alia exempla Bud. affert 932. Ubi et pro Nam, Etenim accipi ab Aristoph. et Dem. tradit. Ego iis, quæ ab ipso et a ceteris de hac particula scribuntur, addo, Lat. particulam Aut, itidem pro Alioqui positam me observasse, Ovid. Met. 10. Hanc simul et legem Rhodopeius accipit Orpheus, Ne flectat retro sua lumina, donec Avernas Exierit valles: aut irrita dona futura. Nam hic Aut irrita dona futura, positum esse pro Alioqui irrita dona futura, neminem inficiaturum puto. Sed nec in isto Ejusdem l. de ead. signif. dubito, Amorum 1, 6. excute poste seram: Aut ego jam ferroque ignique potentior ipso, Quem face sustineo, tecta superba petam. Eund. certe hujus particulæ usum in aliis quoque ll. me animadvertere memini, sed quos in præsentia memoria non suggerit. Atque adeo ap. alium quoque Poëtam idem hujus significatum invenisse mihi videor. Si quis tamen particula Aut in ll. illis atque aliis, qui sunt iis similes, uti nolit, is certe non solum particula Alioqui, cum Bud., sed et particula Sinminus, mecum uti poterit. Alicubi vero plane esse puto, quod Gallice dicitur, Et qu'ainsi ne soit. Sed hoc præterea de hac particula ἢ sciendum est, sequente οὐ, interdum accipi pro An non? ut infra declarabo, interdum vero hanc signif. retinere, et accipi pro Alioqui non, sequente particula ἄν: ut Plato Phædro, Πᾶσα μὲν ἀνθρώπου ψυχὴ φύσει τε θεᾶται τὰ ὄντα· ἢ οὐκ ἂν ἦλθεν εἰς τόδε τὸ ζῶον. Hoc quoque sciendum est, reperiri et ἢ ap. Hom. circumflexum in hac signif., ut docebo, cum de ἦ tractabo.

Ἢ, An: qua in signif. ἢ vocatur σύνδεσμος διαπα-

ρητικός, Xen. K. Π. 5, (2, 2.) p. 71. Βουλόμενος ἰδεῖν, εἴπῃ εἴη αἱρέσιμον τὸ τεῖχος, ἢ ψευδὴς φαίνετο ὁ Γωβρύας. Ubi lingua Gallica retinet suam partic. Ou, quæ ad verbum est Aut, Vel. Sic autem et in aliis quibusdam vernaculis linguis, cum eadem adhibeatur utrique loco particula, hinc fit ut etiam Lat. loqui volentes multi, utrumque dent particulæ Vel locum. Quem in errorem eo magis mirandum est hodieque plerosque incidere, quod Vallam de illo videmus diligenter præmonuisse, imo vero longe ante Vallam ipsum etiam Quintil. Animadvertat igitur lector, Græcos quidem eadem uti particula in interrogatione, aut simpl. dubitatione, at Latine minime. Plato Pol. 1. Βλαπτόμενοι δ' ἵπποι, βελτίους ἢ χείρους γίνονται; Χείρους. Ἆρα εἰς τὴν τῶν κυνῶν ἀρετὴν, ἢ εἰς τὴν τῶν ἵππων; Melioresne an deteriores fiunt? Et, Utrum ad canum virtutem, an ad equorum? Quod si hic pro An dixeris Vel, omnino peccaris. Observa autem hic ἢ priore quidem l. poni non præcedente particula, quæ respondet Latinæ Utrum, at in posteriore, illam præcedere. Ea autem est ἆρα, pro qua sæpe hujusmodi locis adhibetur et πότερον: ut in eod. l. Πότερον δὲ ἀναμάρτητοί εἰσιν οἱ ἄρχοντες ἐν ταῖς πόλεσιν ἑκάσταις, ἢ οἷοί τε καὶ ἁμαρτεῖν; Sic Xen. K. Π. 3, (1, 7.) Πότερον ἐᾷς ἄρχειν, ἢ ἄλλον καθίστης ἀντ' αὐτοῦ; Interdum etiam interrogationi non directæ adhibetur: ut in l., quem e Xen. K. Π. 5. paulo ante protuli. Sic ap. Plat. Polit. 1. Νῦν ἔμαθον ὃ λέγεις· εἰ δὲ ἀληθὲς ἢ μὴ, πειράσομαι μαθεῖν, Sit verum an non; Sit verum necne. His autem ll. addam et alios ex eod. Plat. l., in quorum interpretatione Ficinum incidisse in eum, quem dixi, errorem, videbit lector; unde fiet ut a simili lapsu melius sibi cavere possit; simul vero et hujus particulæ usum ex his exemplis amplius cognoscet. Sic igitur Plato, Τοῦτο δ' αὐτὸ, τὴν δικαιοσύνην, πότερα τὴν ἀλήθειαν αὐτὸ φήσομεν εἶναι ἁπλῶς οὕτω, καὶ τὸ ἀποδιδόναι ἄν τις τί παρά του λάβῃ, ἢ καὶ αὐτὰ ταῦτά ἐστιν ἐνίοτε μὲν δικαίως, ἐνίοτε δὲ ἀδίκως ποιεῖν; Pro quibus ille, Hoc autem ipsum, justitiam sc., utrum ita simpliciter veritatem dicimus esse, et reddere quod quis acceperit; vel hæc eadem facere, alias justum, alias injustum est? Secundus ejusd. libri l., in cujus interpretatione hunc errorem animadverti, est hic, Ἆρα καὶ ἐν αὐτῇ τῇ τέχνῃ ἔνι τις πονηρία — ἢ αὐτὴ αὑτῇ τὸ συμφέρον σκέψεται; ἢ οὔτε αὑτῆς οὔτε ἄλλης προσδεῖται; nam sic Ficinus et hunc reddit, Utrum et in ipsa arte inest defectus aliquis, — vel quæque sibi ipsa, quod conducit, prospicit? vel neque seipsa, neque alia indiget etc. Tertius l. est circa libri fin.: ubi hæc Plat. verba, Ἆρ' οὖν ποτε ψυχὴ τὰ αὑτῆς ἔργα εὖ ἀπεργάσεται, στερομένη τῆς οἰκείας ἀρετῆς; ἢ ἀδύνατον; ita vertit, Nunquid anima quandoque propria virtute privata, opera sua bene explebit? vel nullo modo poterit? Hi sunt illi, de quibus dixi ll.: poterit autem lector hinc admonitus, idem vitium et in aliis multis deprehendere, non hujus solum, verumetiam aliorum interpretum locis.

Ἦ pro An, in principio etiam orationis, et non præcedente alia particula, Il. O. 504. Ἦ ἔλπεσθ' ἢν νῆας κ. τ. λ. An speratis? Speratisne? B. (229.) Ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι; Plato Pol. 1. Ὦ δαιμόνιε Θρασύμαχε, οἷον ἐμβαλὼν λόγον ἐν νῷ ἔχεις ἀπιέναι, πρὶν διδάξαι ἱκανῶς ἢ μαθεῖν εἴτε οὕτως εἴτε ἄλλως ἔχει· ἢ σμικρὸν οἴει ἐπιχειρεῖν πρᾶγμα διορίζεσθαι, ἀλλ' οὐ βίου διαγωγὴν, ᾗ ἂν διαγόμενος ἕκαστος ἡμῶν λυσιτελεστάτην ζωὴν ζῴη; Apud Hom. rursus non præcedente alia ejusmodi particula, et extra interrogationem: Il. E. (671.) Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν Ἦ προτέρω Διὸς υἱὸν ἐριγδούποιο διώκοι, Ἦ ὅγε — ἕλοιτο. Sic A. (190.) nisi quod posteriore loco ponitur ἠὲ, Ἦ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, Τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὁ δ' Ἀτρείδην ἐναρίζοι, Ἠὲ χόλον παύσειεν, ἐρητύσειέ τε θυμόν. Ut autem hic quoque ἢ pendet a μερμήριξε, quod est in fine proxime præcedentis, sic alibi jungitur hæc particula cum ὁρμαίνων, quod nihil aliud est quam μερμηρίζων, ut vel ille modo c. l. ostendit, in quo ὁρμαίνειν dicitur, quod paulo ante dictum fuerat μερμηρίζειν. Od. O. (299.) Ὁρμαίνων ἢ κεν A θάνατον φύγοι, ἢ κεν ἁλώη. Itidem vero Il. Y. (311.) post μετὰ φρεσὶ σῇσι νόησον Αἰνείαν subjungitur, ἤ κέν μιν ἐρύσσεαι, ἤ κεν ἐάσῃς κ. τ. λ. Item Π. (713.) Δίζε γὰρ ἠὲ μάχοιτο, —Ἦ λαοὺς — ὁμοκλήσειεν. At cum πειρηθῆναι, Φ. (225.) καὶ Ἕκτορι πειρηθῆναι Ἀντιβίην, ἤ κέν με δαμάσσεται, ἤ κεν ἐγὼ τόν. His autem omnibus in ll. videmus partic. hanc esse διαπορητικὴν absque interrogatione, et quidem jungi verbis quandam διαπορήσεως signif. inclusam habentibus, quod, tamen peculiariter annotat Eust., e vett. Gramm. auctoritate, in Od. Λ. (170.) Τίς νύ σε κὴρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο; Ἦ δολιχὴ νοῦσος, ἢ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν. Ideo autem de hoc admonet, ut opinor, Eust. in h. l., quod alioqui videri possit continuata esse interrogatio. Ac certe, ut verum fatear, non video quid obstet, quominus poëtam continuasse illam dicamus, ut in alio ejusd. libri l. fecisse eum aperte videmus; nam illi eid. versui, Τίς νύ σε κὴρ κ. τ. λ. subjungitur, Ἠὲ σέγ' ἐν νήεσσι κ. τ. λ., se- B quente verbo ἐδάμασσεν: iterumque ἠὲ, sequente ἐδηλήσαιτο. Imo vero ne videtur quidem posse interrumpi illa interrogatio, ita ut hæc διαπόρησιν nudam habeant, nisi verbum aliquod subaudiendum dicamus, simile sc. illis, quæ in ll. modo cc. particulæ ἢ juncta sunt, ut is, qui in primo versu interrogatione usus est, postea dicat, Scire cupio an δολιχὴ νόσος etc. Vel, Apud me cogito an etc., aut tale quid, vel εἰπὲ, quod in proxime sequente versu ponitur, huic quoque l. operam suam præstare cogamus. Utut sit, Eust. silentium de hac ellειpsi valde admiror, Ceterum de εἰ ap. Hom. tenente eund. locum, quem ἢ, dicam in Ἠέ.

Ἦ οὐ, vel ἢ οὐκ, Annon, Nonne, Il. O. (506.) Ἦ οὐκ ὀτρύνοντος ἀκούετε λαὸν ἅπαντα Ἕκτορος; Annon auditis? Nonne auditis? E. 349. Ἦ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις; Sic Ψ. (670.) Ἦ οὐχ ἅλις, ὅττι μάχης ἐπιδεύομαι; Ubi animadvertendum est Hom., repugnante alioqui versus lege, partic. ἢ tanquam necessariam, alteri ἢ præfixisse; cum tamen C in soluta oratione οὐ per se etiam pro Nonne accipiatur. Plato Par. Ἦ οὐχ ὁρᾷς ὅσον ἔργον προστάττεις; de Rep. 2. Ἦ οὐ καπήλους καλοῦμεν τοὺς κ.τ.λ. Ibid. ἢ οὐ δοκεῖ σοι; ad quam interrogationem respondetur, ἔμοι γε. Sic Matth. 20, 15. Ἦ οὐκ ἔξεστί μοι ποιῆσαι ὃ θέλω ἐν τοῖς ἐμοῖς; ἢ ὁ ὀφθαλμός σου πονηρός ἐστιν, ὅτι ἐγὼ ἀγαθός εἰμι; Annon licet mihi etc. Deinde in altero orationis membro, An oculus etc., ubi etiam dicere possumus in orationis principio poni, sicut in Plat. l., quem modo protuli. Sed animadvertendum est vet. Interpr. hic quidem ἢ recte vertisse An, at ibi perperam ἢ οὐ, Aut non: sicut et ἢ sine οὐ, sæpe reddi male per Aut, antea docui. Sciendum est autem ἢ οὐ pro Annon poni etiam ubi non est interrogatio directa, ut ita loquar, sicut in Diog. L. Arces. Εἰπόντος ἢ οὐ δοκεῖ αὐτῷ σοφὸς ἐρασθήσεσθαι, Cum dixisset, annon videretur etc.; interrogasset, annon videretur. || Sed, ne quis hic fallatur, sciendum est ἢ οὐ sæpe etiam reperiri positum pro An non disjuncte scripto; s. D Necne: ac tum ἢ οὐ tendere ad verbum, quod e præced. subauditur. Plato de Rep. 1. Ἦ ὀρθῶς σοι δοκῶ εἰπεῖν, οὕτω λέγων, ἢ οὔ; i. e. ἢ οὐ δοκῶ. Sic Matth. 22, 17. Εἰπὲ οὖν ἡμῖν, τί σοι δοκεῖ· ἔξεστι δοῦναι κῆνσον Καίσαρι, ἢ οὔ; quod eod. modo ap. Marcum legitur. Hic autem subaud. ἔξεστι e præced., cum perinde sit ac si diceretur, ἢ οὐκ ἔξεστι; Licet censum dare Cæsari, an non? subaudi Licet. Alicubi autem ponitur non præcedente verbo, sed utrobique subaudiendo: ut Plato rursus, Γεωργία χρήσιμον, ἢ οὔ; nam utrobique subauditur ἐστί. Ceterum quod dixi ἢ οὐ posse reddi etiam Necne, id intelligendum est potius, ubi non est directa interrogationis forma; ut cum dicitur, Οὐκ οἶδα πότερον λέγειν δεῖ, ἢ οὔ, Nescio utrum dicere oporteat, necne. Vel, sine Utrum. Hom. autem pro ἢ οὐ dicit ἠὲ καὶ οὐκὶ, ut docebo in Ἠέ. Enimvero cavere debet lector, ne confundat ἢ οὐ hujus signif. cum ἢ οὐ pro Alioqui non, sequente partic. ἄν: de quo usu paulo ante egi. At in altera signif. invenitur et ἢ μή:

Marc. 12, 14. Ἔξεστι κῆνσον Καίσαρι δοῦναι, ἢ οὔ; δῶμεν, ἢ μὴ δῶμεν; A

¶ Ἦτε, pro ἤ, Aut, Sive, Il. T. (147.) Δῶρα μὲν αἴκ' ἐθέλησθα παρασχέμεν, ὡς ἐπιεικὲς, Ἦτ' ἐχέμεν, πάρα σοι. Ubi tamen aliquando credidi leg. εἴτ', non ἤτ', præsertim cum præcedat αἴκ', i. valens et ipsum q. εἴτε. Sed dubitationem hanc tollit Eust.

¶ Ἤκεν pro ἤ, Aut, An, vacante particula κεν: pro Aut, Od. Δ. 80. Ἀνδρῶν δ' ἤκεν τίς μοι ἐρίσσεται, ἠὲ καὶ οὐκί. At pro An, A. (267.) Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, Ἤκεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἠὲ καὶ οὐκί. Alia exempla habes cum exemplis de ἤ. Multa tamen exempl. disjuncte scriptum habent ἤκεν: sed ut ἤτε, sic et ἤκεν conjuncte etiam scribi posse videtur.

¶ Ἤτι, An, Od. Γ. (72.) Ἤτι κατὰ πρῆξιν, ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε; Scio tamen hanc quoque vocem in multis exempl. dividi; sed, cum ex Aristoph. quoque afferatur ead. in ead. signif. scriptura, itidemque μήτι conjuncte scribatur pro eod., locum et illi posse hic dari existimo. " Pro Nunquid affertur ex Aristoph."

*ΗΕ, poëtice, pro ἤ, Aut, Sive, Od. Ξ. (178.) Τοῦ δέ τις ἀθανάτων βλάψε φρένας ἔνδον ἐΐσας, Ἠέ τις ἀνθρώπων, Il. O. (502.) νῦν ἄρκιον ἢ ἀπολέσθαι, Ἠὲ σαωθῆναι: (511.) Βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι, Ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι κ. τ. λ. Et ἠὲ præcedente particula ἢ ter posita, vide supra in principio sermonis s. tractatus de illa. || An, ap. eund. poëtam non raro, et quidem non solum in posteriore loco, ut in exemplo, quod protuli ex Il. A., cum agerem de particula ἤ, sed interdum etiam in priore: Il. Π. (713.) Δίζε γὰρ ἠὲ μάχοιτο κατὰ κλόνον αὖθις ἐλάσσας, Ἢ λαοὺς ἐς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι. Exemplum vero utriusque usus particulæ ἠὲ, i. e. utramque sedem habentis, sufficere potest unus et idem hujus poëtæ locus; ap. eum enim legitur Od. Λ. (173.) in ea parte, quæ Νεκυία nominatur, Εἰπὲ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱέος ὃν κατέλειπον, Ἢ παρ' ἐκείνοις ἐστὶν [Ἢ ἔτι πὰρ κείνοισιν] ἐμὸν γέρας, ἠέ τις ἤδη Ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει κ. τ. λ., deinde, interjecto eo, quod sequitur, hemistichio, et versu uno, in quo repetitur verbum εἰπὲ cum accus. rei, subjungit, Ἠὲ μένει παρὰ παιδὶ, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσει, Ἢ ἤδη μιν ἔγημεν Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος. Ἠὲ per interrogationem quoque in Il. A. 133. Ἠὲ θέλεις ὄφρ' αὐτὸς, ἔχῃς γέρας; sed non dubium est quin altera scriptura melior sit, Ἢ ἐθέλεις. || Ἠὲ καὶ οὐκὶ ap. eund. poëtam, pro eo, quod in soluta oratione dici ἢ οὔ, antea docui, sc. pro Annon: sed extra interrogationem, sicut et Necne poni solet, Il. B. (299.) ὄφρα δαῶμεν Εἰ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται ἠὲ καὶ οὐκί: (237.) ὄφρα ἴδηται Ἤ ῥά τί οἱ χ' ἡμεῖς προσαμύνομεν, ἠὲ καὶ οὐκί. Hic autem nobis non sine admiratione considerandum est ἠὲ καὶ οὐκὶ in una eademque signif. uno tamen in l. subjungi particulæ ἤ, in altero autem particulæ εἰ: cum etiam ὄφρα ἴδηται, quod uni præfigitur, simile sit illi, quod alteri præfixum est, sc. ὄφρα δαῶμεν. Meum tamen vetustissimum exemplar, quod mihi in Edit. Homeri optimam alioqui et fidelissimam operam navavit, in his lectionibus cum ceteris exempl. consentit: quod me ἐπέχειν facit. Ceterum particulæ εἰ subjungi ἠὲ non mirabitur, qui legerit quod supra annotavi in Ἤτε, quæ subjungitur particulæ αἴκε, i. signif. q. εἰ. Sciendum est porro ἠὲ καὶ οὐκὶ interdum etiam accipi pro Aut etiam non: Od. Δ. 80. Ἀνδρῶν δ' ἤ κεν τίς μοι ἐρίσσεται ἠὲ καὶ οὐκὶ Κτήμασιν. [" Heyn. Hom. 5, 293. 6, 331. Conf. c. ἠδὲ, Jacobs. Anth. 8, 49. Brunck. Apoll. Rh. 95. 145. 170. 242. An et ἠέν? Jacobs. Anth. 9, 378." Schæf. Mss.]

*ΗΤΟΙ, Aut, Sive; sed præponitur composita hæc partic. simplici ἤ. Thuc. 2, (40.) Καὶ αὐτοὶ ἤτοι κρίνομέν γε ἢ ἐνθυμούμεθα ὀρθῶς τὰ πράγματα. Idem, Ἤτοι κρύφα γε, ἢ φανερῶς. Lucian. Ἤτοι κατὰ σῶμα, ἢ κατὰ ψυχήν. Sed sæpe primum etiam locum obtinet particula ἤ, ut e prolatis ante exemplis apparet.

Ἤτοι ap. poëtas pro μὲν, Quidem: Il. B. (76.) Ἤτοι ὅγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο, Γ. (305.) ita orditur Priamus suam brevem orationem, Ἤτοι ἐγὼν εἶμι προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν Ἄψ. Interdum tamen additur μὲν, sed ἐκ τοῦ παραλλήλου: Γ. (168.) Ἤτοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἔασι, cui redditur δὲ in proxime seq. versu, Καλὸν δ' οὕτω ἐγὼ οὔπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν. At in eod. libro illi ἤτοι μὲν redditur ἀλλὰ cum δὴ, 213. 216. Interdum vero ei redditur αὐτάρ. Sed et conjunctioni ἀλλὰ interdum subjungitur, sequente ead. particula αὐτὰρ, aut δέ: ut videbis Od. Ξ. 171. Il. A. 141. 142. ubi ἤτοι nequaquam vacare existimo, sed ἀλλ' ἤτοι esse pro Verum enimvero. Quo fortasse modo possumus vertere ἤτοι et in versu Od. Ξ. 207. Ἀλλ' ἤτοι τὸν κῆρες ἔβαν κ. τ. λ. aut, Sedenim, Atenim. Nisi quis malit pro μὲν ibi quoque accipere, cum sequatur δέ. Nihilo autem magis vacare existimo particulam ἤτοι, quoties ponitur cum μὲν, quod dicendum fuerit, si ἐκ παραλλήλου poni eas ubique dicamus, quo poni modo censet Eust. in (Od. I. 3.) Ἤτοι μὲν τόδε καλὸν, ἀκουέμεν ἐστὶν ἀοιδοῦ: sed interdum ἤτοι μὲν esse Certe quidem, Quidem certe, Il. Γ. Ἤ τοι μὲν κεφαλῇ κ. τ. λ. Sic ἀλλ' ἤτοι pro Sed B certe. Sed nec pro μὲν poni arbitror particulam ἤτοι, quoties sola ponitur, sed aliquando esse potius Certe, Sane, Profecto, Equidem: ut in illo versu Il. Γ. supra Ἤτοι ἐγὼν εἶμι κ. τ. λ. Addendus est autem iis, quos attuli, ll. hic quoque, in quo post ἤτοι ponitur μὲν, adjunctam habens γὰρ, Il. Y. (313.) Ἤτοι μὲν γὰρ νῶϊ πολεῖς ὠμόσσαμεν ὅρκους.

Ἤτοι, Videlicet: ἤ τοι haberi ἑρμηνευτικὸν σύνδεσμον ab Hom. posteris, ut ἤγουν et εἴτουν, tradit Eust., sed addens * χυδαϊστὶ, 50. [" Il. A. 68. Hesiod. Θ. 116. Brunck. ad Hec. 1091. Toup. Opusc. 2, 166. Tyrwh. ad Aristot. 172. Thom. M. 426. 545. Jacobs. Anth. 7, 219. Nicænet. 6. Apoll. Rh. 1, 186. et Ind. Herodes fin., Porson. Phœn. 966. Heyn. Hom. 7, 560. 8, 298. 354. (Pamphil. 1. leg. ἤ τοι.) Ἤτοι, * ἦτοι, Heyn. Hom. 4, 37. 45. 57. 73. 493. 515. 557. 672. 5, 370. 6, 198. Δ' ἤτοι, δή τοι, 5, 151. 387. 388. 6, 120. 298. Ἀλλ' ἤτοι, Il. Δ. 9. 13. Villois. ad Long. 203. Τῶν ἤτοι, Horum quidem, Il. Δ. 237. Ἤτοι μὲν, 376. Ἤτοι ὁ μὲν, 537." Schæf. Mss.]

C

*Η, Quam: σύνδεσμος συγκριτικὸς, ut quidam Gramm. hac in signif. appellarunt, Il. Γ. (41.) Καί κε τὸ βουλοίμην, καί κεν πολὺ κέρδιον ἦεν, ita enim leg., non πολυκέρδιον conjuncte, Ἢ οὕτω λώβην τ' ἔμεναι καὶ ἐπόψιον ἄλλων, Multo satius fuisset quam etc.: O. (511.) Βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι, Ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι. Xen. K. Π. 3, (1, 22.) p. 41. Ὅτι μοι ἐδόκει τὸν ἐμὸν υἱὸν ποιεῖν αὐτὸν μᾶλλον θαυμάζειν ἢ ἐμέ. Plato Pol. 1. Τὸν τοῦ ἀδίκου βίον φάσκων εἶναι κρείττω ἢ τὸν τοῦ δικαίου. Philo de Mundo, Τὴν σπουδὴν οὐ πρότερον ἀνῆκεν ἢ γρανωτέρας λαβεῖν φαντασίας, Non prius remisit quam etc. Rursum Plato eod. libro, Οὐ δήπου ἄλλου του μέλει, ἢ, ἐφ' ᾧ τέτακται, ὅπως τούτῳ τὸ βέλτιστον ἐκποριεῖ. Ex Herod. autem affertur ἢ οὐ pro ἢ solo, itidem post οὐδὲν μᾶλλον, (5, 94.) Ἀποδεικνύντες λόγῳ οὐδὲν μᾶλλον Αἰολεῦσι μετεὸν τῆς — χώρης ἢ οὐ καὶ σφί. || Interdum ἢ cum compar. sequente εἰ, Xen. K. Π. 7, (1, 5.) Ἔτι κάκιον ἢ εἰ κατὰ κέρας προσῄεσαν. D Sic post μᾶλλον, 1, (6, 19.) Οὕτως ἥγε ἀνθρωπίνη σοφία οὐδὲν μᾶλλον οἶδε τὸ ἄριστον αἱρεῖσθαι, ἢ εἰ κληρούμενος, ὅ,τι λάχοι, τοῦτό τις πράττοι.

Interdum vero cum comparativo sequentem habet particulam κατὰ, vel aliam, Dem. (156.) Μεῖζον φορτίον ἢ καθ' αὐτὸν ἀράμενον. Sic dicitur μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον, Quod majus est et magis arduum quam ut homini conveniat, Quod humanas vires excedit. Thuc. Μείζοσιν ἢ κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν οὐσίαν. Vicissim autem cum μικρότερος junxit Lucian. (3, 129.) Μηδ' ὅτι μικρότερος ἢ κατὰ τοιαύτην προδοσίαν ζωγράφος. Herodian. 5, (8, 2.) Τὸ μὲν πρόσωπον καλλωπιζόμενον περιεργότερον ἢ κατὰ γυναῖκα σώφρονα, Magis exquisita cura vultum componere quam probam fœminam deceret. || Cum ὡς autem, ut Dem. (68.) Ἔστι γὰρ μείζω τἀκείνων ἔργα, ἢ ὡς τῷ λόγῳ τις ἂν εἴποι. Interdum etiam post κατά: ut, Μεῖζον ἢ ὡς κατ' ἄνθρωπον, ubi vacat ὡς. Aliquando autem jungitur cum ὥστε, sequente infin., ut, Μεῖζον ἢ ὥστε δύνασθαι φέρειν. Sic Plato Ap. Socr. (26.) Ἐπιεικέ-

ότερον εἶναι, ἢ ὥστε — σώζεσθαι. Sed infin. etiam solo jungitur interdum, ut μεῖζον ἢ φέρειν pro μεῖζον ἢ ὥστε φέρειν.

*Η inter duos compar. Plut. Sol. (3.) Φορτικώτερον ἢ φιλοσοφώτερον — διαλέγεσθαι περὶ τῶν ἡδονῶν. De quo quidem usu partic. ἢ lege Bud. 1050. || Ego autem invenio et vacantem partic. ἢ post compar., Thuc. 7. p. 260. Ἤδη τινὲς καὶ ἐκ δεινοτέρων ἢ τοιῶνδε ἐσώθησαν: neque enim dubito, quin hic vacet, cum dicendum sit in nominativo, δεινότερα ἢ τοιάδε, τοιῶνδε. Sic autem vacat et hic, Οὐκ ἐλάσσονος ἦν ἢ πεντακοσίων ταλάντων. || Sed et pro ἀλλὰ, item pro καὶ poni existimatur ἢ ab eod. Thuc. Eust. certe annotat et ipse pro καὶ nonnullos ap. Hom. accepisse.

*Η post ἐναντίον nonnunquam, s. τοὐναντίον, ut Lat. Quam post Contra, Aristoph. Πλ. (14.) Τοὐναντίον δρῶν ἢ προσῆκ' αὐτῷ ποιεῖν. Sic Plato Symp. *Η οἶσθα ὅτι τοὐναντίον ἐστὶ πᾶν ἢ ὃ ἔλεγεν; Sic Lat. Contra quam dicebat, sicut Contra atque dicebat; sed Contrarium atque dicebat, vel ac dicebat, non Contrarium quam dicebat: quod quidem sciam.

*Η pro εἰ μὴ, Nisi: cujus signif. exemplum hoc affert Eust. Τί ἂν καλὸν ἐποίησα ἢ τὸν ἄνδρα τοῦτον θαυμάσας; Sic autem accipitur et ab Jo. 13, 10. Ὁ λελουμένος οὐ χρείαν ἔχει ἢ τοὺς πόδας νίψασθαι. Sed in illo exemplo Eust. dixerim τί καλὸν ἢ, esse pro τί ἄλλο καλὸν ἤ. At in h. Jo. l. idem nomen non æque commode subaudiri queat.

*Η, pro μᾶλλον ἢ, Potius quam, Il. A. (117.) Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι. Ubi tamen quidam ἢ pro καὶ accipere maluerunt, perinde ac si diceret, Volo populum salvum esse, et ipse interire. Nonnulli vero et alias expp. excogitarunt; sed si ab illa prima discedendum nobis sit, malim ἢ pro Aut, Alioqui, Sinminus accipere, quam pro Et: ut dicat, Salvum esse populum opto, aut ipse interire; Sinminus, ipse interire. Verum eos, qui ab illa exp. discesserunt, non legisse puto aut certe non recordatos fuisse hujus versus, qui apud eund. poëtam habetur, Od. P. 81. Αὐτὸν ἔχοντά σε βούλομ' ἐπαυρέμεν, ἤ τινα τῶνδε. Quinetiam Hom. posteri cum ita utuntur verbo βούλομαι et similibus cum ἢ, ita ap. illum se quoque exposuisse ostendunt, utpote a quo hoc loquendi genus mutuatos esse constet. Diog. L. Diogene, 286. Ἀλλὰ βούλομαι, ἔφη, ἐν Ἀθήναις ἅλα ἔχειν, ἢ παρὰ Κρατερῷ τῆς πολυτελοῦς τραπέζης ἀπολαύειν. Vide et in Βούλομαι, quod quidam in hujusmodi ll. exp. Malo, Præopto: et ita ἢ solitam signif. retineret, itidem vero cum αἱροῦμαι: Chrys. Ep. ad Thess. p. 16. Ἀλλ' ἕλοιο ἂν γυμνὸς εἶναι, ἢ ἱμάτιον τοῦ δούλου φορέσαι. Sed et ap. Soph. (Aj. 966.) ita quidam exp. Ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν, ἢ κείνοις γλυκύς. Apud Aristot. certe aut vitiosum esse exemplar, aut ἢ pro μᾶλλον ἢ accipiamus necesse est in Probl. p. 99. Διὰ τί παρακαταθήκην αἰσχρὸν ἀποστερῆσαι μικρὰν, ἢ πολὺ δανεισάμενον; || Eust. in Od. T. (265.) Καὶ γάρ τίς τ' ἀλλοῖον ὀδύρεται ἄνδρ' ὀλέσασα Κουρίδιον, —*Η Ὀδυσῆ' ὅν φασι κ. τ. λ. annotat particulam ἢ non accipi συνήθως pro παρὸ, sed potius declarare quandam ἐπίτασιν, perinde ac si quis dicat, πολλῷ δὴ πλέον τὸν Ὀδυσσέα χρὴ κλαίεσθαι. || Idem alicubi vult ἢ significare ἴσως, aut aliquid hujusmodi.

[“*Η et εἰ conf., Musgr. Med. 1083. Porson. p. 78. Brunck. Apoll. Rh. 120. *Η et οὐ conf., Lennep. ad Phal. 7. Post τοσοῦτος, ad Herod. 207. An i. q. καὶ, ad Callim. 1, 107. Dawes. M. Cr. 464. et Ind., Heyn. Hom. 5, 32. Pro ἀλλὰ, 275. Pro εἰ, 5, 165. Il. 8, 111. et Heyn. Sexcenties male ortum ex antecedente v., Wytt. ad Plut. Mor. 1, 373. 490. 549. Select. 378. cf. ad Plut. 1, 349. Lucian. 3, 633, 12. leg. ὅσον τοῦ. Redund. post compar., Add. Koen. ad Greg. Cor. 36. Brunck. Antig. 1281. Erfurdt. p. 350. Explanandi s. Declarandi vim habens, Tyrwh. ad Aristot. 115. De sede, Musgr. Hipp. 151. Markl. Iph. p. 300. Xen. Hier. 7, 12. Subaud., Wyttenb. Select. 400. Abund., Steph. Dial. 54. Soph. Antig. 1266. Erf., Lobeck. Aj. p. 236. Vertendum Nisi, Brunck. Aristoph. 3, 48. Seu, explicativum, Markl. Suppl. p. 283. Fi-

A scher. ad Plat. Dial. 4. p. 5. Boiss. Philostr. 332. Lex. Gr. 252. Tittm., Schol. Apoll. Rh. 1, 1069. Interrogans, Heyn. Hom. 6, 581. Alioquin, Heind. ad Plat. Phædr. 305. 332. Boiss. Philostr. 346. (an p. 60. ἢ—γε?) *Η—ἢ—, ad Il. K. 174. 208. M. 328. P. 180. *Η—ἠὲ καὶ οὐκὶ, Utrum—necne, Il. B. 300. Wolf. Vulgo εἰ—ἠὲ καὶ οὐκί: cf. 349. *Η οὐχ—, Wakef. ad Mosch. 4, 65. *Η—ἠὲ—, Heyn. Hom. 4, 68. *Η ἄλλα μύρια, Heind. ad Plat. Gorg. 124. Ἦκε—ἤ κε—, Heyn. Hom. 5, 673. *Η καὶ, Matth. Gr. Gr. 400. e. Arrian. 38. extr. Upton. An pro ἢ Dores ἆ, Bibl. Crit. 1, 2. p. 31. *Η ἤ, Ah! ah!, Ilgen. Hymn. 231. *Η et ἦ, Markl. Suppl. 106. ad Charit. 316.” Schæf. Mss.]

“ Ἠδὲ, ap. poëtas est σύνδεσμος συμπλεκτικὸς, æquivalens τῷ καὶ, Et: quamobrem et ἐκ παραλλήλου hæ duæ particulæ positæ reperiuntur. Ac interdum quidem præcedente ἠμὲν, ut Od. Ξ. (200.) πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι Υἱέες ἐν μεγάροις ἠμὲν τράφεν ἠδ' ἐγένοντο. Il. E. (128.) B “Ὄφρ' εὖ γινώσκῃς ἠμὲν θεὸν, ἠδὲ καὶ ἄνδρα. Et (Od. B. 268.) ἠμὲν δέμας, ἠδὲ καὶ αὐδήν. Sæpe et sine ἠμὲν ponitur: ut Ξ. (491.) Οἷος ἐκεῖνος ἔην βουλευέμεν ἠδὲ μάχεσθαι. Il. B. (789.) ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες: A. (334.) Διὸς ἄγγελοι, ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν, Atque etiam. Et (453.) Ἤδη μέν ποτ' ἐμεῦ πάρος ἔκλυες εὐχομένοιο·—Ἠδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ, Etiam nunc, καὶ ἔτι. Apud Hippocr. vero et ἠδὲ pro ἔτι δὲ poni, annotat Gal. Lex. Hippocr.” [“ Brunck. ad Hipp. p. 387. Valck. p. 564. ad Mosch. 362. ad Callim. 81. ad Charit. 218. 486. 757. 761. Dawes. M. Cr. 464. Porson. Phœn. 1703. Brunck. Aristoph. 2, 202. Soph. 3, 426. 444. Heyn. Hom. 5, 357. 607. 6, 575. Theophyl. Justit. Regia p. 5. Markl. Iph. p. 113. Etiam, Il. Ξ. 234. Conf. c. ἰδὲ, ad Il. Φ. 351. X. 469. Valck. ad Il. 22. p. 60. ad Charit. 222.; cum οὐδὲ, Heyn. Hom. 7, 71.; cum ἠὲ, 6, 378.; cum ἠ δὲ, 5, 15. 102. 132. 213. 7, 29. Hesiod. Ἀ. 405. An Attici poëtæ usurpant, Toup. Opusc. 2, 226. C 265. Emendd. 3, 101. 4, 501. Dawes. M. Cr. 278. 475. Eur. Hec. 327. γυναῖκες ἠδὲ πρεσβῦται, ubi Porson.: ‘ Homericum ἠδὲ, ait Valck. Phœn. 1683., non erat Attico obtrudendum Tragico: non meminerat vir summus se locum ex Herc. F. 30. Ἀμφίον' ἠδὲ Ζῆθον ἐκγόνω Διὸς, supra laudasse ad Phœn. 609.’ Ἠ. καὶ, Brunck. Apoll. Rh. 49. Epigr. adesp. 701. Ἠ. καὶ, ἠ. τε, Heyn. Hom. 6, 245. Ἠδ' αὖ, 5, 283. Ἠ. τε, Epigr. adesp. 428. Ἠδ' ἔτι, 190. Heyn. Hom. 4, 122. Ἠδὲ — ἠδὲ —, 7, 297. 644.” Schæf. Mss.] “ Ἰδὲ, per systolen usurpatur a poëtis pro ἠδὲ, Et: quemadmodum Hes. quoque esse dicit σύνδεσμον ἴσον τῷ καί: annotans tamen poni et pro ὅπως, Ut. Sic Idem ἰδέ σοι affert pro καί σοι.” [“ Heyn. ad Hesiod. 144. Wolf., Gesn. Ind. in Orph., Schrader. Præf. ad Emendd. p. iv. ad Charit. 775. Epigr. adesp. 596. Soph. Trach. 821. ad Lucian. 3, 572. Fisch. ad Plat. Euthyphr. 42. En, Wakef. Ion. 162. Conf. c. ἠδὲ, Heyn. Hom. 4, 296. 373. 488. 585. 626. 5, 4. 283. 6, 109. 117. 328. D 595. Ἰδὲ δὴ, ἐὰν—, Boeckh. in Plat. Min. 141. Ἰδ' αὖ, Heyn. Hom. 6, 109.” Schæf. Mss.]

“ ¶ Ἠμὲν, Et: conjunctio συμπλεκτικὴ ap. poëtas, cui respondet ἠδὲ, quod vide. At ἦ μὲν ap. eosd. poëtas pro ἦ μὴν, in sponsionibus et jurejurando, pro Sane, Equidem. Apoll. Rh. 2, (715.) ἐπώμοσαν ἦ μὲν ἀρήξειν Ἀλλήλοις.” [“ Ἠμὲν, Heyn. Hom. 7, 111. 113. Conf. c. ἠ μὲν, 5, 213. Ἠμὲν et ἦ μὲν, 357. 6, 574. Ἠμὲν, ἠδὲ, 5, 357. Ἠμεν—δὲ—, Il. 12, 428.” Schæf. Mss.]

“ ¶ Ἤπου, i. q. ἢ, vacante particula που, Aut, Vel. Plato Epist. 7. Νῦν δὲ ἤπου τις δαίμων ἤ τις ἀλιτήριος ἐμπεσὼν ἀνομίᾳ, Vel dæmon quispiam vel sceleratus quispiam homo. Alia duo ex Eod. exempla habes ap. Bud. Comm. 931. in quibus hoc ἤπου est προτακτικὸν τοῦ ἢ, ut εἴτουν τοῦ εἴτε. || Alioqui ponitur et pro ἢ, Quam. Plato de LL. 4. Πολὺ μᾶλλον ἤπου τις ἄνθρωπος, Multo magis quam quisquam homo. Bud. ibid.”

ἨΠΕΡ, i. q. ἢ, i. e. Quam; sed usitatum in so-

luta oratione potius quam in carmine. Eust. in illum Homeri versum, Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι, annotat, vett. tradidisse, si ἢ ἀπολέσθαι acciperetur pro ἤπερ ἀπολέσθαι, tunc ἢ fore σύνδεσμον διασαφητικόν. [" Marcell. de V. Thuc. p. 6." Schæf. Mss.] " Ἠέπερ ap. poët. pro ἤπερ, Quam. " Il. A. (260.) ἀρείοσιν ἠέπερ ὑμῖν."

Ἦ, cum circumflexo et tenui spiritu, pro Certe, Profecto, Il. A. (78.) Ἦ γὰρ ὀΐομαι ἄνδρα χολωσέμεν, Profecto enim arbitror, s. potius Nam profecto arbitror. Sic autem et B. (242.) Ἦ γὰρ ἂν Ἀτρείδη νῦν ὕστατα λωβήσαιο. Quod si potius cum Bud. exp. pro Alioqui, Alioqui enim, quæ quidem exp. mihi non displicet, tunc certe ᾖ dicendum fuerit pro ἦ accipi: cujus hac in signif. multa passim exempla extant, atque adeo afferuntur a Bud. aliquot, ibid. ubi et de isto Hom. l. agit: sc. p. 932. Sed nec dubitarim fateri suspectam mihi esse scripturam illam cum circumflexo; et eo quidem magis, quod in meo illo antiquiss. et fidelissime scripto exempl. alteram scripturam reperiam, sc. ἦ: sic tamen ut circumflexus ab aliquo non satis circumspecto correctore superpositus sit. Ceterum Bud. in ead. illa p. ἦ γὰρ simpl. pro καὶ γὰρ, vel καὶ γάρ τοι ab eod. poëta usurpari docet; atque ita fortassis accipere aliquis in ll. etiam modo cc. malit. || Jungitur et his particulis, δή, που, μὴν, τε, atque aliis: dicitur enim ἦ δή, ἦ που, ἦ μήν, ἦ τε. Il. B. (272.) Ὢ πόποι ἦ δὴ μυρί' Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργε, Γ. (43.) Ἦ που καγχαλόωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ, (B. 291.) Ἦ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι. De ἦ μὴν autem, quod jurijurando adhibetur, vide in Μήν. Sed interdum adjungitur μὲν, non μήν: aut etiam μάν: ut docebo in Μὲν et in Μάν. Cum τε, ut ἦτ' ἐφάμην, et ἦ τέ μ' ἔφαντο Ἄξειν, etc.: at Il. (Γ. 56.) ἦτέ κεν ἤδη λάϊνον ἕσσο χιτῶνα, pro Alioqui; adeo ut suspecta sit hæc scriptura, eod. modo, quo illa, quam modo protuli, Ἦ γὰρ ἂν Ἀτρείδη κ.τ.λ. Jungitur denique et aliis multis particulis; nam non solum ἦ μὲν, sed etiam ἦ μέν τοι, sicut et ἦ μὲν δή: nec solum ἦ ῥὰ, verumetiam ἦ ῥά νυ, dicunt. Ceterum in multis horum, quidam vacare alterutram particulam existimarunt, sicut et de ἦ γὰρ paulo ante docui, alii majorem affirmationi vim addere crediderunt, et esse, verbi gratia, ἦ δὴ pro ὄντως δή, et ἦ μὲν pro ὄντως μὲν, s. ὄντως δή: itidemque ἦ μάλα pro ὄντως μάλα. De quibus et alibi dicetur. Hoc tantum addo in præsentia, pro loco posse verti non solum Certe, Profecto, sed et Equidem, Certe quidem, Nimirum, Enimvero. Quam postremam signif. convenire ipsi etiam ἦ γὰρ existimo in hoc versu Il. A. (293.) Ἦ γάρ κεν δειλός τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην.

Ἦ interrog. Utrum, An, Il. Γ. qua in signif. jungitur etiam particulæ ἄρα, idque ἐκ παραλλήλου: Σ. (429.) Ἥφαιστ', ἦ ἄρα δή τις, ὅσαι θεαὶ εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ κ. τ. λ., sequente ἀνέσχετο. Ubi quod ἄρα ponatur ἐρωτηματικῶς ἐκ παραλλήλου, non fuisse scripturos Hom. posteros aliter quam ἆρα hic quoque, sc. cum circumflexo, ait Eust. Ego tamen nihilo magis puto ἄρα hic retinere aliquam interrogationis signif., quam retinet ῥα subjuncta eid. particulæ: Il. E. 421. Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεαι, ὅ,ττι κεν εἴπω; Sic (H. 446.) Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τις ἐστὶ βροτῶν. E Soph. ἦ sine adjectione, in ead. illa signif. (Aj. 1097.) ἦ σὺ φῂς ἄγειν; (38.) illi adjunxit καὶ, Ἦ καὶ, φίλη δέσποινα, πρὸς καιρὸν πονῶ; ubi tamen καὶ videri etiam possit non esse otiosum. Apud Eund. cum γὰρ, (1133.) Ἦ σοὶ γὰρ Αἴας πολέμιος προὔστη ποτέ; Sæpe autem ἦ γὰρ in prosa et pro Nonne; atque ita Plato inter alios frequenter utitur. Bud. 931. 932. Sed hic lectorem admoneo, cum itidem ἦ pro An accipi ostenderim antea, non mirum illi debere videri, quod alicubi in hujus partic. scriptura signif. istam habentis, varient exempl. Apud Hom. certe nusquam me in emendatis Codd. memini legere ἦ cum tenui et circumflexo pro Utrum, nisi sequente ἄρα, ῥὰ, vel alia particula. Quamvis enim sciam legi ἦ cum circumflexo passim in typograph. Edd.,

A atque adeo in mea etiam, hoc in versu, Il. Γ. (46.) Ἦ τοιόσδε ἐὼν ἐν ποντοπόροισι νέεσσι κ. τ. λ., ubi omnino hæc particula interrogative accipienda est, fateri tamen non erubesco scripturam illam a me pro mendosa haberi: pœnitereque me quod hic plus fidei aliis exempl. quam illi meo adhibuerim, in quo ἢ aperte legitur. Bud. certe de hac scripturæ discrepantia voluisse ἐπέχειν existimo; quippe qui in Lex. suo scribat, ἦ καὶ pro Utrum etiam, identidem a Xen. poni: (Œc. 19, 12.) Ἦ καὶ συκῆν, ἔφην ἐγώ, οὕτω δεῖ φυτεύειν; sed in alio exempl. ἢ καὶ legi, atque ita ap. Greg. quoque scriptum inveniri.

De ᾗ autem dicam, Deo favente, in Ὅς. Interim lectorem moneo, ut cum leget ap. Eust., hanc partic. esse non solum διαζευκτικὴν et παραδιαζευκτικὴν, sed etiam διασαφητικὴν, et διαπορητικὴν, et ἐρωτηματικὴν, item συγκριτικὴν, necnon βεβαιωτικὴν, item poni pro καθὸ et ὡς: meminerit eas, quæ ab eo ita commiscentur signiff. primum quidem in diversas hujus
B particulæ scripturas distinguere, sc. ἤ, ᾗ, ἦ: deinde vero et eas, quæ ad unam eandemque scripturam pertinent, certo ordine collocare, sicut hic a me factum esse vident.

[" Ἦ, Brunck. Aristoph. 1, 159. Heyn. Hom. 5, 51. 149. 192. 571. 6, 645. 8, 10. Dawes. M. Cr. 357. Musgr. Iph. T. 407. Eur. El. 351. Wakef. S. Cr. 2, 125. Alc. 324. 348. Phil. 984. Abresch. Æsch. 2, 104. Valck. Hipp. p. 273. Boiss. Philostr. 415. Jacobs. Anth. 6, 90. 99. 8, 324. T. H. ad Plutum p. 295. Ἦ et ἤ, Brunck. Œd. C. 643. ad Xen. Œc. 3, 1. Toup. ad Longin. 282. Heyn. Hom. 4, 240. 501. 5, 313. 598. 6, 236. 581. 584. Heind. ad Plat. Phædr. 235. ad Gorg. 242. Quare, Schweigh. Emendd. in Suid. 9. Abresch. Lectt. Arist. 159. Plut. Mor. 1, 15. 395. 654. Ubi, Toup. Opusc. 1, 262. 2, 212. Valck. Callim. 4. ad Herod. 589. Uti, Toup. Opusc. 2, 212. Quatenus, Fisch. ad Anacr. 15. ad Charit. 213. Amst. Quonam modo, ad Xen. Eph. 135. I. q. ὡς, Valck. Hipp. p. 193. ad Herod.
C 603. 649. Ironice, Gessenius in Ovid. Fast. 17. Ἦ ἂν seq. conj., Lennep. ad Phal. 58. Alciphr. 248. De sede, Porson. Hec. p. 61. Ed. 2. Pind. Ὀ. 13, 90. Ἦ et εἰ conf., Brunck. Apoll. Rh. 123. Ἦ μὴν et ἤμην conf., Jacobs. Anth. 12, 90. Ἦ κε, ad Herod. 578. Apoll. Rh. 2, 18. Ἦ μὲν, Koen. ad Greg. Cor. 222. Marcellus 34. Heyn. Hom. 5, 357. 6, 574. Ἦ μὲν δή, 4, 402. Il. 3, 430. Ἦ μὲν, ἦ μὴν, Wakef. Herc. F. 1100. Trach. 1186. Phil. 593. Heyn. Hom. 4, 39. 673. 5, 534. 6, 67.. Ἦ μὲν, ἦ δὲ, 5, 358. Ἦ μὴν, ib. 375. Munck. et Verh. ad Anton. Lib. 6. LB. Ἦ μὴν, ἦ μὲν, Ernest. ad Il. A. 77. Ξ. 275. Valck. ad Herod. 100. Wessel. 265. 424. 471. Ἦ μὰν, Heyn. Hom. 5, 358. Ἦ γὰρ, 4, 96. Jacobs. Anth. 1, 36. 7, 114. 192. 354. 9, 22. Eur. Alc. 485. Soph. Phil. 248. 322. 654. Anyte 11. Leon. Tar. 68. 95. Nicias 1. Zenodot. 2. Archias 33. Lollius Bass. 11. Wakef. Georg. 100. ad Dionys. H. 1, 501. Ἦ γάρ; Timæi Lex. 131. et n., Eur. Phœn. 1667. ibique Valck. p. 558. et ad Hipp. p. 240. Ἦ ῥα, ad
D Theocr. x. Id. p. 26. ad Röv. 50. ad Callim. 23. (1, 475.) Bibl. Crit. 2, 1. p. 113. 2, 4. p. 93. Jacobs. Anth. 1, 39. 12, 148. Probl. Arithm. 33. Agathias 73. Epigr. adesp. 171. Heyn. Hom. 4, 462. 5, 684. 6, 82. 7, 506. Ἦ ῥά γε, Meleager. 42. Wakef. Ion. 559. Alc. 348. 488. 783. Phil. 313. 1253. Eum. 991. Jacobs. Anth. 6, 136. 186. 7, 167. 8, 416. 9, 472. Leon. Tar. 71. 81. 84. Diotim. 4. Theocr. Epigr. 18. Rhian. 5. Alcæus Mess. 21. et Jacobs. Antip. S. 36. 55. Antip. Th. 37. Archimel. 1. Bianor 8. et Jacobs. Epigr. adesp. 62. Ἦ δῆλον, Toup. ad Longin. 282. Ἦ δῆτα, Wakef. Phil. 735. Ἦ τε, 290. 830. Apoll. Rh. 1, 103. 253. Il. 3, 56. Heyn. Hom. 6, 575. Ἦτ' ἄρα, Luzac. Exerc. 155. Ἦ δή, Wakef. Trach. 1046. Phil. 1071. Heyn. Hom. 4, 152. Ἦ κάρτα, Wakef. Alc. 653. 744. (823.) Eum. 213. Abresch. Æsch. 2, 26. Porson. Hec. p. xxviii. Ed. 2. Ἦ μάλα, Eur. Alc. 473. Wakef. Trach. 823. 1145. Epigr. adesp. 133. 728. Heyn. Hom. 6, 82. Ἦ μάλα δή, 7, 428. Ἦ ἆρά που, Lucian. 1, 644.: ἆρα deleve-

rim, cf. ad p. 642. nec videtur interrogatio. Ἦ ἄρα δὴ, Rhian. 1. Jacobs. Anth. 8, 59. Antip. S. 64. et Jacobs. Archias 23. Heyn. Hom. 6, 455. 7, 506. Ἦ καὶ, Heind. ad Plat. Theæt. 305. Ἦ οὐκ, Xen. Anab. 109. Schn., Heyn. Hom. 5, 598. * Ἦε, 5, 296. * Ἦτοι, ἦτ', omnino Valck. Hipp. p. 220. 273. Diatr. 147. 187. Ἦτ', Heyn. Hom. 4, 526. Ἦτ' ἂν, Brunck. ad Bacch. p. 422. Musgr. 1252. Alcest. 645. 735. Iph. A. 1189. Valck. Hipp. p. 273. Soph. Œd. C. 1366. Od. A. 288. Monthly Review Aug. 1799. p. 441. sic leg. Eur. Heracl. 651. Apoll. Rh. 2, 441. 804. 3, 510. 537. Aristoph. B. 34. Lobeck. Aj. p. 302. Ἦτ' ἄγε, ibid. Ἦτ' ἄρα, ibid. Wakef. Alc. 653. 744." Schæf. Mss. Ἦ τι, Profecto, Enimvero, Hesiod. 'A. 79.]

" ¶ Ἦπου, itidem pro ἦ ponitur, i. e. Certe, Profecto, Equidem, Utique, Nimirum, Nempe. Il. Γ. 44. Ἦπου καγχαλόωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ, Uti- que rident Græci, quoniam sc. te e prælio fugisse viderunt: Schol. exp. ὄντως δή. Cui l. similis hic Sophoclis, (Aj. 382.) Ἦπου πολὺν γέλωθ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις. Et Aj. (850.) Ἦπου τάλαινα, τήνδ' ὅταν κλύῃ φάτιν, Ἥσει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει: ubi Schol. itidem exp. ὄντως. Similiter pro Certe accipiunt in Aristophanis Πλ. (700.) Ἦπου σε διὰ τοῦτ' εὐθὺς ἐβδελύττετο. Idem interjecto τι inter ἦ et που N. (1260.) οὔ τί που Τῶν Καρκίνου τις δαιμόνων ἐφθέγξατο: ubi itidem interpr. Profecto. Pro Nimirum accipit Bud. in Plat. Phæd. (35.) Ἦπου χαλεπῶς ἂν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους πείσαιμι ὡς οὐ ξυμφορὰν ἡγοῦμαι τὴν παροῦσαν τύχην, ὅτι γε μηδὲ ὑμᾶς δύναμαι πείθειν. Cui simile aliud ex Eod. exemplum habes ap. eund. Bud. Comm. 930. init. Notandum porro reddi non solum Certe, Profecto, Utique, Nimirum, sed etiam Multo magis, cum sc. comparationibus servit, præcedente εἰ vel ὅπου: cujus exempla e Dem. et Lysia et Isocr. habes ap. Bud. ibid. Sic ap. Xen. 'E. 6, (5, 38.) p. 357. Ὁπότε δὲ καὶ ἡμεῖς ἀγαλλόμεθα οἱ συναγορεύοντες βοηθῆσαι ἀνδράσιν ἀγαθοῖς, ἦπου ὑμῖν γε τοῖς ἔργῳ δυναμένοις βοηθῆσαι γενναῖα ἂν ταῦτα φανείη, εἰ, et quæ sequuntur. Sic Aristot. sequente γε δη, Polit. 2, 3. Τοῦτο δὲ στάσεως αἴτιον γίνεται καὶ παρὰ τοῖς μηδὲν ἀξίωμα κεκτημένοις, ἦπού γε δὴ παρὰ γε θυμοειδέσι καὶ πολεμικοῖς ἀνδράσι, Multo magis. s. Nedum. Cui simile exemplum habes ap. Thuc. 1. p. 46. fin. ubi τῷ ἦπου subjungitur δή. Signif. vero et Multo minus, Nedum, Nullatenus. Cujus signif. exempla ap. Bud. habes ibid., e Plut., Athen., Juliano: ubi et σχολῇ γε hunc usum habere docet, afferens etiam Andocidis l. in quo est ἦπου σχολῇ γε, præcedente ὅπου. Interrogationi etiam servit, ut Nempe Lat., pro Utrum, An, Anne. Plato de Rep. 10. Οὐδὲ γάρ τοι αὐτὸς πάνυ ξυννοῶ τι βούλεται εἶναι· ἦπου ἄρ, ἔφη, ἐγὼ ξυννοήσω; Utrum igitur ego intelligam, cum tu non intelligas? Dem. in Timocr. Εἰ τοίνυν ἱκετεύειν οὐκ ἔξεστιν, ἦπου νόμον γε ἐπίταγμα ἔχοντα εἰσφέρειν; An licebit, Anne, Utrum. Bud. Pro Nonne, Annon, in Gorgia idem Plato dixit, Ἦπου ὅ γε ἀποθνήσκων ἀδίκως, ἐλεεινός τε καὶ ἄθλιός ἐστιν; Bud. ibid. Itidem pro Nonne, Annon, accipiunt in Aristoph. Πλ. (970.) Ἦπου καὶ σὺ συκοφάντρια ἐν ταῖς γυναιξὶ ἦσθα; Alioqui ἦπου οὐ dicitur pro Utrum non, Annon, Nonne: cujus exemplum ibid. habes ex Antiphonte, præcedente ὅπου. Cui simile hoc Isocr. (6.) Ὅπου γὰρ τοὺς τῷ λόγῳ μόνῳ ψευδομένους ἀποδοκιμάζομεν, ἦπου τοὺς τῷ βίῳ παντὶ ἐλαττουμένους, οὐ φαύλους εἶναι φήσομεν;" [" Sylb. ad Paus. 34. Timæi Lex. 134. Abresch. Lectt. Arist. 92. Toup. Opusc. 1, 133. Valck. ad Herod. 108. Brunck. ad Or. 200. 220. Markl. Suppl. 109. 153. Wakef. Herc. F. 1176. El. 638. Alc. 199. Trach. 846. Phil. 204. Eur. Or. 429. T. H. ad Plutum p. 286. 335. 339. Conf. c. οὔπου, Musgr. Hel. 581. 797. Herc. F. 1101. Wakef. 1176. Musgr. 1173. El. 235. Jacobs. Anim. 140.; cum εἴπου, ad Lucian. 2, 31. Ἦπού γε, Phalar. 264." Schæf. Mss.]

" ¶ Ἦτε, pro ἦ dicunt poëtæ, vacante particula τε, Profecto, Utique, Nimirum, Scilicet, Nempe.

A " Il. E. 201. Ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην, ἦτ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν: 350. Εἰ δὲ σύ γ' ἐς πόλεμον πωλήσεαι, ἦτέ σ' οἴω Ῥιγήσειν πόλεμόν γε."

At de ἢ ἢ non refert ubi tractetur, cum non magis ad sequens ἢ quam ad præcedentia ἡ et ἦ pertineat. Nam ἢ ἢ vox est Reprimentis et desistere aliquem jubentis, ea pars orationis, quæ Lat. more Interjectio appellatur, ap. Aristoph. N. (105.) Ἢ ἢ σιώπα· μηδὲν εἴπῃς νήπιον. Quidam interpr. A a tace, Ha ha sile. Sed unicum Ha malim: quod ejusmodi signif. habet ap. Plautum, Ha cave ne illi objectes. At Ha ha, sequente He, Interjectio est risus.

ἩΓΕΟΜΑΙ, Duco, Sum dux viæ, Præsto me ducem viæ, Præeo, Od. Z. 300. Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστί· καὶ ἂν παῖς ἡγήσαιτο Νήπιος. Apud Eund. sæpe cum acc., qui fortasse et in illo subaudiri l. debet, ut Od. H. 22. Ὦ τέκος, οὐκ ἄν μοι δόμον ἀνέρος ἡγήσαιο Ἀλκινόου; Sic O. (82.) Ἄστεα δ' ἀνθρώπων ἡγήσομαι.
B Alibi vero cum præp., Ξ. (48.) κλισίηνδ' ἡγήσατο. Sic ἡγήσασθαι ἐς Ἴλιον, ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι, de quibus postea dicetur. Ceterum ἡγεῖσθαι δόμον pro εἰς δόμον, non aliud esse puto quam Ducere domum, i. e. Domum ire cum aliquo, præstando se illi ducem viæ, præeundo. Sic ἡγεῖσθαι ἄστεα pro εἰς ἄστεα, Ducere in urbes, per urbes. In illo tamen versu Od. H. 22. ἡγεῖσθαι exp. Ostendere; cui exp. occasionem præbuisse puto δείξω, quod postea sequitur ead. de re; sed considerare oportuerat, non solum dici ibi δόμον δείξω, verumetiam ὁδὸν ἡγεμονεύσω. Ut autem hic ὁδὸν ἡγεμονεύσω, sic Od. K. (263.) dicit ὁδὸν ἡγήσασθαι, ubi Eust. subaudit εἰς, quemadmodum in præced. exemplis subaud. puto, Alicubi porro ἡγεῖσθαι et ἕπεσθαι ita dicitur ut Præire et Sequi. Terent. vero dixit etiam, I præ, sequar. Od. A. 125. Ὣς εἰπὼν ἡγεῖθ', ἡ δ' ἕσπετο Παλλὰς Ἀθήνη. At in soluta oratione ἡγεῖσθαι non uno modo construitur; dicitur enim ἡγοῦμαί σοι, σοῦ: ἡγοῦμαί σοι τῆς ὁδοῦ, τὴν ὁδόν. Aristoph. Πλ. (15.) Οἱ γὰρ
C βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα, Οὗτος δ' ἀκολουθεῖ. Lucian. (1, 815.) Ἀλλ' ἠκολούθει τοῖς τῶν προωδευκότων ἴχνεσι, καθάπερ τὰ πρόβατα πρὸς τὸν αὐτῶν ἡγούμενον. Sed in illo Aristoph. l. annotat Schol. videri deesse constructioni gen. ὁδοῦ: ut enim plena sit, dicendum esse ἡγοῦμαί σοι τῆς ὁδοῦ. Herod. certe (9, 15.) dixit etiam, Ἡγέομαί σοι τὴν ὁδόν. Synes. cum acc. itidem, Ἡγήσαντο τὴν εὐθὺ τῶν πολεμίων. Et ἡγοῦμαι ἄλλοσε pro Duco alio, e Xen. (Œc. 2, 15.) Hom. autem addita præp. accusativo dixit Τρωσὶ ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι, Il. X. 101. Sic ἡγοῦμαί σοι εἰς τὸ θέατρον, Æschin. (64.) Item ἡγοῦμαι sine adjectione, pro Præeo, Præcedo, ut in l. ejusd. Hom. ante c. Thuc. 3, (45.) Ὁ μὲν ἡγούμενος, ἡ δ' ἐφεπομένη. Sic Polyb. Τὰ μὲν ἡγεῖται, τὰ αὐτὰ δὲ πάλιν ἕπεται. || Pro Dux sum, i. e. Imperator, Ducto, Præsum: cum gen., vel dat., ut ἡγεῖσθαι Παφλαγόνων, Μήοσι ap. Hom. circa fin. Bœotiæ: pro quo ἄρχειν etiam et ἀρχὸν εἶναι dicit, atque alia. Idem Il. A. (71.) dixit de Calchante, Καὶ νήεσσ' ἡγήσατ'
D Ἀχαιῶν Ἴλιον εἴσω, pro Dux fuerat classi Græcorum ad Trojam. In prosa autem pro hac signif. genitivum frequenter habet, dat. rarissime quantum meminisse queo. Thuc. 2. Ὧν ἡγοῦντο: 3. Λακεδαιμονίων ἡγήσαντο. Herod. ἡγεῖσθαι τοῦ πεζοῦ, στρατεύματος. Dem. Οὐδένα στρατιωτῶν ἀπώλεσεν ἡγούμενος ὑμῶν. At Isocr. dixit etiam ἡγεῖσθαι στρατείαις. || Generaliter pro Præsum, Xen. (Ἀπ. 1, 7, 5.) Ὡς ἱκανὸς εἴη τῆς πόλεως ἡγεῖσθαι. Item, Ἡγούμενος τῆς Γερμανίας, e Plut., ut Lat. dicitur Præesse provinciæ. At Ἡγούμενος τῶν ἡδονῶν ex Isocr. Evag. pro Imperans voluptatibus. || E Xen. et pro Præire aliis in re quapiam (Ἀπ. 2, 3, 15.) Νομίζεται τὸν πρεσβύτερον ἡγεῖσθαι παντὸς καὶ ἔργου καὶ λόγου. Et absolute ex Eod. affertur pro Incipere (2, 3, 14.) Νῦν δέ μοι σὺ δοκεῖς ἡγούμενος, μᾶλλον ἂν ἐξεργάσασθαι. Hesiod. tamen (Ἔ. 2, 330.) dixit, Ἡγεῖσθαι αὖθις ἐς φιλότητα, pro Præire rursum ad amicitiam, i. e. Redintegrare amicitiam, in ejus officiis quasi præeundo alii. Ita enim puto exponi debere illum l.: non ignorans esse, qui ἡγεῖσθαι Provocare, item qui

Ducere simpliciter hic interpr. || Item res aliqua dicitur ἡγεῖσθαι, pro Præcipua esse, Bud. ap. Dem. τὸ ἡγούμενον καὶ τὸ μέγιστον. || Ἡγέομαι, Duco, i. e. Existimo. Thuc. 1, (102.) p. 33. Καὶ ἀλλοφύλους ἅμα ἡγησάμενοι, ubi subauditur infin. εἶναι. Plato de LL. 4. Ἀλλ' ἡγοῦμαι παντὸς μᾶλλον εἶναι παρὰ τοῦτο σωτηρίαν τῇ πόλει: Thuc. 2, (89.) Καὶ ἐν τῷ ἔργῳ, κόσμον καὶ σιγὴν περὶ πλείστου ἡγεῖσθε, Ducite plurimi, Facite plurimi. Sic περὶ πλείονος ἡγεῖσθαι, Isocr. περὶ οὐδενὸς, Lys. Nihili facere. Ceterum ἡγέομαι non dubito quin ab ἧγον, aut ab ἧγμαι, quæ sunt ab ἄγω, derivatum sit. "Ἄγεο, " Hes. affert pro ἡγοῦ, ἄρχου, Præi, Incipe. Ion. " autem et Dor. est, pro ἡγοῦ, a Dor. th. ἀγέο- " μαι pro ἡγέομαι. Ἥγημαι ἐμαυτὸν μακάριον, Bea- " tum me duco, pro ἡγέομαι, Act. Apost. 26," [2. " Ἡγέομαι, Wakef. ad Bion. 10, 5. Eran. Philo 164. ad Xen. Eph. 182. ad Herod. 652. 688. Xen. K. Π. p. 7. Valck, Ammon. 81. Boiss. Philostr. 430. Markl. Suppl. 226. Musgr. ibid. Abresch. Æsch. 2, 88. Kuster. V. M. 13. Opinor, Boiss. Philostr. 625. 653. Guberno, Ordino, cum acc., Musgr. Hel. 925. Conf. c. οἴομαι, ad Dionys. H. 1, 297.; cum αἱρέομαι, ad Charit. 605. De constr., Zeun. ad Xen. K. Π. 389. Villois. ad Long. 133. Cum inf., ad Diod. S. 2, 415. An act. usitatum? Bergl. Alciphr. 104. τι ἔν τινι, Aliquid aliqua re censere, Dionys. H. 5, 409. τι πρό τινος, Abresch. Æsch. 2, 82. τινὶ, Eur. Hec. 507. ὁδὸν, ad Herod. 200. Thom. M. 11. θεοὺς, Musgr. Hec. 800. Steinbr. Mus. Tur. 1, 290. Bibl. Crit. II. Præf. p. xi. Ἡγώμεθα, Boiss. Philostr. 625. 653. Ἄγεο, Jacobs. Anth. 6, 73. Quint. Mæc. 11. * Ἡγέω, Toup. Opusc. 1, 559. et Ind." Schæf. Mss. " Eur. Hec. 788. νόμῳ γὰρ τοὺς θεοὺς ἡγούμεθα, cf. Heind. ad Plat. Crat. 49. Beck. Aristoph. Ὀρν. 723. Hermann. ad N. 816. Milton's Sampson Agonistes 295. 'Unless there be, who think not God at all.'" Strong. Mss.] " Ἡγητέον, Ducendum, Putan- " dum, Existimandum," [" Max. Tyr. 26, 4." Boiss. Mss.]

Ἥγημα, Ductus, Consilium, βουλὴ, γνώμη, παρὰ τῷ προφήτῃ, Suid. Ἥγησις, Ductus, Principatus. [* Ἡγησία, Hes. Phav. * " Ἡγησίλεως, Jacobs. Anth. 7, 176." Schæf. Mss. * Ἡγησίπολις, Diog. L. 166. * Λαοηγησία, Just. Mart. 237, 32. Ed. Thirlb.] Ἡγήτωρ, ET Ἡγητὴρ, Ductor, Il. B. (79.) Ἀργείων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες, Argivorum ductores, Γ. (153.) Τρώων ἡγήτορες. [Ἡγητὴρ, Opp. Ἀ. 5, 70. 99. * Ἡγητὴς, Æsch. Suppl. 247.] " Ἀγήτωρ, in Cypro di- " cebatur ὁ τῶν τῆς Ἀφροδίτης θυηλῶν ἡγούμενος, Qui " præit sacris Veneris, Hes. Qualis et ὁ ἀγητής. Sed " videntur hæc potius aspero spiritu scr., ut Dorica " sint pro ἡγητὴς et ἡγήτωρ, quæ synonyma sunt, si- " gnificantia Ducem et Eum qui aliqua in re aliis " præit ac monstrat viam. Ἀγήστωρ, ap. Hes. ἄρ- " χων, Dux: pro quo fortasse leg. ἀγήτωρ, quod " Dor. est pro ἡγήτωρ. Ἀγήτης, Hesychio ὁ ἱερώ- " μενος: qui paulo post Ἀγητὴς paroxytonon exp. " itidem ὁ ἱερώμενος: et in Carneiis sic vocari ait τὸν " ἱερώμενον τῆς θεοῦ: et Festum ipsum, Ἀγητορίαν. " Eidem tamen ἀγητὴς est etiam ἄτιμος. In qua si- " gnif. derivatum videtur ab ἄγος.: in præcedente " autem, ab ἄγω, Præeo, Duco. Vide et Ἀγήτωρ." Ἡγήτειρα ET Ἡγήτρια, Ductrix. Prius ἡγήτειρα in Epigr. est. At ἡγήτρια dicebatur, ut scribit Eust., παλάθη τις ἡ πρώτη πεμπομένη ἐν ταῖς πομπαῖς: proprie autem παλάθη appellabatur, ut Idem subjungit, ἡ τῶν σύκων ἤτοι τῶν ἰσχάδων ἐπισύνθεσις. [Ἡγήτειρα, Opp. K. 1, 253.] Ab ἡγήτωρ autem est ET Ἡγητορία, Principatus, ἡγεμονία, Suid. || Apud Eund. ἡγητορία Psello est τῶν σύκων ἡ παλάθη: παλάθη vero ἡ μάζα τῶν σύκων. [Etym. M.] " Ἀγητόρειον, Hesychio ἑορτὴ, Festum: fortassis illud quod ἀγητο- " ρίαν nominari dixit in præcedente Ἀγητής." Ἡγητηρία scribitur ap. Hes. et Athen., et itidem dicitur esse σύκων παλάθη, ἣν ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν * Παραπλυντηρίων φέρουσι συγκειμένην ἐξ ἰσχάδων, διὰ τὸ τοὺς αὐτόχθονας ἥμερον καρπὸν φαγεῖν πρῶτον τῶν σύκων: dicta παρὰ τὸ ἡγήσασθαι τροφῆς, Hes. Apud Athen. (74.) ficus dicitur hominibus fuisse ἡγεμὼν καθαρίου βίου: idque inde perspicuum esse, quod Athenienses ἱερὰν

A συκῆν vocent Locum, in quo primum inventa est; fructumque ejus ἡγητηρίαν, διὰ τὸ πρῶτον εὑρεθῆναι τῆς ἡμέρου τροφῆς. Quæ fere iisd. verbis ab Eust. referuntur: ap. QUEM Ἡγητορίας scribitur: καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς, inquit, ἡγητορίας, διὰ τὸ προευρεθῆναι τῆς ἡμέρου τροφῆς: ita ut ἡγήτρια, quod supra ex eod. Eust. attuli, et ἡγητορία, quod e Psello ap. Suid., et ἡγητηρία, quod ex Athen. et Hes., et ἡγητορίας hoc, quod itidem ex Eust., eadem sint reipsa, scriptura diversa. [* " Ἡγητὸς, ἀγητὸς, Toup. Opusc. 1, 559." Schæf. Mss.] Ἡγηλάζω, Duco, Præeo, προηγοῦμαι, ὁδηγοῦμαι: si autem tenui spiritu scribatur, ἄγω, Eust. Od. P. (217.) Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγηλάζει, Malus malum ducit, Malus malo præit: cui subjungit, Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον, Ita semper deus similem ad similem ducit, similem simili aggregat: ubi verba hæc duo ἄγει et ἡγηλάζει affinem habent signif. A. (617.) ἤ τινα καί σὺ κακὸν μόρον ἡγηλάζεις; i. e. ἄγεις, Eust.: addens, ἡγηλάζειν ap. antiquos, præter ἄγειν, esse διώ-
B κειν, φυγαδεύειν, πορθοῦν: derivari autem ab ἄγειν et ἐλᾶν, facto inde ἀγηλᾶν, et ex eo ἡγηλάζειν. [* Ἡγηλάσκω, Schol. Apoll. Rh. 1, 272.] Ἡγεμὼν, ὁ, ἡ, Dux (viæ,) Xen. (K. Ἀ. 4, 2, 1.) Καὶ τὸν ἡ. δήσαντες παραδιδόασιν αὐτοῖς. Additur interdum et gen. ὁδοῦ, sicut a Lat. Viæ: (Ἀπ. 1, 3, 4.) Ὁδοῦ λαβεῖν ἡγεμόνα. Sic ἡγεμόνας τῆς ἀτραποῦ dicit quidam ap. Suid. Jungitur et aliis genitivis, ut (τῆς ἀποικίας) ap. Plut. (Thes. 26.) ubi verti etiam potest Qui præfuit. Synes. Epist. 137. Ἐγὼ θεὸν ἡ. τοῦ παραδόξου λογίζομαι, Hujus rei causam divino numini attribuendam censeo, Bud. Sic autem et Ducem Lat. interdum metaph. dicunt, nonnunquam vero Ducem et Auctorem jungunt. || Dux (exercitus,) Ductor, Imperator, Il. B. (476.) Ὣς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα Ὑσμίνην δ' ἰέναι: sic alibi sæpe. Thuc. 8, (89.) Ἔχοντες ἡγεμόνας τῶν πάνυ στρατηγῶν. Apud Eund. certe plus esse videtur ἡγεμὼν quam στρατηγός. || Princeps, sicut Lat. quoque Ducem et Principem interdum copulant. Plato Epist. 6. fin. Καὶ τὸν τῶν
C πάντων θεὸν ἡ. τῶν τε ὄντων καὶ τῶν μελλόντων, τοῦ τε ἡ. καὶ αἰτίου πατέρα κύριον, Principem, Bud. Chrysippus dixit νόμον debere esse προστάτην τῶν καλῶν καὶ τῶν αἰσχρῶν καὶ ἄρχοντα καὶ ἡ., quidam interpr. Principem ac imperatricem. || Interdum Præses, Præfectus, cum variis genitivis. Interdum vero et sine adjectione, Magistratus: quo utitur modo et Plut., qui etiam scribit in Romulo (13.) Romanos appellasse Patres conscriptos, quos Græci [οἱ ἔξωθεν] ἡγεμόνας suo etiam tempore vocarent. Athenis ἡ. et πρύτανις dicebatur Qui erat princeps et præfectus collegii τῶν ἀρχόντων, Bud. 152. || Ἡγεμὸν, neutr. gen., unde ἡγεμόσι μέρεσιν ap. Plat. Tim. Partibus principatum obtinentibus, præcipuis. [" Valck. Phœn. p. 570. Ammon. 28. Eran. Philo 163. Thom. M. 147. 653. ad Herod. 377. 428. 561. 633. 652. ad Charit. 363. 454. Acta Traj. 1, 231. Lobeck. Aj. p. 273. Metrum quoddam, Dionys. H. 5, 105. Hercules ἡ., ad Diod. S. 1, 665. Ἡ. νεῶν, Longus 54. Vill. Ἡ. ποιεῖσθαι, Kuster. V. M. 45."
D Schæf. Mss. Ἡ ἡγεμὼν, Lobeck. Phryn. 452. * " Πανηγεμὼν, Euseb. V. C. 1, 39." Boiss. Mss.] Ἡγεμονὴ, Principatus, Imperium, VV. LL. e Plat. Tim. Apud Hes. vero Ἡγεμόνη dicitur Ἄρτεμις [Callim. 3, 227.] et Ἀφροδίτη: item Navis quædam. In VV. LL. est ET Ἡγεμονὸς, Dux. Ἡγεμονὶς, Imperatrix, Quæ principatum obtinet: πόλις, Roma Appiano (2, 264.) Et Philo αἴσθησιν appellavit ἡ. Sensum, qui principatum inter ceteros obtinet. " Ἡ- " γεμονίδης, Princeps, Rector et dominator, e Pand." Ἡγεμόνιος, Mercurius cognomento dictus, quod viæ sit dux, Aristoph. Πλ. [1159. * " Ἡγεμόνιον, Diosc. Notha 449." Boiss. Mss.] Ἡγεμονία, Imperium, quod obtinent, qui imperatores s. duces vocantur, Thuc. 4, (91.) p. 151. Ἡ. οὔσης αὐτοῦ, 7, (15.) p. 237. Πολλὰ ἐν ἡ. ὑμᾶς εὖ ἐποίησα, Plut. in Camillo, (1.) Οἱ τὴν ἡ. ἔχοντες χιλίαρχοι. Apud Eund. cum gen. in l. de Herod. Ἡγεμονίας τυχεῖν τοῦ ἀριστεροῦ κέρως. Alicubi vero est potius Ipsum imperatoris munus, Ars imperatoria: Philo, Ἀρεταῖς δὲ ταῖς ἐν ἡ. πάντων ἄριστος. Imperium a Plauto tali signif.

poni existimo. Latius autem extenditur signif., ut cum dicit Æschin. 56(=55.) ἡγεμονίας τῶν δικαστηρίων λαμβάνειν, pro Imperium et jurisdictionem accipere, Bud. De qua fusius ap. Suid. et Harpocrationem. Et pro Imperio, ea signif., qua dicitur Imperium Romanum. Plut. Cicerone, Ὤμνυε καινὸν ὅρκον, ἦ μὴν σεσωκέναι τὴν πατρίδα καὶ διατετηρηκέναι τὴν ἡ. Generaliter denique pro Imperio, Principatu, Thuc. Isocr. Æschin. atque al. Sunt vero et qui alicubi Præfecturam interpr. Apud Herodian. certe Politianus Magistratum etiam reddidit. || Sed Plato alio etiam modo posuisse mihi videtur, sc. pro Eo, quod Gall. dicitur Conduite, respondetque omnino Gr. voci, cum ἡγεῖσθαι sit Conduire. Plat. l. est hic, Μηδεὶς ὑμᾶς πειθέτω, ὦ φίλοι, ἄλλῃ θᾶττον καὶ ῥᾷον μεταβάλλειν ἄν ποτε πόλιν καὶ τοὺς νόμους, ἢ τῇ τῶν δυναστευόντων ἡ. Hinc autem sumsit Cic. quæ ait a Plat. scripta esse, et quidem divinitus: sc. Quales in republica principes essent, tales reliquos solere esse cives. Ita ille. At si vim vocis exprimere oporteat, puto esse Exemplum, quo quis alii præit, et veluti viam ostendit. Ad verbum autem reddi possit fortasse Ductus, pro illo Gallico Conduite. Auspicium quoque eo sensu dicunt Lat. interdum; atque adeo Plautus Auspicio et ductu, simul ponit: imo vero alicubi Imperio etiam addit. Legitur enim in Amphitr. Ut gesserit remp. ductu, imperio, auspicio suo. " Ἡγεμονίη, Ion. ap. Herod. pro ἡγεμονία, Ductus, " Principatus, vel etiam Primæ partes." [" Ad Diod. S. 2, 632. T. H. ad Plutum p. 450. Ἡ. τῆς πορείας, Plut. Alex. 68. Schm." Schæf. Mss. Ἡ. τῆς τέχνης, Athen. 132. Καθ' ἡγεμονίας, Catervatim, Plut. Camillo 23.] Ἡγεμονικὸς, Imperatorius, Ad imperatorem pertinens, Imperatori conveniens, Philo V. M. 1. Τὰς δὲ τῶν ταξιαρχῶν (ἀπαρχὰς) ἅτε ἡγεμονικὰς, τῷ συμπάντων μεγάλῳ ἡγεμόνι Θεῷ (ἀπένειμε.) Plutarcho ἡγεμονικὸς, teste Bud., est Prætorius vir; Ordinum ductor; Synesio Qui imperare novit. In VV. LL. ἡγεμονικωτέρα τάξις e Plut. Poplicola, pro Primus locus: sed rectius, ut opinor, Duci s. Imperatori convenientior, Magis decens imp. etc. || Principatum obtinens aliqua in re, Princeps, Philo de Mundo, Ἐν τῷ σώματι ἡγεμονικώτατον ὄψις ἐστὶν, ἐν δὲ τῷ παντὶ, ἡ τοῦ φωτὸς φύσις. Et substantive τὸ ἡ., Principatus animi, Cic. Bud. 152. Item πνεῦμα e Greg. pro Spiritu principali. [" Ad Dionys. H. 2, 699. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 2, 1. Porson. Hec. p. xxvii. Ed. 2. Τὸ ἡ., Wakef. S. Cr. 4, 70. Heyn. Hom. 6, 9." Schæf. Mss.] Ἡγεμονικῶς, Imperatorie, Ut imperatorem decet, Ut decet virum principem, VV. LL. e Plut. Pericle, [Sertorio 27. * " Ἡγεμονεὺς, ad Charit. 486. Huschk. Anal. 296." Schæf. Mss.] Ἡγεμονεύω, Sum dux (viæ,) Il. O. (46.) Τῇ ἴμεν, ᾗ κεν δὴ σὺ, Κελαινεφὲς, ἡγεμονεύεις. Et cum acc. ὁδὸν, Od. Z. (261.) ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω. Sic alibi. Jungitur et aliis acc., Apoll. Rh. 2, (421.) δαίμων ἕτερον πλόον ἡγεμονεύσει. Et cum gen., (1, 704.) στόλου ἡγεμονεύει pro Ductor est classis. Apud Hom. vero et cum dat. pers. pro Ductorem esse s. Ducem, i. e. Imperatorem: Il. B. (816.) Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε. Thuc. pass. etiam dixit 3. Ἡγεμονεύεσθαι ὑφ' ἡμῶν, Imperio nostro parere, Regi a nobis. [" Hesiod. Θ. 387. Dionysius 2. ad Charit. 454." Schæf. Mss. * Ἡγεμόνευμα, Eur. Phœn. 1501.] " Ἀνηγεμόνευτος, Duce et rectore carens, Qui nullius ductu regitur. Greg. Ἀνηγεμόνευτόν τε καὶ ἀκυβέρνητον: contra eos qui providentiam negant, nihilque providentia regi volunt." [M. Anton. 12, 14. * " Ἐφηγεμονεύω, Opp. K. 2, 220." Wakef. Mss.] Ἡγεμονεία, Præitio, Principatus. [Apud Orph. Arg. 907. θεὸς * ἡγεμόνεια, i. q. ἡγεμόνη.] Ἡγεμονέω, Principatum teneo, Cic. ap. Plat. p. 31. mei Cic. Lex. [" Heind. ad Plat. Gorg. 185." Schæf. Mss.] Ἡγεμόσυνον, Præmium ducendi, VV. LL. [Xen. K. Ἀ. 4, 8, 24. Τῷ Διὶ τῷ Σωτῆρι καὶ τῷ Ἡρακλεῖ ἡγεμόσυνα ἀποθῦσαι, sc. ἱερά.] Ἡγεσία, Præitio, Principatus. [* " Ἡγεσίλεως, Jacobs. Anth. 7, 176." Schæf. Mss.] " Εὐηγεσία, Bonus ductus, Bonus principatus, Bonum imperium. Od. T. (114.) θάλασσα δὲ παρέχει ἰχθῦς Ἐξ εὐηγεσίης, ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτῷ. Ubi " et brevium Schol. auctor exp. εὐαρχίας, παρὰ τὸ εὖ ἡγεῖσθαι: non assentiens iis qui εὐηργεσίης scribunt." Ἡγέτης, Ductor, Dux, i. q. ἡγεμὼν, Suid. ap. quem adespoton hoc est, ᾧ δισσαῖν ἀγέτα θηροσύναιν. Est AUTEM Ἀγέτα Dor. pro ἡγέτα, [Orph. H. 52, 7. " Toup. Opusc. 2, 214. Wakef. S. Cr. 2, 9." Schæf. Mss. * Ἀγέτις, Anal. 2, 31.]

[* Ἀνηγέομαι, Recenseo, Commemoro, Herod. 5, 4.]

Ἀφηγοῦμαι, pro ἡγοῦμαι, Duco, Sum dux, Præeo, Xen. K. Π. 2, (3, 10.) Ἵνα ἐθίζωνται καὶ ἕπεσθαι καὶ ἀφηγεῖσθαι: Ἑ. 5, (1, 8.) Νυκτὸς δ' ἐπιγενομένης, φῶς ἔχων, ὥσπερ νομίζεται, ἀφηγεῖτο, ὅπως μὴ πλανῶνται αἱ ἑπόμεναι (νῆες.) Sic Aristot. π. τῶν Θαυμ. Ἀκουσμ. 405. Item pro Ducem esse, in re militari: Ἀφηγεῖτο ἑκάστης ἑκατοστείας ἀνὴρ, e Macc. Item pro Ducem esse, i. e. Principem: ut ἀφηγεῖσθαι τῆς σχολῆς, Diog. L. Xenocr. 187. et in Lacyde. Sed et sine casu, e Plut. Numa (3.) Ἀφηγεῖσθαι δοκοῦντες ἀνεπαχθῶς, pro Regnare. || Item ἀφηγεῖσθαι pro Adducere summum magistratum in ædes, ubi delitescit, qui in carcerem abducendus est, quæ signif. e prima sumi videtur, ut sit quasi Ducem viæ esse ipsi magistratui etc. J. Poll. 8. || Narro, Commemoro, qua in signif. usitatius est διηγέομαι, Herod. 1, (24.) Ἀπηγέεσθαι πᾶν τὸ γεγονός: i. e., Aulo Gellio interpr., Rem sicuti acciderat, narravisse. Est autem ἀπηγέεσθαι Ion. pro ἀφηγεῖσθαι. " Ἀπηγέομαι, Ion., " Herod." [" Abresch. Lect. Arist. 335. Toup. Opusc. 2, 142. ad Diod. S. 1, 278. 2, 338. Villois. ad Long. 143. Thom. M. Add. ad 476." Schæf. Mss.] Ἀφηγήμων, Dux viæ, Hes. Ἀφήγημα, Narratio, διήγημα, Greg. [Joseph. Maccab. 14.] " Ἀπήγημα, " et Ἀπήγησις, Narratio: Ion. pro ἀφήγημα et ἀφήγησις. Sed ἀφήγησις est Ipsa potius actio narrandi, " ἀφήγημα autem Res quæ memoratur," [Herod. 2, 3.] Ἀφηγηματικὸς, Narrativus, Gaza. [Dionys. H. 2, 63. * " Ἀφηγηματικῶς, Procl. in Parm. 1. p. 13. Schol. Lucian. ad Dem. Encom. 2." Boiss. Mss.] Ἀφήγησις, i. q. ἀφήγημα. [Herod. 2, 70.] Ἀφηγητὴς, Narrator, Dux viæ. " Ductor, Hesychio i. q. ἀφηγήμων, i. e. ὁ ἀφηγούμενος ὁδοῦ, ὁδηγός." [* " Ἀφηγητικῶς, J. Poll. 4, 42." Kall. Mss.] Ἀξιαφήγητος, ὁ, ἡ, pro quo ap. Herod. (5, 57.) ἀξιαπήγητος, Narrari dignus, i. e. qui narretur, Memoratu dignus, Memorabilis. " Εὐαπήγητος, Ion. pro Εὐαφήγητος, Narratu " facilis," [Herod. 7, 63. Dio Cass. 197.] " Προαφηγέομαι, Ante enarro, Prius expono. Synes. Ep. 66. " Ὑπὲρ οὗ πεύσομαι, προαφηγήσασθαι βούλομαι, Prius " enarrare volo de quo te interrogabo. Προαπηγέομαι, Prius enarro et expono: Ion. pro προαφηγέομαι, ap. Herod." [3, 138.]

Διηγοῦμαι, Narro, Commemoro: Lucian. (2, 66.) de Thucydide loquens Atticam illam pestilentiam commemorante, Ὅταν μὲν γὰρ τὸν λοιμὸν διηγῆται, καὶ μακρὸς εἶναι δοκῇ, σὺ τὰ πράγματα ἐννόησον: (2, 51.) Ἦν τὰ δυστυχῶς ἢ ἀνοήτως γεγενημένα, ὡς ἐπράχθη, διηγῆται. Isocr. autem dixit etiam διηγοῦμαι περὶ τούτων, pro Dissero de his. [" Ad Charit. 202. Xen. Eph. 35. Villois. ad Long. 210. τινί τι, 4. 21. Pass., Auger ad Isocr. 1, 471. An infin. subaudiatur, Bibl. Crit. 3, 2. p. 25." Schæf. Mss.] " Αὐτοδιηγούμενος, Ipse e sua persona narrans et commemorans, h. e. αὐτοπροσώπως διηγούμενος: ut in " μονοπροσώπῳ ποιήσει fit. Bud. e Diog. L. Tim. " (600.) AT Αὐτοδιήγητος, Ab ipso s. Per se narratus, Ab ipso auctore commemoratus, nullis aliis " interloquentibus. Diog. L. ibid. Πρῶτον δὲ τῶν " βιβλίων αὐτοδιήγητον ἔχει τὴν ἑρμηνείαν· τὸ δὲ δεύτερον καὶ τρίτον ἐν διαλόγου σχήματι, i. e. Ex auctoris " persona res indicat. Bud." [* " Διηγητέον, Const. Manass. Chron. p. 20, 388. 29, 405. 31, 409. 110, 560." Kall. Mss.] Διήγημα, Narratio, Quod narratur. Apud Greg. sæpe est Rei expositio, Commemoratio, Bud. ex illo afferens, Καὶ μικρόν τι προσδιατρίψαι τῷ δ., pro Longiuscule rem narrare. [Deuteron, 28, 37.] Διηγηματικὸς, q. d. Narrativus, Ad narrationem pertinens, Qui narrationibus delectatur, vel, uno verbo, Fabulator, Sermocinator, Bud. in Aristot. Eth. 3, (10.) Τοὺς γὰρ φιλομύθους καὶ διηγηματικοὺς [διηγη-

τικοὺς,] καὶ περὶ τῶν τυχόντων κατατρίβοντας τὰς ἡμέρας, ἀδολέσχους — λέγομεν. [" Valck. Adoniaz. p. 193. Phœn. p. 417. Toup. Opusc. 1, 490." Schæf. Mss.] Διηγηματικῶς, q. d. Narrative. [" Diog. L. 597." Kall. Mss.] Διηγημάτιον, Narratiuncula. [Schol. Aristoph. Ὄρν. 440.] Διήγησις, Narratio, Commemoratio. Sed longior est quam διήγημα: a quo ita eam differre tradit Aphthon. ut ποίησις a ποίημα. [" Herodian. 473. et n., Ammon. 43. ad Charit. 202. Wessel. Præf. Herod. 4. Valck. Diatr. 119. Phryn. Ecl. 210. Thom. M. 234. Rhetor., Heind. ad Plat. Phædr. 315." Schæf. Mss. * Διηγητὴς, Achill. Tat. 178. Bip.] " Ἀδιήγητος, Narrando inexplicabilis, " Inenarrabilis. Xen. K. Π. 8, (7, 3.) Τὴν τῶν ὅλων " τήνδε τάξιν ὑπὸ κάλλους καὶ μεγέθους ἀδιήγητον." " Δυσδιήγητος, Pernarratu s. Enarratu difficilis." [" Orig. c. Cels. 6. p. 330." Seager. Mss.] " Εὐ-" διήγητος, Narratu s. Pernarratu facilis, Isocr. (390.) " Οὐκ εὐδιήγητά ἐστι." [* Διηγητικὸς, conf. c. διηγηματικὸς, ad Greg. Cor. 88. Cf. Διηγηματικός. * " Ἀντιδιηγέομαι, Cur. Fortunat. p. 81. Capperon." Boiss. Mss.] " Ἐκδιηγέομαι, Enarro, Pernarro, Totum " narro," [Joseph. B. J. 5, 13, 7.] " Ἀνεκδιήγητος, " Inenarrabilis, Qui enarrari non potest. Hesychio " ἀνεκλάλητος et ἄῤῥητος." [" Jo. Chrys. Hom. p. 15. Coteler. Lutet. 1661." Boiss. Mss.] " Unde ADV. " Ἀνεκδιηγήτως, Inenarrabiliter, ut Livius loquitur." [" Theod. H. E. 1, 4." Mendham. Mss.] " Ἐπεκ-" διηγέομαι, Insuper commemoro vel enarro: Item " Insuper explico, ampliusque edissero. Plato " Phæd. Ὤιμην φράσειν αὐτὸν πότερον ἡ γῆ πλατεῖά " ἐστιν ἢ στρογγύλη· ἐπειδὴ δὲ φράσειεν, ἐπεκδιηγή-" σεσθαι τὴν αἰτίαν καὶ τὴν ἀνάγκην. Idem, Καὶ εἰ " ἐν μέσῳ φαίη εἶναι, ἐπεκδιηγήσεσθαι ὡς ἄμεινον ἦν " αὐτὴν ἐν μέσῳ εἶναι, Insuper explicaturum, Eo " amplius edisserturum." [" Marin. Procl. 23." Boiss. Mss.] " UNDE Ἐπεκδιήγησις, Geminata nar-" ratio. Basil. in Hexaëm. Homil. 4. Καὶ γὰρ τῷ " ὄντι παρέλκει μετὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ὅτι ἐγένετο " οὕτως, ἡ τῶν αὐτῶν πάλιν ἐπεκδιήγησις. Bud. 330." [* Ἐπιδιηγέομαι, Aristid. 1, 298.] " Ἐπιδιήγησις, " Repetita narratio. Vide Quintil. 4, 2." [" Heind. ad Plat. Phædr. 316." Schæf. Mss. * " Καταδιηγέο-" μαι, Cur. Fortunat. p. 81. Capperon." Boiss. Mss.] " Παραδιηγέομαι, Obiter narro exponoque. Plut. " Vita Hom. Συντόμως ἐν ἄλλοις τόποις παραδιηγήσα-" το. Idem, Παραδιηγεῖται δὲ καὶ τὰς ἐπὶ τῆς νεότητος " ἁμαρτίας αὐτοῦ." [Aristot. Rhet. 3, 16, 2.] " Πα-" ραδιήγησις, Narratio quæ fit obiter atque in trans-" cursu. Quintil. 9, 2. fin. de figuris sententiarum, " Inveni qui aggregent iis διασκευὰς, ἀπαγορεύσεις, " παραδιηγήσεις." [" Rufus ap. Galei Rhett. 205. Cur. Fortunat. p. 81. Capperon." Boiss. Mss. * Παραδιήγημα, Philo J.] " Προδιηγέομαι, Ante enarro " et expono, Prænarro, ut Terent." [Herod. 4, 145.] Προδιήγησις, q. d. Prænarratio, Præparatio ad narrationem; in VV. LL. exp. προκατάστασις ap. Hermog. [Schol. Lycophr. 14. * Προσδιηγέομαι, Lucian. 3, 362. * Ὑποδιηγέομαι, unde * Ὑποδιήγησις, Anonym. ap. Galei Rhett. 207.]

Εἰσηγοῦμαι, Consilio meo alicui velut præeo, Consilium do aliqua de re, Suadeo. Dicitur autem εἰσηγοῦμαι τοῦτο, σοὶ τοῦτο, περὶ τούτου: interdum et cum infin., necnon cum ὅπως. Εἰσηγοῦμαι πόλεμον, Dem. Xen. Ἑ. 1, (6, 8.) Εἰσηγοῦντο πόρον χρημάτων: (Ἀπ. 2, 7, 10.) Μὴ οὖν ὄκνει ταῦτα εἰσηγεῖσθαι αὐταῖς. Isocr. Paneg. (45.) Περὶ τοῦ πολέμου — εἰσηγεῖσθαι καὶ συμβουλεύειν. Et, Εἰσηγήσατο δοῦναι, Plut. Popl. Εἰσηγήσατο λυθῆναι τὸν περὶ τῶν νόθων νόμον, Pericle. Sed et cum ὅπως ap. Eund. Themistocle (20.) Εἰσηγουμένων ὅπως ἀπείργωνται τῆς Ἀμφικτυονίας, ubi exp. etiam Referre de ea re, Consilium in medium afferre, s. proponere. Sic εἰσηγεῖσθαι γνώμην Plut. (Alcib. 20.) et Synes. Ubi tamen εἰσηγεῖσθαι non est simpl. Proponere, sed Proponere quasi præeundo et in viam deducendo. Itidem vero εἰσηγεῖται νόμον, qui legem proponens suadet. Suasor legis, et lator rogationis, ὁ γράφων appellatur, Bud.; et ὁ εἰσηγούμενος, ut Lucian. (1, 157.) Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐχεκρατίδης. Idem

A εἰσηγοῦμαι τοῦτο exp. etiam Auctor sum hujus rei, Principium et originem do hujus rei, 814. Instituo quoque alicubi redditur: Plut. (6, 844.) de Lycurgo, Καὶ τῶν χρεῶν ἀποκοπὰς εἰσηγησάμενος. Ceterum illi τοῦ εἰσηγοῦμαι signif., qua pro Suadeo ponitur, primum locum dedi, quod et frequens sit, et in ea simplicis etiam signif. e parte aliqua retineatur: quod ut ostenderem, usus sum illa periphrasi, Consilio meo alicui velut præeo. Si quis tamen primum locum illi dare malit, qua ponitur pro Auctor sum, Principium do et originem, non magnopere repugnabo; nam qui illud facit, is itidem aliis velut præit. Ceterum Bud. alibi εἰσηγεῖσθαι, sicut et ὑπάρχειν, exp. etiam Exemplum præbere, Præire, Præmonstrare. Ego vero his addo, posse εἰσηγεῖσθαι, meo judicio, alicubi reddi etiam ad verbum Introducere, et quidem e Cic.: ut cum dicit de Off. 3. Ejusmodi deliberationem introducere. Sic et quod Athen. dicit (274.) de Lucullo, Εἰσηγητὴς ἐγένετο τρυφῆς, verterim, Introduxit luxum; i. enim est q. εἰσηγή-B σατο τρυφήν. Atque adeo cum infinitivo etiam jungat hoc verbum Cic., non dubitarim, quod idem Athen. dicit, Θεὸν εἰσηγήσατο Ἀλέξανδρον, reddere, Introduxit, Alexandrum esse deum; nam subaud. εἶναι. || Sed et pro Explico affert Bud. e Plat. Symp. Ἐγὼ οὖν πειράσομαι ὑμῖν εἰσηγήσασθαι τὴν δύναμιν αὐτοῦ τοῦ θεοῦ· ὑμεῖς δὲ τῶν ἄλλων διδάσκαλοι ἔσεσθε. " Ἐσηγέομαι, Induco, Adduco, Suadeo." [" Ad Dionys. H. 1, 330. 2, 1158. 4, 2283. T. H. ad Lucian. Dial. 71. ad Diod. S. 1, 3. 54. 374. 389. Athen. 1. p. 3. Platonius. Suadeo, Ind. Xen. Mem. Commemoro, Ind. Polyb. Diod. S. 1, 489. γνώμην, Toup. Opusc. 1, 217. νόμον, ad Lucian. 1, 415." Schæf. Mss. * Εἰσήγημα, Isocr. Epist. 712. Lang.] Εἰσήγησις, Suasio, Admonitio, Theodorit. H. Eccl. διδασκαλία, Hes. [" Heind. ad Plat. Gorg. 17. Ammon. 132." Schæf. Mss.] " Ἐσήγησις, Inductio, " Aliis etiam Caput." Εἰσηγητὴς, Suasor, Monitor, Auctor: Εἰσηγητὴς ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων, Lucian. (2, 893.) ubi potest etiam verti fortasse Qui intro-C duxit, ea sequendo, quæ paulo ante dixi. " Ἐσηγη-" τὴς, Dux: Qui sc. aliquo introducit." Εἰσηγητήριον, Tempus, quo quis ad magistratum gerendum, aut ad fungendum sacerdotio velut introducitur. Ita quidam interpr. ex Hes., Εἰσηγητήρια, ὅταν ἄρχηται βουλεύειν ἢ θύειν. " Ἐπεισηγέομαι, Superintroduco," [" Diod. S. 1, 336." Schæf. Mss. * Παρεισηγέομαι, Appian. B. P. p. 155. * Συνεισηγέομαι, Plut. 9, 175.]

Ἐξηγοῦμαι, Dux sum, Præsum, Il. B. (805.) Τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαινέτω, οἷσί περ ἄρχει, Τῶν δ' ἐξηγείσθω, κοσμησάμενος πολιήτας, ubi Eust. σημαινέτω exp. προστασσέτω, at ἐξηγείσθω, exp. ἡγεμονευέτω: quinetiam posterioris versus ita resolvit verba, Ἐξηγείσθω τῶν οἰκείων πολιτῶν κοσμησάμενος αὐτούς. Thuc. quoque ἐξηγεῖσθαι dicit pro Præesse, Regere, Moderari, Ducem se præbere aliqua in re. Sed et Administrare ap. eum redditur, ubi jungitur accusativo. Et ἐξηγουμένη Præses et arbitra, Bud. in h. Gal. l. Τρίτη δ' ἐν ἐγκεφάλῳ καθίδρυται ψυχὴ λογιστικὴ, τῶν κατὰ προαίρεσιν ἐνεργειῶν ἅμα ταῖς αἰσθή-D σεσιν ἐξηγουμένη. Ἐξηγοῦμαι τὸν νόμον, Præeo legem, i. e. Præeo legis verba, Bud. in Dem. (363.) Ὑπογραμματεύων γὰρ ὑμῖν,—αὐτὸς ἐξηγεῖτο τὸν νόμον τοῦτον τῷ κήρυκι, Cum enim scribæ officio fungeretur, ipse ap. vos pronuntianti præconi legis hujus verba præibat. Alloquitur autem judices. || Ἐξηγοῦμαι, Auctor sum, Censeo, ut ap. Xen. K. Π. 7, (5, 20.) 8, (3, 6.) Bud. interpr. Οἱ μάγοι ἐξηγοῦντο. Idem tamen alibi dicit eid. Xen. esse Interpretari quid jus fasque sit. Rursum ap. Lys. ait esse, Interpretari res ad cultum deorum pertinentes, Respondere de legibus, 103. Τοὺς ἀγράφους νόμους, καθ' οὓς Εὐμολπίδαι ἐξηγοῦνται. Quo pertinet Plut. Camillo, Θύσας τοῖς θεοῖς, καὶ καθάρας τὴν πόλιν, ἐξηγουμένων τῶν περὶ ταῦτα δεινῶν: (211.) Ἐξηγουμένου Φαβίου τοῦ ἀρχιερέως. || Dem. 144 (=1160.) Σοὶ τὰ μὲν νόμιμα ἐξηγησόμεθα, Jura tibi interpretabimur, Bud. Explicabimus tibi jura legitima, Cam. Et Ἐξηγήσασθαι πολλαχῶς περὶ τῶν αὐτῶν, Æschin. pro Disserere, Bud. At in VV. LL. e Plat. Epist. Ἐξηγεῖσθαι ἐν

λόγοις pro eod. Et ex Aristot. pro Enarrare, Explicare; itidemque e Gal. ad Gl. Ἐξηγεῖσθαι τὰς δυνάμεις ἁπάντων φαρμάκων. In iisd. ex Eur. (Med. 745.) ἐξηγοῦ θεούς, pro Ede deos: fortasse pro Ede nomina deorum. [" Ad Charit. 634. 685. Abresch. Æsch. 2, 88. Boiss. Philostr. 337. 570. Heind. ad Plat. Phædr. 317. ad Diod. S. 1, 284. 363. Fisch. Palæph. 182. ad Timæi Lex. 110. Toup. ad Longin. 402. Bergl. Alciphr. 104. T. H. ad Lucian. 1, 208. ad Xen. Eph. 83. 213. 244. ad Herod. 501. 597. Zeun. ad Xen. K. Π. 298. Perficio, Wytt. Select. 365. Ἐξήγεο, ad Herod. 615." Schæf. Mss. * Ἐξηγητέος, Enarrandus, Polyb.] Ἐξήγημα, ET Ἐξήγησις, Enarratio, Explicatio. Soph. tamen Schol. ait ἐξήγησιν dici ἐπὶ τῶν θείων, sicut ἑρμηνεία dicitur ἐπὶ τῶν τυχόντων. A Polyb. 2. ἐξήγησις vocatur etiam Historiæ et rerum gestarum expositio, Bud. Differunt autem ἐξήγημα et ἐξήγησις: sicut antea de διήγημα et διήγησις dictum fuit. [" Ἐξήγησις, T. H. ad Hesych. Epist. ad Eulog. 23. Toup. ad Longin. 402. ad Herod. 569. Kuster. Aristoph. 53. Conf. c. διήγ., Heyn. Hom. 5, 468." Schæf. Mss. * Ἐξηγηματικός, Schol. Par. ad Apoll. Rh. 3, 846.] Ἐξηγητής, Qui in re aliqua se veluti ducem præbet, Herod. (5, 31.) Σὺ εἰς οἶκον τὸν βασιλέως ἐξηγητὴς γίνεαι πρηγμάτων ἀγαθῶν, καὶ εὖ παραινέεις πάντα, Tu dux es in suadendo quæ domui regiæ utilia sunt, Tuo ducto tuisque auspiciis regia domus multis fruitur commodis. Hunc enim esse puto sensum: at in VV. LL. ἐξηγητὴς γίνεαι redditur simpl. Exponis. A Bud. autem exp. Conciliator, Sequester et transactor alicujus rei, in h. Dem. l., qui Herodoteo non absimilis videtur, 63(=928.) Οὑτοσὶ δὲ Λάκριτος ἁπάντων ἦν τούτων ὁ ἐξηγητής. || Enarrator, Explicator, Explanator: unde et eos, qui scholiis s. commentariis aliquem scriptorem illustrarunt, quidam ἐξηγητὰς appellarunt. Sed peculiari signif. dicti fuerunt Qui interpretabantur res ad cultum deorum pertinentes, rationem sacrorum tenebant et cultus deorum, Prudentes juris pontificii, Pontifices et religionum judices. Tot enim modis interpr. Bud., qui etiam addit non fuisse auguribus absimiles s. haruspicibus. Quidam reddunt Sacrorum interpretes. Cic. certe ap. Plat. vertit Interpretes religionum. Dem. (1160.) Ἐπειδὴ τοίνυν ἐτελεύτησε ἦλθον ὡς τοὺς ἐξηγητάς, ubi ἐξηγηταὶ sunt, sicut Cam. annotat, illi, quorum erat respondere de jure sepeliendi eam, quæ videbatur mortua de pulsatione. Plato de LL. 293. 359. Paus. 23. Exp. autem ab Harpocr. et J. Poll. [" Fac. ad Paus. 1, 48. (388.) Timæi Lex. 109. et n., ad Xen. Eph. 244. ad Herod. 39. 553. ad Lucian. 1, 412. ad Diod. S. 1, 363. 569. Athen. 1. p. 3. Ruhnk. ad Schol. Plat. Boiss. Philostr. 337. Interpres, Long. Past. 2. 7. Villois." Schæf. Mss.] Ἐξηγητικά, Libri Pontificales, vel de jure Pontificio, Bud. e Macrob. [" Ad Timæi Lex. 170. Ἐξηγητικός, Luzac. Exerc. 134. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 2. ad Diod. S. 1, 551." Schæf. Mss.] " Ἀνεξήγητος, Non expositus, s. Non enarratus aut " explicatus. Gal. Ἀνεξήγητον εἴασαν τὴν ῥῆσιν: " de iis loquens qui Commentarios in Hippocr. ante " se scripserant." [Δυσεξήγητος, Just. Mart. Apol. 2, 115. * " Ἀντεξηγέομαι, Orig. c. Cels. 282." Kall. Mss. * Ἀντεξηγησία, Athen. 634. * Ἀπεξηγέομαι, Xen. Eph. 5, 9. * Διεξηγέομαι, Xen. Mem. 4, 2, 12. * Ἐπεξηγέομαι, Schol. Aristoph. Ἱππ. 714. * Ἐπεξηγητέον, Clem. Alex.] " Ἐπεξήγησις, Narrationi ad" juncta narratio, Enarratio," [Schol. Aristoph. N. 127. * Προσεπεξηγέομαι, Clem. Alex. Pæd. 302.] " Παρεξηγέομαι, Sinistre et perperam s. prave inter" pretor. Greg. Παρεξηγούμενος τὴν ἀλήθειαν. Idem " παρερμηνεύω." [" Theophyl. Bulg. in Lat. 272. Ming." Boiss. Mss.] " Παρεξήγησις, Obliqua et " prava interpretatio, Greg." [* Προεξηγέομαι, Dionys. H. 2, 112. * Προσεξηγέομαι, 2 Maccab. 15, 11. * Συνεξηγέομαι, Simul expono, demonstro, Apollon. Dysc. de Pronom. 306. * Ὑπεξηγέομαι, unde * Ὑπεξηγητικός, Eust. Il. E. p. 444.]

Ἐφηγοῦμαι, Præsum, VV. LL., quæ hunc e Thuc. l. afferunt, Ἐφηγεῖται ἐλθὼν τοῖς ἐν τέλει οὖσιν ὡς A οὐ χρεὼν ἀποχωρῆσαι αὐτοὺς περιϊδεῖν. Sed hic, si mendo caret, nullo modo signif. potest Præesse: videtur autem accipi pro Exponit, eorum sc. more, qui consilium dare volunt, quod potius est ὑφηγεῖσθαι. [" Ad Diod. S. 1, 278. 576." Schæf. Mss.] AT Ἐφήγησις, Suidæ est Actio adversus eos, a quibus receptus est is, cui lex regione aliqua interdixit, s. exuli, s. homicidæ, s. alii; Actio adversus eum, qui publicum aliquid clanculum possidere existimatur. Suid.

Καθηγοῦμαι, Dux sum viæ, Præeo, Plut. (10, 560.) Εἰ μὴ καθηγήσατο Δημόκριτος, οὐκ ἂν προῆλθεν Ἐπίκουρος ἐπὶ τὴν σοφίαν. Plato Dionysio, Σὺ καθηγοῦ, ἕψομαι δ' ἐγώ, q. d. I præ, sequar. Sed quia id metaph. ab eo dicitur, Bud. vertit, Provocato me; at ego malim, Præi tuo exemplo. Sic ap. Xen. Ἀπ. 2, (3, 15.) καθηγεῖσθαι pro Exemplo meo illi præire. Quod autem dicit Plut. Theseo (35.) Καθηγεῖσθαι τοῦ πολιτεύματος, verto ad verbum e Cic. Ducem esse regendæ reipublicæ, potius quam Principem B gerere remp., ut habent VV. LL.: Camillo, Καθηγήσατο τῆς εἰς τὴν Ἰταλίαν στρατείας, quod in illis redditur, Duxit exercitum in Italiam. Ego malim, Dux fuit expeditionis in Italiam; vel Auctor, Princeps: ut simul etiam consilio ejus susceptam fuisse eam intelligatur. Item καθηγεῖσθαι τοῦ λόγου, pro Disputationis initium præbere, Bud. 812. Disputationem instituere. || Pro Præceptor sum, Strabo, Καθηγήσατο δὲ Καίσαρος ὁ Ἀθηνόδωρος. " Κατηγέομαι, " itidem pro καθηγέομαι, Duco, Deduco, Dux sum. " Herod. Κατηγέοντο τοῖς Πέρσαις ἐς τὴν σφετέρην, " Persis in suam regionem duces erant, s. Præibant. " Idem, Κατηγέετό σφι ἐς τοῦτο, Eo illos perducebat. " Ex eod. affertur Κατηγέοντο μέχρι μάχης, pro, " Provehebant usque ad prælium." [" Herod. 2, 49. 56. (3, 134.) Schol. Aristoph. Πλ. p. 113. T. H., Longus 56. Vill. Bergl. Alciphr. 104. Abresch. Lectt. Arist. 13. Ὁ τὸν ποταμὸν καθηγούμενος, Bast Lettre 221. * Καθηγητήρ, Manetho 2, 300." Schæf. Mss. * Καθηγήτειρα, Orph. in Mus. 5.] Καθηγη- C τής, Dux viæ. [Præceptor, Plut. 6, 548. * " Καθηγέτης, Magister, Damoxenus Athen. 102. ὦ καθήγετα, ex emend. Casaub." Schæf. Mss.] Καθηγεμὼν ead. signif. et quidem in fem. etiam interdum, Ἀφροδίτην καθηγεμόνα ποιεῖσθαι, Plut. Theseo (18.) Interdum vero additur gen. ὁδοῦ. Exp. et Auctor, Suasor, Impulsor: quia qui suadet et impellit, est velut dux viæ. Item Qui instruit, Monitor, Præceptor. Greg. de Basilio, Σύμβουλος ἀγαθός, παραστάτης δεξιός, τῶν θείων ἐξηγητής, τῶν πρακτέων κ. Synes. Τῆς γνησίας κ. τῶν φιλοσοφίας ὀργίων. " Κατηγεμών, Ion., Dux, Ductor, unde plur. κατηγεμόνες, Herod." [7, 128. * Καθηγεμονικός, Ad præeundum et præcipiendum aptus, ap. Lexx. ἀμαρτύρως.] " Προκαθηγέομαι, Præëo, Duco, Ducem viæ me " præbeo." [" Schol. Pind. 1, 43. Apollod. 2, 4, 2." Boiss. Mss. * Προκαθηγουμένως, Epiphan. 1, 544. * Προκαθηγητήρ, Mathem. Vett. 67. * Προκαθηγητής, Heliod. 458.] Περιηγοῦμαι, Circumduco, Duco circum, Lucian. (1, 490.) Περιήγησαί με τὰ ἐν τῷ D βίῳ ἅπαντα, ubi Bud. Circumducere interpr. Basil. Hexaëm. Hom. 6. Ὥσπερ οἱ τοὺς ἀήθεις τῶν πόλεων τῆς χειρὸς λαβόμενοι περιηγοῦνται. At ex Herod. affertur cum dat. pers. Περιηγησάμενοι τὸ οὖρος Πέρσῃσι, pro Qui circum montem Persas duxerunt. Ubi videtur esse pro ἡγησάμενοι Πέρσῃσι περὶ τὸ οὖρος. || At Lucian. cum illa constr. posuit pro Singillatim expono, Singulas partes narro et commemoro, (1, 412.) Περιήγησαί μοι τὰ ἐν ᾅδου ἅπαντα: ita enim Bud. hic exp. Sed addo, intelligendum esse Singula exponere, tanquam simul per singula ducendo, Virg. [" Toup. Opusc. 1, 342. ad Herod. 137. 605. ad Lucian. 1, 412. 491. T. H. ad Dial. 46. 120. Passiv., Plato de LL. 217. Ast. * Περιηγέω, ad Lucian. 1, 412." Schæf. Mss. * Περιήγημα, unde] Περιηγηματικὸς λόγος, Oratio, qua res ita describuntur, ut quasi in rem præsentem lectores perducantur, Aphthon. [" Progymn. p. 86." Boiss. Mss.] Περιήγησις, q. d. Circumductio, i. e. Ipsa actio circumducendi, s. ducendi per singula, Expositio et

commemoratio rei alicujus, quæ fit singillatim, et quasi lectores in rem præsentem atque adeo per singula ducendo, Virg. Hoc autem cum alii faciunt, tum Paus. et Strabo: unde et hic 2. exponere incipiens situm orbis, scribit, Καὶ δὴ καὶ ἔνθεν ἀρκτέον τῆς π. Hinc et Dionysii Alex. poëmation inscribitur Τῆς οἰκουμένης Περιήγησις: et ab Eust. passim ipse Περιηγητὴς appellatur, Sed et ὕβρεως περιήγησιν dixit Hermog. Bud. 423. 424. [" Jacobs. Anim. 261. Elog. de Thuc. 14. ad Herod. 137. ad Lucian. 1, 412. Titul. Pausan." Schæf. Mss.] Περιηγητὴς, q. d. Circumductor, i. e. Qui circumducit, ducit per singula, Perductor, qui et Xenagogus Ciceroni voce Gr. utenti. Justin. in Paræn. Παρὰ τῶν π. μεμαθήκαμεν τῶν καὶ τοὺς τόπους ἡμῖν ἐν οἷς ἐχρησμῴδει ὑποδειξάντων. Lucian. autem (3, 132.) περιηγητὴν τῆς εἰκόνος appellavit τὸν λεπτομερῶς ἐκτιθέμενον τὴν εἰκόνα. Item eo sensu, quo tribui Dionysio hoc nomen dixi: quod et Polemoni ab Athen., Diodoro et Praxiteli cuidam a Plut. (8, 687.) datur. Περιηγητικὰ βιβλία, Plut. (8, 890.) Libri, quibus hujusmodi descriptiones continentur. || Pervagator, et Pervulgatus: δόξα, Plut. Pervulgata opinio. Bud. [Athen. 93. * Περιηγητικῶς, Schol. Lycophr. 695.] " Ἀπεριήγητος, Quem " περιηγεῖσθαι nemo potest, Inenarrabilis, Inexpli- " cabilis." [" Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 120." Boiss. Mss.]

Προηγοῦμαι, Præeo, Præcedo, Antegredior, Aristoph. Πλ. (1195.) προηγῇ τῷ θεῷ σύ. Et metaph. προηγουμένη αἰτία, προηγησαμένη, προηγούμενον αἴτιον, quæ Cic. ad verbum Causa antegressa. Dicitur et Causa antecedens. Celso est Causa abdita et in occulto posita, quæ morbos continet. At προκαταρκτικὴ est Causa externa, quæ et Evidens dicitur. De his Gorr. lege. Plut. 648(=8, 269.) Τὸ μηδὲν ἀναιτίως γίγνεσθαι, ἀλλὰ κατὰ τὰς προηγουμένας αἰτίας. Sed illa differentia inter προηγουμένας αἰτίας et προκαταρκτικὰς ap. Medicos præsertim extat. Paulus Ægin. 3. Προηγουμένης μὲν ἐν τῷ σώματι καὶ τέως ἠρεμούσης τῆς ὕλης, τῆς δὲ προκαταρκτικῆς αἰτίας κινησάσης αὐτήν. Hanc tamen diff. alicubi confuderunt cum alii, tum Aëtius. Apud Gal. sunt etiam τὰ προηγησάμενα relata ad sua συμπίπτοντα, Bud. 497. Item προηγούμενα generaliter pro Antegressa, i. e. Ab initio et per se subsistentia. Bud. e Basil. Hexaëm. 14. Τὸ δὲ σκότος οὐ προηγούμενον ἦν, ἀλλὰ παρυφέστηκεν, ἑτέροις παρακολουθοῦν. Vide Bud. et in Comm. 497. Et προηγούμενα σπέρματα, Primigenia semina, ut Idem interpr. Sic autem et in isto Plut. l. vult προηγούμενον esse Primigenium, Antecedens: (10, 175.) Ὅτι τοίνυν προηγούμενον μέν ἐστι τὸ εὐθύγραμμον, τὸ δὲ κυκλικὸν, ἐπιγινόμενον καὶ συμβεβηκὸς, i. e., ut ibid., πρότερον τῇ φύσει καὶ στοιχειωδέστερον. Item προηγούμενον ex Aristot. pro Exemplari proposito, unde effigies ducitur. || In VV. LL. ταύτης προηγουμένης ex Aristot. pro Hujus ductu. Et προηγουμένη ἀντίθεσις ex Hermog. Objectio prima, cui opp. ἡ ἐξ ὑποβολῆς. Item τὸ προηγούμενον τῶν βλαστῶν ἁπαλῶν, pro Summa pars germinis. Προηγεῖσθαι, Præcipuum esse, Præcipuum locum tenere in re aliqua: Δῆλον οὖν ὡς προηγουμένου καὶ πρώτου, τουτέστι τῆς ψυχῆς, προηγουμένην τε καὶ πρώτην δεῖ ποιεῖσθαι τὴν ἐπιμέλειαν: qui locus ἀδεσπότως a Bud. affertur. In VV. LL. προηγούμεναι σημασίαι e Diosc. pro Prævalentes: itidemque προηγούμενον τεκμήριον e Chrys. pro Prævalens signum. || Προηγοῦμαι, Procedo, Paus. Προηγουμένου ἐς ἄκρον ἀμφοτέροις τοῦ μίσους, Procedente odio. Bud. || Προηγεῖσθαι cum acc. pers. et dat. rei, Ep. ad Rom. 12, (10.) Τῇ τιμῇ ἀλλήλους προηγούμενοι, quod vetus Interpr. reddidit Honore invicem prævenientes. Alii, Honore alius alii præeuntes. Videtur autem signif. Paul. Alius alii suo exemplo præeuntes in honore deferendo. [" Ad Dionys. H. 3, 1479. Kuster. Aristoph. 51. Diod. S. 1, 474. 479. 721. 2, 4. 257. 407. Reiz. Acc. 125. Ruhnk. Ep. Cr. 25. ad Herod. 512." Schæf. Mss.] Προηγουμένως, q. d. Antecedenter, ut pro ἑπομένως dicitur Consequenter, Ex antecedente, antegressa causa. Interdum etiam pro Primaria e causa, Primarie, Præcipue, Bud. in Plut. (8, 252.) Οὕτω δὲ καὶ ὁ τῆς φύσεως νόμος τὰ μὲν καθόλου πρ. (συμπεριλαμβάνει,) τὰ δὲ καθ' ἕκαστα, ἑπομένως. Damasc. de Deo loquens, Τῶν δὲ ἐφ' ἡμῖν, τὰ μὲν ἀγαθὰ πρ. θέλει καὶ εὐδοκεῖ· τὰ δὲ πονηρὰ καὶ ὄντως κακὰ, οὔτε πρ., οὔτε ἑπομένως. Vide et Basilii ll. ap. Bud. 495. 497. || E professo, ut exp. ap. Diosc. 4. Πρ. θεραπευτικὴν ἐκτίθεσθαι ἀγωγήν. [" Athen. 1, 21. Valck. Anim. ad Ammon. 55. Wakef. Phil. 1048. Schol. Aristoph. Πλ. p. 406. T. H., Diod. S. 2, 579." Schæf. Mss. * Προήγησις, Gl. Prægressus. " Προήγησις, Προηγούμενος, in Astronomia, cf. De Lambre ad Ptolem. Σύνταξ. 2, 16." Boiss. Mss.] Προηγητὴς, ET Προηγητὴρ, Qui præit, Dux viæ. Sed peculiariter ita vocatur Qui præit cæco, estque ei dux viæ, ὁ χειραγωγὸς τοῦ τυφλοῦ, si Hesychio creditur: ὁ τοῦ ζεύγους προηγούμενος ἐν τοῖς γάμοις, Hes. et Eust. [Προηγητὴς, Soph. Œd. T. 1292. " Προηγητὴρ, Eur. Bacch. 1157. et Fr. ap. Stob. Tit. 122." Seager. Mss. * Προηγήτειρα, Apoll. Rh. 3, 1180. * Προηγήτωρ, Basil. 3, 467. * Προηγέτης, unde * Προηγέτις, Paul. Sil. Ecphr. 199.] Προηγητικὸς, Ad præeundum aptus. Προηγεμὼν pro ἔξαρχος videtur accipi a Dem. 130(=313.) Ἔξαρχος, καὶ πρ., καὶ κιστοφόρος, καὶ ἐπορχούμενος, Ὕης Ἄττης, Bud. sed si hic nihil aliud esset πρ. quam ἔξαρχος, vacaret alterutrum. [* Προηγεμονεύω, Nonn. D. 47, 268. * Καταπροηγέομαι, Schol. Ven. Il. B. 201. * Συνηγέομαι, Diod. S. 14. p. 440. * Συνηγεμὼν, unde * Συνηγεμονικὸς, Greg. Naz. 1, 741.] Ὑφηγοῦμαι, Præeo. Plut. Cæsare, Δαίμονός τινος ὑφηγουμένου. Et cum acc. ὁδὸν, ap. Eund. scribentem de Pompeio, Καὶ δαίμων ἐκείνην ὑφηγεῖτο τὴν ὁδὸν, Viam præibat in Ægyptum. Plato Epin. Εἰ μὴ θεὸς ὑφηγοῖτο, Nisi deo præeunte et auctore doctrinæ. Bud. qui et hæc Thuc. (1, 78.) Πειρασόμεθα ἀμύνεσθαι πολέμου ἄρχοντας ταύτῃ, ᾗ ἂν ὑφηγῆσθε, vertit, Eo modo propulsare conabimur bellum a vobis lacessitum, quo modo vos provocaritis. Ego tamen malim magis propinqua interpretatione reddere, Ea via, quam vos nobis præiveritis. Nam qui bello lacessitus, tandem et ipse bello vim ita propulsat, ut par pari referat, eand. insistere viam videtur. Idem Bud. ap. Aristot. Τὸν ὑφηγημένον τρόπον λέγοντες, vertit, Modo jam instituto et supra servato, i. e. præcedente. Ejusd. vero Aristot. similis l. Κατὰ τὴν ὑφηγημένην μέθοδον λεκτέον, redditur, Dicendum est ea via et ratione, qua cœpimus. Itidemque Bud. ὑφηγήσομαι vertit Incipiam, Exordiar, in Plat. Euthyd. Ἐγὼ οὖν μοι δοκῶ καὶ αὐτὸς πάλιν ὑφηγήσασθαι οἵω προσεύχομαι αὐτῷ φανῆναί μοι, i. e., inquit, Ipse exordiar disputationem, ut intelligant quonam pacto ego optem eos sapientiæ præceptores esse et disputatores. Vel, Præibo, et προοδοποιήσομαι, s. Præmonstrabo. || Hortor, Suadeo, Dicto, Aristot. Τοῦθ' ὑφηγεῖται καὶ ὁ κοινὸς νόμος, Bud. 193. afferens et aliud exemplum. Sed hoc addo, Præire, itidem pro Dictare positum inveniri; alicubi vero et Suadendi signif. habere mihi videri. In VV. LL. e Gal. ad Gl. Ὑφηγήσασθαι χρῆσιν pro Tradere, et e Plut. Romulo (12.) Ὥσπερ αἱ τῶν γεωμετρικῶν ὑφηγοῦνται προβλημάτων ἀναλύσεις, pro Præcipiunt. Sed ὑφηγεῖσθαι aptius reddi puto in hujusmodi ll. Docere quam Præcipere. Illam certe signif. aperte habet in isto ejusd. Plut. l. (8, 662.) Καὶ τὸ τῆς νεὼς ὑφηγήσατο ἔργον. || Præsum, Gal. Τῷ μέλλοντι τῶν γυμνασίων ὑφηγεῖσθαι. [" Theocr. 2, 101. ibique Valck., Anton. Lib. 238. Thom. M. 878. Wakef. Eum. 193. Jacobs. Anth. Proleg. 72. 9, 133. Dionys. H. 1, 198. Schneid. Anab. 191. Heind. ad Plat. Lys. 36." Schæf. Mss. * Ὑφήγημα, unde * " Ὑφηγηματικὸς, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 260." Boiss. Mss.] Ὑφήγησις, q. d. Præitio: Plato Prot. Καὶ ἀναγκάζουσι γράφειν κατὰ τὴν ὑ. τῶν γραμμῶν, q. d. Et cogunt scribere juxta præitionem linearum: pro Eosque in scribendo sequi cogunt, quas ipsi lineas præiverunt. Item Doctrina, quam quis alii velut præiens tradidit. Et in plur. ὑφηγήσεις pro Præceptis, Philo. [" Sic Ζηνώνειος ὑ. Athen. 158. est Præceptum Zenonis." Schw. Mss.] In VV. LL. Enarratio: sicut et Hes. ἐξήγησις; Ductus, ex Aristot. Rhet. Exp. vero et παραίνεσις, Suasio; sicut ὑφηγεῖσθαι, παραινεῖν, Sua-

dere. Ὑφηγητὴς, Qui præit alii in re quapiam, ut ὑφήγησιν esse dictum est Doctrinam, quam quis alii velut præiens tradit, Suasor, Soph. Œd. T. (966.) ὑφηγητὰς appellare videtur Eos, qui suo consilio velut præeunt; nam male intellexerunt Schol. exp., qui putarunt illum scribere ὑφηγητὰς idem signif. quod μάντεις s. ὀρνεοσκόπους. Ὑφηγητὴρ, Dux, Epigr. [" Jacobs. Anth. 9, 133. Brunck. Œd. T. 1260. C. 1588." Schæf. Mss. * Ὑφηγητικὸς, Diog. L. Platone 201. * Ὑφηγεμὼν, Meleager 11. * Ἐξυφηγέομαι, Soph. Œd. C. 1079.]

ἭΔΗ, Jam. Il. A. (250.) de Nestore, Τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων Ἐφθίαθ', οἵ οἱ πρόσθεν κ. τ. λ. ubi Eust. præsenti etiam et fut. jungi docet. Plato Ap. Socr. (33.) Ἀλλὰ γὰρ ἤδη ὥρα ἀπιέναι, quæ Cic. vertit, Sed tempus est jam hinc abire, p. 3 mei Lex. Cic. Sæpe utuntur hoc adverbio, cum de ætate loquuntur: Xen. (K. Π. 1, 6, 19.) Τὴν ἡλικίαν, ἥνπερ σὺ νῦν ἔχεις ἤδη: K. (2, 2.) Τὸν ἤδη ἐκ παιδὸς ἀλλάττοντα τὴν ἡλικίαν. Et Γάμου ἤδη ὡραία, K. Π. 4, (6, 4.) ut Virg. Jam matura viro, jam plenis nubilis annis. Apud eund. Xen. ἤδη et οὔπω inter se opp., ut Lat. Jam et Nondum, (Ἑ. 6, 1, 4.) Τοὺς μὲν προεληλυθότας ἤδη ταῖς ἡλικίαις — τοὺς δ' οὔπω ἀκμάζοντας. Sic autem vicissim ἔτι interdum cum nomine Ætatem signif. ut νέος ἔτι: vide Ἔτι. Apud Isocr. Πολὺν ἤδη χρόνον καταφρονοῦμεν, ut Lat. A longo jam tempore. || Cum ἄπιθι eod. modo junctum esse puto ap. Xen., quo Jam cum Vale, ap. Virg.: K. Π. 6, (4, 4.) Θάῤῥει Πάνθεια, καὶ χαῖρε, καὶ ἄπιθι ἤδη: Virg. Æn. 2. Jamque vale, et nati serva communis amorem. Sic autem et aliquot aliis ll. || Cum fut. interdum quidem redditur Jam, interdum autem Mox, Confestim, Xen. K. Π. 8. Νῦν δὲ ἤδη διηγησόμεθα, Dem. Phil. 2. Ταῦτ' ἤδη λέξω. In quo Dem. l. fortasse verti potest Jam nunc, Nunc jam. At contra in illo Xen. vacare crediderim, et esse ἐκ παραλλήλου posita illa duo: ut aliquando poni testatur Eust. At Bud. exp. Mox, et Confestim, in Dem. (1242.) Εὖ εἰδότες ὅτι διὰ βασάνου ἐκ τῶν οἰκετῶν ὁ ἔλεγχος ἤδη ἔσοιτο. Eust. de usu hujus adverb. in infin. dubitationem quandam affert, 100. || Nunc, νῦν, Eust. Od. A. 303. Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι ἤδη. Addit autem inveniri ἐκ παραλλήλου posita ἤδη et νῦν: qua de re modo dixi. || Cum partic. ἐκπορευόμενος, Cic. ap. Polyb. vertit, Paulo post quam egressus erat e castris, p. 63. Cic. Lex. || Continuo, Protinus, in ea signif., qua dicitur, Non qui epigrammata novit componere, protinus censeri debet poëta, Greg. εἰς ἅγιον Βάπτισμα, Οὐ γὰρ ὅστις οὐ κολάσεως ἄξιος, ἤδη καὶ τιμῆς· ὥσπερ οὐδὲ ὅστις οὐ τιμῆς, ἤδη καὶ κολάσεως. Sic ap. Chrys. de orando Deum, Ὅταν οὖν ἴδω τινὰ μὴ φιλοῦντα προσευχὴν, — ἤδη μοι οὗτος δῆλός ἐστιν ὡς οὐδὲν γενναῖον ἐν τῇ ψυχῇ κέκτηται. || Cum aliis particulis. Ἤδη δὲ, Jam vero, Atque adeo: Bud. e Synes. Τοῦτο τοῖς ἀδελφοῖς ἡμῶν, ἤδη δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις τὸ περιμάχητον ἦν. || Ἀλλ' ἤδη idem Bud. e Greg. pro Sed etiam, Οὐ τῶν ἀγεννῶν μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ τῶν εὖ γεγονότων. || Τότ' ἤδη ap. Dem. pro Tum demum, ut quidem ego interpretor h. in l. orationis pro Cor. Ταῦτά μοι δεῖξον, καὶ τότ' ἤδη κατηγόρει μου. At in VV. LL. οὕτως ἤδη ex Æschine, itidem pro Tum demum. || Ἤδη ποτὲ, vacante ἤδη, Aliquando, Olim: Il. A. (260.) Ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν, ἠέπερ ὑμῖν, Ἀνδράσιν ὡμίλησα. Sed et ἤδη sine ποτὲ a Schol. Thuc. exp. alicubi πάλαι ποτέ. Invenitur autem ἤδη ποτὲ interrogative etiam positum, Greg. Ἤδη ποτὲ τεθέασαι τοσοῦτον δῆμον; quod Bud. exp. Vidistine unquam antehac? " Dicitur et ἤδη ἐκ πολλοῦ, pro Jamdiu: et ἤδη νῦν, pro Jam nunc. Jungitur vero et aliis particulis. Reperitur enim ἤδη δὲ, ἤδη ποτὲ, de quibus supra. Sic e Xen. affertur, ἤδη οὖν ποτε pro Jam igitur aliquando, s. Jam tandem, Tandem aliquando, Aliquando igitur: pro quo et ἤδη πώποτε οὖν. Apud Eund. reperitur et ἤδη που, sic scribentem, Τὰ δὲ ἄλλα ἤδη που ἀπὸ τούτου ἅπαντα καλλίω φαίνεται κατὰ κόσμον κείμενα." [" Zeun. ad Xen. K. Π. 127. ad Xen. Eph. 262. Musgr. ad Hipp.

A 1200. Abresch. Æsch. II. Præf. p. xi. ad Lucian. 2, 1. Heyn. Hom. 4, 81. 152. 487. Philostr. 244. 260. 262. Boiss. Græf. ad Meleagr. 70. Tum, Mox, ad Xen. Eph. 281. 291. Jam tum, Alciphr. 164. Huc usque, ad Herod. 668. Cum imper., ad Lucian. 1, 197. Inter artic. et subst. Schneid. ad Xen. K. 'A. 449. Conf. c. ἢ δεῖ, Lennep. ad Phal. 178. 297. 357.; cum εἰ δὴ, Heind. ad Plat. Gorg. 234.; cum δὴ, ad Herod. 668. ad Theæt. 312. Boeckh. in Min. 146.; cum ἔδει, ibid.; cum ἢ δὴ, Heyn. Hom. 4, 81. 121. 122. 137. 152. 7, 30. 8, 221.; cum ἡδὺ, Jacobs. Anth. 10, 414. Τόδ' ἤ. δεινὸν, Valck. Diatr. 23. Κ' ἤδη, Hipp. p. 321. Ἤ. ποτὲ, ad Xen. Eph. 259. Dionys. H. 3, 1629. Ποτ' ἤ., Jacobs. Anth. 1, 1. p. 20. Τότε ἤ., ad Charit. 434. Πολλοὶ ἤ., Heind. ad Plat. Theæt. 312. Ἤ. δὴ, Philostr. 106. Boiss. Καὶ ἤ. τε ἦν — καὶ —, Xen. K. 'A. 1, 8, 1. 8. 2, 1, 7. 4, 6, 2. 7, 4, 16. Ἦ μὲν δὴ, pro ἤ. μ., Heyn. Hom. 4, 402." Schæf. Mss.]

B ἩΔΥΣ, Suavis, Dulcis, Jucundi saporis, generaliter pro Jucundus: οἴνῳ, Od. K. (519.) οἶνον, I. (205.) M. (369.) ἡδὺς ἀϋτμὴ, ubi observandum est jungi ἡδὺς substantivo fem. Plato Theæt. Ταῦτα δὴ, ὦ Θεαίτητε, ἆρα ἡδέα δοκεῖ σοι εἶναι; καὶ γεύοιο ἂν αὐτῶν ὡς ἀρεσκόντων; Aristot. Ἐλάττω τῷ μεγέθει γίνεται, καὶ ἧττον ἡδέα, καὶ ὑγρότερα τῶν γονίμων. Pro quo Plin. Irrita ova sunt minora, ac minus jucundi saporis, ac magis humida. Extenditur autem ad multa, sicut Lat. Suavis, Jucundus: κινήσεις, Suaves motus, Lex. Cic. 52. Xen. τῷ ἡδεῖ opp. ἀνιαρὸν, K. Π. 8, (3, 17.) Οὔτοι, ὦ Σάκα, οὕτως ἡδύ ἐστι τὸ ἔχειν χρήματα, ὡς ἀνιαρὸν τὸ ἀποβάλλειν: 6, (1, 5.) opp. ἥδιστον et χαλεπώτατον. Dicitur autem ἡδύ ἐστιν ἀκούειν, pro Jucundum est audire, τοῦτό ἐστιν ἀκούειν ἡδὺ, ταῦτά ἐστιν ἀκούειν ἡδέα, pro Hoc jucundum est auditu, Hæc jucunda sunt auditu: quo et Aristoph. Σφ. modo locutus est. Illius autem prioris generis loquendi exemplum est et in hoc Proverbialis Eur. versu (Andr. Fr. 10.) Ἡδύ τι τὸν σωθέντα μεμνῆσθαι
C πόνων: quod Cic. vertit, Suavis est laborum præteritorum memoria: et alibi liberius, Habet præteriti doloris secura recordatio delectationem. Sæpe autem ἡδὺ substantive ponitur pro Suavitas, Voluptas, Delectatio: sicut τὸ καλὸν pro Honestas: Καλοῦ, συμφέροντος, ἡδέος, Aristot. Eth. 2. || Compar. EST Ἡδίων, Suavior, Jucundior. Superl. Ἥδιστος, Suavissimus, Jucundissimus, pro Ἡδύτερος et Ἡδύτατος, quæ tamen et ipsa alicubi reperiuntur, ac præsertim comp. ἡδύτερος. Thuc. 7, (14.) Τούτων ἐγὼ ἡδίω μὲν ἂν εἶχον ὑμῖν ἕτερα ἐπιστέλλειν, οὐ μέντοι χρησιμώτερά γε. Idem ibid. Βουλομένων μὲν τὰ ἥδιστα ἀκούειν. At comparativi ἡδύτερος exemplum est ap. Phocyl. (183.) τί γὰρ ἡδύτερον καὶ ἄρειον; Reperitur vero et in prosa, Greg. SED superlativo ἥδιστος interdum præfigitur præp. ὑπὲρ, ac dicitur Ὑπερήδιστος, Quamsuavissimus, Longe suavissimus. || Ἡδὺ, interdum adverbialiter pro Suaviter, Jucunde: ἡδὺ γέλασσαν, (Il. B. 270.) quo et Lucian. (2, 15.) utitur, eodemque dixit modo Horat. Dulce ridere.
D || Ἡδὺς dicitur aliquis interdum pro Lætus: Greg. εἰς Καισάριον, 92. Καὶ παρασκευάζεσθε ὡς ἑστιάσοντες τὴν ἀκοὴν, καὶ ἡδίους ἐσόμενοι. Idem, Αὐτὸς ἡδίων ἔσομαι τῇ τούτων μνήμῃ. Sed et ap. Plut. ἡδίω redditur Alacriorem Fabio (5.) Ἡδίω (τὸν δῆμον) πρὸς τὸ μέλλον ἐποίησε: Camillo (32.) Ἡδίους ἐγένοντο ταῖς ἐλπίσιν ὑπὲρ τῆς Ῥώμης. || Ἡδὺς, Fatuus: εὐήθης, * ὑπόμωρος, Suid. Exp. et Stolidus ap. Strab. 1. Sic ap. Plat. Ἡδὺς γὰρ εἶ, ἔφη, ubi tamen Ficinus reddit Facetus. Atque hanc interpr. aliquibus ll. convenire arbitror, sed accipiendo Facetus ironice: ut Gallice sumitur interdum Plaisant, veluti cum dicitur, Vraiment vous êtes plaisant de me vouloir faire croire que. Quo sensu dicitur et istud, quod idem etiam sonat, Vraiment vous avez bonne grace de etc. Atque ita poni χαρίεν quoque, a χάρις, quod Grace signif., docebo in illo nomine, si recordatus fuero. Sic autem sumi arbitror ἡδὺς in isto Synes. l. Ἡδὺς εἶ, κωλύων ἡμᾶς ὅπλα κατασκευάζεσθαι. Fortasse tamen paulo etiam aptius vertemus, Lepidus es, qui jubeas nos etc,

Nam Lepidus, sicut et Lepidum caput, ironiæ sæpe A
a Lat. accommodari constat. “ Ἄδεια, Dor. pro
“ ἡδεῖα, Suavis, Jucunda, ab ἁδὺς pro ἡδύς. Ἁδὺ,
“ Dor. pro ἡδὺ, Suave : interdum et Suaviter.”
[“ Ἡδὺς, Xen. Eph. 17. Musgr. Hipp. 441. Casaub.
Athen. 1, 85. Thom. M. 417. ad Charit. 548. 709.
Jacobs. Anth. 9, 337. 11, 292. Plut. 4, 297. Cor. 5,
127. Hutt., Heyn. Hom. 7, 462. Boiss. Philostr.
333. Schol. Apoll. Rh. 524. Plut. Eum. 3. Demetr.
50. Stolidus, Timæi Lex. 131. et n., Plut. 5, 407.
H., Lucian. 3, 508. Heind. ad Plat. Gorg. 151.
* Ἡδὺς, ὁ, ἡ, Theocr. 20, 8. * Moschus 3, 83. ad
Od. M. 369. Ἡδὺς πιεῖν, Valck. ad Herod. 305.
Ἡδὺς γίνομαι πρός τι, Plut. 2, 31. Cor. Ἡδύ ἐστι,
seq. inf., ad Herod. 550. Ἡδὺ φιλεῖν, Piers. Veris.
91. Jacobs. Spec. 48. γελᾶν, Koppiers. Obs. 74.
Villois. ad Long. 273. Οὐχ ἡδύ ἐστι, Paus. 3, 51.
Ἡδὺ conf. c. ἤδη, Ilgen. Hymn. 400. Ἡδίων, De-
mosth. 1, 641. Monthly Review, Aug. 1799. p. 434.
Ἥδιον, ad Charit. 708. Plato Euthyphr. 51. Fisch.
De quant., Asclepiad. 1. 11. Jacobs. Anth. 7, 39. B
Pro ἡδὺ, Musgr. Alc. 963. Οὐχ ἥδιον, Aristid. 1, 11.
ubi male Jebb. Οὐχ ἥδιόν ἐστι λέγειν, Valck. ad
Herod. 126. Ἥδιον ἂν ἀκούοιμι, Boiss. Philostr. 330.
Ἡδίων, ἡδύτερος, Theocr. 1, 7. ibique Schol. Ἡδύτε-
ρος, Philippus 64. Tull. Gem. 7. Ἡδύτατος, Epigr.
adesp. 98. Ἥδιστος, Boiss. Philostr. 328.” Schæf.
Mss. “ Compar. pro posit. utitur Herod., et qui
eum imitantur : 2, 46. Οὔ μοι ἥδιόν ἐστι λέγειν, ubi
vide Valck. Alibi ait, Οὐ πρόθυμός εἰμι λέγειν.” Schw.
Mss. “ Apud Tzetz. Chil. 3, 565. perperam ἡδῆς.”
Elberling. Mss. * “ Ἡδιαίτερος, * Ἡδιαίτατος, Lam-
prias in Fabric. B. Gr. 2, 334.” Wakef. Mss.]
“ Ἥδεος, Delectabilis, si non mentiuntur VV. LL.”
[* Αὐτοηδὺς, Aristot. Top. 6, 3.] Ἡδέως, Suaviter,
Jucunde. Ἥδιον, Suavius, Jucundius : Ἥδιστα, Sua-
vissime, Jucundissime. Epicurus, Οὐκ ἔστιν ἡ. ζῆν,
i. e., Cic. interpr., Non posse jucunde vivi. Plut.
(6, 559.) Εἰ μέλλουσι μετ' ἀλλήλων ἡ. ἔσεσθαι. Sic
ἡδέως γενέσθαι, (Alex. 69.) Ac quod ap. Cic. Ti-
motheus Platonem alloquens dicit, Vestræ quidem C
cœnæ non solum in præsentia, sed etiam postero die
jucundæ, pro eo ap. eund. Plut. est, Οἱ παρὰ Πλά-
τωνι δειπνήσαντες, καὶ εἰς αὔριον ἡ. γίγνονται. Isocr.
autem dixit in Panath. Οὐχ ἡ. ἔχων ἐπὶ τοῖς εἰρημέ-
νοις, pro Qui non delectabatur iis, quæ dicta erant.
E Dem. (60.) ἡ. ἔχω σοι, pro Delector te. Et ex Eur.
(Iph. A. 1122.) ὁρᾷς, pro Aspectu es hilari. || Sæpe
pro Lubenter: sicut ἥδιον, Lubentius : ἥδιστα, Lu-
bentissime : Ἡ. ἂν ἐροίμην αὐτῶν, Lubenter eos
interrogem. [“ Heind. ad Plat. Hipp. 172. ad Cha-
rit. 559. Wakef. S. Cr. 5, 52. Dionys. H. 3, 1404.
Xen. Mem. 1, 2, 4. Zeun. Ind. Xen. K. Π. Ironice,
ad Timæi Lex. 132. Ἡ. ὁρᾶν, ad Lucian. 1, 262.
ad Phalar. 213. ad Charit. 685. πίνειν, Lucian. 3,
308. γίνεσθαι, Ruhnk. ad Vell. 34. ἔχειν τινὸς,
ad Phalar. 332. Kiessl. ad Jambl. V. P. 497. Ἡ.
ἔχων ἐμαυτοῦ, Porson. Med. 20. Ἡ. ἂν ἀκούσαιμι,
Boiss. Philostr. 330.” Schæf. Mss.] Dicitur
[* Ἀνηδέως, Lobeck. Phryn. 729.] et Ὑπερηδέως: ut
Xen. K. Π. 1, (6, 18.) Τούτῳ οἱ ἄνθρωποι ὑ. πείθον- D
ται, Perlubenter. Item Ὑπερήδιστα, Quamlubentis-
sime. At ὑπερήδιστος pro Quamsuavissimus. “ Ἡ-
“ δυγνώμων, exp. Consiliis et responsis oblectans,
“ i. e. Prudens, in h. l. Polybii, [Xen. Σ. 8, 30.]
“ Ἐξ ὧν συναμφοτέρων οὐχ * ἡδυσώματος ὀνομασθεὶς
“ ὁ Γαννμήδης, ἀλλ' ἡδυγνώμων ἐν θεοῖς τετίμηται.
“ Nisi potius sit Animi ingeniique festivitate oble-
“ ctans.” “ Ἀδύθεμον, Hesychio ὄξος, Acetum : for-
“ san quia eo conditi cibi sunt suaviores: unde et
“ ἦδος nominatur, et Dor. ἆδος. Forsan etiam scr.
“ ἀδύθυμον, quasi animo s. cordi aliquid afferat ju-
“ cunditatis et suavitatis.” [Probabiliter correxit
Hemsterh. ap. Albert. Ἀδύ· μέθυ, ὄξος. Vide Bar-
keri Ep. Cr. ad Boiss. 247. * Ἡδύθεος, Anon. H.
in Virgin. 8. * Ἡδύκοκκος, Man. Philes 5, 596. p.
194. * “ Ἡδύλαλος, Hes. v. Ἰδῆφιν.” Boiss. Mss.
* Ἡδύληπτος, Anal. 3, 96. * Ἡδυμανὴς, Nonn. D.
7, 269. * Ἡδυμελίφθογγος, Anal. 3, 260. * Ἡδυμι-
γὴς, 1, 234.] “ Ἡδυόνειρος, Suavia et jucunda affe-
“ rens somnia,” [Hermippus ap.] “ Athen. (27.)
“ ἀσταφίδας τε καὶ ἰσχάδας ἡδυονείρους.” [* Ἡδυό-
φθαλμος, Hes. v. Μελίγληνος.] Ἡδυπαθὴς, q. d.
Suavitatem s. Voluptatem patiens, i. e. Qui suavi-
tate s. voluptate afficitur, voluptate fruitur. He-
sychio φιλήδονος, Voluptati deditus, Voluptarius.
Sæpe autem exp. Mollis, Delicatus, In luxum effu-
sus. Ego ad hujus nominis interpr. lubenter Mollis
et voluptarius copularem, ut et a Cic. copulantur.
Athen. (545.) Ἐν οἷς εἶναι καὶ Πολύαρχον τὸν ἡ. ἐπι-
καλούμενον. Quidam (Antiphanes) ap. Eund. (526.)
Ἰώνων—ἁβρὸς ἡδυπαθὴς Ὄχλος. Observandum est
autem eund. esse usum τοῦ παθεῖν in hoc comp.
verbo, qui est ap. Theogn. (722.) Γαστρί τε, καὶ
πλευραῖς, καὶ ποσὶν ἁβρὰ παθεῖν, quod exprimens
Horat. Epist. 1, 12. dixit, Si ventri bene, si lateri
est, pedibusque tuis. [* “ Ἡδυπαθῶς, Aster. Homil.
p. 58. Reuben.” Boiss. Mss.] Ἡδυπάθεια, Vita volu-
ptaria, mollis, Luxus, Xen. K. Π. 7, (5, 16.) Οἳ νο-
μίζουσι τὸ μὲν πονεῖν, ἀθλιώτατον, τὸ δὲ ἀπόνως βιο-
τεύειν, ἡδυπάθειαν. Ἡδυπαθέω, Voluptariam vitam
dego, Voluptati indulgeo, Xen. (K. Π. 1, 5, 1.) Καὶ
τὸ μὲν πρῶτον οἱ παῖδες ἔσκωπτον αὐτὸν ὡς ἡδυπαθεῖν
μεμαθηκὼς ἐν Μήδοις ἥκοι. [* Ἡδυπάθημα, Athen. ap.
Diog. L. 6, 14.] Ἐνηδυπαθέω, Suavitate et voluptate
fruor in aliqua re, Oblector, Acquiesco, Chrys. Τοῖς
παροῦσιν ἐνηδυπαθεῖν πράγμασιν. [“ Passiv., Philo J.
802.” Schæf. Mss.] Καθηδυπαθέω, Per voluptatem
et luxum absumo, cum acc. : Xen. (K. Ἀ. 1, 3, 3.)
Et, Τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς καθηδυπαθῶν, Lucian.
(1, 388.) Per luxum et voluptatem conterens. Item
cum gen., Bud. 1079. 1080. Ponitur autem ab eo
et pass. Καθηδυπαθεῖσθαι, pro Per luxum et volu-
ptates consumi, sed sine exemplo. [* Καθηδυπάθησις,
Lobeck. Phryn. 352. * Ἡδύπνευστος, Anal. 2, 269.]
“ Ἡδυπορφύρα, et πορφύρα, ex ostreorum genere sunt,
“ ut tradit Athen. (88.) ex Aristot. H. A. Forsan
“ autem ἡδυπορφύρα dicitur ob gratiam et venustatem
“ coloris, vel etiam ob jucundum in cibis saporem.”
[* “ Ἡδυπότης, Hedylus 11.” Schæf. Mss. Manetho
4, 493.] “ Ἡδυπότις, Hesychio ἔκπωμα ποιὸν, καὶ
“ κρόμμυον : forsan quod potum commendet et gra-
“ tiorem reddat. Athen. quoque (469.) ἡδυποτίδας
“ in poculorum censu numerat, dicens Rhodios eas
“ ἀντιδημιουργήσασθαι πρὸς τὰς Ἀθήνησι Θηρικλείους.”
[* “ Ἡδυποτιστὴς, ad Hesych. 1, 793. n. 7.” Dahler.
Mss. * “ Ἡδυπρόσωπος, Pulcer aspectu, Speciosa
facie, Matron Parodus ap. Athen. 136.” Schw.
Mss.] “ Ἡδύραβδον, Hesychio τὸ κινάμωμον : nam
“ virgas fert suavissimi et gratissimi saporis.” “ Ἡ-
“ δύσαρον, τὸ, Frutex alio nomine dictus πελεκῖνος,
“ Lat. Securidaca. Marcell. ap. Diosc. a suavitate
“ odoris sic nominatum censet. Vide Diosc. 3, 147.
“ ubi ipsum esse dicit πικρὸν γευσαμένῳ.” [Theophr.
H. Pl. 8, 10. * Ἡδυσώματος, Xen. Σ. 8, 30. * Ἡδυ-
τόκος, Nonn. D. 41. p. 1064. * Ἡδυφαγέω, Cyrill.
Alex. Hom. Pasch. 27. p. 314.] “ Ἡδυφαὴς ἤλεκτρος,
“ apud Dionys. P. (317.) Electrum s. Succinum
“ suave splendens : ἡδεῖαν καὶ καλὴν ἔχον τὴν λαμ-
“ πηδόνα :” [legitur et * Ἡδυφανής.] “ Ἡδυφάρυγγες
“ θρυμματίδες, Athen. l. 4. Gutturi gratæ, Gutturi
“ suaves et jucundæ.” [* Ἡδύφθογγος, Hes. * Ἡδυ-
φιλέω, Anal. 2, 266. * Ἡδυφραδὴς, Nicet. Annal.
4, 2. * Ἡδύφρων, H. in Apoll. * Ἡδυχαρὴς, Epigr.
Cyzicen. 25.]

[* Ἡδύτης, Gl. Suavitas, Jucunditas, Lepos: Sal-
lustius, Multusque lepos inerat: Schol. Aristoph.
Ὄρν. 225.]

Ἡδύνω, Suave reddo, Condio. Et ἡδύνεσθαι pro
Condiri a Cic. metaph. posito, dixit Gaza: sicut et
ἡδυσμένος λόγος ap. Aristot. Idem ἡδύνειν, Lætitia
afficere, vertit alicubi. Itidem pass. ἡδύνεσθαι pro
Lætitia affici, Lætitia aut Gaudio frui, poni videtur
in hoc versu, quem affert Athen. (281, e Timone,)
Ἠνίκ' ἐχρῆν δύνειν, νῦν ἄρχεται ἡδύνεσθαι. Sic ἡδυν-
θεὶς exp. χαρείς. [“ Ad Mœr. 177. ad Lucian, 2,
326. 334. Dionys. H. 5, 79. 82. 96. Wakef. Trach.
999. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 163. Timon Phl.
20.” Schæf. Mss. * Ἡδυντέον, Athen. 117.] Ἡδυν-
τὸς, Conditus. Sed peculiari signif. ap. Hippocr.

(679, 21.) πίσσα, Pix odoribus condita, quæ sc. cocta est cum aqua et aromatibus: itidem ἡ. στέαρ, Eid. Adeps in aqua et aromatibus coctus. CONTR. Ἀνήδυντος, Inconditus, Non conditus. A Bud. redditur Inconditus, Insulsus, afferente Athen. ubi ἀνήδυντοι ἅλες opp. τοῖς ἡδυσμένοις: (366.) Καὶ ἅλας δὲ ἡδυσμένους ὁρῶ ἐν ἄλλαις παροψίσιν, ἀνηδύντων δὲ ἁλῶν πλήρεις οἱ Κυνικοί. Idem Bud. ἀνήδυντος, inquit, ap. Aristot. ὁ μὴ ἡδυσμένος, Inconditus, Nulla suavitate jucundus. In VV. LL. vertitur etiam, Durior quam ut ulla voluptate afficiatur. A Bud. ponitur ET Ἀνήδυστος, i. q. ἀνήδυντος, [Plut. Phocione 5.] ET Ἡδυντῆρες dicti ἅλες, quod sal condiendi vim habeat, διὰ τὸ ἡδύνειν, inquit J. Poll.: Hes. Eratostheni hanc appell. ascribere videtur. [" Suicer. Thes. 1, 181." Schæf. Mss. * Ἡδυντήριος, Schol. Eur. Hec. 535.] Ἡδυντικὸς, Condiendi vim habens, Ad condiendum aptus. Et τὰ ἡδυντικὰ, Condimenta, Bud. e Gaza. Idem Bud. vertit et Voluptifica. Ad condiendum, condiendi scientiam pertinens. Sed et σκευασίαν ἡ. dicit J. Poll. quasi conditricem. Ἥδυσμα, Quod suavitatem et gratiam aliquam conciliat, rem aliquam jucundiorem gratioremque reddit, Gorr. Item, ut Bud. exp., Suavitas, Dulcedo. Aristot. de Arte Poëtica, Τῶν δὲ λοιπῶν πέντε μερῶν τῆς τραγῳδίας, μέγιστον τῶν ἡ. ἡ μελοποιΐα. Peculiariter vero in cibo dicitur Condimentum, quod suavitatis et dulcedinis gratia adhibetur ad gratiam ei conciliandam. Plato de Rep. 1. (6, 157.) Τέχνη μαγειρικὴ τοῖς ὄψοις ἀποδίδωσι τὰ ἡ. Sic Gal. de Alimentis 3. pinguedinem et adipem carnium ἡ. esse dixit; quippe quæ cibis suavitatem potius conciliant quam in alimentum vertuntur. Plut. (6, 187.) Οἱ δεινοὶ τῶν ὀψοποιῶν τοῖς πικροῖς χυμοῖς καὶ αὐστηροῖς, ἡδύσμασι χρῶνται, τῶν γλυκέων ἀφαιροῦντες τὸ πλήσμιον. Athen. (67.) Οὔτε πεπέρεως μέμνηται, οὔτε ὄξους, ὃ μόνον ἄριστόν ἐστι τῶν ἡ. Idem (170.) ex Alexidis Lebete varia citat ἡ., quæ a coquis adhiberi solent. In qua signif., ut Lat. Condimentum, metaph. quoque accipitur. Quo modo Plut. Lycurgo (25.) Παιδιὰ τοῦ πόνου ἥδυσμα, Lusus laboris condimentum: (9, 399.) Οἷον ἡ. τῇ κολακείᾳ τὴν παῤῥησίαν ἐμβάλλοντες. Ἡ. dicuntur etiam unguenta ipsa, quibus ad suavitatem odoris aromata adjuncta sunt. Alii non Unguenta, sed Aromata sic appellant, quibus odor unguentis conciliatur: cujusmodi sunt, amaracus, costus, amomum, nardus, carpobalsamum, et myrrha, ut patet e Diosc. in descriptione unguenti amaracini, item coriandrum, mentha, apium, ruta. Ceterum unguenta ea, quæ ἡ. vocabantur, succus tantum erant, h. e. liquida, ut quæ solis fere constarent oleis, eoque differebant ἀπὸ τῶν στυμμάτων, Plin.: quod hæc corpus haberent, h. e. solidiora essent: utrisque tamen ead. odoris gratia. Gorr. Plut. (10, 138.) Ἡ. Συριακοῖς, Ἀῤῥαβικοῖς, ὥσπερ ὄντως νεκρὸν ἐνταφιάζοντες. Ἡ. etiam ab Hippocr. dici τὰ χλωρὰ καὶ ξηρὰ ἀρτύματα, vocemque Att. esse, Erotian. annotavit: e quo ipse Γυναικ. 2. στέαρ ἡδὺ appellat τὸ ἠρτυμένον. Gorr. [" Athen. 1, 11. Lips. 1, 27. Casaub. Toup. Emendd. 1, 185. Plut. Mor. 1, 189. 497. Thom. M. 416. Jacobs. Anth. 7, 341. (ubi et de * Ἥδυμα:) Brunck. Soph. 3, 502. Boiss. Philostr. 305. Condimentum, ad Mœr. 177. Opp. ἔδεσμα, ad Lucian. 2, 57." Schæf. Mss. * Ἡδυσματοθήκη, J. Poll. 10, 93.] " Ἡδυσματό-" ληρα ὀψάρια, Obsonia condimentorum nescio quæ " nugamenta habentia. Archestr. ap. Athen. (311.) " de pisciculis saxatilibus, Καὶ πολλὰς ἰδέας κομψῶς " παρὰ δαιτὶ δύνανται Ὀψαρίων τεύχειν γλίσχρων ἡδυ-" σματολήρων." [* Ἡδυσμάτιον, Condimentum, Teleclides Athenæi 268.] Ἡδυσμὸς, i. q. ἥδυσμα, Exod. 30, (34.) ἡδυσμοῦ χαλβάνη, Galbanum jucundi, suavis odoris. Ἀφηδύνω, Jucundum reddo; interdum, E tristi jucundum reddo, Bud. et sic ἀφηδυνόμενον ἦθος, Plut. Dione [17.] Ἐνηδύνω, Exhilaro in, Illætifico, Bud. e Greg. Naz. Τῇ θείᾳ θεωρίᾳ ἐνηδυνόμενός τε καὶ εὐφραινόμενος. [Lucian. 9, 241.] Ἐφηδύνω, Exhilaro super aliqua re, Jucundum et hilarem reddo. [Plut. 6, 150. 8, 46. 656. * " Καθηδύνω, Suaviter condio, Athen. 140. Ζυμὸς καθηδυσμένος περιττῶς." Schæf. Mss.] Παρηδύνω, Condio, ex Athen. [319. * " Προηδύνομαι, Ante lætor, Æsop. Fab. 13. p. 137. Genev. 1628." Seager. Mss.] Συνηδύνω, Una exhilaro et jucundum reddo, Oblecto, Aristot. Eth. (4, 6.) Ὡς δεῖ, ὁμιλήσει· ἀναφέρων δὲ πρὸς τὸ καλὸν καὶ τὸ συμφέρον, στοχάσεται τοῦ μὴ λυπεῖν, ἢ σ. (Ibid.) Αἱρούμενος τὸ συνηδύνειν, λυπεῖν δὲ εὐλαβούμενος, Lætificare, Exhilarare: sic alibi sæpe. Bud. Συνηδυσμένος, Conditus, Delicatus. Bud. e Plut. (8, 625.) Καὶ ῥᾳδίως ταῖς ὠμότησιν ἁλίσκεται διὰ τὸ μικρήν τινα καὶ συνηδυσμένην τροφὴν προσφέρεσθαι.

Ἥδυμος, Suavis, Dulcis, Jucundus, i. q. ἡδὺς, ex eoque factum per paragogen, Apoll. Rh. 2, (407.) ὕπνος. [" Clark. ad Il. B. 2. Wolf. Prol. 246. Heyn. Hom. 4, 195. 6, 23. 38. 577. Ἡδυμέστατος, Valck. ad Herod. 305." Schæf. Mss.] PRO QUO Νήδυμος ab Hom. dicitur, per pleonasmum literæ ν, Il. B. (2.) Δία δ' οὐκ ἔχε ν. ὕπνος. Ubi tamen fuerunt qui scriberent, ἔχεν ἥδυμος ὕπνος: sed Eust. hanc scripturam non probat, quod in aliis ll. ν. semper reperiatur; atque adeo ap. Hom. posteros tantum putat illud ἥδυμος in usu esse. Il. Π. (454.) θάνατόν τε φέρειν καὶ νήδυμον ὕπνον, Ψ. (62.) (ὕπνος) λύων μελεδήματα θυμοῦ Νύδυμος ἀμφιχυθείς. Sunt tamen qui non hinc derivatum velint, sed a νη particula intensiva, et δύνω, ut per νήδυμος ὕπνος intelligatur Profundus et altus sopor. In Epigr. est etiam νήδυμος Ὀρφεὺς, νήδυμον ὕδωρ ap. Nonn. Ubi secundum primam etym. signif. Suavis, Jucundus, Dulcis. Ἡδυλίζω, Adulor, Grata et jucunda loquor, i. q. ἡδυλογέω, Citat Eust. (1417, 12.) e Menandro. Ἡδυλισμὸς, Assentatio, Adulatio, Adulationis species quædam, εἶδος τῆς κολακείας, Eust.

Ἦδος, Suavitas, Jucunditas, Il. A. (575.) οὐδέ τι δαιτὸς Ἐσθλῆς ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ, Neque suavitas ulla epuli erit, Nec jucundæ erunt epulæ, Σ. (80.) Ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦδος, ἐπεὶ φίλος ὤλεθ' ἑταῖρος; Quæ ex his ad me redit jucunditas? Quid hæc juvant? nam exp. etiam ὄφελος. Annotat autem Eust. Æolice tenuari, et indeclinabile esse. At ἦδος aspiratum, Acetum signif. Ælius Dionys. ap. Eust. ἦδος τὸ ὄξος, inquit, δασύνουσιν οἱ Ἀττικοί. Idem tamen Eust. tradit ἦδος a Paus. exponi et ὄφελος et ὄξος: nulla facta spiritus diversi mentione. [" Musgr. Heracl. 892. Jacobs. Anth. 6, 117. Huschk. Anal. 303. Heyn. Hom. 4, 153. 5, 174. 6, 174. 7, 438. Toup. Emendd. 3, 178. Casaub. Athen. 140." Schæf. Mss. " Ἦδος, τὸ ὄξος οἱ Ἀττικοὶ, voy. Athen. 67., par la même raison les Grecs modernes lui donnent le nom de * γλυκάδιον." Corai. Mss. Schol. Plat. p. 9. Omnino v. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 244-51. ubi et de * Γάδος, Æol. pro ἅδος, s. ἦδος.] Ἀηδὴς, ET Ἀαδὴς, Dorice, Insuavis, Injucundus, Odiosus, Athen. 6. Ἐν τοῖς ἄλλοις ἦν ἀ. καὶ ψυχρός. Et ἀηδὲς substantive, Isocr. ad Phil. Εἴ πρός τινας αὐτῶν ἀηδές τι σοὶ συμβέβηκεν, ubi accipit pro Offensione: ut Gall. dicitur Avoir quelque fâcherie contre quelqu'un. Vult autem ἀηδὴς ab ἦδος formari Eust., quem hic sequor. [" Coray Theophr. 277. Kuster. Aristoph. 119. Heyn. Hom. 6, 66." Schæf. Mss.] " Ἄδες, Pedes, teste Hes. Idem pro ἀηδὲς quoque " accipi a nonnullis annotat, i. e. Insuave, Injucun-" dum." Ἀηδῶς, Insuaviter, Injucunde; Gravate, Illibenter: ἐσθίειν, Xen. K. Π. 1, (2, 11.) Non suaviter edere, i. e. Nulla cum delectatione. Isocr. ad Phil. (62.) Οὐκ ἐπαινοῦσιν, ἀλλ' ἀ. ὁρῶσιν, Sed illibenter cernunt, Gravate cernunt, Gravantur cernere. At Bud. ἀ. ἔχειν τινὶ ap. Dem. interpr. Non amare aliquem, libenter uti aliquo. Et ap. Eund. Ἀ. δ' ἔχων οἷς λέγω τούτοις, pro Cum præterea tristis essem. [Demosth. 1442.] Ἀηδία, Insuavitas, Injucunditas, Molestia, Tædium, Æschin. (77.) Τὴν δὲ σὴν ἀ. ἡ πόλις οὐκ ἐχώρει, exp. Tædium tui. Dem. (401.) Πρὸς αὐτὸν ἀ. ἐνεωρακὼς, Tædium sui, et fastidium. Isocr. plur. etiam dicit (Panath. 11.) ἀηδίας καὶ βαρύτητας, ἀ. καὶ λύπας. Capitur et pro Cibi fastidio, quod ἀνορεξία proprie vocatur. Apud Epicureos i. est q. ἀηδονία, de quo infra. [" Kuster. Aristoph. 113. ad Charit. 710. Musgr. Hel. 425. Mœr. 59. et n., ad Timæi Lex. 42. Valck. Oratt. 341. Alci-

phr. 184. et n. * Ἀήδεια, Toup. Opusc. 2, 27." Schæf. A Mss. "Niceph. Greg. ad Synes. 357." Kall. Mss.] Ἀηδίζομαι, Tædio afficior, Fastidio, Bud. interpr. Abhorreo in Greg. de Spiritu S., Ταυτὸν πάσχομεν τοῖς κακοσίτοις, οἳ ἐπειδὰν πρός τι τῶν βρωμάτων ἀηδισθῶσι, πρὸς τροφὴν δυσχεραίνουσι. Sic ap. Alex. Aphr. Ἀηδίζομαι τῷ ξένῳ, redditur A rei novitate abhorreo. [" Ad Mœr. 159. Ἀηδίζω, Schol. Aristoph. Πλ. p. 98. T. H., Heyn. Hom. 6, 111. Brunck. Aristoph. 3, 42." Schæf. Mss. " Aversor, Odi, Chrys. Hom. 56. T. 5. p. 380." Seager. Mss. * Ἀηδισμὸς, Sext. Emp. Pyrrh. 1, 87.] Ἀηδέω, i. q. ἀηδίζομαι. [" Heyn. Hom. 6, 111. Ruhnk. Ep. Cr. 136." Schæf. Mss.] " Ἀηδόλα ap. Hes. legitur expos. ἅδην, εὐ-" φροσύνην: sed non sine mendi suspicione." " Ἀ-" νήδιος, Injucundus: si VV. LL. credimus. Non " minus vel mendosum vel falsum est Ἀνήδεστος, " quod ead. afferunt pro Inconditus, Insuavis: nisi " forte idem sit quod μὴ ἐδεστὸς, Non edulis, Qui " esui non est." [* Εὐηδὴς, Aristid. 1, 639.] Φιληδὴς, Qui amat quod suave est et jucundum, Suavitatis s. B Voluptatis amans; Budæo Voluptatis consectator, in Aristot. Eth. 8, (4.) Καὶ γὰρ τὸ ἡδὺ ἀγαθόν τι τοῖς φ. Φιληδία, Amor rerum suavium, Studium voluptatis, Suavitas, Voluptas: Aristoph. (Πλ. 307.) γρυλλίζειν ὑπὸ φ. Φιληδέω, Delector, cum dat. rei: τούτῳ, Delector hac re, Capio voluptatem ex hac re; et q. d. Amo suavitatem hujus rei. Athen. (104.) Καλλιμέδων ῥήτωρ, διὰ τὸ φιληδεῖν τῷ (καράβων) βρώματι, Κάραβος ἀπεκλήθη. Sic, Φιληδοῦντας λιμώδεσιν ἐρημίαις, (312.) Et φιληδεῖν μάχαις, Aristoph. (Εἰρ. 1130.) Apud Theophr. (H. Pl. 9, 16, 1.) non adjecto dat., de dictamo, Καὶ τοῦτον αἱ αἶγες ἐκνέμονται, διὰ τὸ φιληδεῖν.

Ἥδω, Suavitate et jucunditate afficio, Delecto, Oblecto, Auctor Axiochi, Τὰ δ' ἀλγεινὰ, ἀκραιφνῆ καὶ πολυχρόνια, καὶ τῶν ἡδόντων ἄμοιρα. Synes. Ep. 154. Τοὺς μὲν γὰρ ἥσει, τοὺς δὲ ὀνήσει: 9. Ὡς ὅγε τῇτες καταπεμφθεὶς λόγος καὶ ἧσε τὰς πόλεις καὶ ὤνησε, Et voluptati et emolumento fuit. Idem, Ἧσας δὲ ἡμᾶς καὶ οἷς ἀπέστειλας· ἅπαντα γὰρ ἐκομισάμεθα. Pro ἧσας C autem, Exhilarasti, Delectasti, dissolutione facta Etym. DICI Ἕασας annotat. Pass. est Ἥδομαι, longe activo usitatius, Suavitate et jucunditate afficior, Delector; interdum et Gaudeo, nec enim semper i. est q. χαίρω, unde et Plut. (7, 763.) distinguit ita inter ἥδεσθαι et χαίρειν, ut inter αἰδεῖσθαι et αἰσχύνεσθαι: ait enim αἰδεῖσθαι τὸ αἰσχύνεσθαι καλοῦσι, καὶ τὸ ἥδεσθαι χαίρειν, καὶ τοὺς φόβους εὐλαβείας: loquitur autem de iis, qui duplicem αἰδῶ in se sentiunt. Construitur Ἥδομαι vel cum partic., vel cum dat., aut cum præp. ἐπὶ vel πρός: interdum et cum particula ὅτι. Od. I. (353.) ἥσατο δ' αἰνῶς Ἡδὺ ποτὸν πίνων, καί μ' ᾔτεε δεύτερον αὖθις, ubi ἥδεσθαι dicitur quoniam ἡδύ τι προσεφέρετο. Plut. Fabio (18.) Τὸ θεῖον ἥδεται τιμώμενον ὑπὸ τῶν εὐτυχούντων. Aristoph. Σφ. ( ) εἰθίσθης γὰρ ἥδεσθαι τοιούτοις πράγμασι, Assuevisti enim delectari hujusmodi rebus. Plut. (7, 776.) Τοῖς καλοῖς ἥδεσθαι καὶ ἄχθεσθαι τοῖς αἰσχροῖς, ubi ἥδεσθαι et ἄχθεσθαι sibi opp. Longin. (36.) Χαιρέτω δ' ἕκαστος οἷς ἥδεται. Xen. K. Π. 3. Ἡδόμενοι τῇ εἰρήνῃ: D 8, (3, 17.) Ἰσχυρῶς χρήμασιν ἥδεται: cui opp. postea, ἰσχυρῶς ἀνιᾶται. Callim. ap. Athen. (442.) Θρηϊκίην μὲν ἀπέστυγε χανδὸν ἄμυστιν Οἰνοποτεῖν, ὀλίγῳ δ' ἥδετο κισσυβίῳ, ubi ἀποστυγεῖν et ἥδεσθαι opp., ut paulo ante ἄχθεσθαι et ἥδεσθαι, ἀνιᾶσθαι et ἥδεσθαι. Xen. K. Π. 8, (4, 6.) Ἐπί τε τοῖς ἐμοῖς καλοῖς μᾶλλον ἐμοῦ ἀγάλλεται καὶ ἥδεται, ubi copulat ἀγάλλεσθαι et ἥδεσθαι, sicut in K. Π. 5. ἥδεσθαι et εὐφραίνεσθαι. Alex. Aphr. in præf. Probl. 1. Ἄλλος πρὸς τήνδε πλέον ἥδεται τὴν τροφὴν, Magis delectatur hoc cibo. Aristoph. (N. 774.) ἥδομαι Ὅτι πεντετάλαντος διαγέγραπταί μοι δίκη, Gaudeo quod. Dicitur vero et ἥδεσθαι ἡδονὴν, Attice. Plato Philebo, Ἥδεσθαι τὰς ἡδονάς. Idem, Πάσας ἡδόμενος ἡδονὰς, pro quo Cic. Omnibus lætitiis lætus. Et cum adv., βραχέα ἡσθεὶς, Thuc. (3, 40.) ἥδομαι βαιὰ, Aristoph. (Ἀ. 2.) A partic. autem ἡδόμενοι, quod et ipsum aliquando pro nomine capitur, ut Lat. Lubens. [" Ad Lucian. 2, 128. Heyn. Hom. 5, 174. 8, 714. Wakef. S. Cr. 3, 151. Ἥδομαι, Ruhnk. ad Xen. Mem. 231. Ἥσατο, Mitsch. H. in Cer. 128." Schæf. Mss.] Ἡδομένως adv., i. signif. q. ἡδέως, Xen. K. Π. 8, (4, 5.) Οὐ προθύμως, ἢ οὐχ ἡ. πράττοντα, Lubenter, et ita ut suavitatem et voluptatem ex eo, quod facio, percipere videar. Ἧσις, Delectatio, Voluptas, τέρψις. [Suid.] Ἡστὸς, Jucunditate affectus, Exhilaratus, Delectatus; Qui jucunditate affici, exhilarari, delectari potest: ἡστὸν, Suidæ ἡδὺ et * εὐφραντόν. [* Πάνηστος, Sibyll. 14, 145. Boiss. ad Herod. Epimer. p. 53. al. * Πάνιστος. * Ἡστικὸς, Sext. Emp. adv. Math. 6, 33. * Ἡστικῶς, 10, 225. 11, 98. * Ἀνήδομαι, Hermipp. ap. Bekk. Anecd. 25. Lobeck. Phryn. 563.] Ἐνήδομαι, Delector in, i. q. ἐνηδυπαθέω. [" Heyn. Hom. 5, 423." Schæf. Mss. " Orig. c. Cels. 144." Wakef. Mss.] Ἐφήδομαι, Delector, s. Gaudeo super aliqua re, Isocr. Symm. (29.) Οὐ συμπενθήσοντες τοὺς τεθνεῶτας, ἀλλ' ἐφησθησόμενοι ταῖς ἡμετέραις συμφοραῖς, Gavisuri nostris calamitatibus. Chrys. Ἕτοιμοι τοῖς ἡμετέροις ἐφησθῆναι κακοῖς: sic dicitur ut ἐπιγελᾶν. " Ἐφησθῆναι, Lætari ob." " Προ-" ἥδομαι, Ante lætor." [" Wessel. Diss. Herod. 178. ad Herod. 29." Schæf. Mss.] Προσήδομαι, Delector ad (rei alicujus sensum et perceptionem.) Συνήδομαι, Una cum alio voluptate et gaudio afficior, Gratulor, Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Συνηδόμενόν τε φαίνεσθαι, ἤν τι ἀγαθὸν αὐτοῖς συμβαίνῃ, καὶ συναχθόμενον, ἤν τι κακὸν, ubi συνήδεσθαι et συνάχθεσθαι sibi opp., ut ἥδεσθαι et ἄχθεσθαι supra. Isocr. ad Phil. Τούτοις ὑπὲρ σου πραττομένοις ἅπαντες συνησθήσονται. Dem. (579.) Οὐδαμοῦ — τῶν συνηδομένων οὐδὲ τῶν συγχαιρόντων ἐξητάσθη τῷ δήμῳ, sc. quando nuntiabatur aliquid τοιοῦτον οἷον εὐφρᾶναι πάντας. Herodian. 2, (8, 13.) Ἐπέστελλον συνηδόμενοι αὐτῷ, Gratulatum miserunt. Sic App. Πρέσβεις ἔπεμψαν συνηδόμενοι τῷ γεγονότι. Aliquando dat. pers. additur gen. rei. Synes. Ἀντωνίῳ συνήσθην τῆς καλοκαγαθίας, Gratulatus sum de. Συνήδομαι interdum capitur pro ἐφήδομαι. Isocr. Συνηδόμενοι ταῖς ἡμετέραις συμφοραῖς: sicut supra ex Eod. attuli, Ἐφησθησόμενοι ταῖς ἡμετέραις συμφοραῖς: [Vide Edit. Corai. 2, 335.] Eur. (Rhes. 958.) Οὐ μὴν θανόντι—συνήδομαι, Non lætor super ejus morte, ob ejus mortem, ut præp. exprimatur: alioqui Latinius dicitur Lætor ejus morte. Ὑπερήδω, Supra modum exhilaro, gaudio et lætitia afficio, delecto, Basil. Καὶ ἡ μὲν εὐχροία σε τοῦ χρυσοῦ ὑπερήδει. Et in pass. Ὑπερήδομαι, Supra modum exhilaror et delector, Gaudio et lætitia afficior: Ὑπερησθεὶς τῷ πόματι, Majorem in modum delectatus potu. Herodian. 5, (2, 2.) Οὐχ οὕτω δὲ εὔφραινε πάντας ἡ Μακρίνου διαδοχὴ, ὡς ὑπερήδοντό τε καὶ πανδημεὶ ἑώρταζον ἐπὶ τῇ Ἀντωνίνου ἀπαλλαγῇ.

" Ἀήσυλος, Orion ap. Etym. pleonasmum habere " τοῦ η scribit pro ἄσυλος, ab ἄσαι, βλάψαι: exp. " autem ὁ ἡμαρτημένος καὶ ἄτοπος, In quo peccatum " est, Inconveniens. Hes. quoque ἀήσυλα exp. παρά-" νομα, ἁμαρτωλὰ, οὐ καθήκοντα, ut Etym. rursum " ἄδικα καὶ ἁμαρτωλὰ, ἄτακτα, μωρά: qui aliud etiam " etymon affert, nimirum ἀήσυλα dici τὰ μὴ τέρποντα, " facta compos. ex ᾱ priv. et ἥδω: ut i. sit q. ἀηδῆ, " Molesta et ingrata. Utriusque etymi Eust. quoque " meminit, exponens βλαπτικὸς, et ἀηδής: in Il. E. " (876.) ἄφρονα κούρην Οὐλομένην, ᾗ τ' αἰὲν ἀήσυλα " ἔργα μέμηλεν. Ubi Schol. quoque exp. ἄδικα, " ἁμαρτωλὰ, τὰ μὴ πρέποντα: s. τὰ μὴ εὐφραίνοντα, " ab ἥδω. Talia supra sunt ἀεικέλια ἔργα, et ἀεκήλια " ἔργα. || Etym. rursum ἀήσυλον exp. ἀλαμπὲς, " κακὸν, ἀνόμοιον." [" Ruhnk. Ep. Cr. 87. Brunck. ad Æsch. Pr. p. 310. Antig. 4. Ilgen. Hymn. 361. Heyn. Hom. 5, 82. 163." Schæf. Mss.] " Αἰήσυλος, " i. q. ἀήσυλος. Hes. αἰήσυλον ἄνεμον exp. κακοποιὸν, " Maleficum et noxium s. Perniciosum."

¶ Ἡδονὴ, Jucunditas, Suavitas, Theophr. Ὃ καθαίρει τὰ πρόβατα καὶ παχύνει σφόδρα, καὶ τὰ κρέα θαυμαστὰ ποιεῖ τῇ ἡ., Plin. Tradunt vesci pecora solita, primoque purgari, mox pinguescere, carne mirabilem in modum jucunda. Theophr. de arboribus Indicis, Τοὺς δὲ καρποὺς φέρει ἡλίκα τὰ ἀμύγδαλα· καὶ ἡ ἡ. κρείττων τῶν ἀμυγδάλων. Plin. Pomo, [quod fert, similis est,] amygdalis, præcipuæ suavitatis. Cic. ap.

Græcos variis modis interpretatus est: plerumque vero Voluptas: cui contr. λύπη, ἀλγηδὼν, Molestia, Dolor. Lib. de Fin. 2. Omnes enim jucundum motum, quo sensus hilarentur, Gr. ἡ., Lat. Voluptatem vocant. Et 3. Quamque Stoici communi nomine corporis et animi ἡ. appellant, ego malo Lætitiam appellare, quasi gestientis animi elationem voluptariam. Idem, quod Stoici dicunt, ἡδονὴ, ἄλογος ἔπαρσις, reddit, Lætitia gestiens, vel nimia, sine ratione, animi elatio. Plato, Δέλεαρ κακὸν ἡ ἡ. Unde idem Cic. de Senect. Plato escam malorum voluptatem appellat: ἡ. καὶ λύπη, Voluptate et molestia: ἡ. ἐπ' ἀλλοτρίοις κακοῖς, Voluptas e malo alterius: αἱ δι' ἀκροαμάτων ἡ., Voluptates, quæ auditu et cantibus percipiuntur, Aurium delectatio: αἱ διὰ τῶν χυλῶν ἡ., Voluptates, quæ sapore percipiuntur. Hactenus e Cic. interpretatione, quæ prolixius in Cic. Lex. Aristot. Eth. 10, 5. Ἑτέρα γὰρ ἵππου ἡ., καὶ κυνὸς, καὶ ἀνθρώπου, Alio voluntatis sensu afficitur equus, alio canis, alio homo. Plut. de Sol. Anim. Ἡδονῆς δὲ τὸ μὲν δι' ὤτων ὄνομα, κήλησίς ἐστι· τὸ δὲ δι' ὀμμάτων, γοητεία. Idem, Ἡδονῆς κόρον οὐκ ἐχούσης. Aristot. Eth. 7. Αἱ σωματικαὶ ἡ. Pro quo Plato, αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡ., et Xen. (Ε. 6, 1, 4.) αἱ περὶ τὸ σῶμα ἡ.: item (4, 8, 22.) αἱ τοῦ σώματος ἡ. Dem. (273.) Τῆς ἐπὶ ταῖς λοιδορίαις ἡ. καὶ χάριτος. Athen. 12. Τὰς διὰ τῶν χυλῶν ἡ., Voluptates, quæ gustu percipiuntur. Et ἡδονὴ λόγων ap. Thuc. sæpe pro Verborum illecebris: 6. Λόγου μὲν ἡδονῇ παραυτίκα τερπομένους: 3, (38.) Ἀκοῆς ἡδονῇ ἡσσώμενοι, Victi iis, quæ auribus grata et jucunda essent, i. e. adulationibus. Et ap. Philonem, Ὅσα καθ' ἡ., Quicquid jucundum ac volupe est, cui opp. τὰ λυπηρά. || Cum variis autem verbis h. v. conjunctum varias efficit phrases, Lucian. (1, 552.) Πανταχόθεν ἐρανίζεσθαι τὴν ἡ., Athen. 10. Ἀπὸ τῆς τραπέζης τὰς ἡ. πορίζεσθαι. Plato Alcib. Ἡ. ἄνανδρον ἐραστοῦ θηρεύοντας. Athen. 12. Τὰς ἡ. διώκειν προπετῶς: (512.) Τὴν ἡ. τιμῶντες, καὶ τρυφᾷν προῃρημένοι. Xen. (Κ. Π. 4, 1, 8.) Πρὸς ἡδονὴν ἀπλήστως διακεῖσθαι: (4, 3, 1.) Τῇ ἡ. χαρίζεσθαι. Isocr. autem dixit ταῖς ἡ. δουλεύειν. Idem, τῶν ἡ. ἀπολαύειν. Xen. Κ. Π. 4, (1, 2.) Τινὰ ἡ. τὸ νικᾷν παρέχει. Et ἡ. ποιεῖν τινι, Voluptate aliquem afficere, Thuc. [cf. Dem. 437.] At Ἡ. δόντες ἄλλοις, ap. Eund. Aliis gratum facientes. Interdum cum præpp. junctum elegantes itidem phrases præbet. Dem. Πρὸς ἡ. δημηγορεῖν. Idem, Πάντα πρὸς ἡ. ἀκούουσι: (13.) Ἅπαντα πρὸς ἡ. ζητοῦντες. Isocr. Τῶν πρὸς ἡ. καὶ χάριν λεγομένων. Cic. quoque Ad voluptatem loqui dicit. Pro quo Thuc. habet καθ' ἡ. λέγειν. Idem dicit (2, 53.) καθ' ἡ. ποιεῖν, Pro libito s. libidine facere: (65.) Ἐτράποντο καθ' ἡ. τῷ δήμῳ [καὶ] τὰ πράγματα ἐνδιδόναι, Libidini populi res committere. Apud Eund. frequens est ἐν ἡ. ἔχειν, Gratum ac jucundum habere, Καθ' ὅσον μὲν ὠφελοῦνται, ἐν ἡ. ἔχουσι. Sed et ap. eum dicitur ἐς τὸ ἡδονὴν ἔχον ὁρίζοντες, Pro libidine, et q. d. Sua voluptate omnia metientes: 3, (82.) p. 111. Οὐ μέχρι τοῦ δικαίου καὶ τῇ πόλει ξυμφόρου προτιθέντες, ἐς δὲ τὸ ἑκατέροις που αἰεὶ ἡδονὴν ἔχον ὁρίζοντες. At 4, (108.) p. 156. Διὰ τὸ ἡδονὴν ἔχον ἐν τῷ αὐτίκα, i. esse opinor q. alibi dicit, διὰ τὴν παραυτίκα ἡ.: ἐν ἡ. ἐστι, Volupe est, Jucundum ac gratum est, Eur. (Iph. T. 494.) Apud Herodian. frequenter cum διὰ jungitur: 4, (6, 4.) Ὅπερ δι' ἡ. εἶχε θέαμα ἢ ἄκουσμα, Quicquid vel oculis ejus vel auribus jucundum erat: (6, 3, 8.) Δι' ἡ. πράττειν, Cum voluptate aliqua facere. Lucian. (1, 863.) Ὑφ' ἡ. ἐδάκρυσε, Præ voluptate et lætitia illacrymavit. Sed et ἡδονὴ εἰσελθεῖν aliquem dicitur, pro Cupido invadere aliquem. Herod. (1, 24.) Καὶ τοῖσι ἐσελθεῖν γὰρ ἡδονὴν, εἰ μέλλοιεν ἀκούσεσθαι τοῦ ἀρίστου ἀνθρώπων ἀοιδοῦ, i. e. Gell. interpr., Feros et immanes navitas prolubium tamen audiendi subisse: ἐν ἡ. ἄρχειν, Leniter et humaniter et quasi suaviter imperare. Thuc. 1, (99.) p. 32. Ἦσαν δέ πως καὶ ἄλλως οἱ Ἀθηναῖοι οὐκέτι ὁμοίως ἐν ἡ. ἄρχοντες, Non pari humanitate et comitate imperabant. De quibus paulo ante dicit, λυπηροὶ ἦσαν, et προσάγοντες τὰς ἀνάγκας. [" Toup. ad Longin. 385. Ammon. 145. ad Herod. 170. 516. ad Phal. 131. Brunck. Œd. C. 780. ad Charit. 468. 548. Markl. Suppl. 453. Iph. p. 290. Musgr. El. 126. Jacobs. Anim. 128. Anth. 6, 407. Acetum, Casaub. ad Athen. 140. Cupiditas, Heind. ad Plat. Gorg. 153. Plur., Porson. Med. p. 58. Dionys. H. 1, 213. Bellaria, Toup. Append. in Theocr. p. 10. et Ind. v. Κνηκόπυρος. Δι' ἡδονῆς ἔχειν, ad Xen. Eph. 183. Πρὸς ἡδονὴν, ad Charit. 353. Πρὸς ἡ. λέγειν, ad Herod. 550. Πρὸς ἡδονῆς, καθ' ἡδονὴν, Bast Lettre 185. Καθ' ἡδονὰς, Dionys. H. 3, 1367. 4, 2178. Ἡδονὴν ἔχω, seq. inf., ad Herod. 550. Brunck. Aristoph. 3, 171. Ἡ περί τι ἡ., Boëckh. in Plat. Min. 106." Schæf. Mss. * Ἡδονοκρασία, Aristeas de LXX. Interprr. p. 320. Lobeck. de Compos. Subst. Partic. 2. p. 6. * " Ἡδονοπλήξ, Timon Phl. 31. ad Thom. M. 24." Schæf. Mss.]

Ἀηδονία, ex α priv. et nomine ἡδονὴ, non ab ἀηδὴς, ut in VV. LL. annotatur, Voluptatis privatio, Injucunditas: medium quiddam inter ἡδονὴν et ἀλγηδόνα duo extrema: i. q. ἀηδία et ἀπονία: Affectio animi vel corporis, qua nullam quidem percipimus voluptatem, sed nec molestiam aliquam. Diog. L. Aristippo (2, 89.) Ἡ δὲ τοῦ ἀλγοῦντος ὑπεξαίρεσις, ὡς εἴρηται παρ' Ἐπικούρῳ, δοκεῖ αὐτοῖς μὴ εἶναι ἡδονὴ, οὐδὲ ἡ ἀ. ἀλγηδών. Et quemadmodum τοῦ ἀλγοῦντος ὑπεξαίρεσις minus aliquid est quam ἡδονὴ, ita et ἀ. minus quam ἀλγηδών. Ἀνήδονος, ὁ, ἡ, Jucunditatis et voluptatis expers, Injucundus, Illætabilis, Virg. Molestus: Joseph. Ἀ. τιμωρίαν εἰσπεπραγμένος. [" Schol. Eur. Phœn. 1026. * Ἀνηδόνως, Sine voluptate, Clem. Alex. (7, 12.) 874." Wakef. Mss.]

Ἐνήδονος, Qui in voluptate est, Voluptarius, Cic. Voluptabilis, Plaut. Qui voluptate afficitur, Cum voluptate conjunctus. [" Schol. Eur. p. 188. Matth. * Ἐνηδόνως, ad Diod. S. 1, 321." Schæf. Mss. * Εὐήδονος, Theodorus Abucara, ap. Suicer. Thes.]

Φιλήδονος, Voluptatum amans, Voluptarius, Voluptuosus, Plut. (6, 19.) Καὶ τὸν βίον ὡς τὰ πολλὰ ἀσώτους καὶ φ. ἀποβαίνοντας. Epigr. Ἀλλά μοι Βάκχοιο φ. ἔντυνε νᾶμα, Voluptuosum Bacchi laticem. [* Φιληδονέω, Cyrill. in Jo. p. 895.] Φιληδονία, Amor voluptatis, Studium voluptatis, Vitium eorum, qui voluptatibus dediti sunt, Plut. (8, 201.) Ὅπου φιλοπλουτία καὶ φ. περιμάχητος καὶ φθόνος ἄκρατος. [" Τῇ φιληδονίᾳ opp. τὸ * Ἀφιλήδονον, Animus a voluptatum studio alienus, Fuga voluptatum, ap. M. Anton. 5, 5. Ibid. habes v. * Ἐμφιληδονεῖν τινὶ, Delectari aliqua re, Sibi in ea placere." Schw. Mss.]

Ἡδονικὸς, Voluptarius, Ceb. Theb. Athen. (588.) Πρὸ τῶν ἡ. καλουμένων αὐτοὶ τὸν τῆς ἡδονῆς τοῖχον ὑποσκάπτοντες: (312.) Ἡ. φιλόσοφος Ἀρχέστρατος. Chrysipp. Tyan. ap. eund. Athen. (647.) de placenta Montiana, Μάξεις ἐξ οἴνου καὶ ἥμισυ ἐκ τυροῦ· ἡδονικώτερον γὰρ γίνεται, Jucundior enim et magis voluptabilis ita fit. [Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. p. lv. * " Ἡδοντὴς, Voluptarius, Cleom. 253." Wakef. Mss.]

ἍΣΜΕΝΟΣ, Gaudens, Libens, Il. Υ. (350.) ὃς καὶ νῦν φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο, Ξ. (108.) ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη. Quam constr. imitatus Thuc. dixit 4, (28.) p. 131. Ἀσμένοις δ' ὅμως ἐγίγνετο τοῖς σώφροσι τῶν ἀνθρώπων. Apud Eund. 3, (84.) p. 111. ἀσμένη in fem., quod Schol. exp. μεθ' ἡδονῆς. Utitur autem hoc fem. Plato quoque Symp. Ἀσμένη ἤκουσε. [" Ad Xen. Eph. 176. Zeun. ad Xen. Κ. Π. 567. ad Diod. S. 1, 279. 341. Brunck. Or. 773. Wytt. Ep. Cr. 27. Select. 435. Musgr. ad Eur. p. 217. Iph. A. 644. Heyn. Hom. 5, 631. 6, 541. ad Charit. 413. Wakef. Trach. 755. Porson. Phœn. 1061. Thom. M. 294. I. q. ἡδὺς, Valck. Phœn. p. 377. Cum inf., Dionys. H. 3, 1658. Ἀσμένοις ἄσμενος, Jambl. V. P. p. 50. Kiessl. Ἀσμενέστατα, Huschk. Anal. 20." Schæf. Mss. Ἀσμενώτερος, Ἀσμεναίτατος, Phrynich. Bekkeri p. 12. Ἀσμεναίστατος, Etym. M.] " Ἀσμενέστερος, irregul. compar. ab ἄσμενος, pro ἀσμενώτερος: " itidemque superl. Ἀσμενέστατος, pro ἀσμενώτατος. " Unde adv. Ἀσμενέστερον, Libentius, et superl. " Ἀσμενέστατα, Libentissime, Cupidissime, ap. Plat. " Pro quo et ἀσμεναίτατα paulo ante habuimus."

Ἀσμένως, Cum gaudio, Lubenter. Et in superl. Ἀσμεναίτατα, Lubentissime, pro ἀσμενώτατα. Ab ἥσμαι præt. τοῦ ἥδομαι fit ἡσμένος, e quo ἄσμενος.

Etym. [" Ad Charit. 413. ad Diod. S. 1, 279. 341." Schæf. Mss. * " Πανασμενέστατος, Tzetz. Chil. 9, 12." Elberling. Mss. * " Ἀσμενέω, Dinarch. 28. Ἀχθομένη (ἡ Ἑλλὰς) τοῖς παροῦσι πράγμασιν, ἠσμένει μεταβολήν τινα τῶν κακῶν: Cupere mutationem rerum, oblatamque avide atque cum congratulatione arripere, Reisk." Seager. Mss.] " Ἀσμενίζω, ίσω, " Libens suscipio, et comiter accipio: i. q. φιλοφρο- " νοῦμαι: ut ap. Æschin. Ep. 5. Οὐ περιττῶς ἠσμένι- " σεν ἡμᾶς, de Juliade: de Philocrate autem dicit, " Οὐ δυναίμην ἂν αὐτάρκως ἐπιστεῖλαι τὴν ὑπερβολὴν " τῆς φιλανθρωπίας ὅσῃ κέχρηται περὶ ἐμέ. Idem in " ead. Ep. accipit pro Acquiesco, cum dat. con- " struens, Ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀσμενίζω τῇ συμφορᾷ, " καὶ ἀρχή μοι δοκεῖ τοῦ βίου ἡ ἀπαλλαγὴ τῆς αὐτόθι " πολιτείας. Ibid. pro σφόδρα ἀσμενίζω τῇ συμφορᾷ, " mox dicit, ὑπεραγαπῶ τὰ παρόντα. Hes. quoque " ἀσμενίζει exp. χαίρει, ἀγάλλεται. Ac ut illa inter- " dum particip. sibi junctum habent, ita et hoc ap. " Plut. dicentem ἀσμενίζω ἐσθίων pro Libens co- " medo." [" Jacobs. Anim. 309. Anth. 1, 1. p. 18. 11, 292. Acta Traj. 1, 219. Wakef. S. Cr. 4, 164." Schæf. Mss. * Ἀσμενισμὸς, Andronicus de Pass. 744. Stob. Ecl. Eth. 174. 178.] " Inde θετικὸν ADV. " Ἀσμενιστέον, Acquiescendum est, ap. Hippocr." [* Ἀσμενιστὸς, Sext. Emp. Math. 11, 85. Themist. Or. 16. p. 205. Cic. ad Att. 9, 2. 16. Clem. Alex. Pæd. 1, 3.] Ἐνασμενίζω, Delector (aliqua re,) Acquiesco: τῇ γεωργίᾳ, Lubenter agriculturæ operam do, Agricultura delector. Sic Gaza hæc Cic. Tempestivis conviviis delector, vertit, Συμποσίοις ἐπικαίροις ἐνασμενίζω. [Nicet. Annal. 8, 3. Cornutus 21. al. * Εὐασμενίζω, Gl. Alloquor, q. v. legitur et in " Onomast. ap. Pricæum ad Apul. Met. 219." Boiss. Mss. * " Συνασμενίζω, Clem. Alex. Str. 1, 1. Method. 401. * Συνασμενισμὸς, Philo ap. Jo. Damasc. 782. Pallad. V. Chrys. 188." Kall. Mss.]

ἈΝΔΑΝΩ, Placeo, Il. A. (24.) Ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ, Od. Θ. (506.) τρίχα δὲ σφίσιν ἥνδανε βουλή. Annotat autem Eust. fieri ἀνδάνω ab ἥδω, eod. modo, quo λανθάνω e λήθω, μανθάνω e μήθω: et aspirari, ut apparet e comp. ἀφανδάνω, et ex ἀφάδιον. Alibi tamen annotat, ex Heraclidis Gramm. sententia, esse ab ἅδω, ut λαμβάνω a λάβω. " Ἄνδανον, τὸ, Placitum. Ita VV. LL. " proculdubio quod ap. Hes. legissent Ἀνδάνον, ἀρέ- " στον, εὐάρεστον: sed non animadverterunt id esse " particip. et gen. facere ἀνδάνοντος, non ἀνδάνου: " præterea et accentum depravarunt. Ἑάνδανον, Ion. " pro ἥνδανον, ut docui in Anomalis. Herod. Ἑάνδα- " νέ οἱ ταῦτα, Ei hæc placebant. " Ἅδον, pro ἧδον, " aor. 2 act. verbi ἀνδάνω s. ἁδέω, carens augmento. " Hesiod. (Θ. 917.) τῇσιν ἅδον θαλίαι, Quibus pla- " cuere, s. placent, convivia festa. Ἅιδον autem, pro " ᾖδον, est imperf. verbi ἄδω. Ἅδοιμι, Placeam, " ἀρέσκοιμι: aor. 2. act. opt., a th. ἀνδάνω s. ἁδέω. " Ex Herod. ἅδοιμί σοι affertur etiam pro Assentiar " tibi. Ἕαδα, Placui: vide in Anomalis: unde par- " ticip. ἑαδὼς, Qui placuit, Gratus, Acceptus. Ho- " mer. Il. I. (173.) πᾶσιν ἑαδότα μῦθον ἔειπεν." [" Ἀνδάνω, Herod. 728. Ruhnk. Ep. Cr. 273. Toup. Opusc. 1, 29. ad Il. N. 748. Bibl. Crit. 2, 1. p. 40. Theocr. 438. Harles., omnino Porson. in Ind. rerum ad Toup. Emendd. v. Vocalis, Heyn. Hom. 5, 173. 6, 289. De constr., 4, 483. Porson. Or. 1623. De augm., Heyn. Hom. 4, 554. Ἕαδε conf. c. ἔδεε, ad Herod. 344. 348. Ἑαδὼς etc., ad Callim. 1, 237. Ἑαδὼς, ἕαδε, Heyn. Hom. 5, 566. Ἅδε, 6, 289. Ἅδε, ἄδε, 503. Εὔαδε, 593. 655. 7, 736. ad Charit. 737. Meleag. 128. Discorid. 29. Philipp. 43. Ἀδεῖν, Heyn. Hom. 4, 483. Τοῖσιν ἅδοι καὶ Κύπρις, Phanias 5. Med.; Archias 16." Schæf. Mss.] " Ἄνανδες, Hesy- " chio οὐκ εὐάρεστον ἢ ἀληθές: quod sc. οὐχ ἁνδάνει " θυμῷ, Non placens, Non probabile." Ἀφανδάνω, Displiceo, contr. τῷ ἀνδάνω: sicut ἀπαρέσκω contr. τῷ ἀρέσκω. [Od. Π. 387.] Ab hoc verbo FIT Ἀφάδιος, Hostis, Hes. Pro quo Ἀνφάδιος dici ait. Ἀφαδία, eodem Auctore, est ἡ πολεμικὴ ναῦς, dicta διὰ τὸ ἀφανδάνειν. Suid. autem ἀφάδιος exp. duntaxat ὁ μὴ ἀρέσκων, Non placens; nam ἀδεῖν, inquit, τὸ ἀρέσκειν.

A Eust. e Paus. ἀφάδιον exp. τὸ ἐχθρὸν et ἀπαρέσκον. [Eupolis Etym. M. Eust. ad Od. A. p. 1417.] " Ἐ- " φανδάνω, Placeo, Complaceo, Il. H. (45.) Βουλὴν " ἥ ῥα θεοῖσιν ἐφήνδανε μητιόωσι."

ἙΔΑΝΟΣ, Jucundus, Suavis, i. q. ἡδύς: factum autem ex ἥδω per systolen literæ η, quasi ἡδανὸν, ut tradunt Gramm., Il. Ξ. (171.) ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ Ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ: γλεῦκος, Nicander (Ἀ. 181.) ut supra ἡδὺς οἶνος ap. Hom. [Ἑδανὸν, τὸ, Æsch. Ag. 1419.] " Ἡδανὸς affertur pro Jucundus." [Arcadius 64.]

ἉΔΕΩ, Aspirata prima litera, Placeo, Gratificor, Il. Γ. (173.) Ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἁδεῖν κακὸς, M. (80.) ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων, Placuit Hectori oratio Polydamantis. Ubi Eust. notat ἅδε videri esse aor. 2. Æol. verbi ἥδω: aut certe ab ἁδεῖν esse ἅδεν, ut ἔκτυπεν a κτυπεῖν. Quo in l. tenuatur ap. Eust.: et ipsum ita scripsisse inde apparet, quod dicat ex eo fieri ἄδος pro κόρος, Satietas: et ἄδην, Abundanter: unde etiam tenuetur in vulg. sermone. Ita enim intelligendum est, quod ait Eust., ἄδην te-
B nuari παρὰ πολλοῖς: nam opp. τοὺς πολλοὺς Atticis, qui hoc aspirant: ut ipsemet in Comm. in Dionys. docet. In Il. Γ. scribit quæ sequuntur: Sciendum est autem, ex ἥδω, quod est εὐφραίνω, Delecto, 2 fut. act. esse ἁδῶ: a quo Ion. et Æol. necnon Dorice tenuato, et ad originale th. reverso, formatur etiam ἀδεῖν. Hæc Eust. At Etym. ait, ἥδω, ἥσω, ἅδον: unde ἅδε ap. Hom. fut. 2. ἁδῶ, infin. ἁδεῖν. Recte quidem Etym., si duntaxat ἅδεν et ἁδεῖν invenirentur; sed unde dicet esse ἁδήσεις ap. Herod. et ἅδηκε ap. Hipponactem, nisi th. ἁδέω constituat? ut ἅδηκε βουλῇ, Placuit consilium. Infinitivo autem utitur et Solon initio cujusdam versus ap. Plut. Πᾶσιν ἁδεῖν χαλεπόν. Uti etiam solet hoc infin. Herod.: 3, (45.) Καί σφι ἁδεῖν τὸ προσωτέρω μηκέτι πλέειν, ubi pro Placere sumitur eo sensu, quo dicimus, Mihi placet illud fieri, pro Sentio illud faciundum: 5, (39.) ἁδήσεις usurpat pro Gratificaberis, Καὶ ποιέων ταῦτα Σπαρτιήτῃσι ἁδήσεις, Et hæc faciens, Spartanis gratificaberis, A Spartanis gratiam inibis: 9, (79.) et pro
C Assentior, Ἐγὼ δ' ὦν τούτου εἵνεκα μήτε Αἰγινήτῃσι ἅδοιμι, μήτε τοῖσι ταῦτα ἀρέσκεται, ubi etiam observandum ἅδοιμι tanquam ab ἅδω barytono. Sic et Eust. alicubi Hom. illud ἅδε, in ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων, exp. ἤρεσκε: secundum quam exp. ἅδε esset præt. imperf. ab ἅδω barytonæ conjugationis, non circumflexæ. Quod autem ad spiritum attinet, de eo ambigit Eust.; nam cum dixerit tenuari in iis, quæ modo ex eo protuli, itidem vero in Od. M. tradat Æolice tenuari ἀδεῖν, licet ab ἥδω sit, quod aspiratur: tamen in Il. E. in dubio relinquit annon et ἁδεῖν aspirandum sit, et id ex. αὐθάδεια probari possit, quæ inde ducto nomine dicatur quasi αὐτοαρέσκεια. Ego eos sequor, qui ἀδέω, unde ἄδος Satietas, tenuant: ἁδέω pro Placeo, aspirant: præsertim cum videam ἁνδάνω, quod præsens in locum ipsius ἁδέω substituitur a poëtis, sicut et ἥνδανον imperf. in locum τοῦ ἥδεον, passim denso spiritu notatum: Il. A. init. ἥνδανε [ἐτελείετο] βουλή: aspirari autem constat e comp. ἀφανδάνω. Hoc autem v. ἀνδάνω
D Eust. ab ἥδω vult esse, ut λαμβάνω a λήβω: sed Heraclides ap. eum vult ex ἅδω esse factum, ut λαμβάνω a λάβω: ut dictum est. ITEM Εὔαδεν, Placuit, Eust. ab ἥδω, aut etiam ab ἁδεῖν, deduci posse ait. AT de Ἅδω, barytonæ conjugationis, vide in Herod. l. c. " Ἅδε, Ion. pro ἧδε, detracto augm., Placuit: " aor. 2 verbi ἁδέω. Il. (M. 80.) ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος. " Antipater Epigr. Σκῦλα μοι ἀμφίδρυπτα καὶ ὀλλυμέ- " νων ἅδε λύθρος. Inde infin. ἁδεῖν. Ἀδῆσαι, Pla- " cere: ἀδῆσαι, Molestia affici, In angustiis consti- " tutum esse: ut Hes. quoque ἀδήσεις exp. ἀρέσεις, " procul dubio respiciens ad 5. Καὶ ποιέων ταῦτα " Σπαρτιήτῃσι ἁδήσεις, Spartanis placebis, h. e. Gra- " tificaberis. Idem vero et ἀδήσειε affert pro ἀηδῶς " διατεθείη, ἀδημονήσειε. Ἀέδοντα, Hes. affert pro " ἀρέσκοντα, Placentem; tanquam a v. ἀέδω i. q. " ἀδέω, et forsitan ex ἀδέω facto transpositis literis. " Ἀδελεῖ, Hes. affert pro ἤρεσεν, Placuit: sed su- " spectum est." [* " Ἐπεύαδε, Musæus 180." Seager. Mss. * Μετεύαδε, Quint. Sm. 5, 127. leg. μέγ'

εὔαδε. * " Συνεύαδε, Phocylides 178." Seager. Mss.] Ἄδος, Lætitia, Gaudium, εὐφροσύνη, Etym. Idem ἅδον exp. ἀρέσκειαν, Complacentiam, ad verbum. Exp. et κόρον, ἢ κόπον, Satietatem, Lassitudinem, Defatigationem: confundens ἅδος aspiratum ab hoc ἁδέω, Placeo, cum ἄδος tenuato ab ἀδέω itidem tenuato, quod ex ἀηδέω factum est, ut paulo post dicetur. [" Ἄδος, Acetum, Casaub. Athen. 140." Schæf. Mss.] Ἀδοσύνη, Voluptas, ἡδονή, Hes. Idem ET ἁδονάν exp. ἡδονήν: sed ἁδονάν habere duntaxat η mutatum in α Dor. more, perspicuum est: at ἁδοσύνη ab ἅδος derivatum est, ἅδος autem ab ἁδέω, quod primitivum sit necne, ambigitur inter Gramm.: ut ex iis, quæ modo dixi, satis liquet: ego certe eos secutus sum, qui primitivum esse nolunt.

ΑΥΘΑΔΗΣ, q. d. Sibi placens, Arrogans, Superbus. De eo proprie dicitur, qui sibi placet, plaudit, est pulcher, ut quidam dixit, sic ut ceteros omnes præ se contemnat. Sed generaliter etiam extenditur ad Superbi signif. Isocr. ad Dem. (4.) Ἔθιζε σαυτὸν εἶναι μὴ σκυθρωπὸν, ἀλλὰ σύννουν· δι' ἐκεῖνο μὲν γὰρ αὐθάδης, διὰ δὲ τοῦτο φρόνιμος εἶναι δόξεις. Plut. (9, 273.) Οὐ γὰρ αὐθάδης οὐδὲ ἐπαχθὴς ὁ χρηστὸς, οὐδ' αὐθέκαστός ἐστιν ὁ σώφρων ἀνὴρ κ. τ. λ. Aristot. Rhet. 1. Τὸν ὀργίλον καὶ τὸν μανικὸν, ἁπλοῦν· καὶ τὸν αὐθάδη, μεγαλοπρεπῆ καὶ σεμνόν. Æsch. autem Pr. (906.) p. 55. meæ Edit. nomini αὐθάδης adjungit gen. φρενῶν, eique opp. ταπεινός: ita enim ibi ipse Prom. Ἦ μὴν ἔτι Ζεὺς, καίπερ αὐθάδης φρενῶν, Ἔσται ταπεινὸς, τοῖον ἐξαρτ. κ. τ. λ. Quem gen. supervacaneum esse puto, eod. prorsus modo, quo Lat. gen. Animi post nonnulla nomina vacare comperitur, e quibus est Infelix: sed ap. poëtas, quantum meminisse possum, non ap. solutæ orationis scriptt. Tacitum tamen excipio, qui non iisdem, quibus ceteri astrictus sermonis legibus, etiam Ferox animi dixit: a quo non multum abfuerit Arrogans animi, Superbus animi. Ceterum αὐθάδης in VV. LL. exp. etiam Contumax et præfractus, de qua expositione dicam in Αὐθαδιάζομαι. Redditur et Inhumanus ap. Aristot., sed omnino vitiose, ut docebo in Αὐθάδεια. Est autem et manifesta et extra controversiam posita hujus nominis derivatio, quam et Aristot. affert Eth. 1. ubi αὐθάδης esse dicitur αὐτοάδης τις, ex eo, quod sibi placeat, et quidem ita placeat, ut etiam congressus aliorum vitet, et cum nemine commercium habeat. Quæ tamen Aristot. verba ad propriam signif. restringenda sunt, cum alioqui generalius, ut dixi, accipiatur. Est igitur αὐθάδης dictus quasi αὐτοάδης, i. e. αὐτῷ ἁδῶν. [" Toup. ad Longin. 325. Valck. Hipp. p. 196. Wakef. Herc. F. 1246. Cattier. 99." Schæf. Mss.] " Αὐτώδης, Hesychio ὑπέρφρων, ἰδιογνώμων. Per " contr. ex Αὐτοάδης, pro quo αὐθάδης dicitur, Sibi " ipse tantum placens, Præfractus. Αὐτάδης, Hes. " αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ. Ion. forsan pro αὐθ." Αὐθαδῶς, Arroganter, Superbe, Contumaciter, VV. LL. [Aristoph. B. 1050.] Αὐθάδεια, ET Αὐθαδία, Arrogantia, Superbia; sed ejus proprie, qui ita sibi placet, ut ceteros omnes præ se contemnat, sequendo analogiam significationis, quæ data est nomini αὐθάδης. Plato Epist. Ἡ δ' αὐθάδεια, ἐρημίᾳ ξύνοικος. Quod Plat. dictum multis in ll. a Plut. celebratur. Idem Plut. αὐθάδειαν dicit de militibus parere imperatori recusantibus. Apud Aristot. Eth. 1. σεμνότης est inter αὐθάδειαν et ἀρέσκειαν, ubi perperam redditur αὐθάδεια Inhumanitas, sicut σεμνότης Humanitas, ab eo, qui hæc Aristot. Σεμνότης ἐστὶν αὐθαδείας ἀνὰ μέσον καὶ ἀρεσκείας, interpr. Humanitas est medium inter inhumanitatem et placendi studium; cum vertere oportuerit, Gravitas est medium inter arrogantiam et placendi studium. In suo autem errore sibi constans nomen αὐθάδης, quod proxime sequitur ap. Aristot., vertit Inhumanus. Atqui cogitandum fuerat, ea, quæ Aristot. dicit, μηδενὶ ἐντυχεῖν, μηδὲ διαλλαγῆναι, non solum ab inhumanitate, sed etiam a superbia posse proficisci. Unde et in vernaculo sermone iis, qui suo colloquio aut generaliter sua consuetudine et familiaritate non dignantur quos debent, objicimus, Vous tenez votre

A gravité, i. e. ad verbum, Gravitatem tuam tenes: sed nos Gravité in eo loquendi genere appellamus Vitiosam quandam gravitatem, et a superbia proficiscentem, ac quasi σεμνότητα quandam αὐθάδη. Ceterum cum αὐθάδειαν ita distinguat Aristot. ἀπὸ τῆς σεμνότητος, eamque distinctionem confirmet receptus passim usus, nisi me memoria fallit, miror Isocr. αὐθαδείαις et σεμνότησι copulasse, Archid. (41.) Δόξομεν γὰρ τὸν παρελθόντα χρόνον ἀλαζονεύεσθαι, καὶ τὴν μὲν φύσιν ὅμοιοι τοῖς ἄλλοις εἶναι, ταῖς δὲ αὐθ. καὶ ταῖς σεμνότησιν οὐκ ἀληθιναῖς, ἀλλὰ πεπλασμέναις κεχρῆσθαι. Sed hoc responderi posse de loco isto crediderim: Isocr. non ita conjunxisse αὐθαδείας et σεμνότητας quasi utrumque idem valeat et in laude ponatur, sed perinde esse ac si dixisset, Eam, quam in nobis alii appellarunt, atque adeo esse arbitrati sunt, αὐθάδειαν, al. σεμνότητα. Ut sit hic sensus, Nos neque αὐθάδεις, neque σεμνοὺς vere fuisse et a natura, sed simulate. || Pervicacia, Cic. scribens, Ægrotationi autem talia quædam subjecta sunt, Avaritia,
B ambitio, mulierositas, pervicacia, liguritio, vinolentia, cupedia. Ubi quæ enumerat vitia, ea sunt, quæ a Stoicis vocantur, φιλοχρηματία, φιλοτιμία, φιλογύνεια, αὐθάδεια, λιχνεία, φιλοινία, φιλοψία. De qua interpr. nominis αὐθάδεια dicam in Αὐθαδιάζομαι. || Opponitur, inquit Bud., Comitati a Theophr., estque ἀπήνεια τῆς ὁμιλίας, Dura et inhumana rusticitas. Quæ tamen Bud. interpr. illi superiori, qua Inhumanitas esse dicebatur, patrocinari nequit: cum hic non distinguatur ἀπὸ τῆς σεμνότητος, sed vocetur Inhumana rusticitas, illorum, qui quod sibi placeant, ceteros contra contemnant, inde inhumane rustici evadunt, dum præ arrogantia, ab officiis, quæ civilitas et ipsa etiam humanitas requirit, prorsus abhorrent. [" Αὐθάδεια, Thom. M. 894. Coray Theophr. 246. Steph. de Dionys. Imit. Thuc. Brunck. Antig. 1028. Αὐθαδία, ibid. Valck. Phœn. p. 497. Hipp. p. 218." Schæf. Mss. * Αὐθαδικὸς, Aristoph. A. 1116. * Αὐθαδέω, unde * Ἀπαυθαδέω, Nicet. Annal. 13, 1. " Ἀπαυθαδέομαι, Orig. c. Cels.
C 2. p. 80." Seager. Mss. * Ἀπαυθάδημα, Dio Or. 18. p. 477.] Αὐθαδιάζομαι, ET Ἀπαυθαδιάζομαι, tanquam ab αὐθαδία, non αὐθάδεια, Arroganter, Superbe me gero. Budæo Pertinaci superbia utor et contumacia, ut qui supplicare judicibus non sustinet: afferenti Plat. Ap. Socr. (23.) unde sumtum est exemplum, quod addit, de nolente supplicare, Τί δὴ οὖν οὐδὲν τούτων ποιήσω; οὐκ αὐθαδιαζόμενος, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐδ' ὑμᾶς ἀτιμάζων: (27.) composito ἀπαυθαδιαζόμενος ead. signif. utitur. Ceterum Pertinaci superbia utor, optime interpretari mihi videtur Bud., sed ut Pertinaci superbia dixit, non Pertinacia, sic maluissem Contumaci superbia quam Contumacia dixisset. Semper enim, quoad fieri potest, ea utendum interpr. censeo, quæ unius vocabuli signif. cum alterius signif. non confundat. Quo fit ut αὐθάδης nolim usquam simpl. Pertinax reddere, nec Contumax, ut in VV. LL., sed potius Arroganter pertinax, contumax. Si tamen hoc adv. omittendum sit, malim Pervicax, quam Pertinax, aut
D Contumax, ut Cic. αὐθάδειαν Pervicaciam interpr. Existimo enim nominibus Pervicax et Pervicacia includi aliquam Arrogantiæ s. Superbiæ signif. potius quam illis. [" Αὐθαδιάζομαι, Phryn. Ecl. 22. ad Thom. M. 84. * Αὐθαδειάζομαι, ibid." Schæf. Mss. " Sext. Emp. Pyrrh. 1, 237." Kall. Mss. " Αὐθαδιάζομαι, Schol. Greg. Naz. p. 30. Montac." Boiss. Mss. * " Αὐθαδιασμὸς, Chrys. in Matth. Hom. 16. T. 2. p. 110.; 25. T. 2. p. 176." Seager. Mss. Ἀπαυθαδιάζομαι, * Καταυθαδιάζομαι, Lobeck. Phryn. 66. 67.] Αὐθαδίζομαι, idem: quod Bud. e Greg. c. Jul. affert, exp. Pertinaciter resisto, Φιλεῖ γὰρ τὰ γενναῖα φρονήματα πρὸς τὸ βίᾳ κρατοῦν αὐθαδίζεσθαι. Ego, quod verbo Resisto usus est Bud., valde probo, cum jungatur præpositioni πρὸς, sed maluissem dicere Pertinaci superbia resisto, ob eam, quam modo attuli, rationem. [" Ad Thom. M. 82. 84. Phryn. Ecl. 22." Schæf. Mss.] Αὐθάδισμα, Arrogantia; potius, Arrogans dictum, factum, Æsch. Pr. (963.) p. 59. Τοιοῖσδε μέντοι καὶ πρὶν αὐθαδίσμασιν Ἐς τάσδε σαυ-

τὸν πημονὰς καθώρμισας, Hisce arrogantibus dictis. [* “ Ἀπανθαδίζομαι, ad Thom. M. 82. 84. Bergl. Alciphr. 167. Phryn. Ecl. 22.” Schæf. Mss. “ Ἀπανθαδίζω, Nicet. Eugen. 7, 59.” Boiss. Mss.] Ἐπαυθαδίζομαι, pro αὐθαδίζομαι, nisi quod præp. vim significationis augere videtur. In VV. LL. exp. In ead. pertinacia perduro. [“ Arrian. Exp. 5. p. 164. * Καταυθαδίζομαι, Suid. v. Ἐπεντρυφήσαντος.] SIC et in Περιαυθαδίζομαι, præp. intensivam duntaxat esse crediderim: si quidem vera est Suidæ exp., περιαυθαδίζεται· ἐν ὑπερηφανίᾳ ἀναστρέφεται, μέγα φρονεῖ περὶ ἑαυτοῦ. [Phot. Hes.] AT in Ὑπαυθαδίζομαι contra minuit signif. præp.; sonat enim, ut opinor, q. d. Subarroganter me gero.

[“ Εὐαδὴς, Gratus, var. lect. ad Hippocr. de Dec. Hab. 4.” Boiss. Mss. Vide alibi.]

ἍΔΗΝ, ET Ἅδδην, Affatim, Abunde, Ad satietatem usque. Cujus etyma ap. Gramm. diversa reperiuntur. Etym. derivat ab adv. δὴν, Diu, ut præfixo α Congregandi signif. habente, et cum pleon. literæ δ, fiat ἄδδην, ponens tamen et alias derivationes. Eust. ἄδην vult signif. proprie Ad satietatem usque; et cognationem habere cum ἀδέω ac ἄδος tenui spiritu notatis, existimat: unde et simplici δ scribi mavult, sicut ἀδινὸς ab eo deductum. Alicubi etiam dicit, fortasse ab ἀδέω derivatum esse ἄδην: cum tamen in Il. M. tradat ab ἅδεν, i. e. ἤρεσεν, Placuit, ἅδην deductum esse, sicut et ἅδος. Idem in Il. E. (203.) Ἀνδρῶν εἰλομένων εἰωθότες ἔδμεναι ἄδδην, annotat quæ sequuntur, Ἅδην autem pro Abunde, Nicias quidem tenuat, geminans δ propter metrum, ut in κύων ἀδδεές: Aristarchus autem unico δ scribit, et correpte, et denso spiritu: aspirans etiam ἅδε, pro Placuit, et ἅδος Satietas. Hæc Eust., qui alio præterea l. e Rhet. Lexx. refert, ἅδην esse Atticam vocem, pro δαψιλῶς, unde sit ἀδηφάγος, et ἄδος: quod qui dixerunt, non videntur ἄδην pro derivativa, sed pro primitiva voce habuisse. Ceterum notandum est, ἄδην nonnunquam absolute poni, nonnunquam habere casum, sc. gen. Absolute ponitur in l. ex Il. E. modo c.: at cum gen., T. (423.) ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο, Od. E. (290.) ἅδην ἐλάαν κακότητος. Plato Charmide, Ἐπειδὴ τῶν τοιούτων ἄδην ἔχομεν. Sic dicitur et ἄδην ἔχω τοῦ φαγεῖν. Frequenter in prosa etiam sine casu ponitur, ut ap. Suid. partim ex Herod., partim e non nominatis Auctoribus aliis, Ὡς δὲ ἄδην εἶχον κτείνοντες: Οἴνῳ ἄδην ἐχρῶντο: Ἅδην καὶ ἀπείρως σπῶσι τοῦ οἴνου: Οἴνου καὶ τῶν ἄλλων· ἄδην ἐνεπίμπλαντο: Ἐν ἐξουσίᾳ γενόμενοι τοῦ ἄδην τὰ δημόσια καταναλίσκειν. Sic etiam ignis ibid. dicitur ἄδην ἐπινέμεσθαι τὰς οἰκίας, Ad satietatem usque absumere ædes. Quod ad scripturam attinet, primum, tenuari debere, e vett. Codd. liquet, qui omnes uno consensu tenuant: debere autem simplici δ scribi, ostendunt infiniti propemodum ll. poëtarum, primam syllabam corripientium: quinetiam ipse Hom. in omnibus aliis ll. præterquam in illo, ἔδμεναι ἄδην, corripit. Ut vero metri gratia produci posset, geminarunt quidam eo loco δ: quos primos suspicor occasionem huic scripturæ dedisse. Sed nihil necesse erit produci α eo l., cum Hom. alibi ead. usus sit licentia: unde etiam Aristarchus censebat correpte positum esse α ibi quoque. Certe non modo Hom. in aliis ll. corripuisse α in hac voce, sed alios omnes poëtas, comperio. Dionys. P. Πώεα καλὰ νέμοντες ἄδην βεβριθότα μαλλοῖς. Opp. K. 1. Εἴαρι γὰρ βοτανῇσιν ἄδην * ποιητρόφος αἶα κ. τ. λ. Sic et ἀδηφάγος prima brevi passim invenio: ut mox dicam. Sed observandum est, in illo Dionys. l. aspiratam esse primam literam in Edit. patris mei: quæ e vetust. exempl., cujus rei sum oculatus testis, aspirationem illam accepit, et Eust. ipse eo l. Atticos solere aspirare admonet. Exp. etiam ἀθρόως, item ἀδεῶς ab Hes.: quo modo quædam e præcedentibus accipi possunt. “ Ἅδην, aspiratum, Hes. ait significare ἡδέως, Suaviter, Jucunde: tenui autem spiritu notatum, ἀδεῶς, Intrepide, Tuto, Citra metum et periculum. Idem tamen paulo ante exposuerat ἀθρόως, δαψιλῶς, necnon ἐξαίφνης.” [“ Musgr. Rhes. 480. Barnes.

A Hel. 626. Jacobs. Anth. 7, 217. Callim. 1, 432. Paus. 3, 298. Fisch. ad Plat. Euthyphr. 41. Heyn. Hom. 4, 209. 5, 173. 6, 111. 427. 645. 7, 703. 731. Gesn. Ind. Orph. ad Mœr. 90. Toup. Opusc. 2, 113. ad Lucian. 1, 247. Koen. ad Greg. Cor. 149. Herod. 711. et n. De spiritu, ad Mœr. 179. ad Lucian. 1, 247. Cum gen., T. H. ad 1, 208. Act. Traj. 1, 214. Ἄδδην, Toup. Emendd. 1, 183. Greg. Cor. 88. Koen. 149. Heyn. Hom. 5, 37. 173.” Schæf. Mss.] Ἀδηφάγος, SIVE Ἀδδηφάγος, ὁ, ἡ, Ad satietatem et libitum comedens, Qui quoad libitum est comedit, Vorax, Edax, Helluo, Theocr. (22, 115.) Πῶς γὰρ δὴ Διὸς υἱὸν ἀδηφάγον ἄνδρα καθεῖλεν; Opp. Ἀ. 2. Ἔξοχα γὰρ παρὰ πάντας ἀδηφάγος οἶστρος ἐλαύνει. Athen. (416.) Alcmanem poëtam dicit ἀ. fuisse: de quo paulo post, τάχα δὲ πλέος Ἔτνεος, οἷον ὁ παμφάγος Ἀλκμάν. Et paulo post neutr. substant. Ἐμφανίζει αὐτοῦ τὸ ἀ., Voracitatem suam. Et metaph. ap. Aristoph. N., seu, ut Suid. habet, ap. Alcæum, λύχνοι ἀδηφάγοι, i. e. οἱ πόται, Eust.
B Lychni bibuli, Qui multum olei devorant. At ἀδηφάγοι ἵπποι, ut idem Eust. Rhet. Lex. affert, equi τέλειοι, et ἀγωνισταὶ, Suid.: Equi curules, qui magnis sumtibus ad certamina curulia aut bellum nutriebantur: sicut et ἀδηφάγον ἅρμα, Currus hujusmodi equorum. De quo Erasm. Prov. Currus edax. Et ap. Lys. (Fr. 16, 16.) Ναῦς ἀδηφάγος, ἡ τὸν μισθὸν λαβοῦσα ἐντελῆ, Cui plenum dabatur stipendium. Sicut et ἀδηφάγοι τριήρεις ap. Suid. αἱ ἐντελόμισθοι καὶ πολλὰ ἀναλίσκουσαι, Quæ multum absumunt et quasi devorant; In quas magni erogantur sumtus. [“ Ἀδηφάγος, ad Mœr. 89. Harles. ad Theocr. 355. Toup. Opusc. 2, 160. 162. Koen. ad Greg. Cor. 149. Wakef. Phil. 313. De ellychnio, ad Lucian. 1, 367. Valck. Callim. 192. Ἀδδηφάγος, Heyn. Hom. 5, 175. Jacobs. Anth. 6, 83. 8, 96.” Schæf. Mss.] Ἀδηφαγέω SIVE Ἀδδηφαγέω, Ad satietatem usque comedo, Vorax sum, Alciphr. 22. Χύσιν ἐργάσασθαι τῆς οὐσίας πολλὴν, καὶ ἀδηφαγοῦντα καὶ καθηδυπαθοῦντα μετά τε ἡμῶν, μετά τε ἑταιρῶν.
C Isocr. Archid. (23.) Ζεύγη μὲν ἵππων ἀδηφαγούντων ἔτι καὶ νῦν ὁρᾶσθαι τρέφοντας. Ubi tamen ἀδηφαγοῦντα accipi possit ut ἀδηφάγοι ἵπποι paulo ante. [“ Ad Mœr. 90. Bergl. Alciphr. 81.” Schæf. Mss.] Ἀδηφαγία SIVE Ἀδδηφαγία, Esus ad satietatem usque, Voracitas, Athen. 10. e Polemone scribit, Παρὰ Σικελιώταις Ἀδδηφαγίας ἱερὸν εἶναι καὶ Σιτοῦς Δήμητρος ἄγαλμα. Et ap. Suid. Ὑπὸ τῆς ἀδηφαγίας καὶ μέθης ἐς ὄγκον καὶ βάρος ἐξεχεῖτο, de corporibus, quæ ibi dicuntur τρυφηλὰ καὶ σαρκῶν ὑγρῶν μεστά. Callim. (H. in D. 160.) Παύσατ᾽ ἀδηφαγίης. Opp. Ἀ. 3. plur. usus est, Λαιμάργοις ὅσον ἄλγος ἀδηφαγίῃσιν ὀπηδεῖ, quo l. in vet. quodam Cod. δ duplicatum vidi, licet contra metrum: unde apparet scripturam hanc olim receptam fuisse. [“ Ἀδηφαγία, Toup. Opusc. 2, 160. Ἀδδηφαγία, Ruhnk. Ep. Cr. 127.” Schæf. Mss. Diog. L. 1, 161.]

ἈΔΕΩ, ήσω, ηκα, tenuato α, Tædio afficior proprie præ defatigatione. Unde Od. M. (281.) Ὅς ῥ᾽ ἑτάρους, καμάτῳ ἀδηκότας, ἠδὲ καὶ ὕπνῳ, Il. K. (98.)
D Μή τοι μὲν καμάτῳ ἀδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ, Labore fatigati et insomnia: κεκμηκότες, δαμασθέντες, Etym. Fatigati, Domiti. Item ἀδημονοῦντες et ὑπὸ τοῦ κόπου ἀηδῶς διακείμενοι, Sibi displicentes et tædio affecti præ labore et lassitudine. Ego exp. puto, E labore languentes: ut Cic. dicit Languere e via. At Od. A. (133.) μὴ ξεῖνος, ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῷ, Δείπνῳ ἀδήσειεν, i. e. ἀηδισθῇ, ἀηδῶς διατεθείη, Contristetur et offendatur. Volunt enim ἀδέω dictum esse quasi ἀηδέω. Habetur autem ἀδδηκότες et ἀδδηκότας et ἀδδήσειεν cum gemino δ, in multis Hom. Edd., cum tamen ap. Eust. sit simplex; ac fortasse literam δ geminarunt, qui ab ἄδην deduci existimarunt, de qua derivatione ambigit Eust.; scimus enim ἄδδην etiam scribi solitum, duplicata illa litera. Verum quid dicent de ἄδος nomine hinc derivato? cur non et ipsum geminationem illius literæ servabit? Signif. autem ἄδος Satietatem, ab ἀδέω deductum, utpote quod proprie Tædium signif. satietatem sequens, i. e. Fastidium. “ Ἀδεύμεθα, Hes. affert pro ἀηδιζόμεθα, Dor. pro

" ἀδούμεθα, e th. ἀδέομαι, i. q. ἀδέω, i. e. ἀηδῶς ἔχω, " Molestia et fastidio affectus sum, Tædium sentio. " 'Αδηκότες, Eid. ἄδην ἔχοντες καὶ πεπληρωμένοι, " Qui satis habent et repleti s. exatiati sunt: Eusta- " thio non solum κορεσθέντες, sed etiam ἀηδῶς ἔχον- " τες, ἀηδισθέντες, Molestia et tædio affecti. Particip. " ex ἀδέω. Idem ἀδηκὼς affert pro ἡδυνθείς: iti- " demque ἄδηκε βουλὴ ex Hipponacte, pro ἤρεσε τὸ " βούλευμα, ex ἀδέω signif. ἥδομαι vel ἀρέσκω: quod " tamen potius aspirate scr. 'Αδδηκότες, eod. modo " pro ἀδηκότες, h. e. ἀηδῶς διακείμενοι et quasi ἀηδι- " σθέντες, καταπεπονημένοι, Molestia affecti, Fatigati. " Il. K. (98.) καμάτῳ ἀδδηκότες. Particip. præt. " perf. act. a th. ἀδέω. 'Αδήκορες, perperam ap. Hes. " pro ἀδηκότες." [" Ad Od. A. 134. Heyn. Hom. 6, 111. 'Αδδηκὼς, 6, 24. 66. 82. 94. 111. 139. Doering. ad Horat. 1, 213. cf. Anthol. Palat. 2, 221. fin." Schæf. Mss. 'Αδία, Phrynichus Bekkeri p. 22. Vide Lex. VV. Peregr.]

¶ 'Αδήμων, Qui præ dolore animi concidit, præ fastidio et quasi nimia dolorum satietate fatiscit, B ὁ ἐκ λύπης ὡς οἷα καί τινος κόρου, ὃς ἄδος λέγεται, ἀναπεπτωκὼς, Eust. " 'Αδημονέστερος, Suid. exp. " ἀγωνιστικώτερος, Pugnacior, Contentiosior, in h. l. " cujus auctorem reticet, Ὧν δὲ τοῦ προσήκοντος ἀδη- " μονέστερος, ἀντεῖχε τούτῳ." [* 'Αδημοσύνη, Democr. Stob. Serm. 38.] 'Αδημονέω, Animo concido, Terreor, Terrefio, Pavesco, Dem. (402.) 'Αδημονούσης δὲ τῆς ἀνθρώπου, Plut. Antonio, Κλεοπάτραν περιέμενε, καὶ βραδυνούσης ἀδημονῶν ἤλυε, Cleopatram expectabat, et in loco consistere non poterat et sibi constare, præ impatientia pruriginis, Angente animum expectatione oberrabat. Bud. Xen. 'E. 4, (4, 3.) 'Αδημονῆσαι τὰς ψυχάς. Eust. nomen illud ἀδήμων fingit, ex ἄδημαι præt. pass. ab ἀδέω factum, unde ἀδημονέω derivetur. [" Plut. Mor. 1, 15. Toup. Opusc. 1, 401. Alciphr. 160. Phryn. Ecl. 92. Dionys. H. 1, 143. 4, 2240." Schæf. Mss.] 'Αδημονία, Anxietas animi, Mœror ingens et tristitia, Plut. Numa (4.) ἀδημονίαν ψυχῆς dixit Ægrum animum, Bud.: Οὐκ ἀ. τινὶ ψυχῆς καὶ πλάνῃ τὸν μετ' ἀνθρώπων ἀπολέλοιπε βίον. [Jambl. V. P. 520. Kiessl.] C " 'Αδημονιάω, i. q. ἀδημονέω s. ἀδημονίᾳ κατέχομαι, ut " ἀγωνιάω est ἀγωνίᾳ κατέχομαι: unde particip. ἀδη- " μονιῶν, quod Hes. exp. ἀγωνιῶν, λυπούμενος."

'Αδὴς, Injucundus, Insuavis, Hes.

Ἄδος, τὸ, vel Ἄδος, ὁ, juxta Etym., Satietas, Defatigatio, quæ est laboris velut satietas, Il. Λ. (87.) de lignatore, ἐπεί τ' ἐκορέσσατο χεῖρας Τέμνων δένδρεα μακρὰ, ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμὸν, ubi notat Eust. ἐκορέσσατο esse ἑρμηνευτικὸν τοῦ ἄδος: ac corripi α in hoc nomine, cum in ἀδέω producatur, utpote per crasin facto ἀδέω ex ἀηδέω. Ceterum ab ἀδέω Eust. deducit nomen ἄδος: alii contra a nomine derivatum esse verbum existimarunt. Sed rectius Eust., si modo ἀδέω quasi ἀηδέω dici constet. Nonnulli vero ab ἄδην deduxerunt hoc nomen ἄδος: quidem et ab ἀδέω. || Ab Hes. exp. quoque ὄξος, Acetum, citante Dinolochum: quæ exp. supra data fuit vocabulo ἧδος. [" Wakef. S. Cr. 2, 82. Heyn. Hom. 5, 174. 6, 111. 113. 119." Schæf. Mss.] 'Αδαῖος, Abundans, D Largus: ἀδαιὸν, Hes. ap. quem fortasse male ἀδαιὸν pro ἀδαῖον, exp. δαψιλές. Idem habet, 'Αδαία, pro quo lege ἀδαῖα, mutans acutum in circumflexum, εἰς κόρον ἄγοντα, Satietatem adducentia: ab ἄδειν. At Sophron, inquit, ἀδανὸν dixit τὸν ἀηδῆ, Tædiosum, Molestum. E Rhet. autem Lex. citat Eust. ἀδαῖον ap. Sophronem esse τὸ εἰς κόρον ἔργον, ubi fortasse reponendum ἄγον pro ἔργον: ut sit ἀδαῖον, τὸ εἰς κόρον ἄγον: quemadmodum Hes. ἀδαῖα exp. εἰς κόρον ἄγοντα, non hunc tamen, sed alium usum e Sophrone proferens; nam pro ἀδανὸν puto leg. ἀδαιὸν, s. potius ἀδαῖον: cum exp. hæc ἀηδῆ optime conveniat cum eo, quod dictum est ἀδέω, unde ἄδος, deinde ἀδαῖος est factum, dici tanquam ἀηδέω. At vero ἀδανὸν quorsum misceretur cum ἀδαιόν? Certe potius ἀδανὸν posuisset Hes. cum ἀδανὲς, quod non multo post habetur, in sua secundum ordinem alphabeticum sede, exponiturque ἀπρονόητον. [" Koen. ad Greg. Cor. 149." Schæf. Mss.]

A ἍΔΩ, ἄσω, Satio, Expleo, Il. E. (289.) Αἵματος ἆσαι Ἄρηα, i. e. χορτάσαι, κορέσαι, πληρῶσαι, I. (485.) Ὄψου τ' ἄσαιμι προταμὼν, καὶ οἶνον ἐπισχών. In pass. idem signif., T. (306.) Μή με πρὶν σίτοιο κελεύετε, μηδὲ ποτῆτος Ἄσασθαι φίλον ἦτορ. Nicander 'A. (305.) Ἆσαι δὴ πολίοιο μυοκτόνον ἄρσενος [ἄργεος] ἄνθην, i. e. κόρεσον, Schol. " Ἆσαι, Satiare, κορέ- " σαι, πληρῶσαι: ut Il. E. (289.) Αἵματος ἆσαι Ἄρηα, " Sanguine exatiare Martem. Itidemque alibi ἆσαι " χροός. || Requiescere, Respirare. Eust. enim ἄσα- " μεν exp. ἀνεπαυσάμεθα, ἀνεπνεύσαμεν, derivans ex " ἄω, Spiro. || Lædere, Nocere. Idem enim ἆσαι " pro βλάψαι accipi tradit, contractum ex ἀάσαι. " || At vero ᾆσαι cum ι subscripto, est Cauere s. De- " cantare, a th. ᾄδω. Hes. ἄδεται exp. non solum " πιμπλᾶται, Repletur et exatiatur, sed etiam κοπιᾶ- " ται: ut idem sit cum ἀδέω, Molestia et tædio affi- " cior, Fatigor." [" Heyn. Hom. 5, 53. 173. 639. 699. 6, 113. 220. 264. 427. 7, 473. 673. 8, 125. 742. Wakef. Phil. 715. Toup. Opusc. 2, 104. T. H. ad Hesych. 1, 165. Mitsch. H. in Cer. 128." Schæf. Mss.] " Ἆτος, Insatiabilis, ἀκόρεστος: per crasin " pro ἄατος, ex ἀ priv. et ἆσαι, q. e. κορέσαι. Il. X. " (218.) Ἕκτορα δῃώσαντε μάχης ἆτόν περ ἐόντα: E. " (863.) τόσον ἔβραχ' Ἄρης ἆτος πολέμοιο. Itidemque " Hesiod. 'A. (59.) Αὐτὸν, καὶ πατέρ' ὃν Ἄρην ἆτον " πολέμοιο." [" Heyn. Hom. 5, 75. 160. 699. 6, 196. 8, 193. 288." Schæf. Mss.] " 'Αάταλος, Inex- " plebilis, Inexaturabilis. Hes. enim ἀάταλε affert " pro ἀπλήρωτε: comp. ex ἀ priv. et ἆσαι, κορέσαι. " 'Αϊτὴς, Inexplebilis, Inexatiabilis. Hes. enim ἀΐτῃ " affert pro ἀπλήρωτον: quo sensu supra ἄητον ha- " buimus."

¶ Ἄση, Fastidium, quod sæpe consequitur satietatem; Nausea, ναυτιῶδες πάθος καὶ κνῆσις τοῦ στομάχου. Diosc. 'Ανορεξίαν ἰῶνται καὶ στομάχου ἄσην πραΰνουσι, Plin. Aviditatem cibi faciunt, fastidium detrahunt. De animi etiam molestia dicitur ap. Plat. Λύπας καὶ ἄσας παρέχει. Sappho (1, 3.) Μή μ' ἄσαισι μηδ' ἀνίαισι δάμνα, Πότνια, θυμόν. Volunt quidam esse i. q. Hippocrati ἀλυσμὸς καὶ ἀλύει, i. e. ἄλυσις s. ἄλυξις καὶ ῥιπτασμὸς σώματος ἀσσωμένου, Gal. Inquietudo jactatioque corporis. [" Mœr. 59. et n., ad Timæi Lex. 247. Valck. Oratt. 341. Hipp. p. 193. Musgr. 276. Phœn. p. 225. Med. 245. Porson. 28. ad Charit. 297. ad Herod. 68. ad Lucian. 1, 351. ad Il. Φ. 321. Kuster. Aristoph. 57. Heyn. Hom. 6, 109. 8, 175. ubi et de "Ἄσις." Schæf. Mss.] " 'Ασηκο- " ρία, Hesychio ἀκηδία: ET 'Ασήκορος, * ἀκηδιαστής. " Itidemque Suid. ap. quem paroxytonως ἀκηκόρος. " Sed notandum in Ms. ejus exemplari pro ἀκηδια- " στὴς haberi * πρωτοδικαστής." 'Ασηρὸς, Fastidium afferens, Molestus, [Hippocr. 766. 774. 802.] 'Ασηρῶς, Moleste, ἀχθηρῶς. [" Schol. Il. I. 647." Wakef. Mss.] 'Ασώδης, Fastidio et nausea laborans, E repletione cibum fastidiens. Εἴ τις ἀλγοίη κεφαλὴν, εἰ μὲν ἀ. εἴη καὶ καρδιώττοι, κελεύειν ἐμεῖν, Gal. Præd. Hippocr. Διττῶς μὲν γενομένων ἀ. τῶν καμνόντων κ. τ. λ. Et ἀ. διαθέσεις, Nauseosæ affectiones, ut quidam exp. Nauseosa etiam res ἀ. dicitur, ut κρόμμυον ap. Diosc. [Hippocr. 73. 399. I. q. πηλώδης, Æsch. Suppl. 32. ideoque ad ἄσις, Limus, referendum.] 'Ασάομαι, Nauseo, Fastidio laboro: unde 'Ασᾶται ap. Hippocr. quod Gal. ἐν ταῖς Γλώσσαις exp. πυροῦται, προσκόρως καὶ ἐπαχθῶς διατίθεται. Et ἀσώμενοι i. q. ἀσώδεις. Gal. 7. κ. Τόπ. Ποιεῖ πρὸς τοὺς ἀσωμένους. Dicitur etiam de animi molestia: unde Herod. (3, 41.) 'Ασηθείη τὴν ψυχήν: 'Ασηθεὶς, λυπηθεὶς, Hes. [" Theogn. 665. 967. ad Herod. 217. ad Mœr. 60. Valck. Oratt. 341. Hipp. p. 193. Musgr. Tro. 635. * 'Ασέομαι, ad Mœr. l. c. Valck. Oratt. l. c." Schæf. Mss.] 'Ασαίνω, et 'Ασάζω, i. q. præcedens, Hes. [" Valck. l. c. ad Lucian. 1, 352." Schæf. Mss.]

'ΑΔΙΝΟΣ, Confertus, Densus: μέλισσαι, Densæ apes, i. e. ut quidam exp., quæ denso agmine volant. Nam Il. B. (87.) μελισσάων ἀδινάων Schol. exp. ἀθρόως πετομένων, Confertim volantium. Sic et Etym. Sed tamen confertæ sunt apes, etiam quando non volant. Sic (469.) μυιάων, Etym. ait esse ab

ἅδην, τὸ ἀδιαλείπτως, Semper et nulla cum intermissione. Unde ἁδινὸς pro ἀδιάλειπτος, Continuus, et intermissionem non habens. Eust. quoque ait ab ἅδην derivari, unde et quosdam aspirare voluisse ἀδινὸς, quod ἅδην secundum Atticos aspiretur. || Ἀ. γόος, Confertim veniens gemitus, ἀθρόως ἐρχόμενος, Hes. Il. Ψ. (17.) ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο, quæ verba sæpe repetuntur. Sic et ἀδινὸν γοόωσα, Od. Δ. (721.) Il. Ψ. (225.) ἀδινὰ στεναχίζων: quibus in ll. ἀδινὸν et ἀδινὰ adv. posita sunt pro ἀδινῶς. || Sic ἀ. κῆρ Hes. vult esse ἡ τὴν συνεχῶς λυπουμένην, Animum, qui assidue contristatur, πυκνὴν ψυχὴν, ubi πυκνὴν eum accipere existimo pro Prudente, ut cum dicitur πυκνὴ βουλὴ, Prudens consilium. Alioqui non video quid πυκνὴ ψυχὴ significare posset: i. e. ad verbum, Densus s. Confertus animus. Est autem Od. Τ. (516.) ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ. || Idem ἀδινὸν exp. οἰκτρὸν, γοερὸν, Miserabilem, Lamentabilem, Gemitus afferentem, Gemitu dignum: quæ signif. fortasse occasionem sumsit ex eo, quod Hom. γόον, Gemitum, solet ἀδινὸν dicere ἐπιθετικῶς, ut modo ostensum est. Eust. ἀδινὸν στοναχῆσαι exp. οἰκτρὸν, Miserabiliter; nam adverbialiter ponitur hoc nomen. Sed malo ἀδινὸν pro ἀδινοῖς γόοις, Confertis et densis gemitibus. Soph. Tr. (849.) Ἦπου ἀδινῶν χλωρὰν Τέγγει δακρύων ἄχναν, Confertis, densis, miserabilibus lacrymis. Apoll. Rh. 3, (1104.) Καί μιν ἀκηχεμένη ἀδινῷ προσπτύξατο μύθῳ, Miserabili, Lamentabili sermone: (1206.) ἀδινῆς μνημήϊον εὐνῆς, Tori miserabilis, eo quod ab amante desereretur: 4, (1422.) Ὡς φάτο λισσόμενος ἀδινῇ ὀπὶ, ubi tamen Schol. exp. ἀσθενεῖ, nimirum præ siti. || Pro ἡδὺς, inquit Eust., Suavis, Jucundus: ut (Od. Ψ. 326.) Σειρήνων. Cum hac autem signif. puto ab ᾇδος potius deduci, Gaudium, quam ab ἅδην: ideoque aspirandum esse, si ᾇδος aspirari debere dicamus. || Ἀδινὰ μῆλα, Od. Α. (92.) Μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι, Oves non magnas, Etym.: Hes. ἀδινὰ, τὰ τῷ οἴκῳ μὴ μεγάλα, Quæ domui non sunt magnæ. At Didymus ait esse λεπτὰ, Graciles, respectu sc. boum: aut ἀδινὰ pro ἀδινῶς, Assidue, Crebro. Sic Tharræus ap. Apoll. Rh. 1, (1083.) ἀδινὰ κνώσσοντας exp. λεπτὰ καὶ οὐ βαθέως, Leviter et non profunde, Schol., qui in contraria signif. accipit. || Idem Etym. ἀδινὸν vult signif. etiam ἁπαλὸν, Molle et delicatum. Et Hes. ἀδινάων, ex Hom. Il. opinor, μυιάων ἀ., et μελισσάων, exp. duobis modis, ἀθρόων, ἁπαλῶν. || Idem Hes. ἀδινὸν vult signif. etiam λευκὸν, Album. Sed hæ postremæ tres signiff., cui etymologiæ possint congruere, viderint illi, aut qui illos sequi volent. [" H. in Cer. 67. Voss. Anxius: Albert. Peric. Cr. 57. Wakef. Trach. 847. Lucian. 3, 95. Heyn. Hom. 4, 209. 5, 175. 7, 224. 448. 478. 674. 8, 336. 359. 400. Bast Lettre 189. Ruhnk. Ep. Cr. 135. ubi et de * Ἀδινόστονος." Schæf. Mss.] " Ἀδίστονον, Hes. affert pro οἰκτρὸν " στένοντα, Miserabiliter gementem s. ejulantem. " Itidemque Etym." [Schutz. ad Æsch. Ag. 422.] Ἀδινῶς, Confertim: unde COMPAR. ἀδινώτερον, Magis confertis gemitibus, Od. Π. (216.) Κλαῖον δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἤ, ut exposui modo ἀδινὸν στοναχῆσαι. Vel ἀδινώτερον Miserabilius, Eust. || Idem vult ἀδινῶς signif. ἠρέμα, Il. Τ. (314.) Μνησάμενος δ' ἀδινῶς ἀνενείκατο, φώνησέν τε, ubi tamen in Schol. exp. Confertim et miserabiliter exclamavit. [" Heyn. Hom. 4, 209. 7, 674. Ruhnk. l. c." Schæf. Mss.]

Ἥβη, Pubes, Pubertas. Nam utroque modo interpr. Celsus ap. Hippocr., cum, Πρὸς τὴν ἥβην προσάγουσι, reddit, Incipiente jam pube, Circa pubertatem. Sed hoc sciendum est, signif. et Pubem, i. e. Pilos, qui pudendis succrescunt, et Locum, in quo succrescunt; et Ætatem, qua succrescere incipiunt, sc. annum decimumquartum in maribus, duodecimum in feminis. Xen. Ἀπ. 2, (1, 21.) de Hercule, Ἐπεὶ ἐκ παίδων εἰς ἥβην ὡρμᾶτο, Cum primum pubesceret, Cic. Frequens est autem ap. poëtas quoque, sicut et ab eo derivata, et nominatim ap. Hom., qui sæpe ἥβης μέτρον appellat periphrastice ipsam ἥβην. Apud Eund., sicut et ap. Hesiod. (Θ. 988.) legitur ἥβης ἄνθος: ap. Soph. (Œd. T. 741.) ἀκμὴ ἥβης. Verum de hoc admonendos lectores censeo, Hom.,

A sicut et ceteros poëtas, pubertatis tempus longius extendere, et quidem usque ad ætatis florem interdum. Hom. certe non solum αἰζηῷ tribuit ἥβην, sed etiam νεηνίῃ πρῶτον ὑπηνήτῃ: addens ἥβην ejus esse χαριεστάτην, Od. Κ. (279.) Atque adeo Il. Ν. (484.) scribit, Καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅ,τε, vel ὅτε, κράτος ἐστὶ μέγιστον, ubi Schol. exp. τὸ ἀκρότατον τῆς ἀκμῆς. At vero in soluta oratione suam signif. utplurimum retinet, præsertimque in hoc genere loquendi historicis usitato, οἱ δέκα ἀφ' ἥβης, οἱ πεντεκαίδεκα ἀφ' ἥβης, etc.; his enim declarantur Qui ante annos decem pubertatem excesserunt, et Qui ante annos quindecim; Qui decimum, decimumquintum a pubertate agunt annum. Xen. Ἑ. 3, (4, 23.) Ἐκ δὲ τῶν ἱππέων ἐκέλευσε τοὺς δέκα ἀφ' ἥβης θεῖν ὁμόσε αὐτοῖς. Servarunt autem Lacedæmonii præsertim hunc morem numerandi annos ἀφ' ἥβης, in re militari: et primus quidem ac secundus delectus habebatur eorum, quos dixi, sc. primus eorum, qui erant δέκα ἀφ' ἥβης, secundus eorum, qui πεντεκαίδεκα: at ter-

B tius, qui τριάκοντα, quartus, qui πέντε καὶ τριάκοντα: quintus et postremus, nec nisi rebus in summum discrimen adductis, eorum, qui τετταράκοντα, quod ætatis tempus qui excesserant, in militiam extra patriam proficisci non cogebantur: ut e Xen. discimus Ἑ. 6, (4, 17.) Ἐκ δὲ τούτου, φρουρὰν μὲν ἔφαινον οἱ ἔφοροι ταῖν ὑπολοίποιν μόραιν, μέχρι τῶν τετταράκοντα ἀφ' ἥβης. Ubi lapsum esse Bud. 984. interpretantem A puberibus ad quadragenarios, ex iis, quæ modo dixi, satis liquet. Ceterum ἥβην in prosa suam signif. retinere ut plurimum dixi, non autem semper, respiciens cum ad alios ll., tum ad Thuc. 2, (46.) p. 63. Αὐτῶν τοὺς παῖδας τὸ ἀπὸ τοῦδε δημοσίᾳ ἡ πόλις μέχρις ἥβης θρέψει, ubi Schol. ἥβην in decimo octavo ætatis anno constituit. || Ἥβην κτήνεσιν etiam, Jumentis, tribui ab Hesiodo, testatur Eust. Addit vero tribui et φυτοῖς, quod ἡβώωσαι dicantur ἡμερίδες ab Hom. Ceterum ab ἥδω deducit Eust., afferens ad confirmationem illud χαριεστάτη ἥβη, quod ex Hom. protuli supra. Addi vero possit et πολυήρατος ἥβη ex

C (Od. Ο. 365.) et eod. pertinens: si quidem τοῖς παλαιοῖς de hoc etymo credendum sit, quorum et Eust. auctoritatem affert. Hoc certe persuasum habeo, aut nullam, aut hanc esse ejus etymologiam; nam præ hac ridiculæ videntur illæ, quas addit Etym. Sed quid obstat quominus in primitivorum numero h. v. ponamus? || Oblectatio, Voluptas convivialis, Schol. Aristoph. || Pro Dea pubertatis, quæ Lat. Juventas, Cic. Interdum vero et Hebe, servato nomine Gr., Il Ε. (905.) Τὸν δ' Ἥβη λοῦσεν, χαρίεντα δὲ εἵματα ἕσσεν. Facit autem illam Jovis et Junonis filiam, sicut et ceteri poëtæ; sed vult præterea esse Uxorem Herculis, in quo ei non assentiuntur posteri, qui eam volunt manere virginem, pocula diis ministrantem. Eust. [" Mœr. 180. et n., ad Herodian. Philet. 444. Fisch. Ind. Palæph. v. Ἀκμή, ad Lucian. 1, 167. Valck. Diatr. 293. Mori Ind. Hellen., ad Cyclop. 502. Musgr. Alc. 290. Toup. ap. Warton. ad Theocr. 2. p. 67. Wakef. Ion. 732. Jacobs. Anth. 8, 111. Theodorid. 11. Heyn. Hom. 6, 460. 8, 445.

D Hebe, ad Anton. Lib. 282. Verh., Huschk. Anal. 304. Locus pubis, Jacobs. Anth. 9, 287. 10, 108. Brunck. Aristoph. 2, 105. Ἅβα, T. H. ad Plutum p. 352. Jacobs. Anth. 12, 309. Ἐφ' ἥβης, Aristoph. Ἱππ. 524. Παρ' ἥβῃ, Valck. ad Röv. p. 30. Ἐς ἥβην ἐξικνεῖσθαι, ad Hipp. p. 234." Schæf. Mss.] " Ἅβος, " Maturus et puber, a Dor. ἅβα pro ἥβη. Theocr. " 5, (109.) Μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος· ἐντὶ γὰρ " ἅβαι. Ubi Schol. quadruplicem indicat scriptu- " ram: quarum prima est ᾇβαι pro ἡβῶσαι καὶ ἀκμά- " ζουσαι: altera αὖαι, significans ξηραὶ, Aridæ: tertia, " ἄζαι: quarta, αὖται, pro μόναι." [* Ἡβικός, Gal. 8, 746. ἡλικία.]

Ἄκρηβος, ὁ, ἡ, ET Ἀκρήβης, Qui est in summo pubertatis, in prima pubertate, primam pubem habet, ὁ ἔχων τὸ ἄκρον τῆς ἥβης, ὁ ἐν ἄκρῳ τῆς ἥβης. Utitur τῷ ἄκρηβος Theocr. [8, 93. Ἀκρήβης, Anal. 3, 84.] Ἄνηβος, Qui pubertatem nondum attigit, duodecimum annum non excessit, ut Schol. exp. ap. Theocr. 8, (3.) Ἄμφω τώ γ' ἤτην πυῤῥοτρίχω, ἄμφω

ἀνάβω. Virg. tamen imitans dicere maluit, Ambo florentes ætatibus. Est AUTEM Ἄναβος Dor. pro ἄνηβος. Ἄφηβος, Qui pubertatem excessit. At Lat. Depuber dicitur Cui ad pubertatem venire non licuit. Apud Suid. post Ἀφηλικέστερος, et ante Ἀφηνιάζω legitur ἄφηβος, ἀπευθής: pro quo scr. ἄφημος: et tunc suo in loco erit, et expositio conveniet. [* Δίσηβος, Dor. δίσαβος, Dosiadæ Ara 2.] Ἔνηβος, Qui in pubertate est, Puber, Qui decimumquintum annum egressus est, opp. τῷ ἄνηβος, Theocr. Schol. [" Wakef. S. Cr. 2, 144." Schæf. Mss.] Ἔξηβος, Qui pubertatem excessit, Æsch. [S. c. Th. 11.] Ἔφηβος, Qui ad pubertatem pervenit, in ipsa est pubertate, et pueritiam excessit, Puber, Adolescens usque ad virilem ætatem, Bud. Quod de virginibus etiam dici tradit Hes. Incipit femina ἔφηβος esse post completum annum duodecimum; masculus post decimumquartum, ut e Theoph. Institut. Civ. annotatur. A Censorino ætas ea tribuitur anno decimosexto, ut videre est in Ἐξέφηβος sequente. Athen. 12. Τοὺς παῖδας μέχρι τῆς τῶν ἐ. ἡλικίας ἀλουργίδας φορεῖν, Xen. K. Π. 1, (5, 1.) Ἤδη εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ἐ., 1, (2, 8.) Εἰς τοὺς ἐ. ἐξέρχονται, Herodian. 3, (10, 1.) Ἄγων καὶ τοὺς παῖδας εἰς ἡλικίαν ἐφήβων ἤδη τελοῦντας, Filios jam puberes. Auctor Axiochi, Ἐπειδὰν δὲ εἰς ἐ. ἐγγραφῇ, Cum ascriptus fuerit inter ephebos. Diog. L. 302. Ἐξ ἐφήβων ἐγένετο, Excessit ex ephebis. Lucian. (2, 275.) Ὄρχησις ἐφήβων τε καὶ παρθένων παρ' ἕνα χορευόντων, Adolescentum virginumque serie constat per manus reste ducta alternantium, Bud. || Poculum quoddam, quod ἀρύστιχος, et secundum Eust. * ἐμβαθυχύτας alio nomine appellabatur: de quo supra. Athen. 10. et 11. At Schol. Aristoph. in ἀρύστιχος, addit ita appellatum quod ἥβην antiqui vocarent τὸ τέρπεσθαι κατὰ τὰς εὐωχίας. [" Ad Lucian. 1, 167. 622. ad Timæi Lex. 150. Ammon. 35. Eran. Ph. 165. ad Xen. Eph. 133. Jacobs. Anth. 7, 256. Coray Theophr. 189. Cupido, Valck. Diatr. 7. Jactus talorum, Jacobs. Anth. 8, 88. Ἐπὶ τὸν ἐ., Proverb., Bentl. ad Callim. 308." Schæf. Mss.] AT Ἐφήβη a Plat. Comico vocatur κρόκη, J. Poll. 7. Ἐξέφηβος, Qui pubertatem excessit. Censorinus de Die Nat. 5. De tertia autem ætate adolescentulorum tres gradus esse factos in Græcia, priusquam ad viros perveniatur: quod vocent annorum quatuordecim, παῖδα: μελλέφηβον autem, quindecim: deinde sedecim, ἔφηβον: tunc septendecim, ἐξέφηβον. Μελλέφηβος, Qui pubertatem ingressus est, Pubertati proximus, ὁ μέλλων εἰσελθεῖν εἰς τοὺς ἐφήβους. Censorinus de Die Nat. 5. μελλέφηβον vocari scribit Eum, qui annorum est quindecim. Eust. [Od. O. p. 585, 34.] e quodam non nominato Auctore, de ætatibus, Τὴν δὲ ἑξῆς (post παῖδας) ἡλικίαν, πάλλακα καὶ βούπαιδα καὶ ἀντίπαιδα καὶ μελλέφηβον ἐκάλουν. Συνέφηβος, Qui una pubescit, Pubertatis et adolescentiæ socius, Æqualis. [Dorv. ad Charit. 631. * Φιλέφηβος, Anal. 1, 213. * Ἐφηβοσύνη, 2, 41. 3, 132.] Ἐφηβότης, ητος, ἡ, Pubertas, Theophil. Instit. Civ. [" Ad Lucian. 1, 167." Schæf. Mss.] Ἐφηβία, Idem; Ephebia, Prima ætas adolescentiæ, et extrema pueritia, Donat. Ἐφηβία, inquit Bud., Pubertas, Adolescentia. Status est τῶν ἐφηβευόντων. Artemid. Onirocr. 30. Σχεδὸν γὰρ ἡ ἐ. κανών ἐστιν ὀρθοῦ βίου τινὸς καὶ ὑγιοῦς. Tempus erat annuum, ut ibid. significatur, et in chlamydibus erant. Hæc Bud. [" Ad Charit. 405." Schæf. Mss.] Ἐφηβικός, Ad ephebos s. puberes pertinens: παιδία ap. J. Poll. Item ἐφηβικός, in theatro Locus ille dicebatur, qui ephebis attributus erat ad spectandum, sicut βουλευτικός, qui βουλευταῖς, Aristoph. Schol. J. Poll. Et τὸ ἐ. neutr. Ipsi puberes, Ipsa pubes, ut τὸ στρατιωτικὸν, Ipsi milites, et τὸ δορυφορικὸν, Ipsi satellites s. spiculatores. Lucian. [Suid. 1, 447. Theocr. 23, 56. * Ἐφηβιακὸν, τὸ, Strabo 5. p. 377. * Ἐφηβειακὸν, var. lect.] Ἐφηβεῖον, Ephebeum, Vitruv. 5, 11. de palæstrarum ædificatione: In duplici autem porticu collocentur hæc membra; ephebeum in medio, hoc autem est exhedra amplissima cum sedibus, quæ tertia parte longior sit quam lata, sub dextro coryceum. Exp. in VV. LL. Locus puberibus exercen-

A dis constructus. Nisi forte aliquis malit esse Locum ad spectandum, ut dicitur ἐφηβικὸς τόπος in scena. [Paus. Lacon. 14. 20. Vitruv. 5, 11. * Ἐφήβιον, Gl. Puberale.] Ἐφηβεύω, Pubertatem ago, Pubesco, Puber sum, Artemid. Onirocr. 1, (56.) p. 29. Ἐφηβεύειν δοῦλος ἐὰν δόξῃ, ἐλεύθερος ἔσται: 30. Εἰ δέ τις γεγονότα υἱὸν ἔχων ἴδοι τὸν ὄνειρον, οὐκ αὐτὸς, ἀλλ' ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐφηβεύει. [" Vales. ad Polyb. 3, 308. Ern., Ruhnk. ad Vell. 434." Schæf. Mss.] Ἐφηβεία, q. d. Pubescentia, Ipse actus pubescendi, s. Pubertas, Adolescentia, i. q. ἐφηβία, Epigr. [" Ad Charit. 405. Jacobs. Anth. 8, 105. 12, 321. ad Lucian. 1, 167." Schæf. Mss.] Συνεφηβεύω, Una pubesco, adolesco, Plut. (9, 250.) Τὸ συστρατεύσασθαι καὶ συνεφηβεῦσαι, φιλίας ἀρχὴν τιθέμενοι· τὸ δὲ συστρατηγεῖν καὶ συνάρχειν, ἔχθρας αἴτιον λαμβάνοντες. [* Ἐφηβαῖος, Anal. 2, 32.] Ἐφήβαιον, Pubes, Pecten; Id totum, quod est ab hypogastrio usque ad pudenda, Rufus. Dicitur etiam ἥβη, et ἐπίσειον, Gorr.: J. Poll. dicit medicorum esse proprium; idem signif.
B quod ἥβη et ἐπίσειον, ut jam etiam ostensum est. Diosc. 1, 3. de meo, Παιδίων δὲ καταπλασθεῖσαι ἐφηβαίοις οὖρα ἄγουσι. De quo Plin. 20, 23. Infantibus cum apio illitum imo ventri urinas movet. Ἐφήβαιον a Bud. exp. Ventrale, Velamentum pudendorum, et i. q. κῆπος in illo Theodori Apophthegmate, quo Stilponem dicentem Phidiæ Minervam non esse θεὸν, sed θεὰν, interrogavit an ἀνασύρας αὐτῆς τὸν κῆπον ἐθεάσατο; Ab Hes. certe κῆπος exp. τὸ ἐφήβαιον τῶν γυναικῶν: ut ἐφήβαιον hic sit Velamentum, quod τῇ ἥβῃ obtenditur s. prætenditur: illic autem pars corporis, quæ τῇ ἥβῃ incumbit, i. e. imus venter. [Heraclides Athenæi 647. J. Poll. 2, 70.] Πάρηβος, Qui pubertatem excessit, Cujus ætas defloruit, Epigr. χορεύματα, Senilia tripudia. [" Πάρηβον, Apoll. Dysc. 64. Teuch. et n." Schæf. Mss.] Πρόσηβος, Adolescens, Puber, Qui pubertatem jam attigit, VV.
C LL. [Lucian. 1, 1. Xen. K. Π. 1, 4, 4.] Πρωθήβης, ET Πρώθηβος, Qui primos pubertatis annos agit s. ingreditur, Puber, Adolescens, Il. Θ. (518.) Παῖδας πρωθήβας πολιοκροτάφους τε γέροντας, Od. Θ. (262.) ἀμφὶ δὲ κοῦροι Πρωθῆβαι ἵσταντο, A. (430.) Τήν ποτε Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν Πρωθήβην ἔτ' ἐοῦσαν. Ubi Eust. dicit fem. hoc esse a πρώθηβος, Attice, sicut ἀθανάτη ab ἀθάνατος, et εὐποιήτη ab εὐποίητος. App. ap. Suid. Κατέλεγε πρωθήβας οὐ πρὶν πολέμου πεπειραμένους. " Προθήβης, Qui primos pubertatis " annos attigit, Nunc primum pubescens: Hesychio " ἀρτίως ἀκμάζων. Sed scr. potius πρωθήβης, ut Il. " Θ. (518.) Παῖδας πρωθήβας πολιοκροτάφους τε γέ- " ροντας." [* Σύνηβος, Eur. Herc. F. 438.]

Ἡβηδὸν, Juveniliter, Puberum more, Petulanter, μετ' αἰσχύνης καὶ ἀκολασίας, Suid. ap. Herod. || Accipitur etiam eo modo, quo πανδημεὶ, et Lat. Viritim, i. e. καθ' ἡβῶντας, ut dicitur κατ' ἄνδρας, Per totam pubem, Complectendo totam pubem, Herod. 6, (21.) Συβάριοι γὰρ ἁλούσης ὑπὸ Κροτωνιητέων, Μιλήσιοι πάντες ἡ. ἀπεκείραντο τὰς κεφαλὰς, καὶ πένθος μέγα προεθήκαντο, Omnes puberes rasitare capita instituerunt, magnumque luctum præferre, Bud. Lucian. (1,
D 554.) Ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡ. οἰμώζειν. Et ap. Suid. Οἱ δὲ ἡ. ἅπαντας ἀπέσφαξαν, ὀργὴν ποιούμενοι τῷ μὴ τοῖς σφῶν ὑπαχθῆναι λόγοις, Omnem pubem. Philo V. M. 1. Ἀποκτενῶν ἡ. ἀφηνιάζουσαν (πληθὺν,) Universam pubem: 3. Ἀναιροῦσιν ἡ. εἰς τρισχιλίους τῶν πρὸ μικροῦ φιλτάτων, Puberes numero ad tria millia, paulo ante carissimos, obtruncant. Rursum 1. Τῶν ἐχθρῶν ἡ. ἀναιρεθέντων, Omni hostium pube occidione occisa. [" Ad Lucian. 1, 402. 552. ad Diod. S. 1, 222. ad Herod. 447. 569. Lex. Herod. 174. Belin. ad Opp. 329. Thom. M. 531. ad Diod. S. 1, 516. Kiessl. ad Jambl. V. P. p. 364." Schæf. Mss. * " Πανηβηδὸν, Tzetz. Chil. 7, 996." Elberling. Mss.]

Ἡβάω ET Ἡβάσκω, άσω, ET Ἡβώω, poët. Pubesco, Adolesco, Od. Ξ. (468.) Εἴθ' ὡς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη, Hesiod. Ἔ. (1, 131.) Ἀλλ' ὅταν ἡβήσειε, καὶ ἥβης μέτρον ἵκοιτο, Xen. K. Π. 8, (7, 3.) Παῖς τε ὢν, τὰ ἐν παισὶ νομιζόμενα καλὰ δοκῶ κεκαρπῶσθαι, ἐπεί τε ἥβησα, τὰ ἐν νεανίσκοις· τέλειός τε ἀνὴρ γενόμενος, τὰ ἐν ἀνδράσι, Thuc. 5, (116.) Ἀπέ-

κτειναν Μηλίων ὅσους ἡβῶντας ἔλαβον, Æschin. (70.) Ὅσοι ἐπὶ διετὲς ἡβῶσι, Qui jam biennium agunt supra pubertatem. || Et metaph. ap. Eur. (Alc. 1085.) ἡβᾷ σοι [ἡβάσκει] κακὸν, Malum tibi adolescit, i. e. Invalescit, Crescit. [" Et comice Cratinus Athen. 29. Μενδαῖον (οἶνον) ἡβῶντ' ἀρτίως dixit, Vinum jam pubescens." Schw. Mss.] || Hesychio ἐνωχεῖσθαι, μεθύσκεσθαι. "Ἡβώσα, Ion. pro ἡβῶσα, Pubescens." [" Ἡβάω, Mœr. 180. et n., ad Herodian. Philet. 444. Valck. Diatr. 234. Wakef. S. Cr. 1, 90. Alc. 388. 1106. Trach. 235. 1000. Diod. S. 1, 222. Thom. M. 415. ad Charit. 545. Conf. c. ἡβάσκω, Porson. Hec. p. xxxiii. Ed. 2. Ἡβάσκω, Jacobs. Anth. 11, 228. Boiss. Philostr. 342. Wytt. Ep. Cr. 50. Abresch. Add. ad Aristæn. 128. Toup. Emendd. 2, 18. Ἡβώω, Argum. Eur. Med. ad Charit. 545. 724. Jacobs. Anth. 7, 221. Heyn. Hom. 5, 623." Schæf. Mss.] Ἡβητὴρ, Qui pubescit, Puber, Epigr. Per ἡβητῆρας Suid. videtur intelligere Lanuginem, s. Pilos, qui in pubescentibus erumpunt. [" Agathias 33. Ruhnk. Ep. Cr. 225. Toup. Opusc. 1, 157." Schæf. Mss.] Ἡβητήριον, Suidæ παιδευτήριον, VV. LL. Ludus literarius, Locus exercitii literarii adolescentum. || Exp. etiam * ἑστιατήριον ab Hes., item κατάλυσις, Locus amœnus, comparatus ad convivia agitanda, quales fere villæ ap. Romanos, aut Gymnasia, ut quidam volunt. Plut. Pomp. (40.) de Demetrio, Εἰς Ἰταλίαν ἐπανεληλυθὼς ἐκέκτητο τῆς Ῥώμης τὰ ἥδιστα προάστεια, καὶ τῶν ἡ. τὰ κάλλιστα. Idem scribit Pompeio invidiam conciliasse, quod amicis exercitus curam mandaret, (53.) Αὐτὸς ἐν τοῖς περὶ τὴν Ἰταλίαν ἡ. μετιὼν, ἄλλοτε ἀλλαχόσε μετὰ τῆς γυναικὸς διῆγε. Athen. (438.) ex Herod. de Mycerino rege Ægyptiorum, narrat, eum solitum noctu dieque sine intermissione πίνειν καὶ εὐπαθεῖν, — καὶ εἰς τὰ ἕλεα δὲ καὶ τὰ ἄλση νεμόμενον, ἔτι τε ὅπου πύθοιτο ἡ. εἶναι, μεθύσκεσθαι. Sic vero supra ab Hes. ἡβᾷν expositum fuit εὐωχεῖσθαι, μεθύσκεσθαι. Eur. Schol. exponens ἐγκαθηβᾷν, de quo infra, ἡβητήρια dicit esse γυμνάσια, s. Loca πρὸς τὸ ἡβᾶναι, s. ἐγκαθηβᾷν idonea, Loca accommoda ad indulgendum juvenili genio. Eust. præterea annotat ἡβητήριον esse συμπόσιον: et interdum τὴν ἄσεμνον συναγωγήν. Sic etiam Athen. (425.) Καὶ τὴν ἥβην δέ τινες ἀνέπλασαν οἰνοχοοῦσαν αὐτοῖς, ἴσως διὰ τὸ ἡβητήρια καλεῖσθαι τὰ συμπόσια. " Ἡβήτριον, Suidæ ἡ κατάλυσις, Deversorium : per sync. " pro ἡβητήριον : nam et ἡβητήρια Hesychio sunt " * ἑστιατήρια, καταλύσεις, Loca in quibus convivia " agitantur, Deversoria procul dubio Ea in quibus ju- " ventus sese exercet ludis et conviviis. Ατ Ἥβητρον, " pro quo ap. Hes. ἡβρέτας, eidem Suidæ est τὸ ξόα- " νον, Simulacrum e ligno lapideve, Delubrum." Ἐνηβητήριον, Locus amœnus, in quo convivia agitantur, s. Ad convivia agitanda et genio indulgendum comparatus, quales villæ ap. Romanos; * ἐνευωχητήριον, Suid. citans Herod. Herod. 2, (133.) de Mycerino rege Ægyptiorum scribit, dies noctesque sine intermissione πίνειν τε καὶ εὐπαθέειν, — ἔς τε τὰ ἕλεα καὶ τὰ ἄλσεα πλανώμενον, καὶ ἵνα πυνθάνοιτο εἶναι ἐνηβητήρια ἐπιτηδεώτατα : qui locus, paucis tamen verbis immutatis, idem est cum eo, quem ex Herod. ap. Athen. in Ἡβητήριον adduxi: nisi quod ἡ. illic pro ἐνηβ. legitur: ita ut ἡβητήριον et ἐνηβητήριον idem sint. [Ad Greg. Cor. 527. * Ἡβήτωρ, Athen. 136.] Ἡβήτης, Adolescens, Qui pubescit, Puber, ἀκμάζων, νεανίας, ἧλιξ, Hes. [" Ad Charit. 504. Eur. Heracl. 858. Jacobs. Anth. 8, 132. 9, 321. Kuster. Aristoph. 12. Cupido, Valck. Diatr. 7." Schæf. Mss.] Ἡβητικὸς, Juvenilis, Qui pubescentium s. adolescentium est, Xen. Ἑ. 5, (3, 20.) Ἡ. καὶ θηρευτικῶν καὶ ἱππικῶν καὶ παιδικῶν λόγων μετέχειν. Et quod ap. Cic. est Adolescentia, Gaza vertit ἡ. ἡλικία. Ἡβώτης in VV. LL. i. q. ἡβήτης, si mendum non est. Ἀνηβάω, Repubesco, ad verbum; Rejuvenesco. Theognis (1003.) οὐ γὰρ ἀνηβᾷν Δὶς πέλεται πρὸς θεῶν, Xen. Κ. Π. 4, (6, 2.) Καὶ ἀνηβῆσαι πάλιν δοκῶ μοι. || Per metaph. Recreor, Renovor, Revigesco, Bud. citans e Themist. Orat. 6. (223.) Ἀλλὰ τῇ τῆς ψυχῆς φιλεργίᾳ καὶ τὸ σῶμα συνανηβᾷ καὶ συνανακύπτει, καὶ τὸ γῆρας συναποξύνεται. Habet tamen συνανηβᾷ idem

A præfixam aliam præp. σύν. Ut Συνανηβάω sit Simul rejuvenesco, renovor, revigesco. [Ἀνηβάω, Athen. 440. e Plat. de LL. p. 69. Ast.* Ἀνηβάσκω, Dionys. Hal. Art. Rhet. 2, 65.] Ἀνηβητήριος, Repubescens, Revigescens, Eur. Andr. (551.) οὐ γάρ, ὡς ἔοικέ μοι, Σχολῆς τόδ' ἔργον· ἀλλ' ἀνηβητηρίαν Ῥώμην ἐπαινῶ λαμβάνειν, Recolligendus animus est, Revocandum in præcordia pectus. Ad verbum, Repubescens et revigescens robur sumendum est. Annotat vero Schol. posse, et quidem commodius, dividi etiam, et ἀνὰ referri ad λαμβάνειν, ut sit ἡβητηρίαν ῥώμην ἀναλαμβάνειν, Pubescens et revigescens robur resumere. Nam Ἡβητήριος erit Pubescens, Vigescens ætate, ἀκμαστικός. Ἀφηβάω, q. d. Depubesco, E pubertate egredior. Unde ἀφηβηκὼς ap. Suid. τὴν ἥβην ὑπερβεβηκὼς, γηράσας. Et Ionice ἀπηβηκὼς in VV. LL. pro eod. [" Philo J. 1, 516. J. Poll. 140." Wakef. Mss. * Ἐνηβάω, Athen. 370.] Ἐφηβάω, Pubesco, Adolesco, vel q. d. Superpubesco, Xen. Κ. Π. 6, (1, 9.) Ἀντὶ δὲ τῶν ἀποθανόντων ἕτεροι καὶ ἐφηβήσονται

B καὶ ἐπιγενήσονται, In locum defunctorum alii suppullulabunt, succrescent. [Ion. Ἐπηβάω, Herod. 6, 83.] " Καθηβάω, Pubesco," [unde] Ἐγκαθηβάω, Pubesco, Juvenesco in, Pubertatem consumo in, Eur. Hipp. (1095.) Καὶ γαῖ' Ἐρεχθέως, ὦ πέδον Τροιζήνιον, Ὡς ἐγκαθηβᾷν πόλλ' ἔχεις εὐδαίμονα, Quam multa habes, in quibus pubertatem beate transigere licet. Παρηβάω, Pubertatem transeo, Florentes annos egredior, Vigorem ætatis exuo, i. q. παρακμάζω. Diog. L. de Thalete, Τῆς μητρὸς ἀναγκαζούσης αὐτὸν γῆμαι, Νὴ Δί', ἔλεγεν, οὐδέπω καιρός· εἶτα ἐπειδὴ παρήβησεν, ἐγκειμένης, εἰπεῖν, Οὐκ ἔτι καιρός: Præcipiti jam juventute, Bud. Interdum accipitur pro Consenescere et E flore ætatis egressum in senectutem vergere. Thuc. (2, 44.) Ὅσοι δὲ παρηβήκατε, Consenuistis, Bud. non admittens Vallam, qui vertit Ætate processistis. Lucian. (1, 104.) Δημᾶς δὲ καὶ ἀμβλυώττεις — καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι, καθάπερ οἱ παρηβηκότες. [* Συνηβάω, Opp. Ἁ. 5, 471.]

¶ Ἡβυλλιάω, Pubesco, Adolesco, i. q. ἡβάω : sed

C Comicorum fere proprium est. Aristoph. B. (515.) ὀρχηστρίδες ; Ἡβυλλιῶσαι κἄρτι παρατετιλμέναι. Pherecr. Comicus ap. Athen. (269.) Κόραι δ' ἐν ἀμπεχόναισι τριχάπτοις, ἀρτίως Ἡβυλλιῶσαι, καὶ τὰ ῥόδα κεκαρμέναι, Modo pubescentes. [" Valck. Adoniaz. p. 281." Schæf. Mss.]

ἩΘΩ, ἤσω, Colo, i. e. Per colum mitto, Saccello, i. q. διυλίζω. Unde est partic. ἤσας ap. Hippocr. i. e. ἠθίσας, Gal. Derivantur autem hinc ET Ἠθέω ET Ἠθίζω, idem cum suo primitivo significantia, sed magis eo usitata, præsertim vero ἠθέω. Plato Tim. 163. Τὰ δὲ δὴ πλεῖστα ὑδάτων εἴδη μεμιγμένα ἀλλήλοις, ξύμπαν μὲν τὸ γένος, διὰ τῶν ἐκ γῆς φυτῶν ἠθημένα, χυμοὶ λεγόμενοι, Colatæ. Et οἶνος ἠθημένος ap. Athen. Vinum colatum s. saccellatum. Et ἠθεῖται in VV. LL. Stillat s. Quasi per colum distillat. [Ἠθέομαι, Nicander Ἀ. 324.] Ἠθμὸς, Colum, Qualus, Instrumentum ad percolandum aliquid aptum. Exp.

D a quibusdam etiam Cribrum. Eur. ap. J. Poll. χαλκήλατος ἠθμὸς, pro quo Athen. 14. dicit κόσκινον χαλκοῦν, Cribellum aheneum. Ibi autem J. Poll. dicit esse Vas culinarium, addens paulo post, Ἐν μέν τοι τοῖς δημιοπράτοις ὁ ἠθμός τις ἐπὶ κρατῆρος πέπραται, ὃς ἴσως τοῖς περὶ τὸν οἶνον μᾶλλον προσήκει : ubi intelligi potest Spisso vimine qualus, columque prelorum, Virg. Georg.: per quem sc. vinum e prelo quasi percolando distillat. Aristot. Œc. 1. Τῷ γὰρ ἠθμῷ ἀντλεῖν τοῦτ' ἐστι. Diosc. 1, 18. Δι' ἠθμοῦ εὐρυτρήτου ἐκθλίβουσι, Per colum foraminibus solutis amplisque pervium exprimunt, Hermol. Perlaxa cribri foramina, ut cum Marcello vertit Ruell.: Athen. (24.) de meatibus corporis aqua perfusis, Φράττουσι τὴν τῶν ἱδρώτων ἔκκρισιν, καθάπερ ἂν εἴ τις ἠθμὸς εἰς ὕδωρ βληθείη· διέξεισι γὰρ οὐδὲν, ubi proprie Colum significat, quippe cujus foramina cribri foraminibus minora sint. || Dicitur etiam Pars nasi superior, quæ superciliis proxime subjacet, quod ibi spiritus veluti percolando attenuetur, δι' οὗ διηθεῖται τὸ πνεῦμα,

J. Poll. Vocab. hoc aspirari annotat Schol. Apoll. Rh., A licet omnium, quæ viderim, exempl. fides repugnet, atque adeo comp. ἀπηθέω. [Theophr. C. Pl. 6, 19, 3. " Ad Xen. Mem. 1, 4, 6. Ruhnk. p. 223. Toup. Opusc. 1, 173. 560. 2, 100. ad Herod. 291. ad Diod. S. 1, 351. Kuster. Aristoph. 115. Jacobs. Anth. 9, 155. 11, 103." Schæf. Mss. Cratinus Schol. Aristoph. Ἱππ. 1147. I. q. κημὸς, Anal. 3, 64. * Ἠθμὸς, Schol. Apoll. Rh. 1, 1294. * " Ἠεθμὸς, Chishull. ad Inscr. Sig. p. 37. 76. 77.] " Ἰθμὸς πολύτρητος, ex " Epigr. affertur pro Colum, s. Cribrum e seta te- " nuissimis foraminibus: ut et ap. Suid. reperio, Τὸ " δὲ σίνηπι διεκρίθη ὑπὸ τοῦ λεγομένου ἰθμοῦ. Sed " solet scribi potius ἠθμὸς per η." Ἠθμοειδὴς, Coli formam habens: ἠθμοειδὲς ὀστοῦν dicitur Os illud, quod ad summam nasi radicem intus fixum hæret, tenue et latum, et magno illi foramini oppositum, quo e cerebro in nares excrementa descendunt: inde appellatum, quod cribri modo pertusum sit pluribus locis. Alii spongiæ idipsum conferunt, et σπογγοειδὲς nuncupant. Gorr. ἠθμοειδῆ πόρον, Greg. de Ho- B mine, vocat τὴν μήνιγγα. Bud. [Gal. 7, 451. * " Ἠθμοειδῶς, In coli formam, Ruf. Eph. 62." Wakef. Mss. * Ἠθμώδης, Schol. Aristoph. Σφ. 99.] Ἠθμάριον, Parvum colum, Saccellus, [Hes. * " Ἠθμίζω, Zosimus Chemicus p. 15. Gruner." Boiss. Mss. * Ἠθμεύω, unde * " Διηθμεύω, Hes. v. Διϋλίζοντες." Kall. Mss.] Ἠθάνιον, Colum, quo vina aut similia excolantur, Bud. ex Hermol. Athen. (470.) de poculorum generibus tractans, ex Hellanici Ægyptiacis adducit, Αἰγυπτίων ἐν τοῖς οἴκοις κεῖται φιάλη χαλκῆ, καὶ κύαθος χαλκοῦς, καὶ ἠ. χάλκεον. Ubi tamen Colum significare non videtur, sed Poculi genus, forsan simile aliquid cum Colo habens. " Ἠθήνιον, Hes. esse " dicit i. q. ἠθάνιον." [Apud Etym. M. perperam Ἠθένειον.] Ἠθικὸς οἶνος, ap. Theophr. C. Pl. 6, (16, 6.) Ἡ αὐτὴ δ' αἰτία καὶ τοῦ θᾶττον παρίστασθαι τοὺς ἠ. [al. διηθικοὺς] τῶν οἴνων· λεπτότεροι γὰρ καὶ ὥσπερ εὐθὺς ἄμικτοι, quidam intelligunt Vinum colatum s. saccis sparteis percolatum et castratum, Saccatum Plinio. Ejusmodi tamen in ικος derivata a C verbis fieri non solent, sed aut a nominibus aut verbalibus. Esset igitur a verbali verbi ἠθέω dicendum ἠθητικός. Gaza et Hermol. verterunt Vinum morale. [* Ἤθημα, Oribas. 44. Matth. * Ἠθητὴρ, Marcell. Sid. 76. * Ἠθητήριον, τὸ, sc. ἀγγεῖον, Strabo 3. p. 394. al. * Ἠθιστήριον.] Ἠθητὴς, Colator. Ἠθητὴς οἴνου, Colator s. Saccellator vini, Bud. [" Valck. Adoniaz. p. 282." Schæf. Mss.] Ἦθισις, Colatio, Per colum transmissio, Aristot. Probl. Ἠθισμὸς, idem. Ἀπηθέω, Percolo, Excolo, Per colum trajicio, Transfundo trajiciens per colum, Diosc. 2, 90. Εἶτα εἰς ὕδωρ διαυγὲς ἀπηθήσας. Et libro eod. Ἀπήθει εἰς ἕτερον ἀγγεῖον, In vas aliud percolato, per colum transfundito, trajicito: 88. Εἰς νενοτισμένην θυΐαν ἀπήθησον. At proxime præced. cap. dixerat, Κατάχεε εἰς θυΐαν νενοτισμένην σπόγγῳ: alibi dicit διηθεῖν, 89. Κηροῦ Τυῤῥηνικοῦ ὁλκὰς τέτταρας ἐμβλητέον, καὶ διηθητέον. [Aristoph. B. 943. * Ἀφηθέω, Theophr. de Lapid. Schol. Apoll. Rh.] Ἀπήθημα, Cremor percolatus, Quicquid percolatum est, Hippiatria, Τὸ δὲ τοῦ D ἐρέγμου ἀπήθημα χλιαίνοντα πότιζε: alibi, Καὶ τοῦτο διήθησον, καὶ τὸ ἀπήθημα δίδου διψῶντι τῷ ἵππῳ πιεῖν. [" Act. Traj. 2, 15." Schæf. Mss.] Διηθέω, ET Διήθω, Percolo, Per colum transmitto, Athen. 10. de confectione cujusdam placentæ, Τυρὸν ἐκπιέσας τρίβε, καὶ ἐμβαλὼν εἰς κόσκινον χάλκεον, διήθει, Et conjectum in cribrum æneum, percola. Aristot. Meteor. 2. Διηθούμενον γὰρ ὕδωρ ἁλμυρὸν γίνεσθαι πότιμον, de mari loquens et fontibus. Damasc. Διηθεῖται μὲν γὰρ καὶ διυλίζεται διὰ τῆς γῆς τὸ θαλάττιον ὕδωρ, καὶ οὕτω γλυκαίνεται. Alex. Aphr. Probl. 1. Τὸ λεπτομερέστερον ὕδωρ διὰ τῶν πόρων τῆς γῆς διηθεῖται, Per meatus terræ veluti per colum transmittitur. Apud Herod. (2, 86.) διηθέω οἴνῳ, in VV. LL. exp. Vino expleo. Et ap. Plut. (6, 384.) Οἶνον διηθεὶς πυρέττοντι, Vinum stillas febricitanti. " Διῆσαι, aor. 1 act. " infin., Percolare, Per colum transfundere, a διήθω: " vel Transmittere, a διίημι." [" Valck. Adoniaz. p. 282. Timæi Lex. 84. et n." Schæf. Mss.] " Διηθητέον, Percolandum, Per colum transfundendum," [Diosc. 2, 89.] Διήθησις, Percolatio, Per colum transfusio s. trajectio, [Hes. Phav. 210, 3. * " Διηθητὴρ, Valck. Adoniaz. p. 282." Schæf. Mss. * Ἀδιήθητος, Hes. * Διηθίζω, Gal. * " Ἀποδιηθέω, Geop. 9, 20." Kall. Mss. * Προδιηθέω, Aristot. Probl. 2, 787.] " Συνδιηθέω, Simul percolo, Simul transmitto " per colum." [Plato Tim. p. 66=380.] " Ἐσηθέω, " Colo s. Decolo in. Aliis etiam Infercio, Infero:" [Herod. 2, 87.] Εἰσηθίζω, VEL Ἐσηθίζω, Colando infundo, Per colum instillo. Unde ἐσηθίσαντες in Lex. Herod., quod exp. ὑλίσαντες. [* Ἐξηθέω, Theophr. C. Pl. 6, 13, 1.] " Παρηθέω, Transmitto s. Transfundo " per colum, Percolo: unde pass. Παρηθούμενον ap. " Gal." [Hippocr. 267, 40. * Παρήθημα, Gal. Lex. Hippocr.] Περιηθέω, Colando circumfundo, Percolo. Περιήθημα, Quod quasi per colum circumquaque distillat; seu, ut Bud. interpr., Excolamentum, Percolamentum, ἠθητὸν περίττωμα. Gal. Οὖρόν ἐστι τὸ π. τοῦ αἵματος ἐν τῇ μεγάλῃ φλεβί. Idem, Ἱδρώς ἐστι τὸ π. τῆς ἐν τῷ αἵματι λεπτῆς καὶ ὀῤῥώδους ὑγρασίας. Diosc. 1, 102. de naphtha, Ἔστι τῆς Βαβυλωνίας ἀσφάλτου π. De qua Plin. 2, 105. Ita appellatur circa Babyloniam et in Austagenis Parthiæ, profluens bituminis liquidi modo. [Longin. 155.]

" ΗΙΘΕΟΣ, ὁ, Adolescens, Juvenis, Innuptus: " παρὰ τὸ αἴθω, quasi ἀΐθεος, quoniam διάπυρος ἡ νεό- " της, ut vult Etym.: Plut. Thes. Τοὺς πατέρας οἷς " ἦσαν ἠΐθεοι παῖδες. Paulo post, Ἐμβάντας δὲ πλεῖν " σὺν αὐτῷ τοὺς ἠϊθέους. Et rursum, Ἐχόρευε μετὰ " τῶν ἠϊθέων χορείαν. Cœlibem etiam sic vocari " ajunt et Qui illibatam servat virginitatem. Hesy- " chio est non solum ὁ ἀκμάζων νεανίας, ἀγένειος, " νέος, ἄγαμος, παρθένος, ἄφθορος: sed etiam πατρὸς " ἀδελφὸς καὶ μητρὸς, et φίλος: quorum ille alioqui " θεῖος dicitur, hic etiam ἠθεῖος. Dicitur ETIAM " Ἤιθεος, trisyllabως, ascripto s. subscripto ι, ut ex " Æl. Dionys. refert Eust. qui Atticum esse ait, et " de Virgine etiam dici: ut in hoc iambo, Εἰ μὴ κόρη " δεύσειε τὸ σταῖς ἤθεος: alioqui quod ἐν ἡλικίᾳ γυ- " ναικῶν sunt αἱ παρθένοι, hoc ἐν ἀνδράσιν esse ἠϊ- " θέους, nimirum τοὺς ὡραίους γάμου, μὴ δέ πω γεγα- " μηκότας: ut ap. Il. X. (127.) ἅτε παρθένος ἠΐθεός " τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισι." [" Ἠΐθεος, Callim. 1, 501. Dionys. H. 1, 154. 291. ad Phalar. 305. ad Charit. 504. Markl. Iph. p. 26. Jacobs. Anim. 270. Anth. 7, 181. 8, 70. 10, 169. T. H. ad Plutum p. 334. Ruhnk. Ep. Cr. 162. 250. ad Mœr. 300. Ὁ, ἡ, Eichst. Quæst. 20. Timæi Lex. 132. et n., Valck. Phœn. p. 348-9. Beck. p. 214. Ilgen. Hymn. 230. ad Callim. 1, 201. 267. Valck. 293. Brunck. Œd. T. 18. Adj., Jacobs. Anth. 8, 302. Apollonid. 8. Conf. c. ἠμίθ., Jacobs. ad Anthol. Palat. 465. Ἠϊθέα, Antip. Sid. 2. Ἀΐθεος, Anthol. Palat. 2, 793. Ἤιθεος, ad Mœr. 276. 300. T. H. ad Plutum p. 414. Markl. Iph. p. 358." Schæf. Mss.] " Ἰήθεος, Hesychio ἔφη- " βος, ἄγαμος, Adolescens, Innuptus."

" ΗΙΩΝ, όνος, ἡ, Litus. Il. Ψ. (61.) ὅθι κύματ' " ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον: P. (265.) ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι " Ἠϊόνες βοόωσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω. Od. E. (418.) " Ἠϊόνας τε παραπλῆγας λιμένας τε θαλάσσης. Et " Xen. Ἑ. 1, (1, 3.) Ἐναυμάχησαν περὶ Ἄβυδον κατὰ " τὴν ἠϊόνα. ‖ Ripa, ὄχθη. Apoll. Rh. 2, (659.) " εὐρείας ποταμοῖο Ἠϊόνας. Hesychio ἠϊόνες sunt non " solum ἀκταὶ, αἰγιαλοὶ, sed etiam ὀφθαλμῶν τὰ ὑπο- " κάτω: nimirum διὰ τὸ φέρεσθαι κατ' αὐτῶν τὰ δά- " κρυα, ὡς καὶ κατὰ τῶν τῆς θαλάσσης αἰγιαλῶν τὰ κύ- " ματα. Denique Ἠϊὼν Civitas est dicta in Cher- " roneso: cujus Civis, Ἠϊονεύς." [" Longus 3. Vill., Valck. Adoniaz. p. 284. Bergl. Alciphr. 5. 13. ad Mœr. 300. Toup. Opusc. 2, 125. ad Lucian. 1, 364. 2, 120. ad Charit. 359. Dionys. H. 2, 710. Heyn. Hom. 6, 526. ad Dionys. H. 4, 2132. Thom. M. 429. ad Charit. 434. Jacobs. Anim. 293. Anth. 11, 116. Conf. c. ἠὼν, 210.; cum μονῇ, ad Diod. S. 1, 696." Schæf. Mss.] " Ἠιὼν, pro ἠϊὼν, Litus; in- " terdum et Ripa, Epigr." [" Ad Charit. 434. Wakef. Ion. 733. Jacobs. Anth. 8. 237. 12, 463.

Paus. 3, 61. ad Mœr. 300. Toup. Opusc. 2, 125." Schæf. Mss.] " 'Αἰὼν, Dor. pro ἠϊὼν, Litus; unde " plur. ἀϊόνες Hesychio αἰγιαλοί." " Ἠϊόεις, Litoro- " sus, Riposus. Il. E. (36.) ἐπ' ἠϊόεντι Σκαμάνδρῳ, " i. e. ἠϊόνας ἔχοντι, ut Hes. exp. et cum eo Eust.: " nam et ipse annotat Scamandrum hic dici ἠϊόεντα " διὰ τὰ περὶ αὐτὸν ὀχθώδη αἰγιαλοῦ δίκην, per sync. " pro ἠϊονόεντα: quia ἠϊόνες dicuntur οἱ αἰγιαλοί. " Alii tamen et alias afferunt expp. nimirum ita dici " pro ἰόεντα et ἀνθεμόεντας λειμῶνας ἔχοντα, παρὰ τὰ " ἴα. Vide et Etym." [" Ernest. Ind. Hom. ad Charit. 359. Heyn. Hom. 5, 9." Schæf. Mss.] " Ἠιόνιος, " pro ἠϊόνιος, Litoralis: ut in Epigr. ἠόνιον σῆμα, " Sepulcrum in litore positum." [" Diod. Zon. 7. Jacobs. Anth. 9, 195." Schæf. Mss. * Ἐπηόνιος, Anal. 2, 160. * Παρηονίτης, unde * Παρηονῖτις, ibid. 138. χερμάς.]

"ΗΚΑ, Hesychio πρᾴως, ἡσύχως, Leniter, Quiete: " ut et Paraphrastes Homeri exp. ἡσυχῇ, ἠρέμα, Sen- " sim, Paululum, Il. Ω. (508.) Ἁψάμενος δ' ἄρα χειρὸς B " ἀπώσατο ἦκα γέροντα: et Σ. (595.) χιτῶνας Εἶατ' " ἐϋννήτους ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ, Leniter. Dicitur " etiam ἦκα loqui qui Submissa voce s. Submisse lo- " quitur: ut Il. Γ. (155.) Οἱ δ' ὡς οὖν εἶδον Ἑλένην " ἐπὶ πύργον ἰοῦσαν, Ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερό- " εντα προσηύδων." [" Gesn. Ind. Orph. Wakef. Trach. 943. Cattier. 59. Heyn. Hom. 4, 480." Schæf. Mss.] " INDE Ἠκαλὸν dicitur τὸ ἥσυχον, Quietum: " quod et ἀκαλόν: ambo ab ἕκηλος, Suid. ET Ἠ- " καλόεν γελόωσα, ap. Hes. πρᾴως γελῶσα, Leniter " et blande ridens. Ἠκαῖον, Hesychio ἀσθενὲς, Inva- " lidum, Imbecillum."

" Ἀκαλὸς, Quietus, Placidus. Scriptum reperitur " etiam Ἄκαλος, proparoxytonως: ut ap. Hes. Ἄκα- " λα, ἄψοφα, ἥσυχα: ap. quem tamen et oxytonως, " Ἀκαλὸν, ἥσυχον, πρᾷον, μαλακόν: atque adeo E- " tym. ὀξύνεσθαι ait, licet per systolen dicatur pro " ἤκαλος proparoxytono, quod derivatum est ex ἦκα " signif. ἠρέμα. Hinc ἀκαλὰ προρέων adverbial. pro " ἡσύχως, Placide et leniter fluens: quod et comp. vo- C " cab. ἀκαλαρείτης s. ἀκαλαῤῥείτης dicitur." [" Heyn. Hom. 5, 380. Steph. B. v. Παρθένιος." Schæf. Mss.]

" ἈΚΑΛΗΦΗ, ἡ, nomen Herbæ urentis tactu, " unde et nomen ei inditum volunt quod οὐ καλὴν " ἁφὴν habeat: κνίδη certe synonymως dicitur παρὰ " τὸ κνίζειν, Mordere, Urere: a quo Urendi verbo " Lat. etiam Urtica appellatur. || Animal marinum, " quod et ipsum κνίδη nominatur, et Lat. Urtica, ut " in Κνίδη docui. Confirmatur hoc et Gellii testimo- " nio, 4. 11. Ἀκαλήφη autem est animal marinum, " quod Urtica appellatur. Meminerunt hujus tum " alii, tum Aristot. H. A. 4. et Athen. (90.) Ubi inter " alia dicit, duo esse τῶν κνιδῶν genera, easque ἀκα- " λήφας etiam vocari ab Eupolide, Aristophane, Phe- " recrate. Ibid. Diphilus Siphnius medicus ait, Ἡ δὲ " ἀκαλήφη κνισμὸν ποιεῖ τοῖς συνάγουσιν, ἐπειδὰν μὴ " προαλείψωνται· ὄντως γὰρ ἀνιᾷ τοὺς θηρεύοντας αὐ- " τὴν, ὑφ' ὧν κατὰ παραφθορὰν νῦν ἀκαλήφη ὀνομά- " ζεται· τάχα δὲ ἴσως διὰ ταύτην καὶ ἡ βοτάνη· κατ' " εὐφημισμὸν γὰρ τῆς ἀντιφράσεως ὠνόμασται· οὐ γὰρ D " πραεῖά ἐστι καὶ ἁπαλὴ τῇ ἁφῇ, τραχεῖα δὲ καὶ ἀηδής. " Est vero et θαλάσσιον ὄρνεον quod ἀκαλήφη nomi- " natur, si Scholiastæ Nicandri credimus. Porro " notandum est multis in locis scriptum reperiri " ἀκαλύφη, per υ in penultima: sed eam scripturam " non probo, præsertim cum Etym. dicat, et Lex. " meum vet., κνήφη et ἀκαλήφη, in penultima per η " scribi, σίφη et ἀγρίφη, significans σκάφη, per ι. " Sed et etymon confirmat eam scripturam, quo sc. " ἡ ἀκαλήφη nominata dicitur vel παρὰ τὸ μὴ ἔχειν " καλὴν ἁφὴν, vel per antiphrasin παρὰ τὸ ἔχειν ἀκα- " λὴν τὴν ἁφὴν, quippe ἧς οὐκ ἔστιν ἀκαλῶς, i. e. " ἡσύχως, ἅπτεσθαι. Quinetiam in Lex. quodam vet. " quod apud me est, legitur, Ἀκαλήφη, τὸ μὲν φυτὸν, " διὰ τοῦ η· τὸ δὲ ἄστεγον ὕπαιθρον, διὰ τοῦ υ ψιλοῦ. " Itidemque ap. Hes. Ἀκαλυφῇ καὶ Ἀκάλυφον, ἄστε- " γον, ὕπαιθρον. Et rursum ap. Etym. legitur, Ἀκα- " λυφῇ, ἄστεγος, ὕπαιθρος. Veruntamen pro ἄστεγον " et ὕπαιθρον scr. foret potius ἀκάλυβον: nam per

A " β scribitur ἡ καλύβη, Tugurium." [" Ἀκαλήφη, Brunck. Aristoph. 3, 168. 177. Kuster. 108. Fr. 273. Casaub. Athen. 129. Mœr. 66. et n., Meurs. ad Apoll. Dysc. 90. Bergl. Alciphr. 11. Ἀκαλύφη, ibid. ad Mœr. 67." Schæf. Mss.]

" ἭΚΙΣΤΟΣ, Minimus: Hesychio non solum ἐλά- " χιστος, sed etiam βραδύτατος, Tardissimus. Quæ " exp. accommodari potest huic l. Il. Ψ. (530.) Βάρ- " διστοι μὲν γὰρ οἱ ἔσαν καλλίτριχες ἵπποι, Ἥκιστος δ' " ἦν αὐτὸς ἐλαυνέμεν ἅρμ' ἐν ἀγῶνι. Ubi Eust. dicit " hoc ἥκιστος esse ab ἦκα signif. ἡσυχῇ, ἠρέμα, ἐπ' " ὀλίγον, exponens ὀλίγος, οὐδαμινός: quamquam " porro tenuetur illud ἦκα, tamen hoc ἥκιστος aspi- " rari: forsitan autem et adv. illud Attice aspirari. " NEUTR. PLUR. Ἥκιστα adverbialiter ponitur pro " Minime, Nequaquam, Nullatenus: οὐδόλως, οὐδα- " μῶς, ut et synonymum ἐλάχιστα. Thuc. 1. Οἱ μὲν, " ὡς μάλιστα τιμωρήσασθαί τινα βούλονται· οἱ δὲ, ὡς " ἥκιστα τὰ οἰκεῖα φθεῖραι. Sic Plut. Pol. Præc. Τοῖς " μὲν ἐπαινοῦσιν αὐτὸν μάλιστα χαίρει· τοῖς δὲ σκώ- " πτουσιν, ἥκιστα δυσχεραίνει. Ubi nota ipsum opp. " τῷ μάλιστα: in priore vero l. præfixum sibi habere " ὡς, Quam, ut in hoc ejusdem Thuc. 1, (91.) Κε- " λεύων ὡς ἥκιστα ἐπιφανῶς κατασχεῖν, Quam minime, " Haudquaquam. Demosth. addit gen. πάντων, pro " Cor. Οὐδεὶς ἀγνοεῖ, καὶ πάντων ἥκιστά συ: ut et " Lat. dicunt Minime omnium, et Minime gentium. " In contrario sensu οὐχ ἥκιστα dicunt pro μάλιστα, " Maxime. Thuc. 1. Κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ οὐχ ἥκιστα " Μηδισμός. Et rursum, Καὶ οὐχ ἥκιστα βλάψασα καὶ " μέρος τι φθείρασα ἡ λοιμώδης νόσος, Non minimum, " i. e. Maxime. Sic 7. p. 248. [2. p. 238. Bav.] " Μέγιστον δὲ καὶ οὐχ ἥκιστα ἔβλαψεν ὁ παιωνισμός. " Xen. (Ἀπ. 1, 2, 23.) Πάντα μὲν οὖν ἔμοιγε δοκεῖ τὰ " καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ ἀσκητὰ εἶναι, οὐχ ἥκιστα δὲ σω- " φροσύνη. Sic Luc. de Cal. Ὡς μειρακιώδες καὶ ταπει- " νὸν, καὶ πάντων οὐχ ἥκιστα ἄδικον. Plato autem " inter οὐχ et ἥκιστα inserto μέν τ' ἂν, de Rep. 2. " Ἴδοι μὲν ἄν τις καὶ ἐν ἄλλοις ζώοις, οὐ μέν τ' ἂν " ἥκιστα ἐν κυνὶ, Cum in aliis animantibus, tum vero " maxime in cane. Rursum e Thuc. affertur οὐχ " ἥκιστα οἱ πλεῖστοι, pro Non parum multi. Vide et " Μάλιστα." [" Ἥκιστος, cum inf., Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 237. Ἥκιστα, Xen. Mem. 1, 2, 10. Lucian. 3, 97. 161. Ἥκιστά γε, Plato Phædr. 345. Ἥκιστα, οὐχ ἥκιστα, Mœr. 182. et n., Timæi Lex. 131. et n. Οὐχ ἥ., 201. et n., Mœr. 281. et n., Zeun. ad Xen. K. Π. 18." Schæf. Mss.]

" ἨΛΑΚΑΤΗ, ἡ, Colus: mulierum nentium in- " strumentum circa quod lanam et linum volvunt." " Od. A. (357.) Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα " κόμιζε, Ἱστόν τ' ἠλακάτην τε: Δ. (135.) Ἠλακάτη " τετάνυστο ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα. Itidem in Epigr. " Ἐργά τιν εὐκλώστου νήματος ἠλακάτην. E Plut. habes " in Ἄτρακτος. Theophr. vero H. Pl. 4, (4, 3.) de " malo Medico loquens, Τῶν ἀνθῶν ὅσα ἔχει καθάπερ " ἠλακάτην ἐκ μέσου τιν' ἐξέχουσαν, Veluti colum ex- " tantem, Gaza. At Plato de Rep. 10. p. 139. (327.) " τοῦ ἀτράκτου τὴν ἠλακάτην dicit quasi Scapum fusi: " p. seq. scribens, Τὴν ἠλακάτην διὰ μέσου τοῦ ὀγδόου " σφονδύλου διαμπερὲς ἐληλᾶσθαι, Bud. Ab hac au- " tem ἐριουργικῇ ἠλακάτῃ, Erinnæ poëtriæ quoddam " poëmation inscriptum est Ἠλακάτη, Eust. Habet " et nauticus malus ἠλακάτην quandam supra τὸ θω- " ράκιον, ἀνήκουσαν εἰς ὕψος ὀξεῖαν, ut ex Eust. et " Athen. docui in Θωράκιον. Itidem ex Hom. affer- " tur, Καδδ' αὐτοῦ λίνα χεῦον ἐπ' ἠλακάτῃ τανύσαντες, " et e Schol. exp. ὑπεριστίῳ. Hesychio ἠλακάτη est " etiam δόναξ: unde * πολυηλάκατα dici τὰ τῶν πο- " ταμῶν χείλη ait, quia sc. multas ferunt δόνακας et " arundines. Sed addit, quosdam κοινῶς sic nominata " velle τὰ γόνατα ἔχοντα, ut κάλαμον. Quod si verum " est, ἠλακάτη pro Colu synecdochicῶς positum di- " cetur, posita nimirum materia pro re inde confecta. " Idem dicetur de ἠλακάτῃ usurpato pro Sagitta et " Jaculo, unde Χρυσηλάκατον dici Dianam volunt, " utpote χρυσᾶ βέλη ἔχουσαν, Schol. Hom. et Hes. " Sic porro ἄτρακτος quoque et Fusum denotare et

" sagittam, supra docui: procul dubio quoniam A
" utrumque teres est et oblongum." [" Apollod. 245.
Phryn. Ecl. 42. Wakef. Trach. 637. Heyn. Hom. 5,
289. 7, 173. 7, 784. Jacobs. Anth. 6, 107. 8, 255.
9, 390. Instrumentum piscatorium, Toup. Opusc. 1,
297." Schæf. Mss.] " Ἠλεκάτη, Hesychio ἐργαλεῖον
" γυναικῶν: idem procul dubio quod ἠλακάτη, Colus.
" At Schol. Thuc. 7. p. 240., ἠλεκάτην a piscatori-
" bus vocari ait Machinam quandam alio nom. di-
" ctam ὄνευον: de qua vide ibi Schol. et Thes. v.
" Ὄνευος. Ἀλακάτα, Dor. pro ἠλακάτη, Colus,
" Theocr." " NEUTR. PLUR. Ἠλάκατα Hes. exp.
" ἄτρακτον, Fusum: Eust. τὰ περὶ τὴν ἠλακάτην ἔρια,
" Lanas colui circumvolutas: Suid. νήματα, Fila,
" Stamina, quæ nimirum e colu ducuntur circumacto
" fuso. Hom. Od. Z. (53.) Ἠλάκατα στρωφῶσ' ἁλι-
" πόρφυρα: P. (97.) Κλισμῷ κεκλιμένη λεπτ' ἠλάκατα
" στρωφῶσα." [Leo Tactic. 5, 7. 27. habet * Ἀλα-
κάτια et * Ἠλακάτια, exponens * μαγγανικὰ, στρεφό-
μενα κύκλωθεν s. ἑκατέρωθεν.] " Ἠλακατῆνες, Athen.
" (301.) sunt ἰχθῦς κητώδεις, ἐπιτήδειοι εἰς ταριχείαν, B
" in exemplum afferente cum alios, tum hunc Mnesi-
" machi locum, θύννος, κωβιὸς, ἠλακατῆνες. Eust.
" quoque p. 1423. e Paus. tradit ἠλακατῆνας esse
" ἰχθῦς θαλασσίους, κωβιώδεις, ταριχευομένους. Apud
" Hes. vero scriptum ἠλακτῆνες, cui et ipsi sunt θα-
" λασσίων ἰχθύων οἱ κητώδεις." [* Ἠλακατῖνος, Athen.
403. * Ἠλακατώδης, Schol. Aristoph. Θ. 829.]
" Ἀνηλάκατος, Destituta colo, quæ ἠλακάτη dicitur:
" vel etiam Colum non tractans. Matron ap. Athen.
" (183.) Σκινδαψὸς τετράχορδος ἀνηλακάτοιο γυναικός."
[* Δυσηλάκατος, Nonn. D. 1, 367.] " Εὐηλάκατος,
" Hesychio περὶ βέλη ἢ ἔρια εὐπρεπής. Est igitur
" Pulcram colum habens, s. Colus tractandæ perita:
" item Pulcras habens sagittas, Sagittariæ artis pe-
" rita." [Theocr. 28, 22. * Πολυηλάκατος, Æschylus
Schol. Hom. Il. Π. 183. p. 784. Heyn. * " Φιληλά-
κατος, Jacobs. Anth. 7, 67." Schæf. Mss.]

" ἬΛΕΚΤΡΟΣ, ἡ, ITEM Ἤλεκτρον, τὸ, Electrum,
" s. Succinum. I. e. Succus quidam pinguis, oleo- C
" sus et levis, qui in lapidem mollem concrevit,
" ignem flammamque facile concipiens. Sed cujus
" generis succus ille sit, plurimum variant auctorum
" sententiæ. Multi dixerunt esse arborum succum,
" ex arboribus litori vicinis stillantem in fluvios et
" mare: qui cum sit genere triplex, lacryma sc.,
" gummi, et resina: Aristot. Succinum lacrymam esse
" scripsit, nec tamen definivit cujus fit arboris: multi
" vero, populi esse censuerunt, cujus opinionis et
" Diosc. meminit, scribens l. 1. quosdam existimare
" lacrymam populorum quæ in Padum amnem de-
" fluat, durari ac coire in succinum. Quæ opinio,
" vel potius fabula, unde profecta sit, Plin. explicat.
" Idem vero narrat poëtas aliquos fuisse qui dice-
" rent esse Gummi: sed nec eos qui id senserint,
" nec arborem ipsam e qua funditur, nominat. Ipse
" vero Pineæ succum esse arbitratur: alii autem,
" Cedrinæ. Verum alii nec quæ succi species sit,
" nec quæ arbor eum exudet, speciatim explica-
" runt, contenti in genere dixisse, succum esse arbo- D
" ris: inter quos plurimi fuerunt auctores Gr.: et
" e Latinis Tacitus. Sunt et qui succinum terræ
" succum sive sudorem esse dixerint, et crediderint
" solis radios circa occasum vehementiores in ter-
" ram actos, pinguem sudorem ex ea elicere e quo
" fiat succinum: alii etiam e limo terræ gigni prodi-
" derunt: alii, concreti maris purgamentum esse.
" Adeo multum pugnant inter se veterum sententiæ.
" Novissime vero Georg. Agricola, vir doctissimus et
" acerrimi judicii, repudiatis veterum sententiis, scri-
" psit Succinum esse bitumen fossile quod in lapi-
" dem mutatum sit, quoniam omnes bituminis pro-
" prietates habeat. Ceterum omnes consentiunt
" succinum in litoribus maris colligi, præsertim ad
" septentrionem, atque tempestatibus in litora ejici:
" verum e terra quidem, quæ sub mari est, oriri
" Serapio prodidit, non aliter ac fungi oriuntur
" ex ea quæ eminet a mari, ipsumque fluctibus et
" tempestatibus e natali solo erutum ad litora im-
" pelli. Reliqui vero omnes, non nasci in mari, sed
" e fontibus in mare influere sentiunt, ibique durari.
" Non est autem succino color unus: aliud candi-
" dum est, quod habetur præstantissimum: aliud
" fulvum et perspicuum instar vitri, quod genus Gr.
" nuncupant ὕαλον: aliud nigrum, q. e. deterrimum.
" Omne admoto igne accenditur et ardet, ut reliqua
" bituminis genera: affrictuque calefactum plumas,
" paleas, resque alias leves ac minutas, tanquam ma-
" gnes ferrum, ad se trahit et retinet, eamque ob rem
" Græcorum quidam ἅρπαγα ipsum appellarunt.
" Ceterum non in Oceano modo, sed etiam in mari
" Mediterraneo colligitur: quod tamen ad nos ferri
" negant, dicentes in ejus locum substitui factitium.
" Mauri atque Arabes Ambram citrinam et Caraben
" appellant. Hæc Gorr. Servius ap. Virg. scribit,
" secundum Plin. in Naturali Hist. esse tria electri
" genera: unum, ex arboribus, quod Succinum dici-
" tur: aliud, quod naturaliter invenitur: tertium,
" quod fit de tribus partibus auri et una argenti:
" naturam autem ejus probari veneno: quo recepto
" et stridorem emittere, et varios ad dissimilitudi-
" nem reddere colores. Hes. esse dicit μέταλλον
" χρυσίζον: ut ap. Diosc. quoque nonnulli ipsum
" χρυσοφόρον appellant, dicentes etiam ipsi esse χρυ-
" σοειδὲς τῷ χρώματι. Sic sane Hom. Od. Σ. (295.)
" dicit, ὅρμον Χρύσεον ἠλέκτροισιν ἐερμένον ἠέλιον ὥς.
" Et Hesiod. Ἀ. (142.) Ἠλέκτρῳ θ' ὑπολαμπὲς ἔην,
" χρυσῷ τε φαεινῷ Λαμπόμενον. Ubi nota ὑπολαμ-
" πὲς dixisse ut ostenderet minus esse splendidum
" auro. Necnon Dionys. P. Δάκρυ ἀμέργονται χρυ-
" σαυγέος ἠλέκτροιο. Et paulo post, Ἡδυφαὴς ἤλε-
" κτρος ἀέξεται, οἷά τις αὐγὴ Μήνης ἀρχομένης. Ubi
" nota dixisse ἤλεκτρος, cum Diosc. et alii dicant
" ἤλεκτρον. Alex. vero Aphr. in Præf. Probl. Ἡ ἤ.
" λεγομένη. At Aristoph. ἠλέκτρους vocat τὰ ταῖς
" κλίναις ὑποβαλλόμενα, quia olim κλίναι τοὺς πόδας
" εἶχον ἠσφαλισμένους ἠλέκτροις, ut nunc auro aut
" stanno, inquit Schol. Ἱππ. (532.) Ἐκπιπτουσῶν τῶν
" ἠλέκτρων, καὶ τοῦ τόνου οὐκέτ' ἐνόντος." [" Ἤλε-
κτρον, Schneid. Anal. ad Hist. Rei Metall. Vett.
Toup. Opusc. 1, 302. Ilgen. Hymn. 223. ad Herod.
759. Phryn. Ecl. 136. ad Charit. 705. Wakef. Herc.
F. 396. Luzac. Exerc. 48. Jacobs. Anth. 10, 347.
11, 185. Brunck. Apoll. Rh. 162. Fac. ad Paus. 2,
52. Kuster. Aristoph. 109. Lobeck. Aj. p. 358. Ἤ-
λεκτρος, ad Lucian. 1, 399. Brunck. Antig. 1038.
Wakef. Ion. 5. ad Charit. l. c. Kuster. l. c." Schæf.
Mss. Ἤλεκτρος, ὁ, ἡ, Spohn. Niceph. Blemm. n. 90.
* Ἤλεκτραι, Photio et Etym. M. τὰ ἐν τοῖς κλινόποσι
τῶν σφιγγῶν ὄμματα: item Ἠλέκτρων· τῶν ἐν ταῖς
κλίναις ποικιλλομένων. * " Ἠλεκτρώδης, Schneid. A-
nab. 105." Schæf. Mss. Philostr. 1, 21. 3, 17. * Ἠ-
λεκτροφαὴς, Eur. Hipp. 740. * Ἠλεκτροφόρος, Tzetz.
Chil. 4, 381. 690. 7, 715. * Ἠλέκτρινος, Callim. H.
in Cer. 29. * Ἠλεκτριανὸς, Geop. 15, 1. 29. * Ἠλε-
κτρὶς, Orph. H. 8, 6. " Luzac. Exerc. 52. Meurs. ad
Apoll. Dysc. 81. Valck. Phœn. p. 740." Schæf. Mss.
* Ἠλεκτριώδης, Hippocr. 1135. Erotian. v. Κοιλίης
ταραχή. * Ἠλεκτρινώδης, ibid.]

ἩΛΙΚΟΣ, Quantus, Plato Charm. (5, 108.) Αὐ-
τίκα εἴσει καὶ ἡλίκος καὶ οἷος γέγονε, Statim scies
quantus ille et qualis evaserit. Ubi ἡλίκος de magni-
tudine corporis dicitur. Sic Aristot. Εἶναι δὲ μέγε-
θος μὲν, ἡλίκον λέοντα, Esse magnitudine quidem,
(tantum) quantum leonem: pro eo, quod est, Esse
leonis magnitudine. Sic ap. Eund. Διὸ καὶ τῶν ἐλε-
φάντων ἔμβρυον ἡλίκον μόσχος ἐστί. Dicitur vero et
de aliis rebus: πόνος, Plato, εὐεργεσίαι, Dem. ἀγαθὰ,
Lucian. Ita enim Plato Epist. Ἰδόντες ὅσα τε μαθή-
ματα καὶ ὁ πόνος ἡλίκος: Dem. (330.) Διὰ τὰς τῶν
προτέρων εὐεργεσίας οὔσας ὑπερμεγέθεις· οὐμένουν
εἴποι τις ἂν ἡλίκας. Lucian. (1, 12.) Ἡλίκα μὲν οὖν
τὰ ἀγαθὰ πορῇ λιθοξόος γενόμενος, αὐτὴ προείρηκε. Et,
Ἡλίκα ἐστὶ τὰ διάφορα, Dem. || Pro Quantus, i. e.
Quam potens, Quanta potentia præditus, Dem. (67.)
Ἡ. ἤδη καὶ ὅσων κύριός ἐστι Φίλιππος. || Aliquando
subjungitur τῷ θαυμαστὸς, θαυμάσιος, et dicitur θ.
ἡλίκος, sicut θ. ὅσος pro Mirus quantus, i. e. Mirum

in modum magnus. Dem. in Timocr. Παράδοξόν τι A καὶ θαυμαστὸν ἡλίκον. Sic Lat. Mirum quantum e Liv. et Plin. affert Bud. 1096. Sed hoc addo, subjungi et superlativo istud nomen: Lucian. Δεῖ δή σοι ἀντὶ τῶν μεγίστων πόνων μέγιστα ἡλίκα γενέσθαι τἀγαθά. || Pro Quantulus. Lucian. 110(=1, 744.) Παπαὶ, ὦ Ἑρμότιμε, ἡλίκους ἡμᾶς ἀποφαίνεις· οὐδὲ κατὰ τοὺς πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαιπετεῖς παντάπασιν ἐν χρῷ τῆς γῆς. || Pro ἡλικιώτης, Ejusdem ætatis, affert Bud. ex Antiph. 109(=661.) Ἀλλὰ μελετῶν μετὰ τῶν ἡ. ἀκοντίζειν ἐπὶ τῷ γυμνασίῳ: sed ego nihil obstare video, quominus ἡλίκων gen. plur. sit ab ἧλιξ hac in signif. usitatissimo; atque adeo quin inde sit, et Bud. illud imprudens dixerit, minime dubitandum puto. [" Plato Phædro 240." Routh. Mss. " Athen. 224. ad Lucian. 1, 819. Rhian. 5. Porson. Phœn. 1386. De pleonasmo h. v., ad Lucian. 1, 182. Amst. Ἄνδρα κυφὸν, ἡλίκον Θουκυδίδην, Aristoph. 'A. 703." Schæf. Mss. * Ἰσήλικος, Mathem. vett. p. 91. τάφρον κατὰ βάθος.]

¶ Πηλίκος, Quantus; Interrogativa particula de B Quantitate continua, ut πόσος de Quantitate discreta, Aristot. Metaphys. 9. Ὥσπερ ἂν εἰ ἄλλου μετροῦντος ἐγνωρίσαμεν π. ἐσμὲν, τῷ τὸν πῆχυν ἐπὶ τοσοῦτον ἡμῶν ἐπιβάλλειν, Perinde atque si alio nos metiente, quanti sumus ex eo disceremus, quod quotæ magnitudinis nostræ parti cubitus quadret, perciperemus, Bud. Paul. ad Gal. 6, (11.) Ἴδετε πηλίκοις ὑμῖν γράμμασιν ἔγραψα, Quantis i. e. Quam longis literis vobis scripserim. || Quantæ ætatis, Quot annorum, Xenophanes Coloph. ap. Athen. (54.) Τίς πόθεν εἶς ἀνδρῶν; πόσα τοι ἔτη ἐστὶ, φέριστε; Πηλίκος ἦσθ' ὅθ' ὁ Μῆδος ἀφίκετο; Quantam ætatem agebas? Quot annos natus eras? In qua signif. accipitur etiam indefinite positum. Aristot. Eth. Τὸ δὲ τέκνον ἕως ἂν ᾖ πηλίκον, καὶ μὴ χωρισθῇ, ὥσπερ μέρος, αὐτοῦ, Quamdiu aliquantulæ ætatis est, h. e. parvus. || Interdum dicitur etiam ἐπὶ ποιοῦ, pro Qualis: π. εἴη τὸ συμβεβηκός. [" Diod. Sard. 11. Jacobs. Anth. 11, 94. Græv. Lectt. Hes. 575." Schæf. Mss.] Πηλικότης, Quantitas, seu, indefinite, Aliquantitas, Quanta s. C Aliquanta magnitudo, multitudo. [" Capper. Præf. ad Quinct. p. xiii." Schæf. Mss. * Ὀπηλίκος, Diod. S. 1, 29. Diosc. Ther. Præf. " Nonn. D. 20, 364." Wakef. Mss.] Ὀπηλικοσοῦν, Quantuscunque, Theophr. Κἂν ὁπηλικονοῦν μέγεθος λάβωσιν, Aristot. Phys. 26. Bud.

¶ Τηλίκος, Tantus, correlativum duorum præcedentium, de corporea magnitudine. Dicitur de ætate etiam pro Tantæ ætatis, Ejus ætatis, Il. Ω. (486.) Μνῆσαι πατρὸς σεῖο, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ, Τηλίκου, ὥσπερ ἐγὼν, ὀλοῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ, Od. P. (20.) Οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμὶ, Nec dum enim tantæ ætatis sum qui, A. (296.) οὐδέ τι σε χρὴ Νηπιάας ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκ ἔτι τηλίκος ἐσσὶ, Quoniam non amplius ejus es ætatis, quæ hoc ferat. Plato Ap. Socr. (13.) p. 13. Τοσοῦτον σὺ ἐμοῦ σοφώτερος εἶ τηλικούτου ὄντος, τηλίκος [τηλικόσδε] ὤν; Tu me grandævo junior, Tu qui me Tantæ ætatis virum tanto intervallo sequeris? [" Jacobs. Anth. 8, 64. 11, 94. Wakef. S. Cr. 5, 140. Ruhnk. H. in Cer. 116. ad D Alcest. 646." Schæf. Mss.] Pro quo dicitur ET Τηλικόσδε, Tantus, Tantæ magnitudinis, Auctor Axiochi, Δι' οὗ τὴν τῶν τ. περίνοιαν καὶ γνῶσιν ἔσχεν, Intelligentiam et cognitionem rerum tantarum. De ætate etiam dicitur, ut præcedens, tam minore quam majore. Plato Ap. Socr. (23.) Ἐμὲ τούτων οὐδὲν ποιεῖν, καὶ τ. ὄντα, καὶ τοῦτο τοὔνομα ἔχοντα, Me tantæ ætatis hominem, qui eousque ætatis progressus sum, tam grandævum. [" Xen. Eph. 29. Jacobs. Specim. 17. Anth. 7, 8. Lennep. ad Phal. 46. Valck. Diatr. 140. ad Alcest. 646. Sic scr. Philostr. p. 40. Boiss. deinde ἁβρῷ, δ' ἱ., v. Boiss." Schæf. Mss.] Τηλικοῦτος, i. q. præcedentia; cujus fem. est τηλικαύτη, neutr. τηλικοῦτο. Dem. c. Aristocr. Ἕως μὲν ἑώρων τ. αὐτὸν ἡλίκος ὢν πιστὸς ὑπῆρχε, Tantum, i. e. Tantæ potentiæ: (32.) Τ. εἶναι παρ' ὑμῖν ὥστε. Idem, Τ. καὶ τοσαῦτα ἔσεσθαι προσδοκᾶν ἀγαθὰ, Tanta totque. Quomodo sæpe conjungitur ap. hunc Auctorem. Xen. 'E. 6, (4, 31.) p. 351. Ὅδ' οὖν ἀνὴρ τ. ὢν, καὶ τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα διανοούμενος: de quo paulo ante, μέγιστος δ' ἦν τῶν καθ' αὐτόν. Aristot. Rhet. 1. Καὶ τὰ τ. καὶ τὰ τοιαῦτα, ἃ κ. τ. λ. Tanta ac talia. Isocr. (Panath. 44.) T. τὸ μέγεθος, Tantæ magnitudinis. Æschin. T. τὸ μέγεθος κόλαξ, Tantus adulator. Aristoph. τόλμημα, Hermog. λίθος, Dem. δίκη. Sicut autem præcedentia de ætate etiam dicuntur tam minore quam majore, ita et hoc tam pueris quam adolescentibus quam senibus tribuitur. Plato de LL. 8. p. 291. Καί τοι χαλεπά γε ὄντα οὐκ ἄν ποτε οἷός τ' ἦν δηλοῦν τ. οὖσι τηλικοῦτος: cui similem l. ex eod. Plat. citavi in Τηλίκος. Xen. K. Π. 4, (6, 2.) Ἔθαψα τ. ὢν ἄρτι γενειάσκοντα, Vir eousque ætatis progressus pubescentem sepelivi: (Ἀπ. 1, 2, 46.) Καὶ ἡμεῖς τ. ὄντες, δεινοὶ τὰ τοιαῦτα ἦμεν, Cum juvenes essemus, ut tu nunc es, Cum essemus ejus ætatis, cujus tu nunc. Plato Polit. 2. Ὁ γὰρ νέος οὐχ οἷός τε κρίνειν, ὅ, τι τε ὑπόνοια καὶ ὃ μή· ἀλλ' ἃ ἂν τ. ὢν λάβῃ ἐν ταῖς δόξαις, δυσέκνιπτά τε καὶ ἀμετάστατα φιλεῖ γίγνεσθαι, Sed quæ ea ætate perceperit, Quæ, dum ejus adhuc ætatis est, imbiberit. Idem, Ἀλλ' οὐ μνημονεύεις τ. ὢν, ὦ Πῶλε, τί τάχα δράσεις πρεσβύτης γενόμενος, Cum ejus adhuc sis ætatis, i. e. adhuc juvenis. [" Ad Xen. Mem. 4, 4, 8. K. Π. p. 23. Abresch. Lect. Arist. 35. Brunck. ad Soph. El. 614. Valck. Hipp. p. 248. Diatr. 141. Lennep. ad Phal. 46. Wytt. ad Plut. 1, 215. ad Diod. S. 1, 185. Brunck. Aristoph. 3, 39. Wakef. S. Cr. 5, 140. Tenera ætate, Ruhnk. Epist. ad Ern. p. 34. Conf. c. τοιοῦτος, ad Dionys. H. 2, 1176. Cum artic., Diod. S. 2, 436. 437. Τηλ. καὶ τοιοῦτος, Heind. ad Plat. Gorg. 34. Τηλικαῦτα, adv., ad Lucian. 1, 192." Schæf. Mss.] AT Τηλικουτοσὶ pro τηλικοῦτος, Att., ut οὑτοσὶ pro οὗτος, Aristoph. N. (819.) ὄντα τ. Tam grandem natu, Tanta ætate, Tam magno natu, Bud.

ἩΛΙΚΙΑ, ἡ, *Statura. Cui signif.* ideo primum do locum, quod, cum dicimus quæ sit statura corporis, indicamus ἡλίκον ἐστί: esse enim ἡλικία ab ἡλίκος, et non contra, extra controversiam pono: cum alioqui nullum hac de re verbum ap. Gramm. reperiam. Apte autem hanc signif. sequi altera videtur, qua pro ætate ponitur, quod utplurimum statura corporis aliquod ætatis præbeat indicium, licet alioqui non exactum. Atque hinc illa sunt fortasse, Grandis natu, Major natu, Minor natu. Athen. 13. Πρός τινα Ἀττικὸν, μέγαν τινὰ κατὰ τὴν ἡ. ἐπιδεικνύντα ὡς καλόν. Sic accipitur Matth. 6, (27.) Luc. 12, (25.) et 19, (3.) ἡλικία, inquit Hes., μέγεθος σώματος, μέτρον τι. || Ætas, Il. X. (419.) Ἤν πως ἡλικίην αἰδέσσεται, ἠδ' ἐλεήσῃ Γῆρας, Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Ἐπεὶ δὲ ἔχοιεν τὴν ἡ. ἥνπερ σὺ νῦν ἔχεις ἤδη. Ubi observa, sicut et in seqq. ll., ἡ. cum ἔχοιεν, ut si dicas Lat. Eam habere ætatem, pro Ea esse ætate. Aristot. per appositionem dixit, Πέντε μῆνας τὴν ἡ. ἔχοντες κυήματα ἔχουσι, Ætatem habentes quinque menses, pro Ætatem quinque mensium, i. e. Quinto suæ ætatis mense. Thuc. (1, 80.) Τοὺς ἐν τῇ αὐτῇ ἡ. pro τοὺς τὴν αὐτὴν ἡ. ἔχοντας. Plut. Fabio (3.) Ἡλικίας τε κατὰ τοῦτο γεγενημένον, ea forma qua dicitur Lat. Id ætatis pro Ea ætate. Ponitur et in plur. Ταῖς ἡ. πρέπουσα μεγαλαυχία πρὸς ἀρετὴν, Plut. Lycurgo. Sic ap. Xen. infra. Ceterum distinguuntur diversi ætatis gradus diversa ad nomen ἡλικία adjectione: ut sequentibus exemplis docebo. Plut. Probl. Rom. Ἔτι τὴν παιδικὴν ἡ. ἐχόντων. Cui παιδικῇ ἡ. Puerili ætati, apte, ut opinor, subjungam, Τὴν ἄρτι ἐκ παίδων ἡ., e Xen. 'E. 5, (4, 25.) Ἦν υἱὸς τῷ Σφοδρίᾳ ἡ. τε ἔχων τὴν ἄρτι ἐκ παίδων. Eod. pertinet quod Idem dicit, K. (2, 2.) Τὸν ἤδη ἐκ παιδὸς ἀλλάττοντα τὴν ἡ. Huic ætati subnectam, τὴν ἐφήβων ἡ., ex Herodiano 3, (10, 1.) Ἄγων καὶ τοὺς παῖδας εἰς ἡ. ἐφήβων ἤδη τελοῦντας, Filios jam puberes, Polit.: (1, 7, 8.) ἀκμὴν ἡλικίας, (7, 9, 7.) Δύναμιν γενναίων ἀνδρῶν ἡλικίαις ἀκμάζουσαν, (5, 3, 13.) τὴν ἡ. ἀκμαῖος, Integer ævi, Polit. At de ἡλικία, quod sine adjectione ponitur pro Adolescentia, Juventute, generalius pro Adulta ætate, dicam infra. Platoni autem ἡλικία μέση, Media, dicitur simul et καθεστηκυῖα, Epist. At Thuc. simpl. καθεστηκυῖαν ἡλικίαν dixit, (2, 36.) Οἱ ἐν τῇ καθεστηκυίᾳ ἡ. Gal. καθεστῶ-

σαν ἡ. pro Plena et confirmata ætate, Bud. Cic. non solum Confirmatam ætatem, sed etiam Firmatam ætatem; quo et Virg. utitur. Sunt et qui καθεστηκυῖαν ἡ. s. καθεστῶσαν, Firmam ætatem, item qui Constantem interpr. His autem addere potes ex J. Poll. de eo, qui est firmatæ ætatis, ἐντελὴς τὴν ἡ., et ὁ ἐν τῷ μεσεύοντι τῶν ἡ., item ὁ ἐν τῇ κορυφῇ τῶν καθ' ἡ. ἀναβάσεων, item ὁ εἰς ἀνδρῶν ἡ. ὑπαλλάττων: quorum tamen loquendi generum nonnulla ap. classicos Scriptt. non inveniri existimo. Ætatem autem ingravescentem, et vergentem ad senium, ita declarant: Xen. 'E. 6, (1, 4.) Τοὺς μὲν προεληλυθότας ἤδη ταῖς ἡ. ἔχει, τοὺς δ' οὔπω ἀκμάζοντας. Herodian. 2, (7, 8.) Τὴν μὲν ἡ. ἤδη μετρίως προβεβηκώς. Et, Προϊούσης τῆς ἡ., Plato. Illam denique, quæ non jam vergit ad senium, sed ipsum attigit, i. e. Ætatem senilem, aut etiam extremæ senectutis, his modis significant: Aristoph. N. (513.) προήκων 'Ες βαθὺ τῆς ἡ. Plut. Cam. 'Ηλικίας ἤδη πρόσω γεγονώς. Plato Epist. 'Ηλικίας πόῤῥω ἥκων. At vero alibi dixit eleganter non ipsum hominem esse πόῤῥω ἡ., sed ipsam hominis ἡλικίαν, Ætatem, esse πόῤῥω τοῦ βίου, ἐγγὺς δὲ θανάτου: qui l. habetur in Ap. Socr. (29.) Hæc autem loquendi genera, non omnia quidem, quibus ad hæc significanda utuntur Græci Scriptt., sed omnium saltem usitatissima esse dico: cetera diligentiæ lectorum relinquens: sicut et illa, quibus nomen ἡλικία non adhibetur, quæ hujus loci non sunt, idem alioqui significantia. Unum addo, Herodian. (2, 2, 16.) "Ανδρα τὴν ἡ. σεμνὸν, (6, 1, 3.) ἡλικίᾳ σεμνοτάτους, (2, 1, 20.) ἡλικίας σεμνότητα, ad senilem gravitatem mihi videri respicere. || Adolescentia, Juventus, Florens s. Vegeta ætas, Ætatis vigor, etiam Adulta ætas. Unde οἱ ἐν τῇ ἡ. Gall. ad verbum, Ceux qui sont en âge, d'âge. Plut. Lyc. (3.) Μέχρις ἂν ὁ ἀδελφιδοῦς ἐν ἡ. γενόμενος τεκνώσῃ διάδοχον τῆς βασιλείας. Et εἰς ἡ. ἐλθεῖν, Aristot. Rhet. ut Venir en âge. Thuc. 8, (75.) p. 286. Ξυνώμνυσαν δὲ καὶ Σαμίων πάντες τὸν αὐτὸν ὅρκον οἱ ἐν τῇ ἡ. Plato Charm. (5, 108.) 'Αλλ' οὔπω ἐν ἡ. ἦν πρίν σε ἀπιέναι, exp. Adolescentia, ut sit, Nondum adolescentiam inierat. Apud Polyb. "Αν μὲν υἱὸς ἐν ἡ. καταλείπηται καὶ τύχῃ παρὼν οὗτος, redditur Pubertas: ut sit, Si quem filium puberem reliquerit. Apud Xen. ('Aπ. 4, 2, 3.) ἐν ἡ. γενόμενος VV. LL. interpr. Ætate florens; Æschin. (2, 35.) οἱ ἐν ἡ., Floridi ætate juvenes. Sed Lat. potius dicitur Florentes ætate quam Floridi. De feminis etiam dicitur, Αἱ δὲ ἐν ἡ. γυναῖκες ap. Plut. Rom. (21.) quod redditur, Mulieres ætate adulta. At vero ap. Synes. Epist. 3. αἱ ἐν ἡ., Adolescentulæ. || Sæpe peculiariter de Ea ætate, quæ bello apta est: qualis est ea, quæ Florens dicitur: unde Dem. Phil. 1. 'Ο μὲν χρήματα ἔχων, εἰσφέρειν· ὁ δ' ἐν ἡ., στρατεύεσθαι. Dicitur vero et ἡλικία στρατεύεσθαι, ut mox declarabo, ubi agam de ἡλικία juncto cum infin., item ἡ. στρατεύσιμος: cui opp. ἀστράτευτος, ἀπόμαχος, ἄμαχος, ἀπόλεμος etc. || Sicut Lat. Juventus, Juvenum multitudo, Thuc. 8, (1.) p. 264. Καὶ ἡλικίας, οἵαν οὐχ ἑτέραν ἑώρων ὑπάρχουσαν: 3, (67.) Τὴν ὑπὸ τούτων ἡ. ἡμῶν διεφθαρμένην. Sic et 6. p. 206. atque alibi. In hoc autem nominis istius usu Thuc. imitati sunt cum alii, tum Plut. Fabio (14.) Οὐ γὰρ ἤλπιζον ἕξειν ἀναφορὰν τὴν πόλιν, ἐν τοσαύτῃ σφαλεῖσαν ἡ. || Alicubi ponitur contra pro Ætate senili, meo quidem judicio, Lucian. (1, 725.) λῃρεῖν ὑφ' ἡλικίας, quæ tria verba nos unico exprimimus Radoter. Huc autem pertinet, quod ex Herodiano attuli paulo ante, Σεμνὸς τὴν ἡ. etc. Idem vero libro 7, (11, 3.) dicit Δι' ἡλικίαν οἴκοι μεμενηκότες, aperte vocans ἡ. Ætatem emeritam. || Cum infin. vel gen.: 'Ηλικίην ἔχει στρατεύεσθαι, Herod. pro τοῦ στρατεύεσθαι, Ætatem habet militandi, i. e. aptam militiæ, militarem. Cum gen. autem, 'H. ἔχουσαι γάμον, Dem. || Ætas, i. e. Seculum, Dem. (1392.) Εἰς τὴν νῦν ζῶσαν ἡ. ὁ χρόνος προήγαγεν ἡμᾶς, Plut. Per. (27.) Πολλαῖς ἔμπροσθεν ἡ. τοῦ περὶ Σάμον πολέμου. [" J. Gronov. ad Cebet. 158. ad Thom. M. 132. ad Charit. 260. 275. (612.) ad Xen. Eph. 262. ad Diod. S. 1, 351. Munck. ad Anton. Lib. 138. Verh. Phryn. Ecl. 29. Markl. Suppl. 283. 324. Jacobs. Anth. 6, 264. 410. 7, 28. Theocr. Epigr. 13. Wakef. S. Cr. 5, 13. Vavass. Opp. p. 170. Boiss. Philostr. 391. Statura, Diod. S. 1, 201. ad Herod. 636. Lucian. 2, 102. 327. Larcher ad Herod. 3. p. 522. Vavassor Antibarb. p. 473. Lips. Ætas bello apta, Medenb. Amœn. 44. ad Herod. 601. 755. Ætas quæque, Xen. K. II. 16. Adolescentia, ad Lucian. 2, 154. Bast Lettre 94. I. q. ἡλικιῶται, Herodian. 474. Musgr. ad Eur. p. 209. Phryn. Ecl. 210. Thom. M. 803. Sic Actus, Cic. Orat. p. 654. Ern. Seq. inf., Heind. ad Plat. Gorg. 183. Plur., Diod. S. 2, 374. 'Εφ' ἡλικίας, Toup. Opusc. 2, 117. Boiss. Philostr. 480. "Εξω τῆς ἡ., ad Thom. M. 43. 132. ad Herod. 689. Εἰς ἡλικίας ἔρχεσθαι, Toup. ad Longin. 381. et Ind. v. Εἰς, (post Εὐπίνεια,) ubi et de εἰς ἡλικίαν ἔρχ. Παραγενέσθαι εἰς ἡ., Diod. S. 2, 570. 'Εν ἡ. εἶναι, Heind. ad Plat. Charm. 57. Gorg. 127. "Εχειν ἡ., ad Lys. 17. Charm. 58. Εἰς ὅσον ἡλικίας ἥκει, 69. Πρὸ τῆς καθηκούσης ἡ., Thom. M. 741. 'Εκ πρώτης ἡ., Wakef. Ion. 172. Τὴν ἡ., τῇ ἡ., Diod. S. 1, 502. 507. Jacobs. Anth. 12, 233." Schæf. Mss.]

"Ηλιξ, Qui ejusdem ætatis est, Coætaneus, Æqualis, i. q. ἡλικιώτης, de quo infra, Xen. A. (5, 5.) 'Ως τὸ πολὺ οἱ ἡ. ἀλλήλοις σύνεισι, μεθ' ὧνπερ καὶ ἐλαχίστη αἰδὼς παραγίγνεται, Æquales plerumque conversantur cum æqualibus, Aristot. Eth. 8, (12.) "H. γὰρ ἥλικα, καὶ οἱ συνήθεις ἑταῖροι, Æqualis enim æqualem consectatur, et consuetudo amicos facit, Bud. Comm. 994. inter Peripateticæ βραχυλογίας exempla alia hoc etiam interpr.: Rhet. 1, (11.) "H. ἥλικα τέρπει καὶ ἀεὶ τὸ ὅμοιον: 2. 'Ομοίους δὲ λέγω, ὁμοεθνεῖς, πολίτας, ἡ., συγγενεῖς. Plato, "H. μὲν γὰρ ἥλικας ἀμύνεσθαι καλόν. Et ἧλιξ δρῦς, Æquæva quercus. Apud Apoll. Rh. 2, (479.) Hamadryas quædam nympha Rhœcum obsecrat, Μὴ ταμέειν πρέμνον δρυὸς ἥλικος, ᾗ ἔπι πουλὺν Αἰῶνα τρίβεσκε διηνεκές, Ne succidat æquævo stipite quercum: Stat. æquævo sociatam palmite vitem Ulmus amat. [" Toup. Opusc. 2, 236. Wakef. ad Mosch. 2, 29. Herc. F. 350. Zeun. ad Xen. K. II. 54. Munck. ad Anton. Lib. 138. Verh. Ruhnk. Ep. Cr. 163. Jacobs. Anth. 7, 187. 8, 121. Antip. Sid. 102. Porson. Med. 28. Conf. c. ἡλικιώτης, Schneid. Anab. 70. 'Αρχαῖος ἡ., Philostr. 204. Boiss. "H. ἥλικα, Heind. ad Plat. Phædr. 230. Gorg. 219." Schæf. Mss.]

Composita partim ab ἡλικία, partim ab ἧλιξ.

'Αμφῆλιξ, Adolescens, Ad justam ætatem accedens, VV. LL.: J. Poll. Phrynichum juvenes mulieres appellasse ἀμφήλικας testatur: et Pherecratem, Eam, quæ provectioris esset ætatis, ἀμφηλικεστάτην: sicut et Cratinum, ἀμφήλικα vocasse Vetulum. [" Phryn. Ecl. 29. ad Mœr. 82. Thom. M. 42. 132. Heyn. Hom. 8, 349." Schæf. Mss. * 'Ανήλικος, i. q. ἄνηβος, Suid.] 'Αφῆλιξ, Qui florentes annos exegit, i. q. ἄφηβος, πρεσβύτερος, Vetulus. Ionicum esse Aristoph. Schol. annotat. Lucian. (3, 173.) Γέρων ὢν, καὶ ἀφ. Unde ET 'Απηλικέστερον ap. Herod. (3, 14.) Ionice pro ἀφηλικέστερον, exp. πρεσβύτερον. || Impuber, Qui legitimam adolescentis ætatem nondum attigit, ὁ μηδέπω τῆς ἐννόμου ἡλικίας παῖς, ut a quibusdam usurpari Suid. annotat: quem tamen usum improbans, ἐπὶ πρεσβύτου accipi vult; licet exempla, quæ ab eo adducuntur, id non confirment: 'Ο δὲ Καῖσαρ τοὺς μὲν ἀφηλικεστέρους ἀφῆκε τῶν στρατιωτῶν, τοῖς δὲ τὴν στρατεύσιμον ἡλικίαν ἔχουσι θέατρον τέθεικεν, Eos, qui erant ætate nondum apta militiæ aut ætate emerita: quibus opp. τοὺς στρατεύσιμον ἡλικίαν ἔχοντας. Arrian. Παιδὸς γὰρ ἐκείνου ἀφήλικος ἐπιτροπεύσειν τε αὐτοὶ ἔμελλον, Cum tutores s. curatores futuri essent filii ipsius impuberis adhuc. Et iterum, Τὸν μὲν νεανίαν, τὸν δὲ ἀφηλικέστερον, Alterum adolescentem jam, alterum impuberem. In Pand., inquit Bud., identidem Minor, i. e. νέος, sic appellatur, s. ἄνηβος, Impuber. Hæc Bud. A Theophilo Instit. Civil. dicitur ὁ τὴν ἥβην μὲν ὑπεραναβὰς, ἥττων δὲ τῶν εἴκοσι πέντε ἐνιαυτῶν· ᾧ προΐστανται οἱ κουράτωρες, Qui pubertatis quidem annos excessit, at curatorum tutelæ adhuc subjectus est. [" Bast Lettre 94. Phryn. Ecl. 28. 212. Heyn. Hom. 8, 349. H. in

Cer. 140. Voss. Vetula, Mœr. 82. et n., Bergl. Alciphr. 26. 345. Herodian. 475. et n., ad Thom. M. 42. 131. Koen. ad Greg. Cor. 251. Ἀπηλικέστερος, Heringa Obss. 47." Schæf. Mss.] Παναφῆλιξ, Qui caret æqualibus et sociis, Bud. Il. X. (490.) Ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθησι, i. e., inquit Eust., τῶν ἡλικιωτῶν ἁπάντων ἀπηλλασμένον, vel prorsus ἀφήλικα, quasi ad impubertatem, i. e. * ἀφηλικιότητα, ut ipse loquitur, accedat etiam orbitatis calamitas. [* Ἀφηλικία, Basil. 3, 502. * Βραχυῆλιξ, Eust. Od. 1554, 3.] Ἐνήλικος, Puber, Qui jam quasi in pubertate est, ad pubertatis annos pervenit, i. q. ἔνηβος, Adolescens, Adultus, Plut. (6, 699.) Ἀλλὰ τοῦ Εὐμενοῦς υἱῷ τὴν βασιλείαν ἔτι ζῶν, ἐν. γενομένῳ, παρέδωκε: (Cat. 24.) Ἐπιγήμας τοῖς ἐν. παισὶ τὴν Ἀργολίδα Τιμώνασσαν: (7, 876.) loquens de eod. Pisistrato, Ἐπιγαμῶν ἐνηλίκοις [ἐν ἡλικίᾳ] οὖσι τοῖς υἱοῖς: (2, 617.) opp. τῷ πρεσβύτῃ, de filio Catonis jam uxorem habente. [* "Ἐνῆλιξ, Heind. ad Plat. Gorg. 90." Schæf. Mss. * Ἐξῆλιξ, Didym. de Trin. 2, 14. p. 273. * Εὐῆλιξ, Nicet. Annal. 12, 5.] Ἐφῆλιξ, Qui adolescentiam s. florentem ætatem attigit, i. q. ἔφηβος: Coætaneus, VV. LL. [I. q. βούπαις, Schol. Aristoph. Σφ. 1201. Νεότης ἐφ., Anal. 2, 32.] Ἰσῆλιξ, Par ætate, Coætaneus, Æquævus, i. q. ἧλιξ et ὁμῆλιξ. [Xen. Σ. 8, 1. Phrynichus Bekkeri p. 42. * Μεσῆλιξ, Lobeck. Phryn. 676. Tzetz. Posth. 368. 475. 660.] Μεσῆλιξ, Qui mediæ ætatis est, i. q. καθεστηκὼς et μεσήεις ap. Hippocr. Et μ. ὀδόντες, Artemid. Onirocr. 20. οἱ κυνόδοντες, Bud. [" Geop. 1, 51." Wakef. Mss. * Νεοῆλιξ, Orph. in Mort. 7. * " Ὁμοῆλιξ, Epigr. adesp. 749." Schæf. Mss.] Ὁμῆλιξ, Qui ejusdem ætatis est, i. q. ἧλιξ et ἰσῆλιξ, Coætaneus, Æquævus, Od. O. (197.) ἀτὰρ καὶ ὁμήλικες ἐσμέν· Ἥδε δ' ὁδὸς καὶ μᾶλλον ὁμοφροσύνῃσιν ἐνήσει: Π. (419.) Ἐν δήμῳ Ἰθάκης μεθ' ὁμήλικας ἔμμεν' ἄριστον. Bud. e Philone, Εἰκὸς γὰρ, ἀλλὰ δ' ἀναγκαῖον, ἀνθρώποις συνυπάρξαι τὰς τέχνας ὡς ἂν ὁμήλικας. [Lucian. 6, 37.] Ὁμηλικία, Ætatis æqualitas, Eadem ætas, Il. N. (485.) Εἰ γὰρ ὁμηλικίῃ γε γενοίμεθα τῷδ' ἐνὶ θυμῷ, Pari ætate: ὁμοίᾳ ἡλικίᾳ, Eust. At Γ. (175.) accipitur pro Ipsis æqualibus s. Coætaneis; dicit enim Helena, γνωτούς τε λιποῦσα, Παῖδά τε τηλυγέτην, καὶ ὁμηλικίην ἐρατεινὴν, Æquales meas. [Theogn. 1018. Od. Z. 23. * Συνομῆλιξ, Theocr. 18, 22.] Παρῆλιξ, Quæ præcipiti s. vergente ætate est, Qui e florente ætate egressus senescit, Vetulus, i. q. πάρηβος et παρακμάζων, Plut. (6, 670.) Μητρὸς αὐτοῦ π. μὲν οὔσης, δοθῆναι δ' ἀνδρὶ βουλομένης: Alex. (32.) Τοῦ βουκεφάλα φειδόμενος, ἤδη π. ὄντος. [" Παρηλικέστερος, G. Nyss. 3, 629." Wakef. Mss.] Παρηλικία, Ætas præceps s. vergens, Ætas senescens, deflorescens. Συνῆλιξ, Coævus, Coætaneus, Æqualis, i. q. ἧλιξ, ἰσῆλιξ, ὁμῆλιξ, J. Poll. ex Eupol. παιδάρια, Coævi pueri, Daniel. [1, 10. Plut. 3, 344. * Τανυῆλιξ, Anal. 1, 220.] Ὑπερῆλιξ, Qui ætatem excessit, Bud. e Greg. Μηδὲ γὰρ ἂν ἵππον θερμὸν καὶ ὑ. ἐνεγκεῖν χαλινοῦ τυραννίδα δίχα τινὸς κολακείας, Qui nondum pullus est, et in ea ætate, quæ domari potest. [Lucian. 2, 407.] Ὑπερηλικίωσις, Ætas extrema, provecta, VV. LL. mendose.

[* Ἡλικιάζω, Ad ætatem venio, Stob. Phys. p. 1098.]

[* " Ἡλικιόω, Nicet. Eugen. 3, 54. * Ἡλικίωσις, Const. Manass. Chron. p. 110." Boiss. Mss.] Ἡλικιώτης, Coævus, Coætaneus, Æqualis, i. q. ἧλιξ, Aristoph. N. (1006.) μετὰ σώφρονος ἡ. Plato, Ὁ ἐμὸς ἡ. Apud Eund. dativo jungitur, Bud. Aristot. Pol. 7. Ἥ τε γὰρ αἰδὼς ἧττον ὑπάρχει τοῖς τοιούτοις ὥσπερ ἡ.: sicut Xen. supra dixit μετὰ τῶν ἡ. ἐλαχίστην αἰδῶ παραγίγνεσθαι. Appellat autem hic ἡλικιώτας, quos paulo ante συγκαταβαίνοντας ταῖς ἡλικίαις ἐπὶ τὸν αὐτὸν καιρὸν, et οὐ λίαν ὑπολειπομένους ταῖς ἡλικίαις. Ab Eod. in Eth. fratres quoque dicuntur ἡ., quod ejusd. fere ætatis sint. FEM. Ἡλικιῶτις, Lucian. (1, 325.) Ἡ μὲν Εὐρώπη κατεληλύθει ἐπὶ τὴν ἠϊόνα — τὰς ἡ. παραλαβοῦσα, i. e. secundum Hom. ὁμηλικίην ἐρατεινήν. Et ἡ. ἱστορία ap. Plut. Pericle (13.) Historia ejusd. ætatis, quæ scribitur ab illis, qui eod. tempore vivunt, quo ii, de quibus scribi-

A tur. Coæva aut Æquæva historia dici possit: Ἡ δὲ πράξεων, inquit, καὶ τῶν βίων ἡ. ἱστορία, τὰ μὲν φθόνοις καὶ δυσμενείαις, τὰ δὲ χαριζομένη καὶ κολακεύουσα, λυμαίνηται καὶ διαστρέφῃ τὴν ἀλήθειαν. Cui opp. ea, quæ scribitur ab illis, qui sunt ὕστερον γεγονότες τὸν χρόνον. Et ἡ. τῶν οἰκητόρων πόλις ap. J. Poll., Æquæva incolis urbs, Quæ incolarum ætate extructa s. statuta est: cui opp. ἀρχαία, synonyma sunt, νεόκτιστος, νεουργὸς, νεοκατάστατος. [" Mœr. 201. et n., Herodian. 475. et n., Eran. Philo 165. Zeun. ad Xen. K. Π. 54. Phryn. Ecl. 213. Thom. M. 208. 794. Diod. S. 1, 12. 68. * Ἀφηλικιώτης, Heyn. Hom. 8, 349." Schæf. Mss.] " Μεθηλικιοῦμαι, Ab una ætate in aliam Transeo: UNDE " Μεθηλικίωσις, Ejusmodi transitio ab ætate in ætatem, velut e primo septennio in secundum, e secundo in tertium. Basil. Μεθηλικίωσις ἐπὶ τὴν ἑβδομάδα δευτέραν τῶν ἐτῶν." [" Nilus Epist. 230." Boiss. Mss. * Συνηλικιώτης, Gl. Æqualis, Diod. S. 1, 63. Dionys. H. 10, 673.]

B ἭΛΙΟΣ, Sol, Od. Θ. (270.) ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν Ἥλιος, Æschin. (72.) Ἀφ' ἡλίου ἀνιόντος μέχρι δυομένου, Athen. (526.) Τινὲς αὐτῶν οὔτε ἀνατέλλοντα τὸν ἥ. οὔτε δυόμενον ἑωράκασι, Nec orientem solem nec occidentem: (19.) Ἥ. δύνει μὲν, κολυμβᾷ δ' οὔ, Xen. Ἑ. 7, (2, 22.) Μικρὸν πρὸ δύντος ἡ., Paulo ante solis occasum, Plut. Pericle, Τὸν μὲν ἥ. ἐκλιπεῖν συνέβη καὶ γενέσθαι σκότος, Xen. Ἑ. (2, 3, 3.) Περὶ ἡλίου ἔκλειψιν, Plut. Τὸν ἥ. ἐκφανέντα προσκυνοῦντας. Idem, Τοῦ ἡ. βραδύναντος. Theophr. (H. Pl. 9, 2, 7.) Λεπίζουσι τὸ πρὸς ἥ. μέρος. Plin. Aperitur picea a parte solari. || Soph. El. (424.) Τοιαῦτά του παρόντος, ἡνίχ' ἡλίῳ Δείκνυσι τοὔναρ, ἔκλυον ἐξηγουμένου, Schol. ἡμέρᾳ. Sed nihil obstare videtur, quominus hic quoque ἥλιον interpretemur Solem. || Ἥλιοι, Soles, Æstus, VV. LL. e Thuc. (7, 87.) Derivant antiqui ab ἅλς, παρὰ τὸ οἰκειοῦσθαι τὴν ἅλα, Eust. Nam ET Ἅλιος Dor. pro ἥλιος dicitur, longo tamen α, secus quam in obliquis ab ἅλς. Poëtice autem inserto ε C per epenth. dicitur ET Ἠέλιος: nisi compositum quis cum Gramm. existimet ex ἠὼ et ἕλη, quasi ἠοῦς ἕλην ἔχων. Od. Γ. (1.) Ἠέλιος δ' ἀνόρουσε, I. (58.) ἠέλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε, Β. (388.) Δύσετό τ' ἠέλιος, Il. A. (601.) ἐς ἠέλιον καταδύντα, Hesiod. (Ἔ. 1, 154.) λαμπρὸν — φάος ἠελίοιο. [" Thom. M. 419. ad Charit. 478. 510. Musgr. Hel. 659. Wakef. Ion. 904. Apollonid. 29. Jacobs. Anth. 9, 51. 11, 191. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 3, 271. Dies, Valck. Callim. 200. Wakef. Ion. 775. Jacobs. Anth. 6, 331. 7, 152. 301. 8, 48. 56. Diotim. 6. Dioscorid. 32. Antip. Sid. 59. Tull. Laur. 3. Monum. Byz. 2. Epigr. adesp. 703. Metaph., Jacobs. Anth. 8, 62. 353. 12, 205. Ἥλιος dicitur Apollonius Rhodius, Ruhnk. Ep. Cr. 203. Huschk. Anal. 274. Lex. Gr. Tittm. 1, 958. Unde? ad Timæi Lex. 96. Soli alæ tributæ, Wessel. Probab. 76. De liberis, Toup. Opusc. 2, 215. Sol quid e Physicorum decretis? Valck. Diatr. 30. Hoc vocab. nota quadam a librarr. designatur, unde varii errores nati, Stanl. D Eum. 2. Sine artic., Schol. Apoll. Rh. p. 549. Ἥλιοι, ad Xen. Eph. 199. Ἡλίῳ δεικνύειν, Brunck. El. 424. Ὑπὸ τὸν ἥ., Valck. Callim. 136. ad Charit. 511. 530. Diod. S. 2, 540. Ἐν ἡ. θέρεσθαι, ad Herodian. Philet. 445. Ἥ. ὁρᾷ, Bibl. Crit. 3, 2. p. 32. Valck. Callim. 136. Ἅμ' ἡλίῳ, ad Diod. S. 1, 613. Νὴ τὸν ἥ., Boiss. Philostr. 435. Πρὸς ἥ., ἀφ' ἡ., Lobeck. Aj. p. 367." Schæf. Mss. * Ἡλιαυγής, Etym. M. * Ἡλιόβλητος, Eur. Bacch. 14.] Ἡλιόβολος, ὁ, ἡ, Qui solis radiis quasi feritur, Soli expositus, Theophr. (C. Pl. 4, 12, 3.) Συμβαίνει γὰρ τὰ μὲν ἐν τοῖς ἀλεεινοῖς καὶ διακόπροις καὶ λεπτογείοις καὶ ἡ. [* " Ἡλιοβολέομαι, Zenob. Adag. 5, 53." Boiss. Mss. * " Ἡλιοβολία, Dionys. Areop. p. 63." Kall. Mss.] Ἡλιοειδής, s. Ἡλιώδης, Solis formam habens, Soli similis, Solem referens; Subcandidus, VV. LL. Philo V. M. 1. loquens de columna s. nebula columnam referente, quæ Israëlitis dux itineris erat, Ἡμέρας μὲν ἡλιοειδὲς ἐκλάμπουσα φέγγος, νύκτωρ δὲ φλογοειδές: 3. Κατὰ τὴν προσβολὴν

ἡλιοειδοῦς φέγγους, Instar solis lumen effulgens. [" Ἡλιοειδής, Theod. 1, 113. Plato de Rep. 2, 68. Schol. Arat." Wakef. Mss. Ἡλιώδης, Eust. Od. A. p. 34.] Ἡλιοειδῶς, Instar solis, Theoph. Epist. 15. Τὸ δὲ ἔλαιον ἐπιχεόμενον, ἡ. περιήστραπτε. [* " Ἡλιοθερής, Sole calefactus, Etym. M. 58, 1." Wakef. Mss.] Ἡλιοκαής, ET Ἡλιόκαυστος, Exustus in sole, Cels. Solibus perustus, Horat.: ὄστρακον ἡλιοκαὲς, Diosc. Lucian. (2, 320.) Νῦν δὲ ἤδη καιρός ἐστι χρίεσθαι τὸ ἡλιοκαὲς, καὶ πρὸς τὴν εἵλην θέρεσθαι. Quod vero Theocr. (10, 27.) dicit, Ἰσχνὰν, ἁλιόκαυστον, Horat. imitatus reddidit, Perusta solibus, de uxore rustici. EST autem ibi Ἁλιόκαυστος Dor. pro ἡλιόκαυστος. Ab ἡλιοκαής autem EST Ἡλιοκαΐα, Ardor s. Æstus solis, Insolatio, Diog. L. (7, 1. p. 238. HSt.) de Zenone, Ἔχαιρε δὲ φασὶ, σύκοις χλωροῖς καὶ ἡ. Ἡλιοκάμινος, Fornax solaris, Heliocaminus, Plin. [Epist. 2, 17.] Est autem Solare vaporarium in aprico loco positum ad calorem solis excipiendum, Bud. Pand. Solaris caminus, Locus concameratus, totus soli expositus, VV. LL. e Plin. Jun. Epist. [Marmor. Oxon. p. 95.] Ἡλιοκάνθαρος, Solaris scarabeus, Tertulliano: non is qui a Nigidio Lucanus vocatur, sed qui e fimo ingentes pilas aversis pedibus volutat, ob idque κοπριὼν dictus est ab Hippocr. Alex. Trall. Ὁ ἡ. θεραπεύει τοὺς τεταρταΐζοντας. Plin. 11, 28. 30, 11. de remediis in quartana, Scarabeum, qui pilulas volvit: propter hunc Ægypti magna pars scarabeos inter numina colit, curiosa Apionis interpretatione, qua colligat solis operum similitudinem huic animali esse, ad excusandos gentis suæ ritus. Euseb. Pr. E. [* Ἡλιόκεντρις, s. Ἡλιοκεντρίς, Gl. μυίας εἶδος, Solipuga.] Ἡλιομανής, Insano solis amore captus, Cicadæ epith., quoniam ἐπιμαίνεται τῷ ἡλίῳ. Suid. [Aristoph. Ὄ. 1096.] Ἡλιόμορφος, Solis formam habens, Athen. [542. Ἡλιόπη, nom. propr., Empedocles Plut. 7, 854.] Ἡλιόπους, i. q. ἡλιοτρόπιον majus, Gorr. e Diosc. [4, 193.] Ἡλιοσκόπιος, Solem spectans, Tithymalli species quædam: quoniam, ut Diosc. docet 4, 65., Συμπεριφέρεται τούτου ἡ κόμη τῇ τοῦ ἡλίου κλίσει: quam Plin. nomen accepisse scribit, quoniam capita cum sole circumagit: Helioscopium ap. Eund. 22, 21. Heliotropii species est. [Rufus de Purgant. p. 45. * Ἡλιοστασία, * Ἡλιοστάσιον, Gl. Solstitium.] Ἡλιοστερής, Sole privans, Soph. Œd. Col. (313.) κρατὶ δ' ἡλιοστερὴς Κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπέχει, Pileus Thessalicus ad prohibendos solares æstus: quem Callim. (Fr. 124.) vocat πέτρου ἄλκαρ: erant enim pilei Thessalici lati et prominuli. [In Soph. l. c. Coraius Πρόδρ. Ἑλλην. Βιβλιοθ. 298. legere vult Ἡλιοστεγής. * Ἡλιοστιβής, Æsch. Pr. 797.] Ἡλιόστροφον quibusdam τὸ ἡλιοτρόπιον μέγα, Diosc. teste. Plin. tamen Heliostrophion et Tricoccon genera facit duo heliotropii. Gorr. Apud Diosc. tamen legitur ἡλιοτρόπιον, ap. Plin. autem Helioscopion, ut jam annotavi. Ἡλιοτρόπιον, ου, τὸ, Herba solaris, Cels., Herba verrucaria, Marcell., Heliotropium, Plin.: dictum, ut Diosc. testatur l. 4. c. penult., ἀπὸ τοῦ * συμπεριτρέπεσθαι τὰ φύλλα τῇ τοῦ ἡλίου κλίσει. Itidem Plin. 2, 41. scribit, abeuntem solem intueri semper, omnibusque horis cum eo verti, vel nubilo obumbrante. Et 22, 21. Heliotropii, inquit, miraculum sæpius diximus, cum sole se circumagentis, etiam nubilo die: tantus sideris amor est: noctu velut desiderio contrahi cœruleum florem. A Nicandro (Θ. 678.) vocatur ἠελίοιο τροπαῖς ἰσώνυμον ἕρνος. Genera ejus duo a Plin. ponuntur, Tricoccum et Helioscopium: a Diosc. Majus et Minus. || Gemma quædam, Plin. 27, 10. eam ob rem, ut ibi docet, quoniam dejecta in vas aquæ fulgorem solis accedentem percussu sanguineo mutat. Ead. extra aquam speculi modo solem accipit, deprehenditque defectus, subeuntem lunam ostendens. Nascitur in Æthiopia, Africa, Cypro, porracei coloris, sanguineis venis distincta. || Solarium, Vas horoscopon, Locus, in quo horæ ad solem denotantur, veruto umbram faciente, vel pinnula: quod sc. umbra illa ad solis cursum et ipsa circumagatur. Athen. (207.) Κατὰ δὲ τὴν ὀροφὴν πόλον ἐκ τοῦ κατὰ τὴν Ἀχραδινὴν

A ἀπομεμιμημένον ἡλιοτροπίου, Et in lacunari, sphæra ad imitationem ejus solarii effecta, quod in Achradina situm erat, Bud. [Athen. 685. Plut. 10, 707. Dione 29. * Ἡλιότευκτος, Dionys. Areop. Cœl. Hier. de Bapt. 2, 214. αὐγαί.] Ἡλιοφανής, Solarem splendorem habens, vel A sole illustratus. [* Ἡλιοφρονέω, Greg. Naz. 2, 28. * " Ἡλιοφυὲς, Diosc. Notha 462. * Ἡλιόφυτον, 472." Boiss. Mss. * Ἡλιόχρυσος, Plin. 21, 25. Cf. Ἑλειόχρυσος.]

Ἀνήλιος, ὁ, ἡ, Sole carens, Solis expers, Opacus, Soph. Œd. Col. (675.) τὰν ἄβατον θεοῦ Φυλλάδα μυριόκαρπον ἀνάλιον, Ἀνήνεμόν τε πάντων Χειμώνων. Ubi imitatur Hom. (Od. E. 478.) Τοὺς μὲν ἄρ' οὔτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων, Οὔτε μὲν ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν. [Eust. 1547.] Et ἀνήλιον φῶς ap. Greg. Naz. Lumen non productum a sole. PRO QUO Ἀνάλιος, Dor. est. [" Dawes. M. Cr. 269. ad Diod. S. 1, 216. Wakef. Alc. 444. Eum. 389. Abresch. Æsch. 2, 55. Jacobs. Anim. 46." Schæf. Mss.] Ἀνθήλιος, SIVE Ἀντήλιος, Soli ob- B versus, oppositus, Soph. Aj. (805.) Οἱ δ' ἑσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους Ζητεῖτ', Alii occidentales anfractus, alii eoos scrutamini. || Ἀνθήλιοι dicuntur etiam Gemini soles, Bud. Apud Suid. ἀνθήλιος dicitur etiam Luna: item τὸ ἀποσκίασμα τῆς τοῦ ἡλίου ἀνταυγείας: interdum vero et τὸ μίμημα, ἀντάλλαγμα, Theopomp. || Ἀνθήλια vocantur quoque νέφη στρογγύλα ἀντιλάμποντα τῷ ἡλίῳ, ὥστε δοκεῖν ἡλιοειδῆ ὄντα, ἥλιον εἶναι, quæ et παρήλια, Arat. Schol.: seu, ut alii exp., τὰ ἐπισκοτοῦντα τῷ ἡλίῳ νέφη, Nubes solem obtenebrantes. || Ἀντήλιον vocari etiam δέρμα περὶ τὰς ὄψεις τῶν ἵππων, ex Ælio Dionysio tradit Eust.: appellarique alio nomine παρώπιον, a theoricis autem * πάρωπον, Pelles, quæ ad similitudinem * παραπροσωπίδος oculis equorum apponuntur. || Ἀντήλια dicuntur etiam Umbracula, quæ aspectui contra solis radios objiciunt ii, qui in sole versantur: τὰ χάριν σκιᾶς προβεβλημένα τῶν προσώπων τοῖς ἡλιαζομένοις. Eust. Annotat autem idem Eust. Ionice aspiratam in tenuem mutari in ἀντήλιος, sicut et in C ἀπηλιώτης, ἔπηλις, et similibus. [" Ἀνθήλιος, Wakef. Ion. 1572. Heyn. Hom. 5, 633. Lobeck. Aj. p. 345. Ἀντήλιος, ibid. et 348." Schæf. Mss. Anecd. Bekkeri 1, 411. Eur. Ion. 1550. Æsch. Ag. 502. δαίμων. Hesych. Ἀντήλιοι θεοί· οἱ πρὸ τῶν πυλῶν ἱδρύμενοι. Antelios dæmonas ostiorum præsides, Tertullian.] Δυσήλιος, Ad quem ægre sol pervenit, Soli minus bene expositus, i. fere q. ἀνήλιος, aliquanto tamen minus. [Plut. Mario 11. Moschion Stob. Phys. 242. Phrynichus Bekkeri p. 36.] CONTR. Εὐήλιος, Soli bene expositus, Apricus, Xen. (Œc. 9, 4.) Ὅτι χειμῶνος μὲν εὐήλιός ἐστι, τοῦ δὲ θέρους εὔσκιος. Et ap. Aristoph. ἐν εὐηλίῳ, In aprico, [cf. B. 241.] In VV. LL. et ap. Bud. est ETIAM Εὔηλος, quod e Theophr. citatur, C. Pl. 1., i. signif. q. εὐήλιος, opp. τῷ εὔσκιος: sed, malim pro eo scribere εὔειλος ab εἵλη, de quo supra. Pro Εὐήλιος autem Dorice DICITUR Εὐάλιος. [" Valck. Phœn. p. 260. ad Herodian. Philet. 444. Musgr. ad Eur. p. 205. Dawes. M. Cr. 269. Cattier. 95. Porson. Phœn. 685. Eur. D Iph. T. 1139. Abresch. Æsch. 2, 55. 122. * Εὐηλίως, ibid. Wakef. Eum. 909. Εὔηλος, Musgr. l. c." Schæf. Mss.] Ἡμίηλος, Partim soli expositus, Dimidia tantum e parte soli expositus, Theophr. C. Pl. 3, (23, 1.) Ἡμιβρεχεῖ καὶ ἡμιήλῳ, ἣν δὴ καλοῦσί τινες ἀμφίεργον: ubi opp. ἡμιβρεχής et ἡμίηλος, Semiuda, et Semiinsolata s. Semisicca, Quæ dimidia e parte a sole exsiccatur. Possit tamen hic itidem * Ἡμίειλος legi ab εἵλη, [et sic Schneid. * Μιθρανήλιος, nom. Saturni, Procl. Paraphr. Ptolem. 2, 4. p. 93. * Μισήλιος, Gl. Solifuga.] " Πανήλιος ἡμέρα, Dies quam " totam serenat sol. Ælian." Παρήλιος, Sol geminatus, Gaza: Gemini soles, Bud. ex Aristot. Probl. 58. Διὰ τί παρήλιος οὐ γίνεται οὔτε μεσουρανοῦντος τοῦ ἡλίου, οὔθ' ὑπὲρ τὸν ἥλιον, ἀλλ' ἐκ πλαγίων μόνον: Meteor. 3, 3. Π. δὲ καὶ ῥάβδοι γίγνονται ἐκ πλαγίας ἀεὶ, καὶ οὔτε ἄνωθεν, οὔτε πρὸς τῇ γῇ, οὔτ' ἐξ ἐναντίας, οὐδὲ δὴ νύκτωρ, ἀλλ' ἀεὶ περὶ τὸν ἥλιον· ἔτι δὲ ἢ αἰρομένου ἢ κατεφερομένου: c. ult. Γίγνονται δὲ περί τε δυσμὰς καὶ περὶ τὰς ἀνατολὰς, καὶ οὔτ' ἄνωθεν, οὔτε

κάτωθεν, ἀλλ' ἐκ τῶν πλαγίων καὶ ῥάβδοι καὶ π., καὶ οὔτ' ἐγγὺς τοῦ ἡλίου λίαν οὔτε πόῤῥω παντελῶς. Unde Plin. 2, 31. Rursus plures soles simul cernuntur, nec supra ipsum, nec infra, sed ex obliquo, nunquam juxta, nec contra terram, nec noctu, sed aut oriente aut occidente. Aristot. ibid. *Γίνεται γὰρ π. μὲν ἀνακλωμένης τῆς ὄψεως πρὸς τὸν ἥλιον ἀπό τινος*: tunc autem *ὅταν ὅτι μάλιστα ὁμαλὸς ᾖ ὁ ἀὴρ καὶ πυκνὸς ὁμοίως· διὸ φαίνεται λευκός.* Apud Suid. autem adjective dicitur Nebula supra modum condensata, quæ a sole illustratur. Theon ap. Arat. (880.) e Posidonio tradit, π. esse Nubes rotundas, quæ circa solem effulgescentem irradientur, nec proprio lumine utantur, sed solari, quemadmodum etiam luna; atque ideo π. vocari *τῷ τε στρογγύλα εἶναι καὶ τῷ ἐλλάμπεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου.* Vel esse Nubes soli non tantum colore, sed et orbiculari rotunditate assimiles, quæ, cum proximæ ei sint, ab eo illuminantur, atque ita *παρεοίκασι τῷ ἡλίῳ*: quæ *ἀνθήλια* quoque nominari scribit. Vide ibi plura. Arat. 881. *νεφέων τὰ παρήλια κικλήσκονται.* Seneca Q. N. 1, 11. tradit π. dici Imagines solis in nube spissa et vicina. Idem ibid. Historici soles vocant, et binos ternosque apparuisse memoriæ tradunt. Gr. *παρήλια* appellant, quia in propinquo fere a sole visuntur, aut quia accedunt ad aliquam similitudinem solis; non enim totum imitantur, sed imaginem ejus figuramque. [" Lobeck. Aj. p. 345." Schæf. Mss. * Πολυήλιος, Schol. Eur. Andr. 536.] Προσήλιος, Soli expositus, Solem spectans. ["Thom. M. 238." Schæf. Mss.] Ετ Πρόσηλος, Idem, Æsch. Pr. (449.) p. 31. *Οὔτε πλινθυφεῖς Δόμους προσήλους ἴσαν, οὐ ξυλουργίαν,* Domos solem spectantes, ad solem versas, h. e. Apricas. Sic Eupolis, *αὐλή.* Theophr. C. Pl. 1, (13, 11.) *τόποι εὐσκεπεῖς καὶ πρ.* Apud Eund. 6, (18, 10.) *δρόσος ἡ πρ.*, exp. Ros, qui fit a sole: (9.) *Αἱ ἀγρίαι τε τῶν ἡμέρων ἐνοσμότεραι, καὶ αἱ ἐν πρ. τῶν ἐν παλισκίοις, καὶ μάλισθ' αἱ πρὸς μεσημβρίαν*: ubi *πρόσηλα* et *παλίσκια* sibi opp., ut supra a Xen. *εὐήλιος* et *εὔσκιος.* Malit tamen fortasse quispiam et hic scribere *πρόσειλος* ab *εἵλη*, de quo suo loco. [" Pierson. Add. ad Mœr. 174. Musgr. ad Eur. p. 205. (Phœn. 700.) Dawes. M. Cr. 269." Schæf. Mss. Ruhnk. ad Timæi Lex. 96.]

[* Ἡλιώτης, unde fem. * Ἡλιῶτις, Soph. Trach. 797. *ἀκτίς.* Etym. M. 440. * Ἡελιῶτις, Anal. 1, 506. *αἴγλη.*] Ἀπηλιώτης, Subsolanus, Venti nomen, Aristot. de Mundo, *Τῶν εὔρων ἀ. λέγεται ὁ ἀπὸ τοῦ περὶ τὰς ἰσημερινὰς ἀνατολὰς τόπου πνέων ἄνεμος,* Vulturnorum is subsolanus dicitur, qui ad ortum spirat æquinoctialem. Gell. 2, 22. Qui ventus igitur ab oriente verno, i. e. æquinoctiali, venit, nominatur *εὖρος*, ficto vocabulo, ut isti etymologici aiunt, *ἀπὸ τῆς ἕω ῥέων.* Is alio quoque a Gr. nomine ἀ., a Romanis nauticis Subsolanus cognominatur. Plin. 2, 47. Ab oriente æquinoctiali Subsolanus, ab oriente brumali Vulturnus: illum Apelioten, hunc Eurum Græci appellant. Scribitur autem *ἀπηλιώτης* ut *ἀντήλια* supra. Ἀφηλιώτης pro eod., VV. LL. [Ad Greg. Cor. 399. * Ἀπηλιωτικός, Aristot. Meteor. 2, 6. * Βοῤῥαπηλιώτης, Procl. Paraphr. Ptol. 2, 4. p. 94. 96. * Βοῤῥαπηλιωτικός, 1, 21. p. 58. 2, 3. p. 85. 87. 2, 4. p. 96. * Νοταπηλιώτης, 2, 3. p. 87. 90. 92. * Νοταπηλικιωτικός, p. 85. 92.]

Ἡλιακός, Solaris, Diog. L. de Thalete, *Δοκεῖ δὲ πρῶτος τὰς ἡ. ἐκλείψεις προειπεῖν.* De quo et Cic. Idem primus defectionem solis, quæ Astyage regnante facta est, prædixisse fertur. Theophyl. Ep. 1. de cicada, *Ἀκτίνων ὥσπερ ἡ. μεθυσκόμενος.* Idem Epist. 16. *Τὰς ἡ. ἀκτῖνας προσβλέψεις.* [Opp. Ἁ. 1, 28. " Ad Phalar. 257. Jacobs. Anth. 6, 121. Matth. Anecd. 1, 47. Bergl. Alciphr. 49. Toup. Opusc. 1, 245. ad Charit. 362. * Ἡλιακόν, (Solarium,) Heyn. Hom. 5, 242." Schæf. Mss. * Ἡλιακή, i. q. ἡλιαία, Antiphon 774. *ἡ τῶν θεσμοθετῶν*: Schol. Eur. Or. 869.] " Ἀπρόσηλος, dicitur *ᾧ οὐδεὶς προσηλεῖται,* " *ἀλλ' εὐθέως πίπτει,* Hes., addens etiam, *ἢ ἀκαυμάτιστος, ἀπὸ τῆς εἵλης,* citansque Eur. auctorem. " Sed secundum posteriorem expos. scr. fuerit potius *ἀπρόσειλος* per diphth. ει: forsan etiam secundum priorem, cum alphabetica series hoc " ipsum innuat: ideoque et *προσειλεῖται* scribere malim, q. e. *προσελίσσεται καὶ προσπλέκεται.*" [* Τρισήλιος, Greg. Naz. 2, 279. * Ὑποήλιος, Theophr. C. Pl. 1, 13, 12. falsa lect. pro *πρόσειλος.* * Ὑφήλιος, Ælian. H. A. 3, 23. * Ὑφηλιομανής, Schol. Aristoph. Ὄ. 1096.]

Ἡλιόω, Insolo. Et *ἡλιοῦσθαι*, Sole illustrari, Illuminari. Bud. ex Aristot. Meteor. 174. annotans a Gaza reddi Apricari, Soli expositum esse. Et *ἡλιῶται κύκλῳ*, A sole undique cingitur, VV. LL. Xen. de vite, (Œc. 19, 18.) *Περιπεταννύουσα δὲ τὰ οἴναρα, ὅταν ἔτι αὐτῇ ἁπαλοὶ οἱ βότρυες ὦσι, διδάσκει σκιάζειν τὰ ἡλιούμενα ταύτην τὴν ὥραν.* Plato de Rep. 8. (7, 209.) *Πολλάκις ἰσχνὸς ἀνὴρ, πένης, ἡλιωμένος,* A sole ustus, *παραταχθεὶς ἐν μάχῃ πλουσίῳ ἐσκιατραφηκότι,* ubi *ἡλιωμένος* et *ἐσκιατραφηκὼς* sibi opp. Intelligit autem per *ἡλιωμένον* Perustum solibus rusticum, quemadmodum Horat. dicit, perusta solibus Pernicis uxor Appuli. Quod vero Plin. scribit, ante annum scrobes fieri, ut solem pluviasque combibant, ante ipsum Theophr. dixerat, *Ὅπως καὶ ἡλιωθῶσι καὶ χειμασθῶσι*: [cf. C. Pl. 3, 20, 7.] Ἡλίωσις, Insolatio, h. e. Corporis in sole apricatio, Gorr. [" Wytt. ad Plut. Mor. 1, 508." Schæf. Mss.] Διηλιόω, Insolo, Sole peruro. Unde *διηλιωθεὶς* ap. Theophr. H. Pl. 4, (12, 12.) Insolatus, Sole perustus. [* Ἐξηλιόω, Plut. 9, 648.]

[* Ἡλιεύω, Stob. Serm. 1.]

Ἡλιάω, Solem refero, Solis instar candico. Unde ap. Philostr. [Apollon. 7, 42. p. 887.] *ἡλιῶσα κόμη,* Solari quodam splendore renidens coma, Cam. Solis in modum candicans, *ὑπόλευκος.* Est autem verbum neutr. [Anacr. 29, 5.]

Ἡλιάζω, Insolo, Ad solem expando, Soli substerno s. expono, Diosc. Et in pass. *ἡλιάζεσθαι,* Apricari. Bud. ex Aristot. H. A. 9, 5. de cervis, quibus cornua renascuntur, *Ὅταν δ' αὐξηθῶσιν, ἡλιάζονται, ἵν' ἐκπέψωσι καὶ ξηραίνωσι τὸ κέρας.* [LXX. 2 Sam. 21, 14.] Ἡλίασις, Insolatio, i. q. *ἡλίωσις.* [" Dio Cass. 909." Wakef. Mss. * Ἡλιαστήρ, unde] Ἡλιαστήριον, Locus ad apricandum. [Gl. Solarium. Strabo 17. p. 1169.] Ἀνηλιάζω, Insolo, Soli expono, i. q. *ἡλιάζω,* Athen. (124.) *περὶ ἐπιτεχνήσεως ψυχρῶν ὑδάτων,* e Protagoride, *Τὴν γὰρ ἡμέραν ἀνηλιάζοντες αὐτὸ, τῆς νυκτὸς ἀπηθοῦντες τὸ παχύτατον, τὸ λοιπὸν ἐξαιθριάζουσιν ἐν ὑδρείαις κεραμείαις ἐπὶ τῶν μετεωροτάτων μερῶν τῆς οἰκήσεως.* Ἐξηλιάζω, In sole assicco, Sole aduro, Bud. ex Hes. Item Crucifigo, Bud. ex 2 Reg. 21, (6.) Ubi tamen legitur in Complut. Edit. *ἐξιλέωσαν,* item *ἐξιλεασμένων*: at mendose. [* Καθηλιάζω, Anal. 2, 310.] " Προηλιάζω, Ante insolo." [* Προσηλιάζω, Soli expono, Geop. 6, 2, 6.]

Ἡλιεῖον, Fanum solis. Pro quo Ἄλειον, Rhodiace, Eust.

[* Ἡλιάδης, Solis filius, Schn. Lex. *ἀμαρτύρως.*]

Ἡλιὰς κούρη, Solis filia, Apoll. Rh. 4, (603.) *ἀμφὶ δὲ κοῦραι Ἡλιάδες, ταναῇσιν ἐφήμεναι αἰγείροισιν, Μύρονται,* de Phaëthonte fratre Heliadum in Eridanum deturbato. Ab Ovid. Heliades quoque appellantur, Phaëthontiades a Virg. [* Φιληλιάς, Athen. 619.]

ἩΛΙΑΙΑ, ap. Athenienses vocabatur *μέγιστον δικαστήριον,* ex eo, quod subdialis esset consessus, *διὰ τὸ ὑπὸ τῷ ἡλίῳ καθέζεσθαι τοὺς συνελθόντας δικαστὰς,* Quia sub dio apricantes *judices sedebant,* Pand. Bud. In Comm. quoque tradit maximum fuisse judicium Athenis, ut Subsellia Romæ; in eo n. judicia publica exerceri consuevisse. Fuit igitur Forum Atheniense, in quo judicia in aprico, s. sub sole s. sub dio exercebantur: dictum *διὰ τὸ ὑπαίθριον εἶναι καὶ ἡλίῳ βάλλεσθαι.* Ut vero Schol. Dem. annotat, non tam locus iste Ἡλιαία vocabatur, quam etiam Judicum conventus: *παρὰ τὸ ἁλίζεσθαι ἐκεῖσε καὶ ἀθροίζεσθαι τὸ πλῆθος τῶν δικαστῶν.* Prior tamen etym. probabilior est, quam et Aristoph. ipse agnoscit. Aristot. Pol. 5. *Εἰς τὴν Ἡ. ἐπάναγκές ἐστιν ἔτι τῶν ἐν τῷ πολιτεύματι βαδίζειν τὰς ἀρχὰς, ὅταν ἐπιψηφίζηταί ἀρχή τις,* In Heliæam necesse est eorum,

qui in rep. versantur, magistratus abire, cum quis suffragiis magistratus creatur. Dem. (733.) Δησάντων αὐτὸν οἱ ἕνδεκα, καὶ εἰσαγόντων εἰς τὴν 'Η., Eum undecim viri in vincula conjiciunto atque ad judicium sistunto, Bud. Lucian. (1, 165.) Δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ καὶ τῇ 'Η. κατὰ φυλὰς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ καὶ κοινῇ πᾶσι. [" Ad Lucian. 1, 119. 425. Paus. 1, 109. Bergl. Alciphr. 226. 429. Luzac. Exerc. 85. 181." Schæf. Mss.] 'Ηλιάζω, In Heliæa judico. Frequentius vero voce media usurpatur. Aristoph. Σφ. (771.) Καὶ ταῦτα μέν νυν εὐλόγως, ἢν ἐξέχῃ Εἵλη κατ' ὄρθρον, ἡλιάσει πρὸς ἥλιον, Apricaberis judicans. Ludit autem hic in homonymia vocabuli ἐξέχῃ et ἡλιάσει, respiciens partim ad puerorum morem, qui tempore nubilo canere solebant, Prodi, sol carissime, partim ad 'Η., de qua jam dictum est: ut sit, 'Επειδὰν ἀνάσχῃ ὁ ἥλιος, ἡλιάζειν ἐνέσται σοι, dicens hoc ad hominem litigiosum, Cum exorietur solis splendor mane, licebit tibi in aprico judicare: 'Εὰν δὲ νίφῃ, πρὸς τὸ πῦρ καθήμενος, Sin ningat, ad ignem sedenti. Est autem ἡλιάσει Atticum pro ἡλιάσῃ. Dem. 299(=716.) e verbis Legis, 'Εάν τις ὀφείλων τῷ δημοσίῳ ἡλιάζηται, i. e. δικάσῃ, Judicet, Bud. [Aristoph. A. 381. 'Ιππ. 798.] 'Ηλίασις, Judicandi munus, Bud. e Dem. 311(=747.) Οὐδὲ δῶρα δέξομαι τῆς ἡλιάσεως ἕνεκα: quæ verba sunt ex jurejurando judicum Heliææ desumta. 'Ηλιαστής, Judex in Heliæa, Qui in Heliæa judicat. Quorum judicum merces erat τριώβολον s. ἡμίδραχμον, duo sestertii Romani: quæ pecunia e publico dabatur. Unde Aristoph. 'Ιππ. (255.) Ὦ γέροντες 'Ηλιασταὶ, φράτορες τριωβόλου, Οὓς ἐγὼ βόσκω, κεκραγώς. Sicut autem Romæ prætor judiciis centumviralibus et publicis præerat, sic Athenis θεσμοθέται τοῖς 'Η., quod magnum erat δικαστήριον, et judices e sua quisque tribu sortiebantur, et ita in eos imperium habebant, ut etiam ejicere e consessu possent, si ad horam non affuissent, Bud. Pand. Aristoph. (Σφ. 891.) Εἴ τις θύρασιν ἡλιαστής, εἰσίτω· Ὡς, ἡνίκ' ἂν λέγωσιν, οὐκ εἰσφρήσομεν: (1340.) ποῦ 'σθ' ἡλιαστής; Ubi est judex comitialis? 'Ηλιαστικός, Judicialis, Aristoph. N. (863.) Ὃν πρῶτον ὀβολὸν ἔλαβον ἡλιαστικὸν, Quem primum pro mercede judicialis in Heliæa consessus accepi: Σφ. (194.) ὅταν φάγῃς 'Υπογάστριον γέροντος 'Ηλιαστικοῦ, Senis judicia exercentis. Et 'Η. ὅρκος ap. Dem. 295(=706.) i. q. δικαστικὸς, Bud. Τοὺς δὲ νομοθέτας εἶναι ἐκ τῶν ὀμωμοκότων τὸν 'Η. ὅρκον: 311. recitatur ὅρκος ille 'Ηλιαστῶν. 'Απηλιαστής, Alienus ab judiciis et litibus, quæ in Heliæa agitantur, μισόδικος, Suid. ap. Aristoph. ('Ιππ. 110.) Φιληλιαστής, Qui judicio in Heliæa contendere amat, Litigiosus, Aristoph. Σφ. (88.) Φιληλιαστής ἐστιν, ὡς οὐδεὶς ἀνήρ.

'ΗΜΕΡΑ, Dies, Lux diei, Hesiod. "Ε. (1, 102.) Νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρῃ ἠδ' ἐπὶ νυκτὶ Αὐτόματοι φοιτῶσι, Plut. de Alex. Fort. Νύκτα μὲν ἐν δείπνοις, ἡμέραν δὲ ἐν ἀρίστοις ἐπιλείπουσαν. In nonnullis autem loquendi generibus vertitur etiam Lux: ut ἅμα ἡμέρᾳ, Thuc. Prima luce; ad verbum Cum die, luce, ea forma, qua ἅμα ἕῳ. Pro eod. dicitur, ἐπεὶ ἡμέρα ἐγένετο. Xen. autem dicit etiam ('Ε. 2, 4, 4.) 'Επεὶ πρὸς ἡ. ἐγίγνετο: itidemque e Lys. affertur πρὸς ἡ., pro Sub lucem, et Xen. K. Π. 4, (5, 7.) 'Επεὶ ἡ. ὑπεφαίνετο, quo dixit Plato modo, Ἤδη γὰρ ὑπέφηνέ τι ἡμέρας, et ab Aristoph. Πλ. (744.) διέλαμψεν ἡ.: Latine autem, Postquam orta est dies, Postquam vel Simul ac illuxit dies, simpl. Postquam illuxit, diluxit. Lucian. (2, 278.) dixit etiam ἀρχομένην et δυομένην ἡμέραν. At Xen. post Thuc. ἡμέρας cum adverbio ὀψὲ junxit, 'Ε. 2, (1, 14.) Τῆς ἡ. ὀψὲ ἦν. Et ubi Lat. utuntur adverbio Interdiu, illi gen. ἡμέρας, cui interdum præp. διὰ præfigunt. E Gal. autem affertur non solum δι' ἡμέρας, sed et ἐν ἡμέρᾳ pro Interdiu: at ex Alex. Aphr. Probl. τὴν ἡ. ὁρᾷν, et μεθ' ἡμέραν ὁρᾷν, pro Interdiu videre. || Dies, i. e. Certarum horarum tempus, Thuc. 1, (85.) 'Εν βραχεῖ μορίῳ ἡμέρας, In exigua diei particula, exiguo diei articulo. Sic Lucian. (1, 797.) Ὅρα μὴ οὐχὶ μόριόν ἐστιν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμε-

A ρῶν δέηται. At Isocr. μέρος dixit, non μόριον, Archid. (34.) 'Επιλίποι δ' ἂν τὸ λοιπὸν μέρος τῆς ἡ. || 'Η τήμερον ἡ., Hodiernus dies: unde Μέχρι τῆς τήμερον ἡ., Dem. Phil. 1. Ad hodiernum usque diem. Qua in signif. dicitur etiam μέχρι ταύτης τῆς ἡ. ab Isocr. et εἰς ταυτηνὶ τὴν ἡ. a Plat. || 'Εκάστης ἡ., vel καθ' ἑκάστην ἡ., et interdum etiam καθ' ἑκάστην sine subst. Singulis diebus, Quotidie. Plato Epist. 7. Φυόμεναι ἑκάστης ἡ. διαφοραί. Item τὸ καθ' ἡμέραν, Quotidianum, Quod quotidie fit. Lucian. Quom. Hist. Scr. Τὰ καθ' ἡμέραν ἀπογραφόμενος. Isocr. autem τὸ καθ' ἡμέραν appellavit Quotidianum victum: quod Gall. itidem sine adjectione vocamus Le quotidien: Panath. 'Επιπόνως ἐργαζομένους, μόλις ἔχειν τὸ καθ' ἡμέραν. Sic autem ante illum locutus est Thuc. 3, (37.) qui et τῆς καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς in Præf. l. 1. ead. signif. dixit. Jam vero et ὅσαι ἡ. ap. eund. scriptorem invenio i. signif. q. superiora, sc. Quotidie, 8. p. 282. Quod genus loquendi ex isto Hom. versu sumtum existimo, qui est
B Od. Ξ. 93. Ὅσσαι γὰρ νύκτες τε, καὶ ἡμέραι ἐκ Διός εἰσι. Horat. quoque huc respexisse reor, ubi Quotquot eunt dies dixit pro Quotidie, Od. 2, 14. SED 'Οσημέραι adv. ex ὅσαι ἡ. factum, frequentiori in usu est, Aristoph. Πλ. (1006.) Καὶ μὴν πρὸ τοῦ γ' ὁσημέραι, νὴ τὼ θεὼ, 'Επὶ τὴν θύραν ἐβάδιζε. Sed alicubi ὁσημέραι conjunctim scriptum est, ubi videtur potius ὅσαι ἡμέραι separatim scribi debere: Themist. e quadam Orat. Προὔφαίνων ὁσημέραι καὶ ὅσαι ὧραι: cum enim subjungatur ὅσαι ὧραι, videtur ὅσαι ἡμέραι itidem leg. esse. Est autem obiter animadvertendum hic ὅσαι ὧραι simile non solum huic ὅσαι ἡμέραι, sed et istis, ὅσαι νύκτες, ὅσοι μῆνες, atque aliis, quæ ad exemplum illius ὅσαι ἡμέραι dicta fuisse arbitror. || Genitivo ἡμερῶν sæpe utuntur cum elleιpsi adverbii ἐντός: Thuc. 4, (26.) p. 130. Οὓς ᾤοντο ἡμερῶν ὀλίγων ἐκπολιορκήσειν, i. e. ἐντὸς ἡμερῶν ὀλίγων, Schol. Intra paucos dies. Sic autem accipi puto ab eod. Thuc. (7, 3.) p. 234. Εἰ βούλονται ἐξιέναι ἐκ τῆς Σικελίας πέντε ἡμερῶν. Et cum fut. Dem.
C pro Cor. Καὶ ἀκούσεσθε δυοῖν ἢ τριῶν ἡ. Sic Æschin. (89.) 'Η. μὲν ὀλίγων μέλλει τὰ Πύθια γίνεσθαι. Apud Herodian. tamen 4, (2, 7.) 'Επτὰ μὲν οὖν ἡμερῶν τὰ εἰρημένα ἐπιτελεῖται, Per septem dies continuos, Polit.: sed fortasse et hic subaudiri possit ἐντός. At nulla est elleιpsis, cum dicitur τριῶν ἡμερῶν ὁδὸν, cum verbo πορεύεται, aut alio hujusmodi, vel τριῶν ἡμερῶν ὁδὸν ἀπέχει. Philo, Τριῶν ἡ. ὁδὸν ἔξω τῆς χώρας προελθὸν, Trium dierum viam s. iter progressa (subaudi gens). Vel Tridui viam progressa. Et τριῶν ἡ. ὁδὸν πορεύεσθαι, Trium dierum viam vel iter conficere, aut tridui viam. Exemplum alterius est ap. Xen. K. Π. 3, (3, 12.) 'Ελέγοντο οὐκέτι δέχ' ἡμερῶν ἀπέχειν ὁδόν. Ubi Lat. Dierum quidem dicunt itidem, sed pro acc. ὁδὸν ablativo Itinere utuntur, dicentes, Abesse itinere decem dierum. Apud Cic. autem legitur etiam Abesse bidui, subaudito ablativo Itinere, aut simili. At de Thuc. (2, 29.) Διὰ πολλῶν ἡ. ἐς 'Οδρύσας ὁδοῦ, agam postea, ubi sc. varium hujus nominis cum præp. usum declarabo. || In dat., ut
D τρισὶν ἡ., vel potius ἐν τρισὶν ἡ., Per tres dies, Spatio trium dierum: vide infra. || In acc.: Thuc. (8, 103.) p. 296. Καὶ ἐς τὴν ναυμαχίαν πέντε ἡμέρας παρεσκευάζοντο, Per dies quinque, Spatio quinque dierum. Isocr. Archid. (16.) 'Ολίγας ἡ. στερηθέντες τῶν ἑαυτῶν, πολὺν χρόνον δεσπόται τῶν ἄλλων κατέστησαν. Apud Xen. (K. Π. 5, 3, 16.) Τὰς ἐπιούσας ἡ. ἥδιον ἂν ἀριστήσομεν, Lat. ablativo redditur. At vero ap. Thuc. (8, 23.) p. 270. Τρίτην ἡ. αὐτοῦ ἥκοντος, exp. Tertio quam advenerat die. Cic. ἑβδόμην ἡ. τῆς θυγατρὸς αὐτῷ τετελευτηκυίας ap. Dem. interpr. Septimo die post filiæ mortem, p. 139. Cic. [Lex. || Cum præpp. quomodo utantur hoc nomine, e seqq. patebit exemplis. Cum ἐν, ut τὴν ἡμερησίαν πορείαν ἐν τρισὶν ἡ. διήνυον, ad verbum, In tribus diebus, ut Gall. dicitur En trois jours, pro Tribus diebus. Sic Jo. 2, (19.) Καὶ ἐν τρισὶν ἡ. ἐγερῶ αὐτόν. Statim post tamen est ἔτεσιν, non ἐν ἔτεσιν, in re alioqui simili, Τεσσαράκοντα καὶ ἓξ ἔτεσιν ᾠκοδομήθη ὁ ναὸς οὗτος. || Cum διὰ, ut δι' ἡ. τινῶν, Theophr. (H. Pl. 4, 3, 6.)

Interjectis aliquot diebus, Post aliquot dies. Sed et διὰ τρίτης ap. Gal., subaudi ἡμέρας, simpl. pro Die tertio. Vide Διά. At Thuc. 2, (29.) dixit Κῆδος—ξυνάψασθαι—διὰ πολλῶν ἡμερῶν—ὁδοῦ, pro Affinitatem contraxisse multorum dierum intervallo distantem, s. remotam, i. e. In regione longæ viæ intervallo remota. || Cum ἐπὶ, ut ἐπὶ δύο ἡμέρας ε Thuc., Per duos dies, biduum. At ἐφ' ἡμέραν Bud. vertit In diem, in Æschin. (36.) Οὐκοῦν τὰ μὲν ψηφίσματα ὡς ἐξ ἀρχῆς ἐγράφη μένει, οἱ δὲ τῶν συκοφαντῶν λόγοι πρὸς τοὺς ἐφ' ἡ. καιροὺς λέγονται. Idem e Basil. affert ἡ ἐφ' ἡ. τροφὴ, pro In diem comparatus victus. || Cum παρὰ, ut παρ' ἡμέραν: pro Alternis diebus: vide Παρά. [" Ἀνὰ πᾶσαν ἡμέρην, Quotidie, Herod. 7, 198. ἀφ' ἡμέρας, De die, Polyb. (Vide Lex. Polyb. ubi et de καθ' ἡμέραν): δι' ἡμέρης, Per totum diem, Toto die, Herod. 1, 97. 2, 173. 6, 12. Cum ἐπὶ, 5, 127. ταύτας μὲν ἐπ' ἡμέρης ἑκάστης αἵρεε, Harum (urbium) singulas singulis cepit diebus. Μετ' ἡμέρην, Interdiu, 2, 150. 4, 146. Sic μεθ' ἡμέραν, Polyb. et alii." Schw. Mss.] || Ἡ. ἄγειν, Lat. Agere diem, B Lex. Cic. 51. || Dies, i. e. Tempus, Bud. afferens ex Aristot. Rhet. 2. p. 118. Τῇ γὰρ πρώτῃ ἡ. μεμνῆσθαι μὲν οὐδὲν οἴονται, πάντα δὲ ἐλπίζειν, Primo tempore juventutis: 120. de senibus, Εἰσὶ δὲ φιλόζωοι, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῇ τελευταίᾳ ἡ., In extremo tempore, pro In extrema senectute. Ego malim ἡμέραν Tempus vitæ, quam generaliter Tempus interpretari. [" Valck. Callim. 162. Thom. M. 186. 630. Ammon. 66. Eran. Philo 168. ad Herod. 536. ad Charit. 412. 460. 488. Musgr. Suppl. 788. Wakef. S. Cr. 5, 120. Alciphr. 200. Zeun. ad Xen. K. Π. 473. Pro βίος, Musgr. ad Alc. 290. ad Eur. p. 199. ubi omnino de h. v. I. q. ἠὼς, Kuhn. ad Paus. 256. Barnes. et Musgr. Tro. 849. Subaud., Koen. ad Greg. Cor. 13. Τῇ ἐπιούσῃ, τῆς ἐπιούσης ἡ., Herodian. 472. et n., ubi de similibus. Ἐφ' ἡμέραν, Toup. Ind. Longin. v. ἠπειρούμενος. Τοὐφ' ἡ., Wakef. S. Cr. 3, 181. Eur. Cycl. 335. Jacobs. Anth. 11, 333. Demosth. 1214. Ἡ. τρίτην, Nudius tertius, Koppiers. Obss. 6. Schneid. ad Xen. K. Π. 462. Ed. alt. Εἰς τρίτην, Thom. C M. 275. ubi omnino de ellipsi h. v., item 352. 730. Heind. ad Plat. Hipp. 136. Εἰς τρίτην ἡ., εἰς τρίτην, Mœr. 152. et n., ubi de similibus, item de διὰ τρίτης. Μεθ' ἡ., Wytt. Select. 324. Plut. Mor. 1, 732. 751. 904. Herod. 344. ad Charit. 60. 65. 345. 412. (128.) Bergl. Alciphr. 262. Toup. Emendd. 2, 331. Valck. Opusc. 2, 67. Thom. M. 887. Wakef. S. Cr. 4, 42. 5, 149. Jacobs. Anth. 8, 217. 9, 489. ad Lucian. 1, 648. 746. T. H. ad Plutum p. 319. 327. Argum. Vesparum, Schneid. Anab. 414. Boiss. Philostr. 635. Plut. 3, 316. Reisk. εἶτα μεθ' ἡ., interpr. Postero die. Μεθ' ἡ. καὶ νύκτα, ad Mœr. 46. Abresch. Lectt. Arist. 150. Καθ' ἡ., Eur. Hec. 317. Toup. Opusc. 1, 170. Bergl. Alciphr. 446. Wytt. Select. 312. 315. Plut. Mor. 1, 751. Diod. S. 1, 63. 92. 549. 570. 610. 627. 675. 2, 139. 492. Wakef. Diatr. 19. Alcest. 791. S. Cr. 4, 64. Huschk. Anal. 104. ad Dem. de Cor. p. 151. Harl. Ed. alt. Τόγε καθ' ἡ., Heind. ad Plat. Phædr. 229. Καθ' ἡ., καθ' ἑκάστην, καθ' ἑκ. ἡ., P. Abresch. Paraphr. 224. Κατά τε τὴν ἡ. ἑκάστην D προϊοῦσαν, Thuc. T. 2. p. 94. Bav. Καθ' ἑκάστην, Diebus singulis, Valck. ad Chrys. 48. Herod. 593. Πρὸς ἡ., ad Charit. 371. Ἀφ' ἡ., Per totum diem, Jacobs. Anth. 9, 264. ad Diod. S. 2, 577. Coray ad Plut. 3, 386. Toup. Opusc. 1, 495. 2, 236. Emendd. 2, 267. Παρ' ἡ., Alternis diebus, Lucian. Dial. 80. opp. καθ' ἑκάστην ἡ., cf. Plut. Mor. 1, 521. ubi παρ' ἡ. leg. videtur, ad Lucian. 1, 276. Μέσον ἡμέρας, μέση ἡ., Herodian. 473. Εἰς τόδ' ἡμέρας, In hunc usque diem, Eur. Phœn. 1092. ubi v. Valck. p. 385. Alcest. 9. Soph. Œd. C. 1138. Πᾶσαν ἡ., ad Herod. 55. Νέα ἡ., Wakef. Ion. 732. Musgr. 720. Ἵππον δρόμος ἡμέρας, ad Diod. S. 1, 481. Ἅμ' ἡμέρᾳ, 613. Plut. 1, 533. Cor. ubi v. Reisk. Ἡ. ἐχθρὰ, ἐπίπονος, Porson. Phœn. 550. Ἐπεὶ ἡ. ἐγένετο, Boiss. Philostr. 650. Καὶ ἡ. καὶ νυκτὸς, Schneid. Anab. 132. Heind. ad Plat. Gorg. 162. Τὰς ἡ., Fisch. Palæph. 147. Νύκτας καὶ ἡ., 158. Ἡμέρας διάγειν, Aliquot dies transigere, ad Xen. Eph. 185. Ὅσαι ἡ., ad Charit. 671. Τροφὴ

A ἡ. τριῶν, Kuster. Aristoph. 114. Brunck. 3, 66. Εἰρ. 312. Ζωμὸς ἡ. τριῶν, Brunck. Aristoph. 3, 139. Ὀλίγας ἡ., Fr. 229." Schæf. Mss.] " Καθημέραν, pro " καθ' ἡμέραν, In dies, Singulis diebus, s. Per singulos " dies, Quotidie. Plato, Ἐπιμελεῖσθαι τῆς καθημέραν " διαίτης, Victus quotidiani rationem habere." " Ἀ- " μέρα, Dor. pro ἡμέρα, eoque tam subst. quam adj., " ap. Theocr. et Pind."

Ἡμερόβιος, Qui in diem vivit: unde ἡμερόβιοι, Mendici omnes appellari possunt; sed peculiariter ita dictus fuit Diogenes Philosophus, qui et ipse victum diurnum quotidie mendicabat. Ἡμερόβιος, inquit Bud., epith. Diogenis Hieronymo adversus Jovin. [2. p. 207. Ed. Bened. Plin. 11, 36. " Bast Lettre 21." Schæf. Mss.] Ἡμεροδρόμος, q. d. Diurnus cursor, Cursor, Stator; Qui est a pedibus. Apud Herod. 6, (105.) Φειδιππίδης ἡ. vertit Cam. Cursum die conficiens. Aristot. de regia Persarum loquens, Ἡ. τε καὶ σκοποὶ καὶ ἀγγελιηφόροι. Ceterum ab J. Poll. exp. ὁ δι' ὅλης ἡμέρας θέων, Qui per totum diem currit. Ac profecto si quis eum sequi nolit, non video quid aliud relinquatur quam ut ἡμεροδρόμον ad differentiam νυκτοδρόμου dictum censeat. Sed nullam νυκτοδρόμου hac in signif. mentionem factam reperi: ap. Xen. quidem certe νυκτερινὸν ἄγγελον, sicut et ἡμερινὸν, uno eodemque in l. legi scio, K. Π. 8, (6, 9.) p. 137. ubi cursum a rege Persarum constitutum describit, illi similem, quem Postam vulgo vocamus, sed ita ut de nocturno non affirmet, cum dicat φασί. Utut sit, ἡμεροδρόμος Cursorem simpl. interpretari malim: sicut et aliis nonnullis compositis interpretationem simplicium dare interdum cogimur. Est et Solis epith., utpote cujus cursus sit diurnus. Hes. allegorice ita vocari Solem tradit. [T. H. ad Lucian. 2, 325. Liv. 31, 24.] Ἡμεροδρομέω, Sum cursor s. stator, a pedibus, Officio cursoris fungor, Lucian. (1, 727.) Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας: [1, 275. * " Ἡμεροειδὴς, Diei similis, Jambl. Protr. 155. (366. Kiessl.)" Wakef. Mss. Sext. Emp. 664.] Ἡμεροκαλὲς, Flos unico die vigens, Hes., ap. quem vide et alias signiff. Ἡμεροκαλλὶς, idem flos, s. ead. herba, quæ sc. folio et caule est lilio similibus, quam nostri Lilium agreste, marinum vocant, Gorr. Vide Theophr. Diosc. (3, 137.) Plin. Eust. habet ἡμεροκαλλὲς duplici λ, quod malo quam ἡμεροκαλὲς unico λ, et addit, λεγόμενον, φασὶν, οὕτω, ἐπειδὴ νυκτὸς φυὲν ἅμα ἡλίῳ ἀνιόντι θάλλει. [Athen. 681. 685. Vide Schn. Ind. Theophr. * " Ἡμεροκατάλλακτον, Diosc. Notha 459." Boiss. Mss. * Ἡμεροκλέπτης, Gl. Interdiarius, " Græv. Lectt. Hes. 581." Schæf. Mss.] Ἡμερόκοιτος, Die dormiens et nocte vigilans, Fur. Hesiod. Ἔ. (2, 223.) Μήποτέ σ' ἡμερόκοιτος ἀνὴρ ἀπὸ χρήμαθ' ἕληται. || Piscis quidam, Phoca, Erasmus. [Eur. Cycl. 58. * Ἡμεροκοίτης, Piscium genus, Opp. Ἁ. 2, 199. 224. * " Ἡμεροκράτωρ, Const. Manass. Chron. p. 4." Boiss. Mss. Schol. ad Tzetz. Carm. Il. p. 41.] " Ἡμερολεκτεῖν, exp. Quotidie numerare. " Videtur tamen potius esse i. q. ἡμερολογεῖν, Dies " supputare: vel Recensere quid singulis diebus " acciderit. At ἡμερόλεγδον, ap. Suid. in Ms. etiam " Cod. habetur sine expos." [Ἡμερόλεγδον, Per singulos dies numeratim, Æsch. Pers. 63. Aristot. H. A. 6. Etym. M. 429, 40. Schleusn. Lex. in V. T. ubi et de * Ἡμερόδεκτον, * Ἡμερόλεκτον, var. lectt. in Levit. 25, 29.] Ἡμερολογέω, Dies supputo, VV. LL. Apud Herod. (1, 47.) ἡμερολογεῖν τὸν χρόνον Bud. interpr. Dierum singulorum rationem et acta observare, ut qui ἐφημερίδας scribunt et diaria. Ἡμερολόγιον, Fasti, Bud. e Plut. Cæsare, (59.) Ἡ δὲ τοῦ ἡ. διάθεσις καὶ διόρθωσις τῆς περὶ τὸν χρόνον ἀνωμαλίας. Quidam Calendarium interpr. Hesychio est etiam μέρος τι τῶν περὶ τὴν κύστιν. Invenitur autem scriptum et Ἡμερολογεῖον: sed Ἡμερολόγιον ead. forma dicitur, qua ὡρολόγιον, non præcedente verbo. [* Ἡμερολογικὸς, Fabric. B. Gr. 4, 431. * " Ἡμερόνομος, Const. Manass. Chron. p. 6 (=12.)" Boiss. Mss.] Ἡμερονύκτιον, Diei et noctis spatium, Intercapedo temporis diei et noctis, i. q. νυχθήμερον, Bud. afferens e Basil. Hexaëm. Ἐγένετο οὖν ἑσπέρα, ἐγένετο πρωῒ, ἡμέρα μία, τὸ ἡ. λέγει. [Etym. M. Eust.] Ἡμεροσκόπος, Diurnus spe-

culator, Qui diurnas excubias agit: ἡμεροσκόποι, οἱ ἐν ἡμέρᾳ φρουροῦντες, Suid. Schol. Aristoph. Xen. Ἑ. (1, 1, 2.) Κατιδὼν δὲ ὁ τῶν Ἀθηναίων ἡ., ἐσήμανε τοῖς στρατηγοῖς. Aristoph. Ὄρν. (1174.) φύλακας, pro ἡμεροσκόπους simpl. s. ἡμεροφύλακας. [* Ἡμεροσκοπέω, Æneas Comm. Poliorc. p. 1650.] Ἡμεροσκοπεῖον, [Ἡμεροσκόπιον,] q. d. Diurnæ speculationis locus; Oppidulum in Hispania, Strabo 62. [* Ἡμεροφαὴς, Nicet. Annal. 11, 1. * Ἡμεροφανὴς, Aristot. Topic. 6, 4. * Ἡμερόφαντος, Æsch. Ag. 87.] Ἡμερόφοιτος, q. d. Diurnivagus, Interdiu oberrans, Basil. Ἔχεις ἐν τῷ σκότει τὰ νυκτερόβια γένη, ἐν τῷ φωτὶ τὰ ἡμερόφοιτα. [* " Ἡμεροφοίτης, Brunck. Aristoph. 3, 142." Schæf. Mss. * Ἡμεροφύλαξ, Xen. Ἑ. 7, 2, 6. * " Ἡμεροφυλακέω, Qui interdiu custodit, Appian. 2, 610. Suid. 2, 59. * Ἡμεροφυλακτέω, Hes." Wakef. Mss.] Ἡμερόφωνος, Diem inclamans s. vocans, i. e. lucem, de gallo gallinaceo dictum a Simonide, ap. Athen. (374.) Sic ab Ovid. Lucis prænuntius ales. Sed in vulg. Edd. Athenæi ἱμερόφωνος cum ι perperam legitur.

Composita in quibus ἡμέρα postponitur.

Ἀμφήμερος, ὁ, ἡ, Quotidianus, vide Ἀμφημερινός. Αὐθήμερος, Qui est ejusd. diei, Eo ipso die factus, dictus; Uno die factus: nam J. Poll. αὐθήμερον vult esse τὸ διὰ μιᾶς ἡμέρας πραχθέν: unde λόγοι ap. Æschin. (83.) redditur Extemporales. In VV. LL. Αὐθήμερος exp. Uno die durans, sed ἀμαρτύρως. Αὐθήμερον, s. potius Αὐθημερὸν, ut habent cum alii, tum Hes., et Suid. ac Schol. Thuc., adverb. Eod. die, Eo ipso die. Thuc. (2, 12.) Καὶ ἐκέλευον ἐκτὸς ὅρων εἶναι αὐθ. Aristot. de Mundo, Γινώσκειν αὐθ. πάντα τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ καινουργούμενα. At in Thuc. (8, 89.) p. 291. Πάντες γὰρ αὐθ. ἀξιοῦσιν οὐχ ὅπως ἴσοι, ἀλλὰ καὶ πολὺ πρῶτος αὐτὸς ἕκαστος εἶναι, Schol. exp. ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. Convenit autem hæc expositio cum illa, quam nomini αὐθήμερον ex J. Poll. auctoritate dedi. " Ἀνθήμερον, Hodie, VV. LL. perperam " pro αὐθημερόν." [Αὐτημερὸν, Herod. 2, 122. * Αὐθημεραῖος, Hippocr. 868.] Αὐθημερίζω, pro Eodem die eo ac redeo, J. Poll. [p. 42. Phav. 571.] Ἀπαυθημερίζω, ead. signif. Xen. [Κ. Ἀ. 5, 2, 1. * Δίημερον, Gl. Biduum.] " Διχήμερον, ap. J. Poll. 1, c. 7. " perperam scriptum pro δεχήμερον: Διελόντι δὲ εἰς " τρία τὸν μῆνα, τὸ τρίτον ἂν αὐτοῦ καλοῖτο δεχήμερον, " Si in tres partes dividas mensem, tertia ejus pars " δεχήμερον nominari queat: utpote decem diebus " constans: ter autem decem faciunt triginta: qui " numerus est dierum mensis." Δυσημερέω, contr. τῷ εὐημερέω, Adversa fortuna utor, Res mihi infeliciter cedunt. Athen. (585.) Μενάνδρῳ τῷ ποιητῇ δυσημερήσαντι καὶ εἰσελθόντι εἰς τὴν οἰκίαν, Γλυκέρα προσενέγκασα γάλα παρεκάλει ῥοφῆσαι: ubi, inquit Bud., signif. videtur Victo in certamine, vel Exacto e theatro: nam alibi εὐημερεῖν dixerat de agone." [* " Δυσημέρημα, Schol. Il. Z. 336. Tzetz. Exeg. 58, 5." Schæf. Mss.] " Δυσημερία, Infaustus dies, Infortu- " nium, Fortuna adversa. Synes. Ep. 8. Δυσημερία, " πρᾶγμα δεινόν." [" Plut. Mor. 1, 666." Schæf. Mss.] " Δυσαμερίαν σφίγγα, Aristoph. (Β. 1287.) " Dor. pro δυσημερίαν, Infelicem afferentem diem, " s. Infaustam." Ἑτερήμερος, ut ζώειν ἑτερήμεροι dicuntur Tyndaridæ ab Hom. Vivere alternis diebus, Od. Λ. 302. Ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε Τεθνᾶσιν. J. Poll. (1, 65.) ἐφήμερον ait esse τὸ εἰς τὴν ἐπιοῦσαν μὴ μένον. At Παρήμερον et Ἑτερήμερον, esse τὸ παρὰ μίαν, sub. μένον, Quod alternis diebus permanet et durat. [* Ἑτερημερία, Philo 2, 189. Mang. " Παρήμερος, Nicet. Eugen. 8, 213." Boiss. Mss. Pind. Ὀ. 1, 160.] Εὐήμερος, ut φάος ap. Soph. (Aj. 709.) Lux felicem diem advehens, felicis diei et fortunati, i. e. periphrastice, Dies felix. Εὐημερία, q. d. Diei felicitas. Quam signif. tribuendam suspicor isti nomini in hoc Alexidis versu, εὐημερία δέσποινα καὶ φίλαι μοῦσαι. Mihi enim fit verisimile, cum dicat Suid. εὐημερία, ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ, deinde hunc Alexidis versum subjungat ex Olynthia, in eo esse Salutantis vocem, pro qua hodieque dicunt καλημέρα: de qua voce vide in Καλήμερος. Sed et ceteræ linguæ vernaculæ idem significantem saluta-

tionem habent: quæ sermonis consuetudo vide an meam conjecturam adjuvare possit. || Serenitas diei, Serenus dies, Xen. Ἑ. 2, (4, 2.) p. 276. Καὶ μάλ' εὐημ. οὔσης. || Cœli temperies, Status temporis salubriter et commode hominibus cedens. Ab Aristot. esse dicitur, ubi commode et delectabiliter vivitur. Bud. Vide eund. Bud. 823. 824. || Successus, Secunda fama s. gloria, Bud. in Athen. (632.) Καὶ οἱ καθ' ἡμᾶς δὲ τέλος ποιοῦνται τῆς τέχνης τὴν ἐν τοῖς θεάτροις εὐημ. " Εὐαμερία, Hesychio est θεοσημία." [" Ad Callim. 1, 257. ad Lucian. 1, 513. ad Mœr. 121. Niclas ad Antig. p. 3. Beckm., Alciphr. 82. Phryn. Ecl. 165. Thom. M. 383. 763. ad Charit. 405. Jacobs. Anim. 257. Diod. S. 2, 500. Longus 133. Vill. * Εὐημερεία, ad Charit. l. c." Schæf. Mss.] Εὐημερέω, q. d. Diem feliciter transigo, pro Vitam felicem dego, Commode et ex animi sententia vivo: quo sensu εὐημ. dicuntur δοῦλοι ab Aristot. Eth. 5. Apud Soph. El. (653.) Schol. εὐημεροῦσαν exp. ἑκάστην ἡμέραν εὖ διάγουσαν. || Bona sum habitudine, Glisco, Vigeo, Bud. 823. ex Aristot. || Secunda fortuna utor, Res mihi ex animi sententia cedunt, Gratia et auctoritate valeo, Bud. ex Æschine et Plut. Vide in Κατευημερῶ. [" Jacobs. Anth. 6, 310. Schol. Aristoph. Πλ. p. 355. T. H. p. 442. Brunck. Soph. 3, 408. ad Diod. S. 2, 214. Valck. Adoniaz. p. 389. Niclas ad Antig. p. 3. Beckm., Toup. Opusc. 2, 205. 3, 74. et Ind., Bergl. Alciphr. 199. Conf. c. σύνειμι, Porson. Hec. p. 35. Ed. 2." Schæf. Mss.] Εὐημέρημα, Polyb. (3, 72, 2.) Res, quæ prospere successit, Felix inceptum, Successus, qualis est eorum, qui victoria potiuntur. " Ἐνευημέρηκε τοῖς ὕδνοις, Excelluit in reddenda tu- " berum causa. Plut." [8, 642.] Κατευημερῶ, cum gen. ut κατευημερῶ σου, Supero te auctoritate et gratia, s. favore: de qua signif. vide in Παρευημερῶ, quod proxime sequitur. || Præp. augendi vim habente, Prospere ago, Gratia et auctoritate polleo, Bud. exp. in Æschin. (40.) Ὅτι τῆς πρεσβείας ὢν ἡγεμὼν ἐγὼ, καὶ κατευημερηκὼς παρ' ὑμῖν. Alibi, inquit, ead. signif. εὐημερήσας dixit. Παρευημερέω, Supero successu et rebus secundis, Longe melius mecum agitur quam cum alio; Vinco alium gratia et auctoritate, ita ut præ me sit contemtui. Unde παρευημερεῖσθαι dicitur, qui ita vincitur. Chrys. de Sacerd. Τὸ γὰρ ὑπὸ τῶν ἐλαττόνων παρευημερεῖσθαι αὐτὸν ἐν ἀξιώματι καθεστῶτα μείζονι. Talem vero et e Basil. usum τοῦ παρευημερεῖσθαι vide ap. Bud. 823. ubi et κατευημερεῖν sic pene usurpari ait, ut παρευημερεῖν: afferens ex eod. Basil. Κατευημεροῦντος τῆς ἀληθείας τοῦ ψεύδους, et exp. Mendacio prævalente veritati, et magis populari effecto, vel favorabiliori. [" Abresch. Lectt. Arist. 188. Diod. S. 2, 463." Schæf. Mss.] Ἐφήμερος, Diarius, Unicum diem durans: πυρετὸς ap. Medicos, Diaria febris. Sic τιμὴ, Herodian. 1, (1, 7.) Sed et Animalcula quædam ἐ. vocantur, quod unicum diem vivant, Eust. At homines quo sensu vocentur ἐ., vide in Ἐφημέριος. Dicitur et ἐ. φάρμακον a Plut. (Them. 232. HSt.) Præsens venenum, Quod uno die perimit. Sic ἐ. δηλητήριον, Theophr., de quo lege et Suid. Item Ἐ. καὶ σατυρικοὶ τοῖς βίοις ἄνθρωποι, a Plut. (Galba 16.) appellantur Homines in diem viventes et luxu perditi. At ἐ. τροφὴ, est Victus, qui in diem quæritur, Victus diurnus. || Ad breve tempus durans, Temporarius, Fluxus, Caducus, Thuc. 2, (53.) Ἐ. τά τε σώματα καὶ τὰ χρήματα ὁμοίως ἡγούμενοι. || Ἐφήμερον, Herba, cujus duo sunt genera: sic autem dicitur una, quod flos illi confestim deciduus, non longius uno aut altero die commoretur, aut decerpto longior vita quam dies; altera vero inde nomen habet, quod eod. die perimat, de qua lege Nicandr. Diosc. Gal. Plin. || Quibusdam κώνειον, Cicuta, ab interitus celeritate, ut Phocion tradidit, Gorr. Convenit autem hæc nominis ratio, sicut et in illa herba, cujus meminit Nicander, cum signif., quam et ἐ. φάρμακον s. δηλητήριον habere diximus. [" Wytt. ad Plut. de S. N. V. 23. Bergl. Alciphr. 68. Valck. Hipp. p. 274. Græv. Lectt. Hes. 520. Jacobs. Anth. 7, 96. Musgr. El. 429. Brevi periturus, Villois. ad Long. 39. De

eo, quod die fit, Plut. Mor. 1, 419. Homo, Valck. Phœn. p. 512. ad Mœr. 81. Ἐφ. ἄμπελος, Heyn. Hom. 6, 641. Ἐφήμερον, Bast Lettre 21." Schæf. Mss. Eur. Or. 974.] Ἐφημερία, s. plur. ἐφημερίαι, LXX., Vices, eo sensu, quo dicuntur aliqui facere quidpiam per vices, 1 Par. 9. Φυλάσσειν εἰς ἐφημερίας, Per vices, Certis vicibus. Sic Luc. 1, (8.) Ἐν τῷ ἱερατεύειν αὐτὸν ἐν τῇ τάξει τῆς ἐ. αὐτοῦ, Cum suas vices in fungendo sacerdotio exerceret: per sing., Cum sua vice sacerdotio fungeretur: ut dixit Curtius, Seque mirantem, quod non vice sua tali fungeretur officio. Vel, Sua vice ordine recurrente, ut exponatur etiam dativus τάξει. Sed quia præcessit (v. 5.) Zachariam fuisse ἐξ ἐ. Ἀβιὰ, E vice Abia, ideo redditur et illic sing., In ordine vicis suæ. Intelligit autem Erasm. appellatione Vicis, qua utitur et vet. Interpr., certos dies præscriptos, in quibus certi sacerdotum ordines administrarent. Quod Hebræi, inquit Beza, vocant משמרת, פקודה, מחלוקת, id Græci interpr. non modo διαίρεσιν, ἐπίσκεψιν, et κλῆρον, Distributionem, Classem, Munus, Sortem, convertunt, sed etiam ἐφημερίαν: idcirco nimirum, quod sorte distributis sacerdotibus e posteritate Aaron, ut scribitur 1 Par. (23, 6.) singulæ familiæ certis dierum vicibus sacerdotii munus obibant. Hæc ille. Bud. ex Hes. et Suida ἐφημερία vertit Munus diurnum: i. e. Quod obimus interdiu. Sed a Suida πατριὰ etiam exp. [Vide Schleusn. Lex. in V. T. et N. T.] Ἐφημερὶς, Diarium, Scriptum, quod acta uniuscujusque diei sigillatim complectitur, Diurnum quoque ex Juven. Bud. interpr. longi relegit transacta diurni. Gall. itidem ad verbum, Un journal, Un papier journal. Sed Journal nobis est peculiariter Commentarius earum rerum, quæ ad rationes nostras pertinent: at ἐ. latius etiam extenditur, ut e seqq. patebit. Plut. in illa signif. τοῦ Gall. Journal usus est (9, 297.) Ἐν ταῖς ἑαυτῶν ἐ. γράφοντες ὅτι τῷ δεῖνι τοσοῦτον διδόασιν, ἔλαττον διδόντες. Sic Propert. de tabellis suis loquens, Me miserum, his aliquis rationem scribit avari, Et ponit duras inter ephemeridas, ubi Rationes legere malim. || Historia, in qua non per annos, sed per dies singulos res gestæ scribuntur, Diarium, Gell. 5, 18. Apud Tac. legitur et Diurna actorum scriptura. Plut. de Cæs. Comment. Περὶ ἧς μάχης ὁ Καῖσαρ ἐν ταῖς ἐ. γέγραφε. Apud eund. Plut. Alex. 222. 231. pro Libro actuum quotidianorum, Bud. Idem affert ex Arriano (7, 25, 1.) Καὶ αἱ βασίλειοι ἐ. ὧδε ἔχουσι. Item, Οὕτως ἐν ταῖς ἐ. ταῖς βασιλικαῖς ἀναγέγραπται. || Ἐφημερίδες Mathematicæ, quæ vulgo etiam Ephemerides, e Synes. || Ea in signif., qua uti Lucam nomine ἐφημερία modo dictum fuit, ex Josepho affertur, Ἐμοὶ δ' οὐ μόνον ἐξ ἱερέων ἐστὶ τὸ γένος, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς πρώτης ἐ. τῶν εἰκοσιτεσσάρων. [" Ad Horat. 27. Zeun. Jacobs. Anth. 11, 222." Schæf. Mss. Plut. 7, 250.] " Ἰσήμερος πυρὸς, ap. Theophr. C. " Pl. 4, (11, 4.) Triticum cujus cura æquinoctio " delegata est, Gaza. Alii, Quod æquinoctio verno " seritur:" [cf. Ἰσημερινός.] Καλήμερος, Cui felix est dies: cui CONTR. Καχήμερος, Cui infelix est dies: utrumque in Epigr. [" Jacobs. Anth. 10, 265." Schæf. Mss.] Sonant autem ad verbum, Cui bonus, malus est dies. Sed ita sumitur Dies bonus pro Felici, vicissimque Malus pro Infelici, ut hodieque in degenere Gr. lingua καλημέρα dicitur pro Eo, quod nos Bon jour. Vide Εὐημερία. [Κακήμερος, Lobeck. Phryn. 677.] " Λιπήμερος, Qui statum diem " deseruit, Qui statuto die præsto non fuit. Ionicum " est." [Hesych. * " Μακροήμερος, Eust. 129. * Μακροημερεύω, Longævus sum, Chrys. Liturg. T. 6. p. 999." Seager. Mss. * Μακροημέρευσις, Cyrill. Alex. 666. 823. * Μακρημερία, Herod. 4, 86.] Μονήμερος, Diarius, Qui est unius diei, e Gal. [" Μονήμερον, Bast Lettre 21. 30." Schæf. Mss. Ὀλιγήμερος, Eust. Il. A. p. 14, 11. Hippocr. 386, 11. * Ὀλοήμερος, Lobeck. Phryn. 676. * Ὀψημέρα, Gl. Crepusculum.] Πανήμερος, vide Πανημέριος. Πολυήμερος, Qui est multorum dierum: νεκρὸς, Greg. Naz. Qui multorum jam dierum spatio mortuus fuit. [Eust. Od. K. p. 384, 38. Hippocr. 51, 18. * Πολυημερεύω, LXX. Deut. 11, 21. Cod. Alex.] Τριήμερος, q. d. Triduanus, Tres dies durans, A tribus diebus durans, Tribus diebus constans, Gaza ap. Aristot. Κατὰ τριήμερον γίνεται vertit Trinis diebus fit. Greg. Χριστὸς ἀνίσταται τρ., pro Christus tertio post die resurgit. [" Τὸ τρ., Tertia die, Cyrill. Hieros. Catech. 4. p. 11. Mor." Routh. Mss.] Τριημερόνυκτος, Tres dies et tres noctes durans, Dionys. Areop. Τρ. ταφὴν τοῦ Ἰησοῦ, Bud. [* Τριημερία, LXX. Amos 4, 4. Τριημερίζω, Cod. Pseud. V. T. p. 702. * Τρισσημερεύω, Greg. Naz. 2, 277.] Τετραήμερος, q. d. Quatriduanus, Quatuor dies durans, &c. ut νεκρὸς, Greg. de Lazaro. Et κατὰ τετραήμερον, Quadrinis diebus, Gaza ap. Aristot.: ut κατὰ τριήμερον vertit Trinis diebus. [Lobeck. Phryn. 676.] Πενθήμερος, Quinque dies durans, a quinque diebus, [Xen. Ἑ. 7, 1, 4.] Ἑξαήμερος, Sex dies durans, &c. Item, τὸ ἑξαήμερον, Spatium illud sex dierum, quo conditus fuit mundus: unde Basilii Tractatus, εἰς τὸ Ἑξαήμερον. [Wolf. ad Theophil. p. 130.] Ἑφθήμερος, Septem dies durans, Qui est septem dierum. Et Ἑφθημέριος pro eod., si emendate legitur ap. Plut. (6, 833.) Ἑ. ἀνοχὰς ποιησάμενος. Ὀκταήμερος, Octo dies durans: περιτομὴ, Paul. ad Phil. 3, (5.) Circumcisio, quæ fit octavo die, pro Circumcisus octavo die. Δεχήμερος, Decem dies durans, Spatio decem dierum constans, ut ἐκεχειρία, σπονδαὶ, Suid. θυσία, Plato. [* Πεντεκαιδεχήμερος, Polyb. 18, 17, 5.] Τριηκονθήμερος, Triginta dies durans. Cetera autem hujusmodi ad horum exemplum interpretaberis. [* " Τεσσαρακονθήμερος, Codin. Origin. p. 25." Boiss. Mss.] Ὑπερήμερος, q. d. Supergrediens diem, præstitutum sc. s. condictum, Qui intra diem non persolvit debitum, implet quod promisit, Qui in mora est, Nomen tardum. Proprie, Qui judicatum non facit intra diem rei judicatæ ab judice præstitutum, Bud., qui etiam λαμβάνειν ὑπερήμερον τὸν δικασθέντα, καὶ τῶν κτήματων αὐτοῦ λαμβάνεσθαι, vertit, In possessionem bonorum ejus mitti, qui intra diem non affuit, rei judicatæ non paruit. J. Poll. ὁ δὲ οὐκ ἐκτίσας κατὰ προθεσμίαν, ὑπερήμερος· καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερημερία. Jungitur interdum genitivo: Ὑπερήμερος τῆς προθεσμίας, Cui ultimus προθεσμίας dies elabitur, antequam præstet, quod spopondit. Lucian. (1, 619.) Καιρὸς δὲ καὶ ὑμᾶς ἀπιέναι, ὅθεν ἥκετε· μὴ καὶ ὑ. γενήσησθε τῆς προθεσμίας. Item, Ὑπερήμερος τοῦ ὀφλήματος, ex Eod. affertur pro Cui dies persolvendo debito præstitutus elabitur, (1, 824.) Ἠγανάκτει, λέγων ὑ. εἶναι καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὀφλήματος, ὃν ἔδει πρὸ ἑκκαίδεκα ἡμερῶν ἐκτετικέναι, τῇ ἕνῃ καὶ νέᾳ, ubi tamen ὑ. seorsum etiam legi posse existimo. Hinc est ὑ. εἰσπράττειν τινὰ, de Eo, qui acerbe debitum exigit, Bud. 121. 122. || Latius autem extenditur: unde et aliis jungitur gen., ut puella ὑπερήμερος γάμου, Aristot. Rhet. 3. Cui nubendi tempus elabitur, Quæ nubilem ætatem prætergreditur. Philostr. Μὴ δὴ νόμιζε σεαυτὸν ὑ. τῆς τούτων (τῶν ποιητῶν) ἀκροάσεως, Ne existima te excessisse ætatem auditionis poëtarum, i. e. Ætatem aptam audiendis poëtis. Intelligit autem Ætatem, in qua apte s. commode studium poëtis impendere atque operam dare possumus. Bud. tamen vult per se signif., Cui ætas excessit ex aliquo studio; quam interpr. probare nequeo. || Ὑπερήμεροι dicitur a Synes., sine adjectione genitivi, de navigantibus, Qui non conficiunt cursum intra justum tempus, cujus sc. spatio confici potest et solet: Epist. 4. Οὐ γὰρ ὄντες ἐθάδες ἀτυχεῖν, οὐδ' ἐλπισάντες ὑ. γενέσθαι, μέτριά γε ἐνετιθέμεθα. || Dicitur esse Res, cujus justum tempus elapsum est, Philo V. M. 3. Μήπω τοῦ πένθους ὑ. καὶ ἐκπροθέσμου γεγονότος. Sed et cum gen. reperio, ubi de re dicitur: Longin. (14, 3.) Μὴ τοῦ ἰδίου βίου καὶ χρόνου οὐ φθέγξαιτό τι ὑ., Aliquid excedens tempus, i. e. Non amplius conveniens tempori, habita et vitæ et ætatis ratione. At Lucian. dixit (1, 809.) Ὡς ὑ. γίγνεσθαι τἀληθὲς τοῦ ἑκάστου βίου, signif. volens, ut opinor, Tempus, quod impendendum est pervestigationi veri, humanæ vitæ dies supergredi. [" Plut. de S. N. V. 4. 9. 17. Thom. M. 666. ad Lucian. 2, 331. 3, 53. Dionys. H. 2, 1093. 1231." Schæf. Mss.

Lysias 737.] Ὑπερημερία, Delatio ejus, qui præstitutum diem prætergreditur, quo sc. dissolvere debitum debuit, aut aliud præstare, quod promisit, Dem. (894.) Καὶ ἐνεβάτευον εἰς τὴν ναῦν, εἰληφότες τῇ ὑ., In possessionem navis euntes ob moram dissolvendi. || Apud Eund. (1154.) Μελλούσης μοι ἤδη ἐξήκειν τῆς ὑ., vertit, Cum ea dies, in quam ego judicatum facere debebam, jam exitura esset. Atque ita accipitur et in hoc genere loquendi, ἀναβάλλεσθαι τὴν ὑ., quod ille reddit Comiter diem præstitutum prorogare. A

¶ Ὁσημέραι, Quotidie, vide Ἡμέρα.

¶ Σήμερον ET Τήμερον Attice, Hodie, Il. Θ. (141.) Νῦν μὲν γὰρ τούτῳ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει Σήμερον, Plut. de Non Irasc. Εἰ σήμερον τέθνηκε, καὶ αὔριον ἔσται καὶ εἰς τρίτην τεθνηκώς. Et τὸ σήμερον, Dies hodiernus. Anacr. Τὸ σήμερον μέλει μοι· Τὸ δ' αὔριον τίς οἶδε; quos versiculos ita olim verti, Hodierna curo tantum: Quis cras futura novit? Frequentius tamen est ἡ σ. ἡμέρα, in prosa præsertim pro Hodiernus dies. Plut. Fabio, Δύο νίκας τῇ σ. ἡμέρᾳ νενίκηκας. Τήμερον pro eod. ap. Atticos, uti dixi, Aristoph. Πλ. (433.) σφῷ ποιήσω τήμερον δοῦναι δίκην: τόγε τήμερον, Idem. || Τήμερα, N. (699.) Οἵαν δίκην τοῖς κόρεσι δώσω τήμερα, [τήμερον Br. "Σήμερον, Thom. M. 845. Mœr. 364. et n., ad Lucian. 1, 310. Τὸ σ. ἔχον, Mœr. 363. et n. Τὸ σ. εἶναι, Steph. Dial. 26. Τὴν σ., Strato 87. * Τήμερος, Aristoph. Fr. 259. Τήμερον, Mœr. 364. et n., ad Lucian. 1, 66. 310. 642. Thom. M. 845. Brunck. Aristoph. 1, 247. 2, 41. 3, 8. Τὸ τ., Bergl. Alciphr. 3. Τὸ τ. εἶναι, ἔχον, Thom. M. 845. Brunck. Aristoph. 2, 130. T. εἶναι, Mœr. 363. et n., Toup. Emendd. 1, 323. ad Lucian. 1, 301. Alciphr. 358. Ἡ τ. ἡμέρα, Abram. ad Cic. pro Marcello p. 91. Τήμερα, Brunck. Aristoph. 2, 96. Kuster. 59. Fr. 259." Schæf. Mss. * Σημερινὸς, Gl. Hodiernus.] B

Ἡμέριος, et compp. in ιος itidem desinentia.

Ἡμέριος, ὁ, ἡ, Diurnus: πλοῦς, Diurna navigatio, e Xen. (Œc. 21, 3.) nisi forte leg. ἡμερινὸς, ut ego suspicor. || Unicum diem durans, unde et pro Temporarius. Quo sensu putantur homines appellari ἡ., ut qui sint brevis ævi: Epigr. Ψεῦσται δαίμονες ἀμερίων, Dorice pro ἡμερίων. Vide Ἐφημέριος. "Apud Hes. Ἀμέριον ἔργον, τὸ ἡμερήσιον, Opus "diurnum." [" Eur. Iph. A. 1331. Jacobs. Anim. 171. Anth. 6, 370. 7, 133. 9, 490. 12, 85. Lollius Bass. 11. Wakef. Georg. 101. Musgr. Ion. 87. Porson. Phœn. 130. Epigr. adesp. 487. 550. Homo, Eur. Phœn. p. 44. 512. Valck., Toup. Opusc. 1, 277. Humanus, Musgr. ad Eur. 185. 230. Brunck. ad Phœn. 1525. * Ἡμερία, pro ἡμέρα, ad Charit. 734. Jacobs. Anth. 9, 490." Schæf. Mss.] Ἐφημέριος, i. q. ἐφήμερος, Epigr. μισθὸς, Diurna merces, Horat. Apud Od. Δ. (223.) Οὐκ ἂν ἐφημέριός γε βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν, pro Per totum diem: Φ. 85. ἐφημέρια φρονέοντες, In diem duntaxat de rebus suis cogitantes, et in futurum non prospicientes: quod etiam In diem vivere, appellant aliquando Lat. Quo exp. modo et ἐ. βροτοὶ a Suida. Hesychio autem ἐ. ἄνθρωποι epithetice sunt θνητοὶ, Mortales. At ego existimo ἐφημερίους, sicut et ἐφημέρους, ideo appellari, quod crastinum sibi polliceri non possint. Interdum vero et sine adjectione ἐ. dicuntur Homines, Mortales, Greg. Γλῶσσαν ἐφημερίων * ἔκφυγες ἀφραδέων. Itidem vero ἡμέριοι dicti sunt Homines, et quidem a brevitate ævi, secundum quosdam, quasi temporarii, ut modo dictum fuit; sed eand. utriusque appellationis rationem esse arbitror. [" Ad Charit. 753. Paul. Sil. 13. Epigr. adesp. 655. Homo, Valck. Phœn. p. 512. Ἐ. μερόπων, Manetho 4, 2." Schæf. Mss. * " Ἰσημέριος, Soph. Fr. inc. 34." Boiss. Mss.] Καθημέριος, i. q. καθημερινὸς, secundum quosdam, Quotidianus, exp. et Diurnus. Item ap. Soph. (El. 1413.) σε Μοῖρα καθημερία φθίνει, exp. κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν εἰς φθορὰν ἄγει σε. || At vero ap. Polyb. (6, 33, 4.) Τὴν γὰρ διατριβὴν ἐν ταῖς καθημερίαις [Schw. καθημερείαις] οἱ πλεῖστοι τῶν Ῥωμαίων ἐν ταύτῃ ποιοῦνται τῇ πλατείᾳ, Bud. ἐν ταῖς καθημερίαις, In quotidianis actibus, Quotidie signif. tradit. AT Καθημερόβιος, tanquam a καθήμερος signif. i. q. καθημέριος, Qui in diem vivit, præsentibus rebus contentus, atque e parato, minime solicitus de futuris: quæ vita dicitur καθημέριος βίος. Erasm. Prov. In diem vivere. Sed vereor ne καθημερόβιος pro ἡμερόβιος dixerit, de quo supra. Μεσημέριος, vide Μεσημβρία. Μονημέριος, i. q. μονήμερος, Epigr. [" Μονημέριον, (Unius diei spectaculum,) Jacobs. Anth. 11, 253." Schæf. Mss.] Πανημέριος, Perdius, Gell.; ut πάννυχος, Pernox: Il. T. (168.) πανημέριος πολεμίζει, Per totum diem, Hesiod. Ἀ. (396.) Καί τε πανημέριός τε καὶ ἠῷος χέει αὐδὴν. Utitur et Herod. 1. Οἱ πανημέριοι συνῆσαν αὐτῷ. Polluci est πανημέριον, SIVE πανήμερον, τὸ δι' ὅλης ἡμέρας πραττόμενον. " Πανάμερος, " Dor., Soph. Trach. (662.) p. 354." [* Πανημερίως, Tzetz. in Lycophr. * Πανημερεύω, Eur. Rhes. 360. * Παρημέριος, Chandler. Inscr. 28.] IN ρια autem terminatum subst. comp. Ἰσημερία, q. d. Æquidiarium. Lat. autem dicunt Æquinoctium: ἰσημερία μετοπωρινὴ, Æquinoctium autumnale; ἐαρινὴ, Æquinoctium vernum. Plut. Probl. Rom. Τὸ δὲ ὀπώρας μὴ γεύεσθαι πρὸ ἰσημερίας μετοπωρινῆς, μηδὲ ἄμπελον τέμνειν πρὸ ἰ. ἐαρινῆς, ὁμοῦ τι πᾶσι κ. τ. λ. [Theophr. H. Pl. 3, 4, 2. C. Pl. 1, 6, 3. 3, 11, 6.] Ἰσημερινὸς, Æquinoctialis: κύκλος, Æquinoctialis circulus, sed q. d. Æquidialis. || Theophr. C. Pl. 4, (11, 4.) πυρὸς, Triticum, quod verno seritur æquinoctio. Pro quo dicit Gaza, Triticum, cujus cura æquinoctio delegata est. Sed vulg. Edd. ἰσημέρους pro ἰσημερινοὺς habent. [Plut. 9, 549. ζώνη.]

Ἡμερινὸς, et compp. in ρινὸς itidem terminata.

Ἡμερινὸς, Diurnus: ἄγγελος, Xen. K. Π. 8, (6, 9.) cui opp. νυκτερινός. Sic φυλακὴ, Præsidium diurnum, Plut. Cam. Ἀμφημερινὸς, VEL Ἀμφήμερος, Quotidianus: πυρετὸς, Quotidiana febris, Gal. ad Gl., et Alex. Aphr. Probl. Apud Gal. tamen alicubi etiam ἀφημερινὸς, sed librariorum, ut opinor, incuria. Paul. Ægin. vocat καθημερινὸν πυρετὸν, Quotidianam febrem. || Ἀμφήμερος, uti dixi, pro eod. capitur, sed rarius usurpatur. Dicitur autem ἀμφήμερος ead. forma, qua ἐφήμερος: sed ἀμφήμερος πυρετὸς, Quotidiana febris; ἐφήμερος πυρετὸς, Unius diei febris. Ἀμφήμερον τὸν ἀμφημερινὸν πυρετὸν, Suid. citans Soph. [" Ἀμφημερινὸς, Mœr. 45. et n., Thom. M. 44. Ἀμφημερινὸς, Ἀμφήμερος, Brunck. Soph. 3, 497. Toup. Opusc. 2, 169." Schæf. Mss. Ἀμφημερινὸς, Plato Tim. 9, 422.] " Αὐθημερινὸς μίσθιος, Mercenarius diurnus, Job. 7," [1. Ezech. 30, 16. Eust. Il. A. p. 33, 28.] " Ἐφημερινὸς et Ἐφημέριος afferuntur pro Quotidianus:" [Hippocr. 1025. πυρετός.] Καθημερινὸς, Quotidianus: ut καθ' ἡμέραν pro Quotidie accipi dictum est. Act. 6, (1.) Ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ καθημερινῇ. " Μεθημερινὸς, ὁ καθ' ἡμέραν, " Diurnus, Qui interdiu fit: ut κυβεῖαι, Plut. de " Fort. Alex. 1. 2." [8, 195. φάσματα. * Προημερινὸς, Gl. Pridianus: *Τριθημερινός· Nudius tertianus.] C

¶ Ἡμερήσιος, Unius diei: ὁδὸς, Iter unius diei. Sic ζωὴ, Plut. (6, 423.) Isocr. autem (π. Ἀντιδ. 30.) ἡ. λόγον videtur appellare, inquit Bud., Longam orationem, quasi quæ diem absumat. J. Poll. appellari scribit τὸ ἐφ' ἑκάστῃ ἡμέρᾳ γιγνόμενον. Et τὸ ἡ., Merces diurna, ut exp. e Suida: qui tamen generalius dicit esse τὸ καθ' ἡμέραν διδόμενον, ut possit etiam ad victum diurnum referri, qui et Diarium appellatur. [Athen. 519.] " Ἡμερούσιος, Diurnus, Per " diem durans, VV. LL. Sed metuo ne perperam " pro ἡμερήσιος:" [Gl. Diurnalis. * Ἐφημερούσιοι, In diem viventes, Procl. Paraphr. Ptol. 225. * " Ἡμερίσιος, Eudocia 89. corruptum pro ἡμερήσιος. Cf. Herodian. Epimer. p. m. 175." Bast. ad calcem Scap. Oxon.] D

¶ Μεσημβρία, Meridies. E Μεσημερία factum per sync., adjecto β per pleonasmum. Thuc. 6. Κατὰ σκηνὰς ὄντας ἐν μ., [cf. 2, 28.] Synes. Τὸ τῆς μ. σταθερώτατον appellat Maximum meridiei fervorem. || Meridies respondens septentrioni, Herodian. (2, 11, 16.) Ἀπὸ τῆς ἀρκτώας θαλάσσης ἐπὶ τὴν μ. || Metaph. μ. τοῦ βίου, ad verbum Meridies vitæ, pro Ætate

ingravescente. [" Thom. M. 609. Phryn. Ecl. 16. 36. 210. ad Herod. 744. M. ἀκμαζούσης, Longus 3. Vill." Schæf. Mss.] Μεσημβρινὸς, PRO Μεσημερινὸς, invenitur autem ET Μεσημέριος, Meridianus: κύκλοι, Procl. Aristoph. Σφ. (774.) κἂν ἔγρῃ μεσημβρινὸς, Si surgas meridianus, i. e. meridie. [" Μεσημβρινὸς, Wolf. ad Hesiod. 65. Jacobs. Anth. 1, 46. 10, 294. 11, 389. De quant. penult., Ruhnk. Ep. Cr. 165. Schrader. Præf. ad Emendd. p. xix. Græf. ad Meleagr. p. 101. Τὸ μ., Wakef. Phil. 752. Μεσημερινὸς, ad Charit. 763. Brunck. Apoll. Rh. 22. Μεσημέριος, Toup. Opusc. 2, 21. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 104." Schæf. Mss. * Μεσημβριὰς, Nonn. D. 37. p. 918., 48. p. 1282.] Μεσημβριάζω, Meridior, i. e. Meridie dormio, Bud., afferens e Plat. Phædro, Ἡγούμενοι ἀνδράποδα ἄττα σφίσιν ἐλθόντα εἰς τὸ καταγώγιον, ὥσπερ προβάτια μεσημβριάζοντα περὶ τὴν κρήνην εὕδειν. Sed et ipse sol dicitur μεσημβριάζειν, pro quo et μεσουρανεῖν, J. Poll. [" Porph. A. N. 24." Wakef. Mss.] Μεσημβριάω pro eod. unde Apoll. Rh. (2, 739.) μεσημβριόωντος ἰαίνεται ἠελίοιο. [Anal. 3, 92. * Μεσημβρίζω, Joseph. Ant. 7, 2, 1. Strabo 15. p. 1017. Gl. Meridio.]

Ab ἡμέρα deducta verba.

Ἡμερεύω, Diem traduco, transigo, Xen. Ἑ. 5, (4, 3.) Ἡμερεύσαντες ἔν τινι τόπῳ ἐρήμῳ. Scio tamen J. Poll. scribere, ἡμερεῦσαι, sicut et διημερεῦσαι, esse In opere aliquo versari per totum diem: et ita Platonem de iis, qui βάναυσοι appellantur, dixisse πρὸς πῦρ ἡμερεύοντας. Sed generalius accipi quam scribat J. Poll., sc. pro Diem traducere, etiamsi quis in eo maneat ἄπρακτος, ex illo Xen. l. patere arbitror: cui generaliori signif. priorem locum dandum existimavi. [* Ἡμέρευσις, LXX. Ps. 1, 2.] Ἀφημερεύω, Diem absum, Interdiu absum, Dem. (238.) ἀφημερεύειν et ἀποκοιτεῖν dixit pro Diem et noctem abesse. Proprie tamen τῷ ἀφημερεύειν respondet τὸ ἀποννκτερεύειν, eademque prorsus forma dicitur. Διημερεύω, i. q. ἡμερεύω: sed pro Diem transigo, dicitur etiam Totum diem transigo, duro: Xen. K. Π. 7, (5, 18.) Ὅτι μετὰ σοῦ ἄσιτος καὶ ἄποτος διημέρενον. Quo dixit modo Plut. (6, 598.) Διημερεύειν ἀνάριστον καὶ ἄδειπνον, Impransum et incœnatum diem totum durare. Rursum Xen. K. Π. 7, (5, 26.) Ἐν δὲ καλοῖς κἀγαθοῖς ἐπιτηδεύμασι διημερεύοντες. [* Ἐνδιημερεύω, Sozom. Hist. Eccl. 2, 154.] Συνδιημερεύω, Una diem totum, totos dies transigo, Versor cum aliquo, Utor consuetudine alicujus, Aristot. Rhet. 2. Ἔτι τοὺς ἡδεῖς συνδιαγαγεῖν καὶ συνδιημερεῦσαι. Et, Συνδιημερεύειν τοῖς ἡλικιώταις, Plut. Lycurgo (15.) Idem, Ῥαθυμῶν ἅμα καὶ σ. τοῖς περὶ τὸν Διόνυσον τεχνίταις, Totos dies conterens cum illis. Bud. Usus est et Cic. ad Att. 8. Συνδιημέρευσις, Consuetudo quotidiana, quæ est inter aliquos, Conversatio, Plut. Demetrio (32.) p. 288. Ἦσαν δὲ καὶ σχολαὶ καὶ κοινολογίαι καὶ σ. ἀφρούρων καὶ ἀνόπλων, Totos dies conversabantur sine præsidiis, Bud. [* " Ἐνημερεύω, ad Diod. 2, 214. 523. * Ἐνημερέω, ad Herod. 694. Wessel. Diss. 131." Schæf. Mss. * Ἐφημερεύω, Diod. S. 11. p. 246. * Ἐφημερευτὴς, Philo 2, 481. Mang.] Παρημερεύω, Diem transigo juxta quempiam, et velut ei adhærens, ex Eur. [J. Poll.] Συνημερεύω, i. q. συνδιημερεύω, de quo dictum modo fuit, Aristot. Eth. 8. Οὐδεὶς δὲ δύναται συνημερεύειν τῷ λυπηρῷ, οὐδὲ τῷ μὴ ἡδεῖ, Uti eo familiariter, Bud. Xen. (Ἀπ. 1, 4, 1.) Ἃ λέγων συνημέρευε τοῖς συνδιατρίβουσι. Συνημέρευσις, Conversatio, Consuetudo quotidiana cum aliquo. Συνημερευτὴς, Is, quocum est nobis consuetudo quotidiana; Is, quo familiariter utimur. Budæo Socius, Sodalis, Assiduus comes, in Aristot. Pol. 5, (11.) Καὶ τὸ χρῆσθαι συσσίτοις καὶ σ. ξενικοῖς, μᾶλλον ἢ πολιτικοῖς, τυραννικόν.

Ἡμερίδιον, Diecula: [Gl. Dieculum, Diecula.]

ἮΜΑΡ, τὸ, Dies, poët. pro ἡμέρα. Arat. (513.) Ἐν δέ οἱ ἤματα νυξὶν ἰσαίεται ἀμφοτέρῃσι, Cic. Exæquat spatium lucis cum tempore noctis, Il. Ζ. (448.) Ἔσσεται ἦμαρ, ὅτ' ἄν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρὴ, Erit aliquando dies, qua, Od. Α. (181.) αἰεὶ Φθίνουσιν νύκτας [νύκτες] τε καὶ ἤματα δακρυχέουσαι [-ούσῃ,] Dies noctesque, Il. Ξ. (235.) εἰδέω χάριν ἤματα πάντα, In perpetuum, Σ. (453.) Πᾶν δ' ἦμαρ μάρναντο, Per totum diem, Φ. (5.) Ἤματι τῷ προτέρῳ, ὅτ' ἐμαίνετο φαίδιμος Ἕκτωρ, Die precedente, Ν. (234.) Ὅστις ἐπ' ἤματι τῷδε ἑκὼν μεθίῃσι μάχεσθαι, Hoc die, Τ. (229.) Νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' ἤματι δακρύσαντας, Uno die integro, seu, ut Cic. vertit, Luctum lacrymis finire diurnis. Hesiod. Ἔ. (1, 43.) ἐπ' ἤματι ἐργάσσαιο, In dies. Sic Od. Ξ. (105.) ἐπ' ἤματι μῆλον ἀγινεῖ, In dies singulos. Et ἦμαρ ἐπ' ἦμαρ, Epigr. De die in diem, Assidue. Varia autem ei adjj. adjunguntur; est enim ap. Hom. ἱερὸν, νόστιμον, ὀλέθριον, νηλεὲς, κακόν: cui opp. αἴσιμον. Sed et δούλειον, ac ἀναγκαῖον pro Ipsa servitute dicit, sicut contra, ἐλευθέριον pro Libertate. || Adverbialiter etiam, Hesiod. (Ἔ. 1, 174.) ἦμαρ—νύκτωρ. Sic vero et Il. Ε. (490.) Σοὶ δὲ χρὴ τάδε πάντα μέλειν νύκτας τε καὶ ἦμαρ, vult adverbialiter accipi Eust. Idem ἦμαρ tenuatum ab ἡμέρα scribit μετασχηματισθῆναι, ut ἧδος Æol. ab ἡδονή. " Ἆμαρ, Dor. pro ἦμαρ, i. e. ἡμέρα, dies. " Hes. At Ἅμαρ, τὸ, nescio unde afferant VV. LL. " pro Vase in quo coria aptantur." [" Thom. M. 632. Jacobs. Anth. 10, 300. Heyn. Hom. 7, 275. 8, 605. Seq. inf., 6, 387. Ἦ. δούλιον, T. H. ad Callim. 171. Valck. Phœn. p. 201. Musgr. Eur. p. 199. 357. Beck. ad Hecub. 56. Brunck. Aj. 485. cf. Troad. fin. et Musgr. Ἐπ' ἦ., Epigr. adesp. 440. Κατ' ἦ., Eur. Hec. 628. Ἦ. πάντα, Heyn. Hom. 6, 387. Wolf. ad Hesiod. 103." Schæf. Mss.] Αὐτῆμαρ, Eodem die, i. q. αὐθημερὸν in prosa, Il. Α. (81.) Εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, Etiamsi enim eo die et in præsenti iram represserit. [Αὐθῆμαρ, Anal. 2, 22.] Ἐννῆμαρ, Novem dies, Per novem dies, Il. Α. (53.) Ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο. " Κατῆμαρ, Indies, Quotidie, Singulis diebus, " καθημέραν." [" Τὸ κ., Eur. Ion. 124." Schæf. Mss. Τὸ καθ' ἦμαρ, Ed. Matth.] Παντῆμαρ, Per totum diem, Apoll. Rh. 2, (529.) ξεινήϊα δ' ἄσπετα Θυνοὶ Παντῆμαρ [Πᾶν ἦμαρ] προΐαλλον. Πανῆμαρ pro eod. ap. Hom. [Od. Ν. 31.] " Πανδῆμαρ, Toto die, pro " πανῆμαρ. Apoll. Rh. (l. c.) ξεινήϊα δ' ἄσπετα Θυνοὶ " Πανδῆμαρ προΐαλλον. Legitur et πανῆμαρ et παν- " τῆμαρ." [Παννῆμαρ, Opp. Ἀ. 3, 360. * Πανημαδὸν, Schol. et var. lect. * Προῆμαρ, Simonides Anal. 1, 126.]

Ἠμάτιος, Diurnus, i. q. ἡμερινὸς in prosa: φέγγεϊ, Epigr. Diurno lumine, i. e. Sole. Arat. (580.) Μείων ἠμάτιος, τὸ δ' ἐπὶ πλέον ἔννυχος ἤδη, de arctophylace: h. e., Cic. interpr., Nam brevior clara cœli de parte videtur, Amplior infernas depulsus possidet umbras. Dicitur vero aliquis vel res aliqua facere aliquid ἠμάτιος, i. e. ἐπ' ἤματι, ἐπ' ἦμαρ, Toto die, In dies. Il. Ι. (71.) τὸν νῆες Ἀχαιῶν Ἠμάτιαι Θρῄκηθεν ἐπ' εὐρέα πόντον ἄγουσι. Sic ap. Hesiod. Θ. (597.) μέλισσαι — Ἠμάτιαι σπεύδουσι. [* Ἐπημάτιος, Apoll. Rh. 3, 893. * Μετημάτιος, Theod. Prodr. Ep. 75. * Πανημάτιος, Opp. Κ. 115. * Ὑπημάτιος, Ἀ. 3, 229. var. lect., 4, 640.]

ἭΜΕΡΟΣ, ὁ, ἡ, Mansuetus, Cicur, Mitis: cui opp. ἄγριος. Od. Ο. (161.) de aquila, χῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον, Ἥμερον, Anserem cicurem. Plato de LL. ἀγέλαι, Xen. K. Π. 1, (3, 6.) Πολλὰ αὐτῷ παραφέρειν καὶ θήρεια καὶ τῶν ἡ.: Herodian. 5, (6, 21.) Ζῶά τε πάντα, ὅσα ἡ., ὅσα ἀτίθασσα. Dicitur etiam de plantis et frugibus, et tunc Lat. Sativus reddi potest: φυτὰ, δένδρα, Plantæ et Arbores sativæ: sic ἐλαία, Olea sativa, κρόκος, Crocus sativus. Xen. K. (5, 5.) Ὅσα γὰρ ἡ γῆ φέρει, τὰ μὲν ἡ. συγκεκόμισται, τὰ δὲ ἄγρια γῆρᾳ διαλέλυται. Metaph. de hominibus etiam dicitur, quorum emolliti esse videntur mores, quique velut ex agrestibus cicures, mites ac placidi facti sunt. Dem. (530.) Ἄνθρωποι οὕτως ἡ. καὶ φιλάνθρωποι τοὺς τρόπους, Herodian. 2, (4, 2.) Πρᾶον καὶ ἡ. ἦθος ἐπεδείκνυτο, Comem atque mansuetam indolem ostendebat. Sic 6, (1, 14.) Ὑπῆρχε δέ τι καί φυσικὸν ἦθος πρᾶον καὶ ἡ. τῷ Ἀλεξάνδρῳ, Suapte natura suberat Alexandro mite mansuetumque ingenium. Et ap. Plut. Numa, Ἡ. μοῦσα, Mitis musa. Sed et ἔργα ἡ., Herodian. (7, 8, 15.) Καὶ τὰ μὲν ἀνδρεῖα καὶ σεμνὰ τῶν ἔργων, φοβερὰ προσαγορεύουσι· τὰ δ' ἀνειμένα καὶ ἐκβεβακχευμένα, ὡς ἡ., δι' ἡδονῆς

ἔχουσι, Quippe ap. illos fortissima ac gravissima A pro asperrimis, dissoluta atque ebacchantia pro mitibus voluptariisque habentur. Et ap. Plat. de LL. (6. T. 8. p. 269.) Ἡμερώταται ὁδοὶ, Viæ mitissimæ ac placidissimæ, nec asperæ. Deducunt autem ἥμερος ab ἡμέρα, quod ἡμέρα sit quippiam πραῢ et εὐπρόσωπον. " Ἡμερέων δένδρων, ap. Herod. pro ἡμέρων " δένδρων, Sativarum arborum." [" Valck. Anim. ad Ammon. 176. ad Diod. S. 1, 20. ad Phalar. 230. ad Charit. 454. Jacobs. Anim. 226. Anth. 9, 405. Sativus, Longus p. 27. Conf. c. ἵμερος, Boiss. Philostr. 437. 456. 515.; cum ἡμέτερος, ad Diod. S. 1, 149. 201. 2, 560. Cattier. 19. Reiff. ad Artemid. 477. Furia ad Æsop. 94. Lips." Schæf. Mss. * Ἡμέρως, Strabo 17. p. 1135. * " Ἡμερωτέρως, Euseb. V. C. 1, 59." Boiss. Mss. Plato de LL. 9. p. 867. Ἡμερώτατα, adv., Dio Cass. 865, 16. * Ἡμεροθηρία, unde * " Ἡμεροθηρικὸς, Plato Soph. p. 222. 223. * " Ἡμερόπιτυς, Hes. v. Μήκωνες." Wakef. Mss. * Ἡμεροποιὸς, Gl. Mansuetarius.] Ἡμεροποιέω, Mansuefacio, Cicuro, Mansuetum et cicu- B rem reddo, [Hes. * " Ἡμεροτοκέω, Mitia gigno, Philo J. 1, 402." Wakef. Mss.] Ἀνήμερος, ὁ, ἡ, Immansuetus, Immitis, Agrestis, Ferus, Greg. Naz. Θηρίον πονηρὸν καὶ ἀ. Et ὗλαι, Sylvæ incultæ, horridæ et agrestes, Lucian. (1, 195.) Metaph. de Homine quoque agresti et feroci dici potest, ut ἥμερος. [* " Ἀνημέρως, Sæve, Crudeliter, Chrys. in Gen. Or. 58. T. 1. p. 456." Seager. Mss. * Ἀνημερότης, Gl. Inclementia.] " Ἀημερία, ἡ, Immitis et imman- " sueta animi affectio. Item Molestia animi, ἀηδὴς " φορὰ s. ἀηδία, Schol. Soph. Aj. (208.) p. 14. Τί δ' " ἐνήλλακται τῆς ἀημερίας Νὺξ ἥδε βάρος; cujus l. " hunc esse sensum ait, ποῖον βάρος ἔλαβεν αὕτη ἡ " νὺξ ἀπὸ τῆς προτέρας ἀηδίας; Verum pro hoc ἀημε- " ρίας scribitur etiam ἀμερίας, et quidem in ipso " contextu." " Δυσεξήμερος, Qui difficulter ἐξημεροῦ- " σθαι et cicurari potest, Difficilis curatu s. mansue- " factu :" [falsa lect. ap. Plut. Artax. 25. pro δυσεξημέρωτος.] Ἡμερότης, Mansuetudo, Placiditas, Greg. Naz. [" Fere pro Titulo honorifico, Honorius Ep. C ad Arcad. ap. Pallad. V. Chrys. p. 29." Boiss. Mss. * " Ἡμερόεις, Hesiod. ἐν Βίβλῳ Ἀστρικῇ ap. Tzetz. Chil. 12, 172. Theod. Prodr. Amar. 498. Gaulm., sed Du Theil. p. 122. edidit ἱμερόεις, fortasse de conjectura, e qua etiam Tzetz. corrigendus videtur." Elberling. Mss. " Herodian. Epimer. 210." Boiss. Mss.] Ἡμερόω, Mansuefacio, Cicuro, Geop. Καὶ οὐδέποτε ἅπαξ ἡμερωθὲν ἀγριοῦται, de onagro: de quo Varro, E mansueto ferus nunquam (fit). Plut. Οὐχ ἡμεροῦνται πρὸς ἄνθρωπον, οὐδ' ἀνέχονται κοινωνίαν τινὸς παιδείας: [7, 298. Æsch. Eum. 14.] " Ἡμέρωμα, Mitigatio, " Theophr. C. Pl. 5," [6, 8. H. Pl. 1, 7, 1. Schn., ubi erat ἡμερωτάτων.] " Ἡμέρωσις, " Cicuratio, Mansuefactio, Mitigatio," [Diod. S. 1. p. 15., 5. p. 235. * Ἡμερωτὴς, Max. Tyr. 3, 7. τῆς γῆς.] Ἀνημερόω, [" Brunck. Soph. 3, 413." Schæf. Mss.] ET Ἐξημερόω, quæ idem cum ἡμερόω significant, nisi quod præp. significationi aliquid addit. Usitatius est autem ἐξημερόω. Geop. de onagro, Ἐξημεροῦται δὲ σφόδρα τὸ ζῶον, καὶ οὐδέποτε ἅπαξ D ἡμερωθὲν ἀγριοῦται. De quo Varro, E fero fit mansuetus facile, et e mansueto ferus nunquam. Plut. (6, 322.) Οὐ δύναται πᾶν ἐξημερῶσαι δένδρον ὁ γεωργὸς, οὐδὲ πᾶν τιθασσεῦσαι θηρίον ὁ κυνηγός: Fabio, Τὰ δ' εἰς ἀπίους, τὰ δ' εἰς σῦκα ἐξημεροῦντες καὶ τιθασσεύοντες: Numa (3.) metaph. Ἐξημέρωσεν αὐτὸν διὰ παιδείας, Per disciplinam eum emollivit et excoluit, ut Ovid. emollitos et feros mores inter se opp. Apud eund. Plut. ἐξημεροῦσθαι Mansuescere, Cicurari, i. e. ἐκδύεσθαι τὸ ἄγριον καὶ χαλεπὸν, Bud. [" Ἐξημερῶσαι χῶρον ἀκανθώδη, Herod. 1, 126." Schw. Mss.] Ἐξημέρωσις, Cicuratio. [Plut. Numa 14. * Δυσεξημέρωτος, Artax. 25. cf. Δυσεξήμερος: * Συνεξημερόω, Numa 16.] In VV. LL. est ETIAM Διημερέω pro Mitigo, Emollio, sed suspicor mendose poni pro Διημερόω, [q. v. legitur in Theophr. C. Pl. 3, 20, 6. * " Καθημερόω, Pseudo-Callisth. ap. Fabric. B. Gr. 14, 148." Boiss. Mss.] " Συνημερούμενος, Qui commansuefit, Qui " una mansuefit." [Etym. M. v. Δράκαυλος.] Ἡμερίδης, Mitis, Plut. (8, 634.) Τὸν δ' ἀνθοσμίαν ἀπωσάμενοι τουτονὶ καὶ ἡ., ἀγριώτερον πίνομεν ἐκ πίθου, Isto veteri et miti vino rejecto, durum et immite bibimus, Turn.: de Carn. com. (10, 131.) Τὸν ἡ. καὶ μειλίχιον αἰσχύνετε Διόνυσον: (7, 772.) Ὁ φυτάλμιος θεὸς καὶ ἡ. τὸ ἄγριον κολοῦσαι καὶ ἀφελεῖν. Ἡμερὶς, Mansueta, Cicur, Od. E. (68.) τετάνυστο παρὰ [περὶ] σπείους γλαφυροῖο Ἡμερὶς ἡβώωσα· τεθήλει δὲ σταφυλῇσι, quidam intelligunt Vitem sativam, ad differentiam agrestis. In antiquis autem in Il. Ξ. Commentariis annotatum Eust. scribit, ἡμερίδα dici Speciem λεπτοφλοίου δρυὸς, et fructum ejus σταφυλήν: contra vero infrugiferas et latifolias δρύας, ap. Pergamenos vocari * ἐριφλοίους, sicut tenuifolias et frugiferas nominari ἡμερίδας. Annotat præterea, ad suam usque memoriam quasdam in Thracia δρύας vocari solitas ἡμερίδας. Plin. Græcum h. v. retinens, Hemeridem et ipse inter glandiferas arbores recenset. Theophr. H. Pl. 3, 6. Τὴν τὰς γλυκείας (βαλάνους) φέρουσαν, οἱ μὲν ἡμερίδα καλοῦντες, οἱ δὲ μύδιον. Gorr. Quercum placidam interpr. Appellatur vero arbor hæc ET Ἡμερόδρυς, ut quibusdam placet. || Pro Vite, Opp. K. 3. Γυμναὶ δ' ἡμερίδες περὶ βότρυσιν ἰνδάλλονται, Circumcirca nudæ uvis vites. Et ap. Macedon. Epigr. οἱ δὲ περισσοὶ Ἀνέρες ἐργατίναι κάμνον ἐφ' ἡμερίσιν, In vitibus meis. Sic et Aristoph. Ἀ. (997.) ἡμερίδος ὄρχον, [ὄσχον, Br.] Schol. exp. ἀμπέλον, Hom. quoque l. sic accipiens. At Plut. (9, 35.) Οὐδὲ δρυὸς, οὐδὲ μορέας, οὐδ' ἣν Ὅμηρος ἡμερίδα σεμνύνων προεῖπεν. [" Jacobs. Anth. 6, 234. 9, 378. 399. Proleg. 57. Brunck. Anal. 2, 300. 303. Thallus Miles. 4. Macedon. 1. et Jacobs., Fisch. ad Anacr. p. 490. Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 58. Musgr. Bacch. 703." Schæf. Mss.]

ἮΜΟΣ, Cum, Quando, extra interrogationem. Est autem plane poët. hoc adv., cui redditur τῆμος, τότε, Tum. Od. M. (439.) ἦμος δ' ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη, Κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν, Τῆμος δὴ τά γε δοῦρα χαρύβδιος ἐξεφαάνθη, I. 168. Ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε, Δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης. Quos versus excipiunt hi duo, Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς, Καὶ τότ' ἐγὼν ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον. Sæpe tamen ponitur non sequente particula τότε, aut alia simili: ut in his versibus, a quibus secundum Od. auspicatur librum, Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς, Ὤρνυτ' ἄρ ἐξ εὐνῆφιν Ὀδυσσῆος φίλος υἱός. Cui initio simile hoc libri 8. principium, Ἦμος δ' ἠ. φ. ῥ. ἠὼς, Ὤρνυτ' ἄρ ἐξ εὐνῆς ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο. At vero in simili principio libri 17. non solum δὴ τότε subjunxit particulæ ἦμος, sed illis duabus particulis δὴ τότε addidit tertiam ἔπειτα: ita enim ibi legitur, Ἦμος δ' ἠ. φ. ρ. ἠὼς, Δὴ τότ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα Τηλέμαχος κ. τ. λ. Et his quidem in Il. non dubium est quin ἦμος δὲ sonet Cum autem, Postquam autem: at vero alicubi δὲ post ἦμος vel ponitur pro δὴ, vel certe ἦμοσδε sic dicitur ut τῆμοσδε pro τῆμος: cujus usus exemplum est Od. Δ. 400. Ἦμος δ' ἠέλιος κ. τ. λ. [" Soph. Trach. 531. Jacobs. Anth. 6, 283. 7, 219. Marcellus 25. Valck. Diatr. 133. Koen. ad Greg. Cor. 167. Ἦμος ὅτε, Brunck. Anal. 2, 302. Apoll. Rh. 147." Schæf. Mss.]

ΤΗΜΟΣ, Tum: quod redditur τῷ ἦμος, ut ex Hom. apparet Il., quos in Ἦμος protuli. Sed ponitur τ. aliquando etiam præcedente alia particula quam ἦμος: ut Od. N. (93.) cum præcessisset, Εὖτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε φαάντατος, ὅστε μάλιστα Ἔρχεται ἀγγέλλων φάος ἠοῦς ἠριγενείης, sequitur, Τῆμος δὴ νήσῳ προσεπίλνατο ποντοπόρος νηῦς. [" Ad Charit. 752. Simmias Alis, Securi, Valck. Adoniaz. p. 253. Toup. Opusc. 1, 357. Koen. ad Greg. Cor. 167. Ilgen. Hymn. 390. Græv. Lectt. Hes. 615. Valck. Callim. 230. ad Herod. 672. Nunc, Apoll. Rh. 4, 252. Τημόσδε, Menses Rom., ad Charit. 755. Heyn. Hom. 5, 382. ad Callim. 2, 12." Schæf. Mss.] Τῆμοσδε interdum pro τῆμος, vel pro τῆμος δὴ, sicut modo dictum fuit in Ἦμος. " Ἐστῆμος, exp. Interim. Ut " sit In tunc, Usque in illud tempus. Utitur autem " eo Homerus annexa etiam particula δέ. Od. H.

" (318.) Nam ibi Alcinous Ulyssi dicit, Πομπὴν δ' ἐς A " τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι, ὄφρ' εὖ εἰδῇς, Αὔριον, ἐς τῆμοσ-" δε σὺ μὲν δεδμημένος ὕπνῳ Λέξεαι, οἱ δ' ἐλόωσι γα-" λήνην. Ita enim scribit Eust., annotans ἐστῆμος " dici ut ἐσαύριον: ἐπέκτασιν autem illam quæ in " fine est, esse superfluam, nec præp. vim obtinere, " ut et in τῆμοσδε: sed aliis potius dirimendum ab " ἐστῆμος videtur δε, et signif. suam retinere: qui-" bus et ego assentior. Brevium Schol. auctor divi-" sim legit, ut qui τοῦ τῆμος duntaxat mentionem " faciat, exponens τηνικαῦτα." Τημοῦτος interdum pro τῆμος, Hesiod. ("Ε. 2, 194.) σπεύδειν.

" ΠΗΜΟΣ, pro πηνίκα, Quando, Dorice." [Hes.]

'ΟΠΠΗΜΟΣ, pro ἦμος, Arat. (568.) Νειόθεν ὀππῆμος κείνων φορέῃσιν ἑκάστην. Sed aspirandum fortasse potius h. v. aliquis putarit: de quo nihil usquam ap. lexicographos reperio, ac certe rarum ap. ipsos etiam poëtas esse existimo. Iis tamen, qui aspirandum censuerint, lubenter subscripserim; quippe qui ex ὅππη et ἦμος factum suspicer: ut sc. ὅππη, quod alioqui loci est adverbium, hic ἐκ παραλ- B λήλου positum, temporis signif. accipiat, quam et ὅπου alicubi habere scimus.

" 'ΗΜΥΩ, Inclino, Cado. Il. B. (373.) Τῷ κε τάχ' " ἠμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃ-" σιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε, Inclinarit, Ruerit: " πέσοι. At 148. Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ Ζέφυρος μέγα " λήϊον ἐλθὼν, Λάβρος ἐπαιγίζων, ἐπί δ' ἠμύει ἀστα-" χύεσσιν, illud ἐπημύει est Incumbit, s. Desuper " incumbit et inclinat. 'Αμύω, in VV. LL. exp. " Inclino, Cado: afferturque locus Apoll. Rh. (2, " 584.) in quo est ἤμυσαν: sed hoc ἤμυσαν de-" ducendum est a th. ἠμύω. Vide et 'Αμύειν." " 'Αμύειν, Atticis σπεύδειν, Festinare, Properare, et " aspirari, Suid. tradit." [" 'Ημύω, Jacobs. Anth. 7, 152. 8, 101. 9, 194. Brunck. Apoll. Rh. 78. Kuster. Bibl. Chois. 88. Heyn. Hom. 4, 133. 223. 272. 688. 5, 470. Toup. Opusc. 1, 27. 2, 59. Valck. Diatr. 163. Wakef. S. Cr. 3, 188." Schæf. Mss.] " Apud Nicandr. legitur et NOM. 'Ημυόεις, pro Eo C " qui solet ἠμύειν vel etiam μύειν: Θ. 626. Κόρκο-" ρον ἠμυόεντα πανάκτειόν τε κονίλην: Schol. enim " exp. μεμυκότα, κεκλεισμένον, συνεσταλμένον, a μύειν " derivari indicans:" [legitur et ἠμύοντα. * 'Επημύω, Opp. 'Α. 1, 223. Κ. 4, 123. Nicander Θ. 870. Vide 'Ημύω. * Κατημύω, Apoll. Rh. 2, 862. * 'Υπημύω, Coluth. 331.]

" 'ΗΝΕΚΗΣ, Porrectus et protentus in longitudi-" nem, Recta in longitudinem tendens: interdum et " Perpetuus, Continuus, ut διηνεκὴς hinc derivatum. " Nicander 'Α. (605.) jubens μακροῖς περιπάτοις χρῆ-" σθαι, inquit ægrum se debere exercere ἠνεκέεσσι " τρίβοις πανάπαστον ἐδωδῆς. At neutr. ἠνεκὲς Idem " adverbialiter usurpavit pro ἐπὶ πολὺ, Diu multum-" que, Longo tempore: 517. τόт' ἠνεκὲς ἐν πυρὶ " θάλψας." [Schneidero deducendum videtur ab ἐνέκω, ἐνέγκω, ut Latine Latus a Fero.] " Empedo-" cles ADV. 'Ηνεκέως utitur, ap. Aristot. Rhet. 1. " Διά τ' εὐρυμέδοντος Αἰθέρος ἠνεκέως τέταται, διά τ' D " ἀπλέτου αὐγῆς, Continua et interrupta serie: quod " et διηνεκῶς. Διηνεκὴς, Continuus, Perpetuus: h. e. " Perpetua et continua serie in longum tendens: ut " Liv. dicit, Saltus perpetuis montibus inter se " juncti. Od. Ν. (195.) 'Ατραπιτοί τε διηνεκέες. " Il. Μ. (134.) ῥάβδοισι διηνεκέεσσι. Od. Ξ. (437.) " νώτοισι διηνεκέεσσι. Dicitur aliquid et temporis " ratione esse διηνεκὲς, ut Lat. Perpetuus, Conti-" nuus, Jugis: ut, Διηνεκὴς ἐπὶ πᾶσιν ἀνθρώποις ἡ τοῦ " πλούτου ἐπιθυμία. Itidemque εἰς τὸ διηνεκὲς et " διηνεκὲς dicitur pro In perpetuum, Perpetuo, Ju-" giter. At Greg. Πρὸς τὸ δ. τῆς πηγῆς, pro Ad per-" petuam s. perennem fontis scaturiginem. Διανεκὲς, " Hes. exp. διαπαντός. Idem igitur q. διηνεκές." [" Lobeck. Aj. p. 305. Lucian. 2, 85. Heyn. Hom. 5, 362. 6, 13. Heind. ad Plat. Hipp. 175. Mœr. 129. et n. Bergl. Alciphr. 79. Gesn. ad Orph. p. 390. Διηνεκὲς, Brunck. Apoll. Rh. 74. Εἰς διηνεκὲς, Munck. ad Anton. Lib. 42. Verh." Schæf. Mss.]

" ADV. Διηνεκέως, Continua et perpetua serie, Jugi " et interrupto tenore: s. Continuo, Perpetuo. Od. " Δ. (836.) Οὐ μέντοι κεῖνόν γε διηνεκέως ἀγορεύσω: " Η. (241.) 'Αργαλέον βασίλεια διηνεκέως ἀγορεῦσαι. " Sic Hesiod. (Θ. 627.) ἅπαντα διηνεκέως κατέλεξε: " quod exp. etiam Prolixe, ut ap. Apoll. Rh. quo-" que, 3, (401.) τί κεν τὰ ἕκαστα διηνεκέως ἀγορεύεις; " Schol. exp. μακρηγορεῖς. In prosa DICITUR Διη-" νεκῶς, interdum pro Continue, interdum pro Assi-" due s. Identidem." [Athen. 309. Æsch. Ag. 327. Διανεκῶς, Theophr. H. Pl. 5, 8, 3. ubi erat διὰ νεώς. * Διηνέκεια, Gl. Perennitas: * Διηνεκότης· Perpetuitas. * " Διηνεκίζω, Herodian. Epimer. p. 26." Boiss. Mss.]

'ΗΝΙΑ, ET 'Ηνίον, Habena, Lorum fræni, quo reguntur equi. Alio nomine et ῥυτὴρ appellatur, de quo suo loco. Il. Θ. (137.) Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύγον ἡνία, Od. Γ. (483.) 'Ες δίφρον τ' ἀνέβαινε, καὶ ἡνία λάζετο χερσί· Μάστιξεν δ' ἐλάαν, Manibus capiebat habenas, Il. Γ. (261.) κατὰ δ' ἡνία τεῖνεν ὀπίσσω, Xen. 'Ιππ. (7, 9.) 'Ηνίας γεμὴν ἐπαινοῦμεν ὁποῖαι ἴσαι τέ εἰσι, καὶ μὴ ἀσθενεῖς, μηδ' ὀλισθηραὶ, μηδὲ παχεῖαι, Plut. (8, 343.) Οὐχ ὑφ' ἡνίας, οὐδὲ ῥυτήρων, ἀλλὰ λόγῳ διὰ συμβόλων εὐθύνοντες: metaph. in Pericle, Τῷ δήμῳ τὰς ἡνίας ἀνεὶς, Populo laxans s. permittens habenas. Annotat Eust. ἡνία esse i. q. χαλινοὺς, Frænos: idque patere ex Il. Ρ. (619.) Ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἡνία χεῦεν ἔραζε: quippe quæ καταπίπτουσιν ἀπολυθέντα καὶ αὖθις ἀναλαμβάνονται. At J. Poll. ἡνίον esse scribit τὸ μέσον τοῦ χαλινοῦ: et circa illud esse annulos et echinos, quos equus mandit. Ab Eod. quatuor ἡνιῶν ponuntur species, αἱ καταvωτιαῖοι, αἱ διὰ ῥυμῶν, αἱ διὰ μεσατίου, et σειραῖος ἱμάς. Apud Soph. Aj. (847.) ἐπισχὼν χρυσόνωτον ἡνίαν, Schol. exp. ἅρμα, ut Phœbus currum inhibeat. Nihil tamen vetat, quin propriam hic quoque signif. retineamus. Ceterum quod ad etymon attinet, Eust. ab ἐνόω derivari scribit: esse enim ἡνία δεσμοὺς ἐνωτικοὺς τῶν ἵππων. [" Bibl. Crit. 1, 2. p. 62. ad Herod. 308. Thom. M. 422. ad Charit. 556. Kuster. Aristoph. 115. Jacobs. Anth. 12, 62. Metaph., Boeckh. in Plat. Min. 196. 'Εφ' ἡνίαν, Coray Theophr. 319. Τὰς ἡ. ἀφιέναι, Jacobs. Anth. 9, 357. 12, 331." Schæf. Mss. " 'Ηνίαι, Lora soleis, Aristoph. 'Εκκλ. 508." Seager. Mss.] 'Ηνιοποιὸς, Qui habenas conficit. 'Ηνιοποιεῖον, Officina, in qua habenæ conficiuntur, Xen. ['Απ. 4, 2, 1.] 'Ηνιοποιέω, Habenas conficio, Habenas rego et duco, simpl. Rego, Moderor, Bud. e Xen. 'Απ. 4, (2, 8.) Ὡς δ' ᾔσθετο αὐτὸν — ὅτε διαλέγοιτο, προθυμότερον ἀκούοντα, μόνος ἦλθεν εἰς τὸ ἡνιοποιεῖον, [* 'Ηνιοράφος, Gl. Pellio.] 'Ηνιοστρόφος, Qui habenas vertit, i. e. Qui habenis vertit s. flectit huc illuc equos, Auriga, i. q. ἡνίοχος. [Soph. El. 731. Æsch. Choëph. 1022. * 'Ηνιοστροφέω, Eur. Phœn. 176. " Const. Manass. Chron. p. 42. * 'Ηνιοστροφία, p. 113." Boiss. Mss.] 'Ηνίοχος, Qui habenas tenet, Auriga, Il. Λ. (47.) 'Ηνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἐῷ ἐπέτελλεν ἕκαστος Ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν, Ψ. (132.) Ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται, ἡνίοχοί τε, ubi discrimen facit inter παραβάτην, h. e. Sessorem aut propugnatorem: et inter ἡνίοχον, Aurigam, Agitatorem: illud tamen non observans Ε. (365.) Πὰρ δέ οἱ Ἶρις ἔβαινε, καὶ ἡνία λάζετο χερσί: iris enim ibi et παραβάτου et ἡνιόχου munia obit. Xen. Κ. Π. 6, (2, 7.) Οἵτε ἡ. ἐν πύργοις ἑστᾶσι ξυλίνοις. Improprie vero et ap. poëtas transfertur etiam ad alia. Dicitur enim ap. Aristoph. Ν. (602.) αἰγίδος ἡνίοχος Minerva, i. e. Ægidis agitatrix: et ἡνίοχος παλαιμοσύνης, Epigr. τῆς νεὼς, J. Poll. Annotat Eust. ex Ælio Dionys. ἡνιόχους Athenis fuisse τάγμα ἀξιόλογον, eo quod ditiores ad currus et equos curules alendos deligerentur. Erunt itaque ἡνίοχοι hic iidem, qui et ἁρματοτροφοῦντες et ζευγοτροφοῦντες, Qui equos ἀδηφάγους et ἀδηφάγον ἅρμα alebant. [" Thom. M. 348. Jacobs. Anim. 308. Anth. 1, 17. 6, 100. 244. 7, 238. 8, 334. 12, 150. 169. Antip. Sid. 87. ad Diod. S. 1, 527. Heyn. Hom. 5, 432. 7, 695. 8, 459. Gierig. ad Ovid. 1, 81. Gubernator,

ad Corn. Nep. 23. Valck. Hipp. p. 296. Amor, Bibl. Crit. 1, 2. p. 29. Metaph., Boeckh. in Plat. Min. 162. Qui sedet in curru, et παραβάτης, Wolf. Præf. ad Il. p. 26. 'H., ἡ, Pythag. 69." Schæf. Mss.] Ἡνιοχέω, Habenas teneo, Aurigor, Herodian. 5, (6, 23.) Ἐβλέπετο πολλάκις ἡνιοχῶν ἢ ὀρχούμενος, Identidem aurigans aut saltans conspiciebatur. Et metaph. ap. Philon. V. M. 1. Προεκδραμοῦσαι τοῦ ἡνιοχεῖν ὀφείλοντος λογισμοῦ, Ante rationem, quam aurigari oporteret, excurrentes. Interdum e neutro activum fit et accusativo jungitur, simpliciterque pro Moderor s. Rego capitur, ut βουκολεῖν simpl. pro Pasco. Aristoph. Σφ. (1022. Οὐκ ἀλλοτρίων, ἀλλ' οἰκείων μουσῶν στόμαθ' ἡνιοχήσας, Non alienarum, sed suarum musarum ora frænis regens. Philo V. M. 1. Τοὺς μὲν ἡνιοχοῦσα * σωτηρίως καὶ ἀσφαλῶς ἐπήλαυνε, Hæc velut habenis tractandis salutariter tutoque præ se agebat: loquens de nebula, quæ Israëlitarum in Deserto ὁδηγὸς erat. Epigr. Χερσὶ λεοντείαν ἡνιοχεῦντα βίαν. [" Lucian. 3, 475. 481. ad Charit. (350.) 444. Jacobs. Anth. 1, 17. 6, 73. Philipp. 32. Epigr. adesp. 646. Valck. Diatr. 281. Phœn. p. 57. Toup. Emendd. 2, 221." Schæf. Mss.] Ἡνιόχησις, Aurigatio, Philo V. M. 3. Νεφέλης ὀπισθοφύλακος ἡνιόχησις, Nubis tanquam terga cogentis aurigatio. [" Philostr. 776. Dio Chrys. 2, 93." Wakef. Mss.] Δυσηνιόχητος, ὁ, ἡ, Qui habenis retineri difficulter potest, Quem moderari difficulter quis potest, δυσάγωγος. Bud. e Luciano [2, 174.] Ab ἡνίοχος est ETIAM Ἡνιοχεύω, quod idem cum ἡνιοχέω signif., et eod. modo, quo illud usurpatur, Anacr. ap Athen. (564.) ad puerum, τῆς ἐμῆς Ψυχῆς ἡνιοχεύεις, ubi præter morem genitivo construitur. Epigr. πόλιν ἡνιοχεύειν, Civitatem gubernare. [* " Ἡνιοχευτικὸς, Aurigarius, Diog. 1, 95. Schol. Pind. 'Ο. 10, 83." Wakef. Mss.] Ἡνιοχεὺς, Auriga, Qui habenas tenet, i. q. ἡνίοχος, Il. E. (505.) ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἡνιοχῆες. Ἡνιοχεία, Aurigatio, i. q. ἡνιόχησις, Herodian. 6, (7, 24.) 'H. καὶ τρυφαῖς προσέχοντος, Aurigationibus intento: 4, (7, 2.) Γυμνάσια δὲ σώματος ποιούμενος ἡνιοχείας. Construitur interdum etiam cum gen. et simpl. ponitur pro Agitatio, Gubernatio, Moderatio, Herodian. 1, (13, 17.) Ἁρμάτων ἡνιοχείας, Curruum agitationes, Plut. De anim. solertia, Ἡ τῆς μηχανῆς αὐτῆς ἡ. καὶ κυβέρνησις. [* Ἡνιοχία, Plato Theag. p. 123. * " Ἡνιοχικὸς, Procl. in Alcib. 1. p. 213." Boiss. Mss. * " Καθηνιοχέω, Moderor, Rego, Chrys. Serm. 122. T. 6. p. 974." Seager. Mss. * " Συνηνιοχέω, Schol. Aristoph. N. 25." Boiss. Mss.] Ὑφηνίοχος, Administer aurigæ, Auriga, i. q. ἡνίοχος, Suid. Xen. K. Π. 6, (4, 4.) Ἀναβάντος αὐτοῦ κατέκλεισε τὸν δίφρον ὁ ὑ. (2.) Λαβὼν δὲ παρὰ τοῦ ὑ. τὰς ἡνίας, παρεσκευάζετο ὡς ἀναβησόμενος ἤδη ἐπὶ τὸ ἅρμα. Ὑφηνιοχέω, Aurigæ administer sum, simpl. Aurigor: sicut ὑφηνίοχος i. est q. ἡνίοχος, Suid. [Demosth. 1409, 24.]

Δυσήνιος, ὁ, ἡ, Qui habenis contineri difficulter potest, Refrænatu difficilis, δυσχαλίνωτος, Gal. δυσπειθὴς, ἀνυπότακτος, δυσάγωγος, Suid. Morosus, δυσκολώτατος, Gal. Exp. etiam Doloris impatiens: δυσθύμως καὶ δυσκόλως τὰς ἀνίας φέρων, Erotian. ὁ μὴ εὐκόλως ἀνιώμενος, Gal. Quæ signif. non ab ἡνία originem habet, sed ab ἀνία: ad quod te remitto. [" Ad Lucian. 1, 389. ad Mœr. 34. ad Timæi Lex. 125. Musgr. Rhes. 24." Schæf. Mss.] Δυσηνίως, Ita ut habenis retineri difficulter possit, Effrænate, Cic. Ἐξήνιος, Effrænis, Plut. (8, 31.) Σοφώτεροι δοκοῦσι τῶν ἐ. τούτων καὶ φερομένων, οἱ στρογγύλοι καὶ βραχυλόγοι, καὶ ὧν πολὺς νοῦς ἐν ὀλίγῃ λέξει συνέσταλται, ubi ἐ. et φερόμενοι sunt Quorum lingua præceps fertur nec audit habenas. Εὐήνιος, Qui habenas facile admittit, habenis regi facile potest, Fræno s. Habenis ductilis, Plato de Rep. Ἐφ' ἵππων ἀκτέον ἐπὶ τὴν θέαν μὴ θυμοειδῶν μηδὲ μαχητικῶν, ἀλλ' ὅτι ποδωκεστάτων καὶ εὐηνιωτάτων. [Philostr. 834. * Εὐηνίως, 589. * Φιλήνιος, Æsch. Pr. 464.] Χρυσήνιος, Aureas habenas habens. [" Mitsch. H. in Cer. 116. Lobeck. Aj. p. 356. Jacobs. Anth. 10, 274. Heyn. Hom. 5, 232." Schæf. Mss.] Ἡνιάζω, Fræno. UNDE Δυσηνίαστος, Qui habenas difficulter admittit, habenis regi vix potest. Δυσηνιάστως, Ita ut refrænare difficile sit, Ægre, Synes. Ep. 57. (195.) Ἔφερον, ἀλλὰ δυσηνιάστως, τὴν καινοτομίαν τοῦ βίου, Ægro animo et ita ut vix audiret habenas rationis. Ἀφηνιάζω, Habenas detrecto, excutio, vel, ut Bud. interpr., Frænos respuo, emordeo, Lucian. (1, 792.) de curru solis loquens, Ἢν γάρ τι κἂν ὀλίγον ἐπιρραθυμήσας λάθῃ, ἀφηνιάσαντες οἱ ἵπποι, καὶ τῆς ὁδοῦ παρατρεπόμενοι, κατέφλεξαν τὰ πάντα, Excussis habenis, Emorsis frænis: (1, 278.) Εἰ γὰρ ἐνδοίη τις, ἀφηνιάζουσιν εὐθύς. Et metaph. ap. Herodian. (2, 4, 5.) Ὅσοι πρότερον ἀφηνίαζον ἢ ἐστασίαζον, Si qui frænos depulerant: 3, (13, 14.) de filiis Severi, qui patri monenti non parebant, Οἱ δ' οὔτι γε ἐπείθοντο, ἀφηνίαζον δὲ καὶ ἐπεδίδοσαν εἰς τὸ χεῖρον, Sed frænos ex ore depulerant. Philo V. M. 3. Ἀφηνιάζοντες οὐ προσεῖχον τοῖς λεγομένοις, Velut excussis frænis, dicto audientes non erant: 1. Ἐπὶ προφάσει ἑορτῆς καὶ θυσιῶν ἀφηνιάσον, Per causam feriarum et sacrificiorum rebellaturum. Aliquando cum gen. etiam construitur, interdum et cum præp. πρός. Philo l. c. 2. Ἀρετῆς δ' ἀφηνιάσαντας, Virtutem aspernantes, Turn. Lucian. (2, 815.) Τὸν δείλαιον ἐκεῖνον ἀφηνιάσαι ἡμῶν πεποίηκε, Fecit ut emorso philosophiæ fræno nos aversaretur. Areth. in Apoc. 6. Οἱ τῆς Χριστοῦ ἀφηνιάσαντες δουλείας καὶ ἀνέτως βιοῦν αἱρετισάμενοι, Herodian. 1, (3, 3.) Μὴ νεότης ἀκμάζουσα, — μαθημάτων μὲν καλῶν καὶ ἐπιτηδευμάτων ἀφηνιάσῃ, Bonarum artium studiorumque quasi frænos excutiat. Synes. de Insomn. Κατὰ τῶν ἀφηνιασάντων πρὸς τοὺς νόμους αὐτῆς, Contra eos, qui excussis habenis contumaciter in leges ipsius peccarant. Reperitur vero ET Ἀφηνιάω, pro eod., quod itidem cum gen. construitur, Can. 8. Conc. Ephes. [* Ἀφηνίασις, Hierocl. 180.] Ἀφηνιασμὸς, Habenarum excussio, Ferocia habenas non admittens, Plut. (7, 772.) Καὶ γὰρ καὶ βοῶν καὶ ἵππων τὰ πηδήματα καὶ τοὺς ἀ., οὐ τὰς κινήσεις οὐδὲ τὰς ἐνεργείας, ἀφαιροῦσι. Item Contumacia veluti excussis habenis, Rebellio. Ἀφηνιαστὴς, Habenarum excussor, Ferox et habenas non admittens, Philo (1, 374.) V. M. 1. Τὰς πρώτας τῆς ψυχῆς ἐπιβολάς τε καὶ ὁρμὰς, ὡς ἀ. ἵππον, ἐτήρει, Quasi tenacem et contumacem equum, Turn. [" Ad Diod. S. 2, 109. ad Timæi Lex. 125. Mœr. 34. et n." Schæf. Mss. * " Ἀφηνιόω, Chrys. in Gen. 259." Kall. Mss.]

ἩΝΙΚΑ, Cum, Quando, sed extra interrogationem. Quidam poëta (Timon) ap. Athen. (281.) Ἡνίκ' ἐχρῆν δύνειν, νῦν ἄρχεται ἠδύνεσθαι. Bianor Εἰς βαθὺν ἥλατο Νεῖλον—ἡνίκα εἶδε. In prosa quoque sæpe: Ἡνίκα δίκην [τὰς δίκας] ἔλαχον, Dem. (539.) Cum judicium dictassem. Ἡνίκα ξυνεσκόταζε, Cum advesperasceret, (Thuc. 7, 73.) Et cum particula ἂν, sequente subjunct., ut post ὅταν, Aristoph. N. (622.) Ἡνίκ' ἂν πενθῶμεν. [" Eur. Iph. T. 1432. Heracl. 736. Musgr. El. 426. Hermann. Hec. 1189. Soph. Trach. 164. Thom. M. 714. Herodian. Philet. 438. et n. Quandoquidem, Ruhnk. Ep. Cr. 69. Theocr. p. 296. Siquidem, Jacobs. Anth. 6, 203. Callim. Ep. 54. Antip. Sid. 67. Archias 23. (cf. Huschk. Anal. 220.) Philipp. 75. De constr., Markl. Iph. p. 270. Tro. 421. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 292. 2, 321. 483. 3, 235. Jacobs. Anth. 11, 285. Cum conjunct., Longin. 178. Mor., Müller. ad Lycophr. p. lxxvii. Conf. c. ὅταν, Villois. ad Long. 241.; cum ἡλίκα, ad Lucian. 1, 819. Post οἶσθα, Aristoph. Eccl. 815. Ab ὅτε distinguitur, Heyn. Hom. 7, 43. Ἡνίκα δ' ἂν, ἡνίκ' ἂν δὲ, Markl. Iph. p. 385. Iph. T. 1217. El. 1136. Hermann. ad Nubes p. 193. Aristoph. Εἰρ. 1179. Πλ. 107., Erf. ad Soph. Œd. T. p. 423. Ἡνίκ' ἂν, Eur. Hec. 1245. Lennep. ad Phal. 14. Valck. Diatr. 30. Ἡ. γε, Brunck. Aristoph. 3, 144." Schæf. Mss.] " Ἀνίκα, Dor. pro ἡνίκα, Quando: et annexa particula περ, pro eod.: ἀνίκα πέρ τε, " Cumque." " Πηνίκα, Quando, πότε. Aristoph. " Ὄρν. (1514.) πηνίκ' ἄττ' ἀπώλετο; Quandonam periit? Ubi etiam nota v. ἄττα appositam esse παρελκόντως. Idem (ib. 1498.) dicit etiam πηνίκα ἐστὶ " τῆς ἡμέρας; pro Quodnam diei tempus est, s. " Quænam hora? Sic ap. Suid. Πηνίκα ἐξώρμησε τῆς

“ νυκτός;” [“ Phryn. Ecl. 14. Thom. M. 713. ad Lucian. 3, 560. Herodian. Philet. et n. Πηνίκ’ ἄττα, πηνίκ’ εἶτα, πηνικᾶτα, Toup. Opusc. 1, 354. sed v. Emendd. 4, 468. Dawes. M. Cr. 295. ubi et de Πηνικάττε.” Schæf. Mss.] Ὁπηνίκα, itidem pro Cum, Quando, Apollonides, Ξεῖνον ὁπηνίκα θαῦμα κατείδομεν Ἀσὶς ἅπασα: cui respondet λόγος ἦλθε. || Interdum vero et pro Quando, i. e. Quandoquidem: Dem. 220(=527.) Ἀλλὰ μὴν ὁ. καὶ πεποιηκὼς, ἃ κατηγορῶ, καὶ ὕβρει πεποιηκὼς φαίνεται, τοὺς νόμους ἤδη δεῖ σκοπεῖν. Sic et ὅπου interdum poni docet Bud. 930. [“ Act. Traj. 1, 242. Brunck. Aristoph. 2, 48. Fr. 252. Thom. M. 713. Hutchinson. Anab. 259. Cum gen., Aristoph. Fr. 274.” Schæf. Mss.]

ΤΗΝΙΚΑ, ET Τηνικάδε, ET Τηνικαῦτα, Tum. Respondent enim præcedentibus ἡνίκα et ὁπηνίκα. Est autem in τηνικάδε particula δὲ adjectitia, sicut in ἐνθάδε, aliisque nonnullis: ἦμος et ἦμοσδε, inquit Eust., sicut τηνίκα τηνικάδε, et ἔνθα ἐνθάδε. Usitatius est tertium illud Τηνικαῦτα, quod Dem. alicubi subjungit adverbio ἐπειδή. Idem autem (126.) cum dixisset, οὐ πρότερον ἐτόλμησεν οὐδεὶς — ῥῆξαι φωνὴν πρὶν κ. τ. λ. subjunxit, Τηνικαῦτα δ’ οἱ μὲν ἠμύνοντο κ. τ. λ. [“ Τηνίκα, Phryn. Ecl. 15. ad Callim. 2, 12. Τοτηνίκα, ad Charit. 279. Τηνικάδε, Thom. M. 714. Brunck. Aristoph. 3, 152. Τὸ τ., Wakef. S. Cr. 4, 70. ad Lucian. 1, 328. Τηνικαῦτα, Aristoph. Εἰρ. 1171. ad Herod. 128. Τ. δὲ, Tum vero, Soph. El. 294. Τὸ τ., Diod. S. 1, 87. 110. 446. 467. Aristoph. Πλ. p. 4. Τ. Η., Schol. Soph. Trach. p. 92. Erf.” Schæf. Mss.]

ἩΠΑΡ, τὸ, Hepar, Jecur, Od. Λ. (577.) ἧπαρ ἔκειρον Δέρτρον ἔσω δύνοντες, de Tityo, cui vultures hepar, pravæ cupidinis sedem, laniabant; est enim περὶ τὸ ἧπαρ ἀρχὴ τοῦ ἐπιθυμητικοῦ, Plut. (7, 770.) Il. Υ. (469.) φασγάνῳ οὔτασεν [οὖτα καθ’] ἧπαρ. Apud eund. Hom. aliquoties (Λ. 578.) legere me memini ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων, pro quo dicit Od. Ι. (301.) πρὸς στῆθος, ὅθι φρένες ἧπαρ ἔχουσιν. Archilochus, Χολὴν γὰρ οὐκ ἔχεις ἐφ’ ἥπατι. Est autem et brutorum ἧπαρ: ut χηνῶν ἥπατα, Athen. ἧπαρ τῶν αἰγῶν, 1 Reg. 19, (13.) Sunt vero et ταγηνιστὰ ἥπατα ap. Athen. 3. Jecinora in sartagine frixa, περιειλημένα τῷ καλουμένῳ ἐπίπλῳ: nam solebant ἐπίπλῳ, Omaso jecinora ἐπικαλύπτεσθαι καὶ ἐντυλίττεσθαι. Possunt etiam, ut annotat J. Poll., dici ἥπατα σεσυκασμένα, ἥπατα συῶν * σεσυκοτραγηκότων, Jecinora ficata, suum maxime ficu pastorum: qua voce utitur Marcellus Empiricus, nisi me memoria fallit. Agrœtas ap. Schol. Rh. dicit ἧπαρ, sicut et οὖθαρ, παρὰ πολλοῖς dici τὴν εὔκαρπον γῆν, Terram frugiferam: per allegoricum illud, Promethei jecur ab aquila laniari, declarari dicens, optimam regionem Promethei ab Aëto fluvio vastari. [Vide Barker. in Classical Journal No. 12. “ Musgr. Iph. A. 1194. Jacobs. Anth. 11, 215. Wytt. ad Plut. de S. N. V. 17. Albert. Peric. Cr. 6. Valck. ad Röv. 10. Hipp. p. 279. Callim. 284. Bergl. Alciphr. 74. ad Batrach. 37. Amoris sedes, Fisch. ad Anacr. 17. Ἦπαρ, an ἧπαρ, ibid. Φέρειν ὑφ’ ἥπατος, Markl. Suppl. 919.” Schæf. Mss.] Ἡπατοειδὴς, Jecinori similis, Jecinoris formam habens. [Diosc. 5. p. 100.] Ἡπατοσκόπος, Haruspex, Extispex: ad verbum, Qui inspecto victimæ jecinore futura prædicit; est enim jecur caput extorum, et in hostiis in primis inspici solebat. De qua re vide Plin. 11, 37. [“ Artem. 156.” Wakef. Mss.] Ἡπατοσκοπία, Jecinoris inspectio, Haruspicina, Haruspicium, Extispicina, Extispicium, Herodian. 8, (3, 17.) Πολλῶν ἔνδον ὄντων περὶ θυτικήν τε καὶ ἡ. ἐμπείρων, τά τε ἱερὰ αἴσια ἀπαγγελλόντων. Ἡπατοσκοπέω, Jecur inspicio. Unde ἡπατοσκοπήσασθαι, Ezech. [21, 21. al. κατασκοπ.] Jecur inspicere, Exta consulere. [* Ἡπατουργὸς, Lycophr. 839. * Ἡπατοφαγέω, Sext. Emp. adv. Math. 1, 286. * Εὐήπατος, Theophr. H. Pl. 7, 7, 2. Sed ibi Urbinas Cod. * εὐκήπευτον habet.] Λευχηπατίας VEL Λευκηπατίας, olim dicebatur Timidus. Ajunt quorundam hepati vitium quoddam accidere, quod eos timidos reddat: ejus autem vitiati indicium pallor est, qui timidos arguit. Erasm. Chil. [Suidas, Zenob. Prov. 4, 94. I. q. εὐήθης, Phryn. Bekkeri p. 51.] Ἡπατηρὸς, Hepaticus, Hepatarius: δυσεντερία, Dysenteria hepatica: cum propter jecinoris imbecillitatem aquosus sanguis dejicitur, loturæ carnium persimilis. Gorr. Ἡπατήρια dicuntur Medicamenta hepatis affectibus accommoda, præsertim ubi vomica, duritie, collectionibusque laborat, Alex. Trall. (9. p. 520.) Δεῖ δὲ καὶ τοῖς φαρμάκοις ἐπὶ τούτων κεχρῆσθαι μὴ μόνον τοῖς διαφορεῖν, ἀλλὰ καὶ προστέλλειν δυναμένοις· καλοῦσι δὲ ταῦτα ἡ. VV. LL. Ἡπατίας, Hepatarius: λοβοὶ, J. Poll. 2, (215.) Fibræ hepatis, sicut πνευμονίαι, Fibræ pulmonis. [* Ἡπατιαῖος, Hippocr. 279, 43. Lobeck. Phryn. 556.] Ἡπατικὸς, Hepaticus, Hepatarius: πάθος, Morbus hepaticus, Cels.; hepatarius, Plaut.: δυσεντερία, Trall. (7, 130.) quæ et ἡπατηρὰ et ἡπατῖτις, cum ἡ ἀλλοιωτικὴ δύναμις ἀσθενεῖ, καὶ τὰ διαχωρούμενα ὅμοιά ἐστιν ἀποπλύματι νεοσφαγῶν. Ἡπατικοὶ dicuntur etiam Qui hepatico morbo laborant: Hepatici, Cels.; Jecinorosi, Scribon.; Jecoritici, Marcell. Hepatici generaliter quidem dici possunt Omnes, qui ex jecinore quovis modo affecto laborant; at non ita late accipitur, sed vett. quidem sic appellarunt eos, qui propter jecinoris inflammationem febricitarent: recentiores vero, si tumor aliquis in hepate est, hepatis inflammationem vel abscessum vel scirrhum vel aliter morbum ipsum appellant, non autem hepaticam affectionem: cum vero citra manifestum aliquod jecinoris malum imbecillitas sola acciderit, hunc ægrum hepaticum appellant. Gorr. e Gal. de Comp. Pharm. secundum Locos 8, 7. Diosc. Ἄθετον πᾶν γάλα κεφαλαλγοῦσιν, ἡπατικοῖς, σπληνητικοῖς, Lactis usus contrarius capitis doloribus, hepaticis, spleneticis, Plin. [* Ἡπατηγικὸς, Schol. Æsch. Pr. 483. falsa lect. pro ἡπατικός. * Ἡπατὶς, Lobeck. Phryn. 429.] Ἡπατίτης, Hepaticus, Hepatarius: λίθος, Hepatites lapis, Plin. Et, Ἡπατῖτις δυσεντερία, Dysenteria hepatica, quæ et ἡπατηρὰ et ἡπατικὴ paulo ante. Et ἡπατῖτις φλὲψ, Vena hepataria, s. hepatica: ἡ. φλὲψ, inquit Gorr., Vena jecoraria dicitur ab Hippocr. (276, 54.) Vena cava, ut Gal. annotavit, de Form. Fœt. et Comm. in l. de Nat. Hom. Ἡπατῖτις ET Ἡπατώριον vocatur etiam Eupatorium herba a quibusdam, ut Orib. in Collect. annotat. [“ Diosc. Notha 465.” Boiss. Mss.] Ἡπατίζω, Hepar refero, Hepati similis sum, Plin. 34, 2. de ære, Illud suo colore pretiosum ad jecinoris imaginem vergens, quod ideo Hepatizon appellant. Diosc. 3, 22. de aloe, Ἐκλέγου δὲ τὴν καθαρὰν καὶ ἄδολον καὶ ἄλιθον, στίλβουσαν, ὑπόξανθον, εὔθρυπτον, ἡπατίζουσαν, ῥᾳδίως ὑγραινομένην, Plin. 27, 4. Erit ergo optima, pinguis ac nitida, rufi coloris, friabilis, ac jecinoris modo coacta, facile liquescens. Ἡπάτιον, Jecusculum, Hegesander ap. Athen. (107.) Ἐν τοῖς κεκαλυμμένοις ἡ. αὐτὴ πνευμόνιον ἔλαβεν, Alexis ibid. Ὕειον ἡ. ἐπικεκαλυμμένον, Aristoph. Alcæus, Eubulus.

ἩΠΑΤΟΣ, Piscis nomen, Aristot. H. A. 2. Gazæ Jecorinum, Plinio Hepar appellatur: quem Eubulus ap. Athen. (108.) felle carere dicit, οὐκ ᾤου με Χολὴν ἔχειν· ὡς δ’ ἡπάτῳ μοι διελέγου. Videtur autem a colore hepatis simili ita dictus: alio nomine λεβίας appellatur. Vide plura ap. Athen. 7.

ἨΠΕΙΡΟΣ, ἡ, Terra continens ac mediterranea, Pars ea terræ, quæ continuo tractu juncta est, non autem a reliqua terra mari divulsa: proprie opp. τῇ νήσῳ, Insulæ. Unde est ap. Aristot. de Mundo, Τὴν οἰκουμένην ὁ πολὺς λόγος εἴς τε νήσους καὶ ἠπείρους διεῖλε, In insulas et continentes divisit. Philo de Mundo, Τὸ παλαιὸν ἠπείρῳ Ἰταλία Σικελίαν προσάπτουσα, Olim Italia Siciliam continenti adjungebat, Xen. Ἑ. 6, (1, 4.) Οὐ νήσους, ἀλλ’ ἤπειρον καρπούμενος, Thuc. 1. Τάς τε ναῦς ἐπὶ τοῦ ξηροῦ ἐποίησε, καὶ τῆς νήσου τὰ πολλὰ ἤπειρον, Et magnam insulæ partem fecit continentem, Herodian. 2, (8, 12.) Τὴν ἀντικειμένην ἡ. τῇ Εὐρώπῃ, Continentem Europæ oppositam, Plut. de Fort. Ἐνέπλησέ τε πολέμου καὶ κακῶν τὰς δύο ἡ., Duas continentes, Asiam sc. et Europam, loquens de Paride. || Cum vero ei opp. θάλασσα, simpl. Terram signif., Od. Γ. (90.) de Ulysse, Εἴθ’

δγ' ἐπ' ἠπείρου δάμῃ, — Εἴτε καὶ ἐν πελάγει, Sive terra, s. mari, Il. A. (485.) νῆα μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν, Navem in terram s. litus subduxerunt. Sic Hesiod. Ἔ. (2, 242.) Νῆα δ' ἐπ' ἠπείρου ἐρύσαι. Et κατ' ἤπειρον, Terra, Pedestri itinere. Dem. Phaler. Πλέων μὲν διὰ τῆς ἠπείρου, πεζεύων δὲ διὰ τῆς θαλάσσης. Thuc. 1. Πλέον γὰρ ἡμεῖς ἔχομεν τοῦ κατὰ γῆν ἐκ τοῦ ναυτικοῦ ἐμπειρίας, ἢ ἐκεῖνοι ἐκ τοῦ κατ' ἤπειρον ἐς τὰ ναυτικὰ, Plus valemus militia terrestri e re navali quam illi e terrestribus expeditionibus in re navali. Eur. (Fr. inc. 210.) Ἤπειρον εἰς ἄπειρον ἐκβαλὼν πόδα, In terræ spatium immensum. Eust. annotat adj. esse, et subintelligi γῇ: plenumque esse in hoc l., ἐπ' ἀπείρου γᾶς ἔβη. Esse enim DORICUM Ἄπειρος h. l. pro ἤπειρος. || Peculiariter vero ἤπειρος ap. Hom. dicitur Pars illa, quæ ultra Ithacam et Cephalleniam, ἡ πέραν Ἰθάκης καὶ Κεφαλληνίας, ut Eust. exp. Il. B. (635.) Οἵ τ' Ἤπειρον ἔχον, ἠδ' ἀντιπέραι' ἐνέμοντο, (Od. Σ. 83.) Πέμψω σ' Ἤπειρόνδε, βαλὼν ἐν νηῒ μελαίνῃ. Post Hom. autem hanc Epirum dilatatam fuisse scribit usque ad Illyridem. Molossia primum vocata fuit, item Chaonia a Chaone Heleni fratre; nunc vero Albania, ut quidam tradunt. Fuit autem hæc Epirus clara rege Pyrrho Romanorum adversario. Ceterum quod ad etymon attinet, in primaria signif. sunt qui dictam ἤπειρον velint quasi ἄπειρον, ἀπείρονα γαῖαν, Hom. [" Thom. M. 307. ad Charit. 423. 425. Jacobs. Anth. 9, 201. Epigr. adesp. 185. Struchtmeyer. Anim. Cr. 15. ad Herod. 323. 458. Musgr. Andr. 159. ad Xen. Mem. 3, 5, 10. Wolf. ad Hesiod. 83. Fisch. Ind. Palæph. v. Αἴγυπτος, Demetr. §. 22. Asia minor, Heind. ad Plat. Charm. 70. Morus ad Isocr. Paneg. 79. Pro ἄπειρος, ad Charit. 736. Jacobs. Anth. 12, 98." Schæf. Mss. " Vastus, Manetho 3, 261." Wakef. Mss. * Ἠπειρόθεν, Aratus 1094. * Λευκήπειρος, Geop. 2, 6, 39.] " Μεσήπειρος, Mediterraneus, μεσόγαιος. Dionys. P." [1068.] Ἠπειρόω, Continentem facio: ἤπειρον ποιῶ, Aristot. Thuc.: Aristot. de Mundo, Ἐπιδρομαί τε κυμάτων καὶ ἀναχωρήσεις πολλάκις καὶ ἠπείρους ἐθαλάττωσαν καὶ θαλάττας ἠπείρωσαν, Et maris alveos adjecerunt continentibus, E locis marinis fecerunt continentem. Et in pass. ἠπειροῦσθαι, Continenti adjungi s. accedere, Continentem fieri. Thuc. 2, (102.) Καί εἰσι τῶν νήσων, αἳ ἠπείρωνται, Philo de Mundo, Μεγάλων τε πελαγῶν μεγάλους κόλπους καὶ βαθεῖς ἀναξηρανθέντας ἠπειρῶσθαι, Continenti accessisse. Idem, Εἴ τινες ἀποτομαὶ κατακλαζόμεναι τοῖς πάλαι χρόνοις αὖθις ἠπειρώθησαν, Denuo redditæ sunt continenti. Ἠπειρώτης, Qui in continenti habitat: ἅλες, Synes. Sal terrestris, qui in continenti effoditur, qui non est marinus. Et in fem. ἠπειρώτιδες πόλιες, Herod. (7, 109.) Urbes in continenti sitæ, Quæ non maritimæ sunt aut insulares, Thuc. 1, (35.) Καὶ ναυτικῆς καὶ οὐκ ἠ. τῆς ξυμμαχίας διδομένης, Et maxime cum offertur navalis societas, ac non pedestris, s. terrestris. Apud Eund. ἠπειρώτιδες παρασκευῇ πόλεις, Urbes copiis mediterraneis s. pedestribus subnixæ, i. e. equitibus et peditibus, non navibus. || Ἠπειρώτης, et fem. Ἠπειρῶτις, Qui ex Epiro est, Epirota, Paus. Att. (9, 10.) Ἀλέξανδρος Ἠ. ἦν, Epirota erat; Πύῤῥος ὁ Ἠπειρώτης, Pyrrhus Epirota, ille Epiri rex nobilitatus bello contra Romanos. [Eur. Andr. 159. Herod. 1, 151. 171. 6, 48.] Ἠπειρωτικὸς, Ad continentem spectans, i. fere q. ἠπειρώτης, Xen. Ἑ. 6, (1, 4.) Μὴ εἰς νησύδρια ἀποβλέποντας, ἀλλ' ἠ. ἔθνη καρπουμένους, i. e. ἤπειρον, ut paulo post loquitur, et in Ἤπειρος supra citavi. || Epiroticus, Diosc. 1, 163. Ἠ. μῆλα λεγόμενα, Ῥωμαϊστὶ δὲ ὀρβικουλάτα, Plin. 15, 14. de diversis malorum generibus, Orbiculata, a figura orbis in rotunditatem circumacti. Hæc in Epiro primum provenisse, argumento sunt Græci, qui Epirotica vocant. Pallad. 3. Mala rotunda, quæ Orbiculata dicuntur. Hæc esse ea putat Marcell. ap. Diosc., quæ vulgo Rosea appellantur. [Heliod. 8. p. 398.] Ἠπειρωτικοὶ βόες, Boves Epirotici, Eust. [* " Ἠπειρωτικῶς, Synes. 111." Wakef. Mss.] Διηπειρόω, In continentem redigo, Continenti adjungo, i. q. simplex, Epigr. διηπείρωσε θάλασσαν, E mari continentem fecit. Simili loquendi forma Aristot. usus est in Ἠπειρόω. [Anal. 2, 232. * Ἐξηπειρόω, Strabo 1. p. 91., 10. p. 703. * Προσεξηπειρόω, 12. p. 810.]

" ἩΠΕΡΟΠΕΥΩ, Decipio, Circumvenio, et quidem verbis ac vanis fallacibusque promissis s. persuasionibus. Unde Il. Ψ. (605.) Menelaus cum Antilocho dixisset, Βέλτερον αὖτ' ἀλέασθαι ἀμείνονας ἠπεροπεύειν, subjungit, Οὐ γάρ κέν με τάχ' ἄλλος ἀνὴρ παρέπεισεν Ἀχαιῶν. Ead. signif. E. (349.) Ἦ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις; Et Od. O. (418.) Τὴν δ' ἄρα Φοίνικες πολυπαίπαλοι ἠπερόπευον: Et (420.) τάτε, sub. εὐνῇ καὶ φιλότης, φρένας ἠπεροπεύει Θηλυτέρῃσι γυναιξί. Idem adjuncto etiam accus. rei ad accus. personæ, Il. Γ. (399.) Δαιμονίη, τί με ταῦτα λιλαίεαι ἠπεροπεύειν; Quid me his promissis et persuasionibus dolose vis decipere? Unde mox dicit, Τοὔνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης; INDE Ἠπερόπευμα, Id quo ἠπεροπεύομέν τινα, s. Id quo aliquis ἠπεροπεύεται, Res ad decipiendum apta. Apud Athen. (600.) Critias in Epigr. quodam Anacreontem vocat Συμποσίων ἐρέθισμα, γυναικῶν ἠπερόπευμα. ITEM Ἠπερόπευσις, Deceptio, Circumventio. ET Ἠπεροπευτὴς, Deceptor, Circumventor. Il. Γ. (39.) Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανὲς, ἠπεροπευτά: utpote qui soleas γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύειν, ut Il. E. Idem DICITUR Ἠπεροπεὺς, Od. Λ. (363.) τὸ μὲν οὔτι σ' ἐίσκομεν εἰσορόωντες Ἠπεροπῆά τ' ἔμεν καὶ ἐπίκλοπον: nam Ionice ἠπεροπῆα dixit pro ἠπεροπέα." [* Ἠπεροπῆϊς, Polyæn. Strateg. Præf. Strabo 1. p. 45. * Ἐξηπεροπεύω, Aristoph. Λ. 839. * Συνηπεροπεύω, 842. * Ἀπεροπὸς, ἡ, ὀν, i. q. ἠπεροπεὺς, Anacr. ap. Etym. M. v. Ἠπεροπευτής. Apud Eund. et Hes. * Ὑπεροπεύς· ψεύστης, ὑπερόπτης. * Ὑπεροπεύει· ψεύδεται.]

" ἩΠΗΣΑΣΘΑΙ, semel duntaxat reperitur ap. Aristoph. in Δαιταλεῦσιν (Fr. 240.) ubi Hesiodi συνθήκας et præcepta deridens ait, καὶ κόσκινον ἠπήσασθαι, inquit Phrynich. (Ecl. 32.) ipsum rejiciens, et pro eo usurpandum dicens ἀκέσασθαι. Id autem est Sarcire." [" Nunnes. ad Phryn. 4. ad Thom. M. 25. 27. ad Lucian. 1, 341. * Ἤπησις, ad Thom. M. 25." Schæf. Mss.] " INDE Ἠπητὴς, Sartor, Sarcinator: qui et ἀκέστης s. ἀκεστής. Legitur autem ap. Batrach. (183.) Ibi enim Pallas de murium injuria conquerens, inter alia dicit, Πέπλον μου κατέτρωξαν, ὃν ἐξύφηνα καμοῦσα, Τρώγλας τ' ἐμποίησαν· ὁ δ' ἠπητής μοι ἐπέστη, Καὶ πράσσει με τόκους. FEM. Ἠπήτρια, Sartrix, Sarcinatrix, Sutrix. Hesychio et Suidæ * ῥάπτρια: qui Atticos ἀκέστριαν dicere addit." [" Valck. ad Il. 22. p. 61. ad Lucian. 1, 341. ad Mœr. 48. 283. Phryn. Ecl. 32." Schæf. Mss.] " Ἀπήτρια, Hesychio ἀκέστρια, Sartrix, Sarcinatrix: quæ et ἠπήτρια, atque ita Doricum fuerit." " Inde" [* Ἠπητήριος, Hes.] " ET Ἠπητήριον, SIVE Ἠπήτριον, per sync., Subula, i. e. Instrumentum quo sutor in consuendis coriis utitur, et sartor in consuendis pannis, quod Acus dicitur. Suidæ itidem est τὸ σουβλίον μεθ' οὗ ῥάπτουσι τὰ * βυρσάρια. Vide et Ἀκεστήριον." [Libanius c. Antioch. p. 384. Ἠπήτιον, Ὑπήτιον, Gl. Subula.]

ἬΠΙΟΣ, ὁ, ἡ, Clemens, Mitis, Lenis, Benignus, i. q. προσηνὴς, Od. (B. 230.) Μή τις ἔτι πρόφρων, ἀγανὸς, καὶ ἤπιος ἔστω Σκηπτοῦχος βασιλεύς: Ξ. (138.) οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον Ἤπιον ὧδε ἄνακτα κιχήσομαι: N. (314.) εὖ οἶδ' ὅτι μοι πάρος ἠπίη ἦσθα: Il. Λ. (829.) ἐπὶ τ' ἤπια φάρμακα πάσσε, Lenia et blanda pharmaca: ἠ. ἦμαρ, Hesiod. (Ἡ. 23.) Thuc. 2, (59.) Καὶ ἀπαγαγὼν τὸ ὀργιζόμενον τῆς γνώμης, πρὸς τὸ ἠπιώτερον καὶ ἀδεέστερον καταστῆσαι, Ad humaniorem quandam lenitatem et minorem formidinem traducere. Plut. (6, 7.) Τίνες εἰσὶν οἱ ἠπιώτατοι Θετταλῶν, Lenissimi. Herodian. 2, (4, 1.) Ἤπιον ἄρχοντα καὶ πατέρα, Clementem principem: sic (Od. B. 47.) πατὴρ ὡς ἤπιος ἦρχε, Benignus pater. Citatur etiam fem. ex Hesiodo (Θ. 406.) Λητὼ ἠπίην. Dicitur et ἤπια εἰδέναι τινὶ poëtice, pro Benignum et clementem esse erga aliquem.

Il. Π. (72.) εἴ μοι κρείων Ἀγαμέμνων Ἤπια εἰδείη. Derivant autem quidem ab ἥδω, ideoque aspirant, Eust., qui tamen frequentius tenuari dicit, quod et e comp. κατηπιάω clarum est. Alii ab ἔπος derivant, ut sit ὁ ἐν λόγῳ πάντα ποιῶν. [" Wakef. Phil. 698. Huschk. Anal. 222. Heyn. Hom. 7, 152. 755. Heind. ad Plat. Lys. 23. ad Od. N. 405. Wytt. Ep. Cr. 49. Wessel. ad Herod. 263. Diss. Herod. 81. Valck. Diatr. 290." Schæf. Mss. Opp. Ἁ. 5, 349. Eur. Tro. 53. Erecth. Fr. 2, 6. * Ἠπιόμητις, Greg. Naz. 2, 112. * Ἠπιόμοιρος, Atheu. 542. * Ἠπιόμυθος, Maxim. 67. * Ἠπιόφρων, Empedoclis Fr. " Valck. Phœn. p. 469." Schæf. Mss.] " Ἠπιόχειρ, Epith. Apollinis in Epigr. " ex eo quod medicus sit et benigna s. placida manu " opem ferat laborantibus." [Anal. 2, 516. * Ἠπιόχειρος, Orph. H. 84, 8. sed cf. Porson. ad Or. 229.] Ἠπίως, Leniter, Benigne, Clementer, [Plato Lys. 20. * Ἠπιωτέρως, Demosth. 1296. * Ἠπιωτάτως, Hes.] Ἠπιότης, Lenitas, Placiditas, Clementia: ἁλὸς, Placidi pellacia ponti, Bud. ex Hermol. [Gl. Serenitas. * Ἠπιόω, Leniter me habeo, Hippocr. 1147. Gl. Lenio.] Ἠπιάω, άσω, ήσω, Mitigo, Lenio, Placo. [Gl. Blandifico.] Ἠπίαμα, Id, quo aliquid mitigamus; Fomentum, quo dolores mitigamus, Lenimentum. Herod. 3, (130.) Ἑλληνικοῖσι ἰήμασι χρεώμενος, καὶ ἠπιάματα [ἤπια μετὰ] τὰ ἰσχυρὰ προσάγων, ὕπνον τέ μιν λαγχάνειν ἐποίεε. Κατηπιάω, Mitigo, Delinio, Lenio, Il. E. (417.) Ἄλθετο χεὶρ, ὀδύναι δὲ κατηπιόωντο βαρεῖαι: est autem κατηπιόωντο poëtice pro κατηπιάοντο, sicut ἡβώω pro ἡβάω.

ἨΠΙΑΛΟΣ, Epialus, Febris quotidianæ continuæ species quædam, quæ alio nomine ῥιγοπύρετος appellatur, cum sc. πυρέττουσί τε καὶ ῥιγοῦσι, καὶ ἀμφοτέρων αἰσθάνονται κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐν ἅπαντι μορίῳ τοῦ σώματος, Cum simul febricitant et rigent, atque eod. tempore in toto corpore utrumque sentiunt affectum, Gal. de Diff. Febr. 2, 6. definit: addens, secundum Archigenem, nulli rei alii id nomen accommodari nisi huic febri: Atticos tamen quosdam videri eum etiam rigorem, qui febres antecedit, ita nominare. Dicitur autem, ut P. Ægin. 2, 25. tradit, vel a metaph. τῆς ἁλὸς, Maris, ἠπίας μὲν φαινομένης, χαλεπῆς δὲ κατὰ τὰς ταραχὰς αὐτῆς ὑπαρχούσης, Quod principio tranquillum apparet, at cum turbatur, asperrimum evadit: vel παρὰ τὸ ἠπίως καὶ πρᾴως ἀλεαίνειν, i. e. θερμαίνειν, A calefaciendo leniter et placide: quoniam, ut Actuarius docet, οὐ σφοδρὸν οἶδ' ἀνάπτουσι πυρετὸν, Non vehementem febrem accendunt. Eust. per antiphrasin ab ἤπιος derivatum existimat. Diosc. 4, 69. de hyoscyamo s. herba Apollinari, Τρία δὲ ἢ τέτταρα ποθέντα σὺν οἴνῳ, ἠπιάλους πυρετοὺς θεραπεύει. De quo Plin. 25, 4. Etiam antiqui in vino febrem depelli arbitrabantur. Schol. Aristoph. Σφ. (1038.) Τοῖς ἠπιάλοις ἐπιχειροῦσι πέρυσιν, καὶ τοῖς πυρετοῖσιν, Οἳ τοὺς πατέρας τ' ἦγχον νύκτωρ, καὶ τοὺς πάππους ἀπεπνίγον, annotat ἠ. esse τὸ τοῦ πυρετοῦ κρύος ap. Aristoph. N. et Θ.: simul vero ἠ. esse πυρετοῦ πρόδρομον: Didymo vero δαίμονα esse, qui etiam Ἠπιάλης, * Τίφης, * Εὐόπας: Eust. e Lex. Rhet. annotat, δαίμονα τοῖς κοιμωμένοις ἐπερχόμενον, Incubum, qui et Ephialtes dicitur et πνιγαλίων, intelligere autem Aristoph. hic Pestes et noxas civitatis: quamvis non incommode Pnigalionem s. Incubum hic accipere possis, præsertim cum dicat ἀπέπνιγον. || Ἠπίαλοι, οἱ ψυχροὶ, Frigidi, Hes. [" Jacobs. Anth. 10, 252. Aristoph. Fr. 251. ad Mœr. 182. 372. ad Timæi Lex. 134. ad Charit. 288." Schæf. Mss. Corai. in Hippocr. de Aëre et Locis T. 2. p. 35. Ἀηδόνων ἠ., Phryn. Athenæi p. 44. I. q. ἐφιάλτης, Anecd. Bekkeri p. 42.] " Ἀπίαλος, " Hesychio ῥῖγος, Rigor, Frigus." Ἠπιαλώδης, ut πυρετὸς, ὁ μετὰ φρίκης καὶ ῥίγους γινόμενος, ap. Hippocr. (1127.) Erotian. Ἠπιαλέω, Epiala febri laboro, Aristot. Probl. 27, (2.) Ὅμοιον δὲ ἔοικεν ὥσπερ τοῖς ἠπιαλοῦσιν, οἳ ἅμα τῷ ῥιγοῦν διψῶσι, Quos febris epiala exercet, Aristoph. Ἀ. (1164.) Ἠπιαλῶν γὰρ οἴκαδ' ἐξ Ἱππασίας βαδίζων, Epiala correptus, * ῥιγοπυρέτῳ περιπεσών. [* Ἐξηπιαλέω, Hippocr. 53, 17.] Ἠπιόλης, ου, ET Ἠπιάλης, ητος, ὁ, i. q. ἠπίαλος, Eust. e quodam Gramm. Δαίμονα τοῖς κοιμωμένοις ἐπερχόμενον ἠπιόλην φασί. Apud Eund. Herodianus e Sophrone, Ἡρακλῆς ἠπιάλητα πνίγων. [Phrynich. Appar. 466. Anecd. Bekk. 42.] " Ἠπίολος dicitur " etiam esse i. q. ἠπίαλος." Ἠπιόλιον, Levis epiala febris accessus, * ῥιγοπυρέτιον, Hes.

¶ Ἠπιόλη, Medela, VV. LL. ex Epigr. At ap. Suid. Ἠπιόλη est Uxor Asclepii. " Ἠπιόνη, ex " Epigr. affertur pro Medela. Suid. vero Ἠπιόνην " esse dicit Uxorem Æsculapii: cujus filiæ Ὑγεία, " Ἰασὼ, Ἀκεσὼ, Πανάκεια, a medicando et sanando " denominatæ." [" Valck. Diatr. 290. Jacobs. Anth. 8, 389. 392. 10, 411. T. H. ad Plutum p. 233." Schæf. Mss.] SED ET Ἀσκληπιὸς ipse hinc dicitur, quoniam ἠπίως ἀσκεῖ τοὺς νοσοῦντας: vel ab ἤπιος et Ascleto quodam Epidaurio, quem oculis laborantem sanasse dicitur. *Ante vero Ἤπιος tantum appellabatur. [Plut. Demosth. p. 261. H. "Jacobs.* Anth. 10, 278. 12, 199. T. H. ad Plutum p. 232. De quant., Heyn. Hom. 4, 383. 5, 539. De accentu, 4, 383. Πέτρα Ἀ., Valck. Hipp. p. 293." Schæf. Mss. " Jupiter, Aristid. 37." Wakef. Mss.] Ἀσκληπίειος: ut φάρμακον, Æsculapii pharmacum. Et Ἀσκληπίειον πάνακες ap. Medicos, Asclepion panaces, Plin. Ἀσκληπίεια, ap. J. Poll., quæ ET Ἀσκλήπια, Festum in honorem Æsculapii. AT Ἀσκλήπειον, Fanum Æsculapii, Suid. Sic Plut. (7, 153.) Ἐν τόποις καθαροῖς καὶ ὑψηλοῖς — ἱδρυμένα τὰ Ἀ. ἔχουσι. Sunt tamen qui et Ἀσκληπεῖον scribant, ut dicitur ἠλιεῖον. [* Ἀσκληπιεῖον, Lucian. 1, 609. " Phryn. Ecl. 162. Coray Theophr. 112. Ἀσκληπίειον, Ἀσκλήπειον, Ἀσκληπεῖον, Ἀσκληπιεῖον, Fac., Kuhn., et Sylb. ad Paus. 2, 26. ubi etiam de Ἡρακλεῖον, Ἡράκλειον, Μουσεῖον, * Φιλιππεῖον, * Πελόπιον, Ἐλευσίνιον, Ὀλυμπίειον, Ὀλύμπιον, Ἱπποδάμιον, Ἱπποδαμίειον, Ποσείδιον, Ποσειδώνιον: cf. Fischer. ad Theophr. 137. *Sylb. ad Paus. 51.* Fabric. B. Gr. 1, 325. ad Herod. 154." Schæf. Mss.] Ἀσκληπιὰς, Asclepias, Herba ap. Diosc. et Plin. Collyrii nomen ap. Medicos. [Hippocr. 1279, 29.] Ἀσκληπιάδης, Asclepiades, patronym. Unde frequentissime plur. Ἀσκληπιάδαι et Ἀσκληπιαδῶν παῖδες pro Ipsis medicis: ut υἷες Ἀχαιῶν ap. Hom. pro Ipsis Græcis. [Athen. 256. 355. " Wakef. Phil. 1333. Empedocl. Epigr. 2. Lobeck. Aj. p. 367. Valck. Hipp. p. 262. Toup. Opusc. 110. 313. Emendd. 2, 10. An Ἀσκληπίδης, 444. Brunck. 1333." Schæf. Mss. * Ἀσκληπιασμὸς, Græcis recentioribus i. q. αἱμοῤῥοῒς, Theophr. de Retral. p. 260. Ὀνομάζεται ἡ τοιαύτη φορὰ τοῦ αἵματος παρὰ τῇ κοινῇ συνηθείᾳ ἀσκλ.: ap. Leon. Synops. Iatr. 1, 7. Cod. Ms. Αἱμοῤῥοΐς ἐστιν, ὅταν ἐκ τοῦ δακτυλίου κενοῦται αἷμα—ὅπερ οἱ ἰδιῶται καλοῦσιν ἀσκλήπιον.]

" ἭΡΑ, et ION. Ἥρη, Juno: et Soror et Conjunx " Jovis: quam Plato in Cratylo sic nominatam exi" stimat ὡς ἐρατήν τινα. Allegorice autem esse dici" tur ὁ ἀὴρ, Aër: a quo et dicta isto nomine credi" tur, transpositis literis, et epitheto λευκωλένου ac " χρυσοπεδίλου nominari ob candorem ac splendo" rem aëriæ constitutionis, cum pura est." [" Ἥρα, Ἥρη, Ilgen. Hymn. 585. Ἥρα Doris dicta, ad Lucian, 1, 426. Ἡ Ἥ., ad Diod. S. 2, 428. Conf. c. Ῥέα, Boiss. Philostr. 594. De digamm. in h. v., Heyn. Hom. 4, 173. 7, 4. 22. 25. Νὴ τὴν Ἥ., de hac jurandi formula, ad Xen. Mem. 1, 5, 5. Œc. 10, 1." Schæf. Mss.] " INDE Ἡραῖος, Junonius: ut ναὸς, " et τεῖχος." [" Eust. 81, 38." Seager Mss.] " Dici" tur et Ἥραιον, τὸ, pro Ἡραῖον ἱερὸν, Junonis tem" plum: ut Ἀθήναιον ap. Herod." [Thuc. 3, 75.] " Et τὰ Ἥραια, pro τὰ Ἡραῖα ἱερὰ, Junonia sacra, " et ἡ τῇ Ἥρᾳ τελουμένη ἑορτή. Ubi nota Ἥραιον et " Ἥραια subst. et absolute posita παροξύνεσθαι, adj. " autem προπερισπᾶσθαι." [" Ἡραῖον, Jacobs. Anth. 11, 265. Fabric. B. Gr. 1, 326. Toup. Opusc. 2, 216. ad Herod. 34. 322. 717. Τὸ ἥραιον, ad Diod. S. 1, 453. Τὰ ἥραια, Jacobs. Anth. 7, 246. Ἡραῖα, τὰ, ad Timæi Lex. 216. Toup. Emendd. 2, 586." Schæf. Mss. * " Ἡρᾶς: in Lex. Prosod. Hermanni p. 433. sunt duæ mihi ignotæ voces, ἡρᾶς et * φλασκᾶς, ad formam ἀλλᾶς, βοῤῥᾶς, etc. Num prima est nom.

propr.? Altera deest in Cod. Paris." Bast. ad calcem Scap. Oxon.] " Ἡρατέλεια, ἡ, dicebatur olim " ἡ συζυγία, Conjugium, teste J. Poll. 3, c. 3. ubi " agit περὶ γάμου καὶ τῶν περὶ αὐτόν: forsitan quo- " niam τῇ Ἥρᾳ, veluti præsidi nuptiarum, ἐν τῷ γάμῳ " καὶ τῇ συζυγίᾳ ἐτέλουν, ut et Romani τὰ πλεῖστα " τῶν γαμικῶν εἰς τὴν Ἥραν ἀνῆπτον, teste Plut. " Probl. Rom. in cujus libri principio inter quinque " deos, quibus indigere οἱ γαμοῦντες putantur, Idem " Ἥραν τελείαν nominat." " Ἡρεσίδες, Hesychio " κόραι αἱ λουτρὰ κομίζουσαι τῇ Ἥρᾳ. Sed forsan " scr. Ἡρεσίδες, aspero spiritu."

" ἩΡΑΚΛΕΗΣ, et per CONTR. Ἡρακλῆς, Her- " cules: Jovis et Alcmenæ filius, ante dictus Ἀλ- " κείδης, Alcides. Sic vero denominatus videtur, " quoniam ἐκ τῆς Ἥρας κλέος ἔσχηκε: multis enim " eum certaminibus ea exercuit: e quibus cum " victor semper discesserit, gloriam inde sibi pepe- " rit: vel ex oraculo, quod sic ei respondit, Ἡρα- " κλῆν δέ σε Φοῖβος ἐπώνυμον ἐξονομάζει· Ἥρα γὰρ " ἀνθρώποισι φέρων κλέος ἄφθιτον ἕξεις: iis enim qui " vim patiebantur, et opem ejus implorabant, auxi- " lium ferre creditus est. Porro declinatur Ἡρα- " κλῆς, Ἡρακλέους, Ἡρακλεῖ, Ἡρακλέα: poët. Ἡρα- " κλέης, Ἡρακλῆος, Ἡρακλῆϊ, Ἡρακλῆα. At vocat. " Ἡράκλεις et ὦ Ἡράκλεις, interdum est opem Her- " culis implorantis, interdum admirantis, tam poët. " quam in prosa. Xen. dicit etiam, Ἡράκλεις τῆς " παραδοξολογίας. Latini et Hercule dicunt, et Dii " boni, pro Dii immortales, Papæ. Porro ab Ἡρα- " κλῆς DERIV. Ἡράκλειος, Herculeus, Herculi pecu- " liaris: ut πάθος, Morbus Herculeus: quem Are- " tæus Elephantiasin esse dicit, utpote qua nullus " alius morbus sit valentior et major. Et Ἡ. λουτρὰ, " Herculea lavacra, i. e. Thermæ: ap. Athen. et " Hes. Et Ἡ. δεσμὸς, Herculeus nodus, ap. eundem " Athen. et Oribas. de Laqueis. Item Ἡράκλειον " πάνακες, ab Hercule inventum: quod alii vocant " Origanum Heracleoticum sylvestre, quoniam est " origano simile, teste Plin. 25, 4. At Ἡράκλειος " λίθος, Lapis Herculeus, dictus a quibusdam Ma- " gnes est, ab aliis vocatus σιδηρίτης, teste Eod. 36, " 16. Quomodo Lucian. in Iconibus, circa princi- " pium dicit, Ἀπάξει ἔνθα ἂν ἐθέλῃ, ὅπερ καὶ ἡ λίθος " ἡ Ἡρακλεία δρᾷ τὸν σίδηρον. Hes. tamen negat " Ἡράκλειαν λίθον et Μαγνῆτιν esse eand.: a Soph. " Λυδίαν λίθον nominari dicens, i. e. Lydium lapi- " dem, quoniam Heracleæ, urbe Lydiaca, reperiatur: " unde et Ἡρακλεῶτιν λίθον vocari. Theophr. sane " Heracleo et Lydio lapidi eand. vim tribuit, pro- " bandi sc. auri: unde Indicem Ovid. appellat: " Πρὸς τὸ βασανίζειν, inquit in L. περὶ Λίθων, τὸν " χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον, ἡ καλουμένη λίθος Ἡρα- " κλεία καὶ ἡ Λυδή: ut vicissim magneti quoque " βασανιστικὴν δύναμιν Eurip. (Œnei Fr. 5.) ascribit, " dicens, τὰς βροτῶν γνώμας σκοπῶν ὥστε Μαγνῆτις " λίθος. Itaque non absurdum erit dicere Heracleon " et Magnetem lapidem eund. esse, vel saltem ead. " vi pollere, et attrahendi sc. ferri et auri argentique " probandi. NEUTR. τὸ Ἡράκλειον, sc. ἱερὸν, Herculis " fanum, Herculis templum, Herculea ædes. Athen. " 6. Τοῖς Ἀθήνησι εἰς τὸ Ἡράκλειον ἀθροιζομένοις. Et " Xen. Ἑ. (6, 4, 7.) Ἐκ δὲ τοῦ Ἡρακλείου καὶ τὰ ὅπλα " ἔφασαν ἀφανῆ εἶναι, ὡς τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὴν μάχην " ἐξωρμημένου. Apud Medicos autem τὸ Ἡράκλειον " Herbæ nom. est e Panacis genere: de quo Theo- " phr. H. Pl. 9, 12. et Plin. 25, 4. 26, 14. 20, 17. " NEUTR. PLUR. τὰ Ἡράκλεια, sc. ἱερὰ, Sacra Her- " culea, Sacra et festum in honorem Herculis. Plut. " de Deo Socr. Τοὺς ἐπιδεδημηκότας πρὸς τὰ Ἡρά- " κλεια σαλπικτάς. Sic ap. Dem. (368.) τὰ Ἡράκλεια " θύειν: ut Ἥραια. FEM. Ἡράκλεια, Heraclea, " Herbæ itidem genus est sideritidis, ap. Diosc. 4, " 33. 35. qui et τὸ λιθόσπερμον a nonnullis Ἡρά- " κλειαν nominari tradit, 3, 158. At Ἡρακλέα, dicta " Spina quædam alba τρίοζος, utilis conficiendis " σκυταλίοις καὶ βακτηρίαις, teste Theophr. H. Pl. 4, " 5. qui et Ἡρακλείας μήκωνος meminit 9, 13. i. e. " Herculei s. Heraclei papaveris. Alioqui Ἡρά-

A " κλεια, Urbis etiam nom. est et Insulæ: cujus civis " DICITUR Ἡρακλεύς, ET Ἡρακλειώτης, SIVE Ἡρα- " κλεώτης, teste Steph. B.: cujus fem. Ἡρακλεῶτις: ut " Ἡρακλεῶτις καρύα ap. Theophr. H. Pl. l. 2. quam " l. 4. Idem Ἡρακλεωτικὴν καρύαν appellat, Heracle- " oticam nucem: quæ fert τὰ Ἡρακλεωτικὰ καρύα, " ab aliis dicta Ποντικά: quoniam Heraclea Ponti " oppidum est. Ab ead. urbe dicti Ἡρακλεωτικοὶ " καρκίνοι ap. Aristot. H. A. l. 4. At Ἡρακλεωτι- " κοὺς σκύφους nonnulli dictos existimant χρησαμένου " διὰ τὰς στρατείας πρώτου Ἡρακλέους τῷ γένει, ut " refert Athen. l. 11. Denique ab Ἡρακλῆς est " PATRONYM. Ἡρακλείδης, Heraclides, Herculis " filius: ut Il. B. (655.) Τληπόλεμος δ' Ἡρακλείδης, " Tlepolemus Herculis filius. Sed et Nepotes ac " generalius Posteri etiam Herculis, Ἡρακλεῖδαι no- " minantur, Herculeo de sanguine creti, Ab Hercule " ducentes genus: ut cum Xen. ap. Plut. Lycurgo " init. dicit Lycurgum γεγονέναι κατὰ τοὺς Ἡρακλεί- " δας: ἐοικὼς βουλομένῳ τοὺς πρώτους ἐκείνους καὶ

B " σύνεγγυς Ἡρακλέους, ὀνομάζειν Ἡρακλείδας, inquit " Plut. qui et τοὺς νεωτάτους τῶν ἐν Σπάρτῃ βασιλέων " dicit fuisse γένει Ἡρακλείδας, Genere Heraclidas, " Ab Hercule genus s. ortum duxisse. Alioqui Ἡρα- " κλείδης est etiam Nom. propr. cum aliorum tum " Pontici cujusdam Philosophi et Historici. Iones " pro Ἡρακλείδης DICUNT Ἡρακληΐδης: quod tamen " ποιητικώτερον videtur, cum ap. Herod. 1. p. 4. " inveniam Ἡρακλεῖδαι. Iidem poëtæ pro Ἡράκλειος " DICUNT Ἡρακλήειος: et ἲς s. βίη Ἡρακληείη peri- " phrasticῶs pro Ἡρακλῆς. Il. B. (658.) Ὃν τέκεν " Ἀστυόχεια βίῃ Ἡρακληείῃ. Et paulo post, Υἱέες " υἱωνοί τε βίης Ἡρακληείης. Sic Hesiod. Θ. (982.) " τὸν κτεῖνε βίη Ἡρακληείη. Rursum Σ. 116. dicit " βίη Ἡρακλῆος, pro Ἡρακλῆς, ut alibi ἲς Ὀδυσῆος et " ἲς Τηλεμάχοιο pro Ὀδυσσεὺς et Τηλέμαχος." [" Ἡρα- κλέης, Ἡρακλῆς, Jacobs. Anim. 183. De etym., Toup. ad Longin. 279. Ejus arma, ad Diod. S. 1, 28. De ejus liberis, ad Lucian. 1, 237. Ἡρακλέος, genit., Theocr. 2, 121. Fisch. Palæph. p. 178. Ἡρα- κλῆος, ad Herod. 215. Markl. Suppl. p. 277. Ἡρα- κλέως, Epigr. adesp. 145. Dat., Brunck. Antig.

C 1241. Accus., Trach. 476. Wytt. ad Plut. de S. N. V. 45. Vocat., Toup. Opusc. 2, 45. 188. Lucian. Dial. 70. Porson. Med. p. 54. Ἡράκλεις! Koen. ad Greg. Cor. 83. Brunck. Aristoph. 1, 255. Ἡράκλεες, Antip. S. 18. Dionysius 6. Sic Πατρόκλεες, Heyn. Hom. 4, 95. Ἡρακλες, Lucian. 3, 380. 383. Ἡρακλῆς ξενίζεται, Brunck. Aristoph. 2, 203. Ἡρακλέους πο- τήριον, Diod. S. 2, 252. et n., Plut. Alex. 182. Schm. Ἡρακλῆ, ad Diod. S. 2, 425. Boiss. Philostr. 560. Ἡρακλῆν, Epigr. adesp. 484. Volger. ad Æsop. 55.: Porson. Med. p. 54.: 'Obiter moneo, leg. semper Ἡρακλέους et Ἡρακλέει pro mendosis Ἡρακλέος et Ἡρακλεῖ.' Ἡρακλῆϊ, Ænigma 18. Ἡρακλεῖ, Jacobs. Anth. 12, 407. 473. Ἡ. χαλκοῦς, Fisch. ad Palæph. 57. Ἄλλος οὗτος Ἡ., Phryn. Ecl. 81. Thom. M. 337. Πρὸς δύο οὐδ' Ἡρακλῆς, etc. Toup. Emendd. 1, 389. Jacobs. Anth. 10, 169. Ἡράκλειος, T. H. ad Lucian. Dial. 73. Brunck. et Wakef. ad Phil. 1132. Herc.

D F. 138. 154. Jacobs. Anth. 9, 197. Heyn. Hom. 4, 354. Ἡ. στῆλαι, Fisch. ad Palæph. 137. ad Herod. 118. 283. Ἡ. λουτρὰ, Brunck. Aristoph. 2, 110. Kuster. 61. ad Diod. S. 1, 269. Ἡρακλεία λίθος, Brunck. Soph. 3, 514. Jacobs. Anth. 11, 304. Τὸ Ἡ., ad Diod. S. 1, 417. Huschk. Anal. 224. Ἡρά- κλειον, Paus. 1, 396. cf. 395. ad Herod. 402. 492. Toup. Opusc. 1, 262. Fabric. B. Gr. 1, 326. Poculum, Bergl. Alciphr. 229. Wakef. Alc. 768. * Ἡρα- κλείως, Lucian. 3, 354. Ἡρακλήϊος, Valck. Hipp. p. 171. * Ἡρακλῆϊς, Heringa Obss. 20. Ἡρακλεωτικός, ad Lucian. 1, 467. Jacobs. Anth. 6, 287. ad Diod. S. 1, 666. 2, 238. 514." Schæf. Mss. Ἡράκλειος, ὁ, ἡ, Soph. Trach. 51. Ἡ. κολλούριον, Trall. 2, 47. * Ἡρα- κλειοξανθίας, Aristoph. B. 502. " Ἡρακλῆς, Sol, Nonn. 40, 369. * Ἡρακλίσκος, tit. Theocr. 24." Wakef. Mss.]

[" ἩΡΑΚΛΕΙΤΟΣ, Wakef. S. Cr. 2, 155." Schæf. Mss. UNDE] " Ἡρακλειτίζω, Heraclitum

" sequor, Heracliteæ sectæ sum, Cum Heraclito A
" facio: ap. Aristot. Metaph." [" Ast über Plato S. 267." Schæf. Mss.] " UNDE Ἡρακλειτιστής, Sectator " Heracliti aut imitator, Diog. L. p. 347. Πανσανίας " ὁ κληθεὶς Ἡρακλ." [* " Ἡρακλείτειος, Musgr. Suppl. 195." Schæf. Mss.]

ἩΡΕΜΑ, Quiete, Auctor Axiochi (11, 197.) Νυνὶ δὲ ἠ. κατ' ἐμαυτὸν ἀναριθμήσομαι τὰ λεχθέντα, Tacitus ipse mecum repetam, Quiete et tacite repetam, Plato Crat. Εἰ δὲ βούλει, ἔχε ἠ., δοκῶ γάρ μοι καθορᾷν τι πιθανώτερον, Si vero vis, quiete te contineas, h. e. expecta. Item Paulatim, Sensim: cui opp. σφόδρα. Herodian. 3, (12, 21.) Ἠ. πως ὁ Σεβῆρος ὑπήγετο πειθοῖ τῶν ὑπὸ τοῦ Πλαυτιανοῦ λεγομένων, Paulatim labascebat, Polit. Lucian. (1, 843.) Ἠ. καὶ οὐκ ἀθρόως μεταβαίνουσα, καὶ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη, λανθάνει τὴν ὄψιν ἐκ θατέρου εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένη, Sensim et ita ut vix animadvertere possis. Item, Paululum, Leviter, Leniter, Lucian. (2, 429.) Ἐγὼ δὲ ἡσυχῇ μειδιάσας, καὶ πρὸς τὸν Ἀθηναῖον ἠ. τὼ ὀφθαλ- B
μὼ παραβαλὼν, Leviter oculos ad Athenæum deflectens, ut solent qui in medio duorum ambulantes, vicissim ad utrumque convertuntur, Bud.: Aristot. Meteor. 1. de quodam cometa loquens, quem se vidisse ait, Ἀτενίζουσι μὲν γὰρ εἰς αὐτὸν, ἀμυδρὸν ἐγίνετο τὸ φέγγος, παραβλέπουσι δ' ἠ. τὴν ὄψιν, πλεῖον, Intuitu leviter limo aspicientibus, plusculum apparebat, Bud.: Eth. 4, 5. Αἱ δὲ ὑπερβολαὶ καὶ ἐλλείψεις ψεκταί· καὶ ἐπὶ μικρὸν μὲν γιγνόμεναι, ἠρέμα· ἐπὶ πλέον δὲ μᾶλλον· ἐπὶ πολὺ δὲ, σφόδρα, Quæ si non longe absunt a medio, leviter vituperanda sunt; sin longius, gravius. Athen. 1. ἔχει τι καὶ ἀρωματῶδες, ἠ. ἐπιστύφων, Leviter astringens, Aliquantulum. At apud Aristot. Eth. 3, 1. Τίς τε δὴ, καὶ τί, καὶ περὶ τί, ἢ ἐν τίνι πράττει·—καὶ πῶς, οἷον ἠ., ἢ σφόδρα, exp. Leniter, h. e. Sine impetu aliquo vehementi. [" Ad Charit. 311. 689. Diod. Zon. 6. Brunck. Apoll. Rh. 105. Hippol. 1368. ad Lucian. 1, 677. 687. Marcell. de V. Thuc. 4. ad Dionys. H. 1, 203. Heyn. Hom. 6, 284. Plato Theæt. 314. Thom. M. 911. Xen. K. Π. C
68. Abresch. Add. ad Arist. 134. Lectt. 154. 223. ad Xen. Eph. 216. Koen. ad Greg. Cor. 10. Athen. 1, 54. Fisch. Ind. Palæph. v. Βάδισμα, Villois. ad Long. 56. Ἔχε ἠ., Heind. ad Plat. Gorg. 45. * Ἠρέμας, Brunck. Apoll. Rh. 105. (3, 170.) Hippol. 1368." Schæf. Mss. * Ἠρεμεὶ, Aristoph. B. 318. sed v. Brunck.] Ἤρεμος, Quietus, Mitis, Placidus: ἤρεμον, ἥσυχον, πρᾷον, ἥμερον, Hes. Ἠρεμία, Quies, Aristot. Prædicam. Ἡ κατὰ τόπον ἠ., Quies, quæ est in loco: Eth. (7, 14.) Καὶ ἡδονὴ μᾶλλον ἐν ἠρεμίᾳ ἐστὶν ἢ κινήσει, Magis est in quiete quam in motu voluptas. Et ἠ. ἔχω, Quiesco, Plut. Apophth. Apud Aristot. Eth. 2, 3. Διὸ καὶ ὁρίζονται τὰς ἀρετὰς ἀπαθείας τινὰς καὶ ἠ. commodius redditur Vacuitates quasdam perturbationum et animorum status quietos. Apud Eund. ἡ κατὰ τὸ ποιὸν ἠ. VV. LL. interpr. A qualitate puritas et vacuitas. Ἠρεμέστερος, Quietior, Placidior, Xen. K. Π. 7, (5, 22.) Ἠρεμέστεροι γίνονται στερισκόμενοι ταύτης τῆς ἐπιθυμίας, de hominibus, quibus injuriam inferendi cupiditas quasi exemta est. D
Ἠρεμεστέρως, Quietius, Tranquillius, Xen. K. Π. 3, (1, 17.) Πότερον ἂν οἴει ἠ. ἔχειν τὰ ἐνθάδε, καινῆς γενομένης ἀρχῆς, ἢ τῆς εἰωθυίας καταμενούσης. Videtur autem compar. hic esse ab ἠρεμής, έος: at AB Ἠρέμης, ου, quod in VV. LL. habetur, et exp. Quietus, deduci non potest. Ἠρεμαῖος, Quietus, Remissus, Submissus, Theophr. (C. Pl. 6, 1, 3.) Ἢ ἁπλῶς λέγοι στρυφνότητά τινα ἠ. καὶ μαλακὴν, Austeritatem remissam, leviusculam. Sic ap. Lucian. ἠ. ὑπόληψις exp. Remissa existimatio; φωνὴ, Submissa vox, (1, 469.) Hinc Ἠρεμαιότερος, Pacatior e Plut. Solone [31.] Ἠρεμαίως, i. q. ἠρέμα, Herodian. 5, (2, 7.) Βαδίζων τε πλέον τοῦ δέοντος ἠ., Incedens quam solebat lentius, Xen. Ἱππ. (9, 5.) Οὐ δεῖ ἐξαπιναίως σπᾶν, ἀλλ' ἠ. προσάγεσθαι τῷ χαλινῷ πραΰνοντα, Placide, Leniter, Lente fræno adducere. [* Ἠρεμαιότης, Hippocr. Παραγγελμ. p. 61.] Ἠρεμέω, Quiesco, Quietus sum, maneo: ἐν τῇ αὐτῇ σώματος θέσει καὶ σχήματι καὶ εἴδει μένων διατελῶ, ut ap. Aristot. Mich. Ephes. exp. Philo V. M. 3. Πάντας εἰδὼς ἐν ταῖς σκηναῖς ἠρεμοῦντας, In tentoriis omnes quiescere: 1. Καὶ παγέντα τρόπον τείχους κραταιῶς ἠρέμει καὶ ἡσύχαζε, Solidaque, more munitionis, et firma stabilitate concreta hærebant, Turn. [" Beck. var. lect. Aristot. p. 18. Conf. c. ἀριθμῷ, Kuster. Aristoph. 110." Schæf. Mss. * " Ἠρεμητέον, Philo J. p. 63." Wakef. Mss.] Ἠρέμησις, Ipsa quasi quiescendi actio, Quies, qua res aliqua a motu, in quo erat, quiescit et quasi sedatur, Aristot. Rhet. 2. Ἔστω δὴ πράϋνσις, κατάστησις καὶ ἠ. ὀργῆς. [* Ἀνηρέμητος, unde * Ἀνηρεμήτως, Citra quietem, Sext. Emp. 670. * Ἐπηρεμέω, Clem. Alex. Pæd. 2, 8. Lucian. 5, 308. * Ἐπηρέμησις, Requies, Basil. 3, 29.] Κατηρεμέω, Quiescere facio, Sedo, Xen. (K. Ἀ. 7, 1, 14.) de militibus iratis, Βουλόμενος αὐτοὺς κατηρεμῆσαι, Pacare. Et paulo post, Ἐπεὶ δὲ ἔκειτο τὰ ὅπλα, καὶ κατηρεμήθησαν. Legitur tamen ibi et κατηρεμίσθησαν A Κατηρεμίζω, quod ejusd. est signif. ET Ἐνηρεμέω, Quiescoin, Philo V. M. 2. Ἐπιτηδειότατον εἶναι τὸν τόπον ἐνησυχάσαι καὶ ἐνηρεμῆσαι, Ad requiem et tranquillitatem, Turn. [" Heliod. 36." Wakef. Mss. * Ξυνηρεμέω, falsa lect. ap. Soph. Aj. 1329. pro ξυνηρετμέω. * Ἠρεμόω, Strabo 6. p. 274.] " Ἠρεμάζων ἐκαθήμην, ex Esdræ " 1. 2. (9, 3.) pro Sedebam mœrens." Ἠρεμίζω, Sedo, Quiescere facio. Et ἠρεμίζομαι i. q. ἠρεμῶ ap. Themist. 55. Et utroque, ut Bud. annotat, utitur indifferenter. [Xen. Ἱππ. 7, 18. * Ἠρέμισις, Niceph. Blemm. p. 66.] Κατηρεμίζω, quod vide paulo ante. [Plut. 7, 508. * Ὑπηρέμα, Dionys. P. 1122. * " Ἠρεμικὸς, var. lect. Dio Chrys. 1, 44." Wakef. Mss.]

" ἩΡΥΓΓΙΟΝ, Eryngium: Herba e genere τῶν " ἀκανθοφύλλων, teste Theophr. H. Pl. 6, 1, (3.) ubi " ἠρίγγιον scriptum est: ap. Hes. vero etiam ἠριγέ" νειον. Diosc. quoque τῶν ἀκανθωδῶν esse dicit, " qui ipsum latius describit 3, 24. Sic Plin. 22, 7. " Et clara in primis aculeatarum eryngo est s. eryn" gion, contra serpentes et venenata omnia nascens. " Alio nom. μυράκανθαν dici ajunt: utpote quod " habeat folia aculeata et spinosa simul ac ἀρωματί" ζοντα τῇ γεύσει, adhæc radicem quoque εὐώδη καὶ " ἀρωματίζουσαν: ut eam ob rem non immerito un" guentis expetatur. Trium porro generum esse di" citur, marinum, montanum, et vulgare: quod vul" gare, album esse ferunt, et a multitudine capitu" lorum horrentium spinis, Lat. Centumcapita vocari " Nicander λευκάδα ἤρυγγον appellat, Θ. 848. ἠέ συ " [ἢ σύ γε] ποίης Λευκάδος ἠρύγγου τε τάμοις ἀθερηΐδα " ῥίζαν. Ubi nota ἤρυγγον ab eo appellari, non " ἠρύγγιον vel ἠρύγγην: itidemque 645. ἠρύγγοιο καὶ " ἀλθήεντος ἀκάνθου Ῥίζαν. In quibus ll. Schol. " quoque annotat ἤρυγγον esse λάχανον ἀκανθῶδες, " et βοτάνην φύλλα ἀκανθώδη ἔχουσαν. Hes. vero " ἠρύγγιον esse dicit λεπτόν τι κάρφος ἀκανθῶδες, ὃ " καὶ ἐπὶ τοὺς σωροὺς εἰώθασιν ἐπιτιθέναι τοῦ σίτου: " forsitan ut mures et aviculæ spinosis aculeatisque " foliis ipsius inde arceantur. Rursum Schol. Ni" candri, Nicandri ἤρυγγον et ἤρυγγον Aristotelis " idem esse censet: Aristotelis inquam, de quo hæc " scribit H. A. 9, 3. Τῶν δ' αἰγῶν ὅταν τις μιᾶς λά" βηται τὸ ἄκρον τοῦ ἠρύγγου, ἔστι δὲ οἷον θρὶξ, αἱ " ἄλλαι ἑστᾶσιν ὥσπερ μεμωραμμέναι, καὶ βλέπουσιν " εἰς ἐκείνην. Sed fallitur: non enim Herbam ibi ab " Aristot. intelligi, sed Villum quendam caprarum, " satis clare indicant verba illa, ὅταν τις μιᾶς λάβη" ται τὸ ἄκρον τοῦ ἠρύγγου: et hæc, ἔστι δὲ οἷον θρίξ. " Unde et Plin. 8, 50. Dependet omnium mento " villus, quem Aruncum vocant: hoc si quis appre" hensam e grege unam trahat, ceteræ stupentes " spectant: 28, 13. scribens rabiem hircorum, si " mulceatur barba, mitigari: ead. præcisa, non abire " eos in alienum gregem: ut ἤρυγγος sit quas Mar" tialis vocat barbas incanaque menta Hirci Ciny" phii: veteres Lat. Spirillum, auctore Paulo et " Festo. Verumtamen et Plin. in priore l. verbis " citatis subjungit, Id etiam evenire cum quandam " herbam aliqua ex eis momorderit. Cui opinioni " astipulatur et Plut. (8, 799.) Τὸ ἠρυγκίον, ὃ μιᾶς " αἰγὸς εἰς τὸ στόμα λαβούσης, ἅπαν ἐφίσταται τὸ αἰ-

" πόλιον. Et (212.) Αἰγὸς τὸν ἠρυγγίτην λαβούσης εἰς " τὸ στόμα, ὅλον ἐφίσταται τὸ αἰπόλιον, ἄχρις ἂν ἐξέλῃ " προσελθὼν ὁ αἰπόλος. Ubi nota quod priore l. vo- " cavit ἠρυγκίον, appellasse ἠρυγγίτην: cujus mentio " fit ap. Suid. quoque in Ms. Cod. Dicitur enim ibi " ἠρυγγίτης esse εἶδος βοτάνης: omissis duabus his " vocibus quæ in excusis exemplaribus habentur, " ἄρτος ἤ. Non itaque mirum Nicandri quoque " Schol. putasse Nicandri ἠρύγγῳ hanc vim inesse: " sed eam cum Aristotelico ἠρύγγῳ confundere non " debuit." [* " Ἠρύγγη, Erotian. * Ἠρυγγίς, Nicander A. 563(=577.)" Wakef. Mss.]

ἭΡΩΣ, ωος, ὁ, Heros, Semideus, Qui e deo et homine natus credebatur, aut reliquos homines virtute sua ita superabat, ut ad deos proxime accedere videretur, ob eamque post mortem in divorum numerum referretur, tanto homine præstantior, quanto deus dæmone; ut ap. Lucian. (1, 340.) habetur, Ὃς [Ὃ] μήτε ἄνθρωπός ἐστι, μήτε θεὸς, καὶ συναμφότερόν ἐστι. Hesiod. Ἔ. (1, 158.) Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται Ἡμίθεοι. Il. T. (78.) Ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοὶ, θεράποντες Ἄρηος, Od. B. (15.) ἥρως Αἰγύπτιος. Plut. (6, 422.) Τοὺς ὑπεροχωτάτους τῶν ἡρώων, καὶ φύντας ἀπὸ θεῶν. Thuc. 5, (11.) Ὡς ἥρωΐ τε ἐντέμνουσι, καὶ τιμὰς δεδώκασιν, ἀγῶνας καὶ ἐτησίους θυσίας: 4. Μάρτυρας μὲν θεοὺς καὶ ἥρωας τοὺς ἐγχωρίους ποιήσομαι. Sic Xen. K. Π. 2, (1, 1.) Προσευξάμενοι θεοῖς καὶ ἥρωσι τοῖς Περσίδα γῆν κατέχουσι: ἥρωες ἐπώνυμοι, Paus. Att. (5, 1.) p. 3. Heroës, a quibus Atheniensium tribus denominabantur, de quorum imaginibus ibid. Zenon ap. Diog. L. 7. heroas vocat solutas corporibus animas sapientum; et Pythagoras ap. Eund. totum aëra censet plenum esse animis, eosque et Dæmonas et Heroas existimari. Unde et Philo de Mundo, Τὰς δὲ, θειοτέρας κατασκευῆς λαχούσας, ἅπαντος ἀλογεῖν τοῦ τῆς γῆς χωρίου· ἀνωτάτω δ' εἶναι πρὸς αὐτῷ τῷ αἰθέρι τὰς καθαρωτάτας, ἃς οἱ μὲν παρ' Ἕλλησι φιλοσοφήσαντες ἥρωας καλοῦσι καὶ δαίμονας, Μωϋσῆς δὲ εὐθυβόλῳ χρώμενος ὀνόματι, ἀγγέλους, Alias animas constitutionem diviniorem sortitas, ab omni terrestri situ cogitatione abhorrere: at quæ sint earum purissimæ, eas vero opinio est excelsissimo in loco ap. ætherem ipsum stationem habere: quas qui in Græcia philosophari instituerunt, Heroas et Dæmonas appellavere. Tribuitur etiam ignobilioribus, Od. Σ. (422.) Μούλιος ἥρως, Κῆρυξ Δουλιχιεύς· θεράπων δ' ἦν Ἀμφινόμοιο. Contrahuntur vero quidam obliqui in h. v., nam ἥρως pro ἥρωος affertur e Philostrato: sicut et Od. (Z. 302.) δόμος Ἀλκινόοιο Ἥρως [Ἥρωος,] dicitur pro ἥρωος. Et ἥρῳ, vel ἥρω sine ι subscripto, per apoc. pro ἥρωϊ, Eust. Item ἥρω pro ἥρωα, Apoll. Rh. 2, (766.) κάλλιπον ἥρω Ἡρακλέην. At ἥρως dicitur pro ἥρωες et ἥρωας. Ceterum quod ad etymon attinet, Plato Cratylo ab ἔρως derivat, quoniam heroës e diis deabusve mortalium amore captis nati putabantur, aut vicissim e mortalibus deum itidem amore captis, vel ab εἴρειν h. e. λέγειν, quoniam σοφοὶ ἦσαν καὶ ῥήτορες καὶ δεινοὶ καὶ διαλεκτικοὶ, ἐρωτᾷν ἱκανοὶ ὄντες. Alii derivare maluerunt ab ἔρα, Terra, quod partim e terrenis et mortalibus hominibus orti essent. Alii ab ἀὴρ, quoniam, ut Hesiod. (Ἔ. 1, 124.) habet, Ἠέρα ἑσσάμενοι πάντῃ φοιτῶσιν ἐπ' αἶαν. Augustinus ab Ἥρα, Juno, quod ei aër deputetur, in quo inter lunæ gyrum et nimborum ac ventorum cacumina, aëriæ istæ animæ, lares, genii, heroësque isti, h. e. alicujus meriti defunctæ animæ, degere creduntur. " Ἥρω, pro Ἥρωα, He- " roëm: ap. poët. plerumque. Apoll. Rh. 2, (766.) " κάλλιπον ἥρω Ἡρακλέην. At Ἥρῳ, positum pro " ἥρωϊ, Heroi. Ambo a nom. ἥρως. AT Ἡρῶς, Hes. " exp. δυνατῶς, ἰσχυρῶς, γενναίως, σεμνῶς: item ποι- " κίλως, addens, dici ἐπὶ τῶν μεμαστιγωμένων." [" Jacobs. Anth. 6, 373. Heyn. Hom. 4, 214. 6, 302. 479. 7, 46. 603. Fisch. ad Anacr. p. 6. Bergl. Alciphr. 354. 421. De nomin. et acc. plur., Phryn. Ecl. 62. (it. accus. sing.) Thom. M. 424. ubi omnino de declin. h. v., it. add. ad 425., ad Lucian. 2, 120. ad Paus. 3, 178. Acc. sing., Jacobs. Anim. 320. Timon Phl. 9. Boiss. Philostr. 423. Bergl. Alciphr. 423.

A Dat. sing., Brunck. Aristoph. 2, 193. Heyn. Hom. 5, 387. ad Mœr. 176. 300. Complectitur et Heroinas, Paus. 345. T. 3. p. 171. Ἥρωες non omnes θεῶν παῖδες, Plato Hipp. 155. Lares, ad Dionys. H. 2, 672. Conf. c. Τρῶες, ad Herod. 704. Callim. 1, 518. Bentl. Dissert. upon Phal. 443. Victor. Castig. in Cicer. 290. De mortuis, Jacobs. Anth. 12, 328. Ἄνδρες ἥρωες, Heyn. Hom. 5, 646. Epigr. adesp. 500. Οἱ ἥρως, Nunnes. ad Phryn. 4. Τοὺς ἥρως, Philostr. 106. Boiss. Ἥρως, * Ἡρῴδης, * Ἡρώδης, * Ἡρώνδας, * Ἥρων, * Ἡρωνίδης, * Ἡρώνδης, Valck. Adoniaz. p. 267. Visconti Iscr. Triop. p. 59." Schæf. Mss. * " Ἡρωΐαμβος, Tzetz. Chil. 4, 868. cf. Classical Journal 23, 162." Boiss. Mss. * Ἡρωολογέω, Strabo 11. p. 454. * Ἡρωολογία, Anaximander Athenæi p. 498. * Ἡρωλογία, * Ἡρωφόρος, Lobeck. Phryn. 691. 692.] Ἡρωϊκὸς, Heroicus, Dem. (1391.) Οὔ πω μεμυθολόγηται, οὐδ' εἰς τὴν ἡ. ἐπανῆκται τάξιν, In numerum heroum, Plut. (9, 119.) Ἡ. καὶ θεοπρεπῆ μορφὴν ἔχοντες, Formam heroicam, Aristot. Eth. 7, (1.) ἀρετή: μέτρον, ἔπος, Metrum, Carmen heroicum, ap.
B Rhett. et Gramm.: στίχοι, Versus heroici s. longi, Cic. ap. Plat. Lex. Cic. 41. [" Fabric. B. Gr. 1, 4. Harl., Valck. Diatr. 236. Jacobs. Anth. 9, 111. * Ἡρῳκὸς, ad Charit. 310. * Ἡρωϊκῶς, ad Diod. S. 1, 157. * Ἡρώϊος, Valck. ad Röv. 69." Schæf. Mss.] Ἡρῷος, ου, ὁ, Ἡρῷος, utrumque enim reperitur, et cum ι subscripto et sine illo, i. q. ἡρωϊκὸς, s. Herous: ut Lat. etiam loquuntur: ῥυθμὸς, Numerus herous, Cic. ap. Aristot., Lex. Cic. 50. Et ἡρῷον μέτρον, Metrum heroum. Dem. Phaler. Ἑξάμετρον ἡρῷόν τε ὀνομάζεται ὑπὸ τοῦ μήκους, καὶ πρέπον ἥρωσιν. Heroi carminis opus dicit Propert. [" Valck. l. c. ad Mœr. 247. Ποῦς ἡ., Jacobs. Anth. 8, 110." Schæf. Mss.] Ἡρωελεγεῖον dicitur Metrum ex herois et elegiacis versibus constans, ut ap. Theocr. 8. [Suid. Eust. Zonaras.] AT Ἡρῷον, subst. Monumentum, Fanum heroi constructum, Thuc. 2, (17.) Καὶ τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ἡ. πάντα, Et fana et omnia heroum monumenta: (3, 24.) Τὸ τοῦ Ἀνδροκράτους ἡ., Androcratis herois mo-
C numentum. Athen. (266.) Ἡ. ἱδρύσαντο κατὰ τὴν χώραν, καὶ ἐπωνόμασαν, Ἥρωος εὐμενοῦς. Plut. (7, 201.) Τοῦ δὲ Εὐνόστου τὸ ἡ. καὶ τὸ ἄλσος οὕτως ἀνέμβατον ἐτήρει καὶ ἀπροσπέλαστον γυναιξί. || Ἡρῶα, etiam Epulæ solemnes in heroum honorem, Plut. (9, 234.) de Theagene, Τέλος ἡρῷα δειπνῶν ἐπιταφίου τινὸς, ὥσπερ εἰώθει, προτεθείσης ἅπασι τῆς μερίδος, Invitatus ad cœnam et epulum, quod de more heroum parentalibus exhiberi solebat. [" Ἡρῷον, Sylb. ad Paus. 27. Toup. Opusc. 1, 428. Bergl. Alciphr. 421. ad Dionys. H. 1, 127. 139. Hutten. ad Plut. 1, 359." Schæf. Mss.] Θἠρῷον, pro τὸ ἡρῷον Attice, ut θοιμάτιον pro τὸ ἱμάτιον, Aristoph. [Σφ. 819.] Ἡρώειον, Herois monumentum, μνημεῖον, Hes. i. q. ἡρῷον. Ἡρωΐνη, Heroina, Propert. Semidea, Dionys. P. loquens de Medea, Ἀήταο θυγατρὸς, ἀμύμονος ἡρωΐνης. Ælian. ap. Suid. Γενναῖον ἔργον καὶ τολμηρὸν ἡρωΐνης. [" Thom. M. 425. Marcellus 8. Jacobs. Anth. 9, 401. T. H. ad Plutum p. 413." Schæf. Mss.] Pro QUO Ἡρῴνη, per contr. cum subscripto ι, Aristoph.
D N. (315.) μῶν ἡρῷναί τινές εἰσι. Ἡρωΐς, Herois, Athen. (14.) de Nausicaa, Ταύτην δὲ μόνην τῶν Ἡ. Ὅμηρος παράγει σφαιρίζουσαν. || Nomen Festi novennalis, quod Delphis celebrabatur, Plut. (7, 176.) Τρεῖς ἄγουσι Δελφοὶ ἐνναετηρίδας κατὰ τὸ ἑξῆς, ὧν τὴν μὲν σεπτήριον καλοῦσι, τὴν δ' ἡ., τὴν δὲ * χάριλαν. De quo paulo post, Τῆς δὲ ἡ. τὰ πλεῖστα μυθικὸν ἔχει λόγον, ὃν ἴσασιν αἱ θυϊάδες, ἐκ δὲ τῶν δρωμένων φανερῶς Σεμέλης ἄν τις ἀναγωγὴν εἰκάσειε. Ἡρώϊσσα, Heroina, VV. LL. Pro QUO Ἡρῷσσα citatur e Lascaris Epigr. αἶνον ἔχουσα Ἡρῴσσαις ξυνόν. Dicitur autem ἡρῷσσα pro ἡρώϊσσα, ut ἡρῴνη pro ἡρωΐνη. [Apoll. Rh. 4, 1308. " Valck. Adoniaz. p. 321. Valck. Callim. 288. * Ἡρωΐζω, Carmen heroicum scribo, ad Il. Σ. 392. * Ἡρωϊστὶ, Heyn. Hom. 7, 431." Schæf. Mss. * Ἀφηρωΐζω, * Ἀφηρῴζω, Dor. * Ἀφηροΐζω, Valck. ad Röv. p. 69.]

ἭΣΣΩΝ, ET Ἥττων, Minor. Usitatius tamen in neutro ἧττον pro Minus: quod ἧττον adverbialiter

etiam ponitur. Aristot. Eth. 2. Καὶ λυπηθῆναι ἐστὶ καὶ A μᾶλλον καὶ ἧττον. Isocr. Panath. Τὸ τοίνυν τέλος, ὃ πᾶσι τούτοις προσέθηκεν, οὐδενὸς ἧττον προσήκει θαυμάζειν, Non minus quam quicquam aliud. Item οὐχ ἧττον, et οὐδὲν ἧττον, Non minus, Nihilo minus, Aristot. Eth. 6, (11.) Ὥς τε δεῖ προσέχειν τῶν ἐμπείρων καὶ πρεσβυτέρων ἢ φρονίμων ταῖς ἀναποδείκτοις φάσεσι καὶ δόξαις, οὐχ ἧττον τῶν ἀποδείξεων, pro οὐχ ἧττον ἢ ταῖς ἀποδείξεσιν, Non minus quam demonstrationibus. Theophr. Τὰ χειμερινὰ δὲ οὐχ ἧττον (φίλυδρα καὶ φιλόκοπρα) τῶν θερινῶν. At οὐδὲν ἧττον exp. Suid. ἴσον et ὅμοιον: cujus exempla ap. eum vide. || Ἧσσον, Ἧττον, pro οὐδ' ὅλως, s. οὐδαμῶς, Atticum est, Eust. Ego hunc usum ap. Thuc. præsertim reperio, et a Lat. non solum Parum, sed et Minus, quod ad verbum respondet, sic interdum poni existimo. || Ἥσσων, Inferior, Il. Π. (722.) Αἴθ' ὅσον ἥσσων εἰμὶ, τόσον σέο φέρτερος εἴην, Aristoph. Πλ. (944.) γινώσκω γὰρ ἥττων ὢν πολὺ Ὑμῶν. Plato κρείττω opp. τῷ ἥττω, cui annectit ὑποδεέστερον: Phædro, Οὔτε δὴ κρείττω οὔτε ἰσούμενον ἑκὼν ἐραστὴς παιδικὰ ἀνέξεται, B ἥττω δὲ καὶ ὑποδεέστερον ἀεὶ ἀπεργάζεται. Thuc. autem 1. τὸν ἥσσω opp. τῷ δυνατωτέρῳ, Potentiori. Dicitur autem ἥττων εἰμὶ τοῦτο, subaudita præp. κατὰ, et ἥττων εἰμὶ τούτῳ: item ἥττων εἰμὶ cum infin. Quarum constrr. hæc sunt exempla: Xen. K. Π. 1, (4, 4.) Ἀλλ' ἅπερ εὖ ᾔδει ἑαυτὸν ἥττονα ὄντα, ταῦτα ἐξῆρχε, Quocunque certamine sciebat se inferiorem esse, eo socios provocabat, Bud.: Herodian. 1, (17, 27.) Οὐδενὸς ἥττων εὐστοχίᾳ τε καὶ εὐχειρίᾳ. At ἥττων s. ἥσσων sequente infin., Thuc. 2, (60.) Ὃς οὐδενὸς ἥσσων οἴομαι εἶναι γνῶναί τε τὰ δέοντα καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα. At Horat. dixit Minor in certamine, exprimens quidem ἥσσων, sed quod sit pro ἡσσώμενος: sicut ἡσσόνων pro ἡσσωμένων accipi testatur Hes. Sic autem, sed cum gen., usurpari in variis loquendi generibus, seqq. exempla docebunt. || Ἥσσων εἰμὶ cum gen. rei, pro Vincor ab ea, Ei succumbo: ut ἥττων οἴνου, Xen. (Ἀπ. 1, 5, 1.) Qui vincitur a vino, i. e. a vinolentia, h. e. Qui sibi a vinolentia temperare nequit, vino supramodum est C deditus. Itidem ἥττων τῶν ἡδονῶν s. τῶν ἐπιθυμιῶν, Qui refrænare nescit libidines, et domitas habere, Cic. Itidem vero ἥσσων ἔρωτος, et ἥσσων ὀργῆς, quo et Herodian. (3, 6, 1.) utitur, aliaque hujusmodi reddenda censuerim. Possumus vero hoc posterius ἥσσων ὀργῆς vertere etiam Qui nescit iræ moderari; Politiano certe, uno verbo, Iracundus. At vero ἥσσων λήμματος, χρημάτων, φιλοτιμίας, e Cic. reddi posse arbitror Qui servit quæstui, Serviens pecuniæ, gloriæ. Sed et illud ἥσσων τῶν ἐπιθυμιῶν ex Eod. interpretor ead. voce, Qui servit cupiditatibus; ita enim ille in l. de Amicitia, Cupiditatibus iis, quibus ceteri serviunt, imperabunt, ubi sicut Servire cupiditatibus, ἥττονα εἶναι τῶν ἐπιθυμιῶν, sic Imperare cupiditatibus, esse dico, κρείττονα εἶναι: quod vertere etiam possumus Domitas habere libidines, ex eod. Cic. At cum dicit Cic. Servire pecuniæ, gloriæ, fateor quidem includi etiam actionem quandam, quæ non includatur his Græcis, ἥττονα εἶναι χρημάτων, φιλοτιμίας: quare alicubi nomine Servus uti D malim et dicere Servus pecuniæ, gloriæ: sicut Servus libidinum, vitiorum, vitiis, Lat. quidam dixerunt. Quidam vero ἥττων φιλοτιμίας interpr. Nimium gloriæ cupidus; χρημάτων, Pecunia captus, pro quo dixerim, Pecuniæ amore captus, s. potius Insano amore captus. Atque adeo Pecuniæ amore cæcus, dicere non dubitarim hac in signif., ut Virg. Auri cæcus amore. || Ἥσσονα, Pauciora, opp. τῷ πλείω: ut cum Zeno ap. Diog. L. dicit, Ideo binas habemus aures, at os unicum, ἵνα πλείω μὲν ἀκούωμεν, ἥττονα δὲ λέγωμεν, Ut plura quidem audiamus, pauciora autem loquamur. Qua in signif. non memini me ap. classicos Scriptt. hoc nomen ἥττονα legere. [" T. H. ad Lucian. 1, 189. Valck. Diatr. 258. Morus Ind. ad Xen. Hellen., ad Charit. 514. Jacobs. Anim. 300. Anth. 7, 299. 8, 176. Buttmann. Gramm. 81. De declinat., Thom. M. 427. Ἥσσων δίψης, Toup. Opusc. 1, 234. ἑαυτοῦ, Ammon. 42. κέρδους, ad Xen. Eph. 217. Ἧττον, Toup. Opusc. 2, 217. Cum compar., Dionys. H. 1, 533. Buttm. ad Plat. Gorg. 519. Schol. Eur. p. 74. Matth. Οὐχ ἧττον, ad Mœr. 182. ad Herod. 660. Dionys. H. 2, 950. Ὁμοίως ἢ οὐχ ἧττον, 5, 148. Καὶ ἧττον, Heind. ad Plat. Charm. 115. Οὐδὲν ἧττον, ad Dionys. H. 1, 99. ad Herod. 237. Ἧσσον οὐδὲν, 513. Οὐδενὸς ἧττον σοφὸς, Valck. Diatr. 123. 269. Ἥττω, ἥσσονα, ad Mœr. 177. Ἧττον ἔχειν τί τινος, Diod. S. 1, 560." Schæf. Mss. Ἕσσων, Ionice, Herod. 5, 86. 8, 113. 9, 62. * Ἡσσόνως, s. Ἡττόνως, Minus, Lexx. Gr. ἀμαρτύρως. * " Ὑποήσσων, Heyn. Hom. 7, 538." Schæf. Mss. * Ὑφήσσων, Hesiod. Ἀ. 258.]

Ἡσσάομαι, vel Ἡττάομαι, Inferior evado, Vincor, Superor, Thuc. 2, (39.) Κρατήσαντές τέ τινας ἡμῶν, πάντας αὐχοῦσιν ἀπεῶσθαι, καὶ νικηθέντες, ὑφ' ἁπάντων ἡσσῆσθαι: 1, (49.) Ταύτῃ μὲν οὖν οἱ Κορίνθιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι ἡσσῶντό τε, καὶ οἱ Κερκυραῖοι ἐπεκράτουν. Quibus in ll. observa κρατεῖν et ἐπικρατεῖν opponi τῷ ἡσσᾶσθαι: pro hoc autem poni et νικᾶσθαι. Dicitur vero a Dem. et de eo, qui in judicio vincitur. Isocr. ἡττηθέντες et κατορθώσαντες contraria fecit in Paneg. (34.) Ἐν οἷς (κινδύνοις) ἡττηθέντες μὲν, παραχρῆμα διαφθαρήσονται, κατορθώσαντες δὲ, μᾶλλον εἰς τὸν ἐπίλοιπον χρόνον δουλεύσουσιν. Ubi observa etiam usum cum præp. ἐν. Sic ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἡττημένων, quidam Poëta ap. Athen. Hæc tamen præp. frequentius, nisi me memoria fallit, omittitur; dicunt enim ἡττᾶσθαι μάχῃ, πολέμῳ, itidemque cum aliis dativis sine hac præp. Quo et Dem. dixit modo Phil. 3. τοῖς ὅλοις, quem dat. resolvi posse existimo in τῇ περὶ τῶν ὅλων μάχῃ. Legitur vero ἡττᾶσθαι et cum acc.: Isocr. Πολλὰς μάχας ἥττηνται, ubi subaudiri potest præp. κατά. Dem. Epit. simul cum acc. rei, et gen. pers., usus est, scribens, Οὐχὶ τὴν ψυχὴν ἥττηται τῶν ἐναντίων, ubi non dubium est, quin subaudiri illa præp. debeat. Animadvertendus est præterea alius usus, sc. cum partic. genitivi: Xen. K. Π. 5, (3, 15.) p. 77. Εἰ ἡττῴμεθα αὐτοῦ εὖ ποιοῦντος. || Succumbo, Cedo, Frangor: τοῦ δεινοῦ, Thuc. (4, 37.) τῶν συμφορῶν, Isocr. Panath. Calamitatibus succumbere. Virg. Cedere malis dixit. Verto etiam Frangor, e Cic., ap. quem Frangi et Succumbere alicubi copulantur, sicut et Debilitari. Sed et Calamitate frangi, necnon Malis frangi, ap. Eund. habetur. || At vero cum occurret ἡττᾶσθαι τῶν ἡδονῶν s. τῆς ἡδονῆς, ut loquitur etiam Xen., aut cum simili gen., utere ea interpretatione, potius iis interpretationibus, quas supra dedi τῷ ἥττων εἰμί. Huc autem pertinet et νηδύος ἡσσημένος: quo utitur quidam Comicus ap. Athen. de eo, quem Horat. ventre duci ait. Quo sensu dicitur etiam Ventri deditum esse, sed non tam significanter, quam ἡττᾶσθαι τῆς γαστρὸς, νηδύος, ut ille loquitur. Ceterum non solum dicitur ἡττῶμαι ἔρωτος pro ἥττων εἰμὶ ἔρωτος, de quo supra, verumetiam dicitur ἡττῶμαι ταύτης pro τοῦ ταύτης ἔρωτος. Sic Plut. (9, 91.) Καὶ μᾶλλόν τι τῆς παρθένου ἡττημένος, Multoque magis puellæ amore incensus, Politian. Ibid. vero, Οἱ δὲ, τῶν παρθένων ἡττώμενοι, Idem vertit, Exarserunt virginum amore. [" Toup. Cur. Post. in Theocr. p. 1. Valck. ad Xen. Mem. 246. Hipp. p. 217. 242. ad Herod. 205. Eur. Hec. 1238. ad Xen. Eph. 217. Wakef. Alc. 1086. Ἡττῶμαι et ἥττημαι conf., Brunck. Aristoph. 2, 112. ad Diod. S. 2, 455. ad Lucian. 2, 165. Schneid. ad Anab. 156. Plut. 4, 9. Reisk., Boeckh. in Plat. Min. 168. Ἡττώμενος et νικώμενος conf., Porson. Med. p. 74. Duker. Præf. Thuc. 5. Lobeck. Aj. p. 413. Opp. νενικηκὼς, Plato de LL. 290. Ast. Polyb. 1, 314. τινὸς, Markl. Suppl. 705. Boiss. Philostr. 402. 500. 527. ἔργον, Heyn. Hom. 8, 486. πράγματος, Rei impense studeo, Argum. Aristoph. Vesp. τινὶ, Jacobs. Anth. 9, 416. Kuster. Aristoph. 58. Vita Æschyli p. m. 2. * Ἡσσητέον, Brunck. Aristoph. 1, 284. Kuster. 16." Schæf. Mss. Ἡττητέα, Aristoph. A. 451.] Ἥττημα, Clades, VV. LL. ex Esaiæ (31, 8.) Ἔσονται εἰς ἥττημα, pro Vincentur. AT Ἀήττητος est multo usitatius, redditurque apte Invictus, Insuperabilis, Dem. (309.) Ἀ. ἡ πόλις τὸ κατ' ἐμὲ, Xen. Ἑ. 1, (1, 19.) Μεμνημένους ὅσας τε ναυμαχίας αὐτοὶ καθ' αὐτοὺς νενικήκατε, καὶ ναῦς εἰλήφατε, ὅσα τε

μετὰ τῶν ἄλλων ἀήττητοι γεγόνατε. Sic ἀ. ψυχαὶ Isocr. Archid. θυμὸς, Dem. Epit. Item cum dat., ex Aristide, Ἀ. χρυσῷ διεγένοντο. Philo autem εἰς τὸ ἀ. ἀντιφιλονεικεῖν dixit pro Obniti pervicaci audacia. Sed etiam pro Non victo alicubi ap. Plut. legisse mihi videor. "Ἀήσσατος, Dor. pro ἀήσσητος, Invi-" ctus. Apud Suid. Ἐμμὶ δ' ἀήσσατος πάμπαν ἀφ' " οὗ γενόμαν." [Ἀήσσητος, Thuc. 6, 70. 7, 44. Ἀηττήτως, J. Poll. 1, 157.] " Ἄηττος, ἀήττητος, In-" victus. Affertur enim e Philone ἄηττος φύσις pro " Inexpugnabilis natura." Ἀνήττητος ead. signif., VEL Ἀνήσσητος: pro quo EST Ἀνάσσατος Dorice ap. Theocr. 6, (46.) ἀ. δ' ἐγένοντο.

Ἑσσόομαι, Herod. pro ἡσσῶμαι, Vincor, Ὑπὸ Περσέων ἑσσοῦσθαι: (1, 104.) Ἑσσωθέντες τῇ μάχῃ.

Ἡσσάω etiam, et Ἡττάω, habent VV. LL. pro Vinco, sed sine testimonio. [" Valck. Phœn. p. 764. Diatr. 261. Polyb. 1, 186. 424. 2, 397. Diod. S. 2, 71. 427. 576. Epigr. adesp. 596. Lex. Gr. Tittm. 1, 1037." Schæf. Mss.]

Ἧσσα s. Ἧττα, Inferiores partes, Clades. Sæpe vero et verbo Vinci commode reddi potest: Ἧτταν προσίεται, Xen. (K. Π. 3, 3, 20.) Se vinci patitur æquo animo. Plut. Ἧσσαν ἀγαπῆσαι πρὸ τῆς ἐλευθερίας, Vinci malle quam in libertate degere, VV. LL. Idem Plut. ἧτταν et νίκην alicubi opp., ubi ἧτταν vertere itidem Vinci; νίκην autem, Vincere, reddere possumus: de Frat. Car. Ποιεῖ τὴν ἧτταν ἡδίω τῆς νίκης, Facit ut vinci jucundius sit quam vincere.

Ἀνθησσῶμαι, Vicissim vincor, succumbo: ἀνθησσᾶσθαι τοῖς ἑκουσίως ἐνδοῦσι, Cedere tanquam victum. [Thuc. 4, 19. * Ἐξηττάομαι, Arrian. Anab. 7, 12. M. Anton. 1, 1, 8. * Προηττάομαι, Polyb. 2, 53, 3. * Συνηττάομαι, Xen. K. Π. 6, 4, 14.]

ἩΣΥΧΟΣ, ὁ, ἡ, Quietus, Quiete fruens; Sedatus, Placidus, interdum et Tranquillus; exp. et Tacitus. Hesiod. Ἔ. (1, 119.) Ἥσυχοι ἔργα νέμοντο. Lycophr. init. οὐ γὰρ ἥσυχος κόρη, Non sedata, placida. Apud Plut. itidem νὺξ ἥσυχος exp. Nox placida. At ἥσυχος βίος vide in Ἡσύχιος. Aristoph. cum verbo ἔχειν et μένειν utitur: estque ei ἔχε ἥσυχος, μένε ἥ., Quiesce, Mane quietus, aut etiam Tace. Sic Eur. Med. (550.) ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος, pro Ne interpella sermonem meum. Thuc. dixit τὸ ἥσυχον subst. pro ἡσυχία, Quies, 1, (120.) Μήτε τῷ ἡ. τῆς εἰρήνης ἡδόμενον, Quiete pacis, quam pax affert. Ceterum quod ad derivationem attinet, Etym. eam esse vult ab ἥδω, ἥσω, quia omnia ἥδονται τῇ ἡσυχίᾳ. Ego vero, si et meæ divinationi locus hic superest, παρὰ τὸ ἧκα ἔχειν derivarim, ut dicatur ἥσυχος quasi ἥκυχος, s. potius ἥκεχος. Mutari autem in quibusdam aliis derivatis spiritum satis notum est. || Ἡσυχαίτερος comp. et Ἡσυχαίτατος superl. pro ἡσυχώτερος et ἡσυχώτατος, Quietior, Quietissimus. Et interdum etiam adverbialiter. Apud Thuc. ἡσυχαίτερα 3, (82.) p. 100. sunt qui nomen esse velint pro Placidiora, Mitiora; sunt qui adverbium, pro Placidius, Mitius. Schol. nomen esse putat, exponens, ἠρέμα καὶ κατ' ὀλίγον ἐπερχόμενα. Apud Xen. (K. Π. 6, 2, 6.) ἡσυχαίτεροι διεφοίτων videtur esse Magis lenti pro Magis lento gradu: et ἡσυχαιτέρα φωνὴ, (1, 4, 4.) Magis remissa, submissa vox. [" Toup. Opusc. 1, 89. Abresch. Æsch. 2, 28. Luzac. Exerc. 115. Wakef. Georg. 33. Ἥ. ἔχω, Markl. Suppl. 305. 1181. Iph. p. 158. Larcher Herod. 5, 450. Ἔχ' ἥ., Heind. ad Plat. Gorg. p. 45. Eur. Hipp. 1313. Herod. 648. Ἡσυχαίτερος, Abresch. Æsch. 2, 28. Thom. M. 426. Wakef. Eum. 422." Schæf. Mss. Ἡσυχώτατος, Ἡσυχαίτατα, Plato Charmid. p. 160.] Ἡσυχῇ, Quiete, Placide, Tranquille. Sæpe vero redditur et Sensim, Leniter, ἠρέμα: interdum et Paululum. Herodian. 1, (4, 1.) Ἡ. τοῦ σκίμποδος κουφίσας ἑαυτὸν, Paululumque se e grabato sublevans, Polit. Gaza περικεχαραγμένον ἡ. vertit Serratum leniter, i. e. parum, paululum, Bud. Apud Diosc. autem ἐνερευθὲς ἡ. redditur Rubescens modice. At vero ap. Thuc. p. 284. Schol. exp. κρύφα. [* Ἡσυχὶ, LXX. Esai. 8, 6.] Ἡσύχως, aliud adv. pro Quiete, Tranquille. [Xen. K. Π. 5, 3, 53.]

A Ἥσυχα Aristoph. (N. 324.) pro eod. [* Ἡσυχοποιὸς, Gl. Silentiarius.* * Πολυήσυχος, Schol. Æsch. Pr. 139.] Φιλήσυχος, Quietis amans, Quietæ et tranquillæ vitæ studiosus, ὁ φιλῶν τὸ ἥσυχον, i. e. τὴν ἡσυχίαν: nam ἥσυχον substantive etiam poni docui. [" Suid. 3, 598." Wakef. Mss.] Φιλησύχως, ut φ. διάκειμαι, Quietis amore teneor.

Ἡσυχάζω, Quiesco. A Thuc. 8, (86.) p. 289. ἡσυχάζειν dicuntur, qui tumultuari desinunt, Οἱ δὲ στρατιῶται τὸ μὲν πρῶτον οὐκ ἤθελον ἀκούειν, ἀλλ' ἀποκτείνειν ἐβόων τοὺς τὸν δῆμον καταλύοντας· ἔπειτα μέντοι, μόλις ἡσυχάσαντες, ἤκουσαν. Apud Eund. plurimis in ll., sicut et ap. ceteros historicos, dicuntur ἡσυχάζειν, Qui bellum non movent, ad movendum non se parant, a bello moto desistunt, ipsum intermittunt, Qui nihil attentant, moliuntur. Sed l. 1. ubi objicitur Lacedæmoniis eos solos e Græcis ἡσυχάζειν, quandam desidiæ signif. includi existimo. Apud Eund. (1, 49.) dicuntur ipsæ naves ἡσυχάζειν, quibus navale prælium non committitur. Quinetiam

B τὸ ἡσυχάζον τῆς νυκτὸς ap. Eund. legitur 7, (83.) p. 262. pro ea parte noctis, quam Conticinium Plaut. appellat, a conticescendo. Latini Concubiam etiam noctem et Intempestam nominant. || Taceo, Sileo, Diog. L. [* " Ἡσυχαστέον, Isid. Pelus. 5. Ep. 28." Boiss. Mss. * Ἡσυχαστὴς, in Lexx. exp. Monachus, Solitariam vitam degens, nullo tamen exemplo. * Ἡσυχάστρια, Etym. M. " Suid. v. Εὐκηλήτειρα." Boiss. Mss. * Ἡσυχαστήριον, Locus in quo degunt ἡσυχασταὶ, Lexx. Gr. ἀμαρτύρως. * " Ἡσυχαστικὸς, Anon. V. Chrys. 301." Seager. Mss. " Solitarius, Schol. Jo. Climac. 423." Boiss. Mss. * Ἀνθησυχάζω, Appian. B. C. 2, 486. * Ἀφησυχάζω, Hippocr. 1275, 41. * Ἐνησυχάζω, Chion. Epist. 16, 14.] Ἐφησυχάζω, Acquiesco. Jungitur autem dativo, τούτῳ, Acquiesco huic rei. Bud. ait esse in Pand. verbum juris pro Acquiescere et stare, ut ἐναναπαύεσθαι. [" Heliod. 4, 11." Boiss. Mss. " Apud Polyb. 2, 64, 4. vulgo editur εἰ δ' ἐφησυχάζοι, Si quietum se tenuerit, ubi probati Mss. Ἀφησυχάζοι,

C nescio an rectius." Schw. Mss. * " Καθησυχάζω, Schol. Eur. Hec. 169." Boiss. Mss. * Παρησυχάζω, Philo J. 398. 400. * " Συνησυχάζω, Chrys. Hom. 130. T. 5. p. 835." Seager. Mss.]

[* " Ἡσυχάνειν, D'Orville ad Charit. p. 285. ' ἡσυχάνειν, pro quo * ἡσυχαίνειν leg. putat Beck., mihi se non potest probare: non valde peccassem, si ἡσυχάζειν reposuissem.' Similiter dicitur ἀκταίνω et ἀκτάζω, Ruhnk. ad Tim. p. 21. λεσχαίνω et λεσχάζω, Valck. ad Ammon. p. 213." Bast. ad calcem Scap. Oxon.]

[* Ἡσυχόω, Amos 4, 10.]

[* Ἡσύχιμος, Pind. Ὀ. 2, 58.]

[* " Ἡσυχὶς, Callim. 1, 490." Schæf. Mss. * " Ἡσυχίδης, Synes. H. 8, 31." Boiss. Mss.]

¶ Ἡσυχαῖος, ὁ, ἡ, Quietus, Tranquillus. Sed frequenter pro ἠρεμαῖος, Lentus, Remissus, Qui sensim fit: ἡ. ἐλάσεις, Xen. (Ἱππ. 9, 6.) Vide Ἡσυχαίτερος et Ἡσυχαίτατος. Quamvis enim inveniatur ἡσυχαῖος, esse tamen hæc non ab illo, sed ab ἥσυχος, pro ἡσυ-

D χώτερος et ἡσυχώτατος, discimus ex iis, quæ traduntur ab Eust. 1441.

¶ Ἡσύχιος, ὁ, ἡ, i. q. ἥσυχος, Il. Φ. (598.) Ἡσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἔκπεμπε νέεσθαι, Quietum, i. e. Malo omni s. molestia carentem. At Valla adverbialiter poni existimavit, et vertit Clam: quam interpr. niti opinor auctoritate Scholiastæ Thuc., qui alicubi ἡσυχῇ exp. itidem κρύφα, ut antea docui. Apud Dem. ἡ. et ἀπράγμων copulantur cum βίος, pro Vita quieta et tranquilla, qualis est hominum privatorum, præ vita eorum; qui se reip. negotiis implicant: (150.) Τί δὴ, γινώσκων ἀκριβῶς, — τὸν μὲν τῶν ἰδιωτῶν βίον, ἀσφαλῆ καὶ ἀπράγμονα καὶ ἀκίνδυνον ὄντα, τὸν δὲ τῶν πολιτευομένων, φιλαίτιον καὶ σφαλερὸν, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀγώνων καὶ κακῶν μεστὸν, οὐ τὸν ἡ. καὶ ἀπράγμονα, ἀλλὰ τὸν ἐν τοῖς κινδύνοις αἱρῇ; Huc autem pertinentia quædam vide in Ἡσυχία. Ead. signif. dicitur ἡ. βίος, quod exp. etiam φιλήσυχος. Ab Hes. autem ἥσυχος exp. etiam ἀπράγμων, quæ expositio et τῷ ἀπράγμων βίος dari potest, sicut

ἡσύχιον et ἀπράγμονα copulari a Dem. videmus. A [* "Ἡσυχίως, Plato Theæt. 415. Heind." Boiss. Mss. * "Ἡσυχιότης, Modestia, Pudor, Sedatio in moribus, Lysias 789, 27." Seager. Mss.]

Ἡσυχία, Quies, Tranquillitas. Ab Hom. ἡσυχίη, Ionice pro ἡσυχία, dicitur esse illi, cui non facessitur negotium. Sic enim intelligo Od. Σ. (22.) ἡσυχίη δ' ἂν ἐμοὶ καὶ μᾶλλον ἔτ' εἴη Αὔριον. Isocr. Symm. (10.) ἡ. et πολυπραγμοσύνην, sicut alibi (Archid. 43.) ἡ. et ἀγῶνας, inter se opp. Conveniunt autem ἡ. et πολυπραγμοσύνη, cum ἡσύχιος καὶ ἀπράγμων, quod e Dem. protuli: item ἀγῶνες oppositi πολυπραγμοσύνῃ conveniunt cum eo, quod ibid. legitur, βίος ἀγώνων μεστὸς oppositus τῷ ἡσυχίῳ. Sed et quod ἀσφαλῆ etiam καὶ ἀκίνδυνον contrarium facit ibi Dem. τῷ ἡσυχίῳ, id cum his ejusd. Isocr. quadrat, in Archid. Ἡ. ἐπιθυμοῦμεν καὶ περὶ ἀσφαλείας βουλευόμεθα. Thuc. 3. Ἐν τῇ ἡ. et ἐν τῷ πολέμῳ inter se opp. Jungitur et aliis præpp. ut ἐφ' ἡσυχίας, Aristoph. (Σφ. 1517.) pro Quiete. Et pro eod. καθ' ἡσυχίαν, Lucian. Καθ' ἡ. ἀκούουσα. Cum utraque præp. exp. B etiam Placide. Sed ap. Thuc. καθ' ἡ. verto etiam Per otium, ut docebo paulo post. Sæpe jungitur cum verbo ἔχειν, in ea ipsa signif., quam dixi ἡσυχάζειν habere passim ap. Historicos præsertim. Bud. ap. Dem. ἡ. ἔσχον interpr. Quieverunt, addens esse pro Nihil attentarunt: et ei opponi ἐπιχειρεῖν. Isocr. dixit etiam Symm. πολλὴν ἡ. ἔχειν. Dicitur vero et δι' ἡσυχίας ἔχειν pro In quiete continere, Bud. ap. Thuc. At ἡ. ἄγειν, i. est q. ἡ. ἔχειν. Thuc. 2. Ἡ. ἄγετε, νεμόμενοι τὰ ὑμέτερα. Exp. et Feriari, Otiari. Dicitur etiam ἡ. ἄγειν περί τινος, pro Nullas de aliqua re turbas movere s. excitare. Isocr. Hel. Enc. (23.) Περὶ μὲν τῶν ἄλλων ἡ. ἤγαγον, ὑπὲρ δὲ ταύτης τοσοῦτον συνεστήσαντο πόλεμον. Credo autem ἡ. ἄγειν περί τινος, posse alicubi reddi etiam, Patienter aliquid ferre. Sed et cum gen., ἡ. ἄγειν τοῦ φλαῦρόν τι ποιεῖν ἢ λέγειν, pro Supersedere etc. vel Abstinere. Cic. itidem Quiescere pro Supersedere dixit. Jungitur autem aliis quoque verbis cum præp., διατρίβειν ἐν ἡ., μένειν ἐπὶ ἡσυχίᾳ, de quibus C mox dicam. || Peculiariter Quies, quam pax affert: unde et pro Pace s. Induciis accipitur; atque ita verti potest ap. Thuc., ubi ἐν τῷ πολέμῳ et ἐν τῇ ἡ. opp. Apud Eund. rursus pro Pace, Induciis, 177. ubi Schol. exp. ἀπραξία πολέμου. Sumiturque ita frequenter in hisce loquendi generibus, ἡ. ἄγειν, ἔχειν, de quibus modo dictum fuit. || Quies, in signif. Somni, Herodian. 1, (17, 21.) Ἡ. δὴ παρεσκεύαζον αὐτῷ. Alibi autem hac in signif. legere me non memini. || Otium: unde καθ' ἡσυχίαν pro Per otium, ap. Xen. Ἑ. 6. ubi etiam opp. ei διὰ σπουδῆς. Sic autem usurpavit ante eum Thuc. non semel; habes enim cum alibi, tum p. 206. 259. 296. Sic ἐν ἡ. διατρίβειν, μένειν ἐπὶ ἡσυχίᾳ, Herodian. (2, 5, 3 1, 13, 3.) Otium agitare, agere, Polit.: quam signif. habet etiam ἡ. ἄγειν, quod et ad verbum ei respondet. || Silentium: Πενταετὴς ἡσυχία Πυθαγορείων, Diog. L. 408. Sic Lucian. (1, 542.) de eod. silentio Pythagorico, Ἡ. μακρὴ καὶ ἀφωνίη, καὶ πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν. At Plut. ἡ. et σιωπὴν D copulavit in Coriol. Καὶ παρέσχεν αὐτῷ σιωπὴν καὶ ἡ. ὁ δῆμος. Itidem Plato Ap. Socr. (28.) post σιγῶν subjunxit, Καὶ ἡ. ἄγων. || Solitudo, Cic. ap. Xen. [Ἀπ. 2, 1, 21. "Abresch. Æsch. 2, 28. Jacobs. Anth. 7, 225. 9, 45. Huschk. Anal. 123. ad Diod. S. 1, 610. Ammon. 68. Valck. Hipp. p. 215. Ἡ. ἄγειν, ἔχειν, ad Diod. S. 1, 619. 2, 74. 305. 370. ad Xen. Eph. 201. 280. ad Herod. 6. 515. 579. Seq. partic., Boëckh. in Plat. Min. 195. Ἐφ' ἡσυχίας, Dionys. H. 1, 393. 3, 1754. Heyn. Hom. 4, 468. Καθ' ἡσυχίαν, Boiss. Philostr. 453.: opp. διὰ σπουδῆς, Xen. Ἑ. 6, 2, 28." Schæf. Mss. Ἡσυχίαι, plur., Isocr. Symm. 17.]

"ἨΤΡΙΟΝ, Stamen. Suid. enim ἤτρια exp. στήμονας, in h. l. ex Epigr. τόν τε πρόσεργον Ἄτρακτον, καὶ τὰν ἄτρια κρινομέναν κερκίδα: pro quo in iisd. Epigr. Antipater dicit, Κερκίδα εὐκρίτους ᾗ διέκρινε μίτους: appellans μίτους quæ ille alter ἄτρια, Dor. pro ἤτρια. Ipsum etiam textum et ὕφασμα nominatur ἤτριον. Plato Phædro, Ἀλλ' ὦ δαιμόνιε ἴδε καὶ σὺ εἰ ἄρα καὶ σοὶ φαίνεται διεστηκὸς αὐτῶν τὸ ἤτριον ὥσπερ ἐμοί, Nonne pannosi et lacera veste videantur ut ego, Bud. Itidem Gal. accipit, cum ἐξητριασμένον ap. Hippocr. esse dicit τὸ διὰ ἠτρίου ἠθημένον, Percolatum et transmissum per pannum: quanquam peculiariter τὸ λεπτὸν ὕφασμα hoc nom. appellari velint, ut Suid. quoque esse tradit ἔνδυμα ὑμενῶδες, Indumentum membranæ instar subtile: ap. quem et περὶ τοῦ δρακοντοειδοῦς σημείου τοῦ ἐν πολέμῳ, hic legitur l., Μετεωρίζων τὸ ποικίλον ἤτριον, πάσας ἑλίσσει τροπάς: solent enim signa militaria s. vexilla e tenuissimo subtilissimoque filo confieri, byssino aut serico. Ἤτριον Schol. Nicandri dici tradit etiam τὸ ἧπαρ, Hepar, Jecur: in exemplum afferens hoc hemistichium, ἠτρίου ἱππείοιο. || Ἤτριον, in Ms. Suidæ Cod. exp. etiam ἄτρωτον, Invulneratum: pro quo in excusis exempl. habetur ἠτρίον, ad differentiam prioris ἤτριον proparoxytonως scripti." ["Valck. B ad Theocr. x. Id. p. 152. 337. ad Bion. p. 333. Phœn. p. 576. ad Mœr. 203. Timæi Lex. 135. et n., Wessel. Ep. ad Venem. 5. Heringa Obss. 168. 190. Toup. Opusc. 1, 168. 2, 56. Wakef. Ion. 1441. Musgr. 1421. Jacobs. Anth. 7, 14. 66. 9, 99. Heind. ad Plat. Phædr. 321. *Ἤτριος, Wakef. Ion. l. c. Musgr. l. c." Schæf. Mss.] "Ἐπήτριος, Versutus, Versipellis; λόγιος, πανοῦργος, Hes." "Ἐπήτριμος, Densus. Plur. ἐπήτριμοι, Il. T. (226.) Λίην γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι ἤματα πάντα Πίπτουσιν, Densi, Conferti. Quidam h. vocab. dictum esse volunt παρὰ τὰ ἐν τοῖς ὕφεσιν ἠτρία, i. e. τοὺς ἐπαλλήλους στήμονας. Vide Eust. Ἐπίτριμοι, pro ἐπήτριμοι quidam Codd. habent: sed deductionem sequendo, cujus facta fuit mentio, secunda syllaba litera η scribenda est." "Πανεπήτριμος, Densissimus. Oppian. Κ. 3, (172.) Ἑσπερίου ζεφύρου πανεπήτριμα χευαμένοιο, Densissime fundente ac spargente." "Εὐήτριον ἱμάτιον, Suidæ τὸ εὐϋφὲς, Bene eleganterque texta vestis. Sic εὐήτριος χιτὼν dicitur: et C εὐήτριον ὕφασμα ap. J. Poll. l. 7. τὸ εὐϋφὲς καὶ λεπτόν. Eod. teste h. v. usus est Æschyl. in *Δικτυουργικοῖς, non tamen ἐπὶ ἐσθῆτος, sed dicens δικτύου δ' εὐήτρια. Lucian. Lexiph. Λαβὼν ἄχρηστα ἱμάτια εὐήτρια. Hes. εὐήτριον exp. εὐκοίλιον." [Plato Polit. 48. Philostr. 880.] "Ἐνήτριος χιτών, Vestis subtilis, VV. LL. Potius εὐήτριος." "Ἐξητριασμένον, Galeno ap. Hippocr. τὸ διὰ ἠτρίου i. e. λεπτοῦ ὑφάσματος, ἠθημένον, Per tenue linteum percolatum."

"ἮΤΡΟΝ, Suidæ et Schol. Nicandri τὸ ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν μέρος, Pars umbilico subjecta: ut J. Poll. quoque l. 2. ἦτρον et ὑπογάστριον vocari scribit τὸ ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν πᾶν ἄχρι τῶν ὑπὲρ αἰδοῖα τριχώσεων, Omne illud quod sub umbilico est usque ad pilos qui supra pudenda sunt: ut sit i. q. ἐφήβαιον: rectius itaque a Marcello redditur Imus venter, quam ab Hermolao Pubes, quæ est ἥβη. Xen. Ἱππ. (12, 4.) Περὶ δὲ τὸ ἦτρον καὶ τὰ αἰδοῖα, καὶ τὰ κύκλῳ. Metaph. Aristoph. (Θ. 509.) τὸ γὰρ D ἦτρον τῆς χύτρας ἐλάκτισε: quod interpr. queas Ventrem ollæ, in qua nimirum expositus erat puer. At Nicander Θ. 595. Καὶ χλοεροῦ νάρθηκος ἀπαὶ μέσσον ἦτρον ὀλόψας, pro ἐντεριώνην, Medullam, Schol., addens etiam τὸν ὀμφαλὸν, τὸ * γονάτιον, Umbilicum, Geniculum. Suid. ἦτρον esse dicit etiam τὸ κάλυμμα τῆς μήτρας, quod ἔλυτρον appellant, Integumentum et involucrum matricis. UNDE Ἠτραῖα, ET Ἠτριαῖα dicuntur quæ ad τὸ ἦτρον pertinent, s. de eo sunt. Lucian. Lexiph. Παρεσκεύαστο δὲ πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχηλα ὕεια, καὶ σκελίδες, καὶ ἠτριαῖα, καὶ τοκάδος ὑὸς τὸ ἐμβρυοδόχον ἔντερον: qualis ap. Athen. est μήτρας τόμος." [Ἠτριαῖον δέλφακος, Athen. 104. *Ἠτριαία, Athen. 4, 96. Ἠτραῖος, Lobeck. Phryn. 557.] "SED ET Ἠτρίδια τεμάχη Comici dicunt ἀπὸ τοῦ ἤτρου, teste J. Poll. 2, (170.) Sunt qui hæc velint esse Sumen s. Abdomen." [Casaub. ad Athen. 1, 4.] "Ὑπήτριον, Sumen, Abdomen, in VV. LL. Vide Hes. et Suid." [Cf. Ἠπήτιον, Ὑπήτιον.]

" Ἴτρον, Suid. dici ait τὸ ὑποκάτω τοῦ ὀμφαλοῦ " μέρος, Partem umbilico subjectam: unde et μίτραν " dici τὴν περὶ αὐτὰ ζώνην. ITIDEMQUE Ἴτρια Hes. " dici scribit τὰ ὑπογάστρια, Imam ventris partem. " Id tamen ἦτρον potius dicitur: de quo supra. " Lascar. vero ἴτρον in Epigr. dicitur exposuisse " Utrem, sc. pelle confectum. Alioqui Ἴτρια vocan- " tur καπυρώδη πλάσματα, πέμματα, ut iidem Lexico- " graphi testantur: feruntur que fuisse Placentarum " s. Operis pistorii genus prætenue, facileque fra- " gile: unde idem Hes. esse dicit κλάσματα, et Gal. " in Lex. Hippocr. τὸ ἴτριον nominari etiam ἐρείκιον, " διὰ τὸ εὔθραυστον: nimirum verbo ἐρείκειν signi- " ficante θραύειν. Itaque recte Anacr. ap. Athen. " (472.) dicit, ἰτρίου λεπτὸν ἀποκλάς. Atque adeo " ipse Athen. (646.) testatur ἴτριον fuisse *πεμμάτιον " λεπτὸν, idque διὰ σησάμου καὶ μέλιτος γενόμενον, " Opus pistorium tenue e sesamo et melle confe- " ctum: l. 3. scribens libum a Romanis vocari πλα- " κοῦντα ἐκ γάλακτος, ἰτρίων τε καὶ μέλιτος. Gal. de " Alim. Facult. 1, 4. duo esse scribit ἰτρίων genera: " præstantius quidem quod ῥυήματα appellant, de- " terius vero quod λάγανα: quapropter omnia quæ " διὰ τούτων τε καὶ σεμιδάλεως συντίθεται esse παχύ- " χυμα et βραδύπορα: at τὰ σὺν μέλιτι σκευαζόμενα " esse μικτῆς δυνάμεως. Vide ibid. et alia de his pla- " centis, itemque de Tuenda Valetudine 5. Meminit " Diosc. quoque τῶν ἰτρίων, 4, 64. dicens ibi τὴν " ῥοιάδα μήκωνα μίγνυσθαι μελιττώμασι καὶ ἰτρίοις, " Placentis mellitis et itriis. Et Aristoph. 'Α. (1092.) " Ἄμυλοι, πλακοῦντες, σησαμοῦντες, ἴτρια. Et Soph. " ap. Athen. l. 14. Ἐγὼ δὲ πεινῶσ' αὖ πρὸς ἴτρια " βλέπω. Notandum vero ap. Hes. et Aristoph. seri- " ptum esse ἰτρία paroxytonως: ap. alios proparo- " xytonως ἴτρια." [Hes. v. Ἐρεικὰς, J. Poll. 612, 78. Hephæstio p. 54.] " Apud Eust. vero sunt ET Ἰτρί- " δες: nam p. 1632. ex Athen. refert Ῥοδιακάς τινας " ἰτρίδας fuisse χρηστὰς εἰς εὐφροσύνην διὰ τὰ συνε- " ψηθέντα εὐώδη." [* Ἰτρινέος, Anal. 2, 141. * Ἰτριο- πώλης, J. Poll. 7, 30.]

" ΗΦΑΙΣΤΟΣ, Vulcanus: Filius Jovis et Junonis, " Fabrorum metallicorum deus, et Inventor τῆς " χαλκευτικῆς: quamobrem et Mulciber Lat. dictus " est a mulcendo ferro." [* Ἡφαιστόδαμος, Hes.] " Ἡφαιστόπονος, A Vulcano elaboratus, ut ὅπλων, " Eur." [Iph. A. 1071.] " ET Ἡφαιστότευκτον" [al. * Ἡφαιστοτευχὲς] " δέπας, Athen. (469.) Poculum a " Vulcano confectum: est enim Homero teste κλυ- " τοτέχνης." [Soph. Phil. 987.] " Ab eo DICI- " TUR Ἡφαίστειος, Vulcanius: ut δεσμὸς, Vulcanium " vinculum: Proverb. ἐπὶ τῶν ἀφύκτων, E quibus " effugi non potest, ut Mars et Venus e Vulcani vin- " culis et nexibus evadere nequibant, Od. Θ. Suid. " Συγκατειλημμένος πάθεσιν ὥσπερ Ἡφαιστείοις δε- " σμοῖς, ἀρρήκτοις, ἀλύτοις, ἔμενέ γ' ἐν αὐτοῖς ἔμπεδον. " NEUTR. PLUR. Ἡφαίστεια, τὰ, sc. ἱερὰ, Vulcania " sacra, s. Vulcanalia: Festum in honorem Vulcani. " SING. τὸ Ἡφαίστειον, sc. ἱερὸν, Vulcania ædes, " Templum s. Fanum Vulcani." [Demosth. 898.] " || Rursum Ἥφαιστος dicitur pro φλὸξ Ἡφαίστοιο et " πῦρ, Ignis, Flamma: ut" [Il. B. 426.] " Σπλάγ- " χνα δ' ἄρ ἐμπείραντες ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο. Sic " Ἥφαιστος urbem aliquam vel partem ejus absu- " mere dicitur, ap. poëtas. Eodemque modo Ἄρης " pro Bello." [* Ἡφαίστια, τὰ, Gl. Vulcania. * " Ἡ- φαιστιάδαι, Bentl. Opusc. 55. * Ἡφαιστηϊάδης, Musgr. Ion. 270." Schæf. Mss. Nonn. 37, 473. * Ἀνήφαι- στος, Eur. Or. 620. * " Ἐνήφαιστος, Tzetz. Chil. 10, 503." Elberling. Mss.]

ἮΧΟΣ, ὁ, Sonus, Sonitus, Plut. (8, 2.) Ὥσπερ ἀγγεῖα, κενοὶ φρενῶν, ἦχον δὲ μεστοὶ, περιΐασι, Herodian. 6, (9, 4.) Κόνις τε πόρρωθεν ἀγειρομένη φαίνεται, βοῆς τε ἦχος πλήθους ἐξακούεται, Sonitus e clamore magnæ multitudinis exauditur, 5, (5, 17.) Ὑπὸ παντοδαποῖς ἤχοις ὀργάνων, Ad variorum organorum sonos, Dem. Phaler. Τῶν γραμμάτων τούτων ὁ ἦχος: ap. Eund. ἦχος αὐλοῦ, κιθάρας, σύριγγος. Lucian. (1, 46.) Τῆς φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς παραμένει. Diosc. 1, 39. Ἔτι δὲ κεφαλαλγίας καὶ ὤτων πόνους

A καὶ ἤχους καὶ συριγμούς. De quo Plin. 23, 4. Prodest et auribus, vermiculosque in his enecat, et gravitatem auditus discutit, sonos incertos et tinnitus: obiter capitis dolores et oculorum. Et ἦχου ὁ ψόφος, Strepitus, qui ex ipso sonitu existit, s. resonantia. [" Thom. M. 428. 694. ad Mœr. 175. Villois. ad Long. 26. 49." Schæf. Mss.] Ἠχόπους, Sonipes, Pedibus sonum edens, Eust. [Il. 883, 37. * Ἄηχος, Schol. Eur. Phœn. 967. * Ἄπηχος, ad Greg. Cor. 211. * " Ἀπηχία, Phrynichus Bekkeri p. 16." Boiss. Mss. * " Βαρύηχος, ad Diod. S. 1, 354." Schæf. Mss. Suid. v. Βαρύβρομος.] Δύσηχος, Dissonus, Male sonans, Hermog. [Etym. M. 264.] Ἔνηχος, In quo sonus est, Sonans, Sonorus: ἔνηχα ὄργανα καὶ ἔγχορδα, Organa, quæ sonant, non tenduntur, Organa sonora, non tensilia: Τὰ μὲν γὰρ ἔγχορδα, τὰ δὲ ἔνηχα κατεσκεύασται. Sonabile sistrum eo sensu dicit Ovid. Item Sonans in, i. q. ἔναυλος. Greg. Ἡ μεγάλη φωνὴ καὶ τοῖς ἐμοῖς ὠσὶν ἔ., Qua meæ aures personant. Idem Postumiano, Μέμνημαι τῶν σῶν λόγων,

B καὶ τὸ θαῦμα ἔτι ἔ. ταῖς ἐμαῖς ἀκοαῖς. || Peritus, in Eccles. nisi sit erratum, Bud. [" Thom. M. 303. 305." Schæf. Mss. * Ἔξηχος, ad Greg. Cor. 211. * " Ἐξηχία, Hes. secundum Schow. p. 162. ἀφραδίῃσι, μωρίαις, ἀνοίαις, ἐξηχίαις. Musurus et post eum libri editi εὐηθείαις. Sed cur corrigendum ἐξηχίαις? Id enim rectum. Dicitur ἔξηχος, etsi in Lexx. desideratur. Etym. M. p. 696, 39. Πυκνά· τὰ συνεχῆ καὶ συνετά· ἡ γὰρ φρόνιμος διάνοια πεπυκνωμένη ἐστὶν, ὥσπερ ἡ ἔξηχος, ἠραιωμένη, Absona, Absurda. Hinc ἐξηχία, vel fortasse ἐξήχεια, (secundum analogiam vocis ἀπήχεια) Absurditas. H. l. Musurus textum corrupit, glossam substituens. Ἔξηχος extat etiam in Ducangii Gloss. p. 402. ubi redditur Stultus, Amens." Bast. ad calcem Scap. Oxon.] Εὔηχος, Bene sonans, Sonorus, Canorus, Diosc. 2, 28. Ἀρτηρίας δὲ καθαίρει καὶ εὐήχας παρασκευάζει, ubi tamen mendose legi videtur εὐήχας pro εὐνήχους. De quo Plin. Vocem siluri recentes salsique in cibo adjuvant. I. etiam signif. q. εὔφωνος, Bonam vocem habens, A-

C then. (80.) Καὶ τραγῳδόν φησι γενέσθαι, καὶ ὑποκριτικὸν, καὶ εὔηχον, ὀκτωκαίδεκα ἐτῶν σύκων μὴ γευσάμενον: paulo ante, Εὐφώνους φησὶ γίνεσθαι τοὺς μὴ σύκων ἐσθίοντας. Plin. quoque ficus voci contrarias esse testatur. [* Εὐήχως, Thom. M. 571. * " Κακόηχος, Suid. v. Ἐκμελής. * Μεγαλόηχος, Schol. Pind. Π. 6, 10. 12, 35." Boiss. Mss.] Ὀξύηχος, Acutum sonum edens, Argutum sonans, Alex. Aphr. [Etym. M. * " Ὁμόηχος, Hes. v. Ὁμορροθοῦντες, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. Imp. de Imag. 125. * Πολύηχος, Herodian. Epimer. 189." Boiss. Mss. * Πολυήχως, Ælian. H. A. 12, 28. * Πολυηχία, Demetr. Phal. c. 73. * Ταπείνηχος, Athen. 80. ex emend. Schweigh.]

Ἠχώδης, Sonorus, Sonans, Dem. Phal. (42.) de numero heroo, Ὁ μὲν ἥρῳος, σεμνὸς καὶ οὐ λογικὸς, ἀλλ' ἠ. [" Hippocr. 145." Wakef. Mss.]

¶ Ἠχὴ, Sonus, i. q. ἦχος, Il. Π. (768.) πρὸς ἀλλήλους [-λας] ἔβαλον τανυηκέας ὄζους Ἠχῇ θεσπεσίῃ· πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων. Plato, Ὑφ' αὑτοῦ φερόμενος

D ἄνευ φθόγγου καὶ ἠχῆς, Movetur ipsa per se sine voce et sine ullo sono, Lex. Cic. 24. [" Thom. M. 428. Wakef. Phil. 213. Jacobs. Anth. 12, 358. Boiss. Philostr. 539. Musgr. Phœn. p. 217. Villois. ad Long. 49. Mœr. 175. et n." Schæf. Mss.] Ἀζηχὴς, Magnum sonum edens, μεγαλόφωνος: sic antiqui quidam ap. Il. Δ. (435.) exp. Ἀζηχὲς μεμακυῖαι, Eust. Sic accipi potest et Il. P. (740.) Ὣς μὲν τοῖς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητάων Ἀζηχὴς ὀρυμαγδὸς ἐπήϊεν ἐρχομένοισιν, O. (658.) ἀζηχὲς γὰρ ὁμόκλεον ἀλλήλοισι. Item, Aridum sonum edens, Aridus: ut Apoll. Rh. Schol. exp. 2, (99.) κορύνας ἀζηχέας ἠδὲ σιγύννους Ἰθὺς ἀνασχόμενοι. Alii dictum volunt quasi ἄζην, h. e. ξηρασίαν, ἔχων, pro Aridus atque ideo durus, σκληρός: quo sensu quidam dictum volunt ἀζηχῆ θυμὸν ab Hom. i. e. ἄτεγκτον, * δυσμάλακτον, Animum, qui emolliri et flecti non possit, Obstinatum et induratum, Eust. || Continuus, ὁ μὴ διεχὴς, συνεχὴς, quasi ἀδιεχὴς: nam et inde quidam factum volunt, Sic Eust. exp. Il. O. (24.) ἐμὲ δ' οὐδ' ὧς θυμὸς ἀνίει Ἀζηχὴς ὀδύνη Ἡρακλῆος θείοιο. Et ἀζηχὲς adv. Con-

tinenter, Sine intermissione, Od. Σ. (2.) μετὰ δ' ἔπρεπε γαστέρι μάργῃ Ἀζηχὲς φαγέμεν καὶ πιέμεν. || Ἀζηχὲς, δεινὸν, μέγα, Eust., e vett. quorundam sententia: ἰσχυρὸν, Hes. Ἀζαχὴς, i. q. ἀζηχὴς, Hes. "Ἀζηνεχὲς, VV. LL. perperam pro ἀζηχές." Ἀπηχὴς, Absonus, Sonum malum et ingratum habens, Lucian. (1, 550.) Βάρβαρος δὲ ἡ φωνὴ ἔσται καὶ ἀπηχὲς τὸ φθέγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὅμοιον κυνὶ, quod de Diogene Cynico dicitur. Sic quidam ἀνώνυμος ap. Suid. Μὴ * ὀνειδιστικῶς ἐπιλαμβάνεσθαι τῶν βάρβαρον ἢ σόλοικόν τι ἢ ἀ. προενεγκαμένων. Capitur etiam pro ἀηδὴς, Invisus, Ingratus, Odiosus: quia quæ sunt absona, sunt auribus ingrata: ἀπηχὲς enim exp. Suid. δύσφορον, ἀηδὲς, ἐχθρόν: et οὗ καὶ τὸν ἦχον ἀποστρεφόμεθα. Sed dixerat proprie esse τὸ σκληρὸν καὶ ψευδές. Hes. quoque ψευδὲς exp. Falsum. Cujus signif. exemplum desidero. Quod autem ap. illum ἀπηχὲς exp. ἀειδὲς, non dubium est quin librarii errore contigerit, qui ει pro η posuerit: itidem vero errarit in Ἀειδεστάτων, quo exp. ἀπηχεστάτων. Est vero ET Ἀπήχεια ap. eund. Hes. expositum * δυσσοιωνισμὸς, ἄχθεια, μῖσος. Sed ἄχθεια vocabulum suspectum est. Sed ET adv. ἀπηχῶς vult esse σκληρῶς, ἀπεχθῶς: sicut et Suid. nomen ἀπηχὲς exp. σκληρόν. Crediderim autem ἀπηχὲς significare σκληρὸν ex eo, quod quæ dissonant, sint auribus dura et insuavia: sed unde pro ψευδὲς usurpetur: ne suspicari quidem possum. [" Ἀπήχεια, Lysiæ Fr. 24, 23. Harpocr." Kall. Mss.] Βαρυηχὴς, Gravisonus, Gravem sonum s. sonitum edens, i. q. βαρύγδουπος, βαρύκτυπος. Βαρυαχὴς Dorice pro eod., Epigr. [Soph. Œd. C. 1561. Aristoph. N. 277. "O. 1748. * Βαρυηχέω, Nicet. Annal. 6, 7.] Γλυκυηχὴς, Dulcisonus. "Γλυκυαχὴς, Epigr., Dorice." [Anal. 2, 114. * Διηχὴς, Philoponus ad Genes. 191. Theoph. Simoc. Φυσ. Ἀπορ. 1, 4, p. 7.] Δυσηχὴς, Malum et ingratum sonum edens, Il. B. (686.) οὐ πολέμοιο δυσηχέος ἐμνώοντο. Ἐριηχὴς, Valde sonans, i. q. ἐρίγδουπος, ἐρίκτυπος. [Opp. Ἀ. 3, 213.] Εὐηχὴς, Bene sonans, Sonorus, i. q. εὔηχος, Plut. de Def. Orac. ὄργανον διηρτημένον καὶ εὐηχὲς, Instrumentum constructum et sonorum. [Εὐαχὴς, Anal. 2, 27. * Κακοηχὴς, Polemon Physiogn. p. 252.] Κατηχὴς, vide post Κατηχῶ, licet hoc illo posterius sit. [* Νεαροηχὴς, Philostr. V. Soph. 2, 79.] Πολυηχὴς, Multos sonitus edens, Opp. K. 3. Ἔξοχα δὲ στυγέει δοῦπον πολυηχέα θηρῶν. [Quint. Sm. 1, 294. 4, 570. * Προσηχὴς, Plut. Alex. 17. sed v. nott. * " Ὑπηχὴς, Heyn. Hom. 8, 360." Schæf. Mss.] Ὑψηχὴς, Altisonus, sed pro Altum et clarum sonum edens, Il. E. (772.) θεῶν ὑψηχέες ἵπποι, Sonipedes, Quorum incedentium pedes altum sonitum edunt, quos alibi χαλκόποδας vocat, vel ὑψαύχενες, Eust. [* " Ὑψηχέω, Schol. Il. Z. 507." Boiss. Mss.]

Ἠχήεις, Sonorus, Sonum s. Sonitum edens, Sonabilis, Il. A. (157.) Οὔρεά τε σκιόεντα, θάλασσά τε ἠχήεσσα, Sonorum s. Tumultuosum mare, Sonans pelagus, Virg. Et δώματα ἠχήεντα, Od. Δ. (72.) Resonabiles ædes, Quæ præ amplitudine sua resonant. [* Ὑπερηχήεις, Quint. Sm. 2, 1. sed perperam.]

[* Ἠχικὸς, Poëta de Lyricis Poëtis post Vitam Pindari p. 160.]

Ἠχέω, Sono, Hesiod. Θ. (42.) ἠχεῖ δὲ κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου, Plut. οἱ πίθοι κρουσθέντες ἠχοῦσι, Pulsata dolia sonant. Et ap. Aristoph. N. (164.) quidam dicit Τὸν πρωκτὸν ἠχεῖν ὑπὸ βίας τοῦ πνεύματος. Reperitur vero et cum casu, quasi activum. Dem. Phal. Ἐν Αἰγύπτῳ δὲ καὶ τοὺς θεοὺς ὑμνοῦσι διὰ τῶν ἑπτὰ φωνηέντων οἱ ἱερεῖς, ἐφεξῆς ἠχοῦντες αὐτὰ, Sonum ipsarum referunt vel edunt, aut etiam Sonant ipsas. [* Ἤχημα, Theophyl. Simoc. Epist. 44. 82.] Ἠχητὴς, q. d. Sonator, Qui sonat, Sonans, Sonorus: ἠχηταὶ, κήρυκες, κράκται, ᾠδοὶ, τέττιγες * ἡδύφθογγοι, Hes. omnes enim ii sonori s. canori dicuntur. Εὐήχητος, ὁ, ἡ, Bene sonans. Eur. [Εὐάχητος, Eur. Hipp. 1272. Ion. 884. * Πολυήχητος, Schol. Æsch. Pr. 577. * Ἠχητικὸς, Gl. Sonorus, Schol. Il. A. 157.] Ἠχέτης, i. q. ἠχητὴς, Hesiod. (Ἔ. 2, 200.) καὶ ἠχέτα τέττιξ Δενδρέῳ ἐφεζόμενος λιγυρὴν καταχεύετ' ἀοιδὴν Πυκνὸν ἀπὸ πτερύγων, Canora, Vocalis, Stridula cicada. [Ananius Athen. 283. * Ταννηχέτης, Epith.

A maris, Opp. K. 2, 144.] Ἠχετικὸς, Sonorus, Canorus. De ἠχέτα autem τέττιξ vide in Ἀχέτα paulo post.

" Ἀνηχέω, Resono, ut ἀνήχεε μολπὴν in Epigr. " nisi malis Cum sonitu edebat s. emittebat." [" Jacobs. Anth. 10, 306." Schæf. Mss.] Ἀντηχέω, Contra sono, Ex adverso sono vel resono, Julian. ad Jambl., qui ipsi τοῦ μέλους τὸ ἐνδόσιμον ἐμνήστευε, Καθάπερ οἱ τῷ Διονύσῳ τὸν θίασον κρούσαντι πρὸς τὴν χορείαν, ἄνετοι φέρονται, οὕτω καὶ ἡμεῖς τῷ σῷ πλήκτρῳ τὸ εἰκὸς ἀντηχήσομεν, ὥσπερ οἱ τῷ χοροστάτῃ πρὸς τὸ ἀνάκλημα τοῦ ῥυθμοῦ συνομαρτοῦντες, Ut qui Libero thiasum pulsanti ad choream, dissoluti feruntur; sic et nos tibi tuoque plectro succentivo respondeamus consentaneo, Bud. Sunt vero et loci quidam ἀντηχοῦντες, Resonantes. Vitruv. 5, 8. postquam monuit animadvertendum esse uti sit electus locus, in quo leniter applicet se vox, neque repulsa resiliens incertas auribus referat significationes, Sunt enim, inquit, nonnulli loci naturaliter impedientes vocis motus: uti

B dissonantes, qui Gr. dicuntur κατηχοῦντες: circumsonantes, qui ap. eos nominantur περιηχοῦντες; item resonantes, qui dicuntur ἀντηχοῦντες: consonantesque, quos appellant συνηχοῦντες. Dissonantes sunt, in quibus vox prima cum est elata in altitudinem, offensa superioribus solidis corporibus, repulsaque resiliens in imum, opprimit insequentis vocis elationem. Circumsonantes autem sunt, in quibus circumvagando coacta vox, se solvens in medio, sine extremis casibus sonans, ibi extinguitur incerta verborum signif. Resonantes vero, in quibus cum in solido tactu percussa resiliat, imagines exprimendo, novissimos casus duplices faciunt auditu. Item consonantes sunt, in quibus ab imis auxiliata cum incremento scandens, ingreditur ad aures discreta verborum claritate. Hæc ille. [" Ἀντηχέω, Porson. Med. p. 39. Wakef. Alc. 430. Jacobs. Anth. 7, 195. 10, 306. Toup. ap. Warton. ad Theocr. 2. p. 314." Schæf. Mss. * " Ἀντιηχέω, Theocr. Ep. 4, 11. * Ἀντήχημα, Schol. Philostr. 620." Boiss. Mss.

C * Ἀντήχησις, Plut. 8, 329.]

Ἀπηχέω, Dissono, Absono, ἀπᾴδω. Item ἀπηχεῖν dicimur, cum ad soni finem tendimus. Itidem ἀπηχοῦσα φωνὴ, Vox desinens, extremos sonos, extremum sonum edens. Gaza autem putavit signif. Vocem in sonum astringere tenuiorem: in Aristot. Probl. s. 10. Οἱ γοῦν μιμούμενοι τοὺς σφόδρα πόῤῥω ὄντας καὶ βοῶντας, ὀξὺ φθέγγονται, καὶ ὅμοιον τοῖς ἀπηχοῦσι· καὶ τῆς ἠχοῦς ὀξύτερος φαίνεται ὁ ψόφος. In usu est et pass. Ἀπηχέομαι, unde ἀπηχουμένη φωνὴ ap. Areth. in Apocal. Resonans vox, ubi scribit, Φωνὴν λέγει πνευματικῶς, ἀλλ' οὐκ αἰσθητῶς καὶ τῷ ἀέρι διηχητικῶς ἀπηχουμένην. Suidæ ἀπηχημένον est ἀπόβλητον, ξένον τοῦ κατὰ πάντων ἤχου. [Arrian. 2, 17.] Ἀπήχημα, Dissonantia, Quod dissonat, Soni s. Vocis velut desinentia. Tribuitur et instrumentis musicis: Ἔστι δὲ θρεττανελὸ τῆς λύρας τὸ ἀ. Exp. etiam Resonantia. Bud. ἔσχατον ἀ. signif. propria vult esse Extremum vel soni vel vocis pulsum: et quo longissime tenor soni permeare potest, illic esse ἀ. velut Extremam

D resonantiam. Unde metaph. sumi ait ap. Dionys. Areop. ἔσχατον ἀ. pro Ultima conditione: et ap. Basil. ac Greg. pro Vestigio et reliquiis. Idem in Basil. Πεφύκασι γάρ πως αἱ καθ' ὕπνον φαντασίαι ὡς τὰ πολλὰ ἀ. εἶναι τῶν μεθημερινῶν φροντίδων, vertit, Imagines quædam referentes diurnas curas. Vide plura ap. eum in Comm. || Medicis est, A contraria ictus parte facta calvæ fractura s. fissio, ut annotarunt quidam e Marcello in Diosc. 4. [Paul. Ægin. 6, 90. " Longinus 9, 2. et Toup." Seager. Mss.] Ἀπήχησις, i. q. ἀπήχημα, Dissonantia, Soni desinentia, Resonantia. In quibusdam Scholiis dicitur esse ὁ ἦχος, ἡ προφορὰ, ἡ ἐκφώνησις. [M. Anton. 4, 3. Schol. Aristoph. N. 291.]

Διηχέω, Persono. Unde διηχοῦν, Personans. [Plut. Placit. 4, 16. Timol. 21.] AT Διηχὴ, vocatur Facultas illa, qua ceu vehiculo sonitus ad auditum transmittitur, ἡ τῶν ἤχων * διαπορθμευτικὴ δύναμις, ἡ διὰ τῶν μηνίγγων καὶ τοῦ ἔνδοθεν πνεύματος ἐνεργεῖται, Suid. Est autem v. usitatum ap. Aristot. Enarratores. [* Διήχημα, i. q. διάστημα, Dionys. Lysia c.

11.] Διηχητικῶς, vide in Ἀπηχέω.

Ἐνηχέω, Insono, Greg. Τοιγαροῦν ἀκούσατε θείας φωνῆς ἐμοὶ μὲν καὶ λίαν σφοδρῶς ἐνηχούσης τῷ μύστῃ καὶ μυσταγωγῷ τῶν τοιούτων, Meas aures personantis, Qua aures meæ personant: de Baptismo, Εἰ κωφὸς ἦσθα καὶ ἄλαλος, ὁ λόγος ἐνηχησάτω σοι· μᾶλλον δὲ κάτασχε τὸν ἐνηχήσαντα· μὴ κλείσῃς τὰ ὦτα πρὸς παιδείαν Θεοῦ καὶ νουθεσίαν, Personet aures tuas. Accipitur etiam active pro Inculco auribus, Doceo, Bud. e Chrys. 1 Cor. 12. Καὶ γὰρ ὑμῖν ταῦτα καθ' ἑκάστην ἐνηχοῦμεν τὴν ἡμέραν. Et ἐνηχοῦμαι, Doceor, Chrys. 2 ad Cor. [Suid. 1, 45. "Jo. Monachus Hist. Barlaami in Cod. Reg. 903. p. 24." Boiss. Mss. * Ἐνήχημα, Jambl. V. P. 132. Kiessl. * "Ἐνήχησις, Actus insonandi, Clangor, Chrys. Hom. 21. T. 5. p. 129." Seager. Mss. * "Διενηχέω, Leo Diac. in Notit. Mss. 8, 277. 291." Boiss. Mss. * Προενηχέω, Cyrill. in Habac. p. 574.]

Ἐξηχέω, Per sonum effero, Enuntio, Greg. de Apostolis Spiritu sancto afflatis die Pentecostes, Ἤκουον ταῖς ἑαυτῶν διαλέκτοις, ὡς φέρε εἰπεῖν, μίαν μὲν ἐξηχεῖσθαι φωνὴν, πολλὰς δὲ ἀκούεσθαι, οὕτω κτυπουμένου τοῦ ἀέρος. Sic Arethas in Apocal. 11. Ἡ τοῦ ἑβδόμου ἀγγέλου * σάλπισις παριστᾷ φωνὰς μεγάλας ἐν οὐρανῷ ἐξηχουμένας, In cœlo personantes, Quarum sonus per totum cœlum exaudiebatur. [Polemo Phys. 1, 22. Polyb. 30, 4, 7. * Συνεξηχέω, Euseb. H. E. 2, 17.]

Ἐπηχέω, Assono, Ovid. plangentibus assonat echo; Insono. Lucian. (2, 692.) Τουτὶ πόθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπηχεῖ [ἐπῆλθεν,] ὡς δαιμόνων οὐδενὸς ἀνὴρ φείδεται. Ex Eod. (2, 683.) in VV. LL. citatur Ἐπήχει [ἐπίχει] τῶν βλασφημιῶν, exponiturque Opprime clamore blasphemias. [* Ἐπήχησις, Steph. Byz. v. Δωδώνη.] Ἀντεπηχέω, Obstrepo, Obturbo, Lucian. (1, 642.) Ἀντεπηχοῦσιν οὗτοι δακρύοντες, Hi suo ejulatu obstrepunt, Bud. Vulgo exp. In vocem vicissim prorumpunt. Συνεπηχέω, Uno sonitu s. Una voce acclamo vel accino; Budæo Consona voce accino præeunti, cum chorus τῷ ἐξάρχοντι respondet universa voce. Aristot. de Mundo, Καθάπερ ἐν χορῷ κορυφαίου κατάρξαντος, συνεπηχεῖ πᾶς ὁ χορὸς ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, Consona voce totus chorus auspicanti præsuli accinit, s. admurmurat. Xen. K. Π. 3, (3, 26.) Ἐξῆρχεν αὖ Διοσκούροις παιᾶνα τὸν νομιζόμενον· οἱ δὲ θεοσεβῶς πάντες συνεπήχησαν μεγάλῃ τῇ φωνῇ: 7, (1, 13.) Ἐξῆρχε παιᾶνα, συνεπήχησε δὲ πᾶς ὁ στρατός. Bud. interpr. Admurmuro, Applaudo ap. Themist. 119. in post. pag. Plut. (6, 160.) Οἷον ἑλκομένους βίᾳ δι' αἰδῶ καὶ συνεπηχοῦντας.

Κατηχέω, Sono, unde κατηχοῦντες τόποι, de quo lege in Ἀντηχέω. Κατήχημα, Sonitus, in VV. LL. e Bud. At Κατηχὴς, quod ibid. exp. Resonans, malim reddere Sonorus, Streperus. Habetur autem ap. Theocr. 1, (7.) sed mutato Dorice η in α, ἢ τὸ καταχὲς Τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ, ubi tamen exp. etiam κατωφερες, et καταχεόμενον: secundum quas expp. aliam originem haberet; sed non video quomodo καταχὲς ita possit exponi, præsertim cum etiam corripiendum esset α sec. syllaba, contra versus legem, aut certe licentia alioqui rara utendum. Hoc tamen fateor, κατηχὴς pro Sonorus, præcedere debuisse verbum κατηχῶ, non sequi: sed illinc huc remisi, ut una de nomine ac verbo tractare commodius possem. || K. σε τοῦτο, Insono tibi hoc, tuis auribus; scimus enim præp. κατὰ præfixam in compositione, e verbis neutris sæpe activa, s. ἐξ ἀμεταβάτων μεταβατικὰ facere, sed κ. peculiariter dicitur is, qui rem quampiam insonat ejus auribus, quem docere vult: adeo ut perinde sit ac si dicas, Viva voce doceo s. erudio. Sic autem verbum Insono cum acc. legisse mihi videor, ac certe rationi consentaneum atque adeo analogiæ significationis, quam habent aliquot alia hujusmodi compp., judicatum iri hunc τοῦ Insono usum existimo: si Insono hoc auribus ita accipiamus ac si disjuncta præp. a verbo, diceretur Sono hoc in auribus. Utut sit, docendi saltem gratia ita mihi licere loqui arbitror. Ad exempla illius signif. venio. Lucian. (2, 616.) Ἐμὲ δὲ παρέδωκεν ἀπελευθέρῳ τινὶ τῶν ἑαυτοῦ νεανί-

A σκων, καὶ εἶπε κατηχεῖν ὅσα ποιῶν μάλιστα, ψυχαγωγεῖν αὐτὸν δυναίμην. Paulo post διδάσκειν pro eod. dixit. Et pass. (3, 603.) Εὐστόμει· καὶ μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον θεοῦ δεξιοῦ, ἀλλὰ κατηχούμενος πείθου παρ' ἐμοῦ. At in VV. LL. affertur ex eod. Luciano cum dat. μύθοις, pro Personant fabulis, Fabulis initiant: quo in l., si mendo caret, subaudiendus videtur acc. pers. Sed male in illis exp. κατηχοῦσι μύθοις, Fabulis personant, initiant lectorem, cum potius Personare sit κατηχεῖσθαι: ut κατηχοῦμαι ταῦτα reddatur, Aures meæ his vocibus personant. Suidas κατηχῶ pro προτρέπομαι vel παραινῶ jungi accusativo tradit: proferens tamen l., in quo nullus additur acc.: hunc sc. e Piside, Κρατῶν ἐν μάχαις καὶ κατηχῶν ἐν μάχαις. Jungitur certe accusativo rei ipsa etiam vox pass. κατηχεῖσθαι, sicut Lat. Doceri, Edoceri: atque ita Act. 18, (25.) Ἦν κατηχημένος τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου, Edoctus viam Domini. Alii, Initiatus: de qua signif. postea dicam. Lucas cum περὶ junxit in præf. sui Evangelii, Ἵνα ἐπιγνῷς περὶ ὧν κατηχήθης λόγων τὴν
B ἀσφάλειαν, sed hic κατηχήθης redditur Quas auditione accepisti: 21, 21. Κατηχήθησαν δὲ περὶ σοῦ, ὅτι ἀποστασίαν διδάσκεις ἀπὸ Μωσέως κ. τ. λ. ubi a vet. etiam Interprete vertitur Audierunt de te. || Κατηχῶ peculiari signif. dictum fuit pro Doceo prima artis s. scientiæ alicujus rudimenta, elementa, Præceptis alicujus scientiæ velut initiare. Sed peculiarius etiam pro Doceo prima rudimenta religionis Christianæ. Itidemque Κατηχοῦμαι, pro Disco prima rud. etc. 1 ad Cor. 14, 19. Ἵνα καὶ ἄλλους κατηχήσω: ad Gal. 6, 6. Κοινωνείτω δὲ ὁ κατηχούμενος τὸν λόγον τῷ κατηχοῦντι, ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς, ubi tamen generalius etiam pro eo, qui instituit, et eo, qui instituitur, accipi potest. Sic autem et in illo Ep. ad Cor. l. κατηχήσω redditur Instituam, et a vet. Interpr. Instruam. Licet alioqui, ut Beza annotat, videri possit maluisse dicere κατηχήσω quam οἰκοδομήσω, ut ostenderet, fastum Corinthiorum deprimendo, se ad infimum etiam quidvis comparatum esse, sc. ad rudes et imperitos primis religionis elementis imbuendos.
C Porro ut verbum κατηχεῖν generaliter pro Docere, usitatum fuisse profanis scriptt., ex iis, quos protuli ll., apparet: sic et peculiariter pro Docere prima rudimenta, in usu fuisse apparebit e l., quem e Porphyrio proferam in Κατήχησις. Unde miror fuisse qui κατηχεῖν profanos scriptt. ignoravisse, affirmare ausi sint. Ego certe in multo pluribus ll. illorum legere me memini: hoc tamen fateor, ap. antiquissimos non legisse, quod sciam. "Passive κατηχεῖσθαι " περί τινος dicitur Is cujus auribus aliquid insona- " tur, s. Ad quem aliquid defertur, Qui aliqua " de re docetur: ut in Libello περὶ Ποταμῶν qui " Plutarcho inscribitur, Κατηχηθεὶς δὲ περὶ τῶν συμ- " βεβηκότων ὁ Εὔηνος." ["Villois. ad Long. 20. ad Phalar. 226. ad Xen. Eph. 182. Huschk. Anal. 111. ad Lucian. 3, 603." Schæf. Mss. * Κατηχουμενεῖα, * Κατηχουμένια, Loca in quibus stabant catechumeni, tabulæque catecheticæ asservabantur, Lexx. Gr. ἀμαρτύρως.] Προκατηχέω, q. d. Prius insono etc. sequendo analogiam signif., quæ data fuit
D τῷ κατηχῶ. Et pass. ap. Phalarin Ep. ad Abaridem, Εἰ μὲν οὖν προκατήχησαι ταῖς ἐμαῖς διαβολαῖς, Si jam ante personuerunt aures tuæ calumniis, quæ in me congeruntur. [* Προκατήχησις, Cyrill. in Jo. p. 157.] Κατήχησις, Institutio, et quidem peculiariter ea, qua prima scientiæ alicujus rudimenta traduntur, Porphyr. in principio Quæst. Hom. Ἡμεῖς δὲ ἐκ τῆς παιδικῆς κ. περινοοῦμεν μᾶλλον ἐν τοῖς πλείστοις ἢ νοοῦμεν. E quo l. colligimus κατηχεῖν itidem generaliter dictum fuisse de eo, qui prima scientiæ alicujus elementa traderet. [Hippocr. 18, 25.] Κατηχητὴς, Qui prima elementa tradit, initiat. ["Ad Xen. Eph. 182." Schæf. Mss.] Κατήχητοι, VV. LL. e Dionysio Areop. Qui initiantur. "Ἀκατήχητος, Qui prima " religionis Christianæ rudimenta nondum percepit, " Qui nondum κατήχισται, ἀμύητος." ["Bekk. Anecd. 422." Boiss. Mss. * Νεοκατήχητος, Recens initiatus, institutus, Neophytus, Chrys. in 1 Ep. ad Thess. Serm. 1. T. 4. p. 161." Seager. Mss. * Κατηχητικὸς, Phot. Bibl. p. 97. Euseb. H. E. 4, 23.]

Κατηχίζω, i. q. κατηχῶ, ac præsertim in posteriore signif. Hes. autem κατηχίζειν exp. non solum νουθετεῖν, sed etiam ἐνηχεῖν. [* Κατηχισμὸς, Lexx. Gr. ἀμαρτύρως.] Κατηχιστὴς, i. q. Κατηχητής. Κατηχιστικὸς, Ad institutionem illam pertinens, qua prima rudimenta traduntur. Quidam, uno verbo, sed non Lat., Instructivus.

Παρηχέω, Sono refero, assimilis sum, Aristoph. Schol. declarans Πλ. (585.) quid sit στεφανώσας κοτίνῳ στεφάνῳ, sc. κότον σοι θέμενος περὶ τὴν κεφαλὴν, addit, παρήχηται γὰρ ὁ κότινος τῷ κότῳ, δι' οὗ δηλοῦται μεγάλη ὀργὴ, sono refert vocabulum κότος. Παρήχημα, ET Παρήχησις, Annominatio, ut Bud. exp. Hermogeni παρήχησις est σχῆμα λόγου, ὅταν δύο ἢ τρεῖς ἢ τέσσαρας λέξεις ἢ ὀνόματα εἴπῃ τις ὁμοίως μὲν ἠχοῦντα, διάφορον δὲ τὴν δήλωσιν ἔχοντα: ut πείθει τὸν Πειθέαν. Sic quidam ap. Suid. Ἀνέπλασε Πλάτων πεπλασμένα ὀνόματα. Sic apud Hom. Σαμία μία ναῦς. Item (Il. Ω. 464.) Εὐπείθει πείθοντο. Item de Bellerophonte (Z. 201.) καππεδίον τὸ Ἀλήϊον οἶος ἀλᾶτο, —πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων. [Παρήχημα, Suid. 3, 27. * Παρήχησις, Eust. Il. A. p. 72, 33. * Ψευδοπαρήχησις, p. 22, 44. * Παρηχητικὸς, Suid. 2, 601. * Παρηχητικῶς, Eust. 1638, 17.]

Περιηχέω, Circumsono, περιλαλῶ, Greg. Φωνὴν ἀκοῦσαι τῆς ἀγγελικῆς ἀξίαν καὶ πάντα περιηχοῦσαν τὰ πέρατα, Basil. Καὶ περιηχοῦσι τὰς ἀκοὰς τῶν πολλῶν, Vulgi aures circumsonant: Liv., Clamor hostes circumsonat, Cic. Arbitror talibus aures tuas vocibus undique circumsonare. Et περιηχοῦντες τόποι ap. architectos, Loci circumsonantes, de quibus in Ἀντηχέω. Et in pass. ap. Lucian. Νῆσος περιηχουμένη τῷ πνεύματι, Quam venti circumsonant, Quæ ventis undique circumsonat. Greg. Μηδὲ συναυλίαις καὶ κρότοις περιηχείσθωσαν (οἰκίαι,) Symphoniæ cantu circumsonent: Liv., Locum, qui circumsonet ululatibus cantuque symphoniæ, et cymbalorum et tympanorum pulsu. Alter Greg. de Hom. Ταῖς δὲ τῶν μουσικῶν ὀρνίθων ᾠδαῖς ἁπανταχῇ περιηχεῖτο πᾶν ὅσον κατηρεφές τε καὶ σύσκιον. Et περιηχήθημεν, Can. 35. Conc. Chalced. Hoc rumore aures nostræ undique circumsonuere, i. e. Audivimus. [" Bergl. Alciphr. 254. Valck. ad Herod. 169." Schæf. Mss. * Περιήχημα, Jambl. V. P. 244. Kiessl. * " Ἀπεριήχητος, Bekk. Anecd. 422." Boiss. Mss. * Ἀντιπεριηχέω, Plut. 8, 2.]

[* Προηχέω, Philostr. V. Soph. 1, 480.]

[* " Προσηχέω, Aristid. 3, 610. Himer. Ecl. p. 56. cf. Abresch. Add. ad Aristæn. 117. Plut. Alex. 31." Boiss. Mss.]

Συνηχέω, Consono, Philo V. M. 1. Ἐξετάζων τε καθάπερ ἐν ὀργάνῳ μουσικῷ συνηχοῦντας, Cum utrumque velut in musico instrumento concinentem exigeret. Eod. l. Ἕνα θρῆνον (συνέβη) ἀπὸ περάτων ἐπὶ πέρατα συνηχῆσαι κατὰ πάσης τῆς χώρας, Ut uno fletu tota regio personaret. Et συνηχοῦντες τόποι ap. architectos Consonantes loci, de quibus vide in Ἀντηχέω. [" Et pass. verbi forma, Posidonius ap. Athen. 210. et 527. Ὥστε τὰς πόλεις ὅλας τοιούτοις κελάδοις συνηχεῖσθαι, Ut tota oppida talibus strepitibus personarent." Schw. Mss. * " Συνήχησις, Concentus, Philo J." Wakef. Mss.]

Ὑπερηχέω, Supra modum resono; active, Sono pleniore vinco. Bud. e Basil. 52. 521. [" Aristid. 1, 123." Wakef. Mss.]

Ὑπηχέω, Resono, Sono, Hesiod. (Θ. 835.) ὑπὸ δ' ἤχεεν οὔρεα μακρὰ, Athen. (263.) e Pherecr. Comico, ἥλων ὄρθριαι τὰ σιτία, Ὥστε τὴν κώμην ὑπηχεῖν θιγγανουσῶν τὰς μύλας, Ut molarum, quas circumagebant, sonitu vicus resonaret, Plut. (6, 237.) Κἂν διαπειρώμενος κρούσῃς, σαθρὸν ἔκ τινος προφάσεως ὑπηχεῖ καὶ ἀγεννές. || Succino, Philo V. M. Ἐμοῦ τε λεκτέα ὑπηχοῦντος ἄνευ τῆς σῆς διανοίας, Me, quod dicto opus est, sine tua mente succinente. Bud. ὑπηχεῖν interpr. Succinere, Respondere τῷ κατάρχοντι, ap. Bas. 563. Quo significatu συνεπηχεῖν accipi supra annotatum est. Bas. Ἔπειτα ἑνὶ ἐπιτρέψαντες κατάρχειν τοῦ μέλους, οἱ λοιποὶ ὑπηχοῦσι. [* Συνυπηχέω, Himer. Or. 18, 4.]

Ἠχεῖον, Sonale, Sonaculum, si dici posset, Vas, Machina, qua sonus editur, Plut. Crasso (23.) p. 183. de Parthis, Ῥόπτρα βυρσοπαγῆ καὶ κοῖλα περιτείναν-

A τες ἠχείοις χαλκοῖς, ἅμα πολλαχόθεν ἐπιδουποῦσι· τὰ δὲ φθέγγεται βύθιόν τι καὶ δεινὸν, ὠρυγῇ θηριώδει καὶ τραχύτητι βροντῆς μεμιγμένον, Tympana ærea: de quibus aliquanto post dicit, Καὶ πολλὰ τῶν τυμπάνων αὖθις περιεμυκᾶτο τοὺς Ῥωμαίους. Schol. Theocr. 2, (36.) declarans illud, τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει, annotansque æris sonum convenire et mederi iis, qui numine afflati sunt, ex Apollod. refert, Athenis τὸν ἱεροφάντην τῆς Κόρης ἐπικαλουμένης ἐπικρούειν τὸ καλούμενον ἠχεῖον, ubi in vet. Cod. legitur etiam χαλκεῖον: ut ἠχεῖα et χαλκεῖα idem fere sint, h. e. Fabricata vasa sonitu, Vasa ærea ita fabricata, ut, cum tanguntur, sonitum facere possint, Vitruv. 5, 5. de vasis theatri. Ubi et hæc addit, In ea tredecim cellæ duodecim æqualibus intervallis distantes confornicentur, uti ea ἠχεῖα, quæ suprascripta sunt, ad neten hyperbolæon sonantia, in cellis, quæ sunt in cornibus extremis, utraque parte prima collocentur. Et paulo post, Ita hac ratione vox a scena uti a centro profusa se circumagens, tactuque feriens singulorum
B vasorum cava, excitarit auctam claritatem et concentu convenientem sibi consonantiam. At l. 1. aliter h. v. usum videmus, sc. pro Ipso sono s. Sonituum discrimine, non pro Sonituum instrumento. In theatris, inquit c. 1., vasa ærea, quæ in cellis sub gradibus mathematica ratione collocantur, et sonituum discrimina, quæ Gr. ἠχεῖα vocant, ad symphonias musicas s. concentus componuntur, divisa in circinatione diatessaron et diapente et diapason, uti vox scenici sonitus conveniens in dispositionibus, tactu cum offenderit, aucta, cum incremento, clarior et suavior ad spectatorum perveniat aures. [" Nemes. 173. * Ἠχεῖος, Sonorus, Plut. 3, 466. Hes. v. Κώδων. Philo J. 1, 588." Wakef. Mss.]

Ἠχὼ, Echo, Sonus reciprocus, Vox repercussa, quæ ab imitatione vocis humanæ Imago etiam dicitur a Val. Flacc. Responsant sylvæ, et vaga certat imago: ἀντιπεμπόμενος ταῖς φωναῖς ἦχος, πληγὴ κατ' ἀντανάκλασιν ἀναπέμπουσα τὸν ἦχον: vel, ut alii definiunt, μακρὰ φωνὴ ἀνακλωμένη ἀπὸ στερρῶν καὶ
C ἀντιτύπων, ἐπὶ τὸν προέμενον πάλιν ἀνιοῦσα. Plin. 36, 15. Turres septem acceptas voces numerosiore repercussu multiplicant, nomenque huic miraculo echo est a Græcis datum. Fabulas de echo narrat Alex. Aphr. Probl. 1, 154. || Sed et Cavas rupes aut Valles argutas Græci ἠχοῦς vocant, Colum. 9, 5. || Simpl. pro Sono accipi videtur ap. Synes. Ep. 123. Καὶ ἐμβομβεῖ μου ταῖς ἀκοαῖς ἡ θαυμαστή σου τῶν σοφῶν λόγων ἠχώ. || Accipitur etiam pro Loquendi more ap. Philostr. Ep. 12. p. 192. Πολλά τε κατὰ τὴν Ἱππίου καὶ Πρωταγόρου ἠχὼ φθέγγεται. Bud. [" Thom. M. 428. 694. Markl. Suppl. 88. Wakef. Phil. 189. Jacobs. Anth. 10, 326. 11, 206. Paul. Sil. 48. Eur. Hec. 1096. Valck. Hipp. p. 248. 291. ad Mœr. 175. Brunck. ad Æsch. Pers. 386. Sonus, Ruhnk. Ep. Cr. 128. ad Lucian. 1, 232." Schæf. Mss.] " Ἀχὼ, " Dor. pro ἠχὼ dicitur, Echo, Sonus repercussus, " Vox responsans."

¶ Ἀχέω, Dorice pro ἠχέω: ἡ τέττιξ ἀχεῖ, Cicada stridet; active, Theocr. 2, (36.) τὸ χαλκίον ὡς τάχος
D ἄχει, pro κρούε, Pulsa, Sonare fac. Ἀχέτης, i. q. ἠχέτης, Æsch. Pr. (576.) ὀτοβεῖ δόναξ Ἀχέτας, Argutus calamus s. canorus. Ἀχέται dicuntur etiam Cicadæ canoræ, Aristot. H. A. 5, 30. Τῶν δὲ τεττίγων γένη μέν ἐστι δύο· οἱ μὲν, μικροὶ, οἳ πρῶτοι φαίνονται καὶ τελευταῖοι ἀπόλλυνται· οἱ δὲ μεγάλοι, οἳ ᾄδοντες, ὕστερόν τε γίνονται καὶ πρότερον ἀπόλλυνται: paulo post, Καλοῦσι δέ τινες τοὺς μὲν μεγάλους καὶ ᾄδοντας, ἠχέτας· τοὺς δὲ μικροὺς, τεττιγόνια. Unde Plin. 11, 7. Cicadarum duo genera: minores, quæ primo proveniunt et novissimæ pereunt. Et paulo post, Quæ canunt, vocantur Achetæ; et quæ minores ex eis sunt, Tettigonia: sed illæ magis canoræ. Aritoph. Εἰρ. (1159.) Ἡνίκ' ἂν ἀχέτας Ἄιδη τὸν ἡδὺν νόμον. [Εὐάχητος, vide Εὐήχητος.] Πολυάχητος, i. q. πολυηχὴς, Eur. (Alc. 918.) κῶμος.

" ΚΑΝΑΧΕΩ, Resono, Stepitum s. Crepitum edo. " Od. T. (469.) Ἐν δὲ λέβητι πέσε κνήμη· κανάχησε " δὲ χαλκὸς, Sonitum dedit. UNDE Καναχὴ, Soni" tus: interdum specialius Strepitus, Crepitus. Od.

A " Z. (82.) Μάστιξεν δ' ἐλάαν, καναχὴ δ' ἦν ἡμιόνοιϊν: " ut ap. Virg. Quadrupedum putrem sonitu quatit " ungula campum. Il. Π. (104.) δεινὴν δὲ περὶ κροτά- " φοισι φαεινὴ Πήληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε. Et " (794.) Ἡ δὲ κυλινδομένη καναχὴν ἔχε ποσσὶν ὑφ' " ἵππων. Item Hesiod. Ἀ. (164.) Τῶν καὶ ὀδόντων " μὲν καναχὴ πέλεν, Qui et dentibus crepitabant s. " frendebant. Et (160.) de Parca, Δεινὸν δερκομένη, " καναχῇσι δὲ βεβρυχυῖα. INDE Καναχήπους, οδος, " ὁ, ἡ, Pedibus sonitum reddens, Pedibus sonans: " equi epith." [Opp. K. 2, 431.] " Item ADV. Κανα- " χηδὸν, ET Καναχηδὰ, Cum sonitu: s. specialius " Cum strepitu, Cum crepitu. Hesiod. Θ. (367.) " ποταμοὶ καναχηδὰ ῥέοντες. Prius καναχηδὸν ap. " Dionys. Π. (145.) legitur, exponiturque itidem " μετὰ κτύπου πολλοῦ. Sed et adj. est a καναχέω, " NIMIRUM Καναχὸς, Resonans, vel Strepens, Stre- " perus: ut Nicander Θ. (620.) γερύνων καναχοὶ πε- " ρίαλλα τοκῆες Βάτραχοι." [* Καναχὴς, Æsch. Choëph. 150. δάκρυ, Lacrymæ inter singultus et lugubres querelas effusæ, Schutz.] " Est præterea et B " VERB. Καναχίζω, i. q. καναχέω, Resono, Sonitum " reddo: interdum et Strepito, Crepito. Il. M. (36.) " κανάχιζε δὲ δούρατα πύργων Βαλλόμεν'. Item He-

A " siod. Ἀ. (373.) Τῶν δ' ὕπο σευομένων κανάχιζε " πόσ' εὐρεῖα χθών: ut Hom. supra dicit, καναχὴ δ' " ἦν ἡμιόνοιϊν: et Virg. Quadrupedum putrem so- " nitu quatit ungula campum." " Ἐγκαναχᾶσθαι, " Cum cachinno insonare, s. Cachinnos emittere ob: " ut Theocr. 9, (27.) Menalcas κόχλῳ a Daphnide " sibi donato ἐγκαναχήσατο, pro τὸν κόχλον λαβὼν " ἐπ' αὐτῷ ἡδέως ἐγέλασεν, Schol. Vel etiam Præ læ- " titia insonuit, Lætus inflavit et resonare fecit. Ἐγ- " κάναξον, Cum sonitu infunde: μετὰ ψόφου ἔγχεον: " sc. παρὰ τὴν καναχὴν, q. e. ἦχος. Aristoph. Ἱππ. " (105.) Ἴθι νῦν ἄκρατον ἐγκάναξόν μοι πολύν. Etym. " quoque ἐγκανάξαι esse dicit τὸ ἐγχέαι μετὰ ψόφου, " i. e. πολὺ, ὥστε ἠχεῖν: derivans et ipse παρὰ τὴν " καναχὴν, ἣ σημαίνει κτύπον. Sed idem dicit τοὺς " στρατιώτας ἐπὶ τοῦ θορύβου τάττειν τὴν λέξιν. Eu- " rip. verbo διακανάξαι utitur in re simili, in Cyclope " (157.) Ibi enim Ulysses Sileno qui merum gusta- " rat, eoque ad saltandum incitabatur, dicit, Μῶν " τὸν λάρυγγα διεκάναξέ σου καλῶς; Numquid pulcre B " tibi per guttur cum murmure descendit?" " Ἐ- " πεγκανάξαι, Infundere, vel Superinfundere. He- " sychio ἐπιχέαι, vel * ἐπεμπιεῖν."

Θ.

" Θ, Nota octavæ ap. Græcos literæ, quam θῆτα appellant, si Grammaticis credimus, παρὰ τὸ τὴν θέσιν τοῦ παντὸς μιμεῖσθαι, utpote quæ sit κυκλοτερής, et τῇ κατὰ μέσον μακρᾷ axem mundi repræsentet. Latini quoque eam Theta appellant, non tamen unica ipsi etiam figura eam scribentes, sed duabus, th. quoniam sonum habet τοῦ τ, addita duntaxat aspiratione: unde sæpe ipsum τ per synalœphen in eam vertitur; veluti cum πάνθ' ὁρᾷ dicitur pro πάντα ὁρᾷ: et καθαιρέομαι pro καταιρέομαι. Vicissim Iones hanc cum illa commutant, dicentes πάντ' ὁρᾷ pro πάνθ' ὁρᾷ, et ἐνθαῦτα pro ἐνταῦθα, et ἐνθεῦτεν pro ἐντεῦθεν, et αὖτις pro αὖθις. Æoles δ quoque in eam vertunt, quoniam sc. et τῷ τ et τῷ δ cognata est: οὐθὲν enim dicunt pro οὐδὲν, et θάσος pro δάσος, teste Eust. qui et in derivationibus δ transire in θ annotat: veluti cum e μήδω fit προμηθεὺς et προμηθής. Idem Gramm. σ quoque in eam verti scribit: μηνιθμὸς enim dici pro μηνισμὸς, a μηνίω, et κνηθμὸς pro κνησμὸς, et similia. Rursum ipsum θ in φ vertitur. Nam φλᾶν pro θλᾶν, et φλίβειν pro θλίβειν dicitur, eod. Eust. teste. Eodem Auctore interdum pleonastica est: idque vel in principio vocis ab aspirata vocali incipientis, ut θαμὰ pro ἅμα: vel in medio, πρὸς * τραχυφωνίας ἔνδειξιν, quemadmodum cum poëtæ τριχθὰ dicunt pro τρίχα. || In judiciis quoque hac nota utebantur: qui enim morti adjudicabant reum, calculo suo inscribebant Θ, indicantes eum esse θανατωτέον. Unde satyrographus, Et potis es nigrum vitio præfigere theta. Et Martial. l. 7. ad Castricum, hoc ipsum theta appellat Mortiferum signum, et Lethalem juguli notam. Apud Latinos vero condemnandi nota erat C litera: absolvendi, A: ampliandi signum, N L, dabant, quod signif. Non liquere. || Denique Θ s. θ est Numeralis nota, significans sc. novem: ima autem sui parte sinistra præfixum acuti accentus apice, novies mille denotat, hoc modo, ͵Θ, ͵θ, ͵ϑ." [" Θ et O conf., ad Charit. 300. Koen. ad Greg. Cor. 90. ΘΕ et ΕΟ conf., ad Herod. 601. Θ, Signum grammat., Scalig. ad Varron. 212." Schæf. Mss.]

" ΘΑΙΡΟΣ, Cardo: ὁ στροφεὺς, Polluci: Hesychio ὁ διήκων ἀπὸ τοῦ ἄνω μέρους ἕως κάτω στροφεὺς τῆς θύρας. Eustathio quoque θαιρὸς est στρόφιγξ θύρας, Il. M. (459.) de Hectore ingens saxum jaculante in portam, Ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιροὺς, πέσε δὲ λίθος εἴσω Βριθοσύνῃ, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον. Idem Eust. annotat in Rhet. Lex. θαιρὸς e Soph. afferri pro ἄξων, ut Hes. quoque testatur a Soph. in Triptolemo θαιρὸν dici τὸν ἄξονα. J. Poll. l. 1. de currus partibus loquens, θαιροὺς nominari ait τὰ ἐγγώνια οἷ συμπίπτουσιν αἱ πλάγιαι πλευραὶ, et τῆς ὑπερτερίας τὰ ἑκατέρωθεν πλευρά." [Agathias 1. Quint. Sm. 3, 27. * Θαιροδύτης, Hesych. * Θαιραῖος, J. Poll. 1, 144. 253.]

ΘΑΑΣΣΩ, Sedeo, Il. I. 193. ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεὺς Αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, λιπὼν ἕδος, ἔνθα θάασσεν, Achilles autem admiratione perculsus prosiliit, ipsa cum cithara, relicto sedili, in quo sedebat: male enim quidam hic interpr. Relicto pavimento, in quo sedebat, Relicta cathedra, in qua sedebat, ut quemadmodum in Gr. sermone, ita et in Lat., nomen et verbum diversæ sint originis; cum non sit θάκον, ἔνθα θάασσεν, sed ἕδος, ἔνθα θάασσεν. Sed an satis decenter tribui possit Achilli cathedra, aliis considerandum relinquo. Utitur Hom. et alibi eod. hemistichio, sed pro ἕδος ponens θρόνον: Il. O. (124.) de Minerva, Ὦρτο δι' ἐκ προθύρου, λίπε δὲ θρόνον, ἔνθα θάασσε. At Od. Γ. (336.) dixit, θεῶν ἐν δαιτὶ θαασσέμεν. Quod autem ad derivationem attinet, sciendum est Eust., postquam scripsit θάασσεν esse ἐκάθητο, et fieri θᾶκος ex illo, sicut θῶκος a θῶ, addere, θοάζει enim, ut ajunt, est τρέχει, μαίνεται, σκιρτᾷ, at θάασσε, est ἐκάθητο, et θακεῖ, κάθηται, et θάκος, δίφρος, καθέδρα τις. Etym. quoque tradit e θῶ derivari θοάζω, pro quo dici θαάσσω, mutato ο in α, et ζ in σσ. Sed quomodo aut Eustathio, aut potius Etym. subscribemus, deducenti θαάσσω a θοάζω, cum ab hac signif. aliena sint
B τρέχει, μαίνεται, σκιρτᾷ, quibus θοάζει exp. Eust. At ego signif. omnium huic loco aptissimam ab Eust. omissam esse respondeo; nam θοάζειν inter alia esse κάθησθαι, non ex Hes. solum et Suida, verumetiam e Plut. discimus (6, 80.) ubi VERBUM Θοάζειν ait signif. vel κινεῖσθαι, ut Eur. (Fr. Inc. 114.) Κῆτος θοάζον ἐξ Ἀτλαντικῆς ἁλός: vel καθέζεσθαι, et θαάσσειν, ut Soph. (Œd. T. 2.) Τίνας ποθ' ἕδρας τάσδ' ἐμοὶ θοάζετε Ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι; Suidæ θοάζετε per dialysin est, pro θάσσετε, intelligenti sc. dialysin in prima syllaba, nimirum e θα in θοα, quod plane iis, quæ ab Etym. traduntur, repugnat; si enim verum sit, quod ibi Suid. tradit, fiet θοάζειν a θαάσσειν, non hoc ab illo. Ego vero, ut tandem quod sentio, proferam, θοάζειν derivari a θοὸς persuasissimum habeo: cui derivationi consentaneæ sunt illæ expp., τρέχειν, κινεῖσθαι, σκιρτᾶν, etc. significare autem et κάθησθαι, cum ex illo Soph. l. pateat, ab hoc θοάζειν, i. e. habente hanc signif., fieri posse θαάσ-
C σειν existimo, præsertim cum ζ in σσ dissolvi minime sit novum. Confirmat autem meam hanc derivationem, quod ab eod. Suida de θοάζετε additur, sc. ἢ θοῶς προκάθησθε. E quibus vv. conjicio etiam, posse θοάζειν exp. Celeriter, i. e. θοῶς, in sedile insilire. " Θάσσω, Sedeo: pro quo supra θαάσσω. Hes. affert non solum θάσσοντας pro καθημένους: sed etiam θάσσουσα pro σπεύδουσα, Festinans, Properans. Θήσσειν affertur pro θάσσειν, quod Ionicum erit." [" Ad Charit. 289. ad Herod. 45. Musgr. Ion. 91. Wakef. 1501. Markl. Iph. p. 112. Θαάσσω, Ruhnk. Ep. Cr. 47. Plut. Mor. 1, 84. Heyn. Hom. 5, 571. Θοάζω, Ruhnk. l. c. Brunck. ad Bacch. 215. Valck. Phœn. p. 298. Jacobs. Exerc. 1, 214. Koen. ad Greg. Cor. 137. ad Orest. 335. Musgr. Iph. T. 1142. Wakef. Herc. F. 382. Alc. 505." Schæf. Mss. * Θόασμα, Orph. H. 48, 6. * Ἀμφιθοάζω, Manetho 4, 84.] " Ἐπιθοάζω, Insideo, vel Sedeo, Eur. (Med. 1409.) Ἐπιθοάζω μαρτυρούμενος δαίμονας."

Θᾶκος, Sedes, Sedile, Xen. K. Π. 8, (7, 3.) p. 139.
D Τοῖς πρεσβυτέροις, οὐ μόνον ἀδελφοῖς, ἀλλὰ καὶ πολίταις, καὶ ὁδῶν καὶ θάκων καὶ λόγων ὑπείκειν: Σ. (4, 31.) p. 516. rem eand. aliis verbis, sed iisd. nominibus, sc. θάκων et ὁδῶν, exprimit, Ὑπανίστανται δέ μοι ἤδη καὶ θάκων, καὶ ὁδῶν ἐξίστανται οἱ πλούσιοι. Legitur autem idem nomen cum eod. verbo ap. Aristoph. N. (993.) Καὶ τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι προσιοῦσι. Sed ibi typogr. Edd. habent θακῶν: atque adeo in VV. LL. habetur ETIAM, θάκος, τὸ, afferturque ad confirmationem, Scholiastæ ipsius locus, in quo legitur, θάκος παῦλαν ἔχον σοφῶν: ubi fort. pro Exhedra. Sed ut hic ἔχον, sic et ibi θακῶν suspectum reddunt ii, quos e Xen. protuli ll., in quibus θάκων, non θακῶν habetur. Atque adeo hanc suspicionem augent hi Athen. ll.: (143.) Κατὰ τὸν θᾶκον τὸν τοῦ πατρὸς ἐφιζάνουσιν: paulo post, Ἦσαν δὲ καὶ ξενικοὶ θᾶκοι. Quinetiam ap. Eur. pariter et Soph. legimus θάκοισιν. Sed et Suid. habet, θᾶκοι, θρόνοι, καθέδραι, et Etym. θᾶκος, ὁ καὶ θῶκος καλούμενος. Ad accentum autem quod attinet,

et θάκος et θᾶκος scribi posse existimo; productum enim habet α in illo Aristoph. l. Utramque vero quantitatem cum ratione admittere arbitror hanc syll.: ac correptionem quidem, esse consentaneam quantitati primæ syllabæ τοῦ θαάσσω, a quo deducitur; productionem vero, propter crasin duorum αα in unum, permitti. Apud Hes. tamen, Etym. et Eust. θάκος scribitur, sicut θάκοι ap. Suid. || Θᾶκοι, Schol. Eur., nam θᾶκοι cum circumflexo ap. eum habetur, Locus Thebarum, ubi Tiresias sua vaticinia edebat: Phœn. (847.) Θάκοισιν ἐν ἱεροῖσιν, οὗ μαντεύομαι. [" Valck. Phœn. p. 707. Hipp. p. 282. Brunck. Antig. 999. ad Prom. 280. Musgr. Bacch. 347. Thom. M. 430. 447. Eur. Hel. 901. Coray Theophr. 240. Boiss. Philostr. 331. 563." Schæf. Mss.] Σύνθακος, Consessor, συγκάθεδρος, Hes. σύνθρονος. Suid. " Ξύνθακος, Att. pro σύνθακος, Consessor, " Ead, sede residens, σύνθρονος, συγκάθεδρος." " Φιλόθακος, Qui sedile amat, Qui lubenter sedet. Un- " de exp. Sedentarius, Deses, Iners. Hes. exp. ἀργή." Θακέω, Sedeo. Ut autem θάκος a θαάσσω, ita vicissim θακέω fit a θάκος. Soph. (Aj. 1173.) Θάκει δὲ προστρόπαιος, Sede. [" Θακέω, Eur. Hec. 1139. Jacobs. Exerc. 1, 213. Anim. 120. Anth. 9, 480. Plut. Mor. 1, 928. Brunck. ad Æsch. Pr. 389." Schæf. Mss.] Θάκημα ap. Soph. [Œd. C. 1160. 1179. 1380.] Sessio, Ipsa sedendi actio. [* Θάκησις, corrigit Seidler. ibid. 9. ubi legitur θάκοισιν.] Ἐνθακέω, Insideo. [" Thom. M. 431." Schæf. Mss.] Ἐνθάκησις, Soph. Phil. (18.) ubi Schol. καθέδρα. [* Προσθακέω, Œd. C. 1227. * " Συνθακέω, Musgr. Heracl. 994." Schæf. Mss.] Θακεύω autem ap. Hes. habetur, exponentem tamen non simpl. κάθημαι, Sedeo, sed addentem, πρὸς τὰς χρείας. Utitur Artemidorus simpl. pro Sedere. [" Toup. ad Longin. 375. Opusc. 1, 565. Emendd. 2, 375. 4, 482. Markl. Iph. p. 88." Schæf. Mss. * Ἐνθακεύω, Theod. Prodr. 354.]

ΘΩΚΟΣ, i. q. θάκος, Sedes, Sedile, Solium, Consessus, ET Θόωκος pro eod., Od. B. (14.) Ἕζετο δ' ἐν πατρὸς θώκῳ· εἶξαν δὲ γέροντες. At vero E. (3.) Οἱ δὲ θεοὶ θῶκονδε καθίζανον, Schol. exp. εἰς συνέδριον, sicut βουλὴν alibi, in quo assentitur Eustathio, θῶκονδε καθίζανον accipienti pro ἐκκλησίαζον. Hes. quoque θῶκος ait signif. σύλλογος. Addit autem Eust. similem esse usum τοῦ θόωκος, hoc in versu, qui est in (Od. B. 26.) Οὐδέποθ' ἡμετέρη ἀγορὴ γένετ', οὐδὲ θόωκος, ubi exp. συνέδριον, sicut θῶκος in illo altero l. exponi ab Auctore brevium Schol. dixi. [" Sic Herod. 6, 63. Ἐν θ. κατήμενος, μετὰ τῶν Ἐφόρων, In concessu." Schw. Mss.] Idem tradit, poni θόωκος pro θῶκος, eod. pleonasmo, quo φόως pro φῶς, κόως pro κῶς, Ξενοφόων pro Ξενοφῶν. At ipsum θῶκος a θῶ derivat. Ego vero divinarim potius a θοάζω factum esse θόακος, e quo θῶκος per crasin. [" Valck. Phœn. p. 707. Hipp. p. 282. Anim. ad Ammon. 97. 212. Diatr. 116. Græv. Lectt. Hes. 565. ad Herod. 466. Casaub. Athen. 1, 22. Brunck. Antig. 999. Thom. M. 430. Coray Theophr. 240. Kuster. Aristoph. 75. Jacobs. Anth. 10, 390. Θόωκος, 11, 28." Schæf. Mss. * Ἀμφιθόωκος, Greg. Naz. 2, 167. * Ἀντιθόωκος, 169. * Ἀρχιθόωκος, Theod. Prodr. Ep. f. 82. * Δυσαριστοθόωκος, 79. * " Σύνθωκος, Synes. H. 5, 53. * Ὑψίθωκος, 1, 54." Boiss. Mss. * Ὑψιθόωκος, Greg. Naz. 2, 163.] Θωκέω, Sedeo, Herod. (2, 173.) Θωκέοντα ἐν θρόνῳ; Hesychio exp. non solum κάθηται, sed et ὁμιλεῖ. [* " Συνθωκέω, Joseph. 668, 24." Wakef. Mss. * Θωκεύω, unde] " Ἐνθωκεύω, Sedeo in, Insi- " deo. Hes. ἐνθωκεῦσαι exp. ἐμφωλεῦσαι, ἐγκρύ- " πτεσθαι."

ΘΑΛΑΣΣΑ, vel Θάλαττα, Mare, Hesiod. Ἔ. (1, 101.) Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα, Od. M. (236.) θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. Et θαλάσσης βένθεα, item κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης: et de litore, ἐπὶ θῖνα θαλάσσης, necnon, ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης, ap. Eund. non semel. Plut. de Alex. Fort. 2. Ἐν θαλάσσῃ πρότερον ἢ ἐν γῇ φυτὸν εἶδεν. Item θ. et ἤπειρος, opposita: ut in hoc dicto, quod de Xerxe jactatum fuit, refertur autem et a Dem. Phal. pseudonymo, Πλέων μὲν διὰ τῆς ἠπείρου, πεζεύων δὲ διὰ τῆς

A θ. Dem. autem θαλάττῃ opp. etiam μεσόγειαν. Dicitur interdum etiam peculiariter, ut Lat. Mare: ut Thuc. 8. Ἀπὸ τῆς ἑτέρας θ. ἐπὶ τὴν πρὸς Ἀθήνας. Hinc fit, ut plur. etiam dicatur θάλασσαι, sicut Lat. Maria. Plut. de Herod. Καταλιπεῖν ὄνομα πολλαῖς μὲν θ., πορθμῶν δὲ τοῖς μεγίστοις. || Quod Diosc. dixit de Apollinari herba, Φύεται παρὰ θαλάττῃ, Plin. vertit, Nascitur in maritimis. || Marina aqua, Diosc., inquit Bud., unde τεθαλασσωμένος οἶνος, de quo infra. [" Sic Diphilus Athen. 121. Ὁ ἐκ θαλάττης ἑψόμενος τάριχος, Salsamentum in aqua marina elixum." Schw. Mss.] Huc pertinent ista, in VV. LL. θάλασσα interdum pro Salsa aqua: sive natura, s. ars eam fecerit: unde θ. πελαγίᾳ ap. Eund. E mari salsa aqua. Sic autem Horat. mare appellavit Marinam aquam: Chium maris expers. || At Siculi jocantes suam θ. vocabant γλυκεῖαν, mare suum appellabant Dulce, propter dulces cibos, qui eo advehebantur ipsis. Qua de re lege Eust. ex Athen. fortasse mutuantem. || Item de θ. κοίλη confer quæ ab Eust.
B dicuntur, cum iis, quæ habet Hes. || Pro Aquæductu, s. Fossa aquæductus, ut alii vertunt, ap. LXX. Interprr. 3 Reg. 18. A nonnullis etiam redditur Sulcus: quem alioqui ipsi etiam mari tribui scimus. Ac profecto cum hac interpr. aliquam affinitatem habere videtur illud θ. κοίλη, de quo supra. Verum sciendum est, in Compl. Edit. θααλὰ constanter positum esse pro θαλάσσῃ et θάλασσαν, servata sc. Hebr. voce תְּעָלָה. || Etym. deducit a σάλος, ut dicatur θάλασσα quasi σάλασσα: addit vero et alias etym., sed minus hac verisimiles: quæ tamen et ipsa parum mihi fit verisimilis. [" Ad Charit. 413. 687. Philostr. 208. Boiss. Θ., ἡ θ., ad Diod. S. 2, 360. 418. Aqua marina, 445. ad Herod. 642. Athen. 26. Casaub. 1, 81. Nomen meretricis, Toup. Opusc. 1, 35. De mari mediterraneo, ad Charit. 687. Fisch. Palæph. 139. Wyttenb. Select. 345. ad Herod. 218. 297. Ejus vis purgandi mystica, Musgr. Iph. T. 1193. Subaud., Wakef. S. Cr. 2, 46. Θάλασσα, de hac forma, T. H. ad Plutum p. 118. Villois. ad
C Long. 163. Conf. c. Θεσσαλία, 157. Heyn. Hom. 4, 362. Ernest. Opusc. Phil. 334. Müll. ad Tzetz. p. 1011. Bredow Ep. Par. 83. 87. Θ. βορεία, νοτία, ἐρυθρά, ad Herod. 108. 182. 286. Οἱ ἐν θ. κακουργοῦντες, Piratæ, Villois. ad Long. p. 7. Ἡ. ἔσω θ., ad Herod. 293. Ἡ. ἐντὸς θ., Jacobs. Anth. 8, 400. Θ. ἀγαθῶν, Valck. Adoniaz. p. 354. T. H. ad Plutum p. 384. Θ. ἐργάζεσθαι, Wessel. Obss. 52. Ἐν θ. εἶναι, ad Charit. 271. Τὴν θ. φέρειν, 269. Θ. ὀμνύειν, 243. Ἀπὸ θ., Plut. Alex. p. 57. 122. 135. 171. 178. Schm. Κρατεῖν τῆς θ., ad Charit. 647. Ἐκ θ., opp. πεζῇ, Boiss. Philostr. 606. Ἡ παρ' ἡμῖν θ., Theophr. 1, 14. Schn." Schæf. Mss. * " Θαλασσοβάτης, Const. Manass. Amat. 1, 61." Boiss. Mss. * " Θαλασσίγονος, Nonn. D. 13, 448." Wakef. Mss. " Musgr. Bacch. 404." Schæf. Mss.] Θαλασσοειδής, vel Θαλαττοειδής, Maris speciem referens, i. e. coloris maris, vel Qui est coloris maris: sic autem vertendo εἶδος, sequar Plin., qui χρυσοειδὲς ap. Aristot. interpr. Coloris aurei, ubi de melle loquitur. Demo-
D critus Ephesius ap. Athen. (525.) inter alia βαπτὰ ἱμάτια Ionica, recenset etiam καλασίρεις φλογίνας et θ. Fuerit igitur color θαλασσοειδής, ut opinor, i. q. etiam Thalassius s. Thalassinus appellatur, item Cymatilis a nomine κῦμα. Cujus nominis signif. Ovidiane, i. e. Ovidiana elegantia, exprimens Ovid. dixit, Hic undas imitatur, habet quoque nomen ab undis. SED PRO Θαλάσσιος, Thalassius, cum ad colorem refertur, dicunt potius Lat., si mendo carent exempl., Thalassinus, Thalassicus. [Inde * Θαλασσώδης, Hanno Periplo p. 30. Tzetz. Exeg. Il. 81. * Θαλασσόκλυστος, Schol. Barocc. ad Soph. Aj. 686.] Θαλασσοκοπέω, s. Θαλαττοκοπέω, Tumultuor, Suid.: vide Μετεωροκοπέω. [Aristoph. Ἱππ. 830. Libanius 4, 139. * Θαλασσοκράμβη, * Θαλασσόκραμβον, Gl. Olus marinum, Geop. 12, 1, 1.] Θαλασσοκρατέω, s. Θαλαττοκρατέω, Mari dominor, Maris imperio potior, Thuc. 7, (48.) p. 249. Ἐπιπλέον ἤδη ταῖς ὑπαρχούσαις ναυσὶ θαλασσοκρατούντων. [* Θαλασσοκρατία, Schol. Thuc. 2, 62. * Θαλαττοκρατία, Strabo 1, 83.] Θαλασ-

σοκράτωρ, Qui maris imperio potitur, Thuc. 8, (63.) A p. 282. Ἐν τούτῳ δὲ οἱ Χῖοί τε θαλασσοκράτορες μᾶλλον ἐγένοντο. " Θαλαττοκράτωρ, Att. pro θαλασσο-
" κράτωρ, Qui mari imperat, s. Maris dominus, Mari
" potitus, Maris imperium tenens. Xen. Ἑ. 1, (6, 2.)
" de Lysandro, Ἔλεγε τῷ Καλλικρατίδᾳ ὅτι θαλαττο-
" κράτωρ παραδιδοίη τὰς ναῦς, καὶ ναυμαχίᾳ νενικηκώς."
[* Θαλασσομέδων, Nonn. D. 21, 93. * Θαλασσομέδουσα Ἰνὼ, Alcman Hephæstionis p. 81. Gaisf.]
" Θαλασσόμελι, ιτος, τὸ, Thalassomeli: potionis ge-
" nus e duabus marinæ partibus ad singulas mellis
" additis et vase conditis, teste Diosc. 5, 20. ubi
" etiam dixerat σκευάζεσθαι ἐκ μέλιτος καὶ ὕδατος ὀμ-
" βρίου καὶ θαλάσσης, ἴσων διυλισθέντων καὶ ἡλιαθέν-
" των ἐν ἀγγείῳ πεπισσωμένῳ ἐν τοῖς ὑπὸ κύνα καύμα-
" σιν. Sic Plin. 31, 6. Inveteratur quod vocatur
" Thalassomeli, æquis portionibus maris, mellis, im-
" bris." [* " Θαλασσομιγὴς, Hes. v. Ἀλκίανες. * Θαλασσόμοθος, Nonn. D. 39, 370. * Θαλασσόνομος, 37, 235." Wakef. Mss. * Θαλασσόπαις, Lycophr. 892.] Θαλασσόπλαγκτος, Marivagus, Per mare vagans, errans, Eur. [Hec. 782. B Æsch. Pr. 466. * Θαλασσόπληκτος, Pers. 307. * " Θαλασσόπλοος, Const. Manass. Chron. p. 9. 58. 59. 75. Amat. 3, 46. ubi v. nott." Boiss. Mss. * Θαλασσοπόνος, Theod. Prodr. Ep. p. 82.] Θαλασσοπόρος, s. Θαλαττοπόρος, Marigradus, Per mare gradiens, iter faciens: ναῦς, Epigr., quæ et ποντοπόρος. [Musæus 2.] Θαλασσοπορεῖν, Per mare iter facere. [Callim. Epigr. 62. * Θαλασσοπόρφυρος, i. q. ἁλουργὸς, Suid. * " Θαλασσοπορφύρα, Bekk. Anecd. 1, 379." Boiss. Mss. * Θαλασσοτόκος, Nonn. D. 39. p. 1012.] Θαλασσουργὸς, s. Θαλαττουργὸς, q. d. In mari opus faciens, Rei nauticæ dans operam, Piscatoris epith. est ap. Xen. (Œc. 16, 7.) Bud. Idem vero ap. Lucian. (3, 82.) θαλαττουργοὺς interpr. Maritimos artifices. Θαλασσουργέω, q. d. In mari opus facio, Budæo Maritimis actionibus et negotiationibus utplurimum utor: afferenti Polyb. (6, 52.) Καὶ θαλαττουργεῖν μάλιστα πάντων ἀνθρώπων. Sic Strabo 111. [* Θαλασσουργία, Hippocr. 366, 28. * Θαλαττουργία, Philostr. 3, 57. * Θαλασσοῦ- C χος, Phot. Bibl. p. 239. * Θαλασσοφυλακέω, Nicet. Annal. 3, 7, 64.]

[* Θαλασσέρως, Collyrii genus, Trall. 2. p. 48.]

Ἀγχιθάλασσος, s. Ἀγχιθάλαττος, (ὁ, ἡ,) Maritimus, Mari vicinus, J. Poll. Ἀθάλασσος, s. Ἀθάλαττος, Maris expers: οἶνος, Gal. Meth. 12. Vinum mari carens, i. e. Cui aqua marina non admixta est, s. infusa. Ego Vinum maris expers ex Horat. interpretor. Huic opp. θαλασσίτης οἶνος, s. τεθαλασσωμένος, de quibus postea. [" Ad Herod. 619." Schæf. Mss. * " Ἀθαλασσία, Secundi Sent. 25." Wakef. Mss.] Ἀμφιθάλασσος, s. Ἀμφιθάλαττος, Utrimque mari cinctus, circumquaque, ut alii. Polluci (9, 17.) ἀμφιθάλαττος est Corinthus, quam Horat. Bimarem appellavit. In VV. LL. ἀμφ. πόλις, Urbs, quæ mari circumluitur, Liv.: vel Mari circumflua. [Pind. Ὀ. 7, 61.] Διθάλασσος, s. Διθάλαττος, Bimaris, Qui utrimque mari alluitur. Bimarem Corinthum ap. Horat. quidam interpr. ad verbum διθάλασσον: J. Poll. tamen, ut modo dictum fuit, ἀμφιθάλαττον eam D vocat. At vero Act. 27, (41.) de isthmo, Περιπεσόντες δὲ εἰς τόπον διθάλασσον. [" Dionys. P. 156. Dio Chrys. 1, 190." Wakef. Mss.] Δυσιθάλασσος, s. Δυσιθάλαττος, Mare subiens, ingrediens: ut δίκτυα, Retia, Suid. [Anal. 2, 218. * Ἐνθάλαττος, Diod. S. 3. p. 124. * Ἐπιθάλασσος, Appian. 1, 115. * Εὐθάλασσος, Soph. Œd. C. 742. * " Μιξοθάλασσος, Xen. Eph. 1, 6." Boiss. Mss. * Τριθάλαττος, Strabo 9. p. 614.]

Θαλάσσιος, ὁ, ἡ, s. Θαλάττιος, Marinus, Ad mare pertinens, Od. Ε. (66.) Σκῶπές τ', ἴρηκές τε, τανύγλωσσοί τε κορῶναι Εἰνάλιαι, τῇσίν τε θαλάσσια ἔργα μέμηλεν, Plut. (7, 553.) Θαλαττίους τῇ χρόᾳ καὶ βυθίους. Et θ. κλύδων, Theophyl. Epist. θαλάσσιον πρόβατον, Dem. Phal. || Nauticus, Rei navalis peritus, Thuc. (1, 142.) Extat autem ap. Plut. et θαλασσία fem. Θαλάσσιος οἶνος, Θαλασσίτης, Θαλασσίας, Τεθαλασσωμένος, ὁ διὰ θαλάσσης, Vinum, cui aqua marina admixta est, cui opp. ἀθάλασσος οἶνος, Horatio Vinum maris expers, de quo vino, sicut et de alio, quod Salsum vocatur, lege Celsum et Colum.: Plin. 14, 8. (Vinum,) cui marinam aquam largiorem miscent, a servi furto origine orta, sic mensuram explentis; idque translatum in album mustum, λευκόχρουν appellatur. In aliis autem gentibus, simili modo factum, τεθαλασσωμένον vocant: θαλασσίτην autem, vasis musti dejectis in mare: quo genere præcox fit vetustas. Lege de hoc vino et Auctorem Γεωπονικῶν, qui inter alia scribit, ob præcocem illam vetustatem, βίαιον etiam appellatum fuisse hoc vinum: saporis autem gratiam ex hac aquæ marinæ infusione illi accedere. Apud Athen. (32.) legimus περὶ τῶν τεθαλαττωμένων οἴνων, De vinis, quibus aqua illa marina infusa est, cruditates non gignere nec flatus, ventrem solvere, et concoctionem adjuvare. Sed non dicit simpl. οἱ τεθαλαττωμένοι, verum οἱ ἐπιμελέστερον τεθαλαττωμένοι. [" Casaub. Athen. 115. Bergl. Alciphr. 75. Wyttenb. Select. 65. et n., ad Diod. S. 1, 238. 2, 600. Jacobs. Anth. 7, 250. 8, 29. Anim. 284." Schæf. Mss. * " Θαλασσία, Androsace, Diosc. Notha 466." Boiss. Mss. * Θαλασσιοειδὴς, Hes. v. Πλούσιον. * Διαθαλάσσιος, Epiphan. 1, 116. * " Ἐνθαλάττιος, J. Poll. 15. Hesych." Wakef. Mss.] Ἐπιθαλάσσιος, ET Παραθαλάσσιος, ITEM Ἐπιθαλασσίδιος, ET Παραθαλασσίδιος, s. Ἐπιθαλάττιος, itidemque de ceteris, Maritimus. Et τὸ π. substantive interdum Maritima ora, Thuc. 2, (56.) Ἔστι δὲ πάντα ταῦτα ἐπιθαλάσσια τῆς Πελοποννήσου: 6, (62.) παραθαλασσίδιον ead. signif. dicit. At ἐπιθαλαττιδίοις πόλεσι legimus ap. Xen. Ἑ. 3, (4, 27.) Πόλεσι παρήγγειλε ταῖς ἐν ταῖς νήσοις καὶ ταῖς ἐ. [Ἐπιθαλάσσιος, i. q. παραθ., Herod. 5, 30. Παραθαλάττιος, Diod. S. 2. p. 64.] " Θαλασσίδιος, Ma-
" rinus vel Maritimus: affertur enim θαλασσιδίων
" χώρων pro Maritimarum terrarum. Dicitur et
" ἐπιθαλασσίδιος." [* Ἐνθαλασσίδιος, ad Hesych. 1, 74. n. 22. * Ὑπερθαλασσίδιος, Herod. 4, 199.]

[* Θαλασσαῖος, Pind. Π. 2, 92. * Θαλάσσειος, Sibyll. Orac. 3. p. 431.]

[* Θαλασσίζω, Athen. 92.]

Θαλασσεὺς, Piscator, ἁλιεὺς, Hes.

Θαλασσόω, vel Θαλαττόω, Mari submergo, obruo: Aristot. de Mundo Ἠπείρους ἐθαλάττωσαν. Et Philo, Χέρσος θαλαττωθεῖσα, Terra mari admisso mersa, Bud. Θαλάττωσις, ap. Eund., Submersio, quæ fit a mari, Inundatio, Proluvies maris, Bud. ap. Philon. Θαλασσωθεὶς ab Hes. exp. ἁγνισάμενος, quod significare illi puto Qui se lustrali s. expiatoria maris aqua abluit, juxta illud Catulli, Non genitor nympharum abluat Oceanus, vel brevius, Qui se maris aqua lustravit. Verto autem act. voce, quod ipse non dixerit ἁγνισθεὶς, sed ἁγνισάμενος. || Ab h. v. partic. pass. τεθαλασσωμένος, junctum cum οἶνος, quomodo accipiatur, vide in Θαλάσσιος. [" Ad Diod. S. 2, 452. Lucian. 3, 636. Toup. ad Longin. 298. Lennep. ad Phal. 22. Athen. 1, 52." Schæf. Mss. Ναῦς θαλασσοῦται, Polyb. 16, 16.] AT Ἀθαλάσσωτος s. Ἀθαλάττωτος ad aliam et ipsum signif. transit; vocatur enim ab Aristoph. (B. 204.) Maris inexpertus, Rei nauticæ rudis; Insolens navigandi, Bud. exp. [* Ἀποθαλασσόω, Eust. ad Dionys. P. p. 95. * Ἐκθαλαττόω, Strabo 1, 90. * Καταθαλαττόω, Schol. Lycophr. 712.]

Θαλασσεύω, s. Θαλαττεύω, In mari versor, ut plurimum versor; ita enim vulgo redditur, sequendo hanc exp. Gr., ἐν θαλάττῃ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διάγω: sed pro ea malim, Mare frequento. In mari navigo, Bud. ap. Basil. [" Koen. ad Greg. Cor. 72. ad Charit. 271." Schæf. Mss. Heraclid. Alleg. c. 5. Plut. 5, 229. Thuc. 7, 12. * Ἀθαλάσσευτος, J. Poll. 1, 121. " Const. Manass. Chron. p. 9." Boiss. Mss.] Ἐνθαλαττεύω ead. signif. Bud. dici scribit. [Ælian. H. A. 9, 63. Philo 2, 430.] AT VERO a Διαθαλασσεύω s. potius ab ejus pass. voce Διαθαλασσεύομαι fit partic. διατεθαλασσευμένος pro Intervallo maris disjunctus: Alciphro (2. Ep. 3.) Μετὰ Γλυκέρας τοσοῦτον διατεθαλασσευμένης, Cum Glycera tanto mari, i. e. tanto maris intervallo, a me disjuncta; nam illa Athenis erat, ipse autem in Ægypto.

ΘΑΛΛΩ, λῶ, Vireo, Pullulo. Proprie plantarum est, cum germina et frondes emittunt, sicut ἀνθεῖν, cum flores, cui opp. μαραίνεσθαι et φθίνειν. Paus. Arcad. Ὁπόσα δένδρα τεθηλότα λείπεται. At Od. N. (245.) αἰεὶ δ' ὄμβρος ἔχει, τεθαλυῖά τε ἔρση, Ros virens, i. e. virescere faciens stirpes. Improprie autem dixit Il. I. (208.) ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ, pro Adipe exuberantem et succulentam, quæ, velut arbor frondibus, ita ipsa adipe vireret: sicut et Od. N. (410.) glandium esum ὕεσσι τρέφειν τεθαλυῖαν ἀλοιφήν. Frequentius metaph. accipitur sicut et ἀνθέω, et Lat. Vireo ac Floreo, Diog. L. Pythagora, Τοῦ ἔτους τὸ μὲν θάλλον, ἔαρ, ὑγιεινόν· τὸ δὲ φθίνον, φθινόπωρον, νοσερόν. Idem, Καὶ τῆς ἡμέρας θάλλειν μὲν τὴν ἕω, φθίνειν δὲ τὴν ἑσπέραν, Virere auroram, at occidere et deflorescere vesperam. Hesiod. Ἔ. 1, 225. Τοῖσι τέθηλε πόλις· λαοὶ δ' ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ: 234. Θάλλουσιν δ' ἀγαθοῖσι διαμπερὲς, ii sc., qui δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσιν Ἰθείας: (Ἀ. 276.) ταὶ δ' ἀγλαΐῃ τεθαλυῖαι, Venustate virentes et vernantes: εἰρήνη τεθαλυῖα, (Θ. 902.) At Od. Λ. (414.) εἰλαπίνη τεθαλυῖα, Convivium opiparum ac lætum, in quo convivarum animi quasi virent, Xen. (Ἀπ. 2, 1, 33.) Οὐ μετὰ λήθης ἄτιμοι κεῖνται, ἀλλὰ μετὰ μνήμης τὸν ἀεὶ χρόνον ὑμνούμενοι θάλλουσι, Perpetuam famam consequuntur, et florenti memoria vivunt, vigent, Eorum memoria non interit. In malam quoque partem accipitur pro Pullulo, Scateo: θάλλοντα πήματα, Soph. (El. 260.) et Greg. de Chananæa, Χθὲς ἐξηραίνου θάλλουσα τῇ αἱμοῤῥοίᾳ· ἐπήγαζες γὰρ τὴν φονικὴν ἁμαρτίαν· σήμερον ἀνέθαλες ἀναξηρανθεῖσα. [" Thom. M. 432. Wakef. Alc. 1106. Trach. 1089. Phil. 258. Jacobs. Anth. 6, 144. 11, 131. 217. Heyn. Hom. 5, 574. Ruhnk. Ep. Cr. 277. ad Cornel. Nep. 157. Stav. Valck. Diatr. 56. ad Phalar. 305. ad Lucian. 1, 251. Brunck. El. 951. Musgr. Bacch. 1184. Act., Jacobs. Anth. 6, 331. 7, 103. 192. Alex. Æt. 5. Cyllen. 1. ad Diod. S. 2, 549. Τεθηλυῖα, ad Paus. 408. Adj. a θάλλω formata, Græf. ad Meleagr. p. 50." Schæf. Mss.] Pro eod. dicitur ET Θαλλέω, ITEM Θαλέω, Plut. (6, 419.) Γενναῖον δὲ καὶ τὸ Λακωνικὸν, Νῦν ἄμμες, πρόσθ' ἄλλοι ἐθάλλεον, αὐτίκα δ' ἄλλοι. Et ap. Hes. θαλέει, i. q. θάλλει, ἀνθεῖ: et θαλέοντες pro θάλλοντες. [" Θαλλέω, Markl. Suppl. 551. Jacobs. Anth. 12, 221. Θαλέω, Ruhnk. Ep. Cr. 67. Ilgen. Hymn. 576." Schæf. Mss.] " At Θάλεω, est gen. " Ion. e Θαλῆς, pro Θαλοῦ, Thaletis, ut Πηληϊάδεω " pro Πηλειάδου. Extat ap. Plut. Solone: ap. Diog. " L. etiam Θάλητος pro eod., qui et vitam hujus phi-" losophi describit." Ἀειθαλὴς, Semper, Perpetuo virens, Diosc. [* " Ἀειθαλὲς, Sempervivum magnum, Notha 468." Boiss. Mss.] Unde θαλλῷ ἀειθαλέος κυπαρίσσου, Nicander (Θ. 564.) Ἀειθαλέων autem est gen. plur., Semper virentium. E Nonno tamen quidam citant ἀειθαλέων, tanquam partic. ab ἀειθαλέω: ut sit ἀειθαλέων Semper virens. || Reperitur vero ET ἀειθάλλουσα partic. ap. Nicandr. (Θ. 538.) Semper virens, ab ἀειθάλλω: sed potius leg. est ἀεὶ θάλλουσα, divisim. Sic ET ἀειζώων pro Semper vivens, conjunctim a nonnullis ponitur: quod dividere malim. SED ET Ἀειθαλλὴς scriptum alicubi reperitur duplici λλ, quæ tamen scriptura non placet, nisi sicubi metrum eam poscat. Formatur enim ἀειθαλὴς ex ἔθαλον aor. τοῦ θάλλω, scripto unico λ. [Ἀειθαλλέστερος, Diosc. 1, 18. Αἰεθαλὴς, pro ἀειθαλὴς, Orph. H. 7, 23. 12, 1. not., Ruhnk. Ep. Cr. 255. corrigit * ἀϊθαλής.] " Ἀθαλλὴς, Non virens ideoque " Aridus: μεμαραμμένος, κατεψυγμένος, Bud. e Plut." [Athen. 524. * " Ἀθαλὴς, Valck. Adoniaz. p. 303." Schæf. Mss.] Ἀρτιθαλὴς, Qui recens virescit, viruit, frondescit, [Meleager. " Nonn. D. 13, 85." Wakef. Mss.] Δυσθαλὴς, Difficulter, Male virescens. [" Etiam de animalibus gracili, tenui corpore, Athen. 393." Schw. Mss. I. q. δυσαυξὴς, Cratinus Hesychii. * Δυσθαλία, Infortunium, Sophron Apollonii de Pronom. p. 355. Valck. Adoniaz. p. 302.] Ἐριθαλὴς, ET Ἐριθαλλὴς, Valde virescens et pullulans. Unde ἐριθαλεῖς ap. Hes. μεγάλως θάλλοντες. Et ἐριθαλλέα

A cum duplici λ ap. Eund. μεγάλως θάλλουσαν: itidem et ἐριθαλλῶν in gen. plur. * πολυθάλλων. [Opp. Ἀ. 2, 490.] In VV. LL. est ET Ἐρίθαλος, ὁ, ἡ, ejusd. signif. [* Ἐρίθαλλος, Simonides Plut. Theseo 16.] AT Ἐριθαλὶς, Herbæ nomen, Hes.: eadem, ut videtur, quæ ap. Plin. DICITUR Ἐριθαλές: 25, 13. de aeizoi duobus generibus, Alterum, inquit, minusculum quod Erithales vocant, alii Trithales, quia ter floreat: alii Chrysothales, aliqui Isoetes. Εὐθαλὴς, Bene virens, pullulans, Florens. [" Thom. M. 432. Brunck. Aristoph. 2, 178. ad Lucian. 2, 335. Valck. Adoniaz. p. 303. Ruhnk. Ep. Cr. 236. 255. Toup. Opusc. 1, 9. 373. Schrader. Præf. ad Emendd. p. vi. * Εὐθάλεια, Valck. l. c." Schæf. Mss. Archytas Stobæi Floril. 13.] Εὐθαλέω, Bene vireo, pullulo, seu, ut Bud. interpr., Prospere et commode germino et cresco, Plut. (8, 969.) Καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ γεωργοὶ τὴν Θαλίαν οἰκειούμεθα, φυτῶν καὶ σπερμάτων εὐθαλούντων καὶ βλαστανόντων ἐπιμέλειαν αὐτῇ — ἀποδιδόντες. Ἡμεροθαλὴς, Placide et benigne virens, pullulans, B Placide virescere ac pullulare faciens: ἔαρ, Epigr. [" Nicias 7. Jacobs. Anth. 12, 80. Ruhnk. Ep. Cr. 255." Schæf. Mss. * Ἡμιθαλὴς, Anal. 2, 261. Gl. Semiviridis. * Ἱεροθαλλὴς, Orph. H. 41, 17. * Ἰοθαλὴς, Philoxenus Athenæi 409. * Νεηθαλὴς, Eur. Ion. 112. * Οἰκοθαλὴς, Timæi Lex. p. 28. * Ὀρειθαλὴς, Lycophr. 1423. * Παντοθαλὴς, Orph. H. in Apoll. 15.] Τριθαλὴς, Ter virens s. florens, pullulans: Trithales nomen herbæ, vide Ἐριθαλές. [* Χοροιθαλὴς, Anal. 2, 11.]

[* Πολυθάλμιος, Orph. H. 67, 1. cf. Βιοθάλμιος, Ζωθάλμιος.]

Θαλερὸς, Virens, Floridus. Metaph. sæpius capitur: αἰζηοὶ, Juvenes virentis ac florentis ætatis, Il. Γ. (26.: 53.) παράκοιτις. Hesiod. (Θ. 921.) θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν, ubi quidam exp. Teneram. Sed commodius θ. ἄκοιτις, quo sensu et θαλερὸς πόσις, pro ἡ ἐκ παρθενίας γαμηθεῖσα, quæ et κουριδίη ἄλοχος, Uxor virentis s. florentis ætatis, quam virginem duxeris. Plut. de Pr. Frig. Τὸ σῶμα τοῦ ζῴου μέχρι μὲν C ἔμπνουν ἐστὶ καὶ θ., Quamdiu spirat et viget. Item Virescere faciens, Vivificus, θαλεροποιὸς καὶ ζωογόνος: ut accipitur ap. Hesiod. (Θ. 138.) θαλερὸν δ' ἤχθηρε τοκῆα: sic γάμος, Hom. (Od. Z. 66.) At δάκρυ ap. Eund. exp. δίυγρον. Commodius tamen Uberes lacrymas ibi intelligere possumus, quæ magna ubertate ex oculis profunduntur, ut frondes ex arboribus. Sic γόος, Od. K. (457.) Dicitur et ἀλοιφὴ, Θ. (476.) quasi Pullulans et efflorescens pinguedo. At in illo, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνὴ, quidam exp. τὸ θ. τῆς φωνῆς. [" Wolf. ad Hesiod. 79. Ruhnk. Ep. Cr. 97. Toup. Opusc. 1, 188. Lucian. 1, 468. Eur. Iph. A. 39. Markl. Suppl. 62. Heyn. Hom. 5, 275. 7, 27. 389. 794. 8, 440. De lacrymis, 4, 245. Wakef. Trach. 847. Θαλεροποιὸς, Ruhnk. l. c. Wolf. l. c. * Θαλερῶπις, Jacobs. Anth. 11, 114. Toup. Opusc. l. c." Schæf. Mss. * Θαλερόμματος, Orph. H. in Aquilon. 5.]

Ἀμφιθάλλω, Circumvireo, Undique vireo, Circumfloreo: unde ἀμφιτέθηλα, in præt. med. usurpatur D autem sæpe pro præs., sicut et τέθηλα pro θάλλω: Epigr. ἀμφιτέθηλε χάρις. [" Jacobs. Anth. 7, 323. 9, 295. 11, 308. Exerc. 2, 37." Schæf. Mss.] Ἀμφιθαλὴς, Circumviridis, Circumvirens, Circumfloridus, Circumflorens. || Patrimus et matrimus, Cui pater et mater adhuc vivunt, Il. X. (496.) Τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὴς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξε, ubi Eust. ἀμφιθαλὴς παῖς, Utrimque virens, i. e. Felicitate fruens, utpote viventes adhuc parentes habens: at Ἑτεροθαλὴς, Cui alter horum naturalium ramorum avulsus est: secundum quem sensum et Liberi, qui non sunt ead. matre geniti, ἑτεροθαλεῖς appellantur. Hes. autem ait, ἑτεροθαλὴς, ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς γονεῦσι θάλλων· ἢ ἐφ' ᾧ ἀμφότεροι θάλλουσιν οἱ γονεῖς. Usus semel duntaxat hac voce Hom. dicitur: usurpavit autem post eum Plato de LL. 11. opponens orphano. Usus vero est post Plat., et Plutarchus [Numa 7.] Ἀναθάλλω, Repullulo, Regermino. Dicitur ET Ἀναθαλέω, unde fut. ἀναθαλήσω, et ap. poëtas aliquando ἀναθηλήσω: Il. A, (236.) Οὐδ' ἀναθηλήσει. Bud. autem th. vult

esse ἀναθηλεῖν: ita enim scribit, Ἀναθηλεῖν, Repullulare, Regerminare, Renasci, Instaurari. Greg. Ὥς κεν ἐγειρομένοιο πυρὸς παλινάγρετον ἔλθῃ Φῶς ἀναθηλῆσαν. Apud Hes. legitur ἀναθηλήσει, ἄνω βλαστήσει, corrupta scriptura pro ἀναβλαστήσει: ut ap. Eund. ἀναθηλάσαν, ἀναβλαστῆσαν: sed fortasse ἀναθηλῆσαν scripserat. || Nove in act. signif. cum acc. citatur ex Ezech. 17, (24.) Ἀναθάλλω ξύλον ξηρὸν, Germinare facio lignum aridum; s. potius, Regerminare. || Metaph. pro Vegetor, Vigesco, Vires reparo, Bud. e Dionys. Areop. [" Jacobs. Anth. 11, 131. Boiss. Philostr. 375. Active, T. H. ad Plutum p. 204. Ἀναθαλέω, Jacobs. Anth. 9, 268." Schæf. Mss.] Ἀποθάλλω, q. d. Deviresco, Defloresco. " Ἀπέθηλε, Defloruit. In Epigr. transitive, ἀπέθηλε " χάριν, q. d. Defloruit gratiam: pro Amisit gra" tiam tanquam suum florem: vel Gratiæ florem " amisit." [* " Ἐκθάλλω, Theod. Prodr. 250." Elberling. Mss. * Ἐκθαλὶς, Etym. M. Schneiderus leg. censet αἰθαλίς. * Προθαλὴς, H. in Cer. 241.]

¶ Θαλλὸς, Ramus virens, Frons, Germen, Primus germinatus arboris, i. q. et θαλλία. Unde Soph. El. (421.) ἔκ τε τοῦδ' ἄνω Βλαστεῖν βρύοντα θαλλὸν, ᾧ κατάσκιον Πᾶσαν γενέσθαι τὴν Μυκηναίων χθόνα. Od. P. (223.) σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι, Σηκοκόρον τ' ἔμεναι, θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι, Frondem s. Virentem ramum hœdis ferre; mirum enim in modum delectatur frondibus hoc animal. Plut. de Poëm. Aud. Ἡ μὲν μέλιττα διώκει τὸ ἄνθος, ἡδὲ αἲξ τὸν θ., ἡ δὲ ὗς τὴν ῥίζαν. Luc. (1, 810.) Θ. προδειχθέντι ἀκολουθεῖν ὥσπερ τὰ πρόβατα. Sic Plato, Ὥσπερ οἱ τὰ πεινῶντα θρέμματα θαλλὸν ἤ τινα καρπὸν προσιόντες ἄγουσι, Frondem, Ramum virentem. Interdum additur et gen. Theocr. 4, (44.) τᾶς γὰρ ἐλαίας Τὸν θαλλὸν τρώγοντι. Gal. Διὰ θαλλῶν ἐλαίας τῶν ἁπαλῶν σκευάζεται. Aristot. H. A. 9. Θαλλοὶ τῶν δένδρων. Peculiariter vero ap. Atticos dicitur ὁ τῆς ἐλάας θαλλὸς, Frons s. Ramus olivæ, Oleaginum germen, quo victores, aut qui festos dies agerent, coronari solebant. Æschin. (80.) Κελεύει στεφανοῦσθαι θαλλοῦ στεφάνῳ. Ibid. Τότε μὲν γὰρ ἦν ὁ τοῦ θ. στέφανος τίμιος. Athen. (535.) Ἐστεφάνωσε τὰς Ἀττικὰς τριήρεις θ., καὶ μίτραις, καὶ ταινίαις: (276.) Ἠρώτησεν Ἀρσινόη τὸν φέροντα τοὺς θ., τίνα νῦν ἡμέραν ἄγει, καὶ τίς ἐστιν ἑορτή. Eur. (Suppl. 10.) Ἱκτῆρι θ., Supplici ramo olivæ. Usus est ap. Lat. Colum. 11. 3. Thalli cæparum ventis prosternentur, totumque semen excutietur. Ubi intelligunt quidam Medium cæpæ stipitem. || Nom. propr. cujusdam cauponis: quem cum Nico meretrix exhausisset, per jocum Αἲξ dicta fuit, Athen. (582.) [" Markl. Iph. p. 364. Jacobs. Anth. 7, 41. Liban. 3, 8. Reisk., Brunck. Soph. 3, 438. Heyn. ad Apollod. 1165. Toup. Add. in Theocr. 396. Casaub. ad Athen. 59. Gesn. Ind. Orph. Piers. ad Mœr. 56. Timæi Lex. 136. et n. * Θάλλος, τὸ, Markl. Iph. p. 365. Jacobs. Anth. 6, 102. 12, 382. * Θαλλομανέω, Wakef. S. Cr. 1, 27." Schæf. Mss. * Θαλλοστέφανος, Chandler. Inscr. 2, 109.] Θαλλοφαγέω, Frondes comedo, Virentes arborum ramos abedo, Athen. (587.) Ὅγε Σοφοκλῆς ἐν Ποιμέσιν, ὅτι θ. τὸ ζῶον, φησὶν οὕτως, Ἑωθινὸς γὰρ πρίν τιν' αὐλητῶν ὁρᾷν, Θαλλὸν χιμαίρᾳ προσφέρων: de qua paulo ante dicit, eam θαλλῷ χαίρειν. Θαλλοφόρος, Oleaginam frondem gestans: ut in Panathenæo festo ap. Athenienses. Xen. Σ. (4, 17.) Θαλλοφόρους δὲ τῇ Ἀθηνᾷ τοὺς καλοὺς γέροντας ἐκλέγονται, ὡς συμπαρομαρτοῦντας πάσῃ ἡλικίᾳ τοῦ κάλλους. Quoniam vero illi θαλλοφόροι plerumque senes erant, factum est ut per jocum ita dicti fuerint, qui inutiles ad alia munera obeunda essent. Aristoph. Σφ. (540.) Οὐκέτι πρεσβυτῶν ὄχλος Χρήσιμος ἔστ' οὐδ' ἀκαρῆ. Σκωπτόμενοι γὰρ ἂν, ἐν Ταῖσιν ὁδοῖς ἁπάσαις, Θαλλοφόροι καλοίμεθ'. Θαλλοφορέω, Oleaginam frondem gesto, Aristoph. Schol. ibid. refert e Dicæarchi Panath. Καὶ τὰς γραῦς ἐν τοῖς Παναθηναίοις θαλλοφορεῖν: miratur tamen, unde hoc acceperit. [* Θαλλόχρυσος, Chandler. Inscr. P. 2. N°. 4. falsa lect. pro θαλλοῦ χρυσοῦ, Schn. Lex.]

" Θαλλὶς, Hesychio μάρσιππος μακρὸς, Marsu" pium oblongum, ap. quem legitur et Θάλλικα, " σάκους εἶδος." [Θαλλὶς σπυρὶς, Africanus Cest. p. 300. * Θάλλινα ἀγγεῖα ποιῶν, Suid. 1, 584. Legitur et ap. Hes. Θαλείας· * θαλινᾶς πήρας.] " Θαλιο" ποιοὶ, Hesychio, οἱ τὰ σκυτούμενα κιβώτια καὶ τοὺς " δερματίνους ῥίσκους ἐργαζόμενοι, Qui arculas corio " obductas conficiunt et coriaceos riscos, ut Te" rent. etiam appellat."

[* " Θαλλὼ, Jacobs. Anth. 7, 41. ad Herod. 413. Mitsch. H. in Cer. 224. Valck. Adoniaz. p. 394." Schæf. Mss. Clem. Alex. Cohort. ad Gent. p. 16.]

Θαλλία SIVE Θαλία, i. q. θαλλὸς, Diosc. 2, 75. de lacte, Τὸ δὲ αἴγειον ἧττον κοιλίας ἅπτεται, διὰ τὸ τὰς αἶγας τὸ πλέον στυφούσῃ νομῇ χρῆσθαι, δρυῒ καὶ σχίνῳ καὶ θ. καὶ τερμίνθῳ· ὅθεν καὶ εὐστόμαχον τυγχάνει. Plin. Stomacho accommodatissimum caprinum, quoniam fronde magis quam herba vescuntur. Possumus tamen hic commodius exponere Fronde oleagina. Theophr. C. Pl. 5, 1, (3.) Ἔχουσί τινας ἀρχὰς ἐν αὐτοῖς βλαστητικὰς ἢ κλῶνες ἢ πτόρθοι ἢ ἀκρέμονες, ἢ ὅ,τι χρὴ καλεῖν τὰ ἐσχατεύοντα τῶν δένδρων· οὐδὲν γὰρ ἐπὶ πᾶσι κοινὸν, ἀλλ' ἔνια προσηγορίας τινὰς ἔχει ἰδίας, καθάπερ θαλία, κράδη, κλῆμα. Ubi nota θαλίαν, sicut et cetera quæ hic ponit, esse τὸ ἐσχατεῦον τοῦ δένδρου ἔχον τινὰ ἀρχὴν ἐν αὐτῷ βλαστητικὴν, Extremam arboris partem, e qua germina pullulant. Primum arboris germinatum vocat Plin.: Athen. (459.) de quodam in via sacrificante, Καὶ κατακλίνας ἐν τῇ πόᾳ, θαλλίαν τε κατακλάσας ἀντὶ τραπέζης, παρέθηκε τῶν τυθέντων, Frondesque defractas mensæ loco substernens. [" Θαλλία, Capparis, Diosc. Notha 448." Boiss. Mss.] Reperitur ET Θάλεια pro eod. Theophr. C. Pl. 3, (5, 1.) p. 161. de consitione arborum et seminum loquens, Διὰ τοῦτο· γὰρ ἐπὶ τῶν δένδρων ἔνιοι μοσχεύουσιν· οἱ δὲ περιαιροῦσι τὴν θ. τῶν κλάδων, ὅπως μὴ ἐξαναλώσῃ τὴν δύναμιν εἰς τὴν βλάστησιν, Bud. interpr. Virentem germinationem et comam ramorum: ego e Plin. non male reddi puto Primum ramorum germinatum: H. Pl. 2, (3, 3.) Ἐλαία ποτ' ἀποκαυθεῖσα τελείως, ἀναβλάστησεν ὅλη καὶ αὐτὴ καὶ ἡ θάλεια. Taleas autem Varro et Plin. vocant Segmenta ex arbore recisa, quæ in terram depanguntur et plantantur. Cato de Re Rustica c. 45. Taleas oleaginas, quas in scrobe saturus eris, tripedaneas facito. Plin. 17, 17. Taleæ e feracibus fiant arboribus: ne curvæ, neve scabræ, aut bifurcæ, neve tenuiores quam ut manum impleant: ne minores pedalibus, ut illibato cortice, atque ut sectura inferior ponatur semper. || Thallia, Festo Folliculus cæpæ.

Θάλος, εος, τὸ, i. q. ἔρνος, θαλλὸς, Eust. Planta, Stirps; Frons, Ramus virens, Germen. Od. Z. (155.) μάλα πού σφισι θυμὸς Αἰὲν ἐϋφροσύνῃσιν ἰαίνεται εἵνεκα σεῖο, Λευσσόντων τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεῦσαν: Il. X. (86.) οὔ σέ τ' ἔγωγε Κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι, φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτὴ, Carum germen, Cara propago, ut Hector θάλος dicatur Hecubæ, quod ex ea velut germen pullularit, aut velut plantæ s. taleæ arboris, e qua excisæ sunt, soboles dicuntur, ita ipse matris, e qua ortus esset. Apud Theophr. H. Pl. 2, (2, 12.) Ἐπὶ τοῦ κοτίνου φασὶ συμβαίνειν, ὥστε, ἂν περικόπτῃς τὴν θαλίαν ἢ ὅλως μεταφυτεύσῃς, φέρειν θάλος [φαυλίας,] accipitur potius pro Fronde s. Germine, et i. significat q. θαλλὸς, θαλία, θάλεια, Eur. (Iph. T. 1101.) θάλος [θαλλὸν] ἱερὸν ἐλαί-Ας. [" Markl. Iph. p. 253. 365. Wakef. Herc. F. 166. Trach. 540. S. Cr. 4, 88. Jacobs. Anth. 6, 102. 119. 7, 333. 8, 139. Toup. Opusc. 1, 253. 372. Emendd. 1, 444. Heyn. Hom. 8, 353. De liberis, Valck. Phœn. p. 33. Filia, Ruhnk. H. in Cer. 23. Filius, 187.] Reperitur vero ET Θαλὸς, pro θαλλὸς, ap. J. Poll. 7. Ὁ τῆς ἀμπέλου κλάδος, κλῆμα, καὶ ὁ τῆς ἐλαίας θαλός. Et in VV. LL. e Plut. Solone, Θαλὸν ἀπὸ τῆς ἱερᾶς ἐλαίας λαβών. Et rursum Polluci 1. τὸ φύλλον τοῦ φοίνικος dicitur etiam θαλός. Eust. tamen annotat θαλλὸς acutum duplici λ scribi, at penacutum unico. Et ab illo θάλος vult ESSE Ἑτεροθαλής: ac ἑτεροθαλεῖς παῖδας dici, Qui alterius tantum parentis θάλος sint, h. e. Qui ex iisd. parentibus orti non sint, Quorum alter parens obierit: παῖδες πατρὸς μὴ ὁμομήτριοι, inquit, ἑτεροθαλεῖς λέγονται: at ἀμφιθαλεῖς, Cujus uterque parens superstes. [" Const. Manass.

"Chron. p. 130." Boiss. Mss. Vide 'Ἀμφιθαλής.] Ατ A Θάλεα idem Eust. dicit esse ἀγαθὰ, ὧν ἐμπίπλαται παῖς εὐδαίμονος πατρὸς, ejus sc. patris, cujus ipse filius θάλος, h. e. germen est: ut θάλεα hic intelligantur Omnia bona, quæ quasi virere et florere hominem faciunt. Il. X. (503.) de Astyanacte puero, Εὕδεσκ' ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης, Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ.

" Θαλέων, Hes. affert pro τῶν πρὸς τὸ θάλλειν ἐπι" τηδείων, τῶν θάλλειν ποιούντων παιγνίων ἡδέων: " ambiguum an a θαλὴς, an a θάλεος." [" Θαλὴς, Heyn. Hom. 8, 353." Schæf. Mss. Suid.]

[* Εὐθαλόεις, Quint. Sm. 4, 423.]

Θάλειος, i. q. θαλερὸς, Virens, Floridus. Exp. etiam Festivus: στέφεσι, Festivis sertis, Epigr. Ubi accipi etiam potest, ut θαλερὸς, pro θαλεροποιοῖς, Quæ quasi virere et florescere homines faciunt, Quorum gestatione homines ipsi quasi virescunt. Sic etiam legitur Od. Γ. (420.) ἦλθε θεοῦ εἰς δαῖτα θάλειαν, i. e. εἰλαπίνην τεθαλυῖαν, ut alibi loquitur, Convivium opiparum, quod aut ipsum splendido B apparatu quasi vireret, aut ipsos convivas quasi virere faceret: h. e. convivium lætum et festivum. Od. Θ. (98.) δαιτὸς κεκορήμεθα θυμὸν ἐΐσης, Φόρμιγγος θ', ἣ δαιτὶ συνήορός ἐστι θαλείῃ. Sic Hesiod. ("Ε. 2, 360.) θεῶν ἐνὶ δαιτὶ θαλείῃ, Convivio florenti et hilari. Eust. e quodam Poëta, Ἐπὶ δ' ὀφρύσι σελίνων στεφανίσκους θέμενοι, θάλειαν ἑορτὴν ἀγάγωμεν, i. e., inquit, in qua ἔθαλλον ὑπερβάλλοντες τὰ εἰωθότα. Ubi bene exprimi puto, quid θάλεια ἑορτὴ vel δαὶς sit: in qua sc. στεφανίσκους ἐπὶ ὀφρύσι τιθέντες εὐώχουν, In qua coronati lætique ac hilares genio indulgebant: ut deinde generalius usurpatum sit pro Quavis festa ac hilari celebritate. " At θαλεῖον, Hesychio est κα" θαρὸν, Purum." ['Εορτὴ θ., Anacreon Athenæi p. 674. ἀγώνων Μοῖραν—διέποντι θ., Pind. N. 10, 99. *Θαλλεῖον, Oleæ germen, Diosc. Parab. 1, 187.]

Sed et Θάλεια substantive ponitur pro δαὶς θάλεια. Pro quo Θαλία frequentius sine diphthongo, penult. brevi: utunturque eo interdum prosæ script. cum poëtis, pro δαὶς τεθαλυῖα, Convivium lætum et quasi C florens, vel In quo coronati epulabantur. Hesiod. 'Α. (284.) πᾶσαν δὲ πόλιν θαλίαι τε χοροί τε 'Αγλαΐαι τ' εἶχον: "Ε. 1, 115. Τέρποντ' ἐν θαλίῃσι, κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων, Conviviis floridis et lautis: 229. Θαλίῃς δὲ μεμηλότα ἔργα νέμονται, Rebus, quæ conviviis curæ sunt, fruuntur; Vescuntur fructibus, quibus convivia gaudent. Aristoph. N. (307.) πρόσοδοι μακάρων ἱερώταται, Εὐστεφανοί τε θεῶν Θυσίαι, θαλίαι τε, Παντοδαπαῖς ἐν ὥραις. Athen. videtur deducere ab ἀλίζομαι: ut sc. hæ θαλίαι dictæ sint, quoniam θεῶν χάριν ἠλίζοντο καὶ συνῄεσαν, intelligens Festivas celebritates, quibus in deorum honorem solemniter conveniebant et epulabantur: Τὰς δ', inquit (40.) loquens de θοῖναι, θαλίαι et μέθαι, ὅτι θεῶν χάριν ἠλίζοντο καὶ συνῄεσαν· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ, δαῖτα θάλειαν: unde ab Hes. exp. etiam πανήγυρις. Bud. quoque ap. Herod. non tantum pro Epulo, sed etiam pro Die festo et pro Feria usurpari annotat. Idipsum et Plut. innuere videtur in l. quodam, quem in Θαλιάζω ex eo proferam. D Sappho ap. Athen. (463.) loquentem περὶ συμποτικῶν ὁμιλιῶν, Ἐλθὲ, Κύπρι, χρυσείαισιν Ἐν κυλίκεσσιν ἁβροῖς Συμμεμιγμένον θαλίαισι Νέκταρ οἰνοχοοῦσα Τούτοισι τοῖς ἑταίροις: (532.) a Pisistratidis inventæ institutæque esse θ. καὶ κῶμοι dicuntur. Plut. Lycurgo (24.) de Spartanorum institutis, Χοροὶ δὲ καὶ θ. καὶ εὐωχίαι, καὶ διατριβαὶ περί τε θήρας καὶ γυμνάσια καὶ λέσχας, τὸν ἅπαντα χρόνον ἐπεχωρίαζον, ὅτε μὴ στρατευόμενοι τύχοιεν, Chori et festivitates, ut vulgo interpr. In VV. LL. θαλία exp. Serta, Festæ frondes. || Θαλία etiam pro Florenti vitæ statu; Affluentia et deliciis, Bud. Il. I. (143.) de Oreste, Ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ. || Θάλεια s. Θαλία est etiam Nom. propr. unius e tribus Charitibus, Hesiod. Θ. (909.) 'Αγλαΐην τε, καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίην τ' ἐρατεινήν, Plut. (9, 114.) Σοφὸς ἦν ὁ ταῖς Χάρισι τὰ ὀνόματα θέμενος, 'Αγλαΐην, καὶ Εὐφροσύνην, καὶ Θάλειαν. || Est et Nomen unius novem Musarum, Plut. (8, 974.) Ἥ τε Καλλιόπη, καὶ ἡ Κλειὼ, καὶ ἡ Θάλεια, [Θαλία :] quam rustici quoque colebant, ut plantas faceret εὐθαλεῖν. Unde est ap. Plut. (8, 968.) Καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ γεωργοὶ τὴν Θ. οἰκειούμεθα, φυτῶν καὶ σπερμάτων εὐθαλούντων καὶ βλαστανόντων ἐπιμέλειαν αὐτῇ καὶ σωτηρίαν ἀποδιδόντες. || Nereidis cujusdam nom., Il. Σ. (39.) Γλαύκη τε, Θάλειά τε, Κυμοδόκη τε: quam ita dictam Eust. vult διὰ τὸ στοιχειακοῦ ὕδατος ζωογόνον· ἐν τοῖς φυτοῖς, quorum proprie est θάλλειν. || Θάλειαι ap. Cretenses οἱ λεπτοὶ τῶν τυρῶν καὶ πλατεῖς, οὓς ἐν θυσίαις τισὶν ἐναγίζουσιν, Athen. (658.) e Seleuco. [" Θαλεία, Casaub. Athen. 83. ad Mœr. 280. ad Od. Γ. 420. ad Herod. 665. Heyn. Hom. 5, 391. Θαλία, 556. 6, 570. Jacobs. Anth. 12, 324." Schæf. Mss.] " Θαλίη, Ion. pro θαλία: Hesychio εὐφροσύνη, " εὐδαιμονία, εὐθηνία, ἀκμή." [" Herod. 3, 27. Ἦσαν ἐν θαλίῃσι, In lautitiis erant." Schw. Mss. * " Θαλίαρχος, ad Horat. p. 23. Zeun." Schæf. Mss.] Θαλιάζω, Convivia florida agito, Sertis virentibus redimitus festiviter epulor, Festivos cœtus et convivia celebro, Plut. (8, 975.) de novem Musarum muneribus loquens, Τῆς δ' ἐπιθυμίας τὸ μὲν περὶ ἐδωδὴν καὶ πόσιν ἡ Θ. κοινωνητικὸν ποιεῖ καὶ συμποτικὸν, ἐξ ἀπανθρώπου καὶ θηριώδους· διὸ τοὺς φιλοφρόνως καὶ ἱλαρῶς συνιόντας ἀλλήλοις ἐν οἴνῳ θαλιάζειν λέγομεν, οὐ τοὺς ὑβρίζοντας καὶ παροινοῦντας: unde discimus, cum aliqui amice hilariterque compotandi gratia conveniunt, esse θαλιάζειν Ejusmodi convivia agitare: (8, 846.) de citharœdis, Τῶν ᾠδῶν εὔφημα καὶ πρέποντα θαλιάζουσιν ἀνθρώποις ᾄδοντες. [* " Θαλειάζω, Plut. Opp. Mor. 2, 466. Wyttenb. (=7, 410. Reisk.)" Seager. Mss.]

¶ Θαλέθω, i. q. θάλλω, θαλέω, ex eoque derivatum, ut φλεγέθω a φλέγω, Od. Ζ. (63.) ἠΐθεοι θαλέθοντες, Il. I. (463.) πολλοὶ δὲ σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ, Plut. de Niobe e poëtarum fabulis, Οὐκ ἀεὶ θαλέθοντι βίῳ, βλάσταις τέκνων βριθομένα, γλυκερὸν φάος ὁρῶσα τελευτήσει, Non semper virenti ævo. Et Ionice Epigr. Ὡς δὲ ῥόδον θαλέθεσκες ἐν εἴαρι, Virebas s. Vernabas, pro ἐθάλεθες, ut dictum sit eod. modo, quo in 3 pers. dicitur ἐτύπτεσκε pro ἔτυπτε.

¶ Θηλέω, i. q. θάλλω, θαλέω, Vireo, " Germino. " Hom. Od. Ε. (73.) Ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἴον " ἠδὲ σελίνου Θήλεον. Et in Epigr. φυτὰ θηλήσαντα." [" Meleager 110. et Jacobs." Schæf. Mss. Hippocr. Insomn. 5.] 'Αναθηλέω, i. q. ἀναθάλλω: ut supra ostensum est. [Il. Α. 236.] 'Εριθηλὴς, Valde virens, pullulans, frondens, i. q. ἐριθαλὴς, Il. Ρ. (53.) Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης, Κ. (467.) μυρίκης τ' ἐριθηλέας ὄζους. [* 'Ερίθηλος, Orac. Sib. 8. p. 714. * Εὐθαλὴς, Dor. pro εὐθηλὴς, Anal. 1, 198. * Εὐθηλέω, Democritus Stobæi p. 452. Æschylus Athenæi p. 375. * 'Ιεροθηλὴς, Hermann. in Orph. H. 41, 17.] Νεοθηλὴς, Nuper virens, Qui noviter viruit, pullulavit, Il. Ξ. (347.) χθὼν δῖα φύεν νεοθηλέα ποίην, Hesiod. (Θ. 576.) στεφάνους. Improprie vero dicitur in Epigr. ν. μόσχῳ, pro Vitulo recens orto s. genito, VV. LL. Et ν. παρθενικαὶ, ap. Dionys. P. pro Virginibus adolescentulis. Dicitur et Νεοθαλὴς pro eod. a θάλλω. Et ap. Eur. (Iph. A. 188.) Αἰσχύνᾳ νεοθαλεῖ, Pudore recens oborto. [* Πανθηλὴς, Anal. 2, 119.]

¶ Τηλεθάω, Vireo, Germino, Pullulo, i. q. θάλλω, factumque vel e θηλέω, vel e θαλέθω, idem cum θάλλω significantibus. Unde frequenter ap. Hom. δένδρεα τηλεθόωντα, Virentes arbores; ἐλαῖαι τηλεθόωσαι, ὕλη τηλεθόωσα. Sed et παῖδας τηλεθόωντας [-άοντας] metaph. Il. Χ. (423.) quemadmodum alibi φίλον θάλος, et τέκνον θαλερὸν ead. metaph. Item χαίτη s. κόμη τηλεθόωσα, Il. Ψ. (142.) Coma virens instar comæ arborum. || Apud Suid. tamen τηλεθάοντα exp. πάνυ λάμποντα: quæ exp. nescio an mendo careat. Ex Hesiodi Schol. affertur et Τηλέθω, itidem pro θάλλω s. θαλέθω. Sunt vero hæc duo vv., sc. τηλέθω et τηλεθάω, item θαλέθω et θηλέω, poëtica, pro quibus prosæ scriptoribus usitatum est primitivum eorum θάλλω.

ΘΑΛΥΣΙΑ, τὰ, Primitiæ frugum, Quæ post fruges collectas et comportatas diis offeruntur, et in primis Cereri: sc. ὑπὲρ εὐθαλίας καὶ εὐφορίας τῶν καρπῶν, quod ipsorum beneficio omnia bene viruerunt, et ut

in posterum itidem omnia prospere revirescant: quæ a comportandis ipsis frugibus *συγκομιστήρια* etiam appellabantur. Il. I. (530.) *οὔτι θαλύσια γουνῷ ἀλωῆς Οἰνεὺς ῥέξ*: i. e. *ἀπαρχὰς ἔθυσε*, secundum Eur. Theocriti Schol. dicit esse Festum, quod post fruges comportatas in honorem Cereris agitabatur: unde et Cerealia quidam interpr. 7, (3.) *Τᾷ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια*. In VV. LL. sunt Festivitates, quæ cum *θαλλοῖς*, Ramis virentibus, fiunt; generaliter Omnia festa, s. potius, ut ead. LL. addunt, *αἱ ὑπὲρ εὐθαλίας καὶ εὐφορίας τῶν καρπῶν διδόμεναι θυσίαι, καὶ ἀκροθίνια, καὶ καρπῶν ἀπαρχαί*. [" Wakef. Herc. F. 1277. Jacobs. Anth. 9, 268. Heyn. Hom. 5, 649. Bergl. Alciphr. 136. * Θαλυσιὰς, Theocr. 7, 31." Schæf. Mss. Sacerdos Cereris, Nonn. D. 12, 332, 20.] *Θαλύσιος ἄρτος*, Panis e novis frugibus, Panis qui e comportatis frugibus primum factus est: *ὁ ἐκ τῆς συγκομιδῆς γινόμενος πρῶτον*, ut Athen. (114.) docet, addens *θάργηλον* etiam nominari.

B ΘΑΛΠΩ, *ψω*, Foveo, Calefacio, Concalefacio. Sunt qui proprie dici putent de gallina fovente ova, cum illis incubat. De ea certe dictum non uno in loco reperio; nam pro his Varronis de columbis, Diebus quadragenis concipit et parit, et incubat, et educat, habetur in Geop. *Ἐν πάσαις τεσσαράκοντα ἡμέραις κυΐσκει, καὶ τίκτει, καὶ θάλπει, καὶ ἐκτρέφει*. Idem Varro scribit, Habeantne semen pulli, curator quatriduo postquam incubari cœperit, intelligere potest. Ubi pro his verbis, Quatriduo postquam incubari cœperit, Geop. *Μετὰ τετάρτην ἡμέραν τοῦ θαλφθῆναι*. Item, quod præcipit Varro, Vertere ova, ut æquabiliter concalefiant, pro quibus habet Colum., Manu ova versare, ut æqualiter calore concepto, facile animentur, in Geop. ita præcipitur, *Μεταστρεψάτω τὰ ᾠὰ, ἵνα πάντοθεν ὁμαλῶς θάλπωνται*. Sic autem et a Basil. *ὄρνις ἐπωάζουσα* dicitur *θάλπειν*. Ex LXX. quoque affertur, Deut. 22, (6.) *Θάλπει ἐπὶ τῶν νεοσσῶν ἢ ἐπὶ τῶν ᾠῶν*. At Synes. dixit *τὸν σπινθῆρα θάλψαι τε καὶ ἐξάψαι ἐπὶ πλέον*. || Sed *θάλπεσθαι* non solum invenitur pro Calefieri, ut ap. Gal. *Παρὰ τῷ πυρὶ θαλφθεὶς*, verumetiam pro Fervefieri: ut *θαλφθεὶς* pro Fervefactus, in Hesiodo (Θ. 863.) *ὑπό τ' εὐτρήτου χοάνοιο Θαλφθεὶς* (*κασσίτερος*.) || Legi et *θάλπεσθαι ἔρωτι* metaph., ut Lat. Incendi amore, ap. quendam Tragicum: Æsch., ni fallor, [cf. Prom. 592.:] ap. quem *θάλπεσθαι ἱμέρου βέλει* ead. signif. habetur in Prom. (650.) p. 41. Sed et *μανίαι* ab Eod. dicuntur *θάλπειν* (878.) p. 53. sicut legimus ap. Lat. poëtas Furiis incensus. || Item *θάλπεσθαι* pro *ἐξαπατᾶσθαι*, vide in *Συνθάλπω*. || *Θάλπω*, pro Foveo, metaph. Synes. Epist. 19. *Καὶ τὸν ἐπιδιδόντα τὴν ἐπιστολὴν, θάλψατε τὸν ἐνόντα τρόπον*, Fovete, Humanitate prosequimini, omnibus humanitatis officiis. Hoc autem Theocr. 14, (37.) *ἄλλον ἴοισα Θάλπε φίλον*, simile esse puto illi Virgiliano, ipse Neæram Dum fovet. Scio tamen alio quoque sensu *θάλπε* illud accipi posse. Vide et aliam *τοῦ* Foveo signif. in comp. *Συνθάλπω* et *Ὑποθάλπω*, item in *Θαλπωρή*. [" Mitsch. H. in Cer. 129. Jacobs. Anth. 1, 21. 6, 285. 9, 271. 10, 369. Brunck. Phil. 38. ad Charit. 437. Wakef. Trach. 1082. S. Cr. 1, 133. Huschk. Anal. 103. Heyn. Hom. 5, 272. * *Θάλπημι*, Jacobs. Anth, 6, 285." Schæf. Mss. Bacchylides Athenæi p. 39.] *Θάλψις*, Fotus, Ipsa fovendi actio, Alex. Aphr. *Θάλψεως χάριν*, Fotus gratia, Fovendi gratia. Fomentum, Bud. [* *Θαλπτέον*, Trall. 1. p. 28.] *Θαλπτήριος*, *ὁ*, *ἡ*, Fovendi vim habens, Ad fotum aptus. Apud Suid. *θαλπτήρια* legitur, quem vide. [" Antip. S. 21." Schæf. Mss. * *Ἡμίθαλπτος*, Corai. in Heliod. Æth. 2. p. 90. pro vulgato *ἡμίοπτος*, Cod. Vat. *ἡμίθαλτα*.] *Θάλπος*, *τὸ*, Calor, Fervor, Æstus. De fervore solis ap. Lucian. Sæpe autem opp. *τῷ κρύει*, *ψύχει*, *ῥίγει*, Frigori; aut *χειμῶνι*, quod et Frigus et Hyemem signif. Auctor Axiochi, *Θάλπος ἄκαιρον ἢ κρύος*, Xen. K. Π. (1, 2, 10.) *Καὶ ψύχη καὶ θάλπη ἀνέχεσθαι* (*ἐθίζει*:) Œc. (7, 23.) *Ῥίγη καὶ θάλπη καρτερεῖν*, Philostr. Epist. *Ἡ πρὸς θ. καὶ χειμῶνα ἀντίταξις*. || Item *παραμυθία*, Hes., de qua signif. dicam in *Συνθάλπω*. *Θαλποστρεφὴς* contr. *τῷ ἀνεμοστρεφὴς*, Bud. Vide *Ἀνεμοστρεφὴς* suo loco. [* *Ἀθαλπὴς*,

A Nonn. D. 37, 151.] " *Ἀθαλπέως*, Sine calore s. " æstu. Hippocr. (388, 40.) *Ἐγκοιμηθῆναι τοῦ μὲν* " *χειμῶνος*, * *ἀριγέως*, *τοῦ δὲ θέρεος*, *ἀθαλπέως*. Ioni- " cum porro est hoc *ἀθαλπέως* pro *ἀθαλπῶς*, ab adj. " *Ἀθαλπὴς*, Expers caloris." " *Δυσθαλπὴς*, Calfactu " difficilis, Ægre incalescens." [Il. P. 549.] *Ἐπιθαλπὴς*, Calidus. Item *ἐπιθαλπὲς* pro *τερπνὸν*, Delectabile, Hes. [* *Εὐθαλπὴς*, Leon. Tar. 2. Quint. Sm. 4, 441. Opp. 'A. 2, 22. var. lect. * *Κακοθαλπὴς*, Hesych. 275. Phav. 223. * *Περιθαλπὴς*, Nicand. Θ. 40.] *Πυριθαλπὴς*, Ignis calorem expertus, Ab igni calens: *ὕδωρ*, Epigr. [Apoll. Rh. 4, 926. * *Πολυθαλπὴς*, Nonn. D. 14. p. 410. * " *Χλιεροθαλπὴς*, Philoxenus Athenæi 9, 77. Schw. (p. 409.)" Boiss. Mss. Cf. *Χαιροθαλπής*.]

Θαλπνὸς, Calidus, Fervidus; Splendidus, Suid. e Pind. Ol. init., *Μηκέθ' ἁλίου σκόπει Ἄλλο θαλπνότερον ἄστρον κ. τ. λ.* [* " *Θαλπεινὸς*, Etym. M." Wakef. Mss.]

Θάλπις, Iris, dicta, a calefaciendo et fovendo, VV. LL.

B *Θαλπωρὴ*, Fotus, s. potius Fomentum, Hesychio inter alia et *θάλψις*. || Exp. item Calor, Tepor, Eust. in Il. Z. (411.) *οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη Ἔσται θαλπωρὴ*, vult esse *τὴν ἐν τῷ βίῳ διαγωγὴν*, *ζωήν*. Sed affert et aliam exp., quam illi antefero: sc. ut pro Spe accipiatur. Malim tamen aut Fiduciam, aut etiam Solatium interpretari: quæ interpr. et aliis ejusdem poëtæ ll. convenire potest. Observandum est autem, nomen *θαλπωρὴν* a *θάλπω* derivatum signif. Fiduciam, ut *θάρσος* a *θέρω* deductum, sicut antea dictum est: sic vero vicissim *φόβος* appellatur *κρύοεις*: cui *φόβῳ* opponi *θαλπωρὴν* testatur etiam Plut. Ad quam nominis *θαλπωρὴν* derivationem respiciendo, non male etiam alicubi reddi potest Spes, cum et itidem *ἐλπίσι θερμαίνεσθαι* dicat Tragicus quidam Poëta [Soph. Aj. 478.] addens tamen *κεναῖς*. Quod convenit cum illo Virgiliano, spemque fovemus inanem. Tibullus autem dixit, sed credula vitam Spes fovet, i. e. *ἐλπὶς θάλπει*, et Liv. Foveri spe. [* *Θαλπωρὸς*, Nicet. Annal. 10, 8.]

C [* " *Ἀμφιθάλπω*, Lucian. Tragop. 28." Kall. Mss.] *Ἀναθάλπω*, Refoveo, Foveo, accipiendo pro simpl. *θάλπω*. Apud Basil. pro Refoveo, Foveo, Refocillo. Bud. [Philostr. * *Ἀντιθάλπω*, Joseph. B. J. 4, 4, 6. * *Ἀποθάλπω*, Manetho 5, 61.] *Διαθάλπω*, Foveo, Calefacio, in signif. *τοῦ θάλπω*. Item Expassis alis apricor, ut aves, Bud. e Basil. [Plut. 9, 189. * *Ἐκθάλπω*, Anal. 3, 98. Synes. p. 49. * *Ἐνθάλπω*, Diod. S. 2, 52. Valck. Hipp. p. 219. * *Ἐπιθάλπω*, Ælian. H. A. 10, 35. Plut. 9, 121. * " *Καταθάλπω*, 2, 367." Wakef. Mss.] *Παραθάλπω*, itidem pro simpl. *θάλπω*. Et pass. *Παραθαλπόμενος*, *παραθερμαινόμενος*, Hes. [Eur. Med. 143.] At *Περιθάλπω* est Circumfoveo. [" Etym. M. Schol. Theocr. 13, 13. fin. Hesych." Wakef. Mss. " Heyn. Hom. 7, 162. Toup. Opusc. 1, 158." Schæf. Mss. * " *Περίθαλψις*, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 278." Boiss. Mss.] " *Προσθάλπω*, Insuper foveo, vel Applicatum foveo." [Joseph. B. J. 4, 3, 10.] *Συνθάλπω*, q. d. Confoveo, Concalefacio: in quo itidem vacat præp., sicut et in pass. particip.

D Concalefactus. Sed metaph. usurpatur ab Æschyl. Pr. (685.) p. 43. *μηδέ μ' οἰκτίσας Ξύνθαλπε μύθοις ψευδέσιν*, ad verbum, Ne me foveas mendaciis; pro Ne mentiendo foveas mihi spem inanem. Sic enim reddi posse existimo; aut certe ita, Ne solari me velis mentiendo: ut eam signif. habeat *συνθάλπω*, quam et simplici *θάλπω* dat Hes. sc. *τὸ παραμυθοῦμαι*. At vero ap. Aristoph. (Ἱππ. 210.) *θαλφθῇ* junctum itidem dat. *λόγοις*, exp. *ἐξαπατηθῇ*, ut mox docebo. *Ὑποθάλπω*, q. d. Subfoveo, i. e. Aliquantum s. Leniter foveo, Clam foveo. || Foveo, Concalefacio, ut *ὄρνις ἐπωάζουσα* dicitur a Basil. *ὑποθάλπειν*, sicut et *συνθάλπειν*, Bud. || Sed metaph. etiam dicitur *ὑποθάλπεσθαι ἐλπίδι*, pro Foveri spe inani, vel Lactari spe inani, ut quidem ego interpretor; ut autem alii, pro Decipi spe: quia Suid. exp. *ἐξαπατᾶσθαι* in hoc Josephi l. *Τοὺς δὲ ὑποθαλπομένους ἐλπίδι συγγνώμης εἰ παρακρατηθεῖεν, ἐπιλελῆσθαι τῶν ἰδίων τολμημάτων*. Eadem vero datur exp. simplici *θάλπεσθαι* in Aristoph. (Ἱππ. 210.) *Ἤδη κρατήσειν, αἴκε μὴ θαλφθῇ λόγοις*: nam hic *θαλφθῇ λόγοις* exp. *ἐξαπατηθῇ τῇ*

τῶν λόγων περιδρομῇ: item δελεασθῇ, Inescetur.

¶ Θαλπίαω, Calesco, Calefio: unde partic. θαλπιόων ap. Hom., ut dicitur βοόων, Od. Τ. (319.) Ὥς κ' εὖ θαλπιόων χρυσόθρονον ἠῶ ἵκηται. At in VV. LL. male redditur active Calefaciens. Bud. autem interpr. etiam Fotus, Focillatus.

¶ Θαλπείω pro θάλπω, per παραγωγὴν, ut ὀκνείω, τελείω, ῥιγείω. Ita Bud. non addens e quo Gramm. hoc afferat. [Etym. M.]

ΘΑΛΥΩ, Calefacio, Uro, Incendo. Et pass. Θαλύομαι: unde θαλύεσθαι, φλέγεσθαι, Hes. [" Jacobs. Anth. 9, 268." Schæf. Mss.] Θαλύνω, Eid. θάλπειν ποιῶ. Θαλύψαι ap. Eund., quod exp. θάλψαι et πυρῶσαι, Fovere et Incendere, Urere. [Ἀκροθάλυπτα, vide Ἀκρόθαλπτα.] Θαλυκρὸς, Calidus, Fervidus, Epigr. καὶ τὸ θαλυκρὸν Κεῖνο κατημβλύνθη κέντρον ἐρωμανίης. Significat autem et alia multa Hesychio. [" Jacobs. Anth. 11, 62." Schæf. Mss.] Θαλυκρέονται, Eid. ψεύδονται, Mentiuntur: quæ signif. aliquam affinitatem habere videtur cum ea, quam inter alias dat voci θαλυκρὸν, sc. πανοῦργον: scimus enim mentiri esse τῶν πανούργων.

ΘΑΛΑΜΟΣ, Thalamus, Cubiculum; proprie Cubiculum uxoris et mariti: Gynæconitis, ut alii tradunt. Plut. tamen quasi diversa conjungit, Θαλάμου καὶ γυναικωνίτιδος ἐπίτροπος. Il. I. (469.) ἐνὶ προδόμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων. Od. Θ. (277.) ἐς θάλαμον, ὅτι [ὅθι] οἱ φίλα δέμνι' ἔκειτο, de Vulcano: Ζ. (15.) ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον, ᾧ ἐνὶ κούρη Κοιμᾶτ'. Il. Ζ. (244.) In ædibus Priami sunt quinquaginta θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο Πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι, in quibus filii ipsius cum uxoribus cubabant: Κουράων δ' ἑτέρωθεν ἐναντίοι ἔνδοθεν αὐλῆς, Duodecim alii thalami similiter constructi, in quibus generi Priami cum suis itidem uxoribus dormiebant. De quibus Virg. Æn. 2. Quinquaginta *illi thalami, spes tanta nepotum.* Plut. Alcib. Ἐξέδραμε τοῦ θαλάμου παρὰ τῆς γυναικός. Vitruv. 6, 9. In prostadis autem dextra ac sinistra cubicula sunt collocata: quorum unum Thalamus, alterum Amphithalamus dicitur. Herodian. 3, (12, 2.) Τοῦ βασιλικοῦ θ. φύλακας, Regii thalami s. cubiculi custodes. || Accipitur etiam pro ταμεῖον, Eust. Od. Β. (337.) ὑψόροφον θάλαμον κατεβήσατο πατρὸς Εὐρὺν, ὅθι νητὸς χρύσος καὶ χαλκὸς ἔκειτο. || Synecd. pro Domo ipsa poni volunt Il. Γ. (174.) de Helena, θάλαμον γνωτούς τε λιποῦσα. || Pro Nuptiis, Epigr. ἔχει δ' ἀγαθὰς δύο ὥρας, Τὴν μίαν ἐν θαλάμῳ, τὴν μίαν ἐν θανάτῳ, Unam in thalamo, h. e. Primo nuptiarum die. || In navi autem θάλαμος dici potest, Ubi θαλάμιοι remigant, J. Poll. Quomodo accipitur ap. Athen. (37.) de adolescentibus ebriis, qui naufragium se facere putabant, Ὑπὸ τοῦ δέους καταβαλὼν ἐμαυτὸν ὑπὸ τοὺς θαλάμους, ὡς ἔνι μάλιστα κατωτάτω, ἐκείμην. || Improprie de Piscium stabulo dicitur ap. Aristot. H. A. 4. et de Nido hirundinis, ut VV. LL. tradunt: quo sensu θαλάμη potius accipitur. Sed et apibus tribuitur a Virg. Georg. ubi jam thalamis se composuere. De etymo dicam in Θαλάμη. [" Phryn. Ecl. 107. ad Charit. 735. Musgr. Hel. 1180. Wakef. Ion. 498. Alc. 885. 1072. Eum. 1007. Jacobs. Anth. 6, 185. 265. 7, 156. 326. 8, 75. 356. 9, 181. 293. 331. 12, 320. Stanl. Eum. 69. Heyn. Hom. 4, 472. 5, 25. 240. 259. 634. 6, 655. Musgr. Bacch. 561. Cycl. 57. Heyn. ad Apollod. 291. Theocr. 2, 136. Valck. Phœn. p. 344. Koen. ad Greg. Cor. 269. ad Lucian. 1, 309. Græv. Lectt. Hes. 569." Schæf. Mss.] Θαλαμοποιὸς, Qui thalamos fabricatur. Est et Poëma Æschyli, quod sic inscribitur. J. Poll. [* Θαλαμήπολις, Sozom. Hist. Eccl. 14, 13. si lectio sana.] Θαλαμηπόλος, ὁ, ἡ, Qui circa thalamum versatur, s. curam ejus gerit, Cubicularius, Plut. Alex. (30.) Τῶν δὲ θ. τις εὐνούχων, οἳ συνεαλώκεισαν ταῖς γυναιξί. In Epigr. θ. Κύπρι, Thalamorum præses, pronuba: θ. ἠὼς, Nonn. pro Die nuptiali. || Pro Sponso ponitur ap. Soph. Œd. T. (1208.) ut Schol. annotat. Ὦ μέγας λιμὴν ὡυτὸς ἤρκεσε Παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν. [Musæus 231. * Θαλαμηπολέω, Opp. K. 1, 392. Schol. Lycophr. 132. * " Θαλαμηπολία, Theod. Prodr. Amar. 458." Elberling. Mss.] Θαλαμηγὸς, ἡ, dicebatur Navis quædam. Athen. (204.) Κατεσκεύασε δὲ ὁ Φιλοπάτωρ καὶ ποτά-

A μιον πλοῖον, τὴν θ. καλουμένην, Navem fluvialem, quæ Thalamegus dicebatur. Utitur Suet. etiam in Cæsare (52.) Et eadem nave thalamego pene Æthiopia tenus Ægyptum penetravit. Ἀμφιθάλαμος, vide Θάλαμος. " Ἐνθαλάμια, Hesychio πλάσματα ἐκ " μήκωνος καὶ σησάμης." Ἀμφιθάλαμος, vide Θάλαμος. Ἐπιθαλάμιος, ὁ, ἡ, ut ἐπιβουλὴ, Lucian. (2, 294.) Insidiæ, quæ thalamo struuntur: λόγος, Schol. Aphthon., Oratio super nuptiis alicujus. [* Εὐθάλαμος, Nonn. D. 2, 324. Ἀφροδίτη. * Ὁμοθάλαμος, Pind. Π. 11, 3.] Θαλαμήϊα δοῦρα, Ligna thalamo vel ædibus struendis apta, Hesiod. (Ἡ. 43.) ὑλοτόμον τε ταμεῖν θαλαμήϊα δοῦρα, Νήϊά τε ξύλα πολλὰ, τά τ' ἄρμενα νηυσὶ πέλονται. [* Θαλαμηϊὰς, unde * Θαλαμηϊάδης, Matron Athenæi p. 135.] Θαλαμεύομαι, Intra thalami parietes me contineo, Domi maneo, Bud. ex incerto Auctore, Ἐπὶ δὲ τῶν γυναικῶν ἁρμόζει τὸ θαλαμεύεσθαι, καὶ μὴ συνήθεις εἶναι τοῖς πολλοῖς, Chrys. in 1. Ep. ad Rom. Παρθένον θαλαμευομένην. [Aristæn. 2. Ep. 5. * Θαλαμεύω, Heliod. 4. p. 170.
B Οὐ γάρ τις ἕτερος θαλαμεύσει Χαρίκλειαν.] Θαλάμευμα, Contubernium, ut VV. LL. interpr. ap. Eur. (Bacch. 120.) θαλάμευμα κουρήτων. Θαλαμεύτρια, Mulier, quæ curat ea, quæ ad thalamum et nuptias pertinent, Pronuba, i. q. νυμφεύτρια, J. Poll. [* " Ἀθαλάμευτος, Pseudo-Chrys. Serm. 6. T. 7. p. 252." Seager. Mss. * Ἐνθαλαμεύομαι, Eust. ad Dionys. P. p. 476.] Θαλάμιος, Remex infimi ordinis, Eust. i. q. θαλαμίτης, Thuc. 4, (32.) p. 132. Καὶ ὁ ἄλλος στρατὸς ἐπέβαινον, ἐκ μὲν νεῶν ἑβδομήκοντα, καὶ ὀλίγῳ πλειόνων, πάντες πλὴν θαλαμίων. Θαλαμίτης, ITEM Θαλάμαξ, ακος, ὁ, pro eod. Aristoph. B. (1074.) προσπαρδεῖν γ' ἐς τὸ στόμα τῷ θαλάμακι, Ei, qui in inferiori navis parte remigat. Qui remigum ordo, quod aquæ esset vicinior, brevioribus utebatur remis, ideoque vilior habebatur; sedebatque ad proram, sicut θρανίτης ad puppim, medio autem loco ζυγίτης: ut Aristoph. Schol. docet: Bayf. eum secum pugnare scribit, ut qui θαλαμίτας ad proram collocet, et tamen inferioris remigum ordinis eos esse velit: ideoque solum
C dicit θαλαμίτην esse Eum, qui ad proram remigat. [" Θαλαμίτης, Kuster. Aristoph. 72. Tzetz. Exeg. in Il. 47, 23." Schæf. Mss. * Ἐπιθαλαμίτης, nomen Mercurii, Hesych.] Apud App. reperitur ET Θαλαμίαι i. signif. q. θαλάμιοι s. θαλαμῖται, in l. postr. B. C. Καὶ τῶν ἐρετῶν οἱ μὲν θαλαμίαι πάντες ἀπελήφθησαν, οἱ δὲ ἕτεροι τὸ κατάστρωμα ἀναῤῥήξαντες ἐξενήχοντο, ubi Bayf. leg. putat θαλάμιοι. Si tamen vitiosa est hæc scriptura, minori mutatione legi posset θαλαμῖται. Θαλαμία ὀπὴ, Foramen, per quod exeritur remus, δι' ἧς ἐξέρχεται ἡ κώπη, Schol. Aristoph. Ab Eod. ponitur ET Θαλαμιὰ, substantive, cum accentu in ultima, exponiturque ἡ κάτω τῆς νεὼς τρώγλη: ap. Suid. autem θαλαμία cum accentu in penult. ἡ ὀπὴ, δι' ἧς ἐξέρχεται ἡ κώπη. Herod. 5, (33.) Τοῦτον δῆσαι διὰ θαλαμίης διελόντας τῆς νεὸς κατὰ τοῦτο, ἔξω μὲν κεφαλὴν ποιεῦντας, ἔσω δὲ τὸ σῶμα: q. l. a Suida quoque citatur. Apud Aristoph. autem Εἰρ. (1232.) διεὶς τὴν χεῖρα διὰ τῆς θαλαμίας, Schol. exp. διὰ τῆς ἐκβολῆς τῆς χειρὸς τῆς ἐν τῷ θώρακι. Θα-
D λαμίδιοι κῶπαι, Suid. αἱ ἠρέμα ἐλαύνουσαι. [" Etym. M. leg. * Θαλαμιαῖος." Schæf. Mss.]

¶ Θαλάμη, Cubile: dicitur plerumque de piscium latibulis. Od. Ε. (432.) πουλύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο, E cubili et latibulo, Aristot. Τοῖς ὀστράκοις οἱ θηρεύοντες γνωρίζουσι τὰς θ. αὐτῶν, Plin. Præjacentibus testis cubile polyporum deprehenditur: H. A. 8. Νέμονται δὲ οἱ κάραβοι τὰ ἰχθύδια θηρεύοντες παρὰ τὰς θ., καὶ γὰρ ἐν πελάγεσιν ἐν τοῖς τοιούτοις γίνονται τόποις, οἷοι ἂν ὦσι τραχεῖς καὶ λιθώδεις· ἐν τοῖς τοιούτοις γὰρ ποιοῦνται τὰς θ. Utitur et Hippocr. Οὐθὲν ὅ,ττι καὶ ὕποφρον [ὕπαφρον, Foës.] καὶ ἔχον περὶ αὐτὸ θαλάμας, i. e. καταδύσεις, Erot. Latibula. || Θαλάμαι, in naribus dicitur Ea pars, quæ et μύξαι, h. e. τὰ ἔνδοθεν τοῦ σφαιρίου, s. ἀκροῤῥινίου, J. Poll. Nares autem, Foramina et quasi canales nasi, Aristoteli sunt ὀχετεύματα. Dicuntur et θαλάμαι, desinentes in ληνόν. Cam. || At θαλαμαὶ, accentu in ultima, Fanum Castoris et Pollucis, ἱερὸν τῶν Διοσκούρων, Eust. Quod vero ad etymon tum hujus v., tum superioris θάλαμος attinet, Eust. a θάλπω derivat,

quod ibi quasi θαλπόμεθα. Alibi tamen a θάλος deducit, ut ἄρχαμος ab ἀρχός. [" Θαλάμη, Musgr. Phœn. p. 189. Bacch. 561. Cycl. 57. Valck. ad Röv. 45. Phœn. p. 344. Anim. ad Ammon. 155. Adoniaz. p. 249. Heringa Obss. 185. Toup. Opusc. 1, 418. 2, 25. Koen. ad Greg. Cor. 269. ad Lucian. 1, 309. Jacobs. Anth. 6, 133. 7, 156. 8, 105. 9, 181. 12, 441. Callim. 1, 506. Epigr. 31. et Jacobs. Eur. Suppl. 980. Wakef. Ion. 406. Diosc. 15. Apollonid. 6. Antiphil. 29. et Jacobs., Porson. Phœn. 945. Θαλαμή, Jacobs. Anth. 7, 326. 375. Ammon. 68. Valck. Anim. 155." Schæf. Mss.]

ΘΑΜΑ, Crebro, Frequenter: utraque brevi ap. poëtas, utpote ex ἅμα factum, pleonasmo literæ θ, ut placet quibusdam vett. Gramm. Utuntur et prosæ scriptt. Plato Polit. 1. Καὶ ἐκ τῶν ὕπνων, ὥσπερ οἱ παῖδες, θαμὰ ἐγειρόμενος δειμαίνει. Xen. (Ἀπ. 2, 1, 22.) Κατασκοπεῖται θαμὰ ἑαυτὴν, ubi reddi etiam potest Subinde. Suid. θαμὰ, πυκνῶς, συνεχῶς, διηνεκῶς. [" Thom. M. 433. ad Charit. B 555. Ammian. Ep. 22. Lucian. 2, 323. Boiss. Philostr. 635. Heyn. Hom. 7, 178. Abresch. Lectt. Arist. 155. Mœr. 183. Toup. ad Longin. 333. ad Timæi Lex. 282." Schæf. Mss. * Θαμάκις, Pind. N. 10, 71. 'I. 1, 37.] Θαμὴς, Creber, Frequens. Nullum tamen usus hujus nominativi exemplum affertur, sed ab eo derivatum nominat. plur. θαμέες, et acc. θαμέας aliquoties cum ap. alios poëtas, tum ap. Hom. legimus: Il. P. (661.) θαμέες γὰρ ἄκοντες Ἀντίοι ἀΐσσουσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν: K. (263.) ἔκτοσθε δὲ λευκοὶ ὀδόντες Ἀργιόδοντος ὑὸς θαμέες ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα: Od. Ξ. (12.) copulavit πυκνοὺς et θαμέας. Sed et dat. θαμέσι ap. eum legitur, E. 252. Ἴκρια δὲ στήσας, ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσσι, Ποίει. Ubi tamen Eust. tanquam dubitans, quod miror, dicit videri hunc dat. θαμέσι derivatum esse vel a θαμὴς, vel a θαμὺς, [de qua forma Buttm. A.´ Gr. 1, 261. cf. ταρφειαί, a ταρφύς. * Θαμέως, Hippocr. 262. Maximus 600. * " Θαμὸς, Etym. M." Wakef. Mss. * " Θαμοῦς, Heind. ad Plat. Phædr. 340." Schæf. Mss.] Θαμειὸς, C ejusd. signif., itidemque poëticum. Il. A. (52.) αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκύων καίοντο θαμειαὶ, Crebri rogi. Eust. exp. ἀλλεπάλληλοι, καὶ πυκναί: addens etiam, fieri e θαμὰ primum quidem θαμὸς, deinde vero θαμειὸς, sicut φατειὸς e φατὸς, et ἀδελφειὸς ex ἀδελφὸς, etc. Θαμινὸς, Creber, Frequens. Estque hoc θαμινὸς prosæ commune cum carmine, cum præcedentia poëtis peculiaria sint. [" Thom. M. 433. De quant. penult., Ruhnk. Ep. Cr. 166." Schæf. Mss.] Hinc et superl. Θαμινώτατος, qui a Suida exp. πυκνότατος. Sed usitatius est ADV. Θαμινὰ, quam ipsum nomen. Est autem θαμινὰ, Crebro, Frequenter, Subinde. Xen. (Ἀπ. 3, 11, 15.) Εἴσιθι τοίνυν, ἔφη, θαμινά: (Œc. 3, 4.) Οἰκέτας — θ. ἀποδιδράσκοντας, Isocr. Panath. Τῆς χώρας ἡμῖν θ. πορθουμένης. [* Θαμινάκις, Hippocr. 671.] Θαμινῶς pro eod., sed rarius. [* Θαμυνὸς, unde Θαμύντεραι, Hesychio πυκνότεραι.] Θαμίζω, Frequento, Frequens sum, Frequenter accedo, Ventito, Ito. Jungitur dativo ap. utrosque scriptt. Epigr. ἀλλὰ θαμίζεις Μᾶλλον Ἀθηναίῃ, Magis fre- D quentas Minervam, Sæpius ventitas ad Minervam. Plato de Rep. 1. Οὐδὲ θαμίζεις ἡμῖν. Sed dicitur etiam θαμίζων ἐφ' ἡμᾶς, Xen. K. Π. 7, (3, 1.) Et ab Apoll. Rh. cum adverbio ad locum jungitur, 2, (451.) κεῖσε θάμιζον: ap. Hom. autem videri possit jungi accusativo sine præp. Il. Σ. (385.) Τίπτε, Θέτι τανύπεπλε, ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ, Αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις, ubi dico videri posse jungi accusativo, repetendo sc. ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, illum acc. δῶ. [" Item forma passiva, θαμίζεται, Frequens advenit, Soph. ap. Athen. 319." Schw. Mss. " Toup. Emendd. 2, 46. Bergl. Alciphr. 286. 332. Brunck. Soph. 3, 439. Paul. Sil. 42. Boiss. Philostr. 384. 522. 648. Plato Hipp. 122." Schæf. Mss.]

" Θάμυρις, Hesychio πανήγυρις, σύνοδος, ἢ πυκνότης " τινῶν, Solemnis cœtus, Concilium, Conferta multi- " tudo et frequentia hominum." [" Ad Diod. S. 1, 236. ad Paus. 362." Schæf. Mss.] " UNDE Θαμυ- " ρίζει, Eid. ἀθροίζει, συνάγει, Congregat, Cogit in " unum. Idem ὁδοὺς θαμύρας dici scribit τὰς λεωφό- A " ρους, Vias regias, utpote quæ hominum com- " meantium ultro citroque multitudine semper sint " frequentes. Alioqui Θάμυρις est nom. propr.: " a quo Proverb. Θάμυρις μαίνεται ap. eund. Hes. " et Suid. ἐπὶ τῶν κατὰ σύνεσιν παράλογόν τι πρατ- " τόντων."

ΘΑΜΝΟΣ, Densus fruticibus locus, Fruticetum, Frutetum, Arbustum; exp. etiam Densitas minutarum arborum. Interdum vero non redditur Fruticetum, sed Frutex. Il. X. (191.) dicitur hinnulus, quem canis persequitur, latere ὑπὸ θάμνῳ, ubi alii Sub frutice, alii Fruticeto, Arbusto, interpr. Invenitur autem et plur. ap. Eund. aliquoties: Od. Z. (127.) Ὣς εἰπὼν θάμνων ὑπεδύσετο δῖος Ὀδυσσεύς: et subjungit, Ἐκ πυκινῆς δ' ὕλης πτόρθον κλάσε χειρὶ παχείῃ Φύλλων, ubi observa πυκινὴν ὕλην dici περὶ θάμνων, sicut alibi θάμνους πυκινοὺς vocat: ubi videri potest ad derivationem alludere τοῦ θάμνος, utpote a θαμὰ derivati, quod est πυκνῶς. Hinc enim et ipse Eust. deducit: ego tamen nolim immediate, ut ita loquar, ab adv. θαμὰ deducere, sed potius a θαμινὸς facto e θαμὰ, ut dicatur θάμνος quasi θαμινός. Apud Diosc. θάμνος φρυγανοειδὴς, redditur Frutex surculosus, surculaceus. || Sed θάμνοι ab Hom. vocantur etiam Ramuli densi arbori annascentes, s. affruticantes, Bud. Sic Od. Ψ. (190.) θάμνος ἐλαίης. Et E. (476.) θάμνοι duo commemorantur, ὁ μὲν, φυλίης, ὁ δ', ἐλαίης. Vide Eust. et Hes. de h. v. [" Jacobs. Anth. 9, 55. Heyn. Hom. 6, 151. Huschk. Anal. 233. Diod. S. 1, 161. 265. H. in Cer. 100. Paus. 1, 403." Schæf. Mss.] Θαμνοειδὴς, ET Θαμνώδης, Fruticosus, Diosc. Καπνὸς, βοτάνιόν ἐστι θαμνοειδὲς, τρυφερὸν πάνυ, quod Plin. vertit, Capnos fruticosa, prætenera. Sic quod idem Diosc. dicit, Βότρυς πόα ἐστὶ θαμνοειδὴς, vertit ille, Botrys, fruticosa herba est. Θαμνώδης autem ap. Theophr. (C. Pl. 5, 12, 5.) legitur. Alicubi etiam τὰ θαμνώδη redditur Frutices. [* Θαμνομήκης, Ion. Athenæi p. 451. Θαμνοφάγος, Sext. Emp. p. 16, 12. * Ἔνθαμνος, Basil. 1, 349. * Ὁμοθαμνέω, M. Anton. 11, 8.] Θαμνίον ET Θαμνίσκος, Diosc. Frutetum parvum; s. potius Frutex parvus. Θαμνίσκιον ap. Eund., quod exp. Frutex pusillus. [* Θαμνόομαι, Gl. Fruticesco.] " Ἐκθα- " μνοῦσθαι, In fruticem verti, In fruticem abire, Fru- " ticari, Cic. Fruticescere, Plin." [Theophr. H. Pl. 1, 3, 3. * Θαμνίζω, Gl. Frutico. Θάμνισον, Hesychio ἀποκάλυψον.] " Ἐκθαμνίζω, Extirpo, Æsch." [S. c. Th. 72. * Θαμνίτης, unde * Θαμνῖτις, Nicander Θ. 883. * Θαμνὼν, Gl. Fruticetum. Θαμνὰς, ἡ, i. q. ῥίζα, Etym. M. * Θάμνας, ὁ, Lora, Geopon. 6, 13.]

ΘΑΠΤΩ, Sepelio, Humo, Inhumo, Od. Γ. (285.) Ὄφρ' ἕταρον θάπτοι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσειεν. Et pass. Od. Λ. (52.) Οὐ γάρ πω ἐτέθαπτο ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης, ubi cum addatur ὑπὸ χθονὸς, malim ἐτέθαπτο reddere Conditus erat: ut sit Conditus erat sub humo, s. potius Conditus humo, sine præp., non Humatus humo. In soluta oratione θάπτειν dici solet sine adjectione. Thuc. 1, (138.) p. 45. Οὐ γὰρ ἐξῆν θάπτειν, ὡς ἐπὶ προδοσίᾳ φεύγοντος, Xen. Ἑ. 7, (3, 8.) Ἔθαψάν τε ἐν τῇ ἀγορᾷ: 4, (3, 14.) Τοὺς νεκροὺς αἰτοῦντες θάψαι. Et δημοσίᾳ θάπτειν, Dem. Apud Eur. Cic. θάπτειν Humandi verbo reddidit. Sciendum est autem inveniri etiam θάπτειν πυρὶ ap. Plut. in Ῥωμ. Κεφ. ad differentiam τοῦ κατορύττειν ζῶσας. Sic autem Philostr. quoque dixit θάπτεσθαι πυρί. || Habet et signif. obscœnam θάπτειν ap. Aristoph. sicut θάπτεσθαι ap. Theocr. || Funero, Bud. ex Antiph. et Isæo: ap. quem etiam θάπτειν ἐντεῦθεν, ἐκ ταύτης τῆς οἰκίας, interpr. Funus ducere ex hoc loco. [" Thom. M. 416. Markl. Suppl. 17. 385. 935. ad Charit. 720. Musgr. Hel. 1259. Wakef. Phil. 351. et Brunck. Statyll. Fl. 12. Jacobs. Anth. 10, 237. ad Herod. 252. 375. ad Xen. Eph. 88. 202. Cremo, ad Od. M. 12. ad Lucian. 1, 480. ad Diod. S. 1, 223. 2, 569. Ruhnk. ad Schell. p. 9. Stupeo, ad Callim. 1, 112. ad Lucian. 1, 867. 2, 221. Brunck. Apoll. Rh. 91. Heyn. Hom. 4, 605. 5, 570. 7, 658. De aor. 1., ad Thom. M. 54. ad Herod. 59. De aor. 1. et 2. pass., Porson. Phœn. 986. Θ. εἰς, Boiss.

Philostr. 164. πυρὶ, 570. τινὶ, 228. Καταλείπω μηδὲ ταφῆναι, Kuster. Aristoph. 11. Ταφῶν, ad Il. Π. 806. Τέθηπα, Paul. Sil. 21. Bast Lettre 172. Τέθαμμαι, Toup. Opusc. 1, 367. Τεθάφαται, τετάφ., ad Herod. 486. cf. ad 102. a. Τετάφθαι, Paus. 139. 257. Jacobs. Anth. 6, 277. Diod. S. 1, 518. Paus. 103. Marcell. de V. Thuc. 5. Heind. ad Plat. Gorg. 156. Θαφθεὶς, Jacobs. Anth. 11, 413. Θαφθεὶς, ταφεὶς, Valck. Phœn. p. 357." Schæf. Mss.] "Θαπτέον, Sepeliendum, Inhumandum. Soph. Aj. "(1140.) τόνδ' ἐστὶν οὐχὶ θαπτέον, Hic sepeliendus non est." [* Θαπτήριον, Gl. Sepultorium.] Ἄθαπτος, ὁ, ἡ, Insepultus, Inhumatus, Soph. (Aj. 1177.) Κακὸς κακῶς ἄθαπτος ἐκπέσοι χθονός. || Interdum etiam Non sepeliendus, Indignus qui sepeliatur: Epigr. tit. εἰς Ἀσεβεῖς, Μὴ θάψῃς τὸν ἄθαπτον· ἔα κυσὶ κύρμα γενέσθαι. Γῆ μήτηρ πάντων μητροφθόρον οὐ δέχετ' ἄνδρα: quos versus ita reddidi, Hunc tumulo indignum, canibus sine: habere recusat Omniparens tellus pollutum cæde parentis. Scio tamen posse etiam hic accipi in prima illa signif., sed minus significanter. [* "Νεκροθάπτης, ad Hesych. 2, 164. n. 13." Dahler. Mss.: Gl. Vispillo, Libitinarius, Sandapelo, Bispellio. * "Νεκρόθαπτος, Schol. Aristoph. N. 843." Boiss. Mss.]

Ταφὴ, ἡ, Sepultura, Funus, Exequiæ, Herodian. 7, (9, 16.) Μήτε νεκρῶν ἀναίρεσιν πρὸς ταφὴν γενέσθαι δυνηθῆναι, Thuc. 2, (34.) Δημοσίᾳ ταφὰς ἐποιήσαντο dixit pro δημοσίᾳ ἔθαψαν. Soph. autem (Aj. 1109.) ἐς ταφὰς τιθέναι, est itidem θάπτειν. || Quod numeratur pro Sepultura, Bud. e Dem. (787.) Οὐδὲ τοῖς θάψασι τὴν ταφὴν ἀπέδωκεν. [" Markl. Suppl. 17. 26. 935. Musgr. 205. Tro. 449. Conf. c. γραφὴ, ad Diod. S. 2, 544.; cum τροφὴ, 1, 95. Ταφαὶ de uno mortuo, Dionys. H. 1, 403. Plut. 8, 230. Reisk. Ταφῇ καλύπτειν, Bergl. Alciphr. 41. Ταφὰς ποιεῖσθαι, Kuster. V. M. 48. 78." Schæf. Mss.] Ταφήϊος poët., quod in prosa ἐντάφιος, Ad sepulturam pertinens, Sepulcralis, Bud. Apud Od. Τ. (144.) φᾶρος legimus Λαέρτῃ ἥρωϊ ταφήϊον, Vestem, qua sepultura ejus decoretur: q. d. Vestem sepulturalem. Quidam interpr. Vestem, quæ sepulcro insternitur. Item ταφήϊα μῆλα, Apoll. Rh. (2, 840.) Funereæ oves. Malo autem a ταφὴ derivare nomen hoc, tum ob servatum in eo η, tum quod signif. τοῦ ταφὴ potius quam τοῦ τάφος inclusam habeat. Hes. ταφήϊα exp. ἐντάφια, εἰς ταφὴν εὔθετα ἱμάτια. Ταφεὺς, q. d. Sepultor, qui Lat. Pollinctor, Sandapilarius, Vespillo, Libitinarius, Hes. [" Valck. Anim. ad Ammon. 7. ad Herod. 120." Schæf. Mss. * "Ταφεὼν, Euseb. V. C. 3, 1. p. 410." Boiss. Mss.] Τάφος, Sepulcrum, Tumulus, Thuc. 2, (43.) Ἀνδρῶν γὰρ ἐπιφανῶν πᾶσα [ἡ, addit Barker. e Gr. linguæ ratione,] γῆ τάφος. Et τὸν τάφον ἐπισημότατον, ibid. Apud Lucian. (2, 321.) τάφον κατασκευάζειν. || Pro ταφὴ etiam poni quidam putarunt, ut scribit Eust., sicut χόλος pro χολή: veluti cum dicitur Il. Ψ. 619. Πατρόκλοιο τάφου μνῆμ' ἔμμεναι: signif. enim ταφῆς μνημόσυνον. || Funebre epulum, Il. Ψ. (29.) αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ. Item ὁ ἐπιτάφιος ἀγὼν, (680.) Ἐς τάφον, ἔνθα δὲ πάντας ἐνίκα. Vide Eust. || Pro φόνος, Cædes, ap. Cyprios, secundum quosdam, Eust. || Τάφου σοῦ, i. e. πυγῆς σοῦ, Schol. Theocr. exp. σάματος: vide Σῆμα. || Insula una ex Echinadibus: cujus incolæ Τάφιοι dicti. Item Nom. urbis Cephalleniæ, quæ ET Ταφίουσσα vocata fuit: hujus autem incolæ, Ταφιουσσαῖοι. Steph. B. || Τάφος, Stupor, ab alia origine, vide Θήπω. [" Fisch. ad Palæph. 56. Toup. Opusc. 1, 189. ad Or. 402. ad Phalar. 271. Markl. Suppl. 26. Musgr. Tro. 39. 449. Jacobs. Anth. 10, 176. Heyn. Hom. 8, 360. 477. 734. 758. Epulum funebre, ad Lucian. 1, 519. Græv. Lectt. Hes. 588. I. q. φόνος, Heyn. Hom. 8, 360. De senibus, Jacobs. Anth. 12, 381. De Templo per contumeliam, ad Diod. S. 1, 322. Sepultura, Longus 27. Extra urbes, ad Lucian. 1, 518. Conf. c. τύμβος, Callim. 1, 465. Ruhnk. Epist. ad Ernest. 103.; cum τάφρος, ad Diod. S. 2, 326. Musgr. ad Soph. 1, 436. ad Dionys. H. 1, 38. (Digest. 10, 1, 13.?) Etym. 487, 39. T. ἔμψυχος, Wakef. Ion. 951. S. Cr. 1, 166. ἀθάνατος, Toup. Opusc. 1, 305.

A T. κοσμεῖν, Wakef. S. Cr. 2, 59. Insula, Musgr. Iph. A. 284. 287." Schæf. Mss. * Ταφοειδὴς, Sepulcro similis, Dio Cass. 1107, 52.] Ἀπόταφος, Sepulcro majorum suorum privatus, Cui non permittitur ut suorum majorum sepulcris inferatur: ὁ ἀπεστερημένος τῶν προγονικῶν τάφων. Ita Suidas usum esse Dinarch. testatur: potius Harpocration, e quo Suid. transtulisse constat. [Anecd. Bekkeri p. 437.] Ἄταφος, Sepulcro carens, Insepultus, Inhumatus, ἄθαπτος, de quo supra, Thuc. 2, (50.) Πολλῶν (ἀνθρώπων) ἀ. γιγνομένων. Ἀταφία, q. d. Carentia sepulcri, exp. et Jactura sepulcri. Lucian. (2, 294.) Καὶ ἡ τῶν πεσόντων ἀ. "Διαταφέες, Bis sepulti, a nom. sing. "Διαταφής." Σύνταφος, Sepulcrum commune habens, Contumulatus, Plato de LL. AT Βιβλιοτάφος ET Νεκροτάφος, et si qua sunt similia, videntur potius esse ab ἔταφον. Est autem Βιβλιοτάφος, Qui libros sepelit, i. e. In tenebris tanquam sepultos relinquit, lucem sc. illis invidens. Quales hodieque multos esse, optimus esse possum testis; at me mea typo-
B graphica ars, quæ potius est βιβλιόδωρος, criminis hujus suspicione liberat. [* "Καινόταφος, * Καινοτάφιον, Jacobs. Anth. 10, 234. * Κενόταφος, ibid." Schæf. Mss. * Κενοταφέω, Eur. Hel. 1066. 1562. Plut. 10, 645.] Νεκροτάφος vero sonat quidem Mortuorum sepultor, sed ita ut aliud nihil sit quam simplex Ταφεὺς, Sepultor: cum sepeliri non dicantur alii quam νεκροὶ, Mortui. Utitur eo Hes. ad exponendum nomen ταφεῖς: sed ibi νεκρόταφοι legitur, non νεκροτάφοι. [Manetho 4, 192. Anecd. Bekkeri p. 308. * Νεκροταφέω, Tzetz. Chil. 4, 61. * Νεκροταφία, Nicet. Annal. 8, 7. * "Νεκροτάφιον, Nicet. Chon. ap. Fabric. B. Gr. 6, 405. * Ὁμόταφος, Æsch. c. Tim. 70. Tauchn. (=152. Reisk.)" Boiss. Mss.] Τάφιος, Sepulcralis: ταφίη λίθος, Epigr. Sepulcralis lapis, i. e. Sepulcrum. || Τάφιοι, Prædones quidam, a Tapho rege ita vocati, cum prius Teleboæ dicerentur, Etym. [" Toup. Opusc. 1, 193. Wakef. Eum. 1016. Georg. 54. Callim. 1, 477." Schæf. Mss.] Ἐντάφιος, Sepulcralis, Feralis, Funereus, Funebris,
C Ad funus s. sepulturam pertinens, Synes. Ep. 4. Φέρειν δεῖ τιμὴν ἐντ. τὸν ἐκ ναυαγίου νεκρόν. Sed frequentius dicitur ἐντάφιον substantive: ut in hoc dicto, quod ab Isocr. aliisque, ac præsertim a Plut. sæpe commemoratur, Καλὸν ἐντάφιον ἡ τυραννὶς, ubi Bud. ait respiciendo ad propriam signif., esse Sepultorium linteum: addens, Gregorio esse etiam Linteum sepultoris. Existimo autem significari hoc dicto, pulcrum esse non solum ἐμβιῶναι τυραννίδι, sed et ἐναποθανεῖν, et quasi ἐνθάπτεσθαι, Regiam potentiam usque ad sepulturæ tempus retinere. Apud Plut. (6, 614.) exp. Vestimentum funebre. Sic et in Epigr. οὓς κλέπτεσκεν ἀπ' ἐνταφίων τελαμῶνας. || Sed ἐντάφιον s. ἐντάφια dicuntur et Exequiæ, Inferiæ, Greg. in Maccab. Enc. Καλὸν ἐντ. δίδωσι τοῖς παισὶν ἑαυτὴν, ἐπαπελθοῦσα τοῖς προαπελθοῦσι. Isæus plur. num. est usus, (223.) Ἐπειδὴ—ἐτελεύτησεν, ἐντάφια προπαρασκευασάμενος. [" Ἐντάφιος, Bergl. Alciphr. 42. Brunck. Antig. 888. ad Charit. 13. 354. Soph. El. 326. Fem. * Ἐνταφία, ad Anton. Lib. 47. Verb.
D Ἐντάφιον, ad Lucian. 1, 366. ad Charit. 421. ad Diod. S. 1, 412. 645. 668. 2, 462. Jacobs. Anth. 6, 213. 9, 63. Villois. ad Long. 283. Boiss. Philostr. 621. Δεσμοὶ ἐντ., Jacobs. Anth. 11, 341. Κόσμοι ἐντ., Dionys. H. 1, 380." Schæf. Mss.] Ἐνταφιοπώλης, Qui vendit quæ ad sepulturam s. sepulturæ ornatum pertinent, Libitinarius ex Ulpiano exp. [" Thom. M. 175." Schæf. Mss.] Ἐνταφιάζω, q. d. Condo intra ἐντάφια: sed generaliter etiam pro Sepelio, Funero. Plut. (10, 138.) Ἡδύσμασι Συριακοῖς, Ἀρραβικοῖς, ὥσπερ ὄντως νεκρὸν ἐνταφιάζοντες. Et ut hic ἡδύσμασιν ἐνταφιάζειν, sic Greg. μύροις: Μύροις αὐτὸν ἐνταφίασον, quod exp. Unguentis eum delibutum sepeli. Sed sonat perinde ac si dicamus, Eum insepelito unguentis. Vide et Ἐνταφιαστής. Ἐνταφιασμὸς, Sepultura, [Gl. " Schol. Opp. * Ἐνταφίασις, Suid. 3, 343." Wakef. Mss.] Ἐνταφιαστὴς, q. d. Sepultor, i. e. Vespillo, Pollinctor, Epigr. [Anal. 3, 169.] Ἰητρὸς Κρατέας καὶ Δάμων ἐντ. || Usi sunt et LXX. Gen. 50, (2.) Καὶ προσέταξεν Ἰωσὴφ

τοῖς παισὶν αὐτοῦ τοῖς ἐντ. ἐνταφιάσαι τὸν πατέρα αὐτοῦ, ubi ἐνταφιασταῖς exp. Funeratoribus, sicut ἐνταφιάσαι, Funerare. [Strabo 11. p. 514. 786. ubi olim perperam Ἐνταφιστής. * Συνενταφιάζω, Theod. Prodr. Ep. p. 9.] Ἐπιτάφιος, ὁ, ἡ, q. d. Supersepulcralis. Sed potius Sepulcralis, interdum et Funebris redditur: δεῖπνον, Synes. Funebre epulum, sicut Cic. quoque appellat. Sic ἀγὼν, Plut. (9, 437.) Certamen funebre, quo funus alicujus ornatur, s. in honorem funeris, Ludi funebres s. sepulcrales. Et ἐ. λόγος, Funebris oratio. Quintil. autem dixit etiam Funebrem laudationem. Plut. Apophth. Καὶ μέλανα ἱμάτια, καὶ δημοσίας ἐκφορὰς καὶ λόγους ἐπιταφίους. Lucian. (2, 933.) Λόγους ἐ. εἶπον ἐπὶ τῶν μνημάτων. Sed frequentius, nisi me memoria fallit, dicitur ἐπιτάφιος subaudito substantivo: Lucian. (2, 34.) Εἶτα ἐπειδὴ Θουκυδίδης ἐπιτάφιόν τινα εἶπε τοῖς πρώτοις τοῦ πολέμου ἐκείνοις νεκροῖς, καὶ αὐτὸς ἡγήσατο χρῆναι ἐπειπεῖν τῷ Σεβηριανῷ. Greg. in Macc. Enc. Καὶ μεθ' οἵων τῶν ἐ. Scio autem receptum passim hodie esse et ἐπιτάφιον neutr.: cujus tamen usus B nondum sat certis mihi confirmatus est testimoniis. [" Ad Diod. S. 2, 253. ad Lucian. 2, 263. Plut. Mor. 1, 869. Subst., sc. ἀγὼν, Fac. ad Paus. 1, 108. Kuhn. 69. Athen. 1. p. 41." Schæf. Mss.] Κενοτάφιον, Sepulcrum imaginarium, quale describit Virg. Æn. 3. manesque vocabat Hectoreum ad tumulum, viridi quem cespite inanem Et geminas causam lacrymis sacraverat aras. Suet. Claudio Tumulum honorarium appellat. Hæc Bud. Sed mihi magis placet e Virg. interpretari, Tumulus inanis, Sepulcrum inane, quam Imaginarium sepulcrum. Apud Suid. legitur, Κενοτάφιά τινα ἦσαν, ἑλισσόμενα ὡς τύπος νεκροῦν μὴ ἔχοντα νεκρόν. || At vero 1 Reg. 19, (13.) κενοτάφιον est Simulacrum, s. Imago. || Κενοτάφιος etiam dicitur, ac tum adj. est: ut cum κ. οἶκον Plut. (7, 375.) locus tamen, in quo id habetur, mendi suspicione non caret.

[* Ἀντιθάπτω, Anal. 3, 304. * Διαθάπτω, Liban. 1, 125.] Ἐνθάπτω, q. d. Insepelio: ἐνθάπτειν τῇ ἐσθῆτι, Sepelire intra vestem, q. d. Insepelire vesti. Hinc C ἐνταφεὶς, Sepultus intra, " Sepultus in, Inhumatus." [* Ἐνταφὰ, ἡ, Inscr. Cumana Caylus. T. 2. pl. 56. * Ἐπιθάπτω, Philostr. 670.] Καταθάπτω, Sepelio, pro simpl. θάπτω, Il. T. (228.) Ἀλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταθάπτειν ὅς κε θάνῃσι. Συγκαταθάπτω, Consepelio, Una sepelio. Affertur ex Epigr. [Lysias 117.] Συνθάπτω, Consepelio, Una sepelio, Greg. Συνθαπτόμενοι Χριστῷ. [Æsch. S. c. Th. 1035.]

ΤΑΦΡΟΣ, ἡ, Fossa, Fovea, Scrobes, Thuc. 2, (78.) Τάφρος δὲ ἐντός τε ἦν καὶ ἔξωθεν ἐξ ἧς ἐπλινθεύσαντο. Est etiam Fossa, quæ fit ad munitionem: unde et Vallum exp. Item Agger. Herodian. 8, (4, 8.) Τάφρον τῷ στρατῷ περιβληθείσης, μή τινες ἐπέλθοιεν: 2, (11, 17.) Πρὸ δὲ τῆς πόλεως τάφρους διορύττειν. In VV. LL. annotatur reperiri fem. ap. Thuc. Herod. Æschin., at ego contra nusquam puto aliter quam in fem. extare in emendatis exempl. Ceterum cum mihi frivolæ ac futiles viderentur illæ, quas Etym. affert nominis hujus derivationes, ego judicio meo usus a τάφος derivavi, cum hæc derivatio et si- D gnificationi consentanea sit, et e propinquo petatur. || Fluvii nom. [" Musgr. ad Eur. p. 218. Callim. H. in Del. 37. ad Diod. S. 1, 152. 190. ad Dionys. H. 1, 581. Jacobs. Anth. 8, 113. Conf. c. τάφος, ad Lucian. 1, 523. Brunck. Œd. C. 1595. cf. Eur. Alc. 918. * Τάφρος, ὁ, Diod. S. 2, 498. Müll. ad Lycophr. p. 526." Schæf. Mss. * Ταφροειδὴς, Schol. Il. B. 153. unde * " Ταφρώδης, Bekk. Anecd. 1, 394." Boiss. Mss. Hes. v. Ἀνδηράδες. * " Ταφροποιέω, Diod. S. 2, 502." Schæf. Mss. * Ταφρωρύχος, Diog. L. 4, 23.] Τάφρη pro τάφρος, Fossa, ex Herod. (4, 201.) Τάφρην ὀρύξας εὐρείην. Ταφρεύω, Fodio, Fossam duco, [Polyæn. 8, 49. * Τάφρευμα, Plato de LL. 6. p. 761. * Τάφρευσις, Ælian. H. A. 9, 8. Gl. Vallatus.] Ταφρεία, Fossio, Ipse actus ducendi fossam; exp. et Valli extructio, in Diod. S., Συντελουμένων ἀκροβολισμῶν περὶ τὴν τ. [" 2, 485. ad Charit. 406. * Ταφρία, ibid." Schæf. Mss.] Ἀποταφρεύω, Fossa s. Vallo munio, exp. etiam Murum

A duco, Muro circumvallo. [Xen. K. 'A. 6, 5, 1. 'E. 5, 4, 38.] Ἀποτάφρευσις, Munitio, quæ fit ducendo fossam, Circumvallatio. Περιταφρεύω, pro eod., Plut. (6, 724.) περιταφρεύειν τὸ στρατόπεδον τῶν πολεμίων. Pro eod. dicit Xen. (K. Π. 3, 3, 14.) περιβάλλεσθαι τάφρον: et, Ἐστρατοπεδεύοντο ἐν περιτεταφρευμένῳ, ap. Eund. (15.) In loco fossa ducta munito. Διαταφρεύω, Fossam duco ad dirimendum, Fossa dirimo, separo. [Polyb. 3, 105, 11. 14, 2, 3.] " Ἐκταφρεύω, Effodio. Hes. enim ἐκτετάφρευτο exp. ἐξώρυκτο." [Joseph. B. J. 5, 2. * Ὑποταφρεύω, Appian. 1, 323.]

" ΘΑΡΓΗΛΙΑ, ἡ, sc. ἑορτὴ, ET Θαργήλια, τὰ, sc. " ἱερὰ, Festum et sacra in honorem Apollinis et " Dianæ: a quibus Mensis in quo celebrantur et " agitabantur, DICTUS Θαργηλιὼν, sacer et ipse " iisdem diis. Archiloch. νῦν ἄγει τὰ θαργήλια. Solebant porro in hisce θαργηλίοις τὰς ἀπαρχὰς τῶν " φαινομένων ποιεῖσθαι καὶ περικομίζειν: et in olla B " quadam coquere semina: quam τοῦ ἱεροῦ ἑψήματος " ἀνάπλεων χύτραν nominabant θάργηλον, θάργηλον " appellantes etiam τὴν ἱκετηρίαν quæ tunc fiebat, ut " Hes. tradit. Suid. quoque θαργήλια dicit fuisse " Festum Apollinis et Dianæ: in eoque fuisse solitum coqui χύτρον ἱεροῦ ἑψήματος, μεστὸν σπερμάτων, s. fuisse solitas coqui in eo ἀπαρχὰς τῷ θεῷ " τῶν πεφηνότων καρπῶν. Quomodo et Crates Ἀττικῆς διαλέκτου l. 2. θάργηλον ἄρτον vocari scribit τὸν " ἐκ τῆς συγκομιδῆς πρῶτον γινόμενον: quem θάργηλον a) nonnullis vocari θαλύσιον, annotavit Athen. " (114.) Verum et Etym. θαργήλια s. θαργηλίαν esse " dicit Festum quoddam Athenis, denominatum ἀπὸ " τῶν θαργηλίων, quæ esse dicit πάντας τοὺς ἀπὸ γῆς " καρπούς: agitari autem mense Θαργηλιῶνι, in honorem Apollinis et Dianæ. Porro τὸν Θαργηλιῶνα " esse undecimum mensem, denominatum παρὰ τὸ " θέρειν τὴν γῆν, quippe in quo sol ardentior sit, et " flores terræ siccescant." [Plut. Timol. 27.] " Quin " et τὸ θερμὸν nominatum esse θάργηλον. Notandum C " porro quod dicit esse mensem undecimum: unde " confirmatur conjectura eorum qui eum Latinorum " Aprili respondere dicunt: nam primus ap. Græcos mensis erat ἑκατομβαιὼν, Latinorum Junio respondens, inter quem et Aprilem interjectus est " Maius, respondens τῷ σκιροφοριῶνι. Vide Libellum de Mensibus, p. 223. d. Rursum Θαργηλία " est nomen Feminæ cujusdam formæ pulcritudine, " sapientiæ et quatuordecim virorum connubio celeberrimæ: cujus meminit Plut. Pericle, Athen. l. " 13. Hes. et Suid. ac Etym." [* Ταργήλιος, pro * Θαργήλιος, Apollon. de Adv. p. 553. ex Anacreonte.]

ΘΑΡΣΟΣ, τὸ, Fiducia, Confidentia, Audacia, Animi præsentia, Animi robur, Od. I. (381.) αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα δαίμων: Il. Φ. (547.) Ἐν μὲν οἱ κραδίῃ θάρσος βάλε. Ubi animadverte esse jungendum βάλε cum præp. ἐν, ut sit ἔμβαλε θάρσος κραδίῃ. Idem alibi pro ἔμβαλε κραδίῃ dicit ἐνὶ φρεσὶ D θῆκε, Od. Γ. (76.) αὐτὴ γὰρ ἐνὶ φρεσὶ θάρσος Ἀθήνη Θῆχ': (Il. P. 570.) pro eod. θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἐνῆκεν. Jungunt interdum poëtæ cum verbo ἀέξω, et dicunt θάρσος ἀέξω, pro Confidentior, Audacior, Audentior reddor; q. d. Confidentiam, Fiduciam meam augeo, accumulo. Apoll. Rh. (2, 641.) ὑμετέρῃ ἀρετῇ ἔνι θάρσος ἀέξω, ubi exp. E vestra fortitudine fiduciam colligo. Sed malo Majorem fiduciam colligo. Hesiod. addidit dat. φρεσὶ, ('A. 96.) μέγα δὲ φρεσὶ θάρσος ἀέξων. Usus autem est et ap. prosæ scriptt. Xen. K. Π. 4, (2, 8.) Ὥστε πᾶσι φρίκην μὲν πρὸς τὸ θεῖον ἐγγίγνεσθαι, θ. δὲ πρὸς τοὺς πολεμίους: 5, (2, 15.) Θ. ἐμφύεται. Sed et ἐμπίπτειν dicit θάρσος, 'E. 7, (1, 21.) Τοιγαροῦν ἐκ τούτων πάντων οὕτω πολὺ μένος καὶ θ. τοῖς στρατιώταις φασὶν ἐμπεσεῖν. A Thuc. autem θάρσος dicitur etiam λαμβάνειν τινὰ, Ejus animum subire, 2, (92.) Τοὺς δ' Ἀθηναίους ἰδόντας ταῦτα γιγνόμενα θάρσος τε ἔλαβε. Ut autem dicitur θ. aliquem λαμβάνειν, sic etiam vicissim dicitur aliquis λαμβάνειν θ., qui sc. fiduciam sumit, et bono animo

esse incipit, quo genere loquendi usus est Luc. Act. c. ult. v. 15. Et Schol. Thuc. in quodam ejus l. ipsum verbum *θαρσεῖν* exp. duobus illis vocabulis, *θάρσος λαμβάνειν*. Legitur tamen in typogr. Edd. *θάῤῥος*. Ceterum de etymologia *τοῦ θάρσος*, dicam in Θάῤῥος. [" Ammon. 71. ad Lucian. 1, 317. ad Herod. 511. Brunck. ad Hec. 8. ad El. 479. in Suppl. Ed. 4., Valck. Diatr. 99. Phœn. p. 22. 280. ad Diod. S. 1, 352. Wyttenb. ad Plut. 1, 248. Piers. Præf. ad Mœr. 37. ad 189. Segaar. Epist. ad Valck. 15. Doun. Demosth. 294. Thom. M. 434. 717. Wakef. Alc. 615. Duker. Præf. Thuc. 5. Θάρσος et θράσος quomodo differant, ibid. Gronov. Thesaur. Antiq. 2, 84. ad Dionys. H. 3, 1765. 1925. Μένος καὶ θ., Heyn. Hom. 5, 3. Plur., Eur. Iph. T. 1282." Schæf. Mss. * Θαρσοποιὸς, Lobeck. Phryn. 678. * Θαρσοποιέω, Athanas. 2, 452.] Ἀθαρσὴς, Fiduciæ expers, Qui sibi timet, Eust. [Plut. Nicia 4. * " Ἀθαρσῶς, J. Poll. 3, 137." Kall. Mss.] Δορυθαρσὴς, poët. Hasta audax, e quo intelligitur Bellicosus, Epigr. [Anal. 1, 262. * Ἐνθαρσὴς, Polyæn. 8, 23, 15.] Εὐθαρσὴς, Fiducia præditus, Qui fidenti, præsenti animo est. [Xen. Ἱππαρχ. 4, 11. Εὐθαρσέστατος, 'Ε. 7, 1, 2. Cod. Medic. ap. Arrian. Anab. 2, 21. exhibet Εὐθαρσότατος, ab Εὔθαρσος, sed perperam.] Εὐθάρσεια, Fiducia, Animi præsentia. [Appian. B. C. 945, 7. * Εὐθαρσία, Hes.] Εὐθαρσῶς, Cum fiducia, Audacter. Interdum verbo *ἔχειν* jungitur. Aristot. Eth. 3, 6. *Ἔνιοι γὰρ ἐν τοῖς πολεμικοῖς κινδύνοις δειλοὶ ὄντες, ἐλευθέριοί εἰσι, καὶ πρὸς χρημάτων ἀποβολὴν εὐθ. ἔχουσιν.* Ubi animadverte, *δειλὸς ἔν τινι*, et *εὐθ. ἔχων πρός τι* inter se opp. Quidam *πρὸς χρημάτων ἀποβολὴν εὐθ. ἔχουσιν*, interpr. In pecunia amittenda fidenti præsentique sunt animo; sed reddi etiam posse arbitror commode, Pecuniarum amissionem non reformidant, expavescunt. [Æsch. Suppl. 257. * Εὐθαρσέω, S. c. Th. 34.] " Κυνοθαρσὴς, Canina præditus audacia, s. " impudentia. Hesychio *ἀναιδὴς*, Impudens." Μεγαθαρσὴς, Magna fiducia præditus. Exp. et Magnanimus, Animosus. Hesiod. ('Α. 385.) *παιδί*. [* Πανθαρσὴς, Manetho 2, 171.] Περιθαρσὴς, Valde fidens, Præfidens, Apoll. Rh. [1, 195.] Πολυθαρσὴς, Multa fiducia præditus, Multum fiduciæ habens: *μένος*, (Il. P. 156.) Animus multa fiducia præditus, potius magna, s. maxima. Redditur etiam Audax: Apoll. Rh. (2, 912.) *πόλεμος*, Audax bellum. Item *τὸ π.*, Magna animi fiducia.

Θαρσὺς, Fiducia præditus, Confidens animo, Audax: nam Hes. *θαρσὺς* exp. non solum *τεθαῤῥηκὼς*, sed etiam *θρασύς*. Ego rarissimum esse arbitror usum, ac certe unicum mihi in præsentia suppetit exemplum: sc. e Thuc. 7, (77.) p. 260. *Ἡ μὲν ἐλπὶς ὅμως θαρσεῖα τοῦ μέλλοντος.* Ubi non placet hæc vulg. interpr. Futurorum spes audax; sed malim, Spes fida de futuris: ut fidissimam spem dixit Virg. Aut Spes alacris. Apte etiam, meo judicio, verterim, De futuris animo et spe confidere possumus: quod loquendi genus ap. Cic. extat. Pro eod. dixerat Thuc. paulo ante simpliciter *ἐλπίδα χρὴ ἔχειν*: adeo ut *ἐλπὶς θ.* resolvi posse existimem in *ἐλπὶς καὶ θάρσος*. Schol. *θαρσεῖα* exp. *θαρσαλέα*, et, quod minime probo, *ἀνεπαίσχυντος*. [" Thom. M. 436. ad Diod. S. 1, 421. Duker. Præf. Thuc. 5. ad T. 2. p. 296. Bav." Schæf. Mss. * Εὐθαρσὺς, Lobeck. Phryn. 535.]

Θαρσαλέος, i. q. præcedens *εὐθαρσής*: sed illud compositum est, sicut et quæ ipsum sequuntur, hoc eand. formam habet, quam *ταρβαλέος* a *τάρβος*, *δειμαλέος* a *δεῖμος* s. *δεῖμα*. Exp. etiam Audax, Magnanimus. Ab Hom. dicitur aliquis esse *θαρσαλέος*, item *θ. πολεμιστής*. Dicit etiam *θ. ἦτορ*, Cor, esse alicui. Ubi vero (Od. P. 449.) *θ.* et *ἀναιδὴς* copulat, tunc accipitur *θ.* in malam partem, sicut Lat. Confidens. At vero Il. K. 223. *Μᾶλλον θαλπωρὴ, καὶ θαρσαλεώτερον ἔσται*, verto *θαρσαλεώτερον* perinde ac si dixisset *μεῖζον θάρσος ἔσται*, Major fiducia erit, animi præsentia, Plus fiduciæ. Sic autem Thuc. substantive protulisse comperio, 2, (51.) *Ἐν τῷ θ. εἶναι*: sed ibi signif. videtur, In tuto esse. ["Jacobs. Anth. 7, 320. Duker. Præf. Thuc. 5. Heyn. Hom. 6, 42." Schæf. Mss.] Θαρσαλέως, Fidenter, Cum fiducia,

A Audacter: quo adv. utitur post Hom. Thuc. et cum eo ceteri quoque prosæ scriptt. interdum: cum alioqui ipso nomine *θαρσαλέος*, aut nunquam aut raro, nisi me memoria fallit, utantur, sed *τῷ θαῤῥαλέος*, pro eo. Od. Σ. (328.) *ἀλλ' ἐνθάδε πόλλ' ἀγορεύεις Θαρσαλέως.*

Θαρσέω, Fiducia præditus sum, Fiduciam habeo, Confido, Non vereor, Sum bono animo. Interdum vero Fiduciam capio, Ad fiduciam erigor s. excitor, aut etiam ad audaciam. Il. A. (85.) *Θαρσήσας μάλα εἰπὲ*, Confisus, Animo confisus, fidenti, Nihil veritus. (Ω. 171.) *Θάρσει, Δαρδανίδη Πρίαμε, φρεσὶ, μηδέ τι τάρβει.* Utque hic imperativo *θάρσει* subjunxit *μηδέ τι τάρβει*, sic alibi *μηδέ τι δείδιθι*: itidemque verbo *θάῤῥει* additur *μὴ φοβοῦ* ap. Aristoph. Thuc. 3, (25.) p. 91. *Καὶ οἱ μὲν Μιτυληναῖοι ἐθάρσουν τε, καὶ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἧσσον εἶχον τὴν γνώμην*: atque hic ille est l., in quo dixi Schol. *ἐθάρσουν* exp. *θάρσος* s. *θάῤῥος ἐλάμβανον*. Idem l. *Θαρσοῦντας ἰέναι κατὰ πολλὰ ἐς τὸν πόλεμον*, Alacres et fidentes ad bellum
B proficisci, idque multis de causis. Aliquando jungitur dativo, interdum et acc., nonnunquam etiam infin., Thuc. 2. *Θαρσήσαντες τοῖς τε προσγιγνομένοις*: alibi, *Ταῖς ναυσὶ θαρσήσει.* Cum acc. autem exp. verbo Audeo cum infin., aut etiam cum acc. Vel redditur Non reformido, metuo, vel aliis etiam modis. Synes. Ep. *Ἐθάρσησε τὴν ὁδὸν τῶν σῶν ὅπλων ἔμπροσθεν ὄντων*, Hoc iter suscipere ausus est, Ausus est, ut interdum Lat. loquuntur. Sic Philostr. Her. *Θαρσεῖ ποιμὴν ἐκεῖνο τὸ χωρίον*, redditur, Audet pastor in eo loco versari. Et ap. Eund. *Θαρσεῖν τὰς αἰχμὰς τῶν κεράτων*, Audenti animo sustinere. Apud Apoll. Rh. *θάρσει γέροντος χεῖρα*, Noli metuere. Cum infin.: Plut. Pericle, *Συνάψαι μὲν εἰς χεῖρας οὐκ ἐθάρσησε*: Themist. *Ἐθάρσησε παρακαλεῖν.* [" Thom. M. 434. 717. Anacr. Epigr. 14. Jacobs. Anth. 8, 405. Duker. Præf. Thuc. 5. Brunck. Aristoph. 3, 25. 139. Valck. Phœn. p. 22. Musgr. ad Hec. 875. Koen. ad Greg. Cor. 67. ad Lucian. 1, 317. ad Charit. 291. ad Eur. Bacch. 607. Transitive, Musgr. Andr. 994.
C Pass., Boiss. Philostr. 425. De constr., 364. 370. 572." Schæf. Mss. " Philostr. Ep. 67. pro *θάρσευσον* Cod. Vat. exhibet *θάρσησον*." Boiss. Mss. * " Θαρσητέον, Jambl." Wakef. Mss. * Θαρσούντως, Dio Cass. 134.] Θαρσήεις, Qui est fidenti, præsenti animo, Fidens, Nonn. [D. 13, 551. * Περιθαρσήσεις, Apollin. Metaphr. p. 223.] Ἀναθαρσέω, Fiduciam resumo, In spem bonam rursus erigor, Ad spem bonam redeo, Animum recipio, Thuc. 5, (82.) *Καὶ Ἀργείων ὁ δῆμος κατ' ὀλίγον ξυνιστάμενός τε, καὶ ἀναθαρσήσας*, Schol. *ἀναλαβόντες αὖθις ἐλπίδας ἀγαθὰς*, Resumta spe bona: 7, (71.) *Εἰ μέν τινες ἴδοιέν πῃ τοὺς σφετέρους ἐπικρατοῦντας, ἀνεθάρσησάν τε ἂν, καὶ κ. τ. λ.*, Schol. *ἀνέστησαν τὸ φρόνημα.* " Ἐνθαρσέω, et Attice Ἐνθαῤῥέω, " Confido, Bono animo sum in, Andoc. *Ὥστε ὁδόν τε* " *καὶ πόρον μηδαμῇ ἔτι εἶναί μοι ἐνθαρσεῖν.*" Ἀποθαρσέω, ET Ἐκθαρσέω, ET Καταθαρσέω, vide Ἀποθαῤῥέω, Ἐκθαῤῥέω, Καταθαῤῥέω.

Θαρσύνω, ET COMP. Ἀναθαρσύνω, Παραθαρσύνω, vide cum Θαῤῥύνω, Ἀναθαῤῥύνω, Παραθαῤῥύνω.

D ¶ Θάῤῥος, τὸ, Fiducia, etc. ut dictum est de *θάρσος*: i. enim valet *θάῤῥος* q. *θάρσος*, sicut *θαῤῥῶ*, i. q. *θαρσῶ*: sed et compp. aliorumque derivatorum utriusque verbi signiff. inter se conveniunt. Ab Hom. tamen *θάρσος, θαρσῶ, θαρσύνω, θαρσαλέος*, non autem *θάῤῥος, θαῤῥῶ, θαῤῥαλέος* dicitur, quod quidem sciam: unde etiam nomini *θάρσος*, ut antiquiori, priorem locum dedi. Sed et etymum *τοῦ θάρσος* affertur, non autem *τοῦ θάῤῥος*. Volunt enim quidam Gramm. *θάρσος* esse a *θέρσω* fut. *τοῦ θέρω*: quæ derivatio licet audacula fronte prima videri possit, non tamen a ratione abhorrere videtur: cum ÆOLES *Θέρσος* pro *θάρσος* dicant, et *θερμὸν ἔργον* vocetur *τὸ θρασὺ*, a nomine *θράσος*, quod e *θάρσος* factum esse patet, cum denique *θαλπωρὴ*, quod Homero interdum Fiduciæ itidem signif. habet, verbale sit *τοῦ θάλπω*, i. significantis q. *θέρω*. Possum vero ad ejusd. confirmationem et hoc Virg. dictum afferre, Æn. 12. subita spe fervidus ardet. Cui alia poëtica ejusd. generis adderem, si eorum memoriam refricare vacaret.

|| Θάῤῥη plur. etiam num., Aristot. opponens illi φόβους: Eth. Nic. 3, (6.) ubi scribit ἀνδρίαν esse μεσότητα περὶ φόβους καὶ θάῤῥη, quod et in magnis Eth. legitur: ibi autem quidam μεσότητα περὶ φόβους καὶ θάῤῥη, vertunt Mediocritatem in timendo et in confidendo. || Sed θάῤῥος redditur etiam Audacia: Aristot. Rhet. 2. Καὶ μήτε ἐν ἀνδρίας πάθει ὄντες, οἷον ἐν ὀργῇ καὶ θάῤῥει· ἀλόγιστα γὰρ τοῦ ἐσομένου ταῦτα. Dici tamen Audaciam proprie θράσος, docebo in Θράσος. [" Thom. M. 434. 717. ad Lucian. 1, 317. Piers. Præf. ad Mœr. 37. ad 189." Schæf. Mss.] Θαῤῥαλέος, Fidens, Fiducia præditus, Magna fiducia præditus, i. q. θαρσαλέος et εὐθαρσὴς, de quibus supra. Utuntur cum alii, tum Xen. (K. Π. 3, 3, 9.) Apud Synes. legitur et compar. θαῤῥαλεώτερος. Dicitur autem et τὸ θ. subst., Fiducia, Animi magnitudo. Polit. autem Audaciam quoque interpr. ap. Herodian. Θαῤῥαλέως, Fidenter, Confidenter, Cum fiducia, Intrepide, Plato Ap. Socr. (23.) Θ. ἐγὼ ἔχω πρὸς θάνατον, Mortem non reformido. Θαῤῥαλεότης, Fiducia, Fidentia, Firma animi confisio, Cic.: Plut. θ. et δειλία opp. [Schol. Æsch. Pers. 326.]

Θαῤῥέω, Fiducia præditus sum etc., ut de θαρσέω dictum fuit. Quibus addere potes, Bono animo, Securus sum. Polit. ap. Herodian. (2, 1, 15.) θαῤῥοῦν πρόσωπον, vertit Vultum audaciæ plenum; at ego maluissem Fiduciæ. Cic. θαῤῥεῖν ποιῶ vertit, Confirmo animum, ut e Cic. Lex. disces. Isocr. Areop. (1.) Θαῤῥεῖν ὡς πόῤῥω τῶν κινδύνων ὄντας: Archid. (20.) Καρτερεῖν ἐπὶ τοῖς παροῦσι, καὶ θ. περὶ τῶν μελλόντων. Sic Gal. cum gen. dixit θ. περὶ θεραπείας. Dicitur vero et περί τι. Jungitur et præp. πρός: ἐθάῤῥησαν πρὸς μάχην, Audacter ad pugnam iverunt, Pugnam capessere s. committere ausi sunt. Item cum dat., necnon cum acc. eod. modo, quo de θαρσῶ antea dixi. Lucian. (1, 856.) Ὃ καὶ θαῤῥεῖν με τῷ παρόντι ποιεῖ. E Gal. ad Gl. 1. Θαῤῥεῖν τῇ κενώσει, pro Audacter vacuare, aggredi vacuationem. Sed partic. θαῤῥῶν cum hoc casu sæpe redditur commode Fretus. Cum acc. autem, ut Lat. Audere et Ausus, interdum construitur. Interdum vero infin. in interpr. additur, Bud. 1060. At ipsius θαῤῥῶ juncti infinitivo, exemplum est ap. Plut. Solone, Θαῤῥοῦντες φανερῶς ἐγκαλεῖν: ibid. Θαῤῥῶν ἅψασθαι. Idem τὸ τεθαῤῥηκὸς dixit pro Fiducia. || Θαῤῥῶ rursum cum acc., sed in signif., cujus in Θαρσῶ mentionem non feci; sc. pro Committo, Credo: θαῤῥῶ σοι τῷ ἀπόῤῥητον, Committo arcanum. Bud. e Chrys. in 1 ad Cor. 110. Ego malim Audeo committere. [" Thom. M. 102. 434. 717. Jacobs. Anim. 249. Duker. Præf. Thuc. 5. Brunck. Aristoph. 3, 25. 139. Abresch. Lectt. Arist. 2. T. H. in Raphel. Ann. 79. Conf. c. τολμῶ, ad Dionys. H. 1, 504. Θαῤῥοῦντες et πεποιθότες conf., ad 3, 1836. De constr., Heind. ad Plat. Phædr. 228. ad Plut. 6, 336. Hutt. Cum inf. fut., Plut. Alex. 47. Schm. Cum accus., Zeun. ad Xen. K. Π. 540. τὸν πόλεμον, Paus. 3, 46. περί τινι, Plato Theæt. 303. Θάῤῥει, ad Lucian. 1, 407. Τεθαῤῥηκὼς, ad Diod. S. 1, 703." Schæf. Mss. * Θαῤῥούντως, Xen. Σ. 2, 10. Gl. Constanter. * " Τεθαῤῥηκότως, German. Dormit. B. Mariæ 96." Boiss. Mss.] Θαῤῥητικὸς, Ad fiduciam s. confidentiam propensus, Gazæ Fidibundus. Ἀναθαῤῥέω, Fiduciam resumo, Animum recipio, In spem bonam rursus erigor, Ad spem bonam redeo, Plut. Popl. (7.) Πρὸς δὲ τὴν τοῦ Κολλατίνου μαλακίαν καὶ μέλλησιν ἀνεθάῤῥησαν οἱ Ἀκύλιοι, E Collatini mollitie confirmari cœperunt, et fiduciam resumere, s. animum recipere. Sed in hoc genere loquendi, ἀναθαῤῥῶ πρὸς τὴν ἄλλην πεῖραν, præpositio sumitur aliter quam in præcedente Plut. l.; nam in eo πρὸς accipitur ut præp. Ad ap. Ovid., sic ad tua verba revixi: at cum dicitur ἀναθαῤῥῶ πρὸς τὴν ἄλλην πεῖραν, signif. Animum recipio ad tentanda reliqua; ut, Non satis mihi est animi ad hoc faciendum. [* " Ἀναθάῤῥησις, Onosander 14." Kall. Mss. * " Ἐπαναθαῤῥέω, Idem 14, 9. p. 67." Boiss. Mss.] Ἀποθαῤῥέω, Confido, e Xen. (Œc. 16, 6.) Sed præp. vim addit signif., ut sit potius, Valde confido, Præfidente animo sum. Ἀποθαρσῶ pro eod. Apud Paus. (3, 212.) autem ἀποθαρσῶ τοῦτο, pro

A Audeo aggredi. [* Διαθαῤῥέω, Ælian. H. A. 4, 14. Gl. Perfido.] Ἐκθαῤῥέω, Confido, s. potius Valde confido, sicut de ἀποθαῤῥέω dictum fuit; Fiduciam capio, In spem bonam erigor: Ἐκτεθαῤῥηκότες τοῖς πράγμασιν, Plut. Rom. (26.) ubi tamen exp. Elati. Ex Eod. affertur in Galba (7.) Ἐκτεθαῤῥηκότες ὑπ' αὐτοῦ βεβαίως, pro Quibus ipse firmam injecerat fiduciam. Et Ἐκθαρσέω, pro eod.: unde ἐκθαρσήσας, In bonam spem erectus. [* Ἐκθάρσημα, Plut. 10, 537.] Ἐπιθαῤῥέω, Confido: in VV. LL. sine exemplo. [" Epict. Diss. 3, 22, 18." Schw. Mss. * Ἐπιθαρσέω, Appian. B. C. 3, 10.] Καταθαῤῥέω, Fidenti animo sum, Fiduciam sumo adv. aliquem, Fidenter s. Audacter me gero adv. aliquem. [Polyb. 1, 40, 3. 3, 86, 8.] Καταθαρσέω, pro eod., Herodian. 1, (5, 26.) Οὔτε εἰς τὸ παρὸν καταθαρσήσει, τῆς ἡλικίας καταφρονήσαν, Neque in præsens, contemtu ætatis nostræ, se efferet audacius, Polit. At cum gen., (6, 3, 10.) Τῶν ὑμετέρων ὅπλων καταθαῤῥήσας, vertit, Nostra arma lacessere aggreditur. Bud. in Fab. Æsopi κατε- B θάρσησεν αὐτοῦ, vertit, Ausus est prope ipsum accedere. Κατατεθαῤῥηκότως, quod idem Bud. vertit Confidenter, Audacter, Licenter, afferens e Plut. Ἀνειμένως καὶ κ. [Polyb. 1, 86, 5. * Ὑπερθαῤῥέω, Schol. Eur. Andr. 778. * Ὑποθαῤῥέω, Ælian. H. A. 16, 11.]

Θαῤῥύνω, Fiduciam affero, addo, Animum addo: θαῤῥεῖν ποιῶ, quod Cic. Confirmo animum dixit. Verti etiam potest, In spem bonam erigo, Bene sperare jubeo, Bono animo esse jubeo. Xen. K. Π. 6, (3, 11.) Θαῤῥύνειν τοὺς ἑπομένους καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ. Plut. Θαῤῥύνων τοὺς ἀγρώτους; [2, 474.] Et Θαρσύνω pro eod., quo utitur aliquoties Hom., Il. N. (767.) Θαρσύνονθ' ἑτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι: Δ. (233.) Τοὺς μάλα θαρσύνεσκε παριστάμενος ἐπέεσσι. Sed et Θάρσυνος οἰωνῷ, (Il. N. 823.) pro Confidens augurio, In spem erectus, Confirmatus. [* Περιθάρσυνος, Apollin. Metaphr. p. 189.] Ἀναθαῤῥύνω, Fiduciam alicui reddo, In spem repono, Spem reddo, Animum reddo, Rursum erigo, Xen. K. Π. 5, (4, 11.) C Ἀναθαῤῥύνωμεν τοὺς ἄνδρας, Plut. Pericle, Ἐπειρᾶτο παρηγορεῖν καὶ ἀναθαῤῥύνειν. Et Ἀναθαρσύνω, pro eod. [" Ad Diod. S. 2, 507." Schæf. Mss. * " Ἀποθαρσύνω, Appian. 1, 243." Kall. Mss. * " Διαθαῤῥύνω, Const. Porphyrog. de Imag. Edess. p. 88." Boiss. Mss.] " Ἐπιθαρσύνω, Audacem reddo, Audaciam adjicio, Animum addo, Animo." [Schol. Aristoph. Ἱππ. 631. Heliod. 45.] " Καταθαρσύνονται, Hesychio κατατολμῶσι." [Καταθαρσύνω, Gl. Animo.] Παραθαῤῥύνω, Fiduciam addo etc., ut in θαῤῥύνω dictum fuit, Plut. Socr. Dæm. Δεξιούμενος ἕκαστον ἡμῶν καὶ παραθαῤῥύνων. Et cum infin. ap. Eund. Fabio, Παραθαῤῥύνων ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς ἐκείνου μανίας, pro Excitans et erigens eorum animos ad cohibendum etc. Vel Alacres reddens. [Xen. Ἐ. 6, 4, 7.] Παραθαρσύνω, itidem pro Fiduciam addo, Confirmo, Thuc. (4, 115.) Herodian. [3, 12, 10. * Περιθαρσύνω, Schol. Apoll. Rh. 2, 613.]

ΘΡΑΣΟΣ, τὸ, Audacia, Temeritas. Fit e θάρσος per metath. literæ ρ, cum qua metathesi sic mutatur D signif., ut cum θάρσος in bonam partem accipiatur pro Fiducia, θράσος contra, in malam pro Audacia. Auctor libri, qui Demetrio Phal. ascribitur, Ὥσπερ δὲ παράκειται φαῦλά τινα ἀστείοις τισὶν, οἷον θάῤῥει μὲν τὸ θράσος, ἡ δ' αἰσχύνη τῇ αἰδοῖ, i. q. θάρσει. Plut. Lyc. Μία γὰρ ἐμπειρία καὶ θρ. γεννᾷ καὶ θάρσος ἀφαιρεῖται. Quem l. confer cum h. Thuc. (2, 40.) Τοῖς ἄλλοις ἀμαθία μὲν θρ., λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει. Greg. in Jul. 131. dicit θ. et θρ., licet appellationibus vicina, multum signif. differre: Ὅτι θάρσος καὶ θράσος κἂν εἰ τοῖς ὀνόμασι πλησιάζοι, πλεῖστον ἀλλήλων τῇ δυνάμει κεχώρισται. Quidam θ. definierunt εὔλογον παράστημα ψυχῆς, ejus contr. esse dicentes τὸ θρ.: quæ definitio habetur et in Schol. Hom. At Stoicam itemque Peripateticam definitionem θάρσους affert Eust. 511. || Ab Hom. θρ. pro θ. poni arbitror, Il. Ξ. 416. Sed et in nonnullis epithetis sic accipi videtur. Certe de θρασυμέμνων dubitare nos non sinunt alii ll., ubi μένος et θ. copulat; nec enim quenquam inficiaturum puto, componendo θρασυμέ-

μνων e θάρσος et μένος, permutatam quidem literæ ρ fuisse sedem, at in signif. nihil immutatum fuisse. Quod si quis θρασυμέμνων e θρασὺς et μένειν, aut etiam μένος, compositum esse malit, quæ formatio magis e propinquo petitur, tum vero θρασὺς itidem in bonam partem accipietur: de quo ejus usu dicam paulo post. [" Segaar. Epist. ad Valck. 15. Ammon. 71. ad Herod. 511. omnino Brunck. ad Electr. 479. in Suppl. Ed. 4. Valck. Diatr. 99. Wyttenb. ad Plut. 1, 248. Zeun. ad Xen. K. Π. 605. ad Diod. S. 1, 352. 2, 35. Eur. Med. 472. Markl. Suppl. 611. Wakef. Alc. 615. Duker. Præf. Thuc. 5. Thom. M. 435. Θρ. et θάρσος, omnino Lucian. 3, 95. Plut. 1, 335. Cor." Schæf. Mss.] Θρασὺς, Audax, Temerarius: ὁ ἐν τῷ θαῤῥεῖν ὑπερβεβηκὼς, inquit Aristot. Eth. 2, (7.) est θρασύς: (8.) Ὁ γὰρ ἀνδρεῖος πρὸς μὲν τὸν δειλὸν θρ. φαίνεται, πρὸς δὲ τὸν θρ. δειλός. Dem. pro Cor. οἱ ἐν φόβῳ et οἱ θρασεῖς opp.: sicut θρασεῖς ποιῆσαι καὶ ἐπᾶραι contr. facit τῷ καταπλῆξαι, ibid. Et γλώσσῃ θρασὺς, Lingua audax, i. e. petulans. || Aliquando vero in bonam partem pro Magnanimus, Fortis, Strenuus: ut cum Apoll. Rh. Herculem appellat θρ.: et cum dicit Hom. Il. P. (662.) θρασειάων ἀπὸ χειρῶν. Sic et ipsum adv. in bonam partem accipi interdum, proxime seqq. docebunt. [" Jacobs. Anth. 9, 263. Heyn. Hom. 5, 246. ad Od. Δ. 146. Conf. c. τραχὺς, Ruhnk. ad Rutil. 40. De fem., Wakef. Eum. 865. Θρασύτατα, ad Diod. S. 2, 193." Schæf. Mss.] Θρασέως, Cum audacia, Temerarie. Interdum vero et in bonam partem pro Audacter, Fidenter. Isocr. Evag. (17.) Ἀλλὰ, διὰ τὴν τοῦ πράγματος ἀλήθειαν, οὕτω περὶ αὐτοῦ θρ. εἰρηκώς. Sic et ap. Thuc. θρασύτερον pro θαρσαλεώτερον, Majore cum fiducia: Θρ. γάρ τις προσχωρήσεται. [* " Θρασυτάτως, ad Diod. S. 2, 193." Schæf. Mss.] Θρασύτης, Audacia, Temeritas, quæ et τόλμα ἀλόγιστος, Thuc., ap. quem 2, (61.) legitur et, Τῆς μὴ προσηκούσης (δόξης)—θρασύτητι ὀρεγόμενον, ubi est pro ὑπὸ θρασύτητος. Plut. Virt. Mor. (7, 774.) Ὅπως ἀνδρεία μὴ ἀπόνοια, καὶ θαῤῥαλεότης, μὴ θρ. γένηται. Ibid. ἀνδρείαν esse μεσότητα δειλίας et θρ. docet: addens, hanc esse excessum τοῦ θυμοειδοῦς, ut illam defectum.

[* " Θρασύβουλος, Meurs. ad Apoll. Dysc. 36. Teuch. * Θρασυδήϊος, ad Herod. 508. 719." Schæf. Mss. * " Θρασυεργὸς, Nonn. D. 35, 365." Wakef. Mss. * Θρασύθυμος, Manetho 4, 529.] " Θρασυκάρδιος, " Audaci præditus corde s. pectore, Qui impavido " et magno est animo. Hesiod. (A. 448.) Διὸς θρα- " συκάρδιος υἱός." [* " Θρασυλόγος, Etym. M. * Θρασυλογέω, Schol. Soph. Aj. 1258." Wakef. Mss. * " Θρασύμαχος, Meurs. ad Apoll. Dysc. 36. Teuch. * Θρασεομάχης, Wakef. Phil. 986. Jacobs. Anth. 12, 362." Schæf. Mss. Pind. N. 4, 102. forma susp. * Θρασυμάχειος, Dionys. H. 2, 270. * Θρασυμαχειοληψικερμάτων, Athen. 509. * Θρασυμήτης, et fem. * Θρασύμητις, Anal. 2, 194. * Θρασυμήχανος, Pind. 'O. 6, 113.] " Θρασύμυθος, Audacia funditans verba, " In verbis et loquendo audax ac temerarius, Procax. " Pind. 'O. 13, (12.) dicit ὕβριν ματέρα κόρου θρα- " σύμυθον: quod interpr. Procacem petulantiam." " Θρασυξενία, pro Hospitis insolentia, e Plat. de LL. " (9. p. 879.) Signif. Audacem et insolentem esse, " licet peregrinum." [* Θρασύπονος, Pind. 'O. 1, 156. * Θρασυπτόλεμος, Anal. 3, 309. * Θρασύσπλαγχνος, Eur. Hipp. 424.] " Θρασυσπλάγχνως, Audacibus " visceribus, Intrepido pectore, Æsch. Pr." [729. * Θρασύφρων, Opp. 'A. 1, 112.] " Θρασύφωνος, " Audace et procace voce utens. Unde Θρασυ- " φωνία, Vocis audacia et procacitas: s. Vox audax " et procax. Ambo ap. J. Poll. l. 2. sed prius esse " dicit βίαιον, ut et θρασύστομον." [* Θρασυχάρμης, Quint. Sm. 4, 502.]

[* Εὔθρασυς, Gl. Alacer, Confidens.]

[* Θρασέω, i. q. θρασύνομαι, Diphilus Athenæi p. 35. e Grotii conjectura.] Θρασύνω, Audacem s. Confidentem reddo, Audaciam affero, Thuc. 1, (142.) p. 47. Πλήθει τὴν ἀμαθίαν θρασύνοντες, Multitudinis fiducia seipsos, alioque timidos propter imperitiam futuros, confirmantes, Basil. περὶ Ταπεινοφρ., Θρασύνει δὲ

A ἄνθρωπον χειρῶν δύναμις, καὶ τάχος ποδῶν, καὶ σώματος εὐμορφία. || Θρασύνομαι frequentiori in usu est, sed pro Audax fio, Animos tollo, Efferor, Ferocio, Æschin. Ὅταν τοίνυν μάλιστα θρασύνηται Δημοσθένης: Dem. (272.) Ἐγὼ μὲν τῷ Πύθωνι θρασυνομένῳ, καὶ πολλῷ ῥέοντι καθ' ὑμῶν οὐκ εἶξα, οὐδ' ὑπεχώρησα. Dicitur etiam θρασύνομαι πρός τινα a Plut. item θρασύνομαι τούτῳ, Efferor hac re, et ex ea audaciam assumo. || Θρασύνομαι, Audacter s. Libere loquor, Isocr. Alicubi autem θρασύνομαι est Audacter ago. || Confido, Confidentia præditus sum, Basil. de Pharisæo illo, qui de sua justitia gloriabatur, Ὁ μὴ μόνον ἐφ' ἑαυτῷ θρασυνόμενος, ἀλλὰ καὶ τὸν τελώνην ἐπὶ Θεοῦ διασύρων. [* " Ἀθράσυντος, Jacobs. Anth. 12, 8." Schæf. Mss.] Ἀποθρασύνομαι, i. q. θρασύνομαι, nisi quod præp. vim signif. auget. Jungitur autem, sicut θρασύνομαι, cum πρὸς, et dicitur ἀποθρασύνεσθαι πρός τινα, pro Audacia, Magna audacia adv. aliquem uti. [Demosth. 1407, 14.] " Καταθρασύ- " νομαι affertur pro Audax sum, Audacter loquor."

B [" Diog. L. 2, 197." Boiss. Mss. * Παραθρασύνω, Diod. S. 13. p. 384. * " Προθρασύνω, German. Dormit. B. Mariæ p. 89." Boiss. Mss. * Ὑπερθρασύνω, Dio Cass. 166.]

[* " Θράσυλλος, Bast Lettre 201. (Ep. Cr. 243.) Valck. Adoniaz. p. 201. ad Xen. Mem. 239. ubi et de forma * Θρασύλος." Schæf. Mss.]

[* Θρασώ, nomen Minervæ, Lycophr. 936.]

¶ Θράσων, Nom. proprium militis ap. Terent. e Gr. Comœdia id mutuantem. Sed Militis gloriosi nomen est; atque adeo e re, ut loquitur Ovid., nomen habentis: θράσωνα n. ab audaci jactantia nominatum arbitror; ac quoniam qui ea utuntur, Thrasones vocari solent, proprio nomine in appellativum transeunte, ideo hic ponendum censui. Sed Θρασωνίδης a Θράσων fit, nomen itidem propr. ap. Plut. περὶ Φιλοπλ. e Comœdia hoc itidem sumentem, ut opinor.

ΘΕΑΟΜΑΙ, ἄσομαι, Specto, Xen. K. Π. 5, (1, 8.)
C Οἱ δὲ καλοὶ καὶ τοὺς ἄπωθεν θεωμένους ὑφάπτουσιν, ὥστε αἴθεσθαι τῷ ἔρωτι, Aristot. Pol. 8. Εἴ τις χαίρει τὴν εἰκόνα τινὸς θεώμενος, Dem. Θεάσονταί σε τί ποιήσεις, Observabunt, quid acturus sis, Studiose spectabunt, Aristoph. Σφ. (1170.) Ἰδού· θεῶ τὸ σχῆμα, καὶ σκέψαι μ' ὅτῳ Μάλιστ' ἔοικα—τῶν πλουσίων, Specta gestum, Studiose inspice et contemplare. Absolute interdum pro Specto ludos, certamen. Lucian. (1, 53.) Τοῦ κήρυκος ἀνειπόντος ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐποίησε, τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος, Qui tali veste indutus spectaret, sc. certamen Panathenaicum: quo in sensu etiam vocabulo θεωρεῖν paulo ante utitur. Ponitur et simpliciter pro Video. Unde quod Soph. Tr. (1081.) dicit, Ἰδοὺ, θεᾶσθε πάντες ἄθλιον δέμας, Accius vertit, Videte cuncti: συνωνύμως vero paulo ante dixerat, Σκέψαι δ' ὁποίας ταῦτα συμφορᾶς ὕπο Πέπονθα, Aspice. Et pass. ex Apoll. Epist. citatur θεαθῆναι ὑπ' ἐμοῦ, Videri a me. At Θέα verbum est ap. Themist. 92. pro Videas, Videre licet 41. Θέα δὲ καὶ ἕτερον ἀτοπώτερον. Vide Bud. [" Am-
D mon. 30. 69. Valck. Anim. 94. Adoniaz. p. 342. Thom. M. 155. 436. 444. 730. ad Herod. 571. 630. Jacobs. Anim. 305. Specto ludos, Valck. Adoniaz. p. 195. Herod. Philet. 438. et n. De prosodia, Clark. ad Il. A. 67. De constr., Villois. ad Long. 168. Θεᾶσθαι, pass., ad Charit. 302. Θεώμεναι, Valck. Adoniaz. p. 196. Οἱ θεώμενοι, Steph. Dial. 53. Θεαθεὶς, Boiss. Philostr. 360. 421. * Θεάω, T. H. ad Plutum p. 366. Valck. Adoniaz. p. 279. Kuster. Aristoph. 116. Segaar. in Daniel. 82. ad Charit. 302. Koen. ad Greg. Cor. 86. 100. Θεῶ, Θέα, Boiss. Philostr. 421." Schæf. Mss.] " Θεόμενος, ex Herod. affertur pro θεώμενος." " Θεα- " τέον, Spectandum, e Plat. de LL. pro Inspici- " endum:" [" de Rep. 3. p. 172. Mass. Soph. 33. Procl. in Parm. 2. p. 139. 202." Boiss. Mss.] Θέαμα, Spectaculum, Res ipsa, quam spectamus, Soph. (Aj. 992.) Ὦ τῶν ἁπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ Ἄλγιστον, Tristissimum mihi spectaculum, Res omnium, quas viderim, tristissima, Lucian. (1, 188.)

Οἴκτιστον θέαμα πᾶσι Σκύθαις. Et ap. Eur. Εἶδε-χθὲς ἅμα καὶ φοβερὸν θ. Item (1, 110.) Δυσάντητον καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα. Et contra Xen. (Ἀπ. 2, 1, 31.) Τοῦ πάντων ἡδίστου θ. ἀθέατος (εἶ,) Non vidisti rem omnium jucundissimam, spectaculum omnium jucundissimum: Σ. (7, 5.) Εἰσάξω θεάματα, ἐφ' οἷς ὑμεῖς εὐφρανεῖσθε. Plut. Πολλὰ καὶ καλὰ θ. καὶ ἀκούσματα, [cf. 6, 23.] Herodian. (3, 10, 6.) θ. et ἀκροάματα similiter copulat. Dicitur et θ. ποιεῖσθαί τι. Plut. Φόνον καὶ θάνατον ἀνθρώπων καὶ τραύματα καὶ μάχας, θέαμα ποιεῖσθαι πολυτελέστατον, Habere loco spectaculi. Θεάμων, ὁ, ἡ, Spectator, Contemplator, θεατὴς, θεωρητικὸς, Suid. Ἀθεάμων, Qui non spectat, Synes. de Insomn. Ὀνείρων ἀθεάμονας εἶναι, Somniorum spectatores non esse, h. e. Non videre somnia. [* Ἀθεαμόνως, J. Poll. 4, 10. * " Ἀθεαμοσύνη, Plato ap. Eund. 4, 8." Kall. Mss.] " Πολυθεάμων, " Qui multa spectavit, Plato Phædro (p. 251.) " Bud." Φιλοθεάμων, Spectaculorum amans, Spectandi cupidus, Qui spectaculis gaudet: quo modo a Greg. usurpari docet Bud. Vel Visendarum rerum cupidus, Inspector, Bud.: Plut. (7, 613.) Ἀνὴρ φ. καὶ φιλομαθὴς, Visendi et discendi cupidus. Lucian. (1, 837.) Οὐ συρφετώδης ὄχλος, ἀθλητῶν δὲ μᾶλλον φ. Athen. (179.) Δεῖ δὲ δοῦναί τι τῷ φ., καὶ κατανοῆσαι τὴν οἰκίαν, Cupiditati rerum inspiciendarum. [* Φιλοθεαμοσύνη, Joseph. Ant. 19, 1, 15. * Ἀφιλοθεάμων, Cyrill. c. Anthrop. 3, 369.] Θεατὴς, Spectator, Thuc. 3, (38.) Θ. μὲν τῶν λόγων γίγνεσθαι, ἀκροαταὶ δὲ τῶν ἔργων, Lucian. (1, 833.) Οὐ θ., ἀλλ' ἀγωνιστὴν Ὀλυμπίων παρεῖχεν ἑαυτόν. Θεατὸς, Spectabilis, Spectandus, Visendus, ὁρατὸς, θεωρητὸς, ἐκλεκτὸς, Hes. Ἀθέατος, ὁ, ἡ, Invisus, i. e. Non visus; Qui videri spectarive nequit. Lucian. Ὄρνεον ἐν Ἰνδοῖς ἀ. τοῖς ἄλλοις, Avis ap. Indos aliis non spectata, visa: (1, 61.) Αὐτοὺς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πτωχῶν δεομένους τοὺς πλουσίους, μὴ ἀθέατον αὐτῶν μηδ' ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν καταλιπεῖν, Non spectatam et intestatam relinquere. Plut. (6, 23.) Μηδενὸς μηδὲ τῶν ἄλλων τῶν καλουμένων ἐγκυκλίων παιδευμάτων μὴ ἀνήκοον, μήτ' ἀθέατον, ἐᾷν εἶναι, Nihil permittere, quod non audiat ac videat, s. cognoscat, Nihil non auditum et non visum præterire. Sic ἀθέατον φυλάττων ὑπὸ κόλπου, In sinu abditum servans, ne videri posset. Item Non visendus, inspectandus. Phocyl. (94.) μηδ' ἀθέατα Δείξῃς ἠελίῳ. Plut. Numa (9.) Ἀ. τοῖς ἄλλοις ἱερὰ, Sacra, quæ aliis videre non licet. || Active etiam capitur pro Qui non vidit s. spectavit, Xen. (Ἀπ. 2, 1, 31.) Τοῦ πάντων ἡδίστου θεάματος ἀ. (εἶ,) Non vidisti rem omnium spectatu jucundissimam. Lucian. (1, 865.) Καὶ μὴ περιΐδῃς ἀθέατον αὐτῶν ἀναστρέψοντα, Ne permittas ut his nondum spectatis redeundum mihi sit, Ut mihi hæc nondum contemplato revertendum sit: (1, 54.) Ἄγευστος μὲν ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ παῤῥησίας, ἀ. δὲ ἀληθείας, Qui veritatem non perspexit et cognovit. [* " Ἀθεάτως, J. Poll. 2, 56. 4, 10." Kall. Mss.] Ἀξιοθέατος, Spectatu dignus, Dignus qui visatur, Herodian. 1, (7, 8.) Πρὸς δὲ τῇ τῆς ἡλικίας ἀκμῇ, καὶ τὴν ὄψιν ἦν ἀ. Δυσθέατος, Invisus, Infelix aspectu, Soph. (Aj. 1004.) Ὦ δυσθέατον ὄμμα, O dirum spectaculum, i. q. ἀποτρόπαιον θέαμα ap. Lucian. [* Εὐθέατος, J. Poll. 5, 150. * Κακοθέατος, Schol. Soph. Aj. 993. p. 403. Erf. * Πανθέατος, Phav. 571. * Πολυθέατος, Hesych. 754. 777. Θεάτρια, ἡ, Spectatrix, J. Poll. 4. [" Valck. Adoniaz. p. 196. Huschk. Anal. 152." Schæf. Mss.]

Θέα, Spectatio, Xen. Ἑ. 6, (2, 22.) Ἀξία ἐγένετο θέας ἡ σπουδὴ, Visu digna. Sic ap. Eur. (Iph. A. 1588.) τὴν θέαν διαπρεπὴς, Spectatu s. Aspectu decorus. Et act. signif. ap. Xen. (K. Π. 1, 4, 24.) Ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ἑαυτοῦ ἀγριοῦσθαι, Spectatione sui, Spectando sese: Σ. (1, 2.) Νενικηκότα αὐτὸν παγκράτιον ἧκεν ἄγων ἐπὶ τὴν θ., Spectatum s. Ad spectandum duxit. Plut. de Def. Orac. Πλεῦσαι δ' αὐτὸς ἱστορίας καὶ θ. ἕνεκα, πομπῇ τοῦ βασιλέως, Sese autem cognoscendi visendique causa imperatore mittente navigasse. Synes. Ep. 57. Καὶ πανταχόθεν εὐθὺς ἐβαλλόμην ἀκοῇ καὶ θέᾳ κακῶν, Auditu et visu s. spectatione. || Interdum pro Spectatione ludorum, Herodian. (1, 15, 5.) Ἐπεὶ δὲ κατέλαβον αἱ τῆς θέας ἡμέραι, Dies

A spectationis ludorum, Quibus ludos populus spectare solet. Et θέαν ἔχειν ap. Liban. Argum. Olynth. 1. Ἕκαστον ἔδει διδόναι δύο ὀβολοὺς, καὶ — θέαν ἔχειν, Duos dare obolos, ut spectare ludos posset. Item in VV. LL. θέαν ποιησάμενος, Speculatus. || Etiam Id ipsum, quod spectatur s. videtur, i. q. θέαμα, Epict. Πᾶσαν θέαν, ἣν ἴδῃς, μιμῇ, Quicquid vides, imitaris. Philo V. M. 3. Θέαν ἔκνομον ἰδόντες. Nefandum spectaculum cernentes, Rem, quam videre non licet. Ut vero spectacula ap. Lat. crebro pro Ludis, qui spectantur, ponuntur, sic etiam θέαι. Plut. Cæs. Μετὰ δὲ τὸν θρίαμβον τὸν δῆμον ἀνελάμβανεν ἑστιάσεσι καὶ θέαις, Epulo et spectaculis. Herodian. 1, (15, 1.) Δημοσίᾳ θέας ἐπετέλεσεν, Publica spectacula edidit: 3, (10, 3.) Νομάς τε μεγαλόφρονας ἐπιδοὺς, καὶ θέας τελέσας ἐπινικίους, Et spectacula s. ludos pro victoria: 2, (8, 16.) Ἑορταῖς καὶ θ. ἐπιδιδοὺς ἑαυτὸν, Feriis et spectaculis s. ludis deditus. Item ap. Plut. Camillo, Τὰς μεγάλας θ. [" Thom. M. 447. Coray Theophr. 228. Kuster. Aristoph. 66. ad
B Diod. S. 1, 297. 2, 532. Valck. Hipp. p. 251. Locus e quo ludi spectantur, Græv. Lectt. Hes. 613. Lucian. 1, 782. Aristoph. Fr. 274. Θέαν ὑποδύνειν, Faciem induere, Fisch. Palæph. 188. Valck. Adoniaz. p. 395. Καταλαμβάνειν, Lucian. 2, 269. 316. Ὄψις, θέα, Plato Phædr. 262." Schæf. Mss. " Couleur, voy. mon Πρόδρ. Ἑλλην. Βιβλιοθ. 312." Corai. Mss.] * Λευκοθέα, * Μελανθέα, Plut. 7, 734. Μελανοθέα, Reisk.

[* Ἀναθεάομαι, Contemplor, Plut. 8, 316.] Ἐπαναθεάομαι, Specto, VV. LL. [Xen. K. Π. 5, 4, 11,] Ἀποθεάομαι, Despecto, Ex alto specto, Attente s. Intentis oculis inspecto. Διαθεάομαι, Dispicio, Considero, VV. LL. [" Thom. M. 445." Schæf. Mss. Xen. K. Ἀ. 3, 1, 13. * " Διαθεατέον, Plato de Rep. 10. p. 330." Boiss. Mss. * Ἐκθεάομαι, Soph. Œd. T. 1277. * Ἐπιθεάομαι, Schol. Aristoph. N. 499. J. Poll. 6, 115. * Προσεπιθεάομαι, Longin. 30.] Καταθεάομαι, Respicio, Suspicio, Philo de Mundo, Ὄψιν ἀνθρώπων ἀνώρθωσεν, ἵνα τὸν οὐρανὸν καταθεᾶται, Ut
C cœlum respiceret. [Deorsum specto, Xen. K. Π. 7, 5, 1. K. Ἀ. 6, 5, 19.] Παραθεάομαι, Altrinsecus spectando confero, Plato Epist. Αὐτὰ παραθεώμενος παρὰ τὰ τῶν ἄλλων, Ea comparans cum iis, quæ ab aliis traduntur. [" Ad Herod. 512." Schæf. Mss. " Theophr. Procem. Charact. Παρατεθεαμένος τούς τε ἀγαθοὺς τῶν ἀνθρώπων καὶ τοὺς φαύλους, Simul considerans et inter se conferens." Schw. Mss.] " Προθεάομαι, Provideo, s. Prævideo. " Προθεώμενος, Hesychio προορῶν." Συνθεάομαι, Conspicor, Polyb. 16. Ἐν τοῖς λέμβοις συνθεασάμενοι ποτηρίων πλῆθος, Conspecta in lembis poculorum multitudine: 1, (27, 7.) Τῶν γὰρ Ῥωμαίων συνθεασαμένων ἐπὶ λεπτὸν ἐκτεταμένους τοὺς Καρχηδονίους. Συνθεατὴς, Qui simul spectat, Spectationis socius s. consors. Συνθεάτρια, Quæ simul spectat, J. Poll. ex Aristoph. [Procop. Anecd. 9.]

[* " Θέος, (τὸ,) Spectaculum, Jacobs. Anth. 8, 309." Schæf. Mss.]

¶ Θέατρον, Theatrum, Locus, in quo diebus festis
D ludi spectantur, interdum etiam orationes audiuntur, Dem. (533.) Ὡς δ' ἐπληρώθη τὸ θ., καὶ τὸν ὄχλον συνειλεγμένον εἶδον ἐπὶ τὸν ἀγῶνα, Isocr. Panath. Εἰσφέρειν εἰς τὸ θ., Plut. Apophth. Τὸ θ. αὐτοῦ τῶν πράξεων. Athen. (213.) Αὐχμῶντα δὲ τὰ γυμνάσια, τὸ θ. ἀνεκκλησίαστον, ἄφωνα δὲ τὰ δικαστήρια. Ponitur interdum pro Ipso spectaculo, 1 Cor. 4, 9. Θ. ἐγενήθημεν τῷ κοσμῷ καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις, Spectaculum facti sumus mundo. Quo sensu θεατρίζεσθαι inferius accipitur. [" Thom. M. 155. 448. ad Charit. 460. 480. 616. Villois. ad Long. 267. Toup. Longin. 329. Valck. Phœn. p. 616. Conf. c. θάτερον, Boeckh. in Plat. Min. 136. de LL. 58. Ast., Wyttenb. Bibl. Cr. 3, 4. p. 79.; cum θέα, ad Plut. 6, 235. Hutt. De theatro Piræei, Wyttenb. Select. 415." Schæf. Mss. * Θεατροβάμων, Nicet. Annal. 10, 4.] Θεατροειδὴς, Theatri formam habens, Qui theatralis formæ est, Diod. S. [2. p. 70., 16. p. 550. * Θεατροειδῶς, Strabo 16. p. 1106. * Θεατροκόπος, Procl. Paraphr. Ptol. 231. * Θεατροκοπέω, Tatian. adv. Gent. 32. * Θεατροκοπία, Artemid. 2, 75.] Θεατροκρατία, Theatralis po-

testas, Plato de LL. [3. p. 701. Apud Suid. * Θεατροκρατία: v. Lobeck. Phryn. 525. * " Θεατροκυνηγία, Leo Philos. 10." Schæf. Mss. " Θεατρομανής, Isid. Pelus. 463." Boiss. Mss.] Θεατρομανέω, Insano theatri amore teneor, Philo V. M. 3. Σχολάζοντας οὐχ, ὡς ἔνιοι, γέλωσιν ἢ παιδιαῖς, ἢ μίμων ἢ ὀρχηστῶν ἐπιδείξεσι, περὶ ἃς κηραίνουσι καὶ δυσθανατοῦσιν οἱ θεατρομανοῦντες, Qui theatrorum insano amore tenentur. [Manetho 4, 277. * " Θεατρομανία, Orig. c. Cels. 3. p. 145." Seager. Mss. * Θεατρόμορφος, Lycophr. 600. * Θεατροποιός, Athen. 242.] Θεατροπώλης, Qui e locandis theatris quæstum facit: ὁ θέαν ἀπομισθῶν, J. Poll. (7, 199.) ex Aristoph. [* " Θεατροσκόπος, Pallad. V. Chrys. 48." Boiss. Mss.] Θεατροσκοπία, Theatralis spectatio, Synes. Ep. 54. Οὐδὲ θεατροσκοπίαις ἐπεθέμην, οὐδὲ διδασκαλεῖον ἤνοιξα, Nec theatrales spectationes s. Theatri celebritatem secutus sum. [" Boiss. Philostr. 343." Schæf. Mss. * Θεατροτορύνη, Athen. 157.] Θεατρώνης, Theatri magister, Qui theatrum conduxit, s. ὁ διοικητὴς τοῦ θεάτρου, Theophr. Ἡνίκ' ἂν προῖκα ἀφιῶσιν οἱ θ. B [" Thom. M. 654." Schæf. Mss.]

[* Ἀμφιθέατρος, ὁ, ἡ, Dionys. Hal. A. R. 4, 44. ἱππόδρομος.] Ἀμφιθέατρον, Amphitheatrum, Theatrum non hemicycli forma constructum, sed rotundum, ita ut undiquaque spectari possit. [" Ad Charit. 289." Schæf. Mss.] Θεατρικός, Theatricus, Theatralis, Aristot. Polit. Θ. μουσική, Theatralis musica, Plut. Alex. Ὥστε θαυμαστὴν καὶ θ. τὴν ὄψιν εἶναι, τοῦ μὲν ἀναγινώσκοντος, τοῦ δὲ πίνοντος. || Ostentatorius, Ad ostentationem compositus: θ. καὶ παρατράγῳδος λέξις, Plut. (6, 21.) Dictio, quæ theatricam pompam magis decet, et tragicum aliquid redolet; cui postea opp. τὴν σμικρολογίαν τῆς λέξεως καὶ ταπείνωσιν: synonyma autem utriusque ponit, τὴν ὑπέρογκον et ἰσχνήν. Idem (9, 202.) vult τὸν λόγον τοῦ πολιτικοῦ esse neque νεαρὸν καὶ θ., ὥσπερ πανηγυρίζοντος καὶ * στεφανηπλοκοῦντος ἐξ ἁπαλῶν καὶ ἀνθηρῶν ὀνομάτων, nec item ἐλλυχνίων ὄζειν καὶ σοφιστικῆς περιεργίας. [Θεητρικός, Hippocr. 20, 12.] Θεατρικῶς, Theatraliter, Ita ut in theatris fieri solet; Ostentatorie, Composite ad ostentationem. Greg. Ταῦτα μυθικῶς, ἐκεῖνα θ. Pro eod. a Plut. (10, 435.) poni θ., ἐπιδεικτικῶς, πανηγυρικῶς, annotat Bud. Θεατρεῖον, Theatrum, i. q. θέατρον, Suid. Θεατρίζω, In theatro recito vel agó comœdiam aut fabulam. Quo accipi modo ap. Suid. in Σκηνὴ tradit Bud., ubi de ὀρχήστρα loquens, dicit esse τόπον ἐκ σανίδων ἔχοντα τὸ ἔδαφος, ἀφ' οὗ θεατρίζουσιν οἱ μίμοι. Eid. Bud. est Edo in theatro, Ostento. Greg. in Macc. 89. Idem in Epitaph. Fr. de fucatis mulieribus, Αἱ ἀποροῦσαι τοῦ κάλλους οἰκείου, πρὸς τὰ χρώματα καταφεύγουσι, καὶ εἰσί πως, ὡς ἂν εἴποιμι, κοσμίως θεατριζόμεναι, In theatro specimen sui præbentes, vel, In theatrum traductæ, δι' εὐσχημοσύνην ἀσχήμονες. Idem de pavone caudam rotante loquens, Θεατρίζει τὸ κάλλος τοῖς ἐρασταῖς μετὰ σοβαροῦ βαδίσματος, Ostentat, In theatricam ostentationem conformat. Item in malam partem, pro Traduco, In theatrum omnibus spectandum produco, Greg. Προτιθέναι θέας αἰσχρὰς, ἑαυτόν ἐστι θεατρίζειν. Sic Ep. ad Hebr. 10, (33.) D Ὀνειδισμοῖς τε καὶ θλίψεσι θεατριζόμενοι, In theatrum estis producti; θέατρον ἐγενήθητε, 1 Cor. 4, (9.) quod et verbo παραδειγματίζεσθαι declaratur. Dicitur n. hoc de iis, qui ignominiæ causa palam in plenum theatrum producebantur. Quo modo accipitur ap. Sallust. Ostentui esse, et ap. Tac. Ostentui mittere. [" Ad Charit. 460. * Θεατρισμός, Thom. M. 730." Schæf. Mss. * Θεατριστής, Suid. v. Ἠθολόγος.] Ἐκθεατρίζω, Per theatrum traduco, Bud. ap. Polyb. 3, (91, 10.) p. 58. Ἔμελλον εἰς ταῦτα καταστρατοπεδεύσαντες, ὥσπερ εἰς θέατρον, οἱ Καρχηδόνιοι καταπλήξεσθαι μὲν τῷ παραλόγῳ πάντας, ἐκθεατριεῖν δὲ τοὺς πολεμίους φυγομαχοῦντας. Suid. ap. eund. Polyb. exp. ἐξελέγχειν in his, qui ab eo in θεατρίζω citantur II., (11, 8, 7.) Οἱ γὰρ πολλοὶ τὰ μὲν ἔργα τῶν ἐντυγχανόντων οὐδὲ πειρῶνται μιμεῖσθαι, τὰ δὲ πάρεργα ζηλοῦντες — ἐκθεατρίζουσι τὴν ἑαυτῶν ἀκρισίαν, Arguunt, et velut omnibus in theatro spectandam exhibent. Item, Οὐ μόνον ἑαυτοὺς ἐξεθεάτρισαν, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἑλλάδα A κατέστρεψαν. Exp. ab eod. Suida etiam ἐκπομπεύω, et Explodo, Exigo, a Bud., cui sic accipi videtur ap. Athen. (506.) de Protagora Platonis, Πρὸς τῷ καταδρομὴν ἔχειν πολλῶν ποιητῶν καὶ σοφῶν ἀνδρῶν, ἐκθεατριζόμενον ἔχει καὶ τὸν Καλλίου βίον μᾶλλον τῶν Εὐπόλιδος κολάκων. [* " Ἐπιθεατρίζω, Theod. Prodr. Epist. in Lazerii Misc. 1, 28." Boiss. Mss.] Θεατρίδιον, Parvum theatrum, Theatrum minusculum, Vitruv. 7, 5. Cum Apaturius Alabandeus eleganti manu finxisset scenam in minusculo theatro, quod ἐκκλησιαστήριον ap. eos vocatur. Varro 3, 5. Inter has et exteriores gradatim sunt structa, ut θ. avium, mutulis crebris in omnibus columnis impositis, sedilia avium.

¶ Θεέω ET Θεείω, Admiror, Cum admiratione specto: θεείω, θαυμάζω, Suid. Est autem Ionicum. [Θεήσεαι, Herod. 1, 8. Θεησάμενος, 1, 86. 3, 136. 7, 43. 8, 116. Θεεύμενος, 7, 146.] Θέημα, Miraculum, Quod cum admiratione spectamus, Ion. pro θαῦμα, [θέαμα?] seu θάημα Dor. [" Brunck. ad Poët. Gnom. 313." Schæf. Mss.] SIC Θεήμων, Ion. pro θεάμων, Spectator, Epigr. Θεημοσύνη, Speculatio, Contemplatio, Spectatio, Epigr. [Anal. 3, 57.] || Divinitas, VV. LL. ex Epigr. [Etym. M.] Θεητής, pro θεατής, itidem Spectator. Θεητός, i. q. θεατός. [* Ἀθέητος, unde * Ἀθεησίη, Ion. pro ἀθεασία, Aretæus 8, 4.] Ἀξιοθέητος, Herod. (2, 111.) pro ἀξιοθέατος. " Θειητὸν, Hes. exp. θαυμαστὸν, Admirandum s. Ad- " mirabilem: quod poët. habet epenth. τοῦ ι pro " θεητόν. Hesiod. Θ. 31. δάφνης ἐριθηλέος ὄζον Δρέ- " ψασθαι θειητόν: [θηητὸν edidit Gaisford. Sic ap. Pind. Π. 8, 64. Θειάομαι merum est commentum ad syllabam producendam; pro quo reposuit Heyn. θαέομαι, Doricum pro θηέομαι, ut θαητὸς pro θηητός, Ὀ. 3, 65. et sæpius, et ap. Theocr. 22, 200. θαεῖτο pro ἐθηεῖτο.] SED ET Θάεο, ITEM Θᾶσαι reperitur pro θεῶ et θέασαι, Aspice, Vide. Dorica autem ea sunt. Θάεο, est in Epigr. At θᾶσαι aliquoties ap. Theocr. habetur. " Θήσασθαι dicitur etiam pro θεά- " σασθαι, teste Hes. Quo pertinent θησαίατο et θή- " σαντο, quæ Idem interpr. θαυμάσειαν et ἐθαύμασαν: C " nimirum a θάομαι posito pro θεάομαι. Idem affert " θησάσθω pro κοιμηθήτω: et θήσατο pro ἐδούλευσεν. " Eod. teste Cretenses dicunt θησάμενοι pro αἰτησά- " μενοι: afferente et θησόμενοι pro αἰτησόμενοι. Θάω, " Specto, Contemplor. Hes. θάοντα exp. non solum " θεωροῦντα, sed etiam διδάσκοντα, addens, θαοῦνται " similiter accipi." [" Valck. Callim. 128. ad Herod. 571. Θάομαι, Theocr. 1, 149. 2, 72, 4, 50. Valck. Adoniaz. p. 305. 367. Ruhnk. Ep. Cr. 171. Koen. ad Greg. Cor. 100. ad Callim. 1, 234. Brunck. 106. Nossis 8. Anyte 10. Θάεο, Leon. Tar. 37. Wakef. Ion. 94. Θᾶσαι, Theocr. Epigr. 15. Lobeck. Aj. p. 365. Toup. Opusc. 2, 206. Koen. ad Greg. Cor. 101. 120. * Διαθάω, 101." Schæf. Mss.] Θάημα, Spectaculum, Miraculum, θαῦμα, Bud. e Theocr. [1, 56.] Θαητός, Spectabilis, Cum admiratione spectandus, Præ admiratione spectandus, Mirandus. [Pind. Ἰ. 4, 40. et sæpius. Theocr. 15, 84. * Πολυθάητος, Paus. Eliac. 459.] " Θατῆρας Hesychio θεα- " τὰς, Spectatores, pro θεατῆρας." [Apud Eund. ἐς * θατὺν εἰς θεωρίαν, Laconice: et Ἔσαμεν· ἐθεωροῦμεν, a * Σάω, itidem Laconice pro θάω.]

[* " Θέω, Video, Etym. M." Wakef. Mss.]

¶ Θηέομαι, Admiror spectando, Bud. Cum admiratione specto, est autem vocab. Ion.: Od. E. (74.) Θηήσαιτο ἰδὼν, καὶ τερφθείη φρεσὶν ᾗσιν. Ibid. ἐπειδὴ πάντα ἑῷ θηήσατο θυμῷ, Postquam omnia cum admiratione contemplatus est. T. (235.) Ἦ μὲν πολλαί γ' αὐτὸν ἐθηήσαντο γυναῖκες: Il. H. (444.) Θηεῦντο μέγα ἔργον Ἀχαιῶν. Herod. Ἐθηεῖτο πόντον, Spectabat pontum cum admiratione, Pontum contemplabatur admirabundus. [" Ad Herod. 6. 206. 320. 321. 571. et Add. ad p. 13. ad Il. Ω. 418. Valck. Adoniaz. p. 378. Koen. ad Greg. Cor. 100. Heyn. Hom. 5, 384. 6, 10. 103. 370. 7, 117. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 57. 72." Schæf. Mss.] Θηητός, Cum admiratione spectandus, contemplandus, Spectabilis, Admirabilis, Hesiod. (Θ. 30.) δάφνης ἐριθηλέος ὄζον Δρέψασθαι θηητὸν, Spectabilem, Egregium. " Ἀθήητος, " Ion. pro ἀθέατος, Non spectatus s. visus: vel Qui

" videri et spectari nequit, ideoque Latens, Occul- " tus." [" Nonn. Jo. 3, 64." Wakef. Mss.] Θητήρ, Qui cum admiratione spectat, Od. Φ. (397.) Ἥτις θηητὴρ καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων, Admirator, Qui cum eos vidisset, admiratusque esset, furatus est, θαυμαστικὸς τόξων, Eust. " Θηητὴς Hesychio est " θεωρὸς, item ἀπατεών." Θηήτωρ, pro eod., Nonn. [" Jo. 7, 98. 14, 87." Wakef. Mss.]

ΘΕΩΡΕΩ, Specto, Contemplor, Inspicio. Et Θεωροῦμαι, Spector, Inspicior, Aristot. Probl. Διὰ τί οἱ ἀσύμμετροι παρ' ἀλλήλους θεωρούμενοι. Sæpe autem ad animum refertur, sicut et Lat. Contemplor. Θεωρῶ περὶ τούτου, Aristot. Polit. Ab Eod. θεωρεῖν pro ζητεῖν alicubi accipi tradit Alex. Aphr. At Plut. ead. constr. dixit τὰ περὶ τῶν ἄστρων θεωρούμενα, quod Bud. vertit, Quæ de astrorum ratione comprehensa sunt a philosophis. Redditur etiam Perspicio, Perpendo. Dem. (12.) Ἆρά γε λογίζεταί τις ὑμῶν—καὶ θεωρεῖ τὸν τρόπον κ. τ. λ. Interdum vero pro Æstimo, Æsch. || Ludos specto, celebro, Plato. Lucian. autem θεωρεῖν et θεᾶσθαι hac in signif. dixit, uno eodemque in l. Vide Θεάομαι. Interdum vero θεωρῶ est Ludos spectatum venio. Thuc. 3, (104.) Σύν τε γὰρ γυναιξὶ καὶ παισὶν ἐθεώρουν, ὥσπερ νῦν ἐς τὰ Ἐφέσια Ἴωνες. Aristoph. Σφ. (1188.) Ἐγὼ δὲ τεθεώρηκα πώποτ' οὐδαμοῦ, Πλὴν ἐς Πάρον, Nusquam ad spectandos ludos profectus sum. || Oraculum consulo, Plato Epist. Σὺ δὴ καὶ τὸν θεὸν, ὡς ἤγγειλαν οἱ τότε θεωροῦντες, προσεῖπες ἐν Δελφοῖς. Sic Bud. interpr. in Thuc. 5, (18.) p. 171. Περὶ μὲν τῶν ἱερῶν τῶν κοινῶν, θύειν καὶ ἰέναι καὶ μαντεύεσθαι καὶ θεωρεῖν κατὰ τὰ πάτρια τὸν βουλόμενον, ubi tamen Schol. exp. θεωροὺς πέμπειν. Existimo autem a θεωρὸς deduci hoc θεωρῶ, non contra, si modo vera est etym., quam tradit J. Poll., de qua dicetur in Θεωρὸς post Θεός. [" Segaar. Epist. ad Valck. 24. Ammon. 69. Valck. Anim. 94. ad Theocr. x. Id. p. 195. Zeun. ad Xen. K. Π. 366. Tyrwh. ad Aristot. 185. Thom. M. 436. 448. ad Charit. 505. Wakef. Trach. 1146. Jacobs. Anim. 274. Luzac. Exerc. 91. Diod. S. 1, 613. 2, 410. Heind. ad Plat. Phædr. 344. Pro ὁρῶ, βλέπω, ad Epist. Socr. 277. Lips. Conf. c. θαῤῥῶ, Coray Theophr. 307. εἰς, ad Lucian. 1, 423. τι πρός τι, Boiss. Philostr. 348. Med., ad Diod. S. 2, 238." Schæf. Mss. * " Τεθεωρημένως, Method. Conv. 84. Orig. in Jo. 20. 29." Routh. Mss. * Θεωρητέον, Porphyr. ap. Stob. Schow. p. 49." Boiss. Mss.] Θεώρημα, Spectaculum, Bud. ap. Athen. || Sed multo frequentius appellatur, Quod contemplamur, speculamur, commentamur. Θεωρήματα, inquit Bud., sunt Speculamenta disciplinarum, et veluti commentationes. Cic. de Fato, Si est divinatio, quibusnam a præceptis artis proficiscitur? præcepta appello, quæ dicuntur Gr. θεωρήματα. Ibid. Sunt astrologorum θεωρήματα: ut verbi causa, si quis oriente canicula natus sit, in mari non morietur. Sed percepta etiam et perceptis his in ll. legitur. Apud Hermog. θεώρημα τεχνικὸν, Bud. vertit Præceptum artis, Quod ars tradit. [" Sic et de Præceptis morum, M. Anton. l. 8. Θεωρήματα παραδιδόναι. Vide Ind. Græcitatis Epicteteæ p. 353." Schw. Mss.] Idem scribit esse θεωρήματα ap. Euclidem, quæ Propositiones vulgo dicuntur. Sunt qui e Proclo ita θεώρημα distinguant ἀπὸ τοῦ προβλήματος, ut πρόβλημα sit, Quod proponit aliquid inveniendum, describendum, comminiscendum: θεώρημα autem doceat, et astruat, quæ natura subjectis inesse comparatum est. Vide de h. v. Alex. Aphr. in Topic. p. 40. 41. Et θεώρημα γεωμετρικὸν, Themist. de Anima 3. At quod Cic. ad Att. dicit θ. καθολικὸν, Bud. ait esse Quod vulgo dicitur Regula generalis. [Demosth. 247. Polyb. 10, 47. I. q. θέαμα, Aristoxenus Athenæi p. 545.] Θεωρηματικὸς, ut θεωρηματικοὶ philosophi, Theorematis utentes, Bud. [ὄνειροι, οἱ τῇ ἑαυτῶν θέᾳ προσεοικότες, Suid. 1, 109. " Diog. L. 2, 113." Wakef. Mss. * " Θεωρημάτιον, Præceptiuncula, Epict. Diss. 2, 21, 17. 3, 5, 15." Schw. Mss.] Θεώρησις, Contemplatio, Speculatio. Θεωρητὸς, Spectabilis, Aspectabilis. [" Ælian. H. A. 489." Wakef. Mss. Diod. S. 14. p. 429.] Ἀθεώρητος, contr. Non spectabilis, Sub aspectum

A non cadens: ut ab Aristot. de Mundo dicitur Deus πάσῃ θνητῇ φύσει ἀθεώρητος. [M. Anton. 1, 9.] Θεωρητῶς, ET Ἀθεωρήτως, q. d. Spectabiliter, et Non spectabiliter, aut Visibiliter et Invisibiliter: ut ap. Greg. opponentem duo hæc adverbia θεωρητῶς et σωματικῶς, duobus istis, ἀσωμάτως et ἀθεωρήτως. Sed ad animum sæpius referuntur; diciturque θεωρητὸς, Sub contemplationem cadens, In contemplatione positus s. versans, Quem contemplatione assequi possumus, et quasi dicas, Contemplabilis. Exp. et Perceptibilis, Comprehensibilis: quorum neutrum Lat. est: additur autem interdum λόγῳ, διανοίᾳ: dicitur enim aliquid esse λόγῳ θεωρητὸν, διανοίᾳ θεωρητόν. In qua etiam signif. τῷ θεωρητὸς opp. ἀθεώρητος. In VV. LL. affertur etiam, Ἀθεωρήτως ἥψατο τῆς περὶ τὸν οὐρανὸν πραγματείας, pro Imperite rerum cœlestium studium attigit. [Plut. Numa 18.] Ἀθεωρητὶ aliud adv. pro Sine contemplatione. [Suid. 1, 69. * Ἀθεωρησία, Diod. S. 1, 24.] Δυσθεώρητος, Cujus difficilis est contemplatio, Contemplatu difficilis. [" Toup.
B Opusc. 1, 342." Schæf. Mss. Plut. 8, 175. 427.] Εὐθεώρητος, contr. Cujus facilis est contemplatio. [Plut. 9, 681.] Θεωρητικὸς, Contemplativus, i. e. Contemplationi deditus, addictus, Greg. Τῶν ἄγαν θ. τε καὶ ἀνηγμένων, Plut. (6, 25.) dicit esse τρεῖς βίους, Tres vitas, Tria vitæ genera: sc. πρακτικὸν, θεωρητικὸν, ἀπολαυστικόν: ubi Contemplativam vitam vertere possumus, ut Contemplativam et activam philosophiam dixit Seneca. Legitur autem et ap. Aristot. θ. βίος. || Θ. λόγος, Plut. Theoretica disputatio, Ea, quæ appellantur θεωρήματα, continens: quæ sunt veritatis investigatio. Bud. [* Θεωρητὴς, Gl. Spectator. " Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. 55." Boiss. Mss. " Wakef. Ion. 1095." Schæf. Mss.] Θεωρητήριον, Locus spectandis ludis, Bud. e Plut. (Graccho 12.) θεωρητήρια ἐκμισθοῦν ἐν τῇ ἀγορᾷ. " Θεώρητρα, " τὰ, dicta fuisse tradunt Munera quæ sponsus sponsæ dabat ante nuptias cum se spectandam præberet deposito flammeo: quæ et ἀνακαλυπτήρια, " ὀπτήρια, ἀθρήματα." [Pausanias Eustathii ad Il. A.
C p. 881. Schæf. ad Bos. de Ellips. 126.]

Θεωρία, Contemplatio, Commentatio, Meditatio, Plut. de Psychog. Ἀναλύοντα θεωρίας ἕνεκα τὴν οὐσίαν αὐτῆς, ubi exp. Commentationis gratia. Bud. putat meditationem esse θεωρίαν s. σκέψιν, in Cic. Tusc. Nihil est enim, quod tam obtundat elevetque ægritudinem, quam meditatio conditionis humanæ. Idem θεωρία exp. Inspectio, pro Speculatione, e Quintil. Proprie tamen θ. esse ait Rerum divinarum inspectionem et spectaculum, et ap. Dionys. Areop. Spiritalis sensus contemplationem. Observandum est autem θεωρία non esse a Θεωρῶ, SED a Θεωρὸς, quod Platoni est Spectator, Contemplator. [" Thom. M. 445. Luzac. Exerc. 91. 94. Segaar. Epist. ad Valck. 35. Valck. Diatr. 278. ad Herod. 479. ad Diod. S. 1, 297. Athen. 1. p. 4. Institutum, Argumentum, Toup. Longin. 359." Schæf. Mss.] " Θεω- " ρεῖον, esse dicitur ὁ ἱππόδρομος: Suidæ autem " θεωρεῖα sunt τὰ πρωτεῖα," [s. ματροπεῖα, ut quidam corrigunt. " Thom. M. 447." Schæf. Mss. * Θεώριον,
D Gl. Theatrum, " Chrys. Hom. 122. T. 6. p. 975." Seager. Mss. * Θεωροσύνη, Manetho 4, 460.] " Φι- " λοθέωρος, i. q. φιλοθεάμων." [Aristot. Eth. 1, 8. * Φιλοθεωρέω, Jambl. Introd. Arithm. " Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 243." Boiss. Mss.]

Ἀναθεωρέω, Attente contemplor, Diligenter considero; nam ἀνὰ hic est epitaticum, ead. ratione, qua in ἀναθρῶ. Ideoque ἀναθεωρῶ non simpliciter expono Contemplor. Diod. S. 12, (15.) p. 297. meæ Ed. opp. ἐξ ἐπιπολῆς θεωρούμενος et ἀναθεωρούμενος. Ἀναθεώρησις, Diligens consideratio. Suid. h. l. citat, in quo habetur ista vox, Μεγάλης δὲ οὔσης κατὰ τὴν νομοθεσίαν ἀ., μισοπόνηρος φαίνεται ὁ ἀνὴρ, διὰ τὸ πάντων τῶν νομοθετῶν πικρότατα πρόστιμα θεῖναι. Ut autem hic habes μεγάλης ἀ., ita et ap. Cic. magnam ἀναθεώρησιν, Ep. ad Att. O mirificum meum Dolabellam! jam n. meum dicam: magnam ἀναθεώρησιν res habent. Et in seq. Epist. O Dolabellæ nostri magnam ἀριστείαν! quanta est ἀ.! [Diod. S. 15. p. 461.] Ἀποθεωρέω, Contemplor, Perspicio, Obtueor, ut in speculo faciem,

Bud. e Plut. In VV. LL. exp. Longe prospicio, Diligenter animadverto. [Athen. 333. Plut. 6, 125. 659. * Ἀποθεωρητέον, 106. * Ἀποθεώρησις, Pelop. 25. * Διαθεωρέω, Gl. Dispicio. * Ἐνθεωρέω, Basil. 3, 116. 279. Theophyl. 2, 651.] " Ἐπιθεωρέω, Prospicio, Aspicio, VV. LL." [Dionys. H. 2, 67. Hippocr. 397, 22. * Ἐπιθεώρησις, M. Anton. 8, 26. Gl. Inspectio. * Ἐπιθεωρία, var. lect. ap. Strab. 10. p. 158. S. * " Ἀνεπιθεώρητος, Orig. Philoc. 23. p. 81." Seager. Mss. * Προσεπιθεωρέω, Hippocr. 151. " Longinus 9, (11.) Δείκνυσι δ' ὅμως διὰ τῆς Ὀδυσσείας (καὶ γὰρ ταῦτα πολλῶν ἕνεκα * προσεπιθεωρητέον,) ὅτι μεγάλης φύσεως ὑποφερομένης ἤδη ἴδιόν ἐστιν ἐν γήρᾳ τὸ φιλόμυθον. ' Illud autem προσεπιθεωρητέον minus cepisse videntur Interpretes. Tu verte, Hæc enim insuper non una de causa observanda atque monenda duxi. Προσεπιθεωρεῖν est, Insuper s. Auctarii vice observare. Socr. Epist. 6. (p. 9.) Χρὴ δὲ μὴ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸν ἄλλον ἡμῶν προσεπιθεωρεῖν βίον, Verum non hoc solum, sed et præterea reliquum vitæ nostræ institutum examinandum est.' Toup." Seager. Mss. * Συνεπιθεωρέω, Phot. Bibl. 454. * " Καταθεωρέω, Ignat. ad Trall. 3." Routh. Mss.] Παραθεωρέω, q. d. Juxta specto, contemplor. Unum alteri admotum contemplor et inspicio: unde pro Comparo ponitur. Xen. (Ἀπ. 4, 8, 7.) Καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους παραθεωρῶν ἐμαυτὸν, οὕτω διατετέλεκα περὶ ἐμαυτοῦ γιγνώσκων, Me comparans aliis, Me ad observationem aliorum examinans, Bud. Lucian. (1, 838.) Ἀλλ' ἣν μὲν ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι παραθεωρῆτέ με: (1, 58.) Ἔνεστι δὲ καὶ φιλοσοφίαν θαυμάσαι, παραθεωροῦντα τὴν τοσαύτην ἄνοιαν, καὶ τῶν τῆς τύχης ἀγαθῶν καταφρονεῖν. Ead. signif. παράλληλα θεωρεῖν. || Obiter commentor, Bud. in Greg. Ἵνα τι παραθεωρήσω μικρόν. || Despicio, Aspernor, Act. 6, (1.) Ἐγένετο γογγυσμὸς τῶν Ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς Ἑβραίους, ὅτι παρεθεωροῦντο ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ καθημερινῇ αἱ χῆραι αὐτῶν. Sic et Hes. παρεθεωροῦντο exp. κατεφρονοῦντο. Existimo autem non aliunde quam ex l. illo sumsisse Hes. hoc παρεθεωροῦντο. Rarissimam certe esse hanc signif., et in ea præp. παρὰ i. q. in παραβλέπω sonare existimo. [* " Παραθεώρησις, Apsin. de Memor. p. 7. Morell." Boiss. Mss. * Περιθεωρέω, Lucian. 1, 786.] Προθεωρέω, q. d. Præcontemplor, Prius commentor. [Hippocr. 1283, 28. * Προθεωρητέον, Aristot. de Cœlo 3, 3. * " Προθεωρητικὸς, Præsagus, Chrys. Hom. 140. T. 5. p. 884." Seager. Mss.] Προθεωρία, q. d. Præcommentatio, Præmeditatio. Ita vocatur in declamationibus, Quod unicuique tanquam argumentum præfigitur. [Hes. 125. * Συνθέωρος, J. Poll. 2, 55. * Συνθεωρέω, Aristoph. Σφ. 1182. Polyb. 1, 9, 3. Gl. Concerno.] " Ὑποθεωρέω, Conspicio, VV. LL. e " Plut. (6, 153.) Sed in hac interpr. nulla præpositionis ratio habetur."

¶ Θεωρίζω, VV. LL. Specto, [LXX. Judith. 10, 11. Οὐκέτι ἐθεώρισαν αὐτὴν, quod e Schleusneri conjectura esse videtur: Bos. dedit ἐθεώρουν, Alex. ἐθεωροῦσαν, Ald. ἐθεώρησαν.] Ἀναθεωρισμὸς, tanquam ab ἀναθεωρίζω, Recognitio, VV. LL.: sed sine ullo testimonio.

¶ AT Θεωρὸς, in altera signif. item Θεωρὶς, Θεωρικὸς, vide post Θεός.

ΘΑΥΜΑΖΩ, άσω, άσομαι, Miror, Admiror, Admirationi habeo, Hom. Od. Π. (203.) θαυμάζειν περιώσιον et ἀγάασθαι jungit, habentia accus. personæ: Α. (382.) Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευε: Il. Ω. (629.) θαύμαζ' Ἀχιλῆα, Ὅσσος ἔην, οἷός τε. At cum accus. rei, Od. Δ. (655.) Ἀλλὰ τὸ θαυμάζω· ἴδον ἐνθάδε κ. τ. λ.: Τ. (229.) addidit particulam ὡς, exp. rem ipsam, quæ admirationem movebat, τὸ δὲ θαυμάζεσκον ἅπαντες, Ὡς οἱ χρύσεοι ὄντες, ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων κ. τ. λ. Il. Β. (320.) junxit cum οἷον sequente verbo ἐτύχθη. Ἡμεῖς δ' ἑσταότες θαυμάζομεν οἷον ἐτύχθη. Existimo autem in illo ex Il. Ω. l., accus. personæ in nominativum posse resolvi, immutata orationis structura; atque adeo θαύμαζ' Ἀχιλῆα ὅσσος ἔην, perinde esse ac si dixisset ἐθαύμαζεν ὅσσος ἔην Ἀχιλεὺς etc. In soluta oratione et has et alias præterea constrr. habet. Plut. de Aud. Ἐκ φιλοσοφίας ἔφησεν αὐτῷ περιγεγονέναι τὸ μηδὲν θαυμάζειν. Lucian. (1, 141.) Θαυμάζει τε τὰ οὐ θαυμαστά: nonnunquam autem dicimur θαυμάζειν rem, quam improbamus: quo dixit modo Dem. Θαυμάζω ταῦτα: et cum pers. etiam gen. ita poni, videbis infra. Cum accus. sequente εἰ, Plato Pol. 1. Τόδε ἐθαύμασα, εἰ ἐν ἀρετῆς καὶ σοφίας τίθης μέρει τὴν ἀδικίαν. Sed frequentius jungitur illi particulæ, non præcedente accus., ap. Eund. ibid. Οὐκ ἂν θαυμάσαιμι, εἴ μοι σκεψαμένῳ οὕτως δόξειε. Isocr. Symm. Ὥστε ἄξιον θαυμάζειν εἴ τις ἐλπίζει κ. τ. λ. Interdum etiam additur huic particulæ altera, sc. μὴ, diciturque θαυμάζω εἰ μὴ, ut Lat. Miror ni, et Mirum ni. Aliquando autem sequentem habet partic. ὅπως, et quidem interdum præcedente accus. ut Philo, Πόλιν θαυμάζω ὅπως διαμένῃ συνεστηκυῖαν ἐκ τῶν ἐναντίων ἐθνῶν. Jungitur, et cum ὅπως οὐχί. Lucian. (1, 202.) Θαυμάζω δὲ ὅπως οὐχὶ καὶ τὸν ἥλιον κεκωλύκατε καταλάμπειν αὐτοὺς, Miror quomodo non prohibueritis. Nonnunquam etiam, nec raro, subjungitur ὅτι huic verbo, pro eo, quo Lat. dicitur Miror quod: atque ita Isocr. inter alios utitur, sic exordiens orationem, quæ Ἀρχίδαμος inscribitur, Ἴσως τινὲς ὑμῶν θαυμάζουσιν ὅτι — τοσαύτην πεποίημαι μεταβολήν. Thuc. vero ὡς ei subjunxit, ead. signif. 1. Καὶ θαυμάζειν ὡς οὔπω πάρεισιν, Seque mirari, quod nondum adessent. At e Xen. (Κ. Π. 1, 4, 20.) affertur θαυμάζων ὡς ἐφρόνει pro Admirans ejus prudentiam. Item sequente τί ap. eund. Xen. Ἑλλ. 2, (3, 12.) Θαυμάζοντες τί ἔσοιτο ἡ πολιτεία. Sic (Κ. Π. 1, 4, 18.) Θαυμάζω τίνος κελεύσαντος ἥκοι. Lys. Θαυμάζω ὅ, τι ποτὲ τολμήσει ἀπολογεῖσθαι. Interdum etiam per se ponitur et sine ulla adjectione: Paus. Att. Ἐμοὶ δὲ παρέσχε μὲν καὶ τοῦτο θαυμάσαι, q. d. Hoc mihi præbuit admirari, i. e. Admirationem mihi movit. || Cum casu pers., interdum gen., interdum accus. Sed cum gen. θαυμάζω ἐκείνου dicimus, cum aliquod ejus factum aut dictum improbamus: sicuti Gall. Je m'émerveille de vous: Isocr. suam Panegyricam Orat. sic auspicatur, Πολλάκις ἐθαύμασα τῶν τὰς πανηγύρεις συναγαγόντων, — ὅτι — ἠξίωσαν κ. τ. λ. ubi animadverte potuisse etiam dicere, Πολλάκις ἐθαύμασα ὅτι οἱ τὰς πανηγύρεις συναγαγόντες ἠξίωσαν: ut eum alibi loqui, ostendi paulo ante, sed non parem vim habuisset θαυμάζω. Idem vero et in seqq. ll. considerari debet, in quibus subjungitur genitivo particula εἰ, item εἰ μή: Idem, Θαυμάζω δ' ἔγωγε τῶν ἐν ταῖς πόλεσι δυναστευόντων, εἰ προσήκειν αὐτοῖς ἡγοῦνται μέγα φρονεῖν: alibi, Θαυμάζω δὲ τῶν ταύτην τὴν γνώμην ἐχόντων. Xen. (Ἑλλ. 2, 3, 21.) Ὑμῶν μέντοι θαυμάζω, εἰ μὴ βοηθήσετε ὑμῖν αὐτοῖς. Plut. Lycurgo, Ὅθεν θαυμάζω τῶν λεγόντων ὡς, κ. τ. λ. Interdum vero subauditur gen.: Isocr. Archid. Θαυμάζω δὲ ὅσοι ἀξιοῦσιν κ. τ. λ. pro τούτων ὅσοι ἀξιοῦσιν. Ceterum Bud. postquam attulit exempla hujus usus, sc. ἐπὶ κατηγορίας, ita enim ille loquitur, addit, jungi etiam genitivo et accus.: Dem. pro Cor. Καί μου μηδεὶς τὴν ὑπερβολὴν θαυμάζῃ. At ego contra non puto hic θαυμάζῃ genitivo jungi, sed accus. duntaxat, cui adjungitur μου: alioqui cum ita loquimur, Μηδεὶς τὴν ἐμὴν ὑπερβολὴν θαυμάζῃ, itidem dicendum esset jungi duplici accus.; plane enim ὑπερβολὴν jungendum existimo cum μου, ut sit pro τὴν ἐμὴν ὑπερβολήν. Nihilo denique magis utrumque casum in loco illo ac similibus habere existimo, quam haberet, si diceretur, Μηδεὶς μέμψηταί μου τὴν ὑπερβολὴν, aut, Μηδείς μου χλευάζῃ τὴν ὑπερβολήν. Sed de his et alias. Non debuit autem novum videri Budæo θ. in illa etiam signif. accusativo soli junctum: cum et a Plut. aperte ita accipiatur (7, 677.) Διὸ καὶ Χρύσιππόν ἐστι θαυμάζειν, μᾶλλον δὲ ὅλως διαπορεῖν ὅ, τι δὴ παθὼν τὸν κόσμον ἐν μέσῳ φησὶν ἱδρῦσθαι. Sic cum accus. rei positum ostendi supra. || Observantia prosequor, Cultu et observantia prosequor, Bud. in Isocr. ad Dem. (3.) Καὶ μᾶλλον ἐθαύμαζε τοὺς περὶ αὐτὸν σπουδάζοντας, ἢ τοὺς τῷ γένει προσήκοντας. Quæ Budæi interpr. si loco illi convenit, itidem certe huic Xen. convenire videtur, Ἑλλ. 1, (6, 7.) p. 260. Ἀλλὰ ξὺν τοῖς θεοῖς δείξωμεν τοῖς βαρβάροις, ὅτι καὶ ἄνευ τοῦ ἐκείνους θαυμάζειν, δυνάμεθα

τοὺς ἐχθροὺς τιμωρεῖσθαι. Hoc tamen addo, θαυμάζω A sæpe minus esse, sc. Sic admiror ut simul in pretio habeam, Suspicio, In admiratione simul et in pretio habeo, si modo In admiratione habeo, Latine dici potest, Magni facio. Xen. (Απ. 1, 4, 2.) Ἔστιν οὕστινας ἀνθρώπων τεθαύμακας ἐπὶ σοφίᾳ; Ubi animadverte etiam ἐπὶ σοφίᾳ, pro quo dici poterat τῆς σοφίας: quæ constr. est cum alibi, tum in Plut. Camillo, Τῆς εὐλαβείας καὶ καλοκἀγαθίας τὸν Κάμιλλον ἐθαύμασαν. Sic Aphthon. Θαυμάζω τὸ ῥόδον τοῦ κάλλους: quibus in ll. subaudiri solet ἕνεκα. Sed affertur e Plut. Romulo, cum ἀπὸ etiam, Θαυμάζων ἀπὸ τοῦ σώματος νεανίσκον. Sic Chrys. Θαυμαζόμενος ἀπὸ τοῦ λέγειν. Et cum κατὰ habente suum accus. Plut. Camillo, Θαυμαζόμενος κατ' εἶδος. Interdum vero copulatur cum τιμᾶν, atque ita Isocr., qui et cum ζηλοῦν junxit in Symm. At pass. cum εὐδοκιμεῖν interdum copulatur, interdum in ead. periodo per utrumque idem exprimitur: Isocr. Paneg. (15.) Θαυμαζόμενοι δὲ καὶ διὰ τὰς ἄλλας πράξεις, ἐκ τούτων τῶν ἔργων ἔτι μᾶλλον εὐδοκίμησαν. B [" Item media verbi forma, θαυμάζομαι, i. q. θαυμάζω. Moschion ap. Athen. 206. Διοκλείδης θαυμάζεται ἐπὶ τῇ ἑλεπόλει, Miratur helepolin, Cum admiratione loquitur de illa machina. Inde fut. θαυμάσομαι, cum ap. alios, tum Epictet. Enchir. c. 22. Ὕστερον δὲ θαυμάσονται." Schw. Mss. " Markl. Iph. p. 396. Heyn. Hom. 6, 10. 370. 7, 529. 8, 676. Wakef. S. Cr. 2, 71. ad Callim. 1, 113. Toup. Opusc. 1, 188. Ammon. 68. Colo, Veneror, Musgr. El. 519. ad Lucian. 2, 335. 336. Valck. Hipp. p. 177. Contemplor, Heyn. Hom. 6, 370. I. q. διδόναι μισθὸν, Brunck. Aristoph. 2, 113. De fut., Musgr. Alc. 155. Wakef. ibid. Plato Euthyphr. 52. Fisch., Plut. 5, 115. Hutt., Eur. Iph. T. 1283. Matth. Θαυμάσομαι, Xen. Polit. p. 314. Schn. De constr., ad Mœr. 1. ad Lucian. 1, 197. Abresch. Lectt. Arist. 314. Alciphr. 136. Phalar. 20. Lesbon. 187. Cum gen., ad Dionys. H. 2, 995. 4, 2295. ad Phalar. 353. Phryn. Ecl. 116. Thom. M. 435. Holwell. Select. Dionys. 285. Markl. Iph. p. 381. Jacobs. Anth. 11, C 43. Τεθαύμακα, Philostr. 38. Boiss. Θ. εἰ, 424. εἰ μὴ, Brunck. Aristoph. 3, 158. ὡς, Thuc. T. 1. p. 160. Bav. ἐπί τινι, Dionys. H. 2, 1084. ἔν τινι, Diod. S. 2, 189. 202. πρός τι, Bast Lettre 105. τί σου, Heind. ad Plat. Theæt. 347. Θαυμάζοιμ' ἂν, ad Gorg. 20. Ὥστε θαυμάσαι, ad Theæt. 290. Τὸ θ. ἀρχὴ φιλοσοφίας, 327. Θαυμαζέσκω, Valck. Phœn. p. 53." Schæf. Mss.] " Θαυμαστέον, Admirandum," [Eur. Hel. 84. 506. Θαυμαστέος, Athen. 508. * " Θαυμασείω, Moschop. π. Σχ. 9." Boiss. Mss.]

Θαυμασμὸς, Admiratio, Plut. (Æmil. P. 39.) Auctor libri Dem. Phalereo inscripti, Εἴτε θ., εἴτε χλευασμός ἐστι. [* Θαυμασία, Gal. Ther. 1, 10. * Θαύμασις, Θαυμασία, Lobeck. Phryn. 509.] Θαυμάσιος, Admirabilis, Mirabilis, Admiratione dignus, Mirificus. Extat liber Aristotelis π. Θαυμ. Ἀκουσμ. inscriptus. Citatur vero ab Athen. (552.) et Polemon quidam π. Θαυμασίων, non addito substantivo. Xen. Σ. (7, 4.) Οὐδὲ πάνυ τι σπάνιον τόγε θαυμασίοις ἐντυχεῖν, εἴ τις τούτου δεῖται, ἀλλ' ἔξεστιν αὐτίκα μάλα τὰ D παρόντα θαυμάζειν. Et θαυμασιώτατοι λόγοι, Plato de Rep. 2. Dicitur etiam aliquis esse θ. πρός τι, Æschin. Πρὸς δὲ τὴν ἐν τοῖς λόγοις τόλμαν θαυμασιώτατε, Mirum in modum apte; nam hoc opp. ei, quod dixerat ἀχρηστότατε πρὸς κ.τ.λ. Et θ. φάρμακον, Gal. Mirum medicamentum, i. e. Mire potens, Miras vires habens. Jungitur interdum cum ὅσος, sicut et θαυμαστός: vide Θαυμαστός. || Qui admirationi est et in pretio habetur, Lucian. (1, 551.) Οὐδέν σε κωλύσει θ. εἶναι, ἣν μόνον κ.τ.λ. Synes. Ep. 19. Προσείρησθε δὴ θ., exp. etiam Clari et illustres viri. || Ὦ θαυμάσιε sic dicitur ut ὦ δαιμόνιε, μακάριε, Bud. afferens e Plat. Οὐκ εἰς φαῦλόν γε αὖ, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ θ., σκέμμα ἐμπεπτώκαμεν: antea ὦ φίλε dixerat. Idem alibi scribit honestam esse appellationem. [" Brunck. Aristoph. 1, 158. Mœr. 187. et n., Lennep. ad Phal. 116. ad Diod. S. 1, 126. 170. De fem., Schneid. Anab. 104." Schæf. Mss.] Θαυμασιουργέω, Xen. (Σ. 7, 2.) pro quo usitatius est θαυματουργῶ, de quo infra. [* Θαυμασιουργία, Philostr. Apoll. 6, 19.] Θαυμασιότης, Admirabilitas, Bud. e Cic. [Aristot. Topic. 4, 5.] Θαυμασίως, Admirabiliter, Mire, Mirum in modum, Aristoph. (N. 1240.) θαυμασίως ἥσθην θεοῖς. Jungitur et cum ὡς: Plato Gorg. Νῦν δὲ θ. ὡς ἄθλιος γέγονεν. Θαυμαστὴς, Admirator, Laudator, Bud. ap. Plut. [" Boiss. Philostr. 486." Schæf. Mss.] Θαυμαστικὸς, Ad admirandum propensus, Immodice admirator, Bud. in Aristot. περὶ μεγαλοψύχου scribentem, Οὔτε θ., οὐθὲν γὰρ αὐτῷ μέγα ἐστίν. Θαυμαστικῶς adv., ἔχειν, Philo, pro Admiratione teneri. [" Schol. Il. K. 437." Wakef. Mss.] AT VERO Θαυμαστὸς pass. accipitur pro θαυμάσιος, Admirabilis etc. Xen. (Απ. 2, 7, 13.) Θαυμαστὸν ποιεῖς, ὃς ἡμῖν — οὐδὲν δίδως κ.τ.λ. Et contra, Θ. οὐδὲν ποιεῖν, Isocr. Symm. (2.) Θ. οὐδὲν ποιεῖτε· καὶ γὰρ εἰώθατε κ.τ.λ. Dem. (157.) Οὔκουν ἐστὶν οὐδὲν θ. εἴ τι πεπλεονέκτηκεν ἡμῶν κ.τ.λ. Theophr. (H. Pl. 6, 3, 1.) Καὶ παχύνει σφόδρα, καὶ τὰ κρέα θ. ποιεῖ τῇ ἡδονῇ, pro quibus Plin. Mox pinguescere, carne mirabilem in modum jucunda. Jungitur sæpe cum ὅσον, itemque cum ἡλίκον, sicut et θαυμάσιον. Aristot. Διαφέρουσι δὲ τῇ ἀνδρείᾳ ἐλέφαντες θ. ὅσον, quo et Lat. dicunt modo Mirum quantum. Qua de re lege Bud. 1096. Ponitur etiam adv. θαυμαστὰ alicubi: Plato Symp. Τότε καὶ θ. ἐκπλήττονται. || Dicitur esse aliquis, i. e. Admirabilis, Admiratione dignus. Interdum cum gen., Plut. Popl. (14.) Θ. ὁ ἀνὴρ τῆς εὐσταθείας: eod. sc. modo, quo diceretur θαυμάζω σε τῆς εὐσταθείας. Interdum vero sine adjectione, exp. etiam Eximius, Egregius: quo accipi modo videtur a Synes. || Θαυμαστὸν præterea aliquando videntur usurpare Græci in ironia: ut Lat. Præclarum. [" Plut. Mor. 1, 15. Xen. Mem. 1, 1, 17. 2, 1. Mœr. 187. et n., Lennep. ad Phal. 116. Brunck. Aristoph. 1, 158. Qui colitur, Valck. Hipp. p. 177. Conf. c. θαυμάσιος, Boiss. Philostr. 639. Schneid. Anab. 75. Heind. ad Plat. Gorg. 246. Θαυμαστὰ δρᾶν, ad Theæt. 310." Schæf. Mss.] Θαυμαστῶς, Mirabiliter etc. ut de θαυμασίως dictum est. Jungiturque itidem cum ὡς, Θ. ὡς ἀσπάζεσθαι, Plato: Θ. ὡς σφόδρα, præcedente etiam εὖ, de Rep. 1. Εὖ οὖν λέγει, θ. ὡς σφόδρα. Θαυμαστόω, Admirabile s. Admirabilem reddo. Exp. ap. Plut. Mirifico e Plauto. Et pass. Θαυμαστωθεὶς, Redditus mirabilis, Admirationi habitus, In pretio habitus. Plut. (Pomp. 53.) Ἐπὶ τούτοις δὲ θ. καὶ ἀγαπηθεὶς, αὖθις οὐκ ἐλάττονα φθόνον ἔσχεν: [Pericle 28. * Ἀθαύμαστος, Athen. 233. " Monum. Eccl. 2, 208. Coteler. * Ἀθαυμάστως, Soph. ap. Bekk. Anecd. 1, 353." Boiss. Mss.] Ἀθαυμαστὶ, Citra admirationem, [Suid. 1, 69. * Ἀθαυμαστία, Strabo 1, 98. 105. Lobeck. Phryn. 509. ubi et de * Ἀθαυμασία.] Ἀξιοθαύμαστος, pro Admiratione dignus, Xen. [Απ. 1, 4, 4. Μικροθαύμαστος, Schol. Aristoph. Ἱππ. 677. * Πανθαύμαστος, Suid. 1, 11. * " Πολυθαύμαστος, Idem v. Ἱπποκράτης, Const. Porphyrog. de Imag. Edess. p. 87. * Ὑπερθαύμαστος, Schol. Pind. Ὀ. 9, 98. Jacobs. Anth. 13, 739." Boiss. Mss.] SED Θαυματὸς etiam dicitur a Pind. pro θαυμαστὸς, ut annotat Eust.: [Hom. Hymn. 2, 80. Hesiod. Ἀ. 165.] " Θαύμακτρον, e θαυμάζω, Dorice faciente fut. 1 θαυμάξω, Etym. afferens hoc e Sophr. exemplum, φέρε τὸ θαύμακτρον κἀπιθυσιῶμες: sed non exp."

Θαῦμα, Admiratio, ut cum dicitur ἐν θαύματι ποιεῖσθαι, διὰ θαύματος ἔχειν, Plut. Ὁρῶν τοὺς ἀκούσαντας, ἀπὸ τοῦ προσώπου καὶ τοῦ σχήματος ἐν θ. ποιουμένους: dicitur vero et θ. ποιοῦμαι, de quo infra. Herodian. (2, 2, 17.) Ἐπάρχοντα τοσούτων ἐτῶν ἀεὶ διὰ τιμῆς τε καὶ θ. ἔσχετε. Sed et cum dicitur θαῦμά μ' ἔχει, quo utitur et Lucian. (2, 315.) est θαῦμα Admiratio. Sic ap. Herodian. 7, (8, 6.) Οὐ θ. ἀλλὰ χλεύης καὶ γέλωτος ἄξια. Propter hanc autem signif., aliasque simul rationes, verbo Θαυμάζω postposui. || Miraculum, Res mira, Il. N. (99.) Ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι, Aristoph. Πλ. (99.) Καὶ θαῦμά γ' οὐδὲν, Greg. Ὢ τοῦ θ. O rem miram: θ. ποιοῦμαι, Rem miram esse puto s. miraculum, Mirandum esse puto, Paus. Et cum infin. ap. Hom. non semel, cum dicit θαῦμα ἰδέσθαι. Hesiod. autem

non solum θ. ἰδέσθαι, sed etiam ('Α. 318.) ἰδεῖν dicit. Sic θ. ἀκοῦσαι, Auditu mirum, Plato. || Cic. θαύματα vertit Portenta ap. Dem. ut videbis in meo Cic. Lex. 138. || Præstigiæ, Xen. Σ. (2, 1.) Τῶν τὰ θ. δυναμένων ποιεῖν. [" Athen. 352. e nescio quo Comico dictum veluti proverbiale citat, Θαύματα μωροῖς, Miracula stultis, Res quas stulti velut miracula stupent." Schw. Mss. " Ad Eur. Or. 101. Fisch. Palæph. 187. ad Charit. 247. ad Herod. 571. Musgr. Bacch. 449. Markl. Iph. p. 35. Wakef. Phil. 687. Abresch. Æsch. 2, 58. I. q. μισθὸς, Brunck. Aristoph. 2, 113. Conf. c. θῦμα, Jacobs. Anth. 9, 168. Θαύματα, Coray Theophr. 198. Bast Lettre 220. Præstigiæ, Casaub. Athen. 22. Timæi Lex. 140. et n., Koen. ad Greg. Cor. 80. Conf. c. θαυμαστὰ, Boiss. Philostr. 417. Θ. περί τι, 601. Herod. 3, 23. Θαύματος ἄξιον, Valck. Hipp. p. 260." Schæf. Mss.] " Θῶμα, teste Hes. pro θαῦμα, Miraculum, " dicitur." * Αὐτόθαυμα, Epiphan. 1, 959. * Θαυματολογία, Egregius sermo, Synes. p. 44.] Θαυματοποιὸς, ET Θαυματουργὸς, (ὁ, ἡ,) Præstigiator, Circulator, Qui circulatoriis præstigiis utitur, Dem. (23.) Πολὺ τῶν θαυματοποιῶν ἀσελγεστέρους ὄντας. Et Ξενοφῶν ὁ θ., Athen. Apud Eund. (129.) Θαυματουργοὶ γυναῖκες εἰς ξίφη κυβιστῶσαι: [" et 137. Κοῦραι δύο θαυματοποιοί.] Θαυματοποιέω, AC Θαυματουργέω, Præstigiis utor, Præstigiatricem artem exerceo, Xen. Σ. (7, 2.) p. 521. 'Εφ' οὗ ἔμελλε θαυματουργήσειν: nam et ita legitur pro θαυμασιουργήσειν. [Plut. 10, 178.] Sed θαυματοποιῶ, Bud. exp. etiam Præstigiatoris in modum facio, in Luciano (3, 342.) Καὶ ἄλλα πολλὰ νεανικώτερα θαυματοποιῶν: (344.) Καὶ νῦν αὐτὰ ταῦτα θαυματοποιεῖ,—δεινήν τινα καρτερίαν ὑπισχνούμενος. Exp. vero et Præstigiari, quo verbo et Picum uti ait. [* Θαυματοποιητικὸς, Plato Soph. p. 224. * Θαυματούργημα, Heliod. 10. p. 517. * " Συνθαυματουργέω, Isid. Pel. 1, 16." Boiss. Mss.] Θαυματοποιὸς, interdum generalius pro Miracula edens: ὄνειροι, Lucian. (1, 19.) quod somnia res mirabiles nobis repræsentent. Item θ. ET Θαυματουργὸς, Qui miracula edit, et quidem vere: unde Christus etiam dicitur θαυματουργεῖν a Damasc. 65. Sed et θαυματουργεῖσθαι dicitur Res aliqua, quæ cum miraculo fit. Θαυματοποιΐα AC Θαυματουργία, q. d. Præstigiatio, Præstigiatoria ars; Figmentum præstigiatorum figmentis simile, Lucian. (1, 849.) Dixit vero et θαυματοποιΐας Isocr. [Hel. Enc. 5. " Ad Timæi Lex. 141. Bernard. Rel. 40." Schæf. Mss. Θαυματοποιϊκὸς, Plato Soph. p. 268. * " Θαυματουργικὸς, Jo. Climac. Scala 352. Acta Jun. Bacchi p. 64." Boiss. Mss. * Θαυματικὸς, unde * Θαυματικῶς, Schol. Thuc. 1, 74. * Θαυματόεις, Manetho 6, 402.] Θαυμαλέος, Admirandus, θαυμαστὸς, et φοβερὸς, Hes. Θαυμαίνω, poët. pro θαυμάζω, ut ab ὄνομα fit ὀνομαίνω, Admiror: unde Od. Θ. (108.) Φαιήκων οἱ ἄριστοι ἀέθλια θαυμανέοντες, i. e. θαυμασόμενοι, Eust., qui tamen et aliam exp. affert, sc. θεασόμενοι. Θαυματίζομαι, Rei admirabilitate obstupefio, ἐκπλήττομαι, Hes. [Phot.]

[* 'Αναθαυμάζω, Dio Cass. 43, 13.] 'Αποθαυμάζω, Demiror; nam ut θαυμάζω est Miror, sic ἀποθαυμάζω, Demiror: ita videmus De augere in Lat. verbo sicut ἀπὸ in Græco. Æschin. (16.) 'Αποθαυμάζει γὰρ, εἰ μὴ πάντες μέμνηθ' ὅτι καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν κ. τ. λ. Et cum accus. 'Αποθαυμάζω τὰ λεγόμενα, Vehementer admiror quæ dicuntur, Magnæ admirationi habeo. [* 'Αποθαυμαστικὸς, unde * " 'Αποθαυμαστικῶς, Euseb. in Ps. 498." Kall. Mss. * Διαθαυμάζω, unde * Διαθαύμαστος, Æsch. c. Timarch. 180. Schneidero tamen videtur vitiosa lectio pro μὰ Δία, θαύμ. * 'Εκθαυμάζω, Dionys. H. 2, 249.] 'Επιθαυμάζω, Donis honoro, Suid. ex Aristoph. [N. 1147.] Ego tamen nolim ita simpliciter exponere, sed, ad exprimendam vim verbi, hoc aut simili modo, Donis honoro quem admiratione dignum censeo, ac in pretio habeo. [* Συνθαυμάζω, Plato Theæt. p. 162. * 'Υπερθαυμάζω, Herod. 3, 3. Athen. 523. Gl. Admiror. * 'Υποθαυμάζω, Epiphan. 1, 408.]

¶ Θωϋτὸς, Ionice pro θαυμαστὸς, Mirabilis, Hesiod. 'Α. (165.) τὰ δὲ δαίετο θωϋτὰ ἔργα, ubi tamen θαυματὰ quædam exempl. habent: quod et a Pind. usurpari dixi antea. " Θώϋμα, Ion. pro θαῦμα, Miraculum, Res admiranda: frequens ap. Herod. " Itidemque Θωϋμάζω, pro θαυμάζω, Admiror," [3, 80. 'Αποθωϋμάζω, 1, 11. Θωϋμαστὴς, Vita Hom. 5. 12.] Θωϋμαστὸν quoque affertur, [Herod. 9, 122.] ET Θωϋμάσιον pro θαυμάσιον ab Eust. [Herod. 2, 21. 35.]

* ΘΕΛΓΩ, ξω, Mulceo, Demulceo, Delinio, Pellicio. Homero tamen est simpliciter, Afficio aliquem ita ut impellam quocunque velim, Animi affectum naturalem, motum, inclinationem immuto, rei alicujus habitum s. statum: brevius, Adigo aliquem, rem quampiam ad faciendum quod ejus naturæ repugnet. Hæc sunt quæ ex Eust. expp. colligere possum, addentis θέλγειν esse dictum quasi ἀπάγειν τινὰ οὗ ἐθέλει, ἄγειν εἰς ὃ θέλει ὁ ἐχθρός. Vide et Etym. ac Hes. de etymologia hujus verbi. Sunt autem cum alii Hom. ll., in quibus hanc dat τῷ θέλγω signif., tum isti: Il. M. (254.) αὐτὰρ 'Αχαιῶν Θέλγε νόον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζε: O. (321.) τοῖσι δὲ θυμὸν 'Εν στήθεσσιν ἔθελξε, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς, exp. etiam ἐξέστησε et μετεποίησεν ἐκ τοῦ εὖ ἐνεργεῖν: quod explicari ait sequentibus hisce verbis, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς (N. 435.) Θέλξας ὄσσε φαεινὰ, πέδησε δὲ φαίδιμα γυῖα. Affert et illud a Circe dictum Ulyssi, Od. K. (326.) Θαῦμά μ' ἔχει, ὡς οὔτι πιὼν τάδε φάρμακ' ἐθέλχθης, exp. τοῦ κατὰ φύσιν μετέστης. Sed non satis sibi constare videtur hic Gramm. in iis, quæ de signif. tradit, quod cum uno in loco negasset poni ap. Hom. ἐπὶ ἡδονῆς, sicut ap. ejus posteros: in alio scribit θέλγειν signif. ἐκτροπήν τινα καὶ μετάθεσιν τοῦ κατὰ φύσιν, aut διὰ φόβον, aut διὰ λύπην, aut δι' ἡδονὴν, aut ἕτερόν τι πάθος ὑπερβάλλον. Certe si non aliud, ipsum verbale nomen θελκτήριον prius illud Eust. dictum refellere existimo. Hes. non solum vult esse κηλεῖν et τέρπειν, sed etiam ἀπατᾶν: qui exp. item, εἰς τὸ θέλειν ἄγειν: quod etymum aliquantum a præcedentibus diversum fuerit: existimo enim eum per εἰς τὸ θέλειν ἄγειν declarare voluisse Indere s. Immittere animo voluntatem aliquid faciendi. Quod autem ad ἀπατᾶν attinet, quæ exp. datur τῷ θέλγειν ab Etym. quoque et Suida, non videtur Hom. hanc signif. inclusisse huic verbo; alioqui enim vacabit δόλῳ, quod alicubi ei adjungit. Etym. inter alia scribit θέλγειν esse σκοτίζειν, ubi Hom. 'Αχαιῶν θέλγε νόον, ὄμματ' ἔθελγε. Suidas itidem θέλγειν cum aliis modis exp., tum verbo σκοτοῖ. Hactenus de Gramm. expp.: nunc paucis quod de h. v. sentio, aperiam. Θέλγειν, cum Hom. tribuat Circæ, tribuat item Sirenibus, iisdemque videam a Lat. poëtis tribui verbum Mulcere, non video quid obstet, quominus θ. Homero quoque esse dicamus Mulcere. Sed nec dubitem θ. alicubi interpretari, Mulcere carmine, cantu, quod Iisd. nihil aliud est quam Incantare. Imo vero et verbo Mulcere sine adjectione uti hac in signif. possumus, cum de Medea incantamentis s. carminibus nobilitata dixerit Naso, Quaque feros angues, te quoque mulcet ope. Sed observandum est, quibusdam voluptatis illecebris i. effici interdum, q. cantu: qua in signif. dixisse existimo Virg. de Orpheo, Mulcentem tigres, et agentem carmine quercus: cum Horat. dixerit Lenire tigres, quod Virg. Mulcere tigres: et Sono testudinis, quod ille Carmine: neque enim ibi ad incantamenta referendum est. Atque adeo si verum esset quod datum fuit supra etymon τῷ θέλγω, in eod. Horatii l. hujus verbi etymum expressum aut certe adumbratum haberemus: cum de eod. Orpheo ita scribat, Saxa movere sono testudinis, et prece blanda Ducere quo vellet. Sed et simplicius capitur Mulcere pro Delinire: quam etiam signif. dari τῷ θέλγω debere ap. Hom. existimo, contra Eust., qui negat, ut dixi, usquam ap. illum poni ἐπὶ ἡδονῆς. Nam ἡδονῆς signif. includi τῷ θέλγειν ap. Hom. Od. Ξ. 387. Μήτε τι μοι ψεύδεσσι χαρίζεο, μήτε τι θέλγε, Σ. 281. θέλγε δὲ θυμὸν Μειλιχίοις ἐπέεσσι, non video quomodo quis inficiari possit. Imo et quod dicit θέλγειν μειλιχίοις ἐπέεσσι, nihil

obstare puto, quominus reddatur e Virg. Mulcere A dictis. Hoc quidem certe fateor, in illo Hom. l. θέλγειν esse Delinientis fraudulenta quadam voluptate, cum subjungatur, νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ: itidemque Od. Ξ. μήτε τι θέλγε, esse perinde ac si diceret, Ne tuis mendaciis vanam mihi voluptatem afferas, vel vanum gaudium. Vel, Ne mendaciis ap. me utaris, dum vis mihi gratificari, et ad voluptatem loqui: ut hic sit θέλγε, quod alibi in ead. re dicit μειλίσσεο: Od. Γ. 96. Μηδέ τι μ' αἰδόμενος μειλίσσεο, μηδ' ἐλεαίρων. Pro his autem dicit Æsch. (Pr. 685.) μηδέ μ' οἰκτίσας ξύνθαλπε μύθοις ψευδέσιν, ubi etiam videri possit ad istum Hom. versum allusisse. Ab Eust. igitur ibi quoque dissentio, exponente θέλγε verbo ἀπάτα. Ab Æsch. (Pr. 864.) p. 53. ἵμερος dicitur θέλγειν Hypermnestram, i. e. Amor erga maritum eam mulcere et delinire, ita ut ad perpetrandam ejus cædem adduci non possit. Est porro verbum poëtarum potius quam ceterorum scriptt., qui tamen et ipsi eo aliquando utuntur. Synesio de Insomn. non semel θέλγεσθαι B est Pellici. || Sopio, κοιμίζω, Eust. e vett. Gramm. auctoritate exp. in Od. E. (47.) de virga Mercurii, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει Ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει. Sed et ipse Somnus Il. Ξ. (252.) de se dicit, Ἤτοι ἐγὼ μὲν ἔθελξα Διὸς νόον αἰγιόχοιο Νήδυμος ἀμφιχυθείς. Ad quos respexisse ll. Eur. existimo, Or. (211.) Ὦ φίλον ὕπνου θέλγητρον: de q. v. mox dicam. Sed crediderim θέλγει in illis Hom. ll. reddi etiam posse Mulcet, addendo dat. Somno: nam hoc loquendi genus Mulcere somno ap. quendam poëtam legere me memini. Locus certe Ovidii in promtu est, in quo Somnus mulcere pectora dicitur, Epist. Leandri ad Heron., His ego si vidi mulcentem pectora somnum Noctibus: Metam. 8. Lenis adhuc somnus placidis Erysichthona pennis Mulcebat. At Virg. velut παραφράζων hoc loquendi genus, dixit, somno positæ sub nocte silenti Lenibant curas. [" Jacobs. Exerc. 2, 124. Anim. 205. Anth. 6, 102. 7, 196. 353. 8, 62. 9, 234. 12, 461. Toup. Emendd. 2, 174. Valck. Hipp. p. 195. 240. Ilgen. Hymn. 514. C Villois. ad Long. 61. 95. 215. ad Il. O. 594. Thom. M. 532. Wakef. Trach. 710. S. Cr. 4, 41. Abresch. Æsch. 2, 120. Brunck. Apoll. Rh. 201. Boiss. Philostr. 410. Heyn. Hom. 6, 318. 450. 579. 7, 59. 97. 8, 166. 667." Schæf. Mss. * Θελγεσίμυθος, Anal. 2, 518. * Ἀθελγής, Nonn. D. 33, 200. * Ἀθελγητί, Phav. 22.] Πανθελγής, Omnes demulcens, deliniens, oblectans: φωνή, Nonn. [Jo. 1, 114. * Πανθελκτήρ, unde fem.] Πανθέλκτειρα ἡμερίς, Epigr. Vitis omnium oblectatrix, recreatrix. [" Simonid. 48." Schæf. Mss. * Θέλξις, Ælian. H. A. 8, 24. * Θελξίθεος, Anon. H. in Virgin. 9. * " Θελξικάρδιος, Const. Manass. Chron. p. 7. * Θελξιμελής, p. 120. var. lect." Boiss. Mss. Anon. H. in Virg. 9.] Θελξίνοος, Mentem demulcens. [" De Ulixis Error. 36." Wakef. Mss. * " Ἀθελξίνοος μοῦσα, Auson. Epist. 12, 26." Boiss. Mss. * Θελξίπικρος, Epigr. adesp. 445.] Θελξίφρων, pro θελξίνοος, Epigr. [Eur. Bacch. 402. * " Θέλγημα, Suid. v. Βουκολήσας." Boiss. Mss. Et contr.] Θέλγμα, Delinimentum. Ab Hes. tamen exp. θαῦμα. D [" Schol. Pind. Π. 1, 18. 21." Boiss. Mss. * Θελκτήρ, Hom. Hymn. 15, 4.] Θελκτήριος, ὁ, ἡ, Delinitivus, Deliniendi s. Demulcendi vim habens, Illecebrosus. Ἐπῳδὴ θελκτήριος, Plut. (9, 42.:) θελκτήριον, τὸ, Illecebra, Oblectamentum, Hom. [Od. Θ. 509.] Θέλγητρον, ET Θέλκτρον, Delinimentum, Illecebra, Oblectamentum, Athen. 71(=220.) Πόθων θέλγητρα, Amorum illecebræ, Eur. Or. (211.) Ὦ φίλον ὕπνου θέλγητρον, O suave somni delinimentum, i. e. O somne suaviter deliniens, mulcens. Dici autem somnum mulcere, ostendi paulo ante. Synes. Τοσοῦτον θέλκτρον ἀνιᾶσι τοῖς ἀναγινώσκουσι. [Lucian. 2, 12. Lobeck. Phryn. 131. * Θελγήτριος, Psell. Schol. in Orac. Chald. p. 96.] SED et Θέλκτριος invenitur, i. signif. q. θελκτήριος: ᾠδή, Theophyl. Ep. [21. * Θελκτός, unde * Ἄθελκτος, Lycophr. 1335. * Θελκτικός, Schol. Eur. Or. 211. * Θελκτύς, i. q. ἡδονή, Apoll. Rh. 1, 515. ἀοιδῆς, ubi Brunck. e Codd. corrigit * Θέλκτις ἀοιδή.] " Θελκτώ, Blanditrix: Suidæ κολακευτική."

A " Θέλκαρ, i. q. θέλγμα, teste Hes., s. θέλγητρον, φίλ- " τρον ἐφηδῦνον μετά τινος ἀνάγκης. Dicitur ut " ἄλκαρ." [* " Διαθέλγω, Suid. v. Κατεπᾴδουσα." Kall. Mss. * Ἐπιθέλγω, Plut. 7, 789.] Καταθέλγω, Demulceo, θέλγω, Vehementer demulceo, et delinio, Epigr. [Od. K. 213. * Κατάθελξις, Lucian. 830. * Παραθέλγω, Æsch. Ag. 70. * Δυσπάρθελκτος, Suppl. 391.]

" Θελγῖνες, Hesychio οἱ τελχῖνες, γόητες, πανοῦργοι, φαρμακευταὶ, Præstigiatores, Venefici, Versipelles: nimirum παρὰ τὸ θέλγειν quod Idem exp. " ἀπατᾶν. Cui etymo suffragatur et Eust." [Vide Τελχίν.]

ΘΕΟΣ, ὁ, Deus: Θεὸς, ἡ, Dea. Apud Hom. frequenter plur. θεοὶ, et quidem plerumque cum ἀθάνατοι, αἰειγενέται, αἰὲν ἐόντες, ἀπουράνιοι, μάκαρες, ut Lat. Dii, Superi, Cœlestes: interdum tamen et sing. θεὸς, non de Certo quopiam deo, sed pro τὸ θεῖον, cujus nomen Ζεύς. Exempla sunt hæc. Od. Σ. (133.) B Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ μάκαρες τελέσωσι: Il. Ω. (525.) Ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι: Od. Δ. 12. Ἑλένῃ δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔφαινον. Sic et alibi sæpe, ubi de iis loquitur, quæ potentia divina fiunt. Singulari autem utitur ut in seqq. ll., Il. N. (730.) Ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα, Ἄλλῳ δ' ὀρχηστὺν κ. τ. λ.: præcedit autem hic versus, Ἀλλ' οὔπως ἅμα πάντα δυνήσεαι αὐτὸς ἑλέσθαι, pro quo legitur Δ. (320.) Ἀλλ' οὔπως ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισι: Od. Ξ. (444.) θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἐάσει, Ὅ,ττι κεν ᾧ θυμῷ ἐθέλει, δύναται γὰρ ἅπαντα: Γ. (231.) Ῥεῖα θεός κ' [γ'] ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαώσαι: Θ. (176.) οὐδὲ κεν ἄλλως Οὐδὲ θεὸς τεύξειε: Il. T. (96.) Ἀλλὰ τί κεν ῥέξαιμι; θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ: quod tamen hemistichium non uno modo exp. Ceterum quod dixi, θεὸν in his aliisque hujusmodi ll. posse etiam signif. τὸν Δία, Jovem, id mihi verisimile reddunt cum alii ll., tum vero isti: Od. Z. (188.) Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν Ἐσθλοῖς ἠδὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν, ἑκάστῳ: Il. C A. (5.) Od. Λ. 296. Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή: itidemque Il. Σ. (74.) τὰ μὲν δή τοι τετέλεσται Ἐκ δήτοι Διός. Apud Hesiod. (Ἔ. 1, 121.) Διός μεγάλου διὰ βουλὰς, (4.) Διὸς μεγάλοιο ἕκητι. Atque adeo quod Διὸς βουλὴν illis in ll. appellat Hom., alibi θεοῦ μοῖραν nominare videtur, (Od. Λ. 291.) θεοῦ κατὰ μοῖρ' ἐπέδησεν. Q. e l. non dubitarim dicere, figuram, quæ ἓν διὰ δυοῖν vocatur, esse in Il. T. (87.) Ἀλλὰ Ζεὺς καὶ μοῖρα, καὶ ἠεροφοῖτις Ἐριννύς: ut sc. sit Ζεὺς καὶ μοῖρα pro Ζηνὸς μοῖρα. Quinetiam alicubi observasse mihi videor, pro eo, quod uno in l. dicatur θεὸς, in altero dici Ζεύς: cujus rei exemplum peti fortasse possit ex Od. Ξ., cum enim ab Ulysse dictum esset v. 440. Αἴθ' οὕτως, Εὔμαιε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο Ὡς ἐμοί: respondens illi Eumæus ait, 444. θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἐάσει κ. τ. λ. Quinetiam cum sæpe βροτοὺς, ἀνθρώπους, vel certe ἄνδρας opponere soleat θεοῖς, alicubi illos soli Διὶ opposuit: Il. A. (334.) Χαίρετε, κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι, ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν: Π. (688.) Ἀλλ' αἰεί τε Διὸς κρείσσων νόος ἠέπερ ἀνδρῶν. D Jam vero et hoc observandum est, quo confirmari posse videtur quod scripsi, sc. per θεὸν intelligi Δία, Jovem, hunc poëtam quemadmodum dicit, Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα, sc. κατ' ἐξοχὴν s. ἐξαίρετον, Hectorem separans a ceteris Trojanis, quod imitatus Virg. dixit Troas relliquias Danaum atque immitis Achilli, ita etiam separare Jovem a ceteris diis, cum alibi, tum in his versibus: (Od. Γ. 346.) Ζεὺς τόγ' ἀλεξήσειε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι, Il. Σ. (168.) Κρύβδα Διὸς, ἄλλων τε θεῶν. Qua in re imitati sunt Hom. uno consensu omnes ejus posteri, non poëtæ tantum, sed et prosæ scriptt.: præsertim tamen comici poëtæ: inter quos videmus Aristoph. suum Plutum ab hoc versu auspicatum esse, Ὡς ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐστὶν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ, nec solum in exclamatione, aut in precibus concipiendis, verum et in obtestatione: Dem. (312.) Καί μου, πρὸς Διὸς καὶ θεῶν, μηδεμίαν ψυχρότητα καταγνῷ μηδείς: non ignoro autem, ead. in oratione valde commotum eum exclamare, ὦ γῆ καὶ θεοὶ, et subjungere paulo post,

νὴ τὸν Ἡρακλέα καὶ πάντας τοὺς θεούς. Alicubi vero dicit idem Hom. Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ut paulo post docebo. His accedit usitatissima illa προσφώνησις in votis nuncupandis, Ζεῦ πάτερ, ἄνα, tacito ceterorum deorum nomine. Ne autem ita κατ' ἐξοχὴν discerni Jovem a ceteris diis miremur, faciunt pulcri illi, quibus eum ornari videmus, tituli cum ab eo, tum a ceteris poëtis: sed in præsentia exemplis ex eo atque Hesiodo petitis contentus ero. Ac primum Jovem ipsum non vocat πατέρα solum et sine adjectione, ut dixi usitatum esse in votis nuncupandis Ζεῦ πάτερ, sed addit etiam ἀνδρῶν τε θεῶν τε: ut cum alibi, tum Il. O. (47.) μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε: quod hemistichium et in aliquot Hesiodi ll. extat: et a Virg. duobus modis eleganter expressum legitur, sc. Divum pater atque hominum rex: et, O pater, o hominum divumque æterna potestas. Sed alicubi gen. hominum omittitur: ut, Aut tu magne pater divum miserere. Et, Sic pater ille deum faciat, sic altus Apollo: ubi observandum ei addi Apollinem. Sed et Pater omnipotens sæpe ab eo vocitatur. Interdum vero et Pater, adjecto solum pronomine Ipse: ut cum scribit, Ipse pater, media nimborum in nocte, corusca Fulmina molitur dextra. Item, Ipse Pater Danais animos viresque secundas Sufficit. Quam tamen Patris appellationem latius etiam extendisse mihi videntur Lat. poëtæ quam Græci; legimus enim ap. eund. quoque Maronem, Pater Lenæe, Neptune, Tybri pater etc. Ubi hoc saltem est discriminis, quod unicuique illorum non tribuitur Patris appellatio, nisi adjecto ejus nomine, cum Jupiter sine hac adjectione Pater vocetur, sed addito, ut dictum est, gen. Divum, Divum atque hominum; vel certe pronomine Ipse, emphatice posito. Alicubi tamen, ita poscente versu, Saturnius pater dixit idem Maro. Observandum est porro ut a Virg. nuncupatur Divum quidem pater, hominum vero rex, sic et Regem divum ab Hesiodo appellari, i. e. σήμαντορα, βασιλῆα θεῶν. Sed et Altitonans, Altisonans ap. Lat. poëtas, ac præsertim antiquiores, horum Græcorum locum obtinent, ὑψιβρεμέτης, ἐριβρεμέτης, ἐρίγδουπος, βαρύκτυπος, τερπικέραυνος: item ἀστεροπητής. Jam vero et a sede, quam incolit, celebrari illum ab utrisque videmus; eam enim appellari a Gr. poëtis ὑπέρτατα δώματα, χαλκοβατὲς δῶ, μακρὸν Ὄλυμπον: necnon ab hoc nomen ei datum esse, sc. Ὀλύμπιος: nam alicubi sine adjectione etiam ponitur Ὀλύμπιος pro Ζεὺς, sc. κατ' ἐξοχὴν, at Lat. poëtæ pro Ὀλύμπιος, et pro ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίει, etc. dixerunt Summi regnator Olympi, Magni regnator Olympi, Rex magnus Olympi, Olympi ætherei rex. Denique peculiaribus etiam titulis ab utrisque ornatur: inter quos hunc Ζεὺς θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος, crediderim Latinis occasionem præbuisse honorificentissimæ hujus appellationis, Jupiter optimus maximus. Habentur autem illa ap. Od. T. (303.) Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος. De quo versu istud etiam annotabo obiter, non bene distingui ap. Eust. post πρῶτα, ut sc. θεῶν jungatur sequentibus; hanc enim interpunctionem refellit hic versus, qui Od. Ξ. (158.) Υ. (230.) habetur, Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ξενίη τε τράπεζα. Cetera huc pertinentia, quæ plurima sunt, diligenti lectorum observationi relinquo: præsertim cum iis, quos protuli, ll., tanquam locupletibus testibus, satis superque probari videatur mea sententia, sc. cum Hom. dicit θεὸς sine adjectione, intelligi Ζεύς. Sed quoniam in Ζάω de h. v. agere oblitus sum, de ea nunc pauca dicam. DICITUR Ζεὺς, Jupiter, vel a v. ζῆν, quod omnia faciat ζῆν, Vivere: vel Ζεὺς quasi Δεὺς, a δεύω, Rigo: cui etymo subscripsisse puto poëtam illum, qui Nilum Jovem Ægyptium appellavit, scribens, Αἰγύπτιε Ζεῦ, Νεῖλε, Athen. (203.) Quo etiam pertinet Tibull. Arida nec pluvio supplicat herba Jovi. Vel a δέος Formido: quia est formidabilis: sic autem fuerit iterum Ζεὺς dictum quasi Δεύς. Vel a ζέω, Ferveo: quæ non video qua ratione nitatur, alioqui minorem quam ceteræ literarum mutationem habens. Afferuntur et aliæ etymologiæ, sed quæ plane futiles mihi videantur: qui etiam duas illas primas magis rationi consentaneas esse arbitror, atque adeo cum etymo Lat. vocis Jupiter magis consentire. Jupiter enim dictus putatur quasi Juvans pater: is autem juvat, qui facit ζῆν, i. e. Qui vitæ est auctor omnibus, A quo omnia vitam habent. Juvat etiam qui terram ad suppeditanda vitæ omnium alimenta reddit aptam, eam rigando, quod est δεύειν. Apud Diog. L. Zenone legimus, Ζῆνα vocari, quia τοῦ ζῆν αἴτιός ἐστιν, διὰ τοῦ ζῆν κεχώρηκεν. Lact. Firm. a ζῆν quidem et ipse deducit, sed ob aliam rationem, quam et Etym. reddit. Cujus Lactantii verba subjungere visum est, ut quam etymologiam ceteris rejectis probet, intelligamus: 1, 11. Ipse autem furto servatus, furtimque nutritus, Ζεὺς s. Ζὴν appellatus est: non, ut isti putant, a fervore cœlestis ignis, vel quod vitæ sit dator, vel quod animantibus inspiret animas, quæ virtus solius Dei est; quam enim possit inspirare animam, qui ipse accipit aliunde? sed quod primus e liberis Saturni maribus vixerit. Potuerunt igitur, etc. Sed de etymo hactenus. Dicitur porro Ζεὺς in nomin., Ζεῦ in vocat., ut etiam vidimus in quibusdam ll. cc., at obliquos poëtis quidem peculiares habet, Ζηνὸς, Ζηνὶ, Ζῆνα, tanquam a nomin. Ζήν: at vero poëtis communes cum ceteris scriptt., Διὸς, Διῒ, Δία, tanquam a nomin. Δὶς, de quo suo loco dixi; ubi etiam admonui proferri a vett. Gramm. alios quoque nominativos, sc. Ζὰν, Ζὰς, Ζὴς: item Δὰν, qui Bœoticus esse traditur, sicut et Δεύς. Traditur autem illo Ζὴς usus esse Pherecydes: at ceterorum usus exempla nulla proferuntur. Ajunt et accus. Ζεῦν Polycratem sophistam usurpasse. || Sciendum est porro legi ap. Hom. Ζ. καταχθόνιος pro Plutone, quem eod. modo Virg. Jovem Stygium appellavit; sed Ζ. κ. ad verbum est Jupiter infernus, quod commode verti ita posse existimo, cum Claudian. itidem Proserpinam, Junonem infernam vocarit; atque adeo cum ipse Virg. eund. Plutonem, etiam Infernum regem appellarit. His autem simile est Æquoreus Jupiter pro Neptuno. Animadvertendum est autem, in his loquendi generibus Ζεὺς, sicut et Jupiter, e proprio appellativum fieri: et nihil aliud esse Ζεὺς quam θεὸς, et Jupiter quam Deus: sic tamen ut κατ' ἐξοχὴν dici intelligantur, sc. de eo deo, cujus sit summum imperium. Ζεὺς pro Aëre etiam, ut habes in Δίς: sed addo iis, quæ ibi dicta sunt, ὕδωρ τὸ ἐκ τοῦ Διὸς appellari a Lat. interdum Cœlestem aquam. Theophr. (H. Pl. 2, 6, 5.) Ἐπιζητεῖ δὲ μᾶλλον τὸ ναματιαῖον ὕδωρ ἢ τὸ ἐκ τοῦ Διός. || Ὦ Ζεῦ genitivo interdum jungitur, admirationis cum exclamatione usum præbens, Lucian. (1, 553.) Ὦ Ζεῦ τῆς ἐναντιότητος: quod omnino perinde esse puto ac si Latine dicas, Dii boni! quanta est ista repugnantia; Gall. Mon Dieu! quelle contrariété. Aristoph. addidit etiam βασιλεῦ, (N. 153.) Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν. Varia autem nomina ab obliquis casibus derivata, quos a Δὶς sumit, vide in Δίς. || Θεὸς pro Ζεὺς ab Hom. poni, docui paulo ante: nunc lectorem admoneo, non ita semper accipi, sed interdum pro θεῶν, θεός τις, Deus quispiam, Deorum aliquis: ut in isto hemistichio aliquoties repetito, θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ: Il. I. (499.) ἶσον γάρ σε θεῷ τίσουσιν Ἀχαιοί. Cujusmodi sunt et ista: Od. N. (230.) σοὶ γὰρ ἔγωγε Εὔχομαι ὥστε θεῷ, καί σευ φίλα γούναθ' ἱκάνω: itidemque Il. X. (394.) Ὧι Τρῶες κατὰ ἄστυ, θεῷ ὣς, εὐχετόωντο. Quibus et hæc addenda sunt: Od. Θ. (173.) θεὸν ὣς εἰσορόωσιν: H. (71.) θεὸν ὣς εἰσορόωντες. Meam autem exp. confirmare videtur h. l., in quo de pluribus loquens, dixit θεοὺς ὣς, cum eod. verbo, Il. M. (312.) πάντες δὲ θεοὺς ὣς εἰσορόωσι. Occurrent vero et alii ab his diversi ll., in quibus θεὸς itidem indefinite pro Deorum quopiam accipitur: nisi cum ad certum refertur, cujus facta sit mentio. || Illud autem θεός τις ap. eund. poëtam legitur: Od. I. (142.) καί τις θεὸς ἡγεμόνευε Νύκτα δι' ὀρφναίην. Sic etiam Lat. poëtæ nonnunquam loquuntur: ut Ovid. Quisquis fuit ille deorum. Sed et ap. prosæ scriptt. idem legimus: velut ap. Æschin. c. Ctes. Καὶ εἰ μὴ πρῶτον μὲν θεῶν τις ἔσωσε τὸ στρατόπεδον, ἔπειθ' οἱ στρατιῶται οἱ ὑμέτεροι. [" Θεὸς et ὁ Θ. interdum intelligitur Sol. Herod. 2, 24. Οὗτος ὁ θ. Sic

A sæpe Appian." Schw. Mss.] || Θεὸς αὐτὸς reperitur etiam, sicut et θεοὶ αὐτοὶ, ap. eund. poëtam: θεὸς αὐτὸς, Il. I. (445.) οὐδ' εἴ κέν μοι ὑποσταίη θεὸς αὐτὸς, Γῆρας ἀποξύσας, θήσειν νέον ἡβώοντα: Od. Ψ. (185.) ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν Ῥηϊδίως ἐθέλων θείη ἄλλῃ ἐνὶ χώρῃ. At θεοὶ αὐτοὶ, Il. Φ. (214.) Ὦ Ἀχιλεῦ, περὶ μὲν κρατέεις, περὶ δ' αἴσυλα ῥέζεις Ἀνδρῶν· αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοί. Quibus in ll. nolim dicere pronomen signif. ἐξοχὴν, ut dicit Eust. de illo l. I., sed potius ἔμφασιν habere: ut θεοὶ αὐτοὶ perinde sit ac si diceret θεοὶ οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν, ἀθάνατοι, ἐπουράνιοι, οὐρανίωνες: aut potius θεοὶ οἳ πάντα δύνανται, quod aliquoties de illis testatur. Sic autem ap. Eur. Bacch. (498.) Λύσει με δαίμων αὐτὸς, ὅταν ἐγὼ θέλω: quod Horat. interpr., Ipse deus, simulatque volam, me solvet. Sic Virg. Ipse pater, Pater ipse, de Jove. Sed et alia multa hujus usus pronominis Ipse extant exempla. || Θεὸς cum Ζεὺς, pro Ζεὺς solo, Od. Δ. (236.) ἀτὰρ θεὸς ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλῳ Ζεὺς ἀγαθόν τε κακόν τε διδοῖ· δύναται γὰρ ἅπαντα: Ξ. (327.) Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὄφρα θεοῖο Ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ. Cujus tamen l. putaret fortasse aliquis aliam inveniri posse exp., secundum quam duo hi genitivi conjungendi non essent: ac certe de ea me quoque diu multumque cogitasse fateor, antequam in alterum illum l. ei similem, et omni controversia carentem, inciderem. Apud Lat. certe nihil tale me legere memini. || Θεὸς cum gen., Od. Ρ. (475.) Ἀλλ' εἴ που πτωχῶν γε θεοὶ καὶ ἐριννύες εἰσὶν, Ἀντίνοον πρὸ γάμοιο τέλος θανάτοιο κιχείη. Quo in l. tacet Eust. de usu cum gen., tacet item brevium Scholiorum Auctor, s. is Didymus, s. alio nomine vocandus sit. Ego vero existimo, εἰ θεοί εἰσι πτωχῶν, signif., Si qui sunt dii mendicorum vindices. Memini enim me legere ap. Ovid. in re simili, si quis deus ultor amantis. || Θεὸς θεὸς, q. d. Deus deus, solebat ab iis dici, qui aliquod auspicabantur opus, subaudientibus, ut opinor, quodpiam verbum, quo θεοῦ auxilium optabant, Hes. Eust.; sed hic præter hanc istorum verborum expositionem, e Rhet. Lex. sumtam, affert et alias duas, 258. || Ὦ θεοὶ, quod est exclamantis, vide in Ὦ. || Θεὸς fem. Dea, Il. Α. (516.) Ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη θεός εἰμι, Soph. Aj. (401.) Ἀλλά μ' ἁ Διὸς ἀλκίμα θεὸς Ὀλέθριον αἰκίζει: (952.) Ζηνὸς ἡ δεινὴ θεὸς Παλλὰς φυτεύει πῆμ', Aristoph. (Πλ. 1193.) Τὸν ὀπισθόδομον ἀεὶ φυλάττων τῆς θεοῦ, Plato de Rep. 1. Προσευξόμενος τῇ θεῷ, Dem. (225.) Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις, ὅσην εὔνοιαν ἔχων ἐγὼ διατελῶ κ. τ. λ. Stilpon tamen, ut narrat Diog. L., dixit Minervam non esse θεὸν, sed θεάν: nam θεοὺς esse τοὺς ἄῤῥενας: in quo tamen jocatum vel potius cavillatum esse constat, ad excusandum sc. quoddam suum dictum, quod alioqui impietatis argui poterat. Hom. quidem certe multis ante eum seculis θεὸν non solum ἄῤῥενα, sed etiam θήλειαν esse censuerat, Il. Θ. (7.) Μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς τόγε, μήτε τις ἄρσην Πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος. || Θεὸς in obliquis casibus, variis loquendi generibus accommodatur, quæ licet a profanis scriptt. sumta, sunt tamen et Christianorum ore dignissima. Ea autem prout occurrent, recensebo; sed ab Hom., more meo, initium sumens. Legimus igitur Od. Ο. (530.) οὔτοι ἄνευ θεοῦ ἔπτατο δεξιὸς ὄρνις, ubi ἄνευ θεοῦ, sicut et alibi οὐκ ἀθεεὶ, interpretandum censeo, e Virg. Non sine numine divum. Sic Lucian. (1, 737.) Πῶς ἂν αὐτὸ ἔπαθον ἄνευ θεοῦ; Dicitur et οὐκ ἄνευθε θεοῦ, (Il. Ε. 185.) || Σὺν θεῷ, Deo auspice, in qua interpretatione respicio ad Virg. Diis equidem auspicibus reor etc. vel Deo inspirante, Divino instinctu. Il. I. (49.) σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλουθμεν. Vel, Deorum favore et ope freti venimus. Puto enim et ita reddi apte, cum scribat Eust., quemlibet μετὰ θείου θάρσους προσλιπαροῦντα τινὶ ἔργῳ, posse dicere, σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλουθα. Quod vero legitur Il. Ω. (430.) πέμψον δέ με σύν γε θεοῖσιν, exp. ab Auctore brevium Scholiorum, εἰ οἱ θεοὶ μὴ ἀντιπράττοιεν, ἀλλὰ βοηθοῖεν, i. e. Si dii non obsistant, sed opitulentur. In soluta autem oratione σὺν θεῷ accipitur quidem aliquando et pro Dei instinctu, ut Herod. Ὡς οἱ εἴη σὺν θεῷ εἰρημένον: et σὺν θεοῖς, Xen. pro Pace deum impetrata, Diis exoratis, quo etiam modo crediderim posse exponi in illo priore Hom. l., sed frequentius ponuntur hæc pro, Deo favente, Diis faventibus, bene juvantibus, Deum benignitate. Item, pro eo, quod ap. Terent. legitur, Est diis gratia: et quidem etiam cum εἰπεῖν, εἰρῆσθαι, εἰρήσθω. Quarum signiff. exempla lege ap. Bud. 993. ex Aristoph. Plat. Xen. Apud Thuc. σὺν θεοῖς exp. etiam Diis ducibus. Sciendum est autem alicubi inveniri etiam σὺν τῷ θεῷ, τοῖς θεοῖς, addito articulo. Legitur et θεοῦ σὺν παλάμᾳ ap. Pind. pro Ope divina. || Item Ἢν θεὸς θέλῃ, cum verbo fut. temp. ap. Xen. et Aristoph. q. d. Si deus velit, ut vulgo dicimus S'il plaît à Dieu, pro Deo favente. Dicunt vero et θεῶν ἐθελόντων, βουλομένων, itidem pro Diis faventibus, bene juvantibus. Lucian. (3, 228.) Τούτους σοι, θεῶν βουλομένων, ἐν ἄλλῳ δηλώσομεν λόγῳ. Item θεῶν συνεθελόντων ap. Xen. (Ἱππαρχ. 9, 7.) pro Diis approbantibus. Ennius ad Gr. hanc loquendi consuetudinem respexisse videri

B potest, cum dixit, Volentibus cum magnis diis. || Ἐκ θεοῦ autem dicitur et Κατὰ θεὸν pro Divinitus, Dei impulsu, nutu, Aristid. de Dario post Marathoniam pugnam, Ἀλλ' ὥσπερ ἐκ θ. πληγεὶς, ὑποπεπτώκει τῇ πόλει, Bud. vertit Divinitus. Idem vero p. 972. Κατὰ θ. non solum pro Divinitus, et Dei instinctu poni docet, sed et pro Dei benignitate, a Synes. Apud Eur. κατὰ θ. νοσεῖ redditur, Dei impulsu insanit. Vide et κατὰ θεῖον in Θεῖον. Ατ Θεόφιν ap. Hom. interdum quidem pro Divinitus, E deo s. E diis: interdum vero pro dat. θεοῖς. Dicitur et ἐκ θεόφιν pro E deo, s. E diis: Il. Ψ. (347.) ὃς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν. Sic Hesiod. Θ. (871.) Οἵγε μὲν ἐκ θεόφιν γενεῇ θνητοῖς μέγ' ὄνειαρ. || Θεοῖσι alicubi Hom. ponit dissyllabe per συνίζησιν, qualis in χρυσέῳ interdum, atque aliis. || Sed et θεὺν Ἄρτεμιν pro θεὸν Ἄρτεμιν dictum tradit Eust. || Θεὸς varias habet etymologias; sed omnium receptissima est ἀπὸ τοῦ θέειν, Currere. Videntur enim, inquit et Plato Crat., primi homines Græci, sicut hodieque barba-

C rorum bona pars, deos existimasse, solem, lunam, terram, astra, cœlum: quæ cum viderent perpetuo cursu ferri, θεοὺς nominasse: deinde vero et ceteris nomen idem tribuisse. Macrob. Sat. 1, 23. Nam quod ait (Hom.) θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἕποντο, sidera intelliguntur, quæ cum eo (sole) ad occasus ortusque quotidie impetu cœli feruntur, eodemque aluntur humore; θεοὺς enim dicunt Sidera et Stellas ἀπὸ τοῦ θέειν, i. e. τρέχειν, quod semper in cursu sint: ἢ ἀπὸ τοῦ θεωρεῖσθαι. Dixerat autem initio capitis, Eund. esse Jovem ac solem claris docetur indiciis. Afferuntur vero et aliæ etymologiæ, e quibus est hæc, ut dicatur θεὸς quasi θὸς, a θῶ, quod accipiatur pro Dispono. Vide Etym., item Eust. qui etiam scribit θεοὺς vocatos σοφοὺς ἄνδρας, ad divinitatem, quam proxime fieri potest, accedentes. Vide etiam in Θεῖον, aliquid præterea de θεός.

[" Θεὸς, Wakef. S. Cr. 2, 51. Clav. Cic. 465. Wyttenb. Bibl. Cr. 2, 2. p. 33. ad Phalar. 283. 339. Musgr. Hel. 567. Ὁ, ἡ, Mitsch. H. in Cer. 133.

D Brunck. El. 977. Eichst. Quæst. 20. Verh. ad Anton. Lib. 191. Munck. 226. Ὁ θ., Valck. ad Herod. 216. Luzac. Exerc. 163. Ἡ θ., Phryn. Ecl. 83. Wolf. Præf. ad Il. p. 15. Thom. M. 444. Markl. Iph. p. 274. Wakef. Eum. 964. Ἡ θ., θεὰ, Valck. Adoniaz. p. 281. Hipp. p. 169. Ἡ θ., ἡ θεὰ, Bast Lettre 68. Θ., Dei simulacrum, ad Diod. S. 1, 111. Fortuna, Wyttenb. Select. 347. Divus, ad Diod. S. 1, 265. 346. Lucian. 2, 254. Divinus, Jacobs. Anth. 10, 131. Sol, Markl. Suppl. 208. Wakef. Alc. 734. Trach. 145. De dea, ad Od. Η. 38. Pro templo Dei, ad Callim. 1, 256. De certo quodam deo, ad Cornel. Nep. 76. Stav. Pro ὁ θ., ad Charit. 419. Ὁ θ., de Sole, ad Herod. 114. De deabus, ad Anton. Lib. 190. 265. De cœlo, Coray Theophr. 306. De etymol., ad Herod. 129. De hoc nom. sing. numero usurpato, Alberti ad Hesych. Epist. ad Eulog. 48. Sine artic., ad Herod. 625. ad Xen. Mem. 1, 3, 4. Hæc vox male nunc redundat, nunc deest, Porson. Phœn. 5. De sing. et plur., ad Charit. 601. T.

H. ad Propert. 929. Conf. c. *δαίμων*, ad Dionys. H. A 1, 336.; cum *ἔθος*, ad 1, 274.; cum *ὃς*, ad 1 Epist. ad Tim. 3, 16. *Θεοὶ* de uno deo, ad Charit. 477. Jacobs. Anth. 12, 176. Reges dicti, ad Charit. 511. *Θεοὶ, οἱ θ.*, Porson. Hec. p. 59. Ed. 2., Fisch. ad Plat. Euthyphr. 38. 39. *Τὼ θεὼ*, Ceres et Proserpina, Valck. Hipp. p. 163. 169. Adoniaz. p. 286. Bast Specim. 41. Verh. ad Anton. Lib. 192. *Θεῶν, Θεοῖς*, monosyll., Markl. Suppl. 268. 494. 619. p. 185. Iph. p. 148. 218. Porson. Or. 393. Soph. Aj. 1129. Heyn. Hom. 6, 78. Vocat. *θεὲ*, Mallius de Metr. 100. Markl. Iph. p. 65. (*Τιμόθεε*, Lucian. 1, 850. *Ἀμφίθεε*, Aristoph. Acharn. 176. *Κελεὲ*, 55.) *Ἡ μεγάλη θεὸς*, Alciphr. 184. *Σὺν θεῷ*, Deo favente, Dawes. M. Cr. 59. ad Herod. 275. Musgr. Rhes. 455. Lobeck. Aj. p. 337. *Σὺν τῷ θ.*, Toup. Opusc. 1, 300. Markl. Iph. p. 410. *Σὺν θεῷ εἰρήσεται*, Valck. Phœn. p. 232. Kuster. Aristoph. 3. Heind. ad Plat. Theæt. 311. *εἰπεῖν*, ibid. *Οὐκ ἄνευ θεοῦ*, ad Diod. S. 1, 101. *Πρὸς τῷ θ.*, In dei æde, Thom. M. 752. *Ἐκ θεοῦ*, E dei templo, Wakef. Ion. 800. Musgr. B 787. *Παρὰ θεοὺς*, Ad deorum ædes, Tro. 147. *Κατὰ θεὸν*, ad Lucian. 1, 759. Boiss. Philostr. 334. *Θεῶν παῖδες*, ad Charit. 292. *Τοὺς θ. σοι*, Per deos! Wyttenb. Ep. Cr. 43. *Θεοὺς νομίζειν*, Hermann. ad Aristoph. N. p. 132. *ἡγεῖσθαι*, Porson. Hec. p. 51. Ed. 2., Θ. *νέρτεροι*, ad Charit. 367. *Λείπειν θεοὺς*, Musgr. Andr. 604. *Μετὰ πάντων τῶν θ.*, ad Phalar. 310. *Ἔχω θεοὺς*, Markl. Suppl. 594. *Νὴ τὼ θ.*, Phryn. Ecl. 82. T. H. ad Plutum p. 360. Kuster. Aristoph. 210. 212. *Θεὴν* pro *θείην* quis vel fando audivit? Ruhnk. Ep. Cr. 193. *Ζεὺς*, Zeun. ad Xen. K. Π. 297. ad Lucian. 1, 426. Phryn. Ecl. 210. Sol, Wakef. Trach. 145. Cæsar, Jacobs. Anth. 9, 473. Pluto, Græv. Lectt. Hes. 561. Æther, 556. Valck. Diatr. 47. ad Herod. 109. De vocat., Wolf. ad Hesiod. 112. Cognomina Jovis, T. H. ad Lucian. Dial. 90. *Ζεὺς* subaud., Musgr. Heracl. 1015. Conf. c. *Ζὰν*, Brunck. Aristoph. 2, 161. Acc. *Ζεῦν*, Jacobs. Anth. 6, 386. *Δὶ* et *δὴ* conf., Beck. ad Apoll. Rh. 1, 516. ad Lucian. 3, 623. *Δία* et *διὰ*, C Brunck. Aristoph. 2, 12. 129. Bentl. 324. *Νὴ Δία* et *ἰδίᾳ*, Bast Lettre 149. *Νὴ Δία*, Thom. M. 591. 856. Luzac. Exerc. 163. Brunck. Aristoph. 1, 6. 3, 41. Jacobs. Anth. 8, 146. 158. 10, 13. (post *ὀρτύγων* insere *ἤ*,) Lucillius 87. Aristoph. Σφ. 134. Lucian. 1, 770. 774. 2, 14. 19. 3, 21. 24. 172. ad Diod. S. 2, 400. Tzschuck. ad Strab. 4, 168. Wyttenb. ad Plut. 1, 239. 250. Mor. 1, 244. 275. 437. 602. Dionys. H. 2, 831. Valck. Callim. 21. *Νὴ Δία, ἀλλὰ*, argumentum occupantis, ad Diod. S. 1, 561. Steph. ad Dionys. Hal. de Legat. p. 41. fol., cf. Xen. Hier. 1, 13. *Μὰ Δί', ἀλλὰ*, ad Diod. S. 2, 72. Heind. ad Plat. Gorg. 56. *Νὴ Δί', ἢ* —, Boiss. Philostr. 345. *Νὴ Δία*, interpositum, Lucian. 3, 548. Dionys. H. 5, 203. Sic Mehercule, Cic. de Orat. 112. Schutz. *Ζεὺς καταχθόνιος*, Heyn. Hom. 5, 627. 629. *Ὁ Ζ. ποιεῖ ὕδωρ*, Kuster. Aristoph. 196. *Ὁ τοῦ Διὸς*, ad Herod. 555. *Ἐκ Διὸς ἄρχεσθαι*, Valck. Diatr. 287. *Διὸς στεροπὴ, φάος*, Wakef. Diatr. 11. *ὄμβρος*, S. Cr. 2, 52. *οὖρος*, 4, 46. *ἄνθος*, Jacobs. Anth. 8, 233. *Ὦ πρὸς* D *Διὸς Μέλιτε*, Plato Apol. 151. Heind." Schæf. Mss.]

" *Ζὴν*, et Dor. *Ζὰν*, apud poët. pro *Ζεύς*: sed in " obliquis frequentius. *Ζηνὸς* enim dicunt et *Ζηνὶ*, " et *Ζῆνα*: item *Ζανὸς* et *Ζανὶ* et *Ζᾶνα*: sic nominan- " tes *τὸν Δία παρὰ τὸ τοῦ ζῆν αἴτιον εἶναι*, ut volunt " Grammatici. Il. N. (449.) *Ζηνὸς γόνος*: Π. (103.) " *Ζηνὸς νόος*: Θ. (250.) *πανομφαίῳ Ζηνί*: Ξ. (265.) " *εὐρύοπα Ζῆν'*: ut et Hesiod. Θ. (457.) *Ζῆνά τε μητιόεντα*. UNDE *Ζηνόφρων, ὁ, ἡ*, Jovem sapiens: " quod Apollinis esse epith. dicitur, quod sit fatidi- " cus, et oracula sint ab Jove. Sunt inde et nom. " propria, *Ζηνόβιος, Ζηνόδοτος, Ζηνόθεμις, Ζήνων*." [" *Ζὴν*, ad Diod. S. 1, 230. 388. Jacobs. Anth. 9, 191. Heyn. Hom. 5, 452. Conf. c. *Ζεὺς*, Porson. Or. 1700. *Ζηνὸς, Ζανὸς*, Med. 26. * *Ζηνοδοτὴρ*, Jacobs. Anth. 10, 411. * *Ζηνοποσειδῶν*, Casaub. ad Inscr. Herod. 347. Cren. *Ζηνόφρων*, Wakef. Eum. 621. Jacobs. Anth. 10, 411. * *Ζηνώνειος*, Brunck. Anal. 2, 76. *Ζὰν*, ad Diod. S. 1, 230. Heringa Obss. 265. Toup. Opusc. 2, 38. ad Lucian. 1, 349. Wakef. S. Cr. 1, 130. Ilgen. Hymn. 269." Schæf. Mss. * *Θεὺς*, Æol. pro *θεὸς*, Callim. H. in Cer. 58. 130.]

Θεόσδοτος, ὁ, ἡ, A Deo datus s. donatus, Hesiod. Ἔ. (1, 318.) *Χρήματα δ' οὐχ ἁρπακτά· θεόσδοτα πολλὸν ἀμείνω*, Pecuniæ deum munere tributæ. Aristot. Eth. 1, 9. *Εἰ μὲν οὖν καὶ ἄλλο τι θεῶν ἐστι δώρημα ἀνθρώποις, εὔλογον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν θ. εἶναι*, i. e. *κατά τινα θείαν μοῖραν παραγίνεσθαι*, ut paulo ante præcedit. Eust. vult esse pleonasm. *τοῦ σ.* *Θεοσεχθρία*, Dei odium, Impietas, Aristoph. Σφ. (418.) *Ὦ πόλις καὶ Θεώρου θ.* Et Archippus ap. Schol. Aristoph. *Πανουργία τε καὶ θ.* *Θεοσκυνέω*, Deos honoro, *θεοὺς τιμῶ*, Hes. [Lobeck. Phryn. 649. * *Θεοσκυνής*, unde *Θεοσκυνῆ*, Hesychio *δόξαν θείαν ἔχουσαν*.] *Θεόσσυτος*, Divinitus impulsus: *φωνὴ*, Nonn., Vox divino instinctu s. impulsu edita. [Æsch. Pr. 598. 644. *Θεόσυτος*, 116.]

Θεουδόχος, ὁ, ἡ, Deum capiens aut suscipiens, i. q. *θεοδέγμων*, Nonn. [Lobeck. Phryn. 655.]

[* *Θεογενής, ὁ, ἡ*, Schol. Æsch. Pr. 351.] *Θεόγληνος*, Pupillas oculi divinas s. similes Deo habens, Os Deo similis, Aspectu divino præditus: *πρόσωπον*, Nonn. (Jo. 20, 54.) Divina facies. *Θεόγλωσσος*, Cui divina lingua est: *βίβλος*, Liber, qui Dei lingua loquitur, i. e. Sacra Scriptura. [Anal. 2, 114.] *Θεογνωσία*, Cognitio Dei, Damasc. 101. *Εὐαγγέλιον τῆς θ. κεκήρυκται*: 94. *Τὴν τῶν ἀνθρώπων θ. τε καὶ σωτηρίαν, ἰδίαν προκοπὴν ποιούμενος*, Ut homines Deum agnoscerent et servarentur. Cyrill. *Οὐαὶ τοῖς καταλιμπάνουσι τὴν ἡμέραν τῆς θ.* Sic Dionys. Areop., Areth. Theod. Item Religio orthodoxa et *ἀληθογνωσία*. Bud. e Dionysio Areop. [" Hierocl. 216. Suid. 1, 11." Wakef. Mss.] *Θεόγνωστος*, Deo cognitus, Epigr. [Gl. Deo notus. * " *Θέογνος*, Brunck. Or. 329. Musgr. 347." Schæf. Mss.] *Θεόγνια, τὰ*, Dei natalis, ut interpr. ap. Dem. (1371.) in jurejurando sacerdotum Bacchi, *Καὶ τὰ Θ.* [" perperam pro *Θεοίνια*." Schn. Lex.] *καὶ Ἰοβακχεῖα γεραίρω τῷ Διονύσῳ κατὰ τὰ πάτρια, καὶ ἐν τοῖς καθήκουσι χρόνοις*, Dei natalem et Iobacchea celebro Baccho more patrio. *Θεοδέγμων*, Dei s. Rerum divinarum susceptor, Divinus, VV. LL. e Nonno (Jo. 1, 23.) i. q. *θεουδόχος* ap. Eund. [Athen. 320.] *Θεοδέκτωρ*, pro eod. Unde *θεοδέκτορα* ap. Hes., quod exp. *θεὸν δεδεγμένην*. *Θεοδήλητος*, A Deo læsus, Cui a Deo noxa s. damnum illatum est: a *δεδήληται* præt. *τοῦ δηλέομαι*. Dicitur etiam res aliqua *θεοδήλητος*, Dei noxa illata: *μιαιφονία*, Epigr. Cædes deorum noxa illata. [Anal. 3, 250.] *Θεοδίδακτος*, A Deo doctus, Divinitus edoctus, 1 Thess. 4, (9.) Θ. *ἐστε εἰς τὸ ἀγαπᾷν ἀλλήλους*, Jo. 6, (45.) divisa voce dicit *ἔσονται πάντες διδακτοὶ τοῦ Θεοῦ*, Docti a Deo. [* " *Θεοδιδάκτως*, Method. 347." Kall. Mss.] *Θεοδινής*, Qui a Deo circumagitur, A Deo agitatus, impulsus: *ῥιπὴ*, Nonn. *ὀμφὴ*, ap. Eund. Vox Dei instinctu edita, [Jo. 1, 93. 3, 43.] *Θεόδμητος*, A Deo ædificatus, A diis extructus, Il. Θ. (519.) *θεοδμήτων ἐπὶ πύργων*, de Turribus s. Mœniis Trojanis, quæ a diis fabricata poëtarum fabulæ docent. Apud Eur. Hec. (23.) *βωμῷ πρὸς θ. πιτνεῖ*, de Ara, ad quam Priamus a Neoptolemo occisus est, Schol. vult esse Aram non a dea structam, sed in honorem deæ Palladis, Divina et mira arte structam. [* " *Θεοδοξία*, Clem. Alex. 54." Wakef. Mss.] *Θεοδόσιος*, Divinitus datus. Unde *θεοδόσια* ap. Hes. *ὑπὸ θεῶν διδόμενα*. Pro quo Hesiod. et Aristot. dicunt *θεόσδοτος*. [* *Θεοδοσία*, Strabo 17. p. 580. * " *Θεοδώσιος*, Jacobs. Anth. 12, 57." Schæf. Mss.] *Θεοειδής*, Deo similis, Divina forma præditus, Od. Ξ. (173.) *Τηλέμαχος*, Il. Γ. (16.) *Ἀλέξανδρος*, Philo V. M. 1. *Κατὰ δὲ μέσην τὴν φλόγα μορφή τις ἦν περικαλλεστάτη, τῶν ὁρατῶν ἐμφερὴς οὐδενὶ, θεοειδέστατον ἄγαλμα*, Simulacrum persimile divinæ formæ. Plato de Rep. 6. p. 84(=7, 104.) *Ἀπ' ἐκείνου τεκμαιρόμενοι, ὃ δὴ καὶ Ὅμηρος ἐκάλεσεν ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐγγιγνόμενον, θ. τε καὶ θεοείκελον*: quo sensu aliquando ante, *Θεῖος, εἰς τὸ δυνατὸν ἀνθρώπῳ, γίνεται*. Greg. *Πατρὸς μὲν γενόμην θεοειδέος*, Patre Christiano, Bud. *Θεοειδῶς*, Similiter Deo, Ita ut divinam formam repræsentet, *θείως*, Suid. [* " *Θεοείδεια*,

Jambl. V. P. 30." Wakef. Mss.] ET Θεουδής, per A contr., pro θεοειδής, Od. Z. (121.) Ἠὲ φιλόξεινοι, καί σφιν νόος ἐστὶ θεουδὴς, Benigna deorum more, Deo placens, ab ἁδέω, ut Eust. exponi etiam posse annotat: κέντρα, Epigr. [Anal. 1, 478.] Θεούδεια, Pietas; quippe qua Dei similes esse studemus. Citatur e Nonno. [" Plur., Jo. 3, 107. 9, 150." Wakef. Mss.] Dici vero ET Θεαιδής, pro θεοειδής, θεοῦ ἰδέαν ἔχων, Eust. (ad Il. 3, 37.) annotat e quodam Lex. ἐν στοιχειακῇ τάξει scripto, citante ex Antiphonte, Ἄνθρωπος, ὅς φησι πάντων θηρίων θεαιδέστατος γενέσθαι. Sed novam hanc esse scripturam dicit. " Extat ap. Suid. quoque exponentem θεοῦ ἰδέαν " ἔχων, et eund. Antiph. l. citantem." [Θεειδέστατος legit Buttm. Lexil. 173. a * Θεειδής, Sylb. ad Etym. M. 26.] " Θειοειδεστάτη, Suidæ est θεοει- " δής, Divino numini simillima, ideoque Divinissima." Θεοείκελος, Deo similis, i. q. præcedens, Il. A. (131.) θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ. Ab Hesiodo quoque epith. hoc tribuitur Viris eximiis, et qui diis æquiparandi videntur. Θεοεπεῖς, ἐκ θεῶν ἐπόμενοι ἢ λεγομένοι, B Hes. [* Θεοήλατος, Philo 3. p. 202. sed vide Θεήλατος. * " Θεοθρέμμων, Procl. in 1 Alcib. 56=154. σιγῇ." Boiss. Mss. * Θεόθρεπτος, Schol. Æsch. Pers. 905.] Θεόθυτος, Deo immolatus, Diis sacrificatus: θεόθυτα, Hes.: ἱερόθυτα, J. Poll. (1, 29.) κρέα, ead., quæ τὰ ἐκ τῶν ἱερείων. [Phrynichus Bekkeri p. 42.] Θεοκάπηλος, Qui Deum s. res divinas cauponatur, quæstui habet; Sacrilegus nundinator, Bud. Sic appellat Greg. 160. eos, quos Dominus ejicit e templo. Μετὰ τοῦτο δίδαξον ἐν τῷ ἱερῷ, τοὺς θ. ἀπέλασον: ut χριστοκάπηλος p. 177. * χριστέμπορος, ἱερέμπορος, Divinarum rerum nundinator, Sacrilegus institor. Bud. || Θεοκάπηλοι dicuntur etiam, ut VV. LL. tradunt, οἱ αἱρετικοὶ, ὡς παραμιγνύντες τὰς ἑαυτῶν διδασκαλίας τοῖς ὀρθόφροσι δόγμασιν, ὡς καὶ οἱ κάπηλοι τὸν οἶνον τῷ ὕδατι, Hæretici, qui aliena veræ religioni admiscent. [Nicet. Annal. 9, 15. * Θεοκατασκεύαστος, Schol. Pind. 'O. 3, 11. * " Θεοκέλευστος, * Θεοκήρυξ, Hesych." Wakef. Mss. * " Θεοκίνητος, Schol. Pind. 'O. 2, 67." Boiss. Mss.] Θεόκλητος, A Deo C vocatus, Nonn. [" D. 5, 93. Jo. 1, 75." Wakef. Mss.] Item, In quo Deus invocatur, ut νηὸς, βωμός. Item μέλαθρον, Ædes, in qua Deus invocatur, Templum. Θεοκλήμενος, pro eod., VV. LL. [* " Θεοκλύμενος, Sacerdos, Nonn. D. p. 140. v. 9." Wakef. Mss. * Θεοκλητέω, Eust. in Il. K. p. 725, 22.] Θεόκλυτος, Suidæ θεότιμος. [Æsch. S. c. Th. 131.] AT Θεοκλυτέω, Deum s. A Deo audio: θεοῦ ἀκούω, Hes. Et θεοκλυτούμενοι dicuntur Vates s. Divini, quibus numen aliquod familiare est, quique, ut de Helena Hom. dicit, θεῶν ὄπ' ἀκούουσι. Plut. (8, 340.) Τὸ μαντικὸν καὶ θεοκλυτούμενον γένος: quorum e numero dicit fuisse Hermodorum Clazomenium, cujus anima relicto prorsus corpore, dies noctesque huc illuc errabat, et reversa, multa e longinquo annuntiabat, quibus dum fierent aut dicerentur, interfuerat. || Deum invoco, Dei opem imploro; factum vocabulum ex Hom. Κλῦθί μευ. Erit itaque proprie, Deum invoco ut preces meas exaudiat. Synes. Ep. 4. p. 8. Ἅπαντες ἐθεοκλύτουν, ἐποτνιῶντο, τῶν φιλτάτων ὑπεμιμνήσκοντο, Deum fidem implorabant, im- D pendente sc. periculo. Ælian. ap. Suid. Θεοκλυτοῦσα καὶ μυρίας ἀρὰς Ἐφεσίοις ἐπαρωμένη. Ibid. Καταφεύγουσιν ἐπὶ τὴν Ἄρτεμιν θεοκλυτοῦσαι καὶ τοῦ ἀγάλματος ἐκκρεμάμεναι, Deæ fidem auxiliumque implorantes. Interdum casus additur, accus. sc. personæ, et tunc simpliciter ponitur pro ἐπικαλοῦμαι, Invoco: θεοκλυτεῖν Κυρίνον, Plut. (Rom. 28.) Invocare Quirinum: ap. Suid. Μήτε μὴν θεοκλυτεῖν ἀκουσίως τοὺς παρὰ Μήδοις νενομισμένους θεούς. Construitur etiam cum accus. rei, sine casu personæ, significatque A Deo peto. Plut. Aristide (18.) p. 105. Ταῦτα τοῦ Παυσανίου θεοκλυτοῦντος, ἅμα ταῖς εὐχαῖς ἐφάνη τὰ ἱερὰ, καὶ νίκην οἱ μάντεις ἐμήνυον: de quo paulo ante, Τρέπεται πρὸς τὸ Ἡραῖον τῇ ὄψει δεδακρυμένος, καὶ τὰς χεῖρας ἀνασχὼν εὔξατο Κιθαιρωνίᾳ Ἥρᾳ. Hæc diis precante Pausania, vel q. d. Obsecrante Pausania deos, ut has suas preces audirent. [Æsch. Pers. 500. Eur. Med. 210. * " Θεοκλύτημα, Theod. Prodr. 266." Elberling. Mss.] Θεοκλύτησις, Deorum imploratio, invocatio. Ἐξ ὧν κατάραι καὶ θεοκλυτήσεις ἐγένοντο κατ' αὐτοῦ, ap. Suid. ex anonymo Auctore. Notandum vero, h. v., ut et præcedens, ap. recentiores esse usitatius. [Polyb. 24, 8, 7.] Θεόκμητος, A Deo elaboratus, Divinus. [* Θεοκοίρανος, Synes. p. 315. * Θεοκόλλητος, Chrys. 5, 816.] Θεόκολος, Sacerdos, ἱέρεια, Hes. " Fac. ad Paus. 2, 69. ad Lucian. 2, 247. * Θέοκλος, Valck. Adoniaz. p. 201." Schæf. Mss. Apud Schn. Lex. Θεοκόλος. * " Θεοκολέω, Inscr. in Walpolii Memor. 455." Boiss. Mss. Chandler. 86. * Θεοκόρος, Hes. v. Διακόρος. * " Θεοκόσμητος, Pseudo-Chrys. Serm. 5. T. 7. p. 244." Seager Mss. * Θεόκραντος, Æsch. Ag. 1499. Anal. 2, 459. * Θεοκρασία, Jambl. Pythag. §. 240. μυστική, Anonym. ap. Suid. vv. Διαγνώμων, Ἡραΐσκος. * Θεοκρατής, Gl. Divinipotens. * Θεόκρατος, Greg. Naz. 2, 278.] Θεοκρατία, Dei imperium. Sic Josephus appellat imperium Judæorum sub Mose, Apion. p. 21. Bud. [" Θεόκρηπις, Nonn. D. 24, 96." Wakef. Mss.] Θεόκριτος, Divino judicio electus. Bud. e Dionys. 162. [" Jacobs. Anth. 7, 220. Paris, Valck. Phœn. p. 550. Diatr. 129. 134." Schæf. Mss. * Θεοκρυφής, Pisid. Opif. p. 422.] Θεόκτιστος, A Deo conditus, creatus. " Affertur et θεόκτιστα pro Quæ sunt divini- " tus." [Pind. Π. 4, 365. * Θεόκτιτος, Anal. 2, 240. * Θεοκτόνος, Chrys. 6, 615. Par. * Θεοκτονία, Cæsar. Dial. 3. Interrog. 170. * " Θεοκυβέρνητος, Jobus Jasites ap. Fabric. B. Gr. 11, 658. * Θεοκύμων, Synes. H. 1, 83. * Θεοκύρητος, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. Edess. 144." Boiss. Mss. * Θεολαμπής, Synes. H. 1, 116. 315. 3, 269. * Θεολάτρεια, Greg. Naz. 2, 140. * " Θεόλεκτος, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. Edess. 112. 115. 117. 144. 160. Const. Porphyrog. 98." Boiss. Mss. * Θεόληπτος, Manetho 4, 80. 548. 6, 378.] Θεόληπτος, Numine afflatus, ἔνθεος, ὑπὸ θεοῦ συσχεθεὶς, ut Suid. exp.: i. fere q. κάτοχος. Apostolis hoc epith. tribuitur a Dionys. Areop. Spiritu sancto afflatis, quippe qui a Deo quasi occupati, ipsius instinctu agerent et loquerentur. Plut. (10, 594.) Περὶ Σωκράτους ἀνδρὸς εἰς ἀρετὴν θ., Viro, qui divino quodam instinctu ad virtutis studium rapiebatur. Accipitur etiam in malam partem. Unde Plut. (9, 395.) εὐμενοῦς et ἐπιεικοῦς historici non esse εἰ θειασμῷ προσκείμενον ἄγαν ἐξὸν εἰπεῖν τὸν Νικίαν, ὅδε θεόληπτον προσείποι' ἢ θρασύτητα καὶ μανίαν Κλέωνος μᾶλλον ἢ κουφολογίαν. Θεοληψία, Cum quis numine afflatus est, Numinis afflatus s. instinctus: passive accipiendo. [Plut. 6, 207. * Θεοληπτική, sc μαντεία, Sext. Emp. 581. * " Θεοληπτέω, Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. 64." Boiss. Mss. Θεολόγος, Qui de Deo loquitur aut disserit, aut de rebus divinis, Rerum divinarum consultus, Plut. de Def. Orac. Πλεῖστον δὲ τῆς ἀληθείας διαμαρτάνουσιν οἱ Δελφῶν θεολόγοι, Delphorum theologi. Utitur etiam Cic. de N. D. 3. Joves tres numerant ii, qui theologi nominantur: h. e., ut Alex. Aphr. ap. Aristot. docet, Qui scientiam de diis se edocturos profitebantur, ut Hesiod. Hom.; Orpheus, qui Theogoniam scripsit. [Plut. 1, 474. Apollon. Dysc. Hist. Mirab. c. 4.] Θεολογία, Sermo aut Dissertatio de Deo rebusve divinis, Plato de Rep. 2, (6, 250.) Οἱ τύποι περὶ θ. τίνες ἂν εἶεν; Quam theologiam s. θεολόγων παράδοσιν, duplicem facit Dionys. Τὴν μὲν, ἀπόρρητον καὶ μυστικὴν, τὴν δ' ἐμφανῆ καὶ γνωριμωτέραν· καὶ τὴν μὲν συμβολικὴν καὶ τελεστικὴν, τὴν δὲ φιλόσοφον καὶ ἀποδεικτικήν. Θεολογικὸς, Pertinens ad eos, qui de Deo rebusve divinis agunt, Theologicus: ἐπιστήμη, Aristot. Metaphys. 10, 6. p. 86. Scientia, quæ eorum est, qui de rebus divinis disserunt: quam præstantissimam τῶν θεωρητικῶν ἐπιστημῶν esse tradit. Apud Greg. Naz. exp. etiam Theologiæ peritus, deditus. [* Θεολογικῶς, Olympiod. V. Plat. p. 82.] Θεολογέω, De Deo loquor, De rebus divinis dissero. Vel Theologice disputo, Dissero, Explico, Commentor more eorum, qui rerum divinarum scientiam profitentur. Aristot. de Mundo, Λέγωμεν δὴ ἡμεῖς, καὶ καθ' ὅσον ἐφικτὸν, θεολογῶμεν περὶ τούτων συμπάντων, ὡς ἕκαστον ἔχει φύσεως καὶ θέσεως καὶ κινήσεως, Dicere ipsi aggredia-

mur de diis omnibus universim collectis, quamque fieri potest maxime theologica commentatione edisserere, quænam sit horum cujusque natura; Philosophari, Bud. Dionys. Areop. Θεολογεῖν τὰ περὶ τριάδος, Theologice explicare ac commentari. Et de Luca, Θεολογῶν τὸ τῆς ἱερᾶς οἰκονομίας μυστήριον. Et Θεολογεῖν τὸν Ἰησοῦν, Jesum asserere et prædicare, Bud. Invenitur et pass. θεολογοῦμαι, Plut. (7, 661.) Τούτοις μὲν οὖν ὅμοια πολλὰ λαβεῖν ἐστιν ἐκ τῶν θεολογουμένων, Ex iis, quæ de diis feruntur. Item in altera signif. ap. Eund. Καὶ θεολογεῖται ἡ ἀρχέγονος φύσις τοῖς ἔπεσι τοῦ Ὁμήρου, Theologice edisseritur s. explicatur. Sic et θεολογουμένη τριὰς ap. Dionys. Areop. Sunt enim θεολογούμενα, Theologice disputata, Theologice explicata, Bud. Citat etiam Suet. Augusto, Asclepiadis Mendetis Θεολογουμένων libros. [* Συνθεολογέω, Cyrill. in Jo. p. 15.] " Θεολογεῖον, τὸ, Locus supra scenam in quo dii " ostendebantur spectatoribus. Etenim J. Poll. 4, " (130.) c. 19. de theatro et partibus ejus loquens, " ait, Ἀπὸ δὲ θεολογείου, ὄντος ὑπὲρ τὴν σκηνὴν, ἐν " ὕψει ἐπιφαίνονται θεοὶ, ὡς ὁ Ζεὺς καὶ οἱ περὶ αὐτὸν " ἐν Ψυχοστασίᾳ. Procul dubio ex eo nominatum " est quoniam ibi demissi machina quadam dii lo" quuntur." [* " Θεολωβητὴς, Manetho 4, 234. Gronovius dedit —ήτας, sed scr. suspicor —ήτους, a * Θεολώβητος." Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. 236. Wakef. S. Cr. 4, 33. * Θεομακάριστος, Ignat. Ep. 7. p. 150.] Θεομανὴς, Deorum instinctu furens, Cui a diis furor immissus est, Eur. Or. [845. * Θεομανέω, J. Poll. p. 13. * Θεομανία, Philo 4, 298.] Θεόμαντις, Qui Dei instinctu vaticinatur, Plato Ap. Socr. (7.) Ἐνθουσιάζοντες ὥσπερ οἱ θεομάντεις καὶ χρησμῳδοί· καὶ γὰρ οὗτοι λέγουσι μὲν πολλὰ καὶ καλὰ, ἴσασι δὲ οὐδὲν ὧν λέγουσι. [* Θεομαντέω, J. Poll. 1, 19. * Θεομαντεία, Dio Cass. 709.] Θεομάχος, Cum Deo pugnans, Deo repugnans, Act. 5, (39.) Μή ποτε καὶ θεομάχοι εὑρεθῆτε. [* " Θεώμαχος, Wakef. S. Cr. 4, 248." Schæf. Mss.] Θεομαχία, Deorum pugna. [Plato de Rep. 2. p. 378.] Θεομαχέω, Cum Deo pugno, Deo repugno, Plut. Ἔξεστί σοι μὴ θεομαχοῦντι, μετ' ἐμοῦ δὲ τασσομένῳ, τῆς Ἑλλάδος μοναρχεῖν, Act. 23, (9.) Εἰ δὲ πνεῦμα ἐλάλησεν αὐτῷ, ἢ ἄγγελος, μὴ θεομαχῶμεν, Cum Deo ne pugnemus. [Eur. Iph. A. 1409. Diod. S. 14. p. 433. * " Θεομεγάλυντος βασιλεὺς, Max. Planudes Prece ined." Boiss. Mss.] Θεομηνία, Ira divina, dei. [" Thom. M. 483. Lobeck. Aj. p. 256. Heyn. Hom. 6, 513. Casaub. Athen. 29. ad Il. Π. 385." Schæf. Mss. * Θεομήστωρ, Æsch. Pers. 653. " Par Diis consiliarius. Ex Homerico Θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος, Il. H. 366. etc. Θεομήστωρ quidam Samiorum tyrannus memoratur Herod. 8, 85." Blomf. Gloss.] Θεόμητις, Divina sapiens, consulens, Nonn. Καὶ πόθεν οὐ θεόμητιν ἐμὴν γινώσκετε φωνήν; Apud Suidam ponitur dativo casu θεόμητι, exponiturque θεόφρονι, θεοβούλῳ. Θεομητέω, Divina sapio, Divino spiritu agor. A quo est θεομητεῖ ap. Hes. θεοφορεῖται, θεῖα φρονεῖ. [* Θεομήτωρ, Manetho 4, 7. * Θεόμιμος, Stob. Serm. 147.] Θεομιμησία, Imitatio Dei. Et Θεομίμητος, Ad imitationem Dei factus, institutus. Utrumque frequens ap. Dionys. Areop. Vide Θεοπαράδοτος. Θεομιμήτως, Imitando Deum, Cum imitatione Dei, ut ἰσαγγέλως, Bud. e Dionys. Areop. Θεομισὴς, Deo invisus, odiosus, exosus, non placens, cui opp. θεοφιλὴς, quo modo Bud. ap. Plat. de LL. 298. accipit, Μηδαμῶς ὅσια, θ. δὲ καὶ αἰσχρῶν αἴσχιστα: sed et ibi possumus interpretari, Diis exosa, odiosa. Apud Eund. Ὁ μὲν, θεοφιλὴς ἂν εἴη, ὁ δὲ, θ. Aristoph. Ὄρν. (1548.) αἰεὶ δῆτα θ. ἔφυς, i. e. θεοστυγὴς, Deo exosus. Synes. Ep. 44. Ὡς οὐχ ἕτερος οὕτω τρόπος θ., Quod non alia morum conditio usque adeo invisa Deo est. || At Θεομίσης, accentu in penult. Deum exosus, perosus, Qui Deum odit, quam differentiam post Aristoph. Schol. tradit etiam Suidas. [* Θεομισῶς, J. Poll. 1. p. 15. * " Θεόμισος, Wakef. Herc. F. 1022. * Θεομίσητος, Albert. ad Gloss. Gr. in N. F. 91." Schæf. Mss. " Hieron. de Trin. p. 34." Boiss. Mss. * Θεόμοιρος, Pind. Ἰ. 8, 84. Θεύμοιρος Schmid. cf. Π. 5, 6. et var. lect. * Ἐμπνοίησι θεομοίρῃ, Ecphantus Stob. Serm. 146.] Θεόμορος, σώφρων, Hes. [Pind. Π. 5, 6. ex emend. Schmidii. * Θεόμορφος, Strato 38. * Θεομυσὴς, Æsch. Eum. 40. * " Θεομύστης, Saracenica Sylb. 65." Boiss. Mss.] Θεοξένια, τὰ, Festum solenne in omnium communiter deorum honorem institutum, Plut. (8, 208.) Ἀναμνήσθητι δὲ, τῶν ἔναγχος, τῶν θ., καὶ τῆς καλῆς ἐκείνης μερίδος, ἣν ἀφαιροῦντες, τοὺς Πινδάρου κηρύττουσι λαμβάνειν ἀπογόνους: Athen. (372.) Παρὰ Δελφοῖς τῇ θυσίᾳ τῶν θ. [Festum Mercurii et Apollinis, Schol. Pind. Ὀ. 9, 146. * Θεοξένιος, Epith. Apollinis, Paus. 7, 27. * Θεοπαθὴς, unde * Θεοπάθεια, Phot. Bibl. 152. * Θεοπαίγμων, Nonn. D. 30, 210.] Θεόπαις, Divina soboles, Deo natus: Epigr. [ap. Athen. 222.] Βαβυλὼν, Divina Babylon: Athen. (311.) ex Archestr. Κεστρέα τὸν κέφαλον, καὶ τὸν θ. λάβρακα. In quibus ll. improprie usurpatum est. || Etiam Maria virgo, Christi mater, Nonn., VV. LL. [* " Θεόπαιστος, Hesych." Wakef. Mss.] Θεοπαράδοτος, Divinitus traditus, Dionys. Areop. ubique
B Evangelia vocat, Θεοπαράδοτα λόγια: Θεοπαράδοτος καὶ Θεομίμητος πολιτεία, Idem, Vita a Christo præmonstrata, Bud. [Boiss. ad Marin. 120. * " Θεοπαραδότως, Dionys. Areop. p. 73. 103. 117." Kall. Mss. * " Θεοπασχία, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. Edess. 119. * Θεοπασχήτης, Isid. Pelus. 1, 102. tit." Boiss. Mss. * Θεοπασχῖται, Phot. Bibl. 429. * " Θεοπατὴρ, Chrys. Liturg. T. 6. p. 985." Seager. Mss. Rectius * Θεοπάτωρ, ut ap. Dionys. Areop. 778.] Θεοπειθὴς, Deo obediens, Nonn. [Jo. 3, 116. * Θεοπείθεια, Œcumen. in Act. 3. p. 17.] Θεοπεμπέω, Numine afflatus sum, ἐνθουσιῶ, Hes. [Apud Schn. Lex. Θεοπομπέω.] At Θεόπεμπτος, A Deo missus, Aristot. Eth. 1, 9. de beatitudine, Εἰ μὴ θ. ἐστιν, ἀλλὰ δι' ἀρετὴν καί τινα μάθησιν ἢ ἄσκησιν παραγίνεται, τῶν θειοτάτων εἶναι, Longin. (34.) Θ. τινὰ δωρήματα, quibus opp. ἀνθρώπινα. [* Θεοπλανησία, Athanas. 1, 384.] Θεοπλάστης, Dei, h. e. Imaginum Dei fictor, i. q. ἀγαλματοποιὸς, ἀγαλματουργὸς, et sequens θεοποιὸς, J. Poll. (1, 12.) Utitur
C autem eo Aristoph. || Ipse Deus rerum omnium fictor et creator, Philo de Mundo, Πατέρα μὲν καὶ ποιητὴν καὶ δημιουργὸν, τὸν θ. ἐκεῖνον, Divinum illum fictorem. [Manetho 4, 569. * Θεόπλαστος, Basil. 1, 350. " Cyrill. ap. Suid. v. Σπάδων." Boiss. Mss.] Θεοπλαστέω, Deum fingo, Philo V. M. 3. (p. 682.) Θεοπλαστοῦσι τῷ λόγῳ τὸν Νεῖλον Αἰγύπτιοι, ὡς ἀντίμιμον οὐρανοῦ γεγονότα, Nilum commentitium deum ratione quadam indigitant Ægyptii. [Heliod. Æth. 423. * Θεοπλαστία, Dionys. Areop. 424. * Θεοπληγὴς, Synes. 119. Lobeck. Phryn. 530. * Θεόπληκτος, Hesychio δεισιδαίμων. * Θεοπληξία, Œnomaus Eusebii 5, 36. * Θεόπλοκος, Nicet. Annal. 4, 2. * " Θεόπλουτος, Divitiæ a Deo datæ, Chrys. in 1 Ep. ad Tim. Serm. 12. T. 4. p. 297." Seager. Mss.] Θεόπνευστος, A Deo inspiratus, Phocyl. (121.) Τῆς δὲ θεοπνεύστου σοφίης λόγος ἐστὶν ἄριστος, 2 Tim. (3, 16.) Γραφὴ θ. * " Θεοπνευστία, Germanus in Dormit. B. Mar. init." Boiss. Mss. * Θεόπνοος, Pisid. Opif. 421. * " Θεοπόθητος, Acta Jun. Bacchi 120." Boiss. Mss.] Θεοποιὸς, Qui deos s. deorum imagines
D fabricatur, i. q. θεοπλάστης, J. Poll. (1, 12.) θ. τέχνη, Ars deorum fabricatrix, VV. LL. [" Jacobs. Anth. 9, 310. 10, 15. Exerc. 2, 12. Wernsd. ad Himer. 102." Schæf. Mss.] Θεοποιΐα, Deorum fabricatio, Simulacrorum in honorem deorum effictio. [J. Poll. 1, 13.] Θεοποιέω, Deum facio, Lucian. (1, 860.) Ἀθηναίοις ἐξεῖναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας, Deos facere e Scythis, In deorum numerum referre, i. e. ἀπαθανατίζειν, ut paulo ante. Apud Eund. Θ. τὴν κοιλίαν, E ventre deum sibi facere, Ventrem Dei loco habere, Servire ei ut deo. Theodorit. H. E. Μάγους δὲ καλοῦσιν οἱ Πέρσαι τοὺς τὰ στοιχεῖα θεοποιοῦντας. Heraclitus Hermodoro, Ἀλλὰ τί αὐτὸν ἐθεοποίησεν; ἡ ἰδία καλοκἀγαθία καὶ ἔργων τὰ γενναιότατα, Quid inter divos eum retulit? Apud Greg. Naz. quoque τὸ Πνεῦμα ἅγιον dicitur θεοποιοῦν, Deos, Divinos homines faciens. [* Θεοποίητος, Simmiæ in Securi πύργων θεοτεύκτων interpr. Paraphr. θεοποιήτων. " Jacobs. Anth. 7, 18. Heyn. Hom. 8, 212." Schæf. Mss.] Θεοποιητικὸς,

Qui deos s. deorum simulacra facere potest: θεοποιητικὴ sub. τέχνη, Ars deorum fabricatrix, conficiendi deorum simulacra: ἀγαλματουργικὴ s. ἀγαλματοποιητική. J. Poll. [* " Θεοπόλος, ad Lucian. 2, 247." Schæf. Mss.] Θεοπολέω, Deos fingo, ut ὀνειροπολῶ, Bud. e Plat. de LL. 10. fin. nisi quis i. esse velit q. θεηπολέω, [Lobeck. Phryn. 652. " Ad Timæi Lex. 141." Schæf. Mss. * Θεόπομπος, Pind. Π. 4, 121. * Θεοπομπέω, cf. Θεοπεμπέω. * Θεοπόνητος, Eur. Tro. 953. Hel. 590. * Θεοπραγία, Gregentius in Disput. ap. Suicer. Thes. 1, 1364.] Θεοπρεπὴς, Deum decens, Deo conveniens, Greg. Naz. Θεοπρεπεστέρας φωνὰς, Deo magis convenientes voces; Voces, quæ divinam majestatem magis deceant. Plut. (9, 119.) Ἡρωϊκὴν καὶ θ. μορφὴν ἔχοντες, Heroicam et quæ deos deceat. Et neutr. τὸ θ. pro Divinum decus, Divina majestas, Philo V. M. 2. Πάντως, ὡς ἔοικε, τὸ σεμνὸν καὶ θ. αὐτῶν ἐκτετιμηκότων, Divinam quandam earum majestatem. Θεοπρεπῶς, Ita ut Deum decet, Divine, Lucian. (2, 223.) Θ. ἐσταλμένος, Greg. Naz. 7. Ἀμφότερα γὰρ ταῦτα θ. νοητέον. Apud Dionys. Areop. θεοπρεπῶς, Divine, ut ἀγαθοπρεπῶς, Benigne. Bud. [* " Θεοπρέπεια, Clem. Alex. 830." Wakef. Mss. Diod. S. 5. p. 220, 41.] Θεοπρόπος, Deum decens, Epigr. || Sæpius Vates, Divinus, i. q. μάντις, Eust., dictum esse volens θεοπρόπον quasi θεοῖς πρέποντα, θεοῖς πρέποντα λέγοντα. Il. M. (228.) θεοπρόπος, ὃς σάφα θυμῷ Εἰδείη τεράων, N. (70.) Οὐδ' ὅγε Κάλχας ἐστὶ, θεοπρόπος οἰωνιστὴς, ubi Idem docet esse generale, sicut μάντις: ut θ. οἰωνιστὴς sit μάντις οἰωνοπόλος, Vates auguriorum peritus. || Qui vadit ad oraculum petendum, Bud. Qui oraculum consulit: qui alio nomine θεωρὸς dicitur. Herod. 1, (67.) Πέμψαντες θεοπρόπους, Mittentes, qui oraculum consulerent: eod. l. Θεοπρόπους ἐς χρηστήριον διαπέμψας, Mittens qui oracula scitarentur, [cf. 48.] Plut. Cimone (18.) p. 162. Οὐδὲ χρησμὸν αὐτοῖς ὁ θεὸς ἐξήνεγκεν, ἀλλ' ἅμα τῷ προσελθεῖν ἐκέλευσεν ἀπιέναι τοὺς θεοπρόπους: Fabio, Εἰς Δελφοὺς ἐπέμφθη θεοπρόπος, Delphos missus est ad petendum oraculum: Romulo (28.) Ἀποστεῖλαι θεοπρόπους εἰς Δελφούς. Θεοπροπία, ET Θεοπρόπιον, Oraculum, Vaticinium, i. q. μάντευμα, λόγιον, Il. Π. (36.) Εἰ δέ τινα φρεσὶ σῇσι θεοπροπίην ἀλεείνεις, Effugis oraculum: (50.) eod. sensu, Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἥν τινα εἰδῶ: A. (384.) ἄμμι δὲ μάντις Εὖ εἰδὼς ἀγόρευε θεοπροπίας Ἑκάτοιο, Expone nobis Apollinis oracula: (87.) Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις, Oracula edis, reddis: (85.) εἰπὲ θεοπρόπιον ὅ,τι οἶσθα, Ede oraculum s. effare, Funde oraculum. [* Θευπρόπιος, Phlegon Trall. c. 4. " Orph. Lap. 709." Wakef. Mss.] Θεοπροπέω, Oracula expono, fundo, Vaticinor, Il. A. (109.) Καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπέων ἀγορεύεις, Vaticinans, Prædicens. [* Θεοπροσκοπία, Gl. Spectaculum. * Θεοπρόσπολος, Ptolem. Tetrab. 2.: Scaliger. ad Manil. p. 13. scribit * Θεοπρόσπλοκος, ut et Proclus Paraphr. p. 102. 224. quod exp. προσπλεκόμενος τοὺς θεούς: sic * Ἱεροπρόσπλοκος, p. 252. * Θεόπτυστος, Æsch. S. c. Th. 606. * Θεόπνρος, Eur. El. 732. * Θεόρρευστος, Apollin. Metaphr. p. 164.] Θεορρήμων, Qui divina loquitur, Divina locutus, Bud. ap. Damascen. Ὁ τῆς θεολογίας ἐπώνυμος θ. Γρηγόριος, i. q. θεηγόρος. Θεορρημοσύνη, Institutio divina, θεία διδασκαλία, κατήχησις, Suid., ap. quem unico ρ scribitur. [Phot.] " Θεόρ-" ρητος, A Deo dictus, Divinus. E Nonno." [Anal. 2, 521.] Θεόρρυτος, A Deo profluens, Ab Jove fusus, profluens: ὄμβρος, i. e. Διὸς ὄμβρος, ut cum Homero Hesiod. loquitur. [" Nonn. Jo. 8, 10. Opp. 'A. 5, 9. * Θεοσέβαστος, Phot. Bibl. 441.] Θεοσεβὴς, Pius, Qui deum pie colit, Religiosus: ζῶον τὸ θεοσεβέστατον, Animal, quod est ad cultum deorum aptissimum, Cic. ap. Plat., Lex. Cic. 32. [Eur. Alc. 604. Herod. 1, 86. 2, 37.] Θεοσεβῶς, Pie, Religiose, More eorum, qui Deum colunt, Θεοσέβεια, Dei cultus, Cultus divinus, Augustinus Enchiridio 2. de loco illo in libro Job, Pietas est sapientia: Si quæras, inquit, quam dixerit eo loco pietatem, distinctius in Græco reperies θ., qui est Dei cultus. Dicitur enim Græce Pietas, et aliter idem εὐσέβεια: quo nomine significatur Bonus cultus. Hæc ibi. Θεοσεβέω, Deum colo: Chrys. opp. τῷ εἰδωλολατρέω, Bud. [* " Θεοσεβητέον, Clem. Alex. 77, 11." Wakef. Mss.] Θεόσεπτος, Dei instar colendus, Divino honore colendus, Venerabilis, Venerandus, Aristoph. N. (292.) de voce tonitrui, Ἤισθου φωνῆς—θεοσέπτου, Sacram vocem s. divinam. Et ap. Suid. ex Eod. (ibid.) βροντῆς μυκησαμένης θεοσέπτου, Venerandi fulminis s. A Deo immissi, ut θεία νόσος ap. Soph. [Aj. 186.] AT Θεοσέπτωρ, Dei cultor, Eur. [Hipp. 1364. * Θεόσημος, Sibyll. Orac. 8.] Θεοσημεία, Signum divinitus editum, Miraculum, ut Διοσημεία, i. q. θαῦμα et θεουργία, Bud. qui e Damasceno citat, et Dionys. Areop. Apud Damasc. de Apostolis, Τῷ παναγίῳ σοφισθέντες Πνεύματι, καὶ τῇ αὐτοῦ δυνάμει θεοσημείας ἐργασάμενοι, Signa divina, Miracula. || Suidæ ἡ τοῦ θεοῦ μαντεία, Oraculum divinum. [* " Θεοσκόρπιστος, Hieron. de Trin. p. 34." Boiss. Mss.] Θεόσοφος, Rerum divinarum consultus, In divinis peritus. Apud Dionys. Areop. i. est q. Theologus, h. e. Propheta, Bud.: seu, ut alibi exp., Theologus recte sentiens. Dionys. Areop. de D. N., Ὅταν αὐτοὶ τῶν πάντων αἴτιον οἱ θ. * πολυωνύμως ἐκ πάντων τῶν αἰτιατῶν ὑμνοῦσι, ὡς ἀγαθὸν, ὡς καλὸν, ὡς σοφόν. Item ap. Eund. Homines spiritu divino correpti, Spiritales, Bud. [* Θεοσόφως, Clem. Alex. 120.] Θεοσοφία, Rerum divinarum scientia. Apud Dionys. Areop. 192. pro Religione Christiana accipi docet Bud. [* Θεόσπορος, Eust. in Od. I. p. 371, 47. * " Θεόστεπτος βασιλεὺς, Jobus Jasites ap. Fabric. B. Gr. 11, 658." Boiss. Mss. * " Θεοστεφὴς, Inscr. Libri Constantini Imp. de Admin. Imp. τὸν θ. καὶ πορφυρογέννητον βασιλέα: Inscr. Epist. Gregorii Palamæ, publicatæ a Boivino ad Niceph. Greg. 788. τὴν θ. βασιλίδα. * Θεοστήρικτος, Constantinus Rhodius in Jacobsii Proleg. ad Anthol. Gr. p. 75. σκῆπτρα." Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. 237.] Θεοστιβὴς, A Deo calcatus, calcandus, Greg. Naz. in Or. in sacrum Pascha, Ὁ μὲν τῆς ἁγίας γῆς καὶ θ. ψαύειν μέλλων, τὰ ὑποδήματα λυέσθω, Calceamenta solvat, qui sanctam et divini tramitis terram calcaturus est. [" Wakef. S. Cr. 4, 248." Schæf. Mss.] Θεόστοργος, Dei amans, Nonn. [Jo. 4, 201.] Θεοστυγὴς, Deo exosus, odiosus, i. q. θεομισὴς, Deum exosus, perosus, Qui Deum odit. Utraque signif. ponitur a Suida; at in posteriori ab Apostolo h. v. accipi tradit, sc. θεοστυγεῖς pro οἱ μισοῦντες τὸν θεὸν, Dei osores. [Eur. Tro. 1213.] Θεοστυγία, Odium Dei. [* Θεοστύγητος, Æsch. Choëph. 633.] Θεοσυλὴς, Sacrilegus, Qui res Deo dicatas furatur, Suid. ex Anonymo quodam, Ὁ δὲ, θ. γενόμενος, καὶ τὰ ἕδη τῶν θεῶν αὐτὰ ἐξ ἠθῶν ἀναστήσας. [Ælian. H. A. 5, 16. 7, 13. * " Θεόσυλος, Philo J. 2, 642." Wakef. Mss. * Θεοσυλία, Ælian. V. H. 6, 8. H. A. 10, 28. * " Θεοσύλλεκτος, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. Edess. 119." Boiss. Mss. * " Θεοσύνδετος, A Deo annexus, Hierocl. 284." Wakef. Mss. * Θεοσύστατος, Chrys. T. 6. p. 606. * " Θεοσφαγία, Hom. 105. T. 6. p. 908." Seager. Mss. * Θεόταυρος, Jovis epith., Moschus 2, 131. * Θεοτειχὴς, Epigr. adesp. 497. * " Θεότεκνος, Theod. JCon. Epist. 238. Combef." Boiss. Mss.] Θεοτέρατος, A Deo prodigiose proficiscens, ut πλάναι, Errores, qui prodigiose et miraculose a Deo immittuntur. In q. v. dithyrambicam esse compositionem annotat Dem. Phal. (91.) sicut et in δορύπυρος, hic, ἄστρων δορύπυρον στρατόν. [In Phal. l. c. Cod. Ms. habet * Θεοπέρατος.] Θεοτερπὴς, Deum delectans, Deo gratus, Nonn. [Jo. 6, 120. Greg. Naz. 2, 33.] Θεότευκτος, A Deo fabrefactus, fabricatus. [Simmias Securi. * Θεοτευχὴς, Greg. Naz. 2, 145.] Θεοτίμητος, A Deo honoratus, Divino honore afficiendus, Venerandus, θεόσεπτος. [Æsch. Ag. 1348. * Θεότιμος, Orph. H. in Matrem Deorum 1.] Θεοτόκος, Quæ Deum peperit, Dei genitrix, Mariæ virginis epith. At Θεότοκος, A Deo natus. [Classical Journal No. 44. p. 368. * Θεότρεπτος, Æsch. Pers. 907. Zosim. 2, 6. et Sylb. * Θεοτρεφὴς, Nonn. D. 9, 101. * " Θεοτροφία, Ptolem. Rex Epigr. 2. et Jacobs." Schæf. Mss.] Θεοτυπία, Conformatio Dei, Bud. e Dionys. Areop. [* " Θεοτύπωτος, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. Edess. 116." Boiss. Mss.

* " Θεοφανής, Thom. M. 394." Schæf. Mss.] Θεοφάνεια, Apparitio Dei, qua sc. Deus hominibus miraculose apparet, se conspiciendum præbet, Greg. Σὺ μετὰ Μωσέως θεοφανείας ἠξιωμένος. Qua in signif. scribitur ET Θεοφανία. Bud. enim ap. Dionys. Areop. θεοφανίαι interpr. Apparitiones divinæ, ut transfiguratio. Pars etiam est doctrinæ divinæ, ut θεουργία, ap. eund. Dionys. 141. Bud. AT Θεοφάνεια, τὰ, SIVE Θεοφανίαι, αἱ, Festum solemne, quod illo die celebratur, quo Deus hominibus apparuit, J. Poll. 1. tit. περὶ καιρῶν ἑορτασίμων, Καιροὶ δὲ ἱεροὶ, πανηγύρεις, ἑορταὶ, ἱερομηνίαι, θεοφάνεια, θεοξένια. Herod. 1, (51.) de cratere argenteo, qui amphoras sexaginta capiebat, Delphis a Crœso dicato, Ἐπικίρναται γὰρ ὑπὸ Δελφῶν θεοφανίῃσι [-οισι.] Apud Christianos autem Θεοφάνεια s. Θεοφανίαι dicitur Festum, quod die natali Jesu Christi celebratur, quod eo die natus hominibus sese conspiciendum in corpore humano dederit: γενέθλια alio nomine appellant. E Greg. Naz. Θ. εἴτ' οὖν γενέθλια ἡ πανήγυρις Χριστοῦ. [" Θεοφάνια, Præf. ad Greg. Cor. B p. liii. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 68. ad Herod. 24." Schæf. Mss. Philostr. V. Apoll. 4. p. 171.] Θεόφαντος, A Deo declaratus, manifestatus, Metrodorus ap. Plut. (10, 595.) Ἀπαλλαγέντες ἐκ τοῦ χαμαὶ βίου εἰς τὰ Ἐπικούρου ὡς ἀληθῶς θεόφαντα ὄργια, Ad sacra et a Deo hominibus declarata Epicuri orgia. AT Θεοφάντωρ, Sacerdos, Theologus: θεοφάντορας, ὑπὸ θεοῦ πεφημισμένους θεολόγους, Hes. Θεόφατος, A Deo pronuntiatus, Dei oraculo editus: θεόφατα, ἐκ θεοῦ σημαινόμενα, Hes. [" Heyn. Hom. 4, 703." Schæf. Mss.] Θεοφατίζω, E Deo loquor, Vaticinor: μαντεύομαι, περισσολογῶ, Hes. [* Θεοφεγγής, Damascen. Epiph. 1. * Θεόφημος, Manetho 1, 293. 4, 128. * Θεοφήτης, i. q. ὑποφήτης, Euseb. Præp. Evang. 5, 7. p. 191. * Θεόφθεγκτος, Eust. Od. A. p. 6, 17. * " Θεόφθογγος, Pisid. Opif. 78." Boiss. Mss.] Θεοφιλής, Qui a Deo amatur, Deo carus, Plato de Rep. 2. (6, 258.) Οὐδεὶς τῶν ἀνοήτων καὶ μαινομένων θ., Amentium insanientiumque nullus Deo dilectus est, Philo V. M. 3. Τοιγαροῦν μετ' ὀλίγων ἄλλων C φιλόθεός τε καὶ θ. ἐγένετο, Et Dei diligens et Deo dilectus, Plut. de Socr. Ἀνθρώπους θείους καὶ θ. Isocr. (Evag. 27.) Τὸν ἐνθάδε βίον εὐτυχέστερον καὶ θ. ἐκείνων διαβεβίωκε: θεοφιλέστατον θηρίον, Plut. || Θεοφιλὲς etiam dicitur Quod favore divini numinis alicui contingit, Plut. de Puer. Educ. Εὔδαιμον μὲν οὖν καὶ θ. εἴ τῳ ταῦτα πάντα θεῶν τις ἀπέδωκεν, Non sine divino quodam favore hominibus ista evenire omnia solent. Sic Xen. Ap. Socr. (32.) Ἐμοὶ μὲν οὖν δοκεῖ θεοφιλοῦς μοίρας τετυχηκέναι. [* Θεοφιλῶς, Plato 1 Alcib. p. 134.] At Θεόφιλος, ὁ, ἡ, Dei amans, s. Amicus Dei. [Schleusn. Lex. in N. T.] Θεοφιλία, Amor Dei, Amicitia cum Deo. Unde pro Familiaritate cum Deo ponitur a Dionys. Areop. loquente de Mose, Bud. [Schol. Soph. Œd. T. 38. 40. * Θεοφίλιον, Alex. Trall. 2. p. 131. * Θεοφιλότης, Menand. Rhet. 99. * Θεοφίλητος, Stob. Serm. 444. " Eldik. Suspic. 30." Schæf. Mss.] Θεόφοβος, Dei timens, θεοσεβής, Hes. [* Θεόφοιτος, Tzetz. Posth. 571. Tryphiod. 374.] Θεοφόρος, Deum ferens: ὀνόματα, D Athen. (448.) Nomina, quæ a diis desumta alicui indita sunt, Quæ a deorum nominibus accepta aliquis fert: ut Diocles, Diodorus, Hermodorus, Hermaphroditus, Dionysius, et similia. At Θεόφορος, Qui divino motu fertur, spiritu agitur, Numine afflatus, i. q. θεόληπτος et ἔνθεος. Damasc. Ὁ ἱερὸς Ἀθανάσιος, Βασίλειός τε καὶ Γρηγόριος, καὶ πᾶς ὁ τῶν θ. πατέρων χορὸς, Patrum, qui divino spiritu afflati fuerunt, Qui divini spiritus instinctu locuti sunt: velut Apostoli, quos Dionys. Areop. θεολήπτους appellat. [Æsch. Ag. 1159.] Θεοφορία, Numinis afflatus, passive accipiendo, i. q. θεοληψία. [Strabo 12. p. 835. 1104.] Θεοφορέομαι, Divino numine correptus agor, spiritu feror, Philo V. M. 1. Ὁ δὲ μονωθεὶς ἐξαίφνης θεοφορεῖται, Repente numine afflatur agiturque. Ibid. Θεοφορηθεὶς τὴν ἀκρότομον παίει πέτραν, Numine actus: 3. Οὐκ ἐστοχάσατο μᾶλλον ἢ θεοφορηθεὶς ἐθέσπισε τὴν ἑβδόμην, Non magis conjectura quam Dei instinctu septimum diem sanxit. Item

A Ἔτι μᾶλλον ἢ πρότερον θεοφορηθεὶς, Multo magis quam antea Deo ciente. Accipitur etiam in malam partem ut ἐνθουσιῶ, pro Malo s. Fanatico spiritu agor. [Longin. 13, 2. 15, 6. * Θεοφόρησις, Dionys. H. 1, 88.] Θεοφόρητος, ὁ, ἡ, Qui numine agitur: i. q. θεοφορούμενος et θεόφορος. Plut. (6, 199.) Ἂν ἐκεῖνος ᾖ δυσκόλος, αὐτὸν εἶναι μελαγχολικὸν (φησίν) ἂν ἐκεῖνος δεισιδαίμων, αὐτὸν θεοφόρητον. || Apud Lucian. (2, 606.) est etiam Deam ferens, ut annotant VV. LL. Θεοφορήτως, Numine divino agente, Divino instinctu. Θεοφραδής, A Deo pronuntiatus: ut θεοφραδὴς μῦθος, ap. Nonn. (Jo. 12, 177.) Verbum Dei, s. Verbum divinum, Quod Dei ore pronuntiatum est. [* " Θεόφραδος, Orpheus ap. Tzetz. Chil. 12, 151." Elberling. Mss.] Θεοφραδία, Consilium s. Oraculum divinum: θεοφραδίαις, θεοῦ γνώμαις, λόγοις, λέξεσι, Hes. AT Θεοφράδμων, Qui e Deo loquitur, Philo V. M. 3. (1, 516.) Ἀληθόμαντιν καὶ θ. καὶ μόνον προορατικὸν τῶν ἀδήλων καλοῦντες τὸν προφήτην, Divinitatis consultum, Turn. [* " Θεοφρούρητος, Codin. Orig. p. 64. Const. Manass. Chron. 48." Boiss. Mss.] Θεόφρων, Qui divina sapit: θεῖα φρονῶν, θεῖος, Hes. [Pind. Ὀ. 6, 70. Athen. 465. * Θεοφρονής, Hymnus Orphicus in Wakef. S. Cr. 4, 251. * Θεοφρόνως, Greg. Naz. 2, 290.] Θεοφροσύνη, Religio, Pietas, qua divina sapimus, Hes. περὶ τὸ θεῖον διατριβαὶ καὶ οὐ μαντεῖαι. [* " Θεοφύλαξ, Schol. Pind. N. 3, 119. * Θεοφύλακτος, Codin. Orig. p. 64. * Θεόφυτος, Nicet. Paph. Laud. S. Eust. 76. * Θεοφύτευτος, Const. Manass. Chron. p. 94." Boiss. Mss. * Θεοφωνέω, Heliod. 77. * " Θεοχάρακτος, Greg. Naz. p. 66. Mont." Boiss. Mss. * Θεόχαρις, Gl. Deo gratus: * Θεοχόλωτος· Deiratus, Dirus: * Θεοχολωσία· Annoco: Θεοχολωσίαι· Diræ. * Θεοχολωσύνη, Schol. Lucian. 2, 336. * Θεόχρηστος, Philo J. 2, 577. Mang. " Toup. Emendd. 2, 443. ad Diod. S. 1, 323." Schæf. Mss. * Θεόχριστος, Dionys. Areop. 3, 452.]

Θεηγενής, A Deo genitus, θεογένητος, Nonn. [" Orph. Quint. Sm. 6, 9." Wakef. Mss.] Θεηδόκος, Dei susceptor, Nonn. Supra θεουδόχος ead. signif. ex eod. Nonno, [* " Θεηδόχος, Jo. 21, 47." Wakef. Mss. * Θεηκόλος, Lobeck. Phryn. 652. * Θεηκόλοτος, Paus. 5, 15, 6. " Vel Eliacę dictum pro θεήκολος, vel emendandum sit τῷ θεηκόλῳ, quod mihi magis arridet." Facius. Θεηκαλέων, 5, 15, 5. " Forte * Θεηκολέων, a Θεόκολος, Domicilium Theocolorum." Idem. Apud Schn. Lex. rectius Θεηκολεών.] Θεημάχος, Cum Deo pugnans, Deo repugnans, i. q. θεομάχος, nisi quod illud poët. est, Epigr. 4. Ἀλλὰ σὺ μὴ λέξῃς τι θεημάχον. Nonn. θ. ἐστὲ γενέθλη. [" Jacobs. Anth. 7, 382. Paul. Sil. 70." Schæf. Mss.] Θεημαχία, Pugna cum Deo, adv. Deum. AT Θεομαχία, Pugna deorum inter se, ut quidem Ammon. distinguit. Θεηπόλος, Dei minister: ὥρα. [" Nonn. Jo. 4, 109." Wakef. Mss.] AT Θεηπολέω, Deorum imagines circumferendo pecunias colligo: θεῶν εἰκόνας ἔχων περιπολῶ ἀργύριον εἰσπρασσόμενος. Suid. [Timæi Lex. 141. * " Θεήτευκτος, Quint. Sm. 3, 418." Wakef. Mss.] Θεητόκος, Dei genitrix poët. pro θεοτόκος.

[* Θεύμορος, Pind. Ὀ. 13, 18. cf. N. 7, 122. et nott. ubi vulgo Θευμερᾷ: Boëckh. et Hermann. corrigunt ἁμέρᾳ ab ἥμερος. * " Θευμερίδας, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 54." Schæf. Mss.] Θευμορία, Dei pars, θεοῦ μοῖρα, Hes.: h. e., ut ab Eod. declaratur, Primitiæ, Caro, quæ sacerdotibus datur, cum sacrificatur. [Callim. Epigr. 32, 4. * Θευμόριος, unde fem. Θευμορίη, Divinitus immissa, Apoll. Rh. 3, 676. νοῦσος, 974. ἄτη.] Θευμοριάζω, Deo munus offero: θευμοριαζέτω, θεῷ γέρας ἀναφερέτω, Hes. Θευφορία, i. q. θεοφορία s. ἐνθουσιασμὸς, ap. Suid. ἄγρια δ' αὐτοῦ Ἐψύχθη χαλεπῆς πνεύματα θευφορίης. [" Jacobs. Anth. 7, 374." Schæf. Mss.]

[* Θεαγωγὸς, Schn. Lex. ἀμαρτύρως: unde * " Θεαγωγέω, Theod. Prodr. in Lazerii Misc. 1, 22." Boiss. Mss.] Θεαγωγία, Deorum s. Superorum evocatio, Greg. Naz. 6. exp. Ὅσα περὶ μαντείας, θ., ψυχαγωγίας, ἄστρων δυνάμεως, τερατεύονται. [* Θεαίτητος, Joseph. Ant. 5, 10, 3. * Θεάκτωρ, Æsch. Suppl. 1048. et var. lect. * " Θέανδρα, Method. 424."

Kall. Mss.] Θεανδρικὸς, q. d. Deivirilis, Dionys. A Areop. de Christo, Ἄχρι σταυροῦ, καὶ θανάτου μετὰ θ. ἀναμαρτησίας ἐληλυθώς: θ. ἐνέργεια ap. Eund., et Damasc. 92. [" Eunap. 73." Wakef. Mss. * " Θεανδρικῶς, Andr. Cr. 28." Kall. Mss.] Θεάνθρωπος, Qui Deus simul et homo est, Epith. Christi. [* Θεανθρωπία, Zonaras in Can. Concil. p. 556.] Θεάρεστος, Deo placens, Damasc. 121. Ταῖς θ. ὡραΐζεται πράξεσι. Θεαρέστως, Sicut Deo placet, Cyrillus, Θεαρέστως βιώσας: i. e. E præscripto divino, Bud. interpr. Utitur et Arethas sæpe. [* " Θεαρέτως, pro θεαρέστως, Anonym. V. Chrys. 307. Τούτῳ δὴ τῷ βαθμῷ ἐν ἔτεσι πέντε θ. ἐνευδοκιμήσας, οἷς τε * πνευματοκινήτως ὡμίλει καὶ αὐτοσχεδίως." Seager. Mss.] Θεαρχία, Suprema divinitas, Deus supremus, ad quem omnia referuntur. Vocabulum frequens ap. Dionys. Areop. Quare sic dicatur, vide p. 137. 145. 218. Bud. Θεαρχικὸς, Qui supremæ divinitatis est, summi Dei est, Divinus: πνεῦμα, Dionys. Areop. 112. Ibid. Christum θ. ἱεροτελεστὴν vocat; πρόνοιαν, 144.: Αἱ οὐρανίαι διακοσμήσεις ὑπὸ τῆς θ. ἀγαθότητος B μνούμεναι καὶ ἐλλαμπόμεναι. [* " Θεαρχικῶς, Dionys. Areop. 115." Kall. Mss.] Θεηγόρος, Divina loquens, seu, ut Bud. exp., Digna Deo loquens, Vates, Propheta, Damasc. 37. Ὁ θ. Δαβίδ: alibi itidem. Alicubi pro Theologo, Divino, ut, Ὥς φησιν ὁ θ. Γρηγόριος. Idem 83. Κατὰ τοὺς θ. πατέρας. Dionys. Areop. θεολήπτους, et idem Damasc. θεοφόρους Apostolos et Patres appellant. [" Nonn. Jo. 1, 74. Orph." Wakef. Mss. * Θεηγορέω, Cyrill. c. Julian. 331. * " Θεηγορία, Amphil." Kall. Mss.] Θεήλατος, A Deo invectus, impulsus: συμφορὰ θεήλατος, Ira cœlitum invectum malum, Cic. ap. Eur. (Or. 2.) p. 108. Lex. Cic. interpr. Philo V. M. 1. Τότε δὲ καὶ θ. ἦν ἡ προσβολὴ, Tum vero clades ista divinitus invehebatur. Eod. l. Ἀλλὰ τοῖς θ. κακοῖς (ἐχρῆτο,) λιμῷ τε καὶ λοιμῷ, Malis illis, quæ divinitus inferuntur. Theod. H. E. 3. Θ. πληγὰς ἐπήγαγεν (ὁ Χριστός): Idem, Ὁ δὲ Φῆλιξ ἐξαπίνης θ. καὶ αὐτὸς ἐδέξατο μάστιγα, A Deo immissum et incitatum, Bud. Idem scribit θεήλατος in Hist. Eccl. sæpe dici de Juliano, pro A Deo agita- C tus. Apud Damasc. 73. θ. ἀπειλὴ pro Prodigio minaci positum sibi videri annotat. [" Thom. M. 437. Eur. Ion. 1412. Wakef. 1325. 1445. Brunck. Soph. 3, 460. 470. 5, 4. Wessel. Obss. 132. Toup. Emendd. 1, 78. * Θεηλασία, Wakef. Ion. 1235. Schol. ad h. l." Schæf. Mss. * Θεηλατοῦμαι, Heliod. 6. p. 280=336.] Θέοινος, Deus vini, Bacchus, Suid. Θεοίνιος θεὸς, Bacchus, ap. Hes. AT Θεοίνια, Sacrificium, quod Athenis Baccho fiebat, Hes. τὰ κατὰ δήμους Διονύσια, ἐν οἷς οἱ γεννῆται ἀπέθυον, Suid. [et Phot. Demosth. 1371. Cf. Θεόγνια.] " At Θεοίνιον, τὸ, dicitur esse " Templum Bacchi." Θεόπτης, Qui Deum cernit, ut αὐτόπτης, Dionys. Areop. [* Θεόπτος, Polyb. 32, 25, 14. " Ἐκ θεόπτου, Divinitus, si lectio sana est; quod non videtur. Reisk. corrigit ἐκ θεῶν του, eleganter: ἐκ θεοπέμπτου, Toup. (quod recepit Schweigh.)" Lex. Polyb.] Θεοπτία, Divina visio: θεία ὀπτασία, Suid. θεοφανία, θεία θεωρία, Hes. Dicitur ut ἀγαθοπτία, Dionys. Areop. Et Schol. ap. eum, Ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀγγελικῆς θ. ἀπολείπεται. [* Θεόπτεια, i. q. θεοφά- D νεια, Euseb. Demonstr. p. 309.] Θεοπτικὸς, vocatur Ordo sacerdotalis ap. Dionys. Areop. περὶ τῶν ἱερατικῶν τελειώσεων, de Episcopis, Τούτων οὖν ἐστὶ τῶν πρώτως θ., τὸ τοῖς δευτέροις ἀφθόνως ἐν συμμετρίᾳ τῇ κατ' αὐτοὺς ὑποδεῖξαι τὰ πρὸς αὐτῶν ἱερῶς ἐποπτευθέντα θεῖα θεάματα: Idem, Ἡ θεία τῶν ἱεραρχικῶν τάξις πρώτη μέν ἐστι τῶν θ. τάξεων, ἀκροτάτη δὲ καὶ ἐσχάτη πάλιν ἡ αὐτή: et, Τὸ θ. τῶν Σεραφίμ. Bud. [" Jacobs. Anim. 237." Schæf. Mss. * Θεοργὸν, τὸ, Quod fit a Deo, Lexx. Gr. nullo testimonio. * Θεόργητος, Schol. Æsch. S. c. Th. 659.] Θέορτος, A Deo motus, impulsus, Æsch. Pr. (764.) Θέορτον ἢ βρότειον (γάμον γαμεῖ ὁ Ζεύς;) Deæne alicujus aut mortalis amore motus uxorem ducet Jupiter? Eod. fere sensu (116.) Θεόσυτος ἢ βρότειος (ἀχώ;) Composita autem est vox hæc ex Hom. θεὸς ὄρσῃ, Il. I. (699.) Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ὀρίνῃ, καὶ θεὸς ὄρσῃ. Nec vero multum diversa signif. est ejus, quod paulo ante præcedit, θεήλατος. " Θεουργὸς esse dicitur Qui in " sacris operatur." [Jambl. Myst. 5, 21. p. 136. 6, 7. p. 148.] Θεουργία, Opus divinum, ut ea, quæ continentur in libris Mosis, Dionys. Areop. 127. Operatio Christi, Eid. p. 88. Miracula Christi, Eid. 122. 127. et ἐνανθρώπησις, 127. Beneficia Dei in genus humanum collata, 127. Hæc Bud. in Lex. In Comm. quoque θεουργίας vocari scribit Opera Servatoris, quæ divinitatem ejus significabant, ut contra naturæ leges et supra vim ejus edita. Τῆς τῶν ἱερωτάτων θ. μνήμης ἀνανεουμένης ἀεὶ ταῖς ἱεραρχικαῖς ἱερολογίαις τε καὶ ἱερουργίαις. Duo enim illa monumenta operum Servatoris Ecclesia celebrat et frequentat, sacrosanctæ victimæ commemorationem, et Evangelii recitationem. Schol. Dionys. Areop. τὴν μὲν παλαιὰν γραφὴν vocatam esse dicit θεολογίαν: καινὴν autem, θεουργίαν, propter Christi opera miraculorum plena: ἔστι δὲ, inquit Dionys., τῆς θεολογίας ἡ θεουργία συγκεφαλαίωσις, Novum testamentum. Bud. ‖ Θεουργία, pro Magiæ specie ab Augustino de C. D. 10. accipitur, e Porphyrio Platonico, Bud. Θεουργικὸς, Cui deos faciendi vis inest. Θεουργία, θεουργικὴ δύναμις, ἐπιστήμη, inquit Bud., a Dionys. Areop. dicitur ἡ θεοὺς ἀπεργαζομένη, ut ubi de primis et summis beatarum mentium ordinibus loquitur, Κοινωνοῦσι κατὰ τὸ αὐτοῖς ἐφικτὸν ἐν πρωτουργῷ δυνάμει ταῖς θ. αὐτοῦ καὶ φιλανθρώποις ἀρεταῖς. Ibid. τὴν θ. ὁμοίωσιν dixit, ὅτι ἐργάζεται θεοὺς τοὺς πρὸς τὸν κύριον καὶ σωτῆρα ὁμοιωμένους. Et rursus, Ἐκδιδάσκεσθαι τὰς θ. ἐπιστήμας. Idem Dionys. 88. Opera Christi sic vocat. Θ. ἐπιστήμη Bud. ap. eund. Dionys. in principio Eccles. Hier. interpr. Sacerdotalis, Pontificia. Et θ. μύρον, Sanctificum, Dionys. 115. Θεωνυμίαι, αἱ, Divinæ appellationes, Dionys. Areop. 140. 193. ut justitia, veritas, sapientia, verbum, et reliqua. Bud. [" Dionys. Areop. de Myst. Theol. 1, 3." Boiss. Mss.]

Θέσκελος, Deo similis, i. q. θεοείκελος, ex eoque factum per sync. et epenth. τοῦ σ, ut tradunt Gramm. θέσκελος ὀμφὴ, Divina vox, Nonn. At Il. Γ. (130.) ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδηαι Τρώων ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν, Eust. vult esse non θεοείκελα, sed * θεοκέλευστα: ut sit a θεὸς et κέλομαι, i. e. κελεύομαι, A Deo jussus, Qui Dei jussu fit. Θέσκελον adverbialiter etiam capitur pro θαυμαστῶς, Mirum in modum, et q. d. Divinum in modum, Il. Ψ. (107.) εἴκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ. [* Παλιθέσκελος, Orph. Fr. 6, 42. * Θείκελος, Aristoph. A. 1252.] Θέσφατος, Divino ore pronuntiatus, consilio eveniens, Fatalis, Il. (Θ. 477.) Ὣς γὰρ θέσφατόν ἐστι, Ita divino consilio visum est, h. e. Διὸς δ' ἐτελείετο βουλὴ, Eust. Od. Δ. (561.) Σοὶ δ' οὐ θέσφατόν ἐστι, διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε, Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ θανέειν, Tibi in fatis non est. Et θέσφατα plur. subst. pro Vaticinia, Oracula, Responsa divina, Fata, Od. N. (172.) ἢ μάλα δή με παλαίφατα θέσφαθ' ἱκάνει Πατρὸς ἐμοῦ, ὃς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι Ἡμῖν, Antiqua patris mei vaticinia, Quæ pater meus olim divino spiritu prædicebat. [* Θεσφατηλόγος, Æsch. Ag. 1452.] Ἀθέσφατος, Ineffabilis, Inenarrabilis, Hesiod. E. (2, 280.) Μοῦσαι γάρ μ' ἐδίδαξαν ἀθέσφατον ὕμνον ἀείδειν, Inenarrabilem hymnum, Il. Γ. (4.) ὄμβρος, Inenarrabilis imber, Immensus, Od. Λ. (61.) οἶνος, de Nimio potu: σῖτος, de Copioso frumento: βόες, Od. Υ. (211.) de Bobus, quarum maximus numerus esset et vix enarrabilis: ἀθέσφατοι νύκτες, Od. O. (391.) de Noctibus longissimis. Et ἀθέσφατον adv., pro Ita ut vix dici possit, Mirum in modum. Volunt enim ἀθέσφατον dici quasi ὃ οὐδὲ θεὸς ἂν φατίσειε δι' ὑπερβολήν. [* Ἀποθέσφατον, Manetho 2, 207.] " Ἐκθέσφατον, τὸ, exp. Scientia " divina." [Ἐκθέσφατα, Oracula, Il. E. 64. ubi tamen aliqui legunt separate θεῶν ἐκ θέσφατα, ut sit ἐκ θεῶν " θέσφατα.] " Θεσφατοῦται Hes. exp. * θεσφατίζει, " μαντεύεται, περισσὰ λαλεῖ, Vaticinatur, Multa et " inania loquitur." [Cf. Θεοφατίζω.]

Ἀγχίθεος, Propinquus Deo, Od. E. (35.) Φαιήκων εἰς γαῖαν, οἳ ἀγχίθεοι γεγάασιν, Qui propinqui diis sunt; vel cognatione, quod Phæax e Neptuno ortum trahat: vel quod proxime ad deos accedunt hospitalitate et reliquis virtutum generibus. Unde et Alcinous Od. H. (205.) de ipsis diis

ait, Οὔτι κατακρύπτουσιν· ἐπεὶ σφίσιν ἐγγύθεν εἰμέν: (203.) Δαίνυνταί τε παρ' ἄμμι, καθήμενοι ἔνθα περ ἡμεῖς. Hes. ἀγχίθεον, ἰσόθεον, θεῖον. [* "Ἀγχιθεάζω, Const. Manass. Chron. p. 101." Boiss. Mss.] *Ἄθεος, Qui sine deo est, Impius, Qui Deum esse non credit, aut, si credat, non colit, Soph. El. (124.) δολερᾶς ἀθεωτάτας Ματρὸς, de Clytæmnestra: Tr. (1038.) μάτηρ, de Dejanira, Aristoph. Πλ. (491.) Τοὺς δὲ πονηροὺς καὶ τοὺς ἀ., Improbos et impios: (426.) ἀ. et τὰ θεῖα σέβοντες sibi opp. Philo V. M. 3. Κατὰ τῶν ἀ. καὶ ἀνοσιουργῶν, In impios et consceleratos. Lucian. (3, 144.) Ἀ. καὶ ἀνόσιος. Plut. (6, 652.) Οὐκ οἴεται θεοὺς εἶναι ὁ ἄ., ὁ δὲ δεισιδαίμων οὐ βούλεται. Res etiam aliqua ἄθεος dicitur esse, h. e. Sine Deo, Impia. Plut. (6, 634.) loquens de eo, qui deos ut tyrannos metuit et fugitat, Ποῦ φύγῃ, ποίαν γῆν ἄθεον εὕρῃ, Deorum expertem, h. e. Ubi dii nulli sint: ἀ. ὀνόματα ap. Athen. (448.) Nomina a diis non desumta, ut Cleonymus, Plato, Socrates: quibus correspondent θεοφόρα, Quæ a deorum nominibus deflexa sunt, ut Dionysius, Hermagoras, Hermaphroditus, et quæ ejusmodi sunt. Plut. de Def. Orac. Οὐ γὰρ ἄ. ποιοῦμεν οὐδ' ἄλογον τὴν μαντικὴν, Non enim divinationem Deo rationeque spoliamus: (7, 627.) Καταπιμπλαμένων αἰσχρῶν καὶ ἀ. ἐρωτημάτων, Fœdis et impiis oppletam interrogationibus: Idem ad Colotem, Ἀντιέρου πόλεως καὶ ἀθέου: (10, 60.) Εἰς τὸν ἄ. καὶ τιτανικὸν τόπον. Greg. Φαρισαϊκὴ καὶ ἄ. διδασκαλία. [Ἀθεώτερος, Lysias 230. Reisk.] Ἀθεότης, Impietas, qua deos esse non credimus, non colimus, Plut. (6, 656.) Ἔνιοι φεύγοντες τὴν δεισιδαιμονίαν ἐμπίπτουσιν εἰς ἀ., transilientes sc. τὴν εὐσέβειαν, quæ media inter hæc duo extrema est. Plato Epist. 7. Ἀλιτήριός τις ἐμπεσὼν ἀνομίᾳ καὶ ἀ., Delapsus in iniquitatem et impietatem. ET Ἀθεΐα, pro eod., Greg. Ἐπικούρου τὴν ἀθεΐαν: [" Hierocl. 18." Wakef. Mss. * Πολυθεοαθεότης, Orig. Exh. ad Mart. p. 193. Wetst.] Ἀθεεὶ, Sine Deo, numine divum, Od. Σ. (352.) Οὐκ ἀθεεὶ ὅδ' ἀνὴρ Ὀδυσήϊον ἐς δόμον ἵκει: i. e. οὐκ ἄνευ θεοῦ, ut supra eum loqui ostensum est. Pro quo Virg., non sine numine divum: h. e. σὺν θεῷ, ut etiam Hom. et prosæ scriptt. loquuntur. " Ἀθέως, Sine Deo, s. " Impie. I. q. ἀθεεί." [Plato Gorg. p. 523. Soph. El. 1181. Œd. T. 254. * Ἀνάθεος, Ælian. H. A. 2, 36.] Ἀντίθεος, Contrarius, Adversarius Deo. Quo in sensu accipiunt quidam ap. Hom. (Od. Ξ. 18.) ἀντίθεοι μνηστῆρες. Sic ἀντίθεον δόγμα. || I. q. ἰσόθεος, Par, Æquiparandus Deo, Divinus, Augustus: ἄλοχον, (Λ. 116.) quasi Diis æquiparandam virtute, i. e. Divina quadam virtute præditam: [A. 70. Heliod. 4. p. 174. * " Ἀντιθεΐα, Athan. in Assumt. Dom. 2, 413." Kall. Mss.] Ἀπόθεος, Qui sine deo est, Impius; nam Hes. ap. Soph. Thyeste, ἀπόθεα exp. ἄθεα, ἐκτὸς θεῶν. [* " Αὐτόθεος, Wolf. Anecd. Gr. 3, 162." Boiss. Mss. * " Αὐτοθεότης, Pachym. ad Dionys. Areop. de D. N. 11, 6." Kall. Mss. Epiphan. 1, 900.] Διθεΐα, Duo dii, Duplex numen, Greg. Naz. Διθεΐται, Qui duos deos s. duplex numen statuunt, colunt. Δύσθεος, Impius, ἀσεβὴς, Schol. Soph. El. (289.) Ὦ δύσθεον μίσημα, σοὶ μόνῃ πατὴρ Τέθνηκεν; Sed forsan aliquis a θέα derivare malit, ut sit quod alibi idem Soph. dicit δυσθέατον ὄμμα: [cf. Ἀξιόθεος.]

*Ἔνθεος, In quo Deus est, afflatus, instinctus Dei, Divinus. Dici solet de Eo, in quo numen aliquod est, h. e. qui numine aliquo afflatus est, agitur, ut vates et divini, Qui recepto furit Deo, Seneca: i. q. θεόληπτος, θεόφορος, θεοφορούμενος. Plato de Sibylla, Ἐνθέῳ μαντικῇ χρωμένη. Lucian. (1, 529.) Ὑφ' ὧν δὴ sc. τῶν μουσῶν, ἔνθεοι γενόμενοι, ὡς τὸ εἰκὸς, ᾄδουσιν. Sic Aristot. Rh. 3. Ἔνθεον γὰρ ἡ ποίησις. Utuntur h. v. ap. Latinos Seneca, Martialis; Stat. Sylv. 1. Hic thyrsos, hic plectra ferit, hic enthea lauro Tempora. Et neutr. τὸ ἔνθεον, Fanaticus furor, Impetus numine afflatorum. Metaph. Lucian. (1, 851.) Τῆς Φρυγίου (ἁρμονίας) τὸ ἔνθεον, τῆς Λυδίου τὸ βακχικόν. [Lycophr. 28. * Ἐνθεότιμος, Sibyll. Orac. 5. p. 604. nisi leg. εὐχαῖσιν θεοτίμοις. * Φιλένθεος, Orph. H. in Pan. 5, 21. * Ἐνθέως, Jambl. V. P. 432.] Ἐνθεάζω, Nu-

A mine agor, i. q. θεοφοροῦμαι, Lucian. (2, 221.) Σείων ἅμα τὴν κόμην ἄνετον, ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε, καὶ ἐνθεάζοντες: (1, 248.) de Baccho, Ὀρχούμενος ἅμα καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κιττίνοις, μεθύων, ὡς φῄς, καὶ ἐνθεάζων, Ebrius et furore correptus fanatico. Plut. (8, 465.) Καὶ τὸ χρησμῳδεῖν ἐμμέτρως παρέχεται τοῖς ἐνθεαζομένοις. Ægin. (p. 63. 21.) Τινὲς δὲ δοκοῦσιν ὑπό τινων μειζόνων ἐφορᾶσθαι δυνάμεων, καὶ προλέγειν τὰ ἐσόμενα, καθάπερ ἐνθεάζοντες, οὓς καὶ ἐνθεαστικοὺς ὀνομάζουσι. Ἐνθεαστικὸς, Qui fanatico furore agitur, Numine afflatus, Fanaticus, i. q. ἔνθεος: Qui fanatico furore agi solet, numine afflari solet. Plato de LL. 3. p. 120. (8, 116.) Θεῖον γὰρ οὖν δὴ καὶ τὸ ποιητικὸν ἐνθ. ὂν γένος ὑμνῳδοῦν: sic Lucian. paulo ante dixit eos ἐνθέους ὑπὸ τῶν μουσῶν γενομένους ᾄδειν. Dionys. Areop. ἐνθεαστικαὶ ὑμνῳδίαι, de Apostolis loquens inspiratis. [* Ἐνθεαστικῶς, Eust. Il. A. p. 21, 39. * Ἐνθέακτος, Hes. v. Ἐνθρίακτος, quod v.] Pro ἔνθεος autem contr. DICITUR Ἔνθους, Philo V. M. 1. Ἔξω δὲ προσελθὼν,
B ἔνθους αὐτίκα γίγνεται, τοῦ προφητικοῦ πνεύματος ἐπιφοιτήσαντος, Numine corripitur. Et rursus, Μικρὸν δὲ ἐπισχὼν, ἔνθους τε γίνεται καταπνευσθείς: pro quo alibi dicit θεοφορεῖται, ut suo loco dictum est. Theodoritus H. E. Ἔνθους γενόμενος καὶ θείας χάριτος ἐμπλησθείς. Greg. Καὶ ὥσπερ ἔνθους ὑφ' ἡδονῆς γίγνομαι. " Ἐνθουσία, Hesychio ἔκπληξις." Ἐνθουσιώδης, ὁ, ἡ, Fanaticus, Qui furore fanatico agitur, Numine afflatus. Et neutr. τὸ ἐνθ., Ipse furor fanaticus, divinus. Philo V. M. 3. Ἐν ᾧ τὸ τοῦ λέγοντος ἐνθ. ἐμφαίνεται, In qua divinus furor loquentis apparet. [* Ἐνθουσιωδῶς, Hippocr. 1280, 24. Schol. Il. A. 342. P. 22.] " Ἐνθουσικὸν, Oleris genus ap. Theo- " phr. H. Pl. 7, 7," [1. Schneid. corrigit Ἔνθρυσκον.] Ἐνθουσιάζω SIVE Ἐνθουσιάω, Fanatico s. Divino furore agor, Numine afflor, Plato Ap. Socr. (7.)
C Ἐνθουσιάζοντες, ὥσπερ οἱ θεομάντεις καὶ οἱ χρησμῳδοί: Phædro (10, 327.) de mente germani philosophi loquens, quem vult esse volucrem, Ἐξιστάμενος δὲ τῶν ἀνθρωπίνων σπουδασμάτων, καὶ πρὸς τῷ θεῷ γιγνόμενος, νουθετεῖται μὲν ὑπὸ τῶν πολλῶν, ὡς παρακινῶν, ἐνθουσιάζων δὲ λέληθε τοὺς πολλοὺς, ubi furorem hunc poëticum et fanaticum s. entheon facit quartum genus μανίας distinguens itidem inter παρακινῶν, Insanus, et ἐνθουσιῶν, Numine afflatus. Bud.: Philo V. M. 1. Κατεχόμενος δὲ καὶ ἐνθουσιῶν διερμηνεύει, Furore percitus: 3. Ἐνθουσιᾷ, καὶ μεταβαλὼν εἰς προφήτην θεσπίζει τάδε, Divino numine afflatus et in vatem mutatus ista hariolatur. Sic 1. Καὶ λέγων ἅμα ἐνεθουσία μεταμορφούμενος εἰς προφήτην, Inter ea verba divino furore instinctus et in vatem mutatus. Herodian. 2, (2, 5.) Πᾶς ὁ δῆμος ἐνθουσιῶντι ἐοικὼς ἐξεβακχεύετο, Lymphato similis ebacchabatur, Polit. Et cum præp. ὑπὸ ap. Plat. Phædro, Ὑπὸ τῶν νυμφῶν ἐνθουσιάσαι: ut ἔνθεος ὑπὸ μουσῶν ap. Lucian. paulo ante. Dicitur vero passive quoque ἐνθουσιασμένος
D pro ἐνθουσιάζων. Herodian. 2, (5, 8.) Μὴ ἐνθουσιασμένος [ἐνθουσιῶν μένων,] καὶ τότε ἐν σώφρονι καὶ σεμνῷ σχήματι, Non attonitus, sed habitum oris gravem moderatumque retinens, Polit. [" Ἐνθουσιάζω, Boiss. Philostr. 508. ad Diod. S. 1, 294. Ἐνθουσιῶ, Thom. M. 593. Wakef. Trach. 205. Jacobs. Anim. 88. Athen. 19. Valck. Phœn. p. 445." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 4, 31. Ἔρωτας ἐνεθουσίασε θεοῖς, Hermes Stobæi Phys. 930.] Ἐνθουσιασμὸς, ET Ἐνθουσίασις, Furoris fanatici s. divini afflatus, Instinctus s. Afflatus divinus, Plut. de Def. Orac. loquens de divinatione, Ἐξίσταται δὲ κράσει καὶ διαθέσει τοῦ σώματος ἐν μεταβολῇ γιγνόμενον, ὃν ἐνθουσιασμὸν καλοῦμεν, Recedit autem, cum ea est corporis temperatio et habitus, ut immutetur in eum, quem instinctum afflatumque divinum vocamus. Idem de Orac. Pythio, Μόνας τὰς φαντασίας παρίστησι, καὶ φῶς ἐν τῇ ψυχῇ ποιεῖ πρὸς τὸ μέλλον· ὁ γὰρ ἐνθουσιασμὸς τοιοῦτόν ἐστιν: (9, 40.) Ὁ τοιοῦτος σάλος ψυχῆς ἐνθ. ὠνόμασται, μετοχῇ καὶ κοινωνίᾳ θειοτέρας δυνάμεως· ἐνθουσιασμοῦ δὲ μαντικὸν ἐξ Ἀπόλλωνος ἐπιπνοίας καὶ κατοχῆς. Ἐνθουσίασις, Plato Phædro, amorem dicens esse πασῶν τῶν ἐνθουσιάσεων ἀρίστην. Ἐνθουσιαστὴς, Numine afflatus. Ἐνθουσιασταὶ, Hæretici quidam ap. Theodorit. H. E. 4.

[" Eust. 47. ult." Kall. Mss.] Ἐνθουσιαστικὸς, Qui A numine afflari solet, Fanaticus, Bud. e Plat. Phædro (10, 357.) Ἐγὼ γάρ τοι, διὰ τὸ ἐνθ., οὐ πάνυ μέμνημαι: Tim. Ξυννοῆσαι μὲν γὰρ ἔμφρονος, τά τε ῥηθέντα ὄναρ ἢ ὕπαρ ὑπὸ τῆς μαντικῆς τε καὶ ἐνθουσιαστικῆς φύσεως, καὶ ὅσα ἂν φάσματα ὀφθῇ, πάντα λογισμῷ διελέσθαι, Visa nocturna vel vigilantium, eorum, qui divino spiritu instincti sunt, ratione explicare, hominis est mentis compotis, non eorum, quibus mens ecstatica vaticinatur. Bud. Et ἐνθουσιαστικὴ σοφία ap. Plut. Solone, Sapientia, quæ numinis afflatu concipitur. Active interdum accipitur pro Animos corripiens furore illo divino. Unde ap. Aristot. Pol. 8. ἐνθ. ἁρμονία, Harmonia, quæ corripit animos: sic Lucian. supra Phrygiam harmoniam ἔνθεον aliquid habere dicit. Et ἐνθ. νόσημα ap. eund. Aristot. dicitur, cum instinctu lymphatico infervescunt Sibyllæ, Bud. Ἐνθουσιαστικῶς, More eorum, qui furoris fanatici instinctu aguntur, Plut. de Def. Orac. Ταῦτα μόνα τὰς ψυχὰς ἐνθ. διατίθησι καὶ φανταστικῶς τοῦ μέλλοντος, Ab his solis animus furibundus redditur et B futuri imagines concipit. " Ἀνενθουσίαστος, Non " afflatus divino numine, Non fanaticus, Non in" sanus seu vesanus: ut ἔρως, Plut. [9, 9. * Ἀνενθουσιάστως, 7, 363. * Συνενθουσιάζω, Diod. S. 4. p. 148. * Συνενθουσιάω, Plut. Coriol. 17. Eunap. in Maxim. p. 82.] " Ζάθεος, Prædivinus, Ad" modum divinus, Sacrosanctus, Il. A. (38.) Ari" stoph. (N. 283.) Ζαθέων ποταμῶν." Ἡμίθεος, Semideus, Heroum epith., de quibus suo loco, Hesiod. Ἐ. (1, 158.) Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται Ἡμίθεοι. Item ἡμίθεος sine adjectione, Heros. [Il. M. 23. Pind. Π. 4, 19. 327. 375.] ET FEM. Ἡμιθέαινα, Semidea, Opp. K. 3, (245.) Αὐτοὺς ἡμιθέους καὶ ἀμύμονας ἡμιθεαίνας. Ἰσόθεος, Deo par, æquiparandus: i. q. ἀντίθεος, Qui virtutibus suis Deo æquiparandus videtur: φῶς, Od. A. (324.) de Telemacho. Plato Pol. 2. Καὶ τἄλλα πράττειν ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἰσόθεον ὄντα. Isocr. ad Nic. (1.) Ἰ. ἅπαντας νομίζουσι τοὺς ἐν ταῖς μοναρχίαις ὄντας: ad Phil. Ἰ. καὶ πᾶσιν ὀνομαστὴν τὴν αὐτῶν δόξαν κατέλιπον. [* Ἰσόθεον, C Unguentum quoddam, Alex. Trall. 11. p. 630. * " Ἰσοθεΐα, Parilitas Deo, Exæquatio cum Deo, Chrys. in Gen. Or. 12. T. 1. p. 76., 16. T. 1. p. 100." Seager. Mss. * Ἰσοθεόω, Æsopus 110. Schneid. Ἡρακλῆς ἰσοθεωθείς. * Κακόθεος, Theophr. Porphyrii Abstin. 2, 7. * Κατάθεος, J. Poll. 1, 20.] " Λευκοθέα, " ἡ, Leucothea: Matuta dea, ut Plut. interpr. in " Camillo. Etymologo ἡ Ἰνὼ, Ino: sic dicta quod in " furorem acta, per album campum qui circa Mega" ridem est, currens, sese in mare dejecerit. Myr" silus λευκοθέαν dicit non solum τὴν Ἰνὼ, sed λευ" κοθέας appellat etiam τὰς Νηρηΐδας, Nereidas nym" phas: forsan quod per albicantes maris undas " cursitent, ut ἡ κυμοθόη. Itidem Hesychio λευκοθέαι " sunt πᾶσαι αἱ πόντιαι." [" Valck. Anim. ad Ammon. 163." Schæf. Mss. * Λυσίθεος, Nom. propr., Athen. 551. * Μητρόθεος, Dei mater s. parens, Epith. B. Virginis, Lexx. Gr. sine exemplo.] " Μνησίθεος, " affertur pro Pius. In Append. Diosc. annotatur " τὴν ἀρκευθίδα τὴν μεγάλην a nonnullis vocari μνη- D " σίθεον, ab aliis κυπάρισσον ἀγρίαν. Alioqui est " Nom. propr." [* Μυρίθεος, Anon. H. in Virgin. 13.] Ὁμόθεος, Qui pariter Deus est, una Deus est, Ejusd. divinitatis consors, Greg. [* Παλαίθεος, Hes. Phot. * Πάνθεος, Gl. Omnium deus. * Πασιθέα, Anon. H. in Virgin. 17. * Πλησιόθεος, Deo vicinus, proximus, Lexx. Gr. nullo allato auctore.] Πολύθεος, Multos deos statuens, Qui multitudinem deorum ponit, Bud. e Damasc. 7. Οὕτως ἡ π. τῶν Ἑλλήνων πλάνη ἐξαφανίζεται: δόξα, Philo de Mundo, Opinio, quæ deorum multitudinem astruit. [Æsch. Suppl. 429. Lucian. 685.] Πολυθεότης, ET Πολυθεΐα, Deorum multitudo, quam primus Orpheus introduxisse fertur, Just. Martyr Or. ad Gent. [Suid. 1, 349. * Πολυθέως, Suicer. Thes.] Σεμνόθεοι, Divini humanique juris peritissimi, ac religioni dediti, quales appellati sunt philosophi et gymnosophistæ, Diog. L. (1, 1.) VV. LL. Συνθεΐα, q. d. Divinitatis communio, Ead. divinitas. [Scriptt. Eccles.] Τριθεΐα, Deitatis ternio, qua sc. tres dii statuuntur, Greg. Naz. Τριθεῖται, Qui tres deos esse asserunt, Greg. Naz. " Ὑπέρθεον, Quod " est supra numen divinum vel numinis voluntatem." [" Dionys. Areop. de Myst. Theol. 1, 2, 3. Procl. ad Plat. Crat. 16." Boiss. Mss.] Φιλόθεος, Dei amans, Philo V. M. 3. Τοιγαροῦν μετ' ὀλίγων ἄλλων φ. τε καὶ θεοφιλὴς ἐγένετο, Dei diligens et Deo dilectus fuit, Lucian. (3, 144.) Εὐσεβῆ καὶ φ.: cui ibid. opp. ἄθεος καὶ ἀνόσιος. Greg. in Enc. Macc. Σφόδρα πιθανῶς ἔμοι γ' οὖν καὶ πᾶσι τοῖς φ., Omnibus Dei amantibus. || Exp. etiam Deo carus, placens et gratus: κελεύσματα, Greg. Naz. [* Φιλοθέως, J. Poll. p. 14. * Φιλοθεότης, 21. Lobeck. Phryn. 351. * Φιλοθεέω, Cyrill. de Ador. p. 517.] Φιλοθεΐα, Amor Dei. [Idem in Isaiam p. 798. * Ἀφιλόθεος, p. 290. * Ἀφιλοθεΐα, p. 800. * Χαλκόθεος, Strabo 10. p. 721. * Ψευδόθεος, Athanas. 2, 15. 23. 73.]

Θεότης, Deitas, Divinitas, vocab. theol., Greg. Πῶς ἄν τις ἐλεγχθείη μᾶλλον καὶ ἑαυτῷ μαχόμενος καὶ θεότητι; Et sibi et divinitati? i. e. ipsi Deo. [" Lucian. Icarom. 2, 2." Boiss. Mss.]

Θεόθεν, A Deo, Divinitus, Od. Π. (447.) θεόθεν δ' οὐκ ἔστ' ἀλέασθαι: sub. θάνατον. Synes. Ep. 137. Θ. τε αἰτοῦντες θεῖα φρονεῖν, καὶ αὐτοὶ τὸν δυνατὸν τρόπον τὸ φρονεῖν ἁπανταχόθεν συλλέγοντες, Et a Deo petentes ut divina cogitemus.

Θεόω, Deum facio, Greg. Naz. Ἐμὲ θεοῖ διὰ τοῦ βαπτίσματος, Me Deum facit aspergine baptismatis. Et in pass. ap. Eund. θεούμενος, Qui deus fit, ex humana natura in divinam abit. Et θεωθὲν partic. Ad majorem gloriam evectum, propria tamen natura non immutata, Suid. Apud Greg. θεωθὲν θέλημα interpr. Voluntas Deo informata. [Jambl. V. P. 222. " Rittersh. ad Porphyr. p. 26. Kust. Paul. Sil. 74. fin. Valck. ad Röv. 40." Schæf. Mss.] Θέωσις, q. d. Deificatio, θεοποίησις, θεουργία. [* " Αὐτοθέωσις, Dionys. Areop. 262." Kall. Mss.] Ἀποθεόω, Ex homine Deum facio, In deos s. divos refero, Consecro, Divinos honores tribuo, Plut. (6, 790.) Et in pass. ἀποθεοῦσθαι, Inter deos referri, ἐκθειάζεσθαι, Bud. [" Ἀποθεωθῆναι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, quo sensu dixerint veteres Patres, vide Expos. Fid. Justino Mart. tributam p. 181." Anonymus in margine Thesauri HSt.] Ἀποθέωσις, Inter deos relatio, Divinorum honorum attributio, Consecratio: de qua prolixe Herodian. 4, (2, 1.) Cic. ad Att. 1, 15. Consulatum nostrum, quem Curio antea ἀποθέωσιν vocabat: 12, 13. Insula Arpinas habere potest germanam ἀποθέωσιν: sed vereor ne minorem τιμὴν habere videatur. Epist. 35. Fanum fieri volo: neque hoc mihi erui potest. Sepulcri similitudinem effugere non tam propter pœnam legis studeo, quam ut maxime assequar ἀποθέωσιν. [Strabo 6. p. 436. Herodian.] Ἐκθεόω, Deifico, Deum efficio. Et ἐκθεοῦσθαι, Deum fieri, Dionys. Areop. [Ælian. H. A. 10, 23. 28. 11, 10. * Ἐκθέωσις, Nicolaus Episc. Methon. in Liturgiis p. 130. " Jacobs. Anth. 11, 189." Schæf. Mss.] Ἐκθεωτικὴ δύναμις, Deifica vis, Dionys. Areop.

Θέων, Deus, VV. LL. A Θεὸς autem, fem. EST Θεὰ, ET Θέαινα, Dea, Il. A. 1. Μῆνιν ἄειδε, θεὰ, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος. At σεμναὶ θεαὶ vocabantur Erinnyes ap. Athenienses, Plut. Solone. Θέαινα autem fem. dicitur a θεὸς, sicut λύκαινα a λύκος, Eust. Ad cujus analogiam ab ἡμίθεος est ἡμιθέαινα ap. Opp., de quo suo loco. Etym. vero derivat a θέων, ut Λάκαινα a Λάκων. [" Θεὰ, Brunck. ad Hippol. 55. Valck. p. 169. Phryn. Ecl. 84. Thom. M. 444. Musgr. Iph. T. 198. Jacobs. Anth. 11, 334. Heyn. Hom. 5, 469. Conf. c. θεὸς, Valck. Hipp. p. 217. 239. ad Diod. S. 1, 238. Mitsch. H. in Cer. p. 102. Porson. Hec. 360. Θεᾶς monosyll., Markl. Iph. p. 183. 367. Θ. Στρατονίκη, ad Diod. S. 2, 518. Θεάων τέκνα, Wolf. ad Hesiod. 100. Θεὴ, ad Il. Ω. 59. ad Callim. 1, 115. Callim. H. in Dian. 119. 152." Schæf. Mss. Θέαινα, Il. Θ. 5. 20. T. 101. Od. Θ. 341. Athen. 423. * Θεανὸς, Brunck. Lex. Soph. * Θεανὼ, nom. propr., Il. E. 70. et alibi.]

Θεάζω, Divinus sum, Proxime ad Deum accedo. Vel ἐνθεάζω. Dion in Vita Hom. e Democr. Ὅμηρος φύσεως λαχὼν θεαζούσης, ἐπέων κόσμον ἐτεκτήνατο παντοίων, et subjungit, Ὡς οὐκ ἐνὸν ἄνευ θείας καὶ δαιμονίας φύσεως οὕτω καλὰ καὶ σοφὰ ἔπη ἐργάσασθαι.

[" Ad Diod. S. 1, 294. Duker. Præf. Thuc. 11." Schæf. Mss. * Θεάστὶ, s. * Θειαστὶ, Dio Chrys. Or. 2, 315. al. Διαστὶ, quod vide.] Θεαστικὸς, Divinus, Qui divino spiritu agitur, ἐνθεαστικὸς, Arethas in Apoc. θ. vocat Esaiam: sicut Dionys. Areop. ὑμνῳδίας Apostolorum divino Spiritu percitorum. ΑΤ Ἐπιθεάζω, Deorum opem contra aliquem imploro, iram alicui imprecor. Annotat enim Eust. (40.) ἐπιθεάζειν veteribus esse τὸ ἐριννῦς ἀρᾶσθαι ἢ ὅλως θεόν τινα, καταρᾶσθαι: citans e Pherecr. ὕστερον ἀρᾶται καὶ ἐπιθεάζει τῷ πατρί. Plato Phædro, Ἀγανακτῶν καὶ ἐ., Ad imprecationes devotionesque conversus. Bud. [" Thom. M. 446. ad Charit. 476. Duker. Præf. Thuc. 11. ad Dionys. H. 1, 82. Toup. Opusc. 1, 53. Emendd. 1, 81." Schæf. Mss. * Συνθεάζω, Diod. S. 4. p. 177.]

Θεῖος, Divinus, Ad Deum pertinens, " contractum " e θέειος s. θέϊος, ut volunt nonnulli." Apud (Il. B. 22.) ὄνειρος, Somnium divinitus immissum, χορὸς, (Od. Θ. 264.) Quo dii honorantur: vel διὰ τὸ θ. τοῦ ἔργου: Ὀδυσσεὺς, ut Lat. Vir divinus. Sic et in soluta oratione Plut. de Aud. Poëm. Ὥσπερ ἡμεῖς καὶ πράγματα καὶ ἤθη καὶ νὴ Δία λόγους καὶ ἄνδρας εἰώθαμεν δαιμονίους καὶ θ. προσαγορεύειν. Dem. autem (18.) hæc duo conjunxit, θ. et δαιμόνιος. At θ. μοίρᾳ, vide in Θείως. Dicitur et θειότερος ac θειότατος, Divinior et Divinissimus: θειότατα δῶρα, Cic. ap. Plat. Divinissima dona. Alicubi tamen comparativum et superl. reddidit positivo, Lex. Cic. 6. 43. Et Θεώτερος ap. Dionys. Alex. Divinior, pro θειότερος: formatum tamen tanquam a θεός. [" Ruhnk. Ep. Cr. 148. 193. ad Callim. 1, 61. Brunck. El. 457. Apoll. Rh. p. 4." Schæf. Mss.] || Θεῖον, τὸ, subst. Numen divinum, et q. d. Divinitas, θειότης. Redditur etiam sæpe Deus, sicut θεός: sed ita tamen ut intelligendum sit non de Quolibet deo ab ipsis etiam profanis scriptt. dici, verum de Eo, quem intelligebant, cum θεὸς dicebant quasi κατ' ἐξοχὴν, ad differentiam eorum, qui multi appellatione θεῶν includebantur, summum videlicet supremumque numen, et q. d. θεὸν θεῶν ὕπατον καὶ ἄριστον, Hom. Sunt certe qui etiam inter θεὸν et θεοὺς ita distinxisse philosophos existiment, ut per θεὸν quidem Numen illud, at per θεοὺς Numina vulgi opinione consecrata intelligerent; atque huc referunt istud Plat. dictum in Epist. Τῆς μὲν σπουδαίας ἐπιστολῆς θεὸς ἄρχει, θεοὶ δὲ τῆς ἧττον. Ignoravit autem usum Hom., sed omnibus ejus posteris usitatum fuit, ac præsertim prosæ scriptoribus, Herod. Thuc. Plat. Xen.: ap. quem legitur K. Π. 4, (2, 8.) Ὥστε πᾶσι φρίκην μὲν πρὸς τὸ θ. ἐγγίγνεσθαι, θάρσος δὲ πρὸς τοὺς πολεμίους: Ἐ. 7, (5, 13.) Περιεγέγραπτο γὰρ, ὡς ἔοικεν, ὑπὸ τοῦ θ., μέχρις ὅσου ἡ νίκη ἐδέδοτο αὐτοῖς. Plato, Τὸ θ. πόῤῥω ἡδονῆς καὶ λύπης ἱδρῦσθαι, ubi quidam interpr. Naturam divinam. Sed et alicubi τὸ θ. redditur Divina providentia: ut certe et in illo posteriore Xen. l., quod τῷ θ. tribuitur, ad illam pertinet. Lucian. tamen (3, 144.) hæc separavit, Καὶ ὡς τὸ θ. παρωθούμενος, καὶ τὴν πρόνοιαν ἀρνούμενος. Usi sunt autem hoc nomine θεῖον de vero etiam Deo Eccl. Scriptt., præsertimque Greg., ut cum dicit Τῷ θ. πειθόμενοι, pro Auctorem Deum secuti. Idem, Πῶς γὰρ σεπτὸν τὸ θ. εἰ περιγραπτόν. Et, Τὸ μὴ ληπτὸν εἶναι ἀνθρωπίνῃ διανοίᾳ τὸ θ. Cum autem dicunt κατὰ θεῖον, sunt qui exp. κατὰ θεοῦ πρόνοιαν, Divina providentia, atque ita redditur ap. Aristoph.: quod etiam consentaneum est iis, quæ modo de hujus nominis signif. dixi. Verum sunt et qui exp. Ex insperato, quod non placet. Aristoph. l. est Ἱππ. (146.) προσέρχεται, Ὥσπερ κατὰ θεῖον, εἰς ἀγοράν. Vide Θείως. [" Θεῖος, Xen. Mem. 1, 1, 14. 15. vide Ind. Ern. Wakef. ad Bion. 1, 29. Ion. 85. S. Cr. 5, 95. ad Lucian. 1, 254. Valck. Diatr. 21. ad Herod. 719. ad Phalar. 339. ad Charit. 757. Heind. ad Plat. Phædr. 211. Jacobs. Anth. 9, 85. 310. Heyn. Hom. 7, 532. 8, 212. 376. Conf. c. θεὸς, Musgr. Iph. T. 572. Fisch. ad Plat. Euthyphr. 27. Heind. ad Phædr. 250.; cum ὅσιος, Fisch. ad Plat. Euthyphr. 38. Θ. et δῖος, Heyn. Hom. 5, 577. 7, 6. Ἄλς θ., 5, 575. Θ. ὄνειρος, ad Lucian. 1, 179. Ὦ θεῖε, Boëckh. in Plat. Min. 70. Θεία κεφαλὴ, Act. Traj. 2, 308.

A Θεῖον ἡγεῖσθαι, ad Herod. 686. Κατὰ θεῖον, Kuster. Aristoph. 105. ad Herod. 275. Bast Lettre 70. Θεῖόν τι, Jacobs. Anth. 11, 184. Θεῖα, Cœlestia, Plut. Cæsare 69. Τὸ θεῖον, ad Diod. S. 2, 457. Bast Lettre 19. 70. ad Herod. 216. Numen divinum, Munck. ad Anton. Lib. 8. Verh. Fortuna, Wyttenb. Select. 347. Θέειος, Moschus 2, 50. Procl. H. in Ven. 2, 16. Heyn. Hom. 5, 439. * Θεήϊος, Bion (6, 9.) p. 324. Valck. * Θήϊον, τὸ, Numen, Valck. Callim. 270." Schæf. Mss. * Θειόθεν, Gl. Divinitus. " Priscian. 15, 424." Elberling. Mss.]

[* Θειογενὴς, Gl. Divigena: Sibyll. Orac. 5. p. 602.] " Θειοδάμη, Suidæ ἡ θεοὺς δαμάζουσα, Divi- " num numen domans." [* Θειοδάμοις ἀνάγκαις, Euseb. Pr. Ev. 5, 8. et Vigeri not. * " Θειόδετος, ad Charit. 614. * Θειοδόμος, Alpheus 9. Aceratus. * Θειοδότη, Jul. Ægypt. 40. * Θειοπαγὴς, * Θειοφαγὴς, * Θειοφανὴς, Casaub. ad Athen. 111. (55. 75.)" Schæf. Mss. * Θειοποιέω, Sibyll. Orac. p. 29. * Θειώδης, Divinus, unde * Θειωδῶς, Pseudo-Orig. c. Marc.
B p. 36. Wetst.]

[* Πάνθειος, Orph. H. in Laton. 7. in Silen. 7. * Περίθειος, Athen. 617. sed Ἐριθειοτάταν Schw.]

Θείως, Divine, Divinitus; Divina quadam sorte. Xen. enim θείως et θείᾳ τινὶ μοίρᾳ in ead. omnino signif. dixisse comperio: K. Π. 4, (2, 1.) Πράττοντος δὲ ταῦτα τοῦ Κύρου, θ. πως ἀφικνοῦνται ἀπὸ Ὑρκανίων ἄγγελοι: Ἐ. 7, (5, 10.) Καὶ εἰ μὴ Κρὴς θείᾳ τινὶ μοίρᾳ προσελθὼν ἐξήγγειλε τῷ Ἀγησιλάῳ προσιὸν τὸ στράτευμα, ἔλαβεν ἂν τὴν πόλιν ὥσπερ νεοττιὰν κ. τ. λ. Quibus in ll. θείως et θ. τινὶ μοίρᾳ Id omnino significant, quod vernacula lingua dicimus, Ainsi que Dieu voulut: quod loquendi genus haud scio an satis exprimatur hoc Latino, Sorte quadam divina: quo tamen Græca illa reddi solent. Hoc certe constat, θ. μοίρᾳ alicubi id esse quod Lat. Virgula divina dicunt. [* Θειοτέρως, Herod. 1, 122.]

Θειότης, Divinitas, Lucian. (3, 149.) Ἀπολαῦσαι τῆς Ἡφαιστίωνος θ., Plut. Symp. Τοῖς πάθεσι τούτοις δόξα θειότητος πρόσεστι, pro Hæc divinitus fieri cen-
C sentur.

Θειόω, Deō s. Diis consecro. E Plat. de LL. [Dio Cass. " Beckmann. Erfind. 4, 68. Thom. M. 459." Schæf. Mss. * Ἀποθειόω, Strato 19. * " Ἀποθείωσις, Onosander 10." Kall. Mss.] Ἐκθειόω, idem. A Bud. exp. etiam Consecro, Colo ut Deum. Philo de Mundo, Κόσμους ὅλους ἐξεθείωσαν. Apud Plut. ἐκθειοῦσθαι videtur esse In numerum deorum referri: (9, 400.) Ἰοῦς, τῆς Ἰνάχου θυγατρὸς, ἣν πάντες Ἕλληνες ἐκτεθειῶσθαι νομίζουσι ταῖς τιμαῖς ὑπὸ τῶν βαρβάρων.

" Θεϊκὸς, Divinus, [" Agapet. Scheda c. 21. Euseb. V. C. 1, 5. 2, 16." Boiss. Mss.] " Θεϊκῶς, Di- " vine: vel Deum respiciendo, Deum spectando. " E Greg. Naz. Οὐ πανηγυρικῶς, ἀλλὰ θ. ἑορτά- " ζομεν."

[* " Θεῖνος, Koen. ad Greg. Cor. 137. * Θέϊνος, Valck. Adoniaz. p. 284." Schæf. Mss. * Ἔνθειvος et * Ἔνθινος, Cretensibus i. q. θεῖος, Chishull. Antiq. 133—5. 505. Gruter. Inscr. 505.]

D Θειάζω, Divinum quendam instinctum immitto, Incito ad aliquid tanquam divino numine afflatum. Hoc enim aut certe aliquid hujusmodi significare puto in Thuc. 8, 1. Ὠργίζοντο δὲ καὶ τοῖς χρησμολόγοις τε καὶ μάντεσι, καὶ ὁπόσοι τι τότε αὐτοὺς θειάσαντες ἐπήλπισαν ὡς λήψονται Σικελίαν. Certe θειάσαντες puto intelligi de iis, qui signa quæpiam victoriæ a diis dari dixerant, et de mente eorum vana quædam illis persuaserant, ita ut tanquam numine afflati ad bellum ferrentur. Secus Valla, sed male; aut ego valde fallor. Bud. ἐθειάσθη ab Arriano (7, 18, 12.) poni tradit pro Divino instinctu dictum est. [" Ad Charit. 476. Wakef. S. Cr. 5, 109. Duker. Præf. Thuc. 11. Boiss. Philostr. 508. Fabric. B. Gr. 3. p. 105. ad Diod. S. 1, 294. Toup. Opusc. 1, 387." Schæf. Mss.] Θειασμὸς, Afflatio numinis; exp. enim θεοφόρησις et θεοληψία, ab Hes. autem etiam ἐνθουσιασμός. Sed Idem vult μαντείαν quoque significare. Quarum tamen signiff. neutram convenire existimo huic v. in Thuc. 7, (50.) p. 250., ubi Niciam fuisse dicit ἄγαν θειασμῷ προσκείμενον: sed intelli-

gere Valde studiosum inquirendæ modis omnibus A voluntatis deorum, q. d. Curioso cuidam deorum cultui deditum, Aliquantum superstitioso cultui. Hoc autem significare voluisse Thuc. e Plut. conjicio, (9, 395.) Ὥσπερ εἰ θειασμῷ προσκείμενον ἄγαν, ἐξὸν εἰπεῖν τὸν Νικίαν, ὁ δὲ θεόληπτον προσεῖποι. Huc et istud pertinet, quod ab eod. Thuc. de illo ipso Nicia scribitur 7, (86.) p. 263. Ἥκιστα δὴ ἄξιος ὢν τῶν γε ἐπ' ἐμοῦ Ἑλλήνων ἐς τοῦτο δυστυχίας ἀφικέσθαι, διὰ τὴν νενομισμένην ἐς τὸ θεῖον ἐπιτήδευσιν. Huc inquam pertinet locus iste, licet alioqui de cultu simpliciter hic locutus esse videatur: nimirum perinde ac si diceret suæ pietati convenientem exitum non habuisse. At Gr. Schol. itidemque Valla a vero sensu, quem talem esse puto, discesserunt. Sed hoc addo, ab J. Poll. θειασμῷ προσκείμενος, omissa sc. particula illa ἄγαν, poni cum θεῶν ἐπιμελὴς, θεοῖς ἀνακείμενος, λατρεύων θεοῖς, etc. [* "Θειαστὴς, Tzetz. Chil. 8, 347. 353." Elberling. Mss. * Θειαστὶ, vide Θεαστί. * Θειαστικὸς, unde] Θειαστικῶς, Afflatu numinis, Instinctu numinis, J. B Poll. (p. 12.) hæc jungit, κατόχως, ἐνθουσιαστικῶς, θειαστικῶς, ἐπιτεθειασμένως. AT Ἀθείαστος, Numine divino non afflatus, [Plut. Coriol. 33.] "Ἀθύαστος, "Profanus, VV. LL. perperam pro ἀθείαστος." Ἀποθειάζω, Numine divino afflor, Philo, Δεύτερον οὐκ εἰς μακρὰν ἀποθειάσας ἀποφθέγγεται λόγιον, Numine afflatus, Divinitus instinctus. [" Ad Timæi Lex. 230." Schæf. Mss.] Ἐκθειάζω, Deo dedico, Consecro. || In numerum deorum refero, Consecro, Ut deum colo, Lucian. (2, 515.) Οὕτως Ὀρέστην καὶ Πυλάδην ἐκεθιάσαντες: (510.) Εἶτ', οἶμαι, ἀντὶ τῶν θεῶν ἀπάντων, τοὺς ἐπ' ἐξαγωγῇ αὐτῶν ἥκοντας ἄνδρας ἐκθειάσετε, καὶ ἱεροσύλοις ὑμῶν οὖσι θύσετε ὡς θεοῖς. Sic accipitur et ab Herodiano 4, (2, 1.) Ἔθος γάρ ἐστι Ῥωμαίοις ἐκθειάζειν βασιλέων τοὺς ἐπὶ διαδόχοις παισὶ τελευτήσαντας: hoc autem vocari ait ἀποθέωσιν. || Divinum existimo, In divinitatis judicium traho, Bud. 285. ex Herodiano. || In religionem verto, Plut. Sic Herodian. (1, 14, 10.) de templo Pacis exusto fulmine, et pluvia extincto C incendio, Ὅθεν καὶ τὸ πᾶν ἔργον ἐξεθειάσθη, In religionem tractum est, Bud. [Jambl. V. P. 344. Kiessl.] Ἐκθειασμὸς, Consecratio etc. [Schol. Aristoph. Σφ. 8. * Συνεκθειάζω, Plut. 7, 918.] Ἐπιθειάζω, Numine divino afflor, Instinctu divino corripior; adeo ut sit i. q. præcedens ἀποθειάζω, et quidem ap. Philon.: J. Poll. quoque ἐπιθειάσαι conjungit cum καταληφθῆναι, ἐνθουσιάσαι. Item Vaticinor. Joseph. A. J. (348.) Καὶ ὁ μὲν τοιαῦτα ἐπεθείαζεν οὐκ ὢν ἐν ἑαυτῷ, τῷ δὲ θείῳ πνεύματι πρὸς αὐτὰ κεκινημένος. || At vero ap. Thuc. 2, (75.) p. 72. Τοσαῦτα ἐπιθειάσας redditur, His deos precatus, ubi tamen malim His deos obtestatus: cum præcedat ap. eum de ead. re, Ἐς ἐπιμαρτυρίαν θεῶν κατέστη: (8, 53.) p. 279. junxit infinitivo, Καὶ ἐπιθειαζόντων μὴ κατάγειν, Sese devoventes, si eum reducerent, Bud. quo et Valla modo reddit. Sed violenta hæc interpr. mihi esse videtur: ac malo, sicut et in mea Edit. Thuc. Latini dixi, vertere Sacrosanctis obtestationibus deprecantes ejus restitutionem. Idem Bud. D in Plut. Camillo (18.) Καὶ τῶν ἱερέων οἱ καλούμενοι Φητιαλεῖς ἐνῆγον, ἑ. καὶ κελεύοντες τῶν πεπραγμένων ἄγος τὴν σύγκλητον εἰς ἕνα τὸν αἴτιον τρέψασαν, ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἀφοσιώσασθαι, vertit, Religionem animis objicientes. || At in Greg. Ἐπιθειάζων τε δῆθεν ἐκ τῶν παρ' αὐτοῖς βίβλων καὶ ἀπορρήτων ὡς νῦν αὐτοῖς ἀποκείμενον εἴη κατελθεῖν εἰς τὴν ἑαυτῶν καὶ τὸν νεὼν ἀναδείμασθαι, vult esse Per deum exhortans, Divinæ voluntatis, Divini oraculi admonens, Citans divina oracula. || Ἐπιθειάσων, ἑορτάσων, Suid. At partic. pass. ἐπιτεθειασμένος J. Poll. jungit cum θεοσεβὴς, θεολογικὸς, καθιερωμένος. [Themist. 28. Plut. 8, 291. 293. 330. J. Poll. 1, 15, 20. Pherecrates Suidæ 1, 308.] Ἐπιτεθειασμένως, Afflatu numinis, Cum afflatu numinis: vide Θειαστικῶς. Ἐπιθείασις s. Ἐπιθειασμὸς, Obtestatio, quæ fit per deum, Thuc. 7, (75.) p. 259. ap. Suid. Οὐκ ἄνευ ὀλίγων ἑ. καὶ οἰμωγῆς ἀπολειπόμενοι, ubi tamen ille, sicut et Schol., exp. θείων ἐπικλήσεων. Est etiam Precatio, qua Dei opem imploramus. Idem certe Schol. ἐπιθειασμοὶ exp. πρὸς θεὸν ἱκεσίαι, h. in l. Ἐ. τε ὑπὲρ αὐτοῦ βασιλέως καὶ τῆς στρατηγίας ἐγένοντο. [" Ἐπιθείασις, ad Charit. 476. Bergl. Alciphr. 220. Ἐπιθειασμὸς, ad Charit. 475." Schæf. Mss. * " Συνεπιθειάζω, Greg. Naz. c. Jul. 6. Mont." Boiss. Mss. Plut. Sylla 6. * Ὑποθειάζω, Philostr. Apoll. 1. p. 5., 6. p. 245.]

" ΘΕΙΟΝ dicitur Sulphur, veluti θεῖον, sic nomi- " natum διὰ τὸ θεόθεν εἶναι, ut quidam volunt: unde " et κεραύνιον πῦρ dicitur a nonnullis, cum ὁ κεραυνὸς " odorem sulphuris reddat. Duo porro sunt τοῦ " θείου genera, ἄπυρον et πεπυρωμένον: de quibus " Diosc. 5, 124. et Plin. 35, 14. ubi et ipse testatur " fulmina et fulgura sulphuris odorem habere, ac " lucem ipsam eorum sulphuream esse: habere et in " religionibus locum ad expiandas suffitu domos: τὸ " ἄπυρον θεῖον, Idem cum Virgilio appellat Sulphur " vivum, ibid.: Celsus, Sulphur ignem non exper- " tum, 5, 18. Hes. θεάφιον, Eust. θέαφον vulgo no- " minari tradit." [" Valck. Adoniaz. p. 286." Schæf. Mss.] " INDE Θειόχροος, SIVE Θειόχρους, Sulphuris " colorem habens, Luridus." [Diosc. 5, 118. Lobeck. Phryn. 142.] " ET Θειώδης, ὁ, ἡ, Sulphureus " vel Sulphurosus." [" Brunck. Anal. 3, 94. ad Charit. 717." Schæf. Mss.] " Item VERB. Θειόω, " Sulphure perfumo vel expio: cujus pass. θειοῦται " Hes. itidem exp. θείῳ καθαίρεται." [* Θείωμα, Hesych., T. H. ad Lucian. 1, 466.] " Inde COMP. " Διαθειόω, pro eod.: cujus exemplum hoc legitur " ap. Eust. Εὖ διεθείωσε" [ex Od. X. 494.] " qui et " ipse θειῶσαι esse dicit θυμιάσαι, Suffire. Ion. au- " tem dialysi θηϊῶσαι dicitur pro hoc θειῶσαι, ut et " θήϊον pro θεῖον: item θεειῶσαι et θέειον pro iisdem " ap. poët., e quibus Etym. vult contracta esse θεῖον " et θειῶσαι." " Περιθειόω, Sulphure, s. Sulphuris " suffitu lustro." [T. H. l. c.] " UNDE Περιθείωσις, " Lustratio quæ fit sulphure. Plato Cratylo (22.) " Αἱ τοῖς μαντικοῖς φαρμάκοις γινόμεναι περιθειώσεις. " Paulo ante generali vocab. dicit καθάρσεις et κα- " θαρμοί." " Θέειον, poët. et Ion. pro θεῖον, Sul- " phur. Od. Ξ. (307.) ἐν ξὲ θεείου Πλῆτο, Sulphure " implebatur. Sic Il. Θ. (135.) Δεινὴ δὲ φλὸξ ὦρτο " θεείου καιομένοιο. Et Ξ. (415.) δεινὴ δὲ θεείου γί- " νεται ὀδμή: Od. X. (481.) Οἶσε θέειον γρηῢ, κακῶν " ἄκος. INDE Θεειόω, Sulphure perfumo vel im- " pleo: ibid. Ὄφρα θεειώσω μέγαρον. At Od. Ψ. " 50. voce pass. in signif. act., αὐτὰρ ὃ δῶμα θεειοῦ- " ται περικαλλὲς, Πῦρ μέγα κηάμενος: ubi Schol. exp. " περιαγνίζει, καθαίρει, Expiat, sulphure sc. eam per- " fumans. Affertur ET Θεειώσκειν pro Fumum s. " Vaporem facere, sc. sulphure." " Θήϊον, τὸ, esse " dicitur Balsamum: perperam; est enim Sulphur: " Ion. dissolutione pro θεῖον: ut Od. X. (494.) Ἤ- " νεγκεν δ' ἄρα πῦρ καὶ θήϊον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Εὖ " διεθείωσεν μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν. Unde " θηϊῶσαι fieri potest ut θειῶσαι a θεῖον, teste Eust." " Θεάφιον, Sulphur; pro quo et θέαγον." [Gl. Sulphurium.] " Utitur eo Hes. in exponendo θεῖον. " Eust. teste θέαφος vulgo dicitur τὸ θεῖον." [Gl. Sulphur. * Θείαφος, Basil. T. 7. p. 297. 347. * " Θειάφιον, Tzetz. Chil. 12, 744. 750. 753. 772." Elberling. Mss.]

" ΘΕΙΟΣ dicitur etiam ὁ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς " ἀδελφὸς, Patris vel Matris frater, teste Eust. et Pol- " luce (3, 22.) In qua signif. interdum absolute po- " nitur: ut ap. Xen. K. Π. 1, (4, 9.) Ὁ θεῖος αὐτῷ " ἐλοιδορεῖτο, Avunculus eum increpabat. Et ap. " Plut. π. Φιλαδελφίας, circa fin., Ἀλεύαν δὲ τὸν " Θεσσαλὸν, ὁ μὲν πατὴρ, ἀγέρωχον ὄντα καὶ ὑβριστὴν, " ἐκόλουε, καὶ χαλεπὸς ἦν· ὁ δὲ θεῖος ἀνελάμβανε καὶ " προσήγετο. Ubi quem θεῖον vocavit, mox πατρὸς " ἀδελφὸν nominat. Interdum cum adjectione, ad " tollendam ambiguitatem. Philo V. M. 3. Καὶ τε- " τάρτην θείοις πρὸς πατρὸς ἀπονέμει τάξιν, Quartum " locum tribuit patruis. Ubi ut dicitur ὁ πρὸς πα- " τρὸς θεῖος pro Patruo, sic etiam ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος " pro Avunculo. J. Poll. et τὸν πρεσβύτερον ἀδελ- " φὸν ὑπὸ τοῦ νεωτέρου vocari θεῖον tradit: si tamen " non potius ἠθεῖον scripsit." [" Lucian. 1, 4. Valck. ad Ammon. 135. Wyttenb. Select. 327. ad Herod. 486." Schæf. Mss.] " FEM. Θεία, Amita, Matertera: " itidem vel absolute vel cum adjectione. Ac ut θεῖος

" πρὸς πατρὸς est Patruus, ita θεία πρὸς πατρὸς, Amita: et ut θεῖος πρὸς μητρὸς est Avunculus, ita θεία πρὸς μητρὸς Matertera. Alioqui Θεῖα est etiam nom. propr. Ita enim dicitur mater solis et lunæ, παρὰ τὴν θέαν, quasi θέεια, utpote quæ sit αἰτία τοῦ θεωρεῖν ἡμᾶς. Meminit ejus Hesiod. Θ. (371.) At pro θεία, quæ a Theophr. H. Pl. 4, 1. arboribus annumeratur, alibi ap. Eund. scriptum est θύα et θυία, ac rectius. Item vero et pro θεῖα quod Hesychio est ἴγδια, reperitur sæpius θυῖα et θυεία, quod est Mortarium." [" Thom. M. 847. Brunck. Apoll. Rh. 163. Ammon. 135. 138. Callim. 1, 584. Valck. 135." Schæf. Mss.]

ΘΕΣΠΙΣ, ὁ, ἡ, Vaticinus, Fatidicus, Divinus. E Deo loquens, A Deo dictatus: ἀοιδὸς, Od. P. (385.) Divinus cantor, Qui Dei instinctu canit: ἀοιδὴ, Od. Θ. (498.) Canticum divinum. Sic et A. (328.) de Phemio, φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδὴν, i. e. ἐκ θεοῦ ἑσπομένην ἤτοι λεγομένην, Eust. Divinitus dictatam et inspiratam: ut sit compositum e θεὸς et ἔπω, addito σ. Alibi vero scribit posse ab ὀπάζω et θεὸς derivari, atque etym. hanc innui in Od. Θ., θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδὴν, ut sit Divinitus datus. At prior etym. est verisimilior. || Nom. poëtæ Atheniensis, qui ap. Horat. A. P. Ignotum tragicæ genus invenisse camœnæ Dicitur: quod Plato tamen in Minoë negat. [" T. H. ad Aristoph. Πλ. p. 14. Porson. Med. p. 38." Schæf. Mss. I. q. θεσπέσιος, Hom. H. in Ven. 208. ἄελλα. * Θέσπιος, Aristoph. Ὀρν. 977. Æsch. Ag. 1163.] " Θέσπιον, τὸ, Res divina, VV. LL." Θεσπιδαὴς, Divinus, Divinitus lapsus, immissus, ardens: πῦρ, Hom. non semel. [" Heyn. Hom. 6, 305. 7, 97. ad Il. M. 177. 441." Schæf. Mss. * Θεσπιεπὴς, unde] Θεσπιέπεια, Fatidica, Vaticina, Divino ore loquens, Soph. Œd. T. (463.) θεσπιέπεια Δελφὶς εἶπε πέτρα. Θεσπιῳδὸς, Vates, Fatidicus, i. q. θέσπις ἀοιδὸς ap. Hom., Poëtarum et vatum epith. Unde Dionys., quam Latini vocant Carmentam deam, interpr. θεσπιῳδὸν, sc. a vocabulo Carmen: licet eam Plut. non a Carmen, et διὰ τὸ ἐμμέτρως χρησμοὺς ᾄδειν, sed a Careo et Mens dictam velit, quasi νοῦ ἐστερημένην, διὰ τὰς θεοφορήσεις. [Æsch. Ag. 1143. Eur. Hec. 673.] Θεσπιῳδέω, Vaticinor, Oracula cano, fundo, Aristoph. Πλ. (9.) de Apolline, Ὃς θεσπιῳδεῖ τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου. Auctor Axiochi (11, 188.) de poëtis, Οἳ ποιήμασι θειοτέροις τὰ περὶ τὸν βίον θεσπιῳδοῦσιν, Carminibus vitæ miserias canunt. [Æsch. Ag. 1170. * Θεσπιῴδημα, Nicet. Annal. 18, 3.] Pro Θεσπιῳδὸς, autem poëtice DICITUR Θεσπιαοιδός. [Hesych.] Θεσπίζω, Vaticinor, Respondeo ut vates vel antistes, Sancio, Philo V. M. 3. Ἐνθουσιᾷ, καὶ μεταβαλὼν εἰς προφήτην θεσπίζει τάδε, In vatem mutatus ista hariolatur, Herodian. (4, 12, 7.) Ὑποπτεύων δ' αὐτοὺς ὡς τὰ ἀληθῆ αὐτῷ, ἀλλὰ πρὸς κολακείαν θεσπίζοντας, Vaticinantes: (9.) Ὄντως αὐτῷ δαιμόνων ταῦτα θεσπισάντων, Manibus hæc significantibus, Polit. Apud Athen. (672.) de Caribus oraculum petentibus, Καὶ πυνθανομένων περὶ τῶν ἀπηντημένων, θεσπίσαι τὸν Ἀπόλλωνα, ποινὴν αὐτοὺς ἀποδοῦναι, Respondisse Apollinem. Accipitur etiam pro Sancio, Philo V. M. 3. Θεοφορηθεὶς ἐθέσπισε τὴν ἑβδόμην, Dei instinctu sanxit septimum diem. Synes. Νόμον ἡγεῖσθαι ὅ, τι ἂν ἐκεῖνος ὁ θρόνος θεσπίσῃ, Quicquid Deus sanxerit et statuerit. Julian. 124. Καὶ συνῳδὰ τοῖς ἄνωθεν βασιλεῦσι θεσπίζοντες, κελεύομεν κ. τ. λ. [" Wakef. Trach. 1131. Jacobs. Anth. 8, 124. Toup. ad Longin. 316. ad Lucian. 1, 530. Sancio, Schol. Aristoph. Πλ. 451. Θεσπίξω, Valck. ad Röv. 61." Schæf. Mss.] " Θισπῶσαι, ab Hes. affertur pro εἰκάσαι." Θέσπισμα, Responsum vatis vel antistitis, Oraculum, μάντευμα, θεῖον δόγμα, Hes. Edictum, Quod sancitum est, νομοθεσία, Hes. Unde ap. Theophil. Instit. Civ. Τῆς συγκλήτου τὸ θ., Senatus consultum. [Herod. 2, 29. Eur. Ion. 728. Soph. Œd. T. 991. * Θεσπιστὴς, Manetho 6, 378. " Vates, Divinus, Qui oracula profert, Pseudo-Chrys. Serm. 30. T. 7. p. 331." Seager. Mss.] Ἀποθεσπίζω, i. e. δογματίζω, λέγω, ἐκτίθεμαι, Suid. quasi Oraculum profero, Vere prædico quasi ab oraculo, Bud. e Plut. Lucullo (2.) p. 162. Κατεστήσατο τὴν

A πόλιν, Πλατωνικῆς τινὸς φωνῆς ἀναμνήσας τὴν πόλιν, ἣν ἐκεῖνος ἀπεθέσπισε πρὸς αὐτούς. [* Ἀποθέσπισις, Strabo 17. p. 1168.] " Ἐπιθεσπίζω, Oraculum reddo, VV. LL. ut i. sit q. θεσπίζω, Ibid. exp. Auctor rei sum, Approbo." [" Ad Dionys. H. 1, 247. 517. ad Herod. 359. (4, 179.)" Schæf. Mss.] " Et Ἐπιθεσπισμὸς, Oraculum, vel potius Oraculi redditio." [Arrian. Anab. 6, 19.] Προθεσπίζω, i. q. χρησμῳδῶ, προαγορεύω, J. Poll.: Plut. (7, 658.) Εἰς δὲ μαντικὴν ἐνεπνεῖτο μίαν ἡμέραν ἔτους ἑκάστου, καὶ προεθέσπιζε κατιὼν ἐπὶ θάλατταν, Ad divinationem omnibus annis semel afflabatur, et ad mare descendens fata prædicebat. [" Const. Manass. Chron. p. 69." Boiss. Mss.]

Θεσπέσιος, ὁ, ἡ, Divinus, ἐκ θεοῦ πεσὼν, ὃν θεὸς ἂν ἐνίσποι: in bonam et in malam partem, ut πλοῦτος, κτήματα: ἠχὴ, φύζα, i. e. θεόπεμπτος, Divinitus missa, immissa, Hom. Apud Eund. θεσπεσία ᾠδὴ, Divinitus data, dictata. Item θ. βῆλος, ἔριον, Divinum augustumque limen, Divina lana. Et Il. B. (367.)

B θεσπεσίῃ, sub. γνώμῃ, Divino consilio. Plato, θ. βίος, Lucian. (1, 537.) Κνίσσα θ. καὶ ἱεροπρεπὴς, Philostr. Ep. θ. Πλάτων, Diog. L. Τοῦτον, Θεόφραστον, διὰ τὸ τῆς φράσεως θ. Ἀριστοτέλης μετωνόμασεν. Synes. Τὸν δὲ ἱερέα ἄνδρα δεῖ θ. εἶναι, Virum divinum: Idem, Ἡλίου θεσπεσιώτερον οὐδέν. [" Wakef. S. Cr. 4, 46. Jacobs. Anth. 11, 78. ad Il. A. 591. Heyn. Hom. 4, 278. 358. 6, 510. Θεσπεσία, Schol. Aristoph. Πλ. p. 15. Hemst. Θεσπεσίῃ, Heyn. Hom. 4, 266. 688." Schæf. Mss.] Θεσπεσίως, Divine, Divinitus, Il. O. (637.) Θεσπεσίως ἐφόβηθεν ὑφ' Ἕκτορι. [* " Θεσπεσιότης, Eust. 181, 48." Seager. Mss.]

ΘΕΩΡΟΣ, ὁ, q. d. Qui ad Deum accedit; cum eo sc. aliqua de re acturus, et quidem publico nomine; Cui rerum ad deum pertinentium cura demandatur. Vult enim J. Poll. dici ἀπὸ τοῦ πρὸς θεὸν ὀρούειν, ὁρμᾶν, ὁδεύειν: alii vero e θεὸς et ὥρα comp. volunt, q. d. Qui Dei curam gerit. Sed cum saltem de deductione a θεὸς duæ istæ etym. inter se consentiant, huc reservandum esse censui. Nimium certe

C restringit J. Poll. nominis hujus signif. cum scribit, οἱ γὰρ Πυθῶδε θεωροί. At Harpocr. non solum dicit esse Eos, qui ad deos mittuntur, sed addit, τοὺς τὰ θεῖα φυλάσσοντας, τῶν θ. φροντίζοντας: subjungitque notationem illam ab ὥρη: quam et Hes. secutus videtur, quippe qui exp. οἱ φροντίζοντες περὶ τὰ θ. Sed cum late pateat τῶν θείων appellatio, intelligendum existimo simpl. per τὰ θ., Sacrificia solemnia, quorum nomine mittebantur qui θεωροὶ vocabantur ad Olympicam s. Pythicam celebritatem, aut etiam Donaria, quæ illuc ferebant: item Munus consulendi oraculum. Quam exp. variis e ll. colligo: ac primum h. v. θεωροὶ tanquam exp. Plut. Demetrio (11.) scribit, censuisse quendam Stratoclem, eos, qui ad Antigonum et Demetrium mitterentur, non πρέσβεις, sed θεωροὺς esse appellandos: Καθάπερ οἱ Πυθοῖ καὶ Ὀλυμπίαζε τὰς πατρίους θυσίας ὑπὲρ τῶν πόλεων ἀπάγοντες ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς ἑορταῖς: qui l., ut de hoc obiter admoneam, mirum videri non sinit, quod ap. Athen. legitur 13. ubi sc. θεωροὶ ad Antigonum missi

D dicuntur. Rursum vero ap. Plut. Cam. (8.) craterem aureum Delphos mittunt Romani, Ἑλόμενοι τρεῖς ἄνδρας ἐκ τῶν ἀρίστων θεωρούς: item, Ναῦν μακρὰν εὐανδροῦντι πληρώματι καὶ κόσμῳ πανηγυρικῷ κατασκευάσαντες. Huc pertinet quod ap. Dionys. H. in Vita Lysiæ legimus, Dionysium tyrannum misisse θεωροὺς ad panegyrin Olympicam, ἄγοντας θυσίαν τῷ θεῷ. Apud Athen. vero (194.) Antiochus πρέσβεις et θεωροὺς ad civitates mittit, καταγγελοῦντας τοὺς ἐσομένους ἀγῶνας ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ Δάφνης. Sed θεωροὶ frequenter dicuntur et Qui ad consulendum oraculum mittuntur, Arrian. (7, 23, 8.) Ἧκον δὲ καὶ παρὰ Ἄμμωνος οἱ θεωροὶ, οὕστινας ἐστάλκει ἐρησομένους ὅπως θέμις αὐτῷ τιμᾶν Ἡφαιστίωνα. || In altera signif. et ab altera etym., est Spectator; sed et peculiariter Spectator ludorum solemnium, s. certaminum, qualia in celebritatibus panegyricis. Atque adeo Aristoteli est etiam i., ut quidam tradunt, qui Dionysio Hal. ὁ πανηγυρίζων ἀκροατής. || Θεωροὶ, Platoni Qui peregrinantur ad inspiciendos mores cujusque civitatis,

Bud. [" Mœr. 185. et n., Heringa Obss. 113. Eran. A Philo 169. Valck. Hipp. p. 249. 250. Diatr. 278. Koen. ad Greg. Cor. 86. ad Lucian. 1, 421. ad Herod. 479. ad Diod. S. 1, 297. 724. et Ind. Gr., ad Xen. Mem. 3, 3, 12. Ammon. 68. Valck. Anim. 92. Boiss. Philostr. 628. Thom. M. 436. 445. Markl. Suppl. 97. ad Charit. 445. Wakef. Ion. 1095. Luzac. Exerc. 91. Dioscorid. 6. et Jacobs. Θέωρος, Kuster. Aristoph. 118. Θεαρὸς, (Dorice,) Koen. ad Greg. Cor. 86." Schæf. Mss. * Θεωροδόκος, Dor. Θεαροδόκος, Inscr. Donian. p. 136. Inscr. Hermionensis Muratorii p. 607. Schn. Lex.]

Θεωρία, Solemnitas, ut ita dicam, s. Pompa, quæ est in mittendis theoris: de quibus modo dictum fuit. Fortasse autem et Festum vocare possim, cum Isocr. *ἑορτῆς* appellatione comprehendisse videatur, Ægin. (3.) Καὶ *οὔτε θυσίαν, οὔτε θ., οὔτ' ἄλλην ἑορτὴν οὐδεμίαν χωρὶς ἀλλήλων ἠγάγομεν.* Quæ autem fierent *θεωρίας* hujus tempore, et unde introducta esset, legitur ap. Plat. Phæd. init. || Sed ibid. est etiam Quod theori advehebant offerendum Deo: *Τῷ οὖν* B *Ἀπόλλωνι εὔξαντο, ὡς λέγεται, τότε, εἰ σωθεῖεν, ἑκάστου ἔτους θεωρίαν ἀπάξειν εἰς Δῆλον.* At Ficinus utrobique vertit Spectaculum, utrobique multum errans, meo quidem judicio: licet eum sequatur Cornarius: ac certe miror eos vel hoc non animadvertisse, absurde dici Mittere spectaculum. Eod. autem et Plut. locutus est modo (6, 610.) quo hic Plato, nisi quod jungit *θυσίαν* cum *θεωρίαν*: *Ἐτύγχανε γὰρ εἰς Ταίναρον ἀπεσταλμένος ἔκ τινων χρησμῶν, τῷ Ποσειδῶνι θυσίαν καὶ θεωρίαν ἀπάγων.* Ut autem hic *θυσίαν* et *θεωρίαν* copulavit Plut., ita et ab Isocr. copulantur in l., quem modo protuli: itidemque *θυσίαι* et *θ.* in Plat. de LL. 12. (9, 188.) *Ἔτι δὲ τῶν εἰς τοὺς Ἕλληνας κοινῇ θυσιῶν καὶ θ. καὶ ὅσων ἂν ἑτέρων κοινωνῶσιν ἱερῶν, ἐκ τούτων τοὺς ἄρχοντας τῆς θ. ἑκάστης ἐκπέμπειν.* Sed observandum est *θυσίαν* ab Isocr. et *θυσίας* a Plat. in propria signif. accipi: contra *θυσίαν* a Plut. in impropria, quantum judicare possum: vocat enim *θυσίαν*, Hostiam, Hostias: quo locutus est modo idem Plut., et in eo e Demetrii C Vita l., quem in Θεωρὸς citavi: ubi tamen quidam *θυσίας ἀπάγειν* interpr. Sacrificia peragere, et adverbia ad locum pro adverbiis in loco accipiunt. At ego meam interpr., utpote non ita vim verbis afferentem, magis rationi consentaneam esse arbitror. Sed cum Plut. (6, 610.) l. c. post *θυσίαν* addat *θεωρίαν*, ibi accipi puto pro Donario s. Donariis ejusmodi, qualia offerre consueverant, qui theori mittebantur. Scio tamen virum quendam bene doctum ibi *θεωρίαν* vertendum censuisse Pompam; sed ne hoc quidem satis aptum esse arbitror. Ceterum in Plat. de LL. 12. l. c. duo observanda sunt: quorum unum est, eum *θυσίας* et *θεωρίας* inter *ἱερὰ* numerasse, non autem inter *ἑορτάς*: ut Isocr. l. c.: sic tamen ut res eod. redeat, cum inter *ἱερὰ* et *ἑορτὰς* magna sit affinitas: alterum est, Plat. hic quoque videri posse diverse voce illa *θεωρία* usum esse: verum eand. etiam signif. ei utrobique dare possumus, sc. eam, cujus initio memini; illos enim theoros non sine solemnibus ceremoniis mitti solitos e Plat. Phæd. D l. c. apparet, ubi earum aliquæ commemorantur. || In altera signif., quæ alteram etym. sequitur, non solum est generaliter Spectatio, Contemplatio etc., sed etiam, sicut *θεωροὶ* dicuntur Qui ad inspiciendos cujusque civitatis mores peregrinantur, sic *θεωρία* est Hujusmodi inspectio. Isocr. Trapez. (3.) *Γεμίσας δ' ὁ πατήρ μου δύο ναῦς σίτου, καὶ χρήματα δοὺς, ἐξέπεμψεν ἅμα κατ' ἐμπορίαν καὶ κατὰ θεωρίαν.* Sed magis etiam peculiari signif. *θεωρία* vocatur Spectatio ludorum s. certaminum in panegyricis conventibus: Thuc. 6, (16.) p. 202. *Τῷ ἐμῷ διαπρεπεῖ τῆς Ὀλυμπίαζε θ.*, ubi tamen animadvertendum est jungi huic nomini adverbium motus, et *Ὀλυμπίαζε θεωρίαν* ea forma dici, qua *οἱ Πυθῶδε θεωροὶ* ab J. Poll. Est igitur *Ὀλυμπίαζε θ.* Profectio ad Olympica spectacula, Spectatio Olymp. certaminum, propter quam aliquis eo profectus est. Q. l. a Valla intellectum non fuisse, in mea Latini Thuc. Edit. docui. Invenio autem ap. Isocr. et pro Ipsis spectaculis, quæ edun-tur; id enim significare arbitror in Paneg. (11.) ubi loquens de iis, qui solemnia illa spectacula exhibebant, et de iis, qui illa visebant, postquam dixit, *Ἐγγενέσθαι τοῖς μὲν ἐπιδείξασθαι τὰς ἑαυτῶν εὐτυχίας, τοῖς δὲ θεάσασθαι τούτους πρὸς ἀλλήλους ἀγωνιζομένους*, subjungit, utrosque habere *ἐφ' οἷς φιλοτιμηθῶσιν*: illos quidem, *ὅταν ἴδωσι τοὺς ἀθλητὰς ἑαυτῶν ἕνεκα πονοῦντας*, hos autem, *Ὅταν ἐνθυμηθῶσιν ὅτι πάντες ἐπὶ τὴν σφετέραν θ. ἥκουσι.* Jam vero et *θεωρίαν* cum gen. legimus in Dem. 247[=1393. " Thom. M. 445. Luzac. Exerc. 91. 94. Segaar. Epist. ad Valck. 35. Valck. Diatr. 278. Anim. ad Ammon. 93. ad Herod. 479. ad Diod. S. 1, 297. Athen. 1, 4. ad Xen. Mem. 3, 3, 12. 4, 8, 2. Institutum, Argumentum, Toup. ad Longin. 359." Schæf. Mss. * Θεωροσύνη, i. q. *θεωρία*, Manetho 4, 460.]

Θεωρικὸς, Ad spectationem ludorum pertinens, s. Ad spectacula: *χρήματα*, q. d. Pecunia spectacularis, Theatralis, i. e. Quæ pauperibus e publico, ad emendam in theatro sedem erogabatur. Sed postea sic vocata fuit generaliter Quælibet pecunia publica, quæ ex ærario sumta, in quod ad bellicos sumtus reponebatur, in alios usus ac præcipue in apparatum spectaculorum convertebatur, interdum etiam in singulos cives dividebatur. Hinc factum est, ut *θεωρικὰ* vocata sint Quæ prius *στρατιωτικά.* Dem. (31.) *Ὧν οἱ μὲν τὰ στρατιωτικὰ, τοῖς οἴκοι μένουσι διανέμουσι θεωρικά*: (33.) *Εἰ δέ τις ἡμῖν ἔχει τὰ θ. ἐᾶν, καὶ πόρους ἑτέρους λέγειν στρατιωτικοὺς*, ubi observa omitti subst. *χρήματα*: quo usus est modo et Isocr. Sic et Plut. (6, 473.) *Ὥσπερ οἱ τὰ θ. ποιοῦντες ἐν ταῖς πόλεσι στρατιωτικά*: Pericle (9.) *Καὶ ταχὺ θ. καὶ δικαστικοῖς λήμμασιν, ἄλλαις τε μισθοφοραῖς καὶ χορηγίαις συνδεκάσας τὸ πλῆθος.* Sed singulari etiam numero dicitur *τὸ θ.*, et quidem sine adjectione, a Dem. pro Cor. Sic Lucian. (1, 162.) *Ἐπειδὴ πρώην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθηΐδι φυλῇ διανέμειν τὸ θ., κἀγὼ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με.* Lege Harpocr. et Liban. Argum. Olynth. 1. Lege item Hes. || Ad theoros pertinens, s. Ad theoriam: quæ vocabula fuse exposita modo fuerunt, ut *ὁδὸς*, J. Poll. Via, per quam theori ad offerenda deo sacrificia eunt: quæ et *θεωρὶς*, Hes.: ap. quem legitur etiam *θεωρικὸς* expositum, *ὡς θεωρὸς ἐστεφανωμένος.* At de Θεωρικὸς a *θεωρία* alteram habente signif. dictum est in proxime præcedentibus. [" Valck. Diatr. 278. ad Lucian. 1, 421. Brunck. El. 9. Kuster. V. M. 60. Markl. Suppl. 97. Monthly Review Aug. 1799. p. 435. Τὸ θ., ad Diod. S. 1, 705. ad Lucian. 1, 420. ad Phal. 213. Ammon. 69. Valck. Anim. 94." Schæf. Mss.]

Θεωρὶς, ἡ, ut *θεωρὶς ναῦς*, J. Poll. Navis, qua vehebantur theori, qualis est ea, cujus fit mentio a Plat. Phæd. init. Et *θ. ὁδὸς* in proxime præc. [" Ad Lucian. 1, 490. ad Herod. 479. ad Callim. 1, 204. ad Xen. Mem. 4, 8, 2. Thom. M. 446. Wakef. Alc. 444. Eum. 13. Boiss. Philostr. 627." Schæf. Mss.]

Θεώριος, Apollo dictus cognomento, *ὁ Ἀπόλλων*, Hes. Ita, opinor, vocatus a theoris, quibus responsa dabat suis oraculis.

Θεωρέω, Oraculum consulo. Vide Θεωρέω post Θεάομαι.

ΘΕΡΑΠΩΝ, *οντος, ὁ*, Minister, Famulus, Servus, Od. Δ. (23.) *Ὀτρηρὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο*: Π. (253.) *Καὶ δοιὼ θεράποντε δαήμονε δαιτροσυνάων.* Ab Eod. vero *θεράποντες Ἄρηος*, quasi Martis ministri s. satellites, appellantur Martii viri et bellicosi, Martia corda. Thuc. p. 126. Xen. K. Π. 8, (2, 9.) *Γράψαντας δὲ κατασημηναμένους δοῦναι τὴν ἐπιστολὴν τῷ Κροίσου θεράποντι φέρειν.* || Putatur e Cretensium lingua sumtum esse, hoc nomine appellantium *ὁπλοφόρον*, postea vero et de Quolibet servo dictum fuisse. Ab Hom. autem appellatos *θεράποντας* quidam tradunt Eos ex amicis, qui officiosissimi essent, ad præstandum obsequium paratissimi, Eust. Hes. || Interdum vero redditur Cultor: *θεράποντες μουσῶν*, Gal. Therap. 2. Cultores musarum. Ceterum *θεραπεύω* a *θεράπων* deducere malui, quam contra: ut sc. *δουλεύω* fit a *δοῦλος.* [" Heyn. Hom. 5, 168.

373. 434. 7, 611. 638. Thom. M. 439. Duker. Præf. A Thuc. 7. Jacobs. Anth. 6, 150. 7, 97. Ammon. 69. Valck. Anim. 100. Verh. ad Anton. Lib. 293. Ruhnk. Ep. Cr. 160. Eran. Philo 165. ad Charit. 319. ad Il. N. 246. I. q. δοῦλος, Dionys. H. 1, 294. 556. Plut. Alex. 102. Schm. Θ. Μουσῶν, Bergl. Alciphr. 257. Διονύσου, 385. 'Αέλλαις θ., Boiss. Philostr. 294. Θερ-ράπων, Koen. ad Greg. Cor. 287." Schæf. Mss. * "Συνθεράπων, Constant. ap. Euseb. V. C. 2, 69. p. 391., 72. p. 393.; 3, 17. 24." Boiss. Mss.] Θεράπαινα, ET Θεραπαινὶς, ἡ, Ministra, Ancilla, Serva, Xen. K. Π. 6, (4, 4.) Οἱ εὐνοῦχοι καὶ αἱ θεράπαιναι λαβοῦσαι αὐτὴν ἀπῆγον εἰς τὴν ἁρμάμαξαν, Plut. 'Ενδιδόντα Λυδαῖς θεραπαινίσι: θεραπαινὶς, δούλη, ἔριθος, Hes. [" Θεράπαινα, Toup. Opusc. 1, 190. Ammon. 109. Θεραπαινὶς, ad Charit. 559. Thom. M. 439." Schæf. Mss. * Συνθεραπαινὶς, Clem. Alex. 335.] Θεραπαινίδιον, Ancillula, [Plut. 6, 545.] Θεράπνη ET Θεραπνίδιον, Hes., quæ per syncopen dicuntur. Extat prius illud ap. Apoll. Rh. [1, 786. Eur. Bacch. 1032. Hom. H. 1, 157. I. q. σταθμὸς, Ni- B cander Θ. 486. * Θεράπνιον, Hes. " Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 109. * Θεραπνὶς, Antip. Th. 70." Schæf. Mss.] DICITUR et Θέραψ pro θεράπων, Hes. Habetur autem et ap. Suid. Θέραψ δὲ ἦν τὸν τρόπον καὶ κολακικός. Ab eo deducta θέραπα et θέραπες, Epigr. [" Wakef. Ion, 94. Jacobs. Anth. 7, 97. 10, 113. Bergl. Alciphr. 379. Anton. Lib. 94. Verh., Toup. Opusc. 2, 62. 90. ad Charit. 319." Schæf. Mss.] Θεραπὶς, θεραπεύουσα, Hes. Quæ colit et observat, Cultrix. In hac enim signif. usus esse putatur, quod affinis sit præcedenti. [* " Θεραπίδιον, ad Lucian. 2, 228." Schæf. Mss. * Θεραποντὶς, Æsch. Suppl. 985. * Θεραπόντιον, Diog. L. 4, 8, 3.]

Θεραπεύω, Famulor, Servio. Sed frequentius pro Obsequium præsto, Officiosus sum erga aliquem, s. potius Obsequiis et officiis demereri conor, Colo, Observo, Od. N. (265.) Οὕνεκ' ἄρ οὐχ ᾧ πατρὶ χαριζόμενος θεράπευεν Δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ἀλλ' ἄλλων ἦρχον ἑταίρων. In Testamento Aristotelis ap. Diog. L. Μὴ πωλεῖν δὲ τῶν παιδίων μηδένα τῶν ἐμὲ θεραπευόντων, C ἀλλὰ χρῆσθαι αὐτοῖς. Sic et p. 249. In illo tamen Hom. versu de liberali obsequio potius intelligendum est, sicut et in seqq. hic ll. Thuc. 3, (12.) Καὶ οἱ μὲν ἡμᾶς ἐν τῷ πολέμῳ δεδιότες ἐθεράπευον: 1, (9.) Καὶ τὸ πλῆθος τεθεραπευκότα τῶν Μυκηναίων, Cum obsequiis s. officiis sibi conciliasset. Sed et simpliciter pro Conciliare, Bud. ap. Xen. K. Π. 5. Herodian. 2, (2, 20.) Τό τε γὰρ βάρβαρον οὐ χρήμασιν ἔτι θεραπεύσομεν, Neque vero jam barbaros nobis pretio conciliabimus, Polit.: Idem θεραπεύειν τινὰ interpr. Studiosum esse alicujus, ap. Eund. A Polyb. θεραπεύειν dicuntur clientes, a Plut. Cicerone salutatores. Schol. Thuc. θεραπεύειν exp. etiam κολακεύειν, Assentari. || Θεραπεύειν τοὺς θεοὺς, Lat. Colere deos, Gallice, Servir Dieu, quod respondet primæ τοῦ θεραπεύω signif. Sic θεραπεία, de Cultu Dei, ut infra dicetur. || Colo; sed in alia signif. quam in præcedentibus exemplis; nam θεραπεύειν τὴν γῆν Bud. ap. Xen. (Œc. 5, 12.) interpr. Colere. Sic autem vertit et ap. Theophr., ubi de plantis et arboribus dicitur. D Greg. Φυτὸν θεραπεύει φυτουργός. || Curo, Procuro, Curam et studium alicui rei impendo: σῶμα θεραπεύω, Corpus curo, procuro: utrumque ap. Virg., Arrian. (7, 14, 15.) de Alexandro loquens lugente Hephæstionem, Μήτε σῖτον γεύσασθαι 'Αλέξανδρον, μήτε τινὰ θεραπείαν ἄλλην θεραπεῦσαι τὸ σῶμα. Sic θ. σφᾶς, pro Curare corpora, in h. l., quem Bud. affert, Auctoris nomen non addens, Μετὰ δὲ ταῦτα διαφῆκε, παραγγείλας θεραπεύειν σφᾶς, καὶ παρασκευάζεσθαι μετὰ σπουδῆς. Ex LXX. 2 Reg. (19, 24.) 'Εθεράπευσατο πόδας, pro Pedes laverat. Item θ. τὰς πανοπλίας ap. Polyb. (10, 20, 2.) Curare, i. e. Polire, Tergere, Bud. Possumus autem verbo Procuro uti et ap. Theophr. vertendo δένδρα θεραπεύειν, Arbores procurare, e Catone; at Bud. Arbores colere vertit, ut ante docui: unde etiam εὐθεράπευτα δένδρα ap. Eund., inquit. Item θεραπεύεσθαι ἱερὰ a Thuc. (4, 98.) dici puto sicut Procurari sacrificia a Cæs. Apud Thuc. (3, 56.) τὸ ξυμφέρον θεραπεύειν, Curare suum commodum, Suo commodo vel Suis commodis servire, inservire: in qua interpr. retinebitur prima τοῦ θεραπεύω signif. Apud Xen. (5, 5, 13.) Τὴν ἐμὴν ἡδονὴν θεραπεύω, Meam voluptatem curo, Mei voluptati indulgeo. Possumus vero et hic verbo Inservio uti. Rursum ap. Thuc. (4, 67.) θεραπεύειν τὴν ἄνοιξιν τῶν πυλῶν, Aucupari facultatem aperiendarum portarum, Bayf. quod tamen et aliter reddi potest. Bud. ap. Dem. 136(=327.) Θ. τοὺς ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν καιροὺς vertit Servire temporibus hostium et occasionibus, ubi fortasse non male etiam Aucupari occasiones. At θ. τὰ Φιλίππου, Plut. Favere ei et adhærere, vertit. Idem θ. τὰς θύρας τῶν ἀρχόντων e Xen. K. Π. 8, (1, 2.) affert, pro Præsto esse ad limen magistratuum, Apparituram facere, et, ut idem Xen. dicit, παρεῖναι ἐπὶ θύρας, καὶ παρέχειν αὐτοὺς χρῆσθαι ὅ,τι βούλωνται. Hæc autem signif. cum prima potius affinitatem habet. || Jungitur et infinitivo hoc verbum pro Operam do, Studeo: quo utitur modo post Thuc. Plutarchus Lycurgo, Θεραπεύουσι κόμην φαίνεσθαι λιπαράν. || Θεραπεύειν dicitur et medicus, Curare, Remedia morbo adhibere. Aristot. Eth. 1, (13.) Τὸν ὀφθαλμοὺς θεραπεύσοντα. Plut. de Garr. Ἔστι δὲ θεραπεύων, τῆς νόσου βαρύτερος. Thuc. 2, (51.) Ἔθνησκον δὲ οἱ μὲν ἀμελείᾳ, οἱ δὲ καὶ πάνυ θεραπευόμενοι. || Curo, i. e. Sano: sicut Immedicabilis pro Insanabilis, distinguo enim hanc signif. a præcedente, cum vulgo duæ in unam confundantur; nam θεραπεύειν interdum est duntaxat Curare ægrotum, quod Gallice, Panser un malade, ut in ll. proxime præcedentibus, interdum vero est Mederi, Sanare: Athen. (522.) Θεραπεύσας Ἄτοσσαν—τὸν μαστὸν ἀλγήσασαν, ᾔτησε ταύτην δωρεὰν κ. τ. λ. || Sed invenio dictum ab Isocr. de Eo etiam, qui præsto est ægroto, curam ejus gerens, officiaque necessaria ei præstans: vulgo Tractare ægrotum: et alia Gr. voce νοσηλεύειν. Ut autem θεραπεύειν et hoc et illud significat, sic etiam nobis vox illa, cujus memini, sc. Panser; nam Panser un malade signif. νοσηλεύειν. Sed Isocr. Ægin. (14.) dixit θεραπεύειν τὸ νόσημα, τὴν νόσον, pro αὐτὸν τὸν νοσοῦντα, ut prius dixerat νοσηλεύειν cum accus. pers. || Metaph. pro Reficio: ut Diod. S. Ἕνεκα τοῦ θεραπεύειν ἀεὶ τὰ πονοῦντα μέρη τῆς νεώς, Ut si quæ navis partes laborarent, eas ipse reficeret, Bayf. At θεραπεύειν ὑποψίαν redditur ap. Plut. Suspicionem obsequiis tollere. [" Plut. Mor. 1, 563. Diod. S. 1, 286. ad Charit. 556. 568. 720. Jacobs. Anim. 287. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 3, 9. Villois. ad Long. 233. 285. ad Lucian. 2, 18. 3, 124. Dionys. H. 2, 1231. Duker. Præf. Thuc. 7. Boiss. Philostr. 599. 617. Dionys. H. 3, 1385. Sensu grammat., Ernest. ad Il. A. 117. cf. T. H. ad Lucian. 1, 208. ad Il. Θ. 377. Od. K. 501. M. 389. I. q. ἐπισκευάζω, Diod. S. 1, 676. 690. et Ind. Gr. Θ. θεραπείαν s. θεραπείᾳ τινὰ, Fisch. ad Plat. Euthyphr. 48. Θεραπεύων, i. q. θεράπων, Thuc. T. 2. p. 184. Bav., sed vide var. lectt. De Med., ad Xen. Eph. 283." Schæf. Mss. * " Τεθεραπευκότως, Const. Manass. Chron. p. 8. editum est —ος." Boiss. Mss.] " Θεραπευτέον, Colendum. " Xen. ('Απ. 2, 1, 28.) Θ. τοὺς θεοὺς, dii colendi " sunt. Itidem τὴν γῆν θεραπευτέον, Terra colenda " est."

Θεραπεία, Famulatus, Ministerium. Sæpe item Famulitium, Ministerium, i. e. Famulorum s. Ministrorum turba; simpl. Famuli, Ministri. Qua forma dicitur et Servitium, s. potius Servitia. Xen. K. Π. 4, (6, 1.) p. 66. Γωβρύας δ' ἐν τούτῳ παρῆν ὁ 'Ασσύριος, πρεσβύτης ἀνὴρ, ἐφ' ἵππου, σὺν ἱππικῇ θ., ubi Phil. vertit perperam, Cum famulatu pro Cum famulitio, aut, hoc quidem loco, Cum satellitio, vel Cum comitatu. Possit vero et ita commode verti, ut opinor, Equitum turba stipatus. At vero in Herodiano 7, (1, 10.) Τήν τε θ. πᾶσαν, ἣ συγγεγόνει τῷ 'Αλεξάνδρῳ, Polit. vertit plur. Ministeria. Plut. Ὄχλος θεραπείας πολύς. Matth. 24, 45. Ὃν κατέστησεν ὁ κύριος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς θ. αὐτοῦ, pro Præfecit famulitio suo; itidemque Lucæ 12, 42.; utrobique tamen vet. Interpr. Familiam vertit, non satis proprie. Ut autem dixi verti etiam posse Satellitium, i. e. Satellitum turbam; sic etiam Clientium turbam reddi posse, atque adeo

aliis etiam modis, pro loco, sciendum est. || Cultus, Cultura, Observantia, Obsequium, Thuc. 3, (11.) p. 87. Τὰ δὲ καὶ ἀπὸ θεραπείας τοῦ τε κοινοῦ αὐτῶν καὶ τῶν ἀεὶ προεστώτων περιεγιγνόμεθα, Xen. 'E. 2, (3, 10.) Τὸν μὲν Καλλίβιον ἐθεράπευον πάσῃ θ., ubi observa verbale θεραπείᾳ adjunctum verbo suo. Apud Plat. de LL. 11. p. 337. de obsequio liberti dicitur. Dem. (1364.) Ψυχαγωγούμενος ἐν τῇ ἀσθενείᾳ τῇ θ., Sedulitate et officio viseutium eum, Bud. E Thuc. (1, 55.) affertur etiam ἐν θ. ἔχω, pro Observo, Officiis prosequor. || Cultus, qui exhibetur Deo, Isocr. ad Nic. (6.) Τὰ περὶ τοὺς θεοὺς ποίει μὲν, ὡς οἱ πρόγονοι κατέδειξαν· ἡγοῦ δὲ τοῦτο εἶναι θῦμα κάλλιστον καὶ θ. μεγίστην, ἐὰν ὡς βέλτιστον καὶ δικαιότατον σεαυτὸν παρέχῃς: Busir. (10.) Τὴν περὶ τοὺς θεοὺς θ. Est tamen Aristoteli π. Κόσμ. p. 225. Cultus heroum, ut θυσία, deorum. || Θ. τοῦ σώματος, Cultus corporis, Curatio, ut quidam interpr. e Cic. Plato, Μιᾶς δὲ οὔσης τῆς τοῦ σώματος θ., δύο μόρια λέγω, τὴν μὲν, γυμναστικὴν, τὴν δὲ ἰατρικὴν, Gal. Αὐτάρκη ἔχοντες τὰ πρὸς τὴν τοῦ σώματος θ. || Cultus, de arboribus et herbis dictum; ap. Theophr. pro Omni cura, quæ illis impenditur, ut κόπρισις, τομὴ, σκαπάνη: cui opp. ἀθεραπευσίαν: (H. Pl. 2, 2, 12.) Τὰ μὲν γὰρ θεραπείᾳ, τὰ δὲ ἀθεραπευσίᾳ μεταβάλλει. Pro eod. ἀναγωγὴν dicit. || At θ. ἐσθῆτος, Plat., pro Accuratio, Bud. || Curatio, Sanatio, Herodian. 3, (15, 4.) Ἀνέπειθέ τε ἰατροὺς καὶ ὑπηρέτας κακουργῆσαί τι περὶ τὴν θ. τοῦ γέροντος. Et plur., Xen. 'E. 7. Καὶ νόσων γε θεραπείαις. Sic Isocr. Symm. (15.) Τῶν περὶ τὸ σῶμα νοσημάτων πολλαὶ θ. καὶ παντοδαπαὶ τοῖς ἰατροῖς εὕρηνται, Medelæ, Remedia. [" Valck. Phœn. p. 176. Wakef. Ion. 188. Musgr. 187. Wakef. S. Cr. 4, 34. Duker. Præf. Thuc. 7. Thom. M. 439. ad Charit. 422. 495. 537. Zeun. Ind. Xen. K. Π., ad Diod. S. 1, 76. Famuli, Paus. 1, 399. v. Sylb. 247. ad Timæi Lex. 215. ad Charit. 280. Alciphr. 174. ad Herod. 171. ad Diod. S. 1, 76. 2, 188. 278. Θ. τοῦ μύθου, Interpretatio, Palæph. p. lxviii. Fisch. cf. p. seq." Schæf. Mss. " Cultus plantarum, Plato Theag. init." Boiss. Mss. Theophr. C. Pl. 2, 27.] " Θεραπηΐη, Ion. pro θεραπεία. Herod. (7, 184.) ἄνευ " θεραπηΐης, Sine famulatu s. servitiis. Hes. vero " θεραπηΐας exp. βωμολοχίας." [* " Θεραπήϊον, (i. q. θεράπευμα,) Epigr. adesp. 579." Schæf. Mss. * Ἀθεραπεία, Antiphon 694. Reisk. et not. * Κακοθεραπεία, Hippocr. 521, 34. 522, 24.]

Θεράπευμα, Cultus, Cultus quo demeremur et conciliamus, Xen. (K. Π. 5, 5, 10.) Τί γὰρ ἂν, ἔφη, εἴ τις κύνας ἃς σὺ τρέφεις φυλακῆς ἕνεκα σαυτοῦ τε καὶ τῶν σῶν, ταύτας θεραπεύων, ἑαυτῷ γνωριμωτέρας ἢ σοι ποιήσειεν, ἆρ' ἂν εὐφραίνοι σε τούτῳ τῷ θ.; || Id, quod sanandum proponitur, Plut. (8, 1.) Δύσκολον μὲν ἀναλαμβάνει θ. καὶ χαλεπὸν ἡ φιλοσοφία τὴν ἀδολεσχίαν, Rem sanatu difficilem. [" Valck. Phœn. p. 522. Plato Gorg. 267." Schæf. Mss.] Θεραπευσία, Curatio, Sanatio, ἱκετεία, Hes. [" Thom. M. 439." Schæf. Mss. Conf. c. θεραπουσία, Lobeck. Phryn. 5. J. Poll. 3, 75.] Θεραπεύσιμος, ὁ, ἡ, Medicabilis, Sanabilis. [* " Εὐθεράπευσις, mot, qui n'est pas très Grec; il se trouve néanmoins dans la Collection des Chirurgiens de Cochi p. 114." Corai. Mss.] Θεραπευτὴς, ET Θεραπευτὴρ, ῆρος, ὁ, Minister, Xen. K. Π. 1, (3, 6.) p. 6. Διαδιδόναι τοῖς ἀμφὶ τὸν πάππον θεραπευταῖς. Et θεραπευτὴρ ap. Eund. et ead. signif. 7, (5, 23.) p. 117. Ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν θυρωρῶν, πάντας τοὺς περὶ τὸ ἑαυτοῦ σῶμα θεραπευτῆρας, ἐποιήσατο εὐνούχους. At in Plut. (Lyc. 11.) Ἀπαλλάξας—τοὺς θεραπευτῆρας Bud. interpr. Clientes, Comites. Interdum vero dicitur θεραπευτὴς cum gen., Plato de Rep. 2. (6, 231.) Ἄλλον τῶν περὶ τὸ σῶμα θεραπευτήν: neque enim ὁ περὶ τὸ σῶμα θεραπευτὴς s. θεραπευτὴρ, ut legitur ap. Xen., confundendum est cum ὁ τῶν περὶ τὸ σῶμα θεραπευτής. Qua de re ideo admoneo, quod hujusmodi multa confundi animadverterim. || Cultor: Greg. θεραπευτὰς Basilii vocat Ejus cultores et comites, Bud. Sæpe autem et de Cultore Dei dicitur, s. Veneratore. Philo, Προδιδάσκει τὸν τοῦ θεοῦ θ. Item θ. καὶ λειτουργοῖς θεοῦ dicit. Jungit vero et gen. ὁσιότητος hoc nomen, θ. ὁσιότητος appellans Cultores religionis. || Sed peculiari signif. dicti fuerunt a quibusdam Eccl. scriptt. iid. qui et ἀσκηταὶ, ac μοναχοὶ etiam postea. Cujus appellationis eand. omnino esse rationem puto, quæ est Gallicæ vocis Religieux, i. e. ad verbum, Religiosi; illo enim nomine monachi hodieque vocantur ab imperito præsertim vulgo, quasi cultui Dei præ aliis addicti. Sic Θεραπευτίδες ap. Philon. Des religieuses ad verbum: si quidem vera est mea de illo θεραπευταὶ conjectura; utriusque enim ead. est ratio, cum eæ essent θεραπευτίδες, quæ itidem ἀσκήτριαι alio nomine dicebantur. Meminit Bud. 318. 319. || Θεραπευτὴς, Curator, Sanator: ut θ. τῶν νοσημάτων. Sed et sine adjectione, Medicus, ἰατρὸς, Hes. [" Θεραπευτὴς, Schol. Aristoph. Πλ. 636. T. H. ad p. 450. Dionys. H. 1, 278. Ælian. H. A. 351. Schn., Const. Manass. Chron. p. 85. Meurs., Toup. Emendd. 1, 287. ad Herod. 683. ad Charit. 363. Θεραπευτὴρ, Schweigh. Emendd. in Suid. 5. ad Mœr. 117. 366." Schæf. Mss.] " Θεραπευτρὶς, Cultrix, " Curatrix," [" Philo J. 1, 261." Wakef. Mss. Θεραπευτρὶς, Θεραπευτὶς, Lobeck. Phryn. 256. * Θεραπεύτρια, Schn. Lex. nullo auctore.] Θεραπευτικὸς, Ad cultum propensus, Colendis hominibus deditus, Obsequiosus, Officiosus; Peritus demerendi homines cultu. Plato Epist. ad Dion. (11, 87.) Ἐνθυμοῦ δὲ ὅτι δοκεῖς τισὶν ἐνδεεστέρως τοῦ προσήκοντος θεραπευτικὸς εἶναι, Xen. 'Ελλ. 3, (1, 25.) Πολὺ ἔτι εὐτακτότεροι καὶ θεραπευτικώτεροι ἔσοιντο. Et cum gen., ut θεραπευτικὸς τοῦ πλήθους: ὄχλων, Plut. (2, 168.) Sed interdum peculiariter Colendis potentibus deditus, seu, ut Bud. vertit, Observantiæ potentium deditus. Fuerit igitur quod aliquando vulgo Courtisan dicimus; præsertim cum ap. Plut. reperiatur junctum cum αὐλικὸς, quod illi Gallico ad verbum respondet: (9, 112.) Οὐδὲ φοβηθήσεται τὸ αὐλικὸς ἀκοῦσαι καὶ θ., Qui scit obsequio grassari, Horat. || Interdum etiam simpl. pro θεραπευτὴς, Cultor, Philo. || Pro ἐπιμελητικὸς, Bud. e Plat. Et Θεραπευτικῶς, Officiose, et, si liceat ita loqui, Obsequiose, Plut. Artax. (4.) Καὶ Κῦρος αὐτὸς ἀεὶ θ. ἔγραφε, ubi malo reddere Officiose scribebat, quo et Cic. modo loquitur, quam Submisse scribebat, ut quidam interpr. Hoc enim si voluisset significare Plut. adverbio ταπεινῶς, ut opinor, aut alio hujusmodi usus fuisset. [" Ad Charit. 683. Heyn. Hom. 7, 611." Schæf. Mss. " Timæi Lex. v. Περιεῖπον." Boiss. Mss.] || Θεραπευτικὸς, q. d. Medicatorius, Sanatorius, i. e. Medendi s. Sanandi vim habens: μέθοδος, Gal. Tractatus inscribitur, Methodus medendi: q. d. Medicatoria methodus. Et θ. τρόπος, Diosc. item Θ. ἐκτίθεσθαι ἀγωγὴν ap. Eund. quod interpr. Faciendæ medicinæ rationem exponere. Item cum gen., ut θ. μώμων, Greg. Naz. q. d. Medicatorius macularum, i. e. Maculas eluendi vim habens. [" Reiz. ad Aristot. Exc. 37. Valck. Ammon. 110. Toup. Opusc. 1, 190." Schæf. Mss.] " Θεραπευτὸς affertur pro Sanabilis, " Curabilis." [Vide Ἄκον.] Ἀθεραπευσία, q. d. Cultus carentia. Dicitur enim de Re, quæ inculta manet, ut ἀ. τῆς κόμης, de Coma inculta. A Gaza redditur Incultus subst. Sed dicitur generaliter pro Neglectus, de re sc., quæ negligitur, et cui cura debita non impenditur: unde ἀ. ἱερῶν, Plato. [Diod. S. 3. p. 105, 37. Polyb. 3, 60, 3.] Ἀθεράπευτος, Incultus. Apud Plut. Qui est corpore inculto et horrido, Cic. Item generaliter pro Neglectus, Cujus cura non geritur, Xen. (Ἀπ. 2, 4, 3.) Οὐδὲν ἐῶντας ἀ., οὐδ' ἀνεπίσκεπτον. || Immedicabilis, Insanabilis, ut ψυχὴ, Greg. [Dionys. H. 1, 152. * Ἀθεραπεύτως, Schol. Soph. Aj. 644.] Δυσθεράπευτος, Difficulter sanabilis, Cui vix mederi possumus. Apud Soph. (Aj. 609.) metaph. δυσθεράπευτος Ajax, Qui vix ad sanam mentem reduci potest, et a sententia de consciscenda sibi morte revocari. [" Ad Lucian. 1, 453. * Δυσθεραπεύτως, Ammon. 11." Schæf. Mss. * Δυσθεραπευσία, Cassii Probl. 1.] CONTR. Εὐθεράπευτος, Facile sanabilis, Sanatu facilis. [" Facile colendus, Cujus benevolentia facile obsequio conciliari potest, Xen. K. Π. 2, 2, 3." Schw. Mss.]

[* Ἀναθεραπεύω, Theophr. H. Pl. 4, 14.] " Ἀν-

" τιθεραπεύω, Vicissim colo et observo, Mutua ob- A
" servantia colo, Xen." [K. II. 8, 3, 19. 'Απ. 1, 4, 18.]

Ἀποθεραπεύω, Medeor, Curo, pro simplici θεραπεύω, Plut. (6, 449.) Μηδὲ τὸ ἀλγοῦν τῆς ψυχῆς ἀποθεραπεύειν παιωνείοις λόγου φαρμάκοις. || Aliquando ap. Medicos peculiarem habet signif., Gal. Παρασκευάζειν τὴν πρὸς τὰ γυμνάσια, καὶ αὖθις ἀποθεραπεύειν, ἐπειδὰν ἱκανῶς γυμνάσηται, Apotherapia curare, Linacer. Quid autem Medicis ἀποθεραπεία, dicetur paulo post. || Colo: ut ἀποθεραπεύειν τοὺς θεοὺς, i. q. θεραπεύειν, Colere deos. Unde ἀποθεραπεία ex Aristot., si tamen l. mendo caret. [" Dionys. H. 1, 592. 2, 758. 3, 1393. 1882. 4, 2253." Schæf. Mss.] Ἀποθεραπεία, Curatio, Medicatio; Medela, Ipse actus medendi; i. q. θεραπεία. || Interdum peculiariter Medicis Omnis exercitationis probe peractæ postrema pars, quæ et excrementa purgat, et corpus a lassitudine tutum reddit. Hæc fit frictione et olei superfusione. Bud. cum ex aliis Gal. ll., tum ex isto, Καλείσθω γὰρ δὴ καὶ ἡμῖν, ὥσπερ καὶ τοῖς B νεωτέροις γυμνασταῖς, ἀ., τὸ μετὰ τὰ γυμνάσια μέρος τῆς τρίψεως. Licet autem τῆς ἀ. nomen, inquit Gorr., proprie dicatur de Ea curandi ratione, quæ post exercitationes adhibetur, convenit tamen et omni, quæ quamlibet lassitudinem tollit, viresque reparat, quacunque tandem e causa dissolutas. Id quod patet e Gal. de Sanit. Tuenda, qui veneri non minus quam exercitationi apotherapiam suam præscribit. || Cultus, Aristot. Polit. Πρὸς τὴν τῶν θεῶν ἀ. [" Ad Lucian. 1, 285. Thom. M. 439." Schæf. Mss. * Ἀποθεράπευσις, i. q. ἄκεσις, Hesych.] Ἀποθεραπευτική, est Ratio curandi corpora post exercitationem, humectando et emolliendo solidas partes, quæque in meatibus continentur, evaporando. Peragitur ea potissimum per frictionem. Lat. Recuratoriam vocare licet. Ex eod. Gal. Ἐκθεραπεύω, Cultu s. Observantia concilio, demereor, Vehementer concilio: ut præp. augendi vim habeat. Et cum dat., sicut simplex θεραπεύω, ap. Plut. Galba, Ὀβίννιον ἐξεθεράπευσε δώροις. || Sano, Persano, Gal. [" Diod. C S. 2, 632." Schæf. Mss. * Ὑπερεκθεραπεύω, Æschin. 48. * Ἐνθεραπεύω, Eust. Proœm. ad Il. p. 3.] Ἐπιθεραπεύω, Obsequium præsto, Thuc. 8, (84.) p. 289. Sed (8, 47.) p. 277. Ἀλκιβιάδης ἐπιθεραπεύων τὴν ἑαυτοῦ κάθοδον Suid. exp. διορθούμενος, προμηθούμενος: at rectius Schol. μετὰ θεραπείας καὶ οἰκονομίας πραγματευόμενος. [* Καταθεραπεύω, Gl. Percuro.] " Προθεραπεύω, Prius curo vel excolo. Exponitur " et Præparo." [" Plut. Alcib. 25." Boiss. Mss.] " ITEMQUE Προθεραπεία ex Hermog. affertur pro " προκατασκευὴ, Præparatio." [" Schol. Demosth. 2, 52. Reisk." Boiss. Mss. * Συνθεραπεύω, Philostr. Apoll. 6. p. 270. * " Ὑπερθεραπεύω, Heliod. 1, 9. p. 14." Boiss. Mss. * Ὑποθεραπεύω, Philostr. Apoll. 4. p. 181. Phot. Bibl. 376.]

" ΘΕΡΜΟΣ, ου, ὁ, Lupinus: leguminis genus, de " quo Theophr. H. Pl. 8, 7. Diosc. 2, 132. Plin. " 18, 14. Sunt qui λυπηνάριον vocent." [" Toup. Emendd. 2, 206. ad Lucian. 1, 424. Thom. M. 441. D Jacobs. Anth. 9, 416." Schæf. Mss. Athen. 2. p. 214. Schw., Columella 10, 116. * Θέρμιον, Lupinus, Diosc. Parab. 2, 67. Θέρμια, Gl. Lupini. * Θέρμινος, Diosc. 2, 135. Lucian. 2, 91. ἔλαιον, Oleum lupinorum, Trall. Ep. de Lumbr. * Θερμοκύαμος, Athen. 55. Eust. Il. N. p. 925, 23.]

ΘΕΡΩ, θερῶ, et Æol. θέρσω: unde θερσόμενος, Hom. Calefacio. Cujus verbi usus communis utrisque scriptt. Greg. Naz. Θέροντος, ἀλλ' οὐ φλέγοντος: unde θέρομαι pass., quod usitatius est, pro Calefio, Calesco; etiam Me calefacio. Od. T. 506. Αὖτις ἄρ ἀσσοτέρω πυρὸς ἕλκετο δίφρον Ὀδυσσεὺς Θερσόμενος, a θέρσομαι fut. Æol., ut modo dictum fuit. Aristot. de Part. Anim. 1. p. 151. Οἳ ἐπειδὴ προσιόντες εἶδον αὐτὸν θερόμενον πρὸς τῷ ἰπνῷ. Sic θέρου ap. Aristoph. (Πλ. 953.) pro θερμάνθητι. Plut. (9, 759.) dixit θερομένην pro Æstuantem, sicut ἀλεαινομένην pro Tepeutem. || Sed accipitur et pro Uror, Incendor: A Il. Λ. 666. de navibus, Ἀργείων ἀέκητι πυρὸς δηΐοιο θέρωνται. Improprie tamen hic loqui Hom. puto, præsertim cum in Greg. Naz. l. c. legamus, Θέροντος, ἀλλ' οὐ φλέγοντος: quod non dixisset, si θέρω potuisset etiam signif. φλέγω, καίω: quod itidem de pass. θέρομαι judicandum est. Sic igitur locutum esse Hom. ajo, ut cum Gallice dicimus S'échauder pro Se brûler. Erit autem, meo quidem judicio, figura hic usus, quæ λιτότης appellatur; vulgo enim plane corrupte, ni fallor, Liptote vocatur. Sic certe locutus et alibi est Hom. (Il. Z. 331.) Ἀλλ' ἄνα, μὴ τάχα ἄστυ πυρὸς δηΐοιο θέρηται. Subaudienda est porro utrobique præp. διὰ, quæ jungatur cum gen. πυρός. Legitur vero et πυρὸς θερέω ap. Eund., itidem pro διὰ πυρὸς θερμανθῶ, Od. P. 23. Αὐτίκ', ἐπεί κε πυρὸς θερέω, ἀλέη τε γένηται. || Medeor, Sano, Nicander Θ. (687.) de Asclepio, quem παιήονα nominat, Ἀμφιτρυωνιάδαο θέρων Ἰφικλέος ἕρνος [ἕλκος,] Schol. ἰώμενος. Ego tamen exp. maluissem θεραπεύων, et quidem accipiendo pro Curans, eo sc. B sensu, quo dictum est ab Ovidio, Curando fieri quædam majora videmus Vulnera; ubi pro Sanando non accipi manifestum est, sed in altera signif. Imo vero dubito etiam an ita interpretari liceat, nisi e consequente; suspicor enim Nicandr. de vulnere ita usum esse hoc θέρειν, ut Lat. poëtæ verbo Fovere, quod Calefaciendi signif. inclusam habet, aliquando utuntur. Virg. Æn. 12. Fovit ea vulnus lympha longævus Iapis Ignorans: ubi animadvertendum est adhiberi panaceam inter alia, e quibus fomentum conficitur, sicut πάνακες ap. Gr. illum poëtam. Apud Ovid. autem sola etiam manu imposita vulnus fovetur, Met. 12. Impositaque manu vulnus fovet, oraque ad ora Admovet: Idem alibi, De ponto, si bene memini, Fomentisque juvas vulnera nostra tuis. Quoniam autem vulnus fovetur ab iis, qui curare illud volunt, hinc factum puto, ut verbo θέρειν ita usus sit Nicander. Ceterum ideo pluribus admonendum lectorem de hac audaci Schol. exp. judicavi, ut cautior ad alias redderetur. Multa enim C sunt verba, quæ e propria signif. in aliam valde alioqui diversam paulatim et veluti per quosdam gradus transeunt: quod tamen nec Gr. Schol., nec Gramm., nec ulli Lexicographi annotant, sed ab una signif. ad aliam quantumlibet diversam, abrupte, ut ita loquar, sermonem transferunt: ut omittam, eos primæ signif. ultimum sæpe locum dare et vicissim ultimæ primum. " Θερσόμενος, Hesychio θερμανθησόμενος." [" Ruhnk. Ep. Cr. 32. 175. Bergl. Alciphr. 49. ad Mœr. 130. 183. ad Charit. 321. ad Paus. 177. Thom. M. 440. Jacobs. Anth. 7, 156. 261. 11, 299. ad Lucian. 2, 320. Heyn. Hom. 5, 261. De amore, Bentl. ad Callim. 311. Θέρεσθαι πυρὸς, Heyn. Hom. 6, 236. Θέρσαι, Valck. Phœn. p. 701." Schæf. Mss.] " Θερσίχθων, Hesychio ὁ θερμαίνων καὶ καίων τὴν " γῆν, Qui calefacit et urit terram." Δυσθερής, Calefactu difficilis. Sed δυσάλθητος, Hes. Sanatu difficilis. [* Προσεκθέρω, Plut. 10, 798. Καταθέρω, Schol. Soph. Trach. 191. * Θερείω, Nicander Θ. 124. 'Α. 580.]

D Θερμός, Calidus: θερμὰ λόετρα, Hom. Lavacra calida, Balneæ calidæ, Thermæ: quæ et Ἡράκλεια λουτρὰ dicta fuisse, post Athen. [512. ubi Ἡρακλέους ἱερὰ,] tradit Eust. ad (Il. p. 1273.) Apud eund. Athen. (402.) Ψυχρὸν τοὖψον, τὸ ποτὸν θερμόν. Apud Eund. 7. πλακοῦς θ. Plut. Alex. Ἐν τόποις θ. καὶ πνιγώδεσι. Alex. Aphr. Ἀέρι σφόδρα θ. καὶ τῷ ξηρῷ θόλῳ, Aëre vehementer calido et vaporario sicco. Et fem. gen. ap. Hesiod. Θ. (696.) θ. ἀϋτμὴ, Vapor calidus, fervidus. || Cum ἀπὸ, ἐκ, redditur potius Calens, Plut. (7, 368.) Θ. ἀπὸ τῆς μάχης, Calens e pugna, e pugnæ fervore. Et cum dat. ap. Eundem, Θ. ὄντα τῷ ἀγῶνι, Cum incaluisset fervore certaminis. || Neutr. sub. ὕδωρ, Calida, sub. Aqua, Gal. ad Gl. Θερμῷ κεκραμένος οἶνος, Vinum calida temperatum, Aristoph. (N. 1044.) θερμῷ λοῦσθαι, Calida lavari, ubi subaudiri potest etiam λουτρῷ, Plut. (10, 561.) loquens de iis, qui in balneis lavantur, Οἱ μὲν γὰρ ψυχρὸν, οἱ δὲ θ. ἐπεμβάλλειν κελεύουσι, Calidam superfundere: (8, 650.) Τῆς Εὐβοίας ὁ Γάληψος, οὗ τὰ θ., χωρίον ἐστὶν

αὐτοφυὲς, Ubi calidæ aquæ, thermæ sunt: i. e. θερμὰ λουτρά. In VV. LL. est etiam ἐν τοῖς θ., In locis calidis, ubi subaudiendum fuerit τόποις, aut aliquid simile. || Neutr. etiam pro θερμότης, Calor, Theophr. C. Pl. (2, 6, 1.) loquens de aquis frigidis, Πέψιν ποιεῖ μάλιστα διὰ τὴν ἀντιπερίστασιν τοῦ θ. καὶ κατάψυξιν, Propter cohibitum et coarctatum calorem a circumfuso frigore: 6, (7, 8.) Πέττει γὰρ τὸ θ. ἀντιπεριϊστάμενον, Concoquit enim calor intra terram compressus, et cohibitus coactusque. Pro quo (6, 18, 11.) Ἀντιπεριϊσταμένη γὰρ ἡ θ. εἰς τὴν γῆν συνελαυνομένη πέττει. Et ap. Alex. Aphr. Τὸ ἔμφυτον θ., Calor insitus: sicut Plut. Τὸ οἰκεῖον καὶ τὸ σύμφυτον θ. ἡμῶν, ᾧ τρέφεσθαι πεφύκαμεν. || Metaph., ut Lat. Calidus, Ardens, Fervens: δάκρυα, Hom. aliquoties, q. d. Calentes e magno impetu, quo prosiliunt, Quæ ex animi affectu quasi calido proficiscuntur, Non simulatæ. Nisi quis in propria signif. accipere malit; quia tales sunt, cum ex oculis funduntur: quod et rubor ipse lacrymantium oculorum testatur. Sic vero et Gallice, Pleurer à chaudes larmes. Soph. Ant. (88.) Θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις, Calido animo ad res frigidas accedis. Sic Virg. Animis calidum juvenem dixit, Cic. Calidior vel potius ardentior animus quam hic aër. Plut. Fabio Στρατὸν ἀπαντήσειν Σκιπίωνι πολλῶν ἔτι θερμὸν αὐτοκρατόρων αἵματι, Qui multorum imperatorum Romanorum a se occisorum, sanguine adhuc calebat, Cujus animi adhuc calebant sanguine occisorum a se ducum exercitus Romani. Et θ. ἔργον, Calidum, Audax facinus, h. e. Animo nimis calido et accenso patratum, Præceps, Temerarium. Aristoph. Πλ. (415.) Ὦ θερμὸν ἔργον, κἀνόσιον, καὶ παράνομον, Amphis ap. Athen. (448.) ἡ δὲ, διὰ τὸ μὴ σαφῶς, Τί ποτ' ἀφ' ἑκάστου πράγματος συμβήσεται, Διαλελογίσθαι, δρᾷ τι καὶ νεανικὸν Καὶ θερμόν: paulo ante dicit, ἐπὶ τὰ πράγματα ὁρμᾷν προχείρως. Periculosa et calida consilia simili metaphora Cic. dixit, i. e. Præcipitata et inconsulta. Plut. Demetrio (11.) Τοιαύτη μὲν ἡ τοῦ Στρατοκλέους θρασύτης. Ἦν δ' ἄρα καὶ πυρὸς ἕτερα θερμότερα, κατὰ τὸν Ἀριστοφάνη. Pro ἰταμὸς poni videtur Budæo ap. Greg. Ἡνίκα παρὰ τοῦ θερμοτέρου μέρους τῆς ἐκκλησίας κατεστασιάσθημεν. Cui non absimile est, quod idem Bud. e Paus. Cor. citat, Ἅτε δὲ ὄντι αὐτῷ Πανσανίου θερμοτέρῳ καὶ οὐ φιλοψύχῳ, ταχὺ τὰ πάντα ὑπὸ φρονήματος καὶ τόλμης κατείργαστο. || Acer et Vehemens, Bud. ap. Greg. de Constantino magno, Οὐδενὶ γὰρ οὐδενὸς οὕτω πώποτε πράγματος ἔρως θ. ἐνέσκηψεν ὡς ἐκείνῳ. At θ. φάρμακον in Hippiatr. exp. Validum et acre. Alciphron 182. Θερμοτέρου τινὸς ἡμῖν, ὥσπερ τοῖς σφόδρα κάμνουσι, φαρμάκου δεῖ. Lucian. Πολὺ τὸ ἔμψυχον καὶ θ. καὶ ἀνδρῶδες, Vegetum, Validum, Strenuum, Bud. Θερμὸν, Quod celeriter fit, et primo quoque die, Philostr. 4, 23. Bud. [" Wakef. Herc. F. 66. Trach. 919. 1046. Phil. 696. Abresch. Æsch. 2, 84. Lectt. Arist. 123. Jacobs. Anth. 7, 374. 12, 109. 402. T. H. ad Plutum p. 121. Boiss. Philostr. 382. 428. ad Lucian 1, 334. Heyn. Hom. 7, 462. 8, 347. De osculis, Bergl. Alciphr. 245. De lacrymis, Wakef. Trach. 847. 919. Villois. ad Long. 258. De panibus, Brunck. Aristoph. 3, 165. De ara, Fr. 255. Audax, Jacobs. Anth. 12, 7. Θερμὸς, ἡ, ad Od. M. 369. Ruhnk. Ep. Cr. 33. 101. Valck. Hipp. p. 180. Θ. σύμφυτον, Moldenh. Tent. in Hist. Pl. Theophr. 83." Schæf. Mss.] At Θερμὴ, Calida, VV. LL. Calidum solium, Polit.: Labrum, Gaza in Probl. Alex. Θερμὴ, Vas in descriptione templi Solomonis, pro quo Lat. Scutra legitur non semel, Bud. Θερμοδότης, ὁ, Qui calidam præbet. Et θερμοδότις, ἡ, Epigr. Quæ calidam s. caldam in balneis porrigit. De quibus Martial. Frigida non deerit, non deerit calda petenti. [" Jacobs. Anth. 10, 238." Schæf. Mss. * Θερμοδοσία, Herodotus Oribasii p. 177. Matth. * Θερμοειδὴς, Etym. M. v. Λάσιος. * Θερμώδης, Aretæus 6, 3. * Θερμοκοίλιος, Foës. ad Hippocr. * Θερμομιγὴς, Plut. 9, 526. * Θερμόνους, Æsch. Ag. 1183.] " Θερ-" μόπλα Hes. teste est ὕπνον" [ἵππον] " νόσημα περὶ " τοὺς πόδας: forsan cum ungulæ nimis calent." [" Inde * Θερμοπλᾷν, * Θερμόπλησις." Schn. Lex.]

A Θερμοπότης, Qui calida s. calidam bibit, Athen. (352. Ῥοδίους) σπαταλῶνας καὶ θερμοπότας θεωρῶν. [" Jacobs. Anth. 10, 238." Schæf. Mss.] At Θερμοποτὶς, ἡ, Poculi genus, ita dictum, ut videtur, quod ex eo calda biberetur, Athen. (475.) Πάμφιλος δὲ τὸ ποτήριον θ. καλουμένην, τὴν κελέβην εἶναί (φησι.) Θερμοπώλης, Qui calida cibaria vendit. Unde Θερμοπώλιον, Locus, ubi calida cibaria veneunt, Thermopolium, Plaut. [Pseudol. 2, 4, 52. Lipsii Electa 1, 4. " Jacobs. Anth. 10, 238. 11, 67." Schæf. Mss. * Θερμοῤῥόη, Nicet. Annal. 5, 7. * " Θερμοσποδιὰ, Koen. ad Greg. Cor. 263." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 603.] Θερμοτραγέω, Calida comedo, Lucian. (2, 329.) Ἄλλος ἐθερμοτράγει, ὁ δὲ ἤμει.] * " Θερμοφαγέω, Calida edo, Scriptt. Rei Accip. 35. * Θερμοφαγία, 84." Wakef. Mss. * Θερμοφόρος, Gl. Caldaria: * Θερμοφόρον· Cucuma. * " Θερμόφρων, ad Hesych. 1, 875. n. 17." Dahler. Mss. * Θερμοχύτης, Jacobs. Anth. 11, 14." Schæf. Mss. * " Θερμήλατος, Jo. Mal. 10, 308." Routh. Mss.] Θερμημερίαι, Dies calidi, Æsta-
B tis tempus, Gaza: Theophr. (H. Pl. 7, 1, 7.) Τὰ γὰρ ἐν ταῖς θ. σπαρέντα, θᾶττον ἐκκαυλεῖ καὶ ἐκσπερματοῦται, Aristot. Τὰ δὲ τοῦ θέρους καὶ ἐν ταῖς θ. χείριστα. Θερμουργὸς, Qui calido consilio aliquid suscipit; Acer, Confidens, Ferox, Bud.: Lucian. 13 (=1, 102.) Οὐ πάνυ τοι ἀπίθανος ὢν, πρὸς οὕτω ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία, θ. ἀνὴρ, καὶ μεγαλαυχούμενος, Xen. Ἀπ. 1, (3, 9.) pro Præcipiti et audaci confidentique ponit, quem et ἀνόητον et ῥιψοκίνδυνον vocat, i. e. ἰταμὸν, Bud.: Νῦν τοίνυν νόμιζε αὐτὸν θερμουργότατον εἶναι καὶ λεωργότατον. Sic fere Gall. Un homme chaud. [Æsch. Eum. 563.] Θερμουργία, ἡ, Audax et temerarium facinus. Pro quo perperam ap. J. Poll. θερμιουργία. [Appian. Adamant. Physiogn. 1, 13. * Θέρμυδρον, Apollod. 421.]

[* Ἄθερμος, Plato Phædone p. 106. * Ἀπόθερμος, Aretæus 50. * Ἀπόθερμον, T. H. ad Aristoph. Πλ. p. 423.] Διάθερμος, (ὁ, ἡ,) Fervidus, Præcalidus, Bud. ex Aristot. Rhet. 2. Ὥσπερ γὰρ οἱ οἰνωμένοι, οὕτω δ. εἰσὶν οἱ νέοι ὑπὸ τῆς φύσεως: Idem Probl. s.
C 27. Διὰ τί ἐν μὲν τοῖς θυμοῖς εἰς τὸ ἐντὸς ἀθροιζομένου τοῦ θερμοῦ, δ. καὶ θαῤῥαλέοι· ἐν δὲ τοῖς φόβοις, ἀνάπαλιν. Ἔνθερμος, Calidus, Æstuosus, Plut. (9, 748.) Λιβύης μὲν γὰρ ἔνθ. ἡ πολλὴ καὶ ἄνυδρος, Libyæ pleraque æstuosa sunt et siticulosa. Et in altera signif. τοῦ θερμὸς ap. Philon. V. M. 3. Τὸ δὲ τῶν κτεινάντων ἔνθ. ἔτι καὶ μεστὸν ὀργῆς παράστημα καταδείσασα, φόβῳ νουθετεῖται, Percussorum fervidam adhuc audaciam et iracundiæ plenam multitudo verita, terrore corrigitur. [* " Ἐνθέρμως, Const. Manass. Chron. p. 101." Boiss. Mss. * Εὔθερμος, Hippocr. 243. al. ἔνθ. * " Κατάθερμος, Schol. Pind. Ὀ. 3, 42. * Ὁμοιόθερμος, Tzetz. Chil. 7, 713. * Παλαιόθερμος, Const. Manass. Amat. 5, 27." Boiss. Mss.] Παράθερμος, Qui, ubi non opus est, calido animo rem aggreditur, Præceps, vel, ut Bud. exp., παρὰ τὸ προσῆκον ἐργαζόμενος, adducens hunc sine Auctoris nomine locum, Ὧν δὲ φύσει π. καὶ παρακεκινηκὼς, πολλὰ διῴκει μανίᾳ * προσεμφερῶς. [Hierocles Stob. Serm. 37.] Περίθερμος, Per ambitum calens, Ad-
D modum calens, VV. LL. [Plut. 8, 544. 9, 629.] Πολύθερμος, Multum calidus, Percalidus. [Plut. Alex. 4. * " Ὑγρόθερμος, Const. Manass. Amat. 9, 36." Boiss. Mss. * Ὑπέρθερμος, Geopon. 6, 8, 1.] " Ὑ-" πόθερμος, Subcalidus, Aliquantum calidus." [Suid. v. Ἀναγαλλὶς, J. Poll. 1, 192.] Φιλόθερμος, Calidorum s. Caloris amans. [Plut. 8, 570. * Χαλκόθερμον, Gl. Calida.]

Θερμῶς, Calide. Accipitur etiam metaph., ut θερμός. Plut. (8, 697.) dicens ap. Hom. in illo, Ζωρότερον δὲ κέραιρε, ζωρότερον accipi pro θερμότερον, h. e. τάχιον, subjicit, Ὥσπερ ἡμεῖς ἐγκελευόμεθα πολλάκις τοῖς διακονοῦσι, θερμότερον ἅπτεσθαι τῆς διακονίας, Celerius, Animo fervidiore. Greg. Naz. Καὶ διὰ τοῦτο γίνομαι μακροθυμότερος, ἵν' ὀνειδίσω θερμότερον, Acrius et vehementius. Sæpe sic utitur. Bud.

Θερμότης, ἡ, Caliditas, Calor, Plut. Alex. τοῦ σώματος: Idem, Ἀναδίδωσιν ἐξ αὐτοῦ θερμότητα. Et metaph. ap. Athen. (1.) Ὑπὸ τῆς ἐν τῷ λέγειν θ., Præ fervore in dicendo. [" Phryn. Ecl. 44. Thom. M.

441. Boiss. Philostr. 571." Schæf. Mss. * Αὐτοθερμότης, Basil. 3, 83.]

Θερμωλὴ, ἡ, i. q. θερμότης, θέρμη, Calor. || Febris ap. Iones, ut Greg. Corinthus annotat. Erotian. Lex. Hippocr. Θ. ὁ πυρετός· μή ποτε καὶ πᾶσα θερμασία ὑπ' αὐτοῦ θ. λέγεται. [" Koen. ad Greg. Cor. 269. Thom. M. 442." Schæf. Mss.] Apud Suid. est ETIAM Θερμέλη, θέρμη.

Θέρμη, Calor, Æstus, Thuc. 2, (49.) Πρῶτον μὲν τῆς κεφαλῆς θ. ἰσχυραὶ, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐρυθήματα καὶ φλόγωσις ἐλάμβανε, Vehemens capitis æstus, et rubores oculorum. [" Ad Mœr. 184. Timæi Lex. 139. et n., Bernard. Reliq. 38. Koen. ad Greg. Cor. 269. Phryn. Ecl. 44. 146. Thom. M. 441." Schæf. Mss. Θέρμαι, Gl. Lautulæ: vide Θερμαστρεύς.] ET Θέρμα pro eod., Menander, ἐπήρθη τῷ γέροντι, θέρμα τ' ἐπέλαβεν αὐτόν. || Febris, πυρετὸς, Hes., sicut θερμωλὴ quoque et Calorem et Febrim significare annotatum est. Ab eod. Hes. exp. etiam ἄδεια, ἐκεχειρία. [" Θέρμα, τὸ, ad Mœr. 184. ad Timæi Lex. 139. Θέρμα, ἡ, Phryn. Ecl. 146. Thom. M. 442." Schæf. Mss.] AT Θέρμης, ὁ θέρους πνέων, Hes. Æstate flans, spirans; Venti nomen, ut videtur. SICUT Θερμὸν pro Æstate quoque ap. Byzantios accipi annotat idem Hes.

Θέρμω, Calefacio, Il. Σ. (348.) Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε· θέρμετο δ' ὕδωρ. Et θέρμετε δ' ὕδωρ ap. Varin. ex Aristoph. (B. 1339.) Hes. habet etiam Θερμεῖ cum accentu in ultima, quod exp. θερμαίνει, quasi a Θερμέω. [* Θερμόω, Aristoph. Λ. 1081. * Διαθερμόω, Schol. Aristoph. Θ. 75.]

Θερμαίνω, ανῶ, Calefacio, i. q. præcedens, ex eoque derivatum, Eust. Prius tamen, poëticum tantum est, hoc, in prosa etiam usitatum. Il. Ξ. (6.) Εἰσόκε θερμὰ λοετρὰ ἐϋπλόκαμος Ἑκαμήδη Θερμήνῃ, Quoad lavacra calida calefecerit, h. e. Quoad balneas calefecerit. Od. I. (375.) ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς, Εἵως θερμαίνοιτο, Quoad calefieret, incalesceret. Plut. (8, 759.) de vestimento, Ἐν χειμῶνι θερμαίνειν, ἐν δὲ ἡλίῳ ψύχειν: (892.) Πᾶν γὰρ τὸ θερμανθὲν καὶ χλιανθὲν, ἀεὶ πρὸς μεταβολὴν ἑτοιμότερόν ἐστιν, Omne id, quod incaluerit. Theophr. de calamo sagittario, Μάλιστα κάμψιν δεχόμενος, καὶ ὅλως ἄγεσθαι δυνάμενος, ὡς ἂν θέλῃ τις, θερμαινόμενος, Plin. Obsequentique quo libeat flecti, calefacto, Plin. Metaph. etiam, Soph. ap. Suid. Οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτὸν, Ὅστις κενοῖσιν ἐλπίσι θερμαίνεται. Simili metaph. Curt. 4. Utendum animis, dum spe calerent, ratus. Sed et Foveri, Accendi spe, Latinis usitata sunt. Apud eund. Suid. παῦσ' Αἰσχύλε, Καὶ μὴ πρὸς ὀργὴν σπλάγχνα θερμήνῃς κότῳ, Nec viscera tuæ iræ fervore incalescant. Lat. Incendi ira dicunt: ap. quos et ipsa ira Calere et Æstuare dicitur. Ceterum θερμῆναι Atticum esse, non θερμᾶναι, annotat Phrynich.: cujus duo exempla jam allata sunt, alterum ex Hom., alterum e Poëta anonymo. || Θερμανθῆναι, Febricitare, Hippocr. Epidem. 1. Gorr. e Gal. Comm. [" Heyn. Hom. 4, 698. 6, 43. 7, 788. Thom. M. 440. Jacobs. Anth. 7, 374. Wakef. S. Cr. 5, 83. Porson. Hec. p. 82. Ed. 2. Lobeck. Aj. p. 302. ad Charit. 386. ad Mœr. 130. 183. Valck. Hipp. p. 179. Τεθερμασμένος, ad Herodian. Philet. 444. Τεθέρμαγκα, ad Timæi Lex. 276. De aor. 1., Valck. Hipp. p. 255." Schæf. Mss. Θερμάνσω, Lobeck. Phryn. 115. Τεθέρμασμαι, Hippocr. 1, 236. 383. 394. Lind.] SED ET Θερμάω, SIVE Θερμάζω dici videtur. Unde ap. Nicandr. Ἀ. (599.) Ἠὲ πίθου φλογιῇ θάλψας κύτος, αἰὲν ἐνάλθῃ Ἀνέρα θερμάσαιο, Calefacias, Foveas, θέρμανον, Schol. Θέρμανσις, Calefactio, Calefactus, ut Plin. loquitur, Aristot. Metaph. 10. Ἔστι δὲ οὐχ ἡ θερμότης κίνησις, ἀλλ' ἡ θ. [Hippocr. 424. * Θερμαντέος, 789.] Θερμαντὸς, Calefactus, Qui calefieri potest, Aristot. Metaph. 4. loquens de relativis, Τὸ δ' ὡς θερμαντικὸν πρὸς τὸ θ., καὶ τμητικὸν πρὸς τὸ τμητόν. Θερμαντικὸς, Qui calefacere potest, Excalfactorius: δυνάμεις, Diosc. 3. Medicamenta, quibus excalfactoria vis inest, Plin.: Diosc. Τὸ δὲ παλαιὸν, θερμαντικώτερον, Plin., Vetus oleum magis excalfacit corpora. Plut. (10, 565.) Οἱ μὲν ψυκτικὸν τὸ καθόλου

A φασὶν εἶναι τὸν οἶνον, οἱ δὲ θερμαντικόν: ibid. quidam dicit, Ἐξηπατῆσθαι τοὺς πολλοὺς τὸ θερμαῖνον θ., ἢ τὸ ψῦχον ψυκτικὸν ὑπολαμβάνοντας. [Θερμαντικώτατος, Diosc. 1, 18.] Ἀθέρμαντος, ὁ, ἡ, Non calefactus, Qui non calescit. [Æsch. Choëph. 625. * Δυσθέρμαντος, Gal. de Compos. Simpl. 1. p. 3, 54. Ald.] Εὐθέρμαντος, Bene calefactus, calescens, Theophr. C. Pl. 4, (7, 3.) Εὐθερμαντοτέρα (γῆ ὕφαμμος,) Arenaria terra facilius sentit calorem. Θερμαντὴρ, ὁ, Caldarium, ἵνα τὸ ὕδωρ θερμαίνεται, J. Poll. 10. [" Ad Herodian. Philet. 451." Schæf. Mss. * Θερμαντήριος, Hippocr. 416. Χάλκεον, J. Poll. 10, 66. ἀγγεῖον, Gal. Comp. Med. l. 4.] Θερμαντήριον, Id, ubi aliquid calefieri potest, Caldarium, i. q. præcedens, J. Poll.: Ahenum, Lebes, VV. LL. [" Ad Herodian. Philet. 450." Schæf. Mss. * Θέρμασμα, Hippocr. 386. 387. 399.] Θερμασία, ἡ, Calefactus, Calor, Bud.: qui tamen affert ex Aristot. Probl. Ἡ δὲ θ. ὑπερβολὴ τῆς θερμότητος οὖσα ποιεῖ τοὺς πυρετούς: Idem, Ἡ δὲ ἐκτὸς θ. προσπίπτουσα: Idem, Οὐ γὰρ ῥᾴδιον ἁρμόττουσαν πᾶσιν ἀποδιδόναι θ. [" Thom. M. 441. Phryn. Ecl. 44. (114. Lobeck.)" Schæf. Mss. * Θερμαυσία, Schol. Eur. Hipp. 748.] Θερμαστὶς, ἡ, Caldarium, ἵνα τὸ ὕδωρ θερμαίνεται, i. q. θερμαντὴρ, J. Poll. [4, 102. 104. 105. Lobeck. Phryn. 255. * Θερμάστιον, Æneas Tact. 18.] Θέρμαστρα, Caminus, Hes. [" Ad Callim. 1, 174." Schæf. Mss. * Θέρμασσα, ἡ κάμινος, Arcad. 97.] Θερμαστρῆθεν, E caminis, ἐκ καμίνων, καὶ τὸ ἐπάνω ἐν τῇ κλίνῃ πάντων, Hes. Pro θέρμαστρα vero scriptum reperitur ET Θέρμανστρα, Θερμαΰστρα: sic enim scribitur ap. Callim. Hymn. in Del. (144.) Θερμαΰστραί τε βρέμουσιν ὑφ' Ἡφαίστοιο πυράγρης, Camini, Fornaces: [θερμαυστραὶ Bentl. θέρμανστραι dedit Schn. Lex.] Θερμαστρὶς, ἡ, Caldarium; Vas simile καρκίνῳ, quo aurifabri utuntur, Hes. || Item ὄρχησις ἔντονος καὶ διάπυρος τάχους ἕνεκα: θερμαστρίδες, Camerario Duæ saltationes concitatæ, quæ cum saltu fiunt, ut χειρονομικὸν ὄρχημα cum manuum motu: hanc autem saltationem a vehementia et concitatione nomen traxisse existimat. J. Poll. 4. Ἑκατερίδες δὲ καὶ θ., ἔντονα ὀρχήματα. Sicut vero pro θέρμαστρα dici θέρμανστρα jam annotatum est: ita ET Θερμανστρὶς pro θερμαστρὶς dici sciendum est. Unde θερμανστρὶς Polluci 10. synonymum est τῷ θερμαντὴρ, et θερμαστὶς, Caldarium, ἵνα θερμαίνεται τὸ ὕδωρ. Sicut item θερμαστρὶς Saltationis esse genus dictum est, ita et ap. Athen. (629.) θερμαυστρὶς numeratur inter ὀρχήσεις μανιώδεις. Eustathio autem est ὄρχησις διὰ ποδῶν σύντονος: quæ quomodo fiat, dicetur in verbo sequenti. J. Poll. inter τραγικῆς ὀρχήσεως σχήματα refert. Quod vero ad scripturam attinet, ap. J. Poll. et Athen. legitur θερμανστρὶς, tribus syllabis, ap. Eust. vero quatuor syllabis θερμαϋστρὶς, diversa diphthongo. [Θερμαστρὶς, Aristot. Q. Mechan. 21. Mathem. Vett. p. 10.] Θερμαϋστρίζω, ap. eund. Eust. e Critia, Ἀναπηδήσας εἰς ὕψος, πρὸ τοῦ κατενεχθῆναι ἐπὶ γῆν, παραλλαγὰς πολλὰς τοῖς ποσὶν ποιῶ. Quod saltationis genus i. esse Eustathio videtur, q. ab Hom. Od. Θ. (375.) regii pueri saltasse dicuntur, ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθεὶς Ῥηϊδίως μεθέλεσκε, πάρος ποσὶν οὖδας ἱκέσθαι: ut θερμαϋστρίζειν sit In altum exilire, et, antequam in terram deferaris, pedes sæpius alternantem gesticulari. Lucian. (2, 288.) Τοῦτο νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται, παρεὶς τὸ θερμαϋστρίζειν, καὶ γέρανον ὀρχεῖσθαι. [* " Θερμαστρεὺς, Caldarium, 1 Reg. 7, 40. Ed. Rom. Ἐποίησε Χιρὰμ τοὺς λέβητας καὶ τὰς θερμαστρεῖς, Fecit Chiram lebetes et caldaria. Vide et v. 45. In Ed. Francof. utrobique male legitur θέρμας τρεῖς. Theodoretus ad h. l. T. 1. p. 472. Θερμαστρεῖς δὲ κέκληκε τοὺς θερμαντῆρας, ἐν οἷς τὸ ὕδωρ θερμαίνειν εἰώθαμεν." Schleusn. Lex. in V. T.]

Ἀναθερμαίνω, Recalfacio: Ἀναθερμαίνομαι, Recalfio. Tepesco, Refervesco, VV. LL. [Excito, Plut. Phocione 6. τὴν μέλλησιν. * Ἀναθερμασία, Oribas. Coll. 6, 10. * Ἐπαναθερμαίνω, Hippocr. 966.] Ἀντιθερμαίνω, Contra calefacio, Alex. Aphr. Διαθερμαίνω, Incalfacio, Dem. (402.) Ὡς δὲ προῄει τὸ πρᾶγμα, καὶ διεθερμαίνοντο, Ut autem res jam procedere cœpit, et illi incalescere. Διαθερμασία, ἡ, Calefactus, Calor,

s. potius Calor diffusus, Aristot. Probl. 2, 36. Τῶν ἱδρώτων διαθερμασίᾳ γινομένων. Legitur tamen ibi et διὰ θερμασίαν. Plut. (10, 564.) Οὐ φῂς εἶναι τὰς ὑπὸ τοῦ οἴνου δ.; An incalescere vino corpora negas? [* Συνδιαθερμαίνω, Hippocr. 458.] Ἐκθερμαίνω, Excalfacio, Aristot. Probl. 2, 35. Εἰκὸς δὲ τὸ μὲν ὀλίγον περίττωμα ἐκθερμαίνεσθαι, τὸ δὲ πλεῖον, μὴ ὁμοίως. [Nicander Ἀ. 461. Plut. 6, 176. 8, 585. 773.] Ἀνεκθέρμαντος, Qui excalfactus non est, excalfieri non potest. [" Phot. 289." Wakef. Mss.] " Δυσεκθέρ-" μαντος, Qui ægre potest excalefieri s. incalescere: " ut πυρετὸς ap. Gal. de Febri in qua calor cum dif-" ficultate accenditur." [Antyllus Oribasii 329.] Συνεκθερμαίνω, Concalfacio, ubi præp. auget signif. Plut. (Pomp. 8.) Καὶ τοῦ Μετέλλου τὸ μάχιμον καὶ θαρσαλέον ἤδη σβεννύμενον ὑπὸ γήρως, αὖθις ἐξεῤῥίπισε καὶ συνεξεθέρμαινει. Qua signif. et * συνεκκαίειν dicitur. Bud. [* Ἐνθερμαίνω, Soph. Trach. 368. ἐντεθέρμανται πόθῳ. * Ἐπιθερμαίνω, Hippocr. 938.] Παραθερμαίνω, Calefacio, Bud. ex Athen. (185.) Οἶνος παραθερμαίνων τὴν ψυχὴν καὶ διαχέων. [* " Περιθερμαίνω, Const. Manass. Chron. p. 123." Boiss. Mss.] " Προθερμαίνω, Præcalfacio, Prius calefacio, " Alex. Aphr." [Plut. 8, 753. " Diocles Ep. ad Antig. 2. Schol. Arat. Phæn. 149." Boiss. Mss.] Συνθερμαίνω, Concalefacio, Cic., unde Συνθερμαντικὴ δύναμις, Gal. Vis concalfactoria, Plin.: VV. LL. [" Geopon. 1158. Joseph. 325, 7." Wakef. Mss. * Προσσυνθερμαίνω, Hippocr. 506. 509.] " Ὑπερθερμαίνο-" μαι, Supra modum calefio s. calesco, Effervesco." [" Gal. 6, 509. Hippocr. de Morb. 5. p. 4." Boiss. Mss. * Ὑπερθερμασία, 462, 23. 46.] Ὑποθερμαίνω, q. d. Subcalefacio, Calore succendo, Il. Π. (333.) Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι, Totus ensis incalescebat sanguine profluente. Et ap. Suid. Ἡ δὲ βασίλισσα ὑποθερμανθεῖσα τοῖς θυμοῖς, καὶ τὴν γνώμην φλεγμήνασα, Cum animo succensa esset, animus ejus incaluisset.

¶ Θερμερύνεσθαι, Delicate vivere. Inde forsan, quod qui calidis uterentur, delicatiores esse putarentur. Unde ap. Athen. (352.) quoque conjunguntur, Σπαταλῶνας καὶ θερμοπότας θεωρῶν: quod σπαταλᾶν et ipsum pro Delicatam et voluptariam vitam dego accipi tradunt. J. Poll. 10. (6, 40.) synonymum ponit τῷ τρυφᾶν: addens tamen, hoc θερμερύνεσθαι et * κιχλιδιᾶν Comica esse, nec sibi probari. " Θερμερῶ-" πις αἰδὼς ab Æschylo dicitur, quod calefaciat et " rubefaciat faciem: Prom. (137.) p. 13. ἐκ δ' Ἔ-" πληξέ μου Τὰν θερμερῶπιν αἰδῶ. Ubi et Schol. exp. " τὴν θερμὴν αἰδῶ τὴν ἐξ ἀναδόσεως αἵματος γεγενημέ-" νην. Possis etiam interpr. Excussit ruborem calo-" remque pudibundis genis, palloremque mihi indu-" xit. Scribitur ibi et θερμερῶπιν, [sic,] teste Schol." [Vide omnino Bentl. Epist. ad Mill. p. 66. 75.] " Θέμερον, Hesychio σεμνὸν, Grave, Venerandum: " afferenti itidem Θεμέρη pro σεμνὴ, item βεβαία, " εὐσταθής: NECNON Θεμερύνεσθαι pro σεμνύνεσθαι. " ITEM Θεμερόφρονας pro συνετοὺς, σώφρονας. ET " Θεμερῶπις pro ἐρασμία." [Ernestio θέμερος videtur a θέω, τίθημι, θέμα, θεμὸς, θεμόω, repetendum esse, sc. Homo mentis compositæ, sedatæ. " Θεμερὸς, * Θερμερὸς, Θεμερύνομαι, Θεμερόφρων, Jacobs. Anth. 11, 399. Θεμερῶπις, Thom. M. 287. Brunck. ad Æsch. Pr. 134. Voss Myth. Br. 1, 158." Schæf. Mss.]

ΘΕΡΟΣ, τὸ, Æstas: a θέρω, quod eo tempore omnia magis caleant. Od. M. (76.) οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ. Hesiod. (Ἔ. 2, 202.) θέρεος καματώδεος ὥρῃ. Arat. (266.) καὶ θέρεος καὶ χείματος ἀρχομένοιο, Ad æstatis primordia, et post hyberni temporis ortus, Cic. Thuc. 4, (117.) Ἅμα ἦρι τοῦ ἐπιγιγνομένου θ.: (2, 19.) Τοῦ θ. καὶ τοῦ σίτου ἀκμάζοντος, Æstate et frugibus adultis. Lucian. (2, 3.) Μεσοῦντος θ., Media æstate. Xen. (Ἑ. 5, 3, 19.) Κατὰ θέρους ἀκμὴν, Adulta æstate. Pro quo Theophylact. Ep. dicit θέρους ἀκμῇ. Quod vero Lat. dicunt Æstate, h. e. Æstivo tempore, Gr. θέρους, ἐν θ., item θέρει. Athen. 10. Τοῦ μὲν θ. ἡ ῥοιά· τοῦ δὲ ἔαρος ὦχρος· κατὰ δὲ τὴν χειμερινὴν ὥραν ἰσχάδες. Xen. K. Π. 8, (8, 9.) Ἐν γε μὴν τῷ θ. οὐκ ἀρκοῦσιν αὐτοῖς οὐδ' αἱ τῶν δέν-

A δρων, οὐδ' αἱ τῶν πετρῶν σκιαί. Hesiod. Ἔ. 2, (258.) Ἄσκρῃ χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλέῃ, οὐδέποτ' ἐσθλῇ. Eod. sensu ap. Xen. Ἑ. 5. Θ. δὲ ὄντος καὶ μεσημβρίας. ‖ Pro Messe, Epigr. Ἐσθλόν σοι τὸ θέρος μαντεύομαι, Messem tibi bonam vaticinor. Sic Plut. (9, 188.) Ὡς οἱ περὶ Στρατοκλέα καὶ Δρομοκλείδην ἐπὶ τὸ χρυσοῦν θ., τὸ βῆμα μετὰ παιδιᾶς οὕτως ὀνομάζοντες, ἀλλήλους παρεκάλουν. Fabio (2.) Ἐλέχθη καὶ θέρη σταχύων περὶ Ἄντιον ἔναιμα κείρεσθαι, Apud Antium spicas sanguinolentas demessas; ad verbum, Messes spicarum sanguinolentas detonsas esse. Legitur vero ibi perperam θερησταχύων una voce. [" Jacobs. Anth. 1, 46. 7, 26. 8, 302. 357. 389. 9, 39. Apollonid. 6. Ruhnk. Ep. Cr. 162. Toup. Opusc. 1, 201. Messis, Toup. Opusc. 1, 426. Eran. Philo 160. Brunck. Soph. 3, 456. Ver, ad Dionys. H. 1, 158. Θ. ἄκαρπον, Plut. Mor. 1, 199. e poëta, ut puto. Θέρους, Toup. Opusc. 2, 199." Schæf. Mss.] Θερείβοτος, ὁ, ἡ, Æstiva habens pascua, Ubi æstate pasci licet. Et θερείβοτον neutr. substantive, Locus ha-

B bens æstiva pascua, Eust. ex antiquis. Idem est et ap. Suid. [Etym. M.] Θερειλεχὴς, Æstate lectum præbens, Nicander Θ. (585.) πλατάνοιο, Platani umbrosæ s. patulæ, sub cujus umbra æstate cubari potest, e cujus foliis æstate lectus sterni. [* " Θερείνομος, Dionys. H. 1, 237." Schæf. Mss. * Θερείπορος, Lycophr. 847.] Θερήγανον, Currus, quo messis importatur, ἅμαξα ἡ ἄγουσα τὰ θέρη, ut a quibusdam, teste Hes., exp. Eid. est etiam Pars quædam currus. Apud Eund. habetur ET Θέρηγνον, exponiturque τὸ ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν * παράπλεγμα, τὸ ἐπὶ τῇ τῶν ἀσταχύων παρακομιδῇ γιγνόμενον. " Θρήγτανον, Hesychio " est τῆς ἁμάξης ἐφ' ᾧ τὰ ἀγόμενα ἐπιτίθεται, Currus " pars, cui imponuntur onera." AT Θερίγανον, per ι, in Lex. quodam vet., Herbæ nomen esse dicitur.

[* Ἀειθερὴς, Eratosthenes 2. * Δύσθερος, χωρίον, πόλις, J. Poll. 5, 110. 9, 23. * Εὔθερος, 5, 108.] " Ζαθερὴς, Admodum calidus, Fervidus, Ardens: " ἄγαν θερμὸς, Suidæ ex Epigr. οἶδα καθίζων Ἀεί-" δειν ζαθέρει καύματι θαλπόμενος: de cicada opinor.

C " Hes. habet oxytonως ζαθερὲς, exponens itidem " ἰσχυρῶς θερμόν." [" Jacobs. Anth. 7, 116." Schæf. Mss. * Πολυθερὴς, Schol. Soph. Trach. 191.]

Θέρειος, Æstivus, Orph. Hymn. (39, 11. 18.) δρεπάνοις χαίρουσα θερείοις: et, καρποῖς βρίθουσα θερείοις. [" Messorius, Mitsch. H. in Cer. 107. Bast Lettre 72." Schæf. Mss.] AT Θέρεια, Æstivum tempus, Æstas. Quod quidam Gramm. ita a θέρω deducunt, ut θάλεια a θάλλω, ἀπώλεια ab ἀπόλλω. Bud. tamen θερεία scribit. Quæ scriptura videtur commodior: ut subaudiatur ὥρα. Bud. e Polyb. 5, (1, 3.) Ἀρχομένης τῆς θ.: (5, 5, 5.) Θεωροῦντες ὅτι συμβήσεται τὴν θ. εἰς τέλος ἄπρακτον γενέσθαι τῷ Φιλίππῳ. Pro hoc autem θέρεια s. θερεία, Ion. dialysi ab Herod. DICITUR Θερηΐη, sicut βασιληΐη, pro βασιλεία, [1, 189. " Θερείης, Æstate, Æstivo tempore, Nicander ap. Athen. 72." Schw. Mss. " Ad Diod. S. 1, 191. et Add., 2, 363. 380. 488. Dionys. H. 1, 160. ad Charit. 406. Pind. Ἰ. 2, 61. Θερείας, Schneid. ad Aristot. H. A. 242." Schæf. Mss.] In

D VV. LL. est ETIAM Θέριος per ι, pro Æstivus, θέρειος. Citatur enim θερία αἰθρία, Æstiva serenitas, e Diosc. 5. [Θερίας ἀπὸ γᾶς legit Schutz. ad Æsch. Suppl. 78. pro ἀερίας, quod probat Schn. Lex. * Θερίῃ pro θερεία, Hippocr. de Nat. Hum. T. 1. p. 271. Lind. * " Κακοθέρειος, Tzetz. Proleg. ad Hesiod. p. 8. Bas. 1542." Boiss. Mss.] Θερινὸς, Æstivus: ut λάχανα, θρίδακες, Æstiva olera, Æstivæ lactucæ, Athen.; μεσημβρία, Xen. K. (6, 26.) Meridies æstivus, ἀνατολαὶ, Aristot. Ortus æstivi, al. Solstitiales ortus. [Schol. Il. E. 5.] Θερικὸς, Æstivus, Messorius, VV. LL.; sed sine exemplo. [* Θερόεις, Nicander Ἀ. 583.] Θέρετρον, τὸ, Locus habitationi æstivæ accommodus, τόπος ἐνδιατρίβειν θέρους ἐπιτήδειος, ap. Hippocr. Gal.: addens esse qui θέντρον scribant.

Θερίζω, Æstivo, Varro, Plin. h. e. Æstatem alicubi transigo, τὸ θέρος που διάγω, Suid., ut ἐαρίζω, χειμάζω. ‖ Meto, in qua signif. activum est, sicut in præcedente neutrum, Xen. Ἑ. 7, (2, 8.) Τῶν δρα-

γμάτων, ἃ ἔτυχον ἐξ αὐτῆς τῆς ἀκροπόλεως τεθερισμένα, Archestr. ap. Athen. (321.) βρωτῇ δὲ μάλιστα Ἐστὶ θεριζομένου σίτου, Cum frumentum metitur, Plut, Πρὶν θερισθῆναι τὸν σῖτον, ὠνούμενοι. Accipitur etiam metaph., sicut Lat. Metere, Plut. (6, 691.) Ἐκεῖνος μὲν γὰρ ἐθέριζε τὴν Ἀσίαν, ἐγὼ δὲ καλαμῶμαι, Eur. (Hypsip. Fr. 4.) τὴν δ' ἀναγκαίως ἔχει Βίον θερίζειν ὥστε κάρπιμον στάχυν, tum vita omnibus Metenda, ut fruges, Cic. Plut. (7, 551.) Σπείροντες λόγους καὶ θ. εὐθὺς μετὰ μάχης ὑπούλους καὶ πολεμικούς, Aristot. Rh. 2. Σὺ δὲ ταῦτα αἰσχρῶς μὲν ἔσπειρας, κακῶς δὲ ἐθέρισας, quod citans e nescio quo Auctore, nimis esse poëticum dicit. Apud Lucian. (4, 566.) Τοὺς ὤμους καρτεροὶ, καὶ τοῦ θερίζοντος λόγου ἄξιοι, exp. Digni sermone colligente, h. e. Digni qui manipulos colligant aut opus in agris faciant. [" Ad Mœr. 85. Eichst. de Dram. 148. Pierson. Veris. 257. Valck. Diatr. 6. ad Herod. 673. Thom. M. 490. Markl. Suppl. 717. Jacobs. Anth. 8, 130. 11, 273. Kuster. Aristoph. 126. ad Diod. S. 2, 511. Lobeck. Aj. p. 399. Λόγος θερίζων, T. H. ad Lucian. Dial. 43. Θερίδδω, Valck. ad Röv. 76." Schæf. Mss. * Θέρισις, Gl. Messio.] Θερισμὸς, Messis, Æschin. Θεριστὴς, Messor, Dem. (242.) Τοὺς θ., καὶ τοὺς ἄλλο τι μισθοῦ πράττοντας, Plut. (9, 134.) Κατ' ἀγρὸν ἐφορῶντα καλαμητρίας καὶ θ. [" Jacobs. Anth. 10, 324. Boiss. Philostr. 455. * Θερίτης, Lucian. 2, 86." Schæf. Mss. * Θεριστὴρ, Lycophr. 840.] Θερίστρια, ἡ, Quæ metit, ex Aristoph. [Fr. 283.] Θεριστήριον, Falx messoria, LXX. 1 Reg. 13, [" 20. ubi per ϑ. non Falcem messoriam, sed Vomerem LXX. significare voluisse docent seqq., ubi commemorant τὸ δρέπανον, Falcem, v. Scharfenberg., ac supra v. Θερίζω. Θέριστρον sec. Vat., lectio aperte vitiosa, ac e compendio scribendi orta. Reponendum est θεριστήριον." Schleusn. Lex. in V. T.] Θέριστρον, τὸ, Vestis tenuis et æstiva, messoria. Hieron. in Es., Θέριστρα, inquit, nos possumus appellare Palliola, quibus obvoluta est Rebecca, ut hodie quoque Arabiæ et Mesopotamiæ operiuntur feminæ: ab eo, quod ἐν θέρει, Æstate et caumate, corpora protegant feminarum. Hæc ille. Gen. 24, (65.) Ἡ δὲ λαβοῦσα τὸ θ., περιεβάλετο: Cantic. 5, (7.) Ἦραν τὸ θ. ἀπ' ἐμοῦ φύλακες τῶν τειχέων. Citat Suid. e quodam etiam Epigr. θέριστρα Καὶ τοὺς ἀνδρολιπεῖς ἀλλοτρίους πλοκάμους. Apud Eund. ejusd. signif. est ET Θερίστριον: [Theocr. 15, 69.] ET Θέριστον ap. Hes. itidem λεπτὸν ὕφασμα, θερινὸν ἱμάτιον. || AT Θέριστρον, Varino est etiam δρέπανον, Falx messoria, qua signif. accipitur θεριστήριον.* [" Θερίστριον, Θέριστρον, Jacobs. Anth. 8, 281. Valck. Adoniaz. p. 368. Toup. Opusc. 1, 539. Bast. Specim. 36. Wagner. Alciphr. 2, 221." Schæf. Mss.] Θεριστὸς, ὁ, Messus, Qui meti potest, solet, q. d. Messilis, ut nonnulli interpr. Apud Diosc. 1, 18. Balsami genus quoddam θ. appellatur, ἴσως διὰ τὸ εὐχερῶς θερίζεσθαι ἰσχνὸν ὂν, ut ibid. annotatur. [Θέριστος, Θεριστὸς, Spohn. Niceph. Blemm. n. 298.] ID Εὐθέριστον nominatur a Plin. 12, 25. AT Ἀθέριστος, ὁ, ἡ, Non demessus, Qui est adhuc in spica, VV. LL. Ab Hes. exp. ἀφρόντιστος, Neglectus, ab ἀθερίζω: scr. tamen potius foret ἀθεριστὸς in ea signif., secundum formam aliorum verbalium. [* " Ἀθέριτος, Æschyl. ap. Bekk. Anecd. 353." Boiss. Mss. * Θεριστικὸς, Gl. Messorius: τὰ θ., Messis. " Const. Manass. Chron. p. 76(=143. Meurs.)" Boiss. Mss. " Ad Hesych. 1, 133. n. 3." Dahler. Mss. Δύο θεριστικὰ καρποῦνται, Strabo 17. p. 664. * " Θερεστικὸς, * Θερέσιμος, Hes." Wakef. Mss.]

[* Ἀναθερίζω, Hes. v. Ἀνακαλάομαι, Anecd. Bekkeri 1, 396.] Ἀποθερίζω, Demeto; interdum Abscindo, Amputo. [Gl. Demeto. * Διαθερίζω, vide Διαθρίζω.] Ἐκθερίζω, Meto, VV. LL. e Dem. [1253. * Προεκθερίζω, Philostorg. H. E. 12, 2.] Ἐνθερίζω, Æstatem in aliquo loco dego, ut ἐνεαρίζω. [" Thom. M. 440. Toup. Opusc. 1, 573." Schæf. Mss.] Παραθερίζω, Demeto, Amputo. [Schol. Apoll. Rh. 2, 603.] Συνθερίζω, Una meto, messem facio, Aristoph. Ἀ. (948.) Ἀλλ', ὦ ξένων βέλτιστε, συν-θέριζε. Paulo ante vero dixerat, Μέλλω γέ τοι θερίδδεν.

¶ Θρίζω, Meto, Incido, Rodo, per sync. pro θερίζω, VV. LL. [" Jacobs. Anth. 8, 90. 130. 9, 147. Ruhnk. Ep. Cr. 93. ad Eur. Orest. 128." Schæf. Mss. * Ἄθρικτος, Illæsus, Indeceptus, Lexx. Gr. ἀμαρτύρως.] Ἀποθρίζω, Demeto; interdum etiam Amputo, Abscindo: per sync. pro ἀποθερίζω. Epigr. ἀπέθρισε σὴν κεφαλὴν αἴλουρος, Felis tuum caput abscidit. Sic Eur. Or. (128.) Ἴδετε παρ' ἄκρας ὡς ἀπέθρισεν τρίχας. Hes. [et Schol. Æsch. Ag. 545.] tamen legit ἀπέθριξεν, exp. ἀπέκειρεν, ἀπέκοψεν. Sed sunt etiam qui ἀποθρίζειν non putent ex ἀποθερίζειν factum. [* Ἀπόθρισμα, Orph. Arg. 998. * Διαθρίζω, Quint. Sm. 8, 322. 11, 53.] " Ἐνθρίζειν, Hesychio ἐνατενίζειν et νύσσειν." Παραθρίζω, Demeto, Amputo, Apoll. Rh. 2, (601.) Ἔμπης δ' ἀφλάστοιο παρέθρισαν ἄκρα κόρυμβα Νωλεμὲς ἐμπλήξασαι ἐναντίαι, ἀπέκοψαν, Schol. syncopen esse dicens pro παρεθέρισαν. [* Συνθρίζω, unde Συνέθρισε Hesychio συνέτεμε.]

" Ἶθρις, Hesychio teste dicitur σπάδων, τομίας, " εὐνοῦχος, Spado, Exectus, Eunuchus: ut sit Cui B " ἶς τέθρισται, Virilitas demessa est."

¶ Θερείτατος, Æstuosissimus. Quidam Gramm. a θέρος deducunt, quamvis signif. eand. cum illo non habeat. Arat. (149.) Ἦμος ὅτ' ἠελίοιο θερείταταί εἰσι κέλευθοι, Nicander Θ. (469.) Ἦτοι ὅτ' ἠελίοιο θερειτάτη ἵσταται ἀκτὶς, Cum solis radii æstuosissimi sunt s. ferventissimi.

ΘΕΩ, θεύσομαι, θευσοῦμαι, quod e Thuc. citatur: factum ad analogiam τοῦ πλευσοῦμαι a πλέω, Curro. Od. Θ. (123.) Τῶν δὲ θέειν ὄχ' ἄριστος ἔην, Il. P. (698.) Βῆ δὲ θέειν, τὰ δὲ τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἑταίρῳ, Ibat ad currendum, Currere parabat. Od. X. (99.) Βῆ δὲ θέων, Ibat currens, curriculo, Plaut.: Plut. Coriolano, Ὥστε καὶ θεῖν ἐλαφρὸν εἶναι, Levem et agilem, si currendum foret: Poplic. Ὡς ἐκείνους εἰς τὸ στρατόπεδον, θέοντες, Ad illos in castra currentes, Aristoph. (Ἐκκλ. 109.) οὔτε θέομεν, οὔτε ἐλαύνομεν, Nec ipsi currimus, nec alios impellimus. Item ἔθει δρόμῳ, Cursu contendebat, Curriculo ibat, Citato C cursu currebat: auget enim δρόμῳ, quod adjicitur. || Θ. περί τινος, Curro pro aliquo, i. e. Dimico, Pugno, Periclitor, Bud.: frequens ap. Herod., ut annotat, citans ex eo (8, 140.) θέειν περὶ ἑωυτῶν, Certare de salute vestra et periclitari, remittensque itidem ad p. 126. 131. Et e Paus. (6, 18, 2.) p. 153. Θέοντες περὶ γυναικῶν καὶ παίδων καὶ αὐτῆς πατρίδος. || Pro hoc θέω poëtæ dicunt ETIAM Θείω, metri gratia inserto ι, ut πνείω pro πνέω, Il. K. (437.) de equis Rhesi, Λευκότεροι χίονος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὅμοιοι. AT Θεῦ, δεῦρο τρέχε, Hes. Curre huc. [" Phryn. Ecl. 95. Thom. M. 366. Musgr. Hel. 1126. Abresch. Æsch. 2, 47. Jacobs. Anth. 7, 160. 8, 259. 9, 379. Wessel. Diss. Herod. 129. Eichst. Quæst. 31. Sum, Il. Z. 118. Heyn. Hom. 8, 73. Cum gen., Heyn. Hom. 4, 605. Θέων et θεῶν conf., Boiss. Philostr. 452. De fut., ad Charit. 602. Jacobs. Anth. 9, 262. Timon Phlias. 15. Θεύσομαι, Heyn. Hom. 6, 244. Toup. Emendd. 2, 455. Θεῖ, imperat., ad Lucian. 2, 338. Ἔθεε, ἔθει, 3, 556. D Thom. M. 366. Diod. S. 2, 154. Πάντα θεῖ κἀλαύνεται, Aristoph. Fr. 269. Abresch. Lectt. Arist. 93. Toup. Opusc. 1, 324. Λευκὰ θέοντες, Græv. Lectt. Hes. 602. 625. Βῆ δὲ θέειν, Ilgen. Hymn. 551. Θέειν περὶ ψυχῆς, ad Herod. 537. 653. 687. τὸν περὶ ψυχῆς, σωτηρίας, Heyn. Hom. 8, 273. Θ. στάδιον, 491. Θείω, 5, 292. Gesner. Ind. in Orph. Pierson. Veris. 193." Schæf. Mss.] " Θεύσω, Curram, a " θέω, ut πλεύσω a πλέω: unde fut. med. θεύσασθαι, " significans δραμεῖν." " Θεέσκω, Curro, Ion. pro " θέω." [* Θεῦσις, Schol. Lycophr. 400. sed variat lectio.] " Ἀμφιθέω, Circumcurro, In orbem curro, " Cursu meo circulum efficio. Exemplum habes " in Ἀμφίθετος," [Moschus 2, 107.] Ἀναθέω, Sursum curro, Subeo, ut ἀνατρέχω, cui contr. καταθέω, Bud. [" Callim. 1, 450. Thom. M. 503. Wakef. Georg. p. 42. Toup. Opusc. 1, 173." Schæf. Mss. * Ἐπαναθέω, Onosander p. 31.] " Ἀντι" θέω, Contra currentem curro, Occurro: ut Hes. " quoque ἀντιθεόντων exp. ὑπαντώντων." [Herod.

5, 22.] Ἀποθέω, Abeo currens, Discedo currens: A sicut Accurro significat Accedo currens, curriculo. Xen. [K. Π. 7, 5, 15.] "Inde fut. ἀποθευσούμεθα: quod Etym. exp. ἀποδραμούμεθα, Cursu "nos proripiemus: annotatque dici etiam ἐπὶ πλοῦ." Διαθέω, Discurro, Percurro, Xen. Œc. (20, 3.) Λόγου διαθέοντος. E Plut. Solone (1.) Ἱερὰν λαμπάδα διαθέοντες in VV. LL. Sacram facem currendo gestantes: (6, 216.) πρός σε, Tecum cursu contendo. Quod vero in VV. LL. ex Herod. affertur, Εὖ διαθέωνται τὸν φόρτον, et exp. Onus distrahant, ad Διατίθεμαι pertinet. [" Cattier. Gazoph. 72. Cursu certo, Plut. Mor. 1, 223. Oxon. Tyrwhitt. ad Aristot. 215. ad Herod. 379. Plato Theæt. 303." Schæf. Mss. * Συνδιαθέω, Plato Polit. p. 266. * Εἰσθέω, Aristoph. "Ορν. 1169. Accurro, Philostr. 1, 28.] Ἐκθέω, Excurro. [Xen. Ἑλλ. 4, 2, 6. 11. * Ἀντεκθέω, Arrian. Exp. Alex. 1, 21, 5.] Διεκθέω, Discurro, Excurro, Aristot. de Mundo, Ἄχρι τῆς γῆς διεκθέον, Ad terram usque cursim illisum. [" Ad Paus. 332." Schæf. Mss.] Ἐπεκθέω, Adversus aliquem excurro, B ut ἐπεκτρέχω, Philo V. M. 1. Ἄιρας μετὰ τῆς οἰκείας νεότητος εὐοπλούσης, ἐπεξέθει, Domo movet, eis occursurus. [" Appian. 1, 264. Philo J. 2, 107." Wakef. Mss. Xen. K. Ἀ. 5, 2, 16. Ἑλλ. 5, 3, 6. * Παρεκθέω, Apoll. Rh. 1, 592.] " Προεκθέω, Prior "excurro, Ante alios excurro." [Plut. 7, 755. * Συνεκθέω, Appian. B. M. p. 203. * Ὑπεκθέω, Plut. Pompeio 80.] Ἐπιθέω, Accurro, Incurro, Irruo, Aristid. Herodian. 6, (7, 19.) Ἐπέθεόν τε πρὸς τὴν σνσταδὸν μάχην ἀντιτυπεῖς, καὶ ἰσόρροποι πολλάκις Ῥωμαίοις ἐγένοντο, Stataria pugna s. Collata acie incurrebant. Καταθέω, Decurro, Xen. Ἑ. 1, (1, 25.) Πλοῖα πολλὰ σίτου εἰς Πειραιᾶ καταθέοντα, Quæ cursu in Piræum deferebantur. Item Hostiliter percurro, incurro: (K. Π. 5, 4, 8.) Κατέθει τὴν πρὸς Βαβυλῶνα χώραν, Babylonem versus regionem incursionibus infestabat. [* Ἐπικαταθέω, Dio Cass. 137. * Προκαταθέω, Xen. K. Ἀ. 6, 3, 7. * Συγκαταθέω, K. Π. 5, 3, 1.] Μεταθέω, Curro post, i. e. Cursu persequor, Xen. Ταχὺ μεταθεύσονται, i. e. διώξονσι, Persequentur. C Item Transcurro, Cursu usquequaque persequor, permetior, Xen. K. (6, 25.) Ἐπειδὰν δὲ μεταθέουσαι αἱ κύνες ἤδη ὑπόκοποι ὦσι, καὶ ᾖ ὀψὲ ἤδη τῆς ἡμέρας: (4, 9.) Τὰ μὲν γὰρ ὄρη οἷόν τε ἐστὶ καὶ ἰχνεύειν καὶ μεταθεῖν καθαρῶς· τὰ δὲ ἔργα, οὐδέτερα, διὰ τοὺς τριμμούς: Montes enim promtum est vestigare canibus, et usquequaque persequi leporum cubilia, et cursu permetiri, cum neutrum in locis cultis et in liras digestis perinde facile sit, propter tramites limitesque transversos, Bud. [" Metaph. μεταθέουσα ταῖς ἐπιθυμίαις, Sua persequens desideria, de muliere quadam dixit Clearchus ap. Athen. 619." Schw. Mss.] Παραθέω, Accurro, et q. d. Juxta curro, Assequor, h. e. Cominus sequor, Non longe relinquor, Greg. de pullo equam sectante, quasi προσκαίρω, παρασκαίρω, Bud. Herodian. 8, (1, 5.) Ἑκατέρωθεν δὲ παρέθεον αἵτε τῶν καταφράκτων ἱππέων ἶλαι, καὶ Μαυρούσιοι ἀκοντισταὶ, Ab utroque latere eorum, qui in medio erant, discurrebant cataphractorum equitum alæ. Idem Bud. ap. Ælian. loquentem de canibus Ægyptiacis bibentibus in Nilo, Παραθέουσι τὴν ὄχθην interpr. Cursim litus, ripam legunt. D Prætercurro, Plato Theæt. Ἄγαν, ὦ Σώκρατες, τὸν ἑταῖρόν μου καταθέομεν· ἀλλά τοι, ὦ φίλε, ἄδηλον εἰ καὶ παραθέομεν τὸ ὀρθὸν, Nimis insultamus, o Socrates, amicum meum; atque, o amice, quis scit an cursu præter veritatem feramur? VV. LL. Apud Lucian. (2, 65.) Καίτοι ποιητὴς ὢν, παραθεῖ τὸν Τάνταλον, καὶ τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Τιτυὸν, καὶ τοὺς ἄλλους, verti posse videtur, Leviter attingit quasi prætercurrendo, In transcursu attingit, Plin. [* Ἀντιπαραθέω, Xen. K. Ἀ. 4, 8, 17. * Ἐπιπαραθέω, Ἑλλ. 5, 4, 51. sed vide Lex. Xen.] Συμπαραθέω, Cursitando assector, e Dem. [52. " Zosim. 3, 14." Boiss. Mss.] Περιθέω, Circumcurro, In orbem curro, Herodian. 1, (15, 6.) Λέοντας δὲ καὶ παρδάλεις, ὅσα τε ζῶα γενναῖα, περιθέων ἄνωθεν κατηκόντιζεν, Leones et pantheras aliaque id genus nobilissima animalia, currens in orbem, superne jaculis confodiebat: 5, (5, 18.) Γύναιά τε ἐπιχώρια ἐχόρευε σὺν αὐτῷ, περιθέοντα τοῖς βωμοῖς, κύμβαλα ἢ τύμπανα μετὰ χεῖρας φέροντα, Cursitantes in orbem circum aras: 8, (3, 8.) Περιθέων τὸ τεῖχος ἐδεῖτο καὶ ἐλιπάρει μένειν, Circumquaque per muros cursitans. Polit. [* Συμπεριθέω, M. Anton. 7, 47.] Προθέω, Præcurro, Il. X. (459.) πολὺ προθέεσκε, τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων. [* Ἀποπροθέω, Anthol. 4, 509. * Ἐκπροθέω, unde] " Ὑπεκπροθέω, Præcurro," [Apoll. Rh. 4, 937. * Ἐπιπροθέω, Apoll. Rh. 1, 581. Nicander Θ. 382. * Προπροθέω, Orph. Arg. 1254. * " Ὑποπροθέω, Schol. Opp. Ἀ. 3, 379." Boiss. Mss.] " Προσθέω, Accurro," [Xen. K. Ἀ. 5, 7, 13. Thuc. 4, 33. sed variat lectio.] Συνθέω, Concurro, Plut. (8, 646.) Τὰ θρέμματα διδάσκουσι, βροντῆς γενομένης, οἱ ποιμένες εἰς ταυτὸ σ. καὶ συννεύειν, In unum concurrere et compelli seu contrahi, Herodian. 4, (4, 13.) Πάντες ἐκπληγέντες συνέθεον: 8, (6, 17.) Ἐς τὸν ἱππόδρομον συνθέοντες, ὥσπερ ἐκκλησιάζοντες, Veluti futura concione, frequentes concurrebant. [* Ὑπερθέω, Æsch. Eum. 565. Eur. Andr. 194. Plato de LL. 1. p. 648. * " Ὑποθέω, Schol. Aristoph. N. 25." Boiss. Mss. * Ὑψιθέω, Greg. Naz. Epigr. 183. σήματος ὑψιθέοντος, pro ὑψηλοῦ.]

ΘΟΟΣ, Celer, Velox, Il. A. (12.) ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. Existimantur autem dictæ ab Hom. naves θοαὶ, Veloces, vel communi epith., vel quod illæ, quibus exercitus transmittebantur, celeritate multo præstarent onerariis. Et ζυγὸς εἰρεσίης θοὸς ap. Eund. Dicitur etiam aliquis esse θοὸς, Celer: Il. Π. 422. Αἰδὼς, ὦ Λύκιοι, πόσε φεύγετε; νῦν θοοὶ ἔστε. Sed ap. Hom. sunt qui θοὸς e consequente exp. Strenuus: Il. Π. (494.) ubi cum dixisset Sarpedon Glauco, νῦν σε μάλα χρὴ Αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστὴν, subjungit, Νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος κακὸς, εἰ θοός ἐσσι. Sed et θοὸς μάχεσθαι (Il. E. 536.) Quo pertinet etiam comp. βοηθόος. Sic Pugna celer ap. quendam Lat. poëtam memini me legere: ap. Virg. quidem certe legitur Jaculo celer. Sed et θοὸν σάκος, Apoll. Rh. (1, 743.) τὸ εὐκίνητον καὶ εὐμετάφορον. || Θοώτερος, Celerior; Properantior, ex Epigr. || Acutus: γόμφοι, Apoll. Rh. 2, (79.) Acuti clavi, νῆσοι, (Od. O. 298.) per metalepsin, sicut et Fabius docet, pro ὀξεῖαι, Acutæ: ob promontoria, quæ habent in cuspidis morem acuminata. At θοὴ νὺξ ap. Eund. a quibusdam Acuta, sc. ut sit ἡ κωνοειδὴς, διὰ τὴν ἀποτελουμένην σκιὰν etc., ab aliis ταχεῖα. Eust. [" Albert. Peric. Cr. 88. Heyn. Hom. 7, 355. 362. 667. Wakef. Ion. 1204. 1251. Antip. Sid. 36. Capper. ad Quintil. 523. Jacobs. Anth. 8, 342. 12, 137. Lobeck. Aj. p. 257. Acutus, Toup. Opusc. 1, 529. De nocte, Wolf. ad Hesiod. 107. Prol. 278. Heyn. Hom. 6, 81. 353. 580. 8, 671. De pugnante, 5, 108. 202. 6, 460. 7, 214. 226. Conf. c. θεῖος, Porson. Hec. p. 49. Ed. 2.; ἐὸς, Heyn. Hom. 7, 667." Schæf. Mss.] Θοόω, Acuo: unde ἐθόωσα, Od. I. 327. [Τεθοωμένος, Nicander Θ. 227. Opp. Ἀ. 1, 557. 2, 525.] Θοῶς, Celeriter, Velociter, Raptim, Od. Ξ. (72.) θοῶς συνέεργε χιτῶνα. [* Ναυσίθοος, Hesiod. Θ. 1016.]

¶ Θοάζω, Celeriter moveor: Schol. Apoll. Rh. θοάζειν exp. ταχύνειν, quem valde errare puto in eo, quod θοὸς ab eo derivat; nam contra illud ab hoc derivari, manifestius esse arbitror, quam ut ullis argumentis probare necesse sit. || Pro Sedeo, et proprie Celeriter in sedile insideo. Plura vide in Θαάσσω. [Eur. Tro. 307. Or. 1565. " Iph. T. 1142. et Musgr. Wakef. Herc. F. 382. Alc. 505. Brunck. ad Bacch. 215. Valck. Phœn. p. 298. Jacobs. Exerc. 1, 214. ad Charit. 289. Plut. Mor. 1, 84. Koen. ad Greg. Cor. 137. ad Eur. Or. 335." Schæf. Mss.]

ΘΗΓΩ, Acuo, Il. B. (382.) Εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω, εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω, ubi observa poni vocem med., Il. N. (474.) de apro, Ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον, αὐτὰρ ὀδόντας Θήγει. At Λ. (416.) Θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γένυσι: eodemque modo Hesiod. (Ἀ. 388.) θήγει δέ τε λευκὸν ὀδόντα. Eur. Phœn. (1389.) pugnam Eteoclis ac Polynicis fratrum, pugnæ aprorum comparans, Κάπροι δ' ὅπως

θήγοντες ἀγρίαν γένυν Συνῆψαν. Ubi observa etiam A θήγοντες γένυν pro eo, quod Hom. dixit, θήγων ὀδόντα μετὰ γένυσι. Ceterum Horat. leænam itidem dixit Acuere dentes, θήγειν ὀδόντας. || In prosa etiam usitatum, sed ut plurimum, quantum meminisse possum, metaph. signif., ut Lat. Acuere, pro Incitare, Instigare, Animare, Xen. K.Π. 2, (1, 5.) Ἀλλὰ παντὶ τρόπῳ δεῖ τῶν ἀνδρῶν θήγειν πάντως τὸ φρόνημα: (7.) Θήγειν τὰς ψυχὰς εἰς τὰ πολεμικά: 1, (6, 19.) Εὖ δὲ αἱ ψυχαὶ τεθηγμέναι. Lucian. quoque dixit, exemplo Xenophontis, ut opinor, (2, 307.) Θήγουσα μὲν τὴν ψυχὴν, ἀσκοῦσα δὲ καὶ τὸ σῶμα. At quod dixit Alcidamas, Ἀκράτῳ τῆς διανοίας ὀργῇ τεθηγμένον, reprehendit Aristot. Rhet. Ceterum quod ad etymon attinet, Eust. θήγειν dictum esse vult quasi εἰς θοὸν ἄγειν: ego certe, si ullum est ejus etymon, id esse arbitror; sed si ullum aliud verbum prototypon est, esse hoc quoque, magis persuasum habeo. Legitur tamen et ap. Etym. dici θήγω quasi θοήγω. [" Ruhnk. Ep. Cr. 301. Jacobs. Exerc. 1, 118. Anth. 10, 319. 12, 471. Valck. Hipp. p. 239. Phano- B cles, Wakef. S. Cr. 4, 218. ad Lucian. 2, 56." Schæf. Mss.] " Θηγὸν, Hesychio ὀξὺ, ἀκόνητον, Acutum." " Θῆξις, Hesychio στιγμὴ, ῥοπὴ, τάχος, Punctum, " Momentum, Celeritas: quæ signiff. miræ videri " queunt, cum Idem θῆξαι exp. non nisi ἀκονῆσαι, " ὀξῦναι, Acuere. Apud Medicos porro dicitur esse " etiam Quædam κατὰ θῆξιν θεραπεία, Curatio in vul- " neribus per suturæ commissionem. Galenum enim " τῶν κατὰ Τόπους l. 2. tres modos vulnera addu- " cendi tradere ferunt: unum, κατ' ἀγκτηρισμὸν, " hamulis s. fibulis impositis: alterum, κατὰ θῆξιν, " Per suturæ adductionem, cum per acum vulnera " committuntur: et tertium, κατὰ συσσάρκωσιν, cum " enata carne coalescunt. Et hoc τῆς θήξεως vocab. " fieri παρὰ τὸ θήγω τὸ διαπείρω. Sed hæc suspecta " sunt: præsertim cum quidam hic scribant θίξις " per ι." [Θήξει, Gl. Momento.] Θηκτὸς, Acutus: ξίφος, Epigr. Acutus ensis. [" Wyttenb. Ep. Cr. 20. Valck. Phœn. p. 780. Toup. Opusc. 1, 192. Jacobs. Exerc. 1, 119. ad Charit. 732. Heyn. Hom. 6, C 370." Schæf. Mss. * Ἀμφιθηγὴς, Anal. 2, 213. * Ἀμφίθηκτος, Soph. Ant. 1315. * " Ἀρτίθηκτος, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 557." Boiss. Mss. * Αὐτόθηκτος, Æschylus Plut. 7, 707. * Δίθηκτος, Æsch. Pr. 869. * Ἑτερόθηκτος, Nicet. Annal. 9, 17.] Εὐθηγὴς, [" Jacobs. Anth. 9, 160. Damochar. 2." Schæf. Mss.] ET Εὔθηκτος, Bene acutus: εὔθηκτον ξίφος, Ensis, quem quis bene exacuit. [Lycophr. 1105. * Εὐθηξία, Etym. M.] AT Νεοθηγὴς, Recens acutus: ξίφος, Ensis, quem quis recens exacuit. [" Jacobs. Anth. 6, 185. 9, 161. * Νεοθὴξ, ibid. et 10, 182. * Νεόθηκτος, 8, 380." Schæf. Mss. Suid. 2, 609. Νεοθὴξ, Athen. 306. Epigr. Sapphonis ap. Mus. Crit. Cant. 1, 31.] Ὀξύθηκτος, Valde acutus, Quem quis ita exacuerit, ut ejus mucronem acutum reddiderit: φασγάνοις, Eur. [Andr. 1118. * Ὀξυθήκτως, Schol. Soph. Ant. 1309. * Πάνθηκτος, Theod. Prodr. 5.]

[* Ἀντιθήγω, Lucian. 2, 875.] Ἐπιθήγω, Acuo, Exacuo, [Ælian. H. A. 5, 16. τῇ βαφῇ τὰ κέντρα, D Plut. 9, 142. * " Συνεπιθήγω, 2, 433." Wakef. Mss.] " Καταθήγω, Acuo: unde καταθῆξαι Hesychio " παροξῦναι." [" Ariston 2." Schæf. Mss.] " Προκα- " ταθήγεσθαι Hesychio * προακονᾶσθαι, Ante exacui." Παραθήγω, Acuo, Exacuo. Sed παραθήγω metaph. etiam, sicut θήγω, pro Incito, Instigo: παρατέθηγμαι, παρωξύνθην, Hes. [" Villois. ad Long. 217. Toup. Opusc. 1, 321." Schæf. Mss.] " Παράθηξις, " Exacutio, Incitatio, Instigatio." [* Παραθήγα κίσηριν, Anal. 2, 216. no. 17. al. παρὰ θῖνα. * Προθήγω, Gl. Præacuo. * Συνθήγω, Eur. Hipp. 695. Valck. tamen emendat νῦν τεθηγμένος.] AT Ὑποθήγω est metaph. itidem, q. d. Subincito, Subinstigo. Ὑποθήγων, Suidæ ἐρεθίζων, προτρεπόμενος, ἐπαλείφων: afferenti exemplum hoc, Ὑποθήγων ἐς τὰ καλὰ ἔργα αὐτούς. [Ælian. H. A. 5, 39. 8, 2. * Προσυποθήγω, N. A. 9, 16.]

Θηγαλέος, Acutus, Epigr. [" Jacobs. Anth. 8, 25. 9, 161. Julian. Ægypt. 11. et Jacobs." Schæf. Mss.]

¶ Θηγάνη, ET Θήγανον, Cos, ab acuendo ita dicta, Soph. Aj. (820.) Σιδηροβρῶτι θηγάνῃ νεηκονής. [" Abresch. Æsch. 2, 112. Wakef. Eum. 806. ad Lucian. 2, 337. Ruhnk. Ep. Cr. 154." Schæf. Mss. Θήγανον, Hesych.] Θηγάνω, Acuo: θηγάνει, ὀξύνει, Hes. Θηγάνεος, Acutus, pro quo θηγαλέος, paulo ante: θηγάνεον, ὀξὺ, ἠκονημένον, Hes.

[* Θηγυλὶς, Minervæ nomen, Draco 75.]

" ΘΗΛΗ, Papilla: mammæ s. uberis apex: τὸ " ἀκρότατον τοῦ μαστοῦ, quod vulgo ῥὰξ dicitur, in- " quit Eust. Unde et Aristot. H. A. 2. dicit θηλὰς " μαστῶν, Papillas mammarum. Alioqui ut μαστὸν " ἐπισχεῖν, ita etiam θηλὴν ἐπισχεῖν dicitur nutrix, " cum infanti papillam sugendam præbet. Et ipse " infans contra ἐπιλαμβάνειν et σπᾶν τῆς θηλῆς, cum " eam arripit et lac suctu trahit. Lucian. Zeux. Με- " ταξὺ τῆς θ. ἑκάτερος ἐπειλημμένοι. Synes. Ep. 4. " Ὑπερμαζῶσι καὶ ἀσυμμέτρως ἔχουσι τῶν στέρνων, " ὥστε τὰ βρέφη μὴ διὰ μάλης, ἀλλὰ δι' ὤμων σπᾶν " τῆς θ. ἀναβεβλημένης. Θηλαὶ, Hesychio sunt non " solum τῶν μαστῶν τὰ ἄκρα, sed etiam τῶν χειλῶν " τὰ ἐκπτυσσόμενα." [" Longus 4. 6. Villois., Ruhnk. Ep. Cr. 161. Valck. Callim. 128. Phœn. p. 529. Thom. M. 448. Abresch. Æsch. 2, 2. Phryn. Ecl. 85." Schæf. Mss.] " Θηλοειδὴς pro Concameratus " affertur e Theophr. H. Pl. 3, (9, 6.) In qua signif. " scriberetur θολοειδὴς:" [ut Schneiderus edidit. Gl. Papillatus.] " Ἄθηλος, Uberum insuetus, Qui " non suxit lac, Qui mammis labra non admovit: ut " Hes. quoque ἄθηλον exp. μὴ τεθηλακός. Exp. etiam " Uberum appetens et cupiens sugere, in h. l. Si- " monidis, Ἄθηλος ἵππῳ πῶλος ὡς ἅμα τρέχει: quam " expos. sequendo, ā hic fuerit epitaticon: potest " tamen et videtur debere accipi potius pro Abla- " ctatus, Ab uberibus depulsus, Qui non amplius " sugit ubera: nam ii pulli potius cum matribus " currunt. Apud Hes. legitur et Ἀθήλως, ἄπνευστος, " γάλακτος ἄγευστος: sed non sine mendo. Nec " minus suspecta sunt hæc in VV. LL. verba, Ἄ- " θηλοι etiam dicuntur ἄνανδροι, neque viri neque " mulieres, veluti ambiguam personam gerentes: " ac si e θῆλυ s. θῆλυς composita h. v. esset." [" Cyrill. ap. Suid. v. Σπάδων, p. 360. de Eunucho." Boiss. Mss. " Plut. Mor. 1, 533." Schæf. Mss. * Ἀθηλὴς, Tryphiod. 34. Nonn. D. 48, 361.] " Εὔθηλος, " Mammosus: vel Bene distentas mammas ha- " bens, ut εὔθηλοι βόες ap. Eur." [Iph. A. 579.] " At Εὐθηλήμονα Suid. affert sine expos. Ἄρτι καταβρύκοντα τὸν εὐθηλήμονα μόσχον: quod sonare " videtur Bene lactatum vitulum:" [Anal. 1, 233. Λειπόθηλος, Geopon. 19, 6, 8. * Νεόθηλος, Lactens, Æsch. Eum. 453. al. Νεοθηλὴς, Opp. K. 1, 436. * " Ὁμόθηλος, ad Hesych. 1, 29, 3." Dahler. Mss.] " Θηλάζω, i. q. θηλὴν ἐπέχω, Papillam sugendam " præbeo, Lacto. Lysias, (13.) Ἐπειδὰν δὲ παιδίον " ἐγένετο ἡμῖν, ἡ μήτηρ αὐτὸ ἐθήλαζεν. Galen. Οἱ " παλαιοὶ δὲ τὴν γυναῖκα θηλάζουσαν ἐφίστων τοῖς ἐν " τῇ φθόῃ κάμνουσιν, Nutricem lactantem admove- " bant tabe laborantibus. Quo modo et J. Poll. " τίτθας esse dicit τὰς θηλαζούσας: θηλάζειν autem " vocari τὸ μαστὸν ἐπισχεῖν. Ipsæ etiam mammæ s. " ubera θηλάζειν dicuntur, ut non solum Lactantes " matres a Varrone dicuntur, et Lactans femina a " Gellio, sed etiam Ubera lactantia a Lucretio, l. 5. " Ubera mammarum in somnis lactantia quærit. " Luc. 23, (29.) Μακάριοι οἱ μαστοὶ οἳ οὐκ ἐθήλασαν, " Beata ubera quæ non lactaverunt, i. e. lac sugen- " dum præbuerunt. Quin et ipse fœtus matrem s. " nutricem θηλάζει, pro Sugit præbita papilla. " Plut. Romulo (6.) p. 36. Θηλάζοντες ὤφθησαν τὸ " θηρίον: de Romulo et Remo, quos secundum " quosdam ἀπὸ τῆς θηλῆς, A ruma, denominatos ait. " Aristot. H. A. 6, 23. Οὐ προσδέχεται δὲ οὔτε ἡ ἵπ- " πος τὸν ὄνον, οὔτε ἡ ὄνος τὸν ἵππον, ἐὰν μὴ τύχῃ " τεθηλακὼς ὁ ὄνος ἵππον· ὑποβάλλουσι γὰρ ἐπίτηδες " οὓς καλοῦσιν ἱπποθήλας. Unde Plin. 8, 44. Arce- " rique utrumque genus ab altero narrant, nisi in " infantia ejus generis quod ineant, lacte hausto. " Quapropter surreptos pullos in tenebris equarum " uberi, asinarumve equuleos admovent. Sic Luc.

" 11, (27.) Μακάριοι οἱ μαστοὶ οὓς ἐθήλασας, Beata
" ubera quæ suxisti, s. Quorum lac hausisti. Iti-
" demque passiva voce et signif. nutrix θηλάζεσθαι
" dicitur pro Sugi. Aristot. de delphine, Ἔχει δὲ
" οὐχ ὥσπερ τετράποδα ἐπιφανεῖς θηλὰς, ἀλλ' οἷον ῥύα-
" κας δύο ἑκατέρωθεν ἐκ τῶν πλαγίων ἕνα, ἐξ ὧν γάλα
" ῥεῖ καὶ θηλάζεται ὑπὸ τῶν τέκνων παρακολουθούν-
" των: ut et Plin. delphinos ait suos catulos nutrire
" uberibus. Rursum Aristot. de Gener. Anim. 4. Οὐ
" γίγνονται δὲ οὔτε θηλαζομέναις αἱ καθάρσεις ἐπι-
" πολυ, Eis quæ suguntur, i. e. Lactantibus. Item-
" que τὸ θηλαζόμενον γάλα ap. Diosc. Lac quod
" sugitur, s. suctu ex uberibus hauritur. Alioqui
" θηλάζεσθαι poni volunt etiam pro θηλὴν ἐπέχειν,
" Ubera s. Papillam præbere sugendam: cum Plut.
" Romulo (4.) p. 35. dicat, Ἐνταῦθα δὲ τοῖς βρέφεσι
" τήν τε λύκαιναν ἱστοροῦσι θηλαζομένην, καὶ δρυοκο-
" λάπτην τινὰ παρεῖναι συνεκτρέφοντα: ut hic θηλά-
" ζεσθαι τοῖς βρέφεσι sit quod in libro de Fort. Rom.
" vocat θηλὴν ἐπέχειν τοῖς βρέφεσι, et in Probl. Rom.
" τοῖς βρέφεσι τὴν θηλὴν παρέχειν. Sed ego puto illo
B " in l. dat. τοῖς βρέφεσι ferri potius ad παρεῖναι quam
" ad θηλάζεσθαι. Nec vero tantum nutrix et uber et
" ipsum lac θηλάζονται, Suguntur, sed ipse etiam
" partus θηλάζεται, pro Lactatur. J. Pollux enim
" tradit θηλάζειν vocari τὸ μαστὸν ἐπισχεῖν, et θηλά-
" ζεσθαι dici τὸ ἕλκειν τὸ γάλα ἐκ τῶν μαστῶν, Lac
" ex uberibus suctu haurire s. trahere." [" Theocr.
3, 16. Valck. Adoniaz. p. 283. ad Lesbon. 183. ad
Mœr. 189. Toup. Opusc. 2, 206. Græv. Lectt. Hes.
628. ad Herod. 104. Thom. M. 448. Æmilian. Epigr. 1.
Jacobs. Anth. 9, 329. Epigr. adesp. 422. Coray
Mus. Oxon. 2, 5. Callim. 1, 549, ad Lucian. 1, 842.
3, 558. Boiss. Philostr. 652. Θηλάξω, Valck. ad
Röv. 61." Schæf. Mss. Θηλιάζω, Gl. Rumo.] "Θη-
" λασμὸς, Lactatio, Lactis haustus. Quo verbali Plut.
" utitur in Romulo (4.) p. 34. ubi dicit Ruminalem
" caprificum dictam videri διὰ τὸν τῶν βρεφῶν θη-
" λασμὸν, quoniam τὴν θηλὴν antiqui Rumam appel-
" lavere. Inde ET Θηλάστρια, Nutrix, Lactatrix,
C " Quæ papillam sugendam præbet infanti. J. Pollux
" enim l. 3. c. 3. τὴν θηλάζουσαν τιτθὴν ab Eupolide
" θηλάστριαν vocari tradit." [" Valck. Adoniaz. p.
283. 351. ad Ammon. 135. ad Il. 22. p. 62. ad Mœr.
189. Callim. 128. Phryn. Ecl. 54. Brunck. Soph.
3, 514." Schæf. Mss. * Ἀθήλαστος, Suid. v. Ἀνισχα-
δόν. * Ἀναθηλάζω, Philo de septem Mirac. c. 1.
* Ἀποθηλάζω, Hesych. unde] " Ἀποθηλασμὸς, E-
" xuctio, s. Suctus, ut Plin. loquitur." [" Diosc.
419." Wakef. Mss.] " Ἐκθηλάζω, Exugo," [" Schol.
Theocr. 1, 56. Nicet. Eugen. 2, 91." Boiss. Mss.]
" Ab eodem θηλὴ DERIV. Θηλαμινὸς, Lactens, ideo-
" que Recens a partu: ut Hes. θηλαμινοῦ exp. νεο-
" γνοῦ. ITEM Θηλαμὼν, Nutritor, Nutritius: vel
" etiam Nutrix. Eustathio enim teste a Lycophr.
" (31.) θηλαμὼν dicitur ἡ τροφός: itidemque Ety-
" mologo. Quapropter ap. Hes. quoque pro τάφος:
" quo illud θηλαμὼν expositum legitur, putarim re-
" ponendum τροφός. Suidas vero θηλαμόνος affert
" pro τῆς οἰκίας." [Athen. 288. " Ad Mœr. 190.
D Eldik. Specim. 28. Toup. Opusc. 2, 108. Θηλάμων,
ibid. Emendd. 3, 75." Schæf. Mss.] " Est præterea
" inde VERB. Θηλαίνω, i. q. θηλάζω: unde est aor.
" med. θήλαντο, quod Hes. exp. ἐθήλασαν. Apud
" Plut. reperio et alia duo DERIVATA, Θηλονὴ, ET
" Θηλωτίς. Nam in Probl. Rom. (7, 125.) p. 496.
" scribit τὰς τρεφούσας τὰ παιδία γάλακτι nominari
" θηλονὰς, ἀπὸ τῆς θηλῆς: et Ruminam esse θηλω-
" τίδα καὶ τιθήνην καὶ κουροτρόφον." [Locum e Plu-
tarcho ita exhibet Schn. Lex., Θηλόνας ἀπὸ τῆς θηλῆς
καλοῦμεν· οὕτως ἡ Ῥουμίνα * θηλώ τις οὖσα καὶ τιθήνη.
" Θηλὼ, Θηλωτὶς, ad Mœr. 189. Valck. Phœn. p.
168." Schæf. Mss.]

" Θῆσαι, Hesychio θρέψαι, θηλάσαι, Alere nutrire-
" que, Lactare. Unde med. θήσασθαι est τὸ θη-
" λάζειν τὸ γάλα, Lac sugere, teste Athen. l. 9. in
" exemplum afferente hunc versum Homeri ex Il. Ω.
" (58.) Ἕκτωρ μὲν θνητός τε γυναῖκά τε θήσατο μαζόν.
" Cui simile hoc Callimachi, H. in Jo. v. 48. σὺ δὲ
" θήσαο μαζὸν Αἰγὸς Ἀμαλθείης:" [H. in Apoll. 123.]
" Sed notandum, ap. Athenæum scriptum esse non

A " θήσασθαι, sed θῆσθαι, qui etiam subjungit sic di-
" ctum διὰ τὸ ἐντίθεσθαι τὰς θηλάς. Legitur autem
" hoc θῆσθαι ap. Hom. sed in paulo diversa signif.,
" nimirum pro Mulgere: Od. Δ. (89.) Ἔνθα μὲν
" οὔτε ἄναξ ἐπιδευὴς, οὔτε τι ποιμὴν, Τυροῦ καὶ κρειῶν,
" οὐδὲ γλυκεροῖο γάλακτος· Ἀλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπη-
" ετανὸν γάλα θῆσθαι. Ibi enim Eust. annotat θῆ-
" σθαι alibi signif. τὸ θηλάζειν, hic vero τὸ ἀμέλγειν:
" thema autem hujus esse θῶ, unde derivari θηλὴ et
" τήθη: dici autem θῆσθαι ut χρῆσθαι." [Vide Schn.
Lex. v. Θάω.]

" ΘΗΛΥΣ, ὁ, ἡ, Femineus: vel Qui est sexus
" feminei. Plut. in Probl. Rom. de Pythagoricis,
" Τοῦ ἀριθμοῦ τὸν μὲν ἄρτιον, θῆλυν, ἄῤῥενα δὲ τὸν
" περιττὸν ὀνομάζουσι. Sic ap. Aristot., ὁ θῆλυς
" ἐλέφας, Elephas feminei sexus, s. Elephas femina:
" et ὁ θῆλυς ἵππος, Equus feminei sexus, Equa. Idem
" Aristot. H. A. 5. πολύπους ὁ θῆλυς, Polypus femina.
" Et 6. ὁ θῆλυς ὀρεὺς, Mulus femina, i. e. Mula. Et
" ap. Diosc. 1. θῆλυς κάλαμος, Arundo femina. In
" fem. itidem pro Feminea, Quæ feminei sexus est,
" s. Femina. Il. T. (97.) Ἥρη θῆλυς ἐοῦσα, Cum sit
" feminei sexus, Cum sit femina: Ψ. (409.) Αἴθη
" θῆλυς ἐοῦσα. Idem (Il. K. 215.) dicit Θῆλυν ὄϊν:
" ut Eur. (Hec. 659.) θῆλυν σπορὰν, Femineum genus.
" Sic in Epigr. legimus θῆλυς φύσις: et θῆλυς χάρις.
" Et Nonn. (Jo. 44, 11.) ἀμείβετο θήλεϊ φωνῇ, Fe-
" minea voce. Alioqui ET Θήλεια dicitur in fem.
" et IONICE Θήλεα, AC Θηλέη. Il. Θ. (7.) Μήτε τις
" οὖν θήλεια θεὸς τόγε, μήτε τις ἄρσην. Od. Ξ. (14.)
" ἐν δὲ ἑκάστῳ Πεντήκοντα σύες χαμαιευνάδες ἔρχα-
" τόωντο Θήλειαι τοκάδες· τοὶ δ' ἄρσενες ἐκτὸς ἴαυον.
" Sic Δ. (635.) ἵπποι Δώδεκα θήλειαι. Sed et prosæ
" scriptt. passim. Xen. A. (3, 5.) Τὸ ἄῤῥεν φῦλον καὶ
" εἰς τὸ σωφρονεῖν ἰσχυρότερόν ἐστι τῶν τῆς θηλείας
" φύσεως. Plut. Alex. (33.) Θήλειαν νεοτόκον ἵππον.
" Et ap. Athen. 1. θήλεια πάρευνος. Sic ap. Plat.
" θήλειαι κόραι, Virgines: et θήλειαι ἐπίγονοι, Filiæ
" neptesque. Item ἡ θήλεια, Femina: de cujusvis
" generis animantibus, Plut. Probl. Rom. de ipsis
" Romanis loquens, Χρῶνται δὲ δυσὶ μὲν ὀνόμασιν αἱ
" θήλειαι, τρισὶ δὲ οἱ ἄῤῥενες. Athen. (394.) de co-
" lumbis, Αἱ θήλειαι ἀλλήλαις ἀναβαίνουσιν, ὅταν
" ἄῤῥην μὴ παρῇ. Xen. (Ἀπ. 2, 1, 4.) de perdicibus,
" Πρὸς τὴν τῆς θηλείας φωνὴν—φερόμενοι. Ionice
" θήλεα et θηλέη dicitur pro θήλεια, Feminea, Quæ
" feminei sexus est: ut θηλέη μορφὴ, Feminea forma:
" et θήλεα ἵππος, ap. Herod. (3, 85.) Neutr. θῆλυ,
" Femineum, Quod feminei sexus s. generis est.
" Aristoph. N. (681.) περὶ τῶν ὀνομάτων μαθεῖν σε
" δεῖ Ἅττ' ἄῤῥεν ἐστὶν, ἅττα δ' αὐτῶν θήλεα, Quæ
" masculini, quæ feminei generis sint. Et ap. He-
" rod. (1, 94.) θήλεα τέκνα, Feminei sexus liberi:
" i. e. Filiæ. Et ap. Aristot. θήλεα ᾠὰ, Feminei
" sexus ova: i. e. Ova quæ feminam procreant.
" Item θῆλυ γένος πᾶν, Tota feminei sexus familia.
" Et γένος τὸ θῆλυ, Femineum genus, s. Femina, ap.
" Plat. Dicunt etiam τὸ θῆλυ, sub. γένος: ut Gaza
" quoque ἐν τῷ θήλει, vertit, In sexu femineo. E
" Gal. autem ad Glauc. affertur τὸ θῆλυ pro Inge-
" nium muliebre: item τῷ θήλει sine auctoris nomine
" pro Utero. || Femineus, Muliebris, Mollis, Tener:
" vel Effeminatus: ut Actius ap. Cic. h. Soph. l.
" e Trach. (1077.) Νῦν δ' ἐκ τοιούτου θῆλυς εὕρημαι
" τάλας, vertit, Effeminata virtus afflicta occidit.
" At θῆλυς ἐέρση ap. Hom. et Hesiod. non solum
" redditur Mollis et tener ros, ἁπαλὴ δρόσος: sed
" etiam ἡ θάλλειν ποιοῦσα τὰ φυτὰ, Quæ virescere
" et germinare plantas facit: ἡ θρεπτική: quo sane
" modo Plato Cratylo τὸ θῆλυ denominatum videri
" ait ἀπὸ τῆς θηλῆς: τὴν θηλὴν autem, ex eo quod
" τεθηλέναι ποιεῖ. Itidem vero et θήλεια νὺξ esse
" putatur ἡ ὑπόμβρος καὶ ποιοῦσα θάλλειν τε καὶ γεν-
" νᾶν. COMPAR. Θηλύτεραι passim ap. Hom. pro
" positivo θήλειαι, Femineæ, Feminei sexus. Od. Θ.
" (324.) Θηλύτεραι δὲ θεαὶ μένον αἰδοῖ οἴκοι ἑκάστη.
" Il. Θ. (520.) Θηλύτεραι δὲ γυναῖκες ἐνὶ μεγάροισιν
" ἑκάστη Πῦρ μέγα καιόντων," [Πῦρ μέγα καιόντων.]
" Quin et θηλυτέρη dicitur ut θήλεια, pro γυνὴ,
" Femina. Epigr. tit. εἰς Γυναῖκας, p. 25. Μηκέτι

" πιστὰ φέροιτε γυναιξὶ δολοφρονεούσαις· Θηλυτέρη μ' A
" ἐδάμασσε, τὸν οὐ κτάνε δήϊος Ἕκτωρ. In iisd. Epigr.
" legitur στήθεσι θηλυτέροις, Femineis. Sunt qui
" θηλύτερος interpr. Effeminatior, In venerem pro-
" nior: sed nullo exemplo eam interpretationem pro-
" bantes." [" Thom. M. 448. 605. ad Charit. 581. Wakef. Trach. 1062. Jacobs. Anth. 8, 304. 11, 387. Brunck. Soph. 3, 514. Callim. 1, 542. Heyn. Hom. 5, 49. 6, 41. 7, 625. 8, 54. 200. Valck. Callim. 128. 129. (1, 48.) Toup. Opusc. 1, 174. Imbecillis, ad Il. Θ. 520. Θῆλυς, ἡ, ad Xen. Œc. 4, 8. cf. Brunck. ad Eur. Med. 927. ubi omnino de h. v., Beck. ad Hecub. 659. ad Od. Z. 122. M. 369. Græv. Lectt. Hes. 615. Eur. Dan. 12. Leontius 7. 8. Müller. ad Lycophr. p. 737. De accentu gen. plur. fem., ad Herod. 135. 145. De gen., Fac. ad Paus. 3, 210. Ἡ θήλεα, Ion., Wessel. ad Herod. 91. 126. 241. 249. 330. Diss. Herod. 138. ad Il. E. 269. Koen. ad Greg. Cor. 205. Τὸ θῆλυ pro ἡ θήλεια, Aristot. H. A. 493. Schn. Θῆλυς ἑέρση, Jacobs. Anth. 7, 117. Heyn. ad Apollod. 1050. Græv. Lectt. Hes. B 614. Valck. Callim. 129. ἔρως, ad Charit. 222. Toup. Opusc. 2, 277. Θήλεια στολή, Wyttenb. Ep. Cr. 11. νόσος, Toup. ad Longin. 334. et Ind. v. Θήλεια, Wessel. ad Herod. 53. 311. et Valck. Τὰ θήλεα τέκνα, ad 48. Θήλεα πέπλα, Wakef. Eum. 56. Τῷ θήλει, Cattier. Gazoph. 74. Γυνὴ θῆλυ, Porson. Med. p. 69. Philostr. 262. Boiss. Θήλεας, θηλέας, Heyn. Hom. 5, 49. Τὸν θῆλυν, Ælian. H. A. 3, 47. 5, 45. cf. Schneid. 2, 237. Θῆλυ, Bast Lettre 107. Compar., Jacobs. Anim. 108. Julian. Ægypt. 41. ad Charit. 595. Θηλύτεραι, H. in Cer. 119. 167. Valck. Anim. ad Ammon. 150. 199. Wolf. ad Hesiod. 113. ad Charit. 581. 595. Antip. Th. 52. Jacobs. Anth. 9, 173. Ruhnk. Ep. Cr. 301. Θηλύτεραι νῆσοι, Heyn. Hom. 8, 244." Schæf. Mss. " Θηλύτατος, Philostr. 603. * Θήλης, Nonn. D. 5, 206. * Θήλεος, i. q. θῆλυς, 2, 348." Wakef. Mss. Lyricus Plutarchi 3, 296. H. * Θηλυκρατής, Æsch. Choëph. 599. * Θηλυκτόνος, Prom. 859. * Θηλυλάλος, Manetho 4, 322.] " Θη-
" λυμελεῖς ἀηδόνες, Femineum et molle modulantes C
" melos lusciniæ, Epigr." [Anal. 3, 260.] " Aliis
" molliter canentes." " Θηλύμορφος, Qui feminea
" forma est. Aristot. (1, 1176.) de pardali, Τῶν ἀν-
" δρείων εἶναι δοκούντων θηλυμορφότερόν ἐστιν ὅτι μὴ
" κατὰ τὰ σκέλη." [Eur. Bacch. 353. * Θηλύνους, Æsch. Prom. 1003.] " Ἐνθηλυπαθέω, ad verbum
" sonat Muliebria patior in. Ab aliis exp. Muliebri
" libidine tabesco." [Joseph. B. J. 4, 9, 10. τῷ κόρῳ. Θηλύπαις, Lycophr. 851. * Θηλυποιὸς, Phot. Bibl. 240.] " Θηλύπους βάσις, ex Eur. (Iph. A. 421.) pro
" Pes femineus." [* " Θηλυπρεπὴς, Jacobs. Anth. 10, 65. T. H. ad Plutum p. 361." Schæf. Mss. * Θηλυπρεπῶς, Tzetz. Chil. 6, 88. p. 100.] " Θηλύπρινος,
" Ilex femina. Eust. 302. tradit ap. Arcadas esse
" φελλὸν, μέσον τι πρίνου καὶ δρυὸς, indeque a non-
" nullis θηλύπρινον nominatum." [* " Θηλυπρόσωπος, Suid. 3, 304." Wakef. Mss. * Θηλύσπορος, Æsch. Prom. 861. * Θηλύστολος, Eust. in Il. A. p. 8, 43. * Θηλυστολέω, Strabo 10, p. 715., 11. p. 798. * " Θηλυστολία, Eust. 694, 35." Wakef. Mss.] D
" Θηλυφανὴς, Qui videtur esse femina, Feminæ simi-
" lis." [Plut. Theseo 23. " Jacobs. Anth. 10, 229." Schæf. Mss. * " Θηλυφθόριον, Abrotonum, Diosc. Notha 453." Boiss. Mss.] " Θηλυφόνος, Feminas occidens,
" Feminei sexus animalia interficiens. Diosc. 4, 77.
" Aconitum a nonnullis θηλυφόνον nominari tradit,
" ut et Plin. 27, 3, qui c. 2. dicit omnium veneno-
" rum ocyssimum esse aconitum, et tactis quoque
" genitalibus feminini sexus animalium, eod. die
" afferre mortem. Sic Idem 25, 10. cum dixisset
" Thelyphonon herbam ab aliis Scorpion vocari
" propter similitudinem radicis, subjungit paulo post,
" Thelyphonon omnem quadrupedem necat, impo-
" sita verendis radice: folio quidem intra eundem
" diem: mutuatus ea e Theophr. H. Pl. 9, 9. ubi et
" ipse tradit τὸ θηλυφόνον a quibusdam vocari σκορ-
" πίον, διὰ τὸ τὴν ῥίζαν ὁμοίως ἔχειν σκορπίῳ: ἀπολ-
" λῦναι δὲ βοῦς καὶ ὑποζύγια καὶ πρόβατα καὶ ἁπλῶς
" πᾶν τετράπουν, ἐὰν ἐς τὰ αἰδοῖα τεθῇ ἡ ῥίζα ἢ φύλ-
" λον αὐθημερόν." [Nicander Ἀ. 41. et n. " Apoll. Dysc. 87." Schæf. Mss. * Θηλύφωνος, Ælian. H. A. 6, 19. Eust. Il. A. p. 8, 41. * Θηλύχειρ, p. 550. Lobeck. Phryn. 515.] " Ἄθηλυς, Non femineus, s.
" Non effeminatus, ideoque Virilis." [" Plut. Lyc. et Num. Compar. 3." Corai. Mss. " Thom. M. 181. Fabric. B. Gr. 8. p. 509." Schæf. Mss. * Ἡμίθηλυς, Anacr. 13. * Μιξόθηλυς, Philostr. 625. * Ξενόθηλυς, Anon. H. in Virgin. 15. * Πάνθηλυς, Lobeck. Phryn. 536. * Ὑπόθηλυς, Sext. Emp. 264. * Φιλόθηλυς, Ælian. N. A. 2, 43.] " Θηλύτης, Feminea natura, Fe-
" mineum ingenium: seu Feminea mollities, Mulie-
" bris et effeminata mollities. Plut. Alex." [Alcib. 16.] " p. 361. Καὶ θηλύτητας ἐσθήτων ἁλουργῶν ἑλκο-
" μένων δι' ἀγορᾶς." " Θηλύνω, Effemino, Emollio,
" Hippocr." [" Theocr. 20, 14. Jacobs. Emendd. 48. Anim. 205. Anth. 9, 234. 293. Boiss. Philostr. 652." Schæf. Mss.] " Ἀθήλυντος, Non effeminatus.
" Suid. ἀθήλυντον, exp. ἀδάμαστον, σκληρὸν, Indomi-
" tum, Rigidum." [Epiphan. p. 171. " Planud. Ovid. Met. 13, 693." Boiss. Mss. * " Θήλυσμα, Effeminatio, Greg. Naz. in Sent. Jamb. Tetr. 18." Mendham. Mss. * " Θηλυστὶ pro θηλυκῶς, vide Koen. ad Greg. Cor. 37." Bast. ad calcem Scap. Oxon.]
" Ἀποθηλύνω, Effemino," [Athen. 515.] " Διαθη-
" λύνω, Effemino, s. Prorsus effemino." [Theophr. C. Pl. 1, 16, 6. Schn.] " Ἐκθηλύνω, Effemino, Philo
" de V. M. 3. Ἁβροδιαίτοις καὶ τὴν ψυχὴν ἐκτεθηλυ-
" σμένοις, Animo effeminatis." [Polyb. 32, 2, 3.
" Diod. S. 2, 551. 579. Dionys. H. 3, 1331. Verh. ad Anton. Lib. 300." Schæf. Mss. * Ἐκθήλυνσις, Hippocr. 425, 18.] " Συνεκθηλύνω, Una effemino," [Athen. 687. * Καταθηλύνω, Lucian. 3, 149.] " Θη-
" λυδρίας, Mollis et effeminatus, Qui natura et inge-
" nio est femineo. Lucian. (1, 214.) Οὑτοσὶ ὁ θηλυ-
" δρίας, ὁ μαλθακὸς, Effeminatus hic et mollis: in De-
" mon. (18.) Υἱὸν αὐτῷ δείξας πάνυ ὡραῖον, θηλυδρίαν
" δὲ καὶ διακεκλασμένον: de Salt. (2.) Θηλυδρίαν ἄν-
" θρωπον ὁρῶν, ἐσθῆσι μαλακαῖς καὶ ᾄσμασιν ἀκολά-
" στοις ἐναβρυνόμενον. Sic Synes. Ep. 50. Εἰ μὴ θῆλυς,
" ἀλλὰ θηλυδρίας γε ἦν, Si non femina, at certe effe-
" minatus erat." [Eur. Phœn. 706.] " Inde Θηλυ-
" δριώδης, itidem Mollis et effeminatus, s. Qualis est
" mollium et effeminatorum. Greg. Naz." [Or. 45. p. 719.] " Πάσης θηλυδριώδους φύσεως ἀφέστηκεν, οὔτε
" ἄρρεν οὔτε θῆλυ κατ' οὐσίαν ὑπάρχουσα." [Aristoph. Θ. 131. * Θηλυδριάω, Gl. Puellesco. * Θηλυδριῶτις, Anonymus Suidæ v. Ἀρδαβούριος.] " Θηλυκὸς, Femi-
" ninus, Feminei sexus proprius et peculiaris: vox
" Grammaticis usitata: veluti cum Dionys. H.
" dicit quosdam τὰ ἀρσενικὰ τοῖς θηλυκοῖς συντάττειν:
" et Schol. Thuc. Thucydidem solere ἀπὸ τῶν θηλυ-
" κῶν μεταβαίνειν εἰς τὸ οὐδέτερον." [Schol. Theocr. 1, 52.] " Θηλυκῶς, Feminino genere: veluti cum
" Athen. l. 11. scribit, Aristotelem in Thessalorum
" republ. dicere Thessalos θηλυκῶς usurpare τὴν λά-
" γυνον: et l. 5. prosæ scriptt. ἀρσενικῶς dicere
" τοὺς αὐλῶνας, poët. vero θηλυκῶς τὰς αὐλῶνας." [Athen. 68. * Θηλυκώδης, Procl. Paraphr. Ptol. 4, 6. p. 265. Cod. Dorv. ap. Gal. Lex. Hippocr. v. Φολλικώδεα. * Θηλυκεύομαι, Clem. Alex. Str. 4. p. 570.]

ΘΗΠΩ, Stupeo, Cum stupore admiror, poëtis usitatius, et quidem in duobus tantum temporibus, præt. med. sc. et aor. 2.; sed illud præt. med. pro præs. sæpe ponitur. Od. Z. (168.) Ὣς σε, γύναι, ἄγαμαί τε τέθηπά τε, Ψ. (105.) θυμός μοι ἐνὶ στήθεσσι τέθηπε, Il. Δ. (243.) Τίφθ' οὕτως ἔστητε τεθηπότες, ἠΰτε νεβροί; Stupentes velut hinnulei, cervi: quos et Plin. omnium rerum miraculo stupere docet. Apud eund. Hom. non semel est, Στῆ δὲ ταφὼν, item ταφὼν δ' ἀνόρουσε. Quod Ταφὼν Eust. Ionica literarum mutatione pro θαπὼν dici annotat: sicut βάθρακος pro βάτραχος, κιθὼν pro χιτὼν, κύθρα pro χύτρα, et ἀχαντία pro ἀκάνθια. Præterito autem med. τέθηπα quidam etiam prosæ scriptt. usi sunt, Philo V. M. 3. Ὡς τοὺς ὁρῶντας τεθηπέναι καὶ καταπεπλῆχθαι, Ut plane spectatores admiratione et stupore

defigeret, Lucian. (1, 142.) Κἀμὲ — τεθηπέ δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῶν, Admiratur, Bud. Idem Bud. ap. Dionys. Areop. Τεθηπὼς πρὸς τὸ ξόανον, exp. εἰδωλολατρῶν. Apud Hes. θηπῶν, cum accentu in ultima, quasi a θηπέω, θαυμάζων, ἐξαπατῶν, κολακεύων: paulo ante tamen θήπει, cum accentu in penult., ψεύδεται. [Τεθήπεα, Pallad. Epigr. 39. Crobylus Athenæi p. 258. ἡ τοῦ βίου Ὑγρότης με τοῦ σοῦ τέθαφε, mendose vulgo τέθαιφε.] Ab illo autem θηπέω ap. Hes. EST Θηπητὴς, Impostor, ἀπατέων. Notandum vero Eust. non agnoscere hoc th., sed τέθηπα et ταφὼν derivare a θάπτω: Etym. hic secuti sumus. Θηπὸν, Admirandum, Stupendum, θαυμαστὸν, καταθύμιον. [* Θηπαλέος Hesychio βωμολόχος.] Καταθήπω, Obstupesco, Cum stupore demiror. Unde in præt. med. κατατεθήπεσαν, ap. Suid. κατεθαύμασαν, ἐξεπλάγησαν. Apud Hes. est etiam κατεθήπει, expositum ἐπτοεῖτο: quod a καταθηπέω erit, ut supra θηπῶν ap. Eund. "Κατατεθήπω, "affertur pro Admiror, Obstupesco. At κατατε"θήπεισαν, quod Suid. exp. κατεθαύμασαν, ἐξεπλά"γησαν, est præt. plusquamp. verbi καταθήπω." Θάπος, Stupor, Attonita admiratio. Pro quo, facta mutatione literarum Ionica, ut in ταφὼν paulo ante annotavi, DICI Τάφος docet Eust. Quo utitur aliquoties Hom.: Od. Φ. (122.) τάφος δ' ἕλε πάντας ἰδόντας, Ω. (440.) τάφος δ' ἕλεν ἄνδρα ἕκαστον. At τάφος, Sepulcrum, quod et ipsum Eust. dictum vult διὰ τὸ ἐκπλήττειν τοὺς μετὰ οἴκτου βλέποντας, vide in Θάπτω. "Θάπαν Hes. exp. φόβον, Metum." "Θῆβος Hesychio θαῦμα, Res stupenda, forsan a "θήπω."

¶ Θάμβος, τὸ, Stupor, Attonita admiratio, i. q. præcedens Θάπος, ex eoque factum interposito μ, et mutato π in β, Etym.: licet Eust. e θέα et ἐμβιβάζεσθαι derivatum velit, ut sit ἡ διὰ θέας ἐμβιβαζομένη ἔκπληξις εἰς τὴν ψυχήν: simplicior tamen esse videtur Etym. deductio. Il. Δ. (79.) θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας, Od. Γ. (372.) θάμβος δ' ἕλε πάντας ἰδόντας: sicut paulo ante ex Od. habuimus τάφος δ' ἕλε πάντας ἰδόντας. Il. Ψ. (815.) Δεινὸν δερκομένω· θάμβος δ' ἔχε πάντας Ἀχαιούς. Thuc. 6, (31.) Καὶ ὁ στόλος οὐχ ἧσσον τόλμης τε θάμβει καὶ ὄψεως λαμπρότητι περιβόητος ἐγένετο, Stupore audaciæ, i. e. Stupenda audacia. Interdum commodius verti potest Pavor stupidus, attonitus, quo percellimur: ut θ. sit Animi affectio mixta ex admiratione et timore. Eur. Hec. (179.) τί νέον Κηρύξασ', οἴκων μ', ὥστ' ὄρνιν, Θάμβει τῷδ' ἐξέπταξας; Sic Plut. Pericle, Δεισιδαιμονία πρὸς τὰ μετέωρα, θ. ἐργάζεται. Quo sensu accipi possunt nonnulli, quos ex Hom. citavi ll. Apud Apoll. Rh. (4, 1673.) est θ. μέγα, Aristoph. (Ὄρν. 781.) Εἷλε δὲ θάμβος ἄνα-Κτας, et supra Hom. θάμβος δ' ἕλε πάντας. [" Jacobs. Anth. 6, 57. Valck. ad Ammon. 47. ad Lucian. 1, 313." Schæf. Mss. * Θάμβος, ὁ, Simonides Schol. Ven. Il. Δ. 79.] AT Θαμβὸς, Attonitus, Stupida admiratione perculsus, ἐκπλαγεὶς, Eust. Ἄθαμβος, ET Ἀθαμβὴς, ὁ, ἡ, Qui stupore, pavore attonito non percellitur, Phrynich. ap. Hes. Σῶμα δ' ἀθαμβὲς γυιοδόνιστον τήρει, Plut. Lycurgo (16.) dicit Spartanas mulieres educare sua βρέφη ἀθαμβῆ σκότου, καὶ πρὸς ἐρημίαν ἄφοβα, Ita ut pavore noctis non percellantur, nec in solitudine extimescant. Ἄθαμβος autem in VV. LL. est, exponiturque Intrepidus: sine Auctore. Apud Hes. est quidem scriptum ἄθαμβος, sed exp. ὦ θάμβος: pro quo divisa voce scr. fuerit ἆ θάμβος. Ἀθαμβεὶ, Sine stupore attonito, pavore attonito, Impavide. AT Ἀθαμβίη, Stupor, κατάπληξις, ap. Democr. Clemente Alex. (498.) teste, ut VV. LL. annotant: quæ exp. præcedentibus contraria est. [Cicero de Fin. 5, 29.] Ἔκθαμβος, ὁ, ἡ, Qui attonita admiratione stupet, Attonitus, Stupore et pavore perculsus, ἔκπληκτος, Eust.: ἔκθαμβος ἦν, Suid. ἐν θάμβει καὶ ἐκπλήξει ἦν. [Polyb. 20, 10, 9. Act. Apost. 3, 11. * "Ἐκθαμβὴς, Bergl. Alciphr. 282." Schæf. Mss. * Λαοθαμβὴς, Anon. H. in Virgin. 12. * Μεγαθαμβὴς, Opp. K. 2, 488.] Περιθαμβὴς, Vehementer admiratione et stupore, pavore perculsus, Valde stupefactus, pavefactus, Apoll. Rh. 2, (1160.) Καί

A σφεας ἀμφίεπον περιλαμβέες. A Bud. exp. Valde trepidus, citante e Plut. "Πολυθαμβὴς, Multum "s. vehementer stupefactus, Nonn." [Jo. 163, 17.] Θαμβαλέος, Stupendus, Formidabilis, θαυμαστὸς, φοβερὸς, Hes.: φωνὴ, Nonn. Vox, ad quam admiratione obstupescas, stupore expavescas. Ab Eod. active etiam usurpatum videtur pro Stupens, Admirabundus. Nam θ. Σαμαρεῖτις ap. eum in VV. LL. exp. Admirabunda et stupens: sicut et θ. θεράποντες, Admirabundi. [" Nonn. D. 1, 124." Wakef. Mss.] Θαμβέω, Admiratione attonita stupeo, Stupore attonito paveo, Il. Ψ. (728.) Λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε θάμβησάν τε, Ω. (484.) Θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο: (483.) θάμβησεν ἰδὼν Πρίαμον θεοειδέα: Virg. Obstupuit visu Æneas; et, Aspectu primo obstupuit. Od. Δ. (638.) Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον, Il. Θ. (77.) Θάμβησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλε, Virg. Obstupuere animi, gelidusque per ima cucurrit Ossa tremor, Od. Ω. (101.) Τὼ δ' ἄρα θαμβήσαντ' ἰθὺς κίον, ὡς ἐσιδέσθην.
B Interdum accus. habet adjunctum, P. (367.) Οἱ δ' ἐλεαίροντες δίδοσαν, καὶ ἐθάμβεον αὐτὸν, Ἀλλήλους τ' εἴροντο τίς εἴη, Stupebant ipsum: Cic. Nos Varrones stupemus. Active etiam usurpatum reperitur pro Stupore attonito percello, Pavefacio, 2 Reg. 22, (5.) Περιέσχον με συντριμμοὶ θανάτου, καὶ χειμάῤῥοι ἀνομίας ἐθάμβησάν με, Torrentes iniquitatis attonito pavore perculserunt me. Θαμβοῦμαι, Obstupesco, Perculsus sum. Bud. e Plut. de Pompeio, Βλαπτομένῳ τὴν γνώμην ἐοικὼς, ἢ διὰ θείας ἥττης τεθαμβημένος. [" Jacobs. Anim. 77. Anth. 9, 11. 12, 156. Meleager 117. * Θάμβημα, ad Charit. 458." Schæf. Mss. Manetho 4, 559. * Θάμβησις, 365. * Θαμβητὴρ, unde * Θαμβήτειρα, Orph. Arg. 970. * Θαμβητὸς, Lycophr. 552.] Ἐκθαμβέω, Stupore attonito percellor, Pavore attonito exterreor: pass. ἐκθαμβοῦμαι, pro eod., Expavesco, Bud. Basil. Ἀπορουντι γὰρ ἐῴκει καὶ ἐκθαμβουμένῳ, Marc. [9, 15. * "Ἐκθαμβητικὸς, ad Od. A. 105." Schæf. Mss.] Ἐπιθαμβέω, Cum stupore attonito admiror, Stupeo, Nonn. (Jo.
C 88, 26.) καί μιν Ἰουδαίων ἐπεθάμβεεν ἑσμὸς, Eum stupebat, Cum stupore admirabatur. Καταθαμβέω, Cum stupore demiror. Et in pass. ead. signif. Plut. Numa (15.) Κατατεθαμβημένη τὴν τοῦ Νουμᾶ δύναμιν, Cum stupore demirata: Fabio (26.) Κατατεθαμβημένος τὸν Ἀννίβαν, Stupens Annibalem, Stupore quasi attonito demirans, expavescens: nam θάμβος in utraque signif. poni, suo loco dictum est. [* Συνθαμβέω, Plato Ione 535. * Θαμβάω, unde Ἐθάμβη, pro ἐθάμβαε, Hesychio ἐξεπλάγη. * Θαμβαίνω, Hom. Hymn. 3, 84. " Ruhnk. Ep. Cr. 53. * Θαμβόω, Lucian. 3, 471. ad Herod. (7, 18.) 519." Schæf. Mss.]

ΘΗΡ, ρὸς, ὁ, Fera, Bellua, Od. E. (473.) Δείδω μὴ θήρεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένωμαι, Ω. (290.) θῆρες a piscibus et avibus distinguuntur, Ἠέ που ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ἢ ἐπὶ χέρσου Θηρσὶ καὶ οἰωνοῖσιν ἕλωρ γένετ', Hesiod. Ἔ. (1, 275.) Ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πετεεινοῖς Ἔσθειν ἀλλήλους. Apud Soph. Tr. (1099.) Accius Ἐρυμάνθιον θῆρα vertit Erymanthiam
D belluam, Lex. Cic. 114. 115. || Peculiariter Leo, κατ' ἐξοχὴν, Il. O. 586. Ἀλλ' ὅγ' ἄρ ἔτρεσε, θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικώς. || Centaurus. Soph. tamen junxit κένταυρος cum θὴρ, pro Centauro: Tr. (1164.) p. 353. Sic Semifer poëtis Lat. ut docebo in Φήρ. Hes. θῆρας exp. etiam τοὺς σατυρικούς. Ceterum θὴρ quidam quasi φθεὶρ dictum putarunt: alii παρὰ τὸ θέειν ῥᾶον. Hes. postquam scripsit θὴρ dici de Leone, addit ἀπὸ τοῦ θοῶς ὀρούειν. [" Wakef. Herc. F. 1389. Wakef. Trach. 707. Jacobs. Anth. 9, 192. Mesomedes 3. Boiss. Philostr. 321. Valck. Phœn. p. 152. 487. Leo, Heyn. Hom. 4, 698. 7, 97. Toup. Opusc. 1, 463. Animalia mansueta, Bentl. Opusc. 11. De Satyris, Musgr. Cycl. 620. De Centauris, Wakef. Trach. 707. 1059. Jacobs. Anth. 8, 263. De Pecudibus, Lobeck. Aj. p. 278." Schæf. Mss. * Θηραγέω, Belluas duco, Diod. S. 684. * Θήραγρος, Ion Athenæi p. 451. πέδη.] Θηράγρα, Ferarum captura, ut Plin. dicit Piscium et alituum captura, Venatus; Captura i. e. Res capta. J. Poll.

(5, 12.) θηράγρα, οὐ μόνον τὸ ἔργον, ἀλλὰ καὶ τὸ θηρώ- A
μενον: [falsa lectio pro θήρα, ἄγρα, sec. Schn. Lex.] Θηραγρέτης, Venator, Epigr. [Anal. 2, 452. Eur. Bacch. 1008. * " Θηραγρευτὴς, Theod. Prodr. 213." Elberling. Mss.] Θήραρχος, Qui præfectus est feris s. belluis, Rector ferarum s. belluarum. Sed peculiari signif. Rector elephantorum, Qui præest elephantis. [Ælian. Tact. c. 22.] Θηραρχία, Imperium ejus, qui præest belluis, Imperium in belluas: ut ap. Terent. Eunucho, qui præfectus est elephantis, dicitur Habere imperium in belluas. " Ἐπιθήραρ-" χος, dici videtur de eo qui τῷ θηράρχῳ s. aliis θη-" ράρχοις præest. In VV. LL. Qui quatuor elephan-" tis dominatur, Duplaris ferarius, e Gaza. Item " Ἐπιθηραρχία, Duplaris feraria:" [var. lect. ap. Ælian. l. c. Cf. Ἐλεφανταρχία.] Θήραυλος, Sylvestris, Rusticus. Ab Hes. exp. ἀγρός τις mendose: pro quo reponunt quidam ἀγρότης: fortasse tamen neutrum scripsit Hes. [* Θηρίαμβος, Suid. 2, 206. * Θηρόβατος, Diogenis Epist., Anal. 2, 282. " Ad Phalar. 357." Schæf. Mss. * Θηρόβολος, Manetho 4, B
614. θάνατος. " Θηροβόλος, ad Charit. 556." Schæf. Mss.] Θηροβολεῖν, Feras icere, ferire, ut faciunt venatores, Epigr. [" Huschk. Anal. 135. Jacobs. Anth. 9, 73. Wakef. Phil. 165. Toup. Opusc. 1, 13." Schæf. Mss. * " Θηροβολία, Epiphan. Hær. 69. p. 22." Kall. Mss.] Θηρόβορος, A feris adesus, arrosus: κρέας, Phocyl. (136.) Caro, quam adederunt feræ, s. potius arroserunt; postquam enim dixit Phocyl. Μηδέ τι θηρόβορον δαίσῃ κρέας, subjungit, ἀργίποσιν δὲ Λείψανα λεῖπε κυσίν· θηρῶν ἄπο θῆρες ἔδονται. Sed θηρόβορον scribo, non θηροβόρον, ut ibi legitur, cum passive accipiatur. At in VV. LL. habetur Θηριοβόρον, duplici errore: cum hoc nomen ne ingredi quidem possit versum. [" Ad Charit. 538." Schæf. Mss.] " Θηρίβορος, A feris adesus s. " comesus, Phocyl. Μηδέ τι θηρίβορον δαίσῃ κρέας." Θηρόβορος, A feris depastus, Epigr. [Phal. Epist. 13.] Θηρόβρωτος, A feris voratus. [Schol. Lycophr. 472. Strabo 6. p. 403. * Θηρόδηκτος, Schol. Soph. Phil. 717.] " Θηροειδεῖς ἐφαπτίδες, Hesychio sunt C
" ποικίλως διηνυσμέναι, forsan a variis animalium " figuris intextis." Θηροθῆραι, Venatores, θηρευταὶ, Hes. Esse autem puto illud e θὴρ et θήρα, eo modo quo ὀρνιθοθῆραι, et alia. [Lobeck. Phryn. 627. * Θηρόθυμος, Anal. 2, 221. * Θηροκόμος, Suid. * Θηροκράτωρ, Philes de Anim. 35, 23. * Θηροκτείνω, verbum contra Gr. L. analogiam formatum, " Const. Manass. Chron. p. 132." Boiss. Mss.] Θηροκτόνος, vide Θηροφόνος. [Eur. Hel. 153. * Θηρολέκτης, * Θηρολεκτέω, Θηρολέξης, * Θηρολέξις, vide supra p. 152. n. 2.] Θηρολέτης, Ferarum perditor, occisor. E quo intelligitur Venator, κυνηγὸς, Hes. [" Philippi Epigr. 52." Schæf. Mss. * Θηρολέτις, Hesych. * Θηρόλετος, Greg. Naz. Epigr. 210. * Θηρολετέω, Eust. Il. E. p. 426. * Θηριμάχος, Anthol. 6, 567. * " Θηρομαχέω, Artemid." Boiss. Mss. Θηρομαχοῦντες, Gl. Bestiarii. * Θηρομαχία, Inscr. Muratorii p. 643. * Θηρομιγὴς, Opp. K. 2, 6. Plut. Mario 20. * Θηρόμικτος, Lycophr. 962. * Θηρομορφία, Dionys. Areop. Cœl. Hier. 2. p. 14. * " Θηρονίκη, Nom. propr., ad Paus. D
380." Schæf. Mss.] Θηρονόμος, Feras pascens: δρυμός. [Panis epith., Custorion ap. Athen. 455. * Θηρόνομος, Antip. Sid. 19. * Θηρόπεπλος, Athen. 163. * Θηρόπλαστος, Lycophr. 673. * Θηροπλαστέω, Tzetz. ibid.] Θηροσκόπος, Feras observans, Feris insidians: [Anal. 2, 224. * " Θηροτόκος, Huschk. Anal. 135. Toup. Opusc. 1, 13." Schæf. Mss. * " Θηρότροπος, Isid. Pelus. 1, 351. Const. Manass. Chron. p. 94." Boiss. Mss.] Θηροτρόφος, Feras nutriens, alens. [" Ruhnk. Ep. Cr. 226. Musgr. Bacch. 103. De montibus, Longus 3. Villois. * Θηρότροφος, Valck. Phœn. p. 309. Diatr. 202. * Θηροτροφέω, Abresch. Add. ad Aristæn. 148. (2, 20.) Wagner. Alciphr. 2, 223." Schæf. Mss. * Θηρότυπος, Orph. H. in Nereid. 5.] Θηροφόνος, Ferarum occisor, Qui ferarum cæde gaudet. Unde Artemidis est epith. Item θηροφόνον peculiari signif. Aconitum, ab occidendis feris, VV. LL. e Diosc. Plut. [" Jacobs. Anim. 316. Anth. 10, 411. Wakef. Herc. F. 151. 377. Musgr. 378. Archias 27. Brunck. Aristoph. 1, 99. Monthly Review Jun. 1799. p. 99. Θηροφόνος, * Θηροφόνη, Brunck. ad Poët. Gnom. 275. Valck. Hipp. p. 186. Θηροφόνη probat Porson. Præf. ad Hec. p. xii." Schæf. Mss.] Ἐτ Θηροκτόνος, quo nomine Hes. illud θηροφόνος exp., nimirum idem significante. [* Θηροφονεὺς, Opp. K. 1, 537. * Θηροφονέω, 4, 23. * Θηροφονία, Greg. Naz. 2, 80. * " Θηροφόντης, Const. Manass. Chron. p. 103." Boiss. Mss. * Θηροφυγὴ, Cod. Vat. Diosc. Epigr. 11, 16. * Θηροφυλάκιον, Themist. 91. * Θηρόχλαινος, Lycophr. 871. cf. Θηρόπεπλος.]

Θηροσύνη, Venatio: θηροσύνας, κυνηγίας, Hes. [Anal. 3, 43. Opp. K. 4, 43. Nonn. D. 16, 134.]

Ἄθηρος, Carens feris s. belluis: χώρα, Plut. [6, 320.] " Item neutro genere et substantive τὸ ἄθηρον " dicitur pro ἡ ἀθηρία, Feris et belluis carere, Belluis " s. feris non infestari. Plut. (10, 82.) cum dixisset " pisces marinos instante partu lacus et flumina vi-" cina petere, subjungit, Τὸ ἄθηρον ἅμα ταῖς λίμναις " ἔνεστι καὶ ποταμοῖς, ὥστε σώζεσθαι τὰ τικτόμενα, " Simulque lacus et flumina feris non infestantur, " ita ut partus ibi facile possint servari. ‖ Expers " venationis. Synes. Epist. 105. Τί γὰρ καὶ πάθω, " τὰς φιλτάτας κύνας ἀθήρους ὁρῶν, καὶ τὰ τόξα τριπη-" δέστατα. Hes. ἄθηρον exp. ἀθήρευτον, Suid. ἀθήρα-" τον. Unde SUBST. Ἀθηρία, i. q. τὸ ἄθηρον. Theo-" phil. Epist. 65. Ἀνανδρία γὰρ ἡμᾶς, ἀθηρία δὲ τοὺς " θῆρας κολάζεται: ubi ἀθηρία est Penuria ferarum, " s. Non invenire feras quas comedas. Sic 73. Τοὺς " πολύποδάς φασιν ἀθηρίας τυγχάνοντας, τοὺς ἑαυτῶν " κατεσθίειν πλοκάμους, Cum nullæ occurrunt eis " feræ quibus vescantur, proprios arrodere cirros: " id quod Hesiod. quoque testatur et Orus Apollo " ac alii, ut in Τένδω annotavi. Sed sciendum, " perperam in hoc posteriore l. scriptum esse ἀθυ-" ρίας pro ἀθηρίας." [Ælian. H. A. 8, 1.] Ἔνθηρος, Feras habens: δρυμὸς, [Auctor Rhesi 289.] Saltus feras habens, In quo sunt feræ. Ex Eur. affertur pro Sylva feris abundans. [* Ἡμίθηρ, Gl. Semiferus, Philostr. 868.] Μιξόθηρ, Semifer. Ad verbum sonat, Feræ permixtus: ἄνθρωπος, Minotaurus, Epigr. Vide Φήρ. [" Bentl. Opusc. 11. Valck. Phœn. p. 255." Schæf. Mss. Lycophr. 650. * Μιξόθηρος, Homo belluinis moribus, Athenag. de Resurrect. Mort.] Πάνθηρ, ηρος, ὁ, Panthera, qui Lat. nominat. ex accus. Gr. factus est, mutato etiam genere masc. in fem., Xen. K. (11, 1.) Λέοντες δὲ, παρδάλεις, λύγκες, π., ἄρκτοι, καὶ τἄλλα ὅσα ἐστὶ τοιαῦτα θηρία. Existimo autem nomen hoc accepisse feram istam e versicoloribus maculis, tanquam hæ ceterarum omnium colores imitentur. Huc certe facit, quod scribit Plin. 8, 17. Panthera et tigris macularum varietate, prope solæ bestiarum spectantur: ceteris unus ac suus cujusque generis color est. [" In plur. legitur Πάνθηροι, tanquam a sing. ὁ Πάνθηρος, ap. Athen. 201. in Edd. vett. et in vetustissimo Ms. Cod., ubi quidem πάνθηρες ex Epit. edidit Schweigh." Schw. Mss. * Πανθήριον, Gl. Lynx. * Πανθηρίσκος, Hero Mathem. Vett. p. 247.] " Πολύθηρος, Habens multas " feras, Feris abundans, Eur. Phœn. (808.) Πολυ-" θηρόΤατον νάπος Ἀρτέμιδος." [* Πολυθηρία, J. Poll. 5. p. 480. * Ὑποθήριον, Unguenti species, Alex. Trall. 8. p. 504.]

Θήρειος, ὁ, ἡ, Ferinus, Belluinus, ut βία, Soph. Tr. (1061.) qui tamen, ut opinor, θ. β. periphrastice appellat quem alibi θῆρα κένταυρον: κρέα, Xen. K. II. 1, (3, 6.) p. 6. Ferinæ carnes, quibus opp. τὰ ἥμερα. [" Ad Charit. 724. Wakef. Trach. 1059. Jacobs. Anth. 11, 143." Schæf. Mss.] Ἀτ Θήριος αὐλὸς, J. Poll. Tibia quædam, qua utebantur Thebani, ἐκ νεβροῦ κώλων εἰργασμένη. J. Poll. 4, 10. Nisi forte θήρειος cum ει ibi leg. [Inde tamen Θηριότης, Theages Stobæi. " Casaub. Athen. 49." Schæf. Mss.]

" Θήρεον, Varium, ποικίλον, ex Hes. quem vide."

Θηρεύω, Feras venor, Od. T. (465.) Ὥς μιν θηρεύοντ' ἔλασεν σῦς λευκῷ ὀδόντι, ubi sine adjectione ponitur. Sic et Aristot. de araneis, Ἐργάζεσθαι μὲν τὴν θήλειαν, θηρεύειν δὲ τὸν ἄῤῥενα. Pro quibus Plin.

Feminam putant esse, quæ texat; marem, qui venetur. Itidem a Plut. ponitur partic. θηρεύοντες sine adjectione, pro θηρευταὶ, de Discern. Adul. Sæpius accus. suum habet: Idem in Alex. Παίζων ἀλώπεκας ἐθήρευε καὶ ὄρνιθας. Pass. Θηρεύομαι, A venatore indagor, Captor. Item Capior a venatore, addo autem A venatore ad exprimendam vim hujus verbi. Athen. 4. Ὥστε τεθηρευμένους ἀποτρέχειν ἅπαντας: 5. Κυνηγεῖ οὖν ὁ καλὸς Σωκράτης, οὐκ αὐτὸς θηρεύεται. Ponitur et in activa signif., ut ap. Aristot. qui de vespis loquens H. A. 9. θηρεύονται et θηρεύουσι pro eod. dixit. || Frequentissimus vero usus et per metaph., sicut Lat. Venor: Θηρεύειν ἡδονὰς τὰς μετὰ δόξης, Isocr. Venari voluptates laudabiles, Consectari. Sic θηρεύειν ἀρετὰν, Eur. (Iph. A. 568.) τὸ κέρδος, Venari s. Captare lucrum. Sic ὀνόματα θηρεύων, Plato Gorg. Captans, Bud. Apud Xen. vero in Œc. (20, 18.) Αὔρας θηρεύων μαλακὰς, Idem reddit Captans, Aucupans. Ex Eur. autem θηρεύειν ἀρετὴν pro Venari s. Consectari. || Cum accus. personæ, Lucian. (1, 245.) de Vulcano Martem ac Venerem captante, Ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς, ἐθήρευεν αὐτοὺς, Captabat, Bud. Ego existimo posse etiam verti Insidiabatur eis: sicut et venatores feris insidiari dicuntur. || Itidem vocem pass. Θηρεύομαι, Bud. exp. Capto, Excipio, in Plat. de Rep. 7. (7, 161.) Καὶ παραβάλλοντες τὰ ὦτα, οἷον ἐκ γειτόνων φωνὴν θηρευόμενοι. Sic autem θηρεύομαι in propria etiam signif. accipi active, dictum modo fuit. [“ Ruhnk. ad Xen. Mem. 220. Zeun. ad K. Π. 725. Wakef. S. Cr. 3, 76. Thom. M. 449. ad Charit. 552. 556. Musgr. Tro. 979. Jacobs. Anth. 6, 85. 309. 8, 372. Dionys. H. 5, 38. Boiss. Philostr. 418. Heind. ad Plat. Phædr. 303. ad Gorg. 143. Buttm. 510. Schneid. ad Xen. K. 'A. 15. De piscatu, Alciphr. 22. De aucupio, Ammon. 104. Med., Aristoph. Fr. 219. Plato Gorgia 59. Θ. ὀνόματα, Boeckh. in Min. 85.” Schæf. Mss.] Θήρευμα, Quod venando capitur, Captura. Affertur tamen e Plat. de LL. pro Venatus. Θήρευσις, Venatio, Ipsa venandi actio. [“ Heind. ad Plat. Theæt. 363. ad Gorg. 143.” Schæf. Mss.] Θηρεύσιμος, Qui venatu capi potest, q. d. Venabilis. Exp. tamen in VV. LL. Ad venandum aptus, Venandi vim habens. [* Θηρευτέον, Polyb. 1, 35, 8.] Θηρευτὸς, Venabilis, si ita loqui liceat. Θηρευτὴς, AC Θηρευτὴρ, [Herod. 2, 70.] Venator. Dicuntur autem non solum ἄνδρες θηρευταὶ ab Hom., sicut et ab Hesiodo, verumetiam (Il. Λ. 325.) κύνες θηρευταὶ, qui Lat. Canes venatici. At θηρευτὴς πέρδιξ Aristoteli est, qui a Plin. vocatur Perdix aucupis index. QUI Θηρευτικοὶ in prosa vocantur, cum ab aliis, tum a Xen. (Α. 6, 3.) Et fem. θ. κύνες, ab Aristoph. (Πλ. 157.) Dicitur vero et θ. βίος, Venatoria vita. Item θηρευτικὴ, sub. τέχνη, Venandi scientia, Aristot. Polit. 1. Redditur et Venatio, Venatus. [* “ Θηρεύτρια, Jo. Climac. Scala 27. p. 403.” Boiss. Mss.] Ἀθήρευτος, A venatore non indagatus, captus, Xen. K. Π. 1, (4, 16.) Ἀκούων οὖν ἐν τοῖς μεθορίοις— πολλὰ θηρία εἶναι ἀ. διὰ τὸν πόλεμον, exp. Multas feras, a quarum venatione cessatum est. [* Αὐτοθήρευτος, Schol. Opp. 'A. 5, 588. * Δυσθήρευτος, 2, 366. * Εὐθήρευτος, var. lect. 5, 426. * “ Νεοθήρευτος, Zenob. 2, 14. * Ἀντιθηρεύω, Acta Eustathii p. 5. Combef., Nicet. Paphl. Laud. Eust. p. 50.” Boiss. Mss. * Διαθηρεύω, Plato Philebo 18. p. 32.] Ἐκθηρεύω pro θηρεύω, Venor. [Herod. 6, 31. * Συνθηρεύω, Aristoph. Θ. 163. “ Apollod. 3, 9. Plut. Antonio 29.” Boiss. Mss.] Συνθηρευτὴς, q. d. Convenator, Venationis socius. [Xen. K. Π. 2, 4, 10.] Φιλοθηρεία, Amor venationis, Venandi studium. [“ Zeun. ad Xen. K. Π. p. 238.” Schæf. Mss.] Ceterum θηρεύω Eust. a θηράω deduci ait, s. potius ab inus. v., quod ille ἄρρητον appellat, θηρέω, sicut χεύω fit a χέω, ζητεύω a ζητέω: in quo certe ei subscribo.

Θήρα, Venatio, Venatus, Indagatio, quæ fit a venatore, Od. Τ. 429. Βάν ῥ' ἴμεν ἐς θήρην ἠμὲν κύνες ἠδὲ καὶ αὐτοὶ Υἱέες Αὐτολύκου: quod Virg. dicit Venatum ire. Sic Xen. (K. Π. 8, 8, 7.) ἐξιέναι ἐπὶ θήραν: (ibid.) ἐξάγειν, et (1, 4, 5.) ἐκπέμπειν: (1, 4, 14.) θήραν ποιεῖν exp. Venationem exercere: a Gaza autem ap. Aristot. Capturam exercere. Quod autem dicit Aristot. et alii ἀπὸ θήρας ζῆν, Lat. itidem, sed sine præp., Venatu vivere, ali. || Interdum vero metaph. ut Soph. Aj. (564.) p. 34. δυσμενῶν θήραν ἔχων, Hostes venans, vestigans: ut sit θήραν ἔχων δυσμενῶν, pro θηρώμενος δυσμενεῖς. Possumus autem, opinor, et Persequens hostes, reddere: cum et venatores persequi feras dicantur, ut alibi docui. Gaudet autem Soph. hoc genere metaphoræ: qua et initio illius Trag. usus est. Admonet tamen Schol. pro θήραν ἔχων legi etiam φρουράν. Usus est metaph. et Plut. Alcib. Μηχανὴ θήρας ἀνθρώπων. || Pro Præda venatu capta; qua itidem in signif. ap. Liv. Venatio. [“ Ad Diod. S. 2, 452. Soph. Phil. 1146. ad Anton. Lib. 287. Verh., ad Lucian. 1, 358. Musgr. Bacch. 1170. Præda venatu capta, Longus 74. Vill. Conf. c. θύρα, ad Charit. 549. Θήραν συνίστασθαι, T. H. ad Lucian. 1, 211. Αἱ θ., Heyn. ad Apollod. 827.” Schæf. Mss.] Δύσθηρος, ὁ, ἡ, Infelix in venatu s. venando, Cui non succedit venatio. [J. Poll. “ Opp. 'A. 3, 431.” Wakef. Mss. * Δυσθηρία, J. Poll.] CONTR. Εὔθηρος, Felix in venatu: ἄγρη, Epigr. Præda e felici venatu proveniens. [“ Jacobs. Anth. 6, 400, 10, 403. Quint. Mæc. 8. Brunck. ad Bacch. p. 422.” Schæf. Mss. Strabo 14. p. 943. * Εὐθηρία, J. Poll. 1, 108. * Λεξιθὴρ, * Λεξίθηρος, Λεξιθήρας, * Λεξιθηρέω, * Λεξιθηρία, vide supra p. 152. n. 2. * Μισόθηρος, Xen. K. 3, 9. * Ὁμόθηρος, Callim. H. in Dian. 210.] Πάνθηρον δίκτυον, Rete ad capiendas omnis generis feras, sicut πάναγρον dicitur quasi πᾶσαν ἄγραν ἀγρεῦον, πρὸς πᾶσαν ἄγραν ἐπιτήδειον: πάνθηρον δάπεδον, Aristoph. [B. 351. ubi Br. ἀνθηρὸν,] pro παντοδαπῶν θηρίων δεκτικὸν, “ ut Schol. “ exp. Solum omnium ferarum capax, In quo omnes “ generis animalia versantur.” Apud Suid., inquit Bud., legitur πάνθηρα, sed non expositum: fortasse autem illud est, quod Panthera dicitur ab Ulpiano, tit. de Act. Emt. et Vend. L. Emtorem, in fine. Nisi potius πανθηρία scr. est ap. Suid., et πανθηρίαν ap. Ulp. Hæc Bud. Vulgo tamen recepta est illa scriptura ap. Ulp.; legitur enim ibi, Veluti cum futurum jactum retis emimus a piscatore; aut indaginem, plagis positis, a venatore; vel pantheram ab aucupe. Ubi exp. Totam capturam. Σύνθηρος, Venationis socius, Xen. (Ἀπ. 2, 6, 35.) Οἶμαί σοι ἐπιτήδειον εἶναί με σ. τῶν ἀγαθῶν φίλων, Commodum tibi ad venandos amicos fore socium, Socium venationis amicorum. [* Φιλόθηρ, Polemon Phys. 1, 21. p. 272. Adamant. 2, 11. p. 384. vide Schn. Lex. Suppl.] “ Φιλόθηρος, Venationis amator, Venandi studiosus, “ J. Poll.” [“ Nom. propr. fictum, Alciphr. 3, 3. Achill. Tat. 2, 34.” Boiss. Mss. * Φιλοθηρία, Xen. K. Π. 2, 4, 26. * Φιλοθηρέω, Cyrill. c. Julian. p. 630. Ælian. V. H. 9, 4. alii perperam φιλοθηρῶσι a * Φιλοθηράω: vide Lobeck. Phryn. 626.]

Θηράω, Venor, Xen. K. Π. 1, (2, 10.) Διὰ τοῦτο δὲ δημοσίᾳ τοῦ θηρᾷν ἐπιμέλονται. || Frequentius metaph., ut Lat. Venor, et ut synonymum huic θηρεύω: itidemque redditur sæpe Capto: ut Lucian. (1, 293.) Ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας. At vero θηρᾷν τοὺς ἀνθρώπους a Xen. dicitur et alio modo, sc. λόγοις καὶ ἔργοις: (K. Π. 4, 2, 20.) ὄλβον ponitur pro Capere tanquam venando s. venatu, p. 58. Sciendum est autem θηρῶμαι quoque active interdum sumi, Isocr. Hel. Enc. (26.) Θηρώμενος τὰς τοιαύτας φύσεις, Captans, Bud. Synes. Διὰ πάσης ἐλθεῖν βασάνου, μετιόντα καὶ θηρώμενον τὴν ἀλήθειαν, Indagantem, Inquirentem. Soph. Aj. (2.) cum infin., Πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἁρπάσαι θηρώμενον, exp. Conantem. || At verbo θηρῶμαι pass. signif. utitur et Xen. Ἀπ. 1, (2, 24.) p. 416. Ἀλκιβιάδης διὰ κάλλος ὑπὸ πολλῶν καὶ σεμνῶν γυναικῶν θηρώμενος, ubi metaph. etiam capitur, redditurque Captatus, Illectus: sed prius illud malim. Item θηραθεὶς, pro Captus, i. e. Persuasus, Diog. L. in Pol. Ἀκούων δὲ τὸ μειράκιον, κατ' ὀλίγον ἐθηράθη, Disputatione philosophi Captus est, Bud. Ego autem malim hic Illectus est. Idem ibid. Διὸ καὶ θηραθῆναι Κράντορα ὑπ' αὐτοῦ. [“ Thom. M. 449. Markl. Suppl. 115. ad Charit. 555. Musgr. Tro.

979. Jacobs. Anim. 139. Anth. 6, 364. 11, 316. Villois. ad Long. 184. ad Diod. S. 2, 452. Marcell. de V. Thuc. 4. *Boiss.* Philostr. 418. Heind. ad Plat. Phædr. 303. *Schneid.* Anab. 15. Buttm. ad Plat. Gorg. 510. Wyttenb. Ep. Cr. 52. Valck. Hipp. p. 178. 261. Ruhnk. ad Xen. Mem. 220. ad Lucian. 1, 359. *De piscibus*, Longus 18. *De prosodia*, Clark. ad Il. A. 67. *De fut.*, ad Thom. M. 7. ad Mœr. 184. Eur. Iph. T. 1289. Matth. 1391." Schæf. Mss.]
" Θηρατέος, Venandus. Et Θηρατέον, Venandum, " Xen." [K. Π. 2, 4, 8. 'Απ. 2, 6, 8. Soph. Phil. 117.]
Θήραμα, Captura, Quod venando capitur: unde exp. etiam Præda. Plut. de Prud. Anim. Οἷον ἑαυτοῦ ποιούμενος ἄγραν καὶ θ. τὸν ἱερόσυλον. [" Jacobs. Anth. 6, 363. Schneid. ad Xen. Pol. 333. ad Charit. 555. Musgr. Bacch. 1170." Schæf. Mss. * Θήρασις, unde] Θηράσιμος, Qui venatu capi potest etc. Vide Θηρεύσιμος. [Æsch. Pr. 857.] Θηρατής, Venator. Sæpe metaph. Indagator, Sectator, Bud. ap. Diog. L. Pyth. Δόξης καὶ πλεονεξίας θ., τῆς ἀληθείας θ. [" Thom. M. 449. Kuster. Aristoph. 56." Schæf. Mss.] Θηρατικός, Venatorius, Ad venationem pertinens: σημεῖα, Plut. (8, 343.) de canibus. Eid. est Venationis studiosus. Item τὰ θ., Venandi ars, Xen. ['Απ. 2, 6, 33. * Θηρατήρ, Philostr. 864. * Θηρατήριος, Soph. Œnom. Fr. 2. ap. Athen. 564. * Θηρατήριον, Lobeck. Phryn. 131.] AT Θήρατρον, q. d. Venandi instrumentum, Id quo capimus quæ venamur. Lat. Laqueus, Pedica, Plaga, Rete. Xen. ('Απ. 2, 1, 4.) Οἵτε ὄρτυγες καὶ οἱ πέρδικες πρὸς τὴν τῆς θηλείας φωνὴν—φερόμενοι, —τοῖς θ. ἐμπίπτουσι. Et metaph., sicut Lat. Laqueus etc. ut cum dicit meretrix quædam ap. Xen. ('Απ. 3, 11, 7.) Καὶ ἐμοὶ συμβουλεύεις ὑφήνασθαί τι θ. Theodor. Hist. Eccl. 3. Πάγας κατασκευάζων καὶ θ., πρὸς τὸν τῆς ἀσεβείας ὄλεθρον τοὺς ἐξαπατωμένους ἀγρεύοντα. [Lobeck. Phryn. l. c. Ælian. H. A. 12, 46. 14, 5. * Θηράτωρ, Nicol. Damasc. p. 47. Orell., Coraii Prodr. 'Ελλην. Βιβλ. 241. * Θηρατός, Polyb. 10, 47, 11. Dionys. H. 2. p. 19, 42. * 'Αθήρατος, Longus 2, 4.] Δυσθήρατος, Qui non facile capi potest venatione s. venando, Cujus difficilis est venatus s. captura; generaliter, Difficilis captu s. indagatu: Plut. Καὶ γὰρ ἄλλως ἑώρα Μιθριδάτην δ. ὄντα. Et metaph. Cujus est difficilis indagatio s. pervestigatio, inquisitio; ita enim interpretor ap. Plut. Pericle, Δ. εἶναι ἱστορίᾳ τἀληθές. Difficilis intellectu, Bud. ap. Basil. de Parab. Solomonis, Δ. τῆς λέξεως ταύτης ὁ νοῦς. [Plut. Pompeio 38.] HUIC contr. Εὐθήρατος, Qui facile capi potest venando etc. [Æsch. Suppl. 90.] At Θήρημα, i. q. θήραμα, VV. LL. ET Θηρητήρ, ῆρος, ET Θηρήτωρ, ορος, ὁ, poët. Venator, Il. E. (51.) 'Εσθλὸν θηρητῆρα· δίδαξε γὰρ Ἄρτεμις αὐτὴ Βάλλειν κ. τ. λ.: (M. 170.) Ἄνδρες θηρητῆρες: I. (540.) Πολλέων ἐκ πολίων θηρήτορας ἄνδρας ἀγείρας Καὶ κύνας. " Θηλητήρ, Hesychio κυνηγὸς, forsan pro θηρητήρ."
[* Θηρήτειρα, Callim. H. in Del. 230. Εὐθήρητος, Opp. 'A. 5, 426. * " 'Αναθηράω, Procop. B. G. 2, 20." Kall. Mss.] " Διαθηράω, Venor: vel etiam Ve" nando indagor. Unde οἱ διαθηρῶντες dicuntur Ve" natores." [" Philostr. 740." Wakef. Mss. * 'Εκθηράω, Xen. K. 5, 25. Plut. Pomp. 26. * " 'Εκθηρατέος, Max. Tyr. Plut." Wakef. Mss. * " Καταθηράω, Theogn. ap. Epkema Act. Liter. Soc. Rheno-Traj. 4, 322." Boiss. Mss. * Προθηράω, Phot. Bibl. 735. * Συνθηράω, Xen. K. Π. 3, 1, 14. 28. * Συνθηρατής, 'Απ. 3, 11, 15.]
[* " Θηραίνω, Musgr. Herc. F. 518." Schæf. Mss.]
[* Θηράσσω, Manetho 4, 164.]
" Θηρατεύεσθαι, Suidæ ἀναβάλλεσθαι, in Ms. etiam " Cod."

¶ Θηρίον, Fera, Bellua: utroque n. modo Cic. interpr. ut videre est in Lex. Cic.: i. quod θήρ, sed hoc poëtis est potius peculiare, illud commune poëtis cum ceteris scriptt. Od. K. 171. de cervo, μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν, Callim. H. in Dian. (84.) Αἱ δέ κ' ἐγὼ τόξοις μόνιον δάκος ἤ τι πέλωρον Θηρίον ἀγρεύσω, τὸ δέ κεν Κύκλωπες ἔδοιεν, (12.) ἵν' ἄγρια θηρία καίνω, Xen. K. Π. 1, (4, 16.) 'Ακούων οὖν ἐν τοῖς μεθορίοις τοῖς τε αὐτῶν καὶ τοῖς Μήδων πολλὰ θ. εἶναι, ἅτε ἀθήρευτα ὄντα διὰ τὸν πόλεμον. Idem θηρία, quorum ve-

A natio periculosa sit, enumerat, ursos, leones, apros, pardales: ut contra cervos et dorcadas et asinos sylvestres, θ. esse dicit, quæ venari sine periculo possumus. Interdum cum adjectione, ut ἄλκιμα θ., Xen. K. Π. 1, (2, 10.): Θηρία ἀγριώτατα καὶ πολλῆς ὠμότητος μεστὰ, Isocr. Callim. itidem ἄγρια θηρία in l., quem modo protuli. Et θηρία ἀτιθάσσευτα, Plut. (Artax. 25.) φοβερώτερα, Paus. ὑπεράγοντα τοῖς μεγέθεσι, Athen. Sed ut θήρ pro Leone κατ' ἐξοχὴν accipi, admonui antea, sic θηρία interdum de Elephantis dici Suid. annotat. Polyb. (11, 1, 12.) Θηρία μεμονωμένα καὶ ψιλὰ τῶν 'Ινδῶν. Idem vero annotatur et de Lat. Bellua. In hoc tamen, qui e Terent. affertur loco, Eone es ferox, quia habes imperium in belluas? animadvertendum factam fuisse jam elephantorum mentionem. || Latius tamen patere θηρίων appellationem sciendum est, adeo ut Ælian. ἀράχνην etiam, Araneum, θηρίον appellet: quidam vero et τὸν ἵππα inter θηρία enumerarunt. Ideoque suspectus esse non debuit Marcello Diosc. l. ubi θηρία Lumbricos appellat, quod quidam Animalia ventris interpr., quos
B ipsum etiam Hippocr. θηρία appellasse testatur Gal. Apud Medicos vero peculiariter dicuntur Bestiæ venenatæ, quæ ictu morsuve venenum relinquunt. Unde quod Diosc. de vitice dicit, Καὶ τὰ φύλλα ὑποθυμιώμενά τε καὶ ὑποστρωννύμενα, θηρία διώκει, Plin. vertit, Suffitu quoque aut substratu fugant venenata. Dicitur certe et de aquatilibus: unde Plut. (10, 5.) θ. ἐναλά τε καὶ πεζά. Et quidam Comicus ap. Athen. negat ulla θηρία infeliciora esse quam pisces. Sic ap. Aristot. Ἔξω γὰρ φαλαίνης καὶ δελφῖνος οὐδέν ἐστιν ἐν τῷ πόντῳ θηρίον. Pro quo Plin. In Pontum nulla intrat bestia piscibus malefica præter vitulos et parvos delphinos. Quod item ap. eund. Aristot. est de delphinibus defunctum portantibus, Ὥστε μὴ καταβρωθῆναι ὑπό τινος τῶν ἄλλων θηρίων, Plin. interpr. Ne laceraretur a belluis. || Hippocrati Lumbricus, Hulcus ἄγριον, Gal. Vide Θηρίωμα. [" Ad Charit. 580. Jacobs. Anth. 6, 379. 12, 114. Boiss. Philostr. 320. Lobeck. Aj. p. 278. Vitium, Casaub.
C ad Athen. 49. Ulcus tetrum, Wakef. Phil. 173. De elephantis, ad Diod. S. 2, 310. 314. 339. 340. 345. 348. 349. 383. 389. 511. Plut. Alex. p. 145. Schm. Serpens, ad Diod. S. 1, 202." Schæf. Mss. * " Αὐτοθήριον, Fera ipsa, Chrys. in 1 Ep. ad Rom. Serm. 2. T. 3. p. 16." Seager. Mss. * " Θηριοβολία, Epiphan. Hær. 17. init." Routh. Mss. " Θηριόβορος, ad Charit. 538. (Vide Θηρόβορος.) * Θηριόβρωτος, ibid. Diod. S. 2, 285." Schæf. Mss. * " Θηριογνώμων, Const. Manass. Chron. p. 85." Boiss. Mss.]

Θηριόδηγμα, Morsus a fera illatus: peculiariter vero Morsus serpentis. Diosc. 2, [97. Lobeck. Phryn. 304.] Θηριόδηκτος, ὁ, ἡ, A fera s. bellua morsus: peculiariter autem Morsus a serpente, aut animali venenato. Diosc. de Anchusa, Δύναμις δὲ αὐτῆς καὶ θηριοδήκτοις βοηθεῖν· μάλιστα δὲ ἐχιοδήκτοις. De qua Plin. Efficax contra serpentes, maximeque viperas. Marcellus ap. Diosc. inconstanter Plinium vertisse scribit θηριόδηκτα, nunc Bestiarum morsus, nunc Vulnera: et θ. reddendum esse A serpentibus morsus,
D A venenatis morsus. [* Θηριοδηκτικός, Epiphan. in Inscr. Operis adv. Hær. * Θηριοδίωξ, Lobeck. Phryn. 612. * Θηριοειδής, Adamant. Phys. 1, 1. p. 323. * " Θηριοθήρας, Const. Manass. Amat. 2, 81." Boiss. Mss. * Θηριοκόμος, Procop. Anecd. p. 40. 41. * Θηριοκτόνος, Eust. Od. A. p. 54, 36. * Θηριοκτόνον, Gl. βοτάνη, Sandonicum. * Θηριολέξης, * Θηριόλεξις, Lobeck. Phryn. 628.] Θηριομάχος, Qui cum feris s. belluis pugnat, Ferarum oppugnator, Lucian. (2, 340.) Καὶ τὸν μέγαν θ. 'Ηρακλέα. A Bas. θηριομάχοι etiam Venatores, ut Bud. scribit, numerantur inter theatricos. [* " Θηριομάχης, Diod. S. 2, 537." Schæf. Mss.] Θηριομαχέω, Cum belluis depugno. [" Diod. S. 1, 211. ad 361." Schæf. Mss. * " Θηριομαχία, Pugna belluarum, Philo J. 1, 602." Wakef. Mss. * Θηριομιγής, Tzetz. ad Lycophr. 45. * Θηριομιξία, Gem. Pletho Epit. Dogm. Zor. et Plat. 7. in Fabricii B. Gr. 14, 143. Θηριόμορφος, Chrys. Hom. 9. in 1 ad Cor. p. 299. * Θηριομορφία, Epiphan. 1, 208.] Θηριονάρκη, dicitur Frutex quidam foliis sub-

herbaceis, flore roseo, sic dictus quod serpentibus admotus torporem inferat, Gorr. Hanc Plin. cuicunque admotam feræ torporem afferre scribit. [* Θηριοπρεπής, Cyrill. Alex. in Isaiam p. 834. * "Θηριόστερνος, Nicet. Eugen. 4, 78." Boiss. Mss.] Θηριότροφος, Qui belluis vescitur; peculiariter Qui serpentibus vescitur. Gal. ad Gl. 2. Θ. Μαρσοὶ καὶ ἀσπιδότροφοι. AT Θηριοτρόφος cum accentu in penult. Qui belluas alit: ["Schol. Il. Ξ. 283." Wakef. Mss. * "Θηριοτροφέω, Abresch. Add. ad Aristæn. 115. 148. Wagner. Alciphr. 2, 223." Schæf. Mss.] Θηριοτροφεῖον, Locus, ubi belluæ aluntur, Leporarium, h. e., ut Varro ap. Gell. exp., Omne septum ædificium villæ habentis inclusa animalia, quæ pascuntur. Recentiores Vivarium, Roborarium appellarunt, Gell. Varro 3, 13. Nam sylva erat supra quinquaginta jugerum maceria septa: quod non Leporarium, sed θ. appellabat. Θηριοφόνος, Belluas occidens. Θηριοφόνον dictum est a quibusdam Aconitum, quod feras, si ab eis edatur, occidat. Affertur et Θηροφόνον e Plut. [* Θηριόψυχος, Theod. Prodr. Rhod. p. 25.] Θηριάλωτος, ὁ, ἡ, A bellua captus. [* "Θηριάλωσις, Symm. Gen. 49, 9. Euseb. Demon. Evang. 378." Kall. Mss. * "Θηριώνυμος, Tzetz. Ep. 2. p. 268. Const. Manass. Chron. p. 85." Boiss. Mss. Epith. Tigridis fluvii, Eust. ad Dionys. P. p. 172.]

Θηριακὸς, ut λόγος, Diosc. Sermo s. Tractatus de feris; peculiariter de Iis, quæ venenum ictu aut morsu relinquunt. Et ἅλες θ. ap. Medicos, Sales e viperis; ἀρτίσκοι s. τροχίσκοι, Panes s. Pastilli e viperæ carnibus confecti ad theriaces præparationem. At θ. φάρμακα, Medicamenta, quæ venenatorum animalium morsus depellunt: eo ab alexipharmacis differentia, quod hæc venenis intro sumtis, illa venenis a morsu animalium intro subeuntibus medeantur. Et θ. subaud. ἀντίδοτος, Antidotus adversus venena omnia efficax, [Trall. v. p. 77.] Ac quanquam omne, quod eam habet facultatem, θ. vocari possit; nam et allium, rusticorum theriacem Gal. appellat; hoc tamen nomen præcipue obtinuit celeberrimum illud Medicamentum e simplicibus plurimis et viperarum carne compositum, valens ad venena omnis generis, sive morsu s. potu in corpus pervaderent. Gorr. Apud Thasios, ut scribit Plin. 14, 18. vitis etiam vocatur θηριακὴ, cujus et vinum et uva contra serpentium ictus medetur. [Θηριακὴ ἄμπελος, Geopon. 4, 8.]

Θηριώδης, ὁ, ἡ, Ferinus, Belluinus: ἄνθρωπος, Aristot. Eth. 7, 1. θηριώδεις φύσεις. 7, 5. qualis fuit ejus mulieris, quam τὰς κυούσας ἀνασχίζουσαν τὰ παιδία κατεσθίειν dicit: qualis item barbarorum ἀπηγριωμένων, de quibus ibi prolixius loquitur. Apud Eund. ibid. Κἂν ψοφήσῃ μῦς, θ. δειλίαν δειλός. Item θ. βίος, Athen.: Plato, Τὸ τῆς ψυχῆς (μέρος) θ. τε καὶ ἄγριον, Illa pars animi, in qua feritas quædam sit atque agrestis immanitas, Cic. Θ. ἀδίκημα, Ferum facinus, VV. LL. :θ. παραφροσύνη, Hippocr. Ferina insania; Per quam aliquis discurrit, calcibus dentibusque petit, et sibi ab omnibus fieri insidias putat, Gal. in 2 Prorrh. annotat: vel, ut paulo post exp., cum ii, qui melancholice insaniunt, in obvios quosque desæviunt: ita ut hoc nomine Vehemens melancholia significetur. Gorr. Apud eund. Hippocr. (1169.) ut Gal. annotat in 2 Comm. in 6. Epid., per θηριῶδες aliqui intelligunt φθίσιν, quod qui eo morbo laborant, propter unguium curvitatem feris similes esse videantur: alii θηρίωμα, proprie Pulmonis hulcus: alii vero, ut priore Comm. idem Gal. scripsit, τὰς ἀσκαρίδας καὶ τὰς ἕλμινθας: alii Elephantem, alii Cancrum: ipse vero πᾶν τὸ κακόηθες, Malignum, Gorr. Apud Diosc. autem 2, 131. Σκληρίας μαλάσσει τὰς ἐν μαστοῖς, καὶ θηριώδη καὶ ἄνθρακας, Hermol. vertit Ulcera fera, Marcellus Ferina: putans diversa esse a Theriomatis, et inde dicta, quoniam asperius sæviunt. Quo referendum quod ap. Plut. (6, 631.) est, Φλεγμοναὶ περὶ τραύματα, καὶ νομαὶ σαρκὸς θηριώδεις, καὶ περιωδυνίαι κοιμωμένων. At θ. ἤθη, Aristot. Quæ modum excedunt in unoquoque vitio, Bud. Copulantur vero a Xen. (K. Π. 5, 2, 8.) κυνικὸν καὶ θ., sicut a Plut. ἀναίσχυντον καὶ θ., ἀνήμερον καὶ θ., ἄτεγκτον καὶ θ.: quibus opp. ἐκλελυμένον καὶ γυναικοπρεπές. At τὸ θ. neutr. et subst. pro Feritas, Lucian. de Salt. Ἄχρι τοῦ ἀγρίου καὶ θ. προαγόντων. Plut. Artax. (19.) Τὸ θ. αὐτῆς καὶ δυσμείλικτον. || Belluosus, ut θάλασσα, Belluosum mare, i. e. Belluis refertum: Belluosus Oceanus, Horat. Item in VV. LL. ἐν θηριώδει, In loco feris frequenti. ["Markl. Suppl. 201. Cattier. Gazoph. 55. Boiss. Philostr. 321. Abresch. Lectt. Arist. 109. Feris refertus, Herod. 457. (4, 191.) De ulceribus, Casaub. Athen. 78." Schæf. Mss.] Θηριωδῶς, Ferino more, More belluarum, Isocr. (Busir. 10.) Θ. διακεῖσθαι πρὸς ἀλλήλους. Apud Eund. θ. ζῆν, sicut ap. Plut. ζῆν ἀγεννῶς καὶ θ. [* "Θηριώδεια, Suid. v. Θηριῶ." Boiss. Mss. Tzetz. Lycophr. 111.] Θηριωδία, ἡ, Feritas, i. QUOD θηριότης: quibus Aristot. Eth. 7, 1. opp. τὴν ὑπὲρ ἡμᾶς ἀρετὴν ἡρωϊκὴν καὶ θεαίν. ["Valck. ad Chrys. p. 13." Schæf. Mss.]

Θηριόω, Effero, In ferinam naturam verto. Unde in pass. θηριοῦσθαι, Efferari, In belluinam naturam abire. Quod vero Crantor dicit, Τῷ ἀνωδύνῳ θηριοῦσθαι τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, Cic. vertit Immanitatem in animo, stuporem in corpore contingere, Lex. Cic. Item ap. Medicos τεθηριωμένα ἕλκη, Ulcera, quæ ad feritatem transierunt, ab habitu mitiore ad asperiorem, ut Marcell. interpr. Diosc. 3, 11. Καὶ τὰ φαγεδαινικὰ ἕλκη καὶ τὰ τεθηριωμένα. || Θηριοῦσθαι apud rei rusticæ scriptt. Bestiolis infestari, Vermiculari, Bud. quo modo et ζωοῦσθαι dici, suo loco annotatum est. Theophr. de nucleo palmæ et similibus, Ὅθεν οὔτε θηριοῦται καθάπερ τὰ σιτηρὰ τῶν σπερμάτων, οὔτε ἀναξηραίνεται. ["Diod. S. 2, 574. Casaub. ad Athen. 113." Schæf. Mss. Theophr. Char. 12.] Θηρίωμα, Ulceris genus teterrimi, quod idem esse cum carcinomate multorum opinio est. Id Celsus 5, (28.) prodidit et per se nasci, et interdum ulceri ex alia causa facto supervenire: colore esse vel livido vel nigro: odore fœdo, multo, et muco simili humore: id ipsum ulcus neque tactum, neque medicamentum sentire, prurigine tantum moveri: at circa dolorem esse et inflammationem: interdum etiam febrim oriri: nonnunquam ex ulcere sanguinem erumpere: at id quoque, malum serpere: quæ omnia sæpe intendi, fierique ex his ulcus, quod ἕρπητα ἐσθιόμενον Gr. vocant. Quod et J. Poll. scribit, Αἷμα πολὺ καὶ μέλαν καὶ δυσῶδες ἀφιέναι, μετὰ μελανίας τὴν σάρκα ἀνεσθίον: fieri autem in verendis virorum, interdum et in digitis. Gal. vero Comm. 2. in Epid. 6. scribit aliquos existimare θ. proprie dici Ulcus, quod in pulmone est. In VV. LL. est τὸ θ. a Diosc. et Gal. vocari etiam τεθηριωμένον et θηριῶδες ἕλκος: Hipp. θηρίον: Gal. etiam ἄγριον ἕλκος: Lucr. Ulcus tetrum. Θηρίωσις, Efferatio, In feram s. belluam mutatio, Lucian. (2, 296.) Καλλιστοῦς θηρίωσις, quæ ab Junone in ursa mutata poëtarum fabulis traditur. Ἀποθηριόω, Effero, Efferatum reddo, Cratin. Οἶνος γὰρ τοὺς γέροντας ἀποθηριοῖ ὥσπερ τὰ τῆς Κίρκης φάρμακα. Apud Polyb. (1, 79, 8.) pro Ad feritatem et crudelitatem incito. || Pass. est Ἀποθηριόομαι, Efferor: unde ἀποθηριούμενα ἕλκη. [* Ἀποθηρίωσις, Plut. 10, 321.] "Διαθηριόω, Effero, "s. Prorsus effero et exacerbo." [Plut. 7, 305.] Ἐκθηριόω, Effero, E miti natura in belluinam muto. [Eur. Bacch. 1329.] "Ἐκθηρίζω, Effero, Exaspero, "VV. LL."

¶ Θηρίδιον, Bestiola, Theophr. (H. Pl. 3, 15, 4.) Φέρει καὶ κωρυκώδη τινὰ κοῖλα,—ἐν οἷς θηρίδια ἐγγίνεται κωνωποειδῆ, Plin. Fert et terebinthus folliculos emittentes quædam animalia ceu culices, ["Etym. M. 619." Boiss. Mss. * Θηράφιον, Gl. Fericula, Gal. de Antid. 2, 437. Vide Corai. ad Isocr. p. 100.]

ΦΗΡ, -ηρὸς, ὁ, Fera, Æol. pro θὴρ, Il. A. (268.) Φηρσὶν ὀρεσκῴοισι, pro Centauris, ubi tamen quidam φῆρας quasi φυῆρας dici putarunt, i. e. διφυεῖς: sed θὴρ, et μιξόθηρ, cui respondet Lat. Semifer, et θήρειος βία, de Centauris itidem dicta, commentum illud refellunt. Imitatus autem est Homerum Pindarus in voce φήρ.

"ΘΗΡΙΚΛΕΙΟΙ κύλικες, et Θηρίκλεια ποτήρια, dicta

" a Thericle quodam tornatore: quorum mentio ap. " Athen. et Theophr." [H. Pl. 5, 3, 2.] " ac Suid., " necnon ap. *Plin.*" [" Θηρίκλειος, Jacobs. Anth. 11, 222. *Aristoph.* Fr. 273. ad Lucian. 2, 332. ad *Phalar.* 305. Thom. M. 451. T. H. ad Plutum p. 432. *Valck.* Phœn. p. 66. Mœr. 188. et n., Toup. Opusc. 2, 220. Bergl. Alciphr. 229." Schæf. Mss. Θηρίκλειος, ἡ, sub. κύλιξ, Plut. 8, 450.]

" ΘΗΣ, ητὸς, ὁ, Operarius s. Servus mercenarius, " Qui mercede alicui servit, Qui mercedis causa " operam suam locat alicui: cujusmodi genus ho- " minum erat in ultimo censu ap. Athenienses, ut " Proletarii et Capite censi ap. Romanos: medii inter " δούλους et βαναύσους. Aristot. Polit. 3, 3. dicit " τῶν ἀναγκαίων ἔργων τοὺς μὲν ἐνὶ λειτουργοῦντας τὰ " τοιαῦτα, δούλους esse: τοὺς δὲ κοινῇ, βαναύσους καὶ " θῆτας. Et Plut. Solone, (13.) p. 155. e plebeis eos " nominatos fuisse ἑκτημορίους et θῆτας, qui divitibus " ἐγεώργουν, ἕκτα τῶν τελουμένων τελοῦντες. Hique " θῆτες Athenis infimi census cum essent, ex institu- " to Solonis οὐδεμίαν ἀρχὴν ἦρχον, ἀλλὰ τῷ συνεκκλη- " σιάζειν καὶ δικάζειν μόνον μετεῖχον τῆς πολιτείας, " ut idem Plut. testatur (18.) p. 160. Hesiod. vero " Ἔ. 2, (220.) jubet Θῆτα ἄοικον ποιεῖσθαι, καὶ ἄτε- " κνον ἔριθον Δίζεσθαι. Homerus quoque θῆτα vocat " Famulum s. Ministrum mercenarium, Od. Δ. 644. " ἤέ οἱ αὐτῷ Θῆτές τε δμῶές τε δύναιτό τε καὶ τὸ τε- " λέσσαι. Nam et ibi Scholiastæ θῆτας accipiunt " τοὺς ἐπὶ μισθῷ δουλεύοντας, Qui mercedis causa " serviunt, ob inopiam sc., cum alioqui ingenui sint " et liberi: ut et J. Poll. 4. scribit πελάτας et θῆτας " esse ἐλευθέρων ὀνόματα διὰ πενίαν ἐπ' ἀργυρίῳ δου- " λευόντων: itidemque Eust. 1246. θῆτας et λάτρεις " dici οἳ ὄντες ἐλεύθεροι μισθοῦ ὑπουργοῦσιν, ut Apollo, " inquit." [" Thom. M. 452. Musgr. Heracl. 164. Kuster. Aristoph. 110. ad Dionys. H. 1, 255. Munck. ad Anton. Lib. 168. Verh., ad Timæi Lex. 151. 212. Act. Traj. 1, 119. Ammon. 71. Valck. Anim. 98. Eran. Philo 169. Koen. ad Greg. Cor. 91." Schæf. Mss. * Θητίον, Athen. 119.] " Θητώνιον, τὸ, Pretium quo " ejusmodi mercenarius operarius conducitur et veluti " emitur, Pretium quo mercenarius operarius et mini- " ster operam suam locat ac ceu vendit: Suidæ τὸ τοῖς " μισθωτοῖς διδόμενον. Θητικὸς, Pertinens ad τοὺς " θῆτας, Mercenariorum proprius et peculiaris: vel " etiam Mercenarius, adjective accipiendo eam vo- " cem. Aristot. Rhet. l. 1. Οὐ γάρ ἐστι κομῶντα ῥᾴ- " διον οὐδὲν ποιεῖν ἔργον θητικὸν, nec etiam ἐργά- " ζεσθαι βάναυσον τέχνην. Sic Idem Polit. 3, 3. Οὐ " γὰρ οἷόν τ' ἐπιτηδεῦσαι τὰ τῆς ἀρετῆς, ζῶντα βίον " βάναυσον ἢ θητικόν. Idem Polit. l. 8. Διόπερ οὐ τῶν " ἐλευθέρων κρίνομεν εἶναι τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ θητι- " κωτέραν. Alioqui θητικὸς dicitur etiam Qui constat " ex ejusmodi mercenariis famulisque operariis: ut " cum idem Aristot. Polit. 2. c. 10. dicit τὸ τέταρτον " τέλος Athenis fuisse τὸ θητικὸν, οἷς μηδεμιᾶς ἀρχῆς " μετῆν. Et 6, 7. esse τέσσαρα μάλιστα μέρη τοῦ " πλήθους, γεωργικὸν, βάναυσον, ἀγοραῖον, θητικόν. " Sic Plut. in Pericle dicit, τὸν θητικὸν ὄχλον καὶ " ἰδιώτην. Dicitur etiam τὸ θητικὸν absolute et sub- " stantive pro τὸ θητικὸν πλῆθος, h. e. τὸ ἐπὶ μισθῷ " δουλεῦον: ap. Suid., καὶ θητικὸν ἐπήγοντο οἱ αὐτοὶ " ἐς τὸν πόλεμον: ut τὸ οἰκετικὸν de Famulitio dici- " tur." [" Jacobs. Anim. 280. Anth. 6, 307. Koen. ad Greg. Cor. 91. Θητικὸν, Timæi Lex. 212. et n., Valck. Anim. ad Ammon. 99." Schæf. Mss.] " Θη- " τεύω, Mercede servio, Mercede operam meam " loco. Od. Σ. (356.) Ξεῖν', ἦ ἄρ κ' ἐθέλοις θητευέμεν, " εἴ σ' ἀνελοίμην, Ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς· μισθὸς δέ τοι " ἄρκιος ἔσται· Αἱμασιάς τε λέγων καὶ δένδρεα μακρὰ " φυτεύων; Sic Apollo initio Alcestidis Euripideæ " dicit, καί με θητεύειν πατὴρ Θνητῷ παρ' ἀνδρὶ τῶνδ' " ἄποιν' ἠνάγκασεν. Et Plato Polit. 2. de Gyge, " Εἶναι αὐτὸν ποιμένα θητεύοντα παρὰ τῷ τότε Λυδίας " ἄρχοντι. Et Philostr. Ἐθήτευσαν εἰς τὸ τεῖχος, " Operam suam mercede locarunt ad muri extru- " ctionem. Apud Herod. (8, 137.) legimus etiam, " Ἐθήτευον ἐπὶ μισθῷ παρὰ βασιλῆϊ, addito ἐπὶ μι- " σθῷ, quod alias ei includitur." [" Ad Diod. S. 1,

A 315. 2, 546. Boiss. Philostr. 353. 569. Thom. M. 452. Wakef. Alc. 6. Pierson. ad Mœr. 63. ad Lucian. 1, 196." Schæf. Mss. Ut δουλεύω, Musæus 151. cf. Eur. Or. 926. Horat. Carm. 2, 8, 17.] " Unde Θητεὺς, έως, ὁ, Qui operam suam mercede " locat, Qui mercede servit s. famulatur: i. q. θής. " Legitur ap. Suid. in Ms. etiam Cod. Θητεὺς καὶ " θητικόν: et declarationis loco subjungitur, Εἰς δ' " διαιρουμένης παρ' Ἀθηναίοις τῆς πολιτείας, οἱ ἀπο- " ρώτατοι θητεῖς ἐλέγοντο, καὶ θητικὸν τελεῖν· οὗτοι δὲ " οὐδεμιᾶς ἦρχον ἀρχῆς, οὐδὲ ἐστρατεύοντο. Quæ " verba ex Harpocr. desumta sunt: ap. quem tamen " non θητεῖς scriptum, sed θῆτες, quod magis probo: " atque ita eum scripsisse patet ex Antiphontis l., " quem subjungit, Τούς τε θῆτας ἅπαντας ὁπλίτας " ποιῆσαι. Est ab eod. θητεύω et SUBST. Θητεία, " Servitus s. Famulatus mercedis causa: ἡ ἐπὶ μι- " σθῷ δουλεία: Hesychio * μισθοδούλεια, et μίσθωσις: " eam autem μίσθωσιν intellige Qua quis operam " suam alicui mercede locat. Isocr. Ἐπὶ θητείαν
B " ἰόντας." [" Wakef. Ion. 588. Pierson. Veris. 10." Schæf. Mss. Orph. Arg. 21.] " Ἀθήτευτος, Hesychio " ὁ μηδενὶ ἐπὶ μισθῷ δουλεύων, Qui nulli mercede " servit: παρὰ τὸ μὴ θητεύειν." [* Παραθητεύω, Plut. 9, 52.] " Porro ut ad Θὴς redeam, habet id " gen. FEM. Θῆσσα, et ATTICE Θῆττα. Ita enim " dicitur Ancilla mercenaria, Famula mercede con- " ducta, Quæ mercede alicui servit, Quæ mercede " operam suam locat. Plut. Coriolano (25.) Ἵππου " ἑνὸς τῶν ἀγόντων τὰς καλουμένας θήσσας ἀτονήσαν- " τος. Meminit hujus v. Harpocr. quoque. Cum " enim e Demosth. Orat. περὶ Ἁγνίου κλήρου (1067, " 27.) attulisset hæc verba, Τῶν ἐπικλήρων ὅσαι θητι- " κὸν τελοῦσιν, subjungit aliquanto post, Demosthe- " nem hic ἐπίκληρον nominasse τὴν πενιχρὰν κόρην " quam θῆσσαν appellant Attici: fuisseque ἐπάναγ- " κες τοῖς ἔγγιστα γένους τὰς θήσσας ἢ λαμβάνειν πρὸς " γάμον ἢ πέντε μνᾶς διδόναι, teste etiam Posidippo " Comico. Quæ ap. Suid. quoque leguntur: cui " itidem Θῆττα est ἐπίκληρος οὐκ ἔχουσα φερνὴν, πε-
C " νιχρὰ καταλειφθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς, ὑπὸ δὲ τῶν " ἀγχιστέων προικιζομένη κατὰ τὸν νόμον τῶν πεντα- " κοσίων δραχμῶν. Unde intelligimus θήσσας s. θήτ- " τας fuisse Virgines paupercuhas, a parentibus sine " ulla hæreditate relictas, ideoque opus habentes " mercede famulari s. ancillari aliis. Qua de re et " Eust. 1246. Eurip. θῆσσαν usurpavit etiam pro " θητικὴν, nimirum θῆσσαν τράπεζαν appellans τὴν " μισθωτικὴν καὶ δουλικὴν τροφὴν, Cibum qui apponi- " tur iis qui mercede operam suam locant et ser- " viunt: initio Alcestidis. Ibi enim Apollo dicit, " Ὦ δώματ' Ἀδμήτει', ἐν οἷς ἔτλην ἐγὼ Θῆσσαν τρά- " πεζαν αἰνέσαι, θεός περ ὤν. Ad verbum, Servilem " et mercenariam mensam." [" Thom. M. 452. Wakef. Alc. 2. Bast Lettre 122. Munck. ad Anton. Lib. 168. Verh., Valck. Phœn. p. 519. Anim. ad Ammon. 99. ad Lucian. 1, 312. Adj., Steinbr. Mus. Tur. 1, 310. Toup. Opusc. 2, 220." Schæf. Mss. * " Θῆσσος, Servilis, Athenag. Leg. 17. p. 79." Routh. Mss. * " Θῆσαι, In servitutem redigere, Tab.
D Heracl. p. 226." Schn. Lex. v. Θής.]

" ΘΗΣΕΥΣ, Theseus: Filius Ægei et Æthræ, He- " ros fortissimus, et Herculis imitator, Atheniensis- " que reipublicæ fundator. A quo PATRONYM. " Θησείδης, Thesei filius. In Epigr. Θησείδας qui- " dam vocat Athenienses, utpote nepotes et poste- " ros Thesei. Ab eod. DICITUR Θησεῖον, Tem- " plum et lucus Thesei, sub. ἱερὸν vel τέμενος. He- " sychio enim teste Θησεῖον est νεὼς Θησέως ἐφ' ὃν οἱ " ἀποδιδράσκοντες κατέφευγον: ut et Aristophanis " Schol. tradit servos qui ad τὸ Θησεῖον confugis- " sent, habuisse ἀσυλίαν. Sed addit Hes. fuisse A- " thenis etiam δεσμωτήριον quoddam hoc nomine, " necnon φυτόν τι ποιόν: cujus plantæ meminit " Theophr. H. Pl. 7," [12, 3. Schn. cujus Indicem consule.] " et Plin. 21, 17. 22, 22." [Plut. Thes. 35.] " Plur. NUM. τὰ Θησεῖα, sc. ἱερὰ, Festum in ho- " norem Thesei agitari solitum Athenis, teste Hes. In " quo festo ferunt populo datum fuisse congiarium.

" A nomine vero Θησεῖον, significante Fanum et lu- " cum Thesei, est COMPOS. Θησειότριψ, quo deno- " tatur Is qui in Thesei templo s. luco, utpote asylo, " versatur et tempus terit: Etymologo ὁ ἐν τῷ Θη- " σείῳ διατρίψας, afferenti ipsum ex Aristoph. Polyi- " do. Præterea a Theseo DENOMINATA Θησηῒς " κουρὰ, Theseis tonsura: qua nimirum τῆς κεφαλῆς " τὰ πρόσθεν μόνον κείρεται, usurpata olim a Theseo " adolescente, prius autem ab Homericis Abantibus, " ut Eust. tradit, et ante eum Plut. Theseo (5.) p. 3. " Alioqui Θησηῒς, dicitur etiam Poëma de Theseo et " rebus ab eo gestis." [" Θησείδης, Musgr. Suppl. 713. Wakef. Eum. 1016. Jacobs. Anth. 9, 84. Marcellus 33. et Jacobs. Θησεῖδαι, Toup. Opusc. 1, 193. 2, 195. Θησήϊος, Wakef. Phil. 562. Θησειότριψ, Aristoph. Fr. 263. Θησεῖον, Schol. Aristoph. Πλ. 627. et T. H., Kuster. 116. Fr. 263. 275. Porson. Hec. p. 75. Ed. 2., ad Diod. S. 1, 307. Valck. Callim. 169. Fabric. B. Gr. 1, 326. Dawes M. Cr. 249. Θησηῒς, Æsch. Eum. 1029. Abresch. 2, 134. Θησηῒς, Valck. Phœn. p. 95. ad Mœr. 301. ad Charit. 310." Schæf. Mss. * Θησειομύζειν, Etymologo λέγειν ἐν τῷ Θησείῳ.]

" ΘΙΑΣΑΙ, Hesychio χορεῦσαι, Choros ducere, Tripudiare, afferenti itidem θίασον pro χόρευσον, Tri- " pudiato, Choros ducito." [" Θιάζω, Wakef. Ion. 564. Musgr. 552." Schæf. Mss. Vide et Barnes. ibid. * " Θιασμὸς, Festum, Eur. Etym. M." Wakef. Mss. * " Ἐκθιάζω, Orig. in Jo. 10, 195. Ed. Ben." Routh. Mss.] " Θίασος, ου, ὁ, Hesychio χοροῦ σύστασις, " Cœtus et multitudo tripudiantium: ac proprie " quidem τὸ Βακχικὸν πλῆθος, Turba Bacchicos cho- " ros agitans: ut et Athen. (362.) tradit θίασον vo- " cari τὸν τῷ Διονύσῳ παρεπόμενον ὄχλον, in exem- " plum ex Eur. afferens hunc senarium, Ὁρῶ δὲ θιά- " σους τρεῖς γυναικείων χορῶν. Cui adde Demosth. " (313.) Ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις τοὺς καλοὺς θιάσους ἄγων " διὰ τῶν ὁδῶν, τοὺς ἐστεφανωμένους τῷ μαράθρῳ, καὶ " τῇ λεύκῃ, τοὺς ὄφεις τοὺς παρείας θλίβων, καὶ ὑπὲρ " τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν, καὶ βοῶν, Εὐοῖ σαβοῖ, καὶ ἐπορ- " χούμενος ὕης ἄττης, ἄττης ὕης· ἔξαρχος, καὶ προηγε- " μὼν, καὶ κιστοφόρος καὶ λικνοφόρος, καὶ τὰ τοιαῦτα " ὑπὸ τῶν γραϊδίων προσαγορευόμενος. Sic Virgil. " Ecl. 5. Instituit Daphnis thiasos inducere Baccho, " Et foliis lentas intexere mollibus hastas. Et Æneid. " 17. Tum quorum attonitæ Baccho nemora avia " matres Insultant thiasis,—undique collecti coeunt. " Sic Suid. ex Aristoph. θίασος μουσῶν affert pro " ἱερὸς χορός. || Hesychio ἑσμὸς γυναικῶν, Examen " et caterva mulierum, forsitan operantium Bonæ " Deæ: et generalius σύλλογος ac τὸ ψιλὸν πλῆθος, " Conventus, Cœtus, Collecta multitudo. Quomodo " et Harpocr. cum dixisset θίασον esse τὸ ἀθροιζό- " μενον πλῆθος ἐπὶ τελετῇ καὶ τιμῇ θεοῦ, unde et A- " then. dictum vult quasi σίασον, παρὰ τοὺς σιοὺς τοὺς " θεοὺς Dorice, ap. Demosth. et Xen. addit, Ionem " ἐπὶ παντὸς ἀθροίσματος ponere hoc nomen. Sic " sane Philo de Mundo dixit, Ψυχῶν ὁ θίασος οὗτος " ἀσωμάτων ἐστί. Plut. Antonio (23.) Χορευταὶ, κιθα- " ρῳδοὶ, ὀρχησταὶ, καὶ τοιοῦτος ἄλλος Ἀσιανῶν ἀκροα- " μάτων θίασος. Plato Politico, Κενταυρικὸν δρᾶμα, " καὶ σατυρικὸς θίασος. Et Theodor. Hist. Eccles. " l. 3. τὸν θίασον τοῦ Χριστοῦ dicit, quem et χορὸν " appellat: ut Basil. τὸν εὐσεβείας θίασον: cui opp. " ὁ κακίας θίασος ap. Xen. Apud eum enim (Ἀπ. 2, " 1, 31.) ἡ ἀρετὴ τῇ κακίᾳ dicit, Τίς ἂν εὖ φρονῶν τοῦ " σοῦ θιάσου τολμήσειεν εἶναι; Tui cœtus et sodali- " tii esse, i. e. Partes tuas sectari. Budæus namque " τοῦ αὐτοῦ θιάσου εἶναι hic interpr. Socium, Sodalem " et sectatorem esse. || Convivantium cœtus, Convi- " vium; unde Hes. quoque exp. non solum Βακχικὸν " πλῆθος, sed etiam εὐωχία. Et Athen. (l. c.) cum " ἐράνους esse dixisset τὰς ἀπὸ τῶν συμβαλλομένων " εἰσαγωγὰς, subjungit, hunc ipsum ἔρανον vocari " etiam θίασον, indeque συνθιασώτας appellari τοὺς " συνιόντας ἐρανιστάς. Atque eo sensu accipiendum " quod Idem initio libri 5 dicit, Τά τε φυλετικὰ δεῖ- " πνα καὶ τὰ δημοτικὰ προσέταξαν· ἔτι δὲ τοὺς θιάσους " καὶ * τὰ φρατρικὰ καὶ * ὀργεωνικά. Et Plut. (7, 204.) " de Æginetis ait, Τῷ Ποσειδῶνι θυσίαν ἄγουσι τοὺς κα- " λουμένους θιάσους· ἐν ᾗ καθ' αὑτοὺς ἐφ' ἡμέρας ἑκκαί- " δεκα μετὰ σιωπῆς ἑστιῶνται. Qui loci innuunt certa " quædam certis in regionibus fuisse convivia s. con- " vivantium certos cœtus." [" Leon. Tar. 91. Jacobs. Anth. 7, 32. 9, 454. 11, 113. Phryn. Ecl. 213. Diod. S. 1, 270. Valck. Adoniaz. p. 277. Phœn. p. 68. 299. (1744.) Toup. Opusc. 1, 194. 2, 83. Bergl. Alciphr. 177. Wakef. S. Cr. 3, 48. Vit. Soph. p. ix." Schæf. Mss. Eur. Iph. A. 1059.] " Θιασάρ- " χης, Sacri chori princeps, Princeps et antistes sa- " crificantium vel solemni cœtu deum colentium. Lu- " cian. (3, 333.) Τὴν θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστια- " νῶν ἐξέμαθε, περὶ τὴν Παλαιστίνην τοῖς ἱερεῦσι καὶ " γραμματεῦσιν αὐτῶν ξυγγενόμενος· καὶ τί γάρ; ἐν " βραχεῖ παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε, προφήτης, καὶ θια- " σάρχης, καὶ ξυναγωγεὺς, καὶ πάντα μόνος αὐτὸς ὤν. " NECNON Θιασώδεες ὧραι ap. Nonn. (Jo. 15, 17.) " Tempora thiasis celebria, s. Tempora festa et ovan- " tia, ut alii interpr. ITEM Θιασὼν, ῶνος, ὁ, Domus " s. Locus in quo thiasi et festa convivia agitantur aut " choreæ exercentur. Hesychio θιασῶνες sunt οἶκοι " ἐν οἷς συνιόντες δειπνοῦσιν οἱ θίασοι, Domus in " quibus convivantium turba convenit epulatum." [* " Θιασόω, Musgr. Bacch. 114. 557." Schæf. Mss. Athen. 432. ex emend. Schweigh.] " ET Θιασῶται, " Qui in unum locum convenire solent choreas agi- " tatum aut celebratum convivia, Sodales qui simul " choreas exercent aut epulantur. Hesychio χορευ- " ταί: Harpocrationi οἱ κοινωνοῦντες τῶν θιάσων, ex " Isæo. Apud Suid. ἐλθὲ χορεύσων ἱεροὺς ἐς θιασώ- " τας: ubi χορευτὰς intelligit. Frequentius de Iis qui " sacrificiorum et cultus divini prætextu veluti so- " dales coibant festis diebus, epulisque et vino in- " dulgebant. Xen. Σ. (8, 1.) de Amore loquens, " Ἐπειδὴ πάντες ἐσμὲν τοῦ θεοῦ τούτου θιασῶται. Ari- " stot. Ethic. 8, 10. Ἔνιαι δὲ τῶν κοινωνιῶν δι' ἡδο- " νὴν δοκοῦσι γίγνεσθαι, θιασωτῶν καὶ ἐρανιστῶν· " αὗται γὰρ θυσίας ἕνεκα καὶ συνουσίας. Et apud " Athen. unus e Dipnosophistis consortes et con- " vivii socios compellans dicit, ἄνδρες θιασῶται: ut " ipse quoque Athen. συνθιασώτας nominari dicit " τοὺς συνιόντας ἐρανιστάς. Porro ut Xen. in illo l. " dicit τοῦ θεοῦ τούτου θιασῶται, sic Theodorit. Hist. " Eccles. l. 2. τῆς * Ἀρειομανίας θιασῶται, pro Secta- " tores, Socii: metaphora ab iis qui choros et pom- " pas in dei alicujus honorem instituunt, et magna " caterva tripudiant ovantque, dei simulacrum dedu- " centes: unde et οἱ τὰ θεῖα ᾄδοντες sacerdotumque " ordo nominantur θιασῶται a Dionysio Areop." [" Schneid. Præf. ad Demetr. Phal. p. ix. Mœr. 186. et n., Toup. Opusc. 1, 194. Musgr. Bacch. 114. Jacobs. Anth. 11, 113. ad Lucian. 2, 252. Phrynich. Ecl. 213. Hymnus in Bacchum." Schæf. Mss. * Θιασῶτις, Opp. K. 4, 298. * Θιασίτης, J. Poll. 6, 8.] " Θιασωτικὸς, Ad ejusmodi sodalitia pertinens, " Aristot. Œcon. l. 2." [* Συνθίασος, Schol. Eur. Phœn. 802. Lobeck. Phryn. 173.] " Συνθιασώτης, " Consors τοῦ θιάσου. Et plur. συνθιασῶται, qui et " θιασῶται. Redditur autem et Sodales. Apud Ari- " stoph. Πλ. (508.) jocose, δύο πρεσβύτα ξυνθιασώτα " τοῦ ληρεῖν, Consortes delirii. Vide Θιασώτης." " Præterea a θίασος est VERB. Θιασεύω, idem fere " significans quod Pompatice et thiasi more progre- " dior aut egredior. Greg. Ἄγε δὴ λοιπὸν ἡμῖν ὁ " λόγος ἐντεῦθεν θιασευέτω, καὶ πῶς δεῖ τὸ θεῖον ὑπο- " λαμβάνειν, φασκέτω: quod Budæo idem esse vide- " tur ac ἐξαρχέτω." [Strabo 12. p. 845. Eur. Bacch. 75. 374. Ion. 552. * Θιασεία, Proclus Anal. 2, 442. * Συνθιασεύω, Strabo 10. p. 723.]

ΘΙΓΩ, ίξω, Tango, Attingo, Mosch. (1, 28.) Ἢν δὲ λέγῃ, Λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσα μοι ὅπλα, Μήτι θίγῃς, Xen. K. Π. 6, (4, 4.) Καὶ θίγων αὐτῆς τῆς κεφαλῆς, Plut. Popl. Τῶν σπλάγχνων θίγοντες. Invenio autem ap. Eund. et pro Attingo, quod etiam Perstringo breviter dicitur. Item pro Tango aliquem, i. e. Taxo: quod et ἅπτομαι. [" Musgr. Ion. 521. Wakef. Trach. 715. Jacobs. Anim. 32. Anth. 6, 168. Brunck. Aristoph. 1, 66. Plut. Alex. 87. Schm., Valck. Hipp. p. 258. Adoniaz. p. 280. Abresch. Lectt. Arist. 182. Soph. Antig. 546. Trach. 717.

Musgr. Bacch. 617. ad Charit. 348. Soph. Aj. 1397. Erf. θίγων, al. θιγὼν, quod malim. Conf. c. θήγω, Boiss. Philostr. 428. Θίξω, Eur. Hipp. 1086. Θ. εὐνῆς, Porson. Phœn. 960. * Θίγημα, Brunck. ad Æsch. Pr. 856. Valck. Phœn. p. 243." Schæf. Mss.] Θίγμα, Quod tangitur. Sed Hes. θιγμάτων exp. μιασμάτων. Θίξις, Tactus, Plut. [" Geopon. 1, 323. Schol. Il. Β. 235." Wakef. Mss.] Ἄθικτος, Intactus, Integer, Illibatus, Bud. e Plut. cujus est in Numa (20.) Πάσης κακίας ἄ. βίος, q. d. Vita omni vitio intacta: Pericle (13.) Ἄθικτον ὑπὸ τοῦ χρόνου διατηροῦσα τὴν ὄψιν, Intactum vetustate et inviolatum. Sed et Virgo dicitur ἄ., sine adjectione, q. d. Quæ intacta est, Cujus virginitas est illibata: quorum illud e Catullo, hoc ex Ovidio sumo. " Ἀάθικτον, " Incorruptibile, Noxæ non obnoxium, vel Noxæ " expers s. damni, ἄφθαρτον, ἀβλαβὲς, Hes. Nescio " an audeam dicere esse pro ἄθικτον, quod est a " verbo θίγεσθαι." Ἀθίκτωρ de Virgine itidem; Hes. enim plur. ἀθίκτορας, παρθένους exp., quem vide. AT VERO Εὔθικτος, non solum est Tactu facilis, Qui facile tangi potest, * εὐψηλάφητος, Hes., sed multo etiam frequentius accipitur metaph. pro Qui scite tangit, et cavillis utitur taxantibus, Bud. ap. Athen. 243. 246. Exp. etiam Facetus, Dicax: quod malo; nam et pro his, quæ scribit Polyb. (17, 4, 4.) de Philippo rege, Ἦν γὰρ εὔθ., καὶ πρὸς τοῦτο τὸ μέρος εὖ πεφυκὼς, πρὸς τὸ διαχλευάζειν ἀνθρώπους, habet Liv. Fuisse illum dicaciorem. [Aristot. H. A. 9, 17. Manetho 5, 289.] Εὐθίκτως, Dicaciter. Ceterum dubitari possit an non Εὔθηκτος et Εὐθήκτως pro Dicax et Dicaciter potius scr. sit a θήγω, Acuo, quod dicaces acuto esse ingenio soleant. [" At vocalem ista ap. Polyb. 17, 4, 5. tenent libri omnes, item ap. Athen. 577. ubi Λαμία σφόδρα εὔθικτος καὶ ἀστική: et 583. Εὔθ. πρὸς τὰς ἀπαντήσεις. Apud Herodian. quidem Hist. 4, 7, 2. pro εὐθίκτως habet εὐθήκτως Cod. Ms. Vindob." Schw. Mss. * Εὐθικτέω, Apollodorus Mathem. p. 16.] " Κατευθικτήσας, Suidæ ἐπιτυχὼν, " Assecutus." [2 Maccab. 14, 43. * Εὐθιξία, Suid. * " Ἀθιγὴς, Tzetz. Exeg. in Il. 110, 19." Schæf. Mss. * " Ἀθιγῶς, Athan. 1, 20." Kall. Mss. * Ἀκροθιγὴς, Meleager 14, 8.] Ἀκροθιγῶς, signif. Summam partem attingendo, et quasi superficiem, Leviter attingendo, Diosc. 2, 105. Κάθες πράως εἰς τὸν κηρὸν, ἀ. ἐμβάπτων, Demitte leniter in ceram, summa parte tenus intingens, superficie tenus; Leniter intingens; exp. Per summum intingens, Suspensa manu tingens, Bud. || Ἅπτεσθαι ἀ., Attingere leniter, et quod Gr. Proverbio dicitur Ἅπτεσθαι ἄκρῳ δακτύλῳ, ἄκροις δακτύλοις, Attingere digitis summis, primoribus. Usurpatur autem metaph. utplurimum hoc loquendi genus: ut et Lat. Leviter attingere, Degustare. Sic ἀκροθιγῶς διεξέρχεσθαι, Euseb. pro Strictim s. Cursim commemorare. Ἀ. σκοπεῖν, Pandect. pro Summam rei cognoscere et æstimare, Bud. " Ἀκροθιγῶς, Summis digitis: ut " ἀ. ἅπτεσθαι dicitur Summis digitis s. Suspensa " manu tangere, Leviter attingere et tantum per " summa. Et ἀ. λαβεῖν τι ap. Hes. est λαβεῖν τι τῷ " ἄκρῳ τοῦ δακτύλου, Summis digitis capere: seu " βραχὺ, inquit. Sic Diosc. 1, 105. Κάθες πράως εἰς " τὸν κηρὸν, ἀκροθιγῶς ἐμβάπτων, πρὸς τὸ ἐλάχιστόν τι " αὐτοῦ ἀφέλκεσθαι, Leviter tantum et suspensa manu " intingens. Metaphor. ἀ. βλέπειν, Bud. interpr. " Summam rei cognoscere: ut Hes. rursum ἀκροθι" γῶς exp. λεπτομερῶς." [" Cyrill. Hieros. 56." Wakef. Mss. " Boiss. Philostr. 461." Schæf. Mss.] Ἐπιθίγω, Attingo, pro simplici θίγω, Tango, Xen. K. Π. 4. Καὶ πυρὸς γάρ τοι ἐπιθιγόντα οὐκ εὐθὺς καίεσθαι. [" Schol. Il. A. 572." Wakef. Mss. * " Καταθίγω, et contr. * Καθίγω, Tango, Attingo, Exod. 12, 22. Καθίξετε τῆς φλίας. L. Bos. in Proleg. ad h. l. leg. existimat καθίξεσθε ἀπὸ τοῦ καθικέσθαι vel καθικνεῖσθαι, Attingere, qui etiam statuit corruptam esse h. v. ap. Hes., qui καθίζεσθε, καθάψασθε habet, ubi pariter pro καθίζεσθε leg: καθίξεσθε. Sed mihi potius reponendum videtur καὶ θίξετε. Ceterum cf. Albert. ad Hes. l. c." Schleusn. Lex. in V. T.] Παραθίγω, Attingo: Παραθίγω σοι τὴν ἀρετὴν, Virtute te attingo, VV. LL.: sed suspecta sunt. [Himer. Or. 23, 12. Philostr. 2, 13. * Προσθίγω, Soph. Œd. C. 168. Phil. 9. 817. * Ἀπρόσθικτος, Hesych. ἀπρόσμαστος. * Ὑπερθιγὴς, i. q. ὑπερήφανος, Anonym. Suidæ, Schneidero susp.]

¶ Θιγγάνω, Tango, i. q. θίγω, Contrecto, Aristot. de cerebro, Τῷ μηδεμίαν ποιεῖν αἴσθησιν θιγγανόμενος. [" Pierson. ad Mœr. 18. ad Lucian. 1, 257. Valck. Hipp. p. 197. Wakef. Trach. 715." Schæf. Mss. * Ἀποθιγγάνω, Theophr. de Odoribus p. 443. Heins. sed leg. ἐπιθ. * Διαθιγγάνω, Aristot. H. A. 10, 1, 5.] Ἐπιθιγγάνω, Attingo, ἐφάπτομαι, Suid. [Plut. 8, 326. 475.] Προσθιγγάνω, Attingo, Prehendo, Apprehendo, VV. LL. e Bud. Epist. [Eur. Iph. A. 339. * " Συνθιγγάνω, Themist." Wakef. Mss.] AT Ἀκροθιγγάνω, Summa parte attingo, Hes., qui hoc verbo exp. τὸ ἀκροθινιάζω. Sed fortasse verbum est ab eo fictum, ut alia multa, de ἀκροθιγγάνω loquor. Ἀθίγγανος, q. d. Abhorrens s. Alienus a tangendo; id enim proprie sonare debet hoc nomen, meo judicio. At Etym. licet fateatur deduci a θίγω, pro quo debuit potius θιγγάνω dicere, exp. tamen ὁ μὴ θέλων τινὶ προσεγγίσαι, Qui recusat cuiquam appropinquare, Prope quemquam accedere. Et subjungit, Οἱ γὰρ τὴν αἵρεσιν ταύτην ἔχοντες, οὐδὲν παρ' ἄλλου λαμβάνουσιν, Qui enim hujus sunt sectæ, nihil ab alio accipiunt. Quæ nec deductioni illi, nec sibi consentanea sunt.

ΘΙΝ, AUT Θὶς, ινὸς, ὁ, ἡ, Acervus, Cumulus, Agger, Od. M. 45. πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν θὶς Ἀνδρῶν πυθομένων, id ὀστέων θὶς: pro quo in prosa diceretur potius ὀστέων σωρός. Sic autem θὶν ψάμμου, ἄμμου, Cumulus arenæ; aliarum etiam rerum, pro Cumulo itidem. Herod. θῖνες τῆς ψάμμου, Plut. Fabio, Καὶ θῖνας ἄμμου βαθείας ἔχει, Artax. Γῆς θῖνα πολλὴν φέρουσαν θύελλαν. Sed interdum sine adjectione quoque est Cumulus arenæ, atque ita usum Paus. comperio, Eliac. 118. Itidem vero Hieronymus θῖνας ait esse Cumulos arenarum in litoribus s. ripis. || Litus, frequens ap. Hom.; sed addito gen. θαλάσσης, ἁλὸς, Maris. Il. A. 34. Βῆ δ' ἀκέων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης, Λ. 621. Στάντε ποτὶ πνοιὴν παρὰ θῖν' ἁλός. Hos autem gen. vacare quidam putant. Eust. tamen dicit poni ad differentiam cum aliarum θινῶν, tum vero τῶν κατὰ ἄμμους, αἳ κεῖνται ἐν μεσογαίοις. Idem θὶν hac in signif. vult a VERBO Θείνω derivari, quod signif. Ferio, Percutio: Il. P. (430.) Πολλὰ μὲν ἂρ μάστιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείνων: πώλους Κέντρῳ θεινομένους, Eur. (Iph. A. 220.) Item θείνεσθαι, Verberari, Vapulare: Il. A. (587.) ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι Θεινομένην. At ego crediderim potius θὶν pro Litore non aliunde derivari quam cum alteram signif. habet: sed ideo pro Litore accipi, quod in eo arenæ cumulus esse soleat. Ceterum errare Gramm., in VV. LL. tradentes θὶν pro Litore quidem esse fem., at in altera signif. esse masc., ex iis, quæ paulo ante protuli, exemplis satis apparet. Sed et θῖνα, quod a Paus. sine adjectione poni dixi, itidem fem. esse admoneo. Hoc præterea sciendum est, pro θημὼν, quod itidem Cumulum signif., legi et θιμὼν cum ι, ap. Philonem. [" Θὶν, Ammon. 9. Valck. Adoniaz. p. 284. Eran. Philo 161. Thom. M. 203. Jacobs. Anth. 7, 144. 9, 5. Diodor. Zon. 9. Θὶς, ad Mœr. 232. Wassenb. ad Hom. 143. Thom. M. l. c." Schæf. Mss. Æsch. Pers. 815. Aristoph. Σφ. 696. * Θεὶς, Cod. Medic. Aristot. H. A. 8, 13. * Θινὸς, unde ἐπὶ θινοῖς, Poëta vetus de Herbis c. 1. et sic Diosc. Notha p. 476. ubi tamen θιναῖς Ed. Ald.] " Θιναὶ, Hesychio sunt ψάμμοι, ὑψηλοὶ τόποι, " et αἱ τῶν καρπῶν συγκομιδαί. Quibus verbis intel" ligere eum puto Arenæ cumulos et fructuum com" portatorum acervos: ii autem colles et editiora " loca repræsentant." " Θινώδης, Litoreus: seu θῖνας " refereus, Leviter elatus in modum cumulorum " arenarum et acervorum frugum. Strabo 8. Θι" νώδης δὲ καὶ στενός ἐστιν ὁ τῆς θαλάττης αἰγιαλός." [Plut. 7, 752. 753. 9, 129. Item Θιννώδης, Strabo p. 533. Θιννώδης δ' ὢν ὁ τόπος ἐξ εἴκοσι σταδίων βα-

θεῖαν ὄχθην παρέχει, ubi Tyrwh. legere vult * θρυώδης. A * "Θινίον, Bekk. Anecd. 1, 367." Schæf. Mss.] "Θινοῦσθαι, et Ἀποθινοῦσθαι, Aggere obstrui. Polyb. 1. p. 18. in fine, Τοῦ ποταμοῦ κατὰ τὴν εἰς θάλατταν ἐκβολὴν συνθεωρήσας κατά τινας ἀνέμων στάσεις ἀποθινούμενον τὸ στόμα, καὶ τεναγώδη γινομένην τὴν παρ' αὐτῷ τῷ στόματι πάροδον. Bud." * Ἀποθινόω, Cumulo, Aggere obstruo, Exaggero: ἀποθινούμενον, Polyb. (1, 75, 8.) Aggere obstructum, Exaggeratum, Bud.

ἈΚΡΟΘΊΝΙΟΝ, et frequentius in plur. ἀκροθίνια, Primitiæ, ex ἄκρος et θὶν, θινὸς, Acervus: ut sint ἀκροθίνια quasi τὰ ἄκρα θινὸς, Summitates acervi, quod sc. primitiæ e summo acervo s. summitate acervi excerpi soleant. Ponit tamen et alias etym. Suidas, et post eum Eust.; sed futiles, meo quidem judicio. Constat autem esse Primitias frugum; nam et θῖνα volunt quidam proprie Frumenti acervum appellari. || Pro Primitiis manubiarum, quæ diis offeruntur, Herod. 1, (86.) Εἴτε δὴ ἀ. ταῦτα καταγιεῖν θεῶν ὁτεῳδή: 8, (121.) Πρῶτα μέν νυν τοῖσι B θεοῖσι ἐξεῖλον ἀ. ἄλλα τε καὶ τριήρεας τρεῖς Φοινίσσας. Ibid. Μετὰ δὲ τοῦτο διεδάσαντο τὴν ληΐην, καὶ τὰ ἀ. ἔπεμψαν ἐς Δελφούς. Ubi nota ἀκροθίνια esse ἐκ τῆς ληΐης, Ion. pro λείας, unde et ἀκρόλεια alio nomine dicantur. Usus est autem Xen. K. Π. 7, (5, 13.) eod. loquendi genere, quo Herod. sc. ἀκροθίνια ἐξελεῖν: Ὡς δορυαλώτου τῆς πόλεως οὔσης, ἀ. τοῖς θεοῖς καὶ τεμένη ἐκέλευσεν ἐξελεῖν. Utque ap. Herod., sic et ap. Thuc. ἀκροθίνια Delphos mittuntur: 1. Ἐπὶ τὸν τρίποδα ποτὲ τὸν ἐν Δελφοῖς, ὃν ἀνέθεσαν οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τῶν Μήδων ἀκροθίνιον, ἠξίωσεν κ. τ. λ. Sic et Eur. Phœn. (289.) Φοίβῳ μ' ἔπεμψαν ἐνθάδ' ἀκροθίνιον. Plut. ἀκροθίνιον τῆς νίκης, Primitiæ victoriæ, i. e. Manubiarum e victoria reportatarum. || At vero Paulus, aut quisquis est Auctor Epistolæ ad Hebr., ἀκροθίνια non pro Manubiarum primitiis, sed pro Ipsis manubiis usurpavit, 7, (4.) Ὧι καὶ δεκάτην Ἀβραὰμ ἔδωκεν ἐκ τῶν ἀκροθινίων, Cui etiam decimas Abraham dedit e manubiis. [" Eur. Phœn. p. 74. 76. Valck., ad Diod. S. 1, 310. 324. 352. Brunck. C Trach. 753. Bergl. Alciphr. 380. Markl. Iph. p. 285. Wakef. Eum. 838. Stanl. ibid." Schæf. Mss.] "Ἀκροθίνιος pro Præcipuus, et Ἀκροθήνιος pro Perfectus, nescio unde afferant VV. LL." Ἀκροθινιάζω, Summam partem attingo, Primitias offero, Aliquid pro primitiis offero. Ἀκροθινιάζειν, ἀκροθιγγάνειν καὶ ἀπάρχεσθαι, Hes.: Eur. ἀκροθινιαζόμενοι dixisse, quod est ab Ἀκροθινιάζομαι, testatur J. Poll.: [ἠκροθινιαζόμην, Herc. F. 476.]

[ΘΗΝ, Æsch. Pers. 815. Ed. Ald., LXX. Gen. 49, 26. Ed. Francof.] " At pro θῆνας, quod Hieronym. in Ezech. 47, (8.) signif. dicit Tumulos arenarum, putarem scribendum θῖνας, a θὶν, nisi ap. Hes. quoque legerem θὴν per η, idem esse ac θημὼν s. θημονιά." [Inde derivandum censent nonnulli, rectene an aliter judicent peritiores, verbum inusitatum Θηνέω, unde] " Εὐθηνέω, Prospera fortuna et prosperis successibus utor. Aristot. Eth. 1, 9. Ἐνδέχεται τὸν μάλιστα εὐθηνοῦντα μεγάλαις συμφοραῖς περιπεσεῖν ἐπὶ γήρως: ut Priamum. Iti- D dem ex Josepho 6. affertur, Εὐθηνεῖ αὐτοῖς ὁ γόνος, pro Felix est illis partus. Significat etiam Bona habitudine utor, Bene habitus sum, Vigeo. Aristot. Polit. 1. Ἄλλα γάρ ἐν ἄλλαις εὐθηνεῖ χώραις: de armentis et pecoribus. Idem H. A. l. 8. Ἔτι δὲ καὶ εἰς τοὺς ποταμοὺς ἀναπλέουσι πολλοὶ τῶν ἰχθύων, καὶ εὐθηνοῦσιν ἐν τοῖς ποταμοῖς καὶ ταῖς λίμναις. Aliquando additur dat. ejus rei qua quis bene habitus est et viget. Aristot. de Gener. Anim. l. 4. Συμβαίνει δὲ καὶ διαφορὰ περὶ τὰς κυήσεις ἐπί τε τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἄλλων ζώων· τὰ μὲν γὰρ, εὐθηνεῖ μᾶλλον τοῖς σώμασι τὸν πλεῖστον χρόνον· τῶν δὲ γυναικῶν αἱ πολλαὶ δυσφοροῦσι περὶ τὴν κύησιν: paulo post pro eodem dicit, Εὐημερεῖ τοῖς σώμασι μᾶλλον. Εὐθηνέω et Εὐθηνέομαι signif. etiam Exubero, Uber sum et abundans: ut εὐθηνούμενος τόπος, Basil. in Hexaëm. Homil. 3. Idem cum dat. Homil. 4. Ὀρχήστρα εὐθηνουμένη θεάμασιν ἀκολάστοις: ut et Schol. Aristoph. τὴν κοτινοῦσαν νῆσον circa Gades dici tradit διὰ τὸ τοιούτοις ἐνευθηνεῖσθαι φυτοῖς. Ubi nota hoc compos. ἐνευθηνεῖσθαι." [Herod. 1, 66. Ælian. V. H. 13, 1. H. A. 9, 59. Aristot. H. A. 6, 19. Schæf. Meletem. Cr. 69. Plut. 7, 218. " Wessel. Diss. Herod. 153. ad Herod. 576. Mitsch. H. in Cer. 230. Ilgen. Hymn. 594. ad Diod. S. 1, 323. Phryn. Ecl. 210. Wakef. Eum. 898. Thom. M. 382. 405. 528. 541. Add. ad 543. Abresch. Æsch. 2, 120. 122. 128. (an sic ap. Jacobs. Anim. 277.?) T. H. ad Plutum p. 79. ad Dem. de Cor. 468. Harl. alt. Sic scr. in Euseb. H. E. 135. Stroth." Schæf. Mss.] " Εὐθηνία, Prosper successus: item Bona habitudo. Item Abundantia, Ubertas, Copia. Philo V. M. 1. Ὑπομιμνησκόμενοι τῆς κατ' Αἴγυπτον εὐθηνίας καὶ εὐετηρίας. At Herodian. 7, (3, 12.) Εἴ τινα ἦν χρήματα πολιτικὰ εἰς εὐθηνίας ἢ νομὰς τῶν πολιτῶν ἀθροιζόμενα, Quæcunque pecuniæ civiles ad publicam annonam repositæ, Polit." [" Phryn. Ecl. 211. Thom. M. 383. ad Charit. 574. Abresch. 2, 121. Kuster. Aristoph. 2. ad Herodian. 473. ad Herod. 42. ad Callim. 2, 15. ad Diod. S. 1, 323. Bergl. Alciphr. 98. * Εὐθήνεια, Phryn. l. c." Schæf. Mss. * " Εὐθηνὸς, Herodian. Epimer. Mss." Ind. Scap. Oxon.] " Ἐνευθηνεῖσθαι φυτοῖς, e Schol. Aristoph. (Πλ. 586.) pro Abundare et Copiosum esse plantis." [" Const. Manass. Chron. p. 26." Boiss. Mss. * Ἐξευθηνέω, LXX. Amos 6, 1. ut Drusius in Fragm. p. 776. leg. censet; vide Schleusn. Lex. in V. T. v. Ἐξουθενόω.] " Εὐθένεια, Suidæ ἡ εὐθηνία. Sic Εὐθενέω reperitur pro εὐθηνέω, Prosperis successibus utor, Vigeo. Demosth. (322.) Εὐθενούντων τῶν πραγμάτων. Aristot. Τὰ γὰρ μακρὰ μᾶλλον εὐθενεῖ ἐν τοῖς βορείοις. Quod exp. εὐημερεῖ, πληθύει, Gliscit. Idem Philosophus utitur SUBST. Εὐθενία, itidem pro Prosperitate et εὐημερίᾳ, H. A. 8. Τόποι δὲ συμφέρουσιν ἑκάστοις πρὸς εὐθενίαν. Reperitur ET Εὐθενέομαι pro εὐθενέω. Synes. Ep. 95. de splene, Ἕως μὲν ἀντέχει τὸ ὅλον, εὐθενεῖταί τε καὶ πιαίνεται· ἀπολλυμένῳ δὲ συναπόλλυται, Gliscit et bene habitus est. Sic εὐθηνέομαι dicitur pro εὐθηνέω." [" Wakef. Eum. 898. Abresch. Æsch. 2, 120. 123. 128. Phryn. Ecl. 210. Thom. M. 382. Herodian. 473. et n., ad Diod. S. 1, 323. * Εὐθενὴς, Wakef. l. c. Εὐθένεια, ad Herodian. l. c. Εὐθένεια, Εὐθενία, Phryn. l. c. Thom. M. l. c." Schæf. Mss.] " Κακοθηνεῖν, Infelicem esse vel male habitum: opp. τῷ εὐθηνεῖν. Et κακοθηνεῖν τὰ πρόβατα dicuntur, cum male proveniunt agni, ipsæque partu sunt infelices, h. e. cum parva agnorum copia est. Aristot. H. A. 6, (19.) Τῶν δὲ προβάτων ἐὰν μὲν τὰ πρεσβύτερα ὁρμᾷ πρὸς τὴν ὀχείαν κατὰ τὴν τεταγμένην ὥραν, φασὶν οἱ ποιμένες σημεῖον εὐετηρίας εἶναι τοῖς προβάτοις· ἐὰν δὲ τὰ νεώτερα, κακοθηνεῖν τὰ πρόβατα." [" Thom. M. 382." Schæf. Mss.]

[ΘΕΙΝΩ, vide Θίν. " Markl. Suppl. 702. Musgr. ibid. Wakef. Herc. F. 951. Brunck. Apoll. Rh. 20. Pierson. Veris. 190. Valck. Hipp. p. 290. Wakef. S. Cr. 2, 13. Ruhnk. Ep. Cr. 151." Schæf. Mss. " De litore fluctibus percusso, Quint. Sm. 14, 572. De mari remis agitato, Opp. Ἁ. 1, 60." Wakef. Mss.] " Θινομένη, Hesychio τυπτομένη. Θένω, vide Θέναρ." [" Jacobs. Exerc. 2, 65. Musgr. Heracl. 684. El. 389. 685. Wakef. Trach. 940. Brunck. Aristoph. 2, 148. 3, 80." Schæf. Mss. " Θένω vox nauci est." Blomf. ad Æsch. S. c. Th. 378.]

" ΘΕΝΑΡ, αρος, τὸ, Hesychio τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς καὶ τοῦ ποδὸς, Cavitas manus et pedis: Latinis Ir et Vola. Il. E. (337.) δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν Ἀμβροσίου διὰ πέπλου, Πρυμνὸν ὑπὲρ θέναρος, Supra volam. Itidem ex Alex. Aphr. Probl. l. 2. Ὁμιλεῖ τῷ θέναρι τῶν χειρῶν, affertur pro Volam manum contingit. Etym. dictum vult vel παρὰ τὸ θέσεως εἶναι χωρίον, nimirum εἰς ὃ ἐντίθεται τὰ διδόμενα: vel παρὰ τὸ θένειν, quod est τύπτειν, quoniam δι' αὐτοῦ πληγὴ γίνεται. Ubi nota hoc θένειν, cujus Hes. quoque meminit, afferens θένει pro κόπτει, τύπτει, Cædit, Verberat: pro quo supra per diphthongum θείνει." [" Jacobs. Anth. 11, 124. Heyn. Hom. 5, 64. 709. Ruhnk. Ep. Cr. 74." Schæf.

Mss.] " Affertur et Θεναρίζω, pro Verbero, πλήττω: " sed sine ullo exemplo et auctoritate." [* 'Ενθεναρίζω, Hesych.] " Παραιθέματα, Hesychio τὰ ἀπὸ " τῶν μικρῶν δακτύλων παρὰ τὸ θέναρ, i. e. ἐπὶ τὸν " καρπόν. Sed suspeota hæc." [Leg. Παραιθέναρα a Παραιθέναρ.] " Ὑποθέναρ, Spatium a digito, qui " λιχανὸς vocatur, usque ad minimum, J. Poll."

ΘΛΑΩ, Contundo, Elido, Collido, Conquasso, Od. Σ. (95.) ὀστέα δ' εἴσω Ἔθλασεν, Il. M. (384.) Θλάσσε δὲ τετράφαλον κυνέην, σὺν δ' ὀστέ' ἄραξε. Hesiod. autem θλάσαι a ῥῆξαι distinxit, 'A. 140. Οὔτ' ἔρρηξε βαλὼν, οὔτ' ἔθλασε. Sic P. Ægin. θλᾶσθαι a κατάγνυσθαι, scribens, Τῆς ῥινὸς τὸ μὲν κάτω μέρος, χονδρῶδες ὂν, οὐ κατάγνυται, ἀλλὰ θλᾶται, καὶ διαστρέφεται καὶ σιμοῦται. Hermolaus τεθλασμένος vertit alicubi Fressus. Dicitur etiam θλασθῆναι peculiari signif. is, cui testiculi sunt contusi s. elisi. Alex. Aphr. Ὠρχοτομήθησαν, ἢ ἐθλάσθησαν. Vide Θλασίας, Θλαδίας. Sunt autem qui θλάω, sicut κλάω, aliaque multa, fictitium esse velint a sono. [" Thom. M. 453. Heyn. Hom. 8, 71. Mœr. 392. et n.: Τεθλασμένος, τεθλαγμένος, Harles. ad Theocr. 348. (22, 45.) Conf. c. θραύω, Heyn. Hom. 6. 342. * Θλάττω, Matth. ad Gloss. Min. 18. ad Lucian. 1, 430." Schæf. Mss. * " Θλασμὸς, Nectar. Hom. p. 6." Boiss. Mss.] Θλάσμα, τὸ, Contusio, Collisio: θλάσματα δακτυλίων, Diosc. Sedis contusiones, Marcell.: al. Attritus sedis. Proprie, inquit Gorr., Soluta in carne et musculo continuitas, cum grave et durum aliquid deciderit in corpus; id enim carnem abrumpit et atterit. Quanquam et in osse videtur aliquando evenire, sed in pueris maxime; oportet enim in se cogi id os, quod colliditur, atque ita molle evadere ut perfecte durum non sit. P. Ægin. Πρὸς τὰ περὶ τοῖς ἄρθροις στρέμματα καὶ θ., ἔρια οἰσυπηρὰ καὶ σπόγγος ὀξελαίῳ βρεχόμενος. [" Cattier. Gazoph. 25." Schæf. Mss. Soranus Cocchii p. 47.] Σαρκοθλάσματα, P. Ægin. Carnis contusiones, Σαρκὸς θλασθείσης ὑπό τινος βαρέος ἐμπεσόντος κ. τ. λ. Θλάσις, Contusio: θ. τῶν ὤτων, Diosc. || Numeratur etiam inter Fracturæ cranii differentias: licet fractura cranii non sit, nec fractura quidem simpliciter, sed ossis calvariæ in anteriorem partem impulsio et veluti inflexio, cavitatem tantum non etiam unitatis solutionem in calvaria efficiens, ut licet in plumbeis et æneis vasis videre, si foris illidantur. Gorr., Marcell. Virg. [" Thom. M. 453." Schæf. Mss. * Σαρκόθλασις, Lobeck. Phryn. 501. * Θλάστης, Gal. de Caus. Morb. 2. * " Θλάτης, Etym. M. 40, 50." Wakef. Mss.] Θλαστὸς, Contusus: ἐλαῖαι, Athen. (56.) J. Poll., de quibus Plin. 25. Franguntur eædem herbarumque viridium sapore commendantur. [" Aristoph. Fr. 257. Jacobs. Anth. 9, 475. * " Ἄθλαστος, Heyn. Hom. 8, 68." Schæf. Mss. Etym. M. v. 'Ακέανος, Geopon. 9, 29, 1. Aristot. Meteor. 4, 8. * Δύσθλαστος, Theophr. H. Pl. 8, 4, 1. * Εὔθλαστος, Aristot. Meteor. 4, 9. * Νευρόθλαστος, Gal. Comp. Med. sec. Gen. 2. p. 346.] Θλαστικὸς, Contundendi s. Collidendi vim habens. Θλαδίας, Cui contusi sunt s. elisi testiculi, Hes. et Suidæ Eunuchus. Sed intelligitur hoc nomine proprie Eunuchus factus κατὰ θλάσιν, Per compressionem, ad hunc modum: Pueri adhuc infantes in aquæ calidæ solium collocantur: deinde ubi eorum corpora eo solio fuerint relaxata, digitis testiculi comprimuntur, usquedum aboleantur et evanescant, ac dissoluti non amplius ad tactum sublabantur. Gorr. e P. Ægin. 6. [" Jacobs. Anth. 6, 366." Schæf. Mss.] SED Θλασίας etiam scribitur, cum tamen θλαδίας magis recepta sit scriptura, et Eust. tradat fieri a θλάζω, derivato a θλῶ, mutato ζ in δ. [* Θλαδιάω, Hes. v. Φλαδιάω.]

[* 'Αμφιθλάω, Hippocr. 187. * " 'Αμφίθλασις, Impressio undique facta, Aret. 96." Wakef. Mss. * 'Αναθλάω, Quint. Sm. 8, 94. * 'Ανάθλασις, Erotian. 80. * 'Αποθλάω, Gl. Extundo.] " 'Αποθλασμὸς, Defra- " ctio. Exp. etiam Fractura." " Διαθλάω, Perfringo: " s. Contusione penetro. Bud. enim διαθλασθέντα " ἕλκη καὶ διακοπέντα ap. Gal. esse dicit Quæ con- " tusione facta sunt: et differre ἀπὸ τῶν διατμηθέν-

A " των, Ab iis quæ ferro acuto facta sunt, cum nimi- " rum unitas ferri acie solvitur." [" Nonn. D. 43, " 44. Ælian. H. A. 195." Wakef. Mss.] " Ἐνθλάω, " exp. Infringo." [Ælian. H. A. 6, 15. Theophr. H. Pl. 5, 2, 4. Schn. ubi ἐκλιθασθῇ erat.] " UNDE " Ἔνθλασις, quod e Gal. de Caus. Morb. 2. affertur " pro Cavitas in capite facta e contusione." [Ælian. H. A. 16, 22. τῆς ῥινός.] " Ἐπιθλάσας, Hes. exp. " συντόμως εἰπὼν, i. e. Qui breviter locutus est. " Sed mendi suspectum est illud particip." " Κατα- " θλάω, Contundo, Confringo." [" Is. Porphyrog. " in Allatii Exc. 287." Boiss. Mss. * Καταθλάττω, Matth. ad Gloss. Min. p. 18." Schæf. Mss. * " Συγκαταθλάω, Planudes Ovid. Met. 12, 433." Boiss. Mss. Machon Athenæi p. 348. * Περιθλάω, 424. * Περίθλασις, Plut. 8, 405. * 'Απεριθλάστως, P. Ægin. 122, 43.] " Συνθλάω, Confringo, Contundo." [" Schol. Æsch. Pers. 194. Planudes Ovid. Met. 12, 349. Plut. Artax. 19. * Συνθλάττω, Aristæn. 1, 16. p. 89." Boiss. Mss. * Ὑποθλάω, Ælian. H. A. 1, 15.]

B ΘΛΙΒΩ, ψω, Premo: ut calceus a Philostr. dicitur θλίβειν pedem. Et uvæ dicuntur θλίβεσθαι ap. Hes., quod tamen exp. πατεῖσθαι. Et θλίβειν χείλεα, Theocr. Premere labra osculando. Item Comprimo, Stringo, Constringo: unde τεθλιμμένη ὁδὸς, Matth. 7, (14.) Stricta via. || Elido, a qua signif. est θλιβίας, de quo infra. || Metaph. ut Lat. Premo. Qua in signif. ponitur et θλιβόμενος ab Aristoph. Item Affligo, Afflicto, qua in signif. in N. T. aliquoties legitur, ac præsertim verbale Θλίψις. [" Musgr. Hel. 1173. Jacobs. Anth. 7, 30. 405. 12, 89. ad Lucian. 1, 246. Wakef. S. Cr. 1, 86. 3, 55. Wyttenb. ad Plut. 1, 533. Θλιβόμενος, Angustus, de locis, Toup. App. in Theocr. p. 36." Schæf. Mss.] " Θλιμμὸς, affertur pro Afflictio, sed sine " exemplo." [LXX. Exod. 3, 10.] Θλίμμα, vide in 'Απόθλιμμα. Θλίψις, Compressio. Sed frequentius Afflictio, et quidem potissimum in N. T., et ap. Eccl. Scriptt.: non quidem accipiendo nomen Afflictio pro Ipsa affligendi actione, sed pro Angustiis, C in quas redigitur is, qui affligitur, s. pro Illa anxietate, qua premitur, aut denique generalius pro Malo illo, quod patitur. Quidam θλ. putarunt magis Latine reddi Oppressio: cum verbum Affligere amplius aliquid signif. quam θλίβειν. Act. (14, 22.) Καὶ ὅτι διὰ πολλῶν θλ. δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ: 20, (23.) Ὅτι δεσμά με καὶ θλ. μένουσιν, ubi vet. Interpres suo more Tribulationes vertit. [" Ruhnk. ad H. in Cer. 195. Mitsch. 166. ad Lucian. 1, 246. Thom. M. 441. 820. Afflictio, Vexatio, ad Charit. 650. Grammat., Steph. Dial. 59." Schæf. Mss.] Θλιβίας, Eunuchus, sed is eunuchus, cui elisi sunt testiculi: qui sc. alio nomine θλαδίας, de quo supra. Θλιβίας, inquit Hes., θλαδίας, σπάδων. [* " Θλιβερὸς, Angustus, Arctus, Chrys. in 1 Ep. ad Thess. Serm. 9. T. 4. p. 209." Seager. Mss. P. Ægin. 6, 106. * " Ἄθλιβος, Schol. Pind. 'O. 2, 111." Boiss. Mss. * 'Αθλιβὴς, Nonn. D. 37, 220. 930.] " Νεοθλιβὴς, Recens expressus, ap. Hera- " clid." [" Jacobs. Anim. 133. Anth. 9, 259." Schæf. D Mss. * Ἄθλιπτος, Galen. in L. 6. Epidem. T. 5. p. 445. * " 'Αθλίπτως, Marcus Eremita p. 59. 132. Schol. Jo. Climac. 99." Boiss. Mss. * Νεόθλιπτος, Diosc. 5, 41. * Θλιπτικὸς, Cave Hist. Liter. p. 438. * Θλιπτικῶς, Sext. Emp. 394. Colon.] 'Αναθλίβω, Exprimo; Elido, Epigr., VV. LL. [" Jacobs. Anth. 7, 390. ad Charit. 348." Schæf. Mss. * Προσαναθλίβω, Clem. Alex. Pæd. 221, 28. * Ὑπαναθλίβω, Plut. 9, 577.] 'Αντιθλίβω, Vicissim premo, Contra premo; VV. LL. male exp. Reprimo. * " 'Αντιθλιβέω, Eust. Ism. 74." Wakef. Mss.] 'Αποθλίβω, Exprimo, Elido, Lucian. (1, 84.) Ἄρδην με τῆς οἰκείας ἀποθλίψει χώρας. || Affligo vehementer: cum et θλίβω simplex capiatur pro Affligo. [* 'Αποθλιμμὸς, Oppressio, Aqu. Exod. 3, 9.] 'Απόθλιμμα, Succus expressus. Sic dicitur ut πίεσμα, ἀποπίεσμα. ET Θλίμμα, pro eod. 'Απόθλιψις, Elisio, Expressio. Apud Lucian. (1, 84.) litera σίγμα de litera ταῦ loquens, ita inquit, Δέος δὲ οὐ μικρόν μοι ἐπὶ τῆς ἀ. ἐπέρχεται τῆς ἐμαυτοῦ· τοῖς γὰρ προ-

πεπραγμένοις ἀεί τι μεῖζον προστιθὲν, ἄρδην μὲ τῆς οἰκείας ἀποθλίψει χώρας. || Afflictio, Calamitas. [* "Ἐναποθλίβω, Eumath. 117." Boiss. Mss. * Προσαποθλίβω, Joseph. Antiq. 9, 4, 4. * Συναποθλίβω, Diosc. 4, 157. * Διαθλίβω, Suid. v. Βλιμάζω. "Callim. Fr. 67." Boiss. Mss. * Εἰσθλίβω, Themist. 197. Plut. 8, 744.] Ἐκθλίβω, Exprimo, Extundo; Elido, unde ἐκτεθλιμμένος ap. LXX. [Levit. 22, 24.] Qui elisis est testiculis: is sc., qui et θλιβίας, de quo supra. ["Fisch. ad Anacr. p. 16." Schæf. Mss. * Ἔκθλιμμα, Gal. Comm. 2, 555.] Ἔκθλιψις, Elisio. || Figura, qua eliditur litera aliqua, ut cum σκῆπτον dicitur pro σκῆπτρον, abjecta et tanquam elisa litera ρ: item cum dicitur βούλομ' ἐγὼ pro βούλομαι ἐγώ. De hac lege Eust. ["Greg. Cor. 217. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 81. Stephan. Dial. 59. 64." Schæf. Mss. Schol. Nicandri 'A. 492.] "Ἐκθλιβὴ, "in VV. LL. exp. Afflictio, Tribulatio. Sonat tamen "potius Elisio, ut ἔκθλιψις." [* Ἐκθλιπτέος, Hes. * Ἀντεκθλίβω, Hippocr. 411, 45.] "Προσεκθλίβω, "Insuper exprimo." [* Συνεκθλίβω, Aristot. Probl. 2, 701.] "Ἐνθλίβω, exp. Infringo: item Imprimo. "Apud Nicandr. 'A. 453. ἠμύουσι χαλινοῖς Ἐνθλίβοις "Schol. exp. πιέζοις." [* "Ἔνθλιψις, ad Hesych. 1, 1211, 10." Dahler. Mss. "Inclusio, Schol. Æsch. Pr. V. 106." Wakef. Mss. * Ἐνθλιπτικὸς, unde * Ἐνθλιπτικῶς, Sext. Emp. 147.] "Ἐπιθλίβω, pro "simpl. θλίβω, Premo." ["Planudes Ovid. Met. 1, 48. 4, 25. 561." Boiss. Mss. * Ἐπίθλιψις, Aret. 89. * "Κατεπιθλίβω, Eumath. p. 29. * Προσεπιθλίβω, 18. 22. * Καταθλίβω, Basil. Hom. 2. de Jejunio 146. Jo. Chrys. Ecl. 2, 39. Matth., Schol. Jo. Climac. 333." Boiss. Mss. Gl. Opprimo: * Κατάθλιψις· Oppressus. * Παραθλίβω, Sext. Emp. 14. * Περιθλίβω, Nonn. D. 10, 370.] "Προσθλίβω, In"super premo, vel Apprimo, aliis Attero." [Gl. Apprimo: * Προσθλιψις· Appressio.] Συνθλίβω, Comprimo, Plut. de Pr. Frig. Ὥστε συντρίβειν τὰ πλοῖα τὸ ὕδωρ ἀποβιαζόμενον εἰς ἑαυτὸ, καὶ συνθλιβόμενον, Ut aqua contracta in se atque compressa naves elidat, Turn. [Plut. 8, 761. * Σύνθλιψις, Longin. 10, 6.] "Ὑποθλίβω, Premo aliquantum, vel Leviter pre"mendo exprimo. At in VV. LL. Premo, Exprimo." ["Aristæn. 1, 9." Boiss. Mss.]

ΘΡΑΥΩ, Frango, Frio, Polyb. (6, 23, 11.) Ὥστε μὴ πρότερον τὸν δεσμὸν ἐν ταῖς χρείαις ἀναχαλασθῆναι, ἢ τὸν σίδηρον θραύεσθαι. Auctor libri, qui Demetrio Phalereo ascribitur, dicit Hipponactem θραῦσαι τὸ μέτρον καὶ ποιῆσαι χωλόν. || Plut. Alcib. metaph. Θραῦσαι τὴν Ἀθηναίων δύναμιν, Lat. Frangere potentiam, vires. Herodian. (3, 2, 4.) τὴν ἐλπίδα, ad verbum, Frangere spem. Ego e Cic. reddiderim, Debilitare spem: sicut ἐπιῤῥῶσαι τὴν ἐλπίδα, quod Herodian. illi θραῦσαι opp., ex Eod. Spem confirmare. At vero θραυόμενος τὸν λογισμὸν ap. Plut. (Anton. 17.) cui opp. itidem ἐῤῥωμένος, reddi potest ad verbum Animo fractus: (Cæs. 19.) Ἦν μὲν οὖν ὅ, τι καὶ πρὸς τὴν ἔφοδον αὐτὴν ἐτέθραυστο τῆς τόλμης τοῦ Ἀριοβύστου, Aliquid audaciæ factum erat, s. potius, Audacia ex aliqua parte fracta erat. In VV. LL. ex LXX. 1 Reg. 20, (34.) Ἐθραύσθη ἐπὶ τὸν Δαβὶδ, pro Contristatus est super David. || Exp. et Contero, Frio: qua in signif. Θραυστὸς, Friabilis. Ceterum a θλάω deducit Eust. hoc θραύω, mutato λ in ρ, ut e θλῶ formetur θλαύω, e quo factum sit θραύω. ["Thom. M. 509. 536. Musgr. Rhes. 323. Herc. F. 780. Jacobs. Anim. 293." Schæf. Mss.] Θραῦσμα, Fragmentum, Frustum, Lucian. (2, 34.) Καταξάντα τὸν μέγιστον τῶν σκύφων, ἑνὶ τῶν θρ. χρήσασθαι εἰς σφαγήν. Redditur et Friatura ap. Diosc. || Vocatur et Ammoniaci species una, quod in minutas glebas, veluti in frusta, fractum sit, vel divisum: aut quia facile friatur. [* Θραῦμα, Æsch. Ag. 1158. al. θαῦμα. Schleusn. Lex. in V. T. "Ad Diod. S. 1, 182." Schæf. Mss.] "Ατ Θραυσμὸς, e Conc. Sard. Can. 7. "affertur pro Murmuratio: sed non sine mendi su"spicione. Apud Hes. in eâ signif. habetur θριμ"μός." ["Const. Manass. Chron. p. 123. Meurs." Schæf. Mss.* Confractio, Vulneratio, Nahum 2, 10.] Θραῦσις, Fractio, [Hesychio ὀργὴ, πληγὴ, σφῦρα ἢ τοὺς βώλους θραύουσα, Suidæ φθορὰ, ἧττα ἐν πολέμῳ, θάνατος, ἀῤῥωστία, συντριβὴ, πληγή. Schleusn. Lex. in V. T.] "Θράσις, Hesychio est θραῦσις, "φθορὰ, θάνατος, ἧττα ἐν πολέμῳ, et ἀῤῥωστία." [* Θραυστὴς, unde] "Κοκκοθραύστης, Hesychio ὄρνις "ποιὸς, Avis quædam: procul dubio sic dicta a "confringendis granis." Ετ Θραυστὸς, Fragilis, Qui frangi potest, Friabilis. Sed θραυστὸν dicitur proprie Quod in quasvis sine discrimine et plures duabus partes dividi et comminui potest. In quo differt ab iis, quæ κατακτὰ appellantur, quæ non nisi in magnas partes dividi possunt. Fieri tamen potest, ut idem κατακτὸν et θραυστὸν sit; fictile enim utrumque perpetitur. Distinguuntur autem ab invicem, ut scripsit Aristot., quod quæcunque ita concrevere, ut multis scateant poris alternatim dispositis, θρ. sint: quæ vero eos longe porrectos habent, κ.: at quæ utrosque sortita sunt, utramque habeant conditionem. [Eur. Herc. F. 1096.] "Ἄ"θραυστος, Infractus, h. e. Qui fractus non est vel "frangi nequit. Ideoque vel Integer, vel Firmus: "ut Suid. quoque ἄθραυστον interpr. ἄκλαστον, "ἰσχυρόν. Exp. etiam Invulneratus, Non friabilis. "Hes. ἄθραυστον exp. non solum ἰσχυρὸν, ὑγιῆ, "ἀβλαβῆ, sed etiam ἄθραυστα ex Eur. Iph. A. (57.) "affert pro ἀπρόσκοπα: solent certe lædi τὰ προσκό"πτοντα." [* Ἀθραύστως, Geopon. 10, 19, 2.] "Δυσθραυστος, Ægre fragilis, Qui difficulter frangi "potest vel frangitur, Fractu pervicax." ["Schol. Il. Ο. 625." Wakef. Mss.] "Εὔθραυστος, Contusu "facilis, Fragilis. At e Plut. (Mario 25.) affertur "εὔθραυστος ἧλος, pro Aptus ad vulnera imprimenda "clavus." ["Timæi Lex. v. Κραυρότερον." Boiss. Mss. * "Εὔθραστος, Fragilis, Theod. 4, 358." Wakef. Mss.] "Ἡμίθραυστον, Dimidia e parte fra"ctum s. contusum, J. Poll. l. 6." ["Diosc. Epigr. 22. Lycophr." Wakef. Mss. * Πολύθραυστος, Etym. M. p. 1, 51.] Ἀποθραύω, Confringo, Effringo, Perfringo, Disrumpo; nam est significantius quam θραύω. || Pass. vox ἀποθραύομαι: unde ἀποθραυσθῇς in aor. 1. conjunctivi, Confringaris, Perfringaris; sed Aristoph. usurpat, ut ait Suid., pro ἐκπέσῃς, Excidas: N. (996.) Μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσάττειν, ἵνα μὴ—τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῇς, Ne a gloria excutiaris, s. excidas: ita sc. ut excidendo disrumparis. [* Ἀπόθραυσμα, Schol. Apoll. Rh. 2, 436.] Ἀπόθραυσις, ἡ, Fractura, Perfractio. || Friatura et Comminutio, ut exp. a Bud. in h. Aristot. l., Χιὼν δὲ γίνεται κατὰ νεφῶν πεπυκνωμένων ἄ. [* Ἐναποθραύω, Appian. B. P. p. 145.] "Διαθραύω, Confringo. Exp. etiam Lacero." [Plato Timæo p. 359. "Soph. 33. * Διάθραυσις, Const. Porphyrog. de Imag. Edess. p. 88." Boiss. Mss. * Διάθραυστος, Theophr. de Lapid. 11.] "Ἐπι"θραύω, Effringo, Epigr." [Anal. 2, 133.] Καταθραύω, Effringo, Diffringo, Frango, Plut. de Pr. Frig. Ὁ δὲ ἀὴρ, ὡς ἔοικε, συνελαύνων τὰ σώματα τῇ ψυχρότητι, καταθραύει καὶ ῥήγνυσιν, Aër autem corpora frigore compulsa, ut conjicere licet, frangit atque rumpit, Turn. ["Valck. Phœn. p. 401." Schæf. Mss. Plut. 8, 34. * Κατάθραυστος, Diosc. 5, 100.] "Πα"ραθραύω, quidam e Statio interpr. Affringo. Suid. "vero παραθραύοντες neutraliter ταλαιπωροῦντες, "ἀδυνατοῦντες." [Plato de LL. 6. p. 262. * "Παράθραυσμα, Aristoph. Fr. 255." Schæf. Mss. * "Ἀπαράθραυστος, Euseb. V. C. 1, 27. p. 345." Boiss. Mss.] "Περιθραύω, Confringo, Frangendo commi"nuo, Hes." [Hippocr. 513, 35. * Περίθραυσις, Etym. M. v. Ἀγμούς. * Εὐπερίθραυστος, Plut. 7, 798.] "Συνθραύω, Confringo," ["ad Hesych. 2, 1308. n. 32." Dahler. Mss. * Ὑποθραύω, 2 Maccab. 9, 11.]

"Θραῦλον, et Θράττον Hes. exp. ὕπερον κόλουρον: "at Θραῦρον, ῥάγανον, θραυόμενον. Quorum utrum"que, et θραῦλον nimirum et θραῦρον, videtur esse a "θραύω: nam τῷ ὑπέρῳ θραύομεν, i. e. Confringi"mus et comminuimus quæ in mortario sunt. Id "autem quod κόλουρον est et ῥάγανον, id etiam "ipsum quasi τέθραυσται. Apud Suid. habetur com"par. θραυλότερος, in hoc incerti Auctoris l., Πῦρ "ἐνέντες ταῖς πέτραις, ὄξος ἐπεξέχεον, θραυλοτέρας ἐκ "τούτου ποιήσαντες. Ubi θραυλοτέρας puto signif.

" Fractu aptiores, Ruptu faciliores: præsertim cum " ap. Pliu. 23, 1. reperiam acetum saxa rumpere " infusum quæ non ruperit ignis antecedens." [Apollodorus Mathem. Vett. p. 21.]

[* Θρανεύω, unde Θρανεύεται, Hesychio συντρίβεται: et Τεθράνευμαι· συγκεκλάσμαι, ἀπὸ τοῦ θραύω. Item * Συνθρανόω, unde Συντεθράνωται, Eid. συμπέπτωκε, Eur. Bacch. 633.] " Θρανύσσω, e Lycophr. " (664.) affertur pro Confringo, Comminuo, συντρίβω." [Apud Hippocr. 812. Foës. Cod. Medic. exhibet * Ἐκθράννυσι pro vulgato ἐνθράσσει.]

ΘΝΗΣΚΩ, Morior, θανοῦμαι: aor. 2. ἔθανον: hoc tanquam ab act. θείνω, illud velut a pass. θείνομαι. Præt. τέθνηκα, e quo ap. poëtas Ion. τέθναα. Vult autem Eust. θνήσκω e θνήσω, fut. verbi θνάω, factum esse, pleonasmo τοῦ κ. De ceteris vero temporibus aliter formatis, dicam paulo post. Od. M. (21.) Σχέτλιοι οἳ ζώοντες ὑπήλθετε δῶμ' ἀΐδαο, Δισθανέες, ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἄνθρωποι: Δ. (834.) Ἢ ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι. Xen. K. Π. 8, (7, 3.) Ὡς ἡ ψυχὴ, ἕως μὲν ἂν ἐν θνητῷ σώματι ᾖ, ζῇ, ὅταν δὲ τούτου ἀπαλλαγῇ, τέθνηκεν, Animos, dum corporibus essent mortalibus, vivere, cum exissent ex iis, emori, Cic. Utuntur in quibusdam hyperbolicis loquendi generibus, φόβῳ, δέει θνήσκειν, eod. plane modo, quo nostrates Mourir de peur: idem γέλωτι θνήσκειν, ut Iidem Mourir de rire: pro quo etiam Crever de rire. Dem. Philipp. 1. Οἱ δὲ σύμμαχοι τεθνᾶσι τῷ δέει: qua sermonis formula utitur et alibi. Xen. quoque itidem dicit ἀπολωνέναι τῷ φόβῳ. Apud Lucian. autem (2, 337.) pro illa hyperbole, legitur, (honor sit auribus,) Ὑπέβδυλλέ τε ὁ κακοδαίμων ὑπὸ τοῦ δέους καὶ πορδαλέος ἦν. Altero illo loquendi genere hyperbolico usus est ante alios Hom., sed comp. verbum usurpans: dicit n. γέλῳ ἔκθανον, ut docebo in Ἐκθνήσκω: quod imitatus Terentius, nam aliud exemplum mihi in præsentia non succurrit, dixit, Omnes risu emori. Observanda est hæc quoque Dem. loquendi formula aliud quoddam hyperboles genus habens, (127.) Τεθνάναι γὰρ μυριάκις κρεῖττον, ἢ κολακείᾳ τι ποιῆσαι Φιλίππῳ, quo loquuntur modo et linguæ ceteræ; sed Gallica frequentissime: quæ etiam illam variat formulam; neque enim dicit duntaxat, J'aimerois mieux mourir cent fois, mille fois, etc. sed etiam J'aimerois mieux perdre dix mille vies, si je les avois; Si j'avois dix mille vies, je les aimerois mieux perdre; Je les mettrois, Je les y voudrois employer etc. pro re, de qua agitur. || Θνήσκειν ὑπό τινος, Mori ab aliquo, pro Interfici, Necari, Plato Epist. Τεθνεὼς ὑπὸ Διονυσίου, Aristot. de fucis loquens, Ἁλισκομένους θνήσκειν ὑπὸ τῶν μελιττῶν, Plin. Ab apibus interfici. Sic Lucian. quis nollet ab isto Ense mori? Sic vero utuntur et verbo ὄλλυσθαι s. ἀπόλλυσθαι, quod imitatus Cic. dixit in Acad. Nihil enim valentius est a quo ipsa intereat. || Τέθνηκε pro Periit, i. e. Amissum est, ex Aristoph. citatur in VV. LL.; sed loco non indicato. || Τεθνήξομαι, Moriar, Jamjam moriar; nec enim dubito, quin τεθνήξομαι sit tempus, quod vocatur Paulo post fut.: nec video cur quidam inauditum thema ejus causa finxerint, sc. Τεθνήσκομαι. Aristoph. N. (1436.) σὺ δ' ἐγχανὼν τεθνήξει, Synes. Ἔκλαιον (ὡς οἶδεν ὁ ξένιος) οὐκ εἰ τεθνηξοίμην, ἀλλ' εἰ ὁ Θρᾷξ ἀποστερήσοιτο. Atticum autem fuisse hunc futuri usum indicare videtur hic Luciani l. (3, 570.) ubi de quodam Socrate loquens, quem cognominat τὸν ἀπὸ Μόψου, scribit, Ἀττικίζοντος δέ τινος, καὶ τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τοῦ τρίτου, βέλτιον, ἔφη, καὶ ἐνταῦθα μὴ ἀττικίζειν καταρώμενον: q. l. non intellexit, ut opinor, Micyllus, vertens, Morietur in diem tertium: at ego non puto ἐπὶ τοῦ τρίτου usquam hoc signif.: quod si etiam significaret id alicubi, at non hic ita accipere convenit, cum Lucian. ἐπὶ τοῦ τρίτου ad ostendendum errorem addiderit: admonens sc. τεθνήξει eum dixisse non in 2 persona, sed in tertia: i. e. non in 2 persona pass., in qua utitur Aristoph. l. c., sed in 3 activa: perinde ac si diceretur etiam τεθνήξω, τεθνήξεις, τεθνήξει. Hæc autem reprehensio magis etiam suspectum mihi reddit, quod ap. Aristoph. legitur Ἀ. (325.) Ὡς τεθνήξων: sive ὥστε θνήξω, cujus etiam usus exemplum desidero, sive aliter pro eo leg. sit. [M. Anton. 7, 21. Ὡς μετ' ὀλίγον ἀμφότεροι τεθνήξετε.] Τέθναα etiam invenitur ap. poëtas, uti dixi, unde et τεθνᾶσιν: item infin. τεθνᾶναι producto α. Invenitur vero et Τεθνεὼς partic. in prosa sæpe pro Mortuus: et Τεθνειὼς in carm. Sed et τέθναθι, imper. et Τεθναίην optativus modus, item infin. Τεθνάναι, correpto α, et Τεθνάμεν, ac Τεθνάμεναι, tanquam a Θνῆμι, s. potius Τέθνημι, habente redupl., ut volunt Gramm., quos et de ceterorum formatione consule. Non solum autem partic. Τεθνεὼς in prosa reperitur, ut Isocr. Εἴ τίς ἐστιν αἴσθησις τοῖς τεθνεῶσι, et ap. Aristot. Τοὺς τεθνεῶτας σκυλεύοντες, sed Τεθνᾶσι etiam ac Τεθνάναι: quorum usus exempla habes in ll. cc. Sed invenio etiam Τεθνήσειν ap. Dionem, quod si mendo caret, deducendum puto a Τεθνάω. " Θνάναι, Hesychio est ἀποθανεῖν, Mori s. " Mortuum esse, quod et τεθνάναι." [" Ad Phalar. 314. Thom. M. 835. Dawes. M. Cr. 464. Wakef. Phil. 1018. Archelaus 2. Theæt. 2. ad Dionys. H. 1, 346. Heyn. Hom. 5, 195. 282. 325. 377. 676. 6, 71. 483. 626. 7, 140. 233. 238. 280. 316. 326. 343. 347. 351. 355. 453. 543. 544. 651. 669. 671. 697. 8, 275. 319. 337. Bibl. Crit. 1, 4. p. 28. Wyttenb. Ep. Cr. 52. Herodian. Philet. 449. Valck. et Wessel. ad Herod. 287. Lennep. ad Phal. 153. De rebus quæ pereunt, Brunck. El. 1150. De fut., Dawes. M. Cr. 386. Jacobs. Anth. 9, 430. 11, 97. Brunck. Aristoph. 2, 226. 3, 81. ad Lucian. 3, 570. Heind. ad Plat. Gorg. 77. Τεθνήξω, Dawes. M. Cr. 96. Valck. Hipp. p. 317. Lucian. Dial. 6. Fischer. Præf. Anim. ad Weller. 1. p. xxi. Θανοῦμαι, θανέομαι, Dawes. M. Cr. 56. Valck. Diatr. 199. Θανούμενος, Musgr. Or. 967. Τεθνήσομαι, ad Timæi Lex. 222. Fischer. l. c. Θν. εἰς, ad Phalar. 374. 375. πρὸς, ὑπό τινος, Fischer. ad Palæph. 61. Valck. Hipp. p. 287. δέει, Steinbr. Mus. Tur. 1, 174. Θνήσκων pro θανὼν, Cattier. Gazoph. 19. Soph. Phil. 1085. (Sic πίπτων pro πεσὼν, Il. 10, 200. v. Crus. ad Sueton. 41.) Οἱ θνήσκοντες, Mortui, Dionys. H. 3, 193. Θανεῖν καλῶς, Wessel. Obss. 166. Θανεῖν et κτανεῖν conf., Brunck. Andr. 804. Or. 1637. Markl. Iph. 1243. p. 167. Musgr. Iph. T. 553. 1017. Τεθνεὼς, Markl. Suppl. 272. Musgr. Herc. F. 660. Jacobs. Anth. 7, 200. 9, 409. Huschk. Anal. 307. Schneid. ad Anab. 52. Plato Apol. 176. Τεθνεὼς, τεθνηκὼς, τεθνὼς, Fischer. ad Palæph. 106. Clark. ad Il. A. 265. Τέθνηκα, Musgr. Hel. 293. Jacobs. Anth. 9, 121. Τεθνηκὼς ἀθυμίᾳ, Bast Lettre 127. Τεθνηκὸς, ibid. Τεθνάναι, Phryn. Ecl. 149. Thom. M. 608. 837. Plato Gorg. 122. Apol. 175. (i. q. θνήσκειν,) 176. Plato 1, 1. p. 286. f. 287. init. et l. 10. Bekk. Τέθναθι, Heyn. Hom. 8, 319. Θναίσκω, Græf. ad Meleagr. p. 139." Schæf. Mss. Τεθνηκὸς λέγειν, Lobeck. Phryn. 119.]

[* Θανατέον, Orig. c. Cels. 8. p. 421.]

[* Θανὴ, Theod. Prodr. p. 221.]

Θνῆσις, (ἡ,) Mors, φθορὰ, Suidæ, Corruptio; sed nullum exemplum affert. Existimo autem tanquam a fut. θνήσω esse formatum, sicut τεθνήσειν e Dione protuli. [" Jo. Climac. Scala 412." Boiss. Mss. * Θνήσιμος, Lobeck. Phryn. 558. * Εὐθνήσιμος, Æsch. Ag. 1302. * Ἐνθνήσιμος Schutz.] Eand. certe, quam θνῆσις, formationem, quæcunque sit, sequitur NOMEN Θνησιμαῖος, ITEM Θνησείδιον. Est autem θνησιμαῖον κρέας, Morticina caro. Exemplum tamen affertur duntaxat ex LXX. et quidem subst. θνησιμαῖον pro Cadavere: 3 Reg. 13, (25.) Sic Es. 5, (25.) Καὶ ἐγενήθη τὰ θνησιμαῖα αὐτῶν ὡς κοπρία. At vero Geoponicῶν Auctor, pro eo, quod Varro dixit Morticinæ ovis, dicere maluit, τῶν ἀποθνησκόντων θρεμμάτων. SED Θνησείδιον ap. Philostr. (Apoll. 1, 1. Olear.) legitur: qui quod dicit, Ἐσθήματα ὁπόσα ἐκ θνησειδίων σύγκειται, Bud. vertit, Vestes e materia morticina confectæ. [Lobeck. Phryn. 558. Boiss. ad Herodian. Epimer. 120. 233. Nov. Thes. Gr. L. 521. b. Osann. ad Philem. s. 96. Barker. in Class. Journ. 51.]

Θνητὸς, Mortalis, cui opp. ἀθάνατος, Immortalis,

Hesiod. Θ. (967.) Ὅσσαι δὴ θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν A εὐνηθεῖσαι, Isocr. Paneg. Θνητὸν μὲν ἄνδρα προσκυνοῦντες. Sed frequentius sine adjectione ponitur, ut Lat. Mortalis: estque in usu poëtis præsertim frequentissimo. Il. Ω. (537.) Καί οἱ θνητῷ ἐόντι θεὰν ποίησαν ἄκοιτιν, Il. X. (9.) Αὐτὸς θνητὸς ἐὼν θεὸν ἄμβροτον. Et γυνὴ θνητή, Mulier mortalis; sed itidem sine adjectione potius usurpatur: Od. E. (212.) ἐπεὶ οὔπως οὐδὲ ἔοικε Θνητὰς ἀθανάτοισι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν. Xen. Σ. (8, 29.) Ζεύς τε γὰρ, ὅσων μὲν θνητῶν οὐσῶν μορφῆς ἠράσθη, συγγενόμενος, εἴα αὐτὰς θνητὰς εἶναι. || Sed θνητὸς et θνητὴ adjective posita, generalius etiam usurpantur pro Mortali: ut σῶμα, ψυχὴ, cui opp. ἀθάνατος. Apud Plat. θν. γένος, Mortalium genus, Cic. Apud Eund. θν. γένη, Mortalia genera, Quæ mortali conditione generantur, Lex. Cic. 31. Legitur et θν. φλυαρία in Plat. Symp. [" Nude θνητὰ, pro ζῶα, Animalia, Herod. 2, 68." Schw. Mss. " Diod. S. 1, 164. ad Charit. 748. Eur. Iph. A. 901. 1396. Wakef. Alc. 811. Trach. 473. Jacobs. Anth. 6, 73. Callim. 1, 576. Mortuus, Eur. B Herc. F. 491. cf. Wakef. 662. Θνητοὶ et ἄνδρες conf., Porson. Hec. p. 55. Ed. 2. Θν. ἄνθρωποι, Wakef. Ion. 1381." Schæf. Mss.] " Θνατὸς, Dor. pro θνητὸς, " Mortalis." ET Θνητοειδὴς, comp. itidem pro Mortalis ap. Plat. Phædro, Bud., qui e Plut. (10, 169.) etiam affert, Ἡμῶν μὲν γὰρ ἑκάστου τὴν ζωτικὴν δύναμιν ἐντὸς περιέχει τὸ θν. καὶ διάλυτον. Addit vero ead. forma dici, qua σωματοειδὲς et θυμοειδές. [* " Θνητόψυχος, Tzetz. Exeg. in Il. 64. 66. Chil. 8. p. 135. 144. * " Δύσθνητος, Theoph. de Imag. Edess. 142." Boiss. Mss.] AT Καταθνητὸς pro θνητὸς, vacante præp. poëticum est: Il. Z. 123. Τίς δὲ σὺ ἐσσὶ, φέριστε, καταθνητῶν ἀνθρώπων; Ea enim sequor exempl., atque adeo secutus sum in mea Edit., quæ ita scriptum habent conjunctim; ac miror certe, ap. Eust. disjunctim scribi, eumque non affirmare otiosam esse præp., sed dicere vel otiosam esse, vel pro ἀπὸ accipi: hæc miror, inquam, cum aliis etiam nominibus itidem præfixisse otiosas præp. hunc poëtam, satis constet. Vide Καταθνήσκω. [Hom. Hymn. C 3, 110.] ALIUD comp. Ἡμίθνητος, ad verbum Semimortalis; et e consequente ἡμίθεος etiam, Semideus; Qui alternis vivit et moritur: quo sensu Διόσκουροι vocantur ἡ. [Lycophr. 511.] AT Ἡμιθνὴς, ῆτος, vel Ἡμίθνης, ητος, ὁ, Semimortuus, Aristoph. N. (504.) Οἴμοι κακοδαίμων, ἡμιθνὴς γενήσομαι. E Thuc. etiam affertur (2, 52.) Ἡμίθνητες τῇ τοῦ ὕδατος ἐπιθυμίᾳ. Sic Herodian. (4, 9, 15.) Πολλοί τε καὶ ἡ. εἱλκύσθησαν. Semineces etiam dicunt Lat., quod ad verbum respondet huic Gr. ἡμιθνῆτες: at Semianimi significatione duntaxat ei respondet. [* Λιμόθνης, Æsch. Ag. 1282.] " Νεοθνὴς, Recens mortuus s. in" teremtus. Plato de LL." [" Timæi Lex. 185. et n. * Θνητότης, Boiss. Philostr. 616. ad Lucian. 1, 328." Schæf. Mss.]

Composita seqq. ideo in h. l. reservavi, ut θάνατος, quod ab ead. formatione est, et ejus derivata, illis subjungerem.

Ἀγχιθανὴς, ὁ, ἡ, Prope mortuus, i. e. Fere, Propemodum mortuus, Moribundus, e Nonno; sed ἀγχι D hac in signif. novum mihi est. [* Ἀειθανὴς, Manetho 1, 166. * Ἀθανὴς, i. q. ἀθάνατος, Max. Tyr. Or. 16, 2.] Ἀρτιθανὴς, Modo mortuus, Recens mortuus, Nonn. [Eur. Alc. 599.] Δυσθανὴς, Bis moriens, Cui bis contingit mori, Od. M. (21.) Σχέτλιοι, οἳ ζώοντες ὑπήλθετε δῶμ' ἀΐδαο Δυσθανέες· ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἄνθρωποι. Δυσθανὴς, Misere mortuus, Qui miserabili morte periit. Eur. [Anal. 2, 149.] Δυσθανὼν ead. signif. tanquam a Δυσθνήσκω, in VV. LL. ex eod. Eur. Sed in illis exp. etiam Ægre mortuus. [" Schol. Lucian. Icarom. 29." Boiss. Mss. Δυσθνήσκω, Lobeck. Phryn. 616. Schæf. Meletem. Cr. 6. 68. Δυσθνησκοῦν, a * Δυσθνησκέω, corrigit Blomf. ad Æsch. Ag. 1264. p. 310. ap. Eur. El. 842. pro vulgato δυσθνῆσκον: v. Nov. Thes. Gr. L. 352.] Ἐπιθανὴς, Morti propinquus, q. d. Qui ad mortem est, i. e. prope mortem; Senex valetudinarius, VV. LL. [Suid.] " Ἡμιθανὴς, Semimortuus, J. Poll. Idem " ἡμιθνής." [" Herodian. Epimer. 239." Boiss. Mss. * Ἰδιοθανέω, Procl. Paraphr. Ptolem. 277.] Νεοθανὴς, Recens mortuus, Nuper mortuus. [" Ruhnk. Ep. Cr. 255. ad Timæi Lex. 185." Schæf. Mss. * Ὀλοθανὴς, Chrys. Hom. in Ps. 6. p. 9. Coteler. * " Τρισθανὴς, Greg. Naz. Epigr. in Muratorii Anecd. Gr. 138=Anthol. Pal. 8, 170." Boiss. Mss.]

Θάνατος, ὁ, Mors, Od. Ξ. (219.) Οὔποτέ μοι θάνατον προτιόσσετο θυμὸς ἀγήνωρ. Interdum vero θάνατόν τε μόρον τε dicit, quæ posterior vox synonyma est, alioqui magis poëtica, interdum θάνατον καὶ κῆρας, aut etiam κῆρα sing.: necnon θάνατον καὶ μοῖραν. Et epitheta θανάτου ei sunt δυσηλεγὴς et κακός. Idem poëta pro Vitare mortem, φυγεῖν θάνατον, προφυγεῖν, ἀλύξαι, ἀλέασθαι dicit. Atque ut invenitur θνήσκειν ὑπό τινος, et aliquando ἔκ τινος, ita enim θάνατον ἔκ τινος ap. eum habetur, Od. Π. (446.) οὐδέ τί μιν θάνατον τρομέεσθαι ἄνωγα· Ἔκ γε μνηστήρων· θεόθεν δ' οὐκ ἔστ' ἀλέασθαι. In prosa autem sine adjectione poni solet: dixit tamen Plato θανάτου μοῖρα, ead. signif., qua Hom. θάνατος καὶ μοῖρα, quod Cic. vertit, Mortis fata, Lex. Cic. 3. Et quod θάνατον φυγεῖν, φεύγειν Hom., διαφεύγειν ab eod. Plat. dicitur. Apud Lucian. (1, 374.) dicit quidam, Ὃς ἔσπευσα ἐπὶ τὸν θάνατον, καλέσαντος μηδενός; ubi alludi puto ad Il. X. (297.) Ὢ πόποι, ἦ μάλα δή με θεοὶ θανατόνδ' ἐκάλεσσαν. Plur. θάνατοι, Mortes: ap. eund. Lucian. (2, 28.) Καὶ θανάτους ἀλλοκότους: quo dicuntur modo et βίοι: ut παράλληλοι βίοι a Plut. At vero Aristoph. jocose dixit Πλ. (483.) Ἱκανοὺς νομίζεις δῆτα θανάτους εἴκοσι; || Θ. καταγινώσκειν τινὸς, Rei capitalis damnare aliquem, Thuc. 217. Τῶν δὲ διαφυγόντων θάνατον καταγνόντες. Sic et ceteri sæpe loquuntur. Et in pass. κατέγνωσταί σου θ. Vide Καταγινώσκω. Dicunt et ὑπάγειν θανάτου, quod inepte redditur, ut in verbo Ὑπάγω docui, Accusare mortis, pro Accusare criminis capitalis, rei capitalis, brevius, capitis. Vide Ὑπάγω. At vero ἀπάγειν, ἄγειν τὴν ἐπὶ θ., sub. accus. ὁδὸν, τὴν ἄγουσαν ὁδὸν, φέρουσαν, est Abducere, Rapere ad capitis supplicium. Et ἰέναι τὴν ἐπὶ θ., ead. forma. Dicunt etiam τιμῆσαι θανάτου, συλλαμβάνειν ἐπὶ θανάτῳ, de quibus lege in Τιμάω, Συλλαμβάνω: θανάτῳ ζημιῶσαι, Morte mulctare. Et θ. ἡ ζημία, θ. ἡ ζημία ἐπίκειται, Xen. Ἑ. 1, (1, 10.) Ἐπεκήρυξέ τε, ὃς ἂν ἁλίσκηται ἐς τὸ πέραν διαπλέων, θάνατον τὴν ζημίαν, Isocr. Symm. (17.) Θανάτου τῆς ζημίας ἐπικειμένης, ἥν τις ἁλῷ δεκάζων. Apud Thuc. (3, 57.) legitur etiam θανάτου δίκῃ κρίνεσθαι, pro De capite dimicare, Rei capitalis accusari. Et pro eod. ap. Athen. κρίνεσθαι τὴν ἐπὶ θ., ubi subaud. puto accus. δίκην, vel ex illo Thuc. loco, potius quam ψῆφον. At θανάτου δίκην ὀφλισκάνειν dicunt pro Capitis damnari. De his autem et aliis fusius suis locis dicendum erit. || Etym. dici putat quasi τάνατος, a τείνω, quod est τανύω: ut sit ὁ τείνων τὰ σώματα τῇ ψύξει. Vel quia est ταναὸς, utpote ἐπὶ πάντας ἑαυτὸν διατείνων. Quibus etymologicis nugis non contentus, addit et alias, quas referre piget, s. potius pudet. Ecquis enim non videt rem ineptissimam esse, etymum investigare nominis a verbo derivati, et quidem nominis, quod aliquam etiam verbalis formam retinet? quis, inquam, non videt hic posse dici, quod in Proverbio est, ἡ βοῦς τὴν ἅμαξαν; Hinc igitur discat lector, ut et alibi admonui, quæ ap. Gramm., et præsertim ap. hunc auctorem leguntur, circumspecte legere, eorumque delectum habere. [" Jacobs. Anth. 9, 315. Musgr. Alc. 28. Cadaver, Huschk. Anal. 297. Jacobs. Anth. 8, 408. (Duker. Præf. ad Flor. ***3.) Persona, Toup. Append. in Theocr. p. 16. ad Lucian. 1, 512. Conf. c. πόλεμος, Diod. S. 2, 315. Plur., Schneid. Anab. 138. ad Charit. 217. ad Eur. Alc. 431. Θ. ἔστω, sc. ἡ ζημία, Heringa Obss. 121. Ἡ ἐπὶ θανάτῳ, Herodian. 478. et n., ubi et de ὑπάγειν θανάτου, ad Charit. 383. Alciphr. 370. Ἐπὶ θανάτῳ, Dionys. H. 1, 455. Οἱ ἐπὶ θ., 3, 1327. Ἄγεσθαι ἐπὶ τὸν θ., ad Diod. S. 1, 624. 2, 307. Schneid. Anab. 52. Μετὰ θάνατον, Dionys. H. 2, 957. Ἕως θανάτου, Wakef. S. Cr. 2, 99. Θ. εἰς ἕτερον τόπον, ad Lucian. 1, 406. Μύριοι θ., Dionys. H. 2, 698." Schæf. Mss. * Θανατηγὸς, Timocles Athenæi p. 407. Elmsl. ad Eur. Med.

144.] Θανατηφόρος, Mortiferus, Lethiferus: φάρμακον, Lucian.: διαβολὴ, Herodian. (3, 12, 7.) συνουσία, Synes. Mortifera consuetudo et commercium, Plut. de Def. Orac. Ἡ δὲ γῆ πολλῶν μὲν ἄλλων δυνάμεων πηγὰς ἀνίησιν ἀνθρώποις, τὰς μὲν ἐκστατικὰς καὶ νοσώδεις καὶ θ., Multarum potestatum fontes hominibus aperit, qui partim mentem e sua sede et statu dimoveant, ac morbos lethumque inferant. Epigr. Νυκτικόραξ ᾄδει θανατηφόρον, Lethale quiddam et mortiferum. Aut adverbialiter pro Mortifere, Lethaliter. [" Jacobs. Anth. 10, 42. ad Diod. S. 1, 176. Valck. Anim. ad Ammon. 222." Schæf. Mss.] Θανατηφορία, Mortis illatio, ex Epigr. 7. [" Quint. Mæc. 4." Schæf. Mss. * " Θανατηφόρως, Lethaliter, Pol. 3, 453." Wakef. Mss. In Lex. Polyb. non agnoscitur. * " Θανατόπνοος, Pseudo-Chrys. Serm. 9. T. 7. p. 263." Seager. Mss. * Θανατοποιὸς, Schol. Soph. Trach. 869. * Θανατοφόρος, Æsch. Ag. 1187. Schol. Aristoph. Θ. 436.]

Ἀθάνατος, ὁ, ἡ, Immortalis: cui opp. θνητός. Il. Φ. (2.) Ζεὺς, Ω. (464.) θεὸς, Γ. (158.) θεῇς, Deabus immortalibus, P. (78.) ὃν ἀθανάτη τέκε μήτηρ, Mater immortalis, i. e. dea, Π. (154.) ἵπποις, P. (444.) ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε, Od. H. (257.) Θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἤματα πάντα, Mortis et senectæ expertem, Lucian. ἄνθρωποι, ψυχή: ἀθάνατον γίνεσθαι, Xen. et Athen. Immortalem fieri, Immortalitatem assequi. Improprie dicitur etiam de rebus inanimatis, ut et Lat. Immortalis, pro Sempiternus, Æternus, Perpetuus, Qui nunquam interit, Il. B. (447.) αἰγίδα, Æternam ægidem, Isocr. Ἀντὶ θνητοῦ σώματος ἀ. δόξαν ἀντικαταλλάξεσθαι, Gloriam immortalem, Plato Symp. Ἀ. μνήμην ἀρετῆς περὶ αὐτῶν ἔσεσθαι, Sempiternam virtutis memoriam, Æschin. (79.) Μνήμη —, ἣ ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου μέχρι τῆσδε τῆς ἡμέρας ἀ. οὖσα διαμένει, Dem. (42.) Ἐκείνῳ (ὡς θεῷ) τὰ παρόντα πεπηγέναι πράγματα ἀ. Ἀθάνατοι sine adjectione etiam, ab Hom. et ceteris poëtis dicuntur Ipsi dii pro ἀ. θεοί, Dii immortales: Od. Π. (87.) Οὔτις τοι θεός εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν ἐΐσκεις; Il. Ξ. (199.) de Cupidine, Δαμνᾷ ἀθανάτους, ἠδὲ θνητοὺς ἀνθρώπους, Il. Ψ. (787.) ὡς ἔτι καὶ νῦν Ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους. || In exercitu autem Persarum decem millia militum selecta ἀ. dicebantur: eam ob causam, quod si quis eorum nece aut morbo numerum imminueret, alius sufficeretur: nec unquam plures erant paucioresve decem millibus: præcipuo inter omnes cultu decori, et iidem præstantissimi omnium: Herod. 7, (83.) Eorum Athen. quoque 12. meminit, Paus. 265. [" Phalar. 282. ad Charit. 604. Abresch. Æsch. 2, 34. Cleobul. 2. Jacobs. Anth. 6, 264. 334. ad Lucian. 1, 698. Heyn. Hom. 5, 130. Clark. ad Il. A. 398. Bibl. Crit. 3, 2. p. 62. Toup. Emendd. 1, 464. ad Herod. 204. Athen. 1, 16. De militibus, ad Diod. S. 1, 409. ad Herod. 525. De quant., Markl. Suppl. p. 184. Brunck. Aristoph. 1, 180. 2, 165. 185. 3, 60. ad Poët. Gnom. p. 341. Porson. Med. p. 16. Ἀθάνατοι, de Cæsaribus, Jacobs. Anth. 12, 69. Ἀθάνατος, ἡ, ἀθανάτη, Valck. Phœn. p. 87. Ernest. ad Il. Γ. 158. Ilgen. Hymn. 233. Ἀθανάτη, Diosc. 25. Rufin. 3. Paus. 3, 183. Jacobs. Anth. 12, 454. Heyn. Hom. 4, 81. θεὸς, Lobeck. Aj. p. 243. Ἀθάνατος ὀργή, Bentl. Opusc. 19. Lennep. ad Phal. 113. cf. Brunck. ad Poët. Gnom. p. 343. ad Diod. S. 1, 559. Wakef. Alc. 811. Phil. 1321. Porson. Med. p. 16. Dionys. H. 2, 851. τιμὴ, ad Diod. S. 1, 20. 2, 633. Ἀ. πῦρ, Callim. 1, 453. Οὐδεὶς ἀ., Ruhnk. ad Vell. Paterc. 377. Ἐν, μετ' ἀθανάτοισι, Heyn. Hom. 4, 107. * Ἀθανάτως, Huschk. Anal. 149. Jacobs. Anth. 8, 244. 248." Schæf. Mss. " Dionys. Areop. 96. * Ἀθανατοποιὸς, Clemens Hom. 3, 8. * Ἀθανατοποιέω, Euseb. V. C. 4, 62. * Ἀθανατιάω, Philostr. 8, 17." Kall. Mss. * " Ἀθανατόω, Tzetz. Chil. 6, 741." Elberling. Mss.] Ἀθανατίζω, Immortalem reddo, Immortalitati consecro, Philo de Mundo, Διατηρεῖν καὶ διασώζειν· εἰ δὲ οἷόν τε ἦν, καὶ ἀθανατίζειν ἕκαστα ὧν φύσις ἐστὶν, ἐσπούδακεν, Si fieri posset, immortalitatem ascitam iis cuperet: ibid. Ἀθανατίζεται μᾶλλον ἢ φθείρεται: V. M. Ἀθανατίζεται καὶ ἀνάγραπτον στηλιτεύεται παρὰ τῷ θεῷ, Immortalitate perfruitur. Apud Herod. 4, (94.) sunt etiam Getæ quidam ἀθανατίζοντες: quos Arrian. ἀπαθανατίζοντας vocat, ut paulo post videbis. Cur autem ἀθανατίζοντες vocentur, ipse Herod. declarat, Ἀθανατίζουσι δὲ τόνδε τὸν τρόπον· οὔτε ἀποθνήσκειν ἑωυτοὺς νομίζουσι, ἰέναι τε τὸν ἀπολλύμενον παρὰ Ζάμολξιν δαίμονα· — διὰ πεντετηρίδος δὲ τὸν πάλῳ λαχόντα ἀεὶ σφεων αὐτέων ἀποπέμπουσι ἄγγελον παρὰ τὸν Ζάμολξιν, ἐντελλόμενοι τῶν ἂν ἑκάστοτε δέωνται. Ita autem eum mitti scribit, Quibusdam datur negotium, ut tria jacula teneant: aliis, ut comprehensis ejus, qui ad Zamolxin mittitur, manibus pedibusque, hominem agitantes in sublime, projiciunt in jacula. Hæc et alia Herod. Istud autem eorum ἀθανατίζειν a ceterorum populorum consuetudine differt, quod ipsi viventes occidunt, et sic ad Zamolxin mittunt, putantes ea morte immortalitatem consequi, quam Zamolxin consecutum arbitrantur: alii autem post mortem homines bene meritos immortaliti consecrant, et in deorum numerum referunt. Lucian. etiam scribit (1, 860.) non solum ap. Scythas patriam esse consuetudinem τὸ ἀπαθανατίζειν καὶ πέμπειν παρὰ τὸν Ζάμολξιν, sed etiam Atheniensibus licere θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. In VV. LL. ἀθανατίζω exp. etiam Immortalitem ago, Me pro immortali gero, Immortalis ago: cui expositioni occasionem dedisse puto Vallam, qui ap. Herod. Γέτας τοὺς ἀθανατίζοντας vertit· Getas, qui immortales agunt. Neutraliter tamen hoc verbum non accipitur in Herod. l. c. [" Thom. M. 187. Wakef. S. Cr. 4, 19. Kuster. Bibl. Chois. 105. Heind. ad Plat. Charm. 66. ad Diod. S. 1, 105. ad Herod. 323. * Ἀθανατισμὸς, ibid. ad Lucian. 1, 192. ad Diod. S. 1, 4. 2, 3." Schæf. Mss.] Ἀπαθανατίζω, Immortalem reddo, facio, Immortalitatem dono, i. q. præcedens, et θεοποιῶ, Aristot. Eth. 10, (7.) Χρὴ δὲ οὐ κατὰ τοὺς παραινοῦντας, ἀνθρώπινα φρονεῖν, ἄνθρωπον ὄντα, οὐδὲ θνητὰ τὸν θνητόν· ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἐνδέχεται ἀπαθανατίζειν, καὶ ἅπαντα ποιεῖν πρὸς τὸ ζῆν κατὰ τὸ κράτιστον τῶν ἐν αὐτῷ. Ab Arriano vero (1, 3, 2.) Getæ ἀπαθανατίζοντες dicuntur, quos ἀθανατίζοντας paulo ante vocavit Herod. [Longin. 16, 3.] In VV. LL. est ETIAM ἀποθανατίζω hujus signif., sed perperam pro hoc ἀπαθανατίζω. [* " Ἀπαθανατῆσαι, Evagr. Hist. Eccl. Præf." Boiss. Mss. Ἀπαθανατίσαι leg. conjicit Barker. * Ἀπαθανάτισις, Dio Cass. 689.]

[* " Ἀργυθάνατος, ὁ, ἡ, Gloss. ad Opp. Ἀ. 1, 143. in Misc. Obss. 9, 109." Boiss. Mss.] Αὐτοθάνατος, Qui ipse sibi mortem infert, Plut. [7, 177. * " Ἀωροθάνατος, Jacobs. in Wolfii Anal. Liter. 1, 97. Bekk. Anecd. 1, 24." Boiss. Mss.] Δυσθάνατος, Difficulter moriens, Difficilem mortem inferens, h. e. Mortem quidem concilians, sed cum qua diu conflicteris, Infelicem mortem afferens, Theophr. (H. Pl. 3, 10, 3.) Λέγεται δὲ ὡς οὐκ ἐπιτήδειον εἰς οἰκίας εἰσφέρειν· δυσθάνατον γάρ φασι, καὶ δυστόκειν, οὗ ἐὰν ᾖ. Unde Plin. 13, 21. Qua in domum illata, difficiles partus fieri produnt, mortesque miseras. Gaza Mortiferam vertit. [Hippocr. 8, 738.] Δυσθανατέω, Ægre s. Misere morior, et σφαδάζων, Cum morte conflictor, Plato de Rep. 3. p. 39. de Herodico loquens, qui morbum per totam vitam ad senectutem perduxit, sub cura medicorum vivens, quod ipse reprehendit, Δυσθανατῶν δὲ ὑπὸ σοφίας εἰς γῆρας ἀφίκετο, Plut. Antonio (78.) Πεφυρμένος αἵματι καὶ δυσθανατῶν, Cum morte conflictatus, Bud., qui ap. Herod. δυσθανατῶ pro Ægre et cum tristitia mori poni annotat. E quo J. Poll. quoque 3. citat ἐδυσθανάτει, opponens ei nomina synonyma, κλινοπετὴς, κλινήρης, Clinicus, Plin. h. e. Qui diu decumbit, longo morbo in lecto contabescit, Philo V. M. 3. Πρὸς τὸ ἄπορον τῆς ἀνάγκης ἐπτόηνται δυσθανατοῦντες, Ancipiti necessitate consternati miseram trahebant animam. Et metaph. ap. Eund. eod. l. Περὶ ἃς (subaud. τῶν ὀρχηστῶν τὰς ἐπιδείξεις) κηραίνουσι καὶ δ. οἱ θεατρομανοῦντες, Quæ depereunt nonnulli, theatrorum insania laborantes, Turn. [Vide Nov. Thes. Gr. L. 352. Lobeck. Phryn. 626.] Ἐπιθάνατος, Mortem accersens, afferens, seu, ut Bud. exp., Lethifer, θανατηφόρος, ut ἐπικίνδυνος.

Theophr. C. Pl. 6, 4. (5.) Οἱ δ' ὑπνωτικοὶ, πλείους δὲ διδόμενοι, καὶ θανατηφόροι, καθάπερ ὁ μανδραγόρας· ἔνιοι δὲ ὁμολογουμένως ἐ., πολλοὶ γὰρ ἤδη καὶ πολλαχοῦ ῥίζας φαγόντες ἃς ἠγνόουν—ἀπέθανον. || Morti vicinus, Qui in ipso mortis limine jam est, seu, ut Suid. exp., προσδόκιμος τοῦ ἀποθανεῖν, Dem. (1225.) Ἡ μέν γε μήτηρ ἔκαμνε, καὶ ἐ. ἦν ἐμοῦ ἀποδημοῦντος, Et in mortis periculo erat, Morti vicina erat, πρὸς θάνατον ἔρρεπε, ἐπικινδύνως εἶχεν, ἐπ' ὀλίγης ἦν ἐλπίδος: hæc enim synonyma apponit J. Poll. τῷ ἐπιθανάτως ἔχειν, quod idem est cum ἐπιθάνατον εἶναι. Ἐπιθανάτως: ἐ. ἔχειν, J. Poll., In limine mortis esse, In mortis periculo versari, Morti vicinum esse: ἐπιθάνατον εἶναι, Dem. In VV. LL. est ETIAM Ἐπιθανάτιος, Morti addictus, obnoxius. [" Ad Dionys. H. 3, 1327. 3, 1389." Schæf. Mss. Liban. 4, 588. * Ἐπιθανατίως, Ælian. V. H. 13, 27.] Εὐθάνατος, Bene et honeste moriens, Bonam honestamque mortem afferens: εὐθ. θάνατος, Bona beataque mors. Menander ap. Athen. (549.) μόνος μοι θάνατος οὗτος φαίνεται Εὐθάνατος, ἔχοντα πολλὰς τὰς χολάδας κεῖσθαι παχὺν, Ὕπτιον, μόλις λαλοῦντα, καὶ τὸ πνεῦμ' ἔχοντ' ἄνω, Ἐσθίοντα, καὶ λέγοντα, σήπομ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς. Εὐθανάτως, Bona et felici morte, Facili morte: J. Poll. enim opp. τῷ δυσθανατεῖν, citans e Cratino. [" Joseph. 224, 20." Wakef. Mss.] Εὐθανατέω, Felici vel Honesta morte morior, seu, ut Bud. interpr., Honeste morior, Polyb. 5, (38, 9.) p. 91. a tergo, Εὐθανατῆσαι σπουδάζων, καὶ μηδὲν ἀνάξιον ὑπομεῖναι τῆς περὶ αὐτὸν προγεγενημένης τόλμης. In VV. LL. non male, Honeste glorioseque mori. In iisd. est Ἀπευθανατίζω pro Felicem mortem oppeto, ex 2 Macc. (6, 28.) sed quædam exempl. habent ἀποθανατίζειν, non ἀπευθανατίζειν, quod Hes. simpliciter exp. ἀποθνήσκειν, Mori. Εὐθυθάνατος, ὁ, ἡ, Subitam mortem inferens, Statim mortem inferens, Plut. Antonio (77.) Ἦν δ' οὐκ εὐθ. ἡ πληγή. Item pro ταχυθάνατος. [* Κακοθάνατος, Plut. 9, 78.] Μελλοθάνατος, Qui brevi moriturus est; Decrepitus, Capularis, Bud. [* Ὀξυθάνατος, Strabo 17. p. 1179. * " Πικροθάνατος, Const. Manass. Chron. p. 74." Boiss. Mss.] Ταχυθάνατος, Subito moriens, Hippocr. Οἱ παχέες σφόδρα, κατὰ φύσιν τ. γίγνονται, Celsus, Obesi subito sæpe moriuntur. Active etiam interdum ponitur, pro Subitam mortem afferens, ut εὐθυθάνατος. [" Schol. Il. A. 505. O. 441." Wakef. Mss.]

Θανατώδης, Lethalis, Mortiferus, Hippocr. Θανατῶδες καὶ τὸ τὰ σκέλεα κειμένου συγκεκαμμένα εἶναι ἰσχυρῶς, Celsus, Eadem mors denuntiatur, ubi genua contracta sunt, Hippocr. (830.) Ἐν πυρετοῖσιν ὀξέσι χεῖρες κροκίδας ἀπὸ τῶν ἱματίων ἀποτίλλουσαι θανατώδεες, Celsus, Mortis indicium est, si manibus quis in febre et acuto morbo in veste floccos legit. [Ælian. H. A. 7, 5.]

Θανατόεις, Lethalis, Mortiferus, Soph. Antig. (1261.) Ἰὼ φρενῶν δυσφρόνων Ἁμαρτήματα στερεὰ, Θανατόεντ': θ. μόρος, Eur. (Iph. A. 1287.) Lethale fatum, i. e. ipsa mors.

Θανατικὸς, Lethalis, Mortiferus, Lat. Capitalis, ut cum Capitale crimen dicitur, Plut. Pericle, Ὅτε τὴν θ. δίκην ἔφυγεν: Alexandro (42.) Τὰς δίκας διακρίνων ἐν ἀρχῇ τὰς θ., Causas capitales, In quibus de vita agitur, disceptatur an reus mortem meritus sit ob ea, quæ patravit. [" Diod. S. 2, 610. Θανατικὸν, T. H. ad Plutum p. 191." Schæf. Mss. * " Θανατικῶς, Eust. Il. 243, 31." Wakef. Mss.]

[* Θανατηρὸς, Eust. ad Hom. 1336, 20. * " Θανατήριος, Porson. ad Med. p. 66. ' Θανατήριον est vox nihili, pro qua leg. θανατηρόν.' Vox desumta est e Lex. dicto Ἄλλος Ἀλφάβητος, ubi præter Eur. Med. citatur etiam Πλάτων Πολιτικῶν δευτέρῳ. Addit Porsonus: ' Certius quiddam fortasse haberemus, si Platonis locus repertus esset.' Vide Bast. et Schæf. ad Greg. Cor. de Dialectis p. 156." Bast. ad calcem Scap. Oxon., Lobeck. Phryn. 651-2.]

Θανατάω SIVE Θανατιάω, Mori cupio, Mortem mihi opto: ut βασιλειάω, τομάω, et similia. Auctor Axiochi (11, 186.) Καὶ ἐξ ἐκείνου θανατᾷ μου ἡ ψυχὴ, Ex illo tempore animus meus mortem optat, Synes.

A Ep. 4. Ὁ μὲν ναύκληρος ἐθανάτα κατάχρεως ὤν, Mori cupiebat ut ære alieno obrutus. Et ap. Suid. Οὐεσπασιανὸς ἐκέλευε μὴ συμπλέκεσθαι θανατῶσιν ἀνθρώποις· οὐδὲν γὰρ ἀλκιμώτερον ἀπογνώσεως. Dici vero et θανατιᾷν, idem Suid. annotat, ap. quem est, Οὕτως ἄγαν αὐτοῖς συμβέβηκει, τὸν μὲν, φονᾷν, τὸν δὲ θ. Lucian. (3, 354.) Μακρὰν χαίρειν φράσας θανατιῶντι σοφιστῇ, τὸν ἐπιτάφιον ἑαυτοῦ πρὸ τελευτῆς διεξιόντι, de Eo, qui de se suaque vita et periculis, in quibus versatus fuerat, orationem habebat. [" Cattier. Gazoph. 9. Dionys. H. 3, 1418. Bergl. Alciphr. 56. ad Mœr. 356. Valck. Oratt. 343." Schæf. Mss. * Θανατήσιος, Jul. African. Cest. 14, 294. Lobeck. Phryn. 652. * Θανατήσιμος, ibid. J. Poll. 5, 132.]

Θανατόω, Mortem infero, Morte mulcto, afficio, Plut. Καὶ γὰρ εἶρξαι τῷ δικτάτωρι πρὸ δίκης καὶ θανατῶσαι ἔξεστι, Dictatori indicta causa prehendere jus est, In carceremque conjectos morte mulctare, Bud.: Symp. Θανατοῦντες τὰ ἔμψυχα, Trucidantes animantes.
B || Morti adjudico, addico, Capitis damno, seu, ut Bud. interpr., Rei capitalis damno absentem, Xen. K. Ἀ. 2, (6, 2.) Ἐκ τούτου καὶ ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἐν Σπάρτῃ τελῶν, ὡς ἀπειθῶν. Ἤδη δὲ φυγὰς ὢν ἔρχεται πρὸς Κῦρον. Plut. Themist. (124.) Ὃν κρίνας, ἐθανάτωσε, Quem in judicium accersitum, capitis damnavit. || Θανατῶσαι in N. T. exp. alicubi Mortificare: Rom. 8, (13.) Εἰ δὲ πνεύματι τὰς πράξεις τοῦ σώματος θανατοῦτε, Sed si spiritu actiones corporis mortificetis: 7, (4.) Ἐθανατώθητε τῷ νόμῳ διὰ τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, Mortificati estis legi: 1 Ep. Petr. 3, (18.) Θανατωθεὶς μὲν σαρκὶ, ζωοποιηθεὶς δὲ τῷ πνεύματι, Mortificatus quidem carne, vivificatus autem spiritu. [Æsch. Pr. 1053.] Θανάτωσις, Mortis illatio, Occidio, Occisio, Internecio, Thuc. 5, (9.) p. 168. Ἄνευ ἀνδραποδισμοῦ ἢ θ., Plut. (7, 170.) Γενόμενον ἐν καταδίκαις καὶ θ. πολιτῶν. AT Θανατούσια, τὰ, Festum atque agon ap. inferos, Lucian. (2, 119.) VV. LL. [* Ἐνθανατόω, Dionys. H. 2, 181. * " Προθανατόω, Const. Manass. Chron. p. 27. * Συνθανατόω, Nicet. Eugen. 9, 213." Boiss. Mss.]
C
¶ Θανάσιμος, ὁ, ἡ, Lethiferus, Lethalis, Soph. Aj. (517.) Καθεῖλεν ᾄδου θανασίμους οἰκήτορας: (1033.) Πρὸς τοῦδ' ὄλωλε θανασίμῳ πεσήματι, Casu mortifero: θ. μόρος, Eur. (Hec. 1135.) Apud Medicos quoque θ. dicuntur Quæ exitialia s. mortifera sunt, ut sunt venena, venenata. Diosc. 1, 95. Ποιεῖ δὲ πρὸς θ. φάρμακα, Ad pharmaca exitialia, seu, ut alii, Ad lethalia venena: 1. Τοῖς θανάσιμον πεπωκόσι. || Mortalis; ap. Plat. enim de Rep. 10. Οὕτω πόρρω που ἐσκήνωται τοῦ θ. εἶναι, Tantum abest ab eo, ut sit mortalitati obnoxia, Bud. [" Wakef. Ion. 628. Phil. 819. Porson. Med. p. 66. Pierson. Veris. 11. Beck. Bibl. Philol. 1, 88. Valck. Anim. ad Ammon. 222. Hipp. p. 320. Brunck. Œd. T. 959. De quant., Struchtm. Anim. Cr. 143." Schæf. Mss. * " Θανασίμως, Lethaliter, Antiphon 693." Seager. Mss. * " Ἐνθανάσιμος, Hes. v. Ἔγκηρος, sed cf. T. H. ad Plutum p. 6." Boiss. Mss.]

Ἀθανασία, Immortalitas: ut Dei, ut animi, qui
D non moriuntur. Quæ autem immortalitas sit, qua homines immortales dicuntur, docet Isocr. Panath. (101.) Τελευτήσαντα δὲ τὸν βίον, μεθέξειν ἀ., οὐ τῆς τοῖς θεοῖς παρούσης, ἀλλὰ τῆς τοῖς ἐπιγιγνομένοις περὶ τῶν διενεγκόντων ἐπί τινι τῶν καλῶν ἔργων, μνήμην ἐμποιούσης, ad Phil. (56.) Κατὰ δὲ τὴν εὐδοξίαν καὶ τοὺς ἐπαίνους, καὶ τὴν φήμην τὴν τῷ χρόνῳ συμπαρακολουθοῦσαν, ἀ. μεταλαμβανόμεν. [* " Αὐτοαθανασία, Chrys. Hom. 17. ad 1 Tim. 6. Hoeschel. ad Orig. c. Cels. 477." Kall. Mss.] Εὐθανασία, Bona mors et facilis, Bud. Mortis facilitas, Suet. Aug. fin. Quoties audisset cito ac nullo cruciatu defunctum quempiam, sibi et suis εὐθανασίαν similem, hoc enim et verbo uti solebat, precabatur. [" Brunck. ad Poët. Gnom. 341. Wessel. Obss. 166." Schæf. Mss. * Κακοθανασία, Paul. Alex. l. 3.]

[* Ἀντιθνήσκω, Etym. M. 114, 14.]

Ἀποθνήσκω, Morior, Xen. K. Π. 8, (8, 7.) Οὐδαμοῦ γοῦν πλείους, ἢ ἐκεῖ, οὔτε ἀποθνήσκουσιν, οὔτε διαφθείρονται ὑπὸ φαρμάκων, Ἑ. 7, (4, 3.) Δαιμονιώτατα ἀπο-

θνήσκει, Isocr. Paneg. Καλῶς ἀποθανεῖν. Jungitur et cum dat. θανάτῳ: Xen. Ἑλλ. 6, (2, 24.) Κἀκεῖνος μὲν ὑπὸ λύπης θανάτῳ αὐθαιρέτῳ ἀποθνήσκει. Quod et αὐθ. dici potest uno vocabulo. Pro eod. dicitur et ἑκουσίως, Plut. de Superst. Οὕτω κακῶς ἔσχε τὴν ψυχὴν, ὥστε ἑ. ἀποθανεῖν, αἷμα ταύρου πιών. Philo de Mundo junxit hoc verbum accusativo Vitam significante, Ἀποθνήσκειν βίον τὸν μετὰ σωμάτων. || Interimor, Interficior, ut de θνήσκω etiam dixi antea, Xen. Ἑλλ. 6, (4, 35.) Ἀποθνήσκει, αὐτοχειρίᾳ μὲν, ὑπὸ τῶν τῆς γυναικὸς ἀδελφῶν· βουλῇ δὲ, ὑπ' αὐτῆς ἐκείνης. Sic Plato Epist. ὑπό τινος ἀποθνήσκειν, ad verbum, Ab aliquo mori, pro Interfici, quo locutum modo Lucan. docui in Θνήσκω. Interdum ponitur gen. non personæ, sed rei, Ἀποθνήσκω ὑπὸ τοῦ λιμοῦ, Intereo, Absumor fame. Nonnunquam præter gen. personæ, habentem præfixam præp. ὑπὸ, ponitur dat. instrumentalis, ut loquuntur Gramm.: Φαρμάκῳ ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθανών. Sed pro hoc dat. ponitur interdum gen. cum præp. ἐκ: nam dicitur etiam, Ἀποθανὼν ἐκ φαρμάκου ὑπὸ τοῦ παιδός. Notandum est autem Xen. l. c. dicere noluisse ἀποθνήσκουσι φαρμάκῳ, sed dixisse ἀποθνήσκουσιν absolute, et subjunxisse διαφθείρονται ὑπὸ φαρμάκων. Sciendum est præterea Ammon. ita distinguere ἀπέθανε a τέθνηκε, ut sit ἀπέθανε νῦν; at τέθνηκε, πάλαι. [" Ad Phalar. 314. Lennep. 153. Wakef. Trach. 1013. Abresch. Æsch. 2, 100. Fisch. Ind. Palæph. Conf. c. καταθν., Heyn. Hom. 8, 337. Ἀποθνήσκων pro ἀποθανὼν, Cattier. Gazoph. 19. Herod. 214. (errat Reiff. in Ind. ad Artem. v. Ῥάκεσιν,) Xen. K. Ἀ. 1, 9, 31. ubi cf. Schn. Ἀντιθν. πρὸς, ὑπό τινος, Fisch. Palæph. 61. εἰς, ad Lucian. 1, 406. θάνατον, ad Charit. 259. Ἀποθανεῖσθαι, Fisch. Palæph. 165. Ἀποτεθνηκὼς ὑπὸ ἀθυμίας, Bast Lettre 127. Med., ad Lucian. 1, 804." Schæf. Mss.] " Ἀποθανοῦμαι, Moriar, et Ἀποθανεῖν, " Mori, referuntur ad Ἀποθνήσκω: mutuatitia au- " tem sunt ab inus. th. ἀποθανέω." [* " Ἀποθνητέον, Orig. c. Cels. 406. 434." Kall. Mss. * " Ἀποθανητέον, Idem 8. p. 394. * Ἀνταποθνήσκω, Antiphon 709." Seager. Mss.] Ἐναποθνήσκω, Immorior, Morior in: τῇ νήσῳ, Morior in insula. Thuc. autem præp. ἐν addidit ex abundanti, 3, (104.) Μήτε ἐναποθνήσκειν ἐν τῇ νήσῳ, μήτε ἐντίκτειν. At vero ἐ. ταῖς βασάνοις reddi potest Immori tormentis, Mori inter tormenta. [* Ἐξαποθνήσκω, Cod. Ravenn. Aristoph. Ὄρν. 1656.] Ἐπαποθνήσκω, Supermorior, Morior super (aliquem,) post aliquem, et quasi ejus mortem morte mea subsequor; post rem aliquam peractam. Athen. 255(=602.) Ὧι καὶ ἐπαπέθανεν ὁ ἐραστὴς Ἀριστόδημος, Plato Symp. Ἐτόλμησεν ἐλέσθαι, βοηθήσας τῷ ἐραστῇ Πατρόκλῳ, καὶ τιμωρήσας, οὐ μόνον ὑπεραποθανεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐπαποθανεῖν τετελευτηκότι, [cf. 10, 242.] Philostr. de quodam pancratiaste, Ἐπαποθανὼν τῇ νίκῃ. Προαποθνήσκω, Præmorior, Ante morior, Xen. (K. Π. 3, 1, 14.) Ἔνιοι γὰρ φοβούμενοι μὴ ληφθέντες ἀποθάνωσι, πρ. ὑπὸ τοῦ φόβου. [* Προσαποθνήσκω, Dio Cass. 501.] Συναποθνήσκω, Commorior, Xen. K. Π. 8, (7, 3.) Ἀλλὰ μένουσα ἡ ψυχὴ ἐν τῷ σώματι σ., Terent. prol. Adelph. Συναποθνήσκοντες Diphili Comœdia est, Eam Commorientes Plautus fecit fabulam: scio tamen solere illic Synapothnescontes scribi literis Lat. Apud Athen. est et Alexidis Comœdia eod. nomine. Ab eod. Athen. commemorantur οἱ συζῶντες καὶ σ., sc. Soldurii, quorum Cæsar Comm. meminit. Ὑπεραποθνήσκω, Morior pro (aliquo). Cum gen., quem habet vi præp. Xen. K. (1, 14.) Ἀντίλοχος δὲ τοῦ πατρὸς ὑπεραποθανὼν, τοσαύτης ἔτυχεν εὐκλείας ὥστε κ. τ. λ. Interdum vero gen. omittitur, s. potius subaudiendus relinquitur: Plato, Οὐ μόνον ὑπεραποθανεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐπαποθανεῖν: vide Ἐπαποθνήσκω. Item ὑπεραποθνήσκοντες peculiari signif., Qui pro patria, amicis mortem sponte obeunt. Aristot. Eth. 9, (8.) p. 80. Bud.

Ἐκθνήσκω, Emorior, (Od. Σ. 99.) γέλῳ ἔκθανον, Terent. Risu emori. Affertur et ex Hermog. ἐξέθανεν ἡ μήτηρ pro ἔθανεν, ἐξέθανον pro Exanimatus sum. " Ἐκθανεῖν, Emori: Suidæ ἀποθανεῖν. Ἐκτε- " θνεὼς, ap. Plat. de LL. 10. putatur esse Intermor-

A " tuus: ibi distinguatur ἀπὸ τοῦ ὄντως τεθνηκότος. " Suid. ἐκτεθνεότα esse dicit τὸν ἐν ἐσχάτοις ὄντα." [" Coray Theophr. 172. Cattier. Gazoph. 76. Lucian. 1, 734. 2, 28. 3, 317. Plato de LL. 476. Ast., Wakef. Trach. 568. ad Charit. 343. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 94. Abresch. Animadv. ad Æsch. 57. Reitem. ad Zosim. 100. Steinbr. Mus. Tur. 1, 174. ὑπὸ τοῦ γέλωτος, Valck. Phœn. p. 567. Plut. Mor. 1, 207. Alciphr. 440." Schæf. Mss. * Συνεκθνήσκω, Eur. Cycl. 568.]

Ἐνθνήσκω, Immorior; sed pro eo usitatius est in prosa ἐναποθνήσκω, de quo supra. [" Brunck. ad Hec. 246. Steinbr. Mus. Tur. 1, 174." Schæf. Mss. Schol. Soph. Œd. C. 823. Eur. Rhes. 869.]

Καταθνήσκω, Morior; accipitur enim pro simplici θνήσκω: estque poëtarum potius quam ceterorum scriptorum. Il. X. (355.) Τὸν δὲ καταθνήσκων προσέφη κορυθαιόλος Ἕκτωρ, O. (664.) Ἠμὲν ὅτεῳ ζώουσι, καὶ ᾧ κατατεθνήκασι. Sed in ceteris temporibus cum syncope potius usurpatur: κάτθανεν, Mortuus est; B καθθάνῃ, Moriatur; κατθανεῖν, Mori, Soph. (Tr. 16.) pro κατέθανεν, καταθάνῃ, καταθανεῖν. Sic Κάτθανε καὶ Πάτροκλος, (Il. Φ. 107.) κατθανεῖ, Eur. (Med. 1383.) Morieris, κατθανουμένη, Moritura, pro καταθανεῖ, καταθανουμένη. Ceterum cum inveniatur h. v., possumus etiam deducere ab eo Καταθνητὸς, de quo supra, ut θνητὸς a simpl. θνήσκω. " Κατθανεῖν, Æo- " lica ap. poëtas syncope pro καταθανεῖν, Mortuum " esse, vel Mori: a th. καταθνήσκω. Sic κατθάνε, " Morere, in Epigr. Et μὴ κατθάνῃ, Ne moriatur. " Item voce media, κατθανεῖ, Morieris, ap. Eurip. " Et κατθανουμένη, Moritura, ap. Eund." [Alc. 148. " Cattier. Gazoph. 80. Heyn. Hom. 5, 205. 8, 315. πρὸς, ὑπό τινος, Fischer. ad Palæph. 601." Schæf. Mss. * Ἀντικαταθνήσκω, Æsch. Choëph. 139. * Ἐγκαταθνήσκω, Apoll. Rh. 2, 834.] Παρακαταθνήσκω, Juxta morior, VV. LL. ex Epigr. [Anal. 1, 497. * Συγκαταθνήσκω, Moschus 3, 66. Eur. Hel. 1418.]

Προθνήσκω, Morior pro. Cum gen. vi præp., quemadmodum de ὑπεραποθνήσκω dixi: Epigr. C Ἀβδήρων προθανόντα. || Præmorior, προαποθνήσκω. [" Xen. Eph. 118. 290. Cattier. Gazoph. 89. Morior pro, Valck. Phœn. p. 364. Alcest. 384." Schæf. Mss.]

Συνθνήσκω, Commorior, i. q. συναποθνήσκω, de quo supra, Soph. Phil. (1443.) οὐ γὰρ ηὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς· Κἂν ζῶσι, κἂν θάνωσιν, οὐκ ἀπόλλυται. [" Dawes. M. Cr. 464. Wakef. Phil. 1443. S. Cr. 4, 246. Eur. Phœn. 1675. Valck. p. 493. ad Corn. Nep. 322. Steinbr. Mus. Tur. 1, 170. De rebus quæ pereunt, Brunck. El. 1150." Schæf. Mss.]

[* Ὑπερθνήσκω, Eur. Alc. 682. Andr. 498. Phœn. 961. 1050. " Theod. Prodr. Rhod. 1. p. 29." Boiss. Mss.]

ΘΟΙΝΗ, ἡ, Epulum, Convivium, Cœna, Philox. [ap. Athen. 643.] ἐν τῷ Δείπνῳ, cum ea, quæ secundis mensis apponi solent, enumerasset, Ἄλλα τε ὅσσα πρέπει παρὰ θοίναν * ὀλβιόπλουτον, Convivium opiparum, Cœnam opiparam, Epicharmus ap. Athen. (36.) ἐκ μὲν θυσίας Θοίνη, ἐκ δὲ θοίνης πόσις ἐγένετο, Philo D V. M. 1. Ἀνεζεύγνυσαν ὥσπερ ἀπὸ θοίνης καὶ ἱλαρᾶς εὐωχίας ἑστιαθέντες, Tanquam ab epulo. || Accipitur etiam, ut δεῖπνον, simpliciter pro τροφὴ, Cibus, Dapes. Sic enim Schol. Hesiod. Ἀ. 114. λιλαιόμενοι πολέμοιο Φυλόπιδα στήσειν, τά σφιν πολὺ φίλτερα θοίνης, Quæ ipsis dapibus epulisque cariora s. gratiora sunt. Potest tamen et hic in priori signif. accipi, ut pugnam eis gratiorem esse quam lautum epulum intelligamus. || Metaph. Xen. K. Π. 4, (2, 19.) Τὸ δὲ τῶν πονούντων καὶ κινδυνεύοντων ἐπιμεληθῆναί τινα, ὅπως εἰσιόντες τὰ ἐπιτήδεια ἕξουσιν, αὕτη ἂν ἡμᾶς ἡ θοίνη πλείω εὐφράνειεν ἢ τὸ παραχρῆμα τῇ γαστρὶ χαρίσασθαι. Paulo ante vero dixerat, Ἔξεστιν ὑμῖν ἀρίστου τυχεῖν καὶ τοῖς μάλα ἐσπουδασμένοις σιτίοις καὶ ποτοῖς χρῆσθαι. Id ipsum etiam εὐωχίαν ibid. nominat. Quod vero ad etymon attinet, Athen. θοίνην dictam tradit ὅτι διὰ θεοὺς οἰνοῦσθαι δεῖν ὑπελάμβανον. Et Seleucus ap. Eund. dicit, Τὸ παλαιὸν οὐκ εἶναι ἔθος οὔτ' οἶνον ἐπὶ πλεῖον, οὔτ' ἄλλην ἡδυπάθειαν προσφέρεσθαι, μὴ θεῶν ἕνεκα τοῦτο δρῶντας,

"Θοίνα, in Epigr. Dorice pro θοίνη, Cœna et Da- "pes." [" Ad Xen. Œc. 9, 7. Mœr. 183. et n., Dawes. M. Cr. 336. Wyttenb. Select. 388. Lennep. ad Phal. 130. Wakef. Ion. 1001. Jacobs. Anth. 12, 113. 318. Heind. ad Plat. Phædr. 252." Schæf. Mss.] Εὔθοινος, ὁ, ἡ, Splendida cœna s. epulo instructus, Lautus, ut εὔδειπνος. [Æsch. Choëph. 254. Epith. Herculis, Plut. 7, 85. Cf. Βουθοίνης.] Πάνθοινος, Qui totius cœnæ est. Babrius ap. Suid. Λέων μὲν αὐτὸς εἶχε πανθοίνην δαῖτα * Ἐγκαταλαφύσσων, Totius cœnæ dapes, Universi epuli dapes. [Opp. Ἁ. 2, 221. * Πανθοίνη, Lobeck. Phryn. 499. "Toup. Opusc. 1, 319." Schæf. Mss.] Πανθοινία, ἡ, i. q. πανδαισία, Solemne epulum, Cœna, ad quam omnes conveniunt, ap. Suid. Βούλομαι ἑστιάσαι σε πανθοινίαν. [Ælian. H. A. 2, 57. 5, 54.] Πανθοινεὶ, In tota cœna, Per totam cœnam, universum epulum, Solemni epulo, ad quod omnes conveniunt. [Πανθοινεὶ, Πανθοινὶ, Apollon. de Conjunct. 500.] Πανθοινέω, Solemne convivium agito, Epulor. [Phav. 571.] Πρωτοθοινία, Prima convivii portio, J. Poll. Τὸ δὲ ἐν ταῖς εὐωχίαις ἢ κρεωνομίαις πρῶτον τῶν μερίδων λαμβάνειν, πρ. ὀνομάζεται. Primicœnium aliquis dicere possit, ad imitationem Apuleii, qui Antecœnium dixit. [Paus. Phoc. 38.] Σύνθοινος, Conviva, Concœnator, ut σύνδειπνος. Herodicus ap. Athen. (234.) Τὸ τοῦ παρασίτου ὄνομα νῦν μὲν ἄδοξόν ἐστι, παρὰ δὲ τοῖς ἀρχαίοις εὑρίσκομεν τὸν παράσιτον, ἱερόν τι χρῆμα, καὶ τῷ σ. παρόμοιον. Συνθοίνιος, Conviva, VV. LL. [* Φιλόθοινος, Corai. ad Ælian. V. H. p. 334.]

Θοινάω, Epulor, Convivor, Cœno. Interdum cum casu accus. jungitur, ut Lat. Cœno et Epulor, i. e. In cœna s. epulo absumo; simpl. Comedo, Devoro. Hesiod. (Ἁ. 212.) δελφῖνες ἐθοίνων, ἔλλοπας ἰχθῦς, Epulabantur mutos pisces, ut Seneca dicit Avibus ferisque epulandum aliquem trahere. Usurpatur etiam vox media active: unde Æsop. θοινήσατο, Voravit, Epulata est, de aquila. Et cum gen. θοινήσατο θήρης, Epigr. Cœnatus est carnes in venatu captas, Epulatus est carnes in venatu captas, simpl. Comedit. Athen. metaph. accepit, de eversione cujusdam urbis loquens, et captivis virginibus puerisque, qui nudi in conspectum omnium statuebantur, 202(=522.) Καὶ ὁ βουλόμενος καθάπερ εἰς ἀτυχῆ παραπηδῶν ἀγέλην, ἐθοινᾶτο ταῖς ἐπιθυμίαις τὴν τῶν ἀθροισθέντων ὥραν, Quasi vorabat et depascebatur, Bud. Idem θοινᾶσθαι vertit Absumere edendo, in Æsopo, Τοὺς ἐργάτας βοῦς ἐθοινήσατο. Dicitur quoque de morbis et ulceribus, quemadmodum etiam ἐσθίειν et Lat. Exedere, Depascere. Unde Aristot. A. P. (37.) scribit pro eo, quod Æsch. Philoct. (Fr. 5.) dicit, Φαγέδαινα, ἥ μου σάρκας ἐσθίει ποδὸς, Eur. eod. iambo utentem, posuisse Θοινᾶται. [" Wakef. Ion. 1001. Jacobs. Anth. 8, 96. 9, 498. Valck. Diatr. 126. Anim. ad Ammon. 225. ad Herod. 64. ad Mœr. 383." Schæf. Mss.] " Θωνᾶσθαι Hes. ex Æschyli " Δικτυουλκοῖς affert pro εὐωχεῖσθαι. Videtur igitur " positum pro θοινᾶσθαι." [* Θοίνημα, Lobeck. Phryn. 204. " Θοινήματα, Cibos, Fercula, dixit Po- " sidonius ap. Athen. 153." Schw. Mss.] Θοινητὸς, Ad comedendum aptus, Quem epulari possis. Θοινητικὸς, Ad epulationem pertinens, idoneus: θοινητικὰ [θοιναστικὰ] ὄργανα, Instrumenta, quæ ad epulationem pertinent, Cic. ap. Xen. (Œc. 9, 7.) interpr. Θοινήτωρ, Epulo, Conviva, Comestor, Devorator, ap. Suid. Ὤλεο γὰρ διὰ λοιμὸν ὅλης θοινήτορα χέρσου. [" Jacobs. Anth. 8, 96." Schæf. Mss. Nonn. Jo. 19, 2. 72, 22. * Θοινητὴρ, unde] Θοινητήριον, Epulæ, Dapes, Id ipsum, quod epulamur, cœnamus, κατάβρωμα, τροφὴ, Hes. [" Cattier. Gazoph. 31." Schæf. Mss.] Pro quo Θοιναρήριον dicit Eur. [Rhes. 515.] Reperitur vero ETIAM Θοίναμα, Epulum, Convivium, εὐωχία. [Eur. Or. 812. Ion. 1496. Athen. 153. Θοινατὴρ, Æsch. Ag. 1511. Θοινάτωρ, Eur. Ion. 1206. 1217. * Ἐκθοινάω, Æsch. Pr. 1023.] Καταθοινάω, Absumo epulando, in cœna, Depascor, simpl. Comedo; nam καταθοινήσαντες, καταφαγόντες, Hes. Ead. signif. usurpatur etiam voce media: τοῦτον κατεθοινήσατο, Æsop. [" Med., Diogen. 7, 52." Wakef. Mss. * " Καταθοινέομαι, Ind. ad Leon. Diac.

A 6." Boiss. Mss. * Συνθοινάω, unde * Συνθοινάτωρ, Eur. El. 638.]

[* Θοινάζω, Convivor, Epulor, Xen. Ages. 8, 7. Anonym. ap. Suid. v. Εὐφημία. * Θοινίζω, Epulo accipio, Herod. 1, 129.]

" ΘΩΜΑΙ, Cœno, Epulor. Hes. enim θωμένους affert " pro θοινωμένους, εὐωχουμένους: et θῶνται pro θοι- " νῶνται, εὐωχοῦνται, εὐθηνοῦνται. Etym. quoque " hujus v. meminit, scribens, θῶσθαι Dores vocare " τὸ εὐωχεῖσθαι, a θῶ quod est εὐωχοῦμαι. Θώσασθαι " Hes. itidem exp. εὐωχήσασθαι, μεθυσθῆναι. Θωστή- " ρια Eid. sunt * εὐωχητήρια." [Vide omnino Schn. Lex. v. Θοίνη.]

ΘΟΛΟΣ, ὁ, Sordes turbidæ, Turbamentum sordidum: quale cœnum est aut fæx. Athen. (298.) tradens anguillas degere in locis limpidis et puris, scribit piscatores, cum eas venantur, aquam turbare, ut suffocentur: Λεπτὰ γὰρ ἔχουσαι τὰ βράγχια, αὐτίκα ὑπὸ τοῦ θ. τοὺς πόρους ἐπιπωματίζονται, A cœno illo
B sordido et turbato. || Peculiariter Fuscus et turbidus humor, quem sepiæ emittunt, Atramentum sepiæ, Plut. (10, 70.) de sepia, Τὴν γὰρ καλουμένην μύτιν παρὰ τὸν τράχηλον ἔχουσα πλήρη ζοφερᾶς ὑγρότητος, ἣν θ. καλοῦσιν, ὅταν καταλαμβάνηται, μεθίησιν ἔξω, τεχνωμένη τῆς θαλάττης διαθολωθείσης, ποιήσασα περὶ αὐτὴν σκότος, ὑπεκδῦναι καὶ ἀποδράναι τὴν τοῦ θηρεύοντος ὄψιν. De qua sepiarum solertia Plin. etiam mentionem facit 9, 29. Ubi sensere se apprehendi, effuso atramento, quod pro sanguine his est, infuscata aqua absconduntur. Athen. (323.) Ἐν δὲ τῇ μύτιδι ὁ θ. ἐστιν· αὕτη δὲ κεῖται παρ' αὐτὸ τὸ στόμα, κύστεως τρόπον ἐπέχουσα. Sed et polypo pisci tribuitur. Athen. (316.) Ἔχει δὲ καὶ τὸν λεγόμενον θ., οὐ μέλανα, καθάπερ σηπία, ἀλλ' ὑπέρυθρον, ἐν τῷ λεγομένῳ μήκωνι· ὁ δὲ μήκων κεῖται ἐπάνω τῆς κοιλίας, οἱονεὶ κύστις. Accentum autem in ultima collocari tradit Eust., ad differentiam τοῦ θόλος, de quo infra. Alicubi tamen θόλος etiam scriptum reperitur; sed pluribus in ll. θολός. Hes. legit θόλος: nam θόλος non
C solum exp. στρογγυλοειδὴς οἶκος, sed etiam τὸ τῆς σηπίας μέλαν. Cum Eust. facit Suid. || Adj. ab Hes. exp. τεταραγμένος, Turbatus, Turbidus. [" Inde compar. θολώτερος οἶνος, Athen. 420. quem ad l. vide Animadv. Schw." Schw. Mss.] Collocat vero accentum in ultima, sicut in præcedenti θόλος in penult. [" Ad Timæi Lex. 143. Lennep. ad Phal. 58. Wakef. Alc. 1088. Jacobs. Anth. 7, 212." Schæf. Mss. * Θολομιγὴς, Onatas Stobæi Phys. 98. ubi perperam —μογής. * " Θολοποιέω, Syntipæ Fab. Ms. p. m. 33." Ind. Scap. Oxon.] Θολώδης, Turbido cœno similis, plenus, Fæculentus. [Hippocr. 285.] " Ἄ- " θολος, Expers θόλου, Non turbidus: ideoque Pu- " rus, Limpidus." [" Ad Lucian. 2, 61." Schæf. Mss. * Θολόεις, Opp. Ἁ. 3, 164. ubi tamen legitur et δι' αἰθαλόεντος.]

Θολόω, Turbo, cœno sc. fæculento excitato: unde Gall. Troubler. Athen. (298.) de piscatoribus anguillas venantibus, quæ in locis limpidis degere amant, ut paulo ante etiam dixi, Διὸ καὶ οἱ θηρεύοντες
D θολοῦσι τὸ ὕδωρ, ἵνα ἀποπνίγωνται. Gal. ad Gl. Θολοῦται καὶ παχύνεται τὸ αἷμα, Turbidus redditur et crassus sanguis. Metaph., ut Lat. Perturbo, Eur. Alc. (1066.) Δοκῶ γὰρ αὐτὴν εἰσορῶν, γυναῖχ' ὁρᾶν Ἐμήν· θολοῖ δὲ καρδίαν· ἐκ δ' ὀμμάτων Πηγαὶ κατερρώγασιν, Turbat mihi cor, Perturbat animum meum, ταράττει. || Infusco, Inquino, Antiphanes ap. Athen. (338.) Τὰς σηπίας δὸς πρῶτον. Ἡράκλης ἄναξ, Ἅπαντα τεθολώκασιν· οὐ βαλεῖς πάλιν Εἰς θάλατταν καὶ πλυνεῖς; Omnia sepiæ atramento infuscarunt, inquinarunt? Θολῶσαι, πληρῶσαι, στεγάσαι, ταράξαι, σκοτίσαι, Hes. [" Wakef. Alc. 1088. T. H. ad Plutum p. 397. Timæi Lex. 142. et n., Toup. Opusc. 2, 282. Conf. c. δ., Jacobs. Anth. 11, 182. Boeckh. in Plat. Min. 172." Schæf. Mss. Jambl. V. P. 148. Kiessl.] Θόλωσις, Turbatio, Infuscatio, Inquinatio, quæ fit sordibus turbatis; Turbamentum, Inquinamentum, VV. LL., quorum altero Sallust. utitur, altero Gell. [* Θολωτὸς, unde] " Ἀθόλωτος, Non turbatus: οὐ " τεθολωμένος. Hesiod. (Ἔ. 2, 213.) Κρήνης ἀενάου

" καὶ ἀποῤῥύτου, ἤ τ' ἀθόλωτος, Qui turbatus non sit, " sed limpidus. Itidem ἀθόλωτον Hes. exp. καθαρὸν, " Suid. ἀτάραχον." 'Αναθολόω, Turbo, pro simplici θολόω, Budæo Turbo ap. Aristot. de Gen. Anim. Διὸ καὶ ἀναθολοῦται ὁ οἶνος μιγνυμένης τῆς ἰλύος: ap. Eund. voce activa, Οὐ γὰρ ῥᾴδιον τὴν ἁρμόττουσαν πᾶσιν ἀποδιδόναι θερμασίαν, ἀλλὰ τοῖς μὲν ἐλλείπειν, τοῖς δὲ πλεονάζειν καὶ ἀναθολοῦν, οἷον σήπουσαν. [" Toup. Opusc. 2, 283. ad Timæi Lex. 143." Schæf. Mss.] 'Αναθόλωσις, Turbatio, μολυσμὸς, Bud. e Damasc. 45. Θυμὸς δὲ, ζέσις ἐστὶ τοῦ περὶ καρδίαν αἵματος, ἐξ ἀναθυμιάσεως τῆς χολῆς ἢ ἀ. [Plato de LL. 7. p. 394. * 'Αποθολόω, ap. Suid. v. Τεθολωμένος, 'Από τ' ἀνίας ἀπεθολοῦθ' ἡ καρδία, al. Etym. M. " Wakef. Alc. 1088." Schæf. Mss. * " 'Αποθολέω, Philostr. V. A. 6, 11." Kall. Mss.] Διαθολόω, Perturbo, Infusco, effuso sc. θόλῳ, Plut. (10, 71.) de sepia, Τῆς θαλάττης διαθολωθείσης ποιήσασα περὶ αὐτὴν σκότος, Infuscata aqua atramento effuso; sic enim Plin. de ead. sepia scribens, loquitur, vide Θολός. Διαθολέων τὰς ὄψεις, Turbidius invadens oculos ut pulvis, VV. LL.; quasi a διαθολέω: nam et θολέω pro θολόω in iisd. ponitur; sed mendosum utrumque videtur. [* 'Εκθολόω, Procl. Paraphr. Ptolem. 13, 12. p. 183.] 'Επιθολόω, Infusco, Obfusco, Perturbo, Turbidum reddo, ἐπισκοτῶ, ταράττω, Hes. Citatur ex Alex. Aphr. et Luciano (2, 326.) In VV. LL. exp. etiam Considero; sed puto eos, qui sic interpretati sunt, deceptos esse, quippe qui pro ἐπισκοτῶ, quo verbo hoc ipsum ab Hes. declaratur, legerint ἐπισκοπῶ. [Jambl. V. P. 230. * 'Ανεπιθόλωτος, Sext. Emp. adv. Math. 1, 303. " Marin. Proclo 13." Routh. Mss.] Καταθολόω, Turbo, Turbidum reddo. [* Καταθολόω, Inquino, Anaxag. 150.] " Συνθολόω, pro θολόω," [" Theod. Prodr. 81. 101. * Συνθόλωσις, Conturbatio, Tzetz. Chil. 8, 887." Elberling. Mss. * 'Υποθολόω, Ælian. H. A. 4, 31.]

Θολερὸς, Turbidus, cui opp. καθαρὸς, Limpidus, Purus: proprie de aqua et rebus liquidis. Thuc. 2, (102.) Τό, τε γὰρ ῥεῦμά ἐστι μέγα καὶ πολὺ καὶ θ., Lucian. (1, 55.) loquens de voluptate, 'Υφ' ἧς δὲ ῥεούσης ἀεννάῳ τε καὶ θ. ῥεύματι πᾶσαι μὲν ἀνευρύνονται ὁδοί. Athen. (298.) de anguillis, Πνίγεσθαι γὰρ ἐν τῷ θ.: de quibus paulo ante ex Aristot. dicit eas χαίρειν καθαρωτάτῳ ὕδατι. Possit tamen hic etiam exponi Cœno; cœnosa enim aqua et limpida s. pura sibi opp. At per θ. πνεῦμα ap. Auctorem Prorrhetici, alii putarunt intelligi Spiritum plenum vaporis, qui expiratur; al. Graveolentem, al. Raucum, al. Perturbatum, tanquam eo nomine difficilis respiratio intelligatur. Plerique vero non θ. sed θαλερὸν per α scribunt, quasi θάλλον καὶ ἀκμάζον, Florentem et vigentem, Magnum atque vehementem. Verum Hippocr. nullo in libro, qui suus legitimusque sit, visus est vel spiritum vel quidvis aliud, θολερὸν nominasse, ut scripsit Gal. Comm. in Prorrhet. Hæc Gorr. Θ. πνεῦμα Gal. Lex. Hippocr. exp. μέγα καὶ δεδιωγμένον. || Sordidus, Immundus, Plut. (8, 667.) Καὶ τὸ θ. περὶ τὴν δίαιταν τοῦ θρέμματος, ἔχει τινὰ πονηρίαν, Sordes illius pecudis in victu, loquens de sue. Possit hic etiam verti Cœnosus et sordidus victus; nam sues cœno delectari notum est, et θόλος de Cœno fluminum et locorum palustrium dici, supra annotatum est: unde θολερὸς, βορβορώδης, Hes. Cœnosus, Lutosus. || Nicander Θ. (130.) 'Ηνίκα, θορνυμένου ἔχιος, θολερῷ κυνόδοντι Θουρὰς ὀδὰξ ἐμφῦσα κάρην ἀπέκοψεν ὁμεύνου, Schol. σπορίμῳ, quoniam sc. viperæ in coitu ore συνέχονται, vel ὀλεθρίῳ, Pernicioso. [" Markl. Suppl. 222. Boeckh. in Plat. Min. 172. ad Timæi Lex. 143. Wakef. S. Cr. 3, 72. ad Herod. 305." Schæf. Mss. Anal. 2, 178. Ælian. H. A. 14, 9. Θολερὰν πλίνθον νίζειν, Laterem lavare, Theocr. 16, 62. Θ. λόγοι, Æsch. Pr. 885.] Θολερῶς, Turbide. At θ. προβαίνειν, Titubanter incedere. Suid. enim annotat dici ἐπὶ τῶν ἀστάτως καὶ τεταραγμένως προϊόντων καὶ μὴ καθισταμένην καὶ ἀσφαλῆ πορείαν ἐχόντων. Id ipsum est etiam ap. Hes. [Etym. M.: Phot.] " Θολερόφρον, Hesychio est μέγα: aliis " Elatum animo." [* " Θολερόχρους, ad Timæi Lex. 143." Schæf. Mss. * Θολερώδης, Theophr. de Igne 24. * Θολερότης, Hippocr. 1028.] Θολερέω, Turbo, Turbidus s. Turbatus sum: θολερεῖν, * ταραχίζεσθαι, Hes.

Θόλος, Tholus, Camera ædificii, quæ altius crescens, rotunda forma in fastigiatum cacumen desinit; Testudo in orbem circumacta; Testudinis umbilicus, aut erectior camera, templorum hemisphæriis, i. e. Cuppolis, addi solita. Tholus, ut Servius Æn. 9. exp., proprie est veluti Scutum breve, quod in medio tecto est, in quo trabes coëunt: ad quod, sc. in templis, dona consueverunt suspendi. Ovid. Fast. 6. de templo Vestæ, Par facies templi, nullus procurrit in illo Angulus: a pluvio vindicat imbre tholus. Idem eod. l. curvum tholum dicit. Vitruv. 4, 7. De Tuscanis rationibus ædium sacrarum, In medio tecti ratio ita habeatur, uti quanta diametros totius operis erit futura, dimidia altitudo fiat tholi præter florem: Idem 7, 5. scribit Apaturium Alabandensem finxisse scenam in minusculo theatro, in eaque fecisse pro columnis signa, centaurosque sustinentes epistylia, tholorum rotunda tecta, fastigiorum prominentes versuras, coronasque capitibus leoninis ornatas: quæ omnia stillicidiorum e tectis habere rationem: præterea super eam nihilominus episcenium, in quo tholi, pronai, semifastigia, omnisque tecti varius picturis fuerit ornatus. Apud Varron. 3, 5. in ornithonis descriptione, mentio fit tholi rotundi columnati. || Οἶκος εἰς ὀξὺ ἀπολήγουσαν ἔχων τὴν στέγην, Hes., Domus tectum habens in acutum fastigium desinens. || Rotunda forma ædificium, Bud. στρογγυλοειδὴς οἶκος, Hes. περιφερὴς, Suid. || Θόλος, ἡ, Athenis Locus, in quo πρυτάνεις καὶ ἡ βουλὴ συνειστιῶντο, Hes. ἐν ᾧ ἐδείπνουν οἱ πρυτάνεις, Suid.: propterea quod forma rotunda extructus esset. De quo ap. Paus. Att. 53. Βουλευτηρίου τῶν πεντακοσίων πλησίον θόλος ἐστὶ καλουμένη: J. Poll. 8. 'Η θόλος, ἐν ᾗ συνεδείπνουν ἑκάστης ἡμέρας πεντήκοντα τῆς τῶν πεντακοσίων βουλῆς. Andoc. p. 8. Τὴν δὲ βουλὴν εἰς ἀκρόπολιν ἰέναι, κἀκεῖ καθεύδειν, τοὺς δὲ πρυτάνεις ἐν τῇ θ., Plato Ap. Socr. (20.) Πέμπτον αὐτὸν εἰς τὴν θ. προσέταξαν ἀγαγεῖν ἐκ Σαλαμῖνος. Bud. ap. Dem. 175(=419.) dicit esse Locum scribarum, e quo hæc citat, Καὶ τὸ τελευταῖον ὑφ' ὑμῶν γραμματεῖς χειροτονηθέντες, δύο ἔτη διετράφησαν ἐν τῇ θ. Quibus e Schol. subjungit, Τόπος ἦν, ἔνθα ἐσιτοδοτοῦντο οἱ τοῦ δημοσίου γραμματεῖς οἱ χειροτονηθέντες ἐκ τῆς πόλεως: ita appellatus διὰ τὸ θολοειδὲς καὶ στρογγύλον ἔχειν τὸ σχῆμα. Homero Ædificium rotundum, in quo vasa quotidiano usui necessaria reponebantur, ut disci, crateres, pocula, Eust., addens tamen e Lex. Rhet. θόλοι, στέγαι, ἐπάλξεις, καμάραι. Od. X. (441.) Δμωὰς ἐξαγαγόντες ἐϋσταθέος μεγάροιο Μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἕρκεος αὐλῆς. Id autem a θέειν et ὅλον derivatum vult Eust. quasi τὸ περιθεόμενον. || In balneis vero θόλος, mascul. gen. dicitur, quod alio nomine Laconicum, Bud. Locus orbiculari ambitu in se recurvus, in quo sudor elicitur sicco calore. Alex. Aphr. Probl. 1. Καὶ μάλιστα ἐὰν μὴ διαφορηθῶσιν ὑπὸ τοῦ ξηροῦ θ., Si in Laconico sicco non distabuerint immodica sudatione, Bud.: Idem, Καὶ μάλιστα ἐὰν ἀέρι σφόδρα θερμῷ καὶ τῷ ξηρῷ θ. διαφορηθῶσι τὴν ὑγρότητα διὰ τῶν ἱδρώτων, Si aëre vehementer calido et vaporario sicco sudoribus immodicis exhausti sint, Bud.: ubi ξ. θ. id esse volunt, quod Cic. Assa in balneariis vocat, Seneca Sudatoria: hancque balneariam cellam oppositam esse ei, quæ μαλακτικὸς οἶκος dicitur. Unde ap. Alex. Trall. Μὴ ἐν τῷ οἴκῳ τῷ ἔχοντι τὸν θερμὸν ἀέρα, ἀλλ' ἐς τὸν ἐξώτερον οἶκον ὑποστρέψαντι, ὃν καὶ μαλακτικὸν καλοῦσι: et, 'Αποπλῦναι δεῖ ἔλαιον, καὶ εὐθέως ἅμα τῷ εἰσελθεῖν ἐπὶ τὸν ἔξω θ., συγχρίεσθαι τὸ σῶμα. Alciphr. Δραμεῖν εἰς τὰς θ., ἢ τὰς καμίνους τῶν βαλανείων. Athen. (501.) explicans quæ sint βαλανειόμφαλοι φιάλαι ap. Cratinum, ex Asclepiade Myrleano, ita eas appellatas tradit, quoniam οἱ ὀμφαλοὶ αὐτῶν καὶ τῶν βαλανείων οἱ θ. ὅμοιοι εἰσιν. Ubi annotandum est his quoque balneariis tholis a rotunda forma nomen esse inditum, quippe qui phialis βαλανειομφάλοις similes sint: quemadmodum Vitruv. quoque in laconico cameræ curvaturam esse dicit. || Vinculi genus quoddam, quod

calvariæ adhibetur, ubi summum caput, et quod inter ipsum frontemque est, vincire convenit; cujus injiciendi rationem Gal. de Fasc. exp., Gorr. [" Timæi Lex. 142. et n., Gail. ad Xen. 355. Valck. Anim. ad Ammon. 155. ad Herod. 683. Fac. ad Paus. 1, 18. Kuhn. 12. Bergl. Alciphr. 94. ad Charit. 449. Jacobs. Anth. 12, 85." Schæf. Mss. Demosth. 442, 19.] Θολοειδής, ὁ, ἡ, Tholi formam habens, Athen. 5. Ναὸς Ἀφροδίτης θολοειδὴς, Templum cameræ in orbem circumactæ modo rotundum. Dion quoque 53. scribit Pantheum ap. Romanos esse θ.: id enim hemisphærio tectum est, h. e. circulata camera; inque medio hemisphærio lumen ad circinum factum. Et πῶμα θ., Operculum testudinis convexæ formam habens, Cameræ instar rotundum. [" Casaub. Athen. 99. (205.) Valck. Adoniaz. p. 343." Schæf. Mss.] Θολοειδῶς, In formam tholi, testudinis s. cameræ rotundæ, In formam testudinis convexæ, Diosc. 4, 76. Ὀπίζεται δὲ περιχαραττομένης τῆς ῥίζης θ., καὶ τοῦ συῤῥέοντος εἰς τὴν κοιλότητα συλλεγομένου, ubi legitur tamen et πολυειδῶς: 172. Συλλέγεται δὲ ὁ ὀπὸς τῆς κεφαλῆς ἀπὸ τῆς ῥίζης ἀφαιρουμένης καὶ θ. τεμνομένης εἰς κοιλότητα· συῤῥεῖ γὰρ εἰς αὐτὴν ὁ ὀπὸς, καὶ οὕτως ἀναλαμβάνεται εἰς μύακας, In testudinis speciem cultro excavata, Ruell. Quibus vv. Marcellus Diosc. in radicum sectione ad excipiendum liquorem, nihil aliud intellexisse existimat, quam excavandam esse radicem ea forma, ut a superiore parte majore gyro et laxius cavum illud sit, descendensque paulatim in punctum desinat, non aliter quam ea, quæ terebro perforantur: ut ῥ. θ. εἰς κ. τ. sit, In profundum excavata radice, ut humor in cavum confluat. Addit posse θ. esse ab illa τοῦ θόλος signif., qua pro Ædificio accipitur, cujus tectum in fastigium acutum desinit: ut θ. sit In formam ejusmodi tholi inversi. Plin. de scammonio colligendo, scribit radicem circa canis ortum excavari, ut in ipsam confluat succus. Quibus quidem exprimitur τὸ τέμνεσθαι εἰς κοιλότητα, at non θολοειδῶς. Idem Diosc. 4, (157.) de thapsia, Ἡ κοιλανθεῖσα αὐτὴ ἐν ἑαυτῇ θ. ἡ ῥίζα καὶ πωμαζομένη πρὸς τὸ καθαρὸν μένειν τὸν ὀπόν. [" Diog. L. 84." Wakef. Mss. * Θολικὰν στοὰν, Suid. v. Δαμιανός. * Θολωτὸς, Jo. Phoc. in Leon. Allatii Symmict. p. 23. Ὁ δὲ τοιοῦτος ναός ἐστιν ὁ πᾶς θολωτὸς ἐπιμήκης, * κυλινδρωτός.]

¶ Θολία, Pileus in acutum desinens, vel, ut alii exp., Umbraculum, Eust. Pileus fastigiatus, cameratus ad formam tholi, Petasus, Umbella, Muscarium, Umbraculum, VV. LL. J. Polluci est πλέγμα τι θολοειδὲς, ᾧ ἀντὶ σκιαδίου ἐχρῶντο αἱ γυναῖκες. Theocr. Schol. exp. σκιάδιον et πέτασον: 15, (39.) Τὠμπέχονον φέρε μοι, καὶ τὰν θολίαν· κατὰ κόσμον Ἀμφίθες. || Cista operculum habens convexæ cameræ instar rotundum, κίστη ἔχουσα θολοειδὲς τὸ πῶμα, J. Poll. [" Lobeck. Aj. p. 359. Valck. Adoniaz. p. 343." Schæf. Mss.]

ΘΟΡΩ, SIVE Θορέω, Salio, Insilio, Il. O. (380.) Μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης, Θ. (252.) Μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης, Hesiod. (Ἀ. 321.) ἐπὶ δ' ἱππείου δίφρου, In equestrem currum insiliit, Apoll. Rh. (1, 1296.) θόρεν ἐς Τύφιν. Et in partic., Od. Ψ. (32.) ἀπὸ λέκτροιο θοροῦσα Γρηῒ περιπλέχθη, Desiliens a lecto. Eust. th. facit θόρω: at in LL. est θορέω: quod et in compp. quibusdam thema poni posse, apparet. || Θορέω, ὀχεύω, Hes. i. q. θόρνυμαι hinc derivatum. || Et θεάομαι, Suid. [" Θόρω, Ilgen. ad Hymn. 362. Θορέω, Jacobs. Anim. 191. Heyn. Hom. 7, 58. Verh. ad Anton. Lib. 302." Schæf. Mss. * Ἀμφιθορέω, Apoll. Rh. 3, 1372.] Ἀναθορέω, Resilio, Bud. e Synes. Καὶ ἀναθορόντες ἔφυγον, Metu retrocedentes. Item Prosilio, Bud. ap. Herodian. 2, (6, 10.) Πείθουσιν οὖν αὐτὸν—ἀναθοροῦντα τοῦ σκίμποδος δραμεῖν, E lectulo prosilientem : (2, 1, 15.) Ἐν τοιαύτῃ γοῦν αὐτόν φασι μεῖναι ψυχῆς ἀταραξίᾳ, ὡς μηδ' ἀναθορεῖν τοῦ σκίμποδος, Ut ne prosilierit quidem e lectulo; Ut ne lecto quidem se moverit, Polit.: Plut. Cam. Ἀναθορῶν ἐκ τῆς στιβάδος. "Ἄνθορε, Æol. et poët. sync.

A " pro ἀνέθορε." [" Ad Lucian. 1, 813. T. H. ad 1, 211. ad Charit. 659. Reiz. Belg. Gr. 630. Boiss. Philostr. 335. ad Xen. Eph. 101. 195. 278." Schæf. Mss.] Ἀποθορέω, Desilio, Exilio, Herod. (1, 80.) Ἀποθορόντες ἀπὸ τῶν ἵππων, Ab equis desilientes, descendentes cum impetu, quadam velocitate impetuosa. Εἰσθορέω, SIVE Ἐσθορέω, Insilio. Unde ἔσθορεν, Insiliit. [" Heyn. Hom. 6, 353. 8, 118." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 14, 24. * " Συνεισθορέω, Hesych." Wakef. Mss.] Ἐκθορέω, Exilio, Lucian. (1, 292.) Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὃς οὐκ ἐξέθορες μεταξὺ τυφλούμενος. VV. LL. sine Auctore, Ἐξέθορον τοῦ ἐνυπνίου, Ab insomnio exilii. In iisd. e Luciano (1, 813.) Ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐκθορεῖν, E somno exilire. Ead. ap. Hesiod. (Θ. 281.) Ἔκθορε Χρυσάωρ, interpr. Emicuit. [* Διεκθορέω, Opp. Ἀ. 4, 674.] " Προεκθορέω, Prosilio, vel Ante prosilio. Synes. de " Insomn. Τὸ τοῦ προεκθορόντος πράγματος εἴδωλον " δυσεπίγνωστον." [* Προσεκθορέω, Plut. 10, 798. ex emend. Wyttenbach. * " Συνεκθόρω, Is. Porphyrog. B in Allatii Exc. 292." Boiss. Mss.] Ἐνθορέω, Insilio, Apoll. Rh. (2, 120.) ἔνθορε μέσσῳ, In medium insiliit. Et Hom. ante ipsum Il. Φ. (233.) Ἡ, καὶ Ἀχιλλεὺς μὲν δουρίκλυτος ἔνθορε μέσσῳ, Κρημνοῦ ἀπαΐξας, In medium Scamandrum insiliit, Insiluit medio, ut Lucan. Insiluere vadis. Apud (Il. E. 161.) Ὡς δὲ λέων ἐν βουσὶ θορὼν, Insiliens in boves, Cum assultu invadens, pro ἐνθορών. Synes. Ep. 122. Καὶ παίσας ἐκ χειρὸς λίθῳ * κροταφιαίαν πληγὴν, οὐ βαλὼν, ἀλλ' ὥσπερ πὺξ ἐνθορὼν, Tanquam pugno feriens et insiliens, incursans; Impacto cum saltu pugno, Bud. " Ἐπενθορέω, Insilio, Irruo : unde aor. 2. ἐπένθορε " in Epigr. cum dat., Soph. Trach. p. 364. (919.) " ἐπενθοροῦσ' ἄνω pro ἐναλλομένη ἄνω εἰς τὴν κλίνην, " Schol." Ἐπιθορέω, Assilio, Insilio, Supersilio. " Ἐπιθόρομαι, Insilio, VV. LL." [Pind. Π. 4, 64.] Καταθορέω, Desilio, Bud. e Luciano, [Herod. 3, 86.] Καταθορόντες ἀπὸ τῶν ἵππων. " Προθορὼν, i. q. προ" πηδήσας s. προεκθορὼν, Prosiliens, Il. P. (522.) et " Apoll. Rh. 2." [4, 641. * Ἀποπροθορὼν, 3, 1280. C Orph. Arg. 547.] " Ἐκπροθορὼν, Prorumpens ; He" sychio ὁρμήσας." [" Synes. Hymn. 3, 406." Boiss. Mss. * Ὑπεκπροθόρω, Opp. K. 4, 160. * Συνθορέω, Ælian. H. A. 5, 7.] Ὑπερθορέω, Supersilio, Transilio, Il. Θ. (179.) Ἵπποι δὲ ῥέα τάφρον ὑπερθορέονται ὀρυκτήν: e Dem. (422.) ὑπέρθορεν, Saltu exiliit.

[* " Θορίζω, Hesych." Wakef. Mss.] " Θόρισμα, " Hesychio δέλεαρ ἰχθύσι, Esca capiendis piscibus."

¶ Θορνύω, SIVE Θόρνυμι, Insilio, Ineo, vocab. obscœnum. Θόρνυμαι quoque s. Θορνύομαι active pro eod. capitur. Nicander Θ. (130.) loquens de vipera femina, Ἡνίκα, θορνυμένου ἔχιος, θολερῷ κυνόδοντι Θουρὰς ὀδὰξ ἐμφῦσα κάρην ἀπέκοψεν ὁμεύνου, Ineunte masculo, Coëunte. Et Herod. (3, 109.) p. 51. itidem de viperis loquentem, Ἐπεὰν θορνύωνται κατὰ ζεύγεα, καὶ ἐν αὐτῇ ᾖ ὁ ἔρσην τῇ ἐκποιήσει, ἀπιεμένου αὐτοῦ τὴν γονὴν, ἡ θήλεα ἅπτεται τῆς δειρῆς, καὶ ἐμφῦσα, οὐκ ἀνίει πρὶν διαφάγῃ, Cum coëunt libidine agitatæ. Et Poëta quispiam ap. Eust. τὴν μύραιναν σὺν οὐλοβόροις ἐχέεσσι Θόρνυσθαι προλιποῦσαν D ἁλὸς νομὸν, Cum viperis coire, vel, ut ipse exp., σπερμαίνειν, θορὸν δέχεσθαι. Quas Plin. quoque serpentium coitu impleri scribit: alibi itidem e Licinio Macro tradens, eas feminini tantum sexus esse, et concipere e serpentibus. Atque ita in h., quem Eust. citat, l. et ap. Herod. videtur dici de feminino sexu, nihilque aliud esse quam ὀχεύεσθαι: cum alioqui potius de mare dicatur, sicut ὀχεύειν et μίγνυσθαι. [" Bast Lettre 101. Brunck. Soph. 3, 475. An Tragicis usurpatum, Porson. Med. 284." Schæf. Mss. Theolog. Arithm. p. 45. * Ἐκθόρνυμι, M. Anton. 8, 51.] Ἐπιθόρνυμαι, Ineo, ea signif., qua mas inire feminam dicitur, Lucian. 213(=2, 422.) Ταῦρος ἀγελάρχης βουσὶν ἐπιθόρνυται, καὶ κριὸς ὅλην τὴν ποίμνην ἄῤῥενος πληροῖ σπέρματος, Taurus armenti ductor vaccas init, Bud. Et ἐπιθορνύμεναι ap. Hes. σπερμαίνουσαι καὶ ζωογονοῦσαι. [Philostr. 212. 813. * Ὑποθόρνυμι. Ælian. H. A. 17, 46.]

Θορὴ, ἡ, ET Θορὸς, ὁ, Semen genitale, quod sc. mas feminam iniens, effundit, Genitura, Herod. 3,

(101.) p. 50. *Τοιαύτην δὲ καὶ Αἰθίοπες ἀπίενται θορήν.* A Paulo ante vero dixerat, Ἡ *γονὴ δὲ αὐτῶν τὴν ἀπίενται ἐς τὰς γυναῖκας*: ut *γονὴ* et *θορὴ* idem sint. Plut. quoque *θορὴ* simpl. pro Semine genitali hominis accepit, i. e. *γονὴ*, ut Idem ait. At *θορὸς* Aristot. de Piscium semine dixit, Bud. Sic in VV. LL. ap. Theophr. exp. Virus genitale, quo pisces ova spargunt. Plut. (8, 526.) *Οὐδεὶς ἑώρακεν οὔτε θορὸν οὔτ' ᾠὸν ἔγχελυν ἔχουσαν*, Nec humorem fœtificum, nec ovum. Ab Opp. etiam pro *σπέρμα* accipi testatur Schol. Nicandri. || Θόρος, * *ἀφροδισιαστὴς, ὀχευτὴς*, Hes. Initor, Admissarius. [* " Θοροποιὸς, Heyn. Hom. 6, 123." Schæf. Mss. Etym. M. * Ἄθορος, Anton. Lib. c. 13. p. 96. Verh., Bast. Ep. Cr. 140. * Θορόεις, Opp. K. 3, 522. * " Θορώδης, Seminalis, Nemes. 209." Wakef. Mss.] Θοραῖος, ET Θορικὸς, Seminalis: *θορικὸς πόρος*, Aristot. Meatus humoris fœtifici s. seminis genitalis, Athen. (315.) de orpho pisce, *Ἴδιον δ' ἐν αὐτῷ ἐστὶ τὸ τοὺς θορικοὺς πόρους μὴ εὑρίσκεσθαι.* Et in VV. LL. *τὰ θορικὰ*, Partes seminales, Seminis genitalis conceptacula. At *θοραῖος* ap. B Nicandr. Θ. (583.) est ejusd. cum *θορικὸς* signif., Ἠὲ *καὶ ἐξ ἐλάφοιο ταμὼν πηρῖνα θοραίην*, Cervæ genitalia. " Θορυκὰ, Θορύμενοι, Θόρυξις, perperam in VV. LL. " scripta pro *θορικὰ, θορνύμενοι, θώρηξις.*" [* Ἔνθορος, Nicander Θ. 99.] Per epenth. autem dicta videntur, quæ ap. Hes. SUNT: Θούρην, quod exp. *βάτην* s. *ἀναβάτην*, quasi a *θούρης*, Admissarius, Qui init. Θουρηταὶ, Initus, *αἱ τῶν ζώων μίξεις*: ET Θουρῆθρα itidem Initus, *ὀχειά*. " Apud Hes. scriptum Θου-" *ρήτρα, ὀχεία.*" Apud Hes. est ETIAM Θουρὰ, ἡ * *ὀρεκτικῶς ἔχουσα, καταφερὴς*, quasi a *θουρός*. Vereor tamen ne *θουρὰς* scripserit. " Θουρήεντος Hes. exp. " λάγνου, Libidinosi, Salacis."

[* " Θορίσκομαι, Semen concipio, Anton. Lib. 459. (193. 302. Verh.)" Wakef. Mss.]

¶ Θοῦρος, Impetuosus, Qui cum assultu impetit, impetu assultat, Il. O. (127.) *ἐπέεσσι καθήπτετο θοῦρον Ἄρηα*, Apoll. Rh. (1, 466.) *δόρυ θοῦρον*. I. est q. *ὁρμητίας* s. *ὁρμητικός*: ut *θοῦρος ἀνὴρ* ap. Suid. ex Epigr. [" Markl. Suppl. 578. Dioscorid. 14. Jacobs. C Anth. 12, 72. Heyn. Hom. 5, 154. 463. 6, 123. Wakef. ad Mosch. Epigr. 2. Alberti Peric. Cr. 88. Toup. Opusc. 2, 74. 129." Schæf. Mss.] Cujus fem. EST Θοῦρις ET Θουράς: quorum prius ap. Hom. frequens est. Il. H. (164.) *θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκὴν*, P. (81.) *ἔπαυε δὲ θούριδος ἀλκῆς*, Υ. (162.) *ἀσπίδα θοῦριν Πρόσθεν ἔχε στέρνοιο.* Alterius autem sc. *τοῦ θουρὰς* exemplum e Nicandri Ἀ. habes paulo ante in *Θόρνυμαι*. [" Θοῦρις, Wakef. Herc. F. 498. Jacobs. Anth. 8, 304. Heyn. Hom. 5, 463. 6, 123. 7, 57. Nicias 1. Θουρὰς, Valck. Adoniaz. p. 368. Alberti l. c." Schæf. Mss.] Derivantur autem HINC Θουραῖος ET Θουρικὸς ET Θούριος, i. signif. q. ipsum *θοῦρος*, primitivum horum derivatorum: *θουραίην, ἀνδρείαν, θρασεῖαν, ἰσχυρὰν*, Hes.: sicut *θοῦρος* inter alia esse dicit *θρασὺ, ἐῤῥωμένον.* At Θουρικὸς in VV. LL. est, exponiturque Impetuosus, Violentus: *θούριος* autem *Ἄρης*, et *θούριος Αἴας* ap. Suid.: item *θούριος ὄρνις* in VV. LL. ex Aristoph. (B. 1289.) Pro *θούριος* vero *Ἄρης* Hom. dicit *θοῦρος Ἄρης*, ut paulo D ante indicatum fuit. [" Θούριος, Jacobs. Anth. 12, 72. Toup. Opusc. 2, 129. Mitsch. H. in Cer. 106." Schæf. Mss.] Videtur pertinere huc ETIAM Θουριῶν, *ἐνεργῶν*, Hes. [* Θουρόω, i. q. *ὁρμάω*, Lycophr. 85.] " Ἄθουρον, Etymologo *ἄπληστον*, Inexplebile, " Insatiabile: qua signif. et *ἄητον.*" [* Ἀείθουρος, Opp. K. 2, 189.] " Πολύθουρος, Multum impetuosus, " Multo s. Vehemente invadens impetu. Opp. K. 3, " (516.) *Νωλεμὲς ἱμείρουσι, γάμων δ' ἔτι ἐγγὺς ἐοῦσαι* " *Οὔ ποτ' ἀναίνονται πόσιος πολύθουρον ἐρωὴν*, Sala-" cem mariti impetum."

ΘΡΩΣΚΩ, Salio, Insilio, i. q. *θορῶ*, Il. O. (683.) de homine, qui bene novit *κελητίζειν*, *ὁ δ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ Θρῴσκων, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται· οἱ δὲ πέτονται*: Φ. (126.) *Θρῴσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν φρῖχ' ὑπαλύξει Ἰχθύς.* Et metaph. ap. Soph. Tr. (1029.) *Θρῴσκει δ' αὖ, θρῴσκει Δειλαία διολοῦ σ' ἡμᾶς Ἀποτίβατος ἀγρία Νόσος*, Excitatur, Tanquam e somno exiliens invadit, Assultat, Cum assultu impetit. || Ineo, sicut mas feminam inire dicitur, *ὀχεύω, ἔγκυον ποιῶ*, Hes. ex Æsch. Amymone, *θοῴσκων κνώδαλα*, i. e. * *ἐκθορίζων, σπερματίζων.* || Θρῴσκει, *πηδᾷ, σκιρτᾷ, ἅλλεται, τρέχει, πίπτει, κολυμβᾷ*, Hes. || *Θρῴσκω γνώμῃ*, Callistratus ap. Hes. pro *αἰσθάνομαι* poni scribit. Quidam vero *θρῴσκουσαι* plur. accipiunt pro *ὁρῶσαι*, Videntes: quam signif. Suidas tribuit etiam *τῷ θορεῖν*. [" Wakef. Eum. 373. (Stanl. 663.) Trach. 58. 1027. Bast Lettre 166. Heyn. Hom. 7, 58. 8, 137." Schæf. Mss.] Apud eund. Hes. est ETIAM Θρώσσει, quod exp. *γεννᾷ*, sicut *θρώσκω* Eid. est *γεννῶ*, item *φοβεῖται*. Cujus th. erit *θρώσσω*. Quod vero ad derivationem et scripturam attinet, tradit Eust. *τεχνικοὺς* quosdam antiquos derivare *θορίσκω* a *θόρω* s. *θορέω*, ut *νοΐσκω* a *νῶ*, e quo, facta transpositione literarum, fieri *θροΐσκω*, atque inde mutato *ο* in *ω* et subscripto *ι*, *θρῴσκω*, atque illud ipsum *ι* in *θρῳσμὸς* quoque inde derivato subscribi: licet ea scriptura non ubique observata reperiatur. Est AUTEM Θρωσμὸς, Tumulus, Locus eminulus, i. q. *γηλόφος*, Collis, qui e terra quasi subsiliit; In quo plano gradu incedere non licet, sed subsultim descendendum est; Locus eminentior, e quo spectare possumus, a *θορεῖν* pro *θεάσασθαι*, Suid. Il. K. (160.) *Οὐκ ἀΐεις, ὅτι [ὡς] Τρῶες ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο Εἵαται ἄγχι νεῶν*, Apud Apoll. Rh. 2, (823.) *ἰλυόεντος ἀνὰ θρωσμοὺς πεδίοιο, [ποταμοῖο,]* Schol. exp. *ἀναβολὰς καὶ ἀναβάσεις καὶ καθόδους*: 3, (198.) *ὑπὲρ δόνακάς τε καὶ ὕδωρ Χέρσονδ' ἐξαπέβησαν ἐπὶ θρωσμοῦ πεδίοιο*, idem Schol. dicit esse Locum supra flumen eminentem, in quem e navi salitur. [* Θρῶσις, Hesych.] Ἀναθρώσκω, Sursum salio, Insilio: *Ἀναθρώσκει ἐπὶ τὸν ἵππον*, In equum insilit, *ἀναπηδᾷ*: nam Hes. *ἀναθρώσκων* exp. *ἀναπηδῶν*. Capitur interdum et pro Resilio. [Herod. 3, 64. 7, 18. Apoll. Rh. 3, 956. 4, 42. Il. N. 140.] " Ἀνθρώσκω, Ionica et " poët. sync. pro *ἀναθρώσκω*, in Epigr. Itidemque " *ἄνθρωσκε* ap. Soph. pro *ἄνω θρῶσκε, ὀρχοῦ*, Subsili, " Salta." Προαναθρώσκω, Hes. et " Suidæ * *προπη-*" *δάω*, Prosilio." Ἀποθρώσκω, Resilio, Exilio: *ἀποθρώσκειν ἀφ' ἵππου*, Desilire ab equo; quod Herod. dicit *ἀποθορεῖν ἀφ' ἵππου*, ut paulo ante docui. Sed et *νηὸς ἀποθρώσκειν* dixit Hom. Il. B. (702.) Idem Od. A. (58.) fumum dicit *ἀποθρώσκοντα*. [* Διαθρώσκω, Gl. Dissulto, Opp. Ἁ. 1, 549.] Ἐκθρώσκω, Exilio, i. q. *ἐκθορέω*. [Æsch. Pers. 457. * Διεκθρώσκω, Clem. Alex. ad Gent. 21, 23. * Ὑπεκθρώσκω, Opp. Ἁ. 2, 589. * Ἐνθρώσκω, Lycophr. 756. Eur. El. 327. Ἐνιθρώσκω, Opp. K. 4, 432. * Ἐνθορίσκω, Hesych.] " Ἐπενθρώσκω, Insilio, Insulto, Soph." [Œd. T. 469.] Ἐπιθρώσκω, Insilio, Il. Δ. (177.) *Τύμβῳ ἐπιθρώσκων Μενελάου.* || Subsulto, Subsultim progredior, Il. E. (772.) *Τόσσον ἐπιθρώσκουσι θεῶν ὑψηχέες ἵπποι.* Hesiod. *Μακρὰ δ' ἐπιθρώσκουσα κυλίνδεται.* Καταθρώσκω, Desilio, Herod. *τὴν αἱμασιὰν*, De maceria desilio. [" Tryphiod. 191. Nonn. D. 23, 220. cum gen." Wakef. Mss. * Παραθρώσκω, Dionys. P. 286.] Ὑπερθρώσκω, Supersilio, i. q. *ὑπερθορέω*. [Eur. Hec. 823. * Ὑποθρώσκω, Orph. Arg. 736.]

" ΘΡΑΥΠΑΛΟΣ, ὁ, Traupalus: arbor ap. Theo-" phr. H. Pl. 3, (6, 4.) et 4, 1," [3. ubi ἡ θρ. Vide Schneid. Ind. Theophr.]

" ΘΡΑΥΠΙΣ, Avis e genere *τῶν ἀκανθοφάγων* ap. " Aristot. H. A. 8, 3, (4.) quam Gaza Carduelum " interpr. Alibi et *θραπὶς* reperiri aiunt pro eod." [Codd. Mss. et *θλυπὶς* et *θλιπὶς* exhibent. Cf. *Γράπις*.]

ΘΡΑΩ, Sedeo, *καθέζομαι*, verbum inus. præter aor. 1. med., cujus exemplum Athen. (192.) e Phileta citat, *Θρήσασθαι πλατάνῳ γαίῃ ὕπο.* [" T. H. ad Plutum p. 161. Kuster. Aristoph. 11." Schæf. Mss.] " Θρῆσαι et Θρήσασθαι, signif. *καθίσαι* et *κα-*" *θῆσθαι*, teste Eust. et Schol. Aristoph., necnon " Athen." Θρῆνυς, *υος, ὁ*, Scabellum, *ὑποπόδιον*, Athen. Eust. in Il. Σ. (390.) *ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν*: Od. T. (57.) *ὑπὸ θρῆνυν ποσὶν ἧκε Προσφυέ' ἐξ αὐτῆς* (sub. *τῆς κλισίης*,) *ὅθ' ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας*: Il. O. (729.) *Θρῆνυν ἐφ' ἑπταπόδην*, ubi Eust. masc. esse

scribit, et signif. vel Cathedram ejus, qui ad gubernaculum sedet, vel θράνον, ubi sc. sedent superioris ordinis remiges: de quibus infra suo loco. Θράνος, ὁ, Sella, δίφρος, ut J. Polluci exponendum videtur; sic enim scribit, Οἱ θράνοι δὲ, δίφροι ἂν δοκοῦσιν εἶναι: et sic accipit l., qui paulo post ex Aristoph. sequitur. || Apud Hippocr. Sedes utrimque pervia, Gorr. At Gal. ap. eund. Hippocr. θράνον exp. δίφρον * ἀφοδευτικὸν, Sella familiaris, Varro; destinata sc. ad alvum evacuandam. || Aristoph. Πλ. (545.) Ἀντὶ δὲ θράνου, στάμνου κεφαλὴν κατεαγότος, Schol. ὑποποδίου, Scabelli: addens i. fortassis esse q. θρῆνυς ap. Hom. J. Poll. vero ibi legit θράνον, et exp. δίφρον, ut jam dictum est. || Eid. Scabellum, ubi coria s. pelles extenduntur. Unde derivat θρανεύεσθαι. || In navi vero dicitur Ubi sedent θρανῖται; de quibus paulo post. || Θράνους vocabant etiam τὰ ξύλα τὰ κατακλείοντα τοὺς πλινθίνους τοίχους, J. Poll. Ligna, quibus lateritios parietes, ut Plin. vocat, includebant. [" Wakef. S. Cr. 1, 130. Brunck. Aristoph. 1, 258. T. H. ad Plutum p. 161. Kuster. Aristoph. 11. Fr. 258. Heyn. Hom. 7, 125. Conf. c. θρόνος, ibid." Schæf. Mss.] " Αἴθρανος, Suidæ τὸ γυναικεῖον ὑποπόδιον, Scabellum quod mulieres pedibus supponunt: " quod foramen habere ait, et ei subjici carbones qui- " bus sese calefaciant. Dicitur θράνος etiam pro Sca- " bello." Θρανογράφος, Parietum pictor: θρανογράφους enim Hes. exp. τοὺς εὐπρεπεῖς * τοιχογράφους. Quæ exp. ad Θράνος ordine ultimum, idque synecdochice acceptum, referenda erit. " Παράθρανος, dicitur " ἡ παρὰ τοὺς θρανίτας ὁδὸς, quæ et πάροδος, J. Poll. At " Hes. innuit esse κώπην τινά." [* " Θράνιος, Ad sellam pertinens, Etym. M." Wakef. Mss.] Θρανίον, i. q. θράνος, h. e. δίφρος, Sella, Hes.: unde et ab J. Poll. recensetur inter τὰ τῷ κοιτῶνι παρακείμενα, una cum δίφρος, κλεισμὸς, θρόνος. || Eid. Hes. θρόνος. || Item λάσανα, h.e. δίφρος * ἀφοδευτικὸς, Sella familiaris, Varro: comparata sc. ad alvum exonerandam. Eid. Hes. est ὑποπόδιον, Scabellum: quo modo accipit Schol. Aristoph. B. (121.) Μία μὲν γάρ ἐστιν ἀπὸ κάλω καὶ θρανίου Κρεμάσαντι σαυτόν: intelligit enim ibi Scabellum, quod ii, qui laqueo vitam sibi finiunt, pedibus supponunt, cumque ipsum laqueum collo aptarunt, pedibus protrudunt. || Τὸ ὑπὸ τοῖς φατνώμασι σανίδωμα: item τὸ ὑπὸ τὴν δοκόν τι. || Pars navis, Hes., idem, ut videtur, θράνος in navi dici annotatum est. || Paxillus, Hes., quemadmodum J. Poll. quoque annotat ξυλίφιον esse. [" Kuster. Aristoph. 65. Fr. 231. ad Paus. 402. ad Diod. S. 2, 210. Timæi Lex. 233. Wakef. S. Cr. 1, 131." Schæf. Mss.] " Ἐπιθράνιον, Navis pars, Hes." Θρανίδιον, Sellula, Parvum scabellum. J. Poll. numerat inter τὰ τῷ κοιτῶνι παρακείμενα, una cum δίφρος, θράνος, θρανίον, et ceteris hujusmodi. [Etym. M.] Apud Schol. Aristoph. SCRIBITUR Θρανίτιον, quod itidem exp. * διφρίον, ὑποπόδιον. Θρανίτης, ἐρέτης, κωπηλάτης, Remex, qui in superiore navis parte, h. e. in puppi, remigat: qui θρανῖται, quoniam remos longiores trahebant, gravioreque labore vexabantur, a trierarchis præter stipendium publicum, donativum consequebantur. Quod e Thuc. 6, (31.) probari potest, Ὑπηρεσίας — τῶν τριηράρχων, ἐπιφοράς τε πρὸς τῷ ἐκ δημοσίου μισθῷ διδόντων τοῖς θρανίταις τῶν ναυτῶν. Bayf. Idem Bud. ap. Polyb. (16, 3, 4.) Δοῦσα πληγὴν βιαίαν κατὰ μέσον τὸ κύτος, ὑπὸ τὸν θρ. σκαλμὸν, vertit Sub thranitico scalmo, h. e. Infra s. Post thraniticum scalmum. Fem. est Θρανῖτις: ut κῶπαι, Eust. Remi thranitarum, s. eorum, qui in puppi remigant; Remi longiores, quibus thranitæ utuntur in navibus cataphractis, Hes. [Schol. Aristoph. B. 1106.] " Θρανήτιδες κῶ- " παι, ap. Etym. scriptum pro θρανίτιδες. Ita autem " dicuntur Remi quos οἱ θρανῖται impellunt. Apud " Hes. vero Θράντιδες κῶπαι, αἷς οἱ θρανῖται χρῶνται " ἐν ταῖς καταφράκτοις ναυσί." Θρανιτικὸς, Qui thranitæ est, Athen. (203.) Κώπας δὲ θρανιτικὰς [al. * θρανητικὰς] ὀκτὼ καὶ τριάκοντα πηχῶν τὰς μεγίστας, Remos longiores, quos θρανιτικοὺς vocant, 38 cubitorum, Bayf. Eos θρανίτιδας κώπας appellat Eust. Θρανεύω, Supra scabellum, ubi pelles extendi solent, extendo, Schol. Aristoph. Ἱππ. (369.) Ἡ βύρσα σου

A θρανεύσεται. " Ἀθράνευτον, ex Eur. Œneo affert " pro ἄστρατον: pro quo puto scr. ἄστρωτον, Non " stratum. Varin. legit ἀστράτευτον, Qui non militavit, A militia immunem."

" Θρανίαι, Hesychio sunt θρόμβοι." [Marcellus Sid. 29. ξιφίαι θρανίαι τε: * Θρανὶς ἢ ξιφίας, Xenocr. c. 8. Thranis, quem alii Xiphiam vocant, Plin. 32, 5, 52. * Θρυμὶς, Hesychio ἰχθὺς ποιός: * Θραμὶς κριός.

¶ Θρόνος, ὁ, Thronus, Solium, Sella augusta, seu, ut Athen. 5. exp., ἐλευθέριος καθέδρα σὺν ὑποποδίῳ. Augustior quam δίφρος, καθέδρα: unde et in sacris Literis Deo, regibus, sublimioribusque tum in cœlo, tum in terra potestatibus tribuitur: ut et ap. profanos scriptt. frequenter reperitur βασίλειος θρ. J. Poll. ponit cum καθέδρα, ἕδρα, θρανίον, θράνος, θᾶκος, ἕδρανον, δίφρος, quasi synonymon: recensetque inter τὰ τῷ κοιτῶνι παρακείμενα. Od. A. (145.) Ἑξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε. Ubi videtur distinguere inter θρ. et κλισμός. At Il. Ω. (515.) pro eod. poni
B ait Eust. Cum enim dixisset de Achille, Αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ὦρτο, γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη: paulo post (596.) subjungit, ἐς κλισίην πάλιν ἤϊε δῖος Ἀχιλλεὺς, Ἕζετο δ' ἐν κλισμῷ πολυδαιδάλῳ, ἔνθεν ἀνέστη. At Διὸς θρόνος, pro Ipso cœlo, quod Jovis sedes est. Theocr. 7, (93.) Ἐσθλὰ, τά που καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἤγαγε φάμα. Sic etiam Matth. 5, (34.) cœlum θρόνος τοῦ Θεοῦ dicitur: Act. 7, (49.) Deus ipse dicit, Ὁ οὐρανός μοι θρόνος. || Θρόνοι alicubi accipitur pro Ipsis potestatibus sublimioribus, quæ in cœlo sunt: Epist. ad Col. 1, (16.) Εἴτε θρ., εἴτε κυριότητες, εἴτε ἀρχαὶ, εἴτε ἐξουσίαι. Quo modo ap. Dionys. Areop. quoque frequenter accipitur. || Pro Ipsa dignitate, cui honoratior thronus attribuitur, Theophyl. Ep. 79. quam fingit Isocratis ad Dionysium, Προπομποὶ γὰρ καὶ ῥαβδοῦχοι καὶ κήρυκες, καὶ θρόνων ὑψηλοτάτων ἐπιτεύξις, φιλοσοφίας εἰσὶν ἀχλύς. || Panis cujusdam nomen, Athen. (111.) e Neanthe Cyziceno. [" Toup. Opusc. 1, 450. 2, 221. Emendd. 1, 270. Abresch. Æsch. 2, 79. Phanias 6. Jacobs. Anth. 10, 225.
C Heyn. Hom. 4, 542. Bast Lettre 143. Boiss. Philostr. 563. Thom. M. 430. 433. Wakef. Eum. 229. Plur. θρόνα, Musgr. Iph. T. 1270. Jacobs. Animadv. 91." Schæf. Mss.] Θρονοποιὸς, Qui thronos conficit, fabricatur, J. Poll. [* Ἄθρονος, Greg. Naz. 2, 26.]

Ἀγχίθρονος, ὁ, ἡ, Sedem propinquam, Solium propinquum habens, Nonnus (Jo. 96, 14.) cum gen. Χριστὸς ἄναξ γενέταο φανεὶς ἀγχίθρονος ἕδρης: q. tamen in l. vacat ἕδρης, aut θρόνος nomen, cum ἀγχι junctum. Ἀντίθρονος, Oppositum thronum habens, In opposito throno sedens, Ex adverso sedens: θρόνος autem aliquando Solium signif., aliquando simpliciter Quodvis sedile. [" Casaub. Athen. 47." Schæf. Mss.] Ἀπόθρονος, A throno veniens: εὖχος, Nonn. [* Δίθρονος, Æsch. Ag. 43. 110. * Ἔνθρονος, Orph. H. in Natur. 24. * Ἐνθρόνιος, J. Poll. 10, 52.] Εὔθρονος, Pulcrum thronum habens: ἠὼς, Od. P. (497.) ubi diphthongus propter metrum dissolvitur. [* Λιπαρόθρονος, Æsch. Eum. 809. * Ὁμόθρονος, Pind. N. 11, 2. * Περιθρόνιος, Orph. H. in Astra 4.]
D Πρωτόθρονος, Qui primo throno sedet, i. fere q. πρωτόβαθρος. [Nonn. Jo. 157, 18. " Ad Callim. 1, 136. * Πρωτόθρονες, Jacobs. Anth. 9, 395. Brunck. Anal. 2, 303. Koen. ad Greg. Cor. 207." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 658.] Σύνθρονος, Qui eod. in throno sedet. [" Casaub. Athen. 47. Brunck. ad Æsch. Pr. 446. Meleager fin., Jacobs. Anth. 10, 384. ad Diod. S. 2, 154." Schæf. Mss. * Τρίθρονος, Cæsarius Dial. 1, 3. * Ὑποθρόνιον, i. q. σκολύθριον, Etym. M. * Ὑψίθρονος, Pind. N. 4, 105. Ἰ. 6, 23.] Χρυσόθρονος, Aureum thronum habens, Il. A. (611.) Ἥρη, Od. Ξ. (502.) ἠὼς: quam alibi εὔθρονον appellavit.

[* Θρόνιον, ad Greg. Cor. 29. Etym. M. 456. 520. cf. T. H. ad Plutum 1098.]

[* Θρονὶς, Themist. Or. 31. p. 353.]

Θρονίζω, In throno colloco: θρονίζεσθαι, Solium occupare, quod e Greg. Naz. Orationibus citant VV. LL. Θρονισμὸς, Collocatio in throno, Synes. Ep. 57. Μὴ δεῖν ἀθετεῖσθαι τὸν παρὰ σοῦ θρ., Non oportere, rejici a te profectam collocationem in hoc throno

ἀρχιερατικῷ, ut paulo ante appellat. [" Ad Diod. S. 2, 595." Schæf. Mss. Manetho 4, 104.] Θρονιστὴς, Qui in throno collocat, Synes. ibid. Τοὺς δὲ θρ. ἑτέρους γενέσθαι, Collocatores in throno alios esse. Ἐνθρονίζω, In throno loco. Et ἐνθρονίζομαι, In throno sedeo, Thronum habeo. Esther 1, (2.) Ὅτε ἐνεθρονίσθη βασιλεὺς Ἀρταξέρξης ἐν Σούσοις, Quando sedit in solio regni sui. Areth. Ἐν τοῖς ἁγίοις ἐνθρονίζεται Θεὸς, Sedem suam habet. Bud. Galli non solum Trône dicunt e Gr. θρόνος, sed et Introniser ex hoc ἐνθρονίζω. [" Ad Diod. S. 2, 595." Schæf. Mss. * Ἐνθρονισμὸς, Inauguratio Episcopi, vox Eccles. * Ἐνθρονιστὴς, Greg. Naz. 2, 29. * Ἐνθρονιστικὸν, τὸ, Cathedraticum, quod datur pro ordinatione ab Episcopo, vox Eccles. * " Ἐνθρονίασις, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. Edess. 115." Boiss. Mss.]

[* Θρονόω, unde * Θρόνωσις, Plato Euthyd. p. 277.]

" ΘΡΟΝΟΝ, τὸ, Flos, Pigmentum. Hesychio enim " θρόνα sunt ἄνθη καὶ τὰ ἐκ χρωμάτων ποικίλματα: " respicienti procul dubio ad Il. X. 440. de Andro- " mache, Ἀλλ' ἥγ' ἱστὸν ὕφαινε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο, " Δίπλακα, μαρμαρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε. " Ibi enim et Schol. exp. ποικίλματα, ἄνθη, Pi- " gmenta, Flores. Possis reddere etiam Florida pi- " gmenta et variegata. Theocriti Schol. annotat, " θρόνα Thessalos vocare τὰ πεποικιλμένα ζῶα, Ani- " malia variegata: Cyprios, τὰ ἀνθινὰ ἱμάτια, Flori- " das vestes: Ætolos, φάρμακα, Medicamenta, Ve- " nena, teste Clitarcho: Homerum vero τὰ ῥόδα, " Rosas, παρὰ τὸ ἄνω θορεῖν ἐκ τῆς γῆς. Nicandri " Schol. tradit θρόνα a Nicandro nominari τὰς ἐμπα- " θεῖς βοτάνας, Θ. 413. Τῶν μὲν ἐγὼ θρόνα πάντα καὶ " ἀλθηστήρια νούσων, Φύλλα τε ῥιζοτόμον τε διείσομαι " ἀνδράσιν ὥρην. Ubi malim ego φάρμακα, Medica- " mina, Pharmaca, vel saltem Medicas herbas: ut " et pro Pharmacis venenisque accipere possumus " in Theocr. 2, (59.) Θέστυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὺ τὰ " θρόνα ταῦθ', ὑπόμαξον Τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον: " Philtra enim ibi et Amatoria pharmaca s. Venena " intelligit." [I. q. φάρμακον, Lycophr. 674. Nicander Θ. 936.] " Affertur ET Θρονοποίκιλα, τὰ, " pro Pigmenta varia: sed perperam procul dubio, pro " θρόνα ποικίλα." " Πολύθρονος, Multa habens θρόνα " s. φάρμακα. Item Multa medendi vi præditus, Mul- " tum habens virium medicarum, Multis medens. " Ita enim accipiendum quod Nicander Θ. (875.) " dicit, πολύθρονα φύλλα κονύζης: itidemque ap. eum " ibid. 626. scr. videtur πανάκειόν τε κονίλην pro " πανάκτειον, ut sit Omnibus malis medens, Omnia " sanans: nisi forte metri causa insertum τ est, ut " quosdam opinari scribit Schol. Sed annotat loco " superiore Schol., quosdam scribere * πολύχνοα, h. e. " πολὺν χνοῦν ἔχοντα, χνοώδη, Lanuginosa, ut coto- " neum." [" Casaub. Athen. 138. fin. Heyn. Hom. 8, 339." Schæf. Mss. * Πολυθρόνιος, Andromachus Galeni de Antid. 1. p. 428. Tzetz. Chil. 12. p. 224.]

" ΘΡΕΤΤΑΝΕΛΟ, vox a Philoxeno Tragico con- " ficta ad exprimendum sonum citharæ qua luden- " tem Cyclopem introducit. Meminit Schol. Ari- " stoph. Πλ." [290. 296.]

ΘΡΕΩ, Tumultuando clamo s. loquor, Eust. afferens tamen non hujus vocis, sed passivæ exempla hæc: πάθεα θρεομένας, θρεομένη σαυτῇ κακά: quæ e Soph. aut Eur. sumta esse puto. [Extant ap. Eur. Hipp. 364. Med. 50.] Hes. θρέειν exp. θροεῖν: Idemque θρεομένη exp. θρηνοῦσα, et θρεόμενον, ὀλοφυρόμενον. Ab h. autem v. θρέω deducit Eust. θρόος, e quo per contr. factum etiam θροῦς: et ex illis, inquit, ἀθρόος atque ἄθρους. [" Valck. Hipp. p. 203. Wakef. Herc. F. 1022. Jacobs. Anim. 127, 301." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 78. * Θρεοκάρδιος, Anacreon 61.] Θρόος, ὁ, Tumultuantis s. Tumultuantium clamor, Murmur. Et generaliter etiam Clamor, Vox, Sonus. Il. Δ. (437.) Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἴα γῆρυς, Ἀλλὰ γλῶσσ' ἐμέμικτο. Dixerat autem præcedente versu, de iisd. Ὣς Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρει. [" Alcæus Mess. 5. Jacobs. Anth.

A 7, 355. 11, 389. Dionys. H. 2, 1168. Toup. Opusc. 1, 198." Schæf. Mss. Ἄθροος, Sine strepitu, Aristoph. N. 964. * Ἀθροεὶ, Man. Philes 5, 149. p. 148. ubi perperam ἀθρόει.] Ἀλλόθροος, ὁ, ἡ, Alia voce utens, i. q. ἀλλόγλωσσος, s. potius ἀλλόφωνος: sed hæc oratoria, illud poëticum. Sunt qui uno verbo exp. Diversilinguis. Magis autem exprimeretur compositio per Diversisonus, si fingere hujusmodi composita liceret. Od. A. (183.) Πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους: Γ. (302.) Ἠλᾶτο σὺν [ξὺν] νηυσὶν ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους. Utitur et Herod., licet sit ποιητικώτερον: nam ἀλλόθροος στρατὸς ab eo (3, 11.) vocatur Externus exercitus, e consequenti. Ἀντίθροος, Vicissim sonans, sonum edens: ὄπα, de Voce echus, Epigr. In VV. LL. ἀντίθροος ἠχὼ e Nonno (Jo. 112, 13.) Vox soni contrarii, Contradictio, Responsio. Pro quo rectius fortasse Responsio contradicens. [" Ἀντίθρους, Jacobs. Anth. 8, 256. 9, 304." Schæf. Mss.] Αὐτόθροος μαρτυρίη, E sua ipsius voce profectum testimonium, Quod

B quispiam de se dicit, Nonn. [Jo. 64, 22. * " Βαθύθροος, Valck. ad Mosch. p. 350." Schæf. Mss. * " Βαρύθροος, Const. Manass. Chron. p. 30. 47. 50. 54. 62. 77. 92. 98." Boiss. Mss. * Δίθροος, Nonn. D. 47. p. 1202. * Δύσθροος, Æsch. Pers. 639. 945. 1081. Pind. Π. 4, 111.] Ἑτερόθροος, q. d. Alterisonus, Qui est alterius s. diversæ linguæ, ἑτερόγλωσσος: e consequenti, Alienigena. [Nonn. D. 5, 160, 33.] Ἐτυμόθροος, q. d. Verisonus, Verum sonans, Veriloquus. [" Nonn. Jo. 1, 60." Wakef. Mss. Ἐτυμηθρόος, Schn. Lex.] Εὔθροος, q. d. Pulcrisonus, Pulcre sonans, Bene sonans, Sonorus, Canorus, Epigr. [Opp. K. 3, 285.] Ἡδύθροος, q. d. Dulcisonus, Suaviter sonans, Epigr. [" Jacobs. Anth. 10, 415. Ruhnk. Ep. Cr. 278." Schæf. Mss. * Ἰσόθροος, Nonn. D. 36. p. 916.] " Κακόθροος, et contr. Κακόθρους, Maledicus, " ὁ κακὰ θροῶν." [" Const. Manass. Chron. p. 122." Boiss. Mss.] Λιγύθροος, ET Λιγυρόθροος, q. d. Argutisonus, Canorus: ut λιγύθροος ἠχὴ, e Dionys. Alex.: et λιγυρόθροος ex Eod. [" Heyn. Virgil. 1. p. ccxii."

C Schæf. Mss. " Nonn. D. 1, 421. Coluth. 269." Wakef. Mss. * Λιπόθροος, Nonn. D. 4, 327. * Μιξόθροος, Æsch. S. c. Th. 321. * Οἰωνόθροος, Ag. 55.] " Ὁμόθροος αὐδὴ, Vox unum idemque loquens, Con- " cors vox," [Nonn. Jo. 87, 11. Schol. Soph. Œd. T. 197.] " Ὄθροος pro ὁμόθροος dicitur, ut ὄτριχες " pro ὁμότριχες: unde et ab Hes. exp. ὁμόφωνος, " σύμφωνος." [* Ποικιλόθροος, Plut. 7, 933.] Πολύθροος, q. d. Multisonus, Streperus. [" Wakef. ad Mosch. 2, 119. Markl. Iph. p. 319. Jacobs. Anth. 8, 267. 12, 184." Schæf. Mss.] Πρωτόθροος, q. d. Primisonus, exp. etiam Primo sono editus: ὀμφὴ, pro Prophetia. Primo locutus, e Nonno [Jo. 157, 17. 164, 21.] " Σύνθροος, Consonus: ut ἠχὼ, Echo " consona: quippe quæ sonantibus sonum similem " assonat." [" Jacobs. Anth. 9, 10." Schæf. Mss. * " Ταυρόθροος, Tzetz. Posth. 270." Boiss. Mss. * Τηλέθροος, Hesych. * " Χαλκόθροος, Nicet. Eugen. 5, 424." Boiss. Mss.]

Θροέω, Tumultuando clamo, loquor, ut de θρέω

D dictum modo fuit; sed frequentius ponitur simpl. pro Loquor, Dico: et quidem a Tragicis præsertim. Soph. Aj. (864.) Τοῦθ' ὑμῖν Αἴας τοὔπος ὕστατον θροεῖ: (785.) Ὅρα μολοῦσα τόνδ', ὁποῖ' ἔπη θροεῖ: (67.) Ὡς πᾶσιν Ἀργείοισιν εἰσιδὼν θροῇς; Eur. (Or. 1246.) Τίνα θροεῖς αὐτάν; ‖ Tumultuari facio, Perturbo, Tremefacio. Unde θροοῦμαι, Tumultuor, Perturbor, Tremefio. Sic utitur Matth. 24, [6. " Musgr. Rhes. 12. Wakef. Herc. F. 1022. Brunck. Aristoph. 1, 210. Heeren. ad Stob. 1. p. 1026. Brunck. Aj. 581. * Ἀντιθροέω, Heeren. ad Stob. 1. p. 1026." Schæf. Mss. Empedocles 315. Sturz.] Διαθροέω, i. q. θροῶ, Bud. exp. etiam Tumultuanter denuntio, Divulgo. At in VV. LL. ei datur passivi θροοῦμαι signif.; exp. enim Tumultuor. [Xen. Ἑ. 1, 6, 4. Thuc. 6, 46. 8, 91. " Abresch. Diluc. 615. Lex. Xen. * Ἐκθροέω, Nicet. Eugen. 5, 137. 277. * Καταθροέω, 7, 34." Boiss. Mss. * Προσθροέω, Æsch. Pr. 597. * Συνθροέω, unde * Συνθρόησις, Sext. Emp. Math. 9, 169.]

¶ Θροῦς per contr. in prosa, Tumultus: ut quidem redditur in Synes. Καὶ θροῦν ἐκεῖνον, εἴτε τὸν ὄντως, εἴτε τὸν ἐπιποίητον. Sed frequentius, Murmur, Susurrus; Fama susurrans. Thuc. 4, (66.) et 8. Τὸν θροῦν αἰσθόμενοι, Cum murmur sensissent, Cum mussari intellexissent. Apud Xen. Ἑλλ. 6, (5, 35.) p. 356. θροῦς esse videtur Tumultuantium murmur; nam cum dixisset, Ἀλλὰ θροῦς τις τοιοῦτος διῆλθεν, ὡς κ. τ. λ., paulo post subjunxit, Διέθει οὖν καὶ κατὰ τούτους τοὺς λόγους θόρυβος. || Fama, Rumor, in Xen. K. Π. 6, (1, 20.) Ὡς γὰρ ὁ θροῦς διῆλθε τῆς ἐμῆς συμφορᾶς, οἱ μὲν ἐχθροὶ ἐφήδονταί μοι. Πάνθρους, Omnia susurrans, susurrando divulgans: πάνθρῳ δήμῳ, Hes. quem vide. At vero ap. Suid. habetur πάνθους expositum *πανθέατος: sed hoc πάνθους omnino mendi suspectum habeo, cum ab ἀθρῶ non possit deduci πάνθους, sed nec πάνθρους, ut quidam reposuerunt. [* Ταυτόθρους, Cyrill. in Jo. p. 624.]

ΘΡΥΛΛΟΣ, ὁ, Susurrus, Murmur, Rumor, Tumultus. Ab Hes. enim pariter et Suida exp. ψιθυρισμός. Verum Hes. addit etiam ὁμιλία. Suid. autem non simpl. ὁμιλία, sed ὁμιλία μὴ φανερῶς γινομένη: quæ exp. magis mihi placet, utpote melius cum ψιθυρισμὸς conveniens. Apud Eund. legitur, Καὶ πολὺς ἐγίνετο τῶν ἁλισκομένων ὁ θρύλλος. Vide ibid. et aliud exemplum. Ab Etym. exp. βοή, θόρυβος. Ceterum Eust. vult a θρυλλῶ esse θρύλλος, dicit autem, ὁ κατὰ φήμην καὶ ὄχλον θρύλλος, at ego magis rationi consentaneum esse puto θρυλλῶ a θρύλλος deducere: cum nullam hoc nomen verbalis formam habeat, et multo aptius derivetur a θρόος, quam derivaretur a θρυλλέω: ut nimirum e θρόος fiat θροῦλλος, deinde abjecto ο e diphthongo, relinquatur θρύλλος. Sed Etym. a seipso dissentiens more suo, addit, θρυλοῦντες, ἀπὸ τοῦ θροῦς καὶ τὸ ἑλῶ. Quod etiam retractans, dicit, a θρυλῶ, quod est a θροῶ facto e θρόος. Hoc vero diligenter observandum est, unico λ his in ll. ap. eum scribi, cum tamen ante scribat θρύλλος. Eust. scripturam cum unico λ usitatiorem esse tradit: ac profecto e θρόος videtur magis etiam expedita esse, ut ita loquar, derivatio τοῦ θροῦλος quam τοῦ θροῦλλος. Verbum autem ab eo derivatum unico λ scripsisse Theocr. mox docebo. [" Ad Il. Ψ. 396." Schæf. Mss. Batrach. 134. Bryennii Harmonica p. 362. Ἑρμῆς, οὗ θρύλλος ἦν πάλαι πολὺς ἐν τοῖς Ἕλλησι.] Πανθρύλλοον, Omnia vulgans, VV. LL. non citato Auctore; sed ap. Hes. legitur, πανθρύλλιον, τὸ πάντα θρυλλοῦν. [* " Περίθρυλλος, Famosus, Tzetz. Chil. 7, 930." Elberling. Mss.]

Θρυλλέω, vel Θρυλέω, Susurro, Famigero, Dissemino, Jacto, Bud.: Isocr. Panath. Τὰ μυθώδη περὶ αὐτῆς ἐρεῖς, ἃ πάντες θρυλλοῦσιν. Dem. in Mid. Ταύτην γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι θρυλλήσει. Et θρυλλεῖσθαι dicitur res, Vulgo jactari, Rumore vulgi celebrari, Divulgari. Herodian. 5, (8, 11.) Ἐποιεῖτό τε ἀπόπειραν, ὅπως οἴσουσιν οἱ στρατιῶται τὸ θρυλλούμενον. Interdum vero dicitur θρυλλεῖσθαι ὑπὸ πάντων, ὑπὸ πολλῶν, πλειόνων, Plut. Sol. Ταῦτα ὑπὸ πλειόνων τεθρύλληται, Hæc plurium sermonibus celebrata sunt, divulgata. Sic ὑπὸ πολλῶν θρυλλεῖσθαι, et ὑπὸ πάντων, Multorum sermonibus s. Omnium divulgari. Dem. (428.) Ταύτην τὴν ὑπὸ πάντων θρυλλουμένην εἰρήνην. Quinetiam τοῦτο θρυλλεῖται commode alicubi reddi posse arbitror: Hoc fama susurrat: quo respiciens, verbum θρυλλέω primum hoc sum interpretatus verbo: respiciens etiam ad ψιγυρισμὸς, quo Hes. et Suid. exp. nomen θρύλλος. Bud. θρυλλούμενα alicubi vertit enim Vulgo recepta. || Idem θρυλλέω, interpr. Inculco ap. Dem. et Dionys. Areop. || Θρυλέω scribi quoque unico λ, de qua scriptura dixi modo in Θρύλλος, testatur et Bud.; sed nullum exemplum afferens: mihi certe unicum in præsentia suppetit, sed quod vice multorum esse possit, cum in eo scripturam lex versus confirmet. Est autem e Theocr. (2, 142.) Χ' ὡς κά τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Σελάνα: q. l. θρυλεῖν reddendum censuerim verbo Deblaterare, aut alio hujusmodi. [" Θρυλλέω, Jacobs. Anth. 10, 6. Theocr. 2, 142. Ruhnk. Ep. Cr. 48. Valck. Oratt. 327. Toup. Opusc. 2, 279. ad Il. Ψ. 396. ad Diod. S. 1, 361. Wakef. Ion. 633. Herc. F. 1022. Luzac. Exerc. 51. Θρυλέω, Tzsch. ad Strabon. 5. p. 410. 591. Weisk. ad Longin. 623. Schleusner. ad Phot. 16. Heyn. Hom. 8, 440." Schæf. Mss. * Τεθρυλλημένως, J. Poll. 6. p. 682.] Θρύλλημα, Quod vulgi rumoribus jactatur, Fabula vulgi, ap. LXX. Job (17, 6.) teste Bud.: qui ex Eod. (30, 9.) affert, Νυνὶ δὲ κιθάρα ἐγώ εἰμι αὐτῶν, καὶ ἐμὲ θρ. ἔχουσιν, pro Factus sum eis in proverbium. [* Θρυλητής, Gl. Rumigerulus. * " Θρύλλητος, Voss. Arist. 1. p. 48." Schæf. Mss. * Πασιθρύλλητος, ὁ, ἡ, Tzetz. Chil. 9. p. 162. Bast. Ep. Cr. 72.] Πολυθρύλλητος, Multum celebratus, Multorum sermonibus, Vulgi sermonibus celebratus, Synes. Τὰς π. εὐτυχίας. Bud. ap. Plat. vertit Vulgatus, Famigeratus. [Plato Phædone p. 100. Athen. 2. 159. 286. * Πολυθρυλλήτως, J. Poll. p. 682.] Διαθρυλλέω, i. q. θρυλλέω. Unde pass. διατεθρύλληται et διετεθρύλλητο ap. Xen. Ἀπ. (1, 1, 2.) Διετεθρύλλητο γὰρ ὡς φαίη Σωκράτης, τὸ δαιμόνιον ἑαυτῷ σημαίνειν, Rumor sparsus erat, Vulgi sermonibus ferebatur; simpl. Rumor, Vulgatum erat. || Sed dicitur etiam Aliquis διατεθρυλλῆσθαι, cui sæpius ead. res inculcata fuerit, eum velut obtundendo, ut Lat. loquuntur. Xen. (Ἀπ. 1, 2, 37.) Οἶμαι αὐτοὺς ἤδη κατατετρίφθαι διατεθρυλλημένους ὑπὸ σοῦ. Plato, Διατεθρυλλημένος τὰ ὦτα, de Rep. 2. de Eo, cui aliquis aures sermonibus sæpius inculcatis obtuderit. Malo enim dicere Sermonibus sæpius inculcatis quam Loquacitate, ut a κατηδολεσχημένος distinguam: quamvis alioqui non ignorem dicere Suid. οἷον κατηδολεσχημένος. [* Ἐκθρυλλέω, J. Poll. 6, 207. * Ἐνθρυλλέω, Schol. Aristoph. Θ. 348. * Ἐπιθρυλλέω, Socr. Hist. Eccl. 5. p. 298. * " Ἐπιθρυλέω, Etym. M. 456, 40." Wakef. Mss. * Καταθρυλλέω, J. Poll. 8, 154. * Παραθρυλλέω, Schol. Soph. El. 149.] *Περιθρυλλέομαι, i. fere q. διαθρυλλέομαι: atque ut aliquis dicitur διατεθρυλλημένος τὰ ὦτα a Plat., ut modo docui, sic ipsa ὦτα περιθρυλλεῖσθαι dicuntur a Greg.* Καὶ περιθρυλλεῖσθαι ἡμῶν ἔδει τὰ ὦτα τούτων ἐπαινουμένων, Aures nostras undique obtundi laudibus horum oportebat, personare, Circumstrepere, Obstrepi. Bud. [" Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 280. Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 529." Boiss. Mss. * " Περιθρύλλητος, Tzetz. Chil. 8, 372. 10, 645." Elberling. Mss. * " Προθρυλλέω, Nicet. Eugen. 2, 175." Boiss. Mss. * Ὑποθρυλλέω, Basil. 3, 366.]

¶ Θρυλλίζω, vel Θρυλίζω, Susurro, Murmuro, ψιθυρίζω, Etym. [" Valck. Adoniaz. p. 289. ad Röv. 63. Ruhnk. Ep. Cr. 47. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 327." Schæf. Mss.] At Θρυαλλίζω, non Θρυλλίζω, ψιθυρίζω, Suid. et Θρυαλλεῖ, λαλεῖ, κυκᾷ: sed hæc ego mendose legi puto pro Θρυλλίζω et Θρυλλεῖ. (" Θραυλίζω, Murmuro, si non mentiuntur " VV. LL.") Præbuisse autem huic errori occasionem existimo nomen Θρυαλλὶς, quod proxime sequitur; sed signif. nequaquam huc pertinentem habet. Ita enim vocatur Ellychnium: Aristoph. (N. 59.) τῶν παχειῶν ἐνετίθεις θρυαλλίδων. Item Herba quædam, sc. Unum genus phlomidis s. verbasci feminæ, foliis ternis, aut, cum plurimum, quaternis, crassis, pinguibus, ad ellychnia aptis, seu, ut alii loquuntur, Lucernarum lumina. Vide et alia de h. v. ap. Hes. [* Θρυαλλίδιον, Lucian. 1, 124.] || Θρυλλίζω, vel Θρυλλίσσω, Frango. Nam Etym. Θρυλλίζω, s. potius Θρυλίζω unico λ. at Eust. Θρυλλίσσω habet. Et ille quidem a θραύω deducit, ut sc. a θραύω fiat θραυλίζω, e quo θρυλίζω: sed absurde hæc derivatio subjungitur illi τοῦ θρυλίζω exp., de qua supra, sc. ψιθυρίζω: quid enim ψιθυρίζω cum θραύω commune habet? Eust. autem Θρυλλίσσω dicit derivari forsse a Θρυλλῶ. Ab hujus autem passivo Θρυλλίσσομαι est Θρυλλίχθη, Il. Ψ. (396.) Θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι, ubi exp. Hes. συνετρίβη et συνεθραύσθη, Contrita est frons, et velut comminuta, Contusa, Confracta. Addit Hes. et ἀπεδρύφθη: sed male, si quidem verum est, quod scribit Eust., sc. θρυλλίσσεσθαι gravius malum signif. quam δρύπτεσθαι: cujus composito περιδρύπτεσθαι usus fuerat in versu præcedenti Hom.

Θρύλλιγμα, Lycophr. (830.) Eust. [ad Il. Ψ. p. 1423, 15.] sed non exponens. Quidam interpr. Quod confringitur, al. Quod discerpitur: Laniatio, ἐλώριον, VV. LL. [* Θρυλιγμὸς, Schæf. ad Dionys. H. de C. V. 122. * Ἐνθρυλλίζω, Aristoph. Θ. 341. Ἐνετρύλλισε, Suid.] "Ἐντρυλλίζω, Inclamo, ἐμβοάω, "J. Poll." [9, 109.]

ΘΟΡΥΒΟΣ, ὁ, Tumultus, Turbamentum, Turbæ, Thuc. 2. Καὶ ἐσβάντες κατὰ σπουδὴν καὶ πολλῷ θ., Et conscensis navibus festinanter et magno cum tumultu: 8. Ἦν δὲ θ. πολὺς καὶ ἐκπληκτικός. Dicitur et in plur. aliquando. || Interdum vero in bonam partem, Strepitus acclamantium et applaudentium, Dem. (519.) Θ. καὶ κρότον τοιοῦτον, ὡς ἂν ἐπαινοῦντές τε καὶ συνησθέντες, ἐποιήσατε. Sic et θ. ποιεῖσθαι ex Eod. Et plur. Νέων, πρεσβυτέρων σύνοδοι καὶ θ. Etym. θόρυβος e θέω et βοὴ factum esse tradit: multo verisimilius Eust., meo quidem judicio, e θροῦς et βοὴ comp. esse censet. Eo certe lubentius illi deductioni subscribo, quod θροῦς et θόρυβος ead. signif. in quodam Xen. l. reperio, sc. pro Tumultuantium murmure: ut docebo in Θροῦς. Si tamen pro simplici haberi posset, a θορῶ potius derivarem. [" Thom. M. 453. Jacobs. Anth. 7, 52. 9, 294. 405. Exerc. 1, 34. Αἴρειν θ., Heind. ad Plat. Phædr. 334. Θ. ποιεῖν, Toup. Opusc. 2, 209." Schæf. Mss. Pind. Ὀ. 10, 88. Eur. Iph. A. 1349. * Θορυβῆ, Soph. Aj. 164.] Θορυβοποιὸς, Tumultum excitans, Tumultus s. Turbarum excitator, exp. et Seditiosus. [Plut. Mario 28. Phocione 16.] Θορυβοποιέω, Tumultum s. Turbas excito. [" Diod. S. 1, 632." Schæf. Mss.] Ἀθόρυβος, ὁ, ἡ, Tumultus expers, Non turbulentus, Quietus, Sedatus, Plut. (8, 330.) Μόνοις ἐνηχοῦσι τοῖς ἀ. ἦθος καὶ νήνεμον ἔχουσι τὴν ψυχήν. "Ἀθορύβως, Sine tumultu, Citra tumultum "et strepitum, Quiete, Tranquille." [Eur. Or. 622.] "Εὐθροβὴς, Stridorem edens, si non mentiuntur "VV. LL." [* " Φιλοθόρυβος, Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 243." Boiss. Mss.]

Θορυβώδης, Tumultuosus, Turbulentus, Cic. Lex. 33. Strepens, Obstrepens, Plut. de anseribus, Bud.: [Plut. Ages. 13. J. Poll. 8, 153.] " Θορυβωδῶς, Tu- "multuose: aliis etiam Turbulenter, Raptim." [Jambl.]

Θορυβέω, Tumultuor, Tumultum excito: ut ab Hippocr. dicuntur servi et servæ absente domina θορυβεῖν, in quadam ad Philop. Epist. Ὥσπερ γὰρ δμῶες καὶ δμωΐδες ἐν τοῖσιν οἴκοισι θ. καὶ στασιάζοντες, ὁκόταν ἐξαπιναίως αὐτοῖς ἡ δέσποινα ἐπιστῇ, πτοηθέντες ἐφησυχάζουσι· παραπλησίως καὶ αἱ λοιπαὶ αἱ κατὰ ψυχὴν ἐπιθυμίαι κ. τ. λ. Cui loco libenter primum inter exempla locum dedi, quod idem verbum ead. de re a Xen. usurpatum reperiam, tanquam ei exprimendæ aptissimum. Dicit enim Medorum servos s. famulos θορυβεῖν post dominorum discessum. Locus est Κ. Π. 4, (5, 4.) p. 62. Οἱ γὰρ οἰκέται τῶν Μήδων, ἅτε τῶν δεσποτῶν ἀπεληλυθότων, ἀνειμένως καὶ ἔπινον, καὶ ἐθορύβουν. Apud Aristoph. autem quidam τοὺς θορυβοῦντας dicunt βροντᾶν, Tonare, hyperbolice loquentes, Σφ. (622.) Ἦν γοῦν ἡμεῖς θορυβήσωμεν, Πᾶς τίς φησι τῶν παριόντων, Οἷον βροντᾷ τὸ δικαστήριον. Apud Thuc. autem (6, 61.) p. 217. θορυβεῖν πρός τινα, Tumultuari adv. aliquem et rixari, Tumultuose rixari. Item θορυβοῦσι πρὸς ἀλλήλους reddi posse arbitror Turbæ inter eos oriuntur. || Obstrepere, Reclamare, Bud. interpr., ego autem malim e Liv. reddere, Tumultuose excipere clamoribus, s. clamore, ap. Antiph. Καί μηδείς μοι θορυβήσῃ, Dem. Καί μοι, πρὸς Διὸς καὶ θεῶν, μηδεὶς θορυβήσῃ, μηδ᾽ ἐφ᾽ ᾧ μέλλω λέγειν ἀχθεσθῇ, [cf. 167.] Interdum vero et cum accus. rei, ubi subaudiri putatur κατά. || Aliquando contra est Acclamo, Acclamando assentior dicenti, Applaudo: sic autem et θόρυβος in bonam partem accipi, dictum est paulo ante fuit: quem usum velut exponere volens Isocr. scribit, Panath. (103.) Ταῦτ᾽ εἰπόντος αὐτοῦ,—οὐκ ἐθορύβησαν· ὃ ποιεῖν εἰώθασι πᾶσι τοῖς χαριέντως διειλεγμένοις: (1.) θορυβεῖν et ἐπισημαίνεσθαι copulat, Τοὺς ἀκούοντας ἐφισημαίνεσθαι καὶ θορυβεῖν ἀναγκαζουσῶν. Vide Θορυβοῦμαι. || Turbo, Conturbo, Plut. Alcib. Καὶ

A τὸν Νικίαν ἐθορύβει καὶ διέβαλλεν, εἰκότα κατηγορῶν, ubi redditur Turbabat: ego malim In turbas conjiciebat. Apud Eund. in Galba, Ταῦτα Γάλβαν ἐθορύβει. || Θορυβοῦμαι pass. interdum quidem pro θορυβῶ, Tumultuor, Bud. ap. Thuc. Ἐθορυβοῦντο μὲν οὖν κατὰ χώραν μένοντες κ. τ. λ., item ap. Plut. Ὁρῶν τὸ πλεῖστον τῆς στρατιᾶς οὐκ ἀτρεμοῦν, ἀλλὰ κυμαῖνον ἀπειρίᾳ καὶ θορυβούμενον. Xen. θορυβουμένους opp. τοῖς εὐτάκτως καὶ σιωπῇ ἰοῦσι, Κ. Π. 5, (3, 20.) Interdum etiam redditur Consternor, Exæstuo, Fluctuo animo: Plato Epist. 7. Προσηλθέτην μοι τεθορυβημένω. Plut. Camillo, Θορυβηθεὶς πρὸς ταῦτα, e Liv. redditur His trepidus. Apud Eund. certe Ἐπὶ σημείοις τισὶ θορυβουμένῳ, Polit. vertit Signis quibusdam exterrito. || Interdum vero, ut θορυβεῖν dictum est poni pro Perturbare, etc. θορυβεῖσθαι dicitur Qui turbatur, in turbas conjicitur, Adversus quem turbæ excitantur, s. tumultus, Soph. Aj. (164.) Ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θορυβῇ. Sic Plut. Camillo, Θορυβούμενος ὑπ᾽ αὐτῶν Κάμιλλος. || Quinetiam θορυ-
B βεῖσθαι, sequendo unam e signiff., quæ τῷ θορυβῶ datæ fuerunt, est Festivo strepitu excipi, Bud. ap. Isocr., seu, ut alibi reddidi, Strepitu applaudentium, Acclamatione audientium approbari, Isocr. Panath. Ἀνέγνωστο δ᾽ ὁ λόγος, ἐπῃνημένος δ᾽ ἦν καὶ τεθορυβημένος. At τεθορυβημένος in malam partem positum, reddi aptissime e Liv. posset, meo quidem judicio, Tumultuose exceptus clamoribus. [" Plut. Mor. 1, 800. ad Diod. S. 1, 84. Thom. M. 453. Jacobs. Anth. 7, 52. T. H. ad Plutum p. 176. Dionys. H. 5, 55." Schæf. Mss. Themist. 401, 22.] Τεθορυβημένως, Tumultuose, Turbulente, Xen. Ἑλλ. 5, (3, 5.) p. 328. Ἀποχωρεῖν τε ἠναγκάζοντο τ., καὶ προφυλάττεσθαι τὰ βέλη. [* " Θορύβηθρον, Leontopetalum, Diosc. Notha 457." Boiss. Mss.] Ἀθορύβητος, ὁ, ἡ, Non perturbatus, Qui animo est non perturbato, non perturbatur nec tumultuatur: ut Cic. hæc conjungit. [Xen. Ages. 6, 7.] CONTR. Εὐθορύβητος, Qui facile perturbatur, et tumultuans de gradu dejicitur, Cic. Et, Εὐθορύβητος πρὸς τοὺς
C συκοφάντας, VV. LL. Mitis tolerantia erga calumniatores; at ego vertendum puto, Qui facile a calumniatoribus perturbatur et exterretur. [Plut. 7, 289.] Θορυβητικὸς, q. d. Tumultuatorius, i. e. Qui tumultuari solet, lubenter tumultuatur, et turbas excitat; Obstreperus, VV. LL. ex Aristoph. [Ἱππ. 1380.]

Ἀναθορυβέω, Tumultuor, Valde tumultuor, ut præp. sit epitatica. [Xen. Κ. Ἀ. 5, 1, 3. 6, 1, 20.] Διαθορυβέω, Idem. Et pro Tumultuari facio, In turbas conjicio: cum accus., Thuc. [5, 29. * Ἐκθορυβέω, Aretæi Chron. 1, 5. J. Poll. 1, 117. * " Ἐνθορυβέω, Tzetz. Chil. 13, 496." Boiss. Mss.] Ἐπιθορυβέω, Adstrepo, Secundo rumore adstrepo, Admurmuro, Bud., afferens e Xen. Ἑλλ. (1, 7, 8.) Ἐπεθορύβησε πάλιν ὁ ὄχλος: (2, 3, 9.) Καὶ ἡ βουλὴ ἐγένετο εὐμενῶς ἐπιθορυβήσασα, ubi de Critia loquitur. Vide Θορυβέω. [* Συνεπιθορυβέω, Plut. 8, 105. * Καταθορυβέω, Gl. Deturbo. Numenius Eusebii Præp. Evang. 14, 6. Τὴν ἀπὸ ἁμάξης πομπείαν πᾶσαν κατε-
D θορύβει: Schol. Aristoph. Ἱππ. 1017. " Pallad. V. Chrys. 142. 154. 157. 198. 398. 405. * Συνθορυβέω, Planudes Ovid. Met. 1, 199." Boiss. Mss. Diod. S. 13. p. 386. Ὑπερθορυβέω, Supra modum tumultuor, Lexx. Gr. ἁμαρτύρως.] " Ὑποθορυβέω, Tumultuor, " VV. LL. Rectius Subtumultuor." [Thuc. 4, 28.]

[* Θορυβόω, i. q. θορυβέω, J. Poll. 8, 152.]

ΘΡΗΝΟΣ, ὁ, Luctus, Planctus, Lamentatio, Il. Ω. (720.) παρὰ δ᾽ εἷσαν ἀοιδοὺς Θρήνων ἐξάρχους, οἵτε στονόεσσαν ἀοιδὴν Οἱ μὲν ἄρ ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες, Eur. Med. (1208.) Ἐπεὶ δὲ θρήνων καὶ γόων ἐπαύσατο, Lucian. (1, 375.) Καὶ νὴ Δία γε ἡ Δαμασίου μήτηρ κωκύουσα ἐξάρχει τοῦ θρήνου σὺν γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμασίᾳ. || Item θρῆνος pro θρηνῳδὸς, vide Θρηνῳδός. [" Markl. Suppl. 975. ad Charit. 674. Wakef. Alc. 430. Heyn. Hom. 8, 743. Musgr. ad Hec. 297. Or. 1396. Toup. Opusc. 1, 195. Emendd. 1, 295. Ammon. 54. Θρήνων ὀδυρμοὶ, Musgr. Tro. 605. Porson. Hec. p. 22. Ed. 2."

Schæf. Mss. * Θρηνέρως, i. q. δυσέρως, J. Poll. 6, A 189. * Θρηνοποιὸς, Gl. Luctificus.] Ἀθρηνὶ, Absque luctu, q. d. Illugubriter, χωρὶς θρήνου, Suid. " Po-" test et per diphthongum scribi Ἀθρηνεὶ, sicut et " ἀγελαστὶ et ἀγελαστεί." [" Hes. v. Δύσοικτος." Ἀξιόθρηνος, ὁ, ἡ, Luctu s. Lamentatione dignus, Dignus qui lugeatur, Eur. [Alc. 904. * Δύσθρηνος, Apollon. Lex. 254. " Heyn. Hom. 7, 217." Schæf. Mss. * Μονόθρηνος, unde * Μονοθρηνέω, Hes.] Πολύθρηνος, Luctuosus, Valde lamentabilis, q. d. Unde est Multus luctus; Multum luctum afferens. Eur. Item Qui multo luctu afficitur, Qui multum luget, Lucian. (1, 177.) Θαλαττία τις, ὦ Χαιρεφῶν, ὄρνις Ἀλκυὼν ὀνομαζομένη, π. καὶ πολύδακρυς. Σύνθρηνος, Luctus s. Lamentorum socius, Aristot. Vide Θρηνητικός. Φιλόθρηνος, Luctus amans, Lubenter lugens: Γυναικεῖον γένος ἐστὶ φ., J. Poll.: Flebilis, é Nonno, τύμβος, [Jo. 140, 12. * Φιλοθρηνὴς, Moschus 4, 66.] Θρηνῳδὸς, Qui carmen lugubre canit, pecul. Qui conductus plorat in funere, Horat. Alii vero θρηνῳδοὺς proprie dictos putant, Quos Hom. vocat ἀοιδοὺς B θρήνων ἐξάρχους, Qui lugubria carmina aliis præcinunt. J. Poll. Καὶ θρήνων ἔξαρχος, καὶ θρηνῳδός· ὃν καὶ θρῆνον ἐκάλουν. Ab Alciphr. (1, 36.) quidam vocatur θρ., quod pro muneribus lacrymas mitteret: Ἐγὼ δὲ ἡ τάλαινα θρ. οὐκ ἐραστὴν ἔχω. [Θρηνῳδὸς ἐπ' ἐκφορὰν, Gl. Præfica.] Θρηνῳδία, Lugubris cantus, Lugubre carmen, Lamentum. Θρηνῳδέω, Lugubre carmen cano, Lugeo, Deploro, Areth. in Apoc. Χοῦν καταχεάμενοι τῶν κεφαλῶν, καὶ εἴ τι ἄλλο τοῖς θρηνῳδοῦσιν ἀκόλουθον, ἐκτελοῦντες. [* Θρηνῴδημα, Schol. Oxon. Soph. El. 92.] Θρηνώδης, Ad lamentandum propensus, Luctui deditus, assuetus: Γυναικεῖον γένος ἐστὶ θρ. καὶ φιλόθρηνον, J. Poll. At vero ap. Herodian. (4, 2, 10.) μέλος, Carmen lamentabile, Polit. [" Brunck. Aj. 581. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 308." Schæf. Mss.]

Θρηνέω, Lugeo, Lamentor. Interdum sine adjectione, Dem. in Mid. Ταῦτα μὲν οὖν εἴποι τις ἂν, οἶμαι, θρηνῶν. Sed jungitur sæpe accus. vel rei, vel personæ. Accus. rei, duobus modis: sc. vel accus. C rem significante, per quam lamentamur, i. e. quæ nostrorum lamentorum est velut instrumentum; vel rem, de qua lamentamur. Prioris modi exemplum est in illo Hom. l., quem in Θρῆνος protuli, στονόεσσαν ἀοιδὴν Οἱ μὲν ἄρ ἐθρήνεον, eique plane simile ap. Soph. (Aj. 629.) ὀ-ξυτόνους μὲν ᾠδὰς Θρηνήσει: nec dissimile ap. Athen. Φθόγγους δ' ἀλύρους θρηνοῦμεν. Posterioris autem modi exemplum ap. Plut. de Socr. Ἀλλὰ θρηνοῦσαι τὸν ἑαυτῶν πότμον. Sed hoc animadvertendum est, θρηνεῖν in illo priore modo junctum cum accus. ᾠδὴν aut alio hujusmodi, esse potius Lugubriter cantare quam Lugere. At cum accus. pers., ut Eur. (Cresph. Fr. 1.) Τὸν φύντα θρηνεῖν εἰς ὅσ' ἔρχεται κακὰ, Lucian. (1, 178.) Κουρίδιον ἄνδρα τὸν ἑαυτῆς τεθνεῶτα θρηνεῖν πόθῳ φιλίας. Apud Eund. Μητέρα θανοῦσαν θρηνεῖν, ad verbum e Plauto, Matrem lamentari mortuam. [" Thom. M. 702. Wakef. Alc. 430. Brunck. Soph. 3, 515. Brunck. Aj. 581. Fut., Bast Lettre 228." Schæf. Mss. * Θρήνημα, Eur. Or. 132. Hel. 173. * Θρήνησις, unde * Θρηνήσιμος, D Gl. Flebilis.] " Θρηνητέος, Lugendus," [" Planudes Ovid. Met. 3, 551. Greg. Naz. Or. 17. p. 264." Boiss. Mss. * Θρηνητὸς, unde * Δυσθρήνητος, Eur. Iph. T. 143. * Ὀξυθρήνητος, Schol. Æsch. S. c. Th. 326. * Πολυθρήνητος, Schol. Soph. Trach. 860.] Θρηνητικὸς, i. q. θρηνώδης in priore illa signif., sc. Ad lamentandum propensus, Aristot. Eth. (9, 11.) Ὅλως τε συνθρήνους οὐ προσίεται, διὰ τὸ μηδ' αὐτὸς εἶναι θρ. Θρηνητικῶς, More eorum, qui ad lugendum s. lamentandum propensi sunt, Lugubriter, Lamentabiliter, J. Poll. [* Θρηνητὴς, Æsch. Ag. 1084. Gl. Lugubris, Lamentator. * Θρηνητὴρ, Æsch. Pers. 942.] AT Θρηνήτρια, Præfica, Theophyl. Ep. 21. Οὐ γὰρ αὐλητρὶς, ἀλλὰ θρ. τοῖς θεαταῖς εἶναι δοκεῖς. [" Const. Manass. Chron. p. 108." Boiss. Mss. * Θρηνητήριος, Eust. 721=1372, 26. * Θρηνήτωρ, Manetho 4, 190. * " Ἀναθρηνέω, Schol. Eur. Or. 1335. Phœn. 1516." Kall. Mss. Dio Cass. 74, 13. * " Συναναθρηνέω, ad Xen. Eph. 221." Schæf. Mss.] Ἀποθρηνέω, Vehementer lugeo, lamentor. Videtur enim præp. vim aliquam addere. [" Babr. 35. Hes." Wakef. Mss. * Προαποθρηνέω, Plut. Pompeio 78. * " Συναποθρηνέω, Basil. Hom. de Humil. 238." Boiss. Mss. * " Διαθρηνέω, Josephi Hypomn. 166. Fabr. * Ἐκθρηνέω, Lucian. 3, 670." Schæf. Mss. * Ἐνθρηνέω, Aristid. 1, 26.] Ἐπιθρηνέω, q. d. Allamentor, " Ἐ-" πιθρηνέομαι, Flebiliter succlamo, VV. LL." [* Ἐπιθρήνησις, Plut. 8, 410.] Συνεπιθρηνέω, q. d. Collamentor, [M. Anton. 7, 25. Plut. 6, 205. 226. 7, 742. 8, 140. * " Καταθρηνέω, Eumath. 345. Schol. Jo. Climac. 323. Basil. Hom. Mor. 265." Boiss. Mss. Diod. S. 17. p. 625, 37. * Παραθρηνέω, Basil. 2, 31.] Περιθρηνοῦμαι, Lamentis circumsono, Plut. Antonio (56.) Σχεδὸν ἁπάσης οἰκουμένης π. καὶ περιστεναζομένης. [* " Προθρηνέω, Philo J. 2, 22." Wakef. Mss. * " Συνθρηνέω, Const. Manass. Chron. p. 109. Schol. Jo. Climac. 268." Boiss. Mss. * Ὑποθρηνέω, Athen. 152.]

B ΘΡΗΞ, ηκὸς, ὁ, Thrax: ap. poëtas pro Θρᾷξ: unde Θρῆκες ap. Hom., sicut et Θρήϊκες, Il. Δ. (533.) Eodemque modo Θρήκη pro Θράκη, Thracia. Fit autem θρησκεύω ab isto Θρῆξ, fieri certe putatur, sicut Θρασκίας, Ventus, a Θράκη. Etym. enim postquam dixit Θρᾷξ per synæresin factum esse e Θρᾴξ, et Θράκη quoque habere ι, subjungit, Θρακίας, et cum pleonasmo literæ σ, Θρασκίας, ὁ ἄνεμος. Sed de Θρησκεύω primum, deinde de Θρασκίας dicam. " Θρήϊκες, " Θρηΐκη, Θρηΐκιος, Θρήϊξ, Ionice ap. Herod. et ap. " poët. pro Θρᾶκες, Θράκη, Θράκιος, Θρᾴξ. Itidem " Θρήϊσσα pro Θρῆσσα, Thressa: quæ et Θρᾷσσα. " Necnon Θρήκη et Θρήκηθεν pro Θράκη et Θράκηθεν, " resoluta diphth. et α verso in η." " Θρὰξ ap. Op-" pian. dicitur esse nom. Avis." " Θρᾷσσα, et Attice " Θρᾷττα, dicitur ἡ ἐκ Θράκης, Femina e Thracia, " quam Virgil. Thressam vocat. Aristoph. Ἀ. (273.) " τὴν Στρυμοδώρου Θρᾷτταν: quod Suid. exp. Θρακικὴν δούλην, ἐκ Θράκης δούλην. Apud Athen. vero " (329.) vero θρᾷττα est Pisciculus marinus, cujus " Eust. quoque meminit una cum priore: meminit " ejus Aristot. etiam de Gener. Anim. 5, (6.) Gaza " appellat Thrassam." [* Θραττίδιον, Athen. 106. 329. " Θρᾴξ, ad Lucian. 1, 382. Thom. M. 534. De accentu, Plato Charm. 65. Θρᾶκες, Græci coloni in Thracia, Plut. Mor. 1, 875. Θράκη, ad Dionys. H. 1, 67. Heyn. Hom. 6, 159. Aristoph. Εἰρ. 283. Jacobs. Anth. 12, 349. Τὰ ἐπὶ Θράκης, Æschines 462. Reisk. Θράκειος, Fischer. Ind. Palæph. v. Βένδεια. Θράκιος, ibid. Paus. 1, 32. 35. Wessel. ad Herod. 295. ad Lucian. 1, 460. Diod. S. 2, 165. 560. Anonym. de V. Thuc. 10. Ξίφος Θρ., Heyn. Hom. 6, 472. * Θρᾳκικὸς, Brunck. Aristoph. 2, 53. * Θρᾳκοφοίτης, Fr. 231. (Athen. 550.) Θρᾷσσα, Thom. M. 534. Jacobs. Anth. 7, 206. Heind. ad Plat. Theæt. 391. * Θρέϊσσα, Theocr. Epigr. 17. Θρῇξ, ad Mœr. 300. Θρῄξ, Musgr. Herc. F. 1019. Jacobs. Anth. 8, 98. Porson. Hec. p. 63. Ed. 2. Θρῇξ, Θρᾷξ, Hermann. p. 118. Erfurdt. ad Soph. Œd. T. 378. Θρήϊξ, Brunck. Apoll. Rh. 148. ad Mœr. 300. De quant., ad Callim. 1, 115. Θρῄκιος, Brunck. ad Æsch. Pers. 94. ad Eur. Hec. 704. 1141. ad Mœr. l. c. Θρηΐκιος, ibid. Toup. Opusc. 1, 409. Wakef. Eum. 1007. Jacobs. Anim. 265. Porson. Hec. p. 3. Ed. 2. Θρῆσσα, Brunck. Soph. 3, 413. Herodian. 464. Wessel. ad Herod. 295. Θρῆσσα κιθάρα, Ruhnk. Ep. Cr. 285. Θρᾷττα, ad Lucian. 1, 312. Bergl. Alciphr. 332." Schæf. Mss. * " Θρᾷτται, Fabula Cratini, Priscian. 18. 25. 213." Boiss. Mss. * Θρᾳκίδες, Diod. S. 16. p. 523. * Θρᾳκίζω, Cod. Paris. Apollonii de Adverb. ad Greg. Cor. 91. * Θρᾳκιστὶ, Theocr. 14, 46. * Λευκοθρακία ἄμπελος, Geopon. 5, 17, 4.]

ΘΡΗΣΚΕΥΩ, Ceremoniis quibusdam superstitiosis Deum colo, Nimius sum in ceremoniis circa deorum cultum adhibendis, et nimis superstitiosus sum. Hanc autem interpr. e Plut. Alex. (2.) accipio, ubi de Samothraciæ mulieribus loquens, hæc tradit, Ἕτερος δὲ περὶ τούτων ἐστὶ λόγος, ὡς πᾶσαι μὲν αἱ τῇδε γυναῖκες ἔνοχοι τοῖς Ὀρφικοῖς οὖσαι, καὶ τοῖς περὶ τὸν Διόνυσον ὀργιασμοῖς ἐκ τοῦ πάνυ παλαιοῦ· Κλώ-

δωνές τε καὶ Μιμαλλόνες ἐπωνυμίαν ἔχουσαι, πολλὰ ταῖς Ἠδωνίσι καὶ ταῖς περὶ τὸν Αἶμον Θρῄσσαις ὅμοια δρῶσιν· ἀφ' ὧν δοκεῖ καὶ τὸ θρησκεύειν ὄνομα ταῖς κατακόροις γενέσθαι καὶ περιέργοις ἱερουργίαις. Idem testatur Etym. Schol. Eur.; necnon Suid., afferens tamen et aliud etymum, sicut et Etym. rursum aliud, quinetiam Greg. ita scribens, Οὐδὲ Θρᾳκῶν ὄργια ταῦτα, παρ' ὧν καὶ τὸ θρησκεύειν, ὡς λόγος. Existimantur autem Thraces suas illas ceremonias ab Orpheo accepisse. || Sed ponitur potius simpl. pro Colo, Veneror, Herodian. 1, (11, 1.) Θρησκεύουσι δὲ μάλιστα τὴν θεὸν τήνδε Ῥωμαῖοι. Jul. Imperator, Θρησκεύομεν θεοὺς ἀναφανδὸν, καὶ φανερῶς βουθυτοῦμεν. Θρησκεύειν τὰ γλυπτὰ, Sap. (14, 16.) Pass. θρησκεύεσθαι, Coli, Herodian. 4, (2, 23.) de iis, qui in deorum numerum referuntur, Καὶ ἐξ ἐκείνου μετὰ τῶν λοιπῶν θεῶν θρησκεύεται. Apud Athen. legimus reginam Persarum a regis pallacis θρησκεύεσθαι. || Herodoto (2, 64.) Religiose instituo et observo, Bud. Ceterum fuerunt, qui in h. v. et ejus derivatis subscribendum ι literæ η putarint propter modo traditam etym., quorum e numero Constantinum Lascarin fuisse arbitror, sed nusquam in emendatis exempl. ita scriptum inveni: nec vel ipse Plut. de illo etymo affirmat, sed dicit δοκεῖ. [Theolog. Arithm. p. 49.] Θρησκεία, Cultus deorum multis superstitiosis ceremoniis constans, simpl. Cultus deorum, aut etiam veri Dei, Religio, Julian. Τῶν Γαλιλαίων ἑαυτοὺς ἔδοσαν θρησκείᾳ, Paul. ad Col. 2, 18. Ἐν ταπεινοφροσύνῃ καὶ θρ. τῶν ἀγγέλων, de q. l. dicam in Ἐθελοθρησκεία. Act. 26, (5.) Κατὰ τὴν ἀκριβεστάτην αἵρεσιν τῆς ἡμετέρας θρ. ἔζησα Φαρισαῖος. Et in Ep. Jac. 1, (27.) Θρ. καθαρὰ καὶ ἀμίαντος παρὰ τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ κ.τ.λ. Vide Ejusd. locum et in Θρῆσκος. Herodian. 5, (7, 2.) Τῇ ἱερωσύνῃ καὶ θρ. σχολάζειν τοῦ Θεοῦ, Sacerdotio religionique numinis vacare, Polit.: qui in altero Ejusd. l. interpr. Festam celebritatem. Alicubi et Ceremoniam vertit. At Bud. Venerationem, Cultum, Observantiam, in hoc Ejusd. l. 3, (10, 2.) Νικηφόρος ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίων δήμου μετὰ μεγάλης εὐφημίας τε καὶ θρ. ὑπεδέχθη. [" Wessel. ad Herod. 112. 121. Kuster. Aristoph. 110. Θρησκίη, Wessel. ll. cc. Diss. Herod. 141. (2, 37.)" Schæf. Mss. * Θρεσκεία, Anecd. Bekkeri p. 99. * " Θρήσκευμα, Psellus de Oper. Dæm. p. 93. Gaulm. Const. Manass. p. 21. Meurs." Schæf. Mss. " Codin. Orig. p. 8. Θρήσκευμα, * Θρήσκευμος, * Θρησκεύσιμος, Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 230." Boiss. Mss. " Gallieni Inscr. ap. Euseb. H. E. 7, 13." Routh. Mss.] Θρησκευτὴς, Religiosus, Synes. Alicubi et Superstitiosus. [" Wessel. Probab. 83." Schæf. Mss. * Θρησκευτὴρ, unde * Θρησκευτήριον, Schol. Pind. 'Ο. 7, 33. * " Δυσθρήσκευτος, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 294." Boiss. Mss. * Ὑπερθρησκεύω, Orig. c. Cels. p. 750.]

Θρῆσκος, Religiosus. Potest vero et Superstitiosus alicubi verti, pro loco. Ab Jac. Apost. pro Religiosus, 1, 26. Εἴ τις δοκεῖ θρ. εἶναι ἐν ὑμῖν, μὴ χαλιναγωγῶν — τούτου μάταιος ἡ θρ. Apud Hes. exp. ἑτερόδοξος, εὐγενής. Quarum expp. posterior mendi suspecta mihi est: at priorem non huic θρῆσκος, sed duntaxat nomini COMP. Ἑτερόθρησκος convenire dicerem, quod ap. Suid. habetur in Θρῆσκος, nisi eand. ap. Etym. quoque reperirem. EST autem Ἑτερόδοξος, Cujus opinio diversa est a ceterorum opinionibus; et quidem interdum pecul. Opinio de iis, quæ ad cultum divinum pertinent; atque adeo ap. Eccl. Scriptt., et nominatim Synes. ac Greg., ἑτερόδοξος est Qui non sequitur opinionem Christianicam, οὐκ ὀρθόδοξος. [* Ἐθελοθρησκεύω, Epiphan. 1. p. 506.] Ἐθελοθρησκεία, ET Θελοθρησκεία, in VV. LL., Voluntarius cultus, Cultus divinus, Religio, quam sibi quis sponte s. arbitratu suo delegit, Certi ritus cultus divini, quos sponte quis amplexus est, quibus se dedidit. Exp. et Superstitio. Paul. ad Col. 2, 23. Ἅ τινά ἐστι λόγον μὲν ἔχοντα σοφίας ἐν ἐ. καὶ ταπεινοφροσύνῃ καὶ ἀφειδίᾳ σώματος. At vero versu 18. dixerat, Ἐν ταπεινοφροσύνῃ καὶ θρησκείᾳ, sed θέλων præfixerat, quod in ἐθελοθρησκεία includitur: adeo ut ibi quoque ἐθελοθρησκείαν indicari existimem. [* Ἐθελοθρησκευτικὸς, Epiphan. 1. ab init.] Ἐθελο-

A θρησκέω, Voluntarium cultum amplector, Religionem aliquam arbitratu meo deligo: ἐθελοθρησκεῖ, ἰδίῳ θελήματι σέβει τὸ δοκοῦν, Suid. [* Ἐθελοπερισσοθρησκεία, Epiphan. 1. p. 21. * Ὁμόθρησκος, Socr. Hist. Eccl. 5. p. 301. 6. p. 315. * Φιλόθρησκος, Cerimoniarum religiosarum amator, legit Scaliger. ad Manil. p. 13. ap. Ptolem. Apot. pro Φιλόθρηνος.]

ΘΡΑΣΚΙΑΣ, Thrascias ventus, Aristot. de Mundo, Τῶν βορεῶν ὁ ὀξῆς πνέων τῷ ἀργέστῃ, θρασκίας λέγεται, ὃν ἔνιοι καικίαν καλοῦσι, Ex Aquilonibus, is, qui deinceps a Coro spirat, Thrascias dicitur, quem nonnulli Cæciam vocant. Hunc ventum Thrasciam Plin. inter septentrionem et occasum solstitialem spirare tradit. Θρασκίαν autem quasi θρακίαν dici tradit Etym. [" Toup. Opusc. 1, 194. Wolf. ad Hesiod. 131." Schæf. Mss.] AT Θρᾳκίας λίθος, Lapis Thracias, qui in Ponto, Scythiæ fluvio, nascitur, Diosc. 5. Hic aqua accenditur et oleo extinguitur, Plin. Alex. Aphr.; Schol. Nicandri, qui θρήϊσσαν λᾶαν vocat. Legitur autem ET Θρῇσσα λίθος ap.
B Schol. " Θράττης, Hesychio est Lapis quidam a " Thracibus denominatus: qui ab aliis Θρᾳκίας di- " citur, Thracius a Plinio."

" ΘΡΙΔΑΞ, ακος, ἡ, Lactuca: olus vulgo notum, " de quo Diosc. 2, 165. Athen. (69.) et Plin. 19, 8. " 20, 7. Eadem dicitur Θριδακίσκη et Θριδακίνη. " Athen. enim (l. c.) dicit τὴν θρίδακα ab Atticis vo- " cari θριδακίνην: et (114.) τὰς παρ' Ἀλκμᾶνι θριδα- " κίσκας λεγομένας esse easdem cum Atticis θριδακί- " ναις. Galenus tamen θριδακίνην proprie nominari " tradit Sylvestrem lactucam, θρίδακα autem sativam, " sic scribens τῶν κατὰ Τόπους l. 2. Θριδακίνης τῆς " * ἀκηπεύτου τε καὶ ἀγρίας, ἣν ἰδίως ὀνομάζουσι θριδα- " κίνην· τὴν γὰρ κηπευομένην ὀνομάζουσι θρίδακα. " Porro a θριδακίνη est DIMIN. Θριδακινὶς, Lactucu- " la, apud Athen. (l. c.) e Strattide, ὠκίμων πέταλα " καὶ θριδακινίδων Εὐόσμων τε σελίνων. A θρίδαξ " vero est PRÆTEREA Θριδακώδης, Lactucæ similis, " Qui e lactucarum genere est, vel Lactucæ naturam
C " referens, ut alii interpr." [Diosc. 2, 160. " Θρίδαξ, Casaub. Athen. 142. ad Herod. 211. Phryn. Ecl. 52. (Lobeck. 130.) Thom. M. 454. Jacobs. Anth. 8, 241. Θριδακίσκη, Phryn. l. c. Θριδακίνη, ibid. Valck. Hipp. p. 215. ad Herod. 211. ad Lucian. 2, 326." Schæf. Mss. Vide Schn. Ind. Theophr., Sprengel. Hist. Rei Herb. 99. * Θριδάκινος, η, ον, Herodotus Aëtii 5. p. 94. μηκωνίτιδες. * Θριδακηΐς, Nicander Θ. 838. ex emend. Schneideri. * Θριδακίας, Diosc. 4, 76. * Θριδάκιον, Gl. Lactuca. * Θριδακία, Diosc. Notha 467.]

ΘΡΙΞ, χὸς, ἡ, Pilus, s. capitis, s. barbæ, Capillus, Il. Ψ. (135.) Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον, ἃς ἐπέβαλλον Κειρόμενοι. Apud Plut. Apophth. quidam barbam et caput tingens, vocatur ἄπιστος ἐν θριξὶ, Lucian. (3, 131.) Νεανίαν τινὰ τῶν τριχῶν σύρουσα, Aristot. Αὔξονται δ' αἱ τρίχες καὶ τεθνεώτων. Pro quo Plin. Defunctorum quoque corporibus pili crescunt. || Pilus generaliter ut in Prov. Ἐκ τριχὸς κρέ-
D μασθαι, quod Ovid. Tenui filo pendere. Exp. et Setæ: Hesiod. (Ἀ. 391.) Ὀρθὰς δ' ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας. Interdum etiam Villi. Plut. Σαρξὶ τρεφόμενοι, καὶ θριξὶν ἀμφιεννύμενοι. Nonnunquam et Capillamenta: Philo, Πέταλα γὰρ εἰς λεπτὰς τρ. κατατμηθέντα πᾶσι τοῖς νήμασι συνυφαίνετο. Derivat autem a θερίζω Etym. [" Jacobs. Anth. 11, 298. Beck. ad Eur. p. 200. ad Lucian. 1, 299. Barba, Toup. Opusc. 1, 157. Θρὶξ ἐθείρης, Wakef. S. Cr. 2, 107. Paul. Sil. 23. Ἐκ τριχὸς κρέμασθαι, Jacobs. Anth. 9, 476. 11, 141. Heyn. Hom. 6, 35. Bergl. Alciphr. 156. Οὐκ ἄξιον τριχὸς, ad Mœr. 331. Ruhnk. ad Xen. Mem. 230. Subaud., Jacobs. Anth. 10, 64. 66." Schæf. Mss.] " Ἔριξ, dictum etiam ἐπὶ τοῦ ἥπατος: sed pro eo " in plerisque exemplaribus scriptum θρίξ. Signifi- " cat autem Partem hepatis superiorem qua a se in- " vicem dividuntur ejus fibræ. Ita Gal. Lex. Hip- " pocr." [* Τριχὸς, i. q. θρὶξ, 1 Reg. 14, 45. Ed. Bos., sed θρὶξ in Ed. Ald. " Vestis e filis, Joseph. 727, 6." Wakef. Mss.]

Τριχοβρῶτες, Pilos arrodentes: ita dicuntur σῆπες, Tineæ, Teredines, Id genus animalcula, Aristoph. 'Α. (1111.) Ἀλλ' ἡ τριχόβρωτες τοὺς λόφους μου κατέφαγον: sic enim legit ibi etiam Schol. admonens tamen dici περισπωμένως quoque τριχοβρῶτες. J. Poll. 2. Καὶ τριχοβρῶτες θηρίδιόν τι σινόμενον τὰς τρίχας. Τριχοβρωτήριον, VV. LL. ex Etym., sed ap. eum repono τριχόβρως θηρίον. Apud Hes. vero est ETIAM Τρίχοβρος, quod exp. θηρίδιον τὸ κατεσθίον τοὺς λόφους τῶν περικεφαλαίων: quasi neutr. a τριχόβρως, nisi leg. sit τριχοβόροι. [* "Τριχόδεσμος, Hes. v. Ἄμπυξ." Wakef. Mss.] Τριχοειδὴς, Pilorum s. Capillorum formam habens. [Diosc. 3, 86. Hippocr. 230.] Τριχοειδῶς, In capillorum formam, Pilorum modo. Τριχοκόμος, Capillorum s. Comæ studiosus, Qui comæ lubenter curam impendit, ὁ τριχῶν ἐπιμελούμενος, Hes. Τριχοκοσμητὴς, Comæ ornandæ artifex, [Hes. * Τριχοκουρία, Euchologꝫ. p. 107.] Τριχολαβὶς, [Gl. Forficula, Tonsilla, Vulsella.] ET Τριχολάβιον, Volsella, a capiendis pilis, ex Aetio. [* "Τριχόλεπτος, Toup. in Schol. Theocr. p. 215. Dorv. ad Charit. 319. * Τριχολιπὴς, * Τριχάλεπτος, ibid." Schæf. Mss.] Τριχολογέω, Pilos s. Floccos lego, colligo; per metaph., De rebus levibus et inanibus discepto, contendo, Rebus levibus studium impendo: τριχολογεῖν, τὰς τρίχας ἀναλέγεσθαι καὶ περὶ αὐτῶν φροντίζειν, Suid. Cam. In ordine ponere crines. [Etym. M.] Τριχόμαλλος, ὁ, ἡ, Villosus: ὄϊς, Lanigera ovis, Epigr. Τριχομανὲς, Filicula herba, ita dicta, quod rara cute fluentem capillum expleat et subnasci faciat; μανὸν enim esse Rarum, Marcell. Vide Theophr. et Diosc. [4, 137. Theophr. H. Pl. 7, 14, 1. Schol. Nicandri Θ. 846. "Τριχομανὴς, Toup. Opusc. 2, 7. * Τριχομανία, ibid. ad Mœr. 407. * Τριχομαλία, ibid. Toup. l. c. * Τριχόπλαστος, Brunck. Aristoph. 2, 75." Schæf. Mss. Hesych.] Τριχοπλάστης, Qui capillum fucat s. ornat. In vitio dicitur. Cam. [Synes. Calvit. p. 85. Zonaras Expos. Can. 96. Concilii 6. in Trullo p. 205. * Τριχοποιέω, Cassii Probl. 50. Alex. Trall. 1. p. 3.] Τριχοτρώκτης, Pilorum erosor. Sicut τριχοβρῶτες, ita τριχοτρῶκται, Vermiculi erosores crinium, Cam. [Hesych. v. Τριχοβρῶτες.] Τριχορροέω, Pilorum s. Capillorum defluvio laboro. Unde τριχορροήσας, Cui capillus defluxit. Cam. [Plut 8, 545.] Dicitur vero ET Τριχορρυέω, quod ejusd. cum τριχορροέω signif. est. [Athen. 115. Τριχορρυήσας, J. Poll. 2, 26. * "Τριχορρυὴς, Pilos amittens, Synes. 78. Æschyli Fragm. ap. Schol. Od. Α. 133. * Τριχοτομέω, Pilos deseco, Dionys. H. 1, 1496. * Τριχοφθόρος, Schol. Nicandri Θ. 98. * Τριχόφοιτος, Strato Epigr. 9. sed corruptam vocem puto." Wakef. Mss. * Τριχοφόρος, Gl. Setigerus, Setosus.] Τριχοφυὴς, Capillos producendi vim habens, Diosc. 2. Τριχοφυὲς ἀλωπεκιῶν εἶναι δοκεῖ, ubi redditur, Nutrit capillos, et eorum defluvia, quæ dicuntur alopeciæ, explet. Τριχοφυέω, Capillos produco. [Gl. Crinio, Oppilasco. * Τριχοφυΐα, Heliodorus Chirurg. Vett. p. 126.] Τριχόφυλλος, Folia habens capillata, capillamentis similia. Quidam vertunt etiam, sed barbare, In capillamentorum modum foliatus. || Τριχόφυλλον Theophrasto, [H. Pl. 4, 6, 2.] quod Plin. interpr. Capillaceo folio: Genus τοῦ φύκους. Cam. Τρίχαπτον, Textum quoddam tenue et bombycinum magni pretii, quod crinibus obducebatur. Sicut Crinale aurum Maroni, et Ovid. de Ponto 3. nec habens crinale capillis. Cam. Apud Hes. scribitur cum accentu in ultima, exponiturque * βομβύκιον ὕφασμα ὑπὲρ τῶν τριχῶν κεφαλῆς ἁπτόμενον: quod Capillare esse ap. Martial. tradunt VV. LL. Ezech. 16, (10.) Περιέβαλόν σε τριχάπτῳ, Circumdedi de trichapto. Ab eod. Hes. adjective quoque exp. πολυτίμητος, Pretiosus, Qui multi pretii est. Apud Ezech. autem l. c. Τὰ περιβόλιά σου βύσσινα καὶ τρίχαπτα καὶ ποικίλα. Hieron. volens exprimere tenuitatem vestimenti, τρίχαπτα vertit Subtilia, quod tenui stamine atque subtegmine contexta essent. [Vide Schleusn. Lex. in V. T. Pherecrates ap. Athen. 269. ἐν ἀμπεχόναισι τριχάπτοις, e lectione Schweigh., al. * Τριχύφοις.] Τρίχακτον, Pectunculus, Cam. e Suida. ["Co-

A ray Theophr. 218." Schæf. Mss. * Τριχηλάβον, Marcellus Sid. 72.]

Ἄθριξ, Pilis carens. "Ἄτριχες, Depiles, Glabri, "i. e. Qui pilos non habent: ut ἄτριχα πρόσωπα in "Fab. Æsopicis (149.) de ore imberbi, s. lævibus "genis. Est a nom. sing. ἄθριξ. Is enim per θ scri- "bitur, obliqui autem per τ, ob sequentem aspira- "tam: excepto dat. plur. ἄθριξι." [Matron Athenæi p. 656. "Const. Manass. Chron. p. 13." Boiss. Mss.] Ἁπλόθριξ, Promissum et porrectum habens capillum, Bud. ex Aristot. Ad verbum, Simplicem habens capillum; Qui mediocri est capillo, Cam. [Gl. Recto capillo.] Cui CONTR. Οὐλόθριξ, Qui crispo est capillo: quasi hic velut involucra quædam habeat circa capillitium, et ideo non simplex capillitium, ut ille. "Ἀπόθριξ, Hesychio ἄνηβος, "ἄθριξ, Impuber, Depilis, Glaber: unde plur. ἀπό- "τριχες, ap. Etym. (131, 28.) quod itidem exp. "ἄνηβοι, dicens ἀπὸ hic significare στέρησιν." Ἀπότριχες, Impuberes, ἄνηβοι, Callim. [Fr. 141.] teste

B Eust. [Od. Θ. 303.] Privationem igitur hic denota, ἀπὸ, ut alibi sæpe. "Ἀπότριξ, ιχος, ἡ, pro Impuber "afferunt VV. LL. ex J. Poll. l. 2. sed falso: legi- "tur enim ibi, Ἀπότριχες, οἱ ἄνηβοι, qui nomin. "plur. est a sing. ἀπόθριξ: θρὶξ enim cum suis com- "positis quæ eand. retinent terminationem, in obli- "quis θ propter immediate sequentem aliam aspira- "tam mutat in τ." [* "Βαθύθριξ, Opp. Κ. 1, 313." Wakef. Mss.] Δασύθριξ, Qui denso pilo est: τράγον, Pilosi, Hispidi hirci, Qui denso pilo est. [Schol. Soph. Trach. 13.] Εὔθριξ, Bonos pilos habens, Bene capillatus, comatus, ex Epigr. ἀγκίστρῳ, Hamo habenti lineam bonis pilis confectam, ["Carphylid. 1. ad Charit. 767. Monthly Review, Jan. 1799. p. 98." Schæf. Mss. Nicander 'Α. 452. Ἐύθριξ, Il. Ψ. 13, 301.] *Εὐθύθριξ, Qui crinibus est rectis,* [J. Poll. 2, 22. Eust. Od. Α. p. 13, 24.] Pro quo ap. Herod. EST Ἰθύθριξ, 7. Οἱ μὲν γὰρ ἀπ' ἡλίου Αἰθίοπες l. εἰσὶν, οἱ δ' ἐκ τῆς Λιβύης οὐλότατον τρίχωμα ἔχουσι πάντων ἀνθρώπων, Qui ad ortum solis loca

C Æthiopes incolunt, ii crinibus sunt rectis; sed australibus nusquam gentium magis crispo capillo homines inveniuntur. Cam. ["Ad Herod. 541." Schæf. Mss. Hippocr. 1194.] Καλλίθριξ, Pulcros pilos habens: ἵπποι, Od. Ι. (491.) || Callithrix, Plinio Ea herba, quæ Callitrichon infra. Apud Eund. 9, 54. Callitriches simiæ quædam appellantur, quas toto pene aspectu differre scribit: barbam eis esse in facie, cauda late fusa primori parte. [* "Καλόθριξ, Herodian. Epimer. p. 166." Boiss. Mss. * Κυανόθριξ, Orph. Arg. 1192. * "Λασιόθριξ, Opp. 'Α. 4, 369. Nonn. D. 38, 360." Wakef. Mss. * Λειψόθριξ, Ælian. H. A. 14, 4.] Λεπτόθριξ, Qui tenui pilo s. capillo est. ["Ad Charit. 319. Toup. in Schol. Theocr. 215." Schæf. Mss. "Hes. v. Τανύθριξ." Wakef. Mss.] "Λευκόθριξ, Qui candido est capillo s. niveis "pilis." [Aristoph. Ὄρν. 972. Eur. Bacch. 112. * Λιπόθριξ, Nonn. D. 11, 510. * Λυσίθριξ, Geopon. 12, 8, 5. "Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 300. * Μακρόθριξ, 313. Schol. Pind. 'Ο. 2, 46." Boiss. Mss.

D Geopon. 18, 9, 6.] Μαλακόθριξ, Qui molli pilo est: μαλακότριχες, Scythæ, Aristot. Molli capillo. Cam. [* Μεγαλόθριξ, Gl. Hispidus.] Μελανόθριξ, Pilos habens nigros, Cui capilli nigri sunt, [Hes. Μελάνθριξ, Gl. Atricapillus, "Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 305. 308. 309. 310. 314. 316. * Μελισσόθριξ, 314." Boiss. Mss. * Μεσόθριξ, Procl. Paraphr. Ptolem. 3. c. 16. p. 203. 204. 205.] "Μιξόθριξ, Qui mixtis "pilis est, Semicanus." ["Heyn. Hom. 6, 439." Schæf. Mss. * "Μισόθριξ, Clem. Alex. 261." Wakef. Mss.] Ξανθόθριξ, Pilos habens flavos, Cui flavi crines sunt, Theocr. (18, 1.) ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ. Pro quo ap. Hom. sæpe ξανθὸς Μενέλαος. Ὄθριξ, Similes pilos habens, Qui ejusd. comæ est, Il. Β. (765.) de equis Eumeli, Ὄτριχας, οἰέτεας, σταφυλῇ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας. Est autem per sync. factum EX Ὁμοιόθριξ, [ὁμόθριξ,] sicut οἰέτης ex ὁμοέτης. Tenuari autem o Eust. scribit propter τ sequens, sicut in ὀτρύνω. Secundum quam regulam in nominat. scr. foret ὅθριξ spiritu aspero, in obliquis autem tenui, in quibus sc.

θ propter χ sequens in τ mutatur. [* " Ὀλιγόθριξ, Chronic. Pasch." Schn. Lex. Suppl. * Ὁμόθριξ, Schol. Il. B. 765. Demetr. Phal. c. 151.] Ὀρθόθριξ, Qui erectos habet crines: Virg. Arrectæque horrore comæ. " Ὀρθότριχες, Qui pilos surrectos habent, " Quibus pili recti s. arrecti sunt." [Æsch. Choëph. 30.] Quæ affectio DICITUR Ὀρθοτριχία. [" Diosc. 428." Wakef. Mss.] Οὐλόθριξ, Qui crispos habet pilos s. crines, i. q. ap. poëtas οὐλοκάρηνος, οὐλοκέφαλος, οὐλκόμος, στραμβολοκόμης. Aristot. Probl. Οὐλότριχες καὶ οἷς ἐπέστραπται τὸ τριχίον, Alex. Aphr. Probl. Οἱ οὐλότριχες, ὡς ξηροκέφαλοι, θᾶττον φαλακροῦνται, Qui crispo capillo sunt, citius calvescunt. [" Heyn. Hom. 7, 180. Wessel. ad Herod. 150. 541. ad Diod. S. 1, 178." Schæf. Mss. " Οὐλόθριξιν, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. Edess. 114. est accus. sing. ab Οὐλόθριξις?" Boiss. Mss.] Inversa vero comp. dicitur ETIAM Τρίχουλος, quo Archilochus utitur, Qui crispo est capillo, simpl. Crispus, Terent. Magnus, rubicundus, crispus, crassus, cæsius, Cam. [Archilochus Pollucis 2, 23. B * " Ὀφιόθριξ, Tzetz. ad Hesiod. 'A. 235." Boiss. Mss.] Παχύθριξ, Qui crasso pilo est. Περίθριξ, Cincinnus a prima usque juventute nondum rasus, ὁ ἀπὸ γενετῆς πλόκαμος, Suid. [Vide Schn. Lex. * Ποικιλόθριξ, Eur. Alc. 583. * Πολιόθριξ, Strabo 7. p. 451.] Πολύθριξ, Multos pilos habens. Polythrix, Plinio Ea herba, quæ Polytrichon. Apud Eund. Polythrix gemma quædam est, quæ in viridi capillatur, sed defluvia comarum facere dicitur. [" Adamant. 419. Etym. M. 4, 20. * Πυκνόθριξ, Nonn. D. 36, 302. * Πυκινόθριξ, 7, 322. alibi." Wakef. Mss. * " Πυῤῥόθριξ, Schol. Theocr. 8, 3." Boiss. Mss. * Πυρσόθριξ, Phav. 176.] Σκληρόθριξ, Qui duros habet pilos: opp. τῷ μαλακόθριξ. [Aristot. Physiogn. * Σκολιόθριξ, Nonn. D. 15, 137. Meleager 1, 37. * Σταχυόθριξ, 43.] Τανύθριξ, ET Τετανόθριξ, Qui laxo capillo est, quem τετανὸν postea vocarunt, Cam. Protentos et promissos crines habens, Hesiod. ("E. 2, 134.) αἶγα, Rectis pilis, Cam.: Qui horridos et setarum instar arrectos habet pilos, rigentibus pilis C est, VV. LL. [" Τανύθριξ, Simonid. 2, 2. Græv. Lectt. Hes. p. 568. 596. Τετανόθριξ, Boiss. Philostr. 374. Fischer. ad Plat. Euthyphr. p. 9. Abresch. Lectt. Aristæn. 209." Schæf. Mss. * " Χρυσόθριξ, Nicet. Eugen. 4, 80." Boiss. Mss. * Ψεδνόθριξ, Tzetz. Chil. 8. p. 137. * Ὠμόθριξ, Lycophr. 340.]

[* Ἄτριχον, Callim. H. in Dian. 77. * " Ἀτριχόλειος, Const. Manass. Chron. p. 609." Kall. Mss. * " Ἀτριχολειοπώγων, p. 26. Meurs." Schæf. Mss. * Ἀτριχόσαρκος, Procl. Paraphr. Ptolem. p. 202. * Ἀνάτριχος, Porphyr. Euseb. Præp. Ev. 3, 3. * " Βαθύτριχος, Wakef. Trach. 1195. Ruhnk. Ep. Cr. 67." Schæf. Mss.] Δασύτριχος, Qui denso pilo est, Pilosus, i. q. δασύθριξ supra: μῆλα, Epigr. Ἔντριχος, Qui ob capillorum penuriam, ad supplendam comam, galericulum, i. e. τὴν πηνίκην s. προκόμιον assumit, VV. LL. J. Poll. (2, 30.) Ἐκαλεῖτο δέ τι καὶ πηνίκη καὶ προκόμιον προσθετὸν, οὐ γυναιξὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνδρῶν, οἱ ἐνδεῶς τριχῶν ἔχοντες εἰς κόμης λόγον πράττουσι· τὸν δ' αὐτὸν καὶ ἔντριχον ὠνόμαζον. || Ἔντριχον, ἀσθενὲς, Hes.: quod nescio an mendo careat. D [Ἔντριχον, τὸ, Coma ascititia, Ænigma 23.] Εὔτριχος, Bene comatus, capillatus, crinitus. [Eur. Herc. F. 934. * Εὐθύτριχος, Polemon Physiogn. 2, 3. p. 285.] Καλλίτριχος, Qui pulcro est capillo, Pulcros pilos faciens, Diosc. 1, 179. de nuce juglande, Τὸ δὲ λέπυρον καὲν καὶ τριφθὲν ἐν οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ, παιδίοις ἐπιχρισθὲν, κ. ἐστὶ, Pulcrum capillum reddit, al. Nutrit capillum. [Opp. K. 1, 321.] || Callitrichon et Polytrichon, quibusdam Adianton s. Frutex topiarius, ab effectu sc., tingit enim capillum, et ad hoc decoquitur in vino cum semine apii, adjecto oleo copiose, ut crispum densumque faciat: defluere autem prohibet. Plin. Quomodo vero idem Plin. inter Callitrichon et Polytrichon distinguat, vide Πολύτριχος. [" Diosc. Notha 472." Boiss. Mss.] " Καλότριχον Hesychio auctore vocatur τὸ ἀδίαντον: " quod alii καλλίτριχον appellant." Κατατρίχιος, Tenuis instar pili, λεπτὸς, Hes. " Λειοτριχεῖν, Lævi " capillo præditum esse. Affertur et λειοτριχεῖν

A " ποιεῖ pro Pilos lævigat et expolit." [* Λειοτριχιάω, Sophron Athenæi p. 106.] Λεπτότριχος, Qui tenuibus est pilis, Cam. Unde compar. λεπτοτριχώτερος, Qui pilo est tenuiori. [Aristot. H. A. 1, 806. 832. * Λευκότριχος, de Gen. Anim. 1, 1145. Eur. Bacch. 112. * Λευκοτριχέω, Strabo 6. p. 404. Eust. in Dionys. P. 373.] Μικρότριχος, Qui exiguis est pilis, brevibus est pilis, Cam. [Aristot. H. A. 1, 779. * Ξανθοτριχέω, Eust. in Dionys. P. 733. Strabo 6. p. 404.] Ὀλιγότριχος, Qui paucos habet pilos, Aristot. [H. A. 1, 779.] " Ὁμότριχοι, Qui uno eodemque pilo præditi sunt." [Hes. v. Ὁμόπτεροι. * Ὀξύτριχος, Jo. Mauropus in Mustox. Syll. Fasc. 2. p. 5.=Boiss. ad Marin. 133." Boiss. Mss. * Ὀρθοτριχέω, Gl. Horripilor, Symm. Ps. 118, 119. * Ὀρθοτριχιάω, Gl. Horripilo. * " Ὀρθοτριχίζω, Rei Accipitr. Scriptt. 206." Wakef. Mss.] " Οὐλότριχος, i. q. οὐλόθριξ, " Qui crispis pilis s. capillis est: unde compar. " οὐλοτριχώτερος ap. Aristot. H. A. 5. Qui crispiore " pilo est. Pro eod. inversa compos. dicitur τρίχου- B " λος." [" Herod. ap. J. Poll." Wakef. Mss. * Οὐλοτριχέω, Strabo 15. p. 1012. 1019. * " Οὐλοτριχόω, 16. p. 26." Boiss. Mss.] Παχύτριχος, Qui crasso pilo est, i. q. παχύθριξ supra. [* Πολιότριχος, Opp. K. 3, 293.] Πολύτριχος, Multos pilos habens: πολύτριχον πώγωνα dixit Comicus quidam Densam barbam, Cam. || Polytrichon, Plinio Adiantum majus. Nominis autem rationem vide in Καλλίτριχον: nam et hoc nomine appellari id ipsum scribit. Alibi vero Polytricham distare a Callitricha annotat, quod juncos albos habeat et folia plura majoraque: frutice quoque major sit: defluentem autem capillum confirmare et densare. [J. Poll. 2, 24.] Πυῤῥότριχος, Rufos habens pilos, Eur. (Iph. A. 225.) πῶλους, Equos rufis pilis insignes. Σκληρότριχος, Qui duris est pilis, i. q. σκληρόθριξ supra. [* " Σύντριχος, Schol. Philostr. Her. 404." Boiss. Mss. * Τανύτριχος, Opp. K. 1, 186.] Ψαφαρότριχος, Squalidos pilos habens, Hom. Hymn. in Pana (32.) καὶ θεὸς ὢν, ψαφαρότριχα μῆλ' ἐνόμευεν.

C Τρίχινος, Qui e pilis est, Apoc. 6, (12.) σάκκος, Cilicinus saccus, Saccus e pilis confectus, Zach. 13, (4.) δέῤῥις, Pellis cilicina, E pilis. Τριχίνιον, Vestis e pilis confecta, ῥάκος, VV. LL. [* " Τρίχινον pro τριχίνιον, Ammon. Monach. 117. Combef." Boiss. Mss. Cf Τριχός.] Τριχώδης, Pilosus, Capillaceus, Pilis similis, Capilli speciem referens. Item τριχώδη plur. neutr. subst. Fila, Capillamenta, VV. LL. || Τριχώδη, Hesychio Instrumenta ad oppugnandas urbes comparata, ὄργανα πολιορκητικὰ πρὸς χώρησιν ἐπιτήδεια. Quo nomine fortassis intelligit Cilicia, h. e., ut Asconius exp., Tecta e pilis in castrorum usum atque nautarum: quæ Veget. quoque ad excipiendum impetum sagittarum parari scribit. Hæ ἐφεστρίδες etiam appellantur, ut supra e Suida docui. [Gl. Villosus, Pilosus.]

Τριχόω, Pilosum reddo, Pilos induco, Diosc. 5, 168. Ἀλωπεκίας τριχοῖ, Alopecias ad pilum reducit, Pilos inducit alopeciis, Hippiatr. Τοῦτο γὰρ πρὸς τῷ θεραπεῦσαι καὶ τριχώσει, Etiam pilos restituet. Bud. D Et in pass. ap. Theophr. C. Pl. 1, 6, (7.) Καὶ ἐπὶ τούτοις περιαλείφουσι πηλῷ τετριχωμένῳ, Piloso, Pilis misto, Bud. Crinibus aut Aliis pilis subacto. Gaza Lutum crinitum vertit. [" Alberti Peric. Cr. 98. Sylburg. Præf. in Clenard. p. 14. 8°. Τετριχωμένος, Mœr. 346. Ammon. 128." Schæf. Mss.] Τρίχωμα, Capillamentum, Pilosum villosumque in bestiis tegmen, ut πτέρωμα pennosum in avibus, Cam. Dicitur de omni animante ap. Aristot. de Gen. Anim. 5. Et item de Capillamento s. Capillitio humano, s. Pilo quovis corporis humani ap. eund. Aristot. Physiogn. 397. Ab Eod. in Œcon. 2. τρίχωμα et κόμη ead. signif. ponuntur, Λυκίους ὁρῶν ἀγαπῶντας τρίχωμα φέρειν. Herod. quoque Libyas ex omnibus hominibus οὐλότατον τρίχωμα ἔχειν scribit, ut in Ἰθύθριξ paulo ante videre licet. Athen. Τῇ ἀριστερᾷ τὸ τοῦ μειρακίου τρ. ἐπικοσμῶν, Adolescentuli capillitium. [" Toup. Opusc. 1, 139. ad Diod. S. 1, 178. Valck. Callim. 233. Markl. Iph. p. 236. Musgr. Iph. T. 73. Jacobs. Anim. 266. T. H. ad Plutum p. 436." Schæf. Mss.] Τριχωμάτιον dimin., quod pro τρίχωμα simpliciter

capitur. [" Clearchus ap. Athen. 257. Τὸ τοῦ μειρακίου τρ. ἐπικοσμῶν." Schw. Mss.] Aristot. τρίχωμα et τριχωμάτιον σκληρὸν inter ἀνδρείου σημεῖα ponit. Addit Bud. τρίχωμα et τριχωμάτιον pro Pilo corporis ap. eund. Aristot. Physiogn. (p. 43.) 397. accipi. Τρίχωσις, q. d. Capillatio, Pilorum emissio, productio, i. prope q. τρίχωμα: J. Poll. αἱ ὑπὲρ αἰδοῖα τρ., quod i. est q. ἥβη: τρίχωσις τῆς ἥβης ἄρχεται, Pubes pilos emittere incipit, E pube pili pullulare incipiunt, Pubes pilare incipit, Accius et Afran. || Pilorum inversio, Pilare malum: cum nonnulli ciliorum pili, non, ut reliqui, extra, sed intro convertuntur, atque assidue oculum ferientes ac idcirco turbantes, negotium facessunt: sublati tamen evulsique a molestia liberant. Actuar. π. Δ. Π. 2, 7. Idem malum τριχίασις appellatur: nec desunt qui ita hic leg. putent. [" Heyn. Hom. 6, 186." Schæf. Mss. Gl. Pilositas, Capillamentum.] Τριχωτὸς, Pilosus, Pilis intectus, Crinitus, Capillatus, Aristot. de Part. Anim. 4. quædam animalia esse dicit τριχωτὰ, quædam φολιδωτὰ, quædam λεπιδωτά. Idem, Ὅσα ἔχουσι δέρμα τριχωτὸν καὶ μὴ φολιδωτὰ, Pilosam cutem. Et neutr. τριχωτὸν, Aristot. Pars ea capitis, quæ capillis tegitur. Gorr. [* Ἐκτριχόω, unde Ἐκτετριχωμένα, Thom. M. pro eo quod ap. Lucian. 6. p. 93. legitur, ῥάκη ἐκτετρυχωμένα. * Ἐντριχόω, unde] Ἐντρίχωμα ET Ἐντρίχωσις. Est autem ἐντρίχωμα, Qua veluti tereti fimbriola enascuntur pili sub oculis longiusculi, s. palpebræ, quæ pars alio nomine ἔλυτρον, ὄρχὸς, ταρσὸς appellatur, Cam.: ὧν μερῶν αἱ βλεφαρίδες ἐκπεφύκασι, J. Poll. (2, 69.) At ἐντριχώσεις, αἱ βλεφαρίδες, Hes. Palpebræ. [Ἐντρίχωμα, Plut. 9, 614. * Περιτριχόω, J. Poll. 4, 192.]

Τριχίτης, Pilaris. Et fem. ap. Diosc. 5, 124. Τριχῖτις στυπτηρία, quæ et σχιστὴ appellatur, potius Species est τῆς σχιστῆς, οὐ πεπιεσμένη βωληδὸν ἢ σχιδακηδὸν, ἀλλ' ἐξασμένη κατὰ μονάδας πολιαῖς θριξὶν ἐμφερῶς, Plin. 35, 15. Concreti aluminis unum genus σχιστὸν appellant Græci, in capillamenta quædam canescentia dehiscens: unde quidam τριχῖτιν potius appellavere.

Τριχίον, Pilus, dimin. a θρὶξ, sed simpl. pro eod. ponit Aristot. Probl. (33, 18.) Οὐλότριχες καὶ οἷς ἐπέστραπται τὸ τρ.

Τριχιάω, Pilosus, Crinitus sum. || Laboro trichiasi. Unde ap. Gal. de LL. Aff. 4. τριχιῶντες, Quibus pili pungentes in palpebris oriuntur. Τριχιάσηται autem ap. Hipp. Erotianus aliter accepisse videtur, cum ipsum exponens τριχίασιν dicit esse Abscessum circa mammas. Τριχίασις, Oculorum a pilis offensio. Quæ dupliciter contingit: siquidem sæpe in palpebris sub pilis naturalibus alii exoriuntur, qui intro spectantes tunicas pungunt et oculorum fluxiones concitant: qui affectus διστιχίασις nominatur. Aliquando vero ipsæ palpebræ relaxantur, eæque laxatæ aut ipsarum extremitas intro vergit, nec pili facile apparent, nisi quis distendat ac disparet palpebras: idque mali genus φαλάγγωσις vocatur. Gorr. At Defin. Med. Auctori appellatur τριχίασις βλεφάρων πτῶσις καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς τριχῶν γένεσις παρὰ φύσιν: cujus tres ponit differentias, φαλάγγωσιν, πτῶσιν, ὑπόφυσιν: quibus quosdam etiam τὴν διστιχιάσιν ἐπεισάγειν scribit. || Τριχίασις dicitur etiam, auctore Gal., Symptoma renum, e quo per urinam prodeunt veluti capilli albi. Siquidem talia quædam corpora in renibus possunt concrescere ab humore crasso et viscoso, usto a calore, Gal. Comm. in Aphor. 76. l. 4. Idem Gorr. || Τριχίασις, Pilare malum, vocatur etiam Mammarum dolor, quem pilus aliquando movet in poculo forte haustus: qui dolor non sedatur, donec pilus vel pressus sponte exeat, vel cum lacte exugatur. Id mali genus ETIAM Τριχία vocatur. Idem Gorr. Erotiano est ἡ περὶ τοὺς μαστοὺς ἀπόστασις, Abscessus circa mammas. || Τριχίασις SIVE Τριχισμὸς, Species fracturæ tenuissima et sensum latens, quæ, quia non facile se prodit, mortis sæpe causa est. Gorr. e P. Ægin. 6, 9. [* Διτριχιάω, Gal. 2, 391.]

¶ Τριχὰς, Turdi species κοσσύβῳ, Merulæ, similis, Athen. 2. ex Aristot. Ead. sunt ap. Eust. Τριχίας, Piscis quidam, qui a Plinio etiam Trichias retento

A nomine Gr. appellatur. Gaza Sardam vertit ap. Aristot. H. A. 5. Ab J. Poll. recensetur inter εὐτελῆ βρώματα. Idem autem piscis hic est, qui τριχὶς, ut docebo. [Athen. 328. " Mœr. 366. et n., ad Timæi Lex. 278. Huschk. Anal. 229." Schæf. Mss.] Ab Eust. nominatur ETIAM Τριχία: ἡ δ' αὐτὴ, inquit, de τριχὶς loquens, καὶ τριχία ἐλέγετο. Ubi tamen videtur scr. τριχίας. Nam τριχία fem. Morbus dicitur, quo vexatur nutrix in mammis, quoties pilum hauserit. Pilaris morbus, Gaza ap. Aristot. H. A. 7, 11. De quo vide et in Τριχίασις. Τριχὶς, ίδος, ἡ, i. q. Trichias, Eust.: sicut Athen. quoque (328.) tradit Dorionem τριχίδα nominare τριχίαν. Eupol. in illo Athen. l. Ἐκεῖνος ἦν φειδωλὸς, ὃς ἐπὶ τοῦ βίου Πρὸ τοῦ πολέμου μὲν τριχίδας ὠψώνησ' ἅπαξ, Ὅτε τὰν Σάμῳ δ' ἦν ἡμιοβολίου κρέα. Aristoph. Ἱππ. (662.) ap. Eund. Αἱ τριχίδες εἰ γένοιντο ἑκατὸν τοῦ 'βολοῦ. Ubi Schol. dicit τριχίδας esse, quæ et θρῖσσαι vocentur. Athen. tamen l. c. quasi diversa ponit, χαλκίδες, καὶ τὰ ὅμοια, θρῖσσαι, τριχίδες, ἐρίτιμοι. Dictæ
B sunt autem τριχίδες, quoniam ossa habent pilis similia, Aristoph. Schol. Τριχίδιον, dimin. a τριχὶς, Parvus trichias, Athen. (329.) e Callim. π. Ἐθν. Ὀνομ. Eid. (328.) est ET Τριχιὰς, άδος, itidem Piscis nomen. E Nicochare, Τριχιάδας [al. τριχίας] δὲ καὶ τὰς πρημάδας τὰς θυννίδας Ἐπίδειπνον. In VV. LL. est ETIAM Τρίχαι ET Τριχαῖοι. Exp. autem τρίχαι, τριχίαι, remittuntque ad Τριχίς. At τριχαῖοι afferunt ex Aristot. H. A. 8. itidemque ad Τριχὶς remittunt: neutrius tamen ibi meminerunt. AT Θρίσσα, ipsum quoque Piscis genus est, itidemque a θρὶξ derivatum, Eust. Athen. (328.) Δωρίων δὲ ἐν τῷ Περὶ Ἰχθύων, καὶ τῆς ποταμίας μέμνηται θρίσσης. Aristoph. Schol. τριχὶς et θρίσση idem esse vult: esseque fortassis eas, quæ suo tempore vocabantur θρῖσαι: ab Athen. tamen videntur distingui, ut annotavi in Τριχίς. " Θρίσσος quo-
C " que pro Pisce quodam affertur ex Epigr." [" Jacobs. Anth. 8, 173. Toup. Opusc. 2, 16." Schæf. Mss.]

ΒΟΣΤΡΥΧΟΣ, ET Βόστρυξ, χος, ὁ, Cincinnus, Capilli certo modo plexi. Sunt tamen qui proprie Cirrum muliebrem ita dici putent. Bud. Aristoph. N. (536.) ἥνπερ ἴδῃ τἀδελφοῦ τὸν βόστρυχον. Ab Hes. βόστρυχοι exp. πλόκαμοι, itidemque βόστρυχος ab Etym. πλόκαμος: qui et notationem addit, sc. a βότρυς, ut nimirum dicatur quasi βότρυχος: quia, inquit, μετὰ σχήματος βοτρυειδοῦς, malim βοτρυοειδοῦς, ἀπήρτηται: in cujus confirmationem subjungit versum, cujus Auctorem non nominat, Πλοχμοὶ βοτρύοντες ἐπερρώθοντο κιόντι: sed is est Apoll. Rh. (2, 677.) e quo reponi debet βοτρυόεντες ἐπερρώοντο. Ut autem hic dicitur πλοχμοὶ ἐπερρώοντο, sic καθειμένος βοστρύχους, Lucian. (1, 206.) Ἑκατέρωθε καθειμένος βοστρύχους, τῇ μίτρᾳ τούτους ἀνειλημμένος. Apud Athen. 10. Eur. vel potius is, quem ille introducit pastor ἀγράμματος, literam C comparat βοστρύχῳ εἱλιγμένῳ: pro quo εἱλικτὸς βόστρυχος dicitur ab alio poëta de ead.
D re. Ex LXX. Judic. 16, (13.) Τοὺς ἑπτὰ βοστρύχους τῆς κεφαλῆς: pro quo ibid. τὰς ἑπτὰ σειρὰς τῆς κεφαλῆς, Cincinnos et catenulas. Et τὰ βόστρυχα, neutr., Epigr. || Βόστρυχοι, Cirri, Animalcula pennata, de genere insectorum, ex Aristot. H. A. 5. [" Βόστρυξ, Heyn. ad Apollod. 458. Βόστρυχος, Musgr. ad Phœn. p. 191. Valck. Diatr. 253. Wakef. S. Cr. 2, 108. Markl. Iph. p. 110. Jacobs. Anth. 6, 154. 428. Kuster. Aristoph. 197. Brunck. Soph. 3, 506. De igne, Valck. Phœn. p. 427. Plur., Musgr. Hel. 427. Βόστρυχα, Agathias 14. Jacobs. Anth. 11, 149. Paul. Sil. 41. Βόστρυχον, Toup. Opusc. 2, 28. 44. Mitsch. H. in Cer. 126." Schæf. Mss.] Εὐβόστρυχος, Pulcros habens cincinnos s. cirros, J. Poll. [2, 27. " Jacobs. Anth. 9, 25. 11, 17. Toup. Opusc. 1, 427. 462." Schæf. Mss.] Ἰοβόστρυχος, Cirros habens fusci coloris, aut nigri, Pind. Ὀ. (6, 50.) Ubi ἰοπλόκαμος in aliis exempll. " Καταβόστρυχος, Suidæ ταῖς θριξὶ κεκαλυμμένος, Cri-" nium cincinnis obtectus." [Eur. Phœn. 146. Aristæn. 2, 19. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 278. ubi fuse de hoc adjectivorum genere agitur.] Βοστρυχώδης, Cincinni s. Cirri formam habens. Apud Eur. autem βοστρυχώδης παρῆς, Phœn. (1500.) ἐν ᾗ βόστρυχοι κεῖνται, Schol. [* Βοστρυχωδῶς, Galen. 4, 278.] Βοστρυχηδὸν, In cincinni modum s. cirri, In formam

cincinnorum. [Lucian. 2, 27.] Βοστρυχίζω, In cincinnos plecto, Capillum compono, Calamistro, Calamistris inuro. Atque ut hæc metaph. etiam accipiuntur a Lat., ita illud a Græcis: ut Dionys. H. [de Comp. Verb. 406.] dicit Platonem suos dialogos κτενίζειν et βοστρυχίζειν, ac πάντα τρόπον ἀναπλέκειν. || Sunt et qui accipi putent pro Cirros gestare: ut sc. βοστρυχίζων sit qui ET Βεβοστρυχωμένος appellatur, Cirratus, Cincinnatus. ET Διαβεβοστρυχωμένος, Archil. [ap. J. Poll. 2, 27.] pro eod. [" Βοστρυχόω, Jacobs. Anth. 6, 105." Schæf. Mss. J. Poll. 2, 27. " Eust. Ism. p. 6. 34. * Βοστρύχωμα, Cincinnus, 36. * Καταβοστρυχόομαι, Cincinnos habeo, 110." Wakef. Mss.] Βοστρύχιον, dimin. q. d. Cincinnulus. || At vero quod Aristot. dicit de polypo, Τίκτει δὲ τὸ ᾠὸν καθάπερ βοστρύχιον ὅμοιον τῷ τῆς λεύκης καρπῷ, Plin. vertit, Parit vere ova tortili vibrata pampino. " Βοστρύχια Hesychio sunt στέμ- " φυλα, Fraces." [" Huschk. Anal. 225. Jacobs. Anth. 9, 412." Schæf. Mss.] " Βοστρυχιδῆ, Hesychio " sunt πολυκαμπῆ, Flexuosa."

ΘΡΙΓΚΟΣ, ὁ, Pinna s. Corona murorum, et quasi capillus; nam a θρὶξ et ipsum derivant, quasi θριχὸς, per epenth. literæ γ: ἡ στεφάνη τῶν τοίχων. A Bud. exp. Lorica muri. Od. Η. (86.) τοῖχοι ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ, περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο: P. (266.) de ædibus Ulyssis, ἐπήσκηται δέ οἱ αὐλὴ Τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι, Schol. περιβόλοις: quo modo accipi possit et præcedens locus ex Od. Η.: sc. pro Sepimento s. Vallo. Et metaph. ap. Plat. de Rep. 7. p. 100. Ἆρ' οὖν δοκεῖ σοι, ἔφην ἐγὼ, ὥσπερ θριγκὸς τοῖς μαθήμασιν ἡ διαλεκτικὴ ἡμῖν ἐπάνω κεῖσθαι, καὶ οὐκ ἔτ' ἄλλο τούτου μάθημα ἀνωτέρω ὀρθῶς ἂν ἐπιτίθεσθαι; Utrum tandem igitur tibi placet dialecticam sic super omnes disciplinas collocandam nobis esse ut lorica structuris summis mœnium parietumque superstruitur? Bud. Θριγκὸς s. θωράκιον s. πρόβλημα idem Bud. Id esse dicit, quod lorica testacea Vitruvio 2, 9. Curtio 8. p. 106. h. e. Tutela parietum ab aqua pluviali: et vulgo vocari Caputium, quo sc. summi parietes aut muri ab injuria pluviæ muniantur. Ab eod. Bud. exp. Fastigium, κορωνὶς, κορυφή. Plin. θριγκοὺς videtur interpretari Tegulas: pro his enim, quæ Diosc. 4, 86. de helxine s. herba murali dicit, Φύεται ἐπὶ θριγκοῖς καὶ τοίχοις, ipse habet, Nascens in tegulis parietinisque. Rursus pro eo, quod ap. Eund. est eod. l. c. 90. de sempervivo minore, Φύεται ἐν τοίχοις καὶ πέτραις καὶ θριγκοῖς καὶ τάφροις ὑποσκίοις, ipse habet, In muris parietinisque nascitur et tegulis. Ruell. Maceriis, Marcell. Murorum coronis. A Plin. interpretatione non ita multum alienum videtur, quod Eur. Schol. tradit, θριγκοὺς esse Lapides, qui summitatibus ædium superimponuntur, οἱ ἐπικείμενοι λίθοι ταῖς ἐξοχαῖς τῶν δωμάτων: at nescio cur i. esse dicat q. γεῖσσα, Suggrundia, cum aperte distingui videantur in Eur. Or. (1585.) Ἢ τῷδε θριγκῷ κρᾶτα συνθραύσω σέθεν Ῥήξας παλαιὰ γεῖσα. || Θριγκὸς, ap. Hes. mendose οἰκοδομὴ, ἐφ' οὗ καὶ ἡ στέγη κεῖται, ὁ ὑπὸ τὸν κλινόποδα τοῦ τοίχου τόπος. || Septum, Vallum, περίφραγμα, περίβολος, περιχαράκωμα, μικρὸν τειχίον, Suid. Hes. Plut. (6, 318.) Καὶ γὰρ αἱμασίαν τινὰ καὶ θριγκὸν [al. θριγγὸν] οἰκοδομοῦσιν οὐ διαφέρει ξύλον τὸ τυχὸν ἢ λίθον ἐπιβαλεῖν χυδαῖον, ἢ στήλην ὑποθεῖναι περιπεσοῦσαν ἀπὸ μνήματος. Ubi θριγκὸς pro Maceria poni videtur. Paus. Att. (42, 8.) p. 31. Κατὰ δὲ τὴν ἐς τὸ πρυτανεῖον ὁδὸν Ἰνοῦς ἐστιν ἡρῷον περὶ δὲ αὐτὸ θριγκὸς [θριγγὸς Fac.] λίθων, Sepimentum e lapidibus, h. e. Maceria. Ceterum quod ad scripturam attinet, scriptum reperitur et Θριγκὸς ET Θριγγός. Apud Hom. et Eust. et Suid. scribitur θριγκὸς per γκ, quam scripturam Bud. quoque sequitur: ap. Diosc. vero et Plut. et Paus. θριγγὸς per γγ. Hes. quoque θριγγὸς scribit: ap. quem post expositiones huic nomini subjectas, est, καὶ θριγχός: quo sc. admonere voluisse videtur scribi ETIAM Θριγχός: quam scripturam Eust. quoque quosdam sequi tradit, sed antiquis eam non placere: ego unicam secutus sum. [" Θριγκὸς, Markl. Iph. p. 236. Musgr. Iph. T. 73. 123. Barnes. Tro. 489. Wakef.

A Ion. 158. Herc. F. 1283. Jacobs. Anim. 265. Anth. 8, 339. Meleager 115. Porson. Or. 1585. Brunck. Apoll. Rh. 107. Heyn. Hom. 6, 258. Lobeck. Aj. p. 252. Boëckh. in Plat. Min. 76. Fac. ad Paus. 1, 163. 315. Ruhnk. Ep. Cr. 208. ad Timæi Lex. 231. ad Xen. Mem. 224. Brunck. El. 220. Θριγγὸς, Porson. Or. 1585. Brunck. Apoll. Rh. 107. Villois. ad Long. 235. Sylb. ad Paus. 102. :—' Θριγγός. Camerarius scribit θριγκός: quod verius esse ostendit transposita aspiratione τριγχὸς ap. Hesych. et sic infra est θριγκοῖς, Corinth. c. 35. θριγκῷ, Eliac. 1, 13. legitur tamen θριγγὸς etiam infra, Corinth. c. 15. Phoc. c. 38.' " Schæf. Mss. * " Ἐπίθριγγος, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 264." Boiss. Mss. * Εὔθριγκος, Eur. Hel. 70. * Θριγκώδης, Hes. v. Αἱμασιά.]

Θριγκόω, Lorico, Lorica testacea munio, Coronam s. Fastigium ædificio impono, Vallo s. Septo munio. Utroque modo exponi posse tradit Eust. Od. (Ξ. 7.) (αὐλὴ) ἥν ῥα συβώτης Αὐτὸς δείμαθ' ὕεσσιν ἀποιχομένοιο ἄνακτος — Ῥυτοῖσιν λάεσσι, καὶ ἐθρίγκωσεν
B ἀχέρδῳ. [Æsch. Ag. 1292.] Θρίγκωμα, Quod loricæ s. fastigii loco ponitur, Sepimentum, i. fere q. θριγκὸς, Plut. [8, 729. " Musgr. Iph. T. 73. Jacobs. Anim. 266. Ruhnk. Ep. Cr. 208. * Θρίγχωμα, Markl. Iph. p. 236." Schæf. Mss. Joseph. 1, 779. al. τρίχωμα.] Θρίγκωσις, Loricatio, Circumseptio. [* " Ἀθρίγγωτος, s. * Ἀθρίγκωτος, Etym. M. 8, 56." Wakef. Mss.] " Περιθριγκόω, Circummunio θριγκῷ, h. e. Lo- " rica aut septo. Item Circumsepio. Plut. Mario " (21.) Μασσαλιῶτας λέγουσι τοῖς ὀστέοις περιθριγκῶσαι " τοὺς ἀμπελῶνας." Apud Hes. est ETIAM Τριγκόω, ejusd. signif.; sed annotat scribi et Θριγγόω. [* Ἀποτριγχόω, Procop. de Ædif. 2, 4. 4, 2.] "Τριγ- " κὸς et Τριγχὸς, i. q. Θριγκός. Apud Suid. in Τριγ- " κὸς legimus τριγχὸν et θριγγόν. Eust. habet et " Τριγχίον, qui ita scribi ait, quod θριγκὸς deductum " sit ἀπὸ τῆς τριχὸς, κατὰ ἀντιστοιχίαν συμφώνων." Θριγκίον, dimin. a θριγκός. [Lucian. 2, 735. * " Θριγγίον, Villoison. ad Longum 238. Nicet. Eugen. 1, 107. * Θριγγεῖον, Eumath. 65. 410." Boiss. Mss.]
C Παραθριγκίζω, Lorico, Obsepio, Theophr. H. Pl. 3, (18, 12.) de smilace s. hedera Cilicia, Ἴδιον δὲ τῶν βοτρύων, ὅτι ἐκ πλαγίων τε τὸν καυλὸν παραθριγκίζουσι, καὶ κατ' ἄκρον ὁ μέγιστος βότρυς τοῦ καυλοῦ, Per latera caulem sepiunt.

ΘΡΙΟΝ, vel Θρῖον, Ficus folium, Ficulna frons, Comicus ap. Athen. (293.) s. potius coquus quidam ap. illum Comicum, Θρίοισι ταύτην εἵλυσ': sc. τὴν ἀμίαν. Aristoph. Σφ. (436.) Πολλῶν ἀκούσας οἶδα θρίων τὸν ψόφον: quod ideo dicitur, quia frondes ficulnæ dum uruntur, valde crepitant et strepunt: ideoque perinde est ac si ita loqueretur, Istis comminationibus s. minacibus verbis nihilo magis moveor, quam frondium ficulnarum strepitu. Vide et Erasm. Prov. Complurium thriorum ego strepitum audivi; sed ibi etiam aliam exp. affert, de qua dicam paulo post. || Generalius pro Quovis folio: unde μνιώδεα θρία, Nicander (Ἀ. 497.) sic et χαμαιπίτυος θρία, (55.) || Edulium quoddam e lacte et adipe suillo ac
D semidalide, atque aliis, quod ficulneis foliis incoquebatur. Plura de eo lege ap. Hes. Suid. Schol. Aristoph. (Ἱππ. 951.) Sed Suidam vide et in Θρῖον, et in Θρία, diversis locis. Apud Lucian. (2, 330.) Καὶ θρυμματίδες, καὶ θρία, καὶ μελιττοῦται. || Θρία ἐγκεφάλου, Aristoph. (Β. 134.) Membranæ cerebri, ob similitudinem cum ficulneis foliis. Vide ibid. Schol. [" Toup. Add. in Theocr. p. 397. Harles. 206. ad Timæi Lex. 45. Valck. Phœn. p. 145. ad Diod. S. 1, 180. Jacobs. Anth. 9, 485. 11, 416. Kuster. Aristoph. 113. 119. 126. Fr. 228. De quant., Brunck. 2, 250. 3, 108. Genus edulii, Plut. Mor. 1, 494. Athen. 1, 15." Schæf. Mss.] " Λεπτόθριος, Tenuia " habens folia: proprie de ficu dicitur, abusive de " aliis etiam arboribus aut herbis, pro λεπτόφυλλος: " velut ap. Nicandr. Θ. 875. λεπτοθρίοιο κονίζης." [* " Ἀποθριόω, ad Timæi Lex. 45. Toup. Opusc. 1, 467." Schæf. Mss.] Ἐνθριοῦμαι, pro Involvor ficulneis foliis, Suid. v. Ἐντεθριῶσθαι. [Aristoph. Α. 662.] AT VERO Θριαὶ, Calculi sortilegorum, i. e.

Quos sortilegi in urnam mittunt, Callim. Hymn. in Apoll. (45.) de eo loquens, Κείνου δὲ θριαὶ, καὶ μάντιες, Schol. μαντικαὶ ψῆφοι: quæ exp. habetur itidem ap. Hes. et Suid. Videntur tamen ipsæ Sortes a Callim. ibi significari hoc nomine, i. e. Ipsa vatum responsa. Habet autem Sortes et alteram signif.: unde Conjicere sortes in hydriam, Cic. Vide et Steph. B. v. Θρία, quod illi est etiam δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς. Ceterum Erasmus in Aristoph. l., quem modo protuli, dubitat num leg. sit θριῶν ab hoc nominat. θριαί: sed exp. affert, quæ violenta esse videtur. [" Thom. M. 454. ad Callim. 1, 51. 267. Brunck. Anal. p. 101. Heyn. ad Apollod. 690. (3, 10, 2.)" Schæf. Mss. Hom. Hymn. 2, 552. Hermann. p. 83. Zenobii Prov. 5, 75. Anecd. Bekkeri p. 265.] Θριοβόλος, Qui thrias in urnam jacit, Erasm. Prov. Plures thriobolos, paucos est cernere vates. [" Jacobs. Anth. 11, 283. Brunck. ad Anal. p. 101." Schæf. Mss. * Θριοφόρος, Steph. Byz. v. Θρία, Πολλοὶ θριοφόροι, παῦροι δέ τε μάντιες ἄνδρες.] Θριάζω, Furore percitus sum vatum more, Hesychio φυλλολογῶ, [ἐνθουσιάω, ἐνθουσιάζω, Σοφ. 'Οδυσσεῖ Μαινομένῳ. * " Θρίασις, Suid. 2, 206." Wakef. Mss.] " Θριασταὶ, esse dicuntur Ficuum cultores: item " Vinitores." [J. Poll. 7, 140.] " At Θριάσιον dictum " quoddam πεδίον, ἀπὸ τῶν βληθεισῶν εἰς αὐτὸ θριῶν " ὑπ' 'Αθηνᾶς, quæ θριαὶ sunt μαντικαὶ ψῆφοι, inquit " Etym." [" Thom. M. 454. * Θριασεὺς, Jacobs. Anth. 6, 133." Schæf. Mss.] " Θρίωζε, pro εἰς " Θριάσιον πεδίον, Hes. et Schol. Thuc. 2." [1, 114. Synes. Epist. 135. * " Θριῆθεν, Kuster. Aristoph. 192." Schæf. Mss.] " 'Αποθριάζειν, proprie " τὸ ἀφαιρεῖν φύλλα συκῆς, Folia fici decerpere: abu- " sive autem τὸ ὁτιοῦν ἀφαιρεῖν, Quidvis aliud auferre " aut adimere, ut docet Hes. Apud Aristoph. 'Α. " (158.) Τίς τῶν 'Οδομάντων τὸ πέος ἀποτεθρίακε;" [ἀποτέθρακε Brunck.] " Suid. exp. ἀπέτιλεν, Avulsit: " nisi forte sit evulsis pilis denudavit." [Anecd. Bekkeri p. 437.] " "Ενθρια, Hesychio ζώδια. At 'Ενθριάζειν, Eid. est παραβαίνειν, ἀπὸ τῶν μαντικῶν " θρίων. UNDE 'Ενθρίακτος, quod Idem e Soph. " Sinone affert pro ἔνθους: addens etiam * ἐνθέακτος."

[* " Θριὰς, Epimedium, Diosc. Notha 463." Boiss. Mss.]

" Θριάτιον, Hesychio est ἁπαλωτέρα τροφή."

ΘΡΙΑΜΒΟΣ, ὁ, Triumphus. Quomodo autem a θρίον deductum sit, lege ap. Etym. Schol. Nicandri. Plut. de Fort. Rom. Τρόπαια γὰρ τροπαίοις ἐπανίσταται, καὶ θρίαμβοι θριάμβοις ἀπαντῶσι: Fabio, Πλὴν ἀφ' ἧς τὸν πρότερον εἰσήλασε θρ. Ibid. Θρ. ἐκ πολέμων μεγίστων ἐπιφανεστάτους καταγαγεῖν. Dionys. H. 8. dicit ἐλάττονα θρ., Minorem triumphum, fuisse appellatum a Romanis Ovationem; sed ibi legitur ὤαν. Θρίαμβος, Hesychio πομπὴ, ἐπίδειξις νίκης, Διονυσιακὸς ὕμνος ἴαμβος. [" Dionys. H. 1, 349. 377. 556. 2, 1063. 1263. Jacobs. Anth. 7, 247. Toup. Opusc. 2, 170. ad Diod. S. 1, 250. Epith. Bacchi, Casaub. ad Athen. 69. Θρ. ἄγειν ἀπό τινος, Diod. S. 1, 731. 2, 516. 644." Schæf. Mss. Cratinus ap. Suid. v. 'Αναρύττειν, Arrian. Anab. 6, 28. * Θριαμβοδιθύραμβος, Athen. 617.] Θριαμβικὸς, Triumphalis, Ad triumphum pertinens. Sed affertur et θριαμβικὸς ἀνὴρ e Plut. (Crasso 1.) pro Triumpho potitus. [* Θριαμβικῶς, Appian. B. C. 2, 494. * " Θριαμβὶς, Suid. 2, 81." Wakef. Mss.] Θριαμβεύω, Triumpho, Herodian. 8, (7, 22.) 'Η δὲ σύγκλητος καὶ ὁ δῆμος εὐφημοῦντες ὥσπερ θριαμβεύοντας ὑπεδέχοντο: 3, (9, 1.) 'Εφ' ᾗ (νίκῃ) καὶ θριαμβεῦσαι ἠδέσθη. E Plut. Rom. 'Εθριάμβευσεν ἀπὸ τούτων, De his triumphavit. Jungitur et accusativo, et quidem non solum accus. nominis, unde deducitur, sc. θρίαμβον, sed et accus. personæ. Plut. Fabio, Δεύτερον θρίαμβον ἐθριάμβευσε: Romulo, 'Εθριάμβευσε βασιλεῖς, Triumphavit de regibus. Sic Paul. ad Col. 2, 15. 'Απεκδυσάμενος τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας ἐδειγμάτισεν ἐν παῤῥησίᾳ, θριαμβεύσας αὐτοὺς ἐν αὐτῷ, Cum de illis triumphasset per eam, Triumphatis illis per eam (crucem,) in ea cruce, quæ fuit instar triumphalis currus. Greg. Naz. autem παραδειγματίζειν et θριαμβεύειν copulavit: ut hic Paul. post ἐδειγμάτισεν addidit θριαμβεύσας: Παραδειγματίσας τὴν ἁμαρτίαν καὶ θριαμβεύσας ὡς ἀξίαν ὕβρεως. At vero ap. Paul. rursus, 2 ad Cor. 2, 14. Τῷ δὲ Θεῷ χάρις τῷ πάντοτε θριαμβεύοντι ἡμᾶς ἐν τῷ Χριστῷ, pro Qui facit ut semper triumphemus in Christo, Beza. Et pass. Θριαμβεύομαι, Ducor in triumpho, De me triumphatur, Plut. Coriol. Θριαμβευόμενον ὑπὸ τῶν πολιτῶν. [" Thom. M. 298. Wakef. S. Cr. 4, 152. Diod. S. 2, 542. 585. Schol. ad Horat. p. 79. Zeun. Carm. 1, 37. Cum accus., Plut. 6, 348. Hutt." Schæf. Mss.] Θριαμβευτὴς, Triumphator. [" Toup. Opusc. 1, 196." Schæf. Mss. * 'Εκθριαμβεύω, Gl. Detriumpho, Basil. 3, 55. * Συνθριαμβεύω, Plut. Mario 44.]

" ΘΡΥΟΝ, Hesychio Arcadiæ urbs est quam " Hom. Θρυόεσσαν appellat: item εἶδος βοτάνης. " Diosc. 4, 74. στρύχνον τὸ μανικὸν a nonnullis θρύον " nominari tradit. Sed verisimilior eorum est sen- " tentia qui esse volunt herbam palustrem, Juncum " vel Ulvam. Ut enim σχοίνιναι, ita etiam θρύϊναι " sunt ψίαθοι: ap. Suid. γυμνωθέντα αὐτὸν καὶ θρυΐ- " νῃ περιβληθέντα ψιάθῳ, Juncea storea. Utriusque " θρύου meminit Steph. B. quoque. Θρύον enim esse " ait Urbem Messeniæ denominatam ita ἐκ τῶν ἐν αὐ- " τῇ φυομένων θρύων: quam ab ead. planta denomi- " nari etiam θρυόεσσαν, ad Alpheum fluvium si- " tam. De ea Hom. Λ. (710.) "Εστι δέ τις θρυόεσσα " πόλις αἰπεῖα κολώνη. Civis ejus urbis dicitur " Θρυΐτης, Θρυοῦντιος s. Θρυοέντιος, Θρυοεσσαῖος. " || Θρύορος, Vesicariæ herbæ species esse dicitur ap. " Theophr. H. Pl. 9," [11, 6. Ita Codex Aldi, Gaz. autem et Med. * βρύορον, Schneid. tamen θρύον dedit. " Θρύον, Jacobs. Anth. 9, 511. 11, 416. Toup. Add. in Theocr. 397. Harles. 206. ad Timæi Lex. 45. Toup. Opusc. 1, 467. Heyn. Hom. 8, 183. ad Diod. S. 1, 180. Θρυόεις, ibid. Θρυόεσσα, Wassenb. ad Hom. p. 126. * Θρυόω, ad Timæi Lex. 46. * 'Αποθρυόω, 44. 248. Toup. Opusc. 1, 467." Schæf. Mss. Θρυόεις, Juncosus, Nicander Θ. 200. * Θρυώδης, Strabo 8. p. 537. * Μελάνθρυον, Polyæn. 4, 3, 32. forsan leg. μελάνδρυον. * " Θρύσις, i. q. θρύον, Schol. Il. Φ. 351." Wakef. Mss.] " Θρύσκα, Hesychio " ἄγρια λάχανα, Olera agrestia." " "Ενθρυσκον, teste " Hes. Olus est, florem etiam ferens, ideoque et βρω- " τὸν et στεφανωτόν. Pro quo ap. Theophr." [H. Pl. 7, 7, 1.] " et Plin. legi dicunt Anthriscum." [Pherecrates Athenæi p. 316. Vide Schneideri Annot. ad Theophr. H. Pl. p. 594. et cf. 'Ενθουσικόν.]

ΘΡΥΠΤΩ, Frango, Confringo. Quidam tamen putarunt esse proprie In minutas partes frango, εἰς μικρὰ κόπτω: unde et Comminuo reddiderunt, Contero, quod est συντρίβω: pro qua interpr. facit θρύψομαι, expositum a Suida συντριβήσομαι, ut docebo, cum de metaph. signif. agam. Philo de Mundo, de lapidibus loquens, Θρυπτόμενοι καὶ ῥέοντες, εἰς λεπτὴν τοπρῶτον ἀναλύονται κόνιν, Fragiles et fluxi, in tenuem primum pulverem soluti, Bud. || Redditur et Frio: pro quo non dubitarim dicere cum Plin. Frango in micas, ut idem verbum retineam. Hoc certe constat, ab h. v. fieri τρύφος, Frustum, proprie tamen Panis: ap. Nicandr. [Θ. 287. ubi Schn. τέτριπται] τέθρυπται Schol. exp. etiam τέθλιπται, λεπτός ἐστι. Vide Διαθρύπτω. Ceterum θρύπτω Eust. inter ea recenset, quæ ὠνοματοπεποίηνται. Plato item in Cratylo dicit literam ρ hoc in verbo ἀπεικάζειν τὸ πολὺ, sicut IN Κρούειν, ET IN Θραύειν, ET 'Ερύκειν, ET Κερματίζειν, ET 'Ρέμβειν. || Frango deliciis, luxu, Greg. π. Φιλοπτ., Καὶ οἱ μὲν ῥιγώσουσιν ἐν τριχίνοις καὶ διεσπασμένοις ῥάκεσιν, ἡμεῖς δὲ θρύψομεν ἡμᾶς αὐτοὺς ἐσθῆτι μαλακῇ καὶ περιῤῥεούσῃ, Frangemus nos ipsos deliciis vestis mollis. Apud Lat. et Frangere deliciis, et Frangere deliciæ ipse dicuntur: Juvenal. et turpi fregerunt secula luxu Deliciæ molles. In VV. LL. affertur, tacito Auctoris nomine, "Α δὴ πρὸς δούλους θρύπτοντες, pro Solutius facientes, quæ ad servos spectant, i. e. Indulgentes. || Θρύπτομαι, Frangor deliciis; Frangor, Enervor, metaph. signif.; Dissolutus reddor, Corrumpor. Plut. (6, 29.) Χαυνοῦνται γὰρ ταῖς ὑπερβο-

λαῖς τῶν ἐπαίνων καὶ θρύπτονται. Xen. Σ. (8, 8.) Μαλακίᾳ θρυπτομένου, sicut, Ἁβρότητι χλιδαινομένου. Sed in illo Plut. l. animadverte cum verbo θρύπτεσθαι copulari etiam χαυνοῦσθαι, quo alioqui Suid. illud exp., sicut et istis, μαλακίζομαι, βλακεύομαι. Idem affert ex Aristoph. (Ἱππ. 1162.) Σήμερον Ὑπὸ τῶν ἐραστῶν—ἐγὼ θρύψομαι, quo quidem in l. θρύψομαι ait esse σφόδρα τρυφήσω, σεμνυνοῦμαι: συντριβήσομαι, cui posteriori interpr. potius assentior. Imo vero ne ullum quidem l. priores illas habere posse arbitror; nam quomodo dici queat σφόδρα τρυφήσω, σεμνυνοῦμαι ὑπὸ τῶν ἐραστῶν, non video. || Redditur etiam Molliter et delicate vivo. In usu est et partic. præt. τεθρυμμένος, Lucian. (3, 620.) pro Fractus deliciis, Luxu solutus: quo utor post Quintil., vel uno verbo Dissolutus; nam et hoc ita interdum accipi puto. Unde Τεθρυμμένως, Delicate et molliter, Dissolute, Plut. (9, 195.) Τοῖς ἀσελγῶς καὶ τ. ζῶσιν. [" Cyrill. ap. Suid. v. Σπάδων." Boiss. Mss.] || Sed accipitur sæpe pro Delicias facio. Addit Bud. θρύπτομαι i. ferme esse q. ἀκκίζομαι, Joculari quadam simulatione utor, Graviusculum aut modestiusculum ago jocando. A Luciano dicitur θρύπτεσθαι quidam, qui rogatus ab amico ut narraret, quæ in convivio audierat, illiberaliter et maligne cunctabatur omnia dicere: quod nimirum impensius se rogari vellet, ne futilis videretur, si tam levi momento adduceretur ad prodendos convivas. Hactenus Bud. afferens ex ipso Luciano (3, 420.) Θρύπτει ταῦτα, ὦ Λυκῖνε· ἀλλ' οὔτιγε κ. τ. λ. ubi observa jungi accus. rei. At statim post constr. usitatiorem habet, Κἀγὼ θρύψομαι πρός σε ἐν τῷ μέρει. Ubi certe θρύψομαι est, quod Gall. dicimus, Je me ferai prier, J'aurai mon passe-temps de vous; adeo ut crediderim Lat. reddi etiam posse, Ludos te faciam. Sic idem Lucian. 43(=1, 321.) Σὺ δ' ἐθρύπτου πρὸς αὐτήν. Et quoniam ad vernaculam linguam confugere cœpi, addo θρύπτεσθαι in ea posse etiam reddi Faire du renchéri. Sed θρύπτεσθαι peculiariter dicitur de meretrice, aut etiam περὶ τῶν παιδικῶν, s. generalius περὶ τοῦ ἐρωμένου, Xen. Σ. (8, 4.) p. 521. Καὶ ὁ Σωκράτης ἐπισκώψας, ὡς δὴ θρυπτόμενος, εἶπε, μὴ νῦν μοι ἐν τῷ παρόντι ὄχλον πάρεχε· ὡς σὺ γὰρ ὁρᾷς, ἄλλα πράττω. Quo pertinet Dionys. Areop. in longa illa ad Demoph. Epist. Τί δὲ ὅτι καὶ τῶν ἀποφοιτώντων ἐρωτικῶς ἔχεται καὶ φιλονεικεῖ, καὶ δεῖται μὴ ἀπαξιωθῆναι τῶν ἐρωμένων· καὶ θρυπτομένων αὐτῶν καὶ εἰκῇ κατεγκαλούντων ἀνέχεται; ubi de Deo loquens, ab amatoribus metaph. sumit, atque adeo amatorios affectus exprimit, qui in Deo perspiciuntur, cum homines ejus negligentes et quasi fastidientes ad sese revocat. Ibi certe Schol. annotat θρύπτεσθαι dici ἐπὶ τῶν ἐρωμένων, οἳ τὴν πρὸς τοὺς ἐρῶντας ἀναβαλλόμενοι συντυχίαν, τοιούτῳ τῷ σωματικῷ, τουτέστι κατακεκλασμένῳ, κέχρηνται ἤθει: ubi omnino mendose legi puto σωματικῷ, ac pro eo reponi posse τεθρυμμένῳ. Sed nequaquam ei assentior in hac exp.; neque enim, puto, cum ponitur θρύπτεσθαι hac in signif., respici ad ἦθος κατακεκλασμένον, ut ille vocat, sed dici θρύπτεσθαι eum, qui illud facit, quasi voluptati suæ indulgentem, atque adeo voluptatem capientem ex aliorum ægritudine ob eam, quam patiuntur, repulsam. Sed s. hæc s. alia sit istius signif. origo, ead. certe, quæcunque sit, et verbis κατεγχλιδῶ, κατατρυφῶ, ἐντρυφῶ, conveniet: quæ omnia verba licet deliciarum signif. inclusam habeant, quod tamen Lat. dicunt Delicias facere, his duobus magis respondet, τῷ θρύπτεσθαι, et τῷ κατεγχλιδᾷν. Videndum est etiam an ut Gr. θρύπτεσθαι, sic Lat. Delicias facere dici possit meretrix, quæ se difficilem præbet, ac maligne, nec nisi multis cum precibus se indulget, ut pluris se addicat: quod proprie signif. puto his verbis Gall. Faire de la renchérie: atque adeo ab illis sumtum est hoc loquendi genus, Faire du renchéri. [" Boiss. Philostr. 337. 338. 361. Wakef. Trach. 281. Valck. Phœn. p. 286. ad Timæi Lex. 45. Bibl. Crit. 3, 1. p. 69. Acta Traj. 2, 296. Koen. ad Greg. Cor. 263. Θρύπτομαι, ad Charit. 447. Jacobs. Anth. 8, 78. 11, 65. 299. T. H. ad Aristoph. Πλ. p. 365. Brunck. Aristoph. 3, 48. Heind. ad

A Plat. Phædr. 191. Valck. Adoniaz. p. 290. ad Mœr. 40. 76. Jacobs. ad Theocr. p. 41. Toup. Opusc. 1, 198. Bergl. Alciphr. 166. Lennep. ad Phal. 48. Wyttenb. Select. 308. Τρυφῆς, Valck. Anim. ad Ammon. 107." Schæf. Mss.] Θρύμμα, ET Τρύφος, Fragmentum, κλάσμα. Sed peculiari signif. κλάσμα ἄρτου vocatur θρύμμα s. τρύφος, Hes. et Suid. Lat. Frustum panis: sed ita ut accipiatur non pro Buccella, sed pro Eo, quod dicimus Une pièce de pain. Quod Lat. reddere malim Crustum; ita enim Serv., Cum crustum dicimus, edulium aliquod significamus, partem panis vel placentæ. Ut autem dicit Partem panis, ita J. Poll. θρύμματα exp. μέρη τῶν ἄρτων. Ceterum a τρύφος est Tryfon ejusd. signif. in quibusdam Galliæ locis. [" Θρύμμα, Aristoph. Fr. 232. Kuster. 214. Jacobs. Anth. 9, 460. Toup. Opusc. 2, 168. Τρύφος, 104. Boiss. Philostr. 361. Phryn. Ecl. 79. Jacobs. Anth. 8, 318. Callim. 1, 423. Valck. p. 10. Anim. ad Ammon. 117. ad Herod. 624. Koen. ad Greg. Cor. 243." Schæf. Mss.
B " Sed et ἁλὸς τρύφεα, Frusta salis nativi, dixit Herod. 4, 181. Ναστῶν τρύφη habes ap. Athen. 268. Cf. not. ad 664. f." Schw. Mss.] A QUO Τρύφος fecit Hesiod. Τετράτρυφος, vocans ἄρτον τετράτρυφον Panem, quod in quatuor crusta dividi possit, quorum certa quæpiam mensura videtur intelligi: ut cum Gall. dicimus Un chanteau de pain, ita signif. Une pièce de pain, ut interim de certa quapiam mensura intelligamus, licet non exacte circumscripta. Locus est" E. (2, 60.) Ἄρτον δειπνήσας τετράτρυφον, In quatuor frusta divisum, VV. LL. τέσσαρα κλάσματα ἔχοντα σταυροειδῶς, Tzetz. [* Τρυφλίον, Gl. Escale.] AT VERO a θρύμμα fit Θρυμματὶς forma dimin. Placentæ genus ap. J. Poll. Quam vocem ap. Athen. (132.) Lucian. (2, 330.) invenio. Hes. suo tempore vocatam Ἐνθρυμματίδα scribit. Sunt autem qui θρυμματίδα, sicut et ἔνθρυπτον, Intritum reddi ad verbum posse existiment. EST etiam Θρύπτακος ap. Hes. i. q. θρύμμα et τρύφος, sed Cretensium lingua. Θρύψις, Ipsa actio frangendi deliciis, Effeminatio,
C Enervatio; Deliciæ, Mollities, in qua signif. frequentius etiam esse puto. Xen. K. Π. 8, (8, 8.) Σαφηνίσαι δὲ βούλομαι καὶ τὴν θρ. αὐτῶν. Ibid. τρυφὴν, μαλακίαν, ἁβρότητα simili signif. dicit. AT Ἀθρυψία contr. q. d. Vacuitas a deliciis s. mollitie, Vita minime delicata s. mollis. [Plut. 8, 404.] || Θρύψις, a priore v. θρύπτω, Fractio, Comminutio, Friatio. " Θρυψίχρως, Qui molli cute est et delicata: τρυφερόχρως, " Hes. Θρυψικὸς ab Eod. affertur pro τρυφερὸς, μαλακὸς, χαῦνος, quod θρυπτικὸς potius dicitur." Θρυπτικὸς, q. d. Ad fruendum deliciis propensus, ad delicatam vitam. Sed potius accipitur simpl. pro Delicatus, Mollis. Xen. K. Π. 8, (8, 8.) Ἀλλὰ μὴν καὶ θρυπτικώτεροι πολὺ νῦν ἢ ἐπὶ Κύρου εἰσί. || Interdum etiam est a priore τοῦ θρύπτω signif. et ponitur pro Frangendi s. Comminuendi vim habens: Φάρμακα τῶν ἐν νεφροῖς λίθων θρ., Gal. ad Gl. 2. " Inde AD- " VERB. Θρυπτικῶς, Delicate et molliter: ap. J. Poll. " l. 6. ubi ei hæc synonyma apponit, βλακικῶς, * ἐκ- " δεδιῃτημένως." [" Ælian. H. A. 81." Wakef. Mss.]
D Ἄθρυπτος, ὁ, ἡ, Infragilis, Qui frangi non potest: cui opp. εὔθρυπτος, ut docebo infra. || Non fractus deliciis, luxu; Non fractus, sine adjectione: quod tamen partic. de re potius, quam de persona dictum in hac signif. invenio. Vel Minime mollis, Virilis. Plut. Erot. Ἀλλὰ λιτὸν αὐτὸν ὄψει καὶ ἄ. ἐν σχολαῖς φιλοσόφοις. Sæpius tamen, quantum meminisse queo, de re dicitur, quam de persona. Apud Pythag. Carm. Aur. (35.) Εἰθίζου δὲ δίαιταν ἔχειν καθάρειον, ἄ., ubi est Victus deliciis carens, minime delicatus. Ut autem hic ἄ. δίαιτα, sic τροφὴ ap. Damascium. Bud. ἄθρυπτον in Plut. signif. etiam ait Severus; at ex illo affertur quidem ἄ. in ea signif., sed non sine adjectione; nam e Pericle (5.) hæc citant VV. LL. Προσώπου σύστασις ἄ. εἰς γέλωτα, ubi tamen vereor ne ἄτρεπτος leg. sit. Ἀθρύπτως, Non delicate, molliter, Viriliter, Plut. (6, 687.) Ἀ. καὶ αὐστηρῶς διαιτᾷν, quod convenit cum ἄθρυπτος δίαιτα e Pythag. paulo ante. Αἰνόθρυπτος, Valde mollis s. delicatus, Luxu diffluens. At vero ap. Theocr. (15, 27.) αἰνόθρυπτε ironice dici

puto: veluti si in Gall. sermone vocetur Petite mignarde, Mignone, illa ap. Horat. perusta solibus Pernicis uxor Appuli: aut illa in Moreto Virg. Torta comam, labroque tumens, et fusca colore, Pectore lata, jacens mammis, compressior alvo, Cruribus exilis, spatiosa prodiga planta: aut denique illa ap. Juvenal., si bene memini,—horridior glandem ructante marito. Quam male decent deliciæ, VV. LL. [*Δύσθρυπτος, Plut. Etym. M. 104.] Εὔθρυπτος, Fragilis, Qui facile frangi potest, Lucian. (1, 26.) Ἐπεὶ καὶ εὔθρυπτα ἡμῖν τὰ ἔργα ὥσπερ ἐκείνοις τὰ χυτρίδια, καὶ μικρόν τις λίθον ἐμβαλὼν συντρίψειεν ἅπαντα. || Fractus s. Solutus deliciis, Mollis, VV. LL. Εὐθρυβὴς, Fragilis; Friabilis, Diosc. 5, [144. * " Οἰνόθρυπτος, Valck. Adoniaz. p. 324." Schæf. Mss.]

[* " Ἀμφιθρύπτω, Quint. Sm. 4, 396. ἀμφιτεθρυμμένα τύμματα, sicher f. L. Vergl. mein 12tes Programm." Struv. in Schn. Lex. Suppl. * Ἀμφίθρυπτος, Aret. 4, 4. p. 54. Cod. Vat., ἢ ἀμφιθρύπτοιτο Edd.]

[* Ἀναθρύπτω, J. Poll. 6, 185.]

Ἀποθρύπτω, Frango deliciis et luxu: Ἀποθρύπτομαι, pass. Frangor deliciis; unde partic. ἀποτεθρυμμένος, Fractus deliciis, Luxu corruptus, Mollis redditus et imbecillis, Velut fractas deliciis vires habens. Plato de opificibus mercenariis loquens, Οἳ ὑπὸ τῶν τεχνῶν τε καὶ δημιουργιῶν ὥσπερ τὰ σώματα λελώβηνται, οὕτω καὶ τὰς ψυχὰς συγκεκλασμένοι τε καὶ ἀποτεθρυμμένοι διὰ τὰς βαναυσίας τυγχάνουσι. [" Ad Timæi Lex. 45. Toup. Opusc. 1, 467." Schæf. Mss.]

Διαθρύπτω, Diffringo, Disrumpo. A cujus pass. διαθρύπτομαι est ap. Hom. διαθρυφὲν, Il. Γ. 363. Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διαθρυφὲν ἔκπεσε χειρός. " Διατρυφὲν, " Diffractum, Diruptum, In frusta diminutum: Il. Γ. " Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός: " de gladio." Apud Lucian. (1, 414.) τὸ κρανίον διαθρύπτειν pro Comminuere, Conterere. Sic in VV. LL. ex LXX. Διαθρύψεις αὐτὰ κλάσματα, Levit. 2, (6.) pro Divides ea minutatim. Ibid. ex Ecclesiastico, Διεθρύβησαν λίθοι, pro Confracti sunt lapides. || Διαθρύπτω, sicut et θρύπτω, Deliciis frango etc., Effemino, Xen. Α. (2, 1.) Τῶν παίδων πόδας μὲν ὑποδήμασιν ἀπαλύνουσι, σώματα δὲ ἱματίων μεταβολαῖς δ. Et pass. διαθρύπτομαι, quod Bud. ap. eund. Xen. exp. etiam In delicias agor, Corrumpor, In delicias effundor: ut Ἀπ. 1, (2, 24.) de Alcibiade dicitur, Ὑπὸ πολλῶν καὶ δυνατῶν ἀνθρώπων κολακεύειν διαθρυπτόμενος: (25.) de Alcib. et Critia, Διατεθρυμμένω δὲ ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων: 4, (2, 35.) Πολλοὶ δὲ διὰ τὸν πλοῦτον δ. τε καὶ ἐπιβουλευόμενοι ἀπόλλυνται. Quibus tamen ll. tertia illa Budæi interpr. convenire nequit. Hinc Διατεθρυμμένως, Delicate et molliter, Dissolute, Plato de LL., Δ. ἔχει. Et Διάθρυψις, Enervatio, Effeminatio, Ipsa actio frangendi deliciis, Deliciæ. E Chrys. Διαθρύψεις κινημάτων, pro Gestus molles. || At vero ap. Theocr. (15, 99.) Φθεγξεῖταί τι, σάφ' οἶδα, καλόν· διαθρύπτεται ἤδη: exp. Delicatis gestibus et præludiis ad canendum se comparat. " Διεθρύβη " quod Hes. exp. διεκλάσθη, διετρίβη, est aor. 2 pass." [" Διαθρύπτω, Timæi Lex. 81. et n., Heyn. Hom. 5, 425. Διαθρύπτομαι, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 95. ad Xen. Eph. 214. Jacobs. Præf. ad Bion. et Mosch. p. xiv. Huschk. Anal. 76. Aristoph. Fr. 286. Boiss. Philostr. 337. Διατεθρυμμένως, ad Timæi Lex. l. c." Schæf. Mss. * Διαθρυμματὶς, Antiphanes ap. Athen. p. 661. * Εὐδιάθρυπτος, Cyrill. Alex. in Isaiam p. 852. 858.] Ἐνδιαθρύπτω, Delicias facio, VV. LL. At pro σπαταλῶ et τρυφῶ ap. Theocr. [3, 36.]

[* " Ἐκθρύπτω, Theod. Prodr. 274." Boiss. Mss.]

Ἐνθρύπτω, Comminuo intra, Intero: LXX. Dan. c. ult. Ἐνέθρυψεν ἄρτον εἰς σκάφην, Intrivit panem in alveolum. [Athen. 114. Nicander Θ. 914.] Ἔνθρυπτον, Intritum, Placenta. Vide Θρυμματίς. [Demosth. 314. * " Ἔνθρυπτος, Apollinis epith., Etym. M." Wakef. Mss. * Ἐνθρίτης, ἤγουν * ἐνθρύπτης, Gl. Intricio. Ἐνθρυμματὶς, Anaxandrides Athenæi p. 131.]

" Ἐπιθρύπτομαι, Orno, Polio, VV. LL. Sed hujus " signif. exemplum desidero." [Plut. Dione 17. Aristæn. 1, 28. Ἐπιθρύπτω, Enervo, Philostr. 1, 37. * " Προσεπιθρύπτω, Clem. Alex. Pæd. 2, 2. p. 186." Routh. Mss. * Συνεπιθρύπτω, unde * Συνεπίθρυψις,

A Plut. 10, 495.]

[* " Καταθρύπτω, i. q. simpl. θρύπτω, Artemid. ap. Athen. 663. Τὸ λάχανον κατάθρυπτε, Olus comminue." Schw. Mss. Nicander Ἀ. 61. * Κατάθρυπτος, Athen. 553.] " Καταρυφὴ, in VV. LL. exp. Libido, " Luxuria: sed sine exemplo. A Suida exp. καταφυγή: isque in exemplum affert hæc verba, ἀλλ' " ἐρῶ· οὐ γὰρ ἔχω καταρυφὴν: exponens iterum ἀποφυγὴν τοῦ μὴ εἰπεῖν, Effugium quo minus dicam. " Quæ licet in Ms. vet. Cod. itidem habeantur, et " serie alphabetica confirmentur, haud tamen scio an " non suspecta haberi debeant."

[* Περιθρύπτω, Diod. S. 3. p. 129, 25.]

[* Προσθρύπτομαι, Max. Tyr. 8, 5.]

Συνθρύπτω, Deliciis frango, Delicatum s. Mollem reddo. At vero in Act. 21, 13. Τί ποιεῖτε, κλαίοντες καὶ συνθρύπτοντές μου τὴν καρδίαν; ubi redditur a vet. Interpr. Affligentes cor meum; ab aliis rectius, Comminuentes cor meum; ego tamen malim, Cor meum molle reddentes: nam Lat. interdum Cor

B molle dicunt, vel Cor meum mollescere facientes. Aut certe, Animi mei robur frangentes.

Ὑποθρύπτομαι, Deliciis aliquantum indulgeo: q. d. Subindulgeo deliciis. E Plut. Pericle, Ὑποθρυπτόμενος καὶ ἀνειμένος. [" Jacobs. Anth. 11, 55. ad Timæi Lex. 250. Bibl. Crit. 3, 1. p. 69." Schæf. Mss.]

¶ Τρυφὴ, Deliciæ, Mollities, Luxus. Quæ signif. vulgo dantur huic verbo, ut et dari vere possunt: sed ego hæc distinguens, dico, τρυφὴ priore signif. i. esse q. θρύψις, Mollities, Delicata vita, sic autem loquor post Cic., aut etiam Luxus: nam θρύψις et τρυφὴ pro eod. posita alicubi inveniuntur, itemque μαλακία. Aristot. autem Eth. 7, 7. τρυφὴν esse dicit μαλακίαν τινά. Athen. 6. Καὶ πρῶτος τρυφῆς εἰσηγητὴς Ῥωμαίοις ἐγένετο: 4. διαίτης σκληρότητα opp. τρυφῇ. In h. autem l. 12. Ὑπὸ τῆς τρυφῆς εἰς ὕβριν ποδηγηθέντες, et in aliis hujusmodi malim τρυφὴν exp. Luxum. At posteriore signif. non pro Delicata vita, sed pro Ipsis deliciis, quæ ad vitam illam pertinent, accipi dico nomen τρυφή. Herodian. 1, (6, 3.) Ὑπο-

C μιμνήσκοντες αὐτὸν τῆς ἐν Ῥώμῃ τρυφῆς: 3, (10, 4.) Ὑπὸ τῆς ἐν Ῥώμῃ τρυφῆς καὶ διαίτης—τὰ ἤθη διεφθείροντο. Et plur. (6, 6, 13.) Ταῖς τῆς πόλεως ἐσχόλαζε τρυφαῖς. || Sed addo, interdum restringi ad γαστριμαργίαν s. πολυφαγίαν, quibus etiam nominibus exp. ab Hes., ut in Luciano (1, 343.) Ὑπὸ τρυφῆς ἐξῳδηκὼς τὴν γαστέρα καὶ τὰ σκέλη. [" Mœr. 407. et n.; Alciphr. 224. Koen. ad Greg. Cor. 66. ad Charit. 318. Thom. M. 915. ad Diod. S. 1, 423. Conf. c. τροφὴ, 191. 338." Schæf. Mss. * Ἄτρυφος, i. q. ἄθρυπτος, Athen. 499. * Ἐντρυφὴς, Manetho 4, 85. * " Φιλότρυφος, Ind. ad Timarion. 245.] Τρυφηλὸς, Delicatus, Deliciis deditus, Voluptarius: ut cum scribit Suid. Σικελικὴν τράπεζαν dici ἐπὶ τῶν πάνυ πολυτελῶν καὶ τρ. Ab eo tamen τρυφηλὸς, sicut et Τρυφητὴς, exp. ὁ ἄπληστα τρώγων. [" Toup. Opusc. 2, 192. ad Lucian. 1, 413. Schol. Aristoph. Πλ. 616. Brunck. Aristoph. 2, 245. Boiss. Philostr. 500. * Τρυφελὸς, Bernard. Reliq. 27. * Τρυφηλῶς, Const. Manass. Chron. p. 26. Meurs." Schæf. Mss.]

D Τρυφερὸς, i. q. proxime præcedens τρυφηλὸς, sed usitatius, Aristot. Rhet. 2. scribit divites solere esse τρυφεροὺς, addens, διὰ τὴν τρυφὴν καὶ τὴν ἔνδειξιν τῆς εὐδαιμονίας. Plut. Pericle addidit dat. βίῳ. Sed de re quoque dicitur hoc nomen, [" veluti ap. Athen. 69. ἡ τρυφερωτέρα θρίδαξ, Tenerior, Mollior lactuca, cui opp. ἡ σκληροτέρα." Schw. Mss.] poniturque interdum τὸ τρ. subst. pro Delicata vita: quo usus est modo Thuc. (1, 6.) comparativo τρυφερώτερον. Τρυφερῶς, Delicate, Molliter. [" Jacobs. Anth. 9, 300. Schol. Aristoph. Πλ. 325." Schæf. Mss. * Τρυφερία, Aqu. Genes. 18, 12. Rufi Fr. p. 225. * Τρυφερότης, Athen. 544.] Τρυφεραίνομαι, a quo partic. τρυφερανθεὶς, Aristoph. (Σφ. 688.) Deliciis et mollitie perditus. At in VV. LL. Molliter compositus. [* Τρυφερεύω, Hes. v. Περιτρωκτιῶσα. " Const. Manass. Chron. p. 114." Boiss. Mss. * " Τρυφεραμπέχων, ad Mœr. 75. Jacobs. Anth. 12, 143." Schæf Mss. * Τρυφεραμπέχονος, Antiphanes Athenæi p. 526. * " Τρυφεροπάρειος, Const. Manass. Chron. p. 123. * Τρυ-

φερόπεπλος, 120. *Τρυφεροπρόσωπος, 79." Boiss. Mss. *Τρυφερόσαρκος, Antyllus Oribasii p. 301. Matth. * Τρυφεροστήμων, Schol. Lycophr. 863. * Τρυφερώδης, Bast. Ep. Cr. 276. * Τρυφερωδῶς, Append. p. 6.] Ἀτρύφερος, Minime mollis, Non delicatus, Suid. ex Eupolide affert, Ὅτι οὐκ ἀτρύφερος οὔτ' ἄωρος ἔστ' ἀνήρ, exp. Incultus. [* Ἐντρύφερος, Dio Or. 4. p. 177. Schneidero susp.]

Τρυφάω, Delicate vivo, Deliciis s. Luxui indulgeo, Luxuriose vivo, Plut. Alex. (40.) Ὅτι δουλικώτατον μέν ἐστι τὸ τρυφᾶν, βασιλικώτατον δὲ τὸ πονεῖν: cui dicto opp., ut hoc obiter doceam, quod ap. Athen. dicit quidam, Ἔστι γὰρ τὸ μὲν ἥδεσθαι τὸ τρυφᾶν, ἐλευθέρων· τὸ δὲ πονεῖν, δούλων καὶ ταπεινῶν. Apud Plat. de LL. τρυφῶσα παιδεία, Mollis educatio. || Nitesco, Laute vivo, Efferor et exulto licentia, Bud. interpr. in Æschin. (56.) Οἱ δὲ ὑμέτεροι ῥήτορες τρυφῶσι. || At vero ap. Isocr. cum dat. jungitur, ad Nic. (9.) Τρύφα μὲν ἐν ταῖς ἐσθῆσι καὶ τοῖς περὶ τὸ σῶμα κόσμοις, ubi videtur poni itidem pro Niteas, s. potius pro Splendidus sis. || Sed et cum accus., ut τρ. τοὺς λόγους, Pigmentis et lenociniis orno, Venusto, Bud. afferens hæc e nescio quo Gramm. Τρυφῶ, τὸ ἐν τρυφῇ διάγω· τρυφῶ δὲ τοὺς λόγους, μεταβατικῶς· κατατρυφῶ δὲ σοῦ, γενικῇ: et subjungens e Greg. 204. Καί μοι καθήρασθε καὶ νοῦν καὶ ἀκοὴν καὶ διάνοιαν, ὅσοι τρυφᾷ τε τὰ τοιαῦτα· ἵν' ἀπέλθητε τρυφήσαντες ὄντως τὰ μὴ κενούμενα. Et ex Eod. de eremitis Ægypti loquente, p. 301. Καὶ πολὺ τῶν νηστειῶν καὶ χαμευνιῶν καὶ τῆς ἄλλης κακοπαθείας, ἣν ἐκεῖνοι τρυφῶσιν ἀεὶ, ἐνθεώτερον τοῦτο καὶ ὑψηλότερον, Quo ipsi tanquam deliciis gaudent, Bud., et quidem optime, meo judicio. Sed alteram illam ejus exp., sc. Orno pigmentis etc. minime probare queo: et nec illis Greg. ll., nec alii cuiquam vel Ejusd. vel alius scriptoris, convenire posse existimo. Atque adeo ne hoc quidem verum esse puto, μεταβατικῶς poni τρυφῶ: sed cum dicitur τρυφῶ τοὺς λόγους, subaudiri præp. κατὰ, itidemque in illis Greg. ll. [" T. H. ad Lucian. Dial. 55. Thom. M. 915. Markl. Suppl. 553. Wakef. Ion. 1396. Fischer. ad Plat. Euthyphr. p. 41. Boiss. Philostr. 318." Schæf. Mss.] Τρύφημα, Id, e quo deliciæ percipiuntur, Deliciæ, τρυφή. [Eur. Iph. A. 1050. " Kuster. Aristoph. 214. * Τρύφησις, ad Thom. M. 127." Schæf. Mss.] Τρυφητὴς, Deliciarum consectator, Delicatæ vitæ amator, Qui delicate vivit; Heluo, Vorax, ὁ ἄπληστα τρώγων, Suid. Sic autem τρυφὴν aliquando γαστριμαργίαν significare docui supra. [" Thom. M. 181. Diod. S. 2, 549. Athen. 1, 12." Schæf. Mss.] ΑΤ" Ἀτρύφητος huic opp., A deliciis s. delicata vita alienus, abhorrens. [Plut. 6, 33. * Περισσοτρύφητος, Athen. 160. cf. Valck. Sched. ad N. T. p. 390. * Τρυφητικὸς, Clem. Alex. p. 296. * " Τρυφητίας, Const. Manass. Chron. p. 136." Boiss. Mss. Herodian. Epimer. 137. * Τρυφητιάω, Clem. Alex. p. 325.] Διατρυφάω, i. q. τρυφάω, nisi quod præp. signif. auget. || Exp. etiam Luxu diffluo, e Plat. de LL. Διατρυφώσῃ παιδείᾳ τεθραμμένος, [" 3. p. 695. Dio Chrys. 1, 176." Wakef. Mss.] " Ἐκτρυφάω, " cum dat. construi dicitur, idemque significare " quod ἐντρυφάω: ut ἐκτρυφῶ σοι, Sum tibi in deliciis. Sed hæc valde mihi suspecta sunt, cum " nulla auctoritate vel exemplo confirmentur." [Athen. 554.] Ἐντρυφάω, ut ἐντρυφᾷν μάστιξι, Chrys. Verberibus tanquam deliciis delectari. Et ἐντρυφῶ τούτῳ, Luxuriose et insolenter ac redundanter hac re utor, Bud., afferens e Greg. Δότε μοι μικρὸν ἔτι ἐντρυφᾷν τῷ διηγήματι. Et ex Herodiano (3, 5, 4.) Βασιλικώτερον ἐντρυφῶντα τῷ τοῦ Καίσαρος ὀνόματι, Licentius, Insolentius, Fastuosius Cæsaris applicationem usurpantem. Hæc et alia vide p. 1072. Idem alibi ὁ ἐν τρυφῶν exp. Usque ad delicias ostentabundus. || Item pass. partic. ἐντρυφηθέντα, Quæ redundanter et immodice scribuntur, narrantur, ut cum supramodum scriptt. stylo indulgent. Ibid. || Ἐντρυφῶ σοι, Per delicias et lasciviam illudo et ludibrio habeo, Ludificor, Lucian. (1, 693.) Τοιαῦτα ἐντρυφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς ξυνοῦσι. Hinc Gall. Truffer, cum dicimus, Se truffer de quelqu'un. Et ἐντρυφᾶσθαι, Ludibrio haberi et contemtui. Plut.

A Ἐντρυφώμενος ὑπ' αὐτοῦ. Vide Bud. 1071. [" Diod. S. 2, 373. Wakef. Trach. 281. Plut. Mor. 1, 887. Musgr. Cycl. 584. ad Charit. 343. Alciphr. 154. P. Abresch. Paraphr. 226." Schæf. Mss.] " Ἐντρύφημα, Id cui ἐντρυφῶμεν, Oblectamentum, Deliciæ, " Greg. Naz." [" Philo J. 1, 690." Wakef. Mss. Schleusn. Lex. in V. T. * Ἐντρύφησις, Theod. Prodr. p. 217. * " Ἀπεντρυφάω, Const. Manass. Chron. p. 1." Kall. Mss.] Ἐπεντρυφάω, i. q. ἐντρυφάω. Vide exemplum ap. Suid., ap. quem ἐπεντρυφήσαντος exp. καταπολαύσαντος: sed mendosam hanc scripturam esse puto, [imo recte sic legitur. " Toup. Opusc. 2, 199. ad Thom. M. 84." Schæf. Mss. * Κατεντρυφάω, Gl. Insolesco. * Συνεντρυφάω, Theoph. 3, 706.] Ὑπερεντρυφάω, Illudo per delicias et lasciviam supra quam dici possit, Supramodum ludificor, Alciphr. Epist. (p. 166.) Δοκεῖ δέ μοι μᾶλλον ὑπὸ τούτων τετυφῶσθαι, καὶ ὑπερεντρυφᾷν ἡμῖν· λοιπὸν οὖν ἀποκλείειν. [" Wakef. Trach. 281." Schæf. Mss.] " Ἐντρυφάνιον, Hesychio ὁ δεύτερος οἶνος, Vi-
B " num secundarium, i. e. Lora: ὁ δευτερίας, ὁ *στεμφυλίτης οἶνος: quem et τρύγα vocant. J. Poll. habet τρυγηφάνιον." Κατατρυφάω, ut κατατρυφᾷν τοῦ λόγου, Greg. Naz. [Or. 10. p. 167.] Eluxuriari in stylo, Luxuriante stylo uti. || Et cum gen. personæ, i. q. ἐντρυφῶ, Bud. 1072. " Παρατρυφάω, Suid. cum " dat. construi annotat, sed non exp." [" Notit. Mss. T. 10. P. 2. in Ind. v. Diogenes. * Συντρυφάω, Greg. Naz. Or. 23. (Dio Cass. 373.) * Ὑπερτρυφάω, Etym. M. 573." Boiss. Mss.]

[* Τρύφαξ, Hippodamus Stob. Serm. 141.]

" ΘΥΓΑΤΗΡ, ἡ, Filia, Gnata. Od. Θ. (320.) " Οὕνεκά οἱ καλὴ θυγάτηρ, ἀλλ' [ἀτὰρ] οὐκ ἐχέθυμος. " Xen. K. Π. 4, (6, 4.) Ἔστι δέ μοι καὶ θυγάτηρ παρθένος ἀγαπητὴ, γάμου ἤδη ὡραία. In obliquis casibus accentum in penult. transfert, ut μήτηρ. Od. " K. (7.) de Æolo Hippotæ filio, Ἔνθ' ὅγε θυγατέρας " πόρεν υἱάσιν εἶναι ἀκοίτις [ἀκοίτας]: erant autem ei " Ἕξ μὲν θυγατέρες, ἓξ δ' υἱέες ἡβώοντες. Sic Il. Λ.
C " (226.) Cisseus Iphidamanti δίδου θυγατέρα ἥν. Et " ap. Xen. K. Π. 8, (4, 9.) Ἦν τις ἐκδοῦναι βούληται " θυγατέρα. Et Plut. Apophth. Τῶν τὴν θυγατέρα " μνωμένων αὐτοῦ. Idem in Artax. Μίαν τῶν θυγατέρων. Iidem obliqui syncopen etiam admittunt. " Xen. K. Π. 8, (4, 8.) Πολὺ μᾶλλόν με τῆς θυγατρὸς " μνηστῆρα λήψεται. Sic Il. I. (144.) Τρεῖς δέ μοί " εἰσι θύγατρες. Ubi et θύγατρες dicit, sic in accus. " θύγατρα et θύγατρας: in dat. θυγατρὶ et θυγατράσι: " in gen. θυγατρὸς et θυγατρῶν: in vocandi casu θύγατερ et θύγατρες." [" Toup. Opusc. 2, 243. Brunck. Or. p. 218. Œd. T. 1102. p. 58. Musgr. Bacch. 519. ad Herod. 478. Famula, ad Phalar. 360. Puella, Musgr. Hel. 1317. 1338. Metaph., Jacobs. Anth. 7, 392. 9, 45. 291. De articulo in ellipsi vocabuli θ., Fischer. ad Palæph. 72. 115. et Proll. Θυγατέρος, Aristoph. Σφ. 1397. Θύγατρα, ad Charit. 754. Θύγατερ, Communis salutatio juniorum, Musgr. Suppl. 1138. Helen. 717." Schæf. Mss. " Θουγατὴρ pro θυγ., Priscian. 1, 6. 36." Elberling.
D Mss. * Θυγατροθετέω, Schol. Lycophr. 183. * " Θυγατρομιξία, Cum filia concubitus, Euseb. Præp. Ev. 301. * Θυγατροποιὸς, Qui filias gignit, Philo J. 1, 382." Wakef. Mss. * " Θυγατρότεκνον, Tzetz. Chil. 1, 595." Boiss. Mss.] " Inde DIMIN. Θυγάτριον, τὸ, " Filiola, Gnathænium meretrix ap. Athen. I. 13. " Εἰς νύκτ' ἀποδώσεις τῷ θυγατρίῳ μου διπλοῦν. Aliud " exemplum habes in Ἡγμένος." [" Longus p. 6. Vill., Thom. M. 672." Schæf. Mss.] " ITEM Θυγατριδοῦς dicitur inde ὁ θυγατρὸς υἱὸς, Filiæ filius, Nepos: et Θυγατριδῆ, ἡ θυγατρὸς θυγάτηρ, Filia filiæ, " Neptis, teste J. Poll. 3." [" Ad Mœr. 379. Thom. M. 846. 850. ad Anton. Lib. 247. Verh., Plut. de S. N. V. 82. ad Paus. 151." Schæf. Mss. * Θυγατρίζω, Phot., Araros Anecd. Bekkeri 1. p. 99. ubi legitur Θυγατριδεῖν.]

" ΘΥΛΑΞ, ET Θύλακος, ὁ, Saccus. Utrumque ap. " J. Poll. et Suid., sed posterius longe est frequentius. Aristoph. ΠΛ. (763.) Ὡς ἄλφιτ' οὐκ ἔνεστιν

" ἐν τῷ θυλάκῳ. Athen. l. 11. Λάγυνον ἔχω κενὸν, " θύλακον δὲ μεστόν: contra in Proverb. Εὖ μὲν ἀσκὸς, " εὖ δὲ θύλακος, Bene instructus est uter, bene et " saccus. Rursum ap. Athen. [67. e Theopompo,] " Πολλοὶ μὲν ἀρτυμάτων μέδιμνοι, πολλοὶ δὲ σάκκοι καὶ " θύλακοι [—ες] βιβλίων. Hesychio vero θύλαξ est " προσκεφάλαιον, Pulvinar, Cervical. INDE COMPOS. " Θυλακοειδὴς, Sacci formam habens. Gaza interpr. " Folliculo similis. Athen. (303.) ex Aristot. H. A. " 5. de thynnide, Τοῦ θέρους τίκτει περὶ τὸν 'Εκατομ- " βαιῶνα θυλακοειδὲς, ἐν ᾧ πολλὰ γίνεται μικρὰ ᾠά. " ITEM Θυλακοτρὼξ, Saccos rodens: quod Hes. de " mure dici ait, alii de locusta. ET Θυλακοφορέω, " Saccum gero. Cujus verbi meminit J. Poll. 10, " 31. Ibi enim cum inter μεταλλέως instrumenta " numerasset θύλακας, subjungit, τοὺς μετταλλέας a " Comicis, et nominatim ab Aristoph. dici θυλακοφο- " ρεῖν." [* Θυλακόεις, Nicander A. 403.] " Præte- " rea inde DERIV. Θυλακώδης, i. q. θυλακοειδὴς, " Sacci formam gerens, Sacco s. Folliculo assimilis. " Apud Diosc. enim l. θυλακώδης καρπὸς Hermol. " interpr. Fructus folliculari specie: et τὸ θυλακῶδες " a Gaza redditur Folliculus. ET Θυλακίτης, i. q. " θυλακώδης, Sacci s. Folliculi figuram imitans. Fem. " θυλακῖτις μήκων a quibusdam dicitur ἡ ἥμερος καὶ " κηπευτὴ μήκων, Papaver sativum, procul dubio " quoniam sacci s. utriculi modo habet κεφάλιον " ἐπίμηκες, ut Diosc. tradit 4, 65. Eod. teste, 1, 8. " θυλακῖτις νάρδος a quibusdam dicitur ἡ ὀρεινὴ, " Montana." [* Θυλακὶς, Nicander Θ. 852. Ælian. H. A. 6, 43.] " Præterea inde sunt DIMINUT. Θυ- " λάκιον, Θυλακίσκος," [Diosc. 2, 128.] " Θυλακίσκη, " Θυλακίσκιον, Sacculus, Culeolus: interdum et Fol- " liculus: veluti cum Diosc. θυλάκιον appellat Folli- " culum s. Vaginam seminis. Athen. 4. Θυλάκιον " αἰτῆσαι χρυσίου. Aristoph."Ἔπειτ' ἐπὶ τοὔψον ἧκε, " τὴν σπυρίδα λαβὼν καὶ θυλακίσκον καὶ τὸ μέγα βα- " λάντιον," [Δαιτ. Fr. 30. J. Poll. 10, 172.] " Fe- " minini θυλακίσκη meminit J. Poll. 10, 23. scribens " in Ionis Alcmena θυλακίσκην nominari ὃ εἰς τὴν τῆς " τροφῆς παρασκευὴν ἦν, Sacculum, Sacellum. Inde " et VERB. Θυλακίζειν, quod Hes. Tarentinos usur- " pare ait pro ἀπαιτεῖν τι ἑπόμενον μετὰ θυλάκου." [* Κοινοθυλακέω, Aristoph. Phrynichi Bekk. p. 47. " Θύλαξ, Valck. Adoniaz. p. 285. D. R. ad Longin. 264. Toup. Opusc. 1, 388. Emendd. 2, 120. Koen. ad Greg. Cor. 278. Jacobs. Anth. 8, 77. Callim. 1, 557. Θύλακος, Valck. l. c. Fischer. ad Palæph. 59. Herodian. Philet. 437. 442. et n., Toup. ad Longin. 371. Emendd. 2, 120. Koen. l. c. ad Herod. 523. Musgr. Cycl. 181. Phryn. Ecl. 179. Thom. M. 457. Jacobs. Anth. 7, 209. Kuster. Aristoph. 219. T. H. ad Plutum p. 256. Corpus humanum, Heyn. ad A- pollod. 877. De quant., Porson. Med. p. 21. * Θυ- λακοφόρος, Aristoph. Fr. 282. * Θυλακὶς, Θυλακίζω, Valck. l. c. Θυλακίσκος, Aristoph. Fr. 240. 272. Θυλάκιον, ad Herodian. Philet. 442. Thom. M. 457. * Θυλὰς, i. q. θύλαξ, Toup. Cur. Post. in Theocr. p. 3. Opusc. 1, 388. Emendd. 2, 120. 4, 470. Ruhnk. Ep. Cr. 188. ad Longin. 264. Jacobs. Anth. 8, 77. Callim. 1, 557. * Θυλὶς, * Θύλλις, Valck. l. c. Ruhnk. l. c. Toup. Opusc. 1, 388. Emendd. 2, 120. * Θυλὰ, Ruhnk. l. c. Toup. Opusc. l. c." Schæf. Mss. Pro Οὐλάδες, Hesychio πῆραι, θύλακοι, leg. Θυλάδες.]

" ΘΥΜΒΡΑ, ἡ, Thymbra: herba odorata, de qua " Diosc. 3, 45. et Plin. 19, 8. ubi eam a Latinorum " nonnullis Cunilam esse vocatam ait, subjungens, " Hæc ap. nos habet vocabulum et aliud, Satureia " dicta in condimentario genere. Colum. tamen inter " thymbram et cunilam s. satureiam distinguit, sic " scribens 9, 4. Eademque regio fœcunda sit fru- " ticis exigui et maxime thymi aut origani, tum " etiam thymbræ, vel nostratis cunilæ, quam Satu- " reiam rustici vocant. Et in Horto, Et satureia " thymi referens thymbræque saporem." [" Diosc. Notha 474." Boiss. Mss.] " Dicitur porro hæc " thymbra etiam Θυμβραία, ab Hippocr. teste Gal. " et θύμβρον, a Theophr. H. Pl. 7, 1, (2.) ubi tamen " et fem. θύμβρα habetur. Aëtius plurali etiam num.

A " τὰ θύμβρα dicit, ut Martial. Improba nec prosunt " jam satureia tibi. Alioqui Θύμβρα et Locus est " Ilii ad Thymbrum fluvium, ubi fanum est Apol- " linis Θυμβραίου, teste Hes. INDE Θυμβροφάγος, " Thymbra victitans," [Anecd. Bekkeri p. 43.] " ET " Θυμβρεπίδειπνος, Qui thymbra super cœna utitur, " aut thymbra super cœna contentus est, Non nisi " thymbra cœnitans, ideoque Frugalis, Restrictus et " parcus: φειδωλῶς καὶ εὐτελῶς ζῶν. Aristoph. 'Α. " (353.) Ἄγ', ὦ θύγατερ, ὅπως τὸ κανοῦν καλὴ καλῶς " Οἴσει, βλέπουσα θυμβροφάγον. Idem N. (421.) φει- " δωλοῦ καὶ τρυσιβίου γαστρὸς, καὶ θυμβρεπιδείπνου. " NECNON Θυμβρώδης, Thymbræ similis, Qui e " thymbræ genere est: ap. Theophr. H. Pl. (6, 7, " 5.) ET Θυμβρίτης οἶνος, Thymbrites vinum, h. e. " E thymbra factum, s. Thymbra conditum: de quo " Diosc. 5, 60." [* Θυμβρίη, Hippocr. 572, 41. * Θύμβρις, Gl. Albaia: * Θύμβρος, εἶδος βοτάνης· Cunilium. * Ἐπίθυμβρον, Schn. Lex. " Θύμβρον, Brunck. Aristoph. 2, 85. Θυμβροφάγος, 3, 69. Bergl.

B Alciphr. 414. Θυμβρεπίδειπνος, ibid. Θυμβραῖος, Musgr. Rhes. 224. Boiss. Philostr. 617. * Θύμβρις, Diodor. Sard. 6. Leon. Alex. 9. Jacobs. Anth. 9, 384. Christod. Ecphr. 416. Θύμβρις, Θύβρις, Visconti Iscr. Triop. 75. *Θυμβριὰς, Heyn. Virgil. 1. p. ccxii." Schæf. Mss.]

ΘΥΜΟΣ, ὁ, Animus, Mens, Il. (Γ. 97.) μάλιστα γὰρ ἄλγος ἱκάνει Θυμὸν ἐμὸν, Dolor incessit animum meum. Tale est (B. 171.) ἐπεί μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν, Quoniam ejus cor et animum pervaserat dolor; sed observa hic adjungi κραδίην: A. (173.) Φεῦγε μάλ', εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται, Si animus tuus ad id impellitur, Si ita fert animus, ut Lat. poëtæ loquuntur. Quo pertinet, Ἐν θυμῷ μεμαῶτες, Il. Γ. (9.) *Item hic versus, qui sæpe ab eo repetitur,* Δαίνυντ'· οὐδ' ἔτι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης. Quo in l., sicut et in præced. duobus, aliisque multis, Cupiditas s. potius Ipsa cupiendi actio τῷ θυμῷ tribuitur. At vero in hoc ejusd. poëtæ loco, Ὣ θυμῷ εἴξας

C ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ, vult Etym. itemque Homeri Schol. θυμὸν ipsam etiam ἐπιθυμίαν signif. Sed Latini eod. plane modo Animo suo obsequi dicunt, s. Morem gerere. Hoc etiam animadvertendum est, in quodam l. ante c. κραδίην et θυμὸν copulat, ita θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι non raro dicere, item θυμὸν ἐνὶ φρεσί. Et, τὸ δ' ἐμὸν κῆρ Ἄχνυται ἐν θυμῷ, Il. Z. (523.) Observandus est item usus cum diversis præp. ap. hunc poëtam: ac potest quidem ap. eum κατὰ θυμὸν, ἐν θυμῷ reddi eod. nomine Lat., cum præp. In: itidemque ἐκ θυμοῦ, Ex animo: at cum dicit ἀπὸ θυμοῦ ἔσσεαι, Il. A. (562.) retinetur quidem et tum idem nomen, sed præp. in aliquod nomen mutatur; nam ἀπὸ θυμοῦ Μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεαι, est Magis animo meo invisa eris. Quod si præp. alicui Lat. dandus et hic locus esset, putarem reddi debere, Extra animum meum eris. Ex his autem ἀπὸ θυμοῦ factum comp. ἀποθύμιος. Ceterum illud ἐν θυμῷ, cujus modo memini, sciendum est alicubi peculiarem quendam usum habere; nam quod legitur Od. X.

D (411.) Ἐν θυμῷ, γρηῦ, χαῖρε καὶ ἴσχεο, est quod Tibull. dicit, In tacito cohibe gaudia clausa sinu: perinde sc. ac si diceretur, Cave ne foras erumpat gaudium tuum, et se prodat, sed in animo et pectore tuo contine. Alioqui ἐν θυμῷ, vel etiam θυμῷ sine præp. vacare sæpe puto: et quidem alicubi cum eod. etiam verbo: Il. H. (191.) χαίρω δὲ καὶ αὐτὸς Θυμῷ: (189.) γήθησε δὲ θυμῷ. Eust. tamen vult θυμῷ signif. ἐκ ψυχῆς καὶ οὐ κατά τι ἐπιπόλαιον καὶ προσποίητον. At si potius vacare hic dicendum sit istum dat., similem esse dicemus ei, qui verbis φιλεῖν et κήδεσθαι adjungitur alibi ab Hom.: cum tamen ἐκ θυμοῦ eid. verbo φιλεῖν ab eod. poëta adjunctum, non itidem otiosum sit, Il. I. (343.) sed id sit, quod Latini ad verbum Ex animo amare s. diligere, dicunt: Galli, Aimer du bon du cœur. || In prosa autem dicitur θυμὸν ἔχειν ἀγαθὸν, quod Lat. Bono esse animo: q. d. Habere bonum animum, ut Gal. Avoir bon courage. Sed per se quoque est Animi præsentia, Xen. K. Π. 4, (2, 12.) Ἦν δὲ κατὰ τὸ καρτερὸν ἐμβαλόμενοι, ἴωμεν ῥώμῃ καὶ θ. ἐπὶ τοὺς πολε-

μίους. A Bud. autem exp. etiam Animi præstantia, vehementia, præfidentia, in Plat. de Rep. Πρῶτον μὲν εὖ ἴσχων τὸ σῶμα, φρονήματος καὶ θ. ἐμπίπλαται, καὶ ἀνδρειότερος γίνεται αὐτὸς αὐτοῦ. Huc pertinet etiam, quod ap. Eund. legitur ibid. Ἄμαχόν τε καὶ ἀνίκητον θυμός· οὗ παρόντος ψυχὴ πᾶσα πρὸς πάντα ἄφοβός τε καὶ ἀήττητος. Ego certe his in ll. id plane esse θυμὸν arbitror, quod Virg. Animos vocavit, Æn. 11. Ibo animis contra; vel magnum præstet Achillem. Atque adeo illud Xen. ἴωμεν θυμῷ, puto hinc verti posse ad verbum, Eamus animis contra. Sic autem Animos dici Lat. et cum quibusdam verbis, satis notum esse potest. Huc pertinet, quod Gal. scribit, θυμὸν Hippocrati esse etiam προθυμίαν. Θυμὸς, Mens, Mentis cogitatio, Propositum: ἕτερος δέ με θυμὸς ἀνῆκεν, i. e. ἐπιλογισμὸς, Etym., sed malim simplex λογισμὸς, quo exp. θυμὸς ab Hes. quoque: addente et προαίρεσις. In prosa autem dicitur cum infin. etiam, pro Ipso proposito s. Voluntate aliquid faciendi: Plut. Εἰ μὲν οὖν ἐστί σοι θ. ἐπιχειρεῖν τοῖς πολεμίοις. A Xen. autem subaudiendus relinquitur B infin., K. Π. 3, (1, 20.) p. 41. Δειπνήσαντες δὲ ἀπελαύνετε ὅπου ὑμῖν θ.: hic n. infin. ἀπελαύνειν subaudio, sumtum ex ἀπελαύνετε. Quod si quis in his aliisque hujusmodi ll. θυμὸν exponere malit ἐπιθυμίαν, istam certe exp. magis iis convenire puto, quam Homerico illi, cui eam dari dictum est. Sic et Lat. Mens, veluti cum dicitur, Ea mente hoc feci ut etc. Θυμὸς, Animalis spiritus et vivificus, ut quidam exp. post Eust. in ἐσαγείρατο θυμὸν, quod sæpe ap. Hom. occurrit. Quo accipi modo putatur et Il. A. (593.) ὀλίγος δέ τι, vel potius δ' ἔτι, θυμὸς ἐνῆεν: pro Moribundus eram et pene exanimis. || Anima, Vita, ut θυμὸν ἀπηύρα, ap. Eund., ἐξαίνυτο, Animam abstulit, i. e. interfecit. Possit vero, ut opinor, ita accipi et in l., quem modo protuli ex Il. A. ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν, ut sit Exigua animæ portio, i. e. vitæ. Ab Etym. et Schol. Homeri exp. etiam Concordia ap. eund. poëtam, ubi dicit ἕνα θυμὸν ἔχοντες, sed perperam: meo quidem judicio, cum θυμὸν per se minime hoc signif., sed addito accus. ἕνα, sonetque C θυμὸν ἕνα q. d. unanimitatem.

Θυμὸς, Ira, Excandescentia, Il. (B. 196.) Θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ διοτρεφέος βασιλῆος: dixerat autem proxime præcedente versu, Μήτι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν υἷας Ἀχαιῶν: unde et θ. μ. Eustathio est τὸ πολὺ τοῦ θυμοῦ, admonenti, μεγάθυμος, licet hinc factum, alio tamen sensu usurpari. Sic autem accipit Hom. dat. θυμῷ alicubi cum verbo εἴκειν, quemadmodum cum eod. verbo θυμῷ poni ἀντὶ ἐπιθυμίας antea dictum fuit. Est certe hac in signif. prosæ quoque scriptoribus usitatum. Eur. Med. (1075.) Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, Ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς, Thuc. 2, (11.) Καὶ οἱ λογισμῷ ἐλάχιστα χρώμενοι, θυμῷ πλεῖστα ἐς ἔργον καθίστανται: q. l. aliquid etiam habet affinitatis cum illo Eur., quod ad sententiam attinet: hic enim θυμὸς et λογισμὸς id sunt, quod illic θυμὸς et βουλεύματα. Aristoph. Σφ. (567.) Οἱ δὲ σκώπτουσ', ἵν' ἐγὼ γελάσω, καὶ τὸν θυμὸν καταθῶμαι: et, θυμὸν δακὼν, N. (1369.) pro Iram reprimens: ad verbum, Animum mordens. D Plut. (9, 103.) Οὐκ ἔχοντες δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι ὅποι τὸν θυμὸν ἀπερείσονται, Non habentes Laced. in quos iram effunderent, Polit.: Lucian. autem dicit etiam θ. ἐκχέειν, hac in signif. Interdum vero θ. et ὀργὴ copulantur: et ita quidem ut ὀργὴ potius præcedat, si bene memini, ac certe rationi consentaneus est hic ordo, cum θ. sit aliquid plus quam ὀργὴ, licet Aristot. ordinem hunc non servarit in Rhet. scribens διὰ θ. καὶ ὀργὴν γίνεσθαι: sed possit hic particula καὶ pro ἢ posita videri. Servavit certe Herodian. 8, (4, 1.) Ὀργῇ καὶ θ. χρώμενος πλείονι μᾶλλον ἠπείγετο, ubi Polit. ὀργὴν quidem Iram, at θ. Furorem vertit. Bud. autem alicubi θ. Iracundiæ furorem interpr. Lucian. quoque ὀργὴν et θ. conjunxit, sed utrique suum dans verbum: (3, 153.) Εὐθὺς ἐξέρρηξε τὴν ὀργὴν, καὶ τὸν θυμὸν ἐξέχεε. Paul. ad Col. 3, 8. separatim ὀργὴν et θ. posuit, scribens, Νυνὶ δὲ ἀπόθεσθε καὶ ὑμεῖς τὰ πάντα, ὀργὴν, θυμὸν, κακίαν, βλασφημίαν, ubi multo aptius redditur Excandescentiam quam Indignationem, ut vet. Interpr. reddiderat, et post eum Erasm. In Stoicorum Definitionibus legimus ὀργὴν quidem esse ἐπιθυμίαν τιμωρίας τοῦ δοκοῦντος ἠδικηκέναι οὐ προσηκόντως, at θ. esse ὀργὴν ἀρχομένην, i. e. θ. esse Iram nascentem et modo existentem. Verum ap. Cic., qui hæc scribit Tusc. Quæst. 4., non legitur θ., sed θύμωσις: quam lectionem non miror solum, sed suspectam etiam habeo, non quod θύμωσις id significare negem, sed quod θ. in ea signif. passim legamus, et quidem in ipsa etiam Stoica definitione: at θύμωσιν vix usquam. Alioqui certe verbum θυμοῦσθαι, a quo derivatur θύμωσις, pro Irascor, Excandesco, antiquis quoque usitatum esse, atque adeo non solum id posse signif. θύμωσις, sed ne posse quidem aliud signif., fateor. Denique θ. a Cic. scriptum fuisse puto, aut, si θύμωσις scripserit, ideo hoc potius usus esse quam illo θ., cum Stoicis, quod magis ad formam Lat. nominis Excandescentia accederet: utpote actionem τοῦ θυμοῦσθαι significans, sicut Excandescentia actionem excandescendi, et, ut loquuntur Gramm., verbale a θυμοῦσθαι, sicut Excandescentia ab Excandesco. Ac de hoc quidem hactenus. Basil. certe aptissime θ. distinxit ἀπὸ τῆς ὀργῆς, dicens θ. esse velut ἔξαψίν τινα καὶ ἀναθυμίασιν ὀξεῖαν τοῦ πάθους, at ὀργὴν esse ἔμμονον λύπην καὶ ὁρμὴν κ. τ. λ. Cui etiam definitioni consentanea videtur illa interpr. per v. Lat. Excandescentia: Bud. tamen hic secus reddidit, sc. Iram præcipitem. || Herodian. autem improprie mihi videtur usus esse hoc nomine, cum θυμὸν non pro Excandescentia, Ira, sed pro Iracundia, Iracunda mente, dixit 4, (12, 15.) Εἰδώς τε τοῦ Ἀντωνίνου τὸν θ. καὶ τὸ φονικὸν ἐπὶ τοιοῖσδε γράμμασι. || His addenda quæ ap. Xen. leguntur, Ἱππ. (9, 2.) sc. esse θ. equo, quod homini est ὀργή. || Sed et hoc sciendum est, in plur. quoque legi hoc nomen. Aristot. de hominibus melancholicis loquens, Ἐρωτικοὶ καὶ εὐκίνητοι πρὸς τοὺς θ. καὶ τὰς ἐπιθυμίας. At Plut. unico etiam homini tribuit θυμοὺς, Cor. (1.) Θυμοῖς δ' αὖ πάλιν χρώμενος ἀκράτοις, καὶ φιλονεικίαις ἀτρέπτοις. || Ad etymum autem quod attinet, Plato quidem a v. θύειν derivat, Cratylo, Θυμὸς δὲ ἀπὸ τῆς * θύσεως καὶ ζέσεως τῆς ψυχῆς ἔχοι ἂν τοῦτο τὸ ὄνομα. Alii vero his non contenti, non solum ἀπὸ τοῦ θύειν, sed etiam ἀπὸ τοῦ θύειν τὸ αἷμα dixerunt, ut sc. θ. appellatus sit quasi θύαιμος. Apud me certe parum ponderis hæ derivationes habent, præsertim cum uni duntaxat hujus nominis significationi conveniant, illi sc., qua pro Ira s. Excandescentia ponitur.

[" Θυμὸς, Valck. Hipp. p. 198. Zeun. ad Horat. p. 43. Jacobs. Anth. 9, 202. 11, 289. Heyn. Hom. 5, 147. 296. 6, 20. 23. 8, 46. Vita, 4, 514. Græv. Lectt. Hes. 616. Ira, Ammon. 72. Lennep. ad Phal. 43. Quid ap. Hom., Wassenb. ad Hom. p. 37. Unde? Valck. Diatr. 231. Conf. c. ὕμνος, Huschk. Anal. 96.; cum μῦθος, Heyn. Hom. 4, 230. 6, 38. Θ. et ὀργὴ quomodo differant, ad Lucian. 1, 751. Pleonast., Fischer. Præf. ad Weller. Gr. Gr. p. viii. Ejus sedes in pectore, Heyn. Hom. 5, 723. 6, 23. Plur., Musgr. Tro. 1240. Diod. S. 2, 169. Lobeck. Aj. p. 330. Ἐκ θυμοῦ, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 52. Jacobs. Anth. 7, 225. Crinagor. 4. Θυμῷ, Toup. Opusc. 1, 327. cf. Emendd. 2, 32. ad Diod. S. 2, 236. Heyn. Hom. 4, 451. 7, 44. Ἐν θυμῷ, 5, 296. Ἐν θ. ἔχειν, Philostr. 86. Boiss. Θυμῷ βούλεσθαι, ad Herod. 394. ubi et de θυμός ἐστιν ἐμοί. Θυμὸν λείπειν, ἀποπνείειν, Ruhnk. Ep. Cr. 21. Ἐς θ. βάλλειν, ad Herod. 757. Ἀπὸ θ. ποιεῖν, 222. Koen. ad Greg. Cor. 94. Θ. ἔχειν ἐπὶ, Toup. Emendd. 1, 380. Θυμὸς κατά τινος, Plut. Bruto 1. Παντὶ τῷ θ., Abresch. Æsch. 2, 104. Τὸν θ. καταθέσθαι εἴς τι, Diod. S. 2, 573." Schæf. Mss.]

Θυμοβαρὴς, ὁ, ἡ, Animum gravatum habens, Animo dolens, ap. Suid. Σῆμα παρ' Αἰάντειον ἐπὶ Ῥοιτηΐσιν ἀκταῖς Θυμοβαρὴς ἀρετὰ μύρομαι ἑζομένη. [* Θυμοβάρεια et * Θυμοβαρείω, Etym. M. 458.] Θυμοβόρος, Animum vorans, rodens: ἔρις, aliquoties Hom.: Il. T. (58.) Θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν εἵνεκα κούρης. Θυμοβορέω, Animum exedo tristitia, Macero me ægritudine animi, θυμὸν κατέδω, Hom.: Hesiod. Ἡ. (33.) πεφύλαξο δὲ θυμῷ Τετράδ' ἀλεύασθαι φθίνοντός θ' ἱσταμένου τε Ἄλγεα θυμοβορεῖν, Doloribus exedere s. conficere animum, Dolores vorare animo, ὁμοῦ καμάτῳ καὶ ἄλγεσι

θυμὸν ἔδειν, Hom. [Vita Homeri ap. Gal. p. 366.] Καταθυμοβορέω, Animum exedo: i. q. θυμοβορέω: nisi quod præp. aliquid significationi addit. Pythag. Φείδεο τῆς ζωῆς, μή μιν καταθυμοβορήσῃς. Hom. dicit (Il. Ω. 129.) Σὴν ἔδεαι κραδίην. [Heyn. Hom. 8, 618.]

Θυμοειδής, ὁ, ἡ, Animosus, Animi præstans, h. e. Acer et vehemens, ἀνδρεῖος: cui opp. ἄθυμος. Bud. e Plat. de LL. 245. de Rep. 3. p. 42. Ἀκρόχολοι οὖν καὶ ὀργίλοι ἀντὶ θυμοειδῶν γεγένηνται, δυσκολίας ἔμπλεῳ: 8. p. 109, pro Animi præstans. Alibi quoque θ. καὶ πρᾶον in laude ponit. Unde et Synes. Ep. 131. Θ. καὶ πρᾶος, οἵους ὁ Πλάτων ἀξιοῖ τῆς ἑαυτοῦ πόλεως τοὺς φύλακας εἶναι, Animosos et lenes. Idem Plato Polit. 2. θ. et μεγαλόθυμος pro eod. posuit. Et ap. Xen. Ἱππ. (10, 17.) Ἐλευθέριόν τε καὶ ἐθελουργὸν, καὶ ἱππαστὴν, καὶ θ., καὶ σοβαρὸν, de equo. Videtur differre aliquid ab ἀνδρεῖος. Unde Plato de Rep. 2. Ἀνδρεῖος δὲ ἄρα εἶναι ἐθελήσει ὁ μὴ θ. εἴτε ἵππος εἴτε κύων, Fortis esse volet, qui animosus non sit. Est enim θ., ὁ ἄγαν ἀνδρεῖος, Aristot. Œcon. 1.: Idem in Polit. 2. conjungit θ. καὶ πολεμικοῖς ἀνδράσι: 7. Τοὺς μέλλοντας εὐαγώγους ἔσεσθαι τῷ νομοθέτῃ πρὸς τὴν ἀρετὴν, oportere esse διανοητικούς τε καὶ θ. Herodian. 8, (1, 6.) Θ. ὄντες καὶ εὔτολμοι, Animosi Audacesque: 2, (9, 2.) Ἐς δὲ τὴν τῶν πραγμάτων διοίκησιν γενναῖος ἅμα καὶ θ., Vehemens homo negotiis gerendis, Polit. || Iracundus, i. q. ὀργίλος: opp. τῷ πραῢς, Plato et Synes., Bud. Herodian. 3, (12, 22.) de Antonino, Νέος θρασὺς θ. τε, Audax juvenis et iracundus. Athen. de Musica, Καὶ γὰρ τοὺς θ. πραΰνει, Iracundos placat. Sic Plato de Rep. 25. Ἐναντία γάρ που θυμοειδεῖ πραεῖα φύσις: Idem ap. Dem. Phal. Τὸ μὲν πρῶτον, εἴ τι θ. εἶχεν, ὥσπερ σίδηρον ἐμάλαξεν. Apud Herodian. vero 2, (13, 9.) Μεγάλῃ βοῇ καὶ θ. τῷ πνεύματι, videtur potius sumi pro Irato s. Ad iram concitato, quam Iracundo; Turbido spiritu, Polit. || At θ. δύναμις, Animosa s. Irascibilis facultas, Vis cordi insita, qua motus in nobis gignit et animi perturbationes, Gorr.: In qua inest τὸ θ., s. τὸ θυμῶδες καὶ τὸ θυμικὸν, h. e. Quæ animos homini inspirat, et in qua irarum existit ardor, Cic. Hæc θ. ψυχὴ, δύναμις, vocatur etiam ζωτικὴ, πηγὴν ἔχουσα τὴν καρδίαν καὶ ὀχετοὺς τὰς ἀρτηρίας, Bud. e Gal. Unde et in VV. LL. est ex ejusd. Gal. Therap. 9. Καὶ γὰρ δύναμις ζωτικὴ καὶ δύναμις θ. καὶ ψυχὴ θ. ὀνομάζεται. Et τὸ θ. neutr. subaud. τῆς ψυχῆς μέρος, Pars animi, in qua irarum existit ardor, Cic. ap. Plat. p. 11. mei Lex. Cic.: Plut. de Virt. Mor. Ὧν ἡ μὲν (δειλία) ἔλλειψις, ἡ δὲ (ἀνδρία) ὑπερβολὴ τοῦ θ. Idem, Οὐ παρακμῇ τινὶ δι' ἡλικίαν τὸ θ., οὐδὲ αὐτομάτως ἀπομαραινόμενον, ἀλλ' ὑπὸ λόγων τινῶν χρηστῶν θεραπευόμενον. Alicubi vero τὸ θ., pro Ipsa ira. Diog. L. Τὸ μὲν αὐτῆς λογικὸν μέρος περὶ τῇ κεφαλῇ καθιδρύσθαι ἔφη· τὸ δὲ θ. περὶ τῇ καρδίᾳ· τὸ δὲ ἐπιθυμητικὸν, περὶ τὸν ὀμφαλόν. Pro quo ap. Cic. est, Plato triplicem finxit animum: cujus rationem in capite, iram in pectore, cupiditatem subter præcordia locavit. [Herod. 2, 265. Ælian. H. A. 4, 19.] Θυμοειδῶς, Animose, Iracunde, Herodian. 4, (3, 7.) Ὁ δ' Ἀντωνῖνος ἐμβριθῶς τὰ πάντα καὶ θ. ἔπραττε, Asperius ferociusque gerebat, Polit. Θυμολέων, Leonis instar animosus, Leonino et magno animo præditus, Il. H. (228.) Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα, θυμολέοντα. Quæ ead. verba Hesiod. habet in Θ. [1007.] Θυμολέαινα, Leonino et magno animo prædita, Epigr. [Anal. 3, 82. * Θυμολιπής, Nonn. D. 37, 540. * Θυμολογέω, Antiphil. 45.] Θυμόμαντις, Qui animo futura prospicit, Vates, * ψυχόμαντις, συνετῶς προορῶν τὰ ἀποβησόμενα, Hes. [Æsch. Pers. 229.] Θυμομαχέω, Infenso animo bellum gero, Bud. ex Act. 12, (20.) Ἦν δὲ ὁ Ἡρώδης θυμομαχῶν Τυρίοις, Plut. Demetr. (22.) p. 287. Οὐδὲν ἄξιον λόγον πράττων ὁ Δημήτριος, ὅμως ἐθυμομάχει πρὸς αὐτοὺς, Diod. S. in Hist. Alexandri, Καὶ μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀναπνοῆς θυμομαχοῦντες, τὸ ζῆν πρότερον ἢ τὴν ἀρετὴν ἐξέλιπον, Iratis animis ad extremum usque spiritum depugnantes. Quo sensu accipi posse videtur etiam id, quod e Polyb. (9, 40, 4.) citat Suidas, Οἱ δὲ — τὰ μὲν ἀπαλγοῦντες ταῖς ἐλπίσι, τὰ δὲ καὶ θ., ἐπί τινα παράστασιν κατήντησαν. Ipse vero Suid. ibi exp. ἀλγυνόμενοι τὴν ψυχὴν, quod Bud. improbare vide-

A tur. Eust. aliam etiam dat. huic verbo signif., exponens enim ap. Hom. ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ, scribit ἐμπεσεῖν esse vocab. militare, quo significetur πολέμιον τὸν χόλον εἶναι τοῖς πάσχουσι: atque inde quosdam dici etiam θυμομαχεῖν. [" Ad Diod. S. 2, 185. 639. ad Dionys. H. 2, 870." Schæf. Mss. * Θυμομαχία, Polyæn. 2, 1, 19. * Θυμοπληθής, Æsch. S. c. Th. 688.] Θυμοραϊστής, Animum destruens, i. q. θυμοφθόρος, Il. Π. (414.) ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής, Σ. (220.) δηΐων ὑπὸ θυμοραϊστέων. Θυμόσοφος, Qui ipse sibi animi sui acumine peritiam alicujus rei comparavit, non ab alio didicit, Indole ingenii præstans, Ingeniosus, Aristoph. N. (877.) θυμόσοφός ἐστιν φύσει. Quibus verbis probationis loco subjicit, Εὐθύς γέ τοι, παιδάριον τυννουτοΐ, Ἔπλαττεν ἔνδον οἰκίας, ναῦς τ' ἔγλυφεν· Ἁμαξίδας δὲ σκυτίνας εἰργάζετο. Plut. Artax. (17.) de Parysatide, Τά τ' ἄλλα θ. γυνὴ καὶ δεινὴ κυβεύειν: de qua aliquanto post, Νοῦν ἔχουσα καὶ φρόνημα βασιλείας ἄξιον. Et θ. θηρίον, in VV. LL. Humanæ intelli-
B gentiæ partem habens. Eust. ap. Hom. in Il. M. (228.) ὃς σάφα θυμῷ Εἰδείη τεράων, de vate dicto, periphrastice exprimi scribit hoc θυμόσοφος: nam esse θυμόσοφον τὸν μὴ ἄλλοθεν ἀλλὰ φυᾷ, ὅ ἐστιν εὐφυΐα, τῇ κατ' αὐτὸν, σοφόν. [" Boiss. Philostr. 522. Tzetz. Exeg. in Il. 89, 27. * Θυμοσόφως, 128, 18." Schæf. Mss. * Θυμοσοφέω, Nicet. Annal. 14, 4.] Θυμοσοφικὸς, i. q. θυμόσοφος, Aristoph. Σφ. (1280.) de filiis Automenis, quos χειροτεχνικωτάτους appellat, Εἶτ' Ἀριφράδην (ἐφύτευσας) πολύ τι θυμοσοφικώτατον: quod explicans subjungit, Ὅντινά ποτ' ὤμοσε, μαθόντα παρὰ μηδενὸς, Ἀλλ' ἀπὸ σοφῆς φύσεως αὐτόματον ἐκμαθεῖν Γλωττοποιεῖν. [* " Θυμορολμία, Const. Manass. Chron. p. 26. 77." Boiss. Mss.] Θυμοφθόρος, Animo perniciosus, Animum lædens et labefactans, Od. B. (329.) ὄφρ' ἔνθεν θυμοφθόρα φάρμακ' ἐνείκῃ, Ἐν δὲ βάλῃ κρητῆρι, καὶ ἡμέας πάντας ὀλέσσῃ, Pharmaca animo exitialia, Quæ rationis usum adimant, ac sic perniciem extremam inferant, Δ. (716.) Τὴν δ' ἄχος ἀμφεχύθη θυμοφθόρον, Od. K. (363.) Ὄφρα μοι
C ἐκ κάματον θυμοφθόρον εἵλετο γυίων, Hesiod. Ἔ. (335.) Μηδέ ποτ' οὐλομένην πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ Τέτλαθ' ὀνειδίζειν, Animo et vitæ pestiferam. [Zosim. 5, 32. " Heyn. Hom. 5, 221. Jacobs. Emendd. 20. Exerc. 2, 65. Wakef. Alc. 467. Trach. 142. 837. * Θυμοφθορέω, 142. * Θυμοφόνιος, 837." Schæf. Mss. * " Θυμοφονοῦντες, ad Hesych. 1, 714. n. 22." Dahler. Mss. * Θυμοφόρος, Eust. ad Dionys. P. p. 139.]

Θυμαλγής, ὁ, ἡ, Animo dolorem afferens, Od. Υ. (118.) Οἵ δή μοι καμάτῳ θυμαλγέϊ γούνατ' ἔλυσαν, Σ. (346.) Λώβης ἴσχεσθαι θυμαλγέος, Ψ. (183.) ἦ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες, Θ. (272.) θυμαλγέα μῦθον ἄκουσε. [Æsch. Ag. 1040.] Θυμαρής, Animo conveniens, h. e. Gratus, Animo placens, aliquoties ap. Hom. ἔχων ἄλοχον θυμαρέα. Pro quo, verso α in η, DICITUR Θυμήρης, accentu in penult. retracto. Od. K. (361.) λό' ἐκ τρίποδος μεγάλοιο Θυμῆρες κεράσασα κατὰ κρατός τε καὶ ὤμων. Et, Θ. αὐτῷ φίλους, Herodian. 8, (5, 23.) Carissimos. Dicitur vero ET Θυ-
D μάρμενος, quod ejusd. et originis et signif. est, Nicander Ἀ. (590.) θυμάρμενον εἶαρ, i. e. θυμηρέστατον, Animo gratum. [* Θυμαρέω, Probo, Theocr. 26, 9. * " Θυμάρεστος, Apollon. Lex. 9. 336." Boiss. Mss. " Heyn. Hom. 5, 597. * Θυμαρίδας, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 54." Schæf. Mss.] Θυμηγερέω, Animum recolligo, θυμὸν ἀγείρω, Hom. aliquoties: Od. H. (283.) Ἐκ δ' ἔπεσον θυμηγερέων, h. e. νέον ἐσαγειράμενος θυμὸν, ut alibi ait, Recolligens novum animum, animi vires collapsas, animum, qui jam defecerat. Θυμηδής, Animo gratus et jucundus, opp. τῷ θυμαλγής, quod præcedit, Od. Π. (389.) Μή οἱ χρήματ' ἔπειτα ἅλις θυμηδέ' ἔδωμεν. Et θυμηδέστερος κλῆρος, Sors acceptior, animo gratior, Sap. 3, (14.) [* " Θυμηδέω, Bergler. ad Alciphr. 51. (1, 12. n. 27.) ad Charit. 386." Schæf. Mss. Heliod. 10. p. 458. Simonides Fr. 11, 103.] " Θυμαδέων, Hesychio ἀθυ" μῶν." Θυμηδία, Animi jucunditas et delectatio, qua sc. animus gaudio et lætitia perfunditur, Plut. (8, 849.) Ὅσοι πολλῆς ἐν αὐτοῖς εὐφροσύνης καὶ θ. παρούσης, ἔξωθεν ἐπάγειν τὰ τέρποντα φιλοτιμοῦνται, Eupolis ap. Athen. (286.) Παρὰ τῷδε Καλλίᾳ πολλὴ θ.,

Ἵνα πάρα μὲν κάραβοι, καὶ βατίδες, Καὶ λαγὼ, καὶ γυναῖκες εἰλίποδες. A Bud. exp. Animus hilaris et voluptate perfusus, Oblectamentum, citante e Gal. ad Gl. Ὀργῇ δὲ καὶ λύπῃ καὶ θυμῷ ἀντεισάγειν χρὴ τὴν ἐν λόγοις τε καὶ πράξεσι καὶ θεάμασι καὶ διηγήμασι θ. Plut. in Homero, de locis comicis et ad risum provocantibus ap. Hom. ut sunt, Martis et Veneris deprehensio, Thersites vapulans, Τοιαύτη μὲν ἡ θ. παρὰ τῷ ποιητῇ εὑρίσκεται. Dicitur autem a θυμηδής, ut ἀηδία ab ἀηδής. [Jambl. V. P. 208.]

[* "Ἀβροθυμοέγκαυστος, Delicato et effeminato animo inustus, Pseudo-Chrys. Serm. 83. T. 7. p. 498. Ἀ. ὀργὴν καὶ * ῥιζοτηξικάρδιον καὶ * νευροσύμφορον τίκτει ἡ πορνεία καὶ μοιχεία." Seager. Mss. * "Ἀγλαόθυμος, Jo. Geom. Parad. 85. Cod. Reg. Par." Boiss. Mss.] Ἀγριόθυμος, ὁ, ἡ, Agresti et fero animo præditus * ἀγριόψυχος, θηριώδης, Hes.

Ἄθυμος, Qui non est bono animo, animum despondet, dejicit, s. potius Qui dejecto est animo. Quidam tamen aliis modis reddiderunt; sed illæ interprr. mihi magis placent, in quibus etiam nomen B Animus habetur, ut plane exprimatur vis hujus vocabuli, compositi e θυμὸς, Animus, et α priv.: adeo ut ἄθυμος, ad verbum sonet Carens animo, i. e. Gallico loquendi genere, Qui perdidit cor. Anxius etiam exp. Suidas ἄθυμον ap. Plat. de Rep. 5. ait signif. ἀθυμήτην, i. e. λελυπημένον, Mœrore affectum. Apud Xen. videtur opponi τῷ πρόθυμος, ut ἀθυμίαν et προθυμίαν opp., ut sit Minime alacer, Non alacri animo faciens aliquid: K. Π. 5, (5, 13.) de militibus loquens, Οἱ μὲν ἀγαθοὶ, πολὺ ἂν ἀθυμότεροι γίγνοιντο· οἱ δὲ πονηροὶ, πολὺ ὑβριστότεροι, Boni, minus sint alacres. Quidam exp. Animum magis demittant. E qua exp. sequeretur, illos jam antea demittere animum. || Non animosus, Pusillanimis, Aristot. Pol. 7. opponens θυμοῦ πλῆρες s. ἔνθυμον, et ἄθυμον. Suid. ἄθυμοι exp. τὴν ψυχὴν κακοὶ, Ignavi, Timidi, h. in l. Οἱ δὲ στρατιῶται, καίτοι ἄ. δοκοῦντες, καὶ τὰ σώματα πονηθέντες ἐν τῇ προτέρᾳ μάχῃ. Ubi tamen videtur posse exponi, ut in l. Xen. proxime præcedente, Non alacres. Apud eund. Suid. ἀθυμότερος C compar. exp. ἀψυχότερος, κακοψυχότερος, Ignavior, Timidior. Ab Erasmo ἄθυμος exp. etiam Nihil ira commotus; sed exemplum desidero. [" I. q. πρᾶος, ἀόργητος, Plato de LL. 10. p. 888." Corai. Mss. " Wakef. S. Cr. 5, 129. Schneid. Anab. 35. Brunck. Antig. 1219. Thom. M. 17. et n." Schæf. Mss.] Ἀθύμως, q. d. Asque animo, Animo dejecto, Anxie, Xen. K. Π. 3, (1, 14.) Καὶ οἱ μέλλοντες μάχεσθαι, δεδιότες μὴ ἡττηθῶσιν, ἀ. διάγουσι, Et qui pugnaturi sunt, metuentes ne superentur, animo sunt dejecto; In anxietate versantur: ἀ. διακεῖσθαι, Isocr. Pan. Despondere animum, Spem omnem abjicere, abjecisse; ad Nic. ἀ. ἔχοντας et φοβουμένους copulat. Dicitur et ἀ. ἔχειν πρός τι, pro Desperare de re aliqua: Xen. (Ἀπ. 2, 6, 18.) Ἀ. ἔχω πρὸς τὴν τῶν φίλων κτῆσιν, Despero de comparandis amicis. [*Ἀθυμοτέρως, Aristot. H. A. 9, 40.] Ἀθυμία, Budæo Animi dejectio, Tristitia, Anxietas, Desperatio, Affectus hominis animum despondentis, et qui meliora non sperat. Idem in Comm. Gr. ait, θυμὸς est Animi præfiden- D tia, Animus vehemens: quos Animos Lat. vocant: cui ἀθυμία opp. Hæc Bud. Priorem illam signif. habet ἀθυμία in Æsch. c. Ctes. Εἰς τὴν ἐσχάτην ἀ. ἐνέπεσον. Item ap. Xenoph. (Ἑ. 6, 2, 13.) hic, Οἱ δ' ἔξω ἐν πάσῃ τῇ ἀ. ἦσαν. Apud Eund. ἀθυμία est contr. προθυμίᾳ, Alacritati, Animo alacri, K. Π. 1, (6, 12.) Λέγων ὅτι τὸ πᾶν διαφέρει ἐν παντὶ ἔργῳ προθυμία ἀθυμίας, Dicens plane interesse in omni negotio, adsit alacritas animi, annon. [" Boiss. Philostr. 400. Diod. S. 2. 336. Thom. M. 16. et n., ad Xen. Eph. 221. 282. Conf. c. ῥᾳθ., ad Diod. S. 2, 347. Schneid. ad Xen. Mem. p. 216. Ed. 3. De plur., p. 215. (4, 2, 17.)" Schæf. Mss.] Ἀθυμέω, a Bud. in Lex. exp. Animum despondeo, Animo dejecto sum, Alacritate animi defectus sum. Idem in Comm. L. Gr., exponens ἀλύων ap. Plut. quasi Spe deplorata confectus, subjungit, Supra pro eod. ἀθυμῶν dixerat et ἀπειρηκώς. Hæc Bud. Exp. etiam ἀθυμῶ non male, meo quidem judicio, Animo concido, succumbo, debilitor, Animum abjicio, Isocr. in Evag. Τίς οὐκ ἂν ἀθυμήσειεν, ὅταν ὁρᾷ κ. τ. λ., ubi absolute ponitur; at in Panath. ab Eod. cum dat. interjecta præp. ἐπὶ, Οὐ μὴν ἐπὶ τούτοις ἀθυμήσας, εἰλόμην ῥᾳθυμεῖν. Dativo autem sine præp. junxit Dem. (40.) Οὐκ ἀθυμητέον τοῖς παροῦσι πράγμασι, Non oportet animo esse dejecto ob præsentem rerum statum; Animum despondere. Fortasse etiam exponi possit, Non oportet pro deplorato habere præsentem rerum statum; nam animum despondemus de iis, vel ob ea, quæ pro deploratis habemus. Jungitur et accus. ap. Thuc. (5, 91.) Ἡμεῖς δὲ τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς, ἢν καὶ πανσθῇ, οὐκ ἀθυμοῦμεν τὴν τελευτὴν, Non expavescimus finem imperii nostri, ut quidam exp. Sed verti etiam potest, Non despondemus animum de fine nostri imperii. Apud Eund. cum infin. junctum est, 7, (21.) ἀθυμῶ ἐπιχειρήσειν, pro ὀκνῶ, δέδια, Schol. Apud Soph. itidem pro δέδια, Timeo, cum particula μὴ, (Œd. T. 747.) Δεινῶς ἀθυμῶ μὴ κ. τ. λ. quanquam non simpliciter Timeo exponendum puto, sed Anxius sum metu, Angor metu ne etc. Et quasi Exanimor metu, sequendo etym. utriusque verbi; nam Exanimor ab Animus, ut ἄθυμος a θυμὸς factum est: privante illic particula ex, ut hic litera α. || Ἀθυμέομαι, pass., i. q. act. ἀθυμῶ: Hes. ἀθυμούμενος, λυπούμενος, Qui mœrore afficitur. [" Phryn. Ecl. 92. ad Diod. S. 1, 414. Musgr. Rhes. 686. Wakef. Trach. 668. Mœr. 286. et n. De constr., Valck. ad Phalar. p. xx. ad Herod. 601. * Ἀθυμητέον, Kuster. Bibl. Chois. 61." Schæf. Mss.] Ἀθυμήτης, Anxius, Mœrore affectus, ap. Suid. v. Ἄθυμος. Fieri autem dicemus ex ἠθύμηται præt. 3. ab ἀθυμέομαι, ut a prima ἠθύμημαι fieret ἀθύμημα: sed haud temere alibi reperias hoc nomen ἀθυμητής: ita enim malit fortasse aliquis scribere quam ἀθυμήτης. "Ἐξαθυ" μεῖν, Penitus defici animo et exanimari." [" Plut. Cicerone 6." Boiss. Mss.] Καταθυμέω, pro λίαν ἀθυμῶ, Animo concido et labasco, Bud. e Xen. (Ἑλλ. 3, 2, 20.) Ὥστε ὁ μὲν δῆμος παντελῶς κατηθύμησε.

[* Ἀπόθυμος, Plut. 6, 326.] " Ἀποθυμέω, i. q. " ἀθυμέω, Bud. in Epist." [* Ἀψίθυμος, Etym. M.]

[* " Βαρβαρόθυμος, Orac. Sibyll. 3. p. 243." Kall. Mss.] Βαρύθυμος, Graviter animo affectus, Synes. Ep. 44. Βαρυθυμότερον τὸν ἠδικημένον καθίστησι, Gravius afficit animum ejus, qui injuriam passus est, Multo acerbius iratum reddit eum, qui læsus est, Plut. Alex. (9.) Ἃς ἡ τῆς Ὀλυμπιάδος χαλεπότης, δυσζήλου καὶ β. γυναικὸς, ἔτι μείζονας ἐποίει, Morosæ ac difficilis feminæ. " Βαρυθύμως, Gravato " animo. Rejicit hoc adv. J. Poll., usurpandum pro " eo dicens ἀχθηρῶς et ἀσηρῶς." [" Alciphr. 236." Schæf. Mss.] Βαρυθυμία, Animus graviter affectus, Animi ægritudo, Plut. (Mario 40.) Ὑπὸ λύπης καὶ β., Præ animo ægro, Bud. Βαρυθυμέω, Gravato animo fero, Indignor, Bud. ex App. Ὁ δὲ Μίλων βαρυθυμῶν, ὡς ἀπίστου περὶ αὐτὸν γενομένου Πομπηΐου, ἐπὶ τὴν Λανΐνιον πατρίδα ἐξῄει. Idem ap. Plut. βαρυθυμούμενος interpr. Ægre ferens: ap. quem (8, 949.) est, Ὁρῶν ἀποσιωπῶντα καὶ β.

Γλυκύθυμος, Dulcedine animum afficiens, i. fere q. θυμηδής, Aristoph. (N. 705.) ὕπνος δ' ἀπέστω Γλυκύθυμος ὀμμάτων, Somnus animo gratus: νήδυμος ὕπνος, Hom. Item Delicatus, Qui nulla non dulcedine animum effeminat: in malam partem, Lucian. (1, 755.) Ὡς οἱ μὲν Ἐπικούρειοι γλ. καὶ φιλήδονοί εἰσιν. || Placido et miti animo præditus, Il. Υ. (467.) Οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων, Ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαώς. [* Γλυκυθυμέω, Hierocles Pyth. p. 216. Cantabr.] Γλυκυθυμία, Animi suavitas, dulcedo, i. fere q. θυμηδία, Synes. Ep. 57. Οὐκ ἔτι τῆς συνήθους ἐν εὐχαῖς γλ. ᾐσθόμην, Non amplius consuetam in orationibus suavitatem sensi: 79. de se loquens, Καὶ τιμῆς ἀνθρωπίνης καὶ πάσης γλ. ἀπολελαυκὼς, Hilaritatem animi lætitia perfusi, Bud.; et in malam partem pro Deliciis s. Voluptatibus animi: (105.) Εἰ μή τις εἴη κατεσκευασμένος σύννους τε καὶ πρὸς ἅπασαν γλ. ἀνένδοτος, Et ulli animi suavitati nunquam cedens. || In vitio a Plut. ponitur pro Ignavia et inertia, quæ laborem respuit, Bud. Sic a Plat. de LL. 22. accipitur. || Animi placiditas et quasi dulcedo; Cle-

mentia, Bud.: Plut. [10, 42. Plato de LL. 1. p. 26. Stob. Serm. 5. p. 145.]

Διθυμία, Animorum dissensio, Dissidium, Discordia, *διχοστασία*, Hes. Fit quasi A *δίθυμοι*, Qui animis dissident, [Prov. 26, 20.] *Διχόθυμος*, Dubius animi, Qui animum in duas quasi partes scissum habet, *διάβολος*, Hes.

Δύσθυμος, Graviter animo affectus, i. q. *βαρύθυμος*. Ab Aristot. Probl. 404. δ. et *δύσελπις* pro eod. ferme ponuntur, quasi Anxius et diffidens fortunæ, Mœrore plenus, ut *ἄθυμος*. Bud. Dicit autem Aristot. *Οἱ μὲν παῖδες εὐθυμότεροι, οἱ δὲ γέροντες δυσθυμότεροι.* Et paulo ante, *Τὸ μὲν γῆρας δύσελπί ἐστιν, ἡ δὲ νεότης ἐλπίδος πλήρης.* Soph. (El. 218.) *Σᾷ δυσθύμῳ τίκτουσ' αἰεὶ Ψυχᾷ πολέμους*, Animo tuo misere afflicto et mœsto: (549.) *οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις Δύσθυμος*, Animus meus ob ea, quæ facta sunt, nullo mœrore afficitur, Nulla pœnitudine ducitur. Et neutr. *τὸ δ.* Animi ægritudo, mœror. Plut. Pericle, *Τὸ δ. ἀνιεὶς καὶ παραμυθούμενος.* *Δυσθύμως*, Ægro animo, Cum animi mœrore, Plut. Fabio (6.) *Δ. δὲ* B *καὶ * περιφόβως-διακειμένων ἁπάντων*, Omnium animis mœrore et timore perculsis. *Δυσθυμία*, Animi mœror, Aristot. Probl. Δ. *ποιεῖ ἀλόγους.* Item, *Οὓς δ. λαμβάνουσι*, Plut. Artax. (30.) *Τοσαύτην ἐνέβαλον πτοίαν αὐτῷ καὶ ταραχὴν καὶ δ. εἰς τοὺς λογισμοὺς, ὥστε φάρμακον σκευάσαντα τῶν θανασίμων, καὶ πιόντα, τοῦ ζῆν ἀπαλλαγῆναι*, Herodian. 8, (5, 19.) *Παντοδαπῆς οὖν ἀπορίας καὶ δ. τὸν στρατὸν κατεχούσης*: 6, (6, 4.) *Ὡς μεγίστην ἐνεγκεῖν δ. τῷ στρατῷ*, Ut maximum exercitui mœrorem attulerit. [* *Δυσθυμικὸς*, Aristot. Physiogn. c. 6.] *Δυσθυμέω*, Animum despondeo, Tristor, Bud. e Plut. Tim. *Δυσθυμῶν ταῖς ἐλπίσιν, ἔπλει εἰς Ἰταλίαν.* Item, *Μὴ δυσθύμει*, Ne despondeas animum, mœrore animus tibi consternetur. Citatur etiam pass. *δυσθυμοῦμαι*, Sum ægro animo, ex Eur. [Med. 90. Stob. Serm. 249. "Wakef. Ion. 265. * *Δυσθυμαίνω*, Hymn. in Cer. 362. Voss. Mœreo." Schæf. Mss.]

Ἔκθυμος, Qui animo promto est, Alacris, Ex animi affectu proficiscens. [" Abresch. Lectt. Arist. C 261. Toup. Opusc. 1, 318." Schæf. Mss.] *Ἐκθύμως*, Ex animo, Promte, Alacriter, *ἐνδιαθέτως, ἐκ θυμοῦ*, Eust. Philo V. M. 1. *Τοὺς μὲν εὐνοίας τῷ φιλεῖν ἐκθ., τοὺς δ' εὐχαριστίαις, ἀνθ' ὧν εὖ ἔπαθεν, ἠμείβετο*, Pietate et amore flagrantissimo prosequendo, Toto pectore amando. Et ap. Suid. *Ἠγωνίζετο πεζὸς ἐκθ.*, i. e. *προθύμως*, Alacriter. Herodian. 4, (15, 15.) *Συνεὶς ὅτι οὐκ ἄλλως Ἀρτάβανος ἐκθ. μάχεται*, Acriter pugnat. Lucian. (2, 661.) *Ἐκθ. πάνυ ἐρίζοντες*, Admodum acriter, Magno cum animi fervore et contentione, Pertinaci contentione. Quibus in ll. capi potest in altera signif. *τοῦ θυμὸς*, qua pro Ira ponitur. Quo certe modo capitur ap. Herodian. 3, (6, 1.) *Πάντα μὲν ἐκθ. πράττων, ὀργῆς δὲ ἥττων ὢν φύσει*, Irato et infenso animo omnia gerens. Apud Philon. V. M. 1. *Μή τι θεήλατον κατασκήψῃ κακὸν οὕτως ἐκθ. ἀπιστοῦσι τοῖς χρησμοῖς*, Sic improbe diffidentibus oraculis, Turn. [" Jacobs. Anth. 6, 187. ad Dionys. H. 3, 1660. Toup. Opusc. 1, 548. Abresch. Lectt. Arist. 260. Act. Traj. 1, 249." Schæf. Mss.] *Ἐκθυ-* D *μία*, Animi promtitudo, *προθυμία*. [Polyb. 3, 115, 6.] AT *Ἐκθυμέω*, quod ex Isocr. citat quidem Bud., sed non interpr., si mendosum non est, pro *ἀθυμέω*, Animum despondeo, poni videtur: *Ὥστ' οὐκ ἐκθυμεῖν δεῖ τοὺς ὑπὲρ τῶν δικαίων κινδυνεύοντας, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον τοὺς ὑβρίζοντας.* [* " *Ἐκθυμαίνω*, Anton. Lib. p. 50. Verb. interpr. In furorem vertor." Schæf. Mss.]

Ἔνθυμος, In quo animus est, Animosus, Aristot. Polit. 7, 7. *Τὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων γένος ὥσπερ μεσεύει κατὰ τοὺς τόπους, οὕτως ἀμφοῖν μετέχει· καὶ γὰρ ἔνθυμον καὶ διανοητικόν ἐστι*, h. e. *θυμοειδὲς, καὶ θυμοῦ πλῆρες*, ut ibid. loquitur: opponens ei *ἄθυμος*, Pusillanimis, Non animosus. [" Musgr. Bacch. 1252. * *Ἐνθύμως*, ad Dionys. H. 3, 1660." Schæf. Mss.] *Ἐνθυμέομαι*, In animo verso, voluto, Animo concipio, Animadverto, Considero, Expendo, Reputo. Cum gen. vel accus., Xen. *Ἀπ.* 1, (1, 17.) *Ὅσα δὲ πάντες ᾔδεσαν, θαυμαστὸν εἰ μὴ τούτων ἐνεθυμήθησαν*: 2, (1, 34.) *Σοὶ δ' οὖν ἄξιον τούτων ἐνθυμουμένῳ.* Sic Isocr. ad

A Phil. (32.) *Ὧν ἐνθυμούμενόν σε χρὴ μὴ περιορᾶν τοιαύτην φήμην.* Et alibi, *Ὧν ἐνθυμουμένους χρὴ κ. τ. λ.* Cum accus. autem, Thuc. 2, (40.) *Καὶ αὐτοὶ ἤτοι κρίνομέν γε ἢ ἐνθυμούμεθα ὀρθῶς τὰ πράγματα*, Dem. c. Mid. *Τί οὖν ἐκ τούτων ὑμᾶς ἐνθυμεῖσθαι δεῖ*; Itidem Isocr. (ad Nic. 1.) *Ἐπειδὰν ἐνθυμηθῶσι τοὺς φόβους, καὶ τοὺς κινδύνους.* Nonnunquam etiam sequentem habet particulam *ὅτι*: Plato Epist. 4. *Ἐνθυμοῦ δὲ καὶ ὅτι δοκεῖς τισὶν κ. τ. λ.* Aut etiam *διότι*: Isocr. *Ἐνθυμοῦ δὲ διότι ἐνδέχεται.* A Thuc. autem jungitur etiam partic., et dicitur (1, 120.) *Οὐκ ἐντεθύμηται ἐπαιρόμενος*, pro *οὐκ ἐντεθύμηται ὅτι ἐπαίρεται.* || Sed his addo, videri mihi aliquando *οὐκ ἐνεθυμήθην* accipi pro In mentem mihi non venit, ubi sequentem habet infin., Dem. *Οὐδ' ἐνθυμηθῆναί φησι λύσασθαι.* [" Wakef. Eum. 222. Thom. M. 310. Kuster. V. M. 62. Aristoph. 53. Boiss. Philostr. 517. ad Herod. 686. Cum gen., Xen. Mem. 1, 1, 17. ubi v. Ernest. Act., ad Herod. 369. * *Ἐνθυμητέον*, Jacobs. Anim. 282. Kuster. Aristoph. 72. Porson. Hec. p. 83. Ed. 2." Schæf. Mss. B *Ἐνθυμέομαι*, seq. *μὴ* cum conjunct., i. q. *φυλάττομαι*, Heind. ad Plat. 3, 346.] *Ἐνθύμημα*, Animi conceptus, Sensum vel Sensus: ap. Alcid. *Καὶ ταχείᾳ χρήσασθαι καὶ τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν ἐνθ. εὐπορίᾳ.* Sic Isocr. et Dionys. H. *ἐνθυμήματα* sæpe pro Sensis et Sententiis, i. e. *ἀντὶ τῶν νοημάτων.* Item *ἐνθύμημα*, Argumentum et sententia oratoria, Cic. Top., Ex hoc illa rhetorum sunt e contrariis conclusa, quæ ipsi *ἐνθ.* appellant: non quod non omnis sententia proprio nomine *ἐνθ.* dicatur; sed, ut Hom. propter excellentiam commune poëtarum nomen efficit ap. Græcos suum, sic cum omnis sententia *ἐνθ.* dicatur, quia videtur ea, quæ e contrariis conficiatur, acutissima, sola proprie nomen commune possidet. Quintil. [1, 10, 27. 5, 14, 24. 9, 4, 57.] Aristot. Hermog. Bud. 693. ubi inter alia ex Hermog. docet *ἐνθ.* esse acrius epicheremate. || Budæo Commentum, Inventum, Memorabile inventum, ap. Xen. (Œc. 20, 24.) *Ἐνθύμημα, πολλοῦ ἄξιον.* [" Thom. M. 310. Ammon. 52." Schæf. Mss.] *Ἐνθυμηματικὸς*, Constans C enthymemate s. enthymematis, Enthymemata continens: *ῥητορεῖαι*, Aristot. Quibus enthymemata adhibentur, *περίοδος*, Hermog. Periodus enthymemate conclusa. || Aliquis autem dicitur *ἐνθ.*, Acer in argumentationibus et argutus orator, Aristot. Bud. 693. [* " *Ἐνθυμηματικῶς*, Theon Progymn. p. 55. Cam." Boiss. Mss.] Et *Ἐνθυμηματώδεις*, Commentationibus pleni. BICOMP. *Ἐπενθύμημα*, Hermog. (408.) Enthymema enthymemati additum, VV. LL. [" Tzetz. Exeg. in Il. p. 16, 2." Schæf. Mss.] *Ἐπενθυμεῖσθαι*, AC *Ἐπενθύμησις* itidem de enthymematis unius ad alterum adjectione, Bud. 694. DIMIN. *Ἐνθυμημάτιον*, Commentatiuncula, Argutulum dictum, Bud. e Gell. 15. init. [Gl. Sensiculus.] *Ἐνθύμησις*, Cogitatio, Consideratio, Commentatio, Thuc. 1, (132.) *Δείσας κατὰ ἐνθ. τινὰ ὅτι οὐδεὶς πω—ἀφίκετο*, Greg. Naz. *Οὐκ εἶναι μεταξὺ νοῦ καὶ ἐνθ. καὶ ψυχῆς διαίρεσιν ἐπινοηθῆναί τινα καὶ τομήν.* *Ἐνθυμητικὸς*, Promtus ad excogitandum, comminiscendum, Bud. 327. [* *Διενθυμέομαι*, Cyrill. c. Jul. p. 344. " Jo. D Monachus Hist. Barlaami in Cod. Reg. 903. p. 24. Vita S. Nili Jun. p. 22." Boiss. Mss. * *Παρενθυμέομαι*, Gl. Dissimulo, M. Anton. 5, 5. Euseb. H. E. 9, 10. ubi v. Vales. " In animo contineo, Clem. Alex. 158. Male intelligo, Philo J. 2, 344. Animum non adverto, 1, 78." Wakef. Mss. * *Παρενθύμησις*, Gl. Dissimulatio. * *Ἀπαρενθύμητος*, M. Anton. 10, 8. * *Ἀπαρενθυμήτως*, 6, 53. * *Ὑποπαρενθυμέομαι*, Arrian. Ep. 4, 3. * *Προενθυμέομαι*, Strabo 2. p. 169. * " *Προσενθυμέομαι*, Liban. 3, 4. Theon Progymn. p. 55. Cam." Boiss. Mss. " Recogito, Lysias 797, 16." Seager. Mss. * *Προσενθυμητέον*, Eust. Od. p. 1490, 39. * *Ἐνθυμόομαι*, Cogito, LXX. Es. 10, 7.] " *Ἐνθυμάζω*, Hesychio est *ἐμπίπτω καὶ ἐνορμῶ.*"

[* *Ἐπίθυμος*, unde * *Δυσεπιθύμως*, Greg. Naz. c. Astron. p. 40. Matth.] " *Κατεπίθυμος*, Concupi-" scens, VV. LL." [LXX. Judith. 12, 16. * *Ἐρίθυμος*, Quint. Sm. 4, 13.]

Εὔθυμος, Qui bono animo est, hilari et læto ac securo animo est, opp. *τῷ δύσθυμος*, Aristot.

Probl. 104. Τὸ δὲ θερμὸν τὸ περὶ τὸν τόπον, ᾧ φρονοῦμεν καὶ ἐλπίζομεν, ποιεῖ εὐθύμους. Et paulo post, Διὸ καὶ οἱ μὲν παῖδες εὐθυμότεροι, οἱ δὲ γέροντες δυσθυμότεροι. Xen. K. Π. 6, (4, 5.) de Cyro milites adhortante, Ὑμᾶς δ' ἐγὼ βούλομαι ἀναμνῆσαι, ὧν μοι δοκεῖτε μεμνημένοι πολὺ ἂν εὐθυμότεροι εἰς τὸν ἀγῶνα ἰέναι, Multo alacriore et hilariore animo prælium inituri. Herodian. 6, (6, 13.) Εὐθ. δὲ καὶ ἀδεέστερος γενόμενος, ἀνειμένης αὐτῷ τῆς περὶ τὰ πολεμικὰ φροντίδος, ταῖς τῆς πόλεως ἐσχόλαζε τρυφαῖς, Hilarior jam ac liberior. Item, Qui benevolo ac benigno animo est, εὐμενής, Od. Ξ. (63.) Οἷά τε οἱ οἰκῆϊ [ᾧ οἰκῆϊ] ἄναξ εὔθυμος ἔδωκεν. [" Jacobs. Anim. 218. Anth. 10, 270. Ion. 1. Bergler. Alciphr. 339. Musgr. Bacch. 1252. Ruhnk. Ep. Cr. 277." Schæf. Mss.] Εὐθύμως, Bono ac hilari animo, Auctor Axiochi (11, 183.) Δεῖ ἐπιεικῶς διαγαγόντας, εὐθ. μονονουχὶ παιανίζοντας, εἰς τὸ χρεὼν ἀπιέναι, Alacriter propemodum pæana canentes mortem oppetere, Xen. K. Π. 2, (3, 5.) Τοῦτό με εὐθ. εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν πρὸς τούσδε παρορμᾷ: 8, (4, 7.) Τοὺς κινδύνους εὐθ. αὐτοὺς φέροντας, Bono ac forti animo. Synes. Ep. 142. Εὐθ. διαβιῴης, Animo tranquillo et læto vivas. Εὐθυμία, Bonus animus, Animus hilaris et lætus, Animi hilaritas; Ciceroni Securitas, Animi tanquam tranquillitas, Animus terrore liber, Lex. Cic.: Xen. K. Π. 4, (5, 3.) Ἔπινον καὶ εὐωχοῦντο καὶ ηὐλοῦντο καὶ πάσης εὐθ. ἐνεπίμπλαντο: (1, 7.) Καλῶς ἐδόκει ἔχειν αὐτῷ μὴ πάλιν κινδυνεύειν· καὶ γὰρ αὐτός τε περὶ εὐθυμίαν ἐτύγχανεν ὤν: 1, (3, 11.) Τοιαύτας μὲν αὐτοῖς εὐθ. παρεῖχεν ἐπὶ τῷ δείπνῳ. Synes. Ep. 14. Ἐῤῥωμένως διαβιῴης, φιλοσοφίας εὐθυμίαν πρυτανευούσης ἀκύμονα, Animi tranquillitatem suppeditante. [" Heyn. Hom. 4, 268. Thom. M. 335. et Add., Jacobs. Anim. 281. Anth. 9, 242. Zeun. Ind. Xen. K. Π. Ammon. 145." Schæf. Mss. * Εὐθυμοσύνη, Animi promtitudo, Maxim. Prolog. in Oper. Dionys.] Εὐθυμέω, Bono et læto animo sum; In mentis tranquillitate sum, Bud. ap. Plut. de Animi Tranq. interpr. 466. Δεῖ τὸν εὐθυμεῖν μέλλοντα μήτε πολλὰ πρήσσειν μήτε ἰδίᾳ μήτε ξυνῇ. Sic etiam p. 470. Pass. etiam dicitur εὐθυμεῖσθαι, itidem pro Bono ac hilari esse animo, seu, ut Bud. interpr., Alacrem esse et gaudio perfusum. Xen. Ἑλλ. 7, (4, 36.) Ἐδειπνοποιοῦντό τε καὶ εὐθ., καὶ σπονδάς, καὶ παιᾶνας, ὡς εἰρήνης γενομένης, ἐποιοῦντο. Plut. Sertorio, Εὐθυμεῖσθαι παρακαλῶν ὡς ἀγαθόν τι πευσομένους: Mario 139. Aristot. Rhet. 2. Ὀργίζονται δὲ καὶ ἐπιχαίρουσι ταῖς ἀτυχίαις καὶ ὅλως εὐθυμουμένοις ἐν ταῖς ἑαυτῶν ἀτυχίαις, Qui in suis ipsorum infortuniis animo sunt tranquillo et ab omni terrore libero, s. securo. [" Jacobs. Anim. 216. Anth. 6, 287. Valck. Diatr. 82. Bergl. Alciphr. 339." Schæf. Mss.] " Εὐθυμητέον πᾶσιν " ὑμῖν, Omnibus vobis lætandum, Bono animo o" mnes vos esse debetis. Xen. Ἀπολ." [27.] " Διευ" θυμοῦμαι, Pergaudeo, Perquam læto ac hilari ani" mo sum: præpositio enim vim addit majorem huic " composito. Basil. Ἐξ ὧν χαίρειν καὶ διευθυμοῦσθαι " πλέον ἀδύνατον." " Ἐπευθυμέω, Bono s. Æquo ani" mo sum in vel ob." [LXX. Sap. 18, 6. Abresch. ad Aristæn. 2, 14. p. 258.]

Ἐχέθυμος, Mente præditus, Qui animi cupiditates coërcet, Od. Θ. (320.) Οὕνεκά οἱ καλὴ θυγάτηρ, ἀτὰρ οὐκ ἐχέθυμος, Schol. οὐ λογισμὸν ἔχουσα, ἢ οὐ κρατοῦσα τῶν ἐπιθυμιῶν, οὐ σώφρων. [* Ἐχεθύμως, Epiphan. 1, 691.]

Ἠπιόθυμος, Benigno ac miti animo præditus, Epigr. [Orph. Hymn. in Parc. 15. * Ἰσόθυμος, Schol. Ven. ad Il. H. 295.]

Κακόθυμος, Qui malo s. malevolo animo est. [" Manetho 4, 564." Wakef. Mss.] Κακοθυμία, Malevolentia, Animus male affectus, Plut. Lyc. (4.) p. 13. Συνῳκειοῦντο τῷ ζήλῳ τῶν καλῶν ἐκ τῆς ἐπιχωριαζούσης τότε πρὸς ἀλλήλους κ. Καρτερόθυμος, Qui toleranti animo est, animi tolerantia omnia vincit, Od. Φ. (25.) καρτερόθυμον Φῶθ' Ἡρακλῆα μεγάλων ἐπιΐστορα ἔργων: ap. Hesiod. vero ἔριν τέκε καρτερόθυμον, exp. Pertinacem.

Λειπόθυμος, Animo deficiens, defectus, s. Quem animus deficit. Unde Λειποθυμία, Animi defectio,
A deliquium, Plut. Alex. (63.) Ταῖς λ. ἔγγιστα θανάτου συνελαυνόμενος: (19.) Καὶ τὰ περὶ τὴν αἴσθησιν ἀσαφῆ καὶ μικρὰ κομιδῇ γενέσθαι, λ. ἐπιπεσούσης. Alex. Aphr. Probl. 2. Ὄξος καὶ γλήχων ἀνακτᾶται λειποθυμίαν. Λειποθυμέω, Animo deficio s. deficior, Diosc. 3, 36. de pulegio, Λειποθυμοῦντάς τε ἀνακτᾶται σὺν ὄξει. Plin. de mentha, Magna societas cum hac ad recreandos defectos animo, cum surculis suis in ampullas vitreas aceti utrisque dejectis. [" Greg. Naz. Epist. 7." Strong. Mss. * " Λειποθύμημα, Tzetz. Chil. 12, 393." Boiss. Mss. * Λειποθυμικός, Hippocr. 425. * Λειποθυμώδης, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. Λιποθυμέω, Joseph. Antiq. 8, 15, 5. Hippocr. 652, 54. " Λιποθυμία, Apoll. Dysc. p. 99." Schæf. Mss. * " Λεοντόθυμος, Jo. Diacon. in Bandini Anecd. v. 19. Const. Manass. Chron. p. 46. * Λυποθυμία, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 182." Boiss. Mss.]

Μακρόθυμος, q. d. Longanimis, Qui iram differre et cohibere novit, opp. τῷ ὀξύθυμος, Lenis, Clemens,
B Patiens, Patienti animo tolerans, Pallad. Epigr. Ἀντίσπαστον ἐμοί τις ὄνον μακρόθυμον ἔδωκεν, Tolerantem laboris. [" Valck. Oratt. 364." Schæf. Mss.] Μακροθύμως, Iram differendo, Patienter, Act. 26, (3.) M. ἀκοῦσαί μου, Æquo animo s. Patienter audias me. Μακροθυμία, Iræ dilatio, Tolerantia, Ephes. 4, (2.) Μετὰ μ. ἀνεχόμενοι ἀλλήλων, Coloss. 3, (12.) Χρηστότητα, ταπεινοφροσύνην, πρᾳότητα, μ.: 1, (11.) Εἰς πᾶσαν ὑπομονὴν καὶ μ., Ad omnem tolerantiam et animi lenitatem. [" Plut. Lucullo 32. 33." Schæf. Mss.] Μακροθυμέω, Iram differo, Patienter fero, Matt. 18, (26.) Μακροθύμησον ἐπ' ἐμοί, καὶ πάντα σοι ἀποδώσω, Differ iram erga me, Luc. 18, (7.) Καὶ μακροθυμῶν ἐπ' αὐτοῖς, Quantumvis tardus videatur in ulciscendis ipsorum injuriis. Utitur Plut. etiam pro Durare cor, Plaut. s. καρτερεῖν, (8, 345.) ubi eos, qui hanc vitam degunt, comparat natatoribus, qui e mari ad litus contendunt, Ἐξαμιλλᾶσθαι, καὶ μακροθυμεῖν δι' οἰκείας πειρωμένους ἀρετῆς σώζεσθαι, καὶ τυγχάνειν λιμένος: quod quasi exp. sub-
C jungit, Ἥτις δ' ἂν ἤδη διὰ μυρίων γενέσεων ἠγωνισμένη μακροὺς ἀγῶνας, εὖ καὶ προθύμως ψυχὴ τῆς περιόδου συμπεραινομένης κινδυνεύουσα, καὶ φιλοτιμουμένη περὶ τὴν ἔκβασιν ἱδρῶτι πολλῷ ἄνω προσφέρηται. Μεγαλόθυμος, Magnanimus, Magno et celso animo præditus, i. q. μεγαλόψυχος ap. Plat. de Rep. 2, (15.) Πόθεν ἅμα πρᾷον καὶ μ. ἦθος εὑρήσομεν; Ibid. θυμοειδὴς ead. signif. usurpat. Pro quo Μεγάθυμος dicunt poëtæ, metri gratia, Il. Υ. (498.) Ἀχιλλῆος, Od. (Θ. 520.) Ἀθήνη, O. (229.) Νηλέα. Quid autem μ. sit, ipse de apro alibi loquens exprimit, Il. P. 21. οὗ τε μέγιστος Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι περὶ σθένεϊ βλεμεαίνει. Μικρόθυμος, Qui pusillo est animo, i. q. μικρόψυχος. [" Dionys. H. 4, 2185." Schæf. Mss.] Μικροθυμία, Animus pusillus, μικροψυχία. Quidam Pusillanimitas, ut μικρόθυμος Pusillanimis interpr. Μικροθυμέω, Animo pusillo sum.

[* Νηλεόθυμος, Apollin. Metaphr. p. 183. * Νοσόθυμος, Manetho 4, 540.]

[* Ὀλβιόθυμος, Orph. Hymn. in Fulm. 21. * Ὀλι-
D γόθυμος, unde * Ὀλιγοθυμέω, Eust. 120, 26.] Ὁμόθυμος, Unanimis, Concors, ὁμόφρων, ὁμόψυχος, Hes. [* " Ὁμοθυμέω, Zeun. ad Xen. K. Π. 364. (4, 2, 20.)" Schæf. Mss.] Ὁμοθυμία, Unanimitas, Liv. Ὁμοθυμαδόν, Unanimiter, Uno animo et consensu, Xen. Ἑλλ. 7, (1, 12.) Ὁ. καὶ ἔπραττον καὶ ἐστρατεύοντο, Philo V. M. 1. Ἰδίᾳ ἕκαστον καὶ πάντας ὁ. ἐφ' ἱκετείας καὶ λιτὰς τραπομένους, Et privatim singulos et universos uno consensu, Herodian. 2, (3, 6.) Πάντες ὁ. εὐφήμησαν, Lætis acclamationibus unanimiter exceperunt, Dem. Phil. 4. Ἐὰν ὑμεῖς ὁμοθυμαδὸν ἐκ μιᾶς γνώμης Φίλιππον ἀμύνησθε, quasi e superabundanti addidit ἐκ μ. γν. Sed et Philo dixit, Ἁπάντων ἀθρόως ὁ. ἐκβοησάντων, Omnibus promiscue uno ore et consensu vociferantibus. Ead. comp. forma dicitur etiam Πανθυμαδόν, Toto animo, pectore, ὁλοψύχως, Od. Σ. 33. Οὐδοῦ ἐπὶ ξεστοῦ π. ὀκριόωντο, Toto animi robore, Tota animi contentione, de Ulysse et Iro luctaturis.

Ὀξύθυμος, Qui subita et acri ira excandescit,

acerbe vehementerque irascitur, Ad iram præceps, Præceps animi, Virg.: Aristoph. Σφ. (1104.) οὐδὲν ἡμῶν ζῷον ἠρεθισμένον Μᾶλλον ὀξύθυμόν ἐστιν, οὐδὲ δυσκολώτερον, Nullum animal irritatum tam acri ira excandescit. In ead. Comœdia dicit ὀξυκάρδιοι ead. signif. Aristot. Rhet. 2. Καὶ θυμικοὶ καὶ ὀ., καὶ οἷοι ἀκολουθεῖν τῇ ὁρμῇ. Eod. l., Καὶ τῶν ἠδικημένων καὶ ἐχθρῶν ἢ ἀντιπάλων οὐχ οἱ ὀ. καὶ παῤῥησιαστικοὶ, ἀλλ' οἱ πρᾷοι καὶ εἴρωνες καὶ πανοῦργοι. Sunt qui esse velint Irasci facilis, Cerebrosus: quibus utitur Horat. Opponitur, ut scribit Gal., τῷ θυμώδει, Animoso, quod non nisi magna et justa de causa irascitur; estque ὀ. Qui si vel levissime offenditur, iram ferre non potest et concoquere, sed statim excandescit; nec potis est iræ et animo suo moderari, sed mulierum more minimis perturbationibus succumbit, et protinus ardet iracundia: ideoque ὀ. pusillo, non generoso virilique animo præditus est. [" Jacobs. Anth. 9, 134. Plut. Mor. 1, 48. Ruhnk. ad Hymn. in Cer. 200. Valck. Oratt. 364. Brunck. Phil. 1167." Schæf. Mss.] Ὀξυθυμία, Excandescentia, Iracundia, Vitium animi, quo levissima de causa irascitur: opp. τῇ μακροθυμίᾳ. || Sordes, Purgamentum, J. Poll. 2. Καὶ ὀ., ἣν οἱ φαῦλοι ῥήτορές φασι καθάρματα: 6. tit. περὶ Οὐδαμινοῦ, Τῶν ἐν ταῖς τριόδοις καθαρμάτων ἐκβλητότερος· κοπρίων ἐκβλητότερος, εἰ χρὴ καθ' Ἡράκλειτον λέγειν· τῶν ὀξυθυμιῶν ἀτιμώτερος: Vilior abjectiorque purgamentis. Quibus in ll. vocabulum hoc fem. gen. usurpatur. Reperitur vero neutro etiam gen. et plur. τὰ ὀ.: quod variis modis exp. Quidam n., ut Harpocr. annotat, inter quos est et Aristarchus, volunt esse τὰ ξύλα, ἀφ' ὧν ἀπάγχονταί τινες, dicta ἀπὸ τοῦ ὀξέως τῷ θυμῷ χρῆσθαι, Cruces, e quibus suspenditur et strangulatur aliquis. Nonnulli, ut Hes. scribit, volunt esse τὰ καθαρτήρια καὶ * ἀποτρόπιμα ξύλα, ἅπερ εἰς τὰς τριόδους ἀποστρέφουσι καθαίροντες τὰς οἰκίας. Hyperides in Orat. c. Dem. Περὶ οὗ πολλῷ ἂν δικαιότερον ἐν τοῖς ὀ. ἡ στήλη σταθείη ἢ ἐν τοῖς ἡμετέροις ἱεροῖς. Eupolis, ὃν χρῆν ἐν ταῖς τριόδοις κἂν τοῖσιν ὀξυθυμίοις πρὸς τὸ τρόπαιον τῆς πόλεως καίεσθαι περιτετριγότα. Addit Harpocr. a Didymo exponi τὰ καθάρματα καὶ ἀπολύματα: hæc enim solere efferri in trivia, cum domus expurgantur. Idem hæc subjungit, quibus aliquid mendi subesse videtur, Ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι τῷ κατὰ Δημάδην, τὰ ἐν τοῖς τριόδοις φησὶν Ἑκαταῖός που· τὰ καθάρσια ἔφερόν τινες, ἃ ὀ. καλεῖται. Quæ duæ expp. posteriores cum Pollucis explicatione conveniunt: quemadmodum Suid. quoque scribit, ὀ. vocabantur Athenis Purgamenta ædium, quæ noctu in triviis exponebantur. Ab ὀξύθυμος autem est ETIAM Ὀξυθυμέω, Iræ impotens sum, Præcipiti ira excandesco, Aristoph. Σφ. (501.) Ὅτι κελητίσαι 'κέλευον, ὀξυθυμηθεῖσά μοι, Ἤρετ' εἰ τὴν Ἱππίου καθίσταμαι τυραννίδα. [* Ὀξυθύμησις, Artemid. 4, 69.] Ab ὀξυθυμία autem EST Ὀξυθυμίας, i. q. ὀξύθυμος, s. ὀξύχολος, J. Poll. [6, 124.]

[* Παλίθυμος, Quint. Sm. 5, 463.] Περίθυμος, Ira valde accensus, Qui ira valde excanduit, Plut. Mario (19.) Ἐνταῦθα δ' αἱ γυναῖκες ἀπαντῶσαι μετὰ ξιφῶν καὶ πελέκεων, δεινὸν τετριγυῖαι καὶ περίθυμον, ἠμύνοντο. Περιθύμως, Accenso animo: π. ἔχων, Ira percitus. Æsch. (Choëph. 37.) Μέμφεσθαι τοὺς γᾶς Νέρθεν περιθύμως, Inferos infenso s. ira accenso animo incusare, Supramodum, * ὑπερβαλλόντως, Schol. Apud Plat. Tim. π. ἴσχει VV. LL. interpr. Exultat, Effertur. [* " Πικρόθυμος, Const. Manass. Chron. p. 74. * Πικροθύμως, p. 102. * Πραοθύμως, Hesych. ex emend. Blomf. ad Æsch. Pers. 225." Boiss. Mss. * Πραΰθυμος, LXX. Prov. 14, 30. 16, 20. * " Πραϋθυμέω, Eust. Il. 576, 33." Wakef. Mss.]

Πρόθυμος, Animum alacrem habens (ad aliquid,) Qui promto et erecto est animo, simpl. Promtus. Est autem duplex in ista signif. constr. Dicitur enim πρόθυμός εἰμι πρὸς τοῦτο, et ποιεῖν τοῦτο, Aristoph. (Πλ. 209.) πρόθυμος — εἰς τὰ πράγματα, Thuc. Προθυμότατον εἰς τὴν ὀλιγαρχίαν, Dem. pro Cor. Διαπαντὸς εὔνους εἰμὶ καὶ πρ. εὖ ποιεῖν ὑμᾶς. Sed interdum etiam sine adjectione ponitur: Thuc. 1. Βουλομένων δὲ ὑμῶν προθύμων εἶναι, Si velitis ista alacriter et strenue capessere. Item προθυμότερος, Magis incitatus ad aliquid agendum, Plut. Et τὸ πρ., Alacritas animi, Thuc. ac post eum alii. || Πρ. περί τινα, Thuc. pro eo, ut opinor, quod Lat. Studiosus alicujus. || Cum gen. pro Cupidus, memini me legere, sed ap. poëtas tantum. [" Wakef. Ion. 1191. Musgr. Herc. F. 309. Valck. Diatr. 280. ad Herod. 733. Eur. Tro. 355. Πρ. εἰμι, de constr., ad Herod. 472. (6, 74.) Musgr. Hel. 1404. 1539." Schæf. Mss. Cum gen., Soph. El. 3.] Προθύμως, Alacri animo, Alacriter, Promte, Impigre. Interdum vero idem omnino quod Libenter. Xen. K. Π. 4, (3, 1.) Πρ. ἀλεξεῖν: 1, (5, 7.) Ἃ μὲν καλὰ ἡ πόλις νομίζει, πρ. αὐτὰ ἐκπονοῦντας: (8, 4, 5.) Οὐ πρ., ἢ οὐχ ἡδομένως. Sæpe etiam cum verbo ἔχειν: estque πρ. ἔχειν πρός τι, Animo promto esse ad rem aliquam, Animo propensum. Plaut. Animatus facere. [" Ad Diod. S. 1, 429. ad Herod. 472. 733. Πρ. ἔχω, ad Phalar. 228." Schæf. Mss. Προθυμότατα, adv., Ælian. V. H. 1, 7. 9, 1.] CONTR. Ἀπρόθυμος, Minime alacrem animum ad aliquid habens, Minime alacris, Plut. de Def. Or. Κατέβη μὲν εἰς τὸ μαντεῖον, ὥς φασιν, ἄκουσα καὶ ἀπρ. [7, 282. 8, 453.] Ἀπροθύμως, Non alacriter, libenter. [Plut. 6, 274. 490. * " Ἀπροθυμία, Suid. v. Ἀῤῥωστία, Bekk. Anecd. 1, 446. Æschini 3, 271. restitui vult Reisk." Dindorf. Mss. * " Αὐτοπρόθυμος, * Αὐτοπροθύμως, Etym. M. 73." Boiss. Mss. * Προθυμοποιέω, Eust. Od. A. p. 23, 30. Diod. S. 14, 56. * " Προθυμοποίησις, Eust. Il. 1017, 29." Wakef. Mss.] Προθυμία, Animi alacritas, præsentia, Animus alacer et promtus, simpl. Alacritas, Studium, Hom. plur. pro sing. utens, dixit Il. B. (588.) ᾗσι προθυμίῃσι πεποιθώς. A Xen. opp. τῇ ἀθυμίᾳ, K. Π. 1, (6, 12.) Λέγων ὅτι τὸ πᾶν διαφέρει ἐν παντὶ ἔργῳ προθυμία ἀθυμίας: πρ. ἐμβάλλειν dicit, quod Cic. Alacritatem addere. Sed redditur etiam Inflammare animum desiderio. Item πρ. παρέχεσθαι ap. Dem. (11.) Promtum et alacrem animum ostendere. Sic autem ante eum locutus est Thuc. Dicitur et προθυμίας οὐδὲν ἐλλείπειν ab hoc ipso Thuc. itidemque a Xen. ac pro eod., πάσῃ πρ., μετὰ πάσης πρ. ποιεῖν τι, Omni studio aliquid agere. || Interdum vero πρ. τούτου, pro Cupiditas s. Desiderium hujus rei: Synes. Κατέβαλε τὴν πρ. τῆς σὺν ἡμῖν ἀποδημίας. Sic Alacritas aliquid faciendi, ap. Cic. Interdum vero copulantur Alacritas et Cupiditas. || Hesychio χαρὰ, Lætitia, Gaudium. Ad quam signif. transire itidem videtur interdum nomen Alacritas. [" Phryn. Ecl. 184. Musgr. Herc. F. 309. Porson. Med. p. 69. Heringa Obss. 109. Zeun. ad Xen. K. Π. 118. et Ind., Plut. Mor. 1, 528. Brunck. ad Œd. T. 838. Conf. c. προμήθεια, ad Lucian. 2, 162. Ἐκ προθ., Dionys. H. 1, 472. 4, 2174. Προθυμίᾳ, ad 2, 1050." Schæf. Mss.] Προθυμέομαι, Alacri sum animo: opp. verbo ἀθυμῶ ap. Xen. K. Π. 6, (2, 6.) Καὶ πάντας ὁπόσων ἀθυμούντων βλάβη ἐδόκει τις γίγνεσθαι, καὶ προθυμουμένων, ὠφέλεια. Sed raro ita legi positum sine adjectione, frequenter autem cum infin., vel cum accus. Dicitur autem πρ. ποιεῖν τοῦτο, pro Promtus est mihi animus et alacer ad hoc faciendum; Promtus sum, Studeo hoc agere. Dem. Καὶ ποιεῖν τι προθυμούμενος ὑμᾶς εὖ. Cum accus. autem, ut Aristot. Θεοῦ μέν ἐστι πράττειν ἃ βούλεται, ἀνθρώπου δὲ τὰ δέοντα προθυμεῖσθαι. Et ap. Plat. (Critone 4.) Καὶ ταῦτα προθυμοῦμαι, [προμηθοῦμαι,] ὦ Κρίτων, καὶ ἄλλα πολλά. Bud. 527. ubi προθυμεῖσθαι exp. Aliquid magno studio suscipere et instituere, In animum inducere et cupere efficere. Quæ duæ posteriores interprr. duobus ll., qui proxime sequuntur, convenire videntur, prior priori, posterior posteriori. Plato de Rep. 1. Προθυμοῦ καὶ ἡμῖν ἐνδείξασθαι, exp. simpl. Velis. Plut. Them. Προθυμοῦμαι ὅπως ἐν τοῖς στενοῖς ναυμαχήσωσι, ubi observa προθυμοῦμαι cum ὅπως. Alicubi vero partic. προθυμούμενος ponitur pro ipso adverbio προθύμως: ut φιλοπονῶ προθυμούμενος, Xen. K. Π. 1, [6, 8. " Ad Diod. S. 1, 687. Heind. ad Plat. Lys. p. 15. Anton. Lib. 238. Verh., Brunck. ad Æsch. Pr. 381. Heringa Obss. 109. ad Phalar. 28. ad Herod. 472. Act., Plut. Mor. 1, 856." Schæf. Mss.] " Προθυμητέον, Annitendum s. Enitendum, Plato Tim. Προθ. εἰπεῖν," [Phæd. 40. " Bergl. Alciphr. 190." Schæf.

Mss. * “ Ἀντιπροθυμοῦμαι, Æneas Comm. Poliorc. c. 11. * Ἐκπροθυμοῦμαι, Eur. Phœn. 1672.” Seager. Mss.] Συμπροθυμοῦμαι, Contendo ad idem efficiendum, In eand. causam incumbo: Xen. K. Π. 6, (1, 13.) Συμπροθυμήσεται ταῦτα: K. Ἀ. 7, (1, 4.) Συμπροθυμεῖσθαι ὅπως διαβῇ τὸ στράτευμα. Bud. Sed sciendum est Thuc. non solum accus. rei, alicubi vero infin., jungere hoc verbum, sed et dativo personæ nonnunquam (2, 80.) pro Adjuvare eum aliqua in re, ut ap. eum exp.: verum si vis verbi exprimenda sit, perinde esse puto ac si diceretur, Alacritatem ejus adjuvare sua. [* Ὑπερπροθυμοῦμαι, Gl. Prægestio: “ Gl. ap. Dacier. ad Horat. Od. 2, 5, 9.” Boiss. Mss.]

Ῥᾴθυμος, ὁ, ἡ, Cujus animus remissus est, facilia consectatur, at difficilia adeoque laborem omnem vitat. Sic autem interpretor, ad exprimendam utcunque possum hujus verbi vim, habita ratione originis; nec enim dubium est, quin e ῥα abscisso e ῥᾴδιος, et nomine θυμὸς, factum sit: sicut ῥᾳδιουργὸς e ῥᾴδιον et ἔργον compositum videmus, et ῥᾳστώνη e ῥᾷστος superlativo ejusd. nominis. Etym. certe scribit ῥᾴθυμον esse τὸν εὐκόλως μεταστρεφόμενον, omitto alteram exp. et mendosam et frivolam, meo quidem judicio. At Eust. ῥᾳθυμίαν esse vult τὴν ῥαΐζουσαν τὸν θυμὸν, ut sc. ab ead. sit origine, a qua θυμοραϊστής. Sed vix mihi persuadere possum serio istud scripsisse tam doctum Gramm., cum vel illa duo, ῥᾳδιουργὸς et ῥᾳστώνη, verum hujus quoque vocab. etymum ante oculos ponant: ῥᾳστώνην certe et ῥ. aliquando copulari, docebo in Ῥᾳθυμία. Ad ῥᾳδιουργεῖν autem quod attinet, vel ipsa Gall. lingua nobis ejus originem repræsentat, quæ jocans dicit itidem remisse aliquid agenti, Tout à votre aise. Ovid. itidem, ubi negavit se posse animum, i. e. τὸν θυμὸν, in curas contendere, *quas lima mordax requirit*, dixitque *suam mentem nihil durum posse pati*, i. e. laboriosum, tandem fatetur, Quod venit e facili satis est componere nobis, Et nimis intenti causa laboris abest. Sic igitur ῥᾴθυμος prima signif., i. e. quam habet respiciendo etymum, Cujus mens in iis occupatur, quæ veniunt e facili, minimeque intento labore eam exercent. Sed latius extenditur, et quidem ad eum usque, qui laborem omnem aversatur, quietem atque otium amans: unde etiam φιλοπόνῳ opp., tanquam sc. φυγόπονον significans. Denique quamvis ῥᾴθυμος dictus sit, ut opinor, quasi ὁ περὶ τὰ ῥᾴδια θυμὸν ἔχων, accipitur tamen pro Cessator, Deses, Segnis, Negligens, aut etiam Supinus: unde Plut. Symp. 1. τῷ ἐπιμελεῖ καὶ φιλοπόνῳ opp. τὸν ἀμελῆ καὶ ῥᾴθυμον: itidemque in l. de Discern. Adul. ῥᾳθύμους et σχολαστὰς conjungit. ‖ Dicitur etiam de re, quæ talis est, ut nullam animi contentionem postulet, ideoque pigro etiam ac desidi conveniat, Aristot. Rhet. 1. Περὶ δὲ τοῦτο, ὃ μοχθηροὶ τυγχάνουσιν ὄντες, καὶ ἄδικοί εἰσιν· οἷον ὁ μὲν ἀνελεύθερος, περὶ χρήματα· ὁ δ' ἀκόλαστος, περὶ τὰς τοῦ σώματος ἡδονάς· ὁ δὲ μαλακὸς, περὶ τὰ ῥᾴθυμα: ubi quidam per subst. reddunt Desidiam. Apud Isocr. autem ῥ. βίος videtur esse Vita, quæ in desidia aut certe in otio transigitur; et e consequente quæ opp. vitæ duræ. Vide et paulo post de h. l. Ceterum in ῥᾴθυμος constat debere ι subscribi literæ α, sequendo id, quod dixi, etymon, quia tamen ap. auctores, unde exempla sumsi, ascriptum non inveni, nec ipse ascribere volui. [“ Thom. M. 771. Boiss. Philostr. 524. Plut. de S. N. V. p. 4. Tyrwhitt. ad Aristot. 159.” Schæf. Mss.] Ῥᾳθυμοποιὸς, Desidem s. Pigrum reddens, Theophyl. Ep. 29. περὶ πενίας loquens, De paupertate, Φιλοσύνηθές ἐστι κακὸν ῥ., κατηφὲς κ. τ. λ., q. l. in memoriam mihi reducit Tibullianum illum versum, Me mea paupertas vitæ traducat inerti: cum enim hæc caneret, existimavit et ipse paupertatem esse ῥ.: ac miror certe, cur in h. l. tam multi tantum se torserint, ac nonnulli tandem ad hypallagen confugerint: ut sc. perinde sit ac si dixisset poëta, Me mea vita iners ad paupertatem traducat, cum absque hac violenta hypallage, sensus aptissimus ex hoc versu eliciatur; cum enim dixisset Divitias multis laboribus conjunctas esse, ait se illis anteponere paupertatem, per quam licebit otio frui: quod per divitias non licet. Erit igitur paupertas ῥ. in illo Theophyl. l. Paupertas vitæ inerti traducens, Tibull. Quod si quos objiciat ab Isocr. contra ἄφθονον βίον et ῥᾴθυμον copulari, respondendum puto ad illud ῥᾳθυμίας genus illum respicere, quam duo illi respexerint. Cui enim victus suppetit, et, ut Hesiod. (Ἔ. 1, 31.) loquitur, cui βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται, ei licet ῥᾳθύμῳ esse, i. e. Ab omni opere feriari, quo alii victum sibi comparare coguntur: at contra qui pauper est, licet in quærendo sibi tenui victu occupatus, ῥᾳθυμεῖν tamen et ipse dicitur, ut cui labor hic levis sit præ laboribus, quos perferunt, curisque atque anxietatibus, quibus conflictantur, qui divitiis inhiant, totique congerendis illis dediti sunt. Videndum est igitur, an in illo itidem l. Isocr. ῥᾴθυμον exponi possit ῥ.: ego Lat. reddi posse arbitror Vitam quietam et otiosam. Hoc quoque addo, licet in ῥᾴθυμος aliqua Facilitatis signif. includatur, respiciendo etymon, ut ante dixi, huc tamen non videri pertinere Victum facilem ap. Virg. et Divitias faciles ap. alium quendam poëtam. Ῥᾳθύμως, Animo remisso, Segniter, Oscitanter, Supine, Languide, Herodian. 6, (8, 7.) Ῥ. τε καὶ ἀνάνδρως τοῖς πολεμικοῖς προσφερομένου: 5, (4, 11.) Ῥᾳθυμότερον προσεφέροντο τῷ ἔργῳ. Philo de Mundo, Μεθ' ἱστορίας φυσικῆς, ἀλλ' οὐκ ἀπερισκέπτως καὶ ῥ. λεκτέον. Et cum verbo φέρειν ap. Andoc. Ταῦτα ῥ. φέρετε, Hæc vos remisso animo supinoque transmittitis, Bud. At in VV. LL. ῥ. ὑποφέρειν e Plat. de LL. pro Patienter ferre. Jungitur et verbo ἔχειν, Isocr. Οὐδὲν ἐφρόντιζον τῶν ἀπαγγελλομένων, ἀλλὰ ῥ. εἶχον, Quiescebam, Non commovebar, Bud. Compar. Ῥᾳθυμότερον in l. ex Herodiano paulo ante c.: et Ῥᾳθυμοτέρως, Aristot. J. Poll. 7. Ῥ. διάγειν. [“ Dionys. H. 2, 647. Ῥ. ἔχειν, ad Diod. S. 2, 96. 135. 388. 391.” Schæf. Mss. Ῥᾳθυμοτέρως, Athen. 360.] Ῥᾳθυμία, Animi remissio, Desidia, Segnities, Dem. (50.) Τὴν ἡμετέραν βραδυτῆτα καὶ ῥ. Ut autem βραδυτῆτα et ῥ. copulat, sic μέλλησιν et ῥ. Herodian. (2, 12, 4.) Idem vero Dem. (112.) ῥ. et ἀμέλειαν: quomodo ῥᾴθυμον et ἀμελῆ a Plut. conjungi docui. Idem Dem. (133.) ῥᾳστώνην et ῥ. conjungit: quibus certe et Isocr. affinem signif. tribuit in Evag. (19.) Ὀλίγοις πόνοις πολλὰς ῥᾳστώνας κτώμενος, ἀλλ' οὐ διὰ μικρὰς ῥ. μεγάλους πόνους ὑπολειπόμενος. Ubi ῥᾳστώνην crediderim esse Otium, at ῥ. Desidiosum quoddam otium, si mihi ita loqui liceat, vel Desidiosam quietem, animi remissionem. At vero Idem τὴν ἀληθινὴν ῥ. appellavit Veram animi remissionem, relaxationem, quietem, distinguens eam ἀπὸ τῆς ἀργίας, atque adeo ἐν ἀργίᾳ positam illam esse negans: Evag. (19.) ubi plur. utitur, non sing. Ὁρῶν γὰρ τοὺς ἄριστα τῶν ὄντων ἐπιμελουμένους, ἐλάχιστα λυπουμένους, καὶ τὰς ἀληθινὰς τῶν ῥ. οὐκ ἐν ταῖς ἀργίαις, ἀλλ' ἐν ταῖς εὐπραγίαις καὶ ταῖς καρτερίαις ἐνούσας, οὐδὲν ἀνεξέταστον παρέλειπεν κ. τ. λ. Q. l. diligenter propter hunc etiam Platonis animadvertendus est, Ῥ. ἔκγονος ἀργίας καὶ τρυφῆς. Ex omnium autem, quos protuli, locorum collatione discimus, ut opinor, ῥ. primum quidem de eo dictam, qui lubenter animum relaxat, postea vero de eo quoque, qui ita relaxatione illa et remissione gaudet, ut ei omnia postponat, et se desidiæ dedat: unde etiam Thuc. (2, 39.) ῥ. opp. πόνων μελέτῃ, Bud. Ignaviam. ‖ Pro Quiete ex Hippocr. affertur, ac nominatim e l. de Insomniis. Ubi meminisse oportet adverbii ῥᾳθύμως, quod verbo ἔχειν junctum, a Bud. exponi Quiescere, supra docui. [“ Thom. M. 770. Xen. Eph. p. 22. Musgr. Cycl. 202. Med. 215. 218.” Schæf. Mss.]

Ῥᾳθυμέω, Remisso sum animo, Deses sum, Desidiæ me dedo, Sum segnis, Segniter ago, Xen. Ἑλλ. 5, (1, 14.) Οὐ ῥᾳθυμοῦσα, ἀλλ' ἐθέλουσα καὶ πονεῖν καὶ κινδυνεύειν, Isocr. Οὐδὲ ῥᾳθυμῶν διετέλεσε τὸν βίον. Bud. vertit Otio et desidiæ indulgere, in Plut. Ῥ. ἅμα καὶ συνδιημερεύων τοῖς περὶ τὸν Διόνυσον τεχνίταις. A Polyb. autem ponitur etiam simpl. pro Quiescere, Quieti se tradere, Quiete et otio frui: Πάντων εὐδαιμονιζόντων Πόβλιον, καὶ παρακαλούντων ἀνα-

παύεσθαι καὶ ῥᾳθυμεῖν, ἐπεὶ πέρας ἐπιτέθεικε τῷ πολέμῳ, [cf. 10, 20, 2.] Sed addo, ab Eo dici quoque ῥ. περί τινος, pro Conquiescere de aliqua re, i. e. Securum esse de aliqua re, atque adeo ita securum de ea esse, ut non obstet quominus in utramvis aurem dormias, (2, 49, 9.) Περὶ δὲ πίστεως καὶ χάριτος ἀποδόσεως ῥᾳθυμεῖν αὐτὸν ᾤοντο δεῖν, De ea securum in utramvis aurem dormire. Istam enim proverbialem formulam locum habere hic existimo, ita eam accommodando; nam De aliqua re dormire in utramvis aurem, non scio an dici possit. || 'Ραθυμέομαι, ap. Greg. in Epitaph. Patris, Λαβὼν ἐκκλησίαν ῥᾳθυμηθεῖσάν τε καὶ χερσομανήσασαν ἐξ ἀναρχίας. Bud. χερσομανήσασαν vertit Ad mores incultos redactam, at ῥ. non interpr. Ego autem suspicor hic signif. Quæ per desidiam neglecta jacuerat, Quam desides homines neglectam reliquerant. [" Thom. M. 771. ad Diod. S. 1, 710. 2, 96. Toup. ad Longin. 311. Valck. ad Chrys. 54. Musgr. Cycl. 202." Schæf. Mss. * 'Ραθυμητέον, Basil. de Leg. Scr. Gr. c. 68.] 'Αποῤῥᾳθυμέω, Pigresco, Elangueo, Ignavia et socordia negotium aliquod transmitto, Desidia et ignavia impedior, quominus aliquid suscipiam, Dem. (108.) 'Ο μὲν εἶπεν ὡς οἷόν τε τὰ ἄριστα — ὑμεῖς δ' ἀπεῤῥᾳθυμήσατε. Hic absolute. Aliquando et cum gen., Xen. 'Απ. 3, (7, 9.) Μὴ οὖν ἀποῤῥᾳθύμει τούτου, ἀλλὰ διατείνου μᾶλλον πρὸς τὸ σαυτῷ προσέχειν. Bud. Καταῤῥᾳθυμέω, Per desidiam s. inertiam ago, Per negligentiam derelinquo, Bud. ap. Xen. 'Ελλ. 6, (2, 27.) Μήτε κ. μήτε καταμελῶν μηδὲν φαίνεσθαι. At vero a Dem. τὰ κατεῤῥᾳθυμημένα puto dici Quæ per ignaviam amissa sunt, (42.) Καὶ τὰ ὑμέτερ' αὐτῶν κομιεῖσθε, ἂν θεὸς θέλῃ, καὶ τὰ κατεῤῥᾳθυμημένα πάλιν ἀναλήψεσθε, κἀκεῖνον τιμωρήσεσθε. Bud. tamen καταῤῥᾳθυμῶ dicens signif. etiam Ignaviter prodo, illa affert. [* Παραρᾳθυμέω, Diod. S. 14, 116.] 'Ραθυμίζω, Socordiam propulso, Ad vigilantiam excito, VV. LL.

[* "Ταυτόθυμος, Const. Manass. Chron. p. 46." Boiss. Mss.]

'Υπέρθυμος, Supra modum animosus, Magnanimus, Od. H. (59.) "Ος ποθ' ὑπερθύμοισι γιγάντεσσιν βασίλευεν, de Eurymedonte, quem et ipsum μεγαλήτορα appellat, i. e. μεγάθυμον, ut alibi loquitur. Il. Υ. (88.) Πηλείωνος, Ζ. (111.) Τρῶες. Apud Xen. 'Ιππ. (3, 12.) dici videtur de Equo feroci et qui nimios animos spirat, oppos. τῷ βλάξ, Οἱ δὲ ἢ διὰ βλακείαν ἐλάσεως πολλῆς δεόμενοι, ἢ, διὰ τὸ ὑ. εἶναι, πολλῆς θωπείας τε καὶ πραγματείας. [" Heyn. Hom. 4, 389. 5, 165. 201. * 'Υπερθύμως, Æsch. Eum. 827. Abresch. Æsch. 2, 112." Schæf. Mss. * 'Υπερθυμέομαι, Dio Cass. 366, 36.]

[* Χαλκεόθυμος, Tzetz. Hom. 325.]

'Ωμόθυμος, Crudelis, Crudeli animo præditus, Soph. (Aj. 885.) τὸν ὠμόθυμον εἴ Που ποτὲ πλαζόμενον Προσβλέπει, de Ajace. Philo V. M. 1. 'Επιστάται τῶν ἔργων ἀνηλεεστάτους καὶ ὠ. οὐδενὶ συγγνώμην μεταδιδόντας ᾑρεῖτο, Curatores operum importunissimos et absque omni misericordia et venia sævissimos.

Compp. in μιος desinentia.

'Αποθύμιος, ὁ, ἡ, Invisus, Molestus: ἔπος, Hesiod. ("Ε. 2, 328.) Verbum invisum, molestum, ingratum: quasi Quod est procul ab animo nostro. Cui opp. καταθύμιον, quasi Quod est secundum animum nostrum. Sed fortasse malit quispiam ἀπὸ hic præp. esse, et στέρησιν signif. simpliciter, quam signif. habere videmus in quibusdam aliis tum verbis, tum nominibus, et ita fuerit ἀποθύμιον, quasi Quod est absque animo nostro, i. e. animi nostri affectu et voluntate. Sed eod. res redit. [" Heyn. Hom. 6, 581. Wakef. S. Cr. 1, 35. Valck. ad Herod. 222. ad Mosch. p. 373. Brunck. ad Poët. Gnom. 311." Schæf. Mss.]

'Ενθύμιος, Qui in animo est, animo nostro obversatur, et de quo cogitamus, Od. N. (421.) Μὴ δή τοι κεῖνός γε λίην ἐνθύμιος ἔστω, ubi quidam exp. etiam, e consequenti, Ne tibi valde curæ sit, esto nimium de illo solicitus. Basil. ἐνθύμιον itidem appellavit, Quod nobis in animo, mente versatur, s. potius Quod mente versamus: 274. Χρυσὸν φαντάζῃ· τοῦτό σοι καὶ καθεύδοντι ἐνύπνιον, καὶ ἐγρηγορότι ἐνθύμιον. Apud

A Soph. autem Tr. (107.) de Deianira, ἀλλ' Εὔμναστον ἀνδρὸς δεῖμα τρέφουσαν ὁδοῦ, 'Ενθυμίοις εὐναῖς ἀνανδρώτοις τρύχεσθαι, κακὰν Δύστανον ἐλπίζουσαν αἶσαν, Schol. exp. * μεριμνητικαῖς, πολυφροντίστοις: ut sc. intelligamus thalamos, qui animo Deianiræ magno cum dolore obversarentur, De quibus non sine magno animi dolore cogitaret. || Animo religionem ciens, Antiph. (648.) 'Ημῖν προστρόπαιος ὁ ἀποθανὼν οὐκ ἔσται, ὑμῖν δ' ἐνθύμιος γενήσεται, Sed vestros animos religione obstringet. Sic 'Ενθύμιον ποιούμενοι, Thuc. (7, 50.) Rem in religionem vertentes, trahentes, Bud. 284. 693. Quidam reddunt Rem pro ominosa habentes. At in Herod. (8, 54.) 'Ενθύμιόν οἱ ἐγένετο ἐμπρήσαντι τὸ ἱρὸν, interpr. Eum facti pœnituit, quæ interpr. non placet. [" Religio eum incesserat, quod templum cremasset. Cf. Duker. ad Thuc. 7, 18." Schw. Mss. 'Ενθύμιον, Gl. Cogitatio. Heliod. 7. p. 305. 518. " 'Ενθύμιος, Musgr. Herc. F. 722. Heyn. Hom. 6, 79. Ammon. 53. 'Ενθύμιον, 52. Valck. Anim. 76. 218. ad Herod. 190. 686. Callim.
B 248. Thom. M. 310. Musgr. Ion. 1347. ad Lucian. 2, 74. 3, 256. ad Dionys. H. 1, 96. Wessel. ad Dion. Cass. 1501." Schæf. Mss.] 'Ενθυμία, Cogitatio, e Thuc. (5, 16.), VV. LL.: ἐνθυμία δὲ καὶ ἐνθύμησις, Θουκυδίδης, J. Poll. 2. [" Thom. M. 310. Wessel. l. c." Schæf. Mss. Iambl. V. P. §. 20.] 'Ενθυμίζομαι pro ἐνθυμοῦμαι, quod proxime sequitur, ut, 'Ενθυμιζόμενοι τὰς ἐν τῇ μάχῃ συμφοράς: quod exemplum ab J. Poll. citatur. Apud Hes. non solum ἐνθυμιζόμενοι habetur, sed etiam ἐνθύμιζε, quod exp. ἐνθυμοῦ. Suidas autem illud ἐνθυμιζόμενοι, quod exp. λογιζόμενοι, e Dione Cassio 17. affert. [" Appian. 1, 826." Wakef. Mss. 'Ενθυμίζω, Codinus de Officiis Cur. 1. §. 18.] Hinc est ἐνθύμιστος, quod tamen Suid. exp. ὕποπτος, Suspectus. [" 'Ενθυμιστὸς, Considerandus, Animadvertendus. Herod. 2, 175. "Αμασις ἐνθυμιστὸν (τοῦτο) ποιησάμενος, Res ista animum Amasidis advertit, Scrupulum ei injecit, Amasis religioni rem habuit. Nec admodum fortasse dispari notione ap. Suid. * 'Ενθύμιστον (ubi
C quidem rectius 'Ενθυμιστὸν scribetur) exp. ὕποπτον." Schw. Mss. * 'Ενθυμιαζόμενοι, Etym. M. ἐνθυμούμενοι.]

Καταθύμιος, Qui est in animo, Animo obversans, Il. K. 383. Θάρσει· μηδέ τι τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω, i. e. ἐν ἐνθυμήσει καὶ κατὰ διάνοιαν, Ne obversetur animo tuo mors, Ne concipe in animo formidinem mortis. Sic et (P. 201.) θάνατος κ. At Od. X. 392. "Οφρα ἔπος εἴποιμι τό μοι καταθύμιόν ἐστι. Ubi existimo posse verti vel simpl. Quod mihi in animo est, cogito; aut etiam Quod mihi in mentem venit. || Apud posteros Homeri, Qui est ex animi sententia, Animo gratus, Cordi gratus; pro quo Lat. Qui cordi est: quod Græco ad verbum respondet. Synes. "Ο,τι σοι κ. ἐστί. Huic opp. ἀποθύμιος. In VV. LL. e Mich. 7, (3.) καταθύμιον pro Desiderium. [" Antiphilus 18. Paul. Sil. 13. Heyn. Hom. 6, 79. 7, 320. Theogn. 1044. ad Herod. 390." Schæf. Mss.] Καταθυμίως, Ex animi sententia, Libenter. [" Euseb. V. C. 3, 4." Boiss. Mss.] " 'Ακαταθύμιος, Qui non
D " est κατὰ ψυχὴν καὶ θυμὸν, Animo ingratus. Posteri " Homeri usi sunt h. v. pro ἀποθύμιος, quod ap. " eum legitur, ut testatur Eust." [" 113, 8." Seager. Mss.]

[* 'Επιθύμιος, Cupidus, Manetho 4, 565. * " 'Επιθύμιον, Desiderium, Secund. 23." Wakef. Mss.] 'Επιθυμία, Cupiditas, Desiderium; nam θυμὸς, Animus, deditus est ei rei, cujus nos invadit cupiditas: ut contra ἀποθύμιον dicitur Id, quod non cupit θυμὸς, sed a quo potius abhorret. Quæ quidem addo, ut hujus signif. originem ostendam. Plato Cratylo, Οὐδ' ἐπιθυμία χαλεπόν· τῇ γὰρ ἐπὶ θυμὸν ἰούσῃ δυνάμει δῆλον ὅτι τοῦτο ἐκλήθη τὸ ὄνομα. Cum gen., ut ὀργὴ, ἐπιθυμία τιμωρίας ap. Stoicos: quod Cic. vertit, Ira, Libido puniendi. Apud Xen. 'Απ. 1, (3, 5.) ἐ. τοῦ σίτου, Cupiditas s. Aviditas cibi; quod idem Cic. interpr. uno verbo Fames. Dicitur ἐν ἐ. γίγνεσθαί τινος, pro Desiderio teneri rei alicujus, Cupere rem aliquam. Plato Epist. 7. (11, 122.) Θαυμαστῶς φιλοσοφίας ἐν ἐ. γίγνεσθαι. Dicitur etiam δι' ἐπιθυμίας

εἶναί σοι θεάσασθαί με, ab Apoll. Epist. pro Te cupere videre me. At ἐ. ἐμποιεῖν, Thuc. (4, 81.) ἐμβάλλειν, Xen. (K. Π. 1, 1, 5.) sequente gen., est Cupiditatem s. Desiderium afferre, Cupidum reddere (alicujus rei.) Et plur. Ἐ. μείζοσι χρῆσθαι, Thuc. (6, 15.) Majorum rerum desiderio teneri, Majora concupiscere. Apud Isocr. (Symm. 2.) συναγορεύειν ταῖς ἐ. τινός. || Interdum etiam ἐπιθυμίαι sine adjectione, Cupiditates, Cupiditates effrænatæ: ut ἐ. φυσικαὶ καὶ ἀναγκαῖαι etc. ap. Epict., Cupiditates naturales et necessariæ, Cic. Ab Eod. ἐπιθυμία redditur Cupiditas effrænata, Libido. Lex. Cic. [" Ad Charit. 325. 343. Res cupita, Athen. 295. Abresch. Add. ad Aristæn. 141. πρός τι, Polyb. 1, 526. περί τινος, Brunck. Soph. 3, 473. * Αὐτοεπιθυμία, Lobeck. Phryn. 565. " Aristot. Top. 6, 4." Kall. Mss.] Ἐπιθυμέω, Cupio, Concupisco, Desidero. Dicitur ἐπιθυμῶ τούτου, ποιεῖν τοῦτο. Cic. ἐπιθυμεῖν cum gen. vertit Concupiscere, Lex. Cic. Isocr. Καὶ λαμβάνειν ὧν ἂν ἐπιθυμῶσι. Et cum adverbio ἀδίκως ap. Dem. Οὐ τῶν δημοσίων ἀδίκως ἐπιθυμοῦντα. Cum infin. autem, et quidem cum ejus aor. sæpe, Plato, ἐπιθυμῶ ἀκοῦσαι, Xen. ἰδεῖν, μαθεῖν. Sic διελθεῖν, Isocr. Sed addo signif. peculiarem cum gen. personæ, sc. pro Amatoria cupidine, ut ita loquar: Lys. Ἐπεθύμησα τοῦ μειρακίου. Sic quidam ap. Athen. ἐπιθυμεῖν κόρης. [" Abresch. Add. ad Aristæn. 144. Xen. Mem. 1, 1, 18. 1, 2, 2. 30. vide Ern. Ind. Cum accus., ad Lucian. 1, 227. ad Phalar. 287. Xen. K. Π. 6, 3, 20. Cum inf., Thom. M. 160. Schol. Soph. Aj. 585. Lob., Perf., Viger. 637." Schæf. Mss.] Ἐπιθύμημα, [Xen. Hier. 1, 23. 4, 7.] ET Ἐπιθύμησις, Cupiditas, Desiderium. Affertur autem illud e Plat., invenitur etiam ap. Plut., at hoc ex Isæo, itemque ex Aristot. Eth. 1. sed rarus est alioqui utriusque usus. Ἐπιθυμητὸς, Desiderabilis, Qui ejusmodi est ut desideretur. Apud Aristot. Eth. 3, 10. ἐπιθυμητὰ redditur Quæ desiderari solent. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3,386." Schæf. Mss. * " Ἐπιθυμητῶς, Etym. M." Wakef. Mss. * Ἀνεπιθύμητος, Clem. Alex. Str. 4. p. 632.] Ἐπιθυμητὴς, q. d. Desiderator, i. e. Qui tenetur desiderio rei alicujus, Cupidus, Studiosus, Xen. (Ἀπ. 1, 2, 60.) Πολλοὺς ἐ. καὶ ἀστοὺς καὶ ξένους λαβών: Apol. (28.) ἐπιθυμητὴς αὐτοῦ, Studiosus ejus. A Suida ἐπιθυμηταὶ exp. etiam πρόθυμοι, in quodam l., quem ap. eum vide. [* Ἐπιθυμήτειρα, Callim. Hymn. in Dian. 237.] AT VERO Ἐπιθυμητικὸς, q. d. Desiderativus, Ad desiderandum s. concupiscendum propensus, Insitam concupiscendi facultatem, Propensionem quandam ad concupiscendum habens. Nam et ita verti posse existimo: cum alioqui non ignorem, ap. Aristot. Eth. 1, (13.) ἐπιθυμητικὸν exponi Impellens ad concupiscendum. Lex. Cic. [" Τὸ ἐπιθ., Luzac. Exerc. 34. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 104. 123." Schæf. Mss.] Ἐπιθυμητικῶς, cum verbo ἔχω, pro ἐπιθυμῶ, Cupio, J. Poll. [" Schol. Plat. 121. Iambl. Protr. 236. Kiessl., Valck. Oratt. 343. Toup. Opusc. 1,250. Ἐπιθ. διακεῖσθαι πρὸς, Fischer. ad Palæph. 100." Schæf. Mss.] Ἀντεπιθυμέω, Vicissim cupio, opto: pass. Ἀντεπιθυμέομαι, Vicissim cupior. Xen. (Ἀπ. 2, 6, 28.) Ὥρμημαι ἐπὶ τὸ—ἐπιθυμῶν ξυνεῖναι καὶ ἀντεπιθυμεῖσθαι τῆς ξυνουσίας. Item ἀντεπιθυμῶ, Opto adversus aliquem, i. e. Adversor alicui, optando i. q. ipse optat: unde ἀντεπιθυμῶν a Bud. exp. Æmulus, Rivalis: citaturque ab eo Andocides, Ἀλλὰ φανερῶς εἴρηκεν οὐκ ἐπιτρέψειν ἀντεπιθυμοῦσί τινος, Qui quidvis exoptent quod ipse amet, optet. Dicitur etiam ἀντεπιθυμῶ σοι τούτου, pro Hac in re sum tibi competitor. Bud. [* " Κατεπιθυμέω, Eunap. 78." Wakef. Mss. * Παρεπιθυμέω, unde * " Παρεπιθύμησις, Patientia, Euseb. V. C. 3, 64. ubi v. Vales." Mendham. Mss.] " Συνεπιθυμέω, Una " cupio." [Max. Tyr.] " Συνεπιθυμητὴς, ap. Plat." [Clitoph. p. 408.] " ut συνεραστής. Habetur et ap. " J. Poll." Ὑπερεπιθυμέω, Supramodum cupio, Mirum in modum cupio. [Xen. K. Π. 6, 1, 3. * Κατεπιθύμιος, Gl. Desiderabilis.]

Θυμικὸς, Animosus, Aristot. Ἐπεὶ τὸ ἄῤῥεν ἰσχυρότερον καὶ θυμικώτερον, Athen. 2. de vini potoribus, Εἰσὶ δὲ καὶ οἱ θυμικοὶ γίνονται, Animosi, θυμοειδεῖς. || Ira-
A cundus, Aristot. Rhet. 2. Καὶ θ. καὶ ὀξύθυμοι καὶ οἷοι ἀκολουθεῖν τῇ ὀργῇ, Plut. (7, 798.) Τὸ δὲ θ. καὶ μανικόν. [" Luzac. Exerc. 34. ad Lucian. 1, 752. * Θυμικῶς, Toup. ad Longin. 307." Schæf. Mss. Schol. Soph. El. 394. Polyb. 18, 20, 12. * " Θυμικώτερον, Cic. Ep. ad Att. 10, 11." Boiss. Mss.]

Θυμώδης, i. q. præcedens θυμικὸς et θυμοειδὴς, Animosus, Aristot. Rhet. 2. Καὶ ἀνδρειότεροι· θ. γὰρ καὶ εὐέλπιδες· ὧν τὸ μὲν, μὴ φοβεῖσθαι, τὸ δὲ, θαῤῥεῖν ποιεῖ. || Iracundus, Ad iram pronus, præceps, sicut θυμοειδὴς, de Part. Anim. 2. Γεωδέστερα τὴν φύσιν ἐστὶ καὶ θ. τὸ ἦθος, καὶ ἐκστατικὰ διὰ τὸν θυμὸν, Plut. de Ira Cohib. ait mancipia recens emta de ipso emtore interrogare, Οὐκ εἰ δεισιδαίμων οὐδ' εἰ φθονερὸς, ἀλλ' εἰ θυμώδης, An iracundus sit. [* Θυμωδῶς, Schol. Aristoph. A. 1036.]

Θυμαίνω, Irascor, Excandesco, Succenseo, Aristoph. N. (1478.) μηδαμῶς θύμαινέ μοι, Nequaquam mihi succenseas: (609.) Πρῶτα μὲν χαίρειν Ἀθηναίοισι, καὶ τοῖς ξυμμάχοις· Εἶτα θυμαίνειν ἔφασκε· δεινὰ γὰρ πε-
B πονθέναι. Et in partic. ap. Hesiod. (Ἀ. 262.) Ὄμμασι θυμήνασαι, Vultu iram monstrantes. " Θυμήνας, " Iratus, Ira accensus." [" Ad Mœr. 420. Toup. Opusc. 1, 581. Wyttenb. ad Plut. 1, 281. Θυμ. εἰς ἀέρα, Casaub. ad Athen. 81." Schæf. Mss. * " Θυμαντικὸς, Dosith. Gl. ap. Valck. Opusc. 1, 241 = Misc. Obs. T. 10. p. 112." Boiss. Mss. * " Ἐπιθυμαίνω, var. lect. Theocr. 14, 33." Wakef. Mss.]

Θυμόω, Ad iram concito, Iratum reddo, Ad iracundiam provoco, ex Osea (11, 7.) Frequentius utuntur pass. θυμοῦμαι, pro Ad iram concitor, neutr. Irascor, Excandesco, Eur. Phœn. (1462.) καὶ πόλιν θυμουμένην Παρηγορεῖτον, Soph. (Aj. 1018.) εἰς ἔριν θυμούμενος, Plato Epist. 7. (11, 139.) Ἐγὼ—διενοούμην πλεῖν τεθυμωμένος, Ego ira accensus navigare cogitabam. Item, Θυμωθέντες οἱ στρατιῶται συνελέγησαν ἀθρόως. Isocr. Θυμουμένοις εἴκων, Ira percitis cedens. Thuc. (7, 68.) Τὸ θυμούμενον τῆς γνώμης, Excandescentia animi, Excandescens animus. Interdum etiam jungitur dativo personæ, ut Lat. Irascor,
C Succenseo tibi, sed θυμοῦμαι significantius est istis. Eur. Med. (273.) Σὲ, τὴν σκυθρωπὸν καὶ πόσει θυμουμένην. [" Phryn. Ecl. 145. Thom. M. 904. Wakef. Trach. 1230. Abresch. Æsch. 2, 27. Brunck. Aristoph. 1, 178. 3, 187. T. H. ad Plutum p. 86. Bentl. ad Callim. p. 294. Valck. Phœn. p. 83. Diatr. 231. ad Herod. 601. Θυμόομαι εἰς κέρας, (Irasci in cornua, Virg. Georg. 3, 231.) Casaub. Athen. p. 81. Musgr. Bacch. 742. Τὸ θυμούμενον, Musgr. Hec. 299. Valck. Hipp. p. 308." Schæf. Mss. * Θύμωμα, Æsch. Eum. 858.] Θύμωσις, Excandescentia, ὀργὴ ἀρχομένη, Ira nascens et modo existens, Cic. Tusc. Quæst. 4, (9.) Nisi forte leg. ibi est θυμὸς, ut admonui supra. [Valck. Diatr. 231. Gl. Animositas. * Θυμωτικὸς, var. lect. Athen. 55. * Ἀντιθυμοῦμαι, Ælian. H. A. 17, 13.] AT Συνθυμέω, Simul irascor, vel Unanimis et concors sum, Ejusd. animi sum, συμψυχῶ, [ὁμοψυχῶ, Hesychio συμπείθομαι.] Utraque exp. Suidæ est: posterior tamen, verisimilior videtur propter verbi terminationem: secundum priorem vero dicendum
D foret συνθυμόω a θυμόω, quod active potius acciperetur, pro Simul ad iram concito. Itaque συνθυμέω neutri formam habet, ut ἐπιθυμέω, et cetera, quasi a σύνθυμος, Unanimis, Concors, ὁμόθυμος.

[* " Θυμέομαι, Valck. Diatr. 231. Brunck. Aristoph. 1, 178. 3, 187." Schæf. Mss. LXX. Exod. 32, 11. Ed. Compl. * Θύμημα, 1 Paralip. 28, 9. * Θυμητικὸς, Athanas. 2, 322.]

[* " Θυμίζω, Valck. ad Röv. 63." Schæf. Mss. Θυμιχθεὶς, Hesychio πικρανθείς.]

Θυμίδιον, Animulus, Aristoph. Σφ. (877.) Παῦσόν τ' αὐτοῦ τουτὶ λίαν στρυφνὸν καὶ πρίνινον ἦθος, Ἀντὶ σιραίου, μέλιτος σμικρὸν τῷ θυμιδίῳ παραμίξας, Loco siræi s. sapæ aliquantulum mellis animulo ejus admiscens. Nisi aliquis accipere malit pro Iracundia, s. Animulo ad iram prono.

Θύμος, ὁ, SIVE Θύμον, τὸ, Thymus, Thymum, Frutex surculosus et dodrantalis, foliis canis, exilibus, multis, immortalibus, flosculis e purpura candicantibus, suavissimi odoris, capitellis specie complica-

tarum formicarum, radice lignosa, Gorr. Mascul. genere utitur Diosc. 4, 44. ubi ejus descriptionem et vires tradit: at neutro Theophr. H. Pl. 6, 2, (3.) Καὶ θύμον τὸ μὲν λευκὸν, τὸ δὲ μέλαν, ὀψανθὲς δὲ σφόδρα· καὶ γὰρ περὶ τροπὰς ἀνθεῖ θερινάς· ἀφ' οὗ καὶ ἡ μέλιττα λαμβάνει τὸ μέλι. Καὶ τούτῳ φασὶν οἱ μελιτουργοὶ δῆλον εἶναι πότερον εὐμελιτοῦσιν, ἢ οὔ· καλῶς γὰρ ἀπανθήσαντος, εὐμελιτεῖ. Unde Plin. 21, 10. Totidem et thymi (genera,) candidum ac nigricans: floret autem circa solstitia, cum et apes decerpunt, et augurium mellis est; proventum enim sperant apiarii large florescente eo. || Θύμος, nonnullis τὸ ἄρον, Gorr. e Diosc. || Bulbus, Cæpa agrestis, Schol. Aristoph. Atticum esse dicens pro eo, quod communi lingua dicitur βολβὸς, ἀγριοκρόμμυον: alibi Vilem esse herbam tradit, et qua pauperes soli vescantur: qualis ap. Hesiod. asphodelus. Aristoph. Πλ. (253.) τῷ δεσπότῃ ταυτὸν θύμον φαγόντες, Eodem cum hero vescentes thymo, pro In eadem cum hero paupertate degentes: (283.) Δεῦρ' ἤλθομεν, πολλῶν θύμων ῥίζας διεκπερῶντες, Multorum bulborum radices. Antiph. ap. Athen. (60.) Οὐδεὶς, κρέως παρόντος, ἐσθίει θύμον, Οὐδ' οἱ δοκοῦντες πυθαγορίζειν, Alexis ap. Eund. (652.) Εἰσέβαινον ἰσχάδες, τὸ παράσημον τῶν Ἀθηνῶν, Καὶ θύμου δέσμαι τινές. || Glandulosa illa substantia, quæ in jugulo ad os summum pectoris consistit, tanquam fultura et substructio vasorum eo loci divisorum: ejusd. fere atque τὸ πάγκρεας generis, nisi quod hoc mollius, rubentius et carni similius est. In nuper natis animantibus ob vasorum mollitiem et imbecillitatem est maxima: in crescentibus autem, quia vasa per siccitatem sunt firmiora, decrescit, ita ut vix vestigium in juvenibus appareat. Gorr. Reperitur tamen in hac signif. scriptum ETIAM Θυμὸς, cum accentu in ult.: quod J. Poll. esse dicit σάρκα ἀδένι ἐοικυῖαν πρὸς τῇ κεφαλῇ τῆς καρδίας, ὄπισθεν κατὰ τὸν ἕβδομον σπόνδυλον. Rufus Eph. (p. 38.) item θυμὸν in Glandulosarum carnium genere numerat, dicens in regione capitis cordis locatum esse, septimæ colli vertebræ insidentem, asperæque arteriæ extremo, qua cum pulmone committitur, adhærescentem: non in omnibus tamen reperiri. Rursum J. Poll. θυμὸν quibusdam esse tradit i. q. παρασφαγὶς, Jugulorum ea pars, quæ pertinet ad collum. || Tuberculum carnosum, quod super corpus quasi verrucula eminet, ad cutem tenue, supra latius, subrubrum et in summo perasperum, oblongum; interdum rubens, interdum candidum; magna e parte sine dolore, idque summum colorem floris thymi repræsentat, unde ei nomen est: ibique facile finditur et cruentatur, nonnunquam aliquantum sanguinis fundit. Fereque circa magnitudinem fabæ Ægyptiæ est, raro majus, interdum perexiguum. Modo unum, interdum plura nascuntur, in sede, mediis femoribus, talis, palmis, inferioribus pedum partibus. Pessima tamen in obscœnis sunt: quæ nunc solam glandem, nunc colem, aliquando præputium occupant: quandoque etiam in facie consistunt. [Aët. 14, 4.] Quod parvum est, proprie θύμος dicitur, θύμον, θυμίον, Corn. Cels. 5.: quod vero magnitudine excedit, σῦκον, Ficus, appellatur. Gorr. P. Ægin. quoque hanc etym. tradit, cum eam ὑπεροχὴν esse dicit ἐμφερῆ τοῖς τοῦ θύμου κορύμβοις. Sunt qui θύμον, Herbam, ob fragrantiam a θύω derivatum putent. ["Θύμος, Jacobs. Anth. 7, 401. 8, 206. Callim. 1, 533. ad Lucian. 2, 21. Athen. 28. Casaub. 64. Græv. Lectt. Hes. 619. Ruhnk. Ep. Cr. 187. ad Mœr. 284. Bergler. ad Alciphr. 295. Θύμον, Brunck. Aristoph. 3, 195. ad Plutum p. 76. Coray Theophr. 178. Jacobs. Anth. 7, 113. 401. 9, 275. ad Lucian. 1, 430. Toup. Opusc. 1, 555." Schæf. Mss. "Arum, Diosc. Notha 448. * Θυμαρνόλιον, Hippomarathrum, 455." Boiss. Mss.] Θυμοξάλμη, Confectio medica, ita nominata, quod e thymo, aceto et salibus addito pulegio et ruta, constet, de qua Diosc. 5, 24. ["Ἐπιθυμὶς, Thymus, Diosc. Notha 454." Boiss. Mss.] Θύμινος, Thyminus, Qui e thymo factus est. Θυμώδης, Thymosus, Plin. Thymum referens. [Theophr. H. Pl. 6, 7, 2. * Θυμόεις, Suid. v. Μᾶσσον.] Θυμίτης Thymites: ἅλες, Sales cum thymo tritæ, Aristoph.

A (A. 1099.) "Αλας θυμίτας οἶσε, παῖ, καὶ κρόμμυα. Et alia declinatione quasi a θυμιτίδης, (772.) περίδου νῦν μοι περὶ θυμιτιδᾶν [θυμιτᾶν Br.] ἁλῶν. Item θυμίτης οἶνος, Thymites vinum, h. e. Thymo conditum, de quo Diosc. 5, 59. Colum. 12, 35. [Vide Plin. 21, 89. 31, 41.] Θύμιον, quibusdam ὁ σμίλαξ, Taxus, Gorr. ex Aët. 13, 64. Apud Diosc. vero EST Θύμαλον. Θύμιον Gaza ap. Theophr. C. Pl. 3, (1.) vertit Cunilam, VV. LL. || Quod super corpus quasi verrucula eminet, ad cutem tenue, supra latius, subdurum et in summo perasperum: idque summum colorem floris thymi repræsentat: unde ei nomen est. Cels. 5, 28. Plin. quoque Thymion nominat. [Θυμίον, Hippocr. 877.]

"Τιθύμαλλος, Tithymalus, herba, cujus septem "genera traduntur. Τιθύμαλος, masculus, qui χαρακίας et ἀμυγδαλοειδὴς dicitur, caules habet supra "cubiti altitudinem, rubros, lacteo succo atque acri "madentes. Vide Diosc. (4, 164.) Marinam lactucam "esse quam Græci vocent τιθύμαλον, scribit Colu-
B "mella l. 6. eodemque nomine appellat Celsus, l. 5. "Scribitur etiam τιθύμαλλος duplici λ: sed perperam. Invenitur et Τιθυμαλὶς," [Diosc. 4, 165.] "sed potius de eo tithymali genere quod et παράλιος τιθύμαλος vocatur, necnon μήκων. Nicander "autem Θ. (617.) θυμαλῖδας pro τιθυμαλῖδας dixisse "existimatur: vocans εὐγλαγέας a lactis copia." [* Τιθύμαλλον, Gl. Herba lactaria. "Ruhnk. Ep. Cr. 120. Mucius Scæv. Epigr. (Anal. 2, 265.) Τιθύμαλος, Phryn. Ecl. 40. Θυμαλὶς, Toup. Emendd. 2, 98." Schæf. Mss. Vide Schneid. Ind. Theophr.]

[Θύμαλλος, Piscis, Ælian. H. A. 14, 22.]

ΘΥΡΑ, ἡ, Janua, Ostium, Od. X. (155.) ὃς θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν Κάλλιπον ἐγκλίνας, Aristoph. B. (38.) Τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; Quis januam pulsavit? Xen. Ἑλλ. 6, (4, 36.) Ἐπισπάσασα τὴν θ., εἴχετο τοῦ ῥοπάλου. Sæpe etiam θύραι plur. dicuntur, ut Lat. Fores, atque ita utitur Hom. præsertim: Od. H.
C (88.) Χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔεργον. Alibi πυκινὰς θ. et πυκινῶς ἀραρυίας dicit. Sic Xen. K. Π. 7, (5, 9.) Φοίνικος μὲν αἱ θ. πεποιημέναι. Apud Eund. vero aliquoties αἱ θ. τοῦ βασιλέως, atque adeo nonnunquam θύραι simpliciter, pro Ipsa aula regis, ut hodie vocatur Porta regis Turcarum: de qua signif. ab interpretibus antea non animadversa, fuse disserui in meis Annotationibus in Xen. p. 13. Ceterum θύραι quidem Domus, at πύλαι Urbis dicuntur, s. τείχους, Schol. Thuc., quemadmodum Lat. Fores domus, Portæ urbis. Affert tamen et quandam aliam distinctionem Eust., quem ap. eum vide. || Idem metaph. θύρας appellari tradit τὰς αἰσθήσεις, Sensus; de qua metaph. signif. dicam et in Θυροκοπέω. Est et θύρα γλώσσης, inquit, quam θύραν qui non habet, dicitur ἀθυρόγλωσσος. ["Θύρα olim etiam dicebatur Quævis tabula, Tabulatum, Asser. Herod. 2, 96. 8, 51. Itaque θύρα et σανὶς olim synonyma fuerunt, notante etiam Eust. ad Od. p. 780. Bas. Sic Dimin. Θυρίδες, Tabellæ, Heraclides Pon-
D ticus ap. Athen. 521. Τὸν ἅπαντα τόπον κατεχάλκωσαν θυρίσι, Totum locum æneis tabellis obtexerunt." Schw. Mss. "Θύρα, Herodian. 467. et n., Valck. Phœn. p. 621. 642. Ammon. 71. 72. ad Charit. 636. Musgr. Iph. T. 727. Jacobs. Anth. 7, 133. Brunck. Apoll. Rh. p. 118. Heyn. Hom. 5, 636. 664. 6, 554. Thom. M. 766. Lingua, Musgr. Or. 901. Θύρας, Wakef. Ion. 146. Ἐπὶ θύρας ἥκειν, Zeun. ad Xen. K. Π. 387. ἰέναι, Heind. ad Plat. Phædr. 244. Plut. 2, 118. Cor. 5, 326. Hutt. Παρὰ θύραν εἰσβιάζεσθαι, ad Lucian. 1, 282. Θ. πρῶται, Valck. Adoniaz. p. 352. τοῦ βασιλέως, ad Charit. 439. ad Diod. S. 1, 660. Schneid. Anab. 69. ψυχῆς, ad Charit. 512. Jacobs. Anth. 7, 409. 9, 433. Abresch. Add. ad Aristæn. 141. Θυρέων, Heyn. Hom. 5, 310. Θύραις, ad Charit. 585. Brunck. Aristoph. 1, 28. 88. 126. 2, 54. 3, 146. Eip. 1023. Wakef. S. Cr. 5, 43. Ἐπὶ θύραις, In atrio regis, Wyttenb. Select. 374. cf. 155. 167. Διὰ θυρῶν, Longus 69. Vill., Plut. 3, 85. Cor." Schæf. Mss. Θύραισιν, i. q. ἔξω, Phot. Lex. "Θύρα,

Oculus, Philostr. 946. Θ. ἑτέρα, Podex, Stob. 307, 42." Wakef. Mss.] A

Θυροειδής, Januæ s. Ostii formam habens: θυροειδὲς, quibusdam Ossis pubis foramen, quod in eo osse tam magnum est ut θύρας, Ostii, instar videatur. [Oribasius Dundass. p. 56. χόνδρος. Θυροκοπέω, Januam pulso, τὴν θύραν κόπτω, Aristoph. Σφ. (1254.) Καὶ θυροκοπῆσαι, καὶ κατάξαι, καὶ βαλεῖν, Fores pulsare. Quidam vero et Fores arietare interpr. Synesius metaph. Ἡμεῖς μὲν οὖν σοι συνηδόμεθα σχεδιάσαντι τὸ τέλος, ὅπερ ἡμεῖς πάλαι σὺν πόνῳ μόλις θυροκοποῦμεν. Apud Eund. Αἴσθησιν ἀγαπῶντες, καὶ ὅταν αὕτη μὴ ὑπὸ σωμάτων θυροκοπῆται, ψυχῆς παρουσίαν οὐ προσιέμενοι, ubi Bud. θυροκοπεῖσθαι dici putat, Cui facessitur negotium. Ego vero existimo suam signif. hic retinere, sed metaph. sumtam: sequendo sc. quod in Θύρα dictum est, sc. θύρας interdum appellari τὰς αἰσθήσεις: cujus metaph. satis aperta est ratio, cum sciamus per sensus tanquam per januas ad animum ingredi sensilia. Ac pro me facit hic alter ejusd. Synesii l. in l. de Ins. Ἀκοὴ δὲ καὶ ὄψις B οὐκ εἰσὶν αἰσθήσεις, ἀλλ' αἰσθήσεως ὄργανα τῆς κοινῆς ὑπηρέτιδες, οἷον πυλωροὶ τοῦ ζώου διαγγέλλουσαι τῇ δεσποίνῃ τὰ θύραθεν αἰσθητὰ, ὑφ' ὧν θυροκοπεῖται τὰ ἔξωθεν αἰσθητήρια, ubi scio θυροκοπεῖται reddi Pulsantur: at ego vertendum censeo, Pulsantur tanquam fores. Alicubi tamen verbum θυροκοπῶ simpliciter etiam pro Pulso a Plut. (8, 4.) ponitur, si bene memini. [" Ad Mœr. 427. Alciphr. 446. Toup. Opusc. 2, 221. * Θυροκοπία, ibid." Schæf. Mss. Liban. Antioch. 335.] Et Θυροκόπος, [Æsch. Ag. 1206.] Ac Θυροκοπήτης, Januæ pulsator, ὁ τὴν θύραν κόπτων, [falsa lect. ap. Suid. * Θυροκοπικὸς, Athen. 618. * " Θυροκοπιστικὸς, Hes." Wakef. Mss.] Θυροκρουστῶν, pro eod., VV. LL. [Eust. T. H. ad J. Poll. p. 997. n. * " Θυροκροτέω, Psell. in Cant. Cantic. 5, 2." Boiss. Mss.] Θυροπηγία, Januarum fabricatio, VV. LL. [Theophr. H. Pl. 5, 8.] Θυροποιὸς, Januarum opifex, Qui januas conficit. Sed Aristomenes Atheniensis Comicus per derisum ita vocabatur, Hes. [Suid. " Toup. Opusc. 2, 221. * Θυροποιέω, Appian. C B. S. p. 101. * " Θυροφύλαξ, Heyn. Hom. 8, 251." Schæf. Mss. * Θυραμάχος, ap. Athen. 617. corruptum videtur; vide var. lectt.] Θύραυλος, Ante fores jacens, excubans. Sed accipitur generalius pro Foris pernoctans: θύραυλοι, inquit Hes., τῶν ποιμένων οἱ ἀπόκοιτοι. [" Ad Timæi Lex. 145." Schæf. Mss.] Θυραυλία, Ante fores pernoctatio; per infin., Ante fores pernoctare, jacere, Bud. vertit in Luciano (1, 665.) Πολλῆς μὲν τῆς διαδρομῆς, συνεχοῦς δὲ τῆς θ. [" Schneid. ad Xen. Œc. p. 48." Schæf. Mss.] Θυραυλικὸς, ut θ. ἔργον, Quod foris fit, sub dio, Bud. e Philostr. Ep. [" Ad Timæi Lex. 145." Schæf. Mss.] Θυραυλέω, Ad fores s. Ante fores pernocto, jaceo, Bud.: θυραυλοῦσι, πρὸ θυρῶν διατρίβουσι, Hes. Sed θυραυλεῖν generalius ponitur pro Foris agere, Extra domum versari, Xen. (Œc. 7, 30.) Τῇ μὲν γὰρ γυναικὶ κάλλιον μένειν ἔνδον ἢ θυραυλεῖν, τῷ δὲ ἀνδρὶ αἴσχιον ἔνδον μένειν ἢ τῶν ἔξω ἐπιμελεῖσθαι, ubi accipi scribit Bud. pro Rusticari, qui enim rusticatur, foris agit: exp. etiam p. 851. In D castris et stativis permanere, Urbem non ingredi, nec sub tecto esse, ap. Aristot. et Plut. [Synes. de Regno p. 32. * Συνθυραυλέω, Idem Ep. p. 15.] Θυρεπανοίκτης, Januarum apertor. Sed Crateti peculiare fuit hoc cognomentum, quod in quasvis ædes audacter ingrederetur, Diog. L. Suid. [Diog. L. 6, 86. * " Θυρανοίκτης, Chrys. Hom. 122. T. 6. p. 974." Seager. Mss.] At Θυροιγὸς, quod est ab οἴγω, ut θυρεπανοίκτης ab ἐπανοίγω, est θυρωρὸς, Hes. Janitor. Θυρηβόλος, e θύρα itidem et βάλλω comp. videtur, exp. tamen a Suida ὁ τέκτων, Faber. At Θυρηβόλιον, Hes. esse ait τὴν ἐπάνω οἴκησιν. [Etym. M. i. q. ἔπαυλις. Lobeck. Phryn. 645.] Θυρωρὸς, q. d. θύραν ὡρῶν, Januæ custos, Janitor, Ostiarius, Lucian. (3, 160.) Τῆς μὲν οἰκίας θυρωροὺς καθιστάναι: θυρωρὸς, ἡ, Ostiaria, Jo. 18, 17.: peculiariter θυρωρὸς, Nuptialis, J. Poll. Hes. [" Ad Charit. 654. Musgr. Hel. 1579. Timæi Lex. 157. et n., Toup. ad Longin. 404. ad Lucian. 1, 259. * Θυρασωρὸς, Valck. Phœn. p. 642. Heyn. Hom. 8, 251." Schæf. Mss.] Θυρωρεῖον, Locus, in quo janitor commoratur, i. e. Locus inter duas januas, Vitr. [6, 7, 1. not.] Θυρωρέω, Januam custodio, Janitor sum, Lucian. (1, 548.) Ἀλλὰ καὶ ἢν θυρωρεῖν αὐτὸν ἐπιστήσῃς, πολὺ πιστοτέρῳ χρήσει τῶν κυνῶν.

Ἀγχίθυρος, ὁ, ἡ, Foribus propinquus, Vicinus, Theocr. 2, (71.) Ἀγχίθυρος ναίοισα. Habitans propinqua foribus, pro Habitans prope fores. Sic vocatur Quicquid prope est, et instat: ut Plut. dixit febrem esse περὶ θύρας, Circa fores. Dicitur etiam ἀγχίθυρον Quod in promtu est et ad manum, longe petendum non est, sed velut in foribus nostris est. Themist. Or. de Patre suo, Τὰ μὲν γὰρ Πλάτωνος τοῦ μεγάλου ἀγχίθυρά τε ἀεὶ ἀπεδείκνυε καὶ ἐν τῷ αὐτῷ περιβόλῳ. [* Ἀγχιθυρέω, Theod. Prodr. Amic. Exul. 79. " Const. Manass. Chron. p. 106." Boiss. Mss.] Ἄθυρος, Janua carens, non clausus, Athen. 14. Ἀθύρου δὲ ὄντος τότε τοῦ νεὼ, Cum nulla janua clauderetur adhuc templum, Herodian. (8, 1, 11.) Ἄ. καὶ κοιναὶ πάντων οἰκίαι. Itidemque ap. Plut. (8, 5.) ἄ. οἰκήματα. Pro eod. dicitur ἀθύρωτος, a v. θυρόω ex hoc ipso nomine θύρα facto: ut docebo paulo post. || Ἄθυροι ῥῆτραι, ap. Nicandr. a Schol. exp. παιγνιώδεις λόγοι, Ludicra verba, Ludicri sermones: (Α. 132.) Θρηίσσης ἀθύροισιν ὑπαὶ ῥήτρῃσιν Ἰάμβης. || Falso tamen in VV. LL. profertur ex Herodiano παιδίον ἄθυρον, cum accentu in antep., quasi nomen adjectivum, et exp. e Polit. Puer ludibundus; neque enim ἄθυρον is legit, nec legi debet: sed ἀθύρον acuta penultima, partic. ab ἀθύρω, verbo itidem ex α priv. et θύρα facto, Eust.; sicut docebo paulo post. [" Jacobs. Anth. 8, 138. 9, 433. Musgr. Or. 901." Schæf. Mss.] At Ἀθυρόγλωσσος et Ἀθυρόστομος hinc composita, et Garrulum significantia, quasi Cujus lingua s. os janua nulla coërceatur: Theogn. (421.) Πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκεινται, quærenda erunt in Γλῶσσα, Στόμα. " Ἀθηρόγλωσσος, " Eloquens, VV. LL. sed perperam pro ἀθυρόγλωσσος, " Loquax." Ἀμφίθυρος, Utrimque januam habens: οἰκία, Lys. 118(=393.) J. Poll. 16. Quæ posticum habet, Bud. Apud Theocr. autem (14, 42.) ἰθὺ δι' ἀμφιθύρου Schol. interpr. ἀντικρὺ τοῦ οἴκου τοῦ διθύρου. [* " Ἀμφίθυρον, Velum, Aulæa, Peripetasma, Chrys. in Matth. Hom. 83. T. 2. p. 519." Seager. Mss.] Ἀντίθυρος, Januæ oppositus, obversus. Et κατὰ τὸ ἀντιθ., pro E regione januæ, Bud. e Luciano [2, 224.] Δίθυρος, Biforis, Duas januas habens: ut νεώς. Sed latius extenditur hoc nomen, adeo ut etiam δ. γραμματίδιον appelletur τὸ δίπτυχον, J. Poll. Hes. Apud Aristot. de Gen. Anim. 3. Τὸ δ. τῶν κυάμων, redditur Bivalvis fabarum strues. Et δίθυρον, Quoddam concharum genus, ap. Eund. Bivalve Gazæ. [" Δίθυρον ὄστρεον, Conchylium bivalve, Athen. 88." Schw. Mss. " Musgr. Iph. T. 727. ad Mœr. 227. ad Herodian. Philet. 448. Toup. Opusc. 2, 81. 84. ad Xen. Eph. 199. De literis, Clerici Biblioth. Choisie 9. p. 188." Schæf. Mss. * Διθυρίτης, Schol. Apoll. Rh. 4, 1131.] Hinc fit Διθύραμβος, Bacchi cognomentum. Hinc, inquam, fit, si sequamur quidem eos Gramm., qui διθύραμβον cognominatum putant, quia in quodam antro, quod erat δίθυρον, nutritus fuit: vel eos, qui cognomen hoc accepisse existimant, quod ebrii arcana non contineant, sed vinum στόμα, Os, faciat δίθυρον: qua de re lege Phurnut. Sed alii appellatum arbitrantur παρὰ τὸ δὶς εἰς θύραν, δύο θύρας ἐμβαίνειν, δὶς θύραζε βαίνειν: quod bis natus crederetur, sc. e matre Semele, deinde et mox e patris femore. [Gl. Bimater.] Sed et quasi Λυθίραμβος ita dictus fuit, secundum quosdam, Etym. (274, 50.) quem vide. " Λυθίραμβος, a Pindaro " vocari dicitur ὁ Διόνυσος, Bacchus, propterea quod " cum Jupiter eum adhuc semicrudum in femur " insuisset ut maturesceret, postquam maturuit, clamare cœperit, λῦθι ῥάμμα, Solve suturam." [Vide Heyn. Pind. 3, 66. * Διθύραμμα, Julian. Or. 7. p. 220. Αἱ νύμφαι τὸ δ. * προσεπᾴδουσαι κύοντι τῷ Διί.] Ut autem Διθύραμβος dictus fuit Bacchus, sic etiam διθύραμβος Hymnus, qui in eum scribebatur: item διθύραμβοι, ea forma, qua dicuntur ἴαμβοι, Illud

genus versuum, quibus decantari solebat. Xen. ('Απ. 1, 4, 3.) Ἐπὶ δὲ διθυράμβῳ Μελανιππίδην (μάλιστα τεθαύμακα.) Plut. (7, 372.) Ποιητὴς γεγονέναι διθυράμβων: Alex. (8.) Τελέστου καὶ Φιλοξένου διθυράμβους. Latini quoque Dithyrambos appellant. [" Ad Phalar. 270. Jacobs. Anth. 6, 172. 252. 12, 462. Heind. ad Plat. Hipp. 153. Ind. Xen. Mem. Toup. Opusc. 1, 56. 2, 84. Emendd. 1, 84. 2, 528. 4, 490. ad Timæi Lex. 84. ad Lucian. 1, 418. Wyttenb. ad Plut. 1, 633. Tyrwh. ad Aristot. 119. Valck. Callim. 286. 297. Præmium taurus, Jacobs. Anth. 6, 236. De quant., Porson. Or. p. 4. Brunck. Aristoph. 2, 105. Καὶ διθυράμβων νοῦν ἔχεις ἐλάττονα, Kuster. 195. Heind. l. c." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. N. 332.] Διθυραμβοδιδάσκαλος, Dithyramborum poëta: sed ita dictus ἀπὸ τοῦ διθυράμβους s. διθύραμβον διδάσκειν, quod ap. Athen. legitur, ea forma, qua κωμῳδοδιδάσκαλος, &c. [Aristoph. Εἰρ. 828.] Διθυραμβοποιὸς, Dithyramborum poëta, Dithyrambicus poëta: ut Prov., Διθυραμβοποιῶν νοῦν ἔχεις ἐλάττονα: ut Φιλόξενος ὁ διθυραμβοποιός. [Athen. 341. Dionys. H. 2, 35. Diod. S. 14. p. 421., 15. p. 461. Schol. Aristoph. Ὄρν. 1383. 1395. 1403.] Διθυραμβοποιΐα, Dithyramborum scriptio. Διθυραμβοποιέω, Dithyrambos scribo, compono. [* Διθυραμβοποιητικὴ, Aristot. Poët. c. 1. * " Διθυραμβοχώνη, Jacobs. Anth. 8, 126. 12, 462. Διθυραμβοχώνα, Toup. Add. in Theocr. 395. 396. Koen. ad Greg. Cor. 119." Schæf. Mss.] AT VERO Διθυραμβικὸς, Ad dithyrambos pertinens, s. ad dithyramborum poëtas: ποιήματα, Dithyrambica poëmata, Cic. δράματα, quæ et Dionysiaca. VV. LL. HINC Διθυραμβικῶς, Dithyrambicorum poëtarum more, Dithyrambica audacia, licentia: Dem. Phal. Ληπτέον δὲ καὶ σύνθετα ὀνόματα, οὐ τὰ δ. συγκείμενα. Dico autem Dithyrambica audacia, Horatium sequens, dicentem de Pind. Carm. 4, 2. Seu per audaces nova dithyrambos Verba devolvit. Sed et ap. Eust. 308. legimus διθυραμβικὸν θράσος. [Dionys. H. 2, 245.] QUO Διθυραμβώδης pertinet, Dithyrambicam audaciam præ se ferens, dithyrambicum tumorem: ὄνομα, Plato Cratylo [p. 409.] Sic Eust. ait esse διθυραμβῶδες, vocare lapides ossa terræ. Item subst. nonnunquam τὸ δ., Inflatum dicendi genus, Ampullæ quædam verborum dithyrambicæ. [Philostr. V. Apoll. 21. Dionys. H. 2, 183. * Διθυραμβωδῶς, Schol. Pind. Π. 6, 10. 12, 45. Synes. 16.] SED Διθυραμβογενὴς, Bacchus, Epigr. ead. signif., qua διθύραμβος, de quo dictum modo fuit. [Anal. 2, 517. * Διθυραμβέω, Philochorus ap. Athen. 628. * Ἐκδιθυραμβόω, Phot. Bibl. 79. Ἡ συνθήκη εἰς τὸ τραχύτερον καὶ δύσηχον ἐκδιθυραμβοῦται. * " Διθιάμβριον, Diosc. Notha 467." Boiss. Mss. Barkerus leg. censet διθυράμβιον.]

[* " Εὔθυρος, Jacobs. Anth. 8, 226." Schæf. Mss. * Καβιόθυρα, τὰ, Mathem. Vett. p. 47. Ind. Scriptt. R. R. p. 132. * Κλαυσίθυρος, Lexx. Gr. ἁμαρτύρως, unde] " Παρακλαυσίθυρον Carmen dicebatur quod " amasii tantum non flentes ad amasiarum fores ca- " nebant: s. Flebile carmen quod amasii ad ama- " siarum fores cantabant. Plut. (9, 17.) Ἐπὶ θύρας " ᾄδειν τὸ παρακλαυσίθυρον, ἀναδεῖν τὰ εἰκόνια." " Κρουσίθυρος, inquit Hes., vocabatur Pars quædam: " non addito rei nomine cujus pars sit. Eust. esse " dicit nomen αὐλήσεως ποιᾶς:" [et Athen. 618.] "So- " nat Januam pulsans." Μονόθυρος, q. d. Uniforis. Apud Aristot. H. A. 4. est μονόθυρον Quoddam genus concharum, Unifore et Univalve Gazæ, sicut δίθυρον Bivalve, Eid. [" Porph. de Antro N. 28." Wakef. Mss. Athen. 88.] " Πολύθυρος, Multas ha- " bens fores s. januas, Multis portis pervius. Plut. " (6, 376.) Πολυθύρους αὐλὰς περιβαλόμενος." Τετράθυρος, Quadriforis, Aristot. de crabronibus, Καὶ συνίστανται, οὓς καλοῦσι σφηκωνεῖς τοὺς μικροὺς, οἷον τετραθύρους, Nidos faciunt fere quadrifores, Plin. [Athen. 205.]

Εἰρεθύρη, Cardo januæ, στροφεὺς, ὀρσοθύρα, Hes. Ὀρσοθύρα, et Ὀρσοθύρη ap. Hom. Ionice, Magna et alta janua, quasi δι' ἧς ἐστὶν ὀροῦσαι καταβαίνοντα. Vide et alias expp. ap. J. Poll. Hes. Etym. Eust.

A Od. X. (126.) Ὀρσοθύρη δέ τις ἔσκεν ἐϋδμήτῳ ἐνὶ τοίχῳ. Ἐνθύριον, Pars quædam navis, Hes., si modo vulg. ejus exempll. mendo carent, Ἐνθύριον, μέρος τι τῆς νεώς.

[* Ἐκθυρέω, Gl. Proripio.] " Περιθυρεῖν, Circa ja- " nuam versari: Hesychio τὸ ἐπὶ ταῖς θύραις ἵστα- " σθαι, In foribus stare." [Ælian. H. A. 1, 13.]

Διάθυρον, ET Πρόθυρον, ET Ὑπέρθυρον, ET Ὑπόθυρον. E quibus Διάθυρον est, ut quidem Bud. ait se existimare, Obex transversarius ductilis, versatilis, i. e. Repagulum e materia compactum, quod et vehicula et equos a vestibulo ædium arcet. AT Πρόθυρον, Quod est ante januam vestibulum, Vitruv. 6, (7, 5.) scribens, Πρόθυρα Græce dicuntur Quæ sunt ante januam vestibula: nos autem appellamus πρόθυρα, quæ Græce διάθυρα. Ita Vitruv., quem observa unico verbo Vestibulum contentum non fuisse. Sic autem dicitur πρόθυρον de privatis ædibus, ut προπύλαιον de vestibulo urbis, templi, regiæ: quanquam Aristot. de regia Persarum loquens in l.
B de Mundo, τὸ πρόθυρον junxit τῷ πυλῶνι. Hæc Bud. Apud Hom. legitur non solum πρόθυρον sing., ut Od. A. (119.) Βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο, Ξ. (34.) Ἔσσυτ' ἀνὰ πρόθυρον, verumetiam plur. πρόθυρα: ut A. (103.) Στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ, ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος, Οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου, ubi observat Eust. πρόθυρα et οὐδὸν αὔλειον idem signif., atque alibi vocari et πρώτας θύρας: præterea quod hic στῆναι ἐπὶ προθύροις, alibi θύραις ἐφεστάναι ab eo dici. Sic autem et ap. Plat. πρόθυρα plur. pro Vestibulo, ubi tamen Bud. suspicatus est mendum esse; sed hanc suspicionem tollit ille Homeri l., atque alii, e quibus fortasse exemplum Plato sumsit. [" Ad Charit. 439. Jacobs. Anth. 6, 82. 7, 409. 8, 146. Huschk. Anal. 281. Heyn. Hom. 5, 634. 6, 258. Valck. Adoniaz. p. 391. Phœn. p. 154. 157. Hipp. p. 204. Ruhnk. Ep. Cr. 120. Toup. Opusc. 1, 302. 383. 540. ad Lucian. 1, 265. 473. ad Od. Υ. 355. Ilgen. Hymn. 603. Ἐκ προθύρου, Heyn. Hom. 8, 28. * Προθύραιος, Wakef. S. Cr. 4, 251. Προθύραιον, Ilgen. Hymn. (2, 384.)
C 415." Schæf. Mss. Epith. Dianæ, Orph. Hymn. 1, 4.] " Ἀναπρόθυρος, Ad exitum versus, Vestibulum " limenque domus aspiciens. Ita VV. LL. ex Hes. " Sed falso, et crasso errore: nec enim ap. eum " scriptum ἀναπρόθυρος, sed ἀνὰ πρόθυρον τεγραμμέ- " νον: quod exp. εἰς τὸ πρόθυρον βλέπον, Respiciens " limen et aditum domus, Vestibulum versus con- " versam faciem habens." [* Τρίθυρον, Gl. sine exp.] ILLUD autem Ὑπέρθυρον, pro quo ap. Hom. et Hesiod. EST Ὑπερθύριον, exp. Limen superius: [Herod. 1, 179.] SICUT Ὑπόθυρον, Limen inferius. Quidam e Plinio (29, 4.) Superliminare: ad cujus exemplum Ὑπόθυρον, Subliminare. J. Poll. ὑπέρθυρον s. ὑπερθύριον esse scribit τὸ ὑπὲρ τὰς θύρας, quas ab Hom. vocari σανίδας. Is certe Od. H. (90.) cum dixisset, Χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔεργον, Ἀργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκέῳ ἕστασαν οὐδῷ, addidit, Ἀργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον, ubi tamen EST ἐφυπερθύριον conjunctim scribitur, annotatque Eust. ὑπερθύριον vocari τὸ ἐπικείμενον ταῖς
D θύραις, εἰς ὃ αἱ ἄνω στρόφιγγες ἁρμόζονται. In quodam Cantico, quod canebant ii, qui χελιδονίζειν dicebantur, legimus ap. Athen. 8. inter alia, Ἢ τὰν θύραν φέρωμες, ἢ τὸ ὑπέρθυρον. Plut. (8, 723.) Λαμπρίας δὲ, ὁ πάππος ἡμῶν, ἔφη τὴν ὑπὲρ φωνὴν οὐ μόνον τὸ ἄγαν καὶ τὸ σφοδρὸν δηλοῦν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἔξωθεν, καὶ τὸ ἄνωθεν· οὕτω γὰρ ὑπέρθυρον καὶ ὑπερῷον καλεῖν ἡμᾶς. Ceterum quod ad illum Homeri l. attinet, quem modo protuli, etiamsi ἐφυπερθυρίοις conjunctim legamus, ut in quibusdam Codd. legi admonui, i. tamen valebit q. ὑπερθυρίοις ap. Hesiod. ('A. 271.) ὑπερθυρίοις ἅρπυιαι Ἑπτὰ πύλαι: nam quo dicitur modo ἐφύπερθεν, pro ὕπερθεν, eod. plane diceretur ἐφυπερθυρίοις pro ὑπερθυρίοις: ideoque in VV. LL. NOMEN Ἐφυπερθύριον perperam et inepte etiam exp. τὸ ὑπὲρ τῷ ὑπερθύρῳ, cujuscunque sit hæc exp. [" Ὑπέρθυρον, Planudes Ovid. Met. 14, 735." Boiss. Mss. Heliod. 5. p. 208. Hyperthyrum, Vitruv. 4, 6, 2. 4.] Ceterum pro Πρόθυρον invenitur ET Προθυρὶς, ut quidam tradunt. [Prothyrides ap. Vitruv. 4, 6,

4. est falsa lectio pro Parotides. * Προθυριδία, ἡ, i. q. προθύραιος, Dianæ epith., Sext. Emp. adv. Math. 9, 185.] SICUT Ὑποθυρὶς pro ὑπόθυρον: quod opponi nomini πρόθυρον dixi, quæcunque tandem sit hujus significatio; neque enim controversia caret. Quidam tamen ὑπόθυρον interpr. χάσμα τῆς θύρας. [Vitruv. 4, 6, 1.]

[* Παράθυρος, Nicet. Annal. 14, 5. Plut. 8, 438. * Παράθυρον, Clem. Alex. 897. Παράθυρος, Gl. Posticium: * Παραθύρα· Posticum: Παραθύρα κατόπιν τοῦ οἴκου· Postica: Παράθυρα· Posticium: * Παραθύριον· Posticium.]

ADVERBIA a Θύρα, in soluta oratione usitata sicut et in carm. Θύραζε, ET Θύραθεν: sed θύραζε poëtis est in usu potius quam alterum θύραθεν: ac certe aptius versui EST θύρηθεν, quod habet Hes., quam θύραθεν. Est autem θύραζε, Foras, Extra domum. Et generaliter etiam pro Extra. Od. E. (410.) Ἔκβασις οὔπω [οὔπῃ] φαίνεθ' ἁλὸς πολιοῖο θύραζε, (Il. Φ. 237.) ἔκβαλλε θύραζε. Apud Hesiod. (Ἔ. 1, 97.) οὐδὲ θύραζε Ἐξέπτη: (Θ. 750.) θύραζεν Ἔρχεται. B Aristoph. ὅταν ἀπῇς θύραζε. Item pro Foris, ex Apoll. Rh. 2, (1022.) κεῖνα θύραζεν—ῥέζουσιν: itidemque ex Aristoph. οἱ θύραζε pro Externi, Alieni: qui tamen in signif. dicitur potius οἱ θύραθεν. NAM Θύραθεν est Foris, sed accipiendo pro eo, quod Gall. De dehors: quam etiam signif. habet ap. probatos auctores, et nominatim ap. Cic., adeo ut minime necesse sit cum nonnullis barbare exponere E foris, unde ὁ θύραθεν, Qui est de dehors, Externus. Sic τὰ θύραθεν, Synes. 45. Externa bona: Οὐχ ἧττον διὰ τὰ θ., ἢ διὰ τὴν παρασκευὴν τῆς ψυχῆς. || Interdum vero est Forinsecus, Par dehors, Extrinsecus: Aristot. de Gen. Anim. 2. Λείπεται δὲ τὸν νοῦν μόνον θ. ἐπεισιέναι, καὶ θεῖον εἶναι μόνον. [" Θύραζε, ad Mœr. 185. Brunck. Trach. 1023. Aristoph. 1, 88. 185. Heyn. Hom. 6, 279. 7, 211. Wakef. Herc. F. 510. Θύραθεν, Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. lxviii. Toup. Opusc. 2, 221. Valck. Hipp. p. 207. Diatr. 143. Wakef. S. Cr. 4, 10." Schæf. Mss. Θύρηθε, Od. Ξ. 352. al. θύρηφι.] AT VERO Θύρηφι C adverbium, aut certe dat. adverbialiter positus cum adjectione particulæ φι, poëtarum est duntaxat, significans Foris, Extra domum; et generaliter etiam pro Extra. Hesiod. Ἔ. (1, 363.) Οἴκοι βέλτερον εἶναι, ἐπεὶ βλαβερὸν τὸ θύρηφι.

Θυραῖος, q. d. Foris veniens, allatus, Gall. Qui est de dehors: θυραῖός ἐστι, Soph. (Aj. 793.) pro Foris est, i. e. Extra domum, Qui domo abest. Et Θυραῖον οἰχνεῖν, (El. 313.) ubi est pro θυραίαν. Sed generaliter etiam pro Externus ponitur: ἄνδρες, Eur. (Hipp. 408.) χείρ, Phœn. (862.) Χειρὸς θυραίας ἀναμένειν κουφίσματα. Sed et θυραῖον πῆμα, (El. 291.) legimus, φρονήματα, (Hipp. 394.) Apud Plut. (6, 241.) κόλαξ θυραῖος: (7, 871.) additur partic. Οἰκέτης διάβολος, ἢ κόλαξ παρενδὺς θυραῖος. Synes. de Ins. Τὰ περὶ τὸ σῶμα et τὰ θ. opp., a quo itidem τὰ θ. vocari Externa bona, supra docui. [" Abresch. Æsch. 2, 119. ad Charit. 729. Thom. M. 305. Bibl. Crit. 2, 1, p. 52. Toup. ad Longin. 404. Valck. Hipp. p. 207. Diatr. 143. 221. ad Lucian. 1, 337. D Brunck. Med. 218. Musgr. 215. 217. Andr. 423. * Θυραία, (Janua inter duas ædes,) Ammon. 71. Cattier. 75." Schæf. Mss.]

Θυρόω, Janua claudo s. obstruo, Foribus munio: Xen. (Ἀπ. 1, 4, 6.) Οὐ δοκεῖ σοι καὶ τόδε προνοίας ἔργον ἐοικέναι, τὸ, ἐπεὶ ἀσθενὴς μέν ἐστιν ἡ ὄψις, βλεφάροις αὐτὴν θυρῶσαι, Palpebrarum foribus clausisse, obsepisse, Palpebris tanquam foribus clausisse. At vero ap. Plut. θυρῶσαι τοῖχον, Januam in muro facere: Artax. (29.) Τοῦ θαλάμου τὸν ὄπισθεν τῆς κλίνης τοῖχον ἐκκόψας καὶ θυρώσας, κατεκάλυψεν αὐλαίᾳ τὰς θύρας. [Aristoph. Ὄρν. 614.] Θύρωμα, Obstructio, quæ fit per januam, apponendo januam. Sed pro Ipsa etiam janua, Lys. (634.), Bud. qui alioqui θυρώματα vertit Postes ap. Athen. ὀροφὰς et θ., τοίχους et θ. conjungentem. In VV. LL. exp. itidem Postes, item θυρώματα τῶν θυρῶν ex (3 Reg. 7, 50.) affertur pro Cardinibus januarum. A Dem. autem (568.) vocatur et Tabulamentum ad januas faciendas, Bud.

A [" Tabulatum, Tabula. Vide Wessel. et Schweigh. ad Herod. 2, 169." Schw. Mss. " Tabulamentum quodvis, Herod. (l. c.) Ἔσω δὲ ἐν τῇ παστάδι διξὰ θυρώματα ἕστηκε· ἐν δὲ τοῖσι θυρώμασι ἡ θήκη ἐστί: ubi Tabulamentum significatur in quo mortui loculus ponebatur. Vetus Scriptor ap. Stobæum hac voce signat Tabulata quibus leges inscriptæ pervulgabantur: Τὼς δὲ νόμως οὐκ οἰκήμασι καὶ θυρώμασι ἐνῆμεν δεῖ." Brunck. Mss. " Diod. S. 1, 368. 2, 467. Brunck. Aristoph. 1, 52. Larcher Herod. 2, 500. Apoll. Dysc. 51. Teuch., Valck. Phœn. p. 642. * Θύραμα, Heyn. Hom. 8, 691." Schæf. Mss.] Ἀθύρωτος, ὁ, ἡ, Janua non obstructus, Foribus non clausus: Eust. οἴκημα. Usurpatur etiam metaph. ut ἄθυρος. Aristoph. B. (838.) Ἔχοντ' ἀχάλινον, ἀκρατὲς, ἀθύρωτον στόμα, Habentem effræne, incontinens, janua nulla obstructum os: ita enim legit Suid. h. in l., admonens tamen esse et aliam scripturam, sc. ἀπύλωτον pro ἀθύρωτον: sed eod. sensu et ead. forma utrumque dicetur; nam πύλη generaliter pro B θύρα interdum capitur, estque ἀπύλωτος a πυλόω, ut ἀθύρωτος a θυρόω, deductum. " Ἀποθυρόω, Excludo " s. Foras ejicio: unde particip. ἀποθυρούμενος, He- " sychio ἀποκεκλεισμένος, Exclusus." [" Wessel. ad Herod. 148." Schæf. Mss. * " Ἐνθυρόω, Includo, Cyrill. Hieros. 18." Wakef. Mss.]

Θυρὼν, ὥνος, ὁ, Vestibulum, Soph. El. (328.) p. 97. πρὸς θυρῶνος ἐξόδοις: quod periphrastice dictum puto pro πρὸς θυρῶνι. J. Poll. 1, 8. Εἰσιόντων δὲ, πρόθυρα καὶ προπύλαια· καὶ τὸν μὲν πυλῶνα, καὶ θ. καλοῦσι.

Θύριον, ET Θυρίδιον, ITEM Θυρὶς, Ostiolum, Aristoph. (Θ. 26.) Ὁρᾷς τὸ θύριον τοῦτο; Probat autem et Eust. hanc scripturam θύριον, cum accentu in antep., sicut λύριον a λύρα scribit. AT Θυρίδιον sonat q. d. Ostiolulum. Θυρὶς autem sæpe pro Fenestra: ut Plut. etiam interpr. (7, 106.) Διὰ τί πύλην μίαν θυρίδα καλοῦσι, τὴν γὰρ φαινέστραν τοῦτο σημαίνειν. At (279.) φενεστέλλαν interpr., non φενέστραν, addens πύλην: Ὥστε καὶ συνεῖναι δοκεῖν αὐτῷ τὴν τύχην, διά C τινος θυρίδος καταβαίνουσαν εἰς τὸ δωμάτιον, ὃ νῦν φενεστέλλαν πύλην καλοῦσι. Apud Athen. e quodam Cantico, 15. ἁμέρα καὶ ἤδη τὸ φῶς διὰ τὰς θυρίδος οὐκ ἐσορῇς: quod mihi videtur cum illo dicto Persii convenire, jam clarum mane fenestras Intrat. Apud Aristot. autem θυρίδες τοῦ μέλιτος Gaza vertit Mellitariæ cellæ. || Invenitur hoc nomen θυρίδες redditum etiam Fores, a Cic. tanquam sc. positum pro θύραι: in Plat. de Rep. 2. (6, 211.) Καὶ ἰδεῖν ἄλλα τε δὴ, ἃ μυθολογοῦσι θαυμαστὰ, καὶ ἵππον χαλκοῦν κοῖλον, θυρίδας ἔχοντα, q. l. cum Cic. interpretatione vide p. 10. Lex. Cic. [Vide Θύρα. " Θύριον, Bergl. Alciphr. 341. T. H. ad Plutum p. 414. Θυρὶς, Thom. M. 440. Musgr. Iph. T. 727. Jacobs. Anth. 7, 34. 8, 216. 9, 88. 12, 14. Lucillius 113. Kuster. Aristoph. 16. ad Mœr. 289. 292. ad Lucian. 1. p. xxxv. Fischer. Ind. Palæph. vv. Διὰ, Θυρίς." Schæf. Mss. I. q. πτυχὶς, Anecd. Bekkeri p. 100. θ. τῆς πινακίδος. * Θυριδόω, unde * " Ἀθυρίδωτος, Chrys. in 1 Ep. ad Cor. Serm. 11. T. 3. p. 309." Boiss. Mss. " Ad Hesych. 1, 1749. n. 27." Dahler. Mss.]

D [Θυράζω, unde] " Θυράξαι, Hesychio ἔξω τῆς θύρας " διατρίψαι, Foris agere." " Θυράγματα, Eid. ἀφο- " δεύματα, Excrementa." " Θύραξ, Eid. πύργος, χι- " τών." [* " Ἐπιθυράζω, Basil. Ms. Schol. in Greg. Naz. p. m. 40." Ind. Scap. Oxon.]

[* Θυρίζω, unde * Ἀποθυρίζω, Gl. Evalvo. * Ἐπιθυρίζω, ad Greg. Cor. 874.]

¶ Θύρετρον, i. q. θύρα, Janua, Fores: Il. B. (415.) πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα, Fores domus Priami. Callim. H. in Apoll. (3.) Καὶ δήπου τὰ θύρετρα καλῷ ποδὶ Φοῖβος ἀράσσει. Utitur h. v. alioqui poëtica Xen. quoque, K. Ἀ. 5, (2, 13.) p. 205. Καὶ πολὺς ἦν ὠθισμὸς ἀμφὶ τὰ θ. Sunt tamen qui θύρετρα, Limina, interpretari malint; sed ap. Hom. Schol. exp. θύρας: quam signif. nomini θύρετρα dat itidem Hes., s. potius τῷ θύρεθρα: nam Θύρεθραι cum θρ ab eo exp. θύραι, itidemque Θύρετρα, θύραι: at Θύρετρα cum τρ, sunt θυρώματα: sed suspectæ sunt duæ illæ priores scripturæ. Eust. certe θύρετρα ea forma dici scribit, qua τέρετρα. [" Wakef. Herc. F. 1001. Jacobs.

A Anth. 8, 200. 9, 440. 11, 54. ad Lucian. 3, 589. ad Charit. 261. ad Callim. 1, 39." Schæf. Mss. *Θύρεθρον*, Opp. 'Α. 2, 117.] *'Αντιθύρετρος, ὁ, ἡ*, Vicem januæ præstans: Nonn. (Jo. 147, 24.) *λίθος*, Lapis vicem ostii præbens, qui est vice januæ, s. loco ostii, *ὁ ὢν ἀντὶ θυρέτρου*. Sed in VV. LL. male scriptum est *ἀντιθύρετος* pro *ἀντιθύρετρος*: cum janua non dicatur *θύρετον*, sed *θύρετρον*.

ΘΥΡΕΟΣ, *ὁ*, Janua, ut quidem utitur hoc nomine Hom., qui saxum claudens speluncæ ingressum *θυρεὸν* appellat, Od. I. 240. *Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' ἀείρας, Ὄβριμον.* At vero ejus posteri *θυρεὸν* appellarunt Quoddam scuti genus, a magnitudine: *παρωνυμούμενον τῇ θύρᾳ*, inquit Eust., *διὰ τὸ μέγεθος*. Athen. 6. *Καὶ παρὰ Σαυνιτῶν δὲ ἔμαθον θυρεοῦ χρῆσιν.* Apud Eund. 4. *Καὶ οἱ μὲν τοὺς θ. ὁπλοφοροῦντες ἐκ τῶν ὀπίσω παρεστᾶσιν.* Liv. 8. scribit Romanos antea clypeis usos, deinde postquam facti sunt stipendiarii, scuta pro clypeis fecisse: Idem in l. 1. primæ classi imperatum dicit esse clypeum B cum galea, ocreis, lorica; secundæ pro clypeo scutum, et præter loricam eadem omnia: ubi Dionys. H. [Ant. p. 160.] pro clypeo *ἀσπίδα* dicit, pro scuto *θυρεόν*. Ea igitur inter clypeum et scutum differentia putatur fuisse, quod clypeus rotundus esset, at scutum formæ oblongæ, majusque clypeo: hinc etiam vocasse Græcos *θυρεὸν*, quod forum similitudinem referat, quæ longiores quam latiores esse solent. Turn. Advers. 9, 27. [Schleusner. Lex. in N. T. "Thom. M. 117. 459. ad Lucian. 1, 292. Phryn. Ecl. 160. Jacobs. Anth. 7, 83." Schæf. Mss. Od. I. 240.] *Θυρεοειδής*, q. d. Scutiformis, Formam s. Speciem habens scuti *θυρεοῦ* appellati: *χόνδρος*, sc. Laryngis cartilago prima et anterior, et quæ velut scutum quoddam aliis præposita est. Nec vero usum modo scuti habet, sed etiam formam. Gorr. Dicitur et *ἀσπιδοειδής*. [Schol. Il. E. 453.] *Θυρεοφόρος*, Scutifer, Qui gestat id scuti s. clypei genus, quod *θυρεὸς* appellatur. Is, qui de Militaribus Vocabulis scripsit, inter equites *ἀκαταφράκτους* ponit *τοὺς θ.* et C *τοὺς ἁπλῶς δορατοφόρους*. Bud. a Plut. (Crasso 25.) appellari Milites legionarios scribit. [" Diod. S. 2, 497. * *Θυρεοφορέω*, Polyb. 3, 214. Schw. *Θυρεαφόρος*, Phryn. Ecl. 161." Schæf. Mss. Plut. Anton. 45. Æmil. 19. Polyæn. 4, 6, 17. Arrian. Tact. p. 15.] *Θυρεάσπιδες*, Scuta, in VV. LL. ex Epigr. Sed non videtur stare posse hæc expositio. [" Jacobs. Anth. 7, 84." Schæf. Mss. * *Θυρεόω*, Scuto protego, Aqu. Jes. 31, 5. Schleusn. Lex. in V. T.]

'ΑΘΥΡΩ, Ludo, Lusito, ut pueri quisquilias colligentes humi et construentes, Bud. Idem ap. Herodian. (7, 10, 15.) *παιδίον ἀθύρον* exp. Puer temere ludibundus: a Polit. exp. Puer ludibundus, sine illo adverbio. Cum autem Bud. *ἀθύρω* exposuit, Lusito ut pueri quisque etc. non intellexit, ut opinor, *ἀθύρειν* ad hoc solum genus lusus pertinere; sed quia de pueris hoc facientibus invenit dictum *ἀθύρειν*, ita exposuit. Alioqui enim *ἀθύρειν* de quovis lusus puerilis genere dicitur. Philo, *Ὡς παῖδες παρ' αἰγιαλοῖς ἀθύροντες, οἳ ψάμμους γεωλόφους ἀνιστᾶσι.* Ubi D videtur Philo ad Hom. comparationem allusisse, *ὡς ὅτε τὶς ψάμαθον πάϊς κ. τ. λ.* et in fine tertii versus, *ἀθύρων*. Vide Il. O. (362.) Sed et generaliter de Quovis ludente dicitur, non de Puero duntaxat: et *παίζω* a Lexicogr. Gr. exp. Jam vero dubium nemini esse potest, quin *ἀθύρον* ap. Herodian. leg. sit, ut sit partic. ab *ἀθύρω*: non *ἄθυρον*, cum VV. LL., ut adject. sit nomen. *'Αθύρειν* porro vult Eust. ex *α* priv. esse factum et nomine *θύρα*, quasi qui *ἀθύρει* privatam janua mentem habeat. At Etym. ait a *θύω* derivari, Proruo, Prorumpo: quod etymon et Eust. in *ἄθυρμα* sequitur, dicens esse *παρὰ τὸ ἄγαν θύειν*, et additum esse *ρ*, ut in *ἄϊδρις* pro *ἄϊδις*. Intelligendum est etiam tunc *α* fore epitaticum. Ego, quin a *θύρα* derivetur, minime dubito: quæ autem sit hujus derivationis ratio, id vero mihi quoque dubium esse fateor; sed suspicor minus longe petitam esse hujus derivationis rationem: ut sc. ideo *ἀθύρειν* sit Ludere, quod extra fores domus atque adeo extra domum potius quam ipsa domo ludi soleat. ["Bekk. Anecd. 1, 350. 352." Boiss. Mss. " Musarum Imagg. Jacobs. Anth. 9, 70. Boiss. Philostr. 594. Heyn. Hom. 7, 65. Act. Traj. 1, 214." Schæf. Mss. Pind. N. 3, 78.] *'Αθυρεύομαι*, Ludo, Lusito, i. q. *ἀθύρω, σκιρτῶ*, Hes. Saltito, sed ludendo: quod lubenter ex Horat. reddiderim, Exultim ludo. Habetur et *ἀθυροῦσι* ap. eund. Hes.: quod est ab *ἀθυρέω*. *Ἄθυρμα*, Lusus, Ludus, Ludicrum. Proprie Lusus puerilis: ut *ἀθύρειν* proprie de Ludente puero dicitur. Il. O. (363.) de puero loquens, *Ὅσ' ἐπεὶ οὖν ποιήσει [ποιήσῃ] ἀθύρματα νηπιέῃσιν.* Chrys. de Sacerdotio, *Παίδων τινῶν ἀθύρματα.* Idem, *Τὰ παιδία τὰ μικρὰ πρὸς τὰ ἀθύρματα κέχηνε καὶ ἐπτόηται.* || Oblectamentum, Od. Σ. (322.) *δίδον δ' ἄρ ἀθύρματα θυμῷ.* Sic videtur sumi et in l., quem Suid. ex Josepho citat, *Ὃς ἦν τοῦ βασιλέως ἄθυρμα*, Qui erat regis oblectamentum. Nisi quis malit, Qui erat regis ludicrum; Qui ludicra et jocularia regi proponebat. || Idem Suid. *ἄθυρμα* exp. *ἄγαλμα*, Ornamentum, in l., quem ex Epigr. citat. Eust. *ἀθύρματα* exp. *κόσμια* in Od. O. (415.) *μυρί' ἄγοντες ἀθύρματα νηῒ μελαίνῃ*: vocat autem *κόσμια*, Ornamenta, Ad ornatum muliebrem pertinentia, i. e. Mundum muliebrem. Sed notandum est *ἀθύρματα* tamen non signif. Ornamenta, sed appellari ita tanquam Res ludicras. Sic et in l., quem Suid. citat, *ἄθυρμα* signif. propriam potest retinere, et Oblectamentum exponi. [" Musgr. Iph. T. 212. Jacobs. Anth. 6, 180. 7, 284. 11, 361. 12, 66. 291. Huschk. Anal. 196. Heyn. Hom. 7, 65. Ruhnk. ad Hymn. in Cer. 16. Mitsch. 115. Valck. Adoniaz. p. 392. Diatr. 289. Mœr. 5. ibique not., Thom. M. 17. et n., ad Lucian. 1, 291. De spiritu, Villois. ad Long. 28. ad Mœr. 179." Schæf. Mss.] *'Αθυρμάτιον*, dimin., Lucian. (1, 291.) de Cyclope loquens, *Ἔφερε δὲ — ἀθυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα*, Gestabat autem ursi catulum, oblectamentum suum; Delicias suas. *Gall. sermone hoc dimin.* nomen aptissime reddi posset Un jouet: ut cum dicimus ironice Vraiment voilà un beau petit jouet; nam Jouer est *ἀθύρειν, παίζειν*. [Philoxenus Athenæi 643.] *'Αθυρονόμος, ὁ, ἡ*: *ὡς ἔτυχε χρώμενος τοῖς νόμοις*, Hes., Temere et sine delectu utens legibus. Existimo vim expressum iri, interpretando, Qui leges ludos suos facit: ut Ludos facere aliquem dicitur a Plauto. Nam quin ex *ἀθύρω* et *νόμος* comp. sit, dubium esse non puto: unde et hic post *'Αθύρω* posui, non post *Ἄθυρος*, quod præcedit *'Αθύρω*. *'Ανάθυρμα*, I. q. *ἄθυρμα*, Ludus, Id, quo quis ludit, Eust. *Καὶ ὅτι πεσσὸς τύχης ἐστὶν ἀνάθυρμά, καὶ αὐτῇ ἀνάκειται.* " *'Εναθύροντες*, Ludentes in: Hesychio *παίζοντες*: qui " et *ἐναθύρσας* affert pro *ἐμπλέξας*." [" Himer. Or. 24, 2." Boiss. Mss. * *Περιαθύρω*, Ælian. H. A. 1, 11.] " *Προαθύροντες*, Hesychio *προσπαίζοντες*: nisi potius " *προπαίζοντες* scr.: nam in illa signif. dicendum " foret *προσαθύροντες*, ut infra." " *Προσαθύρω*, Ludo " cum, s. Colludo cum. Meminit Hes., *προσαθύροντα* " afferens pro *προσπαίζοντα*." [" Planudes Ovid. Met. 3, 685." Boiss. Mss. * *Συναθύρω*, Moschus 2, 30.]

" ΘΥΡΣΟΣ, *ὁ*, Thyrsus, Hesychio *ῥάβδος, κλάδος*, et " *βακτηρία βακχική*, Baculus Bacchicus: Suidæ non " solum *Βακχικὴ ῥάβδος*, sed etiam *λαμπὰς ἣν ἐβάσταζον εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου*. Sed est potius " Hastula frondibus vestita qualem solebant bac" chantes gestare. Plut. Alexandro (2.) de Olympi" ade, *Τοὺς ἐνθουσιασμοὺς ἐξάγουσα βαρβαρικώτερον,* " *ὄφεις μεγάλους χειροήθεις ἐφείλκετο τοῖς θιάσοις, οἳ* " *πολλάκις ἐκ τοῦ κιττοῦ καὶ τῶν μυστικῶν λίκνων παραναδυόμενοι, καὶ περιελιττόμενοι τοῖς θύρσοις τῶν* " *γυναικῶν καὶ τοῖς στεφάνοις, ἐξέπληττον τοὺς ἄνδρας.* " Et ap. Athen. (631.) pyrrhichæ saltatores *ἔχουσι* " *θύρσους ἀντὶ δοράτων, προΐενται δὲ ἐπ' ἀλλήλους καὶ* " *νάρθηκας, καὶ λαμπάδας φέρουσιν, ὀρχοῦνταί τε τὰ* " *περὶ τὸν Διόνυσον, καὶ τὰ περὶ τοὺς 'Ινδούς.* Item ap. " Suid. ex Epigr. *Καὶ θύρσον χλοερὸν κωνοφόρον κάμακα.* Ubi potius de Frondibus dici videtur, ut " et ap. Athen. (198.) *Προσήρτηντο δὲ καὶ στέφανοι* " *καὶ ταινίαι καὶ θύρσοι καὶ μίτραι, καὶ τύμπανα.* Vir" gilius quoque *θύρσους* vocat mollia folia: Ecl. 5.

" Instituit Daphnis thiasos inducere Baccho, Et fo-
" liis lentas intexere mollibus hastas. Vocat et
" thyrsos, Æn. 7. etenim molles tibi sumere thyrsos:
" Te lustrare choros. Poëtæ metaplasmo generis
" dicunt ET Θύρσα pro θύρσοι, ut δεσμὰ, ζυγὰ, et
" similia. Apud Suid. ex Epigr. Πανὶ Βίτων χίμαρον,
" νύμφαις ῥόδα, θύρσα Λυαίῳ, Τρισσὸν ὑπ' εὐπετάλοις
" δῶρον ἔθηκε φόβαις." [" Jacobs. Anth. 6, 202. 7, 249. 400. Aristoph. Fr. 258. Pierson. Veris. 233. Ilgen. ad Hymn. 634. Ernest. ad Batrach. p. 418. Musgr. Bacch. 703. 1155. 1384. Θύρσα, Philipp. 57. Jacobs. Anth. 9, 403. 10, 305. Θύρσον, Valck. Adoniaz. p. 275. * Θυρσαυχὴς, * Θυρσαχθὴς, * Θυρσεγχὴς, Ruhnk. Ep. Cr. 279." Schæf. Mss.] " INDE Θυρ-
" σοειδὴς, Thyrsi speciem gerens. Reperitur ETIAM
" Θυρσολόχος in Procli Sphæra, sub fin., θυρσολόχος
" ὃν κρατεῖ ὁ Κένταυρος, ubi nonnulli interpr. Ha-
" stam, alii Græcum vocabulum retinent. Germanici
" Cæs. Enarrator thyrsum vocat, dicens centaurum
" in thyrso tres habere stellas:" [leg. * Θυρσόλογχος, ut ap. Athen. 200. Strabon. 1. p. 37. * Θυρσομανὴς, Eur. Phœn. 798.] " Θυρσοπλῆγες, Thyrsis percussi,
" h. e. Insanientes in Bacchicis orgiis, Hes." [Sic Lucret. 1, 923. Percussit thyrso laudis spes magna meum cor. * Θυρσοτινάκτης, Orph. Hymn. Τριετηρ. 4.]
" Θυρσοφόρος, Thyrsifer, Thyrsum gestans, Epigr.
" et Athen. l. 10." [Eur. Cycl. 64. " Jacobs. Exerc. 2, 147. * Θυρσοφορέω, ad Diod. S. 1, 248. Brunck. Bacch. 549." Schæf. Mss.] " Θυρσοφορία,
" Thyrsi gestatio," [Plut. 8, 670. * Θυρσοχαρὴς, Anal. 2, 517. * "Αθυρσος, Eur. Or. 1492. * Δίθυρσος, Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. 224. Τὸ δ., Epigr. Agathiæ 31. * " Ἔνθυρσος, Musgr. Bacch. 1155." Schæf. Mss. * Παρένθυρσος, Theodorus ap. Longin. 3, 5. * Εὔθυρσος, Eur. Bacch. 1147. Nonn. D. 13, 328. * Κακόθυρσος, Schol. Eur. Or. 1492. * Φιλόθυρσος, Orph. H. in Silen. 11. * " Θύρσιον, Diosc. Notha 454. 472." Boiss. Mss. * Θυρσάριον, Ferula bacchantium, Plut. 8, 424. * " Θυρσόω, ad Diod. S. 1, 234. * Θυρσάζω, Valck. Adoniaz. p. 275. 289. Koen. ad Greg. Cor. 79. Θυρσάδδω, Valck. ad Röv. 75. Brunck. Aristoph. 1, 73. 78." Schæf. Mss. Θυρσαδδωᾶν, Laconice pro θυρσαζουσῶν, Aristoph. Λ. 1313. * " Θυρσίτης, Ocimoïdes, Diosc. Notha 464. * Θυρσίνη, Orobanche, 446." Boiss. Mss.]

ΘΥΩ, Macto, Sacrifico, ab Hom. tamen aliter accipi, veterum opinione, docebo postea, Aristot. Eth. 5. Ἡ τὸ αἶγα θύειν, ἀλλὰ μὴ δύο πρόβατα. Sic θύειν βοῦν, Plut. κριὸν, Paus.: (Att. 26, 6.) Διὸς ἐστι βωμὸς ὑπάτου, ἔνθα ἔμψυχον θύουσιν οὐδέν. Et θ. ἱερεῖα, Thuc. (1, 126.) et Xen. (K. 'A. 6, 1, 2.) Interdum vero et θυσίας. In VV. LL. e Xen. ('Aπ. 1, 3, 3.) θυσίας θύων μικρὰς, Parvas hostias offerens; Plato Epist. 7. Θῦσαι θυσίαν τινὰ δεχήμερον, Sacra decem dierum facere. Ceterum his omnibus in ll. subauditur dat. θεοῖς, θεῷ: qui interdum quidem solus additur, sæpius vero omittitur, ac θύειν sine adjectione ponitur. Athen. 7. Θύειν τοῖς θεοῖς τοὺς Βοιωτούς. Idem, Οἱ δὲ νῦν προσποιούμενοι θεοῖς θύειν, καὶ συγκαλοῦντες ἐπὶ τὴν θυσίαν τοὺς φίλους. Sic Κρόνῳ, τῷ Ἀπόλλωνι, ταῖς Χάρισι θύειν, quod Proverbiale est, ap. Plut. At sine adjectione positum, ut in his ll. Xen. Ἑλλ. 3, (4, 3.) Αὐτὸς δὲ ἐβουλήθη ἐλθὼν θῦσαι ἐν Αὐλίδι, ἔνθα περ ὁ Ἀγαμέμνων, ὅτ' ἐς Τροίαν ἔπλει, ἐθύετο. Lucian. (2, 380.) Ὅτι οὔτε θύων ὤφθη πώποτε. Plut. Alex. Ὁ δὲ, θύων μὲν ἐτύγχανεν, ἀφεὶς δὲ τὴν θυσίαν ἐβάδιζεν. || Θύειν interdum etiam accus. habet, non quidem Id significantem, quod sacrificatur, sed Id, propter quod fit sacrificium: ut θύειν γάμους a Plut. (Pomp. 55.) pro Nuptias festas sacrificiis agere, vel pro θ. διὰ τοὺς γάμους, Bud.: qui affert etiam ex Aristoph. Ἱππ. (656.) Εὐαγγέλια θύειν ἑκατὸν βοῦς τῇ θεῷ, ubi observandus est duplex accus., item θύειν διαβατήρια e Plut. (Lucullo 24.) quod vertit, Pro transitu sacrificare. || Θύομαι pass., interdum quidem pass. itidem signif., unde τεθυμένα ἱερὰ, Xen. Ἑλλ. 3, (4, 4.) et ἐτύθην, (1 Cor. 5, 7.) interdum vero pro act. θύειν, ut in l. Xen. paulo ante c. ex Ἑλλ. 3.; sed aliquando dicitur et de sacrificantibus, ut

A aruspices consulant: quod ex Arriano docet Bud. 336. 337. quem vide. || Homero veteres putarunt non signif. usquam Mactare, sed τὸ θυμιάσαι: Eust. 1767. in Od. Ξ. (446.) Ἦ ῥα, καὶ ἄργματα θῦσε θεοῖς αἰειγενέτῃσι. " Ἐτύθη, Mactatus est, ἐσφάγη, Hes." [Thom. M. 456. 575. Musgr. El. 1126. 1132. Iph. A. 1078. Iph. T. 454. Herc. F. 936. Wakef. 1336. S. Cr. 1, 27. Stanl. Eum. 283. ad Diod. S. 1, 232. 484. Brunck. Apoll. Rh. 118. ad Lucian. 2, 53. Heyn. Hom. 4, 680. 5, 576. 730. 8, 296. ad Timæi Lex. 101. 144. Græv. Lectt. Hes. 544. Ruhnk. Ep. Cr. 51. Valck. ad Röv. 79. Phœn. p. 201. 645. ad Mœr. 281. Segaar. Epist. ad Valck. 28. Ammon. 72. 132. Placo, Wakef. S. Cr. 3, 82. Epulor, Casaub. ad Athen. 27. Macto, 36. Herod. 248. Adoleo, Theocr. 2, 33. Pro θυμιάσαι, Heringa Obss. 246. Ab ἐναγίζω diversum, Koen. ad Greg. Cor. 244. ad Diod. S. 1, 148. 247. 284. Pro πίνειν, Aristoph. Fr. 233. De quant., Brunck. 3, 91. Monthly Rev. Aug. 1799. p. 432. Θ. εἰς, ad Lucian. 1, 423. γάμους, τὰ
B γαμήλια, ad Charit. 244. Verh. ad Anton. Lib. 7. Villois. ad Long. 229. ad Diod. S. 2, 574. γενέθλιον, Phryn. Ecl. 39. Kuster. Aristoph. 13. ἀγῶνα, Boiss. Philostr. 428. Τέθυκα, Brunck. Aristoph. 1, 69. Τέθυται, Boiss. Philostr. 510. Τυθησόμενος, Mactandus, Longus 12. Ἐτύθην, ἐθύθην, Matth. ad Epist. Paul. ad Cor. p. 40. Θυθέντων, Wessel. ad Diod. S. 1, 317. Med., Kuster. V. M. 143. Schneid. Anab. 58. ad Herod. 563. 582. 594. 708. Cum inf., Xen. K. 'A. 7, 2, 17. Schneid. p. 377. Θύεσθαι περί τινος, Plut. Alex. p. 177. Schm. * Θυτέον, ad Lucian. 2, 53." Schæf. Mss.] Θῦμα, Victima, Hostia, Illud ipsum, quod sacrificatur, immolatur, Posidippus ap. Athen. (377.) Διακονοῦμεν νῦν γάμους· τὸ θῦμα, βοῦς· Ὁ διδοὺς ἐπιφάνης. Philo V. M. 3. Καὶ τῷ θ. χρήσθωσαν ὡς ἐκεῖνοι, νόμῳ καὶ τρόπῳ παραπλησίῳ, Eademque lege et ritu, quo priores, hostiis utuntor. Isocr. ad Nic. (6.) Ἡγοῦ δὲ τοῦτο εἶναι θ. κάλλιστον, καὶ θεραπείαν μεγίστην, ἐὰν ὡς βέλτιστον καὶ δικαιότατον σεαυτὸν παρέχῃς. Epigr. Φοίβῳ θῦμα καὶ Ἀρτέμιδι. Et
C metaph. ap. Herodian. 2, (13, 10.) de militibus prætorianis, Πρόκεισθε ἤδη θύματα τῆς ἡμετέρας ἐξουσίας, Victimæ hic statis obnoxiæ nostro imperio. Θύματα dicebatur etiam Pistorium opus, s. Placentæ, quod ad animalium formam effictum diis offerebatur. Sic exp. Schol. Thucyd. 1, (126.) de festo Jovis Μειλιχίου, quod Διάσια appellant, ἐν ᾗ πανδημεὶ θύουσι πολλοὶ, οὐχ ἱερεῖα, ἀλλὰ θ. ἐπιχώρια, In quibus rem divinam faciunt non victimis, sed libamentis s. placentulis, more patrio. Apud Soph. El. (634.) sunt etiam θ. πάγκαρπα, Fruges omnis generis, quæ diis offerebantur: Ἔπαιρε δὴ σὺ θύμαθ', ἡ παροῦσά μοι, Πάγκαρπ' ἄνακτι τῷδ', Schol. ibi exp. θυμιάματα: at malim ἀπαρχὰς, quod Hes. habet. Vide in Θυσία l. ex Aristot. Eth. || Θύματα, Gal. ap. Hippocr. exp. θυμιάματα, Suffimenta. [" Ad Charit. 706. Musgr. Iph. T. 198. Ion. 1234. Med. 1054. Wakef. Trach. 238. 993. Lentul. Gætul. 5. Valck. Adoniaz. p. 284. Toup. Emendd. 1, 53. Opusc. 1, 582. Koen. Præf. ad Greg. Cor. 22. Mœr. 204. et n., ad Timæi Lex.
D 143. Conf. c. δῶμα, Porson. Med. p. 76." Schæf. Mss.] Θυμάτιον, Parva hostia, Victima exigua. Pro QUO Θυμήτιον, Suid., metri causa α in η mutato: exp. autem τὸ μικρὸν θῦμα καὶ εὐτελές. [* " Θυματικὸς, Schol. Æsch. Pr. 495." Wakef. Mss.]

Θύσιμος, ὁ, ἡ, [η, ον,] Qui sacrificari potest, solet, Qui hostiæ loco offerri diis potest, Plut. (8, 909.) Ἰχθύων δὲ θ. οὐδεὶς, οὐδὲ ἱερεύσιμός ἐστι: de Def. Orac. Δεῖ γὰρ τὸ θ. τῷ-τε σώματι καὶ τῇ ψυχῇ καθαρὸν εἶναι καὶ ἀσινὲς καὶ ἀδιάφθορον, Victimam enim sacro aptam, oportet esse et animo et corpore puram, integram, incontaminatam.

[* " Θυσείω, Herodian. Epimer. 249." Boiss. Mss.]

Θυσία, Sacrificium, Sacrificatio, Ipsa actio sacrificandi, Solemnitas, quæ est in re divina facienda: interdum vero et Feriæ, quibus sacra fiunt. Cic. vertit Rem divinam, Lex. Cic. Lucian. (1, 536.) loquens de ipsa hostia, Φονεύουσιν ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ θεοῦ γοερόν τι μυκώμενον, καὶ, ὡς τὸ εἰκὸς, εὐφημοῦν, καὶ ἡμίφωνον ἤδη τῇ θυσίᾳ ἐπαυλοῦν, Aristot. Eth. 8, 9. Αἱ γὰρ

ἀπαρχαῖαι θ. καὶ σύνοδοι φαίνονται γίνεσθαι μετὰ τὰς τῶν καρπῶν συγκομιδὰς, οἷον ἀπαρχαί. Dicitur etiam θ. ποιεῖσθαι, ποιεῖν, Plut. (Thes. 36.) Cui respondet Lat. phrasis Facere sacrificium. Pro eod. Plato dicit θῦσαι θ. Sic Herodian. 2, (3, 25.) Ὑπὲρ τῆς βασιλείας θ. τελέσας. Et ap. Lucian. Θ. καὶ ἑορταὶ τῷ καινῷ τούτῳ θεῷ ἐπετελοῦντο. Herodian. 8, (3, 5.) Σπονδαῖς δὲ μᾶλλον καὶ θ. σχολάζειν ἢ φόνοις, Sacris faciendis vacare. Philo V. M. 1. Μετασχεῖν τῶν αὐτῶν σπονδῶν τε καὶ θ., Libamentorum eorundem et sacrorum participem esse. Sunt et θ. ἐτήσιαι, Sacrificia annua, Thuc. δημοτελεῖς, Plut. (Numa 2.) Publica sacrificia, Publicæ feriæ, quibus sacra fiunt. Interdum conjungitur cum aliis eod. pertinentibus: εὐχαὶ καὶ θ., Thuc. (8, 70.) σπονδαὶ καὶ θ., Philo et Herod. θ. καὶ σύνοδοι, Aristot. ἱερὰ καὶ θ. καὶ θέατρα, Plut. θ. καὶ πομπαὶ καὶ θέαι, θ. καὶ τελεταὶ, θ. καὶ δημόσια δεῖπνα, Idem: θυσίαι καὶ κρεωνομίαι, Athen. || Nonnunquam ponitur pro θῦμα, Victima, Hostia, Lucian. (1, 535.) Προσάγουσι τὰς θυσίας· βοῦν μὲν ἀροτῆρα ὁ γεωργὸς, ἄρνα δὲ ὁ ποιμήν. Plut. (7, 204.) Τῷ Ποσειδῶνι θυσίαν ἄγουσι τοὺς καλουμένους θιάσους. Vide Θεωρία. [" Thom. M. 456. Markl. Iph. p. 216. Musgr. Hel. 1372. ad Diod. S. 1, 246. 2, 410. ad Herod. 665. Conf. c. οὐσία, Kuster. Aristoph. 105. Valck. Phœn. p. 627. Koen. ad Greg. Cor. 106. ad Diod. S. 1, 267. 270. Θ. ἄγειν, Anton. Lib. 130. Verh., Bast. Lettre 164. ποιεῖσθαι, ad Herod. 700." Schæf. Mss. * Θυσιοπάρεδρος, Athanas. 2, 388. * Τεκνοθυσία, 2, 24.] Θυσιάζω, Sacrifico, Immolo, Straton ap. Athen. (382.) Μῆλα θυσιάζεις ἄρα; Ibid. θύω βοῦν: quæ idem significant. [" Diod. S. 1, 249. 2, 602. T. H. ad Plutum p. 460. 462. Lucian. 1, 797." Schæf. Mss.] " Θυριάζω, pro Sacrifico, affertur ex 4 Reg. " 22. perperam: ea enim signif. θυσιάζω dicitur." Θυσίασμα, Hostia, Victima, Id quod sacrificatur, i. q. θῦμα. [LXX. Exod. 29, 18. * " Θυσιαστέον, " Theod. Prodr. 325." Elberling. Mss. * Θυσιαστὴρ, unde] Θυσιαστήριον, Altare, Locus ubi sacrificatur Deo, aut sacrificanda asservantur, Philo V. M. 3. Τὸν δ' ἐν ὑπαίθρῳ βωμὸν εἴωθε καλεῖν θ., ὡσανεὶ τηρητικὸν καὶ φυλακτικὸν ὄντα θυσιῶν. Dicitur et θυτήριον. [" Greg. Naz. Ep. 43. ubi perperam θυσιαστερίοις." Strong. Mss. LXX. 2 Paralip. 14, 5. Exod. 27, 3. Schol. Pind. II. 2. ap. Ernest. Callim. p. 471. sed ap. Heyn. Pind. 2, 505. legitur χαριστήριον. * Πολυθυσίαστος, Hesych. 776. * Ἐκθυσιάζω, Orac. Sibyll. 5. p. 618.] " Ἐνθυσιάζω, Sacrifico in." [Schneidero auctoritate destitui videtur. * " Ἐπιθυσιάζω, Thom. M. 446. Dionys. H. 1, 82." Schæf. Mss. Sophron ap. Etym. M. v. Θαυμάζω, Φέρε τὸ θαύμακτρον καπιθυσιῶμες. * " Συνθυσιάζω, Diod. S. 288." Wakef. Mss.]

" Θύστα, Hesychio est θυσία, Sacrificium."

Θύτης, Sacrificus, Victimator, Popa, Aruspex, Herodian. 4, (12, 6.) Μάγους καὶ ἀστρονόμους τε καὶ θύτας μετεπέμπετο, Magos, Astrologos, Aruspices. Sues quoque θύται dicti sunt a sacrifico usu, VV. LL. Θυτικὸς, Sacrificus, Ad sacrificia, Ad aruspices pertinens, Aruspicinus: θυτικὴ sub. τέχνη, Aruspicina ars, Aruspicum disciplina, Herodian. 8, (3, 17.) Περὶ θ. τε καὶ ἡπατοσκοπίαν ἐμπείρων. Item θυτικὴ, Scientia faciendi rem divinam, Athen. (659.) Θ. ἦσαν ἔμπειροι οἱ παλαίτεροι μάγειροι. Pro quo paulo post, μάγειροι θυσιῶν ἔμπειροι. [* Μηλοθύτης, Eur. Alc. 118. Iph. T. 1116. * Μοσχοθύτης, Gl. Victimarius. * " Μοσχοθυτέω, Theod. Prodr. 329." Elberling. Mss. * Ξενοθυτέω, Strabo 7. p. 458. Eust. in Dionys. P. 146.] Φιλοθύτης, Rei divinæ faciendæ studiosus, Qui studiose sacrificat, Aristoph. Σφ. (82.) Εἶναι φ. αὐτὸν, ἢ φιλόξενον, Schol. φιλοθύτας esse ait δεισιδαίμονας, Qui deorum metu studiose sacrificant, existimantes se ea ratione deorum iram avertere posse. In bonam partem accipitur ap. Plut. (8, 497.) Ὁ δ' εὐσεβὴς καὶ φ. διηγηματικὸς ὀνείρων, καὶ ὅσα χρησάμενος ἢ φήμαις, ἢ ἱεροῖς, ἢ θεῶν εὐμενείᾳ, κατώρθωσεν.

[* " Θυτεῖον, Locus Delphis, Æschin. 514. παρὰ τὸ θύειν, quasi Macellum dicas, aut Victimarium, Wolf." Seager. Mss.]

Θυτὴρ, ῆρος, ὁ, Sacrificus, i. q. θύτης, Soph. Trach. [613. 661. 1194.] Θυτήριος, Aptus ad sacrificandum, i. q. θύσιμος. Et neutr. θυτήριον, Aptum ad sacrificandum, simpl. Quod sacrificatur, Sacrificium, θῦμα, Eur. (Iph. T. 243.) || Θυτήριον substantive Ara, Cic. ap. Arat. vertit, i. q. θυσιαστήριον.

Ἄθυτος, ὁ, ἡ, Non sacrificatus, immolatus, Athen. (179.) Παρὰ δ' Ἐπικούρῳ οὐ σπονδὴ, οὐκ ἀπαρχὴ θεοῖς, ἀλλ', ὥσπερ Σιμωνίδης ἔφη περὶ τῆς ἀκόσμου γυναικὸς, Ἄθυτα δ' ἱερὰ πολλάκις κατεσθίει, Sacra haud sacrificata persæpe comedit. Et ap. Suid. Damascius, Ἀθύτου δὲ οὐκ ἠνέσχετο μεταλαβεῖν. Apud Eund. Γήμας ἀθ. τε καὶ ἀγάμους γάμους, Nuptias sine sacrificio celebrans, in quibus res divina non fiebat. Ἄ. ἱερὰ, Exta tristia, quibus opp. τὰ καλά. Bud. ex Æschine (72.) Οὐ τὸ τελευταῖον ἀ. καὶ ἀκαλλιερήτων τῶν ἱερῶν ὄντων, ἐξέπεμψε τοὺς στρατιώτας ἐπὶ τὸν πρόδηλον κίνδυνον, Contra auspicia. Θυσία ἄ., Contra receptum morem et ritum sacrorum factum sacrificium, Quod pro sacrificio haberi non debet, Philo V. M. 3. Θυσίας ἀ. ἀνήγαγον, καὶ χοροὺς ἀχορεύτους ἵστασαν, Sacra nefanda peragebant. Apud eund. Philon. eod. Ἄ. θυσίαι, καὶ ἀνίεροι ἱερουργίαι, καὶ εὐχαὶ παλίμφημοι παντελῆ φθορὰν ἐνδεχόμεναι, Turnebo Polluta sacra sunt. In bonam partem autem ap. Greg. Naz., Τὸ μέγα καὶ ἄ. ἱερεῖον, ἵν' οὕτως εἴπω, Ingens et insacrabile, ut ita dicam. Apud Plat. de LL. 8. p. 300. Ἄθυτα δὲ παλλακῶν σπέρματα, καὶ νόθα, dicitur quasi ἀπευκτὰ, ut sibi videri annotat Bud. || Qui rem divinam non fecit, Qui non sacrificavit, Xen. Ἑλλ. 3, (2, 16.) Ὥστε ἄ. ἀπῆλθεν, posteaquam sc. eum ab Agide missum θῦσαι τῷ Διὶ κατὰ μαντείαν τινὰ, ἐκώλυον οἱ Ἠλεῖοι μὴ προσεύχεσθαι νίκην πολέμου, Abiit re divina non facta. [" Eur. Hipp. 147. ad Lucian. 1, 397. ad Diod. S. 1, 98. Wessel. ad Herod. 121. Ἄθυτα ἱερὰ κατεσθίειν, Casaub. ad Athen. p. 35. Brunck. ad Poët. Gnom. p. 312." Schæf. Mss. * Ἄθυστος, Anal. 1, 126. " Simonid. de Mul. ap. Stob. Serm. * Ἀθύτως, Andr. Cr. 81. 139." Kall. Mss. * Εὔθυτος, Athen. 368. ex emend. Jacobsii; vulgo legitur εὐθὺ τοῦ ῥόφου. * Κακόθυτος, Porphyr. Abstin. 2, 7.] Καλλίθυτος, Auspicatus, Bonis auspiciis aut Rite sacrificatus, i. q. καλλιέρητος, Eur. βωμῶν, Altarium victimis splendidorum, In quibus pulcra s. splendida sacra fiunt. Nisi forte quis malit, In quibus sacra rite peraguntur. [* Καλλιθυτέω, Anal. 2, 224.] Νεόθυτος, Nuper sacrificatus, Recens immolatus. Πάνθυτος, Sacratissimus, Omni veneratione prosequendus, * πάνσεπτος, Schol. Soph. Aj. (711.) Θεῶν δ' αὖ Πάνθυτα θέσμι' ἐξήνυσ', εὐνομίᾳ σέβων μεγίστᾳ. Πολύθυτος, Victimis abundans, Eur. (Iph. A. 185.) ἄλσος, Nemus, ubi multa fiunt sacrificia, Crebris suffitionibus halans. [* Φιλόθυτος, Æsch. S. c. Th. 187.]

Θυστὰς, άδος, ἡ, Sacrifica, Sacrificalis, Soph. Antig. (1019.) Κᾆτ' οὐ δέχονται θυστάδας λιτὰς ἔτι Θεοὶ παρ' ἡμῶν, οὐδὲ μηρίων φλόγα, Sacrificas preces, Cum sacrificiis factas.

Θύσθλα, τὰ, Liba, Virgæ, Thyrsi, quales gestabant Bacchi sacerdotes, τελεστικαὶ θυσίαι, ἢ ῥάβδοι τινὲς ἢ κλάδοι ὁποῖοι οἱ θύρσοι, Διονυσιακὰ φορήματα, Eust. Il. Z. (133.) de Bacchis Lycurgum persequentem fugientibus, αἱ δ' ἅμα πᾶσαι Θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν, ὑπ' ἀνδροφόνοιο Λυκούργου Θεινόμεναι βουπλῆγι, Plut. (7, 954.) Οὐκ Ἀσκραίῳ Διὶ Λυδίων καρπῶν ἀπαρχὰς φέροντες, οὐδὲ Διονύσῳ βεβακχευμένον θύσθλον ἱεραῖς νυξὶ καὶ κοινοῖς ὀργιάζοντες κώμοις.

Ἀποθύω, Polluceo, In sacrificia absumo, Xen. Ἑλλ. 4, (3, 14.) Καὶ Ἀγησίλαος μὲν ἐς Δελφοὺς ἀφικόμενος, δεκάτην τῶν ἐκ τῆς λείας τῷ θεῷ ἀπέθυσε. Sic Plut. Sylla, Τὴν δεκάτην ἀποθῦσαι τῷ Ἡρακλεῖ: Crasso (2.) Ἀποθύσας μὲν τῷ Ἡρακλεῖ τὴν δεκάτην, καὶ τὸν δῆμον ἑστιάσας. Item generaliter pro Dico, Consecro. At Synes. hic, Καὶ ἀποθύσαντες ὕμνους τῷ Θεῷ χαριστηρίους, ὥσπερ εἰώθειμεν, videtur voluisse usurpare pro Offerre tanquam sacrificium. [" Jacobs. Anth. 8, 122. ad Dionys. H. 1, 62. 2, 748. ad Diod. S. 1, 266. 450. ad Charit. 706. Cattier. Gazoph. 69. Toup. Opusc. 1, 504. Valck. Anim. ad Ammon. 48. Bergler. ad Alciphr. 239. ad Herod. 489." Schæf. Mss. * " Διαθύομαι, Athan. 2, 539." Kall. Mss.] Ἐκθύω, Perdo, et quasi macto, ἀπόλλυμι, Eur. Or. (188.) Ἐξέθυσ' ὁ Φοῖβος ἡμᾶς, Μέλεον ἀπόφονον αἷμα δοὺς Πατροφόνου ματρὸς, Perdidit nos

Phœbus, qui parricidæ matris nefarium sanguinem nobis permiserit. ‖ Ἐκθύομαι, Placo, Expio, ut, Ὁ δεῖνα ἐξεθύσατο τὸν φθόνον, i. e. ὡς οἷα διά τινος θυσίας ἱλεώσατο, Eust. Sic Suid. quoque ἐκθύσασθαι exp. ἐξιλεώσασθαι, ἐκμειλίξασθαι: itidem Hes. [Herod. 6, 91. et nott.] ‖ Ἐκθύσασθαι, Vaticinari quasi inspectis extis. Apud Suid. Οἵγε μάντεις ἐξεθύσαντο ὡς ἥκιστα ὂν ὅσιον τοῦτο: i. e. ἐμαντεύσαντο, ut ipse Suid. declarat. Fortassis tamen commodius exponeretur Expiarunt, ἐξιλεώσαντο. [" Ἐκθύομαι, ad Thom. M. 58. Valck. Diatr. 42. ad Herod. 480. Plut. Alex. p. 122. Schm." Schæf. Mss. " Ἔκθυσις, Schol. Soph. Œd. C. 490. Expiatio, Plut. Mario 28. * Ἐκθυσία, Sacrum piaculare, Zosimus 2, 1. 6.] Ἐκθύσιμος, ὁ, ἡ, Expiandus, VV. LL. [Plut. 8, 58.] " Ἀνέκθυτον " μίασμα, Inexpiabile scelus, Bud." [" Var. lect. Phornut. 15." Wakef. Mss.] " Δυσέκθυτα σημεῖα καὶ " πονηρὰ, Plut. (Crasso 18.) pro Tristia exta, i. e. " ἄθυτα καὶ ἀκαλλιέρητα. Bud." [* Ἐπεκθύομαι, Arrian. Epict. 2, 7, 9. * Ἐνθύω, unde ἐνθυσαμένων, Zosim. 2, 12.] Ἐπιθύω, Super s. Post alium sacrifico, simpl. Sacrifico, Immolo, Epigr. Αἰχμητὰν δ' ἐπέθυσεν ἀλέκτορα. Et voce med. ap. Plut. Galba (14.) Νέρωνι Γάλβαν ἐπιθυσώμεθα, Neroni Galbam sacrificabimus. [" Heyn. Hom. 5, 576. 649. 7, 454. Thom. M. 456. ad Charit. 706. Jacobs. Anth. 8, 122. ad Diod. S. 1, 484. 2, 302. ad Livium 1. p. 43. Dionys. H. 1, 62. 104. ad Timæi Lex. 144. Toup. Opusc. 1, 504. Valck. Anim. ad Ammon. 48. Wakef. S. Cr. 1, 103. ad Od. Π. 297. Ilgen. ad Hymn. 460. ad Hom. 5, 59. Thus in aram impono, ad Diod. S. 2, 525. Macto post, Plut. Galba 14." Schæf. Mss.] Καταθύω, Sacrifico, Immolo, Macto, Herodian. 4, (8, 20.) Εἰς τὸν νεὼν ἀνελθὼν πολλὰς ἑκατόμβας κατέθυσε, Lucian. (2, 380.) Ἐμὲ μὲν ὁρῶντες ἐστεφανωμένον, ὑμεῖς ἤδη κἀμὲ καταθύσατε: (1, 861.) Ὁ δ' οὖν μισθὸς τῆς ἰάσεως ἔτι καὶ νῦν ἀποδίδοται αὐτῷ, λευκὸς ἵππος καταθυόμενος. ‖ Καταθύομαι, Fascino, Incanto, καταγοητεύω, Theocr. 2, (3.) Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα. Et (159.) Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι. ‖ Καταθύσασθαι, Vaticinari, μαντεύσασθαι, Hes. [" Verh. ad Anton. Lib. 121. Wakef. S. Cr. 3, 82. ad Diod. S. 1, 267. Herod. 627. Flecto sacris magicis, Valck. ad Theocr. 2, 3. 159." Schæf. Mss. * " Ἐπικαταθύω, Const. Manass. Chron. p. 41." Boiss. Mss. * Περιθύω, Plut. 6, 643. " Operose, Frequenter, Sumtuose, sacrifico, Chrys. in Ep. ad Gal. 3, 733." Seager. Mss.] Προθύω, Ante sacrifico. Et in pass. pro eod. Plut. de Def. Orac. Οὐδέ γε προθυόμενοι καὶ καταστέφοντες ἱερεῖα καὶ κατασπένδοντες, Neque vero ante sacrificando, neque infulis vittisque victimas coronando, neque libamentis mactando: Lycurgo (21.) Προεθύετο ταῖς Μούσαις, Sacra Musis ante persolvebat. ‖ Sacrifico pro, Greg. Encom. Macc. Ἀαρὼν τοῦ λαοῦ πρ. καὶ προευχόμενος, Sacrificans pro populo et vota faciens. [" Musgr. Ion. 806. (818.) Ruhnk. ad Schol. Plat., Paus. 317. T. H. ad Plutum p. 290. Bast Lettre 136. ad Charit. 602. Kuster. Aristoph. 217. Toup. Opusc. 1, 37. Plut. Mor. 1, 888. Bergler. Alciphr. 359." Schæf. Mss.] Πρόθυμα, q. d. Sacrificii præludium, Quod sacrificio ipsi præmittitur, Libum προκάταργμα, ἢ τὸ πρὸ τῆς θυσίας γινόμενον θυμίαμα, ἢ πλακούντιον, Schol. Aristoph. Πλ. (660.) exp. βωμῷ πόπανα καὶ προθύματα Καθωσιώθη. Et πρ. καὶ προκατάργματα ποιεῖσθαι, Hostiam et sacrificium libare: quod fiebat, antequam hostia feriretur. Bud. [Libamina prima, Virg. Æn. 6, 245. * Πρόθυσις, Paus. 5, 13.] Συνθύω, Una sacrifico, sacra facio, Dem. (300.) Συνέθυε καὶ συνευφραίνετο τοῖς πολλοῖς, Æschin. (61.) Καὶ περιάγων τὸν στρατηγὸν ἐπὶ τῆς νεὼς, καὶ συσσιτῶν καὶ σ. καὶ συσπένδων. [" Ad Timæi Lex. 148. * Συνθύτης, Heyn. ad Apollod. 452. Mœr. 185. et n. Vide me ad Epist. Socr. p. 232. Orell." Schæf. Mss.]

Θύος, τὸ, Victima, Hostia, τὸ θυόμενον, e quibusdam antiquis Eust. Sacrificium, θυσία, Idem in Od. O. (260.) ἐπεί σε θύοντα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ, Λίσσομ' ὑπὲρ θυέων καὶ δαίμονος, Rogo te per ipsa sacra, quæ facis, et per deum illum, cui illa facis. ‖ Suffimentum, θυμίαμα, Il. Z. (269.) πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελαίης Ἔρχευ σὺν θυέεσσιν, ἀολλίσσασα γεραιάς, Hesiod. Ἔ. (1, 335.) ἐπὶ δ' ἀγλαὰ μηρία καίειν, Ἄλλοτε δὴ σπονδῇσι θύεσσί τε ἱλάσκεσθαι. Apud Hippocr. quoque θύη Gal. exp. θυμιάματα, ἀρώματα, Suffimenta, Odoramenta. [" Wakef. Eum. 838. Stanl. ibid. Jacobs. Anth. 7, 196. 198. 9, 96. 11, 91. Heyn. Hom. 5, 249. 641. Thom. M. 459. ad Charit. 767. Gesner. Ind. in Orph. v. Θυέεσσι, Villebr. ad Athen. 1, 482. Paris., ad Od. O. 261. Græv. Lectt. Hes. 544. ad Diod. S. 1, 368. Casaub. Athen. 1, 35." Schæf. Mss. * " Θυοσκινέω, ad Hesych. 1, 1746. n. 22." Dahler. Mss. Æsch. Ag. 86. " Θυοσκινεῖς Edd. omnes præter Turnebianam et Colonianam, ubi θυοσκεῖς, quod Bentleio probatum fuisse ait Butlerus. Et sic quidem Vossius, Auratus et Stanleius in Curis posterioribus. Hesych. Θυοσκεῖν· ἱεροῖς παρέχεσθαι, ἢ θεοῖς: ubi forsan leg., ἱερὰ π. τοῖς θ. Θυοσκέω, Suffio, compositum fuisse credo e θύος et antiquo verbo κέω, Uro, unde ἔκηα. Phavorinus ex Eust., Θυόσκοος, ὁ τὰ θύη κέων, ἀπὸ τοῦ κέω, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γραφομένου." Blomf.] Θυοσκόος, ὁ, ἡ, Aruspex, μάντις ὁ διὰ σπλάγχνων τὸ μέλλον δηλῶν, ὁ δι' ἐμπύρων ἱερῶν τὰ σημαινόμενα νοῶν, Hes. sequendo: ut sit a θύος et κοέω, h. e. νοέω: vel Sacrificus, θύτης, Qui sacra flammis adolet, accendit, a θύος et κέω, i. e. καίω, Eust. Il. Ω. (221.) οἵ μάντιές εἰσι, θυοσκόοι, ἢ ἱερῆες, ubi Eust. μάντεις tradit esse genus, at θυοσκόοι et ἱερῆες ejus species: ac θυοσκόους esse secundum antiquos τοὺς διὰ τῶν ἐπιθυμιωμένων μαντευομένους, h. e. ἐμπυρομάντεις, λιβανομάντεις: at ἱερεῖς, τοὺς διὰ σπλάγχνων, Aruspices. Od. Φ. (144.) ἀνίστατο Οἴνοπος υἱὸς Ὃ [Ὃς] σφι θυοσκόος ἦε [ἔσκε,] Qui sacrificus ipsorum erat, rem divinam eis faciebat. [" Brunck. Anal. 2, 302. Visconti Iscr. Triop. p. 76. ad Timæi Lex. 93. Musgr. Bacch. 224. Jacobs. Anth. 9, 386. ad Dionys. H. 1, 79. Heyn. Hom. 4, 33. 8, 634." Schæf. Mss.] " Θυσκόος, affertur pro Sacerdos, Vates: " qui alioqui θυοσκόος. Syncope igitur erit, ut et " in NOM. Θυηπολίαι, quod Hes. exp. θυηπολίαι." [Θουοσκόος, Schol. Aristoph. Λ. 205.] Θυηκόος, pro eod. θυηκόοι, ἱερεῖς, Hes. Q. v. a θύος fit ut θυηπόλος. [* Θυοσκοέω, Hes. Lobeck. Phryn. 525.] Θυοδόκος, Suffimentorum receptor: βωμοὶ, οἱ τὰ θυμιάματα δεχόμενοι, Hes. Et neutr. θυοδόκον sub. ἀγγεῖον, Vas ad recipienda suffimenta, Suffimentorum receptaculum. [" Ad Mœr. 271. Wakef. Ion. 522. 1571. Musgr. 1549." Schæf. Mss.] Θυοσκόπος, Aruspex, Qui ex inspectione hostiæ viscerum futura prædicit, ὁ διὰ σπλάγχνων ἢ θυμάτων μαντευόμενος, Hes. [" Heyn. Hom. 8, 635." Schæf. Mss.] Θυηπόλος, Qui circa sacra aut suffumigia facienda versatur. Ab J. Poll. ponitur sub titulo τῶν θεοὺς θεραπευόντων, sed poët. esse dicit. Apud Suid. est etiam fem. θυηπόλαι. [" Markl. Iph. p. 401. Heyn. Hom. 4, 33. * Θυοπόλος, Jacobs. ad Anthol. Palat. p. 439. Conf. c. θυηπολία, Reisk. ad Dionys. H. 3, 1957." Schæf. Mss.] Θυηπολία, Operatio in sacris, Ipsa functio τοῦ θυηπόλου. [" Huschk. Anal. 292. Heliod. 133. Commel., ad Timæi Lex. 143. Toup. Opusc. 1, 577. 2, 58." Schæf. Mss.] Θυηπόλιον, Sacrificium, θυσία, VV. LL. [Anal. 2, 63. Athen. 413. * " Θυηπολικὸς, Zosim. 4, 59." Boiss. Mss.] Θυηπολέω, Sacra facio, Plato de Rep. 2. (6, 221.) Βίβλων ὅμαδον παρέχονται Μουσαίου καὶ Ὀρφέως—καθ' ἃς θυηπολοῦσι, Ad quorum præscriptum sacra faciunt: θυηπολοῦσι, Suid. exp. Circumeunt pollicitantes se sacrificiis deos placare posse. ‖ Ἄνδρα θυηπολέων, Nonn. Virum sacrificans, h. e. mactans. [" Timæi Lex. 143. et n., ad Od. Γ. 141. Musgr. Tro. 328. Heracl. 402. Brunck. Soph. 3, 399. 440. Ruhnk. Oratt. Gr. p. 92." Schæf. Mss. * Θυηπόλημα, Barnes. ad Eur. Heracl. 402. * Θυηφάγος, Æsch. Ag. 608.] Θυηχόος, Sacrificus, Sacerdos, ἱερεὺς ὁ ὑπὲρ ἄλλων θύων, Eust. Apud Hes. est θυηκόος. [Lobeck. Phryn. 680.] Θυάρπαξ, Qui sacra rapit, Sacrilegus, ἱερόσυλος, Hes., ap. quem perperam scriptum est θυάπαξ. Θυωρὸς, ut θυωρὸς τράπεζα, Mensa, quæ sacris usibus dicatur, h. e. In

qua reponebantur ea, quæ diis offerebantur, ἡ τὰ θύη φυλάσσουσα καὶ τοὺς ἱερεῖς καὶ μυρεψοὺς, Hes.: ab ὠρέω, i. e. φυλάττω. Diog. L. in Pherec. Ἔλεγέ τε ὅτι οἱ θεοὶ τὴν τράπεζαν θ. καλοῦσι, Callim. H. in Dian. (134.) ταὶ δὲ θυωρὸν Εἰνάτερες γαλόῳ τε μίαν πέρι δίφρα τίθενται, ubi Schol. φιλικὴν τράπεζαν proprie esse dicit τὴν θεοῖς ἀνατιθεμένην. [I. q. μυρεψὸς, Nicander Θ. 103.] Θυωρὶς, idem, J. Poll. 4, (123.) de Partibus Theatri, Καὶ τράπεζα πέμματα ἔχουσα, ἡ θεωρὶς ὠνομάζετο ἢ θ. [Athen. 195.] Θυωρίτης, Qui sacræ mensæ ministrat, simpl. Mensarius, τραπεζίτης, Hes. Apud Etym. est etiam ἀργυρογνώμων, κριτὴς τῶν θεῶν. [Lycophr. 93. T. H. ad Lucian. 2, 303.] Θυωρεῖσθαι, In sacra mensa epulari, εὐωχεῖσθαι, Hes. [" Ad Lucian. 1, 253." Schæf. Mss.]

Θυήεις, ut βωμὸς, Ara, in qua sacra fiunt, Suffimentis, quæ in ea adolentur, redolens, Il. Θ. (48.) Γάργαρον· ἔνθα δέ οἱ τέμενος, βωμός τε θυήεις, Hesiod. (Θ. 557.) ὀστέα λευκὰ θυηέντων ἐπὶ βωμῶν, Sacrificam aram, Fumidam ac fumosam aram, in simili loquendi gen. dicunt Lat. poëtæ.

Θύεστον, Hes. ap. Herod. exp. ποτὸν τὸ ἀπὸ ἀρωμάτων, Potum ex aromatibus confectum. In VV. LL. conjungitur θ. ποτὸν, Potus aromaticus: ut sit adj.

[* Θυέστης, i. q. δοίδυξ, Dionysius Helladii Chrestom. p. 14.]

[* " Θυέω, ad Timæi Lex. 144. Wessel. Diss. Herod. 138." Schæf. Mss.] Θύημα, Suffimentum, Odoramentum, ἄρωμα, Erotian. ap. Hippocr., ap. quem θύματα Gal. pro θυμιάματα poni tradit: θυήματα Hes. esse dicit τὰ ἐπιφερόμενα ἄλφιτα εἰς θυσίαν. Quod videtur esse Mola, quæ hostiæ inspergebatur, et sine qua sacra non fiebant. Videtur autem verbale esse quasi a θυέω, θυάω. [" Thom. M. 462. T. H. ad Plutum p. 225. Timæi Lex. 143. et n., Wessel. l. c." Schæf. Mss. * Θυητὴς, Phœnix Athenæi p. 530. * Θυητὸς, Aretæus 122.]

Θυηλὴ, Aruspicium, Extispicium, ἡ διὰ θυσιῶν μαντεία, Eust., addens has θυηλὰς vocari etiam πελάνους. At Suid. proprie esse dicit Saccos, in quos suffimenta conjiciuntur, θυλάκους, εἰς οὓς τὰ θυμιάματα ἐμβάλλεται: item ἀπαρχὰς, Primitias sacrorum, Libamenta. Il. I. (220.) ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς. Athen. (565.) Ἐν Ἤλιδι δὲ καὶ κρίσις γίνεται κάλλους, καὶ τῷ πρώτῳ τὰ τῆς θεοῦ φέρειν τεύχη δίδοται, τῷ δὲ δευτέρῳ τὸν βοῦν ἄγειν, ὁ δὲ τρίτος τὰς θ. ἐπιτίθησιν, ubi videtur signif. Molas, quæ hostiis insperguntur, θυλήματα, προθύματα. || Hes. θυηλὴν exp. θυσίαν. Vetus quoddam Lex. Θυηλαὶ, αἱ ἀπαρχαὶ τῶν θυσιῶν, quod ap. Etym. quoque est, addentem tamen, ἤγουν αἱ θυσίαι, citantemque e Philochoro, Θυηλὰς, ἃς πρώτας θῦσαι θεοῖς. [" Thom. M. 456. Wakef. Trach. 920. Leonid. Alex. 19. Brunck. Apoll. Rh. 96. Kuster. Aristoph. 4. Boiss. Philostr. 629. Heyn. Hom. 5, 576. Ammon. 132. ad Xen. Eph. 206. Wakef. S. Cr. 2, 57. ad Diod. S. 1, 232. 325." Schæf. Mss.] Θυηλάσασθαι, Sacrificare, VV. LL. AT Θυηλίσιον, J. Poll. inter Vasa mensaria ponit, citans e Metagenis Philothyte, Κἂν πολλαῖς παροψίσι καὶ κεναῖς θυηλισίοις. [* " Θυλέομαι, Kuster. Aristoph. 4. * Θυλάω, * Θύλη, Θύλημα, ad Timæi Lex. 144." Schæf. Mss.] Θυλήματα, τὰ, Farra melle imbuta, Suffimenta, quæ in aris adolebantur, βεβρεγμένα μέλιτι ἄλφιτα, ἢ θυμιάματα ἐπὶ βωμῶν, Hes.: ut vero Schol. Aristoph. τὰ τοῖς θεοῖς ἐπιθυόμενα ἄλφιτα, quæ dicit aspergi vino et oleo. Tale quid Libum erat ap. Latinos, Genus sc. dulciarii e farre, caseo, melle et oleo. Aristoph. Εἰρ. (1039.) τίθεσο τὼ μηρὼ λαβὼν, Ἐγὼ δ' ἐπὶ σπλάγχν' εἶμι καὶ θυλήματα. Teleclides ap. Schol. Aristoph. Ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ κάπτε τῶν θυλημάτων. Suid. exp. πέμματα, ἀπαρχὰς, Bud. προθύματα. " T. H. ad Plutum p. 221. Kuster. Aristoph. 4. 12. Heyn. Hom. 5, 250. ad Xen. Eph. 206. Coray Theophr. 220." Schæf. Mss.] " Apud Hes. inversis " vocalibus scriptum θηλύματα." [* " Θυηλήματα, Coray l. c." Schæf. Mss.]

Θύκος, Vas, in quod conjiciuntur suffimenta, εἰς ὃ ἐμβάλλομεν τὰ θυμιάματα, Etym. et Lex. quoddam antiquum.

A Θύσκη, Scapha ad recipienda ea, quæ diis offeruntur: ἡ σκάφη ἡ δεχομένη τὰ θύματα. Etym. et Lex. quoddam antiquum. Θυσκάριον, dimin. a θύσκος, pro quo etiam simpliciter accipitur. AT Θυΐσκη, videtur esse Thuribulum, ex Hieron., vel Mortariolum potius, 1 Macc. 1, (22.) Καὶ τὰ σπονδεῖα, καὶ τὰς φιάλας, καὶ τὰς θ. τὰς χρυσᾶς. In 3 Reg. (7, 50.) Καὶ τὰ τρυβλία καὶ αἱ θ. χρυσαῖ. In 2 Paral. (4, 21.) Τὰς φιάλας καὶ τὰς θ. καὶ τὰ πυρεῖα χρυσίου καθαροῦ. Bud. In versione Hieronymi pro θυΐσκη modo Mortariolum, modo Thuribulum reperitur. [" Phryn. Ecl. 65." Schæf. Mss. Joseph. 1, 68. Κομίζει τρυβλίον καὶ θυΐσκην—πλήρη θυμιαμάτων.] In VV. LL. est ETIAM Θυΐσκος, quod ex Josepho citatur, exponiturque Acerra, Thuribulum.

¶ Θύον, Quod deabus sacrificabatur; θύα enim Hes. exp. τὰ θυόμενα ταῖν θεαῖν. Idem θύα ap. Eupolidem exp. πέμματα, Liba, Placentulas, quæ sc. diis et ipsæ offerebantur, ut θυλήματα, θυηλαί. Apud Callim. autem θύα accipi pro Aromatis idem Hes.

B annotat. || Θύον ET Θύα, SIVE Θυΐα, AUT Θύεια, ἡ, tot enim modis scriptum reperitur ap. Theophr., Thya, Arbor quædam odora, Od. E. (59.) τηλόθι δ' ὀδμὴ Κέδρου τ' εὐκεάτοιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει Καιομένων [Δαιομένων.] Quo respiciens Plin. 13, 16. de arbore Thya loquens, sic ait, Nota etiam Homero fuit: θύον Græce vocatur, ab aliis Thya. Hanc igitur inter odores uri tradit in deliciis Circes; quam deam volebat intelligi: magno errore eorum, qui odoramenta in eo vocabulo accipiunt, cum præsertim eod. versu cedrum laricemque una tradat: in quo manifestum est de arboribus tantum locutum. Theophr. magnum jam huic arbori honorem tribuit, memoratas ex ea referens templorum veterum contignationes, quandamque immortalitatem materiæ in tectis contra vitia omnia incorruptæ: radice nihil crispius, nec aliunde pretiosiora opera. Hæc ibi Plin., e Cic. tradens, mensas quoque ex ea fieri, quarum a Theophr. mentio facta non sit. Locus autem Theophrasti, quem citat, est H. Pl. 5, (3, 7.)

C Τὸ δὲ θύον, οἱ δὲ θύαν καλοῦσι, παρ' Ἄμμωνί τε γίνεται καὶ ἐν τῇ Κυρηναίᾳ· τὴν μὲν μορφὴν ὅμοιον κυπαρίττῳ, καὶ τοῖς κλάδοις καὶ τοῖς φύλλοις καὶ τῷ στελέχει καὶ τῷ καρπῷ, et paulo post, Καὶ ἔτι διαμνημονεύουσιν ὀροφάς τινας τῶν ἀρχαίων οὔσας. Ἀσαπὲς γὰρ ὅλως τὸ ξύλον, οὐλότατον δὲ τὴν ῥίζαν ἐστὶ, καὶ ἐκ ταύτης τὰ σπουδαιότατα ποιεῖται τῶν ἔργων; 1, (9, 3.) θυίαν numerat inter ἀείφυλλα: at 4, 1, (3.) 3, 16. ὀψίκαρπον καὶ φιλόψυχρον arborem esse tradit, altam jugisque montium provenientem. Θύον, Macrob. Saturn. 4, 19. Citrum interpr. Hermolaus in Corollario Thyam esse credidit Cedrum alterius generis, e qua mensæ fiebant. || Alia est arbor eod. nomine, malum ferens execratum aliquibus odore et amaritudine, aliis expetitum, domos etiam decorans, Plin. l. c. " Εἶον, τὸ, Malum citreum, Malum Medi- " cum s. Persicum. Ita VV. LL. e Macrob. Satur- " nal. 3, 19. Sed sciendum est mendosa esse ibi " Macrobii exemplaria, et pro εἶον reponendum esse " θύον, ut Turnebo etiam videtur. Nam et Home-

D " rus, inquit, qui citreum εἶον appellat, ostendit " esse Odoratum pomum: εἶον ἀπὸ καλὸν ὀδώδει. " Et quod ait Oppius inter vestem poni citreum, " idem signif, et Homerus, cum dicit εἵματα. Hinc " et Nævius poëta in Bello Punico ait Citrosam " vestem. Hæc ille, vel potius vulg. ejus Edit. Sed " perperam, uti dictum est. Posterior enim locus " sic restituendus, ex Od. E. 264. de Calypso, Εἵ- " ματά τ' ἀμφιέσασα θυώδεα, λούσασά τε. Prior " quoque ex eod. libro desumtus videtur, utpote " in quo, v. 59. legatur, τηλόσε δ' ὀδμὴ Κέδρου τ' " εὐκεάτοιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει Δαιομένων: licet " ibi θύον nomine non Pomum odoratum, sed Lignum " intelligatur, thyinum sc." Reperitur vero scriptum ETIAM Θύϊον, itidem pro θύον. Athen. (207.) de quodam aphrodisio, Τὰς δὲ θύρας (εἶχε) ἐλέφαντος καὶ θυίου, Ex ebore et thya: Bud. tamen generalius illud θύον vertit Ex odorata materia. [" Θύον, Thom. M. 459. Callim. 1, 555. Heyn. Hom. 7, 776. Citrus, Fac. ad Paus. 2, 401. ad Diod. S. 1, 368. Θύϊον,

234. Θυεία, Θυΐα, Phryn. Ecl. 65. Jacobs. Anim. 186. Anth. 9, 156. 258. T. H. ad Plutum p. 237. Huschk. Anal. 148. Heringa Obs. 208. Toup. Opusc. 2, 192." Schæf. Mss.] "Θυεία SIVE Θυΐα, Mortarium, Pila " lapidea, ærea aut ferrea, in qua tunduntur aut " miscentur res in cibos aut pharmaca assumendæ. " Aristoph. N. (675.) οὐδ' ἦν κάρδοπος Κλεωνύμῳ, " Ἀλλ' ἐν θυείᾳ στρογγύλῃ γ' ἀνεμάττετο, Molam non " habebat, sed in mortario terete pinsebat: B. (124.) " Ἀλλ' ἐστὶν ἀτραπὸς σύντομος τετριμμένη Ἡ διὰ " θυείας, Quæ per mortarium est, i. e. per cicutam " in mortario tritam: ea enim citissime ad orcum " transmittit. Athen. l. 3. Εἰς θυείαν καθαρὰν τρίψον " ἐπιμελῶς. Apud Diosc. passim sine diphthongo: " ut 2, 87. Κατάχεε εἰς θυΐαν νενοτισμένην σπόγγῳ, " In pilam spongia madefactam. Et c. seq. Εἰς νε" νοτισμένην θυΐαν ἀπήθησον. Et c. 95. Διϋλισθεὶς εἰς " θυΐαν. Et sic alibi sæpe. Inde DIMIN. Θυείδιον, " SIVE Θυΐδιον, Mortariolum, Parvula pila. Aristoph. " Πλ. (710.) παῖς αὐτῷ λίθινον θυείδιον ἔθηκε, Puer " ei mortariolum lapideum apposuit." [* Θυΐς, Mortarium, Damocritus Galeni Antid. 2. "T. H. ad Plutum p. 237." Schæf. Mss.]

Θυόεις, Odorus, Il. O. (152.) Κρονίδην ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ Ἥμενον, ἀμφὶ δέ μιν θυόεν νέφος ἐστεφάνωτο, i. e. εὔοδμον, Eust. Et δόμος θυόεις, Nonn. de templo, suffimentorum sc. incensione odorem suavem emittente. Fumidum aliquis interpr. etiam possit hoc θυόεν, eo sc. sensu, quo fumidam aram dixit Ovid.: nisi quod hoc est generalius. [" Ilgen. ad Hymn. 304. Thom. M. 459. Heyn. Hom. 7, 32. 776. Hymn. in Cer. 98. Toup. Opusc. 1, 261. 2, 165. * Θυόεις, Wakef. S. Cr. 1, 27." Schæf. Mss.] " Θυῶεν, Hesychio εὐῶδες: quod et θυόεν dicitur." [" Θυώεις, Jacobs. Anth. 7, 276. 335." Schæf. Mss.] Θυώδης, i. q. θυόεις, Odorus, Odore jucundus, Od. Δ. (121.) Ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυώδεος ὑψορόφοιο Ἤλυθεν, E. (264.) Εἵματά τ' ἀμφιέσασα θυώδεα, Empedocles ap. Athen. (510.) μύροισί τε δαιδαλεόδμοις, Σμύρνης τ' ἀκρήτου, θυσίαις, λιβάνου τε θυώδους. Eur. (Andr. 1025.) καπνὸς, Fumus odorus, Odoramentorum incensorum odore jucundus. Theophr. H. Pl. 3, 15, (3.) de fructu terebinthi loquens, Καὶ ἅμα τῇ ἀμπέλῳ πεπαίνουσα, τὸ ἔσχατον ποιεῖ μέλανα, μέγεθος ἡλίκον κύαμον, ῥητινώδη δὲ καὶ θυωδέστερον, Plin. 13, 19. Cum vite maturescit, non grandior faba, odore jucundior, tactu resinosus, Gaza male Sulfurosum vertit: H. Pl. 5, (4, 2.) Τῶν δὲ ἄλλων ἀσαπέστατον μετὰ τὰ κυπαρίττινα καὶ τὰ θ., τὴν συκάμινον εἶναί φασι, καὶ ἰσχυρὸν ἅμα καὶ εὐεργὸν τὸ ξύλον, καὶ γίνεται παλαιούμενον, μέλαν. Ad q. l. respexit Plin. 16, 40. In plenum dici potest, utique quæ odore præcellant, ea æternitate præstare. A prædictis morus proxime laudatur, quæ vetustate etiam nigrescit. Ita ut hic quoque θ. ξύλα sint Ligna, quæ odore præcellunt, non autem Thyæ ligna, ut vulgo interpr. Θυώδη in VV. LL. dicuntur Quæcunque in sacrificiis et aris ad suffitus incenduntur. || Εἵματα θ., Macrob. Saturn. 4, 19. ap. Hom. i. esse q. Citrosam vestem ap. Nævium: sicut θύον interpr. Malum citreum. [" Thom. M. 459. Ilgen. ad Hymn. p. 256. Ruhnk. ad Hymn. in Cer. 231. ad Callim. 1, 218." Schæf. Mss.]

Θυόω, Rebus odoratis suffio, Odore jucundum reddo, Il. Ξ. (171.) ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ, Ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ, τό ῥά οἱ τεθυωμένον ἦεν. [" Thom. M. 459. Heyn. Hom. 6, 557. ad Callim. 1, 218. Ruhnk. Ep. Cr. 14. Pierson. Veris. 154. ad Timæi Lex. 144. Wessel. Diss. Herod. 138. Ilgen. ad Hymn. 256." Schæf. Mss.] Θύωμα, Suffimentum odoratum, εὐῶδες θυμίαμα, ut ap. Herod. (2, 86.) exp. Eust., Σμύρνης ἀκηράτου—καὶ κασίης, καὶ τῶν ἄλλων θ., Aliorumque odoramentorum ad suffiendum idoneorum. Citatur etiam ex Aristide et Liban. θύωμα. Hes. exp. μύρον, ἄρωμα. [" Thom. M. 459. Wakef. Eum. 863. ad Timæi Lex. 143. Wessel. l. c. ad Herod. 142. 253." Schæf. Mss.]

Θυΐνος, Qui e thya est, Diosc. 1. Ἐοικὸς θ. ξύλῳ, Thyino ligno simile, Ruell. Et ap. Suid. ἔχον πτυχία θ., de Evangelio Matth. Θύϊος, Thyam similitudine referens, Theophr. H. Pl. 5, (2, 1.) loquens περὶ ἀρίστης ὕλης πρὸς τὴν τεκτονικὴν χρείαν, cujusmodi Macedonicam esse dicit: Λεία τε γάρ ἐστι καὶ ἀστραβὴς, καὶ ἔχουσα θύϊον, Lævis enim est, et in operibus firmam rigiditatem habet, naturamque thyæ. Sic enim ibi VV. LL. exp., pro τύϊον, quod ap. Theophr. est, scribentia θύϊον, ac improbantia versionem Gazæ, qui sic transtulit, Lævis enim est, obediens et tyium nimirum continens. " Θυΐτης λίθος, Thyites " lapis, subviridi colore jaspidem referens, lacteum " succum reddens cum diluitur, teste Diosc. 5, " 154."

Θυάζω, i. q. θύω, ἔρδω, ἐναγίζω, Varin. [* Συνθυάζω, Diod. S. 5. p. 200.] Θυάματα ap. Hes. " τὸν " θυμὸν, et " θυμιάματα, quasi a θυάω. [" Thom. M. 462. ad Timæi Lex. 144." Schæf. Mss.] AT Θύανον, Placentula, quæ bovis loco diis offerebatur, Hes.

ΘΥΜΕΛΗ, Altare, a θύω, quoniam supra eo sacra fiunt; Farina, quæ sacrificiis adhibebatur. Apud Hes. tamen non θυμέλαι, sed θυμάλαι sunt οἱ βωμοὶ et τὰ ἄλφιτα τὰ ἐπιθυόμενα. Sed notandum, hoc θυμάλαι ap. Hes. non esse suo, h. e. alphabetico, ordine, sed positum post Θυμβροφάγος, ante Θυμέλη: adeo ut quin θυμέλαι pro eo leg. sit, minime dubium esse videatur. Nam Θυμέλη eid. Hes. est βωμὸς, Ara, addenti tamen ab aliis etiam exponi τὸ * ἐπίπυρον, ἐφ' οὗ ἐπιθύουσι, ἔδαφος ἱερὸν, reperiturque hac in signif. ap. Eur. (Suppl. 64.) θυμέλαι θεῶν δεξίπυροι, Aræ deorum. || Peculiariter vero in orchestra, quæ propria chori pars erat in theatro, θυμέλη dicebatur s. βῆμα, s. βωμὸς, s. Pulpitum, ut alii tradunt, altum pedes quinque, in quo chorus Tragœdiarum et Comœdiarum, quoad Comœdiæ chorum habuerunt, ceterique personam non habentes, fabulæ subserviebant, histrionibusque in scenam abditis, populum gesticulatione retinebant. Suid. v. Σκηνὴ, loquens de orchestra, Αὕτη δέ ἐστιν ὁ τόπος ὁ ἐκ σανίδων ἔχων τὸ ἔδαφος, ἀφ' οὗ θεατρίζουσιν οἱ μῖμοι· ἔστι μετὰ τὴν ὀρχήστραν βωμὸς τοῦ Διονύσου, ὃς καλεῖται θ., μετὰ δὲ τὴν θυμέλην κονίστρα. Etym. vero θ. mensæ formam habere tradit, supra quam stantes in agris cantarent, cum nondum in ordinem suum Tragœdia distributa esset. Plut. Orac. Pyth. Τὴν δὲ τῆς Πυθίας φωνὴν καὶ διάλεκτον ὥσπερ ἐκ θ., οὐκ ἀνήδυντον οὐδὲ λιτὴν, ἀλλ' ἐν μέτρῳ καὶ ὄγκῳ καὶ πλάσματι καὶ μεταφοραῖς ὀνομάτων καὶ μετ' αὐλοῦ φθεγγομένην: Pol. Præc. tradit non oportere Ἐπὶ στάδια καὶ θ. καὶ τραπέζας (καταβαίνειν) πένητα πλουσίοις ὑπὲρ δόξης καὶ δυναστείας διαγωνιζόμενον. Lucian. (2, 309.) Καὶ ἐπὶ τοῦ πάχεος δὲ καὶ πιμελοῦς ὀρχηστοῦ πηδᾶν μεγάλα πειρωμένου, Δεόμεθα, ἔφασαν, φεῖσαι τῆς θ. Apud Suid. ex Epigr. Πολλάκις ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι τεθηλὼς Βλαστὸς Ἀχαρνίτης κισσὸς ἔρεψε κόμην. Rursum Plut. Alex. (67.) Αὐτὸν μὲν οὖν ἵπποι ἐκόμιζον ὀκτὼ μετὰ τῶν ἑταίρων ὑπὲρ θυμέλης ἐν ὑψηλῷ καὶ περιφανεῖ πλαισίῳ πεπηγυίας εὐωχούμενον συνεχῶς, quidam interpr. In sublimi et insigni tabulato. Apud Lat. usus est Martial. 1. ad Domitianum, Qua thymelen spectas, derisoremque Latinum, Illa fronte precor carmina nostra legas. Ubi quidam Thymelem pro Ipsis thymelicis accipiunt: alii Saltatricis celeberrimæ nomen proprium esse volunt. || Eur. (Ion. 152.) θυμέλας κυκλώπων, quidam interpr. Mœnia Argivorum a Cyclopibus facta. || Apud Eund. θυμέλην exp. κῶμον. [" Musgr. Iph. A. 152. Rhes. 235. Cycl. 363. Ion. 226. El. 713. Wakef. Ion. 46. Simmias Epigr. Hedyll. 11. Jacobs. Anth. 8, 21. 239. 9, 238. Plut. Alex. p. 161. Schm., Phryn. Ecl. 64. Thom. M. 458. Valck. Phœn. p. 241. ad Timæi Lex. 144. 190. Toup. Opusc. 2, 19. 28. 135. Bergler. Alciphr. 239. ad Charit. 290." Schæf. Mss. Pherecrates ap. Phryn. Bekkeri p. 42. Æsch. Suppl. 683.] Θυμελάχραντος, ὁ, ἡ, Qui non fœdat s. dedecorat convivia et lusus: ἄλοχος, Uxor honesta, quæque decore se gerit vel in conviviis vel in deliciis. VV. LL. Θυμελικὸς, Thymelicus, Ad thymelen pertinens, Thymelen decens, Plut. Fab. (4.) Θέας δὲ μουσικὰς καὶ θ. ἄξειν, Athen. (699.) Εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ἀγῶνας τοὺς θ. Et θυμελικοὶ, Qui in thymela ludunt. Vitruv. 5, 8. Apud eos (Græcos) tragici et comici actores in

A scena peragunt: reliqui autem artifices suas per orchestram præstant actiones: itaque ex eo scenici et thymelici Græce separatim nominantur. [Hephæstio p. 13.]

ΘΥΜΙΑΩ, Suffio, Odores incendo, Adoleo, Bud. Athen. (289.) *Τοῖς ἀμφὶ Μενεκράτη ἐθυμίων καὶ ἔσπενδον οἱ παῖδες.* Sed additur interdum accus.: *Θυμιῶσι τὸ λίβανον Ἄραβες*, Herod. Sic Herodian. 5, (5, 12.) *Ὡς συνιόντες εἰς τὸ βουλευτήριον, λιβανωτόν τε θυμιῶσιν ἕκαστος, καὶ οἴνου σπένδωσι*, Ut cum senatus haberetur, thura unusquisque adoleret, vinumque libaret, Polit. Qui accus. in gen. interdum mutatur, ea forma, qua dicitur *πιεῖν οἴνου*, ut Lucian. (1, 202.) *Ὅπως ἔχοιεν κνισσᾶν ἀγυιὰς καὶ τοῦ λιβανωτοῦ θυμιᾶν.* Fortasse autem et in illo Herodiani l. *λιβανωτοῦ* itidem legi debet, sicut legitur *οἴνου*. || Suffitu afflo, Suffitu inficio, Bud. afferens ex Aristot. hæc de apibus dicta, *Θυμιώμεναι γὰρ καὶ σφόδρα πονοῦσαι ὑπὸ τοῦ καπνοῦ, τότε μάλιστα τὸ μέλι ἐσθίουσι.* In VV. LL. *θυμιωμένου κέρατος*, Cornu facto suffitu. Et *θυμιώμενον διώκει*, Nidore fugat. B Item Aristot. Meteor. 2. p. 187. *θυμιᾶσθαι* pro *ἀναθυμιᾶσθαι*, Vaporari, Exhalare, Bud. Interdum *θυμιῶμαι* redditur et Uror, Accendor. Unde pro eo, quod Diosc. de gagate lapide refert, *Διώκει δὲ καὶ ἑρπετὰ θυμιαθεὶς*, Plin. tradit eum uri accendique aqua, oleo restingui: atque ita, sc. accensum aqua et restinctum oleo, fugare serpentes. Quam Plinii interpr. Dioscoridis quoque sequuntur Interprr. Et pro eo, quod idem Diosc. 2, 63. de cornu cervino dicit, *Ὠμὸν δὲ θυμιαθὲν ἑρπετὰ διώκει*, idem Plin. habet, Accensis autem utrislibet, odore serpentes fugantur. Ubi tamen ad exprimendum *θυμιᾶσθαι*, addidit Odore. [" Ad Mœr. 357. Ammon. 89. 132. Thom. M. 456." Schæf. Mss. * " *Θυμιατέος*, Fumi- " gandus, Geopon." Wakef. Mss.] " *Θυμιῆται*, Fit " thymiama, Suffitur, ap. Herod. Ionice pro *θυμιᾶ-* " *ται*, ut ap. Hippocr. *Θυμιήσθω* pro *θυμιάσθω*, et " *Θυμίησις* pro *θυμίασις*." *Θυμίαμα*, Suffimentum, Suffitus, Suffitio ex aromatibus, odoribus: etiam Bonis odoribus suffire, dicit Colum. Herodian. (3, 9, 5.) C *Φέρει γὰρ πόας εὐώδεις, αἷς ἀρώμασι καὶ θ. χρώμεθα*, Herbas odoratas, quæ nos aromata suffimentaque habemus. Plato de Rep. 2, (6, 238.) *Καὶ μύρα καὶ θ., καὶ ἑταῖραι καὶ πέμματα.* Athen. (538.) *Ἔρρανε δὲ ὁ Ἀλέξανδρος καὶ μύρῳ σπουδαίῳ καὶ οἴνῳ εὐώδει τὸ δάπεδον· ἐθυμιᾶτο δὲ αὐτῷ σμύρνα καὶ τὰ ἄλλα θυμιάματα.* Diosc. 1, 105. de herba Sabina, *Χρῶνται δέ τινες τοῖς φύλλοις ἀντὶ θυμιάματος.* De qua Plin. 24, 11. A multis in suffitus pro thure assumitur. [" Wessel. Diss. Herod. 138. ad Herod. 142. Toup. Emendd. 1, 53. ad Xen. Eph. 206. *Θυμιάμασιν ἀλλοτρίοις τὸ θεῖον σέβεσθαι*, Paus. 3, 91. * *Θυμίωμα*, Bredow Ep. Par. 78." Schæf. Mss. * *Θυμιάσμα*, Exod. 23, 18. sec. Cod. Alex. et Inc. ap. Montf. reliqui libri *θυμίαμα*. * " *Θυμιαμῖτις*, Quinquefolium, Diosc. Notha 465." Boiss. Mss.] *Θυμίασις*, Suffitus s. Suffitio, Diosc. 1, 130. de sesaminis et acanthinis lignis, quibus ebenum adulteratur, *Μηδὲν δὲ δηκτικὸν ἐχούσας ἐν τῇ γεύσει ἢ ἐν τῇ θ. εὐῶδες*: unde a contrario Plin. dicit ebenum uri odore jucundo. [* *Θυμιατὴρ*, unde] D *Θυμιατήριον*, Acerra, Thuribulum, Philo V. M. 3. *Τὴν κιβωτὸν, τὴν λυχνίαν, τὸ θ.*, Acerram. Eod. l. *Τῶν δὲ περιγείων, ἐξ ὧν αἱ ἀναθυμιάσεις, (παρίδρυται σύμβολον,) τὸ ἐτύμως προσαγορευόμενον θ.* In VV. LL. exp. Locus, Ara, in qua fit suffitus. || Sidus cœleste, quod *θυτήριον* appellat Aratus, Ara, ut Cic. Manil. Hygin., Rufus et Firmicus interpr.; Thuribulum, Vitruv. 7, 9. sub scorpionis aculeo illud collocans. Basso Sacrarius et Pharum, Alfonso Lar appellatur, VV. LL. [" Mœr. 332. Toup. Opusc. 1, 392." Schæf. Mss. Inc. Exod. 40, 5. Aqu. Theod. Jerem. 52, 17. * *Θυματὸς*, Aretæus 65. Aristot. Meteor. 4, 8.] *Θυμιατικὸς*, Ad suffiendum aptus, Vaporiferus. [Plato Tim. p. 61. * *Θυμιατίζω*, Geopon. 6, 12. 13. * *Θυμιατρὶς*, Phot. Bibl. 566. * *Θυμιαθρὶς*, Marin. p. xxxiii. Boiss. * " *Θυμιατεύω*, Schol. Æschin. 724, 12. Reisk." Seager. Mss. * *Θυμία*, i. q. *θυμίαμα*, Aretæus 65. *θυμίῃσι κακώδεσι.* * *Θυμιαίνω*, Gl. Suffio, Adolo. * *Θυμιάζω*, unde * *Θυμίακτρον*, Sophron ap. Etym. M. *Φέρε τὸ θ. κἀπιθυσιῶμες*, vulgo *θαύμακτρον*, Schn. Lex.]

Ἀναθυμιάω, vel *Ἀναθυμιάζω*, Vaporo, Suffio, Exhalare facio. *Ἀναθυμιῶμαι* quoque interdum act. signif. habet. Aristot. (Probl. 23, 30.) *Ἐκ δὲ τῆς θαλάσσης τὸν ἥλιον ἀναθυμιᾶσθαί φασι*, Exhalationes elicere, Gaza. Apud eund. Aristot. *ἀναθυμιῶμαι* capitur pro Vaporem reddere, Evaporari, Exhalare, Suffitum emittere, Pro suffitu vel suffimento esse, de Gen. Anim. 5. *Αἱ δὲ τρίχες καὶ τὸ ἀνάλογον αὐταῖς οὐκ ἐκ τῆς σαρκὸς γίνονται, ἀλλ' ἐκ τοῦ δέρματος ἐξατμίζοντος καὶ ἀναθυμιωμένου*: de Mundo, *Ἡ δὲ νοτερὰ καὶ ἀτμώδης ἀπὸ τῆς ὑγρᾶς ἀναθυμιωμένη φύσεως.* Plut. (8, 857.) *Ὥσπερ ὁ λιβανωτὸς ὑπὸ θερμότητος ἀναθυμιῶνται.* || In h. l. [Polyb. 15, 25.] *Ἀνεθυμιᾶτο πάλιν τὸ προὔπαρχον μῖσος*, Eust. exp. *ἀνενεοῦτο*, Renovabatur: fortasse, ut subjungit, *ἀπὸ τοῦ θυμοῦ τοῦ κατὰ τὴν ὀργήν· μάλιστα δὲ ληφθὲν ἀντὶ τοῦ ἐκ δευτέρου εἰς ψυχὴν ἤρχετο· ἐπειδὴ καὶ δευτέρωμά ἐστιν ὅτε ἡ ἀνὰ πρόθεσις σημαίνει.* Quoniam tamen ejusmodi á *θυμὸς* derivata verba non repeiuntur, malim *ἀνεθυμιᾶτο* exponere Refervescebat, Accendebatur, ut *ἀναθυμιᾶσθαι* per consequens accipiatur pro Refervescere, Recalescere. [*Ἀναθυμιάζω*, Gl. Exhalo.] *Ἀναθυμίαμα*, Vapor, Suffitus, Suffimen, Vaporatio, Suffitio, pro *ἀναθυμίασις*. Vide *Θυμίαμα*. *Ἀναθυμίασις*, Vapor, Exhalatio, Halitus, Suffitus. A Plin. dicitur et Terræ halitus. Gaza Respirationem alicubi interpr., accipiens Respirationem pro Exhalatione. Cic. Expirationem dicit *ἀτμίδα*, Bud. qui et hunc ex Aristot. Meteor. *περὶ ἀτμίδος* et *περὶ ἀναθυμιάσεως* locum citat, *Ἔστι γὰρ ἀτμίδος μὲν φύσις ὑγρὸν καὶ θερμὸν, ἀναθυμιάσεως δὲ θερμὸν καὶ ξηρόν· καὶ ἔστιν ἀτμὶς μὲν δυνάμει οἷον ὕδωρ, ἀναθυμίασις δὲ δυνάμει οἷον πῦρ.* Idem in alio ejusd. l. loco duplicem *ἀναθυμίασιν* facit, *ἀτμώδη* et *πνευματώδη*. At in l. de Mundo, unam facit *ξηρὰν καὶ καπνώδη*, alteram *νοτερὰν καὶ ἀτμώδη*. Herodian. (3, 14, 15.) *ἀναθυμίασιν* dixit de aëre corrupto circa paludes, Bud. [Schol. Arat. 421. " Kuster. Hist. Crit. Hom. p. lxi. Ed. Wolf. Toup. ad Longin. 400. Opusc. 1, 268." Schæf. Mss. " Clem. Alex. Pæd. 2, 1. p. 170." Routh. Mss. * *Ἀναθυμίατος*, unde * *Δυσαναθυμίατος*, Artem. 1, 1. *τροφή*. * *Ἐξαναθυμιάω*, unde * *Ἐξαναθυμίασις*, Tzetz. Exeg. Il. 102. * " *Ἀντιθυμιάω*, Codin. 11, 43." Kall. Mss.] *Ἀποθυμιάω*, Evaporo, Exhalo, Odorem cieo. *Ἀποθυμίασις*, Evaporatio, Exhalatio. Vide *Ὑποθυμίδες* paulo post. *Ἐκθυμιάω*, Suffio, Bud. ex Aristot. Et *Ἐκθυμιῶμαι*, Adoleor, Accendor, s. potius Ad bonos odores ciendos accendor, uror, Diosc. 1, 130. de ebeno, *Τεθεῖσά τε ἐπ' ἀνθράκων μετ' εὐωδίας καὶ δίχα καπνοῦ ἐκθυμιωμένη.* Eam Plin. quoque jucundo odore uri tradit. [" Musgr. Ion. 1174. Callim. 1, 453." Schæf. Mss. *Ἐκθυμιαθήσεται*, M. Anton. 6, 4. al. * *Ἐκθυμιασθήσεται*.] *Ἐνθυμιάω*, Suffio intus, Synes. Ep. 121. *Καλὸν οὖν εἰ πάντα εὐθετήσας ἐκκορήσειας καὶ ἐνθυμιάσειας τὸ δωμάτιον*, Si omnia digerens et componens, etiam everras cubiculum suffituque vapores, Bud. [" Thom. M. 548." Schæf. Mss.] *Ἐπιθυμιάω*, Suffio, Odoramenta adoleo s. accendo, Plut. Alex. (25.) de Leonide, qui ad Alexandrum in sacrificio quodam solemni, *Ἐπιδραξάμενον ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ, καὶ καθαγίσαντα τοῦ θυμιάματος, Ὅταν* (dixit) *τῆς ἀρωματοφόρου κρατήσῃς, Ἀλέξανδρε, πλουσίως οὕτως ἐπιθυμιάσεις.* [" Bast Lettre 60. Toup. Opusc. 1, 571." Schæf. Mss.] *Ἐπιθυμίαμα*, Suffimentum, Quod ad suffiendum adoletur, Soph. [Œd. T. 913. * *Ἐπιθυμιατρὸς*, Suffitor, Chandler. Inscr. 34. * *Παραθυμιάω*, Diod. S. 3. p. 126. * *Προθυμιάω*, Joseph. Ant. 3, 8, 6.] *Ὑποθυμιάω*, Suffio, Suffumigo, Diosc. 1, 105. de herba Sabina, *Ἔμβρυά τε ἐκτινάσσει· προστεθέντα δὲ καὶ ὑποθυμιαθέντα, τὸ αὐτὸ ποιεῖ*, Plin. Partus emortuos apposita extrahit et suffita: 5, 146. de gagate lapide, *Ἔστι δὲ καὶ ἐπιληπτικῶν ἔλεγχος ὑποθυμιαθεὶς, καὶ ὑστερικὰς ἀνακαλεῖται*, Plin. Deprehendit sonticum morbum et virginitatem suffitus. [" Clem. Alex. 207." Wakef. Mss. * *Ὑποθυμίαμα*, Diosc. 1, 12. Hippocr. 673, 10.] *Ὑποθυμίασις*, Suffitus, s. Suffitio, Suffumigatio. [Gl. Suffitio.

Hippocr.] Ὑποθυμὶς, ET Ἐπιθύμις. Sunt autem ὑποθυμίδες Serta florida, quæ collo appendebantur, Serta collaria. Dictæ vero sunt ὑποθυμίδες, quoniam ipsum cerebrum fragrantia sua quasi suffiunt et refocillant. Id tradit Plut. (8, 567.) Διὸ μάλιστα τοὺς ἀνθινοὺς ἐκ τῶν τραχήλων καθάπτοντες, ὑ. ἐκάλουν, quoniam sc. ἐνίων ἀνθῶν ὀσμαῖς ἄνω σκιδναμέναις περὶ τὸν ἐγκέφαλον, φύσει ψυχρὸς ὢν ὁ ἐγκέφαλος, ἀναθάλπεται. Paulo post clarius idem dicit, Οὐ γὰρ ὅτι τῇ καρδίᾳ τὸν θυμὸν ἐνστρατοπεδεύειν ᾤοντο, τοὺς περιδεῤῥαίους τῶν στεφάνων ὑποθυμίδας ἐκάλουν, ἐπιθυμίδας γὰρ αὐτοῖς διά γε τοῦτο μᾶλλον ἦν καλεῖσθαι προσῆκον, ἀλλ', ὡς λέγω, διὰ τὴν ἀποφορὰν καὶ ἀποθυμίασιν. Athen. vero (678.), ut tradunt VV. LL., a Lesbiis ὑποθυμίδας vocari scribit Myrti ramos inflexos, quibus sese redimiebant. || Ὑποθυμὶς, avis nom., Aristoph. Ὄ. [302. " Callim. 1, 469. Koen. ad Greg. Cor. 283. * Ὑποθυμιὰς, Jacobs. Anth. 7, 48. ad Lucian. 1, 284." Schæf. Mss. Athen. 674. 678. 688.] Dicitur ETIAM Ὑποθύμιος adj., ead. origine et signif., στέφανος, Hes. i. q. ὑποθυμὶς, Corona collaris, h. e. quæ collo appenditur: * ὑποτράχηλος, ut ipse declarat. AT Ἐπιθυμίδες etiam ipsæ coronæ sunt, vel, ut Hes. exp., τὰ παντοδαπὰ στεφανώματα, quæ quoniam sub collo supra pectus s. cor, quam animi sedem esse volunt, appendebantur, a θυμὸς potius derivatæ putantur, ut Plut. indicat.

ΘΥΩ, ET Θύνω, Impetu quodam feror, et quidem impetu quasi furibundo, Impetu præpropero et festino feror, ὁρμῶ, ut Athen. (302.) exp. θύννος inde derivans: vel, ut Porphyr. σφοδρῶς ὁρμῶ δίκην μαινομένων. Hesiod. Θ. (873.) de auris s. ventis, Αἳ δή τοι πίπτουσαι ἐς ἠεροειδέα πόντον, Πῆμα μέγα θνητοῖσι, κακῇ θύουσιν ἀέλλῃ. Nicander Θ. (128.) Μὴ σύ γ' ἐνὶ τριόδοισι τύχοις [τύχῃς] ὅτε δῆγμα [δάγμα] πεφυζὼς Περκνὸς ἔχις θύῃσι τυπὴν ψολόεντος ἐχίδνης, Cum rapido impetu fertur declinans morsum plagamque a vipera femina sibi imminentem. Interdum redditur commodius Furo. Il. Λ. (180.) Π. (699.) περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν, Α. (342.) ἦ γὰρ ὅγ' ὀλοῇσι φρεσὶ θύει, Οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι, Furit, Abreptus furibundo impetu fertur. Sic ap. Hesiod. (Ἔ. 2, 239.) ἀνέμων θύουσιν ἀῆται, Schol. exp. μαίνονται. Sed et ab Hes. θύει exp. per μαίνεται, ἐνθουσιᾷ, Furit, Divini furoris instinctu fertur. Nonnunquam exp. Ferveo, Æstuo. Il. Φ. (234.) de Scamandro fluvio, ὁ δ' ἐπέσσυτο οἴδματι θύων· Πάντα δ' ὄρινε ῥέεθρα κυκώμενος. Sic Hesiod. (Θ. 109.) πόντος ἀπείριτος οἴδματι θύων. Et θῦε κῦμα, Unda æstuabat s. fervebat. Od. Λ. (419.) δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν, Totum solum sanguine occisorum fervebat. Θύνω, ut dixi, ejusd. cum θύω signif. est, ex eoque derivatum, pleonasmo literæ ν, ut ἀρτύνω ab ἀρτύω. Il. Β. (445.) Οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρείωνα διοτρεφέες βασιλῆες Θῦνον κρίνοντες, Properabant decuriantes et ordinantes. Ε. (87.) Θῦνε γὰρ ἀμπεδίον ποταμῷ πλήθοντι ἐοικὼς Χειμάῤῥῳ, Impetu ferebatur instar torrentis. Κ. (523.) Τρώων δὲ κλαγγή τε καὶ ἄσπετος ὦρτο κυδοιμὸς Θυνόντων ἄμυδις, Qui simul uno omnes ferebantur impetu s. properabant. ET Θυνέω, i. q. θύνω s. θύω, Hesiod. Ἀ. (209.) loquens de portu, πολλοί γε μὲν ἀμμέσον αὐτοῦ Δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον ἰχθυάοντες, Rapido et veluti impetuoso cursu huc illuc ferebantur s. discurrebant: (156.) Ἐν δ' ἔρις, ἐν δὲ κυδοιμὸς ἐθύνεον, Furebant. || Θύεται Hes. exp. εὐθύνει. [" Θύω, Wakef. S. Cr. 2, 103. ad Charit. 603. Callim. 1, 457. Jacobs. Anth. 11, 357. Θύνω, ibid. Ruhnk. Ep. Cr. 249. Pierson. Veris. 193. Toup. ad Longin. 326. ad Charit. l. c. Heyn. Hom. 5, 18. Brunck. Apoll. Rh. 71. Θυνέω, Heyn. Hom. 7, 542." Schæf. Mss.] " Θύσσω, Quatio, Quasso, Concutio. Hes. enim θύσσεται affert " pro τινάσσεται, et θυσσόμεναι pro σειόμεναι, τινασσόμεναι. Apud Eund. legitur Θυσσῶν, expositum " θηρωδῶς ὁρμῶν, Belluino feroque citatus impetu." Θυίω, ὁρμῶ, Hes. [" Ruhnk. Ep. Cr. 51. Heyn. Hom. 8, 296. * Θύσις, Impetus, Fischer. Descr. Lectt. 799. 800. Valck. Diatr. 231." Schæf. Mss. Plato Cratylo p. 419.]

Ἀναθύω, Ad opus intermissum, iterum quasi impetu feror, ἀναλαμβάνω τὸ πρᾶγμα διὰ χρόνου, Resumo rem quampiam aliquo post tempore, Suid. ap. Pherecr. Πάλιν αὖθις ἀναθύουσιν αἱ γεραίτεραι. Hes. ἀναθύειν exp. ἀνασκιρτᾷν, Exultim ludere, Lascivire; nam ἀνασκιρτᾷν pro Lascivire usurpari quidam tradunt, item αὖθις ἐξ ἀρχῆς ἀνανεάζειν, Rejuvenescere. [Cf. Ἀναθυάω. Exilio, Erumpo, Callim. Hymn. in Cer. 30. ὕδωρ Ἐξ ἀμαρᾶν ἀνέθυε. * Ἀνάθυσις, Schol. Aristoph. Θ. 565. Ἀ. 146. " falsa lectio pro ἀνάῤῥυσις." Schn. Lex.] Ἐκθύω, Erumpo, Cum impetu erumpo: ἐκθύῃ, ἐξορμᾷ, Erotian. ap. Hippocr.: ἐκθύωσιν, ἐκπίπτωσιν, ἐκζέωσιν, Hes. Excidant, Effervescant, Ἐκθύζει, ἐκζεῖ, ἐξεμεῖ, Effervescit, Evomit, [ἐκθύσαι· ἐξεμέσαι: ἐκθύσσῃς· ἐκφυσήσῃς, ἐκπνεύσῃς,] AB Ἐκθύζω: Ἐκθύμενος, ταχὺς, quasi itidem ab ἐκθύω, Qui cito impetu erumpit, prorumpit: item subst. λῶμα, κόμβος, Fimbria. A quo derivatur ETIAM Ἔκθυμα, ἐξάνθημα, Hes. Quod per cutem quasi erumpit, effervescit: ἐκθύματα, Papulæ per cutem erumpentes: quæ alio nomine, ut ego arbitror, dicuntur ἐξανθήματα: neque enim harum vocum discrimen ullum comperi. Ejus generis sunt tum Quæ per febres ardentes exeunt; tum Variolæ vulgo dictæ et Morbilli. Gorr. Ἐκθύματα ap. Hippocr. Epid. 3. sunt ἐξανθήματα. Pustulas Interprr. reddunt. Plin. Papulas vocat et Pituitæ eruptiones. VV. LL. [Hippocr., 9, 138.] " Ἐκκύματα, Hesychio ἐξανθήματα." [* Ἔκθυσις, 379. ἐλκυδρίων. * Ἔνθυτος, Gl. Subitillus.] Ἐπιθύω, VEL Ἐπιθυίω, Impetu feror in aliquem, ὥρμημαι, Hes. Il. Σ. (174.) Οἱ δὲ ἐρύσσασθαι ποτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν Τρῶες ἐπιθύουσι, Recto ac præpropero cursu feruntur: ἐπ' εὐθείας ὁρμῶσι, Schol. Apud Apoll. Rh. 2, (1156.) ἐπιθύεις δεδαῆσθαι, Schol. esse dicit ἐπιθυμεῖς, Desideras, Cupis. Ἐπιτεθυμένος, Qui furibundo impetu fertur. Plato Phædro 267 (= 10, 286.) Εἴτέ τι θηρίον ὢν τυγχάνω, Τυφῶνος πολυπλοκώτερον καὶ μᾶλλον ἐπιτεθυμένον, εἴτε ἡμερώτερόν τε καὶ ἁπλούστερον ζῶον, θείας τινὸς καὶ ἀτύφου μοίρας φύσει μετέχον, ubi opp. ἥμερον et ἐπιτεθυμένον, sicut ἁπλοῦν et πολύπλοκον. Ardentius et furiosius, Ficin. AT Ἐπιθύνω, ἐπανορθοῦμαι, Suid. [" Manetho 2, 340. nam leg. ἐπιθύνωσ': mire Gronov." Schæf. Mss. * Παραθύω, contr. παρθύω, Anal. 2, 259. Ὥρην οὐδὲ τάχιστος ἐν αἰθέρι παρθύσει ὄρνις.]

Θυὰς, SIVE Θυιὰς, aut ETIAM Θυϊὰς, άδος, ἡ, Quæ furore percita fertur, μαινὰς, Hes. Et λύσσα, Furens rabies, Epigr.: Plut. (6, 77.) Τιμοθέῳ μὲν γὰρ ᾄδοντι τὴν Ἄρτεμιν ἐν τῷ θεάτρῳ μαινάδα, θ., φοιβάδα, λυσσάδα, Κινησίας εὐθὺς ἀντεφώνησε, Τοιαύτη σοι θυγάτηρ γένοιτο. Idem est ap. eund. Plut. (6, 649.) || Baccha, Hes., quoniam sc. Bacchæ illæ Bacchico s. fanatico furoris instinctu agebantur, Apoll. Rh. 1, (636.) Θυάσιν ὠμοβόροις ἴκελαι, Plut. (9. 754.) Τῶν εἰς τὸν Παρνασσὸν ἀναβάντων βοηθῆσαι ταῖς θ. ἀπειλημμέναις ὑπὸ πνεύματος χαλεποῦ καὶ χιόνος, Ut Bacchis procellæ sævitia et nivis asperitate interclusis opem ferrent: Probl. Hell. Ἡ δὲ τῶν θ. ἀρχηγὸς ἀραμένη. Plin. 36, 5. Item Mænades, et quas Thyadas vocant et Caryatidas. || At θ. ἑορτὴ, ap. Nonn. videtur potius ad præcedens θύω pertinere, ut sit Festum, quo solemnia fiunt sacrificia; nisi aliquis hoc θυὰς in bonam partem accipere malit, ut sit Festum, quod divino instinctu agitatur. || Θυὰς ap. Danielem Symmachus interpretatus est, quos Græci solent ἡπατοσκόπους appellare, i. e. Qui exta inspiciunt et ex iis ventura prædicunt, Hieron. in Daniel. 2. Sed a θύω, Sacrifico, derivari potius videtur hoc nomen, mendosum alioqui, tolerabilius esset certe θύας. [" Θυὰς, Barthel. Voy. 3, 78. Ruhnk. Ep. Cr. 51. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 500. Valck. Phœn. p. 683. Musgr. Cycl. 363. Or. 1008. Coray Theophr. 319. Θυιὰς, Jacobs. Anth. 7, 405. 9, 310. Glaucus 3. Christod. Ecphr. 39. 313. Θυϊὰς, Jacobs. Exerc. 1, 91. 2, 12. 98." Schæf. Mss.] Dicitur vero ET Θυσιὰς, i. signif. q. θυάς: φωνὴ, Vox furoris instinctu edita, qualis bacchantium s. baccharum est. Et θυσιάδες, i. q. ἔνθεοι, Hes.: θυσιάδες vocantur etiam Mulieres, quæ Proserpinæ sacræ sunt, Hes. " Θύσαι, a Lycophr. " (106.) dicuntur αἱ βάκχαι, Bacchæ: quæ et θυά-

" δες, inquit Eust. derivans hæc a θύειν, q. e. " ὁρμᾷν, Impetu ferri: lymphato enim quodam fu- " rore illæ mulieres concitantur." Sed et ipsa Semele Bacchi mater DICITUR Θυώνη, propterea quod eam Æsch. introduxit gravidam et fanatici furoris instinctu percitam, mulieresque, quæ uterum ejus tangerent, simili furoris œstro laborantes, Schol. Apoll. Rh. [" Jacobs. Exerc. 2, 145. Ruhnk. ad Hymn. in Cer. p. 3. Valck. Phœn. p. 581. Anim. ad Ammon. 208. Diatr. 154. ad Diod. S. 1, 231. 271. * Θυώνιχος, Valck. Oratt. 234." Schæf. Mss.] UNDE Θυωνίδας ap. Rhodios dicitur Bacchus filius Semeles, forma patronym. Θυάζω, Bacchica orgia celebro, entheo furore instinctus: ὀργιάζω, Varin. [" Ruhnk. Ep. Cr. 51." Schæf. Mss.] AT Θυάω, i. est q. καπριάω, sive καπρίζω, Subo: quod de suibus dicitur venereæ libidinis quasi furore percitis, cum sc. impetu quodam furioso ad veneris opera rapiuntur. Aristot. H. A. 6, 18. Θυῶσαν δὲ οὐ δεῖ εὐθὺς βιβάζειν, πρὶν ἂν μὴ τὰ ὦτα καταβάλλῃ· εἰ δὲ μὴ, ἀναθυᾷ πάλιν. Et 5. Κυΐσκεται μάλιστα ἡ ὗς, ἐπειδὰν θυῶσα καταβάλλῃ τὰ ὦτα· εἰ δὲ μὴ, οὔκ, ἀλλ' ἀναθυᾷ πάλιν. Unde Plin. 8, 51. Remedium (adversus abortum) ne prima subatione neque ante flaccidas aures coitus fiat. [" Jacobs. Anth. 12, 472. Visconti Iscr. Triop. 68." Schæf. Mss.] Ἀναθυάω, Rursum Subo, cujus exemplum in præced. habes. || Item ἀνασκιρτῶ, Hes., quod aliquando pro Lascivire etiam accipi quidam tradunt. [* Θυανία, Lascivia, Epicharmus Athenæi p. 36. Schweigh. leg. suspicatur συανία, quod vide.] AT Θυιοῦσθαι, Impetu ferri, Furoris instinctu percitum agi. Unde θυιωθεὶς, μανεὶς, ὁρμήσας, Hes. [" Ruhnk. Ep. Cr. 51. Wakef. S. Cr. 1, 27." Schæf. Mss.] Θῦνος, Impetus, Cursus: item Bellum, Hes.

ΘΥΝΝΟΣ, ὁ, Thunnus, Thynnus, ut Plin. etiam vocat, Nom. piscis prægrandis: a θύνω, duplicata litera ν, Eust. vel a θύω, i. e. ὁρμῶ, Athen. (302.) quoniam, ut ex Aristot. tradit, Οἱ δὲ θύννοι (καθάπερ) καὶ οἱ ξιφίαι οἰστρῶσι περὶ κυνὸς ἐπιτολήν· ἔχουσι γὰρ ἀμφότεροι τηνικαῦτα παρὰ τὰ πτερύγια οἱονεὶ σκωλήκιον, τὸν καλούμενον οἶστρον, ὅμοιον μὲν σκορπίῳ, μέγεθος δὲ ἡλίκον ἀράχνης· τοῦτο δὲ ποιεῖ αὐτοὺς ἐξάλλεσθαι οὐκ ἔλαττον τοῦ δελφῖνος, καὶ τοῖς πλοίοις πολλάκις ἐμπίπτουσι. Plin. quoque eos hoc œstro agitari memorat. Animal est parvum, inquit, scorpionis effigie, aranei magnitudine. Hoc se et thynno et ei qui gladius vocatur, crebro delphini magnitudinem excedenti, sub pinna affigit aculeo: tantoque infestat dolore ut in naves sæpenumero exiliant. Plut. (8, 195.) e quodam Poëta, Θύννος βολαῖος, πέλαγος ὡς, διαστροβεῖ. [" Casaub. Athen. 128. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 53. Toup. ad Longin. 326. Opusc. 2, 31. Jacobs. Exerc. 2, 84. Anth. 9, 219. Athen. 1, 8. Luzac. Exerc. 117. Θῦνοι scribitur, Herod. p. 30." Schæf. Mss.] Fem. est ET Θύννη ET Θυννίς: quorum utroque uno eodemque in versu usus est Archestr. ap. Athen. (303.) Καὶ θύννης οὐραῖον ἔχειν, ἣν θυννίδα φωνῶ. Ibid. e Sostrati Hist. Anim. 2. Τὴν πηλαμίδα, θυννίδα καλεῖσθαι λέγει. Quibus verbis ipse Athen. adjicit, Μείζω δὲ γινομένην θύννον· ἔτι δὲ μείζονα, ὄρκυνον· ὑπερβαλλόντως δὲ αὐξανόμενον, γίνεσθαι κῆτος. || Θυννίδας Hes. forma dimin. esse etiam tradit θύννων τεμάχη, Frusta thynnorum in partes concisorum. Quo modo ab Eod. exp. ETIAM Θυννάδες, sc. τεμάχη ταρίχου, Frusta e salsamentis thynnorum. [Θύννη, Opp. 'A. 1, 756. Θυννὰς, Athen. l. c.] Θυννοθήρας, Thynnorum venator, Qui thynnos captat, Athen. [303. e Sophrone.] Θυννοθηραῖος, Thynnorum venationi idoneus: γαστὴρ, Athen. (306.) e Sophrone. [* " Θυννοκέφαλοι, ad Lucian. 2, 98." Schæf. Mss.] Θυννοσκόπος, Qui thynnos observat et captat, Thunnarius, Gaza, qui, ut Theocr. ait 3, (26.) τὼς θύννως σκοπιάσδεται, ut Ὄλπις ὁ γριπεύς. Plut. [10, 77. " Bergl. Alciphr. 64." Schæf. Mss.] Θυννοσκοπία, Thynnorum speculatio et captatio. Accipitur metaph. pro Accurata et inconniventi observatione: quoniam piscatores thunnos intenta oculorum acie speculantur quo pacto tridente figant. [Strabo 17. p. 1191.] Θυννοσκοπεῖον, Locus thynnorum speculationi aptus, Synes. Ep. 57.

A Ἀπὸ θ. ἐπὶ τὴν ἡγεμονικὴν ἀπήνην ἀλάμενος, E piscatore dux creatus, Bud. [" Musgr. El. 328." Schæf. Mss. Strabo 5. p. 341. 345.] Θυννοσκοπέω, Thynnos speculor et capto. Metaph. pro Speculor intentis oculis, Accurate observo, more eorum, qui thynnos captant. Aristoph. Ἱππ. (313.) Κἀπὸ τῶν πετρῶν ἄνωθεν τοὺς πόρους θυννοσκοπῶν. Θυννώδης, q. d. Thynnaceus, Thynnum referens, Lucian. (2, 670.) Ἄπαγε, θυννῶδες τὸ ἐνθύμημα, καὶ κομιδῇ παχὺ, Thunnicum enthymema et supra modum pingue, Erasm. Θυνναῖος, Qui e thynno est: ut θυνναῖα [θύννεια] ταρίχη, Athen. (116.) Et θυνναῖον neutr. Sacrificium e thynnis, (297.) Ὑπὸ τὴν τῶν θύννων ὥραν, ὅταν εὐαγρήσωσι, θύειν τῷ θεῷ (Ποσειδῶνι) τὸν πρῶτον ἁλόντα θύννον, καὶ τὴν θυσίαν ταύτην καλεῖσθαι θυνναῖον. AT Θυννεῖον ap. Suid. videtur esse Frustum thynni, τάριχος θύννειον, aut simile aliquid, [Aristoph. Ἱππ. 354.] Θυννεῖα θερμὰ καταφαγὼν, κᾆτ' ἐπιπιὼν ἄκρατον: vide Θύννιον. Θυννάζω, Pungo, ut piscator thunnum tridente, Aristoph. Σφ. (1087.)

B Εἶτα δ' ἑσπόμεσθα θυννάζοντες εἰς τοὺς θυλάκους, i. e. κατακεντοῦντες: metaph. sumta a thynnis majoribus, qui tridentibus capiebantur, Hes. Suid. Schol. Aristoph. || Θυννάσαι, τέμνειν, κόπτειν ἀφειδῶς, ἐνθουσιάσαι, ἀπολαῦσαι, Hes. SED ET Θυννίζω est Stimulo pungoque, metaph. itidem a thynnis sumta, Erasm. in Prov. Thunnissare. At Suidæ Θυννίζω est ἀποπέμπομαι καὶ παραλογίζομαι. Ἀποθυννίζω, Lucian. (2, 671.) Εἰ τἀμὰ οὕτως ὑμῖν ἀποτεθύννισται, Si mea vobis ita expuncta sunt vel excussa, Erasm. Θύνναξ, ακος, ὁ, ET Θυννίον, τὸ, dimin. a θύννος, Parvus thynnus, Eust. ex Athen. (302.) πένητες οὐκ ἔχοντες ἀγοράσαι Ὑπογάστριον θύννακος, οὐδὲ κρανίον Λάβρακος οὐδὲ γόγγρον, οὐδὲ σηπίας. Alterum vero dimin. citat ipse etiam Athen. (649.) e Clearcho Solensi, Σκόροδον, κρέας, θυννίον, [θύννειον,] ἅλμη, κρόμμυον: pro θυνναῖον τάριχος, ut paulo ante vocat, Τὸ δὲ θ., φησὶ, γίνεται ἐκ τῆς μείζονος πηλαμίδος, ὧν τὸ μικρὸν ἀναλογεῖ τῷ κυβίῳ, ἐξ οὗ γένους ἐστὶ καὶ τὸ ὡραῖον. Haud scio tamen an non potius

C leg. sit θύννειον, et subintelligendum τάριχος. Apud Suid. enim θυννεῖα plur. et subst. simile quid significat. [* Θυννεύω, unde * " Θυννευτικὸς, Lucian. 9, 25. Bip." Boiss. Mss.]

ΘΥΕΛΛΑ, Ventorum complicatorum vis impetuosa, Procella: a θύειν et εἰλεῖν, Porphyr.: alii esse volunt ἀελλαν θύουσαν. Aristot. de Mundo definit πνεῦμα βίαιον καὶ ἄφνω προσαλλόμενον, Flatum prævalentem, qui repente prosilit. Il. Ψ. (365.) de iis, qui stadium currebant, ὑπὸ δὲ στέρνοισι κονίη Ἵσταρ' ἀειρομένη, ὥστε νέφος, ἠὲ θύελλα, Od. Υ. (66.) Πανδαρέου κούρας ἀνέλοντο θύελλαι, K. (47.) ἄνεμοι δ' ἐκ πάντες ὄρουσαν. Τοὺς δ' αἶψ' ἁρπάξασα φέρεν πόντονδε θύελλα, Z. (171.) Τόφρα δέ μ' αἰεὶ κῦμα φόρει κραιπναί τε θύελλαι, Il. N. (39.) Τρῶες δὲ φλογὶ ἶσοι ἀολλέες ἠὲ θυέλλῃ. Sic Hesiod. 'A. (345.) ἴκελοι πυρὶ ἠὲ θυέλλῃ. Interdum vero additur gen. ἀνέμου, ἀνέμων, Od. K. (54.) αἱ δ' ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ, Od. E. (316.) μέσον δέ οἱ ἱστὸν ἔαξε Δεινὴ μισγομένων ἀνέμων ἐλθοῦσα θύελλα: (304.) ἐπισπέρχουσι

D δ' ἄελλαι Παντοίων ἀνέμων. Sic Arat. (423.) δεινὴ ἀνέμοιο θύελλα, Cic. gravis vehementi flamine ventus. Metaph. πυρὸς θύελλα, Od. (M. 67.) πίνακάς τε νέων καὶ σώματα φωτῶν Κύμαθ' ἁλὸς φορέουσι πυρός τ' ὀλοοῖο θύελλαι. Reperitur etiam Προθύελλα una voce scriptum ap. Hesiod. Θ. 742. ἔνθα καὶ ἔνθα φέρει προθύελλα θυέλλῃ Ἀργαλέῃ: malit tamen fortasse aliquis dividere et προ referre ad φέρει, sicut Od. Υ. (63.) ἤ ἔπειτα μ' ἀναρπάξασα θύελλα Οἴχοιτο προφέρουσα. [" Ammon. 4. ad Lucian. 1, 498. Jacobs. Anth. 9, 24. Heyn. Hom. 7, 11. 200. 201." Schæf. Mss. * Θυελλόπους, Nonn. D. 37, 138. 441. * Θυελλοτόκος, 28, 256. * Θυελλοφορέω, Diod. S. 16, 80. * Θυελλώδης, Gl. Tempestuosus. " Schol. Soph. Antig. 418. Const. Manass. Chron. p. 121." Boiss. Mss. * " Θυέλλειος, Procellosus, Suid. 2, 125." Wakef. Mss. " Jacobs. Anth. 6, 201." Schæf. Mss.] Θυελλήεις, Procellosus. [" Wakef. Trach. 831. Voss. Myth. Br. 1, 152." Schæf. Mss. " Nonn. D. 2, 531. Celer, 1, 22." Wakef. Mss.]

" ΘΥΣΑΝΟΙ, οἱ, Fimbriæ, s. Nodi aut Villi, quales

" dependent a crumenis: Hesychio et aliis κροσσοὶ, A
" κόρυμβοι. Il. B. (448.) de ægide Minervæ, Τῆς ἑκα-
" τὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθοντο. Hesiod. 'A.
" (225.) θύσανοι δὲ κατηωρεῦντο φαεινοί. Ubi itidem
" Schol. θυσάνους esse dicit τοὺς κροσσοὺς, s. τὰ ἰδιω-
" τικῶς λεγόμενα * κομβία ἤγουν κυμβία, denominatos
" a θύω q. e. ὁρμῶ, διὰ τὸ εὐκίνητον καὶ * εὐσάλευτον:
" ab Oppiano vero θυσάνους vocari τὰ πτερὰ, Pennas
" vel alas." [" Toup. ad Longin. 365. Opusc. 2, 14. Burm. ad Phædr. 108. Mit., Wessel. Diss. Herod. 12. ad Herod. 141. 364. (4, 189.) Valck. Callim. 287. Koen. ad Greg. Cor. 248. Jacobs. Anth. 7, 228. 251. Diod. S. 2, 278. Heyn. Hom. 4, 276. 5, 134. 6, 560. * Θυσανοειδὴς, Casaub. ad Athen. 125." Schæf. Mss. " Eunap. 266." Wakef. Mss.] " Θυ-
" σανώδης, i. q. θυσανόεις: sed prosæ familiarius.
" Theophr. H. Pl. 1, (6, 4.) de radicum differentia,
" Αἱ δ' οἷον ὀζώδεις καὶ θυσανώδεις, ὥσπερ αἱ τῆς
" ἐλαίας. Ubi Gaza vertit, Nodosæ villosæque: Pli-
" nius Ramosæ, omissa interpretatione nominis
" θυσανώδεις: alii Fimbriatæ." [* Θυσανοράπτης, Gl. B
Limborarius.] " Apud Hes. legitur et COMPOS.
" Θυσάνουρος, expositum δασύκερκος, Hirtam et vil-
" losam habens caudam." [Cf. Ælian. H. A. 16, 11. * Εὐθύσανος, Antip. Sid. 17. * Πολυθύσανος, Hesych. 776. Phav. 615.] " Θυσανόεις, SIVE Θυσσανόεις,
" geminato σ metri gratia, Fimbriatus, A quo de-
" pendent fimbriæ et nodi s. villi. Il. P. (593.) ἑλετ'
" αἰγίδα θυσανόεσσαν Μαρμαρέην: O. (229.) Ἀλλὰ
" σύ γ' ἐν χείρεσσι λάβ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν. Τῇ
" μάλ' ἐπισσείων φοβέειν ἥρωας Ἀχαιούς: Sic E.
" (738.) Ἀμφὶ δ' ἄρ ὤμοισιν βάλετ' αἰγίδα θυσσανό-
" εσσαν Δεινὴν, ἣν περὶ μὲν πάντῃ φόβος ἐστεφάνω-
" ται. Ubi θυσανόεσσαν sive θυσσανόεσσαν αἰγίδα
" vocat ἧς θύσανοι ἠερέθονται, ut Il. B. (448.) loqui-
" tur." [" Wakef. Ion. 1443. Jacobs. Anth. 7, 229. Heyn. Hom. 4, 519. 5, 134. 7, 46. 376." Schæf. Mss.] " Θυσανωτὸς, Fimbriatus." [" Jacobs. Anth. 7, 251. ad Herod. 141. (2, 81.) Valck. Callim. 288. Toup. Opusc. 1, 123." Schæf. Mss.] " Apud Suid.
" habetur ET Θυσσανίοις, expositum itidem κορύμ- C
" βοις, κροσσοῖς, quod diminutivi formam habet."
" Ἀποθυσάνιον, Vas potorium aut libatorium esse
" videtur ap. Athen. (479.) ubi in instrumento tem-
" pli Metapontinorum numerantur φιάλαι ἀργυραῖ,
" οἰνοχόαι ἀργυραῖ, ἀποθυσάνιον ἀργυροῦν. Et mox,
" χύτρος ἀργυροῦς, ἀποθυσάνιον χρυσοῦν, κρατὴρ χρυ-
" σοῦς. Sunt qui ita dictum existiment quod ali-
" quem usum haberet in sacrificiis: cum tamen a
" θύσανος potius derivatum esse videatur." [Ἀποθυ-στάνιον Schw. Ἀποθουστάνιον Ms. * Θυσανηδὸν, Ælian. H. A. 16, 11.] " Θύσσανοι, Θυσσανόεις, Θυσσά-
" νιον, et cetera his similia, aliquando metri causa
" duplici σ scripta leguntur, ut ap. Hes. quoque et
" Suid. In Homeri tamen Ms. Cod. θυσανόεσσαν
" reperi scriptum unico σ." " Φύσσανοι, Fimbriæ,
" θύσανοι, VV. LL."

ΘΩΗ, Mulcta, Damnum alicui impositum, ἡ ἐπιτιθεμένη τινὶ ζημία, Schol. Od. B. (192.) Σοὶ δὲ, γέρων, θωὴν ἐπιθήσομεν, ἥν κ' ἐνὶ θυμῷ Τίνων ἀσχάλλῃς. D
Eust. derivat a θῶ, ut φωνὴ a φῶ, ζωὴ a ζῶ. [" Ad Charit. 769. Heyn. Hom. 6, 484." Schæf. Mss. " Bekk. Anecd. 1, 352." Boiss. Mss. * " Θωίη, Archilochus Etym. M. 26, 24." Wakef. Mss. Cf. Ἀθῷος.] " Θῶος affertur pro Sons: sed sine exemplo. " At Θωὸς, Hesychio est Avis quædam." Ἀθῷος, ὁ, ap. Eur. (Med. 1297.) in fem. etiam genere, Impunis, Non mulctatus, Mulctam nullam passus, Qui sine mulcta evasit. Nonnunquam absolute et sine casu: Dem. (423.) Δεδωροδοκηκότα τοῦτον, ἀθῷον ἐᾶσαι, Absolutum sinere abire, Non damnatum; Supplicii expertem, i. e. ἀτιμώρητον: (31.) Οἱ δὲ τοὺς ἀτακτοῦντας ἀθῴους καθιστᾶσιν. || Cum gen., pro Indemnis, Damni expers, (316.) Ἀ. τῆς Φιλίππου δυναστείας, Qui nihil damni accepit e Philippi potentia, sensit e Philippi dominatu. Sic Aristoph. N. (1413.) cum gen. σὸν σῶμα χρὴ πληγῶν ἀθῷον εἶναι, Intactum a plagis, Immune a verberibus. || Innocens, Insons, Noxæ non affinis, ἀναίτιος, Suid. Hes. Sed hic nullum exemplum profert: ille tantum ex LXX. || Proparoxytonum et sine ι subscripto literæ ω, adjectivum ab Ἄθως, Nomine montis, item Urbis supra hunc montem: ἀθῷος autem pro Impunis, ideo habet ι subscriptum ipsi ω, quia invenitur ἀθωΐη ap. Archil., Etym. Veruntamen Eust. tradit ἄθωος quosdam ita scribere ut ἄφωνος a φωνή: alios vero ἀθῷος, κατὰ * συνεκδρομὴν τοῦ Ἀθῴου Διὸς, Jovis, qui in Atho monte colitur; atque hanc posteriorem scripturam esse usitatiorem: Ἀθῷος autem ab Ἄθως, ι habere subscriptum, ut Μινῷος a Μίνως: quæ ejus sententia Etymologistæ opinioni videtur anteferenda. [" Valck. ad Herod. 42. Lennep. ad Phal. 152. Alciphr. 362. 432. Diod. S. 1, 701. 2, 301. Dionys. H. 1, 530. Heyn. Hom. 6, 484." Schæf. Mss.] Ἀθώως, Citra mulctam, damnum, Innocenter, ἀζημίως, Hes. [" Ad Diod. S. 1, 462." Schæf. Mss. * Ἀθωότης, Aqu. Ps. 25, 6. * " Ἀθωοσύνη, Matth. Lectt. Mosq. 2, 47." Boiss. Mss.] Ἀθωόω, Absolvo, Immunem mulctæ facio, Mulcta s. Pœna libero; Indemnem præsto: Ἀθώωσέ τοῦ ἐγκλήματος, Dionys. Areop. Crimine te absolvo. Ἀθωωθεὶς, partic. a pass. Ἀθωοῦμαι, Justificatus, Impune ferens, ap. LXX. præsertim: Solom. Prov. (16, 5.) Χειρὶ δὲ χεῖρας ἐμβαλὼν ἀδίκως, οὐκ ἀθωωθήσεται, Non abibit impunis, s. potius impunitus, impune feret, liberabitur, absolvetur. Vel, ut alii, Non justificabitur, verbo utentes in sacris literis recepto. [Photii Cod. 94. Schleusn. Lex. in V. T.] Ἀθώωσις, Impunitas, Absolutio rei. || Bud. Lex. notat in Pand. signif. non solum Absolutionem rei, sed et Liberationem per acceptilationem; esse enim ἀποχὴν καὶ ἀθώωσιν. [Ctesiæ Pers. 61.] Ἀθώητος, ὁ, ἡ, Cui mulcta imposita non est, Impunis, * ἀζημίωτος, Hes. Videtur autem derivatum ab Ἀθωέω neutr. posito pro Impune fero, Non mulctor.

" ΘΩΜΙΖΩ, Suidæ est δεσμῶ σχοινίοις, Funiculis
" ligo s. vincio, Funiculis coërceo. Itidemque AF-
" FERT Θώμιγξ pro λεπτὸν σχοινίον, Tenuis et sub-
" tilis funiculus: ut et Hes.: cui itidem θώμιγγες
" sunt δεσμοὶ, σχοινία, σπαρτία κανάβινα, χορδαὶ, ὁρ-
" μιαὶ, Vincula, Funiculi, Funiculi e canabe, Chor-
" dæ, Fila piscatoria quibus hamus appenditur.
" Idem et verbi θωμίσσει meminit, exponens non so-
" lum δεσμεύει, Ligat, Vincit: sed etiam νύσσει, Fo-
" dicat, Pungit, Vellicat, afferensque et θωμιχθεὶς pro
" μαστιχθεὶς, Flagellatus, Flagris cæsus. Quo sane
" modo Anacr. ap. Athen. (534.) de Artemone dicit,
" Πολλὰ δ' ἐν νώτῳ σκυτίνῳ Μάστιγι θωμιχθείς."
[" Θωμιχθεὶς, Valck. ad Röv. p. 63. Θώμιγξ, * Θώμιξ, Fac. ad Paus. 3, 252. Wakef. Eum. 182. Abresch. Æsch. 2, 20. Jacobs. Anth. 8, 263. Wessel. ad Herod. 94. (1, 199.)" Schæf. Mss. Opp. Ἀ. 3, 76. Latine Thomix, Festus. " Nescio an θωμὸς, Acervus, et θώμιγξ, Cannabus, eandem habeant originem." Blomf. ad Æsch. Ag. 286.]

ΘΩΠΤΩ, Assentor, Colo, θεραπεύω, Hes. Cavillor, Irrideo, σκώπτω, Hes. [* Ἐκθώπτω, Soph. ap. Plut. 8, 100.] Θὼψ, ωπὸς, ὁ, Assentator, Adulator, Qui quasi admirabundus aliquem laudat et prædicat, Dissimulator, h. e. Qui aliud in lingua habet, aliud in pectore: κόλαξ, ὁ μετὰ θαυμασμοῦ ἐγκωμιαστὴς, εἴρων, Hes.: Suid. ex Antiph. de Concordia, Πολλοὶ δ' ἔχοντες φίλους οὐ γινώσκουσιν, ἀλλ' ἑταίρους ποιοῦνται θ. πλούτου καὶ τύχης κόλακας. Adj. pro Adulatorius, Assentatorius, ap. Suid. Θ. τε καὶ ἀπατηλοὺς προτείνοντες λόγους, i. e. τοὺς μετὰ ψεύδους καὶ θαυμασμοῦ προσιόντας ἐπὶ κολακείᾳ: ap. Eund. Θεράπευε τὰ δίκαια καὶ τῇ φιλοσοφίᾳ προσήκοντα, ἀλλ' οὐ τὸν θ. τρόπον καὶ βάναυσον. E Plat. (Theæt. 84.) quoque Bud. citat, Μηδὲ ὄψον ἡδῦναι ἢ θ. λόγους. Idem Bud. exp. θηρίον ἀπατηλὸν, non tamen addito Auctoris nomine. [" Wakef. S. Cr. 4, 143. Kuster. Bibl. Chois. 92. Porson. Phœn. 531. Valck. p. 191. Heind. ad Plat. Theæt. 399. Wessel. ad Herod. 238. ad Timæi Lex. 145." Schæf. Mss.] Θωπικὸς, Assentatorius, κολακευτικός. Apud Suid. Καὶ ἐστὲ θ. φύσει. [Aristoph. A. 1037.] Θωπικῶς, Assentatorum more, Adulatorie, κολακευτικῶς, Suid. Θωπεύω, As-

sentor, Adulor, Blanditiis capto, Lucian. (1, 148.) Ὃν οὔτε κόλαξ θ., οὔτε συκοφάντης φοβῶν — ἀφελέσθαι δύναιτ' ἄν, Divitiæ, quibus nec adulator assentando, nec calumniator territando spoliare possit, Æschin. (86.) Τὸν δῆμον θωπεῦσαι, Philo V. M. 1. Θ. τινὰς, ἐνίοις ἀπειλεῖ, Alios captat, aliis minatur. Apud Aristoph. Ἀ. (636.) Φησὶν δ' ὑμᾶς πολλὰ διδάξειν ἀγαθ', ὡς εὐδαίμονας εἶναι, Οὐ θωπεύων, malim Assentatorum more verba dans; nam et Suid. θωπεύω pro ἀπατάω accipi testatur. Dicitur et καιρὸν θωπεύειν, pro Inservire tempori, Phocyl. (87.) de parasitis, Καιρὸν θωπεύοντες, ἐπὴν κορέσασθαι ἔχωσι. Eadem signif. Idem dicit καιρῷ λατρεύειν. In bonam quoque partem capitur pro Colo, θεραπεύω. [" Valck. Adoniaz. p. 357." Schæf. Mss.] Θώπευμα, Blandimentum, Aristoph. Σφ. (563.) τί γὰρ οὐκ ἔστιν ἀκοῦσαι θώπευμ' ἐνταῦθα δικαστῇ; Quas non blanditias hic copia est audire? Plut. (9, 274.) Νόθα καὶ κίβδηλα τὰ τῶν ἄλλων θ. καὶ δελεάσματα. Θωπευμάτιον, Assentatiuncula. [Aristoph. Ἱππ. 785. * " Θωπευτὴς, Georg. Lapitha Poëm. Mor. 1390." Boiss. Mss.] Θωπευτικὸς, Assentatorius, i. q. θωπικὸς, subst. Assentator, Plato de LL. Θωπευτικῶς, Assentatorum more, More eorum, qui blandiuntur, i. q. θωπικῶς. [Eust. Il. A. p. 34.] Θωπεία, Assentatio, Adulatio, Blanditus, Blanditiæ: ut θωπεῖαι λόγων, Plato de LL., Blanditiæ s. Lenocinia verborum. Item Emollitio, quæ fit blanditiis s. blanda tractatione. Xen. (Ἱππ. 3, 12.) de equis ferocioribus, et qui nimis magnos animos spirant, Διὰ τὸ ὑπέρθυμοι εἶναι, πολλῆς θ. τε καὶ πραγματείας (δεόμενοι:) quibus opp. τοὺς διὰ βλακείαν, ἐλάσεως πολλῆς δεομένους. [" Ad Timæi Lex. 146." Schæf. Mss. Iambl. V. P. 446.] Ἀθώπευτος, ὁ, ἡ, Qui assentationes non admittit, blanditiis vinci et emolliri non potest, ἀκολάκευστος, Hes. Immitis, ἄσπλαγχνος, Suid. ex Epigr. de apro, Θηρὸς ἀθωπεύτου Πανὶ καθῆψε δέρας. Apud Hes. vero scribitur ἀθώπευστος, per στ, sicut et ἀκολάκευστος. [Eur. Andr. 460. Lycophr. 1399. * Ἀθωπεύτως, Schol. Ven. ad Il. I. 555. * Ἀποθωπεύω, Liban. 4, 775. suspectum Schæfero in Append. ad Bast. Ep. Cr. p. 60.] " Ἐναποθωπεύω, Blanditiis delinio in. In VV. LL. " exp. Insideo, quod potius diceretur ἐναποθωκέω." [* Ἐκθωπεύω, Dio Cass. 410. * Ἐκθώπευμα, Georg. Pisides in Suppl. Byzant. p. 4. v. 37. * " Καταθωπεύω, Schol. Theocr. 6, 30." Boiss. Mss.] Ὑποθωπεύω, Aliquantulum adulor, Subblandior, Herod. 1, (30.) Οὐδὲν ὑποθωπεύσας, ἀλλὰ τῷ ἐόντι χρησάμενος, de Solone, qui Crœsum beatum prædicare nolebat. Aristoph. (Ἀ. 639.) ap. Suid. Εἰ δέ τις ὑμᾶς ὑποθωπεύσας, λιπαρὰς καλέσειεν Ἀθήνας: Σφ. (610.) Καὶ τὸ γύναιόν μ', ὑποθωπεύσαν φυστὴν μᾶζαν προσενέγκῃ, Subblandiens mihi, Plaut.

ΘΩΡΑΞ, ακος, ὁ, Thorax, Pectus: sic dicta est a vett. Pars ea corporis, quæ a collo ad pudenda usque trunca pertendit, Aristot. H. A. 1, 7.: Hippocr. de Arte, Ὅ τε γὰρ θώραξ καλεόμενος, ἐν ᾧ τὸ ἧπαρ στεγάζεται, indicat thoracis nomine ventrem quoque contineri, dictumque quondam fuisse thoracem totum illum truncum, qui est inter alas et inguina: verum a recentioribus medicis et Gal. Thorax Ea pars dicitur, quæ collo subjecta utrimque costis clauditur; quantum enim costæ ab anteriore posterioreque parte, et infra supraque continent, θώραξ appellatur: in quinque partes divisus, στέρνον, νῶτον, πλευρὰς, κλεῖδας, ὠμοπλάτας, i. e. Partem anteriorem, in quam costæ conveniunt, dorsum, costas ipsas, gemina illa ossa, quæ collo subjecta sunt, et ossa illa, quæ a tergo sita prominent. Hæc Gorr. inter alia. [Rufus p. 23.] Per musculos movetur et nervos: ac quod in eo est ἀναπνοὴ, hoc in corpore διαπνοὴ διὰ τῶν ἀρτηριῶν, Alex. Aphr. Probl. 1, 21. Diosc. de urtica, Σὺν μέλιτι δὲ ἐκλειχόμενον ὀρθοπνοίας ὠφελεῖ καὶ πλευρίτιδας καὶ περιπνευμονίας· ἀνάγει δὲ καὶ τὰ ἐκ θ. Pro quibus Plin. Orthopnoicis prodest cum melle, et thoracem purgat eodem ecligmate. Et paulo post, Σὺν πτισσάνῃ δὲ ἑψηθέντα τὰ ἐκ θώρακος ἀνάγει. Pro quibus idem Plin. Cum ptisana pectus purgat. || Pro Veste et armatura, quæ eam corporis partem ambit, ut versa vice ζώνη Ea pars corporis dicitur, quam cingulum ambit. Aristoph. (Ἀ. 1132.) ad differentiam θώρακα πολεμιστήριον nominavit. Hes. voce a Lat. sermone detorta exposuit * λωρίκιον: ac certe θώραξ alicubi Lorica commodissime reddi potest. Il. O. (529.) πυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε θώρηξ, [θώρηξ,] Τόν ῥ' ἔφερεν [ἐφόρει] γυάλοισιν ἀρηρότα, Xen. K. Π. 2, (1, 6.) Θ. μὲν γὰρ περὶ τὰ στέρνα ἁρμόζων ἑκάστῳ ἔσται: (2.) Θ. μὲν περὶ στέρνα, γέῤῥον δὲ εἰς τὴν ἀριστεράν: 4, (3, 3.) Θ. ἐρύματα τῶν σωμάτων. Varia autem ei adduntur epitheta, prout varia s. vestis ea s. armatura est, Il. T. (361.) κραταιγύαλοι, Δ. (133.) διπλόος, Duplex thorax, ὅθι ζωστῆρες ὀχῆες Χρύσειοι ξύνεχον, καὶ διπλόος ἤντετο θώρηξ. Item τριέλικτοι θ., Athen. e quodam Poëta: qualis ea fere est, quam Virg. dicit Loricam consertam hamis auroque trilicem. Item λινοῦς θ., χαλκοῦς, Xen.: Plut. de Socr. θ. σιδηροῦν dicit: θ. χαλύβαιος, Lorica solido chalybe constans, Bud.: Paus. Att. (21, 8.) Sauromatas usos scribit θ. φολιδωτοῖς, Squamatis, qui ex ungulis equinis constarent. Apud Virg. autem thorax ahenis horrens squamis. Philostr. Ep. 26. Lacedæmonios scribit indui solitos θ. φοινικοβαφεῖς, ad terrendos hostes. Apud J. Poll. est etiam ὀμφαλωτὸς, θ. Ἀττικουργής. Sic enim ibi leg. Quidam, ut annotat Cam., docent fuisse duo genera thoracum: unum ἁλυσιδωτῶν, Consertorum fibulis, ut illa Virg. lorica conserta hamis: alterum, σταδιαίων, qui et στάδιοι, longum ac erectum: Apoll. Rh. 3, (1225.) περὶ μὲν στήθεσσιν ἕεστο Θώρηκα στάδιον. Eust. σταδὸν quoque θ. nominatum fuisse tradit, τὸν μέχρι λαγόνων ἄνωθεν καθήκοντα. Ejus duæ partes a Paus. traduntur, quarum altera pectus et alvum munit, altera dorsum, fibulis autem constringebantur: utraque γύαλον appellata. Quem vero Suid. describit Parthici equitis thoracem, cataphracta verius armatura est, cum ab anteriore parte tegat pectus, femora, extremas manus, et tibias: a tergo vero deorsum, cervicem, caput totum: præsertim cum dicat eum sic armatum videri ὅλον σιδηροῦν. Dicit tamen et Xen. (K. Π. 6, 1, 17.) Τοὺς ἡνιόχους ἐθωράκισε πάντα πλὴν τῶν ὀφθαλμῶν: ita ut thorax his in Il. non accipiatur proprie, sed latius extendatur. || Vinculi nom., quod pectori adhibetur, ubi medium pectus, dorsum, latera, thoracem volumus deligare: cujus injiciendi rationem Gal. de Fasciis exp.: Gorr. || Suidæ est etiam πύργος, sicut θωράκιον Eid. Murum signif.: i. est et apud Hes., qui præterea exp. * σφραγιδοφύλαξ. || Θ. ὁ χοῦς, Poculi genus, quo quasi thorace s. lorica potor contra potorem armatur: a quo θωρήσσειν et θωρήξασθαι, Potitare. Unde ap. Aristoph. Ἀ. (1133.) cum miles puerum juberet afferre sibi θώρακα πολεμιστήριον, alter in ambiguo ludens, subjicit Ἔξαιρε, παῖ, θώρακα κἀμοὶ τὸν χοᾶ. || Mons quidam prope Athenæum urbem vicinam Libybus hesperiis, in quo fama est Daphitam Gramm. cruci affixum, quod maledieo carmine reges incessivisset: unde Prov. Φύλαττε τὸν Θώρακα, Cave Thoracem. Strabo 14. Cic. de Fato, Valer. Max., et Erasm. Chil. Quod vero ad etymon attinet, sunt qui a θορέω, Salio, dictum thoracem velint, propter continuum cordis motum: alii ἀπὸ τοῦ τὸ θεῖον, ἤγουν τὸ διανοητικὸν, ὠρεῖν, h. e. φυλάττειν: quod includat divinam partem mentis: sicut et Stoici in corde collocarunt τὸ ἡγεμονικόν. " Θώρηξ, Ion. pro θώραξ." [" Wessel. Diss. Herod. 192. Diod. S. 1, 353. 670. 2, 229. Heyn. Hom. 4, 579. 5, 19. 22. 6, 119. Wakef. Ion. 1012. Musgr. 993. Jacobs. Anth. 8, 191. Θ. διπλοῦς, Heyn. Hom. 4, 579. λινοῦς, Zeun. ad Xen. K. Π. 610. Θῶ pro θώραξ, Palladas 92." Schæf. Mss. Aristot. H. A. 1, 7. not. Τειχῶν θώραξ, Lorica mœniorum, Dio Cass. 74, 10. * " Θωρακοειδὴς, Philo J. p. 823." Wakef. Mss. * Θωρακοζώνη, Hes. " Heyn. Hom. 6, 161." Schæf. Mss.] Θωρακομάχος, Qui thorace indutus pugnat. At θωρακόμαχος, Penula militaris, VV. LL. Θωρακοποιὸς, Qui thoraces conficit. Πιστίας θωρακοποιὸς, Pistias thoracum fabricator. Cam. e Xen. Ἀπ. 3, [10, 9. * " Θωρακοπώλης, Aristoph. Εἰρ., Catal. Personarum." Schæf. Mss.] Θωρακοφόρος, Qui thoracem gestat, Thoracatus, Xen. K. Π. 5, (3, 16.) Θ. βαρύτατόν εἰσι τοῦ στρατεύματος. [" Const. Manass. Chron.

p. 96. * Θωρακοφορία, p. 134." Boiss. Mss.]

Αἰολοθώρηξ, ὁ, ἡ, Variegatum s. Picturatum thoracem habens, Il. Π. (173.) Μενέσθιος. [* "Εὐθώρηξ, Jacobs. Anth. 6, 150. 9, 325." Schæf. Mss. Tzetz. Posth. 528.] "Εὐθώρηκος, Bene thoracatus s. lorica-" tus, i. e. Bene armatus, Epigr." [Anthol. 1, 145. * Λευκοθώραξ, Xen. K. 'A. 1, 8, 6.] Λινοθώρηξ, Lineo thorace indutus: de quorum thoracum usu ap. Xen. mentio est, ut in Θώραξ admonui. Il. B. (529.) de Ajace Oilei filio, ὀλίγος μὲν ἔην, λ. [* Σιδηροθώραξ, Schol. Il. B. 47. Γ. 131.] Στενοθώραξ, Qui angusto pectore est: quales σανιώδεις a Medicis dicuntur: στ. esse etiam Eos, qui tabi obnoxii sunt, testatur Gal. Epid. 6. Χαλκοθώραξ, SIVE Χαλκεοθώρηξ, poët. Qui æreo thorace utitur, Æreo thorace indutus, Soph. Aj. (179.) Ἦ χαλκοθώραξ εἴ τιν' Ἐνυάλιος Μομφὰν ἔχων, ubi Martem intelligit. Altero autem, sc. χαλκεοθώρηξ, Il. Θ. (61.) μένε' ἀνδρῶν Χαλκεοθωρήκων. [* "Χαλκοθώρακος, Const. Manass. Chron. p. 122. var. lect. * Χρυσοθώραξ, Tzetz. Chil. 1, 993. Adrian. Soph. in Allatii Exc. 251." Boiss. Mss.]

[* Θωρακὶς, Gl. Lorica.]

Θωρακίτης, Miles thoracatus, Plin., qui lorica armatus est, ὁ θώρακι ἐστεγασμένος, VV. LL. ap. Polyb. interpr. Levis armaturæ miles, Ferentarius: [4, 12, 3. 7. 10, 29, 6. 11, 11, 4.] Ac certe dicitur ad differentiam militis cataphracti: ut θ. sit Qui cataphractus quidem non est, thoracatus tamen, aut loricatus.

[* Θωρακικὸς, Aëtius 169, 17. Theophyl. 3, 693.]

Θωρακίζω, Thorace munio, Lorico, Thuc. 2, (100.) Καὶ ᾗ μὲν προσπέσειεν, οὐδεὶς ὑπέμενεν ἄνδρας ἱππέας τε ἀγαθοὺς καὶ τεθωρακισμένους, Equites strenuos et loricatos: ἐστεγασμένους θώραξι, Xen. Idem K. Π. 8, (8, 11.) Θωρακίσας δὲ αὐτοὺς καὶ ἵππους, Thoracibus et ipsos et equos muniens s. loricans: 6, (1, 17.) Τοὺς δ' ἡνιόχους ἐθωράκισε πάντα πλὴν τῶν ὀφθαλμῶν, ubi θωρακίζειν de panoplia dicitur: sicut thorax Parthicus paulo ante a Suida definitur. Et ἵπποι τεθωρακισμένοι, (6, 1, 26.) Equi loricati, s. potius cataphracti. Generalius enim aliquando θωρακίζειν pro Armare ab eod. Xen. usurpatur, Bud.: Plut. (10, 28.) loquens de ichneumone pugnaturo cum crocodilo, Ὁ δ' ἰχνεύμων—οὐθὲν ἀπολείπει θωρακιζομένου πρὸς μάχην ὁπλίτου· τοσοῦτον ἰλύος περιβάλλεται, καὶ περιπήγνυσι τῷ σώματι χιτῶνα, μέλλων ἐπιτίθεσθαι τῷ κροκοδείλῳ. De quo ap. Plin. Mergit se limo sæpius, siccatque sole: mox ubi pluribus eod. modo se coriis loricavit, in dimicationem pergit. Metaph. de belluis etiam dicitur ad pugnam se armantibus. Aristot. H. A. 6, 18. de suibus, Καὶ πρὸς ἀλλήλους ποιοῦνται μάχας θαυμαστὰς, θ. ἑαυτοὺς, καὶ ποιοῦντες τὸ δέρμα ὡς παχύτατον ἐκ παρασκευῆς, πρὸς τὰ δένδρα διατρίβοντες, καὶ τῷ πηλῷ μολύνοντες πολλάκις καὶ ξηραίνοντες ἑαυτοὺς, Plin. Tunc inter se dimicant, indurantes attritu arborum costas, lutoque se tergorantes. [" Ad Diod. S. 2, 229. Zeun. ad Xen. K. Π. p. 300." Schæf. Mss. Polyb. 193. Contego, Strabo 1166." Wakef. Mss. "Ὄγκῳ χλανίδος εὖ τεθωρακισμένος, Ephippus Athenæi p. 509.] Θωρακισμὸς, Loricatio, [2 Maccab. 5, 3.] Ἀθωράκιστος, ὁ, ἡ, Qui thoracatus aut loricatus non est, Thorace loricave non indutus. Generalius pro Inermis capitur, sicut θωρακίζειν aliquando pro Armare. Xen. K. Π. 4, (2, 15.) Καὶ ὑποστάντας ἀ. κατακαίνουσιν οἱ Ὑρκάνιοι. [* Ἀποθωρακίζω, Suid. 1, 261. * Ἐνθωρακίζω, Xen. K. 'A. 7, 4, 12.] Ἐπιθωρακίζω, Insuper lorico, simpl. Lorico, Xen. K. Π. 3, (3, 14.) Ἔργον μὲν νυκτὸς λῦσαι ἵππους, ἔργον δὲ χαλινῶσαι, ἔργον δ' ἐπισάξαι, ἔργον δ' ἐπιθωρακίσασθαι: Super thoracem aliquid induo, VV. LL.; quo sensu accipitur seq. v. ἐπιθωρακίδιον. Ἐπιθωρακίδιον, Vestis, quæ thoraci superinduitur, Sagum militare, quod loricæ superinduitur. In qua signif. reperitur ETIAM Περιθωρακίδιον, VV. LL. Apud Plut. autem Artax. (11.) Ὡς δὲ μόλις συνεῖδον τὰ π. φοινικᾶ, λευκοῖς χρωμένων τῶν βασιλικῶν ἁπάντων, ἔγνωσαν πολεμίους ὄντας, quædam exempl. habent ἐπιθωρακίδια. [* Καταθωρακίζω, Xen. K. Π. 6, 2, 17.]

Θωράκιον, Lorica. Quemadmodum vero Lorica

A testacea Vitruvio dicitur Id, quod parietes ab aqua pluviali tuetur, ita θωράκιον etiam accipi tradit Bud., i. signif. scribens q. στέγασμα, προβολὴ, πρόβλημα, θριγκός. Θωράκιον, inquit Turn. Advers. 23, 32. Pluteum, quod solent et Lat. etiam Loriculam ad verbum appellare. Athen. de Machinis, in descriptione testudinis, quam Hagetor Byzantius fecit, Ἐπὶ δὲ τοῦ * ἐπικεφάλου καὶ τῆς κριοδόχης πήγνυται θωράκιον, ὥστε ἐν αὐτῷ ἀσφαλέστατα δύνασθαι ἑστάναι τοὺς ἐποπτεύοντας τὰ ἀποστελλόμενα ἐκ τῶν ἐναντίων πρὸς τὸν κριόν: Vitruv. in ejusd. machinæ descriptione, Supra caput eorum, qui continebant arietem, collocatum erat pluteum turriculæ similitudine ornatum, uti sine periculo duo milites tuto stantes prospicere possent et renuntiare quas res adversarii conarentur. || In carchesio summo quadrangulum quiddam, Eust. Ἱστοῦ τὸ μὲν κατωτέρω, φασὶ, πτέρνα καλεῖται· τὸ δ' εἰς μέσον, τράχηλος· τὸ δὲ πρὸς τῷ τέλει, καρχήσιον· ᾧ ἐπίκειται τὸ λεγόμενον θ., τετράγωνον ὂν· καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἀνήκουσα εἰς ὕψος ὀξεῖα, ἡ

B λεγομένη ἠλακάτη. Idem tradit Athen. (475.) ex Asclepiade Myrleano, addens tamen, Θ. τετράγωνον πάντη πλὴν τῆς βάσεως καὶ τῆς κορυφῆς· αὗται δὲ προὔχουσι μικρὸν ἐπ' εὐθείας ἐξωτέρω: (208.) in descriptione navis Hieronis, loquens de iis, qui in carchesiis æneis domicilia habebant, Τούτοις δ' ἐν πλεκτοῖς γυργάθοις διὰ τροχιλίων εἰς τὰ θ. λίθοι παρεβάλλοντο καὶ βέλη διὰ τῶν παίδων. J. Poll. 1. θ., ἠλακάτην, καρχήσιον pro eod. accipere videtur; sic enim ait, Τὸ δὲ τελευταῖον (τοῦ ἱστοῦ) τὸ πρὸς τῇ κεραίᾳ, ἠλακάτη καὶ θ. καὶ καρχήσιον: nisi forte has tres veluti species diversas sub uno et communi genere comprehendisse putandus sit, sc. sub τῷ τελευταίῳ τοῦ ἱστοῦ τῷ πρὸς τῇ κεραίᾳ. || Propugnaculum, Bud. ap. Diod. S. Hist. Alex. Τοῖς δὲ κόραξι καὶ ταῖς σιδηραῖς χερσὶν ἀνήρπαζον τοὺς τοῖς θ. ἐφεστῶτας, ubi θωρακείοις per ει. || Suid. θωρακίοις, προμαχῶσι, δρυφάκτοις, * λωρικίοις: θωράκιον, τεῖχος: Μέχρι μέν τινος ὑποπεπτηχότες τοῖς θ., ἠρέμουν. Apud eund. Suid. sunt etiam elephantorum θ.: quid vero ea speciatim sint, non explicat.

C E Polyb. (Fr. Hist. 22.) Ἀννίβας ὁ Καρχηδονίων στρατηγὸς φέρων τῶν ἐλεφάντων τὰ θ., καὶ τοῖς τῶν θηρίων οἰκιδίοις ἐπὶ πλεῖστον ὕψος τοὺς κλάδους ἀποκόπτων, ἀσφαλῆ καὶ ῥᾳδίαν τὴν ὁδοιπορίαν κατεσκεύαζε. In aliquibus præcedentium ll. Pluteum quoque reddi commode posse videtur; nam et ipsum inter propugnatorum munimenta recensetur. Apud Athen. (672.) est etiam λύγου θωράκιον, Lorica e vimine s. salicto, i. e. Sepes, ut videtur, aut δρύφρακτος, Suid.: Πρός τι λύγον θ. ἀπερείσασθαι, καὶ τοὺς εὐμηκεστάτους τῶν κλάδων ἑκατέρωθεν ἐπισπασαμένους, περιειλῆσαι πάντοθεν: sicut θριγκὸς quoque, quod idem esse cum θωράκιον paulo ante annotatum est, pro Sepe aliquando ponitur; nam sepe loca aliqua, ceu thorace sive lorica, muniuntur, et ab injuria, quæ extrinsecus accidere posset, defenduntur: ita ut θ. generaliter pro Quovis munimento accipiatur. [" Toup. Opusc. 2, 289. ad Diod. S. 1, 131. 682. 2, 194. 229. * Θωρακεῖον, Toup. Emendd. 3, 185." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 32. "Propugnaculum

D ad altitudinem pectoris extructum. Anglice, a Breastwork." Blomf. Gloss. * Ἐνθωράκιος, Diod. S. 423.] Ἡμιθωράκιον, Dimidiatus thorax, J. Poll. 1. tit. de Nominibus Armorum, Ἰάσων δὲ ὁ Θετταλὸς καὶ ἡμιθ. * προσεξεῦρε: [1, 134. 7, 155. 10, 142. * Προθωράκιον, Strabo 17. p. 1184.]

Θωρήσσω, Thorace munio, Lorico, i. q. θωρακίζω in prosa. Sicut vero θωρακίζω generalius accipitur pro ὁπλίζω, Armo, ita et θωρήσσω: Il. B. (11.) Θωρῆξαί ἑ κέλευε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς Πανσυδίῃ. Σ. (277.) ὑπ' ἠοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες Στησόμεθ' ἂν πύργους [ἀμπύργους:] T. (351.) Ἀχαιοὶ Αὐτίκα θωρήσσοντο κατὰ στρατόν. Apud eund. Hom. aliquoties est θωρηχθῆναι εἰς πόλεμον, Armari ad ineundum prælium: Il. A. (226.) Οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον ἅμα λαῷ θωρηχθῆναι, Οὔτε λόχονδ' ἰέναι. Sic ap. Hesiod. (Θ. 431.) ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσονται. || Θωρῆξαι, Potare, οἰνοποτῆσαι, ap. Hippocr. [228. 1046.] Erotian. In qua signif. capitur etiam vox pass. Ac eleganter lusit in h. v. ceu ambiguo quidam ap. Ari-

stoph. 'A. (1135.) qui, cum miles a puero afferri sibi jussisset θώρακα πολεμιστήριον, dicens Ἐν τῷδε πρὸς τοὺς πολεμίους θωρήξομαι: ipse subjicit, Ἔξαιρε, παῖ, θώρακα κἀμοὶ τὸν χοᾶ, addens, Ἐν τῷδε πρὸς τοὺς ξυμπότας θωρήξομαι, Hoc contra compotores armabor, potando quasi armabor, ut sit et ὁπλισθήσομαι et μεθυσθήσομαι. Erit itaque θωρήσσειν poculo ceu θώρακι se contra compotorem loricare: vel, ut alii, Thoracem munire et armare, vini sc. calore: al. θώρακα πληρῶσαι: al. vero ad potorum τὸ μάχιμον alludi hoc vocabulo arbitrantur. Atticum autem esse, eoque et Anacr. esse usum, testatur Aristoph. Schol. Nicander 'A. (32.) Πρῶτον ἐπ' ἀφρίζοντι [ἐπαφρ. Schn.] ποτῷ φρένα θωρηχθέντες, Ὄμμασι [Ὄθμασι Schn.] δινήθησαν. Sic ap. Theogn. (880.) Θωρηχθεὶς δ' ἔσεαι πολλὸν ἐλαφρότερος, Potus, eris multo lætior ac levior, Cam. Idem Theogn. (507.) δέδοικα δὲ μή τι μάταιον Ἔρξω θωρηχθεὶς, καὶ μέγ' ὄνειδος ἐμοὶ [ἔχω,] Vereor ne turpibus ausis Ebrius accersam dedecus ipse mihi, Cam. Hippocr. Aphor. Καὶ τῶν θωρησσομένων καὶ τῶν ὑδροποτεόντων, Tam qui vino replentur, quam qui aquam bibunt. Qui autem hilares esse volunt in potu, bibunt meracius s. plenius vinum. Idem Cam. Active quoque capitur θωρήξασθαι pro Inebriare, ap. Nicandr. 'A. (224.) Τὸν μὲν καὶ δεσμοῖσι πολυπλέκτοισι πιέσσας [πολυστρέπτοισι πιάξας Schn.] Νέκταρι θωρήξαιο, Thoracem ei implens s. exatians vino dulci, Schol. [" Jacobs. Anth. 10, 292. Heyn. Hom. 4, 308. 5, 508. 6, 289. 7, 179. 452. 783. Lobeck. Aj. p. 399. ad Il. T. 23. Poto, Brunck. ad Poët. Gnom. 287. Theogn. 462. Kuster. Aristoph. 126. Inebrio, 820. Θωρηχθεὶς, Inebriatus, Jacobs. Anth. 9, 223. Brunck. Soph. 3, 515." Schæf. Mss. Opp. K. 1, 202. 'A. 2, 511. Ἐδηδοκότα καὶ τεθωρηκότα, Rufus Fr. p. 208.] Θώρηξις, Loricatio. || Potatio vini, quod eo pectus incalescere et quasi armari putetur, οἰνοποσία, Erotian. ap. Hippocr. ἀκρατοποσία, Eust. οἴνωσις, μέθη, Gal. || Peculiariter ἀκρατοποσία, Vini meracioris potio, ut placet omnibus, qui Hippocr. Aphor. 2, 21. Λιμὸν θώρηξις λύει, Gorr. [Hippocr. 468. 479.] Θωρηκτὴς, Thoracatus, Loricatus, generalius Armatus, Il. O. (689.) Μίμνεν ἐνὶ Τρώων ὁμάδῳ πυκὰ θωρηκτάων. [* " Θωρηκτὸς, ad Il. Φ. 429. Heyn. Hom. 8, 197." Schæf. Mss.] " Ἀθώρηκτος, Galeno in Lex. Hippocr. " μὴ μεθύων, Non ebrius s. temulentus: παρὰ τὸ μὴ " θωρήσσεσθαι. Utitur autem h. v. Hippocr. in l. " περὶ Ἐπικυήσεως, (p. 263.) dicens, Ἡ μὲν γυνὴ ἄσιτος ἔστω, ὁ δὲ ἀνὴρ ἀθώρηκτος, καὶ σιτηθεὶς τὰ ξύμ-" φορα." Ceterum quod ad posteriorem signif. τοῦ θωρήσσω attinet, sunt qui non θωρήσσω, SED Θορίσσω, nec θώρηξις, SED Θόριξις scr. putarint. Ac ii, qui in hac opinione erant, θορίσσω illud derivabant a θόρω, ut δειδίσσω a δείδω: atque hoc ipso θορίσσω declarari volebant τὸ θοῦρον καὶ ὁρμητικὸν τῶν μεθυόντων. Id ipsum Hes. quoque docet, ap. quem est, θόριξις, οἰνοποσία: et θώρηξις, καθοπλισμός. Priorem tamen scripturam mendi suspicione liberant ll. ex Aristoph. et Nicandro et Theogn. citati, in quibus metri ratio posteriorem scripturam non admittit. Ad posteriorem τοῦ θωρήσσω signif. pertinet ETIAM Ἀκροθώρηξ, vel Ἀκροθώραξ, Leviter appotus, quasi Pectore tenus vino imbutus, Bud.; malim tamen Summo pectore tenus. Erotian. ap. Hippocr. exponens θωρῆξαι, scribit ἀκροθώρηκας ad suam usque ætatem vocari solitos τοὺς μὴ ἐπὶ πλέον οἰνωμένους: at Schol. Aristoph. et Suid. exp. ἀκρομέθυσος, ἀκρατοπότης, ἀκρατοκώθων, ἀκροχάλιξ: quod Cam. interpr. Qui incipit inebriari, incalescit potu. Sed expressius reddetur Cui pectus incalescit potu meraciori. Aristot. Probl. s. 3. τοὺς σφόδρα μεθύοντας, Valde ebrios, et ἀκροθώρακας inter se opponit: scribens, Διὰ τί οὐχ οἱ σφόδρα μεθύοντες παροινοῦσιν, ἀλλ' οἱ ἀκροθώρακες μάλιστα: i. e., Cam. interpr., Non debacchantur prorsus jam ebrii, sed incalescentes potu. Idem, Οἱ δὲ ἀ. κρίνουσι μὲν, διὰ τὸ μὴ σφόδρα μεθύειν· κακῶς δὲ, διὰ τὸ μὴ νήφειν, Qui autem sunt ἀ., judicant quidem, quod non valde sint ebrii; sed male judicant, quod non sint sobrii. [" Ad Lucian. 2, 333. Kuster. Aristoph. 126. Heyn. Hom. 8, 398." Schæf. Mss. " Diphilus Athenæi 421. Corai. ad Xenocr. 186." Strong. Mss. * Ἀποθωρήσσω, falsa lect. Orac. Sibyll. 3. p. 423. pro ἀποθωρήξουσιν leg. ἀποθρηνήσουσιν censet Struv. in Suppl. Schn. Lex.] Ἐπιθωρήσσω, Thorace s. Lorica munio adversus aliquem, i. q. ἐπιθωρακίζω in prosa. " Ἐπιθωρήσσομαι, Armor " adversus quempiam, Apoll. Rh." [1, 42. * Μεταθωρήσσομαι, Il. Y. 320. N. 301. ut citat Paus. 9, 36. * Ὑποθωρήσσομαι, Il. Σ. 513.]

" ΘΩΣ, ὠὸς, ὁ, Thos: animal lupo simile, teste " Hes., ut et Plin. 8, 34. scribit thoas esse luporum " genus procerius longitudine, brevitate crurum dis-" simile, velox saltu, venatu vivens, innocuum homi-" ni. Quare Gaza Lupum cervarium Latine appel-" lat. Atque adeo sunt qui ex hyæna et lupo natum " ferant: ut sane et Eust. dicit esse ζῶον λυκοειδὲς " et παραπλήσιον ὑαίνῃ, addens a nonnullis vocari " λυκοπάνθηρα. Plura de hoc animali vide ap. Ari-" stot. H. A. 9, 44. et ap. Opp. K. 3," [338.] " Θώων, Thoum: a nom. sing. θὼς, ut Τρώων a " Τρώς." [" Heyn. Hom. 6, 202. 388. 642. Schreber. ad Theocr. 1, 71. Harles. Ind., Millin in Journ. de Physique, année 1788. De acc., Heyn. Hom. 6, 388." Schæf. Mss. Il. Λ. 474. Arrian. Ind. p. 329. " Plur. Θῶες, Bestiæ Libycæ, Herod. 4, 192." Schw. Mss.]

" ΘΩΥΣΣΕΙΝ, Hes. exp. βοᾶν, μέλπειν, κηρύσσειν, " Clamare s. Vociferari, Canere, Prædicare: item " θηριωδῶς ὁρμᾶν, Belluino impetu ferri, s. Feræ in " modum invadere. Hom. in prima significatione " usurpavit pro Clamare, Vociferari, s. Latrare: de " canibus dicens, βαρύβρομα θωΰσσοντες. Sic Soph. " Aj. (308.) de ipso Ajace, Παίσας κάρα 'θώϋξεν. " Eur. vero (Troad. 154.) dicit τί θωΰσσεις; Quid " clamas? Quid vociferaris? (Hec. 115.) θωΰσσων " τάδε, Hæc vociferans. Et rursum Soph. Aj. (334.) " p. 21. ἦ οὐκ ἠκούσατε Αἴαντος, οἵαν τήνδε θωΰσσει " βοήν; At κυσὶ θωΰξαι exp. Clamore incitare et in-" hortari canes ap. Eur. Hipp. (219.) Πρὸς θεῶν ἔραμαι κυσὶ θωΰξαι Βαλίαις ἐλάφοις ἐγχριπτόμενος:" [ita citat Plut. 6, 191. 10, 2. aliter legitur in Euripide. " Jacobs. Anth. 7, 223. ad Mœr. 157." Schæf. Mss. Soph. Œd. C. 1624. Eur. Or. 168. Æsch. Pr. 393. Ag. 887.] " Θωΐττω affertur pro Lacero, Im-" petum facio, quod potius θωΰσσω dicitur, per υ." " Θωϋκτὴρ, ῆρος, ὁ, Latrator, de cane. At κάπρος " θωϋκτὴρ in Epigr. redditur Aper impetuosus." [" Jacobs. Anth. 12, 37." Schæf. Mss. * Πολυθώϋστος, Hes. et Phav. v. Πολυθύσανε.] " Ἀναθωΰσσω, " Exclamo, Vociferor. Hes. enim ἀναθωΰξας exp. " ἀναβοήσας." " Ἐπιθωΰσσω, Acclamo vel Inclamo, " aut Vociferando incito. Ex Eur. (Iph. T. 1127.) " affertur, ἐπιθωΰξει κώπαις συρίζων ὁ κάλαμος οὐρείου " Πανὸς, pro Sonabit ad remos." " Inclamando " hortor. Hesychio ἐπικελεύομαι." [Synes. p. 320. Æsch. Pr. 277. * Ὑποθωΰσσω, Ælian. N. A. 8, 2.]

I.

“ I, Nonæ ap. Græcos literæ nota est, quam appellant ἰῶτα. Ea interdum est pleonastica in medio vocum πολυβραχέων, ad explendum metrum inserta: dicunt enim μεσαιπόλιος pro μεσαπόλιος, ὁδοιπόρος pro ὁδοπόρος, κεινὸς pro κενός. Nonnunquam κατ' ἐπέκτασιν Atticam apponitur quibusdam partibus orationis: ut οὑτοσὶ, νυνὶ, et similia, pro οὗτος, νῦν. Est ι et Numeralis nota, significans Decem, hoc modo, ι': ab ima autem parte sinistra præfixum acuti accentus apice, denotat Decem millia, hoc modo, ͵I, ͵ι: pro qua nota frequentius ponitur M. significans μύρια.” [“ Conf. c. ει, Brunck. Apoll. Rh. 7. 128. 186. et Add., Aristoph. 1, 268. T. H. ad Plutum p. 393. 388. Callim. 1, 105. 477. Jacobs. Anth. 6, 413. 7, 256. 309. 8, 18. 9, 373. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 89. Heringa Obs. 274. I et Γ conf., Brunck. Aristoph. 3, 113. I et Υ, 152. Pierson. ad Mœr. 95. I et P, Musgr. Heracl. 395. Callim. 1, 484. Valck. p. 70. ad Diod. S. 1, 218. 320. 2, 231. Heyn. Hom. 4, 309. ad Herod. 433. Ilgen. Hymn. 610. Pierson. ad Mœr. xxi. 128. Valck. Phœn. p. 494. Schweigh. Emendd. in Suid. 27. Koen. ad Greg. Cor. 97. Brunck. ad Vit. Soph., Trach. 379. I et H conf., ad Charit. 306. I subscr. cum ν conf., Brunck. Aristoph. 1, 138. Ï, Bast Lettre 39. * "I, Heyn. Hom. 8, 331.” Schæf. Mss. * "I, i. q. αὐτὴ, Buttm. A. Gr. 1, 290. Apollon. de Pron. 329. “ I jungitur omnibus casibus pronominis οὗτος, Philostr. 305. 803. Max. Tyr. 208. et τοιοῦτος, Clem. Alex. 228.: Athen. 66. Τοῦτο δ' ἡμᾶς τηρῆσαι δεῖ, ὅτι οὐδέτερον ὄνομα οὐδέν ἐστι παρὰ τοῖς Ἕλλησιν εἰς ι λῆγον, εἰ μὴ μόνον τὸ μέλι· τὸ γὰρ πέπερι καὶ κόμμι καὶ κοῖφι, (al. κῦφι,) ξενικά.” Wakef. Mss.]

“ "IA,” [leg. ἰὰ,] “ Vox: aut Vis. A Suida enim exp. et βοὴ et βία. Ab Hes. itidem φωνὴ καὶ βοὴ, Vox et Clamor. Interdum signif. Sola: item Una, seu Una eademque, e masc. ἴος. Nonnunquam signif. Violæ, a nom. sing. ἴον. Hes. exp. non solum ἄνθη τὰ πορφυροειδῆ, sed etiam βέλη, Jacula: quæ potius ἰοὶ, a nom. sing. ἰός.” [Ἰὰ σύριγγος, Auctor Rhesi 553. Vox, Æsch. Pers. 940. Herod. 1, 85. ἴην, sed Schæf. ἰὴν restituit. “ Heyn. Hom. 8, 25. * Ἰαὶ, Brunck. Soph. 3, 515.” Schæf. Mss.]

“ Ἰασμὸς, Lugubre carmen. Hieronym. in Jerem. 25. Cumque ille rugierit, instar calcantium in torcularibus celeuma cantabitur: et in effusione sanguinis mutui carmen lugubre concinetur, quod Symmachus κατάληγμα, Aquila ἰασμὸν vocat: cujus celeumatis et carminis sonitus usque ad extrema terræ perveniet, quia judicium Domini cum gentibus. Sed suspecta hæc vocabula sunt.” [“ Ἰασμὸς, Cantus calcantium in torculari. Formata est vox ab ἴα, ἴα, quæ secundum Syrum vox erat jubilationis calcantium in torculari. Aqu. Jer. 25, 30. ubi vid. Montf. L. Bos. pro ἰασμὸς leg. censet αἰασμὸς, quod Lamentationem et Lugubrem cantum signif., ἀπὸ τοῦ αἰάζειν, Lamentari, quod est ab αἶ, Heu. Grabius leg. conjicit οἰασμός.” Schleusn. Lex. in V. T.]

“ Ἰὴ, Vox: φωνὴ, βοὴ, Hes. ut et Suid. ἰῇ μιᾷ affert pro μιᾷ φωνῇ, Una voce. || Est etiam Adv. s. Interjectio lætis acclamationibus adhiberi solita: ut hymnis in Apollinem decantatis, læto clamore accini solebat ἰὴ παιὰν, seu ἰὴ παιὼν, vel ἰὴ παιήων. Ac sunt qui, ut Schol. Aristoph. et Suid. tradunt, ipsum ψιλοῦσι, cum in hymnum non assumitur: in hymnum autem assumtum volunt δασύνεσθαι, A Causa est quod παρὰ τὸ ἱέναι factum arbitrentur, quod aspiratur. Ac sane ad hoc etymon allusisse videtur Callim. Hymno in Apoll. (100.) Πυθώ τοι κατιόντι συνήντετο δαιμόνιος θὴρ, Αἰνὸς ὄφις· τὸν μέν συ κατήναρες, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ Βάλλων ὠκὺν ὀϊστόν· ἐπηΰτησε δὲ λαὸς, Ἰὴ ἰὴ παιῆον, ἵει βέλος, Io Pæon, immitte telum. Ibi tamen nullæ Edd., quas quidem ego viderim, aspiratum habent: ut nec paulo ante ubi sese hujus ephymnii causam cognovisse ait, Ἰὴ ἰὴ παιῆον ἀκούομεν· οὕνεκα τοῦτο Δελφός τοι πρώτιστον ἐφύμνιον εὕρετο λαὸς, Ἦμος ἑκηβολίην χρυσέων ἐπεδείκνυσο τόξων. Utut sit, constat ex hoc Callimachi loco ephymnii hujus Apollini accini soliti causam esse quod Delphi olim ei in certamen cum Pythio angue descendenti et sagittis eum conficere paranti acclamarint ἵει παιὼν, Dimitte s. Immitte Pæon, sc. tela in feram. Paulo ante idem Poëta in eodem hymno dicit, Ἰὴ ἰὴ Καρνεῖε πολύλλιτε: et circa initium, Ἰὴ ἰὴ φθέγγεσθε· κακὸν μακάρεσσιν ἐρίζειν. Quibus in ll. nota B etiam non tenuari solum hoc ἰὴ, sed etiam geminari. Aristoph. quoque geminavit, sed interjecto παιὼν, Εἰρ. (453.) Ἡμῖν δ' ἀγαθὰ γένοιτ'· ἰὴ παιὼν, ἰή. Ubi etiam nominis παιὼν causam innuit, (nimirum παιόνα dictum esse παρὰ τὸ παίειν, Verberare, Icere, Ferire, ex eo quod Delphi Apollini draconem adorturo acclamarint ἵει, παῖε, Immitte, feri, s. Dimitte, verbera, sc. belluam jaculis,) dum τὸ παίειν, veluti ominosum, demere jubet, et tantum dicere ἰή: ait enim sub persona Trygæi, Ἄφελε τὸ παίειν· ἀλλ' ἰὴ μόνον λέγε: tacite etiam his verbis istud ephymnium deridens. Ceterum et Terentianus Maurus hujus ephymnii meminit, causam et ipse innuens. Sic enim ille de Metris Cum puer infestis premeret Pythona sagittis Apollo, Delphici feruntur accolæ Hortantes acuisse animum bellantis, ut illos Metus habebat, aut propinqua adorea, Tendebat geminas pavida exclamatio voces, Ἰὴ παιὰν, ἰὴ παιὰν, ἰὴ παιὰν. Et Macrob. Saturn. 1, 17. Cum autem ἵε παιὰν C per ε literam dicunt, cum aspiratione prioris literæ, significant hoc dici in aliquem adversa imprecatione, βάλλε παιὰν, i. e. Immitte Pæan feriendo. Qua voce ferunt Latonam usam, cum Apollinem hortaretur impetum Pythonis incessere sagittis. Eandem vocem, i. e. ἵε παιὰν, confirmasse fertur oraculum Delphicum Atheniensibus petentibus opem dei adversus Amazonas, Theseo regnante: namque inituros bellum jussit his ipsis verbis semetipsum auxiliatorem invocari hortarique. Itidem Athen. sub. fin. l. 15. refert e Clearcho Solensi Latonam olim cum e Chalcide Eubœæ Delphos ascenderet Apollinem et Dianam gestans, venissetque ad Pythonis speluncam, et ab irruente in ipsos Pythone infestata esset, ad saxum quoddam accessisse, et Apollini, qui arcum et sagittas in manibus haberet, dixisse ἵε παῖ: quod idem est, inquit, ac si diceret aliquis, ἄφιε παῖ, καὶ βάλλε παῖ, Dimitte puer, et feri puer. Quapropter inde dictum volunt τὸ ἵε παῖ et ἵε παιών. Nonnulli vero D παρεγκλίνοντες τὴν λέξιν, volunt et ἐπὶ τοῖς δεινοῖς ἀλεξητήριόν τινα παροιμίαν esse, enuntiantes ἵη παιὼν, et non ἵε παῖ: multi autem καὶ ἐπὶ τοῖς τέλος ἔχουσιν ἐπιφθέγγονται ἐν παροιμίᾳ hoc ἵη παιὼν, non ut ἐφύμνιον. Idem l. 8. et aliam nominis rationem affert. Scribit enim antiquos epulatum coire solitos in honorem divini numinis: eosque sese εἰς εὐφροσύνην καὶ ἄνεσιν μεθιέντας, Poculentum quidem inde appellasse μέθυ, Deum autem qui hoc donasset, nuncupasse ex argumento μεθυμναῖ,

" ον, λυαῖον, εὔϊον et ἰήϊον: eamque ob rem τὸ δαι- A
" μόνιον ἵλεων ἀξιοῦντας γίνεσθαι, acclamasse ἰὴ ἰή:
" si tamen non potius aspirate scripsit ἵη, ut indica-
" ret petiisse eos a deo ut lætitiam immitteret, eaque
" mentes eorum laxaret ut corpora vino. || Notan-
" dum porro hoc ἰὴ et triplicatum reperiri ap. Ari-
" stoph. Εἰρ. (195.) Ibi enim Trygæo dicenti, Ἴθι
" νῦν, κάλεσόν μοι τὸν Δί', respondet Mercurius ἰή·
" ἰή· ἰή. Ὅτ' οὐδὲ μέλλεις ἐγγὺς εἶναι τῶν θεῶν. Φρροῦ-
" δοι γάρ εἰσιν ἐχθὲς ἐξῳκισμένοι. Ubi Schol. annotat
" hoc triplicatum ἰὴ esse πρόσφθεγμα τοῦ καταφρο-
" νοῦντος, ejusque ingeminatione significari τὸ μῆκος.
" Possit videri et χλευαστικὸν esse: quali fere hodie-
" que utimur, cum verba alicujus cum illusione refu-
" tamus." [" Ilgen. ad Hymn. 230. 302. ad Diod. S. 2, 478. Heyn. Hom. 7, 66. ad Callim. 1, 45." Schæf. Mss.] " Ἰηπαιήων, Apollo cognominatur
" quod in hymnis ei accini soleret ἰὴ παιήων: ut ap.
" Apoll. Rh. 2, (702.) Ἀμφὶ δὲ δαιομένοις εὐρὺν χορὸν
" ἐστήσαντο, Καλὸν ἰηπαιήον', ἰηπαιήονα Φοῖβον
" Μελπόμενοι. Vbi tamen Schol. Apollinem ἰη- B
" παιήονα dici maluit vel διὰ τὸ πέμπειν τὰ βέλη, vel
" quoniam deus est ἰάσεως αἴτιος. Qua de re fusius
" in synonymo Ἰήϊος." [* Ἰηπαιωνίζω, Aristoph. Ἱππ. 408.]

" Ἰγμὴ, Hesychio est βοὴ, Clamor, Vociferatio." [" Jacobs. Anim. 187." Schæf. Mss.]

" Ἰὼ, Hesychio est ἡ δύναμις et βοὴ, Vis, Clamor.
" Est etiam Nom. propr. filiæ Inachi. Item Adverb.
" s. Interjectio dolentis et exclamantis, ut Io, Heu s.
" Eheu, Hei et O ap. Latinos. Soph. Aj. ἰὼ, ἰώ μοι,
" μοι, Hei, hei mihi. Ibidem addito gen. elliptico,
" ἰώ μοι ἐμῶν νόστων, Hei mihi ob reditus meos.
" Ibidem cum nomin. ἰὼ τάλας, Hei misero mihi, O
" miserum me. Item cum vocat., ἰὼ ταλαῖφρον γύναι,
" O miseram te. Sic Aristoph. ἰὼ γένος, ἰὼ στρατη-
" γοί. Et rursum, ἰὼ νέμεσι βαρύβρομοί τε βρονταί.
" Necnon cum gen. elliptico rei, omisso casu per-
" sonæ," [Aristoph. Ἀ. 1205.] " ἰὼ ἰὼ τραυμάτων
" ἐπωδύνων, O vulnera dolorifica. Ubi nota gemi-
" nari. Ex Eur. ἰὼ ἰὼ affertur pro Proh proh. At C
" ἰῶ, Medere, pro ἰάου, ab ἰάομαι." [" Porson. Hec. 713. 1024. 1055. Wakef. Herc. F. 883. Antip. Sid. 78. Jacobs. Anth. 8, 328. Epigr. adesp. 164. Vah! Valck. Phœn. p. 572. Extra versum, Brunck. ad Æsch. Pers. 1061. S. c. Th. 484. 1000. 1002. ad Eur. Hec. 175. Markl. Suppl. 1123. Ἰὼ θεοὶ extra versum, Valck. Phœn. p. 230. Ἰὼ ὤνθρωποι, Bast Lettre 61. Ἰώ μοι πόνων, Eur. Phœn. 1297. Ἴω, Valck. Obss. Acad. 9. ad Timæi Lex. 149." Schæf. Mss.]

" Ἰωὴ, Vox, Clamor. Il. Κ. (139.) Φθεγξάμενος·
" τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωὴ, i. e. φωνὴ, Vox:
" nimirum clamore excitantis. || Flatus, πνοή: quo
" modo accipiunt Il. Δ. (276.) νέφος Ἐρχόμενον κατὰ
" πόντον ὑπὸ ζεφύροιο ἰωῆς: Λ. (308.) ὑψόσε δ' ἄχνη
" Σκίδναται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς. || Ἰωὴ ab
" Hes. exp. non solum φωνὴ, κραυγὴ, πνοὴ, sed etiam
" ἀποφορὰ, καπνὸς, αὐγὴ, ὁρμή. Idem ἰωῇ affert pro D
" βέλει." [" Wakef. Phil. 216. Heyn. Hom. 4, 608. 6, 30. 173. 7, 162. Brunck. ad Æsch. Pers. 1062." Schæf. Mss.]

" Ἰαῦ Suidæ est σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα, Adverb.
" s. Interjectio indignantis: ut ap. Eur. quoque esse
" dicitur Vox lugubris, sicut ἰοὺ et ἰώ. Apud Ari-
" stoph. vox est τοῦ ὑπακούοντος, Audientis vocantem
" et respondentis. In Ranis enim (271.) Baccho
" dicenti, Ὦ Ξανθίας· ποῦ Ξανθίας; ἢ Ξανθίας: re-
" spondet Xanthias servus, Ἰαῦ: ubi Schol. esse
" vult μίμημα συριγμοῦ. Rustici pro eo dicunt Hau,
" Ho et Hoia." " Ἰεῦ, Aristoph. (Σφ. 1335.) esse
" dicitur χλευαστικὸν ἐπίρρημα: quale est Hui ap.
" Terent." " Ἰανοῖ, est ἐπιφώνημα quo utuntur
" χαρᾶς ἐπελθούσης, quale ap. vulgus est Iu. Ari-
" stoph. Β. (1029.) Ὁ χορὸς δ' εὐθὺς τὼ χεῖρ' ὡδὶ ξυγ-
" κρούσας, εἶπεν ἰανοῖ." " Ἰαιβοῖ, αἰβοῖ, dicitur esse
" Adv. σχετλιαστικὸν ap. Aristoph." [Σφ. 1329.]

" ἸΑΙΝΩ, Calefacio, vel Tepefacio: χλιαίνω, θερ-
" μαίνω, ut Eust. accipit Od. Κ. (359.) πῦρ ἀνέκαιε
" Πολλὸν ὑπὸ τρίποδι μεγάλῳ, ἰαίνετο δ' ὕδωρ: sub-
" jungit enim, Αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσεν ὕδωρ, Ferbuit s.
" Fervefacta est aqua: qua signif. alibi dicit, θέρ-
" μετο δ' ὕδωρ. Sic et act. Θ. (426.) Ἀμφὶ δέ οἱ πυρὶ
" χαλκὸν ἰήνατε, θέρμετε δ' ὕδωρ. Nam et Eust. ibi
" exp. θερμήνατε, Calefacite. || Liquefacio, Dis-
" solvo: τήκω, διαλύω: vel etiam Emollio. Od. Μ.
" (175.) Αἶψα δ' ἰαίνετο κηρὸς, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἴς,
" nam ipsum χερσὶ στιβαρῇσι πίεζον, Ἠελίου τ' αὐγή.
" Itidem ap. Apoll. Rh. 2, (739.) pruina μεσημβριό-
" ωντος ἰαίνεται ἠελίοιο, Liquitur, τήκεται καὶ λύεται,
" Schol. || Perfundo. Hes. enim ἰαίνεσθαι exp. δια-
" χεῖσθαι, Perfundi. Quomodo Hom. dixit Od. Ζ.
" (156.) μάλα που σφίσι θυμὸς Αἰὲν ἐϋφροσύνῃσιν
" ἰαίνεται εἵνεκα σεῖο, Λευσσόντων τοιόνδε θάλος χορὸν
" εἰσοιχνεῦσαν. Alibi sine illo dat. ἐϋφροσύνῃσι dicit
" ἰαίνεσθαι pro εὐφραίνεσθαι. Il. Ω. (321.) οἱ δὲ ἰδόν-
" τες Γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη. Od.
" Δ. (549.) αὐτὰρ ἐμοὶ κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ Αὖτις
" ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀχνυμένῳ περ ἰάνθη. Et Il. Τ.
" (174.) ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ Ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσι, σὺ δὲ
" φρεσὶν ᾗσιν ἰανθῇς. Itidemque Apoll. Rh. (2, 639.)
" ὁ δὲ φρένας ἔνδον ἰάνθη. Metaphoram porro hic
" esse ab herbis quæ imbre aut rore perfusæ exhi-
" larantur et lætiores redduntur, patet ex Il. Ψ.
" (597.) τοῖο δὲ θυμὸς Ἰάνθη, ὡσεί τε περὶ σταχύεσσιν
" ἐέρση Ληΐου ἀλδήσκοντος: nam ἀντιπτωτικῶς dicere
" vult τοὺς στάχυας περιχυθέντας δρόσῳ φαιδρύνεσθαι.
" Verum et activa voce usus est in hac signif. Exhi-
" larandi s. Perfundendi lætitia. Il. Ω. (119.) Δῶρα
" δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ. Itidemque
" Theocr. (7, 29.) τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει. || Ἰαί-
" νεται positum etiam pro χολοῦται, πικραίνεται,
" παρὰ τὸν ἰὸν, ap. Phrynich. in Ægyptiis, teste
" Hes." [" Valck. ad Theocr. x. Id. p. 56. Dawes. M. Cr. 153. Wakef. S. Cr. 3, 168. Jacobs. Anth. 6, 32. 172. Anim. 189. Villois. ad Long. 278. Brunck. Soph. 3, 488. Heyn. Hom. 5, 272. 6, 43. 7, 26. 643. 775. 797. 8, 473. 615. 621." Schæf. Mss. Quint. Sm. 10, 327. Εἰσόκε σ' ἰήνειεν ἀνιηρῶν ὀδυ-νάων. * Συνιαίνω, Opp. Κ. 3, 167. * " Ἰαχρὸς, * Ἰαχνὸς, Brunck. ad Poët. Gnom. p. 278." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex.] " Ἰηδόνες, Hesychio εὐφρο-
" σύναι, χαραὶ, Lætitiæ, Gaudia: item ἐπιθυμίαι,
" Cupiditates: forsan ab ἵεμαι, significante ἐφίεμαι,
" Appeto." [A Schneidero deducitur ab ἰαίνω.] " Ἰ-
" θαίνειν, Hesychio εὐφρονεῖν. Et Ἰθὴ, Eid. εὐφρο-
" σύνη, Lætitia, Gaudium. At pass. ἰθαίνεσθαι,
" Idem exp. θερμαίνεσθαι." [Cf. Ἰθαρός.]

" ἸΑΛΕΜΟΣ, ὁ, Ialemus: fertur Calliopes fuis-
" se filius, in carmine ineptus ac frigidus: unde
" Proverb. Ψυχρότερος καὶ οἰκτρότερος Ἰαλέμου: item
" Ἰαλέμου ᾠδὴ, de ea quæ est ψυχρὰ καὶ οὐδενὸς ἀξία.
" Alioqui ἰάλεμος dicitur etiam Lamentum, s. Can-
" tilena lamentabilis et lugubris: ab eod. Ialemo:
" nam Schol. Apollonii cum ἰήλεμον exposuisset
" θρῆνον, subjungit, εἰρῆσθαι ἀπὸ Ἰαλέμου τοῦ Μούσης
" παιδός: forsitan quod carmina ejus lugubria es-
" sent. Dicit itaque Apoll. Rh. 4, (1304.) Ὡς αἱ ἐπὶ
" ξανθὰς θέμεναι κονίῃσιν ἐθείρας, Παννύχιαι ἐλεεινὸν
" ἰήλεμον ὠδύροντο. Et Athen. l. 14. Ἐν δὲ γάμοις
" ὑμέναιος· ἐν δὲ πένθεσιν, ἰάλεμος. || Ἰάλεμοι He-
" sychio sunt etiam θρηνητικοὶ, δυστυχεῖς, ἄθλιοι,
" Flebiles, Infortunati, Miseri: item ὀρφανοὶ, στερό-
" μενοι, Orbi: ut et ἰάλεμος ei est ὁ κακοδαίμων, ὁ
" στερόμενος καὶ ὀρφανός: procul dubio quia, ut Suid.
" refert, Calliopes filius Ialemus dicitur fuisse κακο-
" δαίμων καὶ ὑστερούμενος καὶ ὀρφανός. Ipsi autem
" Suidæ ἰάλεμος est ὁ ἐπὶ τοῖς ἀπολωλόσιν ἀνίαν
" φέρων, Qui dolorem percipit ex iis qui, vel quæ,
" perierunt. Porro ab Ialemo isto DICUNTUR Ἰα-
" λεμώδη, τὰ ψυχρὰ καὶ οὐδενὸς ἄξια, Frigida et nul-
" lius pretii: quod talia ejus essent carmina." [Lucian. 8. p. 79. not.] " Et Ἰαλεμίζειν, τὸ θρηνεῖν,
" Flere, Lugere. Illud ap. Suid. hoc ap. Hes." [" Ἰάλεμος, Jacobs. Anth. 8, 195. Thom. M. 463. Aristoph. Fr. 284. Toup. Epist. de Syrac. 338. Append. in Theocr. p. 28. Valck. Adoniaz. p. 389. ad Mœr. 190. 199. ad Timæi Lex. 161. Eur. Phœn. 1040." Schæf. Mss. * " Ἰαλεμέω, Etym. M." Wakef. Mss.] " Ἰήλεμος, Ion. pro ἰάλεμος ap. poëtas metri

" causa producto ᾶ. Ac ut ab hoc ἰάλεμος est verb.
" ἰαλεμίζειν, significans θρηνεῖν, ita ab ἰήλεμος est
" verb. Ἰηλεμίζειν, a quo VERBALE Ἰηλεμίστρια,
" Ploratrix : vel Quæ lugubria in defunctos carmina
" canit, Præfica. Legitur ap. Hes. Is enim ἰηλεμι-
" στρίαις affert pro θρηνητρίαις : supra habens ἠλεμί-
" στρια sine ι. Ἰήλεμος autem ex Apoll. Rh. habes
" supra in Ἰάλεμος. In Lex. meo vet. SCRIPTUM
" Ἰηλεμῆσαι, θρηνῆσαι : itidemque ap. Suid. qui ἰη-
" λεμῆσθαι affert pro τεθρηνῆσθαι." [" Ἰήλεμος,
Musgr. Herc. F. 107. 109. Ilgen. Hymn. 230. Ἰηλε-
μίζω, Valck. Callim. 294." Schæf. Mss.]

" ἼΑΜΒΟΣ, Iambus : ῥυθμός τις, καὶ μέλος καὶ
" εἶδος ποιήματος, Hes. Recte. Et rhythmus enim
" quidam metricus s. pes dicitur Iambus, constans
" duabus syllabis, priore brevi, posteriore longa. Et
" Iambi dicuntur carmina s. cantica eo rhythmi s.
" pedis metrici genere conscripti : quarum alia δί-
" μετρα nominantur, alia τρίμετρα, alia τετράμετρα.
" Athen. l. 7. Θυγάτηρ τῆς Ἀττικῆς ἰάμβων ποιητρίας :
" l. 12. Ὡς ἱστορεῖ καὶ Ἀρχέλαος ἐν τοῖς ἰάμβοις. Et
" l. 10. de Anthea Lyndio, Πρῶτος εὗρε τὴν διὰ τῶν
" συνθέτων ὀνομάτων ποίησιν, ᾗ Ἀσωπόδωρος ὁ Φλιά-
" σιος ὕστερον ἐχρήσατο ἐν τοῖς καταλογάδην ἰάμ-
" βοις, In prosaicis iambis. Ubi nota epitheton illud
" Prosaicis : nam, ut Demetr. Phaler. testatur, ὁ
" ἴαμβος est εὐτελὴς, καὶ τῇ τῶν πολλῶν λέξει ὅμοιος.
" Præterea ἰάμβους dictos fuisse τοὺς μίμους s. δει-
" κηλιστὰς a recentioribus, necnon τὰ ποιήματα
" αὐτῶν, testatur Athen. (622.) Hes. vero et Ur-
" bem Trojani agri Ἴαμβον dictam perhibet."
[" Toup. ad Longin. 390. Tyrwh. ad Aristot. 182.
Thom. M. 463. Jacobs. Anth. 9, 326. 332. 10, 323.
392. Dawes. M. Cr. 29." Schæf. Mss. Plato de LL.
11. p. 168.] " Porro a metro s. rhythmo illo qui
" ἴαμβος dicitur, DERIV. Ἰαμβογράφος, Iamborum
" scriptor, Qui iambos scribit, i. e. poëmata s. car-
" mina constantia rhythmi genere quod ἴαμβον appel-
" lant." [" Tzetz. in Il. 150." Schæf. Mss. Append.
ad Bast. Ep. Cr. 53. 62. ex Eudocia 248. * Ἰαμβοει-
δὴς, et contr. * Ἰαμβώδης, Philostr. 246. * Ἰαμβό-
κροτος ἦχος, ad Greg. Cor. 813. e Schol. Hermog.
* " Ἰαμβόπλοκος, Const. Manass. Chron. p. 97."
Boiss. Mss.] " ET Ἰαμβοποιὸς, Qui iambos facit,
" Iambicus poëta. Athen. (359.) Φοίνικα τὸν Κολο-
" φώνιον ἰαμβοποιόν." [" Jacobs. Anth. 6, 385.
* Ἰαμβοποιέω, Tyrwh. ad Aristot. p. 182. (Poët.
p. 81.)" Schæf. Mss. * " Ἰαμβοφανὴς, Cod. Paris.
" 1983. fol. 176. b." Ind. Scap. Oxon.] " Ἰαμβαυ-
" λεῖν, Iambis adhibere tibiam : Hesychio τὸ δι'
" αὐλοῦ * παριαμβίζειν ἐν τῇ κιθάρᾳ καὶ ᾠδῇ : si
" tamen ita scripsit." " Διΐαμβος, Duplex s. ge-
" minus iambus : pedis genus ap. metricos, e dupli-
" cato iambo constans." [" Cf. Corai. Prolegom. ad
Æsop. p. κϛ." Boiss. Mss. * " Ἡμίαμβος, Casaub.
ad Athen. 48. * Ἡμιαμβία, Fischer. Præf. ad Anacr.
p. v. ad Anacr. p. 2. Jacobs. Anth. Proleg. 66.
* Ἡμιΐαμβα, Fischer. ad Anacr. l. c." Schæf. Mss.]
" Κλεψίαμβοι, Hes. teste sunt μέλη quædam ap.
" Alcmanem." [Athen. 182. 636. J. Poll. 4, 59.
* " Μελιάμβος, Diog. L. 6, 76." Boiss. Mss.] " Μη-
" νίαμβοι, et Παριαμβίδες, dicti fuerunt quidam νόμοι
" κιθαριστήριοι οἷς καὶ προσηύλουν. J. Poll. 4. c. 10."
[" Casaub. Athen. 1. p. 63." Schæf. Mss.] " Μιξί-
" αμβος, Hes. λοίδορος : olim enim ἴαμβοι erant λοι-
" δορίαι : itaque quibus admixti essent iambi poësi-
" bus, μιξίαμβοι dicebantur. Exponit Idem μιξίαμ-
" βος non solum λοίδορος, μεμιγμένος λοιδορίᾳ, sed
" etiam * ποιηματοκόπος." " Παριαμβίδες, Polluci (4,
" 66. 83.) sunt νόμοι κιθαριστήριοι quibus etiam accine-
" bant tibia. Apollodorus ap. Hes. eas dicit πεποι-
" ῆσθαι παρὰ τοὺς ἰάμβους, et solitas cani a citharœ-
" dis. Sunt qui dicant fuisse Genus modulationis
" ad citharam, a pariambo, i. e. pyrrhichio, pede
" dictum." [Athen. 183. Schol. Plat. 155. * " Πα-
ρίαμβος, Phot." Wakef. Mss. * Τραγίαμβος, Suid. 1,
282.] " Ἰαμβικὸν μέτρον dicitur Metrum iambis con-
" stans : de quo vide Schol. Hephæstionis. Duplex
" id facit : alterum enim vocari ait, τραγικόν τε καὶ
" κωμικόν : alterum, καθαρόν τε καὶ τρίμετρον. Sunt
" tamen et alia ejus genera : de quibus metricos
" consule." [" D. R. ad Longin. 243." Schæf. Mss.
* Ἰαμβικὴ, genus Saltationis, Athen. 629.] " Ἰαμ-
" βεῖον, τὸ, Iambicus versus. Plut. Alex. Προειέ-
" γκασθαι τὸ τῆς Μηδείας ἰαμβεῖον, Τὸν δόντα καὶ γή-
" μαντα καὶ γαμουμένην. Sic Lucian. (2, 2.) Τραγῳ-
" δίαν παρεκινοῦντο, καὶ ἰαμβεῖα ἐφθέγγοντο, καὶ μέγα
" ἐβόων : (2, 285.) Ἐνίοτε περιᾴδων καὶ τὰ ἰαμβεῖα.
" Horat. adjective accepit, de Arte Poët., unde etiam
" trimetris accrescere nomen Jussit iambeis : pro
" Iambicis : ut Suid. quoque indicat dici non solum
" neutraliter et substantive τὸ ἰαμβεῖον, sed etiam
" masculino gen. et adj. ὁ ἰαμβεῖος λόγος." [" Toup.
ad Longin. 390. Emendd. 1, 151. Tyrwh. ad Ari-
stot, 182. ad Charit. 250. Aristoph. B. 1133. ad
Dionys. H. 1, 33. Heind. ad Plat. Gorg. 128. 131.
155. Versus Iambicus, Valck. Adoniaz. p. 357. Hipp.
p. 160. Ἰαμβεῖος, Dionys. H. 5, 203. * Ἰάμβιον, ad
Charit. l. c. Toup. Emendd. l. c." Schæf. Mss.]
" Ἰαμβειογράφος, Iambeorum versuum scriptor, Iam-
" bei carminis poëta. Demosth. (274.) Ὁ βάσκανος
" οὗτος ἰαμβειογράφος. Sed potius scr. ἰαμβοφάγος.
" Ita enim Æschinem a Demosthene περὶ στεφάνου
" vocari scribit Etym. : a Demosthene inquam παρα-
" παίζοντι εἰς τὸν Αἰσχίνην, quoniam τὰ ἰαμβεῖα τῆς
" τραγῳδίας ἔλεγεν, ὑποκριτὴς ὤν. Veruntamen ἰαμ-
" βοφάγος eidem Etym. dici videtur et ὁ ἐν τῷ στό-
" ματι ἔχων ἰάμβους, h. e. ὁ λοίδορος, ὁ ἔχων διὰ στό-
" ματος τὴν φιλολοιδορίαν, quoniam ἴαμβος est ἔμ-
" μετρος λοιδορία." [Hermog. 2, 284. Sturm. Lo-
beck. Phryn. 643. * Ἰαμβειοφανὴς, ad Greg. Cor.
813.] " Ἰαμβίζω, Maledictis et convitiis insector :
" quoniam iambico plurimum metro utebantur co-
" mici et mimi cum aliquem taxare et traducere
" volebant : unde Catullus dicit, Desissemque tru-
" ces vibrare iambos. Et Horat. Quem crimino-
" sis cunque voles modum Pones iambis. Hes.
" tamen ἰαμβίζειν, τὸ λοιδορεῖν, κακολογεῖν, dictum
" vult ἀπὸ Ἰάμβης τῆς κακολόγου : ea enim fer-
" tur τὴν Δήμητραν λυπουμένην παίζουσα καὶ ἀχρη-
" στολογοῦσα καὶ σχήματα ἄχρηστα ποιοῦσα, ποιῆσαι
" γελάσαι, teste Etym., qui eam Panis et Echonis
" filiam fuisse tradit. Et ab hoc ἰαμβίζειν nonnulli
" volunt τὸν ἴαμβον nominatum : inter quos est
" Schol. Hephæst. Is enim scribit, ἴαμβον voca-
" tum fuisse ex eo quod οἱ ὑβρίζειν καὶ λοιδορεῖν
" τινὰς βουλόμενοι τούτῳ ἐχρῶντο τῷ μέτρῳ : nam ἰαμ-
" βίζειν veteres dixisse τὸ ὑβρίζειν, q. e. πικρίας ἀνά-
" μεστα ῥήματα λέγειν. Affert tamen Idem et aliud
" etymon. Subjungit enim, posse iambum dictum
" videri etiam ab Iambe quadam puella, quæ αἰσχρῶς
" ὑβρισθεῖσα, suspendio vitam finiit ; atque eam ob
" rem nonnullos putare iambum e brevi et longa esse
" compositum quod ἡ ὕβρις e parvo orta principio
" in magnum malum desinat : id quod ab Hom.
" quoque confirmari dum canit, Ἥτ' ὀλίγη μὲν πρῶτα
" κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ
" χθονὶ βαίνει. Itidem vero Nicandri Schol. scribit
" τὸ ἰάμβειον μέτρον denominatum fuisse ab Iambe,
" serva Metaniras : hanc enim, cum vidisset Cererem
" ob amissam Proserpinam dolere, ut deam consolare-
" tur, quosdam γελοιώδεις λόγους et σκώμματα ei pro-
" tulisse ad risum movendum : hæc autem fuisse
" ἰαμβικῷ μέτρῳ ῥυθμισθέντα, et inde ἰάμβους fuisse
" denominatos. Nicander certe horum Iambes lu-
" suum meminit et ipse, Ἀ. 132. Θρηΐσσης ἀθύρουσιν
" ὑπαὶ ῥήτρῃσιν Ἰάμβης. Sed hæc nimis sunt subtilia :
" ideoque simplicius esse puto ἰαμβίζειν derivare ab
" ἴαμβος, quod id carminis genus esse soleret mor-
" dax et maledicum : ut Quintil. quoque 10, 1. dicit
" iambi acerbitatem in Catullo, Bibaculo et Hora-
" tio conspici. Legitur porro verbum illud ἰαμβί-
" ζειν ap. Athen. (505.) ubi nimirum Gorgias so-
" phista dicitur ἀναγνοὺς τὸν ὁμώνυμον αὐτοῦ διάλο-
" γον, conscriptum a Platone, ad familiares dixisse,
" ὡς καλῶς οἶδε Πλάτων ἰαμβίζειν. UNDE Ἰαμβισταὶ
" dicuntur Qui iambico metro taxant et insectantur :
" ap. eundem Athen. (181.) Ibi enim dicuntur Athe-
" nienses τοὺς Διονυσιακοὺς χοροὺς καὶ τοὺς κυκλίους

" ἐπιτιμῆσαι, Syracusani autem τοὺς ἰαμβιστάς. SED A " ET Ἰαμβιάζω, ex Epigr." [Anal. 2, 235.] " affer- " tur positum pro ἰαμβίζω, h. e. λοιδορῶ, κακολογῶ, " Convitiis et maledictis proscindo. Quomodo ET " Ἰάμβηλος ab Hes. exp. λοιδορητικὸς, Convitiator, " Maledicus." " Ἰαμβύκαι, dicta fuerunt ὄργανα " μουσικὰ τρίγωνα ἐν οἷς τοὺς ἰάμβους ᾖδον, inquiunt " Hes. et Suid.: additque ille, τὴν σαμβύκην esse " diversum ab hoc instrumentum et longe post re- " pertum."

" ἸΑΜΕΝΑΙ, Hesychio οἱ ὑλώδεις καὶ ἔνυδροι " τόποι καὶ πόαν ἔχοντες: ἀπὸ τοῦ ἀνιέναι τὴν ὕλην " τεναγώδη καὶ τέλματα. Quibus verbis indicat ἰαμενὰς " dici Loca herbosa arbustisque et frutectis densa, " eo quod stagna et loca humecta cœnosaque ejus- " modi plantas emittant. Itidem vero ἰαμενῇ affert " pro καθύδρῳ τόπῳ. Pro quo supra per diphthon- " gum εἰαμενῇ et εἰαμεναί. A Nicandro DICUNTUR "Ἴαμνοι hæ sive ἰαμεναὶ sive εἰαμεναί: Θ. 29. ἵνα " ποίη Πρῶτα κνϊσκομένη σκιάει χλοάοντος ἰάμνους: B " 200. Αἰγύπτοιο παρὰ θρυόεντας ἰάμνους: 537. Ὕδατι " τερπομένην καὶ ἀειθάλλουσιν ἰάμνους: 901. Ἢ καὶ " πουλύγονον λασίων ὑπάμησον ἰάμνων. Ubi Schol. " quoque ἰάμνους esse dicit ἰαμενὰς, ἕλη, σύμφυτα " χωρία s. συμφύτους τόπους. Sed in expositione po- " stremi loci habet τὰ ἰαμενὰ ἤγουν σύμφυτα χωρία, " quod suspectum est. || Hesychio vero ἴαμνοι, " ita enim reponendum esse pro ἴαμβοι, vel alphabe- " tica series ostendit, sunt θάμνοι, κοῖται, νομοί." [" Ἰαμεναὶ, Heringa Obss. 218. Ἴαμνοι, ad Diod. S. 1, 180." Schæf. Mss. " Steph. B. 317." Wakef. Mss. Nonn. D, 12, 346.]

ἸΑΟΜΑΙ, Medeor, Sano. Apud Hom. autem ἰήσομαι et ἰησάμην, Ionice: Od. T. (459.) Τὸν μὲν ἄρ Αὐτόλυκός τε, καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο Εὖ ἰησάμενοι. Dicitur ἰᾶσθαί τινα, τὴν νόσον τινὸς, τινὰ τῆς νόσου. Nonnunquam vero dicunt etiam ἰ. rem, quæ morbum aut etiam mortem afferre solet. Exempla sunt hæc. Lucian. (2, 181.) Οὐδ' ἔθος ὑπάρξαι τοῦτο, τὸ ἅπαξ τινὰ ἰασάμενον, πάντας ἐς ἀεὶ θεραπεύειν. Et C paulo post, Ἐπεὶ γὰρ ἐμὲ ἰάσω μεμηνότα, μέμηνε δὲ καὶ ἡ γυνὴ,—ἰῶ καὶ ταύτην, καὶ ἀπάλλαττε ἤδη τῆς νόσου. Quibus in ll. observa obiter pro ἰ. dici etiam θεραπεύειν, ἀπαλλάττειν τῆς νόσου. Ead. autem signif. dicitur ἰ. τὴν νόσον, ubi diversitas constr. observanda est: sc. ἀπαλλάττω σε τῆς νόσου, at ἰῶμαι τὴν νόσον σου: interdum tamen et illam τοῦ ἀπαλλάττω constr. habet, ut docebo infra. Eur. Belleroph. (Fr. 19.) cum dixisset νόσους partim esse αὐθαιρέτους, partim ἐκ θεῶν παρεῖναι, subjunxit, ἀλλὰ τῷ νόμῳ Ἰώμεθ' αὐτάς. Phalar. Ἰασατό μου νόσον ἀνήκεστον: statim post autem cum accus. personæ, Σὲ δὲ οὐκ ἂν οὐδ' αὐτὸς ὁ τῆς τέχνης ἡγεμὼν Ἀσκληπιὸς μετὰ πάντων ἰάσαιτο τῶν θεῶν. Rationem autem subjungit, Σώματος μὲν γὰρ ἀῤῥωστίαν θεραπεύει τέχνη, ψυχῆς δὲ νόσον ἰατρὸς ἰᾶται θάνατος. At vero constr. alterius, sc. ἰ. τινὰ τῆς νόσου, exemplum est in VV. LL. Ἰασόμενος αὐτὸν τῆς πηρώσεως. A Marco autem additur præp. ἀπὸ, 5, 29. Ἴαται ἀπὸ τῆς μάστιγος: quam D præp. itidem additam ap. alium scriptorem memini me legere. Exemplum denique postremi illius usus est in Plut. Symp. 3. Ὅτι τὸ κώνειον ἐπιπινόμενος ἰάσασθαι δοκεῖ πολὺς ἄκρατος. || Passive etiam accipitur aor. ἰάθην. Sed et præt. ἴαται pass. signif. in illo Marci l. habet. || Ἰᾶσθαι metaph. sicut Lat. Mederi, Thuc. 5, (65.) p. 186. Κακὸν κακῷ ἰᾶσθαι, Malum malo sanare: quod et proverbialiter dicitur, ut Schol. quoque ibi docet. Isocr. Ὡς ἄλλων τινῶν τὰς παρούσας ἀτυχίας ἰασομένων. Æschin. (63.) Ὀρθῶς ἰασόμενοι τὸ Δημοσθένους δωροδόκημα. In VV. LL. annotatur ab Eo accipi ἰᾶσθαι pro Emendare et sarcire. Polyb. (3, 7, 7.) Ἰᾶσθαι δὲ ῥᾷστόν ἐστι παντὸς τὰς πρώτας ἐπιβολὰς καὶ διαλήψεις, Primis conatibus inceptisque obviam ire, Bud. [" Ad Phalar. 309. ad Charit. 536. 568. Jacobs. Anth. 7, 269. ad Lucian. 1, 628. Heind. ad Plat. Gorg. 4. Bernard. Reliq. 31. Reparare læsa, ad Thom. M. 26. ad Herod. 616. De prosodia, Clark. ad Il. A. 67. De quant., Porson, Hec. p. xvi. Ed. 2. De constr., Epigr. adesp. 162. Unde? Cattier. Gazoph. 18. Pass., Paus. 1, 421. Ἰ. κακὸν κακῷ, ad Herod. 223. κακὰ κακοῖς, ad Dionys. H. 4, 2190. νοσοῦντα, Longi Pastor. p. 2. Ὁ τρώσας καὶ ἰάσεται, Heind. ad Plat. Gorg. p. 4. Ἰαθεὶς, ἰασθεὶς, Fac. ad Paus. 1, 277." Schæf. Mss. * Ἰατέον, Hippocr.] Ἴαμα, Medicamentum, Medela, Remedium, Lucian. (3, 148.) Ἰάματα προσάπτοντες αὐτῷ: Plut. ἴαμα et φάρμακον copulat, (8, 31.) Ὥστε τοῦτο πρῶτον ἴαμα καὶ φάρμακόν ἐστι τοῦ πάθους. E Plat. de LL. Ἴαμα σμικρότατον ἔχει, pro Sanatur minimo remedio. || Ἴαμα pro ἴασις, Sanatio: 1 ad Cor. 12, (9.) Χαρίσματα ἰαμάτων. " Ἴημα, Ion. pro " ἴαμα." [Hippocr. 296, 11. 384, 17. " Valck. Hipp. p. 241. 313. Porson. Præf. ad Hec. p. xii. ad Phalar. 310. Jacobs. Anth. 9, 464." Schæf. Mss. * " Ἰαματικὸς, Jo. Climac. 28. 430." Boiss. Mss. " Chrys. Liturg. 6, 985." Seager. Mss.] Ἴασις, Sanatio: Μισθὸς τῆς ἰάσεως, Lucian. (1, 861.) Et ἴασιν ποιεῖσθαι ap. Eund. Sanare. [Ἴησις, Hippocr. 302.] Ἰάσιμος, ὁ, ἡ, Sanabilis, Plato de LL. 12. Τῷ τὸν μὲν ἴσως ἂν ἰάσιμον ἔτ' εἶναι, τὸν δ' ἀνίατον. Apud Philon. metaph. ἁμάρτημα ἰ. At φάρμακα active dicuntur ἰ. q. d. Sanatoria. Ἰατήρια in ead. signif., sed βίαια hæc esse, admonet J. Poll. [" Ἰάσιμος, Thom. M. 935." Schæf. Mss. * Ἰάσιμον, Herba quædam, Nicander Θ. 894. sed Schneid. dedit εἰρύσιμον.] " Ἰήσιμος, Ion. pro ἰάσιμος, Sanabilis, Medi- " cabilis, Curabilis, h. e. Qui medela juvari et re- " stitui in integrum potest. Hippocr. de Sacro " Morbo, Ὁκόταν γὰρ ὁ χρόνος γένηται τῇ νούσῳ, οὐκ " ἔτι ἰήσιμος γίνηται. ITIDEM Ἰήσων dicunt poëtæ " pro Ἰάσων, et nominatim Hesiod." [* Ἰατὴς, Job 13, 4. Vide Schleusn. Lex. in V. T. " Heyn. Hom. 7, 598." Schæf. Mss.] AT Ἰασὼ ap. Paus. Att. (34, 2.) dea quædam est a sanando dicta: sicut Πανάκεια et Ὑγεία. Ejus meminit et Aristoph. Πλ. (701.) sicut τῆς Πανακείας, ubi Schol. utramque Æsculapii filiam fuisse tradit, secundum quosdam. Sed ab Aristoph. Amphiarai filiam vocari tradunt ejus Schol. et Hes. [" Valck. Diatr. 290. Jacobs. Anth. 8, 390." Schæf. Mss.] Ἰατὸς, Sanabilis, VV. LL. sed sine exemplo. Raro certe in usu esse puto, ac pro eo potius dici ἰάσιμος. [Aëtius 15, 5.] AT Compos. Ἀνίατος valde usitatum est, Insanabilis, Immedicabilis. Vide ἰάσιμος et ἀνίατος opposita paulo ante in Ἰάσιμος. Apud Æschin. (75.) Ἀν. καὶ ἀνηκέστων κακῶν. Ἀνιάτως, Insanabiliter: ἀ. ἔχων, Dem. (332.) Insanabilis: ἀ. μεμηνὼς, Qui insanabili laborat insania. COMP. secundum est Δυσίατος, Sanatu difficilis: Gal. ad Gl. Εἰς ἀνίατον ἢ καὶ δεινῶς δυσίατον ἐμβάντες νόσημα. [Æsch. Ag. 1112.] COMP. tertium Εὐίατος, contr. præcedenti; sonat enim Sanatu facilis, Diosc. Sic Alex. Aphrod. Τὰ συνεχῶς γινόμενα νοσήματα εὐιατότερα τῶν σπανίων. [Aristot. Eth. 7, 2.] " Ἰατικὸς, i. q. ἰατήριος, Sanandi vim " habens, Qui sanare potest, sanat." [" Chrys. in Jo. Hom. 36. T. 2. p. 700." Seager. Mss.] Ἰατὴρ, VEL potius Ἰητὴρ Ionice, Medicus, Il. Δ. (190.) Ἕλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται. Et priore correpta, quod rarum est, Epigr. Ἀσκληπιός ἐστιν ἰητήρ. In soluta orat. pro hoc dicitur ἰατρός. Apud Suid. ἰᾶται, ἰατὴρ, ἰατρός. [* Ἰήτειρα, Marcellus Sid. 1. * " Ἰάτειρος, (sic,) i. q. ἰατήριος, Theod. Prodr. 374." Elberling. Mss. Ἰατήριος, Aret. 81.] Ἰατηρίη, Ars medica, Medicina, ἰατρικὴ, Hes. " Ἰητηρίη, Eid. ἰατρική, Ars me- " dica, Medicina: vel etiam adjective Medica, Me- " dicinalis, ab ἰητήρ." AT Ἰατήριον φάρμακον, Sanatorium, Sanandi vim habens. [Ἰητήρια νούσων, Quint. Sm. 7, 62.] AT VERO Ἰατορία tanquam ab ἰάτωρ, e Soph. Tr. (1004.) Curatio, Sanatio. Ἰήτωρ, i. q. ἰητὴρ, Medicus, Hes. [Apollin. Metaphr. p. 253. * Ἰητορίη, Greg. Naz. Epigr. 91. 92. Euseb. Præp. Evang. 3, 14.] Ἐξιῶμαι, i. q. ἰῶμαι, Sano; s. potius i. q. Persano. Apud Herod. tamen ἐξιήσατο, Sanavit: (3, 132.) ἐξιησάμενος, Qui sanavit. Item pro Sarcio ap. Plat. [Phædone 77. Diogenis Epist. 5. nova p. 243. Eur. El. 1024. Max. Tyr. 1. p. 26.]

¶ Ἰατρὸς, ὁ, Medicus, interdum vero et ἡ ἰατρὸς, [Hellad. p. 8. Meurs.] Medica, ut docebo paulo post in Ἰάτρια. ET Ἰητρὸς Ionice ap. Hom., cui nomen hoc Eum significat, qui postea magis peculiari

nomine Chirurgus dictus fuit: ut Podalirius et Machaon, Il. Λ. (832.) Π. (28.) ἰητροὶ πολυφάρμακοι perhibentur ἕλκε' ἀκειόμενοι. Idem interdum dicit ἰητρὸς ἀνὴρ, vacante ἀνὴρ, ut alibi. Ἰατρῶν τὰς καύσεις καὶ τὰς τομὰς ὑπομένειν, Isocr. Symm. (15.) ἄριστοι, Xen. K. Π. 8, (2, 12.) εὐγνώμων, Plut. (6, 272.) Dicunt autem eleganter ἰατρῶν παῖδες pro ἰατροί: *Lucian.* (2, 9.) Ἰατρῶν παῖδές φασι. || *Metaph. etiam dicitur,* Thuc. 6, (14.) Τῆς δὲ πόλεως βουλευσαμένης ἰατρὸς ἂν γενέσθαι. Et ab Æsch. Pr. (378.) λόγοι dicuntur ἰατροὶ esse ὀργῆς νοσούσης, ubi Cic. Mederi posse rationem iracundiæ: male omnino λόγους vertens Rationem, si tamen eum Rationem ac non potius Orationem scripsisse credibile est: qua de re in meis in Cic. Castigg. disserui. Reponere tamen non ausim, Orationem mederi iracundiæ, admittendo trochæum. Sic et λύπης ἰατρὸς vocatur λόγος a Menandro, Λύπης ἰατρός ἐστιν ἀνθρώποις λόγος, ubi ἰατρὸν non dubitavi Medelam reddere, ita vertens, Ægræ medela mentis est oratio. At in Diphilo, Λύπης δὲ πάσης γίγνετ' ἰατρὸς χρόνος, verti γίγνετ' ἰατρὸς uno verbo Medetur: ita interpretans, Medetur omni tempus ægrimoniæ. Jam vero in altero isto Menandri l. rursum verti Medelam, loquendi genus immutans; hos enim tres versus, Τὸ κουφότατόν σε τῶν κακῶν πάντων δάκνει Πενία· τί γὰρ τοῦτ' ἔστιν οὗ γένοιτ' ἂν εἷς Φίλος βοηθήσας ἰατρὸς ῥᾳδίως; tribus istis reddidi, Malum te egestas omnium levissimum Contristat: etenim quantulum est istud malum, Cujus medela promta amico sit tuo? [" Ad Phalar. 310. ad Charit. 536. Wakef. Ion. 752. Musgr. 740. Plato Charm. p. 68. Valck. Hipp. p. 313. Cognomen Neptuni, Koen. ad Greg. Cor. 235. Bacchi, Casaub. Athen. 1, 73. De morte, Jacobs. Anth. 7, 151. De quant., Porson. Hec. p. xvi. Ed. 2. Valck. Diatr. p. 245. Ἡ ἰ., Plut. Mor. 1, 564. Cattier. Gazoph. 21. 31. Huschk. Anal. 108." Schæf. Mss. * Ἰατρομαθηματικοί, Procl. Paraphr. Ptol. p. 24. * "Ἰατρόμαια, Gruteri Inscr., Reinesii Ep. ad Nesteros p. 24." Schn. Lex. * Ἰατρόμαντις, Æsch. Suppl. 266. Ag. 1614.] Ἰατρονίκης, Medicorum victor. Sic autem se monumento suo inscripsisse Thessalum Medicum testatur Plin. 29, 1. [* Ἰατροσοφιστὴς, Suid. 1, 418. * Ἰατροσοφιστικὸς, Epiphan. 1, 709.] Ἰατροτέχνης, Qui medicorum artem profitetur, Aristoph. N. [332.] AT Ἰατραλείπτης amittit ο: sic autem vocabatur Medicus unguentis et perfrictionibus corporis morbos curans, Medicus reunctor, unguentarius. At vero a quibusdam ἰατραλεῖπται exp. Reunctores medicorum, ut sint Ii, qui medicos reungunt. Quos turpiter falli patet, e Plin. l. perperam intellecto, in errorem impulsos: 29, 1. Quoniam Prodicus Selymbriæ natus, discipulus ejus, instituens quam vocant Iatraleipticen, reunctoribus quoque medicorum ac mediastinis vectigal invenit. Ubi ego Reunctoribus medicorum ac mediastinis poni puto pro Illis inter medicos, qui reunctores sunt ac mediastini: ne iis quidem assentiens, qui Reunctores medicorum ac mediastinos appellari putant eorum ministros, quorum opera in ungendo s. reungendo utebantur. Mediastinos autem vocari eosd. puto, perinde ac si diceret, Illis e medicorum numero, qui reungendo vile mediastinorum munus obirent. Scio tamen Græcum esse potius quam Lat. hunc genitivi usum: sed quæ in aliis scriptt. nova viderentur, ea non itidem in Plin. nova videri debere respondeo. Celsus certe Medicorum appellatione hos s. Unctores, s. Reunctores, si quidem Plin. ita scriptum reliquit, minime dignatus est: sed Medicum ab Iatraleipte distinxit, 1, 1. Sanus homo, qui et bene valet, et suæ spontis est, nullis obligare se legibus debet, ac neque medico neque iatraleipte egere. Apud Plin. juniorem legimus in quadam Epist. ad Trajanum, Proximo anno, domine, gravissima valetudine usque ad periculum vitæ vexatus, iatraleiptem assumsi. Ἰατραλειπτική, Professio illa curandi unguentis et perfrictionibus. Habes in l. Plinii paulo ante c. AT Ἰατρολογέω, est potius De medicina dissero, quam De medicis dissero, sicut φυσιολογῶ, De natura dissero, in Diog. L. 439. Ὑπομνήματα δὲ κατέλιπεν, ἐν οἷς φυσιολογεῖ, ἰατρολογεῖ, γνωμολογεῖ.

A [* "Ἰατρολογία, Medicinæ ratio, Philo J. 1, 302." Wakef. Mss.] Ἀνιατρολόγητος, Ignarus eorum, quæ de medicina disseruntur. A Vitruv. (1, 1.) ita vocatur Rationis medicinæ imperitus. [* " Ἀνίατρος, Jo. Chrys. Hom. p. 14. Coteler." Boiss. Mss. Hippocr. 18, 4. "Just. M. Evers. Arist. Dogm." Kall. Mss.] SIC Φιλίατρος ET Φιλιατρεῖν, significant *potius Studiosus medicinæ, Studiosum esse medicinæ, quam Studiosus medicorum, Studiosum esse medicorum,* ap. Diosc. (401.) *Itidem Plut. Alex.* (8.) Δοκεῖ δέ μοι καὶ τὸ φιλιατρεῖν Ἀλεξάνδρῳ προστρίψασθαι μᾶλλον ἑτέρων Ἀριστοτέλης· οὐ γὰρ μόνον τὴν θεωρίαν ἠγάπησεν, ἀλλὰ καὶ νοσοῦσιν ἐβοήθει τοῖς φίλοις, καὶ συνέταττε θεραπείας τινὰς καὶ διαίτας, ὡς ἐκ τῶν ἐπιστολῶν λαβεῖν ἐστίν: ap. Eund. (6, 465.) utramque simul signif. habere potest: Φιλόσοφος γὰρ εἶ τὴν φύσιν, ὦ Μοσχίων, καὶ τῷ μὴ φιλιατροῦντι χαλεπαίνεις φιλοσόφῳ. [Φιλοΐατρος, Procl. Paraphr. Ptol. 3, 18. p. 225.] AT Ἰάτρια ap. Alexidem Comicum, Medica mulier, Medicinæ perita, Quæ medicinam B profitetur. Ead. vero et ἰατρός: Φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος ἰατρὸν γυναῖκα, Ἄλεξις δὲ ἰάτριαν, Eust. At male VV. LL. ἰάτρεια cum ει. [Schleusn. Lex. in V. T. v. Ἰατρεῖα.] DICITUR et Ἰατρίνη, Medica mulier, quo nomine utitur Alex. Aphr. Græcam tamen esse vocem negavit Æl. Dionys.: sed Alexander cognominatus ὁ Κοττυαεὺς, exactius loquens, non Gr., sed Atticam esse negavit. || In Pand. est etiam Obstetrix. Scribitur autem ἰατρήνη in VV. LL., sed perperam. [Lobeck. Phryn. 651. Ulpian. D. 1. de Extraord. Cognit., Meurs. ad Pallad. Laus. 207. In Basilicis extat * Ἰάτραινα, de qua voce vide " Müller. ad Tzetz. p. 1057." Schæf. Mss.] Ἰατρικὸς, Ad medicos pertinens, Medicinalis, Ad medicinam pertinens: σικύαι, Plut. (8, 369.) || Medicinæ s. Medendi peritus, Aristot. Sic Plato Protag. Ἐὰν μή τις τύχῃ περὶ τὴν ψυχὴν ἰ. ὤν. Unde superl. ἰατρικώτατος, Medicinæ peritissimus. Plut. Symp. 4. Ἰατρικὴ autem, sub. τέχνη, Medicorum ars, Medica ars, Medicina, Aristot. Eth. 10. ["Jacobs. Anth. 9, 149. Fabric. C B. Gr. 1, 15. Additur τέχνη, Ruhnk. ad Timæi Lex. 3." Schæf. Mss. Trall. 11. p. 199.] Ἰατρικῶς, Medicorum more, Greg. Naz.

Ἰατρεύω, Medeor, Curo, Sano, Aristot. Eth. 5. Ὥσπερ τὸ ὑγιάζειν καὶ τὸ ἰατρεύειν: Plut. (6, 298.) Οὐ μᾶλλον οἴεσθαι χρὴ φιλοσοφεῖν, ἢ τοὺς τὰ φάρμακα καὶ τὰ μίγματα πωλοῦντας ἰατρεύειν. Et pass. ap. Plat. de Rep. 2. Οἷον τὸ γυμνάζεσθαι καὶ τὸ κάμνοντα ἰατρεύεσθαι ἀγαθόν ἐστι. Idem, Ἰατρευόμενος διὰ βίου ἔζη, ἀποκναιόμενος εἴ τι τῆς εἰωθυίας διαίτης ἐκβαίη. || Medicinam profiteor, Diosc. 7. Sic Diog. L. Ἀφυῆ παλαιστὴν θεασάμενος ἰατρεύοντα, Profitentem medicinam, Professorem medicinæ. || Metaph. ap. Athen. (256.) Ὧν ἰατρεῦσαι τὴν ἄγνοιαν οὐδ' Ἀσκληπιάδαις τοῦτό γε νομίζω δεδόσθαι. [" Apoll. Dysc. 98. Valck. Diatr. 245. Plato Gorg. 104." Schæf. Mss. * Ἰατρευτέον, Trall. 12. p. 216.] Ἰατρεία, Curatio, Medicatio, Ipsa actio medendi, Plut. (8, 30.) Ταῦτα δ' οὐ κατηγορίαν ἡγητέον, ἀλλ' ἰ. τῆς ἀδολεσχίας, Greg. Ἐξ ὧν νοσοκομίαι καὶ ἰ. || J. Polluci in vulg. exempl. D ἰατρεία est etiam Merces, quæ datur medico; sed ἰατρεῖα reponendum esse ab ἰατρεῖον, mox docebo. At Ἰάτρεια de Muliere medica perperam in VV. LL. pro Ἰάτρια, de quo dixi supra, statim post Ἰατρός. [* Ἰάτρευμα, Phot. Bibl. 567.] "Ἰάτρευσις, Medicatio, Morborum curatio et sanatio, Plato de Rep. 2. " (p. 84.) Ἰάτρ. τε καὶ ὁ ἄλλος χρηματισμός." Ἀνιάτρευτος, Non curatus, sanatus: exp. et Insanabilis, Immedicabilis. [" Suid. v. Βρύων." Wakef. Mss. * Ἀνιατρεύω, Tzetz. Chil. 6. p. 112. * "Ἐξιατρεύω, Isid. Pelus. 1, 437." Boiss. Mss. * Προσιατρεύω, Hippocr. 455, 49.]

Ἰατρεῖον, Medici s. potius Chirurgi officina: quæ et Medicina vocatur a Plauto. Sic autem utitur inter alios Plato nomine ἰατρεῖον. || Ἰατρεῖα plur. est etiam Merces, quæ datur medico, J. Poll. 6, (186.) Ἰδίως δὲ, ἰατρῷ μὲν σῶστρα, σωτήρια, καὶ ἰ., τῷ δὲ παιδεύοντι, διδασκάλια, δίδακτρα. Ex hoc autem l. emendandus est ille l. 4. cujus paulo ante memini, ubi μισθὸς esse dicitur ἰατρεία, et τὸ ἐργαστήριον, ἰατρεῖον: nec enim dubium cuiquam esse debet, quin

uni eidemque nomini utramque signif. dare voluerit
J. Poll., sed unam in sing. alteram in plur. Habetur
autem hæc vox et ap. LXX. Exod. 21, (19.) Ἀπο-
τίσει τὰ ἰατρεῖα, ubi male reddunt simpliciter Impen-
sas pro Impensas in medicos. Eadem Ἴατρα etiam
vocantur: ἴατρα, μισθοὶ θεραπείας, Hes. Sed hoc
ἴατρα ita formari ab ἰᾶται videtur, ut δίδακτρα a δεδί-
δακται. Hic tamen, quod eand. cum præcedente
signif. habeat, ponendum censui. [“ Cattier. Gazoph.
31.” Schæf. Mss.]
“ Ἰητρεῖον, ου, τὸ, itidem pro ἰατρεῖον. Ab Hip-
“ pocr. liber quidam inscriptus est κατ' ἰητρεῖον, vel
“ potius duo libri, quoniam in iis περὶ τῶν κατ' ἰητρεῖον
“ πραττομένων ὁ λόγος αὐτῷ γίνεται, teste Galeno,
“ qui alibi dicit rectius et melius inscriptos fuisse πε-
“ ρὶ τῶν κατ' ἰητρεῖον. Sed postea liber ille Hippocr.
“ in duos fuit divisus, et prior inscriptus περὶ ἀγμῶν,
“ posterior περὶ ἄρθρων, teste Eod. Est autem ἰη-
“ τρεῖον sive ἰατρεῖον, Officina medici, Locus ubi
“ medicus artem suam exercet: nimirum chirurgus.
“ In hoc vero ejusdem Hippocr. l. Epidem. l. 1. Τὰ δ'
“ ἄλλα ὁκόσα κατ' ἰητρεῖον, ἀνόσως διῆγον, annotat
“ idem Gal. duplicem reperiri scripturam: quosdam
“ enim Codd. habere per ο ἰητρεῖον, quosdam ἰητρεί-
“ ην: priore scriptura significante τὰ κατὰ τὸ ἰητρεῖ-
“ ον πραττόμενα, posteriore autem τὰ κατὰ τὴν ἰατρι-
“ κὴν ὕλην. Indicare itaque Hippocratem iis verbis
“ Thasios vel τῶν κατὰ τὸ ἰατρεῖον ἔργων ἐπὶ τοῖς
“ κάμνουσι γινομένων ἔξω καθεστηκέναι, vel τῶν καθ'
“ ὕλην τὴν ἰατρικήν. Itidem in h. l. libri κατ' ἰητρεῖ-
“ ον, ubi ait, τὰ δ' ἐς χειρουργίαν κατ' ἰητρεῖον, anno-
“ tat nonnullos scribere ἰητρείην, ut sensus eorum
“ verborum sit, τὰ δ' ἐς χειρουργίαν τὴν κατ' ἰατρικὴν
“ τέχνην, ἐστὶ τάδε.” [“ Ἰατρεῖον, Cattier. Gazoph.
52. T. H. ad Plutum p. 106. Præmium medici,
Valck. Phœn. p. 18. ψυχῆς, Wessel. ad Diod. S. 1,
58. ad Phalar. 310.” Schæf. Mss. Ἰητρεῖον, Hippocr.
939.]
“ Ἰήϊος, sive Ἱήϊος, Apollinis est epith., teste Hes.,
“ qui addit, δασέως quidem esse ἀπὸ τῆς ἀφέσεως καὶ
“ τῆς τοξείας: ψιλῶς autem, ἀπὸ τῆς ἰάσεως: quippe
“ quod deus iste sit ἰατρὸς, i. e. Medicus. Sic et
“ Macrob. Saturnal. 1, 17. Eadem opinio sospitalis
“ et medici dei, in nostris quoque sacris fovetur.
“ Namque virgines Vestales ita indigitant, Apollo
“ medice, Apollo Pæan. Cum ergo sint hujusce side-
“ ris, i. e. solis, duo maximi effectus: alter quo ca-
“ lore temperato mortalium vitam juvat, alter quo
“ jactu radiorum nonnunquam pestiferum immit-
“ tit virus, duo eademque cognomina circa sin-
“ gulos effectus propriis enuntiationibus signant, ap-
“ pellantes deum ἰήϊον atque παιᾶνα: quæ cogno-
“ mina utrique effectui sunt apta: ut sit ἰήϊος ἀπὸ τοῦ
“ ἰᾶσθαι, i. e. A sanando: et παιὰν, ἀπὸ τοῦ παύειν
“ τὰς ἀνίας. Et rursus ἰήϊος, ἀπὸ τοῦ ἱέναι, i. e. Ab
“ immittendo, βέλος ἐχεπευκές· καὶ παιὰν, ἀπὸ τοῦ παί-
“ ειν, i. e. A feriendo. Obtinuit tamen ut cum sanita-
“ tem dari sibi precantur, ἰὴ παιὰν per η literam enun-
“ tient, i. e. Medere Pæan: cum autem ἵε παιὰν per ε
“ literam dicunt, cum aspiratione prioris literæ, si-
“ gnificant hoc dici in aliquem adversa precatione,
“ βάλλε παιὰν, i. e. Immitte feriendo. Hactenus
“ ille: quibus quæ subjungit, habes in ἰὴ paulo ante.
“ Athen. vero et aliam nominis rationem affert.
“ Bacchum enim ἰήϊον nominatum innuit quod gau-
“ dia compotantibus immittat, eorumque mentes
“ curis et mœroribus solvat ut corpora vino relaxat.
“ Qua de re et in Ἰὴ paulo ante, et infra in Ἥϊος.
“ Rursum Apollinem ἰήϊον nominatum esse ex eo
“ quod ei accini in hymnis soleret ἰὴ παιὰν, Apoll.
“ Rh. indicat, 2, (712.) Locum, quia insignis est, et
“ ad eos quos supra in Ἰὴ citavi quadrat, afferam.
“ Dicit igitur eo in loco Œagri filium Bistonia ci-
“ thara cecinisse, Ὥς ποτε πετραίῃ ὑπὸ δειράδι Παρ-
“ νησοῖο Δελφύνην τόξοισι πελώριον ἐξενάριξε, Κοῦρος
“ ἐὼν ἔτι γυμνὸς, ἔτι πλοκάμοισι γεγηθώς·—Πολλὰ δὲ
“ Κωρύκιαι νύμφαι, Πλείστοιο θύγατρες, Θαρσύνεσκον
“ ἔπεσσιν, Ἰήϊε κεκληγυῖαι· Ἔνθεν δὴ τόδε καλὸν ἐφύ-
“ μνιον ἔπλετο Φοίβῳ: indicans iis verbis eum tum
“ cum draconem jaculis ferire destinasset, a Musis
“ Coryciis incitatum fuisse ad jaculandum, accla-

A “ mantibus ἵει ἵει βέλος: unde factum fuisse illud
“ ἐφύμνιον, ἰὴ παιήων, a nymphis sc. dimittere jacula
“ et iis draconem ferire adhortantibus: et ab hac
“ acclamatione ipsum denominatum fuisse ἰήϊον.
“ Quod epith. ei et Soph. tribuit in Œd. T. (154.)
“ p. 156. Ἰήϊε, Δάλιε, Παιάν. || Alioqui ἰήϊος ac-
“ commodatur et rebus inanimis et quidem παθήμα-
“ σι: legimus enim ἰηΐους καμάτους ap. Tragicos: ut
“ ap. eund. Soph. Œd. T. (171.) p. 158. οὔτε γὰρ
“ Ἔκγονα κλυτᾶς χθονὸς Αὔξεται· οὔτε τόκοισιν Ἰηΐων
“ καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες. Ubi libenter cum
“ Schol. expono τῶν μετ' εὐχῆς γινομένων: ut ἰήϊοι
“ κάματοι sint In quibus exclamatur ἰὴ παιήων, Affer
“ opem, Apollo medice et dolorum sedator: s. In
“ quibus Apollini ἰηΐῳ vota fiunt. Ac sunt qui hoc
“ ἐπίφθεγμα dicant esse commune Dianæ cum Apol-
“ line, quam Dianam mulieres in ejusmodi doloribus
“ invocant. Alii tamen aliam etymologiam sequun-
“ tur, qui nimirum ἰηΐων interpr. θρηνητικῶν. Inter
“ quos Eust. quoque est. Is enim p. 500. cum di-
B “ xisset, Ἀπόλλων ἥϊος, ὁ ἱεὶς, ὡς τοξικός· ἢ ὁ ἰατρικός:
“ subjungit paulo post, ἰήϊον βέλος et ἰήϊον βοὰν in Tra-
“ gœdia τὴν θρηνώδη dici παρὰ τὸ ἰώ. Itidemque Hes.
“ cum annotasset ἰήους καμάτους, ita enim ap. eum
“ scriptum est, a Soph. Œd. T. dici τοὺς κατὰ τὸν τό-
“ κον, ἐν ᾧ ἴασι φωνὰς διὰ τοὺς πόνους καὶ τὰς ὠδῖνας αἱ
“ τίκτουσαι, addit, quosdam exponere τοὺς θρηνητικοὺς
“ πόνους, ἀπὸ τοῦ Ἰαλέμου: ut et paulo ante annotarat
“ ἰήϊον significare etiam θρῆνον ap. Soph. in Troilo
“ et Ionem in Erytidis. Sed hæc expositio et etymo-
“ logia mihi nullo modo probatur, in priores autem
“ duas pedibus ire non vereor: nisi forte ἰὴ et pro
“ θρηνητικῷ adverbio quisquam usurpatum legerit.”
[“ Eur. El. 1211. Phœn. 1043. et Valck. p. 374. Il-
gen. Hymn. 229. Brunck. Œd. T. 174. Aristoph. 1,
36. Soph. 3, 515. Jacobs. Anth. 10, 412. Heyn.
Hom. 7, 66. Ἰήϊος, 65.” Schæf. Mss.] “ Ἴηος, ali-
“ cubi reperitur scriptum pro ἰήϊος: ut ap. Etym.
“ ἰήων καμάτων, quod exp. θρηνητικῶν: ut in Ἰήϊος
“ quoque dixi ap. Hes. scriptum haberi ἰήους καμά-
C “ τους. Sed saltem ι his in ll. subscribendum foret.”
“ Ἥϊος, per aphæresin dictum volunt pro ἰήϊος. Est
“ autem modo Apollinis epith.,” [Il. O. 365.] “ ex
“ eo quod ipsi acclamatur ἰὴ παιὰν, vel quoniam
“ jaculorum mittendorum peritus est, παρὰ τὸ ἱέναι.
“ Modo Bacchi epith. est hoc ἥϊος et εὔιος, παρὰ τὸ
“ ἵεσθαι, a quo μεθίεσθαι, ut et Athen. ap. Eust.
“ scribit, παρὰ τὸ μεθίεσθαι τοὺς παλαιοὺς εἰς εὐφρο-
“ σύνην καὶ ἄνεσιν ἐν τῷ τιμᾶν τὸ θεῖον, τὸ ποτὸν vo-
“ casse μέθυ, utpote καθ' ὃ μεθιέμεθα: deumque qui
“ hoc dat, appellari μεθυμναῖον et λυαῖον, et εὔιον et
“ ἥϊον. Hesychio ἥϊος est πορεύσιμος, παιανιστής.”
[“ Heyn. Hom. 7, 65. Gesner. Ind. in Orph. Ernest.
ad Hymn. in Apoll. 120. Ilgen. ibid. ad Il. Υ. 152.”
Schæf. Mss.]
“ Ἰήκοπος, ὁ, ἡ, Laboribus et doloribus medens:
“ παρὰ τὸ ἰήσασθαι τοὺς κόπους: ut nonnulli acci-
“ piunt in h. Æschyli versiculo ap. Aristoph. B.
“ (1265.) quo Eur. ibi ceu ephymnio utitur, Ἰηκό-
D “ πον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν: referentes nimirum
“ hoc ἰήκοπον ad substantivum ἀρωγάν. Sed notan-
“ dum est in primo loco in quo legitur, aliter esse
“ intelligendum: in hoc nimirum ex Æschyli Myr-
“ midonibus desumto, Φθιῶτ' Ἀχιλεῦ, τί ποτ' ἀνδρο-
“ δάϊκτον ἀκούων Ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν.
“ Ibi enim hypodiastole videtur ponenda post ἰήκο-
“ πον, et interrogationis signum post ἀρωγάν: ut
“ sensus sit, Phthiota Achilleu, curnam cum audias
“ virum peremtorum laborem, et in quo ἰηΐου Apol-
“ linis numen imploratur, auxilio non venis? Si
“ tamen secundus ille versus ἰήκοπον cum sequen-
“ tibus in illa fabula subjungitur præcedenti: quod
“ magis dubium videri queat, cum Schol. Aristoph.
“ ibi ἀνδροδάϊκτον feminino genere exp. τὴν ἀνδρῶν
“ φόνον ποιοῦσαν.” [“ Toup. Opusc. 1, 172.” Schæf.
Mss.]

“ ΙΑΠΕΤΟΣ, Iapetus: filius Cœli et Terræ: ἐπὶ
“ διασυρμῷ autem ita dicitur ὁ ἀρχαῖος καὶ μωρὸς,
“ Suid. et Hes.” [“ Mœr. 200. et n., Bergler. ad Al-
ciphr. 118. ad Lucian. 1, 206. Brunck. Aristoph. 2,

108. Kuster. 61. * Ἰαπετιονίδης, Julian. Ægypt. 24." A Schæf. Mss.]

" ἸΑΣΙΩΝΗ, Iasione: olus sylvestre habetur in " terra repens cum lacte multo: florem fert candi- " dum: concilium vocant, inquit inter alia Plin. 22, " 24(=39.) A Theophr. H. Pl. 1, (13, 2.) nume- " ratur inter τὰ μονόφυλλα διαγραφὴν ἔχοντα μόνον " τῶν πλειόνων: ut et Plin. 21, 17. Iasione, inquit, " unum folium habet, sed ita implicatum ut plura " esse videantur. Hoc autem intelligendum de floris " folio." [Theoph. C. Pl. 2, 18, 2. et 3. ubi erat ἡ ἀσίνη. Salmas. Homonym. p. 54.]

ἸΑΥΩ, Commoror, Tempus tero, Deversor, Il. Ξ. 213. Ζηνὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις, i. e. χρονίζεις, διατρίβεις, de qua Eust. interpr. dicam infra: I. 325. Ὡς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν ἀΰπνους νύκτας ἴαυον, Insomnes noctes transigebam, Noctes pervigiles exigebam, agebam, διῆγον. Itidem cum accus. Soph. Aj. (1203.) p. 67. οὔτ' ἐννυχίαν Τέρψιν ἰαύειν B Ἐρώτων, Schol. διατελεῖν et ἀνύειν. || Sed interdum pro Dormio: Od. Ξ. (16.) τοὶ δ' ἄρσενες ἐκτὸς ἴαυον: Ω. (208.) Ἐν τῷ (sub. κλισίῳ) σιτέσκοντο, καὶ ἵζανον ἠδὲ ἴαυον Δμῶες ἀναγκαῖοι, ubi tamen vult γενικῶς τὴν διατριβὴν signif. Eust., sed addit, Δόξειε δ' ἂν καὶ τοῦ κοιμᾶσθαι νῦν ὡς ἐκ μέρους εἶναι δηλωτικόν. Ego vero Dormiendi signif. huic aptiorem loco esse censeo, sicut et illi, quem ex Il. Ξ. protuli, ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις: præsertim cum alibi dicat idem poëta ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μεγάλοιο μιγεῖσα. Idem Gramm. p. 1750. exacte hoc verbum exponere volens, dicit διατριβὴν ὕπνου signif. non τὸν ἁπλῶς ὀλίγον ὕπνον. || Apud Eur. autem μεταβατικῶς, Phœn. (1553.) Γεραιὸν πόδα δεμνίοις Δύστανος ἰαύων, pro ἐγκοιμίζων, ἐγκρύπτων, Schol. cujus ego priorem exp. admitto, posteriorem rejicio. [" *Heyn. Hom. 5, 595. 632. 7, 469. 609.* Toup. Opusc. 2, 197. 223. Emendd. 2, 146. Valck. Diatr. 59. Mitsch. Hymn. in Cer. 183." Schæf. Mss. Cum gen., pro παύω, Lycophr. 101.] " Ἰαύεσκον, Ion. pro ἴαυον: alii tamen ab ἰαυέσκω, C " i. q. ἰαύω, Dormio, derivare malunt. Pro ἰαύω, et " αὔω dicitur, demto ι. Ἰάδω, Dormio. Hes. enim " affert ἰάδει pro καθεύδει, quod et ἰαύει dicitur. " Ἴαυος, Eid. est κοίτη, Cubile." Ἰαυθμὸς, Locus, in quo quis commoratur, deversatur. Deversorium tamen magis restrictam habet signif. Dicitur et de brutis, pro Stabulo, Lustro. Lycophr. (606.) ἰαυθμοὺς ἠθάδας διζήμενοι. Est etiam Cubile, Somnus. Suid. Hes. " Ἰαθμὸς Hesychio est κοίτη, ὅπου τὰ " κτήνη κοιμᾶται, Cubile, Stabulum: item ὕπνος." [* Διϊαύω, Eur. Herc. F. 1048. vulgo διαύω.] Ἐνιαύω, Immoror, Indormio. [Od. I. 187. " Toup. Opusc. 2, 197. * Ἐνιαυθμὸς, Valck. ad Röv. 44." Schæf. Mss. Etym. M.] " Ἐπιαύω, Incubo, Dormio " in. Vel, Dormio inter aut apud. Od. O. (556.) " ὄφρ' ἵκετ' αὐλὴν, Ἔνθα οἱ ἦσαν ὕες μάλα μυρίαι, ᾗσι " συβώτης Ἐσθλὸς ἐὼν ἐπίαυεν. Schol. videtur le- " gisse ᾗχι συβώτης ἐπίαυεν, cum exponat καθ' ἣν " διέτριβεν. Alioqui scribitur ibidem et ἐνίαυεν, eod. " sensu." [" Archias 10. Toup. Opusc. 2, 223." D Schæf. Mss.] Παριαύω, Juxta moror, commoror, dormio, Il. (I. 336.) τῇ παριαύων Τερπέσθω, i. e. παρακοιμώμενος. Scribitur tamen et disjunctim πάρ' ἰαύων. [" Casaub. Athen. 48. *Heyn. Hom. 5, 597.* * Συνιαύω, ibid." Schæf. Mss. Schol. Victorian. Il. l. c.]

ἘΝΙΑΥΤΟΣ, ὁ, Tempus longum, quod alicubi s. in re quapiam teritur. Hæc enim est exp., quam e Gramm. præsertimque Eust. colligo, qui etiam ἐτῶν χρονίους ἐνιαυτοὺς, pro ἐτῶν διατριβὰς a quibusdam accipi tradit ap. Aristoph. (B. 347.) e quo alii afferunt χρονίων ἐτῶν παλαιοὺς ἐνιαυτούς. Sed constat ἐνιαυτὸν pro Anno, communi utrisque scriptt. usu receptum esse, magis tamen poëtarum. Od. A. 288. Ἦτ' ἂν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαίης ἐνιαυτὸν, K. (469.) Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὧραι: qui versus et ap. Hesiod. (Θ. 58.) habetur. Alibi itidem (Il. B. 295.) περιτροπέων ἐνιαυτὸς, et in plur. (Od. A. 16.) περιπλόμενοι ἐνιαυτοί. Apud Hesiod. autem (Θ. 493.) ἐπιπλόμενος ἐνιαυτός. Quorum Il. imitatione Lat. Vertentem annum dixisse videntur. Apud eund. poëtam [sc. Hom.] ἔτος, significans itidem Annum, dicitur advenisse περιπλομένων ἐνιαυτῶν. Utuntur hoc nomine prosæ quoque scriptt., sed rarius tamen quam altero. Thuc. 1, (125.) Ὅμως δὲ καθισταμένοις ὧν ἔδει ἐνιαυτὸς μὲν οὐ διετρίβη. Xen. Ὁ ἐνιαυτὸς ἔληγεν, in Hell. non semel. Apud Plat. ἐνιαυτῶν περίοδοι, Annorum conversiones, Cic. Atque ut dicitur κατ' ἔτος pro Singulis annis, sic κατ' ἐνιαυτόν: quod tamen et aliter a Thuc. accipitur. Et ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ, pro Semel quotannis, in anno. || Poculi quoddam genus, fortasse διὰ τὸ μεγαλεῖον εἶναι καὶ ἐπιτελεστικὸν, quoniam ἐνιαυτὸς, Annus, τελεσφόρος appellatur, Eust. [" Gesner. Ind. in Orph. Valck. Phœn. p. 12. Phryn. Ecl. 160. Kuster. Aristoph. 67. Conf. c. ἔτος, ad Dionys. H. 3, 1313. Ἐνιαυτῶν et ἑαυτῶν conf., ad Diod. S. 1, 238. Ἐν. Διὸς, Ilgen. Hymn. 358. Εἰς ἐν. ἕτερον, Wessel. Epist. in Ven. 25. Κατ' ἐν., Mœr. 45." Schæf. Mss. " Δι' ἐνιαυτοῦ, Alternis annis, Tertio anno, Paus. 142. Cum ἔτος, Eust. Il. 144, 51." Wakef. Mss. Herodorus ap. Schol. Soph. Trach. 257. τρία ἔτη λέγει τὸν ἐν. Sic Apollodorus 3, 4, 1. Ἐν. — δύο ἔτη, Theophr. H. Pl. 9, 16, 5. * Ἐνιαυτοφανὴς, Schn. Lex.] Ἐνιαυτοφόρος, Annuum fructum ferens, Anniferus, Plin., ἐνιαύσιον τὸν καρπὸν φέρων. Ἐνιαυτοφορέω, Annuum fructum fero, Anno fructum fero, Bud. [Theophr. H. Pl. 3, 4, 1.] AT Παρενιαυτοφόρος, Alternis annis fructum ferens: cui opp. ἐπετειοφόρος, ap. Theophr. C. Pl. 1, (20, 3.) Π. δὲ καὶ οὐκ ἐπετειοφόρα τῶν δένδρων, ὡς τύπῳ λαβεῖν, τὰ ξηρὰ καὶ ξυλώδη. [* Αὐτενίαυτος, Geop. 2, 21, 10.]

Ἐνιαυτίζω, Annum ago, transigo alicubi: ἐνιαυτίσαι που, Annum alicubi consumere, οἰκεῖν ἐνιαυτοῦ κύκλον, Eur. (Or. 1661.) || Per annum duro. Ἀπενιαυτίζω, Annum totum absum, ea forma, qua ἀφημερεύω, et similia, Bud. e Xen. Ἀπ. 1, (3, 13.) Σοὶ δὲ, ὦ Κριτόβουλε, συμβουλεύω ἀπενιαυτίσαι· μόλις γὰρ ἂν ἴσως ἐν τοσούτῳ χρόνῳ τὸ δῆγμα ὑγιὴς γένοιο. Idem Bud. ap. Plat. de LL. 9. ἀπενιαυτίζειν interpr. Unico anno extorrem esse, Comm. 14. Sic ap. Eund. eod. l. (T. 9, p. 33.) Ἀπενιαυτιζέτω [—τείτω] τρεῖς ἐνιαυτοὺς, Tres annos integros exulet. Ἀπενιαυτίσαι est etiam Cessare ab aliqua re per annum, J. Poll. 1, (58.) Ἀπενιαυτίσαι δὲ, τὸ φυγεῖν ἔτος, ἢ παύσασθαί τινος ἐπ' ἐνιαυτόν. [Dio Cass. 46, 49.] Ἀπενιαυτισμὸς, Absentia, Exilium unius anni, Plato de LL. [Etym. M. 120, 17. Hes. * " Ἀπενιαύτισις, ad Timæi Lex. 39." Schæf. Mss.] Pro ἀπενιαυτίζω vero dicitur ETIAM Ἀπενιαυτέω, Bud. e Plat. de LL. 9. p. 313[=33.] Ἀπενιαύτησις, i. q. ἀπενιαυτισμὸς, Plato l. c. Καθαίρεσθαι μὲν τοὺς αὐτοὺς καθαρμοὺς, τριετεῖς δὲ ἀπενιαυτήσεις διατελεῖν, Per triennium integrum exulare: paulo post, Τῶν καθαρμῶν καὶ ἀ. [* Ἐναπενιαυτίζω, Parmeniscus ap. Schol. Eur. Med. 276.] Διενιαυτίζω, Peranno, Per totum annum duro, i. q. διετίζω, Per totum annum alicui rei incumbo, δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ τι πράττω, J. Poll. [Herod. 4, 7.] " Περιενιαυτίζεσθαι, ap. Hes. legitur, expositum " ἐν ἑαυτῷ ἐνδιατρίβειν, ἀποδιδόναι ἑαυτῷ: sed ordo " alphabeticus pro eo requirit περιαυτίζεσθαι, ut- " pote interjecto inter περιαυθαδίζεται et περιαυτί- " ζεται: ut sit, In sese prædicando immorari, sicut " περιαυτολογεῖν." Ὑπερενιαυτίζω, Ultra annum duro s. permaneo, Julian. Serapioni, (Ep. 24.) Μόνῳ δὲ τῷ σύκῳ καὶ ὑπερενιαυτίζειν ἔξεστι, καὶ τῇ τοῦ μέλλοντος καρποῦ γενέσει συνενεχθῆναι.

¶ Ἐνιαύσιος, ὁ, ἡ, [et α, ον,] Annuus, Anniversarius, Annuatim rediens, Herod. ἑορτὴ, Anniversarium festum. Sic πανηγύρεις ἐ., Cœtus solennes et anniversarii. Herodian. (1, 16, 7.) de calendis Januariis, Ἀρχαί τε ἐπώνυμοι τότε πρῶτον τὴν ἔνδοξον καὶ ἐνιαύσιον πορφύραν περιτίθενται, Consules tum primum insignem et annuam prætextam induunt, Bud. Theophr. Κατὰ τὰς ἐ. ὥρας, Certis anni temporibus, VV. LL. Item Annuus, i. e. In annum durans. Thuc. (4, 117.) Ἐ. ἐκεχειρίαν ἐποιήσαντο, Inducias annuas, h. e. In annum unum. Theophr. (H. Pl. 3, 4, 5.) Ἡ ἄρκευθος ἐνιαύσιον ἔχειν (τὸν καρπὸν) δοκεῖ· περικαταλαμβάνει γὰρ ὁ νέος τὸν περύσινόν. Pro quibus Plin. Juniperus annifera habetur, novusque fructus in his

cum annotino pendet. Item ap. Eur. (Hipp. 37.) ἐ. A
φυγή, Fuga unius anni, (ἀπενιαυτισμὸς, supra,) sicut ap. Lucian. (3, 252.) τροφὴ, exp. Alimentum unius anni. Ἐνιαύσιοι, Annales, VV. LL. At ἐνιαύσια, neutr. plur. adverbialiter ponitur pro Quotannis, In singulos annos, Hesiod. (Ἔ. 2, 66.) ἂν φωνὴν γεράνου ἐπακούσῃς Ὑψόθεν ἐκ νεφέων ἐνιαύσια κεκληγυίης, Quotannis clangentis. [" Thom. M. 311. Diod. S. 1, 463. 464. 679. 684. 712. 720. 2, 13. 19. 47. ad Arat. 2, 402. Villois. ad Long. 172. Phryn. Ecl. 160. Schneid. ad Aristot. H. A. 492." Schæf. Mss. Ἐνιαυσία, Tempus annuum, Plato de LL. 8. p. 307.] Ἐνιαυσιαῖος, i. q. ἐνιαύσιος, Plut. Pericle, Ἐν ταῖς ἐ. στρατηγίαις, In annuis imperiis. [Procl. Paraphr. Ptol. 292. Lobeck. Phryn. 362. Schol. Theocr. 1, 5. * " Πεντενιαύσιος, Tzetz. Ch. 8, 281." Elberling. Mss.]

" ΙΑΧΩ, Vociferor, Clamo. Od. Δ. (454.) Ἡμεῖς " δ' αἶψ' ἰάχοντες ἐπεσσύμεθ': Il. P. (317.) Ἀργεῖοι δὲ " μέγα ἴαχον: Υ. (285.) Σμερδαλέα ἰάχων. Nonn. (Jo. B " 259, 15.) transitive, ἴαχε φωνὴν, Vocem cum cla- " more edidit. Rebus inanimis etiam tribuitur ἰά- " χειν, pro Resonare, Sonum et strepitum edere, " Crepitare: ut Il. A. (482.) πορφύρεον κῦμ' ἴαχε νηὸς " ἰούσης, Resonabat, Strepebat, ἤχει: (Od. I. 391.) " πέλεκυν μέγαν, ἠὲ σκέπαρνον, Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βά- " πτει μεγάλα ἰάχοντα Φαρμάσσων, Strepentem, vel " potius Stridentem. Item Hesiod. (Ἀ. 232.) Βαι- " νυσσέων ἰάχεσκε σάκος, Resonabat, Crepitabat: " ἦχον ἀπετέλεσε. Ubi ἰάχεσκε Ionice dixit pro " ἴαχε." [A Schneidero ab ἰὰ, Vox, deducitur. " Markl. Iph. p. 145. Wakef. Herc. F. 1065. Papius ad Musæum 267. Heyn. Hom. 4, 131. 259. 577. 648. 5, 57. 67. 709. 6, 514. 7, 323. 339. 451. 756. Ruhnk. ad Hymn. in Cer. 81. Toup. Opusc. 2, 216. Dawes. M. Cr. 177. 183. Conf. c. ἴσχω, C Valck. Phœn. p. 376. Weisk. ad Longin. 563. Northm. ad Tryphiod. vide Ind." Schæf. Mss.] " Ἰαχέω, Clamo, Vociferor: interdum et Cum cla- " more s. vociferatione loquor. Epigr. l. 3. Οὐδὲ μά- " την ἰάχησαν." [" Musgr. Herc. F. 349. Wakef. 1027. Musgr. 1025. Heyn. Hom. 5, 57. 709. Ruhnk. Ep. Cr. 67. 279." Schæf. Mss.] " Ἰάχημα, Clamor. " Suidæ ἰαχήματα sunt ᾠδαὶ Διονυσιακαὶ, in hoc ex " Epigr. hexametro, Καὶ Κορυβαντείων ἰαχήματα " χάλκεα ῥόπτρων:" [Phalæcus 3.] " ubi nota cym- " balis tribui ἰαχήματα, quæ magis proprie tinniunt, " crepitant." " Ἰαχὴ, Clamor, Vociferatio. Il. P. " (266.) Τόσση ἄρα Τρώων ἰαχὴ γένετ': O. (396.) " Δαναῶν γένετο ἰαχή τε φόβος τε: Π. (373.) ἰαχῇ τε " φόβῳ τε Πάσας πλῆσαν ὁδούς. Itidem Hesiod. (Θ. " 708.) φέρον δ' ἰαχήν τ' ἐνοπήν τε. Legitur ap. Hip- " pocr. quoque." [" Jacobs. Anth. 8, 22. Markl. Iph. p. 145. Musgr. 1039. El. 143. Or. 1396. Heyn. Hom. 4, 131. 6, 518. 7, 756. Brunck. ad Phœn. 1316. ad Il. Δ. 456. Dawes. M. Cr. 183. Ruhnk. D Ep. Cr. ll. cc." Schæf. Mss.] " Ἰακὴ, Clamor. Hes. " enim ἰακαῖς affert pro βοαῖς." [* Ἰαχαῖος, Brunck. Œd. T. 1219. * Ἴαχος, i. q. ἰαχὴ, Orph. Hymn. 5, 3. Eur. Tro. 1229.] " Ἀνίαχος, Clamosus, Strepe- " rus. Il. N. 40. de Trojanis, Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἄμο- " τον μεμαῶτες ἕποντο Ἄβρομοι, ἀνίαχοι, quidam hoc " ἀνίαχοι compositum volunt ex ἀ epitatico et ἰαχέω, " exponentes πολύηχοι, ἑκάστοτε θορυβώδεις: alii vero " αὐΐαχοι legunt, accipientes pro ξηρόφωνοι, παρὰ τὸ " αὖον ἰαχεῖν: e quorum numero est Chrysippus " Stoicus et Dionysius Thrax. Vide et Ἀβρωμοῦν- " ταχοι. Αὐΐαχοι, idem Hes. exp. ἄνευ βοῆς, " accipiens nimirum pro ἀΐαχοι: sed addit etiam, " αὐλοὶ ἠχοῦντες, ac si significarentur ea voce etiam " οἱ ἰάχοντες αὐλοί." [" Heyn. Hom. 6, 378. 8, 663. Dawes. M. Cr. 183. Burgess. Præf. p. xxxi." Schæf. Mss. * Πολυΐαχος, Apollon. Lex. p. 10.] " Ἀμφια- " χέω, s. Ἀμφιάχω, Circumsono, Clamoribus cir- " cumdo: unde præt. med. partic. fem. ἀμφιαχυῖα: " quod Homerus pro simplici ἰαχυῖα posuit, vel sal- " tem pro μεγάλως ἰαχυῖα καὶ κράζουσα, Il. B. (316.) " Τὴν δ' ἐλελιξάμενος πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν: " nisi malis cum Hes., περὶ τῶν τέκνων ὀδυρομένην:

" qui tamen et simpliciter exp. θρηνοῦσαν, κραυ- " γάζουσαν." " Ἀνιάχω, seu Ἀνιαχέω, Exclamo, " Clamorem tollo: ut Hes. quoque ἀνίαχεν exp. ἀνε- " βόησεν. Apoll. Rh. 2, (270.) Ἥρωες μεσσηγὺς " ἀνίαχον. Exp. etiam Respondeo, afferturque e " Nonno, (Jo. 251, 21.) Χριστὸς ἀνίαχε. Interdum " et pro Resono accipitur." [Anal. 2, 18.] " Ἀν- " τιαχέω, Reclamo, Contradico, Nonn." [Jo. 99, 22. " Jacobs. Anth. 7, 195. Toup. ap. Warton. ad Theocr. 2. p. 314. Ἀντιάχω, Gesner. Ind. Orph." Schæf. Mss.] " Ἐπιάχω, seu Ἐπιαχέω, Acclamo, " Il. I. (50.) Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον υἷες " Ἀχαιῶν, Μῦθον ἀγασσάμενοι, i. e. ἐπεβόησαν, " Hes." [* Περιϊάχω, Od. I. 395.] " Ὑπεριάχω, " Ultra sono, Sonum edo qui est ultra sonos alios, " i. e. eos superat, Epigr." [Antip. Sid. 48.] " Ὑποϊά- " χω, Subsono, VV. LL." [Anal. 1, 199. * Ἰάχινος, Gl. Micus. * Ἰαχίνη, Barker. ad Etym. M. 692.]

" ΙΒΥΞ, Hesychio est species Avis: Etymologo εἶδος " ὀρνέου κρακτικοῦ: e quo dicit esse nomen proprium " Ἴβυκος: ad quod etymon Athen. quoque allusisse " videtur cum (601.) dicit, Καὶ ὁ Ῥηγῖνος δὲ Ἴβυκος " βοᾷ καὶ κέκραγεν. Fuit autem Ibycus unus ex no- " vem qui celebrantur Lyricis. A quo forma possess. " Ἰβύκειον ῥησείδιον, Dictum Ibyci," [" Lesbon. de Schem. 178-9." Schæf. Mss.] " τὸ Ἰβύκον ἔπος, ap. " Suid. Id autem est, μήτι περὶ θεοὺς ἀμπλακὼν τιμὰν " πρὸς ἀνθρώπων ἀμεῖψαι. Ab Eod. et quoddam " μουσικὸν ὄργανον dictum est Ἰβύκινον, teste eod. " Suida: quod Sambucam fuisse conjicere est: nam " aliquanto post, ortum et vitam ejus breviter de- " scribens, dicit eum primum invenisse τὴν καλου- " μένην σαμβύκην, εἶδος κιθάρας τριγώνου. Ab ave " autem illa ibyce est VERBUM Ἰβυκηνίσαι: ita enim " Lexicum meum vetus, παρὰ τὸ Ἴβυξ, ἴβυκος, ἔστι δὲ " τὸ Ἴβυξ εἶδος ὀρνέου κρακτικοῦ, γέγονεν Ἰβυκηνίσαι· " ὅπερ κατὰ μεταφορὰν λέγουσι Βουκηνίσαι. Suid. au- " tem et verbum ἰβυκανίσαι, et nomen ἰβυκανίτας, " una cum instrumento ἰβυκάνῃ, ab Ibyco auctore di- " ctum innuit, sic scribens, Ἰβυκανιτῶν, ἀπὸ Ἰβύκου " εὑρετοῦ. Et mox, cum dixisset Ἰβύκινον esse μουσι- " κὸν ὄργανον, ἀπὸ Ἰβύκου, subjungit veluti exempli " loco hæc verba suppresso auctoris nomine, Κατὰ " τὴν συμπλοκὴν τῶν Κελτῶν πρὸς Ῥωμαίους ἀναρί- " θμητον ἦν τὸ τῶν ἰβυκανιτῶν καὶ σαλπιγκτῶν πλῆθος· " οἷς ἅμα τοῦ παντὸς στρατοπέδου παιανίζοντος, κραυ- " γὴ ἦν συμμιγὴς, ὡς καὶ τοὺς παρακειμένους τόπους " ἠχεῖν, καὶ δοκεῖν προΐεσθαι φωνὴν ἐκπληκτικήν. In- " nuit igitur ab Ibyco inventore dictam fuisse Ἰβυ- " κάνην, Buccinam: inde Ἰβυκανίτας, Buccinatores: " et Ἰβυκανίσαι, Buccinare: idque multo est verisi- " milius quam mei Lexici etymon: etsi enim ἴβυξ avis " sit κρακτικὴ et vociferatrix s. clamosa: tamen vix " credibile est eam buccinæ sonum edere. Porro no- " tandum est quod ad locum illum a Suida citatum " sine nomine auctoris attinet, esse eum Polybii, de- " sumtum ex ejus Histor. 2, (29, 6.) p. 28. sub " finem: sed vulgatas Edd. ibi habere βυκανιτῶν, ut " supra docui in Βυκάνη." [Lex. VV. Peregr.] " Apud " Hes. reperio ETIAM Ἰβυκινῆσαι, expositum non so- " lum βοῆσαι, sed etiam ἐπευφημῆσαι: una cum partic. " ἰβυκινήσαντες. Quibus subjungit, ἀπὸ τοῦ ἴβυ de- " ductam esse hanc λέξιν: id autem esse Ionicum " adv. significans τὸ πολὺ καὶ μέγα: alios exponere " βοᾶν, alios τύπτειν, nonnullos εὐφημεῖν: quosdam " δηλοῦν: esse vero et jusjurandum Ionicum. Ac ut " ἰβυκινῆσαι" [ἰβυκρινῆσαι, Schn. Lex.] " exp. ἐπευ- " φημῆσαι, ita Ἰβύκη affert pro εὐφημία: necnon " Ἴβυς pro εὐφημία itidem, et Ἰβῶν pro εὐφημῶν: " addens tamen his duobus posterioribus et alias ex- " positiones: nimirum ἴβυς exponens etiam στιγμή: " et Ἰβῶν, etiam στάζων: nisi potius scripsit στίζων. " Præterea affert Ἰβύει pro τύπτει, βοᾷ: forsan de- " rivatum ab ibye avi: nam ἴβυς sive ἴβυξ esse dici- " tur avis κρακτικὴ et clamosa: a qua et ἰβύειν, quod " est τύπτειν, dictum videri queat, ut sit Tundere et " Verberare ut ibys suo rostro tundit et percutit." [* Ἰβύζω, unde * Ἰβυκτὴρ, Hesychio * Ἰβίβυος. παιανισμός: * Ἰβυδήνας· τοὺς εὐφημοῦντας.] " Ἰβύηχα,

" Hesychio σεμνότης, vel σωρὸς κρεῶν :" [pro quo ap. Schn. Lex. v. Ἰύζω, est Ἰβύκχα.]

ἼΔΙΟΣ, Peculiaris, Certæ cujusdam et peculiaris speciei, Sui generis. Hoc enim proprie sonare puto, quod ab ἰδέα deducam : ut sit quasi Cujus est certa quædam et minime cum ceteris communis ἰδέα. Hæc autem aliaque multa de hujus nominis signif., s. potius signiff., habes supra 1107[=3534.] ubi post Ἰδέα positum est inter derivata ab Εἴδω : illuc igitur te remitto. Sed ἰδιώτης ab ἴδιος deductum, et quod ei subjungi debuit, quoniam omissum ibi fuit, hic tibi dedi. [* " Ἀπιδιάζω, Privatim dego, Delitesco, Pseudo-Chrys. Ep. ad Monach. 7, 228." Seager. Mss.]

¶ Ἰδιώτης, ὁ, Privatus, Privatam vitam agens, Qui non fungitur magistratu. Unde ei opp. ὁ πολιτευόμενος a Dem. (150.) ἄρχων ab Herodiano 3, (4, 15.) Γενόμενος μὴ φαῦλος ἄνθρωπος, μήτε ἄρχων, μήτε ἰ., Thuc. 1, (115.) Ἄνδρες ἰ. νεωτερίσαι βουλόμενοι τὴν πολιτείαν. Dicitur autem et βίος ἰ., Vita privata. Philo V. M. 3. Ἀλλ' ἐζήλωσε βίον ἀπράγμονα καὶ ἰ. Pro quo dixit Dem. τὸν τῶν ἰ. βίον, (150.) Τὸν μὲν τῶν ἰ. βίον ἀσφαλῆ καὶ ἀπράγμονα καὶ ἀκίνδυνον ὄντα. || Interdum vero opp. πόλει, ubi generaliorem habere puto signif. ut Gall. un Particulier : velut cum dicimus, Le bien de la ville, et non d'un particulier. Thuc. 4. Καὶ ἰδιώτην ἰδιώτῃ καταλλαγῆναι, καὶ πόλιν πόλει : 1. Καὶ πόλει καὶ ἰδιώτῃ μέγισται τιμαὶ περιγίγνονται. Æsch. c. Ctes. Ἡ πόλις, ἢ ἰδιώτης, ἢ ἔθνος. Alicubi plurali etiam numero, ut Plato de Rep. 2. Οὐ μόνον ἰδιώτας, ἀλλὰ καὶ πόλεις. Sic autem et Thuc. 1, (124.) Ταῦτα ξυμφέροντα καὶ πόλεσι καὶ ἰδιώταις εἶναι, ubi Lat. commodius reddi crediderim adverbio quam nomine : hoc modo, Hæc tum publice, tum privatim utilia esse. Ceterum his ll. confirmari posse meam conjecturam existimo, qua in quodam plebiscito, quod Liban. affert in Argum. in Or. adv. Aristocr. repono πόλις pro πολίτης : Ἐὰν δέ τις τὸν ἀγόμενον ἀφέληται ἢ πολίτης, ἢ ἰδιώτης, ἔκσπονδος ἔστω. Bud. tamen hoc mendum non animadvertit, quippe qui interpr., Seu civis, s. privatus. Sed cogitare debuit, meo judicio, eund. hominem et civem et privatum esse posse. || Interdum, Unus e vulgo, Plebeius, Epigr. Εἶθ' ἑξῆς ἐβίου κοινὸν βίον ὡς ἰδιώτης : Herodian. 4, (10, 4.) Μὴ ἰδιώτου τινὸς καὶ εὐτελοῦς γαμβρὸν γενέσθαι. Sed per ἰδιώτας sæpe intelligitur Vulgus indoctum, quo modo et a Dem. accipitur : sic et Lat. Idiota, Gall. Idiot. Hinc ἰδιῶται opp. τοῖς πεπαιδευμένοις a Luciano (2, 349.) Sed et peculiariter ἰδιώτης aliquis appellatur, ad eam rem, cujus imperitus est, respiciendo, Thuc. 2, (49.) Λεγέτω μὲν οὖν περὶ αὐτοῦ ὡς ἕκαστος γιγνώσκει, καὶ ἰατρὸς καὶ ἰ. Dem. vero (50.) opp. etiam δεινοὶ et ἰδιῶται. Dicitur et ἰδιώτης τοῦτο pro κατὰ τοῦτο : Herodian. 4, (12, 1.) Τὰ μὲν ἄλλα ἰδιώτης. Xen. autem K. Π. (1, 5, 7.) dixit Ἰδιῶται κατὰ τοὺς πόνους : (ibid.) Ἰδιώτας ὡς πρὸς ὑμᾶς ἀγωνίζεσθαι. Lucian. cum ὡς itidem, (1, 824.) Ἄγροικος ἄνθρωπος καὶ ἰ. ὡς πρὸς τὰ ὑμέτερα. Jam vero et genitivo junxerunt pro Rudi et ignaro. Plato Timæo, Κριτίαν οὐδενὸς ἰ. ὄντα ὧν λέγομεν. Sic Gal. Τεχνῶν μὲν λογικῶν ἐπιστήμονες, ἰ. δὲ τῆς ἰατρικῆς. || At vero ap. Aristoph. B. (456.) ἰδιῶται peregrinis opp. εὐ-Σεβῆ τε διήγομεν Τρόπον, περί τε ξένους Καὶ τοὺς ἰ., vide Schol. [" Thom. M. 794. ad Charit. 407. 512. Jacobs. Anth. 6, 105. Wakef. S. Cr. 5, 122. ad Lucian. 1, 265. 460. 484. 495. 551. 808. ad Diod. S. 1, 619. 2, 145. 417. Casaub. Athen. 95. ad Herod. 491. ad Xen. Mem. 3, 12, 1. Act. Traj. 2, 312. Artis expers, opp. artifici, D. R. ad Longin. 258. I. q. ἴδιος, Aristoph. B. 891. Opp. πόλις, Heind. ad Plat. Gorg. 209. Opp. ποιητής, ad Phædr. 292. Conf. c. ἰδιωτικὸς, ad Diod. S. 2, 460. τινὸς, Rei alicujus imperitus, Achill. Tat. 29." Schæf. Mss.] Ἰδιῶτις, Privata. Apud Synes. ἰδιώτιδες, Privatæ, Privati juris. [" Alciphr. 270." Schæf. Mss. " Joseph. 370, 38. Appian." Wakef. Mss.] Ἰδιωτικὸς, Ad privatos homines pertinens, s. ad vulgus, Privatus : ἰδιωτικὰ χρήματα καὶ δημόσια, Herodian. (7, 9, 22.) Et ἰδιωτικὸς καὶ δημόσιος τόπος, Philo. Apud Hermog.

A autem ἰ. λόγοι oppositi δημοσίοις, Privatæ et publicæ pecuniæ : ἰ. σπάργανα ap. Eund. Cunabula privatorum s. plebeiorum hominum, vulgaria. Sic ἰ. ὀνόματα, Isocr. [" Dionys. H. 4, 2097. Thom. M. 212. ad Charit. 450. Wakef. S. Cr. 4. tit., ad Diod. S. 2, 145. 611. ad Mœr. 261." Schæf. Mss.] Ἰδιωτικῶς, Privatorum hominum, Vulgi more, Lucian. (1, 760.) Apud Eust. autem Sermone, quo vulgus utitur. [" Ἰδ. ἔχειν, Plato Alcib. 1. c. 32. Ἰδιωτικώτερον, Stob. S. 76. p. 462." Boiss. Mss. * Ἰδιωτικωτέρως, Schol. Lycophr. 373. * " Ἰδιωτίζω, Eust. 109, 42." Seager. Mss.] Ἰδιωτισμὸς, Sermonis forma e vulgo sumta, Loquendi genus e vulgo sumtum, Longin. (31.) VV. LL. ἡ τῶν ἰδιωτῶν τάξις, ex Hermog. (περὶ Ἰδ. 1. p. 30.) et Epict. [Diog. L. 7. Seneca Controv. 3. Præf., Jul. Rufinian. de Figuris p. 203.] Ἰδιωτεύω, Privatus sum, Privatam ago vitam, Non fungor magistratu. Unde ἰ. et ἀρχῇ opp. ap. Xen. Plato autem ἰδιωτεύειν opp. τῷ δημοσιεύειν, Ap. Socr. (19.) In Epist. autem Phal. ἰ. et μοναρχῶν sibi adversan-
B tur : sicut ap. Isocr. ἰδιωτεύοντες et τυραννῖται, ut quidem ibi legitur, in Epist. ad Jasonis filios, [τυραννιῶντες Corai.] || Rudis sum, s. imperitus, Plato Protag. 392(=3, 120.) Τούτου τοῦ πράγματος, τῆς ἀρετῆς, οὐδένα δεῖ ἰδιωτεύειν. Ἰδιωτεία, Privata vita, cui opponi ἀρχὴν a Xen. dixi. || Inscitia, Imperitia, Lucian. [2, 35. Plato de LL. 3. p. 696. Thuc. 1, 32.] " Ἰδιωτία affertur pro Rusticitas, Inscitia. Sed " id potius cum diphthongo scribitur." [Gl. Rusticitas. " Ad Lucian. 2, 35." Schæf. Mss.]

" ἸΔΝΟΩ, Incurvo, Inflecto, Intorqueo : unde pass. " ἰδνοῦσθαι, quod Eust. exp. συστρέφεσθαι et veluti " δονεῖσθαι τὸ ἰνίον : Hes. vero ἰδνώθη exp. non so- " lum ἐκάμφθη, sed etiam ἐτανύσθη, ut et ἰδνωθεὶς non " solum καμφθεὶς, sed etiam τανυσθείς. Il. N. (618.) " Ἰδνώθη δὲ πεσών : B. (266.) ὁ δ' ἰδνώθη. Hippocr. " quoque ἰδνοῦται usurpavit pro λοξοῦται et συνιζά- " νει, teste Gal. Γυναικ. l. 1. Τὸ στόμα οὐκ ὀρθόν ἐστι " τῆς μήτρης, ἀλλὰ ἰδνοῦται καὶ οὐ λάζυται τὴν γονήν.
C " Sic aliquanto ante Idem dicit, Τοῦτο δὲ ξυμβαίνει " ἢν τῶν μητρέων τὸ στόμα μεμύκῃ ἢ ἰδνωθῇ, ἢ ξυστραφῇ τι τοῦ αἰδοίου." [" Jacobs. Anth. 12, 39. Heyn. Hom. 4, 245. 6, 310. 477." Schæf. Mss.]

ἹΕΡΟΣ, Sacer : δόμος, Hom. Sacra domus, periphrastice pro νηὸς, Templum : Il. Z. cum dixisset v. 88. Νηὸν Ἀθηναίης κ. τ. λ. proxime sequente versu de eod. dixit ἱεροῖο δόμοιο. Od. A. (2.) ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε, ubi certe dicerem Trojam sacram vocari eo sensu, quo a Virg. Neptuniam ; nisi et alias urbes eod. dignaretur epitheto : Il. A. 366. Ὠιχόμεθ' ἐς Θήβην ἱερὴν πόλιν Ἠετίωνος, ubi annotat Eust. ἱερὰς dici urbes, Sacras, sicut et ἱερὰ τείχεα, quoniam unaquæque eorum, quos intus habet, est tutrix : quod officium divinum est. Ead. vero ratione ἱερὸν τέλος custodum ab eo nominari. Sed cum aliis multis tribuat istam appellationem hic poëta, quæ recensere nimis longum esset, dicam generaliter de illius ap. eum usu. Vocat igitur Hom.
D ἱερὸν interdum Quod generi humano utilitatem aliquam affert ; atque ita urbes ἱεραὶ, quia sunt φυλακτικαὶ, ut modo dictum fuit : sic ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτὴν, itidemque ἱερὰς ἀλωὰς, non solum quod Cereri sacratæ sint. Quem vocis ἱερὸν usum imitatus Soph. (Phil. 706.) ἱερὰν vocavit τὴν γῆν, Terram. Interdum vero ἱερὸν appellat Quicquid in suo genere ceteris præstat, magnum est : sicut et ἱερὸν ἰχθὺν quidam ap. eum exp., aliis tamen aliam exp. afferentibus. Sed et ἱερὸν κνέφας quidam τὸ μέγα καὶ βαθὺ esse volunt : qui alioqui ap. Eund. ἱερὸν ἦμαρ referri putant ad sacrificia, quæ interdiu fieri solebant, et quidem ante meridiem, ut τοῦ ἤματος, Diei, signif. ad tempus antemeridianum referatur ; vel ad utilitatem, quam diei lux mortalibus ad sua opera affert. Apud Eund. ἱερὸς βοῦς secundum quosdam est itidem μέγας, aut certe ὁ ἄνετος : sicut ἱεραὶ βῆσσαι, ἱερὸν ἄλσος dicta διὰ τὸ ἀστίβητον καὶ τοῖς πολλοῖς ἀπρόσβατον. Cum autem personis tribuit hoc epithetum, ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο, et ἱερὴ ἲς Τηλεμά-

χοιο, aliaque hujusmodi dicens, tunc quandam s. animi s. corporis præstantiam indicat, ut cum dicimus aliquem divino quodam ingenio præditum esse, divina quadam indole, animi magnitudine, &c.; aut etiam quandam magnificentiam et splendorem, quendam luxum non regificum solum, ut dicit Virg. epulas regifico luxu paratas, sed plane divinum. Sic certe et ἀντίθεον aliquem, nonnunquam propter corporis s. animi bona, nonnunquam propter fortunæ bona nominat. Dixi autem Non solum Regificum luxum, sed plane Divinum, ad Od. Δ. 74. respiciens, Ζηνός που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.

In soluta autem oratione ἱερὸς accipitur simplicius pro Sacer, Sacrosanctus. Dicitur autem aliquid ἱερὸν, interdum Quod alicui deo consecratum est: qua signif. animalia varia dicuntur ἱερὰ, vel sine adjectione, vel adjecto nomine deorum, s. dei, cui sacrum hoc vel illud esse dicitur. Plut. (7, 288.) Χῆνες ἱεροὶ περὶ τὸν νεὼν τῆς Ἥρας ἐτρέφοντο: (8, 342.) Κύκνους μὲν γὰρ ἱερούς, καὶ δράκοντας, καὶ κύνας, καὶ ἵππους ὀνομάζοντες. Cum gen. autem, ut cum dicitur κύκνος ἱερός ἐστι τοῦ Ἀπόλλωνος, itidemque Δράκων ἱερός ἐστι τῆς Ἀθηνᾶς: qui gen. in Lat. dat. vertitur; dicitur enim, Cycnus sacer est Apollini, Draco sacer est Minervæ. Homines quoque ἱεροὶ dicuntur, item ἱεροὶ καὶ δαιμόνιοι, sed alia ratione, ut e Plut. discimus. Quinetiam superl. ἱερώτατος dicitur interdum esse aliquis: Lucian. (3, 228.) Ἱερώτατε Κυϊντίλλε, i. e. θειότατε, Divinissime, εὐσεβέστατε, ut Suid. ἱερὸν signif. etiam ait τὸν εὐσεβῆ. || Interdum vero dicuntur aliqui ἱ. καὶ ἄσυλοι, Sacri et inviolabiles, ut ap. Plut. de Def. Orac. Sic ἱ. καὶ ἄσυλοι φύλακες ap. Philon. Sed et aliæ res variæ variis de causis ἱεραὶ dicuntur: χρήματα, Xen. (Ἑ. 7, 4, 33.) ἱερὰ ἐσθής, Dem. (519.) πόλεμος, Thuc. aliique historici. Meminit etiam Hes.: item Suid., qui duplex fuisse docet. Vide et ἱερὸς γάμος ap. eund. Hes. et ἱερὸς λόχος, cum ap. eum, tum ap. Athen. et alios: ἱερὰ ἡμέρα, atque adeo etiam ἱερώτατη ἡμέρα, ap. Lucian. Apud Xen. autem (Κ. Ἀ. 5, 6, 3.) legitur etiam ἱερὰ συμβουλή, e quo Lucian. sumsisse puto: ac dici ab utroque proverbialiter, alludendo sc. ad ἱερὰν ἄγκυραν, Latino itidem Proverbio dictam Sacram anchoram, de quo lege Erasm. Sed et κινεῖν τὸν ἀφ' ἱερᾶς dicunt, subaudito substantivo γραμμῆς, ut quidam tradunt: de quo Proverbio Eund. lege.

Apud Medicos legimus etiam ἱερὰν νόσον, Sacrum morbum; ἱερὰν, Medicamenti compositionem: ἱερὸν ὀστοῦν, Sacrum os: et ap. J. Poll. ἱερὰ σύριγξ de Meatu vertebrarum. Plut. (10, 83.) Καί τοι μέγαν τινὲς οἴονται τὸν ἱερὸν, καθάπερ ὀστοῦν ἱερὸν, τὸ μέγα, καὶ τὴν ἐπιληψίαν, μεγάλην νόσον οὖσαν, ἱερὰν καλοῦσιν, ἔνιοι δὲ κοινῶς τὸν ἄφετον καὶ ἱερωμένον. Aretæus de Diut. Aff. c. 4. (p. 28.) plures de morbo sacro affert etym. Δοκέει γὰρ τοῖσι ἐς τὴν σελήνην ἀλιτροῖσι ἀφικνεῖσθαι ἡ νοῦσος· τοὔνεκεν ἱερὴν κικλήσκουσι τὴν πάθην· ἀτὰρ καὶ δι' ἄλλας προφάσιας, ἢ μέγεθος τοῦ κακοῦ· ἱερὸν γὰρ τὸ μέγα, ἢ ἴησιος οὐκ ἀνθρωπίνης, ἀλλὰ θείης ἢ δαίμονος δόξης ἐς τὸν ἄνθρωπον ἐσόδου, ἢ ξυμπάντων ὁμοῦ, τήνδε ἐκίκλησκον ἱερήν. Gal. in Hipp. 6. scribit ἐπιληψίαν veteres nominasse μεγάλην νόσον et πάθος παίδων, ut Hippocr. de Aquis, et aëre, et locis, quoniam pueritiæ tempore abundat: nonnullos Herculeum quoque appellasse, non quod Hercules eo corriperetur, sed quod magnitudinem morbi hoc quoque nomine exprimere voluerint. Reprehendit autem eos Gal., qui sacrum morbum appellatum arbitrarentur, quod divinus esset morbus, et a diis in vindictam immitteretur. Hanc tamen nominis rationem ab Aretæo inter alias afferri, jam ante indicatum est. Aliam præterea etymol. affert Alex. Trall. 1, 15. Ἐκάλεσαν δὲ αὐτὸ τοῦτό τινες καὶ ἱερὰν νόσον, διὰ τὸ ἱερὸν καὶ τίμιον εἶναι τὸν ἐγκέφαλον: ab aliis autem Ἡράκλειαν νόσον nominari tradit διὰ τὸ ἰσχυρὸν καὶ δυσμετάθετον τῆς νόσου. Sed ἱερὰ νόσος Budæo videtur esse etiam Elephantiasis, ap. Greg. περὶ Φιλοπτωχ. 53. || Ἱερὰ dicebatur etiam Medicamenti compositio sic κατ' ἐξοχὴν appellati: ea autem varia fuit, et a multis diversimode descripta. Gorr.

A Variam autem dicit, quoniam ἱερὰ alia erat Pacchii Antiochi, alia Andromachi, alia Antipatri, alia Archigenis, alia Galeni, alia Themisonis, alia Justi, alia Logadii, alia Ruffi: alia πικρὰ, quod sc. ex aloë præcipue constaret: alia ἡ διὰ κολοκυνθίδος, quæ sigillatim ab ipso describuntur. Esse vero et alias multas τῶν ἱερῶν differentias, sed eas omnes ad duas referri, sc. εἰς τὴν δι' ἀλόης, vel εἰς τὴν διὰ κολοκυνθίδος. Nominis autem rationem tradit Scrib. Larg. de Comp. Med. 99. Danda erit antidotus ἱερά: hoc enim nomen tribuit ei duas propter causas, ut existimo; unam, ne ejus nomen verum dicendo ostenderet quæ esset; dicitur enim a quibusdam πικρὰ, quia amara est: a quibusdam διὰ κολοκυνθίδος: alteram, quo magis sub tanta specie nominis commendaret medicamentum. Idem ex eo tradit Marc. Emp. || Quod vero ad ἱερὸν ὀστοῦν attinet, Plut., ut paulo ante indicatum fuit, id nominatum ita docet propter magnitudinem. Rufus Ephes. Τὸ δὲ τελευταῖον ὀστοῦν τῆς ὀσφύος, ἱερὸν ὀστοῦν· οἱ δὲ * ὑποσφόνδυλον καλοῦσι·
B τὸ δὲ ἄκρον αὐτοῦ, κόκκυγα: alibi tradit in hujus utraque parte coxas esse, τὰ ἰσχία: et in his τοὺς γλουτοὺς, i. e. Nates. J. Poll. Ἵνα δὲ σπόνδυλοι καταλήγουσιν, ἱερὸν ὀστοῦν καλεῖται· καὶ ἄρχεται μὲν ἐξ εὐρύτητος ὑπὸ τὴν ῥάχιν, * ὑποστενοῦται δὲ κατὰ τὸν κόκκυγα καλούμενον, ὃς καὶ σπονδύλιον καὶ ὀῤῥοπύγιον ὀνομάζεται· οὗ τὸ ὑπεράνω, ὀσφὺς καὶ ἰξύς. Os sacrum, inquit Cam., etiam Latum os vocatur, Gr. ἱερὸν ὀστοῦν καὶ πλατύ. Hoc quasi de vertebris quibusdam et ipsum consertum, ita nodis contineri videtur. Sed est unum os supra, ubi cum spina committitur, latius, infra angustius: ibique Græci κόκκυγα nominant, σφονδύλιον, ὀῤῥοπύγιον. Gal. duobus modis usurpat ἱερὸν ὀστοῦν, uno quidem, latius, ut κόκκυγα etiam comprehendat: veluti de Usu Part. 12. cum scribit os sacrum constare ossibus quatuor, tribus videlicet propriis et coccyge, altero autem, specialius pro Ea tantum parte, quæ revera ἱερὰ est, Magna et lata, quantum sc. hujus cum osse ilium per synarthrosin jungitur; hac enim sola parte revera ἱερὸν
C est, Magnum atque latum: tuncque ejus reliquum gracilescens semper ac tenuatum, donec in tres cartilagines acutissimas desinat, Coccygem appellat. Ἱερὸν autem nominatum hoc os quidam, præter superiorem hujus nominis rationem, voluerunt, quod in ea aliquid sacri arcanique insit: quoniam partus tempore divinitus aperiatur, eductoque fœtu solidescat miro quodam naturæ opificio: alii vero, quod partes, quæ huic ossi adjacent, diis offerre in sacrificiis solerent: id, quod Menandri testimonio confirmant, Οἱ δὲ τὴν ὀσφὺν ἄκραν θύσαντες. Hæc inter alia Gorr. || At ἱερὰ σύριγξ, Anatomicis Medium foramen, quo omnes cervicis vertebræ perviæ sunt, et spinæ medulla a cerebro descendit: quod ad canalis fictilis similitudinem σωλὴν etiam nominatur. Gorr. ex J. Poll. [4, 180.]

Ἱερὰ βοτάνη, Sacra herba, vide in Ἱεροβοτάνη.

Ἱερὰ, Serpentis nomen, Aristot. H. A. 9, 29. Ἔστι δέ τι ὀφίδιον μικρὸν, ὃ καλοῦσί τινες ἱερὰν, ὃ οἱ πάνυ μεγάλοι ὄφεις φεύγουσι· γίνεται δὲ τὸ μέγιστον πη-
D χυαῖον. Gaza Sacrum serpentem interpr.

Ἱερὸς ἰχθὺς, Sacer piscis: sic dicitur Anthias, Aristot. H. A. 9, 37. Ὅπου δ' ἂν ἀνθίας ὁραθῇ, οὐκ ἔστι θηρίον· ᾧ καὶ σημείῳ χρώμενοι κατακολυμβῶσιν οἱ σπογγεῖς, καὶ καλοῦσιν ἱεροὺς ἰχθῦς τούτους. Athen. vero (282.) ἱεροὺς ἰχθῦς vocari tradit ab eo, qui Τελχινιακὴν historiam scripsit, δελφῖνας et πομπίλους: in quam sententiam e Pancrate quoque Arcade citat, Πομπίλος, ὃν καλέουσιν ἁλίπλοοι ἱερὸν ἰχθύν. Ab Hom. [Il. Π. 407.] ἱερὸν ἰχθὺν, vocari ἀνθίαν, testatur Plut. (10, 83.) sed Eratosthenem τὸν χρύσοφρυν videri vocare ἱερὸν ἰχθὺν, Εὐδρομίην, χρύσειον ἐπ' ὀφρύσιν, ἱερὸν ἰχθύν: alios vero τὸν ἔλλοπα, eo quod rarus sit et difficulter capiatur.

["Ἱερὸς, Arnaud Var. Conj. 95. ad Od. Θ. 4. Græv. Lectt. Hes. 577. Casaub. Athen. 6. 85. ad Xen. Eph. 220. ad Charit. 267. (757.) Valck. Hipp. p. 291. ad Herod. 130. Gesner. Ind. in Orph., Verh. ad Anton. Lib. 16. Ammon. 1. 104. Valck. Anim. 2. 184. Phavorin. 1072. Wyttenb. Ep. Cr. 35. Beck. in Bibl.

Philol. 1, 73. Wakef. ad Bion. 1, 29. S. Cr. 5, 143. Brunck. Aristoph. 3, 149. ad Soph. Œd. T. 1441. Ed. Johns., Heyn. Hom. 4, 313. 5, 426. 6, 18. 7, 211. 360. 532. 802. 8, 737. Bast Lettre 68. Musgr. Iph. A. 674. Wakef. Ion. 85. Phil. 1215. Jacobs. Anth. 8, 391. Magnus, Wakef. S. Cr. 2, 52. De urbibus, ad Od. A. 2. De capillis, Jacobs. Anth. 8, 80. De tempestatibus, Bion p. 60. Ed. Mans. 2. De farina, Heyn. Hom. 6, 228. Epith. fluviorum, ad Xen. Eph. 152. Opp. ἴδιος, ὅσιος, ad Herod. 442. 444. De quant., Jacobs. Exerc. 2, 202. Anth. 8, 265. Wakef. Trach. 513. Cum gen., Paus. 1, 420. Xen. Eph. 72. Ἱερὸς fem., Heyn. Hom. 6, 229. Ἱερὸς, ἱρὸς, 4, 272. Ἱ. καὶ ἅγιος, Plut. Alex. p. 52. Schm. Ἱερός τινος, Heind. ad Plat. Phædr. 340. Ἱ. ἀγὼν, ad Charit. 434. Heyn. Hom. 8, 479. κνέφας, 7, 358. ἔπος, ad Charit. 602. ὄρνις, Mnasalc. 12. Jacobs. Anth. 7, 324. 8, 59. ὕπνος, 7, 303. γραμμὴ, Brunck. Aristoph. 2, 54. ἀσπὶς, Corav Theophr. 252. ἦμαρ, Heyn. Hom. 6, 137. 629. ἰχθὺς, 7, 210. ad Il. Π. 407. Ἀθῆναι, Bergler. ad Alciphr. 232. Ἱερὸς ἀκτὴ, Mitsch. Hymn. in Cer. 106. ad Herod. 655. Ἱερὰ, Astrologici libri, Jacobs. Anth. 9, 470. Τὰ ἱ., Donaria vasaque sacra, ad Diod. S. 2, 512. Ἀφ' ἱερᾶς ἄρχεσθαι, Ruhnk. ad Schol. Plat., Hœschel. ad Philon. Opusc. 254." Schæf. Mss.]

Ἱερὸν, τὸ, Sacrum, Sacrificium, Hostia, Victima. Quibus in signiff. ponitur potius plur. Od. E. (101.) οἵ τε θεοῖσιν Ἱερά τε ῥέζουσι καὶ ἐξαίτους ἑκατόμβας. Sic Hesiod. Ἐ. (1, 334.) Καδδύναμιν δ' ἔρδειν ἱέρ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, Ἁγνῶς καὶ καθαρῶς. Quibus in ll. ἱερὰ videtur reddi posse Sacra; at vero in Od. Γ. (5.) τοὶ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον, Ταύρους παμμέλανας Ἐνοσίχθονι κυανοχαίτῃ, magis convenit ἱερὰ ῥέζειν vertere Hostias: ῥέζον autem, Mactabant. Quod verbum alioqui in illo Hesiodi l. commode reddi potest Facere; at non item in illo Hom., propter sequens ἑκατόμβας: neque enim ausit quisquam dicere Sacra faciunt et hecatombas, sed dixerit Sacra offerunt et hecatombas; Sacra ferunt et hecatombas. Quod posterius exemplo Virgilii dico, ita loquentis non semel. Viderit tamen lector an aliud verbum aptius hoc inveniri possit, quod commode cum accus. ἑκατόμβας, sicut cum ἱερὰ, jungi queat, ut ῥέζειν cum utroque Hom. junxit. Comperio certe in prosa quoque ἱερὰ significare et Sacra, Sacrificia, Victimas, Hostias: quod sequentibus exemplis docebo. Ac primum ἱερὰ, Sacra, Sacrificia: quæ frequentior est signif., Thuc. 2, (71.) Θύσας ἐν τῇ Πλαταιέων ἀγορᾷ Διὶ Ἐλευθερίῳ ἱερά: 5. Περὶ μὲν τῶν ἱερῶν τῶν κοινῶν, θύειν, καὶ ἰέναι, καὶ μαντεύεσθαι: ἱερὰ τέλεια, (5, 47.) δημοτελῆ, Æschin. (4, 1.) sicut et θυσίαι δημοτελεῖς dicuntur: Xen. (Ἐ. 6, 3, 4.) et Dem. (1369.) ἄρρητα ἱερά. Idem K. Π. 8, (7, 1.) ἱερὰ cum φήμαις jungit, addens et alia, sicut Plut. Symp. 2. Χρησάμενος ἢ φήμαις ἢ ἱεροῖς: multa denique passim extant signif. hujus exempla. Alterius autem ei affinis, qua sc. ἱερὰ vocantur Victimæ, cum alia, tum hæc afferri posse existimo. Xen. Ἑ. 4, (7, 7.) Ἐφάνη αὐτῷ τὰ ἱερὰ ἄλοβα: 3, (5, 5.) Ἀνεμιμνήσκοντο δὲ καὶ ὡς θύειν τ' ἐν Αὐλίδι τὸν Ἀγησίλαον οὐκ εἴων, καὶ τὰ τεθυμένα ἱερὰ ὡς ἔρριψαν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ. Sic autem de ead. re 3, (4, 4.) p. 291. Τοῦ τε λοιποῦ ἐκέλευον μὴ θύειν, καὶ οἷς ἐνέτυχον ἱεροῖς τεθυμένοις, διέρριψαν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ. At vero ἱερὰ καλὰ, quod ap. Eund. sæpe occurrit, reddi solet Læta exta; atque ita etiam Bud. in K. Ἀ. 4, (3, 7.) Ἐθύοντο πάντες παρόντες οἱ στρατηγοί· καὶ τὰ ἱερὰ καλὰ ἦν εὐθύς: itidemque ἱερὰ αἴσια interpr. Polit. ap. Herodian. (8, 3, 17.): posse tamen in his ll. ἱερὰ accipi in sua prima signif. docebo in verbo Καλλιερῶ, ubi et de hoc loquendi genere, οὐκ ἐγίγνετο τὰ ἱερὰ, quod illi alteri opp., disseram. || Sacellum, s. potius Fanum, Templum, Delubrum, Thuc. 2, (16.) Ἐβαρύνοντο δὲ καὶ χαλεπῶς ἔφερον, οἰκίας τε καταλιπόντες καὶ ἱερὰ, ἃ διαπαντὸς ἦν αὐτοῖς ἐκ τῆς κατὰ τὸ ἀρχαῖον πολιτείας πάτρια. Xen. Ἑ. 3, (2, 14.) Ἔνθα ἦν Ἀρτέμιδός τε ἱερὸν μάλα ἅγιον. Rursum Thuc. 4. ad nomen ἱερὸν addidit etiam νεὼν, scribens, Τάφρον μὲν κύκλῳ περὶ τὸ ἱερὸν καὶ τὸν νεὼν ἔσκαπτον. Alio-

A qui certe ἱερὸν in multis cum aliorum scriptt., tum Pausaniæ ll. nihil aliud quam νεὼν, Templum, signif. constat. [" Ammon. 73. 79. Valck. 149. ad Diod. S. 2, 376. Xen. Mem. 1, 1, 14. ad Anton. Lib. 269. 303. Verh., ad Xen. Eph. 134. ad Herod. 131. 162. 435. 446. 722. ad Charit. 662. Musgr. Tro. 96. Hel. 1008. Dionys. H. 2, 705. Heyn. Hom. 6, 108. Victima, Heyn. ad Apollod. 665. ad Herod. 683. Musgr. Herc. F. 922. Dosiad. Ara 1. Ἱερὸν a ναὸς distinctum, Musgr. Hel. 846. Fac. ad Paus. 1, 65. omnino Larcher, ad Herod. 1, 465. Palæph. 191. cf. Herod. p. 86, 12. ubi τέμενος i. q. ἱερὸν, item p. 133. ad Diod. S. 1, 18. 326. Valck. Callim. 166. Conf. c. ἱερεῖον, Musgr. El. 828. ad Paus. 410. ad Dionys. H. 1, 97. 454. 4, 1987. Zeun. ad Xen. K. Π. p. 797.; cum τόπος, Jacobs. Anim. 274. Ἱ. et τέμενος, Plut. Mor. 1, 905. Τὸ ἱ. τοῦ Διὸς, Valck. Oratt. 386. De his similibusque locutionibus, ἐν Ἀσκληπιοῦ, ἐν τοῦ Ἀ., ἐν τῷ Ἀ., Fischer. ad Theophr. 137. Valck. l. c. Ἐφ' ἱ. καθίσαι, ad Diod.
B S. 1, 438. Ἱερὰ, ad Charit. 402. Res sacræ sacrorumque ritus, ad Herod. 308. Ἱερὸν ποιεῖν τινὶ, τινὸς, Verh. ad Anton. Lib. 37. Ἱερὰ ποιεῖν, ad Herod. 700. Dionys. H. 1, 206. Bast Lettre 79. 164. διδόναι, προσφέρειν, ibid. Τὰ ἱ. γίγνεται, ad Herod. 563. Τὰ ἱ. καλὰ γέγονε, ad Charit. 662. Πρὸς ἱεροῖς ἱκετεύειν, Thom. M. 751." Schæf. Mss.]

[* " Ἱερόβατος, Jacobs. Anth. 7, 161. Toup. Opusc. 2, 136. Emendd. 1, 374." Schæf. Mss.]
Ἱεροβοτάνη, q. d. Sacra herba, ἱερὰ βοτάνη etiam dicta disjunctim, Verbena, Verbenaca: ideo Sacra herba vocata, quod præcipuum in lustrationibus usum habeat, suspensa, alligata. Vocatur et περιστερεών. Diosc. (4, 61.) Cincinnalem a Romanis appellatam auctor est: quem vide, item Plin. Scrib. Largus Vettonicam interpr.: Apuleius Liciniam, Lustraginem, Columbinam, Militariam, Vertipedium, Cristam gallinaceam: alii et Exuperam: Aëtius vocari etiam Herbam Veneris tradit. || Ἱερὰ βοτάνη dicitur etiam Salvia, Aëtius 1. Ἱερογλύφος, [Procl. Paraphr. Ptol.
C p. 251.] ET Ἱερογλύπτης, q. d. Sacra sculpens, Qui sculpit s. peritus est sculpendi ea, quæ hieroglyphica vocantur. DICTA autem Ἱερογλυφικὰ ap. Ægyptios Sacra quædam monumenta non literis vocabula, sed sculptis rerum animaliumque figuris, significantia, Bud. Ego ἱερὸν in h. v. Mysticum aliquid et arcanum signif. puto: γράμματα certe pro notis poni constat, cum dicitur ἱερογλυφικὰ γράμματα: Lucian. 439(=3, 609.) Ἐν τῷ θεάτρῳ ἀναγεγραμμένον ὄνομα ἱ. γράμμασιν: nam et ipse alibi exactius loquens, fatetur non esse γράμματα, sed σημεῖα s. χαρακτῆρας, quibus utuntur Ægyptii. Locus est 118(=1, 786.) Τί γὰρ εἰ μηδὲ γράμματα γράφοιμεν ἐπὶ τῶν κλήρων, ἀλλά τινα σημεῖα καὶ χαρακτῆρας; οἷα ταλλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν ἀντὶ τῶν γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας, καὶ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους. Extat Hori Apollinis de istis hieroglyphicis libellus. [" Fabric. B. Gr. 1, 81. ad Diod. S. 1, 91. 176. * Ἱερογλυφέω, Wolf. Prol. Hom. 83." Schæf. Mss. " Horapoll. 2, 34." Boiss. Mss. * " Ἱερογομφία, Synes.
D 114." Wakef. Mss.] Ἱερογραμματεὺς, q. d. Scriba, et velut commentariensis rerum sacrarum, i. e. mysticarum. Quidam vero interpr. Sacer scriba. Sed quid profiterentur, qui ἱερογραμματεῖς vocabantur, vide ap. Suid. h. v. Lucian. (3, 210.) Ὥσπερ Αἰγυπτίων οἱ καλούμενοι ἱ., Ἀσσυρίων δὲ καὶ Ἀράβων οἱ ἐξηγηταὶ τῶν μύθων. AT VERO Ἱερόγραφα SEU Ἱερογραφούμενα, Dionysio Areop. Divinarum rerum imagines, adumbrationes. [" Ἱερογραφέω, Andr. Cr. 122. Dionys. Areop. 114. 117. 119." Kall. Mss. Suicer. Thes. v. Εἰσάγω. * " Ἱερογραφικὸς, Andr. Cr. 125. Dionys. Areop. Cæl. Hier. 1, 3. 4, 27. Syncell. p. 40. * Ἱερογραφικῶς, 86." Kall. Mss.] EADEM Ἱερόπλαστα ET Ἱερότυπα ab eo nominantur, Bud. Qui alibi addit, ἱερόπλαστα et ἱερότυπα σύμβολα dici Signa sensilia rerum intelligibilium. [" Dionys. Areop. de M. Th. 3." Boiss. Mss.] Ἱερογραφία, [" Const. Manass. Chron. p. 97." Boiss. Mss.] ET Ἱεροπλαστία, Rerum divinarum adumbratio per quædam signa, Bud. Ἱεροδιδάσκαλος, Qui sacra docet,

ea, quæ ad sacrorum ritus pertinent, Qui ad sacra initiat, sicut ἱεροτελέστης, Bud. e Dionys. Areop. [Dionys. H. 1, 128.] Ἱερόδουλος, Sacris inserviens, Æditus, VV. LL. Apud Strab. ἱ. γυναῖκες, Mulieres deo sacratæ. Et peculiariter ἱερόδουλοι, Ancillæ templi Delphici, Cam. Bud. 287. Usi sunt hoc nomine LXX. Esdr. 2. 7. 8. de Nathinnæis. [“ Ad Diod. S. 1, 84. 326. ad Charit. 315. Valck. Adoniaz. p. 197. Phœn. p. 76. 637. ad Herod. 130. * Ἱερόεργος, ad Callim. 1, 62. 577. * Ἱεροεργία, Athen. 1. p. 2. 6.” Schæf. Mss.] Ἱεροθέτης, Sacrorum institutor, Qui sacra, sacrorum ritus, sacros ritus instituit: ut Christus ap. Dionys. Areop. Ἱεροθετέω, Sacra s. Sacrorum ritus, sacros ritus instituo. A Bud. exp. etiam simpl. Ritus constituo, in Dionys. Areop. Ὅθεν ἡ τῶν ἱερῶν ἱερὰ ταξιαρχία μεταλαμβάνειν τοὺς ἱερεῖς ἱεροθετεῖ τῶν θείων. Dicuntur autem ἱεροθέτης et ἱεροθετῶ ead. forma, qua νομοθέτης et νομοθετῶ. [* Ἱεροθήκη, Gl. Sacrarium.] Ἱερόθυτος, Sacrorum ritu mactatus, immolatus, ut quidam interpr. Aristot. Œcon. 2, (20.) Οἱ δὲ ἱερόθυτα ἐποίουν, VV. LL. interpr. Sacris offerebant occidenda. Apud Plut. (7, 376.) quidam ἱ. θάνατον appellat Ejus, qui se pro patria devovet. Phrynich. videtur censuisse signif. Deo immolatus, cum scribit pro eo ab Atticis usurpari θεόθυτος. At τὰ ἱ. subst., Athen. Sacræ hostiæ, Bud. hoc in l. Οὐ παρέργως δὲ παρὰ τῷ Ὁμήρῳ καὶ τὰ ὅρκια καὶ τὰ ἱ. κήρυκες κομίζουσιν. [“ Phryn. Ecl. 62. Wakef. Ion. 1571. Τὰ ἱ., Apoll. Dysc. 58. * Ἱεροθύσιον, Paus. 359. * Ἱεροθυτέω, Timæi Lex. 11.” Schæf. Mss. “ Heraclit. 96.” Wakef. Mss. * Ἱεροκαυτέω, Phryn. Σοφ. Προπαρ. 51.” Boiss. Mss. * “ Ἱεροκαυτόω, Diod. S. 2, 454.” Schæf. Mss.] Ἱεροκῆρυξ, Sacer præco, Præco qui in sacris favere linguis jubet, Dem. 238(=1371.) Ὃς ὑπηρετεῖ τῇ τοῦ βασιλέως γυναικὶ, in sacris quibusdam. Synes. autem Eos quoque, qui in ecclesia favere linguis jubebant, dum sacra peragebantur, aut aliud quippiam inter rem sacram edicebant, ἱεροκήρυκας appellavit. Bud. [Athen. 149.] Ἱεροκόμος, Qui sacrorum curam gerit. Legitur tamen ἱεροκόμας ap. Hes. [* “ Ἱεροκτόνος, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. Edess. 135. Combef.” Boiss. Mss. * Ἱερόληπτος, Gl. Fanaticus, Manetho 4, 227. * “ Ἱερόλημπτος, ad Charit. 442.” Schæf. Mss.] Ἱερολογέω, De sacris rebus loquor s. dissero, Sacra verba pronuntio, Bud. e Dionys. Areop. Ἱερολογία, Ea, quæ in Ecclesia recitantur, quasi Sacri sermones, ex Eod. Sed ἱερολογία tamen dicitur tanquam AB ἱερολόγος, [“ Lex. Ms.” Wakef. Mss.] non ab ἱερολογέω. [* Ἱερομαθής, Phot. Bibl. 342. * Ἱερομανία, Clem. Alex. p. 11. * Ἱερομαντία, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * “ Ἱερόμαρτυρ, Phot. Erotem. 9. p. 70.” Boiss. Mss. * “ Ἱερομήκης, Eust. in Dionys. P. p. 94. Διὰ τὸ τοῦ σχήματος ἱερόμηκες. Vocem nihili censeo. Cod. 2731. habet περίμηκες.” Bast. ad calcem Scap. Oxon.] Ἱερομηνία, Sacrum mensis initium, ut quidam interpr. Alii, Sacra primi diei mensis, novilunii. Bud. autem ap. Dem. 140. Ἱερομηνία ἐστὶ, vertit Ludorum dies: quibus sc. non licebat commeantes capere. Ex Eod. affert ἱερομηνίαν dictam περὶ τῶν κρονίων, citans p. 296. 299. Hes. ἱερομηνίαν exp. ἑορτάσιμον ἡμέραν, itidemque Harpocr. et Schol. Thuc. ἑορτώδη ἡμέραν, Festum diem: at Suid. ἱερὰν ἑορτὴν κατὰ μῆνα. Cam. ap. Dem. in Timocr. Ποιήσασαν ἱ., vertit Quæ festos dies instituit. [Thuc. 3, 56. “ Ad Charit. 450. 515. Musgr. Heracl. 778. Kuhn. ad Paus. 216. ad Timæi Lex. 148. ad Xen. Eph. 132.” Schæf. Mss.] Ἱερομνήμων, q. d. Sacrarum rerum s. Sacrorum rituum memoriæ præfectus. Quidam etiam vertunt, Sacer scriba, e Schol. Aristoph. Ad verbum, Sacrorum s. Sacrorum rituum memor. Quidam vero interpr. Qui est a commentariis sacrarum memoriarum. Sed peculiariter ἱερομνήμονες appellati fuerunt Qui ex unaquaque civitate ad Amphictyonicum concilium mittebantur, Harpocr. Exp. etiam οἱ εἰς πυλαίαν ἐκπεμπόμενοι γραμματεῖς ab Hes. Suida. Vide Μνήμων. || In VV. LL. ex Aristot. affertur ἱερομνήμονες et pro Magistratibus, ap. quos in scripta rediguntur privati contractus et judicum sententiæ, atque alia hujusmodi. || Plinio Nomen gemmæ. [Æschin. c. Ctes. 506. Al-

A ciphr. 2, 4. Heliod. 2, 145. Dionys. Hal. A. R. 8, 55. Gl. Flamen, Pontifex.] Ἱερομνημονέω, Fungor munere eorum, qui ἱερομνήμονες dicuntur, Aristoph. N. (623.) λαχὼν Ὑπέρβολος Τῆτες ἱερομνημονεῖν. [* “ Ἱερόμυκος, Etym. M. 694, 46.” Wakef. Mss. * Ἱερόμυρτος, i. q. ὀξυμυρσίνη, Diosc. 4, 146.] Ἱερομύστης, Qui sacris mysteriis initiat, sacra mysteria tradit, ὁ τὰ ἱερὰ μυστήρια εἰσηγούμενος, Suid. Et ap. Dionys. Areop. ἱερομύσται, Theologi primi, qui cæremonias condiderunt, Bud., qui exp. etiam οἱ τὰ ἱερὰ μεμυημένοι. Apud Hes. autem legimus ἱερομύστας, ita enim scr. puto pro ἱερομύστους, exp. ἱερὰ μαντευομένους. Ἱερονίκης, In sacris certaminibus s. uno e quatuor sacris certaminibus victor, Lucian. [2, 41. “ Toup. Opusc. 1, 187. Emendd. 1, 283. ad Charit. 434, 513. Jacobs. Anth. 9, 79.” Schæf. Mss.] Ἱερονόμος, Sacræ disciplinæ et institutionis magister et exactor. Hac enim in signif. utitur Bud. hoc nomine, nescio an alibi invento, an a se ad aliorum hujusmodi exemplum ficto, de Asse 5. istam ipsemet B exp. subjungens. [Dionys. H. 1, 128. * Ἱερονουμηνία, i. q. ἱερομηνία, Schol. Pind. N. 3, 4. * Ἱερόπλαγκτος, Manetho 4, 509.] Ἱεροποιὸς, q. d. Sacrificus, Sacrificulus; peculiariter Qui sacra faciebat Eumenidibus præsidibus Areopagi, Bud. e Dem., ap. quem Schol. dicit ἱεροποιὸν esse τὸν ἐποπτεύοντα τοὺς μάντεις, ὅτε θύουσι, μή πού τι κακουργῶσι. [“ Dionys. H. 3, 1852. 4, 2076. Heind. ad Plat. Lys. 15. ad Diod. S. 1, 33.” Schæf. Mss. “ Inscr. ap. Reines. 501.” Boiss. Mss. Ulpian. ad Dem. Mid. p. 367. Junius ad Clem. Epist. 1, 41.] Ἱεροποιΐα, Functio illa. [“ Ammon. 18.” Schæf. Mss. “ Joseph. 635, 22.” Wakef. Mss.] Ἱεροποιέω, Fungor illo munere, generalius Sacra facio, Sacro, Dedico, Aristid. Ἱεροποιήσας τούτους φαίνεται, οἷς τὰ ἱερὰ δρῶμεν, vide et Dem. (552.) ap. Bud. 814. [“ Heind. ad Plat. Lys. p. 14. Tzetz. Exeg. in Il. 113, 7.” Schæf. Mss. “ Aliquem sacrum facere, Clem. Alex. 71.” Wakef. Mss.] “ Συνιεροποιὸς, Qui una sacra facit, Collega “ sacrorum. Affertur e Dinarcho in VV. LL. ubi C “ perperam legitur συνεροποιός.” [* “ Συνιεροποιέω, Una sacra facio, Isæus p. 209.” Wakef. Mss.] Ἱερόπολις, Sacra urbs, Sancta civitas, Philo V. M. 3. [* Ἱερόπομπος, not. in Hesych. v. Θεωρικός. * Ἱεροπρακτέω, Lex. Hermanni p. 397.] Ἱεροπρεπὴς, Talis, qualem decet esse eum, qui sacer est, sanctus, Sanctitatem s. Sanctimoniam decens, Sanctimoniæ conveniens, Bud. ap. Polyb. nisi forte Polyb. pro alio scripsit, hæc de sacerdote dicta, Καὶ νῦν ἐν τῇ ἑορτῇ ἱεροπρεπέστατος δοκεῖς εἶναι τῶν προγεγενημένων, vertit, Maxime implere majestatem sacerdotii. In VV. LL. affertur ex Auctore anonymo, Ἱ. ἐν καταστήματι, pro Qui est in habitu, qui deceat sacrum et Deo deditum. Ibidem exp. et Sacer, Divinus: et subjungitur e Luciano (1, 537.) Ἡ δὲ κνίσσα θεσπέσιος καὶ ἱ. Apud Philon. Τὸ τῆς νομοθεσίας ἱ., pro Sanctimonia. [“ Plato Theag. 3.” Boiss. Mss.] ET Ἱεροπρεπῶς, Ita ut decet sacrum s. sanctum, rem sacram etc. Sancto quodam modo, θεοπρεπῶς, Hes. [Strabo p. 567. Casaub. * Ἱεροπρόσπλοκος, Procl. Paraphr. D 252.] Ἱεροσκόπος, q. d. Sacrorum inspector, Aruspex. [Orph. Hymn. 1, 23. Dionys. H. 1, 90.] Ἱεροσκοπία, Aruspicina. [“ Porson. Or. 1259. ad Diod. S. 2, 532. Segaar. Epist. ad Valck. 29. Wassenb. ad Hom. 155.” Schæf. Mss.] Ἱεροσκοπέω, Aruspicinam factito s. exerceo, Aruspicis sacerdotio fungor, Bud.: ἱεροσκοπεῖν, ἱερᾶσθαι, Hes. [“ Ad Diod. S. 1, 81. ad Mœr. 281.” Schæf. Mss. Strabo 1, 43. * Ἱεροστάτης, Sacrorum antistes, Templi curator, 1 Esdr. 7, 2. * Ἱερόστεπτος, Æsch. Suppl. 23. sed * ἐριόστεπτος post Stanl. in textum receperunt Schutz. et Pors.] Ἱεροστόλοι, Qui sacram divinorum rationem ab omni expurgati superstitione, ac nimia vacantique sedulitate, in anima gestant, perinde ac in capsula quadam, VV. LL. non nominato Auctore, et non sine manifesta depravatione. [Sacrorum adornator, Plut. 7, 388. * Ἱεροστολιστής, Porphyr. Abstin. 4, 8.] Ἱερόσυλος, Sacrilegus, Plato de Rep. 1. (6, 182.) Ἱ. καὶ ἀνδραποδισταὶ καὶ τοιχωρύχοι. Ἱεροσύλως, Sacrilege, Per sacrilegium. Ἱεροσυλία, Sacrilegium.

[Diod. S. 12. p. 306., 16. p. 542.] Ἱεροσυλέω, Sacrilegium committo, Per sacrilegium s. Sacrilegio rapio, aufero, Spolio aliquem per sacrilegium s. sacrilege. Aristoph. Σφ. (845.) Εἶθ' ἱεροσυλήσας φέρεις; Phalar. Epist. Ἱεροσυλήκατε τοὺς θεοὺς, In deos sacrilegium commisistis, sacrilegi fuistis. Ἱεροσύλημα, Quod sacrilegio raptum est, Sacrilegium. [Hes. * Ἱεροσύλησις, Diod. S. 16. p. 518.] Ἱεροτελεστής, Sacerdos, Episcopus, Bud. e Dionysio Areop. addens, nostrum etiam Servatorem ab eo ἱ. vocari, sicut et τελετάρχην. Dicitur autem quasi ὁ τελῶν τὰ ἱερά: VV. LL. tamen exp. Qui sacris initiat. [Maximi Scholia p. 70. * "Ἱεροτελεστία, Suid. v. Ἁγίασμα." Boiss. Mss. * Ἱεροτελεσία, Phav. 8. * Ἱερότροχος, Orph. Hymn. in Rheam 2. "Ad Charit. 788." Schæf. Mss.] Ἱερότυπος, Cui sacra figura impressa est, Dionys. Areop. Ἱ. εἰκόνων ἀνακάθαρσις, Sacrarum imaginum explanatio. Apud Eund. (de M. Th. 3.) Ἱερόπλαστα σύμβολα καὶ ἱ., Signa sensilia rerum intelligibilium, Bud. Ἱεροφάντης, Sacrorum antistes, Philo V. M. Οὐχ ἑρμηνεῖς ἐκείνους, ἀλλ' ἱ. καὶ προφήτας προσαγορεύοντες, Sacrorum antistites et vates, Plut. Numa (9.) Ὁ δὲ μέγιστος τῶν Ποντιφίκων, οἷον ἐξηγητοῦ καὶ προφήτου, μᾶλλον δὲ ἱ. τάξιν ἐπέχει. Hesychio ὁ μυσταγωγὸς, ὁ τὰ ἱερὰ δεικνύων, Qui sacra et cæremonias docet, Bud.: Suid. primum appellatum fuisse scribit τὸν ἀποφήναντα ἐκ τοῦ πολέμου ἀπιόντα τὰ ἱερά. ["Kuster. Aristoph. 110. Valck. Hipp. p. 163. ad Charit. 254. 314. ad Lucian. 1, 464. ad Herod. 575." Schæf. Mss. * "Ἱερόφαντις, Plut. Sylla 841. HSt." Seager. Mss. Schol. Soph. Œd. C. 713.] Ἱεροφαντία, Antistitium, Martian., Antistitis sacrorum dignitas, Plut. Alcibiade (34.) de sacerdotibus, qui armis tecti ab Alcibiade ad Eleusinia sacra renovanda composito agmine ducebantur, Θέαμα σεμνὸν καὶ θεοπρεπὲς τὴν στρατηγίαν ἐκείνην ἐπιδεικνύμενος, ὑπὸ τῶν μὴ φθονούντων ἱ. καὶ μυσταγωγίαν προσαγορευομένην. In VV. LL. ἱεροφαντίαι plur. Sacrorum cæremoniæ: ["Clem. Alex. 564." Wakef. Mss.] Ἱεροφαντικὸς, Ad sacrorum antistites pertinens, Sacerdotalis: βίβλοι, Libri de jure pontificio, Plut. Numa [22. "Eunap. 33." Wakef. Mss.] Ἱεροφαντικῶς, More sacrorum antistitum. [Lucian. 2, 246.] Ἱεροφαντέω, Sacrorum antistes sum, Sacra doceo, Lucian. Εὔμολπος ὁ πρῶτος ἱεροφαντῶν, et, Ἐδᾳδούχει δὲ καὶ ἱεροφάντει ὁ Ἀλέξανδρος, Antistitis officio fungebatur, Bud. [Heracl. Alleg. 64. * Ἱεροφάντωρ, Epiphan. 1, 1059.] "Ἱεροφοῖτις ἀηδὼν, ex Epigr.: per-" peram pro ἠερ." ["Olympiod. in Plat. Gorg. πρ. 23." Routh. Mss.] Ἱεροφόρος, Sacriferus, Ovid. Qui sacra fert. [Plut. 7, 388. ἱεραφ. Reisk.] Ἱεροφύλαξ, Sacrorum custos. [Gl. Æditus. Dionys. H. 1, 128. "Musgr. Iph. T. 1027. Markl. Iph. p. 355." Schæf. Mss.] Ἱεροφυλακεῖον, Locus, ubi sacra custodiuntur, Sacrarium. [* Ἱεροφυλάκιον, Lexx. Gr. sine exemplo.] Ἱερόφωνος, Sacram s. Magnam vocem habens, μεγαλόφωνος, Suid. [Alcman Fr. 12. Antigoni c. 27. * "Ἱερόχρηστος, Toup. Opusc. 2, 27." Schæf. Mss.] Ἱεροψάλτης, Sacer cantor, Qui sacra canit: Δαβὶδ, Basil. [2, 72. "Joseph. 482, 19." Wakef. Mss. * Ἱερόψυχος, Joseph. de Maccab. 17, 9.]

[* "Ἱεράπολις, ἱερὰ πόλις, Jacobs. Anth. 11, 403. * Ἱεραπολιῆτις, Epigr. adesp. 168. Plut. Mor. 1, 50." Schæf. Mss. * "Ἱεραπόλος, Const. Manass. Chron. p. 91. Inscr. ap. Taylor. ad Dem. pro Cor. 189. Harl.(=229. Reisk.) et in Inscr. Ms., ut puto, Ἐπὶ Ἱεραπόλου τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Ἀκτίῳ Φιλήμονος. * Ἱερηπολία, Synes. H. 3, 362." Boiss. Mss. * "Ἱεραπύτνα, Græv. Lectt. Hes. 629." Schæf. Mss. * Ἱεραφόρος, Reisk. ad Plut. 7, 388. * Ἱεραφορία, Dionysii Epitome 16, 7.]

Ἱεράγγελος, Qui sacras celebritates denuntiat, ἱεροκήρυξ. [Hes. * Ἱεραγωγὸς, Athen. 497. "Hedyl. 8. ad Diod. S. 1, 497. 2, 415." Schæf. Mss.] Ἱεράμοιβοι, Sacri vates, προφῆται θεῶν, Hes. Ἱεραοιδὸς, Sacer cantor, i. e. Poëta, Hes. Ἱεράρχης, Qui sacris præest, Qui sacris præest ordinibus, Dionys. Areop. Ὁ θεῖος ἱ. ἐκφαντορικός ἐστιν, ὡς τὰ λόγιά φησι, τῶν θεαρχικῶν δικαιωμάτων· ἄγγελος γὰρ Κυρίου παντοκράτορος θεοῦ ἐστί. Idem, Ὅθεν ἡ θεία θεσμοθεσία

A τὴν ἱεραρχικῶν τάξεων ἁγιστείαν καὶ τὴν τοῦ ἱεροῦ μύρου τελείωσιν ταῖς τῶν ἐνθέων ἱ. τελεσιουργοῖς δυνάμεσιν ἀπεκλήρωσε, Itaque rituales libri institutaque divina hanc conficiendi sacri unguenti functionem, sacrorumque ordinum consecrationem potestati pontificiæ attribuerunt, Bud. Idem Dionys. ἱ. vocat Melchisedecum. Et ἡ τῶν ἱ. τάξις, Ordo episcoporum, i. q. ἱεραρχικὴ τάξις, Bud. Ἱεραρχία, Sacrum imperium s. In rebus sacris imperium, Dionys. Areop. Ὡς γὰρ ἱεραρχίαν ὁ φήσας, ἁπάντων ὁμοῦ συλλήβδην ἔφη τῶν ἱερῶν τὴν διακόσμησιν, οὕτως ἱεράρχην ὁ λέγων δηλοῖ τὸν ἔνθεόν τε καὶ θεῖον ἄνδρα, τὸν πάσης ἱερᾶς ἐπιστήμονα γνώσεως. Apud Eund. ἐκκλησιαστικὴ ἱεραρχία. Ἱεραρχικὸς, Ad eum, qui sacris præest pertinens. [Pontificus, Pontificalis.] Exemplum paulo ante habes in Ἱεράρχης. Ἱεραρχικῶς, More eorum, qui sacris præsunt, Dionys. Areop. Ἐν οἷς δρῶσιν ἂν ἱ. Est ab ead. origine ETIAM Ἱεραρχέω, Præsum sacris ordinibus, Sacro imperio fungor sacroque magistratu, Bud. e Dionys. Areop. Et ἱε-
B ραρχεῖσθαι, Hujusmodi imperio ac præfectura regi. Idem Dionys. Τὰς αὐτὰς ἔσθ' ὅτε τῶν οὐρανίων οὐσιῶν διακοσμήσεις ἱεραρχούσας ἐμφαίνουσι, καὶ αὖθις ἱεραρχουμένας, Nonnunquam substantiarum cælestium ordines eosd. regentes imperantesque ostendunt, et rursus regimini imperioque subditos. Bud. [* Ἱερόπτης, Dio Cass. 490. Phrynichus Bekkeri p. 44. * "Ἱερουργὸς, Ammon. 92." Schæf. Mss.] Ἱερουργέω, Operor sacris, Sacra perago, Sacris operam do, Sacrifico, Philo V. M. 1. Περὶ τοῦ τὸν λεὼν ἱερουργήσοντα ἐκπέμψαι τῶν ὅρων, Ut populum extra fines emittat sacris operaturum, Herodian. 5, (6, 1.) Χορεύειν ἀεὶ καὶ ἱερουργεῖν δοκῶν, Ducere choreas et sacra facere: (5, 13.) Πρὸ τῶν ἄλλων θεῶν, οὓς καλοῦσιν ἱερουργοῦντες, ὀνομάζειν τὸν νέον θεὸν Ἐλεαγάβαλον, Ante alios deos, quorum meminisse inter sacrificandum solent. Accipitur etiam transitive, Ep. ad Rom. 15, (16.) Εἰς τὸ εἶναί με λειτουργὸν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὰ ἔθνη, ἱερουργοῦντα τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ, Ut sim minister Jesu Christi ap. gentes,
C operans Evangelio Dei. Greg. Naz. Ἱερουργῆσαι τὴν ἡμῶν αὐτῶν σωτηρίαν. Et in pass. τὰ ἱερουργηθέντα, Victimæ cæsæ, Hostiæ, Bud. ap. eund. Herodian. 5, (5, 20.) Τὰ δὲ σπλάγχνα τῶν ἱερουργηθέντων, τά τε ἀρώματα, Exta victimarum atque aromata, Polit. Reperitur tamen et ἱερουργεῖσθαι active usurpatum pro ἱερουργέω, Sacrifico, Sacra facio, Plut. Alex. (31.) Αὐτὸς πρὸ τῆς σκηνῆς μετὰ τοῦ μάντεως Ἀριστάνδρου διέτριβεν ἱερουργίας τινὰς ἀπορρήτους ἱερουργούμενος. || Ἱερουργεῖν, pro Consecrare etiam accipi ap. Greg. Naz. 76. annotat Bud. [Porphyr. ad Marc. p. 34. "Ad Charit. 520. Ammon. 132. Anton. Lib. 128. Verh." Schæf. Mss.] Ἱερουργία, Rei divinæ peractio, Operatio, restringendo sc. ad sacra, Sacrificium, Philo V. M. Ἐν ᾗ καὶ πρῶτος μὴν καὶ τεσσαρεσκαιδεκάτη ἡμέρα δεδήλωται τῆς ἱ., In qua et mensis et decimusquartus dies sacro cavetur. Plut. Alex. περίεργοι ἱ., Herodian. 3, (8, 7.) Καὶ τὰς λοιπὰς τελέσας ἱ., Peractis omnibus de more sacrificiis: 6, (4, 3.) Θύσας τὰς ἐπὶ ταῖς ἐξόδοις νενομισμένας ἱ.,
D Sacris de more peractis, Polit. Sic ἱερουργίας ἱερουργεῖσθαι, Plut. (31.) Sacra facere, Sacris operari. ["Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 11." Schæf. Mss. * "Ἱερουργικὸς, Schol. Eur. Or. 195." Boiss. Mss. * Ἐπιερουργέω, Gl. Epigor, pro quo Vulc. Epulor. * Καθιερουργέω, Diod. S. 20. p. 739. * Συνιερουργέω, Dionys. H. 1, 210.]

Ἀνίερος, ὁ, ἡ, Profanus, Qui sacer non est, Philo V. M. 3. Ἄθυτοι θυσίαι, καὶ ἀ. ἱερουργίαι καὶ εὐχαὶ παλίμφημοι, Ritus profani. Idem de Mundo, Ἀ. καὶ ἀναξίους τῆς προῤῥήσεως, Profani et indigni prædictione, sc. ἄγγελοι οἱ πονηροί: quibus opp. ἱεροὺς καὶ ἀσύλους. Plut. ad Col. Ἀ. πόλεως καὶ ἀθέου, Profanæ et impiæ. || Qui sacrorum particeps non est, Suid. [Bekk. Anecd. 1, 13. τύχη. "Eur. Hipp. 147. Toup. Opusc. 2, 94." Schæf. Mss. * Ἀνιέρως, Clem. Alex. Cohort. ad Gent. 19, 3. * Δυσίερος, Plut. 9, 39. * Εὐίερος, Philippus Epigr. 10. * "Πανίερος, Phot. Erotem. 2." Boiss. Mss. * Πανιέρως, Dionys. Areop. de Cœl. Hier. p. 96.]

Ἱερῶς, Sancte, Plut. (Lycurgo 27.) ἀποθανών. A
Exp. etiam μεγάλως, sicut ἱερὸς, μέγας.

[* " Ἱερότης, Honoris titulus, ut Ἁγιότης, Ἁγιωσύνη, Tzetz. Ep. 1. p. 267." Elberling. Mss.]

Ἱερόω, Sacro, Dedico, Initio, Inauguro: dicitur ἐπὶ τῶν ἀνατιθεμένων, sicut ἱερεῦσαι ἐπὶ τῶν θυομένων ἱερείων, Ammon.: Thuc. 5. init. Δηλίους ἀνέστησαν ἐκ Δήλου, ἡγησάμενοι κατὰ παλαιάν τινα αἰτίαν οὐ καθαροὺς ὄντας ἱερῶσθαι, Deo sacros esse, ἱερῶς ἀνακεῖσθαι τῷ Θεῷ, Schol. Herodianus 1, (11, 7.) loquens de gallis sacerdotibus, Ἀφ' οὗ τὴν ἐπωνυμίαν φέρουσιν οἱ τῇ θεῷ τομίαι ἱερωμένοι, Deæ sacri: 5, (3, 8.) de Antonino et Alexandro, Ἱέρωντο δὲ αὐτοὶ θεῷ ἡλίῳ: (12.) Τούτῳ δὲ τῷ θεῷ ὁ Βασσιανὸς ἱερωμένος, Huic deo sacer erat Bassianus. Bud. ἱερωμένον τῷ θεῷ ap. Herodian. esse tradit non solum Sacrum Deo, sed etiam Sacerdotem: in qua tamen signif. frequentius est ἱερώμενος ab ἱεράομαι. Et ap. Paus. Messen. Παύσουσα ἐμαυτὴν ἱερουμένην, Abdicatura me sacerdotio. Bud. Comm. 815. [" Paus. 1, 420. Sylb. 186. ad Timæi Lex. 147. Ammon. 72. Phryn. Ecl. 82. B
Thom. M. 470." Schæf. Mss.] Ἱέρωμα, Quod consecratum est, Sacrum: ἱερώματα, θυσίαι θαυμασταὶ, θεῖαι, Hes. [2 Maccab. 12, 40. * Ἱέρωσις, Dionys. H. 1, 589. * Ἱερωστὶ, Grammaticus Hermanni de Emend. Gr. Gr. 448.] Ἀνιερόω, Consecro, Dedico, Ut sacrum repono. Unde ἀνιερώσαντες. Et in pass. ἀνιέρωται, Dicatus est, Sacratus est. Bud. [Strabo 9. p. 500. Sieb.] Ἀνιέρωσις, Consecratio, Dedicatio: τοῦ ἱεροῦ, Dedicatio templi. [" Ad Dionys. H. 3, 1915." Schæf. Mss. * Ἀνθιερόω, Plut. 10, 596.] Ἀφιερόω, Consecro, Dedico: i. q. ἀνιερόω, ἀνατίθημι. Et in pass. ἀφιερωμένον, Quod deo consecratum, dedicatum est, τὸ τῷ θεῷ ἀνακείμενον, Hes. Et ap. Plut. Numa, Ἀφιέρωται τῷ Ἑρμῇ, Mercurio sacer, Mercurio dicatus est. Sunt qui vocab. hoc Att. esse negent, ac pro eo dici Att. καθιερόω. [Lobeck. Phryn. 192., 4 Macc. 13, 13. Æsch. Eum. 442. Ἀφιέρωμα, Donarium, τὸ ἀνατιθέμενον, Bud. Ἀφιέρωσις, Consecratio, Dedicatio. [" Phryn. Ecl. 82." Schæf. Mss. Diod. S. 1, 10, 57. * " Ἀφιερωτής, C
Dionys. Areop. 68. * Ἀφιερωτικὸς, 134." Kall. Mss.] AT Ἀφιερίζω, videtur esse Sacrum ac sanctum reddo, Purifico: ἀφιερισμένα, περικεκαθαρμένα, Hes. " Ἐξιερόω, Consecro, Dedico," [Hes.] Καθιερόω, Consecro, Dedico, Plato de LL. 5. (8, 242.) Ἐπονομάσαι καὶ καθιερῶσαι τὸ λαχὸν μέρος ἑκάστῳ τῷ θεῷ, Nominatim dicare partes singulas singulis diis, ut forte obtigerint, Plut. Mario (26.) Ηὔξατο δὲ καὶ Κάτλος, ὁμοίως ἀνασχὼν τὰς χεῖρας, καθιερώσειν τὴν τύχην τῆς ἡμέρας ἐκείνης, Vovit Catulus etiam sublatis manibus, se consecraturum fortunam illius diei. Synes. Ep. 67. Καὶ τράπεζαν εἰσφορήσας, καθιεροῖ μικρὸν οἰκίσκον, Consecrat domunculam. At καθιερῶσαι νόμον καὶ φήμην, Sancire, Ferre et posteritati mandare. Bud. e Plat. de LL. 8. 298—9. Devoveo, Plut. Camillo (21.) p. 44. de sacerdotibus, Ἐξηγουμένου Φαβίου τοῦ ἀρχιερέως, ἐπευξάμενοι τοῖς θεοῖς, ὡς ἑαυτοὺς ὑπὲρ τῆς πατρίδος τῷ δαίμονι καθιεροῦντες, Seipsos pro patria diis devoventes. [Lobeck. Phryn. 192. " Thom. M. 470. 485. Wakef. Eum. 304. Ammon. 72. ad Herod. 78. ad Diod. S. 1, 25." Schæf. Mss.] " Καθιε- D
" ρωτέα, Consecranda, Dedicanda. Plato de LL." [7. p. 809.] Καθιέρωσις, Dedicatio, Devotio. [" Ad Lucian. 1, 453." Schæf. Mss.] " Συγκαθιερόω, Una " consecro, dedico." [" Schol. Arat. Philo J. Stob. p. 165." Wakef. Mss.]

Ἱερωσύνη, Sacerdotium, Plut. Probl. Rom. Ἀντίρροπον ἦν τὸ τῆς ἱ. ἀξίωμα πρὸς τὸ τῆς βασιλείας, Dem. (1313.) Προεκρίθην ἐν τοῖς εὐγενεστάτοις κληροῦσθαι τῆς ἱ. τῷ Ἡρακλεῖ, Inter nobilissimos selectus sum ad sortitionem sacerdotii. [Paus. Achaic. 19, 1. " Cattier. Gazoph. 53. ad Herod. 271. Pierson. ad Herodian. Philet. 458. ad Diod. S. 1, 98. Ἱερωσ., ἱεροσ., Bengel. ad Chrysost. 376." Schæf. Mss.] AT Ἱερώσυνα, τὰ, Quæ consecrantur, Sacra: τὰ τῷ ἱερῷ διδόμενα ἱερεῖα, Hes. [Phot. Etym. M. Phrynichus Bekkeri p. 44. Athen. 368.] Ἀρχιερωσύνη, Summum sacerdotium, Pontificatus maximus, Philo V. M. 1. Ὅσα διὰ τῆς ἀρχ. καὶ νομοθετικῆς κατώρθωσε, In pontificatu. [" Tzetz. Ch. 3, 215. 5, 476." Elberling. Mss.]

Ἱεράομαι, Sacerdos sum, Sacerdotio fungor, Thuc. 2, (2.) Πεντήκοντα δυοῖν δέοντα ἔτη ἱερωμένης, Jam duodequinquaginta annos sacerdotio fungente. [" Dionys. H. 2, 9. Τοὺς μὲν εὐπατρίδας ἱερᾶσθαί τε καὶ ἄρχειν." Schw. Mss.] Alia exempla habes ap. Bud. Comm. 815. ubi ἱεροῦσθαι quoque in ead. signif. accipi tradit. Philo V. M. 3. Τάξις τῶν ἱερωμένων, Ordo sacerdotia gerentium. Synes. Ep. 57. Ἱερᾶσθαι καὶ πόλεων προστατεῖν, Episcopi esse et magistratus: 96. Παρ' οἷς ἱεράσομαι, Apud quos episcopus ero, sacerdotii honore fungar. Philo V. M. 3. Νόμου προστάξει σύμπαν τὸ ἔθνος ἱερᾶται, Legis imperio tota natio sacrifica est, Turn. Construitur vero aliquando cum gen. [" Dionys. H. 2, 19. Ἱερᾶται δὲ αὐτῆς (τῆς Περσεφόνης) ἀνὴρ Φρύξ." Schw. Mss.] aliquando cum dat. Paus. Achaic. (19, 2.) Λέγουσιν οὖν συμβῆναί ποτε, ἱερᾶσθαι τῆς θεοῦ Κωμαιθὼ τὸ εἶδος καλλίστην παρθένον: Idem, Ἱερᾶσθαι δὲ τῇ Ἀθηνᾷ τὴν παρθένον φασί: Idem in 2 Eliac. (11, 2.) Ἀλλὰ ἱερᾶσθαι μὲν Ἡρακλεῖ τὸν Τιμοσθένη. Bud. Ab Hes. exp. etiam ἱερουργῶ, Sacris operor, Sacrifico. || Sacerdos fio: Synes. Ep. ad Athan. Καθ' ἣν (ἡμέραν) ἱερασάμην. [" Thom. M. 469. Sylburg. ad Paus. 186. Fischer. ad Palæph. 173. ad Timæi Lex. 147. (ubi et de * Ἱεράω.) Valck. Phœn. p. 734. Jacobs. Exerc. 2, 200. ad Herod. 271." Schæf. Mss.] Ἱερατικὸς, Sacerdotalis, Aristot. Pol. 3, 10. Κύριοι δὲ ἦσαν τῆς κατὰ πόλεμον ἡγεμονίας καὶ τῶν θυσιῶν, ὅσαι μὴ ἱ. Et sacrorum eorum, quæ sacerdotum non erant propria. Plut. (8, 908.) ἁγιστεῖαι. Dionys. Areop. τάξις, Sacerdotum ordo: τελείωσις, Initiatio sacerdotum, ap. Eund. identidem: ἕδρα, Synes. Sedes sacerdotalis, episcopalis: οἱ ἱ. Sacerdotes, Qui sacerdotalis ordinis sunt, vel, ut in VV. LL. exp., *Sacris officiis dediti*, Can. 37. Concil. Laodic. || *Item* ἡ ἱ. Philosophia sacra, ἥ ἐστι θεῶν θεραπεία, Suid. || *Sacris usibus destinatus*, Plin. 13, 11. Hieratica (charta) appellabatur antiquitus, religiosis tantum voluminibus dicata, quæ ab Augusti adulatione nomen accepit. [" Ἱ. φάρμακον, Trall. 7. p. 117. ex ἱεράκιον, Herba." Lex. Gr. Lat. Ms. olim Askev. Forte leg. * ἱερακικόν. Idem Alex. Trall. 3. p. 171. ἱερατικὴ κεδρία, 7. p. 355. κύφεος. " Valck. ad Ammon. 83. ad Diod. S. 1, 91. 176. Tzetz. Exeg. in Il. 107. 108." Schæf. Mss. * " Ἱερατικῶς, Schol. Lucian. Jov. Trag. 8." Boiss. Mss. * " Ἐνιερᾶσθαι. Schol. Plat. p. 216. Διὸς ἄντρον· οὗ τὰ μέγιστα τῶν τοῦ Διὸς μυστηρίων καὶ τῶν Κουρήτων ἐνιερᾶσθαι ἐλέγετο. Cod. Par. 1807. habet ἐκεῖ δρᾶσθαι. De pleon. οὐ ἐκεῖ cf. Viger. p. 171." Bast. ad calcem Scap. Oxon. * " Προιεράομαι: προϊερωμένην Ἀρτέμιδος, Inscr. Cyzicena b. Caylus 2. pl. 59." Schn. Lex. * Συνιεράομαι, Plut. 7, 118.] Ἀρχιεράομαι, Summus sacerdos sum, Summum pontificatum gero, VV. LL. [4 Macc. 4, 18.] Ἀρχιερατικὸς, Ad summum sacerdotem pertinens, Qui pontificis maximi est, simpl. Episcopalis, Bud. Synes. Ep. 67. Τὸν ἀρχ. ἐκεῖνον θρόνον ἀποσεμνύνων. Theodor. H. E. Τῆς ἀρχ. αὐτῷ χάριτος μεταδούς. Et sic identidem, ut de Ambrosio in 4. p. 38. [" Joseph. 628, 36." Wakef. Mss. * " Ἀρχιερατικῶς, Theodoret. 3, 1012." Kall. Mss.] Ἀρχιερατεύω, Summo sacerdotio fungor. [1 Macc. 14, 47. Joseph. A. J. 14, 6, 1. * " Ἀρχιερατεία, Athanas. 1, 191." Kall. Mss.]

Ἱερατεύω, Sacerdotio fungor, i. q. ἱεράομαι, Herodian. 5, (6, 6.) Τῷ θεῷ, ᾧ ἱεράτευε, Cujus sacerdos erat, Synes. Σχολῆς δεῖ μετὰ φιλοσοφίας ἱερατεύοντι. In ead. signif. accipitur etiam pass. Ἱερατεύομαι. Paus. Τῇ θεῷ εἵλοντο ἱερατευσομένην ἀντ' ἐκείνης. Sic idem Paus. supra dixerat ἱερᾶσθαι τῆς θεοῦ, τῇ Ἀθηνᾷ. Synes. Ep. 67. Ἱερατευσαμένου δὲ ἔν τινι πόλει τῶν Βιθυνῶν, Qui episcopus fuit. Idem, Ἠρώτησα ἀνδρὸς ἱερατευμένου, Rogavi hominem sacerdotio functum. || Ἱερατευμένος στεφάνῳ, Sacerdotii portans coronam, Hieronym. ex Aqu. Es. 61. [" Ἱερητεύω, Marmor Lebadeense ap. Cyriac. p. 33. no. 218. Corsini Notæ Diss. p. lxxxi." Schn. Lex.] Ἱεράτευμα, ἡ περὶ τοὺς θεοὺς ἐπιμέλεια, Aristot.: 1 Petri 2, (5.) Ἱεράτευμα ἅγιον: item βασίλειον ἱ. [LXX. Exod. 19, 6.

* Ἱερατευματικοὶ ἀγῶνες, Inscr. Murator. p. 632.] Ἱερατεία, Sacerdotium, Aristot. Polit. 7. Πρῶτον δὲ εἶναι δεῖ τὴν περὶ τοὺς θεοὺς ἐπιμέλειαν, ἣν καλοῦσιν ἱ. Sic Dionys. quoque, Bud. [" Phryn. Ecl. 202. Thom. M. 470. ad Herodian. 202. Pauw." Schæf. Mss. * Ἱερατία, Gl. Sacerdotium.] AT Ἱερατεῖον, Sacrarium, Theodor. H. E. 1. Καὶ ῥίψας ἑαυτὸν ἐν τῷ ἱ. ἐπὶ τὸ πρόσωπον, κείμενος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ηὔχετο.

[* " Ἱερόλας, ἱερεύς. Σοφ. Αἰχμαλώτοις. ὡς καὶ τὸν γέροντα γεροίταν, ἢ γερουτίαν λέγει. Hesych. ab Adr. Heringa emendatus." Brunck. Lex. Soph.]

Ἱερεὺς, ὁ, Sacerdos, Il. A. (62.) τινὰ μάντιν ἐρείομεν, ἢ ἱερῆα, Ἢ καὶ ὀνειροπόλον, Sacerdotem aliquem, qui sc. e victimæ visceribus inspectatis divinat: vide Θυοσκόος. Aristot. Polit. 6. Ἱερεῖς τε καὶ ἐπιμεληταὶ τῶν περὶ τὰ ἱερά. Plut. Hell. ἱερεῖς τῶν θεῶν: (7, 164.) Τῷ ἱερεῖ τοῦ Διὸς, ὃν φλάμινα διάλην καλοῦσι. E psephismate quodam ap. Athen. (234.) Τὰ δὲ ἐπιμήνια θυέτω ὁ ἱερεὺς μετὰ τῶν παρασίτων. Plut. (7, 173.) Δύο δ' ἦσαν ἱερεῖς παρ' αὐτοῖς, ὁ μὲν περὶ τὰ θεῖα τεταγμένος, ὁ δὲ περὶ τὰ δαιμόνια, i. e. οἱ ἐπὶ τῶν θυσιῶν ἄρχοντες, ut paulo ante præcedit. Ex his omnibus apparet ἱερέα esse eund., quem θύτην. Id quod ex hoc Luciani quoque l. apparet clarius (1, 536.) Ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἕστηκεν ᾑμαγμένος, καὶ, ὥσπερ ὁ Κύκλωψ ἐκεῖνος, ἀνατέμνων καὶ τὰ ἔγκατα, ἐξαίρων, καὶ καρδιουλκῶν, καὶ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περιχέων. [Ἱερέες, Lobeck. Phryn. 69. " Ad Charit. 602. Heyn. Hom. 4, 33. Dionys. H. 5, 28. ad Herod. 153. Pro ἀρχ., ad Diod. S. 1, 68. 2, 524. Ἱερέων et ἱερῶν conf., ad 2, 199. ad Paus. 312." Schæf. Mss.] Fem. EST Ἱέρεια, Sacerdos, Plut. ἡ τῆς Πολιάδος ἱ., Herodian. 4, (6, 9.) Τάς τε Ἑστίας ἱ. ζώσας κατώρυττεν, Vestæ sacerdotes, Virgines vestales: γυναῖκες ἱέρειαι, Athen. (377.) e Posidippo Comico. [" Phryn. Ecl. 200. Thom. M. 470. ad Dionys. H. 1, 382. ad Herod. 130. 667. Ἱέρεια, ἱερεία, ad Mœr. 191. Herodian. 458. Pierson., item not. in Ed. Pauw. 201. * Ἱερέη, Callim. Epigr. 42. * Ἱερία, i. q. ἱέρεια, Valck. Phœn. p. 497. Eur. Iph. T. 34. Markl. p. 406. Porson. Or. 255. Brunck. 263. Aristoph. 3, 212. Soph. 3, 434." Schæf. Mss.] Ἀρχιερεὺς, Pontifex maximus, Summus sacerdos, Plut. Ἀπολύσας δ' αὐτὴν ὁ ἀρχ. Σπόριος Μινούκιος, Philo V. M. 3. Τὸν μὲν οὖν ἀδελφὸν ἐξ ἁπάντων ἐπικρίνας ἀριστίνδην ἀρχ., τοὺς δ' ἐκείνου παῖδας ἱερεῖς ἐχειροτόνησε, Ex omni optimatum numero pontificem legit. [" Ad Herod. 306. ad Diod. S. 1, 298. Ἀρχ. Ἀσίας, Jacobs. Anth. 12, 313. * Ἀρχιέρεως, Crusius ad Sueton. 103." Schæf. Mss. Herod. 2, 37. Dio Cass. 712. * Ἀρχιέρεια, 1358, 91. " Ἀρχιεροπλόκος, Andr. Cr. 149. * Ἀρχιερεσία, Athan. c. Arian. 62. (1, 605.)" Kall. Mss. * Συνιερεὺς, Eust. Il. A. p. 26, 15. Dio Cass. sæpius. * " Φιλοϊερεὺς, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. Edess. 140. * Ψευδοϊερεὺς, 125." Boiss. Mss.]

Ἱερεύω, Sacrifico, Macto, at ἱερόω, Dedico, Consecro, i. q. θύω, Od. B. (56.) Βοῦς ἱερεύοντες, καὶ ὄϊς, καὶ πίονας αἶγας, Εἰλαπινάζουσι, Θ. (59.) Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος δυοκαίδεκα μῆλ' ἱέρευσεν, pass. Il. Ω. (125.) Τοῖσι δ' ὄϊς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο. Dicitur etiam ἱερεύειν ζῶόν τινι, Sacrificare s. Mactare animal in gratiam alicujus, Eust. Od. Ξ. (414.) Ἄξεθ' ὑῶν τὸν ἄριστον ἵνα ξείνῳ ἱερεύσω Τηλεδαπῷ: posset tamen aliquis hic etiam interpretari, Pro salute hospitis longinqui. Sicut vero θύειν γάμον dicitur, sic etiam ἱερεύειν δεῖπνον, pro Sacrificare s. Mactare ad parandum prandium, Od. Ω. (214.) Δεῖπνον δ' αἶψα συῶν ἱερεύσατε, ὅστις ἄριστος, Mactate e suibus optimum, ad parandum prandium. ‖ Dico, Consecro, Bud. Comm. 814. ap. Paus. interpr. ἱερευομένη παρθένος, pro Sacrata et antistite accipi tradens. [" Heyn. Hom. 5, 360. 388. 7, 549. 8, 618. Phryn. Ecl. 82. Thom. M. 469. Ammon. 72. ad Diod. S. 1, 346." Schæf. Mss. " Occido, Philo J. 2, 34. * Ἱερεύσιμος, Plut. 8, 909." Wakef. Mss. * " Ἱερεία, Sacrificium, Feria, 2 Reg. 10, 20. Ἁγιάσατε ἱ. τῷ Βαάλ, Sanctificate sacrificium Baali. Hesych. ἱερείαν, θυσίαν, θῦμα." Schleusn. Lex. in V. T. " Phryn. Ecl. 202. Thom. M. 470." Schæf. Mss.] Καθιερεύω, Sacrifico, i. q. simplex ἱερεύω, sicut καθιερόω, i. q.

A simplex ἱερόω, [Plut. 7, 180.]

Ἱερεῖον, τὸ, Victima, Hostia. Hæc enim in signif. passim reperitur hoc nomen. Eust. tamen vult Atticam esse; scribit enim Ἀττικῶς significare τὸ θυόμενον ζῶον s. σφαγιαζόμενον, 1264. 1434. [" Dicitur vero ἱερεῖον non modo Victima, quæ vere ἱερεύεται, sed et Quodlibet animal ad comedendum jugulatum aut mactari solitum; siquidem nullum animal in proprios etiam usus mactarunt, quin partem ejus deo cuidam consecrarent. Sic Xen. (K. Π. 1, 4, 11. 2, 2, 2.) Polyb. et alii omnes scriptt." Schw. Mss.] Lucian. (1, 797.) Ἐν τῷ τοῦ ἱερείου ἥπατι, In jecinore victimæ. Plato Minoe, (6, 128.) Ἱερεῖά τε προσφάττοντες πρὸ τῆς ἐκφορᾶς τοῦ νεκροῦ, Plut. Symp. Ἱερεῖον ἔπεμψεν αὐτῷ, Misit ei victimam, de Def. Orac. Καὶ ὅσοι θύειν φασὶ τὸ ἱερεῖον καὶ κατασπένδειν, Qui hostiam se sacrificare dicunt et immolare. Pro quo, facta dialysi Ionica, DICITUR Ἱερήϊον, Il. (X. 159.) ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην Ἀρνύσθην, Nec victimam nec pellem bovinam. Per victimam autem

B κατ' ἐξοχὴν, Bovem intelligi Eust. annotat. Od. Ξ. (250.) ἐγὼν ἱερήϊα πολλὰ παρεῖχον, Multas victimas. [" Heyn. Hom. 8, 273. ad Charit. 662. Lobeck. Aj. p. 254. Thom. M. 456. 480. Casaub. ad Athen. 35. Zeun. Ind. Xen. K. Π., Hutchinson. ad K. Π. p. 24. ad Mœr. 192. 204. Toup. ad Longin. 370. Schweigh. Emendd. in Suid. 56. Villebr. ad Athen. 1, 482. Paris., Ammon. 73 Casaub. ad Dion. Chrys. 538. ad Il. Ω. 125. ad Herod. 683." Schæf. Mss.] Ἀντιέρειος, ὁ, ἡ, Cui sacra non fiunt, Cui non sacrificatur, ᾧ ἱερεῖα μὴ θύεται, Suid. [Bekk. Anecd. 1, 405.] Ἐφιέρεια, τὰ, Donaria, VV. LL.: τὰ ἐπὶ τοῖς ἱερείοις ἀποθυόμενα, Hes.

Ἱερείτης, Sacerdos, e Plat. de Rep. 2. [* " Ἱερεῖτις ad Hesych. 1, 25, 8." Dahler. Mss.] Ἱερὶς, ἡ, Sacerdos, Antistita, Plut. de Def. Orac. Αἱ δὲ τῶν ἱερίδων καταστάσεις τί βούλονται; Jam antistitarum constitutio quid sibi vult? Item Cognomen iridis ap. vett. Gr.: unde et Romani Consecratricem vocarunt. VV. LL. [* Ἱέρισσα, Lobeck. Phryn. 456. " Ad Herodian. 202. Pauw." Schæf. Mss.] Ἱέρη, Sacerdos, Antisti-

C ta, i. q. ἱερίς. Μελλιέρη ET Παριέρη, Quæ sacerdos futura est, Quæ sacris initiatur et imbuitur, et Quæ alias sacerdotii mysteriis initiat, Plut. (9, 176.) Ἐν Ῥώμῃ ταῖς Ἑστιάσι παρθένοις τοῦ χρόνου διώρισται, τὸ μὲν μανθάνειν· τὸ δὲ, δρᾷν τὰ νενομισμένα· τὸ δὲ τρίτον, ἤδη διδάσκειν· καὶ τῶν ἐν Ἐφέσῳ περὶ τὴν Ἄρτεμιν ὁμοίως ἑκάστου μελλιέρην τὸ πρῶτον, εἶθ' ἱέρην, τὸ δὲ τρίτον παριέρην καλοῦσι.

[* " Ἱερίζω, ad Hesych. 1, 57, 4." Dahler. Mss. * Ἱεριστὴς, Idem v. Ἀγύρτης. Ἀφιερίζω, Idem, vide supra.]

Δυσιερέω, Infelicibus ἱεροῖς utor, seu, ut Bud. interpr., Litare nequeo: opp. τῷ καλλιερέω. Plut. Cæs. (63.) Ὡς δὲ καὶ πολλὰ καταθύσαντες οἱ μάντεις ἔφασαν αὐτῷ δυσιερεῖν, ἔγνω—ἀφεῖναι τὴν σύγκλητον: (8, 321.) Δυσιερεῖν οὐ δημόσιον, ἀλλὰ τῶν κρατούντων ἐστί: [" 4, 322. Cor." Schæf. Mss.]

Καλλιερέω, Secunda sacra facio, Prospera sacra facio, quod uno verbo dicitur Lito, Xen. K. Π. 6, (4, 5.) Ὡς δ' ἐκεκαλλιερήκει μὲν ὁ Κῦρος, ἡ δὲ στρατιὰ

D παρετέτακτο αὐτῷ κ. τ. λ. Idem alibi dat. θεοῖς addidit, (Ἵππαρχ. 3, 1.) Ὅπως καλλιερήσῃ τοῖς θεοῖς ὑπὲρ τοῦ ἱππικοῦ. Plut. P. Æmilio (17.) Ἅμα δ' ἡμέρᾳ τῷ Ἡρακλεῖ βουθυτῶν, οὐκ ἐκαλλιέρει, μέχρις εἴκοσι. Dicitur etiam καλλιερῶν θύω, a Plat. itidemque θυόμενος οὐκ ἐκαλλιέρει, ab Aristide. Apud Plut. autem (Alex. 69.) legimus et Ἐκαλλιέρησεν ἑαυτὸν pro Semetipsum litavit. Frequens est et pass. Καλλιεροῦμαι: ac interdum quidem καλλιερεῖται Is, qui sacrificat, pro καλλιερεῖ, ut Xen. K. Ἀ. 2. Καὶ καλλιερεῖται, de ipso Xen. dicitur, interdum vero ipsa ἱερὰ καλλιερεῖται, sicut et Lat. Sacra litantur, ut ap. eund. Xen. (Ἑ. 3, 1, 14.) Ἐπεὶ δὲ θυομένῳ αὐτῷ οὐκ ἐγίγνετο τὰ ἱερὰ τῇ πρώτῃ, τῇ ὑστεραίᾳ πάλιν ἐθύετο· ὡς δὲ οὐδὲ ταῦτα ἐκαλλιερεῖτο, πάλιν τῇ τρίτῃ. Nonnunquam vero et sine hac adjectione nominis ἱερὰ, quod tamen subaudiendum videtur, nisi jam ipso verbo contineri dicamus, ut ap. Herod. (9, 19.) Ἐκαλλιερέετό σφι: itidemque vox activa, (7, 134.) Καλλιερῆσαι θυομένοισι οὐκ ἐδύνατο. Ceterum καλλιερεῖν scio reddi

vulgo solere ab iis, qui vim verbi exprimere volunt, Læta exta habere: et ἐκαλλιέρησεν, κεκαλλιέρηκεν, Læta habuit exta; Læta ei fuerunt exta: sicut et καλὰ ἱερὰ reddi Læta exta, supra docui. At ego Latinos quidem ita loqui fateor, atque ut καλὰ ἱερὰ, per Læta exta, sic οὐ καλὰ ἱερὰ per Tristia exta posse intelligi: sed dico ἱερὰ his in ll. non esse Exta, si ad verbum interpretari oporteat: imo potius primam suam signif. retinere: ideoque καλλιερεῖν non dubitavi reddere Secunda sacra facio, imitatus Virg., qui tamen dixit, ita cogente versu, dum sacra secundus aruspex Nuntiet, pro Dum sacra secunda aruspex nuntiet. Sed possit fortasse his in ll. ἱερὰ pro Ipsis etiam victimis s. hostiis accipi: cum Herod. σφάγια χρηστὰ vocet, quæ alii καλὰ ἱερά: quo sensu Felicem hostiam dixit Virg., cui dicto alia similia ap. ceteros poëtas reperisse mihi videor. Venio ad illud loquendi genus, quod huc reservavi: sc. οὐκ ἐγίγνετο ἱερὰ, cujus exemplum in Xen. l. c. habetur, et in aliis plerisque Ejusd. ll. Sic et Arrian. 4, (4, 3.) Θυομένῳ δὲ ἐπὶ τῇ διαβάσει, τὰ ἱερὰ οὐκ ἐγίνετο. Non dubium est certe, quin opponatur hoc illi, τὰ ἱερὰ καλὰ ἦν, τὰ ἱερὰ ἐκαλλιερεῖτο: quod cum ita sit, vel subaudiendum puto καλὰ, cum dicitur τὰ ἱερὰ οὐκ ἐγίνετο, vel ἐγίνετο non simpliciter accipi pro Erant, sed pro Succedebat: quæ tamen signif. nescio an in alio genere loquendi reperiatur. [" Diod. S. 1, 270. 704. Alciphr. 348. Zeun. Ind. Xen. K. Π. Herod. 473. 475. 556. 563. 582. 700. 710. cf. 720. et n., Schneid. ad Xen. K. 'A. 286. (2, 2, 3.) Phryn. Ecl. 82. T. H. ad Plutum p. 462. 463. Seq. inf., Herod. 9, 38." Schæf. Mss.] Καλλιέρημα, Sacra litata: καλλιέρημα τελειωθῆναι, e Greg. pro Litatum esse. [Suid. Etym. M. "Toup. Opusc. 2, 202." Schæf. Mss.] ET Ἀκαλλιέρητος: unde ἀ. ἱερὰ Æschini, Non litata sacra: (72.) Οὐ τὸ τελευταῖον ἀθύτων καὶ ἀκαλλιερήτων τῶν ἱερῶν ὄντων ἐξέπεμψε τοὺς στρατιώτας ἐπὶ τὸν πρόδηλον κίνδυνον. [" Euseb. H. E. 7, 10." Mendham. Mss.]

¶ Ἱρὸς, Ionice pro ἱερὸς, Sacer, Suid. e quodam poëta, Χῶρος ὅδ' ἱρός ἐστιν ὡς ἀπεικάσαι, Herod. ἱρὸς τοῦ θεοῦ, Sacer Deo, (2, 41.) ἱραὶ τῆς Ἴσιος, Isidi sacræ. [" Ad Anton. Lib. 269. 303. Verh., Valck. Phœn. p. 9. Koen. ad Greg. Cor. 277. Brunck. ad Poët. Gnom. 312. Markl. Iph. p. 364. Wakef. Ion. 1337. Steph. de Dial. Att. Dedicat., Heyn. Hom. 5, 6. 312." Schæf. Mss.] ET Ἱρὸν, subst. Templum, Sacra ædes, ut ἱερόν. || Sacrum, Victima, i. q. ἱερεῖον, Il. Ψ. (207.) ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱρῶν: (B. 420.) δέκτο μὲν ἱρὰ, Accepit victimas. [" Wessel. Diss. Herod. 140. ad Herod. 442. Brunck. Apoll. Rh. 202." Schæf. Mss.] AT Ἶρος, Nom. proprium cujusdam mendici ap. Hom., ab εἴρω, quasi ἀπαγγελεύς. Appellative vero pro Quovis etiam mendico generaliter usurpatur. Ab eod. vero εἴρω sunt qui deducant ETIAM Ἶρα, Concio, i. e. Locus, ubi conciones fiunt, Forum, Il. Σ. (531.) Ἰράων προπάροιθε καθήμενοι. Pro QUO Εἶρα quoque scribi annotat Eust.: quod non solum ἀγορὰν, sed etiam μαντείαν signif. tradit. Sunt tamen qui etiam scribant ἱραὶ ab ἱρὸς, accipiendo substantive, quoniam sc. ὁ τῆς ἀγορᾶς κύκλος ἱερός ἐστι. [* Ἱρολογέω, Lucian. 3, 472. * Ἱρολογία, 2, 364. e Reitzii emend.] Ἱρουργία, Operatio, sc. qua sacris aliquis operatur, i. q. ἱερουργία, supra. [Ἱρογία, Herod. 5, 83. vide var. lectt.] Ἱροφάντης, Sacrorum antistes, i. q. ἱεροφάντης supra. Herod. 7, 153. *" Ἱρόχθων, Inscr. Triop. 1, 27." Boiss. Mss. Anal. 2, 301.] " Ἱρῶς, " Hesychio θεοπρεπῶς, Ionice pro ἱερῶς, Sancte, s. Sacrosancte." Ἱράομαι, i. q. ἱεράομαι, Sacerdos sum, Herod. (2, 35.) Ἱρᾶται θεοῦ, Sacerdos dei est: Initiatur deo, VV. LL. [* Ἱρόω, unde * Ἱρωσύνη, Herod. 4, 161. 6, 56. * Ἱρωστὶ, Bast. ad Greg. Cor. 544.] Ἱρεύω, i. q. ἱερεύω, Sacrifico, Od. Ξ. (94.) Οὔποθ' ἓν ἱρεύουσ' ἱερήϊον. Et pass. voce, signif. act., Apoll. Rh. 2, (302.) ἐπικριδὸν ἱρεύσαντο Μῆλα, Sacrificarunt s. Mactarunt: ἔθυσαν. Ἱρεὺς, Sacerdos, i. q. ἱερεὺς, Il. Π. (604.) Διὸς ἱρεὺς Ἰδαίου, Sacerdos Jovis Idæi, Od. I. (197.) Μάρων, Εὐάνθεος υἱὸς, Ἱρεὺς Ἀπόλλωνος. A quo FEM. Ἱρείη, sicut ἱέρεια ab ἱερεὺς, Sacerdos. Pro quo facta dialysi Ionica, dicitur ETIAM Ἱρηΐη, [Herod. 2, 53, 55.] Ab ἱρεὺς autem COMP. Ἀρχιρεὺς, Summus sacerdos, Pontifex, i. q. ἀρχιερεύς. Unde ἀρχιρέες, Pontifices, Herod. [2, 142. 143. 151.] Ἱρεῖον, Sacrum, Sacrificium, Victima, Hostia, pro ἱερεῖον. Sicut vero dialysi Ion. pro ἱερεῖον dicitur ἱερήϊον, ita ETIAM Ἱρήϊον pro ἱρεῖον, [Herod. 1, 132. 2, 39.] In VV. LL. Ἱρήϊος quoque est, quod exp. Sacer. Ἱρήτειρα, Sacerdos, Antistita: ἱέρεια, * θύτις, Hes. Quod videtur esse ab ἱεράομαι, Ionice pro ἱεράτειρα, ut ἰητὴρ pro ἰατήρ. Nisi forte mendose scriptum sit pro ἀρήτειρα: nam ἀρητῆρα dicit Hom. τὸν ἱερέα, quam signif. et Aristot. Poët. tradit.

" ἹΕΡΑΞ, ακος, ὁ, Accipiter: avis e genere τῶν
" ἁρπακτικῶν καὶ γαμψωνύχων: de cujus speciebus
" Aristot. H. A. 9, 36. Plin. 10, 8. Alcman ap. Athen.
" (373.) Λῦσαν δ' ἄπρακτα νεανίδες, Ὥστ' ὄρνεις ἱέρακος
" ὑπερπταμένω. Etym. dictum existimat ἀπὸ τοῦ
" ἵεσθαι ῥᾷον, i. e. φέρεσθαι, quod pernicissima sit
" volucris. || Est ἱέραξ et Piscis nomen ap. eund.
" Athen. (356.) quem a nonnullis Δωρικώτερον vo-
" cari ἰάρακα, tradit Hes." " Ἰάραξ, Hes. teste Δωρι-
" κώτερον dicitur Piscis quidam, διὰ τὸ ἐοικέναι τῷ πτη-
" νῷ, sc. ἱέρακι: item λύχνος ὁ πρὸς τὰ ἱερά." || Ἱέραξ
" fuit et Antiochi cujusdam cognomentum. Plut. 6.
" (698.) Ἀντίοχος ὁ ἐπικληθεὶς Ἱέραξ. INDE Ἱερακί-
" σκος, ὁ, Parvulus accipiter, Aristoph." [Ὄρν. 1112.]
" ET Ἱεράκιον, Hieracium: herba duorum generum,
" altera major, altera minor: de qua consule Diosc.
" 3, 72. 73. Plin. 20, 7. Hieraciam lactucam vocat,
" simul nominis reddita ratione: Ex his rotunda
" folia et brevia habentem sunt qui Hieraciam vocent,
" quoniam accipitres scalpendo eam, succoque ocu-
" los tingendo, obscuritatem, cum sensere, discu-
" tiant. At de hieracio collyrio, vide Eund. 34, 11."
[* " Ἱερακικὸς, Diosc. Notha 447." Boiss. Mss. * Ἱερακιὰς, ἡ, Genus herbæ, Trall. 1. p. 145., 2. p. 48.]
" Hinc ET Ἱερακίτης dicitur Lapis quidam. De quo
" Plin. 37, 10. Hieracites alternat tota, milvinis ni-
" gricans veluti plumis. Et c. seq. A gruis collo Ge-
" ranites cognominatur: Hieracites, accipitris. No-
" tandum vero quod in præced. loco dicit Milvinis:
" innuens ἱέρακα esse Milvium. Ionice porro DICI-
" TUR Ἴρηξ pro ἱέραξ. Hesiod. Ἔ. (1, 210.) Ὣς ἔφατ'
" ὠκυπέτης ἴρηξ. Il. N. (62.) ὥστ' ἴρηξ ὠκύπτερος ὦρτο
" πέτεσθαι: Π. (582.) ἴρηκι ἐοικὼς Ὠκέϊ: N. (819.)
" Θάσσονας ἰρήκων ἔμεναι."

[" Heyn. Hom. 6, 382. 514. 7, 48. 570. 8, 207. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 80. Ruhnk. ad Hymn. in Cer. 88. Ammon. 7. ad Herod. 135. Greg. Cor. 225. ad Il. Σ. 615. Φ. 494. Od. E. 66. Brunck. ad Poët. Gnom. 328. Ἰέραξ, Koen. ad Greg. Cor. 278. * Ἱέρακος, ibid. ad Lucian. 1, 433." Schæf. Mss. * " Ἱερακοειδὴς, Jo. Maurop. in Mustox. Syll. Fasc. 2. p. 3=Boiss. ad Marin. 132." Boiss. Mss. * Ἱερακώδης, Eunap. ap. Phot. Bibl. 169. Schæf. ad Schol. Apoll. Rh. T. 2. p. 323. * " Ἱερακόμορφος, Sext. Emp. p. 155. Euseb. Præp. Ev. 41." Wakef. Mss. * " Ἱερακοπόδιον, Diosc. Notha 475." Boiss. Mss. * " Ἱερακοπρόσωπος, Euseb. Præp. Ev. 117." Wakef. Mss. * Ἱερακοσόφιον, Fabric. B. Gr. 1, 155. Ed. vet." Schæf. Mss. * " Ἱερακοτρόφος, Altor accipitrum, Scriptt. Rei Accip. 35. * Ἱερακιδεὺς, Eust. Il. 655." Wakef. Mss. " Valck. Adoniaz. p. 401. ad Herod. 252." Schæf. Mss. * Ἱερακίζω, Theophr. 6, 1, 18. Ælian. H. A. 7, 7.]

ἹΕΩ, Jacio, Jaculor. || Mitto, Immitto, Emitto. A quo th., alioqui inusitato, præt. imperf. 3 sing. ἵει, in usu est, et quidem ap. poëtas præsertim. Hom. Il. A. 479. Τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει ἑκάεργος Ἀπόλλων, Eis autem secundum ventum mittebat Apollo: duobus simul accusativis junxit, sc. ὄπα et ἔπεα: 221. Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει, Καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν, Vocem emittebat et verba, Edebat, Fundebat. T. 383. ὡς Ἥφαιστος ἵει λόφον ἀμφὶ θαμειὰς, Eust. ἐνῆκε. [" Porson. Hec. p. xxvii. Ed. 2." Schæf. Mss.] Sic vero

A præfixis præpp. dicitur ἀνίει, ἀφίει: προΐει, tanquam a THEM. Ἀνιέω, ET Ἀφιέω, ET Προϊέω: itidemque in ceteris comp. Il. O. 24. ἐμὲ δ' οὐδ' ὡς θυμὸς ἀνίει Ἀζηχὴς ὀδύνη Ἡρακλῆος θείοιο, vel θυμὸν ἀνίει, et ὀδύνη, ut in Ἀνίημι docebo. Il. A. (25.) Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε. Apud eund. vero poëtam non προΐει solum, sed προΐειν etiam reperitur, ut in Προΐημι videbis. In Συνίημι quoque aliqua leges huc pertinentia. Duo tamen addo in præsentia, quorum unum est, inveniri interdum ap. Comicos quoque poëtas hanc inflexionem, Aristoph. Σφ. (355.) Ἵεις σαυτὸν κατὰ τοῦ τείχους, de q. l. dicam et in Ἵημι, atque adeo in prosa etiam, unde ἀνίει ap. Xen., cujus locum in Ἀνίημι proferam: alterum est, eod. modo imperativum quoque scribi in hac inflexione: unde προΐει ap. Hom. alicubi indic. modi est, in imperfecto tempore, alicubi imperativi. || Sciendum est præterea literam ι in h. v. pro longa haberi, atque adeo produci ab Hom. cum alibi, tum in Il. A. (51.) Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἐφιεὶς, corripi tamen ab Hom. interdum, B ut in versu illo, quem ex Il. A. modo protuli, esseque hanc συστολὴν Ionicam, δι' * ἀναυξησίαν τοῦ ἐν τῷ παρατατικῷ διχρόνου, Eust.

ἽΗΜΙ, i. q. præcedens Ἱέω, et ab eo factum, ut τίθημι a τιθῶ: sed ab Ἱέω aliqua tempora tantum usitata, at Ἵημι non solum tempora usitata habet, sed et ipsum in usu est, Jacio, Jaculor etc. ut in præced. Ἱέω. Il. Γ. (12.) Τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει, ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν, Tantum aliquis prospicit quoad jaciat lapidem, h. e. Prospectus ejus non est ultra lapidis jactum. Jungitur autem ἐπὶ cum ὅσον, ne quis fallatur, jungens cum verbo, ut sit ἐφίησι, pro ἐφ' ὅσον διάστημα. Hesiod. (Θ. 684.) ἐπ' ἀλλήλοις ἵεσαν βέλεα στονόεντα, ubi tamen intelligi etiam potest ἐφίεσαν, juncta præp. ἐπὶ cum verbo. Il. Γ. (152.) ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι, ea forma, qua τιθεῖσι. Legitur vero et ἰᾶσι Ionice. Invenitur et ἱέμεν infin. ap. Hesiod. (Ἔ. 2, 214.) Præt. perf. ἧκα, pro quo POETÆ Ἕηκα etiam dicunt, et quidem in comp. præsertim, ut ἐφέηκα, ξυνέηκα, προέηκα etc. Imper. mod. Ἕς, aor. C 2. sicut et infin. Ἕμεν. || Utuntur hoc et prosæ scriptt.: ἵημι φωνὴν ap. Plat. Emitto vocem. Est vero partic. præsertim in usu. Thuc. 3. Δωρίδα τε γλῶσσαν ἱέντας. || Sciendum est autem illos quoque præt. imperf. mutuari ab Ἱέω, de quo modo dictum fuit, Aristoph. Σφ. (355.) Ἵει [Ἵεις] σαυτὸν κατὰ τοῦ τείχους, Te projiciebas per murum, dabas pessum per murum. " Ἕσαντο, Impleverunt: ab ἕω significante " πληρόω, inquit Schol. Hesiod. Ἀ. 225. αἱ δὲ φρένας " εὖτ' ἂρ ἕσαντο Αἵματος ἀνδρομέου. Itidemque et ἕντο " pro ἐπλήρωσαν accipit in hoc Homerico versu, " ἐπεὶ βρόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο. Quod tamen et " aliter accipitur, pro Miserunt, ἔξεντο ἔρον, Emise- " runt foras, Sibi exemerunt." [Ἱείη, Il. T. 209. " Ἵημι, Kuhn. ad Paus. 109. ad Od. A. 238. Brunck. Œd. T. 628. Thom. M. 478. Wakef. Herc. F. 731. Heyn. Hom. 7, 409. Simpliciter pro Jaculor, Musgr. Phœn. p. 223. De fluvio, Heyn. Hom. 6, 279. Neutrali signif., Lobeck. Aj. p. 258. 279. Conf. c. εἶμι, Fischer. Palæph. 158. Wyttenb. Select. 436. ad Charit. 278. (528.) ubi omnino de aor. 2., Porson. Med. p. 7. De voce, ad Charit. 699. Musgr. Tro. 440. Wakef. Ion. 1110. Herc. F. 1297. Huschk. Anal. 211. De quant., Musgr. Phœn. p. 223. Wakef. Herc. F. 631. Brunck. El. 131. Aristoph. 1, 16. 224. 3, 27. Ἱέναι et ἰέναι conf., ibid. Porson. Phœn. 1332. Ἧκε et θῆκε conf., Heyn. Hom. 7, 60. Ἵημι, cum dat. rei, quæ jacitur, Scheller. Præf. ad Ælian. p. ix. De act. et med., ad Timæi Lex. 207. φωνήν, Valck. Phœn. p. 113. Wyttenb. Ep. Cr. 34. Toup. Opusc. 1, 171. 2, 92. cf. Hesiod. Θ. 10. ad Herod. 104. 111. 450. ad Od. M. 192. λιτὰς, Musgr. ad Eur. p. 236. πόδα, Wakef. Diatr. 14. Ἵεσθαί τινος, Græv. ad Hesiod. 596. 603. Ἵη, ἵει, Heyn. Hom. 4, 499. Ἵεσο, Lucian. 2, 237. Ἱέμενος, Heyn. Hom. 6, 307. Ἱέντες absolute, 4, 396. Δρομαῖος ἵετο, Lucian. 2, 222." Schæf. Mss.]

¶ Ἵεμαι, relicta signif. act. vocis, Cupio, Desidero: interdum cum gen. Νίκης ἱέσθην, ἱεμένων, Il. Ψ. (718. A 371.) Ἱέμενον νόστοιο, Od. O. (69.) sed frequentius cum infin., Ἵετο γὰρ βαλέειν, Il. Π. (383.) Et E. (434.) ἵετο δ' αἰεὶ Αἰνείαν κτεῖναι. Sic Hesiod. (Ἀ. 251.) πᾶσαι γὰρ [δ' ἄρ'] ἵεντο Αἷμα μέλαν πιέειν, ubi animadverte corripi ι: qua de re dixi et in Ἱέω. Sed observavi sæpe dici θυμὸν ἵεσθαι ap. Hom. et aliquem θυμῷ ἵεσθαι: Il. Θ. (301.) βαλέειν δέ ἑ ἵετο θυμὸς, B. (589.) μάλιστα δὲ ἵετο θυμῷ Τίσασθαι, N. (386.) ὁ δὲ ἵετο θυμῷ Ἰδομενῆα βαλεῖν. Huc pertinet Il. Ψ., ubi post πάτασσε δὲ θυμὸς ἑκάστου, subjunxit, Νίκης ἱεμένων. Non memini autem me hunc τοῦ ἵεμαι usum reperisse ap. alium prosæ scriptorem quam Philon.; sed in ea signif. frequentissimum est ἐφίεμαι. [" Heyn. Hom. 6, 320. 7, 76. 91. 531. 546. 753. 758. 8, 93. 104. ad Od. P. 5. Abresch. Æsch. 2, 4. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 487. Brunck. Aristoph. 2, 219. Cum infin., Heyn. Hom. 4, 331. 6, 288. Ἵεμαι, ἵεμαι, 4, 224. 567. 6, 288. 307. 420. 463. 473. 492. Schneid. Anab. p. 68." Schæf. Mss. * Ἱεμένως, Schol. Apoll. Rh. 3, 889. T. 2. p. 251. B Schæf.] AT VERO Ἵεμαι cum tenui, Eo cum impetu, Impetu feror: aut etiam simpliciter pro Eo. Il. B. (153.) ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἷκεν Οἴκαδε ἱεμένων, ita enim leg., sicut et habet mea Ed.: non οἴκαδ' ἱεμένων, ut habent ceteræ Edd. quædam vero et ἱεμένων, duplici errore, Schol. ὁρμωμένων, et οἴκαδε ἀπιέναι προθυμουμένων. Hes. autem ἵενται exp. ὁρμῶσιν. Apud eund. Hom. (Il. Y. 279.) ἐγχείη ἱεμένη, Hasta impetu delata, incitata, Bud. Utuntur autem prosæ quoque scriptt. Plut. Amat. Narr. Ἡ κόρη φυγοῦσα ἵετο διὰ τῆς χώρας: Idem ibid. Ἐπὶ τοὺς βασιλέας ἵεται: Popl. Ἵεντο παντὶ τάχει ἐπὶ τὴν πόλιν. Alia exempla vide ap. Bud. 540. [" Soph. Œd. 7. 1242. Br. ἵετ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ Λέχη, al. ἵκετ'." Schw. Mss. " Toup. Opusc. 1, 387. Brunck. Apoll. Rh. 138. Aristoph. 2, 22. 219. Soph. 3, 508. Diod. S. 2, 185. 207. Bast Lettre 190. Heyn. Hom. 6, 320. Erycius 3. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 483. 508. Ἵεσθαι φυγῇ, Plato Phædro p. 233. * Ἵημι, Brunck. ad Æsch. Pers. 468. Theocr. 22, 87. Zeun. Ind. Xen. C K. II. ad Herod. 342. 518. ad Charit. 782. Ἱέμην, Toup. Opusc. 2, 224. ubi et de ἱείη. Ἵεσθαι, ad Herod. 331. 127. Græv. ad Hesiod. 596. 603." Schæf. Mss.] " Εἵεσθαι, Hesychio est ἀκολουθῆσαι, ὁμοιῶ- " σθαι, Sequi, Similem esse. Idem εἵετο exp. ἐπε- " θύμει, ὥρμα: quod et ἵετο s. ἵετο per simplex ι."

Ἧμα, Telum missile, Jaculum, Il. Ψ. (891.) δυνάμει τε καὶ ἥμασιν ἔπλεν ἄριστος, Jaculis præstantissimus, i. e. Arte emittendi jacula. [" Heyn. Hom. 8, 537. 538. Ilgen. ad Hymn. 217. Wakef. S. Cr. 1, 28." Schæf. Mss.] Ἥμων, ὁ, ἡ, Jaculator, Emittendorum telorum peritus, Il. Ψ. (886.) Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων· καί ῥ' ἕστασαν ἥμονες ἄνδρες, [ἥμονες ἄνδρες ἀνέσταν,] i. e. οἱ ἥμασιν ἄριστοι, ut paulo post de Atride dicit. [" Heyn. l. c. Ilgen. l. c." Schæf. Mss. Cf. Ῥήμων.] Ἡμοσύνη, Jaculatio, Jaculandi et emittendorum telorum peritia, βλῆσις, ἀκόντισις, Hes. [" Heyn. l. c. Toup. Opusc. 1, 461. Jacobs. Anth. 8, 120." Schæf. Mss.] " Εὐημονία; Hesychio ἐμ- " πειρία: aliis Peritia jaculandi."

D " Ἑσία, Suidæ πρεσβεία, Legatio: pro quo ἐξεσία " ap. Hom. Scr. potius ἑσία, ab ἵημι." [Lex. de Spirit. p. 219.]

[* Ἧσις, unde * Ἡσιεπὴς, εὔστοχος ἐν τῷ λέγειν, Etym. M. v. Πεισίστρατος.]

" Ἑετῶς, Hes. affert pro εὐχερῶς, εὐκινήτως: for- " sitan poët. pro ἑτῶς s. ἀφέτως, ab ἵημι: ut sit Li- " bere et Remisso s. laxato freno."

" Ἰήτης, Hesychio τοξότης, ἰοβόλος, Jaculator."

Ἀνίημι, Submitto, Emitto, eo sensu, quo terra dicitur aliquid emittere: interdum vero et Submittere, Propert. Aspice quos submittit humus formosa colores. Sic autem ante eum locutus erat Lucr. Lætificos nequeat fœtus submittere tellus. Hesiod. (Θ. 157.) ἐς φάος οὐκ ἀνίεσκε: (495.) Ὃν γόνον ἂψ ἀνέηκε. Sic ἀνίησι καυλὸν, et ἀνίησι τὴν ὑγρότητα. Hinc et γῆ ἀνεισιδώρα, de quo alibi. Paus. Bœot. Ἄνδρας ἀπὸ τῶν ὀδόντων ἀνεῖναι τὴν γῆν. Aristot. de Mundo, Τὰ χλιαρὰ τῶν ναμάτων ἀνιᾶσι: unde recte Bud. ait signif. etiam Scatebram emitto. Idem citat e Thuc.

(2, 77.) Ὕλη — ἀπὸ ταυτομάτου πῦρ καὶ φλόγα ἀπ' A
αὐτοῦ ἀνῆκε: i. e., inquit, Excitavit, Emisit, Submisit. || Dimitto, Il. O. 24. ἐμὲ δ' οὐδ' ὣς θυμὸς ἀνίει Ἀζηχὴς ὀδύνη Ἡρακλῆος θείοιο: potius, ἐμὲ δ' οὐδ' ὣς θυμὸν ἀνίει Ἀζηχὴς ὀδύνη κ. τ. λ. Hanc enim lectionem mihi nunc magis probari fateor, licet eam in mea Editione secutus non sim, utpote ap. Eust. non animadversam. Signif. autem οὐκ ἀνίει ἐμὲ θυμὸν, ea dictum forma, qua ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων, περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε Φύλλα τε καὶ φλοιόν, Non dimittebat animum, Missum non faciebat, εἴα, κατελίμπανεν, Schol. Sed esse ἀνίει tanquam a th. Ἀνιέω, docui in Ἰέω: usum vero esse illo ἀνίει et Xen. docebo infra. Ἀνίημι non solum Dimitto exp., sed et Manu emitto: τὸν κύβον. Libero, Liberum reddo: ἀνίημι τὸν ἐνεχόμενον, Libero, i. e. Acceptum fero debitum. Synes. Ἄνες τὴν πενθερὰν αὐτοῦ τῆς ἀτόπου ζημίας, Fac ut abeat libera et soluta, Bud., citans e Plut. Solone, ἀνιέναι τὰ χρέα, pro Rescindere æs alienum: at ego malim Debita remittere, Æs alienum remittere. || Relinquo, Plut. Popl. (8.) Ἀργὸν B
παντάπασι τὸ χωρίον ἀνιέντες τῷ θεῷ, ubi ἀνιέντες exp. Dimittentes: sed aptius exp. Relinquentes: ut Theophr. 8, (11, 9.) Τὰς ἀρούρας ἀνιᾶσιν ἀσπόρους ἐπὶ δύο ἔτη, interpr. Relinquunt. Hic autem meminisse oportet loci Hom. modo c., in quo Schol. ἀνίει exp. non solum εἴα, sed et κατελίμπανεν, Relinquebat. || Remitto, Relaxo: in qua signif. oppositum habet ἐπιτείνω. Aristot. Polit. 5. Ἀνεθῶσιν ἢ ἐπιταθῶσι. Cui signif. existimo finitimum esse id, quod habet in his loquendi formulis, ἀνιέναι τὴν ψυχὴν, τὸ πρόσωπον. Heraclides Ponticus ap. Athen. (512.) Ἔστι γὰρ τὸ μὲν ἥδεσθαι καὶ τὸ τρυφᾷν, ἐλευθέρων· ἀνίησι γὰρ τὰς ψυχὰς, καὶ αὔξει. Lat. quoque Remittere, Relaxare animum. Sic ἀνίημι τὸ πρόσωπον, pro φαιδρύνομαι, ut sit ad verbum, Relaxo frontem. A Bud. exp. Exporrigo frontem et exhilaro. Sed ego malim ad verbum, Relaxare frontem, exponere, Remittere. Nam cum Lat. dicant, Astringere frontem, non video cur non itidem Relaxare frontem dici possit. Si quis tamen ἀνιέναι τὸ πρόσωπον, Relaxare C
frontem, nolit interpretari: at Plinii junioris verbis utens, interpretetur, Remittere. Opponit autem ille Remissionem frontis Severitati. Remitto, pro Condono, Remitto et condono: nam copulata hæc duo reperiuntur. Dem. (575.) Τῇ φύσει ἀνεῖναί τι τῆς ὀργῆς καὶ τῇ τύχῃ. Bud. autem exemplum ponit duntaxat compositi ἐπανίημι, pro hac signif., ex Hermog. περὶ Προοιμίων, ubi ait, Πωλοῦσι τὰ τέκνα οἱ νησιῶται· καὶ γράφει τις παρ' Ἀθηναίοις ἐπανεῖναι τὸν φόρον. || Remitto, i. e. Remissum et languidum reddo, Solvo, Xen. K. Π. 7, (5, 26.) Καὶ τὰ σώματά γε αὐτὰ εὖ ἔχοντα, ὁπόταν τις αὐτὰ ἀνῇ ἐπὶ ῥᾳδιουργίαν, πονήρως πάλιν ἔχει, ubi existimo posse reddi Corpora solvere: accipiendo Solvere ut a Virg. G. 4. ponitur, cum dicit Corpora solvere in venerem. Bud. ἀνίημι exp. τὸ ῥαθυμεῖν ποιῶ, quæ exp. e Græcis est sumta, et subjungit, Remitto, Languidum reddo: ᾧ ἐναντίον ἐπιτείνω. Idem, ἀνίημι, inquit, Licentiam permitto, Solute et sine disciplina habeo, ut herus nimium servis indulgens. D
Aristot. Œcon. 1. Ὁμιλία δὲ πρὸς δούλους μήτε ὑβρίζειν, μήτε ἀνιέναι. Hæc Bud. Ceterum ut pro ῥαθυμεῖν ποιῶ junctum accusativo accipitur, secundum eum: ita et neutraliter positum pro ῥαθυμῶ usurpatur, si quidem credimus Thuc. 1, (129.) Scholiastæ: ita enim ille in Epistola regis Persarum ad Pausaniam, Καί σε μήτε νὺξ, μήθ' ἡμέρα ἐπισχέτω, ὥστε ἀνεῖναι πράσσειν τι ὧν ἐμοὶ ὑπισχνεῖ, Schol. ῥαθυμῆσαι. || Remitto impetum, ut canes in vestigiis non hærentes, sed lassescentes et vestigationem deserentes, Bud. Xen. (K. 3, 8.) Διώκουσι δὲ αἱ μὲν ἀρχόμεναι σφόδρα· διὰ δὲ μαλακίαν ἀνιᾶσι. Notandum est autem et in hac signif. usurpari neutraliter. || Sic usurpatur et pro Desisto, Intermitto, cum partic., cujus signif. nulla fit a Bud. mentio. Eur. (Iph. T. 318.) οὐκ ἀνίεμεν πέτρους Βάλλοντες. Sic in h. l., Οὐδὲν ἀνιᾶσι διασπαράττοντές με τῷ λόγῳ, [Lucian. Icar. 21.] Non intermittunt me proscindere, i. e. Sine ulla intermissione me proscindunt, Nullam faciunt intermissionem a me proscindendo, s. discerpendo oratione. Ita enim exponendum dico hic οὐδὲν ἀνιᾶσι, non ut in VV. LL. vertitur, Ipsis pro nihilo est oratione me discerpere. In hac enim interpr. datur signif. τῷ ἀνίημι plane inaudita et inusitata. In eod. Lex. citatur e Plat. de LL. ἀνίημι ἐπιτιμῶν, pro Parco, nec libere reprehendo. Ubi tamen videtur et pro Intermittere, sicut in citato modo exemplo, posse sumi. Est autem vicina signif. hæc proxime præcedenti; nam qui intermissionem facit a re aliqua et desistit ad tempus, veluti impetum remittit. Fortasse autem et infinitivo junctum in Thuc. l. paulo ante c., debet eod. modo verti. Apud Eund. genitivo jungitur pro Desisto; nam quod dicit ἀνεῖσαν τῆς φιλονεικίας, Schol. exp. ἀπέστησαν τῆς μάχης. Tale est hoc, ἀνιέναι τοῦ προσεύχεσθαι, pro Cessare a precando, Desistere a precatione. Sciendum est autem interdum dici οὐδὲν ἀνιέναι, absolute, i. e. non addito verbo aut nomine. Xen. Ἑ. 2, (3, 18.) Ἐπεὶ δέ γε ἐκεῖνοι μὲν οὐδὲν ἀνίεσαν: K. Π. 1, (4, 22.) Ὁ δὲ Κῦρος οὐδὲν μᾶλλον ἀνίει, ἀλλ' ὑπὸ τῆς χαρμονῆς ἀνακαλῶν τὸν θεῖον ἐδίωκε, ubi observa obiter ἀνίει tanquam ab Ἀνιέω, de quo in Ἰέω dixi: supra vero idem ἀνίει ex Hom. protuli. || Laxo, Relaxo, Laxando resero, Aperio: Il. Φ. (537.) ἄνεσάν τε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας. Laxando mollius reddo, Laxius et mollius reddo. Diosc. 3. Ἀνίησι μαστοὺς χονδριοῦντας. || Solvo, Dissolvo vinctum; nam significat inter cetera δεσμοῦ λύσιν, Eust. Thuc. 3, (10.) Τὴν μὲν τοῦ Μήδου ἔχθραν ἀνιέντας, τὴν δὲ τῶν ξυμμάχων δούλωσιν ἐπαγομένους, ubi itidem Schol. ait ductam esse metaph. ἀπὸ τῶν τοὺς δεσμίους ἀνιέντων τε καὶ ἐπαγόντων, ὅπερ ἐστὶ σφιγγόντων. Solvo, i. e. Liquefacio, eo modo, quo nix dicitur solvi, i. e. liquefieri. Gal. ad Gl. 2. Ἀνιέναι χρὴ γλυκεῖ τὸ φάρμακον, ἢ ἀρνογλώσσου χυλῷ. || Inquit Bud., interdum non Remitto laxoque, sed contra παρορμῶ, Stimulo et urgeo signif. et Acuo, Il. E. (422.) Ἦ μάλα δή τινα Κύπρις Ἀχαιϊάδων ἀνιεῖσα Τρωσὶν ἅμ' ἑσπέσθαι, τοὺς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησε, et reliqua, ἀντὶ τοῦ ἀναπείθουσα, ἐπεγείρουσα: (761.) Ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες, ὃς οὔ τινα οἶδε θέμιστα, translatio est a venatoribus, qui e vinculis canes ducunt, et cum occasio adest, emittunt, et in feras incitant. Od. B. (185.) Οὐδέ κε Τηλέμαχον κεχολωμένον ὧδ' ἀνιείης, Extimulares, Irritares, Persuaderes. Isocr. Hel. Enc. (13.) de Theseo loquens, Τόν τε ταῦρον τὸν ἀνεθέντα μὲν ὑπὸ Ποσειδῶνος, pro ἐπαφειμένον καὶ παρορμηθέντα: quod Lat. Immittere dicitur a Suet. Ner.: ut Feras in populum immittere. Aristot. Pol. 8. Οἱ δὲ λίαν εἰς ταῦτα ἀνέντες τοὺς παῖδας, de iis loquens, qui ad exercitationem nimiam urgent pueros. Hactenus Bud. de hac signif. Sunt autem et alii ll. ap. Hom. ubi verbum ἀνίημι sic usurpat: Il. Φ. (523.) θεῶν δέ ἑ μῆνις ἀνῆκε: (545.) Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος Ἀγήνορα δῖον ἀνῆκε. Ab Hes. ἀνῆκε cum aliis modis, tum ἀνέπεισε exp. Jungitur cum infin., ut in l., quem primum citat Bud., Il. M. (307.) Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνῆκε Τεῖχος ἐπαΐξαι, B. (276.) Οὔ θήν μιν πάλιν αὖθις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ Νεικείειν βασιλῆας ὀνειδείοις ἐπέεσσι. Quibus in ll. est etiam notandum cum θυμὸς jungi hoc verbum. Eust. diversa ponit exempla τοῦ ἀνιέναι pro ἀναπείθειν et pro παρορμᾶν: ait enim i. esse q. ἀναπείθειν in Ἦ μάλα δή τινα Κύπρις ἀνιεῖσα, signif. autem παρορμᾶν in Μαργαίνειν ἀνέηκεν. || Dico, Consecro: vide pass. Ἀνίεμαι. || Ἀνεικὼς et Ἀνεὶς participia ab act. ἀνίημι, illud præt. perf., hoc aor. 2., Plut. Popl. (19.) Ἀνεικότος πολεμικὴν παρασκευὴν, Cum intermisisset: ut dicitur ἀνιέναι τὸν πόλεμον, pro Intermittere bellum, Desistere a bello. Exp. autem ἀνεὶς a Suida ἀφεὶς, et ἀνεῖσα, ἀφεῖσα. Non dubium est porro, quin hæc participia signiff. omnes, quas verbo dedimus, habere possint. Citatur in VV. LL. ἀνεὶς ex Aristoph. pro ἀναπείσας, ἐφορμήσας: et (B. 700.) ἀνέντες τῆς ὀργῆς, pro De ira remittentes. At ἀνεὶς τὴν ὑγρασίαν, pro Humorem reddens, emittens: quam primam signif. τῷ ἀνίημι dedimus. Item ἀνεὶς ὕδατι exp. in Iisdem, Aqua diluens.

Ἀνίεμαι, pro act., Aristot. de Mirac. Audit. Καὶ

τοὺς καρποὺς αὐτοῖς τὴν γῆν πολλαπλασίους ἀνίεσθαι A τῶν καταβαλλομένων, Submittere, Reddere. || Cui l. Bud. subjicit ex Il. X. (80.) Κόλπον ἀνιεμένη, ubi Eust. vult esse γυμνοῦσα, Nudans, Denudans: ut in Od., inquit, proci dicuntur capras ἀνίεσθαι pro Denudare excoriando. Aut, ait ibid., ἀνιεμένη pro ἀνατείνουσα: ut μαζὸν ἀνέσχεν pro ἀνέτεινε βαστάζουσα. || Ἀνίεμαι in signif. pariter et voce passiva, pro Solvor, Liquefio, Gal. Καὶ δεῖται ἀνίεσθαι γλυκεῖ. Idem, Ἀνιέμενόν τ' ἐλαίῳ. Idem Ἀνιέμενον ῥοδίνῳ. Diosc. 5. Ἀνιέμενος δ' ἐστὶν ἄποιος ἐν τῇ γεύσει. At in VV. LL. citatur e Diosc. 3, 92. Ὀπὸς ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἀνίεται, pro Liquor in sole evanescit, Sole vires amittit, efflatur et languet. Sed longe simplicior est altera illa interpr. Potest vero exponi hoc verbum alicubi Macerari, Liquefieri. Bud. ait ἀνειμένον dici etiam Dissolutum, et nullis finibus terminatum: Eur. Or. (929.) εἰ δὲ δὴ κατακτενεῖτ' ἐμὲ, Ὁ νόμος ἀνεῖται, κοὐ φθάνοι θνήσκων τις ἄν. Vulgo, inquit, dicunt Legis habenas laxare: ἀνεῖται igitur pro ἀπολέλυται. || In VV. LL. ἀνίεσθαι dicitur B etiam esse Dissolvi et mori: et pro exemplo citatur Soph. (Aj. 1214.) οὗτος ἀνεῖται στυγερῷ Δαίμονι: sed aliud exemplum afferri debuit; nam h. in l. potest cum alias signiff. habere ἀνεῖται, tum eam, quæ proxime sequenti annotatione a nobis ponitur. || Ἀνίεσθαι pro Permitti, Concedi, Aristot. Polit. Τὰς τιμὰς τοῖς ἐπιεικεστάτοις ἀνεῖσθαι, Plut. Numa, Ἀνεῖται τῇ βουλομένῃ γάμων μεταλαμβανειν, Permissum est, Concessum est. || Ἀνίεσθαι, pro Dicari, Consecrari, Paus. Ἐκεῖ δὲ βωμὸς ἀνεῖται Ἀπόλλωνι. Item ἀνεῖσθαι dicitur Quod omnibus expositum est et obvium, nulli privatim mancipatum. Basil. Πᾶσιν ὁμοίως ἀνεῖται τὸ ὠφέλιμον τῆς σοφίας. Hinc et ἀνειμένη γῆ, Terra inculta. Idem Basil. Ἄλλη (γῆ) πρὸς βόσκημα τῶν τετραπόδων ἀνείθη. Bud. || Ἀνίεμαι in signif. neutra, pro Dissolute vivo, me gero, Licenter ago, Aristot. Polit. 2. Ἀνιέμενοι γὰρ ὑβρίζουσι, Plato de LL. 1. (8, 30.) Ἐπαινετὰ μὲν πάντ' ἐστὶ τὰ τοιαῦτα, ὅπου τινὲς ἔνεισι καρτερήσεις· ὅπου δ' ἀνεῖνται, βλακικώτερα. A Bud. ἀνειμένος καὶ ἀνιέμενος vertitur C duntaxat Licenter agens et vagabundus. Sed ἀνίεσθαι significat etiam quod dixi Dissolute vivere, Luxuriose vivere, Deliciis et luxu solvi, Luxu diffluere. Athen. 12. Ἀπώλοντο δὲ καὶ μάγνητες οἱ πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ, διὰ τὸ πλεῖον ἀνεθῆναι.

Ἀνειμένος, Relaxatus, Solutus, Dimissus: τῆς λειτουργίας, quasi Dimissus a functione alicujus muneris, Solutus functione, i. e., ut Bud. vertit, Immunitatem consecutus. || Relictus, Omnibus expositus et obvius, nulli privatim mancipatus: unde ἀνειμένη γῆ, Terra relicta et deserta cultoribus, e quo consequitur Inculta. Apud Lucian. (3, 233.) ἀνειμένα πεδία quidam exp. Interquiescentes campos. Quia autem inculta sola diis dicari solent, inde factum existimo, ut ἀνειμένον appelletur etiam Quod est deo cuipiam dicatum et consecratum: ut γῆ, ἄλσος; et pro eod. ἄνετος γῆ. Sciendum est autem interdum dici absolute ἀνειμένον hoc sensu, interdum addi nomen dei in dat.: ut ἀνειμένον Ἀπόλλωνι. Item, cum absolute dicatur ἀνειμένον χωρίον pro Inculto, D Plut. tamen ἀνιέντες non itidem sine adjunctione ita usurpavit, sed dixit (Popl. 8.) Ἀνιέντες ἀργὸν τὸ χωρίον τῷ θεῷ. Q. e l. fortasse ἀνειμένον χωρίον Ἀπόλλωνι recte exposuerimus τὸ ἀνεθὲν ἀργὸν Ἀπόλλωνι: unde consequitur καθιερωμένον. || Laxatus, Reseratus, Apertus: ut ἀνειμένων πόλοιο παμφαῶν πτυχῶν, i. e. ἀνεῳγμένων, Suid. Item Solutus, Effusus: Τὸ εἰς ἀδικίαν ἀνειμένον, Plut. Sic ἀνειμένος εἰς θράσος, εἰς τὸ ἐλεύθερον, quasi Habens laxatas habenas ad aliquid. || Remissus, Languidus, Minime acris, nam Remissus et Acris interdum opp., Minime vehemens, contentus: nam ut contentum et remissum ap. Cic. ita ἀνειμένον et σύντονον ap. Athen. 14. videmus esse opposita. Apud Aphthon. χαρακτὴρ ἀνειμένος, Remissum dicendi genus, Cic. Alicubi etiam verti potest ἀνειμένος, Languens atque animo remissus, Cæsar B. C. 2. Itidem Remissus et dissolutus: copulando hæc duo sicut Cic. Remissionem ac Dissolutionem copulavit, sed ea tribuens animo, ut ἀνειμένος βίος, Vita remissa et dissoluta, in luxum soluta, in delicias soluta, effusa, mollis. Sic δίαιταν ἀνειμένην, Thuc. 1, (6.) τὴν τρυφηλάν: Ἐν τοῖς πρῶτοι δὲ Ἀθηναῖοι τόν τε σίδηρον κατέθεντο καὶ ἀνειμένῃ τῇ διαίτῃ ἐς τὸ τρυφερώτερον μετέστησαν. || Est præterea ἀνειμένος, Licenter vivens, Solute ac libere quidlibet dicens et faciens, ut Soph. (El. 516.) Ἀνειμένη μὲν, ὡς ἔοικας, αὖ στρέφῃ, i. e. secundum Eust., ἀπόλυτος καὶ ἀνεπίτακτος: secundum Suid. ἄνεσιν ἔχουσα πανταχόθεν.

"Ἀνέω, e quo ἀνίημι sua mutuatur tempora, facit " fut. 1. non solum ἀνήσω, sed etiam ἀνέσω. Signif. " autem Remitto, Laxo: ut Eust. quoque Il. Φ. 536. " οἱ δ' ἄνεσάν τε πύλας καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας, exp. ἀνῆκαν " καὶ ἐχαύνωσαν: recte. Sequitur enim, αἱ δὲ πετα- " σθεῖσαι τεῦξαν φάος. Itidemque Hes. ἀνέσαντες exp. " ἀνοίξαντες, et ἀναλαμβάνοντες. || Signif. etiam " Revehо, Reduco, non solum Remitto: unde ἀνέσει, " quod Hes. exp. ἀναπέμψει, σώσει, et Domum re- " ducet: procul dubio respiciens ad Od. Σ. 264. Τῷ " οὐκ οἶδ' εἴ κεν μ' ἀνέσει θεὸς, ἤ κεν ἁλώω Αὐτοῦ ἐν " Τροίῃ: nam et Schol. ibi exp. ἀναπέμψει: item " ἐάσει, ut Eust. quoque ἀφήσει, ἀπολύσει. || Rursum " Hes. ἀνέσαιμι exp. ἀναπείσαιμι καὶ παρορμήσαιμι, " respiciens Il. Ξ. (208.) Εἰ κείνω γ' ἐπέεσσι παραι- " πεπίθουσα φίλον κῆρ, Εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι " φιλότητι. Ubi Eust. itidem ἀνέσαι εἰς εὐνὴν idem " signif. dicit quod ἀναπεῖσαι, vel etiam ἀναβιβάσαι, " ἀναθεῖναι: similem usum hujus verbi esse dicens " et in Il. N. (657.) Ἐς δίφρον δ' ἀνέσαντες ἄγον προτὶ " Ἴλιον ἱρήν: quem sic exp., εἰς δίφρον ἀνακαθίσαντες " καὶ ἀναθέντες ἀπῆγον εἰς Τροίαν. Sed hoc postre- " mum ἀνέσαι est potius ab ἀνέζω, ἀνακαθίζω, Sub- " latum sedere facio, Sublatum colloco et pono. " || Alia autem interpr. quærenda huic Xen. l. ap. " Suid. Ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις οἱ ἀγαθοὶ ἔτι πονεῖν " ἐθέλουσι καὶ ἀνεῖν: si tamen ita scripsit Xen." [" Zeun. ad Xen. K. Π. 499. Brunck. Soph. 3, 497. Heyn. Hom. 6, 482." Schæf. Mss.]

[" Ἀνίημι, Brunck. Aristoph. 1, 16. 3, 171. Aj. C 476. Œd. T. 628. Huschk. Anal. 194. ad Plut. Vit. 1, 101. Bryan., Villois. ad Longum 128. Fischer. Descr. Lectt. 792—3. p. v. Porson. Or. 221. ad Diod. S. 2, 182. 435. Aristoph. Eip. 318. Heyn. Hom. 5, 164. 7, 389. 8, 211. 253. 312. Meleager 42. et Jacobs., ad Charit. 515. Markl. Iph. p. 53. Musgr. Med. 1181. Hel. 449. Ion. 253. Herc. F. 625. Wakef. 868. Trach. 764. 767. Phil. 639. 1153. Eum. 183. Abresch. Æsch. 2, 3. Jacobs. Anim. in Eur. p. 5. Brunck. Andr. 531. Or. 699. p. 176. 217. Antig. 1101. Wessel. ad Herod. 185. 335. ad Lucian. 1, 441. ad Il. Ξ. 131. Lennep. ad Phal. 110. Wyttenb. Select. 315. Zeun. ad Xen. K. Π. 682. 698. Alciphr. 324. Bibl. Crit. 2, 1. p. 72. Pierson. Veris. 63. Bentl. Opusc. 68. Thom. M. 68. 229. Cesso, Remitto, Bast Lettre 131. Eichst. Quæst. 26. Xen. K. Π. 70. Toup. Opusc. 1, 21. 2, 69. Bergler. Alciphr. 54. Valck. Diatr. 234. ad Herod. 160. Stimulo, Heyn. Hom. 5, 87. 143. 689. 6, 546. 596. ad Od. B. 185. Consecro, Jacobs. Anth. 9, 375. 11, D 380. Diod. S. 2, 478. Dionys. H. 1, 41. 2, 1248. ad Lucian. 1, 331. Valck. Adoniaz. p. 399. Phœn. p. 350. ad Herod. 134. Casaub. ad Inscr. Herod. p. 353. Cren. Sursum admitto, Wyttenb. Select. 409. Dimitto, Steinbr. Mus. Tur. 1, 191. Dimitto, de vestibus, Musgr. ad Eur. p. 229. ad Hec. 933. Neutrali signif., Lobeck. Aj. p. 258. De somno, Heyn. Hom. 4, 684. I. q. δέρω, Musgr. El. 826. Kuster. Bibl. Chois. 83. Cum particip., Dionys. H. 1, 64. 2, 659. καρπὸν, Hymn. in Cer. 332. cf. 307. 470. et me ad Ilgen. Hymn. 608. Brunck. Œd. T. 271. τὰς ὄψεις, Alciphr. 278. κόμην, Valck. Phœn. p. 113. πηγὴν, ad Lucian. 1, 304. τὴν θύραν, Kuster. Aristoph. 212. θυμὸν, Heyn. Hom. 7, 255. Ἀνεῖναι, ad Charit. 467. ἐλαίῳ, Phryn. Ecl. 10. Ἀνιέναι, ἀνεῖναι, Lucian. 2, 70. Ἀνήῃ, Heyn. Hom. 4, 201. Ἀνέσαιμι, 6, 567. Ἄνεσαν, 8, 213. Ἀνεθεὶς, Jacobs. Anth. 9, 226. Ἀνιέσκω, Wolf. ad Hesiod. 81. Ἀνεῖμαι, Anton. Argiv. Epigr. Ἀνεῖται, Nascitur, Toup. Opusc. 2, 190. Ἀνέντα ἐλαύνειν, Morus

nd. ad Xen. Hell. 'Ανίεμαι, Musgr. ad Hec. 1040. A
Heyn. Hom. 8, 253. 'Ανίεσθαι κόλπον, Valck. Callim. 195. Consecror, ad 1, 242. Diod. S. 1, 327. 386. 'Ανειμένος, ad 1, 330. Valck. Phœn. p. 70. Toup. Opusc. 2, 52. Athen. 1, 15. Boiss. Philostr. 375. Omnia sibi permittens, Effusus, Musgr. Herael. 3. Amissus, Diod. S. 2, 624. εἴς τι, Jacobs. Exerc. 1, 163. Cum gen., Dionys. H. 2, 663. δίαιτα, Bibl. Crit. 3, 1. p. 68. ubi omnino de h. v., Wyttenb. Select. 360. χείλεα siti, Theocr. 22, 63. ὄξει, Thom. M. 229." Schæf. Mss.]

'Ανειμένως, Remisse, Remisso animo, Languide, Ignave: ἀνειμένως, τὸ ῥαθύμως τι ποιεῖν, Suid. Solute, Dissolute, Effuse, Licenter, Cum omni licentia. Xen. K. Π. 4, (5, 4.) Οἱ γὰρ οἰκέται τῶν Μήδων, ἅτε τῶν δεσποτῶν ἀπεληλυθότων, ἀ. καὶ ἔπινον καὶ ἐθορύβουν, Nam Medorum servi, utpote absentibus dominis, cum omni licentia potabant et tumultuabantur. Accipitur vero et in bonam partem. Isocr. Symm. (16.) "Οτι περὶ τῶν λοιπῶν οὐδὲν ὑποστειλάμενος, ἀλλὰ παντάπασιν ἀ. μέλλω ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, Ingenue loqui et soluta B
libertate: et, ut ibid. ipse dixit, ἀποκεκαλυμμένως. Ita quidem Bud., sed fortassis pro Soluta libertate dici etiam posset Solute ac libere, quæ duo adverbia copulat Cic.

" 'Ανετέος, Remittendus, Laxandus." [" Plato Soph. 39." Boiss. Mss.]

"Ανεσις, ἡ, Liquefactio: ut ἀνιέναι, pro Liquefacere, ἀνίεσθαι pro Liquefieri poni ostendimus. Diosc. 4. "Εστιν ὁ μὲν ἐκ τοῦ γλαυκίου, κροκίζων ἐν τῇ ἀ., ubi tamen vulgus non Liquefactionem, sed Dilutionem exp. || Remissio, Relaxatio, interdum in propria signif., interdum in metaph. In propria, oppositam habet vocem ἐπίτασις, eod. plane modo, quo Remissio Contentionem s. Intentionem. Plato de Rep. 1. (6, 194.) 'Εν τῇ ἐπιτάσει καὶ ἀ. τῶν χορδῶν πλεονεκτεῖν. Sic ap. Cic. contraria sunt Contentio vocis et Remissio, sonum vocis Intendere et Remittere. In metaphorica autem, itidem ut Lat. Relaxatio s. Remissio animi, Cic.: Tac. autem et Plin. junior dicunt Remissiones absolute, pro Relaxationibus animi. In C
hac autem signif. habet opp. nomen σπουδὴ ap. Plat. de LL. Accipitur vero et pro Quavis intermissione, per quam datur quies et remissio ab aliqua actione. Item pro Quiete ipsa, et feriatione a rebus seriis: cum autem feriamur a rebus seriis, tum relaxamus animum. || Mollities, quæ est animi velut infractio, remissioque et dissolutio, Cic. Voluptas, Voluptuarium vitæ genus, Chrys. in 2 ad Cor. 4. Καὶ γὰρ καὶ οὗτος οὐ μικρὸς τρόπος κολάσεως, ὥσπεροῦν ὁ ἐναντίος τρυφῆς καὶ ἀνέσεως. Idem opp. θλίψιν τῇ ἀνέσει, de Job loquens: unde Bud. ἄνεσιν ibi vertit Res secundas. || Remissio, Condonatio: Plut. Popl. τῶν χρεῶν, Æris alieni remissio, Debitorum remissio: sic et ap. Eund. antea ἀνιέναι τὰ χρέα interpretati sumus e Cic., Debita remittere. Sic Idem dicit Remissionem pœnæ, ut Gr. ἄνεσιν τῆς τιμωρίας, Condonationem. Sic dicitur ἄ. τῶν ἁμαρτημάτων, Condonatio peccatorum, [" Herodian. 7, 12. ubi Cod. Ms. Bavar. ἄφεσις." Schw. Mss.] || Licentia et immodica libertas, Bud., citans Plat. de LL. 1., ubi de licentia Spartanarum mulierum loquens, dicit, Δεικνὺς τῶν γυναικῶν D
παρ' ὑμῖν ἄνεσιν: et Aristotelis hunc de iisdem, Polit. 2. "Ετι δὲ ἡ περὶ τὰς γυναῖκας ἄ. Cui Aristot. l. hunc Ejusd. apte subjunxerimus, e Polit. 5. Καὶ δούλων ἄ. διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. [" Reiz. Acc. 65. ad Cornel. Nep. 8. Stav., ad Charit. 256. Diod. S. 1, 327. 687. Thom. M. 293. Μετὰ ἀνέσεως, Bast Lettre 46." Schæf. Mss.] " 'Ανεσία, Libertas, Licentia: ut " ἄνεσις: testatur enim Suidas Cratinum in Bubulcis " ἀνεσίαν dixisse τὴν ἄνεσιν καὶ ἄδειαν." [Lobeck. Phryn. 527. * " 'Ανέσιμος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 120. bis." Boiss. Mss. Schol. Lycophr. 18.]

"Ανετος, ὁ, ἡ, Laxus, Greg. 'Οσφὺς δὲ τοῖς μὲν ἀλόγοις ἀ. ἔστω καὶ ἄδετος. Patens, Omnibus apertus et expositus: ὁ θεῖος νεὼς, Theodorit., qui ei opp. ἄβατον. || Remissus, Dissolutus et licentius habitus: "Α. ἐξουσίαν τῶν στρατιωτῶν, Herodian. (2, 4, 9.) Sic Bud. Ego existimo interdum sonare ad verbum Licenter vagabundus, Solutus omni imperio, Nemini astrictus. || "Ανετος γῆ, Terra deo cuipiam dicata: ὀργὰς, καὶ ἀνειμένη τῶν θεῶν τινί. Bud. Et J. Poll. ἡ δὲ ἄνετος θεοῖς γῆ, γῆ ἱερὰ καὶ ὀργάς. Citatur et ex Hyperide, ἄνετον pro ἱερὸν, ἀνειμένον θεῷ τινί. ||"Ανετοι βόες, οἱ ἄφετοι καὶ ἀγελαῖοι, Eust. vide "Αφετος. [" Jacobs. Anth. 9, 249. Kuster. Aristoph. 222. ad Lucian. 1, 291. 3, 97. Heyn. Hom. 4, 493. 7, 210. Boiss. Philostr. 318. 527. Plut. Mor. 1, 42. et n., Lennep. ad Phal. 110. "Ανετος γῆ, Terra deo dicata, Casaub. ad Inscr. Herod. 353. Cren. cf. Valck. Phœn. p. 350. Lennep. ad Phal. 64." Schæf. Mss.]

" 'Ανάνετος, Remissionis expers, Qui non remittitur, " Porphyr." [" Isag. 19." Wakef. Mss.] " Εὐάνετος, " Remissu facilis. Item Dissolutu et dilutu facilis, " Facile liquescens. Diosc. 5, 152. de morochtho " lapide, Ὧι καὶ οἱ ὀθονοποιοὶ πρὸς λεύκωσιν τῶν ἱμα- " τίων χρῶνται, μαλακῷ καὶ εὐανέτῳ ὄντι, Utpote " molli et facile liquescenti, Ruell." 'Ανέτως, Solute, Laxe, Remisse, Licenter: [* ἀνατεταμένως, Σοφ. Τυμπανισταῖς, Hes.] " 'Ανετείησι Hes. affert pro " πόρπαις ἢ φίλαις." 'Ανετικὸς, Remissivus, Remissionem indicans, cui opp. ἐπιτατικὸς, Intensivus, Intensionem et vehementiam declarans: ἐπιῤῥήματα, Gramm., sicut ἠρέμα, μόγις. [Diosc.]

" 'Ανέδην, Hes. exp. ἐκκεχυμένως, Effuse, afferens " ex Æschylo" [Suppl. 15.] " φεύγειν ἀνέδην, ad- " densque, dici κατὰ στέρησιν τοῦ ἕσαι, q. e. ἱδρῦσαι, " ἀναστάτους γενομένας ἤτοι ἐκ τοῦ ἐδάφους ἀνεστη- " κυίας. Itidemque Etym.: qui præterea exponi ait " ἐκλελυμένως, et derivari ab ἀνίημι: ut Eust. etiam " exp. ἀνέτως καὶ ἐλευθέρως. Ab ἀνίημι certe de- " rivatur, cum ponitur pro Licenter, Impune et nullo " prohibente, ac quasi dicas Laxatis plenis habenis: " velut in hoc ap. Suid. Arriani l. Τοῖς φρέασι φύλα- " κας ἐπέστησαν ὡς μὴ ἀνέδην ὅπως τις ἐθέλει ὑδρεύε- " σθαι. Item in hoc ibid. Τὸ ἱερὸν περιστοιχήσαντες, " οὐκ εἴων τοὺς βουλομένους καὶ δεομένους τοῦ Πυθίου, " ἀνέδην παριέναι. Et in hoc, Οἷς ἀ. ἐβάκχευεν, ὅτ' " ἐς Διόνυσον ἐφοίτα. Et rursum, 'Α. ἐξεπόρθουν " μετὰ ἀγριότητος. Alioqui exp. etiam Promiscue, " Nullo discrimine: item Largiter, Ad satietatem " usque, ut a Suida etiam non solum ἀκωλύτως, et ὡς " ἔτυχεν, sed etiam δαψιλῶς, κατακόρως. Item et pro " Palam s. Aperte, φανερῶς accipiunt in Demosth. " (229.) Πομπείας τῆς ἀνέδην οὑτωσὶ γεγενημένης." [" Wakef. Phil. 1153. S. Cr. 4, 9. Jacobs. Anth. 8, 303. 9, 501. T. H. ad Plutum p. 265. ad Diod. S. 1, 171. 2, 110. 586. 609. Taylor. ad Demosth. 2, 662. Cant., Tzsch. ad Strab. 4, 481. Heyn. Hom. 4, 697. Heind. ad Plat. Gorg. 164. Buttm. 523. Toup. Opusc. 1, 221. ad Ammon. 115. Wyttenb. Plut. 4, 499. Soph. Phil. 1153." Schæf. Mss. Anecd. Bekkeri 400.]

" 'Εξανίημι, Emitto. Affertur et ἐξανεὶς ὀργῆς pro " Qui iram remisit, Qui se ira liberavit. Item ἐξα- " νήσει pro Dimittet. Hippocr. ἐξανίεσθαι πόνων " dicit pro Exolvi et liberari laboribus: de Nat. " Hom. 'Ανάγκη γὰρ τουτέους ταλαιπώρους τε γενέ- " σθαι καὶ φιλοπόνους τῷ σώματι καὶ ἐργάτας, νεανί- " σκους ὄντας, ἔπειτα δὲ ἐξανεθέντας τῶν πόνων, σαρ- " κωθῆναι μαλθακῇ σαρκί. Apud Eund. eod. in l., " aliquanto ante h. l., legitur ἐξανίει pro Remittit, " Dissolvitur: Τά τε γὰρ ψύχεα ἐξανίει, καὶ τὰ ὕδατα " ἐπιγίνεται." [Cocchii Chirurg. Vett. 105. " Valck. Hipp. p. 259. ad Callim. 1, 187. Markl. Iph. p. 53. Musgr. Iph. T. 1460. Herc. F. 625. Wakef. Phil. 705. Porson. Phœn. 463." Schæf. Mss. Eur. Iph. A. 372. Andr. 718. Apoll. Rh. 4, 292.] " 'Επανίημι, " Remitto, Laxo. Lucian. Μειδιάσας ὁ Ζεὺς, καὶ μι- " κρὸν ἐπανεὶς τῶν ὀφρύων, Paulum remissis superciliis " frontisque severitate laxata. Plut. Lyc. (22.) 'Επα- " νιέντες τοῖς νέοις τὰ σκληρότατα τῆς ἀγωγῆς, Remit- " tentes laxantesque. Xen. K. (4, 5.) Διωκέτωσαν δὲ " ἐῤῥωμένως καὶ μὴ ἐπανιεῖσαι, σὺν πολλῇ κλαγγῇ, Stre- " nue nec remissa impetus s. cursus contentione, s., " Ita ut non relanguescat impetus. || Remitto et " condono, Hermog. Καὶ γράφει τις παρ' 'Αθηναίοις " ἐπανεῖναι τὸν φόρον." [" Heyn. Hom. 5, 83. 165. Plato Phædro 313. Heind., Toup. Opusc. 1, 91." Schæf. Mss. Sosipater Athenæi 378.] " 'Επιανέω, " Hesychio ἐπιτρέπω, Permitto. Ionicum pro ἐπιανῶ,

“ ab ἐπανίημι.” [* Ἐπάνεσις, Aret. 73. τοῦ πυρετοῦ. A * Συνανίημι, Philo J. 371. “ Una ascendo, Joseph. 70, 8.” Wakef. Mss.] „ “ Ὑπανίημι, e Gaza affertur ὑπα. τὴν φωνήν, pro Remitto vocem s. intermitto.” [Plut. 5, 268.] “ Ὑπανειμένως, Remisse.” [“ Diosc. 46. J. Poll. 40.” Wakef. Mss.]

Ἀφίημι, Dimitto, Il. B. (263.) Αὐτὸν δὲ κλαίοντα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀφήσω, A. (25.) Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει: sic enim ἀφίει scribi observandum est tanquam ab ἀφιέω: nam ἀφίη, quod in Comm. Eust. legitur, p. 42. versu ult., illine an potius librario tribuendum sit, ignoratur: certe in prosa ἠφίει itidem inveniri, docebo infra, atque ut ibi verbum ἀφιέναι cum κακῶς jungitur, ita Dimittere contumeliose aliquem, Cic. dixit. Nec vero ἀφιέναι ap. Hom. dicitur is solum, Qui dimittit aliquem a se, sed et Qui e manibus aliquid dimittit: Il. Φ. (115.) Ἔγχος μέν ῥ' ἀφέηκεν. Quo usus est modo Plut. ei opponens κατέχειν, Retinere: de Garrul. Εἶτα ὥσπερ οἱ παῖδες τὸν κρύσταλλον οὔτε κατέχειν, οὔτε ἀφεῖναι θέλουσι, Quemadmodum pueri glaciem neque retinere neque dimittere B e manibus volunt. Apud Eund. Τοὺς παῖδας ἀφιέναι παίζειν καὶ σχολάζειν ἀπὸ τῶν μαθημάτων, non dubitarim reddere Dimittere lusum, ea forma, qua dixit Horat. Dimittitur dormitum: nos in vernacula lingua dicimus Laisser aller jouer, quod est ad verbum, Sinere ire lusum. Dicam autem aliquid de h. l. et in Ἀφίημι, Permitto. || Ἀφίημι τὴν γυναῖκα, sicut Lat. Dimitto uxorem, et interdum Dimitto e matrimonio, pro Repudio, Plut. || Dimitto, Mitto militia, Bud. e Pand. Et e Plut. ἀφειμένοι τῆς στρατείας, Vacationem habentes. || Ponitur pro Dimitto, aliam præterea habente signif., Lucian. Demon. Νῦν μέν σοι ἀφίημι αὐτόν· ἂν δὲ ὕστερον τοιοῦτόν τι τολμήσῃ, τί παθεῖν ἄξιός ἐστι; Sic in brevissimo simul et elegantissimo Agesilai Epistolio, Νικίαν, εἰ μὲν οὐκ ἀδικεῖ, ἄφες· εἰ δ' ἀδικεῖ, ἐμοὶ ἄφες· πάντως δὲ ἄφες: Niciam, siquidem est insons, dimitte, sin vero sons, mihi dimitte, omnino autem dimitte. Vel, Niciam siquidem nihil commeruit, dimitte, sin quid commeruit, &c. Utor autem et hic verbo Dimittere, C diversam a præcedentibus habente signif., eam, quam ap. Terent. habet in Phorm. Nunc dimitte quæso hunc: ceterum posthac si quicquam, nihil precor. Scio tamen secus etiam legi in vulg. exempl. Omitte, et Amitte: quod posterius agnoscit Donat., scribens antiquos Amittere quoque dixisse pro Dimittere. Ubi et hoc observandum moneo obiter, nimirum; quod a Terentio dicitur ἐλλειπτικῶς, sc. Ceterum posthac si quicquam, esse quod ἐντελῶς in illo Luciani l. dicitur, Ἂν δὲ ὕστερον τοιοῦτόν τι τολμήσῃ. Bud. autem ἀφιέναι vertit Missum facere, in simili Dem. l. Ego ad ea, quæ dixi, addo, ἀφιέναι commode alicubi reddi posse et verbo Condonare, et quidem sensu eod.: ut in illa Agesilai Epist. Νικίαν ἐμοὶ ἄφες, Niciam mihi condona. Sed et verbo Absolvo redditur interdum ἀφίημι: ut ἀφεῖναί τινα τοῦ ἐγκλήματος, τῆς αἰτίας, Plut. Antonio, Absolvere crimine. Et pass. quoque ἀφεθεὶς τῶν ἐγκλημάτων. Ἀφίημί σε τοῦ χρέους, Phal. Libero te debito, Bud.; sed potius dicitur mutata constr., s. Condono, Remitto tibi debitum. D Quibus certe verbis uti et in illo altero l. possumus, vertendo ἀφιέναι τῆς αἰτίας, Condonare s. Remittere crimen. || Libero; est enim ἀφίημι interdum, Libero debitorem per acceptilationem, Acceptum fero, Bud. 271., qui alibi e Libanio affert, Νόμον παρεχόμενος τὸν κελεύοντα, περὶ ὧν ἂν ἅπαξ ἀφῇ τις καὶ διαλύσηται, μηκέτι ἐξεῖναι δικάζεσθαι. Et ἀφεῖσθαι, Liberatum esse. || Omitto, Missum facio, Dem. (277.) Πάντα τἄλλ' ἀφεὶς καὶ παριδὼν ἐπέραινεν ἐφ' οἷς ἐμισθώθη. Sed in voce pass. cum gen.: Thuc. 2, (60.) Καὶ μὴ—ταῖς κατ' οἶκον κακοπραγίαις ἐκπεπληγμένοι, τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας ἀφίεσθαι, [—εσθε,] Omittere, Missam facere salutem reip. i. e. curam de salute reip. Ubi reddi etiam potest Deserere salutem reip., Pro derelicta habere. Potissimum autem partic. aor. ἀφέμενος ita usurpatur, Lys. (146.) Ἀφέμενοι δὲ τοῦ νεανίσκου, Lucian. 1, (532.) Τούτων ἀφέμενοι τῶν λόγων. Sic Auctor Axiochi princ. Ἐδόκει οὖν μοι ἀφεμένῳ τῆς εὐθὺ ὁδοῦ, ἀπαντᾶν αὐτοῖς. Sed et ἀφειμένος interdum hanc constr. habet: Ἀφειμένος τῶν τόκων, Dem. pro Qui missas fecit usuras, Bud. Invenitur autem Ἀφίεμαι pass. etiam signif. pro Omittor, Missus fio, itidemque partic. illud ἀφειμένος: sicut et ἀφείσθω ap. Aristot. Eth. 9, 4. Ἀφείσθω ἐπὶ τοῦ παρόντος, Omittatur in præsentia, Missum fiat. Affertur autem e Luciano ἀφιέντες cum infin. etiam pro Omittentes: Ἀφιέντες ταῦτα ποιεῖν. || Ἀφιέναι τὴν δίαιταν, ἐπὶ τροπήν, signif. itidem videtur Missam facere, de quo loquendi genere lege Bud. 151. || Remitto, Condono: Ἀφεῖναι τοῖς πολίταις τὸν ὅρκον, e Plut. Lycurgo, Remittere jusjurandum civibus. Sic τὸ χρέος ἀφεῖναι, Debitum remittere: τὸ δάνειον, Matth. 18, (27.) Dicitur tamen potius altera constr., de qua supra, sc. τοῦ χρέους. Sic Gall. Je te quitte la dette, de la dette. || Permitto, Sino. Cujus signif. meminit et Plut. (7, 139.) Τὸ δ' ἀφεῖναι, σίνερε, καὶ σίνε λέγουσιν, ὅταν ἀφεῖναι παρακαλῶσι, Xen. K.Π. 1, (2, 2.) Ἀφεῖσαι παιδεύειν ὅπως τις ἐθέλοι τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας, Chrys. Εἶδες πῶς οὐκ ἀφίησιν ἀνθρώπους εἶναι τοὺς ἀνθρώπους τὸ χρυσίον; Sic pass. cum infin. Mihi permittitur. Et ἀφεῖμαι ap. Plat. non semel, Permissum est mihi. Itidemque ἀφείθην ap. Chrys. de Sacerd. 2. Οὐκ ἀφείθην ἀπολαῦσαι ἐπιπολύ. Sic vero ἀφιέναι cum infin. supra, in Dimittendi signif., ubi tamen et Permittere, me non magnopere reclamante, reddi possit. || Concedo, ut in Dem. (70.) Ὅτ' Ἀνθεμοῦντα μὲν αὐτοῖς ἠφίει. || Emitto, Aristoph. B. (1005.) Θαρρῶν τὸν κρουνὸν ἀφίει, Chrys. Πηγὰς ἀφίει δακρύων, Fontes lacrymarum emittebat, Dem. (301.) Οἵας ἠφίει φωνὰς ὁ Φίλιππος, Quales voces Philippus emittebat. Observa autem et in hoc præt. imperf. diphthongum ει, sicut in ἀφίει ap. Hom., in l., quem protuli, initio tractatus de h. v. Lucian. quoque cum eod. nomine junxit, (3, 84.) Ἀκριβῶς Ἑλλάδα φωνὴν ἀφιείς. Sed et quod Theophr. (H. Pl. 6, 4, 10.) de cacto scribit, Ἀφίησι γὰρ εὐθὺς ἀπὸ τῆς ῥίζης τοὺς καυλοὺς ἐπιγείους, Plin. vertit, Emittit a radice caules. Idem, quod Aristot. de cicadis dicit, Ἀναπετόμεναι δὲ, ὅταν συμβῇ τις, ἀφιᾶσιν ὑγρὸν οἷον ὕδωρ, vertit, Excitatæ cum subvolant, humorem reddunt. Ceterum ἀφιᾶσι scr. esse non ἀφίασι, ut tamen in illo Aristot. l. habent exempl., censet Eust. || Transmitto, Plin. ap. Aristot.; nam hæc illius verba de polypis, Πρὸ τοῦ κύτους δὲ ὑπὲρ τῶν πλεκτανῶν ἔχουσι κοῖλον αὐλὸν, ᾧ τὴν θάλατταν ἀφιᾶσι δεξάμενοι τῷ κύτει, ita interpr. Est polypis fistula in dorso, qua transmittunt mare. || Manu mitto, Æschin. (59.) Ἀφίεσαν τοὺς αὑτῶν οἰκέτας. || Projicio, simpl. Jacio, Il. Ψ. (845.) Ὅσσον τίς τ' ἀφέηκε [ἔρριψε] καλαύροπα βουκόλος ἀνὴρ, Plut. Ἀφεὶς ἑαυτὸν εἰς ποταμόν. Tale est, Ἀφεὶς ἐκ τειχῶν ἑαυτὸν εἰς τοὺς πολεμίους. In h. autem l., Ἀφήσειν τὸ πῦρ μέλλοντες, redditur ἀφήσειν μέλλοντες, non solum Projecturi, sed et Immissuri; quæ posterior interpr. nullo modo placet. “ Ἀπίημι, Ionicum est pro ἀφίημι: “ itidemque ἀπίεμαι pro ἀφίεμαι, et similia: quæ “ passim occurrunt ap. Herod. Idem in imperf. “ dicit ἀπίει, pro ἀφίη, ex inus. th. ἀφιέω. Signif. “ autem Dimitto, Missum facio, Sino: item Emitto. “ Falso in VV. LL. exp. etiam Abeo, Proficiscor, “ Secedo, Recedo, Transeo, Prodeo, Provenio. “ Ἀφεῖκα, præt. perf. act., e quo pass. ἀφεῖμαι. “ Ἀφεῖμεν autem est aor. 2 act., cujus infin. ἀφεῖ- “ ναι. Ἀφέωκα pro ἀφεῖκα dicitur, ἐλλείψει τοῦ ι, “ et pleonasmo τοῦ ω, ut tradit Etym. ex Herodiano, “ qui et Atticum esse dicit: itidemque in tertia “ plur. præt. pass. dici ἀφέωνται pro ἀφεῖνται, et in “ prima sing. ἀφέωμαι pro ἀφεῖμαι. Suid. ἀφέωκα “ Doricum esse scribit, ἀφεῖκα autem Atticum: ve- “ runtamen eo et Iones uti, et inter eos Herod. Idem “ meminit et passivi ἀφέωνται, dicens esse αὐθυπό- “ τακτον, Ionice nimirum pro ἀφῶνται: sed miror “ cur hæc verba in exemplum afferat, Ἀφέωνταί σοι “ αἱ ἁμαρτίαι σου. Ibi enim ἀφέωνται non est subj. “ modi, sed indic., positum pro ἀφεῖνται, Remissa “ s. Dimissa sunt. Ἀφέηκε, Ion. dialysi pro ἀφῆκε “ dicunt poëtæ, a th. ἀφίημι, a quo est particip. “ aor. 1. pass. ἀφεθείς. Ἄφες, Dimitte, imper. aor. “ 2 act. Dicitur et ἄφες ζευγνὺς, pro Desine jun-

" gere. 'Αφοῦ, Imper. aor. 2 med., ἀπολύθητι, vel A
" etiam Dimitte, ἄφες. Exp. etiam ἀφίστασο, Ab-
" siste, Abscede."
[" 'Αφίημι, Thom. M. 189. 222. 428. ad Charit. 501. 515. Markl. Iph. p. 53. Wakef. Herc. F. 107. 868. Jacobs. Anth. 6, 311. 7, 198. Brunck. Aristoph. 2, 54. Soph. 3, 404. ad Eur. Med. 942. Fac. ad Paus. 2, 11. Kuhn. 109. ad Diod. S. 2, 360. 423. Heyn. Hom. 4, 29. 6, 233. ad Apollod. 849. Plato Charm. 88. Fischer. ad Palæph. 164. et Ind., Toup. Opusc. 1, 61. 2, 290. ad Longin. 395. Alberti Peric. Cr. 44. Abresch. Add. ad Aristæn. 134. 141. Lectt. 43. 61. 325. Thom. M. 131. Valck. Diatr. 72. Zeun. ad Xen. K. Π. 529. ad Herod. 466. 529. ad Phalar. 219. Eur. Hipp. 1339. Musgr. an ἀρὰς ἐφῆκας? Absolvo reum, Schneid. Anab. p. 4. ad Xen. Mem. 2, 9, 6. Volo dimittere, Plut. Pyrrho 18. Permitto, Valck. ad Phalar. p. xix. Vox nautica, Boiss. Philostr. 281. 443. 655. De voce, Wakef. Herc. F. 1297. Sensu neutrali, Lobeck. Aj. p. 258. De augm., ad Diod. S. 1, 303. 682. De constr., Boiss. B Philostr. 401. Lobeck. Aj. p. 279. Cum inf., Jacobs. Anth. 12, 146. "Αφες seq. conj., Wakef. S. Cr. 5, 69. Med., Diod. S. 2, 89. Cum gen., Dionys. H. 3, 1395. Plato Gorg. 41. Lucian. 2, 266. 270. 283. 354. Eust. 1339, 12. Rom. ψυχὴν, Wakef. S. Cr. 4, 37. 5, 47. Heyn. Hom. 6, 453. ἑαυτὸν ἐπί τι, Jacobs. Anth. 8, 82. χρέος, Phryn. Ecl. 173. φωνὴν, Toup. Opusc. 1, 171. ad Herod. 111. 'Ηφίει, ἀφίει, Thom. M. 428. 'Αφεῖναι, ad Charit. 467. 'Αφειμένος, Liberatus, Eur. Hec. 1278. 'Αφέμενός τινος, Xen. K. Π. 162. Zeun., Wyttenb. Select. 108. 319. Diod. S. 1, 254." Schæf. Mss.] "'Αφετέον, Di-
" mittendum: Adv. positionis, a v. ἀφίημι, retinens
" accus. ut et primitivum ipsius. Plato de Rep. 2.
" Ταύτην τὴν σκέψιν οὐκ ἀφετέον." [" Wyttenb. Ep. Cr. 49." Schæf. Mss. Aristot. Eth. 1, 6.]

"Αφεμα, τὸ, Id ipsum, quod dimittitur, [Suid. Etym. M.] "Αφεσις, ἡ, Dimissio, Epist. Philippi ap. Dem. 251. Διελέγοντο περὶ τῆς τῶν πλοίων ἀ., ὧν ἐναυάρχει Λαομέδων: quæ Epistolæ verba respondent iis, C quæ paulo ante præcedunt, (249.) Διαλέξονται πρὸς αὐτὸν περὶ τοῦ ἀφεθῆναι τόν τε ναύαρχον, καὶ τὰ πλοῖα, καὶ τοὺς στρατιώτας. In Pand. quoque pro Missione militum poni testatur Bud. [" Sic ap. Herodian. 7, 11. pro vulg. Πρὸς ἄφιξιν τῆς στρατείας ὄντες, recte Cod. Bav. ἄφεσιν præfert, quod et in suo Cod. reperisse Politian. videtur, Emeritæ jam ætatis vertens." Schw. Mss.] Peculiariter ponitur quoque pro Dimissione equorum in cursu stadii, pro ἀφετηρία, qua de re paulo post, ut capiatur non solum pro Dimissione equorum e carceribus, sed etiam pro Ipsis carceribus: unde et ὕσπληγξ ab Hes. exp. Item Dimissio s. Missio in colonias; nam ἀφέσεις ποιοῦνται, VV. LL. interpr. In colonias mittunt. Dimissio debiti, offensæ. Unde in VV. LL. ἄ. καὶ διάλυσις esse dicitur, Cum accepto latum est et decisum, ὅταν ὁ ἐγκαλῶν ἀπολύῃ καὶ ἀφῇ τὸν φεύγοντα τῶν ἐγκλημάτων, ὧν ἐνεκάλει αὐτῷ, Litis decisio. Greg. Naz. "Α. τούτου ἔλαβες, Hoc tibi remissum s. condonatum est. Apud Eund. ἀφέσεως ἐνιαυτὸς, Annus, quo peccata D dimittuntur, condonantur, Annus jubilæus. Item Dimissio uxoris, Repudium, Plut. [" Heyn. Hom. 8, 507. ad Charit. 736. ad Phalar. 219. Carceres, Mœr. 103. Musgr. Phœn. p. 218. ad Thom. M. 131. Brunck. El. 686. Phryn. Ecl. 25. ad Charit. 432. 788. Remissio debiti, Alberti Peric. Cr. 44. ad Diod. S. 2, 446." Schæf. Mss.] " 'Απεσία, Hesychio
" ἄνεσις. Ionice igitur positum pro ἄφεσις, Dimis-
" sio, ut ἀνεσία pro ἄνεσις. Exponit vero et ἀπέδρα:
" in qua signif. scribitur potius ἀπέσσουα, Laco-
" nice." 'Αφέσιος Ζεὺς, Jupiter dimissor s. liberator, Etym. ex Arriani Bithyn. 2. Δευκαλίων τοῦ κατακλυσμοῦ γενομένου διαφυγὼν, καὶ εἰς τὴν ἄκραν τῆς 'Αργοῦς διασωθεὶς, ἱδρύσατο βωμὸν 'Α. Διὸς, ὅτι ἀφείθη ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ. [* " 'Αφέσιμος, Aristid. 1, 612. Andr. Cr. 94. 202. 299. Pisid. M. O. 422." Kall. Mss.]

"Αφετος, ὁ, ἡ, Dimissus, Liber, Philo de [illegible] Mundo, Καὶ τὰ τῆς ἀνάγκης ἀνεὶς δεσμὰ, ἄ. [illegible]ιασε, Liberum esse, nexuque solutum, Synes. Epist. 57. "Ωσπερ ἐν ἱερῷ περιβόλῳ τῷ κόσμῳ ζῶον ἄ., ἀνειμένον ζῶν, Tanquam in sacro septo liberum animal, dimissum vivens: s e u, ut Bud. interpr., Uti animal quoddam liberum, et dedicatum Deo. Plato de Rep. 6. p. 83. "Α. νέμεται, de administratore reip., qui in senectute ad philosophiam se confert, quasi jam emeritus et immunis: translatione sumta a sacris pecoribus et armentis, Bud.: translatione, inquam, a sacris pecoribus et armentis, quemadmodum Cæl. Rhodig. refert trans Euphratem Dianæ Persicæ sacras pasci boves nullo custode, et ἀφέτους, deæ charagmate insignes. Et ἀφέτους γυναῖκας idem Bud. dici annotat τὰς ἀφοσιουμένας: Athen. (516.) Οὐ μόνον δὲ Λυδῶν γυναῖκες ἄ. οὖσαι τοῖς ἐντυχοῦσιν, ἀλλὰ καὶ—τῶν περὶ Κύπρον, καὶ πάντων ἁπλῶς τῶν ἑταιρισμῷ τὰς ἑαυτῶν κόρας ἀφοσιούντων: atque ἀ. γυναῖκας hic vocari quasi Animalia sacra, quæ in deorum tantum tutela erant et sine pastore, ut ap. nos hodie sues Antonianæ, quas solas urbe arcere nefas censent. Posset tamen hic etiam exponi Solutæ et permissæ cujusque libidini, Expositæ cuivis. Similis ap. Herod. 1. historia est de Babyloniorum mulieribus, quibus lege impositum est semel in vita cum exteris coire ad templum Veneris, uniuscujusque libidini expositis. || Expositus, Pro derelicto habitus, Bud. ap. Chrys. ad Cor. 3. Καθάπερ παιδίον ἄ., ὁ βουλόμενος ἀνδραποδίζει τὴν τοιαύτην ψυχήν. || Rejectaneus, Bud. exp. ap. Diosc. "Α. δὲ πᾶν γάλα σπληνικοῖς, ἡπατικοῖς, εἰ μὴ καθάρσεως ἕνεκα. Legitur tamen ibi in quibusdam exempl. ἄθετον. || Absolutus, Bud. ap. Greg., ubi de v. θεὸς loquitur, 'Αλλ' οὖν τῶν πρός τι λεγομένων ἐστὶ καὶ οὐκ ἄ., ὥσπερ καὶ ἡ Κύριος φωνή. [Diosc. Epigr. 38. θυιάδες. " Jacobs. Anth. 7, 405. Wakef. Ion. 840. D. R. ad Longin. 267. Toup. 385. D. W. ad Plut. 1, 42. ad Diod. S. 1, 261. Valck. Callim. 273. "Α. ζῶα, Animalia in honorem dei dimissa, Casaub. ad Inscr. Her. 353. Cren. cf. Lennep. ad Phal. 64. ad Callim. 1, 242." Schæf. Mss. * " 'Αφέτως, Libere, Propere, Philo J. 1, 135." Wakef. Mss.] " 'Αφετήρ,
" Dimissor. Legitur ap. Etym. et in Lex. meo vet.,
" sed sine expos." [" Jambl. Protr. 160." Wakef. Mss.] 'Αφετήριος, ὁ, ἡ, Qui mittere s. dimittere potest, Missorius s. Emissorius: ὄργανα, Instrumenta ad oppugnandas urbes, Suid. h. e. Instrumenta comparata ad emittenda tormenta. Apud eum hoc exemplum est, Τὰ δὲ ἀ. ὄργανα διΐστησιν ἐπὶ τοῦ τείχους. [Anal. 2, 58. ἕρμα. Paus. 3, 14. Διόσκουροι.] AT 'Αφετηρία, sub. γραμμὴ, θύρα, tale aliquid, Carceres, unde equi cursu certaturi dimittuntur, alio nomine ὕσπληγξ, βαλβὶς, ἄφεσις, i. e. ὅθεν ἀφίενται οἱ σταδιοδρόμοι, J. Poll. Aristoph. 'Ιππ. ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας μέχρι τοῦ καμπτῆρος, A carceribus usque ad metam. Ponitur etiam pro Principio ineundæ viæ et profectionis; generaliter pro Quovis principio. Synes. Epist. 4. Εὐθὺς μὲν οὖν, sc. δίς που καὶ τρὶς ἐνσχεθείσης τῆς νεὼς, σοφὸν ἐδόκει ἀποβῆναι τῆς νεὼς ἐκ πρώτης ἀφετηρίας οὐκ εὐτυχοῦς, Jam statim a principio inauspicato, Bud. [" Heyn. Hom. 8, 507. Phryn. Ecl. 25. ad Charit. 431. Fac. ad Paus. 1, 391. ad Mœr. 376. Toup. Opusc. 1, 177. Thom. M. 131. ad Il. Ψ. 758. ad Diod. S. 1, 317." Schæf. Mss.] " 'Αφετερία, He-
" sychio ἀρχὴ, ἡγεμονία, Imperium, Principatus.
" Apud Suid. vero 'Αφετηρία, ἀρχή: sed subjun-
" gentem, θύρα τοῦ ἱπποδρόμου, Janua hippodromi,
" e qua nimirum emittuntur equi ad ineundum curri-
" culum." [* " 'Αφετήριον, Locus, e quo proficiscimur, ingredimur, Chrys. Hom. 10. T. 5. p. 42." Seager. Mss. " Ad Charit. 431. ad Diod. S. 1, 413." Schæf. Mss.] 'Αφέτης, ὁ, Emissor, Cæl. Rhod. 21, 5. 'Αφέται appellantur ab annorum distributoribus, quos ex apheticis locis putant quodam velut afflatu procursum in vitam elargiri, perinde ac a linea certantes emittuntur quadrigæ: tales esse arbitratur Ptolemæus, Solem, Lunam, horoscopum, partem Fortunæ, et prædominantes in illis locis errantes stellas. Sunt qui ἀφέτας dici opinentur, Radiorum emissores, jaculatores, projectores. Hæc ille. || Manu missus, E servitute dimissus, Libertus, Athen. (271.) Πολλάκις, φησὶν, ἐλευθέρωσαν Λακεδαιμόνιοι δούλους· καὶ οὓς μὲν ἀφέτας ἐκάλεσαν, οὓς δὲ

ἀδεσπότους, οὓς δὲ ἐρυκτῆρας. Idem legitur ap. Eust., A qui ἀφέτας esse dicit Εἵλωτας ἐλευθερωθέντας. [Athen. 271.] || At Ἀφεταὶ, Magnesiæ urbs est, inde dicta, quod inde δευτέραν ἄφεσιν ἡ Ἀργὼ ἐποιήσατο: vel quod ibi Argonautæ Herculem reliquerunt, ἐς τὸ πέλαγος ἀφήσειν μέλλοντες: ut partim Steph. B. partim Herod. 7. declarant. Apud Herod. tamen scribitur Ἀφέται, accentu in penult. Cujus Gentile nomen est Ἀφεταῖος, Steph. B. [Paus. 3, 12, 1. * Ἀφεταῖς ὁδὸς, 3, 12, 2. * "Μεσαφέτης, Chrys. Hom. 122. T. 6. p. 974." Seager. Mss.] Ἀφετικὸς, Emissorius. Cælius l. paulo ante c., Esse in cælesti templo loca quædam Græco nuncupata vocabulo ἀφετικὰ, carcerum imagine quadam, quas vocant ἀφετηρίας. Dicuntur vero sic, quoniam inde vitalem auspicemur decursum. Ἀφήτωρ, Emissor. Sic dicebatur Apollo ab edendis oraculis, Cæl. Rhod.: Il. I. (404.) λάϊνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει Φοίβου Ἀπόλλωνος Πυθοῖ ἐνὶ πετρηέσσῃ, Eust. τοξότου, ab emittendis sagittis: vel * ὁμοφήτορος καὶ τοῦ πᾶσιν διδόντος τὰς ὀμφάς: ab α, i. e. ὁμοῦ et φῶ: [cf. Ὑποφήτωρ, Συμφήτωρ.] Idem B e Strabone docet esse, qui ἀφήτορα accipiant pro θησαυρὸν, ut ἀφήτορος οὐδὸς sit ὁ κατὰ γῆς θησαυρὸς, veluti defossis ibi magnis opibus: sed tunc hoc vocabulum linguæ alicui peculiare videri. [" Dawes. M. Cr. 507. ad Diod. S. 2, 126. Heyn. Hom. 5, 616. 7, 241. Clark. ad Il. A. 43." Schæf. Mss. Ælian. V. H. 6, 9.] Unde Ἀφητόριος, Qui Apollinis Ἀφήτορος est, ut aphetoriæ opes. At Ἀφητορεία, Vaticinatio, μαντεία, Hes.

Ἀνταφίημι, Vicissim dimitto, emitto, Eur. [Iph. A. 478.] " Διαφίημι, Dimitto. Basil. Hom. 9. Ἐὰν " γὰρ ὑμᾶς διαφῶ, καὶ διαλύω τὸν σύλλογον, Si vos " dimittam. Sic Xen. Ἑλλ. 4, (4, 13.) Οὕτω διαφῆκε " τὸ στράτευμα. Inde et διαφειμένος, Dimissus, ap. " Philon. V. M." [" Aristæn. 1, 20." Boiss. Mss. Διηφίει, Memnon 3.] " Εἰσαφίημι, Jacio intro, s. pro- " jicio. Aut etiam Jaculor intro." [Intromitto in castra, Xen. K. Π. 4, 5, 7.] Ἐναφίημι, Immitto e me in alium, Aristot. H. A. 5. loquens de apibus, Ἐργάζονται πρῶτον τὸ κηρίον· εἶτα τὸν γόνον ἐναφιᾶσιν, ὡς μὲν ἔνιοι λέγουσιν, ἐκ τοῦ στόματος, Basil. Ἡ C πρὸς τὰ φαῦλα συνήθεια μεγάλα κακὰ ταῖς ψυχαῖς ἐναφίησι. "Ἐναπῆκε, Ion. pro ἐναφ., Herod." [" Herod. 1, 214. ubi v. nott." Schw. Mss. Artemid. 2, 26.] " Ἐξαφίημι, Dimitto, Omitto." [" Markl. Iph. p. 53. Brunck. Soph. 3, 524." Schæf. Mss.] Ἐπαφίημι, Demitto super aliquem, Plut. Apophth. Lacon. Ἐπαφῆκε αὐτῷ κεραμίδα, Demisit in eum tegulam. Greg. de Encelado et aliis gigantibus loquens, Οἱ κεραυνοφόροι θεοὶ, καὶ αἱ τούτοις ἐπαφιέμεναι νῆσοι, βέλη τε ὁμοῦ καὶ τάφοι τοῖς ἀπαντήσασι, Superimmissæ illis insulæ, Superjectæ, Bud. Demitto in, Synes. Epist. 4. Ὥσπερ ἐκ μετανοίας ἐπαφίησι τῷ πελάγει, Se demittit in mare. || Immitto, Synes. Ἐντεῦθεν ἀποστρέψας τὴν ναῦν, ἐπαφίησι τῷ πελάγει, Immittit pelago s. versus altum mare, Bud. Immitto ad irritandum aliquem, Irrito et incito, ut emissis in feram canibus: quo modo ap. Greg. 129. accipi Bud. testatur. || Immitto et suborno, summittoque, ut ἀνίημι. Paus. Ἅτε δὲ ἐπιστάμενος ὡς οὐκ ἀξιόμαχος εἴη πρὸς τοὺς D Ῥωμαίους, παρεσκευάζετο ὡς ἐλέφαντας ἐπαφήσων σφίσι, Bud. || Admitto. Theophr. H. Pl. (8, 7, 4.) Ἐπαφιᾶσι τὰ πρόβατα, Pecora admittunt, VV. LL. || Greg. Τί πάσχειν ἔδει τοὺς πᾶσιν ὁμοῦ καὶ δημοσίᾳ καὶ ἐπὶ τοῖς αἰσχίστοις ἐπαφιέντας τὴν ποίησιν; Homerum et Hesiod. poësin edentes publice et posteritati relinquentes. [" Thom. M. 428. Wakef. S. Cr. 4, 184. Alciphr. 86. Bergler. 306. Abresch. Lectt. Aristæn. 43. 233. Toup. Opusc. 1, 403. 2, 7." Schæf. Mss. * Ἀντεπαφίημι, Lucian. Zeux. 9. * Προεπαφίημι, Tox. 54. * Συνεπαφίημι, Joseph. B. J. 3, 7, 28. * " Κατεφίημι, τὸ δόρυ διὰ (τῆς) χειρὸς, Plato Lachete (p. 184. a.)" Schn. Lex. Legitur tamen in Ed. Bipont. simpliciter ἐφίει.] " Παραφίημι, Trans- " mitto, vel Dimitto. Aristot. Ethic. 8. Τὰ μὲν οὖν " φυσικὰ τῶν ἀπορημάτων παραφείσθω· οὐ γὰρ οἰκεῖα " τῆς παρούσης σκέψεως." [Gl. Omitto. * Περιαφίημι, Basil. 3, 519. * Προαφίημι, Hippocr. 688, 27. Dio Cass. 53. * Συναφίημι, Diod. S. 617. * Ἀσυνάφετος, Osann. Philem. p. xxxiv.]

Διίημι, Transmitto, Xen. (Ἐ. 2, 4, 28.) Καὶ διῆκε τὸ στράτευμα διὰ τῆς χώρας: item in alia Transmittendi signif., ut sc. dicitur aliquid Transmittere humorem; ita enim Aristot. Διΐησι πλείω ὑγρότητα. Sic autem interpr. et Plin. ap. Theophr.: nam quod hic dicit, Πυκνὸν δὲ οὕτως ὡς μήτε χιόνα διϊέναι, μήθ' ὑετὸν, ille reddit, Abies folio pinnato densa ut imbres non transmittat. || Trajicio: sed ap. Plut. (8, 360.) Ξυστὸν διῆκε τῶν πλευρῶν, est ad verbum Contum vel Jaculum trajecit per latera s. costas: pro quo potius dicant Lat. Conto trajecit costas. Sed et verbo Transadigo non minus apte uti aliquis possit, cum itidem dicat Virg. Transadigere costas ferro. Dicendum igitur censuerim, Contum transegit per costas, ut Lat. quidam poëta dixit Transegit ensem per pectora: nisi forte et verbo Transadigo constr. hanc dare fas est, aut utendum verbo Adigere aliove hujusmodi cum præp. Per: hoc modo, Transegit contum per costas. Nisi quis malit, Immisit contum per medias costas. || Dimitto, ἀφίημι, ἀπαλλάττω: unde partic. pass. διειμένος, Dimissus. Plut. Demetrio, Λυσίμαχος διειμένος ἀπηγγέλλετο. Sed Διεὶς partic. non solum est ab hoc Διΐημι, verumetiam a Δίημι trisyllabo, significante i. q. Perfundo, Madefacio. διυγραίνω, Diluo. Bud. Comm. 543. e Theophr. Diosc. Sic Athen. (293.) Θρίοισι ταύτην εἴλυσ' ἐλαδίῳ διεὶς, Oleo perfundens, e Sotade Comico, (500.) ex Amynta, de aeromelite, Οἱ δὲ, σφαίρας ποιοῦντες, καὶ ἐπειδὰν μέλλωσι προσφέρεσθαι, ἀποκλάσαντες ἀπ' αὐτῶν ἐν τοῖς ξυλίνοις ποτηρίοις, οὓς καλοῦσι ταβαίτας, προβρέχουσι, καὶ διηθήσαντες πίνουσι· καὶ ἔστιν ὅμοιον ὡς ἄν τις μέλι πίοι διείς. " Διαήσει, Transmittet: a διαΐημι poëtis usurpato pro διΐημι. At Διάησι est Perflat, Perspirat s. " Transpirat, a διάημι. Διαειμένος, Transmissus: po- " ëtice pro διειμένος a διΐημι. Apoll. Rhod. 2, (372.) " de Thermodonte fluvio, εὑρείης διαειμένος ἠπείροιο, " i. e. διαφερόμενος." [" Ad Charit. 763. Wakef. Trach. 323. Porson. Phœn. 1413. Brunck. 1103. Bibl. Crit. 1, 2. p. 128. ad Xen. Eph. 159. Phryn. Ecl. 10. Heyn. Hom. 7, 452. 559. 8, 452. Laxo, Diod. S. 2, 558. Dimitto, Plut. 5, 74. Reisk. ita leg. p. 97. Transitum do, Toup. Opusc. 1, 86. Δ. ξίφος λαιμὸν, Valck. Phœn. p. 386. ὄξει, Thom. M. 229. ubi omnino de h. v. Derivat Kuster. Aristoph. 13. a Δίημι." Schæf. Mss. Διέμενος ὄξει, Aristoph. Πλ. 720. Διῆκε, Æsch. Pers. 504.]

Δίεσις, ἡ, Transmissio, Divisio, Separatio, διαχωρισμὸς, Suid. || Est etiam Verbum musicum, significans eum tonum, qui primum sensu percipi potest, principiumque est musicis et elementum, ut punctum et monas arithmeticis, ut ex Aristot. tradit Bud. Comm. 543. Vitruv. 5, 4. diesin esse dicit toni partem quartam; atque ita in hemitonio duas dieses esse collocatas. [" Dionys. H. 5, 63." Schæf. Mss.] Macrob. autem in 2 in Somn. Scipionis, Hemitonium, inquit, vocitaverunt Pythagorici sonum tono minorem, qui ita a tono distat, ut octonarius a novenario: hocque hemitonium Pythagorici veteres Diesin nominabant: sed sequens usus sonum semitono minorem diesin constituit nominandum. Apud Boët. 2, 27. dicitur Semitonium minus, ut ἀποτομὴ Semitonium majus. Apud Eund. 5, 4. Philolaus spatium esse ait, quo duobus tonis major est sesquialtera proportio, i. e. hemitonium minus: cujus dimidium vocatur διάσχισμα: quanquam in æquas duas partes dividi non potest reipsa, cum contineat δίεσις supra tria commata fere dimidium. Hemitonium autem majus, quæ ἀποτομὴ dicitur, est hemitonium cum commate in superpartiente proportione observatum. Plut. (10, 695.) ἡ ἐναρμόνιος δίεσις. Ibid. Ταῦτα δ' (ὅσα περιττὰ φαίνεται τῶν διαστημάτων) ἂν εἴη ὅσα ὑπὸ τῆς ἐλαχίστης διέσεως μετρεῖται περισσάκις· οἷς ἀκολουθεῖν ἀνάγκη καὶ τὸ μηδεμίαν τῶν τετραχορδικῶν διαιρέσεων χρησίμην εἶναι πλὴν μόνην ταύτην, δι' ἧς πᾶσιν ἀρτίοις χρῆσθαι διαστήμασι συμβέβηκεν, Suid. δίεσιν esse dicit τὴν πρὸ μουσικῆς ᾠδῆς κίνησιν, τὸ ἐλάχιστον μέτρον τῶν ἐναρμονίων διαστημάτων. || Perfusio, Madefactio, Percolatio. Diosc. (3, 94.) de croco, Ἐπιμήκης, ὁλομελὴς, ἀνελλιπὴς, βάπτων ἐν διέσει τὰς χεῖρας, Cum madefit vel perfunditur aqua.

Bud. Vide Δίημι. [Plut. Artax. 3. Hippocr. 265. Stob. Eclog. Phys. 325. * Διέσιον, Phot. in Nomocan. Tit. 13. c. 30. ap. Suicer. Thes. * Διεσιαῖος, Suid. v. Χρῶμα. " Euclid. 537." Wakef. Mss. * Δίετος, unde * Εὐδίετος, Diosc. 1, 18.]

Εἰσίημι, Intromitto, Xen. (Ἑ. 1, 3, 12.) Διὰ ταῦτ' οὖν τοὺς πολεμίους ἔφη εἰσέσθαι, Admisisse, εἰσαγαγεῖν εἰς τὴν πόλιν, Bud. " Ἐσῆκεν, Immisit, Herod. (3, " 158.) Ἐσῆκε τοὺς Πέρσας ἐς τὸ τεῖχος, Introduxit." [" Wakef. Eum. 769. Thom. M. 279." Schæf. Mss.]

Ἐνίημι, Injicio, Immitto, Il. T. (37.) μένος πολυθαρσὲς ἐνῆκε. Sic P. (156.) Εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσὲς ἐνείη Ἄτρομον. Xen. (Ἀπ. 1, 3, 12.) Ἐνίησι γάρ τι τὰ φαλάγγια κατὰ τὸ δῆγμα. Alicubi etiam Infigo, Insero, Infundo, exp., Bud. 543. ‖ Hom. autem dixit etiam ὁμοφροσύνῃσιν ἐνήσει, sub. ἡμᾶς, pro Conjiciet nos, si ita loqui liceat, in concordiam s. amicitiam, Immittet. Pro quibus diceretur potius Inducet, Adiget. Nam quod quidam interpr., Concordia nos una compinget, probare nullo modo possum. ‖ Remitto, Plut. de Def. Orac. Τὰ μὲν ἐνιέντας ἐν καιρῷ, τὰ δ' ἐπιτείνοντας. ‖ Summitto, i. e. Clam mitto, Thuc. " Ἐνεθεὶς, alicubi exp. In- " fusus, ab ἐνίεμαι, Immittor: ut ap. Diosc. Σὺν " ἐλαίῳ ἑψηθὲν καὶ ἐνεθὲν, Cum oleo decoctum et " infusum. Alicubi Dilutus: ut ap. Eund. 1, 81. " Ἐνεθὲν πτυέλῳ ἀσίτου, Jejuni hominis saliva di- " lutum. Et l. 5. ἐνεθὲν ὕδατι, Aqua dilutum: l. 3. " ἐνεθεὶς μεθ' ὕδατος, Aqua dilutus s. resolutus." [" Ad Charit. 651. Musgr. Tro. 1039. Phœn. p. 191. Wakef. Herc. F. 731. Phaëun. 2. ad Diod. S. 1, 685. 2, 468. Boiss. Philostr. 520. Heyn. Hom. 5, 689. 6, 23. 546. 7, 389. Toup. Opusc. 2, 128. 198. ad Il. Ξ. 131. Zeun. ad Xen. K. Π. 634. Ilgen. Hymn. 330. ad Herod. 629. σάλπιγγα, ad Diod. S. 2, 243. θυμὸν, Heyn. Hom. 7, 255." Schæf. Mss. Od. M. 401. Il. K. 696. Apoll. Rh. 4, 356. Moschus 2, 153. Arat. D. 212. Mathem. Vett. 98.] " Ἐνιέω, " Immitto." Ἔνεμα, Id, quod immittitur, Infusum, Quod per inferna in alvum infunditur; i. q. ἔγκλυσμα, κλυστὴρ, κλύσμα. Gal. Τὴν διὰ κλυστῆρος κένωσιν καὶ τὸ διὰ κλυστῆρος ἔνεμα dicere solet. Diosc. 2, 144. de malva, Τὸ δὲ ἀφέψημα αὐτῆς, μαλακτικὸν ἐγκάθισμα ὑστέρας, εἴς τε ἐνέματα πρὸς δημοὺς ἐντέρων καὶ μήτρας καὶ δακτυλίου ἁρμόδιον: quam Plin. quoque vulvas et cibo et infusione emollire scribit: item tenesmo et dysentericis utilissime infundi. Perperam tamen ibi SCRIBITUR ἐνείματα. " Ἔνεκμα, ap Diosc. perperam alicubi pro ἔνεμα." [" Schol. Nicandri Ἀ. 139." Wakef. Mss. * " Ἐνεματίζω, Aëtius." Schn. Lex.] Ἔνεσις, ἡ, Immissio, P. Ægin. Διὰ τῆς τοῦ καθετῆρος ἐ. Ibid. κάθεσιν de ead. re dicit. " Ἐνεσίῃσιν, Hes. exp. ἐννοίαις καὶ " βουλαῖς, Consilio, Jussu, s. Immisso consilio: παρὰ " τὸ ἐνιέναι. " Ἐννεσία, pro ἐνεσία, duplicato ν " metri causa, Consilium, Monitus, Instinctus: et " quidem proprie immissus alicui ab aliquo, παρὰ " τὸ ἐνιέναι: unde recte exp. ὑποθήκη, necnon βου- " λή. Il. E. (894.) Τῷ σ' οἴω κείνης τάδε πάσχειν ἐν- " νεσίῃσι. Hesiod. Θ. (494.) Γαίης ἐννεσίῃσι πολυ- " φραδέεσσι δολωθείς." [Quint. Sm. 3, 475.] " Ἐν- " νοσία, Hesychio est ἀλογία, ἀργία, Dementia, Inertia." [* Ἐνετὸς, Appian. B. C. 1. p. 363.] " Ἐνετὴ, " Fibula: περόνη, ἀπὸ τοῦ ἐνίεσθαι τοῖς ἱματίοις, καὶ " ἐμβάλλεσθαι πρὸς τὸν πέπλον, Etym. afferens Il. Ξ. " (181.) Χρυσείης δ' ἐνετῇσι κατὰ στῆθος περονᾶτο. Hes. " quoque ἐνέτῃσι, proparoxytonως enim ap. eum scri- " ptum, exp. περόναις, πόρπαις, derivans et ipse ἀπὸ " τοῦ ἐνίεσθαι." [Callim. Fr. 49.] " Apud Hes. legitur " Ἐνέτησεν, ἐπερόνησεν." " Ἐνετὴρ, ῆρος, ὁ, esse dicitur " Instrumentum medicinale quo ἔνεμα, i. e. Infusus, " perficitur, quod et κλυστὴρ, Lat. Clyster: nec vero " τὸ ὄργανον tantum his vocibus significari dicitur, " sed etiam τὸ ἔγκλυσμα καὶ ἔνεμα. Alex. Trall. Λα- " βὼν αὐλίσκον ἰατρικὸν, ἐφάρμοσον αὐτὸν τῇ χαλκευ- " τικῇ φύσᾳ· καὶ ὅταν τοῦτο ποιήσῃς, διάστειλον αὐτὴν " ἕως οὗ θεάσῃ πᾶσαν πληρωθεῖσαν πνεύματος· καὶ τότε " λοιπὸν ὡς ἐπὶ ἐνετῆρος πέμπε τὸ πνεῦμα, συστείλας " τὸν ἀσκόν." [Mathem. Vett. p. 91.]

Ἐξίημι, Emitto, Il. A. (141.) Αὖθι κατακτεῖναι, μηδ' ἐξέμεν ἂψ ἐς Ἀχαιοὺς, Emittere, ἐκπέμψαι, sc. Menelaum Ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ, Qui legatus venerat cum Ulysse. Aristot. H. A. 6. Ἐξιᾶσι τὸν θορὸν, Semen emittunt. Alex. Aphr. Ἐξιᾶσι σκύβαλον, Edunt stercus. Dicitur etiam de fluminibus, sicut ἐκβάλλω: Πάντες ποταμοὶ τὰ ῥεύματα ἐπὶ τὴν θάλατταν ἐξιᾶσι. Eximo, Depono. Apud Hom. sæpe, Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, Postquam cupiditatem potus et cibi sibi exemerunt: pro quo Virg., Postquam exemta fames epulis. Aut, Postquam cupiditatem bibendi et comedendi deposuerunt. Il. Ω. (227.) ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἵην. Est autem in his ll. tmesis. [" Heyn. Hom. 4, 126. 6, 148. 233. Lennep. ad Phal. 73. ad Herod. 603. De fluvio, Herod. 447. et n., Diod. S. 1, 57. Thom. M. 279. Lobeck. Aj. p. 258. Ἐξ ἔρον εἶναι, Heyn. Hom. 6, 480. Sic Theogn. 1030. ἐξ ἔρον ἱέμενον. Ἐξέμεν, Ruhnk. ad Hymn. in Cer. 477." Schæf. Mss.] Ἔξεσις, Emissio, Amandatio, Ablegatio, ἀπόπεμψις, Dimissio uxoris, Repudium: ἀπόπεμψις γυναικὸς, ἤτοι διαζύγιον: quo modo ab Herod. (5, 40.) accipi testatur Eust. Ἐξεσία, ἡ, Ablegatio, Publica legatio, qua quis emittitur ad publica negotia tractanda, i. q. ἀγγελία, Il. Ω. (234.) ὅ οἱ Θρῆκες πόρον ἄνδρες Ἐξεσίην ἐλθόντι, Cum legatus eo venisset, i. e. Ἀγγελίην ἐλθόντι, ut paulo ante habes in Ἐξίημι. Od. Φ. (20.) Τῶν ἕνεκ' ἐξεσίην πολλὴν ὁδὸν ἦλθεν Ὀδυσσεύς. " Διε- " ξίημι, Dimitto, vel Emitto: aut Emitto per. Par- " ticip. διεξιεὶς Bud. interpr. Perrumpens, Irrumpens, " in h. l. Thuc. Ποταμὸς ῥέων ἐκ Πίνδου, καὶ ἐς θά- " λασσαν διεξιείς. At particip. διεξιὼν, et infin. διε- " ξιέναι cum signif. Percurrere, Percurrendo expla- " nare, a διέξειμι derivata sunt." [Gl. Perrumpo: * Ἐπεξίημι, Gl. Edissero: male pro ἐπέξειμι.] " Πα- " ρεξίημι, Prætermitto s. Dimitto, Præterire sino. " Herod. (7, 210.) Παρεξῆκε ἡμέρας τέσσερας."

Ἐφίημι, Injicio, Immitto, Il. Π. 812. Ὅς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος, Πατρόκλεις ἱππεῦ, Qui tibi primus telum immisit, i. e. Qui primus in te conjecit telum. Annotat autem hic Eust. videri ἐφῆκεν differre ab ἀφῆκεν: ut sit οὐκ ἀφῆκε βέλος μακρόθεν, sed ἐφῆκεν, ἤτοι ἐνέβαλεν ἐγγύθεν. Il. A. (51.) Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἐφιεὶς Βάλλ', ubi tamen quædam exempl. perperam scriptum habent ἀφιείς: (445.) κήδε' ἐφῆκεν, Dolores immisit: et Od. T. (550.) πότμον, utrobique cum dat. personæ. Sic χεῖρας ἐφείη, Od. A. (254.) et χεῖρας ἐφήσῃς, N. (376.) utrobique cum dat. μνηστῆρσι. ‖ Remitto, Relaxo: Ὅλην ἐφεῖσα τὴν ἡνίαν, Greg. Totas habenas relaxans, laxans. Et pro Indulgere, quæ affinis est signif., ut ἐφιέναι τῷ θυμῷ, ταῖς ἡδοναῖς, Greg. Indulgere iræ, voluptatibus. Dico autem affinem esse signif., quoniam qui iræ s. voluptatibus indulget, illis velut laxat habenas. Crediderim vero et quod Plato dicit ἐφιέναι τὴν ὀργὴν τῷ κακῷ, habere Laxationis habenarum metaphoram: ideoque Budæo non assentior reddenti simpliciter Exercere iram: de LL. 5. (8, 213.) Ἐλεεῖν δὲ τὸν μὲν ἰάσιμα ἔχοντα κακὰ ἐγχωρεῖ— τῷ δ' ἀκράτως καὶ ἀπαραμυθήτως πλημμελεῖ καὶ κακῷ ἐφιέναι δεῖ τὴν ὀργὴν, q. d. Iram in eum laxatis habenis immittere, Iram in eum admittere tanquam sc. equum, cui laxamus habenas, de quo usu mox dicam, aut Suæ in eum iræ habenas laxare. At Bud. simpliciter, Exercere iram in eum, ut antea admonui, pro q. v. dicere saltem debebat Effundere, si uno verbo unicum exprimendum esse putabat. Ceterum ἐφιέναι, itidem pro Indulgere a Plut. poni videtur, et quidem cum dat. personæ, opponente ei ἐπεμβαίνειν. Reddi autem posse existimo et Indulgentem esse, Indulgentia uti. ‖ Permitto, Thuc. 1, (95.) Οἷς οὐκέτι ἐφίεσαν οἱ ξύμμαχοι τὴν ἡγεμονίαν. ‖ Admitto: τὸν ἵππον, Admitto equum, i. e. Ad admissuram et coitum applico, quod et βιβάζω, Bud. ex Aristot. Ego autem addo, ἐφίημι in alia verbi Admitto signif. videri mihi positum ab Hesiodo Ἀ. (306.) εὐπλεκέων δ' ἐπὶ δίφρων Ἡνίοχοι βεβαῶτες ἐφίεσαν ὠκέας ἵππους, Ῥυτὰ χαλαίνοντες: intelligo autem signif. illam, qua dixit Liv. In hostem admittere equos; Cic. Equo admisso in mediam Latinorum aciem irruebat. Scio tamen in illo Hesiodi l. reddi solere simpliciter Immittebant. ‖ Alias præterea signiff. habet, quæ commode per composita

ab Jacio exprimi non possunt: ut cum Hom. ipsum infinitivo jungit: veluti Od. Ξ. (464.) de vino, ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι, Impulit, Incitavit. Sic Il. A. (518.) ὅτ' ἔμ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις Ἥρῃ: uti Bud. Urgebis, Coges, vertit: paulo quidem certe liberius; videtur enim in his quoque ll. aliquid de posteriore Immittendi signif. retinere hoc verbum: quoniam quem impellimus et incitamus ad aliquid, eum veluti equum admittimus, et laxatis habenis currere ad id volumus, ad quod eum impellimus. || Appello, i. e. Provoco ad judicem majorem, Bud. ap. Dem. (913.) Ἀλλ' ἐφῆκεν ἡμᾶς εἰς τὸ δικαστήριον, Lucian. Ἐξεῖναι ἐφέντι ἐπ' ἐμὲ δικάζεσθαι. Quibus in ll. aliisque similibus non dubito, quin subaudiatur accus. δίκην, et verbum ἐφίημι aliquam Mittendi signif. inclusam habeat, sed quæ haud scio an ullo hujus verbi composito indicari possit. || Ἐφίεμαι, Peto, ea signif., qua dicitur de jaciente, Plut. Pompeio, Ἐφιέμενοι τῶν προσώπων, Adversas facies petentes pilis suis, Bud. Quidam vero exp. etiam Ad ictum designantes. || Appeto: Aristot. Eth. 1. init. Πᾶσα τέχνη καὶ πᾶσα μέθοδος, ὁμοίως δὲ πρᾶξίς τε καὶ προαίρεσις, ἀγαθοῦ τινος ἐφίεσθαι δοκεῖ: 4. Τῶν δ' ἀλλοτρίων οὐκ ἐφίενται. Sic et alibi. A Thuc. tamen puto etiam poni pro Consequi, quod est veluti finis eorum, qui appetunt. || Permitto e Plut. Lycurgo, Οὐκ ἐφίετο αὐτοῖς τέχνης ἅψασθαι βαναύσου, Non permittebat eis. Et passive, ex Aristot. Metaph. 1. Ἐκεῖ γὰρ ἐφείθη σχολάζειν τὸ τῶν ἱερέων γένος, Permissum fuit. || Poetice, Mando, Præcipio, Jubeo: (Od. N. 7.) Ὑμέων δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω. Sic ap. Soph. sæpe, Bud. 541. Ex Eod. autem affertur, Aj. (112.) ἐγώ σ' ἐφίεμαι χαίρειν, ubi redditur Velim; sed et hic Jubeo verterim potius, ut Lat. Jubeo te salvere, valere. ["Ἐφίημι, Heyn. Hom. 4, 29. 43. 7, 445. 448. 8, 372. 615. 657. ad Charit. 749. Musgr. Rhes. 46. ad Diod. S. 1, 700. Fac. ad Paus. 2, 11. Fischer. ad Palæph. 164. Abresch. Lectt. Aristæn. 43. Toup. Opusc. 1, 138. Emendd. 1, 190. Thom. M. 131. Græv. Lectt. Hes. 612. Valck. Diatr. 157. 233. ad Herod. 253. 580. Zeun. ad Xen. K. Π. 682. Brunck. Phil. 619. El. 1111. Appello, Lucian. 1, 771. 2, 169. Sensu neutrali, Lobeck. Aj. p. 258. Conf. c. ἀφ. Heyn. Hom. 5, 33. ad Dionys. H. 2, 765. 779. Πᾶσαν ἐφεὶς ὀθόνην, Leon. Tar. 57. Jacobs. Anth. 9, 306. Ἐφ. ὀργῇ, Dionys. H. 2, 1214. 1226. Heind. ad Plat. Hipp. 135. De act. et med., ad Timæi Lex. 207. Ἐφίεμαι, Thom. M. 397. Brunck. Œd. T. 766. Cupio, Anton. Lib. 260. Verb., Ammon. 104. Zeun. Ind. ad Xen. K. Π. Jacobs. Anim. 235. Anyte 22. Mando, Markl. Suppl. 1200. Wakef. Phil. 619. Cum inf., Brunck. Soph. 3, 390." Schæf. Mss.] "Ἐπήσομαι, "Ion. pro ἐφ., Permittam. Herod. Ἐπήσομαί σοι "ἄρχειν Ἑλλάδος." [* "Ἐφετέος, Permittendus, Joseph. 167, 39." Wakef. Mss.]

Ἔφεσις, ἡ, Provocatio de judicio ad judicium, Translatio causæ de foro ad forum, Lucian. Ἡ δὲ ἔ. ἐπὶ τὸν Δία ἔστω, Ad Jovem provocatio esto, Bud. Et in VV. LL. Ἕωλον τὴν ἔ. ἀγωνιῇ, (1, 188.) Appellatione frustra prosequeris, Appellationis causam frustra ages, Plut. Solone (18.) Καὶ γὰρ ὅσα ταῖς ἀρχαῖς ἔταξε κρίνειν, ὁμοίως καὶ περὶ ἐκείνων εἰς τὸ δικαστήριον ἐφέσεις ἔδωκε τοῖς βουλομένοις, Quæcunque judiciis magistratuum subjecerat, de iisdem adeundi in forum potestatem volentibus fecit. Item ἔ. δοῦναι, Appellare, i. q. ἐπικαλεῖσθαι, ἐφιέναι, Bud. ap. Aristid. Comm. 89. || Apud Greg. Naz. autem ἔφεσις ἀσωφρόνιστος, exp. Dimissio absque castigatione, VV. LL. || Appetitus, Desiderium, Aristot. Eth. 3, 5. Ἡ δὲ τοῦ τέλους ἔ. οὐκ αὐθαίρετος, Greg. Naz. Ἡ τῆς τροφῆς ἔ. Alimenti appetitus. [" Stanl. Eum. init., ad Dionys. H. 2, 1171. Toup. Opusc. 1, 264. Emendd. 1, 401. ad Charit. 279. Heyn. Hom. 5, 95." Schæf. Mss. Plato de LL. 4. p. 187.] Ἐφέσιμος, ὁ, ἡ, Qui transferri potest ab judicio ad judicium: δίκη, Causa, quæ post appellationem agitur. [Lucian. 2, 493.] Gal. Therap. 1. Ἐπεὶ δὲ πάντας ἀνθρώπους καθίζει δικαστὰς, ἴσως ἐνέσται δίκην ἐ. ἀγωνίσασθαί τινι, Licebit alicui ad illos a Thessali judicio provocare, quandoquidem omnes ipse nobis fert judices. Bud. Et ἐ. γνῶσις, Cognitio, de qua fit appellatio et provocatio. VV. LL. Ἐφέται, Judices ap. Athenienses, quibus causæ cognitio ab utraque parte permittebatur, Eust. e Clitodemo de Agamemnone et Demophonte contendentibus de palladio, Κρίσιν αὐτοὺς ὑποσχεῖν ἐπὶ πεντήκοντα Ἀθηναίων καὶ τοσούτων Ἀργείων· οὓς ἐφέτας κληθῆναι, διὰ τὸ παρ' ἀμφοτέρων ἐφεθῆναι αὐτοῖς περὶ κρίσεως. Etym. tradit magistratum fuisse ap. Athenienses, qui de capitalibus causis judicaret: ætate ultra quinquagesimum annum progressos, et de quorum vita optima esset hominum existimatio. Plut. Solone (19.) Μηδαμοῦ τὸν Δράκοντα λέγειν, μηδ' ὀνομάζειν Ἀρειοπαγίτας, ἀλλὰ τοῖς ἐ. ἀεὶ διαλέγεσθαι περὶ τῶν φονικῶν. [Æsch. Pers. 79.] " Ἐφετὶς, Hesychio est παιδίσκη, " διάκονος, Ancilla." Ἐφετὸς, ap. Suid. ponitur sine expositione, εἶδον ἐγὼ δικαστὴν ἐφετὸν μετροῦντα τοῖς ἀγορεύουσι τὸν χρόνον, Hes. ἐφετὴν exp. καταληπτήν. E Polyb. (2, 8, 11.) VV. LL. afferunt ITIDEM ἐφετῶς καὶ ταχέως, sed non interpr. " Haud dubie mendosa vox." Lex. Polyb. " Ἐφετὸς, Quod summo studio appetimus et exoptamus, Toup. in Schol. Theocr. p. 217. ad Od. M. 116." Schæf. Mss. Synes. 54. Simplic. ad Epict. 79. 125. Plut. 9, 723.] Ἐφετικὸς, Desiderativus: ῥήματα, Gramm. Verba, quæ Concupiscendi actionem significant, ut ἐπιθυμῶ, λιλαίομαι, Eust. Desiderativa, ut τομάω, βασιλειάω, δρασείω, et similia. [" Clem. Alex. 661." Wakef. Mss.] " Ἐφετίνδα, Hesychio teste Ludi genus est, nimirum " ὅταν σφαῖραν ἄλλῃ προτείναντες, ἀλλαχῇ βάλλωσι: " qui etiam addit, factum esse h. vocab. παρὰ τὸ " φενακίζειν, cum sit potius παρὰ τὸ ἐφεῖναι." [" Casaub. Athen. 1, 50." Schæf. Mss.] Ἐφετμὴ, ἡ, Mandatum, Jussum, κέλευσις, Il. E. (508.) ἐκραίαινεν ἐφετμὰς Φοίβου Ἀπόλλωνος, qui sc. eum ἀνώγει Τρωσὶν θυμὸν ἐγεῖραι, A. (495.) Θέτις δ' οὐ λήθετ' ἐφετμῶν Παιδὸς ἑοῦ, [al. ἐφετμέων. Pind. Ἰ. 6, 26.] Φετμὴ, pro eod.: φετμαῖς, ἐντολαῖς, παραγγελίαις, Hes. Ἐφημοσύνη, i. q. ἐφετμὴ, κέλευσις, ἐντολὴ, Eust. Apoll. Rh. 1, (3.) βασιλῆος ἐφημοσύνῃ Πελίαο Χρύσειον μετὰ κῶας ἐΰζυγον ἤλασαν Ἀργὼ, Jussu regis Peliæ. Utitur Hom. quoque. Od. M. (226.) Καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς Λανθανόμην, quæ sc. οὔτι μ' ἀνώγει θωρήσσεσθαι. Sic supra in ἐφετμὴ dicit ἀνώγει. [" Wakef. Phil. 1144. Brunck. ibid. Apoll. Rh. p. 177. (1, 33. 4, 1115.) Jacobs. Anth. 8, 120. Pierson. Veris. 215. Toup. Opusc. 1, 461." Schæf. Mss. * " Διεφίημι, Aristæn. 1, 10." Boiss. Mss.] Εἰσεφίημι, Intro admitto, i. q. εἰσίημι. Ἐξεφίημι, i. fere q. ἐφίημι: ἐξεφίεμαι, i. q. ἐφίεμαι, Mando, Præcipio. Soph. Aj. (795.) Ἐκεῖνον εἴργειν Τεῦκρος ἐξεφίεται Σκηνῆς ὕπαυλον, Præcipit, Mandat ut illum intra tentorium cohibeamus, ἐντέλλεται, Schol. [*Προὐξεφίημι, Trach. 761.]

Καθίημι, Demitto, Submitto, Il. Ω. (641.) Νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην, καὶ αἴθοπα οἶνον Λαυκανίης καθέηκα, exp. Per guttur demisi: ut sit Demisi (in ventrem) per guttur. Eust. ait valde aptum huic l. esse istud verbum: quia ut ἀνίησι, Qui vomit, ita Qui edit et bibit, καθίησι τοῦ λαιμοῦ. Herodian. (2, 6, 14.) Καθέντες κλίμακα, Cum scalas demisissent (e muro.) Apud Aristoph. Σφ. (174.) Οἵαν πρόφασιν καθῆκεν, metaph. sumta a piscatoribus lineam demittentibus. Philo autem dixit, Ὅπου τὰς ῥίζας καθῆκεν, pro Ubi radices egerit: quia radices sunt in terram demissæ. Ponitur et pro Demittere sese desiliendo, et deorsum librare. Xen. Ἱππαρχ. (8, 3.) de equis, Οἱ δέ γε δεδιδαγμένοι—καὶ ἐπ' ὄχθους ἀνάλλεσθαι, καὶ ἀφ' ὑψηλῶν ἀσφαλῶς καθιέναι, [κατιέναι.] Itidem vero sine casu ap. Plut. Καθέντες εἰς γόνυ, quod Bud. exp. In genua succidentes. Aristoph. tamen Σφ. non καθίει solum, sed καθίει σαυτὸν dixit. Capitur item pro Demittere, quod et Submittere: καθιέναι τὴν φωνὴν, Submittere vocem, unde τὸ καθειμένον τῆς φωνῆς, Herodian. (5, 2, 7.) Sed et pro Submittere, eo sensu, quo dicitur Submittere barbam: sed potius voce pass. et signif. act.: καθεῖτο τὴν ὑπήνην, τὸν πώγωνα, Lucian.: καθειμένος τὸν πώγωνα, Bud. 547. ex eod. Luciano (1, 214.) || Quinetiam ut Sub-

mittere sicarium, percussorem, sic καθιέναι σφαγέα. A Quam Submittendi signif. habet et cum dicitur καθιέναι λόχον pro Insidias collocare: quod sc. submitti soleant ii, qui insidias struunt. Eand. retinere videtur et in πεῖραν καθιέναι, ἀπόπειραν, pro Tentare, Probare. De qua etiam signif. lege Bud. 547. || Immitto, Il. Φ. 132. Ζωοὺς δ' ἐν δίνῃσι καθίετε μώνυχας ἵππους. Sic autem ap. Thuc. videtur hoc eod. verbo utcunque posse reddi, 6, (16.) p. 202. ubi dicit Alcibiades, ἅρματα μὲν ἑπτὰ καθῆκα. || Apud Aristoph. Ἱππ., καθιεὶς Schol. exp. παρεσκευασμένος, καθειμένως, πνέων, vel, ut alii reponunt, καθειμένως πνέων: metaph. a ventis sumtam dicens, et καθιεῖν, pro quo lego καθιέναι, esse proprie χαλᾶν τὰ τῶν νεῶν ἱστία. || Καθίεμαι, pass. Demittor, Submittor: καθειμένον, Thuc. Demissum. Interdum autem active accipitur: cujus usus exempla habes in præc. tmematio. "Καθεῖσθαι, "Demissum esse, præt. perf. pass. κατεῖναι, Demi-"sisse, Ion. pro καθ. Κατῆκαν, Ion. pro καθῆκαν, "Demiserunt, Herod. Et κατῆκε ἐς πέλαγος, In mare "demisit." ["Thom. M. 815. ad Charit. 488. 489. B Luzac. Socr. 120. Jacobs. Anth. 8, 238. Markl. Suppl. 1069. Musgr. Hel. 1067. Ion. 1091. Wakef. Eum. 557. Diatr. 25. Platonius, Monthly Review Febr. 1799. p. 205. Dionys. H. 2, 906. Heind. ad Plat. Theæt. 370. Abresch. Add. ad Aristæn. 134. Toup. Opusc. 1, 185. Emendd. 1, 280. Ammon. 87. Dawes. M. Cr. 245. ad Lucian. 1, 319. ad Herod. 671. ad Od. I. 72. Porson. ad Hec. 565. Plut. Mor. 1, 46. Immitto subornatum, Boiss. Philostr. 516. Schneid. Anab. 115. Conf. c. κατατίθημι, Fac. ad Paus. 1, 63. Sc. ἐμαυτὸν, Brunck. Aristoph. 3, 20. 35. ad Dionys. H. 2, 1272. Boiss. Philostr. 282. Lobeck. Aj. 258. Καθ. fabulam, i. e. Docere, Casaub. Athen. 52. Kuster. Aristoph. 1. 5. 72. 104. 216. Callim. 1, 470. ad Lucian. 2, 214. τὰς χεῖρας, Diod. S. 2, 625. πληγὴν, Wolf. Anecd. Gr. 2, 10. ἅρμα, Plut. Alcib. 11. Casaub. Athen. 1, 68. γνώμας, ibid. hastam, ad Charit. 218. κόμην, 349. Ammon. 84. μόλυβδον, Valck. Anim. 206. Καθεθεὶς, ad Charit. 212. Καθειμένος, de barba, Thom. M. 484. Ὄφρυς καθειμένη, Ruhnk. ad Xen. Mem. 227." Schæf. Mss.] C "Καθειμένως, Demisse, Remisse, ἐνδεδομένως." Κάθεμα, τὸ, ὁ κατὰ στήθους ὅρμος, Hes.: quemadmodum Hieron. quoque ap. Ezech. 16, (11.) scribit putare se κάθεμα esse e variis gemmis in pectus mulierum monile descendens. Torquem tamen ibi interpr., juxta Aquilæ secundam Edit. et Symmachum. Sed cum sit Ornamentum collare, idque a καθίημι dictum, prior exp. videtur commodior, ut sc. intelligatur Monile, quod a collo in pectus usque dependeat: quales fere esse solent catenulæ argenteæ, aureæ, gemmeæ, nisi intelligatur Torques, e quo gemmæ aut alia ornamenta dependeant, quemadmodum J. Poll. inter monilia et περιτραχήλια e Theopompo Comico affert ὅρμους, ὧν κατεκρέμαντο λίθοι τινές. Esaiæ 3, (18.) Καὶ ἀφελεῖ Κύριος τὴν δόξαν τοῦ ἱματισμοῦ αὐτῶν, τὰ ἐμπλόκια, καὶ τοὺς κορύμβους, καὶ τοὺς μηνίσκους, καὶ τὸ κάθεμα, καὶ τὸν κόσμον τοῦ προσώπου αὐτῶν. ["Abresch. Add. ad Aristæn. 134." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. in V. T.] Κάθημα pro eod.: D J. Poll. enim (5, 98.) inter mulierum περιτραχήλια ornamenta κάθημα quoque recenset, ex Antiphane citans, ac synonymum ei καθετὴρ addens. Sed κάθεμα fortasse scr. Κάθεσις, ἡ, Demissio, Immissio, Gal. ad Gl. 1. Καὶ κελεύειν ἐμεῖν καὶ σπαράττειν τὸν στόμαχον ἤ τοι δακτύλων ἢ πτερῶν καθέσεσι. P. Ægin. 6, 59. cum docuisset quomodo catheter vesicæ immittendus esset, Τοιοῦτος μὲν ὁ τῆς καθέσεως τρόπος. Ibid. dicit, Διὰ τῆς τοῦ καθετῆρος ἐνέσεως. || Hes. exp. καταγωγή, οἴκησις. ["Καθ. dramatis, Kuster. Aristoph. 72. T. H. ad Plutum p. 341." Schæf. Mss.] Καθετὴρ, ὁ, q. d. Demissor, Immissor. Sic dicitur Hippocrati Linamentum tortum, quod intra ulcera inditur. Gorr. στρεπτὸν μοτάριον, dictum a καθίεσθαι, in Hipp. Lex. Gal. exp., e l. 2. Γυναικείων citans, μοτοῦν ὠμολίνων καθετῆρι. || Instrumentum chirurgicum cavum, et altera parte recurvum, quo urina retenta elicitur et vesicæ vitia probantur, Gorr. Urinaria fistula, VV. LL. Quidam volunt esse quam æneam fistulam Celsus 7, 26. appellat. Gal. Meth. 5. Εἰς ταῦτα μὲν γὰρ (sc. intestina crassa) διὰ κλυστῆρος, εἰς μήτραν δὲ διὰ μητρεγχύτων, τῶν ἐπιτηδείων τι φαρμάκων ἐνίεμεν, ὥσπερ γε καὶ εἰς κύστιν διὰ τῶν εὐθυτρήτων καθετήρων. P. Ægin. 6, 59. ubi de eluenda per catheterem vesica scribit, Προσβιβάσωμέν τε τὸν καθετῆρα ἕως τὴν κύστιν κενεμβατήσῃ· μετὰ δὲ τοῦτο ἐπισπασώμεθα τὸ ἐγκείμενον τῷ καθετῆρι λῖνον, ἵνα τῷ ἐρίῳ συνεφελκόμενον τὸ οὖρον ἐπακολουθήσῃ, καθάπερ ἐπὶ τῶν σιφώνων γίνεται. || Καθετὴρ, sicut κάθημα, Polluci Monile, Torques; nam 5, 16. de Nominibus Mundi muliebris, hæc duo inter περιτραχήλια et ὑποδέραια numerat. Dicitur idem et κάθεμα, de quo paulo ante. [Hippocr. 659, 20. Gal. 2, 396. Clem. Alex. Pæd. 2. p. 244. * Καθετήριος, Aret. 110.] Καθετηρισμὸς, Administrationis chirurgicæ ratio, qua injicimus per catheterem in vesicam id, quod ad ejus curationem convenit, eximimus id, quod impedit, ne urina reddatur, s. concretus intus sanguis sit, s. calculus, s. aliud quidpiam, recto siphone immisso, quem καθετῆρα Græci vocant. Gorr. Apud Ægin. l. c. caput est περὶ καθετηρισμοῦ καὶ κλυσμοῦ κύστεως, De Catheteris et infusi Immissione in Vesicam. [* Καθέτης, Gl. Perpendiculum, Opp. Ἁ. 3, 77. 138. Artem. Onirocr. 2, 14. * Κατιὰς, Ion. pro * Καθιὰς, i. q. καθετὴρ, Aëtius 8. p. 162. Διελεῖν τὸ ἀπόστημα * σμιλαρίῳ ἢ κατιάδι, Paul. Æg. 6, 73. 74. * Κατιάδιον, idem, Aretæus 7, 2. Schn. Lex.]

Κάθετος, ὁ, (ἡ,) Synes. Epist. 44. p. 20. Ἐπειδὴ σπάταλον εἶναί τινα φησὶ παρὰ σοῦ τὸν καταχθέντα κ. ἐξειργάσθαι τὸν φόνον, Summissum percussorem, Bud. || Κάθετος, ἡ, Perpendiculum, Ammon. Ὡς γὰρ ὁ τέκτων τῇ στάθμῃ κέχρηται ὀργάνῳ πρὸς διάκρισιν τῶν τε ὀρθῶν ξύλων καὶ τῶν καμπύλων, ὁμοίως καὶ ὁ οἰκοδόμος τῇ καθέτῳ διακρινούσῃ τοὺς ὀρθοὺς καὶ τοὺς μὴ τοιούτους τῶν τοίχων. Et κατὰ κάθετον, Lucian. (3, 613.) Ad perpendiculum, Vitruv.; Ad lineam, Cic. || Linea perpendicularis, quæ Proclo ap. Euclid. duplex est, ἡ μὲν ἐπίπεδος, ἡ δὲ στερεά. Sic ap. Vitruv. 3, 3. Et secundum abacum in quatuor partibus volutarum se- C cundum extremi abaci quadram lineæ demittendæ, qua κάθετοι dicuntur. || Altitudo rectis lineis subvecta, Altitudo perpendiculariter ardua, Bud. ap. Strab. p. 165. Ὄρος ὑψηλὸν ὅσον τριῶν * ἡμισυσταδίων ἔχον τὴν κάθετον, τὴν δ' ἀνάβασιν καὶ τριάκοντα σταδίων εἰς ὀξεῖαν τελευτῷ κορυφήν, Altitudinem perpendicularem. || Accipitur quoque pro Linea piscatoria, quæ, velut perpendiculum, in aquam demittitur. Item pro Reti, in Epigr. quodam, VV. LL. || Κάθετος, ὁ, dicebatur etiam Agnus, qui in mare demittebatur, ὁ καθιέμενος εἰς τὸ πέλαγος ἀμνὸς, Harpocr. Suid.: citat autem Suid. e Lys. et Melitone. ["Valck. Anim. ad Ammon. 207. ad Diod. S. 1, 333. Linea piscatoria, Jacobs. Anth. 8, 92." Schæf. Mss. K. ὑπό σου, Subornatus, Synes. 180. θύραι, Schol. Eur. Phœn. 115.] AT Καθέτη, Retis genus, VV. LL. ["Jacobs. l. c." Schæf. Mss. * "Καθετικὸς, Perpendicularis, Schol. Arat. 112." Wakef. Mss.]

Ἐγκαθίημι, Immitto, Demitto. ["Luzac. Socr. 120. Stanl. Eum. 19. ad Herod. 555. 671. Fischer. D Palæph. 78. Brunck. Œd. T. 628. Conf. c. ἐγκατατίθημι, Kuster. Aristoph. 238." Schæf. Mss.] Ἐγκάθετος, ὁ, ἡ, Subdolus, Bud. e Basil. 611. Ab Hes. exp. δόλιος: κατάσκοπος, Insidiator, VV. LL. ["Fischer. Ind. Æschin., ad Diod. S. 2, 135. Phryn. Ecl. 146. Luzac. Socr. 120. Schweigh. Emendd. in Suid. 11." Schæf. Mss.] "Ἐγκαθέτως, e Diod. S. de "Reb. gest. Phil. affertur pro Insidiose et fraudu-"lenter." ["Wessel. Ind. Diod. S., ad 2, 135." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 351. * Ἐπικαθίημι, Appian. 1, 292.] Παρακαθίημι, Utrimque demitto, Aristot. H. A. 9, 38. de nautilo, Ἔχει δὲ μεταξὺ τῶν πλεκτανῶν λέπος τι συνυφὲς, ὅμοιον τοῖς στεγανόποσι τοῦ μεταξὺ τῶν δακτύλων· χρῆται δ' αὐτῷ ὅταν πνεῦμά τι ᾖ, ἱστίῳ· ἀντὶ πηδαλίου δὲ τῶν πλεκτανῶν παρακαθίησι: Cirrorum suorum partem utrimque ad remigandum demittit, Bud., cui tamen locus iste mutilatus esse videtur, cum παρακαθιέναι significet Utrimque demitto, id autem non conveniat cum gubernaculo. De eod. sic Athen. scribit (318.) Ἐπαναστρα-

φεὶς δ' ἐπιπλεῖ, ἄνω ποιήσας δύο τῶν πλεκτανῶν, αἳ A μεταξὺ αὐτῶν λεπτὸν ὑμένα ἔχουσι διαπεφυκότα, ὡς καὶ τῶν ὀρνίθων οἱ πόδες ὁρῶνται μεταξὺ τῶν δακτύλων δερμάτινον ὑμένα ἔχοντες· ἄλλας δὲ δύο πλεκτάνας καθίησιν εἰς τὴν θάλασσαν ἀντὶ πηδαλίων. Et Plin. Duo prima brachia retorquens membranam inter illa miræ tenuitatis extendit: qua velificante in auras, ceteris subremigans brachiis, media cauda ut gubernaculo dirigit. Qui tres de ead. re ll. parum inter se consentiunt. Sunt vero qui nodum, quem Bud. non potuit, ita dissolvant, Cirrum utrimque unum demittit, hisque retortis pro Gubernaculo utitur. Veruntamen ne sic quidem dissolvi videtur, nisi duobus eum gubernaculis uti dicamus. [Eur. Hel. 1552. * Προκαθίημι, Demosth. 179. 365.] Συγκαθίημι, Una demitto. || Summitto me, Bud. ap. Aristoph. Probl. s. 2. p. 12. ubi περὶ τῶν ἀγωνιώντων loquitur, Καὶ τρίβουσι τὰς χεῖρας καὶ συγκαθιᾶσι, καὶ ἐκτείνονται καὶ ἐξάλλονται, καὶ οὐδέποτε ἠρεμοῦσι. [" Plato Theæt. 168(=369. Heind.)" Routh. Mss. Lobeck. 398. " Συγκαθιέναι τῇ τιμῇ, Minuere pretium in gratiam B emtoris, Athen. 313." Schw. Mss.] Συγκάθεσις, Submissio, qua quis alicui se submittit, et cedit. Vide Ὕφεσις. Item Contentio duorum inter se, Comparatio, VV. LL. [Plut. Antonio 24. al. συγκατάθεσις. * Ὑποκαθίημι, Ephippus Comicus ap. Athen. 509. Polyb. 24, 8, 8. Phrynichus Bekkeri p. 69.]

Μεθίημι, Dimitto, Missum facio, Il. (K. 449.) Εἰ μὲν γάρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν, ἠὲ μεθῶμεν, Π. 762. Ἕκτωρ μὲν κεφαλῆφιν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει, Α. 283. μεθέμεν χόλον, Missam facere iram, Deponere. Sic Soph. Aj. (372.) χερσὶ μὲν Μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας, E manibus dimisi, pro ἐκ τῶν χειρῶν μεθῆκα: Synes. Μεθῆκεν οὖν ὁ κυβερνήτης ἐκ τῶν χειρῶν τὸ πηδάλιον. || Apud Hom. cum gen. non semel habet quidem Dimittendi itidem signif., sed Dimittendi cum quodam neglectu: adeo ut exponatur etiam Negligo, sicut ab Eust. ἀμελῶ, Detrecto. Genitivi autem, quibus potissimum jungitur in signif. ista, sunt, μάχης, πολέμοιο, ἀλκῆς. Is igitur μεθίησι πολέμοιο, Qui bellum missum facit, sed eorum more, qui illud subter- C fugiunt et detrectant: unde μεθιέναι πολέμοιο non incommode reddi potest Detrectare bellum. Invenio autem et infin. μάχεσθαι pro μάχης, cum eod. verbo, ead signif. Il. N. 234. Ὅστις ἐπ' ἤματι τῷδε ἑκὼν μεθίησι μάχεσθαι, quidam interpr. Cessat. Ponitur interdum et sine casu, ac tum signif. potius existimo, Remitto contentionem, Remisse ago, Ignave me gero: Il. Υ. 360. Ἀλλ' ὅσσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε, ποσίν τε, Καὶ σθένει, οὔ μ' ἔτι φημὶ μεθησέμεν οὐδ' ἠβαιόν. Sic N. (229.) Ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον, ὅθι μεθιέντα ἴδηαι. Scio autem μεθιέναι cum gen. quoque reddidisse quosdam Remittere, in Δ. 234. Ἀργεῖοι, μήπω τι μεθίετε θούριδος ἀλκῆς: ita enim vertunt, Argivi, ne quid remittatis de strenua fortitudine. Sed eos in errorem impulit, ut opinor, particula τι, quam cum vacare non intelligerent, cum gen. jungendam putarunt. Habetur vero idem verbum paucis post versibus, Οὕστινας αὖ μεθιέντας ἴδοι στυγεροῦ πολέμοιο, ubi qui dicuntur μεθιέντες πολέμοιο, statim post dicuntur στῆναι τεθηπότες, οὐδὲ μά- D χεσθαι. || Μεθίημι τὰ δέοντα πράττειν, ap. Xen. (Ἀπ. 2, 1, 33.) redditur Omitto agere quæ decet, officio fungi: sed ut μεθίημι μάχεσθαι ap. Hom., sicut et μεθίημι μάχης, vertitur Pugnam detrecto, sic et τὰ δέοντα πράττειν ap. Xen. verti posse videtur Detrectat suum officium. || Permitto: εἰρεσίας ναῒ μεθεῖναι, e Soph. Aj. (250.) Remigia navi permittere. Et cum infin. ex Epigr. οὐ μεθῆκά σε θανεῖν, Non permisi, sivi te mori. || Emitto: Μεθίησι βλαστὸν, e Theophr. Emittit germen, in VV. LL. In iisd. μεθεὶς ῥεύματα, e Plat. de LL. 8. Item μεθεῖσα τὸ ὕδωρ, sine Auctoris nomine. || Μεθίεμαι voce pass., sed signif. act., pro Dimitto, Missum facio; sed cum gen. Aristoph. Πλ. (42.) Ἐκέλευσε τούτου μὴ μεθίεσθαί μ' ἔτι: (75.) Μέθεσθέ νύν μου πρῶτον. Eur. Phœn. (1675.) ἐπεὶ τοῦδ' οὐ μεθήσομαι νεκροῦ. Item cum gen. rei: Plato de Rep. 7. (p. 173.) Ἡνίκα τῶν ἀναγκαίων γυμνασίων μεθίενται. " Μεθείω, Ion. pro " μεθῶ. Μετίημι, Ion. ap. Herod. pro μεθίημι: item-" que μετίεμαι pro μεθ. Μετεὶς, Ion. pro μεθεὶς, a " μεθίημι, Dimitto. Herod. Μετεὶς τὴν τυραννίδα. " Idem, Μετέεται ἡμέας μουναρχίην. Item μετεὶς τὴν " γνώμην, τὴν στράτευσιν. Idem dicit etiam μετεὶς " Περσίδα γλῶσσαν pro ἀφεὶς, Sonans, Loquens." [" Μεθίημι, Abresch. Æsch. 2, 112. Eur. Phœn. 1655. Porson. 1245. Hec. 400. ad Lucian. 3, 557. Heyn. Hom. 4, 86. 5, 296. 6, 266. 345. 410. 411. 644. 7, 266. 369. 8, 88. 145. 446. 598. Markl. Suppl. 1069. Iph. p. 43. Il. A. 841. coll. Wolf. Prol. 212. Musgr. Tro. 464. Ion. 256. Wakef. 266. Alc. 1133. Trach. 799. Clark. ad Il. A. 48. Valck. Phœn. p. 418. Hipp. p. 313. Fischer. ad Anacr. 16. ad Herod. 19. 742. 709. ad Il. Π. 762. Z. 330. Brunck. Œd. T. 628. El. 628. ad Phalar. 219. Sensu neutrali, Lobeck. Aj. p. 258. Conf. c. παρ., Jacobs. Anth. 12, 114. De augm., Wessel. ad Herod. 7. 57. De constr., Brunck. Aristoph. 2, 201. 219. Œd. T. 1046. Phil. 1302. ad Eur. Med. 737. contra Dawes. M. Cr. 737. Valck. Phœn. p. 189. pro Dawes., Hipp. p. 199. Musgr. 333. Alc. 1114. ad Herod. 708. Mitto ad, Hymn. in Cer. 441. γλῶσσαν, ad Herod. 450. Μεθεῖ' ἂν, Bibl. Crit. 2, 1. p. 66. Ἐμεθίει, Heyn. Hom. 7, 123. Μεθίεις, μεθίων, Porson. Hec. p. 85. Ed. 2. Μεθέω, Or. p. 17. Med., ibid. Dionys. H. 1, 56. 116. 145. 3, 1873. Thom. M. 291." Schæf. Mss. Μεθίεν, pro μεθίεσαν, Od. Φ. 377.] " Μεθετέον, Dimittendum." [Plato Tim. p. 55. * " Μέθεσις, Philo J. 1, 354. * Μεθετικὸς, Hes. * Μεθητικὸς, unde * Μεθητικῶς, Schol. Il. Z. 523." Wakef. Mss.] Μεθήμων, ὁ, ἡ, Remissus, Negligens, Cum neglectu quodam dimittens aut missum faciens, ῥάθυμος, ut Eust. exp. Il. (B. 241.) οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσὶν, ἀλλὰ μεθήμων, i. e. χαῦνος: alibi (Z. 523.) dicit, Ἀλλὰ ἑκὼν μεθίεις. [Od. Z. 25.] Μεθημοσύνη, Remissio animi, Negligentia, Dimissio cum quodam neglectu, Il. N. (120.) in oratione Neptuni ad Argivos, qui, cum Trojanos murum superasse vidissent, animo percellebantur, Ὦ πέπονες, τάχα δή τι κακὸν ποιήσετε μεῖζον Τῇδε μεθημοσύνῃ. Ibid. dicit, Ὑμεῖς δ' οὐκ ἔτι καλὰ μεθίετε θούριδος ἀλκῆς. Atque ibi reddi etiam fortasse possit e Cic. Animi remissio et dissolutio. [* Ἀπομεθίημι, Apoll. Rh. 1, 280. * Παραμεθίημι, Hippocr. 600. 616. cf. 599. * Προμεθίημι, Apoll. Rh. 2, 329. * Συμμεθίημι, Gl. Competo.]

Παρίημι, Prætermitto, Omitto, Plato de Rep. 2. (6, 232.) Ἐάν τίς τινος παρῇ ἔργου καιρὸν, διόλλυται. Sic autem ante eum Thuc. hoc loquendi genere usus est, 4, (27.) p. 131. Μηδὲ διαμέλλειν, καιρὸν παριέντας. Dem. (314.) Ἀλλὰ γὰρ παρεὶς ὧν τὴν πενίαν αἰτιάσαιτ' ἄν τις, Omittens, Missa faciens. Jungitur et infinitivo: Ὀνομάσαι παρῆκεν, Plut. || Admitto, Intromitto, Plato, Οὔτε αὐτὴν τὴν ξυμμαχίαν παριᾶσιν, i. e. εἰσδέχονται: quo etiam utitur in ead. signif. Et Παριέναι εἰς τὴν ἀκρόπολιν, Xen. Ἑ. 5, (2, 20.) Admittere, Transmittere. At παριέναι εἰς τὴν ψυχὴν, Platoni non tam est Admittere in animum, quam quod Lat. dicunt Inducere in animum, pro Sibi persuadere. Apud Aristot. παριέναι Bud. vertit etiam Neglectim transmittere. || Dimitto, Relinquo: ἑτέροις, Hermog. Τὰς ἄλλας δὲ τοῖς βουλομένοις παρήκαμεν, Greg. Apud Aristot. autem μὴ παριέναι τῷ πλησίον, Bud. vertit Non relinquere sumendum: addens et alias interpr., quas vide p. 547. || Permitto, Sino: cum infin. Herod. παριέναι σφι βουλεύεσθαι. Aristoph. Πλ. (331.) Αὐτὸν δὲ τὸν Πλοῦτον παρείην τῷ λαβεῖν. Plato Symp. (10, 222.) Πάρες μοι Ἀγάθωνα μίκρ' ἄττα ἐρέσθαι, ubi observa cum dat. et infin. poni. Sic ap. Eund. de Rep. 2. (6, 227.) Μισθοὺς δὲ καὶ δόξας πάρες ἄλλοις ἐπαινεῖν. || Remitto, Laxo, Solvo, ἀνίημι, Aristoph. Ἱππ. (440.) τοὺς δὴ θρίους παρίει. Et, Παρεθείσης τῷ ὕπνῳ, Greg. Item pro Remissum et languidum reddo, Viris frango, Diosc. de cicuta, Παρίησι δὲ τὰ αἰδοῖα καταπλασθεῖσα, Tabefacit, pro quo Plin. Venerem extinguit. Pass. Παρίεμαι, Remissus et languidus reddor. Præt. παρεῖμαι: a quo partic. παρειμένος, Qui remissus factus est s. languidus, Cujus vires fractæ sunt. Plut. (6, 386.) Καὶ παρειμένον μὲν τό,τε σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν ὑπὸ τῆς

—συμφορᾶς, Animo et corpore defectum præ mœstitia. A Apud Greg. autem, Τοῦ σώματος παρειμένου ταῖς ἡδοναῖς, redditur Corpore effeminato; sed verterim potius Corpore, quod voluptatibus flaccidum erat redditum, marcidum, emarcuerat, marcuerat. Itidem παρειμένος γήρᾳ, quod ap. Plat. redditur Confectus senio, eod. illo verbo reddi posse arbitror, hoc modo, Marcens senectute: Lucr. Corpus marcet annis; Ovid. post eum, Vir marcet ab annis. Potest vero et Effœtus verti. At παρειμένος s. παρεθεὶς ὕπνῳ, ut παρεθείσης ὕπνῳ in l., quem modo e Greg. protuli, ex eod. Ovidio interpretari possumus Resolutus somno. || Cave autem, lector, ne te VV. LL. in errorem impellant, tempora a πάρειμι confundentia cum iis, quæ sunt a παρίημι, et tradentia imperitissime et ineptissime, παρίημι duplicem derivationem habere, vel a παρὰ et εἶμι, vel a παρὰ et ἵημι. " Παρῶ, Prætermittam, Transmittam, Dimittam. Plato de " LL. παρῶμεν ἄρρητον, Indictum prætermittamus, " Silentio prætereamus. Παρῆκα, Prætermisi, Trans- " misi, Dimisi, Permisi." [" Παρίημι, Lennep. ad B Phal. 247. 330. 352. Beck. ad Suppl. 111. Markl. Suppl. 1069. ad Charit. 653. Musgr. Rhes. 623. Musgr. Herc. F. 779. Ion. 745. Wakef. 758. 1227. Herc. F. 1235. Trach. 939. S. Cr. 3, 167. Platonius, Jacobs. Anth. 9, 357. Diod. S. 2, 624. Dionys. H. 1, 143. 226. Bast Lettre 100. Boiss. Philostr. 218. 401. 573. Heind. ad Plat. Hipp. 135. Valck. Diatr. 71. Bergler. ad Alciphr. 268. ad Herod. 528. 603. 691. 697. Brunck. Trach. 684. Frango, Cattier. Gazoph. 76. Munck. ad Anton. Lib. 88. Verh., Valck. Phœn. p. 323. ad Xen. Mem. 248. ad Xen. Eph. 56. 232. Negligo, ad Diod. S. 1, 695. ad Dionys. H. 1, 367. Permitto, ad 1, 116. Valck. Hipp. p. 178. Toup. Opusc. 2, 275. Jacobs. Spec. 11. Brunck. El. 628. Solvo, Œd. T. 688. Omitto, Xen. Mem. 1, 1, 12. Conf. c. πάρειμι, Wyttenb. Select. 433. De act. et med., Timæi Lex. 207. et n. Med., Deprecor, Plato Apol. Socr. 138. Heind., ad Xen. Mem. 2, 2, 14. Ruhnk. 229. Eur. Med. 891. Παρεῖμαι, Porson. Phœn. 866. C Παρεῖται, Omissum est, Subaudiendum est, Schol. Il. I. 252. Παρειμένος, Wakef. Alc. 202. ad Diod. S. 1, 193. Παρεῖναι, ad Charit. 467. ad Dionys. H. 5, 240. Πάρες, Brunck. Aristoph. 2, 233. Philostr. 242. Boiss. Παρεὶς, Valck. ad Phalar. p. xiv. Wakef. S. Cr. 1, 109. 3, 159. Toup. Opusc. 1, 324. 326. ad Herod. 507. ad Paus. 154." Schæf. Mss.] " Παρετέος, Prætermittendus, Transmittendus, Remit- " tendus." [Plato de LL. 7. p. 796.] Πάρεσις, ἡ, Remissio, Laxatio: π. ἀφῆς καὶ κινήσιος, Aret. Est etiam Morbi nomen, qui et παράλυσις dicitur, quo sc. nervi remissi ac laxati motu tactuque aut dimidium corpus aut partem ejus aliquam destituunt. Aret. de D. A. 7. Ἀποπληξίη, παραπληγίη, π., παράλυσις, ἅπαντα τῷ γένει τωυτά· ἢ γὰρ κινήσεως ἢ ἀφῆς, ἢ ἀμφοῖν ἐστὶ ἔκλειψις, κοτὲ καὶ γνώμης, κοτὲ καὶ τῆς ἄλλης αἰσθήσιος, Alex. Trall. Παρέσεως πάθος, ὃ καὶ παράλυσιν ὀνομάζειν εἰώθασιν· οὐδὲν ἄλλο ἢ ἀναισθησία καὶ ἀκινησία τῶν πεπονθότων τόπων: paulo post vero πάρεσιν esse dicit τοῦ ἡμίσεος σώματος ἢ ἑνὸς μέ- D ρους νέκρωσιν, ἢ καί τινων μορίων νευρωδῶν, ἐσχηκότων ἔμφραξιν, χωρὶς τοῦ παθεῖν ἢ τὸν ἐγκέφαλον ἢ τὸν νωτιαῖον. Plut. (8, 588.) ubi dicit ebriosis eadem accidere, quæ frigus patientibus, Τοῖς δὲ πλείστοις εἰς π. αἱ μέθαι τελευτῶσιν, ὅταν ἐκπλήξῃ παντάπασι καὶ κατασβέσῃ τὸ θερμὸν ὁ ἄκρατος. Specialiter vero πάρεσιν Aret. esse vult Urinæ in vesica aut suppressionem aut retinendi impotentiam, κύστιος δὲ οὔρων, inquit, σχέσιος ἢ ἀκρασίης, πάρεσις τὸ κύριον. Πάρεσις, Budæo Defectio et languor, Virium corporis extenuatio. Ceterum ab hoc nomine sunt Gall. Paresse, Paresseux, quæ Pigritiam, Pigrum signif. " Πάρησιν, " Hes. affert pro χαύνωσιν, Laxationem, Remissio- " nem: pro πάρεσιν. Exp. etiam Permissio, συγ- " χώρησις." Πάρετος, ὁ, (ἡ,) Remissus, Laxatus, παρέσει, Nervorum relaxationi s. resolutioni obnoxius. [" Jacobs. Anth. 7, 408. Chilm. ad Malal. 1, 339. Ruhnk. Ep. Cr. 72. ad Diod. S. 1, 193." Schæf. Mss.] " Παρημοσύνη, Hesychio θεραπεία, Cura, " Cultus: videtur tamen potius signif. ἀμέλεια, ut " μεθημοσύνη, a παρίημι, Transmitto, Dimitto." Ἐμπαρίημι, Remitto, Laxo, i. q. παρίημι, nisi quod præp. signif. auget. Et pass. ἐμπαρίεμαι, Remissus ac languidus reddor, Franguntur vires meæ, se remittunt ac quasi exolvuntur, Greg. Naz. in Trag. Ὠδῖσί τ' ἐμπαρειμένη, Partus doloribus fracta ac debilitata.

Προΐημι, Præmitto, προπέμπω, Od. K. 100. Δὴ τοτ' ἀγὼν [ἐγὼν] ἑτάρους προΐειν [προΐην] πεύθεσθαι ἰόντας. Item προΐει βέλος in imperativo, itidem pro πρόπεμπε, Eust. Od. Ω. (518.) Αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος: et statim post in imperf., ubi idem versus repetitur. Sed et simplici Mitto redditur in aliquot ejusd. poëtæ ll. tanquam pro πέμπω positum: Il. Γ. (118.) Αὐτὰρ ὁ Ταλθύβιον προΐει κρείων Ἀγαμέμνων Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς ἰέναι, ubi observa etiam sequi infin. In hoc autem l. (Λ. 795.) Ἀλλά σέ περ προέτω, ἅμα δ' ἄλλος λαὸς ἑπέσθω Μυρμιδόνων, Bud. vertit Permittat. Quibus addo, sumi ab hoc ipso poëta et pro Dimitto, Concedo: A. (127.) Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν τήνδε θεῷ πρόες: et Herod. eod. aut plane simili modo usum esse, (1, 24.) Χρήματα μέν σφι προϊέντα, ψυχὴν δὲ παραιτεόμενον. Sonat certe quod Gall. dicitur Leur abandonnant: quod significantius est quam Dimittentem illis, Concedentem: sc. tale quid, quale esset Permittentem suas pecunias arbitrio, libidini illorum. || Bud. 554. tradit esse etiam Immitto, Porro ago, In primam aciem promoveo: et affert e Xen. (K. Π. 7, 1, 14.) Προεὶς τὰς καμήλους, ubi tamen quidam Præmittere interpr., item Πρόετε πρὸς αὐτοὺς τὴν τῶν καμήλων τάξιν. At in Aristoph. N. (1214.) Εἶτ' ἄνδρα τῶν αὑτοῦ τι χρὴ προϊέναι; exp. προϊέναι a Schol. προδιδόναι et κιχρᾷν: sed addit esse dictum tanquam ῥίπτειν, ἀπολέσαι, σκορπίζειν. Ego vero quid de hoc loco sentiam, dicam in proxime sequente tmemate. || Προΐεμαι, Projicio: Προέσθαι τὸν βίον. Plut. (Anton. 53.) quo Virg. modo dixit Projecere animas, Bud. Idem ap. Dionys. Μεγάλην πόλιν προέσθαι Λακεδαιμονίοις, vult esse, Objicere evertendam, Prodere et condonare. Ab hoc ipso προΐεσθαι χρήματα dici tradit, Homini obærato et egenti et labefactatæ fidei credere: sed non addit quo verbo hic reddi debeat προΐεσθαι: ego vero apte et hic reddi posse arbitror Projicere, ut sc. qui hujusmodi homini pecunias credit, perinde facere dicatur ac si eas projiceret: sicut aurum suum projicit ap. Horat. Aristippus. Ac crediderim illud quoque Aristoph. προϊέναι verbo Projicere verti posse, sequendo Schol. expositionem ῥίπτειν et σκορπίζειν. Sed invenio duos præterea usus, qui duobus verbi Projicio respondere videntur; nam ut dixit Plut. προέσθαι τὸ καλὸν, sic Cæsar Projicere virtutem: atque ut Xen. (K. Π. 7, 5, 26.) Ἐπὶ τὸ αὐτίκα ἡδὺ προϊέναι αὑτοὺς, sic Ad voluptatem præsentem se projicere, non dubium est, quin Latine dici possit. Quidam et ap. Aristot. Eth. 3, 5. partic. προέμενος sine adjectione positum, interpr. Qui se effudit ac projecit. Est certe et ubi verbo Profundere commode uti possimus: Aristot. Eth. 4. Τὸ οἰκεῖον προΐενται: itidemque ap. Philon. Ὑπὲρ ἧς οὐ μόνον προΐεσθαι τὰς οὐσίας. Sed in illo Dem. l., et plerisque aliis Ejusd. pariter atque aliorum, προΐεσθαι sic accipi puto, ut in Herod. l., quem in Προΐημι attuli: sc. pro Permittere arbitrio alicujus, potestati, libidini; Tradere potestati, in potestatem; significantius, Objicere potestati. E ll. illis est hic Xen. K. Π. 5, (2, 5.) p. 71. Διὰ δὲ τὸ μηδένα αὐτοῖς ἠθεληκέναι προέσθαι μήτε χρήματα πολλὰ, μήτε τυραννίδα, μήτε τείχη ἐρυμνὰ, μήτε τέκνα ἀξιέραστα. Et hic Thuc. 1, (44.) Καὶ τὴν Κέρκυραν ἐβούλοντο μὴ προέσθαι τοῖς Κορινθίοις: et iste ibid. Ἵνα μὴ ἄνδρας τε φίλους καὶ ξυγγενεῖς τοῖς ἐχθίστοις πρόησθε. Bud. tamen 554. in similibus ll. προΐεσθαι vertit Prodere, Condonare. Dem. alia etiam constr. dixit (138.) προέσθαι εἰς δουλείαν, pro Deserendo conjicere in servitutem, vel desertos. Quidam vero interpr., Objicere servituti. Interdum vero, et sæpe quidem, dicitur προΐεσθαί τι non adjecto dat., pro Amittere e manibus, Sinere sibi elabi, Pro derelicto habere.

Qua in signif. jungitur etiam gen. a Dem. (18.) Μὴ μόνον πόλεων καὶ τόπων, ὧν ἦμέν ποτε κύριοι, φαίνεσθαι προϊεμένους, ἀλλὰ καὶ τῶν ὑπὸ τῆς τύχης παρασκευασθέντων συμμάχων τε καὶ καιρῶν. Sed interdum etiam simplicius pro Dimitto, Relinquo, Missum facio, Abjicio, Dem. (583.) θοιμάτιον προέσθαι, Plut. Οὐ προήσεσθαι τὴν δύναμιν, Non dimissurum exercitum. Alicubi etiam προΐεσθαί τι exp. Negligere; sed malim Abjicere curam de aliqua re. Sic et προΐεσθαί τινα, Curam de quopiam abjicere, solicitudinem; Deserere quempiam, Destituere suo auxilio. Thuc. 3. Καὶ μὴ πρόησθε ἡμᾶς: 2, (73.) Ἀθηναῖοί φασιν ἐν οὐδενὶ ἡμᾶς προέσθαι ἀδικουμένους, οὔτε νῦν περιόψεσθαι, βοηθήσειν δὲ κατὰ δύναμιν. Revocat autem mihi in mentem verbum Abjicere quendam ejusd. Thuc. 1., in quo ita propemodum dixisse videtur προΐεσθαι ἑαυτοὺς, ut Cic. Abjicere se: addens ei et Prosternere. Is Thuc. l. est 2, (51.) Πρὸς γὰρ τὸ ἀνέλπιστον εὐθὺς τραπόμενοι τῇ γνώμῃ, πολλῷ μᾶλλον προΐεντο σφᾶς αὐτοὺς, καὶ οὐκ ἀντεῖχον. || Budæo Largior, Erogo, Effundo: afferens ex Aristot. Καὶ χρήματα πρόοιντ' ἂν κ. τ. λ. Item Cedo et condono amico. Quarum signiff. exempla vide ap. eum 554. Sed quod ad illum Aristot. l. attinet, in quo dicit χρήματα πρόοιντ' ἄν, addo, verbum idem ap. Dem. cum eod. accus. reperiri, simulque cum accus. ὅρκον: ita enim ille in Midiam 242(=582.) Εἰ δ' οὗτοι χρήματα ἔχοντες μὴ πρόοιντ' ἄν, πῶς ὑμῖν καλὸν τὸν ὅρκον προέσθαι; ubi dico quærendum videri aliud verbum, quo προέσθαι cum utroque accus. commode reddi possit. Ego certe verbo Projicere, quod et aliis ll. convenire jam ostendi, contentus ero, dum aliud aptius quempiam attulisse intellexerim. || Accipitur pro Effundo et in alia signif.: Aristot. Καὶ τὸ αἰδοῖον προΐεται σπέρμα, Effundit, Emittit. || Προΐεμαι pass. etiam reperitur alicubi, sicut et ejus partic. προειμένος ap. Dem. [" Athen. 578." Strong. Mss.] " Προ-" εῖναι, Dimittere s. Negligere, Herod. Προέμεν, " Dorice pro προεῖναι. Προεῖσθαι, Dimisisse, Ne-" glexisse, Demosth." [" Heyn. Hom. 4, 6. 88. 7, 185. Schneid. Anab. 395. ad Charit. 482. Wakef. Ion. 119. S. Cr. 4, 148. Cattier. Gazoph. 89. Jacobs. Anim. 307. Fischer. Præf. ad Weller. Gr. Gr. p. xiii. Valck. Phœn. p. 643. Zeun. ad Xen. K. Π. 700. ad Phalar. 247. Mitto, Ernest. ad Il. A. 3. 326. Γ. 118. coll. 116. ad Od. B. 147. I. 88. Σ. 290. De fluvio, Heyn. Hom. 6, 280. Conf. c. προσ., Wyttenb. Select. 424. Προήκατο, Heyn. Hom. 5, 236. Προέσθαι εὐεργεσίαν, Schneid. Anab. xxiii. 455. Προϊέναι ὁδὸν, ἐς κίνδυνον, etc. ad Xen. Eph. 162. Προΐεμαι, Kuhn. ad Paus. 140. Toup. Opusc. 1, 378. 2, 88. Bibl. Philol. 2, 173. Toup. Emendd. 1, 92. Valck. Diatr. 239. Koen. ad Greg. Cor. 32. Wyttenb. Select. 253. 424. ad Lucian. 1, 408. Diod. S. 1, 360. Kuster. V. M. 71. Wakef. S. Cr. 5, 148. Brunck. Soph. 3, 403. Bast Lettre 147. φωνὴν, Diod. S. 2, 492." Schæf. Mss.] " Προετέος, Dimittendus, " Prodendus. Plut. Galba (4.) πρ. φιλίαν, Pro-" denda amicitia." Πρόεσις, ἡ, Dimissio, qua sc. destituimus et projicimus rem aliquam; Profusa erogatio; Erogatio, quæ fit quasi projiciendo, Largitio profusa: cui ap. Aristot. opp. λῆψις. Bud. ut πρόεσις τῶν σιτίων. [Aristot. Probl. 2, 701. Eth. 2, 7. Schol. Aristoph. Θ. 564. Eust. Il. A. p. 101.] Προετικὸς, Ad largiendum propensus, profundendum, Qui lubenter largitur, Profusus, Aristot. Eth. 4, 1. Πλουτεῖν δ' οὐ ῥᾴδιον τὸν ἐλευθέριον utpote μήτε ληπτικὸν ὄντα, μήτε φυλακτικὸν, προετικὸν δέ. Construitur etiam cum dat. personæ, sicut verbum προΐεμαι. Aristot. Rhet. 1. Προετικὸς τοῖς τυχοῦσι καὶ τοῖς φίλοις. [Xen. Mem. 3, 1, 6.] Προετικῶς, Large effuseque, Cic.; Cum quadam profusione. Aristot. Eth. 4, 2. Δαπανήσει δὴ τὰ τοιαῦτα ὁ μεγαλοπρεπὴς τοῦ καλοῦ ἕνεκα·—καὶ ἔτι ἡδέως καὶ πρ.: quibus opp. ibi τὴν ἀκριβολογίαν. Ἀποπροΐημι, Emitto, Od. X. (81.) ὁ δ' ὁμαρτῇ δῖος Ὀδυσσεὺς Ἰὸν ἀποπροΐεις, βάλλε στῆθος παρὰ μαζόν. I. e., inquit Eust., ἀπὸ τόξου ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ προπέμψας. Citatur ex eod. poëta (Od. Ξ. 26.) et ἀποπροέηκε pro Emisit. [* Ἐκπροΐημι, Eur. Ion. 118.] " Ἐμπροϊέντα, Hes. exp. ταχύν: sonat " tamen potius Immittentem, s. Dimittentem in."

A Ἐπιπροΐημι, Emitto adversus, Emitto in, Il. Δ. (94.) Τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν: Transmitto, Emitto ad, P. (708.) Κεῖνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα θοῇσιν Ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλῆα, Od. O. (298.) Ἔνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε θοῇσιν Ὁρμαίνων, i. e. ἐπαφῆκεν, Schol. Καταπροΐημι, Projicio, E manibus dimitto, elabi sino, Cum neglectu abjicio, Polyb. 16, (9, 3.) Πάντες ἂν καταπροεῖντο τοὺς καιροὺς, Omnes quidem alii occasionem rei bene gerendæ omisissent, neglexissent: cui simile exemplum est, quod a Suida in Κατηργηκέναι citatur, Τὸν δὲ καθήμενον κατηργηκέναι, καὶ καταπροΐεσθαι τοὺς καιροὺς, Rerum gerendarum opportunitates transmittere et perdere, Bud.: Synes. Προσήειμεν, ἐλιπαροῦμεν μὴ καταπροέσθαι μηδέπω τὰς ἐσχάτας ἐλπίδας, abjicere, Bud. Dicitur etiam καταπροϊέναι τὴν δίκην, κατηγορίαν, pro Prodere, Destituere, Prævaricari, Bud. Non absimilis signif. est τοῦ καταπροδίδωμι: unde per hoc καταπροδίδωμι illud exp. Suid. in hoc a se c. l. Ὡμοσάτην ὅσοι δεινότατοι Χριστιανοῖς ὅρκοι ὀνο-
B μάζονται, μή ποτε ἀλλήλων καταπροήσεσθαι ἄχρι τῶν ἐς ὄλεθρον φερόντων, Destituere et deserere etiam reddi non incommode potest. [" Phryn. Ecl. 69." Schæf. Mss. Procop. Anecd. 2.]

Προσίημι, Admitto: Xen. K. Ἀ. 4, (5, 5.) Οὐ προσίεσαν πρὸς τὸ πῦρ τοὺς ὀψίζοντας. Sic 7. At multo usitatior est pass. προσίεμαι: ut Ἱππ. (3, 3.) Πολλοὶ γὰρ ἵπποι χαλεπῶς προσίενται, ἃ πρόσθεν αὐτοῖς ἐστὶν, ὅτι προσέμενοι πονεῖν ἀναγκασθήσονται. Sed et equus dicitur προσίεσθαι τὸν ἀναβάτην, Admittere ascensorem. Item pro Admitto, i. e. Non repudio conditionem. Bud. qui et ἧτταν προσίεται exp. ap. Xen. (K. Π. 3, 3, 20.) Vinci se patitur. Et pro Admitto, i. e. Comprobo, Non improbo. Gal. Προσίενται μὲν ἀμφότεροι τουτί. Et cum infin. ap. Xen. (K. Π. 8, 1, 14.) Καὶ ὑποχρίεσθαι δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσίετο. Hunc autem Ejusd. l. (7, 5, 26.) Προσιέμεθα [Προελοίμεθα] κακίονες, ἢ πρόσθεν, γενέσθαι, vertit ille, Hoc committeremus ut deteriores quam prius essemus, Comm. 553. Apud eund. Xen. (Ἀπ. 2, 7, 11.) Οὐ προσιέμην
C δανείσασθαι redditur Non inducebam in animum æs alienum conflare. Itidemque ap. Herod. (6, 10.) Οὐ προσίεντο τὴν προδοσίην, Non inducebant in animum proditionem facere, animum ad proditionem faciendam. Rursum ap. Xen. (Ἀπ. 2, 6, 18.) Τὰ αἰσχρὰ ἥκιστα προσίεσθαι, A turpibus abhorrere. " Προσήκατο, Admisit, 1 aor. med." [" Phryn. Ecl. 156. T. H. ad Plutum p. 34. Aristoph. Fr. 262. Conf. c. προΐημι, Heind. ad Plat. Phædr. 278. Προσίεμαι, 254. Bos. Animadv. 69. Villois. ad Long. 264. Aristoph. Σφ. 742. Kuster. 107. Diod. S. 393. et var. lect., ad Lucian. 1, 421. 428. 2, 200. 202. Boiss. Philostr. 553. Bibl. Phil. 2, 173. Bergler. ad Alciphr. 135. 142. ad Xen. Eph. 68. 216. 230. Jacobs. Exerc. 2, 155. Valck. Diatr. 242. Wessel. ad Herod. 22. Προσίεσθαι, Vesci, Athen. 1, 18." Schæf. Mss. Aristoph. Ἱππ. 369. Eur. El. 621. Xen. Ages. 5, 3. * " Δυσπροσίεσθαι, quod Scal. ab Achille Tatio contra analogiæ normam procusum culpat, e scripturæ vitio natum est, nunc correcto." Lobeck.
D Phryn. 632.]

Συνίημι, Committo: ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι, Il. A. (8.) Commisit ad pugnam. Sed aptius, Commisit inter se. Eust. exp. συνέβαλε, συνέπλεξε πρὸς ἔριν. || Audio, Intelligo, Od. Z. (289.) Ξεῖνε, σὺ δ' ὧδ' ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ubi Eust. annotat jungi etiam genitivo Attice: in hoc autem l. Il. B. (182.) ὁ δὲ ξυνέηκε θεῆς ὄπα φωνησάσης, ait dubiam esse constr., utrum sc. ξυνέηκε φωνησάσης ὄπα, an ξυνέηκε ὄπα φωνησάσης. Herodian. 4, (10, 12.) Μήτε τῆς ἀλλήλων φωνῆς συνιεῖσιν: eo sensu, quo dicitur aliquis non intelligere sermonem s. linguam, cujus imperitus est: (15, 15.) Συνεὶς ὅτι etc. Postquam intellexit s. Rescivit. Item pro Intelligo, Animadverto, Sentio, Aristoph. Πλ. (45.) Εἶτ' οὐ ξυνίης τὴν ἐπίνοιαν τοῦ θεοῦ; Plut. (Cæs. 69.) Συνεὶς ὁ Βροῦτος τὸ πεπρωμένον. Et cum gen. Lucian. (1, 18.) Ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε τοῦ κρείττονος, Simulatque intellexit quod erat melius. Sic Paus. Interdum vero sine casu: Συνίετε καθ' ὃν τρόπον κελεύει, Dem. Interdum vero cum partic. ut συνίημι εὖ πάσχων, καταγελώμενος. Item cum infin. ap. Hero-

dian. (1, 13, 10.) Συνίημι, Scio, Plato cum accus., A Bud.: afferens et συνῆκα pro Conscius sum, e Luciano (1, 206.) Οὐδὲ συνῆκα ἡδὺς γυναικὶ διά σε γεγενημένος, Neque mihi conscius sum ab aliqua me amatum esse, Neque unquam aliqua me amavit per te, quod sciam quidem. Et alibi itidem. || Aristot. pro μανθάνειν etiam poni testatur, Eth. (6, 10.) A Dem. certe alicubi hæc duo ead. signif. posita observavi. || Σύνεσθαι, Pacisci, Transigere, Il. N. (381.) Ἀλλ' ἕπευ, ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα ποντοπόροισιν Ἀμφὶ γάμῳ, i. e. συνθῶμεν ἢ συμβῶμεν, Eust. || Ξύνετο, ap. Hom. tanquam a ξυνίεμαι, pro ᾔσθετο: Od. Δ. 76. Τοῦ δ' ἀγορεύοντος ξύνετο ξανθὸς Μενέλαος, ubi tamen legi et ξύνθετο admonet, sed addens, ἴσως οὐ καλῶς: cum tamen in textu, qui ejus Commentariis insertus est, hæc ipsa lectio habeatur. At ego in mea Edit. ne mentione quidem hanc alteram γραφὴν dignatus sum; utpote quam certo mendosam existimarem, admirans etiam cur diceret Eust. ἴσως. || Συνιεῖν, pro συνιέναι dictum fuisse tradit Eust. Reperitur certe συνιεῖ pro Intelligit, "Συνιὼν pro συνιεὶς, B "Intelligens," ap. LXX. Sap. 9, (11.) Sic συνιοῦσι in N. T. Sic ὁ συνιῶν, οἱ συνιοῦντες ap. eosd. Interprr. qui etiam utuntur sine adjectione, ut Lat. Vir intelligens. At ἐὰν συνιῇς, Si intelligas, in Ceb. Tabula, ubi tamen συνίῃς vulg. Edd. habent et ξυνιῶσι, ap. Xen. putantur esse ut τιθῇς et τιθῶσι. || At ξύνιον ap. Hom. tanquam a ξυνίω, Il. A. 273. ["Συνιεῖς, Intelligisne? Athen. 228." Schw. Mss.] "Σύ-" νες, Intellige, Attice ξύνες. Συνεὶς, Qui intellexit s. "animadvertit. Συνήσω, Intelligam. Συνῆκα, Intel-" lexi. Ξυνῆκα, ξυνέηκα, Attice et Ionice." [Συνέμεν, pro συνεῖναι, Pind. Π. 3, 141. Ἐξυνῆκα, ἐσυνῆκα, Alcæus et Anacreon ap. Etym. M., qui confert Attica tempora πεπαρῴνηκα, ἠνώχληκα, παρηνώχληκα. "Villois. ad Long. 281. ad Lucian. 2, 240. 350. Boiss. Philostr. 323. 431. 438. 594. Valck. Phœn. p. 258. Theogn. 577. Ammon. 86. Eran. Philo 170. Fischer. Ind. Palæph. v. Διαλύειν, ad Charit. 315. Brunck. Œd. T. 628. Fac. ad Paus. 1, 252. Conf. c. σύνειμι, ad Charit. 467.; cum συνίστημι, ad Dio- C nys. H. 1, 244. De quant., Brunck. Aristoph. 2, 175. 256. De conjug., Heyn. Hom. 4, 86. De constr., ad Charit. 412. Fut., ad Lucian. 1, 399. Συνιεὶς, cum gen., Thom. M. 184. Συνιεὶς, συνεὶς, ad Herod. 380. ad Lucian. 1, 351. Συνιέναι, συνεῖναι, 2, 49. 57. 302. Davis. ad Justin. M. 441. 443. Abresch. Lectt. Aristæn. 189. cf. Dow. ad Charit. 315. ad Herod. 412. Συνῆκα, Brunck. Aristoph. 2, 257. Σύνες ὅ,τι λέγω, Heind. ad Plat. Phædr. 217. Συνώμεθα, Heyn. Hom. 6, 442. Intelligo, Sentio, Lucian. 1, 13. Wessel. ad Herod. (1, 24.) 11. ad Diod. S. 1, 197. Συνιέω, Porson. Or. p. 17." Schæf. Mss. Συνεῖναι, Plato Cratylo 28.]

Σύνεσις, sive ξύνεσις, Coitio, quæ duæ res in unam coëunt et quasi committuntur: συμβολὴ εἰς ταυτό. Od. K. (515.) ξύνεσίς τε δύω ποταμῶν ἐριδούπων. || Intelligentia, Perspicax animi facultas, qua committere res inter se potest et discernere, seu, ut Bud. interpr., Perspicacia et prudentia in judicando. Aristot. Eth. 1. fin. tres ponit virtutes διανοητικὰς, D σοφίαν, σύνεσιν, φρόνησιν. At 6, 10. inter φρόνησιν et σύνεσιν distinguit, φρόνησιν esse dicens ἐπιτακτικὴν, ejusque finem esse quid facto opus sit aut non opus sit: ξύνεσιν autem esse solum κριτικήν: ac ξύνεσιν et εὐξυνεσίαν idem esse. Quid autem sit, declarat his verbis, Ἔστι δ' οὔτε τὸ ἔχειν τὴν φρόνησιν, οὔτε τὸ λαμβάνειν, ἡ σύνεσις· ἀλλ' ὥσπερ τὸ μανθάνειν λέγεται συνιέναι, ὅταν χρῆται τῇ ἐπιστήμῃ, οὕτως ἐν τῷ χρῆσθαι τῇ δόξῃ ἐπὶ τὸ κρίνειν περὶ τούτων, περὶ ὧν ἡ φρόνησίς ἐστιν, ἄλλου λέγοντος, καὶ κρίνειν καλῶς. Ibid. tradit σύνεσιν non prorsus idem esse cum ἐπιστήμῃ, δόξῃ, nec item particularem aliquam scientiam, nec etiam περὶ τῶν ἀεὶ ὄντων καὶ ἀκινήτων, nec περὶ τῶν γιγνομένων ὁτουοῦν, sed περὶ ὧν ἀπορήσειεν ἄν τις, καὶ βουλεύσαιτο: atque ita versari circa ead., circa quæ ἡ φρόνησις: quomodo autem differant φρόνησις ipsa et σύνεσις, ex Eod. jam indicatum est. Plato Cratylo (3, 288.) etym. hujus vocabuli his verbis tradit, Σύνεσις δ' αὖ οὕτω μὲν δόξειεν ἂν ὥσπερ συλλογισμὸς εἶναι· ὅταν δὲ συνιέναι λέγῃ, ταυτὸν παντάπασι συμβαίνει τῷ ἐπίστασθαι λεγόμενον. At hoc ξυνιέναι non a ξυνίημι præcedente esse vult, sed a ξύνειμι: unde subjicit, Συμπορεύεσθαι γὰρ λέγει τὴν ψυχὴν τοῖς πράγμασι τὸ συνιέναι: ita ut hic intelligenda sit Facultas animi, quæ ξύνεισι τοῖς πράγμασι, perspiciens et discernens quid faciendum sit, quid non. Id, quod hic Dem. l. declarat (1394.) Ἔστι γὰρ, ἔστιν ἁπάσης ἀρετῆς ἀρχὴ μὲν σ., πέρας δὲ ἀνδρεία· καὶ τῇ μὲν δοκιμάζεταί τι πρακτέον ἐστὶ, τῇ δὲ σώζεται: sicut Idem (269.) scribit, Τῇ σ. καὶ παιδείᾳ τὰ καλὰ καὶ τὰ αἰσχρὰ διαγινώσκεσθαι. Sicut vero ibi Dem. conjungit σ. cum ἀνδρείᾳ, ita Thuc. 4, (81.) p. 148. dixit Βρασίδου ἀρετὴ καὶ ξ. Ad cujus imitationem Bud. ap. Cic. Verr. Minuisti copias majorum virtute ac sapientia comparatas, ita vertit, Ἐκόλουσας τὰς δυνάμεις τὰς τῶν προγόνων ἀρετῇ καὶ σ. προσκεκτημένας. Thuc. 1, (138.) describens φύσεως ἰσχὺν in Themistocle, Οἰκείᾳ γὰρ ξ., καὶ οὔτε προμαθὼν ἐς αὐτὴν οὐδὲν, οὔτ' ἐπιμαθὼν, τῶν τε παραχρῆμα δι' ἐλαχίστης βουλῆς κράτιστος γνώμων, Suopte ingenio, quod doctrina neque exercuerat neque auxerat, præsentium et improvisarum rerum brevissima deliberatione egregius erat æstimator. Lucian. (2, 45.) in historico optimo duo κορυφαιότατα requirit, σύνεσιν πολιτικὴν et δύναμιν ἑρμηνευτικήν: quam σύνεσιν esse vult ἀδίδακτόν τι τῆς φύσεως δῶρον. Basil. Homil. 9. Ποίαν οὐχὶ σ. λογικὴν ἀποκρύπτουσιν, Quam humanam intelligentiam et prudentiam non superant? || Thuc. 1, (75.) p. 25. Καὶ προθυμίας ἕνεκα τῆς τότε, καὶ γνώμης ξ., ἀρχῆς τε ἧς ἔχομεν, Schol. προαιρέσεως. || Sicut συνίημι accipitur aliquando pro Conscius sum, sic σ. etiam pro Conscientia, Herodian. 4, (7, 1.) Τοιαῦτα δὴ πράττων, ὑπό τε τῆς τῶν ἔργων σ. ἐλαυνόμενος, καὶ πρὸς τὴν ἐν τῇ πόλει διατριβὴν ἀπεχθῶς ἔχων, Polit. interpr., His actis stimulante malorum conscientia, vitamque perosus urbanam, de Antonino Caracalla. Sic accipit etiam Eur. Or. (390.) ubi Menelao interroganti, Τί χρῆμα πάσχεις; τίς σ' ἀπόλλυσιν νόσος; respondet Orestes, Ἡ ξύνεσις· ὅτι σύνοιδα δείν' εἰργασμένος. ["Heyn. Hom. 8, 36. 620. ad Diod. S. 1, 413. Wolf. Herodian. p. xix. ad Anton. Lib. 251. Verh., Zeun. ad Xen. K. Π. 24. 130. Valck. Phœn. p. 259. Hipp. p. 282. Toup. Opusc. 1, 280. Commissio, Coitio, ad Herod. 391." Schæf. Mss. Aristot. Polit. 8, 7. Nicom. 6, 11. * Αὐτοσύνεσις, Epiphan. 1, 1024.] Παρασύνεσις ap. Hippocr. [787. 819.] Error non quilibet, sed is, qui vero proximus est, et ea de causa probabilis, Gorr. e Gal. Comm. 3. Εἰς τὸ περὶ ἄρθρων.

Ἀσυνεσία, SIVE Ἀξυνεσία, Insipientia, Mentis in judicando nulla vis et perspicacia, Inscitia, Thuc. 6, (36.) Τοὺς δ' ἀγγέλλοντας τὰ τοιαῦτα, καὶ περιφόβους ὑμᾶς ποιοῦντας, τῆς μὲν τόλμης οὐ θαυμάζω, τῆς δὲ ἀ. "In VV. LL. Ἀσύνεσις quoque affertur pro Stul-" titia: sed fictitium esse puto." Εὐσυνεσία SIVE Εὐξυνεσία, i. q. σύνεσις, nisi quod aliquid significationi addit particula εὖ, Aristot. Eth. 6, 10. Ταυτὸ γὰρ ξύνεσις καὶ εὐξ., καὶ γὰρ οἱ ξυνετοὶ, καὶ εὐξύνετοι. Vide Σύνεσις.

Συνετὴς, Intelligens, i. q. συνετὸς, VV. LL. ["Συνέτης, T. H. ad Plutum p. 407. * Συνέτις, Manetho 2, 269. est paroxytonon." Schæf. Mss.]

Συνετὸς, Qui commissus est, Committi s. Coire in unum potest: σ. χιτὼν, ὁ συμβλητὸς, Hes. || Qui intelligi potest, Synes. de Insomn. Οὕτως οὐδὲ τὰ χρηστήρια πᾶσι σ. φθέγγεται, Non omnibus nota loquuntur. Sic ap. Lucian. quoque usurpatur. Et itidem in Epist. Aristot. ad Alexandrum conquerentem quod libros acroamaticos edidisset, Ἴσθι οὖν αὐτοὺς καὶ ἐκδεδομένους καὶ μὴ ἐκδεδομένους· ξυνετοὶ γάρ εἰσι μόνοις τοῖς ἡμῶν ἀκούσασιν: i. e., Gellio interpr., Neque editos scito esse, neque non editos: quoniam iis solis, qui nos audiunt, cognobiles erunt. Cui suæ interpretationi subjicit, Hoc ego verbum ξυνετοὶ γάρ εἰσι, quærens uno itidem verbo dicere, aliud non reperi quam quod est scriptum a Marco Catone in 6 Originum: Itaque ego, inquit, cognobiliorem cognitionem esse arbitror. || Frequentius active capitur pro Intelligens, Perspicax, Prudens in judicando, Thuc. 6, (39.) p. 211. Βουλεῦσαι δ' ἂν βέλτιστα τοὺς ξυνετοὺς, κρῖναι δ' ἂν ἀκούσαντας ἄριστα τοὺς πολλούς:

1, (138.) p. 44. Μάλιστα δὲ ἀπὸ τοῦ πεῖραν διδοὺς ξυνετὸς φαίνεσθαι, Vel maxime ex eo sui dans specimen, quod perspicax et prudens esset: de Themistocle, de quo vide ejusd. Thuc. l. paulo ante in Σύνεσις. Plut. An seni capessenda Resp. de Agide, Ἐδόκει γὰρ ἔμφρων ἀνὴρ εἶναι, καὶ σ. ἱστορεῖται. Et ap. Thuc. rursus (1, 84.) σ. τὰ ἀχρεῖα, Inutiliter solertes, VV. LL. In Iisd. e Luciano affertur συνετὸς constructum cum gen.: Σ. τῶν καλῶς ἐχόντων, Prudentes rerum honestarum. Τὸ σ. neutr. substantive aliquando capitur pro σύνεσις, Thuc. 3, (83.) Τῷ γὰρ δεδιέναι τό, τε αὐτῶν ἐνδεὲς καὶ τὸ τῶν ἐναντίων ξ. Et adversariorum perspicaciam, prudentiam: 2, (15.) Γενόμενος μετὰ τοῦ ξ. καὶ δυνατὸς, Prudens juxta ac potens. || Sciens: sicut ξυνιέναι pro ἐπίστασθαι accipi Plato et Aristot. testantur. Eur. Iph. A. (1255.) Ἐγὼ τά τ' οἰκτρὰ συνετός εἰμι καὶ τὰ μὴ, Ego et ubi miseratione opus sit scio, et ubi non. [" Ad Charit. 529. Markl. Iph. p. 68. Jacobs. Anth. 7, 364. 8, 223. 229. 352. ad Mœr. 106. Thom. M. 118. Eur. Phœn. 501. Valck. p. 510. Koppiers Obss. 52. Ammon. 129. ψυχὴ, Epigr. adesp. 721. Συν., ἀσύν., Jacobs. Anth. 12, 348. * Συνετόβουλος, Schol. Eur. p. 32. Matth." Schæf. Mss.] Συνετῶς, Intelligenter, Prudenter. [" Markl. Iph. p. 68. ad Mœr. 106." Schæf. Mss. * " Συνετωτέρως, Chrys. in Jo. Hom. 58. T. 2. p. 792." Seager. Mss.]

Ἀσύνετος, ὁ, ἡ, Insipiens, Qui perspicax et in judicando prudens non est, Demodocus ap. Aristot. Eth. 7, 8. Μιλήσιοι γὰρ ἀ. μὲν οὐκ εἰσὶ, δρῶσι δὲ, οἷά περ οἱ ἀ., Thuc. 6, (39.) Ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν, ὦ πάντων ἀξυνετώτατοι, εἰ μὴ μανθάνετε κακὰ σπεύδοντες, ἢ ἀμαθέστατοί ἐστε ὧν ἐγὼ οἶδα Ἑλλήνων: 2, (34.) Ὃς ἂν γνώμῃ τε δοκῇ μὴ ἀξύνετος εἶναι, καὶ ἀξιώματι προήκῃ. Lucian. (1, 200.) Ἀ. καὶ θηριῶδες ζῶον, Insipiens, Brutum. [" Ad Mœr. 106. Thom. M. 118. ad Lucian. 1, 179. Amst., Jacobs. Anim. 98. 253. Anth. 12, 275. Eur. Phœn. 1745. Difficilis intellectu, Valck. p. 510. 574." Schæf. Mss. * Ἀσυνέτως, Imprudenter, Plut. 6, 533. * Ἀσυνετοποιέω, Schol. Aristoph. B. 1319.] Ἀσυνετέω, Desipio, μωραίνω, Suid. Item, Non intelligo, calleo, Heraclit. Epist. 4. p. 147. Ἂν δὲ ὑμεῖς ἀξυνετῆτε γράμματα, οὐκ ἐμὴ ἀσέβεια τὸ ὑμῶν ἀπαίδευτον. [Hippocr. 767. 772. Foës.] " Δυσξύνετος, Hesychio ἀσύνετος, Non intelligens vel imprudens. Passive etiam signif. Difficilis intellectu. Bud. e Xen. (Ἀπ. 4, 7, 3.) Τὸ δὲ μέχρι τῶν δυσξυνέτων διαγραμμάτων γεωμετρίαν μανθάνειν ἀπεδοκίμαζε. Itidemque Eur. Phœn. (1510.) dicit δυσξυνέτου Σφιγγός: quippe cujus ænigmata erant obscura et difficilia intellectu." Εὐσύνετος, Intellectu facilis: χωρὶς σχολίων οὐκ ἔστιν εὐξ. ὁ Θουκυδίδης. Bud. || I. fere q. συνετὸς, sicut εὐσυνεσία i. q. σύνεσις, ut ex Aristot. ostendi in Εὐσυνεσία paulo ante. Aristot. Eth. 6, 10. Καὶ ἐντεῦθεν ἐλήλυθε τοὔνομα ἡ σύνεσις, καθ' ἣν εὐσ., ἐκ τῆς ἐν τῷ μανθάνειν: Eth. fin. Εὐσυνετώτεροι δὲ εἰς ταῦτα τάχα ἂν γένοιντο. [" Markl. Iph. p. 68. (Iph. T. 1091.) Boiss. Philostr. 49." Schæf. Mss.] Κακοσύνετος, Prudentia abutens ad malum, Qui quidem συνετὸς est, sed in malo, Vafer, Thuc. 6. p. 222. Οἱ δ' ἐπὶ δεσπότου μεταβολῇ οὐκ ἀξυνετωτέρου, κακοξυνετωτέρου δέ. Is dominus, quem cum alio commutare cupiebant, erat non ἀξυνετώτερος, sed κακοξυνετώτερος quam oporteret, i. e. πανουργότερος, Schol. [Dionys. H. 2, 260.]

[* Συνετέω, Hippocr. Gland. c. 5.]

Συνετίζω, Intelligentem reddo, Facio intelligere, Dionys. Areop. Et Greg. Συνετίζων τὰς ἀκοάς. Ab Hes. exp. σοφίζω. [" Const. Manass. Chron. p. 56. forte leg. συνεθίζω." Boiss. Mss. Schleusn. Lex. in V. T.]

Συνήμων, Socius, Amicus, συναγωνιστὴς, παρὰ τὴν ἕσιν, Suid.: Apoll. Rh. 4, (1209.) βασιλῆος ἑοῦ τρομέοντες ἐνιπὰς, Δέχθαι μειλίξαντο συνήμονας, Recipere sedibus suis ut amicos et socios, ac permittere ut ibi habitarent. Vel etiam Confœderatos; nam συνέσθαι ac συνημοσύνη id quoque signif.: Schol. exp. συνήθεις καὶ ἑταίρους, derivans a συνεῖναι. Suidas ab ἧμαι quoque derivari scribit, ut sit σύνεδρος: priorem tamen exp. et derivationem magis probat. [Photio συ-

A ναγωνιστὴς, συνήθης, ἑταῖρος.] Συνημοσύνη, Societatis aut Fœderis sanctio, Pactum, συνθήκη, ὅρκοι, συμβόλαια, Hes. συμβίβασις, Eust.: παρὰ τὸ εἰς ταυτὸν ἐφεῖναι τὰ τῆς διανοίας. Il. (Χ. 261.) Μή μοι, Ἕκτορ ἄλαστε, συνημοσύνας ἀγόρευε, inquit Achilles ad Hectorem, qui promittebat se, si ipsum occideret, corpus Achæis redditurum, et idem ab Achille petebat: ac dixerat, ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα· τοὶ γὰρ ἄριστοι Μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων. Paulo post vero Achilles, verbis illis prius citatis subjicit, οὔτε τι νῶϊν Ὅρκια ἔσσονται: ita ut ἁρμονίαι, συνημοσύναι et ὅρκια idem sint: ac specialiter συνημοσύναι, Pacta, quibus interposito juramento coitur: alibi συνθεσίας vocat. Eust. [" Heyn. Hom. 6, 442. 8, 294. ad Il. N. 381." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 3, 1105. Theognis 278. * Ἀσυνήμων, Æsch. Ag. 1068.]

* " Ἐπισυνίημι, (Intelligo, Curo,) Hes." Wakef. Mss. * " Εὐσυνίημι, (verbum nihili,) Iren. 1, 16." Routh. Mss. * Προσυνίημι, Hippocr. 392, 48. * Προσσυνίημι, 758. 787.]

B [* Ὑπερίημι, Od. Θ. 198.]

Ὑφίημι, Submitto: ut ap. Plut. Submittere percussorem, ὑφιέναι, Bud.: afferens ex Eod. pro Submittere adornatum hominem: item ὑφιέναι ταῶνας ταῖς γυναιξὶ, ex Ejusd. Pericle, pro Submittere pavones mulieribus. || At ὑφιέναι τοῦ φρονήματος ap. Eund. in Apophth. De animositate submittere, s. potius Remittere. Ἢ τῇ δυνάμει πρόσθες, ἢ τοῦ φρονήματος ὕφες. Et ὑφεὶς τῆς ὀργῆς ap. Herod. Qui de indignatione remisit. Affertur tamen e Theophyl. Epist. Οὔπω μοι τῆς ὀργῆς ὑφῆκας, pro Nondum indignari mihi desiisti. || Ὑφίεμαι pro ὑφίημι, Remitto, Plut. Antonio, Οὐ μὴν ὑφήκατο τῆς στρατιωτικῆς τόλμης, Nec tamen quippiam remisit: Demetrio, Τοῦ φρονήματος ὑφίεσθαι, Quicquam animorum remisisse. Vide Bud. 25. Idem Plut. Camillo, Ὥστε μηδὲν οἴκτῳ τῆς ὀργῆς ὑφέσθαι: sicut et ὑφίεσθαι ὀργῆς paulo ante. Greg. Οἱ τῆς κακίας τι ὑφιέμενοι. Item sine adjectione pro Remittere vires consulto, de viribus, Non agere totis viribus: ex Aristoph. B. (1220.) ὑφέσθαι μοι δοκεῖς.

C || Decedo, Concedo, Cedo. Idem, τῆς ἄγαν ἐξουσίας ὑφίεσθαι, De severitate decessisse, interpr. Bud., videtur tamen et hic Remisisse, posse reddi. Affert ex Eod. Τῶν ἐμαυτοῦ δικαίων ὑφιέμενος, quod reddit, De meo jure decedens. Et e Xen. (Ἀπ. 4, 8, 6.) Οὐδενὶ ἀνθρώπων ὑφείμην ἄν, cum infin. pro Nulli hominum in hoc cesserim, ut etc. Item pro Cedo, i. e. Non obnitor, contendo, Repugnare non audeo: e Greg. Τὸ γὰρ ἐν τοῖς τολμητέοις θαῤῥεῖν, ἀνδρίας ἐστίν· ὥσπερ τὸ ὑφίεσθαι, δουλείας. Et cum particula τὶ, ex Eod. Βελτίους δὲ τῶν μικρόν τι ὑφιεμένων οἱ σπουδαιότεροι. At vero, Οὐδενὶ τὸ παράπαν τῆς ἀνόδου ὑφιέμενος, Lucian. (2, 923.) pro Nemini concedens ascensum, i. e. permittens. Potest etiam reddi Indulgens, Condonans. || Ὑφίεμαι, pass. unde partic. ὑφειμένος, Submissus, ut φωνὴ, Submissa vox. Item Remissus, Remisse et parce factus; Diminutus, Bud. ap. Dionys. Areop. Et pro Inferior bonitate, Deterior, Procl. Ὑφειμένως, Remisse, Parce, Cessim: ut ὑφειμένως καλὸν, ap. Eund. [Gl. Submisse. Chrys.

D in Jo. Hom. 55. T. 2. p. 781. Xen. K. Ἀ. 7, 7, 10.] || Ὑφειμένος est etiam Permissus: ut ἀντὶ σοῦ γε κατθανεῖν ὑφειμένη, Eur. (Alc. 524.) Permissa pro te mori s. concessa, Cui permissum est s. concessum, Plut. Lyc. Ὑφεῖτο μηδενὶ γνώμην εἰπεῖν, Nulli permittebatur s. permissum erat. " Ὕφες, Remitte. " Ὑφησόμενος, particip. verbi ὑφίεμαι. Ὑπιέναι, Ion. " pro ὑφ." [" Ὑφίημι, Thom. M. 420. 489. Luzac. Socr. 120. Eur. Ion. 865. Jacobs. Anth. 9, 306. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 311. Schneider. ad Xen. Œc. p. 14. Heyn. Hom. 4, 119. 680. ad Virg. Bucol. p. 30. Wyttenb. Ep. Cr. 50. ad Plut. 1, 222. Toup. Opusc. 1, 530. 2, 24. 290. Valck. ad Herod. 261. 580. Sensu neutrali, Lobeck. Aj. p. 258. De retibus, Toup. Opusc. 1, 315. Cum gen., Kuster. Aristoph. 73. Dionys. H. 1, 502. 3, 1426. Schol. Soph. El. 335. ἐνέδραν, Plut. 2, 226. 231. Cor. τῆς ὀργῆς, Valck. ad Phalar. p. xiv. Lennep. 79. cf. Clark. ad Il. A, 128. ad Herod. 161. 692. 714. Plut. Mor. 1, 260. 872. Paus. 686. Sic leg.

in Josepho ap. Ernest. Opusc. Philol. 401. Ὑφέσθαι, Kuster. Aristoph. 73. Plut. Alex. 170. Schm. Ὑφειμένος, Dawes. M. Cr. 487. Wakef. Alc. 535. Kuster. Aristoph. 73. Boiss. Philostr. 470. Brunck. Antig. 531." Schæf. Mss. "Herod. 3, 126. Κτείνει μιν ἄνδρας οἱ ὑπείσας κατ' οὐδόν: 6, 104. Κτείνουσιν οὗτοί μιν νυκτὸς ὑπείσαντες ἄνδρας." Schw. Mss. Ὑφεὶς, Herod. 1, 156. 3, 52.] Ὕφεσις, ἡ, Remissio contentionis, cum in censendo cedimus potentiori, Plut. Antonio (24.) Διαμηχανώμενοι, τὴν ἐπὶ τῶν πραγμάτων ὕφεσιν καὶ συγκατάθεσιν, μὴ πρὸς χάριν ὁμιλούντων, ἀλλὰ τῷ φρονεῖν ἡττωμένων φαίνεσθαι, de assentatoribus potentium loquens, qui de industria vincuntur in censendo, s. qui in censendo libenter et cupide faciunt ut victi esse videantur. || A Suida exp. non solum * ὑπένδοσις, χάλασις, ὑποστολὴ, sed etiam ἐλάττωσις: unde ap. Greg. Naz. Οὐδὲ τῆς κατὰ τὴν οὐσίαν ὑ. interpr. Neque essentiæ imminutionem. || Pro Modestia accipi a Greg. Naz. Epist. testantur VV. LL. [" Gell. Noct. Att. 1, 46. Bip., Thom. M. 740. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 355." Schæf. Mss. Καθ' ὕφεσιν τοῦ, Schol. Aristoph. Ὄρν. 149.] "Ὕπεσις ab Hes. exp. ταπείνωσις et ἔνδοσις: videtur " autem Ion. pro ὕφ."

Καθυφίημι, Submitto, Remitto, Basil. Hexaëm. Hom. 5. Ἐὰν ἄρα πεισθῶσιν ὅτι πρὸ τῆς ἡλίου γενέσεως τὰ περὶ γῆν ἅπαντα διακεκόσμητο, τοῦ ἀμέτρου περὶ αὐτὸν θαύματος καθυφῶσιν, Minus jam solem et remissius admirentur, nec ut deum colant, Bud. || Cedo, Xen. Ἑ. 2, (4, 14.) Ἐντόνως ἔλεγον ὡς οὐ χρὴ καθυφίεσθαι τοῖς ἐν Πειραιεῖ. || Prodo, Condono, i. q. καταπροΐεμαι, προδίδωμι, Dem. (343. Καιρὸν) ἐάν τις ἑκὼν καθυφῇ τοῖς ἐναντίοις καὶ προδῷ, Occasiones rerum bene gerendarum si quis adversariis condonarit et prodiderit. In qua signif. reddi etiam solet Prævaricor, ἐθελοκακῶ, Bud. Comm. 25. et καθύφεσις paulo post. Dem. (1323.) Ἵνα μήτε συκοφαντῇ μηδεὶς, μήτ' ἄδειαν ἔχων ἐργολαβῇ, καὶ καθυφείη τὰ τῆς πόλεως, Nec prevaricationes factitet in reipublicæ detrimentum, s. publico detrimento prevaricetur, Bud. Deductam autem hanc signif. Bud. scribit ab iis, qui non pleno conatu aliquid faciunt, sed consulto vires submittunt, ut vincantur: idque in militibus, ἐθελοκακεῖν dici: qualis fere Corinna illa in Amoribus Ovidii, quæ ita pugnabat tanquam quæ vincere nollet, et proditione sua victa est. Dem. 220(=526.) Ἰδίᾳ, πεισθεὶς, ὁπόσῳ δήποτε ἀργυρίῳ, καθυφεὶς τὸν ἀγῶνα, Prævaricatorie transmittens: (563.) καθυφεῖναι τὸν ἀγῶνα accipitur pro Desistere ab accusatione, Bud. Παραινοῦντες ἀπαλλαγῆναι καὶ καθυφεῖναι τὸν ἀγῶνα τουτονί. At ap. Lucian. (1, 189.) Μηδὲ καθυφῇς τι τῶν δικαίων τοῦ πατρὸς, De nullo patris jure, quod tueri possis, decedas. Interdum καθυφεῖναι ita usurpatur ut προέσθαι et ἐνδιδόναι. Dem. Καθυφεῖναι Λακεδαιμονίοις τινὰς Ἀρκάδων: sicut alibi Idem dicit, (Αἱρετώτερον) τὸν Ὠρωπὸν ἐᾶν ἢ Λακεδαιμονίοις τὴν Μεσσήνην προέσθαι καὶ Πελοπόννησον. Sic dicitur etiam καθυφεῖναι ἑαυτὸν, i. e. ἐνδιδόναι, Dedere s. Submittere se, Animum demittere, Succumbere. Polyb. 3, (60, 4.) Πολλοὶ δὲ καὶ καθυφεῖντο ἑαυτοὺς ὁλοσχερῶς, διὰ τὴν ἔνδειαν καὶ συνέχειαν τῶν πόνων, Suid., ἑαυτοὺς ἐδίδοσαν εἰς ὄλεθρον: at VV. LL. Animi demissione et contractione mortem sibi consciscebant; nam καθυφεῖναι e Cic. interpr. Despondere, Demittere ac contrahere animum. || Exp. etiam Subtraho, ap. Joseph. 2. Οὐδὲν ὑμῖν καθυφήκαμεν. [" Thom. M. 488. ad Charit. 642. ad Lucian. 1, 189. 300. Abresch. Lectt. Aristæn. 329." Schæf. Mss. Polyæn. 8, 24, 1.] Καθύφεσις, Prævaricatio, Ejusmodi prævaricatoris affectus, ut se submittere velit adversario, Bud. Idem alibi, Res, inquit, per collusionem actoris et rei transacta, συγκακούργημα dicitur: e quo genere est prævaricatio, i. e. καθύφεσις: ut δίκη καθυφέσεως, J. Poll., quando sc. aliquis καθυφῆκε, καθυφήκατο, προὔδωκεν, ἐνέδωκε, καταπροήκατο τὴν κατηγορίαν, ἐξέλιπε τὸν ἀγῶνα οὐκ ἐπεξελθὼν, κατηγόρησεν ἐνδόσιμα, κατὰ συνθήκας εἶπεν, ἐθελοκακῶν, ὑποχωρῶν, κατακλινόμενος. [Gl. Prævaricatio: * Καθυφέτης· Prævaricator.]

" ἸΟΤΗΣ, ητος, ἡ, Consilium, Voluntas: Il. Τ. (9.)

A " —θεῶν ἰότητι δαμάσθη. Sic Od. Ξ. (198.) ξύμπαντα " θεῶν ἰότητι μόγησα: Π. (232.) Καὶ τὰ μὲν ἐν σπήεσσι " θεῶν ἰότητι κέονται. Il. Σ. (396.) Μητρὸς ἐμῆς ἰότητι " κυνώπιδος: Ο. (41.) Μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων " ἐνοσίχθων Πημαίνει Τρῶας, Non meo consilio et " instinctu, Non me ita volente. Et rursum Od. Λ. " (383.) Ἐν νόστῳ ἀπόλοντο κακῆς ἰότητι γυναικὸς, " Consilio et instinctu improbæ mulieris. Apud " Hes. reperio etiam Ἰοτήτυος, expositum itidem " βουλήσεως: sed haud scio an perperam pro ἰότη- " τος." [" Wakef. Eum. 597. Heyn. Hom. 5, 162. 7, 13. Toup. Opusc. 2, 225. Diod. S. 1, 323." Schæf. Mss. Ἀναιδήτῳ ἰότητι, Impudente animo, Apoll. Rh. 4, 360.]

ἸΟΣ, ὁ, Missile, Jaculum, s. potius Sagitta: ab ἵημι, quod pro Jaculor, Sagittas mitto, aliquando accipitur. Il. Α. (48.) ἰὸν ἕηκε, Misit sagittam, i. e. Emisit, Ejaculatus est, Θ. (514.) Βλήμενος ἢ ἰῷ, ἢ ἔγχεϊ ὀξυόεντι, Λ. (475.) ὄντ' ἔβαλ' ἀνὴρ Ἰῷ ἀπὸ νευρῆς, Ο. (440.) ἰοὶ Ὠκύμοροι, καὶ τόξον, Π. (773.) Ἰοί τε πτε-
B ρόεντες ἀπὸ νευρῆσι [νευρῆφι] θορόντες. Apud Eund. alibi ἰὸς χαλκοβαρὴς, χαλκήρης, Il. Δ. (116.) ἰὸν Ἀβλῆτα, πτερόεντα, (94.) Τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰὸν, quem paulo post ὀϊστὸν appellat. Tenuari autem regulariter ἰὸς scribit Eust., διὰ τὸ κεῖσθαι τὸ ι πρὸ φωνήεντος: quæ regula tamen in ἵημι non valet. || Venenum, quod serpentes et cetera animalia venenata quasi ejaculantur, Soph. Tr. (772.) de peplo veneno tincto, εἶτα, φοίνιος Ἐχθρᾶς ἐχίδνης ἰὸς ὣς, ἐδαίνυτο, Plut. (8, 225.) Τοῖς σκορπίοις, ἐμφύεσθαι τὸ κέντρον, ὅτε τύπτουσι, καὶ ταῖς ἐχίδναις τὸν ἰὸν, ὅτε δάκνουσι. || Item φάρμακον, Tzetz., ab ἰάομαι derivans, sed tunc in bonam partem capere tur. || Rubigo cujusque metalli, Diosc. σιδήρου, Rubigo ferri, h. e. Ferrugo: Ἰὸς σιδήρου ποδαγρικοὺς ὠφελεῖ ἐπιχριόμενος. Pro quo Plin. Rubigo ferri podagras illita lenit. [Gal. 12, 879.] Philo de Mundo, Σίδηρον γοῦν καὶ χαλκὸν καὶ τὰς τοιουτοτρόπους οὐσίας εὕροις ἂν ἀφανιζομένας, ἐξ ἑαυτῶν μὲν, ὅταν ἑρπινώδους νοσήματος τρόπον ἰὸς ἐπιδραμὼν διαφάγοι, Fer-
C rum et æs, aliasque ejusmodi naturas, compertum habemus sua ipsas sponte exolescere, cum sc. rubigo gliscens exest ipsas instar morbi serpentis. Peculiariter vero dicitur Rubigo æris, h. e. Ærugo sive Æruca: Succus concretus e liquore cum æris metallo misto. Duplex ea traditur, nativa et factitia: nativa autem e lapidibus quibusdam nonnihil æris habentibus efflorescit et abraditur, e quo ἰὸν ξυστὸν Græci, Lat. Æruginem rasam s. rasilem appellant, aut e specu quopiam destillat per caniculæ ardores: aut foditur, quam, quod in vermiculorum speciem se contrahat, σκωληκίαν vocant, i. e. Vermicularem. Factitia itidem, aut abraditur ab ære, quæ et ipsa ἰὸς ξυστὸς vocatur; aut in vermes formatur, aut in mortario æreo efficitur veteri ex urina: quam aliqui Chrysocollam ab effectu nominant. Vide plura ap. Diosc. 5, 91. 92. Plin. 34, 11. 12. [" Heyn. Hom. 8, 129. 219. 346. Wakef. Trach. 716. (771.) 836. 837. Phil. 7. Eum. 481. Huschk. Anal. 235. Jacobs. Anth. 11, 83. 12, 147. Wessel. Diss. Herod. 41. ad
D Lucian. 1, 288. Dawes. M. Cr. 183. ad Charit. 323. De spiritu, Heyn. Hom. 4, 575." Schæf. Mss. Ærugo, Theophr. de Lapid. p. 399. Ἰὰ pro ἰοὶ, Il. Υ. 68.] " Ἴανα, Hesychio τὰ βαλλόμενα, Missilia, ἀπὸ " τοῦ ἱέναι:" [forsan. leg. ἰὰ, τά. * Ἰοβαρὴς, Venenatus, Ælian. H. A. 7, 5. e Pauwii conjectura: cf. Ἀξιοβαρής.]

Ἰοβόλος, ὁ, ἡ, Qui sagittas ejaculatur. || Venenum ejaculans, Venenatus, Philo V. M. 1. Μηδὲν εἰς ἀγριότητα τῶν ἰοβόλων καὶ σαρκοβόρων διαφέροντες, Diritate et sævitia nihil a venenatis bestiis aut viscere vescentibus feris discrepantes. Et l. θηρία ap. Herodian. 3, [9, 10. " Rhian. 2. Demodocus 2. Jacobs. Anth. 12, 301. Pierson. Veris. 170." Schæf. Mss.] Ἰοβολέω, Sagittas jaculor, Sagittas emitto, Epigr. || Venenum jaculor s. emitto. [" Jacobs. Anth. 7, 346. 12, 446." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 1440.] Ἐνιοβολέω, pro eod. Hippocr. Ep. 10. (p. 1279.) de rerum facultatibus naturalibus loquens, Καὶ ταῖς βοτάναις πολλὰ τῶν ἑρπετῶν ἐνιοβόλησε, καὶ

περιχανόντα τῇ ἐντὸς αὔρῃ κάκωσιν ἀντ' ἀλεξήσεως αὐτῇσι προσέπνευσε, Venenum herbis immittunt, Veneno herbas inficiunt. Ἰοβόρος, Venenivorus, Venenatus, Opp. K. 3, (223.) γόνον ἰοβόρον * παναμειλίκτοιο δρακαίνης, Athen. (304.) σκολόπενδρον, e Numenio. Ab Hes. ἰοβόρος exp. παλίγκοτος, ὀργίλος, σκολιός, ἐχθρός. Ἰοδόκος, Sagittarum receptor, receptrix, Od. Φ. (11.) ἠδὲ φαρέτρη Ἰοδόκος· πολλοὶ δ' ἔνεσαν στονόεντες ὀϊστοί. Dicitur substantive ETIAM Ἰοδόκη, pro ἰοδόκος φαρέτρα, Pharetra, Sagittarum receptaculum, Apoll. Rh. 2, (679.) Ἰοδόκη τετάνυστο κατωμαδόν. Et Themist. in Sophista circa princ. [" Paul. Sil. 20. Jacobs. Anth. 7, 74. 8, 134. Toup. Opusc. 1, 15. Fischer. ad Anacr. p. 16. * Ἰοδόχη, Jacobs. Anth. 8, 133." Schæf. Mss.] Ἰοειδής, Rubiginis s. Æruginis, Ferruginis speciem habens, Ferrugineus. [Warton. ad Theocr. 16, 62. " Venenatus, Nicander Θ. 243. 887." Wakef. Mss. * Ἰολόχευτος, Proclus Anal. 2, 442. * " Ἰόμαργος, Bellicosus, Schol. Il. Δ. 242." Wakef. Mss.] Ἰομιγής, Veneno mixtus, Venenatus. ["Julius Polyænus 4." Schæf. Mss.] B Ἰόμωρος, Jaculator, Bellator, Il. Δ. (242.) Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἐλεγχέες, Ξ. (479.) Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἀπειλάων ἀκόρητοι. Ubi Eust. synecdochice exp. πολεμισταί, et plures etym. affert: atque ἰομώρους esse dicit vel τοὺς μόρον ἐμποιοῦντας ἐν ἰοῖς, vel τοὺς περὶ ἰοὺς μεμορημένους, i. e. κακοπαθῶς ἔχοντας, verso o in ω: vel τοὺς ὀξεῖς ἰοὺς κεκτημένους, eo quod μόρον Cypriis signif. ὀξύ: vel τοὺς τῶν ἰῶν ὤραν, ἤγουν φροντίδα, ἔχοντας, interjecto μ: nullam tamen mentionem facit literæ ι, quæ in h. v. corripitur, secus quam in ceteris compp. atque adeo ipso ἰός. Sed fortasse aliquis ι in ἰὸς anceps esse putet ut in ἵημι. [" Heyn. Hom. 4, 603. 6, 612. Hesych. 2, 53. et n., ad Od. Ξ. 29." Schæf. Mss. " Brevis ævi, ut viola, cf. Virg. Æn. 11, 69." Wakef. Mss. Ἰόμωρος, Arcadius 197.] Ἰοτόκος, Venenum pariens, Venenatus, Opp. K. 3, (73.) Ὠχροί τ', ἰοτόκοι τε περὶ στομάτεσσιν ὀδόντες. Nisi forte Rubiginosos dentes hic intelligere malit, Martial. Ἰοτυπής, Jaculo s. Sagitta percussus, Sagitta ictus, Epigr. [" Rufini 20. ad Timæi Lex. 169." Schæf. C Mss.] Ἰοφόρος, Veneniferus, Ovid.; Venenatus. Opp. K. 3, (433.) Ἀσπίδα δ' ἰοφόρον τοίαις ἐδαμάσσατο βουλαῖς, Veneniferam aspidem. " Ἰοφῶσσα, Hes. e Phe-" recyde affert pro χάλκειος." Ἰοχέαιρα, Sagittis gaudens, Quæ sagittis delectatur, Il. E. (53.) Ἄρτεμις, Jaculatrix Diana, Ovid.: Epigr. [Mnasalcæ 6.] φαρέτρα, quam ἰοδόκον Hom. appellat. " Ἰόψαφος, ap. " Hes. legitur, et Apollinis esse epith. dicitur. Sed " forsan ἰόψοφος scr., ut sit Arcu strepitum edens s. " stridorem." Ἰαφέτης, Qui sagittas emittit, Sagittarius, i. q. ἰοβόλος: nam ἀφίημι ab Hom. in ea quoque signif. usurpatur. [Anal. 2, 518.]

Ἰόεις, Rubigini obnoxius, Il. Ψ. (850.) τοξευτῇσι τίθει ἰόεντα σίδηρον. Ubi tribus modis Eust. h. v. exp.: ut ἰόεις sit vel Accommodus ad ἰούς, Sagittas conficiendas; vel ἰοῦ δεκτικός, Rubiginis capax, Rubigini obnoxius; vel Niger, ab ἴον, ut i. sit q. ἰοειδής. [Ἰόεντα θάλασσαν, Nicander Ἀ. 171. cf. Ἰοειδής, s. v. Ἴον.] Ἰώδης, Rubiginosus, Æruginosus, Ferrugineus: ut χολή, Æruginosa bilis, s. Æruginis colore, is autem est viridis, Quæ valde acris est, calida et mordax, et proxima ἰσατώδει, sed nondum tam maligna, Gorr. Apud Diosc. 5, 92. Λέαινε ἐν ἡλίῳ ἐν τοῖς ὑπὸ κύνα καύμασιν, ἕως τῇ μὲν χροιᾷ ἰώδης, τῇ δὲ συστάσει γλοιώδης γένηται, Donec colorem æruginis contrahat. Plin. quoque hoc æruginis genus æstuosissimis diebus circa canis ortum fieri scribit, teri autem, donec viride fiat. || Exp. etiam Venenosus. " Eo significatu et Athen. l. 2. Αὐχμῶν " δὲ τότε γενομένων περὶ τὸν Νεῖλον, ἐῤῥύη τὸ ὕδωρ " ἰῶδες, καὶ πολλοὶ τῶν Αἰγυπτίων ἀπώλοντο. || Si-" gnificat etiam Violaceus, de quo in Ἴον." [" Jacobs. Anth. 11, 180. Casaub. Athen. 93. Plut. de S. N. V. 94. 112. Wytt." Schæf. Mss. " Pseudo-Clem. Const. Apost. 6, 16." Boiss. Mss. Nicander Θ. 243. et n.]

Ἰόω, Rubigine obduco, Rubigine consumo. Et in pass. Ἰόομαι, οῦμαι, Rubiginor, ut Apuleius dicit, Gladius situ rubiginatur; Rubiginem contraho, Ru- A biginem duco: ut ἰωμένα χαλκεῖα, Aristot. de Color. Diosc. 5, 89. de squama æris, Ἐκκρίνοντες τὴν παχεῖαν καὶ ἐγκιῤῥὸν καὶ ὄξους ἐπιῤῥαινομένου ἰουμένην, Quæ aceti respersu æruginem contrahat, Gal. de LL. Aff. 3. Τὰ δὲ φλεγμαίνοντα τρήματα τῶν λοβῶν ἐπὶ παίδων ἐλαίῳ ἐν χαλκῷ λύχνῳ ἰωθέντι καταχρίων ὑγιάσεις, Oleo, quod in lychno æreo æruginem contraxerit, ærugine vitiatum sit. Item Ærugine absumor. Quod enim de ærugine rasa conficienda dicit Diosc. 5, 91. Ἔνεστι δὲ καὶ ἐκ ῥινισμάτων ποιῆσαι, ἢ λεπίδων, αἷς περιεχόμενα τὰ χρυσᾶ πέταλα ἐλαύνεται, ἐάν τις αὐτὰ ἐπιῤῥαίνων ὄξει ἀνακινῇ τρὶς ἢ τετράκις, ἄχρις ἂν παντελῶς ἰωθῇ, Plin. sic reddit, Alii delimatam æris scobem aceto spargunt, versantque spathis sæpius die, donec absumatur, sc. ærugine. [Theophr. Char. 10. " Callim. 1, 449." Schæf. Mss.] Ἀνίωτος, ὁ, ἡ, Rubiginem non sentiens, Qui rubigine non vitiatur, absumitur, Æruginem aut Ferruginem non contrahens: σίδηρος, Aristot. Θαυμ. Ἀκουσμ. [* Ἐξιόω, Arrian. Ep. 4, 11.] Κατιόω, i. q. simplex ἰόω. Et B κατιόομαι, i. q. ἰόομαι, Rubiginor, Æruginem s. Ferruginem duco, Ærugine consumor: κατιωμένοι ἧλοι, Diosc. 4. [Arrian. Diss. Epict. 4, 6. " Rubiginosus sum cutem, G. Nyss. 3, 641." Wakef. Mss. " Κατιόομαι, Maculor, Contaminor. Proprie notat Ærugine, Rubigine obducor, et eleganter ad eum transfertur, qui simulat, et callide animum suum tegit. Sirach. 12, 11. (13.) sec. Alex. Γνώσῃ, ὅτι οὐκ εἰς τέλος κατίωται, Cognosces, quod non omnem deposuit æruginem, sc. speculum. Specula olim fiebant ex ære, et proinde æruginem contrahebant. Cf. Exod. 38, 8. Sermo ibi est de cautionibus in consuetudine familiari cum inimicis adhibenda, ut adeo horum verborum sensus sit: Tandem vero cognosces, eum non omnem deposuisse inimicitiam, nec semper amicum et benevolum erga te animum simulaturum esse. In antecedentibus enim legitur: Ὡς γὰρ ὁ χαλκὸς ἰοῦται, οὕτως ἡ πονηρία αὐτοῦ. In reliquis libris legitur κατίωσε, h. e. Deposuit æruginem s. malevolentiam. Hesych. κατίωται· ἐῤῥύπωται." Schleusn. Lex. in C V. T.] Ἰίζω, Æruginem refero, Ærugini s. Ferrugini assimilis sum, Diosc. 5.

ἸΑΛΛΩ, αλῶ, Mitto, Emitto, πέμπω, i. q. ἵημι, derivatumque ex ἰῶ, unde et ipsum ἵημι, ut ἀγάλλω ab ἀγῶ, Il. Θ. (300.) ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν Ἕκτορος ἀντικρύ: quo sensu ἵημι quoque dicitur. Item ἰάλλω ὑλακήν, Epigr. Edo latratum. Item alia signif., Emitto, Extendo, Protendo: ἰάλλειν χεῖρας ἐπί τινι, Manum extendere ad capiendum aliquid, Od. K. (375.) Κίρκη δ' ὡς ἐνόησεν ἔμ' ἥμενον, οὐδ' ἐπὶ σίτῳ Χεῖρας ἰάλλοντα, Ξ. (453.) et alibi, ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον. || Peto, Appeto: ea signif. accus. pers. jungitur. Od. N. (141.) χαλεπὸν δέ κεν εἴη Πρεσβύτατον καὶ ἄριστον ἀτιμίῃσιν ἰάλλειν, Ignominiis afficere s. appetere: Cic. Ignominiis omnibus appetitus. || Hesiod. Θ. (269.) μεταχρόνιαι γὰρ ἴαλλον, de Harpyis, Schol. ἔτρεχον, ἐπέτοντο, Currebant, Volabant. Eustathio aspirandum videtur, idque probari dicit ex ἐφιάλλω et ἐφιάλτης hinc derivatis: ubique tamen tenui notatum reperitur. " || Ἰάλλει ab D " Hes. exp. non solum πέμπει, ἐπιβάλλει, ἐκτείνει: " sed etiam εὑρίσκει, item παρέχει, δίδωσι: quan-" quam perispωmenωs ap. eum scriptum est ἰαλλεῖ." [Arcad. 192. " Jacobs. Anim. 35. Theodorid. 13. Brunck. Aristoph. 2, 251. Heyn. Hom. 5, 542. 6, 227. Lobeck. Aj. p. 356. Toup. Opusc. 2, 125. Wolf. ad Hesiod. 91. Græv. Lectt. Hes. 623. Ilgen. Hymn. 392." Schæf. Mss. Ἴχνος ἶηλαι, Vestigium figere, Nicander Ἀ. 242.] " Ἶηλα, Hesychio sunt " ἀκρόδρυα: pro quo Athen. et Eust. habent ἴηλα, " ut supra docui. || Alioqui ἴηλα est etiam aor. 1 " act. indic., a th. ἰάλλω, significante ἵημι, πέμπω: " cujus tertia pers. est ἴηλε, quod Hes. exp. non " solum ἔπεμψε, ἐπέβαλε, sed etiam περιέβαλε, ἔδησε, " necnon ἔγραψε." " Ἴαλλος, Suidæ est ὁ * σκωπτόλης: " et Ἴαλλοι, τὰ σκώμματα, forsitan παρὰ τὸ ἰάλλειν, " q. e. ἐπιπέμπειν et ἐπιβάλλειν. Dicunt certe Latini " Scommatis impetere, Scommata jacere in aliquem, " Dicteriis incessere. Vide et Etym." [* Ἰαλτός, Æsch. Choëph. 20.] " Ἀπιάλλω, Dimitto: unde

“ fut. ἀπιαλεῖς, quod Hes. itidem exp. ἀποπέμψεις.” A [Archestr. ap. Athen. 321. μεγάλου δ' ἀπὸ χεῖρας ἴαλλε, pro ἄπεχε. Thuc. 5, 77.] “ Ἐσιάλλοντι, Dor. “ pro εἰσιάλλουσιν: ab εἰσιάλλω, Immitto.” [Hes.] “ Ἐνιῆλαι, Hes. exp. κωλῦσαι, ἐμποδίσαι, ab ἐνιάλ- “ λω.” “ Ἐξιάλλειν, Suidæ ἐκβάλλειν, in Ms. etiam “ Cod. Pro quo infra ἐξίλλειν, Ejicere, Excludere.” Ἐφιάλλω, Immitto, Apoll. Rh. 2, (183.) Τῷ καί οἱ γῆρας μὲν ἐπὶ δηναιὸν ἴαλλεν: per tmesin pro ἐφίαλλεν. Sicut vero dicitur χεῖρας ἰάλλειν ἐπί τινι, Manus admovere alicui rei, sic etiam ἐφιάλλειν. Eust. ex Aristoph. ταχέως ὕπεχε τὴν φιάλην, ὅπως Ἔργῳ 'φιαλῶμεν, ['φιαλοῦμεν,] et alibi, Ἀλλ' οὐκ ἀποδώσεις, οὐδ' ἐφιαλεῖς, οἶδ' ὅτι, i. e. ἐπιβαλεῖς, ὁρμήσεις. In his tamen Aristoph. ll., quorum prior in Avibus [Pace 431.] est, alter in Vespis (1348.) legitur φιαλῶμεν et φιαλεῖς, a φιάλη, quam lectionem agnoscit Schol., sicque Suidam etiam legere Eust. [Od. 1403.] tradit: synalœphen tamen hic fieri ei placet, sicut in τῷμῷ: ut ἐφιαλεῖν ἔργῳ sit χεῖρας ἐπ' ἔργῳ ἰάλλειν, i. e. ἐγχειρῆσαι τῇ πράξει. Ex Hom. [Od. X. 49.] quoque B Aristoph. Schol. citat, Αὐτὸς γὰρ ἐφίηλε τάδ' ἔργα, exponens ἐπεβάλετο. “ Ἐπιάλλω, Immitto. Ari- “ stoph. N. (1299.) ἄξεις; ἐπιαλῶ Κεντῶν ὑπὸ τὸν “ πρωκτόν σε τὸν σειραφόρον, i. e. ἐπιπέμψω σοι, sc. “ τὸ κέντρον. At ap. Thuc. 5, (77.) p. 190. in Fœ- “ dere quodam, Αἱ δέ τι καὶ ἄλλο δοκῇ τοῖς ξυμμάχοις, “ οἴκαδ' ἐπιάλλειν. Domum mittere, i. e. Domum “ missis literis nuntiisve significare, Schol. exp. ἐπι- “ πέμπειν, στέλλειν. Sed scribitur ibi etiam ἀπιάλ- “ λειν.” AT Ἐφιάλτης, quod hinc derivat Eust., habes supra post Ἄλλομαι in Ἐφάλλομαι. Προϊάλλω, Foras emitto, Od. O. (368.) ποσὶν δ' ὑποδήματα δοῦσα, Ἀγρόνδε προΐαλλε, Amandabat foras in agrum, Il. Θ. (364.) αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς Τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόθεν προΐαλλεν, E cœlo foras emisit. Promo, Od. Ξ. (18.) ἐπεὶ προΐαλλε συβώτης Αἰεὶ ζατρεφέων σιάλων τὸν ἄριστον ἁπάντων. Ἐπιπροϊάλλω, idem, s. προπέμπω, Eust.: Protendo, Propono, προτείνω, προτίθημι. Il. Λ. (627.) Ἥ σφῶϊν μὲν πρῶτον ἐπιπροΐαλλε [ἐπιπροΐηλε] τράπεζαν Καλήν, C κυανόπεζαν.

ἸΑΠΤΩ, ψω, Mitto, ut ἰάλλω, cum quo ejusd. esse originis volunt. Sicut vero dicitur ἀτιμίῃσιν ἰάλλειν ab Hom. Ignominiis appetere, sic etiam λόγοις ἰάπτειν. Tecmessa ap. Soph. Aj. (500.) Καί τις πικρὸν πρόσφθεγμα δεσποτῶν ἐρεῖ, Λόγοις ἰάπτων· ἴδετε τὴν ὁμευνέτιν Αἴαντος, Verbis incessens, probrosis appetens. Notandum tamen posse h. l. exponi etiam βλάψης. In qua signif. sunt qui ab ἴπτω, itidem pro βλάπτω, deducant: e quibus est Herodian., teste Eust.: alii ab ἰός, quod rubigo omnia corrumpat, ut ἰάπτω i. sit q. φθείρω s. διαφθείρω. || Apud Soph. Aj. (697.) φάνηθ', ὦ Θεῶν χοροποί', ἄναξ, ὅπως μοι Νύσια Κνώσι' ὀρχήματ' αὐτοδαῆ ξυνὼν ἰάψης, Schol. exp. συνάψῃς: Ut mihi Nyssias Cnossias saltationes te magistro perceptas præsens jungas: Eust. vero ἰάπτειν ὄρχησιν esse tradit vel τὸ εἰπεῖν καὶ διδάξαι, derivando ab ἔπω, vel ἐπιπέμψαι, ab ἰῶ, i. e. πέμπω. [“Thom. M. 311. ad Charit. 765. Heyn. Hom. 4, 6. 122, 229. 5, 36. Lobeck. Aj. p. 325. D Theocr. 3, 17. ibique Valck. Noceo, Ruhnk. Ep. Cr. 137. Ἰάπτομαι, Wakef. S. Cr. 3, 75.” Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 301. Suppl. 563. Ag. 507. Apoll. Rh. 2, 875. Moschus 4, 39. Theocr. 2, 82. Quint. Sm. 3, 454. 480. 6, 546. Soph. Aj. 501.] Κατιάπτω, Lædo, Corrumpo, βλάπτω, διαφθείρω, Od. B. (376.) Ὡς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χρόα καλὸν ἰάψῃ, [ἰάπτῃ]: est autem hic tmesis. [Moschus 4, 1. * “ Περιϊάπτω, Theocr. 2, 82.” Boiss. Mss.] Προϊάπτω, Procul mitto, ablego, amando, Il. A. (3.) de ira Achillis, Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν Ἡρώων, i. e. προέπεμψεν, ut a quibusdam simpliciter accipi Eust. annotat. Quibus ipse non assentitur; nec enim πομπὴν aut προπομπὴν h. l. intelligi, sed φθορὰν καὶ βλάβην τινά, idque Straboni etiam placere: itaque commodius derivari ab ἰάπτω, τὸ βλάπτω, vel τὸ μετὰ βλάβης τι ποιῶ: ut ἰάπτειν ἄϊδι, sit βλάπτειν ἄϊδι s. ζημιοῦν, Orco aliquem affligere s. multare, utpote extremo omnium malo: atque sic ἄϊδι dat. erit instrumentum significans: posse vero ἄϊδι προΐαψεν exponi etiam μετὰ βλάβης εἰς ᾅδην πρὸ τοῦ δέοντος ἔπεμψεν, ut præp. πρὸ tempus denotet. H. e. Ante tempus s. fatalem diem misit. Ad extremum addit, posse etiam simpliciter exponi ἔπεμψεν, ut præp. abundet, sicut in νῆας προπάσας. Quam expos. licet prius improbasset, simplicior tamen est, eamque secuti videntur poëtæ Latini, cum Ad orcum mittere, Orco mittere dixerunt: Virg. vero dicit etiam Demittere orco. Il. E. 190. Καί μιν ἐγωγ' ἐφάμην Ἀϊδωνῆϊ προϊάψειν. Apud Nicandr. vero Θ. (722.) ubi loquitur de symptomatis, quæ phalangii morsum consequuntur, οὐδέ [ἐν δέ] τε καῦλος Φύρματι μυδαλέος προϊάπτεται, Schol. προπέμπεται, προδίδοται καὶ οἱονεὶ σήπεται. [Orac. Sibyll. 14, 92. “ Heyn. Hom. 4, 6. 671. 5, 36. 8, 613-4. Wakef. Alc. 398. Wassenb. ad Hom. 20. ad Il. E. 190. Λ. 55. Προϝιάπτω, Burgess. Præf. ad Dawes. M. Cr. xxii.” Schæf. Mss.]

ἯΛΟΣ, ὁ, Clavus, Il. A. (245.) ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ Χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, Aureis clavis, Athen. 11. Ἔξωθεν δεῖ ἐμπείρεσθαι τοὺς χρυσοῦς ἥλους τῷ ἀργυρῷ ἐκπώματι: 12. Χρυσοῦς ἥλους ἐν ταῖς κρηπῖσι καὶ ὑποδήμασιν ἐφόρει, Gestabat crepidas et calceamenta aureis clavis confixa, ut Festus loquitur, cum Clavata vestimenta et calceamenta explicat quid sint: item χαλκοῖ ἧλοι ap. Eund. 5. Ærei clavi: item ἧλοι σιδηροῖ καὶ ξύλινοι ap. Xen. K. (9, 12.) At Ἄλλῳ ἥλῳ ἐκκρούειν τὸν ἧλον Proverbiale est ap. Lucian. (1, 733.) De quo J. Poll. quoque et Erasm. Prov. || Callosum tuberculum, album, rotundum, capiti clavorum simile, quod in toto corpore provenit, sed potissimum in plantis digitisque pedum, interdum et in summis manuum digitis. [Aëtius 14, 4.] Polluci ἧλος est συστροφὴ τυλώδης, περιφερής, * ὕπωχρος, * ἡλοειδής· ὅτι ἄνωθεν μὲν εὐρύνεται, περὶ δὲ τὴν σάρκα ἀποστενοῦται, μάλιστα περὶ τὰ ἴχνη. Diosc. 1, 137. de salice, Καὶ ὁ φλοιὸς δὲ τὰ αὐτὰ δρᾷ· καεὶς δὲ καὶ φυραθεὶς ὄξει, τύλους καὶ ἥλους αἴρει καταπλασθείς. Pro quo Plin. Corticis e ramis primis cinis clavum et callum aqua mista sanat: ubi Aceto scr. videtur: nisi quis in Gr. textu vitium esse respondeat. In oculis autem ἧ., Clavi, dicuntur callosa in eorum albo tubercula, Cels. 7. Aëtius vero scribit ἧλον in oculo appellari, postquam staphyloma maximum evaserit, adeo ut palpebras excedat, et induruerit, cornea tunica undique callosa evadente, Gorr. || In olea etiam ἧλος dicitur ceu Quædam solis inustio, qua infestatur, Theophr. H. Pl. 4, (14, 3.) Ἡ δ' ἐλαία πρὸς τῷ τοὺς σκώληκας ἔχειν, οἳ δὴ καὶ τὴν συκῆν διαφθείρουσιν ἐντίκτοντες, φύει καὶ ἧλον· οἱ δὲ μύκητα καλοῦσιν, ἔνιοι δὲ λοπάδα· τοῦτο δ' ἐστὶν οἷον ἧλοι αὐτῶν. Plin. 17, 24. Olea præter vermiculationem, quam æque ac ficus, sentit, clavum etiam patitur: sive fungum placet dici, vel patellam. Hæc est solis exustio. E quibus Plin. verbis apparet, eum non ἧλοι legisse, sed fortasse ἡλίωσις. Gaza quoque vertit Solis exustio. Ab ἵημι autem derivant ἧλος Gramm., quod immittatur iis, quæ compinguntur. [“ Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 125. Bergler. Alciphr. 408. Heyn. Hom. 4, 203. 6, 229. Unde? Wyttenb. Select. 340. Cattier. Gazoph. 23. Ἄλος conf. c. ἄλλος, Jacobs. Anth. 7, 92. 9, 352. Ἥλῳ τὸν ἧλον, ad Lucian. 1, 716.” Schæf. Mss. * Ἡλοειδής, J. Poll., vide supra. * Ἡλόκεντρον, Gl. Calcar: * Ἡλοκόπος· Clavarius: * Ἡλοκοπέω· Clavo. * Ἡλοπαγής, Manetho 1, 149.] Ἡλότυπος, Clavo percussus aut fixus, Nonn. [Jo. 20, 91.]

Ἔφηλος, ὁ, ἡ, ET Ἔφηλις, ἡ. Est autem ἔφηλος Clavis affixus, ὁ ἡλωμένος, Suid. || Qui laborat vitio, quod ἔφηλις dicitur, de quo paulo post: ὁ ἐφηλίδας ἔχων εἰς τὴν ὄψιν, Suid. Hes. Levit. 21, (20.) Κυρτὸς ἢ ἔφηλος, ἢ πτιλλὸς τοὺς ὀφθαλμούς. Ubi Latina versio habet Lippus. || Videtur etiam esse Soli expositus aut Sole exustus: ea enim signif. tribuitur sequenti quoque ἔφηλις, et id Grammaticorum et Lexicogr. libri alioqui corrupti innuunt. Ἔφηλις s. Ἐφηλὶς, utrumque enim agnoscunt Suid. et Hes. sc. et ὀξύτονον et προπαροξύτονον, Fibula, περόνη, qua sc. aliquid constringitur, sicut clavo ligna aut alia ejusmodi com-

pinguntur. || Vitium faciei asperæ, πάθος ἐπὶ προσώπου τραχύτητος: unde ἔφηλος, ὁ ἐφήλιδας ὡς ἥλους ἔχων εἰς τὴν ὄψιν, ut Hes. docet. Atque secundum hanc definitionem vocabuli ἔφηλις ad ἧλος pertinebit. Celsus certe ἐφήλιδα nihil aliud esse dicit quam Asperitatem quandam et duritiem mali coloris: [Vitiligo, 5, 6.] atque hac ratione ἔφηλις cum ἧλος, Clavus, aliquid simile habebit, de quo jam dictum est. J. Polluci ἔφηλις est ὑποπέλιδνος ἐν προσώπῳ ἐπιδρομὴ ἀφανίζουσα τὸ κατὰ φύσιν χρῶμα. Actuario autem ἔφηλις et φακὶς sunt οἷά τινα στίγματα περὶ τὸ πρόσωπον, ἀλλοχροοῦντα πρὸς τὸ λοιπὸν τοῦ προσώπου χρῶμα: Nicandri vero Schol., ἡ καλουμένη λέπρα, perperam. Aliis tamen hæc etym. ab ἧλος non placet, sed ab ἥλιος. Unde Gorr. Provenit, inquit, potissimum in facie ex inflammatione aut ardore solis: præsertim vero, ut scripsit Crito, circa malas et nasum ejusmodi maculæ apparent, non quidem in alto fixæ, sed instar flosculorum productæ. Nomen inditum ἀπὸ τοῦ ἡλίου, non quod a sole tantum vitia illa in cute contrahantur, sed quod a reliquis inducta causis, similem asperitatem et colorem habeant. Quæcunque enim causa ea excitarit, cutis, ceu multo sole exusta, candorem et lævorem amittit, contrahitque nigritiem et aspredinem. Plin. (2, 513.) aliquando Discolorem a sole cutem, aliquando A sole usta, adusta interpr., eoque vitio deformes Solatos appellat. Alii Vitia cutis simpliciter Latine reddunt. Hæc ille. In veteri quoque Lex. ἐφηλὶς esse dicitur ἡ ἐκ τοῦ ἡλίου περὶ τὸ πρόσωπον ἔκκαυσις καὶ μελανία. Nicander Θ. (858.) de bryonia, ἥ καὶ ἔφηλιν Θηλυτέρης [Θηλυτέρων Schn.] ἐχθρὴν χροιῆς ἀπεμόρξατο [ἐχθρήν τε χροὸς ὠμόρξ.] λεύκην. Diosc. 1, 177. Ἀμυγδαλέας πικρᾶς ἡ ῥίζα ἀφεψηθεῖσα λεῖα ἐφήλεις τὰς ἐν προσώπῳ ἀποκαθαίρει. Pro quo Plin. Amygdalæ amaræ radicum decoctum cutem in facie corrigit. Et c. 84. de ficu, Σμήχει δὲ λέπρας καὶ λειχῆνας, ἐφήλεις, ἀλφούς, ψώρας: 2, 21. Ἐφήλιδας καὶ ἀλφοὺς καὶ φακοὺς θεραπεύει. E quibus exemplis cognoscitur etiam duobus modis h. v. declinari, non solum ιδος, sed etiam ιος. [" Ἔφηλος, Ruhnk. Ep. Cr. 167. Ἔφηλις, Brunck. Soph. 3, 510." Schæf. Mss. Mathem. Vett. 63. Ὀφθαλμοὶ ἔφηλοι, Ælian. H. A. 15, 18. Schleusn. Lex. in V. T.] " Ἔπηλις, Operculum arcæ, s. cistæ: τὸ πῶμα τῆς λάρνακος, Hes. Exp. etiam Macula a sole, tanquam ἔφηλις. Vide Eust." [" Lobeck. Aj. p. 345. Brunck. Soph. 3, 510." Schæf. Mss. * Ἐφηλότης, Sext. Emp. 7, 233. ὀφθαλμοῦ.]

[* Τρίσηλος, Greg. Naz. 2, 279.]

Ἡλόω, Clavo figo, VV. LL. [" Ad Timæi Lex. 71." Schæf. Mss. " Perf. pass. ἥλωμαι, Clem. Alex. 240." Wakef. Mss. * Ἡλωτὸς, Gl. Clavatus, Paul. Æg. 6, 66. καυτήρ. * " Ἀνηλόω, Cels. ap. Orig. 298." Kall. Mss. " Herodian. Epimer. 188. * Ἀνήλωτος, Suid. v. Ἀγόμφωτος." Boiss. Mss. * Ἀφηλόω, Just. M., Gl. Refringo: * Ἀφήλωσις· Refractio. * " Διηλόω, Clavum adigo, Clavo transfigo, Jud. 5, 26. Διήλωσε κρόταφον αὐτοῦ, ubi nonnulli leg. arbitrantur διήλασε, Transverberavit, a διελαύνω. Sed non solicitanda videtur lectio recepta, quæ re in facto posita satis confirmatur. Vide Scharfenberg." Schleusn. Lex. in V. T. * " Ἐνηλόω, Clavis affigo, Cels. ap. Orig. c. Cels. 6. p. 298." Seager. Mss. * Ἐνήλωσις, Athen. 205. * Ἐξηλόω, Gl. Effringo, Refigo.] Ἐφηλόω, Clavo affigo, [Æsch. Suppl. 951. * Ἐφηλωτὸς, Mathem. Vett. 244.] Καθηλόω, Clavis defigo, configo, [" Chrys. in Ps. 118. T. 1. p. 987." Seager. Mss. Plut. 7, 944. * Καθήλωμα, 1 Reg. 6, 21. sec. Cod. Alex. et Inc.] Καθήλωσις, Confixio quæ fit clavis, [Symm. Theod. Ezech. 7, 23. " Procop. Euseb. H. E. 4, 15, fin." Wakef. Mss.] Καθηλωτὴς, Qui clavis defigit, configit: [Gl. Fictor. * Καθηλωτὸς, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.] Ἀποκαθηλόω, Refigo, contr. τῷ καθηλόω. Ἀποκαθήλωσις, Refixio: ut ἀποκαθήλωσις τοῦ Χριστοῦ, Refixio Christi, qua sc. e cruce fuit exemtus, Bud. [* Προσκαθηλόω, Clem. Alex. Cohort. 45, 25.] Προσηλόω, Clavis affigo, Lucian. Ὢι προσηλῶσαι δεήσει, Cui affigere oportebit, Plut. (7, 680.) Ἀλλ' ὥσπερ ἀγάλματα προσηλοῦ-

A ται καὶ συντήκεται βάσεσι, Sed ut signa suæ basi affixa et applumbata cohærescunt. Προσηλοῦσθαι alicui rei dicimur metaph. etiam, ut Lat. Affixi esse, cui ita velut adhærescimus, ut ab ea non discedamus, veluti ap. Chrys. Τῷ βιβλίοις προσηλουμένῳ, ubi de episcoporum officio et studiis loquitur. Peculiariter vero capitur pro Cruci affigo, ut ap. Dem. (549.) Bud. interpr. Καὶ μονονοὺ προσηλῶσθαι. Greg. de Christo, Προσηλούμενος, θαπτόμενος, ἀνιστάμενος. [Simpl. ad Epict. p. 89. * Προσήλωσις, Gl. Affligatio. " Planud. in Laudatione Diomedis ined." Boiss. Mss. * Συνηλόω, Polyæn. 7, 21, 3. * Συνήλωσις, Gl. Conclavatio.]

Ἡλίσκος, Claviculus, Parvus clavus. [" Aristoph. Fr. 247. * Ἡλάριον, Tzetz. Exeg. in Il. 120, 5." Schæf. Mss.] Ἡλίτης, Clavaris, ut nonnulli interpr. Et Ἡλῖτις λεπὶς, fem. Squama æris, quæ e clavis decutitur. De qua Diosc. 5, 89. Λεπὶς δὲ, ἡ μὲν ἐκ τῶν Κυπρίων χαλκουργικῶν ἥλων, παχεῖα, καλουμένη δὲ ἡλῖτις. Et Plin. 34, 11. Est autem squama hæc B decussa vi clavis, per quos panes ærei ferruminantur. In Cypriis maxime officinis omnia. [Ἡλίτης, i. q. λεπὶς σιδήρου, Aëtius 30, 20.]

ἙΣΜΟΣ, ὁ, Examen, i. e. Apum congregatio, Fest., Apum agmen, Xen. Ἑ. (3, 2, 20.) Περιεπλήσθη ἡ οἰκία ἔνθεν καὶ ἔνθεν, ὥσπερ ὑπὸ ἑσμοῦ μελιττῶν ὁ ἡγεμὼν, Aristot. H. A. 9, (27, 6.) Οἱ δὲ βασιλεῖς οὐ πέτονται ἔξω ἐὰν μὴ μετὰ ὅλου τοῦ ἑσμοῦ. Pro quibus Plin. Cum procedit, una est totum examen, circaque eum conglobatur. || Sicut vero Lat. Examen metaphorice capitur pro Quavis multitudine congregata, ita et hoc: unde ap. Dionys. Areop. de Equorum grege dicitur. Item μαρτυριῶν ἑσμὸς, Copia, ut ap. Greg. Bud. interpr. Et ap. Synes. Ἐνὶ δὲ τούτῳ λόγῳ ποῖος οὐχ ἑ. ἀγαθῶν. Dictum autem volunt παρὰ τὸ ἅμα πετομένας ἵεσθαι. [" Thom. M. 667. Brunck. ad Bacch. 699. Musgr. 709. Jacobs. Anim. 114. Anth. 6, 343. 357. 7, 205. 9, 205. 10, 354. 11, 37. 12, 68. Antip. Sid. 43. Lobeck. Aj. p. 234. Ἑσμὸς, Valck. Phœn. p. 68. ad Röv. 47. ad C Charit. 306." Schæf. Mss. " Non dubitandum videtur, quin hoc nomen a v. ἕζω derivatum sit, quod apes conglobatæ adhærescere alicubi et considere solent." Hermann. in Wolfii Anal. Liter. 3, 73. et in Classical Journal T. 18. p. 347. Schn. Lex. Suppl. ap. Barker. * " Ἑσμοτόκος, Jacobs. Anth. 8, 355. Toup. Opusc. 1, 418." Schæf. Mss. * Ἑσμοφύλαξ, Geop. 15, 2.] Ἀφεσμὸς, i. q. ἑσμὸς, Aristot. l. c. Φασὶ δὲ καὶ ἐὰν ἀποπλανηθῇ ὁ ἀ., ἀνιχνευούσας μεταθεῖν, ἕως ἂν εὕρωσι τὸν ἡγεμόνα, τῇ ὀσμῇ: paulo post, de rege, Καὶ ἐὰν ἀπόλλυται, ἀπόλλυσθαι τὸν ἀ. Pro quibus Plin. Amisso (rege, totum agmen) dilabitur. Ibid. Examen vocat. Aristot. ἀ. τῶν μελιττῶν γίνεται, Examina ducuntur, conduntur, Virg., Colonia apum ducitur: ἄφεσιν etiam id ipsum appellat. [" Qui accurate considerarit verba Aristotelis, facile intelliget, ἑσμὸν universe dici Examen apum, ἀφεσμὸν autem, id quod plane cum ea, quam indicavi, origine vocabuli congruit, Examen vagum, a principali examine, ut coloniam, digressum: idque D ab Romanis proprie Examen vocatur." Hermann. l. c. Eust. Il. 2. p. 135, 11. 178, 16. * Ἕσμιος, Hes.] " Ἐθμοὶ, Hesychio πολλοὶ, δεσμοὶ, πλόκαμοι. Sed illud πολλοὶ valde male convenit cum ceteris." [" Valck. ad Röv. 47." Schæf. Mss.]

" ἼΘΥΜΒΟΙ, Saltatores aut Saltationes ἐπὶ Διονύσῳ, ut refert J. Poll. 4. c. 14. (101. 104.) de saltationum generibus. Hesychio ἴθυμβος est ὁ γελοιαστὴς et τὸ σκῶμμα: ἀπὸ τῶν ἰθύμβων, quæ dicit fuisse Poëmata ἐπὶ χλεύῃ καὶ γέλωτι συγκείμενα, et ᾠδὴν μακρὰν καὶ ὑπόκενον." [" Toup. Opusc. 2, 53." Schæf. Mss.]

ἸΚΜΑΣ, άδος, ἡ, Humor, Vapor, Il. P. 392. ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη, δύνει δέ τ' ἀλοιφὴ, Πολλῶν ἑλκόντων, exp. ὑγρασία, Aristoph. N. (233.) Ἕλκει πρὸς αὐτὴν ἰκμάδα, Gal. Πρῶτον μὲν γὰρ ὁ τοιοῦτος πυρετὸς ἐκβόσκεται τὴν οἰκείαν ἰ. τῶν μορίων, ὑφ' ἧς τρέφεται, Humorem vitalem, proprium partium. Bud. Ex Epigr.

ἰκμὰς δρυὸς εὔκολλος, pro Visco. Deducit autem Etym. ab ἴκω, postquam exposuit ἡ ὑγρὰ σταγὼν, et λιπαρότης: sed hujus etymi rationem desidero, præsertim cum ἰκμὰς tenui scriptum passim inveniatur, at ἴκω aspero. [" Ilgen. ad Hymn. 418. Jacobs. Anth. 8, 25. Epigr. adesp. 472." Schæf. Mss. Theophr. C. Pl. 3, 10, 1. in Addendis, Apoll. Rh. 3, 858. 4, 680. Vide "Ικμαρ. * " Ἰκμαδώδης, * Ἰκματώδης, ad Hesych. 1, 37, 12." Dahler. Mss. " Schol. Arat. D. 332. Schol. Od. A. 7. * Ἰκμώδης, Schol. Æsch. Pr. 88." Wakef. Mss.] Ἰκμαλέος, Humidus, ap. poëtas: ἰκμαλέον, ὑγρὸν, χλωρὸν, στερεὸν, Hes. [Opp. 'A. 3, 595. Hippocr. 593, ἧπαρ.] " Ἰγμαλέην, Hes. affert pro " ὑγρὰν, διΰγρον, Humidam, Humectam, Madentem: " pro quo scr. ἰκμ." Ἰκμαῖος, Jupiter, q. d. Humidus Jupiter, pro Humoris dator, Apoll. Rh. 2, (522.) βωμὸν ποίησε μέγαν Διὸς ἰκμαίοιο: ubi v. Schol. [" Markl. Suppl. 1212. Jacobs. Anth. 7, 210. Fac. ad Paus. 1, 123. Kuhn. 57. Ruhnk. Ep. Cr. 209. ad Herod. 407. Bergler. Alciphr. 349." Schæf. Mss. * " Ἴκμιος, Nonnus p. 70, 15. ἀήρ." Schn. Lex.] Ἰκμασία, Humor, Humiditas, ὑγρασία, ὁ ἔνδροσος ἀὴρ, Hes. Ἰκμάζω, Humecto, Humefacio, Humidum reddo. Et pass. Ἰκμάζομαι, Humector, Emollior, Hes. Sed Idem ἰκμάζειν exp. etiam κατασκελετεύειν. [" Heyn. Hom. 8, 411." Schæf. Mss.] Ἀνικμάζω, idem. [Hippocr. 633. var. lect.] Interdum vero Exicco: Diosc. 2. (4, 65.) Πρὶν ἢ ἀνικμασθῆναι πᾶν τὸ ὑγρόν. [" Schol. Nicandri 'A. 522. * Ἀνικμαστέος, Exiccandus, Diosc." Wakef. Mss.] " Ἀπι- " κμῶντο, Hesychio ἀπεψῶντο. Videtur tamen pro- " prie esse Exiccabantur expresso aut exucto hu- " more: vel Humor eis exprimebatur." Διϊκμάζω, Humecto: Διϊκμαζομένης τῆς γῆς, Theophr. C. Pl. 3, [4, 3.] Ἐξικμάζω, pro Exicco, Exugo: ut ap. Diosc. hydropica οἰδήματα dicuntur ἐξικμάζειν, quod exp. Humores exugere, Siccare. Et ap. Aristot. H. A. 8, (4.) Σαρκοφάγοι δὲ ὄντες οἱ ὄφεις, ὅ, τι ἂν λαμβάνωσι ζῶον ἐξικμάζοντες: [7, 2, 5. Probl. 22, 9.] Et ap. Theophr. (C. Pl. 3, 6, 1.) Ἡ δὲ κόπρος—ἐξικμάζεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Ex Aristot. affertur etiam, Δέξασθαι τὴν εἰσελθοῦσαν τροφὴν καὶ τὴν ἐξικμασμένην ἐκπέμψαι: quæ verba et ap. Plat. leguntur in Timæo (9, 310.,) Lex. Cic. 19. una cum ipsius Cic. interpretatione. [Eur. Andr. 405. * Ἐξίκμασις, Tzetz. Exeg. in Il. 97, 12. * Ἐξικμαστικὸς, Procl. Paraphr. Ptol. 1, 4. p. 27.] Ἀνεξίκμαστος, Qui exiccari non potest, exiccatus non est; Resiccabilis, e Gaza, VV. LL. Ead. pro Non exuccus legi tradunt ap. Aristot. Probl. [* Συνεξικμάζω, Theophr. de Sudor. 13. * " Κατικμάζω, Nicander 'A. 581." Wakef. Mss.] Συνικμάζω, Humecto. Unde pass. Συνικμάζεσθαι ap. Theophr. 189. Humectari, Humidum fieri, Madefieri, Bud. [cf. C. Pl. 4, 13, 6. de Lapid. 2, 10.] Ἰκμαίνω, i. q. ἰκμάζω, Humecto, Mollio, ὑγραίνω, μαλάσσω. [Apoll. Rh. 3, 847. 4, 1066. Nicander 'A. 97. 112. * Κατικμαίνω, Lycophr. 1053. * Καθικμαίνω, Nonn. D. 3. p. 88. v. 606.] Ἄνικμος, Humoris expers, Siccus, Aridus, Plut. (9, 745.) Ὁ δ' ἄ. καὶ ξηρὸς, sc. ἀήρ. [Artemid. 1, 19. * Ἀνίκμως, Athanas. 2, 423. * Δύσικμος, Hippocr. 603. Foës.] CONTR. Ἔνικμος, Humorem habens, Cui humor inest, Humidus: ut τόπος, ἀήρ. Item, Ἔ. τὰ χείλη τῶν ποταμῶν, VV. LL. [Theophr. H. Pl. 5, 6, 3. C. Pl. 1, 2, 1.]

" ἸΚΡΙΟΝ, Tabula: vel Tabulatum: ap. Hom. " enim ἰκρία νηῶν interpr. σανιδώματα ἢ καταστρώματα: ut Il. O. (676.) Ἀλλ' ὅγε νηῶν ἰκρί' ἐπῴχετο " μακρὰ βιβάσθων: (729.) λίπε δ' ἰκρία νηὸς ἐΐσης· " Ἔνθ' ἄρ ὅγ' εἱστήκει δεδοκημένος, ἔγχεϊ δ' αἰεὶ " Τρῶας ἄμυνε νεῶν: ut et ap. Thuc. milites ἀπὸ " τῶν καταστρωμάτων μάχονται, E tabulato navis pugnant. Et ap. Polyb. stant πρὸς μάχην ἕτοιμοι ἐπὶ " τῶν καταστρωμάτων, In tabulato s. Super tabulato " navis. Rursum Hom. Od. E. (162.) δούρατα μακρὰ ταμὼν, ἁρμόζεο χαλκῷ Εὐρείην σχεδίην· ἀτὰρ " ἰκρία πῆξαι ἐπ' αὐτῇ Ὑψοῦ, Tabulas super ea coagmenta s. compinge. Sic ap. Suid. προβλήματα δὲ " ξύλων κατὰ τῶν ἡμιτελέστων ἐφίστασαν, καὶ ἰκρία " προσπήξαντες, διαβάσεις παρὰ σφᾶς ἐμηχανῶντο.

A " Itidem τὰ τῶν θεάτρων σανιδώματα dicuntur ἰκρία, " necnon τὰ ἐν ἐκκλησίαις: nam olim Athenis dicuntur spectasse ludos ἐπὶ ξύλων antequam theatrum " extructum fuit: ibid. et conciones habuisse. Dicit " certe Aristoph. Θ. (395.) Ὥστ' εὐθὺς εἰσιόντες ἀπὸ " τῶν ἰκρίων Ὑποβλέπουσ' ἡμᾶς: de viris e foro domum reversis, s. e tabulato quod in foro erat ludis " spectandis vel concionibus habendis extructum. " Itidem ap. Athen. (167.) Demetrii Phalerei nepos " τοῖς Παναθηναίοις ὕπαρχος ὢν, ἴκριον ἔστησε πρὸς " τοῖς Ἑρμαῖς Ἀρισταγόρᾳ, μετεωρότερον τῶν Ἑρμῶν, " Tabulatum erexit Aristagoræ Corinthiæ, pellici " suæ, super quo sc. ludos Panathenaicos spectaret. " Hes. quoque ἰκρία esse dicit non solum τὰ πλάγια " καὶ τὰ μακρὰ σανιδώματα τῆς νεὼς, et τὰ ὀρθὰ ξύλα " τὰ ἐπὶ τῆς πρύμνης καὶ πρώρας, verum etiam τὰ ἐπὶ " τοῖς ξύλοις κατασκευαζόμενα θεωρεῖα, s. τὰ ξύλινα " ἐφ' ὧν ἐθέων πρὸ τοῦ τὸ ἐν Διονύσου θέατρον γενέσθαι. " Eid. Hes. ἰκρίον est etiam σανίδωμα ἢ ξύλον ἐν ᾧ " οἱ κακοῦργοι ξέονται, Tabulatum s. Lignum super
B " quo sontes cruciantur. Et ap. Suid. ἰκρίῳ Ἰουδαῖοι τὸν Σωτῆρα προσήλωσαν, Tabulæ erectæ Servatorem affixerunt: nam et τὰ ὀρθὰ ξύλα vocari " ἰκρία, testatur idem Suid. et Hes. quales ap. archi- " tectos sunt Arrectariæ tabulæ. Evangelistæ quod " ibi ἰκρίον dicitur, vocant σταυρὸν, Palum erectum, " Furcam. Sed et ἱστὸν vocari ἴκριον, testatur Eust., " veterum Gramm. auctoritatem allegans: nam et " nauticus malus est ὀρθὸν ξύλον, Lignum erectum: " unde ἴκρια interpr. etiam Sublicas, Palos, Perticas. " Nota vero ap. Eust. scribi ἴκρια, proparoxytonως, " ut ap. Suid. quoque in manuscripto etiam Codice: " ap. Hes. vero et Etym. ἰκρία, paroxytonως. Ac si " Etymologo credimus ἰκρία dicuntur non solum τὰ " σανιδώματα, διὰ τὸ δι' αὐτῶν ἱκνεῖσθαι: sed etiam " πάντα τὰ ἁπλῶς μετέωρα, διὰ τὸ εἰς ὕψος ἥκειν, οἱονεὶ " ἱκήριά τινα ὄντα. Inde porro paragoge poëtica DICITUR Ἰκριόφι pro ἰκρίων: ut Od. O. (283.) ἐπ' " ἰκριόφιν τάνυσεν νεὸς, Super tabulato navis: ἐπὶ " τῶν σανιδωμάτων καὶ καταστρωμάτων: (551.) Νηὸς
C " ἀπ' ἰκριόφιν, E, s. De tabulatis navis." [" Dionys. H. 1, 582. Heyn. Hom. 7, 114. Kuster. Aristoph. 219. ad Marcell. de Thuc. 5. ad Charit. 673. Jacobs. Anim. 274. Leonid. Al. 4. Ruhnk. Ep. Cr. 256. Toup. Opusc. 1, 97. ad Herod. 320." Schæf. Mss. I. q. πύργος, Strabo 12. p. 88.] " Inde ET Ἰκριοπηγοὶ AC Ἰκριοποιοὶ dicuntur Tabularum coagmentatores, Qui tabulata conficiunt. Posterius legitur " ap. J. Poll. 7. c. 27. Ibi enim ἰκριοποιοὺς esse di- " cit τοὺς ποιοῦντας τὰ περὶ τὴν ἀγορὰν ἰκρία, Qui " conficiunt tabulata in foro." [* Ἰκρίδιον, Gl. Tigillus, Schol. Aristoph. Σφ. 1210. * Ἰκριόω, Dio Cass. 225. Etym. M. Suid. v. Ἐδωλιάσαι. * Ἰκρίωμα, Hes. " Ad Lucian. 2, 334." Schæf. Mss.] " Ἐπίκριον, τὸ, Antenna navis. Od. E. (254.) Ἐν δ' " ἱστὸν ποίει καὶ ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ. Apoll. Rh. " 2, (1264.) ἱστία μὲν καὶ ἐπίκριον ἔνδοθι κοίλης Ἱστοδόκης στείλαντες ἐκόσμεον. Ubi tamen Schol. ἐπίκρια esse ait τὰ τῆς νηὸς σανιδώματα."

D " ἼΚΤΕΡΟΣ, ὁ, Icterus, Morbus regius s. ar- " quatus: i. e. effusio biliosi humoris in corpus uni- " versum: oriens vel ab obstructione vesicæ illius " quæ bilem recipit, vel a calida et sicca totius cor- " poris maximeque hepatis intemperie, aut facultatis " secretricis imbecillitate: vel a venenatorum mor- " sibus aut potu pharmacorum deleteriorum: vel " per morborum biliosorum crises. Est vero et ni- " ger icterus qui fit obstructione lienis, et in eo nigra " bilis effunditur in corpus, et color niger apparet. " Hippocr. de Loc. in homine, Ἴκτερος ἢν ἐπιγένηται " ἐν τοῖσιν ὀφθαλμοῖσι. Diosc. 3. Ἴκτερον διὰ τῶν " ῥινῶν ἀποκαθαίρει, Morbum regium per nares pur- " gat. ‖ Avis quædam ἴκτερος vocatur a colore: " quæ si spectetur, sanari id malum tradunt, et " avem mori. Hanc puto Latine vocari Galgulum. " Plin. 30, 11. Meminit ejus et Opp." [Cœl. Aurel. 3, 5. " Anonym. Rhedingerianus Ms. Ἴκτερος ζῶόν λέγεται ἀπὸ τῆς χροιᾶς, ὃν εἰ τῷ πάθει τούτῳ τις ενεχόμενος ἴδοι, φεύξεται εὐθὺς τὴν νόσον." Schn. Lex.

Schleusner. Lex. in V. T. : Gl. Aurugo, Morbus regius : *Ἴκτερις· Aurugo.] " INDE Ἰκτερώδης, Ictero " similis : item Icterum s. Morbum regium denotans : " ut cum Hippocr. in Coac. Progn. dicit, Αἱ πυκναὶ " ἀναστάσιες ὑπόγλισχροι, ἰκτερώδεες, sc. εἰσὶ, Mor- " bum regium significant, Icteri signa sunt. Idem " ἰκτερώδεας vocat Qui ictero s. arquato laborant. " Aphor. s. 5, artic. 71. Οἱ ἰκτερώδεες, οὐ πάνυ τι " πνευματώδεές εἰσι," [567, 55.] " DICITUR ET Ἰ- " κτεριώδης : ut in Prorrhet. 2. Οἷσι δὲ τὰ χρώματα " νέοις ἐοῦσι πονηρά ἐστι πολὺν χρόνον, ξυνεχέως δὲ " μὴ ἰκτεριώδεα τρόπον, οὗτοι κεφαλὴν ἀλγέουσι, Non " in modum ictericorum s. eorum qui ictero labo- " rant. Item vero e Diosc. 2. et 3. affertur ἰκτεριώ- " δης pro Regio morbo laborans, Felle suffusus. Rur- " sum ap. Hippocr. in Coac. Progn. Ὅσοισι ὀφθαλ- " μὸς ἰκτεριώδης καὶ ἀχλυώδης, Quibus oculi aurugine " et nubecula sunt suffusi :" [110. Lobeck. Phryn. 80.] " Ead. signif. DICITUR Ἰκτερικὸς, Gal. Com- " ment. in Prorrhet. 1. Τῆς λευκῆς διὰ χωρήσεως, ἥτις " ἐστὶν ἴδιον τῶν ἰκτερικῶν σύμπτωμα. Sic Plin. 20. " 9. Ictericis radicis crudæ succum gargarizandum " bibendumque demonstrat." [Gl. Auruginosus, Luridus, Arquatus. * Ἰκτερόεις, Nicander Ἀ. 475.] " Est inde et VERBUM Ἰκτεράω, SIVE Ἰκτεριάω, " Ictero laboro, Aurugine s. Regio morbo laboro, " Felle suffusus sum. Posterius legitur ap. Diosc. " 3. Et ap. Gal. Comm. 1. εἰς τὸ κατ' Ἰατρεῖον. Ibi " enim dicit, Ἐὰν μὲν γὰρ ἅπαντα αὐτῷ φαίνηται γενο- " μένῳ πικρὰ, καθάπερ τοῖς ἰκτεριῶσι, χολῆς ἐμπεπλῆ- " σθαι τὴν γλῶτταν. Est inde et aliud VERB. Ἰκτε- " ροῦσθαι sc., significans Tentari aurugine, Corripi " morbo regio, Arquato infestari, Felle suffundi. " Hippocr. Prorrhet. 1. Τοῖσι τουτέοισιν ἰκτεροῦσθαι " κακόν. Et Gal. in Comment. ibid. Παρακρούσαν- " τός τε καὶ ἰκτερωθέντος ἐπὶ κωφώσει καὶ οὔροις ἐξε- " ρύθροις. Ibid. Hippocr. rursum dicit, Κακὴ δὲ καὶ " ἡ ἐπὶ ἰκτέρῳ μώρωσις : pro τὸ ἰκτερωθέντα παρακρού- " εσθαι. Ab ave autem ictero DICTUS Ἰκτερίας λί- " θος, Icterias lapis, colore nimirum eam referens. " Plin. 37, 10. Icterias aliti lurido similis, ideo exi- " stimatur salubris contra regios morbos. Est et " alia eodem nomine liquidior. Tertia folio viridi " similis, latior prioribus, pene sine pondere, venis " luridis." [* " Ἰκτὴρ, i. q. ἴκτερος, Febris ardens. et tabifica, Levit. 26, 16. sec. Vat." Schleusn. Lex. in V. T.]

" ἸΚΤΙΝ, ῖνος, ὁ, ET Ἰκτῖνος, ου, ὁ, Milvus : avis " e genere τῶν γαμψωνύχων καὶ ἁρπακτικῶν : ut Plin. " quoque 10, 10. milvum esse dicit ex accipitrum " genere, sed magnitudine differentem : avem rapa- " cissimam et famelicam semper. Prius porro ἰκτὶν " legitur Levit. 11, (14.) : alterum passim non ap. " Aristot. solum et Aristoph. in Avibus : sed etiam " ap. Lucian. et in Epigr. Apud Lucian. inquam " (1, 170.) Προαρπάζων ὥσπερ ἰκτῖνος τὰ ὄψα. E- " pigr. ἔχει γὰρ Ἅρπαγος ἰκτίνου χεῖρα κραταιοτέρην. " Sed notandum ap. Suid. et Aristoph. proparoxyto- " nως scriptum esse ἴκτινος, ap. alios properispωme- " nως ἰκτῖνος. || Est vero et e luporum genere qui- " dam, Ὃν τινες ἰκτῖνον * πολιότριχα φῶτες ἔλεξαν : qui " nimirum ἀργυρέοις νώτοις καὶ γαστέρι λευκῇ Παμ- " φαίνει, δνοφερὸς δὲ μόνων ἄκρα νείατα ταρσῶν, teste " Opp. K. 3," [331. " Ἰκτὶν, Apoll. Dysc. 58. et n., Brunck. Aristoph. 3, 194. Fr. 287. ad Paus. 409. Ἰκτῖνος, Thom. M. 471. Jacobs. Anth. 9, 134. Munck. ad Anton. Lib. 131. Verh., Toup. Emendd. 2, 597. ad Lucian. 1, 435. Ἴκτινος, Brunck. Soph. 3, 515. 519. Aristoph. 3, 150. ad Paus. 409." Schæf. Mss. Opp. Ixeut. 1, 5. Julian. Misopog. p. 366. Ælian. H. A. 2, 47. * Ἰκτίνειος, Gl. Milvinus. * Ἰκτὶς, ἰκτῖνος, ὁ, Chœroboscus Bekkeri ad Etym. M.]

" ἸΚΤΙΣ, ίδος, ἡ, Mustela sylvestris, et domestica " major, Plin. 29, 4. Apud Lucian. leguntur ἰκτίδες " ὑμενόπτεροι, e membrana alas habentes, ut vesper- " tiliones. Sunt qui Viverram interpr." [" Thom. M. 471. Aristoph. Ἀ. 880. Brunck. Soph. 3, 519. Heyn. Hom. 6, 70. Heringa Obs. 204." Schæf. Mss. Aristot. H. A. 9, 6. Nicander Θ. 196.] " INDE

A " Ἰκτίδεος, E mustela sylvestri s. viverra confectus. " Il. K. (335.) Κρατὶ δ' ἐπ' ἰκτιδέην" [al. ἐπὶ κτ.] " κυνέην, Galeam e mustelina pelle." " Κτὶς, dici- " tur pro ἰκτὶς, per aphæresin, i. e. Viverra. UNDE " Κτίδεος, Confectus e viverræ pelle s. corio. Il. K. " (458.) Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην κεφαλῆφιν ἕλοντο " Καὶ λυκέην." [" Heyn. Hom. 6, 70. 92. Ilgen. ad Hymn. 230." Schæf. Mss.]

*ἸΚΩ, ξω, aor. 1. ἶξα, Venio, Il. K. (142.) ὅτι δὴ χρειὼ τόσον ἵκει ; Il. B. (667.) ἐς Ῥόδον ἶξεν ἀλώμενος, Hesiod. Ἀ. (32.) τάχα δ' ἶξε Τυφαόνιον. Et præt. imperf. ἶκον, Il. A. (317.) Κνίσση δ' οὐρανὸν ἶκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ. Sed pro ἶκεν ap. hunc poëtam quædam exempl. habent ἧκεν. Eust. tamen annotat ubique ap. Hom. cum ι scribi, a quo esse factum ἱκάνω et ἱκνῶ, et a posteris Homeri ἥκω per η. AT Ἶξον, Od. Γ. (4.) Οἱ δὲ Πύλον, Νηλῆος ἐϋκτίμενον πτολίεθρον, Ἶξον, itidemque Il. K. (470.) Αἶψα δ' ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἶξον ἰόντες, est præt. im-
B perf. tanquam a th. Ἴξω facto e fut. Sed observandum est Eust. in illo l. Il. K. ἶξον exponere κατέλαβον, itidemque in illo Il. A. ἶκεν, κατελάμβανεν : addentem tamen, posse etiam intelligi per ellειpsin præpositionis, pro εἰς οὐρανὸν ἤρχετο. " Ἶξαι, Ve- " nire, Hes. Ἶκτο pro ἵκετο, Venit, per sync. Hesiod. " (Θ. 481.) Ἔνθα μὲν ἶκτο φέρουσα. Ἰγμένος, Qui venit : " ὁ ἐλθών : ab ἱκνέομαι s. ἵκομαι. Ἵκοντες Hesychio " sunt non solum παραχωροῦντες, sed etiam ὑπακού- " οντες. Meminit Hes. quoque thematis ἵκομαι, ex- " ponens et Venio et Supplico : nam ἱκόμενον poni " tradit non solum pro παραγενόμενον, sed etiam pro " ἱκετεύοντα. Reperitur et εἴκω pro ἵκω positum : " unde ap. Hes. εἶκεν expositum ἦλθεν ; et Εἴκετο, " ἦλθε, παρεγένετο : necnon Εἰκέσθαι, παραγένεσθαι." [" Ἵκω, Brunck. Aristoph. 3, 93. Apoll. Rh. 109. Jacobs. Anth. 9, 454. 12, 308. Heyn. Hom. 4, 356. 5, 646. 731. 7, 351. 355. 474. 500. ad Charit. 518. Gesner. Ind. in Orph. Theocr. 263. Harles. quem vide, Koppiers. Obs. 63. Ilgen. ad Hymn. 338. Toup.
C Emendd. 1, 94. Wakef. S. Cr. 3, 97. 191. Conf. c. ἥκω, Heyn. Hom. 4, 93. 278. 356. 5, 448. 6, 533. Ἶξε, Hymn. in Cer. 450. Ruhnk. Ep. Cr. 194. Toup. Opusc. 1, 175. Ἶξα, Heyn. Hom. 6, 94. Ἵξειν, Jacobs. Anth. 11, 145. Ἰκὼν, 8, 222. Ἶξον ἰόντες, Valck. ad Il. 22. p. 59. Ἵκομαι, Kuster. V. M. 13. De cibis in mensam illatis, Phœn. p. 96. Ἵκωμι, Il. I. 414. Ἵκω, Æolice, Toup. ad Longin. 301. De quant., Heyn. Hom. 7, 403. 437." Schæf. Mss. Ἵκηαι, Il. Z. 143.] Ἐξίκω, Evenio : ut ἐξίκοι, Soph. : quod exp. a Schol. ἀποβαίη, in Œd. T. (1182.) τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφῆ.

¶ Ἱκάνω, Venio, i. q. ἵκω, et ex eo factum, ut dictum modo fuit, Od. Φ. (209.) Γιγνώσκω δ' ὡς σφῶϊν ἐελδομένοισιν ἱκάνω, Vobis cupientibus advenio. Frequentius cum accus., Il. Ω. (501.) ἱκάνω νῆας Ἀχαιῶν, Od. H. (147.) Σόν τε πόσιν, σά τε γούναθ' ἱκάνω, πολλὰ μογήσας. Sed dicitur etiam res quæpiam ἱκάνειν aliquem, ac tum exp. Gramm. etiam καταλαμβάνειν, Lat. autem reddi potest Invadere,
D Incessere. Il. A. (254.) ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει. Sic ἄλγος ἱκάνει Θυμὸν ἐμὸν, Γ. (97.) : B. (171.) ἐπεί μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν, A. (610.) ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι. || Od. N. (230.) σοὶ γὰρ ἔγωγε Εὔχομαι, ὥστε θεῷ, καί σευ φίλα γούναθ' ἱκάνω, Eust. vult ἱκάνω esse ἱκετεύω, quod itidem de illo altero l. dicendum esset, quem ex Od. O. [H.] modo protuli ; sed non video quid obstet, quominus utrobique suam signif. retineat, et sit Venio ad tua genua, pro Venio supplex ad tua genua. Et Ἱκάνομαι pass. pro activo ἱκάνω : et ut τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνω, sic τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι, Il. Σ. (457.) et Od. Γ. [92. " Heyn. Hom. 4, 80. 6, 458. 7, 489. 8, 478. ; de quant., 7, 403. Brunck. Apoll. Rh. 128. Bergl. Præf. Od. p. 15. Ἱκάνομαι, Heroic. adesp. 18. Conf. c. ἐπείγω, Heyn. Hom. 5, 434." Schæf. Mss. Ἀμφικάνω, Quint. Sm. 5, 609.] Ἀφικάνω, ET Εἰσαφικάνω, Advenio, Pervenio, Od. Ξ. (159.) Ἑστίη [Ἱστίη] τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω, X. (99.) μάλα δ' ὦκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν. Apud Hesiod. (Ἀ. 45.) quoque ἐὸν δόμον εἰσαφίκανε.

A 'ΙΚΝΕΟΜΑΙ, Venio, Pervenio. Sed fut. ἵξομαι et aor. 2. ἱκόμην, ab inus. Ἵκομαι. Il. (Υ. 440.) τὸ δ' ἂψ ἵκεθ' Ἕκτορα δῖον: sc. δόρυ, Λ. 466. Ἀμφί μ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵκετ' ἀϋτή, ubi observa additam etiam præp.: Od. M. 331. φίλας ὅ, τι χεῖρας ἵκοιτο. Et sine casu: Il. Σ. 531-2. αὐτίκ' ἐφ' ἵππων Βάντες ἀερσιπόδων μετεκίαθον, αἶψα δ' ἵκοντο. Interdum vero redditur Subeo, Invado: A. (240.) Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν, Desiderium subibit Achivos: (362.) τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος; Od. O. 344. ὅν κεν ἵκηται ἄλη, καὶ πῆμα, καὶ ἄλγος, Invaserit. Ut autem in Hom. l. c. jungitur præp. ἀμφὶ, sic a Soph. cum ἐπὶ, quæ et frequentior est constr., sequente accusativo rei, (Aj. 556.) Ὅταν δ' ἵκῃ πρὸς τοῦτο. || Supplico, Obsecro, Soph. (Aj. 587.) καί σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου Καὶ θεῶν ἱκνοῦμαι, μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ, Eur. (Or. 672.) Κἀγώ σ' ἱκνοῦμαι, καὶ γυνή περ οὖσ' ὅμως; (663.) Ταύτης ἱκνοῦμαί σε, pro πρὸς ταύτης, Per hanc te obsecro. Exp. vero et πρὸς ταύτης ὁρκῶ σε. " Hes. quoque ἱκνεῖται exp. non solum ἔρχεται, " et καθάπτεται, sed etiam ἱκετεύει, δεῖται, παρακαλεῖ." || In prosa Pervenire dicitur potius composito Ἀφικνοῦμαι: at simplex in alia quadam signif. ponitur: Εἰς τὴν ἱκνουμένην ὥραν, Aristot. Constituto tempore, Suo tempore, Tempestive. Bud. 552. Et ἱκνούμενον μέγεθος, Aristot. Justa magnitudo. Vide ibid. Sic ap. Thuc. 1, (99.) Τὸ ἱκνούμενον ἀνάλωμα. Apud Theophr. (C. Pl. 1, 13, 3.) ἱκνούμενοι καιροὶ Gaza vertit Congruentia tempora. Sic et ἱκνουμένη ὥρα redditur Congruens tempus, Congruum. Huc pertinent, quæ ex Herod. afferuntur, sc. (6, 86.) Ἐν χρόνῳ ἱκνευμένῳ: (84.) Τοῦ ἱκνευμένου μᾶλλον, pro Plus æquo. Sed et infin. ap. Eund. (9, 26.) Ἑτέρου (κέρεώς) φαμεν ἡμέας ἱκνέεσθαι ἡγεμονεύειν. Et ap. Xen. (K. 9, 14.) Διελεῖν δὲ καὶ τῇ σειρίδι καὶ τῷ ξύλῳ τῆς γῆς ὅσον ἵξεσθαι ἀμφοῖν, Hactenus scrobem cavare quatenus utrique conveniat. Est autem hic observandus idem aut certe affinis usus verbi Gallici, quod huic ad verbum respondet, sc. verbi Venir: dicimus enim interdum Il me vient de faire cela: pro eo, quod aliter dicimus Il me compète, Il touche à moi. Dicimus item, Il me vient autant pour ma part. Sed ap. Plut. Cæsare, Τῷ δὲ ἱκνουμένῳ χρόνῳ, idem Bud. vertit etiam simpliciter Tempore veniente, Cum tempus id venisset: quo sc. genius dixerat se rediturum. At vero ex Aristot. ἱκνεομένη affertur nec pro hac simplici signif., nec pro illa præcedente, sed aliquantum diversa; nam ἱκνουμένη ἐπιστήμη τῶν περὶ τὴν ἀγωνίαν, exp. Exacta circa certamina scientia. " Ἱκνῶμαι, Hes. affert pro " ἱκετεύω: quod potius ἱκνοῦμαι dicitur: atque adeo " idem et ipsum ἱκνοῦμαι attulerat pro ἔρχομαι, ἱκε- " τεύω, παρακαλῶ." [" Ad Herod. 526. Ruhnk. Ep. Cr. 257. Ammon. 73. Eran. Philo 169. ad Charit. 731. Wakef. Ion. 1431. Herc. F. 320. Theocr. Epigr. 7. Porson. Or. 485. Heyn. Hom. 4, 80. 7, 681. Supplico, 6, 580. 8, 262. 334. Valck. Phœn. p. 557. Hipp. p. 230. Brunck. ad Hec. 742. Herod. 1, 169. Porson. Or. 663. Deceo, Musgr. 966. Conf. c. ἔχω, Wakef. Phil. 792. Ἵκοντο et ἵκανον conf., Heyn. Hom. 6, 154. 340. Aor., 5, 618. Ἱκνούμενος, ad Herod. 467. 476. 477. Plut. Mor. 1, 20. Koen. ad Greg. Cor. 257. χρόνος, Tempus legitimum, ibid. Munck. ad Anton. Lib. 18. Verh., cf. Valck. Anim. ad Ammon. 7. ad Dionys. H. 1, 167. Bast Lettre 130. Schneid. ad Aristot. Polit. 225. Plut. 4, 328. Cor., Crusius ad Sueton. 358. Bud. Annot. in Pand. fol. cxx. b. (χρόνου διϊκνουμένου, Longus p. m. 7. ubi v. var. lect.) Ἵξομαι, Bast Lettre 192. Valck. Phœn. p. 92. ad Herod. 116. Brunck. ad Æsch. Pr. 730. ad Xen. Eph. 281. Ἵξεσθαι, ἰξεῖσθαι, Heyn. Hom. 7, 51. Ἶκτο, Jacobs. Anth. 6, 271. 9, 67. Ἱκνεῖσθαι ἐς, ad Herod. 120. 516. 463. 467. Koen. ad Greg. Cor. 257. * Ἴσσω, Jacobs. Anth. 6, 170. Toup. Opusc. 1, 211." Schæf. Mss. Cf. Προΐσσω.] Ἱκνουμένως, Congrue, Convenienter, Rite, Bud. προσηκόντως, Hes. Apud Herod. (6, 65.) Οὐκ ἱκνεομένως, Non rite, Bud. Ex Hippocr. π. Γυναικ. 2. affertur, Καὶ γάλα πίνειν ἱ. pro ἀρκούντως καὶ ἱκανῶς. Gallice expressus Compétemment. [" Bast Lettre 130. Koen. ad Greg. Cor. 257." Schæf. Mss.] " Ἶξις, εως, ἡ, Adventus: ἄφιξις, παρουσία, Hesychio, a quo exp. et ἱκετεία, Supplicatio. " Gal. vero in Lex. Hippocr. ἴξιν exp. non solum " ἄφιξιν, sed etiam εὐθυωρίαν. Itidemque in Comm. " in Hippocr. (598, 42.) κατ' ἴξιν exp. κατ' εὐθυωρίαν, " et κατ' εὐθύ: alibi itidem scribens eum ἴξιν solere " nominare τὴν εὐθύτητος θέσιν. Idem Comm. in L. " de Morb. Acut. Scimus, inquit, eum ἴξιν utplu- " rimum appellare τὴν εὐθυωρίαν: interdum vero ita " vocat τὴν φοράν. Et in L. de Fract. ait, Ἶξιν ἀεὶ " τὴν εὐθυωρίαν ὀνομάζει, ποτὲ μὲν, τὴν κατὰ τὸ μῆ- " κος τοῦ σώματος, ἔστι δὲ ὅτε τὴν κατὰ τὸ πλάτος. " Hæc ille: quibus subjungam exempla aliquot ex " ipso Hippocr. Dicit igitur Γυναικ. l. 1. Καὶ ἢν τὰ " ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἀπιόντα ὁμορροθῇ κατ' ἴξιν, τὸ ἀπὸ " τῆς γυναικὸς ταχύτερον κυήσει. Et in l. de Artic. " Μινύθουσι μέντοι αἱ σάρκες πάντῃ, μάλιστα δὲ κατὰ " τὴν ὄπισθεν ἴξιν. Et in l. de Fract. Κατὰ τῶν σφυ- " ρῶν τὴν ἴξιν." [" Ἶξις, Pierson. Veris. 118. Toup. Opusc. 1, 176. Koen. ad Greg. Cor. 261." Schæf. Mss. Hippocr. 1134. Aretæus 13. * Ἱκτικὸς, Hes. v.

B Ἵκμενον.] " Ἄϊκτος, Hesychio ἀπρόσιτος, Inaccessus, " Ad quem perveniri nequit: vox compos. ex ἀ priv. " et verbo ἱκνέομαι, s. ἵκομαι." " Ἱκτάω, Venio, s. " Ventito. Unde ἱκτᾷ, quod Hes. exp. ἥκει." [* " Ἱκτέομαι, Heringa Obs. 219. * Ἵκτης, Bibl. Crit. 1, 4. p. 31. Musgr. ad Hec. 457." Schæf. Mss. Cf. Προΐκτης.]

Ἀφικνέομαι, Pervenio, Devenio. Habet autem præter fut. ἀφίξομαι, et aor. 2. ἀφικόμην, sicut ἵξομαι et ἱκόμην supra, in frequenti usu præt. ἀφῖγμαι, ab inus. sc. Ἀφίκομαι. Apud Hom. cum accus., sine præp.: Od. A. (332.) Ἡ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναικῶν, Ψ. (269.) Εἰσόκε τοὺς ἀφίκωμαι, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν, Ἀνέρας, Θ. (202.) Τοῦτον νῦν ἀφίκεσθε, νέοι, O. (36.) ἀκτὴν Ἰθάκης ἀφίκηαι. Sed et Il. Σ. (270.) ἀσπασίως γὰρ ἀφίξεται Ἴλιον ἱρὴν Ὅς κε φύγῃ. Q. in l. annotat Eust. deesse præp.: quam si deesse hic dicamus, itidem certe in modo citatis ll. deesse dicendum fuerit. At Od. Υ. (81.) cum præp. ὑπὸ junxit, καὶ γαῖαν ὑπὸ στυγερὴν ἀφικοίμην.

C In prosa autem ἀφικνοῦμαι, modo cum εἰς, modo cum ἐπὶ, modo cum πρὸς, nonnunquam et cum παρὰ construitur. Quarum omnium constr. exempla proferam: in quibus observandum est ἀφικνεῖσθαι tam late patere quam Lat. verbum Pervenire, Devenire. Cum εἰς, ut ἀφικνεῖσθαι εἰς τὴν πατρίδα. Sic εἰς ἀνάγκην ἀφικνεῖσθαι, In necessitatem devenire, redigi, Thuc. 4, (10.) Ὅσα γὰρ ἐς ἀνάγκην ἀφῖκται, ὥσπερ τάδε, λογισμὸν ἥκιστα ἐνδεχόμενα, κινδύνου τοῦ ταχίστου προσδεῖται. Sic ap. Plut. Ἀφῖχθαι εἰς δυστυχίαν, In calamitatem devenisse. Latinius tamen est, In calamitatem incidisse. Cum ἐπὶ, ut ἐπὶ πλεῖστον ἀνθρωπίνης ἀφίξονται δυνάμεως, Pervenient ad eam, quæ maxima esse potest inter homines potentiam, i. e. Consequentur tantam potentiam, quanta maxima inter homines esse potest. Dem. (566.) Ἃ δ' ἐπαιρόμενος τούτοις ὑβρίζει, ἐπὶ πολλοὺς καὶ τοὺς τυχόντας ὑμῶν ἀφικνούμενα ὁρῶ, Video ad vos devenire. Latinius, In vos recidere, redundare. Cum πρὸς autem, ut ἀφίξομαι πρὸς ὑμᾶς, Perveniam ad vos; sine comp.,

D Veniam ad vos. Cum παρὰ, ap. Xen. Ἑ. 1, (1, 6.) Ἀφικόμενον παρ' αὐτόν. Invenitur etiam ἀφίξομαι ὑμῖν, pro eo, quod est πρὸς ὑμᾶς, Ælian. Citatur præterea e Dem. (466.) ἀφικνούμενος σῖτος, pro Frumentum, quod huc importatur: ad verbum, Quod huc pervenit. Afferuntur item in VV. LL. duo exempla, in quibus ἀφικνεῖσθαι genitivo jungatur, sed in quibus nemo non videat ἐφικνεῖσθαι potius leg. esse. " Ἀπικόμην, Ion. pro ἀφ., Veni." [" Jacobs. Anth. 8, 50. Heyn. Hom. 6, 481. 7, 495. Markl. Suppl. 170. Fischer. Ind. Palæph., Ammon. 73. Eran. Philo 169. Abresch. Lectt. Aristæn. 71. Valck. Hipp. p. 248. ad Herod. 539. Cum gen., Bast Lettre 138. Heyn. Hom. 6, 476. Cum accus., Musgr. Suppl. 253. ἐπί τι, Aliqua re potiri, Bibl. Crit. 3, 2. p. 71. παρὰ ἄνδρα, de coitu, 2, 3. p. 106. ad Herod. 280. διὰ λόγων, Markl. Suppl. 112. ἐς κοινωνίαν, δέος, λόγον, πεῖραν, διαφορὰν, ἀπέχθειαν, Boiss. Philostr. 333. ἐς λέσχην, λόγους, ad Herod. 169. τινὶ διὰ μάχης, Wyttenb. Select. 388. Brunck. Œd. T. 583. Γυναικὶ ἐς τὸ αὐτὸ ἀφικέσθαι, Paus. 3, 251. Ἀπίκνεο, ad Herod. 509.

Ἀπίκοντο, 671. 675. Ἀπικέατο, 427." Schæf. Mss.] A
"Ἄφιξις, Adventus, *παρουσία*, Plato Epist. (7. T. 11. p. 98.) *Λέγω πάντων ἀρχὴν γεγονέναι τῶν τότε τὴν εἰς Σικελίαν ἐμὴν ἄ.*, i. e. Meum in Siciliam adventum: non, ut vulgo interpr., Profectionem. Est etiam Incursus, Invasio, *ἔφοδος*, Hes.: pro qua signif. citant quidam Dem. (58.) Ἄ. *εἰς τοὺς πολεμίους ἐποιήσατο.* || Discessus, Act. 20, (29.) "Ὅτι *εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἄ. μοῦ λύκοι βαρεῖς.* Apud vett. profanos scriptt. haud temere in hac signif. reperietur. [Apud Herodian. 7, 11. perperam vulgo ἄ. *τῆς στρατείας* pro *ἄφεσις*, quod vide. "Ad Dionys. H. 4, 2001. Toup. Emendd. 1, 234." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 484.] "Ἄπιξις, ἡ, Ionice pro *ἄφιξις*, Abitus, Discessus. Item Reditus, Adventus: dicit enim Herod. (7, 58.) *ἄπιξιν ποιέομαι* pro Advenio." "Ἀφικτὸν, Hes. exp. *ἀκάθαρτον, μισητόν*: mox afferens Ἀφικτρὸς, exponensque itidem *ἀνάθαρτος, μιαρός.*" "Ἀφίκτωρ, veteribus dicitur *ὁ ἱκέσιος*, teste Eust. 1458. ubi ipsum ab *ἵκω* derivat. Hes. quoque *ἀφίκτορα* dici scribit *τὸν ἱκέσιον*: proculdubio quoniam ad B eum veniunt supplices opem petitum." [Æsch. Suppl. 1. 249. *Ζεύς.*] Εἰσαφικνέομαι, Advenio, i. q. *ἀφικνέομαι*, Od. O. (38.) *συβώτην εἰσαφικέσθαι.* "Ἐσαφικνέομαι, Pervenio ad, Accedo. Ἐσαπικνέεσθαι, Venire ad, Accedere: Ionice ap. Herod. pro *εἰσαφικνεῖσθαι.*" "Προαφικνέομαι, Prior pervenio, Ante pervenio. Thuc. 8. p. 295. *Προαφιγμένος δὲ αὐτόσε ἦν καὶ Θρασύβουλος.* Affertur *προαφῖκτο* et pro Prius abierat." [* Προσαφικνέομαι, Strato Epigr. 27. * Συναφικνέομαι, Schn. Lex. sine Auctore.]

Διϊκνέομαι, Pervado, Permeo, *διήκω*, Aristot. de Mundo, Ἐπὶ *πᾶν διϊκνεῖσθαι*, ubi Bud. exp. etiam Pertinere, Pertendere. Gal. ad Gl. Εἰς *βάθος γὰρ αὐτῶν δεῖ διϊκνεῖσθαι τὴν δύναμιν, εἰ τοῦ προκειμένου σκοποῦ τυγχάνειν μέλλοιεν.* Idem Bud. vertit Pervenire, in Theophr. *Οὐ δυνάμενον πέττειν οὐδὲ διϊ-* C *κνεῖσθαι πρὸς τελείωσιν.* Διΐξομαι, Percurram oratione, Edisseram, Il. I. (61.) *καὶ πάντα διΐξομαι.* [" Heyn. Hom. 5, 535. 7, 647. Brunck. Apoll. Rh. 74. 222. Aristoph. 2, 62. De tempore, Longus 5. 16. Villois. Oratione percurro, Hymn. in Cer. 416. ubi v. Ruhnk." Schæf. Mss.] Διϊκτικὸς, Permeabilis, Gaza ap. Aristot. Probl. 11, (61.) *Οὐ γὰρ ἅπαν τὸ μανώτερον, διϊκτικώτερον, ἂν μὴ καὶ οἱ πόροι ὦσιν ἁρμόττοντες τῷ διϊόντι.* [* Εἰσικνέομαι, Æsch. Suppl. 565.] " Ἐνικνέομαι, Venio in, intro, Penetro." [Theophr. C. Pl. 5, 13, 1.]

Ἐξικνέομαι, Pervenio, Pertineo, Pertingo, Attingo, Xen. (*Ἀπ. 2, 3, 19.*) *Ὀφθαλμοὶ δὲ, οἱ καὶ δοκοῦντες ἐπὶ πλεῖστον ἐξικνεῖσθαι*, Idem eod. modo dixit, (*Ἀπ.* 1, 4, 17.) *Ὄμμα δύνασθαι ἐπὶ πολλὰ στάδια ἐξικνεῖσθαι.* Sic et Synes. *Τοῖς τε ὀφθαλμοῖς ὑμᾶς, ἐφ' ὅσον ἐξικνοῦντο, προὔπεμψα*, Greg. *Οὐδὲ γὰρ οἷόν τε τῶν εἰκαζομένων οὐδὲν πρὸς πᾶσαν ἐξικνεῖσθαι τὴν ἀλήθειαν*, Nulla imago pervenire potest ad veram illam et primam rei formam, i. e. Exacte illam et per D omnia referre, Apud Eund. *Καὶ οὐκ ἐξικνοῦνται τῇ διανοίᾳ πρὸς τὰ ἐκεῖθεν*, Non perveniunt cogitatione usque ad cœlestia, VV. LL.; Non penetrant, Bud., qui addit a Luciano dici, Ἐξικνεῖσθαι *πρὸς τὴν χρείαν* et *πρὸς τὸ δέον*, Quod sufficit. Jungitur et præp. *εἰς*, Herod. Ἐξικέσθαι *εἰς βυσσόν.* Et cum adv. *πορρωτέρω*, Plut. Solone, Π. *γὰρ ἐξικνεῖται ταῖς ῥίζαις.* || Jungitur etiam gen.: ut ap. Xen. aliqui dicuntur *ὅπλῳ ἐξικνεῖσθαι ἀλλήλων*, Ἑ. 7, (5, 17.) *Οὐδὲν γὰρ οὕτω βραχὺ ὅπλον — εἶχον, ᾧ οὐκ ἐξικνοῦντο ἀλλήλων*: 2, (4, 10.) *Καὶ δόρατα ἀφιέντες, καὶ ἀκόντια, καὶ πέτρους, ἐξιξόμεθά τε αὐτῶν καὶ πολλοὺς κατατρώσομεν*, Assequemur eos, Bud. Sic autem ap. Herod. (1, 171.) *ἐξικέσθαι ἀκοῇ* redditur Assequi audiendo. Afferturque ex Eod. cum gen. itidem, *Τῶν καλῶν τε κἀγαθῶν ἔργων ἐξικνέεσθαι.* || Ἐξικνεῖσθαι, Sufficere, et Posse, Bas. in Hexaëm. 53. pro quo *ἐξαρκεῖν* ibid. dixit Bud. Ἐξικέσθαι exp. itidem *ἀρκεῖν* a Schol. Thuc. || Advenio, Venio, Hesiod. (Ἀ. 470.) *Ἀθήνη Ἐξίκετ' Οὔλυμπόν τε μέγαν καὶ δώματα πατρός.* Advenio s. Accedo supplex, Od. N. (205.) *ἐγὼ δέ κεν ἄλλον ὑπερμενέων βασιλήων Ἐξικόμην*, Schol. *ἱκέτευσα.* Eust. vero in Il. I. (475.) *Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβώλακα, μητέρα μήλων, Ἐς Πηλῆα ἄναχθ'· ὁ δέ με πρόφρων ὑπέδεκτο*, ubi observa duplicem constr., vult esse pro *ἔφυγον καὶ ἱκέτευσα.* || Pro Persequor oratione s. verbis, e Soph. Aj. (1043.) *ἃ δὴ κακοῦργος ἐξίκοιτ' ἀνήρ.* Simile est *διϊκνοῦμαι* in ea signif., qua dixit Hom. *διΐξομαι πάντα*, ut paulo ante docui. [" Toup. Opusc. 2, 217. ad Herod. 288. 412. Musgr. El. 612. Jacobs. Anim. 272. Fischer. Præf. ad Weller. Gr. Gr. p. xiii. Wakef. S. Cr. 4, 167. Schneid. Anab. 456. Boëckh. ad Sim. p. xxxiv. Cum inf., Longus 97. Vill." Schæf. Mss. Thuc. 1, 70. Auctor Eryxiæ c. 20. Plut. Pomp. 39. Memnon 3. * Διεξικνέομαι, Polyb. 10, 26, 3.]

Ἐφικνέομαι, Attingo, Pertingo, Pertineo, Assequor, Consequor, Plut. Apophth. *Λακεδαιμόνιοι τῶν πολεμίων τοῖς ξίφεσιν ἐφικνοῦνται.* Apud Eund. in Probl. Rom. *Καὶ νομίζειν (χώραν) πᾶσαν ἰδίαν, ἧς ἂν τὸ δόρυ ἐφίκηται.* Isocr. (ad Demon. 2.) *τῆς ἀρετῆς ἐφικέσθαι*, Virtutem consequi. Apud Eund. observavi *ἐφικνεῖσθαι* pro eo, quod dicit Dem. *ἐφικνεῖσθαι τῷ λόγῳ*: ita enim ille in Paneg. fin. *Τότε μὲν γὰρ ᾤμην ἀξίως δυνήσεσθαι περὶ τῶν πραγμάτων εἰπεῖν· νῦν δὲ οὐκ ἐφικνοῦμαι τοῦ μεγέθους αὐτῶν, ἀλλὰ πολλά με διαπέφευγεν ὧν διενοήθην*: at Dem. ita (361.) *Ὅλως δὲ οὐδ' ἂν εἷς ἐφικέσθαι τῷ λόγῳ δύναιτο τῶν ἐκεῖ κακῶν νῦν ὄντων.* Ab Eod. accipi et pro Aspirare tradit Bud., afferens (465.) *Οἱ δ' ἐφικνούμενοι τοῦ τριηραρχεῖν.* || Affertur et cum accus. e Theophr. pro Permeare, Ἐφικνεῖται *πολὺν τόπον.* Apud Xen. K. Π. 1, (1, 5.) cum *ἐπὶ* habente suum accus. Ἐφικέσθαι *μὲν ἐπὶ τοσαύτην γῆν*, pro Pervasisse. || Ἐφικνοῦμαι Lucian. infinitivo etiam junxit (1, 182.) *Τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνουμένοις*, pro Iis, qui ad hæc contemplanda idonei sunt; Iis, quibus satis acuta mens est ad hæc contemplanda; simplicius, Iis, qui contemplatione assequi hæc possunt. Dixerat autem paulo ante ead. constr., *Οὐδὲ γὰρ εἰπεῖν ἐφικτόν.* [" Brunck. Soph. 3, 440. ad Poët. Gnom. 330. Wakef. S. Cr. 4, 167. Boiss. Philostr. 483. Heyn. Hom. 6, 476. Segaar. in Daniel. p. 94. Valck. Phœn. p. 217. ad Chrys. 5. Bibl. Crit. 3, 2. p. 71. ad Herod. 252. 526. ad Diod. S. 1, 317. Wyttenb. Select. 370. *τινὸς*, Attingo, Longus 30." Schæf. Mss. Herod. 8, 40. * "Ἔφιξις, Gl. Instantia, Compulsio.] Ἐφικτὸς, q. d. Attingibilis et Assequibilis, Quem attingere, Ad quem usque pertingere possumus, Quem assequi possumus, Plut. Antonio (39.) *Κελεύσας, ὅταν οἱ πρῶτοι τοῖς ὁπλίταις ἐν ἐφικτῷ δοκῶσιν εἶναι, τοὺς ἱππεῖς ἐναντίους εἰσελαύνειν*, ubi Bud. ait accipi *ἐφικτὸν*, ut a Suida exp., sc. *τὸ δυνατὸν καταληφθῆναι.* Ab eod. Plut. Themist. *ἐ. ἔργον* vocatur Quod vires nostræ assequi possunt, par est viribus nostris. Apud Eund. autem itidemque ap. alios *ὅσον ἐφικτὸν, ὡς ἐφικτὸν, ὅσον ἡμῖν ἐφικτὸν*, signif. Pro viribus. Pro eod. vero dicitur etiam *καθόσον ἐφικτὸν*, ut ab Aristot. de Mundo, *Καθόσον ἐφικτὸν θεολογῶμεν περὶ τούτων, κατὰ το ἐ.*, vel *κατὰ τὸ ἡμῖν ἐ.*, quo usus est Greg. Dicitur etiam *κατὰ τὸ ἐ. ἀνθρώποις, ὡς ἐ. ἀνθρώποις*, Ut est captus hominum, humanus. [" Koen. ad Greg. Cor. 185. Wakef. Trach. 747. Jacobs. Anth. 9, 9. ad Dionys. H. 1, 318. Plut Alex. 159. Schm., Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 163. Ὡς *ἐφικτὸν*, Abresch. Lect. Aristæn. 159." Schæf. Mss.] CONTR. Ἀνέφικτος, Lucian. (1, 179.) *Πολλὰ οὖν φαίνεται ἡμῖν καὶ τῶν εὐπόρων ἄπορα, καὶ τῶν ἐφικτῶν ἀ.*, ubi *ἐφικτὰ* sunt Ea, ad quæ vires nostræ velut pertingere aut pervenire possunt; et contra *ἀνέφικτα*, Ad quæ non possunt: i. e. Quæ nostris viribus majora sunt. Sed ex eod. Luciani libello falso in VV. LL. hæc citantur, Ἀ. *ἀνθρώποις ἐστὶν οὐρανὸς*, pro Inaccessum est hominibus cœlum; nam ne habentur quidem ibi ista verba: quædam tamen sunt, quæ occasionem illa ei affingendi dedisse videri possunt. [Apollon. Syntax. 43. Bekk. * " Ἀνεφίκτως, Athan. 1, 600. (739.)" Kall.] AT VERO Δυσέφικτον, Ad quem vix pertingere s. pervenire possumus, Quem vix assequi possumus, non facile, Vix assequendus, Cui vix pares sunt vires nostræ, [Apollon. Syntax. 148. Bekk. " Chrys. in Ep. ad Phil. Serm. 8. T. 4. p. 46." Seager. Mss. " Difficilis dictu, factu, cum infin., Polyb. ap. Athen.

194. Λέγειν ἐστὶ δ., Enarratu difficile est, Polyb. 32, 11. στέφανος, Haud facile consequenda laurea." Schw. Mss.] Compar. δυσεφικτότερος, Greg. Naz. [" Or. 16. p. 261." Boiss. Mss.]

Καθικνέομαι, Contingo, Tango, Ferio, Percutio: καθικνεῖσθαι ῥάβδῳ, Eust. Tangere virga. Lucian. (1, 77.) Οὐ γὰρ ἐξεπιπολῆς, οὐδ' ὡς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ λόγος καθίκετο, βαθεῖα δὲ καὶ καίριος ἡ πληγὴ ἐγένετο. Sed (323.) de Perseo Gorgonem harpe feriente, Καὶ τῇ μὲν καθικνεῖται. Sic ὡς καθιξόμενος ap. Plut. Tanquam percussurus: (Antonio 12.) de Lupercis loquens, Σκύτεσι λασίοις καθικνούμενοι μετὰ παιδιᾶς τῶν ἐντυγχανόντων: ita enim leg., non ἀντιτυγχανόντων, ut in Bud. Comm. Idem in Alcib. (7.) Κονδύλῳ καθικόμενος αὐτοῦ. Transfertur autem et ad alia: ut, Καθικόμενος αὐτοῦ λοιδορίαις, ap. Philostr. q. d. Qui conviciis percussit. Sed Lat. Petere, Impetere conviciis, potius quam Percutere. Metaph. est et illud καθίκετο, quod in Luciano l. c. habetur: ut autem ibi dicit, Οὐ γὰρ ἐξεπιπολῆς καθίκετο, βαθεῖα δὲ ἡ πληγὴ ἐγένετο, sic (1, 526.) Οὕτως ἄρα βαθέως καθίκετο αὐτῆς ἡ τῶν ἱερείων διαμαρτία: quod perinde est ac si quis dicat, Adeo altam plagam ejus animo inflixerat: pro quibus Erasmus, sensum optime exprimens, meo quidem judicio, Usqueadeo alte dolor hic animo illius insederat, quod sacris epulis esset frustrata. || At Hom. accus. junxit, utens alioqui eo et ipse metaphorice: Il. Ξ. 104. Ὦ Ὀδυσεῦ, μάλα πῶς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ Ἀργαλέῃ, Vehementer tetigisti animum tua objurgatione s. increpatione; s. potius, Vehementer pupugisti: malim enim, h. quidem l., uti verbo illo, aut alio quopiam hujusmodi quam illo altero. Legimus autem in Od. A. 342. ἐπεί με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον, ubi eand. metaph. inesse huic verbo censeo: dissentiens ab Eust., qui exp. ἵκετο et κατέλαβε: atque adeo addit, tanquam hujus l. immemor, posteros Homeri uti ἐπὶ τοῦ καθάψασθαι: quasi vero ipse quoque ita usus non sit. || Καθικνοῦμαι, Demitto, Paus. Achaic. Σταθμώμενοι μὴ πρόσω καθικέσθαι τῆς πηγῆς, ἀλλ' ὅσον ἐπιψαῦσαι τοῦ ὕδατος τῷ κύκλῳ τοῦ κατόπτρου, Ita librantes ne ultra aquæ superficiem demittant, sed eatenus demum ut summam aquam stringant, Bud. || Pro Assequor, Polyb. (2, 38, 8.) Ταχέως καθικνεῖτο τῆς προκειμένης ἐπιβολῆς, Statim assecuta est, quod faciendum susceperat, Bud. " Καθιγμένον, Hes. " exp. κατελθόντα, καταγενόμενον, καταντήσαντα: " item et φθάσαντα. Est particip. præt. a καθικνέο- " μαι. A Suida quoque exp. ἐλθὼν et φθάσας, hoc " ejus exemplum afferente, Ὁ δὲ βασιλεὺς καθιγμένος " καὶ ταύτης τῆς ἐπιβουλῆς, ἐγένετο πρὸς ἀναζυγήν." [" Lucian. 1, 56. 174. 428. 828. 2, 303. Philostr. 122. 607. Boiss. Heyn. Hom. 5, 647. 6, 540. 8, 607. ad Mœr. 49. Toup. Opusc. 1, 67. 200. 2, 228. T. H. ad Lucian. Dial. 21. ad Plut. Mor. 1, 935. Brunck. ad Poët. Gnom. 330. Œd. T. 808. ad Herod. 526. De vino, Casaub. ad Athen. 63. Καθιγμένος, Kuster. Bibl. Chois. 84." Schæf. Mss. Paus. 5, 18. Πικρότατα καθικόμενος αὐτοῦ, Ælian. V. H. 14, 3. " Καθίκομαι, Attingo, Symm. Ps. 37, 2. Καθίκεταί μου, Pervenit usque ad me." Schleusn. Lex. V. T.] " Κατικτερία, Hesychio ἡ ἐπὶ καθόδῳ θυσία, Sacrificium ob " reditum. Ionice pro καθ."

[* Παρικνέομαι, unde] " Παρικτὸν, Hesychio παρερχόμενον."

[* " Περιϊκνέομαι, Arat. 473. (περὶ φρένας ἵκετο θαῦμα.)" Wakef. Mss. Schol. Arat. D. 130. * Ἐκπεριϊκνέομαι, unde * Ἐκπερίϊξις, Synes. p. 29.] " Περιίσσεται ὥρας Hes. affert pro περιέρχεται τὰς ὥρας. " Infra περινίσσεται hac signif. dicitur." [Cf. Προΐσσω.]

" Προϊκνέομαι, Advenio, Accedo. Hes. enim προϊκέσθαι exp. ἐφικέσθαι, et Etym. (689.) ac Lex. meum " vet. πρὸ in hoc composito pro παρὰ accipi tradunt." [Unde * " Προΐξις, Etym. 523." Wakef. Mss. Et] " Προΐκτης dicitur ὁ προσαίτης s. μεταίτης, Mendicus: " ut qui nos accedat petitum stipem: Eustathio ὁ " προϊκετεύων ὑπὲρ τοῦ λαβεῖν. Innuit id Hom. etiam, " ap. quem subulcus Ulyssi mendicanti dicit (Od. " P. 350.) Τηλέμαχός τοι, ξεῖνε, διδοῖ τάδε, καί σε " κελεύει Αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποιχόμενον μνηστῆ- " ρας. Αἰδῶ δ' οὐκ ἀγαθήν φησ' ἔμμεναι ἀνδρὶ προΐ- " κτῃ. Ubi ut mendicus jubetur pudorem deponere, " ita (449.) dicitur, Ὥς τις θαρσαλέος καὶ ἀναιδής ἐσσι " προΐκτης: subjungiturque itidem, Ἐξείης πάντεσσι " παρίστασαι. Suidas" [et Artemidorus] " προΐκτας " vocari scribit τοὺς γόητας quoque et τοὺς βωμολόχους, Præstigiatores et scurras, forsan quod tales " plerumque sint medici." [" Jacobs. Anth. 6, 170. ad Mœr. 275. Musgr. ad Hec. 457. Toup. Opusc. 1, 211. Valck. Hipp. p. 176." Schæf. Mss.] " Itidem Προϊκὸς ab Hes. exp. non solum πτωχὸς, " Mendicus, sed etiam μωρὸς, πονηρὸς, Fatuus aut " Morio, Improbus." [cf. Diog. L. 1, 82.]

" Προΐσσω, s. Προΐσσομαι, ab ἴσσω significante " προτείνω χεῖρα, est Protensa manu do, Porrecta " dextra præbeo." [Ion. pro προΐσχω. Archilochus, Προτείνω χεῖρα καὶ προΐσσομαι. " Jacobs. Anth. 6, 170. Toup. Opusc. 1, 211. Lex. Herod. 175." Schæf. Mss.] " Unde Προῒξ, et per synæresin Προὶξ, dicitur " τὸ δῶρον, Donum, ut quod protensa s. porrecta " manu detur: aliis tamen τὴν προῖκα denominatam " volentibus παρὰ τὸ προϊκνεῖσθαι εἰς ἑτέρου χεῖρα. " Homerus sane προῖκα vocat δῶρον quod datur τῷ " προΐκτῃ s. προϊκνουμένῳ, Mendico qui stipis accipiendæ gratia aliquem accedit. Apud eum enim Od. " P. (412.) Ὀδυσσεὺς ὁ προΐκτης, cum ei omnes dedissent, peramque ei pane et carnibus implessent, " ἔμελλεν Αὖτις ἐπ' οὐδὸν ἰὼν προικὸς γεύσασθαι Ἀχαιῶν, Gustare dona Achæorum: adeoque Antinoum adit, et rogat sibi liberalius quam ceteri " panem det, ut qui bonus esse vir videatur et ceteris regalior. Itemque Od. N. init. Alcinous Ulyssi " peregrino viritim a Phæacibus contribuendum " donum censet, quod ἀργαλέον sit ἕνα προικὸς χαρίσασθαι, Unum largiri donum s. munus. Posteri " autem Homeri προῖκα peculiariter nominant τὸ γαμήλιον δῶρον, et quidem id quod pater filiæ dat " cum eam elocat, Latinis Dos dictum. Etiam hoc " Etym. dictum vult παρὰ τὸ προδίδοσθαι εἰς τὸν τοῦ " γαμβροῦ οἶκον, vel παρὰ τὸ προϊκνεῖσθαι εἰς τὸν τοῦ " γαμβροῦ οἶκον, retentis superioribus etymologiis. " Demosth. (1362.) Ὁ νόμος κελεύει, ἐάν τις ἀποπέμπῃ " γυναῖκα, ἀποδιδόναι τὴν προῖκα, Dotem reddere: " Et in Onet. Ἀποδείξω αὐτὸν τὴν προῖκα οὐ δεδωκότα, " Dotem non dedisse. Itidem Plut. in Erot. Ποίᾳ " προικὶ τῶν ἐραστῶν ἐκράτησεν; Quanam dote sibi " paravit et devinxit?" [" Phryn. Ecl. 69. ad Charit. 470. ad Anton. Lib. 262. Verb., Abresch. Add. ad Aristæn. 123. Πέντε προικὸς τάλαντα, Lucian. 3, 286. 298. Προῒξ, ad Diod. S. 1, 579. * Προικοδότης, Heyn. Hom. 6, 443." Schæf. Mss. * Προικοφόρος, Gl. Dotata. * Προικοφορέω, Eust. Od. Σ. p. 675, 47.] " Ἄπροικος, Dotis expers, Indotata: ut ἄπροικον λαβεῖν ap. Lys. (622.) Indotatam ducere. Sic Athen. " l. 13. Ταύτην ἀπῆγον ἄπροικον." " Ἀντίπροικα, " Hesychio τὰ ἐπώνυμα καὶ ἰσόπροικα. Sed pro eo " ἐπώνυμα, reponendum εὔωνα vel ἐπευωνισμένα, e " Polluce, qui l. 7. c. 3. synonymως ponit εὔωνα, καὶ " ἐπευωνισμένα, καὶ ἀντίπροικα. Itaque quæ ἀντίπροικα vendi dicuntur, intelligendum est vendi vili " pretio et tantum non προῖκα καὶ ἀντ' οὐδενὸς, ut ibid. " loquitur: velut ap. Xen. Ages. (1, 18.) Ἀντίπροικα " τὰ πάντα ἐπωλεῖτο, Omnia vilissimo pretio et propemodum gratis venundabantur. Suid. ἀντίπροικα " exp. ὅμοια, afferens hunc sine Auctoris nomine l., " Ἀντίπροικα ὁ δῆμος ἠγανάκτησε, καὶ θροῦς ὑπεξήφθη." [* " Ἔμπροικος, Appian. 2, 14. * Ἐμπροίκιον, Dos, 1, 752." Wakef. Mss.] " Ἐξώπροικα, Parapherna " dona in Pand. Ἐὰν τὰ ἐξώπροικα τῆς γυναικὸς ἀνὴρ " δαπανήσῃ. Hæc ἐπιμείλια dicuntur ab Homero " Il." [I. 147. 289.] " inquit Bud." " Ἐπίπροικος, " Dotata, Quæ cum dote locata fuit s. locatur: ut " contra ἄπροικος, Indotata, ἐπὶ προικὶ ἐκδοθεῖσα, " Hes. Vide et Pollucem (3, 25.) item Eust." [Etym. M. Anecd. Bekkeri p. 256.] " Ἐπίπροιξ, Quod " doti accedit, Quod adjicitur doti. Ἐπίπροικα, τὸ " δεύτερον ἐπὶ προικὶ δῶρον, Hes." [* Ἰσόπροικος, vide Ἀντίπροικα. * Πολύπροικος, Eust. Od. A. p. 9.] " Προικῷος, Dotalis," [Etym. M. " Theod. 1, 111." Wakef. Mss.] " Et Προίκειος, pro eod.: ut δῶρα, " Dotalia munera s. Dona jugalia: quæ et προίκεια

" absolute. Theophyl. Epist. 75. Τὴν σωφροσύνην
" ἀναδέξομαι, a meretricia nimirum consuetudine ad
" conjugalem conversus, καὶ προικείων τὸν γάμον
" ὠνήσομαι· πρίασθαι γὰρ πίστιν ἑταιρικὴν, χαλεπώτα-
" τον: Dotalibus muneribus nuptias emam: nam et
" a maritis dotari uxores solebant: quæ dona pecu-
" liariter φερνὴ dicebantur." [* Προικῷος, Dosith. Ha-
driani Resp. in Fabr. B. Gr. 12, 434. * " Προικίδιος,
Dotalis, Philo J. 2, 443." Wakef. Mss. " Ad Diod. S.
2, 520." Schæf. Mss.] " Προικίδιον, τὸ, Doticula,
" Exigua dos. Plut. (9, 74.) Ἄθλια γύναια προικιδίοις
" ἐφελκόμενα, μετὰ χρημάτων εἰς οἰκονομίαν καὶ λογι-
" σμοὺς ἐμβάλλοντες ἀνελευθέρους, ζυγομαχοῦντες ὁση-
" μέραι διὰ χειρὸς ἔχουσι. Iidem Homeri posteri
" ACCUS. Προῖκα, ut δωρεὰν, adverbialiter etiam
" usurparunt pro Gratis, Gratuito, Sine mercede:
" idque tam in carmine quam in prosa. Plato Po-
" lit. 1. Ὅταν προῖκα ἐργάζηται: cum paulo ante
" dixisset, Ἐὰν μὴ μισθὸς αὐτῇ προσγίνηται. Sic Athen.
" l. 13. Σὺ μὲν αὐτῇ τοσοῦτον ἀργύριον δίδως· ἡ δὲ
" προῖκα Διογένει τῷ κυνὶ συγκυλίεται. Et Aristoph.
" (N. 1426.) προῖκα διδόναι, Gratis dare. Item ali-
" quis accipit vel habet aliquid προῖκα, Gratis, Sine
" mercedis pensitatione. Xen. (Ἀπ. 1, 2, 60.) Μικρὰ
" μέρη παρ' ἐκείνου προῖκα λαβόντες. Leonidas E-
" pigr. Προῖκα δ' ἔχει πολλὴν ἐξ ἁλὸς εὐβοσίην."
[" Brunck. Soph. 3, 490. Dionys. H. 5, 276. Valck.
Adoniaz. p. 374." Schæf. Mss. * Προικὸς, i. q. προῖ-
κα, Od. N. 15.] " Προίκιος, Gratuitus, Qui fit ἀμι-
" σθί: ut χάρις, Epigr. Gratia gratuita." [" Jacobs.
Anth. 7, 117. 9, 58. ἀοιδὸς, Cicada, Toup. in Schol.
Theocr. 212. * Προικίον, Kuster. ad Suid. 1, 821."
Schæf. Mss. * Προικιμαῖος, Dio Cass. 337. Gl. Dota-
lis: * Προικίζω· Doto. Phot. Cod. 244. " Ad Diod.
S. 2, 125. 466. 520. * Προικισμὸς, ibid." Schæf.
Mss. Epiphan. 456.] " Ἐκπροικίζω, Doto, Dote
" data eloco." [" Phalar. 370." Schæf. Mss.]

" Καταπροίκομαι, Progredior longius, Impune eva-
" do. Præsentis ceterorumque temp. nulla reperi
" exempla, sed fut. sunt frequentissima: et quidem
" in comminationibus. Archiloch. εὖ δ' ἐκεῖνος οὐ
" καταπροΐξεται. Aristoph. N. (1239.) Οὔ τοι μὰ τὸν
" Δία τὸν μέγαν καὶ τοὺς θεοὺς, Ἐμοῦ καταπροίξει,
" Haudquaquam per deos ita injurius in me esse
" perges: seu, ut Schol. exp., δωρεὰν ἐπεγχανῇ μοι,
" Gratis me irridebis: ut paulo ante dixerat idem,
" Οἵ μ' ὡς καταγελᾷς. Et Σφ. (1366.) Οὔ τοι κατα-
" προίξει μὰ τὸν Ἀπόλλω τοῦτο δρῶν: (1396.) Οὔτοι,
" μὰ τὼ θεὼ, καταπροίξει—Οὕτω διαφθείρας ἐμοῦ τὰ
" φορτία, Non per deos impune progrediaris longius
" qui meas sarcinas ita corruperis. Quale est ap.
" Hom. Il. Π. (852.) Οὔ θην οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βέῃ, ἀλλά
" τοι ἤδη Ἄγχι παρέστηκεν θάνατος, Non diu pro-
" grediaris, sed jam mors tibi imminet. Herod. quo-
" que hoc modo utitur isto verbo: ut 3, (36.)
" p. 112. de Cambyse, Κροίσῳ μὲν συνήδεσθαι, ἔφη,
" περιεόντι, ἐκείνους μέντοι τοὺς περιποιήσαντας, οὐ
" καταπροΐξεσθαι, Non impune evasuros, sed se eos
" occisurum esse. Et (156.) p. 139. Zopyrus de Da-
" rio fictitiis verbis dicit, Οὐ γὰρ δὴ ἐμέ γε ὧδε λω-
" βησάμενος καταπροΐξεται, Non impune evadet qui
" me tam fœde mutilarit. Itidemque in 7, (17.) et
" 5, (105.) Porro notandum est, quosdam hoc ver-
" bum derivare παρὰ τὴν προῖκα: inter quos est
" Schol. Aristoph. quem paulo ante dixi οὔτοι ἐμοῦ
" καταπροίξει exponere οὐ δωρεὰν ἐπεγχανῇ μοι. Sic
" Suid. quoque παρὰ τὴν προῖκα derivat. Cum enim
" hæc verba ex Aristoph. (Θ. 566.) attulisset, Οὔ
" τοι, μὰ τὼ θεὼ, σὺ καταπροίξει λέγουσα ταυτὶ, expo-
" suissetque, οὐ καταγελάσῃ μου χωρὶς ζημίας, sub-
" jungit, προῖκα enim vocabant et τὴν ζημίαν. Nec-
" non Etym. quoque, Καταπροΐξασθαι, inquit, dicitur
" ἀπὸ τῆς προικὸς, quam Iones divisim vocant πρόϊκα.
" Ac ut ἡ προὶξ δωρεὰν δίδοται, sic etiam dicunt, οὐ
" δωρεάν με καταγνώσεταί τις, ἀλλ' ἀποδώσει μισθὸν
" ὧν ἔπραξε. Herodian. vero in suis Ἐπιμερισμοῖς
" derivat ab ἴσσω, a quo est ἴξεσθαι significans δω-
" ρεὰν λαβεῖν: ut ap. Archilochum, προτείνω χεῖρα
" καὶ προΐσσομαι. Sed etymon quod ego secutus
" sum, et quod Suid. indicat, multo est simplicius,
" et ex Hom. etiam probari potest: ut enim dicunt

A " οὔ τοι καταπροΐξει τοῦτο ποιῶν, Non perges s. pro-
" gredieris in hoc faciendo, i. e. Non impune evades
" qui hoc facias, Non impune tibi hoc cedet, ita
" Hom., Οὔ θην οὐ δηρὸν βέῃ, Non equidem diu pro-
" grediaris, sed tibi ἄγχι παρέστηκε θάνατος. Atque
" adeo et Suid. ipse innuit esse a th. καταπροϊκνεῖ-
" σθαι s. καταπροΐκεσθαι, exponens et ipse προῖκα
" ἐκφυγεῖν, Gratis evadere, ad utrumque forsitan
" etymon alludens. Præterea observandum, ap. A-
" ristoph. metri causa sine διαιρέσει legendum esse;
" ut Phrynich. quoque annotat, quosdam οὐκ ὀρθῶς
" διαιρεῖν, cum conjunctim dicendum sit καταπροί-
" ξεται. Rursum Suid. καταπροΐξεται exp. καταφρο-
" νήσει, καταπροδώσει: quæ expositio nullo modo
" quadrare videtur: licet ejus Hes. quoque memi-
" nerit. Nam et ipse καταπροΐξει exponit non solum
" δωρεὰν γελάσεις, Gratis et impune ridebis, sed
" etiam καταφρονήσεις: afferens itidem καταπροϊξά-
" μενος pro καταφρονήσας καὶ οὐκ εὐλαβηθεὶς, προῖκα
" δὲ αὐτὸ ποιήσας." [Lobeck. Phryn. 169. Synes.
B 121. " Phryn. Ecl. 68. 194. Thom. M. 506. Ja-
cobs. Anth. 6, 170. ad Mœr. 275. Toup. Opusc. 1,
211. Emendd. 4, 453. Koen. ad Greg. Cor. 252. ad
Herod. 213. 430. 518. Lex. Herod. 175. Καταπροΐ-
ξατο, Plut. Mor. 1, 35. Καταπροισθῆναι, Καταπροι-
χθῆναι, Brunck. ad Argum. Soph. Antig. Καταπροΐ-
ζομαι, Ernest. Obs. in Aristoph. N. p. 48." Schæf.
Mss.]

[* Προσικνέομαι, Æsch. Ag. 800. Choëph. 1033.
1035.] " Προσίκτωρ, Qui supplex alicui ad genua
" procidit, Hes." [Æsch. Eum. 119. 444. * Ἀπρό-
σικτος, Pind. N. 11, 63.]

[* " Συνικνέομαι, Ad me pertineo, Aristot. Eth.
Nic. 1, 11." Routh. Mss.]

" Ἴκμενος, inquit Hes., scriptum δασέως, signif. τὸν
" * ἱκτικὸν καὶ πορευτικὸν, h. e. τὸν ἱκνεῖσθαι καὶ πο-
" ρεύεσθαι ποιούμενον: ψιλῶς autem, τὸν * ἰκματώδη
" καὶ ἔνικμον, οἷον ἔννυγρον: ut illa scriptura denotet
" Secundum, Impellentem et venire facientem: hæc
" autem, Humectum, Humidum. Itidem Eust. Od.
C " B. (420.) Τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει γλαυκῶπις Ἀ-
" θήνη, Ἀκραῆ ζέφυρον, dicit veteres exp. ὑγρὸν,
" παρὰ τὴν ἰκμάδα: sed exponi posse etiam φορὸν
" καὶ εἰς τὸ ἱκέσθαι ἐπιτήδειον, ὡς οἱονεὶ ἱκόμενον:
" sed tunc aspirandum fore. Pro illa expos. facit
" Od. E. (478.) ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων, Humi-
" dum spirantium ventorum: pro hac, O. (34.) πέμ-
" ψει δέ τοι οὖρον ὄπισθεν, Immittet tibi ventum se-
" cundum, qui nimirum a tergo spirans puppim
" optatis oris appellat. Rursum A. (7.) Ἴκμενον
" οὖρον ἵει πλησίστιον, ἐσθλὸν, ἑταῖρον." [" Heyn.
Hom. 4, 131. ad Il. A. 479. Pierson. Veris. 117.
Wassenb. ad Hom. 51. Bergler. Alciphr. 256. 349."
Schæf. Mss.]

" Ἴκταρ, Prope. ἐγγὺς, Hesychio, qui ἀπὸ τοῦ
" ἱκνεῖσθαι derivatum scribit, significante nimirum
" ἐφικνεῖσθαι et καθάπτεσθαι, Attingere. Suid. quo-
" que παρὰ τὸ ἐφικνεῖσθαι dictum tradit, exponens et
" ipse ἐγγὺς, πλησίον: et quidem Atticum esse
" testatur Gal. Plato de Rep. 9. Καὶ τὸ λεγόμενον
D " οὐδ' ἴκταρ βάλλει, Proverb. pro Longe a scopo
" jaculatur, Prorsus ad scopum non pervenit, Sco-
" pum nullo modo attingit. Hes. ἴκταρ exp. præterea
" πρόσφατον, ἄρτι, Recens, Nuper, Modo: item
" πυκνῶς, ταχέως, ἐξαπίνης, Crebro, Cito, Repente:
" ut ap. Hesiod. quoque Θ. (690.) οἱ δὲ κεραυνοὶ
" Ἴκταρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ ποτέοντο, exp.
" ταχέως: veruntamen et ἐγγὺς παρεπόμενοι, Propius
" affectantes. || Ἴκταρ, inquit Gal. in Lex. Hippocr.,
" ap. Atticos quidem significat ἐγγύς: ap. Hippocr.
" vero Γυναικείων 2. ita vocatur τὸ τῆς γυναικὸς
" αἰδοῖον. Erotian. quoque in suo Lex. Hippocr.
" meminit hujus vocis, sed in priori tantum signif.,
" non item in posteriore. Ἴκταρ, inquit, ap. Atticos
" est ἐγγὺς, ut et Æsch. in Eumen. (1000.) dicit,
" Χαίρετ' ἀστικὸς λεὼς, Ἴκταρ ἥμενοι Διός: qui itidem
" in Edonis hac voce utitur. Ischomachus vero et
" Cydias Mylasseus scripserunt ἴκμαρ: cujus rei
" causa est vocis istius ignoratio. Sunt qui properi-
" spωmenωs scribant ἶκταρ: sed potius paroxytonωs
" scribi debet, ut et in vet. Cod. manuscr. || Ἴκταρ

"est et Piscis nomen, teste Eust." [" Thom. M. 471. Wakef. Eum. 1001. Stanl. ibid. Callim. 1, 428. ad Lucian. 2, 346. Heringa Obss. 104. 167. Mœr. 190. et n., Timæi Lex. 149. et n., Wolf. ad Hesiod. 120." Schæf. Mss. Hesiod. Θ. 690. Æsch. Ag. 116.] "Ἴκαρ, Hesychio ἐγγὺς καὶ παρ' ὀλίγον τοῦ ἐφικνεῖ-" σθαι, Prope, Ita ut proxime accedas. Pro quo in-" fra ἴκταρ: videnturque hæc potius aspiranda, cum " παρὰ τὸ ἱκέσθαι ea derivet." [* Ἴχαρ, Statim, Æsch. Suppl. 857.]

ἹΚΕΤΗΣ, ὁ, Supplex, Od. Π. (67.) ἱκέτης δέ τοι εὔχεται εἶναι, I. (269.) Ἀλλ' αἰδοῖο, φέριστε, θεούς· ἱκέται δέ τοι εἰμέν. Hesiod. Ἔ. (1, 325.) Ἶσον δ' ὅσθ' ἱκέτην ὅστε ξεῖνον κακὸν ἔρξει. Quod Hesiodi dictum convenit, ut hoc obiter dicam, cum isto Hom. Od. I. (270.) Ζεὺς δ' ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε, ξείνων τε, Ξείνιος. In soluta oratione cum additur casus, dicitur potius ἱκέτης σου, quantum quidem meminisse possum, Thuc. 1, (136.) p. 44. Τῆς γυναικὸς ἱκέτης γενόμενος, Isocr. Paneg. Ἱκέτην γενέσθαι τῆς πόλεως τῆς ἡμετέρας, Archid. (7.) Ἱκέται κατέστησαν ταύτης τῆς πόλεως. Sic Plut. Them. Ἱκέτης αὐτοῦ καταστάς. A Xen. dicitur aliquis ἱκέτης προσπίπτειν, K. Π. 4, (6, 2.) Ἥκω πρός σε, καὶ ἱκέτης προσπίπτω. || Ἱκέτης passive etiam Is, cui supplicatur, Is, qui supplicem recipit, sicut ξένος signif. et τὸν ξενίσαντα, et τὸν ξενισθέντα, ut quidam tradiderunt ex Od. Π. 422. οὐδ' ἱκέτας ἐμπάζεαι, οἷσιν ἄρα Ζεὺς Μάρτυρος: qua de re lege Eust. 1807. FEM. Ἱκέτις, ἡ, Quæ est supplex. Unde Ἱκέτιδες inscripta una ex Eur. Tragœdiis. A Synes. χεῖρες etiam dicuntur ἱκέτιδες. || Nomini ἱκέτης Hes. alias etiam dat signiff., quarum exempla nulla afferuntur. Esse autem ἱκέτης ab ἱκέσθαι derivatum constat: cum hoc ipsum ἱκέσθαι pro Supplicare interdum accipiatur, teste etiam ipso Hes., qui exp. παραγενέσθαι, ἱκετεῦσαι, sicut et præsens tempus ἱκνεῖσθαι. At vett. quorundam Gramm. etymon ut nimis curiose subtile repudio; voluerunt enim ἱκέτης dici quasi ἱκέστης, ut sit ἱκόμενος εἰς ἑστίαν τινός. [" Markl. Suppl. 280. Wakef. Phil. 773. Musgr. ad Hec. 457. ad Il. Φ. 75. Conf. c. οἰκέτης, Stanl. Eum. 233. ad Diod. S. 1, 365. 670. 2, 367. Kuster. Aristoph. 116. Wessel. ad Dion. Cass. 1501. Maittair. Dial. 358. Lips., Wakef. Alcest. 444. Fac. ad Paus. 1, 219. 226. 279. ad Herod. 155. 642. 683. Vann. Cr. 226. Ἱ. καθέζομαι, seq. inf., pro ἱκετεύω, Musgr. Heracl. 33. Ἱκέτις, Markl. Suppl. init. 280. Stanl. Eum. 233. Longus 6. 20. Villois., Eur. Hec. 143. Conf. c. οἰκ., Jacobs. Exerc. 2, 180. Anth. 6, 52." Schæf. Mss.] "Ἴκτης Hesychio est ἱκέτης, ἔπηλυς, πτωχὸς, Sup-" plex, Advena, Mendicus." [" Wakef. Alc. 772." Schæf. Mss.] Ἱκετοδόχος, ὁ, ἡ, Supplicum receptor, receptrix: quo vocabulo Eust. vett. usos tradit, 1807. Καὶ ὁ τὴν ἱκετείαν δεξάμενος, ἤτοι κατὰ τοὺς παλαιοὺς εἰπεῖν, ἱ. Intelligit autem, opinor, vett. Gramm. eo expositionis gratia utentes. [" Schol. Od. Π. 422." Wakef. Mss. Ἱκεταδόκος, Lobeck. Phryn. 647. Æsch. Suppl. 721. Schol. Soph. Œd. C. 262.]

Ἱκετήσιος Ζεὺς, Supplicum præses Jupiter, Supplicum curam gerens, In cujus tutela sunt supplices, Supplicibus jura dans, ut Ξένιος, Virg. Jura dans hospitibus, Od. N. 213. ET PER SYNC. Ἱκέσιος, idem: sed hoc utrisque scriptt. commune est, illo poëtæ duntaxat utuntur, quod sciam. Apoll. Rh. 2, (215.) Ἱκεσίου πρὸς Ζηνὸς, Eur. Hec. (349.) Θάρσει· πέφευγας τὸν ἐμὸν Ἱκέσιον Δία. Interdum vero ἱκέσιος sine adjectione ponitur: Lucian. (1, 572.) Ἀλλὰ πρὸς Ἱκεσίου φείσασθέ μου. || Sed Ἱκέσιος accipitur et pro ἱκέτης, Supplex, ἱκετικός: unde ἱκεσία γίγνομαι, Eur. Med. (708.) Supplex sum, Supplico, χεὶρ (Hec. 845.) itidemque Epigr.: ἀνάγκαι, Eur. (Suppl. 39.) Apud Greg. autem ἱ. λόγος: quibus in ll. posterioribus ἱκέσιος est potius adjectivum. || Ἱκέσιον, una ex Æoli insulis, Eust. [" Thom. M. 470. Markl. Suppl. 108. 359. Musgr. Heracl. 109. Andr. 604. Jacobs. Anth. 10, 327. ad Lucian. 1, 322. Gesner. Ind. in Orph. Toup. Opusc. 2, 263. ad Mœr. Phryn. Ecl. 4. Eur. Hec. 345." Schæf. Mss.] "Ἱκεσία, i. q. ἱκετηρία, Supplicatio. Epigr. θυ-

A "μὸν ὀλισθηρῆς ἔμπλεον ἱκεσίης. Item affertur e " Plut. Othone, Ἱκεσίας χειρῶν ἥπτοντο, pro Suppli-" cibus manibus orabant:" [Romulo 19. Lobeck. Phryn. 505. * Ἱκεσιάζω, Nicet. Annal. 12, 10.]

[* Ἰκήσιον, Medicamentum quoddam, Alex. Trall. 8. p. 415.]

Ἱκετήριος, Ad supplices pertinens, Supplicibus conveniens: ut κλάδοι. SED Ἱκτήριος potius in usu est, per syncopen factum: Soph. Œd. T. (3.) Ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι: Aj. (1175.) θησαυρὸν, p. 56. meæ Ed. ITEM Ἱκτῆρες κλάδοι, Œd. T. (143.) p. 155. In ead. vero Tragœdia (186.) ἱκτῆρες mulieres pro ἱκέτιδες, p. 159. || Ἱκετηρία, autem subst. illi ἱκετήριοι κλάδοι, qui potius ἱκτήριοι per sync. vocabantur, ut modo dictum fuit, Res, quam supplices gestabant et prætendebant, sc. Rami oleæ lana obvoluti, seu in sing. Ramus oleæ lana obvolutus. Aristoph. Πλ. (383.) Ἱκετηρίαν ἔχοντα, v. Schol. Herod. Καὶ ἱκετηρίαν λαβών. Greg. τὸ γῆρας ἀνθ' ἱκετηρίας προυβάλλετο. Q. e l. dicere possumus ἱκετηρίαν B προυβάλλεσθαι, pro eo, quod Ovid. Velamenta prætendere, addens Manu supplice, Livius autem Porrigere: de Bello Pun. 4. Ramos oleæ ac velamenta alia supplicum porrigentes, orare ut reciperent sese. Idem alibi, Oratores ad Romanos cum infulis et velamentis miserunt. Hoc vero nihil aliud esse puto, quam quod interdum historici Græci duobus dicunt verbis ἱκετηρίαν ἔπεμψαν: quod tamen exp. simplicius, Legatos supplices miserunt. Hoc certe constat, ἱκετηρίαν interdum accipi generaliter pro Supplicatione, seu, ut vett. Latinorum utar verbo, pro Suppliciis: unde Herodian. 7, (8, 18.) ἱ. θαλλοὺς dixit Supplicationis ramos, i. e. Qui supplicationi adhiberi solent. Isocr. Symm. (46.) Ἱκετηρίας ['Ικεσίας, Corai.] πολλὰς καὶ δεήσεις ποιούμενοι, Synes. Καὶ πρὸς ἱκετηρίας ἦσαν οἱ ἄνθρωποι, πρηνεῖς οἱ πλείους. Apud Chrys. autem, Ἡμέρως δέχεται τοὺς ἱ. προσάγοντας, redditur Eos placide recipit qui supplices accedunt. Bud. vero ἱκετηρίαν ap. Dem. vertit Supplicem libellum. [" Ἱκετηρία, Markl. Suppl. C 259. Musgr. ibid. Markl. 359. T. H. ad Plutum p. 112. Villois. ad Long. 117. ad Diod. S. 2, 239. 241. 565. 569. ad Dionys. H. 1, 546. 2, 1079. 1097. Heyn. ad Apollod. 214. P. Abresch. Paraphr. 324. ad Herod. 567. Musgr. Or. 12, 383. Ἱκτὴρ, Heracl. 365. 764. Hec. 457. Cycl. 370. Ἱκτήριος, Wakef. Eum. 44." Schæf. Mss. * Ἱκτηρία, Æsch. Suppl. 200. * Ἱκετηρὶς, Supplex, Job 40, 22. Orph. H. in Apoll. 27. φωνῇ.]

[* Ἴκτωρ, Supplex, Æsch. Suppl. 661. "Musgr. Heracl. 365. 764. * Ἱκτορεύω, Iph. A. 748. Brunck. Soph. 3, 515." Schæf. Mss.]

[* Ἱκταῖος, Æsch. Suppl. 397.]

Ἱκετικὸς, Ad supplices pertinens, Supplicibus conveniens, Quo utuntur supplices: λόγος, Schol. Thuc. Apud Eur. (Hec. 845.) ἱ. χεὶρ exp. ἱκετική. [* Ἱκετικῶς, Schæf. ad T. H. Aristoph. Πλ. p. 516. et ad Schol. Apoll. Rh. T. 2. p. 64. Schol. Philostr. Her. 545.]

Ἱκετώσυνα, Supplicationes, Supplicia, ut vett. lo- D cutos esse dixi. Exp. tamen et aliter Hes.

Ἱκετεύω, Supplico, Supplex oro, Od. Λ. (529.) ὁ δέ με μάλα πόλλ' ἱκέτευεν, O. (277.) ἐπεί σε φυγὼν ἱκέτευσα. Dicitur etiam ἱκετεύω σε τῶνδε γουνάτων ab Eur. (Hec. 746.) subaud. præp. πρός. Sæpe vero infinit. jungitur in prosa: Xen. Ἀπ. 1, (5, 5.) Ἱκετεύειν τοὺς θεοὺς δεσποτῶν ἀγαθῶν τυχεῖν, K. Π. 7, (2, 3.) Ἔδεισάν τε καὶ ἱκέτευον παύσασθαι ὀργιζόμενον, 4, (6, 4.) Ἱκέτευσε μὴ δοῦναι αὐτὴν τῷ τοῦ ἀδελφοῦ φονεῖ. A Dem. (835.) δέομαι et ἱκετεύω copulantur. Idem vero (842.) verbo ἱκετεύω subjunxit ἀντιβολῶ, Ἱκετεύω, ἀντιβολῶ πρὸς παίδων, πρὸς γυναικῶν, πρὸς τῶν ὄντων ὑμῖν ἀγαθῶν. Sciendum est autem ἱκετεύω sine infin. reddi etiam interdum Supplices preces fundo: Chrys. Ὑπὲρ Παύλου τὸν Θεὸν ἱκετεύειν. Item, Supplex opem imploro: Plut. Solone, Ἱκετεύουσι τὰς γυναῖκας. [" Heyn. Hom. 8, 262. ad Charit. 556. Markl. Iph. p. 172. Wakef. Alc. 444. Boiss. Philostr. 545. Valck. Phœn. p. 338. Hipp. p. 230. ad Herod. 468. Musgr. Cycl. 370. Orationi

interjectum, ad Phalar. 357. Cum infin., Thom. M. A 160. Subaud., Wakef. Trach. 436. Cum accus., Schol. Aristoph. Πλ. 385. De med., Wessel. ad Herod. 220. Ἱ. ἐς, ad Il. Π. 574. Heyn. Hom. 7, 239." Schæf. Mss. * Ἱκετευτέος, Lucian. 1, 697.] Ἱκέτευμα, q. d. Supplicamentum. Exp. et Supplicatio. Thuc. 1, (136.) Ἀνίστησί τε αὐτὸν μετὰ τοῦ ἑαυτοῦ υἱέος, ὥσπερ καὶ ἔχων αὐτὸν ἐκαθέζετο· καὶ μέγιστον ἦν ἱκέτευμα τοῦτο. Ubi redditur etiam Supplicandi genus, modus. Sic ἀπαραίτητον ἱκέτευμα, Plut. 9, (744.) ut dixi in Ἀπαραίτητος. [* Ἱκέτευσις, Suid. * "Ἱκετεύσιμος, Hes." Wakef. Mss.] Ἀνικέτευτος, Cui supplicatum non est, non supplicatur, supplicari non potest. Ex Eur. (Iph. A. 1003.) affertur pro Non supplex. [* Ἱκετευτικὸς, Schol. Soph. Œd. T. 143. Gl. Precarius. * Ἱκετευτικῶς, Phav. 91.] AT VERO Ἱκετεία, formatum a præs., Supplicatio, Thuc. 2. Οἱ δὲ Κερκυραῖοι τὴν ἱκετείαν οὐκ ἐδέξαντο, Plato Ap. Socr. (29.) Ἐφ' ἱκετείαν τραπεὶς τῶν διωκόντων, ubi redditur, Ad supplicandum conversus. Et ἱκετείαν ποιεῖσθαι, vel ἱκετείας, Supplicare, Plato B de LL. Sic et Xen. Symp. Ἱ. τε καὶ ἀντιβολήσεις ἐν ταῖς δεήσεσι ποιούμενοι. Interdum vero additur gen. personæ: Thuc. 3, (67.) Πολλῷ δικαιοτέραν ὑμῶν ἱ. ποιοῦνται. ["Heyn. Hom. 7, 366. Thom. M. 470. Diod. S. 2, 323. ad Mœr. 29. Phryn. Ecl. 4. * Ἱκετία, ibid." Schæf. Mss. Lobeck. 505.] Ἐξικετεύω, pro simplici ἱκετεύω, Soph. (Œd. T. 760.) nisi dicamus præp. vim signif. augere. Καθικετεύω, itidem: "Κατικέτευε, Ion. pro καθ., Obsecravit, Herod." ["6, 68. Cum accus., Apoll. Rh. ap. Athen. 283." Schw. Mss. * "Καθικέτης, Theodoret. 1279." Routh. Mss. * Συνικετεύω, Phot. Bibl. 724. "Basil. Sel. V. Thecl. 238. Ed. 1622." Boiss. Mss.]

ἹΚΑΝΟΣ, Idoneus. Interdum Sufficiens, Aptus: ut ἱκανὸς διδάσκειν, Xen.: et (K. Π. 2, 1, 5.) ἱκανὸς εὖ καὶ κακῶς ποιεῖν: (Ἀπ. 2, 10, 3.) Ὑπηρέτην—τὸ κελευόμενον ἱκανὸν ποιεῖν, ubi redditur etiam Aptum. Herodian. 2, (9, 18.) de Severo, Ἱκανώτατος δ' ἦν πάντων ἀνθρώπων μάλιστα προσποιήσασθαί τε καὶ πιστώσασθαι εὔνοιαν, Unus omnium mortalium ad C amorem simulandum maxime factus, Polit. Omnium hominum solertissimus ad simulandam amicitiam, Bud. Lucian. 2, (926.) Λούσαντες αὐτοὺς, ὡς οὐχ ἱκανῆς τῆς κάτω λίμνης, λουτρὸν εἶναι τοῖς ἐκεῖ, Tanquam non sufficiat ad lavandos eos, qui ibi sunt. Bud. autem ἱκανὸς cum infin. non solum pro δυνατὸς poni tradit, item pro δεινὸς, sed alicubi etiam ἱκανὸς ἦν, sicut οἷος ἦν, pro Sustinuit, Ausus est: Xen. Ἑ. 5, (3, 22.) Λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ τριακοσίους ἄνδρας, ἱκανὸς μὲν ἦν κωλύειν τοὺς βουλομένους εἰρήνην ποιεῖσθαι, ἱκανὸς δὲ οἷς ἠπίστει εἵρξας φυλάττειν. Apud Matth. vero et Marc. ac Paul. junctum itidem infinitivo pro Dignus: et cum ἵνα habente conjunctivum, in ead. signif. ap. eund. Matth. itidemque ap. Luc. Interdum præp. locum infinitivi obtinet, ut ἱ. ἐπὶ τοὺς πόνους, i. q. φέρειν πόνους, Idoneus ad tolerandos labores: ap. Plat. Τὴν τοῦ σώματος ἰσχὺν ἱ. ἐπὶ τοὺς πόνους ἔχουσι. Dicitur etiam ἱ. πρός τι, Idoneus s. Aptus ad aliquid. Interdum vero cum solo accus., qui est rei, in qua dicimur esse ἱ., ut ἱ. σώματα e D Xen. Qui corporibus sufficientes vires habent, corporibus satis validi sunt. Exp. etiam, Qui corpora habent labori s. laboribus sufficientia. Tale est ἱκανὸς τὴν ἰατρικὴν, Xen. q. d. Sufficiens in arte medica, i. e. Sufficientem rei medicæ peritiam habens, et quanta satis esse possit: ἱ. τἄλλα πάντα τὰ τῆς τέχνης, Gal. ad Gl. 1. satis instructus cognitione omnium etc. Abunde instructus. Alii autem interpr. Callens non mediocriter omnia. ["Ἱκανὸς γνώμην, Prudentia valens, Prudens, Herod. 3, 4." Schw. Mss.] Aliquando etiam sine adjectione ponitur eo plane sensu, quo Gall. Suffisant: quod quamvis respondeat Latino Sufficiens, atque adeo ex eo detortum sit, alicubi tamen illud ἱ. Gallico Suffisant reddi potest, Latino Sufficiens non potest: Isocr. Panath. (52.) Ἐπὶ τὰς ἀρχὰς καθιστάναι, καὶ τὰς ἄλλας πράξεις, τοὺς ἱκανωτάτους τῶν πολιτῶν, Bailler les offices aux plus suffisans, ubi ἱκανωτάτους non itidem apte reddideris Maxime sufficientes; at Maxime idoneos, non videtur tam significans esse, quam Gr. ἱκανωτάτους: quo significari puto Qui maxime sint apti, et quasi pares ei oneri: quorum utrumque voce illa Gallica exprimitur. At vero in Isocr. Hel. Enc. (18.) Οὐδὲ κριτὴν ἱκανώτερον ἕξομεν ἐπαγαγέσθαι, Judicem magis idoneum, satis commode vertere possumus. || De re etiam: dicunturque esse ἱκανὰ Quæ sufficiunt, satis magna, multa sunt, Quorum satis magnus est numerus, Thuc. 1, (2.) Ὥστε καὶ ἐς Ἰωνίαν ὕστερον, ὡς οὐχ ἱ. οὔσης τῆς Ἀττικῆς, ἀποικίας ἐξέπεμψαν, Tanquam non sufficiente Attica, i. e. Non satis magna s. capace; s. potius Non satis instructa commeatu tantæ hominum multitudini necessario. Dem. Οἱ ἐλάττω τῶν ἱκανῶν κεκτημένοι, Pauciora quam quæ sufficiant, quibus sit opus. Et cum infin. e Plut. Lycurgo (20.) Ἱκανοὶ τοὺς κακοὺς ἀπερύκειν, Satis multi ad arcendos malos, Tot quot satis esse possint ad etc. Bud. a Luca 7, (11.) ἱκανὸν pro Satis multo poni scribit. || Sed interdum non pro Satis magnus, multus, sed pro Magnus, Multus: Antiph. (626.) Ἱ. μέρος τῶν ὄντων ἀποβέβληκε, Magnam portionem: (630.) Ἱ. λύπας καὶ φροντίδας ἐμβέβληκεν, Multas molestias et solicitudines. Et ἐξ ἱ., subaud. χρόνου, Jam a multo tempore s. longo. Sic e Plat. ἱ. ὁδὸς, Multa s. Longa via. || At τὸ ἱ. λαμβάνειν, Act. 17, (9.) Latinorum more dictum, pro Satis accipere, i. e. Fidejussores in eam sponsionem exigere et accipere, Bud. Qui et ap. Diog. L. 205. ἱκανὸν ποιεῖν exp. Satisfacere, Præstare quod poscitur. Ceterum ut ab ἵκω s. potius ἱκάνω ejus derivativo non recusem deducere ἱκανὸς, facit significatio adverbii ἱκνουμένως, quod est a verbo ἱκνοῦμαι synonymo τῷ ἱκάνω: sed et ipsum ἱκνοῦμαι aliquando talem quandam signif. habet, qualem inter alios hoc nomen. ["Heind. ad Plat. Gorg. 130. Jacobs. Anth. 7, 413. 8, 115. Diod. S. 1, 524. et var. lect. 2, 350. et var. lect., ad Timæi Lex. 229. Valck. Hipp. p. 281. Diatr. 138. Toup. Emendd. 3, 160. ad Lucian. 1, 217. 255. Athen. 1, 12. 79. Satis multus, Longus 69. Vill., Diod. S. 2, 376. Qui potest aliquid facere, Dionys. H. 1, 332. Conf. c. Ἰακὸς, Heyn. Hom. 4, 231.; cum δυνατὸς, Schneid. Anab. 135. Ἱκανὸς, sc. εἰμὶ, Dionys. H. 1, 439. Heind. ad Plat. Lys. 7. Cum inf., ibid. Xen. Mem. 1, 2, 10. Diod. S. 2, 174. Ἱ. μὴ, seq. inf., Xen. K. A. 134. Ἱ. εἰμι, cum participio, Herod. 579. Ἱκανὸς, fem., ad Dionys. H. 1, 154. 283. Unde? Cattier. Gazoph. 24. Ἱ. ὥστε, Heind. ad Plat. Phædr. 291. Εἴ τῳ ἱκανὸς τεκμηριῶσαι, Wyttenb. Select. 361. Χρόνον ἱκανὸς, Diod. S. 1, 307. cf. 398. Ἐφ' ἱκανὸν, 1, 435. 622." Schæf. Mss. "Ἱκανότατος an ἱκανώτατος dubitat Eust. Il. 74, 33." Wakef. Mss.]

[* Ἱκανοδότης, Gl. Satisdator, "Pseudo-Chrys. Serm. 99. T. 7. p. 548." Seager. Mss.] Ἱκανοδοσία, Satisdatio, Theoph. Institut. Civil. [Gl. Satisdatio, Stipulatio, Vadimonium: * Ἱκανοποιέω· Satisfacio. * Ἀνίκανος, Heliod. 97. Cor., Arrian. Epict. 4, 1. * "Ἀνικανότης, Amphil. 101." Kall. Mss.] "Ὑπερίκανος, Plusquam sufficiens. Perquam sufficiens, "VV. LL."

Ἱκανότης, ἡ, Sufficientia, Bud. e Plat. Affertur autem et e Lys. [Fr. 27. Facultas dicendi, Reisk. J. Poll. 4, 3. Anecd. Bekkeri p. 100. Lobeck. Phryn. 351.]

Ἱκανόω, Sufficientem, Idoneum reddo, Paul. Apost. At pass. ἱκανούσθω 3 Reg. non semel pro Sufficiat, Satis sit, Bud. [Teles Stob. Serm. 95. p. 523. Nicet. Annal. 7, 8. "Dionys. H. 1, 398. Koen. ad Greg. Cor. 246." Schæf. Mss.]

Ἱκανῶς, Sufficienter, Sic ut satis sit, Abunde, Affatim, Isocr. Archid. (12.) Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ταῦθ' ἱ. εἰρῆσθαι νομίζω. Idem dixit, Εἰ δὲ ταῦτα μὲν ἱ. ἔχεις, pro Si hæc abunde habes, tibi suppetunt. ["Sed diversa notione dicitur, Ἱ. ἔχει μοι ποιεῖν τοῦτο, Ego hoc facere possum. Sic quidem duo vett. Codd. Mss. Herod. 7, 11. Οὔκων ἐξαναχωρέειν οὐδετέροισι ἱ. ἔχει, Quare neutris retrogredi licet, ubi alii vulgo δυνατῶς, quod e Scholio invectum videtur." Schw. Mss.] Apud Thuc. (1, 91.) murus dicitur ἱ. ἔχειν, Qui sufficientem, justam magnitudinem habet, al.

Commodam. Apud Eund. certe ἱκανῶς memini me legere pro eo omnino, quod dicimus Passablement. In VV. LL. affertur e Plat. Ἱ. οὔπω ἔχει, pro Nondum est absolutus. At vero e Chrys. Ἱ. ἔχω διοικῆσαι, pro Possum regere. || Valde, Admodum: ἱ. μέλας, Valde niger, Nigerrimus. Sic ἱ. παλαιός. Interdum etiam ponitur pro Apte, Rite. [" Brunck. Anal. 2, 70. Xen. Mem. 1, 2, 4. Abresch. Lectt. Aristæn. 290. Anton. Lib. 52. Verh., ad Charit. 299. ἔχειν τινός, Paus. 3, 298. Boiss. Philostr. 350. τινί, Plato Gorg. 160." Schæf. Mss. *Ἱκανωτάτως, Hippocr. 7, 37.]

ἭΚΩ, ξω, Venio, Accedo. Cum adv. e loco, ad locum, aut etiam cum utroque, Æschin. c. Ctes. Ἥκουσιν οἴκοθεν ταύτην ἔχοντες τὴν δόξαν, Plato, Ἥξει προθύμως Ἀθήναζε. Et cum δεῦρο ap. Dem. Ἥκομεν δεῦρο ἀπὸ τῆς πρεσβείας. Sed interdum loco adverbiorum ponuntur tantum præpp. cum suis casibus, ut ἥκω ἐκ Αἰγύπτου, ἐς τὴν Αἴγυπτον, Lucian. (1, 538.) Item cum dat. personæ, ut, Ἥκουσιν αὐτῷ ἄγγελοι, Xen. (K. Π. 5, 3, 14.) Et Plut. Theseo (24.) Ἧκεν αὐτῷ χρησμὸς, ubi notandum est dici de re inanimata, et exponi ἧκεν χρησμὸς, Allatum est Oraculum. Itidem ὄλεθρος a Dem. et κακὸν ab Aristoph. dicuntur ἥκειν τινί. Tribuitur autem et alibi sæpe rebus inanimis, cum ead. etiam constr.: Plato Ap. Socr. (30.) Τιμωρίαν ὑμῖν ἥξειν εὐθὺς μετὰ τὸν ἐμὸν θάνατον. Sic et Lat. Malum, Pœna venire. Sæpe vero loco illius dativi habet præp. εἰς cum suo accus.: Aristoph. Πλ. (919.) εἰς ἔμ' ἥκει τῆς πόλεως τὰ πράγματα. Item, Ἧκε τὰ πράγματα εἰς τὸ πράττειν, e Dem. Et Xen. (K. Π. 1, 5, 7.) Ἥξει εἰς ἐμὲ τὸ ἐλλεῖπον. Et ἥκειν εἰς ὀλίγους, ex Aristot. Ad paucos devenire. Item cum ἥκω tribuitur personæ, ut ἥκω εἰς ἀνάγκην ποιεῖν, Dem. [cf. 13.]: et εἰς τοῦτο τόλμης. Jungitur et præp. ἐπὶ, ut ἥκειν ἐπὶ τὰς θύρας, τὸ δεῖπνον, Xen. Sic ἥξειν μέλλοντα τὰ ἐγκλήματα ἐφ' ἡμᾶς, exp. Crimina ad nos perventura, i. e. In nos redundatura. Sed sæpe etiam ἐπὶ post ἥκειν accipitur pro Adversus: Plato de Rep. 1. Ὥσπερ θηρίον ἧκεν ἐφ' ἡμᾶς: unde exp. etiam Irruit in nos. At cum πρὸς, ut ἥκω εἰς ὑποψίαν e Dem. (154.) pro Venio in suspicionem. Jungitur vero et cum ἀπὸ, παρά. Cum ἀπὸ, ut in illo Dem. l. ante c. Ἥκομεν δεῦρο ἀπὸ τῆς πρεσβείας. Cum παρὰ autem, ut, Ἥκει λόγος παρὰ σοῦ, quod e Dem. affertur: at e Plat. idem verbum cum eod. nomine, sed sine præp. Epist. 7. (11, 126.) Καὶ πάλιν ὁ λόγος ἧκεν ὁ αὐτὸς, τὸ μὴ δεῖν προδοῦναι Δίωνα. Jam vero et particip. sæpe jungitur, et quidem vel præs. vel fut. Cum præs., ut ἥκω ἄγων, Xen. (Σ. 1, 2.) Sic ἥκω φέρων, de quo genere loquendi lege Bud. 773. At cum fut., ut ἥκω συμβουλεύσων, Dem. et ἧκον ἀμυνοῦντες, ap. Eund. Venerunt auxiliaturi, auxiliatum, nam supino in hujusmodi ll. utuntur Latini interdum, aut Venerunt suppetias. Sed et cum aor.: ut Ἧκεν ἀναστρέψας, Dem., quod exp. Rediit: sic Ἧκεν ὑποστρέψας, Æschin. Dicunt autem et ἥκειν πάλιν pro Redire, Xen. et Aristoph. Quinetiam cum διά: Ὁ διὰ πάντων ἥκων ὀφθαλμὸς τοῦ Θεοῦ, Synes. Epist. 44. Qui pervadit omnia, penetrat. Item in metaph. loquendi genere, Διὰ πάσης ἥκοντα τῆς ἐπιστήμης τὸν ποιμένα, Chrys. || At vero ὁδὸν ἥκειν μακρὰν, Xen. (K. Π. 5, 5, 13.) ut Lat. Longam ire viam, Longum iter conficere. || Ἥκω cum gen. sed quem præcedit εἰς τοῦτο, ὅσον, aut certe εὖ, πόῤῥω: Εἰς τοῦτο τῆς ἡλικίας ἥκων, Plut. q. d. Ad id ætatis veniens, Qui venit, pro Eo provectus ætate, Id ætatis homo. At εἰς ὅσον ἥκω δυνάμεως, Paus. Quammaxime facere possum. Cum εὖ autem, ut εὖ ἥκω παιδείας, Sum bene doctus; χρημάτων, Herod. (5, 62.) Sum bene numatus: φρενῶν, Sum prudens. Itidem vero μορφῆς εὖ ἡκούσας appellavit Lucian. (2, 469.) Formosas. Simili constr. ab Herod. (8, 111.) dictum est, ut habent VV. LL., Ἥκοιεν εὖ θεῶν χρηστῶν. Jungitur denique adverbio πόῤῥω: Ἡλικίας πόῤῥω ἥκων, Plut. Ætate provectus. Πόῤῥω ἥκεις διαφθορᾶς, e Diogene, pro Jam magnopere morbus invaluit. Sed et πόῤῥω παιδείας ἥκων eod. sensu, quo εὖ ἥκων παιδείας. Tale est πόῤῥω σοφίας ἥκεις, Plato Euthyd. Quibus addendum ἥκω, quod Herod. genitivo junxit cum ὁμοίως, (1, 149.) Ἥκει οὐχ ὁμοίως ὡρέων, pro Non ad similem cœli temperiem accedit vel pervenit, [" ubi quidem intelligi potest οὐχ ὁμοίως εὖ, Non æque bene." Schw. Mss.] || At vero ex Eur. affertur (Alc. 291.) Καλῶς μὲν αὐτοῖς κατθανεῖν ἧκον βίον, [βίου,] pro καλῶς ἥκοντος, i. e. Cum eis bene accidat, quod vitam cum morte commutent; Bene eveniat quod etc. Ita enim Cic. locutus est de re ead. Tusc. 1. Bene mihi evenire, quod mittar ad mortem. || Attineo, Pertineo, Dem. (350.) Ὅσα τῆς τῶν Φωκέων σωτηρίας ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ἧκε, Quatenus ea legatio ad Phocensium salutem pertinebat, Synes. Ἀλλ' ἐγὼ τό γε εἰς ἐμὲ ἧκον ἅπαν ποιῶ, Quod ad me attinet, impleo. Item τόγε εἰς ἐμὲ ἧκον, τό γε εἰς ἐμὲ ἧκον μέρος, pro Quantum in me est. De quibus lege Bud. 553. 773. Sed in Synes. l. c., τό γε εἰς ἐμὲ ἧκον, verti etiam posse arbitror Quod est mei muneris, s. officii. || Ἥκω ab Hom. posteris factum esse ex Ἵκω, quo ille utitur, dictum fuit in Ἵκω.

[" Ἥκω, Thom. M. 418. Markl. Suppl. 170. 523. ad Charit. 518. 765. Dawes. M. Cr. 357. Jacobs. Anth. 9, 379. Porson. Or. 485. Heyn. Hom. 5, 95. Valck. Phœn. p. 383. Beck. ad Eur. Hec. init., Zeun. ad Xen. K. Π. 153. T. H. ad Lucian. Dial. 10. ad Lucian. 1, 346. Ilgen. ad Hymn. 338. ad Herod. 697. Veni, ad Dionys. H. 2, 823. Redeo, Cattier. Gazoph. 80. De tempore, ad Charit. 452. De rebus quæ narrantur, Philostr. 258. Boiss. De rebus quæ contingunt, ad Lucian. 1, 358. De cibis in mensam illatis, Valck. Phœn. p. 66. Callim. 258. De mercibus, ad Herod. 522. Pro καθήκω, Heyn. Hom. 7, 538. I. q. ἧκον, Valck. Phœn. p. 33. ad Charit. 221. Pro ἔχω, v. c. εὖ ἥκω, Koen. ad Greg. Cor. 237. ad Herod. 577. Brunck. Aj. 637. Phil. 181. Pro εἰμὶ, ibid. Conf. c. ἄγω, ad Xen. Eph. 275.; cum εἴκω, Jacobs. Anth. 9, 44. Ἥκων et ἥξων conf., ad Dionys. H. 2, 948. Ἥξω et ἕξω, ad Charit. 724. ad Dionys. H. 4, 2174. Jacobs. Anth. 12, 68. Boiss. Philostr. 338. ad Thuc. 2, 232. Bav. Cum particip., Dionys. H. 2, 974. Valck. Adoniaz. p. 308. Phœn. p. 270. 383. Cum accus., Huschk. Anal. 78. Porson. ad Hec. 926. Ἥκων pro ὢν, Toup. Emendd. 4, 458. Ἥκει, Decet, Musgr. Or. 966. Alc. 292. Ἥκεσαν, Venerant, Joseph. 1, 926. Haverc. Ἥκει ἐς, Res venit ad, Musgr. Ion. 1177. Ἥκων, Boiss. Philostr. 303. Ἧκον, Valck. Phœn. p. 383. Musgr. Eur. p. 217. Ἡκέτωσαν, Abresch. Lectt. Aristæn. 315. Ἧξα, T. H. ad Plutum p. 250. Kuster. Aristoph. 189. Schneid. ad Xen. Pol. 283. Ἥξομαι, Alex. Æt. 5. Bast Lettre 192. Εὖ ἥκω, Wakef. S. Cr. 5, 30. Cum gen., Thom. M. 402. Wakef. Alc. 298. Phil. 181. Jacobs. Anim. 32. Paus. 1, 532. Lobeck. Aj. p. 316. ad Lucian. 1, 173. Toup. Opusc. 1, 280. Valck. Hipp. p. 217. Wessel. ad Herod. 73. 672. Wyttenb. Select. 346. Koen. ad Greg. Cor. 237. Ἥκω ἄριστος, Lobeck. Aj. p. 316. Δυνάμεως ἥκειν μεγάλης, ibid. Εἰς ὅσον ἡλικίας ἥκει, Plato Charm. 69. Ἥκειν ἐπὶ, ad Herod. 516. Boiss. Philostr. 366. ἐς διαφορὰν, 333. ἐπὶ πλεῖστόν τινος, ad Diod. S. 2, 484. εἰς ταὐτὸν, Musgr. Iph. A. 1368. εἰς οὐδὲν, ad Herod. 492. Ἥκει τι πρὸς ἐμὲ, ad Diod. S. 2, 570. Ποῖ λόγος ἥκει; Musgr. Tro. 154. Γένους μὲν ἥκεις ὧδε τοῖσδε, Eur. Heracl. 214. De h. l. vide Porson. Phœn. 372. cf. Lobeck. Aj. p. 316. Ἐνθάδ' ἥκω, Wakef. Phil. 377. Ἥκω γαῖαν, Toup. Opusc. 2, 193. De perfecta vi verbi ἥκω, Burgess. Præf. ad Dawes. M. Cr. xxxviii., M. Cr. 48. Herod. 155. 687. ad Lucian. 1, 435." Schæf. Mss. * Ἧξις, Eur., Anecd. Bekkeri p. 99.]

Ἀνήκω, Ascendo, Evado, Pervenio: ἀνῆκα pro ἀναβέβηκα, dicit Amipsias, Suid. Herod. (5, 49.) Ἀνήκετε ἀρετῆς πέρι ἐς τὰ μέγιστα. Sic ἀνήκοντες χρήμασιν ἐς τὰ πρῶτα, pro τοῖς χρήμασι πρωτεύοντες, Qui ad summum gradum pervenerunt, summum gradum attingunt. Jul. Zenoni, Τῆς ἰατρικῆς τέχνης ἐς τὰ πρῶτα ἀνήκειν, Ad primum gradum artis medicinæ ascendere, Ad summum artis evadere, pervenire, Summam artis attingere. Dem. Τῆς μὲν ἐν τῷ λέγειν δυνάμεως οὐκ ἐπὶ τοσοῦτον ἀνήκοντες, Non pervenientes in tantum eloquentiæ, i. e. Non attingentes eum

eloquentiæ gradum. Invenitur etiam Οὐκ ἀνήκουσα ἐς τὰ μέτρα, itidem expositum, Non perveniens ad mensuram. Interdum vero capitur pro Pertingo, Porrigo, ut παρήκω, καθήκω, atque eo amplius προσήκω, Bud.: Herod. 6. Καὶ κῶς σε ἔτι τουτέων ἀνήκει τῶν πρηγμάτων τὸ κῦρος ἔχειν, Decet te, pro προσήκει. || Attineo, Referor, Specto, Bud.: Dem. (1389.) Τὰ εἰς ἀρετὴν ἀνήκοντα, Ad virtutem spectantia: (1390.) Τὰ εἰς γένος ἀνήκοντα, Ad natalium nobilitatem spectantium. Aristot. Ethic. 9. Καὶ τὰ εἰς τὸν βίον ἀνήκοντα: 8. Ἀνήκει εἰς τὰ ἤθη. || Apud Thuc. ἀνήκουσι vulgo exp. Rediguntur, 3. Εἰς τὸν θάνατον αἱ πολλαὶ ἀνήκουσι, ubi tamen Schol. exp. ἀνέρχονται. At Suid., cum dicit ἀνήκουσι poni a Thuc. pro τελευτῶσι, λήγουσι, non dubito, quin de hoc aut simili ejus l. intellexerit. Sed VV. LL. consarcinatores, imperitissimi et ineptissimi, ac stiva vel flagris potius dignissimi homines, cum Suid. dicit τελευτῶσι, putarunt eum accipere pro τελευτῶσι τὸν βίον, Moriuntur, non animadvertentes subjungi ab eo λήγουσι, atque ita scripserunt, ἀνήκουσι pro Decedunt, Moriuntur, ap. Thuc. Itidem cum dicat Suid. a Dem. ἀνήκοντος sumi pro διαφέροντος, scripserunt illi, Demosthenem ἀνήκοντες pro Excellentes dixisse, quasi vero διαφέρειν signif. duntaxat Excellere, et quidem eum locum Dem. in exemplum attulerunt, in quo ipse Suidas ἀνήκοντες dicit signif. ἀνελθόντες: is est, quem antea citavi, Τῆς μὲν ἐν τῷ λέγειν δυνάμεως οὐκ ἐπὶ τοσοῦτον ἀνήκοντες. || Ἀνῆκον, τὸ, Quod decet, est nostri officii, nos decet, τὸ πρέπον, Suid. Dicitur et τὸ καθῆκον. [Ἀνήκω περί τι, Jambl. V. P. 94. "Phalar. 376. Thom. M. 193. Jacobs. Anth. 7, 65. Wakef. S. Cr. 4, 224. Brunck. Soph. 3, 498. ad Diod. S. 1, 180. 285. 2, 172. Fischer. Palæph. 127. Wyttenb. Select. 378. ad Herod. 516. 518. 672. Redeo, Burgess. Præf. ad Dawes. M. Cr. xvi. Ascendo, Sylb. ad Paus. 225. Ἀνῆκεν, ad Charit. 670. Πρόσω ἀρετῆς ἀνήκειν, Herod. 616. Ἀνήκειν εἰς χρείαν, Photii Lex. Tit. Gr." Schæf. Mss.] "Ἐπανήκω, i. q. ἐπανέρχομαι, Redeo, Revenio." [Demosth. 1156. "Crates Epist. 19. 23. in Notit. Mss. T. 11." Boiss. Mss.]

Ἀφήκω, Pervenio, Plato de Rep. 7. (7, 160.) Μή ποτ' αὐτῶν τι ἀτελὲς ἐπιχειρῶσιν ἡμῖν μανθάνειν οὓς θρέψομεν, καὶ οὐκ ἐξῆκον ἐκεῖσε ἀεὶ οἷ πάντα δεῖ ἀφήκειν: nisi forte leg. est ἐφήκειν. [I. q. διήκω, Bekk. Anecd. 1, 470.]

Διήκω, Pervado, Pertranseo, Pertineo, Aristot. de Mundo, Τὸ πᾶν μία ἡ διὰ πάντων διήκουσα δύναμις διεκόσμησε, Per omnia pertinens. Sic Themist. Καὶ διὰ παντὸς διήκειν τοῦ κόσμου. Sed et cum gen. solo, ut, Ἡδονὴ διήκει σφῶν, e Philostr. pro Percipitur ex eis voluptas: et e Plut. (Fab. 9.) Διῆξε τοῦ δήμου θόρυβος πολύς. Item διήκω cum εἰς, sequente accus. Aristot. de Mundo, Ἰσθμὸς εἰς τὸν πόντον διήκει. Sic, Διήκων ἐξ αἰῶνος ἀτέρμονος εἰς ἕτερον αἰῶνα. Item τραῦμα dicitur a Gal. διήκειν εἰς βάθος, Alte penetrare. Ad verbum, In altitudinem penetrare, i. e. profunditatem. Interdum vero διήκειν dicitur φωνή, φήμη, sine ulla præp., ut ap. Auctorem Axiochi (init). Διῆξε φωνὴ βοῶντός του, q. d. Pertransivit (aures). Pro quo Latini dicunt ad verbum interdum, Pervenit ad aures, Aures meas pepulit. Et διῆξε φήμη, Eur. (Iph. A. 426.) Fama pervenit huc, ad aures nostras. In VV. LL. redditur Fama pervolavit, increbuit. [Ad Greg. Cor. 499. Δ. περί τι, Jambl. de Commun. Mathem. 208. Vill. "Brunck. Apoll. Rh. 74. Fac. ad Paus. 2, 45. Heind. ad Plat. Phædr. 249. Philostr. 192. 252. Boiss. Brunck. ad Æsch. Pr. 133. Wakef. S. Cr. 2, 148. ad Herod. 339." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 473. * Ἐνδιήκω, Sext. Emp. 465.]

"Εἰσήκω, Venio intro, Ingredior. Unde affertur "εἰσῆξε ap. Aristoph. (N. 543.): quod tamen alii ab "εἰσαίσσω, cujus simplex αἴσσω, pro ἀΐσσω: tunc "autem fuerit scr. εἰσῇξε cum η habente ι subscri-"ptum." [Dio Chrys. 1, 198. ubi v. Reisk.] "Ἐσήκω, Venio, s. Pervenio in."

Ἐξήκω, Prætereo, s. potius Præterii, eo sensu, quo dicitur Præteriit illud tempus, pro Elapsum est,

A Exactum est, Herod. Ἐξήκει τέ οἱ χρόνος ζημίης, Tempus calamitatis exactum est, Bud.: qui etiam affert e Dem. (1055.) pro simili signif., Ἡ προθεσμία ἐξήκει: (1154.) Μελλούσης ἐξήκειν τῆς ὑπερημερίας: e Luciano (1, 630.) Ἐξήκει σοι ὁ χρόνος τῆς κτήσεως: e Synes. Τουτὶ μὲν ἔτος ἤδη τρίτον ἐξήκει μετὰ τὴν ἀμνηστίαν. Sed et Exire hoc in sensu affert ex Ulpiano, Si quis moram fecerit, quominus in jus veniret, ut actionis dies exiret. Apud Herod. autem (1, 120.) ut idem Bud. scribit, dicit quidam sibi ἐξήκειν τὸν ὄνειρον, pro Se jam insomnio et eo, quod illo portendebatur, defunctum esse. Sic in VV. LL. e Xen. Συνῆκεν ἐξήκειν τοῦ χρησμοῦ τὴν φήμην, [vix ap. Xen. extat.] || Et ex Eod. Ἐξῆκεν ἐπὶ τοὺς Πέρσας, pro Egressus est in Persas: et e Soph. (El. 1318.) ἐξήκεις ὁδὸν pro Capessis viam. ["Herod. 2, 13. Ἐξήκει οἱ ὁ χρόνος, Exiit illi tempus, sic et 6, 69. Sed et, τὸν ὄνειρον, τὸ χρηστήριον ἐξήκειν ἡγοῦμαι, 1, 120. 6, 80. cf. Ἐξέρχομαι." Schw. Mss. "Wakef. Trach. 1157. Phil. 199. 767. Abresch. Æsch. 2, 110.
B ad Lucian. 1, 630. T. H. ad Plutum p. 250. Boiss. Philostr. 340. 584. cf. Eur. Cycl. 692." Schæf. Mss.]

Ἐφήκω, Pervenio, Advenio, Venio, Soph. Aj. (34.) καιρὸν ἐφήκεις, Opportune advenis, e Thuc. Ἐφῆκεν ἡμέρα, Dies advenit. Hes. ἐφήκει exp. ἐφορμᾷ et ἐπέρχεται. ["Πᾶσαν ἀλώμενος ἐφήξει τὴν Ἑλλάδα, Gal. de Medic. Philos., ubi vulg. Cod. ἐφέξει." Gataker. Mss.]

Καθήκω, Pertineo, Porrigor, Protendor: Καθήκει ἰσθμὸς ἐς τὴν θάλασσαν, Paus. Et cum πρὸς, Thuc. 3. Οἱ πρὸς τὸν Μηλιακὸν κόλπον καθήκοντες. || Τὸ καθῆκον ἐκ θεοῦ, ap. Eund. Quod divinitus accidit. || Καθῆκεν εἰς ἡμᾶς ὁ λόγος, Æschin. (31.) Vices loquendi ad nos devenerunt, Bud. 552. Sic Τῆς βολῆς καθηκούσης εἰς αὐτὸν, Plut. Alcib. Ἑορτῆς εἰς τὰς ἡμέρας ἐκείνας καθηκούσης, Fabio, [cf. Pomp. 34.] At e Theophr. Ἡ ὥρα τοῦ σπείρειν καθήκει, pro Tempus est seminandi. Bud. tamen l. c. καθηκούσης τῆς ὥρας ap. Eund. interpr. Suo et constituto tempore. Item καθήκων χρόνος, Conveniens tempus, e
C Dem. Et καθήκουσαι ἡμέραι, pro Dies stati et legitimi, solemnes: ex eod. Dem. (1372.) Ὡς γὰρ ἀνέβησαν εἰς Ἄρειον πάγον οἱ ἐννέα ἄρχοντες ἐν ταῖς καθηκούσαις ἡμέραις. Ceterum ut in illo Æsch. l. Bud. καθήκειν vertit Devenire, ita in Plut. Romulo, redditur Pervenire, Καθῆκεν ἡ διαδοχὴ εἰς ἀδελφοὺς, ubi tamen et Devenire locum habere videtur. Sed ap. Polyb. καθήκειν redditur Obvenire, Advenire: (4, 7, 1.) Οἱ δ' Ἀχαιοὶ, καθηκούσης αὐτοῖς ἐκ τῶν νόμων συνόδου κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον, ἧκον εἰς Αἴγιον. Bud. tamen h. Dem. l., in quo itidem καθήκειν ἐκ τῶν νόμων legitur, Εἶτ' ἐκκλησίαν ποιῆσαι, καὶ ταύτην ὅταν ἐκ τῶν νόμων καθήκῃ, vertit, Deinde concione advocata: id, quod tum solemne est fieri, cum præscriptis legum congruit e re nata. Idem hæc Polyb. Διὰ τὸ παρὰ τετάρτην ἡμέραν ἑκάστῃ σημαίᾳ καθήκειν τὴν λειτουργίαν, reddit, Quod quarto quoque die muneris obeundi vices ad singulas cohortes redeant. Sic autem καθήκειν, quod hisce in ll. habetur, ad alteram potius signif. referendum erit, de qua in proxime seqq. || Καθήκει μοι, Con-
D venit s. Consentaneum est mihi. Synes. Οὔτε ἤδη μοι καθήκει πολλὰ μεμαθηκέναι, Nec consentaneum, nec verisimile est, Bud. Sæpe etiam sonat Officii mei s. Muneris mei est, Lys. Ἡμῖν καθήκει ποιεῖσθαι κ. τ. λ. Bud. 551. item l. Dem. et Polyb. in proxime præced. Hinc τὸ καθῆκον, Officium. Greg. Μή ποτε οὖν τοσοῦτον ἀμελήσωμεν ἀρετῆς, ἢ τοῦ φυσικοῦ καθήκοντος. Et in plur. τὰ καθήκοντα ἀποτελεῖν, Xen. (K. Π. 1, 2, 5.) pro Officio perfungi. Cic. quoque quæ καθήκοντα Stoici, ipse Officia vocat. Idem de Off. 1. Perfectum autem officium, rectum, opinor, vocemus, quod Græci κατόρθωμα: hoc autem, commune, quod ii καθῆκον vocant. Interdum vero dicitur τὰ εἴς τινα καθήκοντα, pro Officiis, quæ illi debentur: Synes. Χάρισαι τοῖς εἰς τὸν ἀπελθόντα καθήκουσι τὴν εἰς τὸν ἀνεψιὸν τὸν ἐκείνου τιμήν. ["Τὰ κ. non solum dicuntur Officia, sed et Res ad nos pertinentes, Præsens rerum status, Herod. 5, 49. Τὰ κ. ἐστὶ τοιαῦτα: 8, 40. Ἐπὶ τοῖς κ. πρήγμασι βουλὴν ποιέεσθαι." Schw. Mss. "Dionys. H. 1, 245. 3, 1474. 1508.

Thom. M. 484. ad Lucian. 1, 431. Wyttenb. Select. 378. ad Herod. 117. 289. Acta Traj. 1, 232. Quid proprie? Wakef. S. Cr. 4, 135. De tempore, Valck. Anim. ad Ammon. 7. Dionys. H. 3, 1862. 1881. 4, 2118. Καθήκει, Diod. S. 1, 81. Musgr. Or. 966. Καθήκει, καθῆκεν, ad Charit. 670. εἰς, Valck. ad Herod. 120. Καθήκων, 637. 666. ad Lucian. 1, 307. Καθῆκον, 828. Fischer. ad Palæph. 178. Bibl. Crit. 2, 4. p. 69. Heind. ad Plat. Gorg. 182. Τὸ κ., ad Herod. 394." Schæf. Mss.] "Κατήκω, Ion. pro καθήκω, Devenio. "Item Pertineo, Pertingo. Herod. (4, 171.) Κατήκει "ἐπὶ θάλασσαν, Ad mare pertingit. Ex Eod. affertur "κατήκει Σάμῳ, itidem pro Ad Samum pertinet. "Præterea Idem (8, 102.) ἐπὶ κατήκουσι πρήγμασι "usurpasse dicitur pro Ob statum rerum præsenti- "um: (8, 19.) Ἐπὶ κατήκουσι τοῖς πρήγμασι τάδε ποιητέα εἶναι, pro, Ad rem præsentem transigendam "hoc agendum esse." "Καθηκόντως, Ita ut officium "postulat, Decenter, Convenienter, Rite. Hesychio "δεόντως, πρεπόντως, προσηκόντως, itidemque Suidæ." [Glossæ Herod. e l. 6. ad Οὐχ ἱκνευμένως. "Schol. Eur. Alc. 1077. Schol. Il. Z. 519. Heyn." Boiss. Mss. "Ἀκαθήκων, Athan. Ep. de Arrianis ad Monach. 50." Kall. Mss.] "Ἀκαθήκουσα διαθήκη, Inofficiosum "testamentum, Pand. Gr." [* "Ἀκαθηκόντως, Georg. Alex. V. Chrys. 241. Orig. c. Cels. 1. p. 51., 3. p. 125." Seager. Mss. * "Προκαθήκω, 1 Macc. 10, 39. sec. Cod. Alex. Εἰς τὴν προκαθήκουσαν δαπάνην. Si lectio sana est, nec forte leg. * προσκαθήκουσαν, ut in Compl. legitur, προκαθήκειν est h. l., i. q. simplex καθήκειν." Schleusn. Lex. V. T.]

"Μεθήκω, ex Aristoph." ['Εκκλ. 534.] "affertur "pro μετέρχομαι." [Eur. Tro. 1270.]

Παρήκω, Pertineo, Pertranseo, Pertingo: Ἄχρι Νασαμώνων παρήκοντες, Paus. (Att. 33, 4.) Pertingentes. Item, Πλευρὰς εἰς τὸ πλάγιον παρηκούσας, Xen. (K. 4, 1.) Desinentes et porrectas. Bud. 551. [" Proprie signif. Juxta, Secundum aliquid porrigor, Herod. 2, 32. Παρήκουσι παρὰ πᾶσαν (τὴν θάλασσαν) Λίβυες, Juxta totum illud mari porriguntur, Incolunt secundum totam longitudinem Libyes." Schw. Mss.] Ex Soph. Aj. (742.) ἔξω παρήκειν, Foras prodire. At παρήκειν significans Sinere, male, pro παρείκειν, e quibusdam affertur ll. Sed et παρῆκαν perperam huc refertur in VV. LL., cum a παρίημι sit. [" Dawes. M. Cr. 48. Abresch. Lectt. Aristæn. 333. ad Diod. S. 1, 70. 212. Lobeck. Aj. p. 334. Cattier. Gazoph. 84. Εἰς τὸ παρῆκον τοῦ χρόνου, Plato 5, 96. Bip." Schæf. Mss. " Ἐκ τοῦ παρήκοντος λέγειν τι, Gennad. de Apol. pro Basilio de Prædest., cui opponit προύργου λέγειν, In transitu s. Obiter et De industria s. Dedita opera aliquid dicere." Gataker. Mss.] Ἀντιπαρήκω, Ex adverso porrigo s. protendor, Aristot. de Mundo (3, 7.) Ἀντιπαρήκει δὲ τοῖς εἰρημένοις ὁ κόσμος, Bud. [Plut. Antonio 61.]

Περιήκω, Devenio, Pervenio mutatis in orbem vicibus: Περιῆκεν εἰς Ἀντίπατρον ἡ φυλακή. Item, Ἧς τὸ καλὸν εἴς σε περιήκει, Synes. pro Cujus gloriæ decus ad te pervenit s. recidit. Bud. 430. 552. [" Apud Herod. 7, 16. 6, 86. Ἐγὼ περιήκω τοῦτο, sive, ut alii accipiunt, Τοῦτο περιήκει με, valet Ego hoc constitutus sum." Schw. Mss. " Heyn. Hom. 5, 548. ad Herod. 60. 477. 517. Zeun. ad Xen. K. Π. 414. (4, 6, 6.)" Schæf. Mss. Arrian. Anab. 4, 13, 8. Paus. 8, 51. 54.]

Προήκω, Procedo, Progredior: προήκων πυρετὸς, Febris progressa, i. e. non incipiens, Bud. e Gal. Et ex Eod. Ἐπὶ προήκοντι λόγῳ, In progressu disputationis. Sæpe de ætate dicitur, Aristoph. (N. 513.) προήκων Ἐς βαθὺ τῆς ἡλικίας, Multum provectus ætate. Sic Plut. Alcib. (13.) Καθ' ἡλικίαν προήκων, Ætate provectus, Natu grandis. Sed ap. Eund. Othone (1.) Προήκοντες καθ' ἡλικίαν, redditur Anteeuntes ætate: sicut Thucydidi (2, 34.) προήκειν ἀξιώματι est Anteire s. Præire dignitate s. Præstare dignitate. [" Thom. M. Add. ad p. 11. ad Charit. 675. Wakef. Ion. 1155. Jacobs. Anim. 304. Anth. 6, 210. Paus. 1, 423. 3, 263. Boiss. Philostr. 474. Fabric. Bibl. Gr. 1, 95. Wakef. ad Moschum 2, 115. Valck. Diatr. 90. τὴν ἡλικίαν, ad Herodian. 475.

A Προήκων, Major ætate, Thom. M. 111. Wakef. S. Cr. 3, 124." Schæf. Mss.]

Προσήκω, Pertineo, Attineo: προσήκει μοι ταῦτα, Pertinent hæc ad me, Dem. ad Macart. Τὰ οὐδὲν προσήκονθ' ἑαυτῷ ἔχειν ἐνόμιζεν, Nihil ad se pertinentia, Herodian. (4, 3, 15.) Τὰ δὲ ἐπέκεινα μέχρις ἀνατολῆς, προσήκειν τῷ Γέτᾳ, Plut. Rom. Προσήκουσα πόλις αὐτῷ, Urbs ad eum pertinens, ditionis ipsius. Et pro eod. Προσήκει μοι τούτων. Rursum ap. Dem. Εἰ κατὰ τοῦτο οἴει σοι προσήκειν τῶν τούτου, Si ideo pertinere ad te bona ejus censes. Hinc τὰ μὴ προσήκοντα, ap. Thuc. exp. τὰ ἀλλότρια, Aliena. Et contra, Τὸ προσῆκον ἑκάστῳ ἀποδιδόναι, Plato, Unicuique tribuere quod suum est, Quod ad eum pertinet. Pro quibus dicitur, Jus suum unicuique tribuere. Unde προσήκων redditur interdum Debitus, Meritus: ut προσήκουσα τιμὴ, δόξα: τιμωρία, Plato. Interdum vero προσήκειν dicitur pro Pertinere, i. e. Convenire, Consentaneum esse, Conjunctum esse, et quasi affine ac cognatum: μὴ προσήκουσα, e Dem. pro Ad rem non
B pertinens, Non consentanea. Et Plato τὸ προσῆκον τοῦ πράγματος, Pertinens ad causam, et quasi affine cognatumque et conjunctum cum causa, Bud., qui ap. Eund. Epinom. (9, 263.) Τελευτήσας τε εἰς τόπους ἥξειν προσήκοντας ἀρετῇ, vertit, Et cum mortem obierit, ad locos se venturum virtuti consentaneos et convenientes. Alibi vero ex Eod. affert cum alia constr., Μηνῶν καὶ ἐνιαυτῶν στρατηγίᾳ προσήκει, Artis imperatoriæ refert tempestates præsciscere, Ad artem imper. pertinet et ei conjunctum est. Plut. autem dixit Numa, Δεισιδαιμονίαν οὐδέν τι τῇ κατὰ Νουμᾶν εὐσεβείᾳ προσήκουσαν, Minime consentaneam. Sed dicitur et αἰτία οὐδὲν προσήκουσα, a Dem. (550.) Καὶ γὰρ αἰτίαν ἐπήγαγέ μοι φόνου ψευδῆ, καὶ οὐδὲν ἐμοὶ προσήκουσαν, Nihil ad me pertinentem, Cujus crimen in me non est verisimile, nec convenit. Sic ap. Eund. δίκην δοῦναι πραγμάτων, ὧν οὐδὲν ἐμοὶ προσῆκεν. Docet porro Bud. simili ratione dici Affinis culpæ, crimini, sceleri. || Sed προσήκειν propriam etiam signif. affinitatis s. propinquitatis habet: ut
C et Gallice Appartenir: quod proprie est Pertinere. Thuc. 2, (29.) Τηρεῖ δὲ — προσῆκεν ὁ Τήρης οὗτος οὐδὲν, Cum Tereo nulla propinquitate conjunctus erat. Hinc προσήκων, Propinquus, Affinis, Necessarius, Necessitudine conjunctus: 1, (128.) Καὶ βασιλέως προσήκοντές τινες: 2, (34.) Γυναῖκες αἱ προσήκουσαι, Plato. Item, ὁ προσήκων ἐγγύτατα, Genere proximus. Sed additur frequenter dat. γένει, vel γένος, præcedente κατὰ, Isocr. ad Dem. (3.) Μᾶλλον ἐθαύμαζε τοὺς περὶ αὐτὸν σπουδάζοντας, ἢ τοὺς τῷ γένει προσήκοντας, Plut. Galba, Ἦν δέ τι καὶ Λιβίᾳ κατὰ γένος προσήκων. Ea quoque, quæ inter se aliquam cognationem habent, et velut cognata sunt, dicuntur προσήκειν ἀλλήλοις, Synes. de Insomn. Τοῦ παντὸς τούτου συμπαθοῦς τε καὶ σύμπνου τὰ μέρη προσήκειν ἀλλήλοις. || Προσήκει μοι ποιεῖν ταῦτα, Pertinet ad me hæc facere, Decet me hæc facere, Consentaneum mihi est, Officii mei est, hæc facere, Aristoph. Πλ. (14.) Τοὐναντίον δρῶν, ἢ προσῆκ' αὐτῷ ποιεῖν, Dem. Εἴ τινά φησιν ἕτερον ἔχειν τὰ σκεύει, καὶ μὴ
D προσήκειν αὐτῷ ἀποδοῦναι, Si apud alium vasa esse dictitat, nec ad se eorum restitutionem pertinere, Bud. Plut. Rom. Ὡς προσῆκον αὐτοῖς μέγα φρονεῖν, Tanquam eos deceret, illis consentaneum esset: est enim προσῆκον pro προσήκοντος, ut παρὸν et ἐξόν. Apud Herodian. 6, (2, 6.) Προσήκειν οὖν αὐτῷ ἀνανεώσασθαι κ. τ. λ., Polit. vertit, Sui muneris esse. Dicitur vero et προσήκει με ταῦτα ποιεῖν, et tum pronomen ab infin. regitur. Hinc etiam τὸ προσῆκον ποιεῖν s. πράττειν, vel τὰ προσήκοντα, Facere quod decet s. quæ decet, Recte agere, Facere quod est nostri officii, Xen. Et κατὰ τὸ προσῆκον, Ut decet, par est, Pro dignitate. Aristot. Rhet., qua in signif. et πρὸς τὸ προσῆκον ἑκάστοις dicit Isocr., Pro dignitate cujusque. Cui opp. παρὰ τὸ προσῆκον, Contra quam decet, Præter honestatem. Et προσήκοντα ἔθη, Plato, Honestæ consuetudines: προσήκοντα τὰ τοῦ δικαίου κεφάλαια, Thuc. (1, 40.) Rationi consentanea. || Sed προσῆκε cum infin. sæpe pro προσήκει, ut ἦν pro ἐστὶ, et χρῆν pro χρὴ, sicut in illo Aristoph. l., quem

modo protuli. Sed et de hoc lectorem admoneo, interdum cum προσῆκει vel προσῆκε relinqui subaud. infin. Thuc. 2, (46.) Νῦν δὲ ἀπολοφυράμενοι ὃν προσήκει ἑκάστῳ, ἄπιτε: subaud. ἀπολοφύρεσθαι. Dem. pro Cor. Ἐγὼ δὲ πάντα, ὅσα προσῆκε τὸν ἀγαθὸν πολίτην, ἔπραττον, sub. πράττειν. Ubi προσῆκε non est pro προσήκει, sed suam signif. retinet. [" Προσήκω, Aristoph. Εἰρ. 616. Markl. Suppl. 472. ad Charit. 670. Wakef. Phil. 420. T. H. ad Plutum p. 233. Mœr. 108. Bibl. Crit. 3, 1. p. 39. Koen. ad Greg. Cor. 122. Xen. Mem. 4, 5, 10. 11. Zeun. Ind. K. Π. Wyttenb. ad Plut. 1, 276. 482. Soph. Œd. T. 814. Advenio, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 41. De constr., ad Xen. Mem. 4, 5, 7. ad Dionys. H. 2, 729. Heind. ad Plat. Gorg. 129. Προσήκει, Thom. M. 751. Aristoph. Ὄρν. 969. ad Xen. Mem. 2, 1, 32. Musgr. ad Hipp. 224. ad Or. 966. De constr., Heind. ad Plat. Gorg. 108. 150. Buttm. 529. Oportet, Plato Phædr. 207. Heind. Προσῆκον, Thom. M. 871. Diod. S. 1, 474. ad Charit. 670. Steph. Dial. 15. Plut. Mor. 1, 21. 375. Valck. Diatr. 211. Τὸ πρ., Cognatio, Eur. Heracl. 215. Οἱ πρ., Villoison. ad Long. 27. 302. Phalar. 372. Thom. M. 751. Ammon. 100. Valck. Anim. 7. Toup. Opusc. 1, 535. ad Herod. 206. Οἱ ἐκ γένους πρ., Mœr. 164. et n. Οἱ πρ. τινὸς, Lobeck. Aj. p. 277. Plato de LL. 34. Ast. Τὰ πρ., Xen. Mem. 1, 1, 12. Eran. Philo 165. Προσῆκε, Thom. M. 751. 920. ad Charit. 670. Brunck. Aristoph. 3, 163. Diod. S. 2, 639. Dionys. H. 1, 495. Reiff. ad Artem. 416. Plut. Mor. 1, 23. 28. 40. 42. 43. Lennep. ad Phal. 21. Wolf. ad Leptin. 221. Pro προσήκει, Heind. ad Plat. Charm. 70. Προσήκει, προσῆκε, Herodian. 468. et n. Προσῆκεν, προσήκει, προσῆκον, προσήκειν, ad Charit. 669. Wakef. Ion. 446. (an προσῆκον?) Musgr. 434. Porson. Or. 761. Προσήκει μοί τινος, Valck. Diatr. 123." Schæf. Mss.]

" Προσηκόντως, Convenienter, s. Decenter, πρεπόντως. Thuc. Προσηκόντως τῇ πόλει ἐγένοντο τοιοίδε, " Ut civitati conveniebat." [4 Macc. 6, 23. Hesychio ὀφειλόντως, πρεπόντως, * ὀφειλομένως, δεόντως. " Ad Diod. S. 1, 104." Schæf. Mss.] " Ἀπροσήκει Hes. affert pro ᾄδει: sed suspectum est." [* " Ἐπιπροσήκειν, Opportunum esse, de Vectigal. 3, 12. Ἐπιπροσήκοντας τόπους ὠνῇ τε καὶ πράσει. Ita legit Steph. Sed Leuncl. in Ed. secunda, ut Wels. et Zeunius, divisim scripsit: ἐπὶ πρ." Lex. Xen.] " Συνήκω, " Desino. Aristot. Ταῦτα δὲ διαφύσεις ἔχει χονδρώδεις, εἰς ὀξὺ συνηκούσας, In acutum desinentes, Mucronata specie. Redditur etiam, In acutum compressa specie. In VV. LL. est etiam συνήκει, Conducit." [" Ad Charit. 765. Porson. Phœn. 473. Brunck. ibid. Valck. p. 171. Beck. p. 196." Schæf. Mss.]

ἹΛΑΩ, ήσω, ITEM Ἵλημι, Propitius sum: a quibus alioqui inus. th. originem habent imperativi ἵλαθι et ἵληθι, secundum quosdam. Sed alii putant ἵλαθι per metaplasmum esse ex ἵλαε factum: e quo ἵλαθι sit ἵληθι: qua de re dicetur et infra. Ceterum dictum vult Ἱλάω Eust. quasi ἵεμαι λάειν, i. e. ἐφίεμαι καὶ ὁρμῶ ἐπιβλέπειν, quod ii, qui propitii sunt, libenter videant eos, qui precibus aliquid petitum accedunt. Addit Idem, ab ἱλάω derivatum esse non solum ἵλαος, pro quo et ἵλεως, sed etiam ἱλαρός. AT Ἱλάομαι active plerumque capitur pro Propitium facio, Propitio, quorum utroque Plaut. utitur, posteriori Suet. et Plin., Placo. Il. B. 550. Ἐνθάδε μιν ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς ἱλάονται Κοῦροι Ἀθηναίων, Propitium reddunt, Placant tauris et agnis mactatis. Apoll. Rh. 2, (846.) Τόνδε πολισσοῦχον διαπέφραδε Βοιωτοῖσι Νισαίοισί τε Φοῖβος ἐπιῤῥήδην ἱλάεσθαι, Propitiare, Placare. IMPER. autem ἵλαθι, de quo supra, usus est ap. poëtas itidem pro Propitiare, Placare, Propitius fias, Propitius sis. Theocr. 15, (143.) Ἵλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι. Lucian. 3, (681.) Ἵλαθι, γραμματικὴ φυσίζοε, ἵλαθι, μοῦσα, Propitia esto. Pro quo per ectasin DICITUR Ἵληθι. Od. Γ. (380.) Ἀλλὰ, ἄνασσ', ἵληθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν. Sunt tamen, ut paulo ante dixi, qui ἵλαθι putent per metaplasmum ex ἵλαε esse formatum: e quo ἵλαθι sit ἵληθι. Sed magis placet constituere th. inus. Ἵλημι,

A e quo sit ἵλαθι, sicut a πίμπλημι est πίμπλαθι, e quo πίμπληθι. [" Ἱλάω, ad Il. A. 583. Pierson. Veris. 204. Ἱλάομαι, Heyn. Hom. 4, 156. 318. De quant., Mitsch. H. in Cer. 170. Ἱλάσσασθαι, ἱλάσασθαι, Verh. ad Anton. Lib. 297. Ἵλημι, Heyn. Hom. 4, 156. Ἵλαθι, Antiphil. 9. 11. Jacobs. Anth. 1, 40. 10, 161. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 187. 414. Ruhnk. ad Hymn. in Cer. p. 2. Ilgen. Hymn. 241. Toup. Emendd. 4, 473. Wakef. S. Cr. 1, 11. Ἵλαμαι, Hymn. Hom. 89." Schæf. Mss. Ἱλάντες, Hesychio ἐξευμενιζόμενοι: Ἱλαότι· ἱλαρῷ.] " Εἴληθι, Eid. ἵλεως " γένου: quod supra ἵληθι, per simplex ι, et δασέως." SIC AUTEM Ἱλήκω, th. inus., a quo tamen in usu est optat. ἱλήκοις pro Propitius sis, Ne irascaris. Item subjunct. (Od. Φ. 364.) εἴ κεν Ἀπόλλων Ἡμῖν ἱλήκῃσι καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι. Greg. in Carm. Καὶ τὰ μὲν ἱλήκοι, Et in his quidem mihi Deus propitius sit. Sic Epigr. Ἱλήκοις πολιοῦχε. Et Ἱλήκοις, ὦ Ζεῦ, Propitius sis, Ne irascaris. Pace tua dixerim. [" Jacobs. Anth. 10, 161. 11, 38. ad Diod. S. 2, 299. Heyn.
B Hom. 4, 156. Ἱλήκοι, Alciphr. 442. Ruhnk. Ep. Cr. 12. Ilgen. ad Hymn. 240." Schæf. Mss.] Ceterum ab Ἱλάομαι FIT Ἱλάσκομαι, ut φάσκω a φάω, idemque prorsus signif. i. e. Propitium reddo s. facio, Propitio, Placo, Il. A. (386.) πρῶτος ἐγὼ κελόμην θεὸν ἱλάσκεσθαι, Hesiod. Ἔ. (1, 336.) Ἄλλοτε δὴ σπονδῇσι θύεσσί τε ἱλάσκεσθαι, Plut. (7, 177.) Χαρίλαν ἱλάσκεσθαι. Fut. autem et aor. possumus vel tanquam ad hoc irregul. vel tanquam ad ἱλάομαι regulariter referre, Il. A. (147.) Ὄφρ' ἡμῖν ἑκάεργον ἱλάσσεαι: (443.) Φοίβῳ θ' ἱερὴν ἑκατόμβην Ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν ὄφρ' ἱλασσώμεθ' ἄνακτα, Ut propitiemus et placemus, propitium faciamus. Plut. Solone, Ἵλασο θυσίαις ἥρωας. Lucian. (1, 536.) Ἱλάσατο τὸν θεὸν φιλήσας μόνον τὴν αὐτοῦ δεξιάν. Diversa autem constr. e Plut. Popl. (21.) citatur a Bud. Ἐκ τῶν Σιβυλλείων ἱλασάμενος τῷ Ἅιδῃ, Cum e libris Sibyllinis orcum placasset, Sacrum piaculare fecisset. Reperitur etiam ἱλάξομαι in fut. ap. Apoll. Rh. 2, (807.) τὸ μὲν (sc. ἱερὸν) μάλα τηλόθι πάντες Ναυτίλοι ἀμπέ-
C λαγος θηεύμενοι ἱλάξονται, Quo procul in pelago conspecto, nautæ eo venient eos placatum, s. ut propitios eos sibi faciant. Pass. quoque usurpatur. Unde ἱλάσθητι imperativus, Propitius fias, Propitius esto, pro quo ἵλαθι dicunt poëtæ. Lucæ 18, (13.) Ὁ θεὸς ἱλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ, Propitius sis mihi. Dicitur etiam ἱλάσθητί μοι τῆς παροινίας, ut σύγγνωθί μοι τῆς ἀναιθησίας, Bud. || Ἱλάσκομαι, Expio, Ep. ad Hebr. 2, (17.) Ἱλάσκεσθαι τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ, Expiare peccata populi. || At ἱλασμένος κριὸς, Num. 5. Aries, qui offertur pro expiatione, s. pro propitiando Deo. [" Ἱλάσκω, Even. 12. Antip. Sid. 53. Posidipp. 21. Lentul. Gætul. 5. Philipp. Thess. 2. Valck. ad Xen. Mem. 249. Callim. 181. Dawes. M. Cr. 147. Ἱλάσκομαι, Colo, Anton. Lib. 26. Verh." Schæf. Mss. " Pind. Ὀ. 7, 15. Dio Chrys. 1, 83." Wakef. Mss. * " Ἱλάζω, Expio, Placo, Inc. Levit. 6, 26. ἱλάζων sec. Codd. Lips. et Coisl. Adde ex iisdem Codd. Inc. Levit. 9, 15." Schleusn. Lex. in V. T.] Ἱλασμὸς, Placatio, Plut. Fabio, (18.) Ὅσα μέντοι πρὸς ἱ.
D θεῶν, ἢ τεράτων ἀποτροπὰς συνηγόρευον οἱ μάντεις. Idem, Ἱ. τισὶ καὶ χοαῖς ἀνεκαλεῖτο τὴν ψυχὴν τῆς κόρης, Placaminibus quibusdam s. placamentis, Liv. Plin., 1 Jo. 4, (10.) Ἀπέστειλε τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἱλασμὸν, Placamen iræ suæ. Ab Hes. exp. διαλλαγή, συγχώρησις, εὐμένεια, πραότης. [Orph. Arg. 39. 552. * Ἵλασμα, Zosim. 2, 6. * Ἱλάσιμος e Nicetæ Annal. affertur in Schn. Lex., loco non indicato. * Ἱλαστὴρ, unde] Ἱλαστήριος, Cui placandi et propitiandi vis inest, q. d. Propitiatorius. Ἱλαστήριον, Propitiatorium; quo nomine dicebatur Tabula quædam, qua cooperiebatur arca fœderis, Exod. 25, (18.) et ad Hebr. 9, (5.) Philo V. M. 3. (p. 668.) Ἧς ἐπίθεμα ὡσανεὶ πῶμα, τὸ λεγόμενον ἐν ἱεραῖς βίβλοις ἱλαστήριον, Quod in sacris libris propitiatorium dicitur, Turn.: quod dicit videri esse σύμβολον φυσικώτερον μὲν τῆς ἵλεω τοῦ θεοῦ δυνάμεως, ἠθικώτερον δὲ διανοίας. Id Exodi 36. sine copula vocatur ἱλαστήριον ἐπίθεμα: ibid. tamen substantive etiam capitur. [" Musgr. Helen. 1332." Schæf. Mss. * " Ἱλαστὴς, Propitiator, Reconciliator,

Aqu. Theod. Ps. 85, 4." Schleusn. Lex. in V. T. *'Ἀνίλαστος, Implacabilis, Plut. 6, 650. * "'Ἱλατεύω, Levit. 8, 15. e Samaritico Schol. Καὶ ἱλάτευσεν, Et expiavit." Gataker. Mss. Cf. Dan. 9, 18. * "'Ἐνιλατεύω, Respicio, Redeo, Inc. sec. Cod. Coisl. et Lips. Lev. 26, 9. ἐνιλατεύσω ὑμῖν. Bene quoad sensum, dummodo legatur εὐϊλατεύσω, Propitius ero." Schleusn. Lex. in V. T.] Εὐΐλατος, ὁ, ἡ, Propitius, εὐμενὴς, Suid. [Εὐΐλ. et εὐήλ. conf., Barker. ad Etym. M. 700. LXX. Ps. 98, 9. * Εὐϊλασία, Gl. Propitiatio.] Εὐϊλατεύω, Propitius sum, Ps. (102, 3.) Εὐϊλατεύων ταῖς ἀνομίαις σου, Propitius iniquitatibus tuis. "Legitur et Deuteron. 29, (20.) Οὐ μὴ θελήσει ὁ θεὸς εὐϊλατεύειν αὐτῷ, Propitius ei esse et ignoscere. Hes. quoque εὐϊλατεύειν affert pro εὐμενῆ εἶναι:" [et Phot. Lex. 30.] "Εὐηλατεύειν, VV. LL. afferent e Deuteron. 29. sed perperam pro εὐϊλ." [* 'Ἀφιλάσκομαι, i. q. ἐξιλ., Plato de LL. 9. p. 43. Τὸν θυμὸν ἀφιλασαμένη.] 'Ἐξιλάομαι, pro quo dicitur ἐξιλάσκομαι, i. q. simplex, nisi quod præp. signif. aliquatenus auget, Xen. K. Π. 7, (2, 7.) Πολλὰ μὲν πέμπων ἀναθήματα χρυσᾶ, πολλὰ δ' ἀργυρᾶ, πάμπολλα δὲ θύων, ἐξιλασάμην ποτὲ αὐτὸν, Plut. (6, 567.) 'Ἐξιλάσασθαι τὸ μήνιμα τῆς θεοῦ, Placare iram deæ, Deam ex irata propitiam reddere, Synes. 'Ἐξιλαστέον δὲ τῇ παραυτίκα τίσει τὰς κάτω ποινὰς, Placandæ autem præsenti supplicio, quæ ap. inferos sunt furiæ. || Expio, Levit. 16, (33.) 'Ἐξιλάσεται τὸ ἅγιον τοῦ ἁγίου καὶ τὴν σκηνὴν, Expiabit sanctuarium. || 'Ἐξιλάσκομαί τι. Propitius reddor ad condonandum aliquid, Sir. 31, (19.) 'Ὁ ὕψιστος ἐν πλήθει θυσιῶν οὐκ ἐξιλάσεται [ἐξιλάσκεται] ἁμαρτίας, Non reddetur propitius multitudine sacrificiorum ad remittenda peccata. [Schleusn. Lex. in V. T. "Ad Diod. S. 1, 701. Hom. T. 1. p. 3. Ern. Toup. Opusc. 1, 408. 'Ἐξιλαστέον, Boiss. Philostr. 590." Schæf. Mss.] 'Ἐξίλασμα, Placamen, Placamentum, Id, quod instituitur ad placandum Deum. [Suid. 1, 299. 773. LXX. 1. Ps. 12, 3.] AT 'Ἐξιλασμὸς, Placatio, Ipsa actio propitiandi, Expiatio. [Exod. 30, 10. et alibi.] 'Ἐξίλασις, idem: [Num. 29, 11. "Diog. L. 1, 110." Wakef. Mss.] AT 'Ἐξίλατον, Placatum, VV. LL. "falsum est." [* 'Ἐξιλαστικὸς, Phurnut. 32. p. 228. * 'Ἀνεξίλαστος, Schol. Apoll. Rh. 3, 337. Harpocr. * Δυσεξίλαστος, Plut. 8, 405. * Εὐεξίλαστος, Schol. Apoll. Rh. 4, 148. * 'Ἐξιλαστήριος, 2, 487. * Προϊλάσκω, Paus. 5, 13. * 'Ὑπεριλάσκομαι, Euseb. de Laud. Const. p. 501.]

[* "Ἴλαξ, Draco Straton. p. 55. sine expos.]

"Ἴλαος, ὁ, ἡ, Propitius, ὁ πρόθυμος ἐποπτεύειν τοὺς δεομένους, Eust., respiciens etym., quam in 'Ἱλάω supra attuli, Il. A. (583.) Αὐτίκ' ἔπειθ' ἵλαος 'Ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν, Propitius erit nobis, si sc. eum ἐπέεσσι καθάψῃ μαλακοῖσι, Hesiod. "E. (1, 338.) cum dixisset, "Ἄλλοτε δὴ σπονδῇσι θύεσσί τε ἱλάσκεσθαι (θεοῖς,) subjunxit, "Ὡς κέ τοι ἵλαον κραδίην καὶ θυμὸν ἔχωσι. Quamvis vero diis peculiariter h. v. tribuatur, reperitur tamen simpliciter etiam positum ut propitios quoque parentes dixit Plaut. Il. I. (635.) in oratione ad Achillem, σὺ δ' ἵλαον ἔνθεο θυμόν: de quo irato paulo ante dixerat, "Ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμὸν, Νηλής: ut ἄγριος θυμὸς et ἵλαος θυμὸς, sibi opponantur, item νηλὴς et ἵλαος. || Exp. etiam Hilaris. ["Heyn. Hom. 4, 155. 5, 677. 7, 644. Clark. ad Il. A. 265. Ernest. ad 583. Mitsch. H. in Cer. 169. ubi et de quant., Ilgen. Hymn. 538." Schæf. Mss.] Πανίλαος, Admodum propitius et clemens, Valde hilaris, quo modo exp. ap. Nonn. (Jo. 80, 16.) πανίλαον ὄμμα τιταίνων. [Opp. 'A. 2, 40. * "'Ἱλάως, Hes." Wakef. Mss.]

"'Ἱλάειρα, Hesychio est σελήνη, Luna." [Plut. 9, 642. et not.]

"Ἴλεως, ω, ὁ, ἡ, i. q. ἵλαος, ex eoque Attice factum ut λεὼς e λαὸς, Xen. K. Π. 1, (6, 2.) Θεοὶ ἵλεώ τε καὶ εὐμενεῖς πέμπουσί σε, Plato de LL. Θεὸν δὴ πρὸς τὴν τῆς πόλεως κατασκευὴν ἐπικαλώμεθα· ὁ δ' ἀκούσειέ τε καὶ ὑπακούσας, ἵλεως εὐμενής τε ἡμῖν ἔλθοι, συνδιακοσμήσων τήν τε πόλιν καὶ τοὺς νόμους, Deum ad civitatis constitutionem invocemus: ille vero nos exaudiat, exoratusque, propitius ac bene-

A volus adsit, una nobiscum civitatem ac leges constituturus: [7. p. 330.] Athen. (363.) Διὸ καὶ τὸ δαιμόνιον ἵλεων ἠξίουν γίνεσθαι, ἐπιφωνοῦντες ἰὴ, ἰή. Hominibus etiam interdum tribuitur, significatque Facilis, Benignus, Clemens: sicut Plautus Propitios quoque parentes dixit, ut in "Ἴλαος indicavi, Plut. (7, 663.) Λιπαρὴς εἶναι καὶ πρόθυμος ἀκροατὴς, ἐνδιδόντος ἑαυτὸν ἵλεων καὶ παρέχοντος, Præsertim cum facilem se præberet et traderet: Antonio, "Ἵνα δι' ἐκείνων ἵλεώ σου τύχοιμι καὶ πρᾳοτέρου. || I. q. ἱλαρὸς, opp. τῷ λυπούμενος, σκυθρωπὸς, ut ostendit Athen. (363.) ex Ephippo Comico, ἐὰν λυπούμενος Τύχῃ τις ἡμῶν, ἐκολάκευσεν ἡδέως, 'Ἐφίλησεν—ῆσε, παρεμυθήσατο: atque hac ratione, 'Ἐποίησέ θ' ἱλαρὸν, εὐθέως τ' ἀφεῖλε πᾶν Αὐτοῦ τὸ λυποῦν, κἀπέδειξεν ἵλεων. Sic etiam accipitur ap. Plat. Symp. "Ὅταν μὲν καλῷ προσπελάζῃ τὸ κυοῦν, ἵλεών τε δὴ γίγνεται καὶ εὐφραινόμενον διαχεῖται, καὶ τίκτει τε καὶ γεννᾷ. Et ap. Plut. (8, 359.) Τῷ Πελοπίδᾳ τὴν δεξιὰν ἐνέβαλε, καὶ τοὺς ἄλλους ἀσπασάμενος, ἅμα ἵλεως ἐξέπνευσε. ["Heyn. Hom. 4, B 156. 7, 642. ad Diod. S. 1, 270. Clark. ad Il. A. 265. Bergler. Alciphr. 96." Schæf. Mss.] "Εἴλης εἶ, Hes. affert pro ἵλεως εἶ, Propitius es." Reperitur vero ET "Ἴλεος ap. poëtas, Orph. H. (18.) "Ἴλεον ἀγκαλέω σε μολεῖν κεχαρηότα θύταις. [Herm. edidit, "Ἴλαον ἀγκαλέω σε μολεῖν κεχαρηότα μύσταις, et sic Gesner. nulla lectionis varietate notata.] Adverb. EST 'Ἱλέως, Animo propitio, Animo hilari, Hilariter. 'Ἀνίλεως, Qui propitius non est, Inclemens, Immisericors. In Epist. Jacobi (2, 13.) 'Ἡ γὰρ κρίσις ἀνίλεως τῷ μὴ ποιήσαντι ἔλεος. ["Herodian. Epimer. 257. *'Ἀνιλεὴς, Philo de 7 Mirac. 41. Hœschel." Boiss. Mss.] 'Ἱλεόω, Propitium reddo, Propitio, i. q. ἱλάσκομαι. Et ἱλεοῦμαι pass., ead. signif., Bud. ["Lucian. 2, 278. Toup. Opusc. 1, 470." Schæf. Mss. *'Ἱλέομαι, Æsch. Suppl. 123. 134.] 'Ἱλεωτήριον, Propitiatorium, i. q. ἱλαστήριον, Suid. 'Ἐξιλεόω, Propitio, Placo, ut ἐξιλάσκομαι pro ἱλάσκομαι. Et pass. ἐξιλεοῦμαι pro eod. [Strabo 4. p. 303. Schol. Il. A. 100. * "'Ἐξιλέομαι, Expio, Condono. Aquil. Deut. 32, 43. ἐξιλέεται, C pro quo forsitan ἐξιλεοῦται leg." Schleusn. Lex. in V. T. * 'Ἐξιλέωμα, Hes. 132. * 'Ἐξιλέωσις, Gl. Placabilitas, "Schol. Æsch. Pers. 228." Boiss. Mss. * 'Ἐξιλεωτικὸς, i. q. ἐξιλαστικὸς, Schol. Soph. Aj. 1164. * 'Ἐξιλεωτὸς, Gl. Orabilis, Placabilis, leg. 'Ἐξιλεωτικός: * 'Ἀνεξιλέωτος· Inexorabilis, Implacabilis.]

¶ 'Ἱλαρὸς, Hilarus, Hilaris, i. q. ἵλεως in posteriori signif., ut ex Athen. docui, utriusque exemplo ex Ephippo Comico allato, Xen. ('Aπ. 2, 7, 12.) 'Ἀντὶ σκυθρωπῶν ἱλαραὶ ἦσαν, Lucian. (3, 154.) 'I. καὶ κωμικῷ προσώπῳ. Sic ap. Suid. 'Ἀφορῶντες τὴν πόλιν ἱ. τοῖς προσώποις, εὔθυμοι τὴν τελευτὴν προσδέχεσθαι ἔλεγον, Hilari vultu atque læto, Cic.: App. ap. Eund. Σὺν βοῇ ἱ. καὶ θορύβῳ χρηστῷ παρέπεμπον αὐτόν. Item, ἱ. βίος ap. Lucian. (1, 552.) Hilara vita, Cic. Et ἱ. φέγγος ap. Aristoph. (B. 455.) Hilara lux et læta, i. e. Hilaros reddens ac lætos. Sunt et ἱ. ᾄσματα, Athen. (697.) ut sunt carmina de amoribus: quemadmodum ibi declaratur, Σέλευκον τὸν τῶν ἱ. ᾀσμάτων ποιητήν. Et neutr. subst. τὸ ἱ., Hilaritas. Apud D Suid. "Ἔπρεπε δ' αὐτῷ μάλιστα τὸ τῆς ψυχῆς ἱ. Plut. interpr. Faustum; sic enim ait in Sylla (34.) Τὸ γὰρ εὐτυχὲς καὶ ἱ. 'Ῥωμαῖοι φαῦστον καλοῦσι. || Facilis, Humanus; nam ἱλαρώτερος, Suidæ εὐπροσιτώτερος. ["Jacobs. Anim. 312. Boiss. Philostr. 316. 'I. ᾄσματα, Jacobs. Anth. 7, 415." Schæf. Mss. Meleager 44. * 'Ἱλαρῶς, Anal. 3, 301. Job 22, 26. Xen. Apol. Socr. fin. * 'Ἱλαροποιέω, Gl. Lætifico. * 'Ἱλαροτραγῳδία, Cuper. Obs. 1, 10. "Jacobs. Anth. 6, 421. Toup. Opusc. 1, 398. Fabric. Bibl. Gr. 2, 320." Schæf. Mss.] 'Ἱλαρῳδὸς, ὁ τῶν ἱλαρῶν ᾀσμάτων ποιητὴς, Athen. (697.) Carminum hilarorum poëta. *Ita vero dicti videntur,* Qui carminibus de amoribus aut aliis rebus jucundis, quæ gravitate tamen quadam tragica condita essent, in theatro, conviviis, festisve celebritatibus, hominum animos exhilarabant, Athen. (621.) ex Aristocle, Σεμνότερος δὲ τῶν τοιούτων ἐστὶ ποιητῶν ὁ ἱ. καλούμενος· οὐδὲ γὰρ σχινίζεται· χρῆται δ' ἐσθῆτι λευκῇ ἀνδρείᾳ, καὶ στεφανοῦται χρυσοῦν στέφανον· καὶ τὸ μὲν παλαιὸν ὑποδήμασιν ἐχρῆτο, νῦν δὲ

κρηπῖσι· ψάλλει δ' αὐτῷ ἄῤῥην καὶ θήλεια, ὡς καὶ τῷ αὐλῳδῷ. Ibid. idem Aristocles tradit, hos ἱλαρῳδοὺς suo tempore a quibusdam vocari solitos Σιμῳδοὺς, τῷ τὸν Σῖμον διαπρέψαι μᾶλλον τῶν διὰ τοῦ ἱλαρῳδεῖν ποιητῶν. Ἱλαρῳδία, Ejusmodi carminum cantio, Athen. l. c. ex Aristoxene tradit, Τὴν μὲν ἱ., σεμνὴν οὖσαν, παρὰ τὴν τραγῳδίαν εἶναι, τὴν δὲ μαγῳδίαν, παρὰ τὴν κωμῳδίαν. Quæ eadem ap. Eust. sunt, nisi quod pro περὶ ap. eum legitur παρὰ, utrobique. Ἱλαρῳδέω, Ejusmodi carmina cano, cujus verbi exemplum habes paulo ante in Ἱλαρῳδός. "Πανίλαρος, Omnino "lætus et hilaris, Nonn. ὄμμα." [Cf. Πανίλαος.] Ἱλαρότης, Hilaritas. [Plut. 3, 614. ad Rom. 12, 8. *Ἱλαρία, Herodotus Oribasii Coll. p. 70. Lucian. 5, 276. I. q. γαλῆ, Artem. 3, 28. Suid. v. Γαλῆ, ubi Kuster. legit αἴλουρος.]

Ἱλαρόω, Hilaro, Exhilaro, Hilarem et lætum reddo. [Sirac. 7, 25. 35, 8. 43, 27. *Ἐξιλαρόω, Athen. 420.]

Ἱλαρύνω, i. q. ἱλαρόω, [" Hes. Schol. Il. E. 688." Wakef. Mss. Symm. Ps. 27, 10. *Ἀφιλαρύνω, Diogenes Zenone 86. *Καθιλαρύνω, Suid. 2, 224.]

[*Ἱλαρεύομαι, Exulto, Symm. Cant. 1, 4. Es. 49, 13. Nili Sent. 322. Orell. *" Καθιλαρεύω, Schol. Jo. Climac. 268." Boiss. Mss. Basil. 3, 505.]

Ἱλάρια, Hilaria, Macrob. Sat. 1, 21. Præcipuam autem solis in his ceremoniis verti rationem, hinc etiam potest intelligi, quod ritu eorum καταβάσει finita, simulationeque luctus peracta, celebratur lætitiæ exordium, ad octavum calend. Aprilis, quem diem Ἱλάρια appellant: quo primum tempore sol diem longiorem noctu protendit. Hilarium solemnium meminit Fl. Vopiscus in Aureliano, initio, scribens, iis omnia festa et fieri et dici solere. Turneb. Hilaria existimat fuisse Matris deum ferias, quæ principio veris celebrabantur maxima populi lætitia et nobilissima pompa, quovis e populo insignia cujusque dignitatis mentiente atque simulante libere et impune, ut internosci magistratus a simulatore plerumque non posset, ut ab Herodiano in Commodo describitur: quamvis ipse hoc nomen Hilariorum non exprimat. Maximus, Dionysii Areop. Schol., ἱλαρίας ἡμέρας tempore idololatriæ duplices fuisse scribit: quasdam privatas, ut cum uxorem aliquis ducebat aut filium suscipiebat; quasdam publicas, quæ Ἱλάρια vocarentur, Ὡς ὅταν βασιλεὺς ἀναγορευόμενος τὰς δημοσίας ἱ. παρεῖχε· καὶ οὔτε πένθιμα ἐν ταύταις φορεῖν ἐξῆν, ἀλλὰ καὶ θέαι καὶ θυσίαι καθ' ἑκάστην ἡμέραν διετελοῦντο δημόσιαι· καὶ οἱ πενθοῦντες ἐπαύοντο καὶ ἐθεώρουν, καὶ ἐν εὐωχίαις ἀπαύστοις διῆγον τὰς ὡρισμένας ἡμέρας ταῖς τοιαύταις ἱλαρίαις: ap. Romanos autem peculiariter Ἱλάρια fuisse Festum in honorem Matris deum, s. potius δαιμόνων, ut dicit Demophilus ἐν τῷ Περὶ τῶν παρ' Ἀρχαίοις Θυσιῶν. Hodie Hilaria vocari potest dies ille, qui vulgo Carême prenant, entrant: item Le jour saint Pansard, magnum Christianorum opprobrium.

ἹΜΑΣ, άντος, ὁ, Lorum, Loreus funis, Corrigia, στρεπτός τις βοεὺς, Eust., Funiculus e loris bubulis tortus, Il. Ψ. (362.) Οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποισιν μάστιγας ἄειραν, Πέπληγόν θ' ἱμᾶσιν, Loris, Scuticis loreis: Κ. (567.) Ἵππους μὲν κατέδησαν ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι Φάτνῃ ἐφ' ἱππείῃ, Loris devinciebant ad præsepia: Γ. (371.) Ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμὰς ἁπαλὴν ὑπὸ δειρὴν, Strangulabat eum lorum, Colum., Strangulati hominis lorum: (375.) ἱμὰς βοὸς, sicut ἱμάντες βόειοι, Χ. (397.) Lora e corio bubulo: κύνειος, Aristoph. (Σφ. 231.) Corrigia canina, Plin., i. e. Lorum e pelle canina. Sunt vero ap. Athen. 4. etiam ἀστραγαλωτοὶ ἱμάντες, quibus ossicula et tali inditi erant, ad cædendos sontes: Ῥάβδοις καὶ ἱμᾶσιν ἀστραγαλωτοῖς μαστιγοῦται. Xen. K. Π. 6, (2, 11.) Τὰ γὰρ πλεῖστα καὶ ἀνθρώποις καὶ ἵπποις ἱμᾶσιν ἤρτηνται. Sic ap. Plut. Hellen. Ἀναλαβεῖν πρὸς τὰς ζώνας ἱμᾶσιν. Aristot. de cauda chamæleontis, Συνελιττομένη ἐπὶ πολὺ καθάπερ ἱμάντα, In modum lori se implicans, Plinio Implicans se viperinis orbibus. At χρύσειοι, ἐπίχρυσοι ἱμάντες, Athen. J. Poll., de Corrigiis calceamentorum. || Pugiles quoque utebantur ἱμᾶσιν, Cæstibus, Apoll. Rh. 2, (52.) Θῆκε πάροιθε ποδῶν δοιοὺς ἑκάτερθεν ἱμάντας Ὠμοὺς, ἀζαλέους· πέρι δ' οἵγ' ἔσαν

A ἐσκληῶτες. Crudum cæstum Virg. quoque dicit. Et (67.) Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἱμᾶσι διασταδὸν ἠρτύναντο. Ibid. vocat ῥινοὺς βοῶν τμηθείσας, (57.) δαεὶς δέ κεν ἄλλῳ ἐνίσποις Ὅσσον ἐγὼ ῥινούς τε βοῶν περί τ' εἰμὶ ταμέσθαι Ἀζαλέας, ἀνδρῶν τε παρηΐδας αἵματι φύρσαι, quæ verba sunt provocantis ad certamen. Sic Plato de Rep. 8. init. Schol. Apoll. Rh. ἱμάντας in ea signif. exp. τοὺς καλουμένους μύρμηκας. J. Poll. tamen inter ea discrimen facere videtur. || Varino Funis, quo aqua extrahitur e puteo. || Ἱμάντες, Hesychio sunt etiam Funes nautici, κάλοι ναυτικοὶ, quod sc. e loro confecti essent: τὰ ὅπλα, οἷς ἀνάγεται τὸ κέρας τῆς νεώς: τὰ κύκλῳ τῶν τροχῶν σιδήρια, Ferramenta, quibus rotæ circumcirca veluti loris vinciuntur. || Ἱμᾶς dicitur etiam, ut idem Hes. annotat, ἐπὶ τοῦ κανονίου τοῦ συνέχοντας τὴν θύραν. Quo pertinet quod in Lex. quodam vet. citatur e Poëta quopiam, ἱμάντα θοῶς ἀπέλυσε κορώνης, exponiturque τὸ * ἐπιζύγωμα τῆς θύρας, h. e. σανίδιον ἄνωθεν ἐφηλούμενον ταῖς θύραις. || Affectus curculionis, cum longior,

B gracilior, sicciorque evaserit; talis enim loro non inepte comparari potest. Differt ἀπὸ τῆς κιονίδος, quod in hac curculio non extenuatus sit, sed crassitiem e fluxione majorem utplurimum adeptus. Gorr. Ὅταν ὁ γαργαρεὼν ἐξ ἀναθυμιάσεων πυρωδῶν λεπτυνθεὶς ἐπιπολὺ οἷον ἱμαντώδης γένηται, Cum e suffitu nimium ignitus gracilescit, et loro similis propendet. Aëtius 8, 43. Ἱμάντωσιν appellat Actuar. ἱμαντίον, Hes. ut videbis paulo post. || Ἱμάντες eid. Hes. sunt etiam Populi quidam: fortassis ii, qui Plinio ἱμαντόποδες. [" Heyn. Hom. 4, 528. 6, 352. 8, 433. Thom. M. 422. Jacobs. Anth. 8, 160. Brunck. Aristoph. 3, 87. Mœr. 195. et n. De quant., Steph. Dial. 19. Brunck. Apoll. Rh. 60. Heyn. Hom. 5, 511. 6, 95." Schæf. Mss. Il. Ψ. 684. Paus. Arcad. 40. *" Ἱμαντοκελεῖς, Gens fabulosa, Apollod. ap. Tzetz. Ch. 7, 767. *Ἱμαντομάχος, Orac. ap. Eund. 7, 422." Elberling. Mss. *Ἱμαντοπέδη, Anal. 2, 473.] Ἱμαντόπους, Loripes, Qui pedem in modum lori tortum habet, cui opp. Rectus ab Juvenale. || Ἱ-

C μαντόποδες, Populi quidam Æthiopiæ. De quibus ita Plin. 5, 8. Ἱμαντόποδες, Loripedes quidam, quibus serpendo ingredi natura est. Pro quibus verbis, habet Solinus Flexis crurum nexibus ingredi. Fortassis ii sunt, quos ἱμάντας appellari Hes. annotat. [Opp. Ixeut. 2, 9. *Ἱμαντοστρόφος, Schol. Aristoph. B. 1332.] Ἱμαντοτόμος, Qui lora scindit. Ἱμαντοτομέω, Lora scindo. Ἱμαντελιγμὸς, Duplicis lori tortuosa implicatio: διπλοῦ ἱμάντος σκολία τις εἴλησις, ut e vett. Eust. tradit, Ludi speciem esse scribens: de quo vide J. Poll. 9, [118.] AT Ἱμαντελικταῖοι, Democrito [ap. Plut. 8, 427. Ald. et Bas.] Qui veluti funes loreos tortuosis nods implicant, h. e. Qui nodos texunt, Perplexi: [Salmas. scr. censet ἱμαντελικτύων, ab ἱμαντελικτὺς, Reisk: edidit ἱμαντελικτέων ab ἱμαντελικτεὺς vel ἱμαντελίκτης: cf. Clem. Alex. Strom. 328.] Ἱμαντώδης, Lori vicem præbens, vice flexilis, Bud. ap. Diosc. (2, 201.) || Apud Plat. autem Tim. 172. Κατὰ ταῦτα δὴ τὰ πάθη τῶν τριχῶν τὸ γένος ἐν τῷ δέρματι πέφυκε· ξυγγενὲς μὲν, ἱ. ὂν, αὐτοῦ, σκληρό-

D τερον δὲ καὶ πυκνότερον τῇ πιλήσει τῆς ψύξεως, Pili in cute nati secundum pellis coriique similitudinem, cuti quam proximi, Ficin. [" Meurs. ad Apoll. Dysc. 84." Schæf. Mss. *" Ἱμαντόω, Hes. v. Πύξ." Wakef. Mss. *Ἱμάντωμα, Gl. Loramentum, Nicet. Annal. 10, 4. 21, 7. Procop. Comm. in 3 Reg. 6. p. 197. Ἐνδέσμους τὰς ἱμαντρίδας ἐκάλεσαν — διὰ τριῶν δόμων ἱμάντωμα διέτεινον κέδρινον.] Ἱμάντωσις, Corrigiarum in calceamentis constrictio, Hes. || Etiam δέσις ξύλων ἐμβαλλομένων τοῖς οἰκοδομήμασιν, Suid.; seu, ut Hieron., Lignum, quod ad continendos parietes in medio structuræ ponitur. Sir. 22, (16.) Ἱ. ξυλίνη ἐνδεδεμένη εἰς οἰκοδομὴν, ἐν συσσεισμῷ οὐ διαλυθήσεται, Loramentum ligneum colligatum fundamento ædificii, Hieron. || Ἱ. vocatur etiam ὁπόταν (ὁ γαργαρεὼν) ἰσχνὸς μὲν ἄλλως, ἐπιμήκης δὲ καὶ τοῦ συνήθους πλέον, ὡς ἐπιψαύειν τῆς γλώττης· ἐκ τοῦ τοῖς ἱμᾶσιν ἐοικέναι, τὴν προσηγορίαν ἀπειληφώς. Ubi Interpres, Ἱμάντωσις, quam nescio an Corrigiationem ausim dicere, nominatur, cum gracilis alioqui est, sed solito adeo fit longior, ut linguam contingat.

Appellationem vero a corrigiarum similitudine obtinuit. Ἱμὰς et ἱμαντίον idem dicitur. [Walpol. Mem. 319. J. Poll. 1, 142.: i. q. ἱμαντίον, Actuar. 2, 18. Vide Schleusn. Lex. in V. T.] Ἱμάντινος, Loreus, Qui e loro est, [" Herod. 4, 189. θύσανοι, Fimbriæ e loris." Schw. Mss. Hippocr. 837. δεσμά.] Ἱμαντίον, Columnæ in ore extensio: τῆς ἐν τῷ στόματι κιονίδος ἔκτασις, Hes. Vide Ἱμὰς, Ἱμάντωσις. [Aret. 6. Aëtius 160. * Ἱμαντιοπαικτικὴ, Lobeck. Phryn. 241.] " Ἱμαντίδιον, Lorulum, Corrigiola." [Etym. M.] Ἱμαντάριον, Situla nautica, VV. LL.: Hes. ἱμαντάρια, Nautica esse instrumenta etiam ipse dicit, sed quæ sint, non indicat. [* Ἱμαντρὶς, vide Ἱμάντωμα.]

¶ Ἱμάσσω, άσω, Loris cædo, verbero, Lorea scutica ferio, Od. E. (380.) Ὣς ἄρα φωνήσας ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους. Capitur interdum simpliciter pro Cædo, Verbero, cum sc. ei dat. instrumenti additur. Il. Λ. (531.) ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους Μάστιγι λιγυρῇ, O. (17.) καί σε πληγῇσιν ἱμάσσω. Sic ap. Hesiod. (Θ. 857.) δάμασε πληγῇσιν ἱμάσσας. Et metaph. Il. B. (782.) ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωεῖ γαῖαν ἱμάσσῃ, Verberet. Et Epigr. ἱμασσόμενος δέμας αὔραις. [" Heyn. Hom. 4, 398. 5, 111. 7, 773. Archias 22. Wakef. S. Cr. 5, 20. Wolf. ad Hesiod. 130." Schæf. Mss.] Ἀνίμαστος, ὁ, ἡ, Loro non cæsus. E Nonno [Jo. 227, 12. * Καλλίμαστος, Tzetz. Carm. Il. 184.] Ἱμάσθλη, Scutica, Flagellum loreum, Il. Ψ. (582.) ἱμάσθλην Χερσὶν ἔχων ῥαδινὴν, ἧπερ τὸ πρόσθεν ἔλαυνες, Ἵππων ἁψάμενος, Od. N. (81.) ἵπποι Πάντες ἅμ' ὁρμηθέντες ὑπὸ πληγῇσιν ἱμάσθλης. [" Heyn. Hom. 8, 470. ad Charit. 768. Huschk. Anal. 230. Jacobs. Anth. 10, 373. 11, 143. Valck. Phœn. p. 58. Musgr. p. 189." Schæf. Mss. Opp. K. 4, 217.] Ἱμάστα, ap. Hes. ejusd. signif. [* Ἀνιμάσσω, Bianor 4.]

ἹΜΑΩ, Loreo fune extraho, Haurio, ab ἱμὰς, ut tradunt Gramm. Unde ἱμῆσαι, Haurire: ἀντλῆσαι, Hes. Et partic. ἱμῶσα, Hauriens, Extrahens, ἀντλοῦσα. [" T. H. ad Aristoph. Πλ. p. 209. Kuster. Aristoph. 12. ad Mœr. 71. ad Timæi Lex. 35. 149. De quant., Aristoph. Fr. 253." Schæf. Mss. * Ἱμέω, Suid. v. Ἱμάω. * " Ἱμητήριον, ad Hesych. 1, 14." Dahler. Mss.] Ἱμητὸς, Loreo fune extractus, Haustus, * ἀντλητὸς, Hes. [* " Ἀνίματος, ad Mœr. 79." Schæf. Mss.] Ἀνιμάω, Loreo fune sursum traho, Extraho, Haurio, Haustro sursum traho, Xen. K. Ἀ. 4, (2, 6.) Ἀνίμων ἀλλήλους τοῖς δόρασι, Hastis se mutuo extrahebant, ut loreis funibus aquam e puteo. Sic dicitur etiam ἡ κρεάγρα ἀνιμᾷν τὰ ζεστὰ, Extrahere. Lucian. (1, 617.) Ἀνιμήσθω ὁ ἰχθὺς, Extrahatur e mari hamo. Diog. L. in Pherec. Καὶ ἀνιμηθέντος ἐκ φρέατος ὕδατος, πιόντα, προειπεῖν ὡς εἰς τρίτην ἡμέραν ἔσοιτο σεισμός: quem Plin. dicit haustu aquæ e puteo præsensisse ac prædixisse ibi terræ motum. Male tamen scribitur ap. Diog. L. ἀναμηθέντος. Herodian. 2, (10, 10.) Πίνειν ὀρυττόμενον, ἀλλ' οὐκ ἀνιμώμενον ὕδωρ εἰθισμένοι, Potare effossos latices, non haustos. Et voce media, signif. act. ap. Plut. (9, 96.) Καὶ τῶν θυγατέρων τὰ νεκρὰ οὕτως ἀνιμήσατο, Extrahit, sc. e puteo. || Elevo, Erigo, Eveho, Subveho, Sustollo, Bud. e Xen. Ἱππ. (7, 2.) Ἐπειδὰν δὲ ἀνακουφίσῃ ἑαυτὸν εἰς τὴν ἀνάβασιν, τῇ μὲν ἀριστερᾷ ἀνιμάτω τὸ σῶμα, τὴν δὲ δεξιὰν ἐκτείνων συνεπαιρέτω ἑαυτόν. [Cass. Probl. 63. Alciphro 1, 17. " Ad Charit. 431. ad Lucian. 1, 640. Callim. 1, 450. ad Mœr. 71. Timæi Lex. 35. et n., Ammon. 19. Thom. M. 74." Schæf. Mss.] " Ἀνικᾶσθαι, Haurire, Solvere: VV. LL. perperam pro ἀνιμᾶσθαι. Ἀνείμων τοῖς δόρασιν, Hes. affert pro ἀνεῖλκον. E quo intelligimus, non solum ἀνιμάω scribi, sed etiam cum diphthongo ἀνειμάω, ut non modo ἴλη, sed etiam εἴλη. Ita certe ap. Hes. quoque scr. esse, alphabeticus ordo docet. Atque adeo scio ap. Xen. Ἱππ. quædam exemplaria habere, Τῇ ἀριστερᾷ ἀνειμάτω τὸ σῶμα." Ἀνίμησις, Extractio, quæ fit fune loreo aut haustro, Extractio in altum. [Hes. * Ἐξιμάω, unde * Δυσεξίμητος, Cic. ad Att. 5, 10. al. δυσεξέλικτος.] Καθιμάω, Fune loreo demitto, Aristoph. Σφ. (396.) Μῶν ὁ γέρων ὅδε πῃ διαδύεται; respondet alter, μα Δί' οὐ δῆτ', ἀλλὰ καθιμᾷ Αὑτὸν δήσας, Demittit seipsum litigatum e funiculo loreo. Et ap. Athen. Νύκτωρ πολλοὺς διὰ τῶν τειχῶν αὐτοὺς καθιμήσαντας. Item simpliciter pro Demitto, καθίημι, ut Aristoph. l. c. Ἀλλ' ἐξάψας διὰ τῆς θυρίδος τὸ καλῴδιον, εἶτα καθίμα Δήσας σαυτὸν, Demitte te inde suspensum. Pro quo paulo post, ἀλλ', ὦ βέλτιστε, καθίει Σαυτὸν θαῤῥῶν. [" Ad Mœr. 71. Bentl. Opusc. 115. ad Thom. M. 75." Schæf. Mss.] Καθίμησις, Demissio per funem loreum, Plut. [7, 74.]

Ἱμονιὰ, Funis loreus, s. e loris bubulis tortus, quo aqua e puteo extrahitur, Funis, quo aqua hauritur, i. q. ἱμὰς, Hes. Apud Suid. Τὸ δὲ φρέαρ, ἅτε ὀρεινὸν ὂν, κοῖλον ἦν καὶ βαθὺ, ὥστε δεῖν ἱμονιᾶς μακρᾶς. Quoniam vero ejusmodi funes longi sunt, diuque in eis demittendis et sursum trahendis moramur, præsertim in puteis profundioribus, ἱμονιὰν ἀποπατεῖν Aristoph. dicit pro Diu immorari deponendo ventris oneri, Ἐκκλ. (351.) Ἀλλὰ σὺ μὲν ἱμονιάν τιν' ἀποπατεῖς· ἐμοὶ δ' Ὥρα βαδίζειν ἐστίν. In Lex. quodam vet. scribitur ETIAM Ἱμωνία, per ω, et cum accentu in penult. Rectius tamen per ο scribi probat Aristoph. l., in quo corripitur, sicut etiam in Ἱμονιοστρόφος. [" Ad Mœr. 195. Toup. Opusc. 2, 224. Thom. M. 473." Schæf. Mss. Ἱμονία, Athen. 4, p. 160. Schw.] Ἱμονιοστρόφος, Qui funem loreum, quo aqua e puteo hauritur, versat, Haustor, Aristoph. B. (1297.) Πόθεν ξυνέλεξας ἱμονιοστρόφον μέλη; i. e. ἱμαῖα μέλη, ut Callim. appellat, Carmina s. Cantiones, quas ii, qui funiculum loreum ad aquam e puteis hauriendam versant, canere solent. [* " Ἱμονιάω, Toup. Opusc. 2, 225." Schæf. Mss.] " Καθιμονεύω, i. q. καθιμάω: καθιμονεύει, Hesychio καθίησι, Demittet."

Ἱμαῖος, ὁ, ἡ: μέλη, Carmina, Cantiones, quæ in haurienda e puteis aqua cantari solent: τὰ τῶν ἱμονιοστρόφων μέλη, Aristoph.: Callim. ap. Schol. Aristoph. [B. p. 180.] Ἀείδει καί πού τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς ἱμαῖον, sc. μέλος, ᾆσμα: [Callim. p. 430. Ernest.] Sunt tamen qui ἱ. ᾄσματα exp. τὰ μυλωθρικὰ, Quæ canuntur ab iis, qui molas versant. Sic et Tryphon ap. Athen. (618.) Ἱμαῖος, ἡ ἐπιμύλιος καλουμένη, ἣν παρὰ τοὺς ἀλέτους ᾖδον. Hanc Eust. μυλωθρὸν etiam vocari scribit, ὁμωνύμως ἀνδρὶ ἢ γυναικὶ ἀθρούσῃ τὴν μύλην: at Hes. τὴν ἐπίνοστον, quæ in reditu cantatur, nisi potius respiciatur ad eam signif. τοῦ νόστος, quam in Ἰμαλὶς tradam ex Eust. Tunc autem derivatur non ab ἱμάω, sed AB Ἱμαλὶς, ut Tryphon putare se scribit in l. illo ex Athen. c. Est autem ἱμαλὶς vocab. Dor. signif. νόστον καὶ τὰ ἐπίμετρα τῶν ἀλέτων, ut ibid. exp. Per νόστον autem hic intelligit non Reditum, ut ap. Hom. et ceteros poëtas accipitur, sed δαίμονά τινα ἐπιμύλιον, ἔφορον τῶν ἀλετῶν, ὃς καὶ εὔνοστος ἐλέγετο, Eust., i. e. Genium, qui molendinis præerat. || Hesychio ἱμαλὶς est ἡ ἐπιμύλιος ᾠδή: i. q. ἱμαῖος ᾠδὴ, Uvæ quædam species: νόστος, δύναμις, ἐπικαρπία, ἡδονὴ, ἀπαρχὴ τῶν γινομένων. [Vide Lex. VV. Peregr.] AT Ἱμάλιος, Abundans, δαψιλὴς, πολὺς, ἱκανὸς, πολυφόρος, καρποφόρος, νόστιμος, Hes. Ἱμαλιὰ, τὸ ἐπίμετρον τῶν ἀλεύρων, ἐπιγέννημα ἀλετρίδος, ὁ ἀπὸ τῶν ἀχύρων χνοῦς, καὶ περιουσία, Hes.

" ἽΝ, Mensuræ nomen, teste Eust., qui dicit hinc fortasse factum esse ἡμίνα, ut sit τὸ ἥμισυ τοῦ ἴν. Exemplum autem hujus ἶν hoc affert, ἔλαιον πλέον ἤπερ ἴν. || Exp. ἶν etiam Fibra, Nervus: item Vis. Sed id potius ἲς dicitur: de quo infra." [" Mensura liquidorum. Alias εἶν et ὖν scribitur. Lev. 23, 13. Num. 15, 4. et alibi sæpius. Cf. Montf. ad Ezech. 45, 24." Schleusn. Lex. in V. T. Theocr. 21, 15. et nott. Schn. Suppl.] " Ἡμίνα, Hemina: dimidium sextarii: alio nom. Cotyla. Testatur enim Athen. (479.) τὴν κοτύλην vocari etiam ἡμίναν."

ἽΝΑ, Ut. Frequentissima autem, et prima etiam fortasse, constr. ejus est cum subjunctivo, Il. A. (363.) ἵνα εἴδομεν ἄμφω: est enim εἴδομεν pro εἴδωμεν. Dem. (13.) Ἵνα γνῶτε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ αἴσθησθε ἀμφότερα, Plato Symp. Καὶ πρῶτον μὲν, ἵν' αὖ καὶ ἐγὼ τὴν ἡμετέραν τέχνην τιμήσω, ποιητὴς ὁ θεὸς σοφός. Sæpe vero in ead. illa orationis forma, cum εἴπω et λέγω Greg. in Epit. Basilii, Ἵν' οὕτως εἴπω, Ut ita dicam. Et Ἵν' εἴπω τι καὶ * δικανικῶς, ap. Eund. Et,

"Ινα μὴ λέγω, Ut non dicam, pro quo Lat. Ne dicam: ap. Eund., Ὃς πατρικῆς εὐχῆς ἔτυχεν, ἵνα μὴ λέγω μόνος, εἴπερ τις ἀνθρώπων. Item, Ἵνα μὴ λυπῶ λέγων. Sed hic modus interdum per optativum redditur: Plut. (6, 658.) Ὁ δὲ Λυκοῦργος εὐτελεστάτας ἐποίησεν ἐν Σπάρτῃ τὰς θυσίας, ἵνα ἀεὶ τοὺς θεοὺς τιμᾷν ἑτοίμως δύνωνται, Ut possent. Sic ap. Herod. ἵνα πύθησθε redditur Ut audiretis: ἵνα ἐκπολεμωθῇ, Ut hostile redderetur. Itidem Cic. ap. Plat. Tim. Ἵνα ἄνοσον ᾖ, vertit, Ne quis morbus eum posset affligere; nam emendatiora exempl. non habent, Possit, sed Posset: sicut sequitur, Ut unus esset. Jungitur autem et optativo non raro: ut in illo ipso Plat. l.; nam illud Ἵνα ἄνοσον ᾖ, præcedunt hæc, paucissimis verbis interjectis, Τάδε διανοηθεὶς, πρῶτον μὲν ἵνα ὅλον ὅτι μάλιστα ζῶον τέλεον ἐκ τελέων τῶν μερῶν εἴη: quæ Cic. vertit, Id ob eas causas, primum ut mundus animans posset e perfectis partibus esse perfectus. Idem ibid. Ἵνα δὲ εἴη μέτρον ἐναργές τι,—φῶς ὁ θεὸς ἀνῆψεν, i. e., eod. Cic. interpr. Atque ut esset mensura quædam evidens, deus ipse solem quasi lumen accendit. Et statim post, ἵνα φαίνοι, Ut colluceret. Tale est, ἀφίκετο ἵνα θεῷτο, Venit ut spectaret. Ἵνα construitur præterea, ut docet Bud., cum præterito indicativi, ubi de præterito sermo est, sive sit παρατατικὸς, s. ἀόριστος, s. παρακείμενος: Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Ἵνα ἐν τῷ σφόδρα φεύγειν, αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμπίπτων ἐνέδυ, pro ἵνα ἐνδύσαιτο, Ut sese in retia indueret. Lucian. (1, 75.) Ἵν' ὡς πλεῖστον ἀνέσπων τῆς ἡδονῆς: pro ἀνασπῷεν. Dinarch. Ἵνα ἀπηλλάγμεθα τούτου τοῦ δημαγωγοῦ, Ut liberati essemus. Plura vide ap. Bud. 46. 953. || Ἵνα μὴ, Ut ne, Ne. Cum subjunctivo, ut ἵνα μὴ λέγω, λυπῶ, supra. Sic ἵνα μὴ ποιῇ, Xen. Idem K. Π. 4, (5, 14.) Ἵνα οὖν μὴ οὕτως ἔχῃ, διορίσατε αὐτὰ, ubi observa etiam interjici particulam οὖν, sicut δὲ, aut alia quæpiam interdum interjicitur. Jungitur vero et optativo: ut ἵνα μὴ λέγοι, Ne diceret. In VV. LL. annotatur, ἵνα μὴ, cum de præterito dicitur, optativo fere gaudere: cum autem de futuro, jungi subjunctivo: confundi tamen hæc aliquando: ut ἵνα μὴ βουλεύσησθε, Æsch. de præterito, et tamen cum subj.: ἵνα μὴ φέροι, Aristoph. pro Ne ferat. Ita quidem VV. LL. sed admoneo, multis me in ll. observasse hos subjunctivi et optativi usus vitio librariorum permutatos. || Ὡς ἵνα, vacante ὡς, ex Epigr. ὡς ἵνα ἔχῃ.

¶ Ἵνα, Ut: i. e. Quamvis. Lucian. Ἵνα γάρ σοι τοῦτο πρὸς ὀλίγον δῶμεν, τὸ ἐξεῖναι, ὁσάκις ἂν ἐθέλῃς, ἀποκηρύττειν, οὐδ' ἁπλῶς, οἶμαι, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις ἀποκήρυξις. Idem, Ἵνα δέ σοι δῶ αὐτὰ ἐκεῖνα κεκρικέναι, Ut enim tibi dem, Quamvis enim tibi dem, et concedam. Vel, Sed sit sane, ut illud dijudicare possis, Bud. Idem vero in isto Greg. l. Ἵνα μὴ ταῦτα λέγω, τίς οὐκ οἶδε τὴν κ.τ.λ., vult ἵνα accipi pro Quamvis. || At vero ap. Hom. ἵνα μὴ est etiam pro ἐὰν μὴ, Nisi, Il. H. (352.) τῷ οὔ νύ τι κέρδιον ἡμῖν Ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε.

¶ Ἵνα τί, VEL potius Ἱνατί, Quamobrem, Quare. Pro quibus vet. Interpr. N. T. ad verbum reddidit, Ut quid. Plato Ap. Socr. (14.) Ἱνατί ταῦτα λέγεις; Symp. Οὐκέτι προσδεῖ ἔρεσθαι, ἱνατί δὲ βούλεται εὐδαίμων εἶναι ὁ βουλόμενος; ubi scribitur et divisim ἵνα τί. Legitur etiam aliquoties in N. T. Aristoph. dixit item ἵνα δή τι pro eod., Nub. ἵνα δή τι τὴν ἕνην προσέθηκεν. || Sed ap. Greg. ἵνα τί, aliter etiam accipitur: Βαπτίζεται Ἰησοῦς ὁ καθαρὸς, καὶ παρὰ Ἰωάννου, καὶ τῶν σημείων ἀρχόμενος· ἵνα τί μάθωμεν, καὶ τί παιδευθῶμεν; προκαθαίρεσθαι καὶ ταπεινοφρονεῖν: ad verbum, Ut quid discamus? Ut discamus quid? Quam rem ut discamus? I. e. Ad quam rem discendam? Cujus rei discendæ gratia? Cui simile est ap. Soph. (El. 390.) Ὅπως πάθῃς τί χρῆμα; nam hic ὅπως pro ἵνα. Bud. tamen, quod valde miror, cum dixisset ἵνα τί esse Quamobrem, Qua de causa, protulit illum Greg. l., itidemque hunc Ejusd. Ἵνα τί γένηται; ἵν' ἐξωσθῇ μὲν ὁ Ἰακώβ.

AT VERO Ἵνα, Adverb. loci, significat Ubi: pro quo Hom. dixit etiam ἵνα τε, vacante particula τε: Il. Υ. (478.) ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες Ἀγκῶνος. Sic Apoll. Rh. 2, (735.) ἵνα τε σπέος. Aristoph. (N. 190.)

A Ἐγὼ γὰρ οἶδ' ἵν' εἰσὶ μεγάλοι. Et cum gen. ap. Soph. (Aj. 386.) οὐχ ὁρᾷς ἵν' εἶ κακοῦ; Sic Herod. Ἔμαθε ἵνα ἦν κακοῦ. || Sed et pro Quo: ut Soph. (Œd. C. 937.) Ὁρᾷς ἵν' ἥκεις. || Accipitur et pro Illic ab Hom. || Sed in VV. LL. affertur, ἵν' ἂν et pro Quandocunque, ex Aristoph. (N. 1232.) ταῦτ' ἐθελήσεις ἀπομόσαι μοι τοὺς θεοὺς, Ἵν' ἂν κελεύσω 'γώ σε. ["Ἵνα γῆς, Ubi terrarum, Qua parte regionis, Herod. 2, 133. τῆς χώρης, 1, 98." Schw. Mss.]

["Ἵνα, Wakef. S. Cr. 5, 2. Dawes. M. Cr. 78. Ruhnk. ad Hymn. in Cer. 160. ad Callim. 1, 75. Plut. Mor. 1, 711. ad Charit. 43. 90. 102. 126. 562. Ubi, Markl. Suppl. 1012. 1211. Iph. p. 49. 94. 140. 214. Wakef. Ion. 603. Musgr. 1087. 1252. Hoeschel. ad Philon. Opusc. 256. Porson. Or. 976. T. H. ad Plutum p. 178. 379. Brunck. Apoll. Rh. 10. Aristoph. 2, 117. 194. 3, 221. Anal. 2, 74. ad Bacch. p. 393. Heyn. Hom. 6, 28. Heind. ad Plat. Phædr. 260. Longus 17. Munck. ad Anton. Lib. 29. Verh. Valck. Phœn. p. 77. Diatr. 76. Callim. 282. Toup.
B Opusc. 1, 150. Emendd. 1, 116. ad Herod. 286. 705. ad Xen. Eph. 141. ad Lucian. 1, 279. 285. ad Il. Θ. 83. ad Diod. S. 1, 186. Soph. Œd. T. 947. Brunck. ad Œd. C. 405. Trach. 1159. Ubi, cum gen., Phil. 1181. Œd. T. 1443. Valck. ad Herod. 167. Musgr. Andr. 850. Quo, Thuc. T. 3. p. 74. Bip. Herod. 177, 77. Od. Δ. 821. Soph. Œd. T. 687. 953. Cum gen., Eur. Hel. 1461. Interrogat., Soph. Œd. T. 1515. Ibi, Il. K. 127. Heyn. Hom. 6, 28. Ut, cum indic., 4, 98. 175. 5, 369. Brunck. Aristoph. 1, 193. Macedon. 18. Valck. Hipp. p. 235. 264. Diatr. 148. 176. Phœn. p. 35. Musgr. p. 188. Brunck. 214.:—'Ἵνα κατενάσθην, Ut habitarem. Sic optime Musgr. Eod. modo Lysias p. 43. Ed. Reisk. Εἶτα δοκῶ ἂν ὑμῖν, τὸν συνδειπνοῦντα ἀφεὶς, μόνος καταλειφθῆναι, καὶ ἔρημος γενέσθαι, ἢ κελεύειν ἐκεῖνον μένειν, ἵνα μετ' ἐμοῦ τὸν μοιχὸν ἐτιμωρεῖτο; ad q. l. videndus Marklandus. Cf. notata ad Æsch. Pr. 155.' Brunck. Œd. T. 1392. Ut, cum fut. indic., Aristoph. 3, 210. 4, 221. Heyn. Hom. 4, 175. 5, 369. 7, 12. Heind. ad
C Plat. Gorg. 142. Koppiers. Obs. 88. Cum optat., Dawes. M. Cr. 268. Brunck. Orest. p. 219. ad Diod. S. 1, 290. Interrogationem ordiens, Buttm. ad Plat. Gorg. 525. Eo eventu, Ut, ad Lucian. 1, xxxii. 279. Pro ἐὰν, Heyn. Hom. 5, 369. 408. Non ab initio positum, Heind. ad Plat. Charm. 99. Quid proprie? Heyn. Hom. 5, 702. Pro ἔθος, Ast. ad Plat. de LL. 57. De tempore, Hermann. Præf. ad Aristoph. N. p. xv. De constr., ad Phalar. 259. 299. Jacobs. Anth. 6, 59. Thom. M. 267. 268. 473. ad Charit. 460. Musgr. Iph. A. 709. Iph. T. 357. Troad. 700. Wakef. Ion. 1625. Aristoph. A. 373. Brunck. Aristoph. 1, 35. 201. Apoll. Rh. 30. 93. 172. 210. Aj. 557. El. 57. Huschk. Anal. 23. Davis. ad Lactant. 91. Heyn. Hom. 7, 597. 681. Fischer. Palæph. 176. Zeun. ad Xen. K. Π. 39. Herodian. Philet. 433. et n. Cum optat., nonnisi præteriti temporis verbo subjungi potest, Brunck. Aristoph. 2, 22. 139. 194. 206. Jacobs. Anth. 12, 143. Cum conj. præteriti temporis verbo subjungi posse negat Brunck. Aristoph. 2,
D 90. sed v. ad h. l. Hermann. Cum indic., Segaar. in Daniel. 17. ad Charit. 279. ad Lucian. 1, 285. Cum fut. indic., 267. Brunck. ad Bacch. 1371. Toup. Opusc. 1, 438. 2, 257. ad Callim. 1, 259. Valck. 278. Cum optat., ad Herod. 385. 509. 617. 622. Lennep. ad Phal. 180. ad Xen. Mem. 1, 2, 48. Post κίνδυνος, Dionys. H. 2, 662. Post οὕτως, Diod. S. 1, 719. Post δέομαι, Dionys. H. 1, 215. 2, 666. 833. 918. (Herod. 2, 126. Δέεσθαι, ὅκως ἂν αὐτῇ—δωρέοιτο.) Post αἰτεῖν, Agathias 34. Schol. Apoll. Rh. p. 513. Post ἱκέτης, ad Diod. S. 2, 410. Post ἐθέλειν, Macedonius 18. Hermann. ad Orph. p. 814. Eust. ad Il. p. 50. Bas. Post οὕτω, Xen. Eph. 70. Post τοιοῦτος, Bast. Specim. 23. Ἵνα, Ubi, et ὅτι conf., Villois. ad Long. 146. Ἵνα et ἵνα μὴ, Heyn. Hom. 5, 403. 6, 77. 114. 484. Ἵνα τε, Ubi, Eur. Iph. A. 1494. Porson. Phœn. 654. 1765. Heyn. Hom. 5, 498. 6, 28. Post ἵνα, ἵνα μὴ, indic., Valck. Phœn. p. 35. ad Charit. 225. Ἵναπερ, Thom. M. 874. Ἵν' ἂν, Heyn. Hom. 5, 724. Brunck. Œd. C. 188. Ἵνα τι, Aristoph. 3,

130. (Quid ut—, Liv. 1. p. 1068.) Ἵνα μὴ, Heind. A ad Plat. Gorg. 27. Ἵνα δὴ, Jacobs. Anth. 11, 402. Ἵνα ἦσαν, Ut essent, Dionys. H. 3, 1888. Ἵνα γε, Valck. Phœn. p. 248. 581. Ἵν' ἐστέ; Soph. Œd. T. 947. Ἵν' ἐζήλου; 1311. cf. 953. Φοβούμενος ἵνα μὴ, ad Diod. S. 2, 329. Ποιεύμην, ἵνα—ἀμύνῃς, Il. I. 495." Schæf. Mss.]

" ἸΝΕΩ, Vacuo, Evacuo, Inanio, Expurgo. Frequens ap. Hippocr. e quo Galen. quoque in suo Lex. " Hipp. affert ἰνέει pro κενοῖ, et ἰνεῖται pro κενοῦται. " Sic ἰνήσεται ap. Eund. de Loc. in Homine, Ἐπὴν δὲ " ἰσχνὸς ᾖ, πιπίσκειν· καὶ ἰνήσεται πυρετῷ." [" Koen. Præf. ad Greg. Cor. 19." Schæf. Mss.]. " INDE " Ἰνηθμὸς, Purgatio, Evacuatio, Exinanitio: κένωσις, " Galeno in Lex. Hippocr. Utitur eo verbali Hippocr. in eod. libro paulo ante l. c., dicens, Ἢν δὲ " ἰνηθμὸς ἐγγένηται, ἣν μὲν ἔτι νεαροῦ τοῦ σώματος ἐόντος, τῶν ποτῶν ἀφαιρέειν." [" Valck. ad Röv. 44." Schæf. Mss. Hippocr. 416. 421. * Ἴνησις, Erotian.] " Est inde et COMP. Ὑπερινεῖν, cum verbali suo ὑπε- B ρίνησις." " Ὑπέρινος, Nimium purgatus, Nimium evacuatus purgante pharmaco. Gal. enim ap. Hippocr. " ὑπέρινον esse ait τὸν ὑπερκεκαθαρμένον ἄνθρωπον. " Afferturque e Theophr. H. Pl. 9, (14, 2.) de elaterio, " Φασὶ δὲ μόνον μάλιστα ὑπέρινον ἄνω ποιεῖν τῶν φαρμάκων: qui locus ita redditur, Aiunt inter medicamenta id unum omnium hominem per superna " ultra modum purgare. Gal. ait ὑπέρινον dici etiam " αὐτὴν τὴν ὑπερίνησιν. Est autem ὑπερίνησις Eid. " alibi ὑπερκάθαρσις. Ἐξινῶσαι, ut testatur J. Poll., " κενῶσαι διὰ καθάρσεως: unde ἐξινωμένος: qui et " ὑπερινωμένος. In VV. LL. Ὑπέρινος dicitur etiam " esse Effœta propter nimium partum. Ibidem " ὑπέρινοι aves ex Aristot." [" Valde gracilis, Etym. M. Ὑπερίνησις, Hippocr. 414." Wakef. Mss.] " Ἐξινόω, Evacuo, s. Purgationibus evacuo. Annotat " enim J. Poll. 4, (178.) τὸ κενῶσαι διὰ καθάρσεως dictum fuisse ἐξινῶσαι. Apud Hes. legitur ἐξινώμενον, expositum ἐκκενούμενον, ἐκστραγγιζόμενον: " quod dici scribit ἐπὶ τῶν χολὴν καθαιρομένων. Id C " igitur si mendo caret, est a th. ἐξινάω: ab ἐξινόω " enim dicendum foret ἐξινούμενον. At multo suspectius est ἐξείνει quod in Gal. Lex. legitur itidem pro ἐκκενοῖ ab Hippocr. usurpatum: nec dubito quin pro eo reponendum sit saltem ἐξεινοῖ, si " non potius ἐξινοῖ, sine diphth." [Φάλαινα ἐξινωμένη, Lycophr. 841. * Ὑπινέω, Subevacuo, Quodammodo expurgo, Scapulæ Lex. ἀμαρτύρως, Schneidero susp.] " Ἰνάω, i. q. ἰνέω. Hes. enim ἰνώμενος exp. " ἐκκενούμενος, h. e. προϊέμενος: subjungens etiam " ἐξελὼν, et ἰνῶνται afferens pro ζῶσι, ut et Ἰννοῦνται. Ἰνάσσαι, Eid. καταχέαι, καταπλάσαι, et καταβαλεῖν: afferenti et ἰνάσσατο pro κατέχεεν, ἐκάθαρεν," [ἐκαθάρθη:] " forsan a th. ἰνάω i. q. αἰονάω, " Perfundo, Humore irrigo. Ἰνᾶσθαι tamen Idem " exp. ἐκκενοῦσθαι, quod supra ἰνεῖσθαι et προϊέσθαι: " ut et ἰνώμενος, ἐκκενούμενος, προϊέμενος." [Ἰνᾶσθαι, Photio καθαίρεσθαι.] " Ἰνώσατο, Hes. affert pro " ἐδέξατο, ἔπιε, κατέπιε, κατεκαύθη." " Ἰνύεσθαι, " Eid. κοσμεῖν, ἱδρύνεσθαι, Ornare, Statuere:" [Ἴνυοιεν, Eid. ἐκαθέζετο. * Καθίννυμαι, pro καθέζομαι, D Hippocr. 655, 11. 658, 38. καθίγνυσθαι et ἐγκαθίγνυσθαι in var. lect. * Ἀνακαθίννυμαι, Aretæus 10.]

" ἼΞ, Hesychio θηρίδιόν τι ἀμπέλους ἐσθίον, Animalculum vites adedens. Unde Alcman, Καὶ ποικίλον ἶκα τῶν ὀφθαλμῶν ἀμπέλων ὀλετῆρα." [" Ammon. 74. Valck. Anim. 101. Koen. ad Greg. Cor. 272." Schæf. Mss. " Fragm. Nicophron., Ἀφροδίτης γοναὶ ἅπερ ἐσθίει ταυτὶ τὰ πονήρ' ὀρνίθια — τέφρους, ἶκας, σκώληκας: vulgo perperam ἴσως σκώλ." Schn. Lex. Suppl. Scribitur et ἴξ, Grammaticus Hermanni p. 434. Cf. Ἴψ.]

" ἸΞΥΣ, Hesychio ὀσφὺς, λαγὼν, Lumbus, Ilia: " Etymologo ὀσφὺς, ἰσχίον, Lumbus, Coxa: ut et J. " Poll. 1. 2. ὀρροπυγίου τὸ ὑπεράνω dici tradit ὀσφὺν " καὶ ἰξύν. Gal. in Lex. Hippocr. ἰξύας ab Hippocr. " vocari ait τὸ μεταξὺ τῶν ἰσχίων καὶ τῆς ὀσφύος, Quod " inter coxendicem et lumbum est interjectum: " procul dubio respiciens ad Hippocr. de Fract., " Προσπεριβάλλειν δὲ χρὴ ὀλίγα τῶν ὀθονίων κύκλῳ " ἀμφὶ τὸ ἰσχίον καὶ τὰς ἰξύας. Ubi Idem annotat, " quosdam eo nomine accipere τὰ τῶν λαγόνων ὀστᾶ, " quosdam τὸ ὑπεράνω αὐτῶν, quod proprie λαπάρα " nominatur. Se autem, quod quidem ad λαπάραν " attinet, demonstrare posse esse eam τῶν μεταξὺ " τῶν τε τοῦ θώρακος ὀστῶν καὶ τῶν ἰδίως καλουμένων " λαγόνων ὀστῶν: at vero περὶ τῶν ἰξύων non posse " διατείνεσθαι. Veruntamen cum Hom. dicat, Od. " Ε. (231.) περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξύϊ, singulari numero utens: probabilius autem sit ἐν τῷ μεταξὺ " τῶν τε κατὰ τὰς λαγόνας ὀστῶν καὶ τῶν τοῦ θώρακος " περιβάλλεσθαι τὴν ζώνην, putare aliquem posse eam " corporis partem ἰξὺν nuncupari: cum vero Hippocr. plur. num. dicat τὰς ἰξύας, non absurde et " citra rationem ita dici videri τῶν λαγόνων ὀστᾶ, " Ilium ossa. Sic Opp. K. 2, (5.) de Centauris, ἄγρια " φῦλα Θηρομιγῆ, μερόπων μὲν ἐπ' ἰξύας, * ἰξυόφιν δὲ " Ἵππων * ἡμιβρότων, Usque ad ilia, ilium ossa." [Gal. 2, 371. 12, 274. " Longus 5. Vill. Toup. Opusc. 2, 240. Jacobs. Exerc. 1, 126." Schæf. Mss. Phanias Epigr. 4. * Ἰξυόθεν, Arat. Phæn. 144.]

" ἼΟΝ, τὸ, Viola. Apud Athen. Ποῦ μοι τὰ ῥόδα, " ποῦ μοι τὰ ἴα; Proprie vero ἴα appellantur Purpureæ nigricantesque violæ, ut patet e verbis Plinii " in Ἰάνθινος citatis. Et ideo in Epigr. ἴον κυανανγές. Idem vero et Theophr. indicat, sine epith. " dicens, καθάπερ τὰ ἴα καὶ τά γε λευκὰ, pro, Ut violæ " tam nigræ quam candidæ. Veruntamen et ἴον μέλαν dicit Idem H. Pl. 1, (13, 2.) et ἴον λευκὸν, 6," [6, 3. " Jacobs. Anth. 6, 105. Heyn. Hom. 4, 604. 6, 170. Dawes. M. Cr. 184. ad Charit. 249. Villois. ad Long. 83. De violis nigris, Wolf. ad Hesiod. 60. Ἴα ἀμφότερα, ad Charit. 72. Mythologia ejus, Villois. ad Long. 46." Schæf. Mss.] " Ἰοβλέφαρος, Purpureæ " violæ in modum nigricantes habens palpebras. ET " Ἰογλήνη, itidem Habens nigricantes pupillas in " modum violæ: Hesychio μελαίνας γλήνας ἔχουσα. " ITEM Ἰοδνεφὴς, Violæ et nubis in modum nigricans: Eustathio μέλας, πορφυροῦς, ἰάνθινος, qui ex " ἴον et νέφος compositum dicit interveniente δ. Od. " Δ. (135.) ἠλακάτη ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα. ET Ἰοειδὴς, Violæ similis, Violæ in modum purpurans s. " nigricans: ut Hesiod. (Θ. 844.) dicit ἰοειδέα πόντον. Sic vero et Hes. ἰοειδέα exp. ἐν τῷ ὁρᾶσθαι " πορφυροῦν et μέλανα: afferens ET Ἰόζωνος, pro " * πορφυρόζωνος, Purpureo in modum violæ cingulo " circumdatus." [* Ἰόκολπος, Alcæus Apollonii Dyscoli 430. Reitz. * Ἰοπάρειος, Anon. H. in Virgin. 10. * " Ἰόπαστος, Koen. ad Greg. Cor. 214." Schæf. Mss.] " Apud Hes. est COMPOS. Ἰοπλόκαμος, quod " exp. μελανόθριξ, Nigricantes violæ in modum cincinnos crinium habens." [Pind. Π. 1, 2.] " ET " Ἰόπεπλος, Violæ colore purpurantem peplum gestans. ET Ἰοπλόκος: quod signif. videtur Violarum contextrix, Quæ e violis corrollas nectit." [Hephæst. 47.] " NECNON Ἰοστέφανος, Coronam e " violis gestans, Violaceo serto redimitus: ut Κύπρις " ἰοστέφανος, Plut. Solone" [26. Hom. Hymn. 5, 18. Hermann. de Metr. p. 605.] " Est præterea inde " DERIV. Ἰώδης, ὁ, ἡ, Violaceus, Violæ similis, Violam referens. Dioscor. 5, 171. Πρὸς χαλκώματα " ἑλκυσθεῖσα γραμμὴν ἰώδη ἀποφερομένη: de Eretria " terra, de qua Plin. 35, 16. Si æra præducantur, " violaceum reddit colorem." [* Ἰέλαιον, Synes. de Febr. 102. 194. * Ἰόμματος, Anon. Hymn. in Virgin. 10. * Ἰόφρυς, ibid.] " Ἰὼψ, Piscis quidam, teste " Suida. Meminit ejus Callim." [Fr. 38. " Dorion Athenæi 300." Schw. Mss.] Λευκόϊον, Alba viola: " τὸ λευκὸν ἴον. Violarum enim differentia consistit " ἐν τῷ ἄνθει: nam id est vel λευκὸν, Album s. Candidum: vel Μήλινον, Melinum, ejus coloris cujus " sunt mala cotonea: vel κυανοῦν, Cyani colore: vel " πορφυροῦν, Purpureum, inquit Diosc. 3, 138. Sic " Plin. 34, 12. Ex eo candidum colorem sentientem " violam, λευκόϊον appellant. Apud Plut. (6, 162.) et " Athen.—μαλακῶν ἄνθεα λευκοΐων." [Unguentum e

violis confectum, Theophr. de Odor. 27. al. * Λευ-
κόϊνον, Athen. 689.] " Μελάνιον, Viola nigra: ut
" λευκόϊον, Viola alba. Theophr. H. Pl. c. ult. pro
" quo et μέλαν ἴον divisim ap. eum legitur. Plin. 21,
" 11. μελάνιον, Melanion, recenset inter flores ver-
" nos." " Ἰωνιὰ, ᾶς, ἡ, dicitur ὅπου τὰ ἴα φύονται,
" ut ῥοδωνιὰ, ὅπου τὰ ῥόδα, teste Hes.: quemadmo-
" dum Suid. quoque Ἰωνιὰ, inquit, ὁ λειμὼν τῶν ἴων,
" ὥσπερ Ῥοδωνιὰ, ὁ τῶν ῥόδων· καὶ Κρινωνιὰ, ὁ τῶν
" κρίνων. Ita igitur vocatur Violetum, Locus violis
" consitus: ut Aristoph. Εἰρ. (577.) Τῆς ἰωνιᾶς τε τῆς
" πρὸς Τῷ φρέατι, τῶν τ' ἐλαῶν, Ὧν ποθοῦμεν. E
" Theophr. vero (H. Pl. 6, 6, 2.) affertur ἰωνιὰ μέ-
" λαινα pro Nigræ violæ tota planta, ut ἀσφαραγωνιὰ
" dicitur Stirps aspharagi cum radice et caule."
[* Ἰάζω, Heliod. 97. Cor. Ἀκτῆς θαλαττίας τὸ ὑπο-
κείμενον ἰαζούσης. * Ἴάτος, Aëtius 9. ἔλαιον, Oribas.
Collect. 85. τὸ ἰ. * Ἰάτον, Violatum, ut * ῥοσάτον,
Rosatum, Alex. Trall. 1. p. 94., 9. p. 536. * ἀψιν-
θιάτον, 524. 578., 10. p. 566. * ἀπιάτον, * λιβυστι-
κάτον, * κιτράτον, * μαστιχάτον, 566. ὑδροροσάτον,
53. 272. 292. 299.] " Ἴανθον, Hes. esse dicit ἄνθος
" et χρῶμά τι πορφυροειδές. Unde ἰάνθινον χρῶμα,
" Color purpureus s. Violaceus. Plin. 21, 6. de vio-
" lis, Ex iis vero quæ sponte apricis et macris locis
" proveniunt, purpureæ, latiore folio statim ab radice
" carnosa exeunt, solæque Græco nomine a ceteris
" discernuntur, appellata ἴα, ut ab his ianthina ve-
" stis. Et c. 8. Alium in amethysto, qui in viola:
" et ipse in purpureum, quemque * ianthinum ap-
" pellavimus. Inde et Statius Papinius Violantillam
" suam Ἰανθίδα nominavit." [* " Ἰανοβότρυχος,
Etym. M." Wakef. Mss.] " Ἰανοκρήδεμνος, Hesy-
" chio ἴοις ὅμοιος τὸ ἐπικράνισμα: Suidæ ὁ στέμμα ἐξ
" ἴων φορῶν, Ferens sertum e violis." " Ἴωλον, He-
" sychio μέλαν, Nigrum, Atrum."

" ΙΟΝΘΟΣ, Suidæ est ἡ πρώτη ἔκφυσις τῶν τριχῶν,
" Primus pilorum exortus, Primi qui efflorescunt
" pili, Lanugo. Alii vero ἰόνθους esse volunt ῥίζας
" et ἐκφύσεις τριχῶν, Radices enascentium pilorum.
" Alioqui ἴονθοι dicuntur etiam ἀνθήματα ψυδρακίοις
" παραπλήσια περὶ τῷ προσώπῳ, σημεῖον ἀκμῆς, ut
" tradit J. Poll. 4, (194.) quos Latini Varos appel-
" lant: Græci etiam ἀκμὰς, quoniam circa ætatis
" florem erumpere solent, ut in eo vocab. docui
" supra. Sic Aristot. dicit ἴονθοι μικροί. Et Diosc.
" 1, 40. Δύναμιν δ' ἔχει καθαρτικὴν σπίλων, φα-
" κῶν ἰόνθων, οὐλῶν μελανίας: de oleo balanino.
" Unde Plin. 23, 4. Balaninum oleum repurgat
" varos, furunculos, lentigines, gingivas." [Aristot.
Probl. 34, 4. 36, 3. Cassii Probl. 135. Aëtius 8, 13.]
" Ἴουνθος, perperam quidam scribunt pro ἴονθος."
" Ἰονθὰς, άδος, ἡ, Lanuginosa, Villosa: vel Varis
" laborans. Od. Ξ. (50.) δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰ-
" γός. Ubi Appion exp. τῆς ἰούσης θοῶς, Celeriter
" euntis, Velocis: item ἰόνθους ἐχούσης, οἷον ἐκφύ-
" ματα σκληρὰ, Hes. sicut et Schol. exp. νέας, δα-
" σείας, ταχείας, et ἰόνθους ἐχούσης: ἰόνθους esse di-
" cens ῥίζας καὶ ἐκφύσεις τῶν τριχῶν, s. τὰ ἐξανθήμα-
" τα ἀκμάζοντος σώματος." [* Ἰονθώδης, Theoph.
Nonn. 102. Theophr. de Sudor. 248.] " Ἐξιονθίζω,
" s. Ἐξιονδίζω, est τὸ τρίχα ἐκδίδωμι: ἴονθος enim
" dicitur ῥίζα τριχῶν ἢ ὑπερέχον, inquit Hes. Ita-
" que ἐξιονθίζειν erit ἰόνθους emittere, i. e. Primam
" pilorum lanuginem: eam enim ἰόνθους vocant."

" ΙΟΡΚΟΙ, οἱ, Iorci: Caprearum genus ap. Opp.
" K. 3, 3. Καὶ δόρκους ὄρυγάς τε καὶ αἰγλήεντας ἰόρ-
" κους. Sunt qui eos esse dicant similes cervis, ma-
" culosa pelle pardorum ritu. Apud Hes. habetur
" ἴορκες non ἴορκοι: quos et ipse dicit esse e genere
" τῶν δορκάδων: alii ἡλικίαν ἐλάφου: ut Opp. rur-
" sum K. 2, (296.) τοῖς ἰόρκοις esse dicit ἐλάφοιο δέ-
" μας, at ῥινὸν ἐπὶ νώτῳ στικτὸν καὶ παναίολον, ut
" pantheris."

ἽΠΠΟΣ, ὁ, ἡ, Equus, Equa, Od. Γ. (324.) δίφρος
τε καὶ ἵπποι, Il. (Ε. 192.) Ἵπποι—καὶ ἅρματα, Ω.
(350.) ἡμιόνους τε καὶ ἵππους, Ψ. (475.) Ἵπποι ἀερσί-

A ποδες, M. (96.) ἵπποι Αἴθωνες μεγάλοι, X. (22.) ἵππος
ἀεθλοφόρος, Σ. (223.) καλλίτριχες ἵπποι, E. (752.)
κεντρηνεκέες ἵπποι, X. (162.) μώνυχες ἵπποι, E. (772.)
ὑψηχέες ἵπποι, et ὠκέες ἵπποι: Od. (Ψ. 245.) ἵπποι
ὠκύποδες, N. (81.) τετράοροι ἄρσενες ἵπποι. Hesiod.
(Α. 120.) μέγαν ἵππον Ἀρείονα, κυανοχαίτην. Apud
Xen. (Ἱππ. 10, 5.) ἵππος μεγαλοπρεπὴς καὶ περίβλε-
πτος: item (K. Π. 1, 3, 3.) χρυσοχάλινος: item ab
usu (Ἱππ. 1, 2.) πολεμιστήριος. At vero ἀδηφαγοῦν-
τες ἵπποι ap. Isocr. (Archid. 23.) Qui magnis sumti-
bus ad equestria certamina aluntur. Et cum verbis:
ut ἵππους ζεύγνυσθαι, Od. Ψ. (244.) Pro quo Il. Π.
(148.) ὑπάγειν ζυγὸν ἵππους: O. (680.) πίσυρας συ-
ναγείρεται ἵππους. Et χαλινῶσαι ἵππον, Xen. (K. Ἀ.
3, 4, 21.) Et ἵππων ἐπιβαινέμεν, Il. E. (255.) Con-
scendere equos, Od. E. (371.) ἵππον ἐλαύνειν, Il. E.
(748.) μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετο [—ετ' ἄρ'] ἵππους, O.
(352.) μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους, P. (456.)
ἵπποισιν ἐνέπνευσε μένος ἠὺ, (480.) ἵππων ἀποβήσομαι,
E. (368.) ἵππους — Λύσασ' ἐξ ὀχέων, N. (34.) Ἔνθ'
B ἵππους ἔστησε: pro quo Xen. καθέστησε. Il. B. (383.)
ἵπποισιν δεῖπνον δότω, pro quo Xen. (K. Π. 8, 6, 6.)
Ἵπποις χόρτον ἐμβαλλέτω, Il. T. (281.) Ἵππους δ' εἰς
ἀγέλην ἔλασαν. || Ἵππος fem. accipitur aliquando pro
Ipso equitatu s. Equitibus, Herod. (5, 63.) χιλίη ἵπ-
πος, Mille equites: μυρίη, (7, 41.) Decem millia
equitum. Thuc. (1, 62.) διακοσία, Ducenti equites.
Xen. K. Π. 4, (6, 2.) Καὶ ἵππον εἰς χιλίαν τῷ τῶν
Ἀσσυρίων βασιλεῖ παρειχόμην, Equos circiter mille.
Æschin. (77.) Συμπατηθήσεσθαι ὑπὸ τῆς Περσικῆς ἵπ-
πον, a Persico equitatu, Persicis equitibus. || At
ἵππος δούριος, δουράτεος, τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀ-
θήνῃ, ap. (Od. Θ. 493.) Equus durius, ligneus, Ma-
china ad evertendos muros, cujus simulacrum in
acropoli servatum Paus. (Att. 23, 10.) scribit. Plin.
7, 57. Equum, qui nunc Aries appellatur, in mura-
libus machinis Epeum ad Trojam (invenisse dicunt.)
|| Piscis nomen, de quo Athen. (304.) Epicharmus,
ἱππίδια vocare videtur, quos alii ἵππους, ut ibi anno-
tatur. Plin. quoque Hippum nominat, retenta voce
C Gr. || Ἵππος dicitur etiam tam de Pudendo mulie-
bri, quam de virili, Hes. Unde ἱπποκλείδης infra.
|| Oculorum affectio, sed insita et naturalis, per
quam nunquam illi quiescunt, sed tremule subinde
nictant, semper instabiles. Hanc oculorum affe-
ctionem Gal. Comm. in Prognost. comparat stridori
dentium naturali et congenito, patetque ex eo non
esse morbum præsertim cum nemo medicorum ejus
meminerit. Gorr. || Ἵππος in compositione interdum
signif. propriam amittit, ac tantum intendit signif.
vocabuli ejus, cum quo compositum est, sicut etiam
βοῦς: τὸ μέγα denotans: ut ἱπποπόρνη, Magnum
scortum, κρόνιππος, Aristoph. (N. 1070.) Admodum
senex et delirus. || Quod vero ad etymon attinet,
sunt qui ab ἵπταμαι et ποὺς derivatum velint, quasi
Qui pedibus sit volucribus. [" Ad Herod. 701. Wyt-
tenb. Ep. Cr. 47. ad Mœr. 300. Musgr. Alc. 1024.
Victima, Hel. 1274. De navi, ad Charit. 273. Sensu
obscœno, 296. Brunck. Aristoph. 1, 20. Porson.
Advers. 307. Valck. Anim. ad Ammon. 40. Toup.
D Opusc. 1, 528. Ἵππος, ἡ, Villois. ad Long. 156. Ja-
cobs. Anth. 11, 10. Heyn. Hom. 5, 367. 390. 726.
Schneid. ad Xen. Œc. 31. (5, 6.) Ernest. ad Il. B.
767. ad Diod. S. 1, 314. ad Herod. 724. Equitatus,
258. Thom. M. 169. Boiss. Philostr. 447. Equus,
Verh. ad Anton. Lib. 48. Ἵππος, ὁ, Equa, 300. In
compositione signif. auget, Cattier. Gazoph. 95.
Brunck. Aristoph. 2, 110. Bergler. Alciphr. 182.
Equi soli immolati, Toup. Opusc. 1, 393. Equorum
nomina, Jacobs. Anth. 6, 405. ad Lucian. 1, 272.
In compos. ex ἵππος spiritus asperi ratio non semper
habita est, Bibl. Crit. 2, 4. p. 63. (ex Heusing. nott.
ad Cic. Off. init. p. 2.) T. H. Auct. ad Hes. 2, 112.
Cf. Villois. Proleg. ad Hom. p. iii. Heyn. Hom. 5,
16. De Xanthippus, Heusing. ad Cic. Off. 763.
Valck. ad Xen. Mem. 243. Heroicis temporibus
equitatio in usu non erat, Brunck. ad Hipp. p. 379.
Valck. Diatr. 106. Markl. Suppl. 659. "I. Θεσσαλι-
κὴ, Heyn. Hom. 8, 356. Οἶνος ἵππος, Jacobs. Anth.
7, 231. 8, 16. Ἐπὶ ἵππον, Villois. ad Long. 259. ad

Thuc. 1, 3. Schneid. Anab. 60. Boëckh. ad Sim. A p. xxx. Ἐφ' ἵππου ἐσελάσαι, Wessel. Obs. 152. Παρ' ἵππον καὶ κόρην, Callim. 1, 579. Ἀπὸ ἵππου, Xen. K. Ἀ. p. 10. Schn. Παρεξιέναι ἵππῳ, Plut. 6, 269. Hutt. Ἵππου κρήνη, Paus. 1, 299. ibique Fac. Jacobs. Exerc. 2, 33. Ἵπποι, pro ἵππος, Heyn. Hom. 6, 103. Equites, Zeun. ad Xen. K. II. 322. 492. Heyn. Hom. 4, 320. Currus, Heyn. Hom. 4, 506. 600. 5, 42. cf. Il. Λ. 198. ad Od. I. 49. Ruhnk. ad Callim. 249. Ἵππων et ἱππέων conf., ad Diod. S. 2, 201. 355. ad Dionys. H. 1, 303. Schneid. Anab. 122. Αἱ ἵ., Boiss. Philostr. 655. Musgr. Iph. T. 189. Heyn. Hom. 8, 445. 454. 457. 459. 463. Ἐξ ἵππων, Perses 1. Ἀφ' ἵππων, ad Herod. 39. Ἐλαύνειν ἐπὶ ἵππων, Curru vehi, Philostr. 70. Boiss. Ἵ. Τρώϊοι, Heyn. Hom. 6, 223." Schæf. Mss.]

Ἱπποβάμων, ET Ἱπποβάτης SIVE Ἱπποβήτης, Qui equum conscendit, Eques, Eur. Phœn. στρατὸν ἱπποβάμονα, Equestres copias, [cf. Soph. Trach. 1097.] At ἱπποβάμονα ῥήματα ap. Aristoph. B. (821.) Grandia verba et quæ quasi equo invehuntur sublimi et B magnifico. [Lobeck. Phryn. 431.] Ἱπποβάτης autem et ἱπποβήτης ap. Herod. sunt; a quo ἱπποβάται etiam ap. Chalcidenses vocantur locupletiores, quales fere ἱπποτροφοῦντες ap. Athenienses: 5, (77.) Οἱ δὲ ἱπποβάται ἐκαλέοντο οἱ παχέες τῶν Χαλκιδέων. Ii a Plut. appellantur ἱπποβόται. [Strabo 8. p. 317. Sieb. * " Ἱππόβατος, Heyn. Hom. 4, 466." Schæf. Mss.] Ἱππόβινος, In modum equarum coiens, i. e. Valde libidinosus, Aristoph. (B. 428.) Καλλίαν— Τοῦτον τὸν ἱπποβίνου. Idem fere qui ἱππόπορνος: nisi forte intelligendus sit κτηνοβάτης, Qui cum equa coiret. Annotat autem Schol. esse παραγραμματισμὸν in illo τὸν ἱπποβίνου pro ἱππονίκου. [Schol. Soph. Aj. 232.] Ἱπποβότης, Qui equos pascit, alit, sc. ad equestria certamina, Eques, Eur. Or. (995.) Ἀτρέος ἱπποβότα. Apud Plut. autem ἱπποβόται in Chalcidensium republica vocantur, qui opibus et gloria præcellerent: Pericle (23.) Χαλκιδέων μὲν τοὺς ἱπποβότους λεγομένους, πλούτῳ καὶ δόξῃ διαφέροντας, ἐξέβαλε. Ii vocantur ἱπποβάται ap. Herod. AT C Ἱππόβοτος, Equos pascens, alens, Equestris: Ἄργος, Hom. (Od. Δ. 562.) ab equorum, qui ibi alebantur, copia. Item Equis pascendis aptus: ἱππόβοτος χώρα. Od. Δ. (605.) Ἐν δ' Ἰθάκῃ οὔτ' ἂρ δρύμοι [δρόμοι] εὐρέες, οὔτε τι λειμών· Αἰγίβοτος· καὶ μᾶλλον ἐπήρατος ἱπποβότοιο, Capris alendis idonea est, et gratior nobis quam si equis pascendis esset accommoda. Sic ἱππόβοτον πεδίον ap. Eur. [Andr. 1230. " Heyn. Hom. 4, 466. 7, 678. Jacobs. Anth. 6, 248. ad Diod. S. 2, 333. Markl. Suppl. 808. ad Horat. p. 19. Zeun." Schæf. Mss.] Ἱπποβουκόλος, Equorum pastor: improprie autem hic βουκόλος accipitur, sicut etiam cum βουκολεῖν ἵππους aliquis dicitur pro simpliciter Pascere equos; nam βουκολεῖν proprie Boves pascere signif. Eur. Phœn. (28.) Πολύβου δέ νιν λαβόντες ἱπποβουκόλοι Φέρουσ' ἐς οἴκους. Posset tamen aliquis generalius exp. Armentarios, qui et equos et boves pascerent. [" Heyn. Hom. 8, 54. Brunck. Soph. 3, 516. Valck. Phœn. p. 14. Valck. Callim. 75." Schæf. Mss. * Ἱππόβροτος, Lycophr. 842. ὠδῖνας.] Ἱππόβρωτος, Ab equis devoratus. [" Fischer. Palæph. D 104." Schæf. Mss.]

Ἱππόγλωσσος, Linguam equinam habens, referens. Ἱππόγλωσσον, Fruticis nomen, vide Ὑπόγλωσσον, [Diosc. 4, 132. perperam pro Ὑπόγλ., P. Ægin. 257. Ruscus hypoglossum Linn.] Ἱππογνώμων, Qui equas gravidas ab aliis internoscit, VV. LL. || Item ὁ μεγαλογνώμων: ut θυμὸν ἱππογνώμονα, ab ἵππος epitatico, [Schol. Soph. Aj. 143.] Ἱππόγυποι, Qui magnis vulturibus invehuntur: ἐπὶ γυπῶν μεγάλων ὀχούμενοι, ut Lucian. 2, (80.) tradit, Populos esse quosdam scribens. Ibid. finguntur ETIAM Ἱππογέρανοι ET Ἱππομύρμηκες, Qui magnis gruibus et magnis formicis, ceu equis, invehuntur, 147. || Ἱππομύρμηκες, Formicæ, quæ equites dicuntur, Gaza ap. Aristot. [H. A. 8, 28. Formicæ pinnatæ, Plin. 11, 30.]

Ἱππόδαμος, Equorum domitor, domandorum peritus, Il. Γ. (237.) Κάστορά θ' ἱππόδαμον: B. (23.) Ἀτρέος—ἱπποδάμοιο: item Τρώων ἱπποδάμων. In q. v., cum act signif. habeat, Eust. tradit debuisse collocari accentum in penult. [Nom. propr., Xen. Ἑλλ. 7, 1, 33. unde * Ἱπποδάμειος ἀγορά, 2, 4, 8. et Suid. " Wakef. Herc. F. 29. * Ἱπποδαμαστής, ad Herodian. Philet. 449." Schæf. Mss.] Ἱππόδασυς, Densus instar equi, Admodum densus, Od. X. (111.) πίσυρας κυνέας χαλκήρεας ἱπποδασείας, Il. Γ. (369.) κόρυθος λάβεν ἱπποδασείης. Ubi sunt qui exp. Habentis cristam e setis equinis: ut ἱππόδασυς sit Hirtus e setis equinis. [Lobeck. Phryn. 538.] Ἱππόδεσμα, Vincula equorum, Lora, Eur. [Hipp. 1225.] AT Ἱπποδέτης, Qui equum ligat: ut ῥυτήρ, Lorum equi, quo equus ligatur. Soph. Aj. [241. Hesych. Paus. Bœot. 26.] Ἱπποδιώκτης, Qui equos agitat, ad cursum instigat, [Theocr. 14, 12.] Ἱππόδρομος, Equorum curriculum, Spatium decursionis equestris, Circus in quo equi cursu certant, Il. Ψ. (329.) Λᾶε δὲ τοῦ ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκοὶ [λευκὼ] Ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ· λεῖος δ' ἱππόδρομος ἀμφίς. Lucian. (1, 69.) Καὶ τὰ θέατρα καὶ τὸν ἱππόδρομον, καὶ τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας. Et ap. Plut. Probl. Rom. Τῶν ἱπποδρόμων ὁ Φλαμίνιος, Circus Flaminius. Utuntur h. v. Lat. quoque, inter quos Martial., Pulvereumque fugax hippodromon ungula pulsat. Metaph. autem ap. Athen. (377.) e Posidippo Comico, Ἱππόδρομος οὗτός ἐστί σοι μαγειρικῆς, Hic tibi hippodromus est, in quo culinariam exerceas, Hoc tibi culinariæ curriculum est. [Paus. 6, 20.] Ἱππόδρομον Hes. tradit fuisse Certamen Athenis in honorem Thesei; atque inde pro Loco ipso, in quo cursu certatur, usurpatum docent VV. LL. [* " Ἱπποδρόμος, penacute, Eques cursorius, Herod. 7, 158. ψιλοί, Cavalerie légère." Schw. Mss. Ad Greg. Cor. 31. 870.] Ἱπποδρόμιος, ut μήν, Mensis, in quo equorum cursu certatur. Sic vocatur ap. Bœotos Mensis ille, qui Atheniensibus est Hecatombæon, Plut. Cam. (19.) Et in VV. LL. Ἱπποδρόμια, τά, Equiria, Ludi curules: de quibus Ovid. Fast. 2. Marsque citos junctis curribus urget equos. || Ἱπποδρόμιον, 3 Macc. dicitur Animalculum marinum, quod alio nomine ἱππόκαμπος, VV. LL., [" Margo Cod. Vat. in Julian. Æg. 71. Jacobs. Anth. 10, 397. 11, 198. 263." Schæf. Mss. Circus, Socr. H. E. 7, 22. Schæf. ad Greg. Cor. 31. Pind. Ἰ. 1, 78.] AT Ἱπποδρομία, Certamen equestre, quo sc. equi cursu certant, Ludi circenses, seu, ut Bud. interpr., Certamen curule, Xen. Ἑ. 3, (2, 4.) de Odrysis a sepultura suorum reversis, Πολὺν οἶνον ἐκπίοντες ἐπ' αὐτοῖς, καὶ ἱππ. ποιήσαντες, Equestres ludos instituentes, Cursus equestres ducentes, Virg. Thuc. 3, (104.) Οἱ Ἀθηναῖοι τότε τὸν ἀγῶνα ἐποίησαν καὶ ἱπποδρομίας, Circenses ludos ediderunt. Aristoph. (Εἰρ. 899.) ἱπποδρομίαν ἄξετε, Equestres cursus ducetis, Virg. Herodian. 4, (12, 12.) Τὴν γνώμην περὶ τὴν ἱππ. ἔχων, Ad aurigandum intentus, Polit. Plut. (Cat. Min. 3.) Ἱπποδρομίαν παιδικήν, ἣν καλοῦσι Τροίαν: [8, 442. " Jacobs. Anth. 7, 48. Diod. S. 1, 317. et n., Heyn. Hom. 5, 630. * Ἱπποδρομικός, 8, 506." Schæf. Mss. * Ἱπποδρομή, Aristæn. Ep. 1, 8. Bast. ad Greg. Cor. 31.]

Ἱπποθῆλαι, Equimulgi, Gaza ap. Aristot. H. A. 6, (23.) Pulli equarum lactentes, equarum uberibus suppositi. Ἱππόθοος, Equo velox, celer, Qui equo currit, ἡνίοχος, ἱπποδιώκτης, Hes. Ἱππόθορος, In equas insiliens, Equas inscendens, iniens: ὄνος, ap. Hes. Asinus admissarius. || At ἱππόθορος ᾠδή, νόμος, Cantio, quæ equabus coëuntibus accinebatur ad eas magis stimulandas, Plut. Symp. 7. Ἵπποις δὲ μιγνυμέναις ἐπαυλεῖται νόμος, ὃν ἱππόθορον ὀνομάζουσι: (6, 522.) Ἐν μὲν γὰρ τοῖς μουσικοῖς ἕνα τῶν αὐλητικῶν νόμων ἱππόθορον ἐκάλουν, μέλος τι τοῖς ἵπποις ὁρμῆς ἐπεγερτικόν, ὡς ἔοικεν, ἐνδιδόντα περὶ τὰς ὀχείας. [" Heyn. Hom. 8, 653. Musgr. Alc. 580." Schæf. Mss. * Ἱπποθυτέω, Strabo 11. p. 780.]

[* " Ἱππoΐατρος, Anthol. Pal. 2, 707." Schæf. Mss. " Eust. Il. 744, 10." Wakef. Mss. Gl. Mulomedicus.]

Ἱπποκάμπη, ET Ἱππόκαμπος, Hippocampus, Plin. Animal marinum exiguum, Diosc. 2, 3.: Plin. videtur ponere in Locustarum genere. In VV. LL. e Cancrorum genere esse dicitur, et capi in æstuariis:

item emissæ sagittæ instar per aquæ summa excursus facere, imo recursus flexusque equorum, dum agitantur, more, atque inde sumsisse nomen: 3 Macc. vocari ἱπποδρόμιον, at δολιχὸν ab Epicteto. Philostr. de Thetide marina, Ἡ μὲν ἔτυχεν ἐπὶ δελφίνων καὶ ἱπποκάμπων ἀθύρουσα: sicut Plin. 36, 4. Nereides supra delphinos et cete et hippocampos sedentes. At ἱπποκάμπαι citatur ex Æliano. Hippocampti, Equi marini, a flexu caudarum, quæ piscosæ sunt, Nonius. || Ἱππόκαμπος ap. Paus. videtur aliquibus esse Aurigarum scutica, scribentem ap. Helicem urbem Neptunum æneum stetisse, in cujus manu ἱππόκαμπος, Scutica flectendis equis accommoda. [" Ad Lucian. 1, 224. 303. Jacobs. Exerc. 2, 75. Ἱπποκάμπη, Heringa Obss. 222. T. H. ad Lucian. Dial. 1, 225." Schæf. Mss. Strabo 8, p. 590. Ælian. H. A. 14, 20. * Ἱπποκάμπιον, J. Poll. 5, 97. * Ἱππκάνθαρος, Aristoph. Εἰρ. 182.] Ἱπποκέλευθος, Equo iter faciens, Equester, Eust. Hesychio ὁ ἵπποις κελεύων: s. Qui multum itineris confecit, ab ἵππος ἐπιτατικῷ. Il. Π. (126.) Πατρόκλεις ἱπποκέλευθε. Ἱπποκένταυρος, Hippocentaurus, Xen. K. Π. 4, (3, 4.) Ὁ δὲ δὴ μάλιστα δοκῶ ζώων ἐζηλωκέναι ἱπποκενταύρους, εἰ ἐγένοντο. [Mus. Cr. Cant. 3, 338. * Ἱπποκενταύρειος, Sext. Emp. adv. Math. 9, 125. * " Ἱπποκέντωρ, Tzetz. Ch. 9. tit. 290." Elberling. Mss.] Ἱπποκλείδης, Pudendum muliebre, a claudendo equo, Hes. ex Aristoph. Sunt qui huc pertinere putent illud Horatii, Clunibus aut agitavit equum lasciva supinum. [" Phryn. Ecl. 82. 160. Thom. M. 309." Schæf. Mss.] Ἱπποκόμος, Equiso, Qui equos curat, Plut. (9, 165.) de Athea Scytha, Μηδὲν οἴεσθαι τῶν ἱπποκόμων διαφέρειν ἑαυτὸν ὅτε σχολάζοι. Quod in Apophth. quoque ap. eum (6, 665.) reperitur. Xen. Ἑ. 2, (4, 4.) Καὶ οἱ ἱπποκόμοι ψήχοντες τοὺς ἵππους ψόφον ἐποίουν. || At Ἱππόκομος, E comis s. setis equinis constans, Comans setis equinis, Il. Π. (797.), πήληξ, N. (132.) κόρυθες, Epigr. τρυφάλεια. [" Ἱππόκομος, a κομέω, Heyn. Hom. 6, 393. 7, 270. Herodian. Philet. 449. et n., Zeun. ad Xen. K. Π. 408. καμήλων, ad Herod. 498. Valck. Callim. 75. Ἱππόκομος, a κόμη, Heyn. Hom. 6, 334. 393. 7, 270. Christod. Ecphr. 193. Harles. ad Theocr. 365. * Ἱπποκόμης, Const. Manass. p. 36. Meurs." Schæf. Mss.] " Ἱπποκομέω, Sum ἱπποκόμος, i. e. Equorum " curator." [Aristoph. Εἰρ. 73. * " Ἱπποκόπος, ad Herodian. Philet. 449." Schæf. Mss.] Ἱπποκορυστής, Setas equinas in galea habens, ut quosdam exponere, perperam, Eust. scribit. Ipse vero exp. Bellator equestris, ut i. sit q. ἱππιοχάρμης, Qui armato equo pugnam init. Il. B. (1.) ἀνέρες ἱπποκορυσταί. [* " Ἱπποκόρυστος, Hes." Wakef. Mss. * Ἱπποκόρυθος, Porph. Quæst. Hom. 15. * Ἱπποκοσμία, Gl. Phaleræ, leg. * Ἱπποκόσμια, " Hes. v. Φάλαρα." Boiss. Mss. * " Ἱπποκούριος, Heringa Obs. 222." Schæf. Mss.] Ἱπποκρατέω, Equestribus copiis obtineo, vinco, Synes. Ἀλλ' ἱπποκρατεῖται μὲν ἅπαντα, καὶ τὴν χώραν ἔχουσι νῦν οἱ πολέμιοι, Equestribus copiis obtinentur, Bud. qui ἱπποκρατεῖσθαι ap. Thuc. (6, 71.) etiam pro Equitatu vinci, accipi tradit. Legitur tamen ap. Synes. ἱπποκροτεῖται, ut paulo post videbis. Ἱπποκρατία, Victoria, quæ equestribus copiis acquiritur, Xen. K. Π. 1, (4, 24.) Ἐκ τούτου δὴ ἀνήγαγεν ὁ Ἀστυάγης, μάλα χαίρων τῇ ἱπποκρατίᾳ. [* " Ἱπποκράτεια, (Festum ap. Arcadas,) Dionys. H. 1, 86." Schæf. Mss.] " Καθιπποκρατέω, et Καθιππομαχέω, " Equis et equestri pugna vinco. Ambo ex J. Poll." [* Ἱπποκρατιππιδίας, Anthol. 2, 262. * Ἱππόκρατος, Cyrill. Alex. in Habac. 1. p. 525. * Ἱπποκράτης, Nom. propr. " Ἱπποκράτους παῖδες, Toup. Opusc. 1, 107. Emendd. 1, 164." Schæf. Mss.] Ἱππόκρημνος, Rupium modo grandis, Valde asper, sicut præcipitia: ῥήματα, Aristoph. (B. 929.) quale esse dicit, γρυπαιέτους, χαλκηλάτους, ξουθὸν ἱππαλεκτρυόνα. [* Ἱπποκρήνη, Gl. Aganippe. * " Ἱππουκρήνη, Jacobs. Anth. 7, 216. 9, 335." Schæf. Mss.] Ἱππόκροτος, Equis resonans, perstrepens, [Eunap. 88. Eur. Hipp. 229. Anal. 2, 46.] Ἱπποκροτέω, Synes. Epist. 130. Ἀλλ' ἱπποκροτεῖται μὲν ἅπαντα, καὶ τὴν χώραν ἔχουσι νῦν οἱ πολέμιοι, Equis perstrepunt omnia. Sed Bud.

A legit ἱπποκρατεῖται.

Ἱππολάπαθον, Hippolapathum, inde dictum, ut videtur, quod sativo majus sit, Diosc. Plin. (20, 21.) Species rumicis, foliis valde magnis, in hortis nascens, Gorr. [* " Ἱππολέκτης, Herodian. Epimer. 211." Boiss. Mss. * Ἱππολειχὴν, Schol. Nicandri Θ. 945. * Ἱππολεχὴς, Paus. Arc. 42. Δηώ.] Ἱππολοῦστρα, Locus, ubi equi lavantur, Hes. [* Ἱππόλοφος, Anal. 3, 190. * Ἱππολοφία, Hadrian. Declam. 4. * Ἱππόλυτος, Anal. 3, 226. * " Ἱππολύτη, Jacobs. Anth. 12, 71. * Ἱππολύτειον, Valck. Hipp. p. 165." Schæf. Mss.]

Ἱππομανὴς, Insano equorum amore flagrans, Qui ad insaniam usque equis delectatur, Qui supra modum equis studet, Soph. Aj. (142.) Μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς Ἐπὶ δυσκλείᾳ, σὲ τὸν ἱππομανῆ Λειμῶν' ἐπιβάντ', ὀλέσαι Δαναῶν Βοτὰ, quidam ἱππομανῆ retulerunt ad Ajacem, ut sit μεγάλως μαινόμενον. Alii vero scribunt chorum non credidisse Ajacem furere, ideoque exposuisse τὸν ἵπποις μαινόμενον. Quod improbantes alii, quippe qui dicerent insulares non ἱπ-

B πομανεῖν, nec insulas ἱππηλάτους εἶναι, ad pratum retulerunt, ut ἱππομανὴς λειμὼν hic intelligatur ὁ εὐανθὴς, ἐφ' ὃν οἱ ἵπποι μαίνονται: vel ὁ ἄγαν μεμηνὼς καὶ ἀνθῶν καὶ ἐνυβρίζων τῇ χλόῃ. Hæc Schol. [Abundans florenti gramine, Br.] || Qui equino more libidinis extimulatur furiis. [" Brunck. Soph. 3, 516. Lobeck. Aj. p. 238. Toup. Opusc. 1, 180. Wakef. S. Cr. 1, 27." Schæf. Mss.] At Ἱππομανὲς, Frutex, alio nomine ἀπόκυνον, κυνοκράμβη dictus: equis præsertim, si eo vescantur, lethalis: de quo Theocr. 2, (48.) Ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Ἀρκάσι· τῷδ' ἐπὶ πᾶσαι Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα καὶ θοαὶ ἵπποι. Gorr. Ita ἱππομανὲς erit Equos ad furorem concitans. || Equina cupido coitus, Furor, quo equæ coitus desiderio extimulantur. || Amoris veneficium, quod equis innascitur, Aristot. H. A. 6, 22. de equa, quæ peperit, Ἀπεσθίει τοῦ πώλου ὃ ἐπιφύεται ἐπὶ τοῦ μετώπου τούτων τῶν πώλων, ὃ καλεῖται ἱππομανές· ἔστι δὲ τὸ μέγεθος ἔλαττον μικρὸν ἰσχάδος, τὴν δὲ ἰδέαν πλατὺ, περιφερὲς, μέλαν· τοῦτο ἐάν τις φθῇ λαβὼν καὶ

C ὀσφρῆται ἡ ἵππος, ἐξίσταται καὶ μαίνεται πρὸς τὴν ὀσμήν· διὸ καὶ αἱ φαρμακίδες ζητοῦσι καὶ συλλέγουσι. Unde Plin. 8, 42. Et sane equis amoris innasci veneficium, Hippomanes appellatum, in fronte, caricæ magnitudine, colore nigro: quod statim edito partu devorat fœta, aut partum ad ubera non admittit. Si quis præreptum habeat, olfactu in rabiem id genus agitur. Theocr. quoque Schol. Carunculam esse scribit in fronte pullorum strigmentosam, carica minorem, quam abedunt et ablambunt statim equæ: idque si faciant, naturali amore prosequi partum; sin minus, odio prosequi, nec ad ubera admittere: quod cum naturali quadam vi ad φιλοστοργίαν conferat, a pastoribus præripi, idque veneficis usui esse ad philtra paranda. Unde et Virg. Æn. 4. Quæritur et nascentis equi de fronte revulsus Et matri præreptus amor. Colum. 6, 27. Maxime itaque curandum est prædicto tempore anni, ut tam feminis quam admissariis desiderantibus coëundi fiat potestas: quoniam id præcipue armentum, si prohibeas, libi-

D dinis extimulatur furiis: unde etiam veneno inditum est nomen ἱππομανὲς, quod equinæ cupidini similem mortalibus accendat. Ubi intelligunt Amoris rabiem insaniamque, quæ desiderii poculo, ut vocat Horat., quod Gr. φίλτρον, conciliatur a veneficis, admixto veneno, quod peculiariter ἱππομανὲς nominatur. Ambiguum autem est an ad priorem τοῦ ἱππομανὲς, an vero ad sequentem signif. hæc ejus verba referenda sint. || Virus, quod ex equarum equientium naturalibus destillat, Virg. G. 3. Hinc demum hippomanes, vero quod nomine dicunt Pastores, lentum destillat ab inguine virus: quod et ipsum ad philtra a veneficis expetitur. Idem tradit Aristot. H. A. 6, 18. de equabus, quæ libidinis furiis agitantur, Τότε δ' ἐκβάλλουσί τι· καλοῦσι δὲ καὶ τοῦτο, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ τικτομένου, ἱππομανές· ἔστι δὲ οἷον ἡ καπρία· καὶ ζητοῦσι τοῦτο μάλιστα πάντων οἱ περὶ τὰς φαρμακείας. Hoc Plin. appellat Equarum virus a coitu, quod tantas in veneficio vires habere scribit, ut affusum æris misturæ in effigiem equæ Olympiæ, admotos

mares equos ad rabiem coitus agat. [Daubenton sur l'Hippomanes in d. Mém. de l'Acad. d. Sciences 1751. " Valck. ad Theocr. x. Id. p. 49. Warton. ad Theocr. (T. 2. p. 31.) laudat P. Baylui Diss. de Hippomane ad calc. Diction. Tom. ult." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 14, 18. Theophr. H. Pl. 9, 15, 6. Fr. 15.] Ἱππομανέω, Equorum insano amore ducor, Magnopere equis delector, Synes. Αἰτίαν ἔσχον ὁπλομανεῖν τε καὶ ἱππομανεῖν, Male audieram quasi insano studio armorum equorumque flagrarem, Bud. || Equio, de equa, quæ ad rabiem coitus agitur, Plin., Libidinis extimulatur furiis, Colum. Aristot. l. c. Αἱ μὲν οὖν ἵπποι ἱππομανοῦσιν, Equiunt, Ad rabiem coitus aguntur, Libidinis extimulantur furiis. Nisi aliquis malit, Equorum insano amore corripiuntur. || Unde etiam, ut ibid. Aristot. docet, Ἐπὶ τὴν βλασφημίαν τὸ ὄνομα αὐτῶν ἐπιφέρουσιν ἀπὸ μόνου τῶν ζώων, τὴν ἐπὶ τῶν ἀκολάστων περὶ τὸ ἀφροδισιάζεσθαι :, ut ἱππομανεῖν hic sit More equarum ad rabiem coitus agi, libidinis furiis stimulari. [" Jacobs. Anth. 7, 107. 9, 8. Lennep. ad Phal. 7." Schæf. Mss.] Ἱππομανία, Vesanus equorum amor, Nimium equorum studium, Insanum studium equorum curulium, Lucian. p. 9. (1, 69.) Καὶ τὸν ἱππόδρομον (διεξῄει) καὶ τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας — πολλὴ γάρ, ὡς ἀληθῶς, ἡ ἱππ., Aristoph. id ἵππερον et ἱππικὴν νόσον appellat, [N. 74. 243. " Lucian. 1, 52. Toup. Opusc. 2, 7." Schæf. Mss.] Ἱππομάραθρον, Fœniculum sylvestre, a magnitudine, qua sativum excedit, ita appellatum, al. Myrsineum vocant. Divisa voce ἵππειον μάραθρον dicitur a Nicandro Θ. (596.) i. e. Fœniculum equinum. De quo Diosc. 3, 82. Gal. Simpl. 7. Plin. 20, 23. [Theophr. H. Pl. 6, 1, 4.] Ἱππόμαχος, Ex equo pugnans, Lucian. (3, 220.) Ἱππομάχων καὶ πεζομάχων οὐδενὸς ἥττων. [" Heyn. Hom. 6, 88. 8, 451. Koen. ad Greg. Cor. 287." Schæf. Mss.] Ἱππομαχέω, Ex equo pugno, Xen. K. Π. 6, (4, 5.) Πῶς ἅμα δυνήσεται ἱππομαχεῖν τε καὶ φαλαγγομαχεῖν καὶ πυργομαχεῖν. [* " Ἐνιππομαχέω, ad Dionys. H. 1, 263." Schæf. Mss.] Ἱππομαχία, Pugna equestris, Thuc. 2, (22.) Καὶ ἱππομαχία τις ἐγένετο βραχεῖα, Prælium equestre, Demetr. Phal. Ἱππ. καὶ ναυμαχίας. [* " Ἱππομαχικὸς, Steph. B. v. Ἀλάβανδα." Boiss. Mss. * Ἱππομένης, Nom. propr., Theocr. 3, 40. * Ἱππόμητις, i. q. ἱππικὸς, Pind. Ἰ. 7, 12. * Ἱππομιγὴς, Ælian. V. H. 9, 16. " Palæph. p. lxx. Fischer., Valck. ad Herod. 207." Schæf. Mss.] Ἱππομολγὸς, Equimulgus, Equimulga, Apollinaris. [" Ἱππομολγὸς et * ἱππομολγία a Schneidero dubia censentur, qui tamen ἱππημολγὸς et * ἱππημολγία (ab ἀμέλγω) admisit. In Anonymo (Lettre Critique p. 16.) habetur ἱππομολγία. Etiamsi permutatio τοῦ ο in η frequens est et usitata, in Ionica maxime Dialecto, (vid. Apollonius MS. p. m. 55.) vocem tamen ἱππομολγὸς improbandam puto, propter elisionem τοῦ ἀ. De permutatione dicta notentur hæc. In Opp. K. 1, 521. ἀμαλλήτομος, Messor, Culter, quod rectum est," [minime: leg. ἀμαλητόμος:] " etsi Lexica nullum cum ἀμαλλη compositum, sed cum ἀμαλλο, agnoscunt. Jacobs. ad Anthol. 9, 147. ὑλησκόπος et ὑλοσκόπος, sed ὑλισκόπος falsum. Ὑλιγενὴς est ap. Brunck. Anal. 1, 417. Cf. Schneid. v. ὑλιβάτης. Præter hæc duo nullum vocis ex ὑλῖ compositum exemplum cognosco." Bast. ad calcem Scap. Oxon. * " Ἱππόμορφος, Plato Phædro 74. (205. Bas. 1.)" Boiss. Mss.]

[* Ἱππόνικος, Gl. Equo vincens. " Ad Lucian. 1, 388." Schæf. Mss.] Ἱππονόμος, Qui equos pascit, ἱπποβότης, Soph. Aj. (230.) συγκατακτὰς Κελαινοῖς ξίφεσιν βοτὰ, Καὶ βοτῆρας ἱππονόμους, Schol. exp. τοὺς μεγάλως φυλάττοντας. || Ἱππόνομα, Hesychio μισθὸς ἱππικὸς καὶ ἡμιόνων, Merces ex equis et mulis locatis. Nisi forte sit id, quod Equimentum Varro appellat, i. e. Merces, quæ pro admissario equo persolvitur. [* Ἱππονομεὺς, Gl. Equarius, Equipastor.] AT Ἱππονώμας sol dicitur ab Aristoph. N. (571.) i. e. ὁ ἐλαύνων καὶ νωμῶν τὸ ἅρμα, καὶ τοὺς ἵππους ἡνιοχῶν, Schol. [" Lobeck. Aj. p. 310. Valck. Phœn. p. 42. Hipp. p. 315. Brunck. 1410. Aristoph. 3, 203. * Ἱππόνοος, Soph. 3, 499." Schæf. Mss.]

[* Ἱπποπάρῃος, Apollon. Lex. 367. * Ἱπποπέδη, Proclus in Euclid. p. 31. 38. cf. Xen. Ἱππ. 7, 13. 14. * " Ἱπποπείρης, Anacr. 58." Boiss. Mss. In Ed. Ald. * Ἱπποσείρης.] Ἱπποπῆραι, Sacculi, quibus equites necessaria itineri secum circumferunt. Seneca hac voce, ut Latina, utitur, Epist. ad Lucil. Canterio vehebatur, hippoperis quidem impositis, ut secum utilia portaret. Festus Bulgas appellat. [* " Ἱπποποίητος, Jacobs. Anth. 7, 18." Schæf. Mss.] Ἱππόπολος, Qui circa equos versatur, equos alit, ac iis ad pugnam utitur, equorum studio tenetur, Equester, Il. Ξ. (227.) Θρῃκῶν, Equestrium, Bellicosorum. Ἱππόπορνος, Equæ equientis more scortans, Immane scortum, Alciphr. 183. de prostitutissima meretrice, Μεγάρα ἡ ἱππόπορνος :. [1, 38. 3, 33. 50.] || Diogenes vero alio sensu quendam, quem in equo κατῃκισμένον τὸ γένειον videbat et unguentis delibutum, ἱππόπορνον appellavit, ad analogiam τοῦ ἱπποκένταυρος, Eust. Ἱπποποσειδὼν, Neptunus equestris, Ποσειδῶν ὁ ἵππιος. [Schneidero susp.] Ἱπποπόταμος, Equus fluvialis, seu, ut Plin. etiam vocat, Hippopotamus. Divisa voce dicitur quoque ἵππος ποτάμιος ab Aristot. H. A. 2, 7. Dicitur autem animal hoc ἱπποπόταμος a dorso equino et juba et hinnitu. Aristot. l. c. Plin. 8, 25. [" Ad Lucian. 1, 224. ad Diod. S. 1, 42. * Ἱππόπους, Heyn. Hom. 7, 183." Schæf. Mss.] " Ἱπποπώλης, Equorum venditor, Qui equos venditat."

Ἱπποσέλινον, Apium hortensi multo majus cum caule, tum foliis: cui cum natura myrrhæ similis sit, σμύρνιον a quibusdam dictum est. Plin. 19, 7. Præcipue olus atrum miræ naturæ est. Hipposelinon Græci vocant, alii Smyrneum. Sicut autem a Plin. vocatur Olus atrum, ita Pullum olus a Colum. Nicander (Θ. 599.) divisa voce ἵππειον σέλινον, ut ἵππειον μάραθρον dixit, ubi Schol. annotat ita vocari vel ob magnitudinem, vel διὰ τὴν τῶν ἵππων στραγγουρίαν: alio vero nomine appellari σμυρνεῖον et * κόψειον, ut ab Anacr. ἐν τῷ περὶ ῥιζοτομικῆς. Descriptionem ejus habes ap. Theophr. H. Pl. 7, 6, (3.) Diosc. 3, 78. Plin. l. c. [Schol. Nicandri Θ. 945. * " Ἱπποσκοπικὸς, Bos. ad Nepot. Cim. 2, 1. p. 152. Stav. * Ἱπποσόας, ὁ, Heyn. Hom. 6, 397. 7, 117. Ἱπποσόα, ἡ, 6, 392. Musgr. Hippol. 229." Schæf. Mss. Pind. Ὀ. 3, 47. Ἱπποσόας, i. q. ἱππηλάτης, Π. 2, 119.] Ἱππόστασις, [Eur. Alc. 596.] ET Ἱπποστασία, SIVE Ἱπποστάσιον, Equile, Stabulum equorum, Stationes equorum in stabulis, σταθμὰ, Bud. 470. [* " Ἱπποστράτηγος, conf. c. ὑποστρ., Kuster. Bibl. Chois. 96." Schæf. Mss.]

Ἱππόταυρος, i. q. ὁ ὀῤῥὸς et ἡ τράμις, Erotian. [Heliod. 429. Cor. * Ἱπποτέκτων, Lycophr. 930. * Ἱππότιγρις, Dio Cass. 873.] Ἱππότιλος, Morbus equorum est, de quo ita Tiberius equarius medicus, Ὠνόμασάν τινες πάθος ἱππότιλον ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος· τιλᾷ γὰρ, καὶ ἔκλυσις αὐτῷ περιγίνεται ἀπὸ τούτου, καὶ σκέλη αὐτοῦ συνδέδεται. VV. LL. [* Ἱπποτόκος, Nonn. D. 47, 691. p. 1244.] Ἱπποτοξότης, Sagittarius equester, Qui ex equo sagittas emittit, Philo V. M. 1. Ἀκοντιστάς τε καὶ σφενδονίτας καὶ ἱπποτοξότας, Hippotoxotas, ut Hirtius vocat. [Aristoph. Ἀ. 465. " Ad Diod. S. 2, 339. Ind. Xen. Mem., ad Herod. 715." Schæf. Mss.] Ἀμφιπποτοξόται, Desultores sagittarii. [Plut. 6, 745.] In VV. LL. exp. Equestres sagittarii, Equites sagittarii. Secundum quam exp. iidem essent ἀμφιπποτοξόται et ἱπποτοξόται. Ἀφιπποτοξόται, Qui ex equis sagittas emittunt, i. q. ἱπποτοξόται. [" Ad Diod. S. 1, 122. 2, 339. 340. * Ἐφιπποτοξότης, ibid." Schæf. Mss. * " Ἱπποτόξεια, Tzetz. Ch. 6, 967. 999." Elberling. Mss.] Ἱπποτραγέλαφος, Bellua, quæ partim equus, partim hircus, partim cervus est, Athen. Ἱπποτρόφος, ὁ, ἡ, Equorum nutritor, Stat. Virg., Lucian. (3, 233.) γῆ, Equorum altrix, ferax. || Qui curules equos alebat. Dem. (331.) Μέγας καὶ λαμπρὸς ἱπποτρόφος. [* Ἱπποτροφεῖον, Polyb. 10, 27, 2. not. Strabo, 5. p. 325., 16. p. 1092. * " Ἱπποτρόφιον, Schol. Pind. N. 1, 1." Boiss. Mss.] Ἱπποτροφία, Equorum nutritio. Apud Plut. (6, 179.) Simonides dicit, Τὴν ἱπποτροφίαν οὐ λακύθῳ ὀπαδεῖν ἀλλ' ἀρούραισι πυροφόροις, Thuc. 6, (12.) Ὅπως θαυμασθῇ μὲν ἀπὸ τῆς ἱππ., Athen. (624.) Ὁμολογεῖ δὲ ταῦτα ταῖς ἱππ, αὐ-

τῶν καὶ ξενοδοχίαις, de Æolensibus, quorum ἦθος dicit habere aliquid γαῦρον, ὀγκῶδες, * ὑπόχαυνον. [Xen. Œc. 2, 6. * Ἱπποτροφικὸς, Clem. Alex. 338.] Ἱπποτροφέω, Equos nutrio, alo, Diosc. 4, 15. Οἱ δὲ περὶ τὸν Στρύμονα ποταμὸν Θρᾷκες, τὴν μὲν πόαν χλωρὰν ἱπποτροφοῦσι, τὸν δὲ καρπὸν γλυκὺν ὄντα καὶ τρόφιμον, σιτοποιοῦνται, Plin. Thraces, qui ad Strymona habitant, foliis tribuli equos saginant, ipsi nucleo vivunt: Athen. (534.) de Alcib., qui se omnium gentium moribus accommodabat, Ἐν Θετταλίᾳ δὲ ἱπποτροφῶν καὶ ἡνιοχῶν, τῶν Ἀλευαδῶν ἱππικώτερος. || Ἱπποτροφεῖν dicebantur etiam Qui curules equos alebant, in sacris certaminibus vincere cupiebant, Bud. 821. [Ἱπποτετρόφηκα, Lycurg. 167. " Ad Lucian. 1, 387. Heind. ad Plat. Lys. p. 9." Schæf. Mss.] " Καθιπποτροφέω, Alendis equis consumo. Bud. " Comm. ex Isæo, (116.) Οὐ μὴν οὐδὲ καθιπποτρόφη- " κας, οὐ γὰρ πώποτε ἐκτήσω πλείονος ἄξιον ἢ τριῶν " μνῶν, οὐδὲ κατεζευγοτρόφηκας." [* Φιλιπποτρόφος, Phalar. Ep. 68.] Ἱππoτυφία, Equina superbia, Equinus veluti fastus, Fastus equestris, qualis eorum, qui se equis jactitant, Diog. L. (187.) Platone, Ἐφ' ἵππου καθίσας εὐθέως κατέβη, φήσας εὐλαβεῖσθαι μὴ ἱπποτυφίᾳ ληφθῇ, Ne equestri fastu corriperetur, aut etiam equino fastu; superbum enim animal equus. Unde Antisthenes cum vidisset equum φρυακτὴν in quadam pompa, Platonem veluti τετυφωμένον taxans, ait, Ἐδόκεις μοι καὶ σὺ ἵππος ἂν εἶναι λαμπρυντής. Lucian. (2, 58.) Μάλιστα πειστέον τηνικαῦτα τῷ χαλινῷ καὶ σωφρονητέον (περὶ τὴν λέξιν,) εἰδότας ὡς ἱπποτυφία τις, καὶ ἐν λόγοις, πάθος οὐ μικρὸν γίγνεται.

Ἱπποφαὲς, SIVE Ἱπποφανὲς, SIVE Ἱπποφυὲς, Frutex, quo utuntur fullones in concinnandis vestibus. De quo Diosc. 4, 162. Orib. Collect. 11. Sunt qui Lappaginem et Lappulam interpr. quod aliis non placet. Plin. (22, 12.) Hippophaës et Hippophyes nominat, eamque herbam, sicut et Hippopen, scribit debere accommodatam esse naturæ equorum, neque ex alia causa nomen accepisse. Apud Theophr. H. Pl. 6, 5, (1.) scribitur ἱππόφυον. [Vide Schn. Ind. Theophr. Sprengel. Hist. Rei Herb. p. 48. Columna Phytob. p. 85. Schn. Lex.] Dicitur idem ET Ἱππόφεως, Gal. Lex. Hippocr., addens, aliter vocari κνάφον, στύβον. Sic scribitur etiam ap. Theophr. l. c. Ἱππόφαιστον, Hippophæstum, Plin. Quidam Hippophaës appellant, Diosc. 4, 163. Spinæ fulloniæ genus, ut Idem vult: Plin. autem in ipsa spina fullonia nasci auctor est. Apud P. Ægin. SCRIBITUR Ὑπόφαιστον. Ἱπποφοβὰς, q. d. Equis terrorem s. metum incutiens, Herbæ nomen Democrito, ap. Plin. quæ alio nomine *Achæmenidon: 24, 17. Eandem, inquit, hippophobada appellat, quoniam equæ præcipue caveant eam. Ἱπποφορβὸς, Equorum pastor, Pastor equarius. || At ἱπποφορβὸς αὐλὸς, Tibia, qua pastores equarii utebantur, J. Poll. 4, 1. scribitur vero ap. eum ἱπποφόρβος, cum accentu in penult. [" Dionys. H. 1, 93. ad Herodian. Phil. 449." Schæf. Mss. * Ἱπποφορβὰς, ἡ, Schol. Lucian. adv. Indoct. 5.] Ἱπποφορβεὺς, i. q. ἱπποφορβὸς, J. Poll. AT Ἱπποφόρβιον, Locus pascendis equis, Schol. [Il. B. 474.] || Ἱπποφόρβια, Greges equorum, Equariæ, Varro; Equitium, Tacit. Ulpianus. Xen. Ἑ. 4, (6, 6.) Ἔλαβε παμπληθῆ καὶ βουκόλια καὶ ἱππ. καὶ ἄλλα παντοδαπὰ βοσκήματα. [* " Ἱπποφορβέω, Schol. Il. P. 448." Wakef. Mss. * Ἱπποφορβία, i. q. ἱπποτροφία, Plato Politic. p. 299.] Ἱπποφορεὺς, Gradarius, VV. LL. [* " Ἱπποφόρος, Fischer. Palæph. 123." Schæf. Mss.]

" Ἱπποχάρμης, Gaudens equis, Pugnans equo, Equo in pugna utens. Idem et ἱππιοχάρμης." [Pind. Ὀ. 1, 36.]

Ἵππαγροι, Equi sylvestres s. feri, Opp. K. 3, [252.] AT Ἱππαγρέται in Lacedæmoniorum Rep. ab equitatu congregando dicebantur viri tres ætate florentes, qui ab ephoris eligebantur, Xen. [Λ. 4, 3.] Ἱππαγρέται ap. Laced. Præfecti τῶν ἱππέων. AT ἱππεῖς ap. eos dicebantur οἱ νεανίαι. Cam. [Vide omnino Lex. Xen.] Ἱππαγωγὸς, q. d. Equorum ductorius: νῆες, πλοῖα, Naves ad trajiciendos equos, Quibus equi trajiciuntur s. vehuntur. Hippagines, sive, ut Liv. loquitur, Hippagogi naves. Hippagum Plin. appellat, sive subaudiendo navigium, sive substantive. Thuc. (4, 42.) Ἐν ἱππαγωγοῖς ναυσὶν, Philostr. Ἱππαγωγὸν τρόπον ναῦς ποιοῦσι, Naves fabricantur quasi ad vehendos equos. [Herod. 6, 48. " Thom. M. 394. ad Diod. S. 1, 406. 2, 465. ad Charit. 674. ad Herodian. Phil. 419. Ammon. 98." Schæf. Mss.] Ἱππάετος, Grandis aquila, Monstrosum animal, ex aquila et equo. Ἱππαλεκτρυὼν, Magnus gallus, ut quidam ap. Aristoph. interpr. B. (932.) Τὸν ξουθὸν ἱππαλεκτρυόνα ζητῶν τίς ἐστιν ὄρνις, ubi Schol. annotat legi etiam κολεκτρυόνα. At ἱππαλεκτρυόνα, Monstrosum animal, quamvis philosophi negent in rerum esse natura, revera tamen esse Animal marinum, unumque a quodam suo tempore fuisse interfectum, cum fortefortuna mari egressum esset. [" Kuster. Aristoph. 71. Eip. 1177. Toup. Opusc. 1, 362. T. H. ad Lucian. 1, 226. An et Ἱππαλέκτωρ? cf. Porson. Hec. p. xlii. Ed. 2." Schæf. Mss.] Ἵππαρχος, ET Ἱππάρχης, Equitum magister s. præfectus. Apud Suid. Πρῶτος αἱρεθεὶς Δικτάτωρ προσαιρεῖται ἵππαρχον Σπόριον, Assumit sibi magistrum equitum. Xen. Symp. (1, 4.) Στρατηγοῖς καὶ ἱππάρχαις. Apud Lacedæmonios autem ἵππαρχος dicebatur ὁ τῶν νέων ἐπιμελητὴς, Hes. At Ἱππάρχου πίναξ, Proverbium, vide ap. Suid. ex eoque Hes. corrige. [" Ἱππάρχης, Dionys. H. 3, 1320. 4, 2052. Ἵππαρχος, Zeun. ad Xen. K. Π. 761." Schæf. Mss. Lex. Xen. * Συνίππαρχος, Herod. 7, 88.] Ἱππαρχία, Magistri equitum dignitas, q. d. Magisterium s. Præfectura equitum, Præfectura equestris, Xen. Athen. Rep. (1, 3.) Οὔτε τῶν στρατηγικῶν κλήρων οἴονται σφίσι χρῆναι μετεῖναι οὔτε τῶν ἱππαρχιῶν. || Quidam accipiunt etiam pro Ala sexaginta et duorum equitum, quam duæ Tarentinæ constituunt. [Arrian. Tact. p. 51. "Diod. S. 2, 204. 339. Polyb. 3, 307." Schæf. Mss.] Ἐφιππαρχία, Turma equitum 1024, ut traditur in l. de Ordinib. Milit. Ἱππαρχικὸς, Ad magistrum s. præfectum equitum pertinens, Xen. (Ἱππαρχ. 5, 1.) Ἱππαρχικὸν δὲ καὶ χωρία γινώσκειν, Præfecti equitum officium est, Ad præfectum equitum pertinet. Et ἱππαρχικὴ ἡγεμονία ap. Suid. Functio magistri equitum, s. Dignitas: Καὶ τῆς ἱππαρχικῆς ἐπινοηθείσης, δευτερούσης κατὰ τὴν ὑπεροχὴν τοῦ δικτάτωρος. || Præfecturæ equestris peritus, vel, ut Bud. interpr., Qui hipparchi munere bene fungitur. Ἱππαρχέω, Præfectus s. Magister equitum sum, Xen. Ἱππ. (11, 10.) Ἢν — συμβῇ τινὶ τῶν τοιοῦτον ἵππον κεκτημένων, ἢ φυλαρχῆσαι, ἢ ἱππαρχῆσαι. Interdum genitivo construitur, capiturque simpliciter pro ἄρχω. Dem. (567.) Ὧν ἱππαρχεῖν ἠξίωσε παρ' ὑμῖν ἱππέων, Quibus præesse equitibus; etiam, Apud quos equites cum præfecti equestris dignitate esse volebat, Hipparchia fungi. At ἱππαρχεῖσθαι, Regi ab hipparcho. Bud. Comm. 1077. ex Aristot. Pol. 3. Ἱππάφεσις, Carceres, unde sc. dimittuntur equi ad currendum stadium, i. q. ἀφετηρία supra, Polyb. (Fr. Gr. 76.) ap. Suid. Παραπλήσιόν τι πάθος ἔφασκε τοῖς ἐπὶ τῶν ἱππαφέσεων. || Nomen meretricis, Athen. [586. " Epigr. adesp. 208. et Jacobs., Dionys. H. 1, 583. Toup. Opusc. 1, 177." Schæf. Mss.]

[* Ἱππελάτης, Opp. K. 1, 95. * Ἱππελάτειρα, Orph. H. in Minerv. 12. " Wakef. Ion. 1551." Schæf. Mss.] Ἱππέλαφος, Equicervus, Gaza, Animal ita appellatum a forma equi et cervi quam habet, Aristot. [H. A. 2, 2, 3.] Ἱππεραστὴς, Equorum amator, studiosus, i. q. φίλιππος. In malam partem capitur pro ἱππομανής. [Ælian. H. A. 2, 28.] Ἵππερος, Equorum amor, studium. In malam partem accipitur pro ἱππομανία, Nimius s. Insanus equorum amor. Aristoph. N. (74.) Ἀλλ' ἵππερόν μου κατέχεεν τῶν χρημάτων, i. e. ἱππικὸν ἔρωτα, Schol., allusisse eum dicens vocabulo hoc ad morbum, qui ἴκτερος, Aurigo, vocatur. Alibi vero (N. 243.) ipse Aristoph. ἱππικὴν νόσον appellat. [Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 205.] Ἱππηγέτης, Equorum ductor, Neptunus ap. Delios. Ἱππηγὸς, i. q. ἱππαγωγὸς paulo ante, Diod. S. 20. Καὶ τὰς ἱππηγοὺς ῥυμουλκουμένας ὑπὸ τῶν εἰρεσίαις χρωμένων, Hippagines remulco tractas ab iis, qui remigio uterentur. Hippagum quoque Plin. ea signif. dixit, ut in Ἱππαγωγὸς indicavi. [" Ad Diod.

S. 2, 465." Schæf. Mss. Polyb. 1, 26, 14. 27, 9. 28, 2. 7.] Ἱππηλάτης, Equorum agitator, Eques. [Il. Δ. 387.] Ἱππηλατέω, Equos agito, impello, Equito. [Aristoph. Ὀρν. 1442. * Ἱππηλατία, Leo Allat. 149.] AT Ἱππήλατος, Per quem equi agitantur, agitari possunt, Od. Δ. (607.) postquam dixisset Ithacam esse αἰγίβοτον καὶ μᾶλλον ἐπήρατον ἱπποβότοιο, subjungit, Οὐ γάρ τις νήσων ἱππήλατος, οὐδ' εὐλείμων, Nec enim ulla insula calcatur ab equis, Nec enim per ullam insulam agitantur equi, i. e. Nulli aut Rari in insulis equi sunt, N. (242.) iterum de Ithaca, τρηχεῖα, καὶ οὐχ ἱππήλατός ἐστιν, Aspera est nec per eam equitari potest, Equitabilis non est: οὐχ ἱππεύσιμός ἐστι. Et ἱππήλατος πύλη, Porta, per quam agi possunt equi. [" Heyn. Hom. 6, 637. 8, 688." Schæf. Mss. " Agitatus, ut equus, Tryphiod. 2." Wakef. Mss.] Ἱππηλάσιος, Per quem equi agi possunt, Equitabilis, Il. H. (339.) πύλας ποιήσομεν εὖ ἀραρυίας, Ὄφρα δι' αὐτάων ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη, Ut per ipsas agi possint equi. Actum id JCti appellant. AT Ἱππηλασία, Agitatio equorum, pass. signif. [* Ἱππηλάσιον, τὸ, idem, Nicet. Annal. 9, 1.] Ἱππημολγοὶ, Equimulgæ, Apollinaris, Populi cujusdam nom. ap. Il. [N. 5. Lobeck. Phryn. 382. * Ἱππημολγία, Scymni Fr. v. 116. cf. Ἱππομολγός.]

Ἱππίατρος, Medicus equarius, Valer., Veterinarius, Colum. [Gl. Veterinarius, Mulomedicus.] Ἱππιατρία, Medicina equaria. [* " Ἱππιατρικὸς, Fabric. Bibl. Gr. 1, 14." Schæf. Mss.]

Ἵππουρος, Caudam equinam habens. || Ἵππουρος, SIVE Ἱππουρεὺς, Piscis nomen, Hippurum Plin. appellat, Athen. (304.) e Dorione tradit vocari etiam κορύφαιναν: at ἱππουρέα ab Icesio. Quoniam autem crebro exiliat, ἀρνευτὴν appellari a Numenio, Ἠὲ μέγαν συνόδοντα ἢ ἀρνευτὴν ἵππουρον. Plin. in Locustarum genere eum ponere videtur. [Ἵππουρος, Xenocr. 7. ἔπουρος, Hesych. " Gataker. A. M. P. p. 853." Schæf. Mss.] Ἵππουρις, Setis equinis comans, i. fere q. ἱππόκομος: τρυφάλεια, sicut ἱππόκομος τρυφάλεια, supra. Il. Γ. (336.) κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν Ἵππουριν, Cristam habentem e cauda equina. || Cauda equina, Herbæ nom., de qua Diosc. 4, 48. Αὔξεται δὲ εἰς ὕψος ἀναβαίνουσα ἐπὶ τὰ παρακείμενα στελέχη, καὶ κατακρημνᾶται περικεχυμένη κόμαις πολλαῖς μελαίναις καθάπερ ἵππου οὐρά. Plin. 27, 13. Equisetum vocat, dicens esse pilum terræ, equinæ setæ similem. Ibidem, Alii, inquit, ἵππουριν, alii ἔφεδρον, alii ἀνάβασιν vocant, traduntque juxta arbores nasci, et scandentem eas dependere comis junceis multis nigris, ut est equorum cauda. Alibi Equiselim vocat idem Plin. [Equisetum sylvaticum? Sprengel. Hippocr. 1240. Ælian. H. A. 16, 21. Geopon. 2, 6. " Valck. Anim. ad Ammon. 180." Schæf. Mss. * Ἱππούραιον, Arat. Ph. 438.]

Ἱππώνης, Equorum emtor, Qui equariam mercaturam exercet. Ἱππωνία, Equorum emtio, Xen. (Ἱππαρχ. 1, 12.) Ἀποστρέψεις μὲν τοὺς παῖδας τῶν πολυτελῶν γε καὶ μανικῶν ἱππωνιῶν, [al. * ἱππωνειῶν: at J. Poll. 1, 182. agnoscit ἱππωνιῶν: Ἱππ. 1, 1. 3, 1.] Ἱππωνέω, Equos emo, Xen. (Ἱππαρχ. 1, 14.) Καὶ ἱππωνεῖν σωφρονέστερον: (Ἱππ. 11, 13.) Ἢν μέντοι τις καλῶς ἱππωνήσῃ, τρέφῃ δὲ ὡς πόνους δύνασθαι ὑποφέρειν. " Ἱππονέω, e Xen. affertur pro Animum " ad equos adjicio: ET Ἱππόνεια, pro Studium emen- " dorum equorum, sed perperam: scribendum enim " ἱππωνέω, et ἱππωνία."

Alterum compositorum genus.

Ἄμιππος, ὁ, ἡ, Qui simul cum equis est, Equis adjunctus, ut Βορέας ἄμιππος, Soph. (Antig. 985.) Item ἄμιπποι vocantur ap. Thuc. Pedites equitibus adjuncti: 5. Καὶ ἱππεῖς πεντακόσιοι καὶ ἅμιπποι ἴσοι, ubi scribitur etiam ἄνιπποι, quod convenit cum l. Herod., quem in Ἄνιππος proferam. || Ἅμιπποι, ut Eust. e Paus. tradit, dicuntur etiam Ipsi equi copulati sine rheda, ἵπποι ἐζευγμένοι χωρὶς δίφρου: ita nominati, sicut ibid. e Paus. addit, quoniam ἐπὶ δύο κέλητας ἀνέβαινον, ὁ μὲν ἡνιοχῶν, ὁ δὲ ὁπλίτης· ἀπὸ τοίνυν τοῦ ἅμα ἀμφοτέρους καθέζεσθαι, εἰ καὶ ἰδίᾳ ἑκατέρους, ἅμιπποι οἱ τοιοῦτοι ἐλέγοντο. Ubi tamen ἅμιπποι posterius ad ipsos equites refertur: atque ἅμιπ-

A ποι dicuntur ad differentiam τῶν κεληττζόντων, et μονίππων, Equites desultores: de quibus Hom. dicit, Θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον, quod e binis equis, quos agebant, alternatim ex altero in alterum insiliebant. Si vero de ipsis equis dicatur, ἅμιπποι sunt Desultorii equi. || Philochorus ἁμίππους etiam καὶ προδρόμους: at Isæus τοὺς σὺν ἵπποις στρατευομένους vocavit. Harpocr. Suid. Vide et Ἄμφιπποι. [" Heyn. Hom. 6, 89. 7, 116." Schæf. Mss. Xen. Ἑ. 7, 5, 23. not. et Lex. Xen.] Ἄμφιπποι, οἱ, Desultores, Qui duos equos absque ephippiis agitantes, ex altero in alterum subinde mira pernicitate desiliebant. Quibus verbis interpr. Bud. hæc, Οἱ ἐπὶ δυοῖν ἀστρώτοιν συνδεδεμένοιν ὀχούμενοι, καὶ μεταπηδῶντες ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλον, ὅταν ἡ χρεία καλῇ. Ælian. de Aciebus Instruend. ubi de amphistomio phalange tractat; Τάττεται δὲ τὸ τοιοῦτον σχῆμα μάλιστα πρὸς τοὺς περὶ τὸν Ἴστρον βαρβάρους, οὓς καὶ ἀμφίππους ἔλεγον, ὡς εἰθισμένους μεταβαίνειν ἀπὸ ἄλλων ἵππων εἰς ἄλλους. Quæ verba non ascripsit Bud., ut cui exemplaris
B Gr. copia non esset, sed eorum hanc interpr., quæ est Gazæ, Valet autem hoc instruendæ aciei genus potissimum contra barbaros, qui loca Istro amni vicina incolunt, quos ἀμφίππους cognominant a mutatione equorum: ex aliis enim in alios transsultare consueverunt. Hactenus Ælian. Vidi autem ejus exemplar in Regis Gallorum Bibliotheca, quod e regione horum verborum, Ὡς εἰθισμένους μεταβαίνειν ἀπὸ ἄλλων ἵππων εἰς ἄλλους, habebat ascriptum margini, Ὃ νῦν τοῖς Βουλγάροις σύνηθες, Quod nunc Bulgaris usitatum est. Citat vero Bud. et istum Livii locum qui huc facit, Quibus desultorum in modum binos trahentibus equos, in recentem equum e fesso transsultare mos erat inter acerrimam pugnam. Hinc et Desultoria levitas, Bud. Ἄμιπποι, de quo supra, sunt qui i. esse velint q. ἄμφιπποι, sed latius illud patere videbis ibi. || Ἄνιπποι ab J. Poll. l. 1. dicuntur qui ab aliis ἄμφιπποι. Sed suspecta est omnibus illo in l. fides librariorum, nec immerito. Proclivis autem fuit lapsus ex ἅμιπποι in ἄνιπποι, et
C quidem proclivior quam ex ἄμφιπποι: hoc tamen potius quam illud scripsisse J. Poll. existimo. [" Ad Diod. S. 2, 339." Schæf. Mss. Ælian. Tact. 37.] Ἄνιππος, Equo carens, non insidens, Herod. de Massagetis, 1, (215.) Ἱππόται δέ εἰσι, καὶ ἄνιπποι· ἀμφοτέρων γὰρ μετέχουσι· καὶ τοξόται τε καὶ αἰχμοφόροι κ. τ. λ. Quod rectissime Gall. reddideris, Ils combattent à pied et à cheval: q. d. Interdum ex equis præliantur, interdum vero absque equis, Equis carent in prælio. Aristoph. autem ἄνιππος est Equitandi imperitus. || Interdum vero ἄνιππος ὁδὸς, vel ἄνιππος χώρα, Inequitabilis regio, redditur e Curt. Utitur autem hac in signif. Herod. (2, 108.) || Invenitur in ea item ἄνιπποι signif., qua dicuntur ab aliis ἅμιπποι, ut videbis in Ἄμφιπποι. [Æneæ Tact. 8. " Dionys. H. 1, 263. * Ἄνθιππος, ad Diod. S. 2, 339. (19, 29.)" Schæf. Mss. * " Αὔθιππος, Aristot. Metaph. 6, 16. 13, 8." Kall. Mss.] Ἄφιππος, Equitandi imperitus, Artis equestris rudis et imperitus: ἄφιπποι, inquit Hes., οἱ ἀπείρως ἔχοντες ἱππικῆς: sic enim legi
D debet ap. illum, non ἱππικῶς. Lucian. (3, 268.) Ἐγὼ γάρ σοι δεινῶς ἄφιππός εἰμι, καὶ οὐδὲ ὅλως ἐπέβην ἵππου ἐν τῷ πρὸ τοῦ χρόνῳ. Sic accipit et Plato ἱππικοὺς opponens ἀφίπποις, sicut μουσικοὺς ἀμούσοις, de Rep. 1. (6, 163.) Ἆρ' οὖν τῇ μουσικῇ οἱ μουσικοὶ ἀμούσους δύνανται ποιεῖν; Ἀδύνατον. Ἀλλὰ τῇ ἱππικῇ οἱ ἱππικοὶ ἀφίππους; Οὐκ ἔστιν. Sic et in Protag. (3, 168.) Τίνες δὲ ἀπὸ τῶν ἵππων πολεμεῖν θαρραλέοι εἰσί· πότερον οἱ ἱππικοὶ, ἢ οἱ ἄφιπποι; Notandum est autem in ἄφιππος præp. ἀπὸ privandi vim habere, eod. modo quo in ἀπόμουσος, et aliis suo loco exponendis. Ἄφιππος, Equo carens. Apud Suid. ita scribit nescio quis, Περιδεεῖς δὲ ἦσαν ὡς ἐν ἐρημίᾳ, τά τε ἄλλα καὶ ἄ. γενόμενοι: quod exp. χωρὶς ἵππων, πεζοί: quæ posterior exp. est a consequenti. Ἄφιππος autem de loco dictum, Non aptus equis, s. potius equitatui: ut χωρίον, quod et δύσιππον. Exp. autem ἄφιππον Suid., ἐν ᾧ μὴ ἔστιν ἱππάσασθαι: citans hoc exemplum, Ὁ δὲ ἐκκλίνει πρὸς τὰ δύσχωρά τε καὶ ἀνάντη καὶ ἄ. Plut. Aristide (11.) Εὐθὺς οὖν πα-

ῥαλαβὼν τὸν Ἀριστείδην, ἦγεν ἐπὶ τὸν τόπον εὐφυέστατον ὄντα παρατάξαι φάλαγγα πεζικὴν ἱπποκρατουμένοις, διὰ τὰς ὑπωρείας τοῦ Κιθαιρῶνος, ἄφιππα ποιούσας τὰ καταλήγοντα καὶ συγκυροῦντα τοῦ πεδίου πρὸς τὸ ἱερόν. Et ἄ. χώρα, Regio equitatui non apta, Non apta equitibus, peditibus, Bud. Rursum ap. Plut. Antonio (47.) ἄ. καὶ τραχεῖα ὁδός. [Synes. 245. " Act. Traj. 1, 219. Wessel. ad Herod. 39." Schæf. Mss. J. Poll. 1, 210. Xen. Ἑλλ. 3, 4, 12. Ages. 1, 15.] Ἀφιππία, Equitandi imperitia, artis equestris, Xen. Ἱππαρχ. (8, 13.) Ἀνάγκη τοὺς μὲν ἐπὶ τῶν βραδυτάτων ἵππων, ἁλίσκεσθαι, τοὺς δὲ καὶ δι' ἀφιππίαν πίπτειν. Invenitur autem per ει scriptum ἀφιππεία, sed melius ἀφιππία scribitur cum simplici ι: quoniam ἀφιππεία esset tanquam ab ἀφιππεύω. [* " Δίϊππος, Pind. in Strab. 819." Wakef. Mss. * Δίϊππον, Gl. Biga.] " Δύσιππος, Equis difficilis, Equitatui " minus idoneus, Xen. Ἑλλ. 3, (4, 12.) Πρὶν ἐς " τὰ δύσιππα ἱκέσθαι:" [Ages. 1, 15. J. Poll. 1, 186.] Ἕξιππον ea forma dictum, qua τέθριππον, vide Τέθριππος. [Polyb. 31, 3, 11.] Εὔιππος, Bonos s. Præstantes equos habens: Xen. εὐιπποτάτους τε καὶ εὐοπλοτάτους λαβών: Ἑλλ. 4, (2, 3.) Ὅστις εὐιπποτάτην καὶ εὐοπλοτάτην τάξιν παρέχοιτο. Et εὔιππος ὄχος ap. Eur. (Andr. 1019.) Item εὔιππος χώρα, Regio bonos equos producens. Interdum vero, Equitandi bene peritus, Equitatu præstans. [" Thom. M. 597. Wakef. Herc. F. 498. Jacobs. Anth. 7, 48. ad Diod. S. 2, 333. Ruhnk. Ep. Cr. 182. ad Charit. 295. Valck. Callim. 273." Schæf. Mss. Xen. K. Π. 5, 5, 5. Schol. Apoll. Rh. 1, 432.] Ἔφιππος, Qui equo insidet, vehitur: Ἐφάνη προηγούμενος αὐτῶν ἔφιππος. Sed peculiariter dicitur ἔφιππος Eques miles, a Xen. (K. Π. 4, 2, 1.) Sic a Synes. ἔφιππος opp. τῷ πεζῷ. || Dicitur vero et ἀνδριὰς ἔφιππος a Plut. Popl. (19.) Statua equestris: sic εἰκὼν ἔφιππος, ab Eod. in Fabio. Sed et βίος, Vita equestris, e Philone. [" Ad Charit. 624. Kuster. Aristoph. 238." Schæf. Mss.] Ἐφίππιος, Equestris: δρόμος, e Platone, Equestris cursus. Scribitur autem et ἐφίππειος cum ει. [Xen. K. Π. 8, 3, 3.] At Suidæ ἐφίππιον substantive, est Certamen equestre, ἀγώνισμα ἐφ' ἵππων τρεχόντων. Nisi forte ἀγώνισμα cum ἐφίππιον jungi debet. || Ἐφίππιον, Stratum equi, Sella equi, Lat. Ephippium. [" Ad Mœr. 140." Schæf. Mss.] Scribitur vero et ἐφίππειον cum ει, habeturque utraque scriptura ap. Xen. Ἱππ. [7, 5. 12, 8.] Legimus vero et ἐφίππειον πῖλον ap. Plut. Artax. [11. * Κάλλιππος, Spohn. Niceph. Blemm. n. 54.] " Κτήσιππος, e Luciano pro Posses" sor equorum. Alioqui est Nom. propr." [* " Λεύκιππος, Eur. Hel. 646." Seager. Mss. Pind. Ὀ. 6, 160. Π. 4, 207. 9, 146. * Μελάνιππος, Æschylus ap. Athen. 469. * Μελανίππειον, Suid. 2, 522. * Μίσιππος, J. Poll. 1, 198.] Μόνιππος, Qui unico equo utitur, cursu contendit, ὁ ἐπὶ ἑνὸς ἵππου ἀγωνιζόμενος δρόμῳ, ut e Paus. tradit Eust., dicens similem esse τῷ κελητίζοντι. Dicitur autem ad differentiam τῶν ἀμίππων. Plato de LL. 8. ἁρμάτων τροφὰς excludit, μονίπποις δὲ ἆθλα τιθέναι jubet, in sua rep. || Item μόνιπποι opp. τοῖς ἀμίπποις, Singuli equi, Qui juncti non sunt, Xen. K. Π. 6, (4, 1.) Καὶ τοὺς μὲν μονίππους παραμηριδίοις, τοὺς δ' ἐπὶ τοῖς ἅρμασι παραπλευριδίοις (ὥπλιζον,) Equos equitum, Bud.: ad differentiam eorum, qui currui juncti sunt. [Ælian. H. A. 14, 26. Κατὰ ζεύγη καὶ μονίππους.] Πάριππος, Assectans equum, Assectator equi: ut e Cretensibus canibus, teste J. Poll., alii sunt διάπονοι, alii πάριπποι, qui sc. una cum equis currunt, ita ut nec eos præcedant, nec ab iis a tergo relinquantur. Vide et Aristot. Bud. autem affert alia etiam signif. ex Juliano, p. 117. Ἄξει δέ σε ὁ δημόσιος δρόμος, ὀχήματι χρώμενον ἑνὶ καὶ π. Et ex Eod. Epist. ad Aëtium, Χρήσῃ δὲ ὀχήματι δημοσίῳ μέχρι τοῦ στρατοπέδου τοῦ ἐμοῦ, καὶ ἑνὶ π. Subjungit autem Bud. videndam esse legem Parhippum De cursu publico, sed ibi Alciatus Parephippium reponendum censuit. || At de πάριππος κόρη, et pariter de πάριππος τόπος, lege Suid. [Polyb. 11, 18, 5.] " Πολύϊππος, Multos ha" bens equos, Equis abundans. Dionys. P." [" Schol.

A Æsch. Pers. 799." Boiss. Mss. * Πολυϊππία, Gl. Equitatum. * " Πτερόϊππος, Tzetz. Chil. 3, 164. ἱππότης." Elberling. Mss. * Προϊππος, unde * " Προϊππικός, Chrys. Serm. 122. T. 6. p. 975." Seager. Mss. * " Σύνιππος, Una cum equo, Tzetz. Ch. 3, 868." Elberling. Mss. * Συνιππία, ἀγέλη ἵππων, Gl. Equitium. * " Ταχύϊππος, Schol. Aristoph. N. 727." Boiss. Mss.] Τέθριππος, Quatuor equos habens: ἅρμα, Currus quadrijugis, i. q. τέτρωρον. Et τέθριππος ὄχος, Eur. (Hipp. 1212.) itidem Quadrijugis currus. Aristoph. vero dicit etiam ἵππον τέθριππον pro Quatuor equis uno jugo copulatis, N. (1407.) Ἵππον [Ἵππων Br.] τρέφειν τέθριππον, i. e. una voce, τεθριπποτροφεῖν. Frequentius tamen substantive dicitur τέθριππον pro τέθριππον ἅρμα, Quadriga: sicut ἕξιππον, Currus in quo sex sunt equi. Athen. (533.) de Themistocle, Τέθριππον ζεύξας ἑταιρίδων διὰ τοῦ Κεραμεικοῦ πληθύοντος ἑωθινὸς ἤλασεν, ubi ambiguum esse dicit, Εἴτε ἑταίρας τέτταρας συνεπέζευξεν ὡς ἵππους, εἴτε ἀνεβίβασεν αὐτὰς ἐπὶ τὸ τέθριππον: (194.)
B in descriptione pompæ Antiochi, Ἕξιππα μὲν ἦν ἑκατὸν, τ. δὲ τεσσαράκοντα· ἔπειτα ἐλεφάντων ἅρμα καὶ συνωρίς. Plut. (Cam. 7.) Τέθριππον ὑποζευξάμενος λευκόπωλον, Quatuor equos albos curru jungens: Romulo (16.) Τεθρίπποις εἰσήλαυνον, Quadrigis invehebantur. [" Τέθριππος, Markl. Suppl. 502. ad Charit. 556. Wakef. Ion. 1260. Herc. F. 220. Georg. p. 98. Jacobs. Anim. 172. Brunck. Aristoph. 2, 125. ad Diod. S. 1, 348. 2, 185. Boiss. Philostr. 425. Heyn. Hom. 5, 445. Eur. Phœn. 1555. Valck. p. 90. Τέθριππον, Diatr. 30. ad Alcest. 430. Τέθρ. λευκὸν, Diod. S. 1, 678. 731." Schæf. Mss. * Τετράϊππον, Gl. Quadriga. * Τεθριπποβάμων, Eur. Or. 990.] Τεθριπποβάτης, Qui quadrigam conscendit, quadriga vehitur. [Herod. 4, 170.] At Τεθριππόβανον, ἡ στολωτὴ ὁρμὴ τοῦ ἅρματος, Varin. [* Τεθριππηλάτης, Gl. Quadrigarius.] Τεθριπποτρόφος, Qui quadrijuges alit equos, Quadrigarius, ut illi, qui Olympiæ et aliis in certaminibus curule certamen exercebant, Bud. [Herod. 6. 35.] Τεθριπποτροφέω, Quadrigas, h. e.
C Quadrijuges equos, alo, Herod. 6, (125.) p. 92. [* " Τεθριππεύω, Aurigor, Quadrigas ago, Quadrigis utor, Eur. (s. quisquis Auctor est Fragmenti de Incremento Nili,) ap. Athen. T. 1. p. 280. τεθριππεύοντος ἡλίου κατὰ χθόνα." Schw. Mss. * Τρίϊππον, Gl. Triga.] Φίλιππος, Equorum amans, studiosus, Qui agitandis equis delectatur, Plut. (7, 209.) Πάντων τῶν βασιλέων φιλιππότατος ὁ Οἰνόμαος. Greg. φιλίππους appellat et Eos, qui curulis certaminis studiosi sunt. || Interdum vero est Bellicosus, e consequenti: ut λαὸς, Eur. (Hec. 9.) Sic Θρᾷκας a Tragicis appellari φιλίππους tradit Eust.; scribit enim Thracas ab Hom. dici ἱπποπόλους, tanquam ἱππικοὺς et μαχίμους: eosdemque in Tragœdia φιλίππους vocari. [" Plato Lyside 22." Boiss. Mss.] || Nom. proprium regis, A QUO Φιλίππειοι στατῆρες, Latine etiam Philippei numi, qui et Philippi Horatio. [" Plato Lys. p. 26. Heyn. Hom. 7, 120. ad Herodian. Philet. 449. Steinbr. Mus. Tur. 1, 157. Wessel. ad Herod. 39. Conf. c. * Φείδιππος, Ruhnk. ad Vell. Paterc. p. 4.
D * Φιλιππόπολις, ad Diod. S. 2, 513. Φιλίππειος, ad Charit. 622. Jacobs. Anth. 9, 313. Diod. S. 2, 88. Epigr. adesp. 185. ad Diod. S. 2, 299. * Φιλιππίζω, ad Cornel. Nep. 20. Stav. Valck. Oratt. p. 255." Schæf. Mss. " Schol. Æschin. 260. Bekk. * Φιλιππισμὸς, Schol. Dem. c. Ctes. 281." Boiss. Mss. * Φιλιππία, Equorum studium, Stob. Ecl. Eth. 120.] " Πεφιλιππιδῶσθαι, Alexis Comicus usurpat pro " λελεπτύνθαι, Emaciatum esse, Redditum esse ma" crum: a Philippide quodam qui a Comicis σκώ" πτεται εἰς τὴν ἰσχνότητα: ut fusius docet Athen. " (552.) ubi tamen scriptum πεφιλιππῶσθαι." [" Ad Herod. 653. Toup. Opusc. 1, 545." Schæf. Mss.]

Ἱππόσυνος, Equester, Eur. Or. (1387.) ἰαλέμων Δαρδανία τλάμων Γανυμήδεος Ἱπποσύνα, Διὸς εὐνέτα, i. e. ἱππική, Schol., qui tamen ait posse referri etiam hoc ἱπποσύνα ad Ganymedem, ut sit Γανυμήδεος ἱπποσύνα, i. e. ἱππικοῦ: sed tunc esset a nominativo ἱπποσύνης. At Ἱπποσύνη, Ars equestris, Virtus equestris, Il. Δ. (303.) ἱπποσύνῃ τε καὶ ἠνορέηφι πεποιθὼς,

i. e. τῇ ἱππικῇ. [" Heyn. Hom. 6, 207. 8, 414. Thom. 473. Stat. Athlet. 11, 34. Brunck. ad Eur. Or. p. 211. 221." Schæf. Mss. Herod. 7, 141.]

Ἱππότης, Eques, Od. Γ. (68.) Τοῖς δ' ἄρ [ἄρα] μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ. Ubi ἱππότα dicitur pro ἱππότης Macedonum more, ut ex Eudæmone Pelusiota tradit Eust. || Interdum pro φυγὰς, sicut e Glossographis tradit Eust., ut Il. B. (628.) ὃν τίκτε Διῒ φίλος ἱππότα Φυλεύς. || Nom. proprium: unde patronym. Ἱπποτάδης. [" Markl. Suppl. 659. Plut. Alex. 146. 150. Schm., Heyn. ad Apollod. 1067. Xen. K. Π. p. 67. Valck. Phœn. p. 387. ad Herod. 498. * Ἱππότις, Athlet. Stat. 2." Schæf. Mss. Nonn. D. 1, 172. Tryphiod. 661.]

Ἱππώδης, ὁ, ἡ, Equinus, Equo similis, Xen. Ἱππ. (1, 11.) Καὶ μὴν κορυφὴ μὲν μείζων, ὦτα δὲ μικρότερα ἱππωδεστέραν τὴν κεφαλὴν ἀποφαίνει.

[* Ἱππαλέος, Opp. K. 1, 169. 242. 2, 14. 4, 119. Bast. Ep. Cr. 16.]

[* Ἱππήεις, Anal. 3, 296. Nonn. D. 36. p. 896.]

Ἱππὼν, ῶνος, ὁ, Equile, Stabulum equorum, i. q. ἱππόστασις supra, Xen. Ἱππ. (4, 1.) Ἀγαθὸν δὲ οὕτω κατεσκευάσθαι τὸν ἱππῶνα: paulo ante gen. vocabulo appellat σταθμόν. At Ἵππων, Nomen proprium. [" Ἱππὼν, Phryn. Ecl. 66. * Ἱππεὼν, ibid. Koen. ad Greg. Cor. 102." Schæf. Mss.]

Ἱππόομαι, Equus fio, sum, Plut. (10, 607.) Ἄνθρωπον εἶναι καὶ ἵππον καὶ τοῖχον οὐ λέγουσιν, αὐτοὺς δὲ τοιχοῦσθαι, καὶ ἱπποῦσθαι καὶ ἀνθρωποῦσθαι.

Ἱππὶς, ἡ, Equestris: ἐσθὴς, Vestis equestris, Dion, Τὴν βουλευτικὴν ἐσθῆτα ἀποῤῥίψας, ἐν τῇ ἱππίδι περιενόστει. [" Pro ἵππος, Etym. M." Wakef. Mss.]

" Ἱππιάδες, Statuæ equestres mulierum, VV. LL." [Plin. 36, 10.]

Ἵππειος, ὁ, ἡ, Equestris: δίφρος, Equestris currus, i. e. qui trahitur ab equis, Hesiod. (Ἀ. 321.) ἐπὶ δ' ἱππείου θόρε δίφρου. Sic dicitur ἱππικὸν ἅρμα. [" Musgr. Rhes. 302. El. 825. Jacobs. Anth. 8, 59. 254. 370. Fac. ad Paus. 2, 66. Valck. Diatr. 139. Hipp. p. 197. Adoniaz. p. 355. Phœn. p. 64. 568. Brunck. 1721. Porson. ibid. Toup. Opusc. 2, 60. Emendd. 1, 213. Callim. 158. 162. 165. ad Diod. S. 1, 386. Ποσειδῶν Ἵππ., Heringa Obss. 220. Ἀθηνᾶ Ἱππεία, 152. ubi et de Κολωνῷ Ἱππείῳ. Ἱππεία, Ἱππία, Jacobs. Anth. 7, 337." Schæf. Mss.] INVENITUR et Ἵππιος unico ι: ἄεθλα, ex Epigr. Equestria certamina. Apud Aristoph. autem Ἵππιος cognomento vocatur Neptunus, quod sc. primus equum produxerit: N. (83.) Νὴ τὸν Ποσειδῶ τουτονὶ τὸν Ἵππιον. Hujus epitheti meminit et Paus. Sunt qui Ἱππίαν Minervam quoque cognominari velint, quod prima currum instruxerit. [" Heyn. Hom. 7, 678. 8, 471. 644. Jacobs. Anim. 100. 201. Anth. 6, 424. 8, 346. Ruhnk. Ep. Cr. 176. Toup. Opusc. 1, 178. Heyn. ad Virg. Æn. 1, 16. Fac. ad Paus. 1, 120. 2, 66." Schæf. Mss.]

Ἱππικὸς, Equestris: ὅπλα, Equestria arma: sicut πεζικὰ ὅπλα, Plato de LL. Pedestria arma, quibus sc. utuntur pedites. Et ἱππικοὶ ἆθλοι, Equestria certamina, Dem. (1393.): στράτευμα, Xen. Equestre agmen, Equitum agmen: θεραπεία, ap. Eund.: ἄντυγες, Soph. (Aj. 1030.) significando e parte totum, Currus equestris: qui ἵππειος δίφρος Hesiodo, ut modo dictum fuit. Apud Xen. (Ἐ. 5, 3, 20.) sunt et ἱππικοὶ λόγοι, Ad artem equestrem pertinentes. || Sed dicitur etiam τὸ ἱππικὸν sine adjectione a Xen. et Dem. pro Equitatu. || At ἱππικὴ τέχνη, et ἱππικὴ quoque sine adjectione, Ars equestris, cum aliis, tum Xen., cujus et libellus extat περὶ Ἱππικῆς inscriptus. || Sed ἱππικὸς dicitur etiam Artis equestris peritus, Equitandi peritus, Xen. [K. Π. 3, 1, 9. " At non solum Equitandi peritus, sed et Aurigandi, i. e. Equos regendi curru junctos, quæ ars itidem ἱππικὴ dicitur, et ἱππικοὶ ap. Soph. El. 700. sunt ἡνίοχοι, Aurigæ, ut recte interpr. Triclin. et Glossæ interlin." Schw. Mss.] || Ἱππικὴ, Herbæ nomen, Plin. 25, 8. cum exposuisset vires herbæ Scythicæ, Idem, inquit, præstat ap. eosd. Hippice dicta, quod in equis quoque eund. effectum habeat. Apud Theophr. H. Pl. 9, 13, (2.) unde ea omnia desumta sunt, legitur ἱππάκη, pro ἱππικὴ, ut apud Plin. scribitur: sed f. l. ἱππάκη, de qua infra. Apud Plin. autem obiter nota, pro Spasmata corrigendum Asthmata, e Theophr. [" Toup. ad Longin. 315. Jacobs. Anth. 7, 51. T. H. ad Plutum p. 453. Ἱππικὸν, Leontius 11. Τὸ ἱππ., Lucian. 1, 248. Ἱππικὴ, sine articulo, Porson. ad Hec. 788." Schæf. Mss. Plut. Solone 23.]

Ἱππεὺς, Eques, Xen. (K. Π. 8, 6, 5.) Ἱππέας καθιστάναι ἐκ τῶν συνεπομένων Περσῶν: στῖφος ἱππέων (1, 4, 19.) Frequens est autem πεζοὶ καὶ ἱππεῖς, Pedites et equites. Hom. autem ἱππῆες declinat: Od. Ω. (70.) Πεζοί θ' ἱππῆές τε, Il. Λ. (529.) Ἱππῆες πεζοί τε κακὴν ἔριδα προβαλόντες. Item ἱππεῖς in Athen. rep. Ordo equester: de quo in Ἱππάς. Item ἱππεῖς, Cancrorum genus: de quibus Plin. 9, 31. In Phœnice ἱππεῖς vocantur, tantæ velocitatis, ut consequi non sit. Sic enim ibi leg. esse patet ex Aristot. H. A. 4, 2. Περὶ δὲ τὴν Φοινίκην γίνονται ἐν τῷ αἰγιαλῷ οὓς καλοῦσιν ἱππεῖς, διὰ τὸ οὕτως ταχέως θεῖν, ὥστε μὴ ῥάδιον εἶναι ταχέως καταλαβεῖν. In quibus verbis Aristot. forsan postremum ταχέως abundat. || Cometæ species ap. Plin. 2, 22. quam scribit imitari equinas jubas, celerrimi motus atque in orbem circa se coëuntes. [" Heyn. Hom. 8, 459. ad Apollod. 1067. ad Charit. 241. Wakef. S. Cr. 3, 189. Ἱππεῖς, Ruhnk. ad Timæi Lex. 4. Eur. Phœn. 1198. Valck. p. 398. ad Herod. 730. De equitibus publicis, Bast. Specim. 34." Schæf. Mss. Il. O. 258. Ψ. 262. * " Συνιππεὺς, Demosth. c. Mid. 37. Spald." Boiss. Mss.] Ἱππεύω, Sum eques, Equito, Isocr. ad Dem. (4.) Εἴ τις ἵππον κτήσαιτο καλὸν, κακῶς ἱππεύειν ἐπιστάμενος. Dicitur etiam de equo ap. Xen., ut Lat. Equito aliquando. [" Wakef. Ion. 41. Herc. F. 1003. S. Cr. 1, 41. Lucillius 63. Porson. Phœn. 216. T. H. ad Plutum p. 308. Kuster. Aristoph. 51. ad Herod. 39. ad Charit. 317. De vento, Valck. Phœn. p. 79. Callim. 162. ἐπ' ὄνου, Lucian. 3, 76." Schæf. Mss. Eur. Suppl. 993.] Ἵππευμα, Equitatio, Iter, quod ab equite conficitur, ex Aristoph. (Θ. 1066.) Ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις. [" Jacobs. Anth. 9, 248. Kuster. Aristoph. 224." Schæf. Mss.] Ἵππευσις, Equitatio, [unde * " Ἱππεύσιμος, ad Herod. 402." Schæf. Mss.] Ἱππεία, Equitatio, Xen. K. Π. 8, (8, 9.) Οὐ γὰρ τῆς ἱππείας οὕτως, ὥσπερ τοῦ μαλακῶς καθῆσθαι, ἐπιμέλονται. [Valck. Phœn. p. 298. ad Charit. 111. 577. Villois. ad Long. 260." Schæf. Mss. Xen. K. Ἀ. 5, 6, 8. Strabo 5. p. 330. * " Ἱππευτὴς, Eur. Herc. F. 408." Seager. Mss. * Ἱππευτὴρ, Bianor 2.] Ἀνθιππεύω, q. d. Equito adv. (aliquem;) nam ἀνθιππεύειν ἀλλήλοις dicuntur a Xen. (Ἱππ. 8, 12.) duo equites inter se contendentes. Bud. [* Ἀνιππεύω, Eur. Ion. 41.] Ἀφιππεύω, q. d. Abequito, Equitans recedo, fugio, Ex uno loco in alium me recipio equitando; Equo me proripio, ut Bud. exp. etiam ἀφιππάζομαι. [Xen. K. Ἀ. 1, 5, 12.] AT Ἀφιππεία ap. Xen. signif. τοῦ ἀφιππεύω non sequitur; est enim Equitandi imperitia, ut Bud. in h. ejus l. exp. (Ἱππαρχ. 8, 13.) Ἀνάγκη τοὺς μὲν ἐπὶ τῶν βραδυτάτων ἵππων ἁλίσκεσθαι, τοὺς δὲ δι' ἀφιππείαν πίπτειν: ac certe ἀφιππίαν ibi scr. potius existimo, ut habent quædam exempl., quæ etiam secutus sum supra, de eo agens post Ἄφιππος. [* " Διϊππεύω, Const. Manass. Amat. 5, 358. Planudes, Ovid. Met. 11, 137. Niceph. Hist. p. 6." Boiss. Mss. " Theodoret. 3. p. 1151." Kall. Mss. Dio Cass. 652. Diod. S. 19. p. 687. Polyæn. 496. * Εἰσιππεύω, Diod. S. 17. p. 568. Dio Cass. 245.] Ἐνιππεύω, q. d. Inequito, quod et ἐνιππάζομαι dicitur: sicut ἀφιππάζομαι i. esse dixi q. ἀφιππεύω. Sed nullum usus horum exemplum in VV. LL. affertur. [Herod. 6, 102. * Ἐξιππεύω, Appian. 1, 272. 321. Plut. Arato 42. * Διεξιππεύω, Polyæn. 241. * Ἐφιππεύω, Opp. K. 1, 390. Diod. S. 17. p. 572.] Καθιππεύω, Perequito, Equitando decurro, Herodian. 6, (2, 14.) Κατατρέχων τε καὶ καθιππεύων Μεσοποταμίαν, λείας τε ἀπήλαυνε. Apud Eund. Politianus Adequitare vertit, quod tamen respondet potius τῷ προσιππεύειν. In VV. LL. Contra aliquem equitare, quod est ἀνθιππεύειν. Invenitur et pass. Καθιππεύομαι, ap. eund. Herodian. 6, (7, 15.) dicit enim Rhenum et Istrum per hyemem concretos gelu, Ἐν πεδίου σχήματι καθιππεύεσθαι, Illos perequitari. [Eur. Phœn. 744.

Opp. Ἁ. 2, 515.] "Καθίππευσις, Invasio et incursio "quæ equo fit. Aliis Adequitatio." [* Μεθιππεύω, Appian. 1, 356.] Παριππεύω, Obequito, Præterequito, Prætercurro; Abeo alio, illis relictis, quæ exp. ab Hes. pariter et Suida affertur. Ab utroque exp. etiam Prætercurro; nam ille παριππεύει exp. παρατρέχει: hic παριππεύσαντες, παραδραμόντες. Sed Hes. παριππεύει vult esse etiam παρακολουθεῖ. E Nonno autem affertur παριππεύσας per catachresin dictum pro Qui transmiserat, traduxerat, ea signif. qua dicitur Transmittere s. Traducere tempus, Παριππεύσας ἐνὶ νούσῳ τρεῖς δεκάδας. [Eur. Hel. 1681. Philostr. Soph. 1, 25, 9. "Supero equitando, Valck. Chrys. 48. Conf. c. περιϊππεύω, ad Diod. S. 2, 428." Schæf. Mss. * Ἀντιπαριππεύω, Arrian. Exp. Alex. 5, 16, 5.] "Περιϊππεύω, Circumequito, Obequito. Po-"lyb. (5, 73, 12.) Περιϊππεύσαντες καὶ γενόμενοι κατὰ "νώτου τοῖς πολεμίοις." [Achill. Tat. 86. Bip.] "Προϊππεύω, Equito ante, Equo præcedo s. præeo. Plut. "Camillo, Προϊππεύων τοῦ στρατοῦ. Et in Poplicola, "Πολὺ προϊππεύων τῶν ἄλλων. In eod. Poplic. Idem "dicit τοῖς προϊππευσαμένοις pro Equitibus qui præ-"ierant, s. Qui præierant equites:" [cf. §. 22. Alex. 60.] Προσιππεύω, Adequito, Juxta equito. Jungiturque dativo, quemadmodum Lat. Adequito: Προσιππεύων τῇ πόλει, Adequitans urbi. [" Ad Diod. S. 1, 132." Schæf. Mss. * "Ὑπεριππεύω, Theod. Prodr. 233." Elberling. Mss.]

Ἱππὰς, Equestris, Herodian. (5, 1, 10.) Ἐκ τῆς ἱππάδος τάξεως, Ex ordine equestri. In Atheniensium repub. Pars una erat e quatuor illis, in quas a Solone populus erat distributus: sc. πεντακοσιομεδίμνους, ἱππεῖς, ζυγίτας, et θῆτας. Erant autem ἱππεῖς isti, quorum singuli, si opus foret, equum alere possent. Et ἱππάδες θυσίαι, Sacrificia, quæ pro equestri illo ordine peragebantur, αἱ περὶ τῶν ἱππέων ἐπιτελούμεναι, Hes.; ἃς αὐτοὶ πέμποιεν ταῖς πομπαῖς, Suid. Bos quoque ipsa, quæ sacrificio illi destinabatur, ἱππὰς vocabatur, Hes. Sed et census, quem conferebat equester ille ordo, ἱππὰς appellabatur, ut Idem annotat: unde ἱππάδα τελοῦντες ap. Plut. Solone (18.) Qui censum equestrem solvunt: Δευτέρους δὲ (προσηγόρευεν ὁ Σόλων) τοὺς ἵππον τρέφειν δυναμένους, ἢ μέτρα ποιεῖν τριακόσια· καὶ τούτους ἱππάδα τελοῦντας ἐκάλουν. [" Cattier. Gazoph. 48. Toup. Opusc. 1, 177. ad Herod. 39. Bergler. Alciphr. 395. ad Charit. 243." Schæf. Mss. Isæus 185. I. q. ἱππικὴ, Herod. 1, 80. στολή. Pro ἡ ἵππος, Opp. Κ. 1, 162.]

Ἱππάζω, Equito, VV. LL. Sed usitatius est pass. ἱππάζομαι, Equo vehor, feror, Equito. Il. Ψ. (426.) ἀφραδέως ἱππάζεαι· ἀλλ' ἀνέχ' ἵππους. Aristoph. N. (14.) ὁ δὲ κόμην ἔχων Ἱππάζεταί τε καὶ ξυνωρικεύεται, Ὀνειροπολεῖ θ' ἵππους. Xen. (Ἱππ. 2, 1.) de equite, Ἐπισταμένῳ ἤδη ἱππάζεσθαι, Qui equo vehi s. equitare jam norit. At in VV. LL. Ἐπὶ τούτων ἱππαζόμενοι, Hos conscendentes et obequitantes. Plut. Camillo, Τὴν χώραν ἱππασάμενοι, Qui regionem perequitarunt. In Aristoph. autem l. præcedente sunt qui ἱππάζεται exp. ἐπὶ ἑνὸς ἵππου ὀχεῖται, i. e. ἐπὶ κέλητος, Vehitur unico equo et singulari, ad differentiam τῶν ἁμίππων. Sed et ipse equus aliquando dicitur ἱππάζεσθαι, passive, pro Agitari, ἐλαύνεσθαι. Xen. Ἱππ. (3, 1.) Ὅταν γεμὴν ἱππαζόμενον ὠνῆταί τις, Si quis equum, qui jam ascenditur et agitatur, emerit: (11, 7.) Ἢν δὲ καὶ, ὅταν μὲν ἱππάζηται, μέχρι πολλοῦ ἱδρῶτος ἐλαύνηται. Et ἱππασθεὶς, Equitandi artem edoctus. [" Heyn. Hom. 8, 444. Brunck. Aristoph. 2, 68. Kuster. 51. ad Diod. S. 1, 631. ad Charit. 317. Achill. Tat. 33." Schæf. Mss.] Ἱππασία, Equitatio, Equitatus, Ipsa actio equitandi, Xen. Ἱππ. (3, 4.) Εἰσὶ δὲ καὶ οἳ διὰ κακὴν ἀγωγὴν καὶ πρὸς τὰς οἴκαδε ἀφόδους φεύγουσιν ἐκ τῶν ἱππασιῶν, Ex equitationibus recurrunt ad domesticos recessus. Ibid. (7, 13.) ἱππασία ἡ πέδη Equitatio quasi catenata s. circularis, ἡ κυκλοτερὴς, ut J. Poll. tradit, τοὺς γεμὴν ἑτερογνάθους μηνύει μὲν καὶ ἡ πέδη καλουμένη ἱππασία, πολὺ δὲ μᾶλλον καὶ τὸ μεταβάλλεσθαι τὴν ἱππασίαν, Duri quidem oris equos prodit non solum equitatio illa quasi catenata, quæ πέδη dicitur, sed evidentius etiam mutata subito equitatio: (8, 9.) Ἄλλοτε μὲν μακρὰς, ἄλλοτε δὲ βραχείας τὰς ἱππασίας

A ποιεῖσθαι. Apud J. Poll. est etiam σχεδία ἱππασία, *Equitatio extemporalis. In VV. tamen LL. exp. Equestris et ludicra commentatio.* Et ἱππασίαι σύντονοι *ap. Gal., Equitationes contentæ.* [" *Thom. M.* 473." Schæf. Mss.] Ἱππάσιμος, ὁ, ἡ, Equitabilis, i. q. ἱππήλατος, Xen. Ἑ. 7, (2, 12.) Τὸ μὲν πλεῖστον τῆς ἡμέρας ἐνταῦθα ἀκροβολιζόμενοι διῆγον οἱ μὲν περὶ τὸν Εὔφρονα ἐπιδιώκοντες μέχρι τοῦ ἱππασίμου, Usque ad campestria s. loca equitabilia, Per quæ agi equi possunt. Metaph. vero dicitur, Ἱππάσιμον ἀνεικὼς ἑαυτόν τινι, Qui quasi patitur aliquem sessorem in modum equi, Ab alioquo regitur et huc illuc agitur more equi, qui sessorem admisit. Plut. Alex. (23.) loquens de ipso Alexandro, Πρὸς τὸ κομπῶδες ὑποφορούμενος, καὶ τοῖς κόλαξιν ἑαυτὸν ἀνεικὼς ἱππάσιμον. [* "Ἵππασμα, Achill. Tat. 1, 13. p. 72.] Ἱππαστὴς, Equitator, Eques, Qui equo vehitur, i. q. ἱππηλάτης. Dicitur interdum etiam de ipso equo, Xen. Ἱππ. (10, 17.) Καὶ οἱ θεώμενοι τὸν ἵππον τοιοῦτον, ἀποκαλοῦσιν ἐλευθέριόν τε, καὶ ἐθελουργὸν, καὶ ἱππαστὴν, καὶ θυ-
B μοειδῆ, καὶ σοβαρὸν, Talem equum appellant liberalem et voluntarium et equitatorem et ferocem et superbum. [* " Ἱππαστὴρ, Asclepiad. 30. Antip. Sid. 87. Toup. Opusc. 1, 528. ad Charit. 296. * Ἱππάστρια, ad Diod. S. 2, 347. (19, 37.)" Schæf. Mss. Plut. Eum. 15. ubi v. not.] Ἱππαστὶ, Equitantium modo: καθίζειν, Equitantium modo insidere alicujus humeris, divaricatis nimirum cruribus. [Hes. * Ἱππαστικὸς, Equitationibus deditus, Plut. Alcib. 23. * Δυσίππαστος, Schol. Plat. 140. Ruhnk. * " Ἀμφιππάζω, Theocr. Epigr. 6." Boiss. Mss.] Ἀνθιππάζομαι, Equitans occurro, Contra aliquem equo invehor. Sic etiam ἀνθιππεύειν ἀλλήλοις dicuntur duo equites. Ἀνθιππασία, Decursio equestris, cum ἀντιπρόσωποι προσελαύνουσιν ἀλλήλοις, φεύγοντες ἀλλήλους καὶ διώκοντες ταχέως. A Suida exp. ἱππικὸς ἀγών. [Xen. Ἱππαρχ. 1, 20. 3, 11, 5, 4.] Apud Eund. et in VV. LL. est ETIAM Ἀνιππασία ejusd. signif., sed errorem ibi esse patet e Suidæ verbis, quæ sequuntur. Nam cum dixisset, ἀνιππασία καὶ
C διϊππασία, ἡ τῶν ἵππων ἅμιλλα, subjungit, ὥσπερ διωμοσία καὶ ἀντωμοσία τὸ αὐτὸ δηλοῦσιν: adeo ut quemadmodum legitur ibi ἀντωμοσία, sic etiam leg. ἀνθιππασία: alioqui similitudo in exemplo non esset. Reperitur tamen ap. eund. Suidam suo etiam loco ἀνθιππασία. Ἀφιππάζω, quod exp. Equitatum ago, VV. LL. At Ἀφιππάζομαι, Equo me proripio, Bud. ap. Plut., dicens esse opp. τῷ ἐξιππάζομαι. Strabo 7. p. 129. Τοὺς ἱππέας ἰδόντας τὴν ἔφοδον τοῦ πελάγους ἀφιππάσασθαι, καὶ φεύγοντας ἐγγὺς γενέσθαι τοῦ περικαταληφθῆναι: ita ut sit Equo aufugere. [" Ad Plut. 6, 334. Wytt. ad Charit. 317." Schæf. Mss.] Διϊππασία, i. q. ἀνθιππασία, Suid. [Etym. M.] Ἐνιππάζομαι, Equo invehor, Equito in. [Arrian. Exp. Alex. 2, 6, 4.] Ἐξιππάζομαι, Equo evehor, exeo, Bud. e Plut. (Cæs. 27.) Ἐξιππάσατο διὰ τῶν πυλῶν, Synes. Epist. 132. Ἔγωγέ τοι παρανατειλάσης εὐθὺς ἡμέρας ἐξιππασάμενος ὡς ἀνυστὸν πορρωτάτω, καὶ ὠσὶ καὶ ὀφθαλμοῖς ἅπαντα πολυπραγμονῶ. [* " Ἀντεξίππασαν, cum var. lect. * ἀνεξίππευσαν, Plut. Pomp. 7."
D Corai. Mss. * " Διεξιππάζω, Polyæn. (5, 16, 3. p. 386.) ap. Abresch. Suppl. ad Aristæn. 2, 13." Boiss. Mss. * Προεξιππάζομαι, Theophyl. 3, 531.] Ἐφιππάζομαι, Equo invehor, Equito super, adversus. [Artemid. 1, 79. λόγοις, Cratinus ap. Phryn. Bekkeri 39. * Ἐφιππαστὴρ, Apollon. Lex. 283. * Ἐφιππαστὴς, Schæf. ad Schol. Apollon. Rh. T. 2. p. 257.] Καθιππάζομαι, Equo decurro in, incurso. Καθιππάσατο χώρην, Incursavit regionem. Metaph. καθιππάζεσθαι τῆς φιλοσοφίας, Diog. L. Bione, pro Circa philosophiam se exercere, ut ibi Interpr. vertit, Τὰ μὲν ἄλλα πολύτροπος καὶ σοφιστὴς ποικίλος καὶ πλείστας ἀφορμὰς δεδωκὼς τοῖς βουλομένοις καθιππάσασθαι τῆς φιλοσοφίας: [" 157, 12. HSt. Invehi in philosophiam, Maledictis eam aggredi." Seager. Mss. " Wakef. Eum. 150. 734. ad Diod. S. 1, 631. Καθιππάζω, Jacobs. Anth. 7, 408. Casaub. ad Diog. L. p. 67. Steph." Schæf. Mss.] Παριππάζομαι, A latere equito, Adequito, Præterequito, Equo prætervehor. [* Περιϊππάζω, Gl. Obequito, " Zosim. 1, 53." Boiss. Mss. * Περιϊππασία, Polyæn. 2, 3, 15.

al. * Προϊππασία. * Προσιππάζω, Joseph. B. J. 4, 2, 2. “ Diod. S. 1, 203.” Schæf. Mss.]

Ἱππάριον, ET Ἱππίδιον, ET Ἱππίσκος, Equulus, Equuleus, i. e. Parvus equus. Xen. K. Π. 1, (4, 19.) Ἐπὶ πονηρῶν ἱππαρίων ὀχούμενοι ἄγουσιν ἡμῶν τὰ χρήματα. || Ἱππάριον, Avis nom. similis vulpanseri, Hes. [Lobeck. Phryn. 180.] || Ἱππίδιον, Piscis quoque est, idem fortassis qui ἵππος, Athen. (304.) ex Epicharmo, ἱππίδια λεῖα ψύχει. [Lobeck. l. c. Phryn. Bekk. 43.] || At ἱππίσκος censetur quoque in Mundo muliebri ; est enim Hesychio ἐπίθεμα κεφαλῆς ἢ γυναικεῖον κόσμιον. [“ Mœr. 200. et n.” Schæf. Mss.]

[* Ἱππαλίδης, Eques, epith. Castoris, Theocr. 24, 127. Schæf. ad Mosch. 1, 3. Clavier. ad Apollod. 251.]

Ἱππόθεν, Ex equo, Od. Θ. (514.) ἄστυ διέπραθον υἷες Ἀχαιῶν Ἱππόθεν ἐκχύμενοι, κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες, Ex equo illo durio effusi : Λ. (529.) ὁ δέ με μάλα πόλλ' ἱκέτευεν Ἱππόθεν ἐξίμεναι, Ut ex equo exirem, e cavernis equi illius lignei exirem. [“ Epigr. adesp. 276. ad Lucian. 1, 338.” Schæf. Mss.] AT Ἱππηδὸν, More equorum. [“ Toup. Emendd. 2, 221.” Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 440. S. c. Th. 313. Aristoph. Eip. 81.]

[* “ Ἱππάρισον, Diosc. Notha 466.” Boiss. Mss.]

“ Ἱππάδαν, et Κυβήσινδαν, vocant nonnulli τὴν “ ἐν κοτύλῃ παιδιὰν, teste J. Poll. 9. forsan quoniam “ in hoc ludo ὁ φερόμενος videtur veluti ἐποχεῖσθαι “ et inequitare τῷ φέροντι.”

“ Ἱππαπαὶ, vox quædam ab Aristoph. per jocum “ et lusum facta παρὰ τὸ ῥυππαπαί : ac ut hoc ῥυπ- “ παπαὶ est ἐπιφώνημα ναυτικὸν, ita illud dixit ὡς ἐπὶ “ ἵππων : Ἱππ. (602.) Εἶτα τὰς κώπας λαβόντες ὥσ- “ περ ἡμεῖς οἱ βροτοὶ, Ἐμβαλόντες ἀνεβρύαξαν, ἱππα- “ παὶ, τίς ἐμβαλεῖ ;”

¶ Ἱππάκη, Caseus equinus, Equi coagulum, Diosc. Plin. : Diosc. 2, 80. Ἡ δὲ καλουμένη ἱππάκη, τυρός ἐστιν ἵππειος : paulo post, Ἔνιοι δὲ ἱππάκην ἐκάλεσαν τὴν ἵππειον πιτύαν. Hippocr. de Aëre, Aqua, et Locis, loquens de gente Scythica, Πίνουσι γάλα ἵππων, καὶ ἱππάκην τρώγουσι· τοῦτο δ' ἐστὶ τυρὸς ἵππων. Idem de Morbis 4. iterum de Scythis loquens, Καὶ τὸ μὲν πῖον (τοῦ γάλακτος,) ὃ βούτυρον καλέουσιν, ἐπιπολῆς διΐσταται, ἐλαφρὸν ἐόν· τὸ δὲ βαρὺ καὶ παχὺ κάτω ἵσταται, ὃ καὶ ἀποκρίναντες ξηραίνουσιν· ἐπὴν δὲ παγῇ καὶ ξηρανθῇ, ἱππάκην μὲν καλέουσι. Sic etiam leg. videtur ap. Theophr. H. Pl. 9, 13, (2.) ubi de radice Scythica s. glycyrrhiza loquitur, Δύναται δὲ καὶ τὴν δίψαν παύειν ἐάν τις ἐν τῷ στόματι ἔχῃ· διὸ ταύτῃ τε καὶ τῇ ἱππάκῃ διάγειν φασὶ τοὺς Σκύθας ἡμέρας καὶ ἕνδεκα καὶ δώδεκα. Unde Plin. 11. fin. Quædam rursus exiguo gustu famem ac sitim sedant conservantque vires, ut butyrum, hippace, glycyrrhizon. Notandum tamen, in hoc Theophr. l. legi ἱππακῇ, ap. Plin. vero ἱππικῇ, ut supra admonui : eumque in hoc ipso Theophr. l., quem transtulit, vocab. hoc accepisse pro Herba. Cum enim a Scythis herbam Scythicam inventam tradidisset, ejusque vires exposuisset, subjecit, Idem præstat apud eos hippice dicta quod in equis quoque eund. effectum habeat : traduntque his duabus herbis Scythas etiam in duodenos dies durare in fame sitique. Sed verisimilius est eos caseo isto equino una cum glycyrrhiza famem tamdiu tolerare posse quam duabus tantum radicibus, præsertim cum Hippocr. quoque eos isto caseo victitare scribat, [291, 44.] Attamen Gaza quoque ἱππικῇ in Theophr. l. legisse, quippe qui Equestri reddiderit, ac pariter et ipse de radice intellexisse videtur. [“ Thom. M. 214. Heyn. Hom. 6, 368.” Schæf. Mss. Mathem. Vett. 86.] Reperitur vero ET Ἱππάκης, in ead. signif. Sic enim Eust. loquens de galactophagis et galactopotis ap. Hom. Ἀφ' ὧν καὶ ἱππάκης, κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, βρῶμα Σκυθικὸν διὰ γάλακτος ἱππείου σκευαζόμενον.

¶ Ἱππάρδιον, Hippardium animal ita nominatum ab equi similitudine, ut videtur, quod, sicut et hippelaphum, habere ἐπὶ τῇ ἀκρωμίᾳ χαίτην, tradit Aristot. H. A. 2, 1.

ἼΠΤΗΜΙ, πτήσω, aor. 2. ἔπτην, Volo. Frequentius vero est pass. ἵπταμαι, itidem pro Volo : unde

A πτήσομαι, Epigr. Volabo. Metaph. de iis, quæ cito cursu aut impetu, avium more feruntur, Plut. (6, 199.) loquens de adulatore, Αὐτός φησι ταχέως τρέχειν, ἵπτασθαι δ' ἐκεῖνον. Apud Hom. vero crebrum est ἐκ χειρῶν ἔπτατο, pro E manibus subito excidebat, quasi avolando. Od. M. (203.) Τῶνδ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατ' ἐρετμά : Ω. (533.) Τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατο τεύχεα. Sic etiam Il. Ψ. (880.) Ὠκὺς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο. Aor. 2., ut tradit Eust., EST Ἐπτόμην, a QUO πτέσθαι infin. Atque inde comp. ἀνεπτόμην, Eur. ἐπιπτέσθαι, Hom. Notandum vero, esse qui hos aorr. malint derivare A Πτάω SIVE Πτῆμι : attamen sicut ἔστην, et quæ inde formantur, ad ipsum ἵστημι, non autem ad στάω s. στῆμι referuntur, sic etiam hæc ad ipsum ἵπτημι, non ad πτάω, nec ad πτῆμι : præsertim cum nulla eorum proferantur exempla. [Omnino v. Lobeck. Phryn. 325.] “ Ἐπτάμην, Volavi : unde διεπτάμην “ Il. E. (99.) διὰ δ' ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός. In VV. LL. “ thema constituitur πτάμαι, pro ἵπταμαι : ut ἔπτην

B “ a πτῆμι.” “ Πταίης, Voles, ab ἵπτημι, ut σταίης ab “ ἵστημι. Πτάμενος, Volans, ut πτᾶσα : ambo aor. 2.” [“ Ἵπταμαι, Valck. Diatr. 201. Phryn. Ecl. 142. Thom. M. 473. Markl. Iph. p. 111. Lucian. 2, 349. 3, 573. Πτῆμι, Valck. l. c. Phryn. Ecl. l. c. Markl. l. c. Πταίης, Meleager. 90. Πτάω, * Πταωτὴς, Wakef. Eum. 252. Abresch. Æsch. 2, 36.” Schæf. Mss.] Πτῆμα, Volatus. [Suid., Gl.] Πτῆσις, Volatus, Volatura, Aristot. [Eth. Nic. 10, 4.] Lucian. Basil. Hom. 8. Κατατολμῶντες τῆς πτήσεως, Audaces ad volatum tentandum. [* Εὐπτησία, Artemid. [5, 69. * “ Πτήσιμος, Julian. Epist. 16. p. 383.” Boiss. Mss.] Πτητικὸς, Volatilis, Cui volandi facultas et vis inest : ὁ μὴ πτητικὸς, Qui volare nequit. [Athen. 389. Aristot. de Spirit. c. 8. “ Clem. Alex. 577. * Πτητικῶς, Plut. 2, 405.” Wakef. Mss.]

Πτηνὸς, ὁ, Volucris, Aristot. H. A. 1, 5. Τῶν δὲ πτηνῶν τὰ μὲν πτερωτά ἐστιν, οἷον ἀετὸς καὶ ἱέραξ· τὰ δὲ πτιλωτὰ, οἷον μέλιττα καὶ μηλολόνθη. Et πτηνὰ ζῶα ap. Eund. Animalia volucria, volatilia. Epigr.

C λευκοὺς κόρακας πτηνάς τε χελώνας. In iisd. πτηνὸν Ἑρμῆν, Volucrem s. Alatum Mercurium. Metaph., Epigr. πτηνοὶ πόδες, Volucres pedes : λόγοι, Plato, ut ἔπεα πτερόεντα, Hom. [“ Thom. M. 765. ad Charit. 649. Musgr. Iph. A. 1072. Troad. 147. Herc. F. 1189. Wakef. ibid. Schneid. ad Xen. K. Π. 82. 140. Markl. Iph. T. 193. Wakef. Phil. 166. 711. 1093. S. Cr. 4, 26. Jacobs. Anth. 8, 265. 9, 165. Boiss. Philostr. 490. Lobeck. Aj. p. 237. Toup. ad Longin. 315. Opusc. 1, 333. Voss Myth. Br. 1, 114. Valck. ad Hipp. p. 243. 301. 303. ad Charit. 309. ad Herod. 163. Pierson. Veris. 4. Sagitta, Wakef. Eum. 181. Πτηνὸν, τὸ, Fischer. Palæph. 115.” Schæf. Mss. * Πτηνολέτης, unde * Πτηνολέτις, Anal. 2, 452. νεφέλη. * Πτηνοπέδιλος, Orph. Hymn. 27, 4. * “ Πτηνόπους, Const. Manass. Chron. p. 5. 73. 77.” Boiss. Mss. Nicet. Annal. 10, 4. * “ Πτηνοτοξοπύρφορος, Nicet. Eugen. 2, 143.” Boiss. Mss.]

Ἀπτὴν, ὁ, ἡ, Volare non potens, Involucris, Gell., Implumis, Il. I. (323.) Ὡς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι

D προφέρῃσι Μάστακ' ἐπεί κε λάβῃσι. Ad q. l. respexit Plut. (6, 298.) Οὐθὲν ὁ τοιοῦτος σοφιστὴς διαφέρει τῆς Ὁμηρικῆς ὄρνιθος, ὅ, τι ἂν λάβοι, τοῖς μαθηταῖς, ὥσπερ ἀπτῆσι νεοττοῖς, διὰ τοῦ στομάτος προσφέρων : (174.) Ὥσπερ ἀπτῆνες νεοσσοὶ κεχηνότες ἀεὶ πρὸς ἀλλότριον στόμα, Ut pulli avium involucres et implumes. [“ Jacobs. Anth. 1, 326. 6, 326. Exerc. 1, 137. Paus. 3, 96. Heyn. Hom. 5, 594. Lobeck. Aj. p. 271.” Schæf. Mss.]

“ Ἀμφιπτάμενος, Circumvolitans : particip. præs. “ vel aor. 2. med. a th. ἀμφίπταμαι, i. q. ἀμφιποτά- “ ομαι.” [Hes.] Ἀνίπτημι, s. Ἀνίπταμαι, Subvolo, i. e. Sursum volo, Lucian. (1, 213.) Τὸ δ' Ἰδαῖον τουτὶ παιδίον ἁρπάσας, ὦ γενναιότατε, ἀνέπτης, Subvolasti, In cœlum evolasti, Chrys. Δι' ὕδατος ἀναπτῆναι καὶ τοὺς οὐρανοὺς ὑπερβῆναι. Hes. autem ἀναπτήτω exp. ἀναπετασθήτω, Suid. simpliciter πετασθήτω. Pass. quoque ejusd. signif. est. Ut ἀναπτῆσθε ἐς τὸν οὐρανὸν, Subvoletis in cœlum, Cic. Et ap. Æschin. (83.) Οὐκ ἔστιν ὅπη ἀναπτήσομαι. Et ap. Plat. Πόθεν ἀναπτᾶσθαι. Est hinc ETIAM Ἀνεπτόμην, ut Eust.

vult, qui e Soph. citat, *περιχαρὴς δ' ἀνεπτόμην.* Qui l. est in Aj. (693.) scribiturque in vulg. Edd. *ἀνεπτάμαν.* Sic enim chorus ait, *Ἔφριξ' ἔρωτι, περιχαρὴς δ' ἀνεπτάμαν.* Ab illo autem aor. 2. *ἀνεπτόμην* est partic. *ἀναπτόμενος*, quod ap. Aristoph. legitur Ὄ. (1383.) *Ὑπὸ σοῦ πτερωθεὶς, βούλομαι μετάρσιος Ἀναπτόμενος ἐκ τῶν νεφελῶν καινὰς λαβεῖν—ἀναβολάς:* posset tamen hic *ἀναπτάμενος* etiam legi, sed prior scriptura in vulg. Edd. reperitur. Sunt vero et qui hæc derivarint AB Ἀναπτάω, SIVE Ἀνάπτημι, ut paulo ante admonui. [Ἀναπτῆναι, Alciphr. 2, 1. "Ἀνίπταμαι, Phryn. Ecl. 143. ad Charit. 663. Markl. Iph. p. 333. Wakef. Ion. 809. Musgr. Herc. F. 1186. Jacobs. Anth. 10, 70. Valck. Phœn. p. 414. ad Herod. 130. Dawes. M. Cr. 289. Ἀμπτάμενος, Eur. Hec. 1087. ad Charit. 309. Ἀναπτῆμι, Brunck. Œd. T. 153. Thom. M. 473. Cattier. Gazoph. 62. Heyn. Hom. 4, 97." Schæf. Mss.] "Ἀμ-" *πτάμενα* per sync. pro *ἀναπτ.*, Subvolantia, ap. "Eur." [* "Ἀνάπτησις, Sursum volatus, Hierocles 284." Wakef. Mss.] "Ἀναπτησιοκέρας, Hesychio " *ὁ ἰκτῖνος*, Milvus: sed suspectum est." [* Ἐπανίπταμαι, Manetho 5, 220. * Ἐπανάπτημι, * Ἐπαναπτήσιμος, Hes.] Προανίπτημι ET Συνανίπτημι, Ante in altum evolo, Simul in altum evolo, volo, Greg. *Ὥσπερ ἐν ὀρνίθων ἀγέλῃ τοῖς προαναπτᾶσι συναναπτὰν, καὶ οὐδὲ νῦν ἔτι λήγει συνανιπτάμενον.* [* Ὑπανίπταμαι, Eust. ad Dionys. P. p. 8. * Ὑπερανίπτημι, Theophyl. 1, 355. Ἀφίπταμαι, Avolo, Evolo. Partic. *ἀφιπτάμενος*, Evolans, Lucian. (1, 21.) Aor. 2. med. est *ἀπεπτάμην*: unde aliud partic. *ἀποπτάμενος*, "ut *Ὤιχετ' ἀποπτάμενος*, (Il. B. 71.) Eodem "pertinet optat. *ἀποπταίη* ap. Hes." Il. Π. (469.) *Κὰδδ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακὼν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός:* Od. Λ. (221.) *Ψυχὴ δ' ἠΰτ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται.* Invenitur et aor. 2. *ἀπέπτην* a th. activæ vocis *ἀφίπτημι.* [Themist. 165. *Τὸ κάλλος ἀπέπτη.* "Phryn. Ecl. 143. Thom. M. 474. Musgr. Tro. 1298. ad Mœr. 50. Ἀπέπτη, ad Lucian. 1, 285. Ἀπέπταν, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 80. Ἀπέπτατο, ἀπέπτετο, Brunck. Aristoph. 3, 199. (Ὄρν. 48. 90.) Ἀποπτάμενος, Hesiod. Θ. 284." Schæf. Mss. * Ἐξαφίπταμαι, Tzetz. Chil. 13. p. 260. * "Ἐξαπόπτημι, Const. Manass. Chron. p. 15." Boiss. Mss. * Συναφίπταμαι, Basil. 3, 519.] Διΐπτημι, Pervolo, Volando pertranseo, Sap. 5, (11.) *Ὀρνέου διϊπτάντος ἀέρα*, Lucian. (2, 924.) *Οὐκ ἂν αὐτὴν διαπταίη, οὐδὲ τὰ νεκρὰ τῶν ὀρνέων.* Pass. quoque ejusd. signif. est. Il. E. (99.) *διὰ δ' ἔπτατο πικρὸς ὀϊστὸς*, ubi tmesis est pro *διέπτατο.* Eur. Med. init. *Εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος Κόλχων ἐς αἶαν, κυανέας Συμπληγάδας*, Transvolasse, Volando transiisse. Plut. (8, 641.) *Ἀνθρώπου τε καθεύδοντος διαπτάμενος*, Transvolans per hominem dormientem. Herodian. 2, (8, 12.) *Διϊπταμένη ἡ φήμη πάντα ἐπῆλθεν ἔθνη*, Didita fama quasi volando perveniebat ad omnes gentes. Sunt vero qui ET Διαπτάω AC Διάπτημι ponant, ut in Ἵπτημι indicavi. [" Διΐπτημι, Jacobs. 9, 452. Διΐπταμαι, Kuster. Bibl. Chois. 77. Brunck. Hipp. p. 374. Διέπτην, Heyn. Hom. 7, 776." Schæf. Mss.] Εἰσίπτημι, s. Εἰσίπταμαι, Involo, Aristoph. [Ὄρν. 1173. "Herod. 9, 100. *Ἡ φήμη ἐσέπτατο ἐς τὸ στρατόπεδον*, 101. *Ἡ κληδὼν σφι ἐσέπτατο.*" Schw. Mss.] " Εἴσπταμαι, Involo, Volo in: ut *εἰσ-*" *πέτομαι.*" [Athen. 395.] "Ἐκπτάω affertur pro "Evolo: sed sine exemplo." [" Ἔκπτημι, Eumath. 290." Boiss. Mss. Ἐκπτήσονται, Hesychio *ἐκπετασθήσονται.* * Ἐξίπτημι, Schleusn. Lex. in V. T. Ἐξέπτη, Hesiod. Ἔ. 1, 98. "Heyn. Hom. 7, 776. Ἐξίπταμαι, Fischer. Ind. Palæph." Schæf. Mss. Gl. Evolo, Athen. 389. Eur. El. 944. Achill. Tat. 6. p. 383. Salm.] Ἐφίπτημι, s. Ἐφίπταμαι, Advolo, Od. O. (160.) *εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις*, Greg. *Λειμῶνας μέλισσα ἐφίπταται*, In prata advolat. Est hinc ETIAM Ἐπιπτέσθαι, Eust., Il. Δ. (125.) *ἆλτο δ' ὀϊστὸς Ὀξυβελὴς καθ' ὅμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων*, Involare in multitudinem; nam volare missilia per metaph. dicuntur, ut etiam volucres sagittæ. "Ἐπιπτάω, VV. LL. "Advolo, Supervolo. Et infin. pass. *ἐπιπτήσεσθαι*, e "Luciano, *Φῂς ἐπιπτήσεσθαί μοι τὸν ἀετόν:*" [3,

A 361.] "Ἐπίπταμαι, Advolo, Supervolo, VV. LL. "pro *ἐφίπταμαι.* Illinc autem esse volunt *ἐπέπτα-*" *το*, Od. O. (l. c.) *ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις.* Et *ἐπιπτά-*" *μενοι* ap. Plat. de Rep. 2. *Ἐπὶ πάντα τὰ λεγό-*" *μενα ὥσπερ ἐπιπτάμενοι*: pro *ἐφιπτάμενοι*, si sit "in præs." [" Ἐπιπτὰς, ad Charit. 527. Bast Lettre 52. Ἐπέπτετο, ad Mœr. 312. Dawes. M. Cr. 288. 477. Ἐπίπταμαι, Valck. ad Xen. Mem. 246. Wakef. Herc. F. 489." Schæf. Mss. Ἐπιπτὰς, Strabo 4. p. 304.] Καθίπτημι, s. Καθίπταμαι, Devolo, Volando descendo, Lucian. *Περιμένειν ἔς τ' ἂν ὁ ἀετὸς κατάπτῃ*, Donec aquila devolarit. " Καταπτάω, De-" volo: inusitatum th., a quo *καθίπτημι* mutuatur "sua tempora, ut *καθίστημι* a *καταστάω.* Lucian. "(1, 187.) *Καταπτήσεται δὲ ἤδη καὶ ὁ ἀετὸς ἀποκερῶν*" *τὸ ἧπαρ.* Affertur et *κατάπτομαι* pro Deorsum vo-"lo: unde *καταπτέσθαι* in aor. 2." [" Καθίπταμαι, Thom. M. 506. Καταπτάμενος, Καταπτὰς, Mœr. 206. et n. Καταπτάω, Wakef. Eum. 252. Abresch. Æsch. 2, 36. Καταπτήτην, Heyn. Hom. 5, 439. Καταπε-
B πτηῶς, 4, 255." Schæf. Mss.] "Κατίπταμαι, Ion. pro " *καθ.*" [" Κατάπτημι, Nicet. Eugen. 2, 134. * Ἐπικατάπτημι, Const. Manass. Chron. p. 38." Boiss. Mss.] " Μεταπτάμενος, Transvolans, Epigr. a *μεθί-*" *πτημι.*" [" Μεταπτάω, Theod. Prodr. Rhod. 130." Boiss. Mss. Μεθίπταμαι, Appian. 1, 186.] Παρίπτημι, s. Παρίπταμαι, A latere volo, Prætervolo. "Παραπτῆναι, Prætervolare." [" Jacobs. Anth. 6, 60. Boiss. Philostr. 624." Schæf. Mss.] Συμπαρίπτημι, s. Συμπαρίπταμαι, Simul prætervolo, volo. [" Lucian. 1, 258." Wakef. Mss.] Περιΐπτημι, Circumvolo, [4 Macc. 14, 17. Plut. 10, 709. * " Συμπεριΐπταμαι, Zosim. 1, 57." Boiss. Mss. * Συμπερίπταμαι, Eust. ad Dionys. P. p. viii. * Προΐπταμαι, Gl. Antevolo.] Προσίπτημι, Advolo. Unde *πρόσεπταν* pro *προσέπτησαν*, ap. Aristoph. (Ἀ. 865.) Philo V. M. 1. *Οὐ σκνῖπες, οὐ κυνόμυια, οὐκ ἀκρὶς τούτοις προσέπτησαν*, Ad hos advolarunt. Metaph. ap. Soph. (Aj. 282.) *Τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτετο*, i. e. *προσέβαλε*, Schol. " Προσπτάμενος, Qui advolavit, Aristoph." [Ὄρν.
C 1613. *προσπτόμενος* Br.] " Προσπτῆται, Advolet, "Xen." [Ἀπ. 3, 11, 5. "Wakef. Alc. 428. Jacobs. Exerc. 2, 8, ad Diod. S. 1, 203. Προσπτὰς, Bast Lettre 52." Schæf. Mss.] Ὑπερίπτημι, Supervolo, Superne volo, [" Theod. Prodr. Rhod. 133. Ὑπερπτάμενος, Alcman Athenæi 9, 16." Boiss. Mss.] " Ὑπέρπταμαι, Supervolo. Apoll. Rh. 2, (1254.) " *Νηὸς ὑπερπτάμενον.* Ὑπερέπτης, Supervolasti, Lu-" cian." [" Jacobs. Anth. 8, 72. Heyn. Hom. 6, 447. Advolo, Steinbr. Mus. Tur. 1, 161." Schæf. Mss. * Ὑπόπτημι, Suid. v. Ὑποπτηῶτα." Boiss. Mss.]

ΠΤΕΡΟΝ, Ala, Il. Ω. (319.) de aquila, *Τόσσ' ἄρα τοῦ ἑκάτερθεν ἔσαν πτερὰ*, Tantæ ejus ab utraque parte erat alæ, sc. quantæ januæ thalami; Alæ istius aquilæ magnitudine sua fores thalami æquabant. Aristot. H. A. 1, 5. *Τὸ καλούμενον ζῶον ἐφήμερον τέτρασι καὶ ποσὶ καὶ πτεροῖς κινεῖται*, Quatuor et pedibus et alis. Plut. Alex. *Τὸν λόφον ἀπήῤῥαξεν μετὰ θατέρου πτεροῦ*, Cum altera ala. Paus. Attic. *Τὰ ἁγιώτατα ξόανα ἔχειν πτερά.* Cum vero Gal. dicit *τὰ πτερὰ* danda
D esse febricitantibus, ut quæ carne sint molli, intelligit de alis quatenus pennis nudæ sunt, cum proprie de ala pennata et volucri intelligatur. Metaph. autem *πτερὰ* tribuuntur etiam navibus pro Ipsis remis, quod iis ceu alis navis volet. Od. Λ. (124.) *Οὐδ' εὐήρε' ἐρετμὰ, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται.* J. Poll. vero *πτερὰ* esse vult *τὸ τελευταῖον τῆς κώπης, τὸν ταρσὸν τῆς κώπης*, Palmulam remi. Minus apte transfertur ad velum navis, Hesiod. Ἔ. (2, 246.) *Εὐκόσμως στολίσας νηὸς πτερὰ ποντοπόροιο.* Sic etiam ap. Lycophr. teste Eust. [Vide Πτίλον.] Simili metaph. poëtæ Lat. dicunt Velorum alas, Virg., sicut versa vice avibus tribuunt Remigium alarum. || Apud Architectos autem *πτερὰ* s. *πτερώματα* dicuntur Muri duo in altitudinem consurgentes alarum instar, VV. LL. || *Πτερὰ* in prora i. q. *παρειὰ*, i. e. *τὰ ἑκατέρωθεν*, J. Poll. || Penna, Pinna: *ὄρνιθος πρῶτα πτερὰ*, Avis primæ pinnæ, Cic. ap. Arat. Lucian. (2, 266.) *Ὅμοια πεπονθὼς τοῖς τὰ ὦτα πτερῷ κνωμένοις*: (3, 152.) *Ὥσπερ τοὺς πτεροῖς κνωμένους.* In qua signif. *πτερὸν* Philostr. ac-

cipit pro *πτερὰ*, Pennæ: ut cum Epist. 31. de pavone dicit, Τοῖς *ὀφθαλμοῖς τοῦ πτεροῦ τὴν τῶν ἄστρων διακόσμησιν ἀναπλάττεται*: 34. de noctua, Τὸ *οἰκεῖον ἐπιγνοῦσα πτερόν*. Dicitur etiam de insectorum et vespertilionum sive pennis, s. membranis, quibus alarum pennarumve loco in volando utuntur: proprie tamen de avium pennis, sicut *πτίλα* proprie sunt apum et ceterorum insectorum: alterum tamen pro altero usurpatur, ut videre est ap. Aristot. H. A. 1, 5., ubi *τῶν πτηνῶν* differentias ponit. || Pro Ipso animali pennato s. alato, i. e. pro Volucri, ponitur Od. H. (36.) Τῶν *νέες ὠκεῖαι ὡσεὶ πτερὸν, ἠὲ νόημα*, Instar volucris: *πτηνοῦ*, Eust., dicens per partem intelligi totum. Quo referri posse videtur, quod ap. Soph. legitur in Œd. C. (97.) Οὐκ *ἔσθ' ὅπως οὐ πιστὸν ἐξ ὑμῶν πτερὸν* 'Εξήγαγ' *ἐς τόδ' ἄλσος*, i. e. *οἰωνὸν, τὴν πτέρωσιν τῆς διανοίας*. || Comicis i. q. *σκιάδιον*, Umbella, Umbraculum, J. Poll., qualia hodieque e pavonum pennis in Italia conficiuntur. || Πτερὰ et *ἀετοὺς* vocabant etiam *τὰς τῶν ἱερῶν στέγας*; Aristoph. Schol. ex Ionis Agamemn. At Hes. exp., *οἰκοδομήματα ἱερῶν ἐκ λίθων*. || Hesychio est etiam i. q. *σκηνή*. || In Ægyptio etiam labyrintho erat Ædificiorum quædam moles, Plin. 36, 13. Majore autem in parte transitus est per tenebras: aliæque rursus extra murum labyrinthi ædificiorum moles: Pteron appellant. Derivatur autem *πτερὸν* a *πτῶ*, quod primitivum fingitur *τοῦ ἵπταμαι*, vel a *πέτομαι* per sync.: ita dictum, quod ejus beneficio volucres volent. [" Wakef. Trach. 567. Herc. F. 509. Musgr. ibid. Abresch. Æsch. 2, 133. Brunck. Œd. C. 97. Soph. 3, 524. Valck. Phœn. p. 291. 372. Toup. Opusc. 1, 315. Wakef. S. Cr. 3, 138. Penna, Sylb. ad Paus. 191. Avis, Jacobs. Anth. 8, 369. 10, 331. 11, 105. 225. Eur. Phœn. 819. Villois. ad Long. 199. Aristoph. Εἰρ. 76. Conf. c. *πέτρος*, Jacobs. Anth. 7, 14. 17. Kuster. Aristoph. 59. Lobeck. Aj. p. 329. Πτ. *νεὼς*, Ruhnk. Ep. Cr. 110. ad Charit. 262. Musgr. Iph. T. 1136. Hel. 146. Jacobs. Anim. 141. Anth. 9, 306. 11, 225. 12, 265. Lobeck. Aj. p. 329. *ὕπνου*, Ruhnk. Ep. Cr. 159. ad Callim. 1, 190. Ejus usus in vomendo, Brunck. Aristoph. 3, 81. Kuster. 122." Schæf. Mss. Hippocr. 886. Foës. Æsch. Suppl. 329. Schn. Lex. Suppl. * Πτεροβάμων, ὁ, ἡ, Empedocles ap. Simpl. in Aristot. Phys. p. 258.]

Πτεροδόνητος, Qui alis circumagitur. Apud Aristoph. Ὄρν. (1388.) Cinesias poëta dicit, Τῶν *διθυράμβων γὰρ τὰ λαμπρὰ γίγνεται 'Αέρια, καὶ σκότιά γε, καὶ κυαναύγεα*, Καὶ *πτεροδόνητα*. Paulo ante vero ab ave petit, ut se alis subvectum in altum tollat ad accipiendas e nubibus *καινὰς 'Αεροδονήτους καὶ νιφοβόλους ἀναβολάς*. [* Πτεροκοπέω, Epiph. Serm. p. 228.] Πτεροποίκιλος, Varias et pictas pennas habens, Pictus, ut Lat. poëtæ dicunt Pictæ volucres, Aristoph. Ὄρν. [248. 1411. * Πτεροπομπὸς, Tzetz. Chil. 11. p. 215. * Πτερόπους, Gl. Alipes, Anthol. 4, 477. 'Ερμῆς.] Πτερορῥοέω, VEL potius Πτερορῥυέω, Pennarum defluvio laboro, Pennas amitto, Aristot.: Aristoph. Ὄρν. (284.) Καλλίας *ἄρ' οὗτος οὔρνις ἐστίν; ὡς πτερορῥυεῖ. Ἅτε γὰρ ὢν γενναῖος, ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν τίλλεται*: (105.) *τὸν χειμῶνα πάντα τὤρνεα Πτερορῥυεῖ τε καὖθις ἕτερα φύομεν*, Pennas amittunt, et rursus plumescimus. [*Πτερορῥυήσας τὸν πλοῦτον*, Philostr. Apoll. 6, 36. * Πτερορῥύησις, Psell. Exp. Dogm. Chald. 110. " Pennarum defluvium, Hierocles 248." Wakef. Mss. Πτεροσείω, Alas excutio, Schol. Arat. 1000. * " Πτερόφοιτος, Koen. ad Greg. Cor. 38. Toup. Emendd. 2, 117. * Πτεροφοίτωρ, 4, 469. Opusc. 1, 387. Πτερόφοιτος, Πτεροφοίτωρ, * Πτεροφύτωρ, Heind. ad Plat. Phædr. p. 269. (§. 70.)" Schæf. Mss.] Πτεροφόρος, Aliger, Penniger, Plin. Pinniger, Ovid. Αἶ, *αἶ, αἶ, Δρομάδες ὦ πτεροφόροι*, Ποτνιάδες *θεαὶ*, Eur. Or. (310.) de Eumenidibus s. Furiis, Aligeræ deæ. || Sic dicebatur etiam *τέλος τι στρατιωτικὸν*, Hes., fortassis a pennigeris cristis, *διὰ τὴν ἐν τοῖς λόφοις πτέρωσιν*. || Πτεροφόροι vocabantur etiam Cursores, Tabellarii ac nuntii celeres, quod ii peregre proficiscentes, ut Dionys. scribit, surrectas in capite pennas gestare solerent, Plut. Othone (4.) Καὶ *πτ. συνεχῶς ἐφοίτων, ἀεί τι προσχωρεῖν ἐκείνῳ φράζοντες*, interpr. Veredarii. Respexisse ad h. v. Juvenalis putatur, Tanquam de Cattis aliquid torvisque Sicambris Dicturus, tanquam diversis partibus orbis Anxia præcipiti venisset epistola penna. || Quidam in Ægypto sacerdotes, Hes. || Πτεροφόρος, Regio quædam Rhiphæis montibus finitima, ita appellata ab assiduo nivis casu pinnarum similitudine, Plin. Sic enim stulte opinabantur aërem oppletum esse pennis, proindeque non patere in longinqua prospectum neque transitum. [" Musgr. Hel. 166. Herc. F. 881. El. 466. Toup. ad Longin. 315. Gierig. ad Ovid. 1, 71." Schæf. Mss. Aristoph. Ὄρν. 1711. cf. Casaub. ad Suet. Aug. 27. * " 'Αναπτεροφορέω, Philo ap. Jo. Damasc. 784." Kall. Mss. * Πτεροφυὴς, Plato Politic. p. 266.] Πτεροφυέω, Pennas produco, Pennæ mihi nascuntur, Plumo, ea signif., qua Gell. dicit, Pullis jamjam plumantibus, Plumesco, Plut. (9, 12.) de Cupidine, Κατὰ *μικρὸν ἐν ταῖς παλαίστραις πτεροφυήσας, οὐκ ἔτι καθεκτός ἐστιν*. Aristoph. (Ὄρν. 106.) disjuncta voce dicit *φῦσαι πτερά*. [* " Πτεροφύησις, Geopon. 1073. (15, 2, 33.) * Πτεροφυΐα, Hierocles 292." Wakef. Mss. " Thom. M. 180." Schæf. Mss. * Πτερόφυτος, Schol. Aristoph. Ἱππ. 1341. * " Πτεροφύτευτος, Const. Manass. Chron. p. 6 (= 13. Meurs.)" Boiss. Mss. * Πτερώνυμος, *Plato Phædro p. 252.]*

Ἄπτερος, ὁ, ἡ, Alas non habens, Pennis s. Pinnis carens, Involucris, i. q. *ἀπτὴν* supra. || Apud Hom. *ἄπτερος μῦθος*, Verba, quæ permanent in mente ejus, qui audiit, nec quasi avolant, *ἔμμονος μῦθος καὶ οὐ παραπτὰς*, Quæ quasi alata, subito id, quod mandatur, exequuntur, i. e. Quæ, qui audiit rem imperatam, statim exequitur: ut sit *ἰσόπτερος*. Od. P. (57.) T. (29.) Ὣς *ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος*. In Æsch. Agam. (284.) ponitur pro *προσηνὴς, ταχὺς, αἰφνίδιος*, Hes. || At Ἄπτερα, Urbs Cretæ, inde dicta quod aliquando Sirenes cum Musis de cantu contendentes et victæ, istic pennas abjecerint, cum prius volucres et pennatæ essent, Etym. Suid. Civis hujus oppidi 'Απτεραῖος vel 'Απτερεὺς, quorum prius ap. Suid., posterius ap. Hes. est: ap. quem repone 'Απτερεὺς pro 'Απταρεὺς, et Ἄπτερα pro Ἄπτα. [Ἄπτερος, Velox, Tryphiod. 85. " Wakef. Eum. 407. Herc. F. 1042. Abresch. Æsch. 2, 34. Jacobs. Anth. 6, 102. Stanl. Eum. 51. Ἄπτερα, ad Paus. 329. Toup. Opusc. 2, 254." Schæf. Mss. *Ἄπτερος φάτις*, Æsch. Ag. 286. Scholiastæ *ἰσόπτερος, κούφη*.] 'Απτερέως, Celerrime, *τάχιστα*, Schol. Apoll. Rh. 4, (1765.) Κεῖθεν *δ' ἀπτερέως, διὰ μυρίον οἶδμα λιπόντες, Αἰγίνης ἀκτῇσιν ἐπέσχετον*. Sunt qui exp. *ἑτοίμως*, [*ἀφροντίστως*,] *ἐλαφρῶς, ἡδέως*: alii *ἀπροθύμως, ἠμελημένως*, Etym., dicens Herodian. ap. Hesiod. exponere *ἀπωτέρω*. [" Jacobs. Anth. 6, 102. Ruhnk. Ep. Cr. 105." Schæf. Mss.] E Lycophr. (627.) vero citatur ETIAM 'Απτέρως, quod regularius ab *ἄπτερος* formatur: in *ἀπτερέως* autem *ε* insertum videtur, ut carmini heroico servire posset. Sed ET Πτερέως affertur pro Celeriter, *ταχέως*, [Schneidero susp. * Αὐτόπτερος, Aristid. 1, 27. * Βραχύπτερος, Aristot. de Part. Anim. 1, 4.] Δερμόπτερος, Membranis volans, Cui membranaceæ pinnæ sunt, Aristot. H. A. 1, 5. Τὰ *δὲ* (*τῶν πτηνῶν ἐστὶ*) *δ., οἷον ἀλώπηξ καὶ νυκτερίς*. Ubi fortassis pro *ἀλώπηξ* leg. *τέττιξ*, cum Plin. dicat, membranis etiam cicadas volare, sicut alibi tradit vespertilioni membranaceas pinnas esse. Δίπτερος, Bipennis, Duas habens pennas, Aristot. *H. A.* 1, 5. Δ. *δὲ ὅσα ἢ μέγεθος μὴ ἔχει, ἢ ἐμπροσθιόκεντρά ἐστιν*: paulo post, Τὰ *δὲ δ. ἔμπροσθεν ἔχει τὰ κέντρα*. Unde Plin. 11, 28. Nullum, cui aculeus in alvo, bipenne est: paulo ante, Nullum, cui *telum* in ore, pluribus quam binis advolat pennis. || At δ. *ναὸς*, ap. Architectos, Ædes duo *habens* ptera, Ædes diptera, Vitruv. 3, 1. Dipteros autem octastylos et pronao et postico, sed circa ædem duplices habet ordines columnarum. AT Ψευδοδίπτερος *ναὸς*, ut ibid. docet Vitruv., sic collocatur ut in fronte et postico sint columnæ octonæ in lateribus, cum angularibus, quindenæ. [* 'Επίπτερον, Diosc. Notha 468.] Εὔπτερος, Bene alatus, pennatus, Pennis plurimum potens, Aristoph. N. (799.) *εὐσωματεῖ γὰρ καὶ σφριγᾷ*, Κἄστ' *ἐκ γυναικῶν εὐπτέρων τῶν* Κοισύρας, metaph. pro E ditioribus et nobilio-

ribus, quæ pennis suis ceteras quasi anteeunt, *εὐγενῶν, ἐπηρμένων καὶ μετεώρων καὶ ὑπερηφάνων, κούφων, καὶ ὧν ὁ λογισμὸς ἵπταται*, Schol. [Bion 1, 82.] "Ἰ-" *σόπτεροι*, Hesychio *ἰσότιμοι*. Sonat tamen potius "Pares habentes alas." [Schol. Æsch. Ag. 286.] Κακόπτερος, opp. præcedenti, Male pennatus, Cui alæ s. pennæ malæ sunt, Male volans, i. q. *κακοπετής*. Aristot. *Ἄπους δὲ καὶ κακόπτερος*, ubi Budæo leg. videtur *εὔπους*. [" Jacobs. Anth. 12, 351." Schæf. Mss. * " Καλλίπτερος, Const. Manass. Chron. p. 106." Boiss. Mss. * Κατάπτερος, Æsch. Pr. 797. * Κουφόπτερος, Orph. H. in Zephyr. 6. * Κυκνόπτερος, Eur. Or. 1388. * " Λαιφόπτερος, Const. Manass. Chron. p. 83. 126. * Λευκόπτερος, p. 77." Boiss. Mss. Eur. Tro. 849. Æsch. Pr. 993. *νιφάς*. * Λιγυπτερόφωνος, Procem. Orac. Sibyll. * Λινόπτερος, Æsch. Pr. 467.] Μακρόπτερος, Longas alas s. pinnas habens. [Hes.] Μελανόπτερος, Cui nigræ alæ aut pinnæ sunt: *νὺξ*, Aristoph. (Ὄρν. 695.) sicut *μελανοπτερύγων ὀνείρων*, Eur. (Hec. 71.) a *πτέρυξ*: quæ atris circumvolat alis, ut de morte Horat. dicit. [" Sed et Pisces atras pinnas habentes dicuntur *μελανοπτέρυγες*, Aristoph. Athenæi 7. p. 302." Schw. Mss. " Μελάμπτερος, Const. Manass. Chron. p. 14." Boiss. Mss. Anal. 2, 97. * Μελεσίπτερος, Lobeck. Phryn. 687. Suid. 1, 312. " Ad Charit. 516. Jacobs. Anth. 6, 403. Toup. Opusc. 2, 178." Schæf. Mss. * " Μικρόπτερος, Const. Manass. Chron. p. 5." Boiss. Mss. Glossæ: *Μικρόπτερα, ὡς Βάῤῥων·* Auxillæ.] Μονόπτερος, Unicam pinnam habens. Monopteros ædes, Vitruv. Quæ unicum pteron habet: 4, 17. Fiunt autem ædes rotundæ, e quibus aliæ m. sine cella columnatæ constituuntur, aliæ peripteræ dicuntur. [* " Μυριόπτερος, Const. Manass. Chron. p. 77. * Ξενόπτερος, 113." Boiss. Mss. * Ξουθόπτερος, Eur. Herc. F. 487. Fr. Cress. 9. Athen. 640.] Ὀλιγόπτερος, Cui paucæ pennæ s. pinnæ sunt. [Aristot.] Ὁλόπτερος, Qui totus pennatus est, Cujus universum corpus pennis tectum est, Integras alas habens, Cujus alæ fissæ non sunt: opp. *τῷ σχιζόπτερος*: tales autem sunt muscæ et apes. [Aristot. Insomn. 2. de Anim. Incess. 15. Strabo 6. p. 398.] Ὁμοιόπτεροι, Quibus similes pennæ sunt. || Ὁμοιόπτερα, Volatilibus similia, VV. LL. [Aristot. H. A. 1, 763.] AT Ὁμόπτεροι, Hesychio *ὅμοιοι*, * *ὁμότριχες, ὁμόχρονοι, ἀδελφοὶ ἥλικες, ὁμοῦ ηὐξημένοι*: at tunc metaphora esset: ac fortassis exponi posset Simul volantes, ut *ὁμόπτεροι* essent Qui ita eand. agunt ætatem, ut aliquæ aves, quæ simul volant. [Eur. El. 530. Æsch. Pers. 559. Aristoph. Ὄρν. 230. * " Ὁμοπτέρως, Tzetz. Lyc. 627." Boiss. Mss. * " Ὀξύπτερος, Accipiter, Inc. Deut. 14, 13. Vide Bochart. Hieroz. P. 2. L. 6. c. 3." Schleusn. Lex. in V. T.] Ὀρθόπτερος, Cui rectæ pinnæ sunt, Surrectas pinnas habens. [" Brunck. Soph. 3, 524." Schæf. Mss. * " Πεζόπτερος, Const. Manass. Chron. p. 77." Boiss. Mss.] Περίπτερος, Circumcirca pinnas habens. Dicitur de ædificiis, quæ undiquaque eminentias habent, *ὁ πανταχόθεν ἐξέχων*. Athen. (205.) in descriptione navis Philopatoris, *Συνῆπτο δὲ τούτοις ὁ μέγιστος οἶκος, π. δ' ἦν, εἴκοσι κλίνας ἐπιδεχόμενος*: paulo post, *Κατεναντίον δὲ τούτου ἄλλο συμπόσιον πολυτελὲς π., οἱ γὰρ κίονες αὐτοῦ ἐκ λίθων Ἰνδικῶν*. Et peripteros ædes ap. Vitruv. 3, 1. Quæ habet in fronte et postico senas columnas, in lateribus, cum angularibus, undenas. || Περίπτερα, * *ἀποσπινθηρισμοί*, Hes. Suid., sed tunc substantivum erit: sicut idem Hes. *περίπτερον* esse tradit *στέγην ἔχουσαν ἐξοχήν*, itidem substantive, sed secundum primam hujus vocabuli signif. [LXX. Cant. 8, 6. Schleusn. Lex. in V. T.] AT Ψευδοπερίπτερος, Qui peripteri formam simulat et quasi mentitur, Vitruv. 4, 7. [* Ποικιλόπτερος, Pratinas ap. Athen. 617. * Ξενοποικιλόπτερος, Tzetz. Ch. 2, 843.] Πολύπτερος, Multas pennas s. pinnas habens: opp. *τῷ ὀλιγόπτερος*. [Aristot. H. A. 1, 762. * Πυκνόπτερος, Soph. Œd. C. 17. " Πυρίπτερος, Theod. Prodr. 141." Elberling. Mss.] Σχιζόπτερος, Alas fissas habens, ut *σχιζόπους*, Habens pedes fissos, cui opp. *στεγανόπους*. Dicitur autem hoc *σχιζόπτερος* ad differentiam earum volucrium, quarum alæ dividuæ non sunt, ut

A vespertilionis alæ: at *σχιζόπτεροι* aves erunt, quarum alæ pluribus pennis discretæ sunt, ut pedes hominis pluribus digitis. Aristot. H. A. 4. Τανύπτερος, ET Τανυσίπτερος, Cui alæ extentæ sunt, Ingentibus alis patulus atque porrectus prævolans, Gell. Hesiod. (Θ. 523.) *αἰετὸν ὦρσε τανύπτερον*, Ἔ. (1, 210.) *Ὣς ἔφατ' ὠκυπέτης ἴρηξ τανυσίπτερος ὄρνις*, Passis volans alis. [* Ταχύπτερος, Æsch. Pr. 88. * " Ταχυπτεροῤῥυέω, Aristæn. 2, 1. ni leg. *ταχὺ πτ.*" Boiss. Mss.] Τετράπτερος, Quaternas gerens pinnas, Aristot. H. A. 1, 5. *Τ. μὲν ὅσα μέγεθος ἔχει ἢ ὅσα ὀπισθόκεντρά ἐστι*, Quaternas (pinnas) habent quæ aculeis in alvo armantur, Plin. [" Brunck. Soph. 3, 387. Koen. ad Greg. Cor. 257." Schæf. Mss.] Ὑπόπτερος, Alatus, Alas habens, quibus subvehitur, Lucian. (1, 20.) *Δείξασά τι ὄχημα ὑποπτέρων ἵππων τινῶν τῷ Πηγάσῳ ἐοικότων*, Aristoph. Ὄρν. (797.) *Ἀρ' ὑπόπτερον γενέσθαι παντός ἐστιν ἄξιον.* Φοινικόπτερος, Rubeas alas s. pinnas habens: Nom. avis, quam Plin. quoque Phœnicopterum nominat, retenta Gr. v. Ari-
B stoph. Ὄρν. (272.) *βαβαί, καλός γε καὶ φοινικιοῦς.* Quibus verbis alter subjicit, *Εἰκότως· καὶ γὰρ ὄνομ' αὐτῷ γ' ἐστὶ φοινικόπτερος.* Ὠκύπτερος, Cui pernices s. veloces alæ sunt, Celeres habens alas, i. q. *ὠκυπέτης*: *ἴρηξ*, (Il. N. 62.) quem *ὠκυπέτην* vocat Hesiod. || Ὠκύπτερα, Ipsæ pinnæ alarum prominentiores, quibus volandi celeritas juvatur, Ipsæ alæ, Aristoph. Ὄρν. (803.) *Ἐπὶ τῷ γελᾷς*; respondet alter, *ἐπὶ τοῖσι σοῖς ὠκυπτέροις*, quippe cujus pinnæ s. alæ similes essent *εἰς εὐτέλειαν χηνὶ γεγραμμένῳ*, ubi Schol. facit tres *πτερῶν* species, *πτίλα, πτερὰ, ὠκύπτερα*, Apoll. Rh. 2, (1257.) *ὠκύπτερα πάλλεν*, Quatiebat alas s. pinnas, Plut. (6, 700.) de Pyrrho, *Τῶν δὲ στρατιωτῶν Ἀετὸν αὐτὸν προσαγορευόντων, Τί γὰρ, εἶπεν, οὐ μέλλω, τοῖς ὑμετέροις ὅπλοις, ὥσπερ ὠκυπτέροις, αἰρόμενος*; Pro Ipsis pinnis accipitur ap. Strattin Comicum, [Athen. 654.] *Πολλῶν φλυάρων καὶ ταῶν ἀντάξια, Οὓς βόσκεθ' ὑμεῖς ἕνεκα τῶν ὠκυπτέρων.* [" Jacobs. Anth. 6, 68. ad Lucian. 2, 80. Toup. Opusc. 2, 88." Schæf. Mss.]

[* Πτερότης, ἡ, Aristot. ap. Schn. Lex. Suppl., cf.
C Ποδότης.]

Πτερόεις, Alatus, Pennatus, Volucris, Epigr. *Μύρμηκος πτερόεντος ἐπὶ νώτοισι καθεσθεὶς*, Super tergum formicæ pennigeræ s. alatæ. Apud Hom. dicitur de sagittis, s. quod pennatæ sint, s. quod celeriter ferantur instar avium volantium, Il. E. (171.) *ὀϊστοί*: Δ. (116.) *ἰὸν Ἀβλῆτα, πτερόεντα*: Π. (773.) *Ἰοί τε πτερόεντες ἀπὸ νευρῆφι θορόντες.* Latini quoque poëtæ Pennigeras sagittas dicunt; Volucres, Volantes. Unde et Cic. ap. Arat. (691.) *πτερόεις ὀϊστὸς* vertit Volucris sagitta. Hesiod. vero Ἀ. (220.) dicit etiam *πτερόεντα πέδιλα*, Calceos aligeros, volucres: *ἀμφὶ δὲ ποσσὶν ἔχε πτερόεντα πέδιλα.* Apud Hom. autem dicuntur etiam *ἔπεα πτερόεντα*, Volucria verba aut Pennigera. Sic ap. Lat. poëtam, sed non replenda est curia verbis Quæ tibi magna volant. Aut verba, quæ ex ore emissa, ut avis e manibus, revocari nequeunt: sicut et Horat. semel emissum volat irrevocabile verbum. Sic intelligit etiam Plut. (8, 19.) cum ideo a poëta *ἔπεα πτερόεντα* appellari ait,
D quoniam *οὔτε πτηνὸν ἐκ τῶν χειρῶν ἀφέντα ῥᾴδιόν ἐστιν αὖθις κατασχεῖν, οὔτε λόγον ἐκ τοῦ στόματος προέμενον κρατῆσαι καὶ συλλαβεῖν δυνατόν.* [" Ad Charit. 784. Eur. Ion. 205. Wakef. 1257. S. Cr. 4, 26. Musgr. El. 466. Jacobs. Anth. 9, 342. 349. 10, 288. Porson. Phœn. 1033. Valck. p. 370. Voss Myth. Br. 1, 82. 85. 247. Brunck. Trach. 308. De verbis, Clark. ad Il. A. 201. *ὀϊστὸς*, Wakef. Trach. 567. Phil. 166. Eum. 181. Mnasalc. 6." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 23.]

[* Πτέρως, ωτος, ὁ, Nomen Cupidinis, Plato Phædr. p. 252. " Heind. 269. Toup. Emendd. 2, 117. Koen. ad Greg. Cor. 38." Schæf. Mss.]

Πτερόω, Alas addo, accommodo, Alitem facio, Lucian. (1, 183.) *Ἡ φύσις (τὴν μέλισσαν) πτερώσασα*, Aristoph. Ὄρν. (1408.) *Ἀλλ' οὖν ἔγωγ' οὐ παύσομαι, τοῦτ' ἴσθ' ὅτι, Πρὶν ἂν πτερωθεὶς διαδράμω τὸν ἀέρα*: (804.) *ἐπτερωμένος*, Pennatus, Alatus, *Οἶσθ' ᾧ μάλιστ' ἔοικας ἐπτερωμένος*, Quam maxime avem alæ tuæ simulent, aut etiam Pinnæ tuæ: cui maxime pennæ

tuæ assimiles sint, sc. Εἰς εὐτέλειαν χηνὶ συγγεγραμμένῳ. Sic ἐπτερωμένη ὄρνις, Pennata. Item Alis subveho, Aristoph. B. (1437.) Εἴ τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ, Αἴροιεν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα, Si quis Cleocritum Cinesia quasi alis subvehat, Cleocrito Cinesiam loco alarum supponat. Dicitur enim levis admodum fuisse Cinesias: de quo idem Aristoph. Ὄρν. (1383.) Ὑπὸ σοῦ πτερωθεὶς βούλομαι μετάρσιος Ἀναπτόμενος ἐκ τῶν νεφελῶν καινὰς λαβεῖν — ἀναβολάς. Paulo ante vero dicit, Ὄρνις γενέσθαι βούλομαι. Transfertur etiam ad naves, quas πτερῶσαι dicimur, cum expassis velis quasi volucres facimus; vela eis quasi alas accommodamus; velorum expandimus alas, Virg.; remos utrimque quasi alas aptamus, quibus volare possint; remos erigimus in modum expansarum alarum. Plut. Antonio (63.) Τοὺς ταρσοὺς τῶν νεῶν ἐγείρας καὶ πτερώσας ἑκατέρωθεν, Polyb. 1, (46, 11.) Πτερώσας τὴν ναῦν, Remos erectos retineri jubens et ad remigium paratos: (9.) Αἱ δὲ νῆες — ἐπεῖχον ἐπτερωκυῖαι πρὸς τὴν ἐμβολὴν, i. e. ἐπίκωποι et instructæ ad irruendum, Remigio B instructæ ad irruendum. Velo etiam πτεροῦσθαι dicuntur, ut Greg. Ἡ ναῦς ἐκ τῶν λιμένων ἀνάγεται καὶ τῷ ἱστίῳ πτεροῦται. Plato de Rep. 5. (7, 40.) Πρὸς τοίνυν τὰ τοιαῦτα πτεροῦν χρὴ παιδία ὄντα εὐθὺς, ἵν', ἄν τι δέῃ, πετόμενοι ἀποφεύγωσι, Equites e peditibus facere, Bud.: propterea quod cum alter interrogans quomodo hoc intelligi velit, dicat πῶς λέγεις, respondet alter, ἐπὶ τοὺς ἵππους ἀναβιβαστέον: ita ut πτεροῦν hoc in loco i. sit q. ἀναβιβάζειν ἐπὶ τοὺς ἵππους, qui et ipsi alipedes a poëtis appellantur. Secundum alteram signif. τοῦ πτερόω, i. e. Alis subveho, Alis in altum eveho et attollo, itidem metaph. accipitur, Philo de Mundo, Πόσον τινὰ χρὴ νομίσαι δρόμον τῶν τῆς ψυχῆς ὀμμάτων, ἅπερ ὑπὸ πολλοῦ τοῦ τὸ ἓν κατιδεῖν τηλαυγῶς ἱμέρου πτερωθέντα, πρὸς τὸν ἔσχατον αἰθέρα τείνεται, Ingenti desiderio perspicue cernendi illud unum, quasi alis subvecti, Præ ingenti illo desiderio alites facti, Greg. Καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἐπτέρου, μεμνημένους τῶν ὑποσχέσεων, Spe objecta et pollicitando erigebat animos eorum, et suspensos tenebat sublimesque, Bud.: ut C πτεροῦσθαι ἐλπίσιν, i. sit q. ἐπαιωρεῖσθαι, ἐπαίρεσθαι, Spe erigi et gaudio exultare, quasi volucrem et alitem fieri: quia animus sic gestiens consistere nescit et sibi constare. Bud. Πτεροῦσθαι in rebus adversis aut difficilibus est quasi Resumere alas, Excitari, Colligere animum, quo veluti alis rursus eleventur, qui prius oneri succumbebant, Plut. Artax. (24.) Ὥστε τοὺς ἄλλους πτεροῦσθαι καὶ συνεπικουφίζεσθαι, τὴν ἐκείνου προθυμίαν καὶ ῥώμην ὁρῶντας. [" Markl. Suppl. 110. ad Charit. 577. Eur. Iph. T. 1346. Wakef. S. Cr. 1, 46. Trach. 567. Eum. 864. Jacobs. Anim. 141. Casaub. ad Athen. 47. Toup. Opusc. 1, 387. Alciphr. 200. Koen. ad Greg. Cor. 66. Herod. 679. Villois. ad Long. 91. Conf. c. ἐπαίρω, Porson. Hec. p. 11. Ed. 2. De navi, Plut. 6, 135. Hutt." Schæf. Mss. Polyb. 1, 46.] Πτέρωμα, Pennosum in avibus tegmen, ut τρίχωμα Pillosum villosumque tegmen in bestiis, Cam. Dicitur certe πτέρωμα de tota pennarum multitudine, ut si Gallice dicas, Plumage, Pennage. Aristot. Ἅπαντα τὰ τριχώματα D καὶ τὰ πτ. τοῖς δέρμασι συνακολουθεῖ. Idem, Γίνονται δὲ καὶ τὰ πτ. τῶν μελάνων ὀρνίθων, τὰ μὲν πρὸς τῷ σώματι μελάντερα πάντων, τὰ δὲ πρὸς τοῖς ἄκροις ξανθότερα. Metaph. autem Synes. dicit τὸ νοῦ πτ., Alas mentis. || Πτερώματα, Pinnæ et muri in ædificiis, Strabo 17. vocat Muros æque altos ex utraque pronai parte ad templorum altitudinem surgentes. Sed illam quoque, quæ sit columnis, ædium circumvallationem, et potissimum in cellæ lateribus, πτερώματος nomine intellexit Vitruv. quod alarum specie protegat. VV. LL. Vitruvii verba sunt 3, 2. Pteromatos ratio et columnarum circum ædem dispositio ideo est inventa, ut aspectus propter asperitatem intercolumniorum haberet auctoritatem: 4, 7. Alii vero removentes parietes ædis, et applicantes ad intercolumnia pteromatos, spatio parietis sublati efficiunt amplum laxamentum cellæ. [" Markl. Suppl. 89. ad Charit. 663. Porson. Med. 19. Toup. Opusc. 2, 9. Emendd. 2, 14." Schæf. Mss. I. q. πτερὸν, Ælian. H. A. 16,

A 12.: Strabo 17. p. 556. Sieb., Schol. Aristoph. Ὄρν. 1110. Procop. de Ædif. 2, 5. Lycophron 56.] Πτέρωσις, εως, ἡ, Pennarum productio, ut τρίχωσις, Pilorum productio. Accipitur interdum pro πτέρωμα, Aristoph. πτέρωσιν ἀναλαμβάνει, Pennas recipit, Iterum plumescit, αὖθις πτερὰ φύει, ut Idem (Ὄρν. 106.) loquitur. Lucian. πτ. διαλυθείσης, Pennis dissolutis, [cf. 2, 737.] etiam Remigium alarum, VV. LL. [" Wakef. Trach. 567. Lex. Herod. 177. ad Herod. 679." Schæf. Mss. " Dio Chrys. 1, 371." Wakef. Mss.] Πτερωτὴς, Qui alas addit, alis sublevat. Sicut vero πτερόω metaph. capitur, ita etiam hoc πτερωτής. Greg. Τῆς ἐρημίας τὸν πτ., τῆς ἐπιμιξίας τὸν νομοθέτην, Exhilaratorem et confirmatorem, Qui spe bona implet et sublevat, Bud. Πτερωτὸς, Alatus, Pennatus, Aristot. H. A. 1, 5. Τῶν δὲ πτηνῶν τὰ μὲν πτ. ἐστὶν, οἷον ἀετὸς καὶ ἱέραξ· τὰ δὲ πτιλωτὰ, οἷον μέλιττα καὶ μηλολόνθη· τὰ δὲ δερμόπτερα, οἷον ἀλώπηξ καὶ νυκτερίς. J. Poll. (6, 10.) Πτερωτὰ καὶ πτιλωτὰ προσκεφάλαια, Pulvinaria s. Cervicalia pluma B tilia s. plumea, i. e. Pennis volucrium s. plumis farta. Et πτερωτοὶ calices ap. Plin. 36, 27. Alati aut Pennati calices. [" Ad Charit. 665. 784. Wakef. Herc. F. 509. Alc. 267. Trach. 512. Jacobs. Anim. 35. Anth. 10, 69. Toup. Opusc. 1, 70. Valck. Hipp. p. 301." Schæf. Mss. Plut. 7, 305. χιτωνίσκος, Lycophr. 514. ὁλκάς.] Ἀπτέρωτος, ὁ, ἡ, Qui alatus aut pennatus non est, i. q. ἄπτερος. [Phav. 114. Hes. " Jacobs. Anth. 10, 69." Schæf. Mss. * Μελιπτέρωτα μέλεα Μουσᾶν, Cantica mellita alataque, Pratinas Athenæi 14. p. 294. Schw., olim μελιηπτέρωτα: Lobeck. Phryn. 668. * Πτερωτικὸς, Hierocles 210.]

Ἀναπτερόω, Alatum facio, Alis s. Pennis instruo. Sed metaph. capitur ut plurimum pro Excito quempiam ad aliquid agendum, rei alicujus desiderium, Instigo, Animum addo, In spem erigo, Eur. Or. (865.) μῶν τι πολεμίων πάρα Ἄγγελμ' ἀνεπτέρωσε Δαναϊδῶν πόλιν; ubi Schol. ἀνεπτέρωσε, s. ἀνεπτέρωκε, ut ap. eum legitur, exp. διήγειρε. Erasmus Proverbium facit Alas addere, quod exponens ait, Ἀναπτερεῖν vulgo dicebantur, qui verbis alicui adderent animum, inque bonam C spem erigerent: citatque h. l. ex Aristoph. Ὄρν. (1442.) Δεινῶς γ' ἐμοῦ τὸ μειράκιον ὁ Διϊτρέφης Λέγων ἀνεπτέρηκεν ὥσθ' ἱππηλατεῖν. Ita enim legitur ap. Erasm. ἀνεπτέρηκεν, tanquam sc. a verbo ἀναπτερεῖν, quod ipse ponit. Sed nusquam invenio ἀναπτερέω, at passim ἀναπτερόω, a quo et ἀνεπτέρωκεν legitur in emendatis Aristoph. exempl. Ceterum videtur hic ἀνεπτέρωκεν esse Incendit eum ad cupiditatem equorum. || Ἀναπτερόομαι, pass. Alis instruor, proprie. Et per metaph. Excitor ad aliquam rem agendam, rei alicujus cupiditatem, Accendor ad rei alicujus desiderium, In spem s. bonam spem erigor; nam Suid. ἀνεπτεροῦτο exp. ἐλπίσι χρησταῖς ἤρετο, in h. l. Ὁ δὲ Νεμεσίων ἀνεπτεροῦτο καὶ μετέωρος ἦν ταῖς ἐλπίσι. Apud Xen. itidem (Ἑλλ. 3, 4, 2.) ἀνεπτερωμένοι dici mihi videntur In spem erecti, Erecti spectatione. Plato Phædro (10, 327.) Ὅταν τὸ τῇδέ τις ὁρῶν κάλλος, τοῦ ἀληθοῦς ἀναμιμνησκόμενος ἀναπτερῶταί τε καὶ ἀναπτερούμενος προθυμῆται ἀναπτέσθαι: ubi addens D ἀναπτάσθαι, Volare, alludit ad propriam τοῦ ἀναπτεροῦσθαι signif. atque hic ἀναπτεροῦσθαι est propemodum quod Lat. dicunt Gestire. Cic. de Orat. 2. Animi forensibus negotiis defessi gestiunt ac volitare cupiunt. H. enim in l. puto Gestiunt i. fere esse q. ἀναπτεροῦνται, et Plat. verba retinendo, reddi posse hæc Tullii verba, Gestiunt ac volitare cupiunt, ἀναπτεροῦνται καὶ προθυμοῦνται ἀναπτάσθαι. Quod Idem dicit Ardentes et erectos, fortasse ἀνεπτερωμένους apte reddiderimus, Philipp. 4. Ego vos ardentes et erectos ad libertatem recuperandam adhortabor. [Bekk. Anecd. 1, 10. Τὴν ψυχὴν ἀναπτερῶσα, Æsop. August. Fab. 71. " Brunck. Œd. T. 153. Villois. ad Long. 91. Toup. Opusc. 1, 141. Wakef. S. Cr. 1, 46. Eum. 864. Markl. Suppl. 89. Mitscherl. Epist. Cr. p. 84. Heyn. Hom. 6, 224. Dionys. H. 2, 1154." Schæf. Mss. Ἀναπτερῶσαι τὸ κάλλος, Achill. Tat. 1, 55. Κρατὶ ὀρθίους ἐθείρας ἀνεπτέρωκα, Eur. Hel. 639. Or. 873. Suppl. 89. Xen. Σ. 9, 5. * Ἀναπτέρωσις, Epiphan. * " Συναναπτερόω, Chrys. in Ep. ad Rom.

Serm. 13. T. 3. p. 108." Seager. Mss.]

Διαπτερόω, Alas explico, dispando, expando, generalius pro διαπτύσσω. [Hippocr. 393. * Διαπτέρωσις, Erotian. ap. Hippocr. * Ἐκπτερόω, Hippocr. 347, 20. ἐκπυρόω in var. lect. * " Καταπτερόω, Eumath. 290." Boiss. Mss. * Συμπτερόω, Longin. p. 64. Ed. Oxon.]

Πτέρινος, Alatus, Pennatus: θεοῖς, Aristoph. Ὄρν. (903.) Pennatis s. Alatis diis: στέφανος, Polyb. (6, 23, 12.) i. q. πτερωτὸς, Corona pennata. Apud Suid. Ἐπικοσμοῦνται οἱ Ῥωμαῖοι πτ. στεφάνῳ, πτεροῖς φοινικίοις ἢ μελαινόρθοις τρισὶν, ὡς πηχυαίοις τὸ μέγεθος. Ubi pro μελαινόρθοις videtur leg. μέλασιν ὀρθοῖς, aut μελανόχροις. [" Jacobs. Anth. 9, 258. Toup. Opusc. 1, 463. 2, 77. Emendd. 2, 515." Schæf. Mss.]

[* " Πτερίδιος, Alatus, Etym. M." Wakef. Mss.]

Πτερύσσομαι, Alis latera ferio, ut gallinacei ante cantum, Lucian. (2, 134.) Ὅ, τε γὰρ ἐν τῇ πρύμνῃ χηνίσκος ἄφνω ἐπτερύξατο, καὶ ἀνεβόησε, Latera quatere cœpit alis, Plin. de gallinaceis, Diem venientem nuntiant cantu, ipsum vero cantum plausu laterum, τῇ πτερύξει. Hæc Bud. Huc pertinet quod Ezech. 1, (24.) legimus, Ἤκουον τὴν φωνὴν τῶν πτερύγων αὐτῶν ἐν τῷ πτερύσσεσθαι αὐτὰ, Cum alis plauderent: scribitur tamen ibi etiam πορεύεσθαι, et paulo ante, Αἱ πτέρυγες αὐτῶν ἐκτεταμέναι, πτερυσσόμεναι ἑτέρα τῇ ἑτέρᾳ. Exponi etiam potest Gestio alis, Passis alis. Capitur vero et metaph., ut Athen. (236.) e Diphilo Comico, de parasito quodam, Ἀτενὲς δὲ τηρῶ τοῦ μαγείρου τὸν καπνόν. Κἂν μὲν σφοδρὸς φερόμενος εἰς ὀρθὸν τρέχῃ, Γέγηθα καὶ χαίρω τι καὶ πτερύσσομαι, Alas pando, ceu avis gestiens, Alis gestio. Philo V. M. 1. Εἰ δέ που διακινηθείη μόνον ἡσυχῇ καὶ πτερύξαιτο, κολάσεις ἐμβριθεστέρας παρείχετο ἢ διὰ λόγων ἐπιπλήξεις, Si paulum modo se commoveret et tanquam alis gestiret, Turn.: loquitur autem ibi περὶ παθῶν μεμηνότων καὶ λελυττηκότων. || Alis strepo et pugnam meditor, ut galli inter se dimicaturi. Sic interpr. Bud. ap. Diog. L. in Socr. p. 76. Δείξας αὐτῷ τοῦ κουρέως Μίδου ἀλεκτρυόνας ἀντίον τῶν Καλλίου πτερυξαμένους. [" Wakef. S. Cr. 2, 80." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 7, 7. Lycophr. 1107.] " Ἀπταρύσσεται, Hesychio πέτεται: sed suspectam habet " scripturam: videtur enim potius ἀναπτερύσσεται " scribendum, aut ἀποπτερύσσεται:" [ἀπτερύσσομαι, Schn. Lex. * Ἀπτερύομαι, Arat. 1000. ubi Schol. ἐν τῷ ἀπτερύονται, προσέθηκε τὸ α, διὰ τὸ μέτρον· πτερύσσειν γάρ ἐστι καὶ * πτερύειν.] Πτέρυξις, Alarum plausus, vide Πτερύσσομαι, [Eust. Erot. 385.] " Ἀποπτερύσσομαι, Alas pando et quatio. Hes. enim " ἀποπτερύσσεται exp. ἀποτινάσσεται τὰ πτερά: ad" dens tamen etiam πτάρνυται, Sternuit, Sternutat." [Eust. Il. Γ. p. 300, 43. Bas. * Διαπτερύσσομαι, Plut. 10, 732.] Ἐκπτερύσσομαι, Alas expassas concutio, Lucian. (3, 92.) Καὶ μὴν διήνθισται κατὰ τοὺς ταὼνας, εἴ τις ἀτενὲς βλέποι ἐς αὐτὴν, ὁπόταν ἐκπετάσασα πρὸς τὸν ἥλιον ἐκπτερύσσηται, Pavonum instar variegata est, si quis attentius in eam oculos defigat, cum expansis ad solem alis sese verberitat. [* Συμπτερύσσομαι, Eust. ad Dionys. P. p. 8.]

Πτέρυξ, υγος, ἡ, Ala, Il. B. (316.) de dracone et passerculo, πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν. Plut. de voluptatibus, quæ e virtutis operibus percipiuntur, Οὐ ταῖς Εὐριπίδου χρυσαῖς πτέρυξιν, ἀλλὰ τοῖς Πλατωνικοῖς ἐκείνοις καὶ οὐρανίοις πτεροῖς τὴν ψυχὴν ἀναφέρουσιν, Aureis alis. Theophil. [Aristophon] Comicus ap. Athen. (563.) Τὰς δὲ πτέρυγας ἃς εἶχε, τῇ Νίκῃ φορεῖν Ἔδοσαν, περιφανὲς σκῦλον ἀπὸ τῶν πολεμίων, de Cupidine, οὐ ἀπέκοψαν τὰ πτερὰ, ut paulo ante loquitur: ita ut πτέρυξ et πτερὸν idem sint. Et (197.) in descriptione pompæ Ptolemæi Philadelphi, Νίκαι χρυσᾶς ἔχουσαι πτέρυγας. Metaph. ap. Soph. El. (242.) ἴσχουσα πτέρυγας Ὀξυτόνων γόων, Alas luctuum acutisonorum, ubi celeritatem exprimi Schol. vult: quoniam ἅμα τῇ μνήμῃ καὶ ὀδυρμὸς, οὐδενὸς τοῦ μεταξὺ ὄντος. || Pinna, Theophr. H. Pl. 3, (9, 6.) Ἔχει δὲ πτέρυγας τὸ φύλλον καὶ ἐπ' ἔλαττον, ὥστε τὴν ὅλην μορφὴν εἶναι θολοειδῆ καὶ παρόμοιον μάλιστα ταῖς Βοιωτίαις κυνέαις. Plin. quoque abietis folium pinnatum esse scribit. || De pinnis natalitium, Nicand.

A Ἀ. (570.) χελώνης Γυίους, ἣ ταχινῇσι διαπλώει πτερύγεσσιν, Basil. Οἱ ἰχθῦς ὕδωρ τέμνουσι τῇ μὲν κινήσει τῶν πτερύγων εἰς τὸ πρόσω χωροῦντες. Idem et πτερύγιον appellatur. || Sed et λόγχη πτέρυγας habet, i. e. Pinnas: seu, ut J. Poll. exp. τὰς ἑκατέρωθεν προβολὰς, ὅθεν πλατύνεται ἡ λόγχη. || Πτέρυγες dicuntur quoque τῶν πηδαλίων τὰ πλατέα καὶ τὰ χείλη, Hes. Pinnulæ, Bud. seu, ut J. Poll. tradit, τὰ τελευταῖα τοῦ πηδαλίου. || Πτέρυγες vocantur etiam τὰ περὶ τὰ κράσπεδα τοῦ χιτῶνος, Laciniæ, Partes vestium circa fimbrias laciniosæ, quod lacinioso procursu et angulis alarum formam referant, VV. LL.: Plut. Numa, αἱ χιτῶνος πτέρυγες. Et ap. Suid. Θετταλικαὶ πτέρυγες: quas inde dictas scribit, Διὰ τὸ πτερύγιον ἔχειν τὰς Θετταλικὰς χλαμύδας, αἵπερ εἰσὶν ἑκατέρωθεν γωνίαι, διὰ τὸ ἐοικέναι πτέρυξι. Hoc et Macedonicæ chlamydi laciniatim dispersæ tribuit Plin. 25, 10. cum de Alexandria ait, Ad effigiem Macedonicæ chlamydis, orbe gyrato laciniosam, dextra lævaque anguloso procursu. VV. LL. At J. Poll. (1, 134.)
B πτέρυγας et πτερύγιον tradit esse τὸ ἥμισυ τοῦ χιτωνίσκου. || Habet vero et thorax πτέρυγας, Pinnulas, Xen. Ἱππ. (12, 4.) Περὶ δὲ τὸ ἦτρον, καὶ τὰ αἰδοῖα, καὶ τὰ κύκλῳ, αἱ πτέρυγες τοιαῦται καὶ τοσαῦται ἔστωσαν, ὥστε στέγειν τὰ μέλη, Ad inguen et verenda, circumque hæc, pinnæ applicentur tot et tales, quæ illas partes obtegant: (6.) Τοῦ μὲν οὖν θώρακος τὸ κωλύον ταύτῃ ἀφαιρετέον, ἀντὶ δὲ τούτου πτέρυγες ὦσιν ἐν τοῖς γιγλύμοις προσθεταὶ, ὅπως, ὅταν μὲν διαίρηται ὁμοίως ἀναπτύσσωνται· ὅταν δὲ καθαίρηται, ἐπικλείωνται: Ab hac removebitur quicquid in thorace impedire illam possit, et hujus loco in nexibus applicatiles erunt pinnæ, quæ intensa cum manu quasi excurrant, reductaque cum illa rursum jungantur. Cam. Id ipsum in ἀναβάσει vocat πτερύγια, ut paulo post dicam. || Quibusdam τὸ ἄσπληνον, Gorr. e Diosc. [3, 151. " Markl. Iph. p. 18. Musgr. 120, Ion. 166. Herc. F. 510. Bacch. 371. Wakef. Ion. 123. 497. 1162. Abresch. Æsch. 2, 133. Jacobs. Anth. 7, 157. Aristoph. Fr. 249. Lobeck. Aj. p. 350. Gesner. Ind.
C in Orph. Ruhnk. Ep. Cr. 50. Brunck. Antig. 114. In ædibus i. q. ἀέτωμα, Huschk. Anal. Præf. p. ix. De navi, ad Charit. 262. Musgr. Iph. T. 1136. Hel. 146. Jacobs. Anim. 141. Anth. 9, 306. 12, 265. Brunck. Soph. 3, 527. Πτέρυγας φέρειν, Fischer. ad Anacr. p. 16. Πτερὺξ, Heyn. Hom. 4, 256." Schæf. Mss. Hesiod. Ἀ. 134. Plut. Alex. 16. J. Poll. 5, 21. Ælian. H. A. 9, 40. Musæus 48. Callim. L. P. 124.] " Ἀναπτέρυγες, Alæ, VV. LL. ex Apocal. 4, (8.) sed " falso: legitur enim ibi, Ἓν καθ' ἑαυτὸ ἔχον ἀνὰ " πτέρυγας ἓξ κυκλόθεν."

Πτερυγοειδὴς, Alæ formam habens: πτερυγώδεις s. πτερυγοειδεῖς dicuntur duæ apophyses ossis σφηνοειδοῦς, quas ad cranii basim extra ipsum emittit. Sic dictæ sunt, quod alarum modo promineant. Gorr. Πτερυγώδης, Alæ speciem gerens, Alam referens. Πτερυγώδης ap. Medicos dicitur Is, cui scapulæ sine carne nudæque sunt, et alarum instar prominent retrorsumque producuntur, Gorr. Et Gall. in Hippocr. 1. de Morb. Comm. 1, 18. de phthisicis loquens,
D Ὅταν ὁ θώραξ στενὸς καὶ ἀβαθὴς εἰς τοσοῦτον (ᾖ) ὡς τὰς ὠμοπλάτας ἐξέχειν ὀπίσω δίκην πτερύγων· ἐντεῦθεν δὲ καὶ πτ. ὀνομάζουσι τοὺς τοιούτους. [Aretæus 3, 8. Theophr. H. Pl. 3, 12, 2. * Πτερυγοειδῶς, ibid. * Πτερυγολάβος, Gl. Pennirapus. * " Πτερυγόπους, Planud. Ovid. Met. 4, 755." Boiss. Mss. * Πτερυγοτόμος, P. Ægin. 6, 18.] Πτερυγοφόρος, Aliger, Penniger. || At πτ. ἤλεκτρον, Succinum plumas paleasque attrahens, VV. LL. Πτερυγωκὺς, Alis celer, i. q. ὠκύπτερος, Æsch. [Pr. 286. A Blomfieldio nominat. πτερυγωκὴς rectius statuitur: vide Ἀβαρὺς, Περιβαρύς.]

Διπτέρυξ, ὁ, ἡ, Binis alis volans, Bipennis, i. q. δίπτερος, Epigr. [" Meleagri 93. Huschk. Anal. 149. Jacobs. Anth. 8, 244." Schæf. Mss. * Εὐπτέρυξ, Nonn. D. 6, 136. * " Λευκοπτέρυξ, Ion ap. Schol. Aristoph. Ἀ. 835." Boiss. Mss. * Λινοπτέρυξ, i. q. λινόπτερος, Opp. K. 1, 121. 4, 61. * " Μεγαλοπτέρυξ, Const. Manass. Chron. p. 4. 32. 48. Amat. 11, 57. Nicet. Chon. ap. Fabr. Bibl. Gr. 6, 411." Boiss. Mss.

[* Μικροπτέρυξ, Schol. Pind. Π. 4, 29. * "Σιδηροπτέρυξ, Schol. Apoll. Rh. 2, 1033." Boiss. Mss.] Τανυπτέρυξ, Extentis et patulis alis volans, Il. T. (350.) ἅρπῃ εἰκυῖα τανυπτέρυγι, λιγυφώνῳ, Gell. 6, 6. Cum de jure augurio quæreretur et mentio præpetum avium facta esset, (audivi Apollinarem Sulpicium,) e L. Claro præfecto urbis dicere, præpetes sibi esse videri alites, quas Hom. τανυπτέρυγας appellaverit: quoniam istas potissimum augures spectarent, quæ ingentibus alis patulæ atque porrectæ prævolarent: atque ibi hos Homeri [Il. M. 237.] versus dixit, Τύνη δ' οἰωνοῖσι τανυπτερύγεσσι κελεύεις, Πείθεσθαι, τῶν οὔτι μετατρέπομ' οὐδ' ἀλεγίζω. [* Φερεπτέρυξ, Opp. 'A. 2, 482. * "Χρυσοπτέρυξ, Const. Manass. Chron. p. 6." Boiss. Mss. Himer. p. 670.]

Ἀπτέρυγος, ὁ, ἡ, Alas s. Pennas non habens, Involucris, i. q. ἀπτὴν, ἄπτερος, Hedyle poëtria ap. Athen. (297.) Ἢ τοὺς Ἀλκυόνων παῖδας ἔτ' ἀπτερύγους, Adhuc involucres s. implumes. Ἑξαπτέρυγος, Sex alas habens, Senis alis volans, Greg. Naz. ["Clem. Alex. 667." Wakef. Mss. * Εὐπτέρυγος, Opp. K. 3, 125. * Λιγυπτέρυγος, Meleager 112. * Μεγαλοπτέρυγος, LXX. Ezech. 17, 3. 7. Nicet. Annal. 21, 3.] Μελανοπτέρυγος, [s. * Μελανοπτέρυξ,] Nigras alas s. pennas habens, Nigris alis volans, Eur. Hec. (70.) ὦ πότνια χθὼν, Μελανοπτερύγων μᾶτερ ὀνείρων, Quæ atris circumvolant alis, ut de morte Horat. dicit. Idem significat μελανόπτερος. [Athen. 308. * Τανυσιπτέρυγος, Manetho 2, 78.]

[* Πτερύγινος, Gl. Plumarius.]

[* Πτερυγόω, Aristot. 638. Etym. M. 1003. Koen. ad Greg. Cor. 311.] Πτερύγωμα, Ala, Pinna. At in pudendo muliebri τὰ ἑκατέρωθεν σαρκώδη, quæ et μυρτοχειλίδες et κρημνοὶ dicuntur, πτ. nominantur, J. Poll., i. e. veluti alæ. In auribus autem ea, quæ panduntur, πτ. quasi pinnæ, appellantur, Cam. e libro, qui inscribitur περὶ Ἰατροῦ. Idem habetur etiam ap. Ruf. Ephes. ["Ala, Horapoll. 154." Wakef. Mss.] Πτερυγωτὸς, Alatus, Pennatus, Pinnatus, Aristoph. Ἱππ. (1086.) ἀετός.

Πτερυγίζω, Pennas rostro purgo, Theophr. (Fr. 6, 2, 3.) Αἴθυιαι καὶ νῆτται πτερυγίζουσαι ἄνεμον προσημαίνουσι, Mergi anatesque pennas rostro purgantes, ventum præsagiunt, Plin. || Alas pando, explico, ut aves volaturæ, Aristoph. Ὄρν. (795.) Οὗτος ἂν πάλιν παρ' ὑμῶν πτερυγίσας ἀνέπτατο. Metaph., Frustra et inaniter conari, more pullorum volare nondum valentium, explicatis tamen alis volatum tentantium, Inaniter nitor, ut aves implumes, quæ inaniter pandunt alas: τὸ πολλὰς ὁρμὰς ἀνηνύτους πειράζειν, καθάπερ οἱ νεοττοὶ πειράζοντες τὸν πτέρυγα καὶ γυμνάζοντες, Bud. ap. Aristoph. Πλ. (574.) ἐλέγξαι μ' οὔπω δύνασαι περὶ τούτου, Ἀλλὰ φλυαρεῖς καὶ πτερυγίζεις, Frustra nugaris, Nihil promoves, Nihil agis. Bud. Usus est h. v. et Lucian. de Merc. Cond., ubi Erasm. interpr. Indecore et scurriliter gesticulari. ["Wakef. S. Cr. 5, 13. Kuster. Aristoph. 112. Tzetz. Exeg. in Il. 47." Schæf. Mss. * Πτέρισμα, Longini Fr. 3, 5. ubi Toup.: "D'Orvill. Vann. Crit. p. 540. legit πτερύσματα. Sed neutra vox Græca est. Ut a πτύσσω πτύγμα, sic a πτερύσσω πτέρυγμα, non πτέρυσμα. Quare scr. sine dubio, * πτερυγίσματα. Quod et Ruhnkenio placebat." * Πτέρυσμα legitur ap. Hephæst. 76. * Ἀναπτερυγίζω, Ælian. H. A. 4, 30.]

Πτερύγιον, Alula, dimin. a πτέρυξ, pro quo frequenter usurpatur. || In homine autem πτερύγια appellantur, Alæ, τὰ ἑκατέρωθεν τῶν ὠμοπλατῶν, J. Poll., quas Cam. Scapulas esse putat. || At in auribus Pars illa, quæ ad tempora vergens inflectitur. || In naso vero nominantur Exteriores et infimæ partes motu præditæ. Sunt autem cartilagines, tenuiaque corpuscula ab utroque latere adnata: in quæ exigui duo musculi a malis prodeuntes, utrimque singuli inseruntur. Hi nasi alas adaperiunt. Gorr. Ὑπῆναι quoque ead. appellantur. || Similiter et in mulieribus πτερύγια appellari Eminentias illas duas uteri sinum ambientes, scriptum reliquit Introductionis s. Medici Auctor, Gorr. || Ab ejusd. etiam alæ similitudine, Duplex et in diversa humani corporis parte factum malum indicat. Ut enim alæ in volantibus ab humeris extensæ aperiuntur, sic in his ab angulo clausurave aliqua progredientes inutiles membranæ et carunculæ oculis et digitis nocent. Ac πτ. quidem oculi est nervosa adnata oculi membranæ excrescentia, exoriens ab angulo et ad pupillam inde perveniens, eamque obtenebrans. Sæpius a narium, interdum etiam a temporum parte nascitur, rarissime a superna aut inferna palpebra. Aëtius autem 7. tradit πτερύγιον esse cum album in oculo supra modum augescit, aut caro supercrescit, e scabra quadam lippitudine aut assiduis fluxionibus. Latini id mali genus Unguem vocant, Cels. 7, 7. quod humano ungui, ut credimus, progrediens nervosa ea membrana similis sit. Gorr. In hac signif. Plin. v. Gr. retinet; nam quod Diosc. περὶ ἁλῶν tradit, Στέλλουσι καὶ τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς ὑπεροχὰς, καὶ πτ. τήκουσι, ipse sic transtulit, Item oculorum remediis, et ad excrescentes ibi carnes, totiusque corporis pterygia, sed in oculis peculiariter. Quod vero in hominis pedibus manibusque fit πτ., est Incrementum carnis, quæ partem unguis integit. Nascitur potissimum in pollicibus, pedum quidem, ex offensione plerumque, manuum autem, e neglecta reduvia et post inflammationem in pus mutata. Est cum et *os corrumpit, gravi cum* odore, digitusque per summa dilatatur et livet. Gorr. Πτ. hoc Celso est cum caruncula ab ungue recedit, cum magno dolore. Hæc quoque Plin., Gr. vocabulo retento, Pterygia appellat; nam quod Diosc. de œnanthe dicit, Καυθεῖσα δὲ παρωνυχίας τε καὶ πτ. θεραπεύει, ipse Plin. ita reddidit, Cinis ejus ad paronychias et pterygia probatur. Rursum quod Idem de alumine tradit, Ἁρμόζει ὄνυξί τε λεπροῖς καὶ πτ. καὶ χειμέτλοις, idem Plin. ita reddidit, Compescit et unguium scabritias et pterygia, perniones. Cum Plinio autem *Dioscoridis Interprr. v. Gr. retinent.* || In piscibus vero πτ. *Pinnæ sunt, Aristot.* de marinis animalibus, Ἔνια οὐκ ἔχει πτ., ἀλλ' αὐτοῖς νεῖ τοῖς πλατέσι. Unde Plin., E planis aliqua non habent pinnas, ut pastinacæ; ipsæ enim latitudine natant. Aliud exemplum cum ejusd. Plin. interpretatione invenies in Θύννος. || In veste, i. q. πτέρυξ. Lacinia, 1 Reg. 15, (27.) 24, (5.) πτερύγιον τῆς διπλοΐδος, VV. LL. Budæus autem non Laciniam hic interpr., sed Summitatem. Sicut Hesychio quoque πτερύγιον signif. ἀκρωτήριον. || Sic in thorace quoque i. q. πτέρυξ, Xen. K. 'A. 4, (7, 10.) Εἶχον δὲ θώρακας λινοῦς μέχρι τοῦ ἤτρου· ἀντὶ δὲ τῶν πτ., σπάρτα πυκνὰ ἐστραμμένα, Loco pinnarum *s. pinnularum; sic enim* Cam. πτέρυγας interpr. ead. de re dictum. || *In templo Pinnaculum, Pinna, Luc.* 4, (9.) Ἔστησεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ πτερύγιον τοῦ ἱεροῦ. ["Ad Charit. 784. Markl. Iph. p. 19. Wakef. Ion. 1162. Heyn. Hom. 4, 580. Lobeck. Aj. p. 350. Gubernaculi, Græv. Lectt. Hes. 516." Schæf. Mss. "Pinna piscis, Theod. 1, 123." Wakef. Mss. Theophr. Fr. 12, 2. Vide Schleusn. Lex. in N. et V. T. * Μεσοπτερύγιον, Ælian. H. A. 7, 17.]

¶ Πτέρις, s. Πτερὶς, utraque enim scriptura reperitur, prior vero frequentius, ιδος, ἡ, Filix mas: a πτερὸν derivatur, quod, ut Diosc. scribit, folia habeat ἐντετμημένα καὶ ἀνηπλωμένα ὡς πτέρυξ, seu, ut Schol. Theocr., quod similis sit πτερῷ στρουθιοκαμήλου: sicut Plin. quoque scribit folia ejus lateribus pinnata esse; atque inde nomen Græcos ei imposuisse. Alio nomine vocatur πολύρριζον, βλῆχνον, Diosc. Plin., βληχρὸν, Schol. Theocr. βλῆτρος, Nicand. quam scripturam Schol. quoque agnoscit. Theocr. 3, (14.) Τὸν κισσὸν διαδὺς καὶ τὰν πτέριν. Nicand. Θ. (39.) de fugandis serpentibus, Ἐν δὲ πολυσχιδέος βλήτρου πυρὶ βάλλεο χαίτην. Plin. quoque eam ustam serpentes nidore suo fugare tradit. || Πτέριδες, Nymphæ quædam ab hac herba, Hes. ["Casaub. ad Athen. 126." Schæf. Mss. Pteris aquilina Linn.] "Πτερία pro πτερὶς, Filix, affertur e Theophr. H. Pl. 8, 8. manifestum tamen ibi inter hæc discrimen ponitur." [* "Πτέριον, Diosc. Notha 472. 475." Boiss. Mss.] Θηλυπτερὶς, Filix femina, alio nomine νυμφαία πτέρις, Diosc. (4, 187.) Plin. ap. quos descriptionem et dis-

crimen utriusque reperies. [Theophr. H. Pl. 9, 18, 8. * Θηλυπτέριον, Alex. Trall. Epist. de Lumbr. §. 7.]

ΠΤΙΛΟΝ, Penna, Pinna: proprie insectorum; nam Aristot. tria τῶν πτηνῶν genera faciens, πτερωτὰ, πτιλωτὰ, δερμόπτερα, sub πτιλωτοῖς insecta collocat: licet alibi eis πτερὰ quoque tribuat. Aristot. de Ingressu Anim. (15.) Τὰ δὲ πτίλα τοῖς ὁλοπτέροις ἐκ τοῦ πλαγίου προσπέφυκεν, Membranulæ pennarum, Cam. Pinnas, Pennas simpliciter reddere aliquis possit, qui Plin. sequi velit; is enim insectis, quæ ex ὁλοπτέρων genere sunt, modo pennas, modo pinnas tribuit. Dicitur item de Serpentium alis, Herod. 2, (76.) de quodam serpente, Πτίλα δὲ οὐ πτερωτὰ φορέει, ἀλλὰ τοῖσι τῆς νυκτερίδος πτεροῖσι μάλιστά κη ἐμφερέστατα. Dicitur etiam de Pinnis avium: Plut. (10, 28.) de hirundinibus, Λίμνης ἢ θαλάττης ἐν χρῷ παραπετόμεναι ψαύουσι τοῖς πτίλοις ἐπιπολῆς, Superficiem contingunt extremis alarum pinnis. Dicuntur etiam πτίλα Molliores avium pennæ, i. e. plumæ: item Lanugines exclusos pullos vestientes, quibus deinde cum incremento eorum pereuntibus, legitimæ plumæ oriuntur. Apud Aristoph. autem 'Α. (1182.) Πτίλον δὲ τὸ μέγα κομπολακύθου πεσὸν Πρὸς ταῖς πέτραισι, δεινὸν ἐξηύδα μέλος, Schol. dicit intelligi τὴν περικεφαλαίαν, Galeam, a cono pennato. At πτίλα νηὸς metaph. dicuntur Vela, sicut et πτερὰ supra. ["Imo Remi, non Vela, quæ a πτίλοις diserte distinguit Lycophr. 25." Schw. Mss.] Posui autem hic πτίλον, quod ejusd. cum πτερὸν originis id esse tradant Gramm.: sc. ab inusitato th. πτῶ, unde ἵπτημι. "Πτῆλον affertur pro πτερόν: perperam: scr. enim πτίλον." ["Jacobs. Anth. 9, 125. 10, 69. Brunck. Soph. 3, 475. Fac. ad Paus. 1, 416. ibique Kuhn. Toup. Opusc. 1, 70. Valck. Diatr. 64. Herod. 138. An a Tragicis usurpatum, Porson. Med. 31." Schæf. Mss. Πτίλα pro φύλλα, Nicander Θ. 524. 616. * Πτιλόνωτος, Anal. 2, 206.] Ἄπτιλος, Implumis, Involucris, i. q. ἀπτέρωτος, Suid. ["Jacobs. Anth. 10, 69." Schæf. Mss.] Τετράπτιλος, Quaternis pinnis volans, Quaternas pinnas s. pennas gerens, Aristoph. 'Α. (1082.) Βούλει μάχεσθαι Γηρυόνῃ τετραπτίλῳ; ubi Lamachum intelligit quatuor pinnas in galeæ cono gerentem.

[* "Πτίλοω, Pennas do, Stob. Ecl. Phys. 147." Wakef. Mss. Πτιλόομαι, Philostr. 3, 48.] Πτίλωσις, Pennarum plumarumque annua mutatio, ut Marcell. Diosc. Interpr. tradit. [Ælian. H. A. 16, 4.] || Defluvium pilorum e palpebris callosis et rubentibus. Aëtius scribit compositam esse affectionem ἐκ τῆς μαδαρώσεως καὶ τῆς σκληροφθαλμίας: non enim simplex pilorum defluvium est, sicut μαδάρωσις, sed præterea palpebris, et oris præsertim earum, accedit crassities, callositas et rubor, quæ sunt τῆς σκληροφθαλμίας συμπτώματα. Gorr. Idem malum dicitur ETIAM Πτίλα βλέφαρα a Diosc. 1, 87. ubi Marcellus vertit Glabrescentes simulque nascentes alias palpebras: hujus suæ interpretationis rationem e Gal. Isagoge afferens, qui πτίλωσιν esse dicit, cum aliæ subnascuntur palpebræ: quæ vero naturales antea erant, defluentes fractæve, dolores iis, quæ punguntur, similes faciunt. At vocem hanc a πτίλον factam esse, quod quemadmodum pulli avium πτίλα, Lanugines, quibus primum exclusi vestiuntur, ætate progredientes mutant, ac pennas assumunt, easque annuatim mutant: sic etiam in palpebris pili mutentur, ac mutatis alii subnascantur. Posset tamen derivari etiam a πτίλος. NAM Πτίλοι dicuntur, ut Gal. tradit Meth. Med. 14., quibus periere e ciliis pili. Alii vero non omnes generaliter, quibus ii pili deciderunt, πτίλους vocandos censent, sed quibus præterea adjuncta est crassities, callositas, ac rubedo palpebrarum: quod aliter inter eos, qui τῇ πτιλώσει, et eos, qui τῇ μιλφώσει laborant, non liceat distinguere. Gorr. Aëtius 7, 80. Ἐπὶ δὲ τῶν πτίλων καλουμένων καὶ πεπάχυνται καὶ τετύλωται τὰ μέρη ταῦτα, i. e. οἱ ταρσοὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ὡς εἶναι σύνθετον τὸ πάθος ἐκ μαδαρώσεως καὶ σκληροφθαλμίας: loquens περὶ πτιλώσεως. Diversis autem modis scribitur: ap. Hes. πτιλὸς, [ὁ μαδαρὸς καὶ λελεπισμένος τοὺς ὀφθαλμούς,] cum accentu in ultima; ap. Suid. πτίλλος, duplici λ et accentu in penult., at in medicorum libris πτίλος etiam. Sunt vero et qui a τίλλω derivatum existiment, secundum quos geminatum λ fuerit. [Cornar. ad Gal. Comp. Med. s. L. p. 406. LXX. Lev. 21, 20. * Ὑπόπτιλλος, Gl. Sublippus. Πτίλλος, Oculus, et * Πτιλλίας, Cæcus, Olympiod. in Plat. Gorg. c. 40. Ἱστορεῖται γὰρ, ὅτι πτιλλίας Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἐποίησε· πτίλλους δὲ ἐκάλουν τοὺς ὀφθαλμούς· εἰ δὲ ἦν τυφλωθεὶς, οὐκ ἂν ἐποίησεν ἱερόν. * "Πτιλώσσω, Archytas ap. Simpl. in Aristot. Categ. Τὸ πτιλῶσσον τῷ μὴ ὅρασιν ἔχεν." Schn. Lex. v. Ὀπτίλος.] Πτιλωτὸς, Pennatus, Pinnatus, Aristot. H. A. 1, 5. Τῶν δὲ πτηνῶν τὰ μὲν πτερωτά ἐστιν, οἷον ἀετὸς καὶ ἱέραξ· τὰ δὲ πτ., οἷον μέλιττα καὶ μηλολόνθη· τὰ δὲ δερμόπτερα: Alia alis volant, ut aquila et accipiter, alia pinnis. Ibid. Πτ. δὲ, ὅσα ἄναιμα, οἷον τὰ ἔντομα. Et πτ. προσκεφάλαια, Cervicalia plumea: de quibus vide in Πτερωτός. ["Jacobs. Anth. 10, 69. Toup. Opusc. 1, 70." Schæf. Mss.]

ΠΕΤΟΜΑΙ, ET Πέταμαι, ET Πετάομαι, i. q. ἵπτημι, Volo, ejusdemque originis: sc. ab inus. th. πτῶ. Il. B. (89.) Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι, de apibus: M. (207.) de dracone, Αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῇσ' ἀνέμοιο. Aristot. de Mundo, Τὸ ἀέριον ζῶον οἰχήσεται πετόμενον, Aërium animal volabit. Plut. de Solert. Anim. Οὐ γὰρ ὁμοίως ἱέρακες βλέπουσι καὶ τέττιγες, οὐδὲ ἀετοὶ πέτανται καὶ πέρδικες. Aristot. Metaph. 3. Τὰ πετώμενα διώκειν. Apud Eund. reperitur πετῶνται, non semel, Bud. Metaph. dicitur de iis, quæ rapido cursu aut impetu feruntur, tam inanimis quam animatis, sicut et ἵπταμαι, Il. Π. (149.) de equis, ἅμα πνοιῇσι πετέσθην: Ψ. (506.) τὼ δὲ σπεύδοντε πετέσθην: Ν. (61.) Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν, Αὐτὸς δ' ὥς [ὥστ'] ἵρηξ ὠκύπτερος ὦρτο πέτεσθαι. Epigr. Ἦν βραδὺς Εὐτυχίδης σταδιοδρόμος· ἀλλ' ἐπὶ δεῖπνον Ἔτρεχεν, ὥστε λέγειν, Εὐτυχίδης πέταται. ["Πέτομαι, Phryn. Ecl. 142. Thom. M. 473. 657. 711. 767. Musgr. Ion. 90. Iph. T. 394. Brunck. Aristoph. 2, 138. 139. 161. 169. 170. 184. 191. 197. 201. 244. Œd. T. 1310. ad Diod. S. 1, 321. 2, 102. Heyn. Hom. 4, 451. 5, 144. 6, 324. Jacobs. Anth. 9, 452. Fischer. Palæph. 67. ad Charit. 262. Lennep. ad Phal. 175. ad Lucian. 1, 326. T. H. ad Dial. 84. Toup. Opusc. 1, 497. Rapido cursu feror, Bergl. Alciphr. 241. ad Charit. 309. Conf. c. ἕπομαι, Heyn. Hom. 6, 312. Π. ἐλπίσιν, Valck. ad Phalar. p. xvii. Wakef. S. Cr. 1, 46. ad Charit. 342. Πέτομαι, Πέταμαι, ad Mœr. 304. 311. Πέταμαι, Phryn. Ecl. 143. Thom. M. ll. cc. Jacobs. l. c. Schneid. Anab. p. 42. Fischer. ad Anacr. p. 9. Brunck. p. 105. ad Œd. T. 1310. * Πετάω, Volo, Eust. Il. 452, 29. Rom. Πετάομαι, Mesomedes 3. ad Dionys. H. 1, 225. Brunck. Lectt. in Anal. 13. ad Anacr. p. 105. ad Mœr. 312. ad Lucian. 1, 326. ad Diod. S. 1, 321. De act., Bast. Specim. 9." Schæf. Mss. * Πετάσιμος, Nicet. Annal. 10, 4.]

Κακοπέτης, Male volans, i. q. κακόπτερος, Bud. ex Aristot. [H. A. 9, 15. cf. Ælian. H. A. 4, 47. Apud Schn. Lex. Κακοπετής. * "Ὀξυπέτης, Schol. Od. Γ. 372." Elberling. Mss. * "Παλιμπέτης, Const. Manass. Chron. p. 70." Boiss. Mss.] Ταχυπέτης, Celeriter volans. ["Suid. 2, 754." Wakef. Mss. * Ὑψηλοπέτης, Gl. Præpes, Illustris.] Ὑψιπέτης, Altivolans, Cic. Altivolus, Plin. [Il. N. 822.] Χαμαιπέτης, Humi volans, contr. præcedenti. Ὠκυπέτης, Celeriter volans, i. q. ταχυπέτης, ὠκύπτερος, Hesiod. 'Ε. (1, 210.) ὠκυπέτης ἵρηξ, τανυσίπτερος ὄρνις, Opp. Κ. 3. νώτοισιν ἀκάχμενον ὠκυπέτῃσιν Ἰθὺς ἀκοντίζει μαλερὸν βέλος, Dorsis volucribus. ["Heyn. Hom. 6, 382. 7, 281. Jacobs. Anth. 7, 10. Archias 24. Lobeck. Aj. p. 270." Schæf. Mss.] AT Ὠκυπέτη, ἡ, Harpyiæ nom., Hesiod. Θ. [267. * Ὠτοπέτης, Gl. Auritus.]

Πετεινὸς, Volucris, i. q. πτηνός: πετεινὰ, plur. subst. Volucres, Aves, Aristot. Polit. 1. Pro quo poëtice resoluta vocali, et verso ι in η, DICITUR Πετεηνὸς, Il. B. (459.) ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ, Hesiod. 'Ε. (1, 275.) Ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πετεηνοῖς. Et plur. subst. τὰ πετεηνὰ, Volucres, Il. Φ. (253.) κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν, de aquila: quam Θ. (247.) Ω. (315.) vocat τελειότατον πετεηνῶν: Ρ. (675.) ὑπερουρανίων πετεηνῶν. Aliqua ta-

men exempl. habent πετεεινῶν cum ει in penult., quam scripturam Eust. non agnoscit, agnoscit autem priorem. Ex Epigr. citatur ETIAM Πετηνὸς, sed videtur scr. πετεινός. " Πετεεινὸς quidam scribunt " per ει dipth. in penult., et sic legitur ap. Suid. " quoque in vulg. Edd. Sed pro eo vet. Cod. habet " πετεηνὸς, itemque Hes. et Eust. aliaque proba exem- " plaria." [" Πετεινὸς, Thom. M. 765. ad Charit. 667. Schneid. ad Xen. K.Π. p. 82. Zeun. p. 140. (1, 6, 39.) Jacobs. Anth. 8, 24. 25. 253. Porson. Hec. p. vii. Ed. 2. Lobeck. Aj. p. 238. Wessel. ad Herod. 163. (2, 123.) Πετεεινὸς, Thom. M. l. c. Jacobs. Anth. 6, 121. 7. 80. Porson. l. c. Heyn. Hom. 5, 462. 7, 48. 118. Πετεηνὸς, ibid. Thom. M. l. c. Jacobs. Anth. 6, 121. 7, 80. 8, 24. Valck. Adoniaz. p. 399. Græv. Lectt. Hes. 537." Schæf. Mss. Theognis 1055.]

[* Ἀμφιπέτομαι, Opp. 'A. 2, 448.] Ἀναπέτομαι, Subvolo, Sursum volo, In altum volo, Aristoph. Ὄρν. (1372.) Ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὄλυμπον Πτερύγεσσι κούφαις, Subvolo in cœlum. [* " Ἀναπετώμενος, Geop. 2, 5." Kall. Mss.] Ἀποπέτομαι, Avolo, Dion 43. p. 152. Οἱ δὲ δὴ ἀετοὶ τῶν στρατοπέδων αὐτοῦ τὰς πτέρυγας σείσαντες, πρὸς τὸν Καίσαρα ἀπεπέτοντο. Citatur item pro Revolo e Plut.; sed l. non profertur. [Aristoph. Εἰρ. 719.] Διαπέτομαι, Pervolo, Volando pertranseo, i. q. διίπταμαι supra. [Aristoph. Ὄρν. 1217. " Boiss. Philostr. 524." Schæf. Mss. Omnino vide Porson. ad Eur. Med. 1.] Εἰσπέτομαι ET Εἰσπέταμαι, Involo, Volando introëo. [" Ad Herod. 738." Schæf. Mss.] Pro quo dicitur ETIAM Εἰσπετάομαι, Aristot. H. A. 9, 40. Οὐ θιγγάνει ἄλλον γε ἕως ἂν εἰς τὸ σμῆνος εἰσπετασθῇ, Donec in alveum involarit, i. e. ἕως ἂν εἰς τὸ σμῆνος ἀφίκηται, ut paulo post sequitur. [Ælian.] Ἐκπέτομαι ET Ἐκπέταμαι, Evolo, Theophr. C. Pl. 1, (5, 4.) de semine cupressi, Ὅπερ ἐκπέταται διαχασκόντων τῶν σφαιρίων, Evolant dehiscentibus pilulis, Bud.: Aristoph. Ὄρν. (788.) Ἐκπετόμενος ἂν οὗτος ἠρίστησεν ἐλθὼν οἴκαδε, Aristot. H. A. 9, 40. Ἃ πτερούμενα ἐκπέταται. Dicitur vero ET Ἐκπετάομαι pro eod., Aristot. ibid. de fucis, Ἐὰν δ' ἐκπετασθῶσι, προσφέρονται ῥύβδην ἄνω πρὸς τὸν οὐρανὸν, ἐπιδινοῦντες αὑτοὺς καὶ ὥσπερ ἀπογυμνάζοντες, i. e, ἔξω πετασθῶσι, ut paulo post loquitur. " Ἐκπετήσιμος exp. Volucer, " Volatilis, sed sine exemplo." [Aristoph. Ὄρν. 1355. J. Poll. 2, 18. Ælian. H. A. 3, 5. 43.] Ἐπιπέτομαι ET Ἐπιπετάομαι, Advolo, Involo, Volo super, adversum. [Ælian. H. A. 17, 16. Eur. Hel. 1502.] Καταπέτομαι, ET Καταπετάομαι, Devolo, Volando descendo s. delabor, opp. τῷ ἀναπέτομαι. [" Schol. Theocr. 15, 64." Boiss. Mss. " Καταπέταμαι, Thom. M. 711." Schæf. Mss.] " Καταπετάμενος, Devo- " lans, Volatu delabens." [* Μεταπέτομαι, Lucian. 2, 61.] Παραπέτομαι ET Παραπετάομαι, Advolo, si modo accipi hoc potest pro Juxta volo, A latere volo, Prætervolo. [Aristot. H. A. 1, 864. " Ad Lucian. 1, 326. ad Diod. S. 1, 321. * Παραπέταμαι, Callim. Ep. 11." Schæf. Mss.] Περιπέτομαι, Circumvolo, Lucian. (1, 178.) Περιπέτεσθαι τὰ πελάγη. [* Προσπέτομαι, Gl. Advolo. Lucian. 1, 132. " Brunck. Aj. 282." Schæf. Mss. Porson. ad Eur. Med. 1. * Προσπετάομαι, Schæf. ad Apoll. Rh. T. 2. p. 326. * " Συμπετάμαι, ad Herod. 650." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 117." Wakef. Mss.] Ὑπερπέτομαι, Supervolo, Superne volo, Aristot. H. A. 5. [" Ad Diod. S. 2, 102. Jacobs. Anth. 11, 130. * Ὑπερπέταμαι, ibid. * Ὑπερπετάομαι, ad Diod. S. l. c. * Ὑποπέτομαι, Paus. 324." Schæf. Mss.]

Ποτὴ, Volatus, a πέτομαι, ut νομὴ a νέμομαι, Od. E. (337.) Αἰθυίῃ δ' εἰκυῖα ποτῇ ἀνεδύσατο λίμνης, Mergo volatu similis. Eust. ibi annotat posse etiam in nomin. legi ποτὴ ἀνεδύσατο λίμνης, Volans: scribi vero et ποτὴν, subaudito κατὰ, ut sit κατὰ πτῆσιν. [" Ruhnk. Ep. Cr. 50. 114. Wakef. S. Cr. 1, 96." Schæf. Mss.] Ποτάομαι, i. q. πέτομαι, πετάομαι, Il. B. (462.) Ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι, de avibus: (90.) Αἱ μέν τ' ἔνθα ἅλις πεποτήαται, αἱ δέ τε ἔνθα, Partim huc volant, partim illuc. Scribitur ETIAM Πωτάομαι, sicut στρωφάω, τρωπάω, Eust. " Ποτέομαι, ἥσομαι, i. q. ποτάομαι, " Volo. Apoll. Rh. 2, (227.) διηέριαι ποτέονται. " Sic Hesiod. Θ. (691.) ποτέοντο Χειρὸς ἀπὸ στιβα- " ρῆς, Volabant e manu." " Πεπότημαι, Volavi: a " poëtis usurpatur pro præs. πέτομαι. Apoll. Rh. " (2, 1043.) ἐφαάνθη Ἄλλος ἐπὶ προτέρῳ πεποτημένος. " Sic πεποτήαται, Ion. pro πεπότηνται, Volant, πέ- " τονται, Il. B. (90.) Et in plusquamp. πεπότητο " pro imperf. ἐπέτετο, Volabat. Hesiod. ('A. 148.) " Δεινὴ ἔρις πεπότητο." [" Ποτάομαι, Musgr. Iph. T. 394. Wakef. Eum. 381. Jacobs. Anth. 10, 70. Porson. Med. p. 53. Brunck. Soph. 3, 437. Aristoph. Εἰρ. 830. Heyn. Hom. 4, 451. Mœr. 328. et n., ad Il. E. 50. ad Diod. S. 1, 321. Ποτήμενος, ad Charit. 309. Πεποτημένος, Jacobs. Anth. 8, 181. Ποτέομαι, Wakef. Eum. 1001. Voss Myth. Br. 1, 203. Valck. Callim. 214. Πωτάομαι, Adoniaz. p. 400. ad Mœr. 328. Koen. ad Greg. Cor. 125. Luzac. Exerc. 107. Jacobs. Anth. 8, 406. 9, 173. Porson. l. c. Heyn. Hom. 6, 324. * Πωτήεις, Voss Myth. Br. 1, 152." Schæf. Mss. Nonn. D. 8, 178. Carm. Sibyll. 1. p. 179. * Πώτημα, Æsch. Eum. 250.] Ποτητὸς ET Ποτηνὸς, Volucer, i. q. πτηνὸς, πετεινός: ποτητὰ plur. subst. Volucres, ut πετεινὰ, πετεηνὰ, Od. M. (62.) Τῇ μέν τ' οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται, οὐδὲ πέλειαι. At ποτηνὸς, Alatus, Volucer, citatur ex Eur. (Hipp. 734.) Pro quo Dorice DICITUR Ποτανὸς, Eust., citans e Lamprocle de Pleiadibus, Αἵ ποτανοῖς ὁμώνυμοι πελειάσιν ἐν αἰθέρι κεῖνται. [" Ποτηνὸς, Toup. Emendd. 2, 117. Heind. ad Plat. Phædr. 268. Ποτανὸς, Musgr. Hel. 1503. Wakef. Alc. 466. Brunck. Hipp. p. 367. Valck. p. 243." Schæf. Mss. * Ὑψιπότητος, Nonn. D. 5, 295.] Ἀμφιποτάομαι, Circumvolo, Il. B. (315.) Μήτηρ δ' ἀμφεποτᾶτο ὀδυρομένη φίλα τέκνα. Ubi tamen Cic. vertit non Circumvolabat, sed Supervolabat, fortassis metri causa: Nona super tremulo genitrix clangore volabat. [* Ἀναποτάομαι, Schol. Aristoph. A. 775.] Ἐκποτάομαι et Ἐκποτέομαι, Evolo. At metaph., Il. T. (357.) ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται, pro Decidunt. [" Heyn. Hom. 7, 682. Lennep. ad Phal. 175. τὰς φρένας, Valck. ad Herod. 276. ad Theocr. x. Id. p. 44. 143. 242. 400. Wakef. S. Cr. 1, 46." Schæf. Mss.] Scribitur vero ET Ἐκπωτάομαι per ω in secunda, Eust., sicut et in πωτάομαι. [" Babrias 34." Wakef. Mss.] Ἐπιποτάομαι, Advolo, Supervolo, Diosc. 5, 85. de pompholyge, Ἔτι δὲ κουφοτάτη, ὡς δύνασθαι ἐπιποτᾶσθαι τῷ ἀέρι, Ruell., Ut in auras evolare possit. Notandum vero esse terminationem ποιητικωτέραν, ideoque scripturam h. l. posse esse suspectam. [" Abresch. Æsch. 2, 54. Valck. Diatr. 264. * Ἐπιπωτάομαι, Philipp. 32." Schæf. Mss.] " Περιποτάομαι, Circumvolito: περιπέτομαι, Soph." [Œd. T. 489. * Ὑπερποτάομαι, Theocr. 15, 120.]

ἼΠΤΩ, SIVE Ἴπω, Noceo, Damnum infero, Lædo, βλάπτω. Pass. quoque vox ejusd. est signif., Il. B. (193.) de mente Atridæ, Νῦν μὲν πειρᾶται, τάχα δ' ἴψεται υἷας Ἀχαιῶν: A. (454.) in precatione Chrysæ ad Apollinem, Τίμησας μὲν ἐμὲ, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν, i. e. ἔβλαψας. Sunt autem qui ab ἶψ derivent: alii contra nomen illud ab hoc verbo deducunt. Invenitur autem ETIAM Ἐξίπεται ap. Hes., expositum ἐκπιέζεται, tanquam sc. a th. Ἴπω. [" Ἴπτω, Heyn. Hom. 4, 6. 122. 229. Lobeck. Aj. p. 326. Brunck. Aristoph. 3, 41. Valck. Anim. ad Ammon. 104. Ilgen. Hymn. 429. Ἴπτω, Ἴπω, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 166. Ruhnk. Ep. Cr. 40. 137." Schæf. Mss. Strabo 8. p. 569. Theocr. 30, 19. Ἴψαντο, Hesychio ἐμίσησαν: ἴψεται· κακώσει, ἐνοχλήσει: ἰψόμενον· φθίνοντα.] Δίψαι, Hesychio βλάψαι: " forsan a th. δίπτω, i. q. ἴπτω. Affert Idem et δίψιον " pro βλαπτικόν." " Κίψει, Eid. κακοποιεῖ, quod et " ἴπτει." " Ἀνίψανον, Hesychio et Lex. meo vet. οὐ " βεβλαμμένον, ἀδιάφθορον, Illæsum, Ab omni corru- " ptione intactum. Sed addunt, quibusdam esse ἡλι- " κίας τάξιν, Eadem ap. Etym. leguntur, sed ap. eum " scriptum est ἀνίψαλλον, quod παρὰ τὸ ἴπτω derivat, " exponens ἀβλαβὲς, et τὸ ἄνευ τοῦ ἰάπτεσθαι." [* Πολύϊψιος, ad Dionys. H. de Comp. Verb. 201. Schæf.] Ἶπος, Muscipula, ἡ παγὶς τῶν μυῶν, ἡ μνάγρα,

Eust. J. Poll.: ab ἴπτω, quod muribus noceat et perniciem afferat, eos opprimat. Nam ἶπος accipiendum hic est pro Eo muscipularum genere, quo mures opprimuntur: unde ἰπούς, scribitur enim et oxytonως, Hes. esse dicit τὸ ἐμπῖπτον τοῖς μυσὶ ξύλον. || Officina fullonis, Fullonica, τὸ τῶν κναφέων ἐργαλεῖον, J. Poll. ex Archilocho citans, κέαται ἐν ἴπῳ. || Exp. etiam κόλασις, τιμωρία, Pœna, Supplicium, Prætorium. || Potus, πόσις, ut ap. Hippocr. in Μοχλικῷ Gal. exp. || Scribitur vero et ἶπος, cum circumflexo, quod exp. πιεσμὸς, Pressus, sive Pressura, Pind. Ὀ. 4, (10.) ὦ Κρόνου παῖ, ὃς Αἴτναν ἔχεις, Ἶπον ἠνεμόεσσαν ἑκατογ-Κεφάλα Τυφῶνος, Onus ventosum, quo centiceps Typhon premitur. Apud J. Poll. autem aspero spiritu scribitur ἵπος et ἱπόω, contra quam in aliis libris: ap. Hes. autem est etiam ἱπποῦμεν et ἱππούμενος, idque suo loco, i. e. post Ἱππότης. ["Ιπος, Gl. Pressorium, ubi Prensurium. T. H. ad Aristoph. Πλ. p. 278. 280. Barker. in Classical Journal T. 9. p. 114. Pind. Ὀ. 4, 11. "Ἶπος, Callim. 1, 525. Bentl. Aristoph. 320. Ἶπος, Heringa Obs. 104. Toup. Opusc. 1, 178. Dawes. M. Cr. 200. Ἶπος, ἴπος, Brunck. Aristoph. 1, 268. Kuster. 14." Schæf. Mss.] Apud Hes. est ETIAM Εἶπος, παγὶς, καὶ πᾶν βάρος. [J. Poll. 10, 155. Ἐν δὲ Πλούτῳ (816.) εἰπὸν τὴν μυάγραν καλεῖ, sc. Aristoph.] " Εἶλος, Hesychio πᾶν τὸ ἐπιπῖπτον " βάρος, et τὸ ἐν ταῖς πάγαις ἐπιπῖπτον ξύλον: quod " et εἶπος. At Εἶλος, τὸ, VV. LL. afferunt pro " Frænum, Habena, Vinculum: nescio unde."

Ἰπόω, Premo, more fullonum aut muscipulæ, πιέζω, Suid. ex Aristoph. Ἱππ. (924.) Ἰπούμενος ταῖς συμφοραῖς, J. Poll. e Cratino, δώσεις ἐμοὶ Καλὴν δίκην ἰπούμενος ταῖς συμφοραῖς, Dabis mihi luculentas pœnas pressus miseriis. Annotat J. Poll. verbum ἰποῦν et ἰποῦσθαι acceptum pro ἀποθλίβεσθαι, πιέζεσθαι, κναφεύειν, fullonum esse proprium: ap. eum, sed perperam, scribitur ἱππούμενος. Ex Aristoph. [l. c. ubi vide Br.] Eust. citat, ἰπούμενος ταῖς εἰσφοραῖς, exponens βλαπτόμενος. [Gl. Ἴπωται, Pressatum est, ubi Præsatum. Omnino v. Barker. in Classical Journal T. 9. p. 114. " Bibl. Crit. 2, 4. p. 43. Wessel. ad Herod. 146. Brunck. Aristoph. 1, 24. (A. 291.) 268. 3, 41." Schæf. Mss. Ἰπνόω pro ἰπόω, ignotum Græciæ esse verbum notavit T. H. ad Aristoph. Πλ. p. 278. Vide notata ad Æsch. Pr. 365. * Ἴπωσις, Gl. ἡ * σφίγξις, Pressus, ubi εἴπωσις: Hippocr. 814. ubi ἵππωσις. * Ἰπωτήρ, unde * Ἰπωτήριον ληνοῦ, Gl. Prelum, ubi editum est εἰπ. λινοῦ. * Ἀπιπόω, Herod. 2, 94.] Ἐξιπόω, Exprimo, Diosc. 5. Ἐξίπωσον τὸ ὕδωρ, Aquam exprimito, Idem, Εἶτα ἀποθλίβων πρὸς πλάκα, ἐξίπου: 1, 54. Καὶ πάλιν ἐξίπου: paulo ante, Ἐάσας τὴν νύκτα ἔκθλιβε: paulo post, ἐκπίεζε. Gal. de LL. Aff. 1. Σκύλλαν εἰς κάμινον ἐγκρίψας ὥσπερ κολοκύνθην, ὅταν μαλακὴ γένηται, ἐξίπωσον, Cumque mollis fiet, exprimito. Et pass. Ἐξιπόομαι, Exprimor. Diosc. ἐξιπωμένα ῥόδα, Intritu pressa, expressa: ἐξιπωθὲν ἔλαιον, i. q. ἐκπιεσθὲν, ut ipse Idem inquit. Bud. Medicamenta autem aliqua dicuntur ἐξιποῦν, quæ malos humores extrahunt ac velut exprimunt et expurgant. Unde et ἐξιπούμενος ab Hes. exp. καθαιρόμενος. Aëtius 13, 2. de emplastrorum, quæ a cane morsis adhibentur, facultate, Καὶ γὰρ τὸν ἰώδη χυμὸν ἐξιποῦσι καὶ * ἐκτυλοῦσι τὸν τῶν ὀδόντων ἐπίπαγον, Venenosum humorem e dentium morsu relictum expurgant et quasi exprimunt. [Geop. 9, 31. " Wessel. ad Herod. 146. Brunck. Aristoph. 1, 24. (A. 291.) Schneider. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 63." Schæf. Mss.] Ἐξιπωτικὸς, Cui exprimendi vis inest, Extrahendi et expurgandi vi præditus: φάρμακα, Medicamenta, quibus inest vis extrahendi et expurgandi, ac velut exprimendi malos humores: ead. fere, quæ διαφορητικὰ, ἐπισπαστικὰ, Discussoria, Attractoria. Gal. κ. Γένη 7. Θεραπεύεται ταῦτα διὰ φαρμάκων διαφορούντων μὲν δηλονότι τὸ παχυνθὲν ὑγρὸν, οὐ μὴν ἰσχυρῶς γε καὶ ἀθρόως τοῦτο ποιούντων, ὡς τὰ διαφορητικὰ ποιοῦσι φάρμακα· καλοῦσι δὲ ἐπισπαστικά τε καὶ ἑ, τὰ τοιαῦτα.

¶ Ἰπνὸς, s. Ἶπνος, Furnus, Testus, Testum, φοῦρνος, κλίβανος, Hes. Eust. Sic accipit Erotian. h. Ari-

A stoph. l. Ὄρν. (435. τὴν πανοπλίαν ταύτην) κρεμάσατον τύχῃ ἀγαθῇ Εἰς τὸν ἰπνὸν εἴσω, πλησίον τοῦ πιστάτου: at Schol. ibi annotat, ἰπνὸν proprie esse Caminum: καταχρηστικῶς autem poni pro ἐσχάρα, Focus. || Caminus, κάμινος, καπνοδόκη, Hes. Schol. Aristoph. Erotian. ap. Hippocr.: ap. quem tamen esse qui ἴπνον pro Furno accipiant, idem Erotian. annotat. || Culina, μαγειρεῖον, Aristoph. Πλ. (815.) Ὁ δ' ἰπνὸς [ἶπος Br.] ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος: Σφ. (139.) εἰς τὸν ἰπνὸν εἰσελήλυθε, Καὶ μυσπολεῖ τι καταδεδυκώς: (837.) Ὁ κύων παρᾴξας εἰς τὸν ἰπνὸν, ἐξαρπάσας Τροφαλίδα τυροῦ Σικελὴν, κατεδήδοκε. In his tribus ll. et ap. Schol. et in textu oxytonως scribitur. || Lampas, Lychnus, λαμπτὴρ, φανὸς, λύχνος, Aristoph. Εἰρ. (839.) ἀπὸ δείπνου τινὲς Τῶν πλουσίων οὗτοι βαδίζουσ' ἀστέρων, Ἰπνοὺς ἔχοντες· ἐν δὲ τοῖς ἰπνοῖσι πῦρ. || Ibid. (536.) Κόλπου γυναικῶν διατρεχουσῶν εἰς ἰπνὸν, Schol. ἰπνὸν positum annotat pro ἀγρόν. || Aristoph. Cocalo (Fr. 10.) ἰπνὸν appellavit τὸν κοπρῶνα, Sterquilinium, J. Poll. (5, 91.) Hes. Apud quem Hes. in

B hac signif. scribitur ἰπὸς, at ap. J. Poll. ἴπος cum accentu et spiritu leni in penult. || Pars navis, Hes. Notandum vero, Cyrillum inter ἶπος et ἰπὸς hanc constituere differentiam, ut cum oxytonum est, Furnum signif.: cum paroxytonum, Laternam, Lampadem, τὸν φανόν. Quæ tamen scriptura non observatur. Ceterum quod ad etymon attinet, Eust. ab ἴπτω derivat, una cum ἶπος et ἰπόω, etymologiæ autem rationem non affert. [" Thom. M. 592. Dawes. M. Cr. 200. 454. Jacobs. Anth. 8, 166. Brunck. Aristoph. 1, 268. Kuster. 14. Bentl. 320. T. H. ad Plutum p. 278. Toup. Opusc. 1, 177. ad Timæi Lex. 150. Heringa Obs. 163. ad Diod. S. 1, 187. Sterquilinium, Aristoph. Fr. 254. Ruhnk. Ep. Cr. 177. Sella familiarica, Toup. Add. in Theocr. 404." Schæf. Mss. Lampas, Ælian. H. A. 2, 8. * Ἴπνον, Theophr. H. Pl. 4, 10, 1. * Ἰπνοκαὴς, Lucian. 2, 331. * Ἰπνοκήϊον, Lobeck. Phryn. 525. Hesychio φρύγιον. * Ἰπνοκαύστης, Gl. Furnarius.] Ἰπνολέβης, ET Ἰπνολεβήτιον, Vas s. Lebes ad aquam in furno

C s. testo calefaciendam, Lucian. (2, 333.) Ὁ μέντοι ἰπνολέβης ὑπερπαφλάζων, ἐς κεφαλὴν ἡμῖν ἐπέτρεπε τοὺς ἄνθρακας. J. Poll. 10. θερμαντῆρες, θερμαστρίδες, θερμαντήρια, χαλκία, ἐσχαρίδες, λέβητες, λεβητάρια, ἰπνολεβήτια, Vasa, in quibus calefit aqua, ἵνα τὸ ὕδωρ θερμαίνεται. [" Ἰπνολέβης, ad Charit. 406. Jacobs. Anth. 10, 43. ad Lucian. 2, 333." Schæf. Mss. Casaub. ad Theophr. Char. c. 9. p. 119. Athen. 98. Voss. ad Catull. p. 318. * " Ἰπνοπλάθος, * Ἰπνοπλάστης, Heind. ad Plat. Theæt. 298(=147.) Timæi Lex. 149. et n. * Ἰπνοπλάθης, ibid." Schæf. Mss. J. Poll. 7, 163. Harpocr.] Ἰπνοποιὸς, Qui furnos fabricatur, Lucian. (1, 26.) Καὶ αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι τοὺς χυτρέας καὶ ἰπνοποιοὺς, καὶ πάντας, ὅσοι πηλουργοὶ, προμηθέας ἀπεκάλουν. Ἰπνόω, In furno s. camino uro, In furnum s. caminum conjicio, Æsch. Pr. (364.) de ipso Prometheo, Κεῖται στενωποῦ πλησίον θαλασσίου Ἰπνούμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο, Ardens sub Ætnæ radicibus velut in camino. Sic legit etiam Aristoph. Schol. Posset tamen fortassis legi etiam ἰπούμενος ab

D ἶπος: quo vocabulo in ead. re usus est Pind., ut paulo ante in Ἶπος videre potes. [* Ἰπνεύω, T. H. ad Plutum p. 280.] Ἰπνίτης, Furnaceus, Testuaceus: ἄρτος, Athen. (109.) Panis furnaceus, in furno coctus. E Timocle, καταμαθὼν δὲ κειμένην σκάφην Θερμῶν ἰπνιτῶν ἤσθιον. [Rufus 146. " Toup. Opusc. 1, 180. 2, 104. ad Diod. S. 1, 188. Jacobs. Anth. 8, 166." Schæf. Mss.] Ἴπνιος, Qui e furno est, furni est: λύματα, Purgamenta et sordes e furno. Aristoph. Schol. e Callim. (Fr. 216.) Σὺν δ' ἄμυδις φορυτόν τε καὶ ἴπνια λύματ' ἄειρεν. Q. tamen in l. ipse Schol. intelligit τὴν κόπρον τῶν ζώων. Idem Schol. ἴπνια subst. accipi tradit pro τὰ ἀποκαθάρματα τοῦ ἰπνοῦ, ἢ τὰ πρὸς τὴν κάμινον ἐπιτήδεια καύσιμα, Furni s. Camini sordes, Quæ in camino accendi et uri possunt. [" Ruhnk. Ep. Cr. 176. Toup. Opusc. 1, 177." Schæf. Mss.]

¶ Ἴψ, ἰπὸς, Vermis species, qui cornua corrodit, Od. Φ. (394.) de Ulysse arcum inspectante, Πάντῃ ἀναστροφέων [—ωφῶν,] πειρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα, Μὴ κέρας [κέρα] ἶπες ἔδοιεν, ἀποιχομένοιο ἄνακτος. De-

rivatur autem ab ἵπτω, i. e. βλάπτω, quod cornibus sua corrosione noceat. || Accipitur etiam pro Vermiculis, qui vites s. vitium oculos infestant: licet eos proprio nomine ἶκας Alcæus nominasse existimetur. Vide Ammon. [Barker. ad Etym. M. 1093. Theophr. H. Pl. 8, 10, 5. C. Pl. 3, 22, 5. " Ammon. 74. Valck. Anim. 101. Koen. ad Greg. Cor. 272." Schæf. Mss. * Ἰψιφαγία, Lexic. de Spir. p. 230.] Ἰποκτόνος, Qui vermiculos vitium oculos infestantes occidit, Eust. Ἐρυθραῖοι δὲ Ἡρακλῆν Ἰποκτόνον σεβάζονται, ὡς φθείροντα τοὺς ἀμπελοφάγους ἶπας. [Barker. l. c.]

"*ΙΣ, ἰνὸς, ἡ, Fibra. Sunt autem fibræ fila quædam oblonga, gracilia, alba, solida, valida, omnis generis partibus inserta. Quarum cum multiplex differentia sit, præcipua tamen est quod aliæ nervosæ sint et sentientes, aliæ prodeant a ligamentis in fila tenuissima diductis sensus expertes. Alia quoque a situ sumitur, a quo fibræ aliæ rectæ, aliæ transversæ, aliæ obliquæ dicuntur. Rectæ vocantur quæ secundum corporis longitudinem feruntur: transversæ, quæ rectas intersecant ad angulos rectos æquales: obliquæ, quæ medio inter eas situ utrasque intersecant ad angulos inæquales, unum acutum et alterum obtusum. Propria fibrarum actio est ipsarum in se contractio: quæ quidem pro vario fibrarum situ opus quoque varium exercet. Nam rectæ attrahunt, transversæ expellunt, obliquæ retinent, præsertim aliis duobus fibrarum generibus adjutæ. Retentio enim firmissima est omnibus fibris simul contractis circa id quod continetur. Insunt autem fibræ omnibus partibus animalibus, vitalibus et naturalibus, per quas singulæ muneribus suis defunguntur. Quinetiam cutis tota fibris multis a partium subjectarum nervis prodeuntibus plena est, per quas cum partibus ipsis connectitur et sentit. Hæc inter alia e Gorr. Venio nunc ad exempla. Il. Ψ. (191.) μὴ πρὶν μένος ἠελίοιο Σκήλῃ ἀμφὶ περὶ χρόα ἴνεσιν ἠδὲ μέλεσσι, Ne solis vis cutem fibras et artus circumvestientem exarefaceret: Il. E. [Apoll. Rh. 2, 826.] μέσσας δὲ σὺν ὀστέῳ ἶνας ἔκερσε, Fibras et nervosa ligamenta. Od. Λ. (218.) Οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἶνες ἔχουσι, Fibræ enim carnes et ossa continent, veluti ligamenta. Prosæ etiam scriptt. eod. modo utuntur h. v. Hippocr. de Nat. Infantis, Ἐν δὲ τῷ ὑμένι ἐφαίνοντο ἐνεοῦσαι ἶνες λευκαὶ καὶ παχεῖαι. Sic Aristot. H. A. 3. Ἶνας ἔχουσι, Fibras habent. Et in Epigr. ἶνας αὐχενίους. Transfertur hæc vox et ad inanimata, ut herbas: in quarum foliis a tergo non aliter quam in hominis dorso, spina a reliquo folio veluti costa et pulvinus eminet: divisiones enim eas intersectionesque Græci ἶνας vocant. Plin. aliquando fibras, aliquando nervos, aliquando dorsum, aliquando venas appellavit. Sic Theophr. H. Pl. 1, (1, 11.) inter ceteras plantarum partes numerat μήτραν, ἶνας, φλέβας, Medullam, fibras, venas. Gal. (9, 354.) ἶνα vocat etiam lineolam illam quæ literam θ per transversum secat: initio Comm. in Epidem. l. 6. Τάχα θύραι μὲν ἦν γεγραμμένον διὰ τοῦ θ., τῆς μέσης δὲ γραμμῆς ἐν αὐτῇ διαφθαρείσης, ἔδοξεν ὁ βιβλιογράφος οὐραὶ γεγράφθαι· δυνατὸν γὰρ δὴ οὕτω καὶ λεπτῆς ἰνὸς ἀπολωλυίας, συναπόλλυσθαι τὴν γραφὴν ταύτην. || Porro quoniam virium corporis bona pars consistit in fibris, s. iis partibus quæ fibras multas habent et nervosæ sunt, ideo ἶς a poëtis accipitur etiam pro Vis, Robur: ἰσχὺς, δύναμις. Il. E. (245.) Ἶν', ἀπέλεθρον ἔχοντας. Od. Σ. (3.) οὐδέ οἱ ἦν ἶς Οὐδὲ βίη: Φ. (282.) εἴ μοι ἔτ' ἐστὶν Ἶς, οἵη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι. Hesiod. Ἔ. (2, 135.) πώεα δ' οὔτι—διάησιν Ἶς ἀνέμου βορέου, Vis aquilonis. Sed hic ἶς βορέαο periphrastice etiam dictum videri potest pro βορέας, ut ἶς ποταμοῖο ap. Hom. pro ποταμός: Il. Φ. (356.) Καίετο δ' ἶς ποταμοῖο. Sic vero idem Hom. dicit ἶς Ὀδυσῆος et ἶς Τηλεμάχοιο, et ἶς Ἡρακληείη, pro Ὀδυσσεὺς, Τηλέμαχος, Ἡρακλῆς. Il. Ψ. (720.) κρατερὴ δ' ἔχεν ἶς Ὀδυσῆος. Od. B. (409.) Τοῖσι δὲ καὶ μετέειφ' ἱερὴ ἶς Τηλεμάχοιο. Hesiod. (Θ. 332.) "Ἀλλά ἑ ἶς ἐδάμασσε βίης Ἡρακληείης: (951.) Ἶς Ἡρακλῆος τελέσας στονόεντας ἀέθλους. Itidem Hom. dicit σθένος Ὠρίωνος, et μένος Αἰακίδαο, et βίη Ἡρακλῆος. || Denique Fluvii nomen esse dicitur." [" Wakef. Eum. 301. Timon Phl. 11. Jacobs. Anth. 12, 437. Heyn. Hom. 5, 6. 312. 7, 367. 8, 144. 184. Valck. Callim. 27. Moldenh. Tentam. in Theophr. H. Pl. 91. Periphrasi inserviens, Valck. Anim. ad Ammon. 143. Wolf. ad Hesiod. 94. Vena, Theocr. 1, 43. v. Valck. Ἶς, ἶς, Koen. ad Greg. Cor. 296." Schæf. Mss. Callim. Hymn. in Cer. 94. Arat. 286. 427. Pind. Ἰ. 8, 113. Aristoph. Εἰρ. 86. Orph. A. 358.] " Εἶνες, Hesychio νεῦρα, Nervi." "Ἰναία, Eid. est δύναμις, Vis, Robur, παρὰ τὰς ἶνας." "Ἰνοειδὴς, Fibræ similis, Nervosus. Derivatum inde ET Ἰνώδης, itidem Fibræ similis, Nervosus: ut Aristot. H. A. 1. (2, 17.) Ἰνώδεσι καὶ λεπτοῖς ὑμενίοις, Fibrarum instar tenuibus membranulis, s. Extenuatis in venas membranulis, Gaza." [Geopon. 3, 8. *Ἄϊνος, Theophr. H. Pl. 1, 5, 3. 8, 3, 1.] " Εὔϊνος, Bene fibratus, Nervosus." ["Wakef. Trach. 12. Heyn. Hom. 7, 266." Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 3, 10, 1.] " Λεπτόϊνος, Tenues nervos s. exiles fibras habens," [3, 9, 3.] " Πολύϊνος, Multas habens fibras s. venas," [3, 10, 3. 3, 11, 1. 5, 1, 5. *Ἰνόω, i. q. ἐνδυναμῶ, Herodian. Epimer. 49. *Ἐξινιάζω, Athen. 406. ἐγκεφάλους ἐξινιασθέντας: Schneider. confert Cerebella enervata ap. Apicium 4, 2. Schweigh. vertit Cerebra probe expurgata. "Ἐξινιάζω et *Ἐξινίζω, ap. Gal. 2. 199." Corai. Mss.] "NECNON Ἰνίον inde ortum est: quod alii dicunt esse τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου νεῦρον, Posteriorem colli nervum: alii τὸ ἀπὸ τῆς τοῦ ἐγκεφάλου βάσεως ἐπὶ τὰ πλατέα νεῦρα, ἃ δὴ τὴν ἰσχὺν ἡμῶν ἔχειν δοκεῖ: Scholiastes Homeri τὸ κοῖλον τοῦ τένοντος, διὰ τὸ νευρῶδες εἶναι: vel πλατὺ καὶ παχὺ νεῦρον τὸ καθῆκον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τὸν αὐχένα: omnes autem sic nominatum innuentes διὰ τὸ ἰνῶδες καὶ νευρῶδες εἶναι, Quod fibrosum sit et nervosum: et sunt qui ἰδνοῦσθαι hinc dictum arbitrentur: id enim esse Incurvari, et quidem tendine cervicis ad inferiora concidente, et ad humeros contracto. Latine Occiput et Occipitium interpretantur. Utitur porro h. v. Homerus Il. E. (73.) dicens, Βεβλήκει κεφαλῆς κατὰ ἰνίον ὀξέϊ δουρί." ["Heyn. Hom. 5, 16. 6, 614. 7, 759. Lobeck. Aj. p. 354. Thom. M. 129. 157. Valck. Phœn. p. 734. ad Charit. 341." Schæf. Mss. Gal. 4, 31. Rufus p. 23.] "Ἐφίνους, Hes. dici scribit τὰς ἐπὶ τοῦ ἰνίου σάρκας." " Verum ET Ἶνις, quo significatur νέος υἱὸς et βρέφος, hinc originem traxisse putatur, quoniam οἱ υἱοὶ δύναμίς εἰσι τῶν πατέρων, et vis roburque parentum in liberorum procreationem insumitur. Subscribunt huic etymo præter Etym. Eust. quoque, et Theocriti Schol. Euripides vero" [Androm. 800. Iph. A. 119.] "pro Filia hoc ἶνις usurpasse fertur." [" Valck. Diatr. 115. 131. 136. Ἶνις, (sic,) Eur. Tro. 570. Wakef. Herc. F. 1185. Trach. 116. Jacobs. Anth. 7, 216. 219." Schæf. Mss.]

"Ἶφι, Hesychio ἰσχυρῶς, μεγάλως, Valide, Fortiter, Magno animo, vel Magna cum potentia. Il. A. (38.) ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις. Apud Etym. ex Euphor. Ἶφι βιαζομένη. Multa hinc sunt Nomm. propria: Virorum, ut Ἰφιδάμας, Ἰφικλῆς s. Ἴφικλος, Ἰφικράτης, Ἴφιτος: Mulierum, ut Ἰφιγένεια, Ἰφιμέδεια, Ἰφινόη, Ἰφιάνασσα." [Schol. Ven. Il. A. 151. deducit ab ἰνόφι. "Toup. Opusc. 2, 247. Græv. Lectt. Hes. 571. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 405. Heyn. Hom. 4, 529. 7, 761. 8, 37. Est dat. contract. nominis ἶς cum φι paragogico. Ab inus. ἶφις, Vis, ad Charit. 730. *Ἰφιγένη, 607. ad Eur. Iph. T. 811. Callim. 1, 489. *Ἰφιγόνη, Eur. El. 1023. et Musgr. Ἰφιγένη, Ἰφιγόνη, Pierson. Veris. 22. Ἰφιγένεια, Marcellus 53. et Jacobs." Schæf. Mss. Ἴφικλος, Lobeck. Phryn. 234.] " Ἰφικρατῆρες, Hesychio ὑποδήματος εἶδος, Genus calceamenti: pro quo Suid. habet Ἰφικρατίδες, annotans et ipse esse Genus

" calceamenti denominatum ab Iphicrate Athenien-
" sium duce, filio sutoris. Idemque hoc exemplum
" affert e Damascio, Τὰς Ἀττικὰς Ἰφικρατίδας ἢ τὰ
" συνήθη σάνδαλα περιδεδεμένος περιενόστει." [" Ad Cornel. Nep. 293. Bergler. Alciphr. 418. ad Diod. S. 2, 36." Schæf. Mss.] "Ἴφιος, ET Ἶφις, Robustus, " Fortis. Hesychio Ἶφις est ταχὺς, Celer, Velox: af" ferenti et Ἶφιν pro καλήν. Affert Idem ἴφιον et pro " λιπαρὸν, Pingue s. Pinguem: quomodo et Etym. " annotat ἴφια μῆλα dici τὰ εὐτραφῆ vel * ἰσχυροποιὰ " τῶν ἐσθιόντων: sed addens, κατ' εὐφημισμὸν quo" que sic nominata dici posse velut ἀσθενῆ καὶ οὐκ " ἰσχυρά: Suid. vero exp. ἰσχυρῶς βαδίζοντα. Legi" tur porro hoc ἴφια μῆλα ap. Hom. (Il. E. 556.) " redditurque Bene habitæ, Vegetæ, Pingues, Lætæ " oves." [" Toup. Opusc. 1, 270. Heyn. Hom. 5, 107." Schæf. Mss.] "Ἴφθιμος, Generosus, Fortis: ἀν" δρεῖος, γενναῖος, δαΐφρων, Eustathio et aliis, quibus " videtur esse quasi ἰφίθυμος, per sync. et τροπὴν " τοῦ υ. Il. A. (3.) Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς ἄϊδι " προΐαψεν: E. (415.) Ἰφθίμη ἄλοχος. Aliquando B " redditur non tantum Fortis, Animosus, sed etiam " Viribus potens, Robustus: ut Od. K. (534.) Ἰφθί" μῳ Ἀΐδῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ: Il. Π. (620.) χα" λεπόν σε καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα: Il. Ψ. (260.) βοῶν " τ' ἴφθιμα κάρηνα." [" Wessel. Diss. Herod. 30. Wassenb. ad Hom. 20. 131. Heyn. 5, 85. 6, 132. 7, 631. An digamma habeat, 4, 6." Schæf. Mss. Ἰφθίμη φιλότης, Dionys. P. 655. Apud Quint. Sm. 13, 334. legitur ἰφθιμένοιο, forsan corrupte.] "Ἐπίφθι" μος, Fortis, VV. LL. Sed vereor ne per errorem " facta sit hæc compositio: aspectis per transennam " duntaxat Hesychii verbis, ἐπ' ἰφθίμῳ, ἐπὶ τῇ ἰσχυ" ρᾷ: quasi sc. legeretur illic ἐπιφθίμῳ composite: " cujus nominativus esset ἐπίφθιμος."

ΙΣΟΣ, vel Ἴσος, nam et producta et correpta priore C syllaba reperitur, Æqualis, Par, Il. Υ. (100.) εἰ δὲ θεός περ Ἶσον τείνειεν πολέμου τέλος: Ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, non semel: (I. 612.) Ἶσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς, ubi adverbialiter accipi dicere possumus: E. (440.) μηδὲ θεοῖσιν Ἶσ' ἔθελε φρονέειν. Apud Eund. non semel, ὡς μή τις ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης, subaudito subst.: pro ἰσομοιρίας, Virili parte. Bud. Utitur vero idem Poëta sæpe pro ὅμοιος, Similis: Il. A. (297.) Ἐν δ' ἔπεσ' ὑσμίνῃ, ὑπεραέϊ ἶσος ἀέλλῃ, ubi scribit Eust. accipi manifeste pro ὅμοιος. At vero interdum pro ὅμοιος quidem sumi ab Hom., sed ita tamen ut sit ἐμφαντικώτερον, idem Gramm. alibi annotat. Exp. certe ἶσα, ὅμοια, in illo etiam l., quem ex Il. E. protuli; sed ego non video, quid obstet, quominus in altera signif. ibi sumatur. Annotat vero Idem ab Hom. quidem priorem hujus nominis produci, a Tragicis autem corripi. Quibus addo, prosæ scriptt. hos potius secutos esse quam illum, utpote ap. quos ἴσος frequentius reperiatur quam ἶσος. Invenitur autem ap. Hesiod. utraque syllabæ quantitas in h. v.: sc. ἶσος, D ut (Ἔ. 2, 325.) Μηδὲ κασιγνήτῳ ἶσον ποιεῖσθαι ἑταῖρον: et alicubi ἴσος, ut (370.) Μηδὲ δυωδεκάμηνον ἴσον καὶ τοῦτο τέτυκται. || At in soluta oratione ἴσος, Æqualis, Par, interdum vero et Æquus, ut paulo post docebo, ἴσον μέρος, Aristoph., Æqualis portio. Apud Athen. e quibusdam Comicis, ἴσος ἴσῳ κεκραμένος, subaudi οἶνος ὕδατι: ut sit ἴσος οἶνος ἴσῳ ὕδατι: de Vino pari aquæ mensura temperato. Dicitur etiam (κύλιξ) ἴσον ἴσῳ κεκραμένη, ab Aristoph. [Philonide ap. Athen. 472.] At vero ἴσον et πλέον opp. Isocr. Οὐ μόνον ἴσον, ἀλλὰ καὶ πλέον ἔχοντες ἀπέρχεσθε. Sic Xen. (K. Π. 2, 2, 12.) ἴσων τυγχάνειν et πλεονεκτεῖν inter se opp. Et quod Latini dicunt Par pari referre, Gr. dicunt τοῖς ἴσοις ἀμείβεσθαι. Sunt vero et qui interpr. ἴσον ἴσῳ ἐπιφέρειν. Et illud τῶν ἴσων τυγχάνειν ap. Strab., est etiam Pœnam parem, i. e. meritam et condignam, Damnum accipere, Bud. Interdum cum dat. personæ: Ἴσον σοι εἰσφέρω e Dem. pro Confero paria tibi, i. e. tantum, quantum tu: (528.) τὸ ἴσον, sequente ὅσον: Τὸ ἴσον τῷ δημοσίῳ προστιμᾶν οἱ νόμοι κελεύουσιν ὅσον περ ἂν τῷ ἰδιώτῃ, Tanti publice damnare, quanti privato damnatus est, Bud. Et Xen. K. Π. 1, (4, 5.) Εἰς τὸ ἴσον

A ἀφίκετο τῇ ἱππικῇ τοῖς ἡλικιώταις. Interdum ἴσον et δίκαιον copulant, ubi meminisse oportet vocab. Latini Æqualis deducti ab Æquus Justum itidem significante, Epist. Philippi, Πῶς ἐστι τοῦτ' ἴσον ἢ δίκαιον; Et, Ἴση καὶ δικαία εἰρήνη, Dem. Idem (320.) Ἐκ ποίας γὰρ ἴσης ἢ δικαίας προφάσεως, Αἰσχίνῃ, τῷ Γλαυκοθέας — ξένος, ἢ φίλος, ἢ γνώριμος ἦν Φίλιππος; Æqua, Non culpanda. Bud. Sed et ἴσον pro δίκαιον ap. Thuc., si ejus Scholiastæ credimus. Frequenter vero ὅμοια quoque jungitur cum ἴσα: Xen. (Ἔ. 7, 1, 1.) Ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις, pro Æquis conditionibus. Et in sing. Ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ, Thuc. sæpe, et reliqui, vel ἐπὶ τῇ ἴσῃ cum articulo, Pari jure et conditione; Æquali utrimque conditione juris sui obtinendi. Sed hic subauditur subst., Bud. 976. ubi affert et ἴσης ex Hom. pro ἰσομοιρίας. Apud Thuc. alicubi cum ἀπὸ τῆς ἴσης subaudiendum putatur subst. μοίρας: alibi πολιτείας: (4, 105.) Τῆς ἴσης μετέχων: at vero συντελείας, (1, 15.) Ἀπὸ τῆς ἴσης κοινὰς στρατείας ἐποιοῦντο. Denique cum hoc nomine subauditur etiam interdum τιμή: interdum vero et δίκη. Substantivi autem locum sæpe obtinet ἴσον, et exp. Æqualitas, Æqualis s. Æqua portio, Æquabilitas, Juris æquabilitas, Jus: τὸ ἴσον ἔχω, Jus meum obtineo, quod et τῶν ἴσων τυγχάνω, interdum. Et ἀπὸ τοῦ ἴσου, Thuc. itidem, ut ἐπὶ τῇ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ, pro Pari jure et conditione: interdum vero Ex æquo jure. At, Σφίσιν ἐκ τοῦ ἴσου γίγνωνται (2, 3.) redditur Cum ipsis exæquarentur. In VV. LL. affertur et δι' ἴσου, pro Per æquas portiones; ἐν ἴσῳ, pro In pari conditione. Item, Ἐν ἴσῳ γὰρ ἦν τόδ', ex Eur. (Iph. A. 1199.) pro Id ex æquo ad omnes pertinebat. Et e Thuc. (2, 60.) Ἐν ἴσῳ εἰ καὶ μὴ ἐνεθυμήθη, pro Perinde ac si. Dicunt autem interdum ἴσα sequente καὶ, adv., hac in signif., i. e. pro Perinde, Æque, Thuc. 3, (14.) Καὶ Δία τὸν Ὀλύμπιον, ἐν οὗ τῷ ἱερῷ ἴσα καὶ ἱκέται ἐσμὲν, Perinde ut supplices, æque atque supplices, Bud., afferens et e Diog. L. Polemone 189. Νικοστράτου γοῦν ποτε ἀναγινώσκοντός τι τοῦ ποιητοῦ αὐτῷ τε καὶ Κράτητι, τὸν μὲν * συνδιατίθεσθαι, τὸν δ' ἴσα καὶ μὴ ἀκοῦσαι, Hunc autem, perinde ac si non audivisset: quibus verbis signif. ἀσυμπάθειαν ejus. Et e Greg. Ἴσα καὶ παίδων ὁ τιμιώτατος. Apud Eund. autem ἴσα δύνασθαι exp. Idem posse, Et, Ἴσα δρῶσι τοῖς σώμασι, Æque pollent ac corpora. Itidem cum dat., ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ, Pari gradu incedens cum Pythocle, quod Proverbiale est: ἴσον autem adv., Il. Γ. (454.) Ἶσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ, Æque ac: ἴσον ἀπέχειν, Thuc., Æqualiter abesse, Tantundem abesse. || Ἴσα κῶλα, ap. Rhett., vide Ἰσόκωλον. || Ἴσαι μαρτυρίαι, Marc. 14, 56. Paria testimonia, i. e. Cohærentia. Vet. Interpr. Convenientia. || De numero etiam dicitur: nam, ut scribit Aristot. Polit. 5. p. 157., ἴσον est διττὸν, τὸ μὲν, ἀριθμῷ, τὸ δὲ, κατ' ἀξίαν. Sic igitur Xen. dixit, τὰς ἴσας ναῦς, Totidem naves, Ἑ. 1, (6, 21.) Λυσίας ἔχων τὰς ἴσας ναῦς: Herod. ἴσα ἔτεα, Totidem anni. Greg. vero singulari etiam num. ἴσην pro ἰσάριθμον dixit; nam uno in l. scribit, Ἐννοῶ τὴν τρισσὴν ἐμφύσησιν τοῦ Ἡλίου προφήτου, καὶ τοῦ αὐτοῦ τὴν ἰσάριθμον κατὰ τῶν σχιδάκων ἐπίκλισιν: in altero autem, Ἐλισσαίου τε τὴν ἴσην διάκαμψιν ἐπὶ τὸν παῖδα τῆς Σουμανίτιδος, Totidem inclinationes et incurvationes, q. d. totam: ut dicitur Totam quotam, pro τοσαύτας διακάμψεις. Bud. Frequenter vero dicitur ἴσος, τὸν ἀριθμὸν, τῷ ἀριθμῷ, pro ἰσάριθμος, Aristot. Ἕτερα τούτοις ἴσα τὸν ἀριθμὸν ἐκόμισαν, et, Ἴσα τῷ ἀριθμῷ τὰ ᾠὰ πάντες ἔχουσι καὶ περιττά.

[" Ἴσος, ad Phalar. 300. Thom. M. 649. ad Charit. 464. 714. Markl. Suppl. 432. Musgr. 907. Iph. A. 262. Wakef. S. Cr. 3, 123. 126. 5, 140. Ion. 715. Phil. 685. Brunck. 552. Jacobs. Anim. 230. Anth. 1, 18. 6, 283. 7, 296. Luzac. Exerc. 184. 187. Diod. S. 2, 388. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 263. Crus. ad Sueton. 143. ad Herod. 56. 177. 418. Valck. Phœn. p. 199. 282. ad Phalar. xix. Anim. ad Ammon. 106. ad Chrys. 10, 15. Ammon. 74. Plut. Mor. 1, 16. Lucian. 3, 399. an κατ' ἴσον? Planus, de terra, Toup. Opusc. 1, 422. Pro ἰσάριθμος, Brunck. Œd. T. 845. Herod. 576. Neutral., Wyttenb. Select. 317.

Quomodo ab ὅμοιος differat, Valck. Phœn. p. 183. Neutri parti deditus, Dionys. H. 2, 1188. Plut. 5, 361. Hutt. Conf. c. δίκαιος, ad Dionys. H. 4, 2091. Ἴσοι, Totidem, Diod. S. 2, 174. 227. ad Plut. 5, 394. Hutt. Ἴσος, ἶσος, Heyn. Hom. 6, 224. Ἴσος, ἡ, ad Charit. 352. Ἴση, Brunck. Œd. T. 810. Heyn. Hom. 4, 563. 6, 245. 346. De constr., ad Diod. S. 2, 338. Valck. Hipp. p. 195. De quant., Jacobs. Anth. 6, 327. Brunck. ad Antig. 837. in Suppl. Ed. 4. Aristoph. 1, 247. 286. Fr. 287. Porson. Or. p. 6. Callim. 1, 142. 550. Koen. ad Greg. Cor. 137. Ἴσος καὶ κοινὸς, Dionys. H. 2, 659. Ἴσος καὶ ὅμοιος, Jacobs. Anim. 54. 248. 283. Anth. 7, 414. 12, 124. Steph. Dial. 61. Callim. 1, 472. cf. Dionys. H. 5, 213. Τὰ ἴ. καὶ ὅ., ad Phalar. 294. ubi omnino de ἴσος. Τὸν ἴ. χρόνον, Eur. Phœn. 497. Ἴσοι πρὸς ἴσους, Soph. Antig. 142. ad Herod. 2. Ἀπὸ τοῦ ἴ., τῆς ἴ., Thom. M. 475. Ἐξ ἴ., Lucian. 1, 299. 760. 2, 269. et var. lect., Heind. ad Plat. Lys. 4. Mœr. 104. Ἐξ ἴσης, Lucian. 3, 338. Εἶναι ἐξ ἴ., ἐν ἴ., Heind. ad Plat. Gorg. 242. Ἐν ἴσῳ, Schneid. Anab. 63. ad Lucian. 1, 298. Valck. Callim. 134. Ἐν ἴ. καὶ, Diod. S. 1, 278. Ἐπὶ τοῖς ἴ. πᾶσιν, 2, 24. Ἐπ' ἴσῃ, ad Callim. 1, 26. Herod. 693. Περὶ τῶν ἴ. δικαίων, Dionys. H. 3, 1472. Ἴσον ὡς, Eur. Ion. 1383. Ἴσον ἅτε, Wakef. Herc. F. 669. Ἴσον ἴσῳ, T. H. ad Plutum p. 432. Kuster. Aristoph. 17. 120. Acharn. 354. Fr. 273. Ἴσον ἴσῳ πωλεῖν, Casaub. Athen. 397. Ἴση μάχη, Heyn. Hom. 6, 431. Ἴσον ὅπερ ἂν, Simon. Dial. 101. Ἴσαι ψῆφοι, Abresch. Æsch. 2, 107. Πεντήκοντα κούρους καὶ κόρας τὰς ἴ., Apollod. 244. cf. 282. Alciphr. 308. Diod. S. 1, 305. 318. 320. 328. 343. Herod. 715. Ἴσα, ἶσα, Jacobs. Anth. 6, 147. 7, 42. ad Diod. S. 1, 95. 2, 555. ad Lucian. 2. 59. Heyn. Hom. 7, 71. Brunck. El. 1478. Phœn. 227. Wakef. ad Mosch. 4, 9. S. Cr. 3, 124. Æque, Perinde, Bergl. Alciphr. 54. 371. Brunck. ad Poët. Gnom. 305. Ilgen. Hymn. 493. Ἴσα καὶ, Prope, Propemodum, Pæne, Schweigh. Ind. ad Appian. Κατὰ, ἐπὶ ἴσα, Heyn. Hom. 6, 349. 7, 71. Τὰ ἴ., Wakef. Phil. 552. ad Paus. 289. ad Diod. S. 2, 548. Τὰ ἴ. νέμειν, ad Herod. 443. πράττειν τινὶ, Valck. ad Il. 22. p. 70. Ἰσαίτερος, Markl. Suppl. 441." Schæf. Mss.]

Ἴσως, Æqualiter, Æque, Æquabiliter, Cum æquabilitate, cui opp. ἀνίσως, Dem. (35.) Ἐκ δὲ τοῦ, τὰ μὲν Ἑλληνικὰ πιστῶς, τὰ δὲ πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβῶς, τὰ δ' ἐν αὐτοῖς ἴσως διοικεῖν, μεγάλην εἰκότως ἐκτήσαντο εὐδαιμονίαν. Sed rarum est in hujusmodi signif.; EST ENIM Ἴσως Fortasse, in ea, quæ passim obvia est, signif. Aristot. Rhet. 2. Καὶ ἀμφισβητοῦντες προστιθέασιν ἀεὶ τὸ ἴσως καὶ τάχα, Xen. K. Π. 4, (3, 1.) Ἴσως μὲν οὖν οὕτως ἔχει. Et ἴσως μὲν, cui redditur ἴσως δὲ, Plato Ap. Socr. Item ἴσως geminatum ap. Dem. (37.) Ἴσως ἂν, ἴσως, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τέλειόν τι καὶ μέγα κτήσαισθε ἀγαθόν. Plato in uno membro ἴσως, in altero τάχα posuit in Minoë, (6, 126.) Καὶ ἴσως καλῶς λέγεις· τάχα δὲ ἄμεινον εἰσόμεθα. Sæpe vero adjungitur hoc ipsum τάχα, et ἴσως τάχα dicitur ἐκ τοῦ παραλλήλου: ut ab eod. Plat. Ap. Socr. (18.) Ὑμεῖς δ' ἴσως τάχ' ἂν ἀχθόμενοι,—ῥᾳδίως ἄν (με) ἀποκτείνητε. Item τάχα præcedente: ut τάχα τοίνυν ἴσως, VV. LL. Et ἴσως δῆτα, ead. e Plat. de LL. Dicitur et ἴσως που, sicut τάχα που, vacante particula που. Sciendum est autem et ab Aristot. et ab aliis interdum ἴσως adhiberi locis quibusdam, ubi alioqui de re minime dubia agitur: adeo ut addi videatur ad loquendum modestius. Ceterum ἴσως hac in signif. a nomine ἴσος fieri minime censeo: de eo tamen hic dixi, quod nullum aptiorem l. invenirem. [" Ad Phalar. 346. 378. Thom. M. 835. Markl. Iph. p. 292. Wakef. S. Cr. 3, 126. ad Lucian. 1, 199. Æqualiter, Æque, Pariter, Villois. ad Long. 97. ad Ammian. 2, 22. Wagn., Reisk. ad Dionys. H. 2, 1302. Heind. ad Plat. Gorg. 230. Iambl. Protr. 164. Kiessl., Demosth. 35, 26. Ut æquum est, Merito, 59, 19. Circa, Circiter, Fere, Schweigh. ad Athen. 1, 493. Aristoph. Πλ. 1058. Philostr. 180. Boiss. De re certa, 463. Aristoph. Πλ. 148. 158. 223. Diod. S. 2, 443. Heind. ad Plat. Phædr. 209. ad Gorg. 90. ad Dionys. H. 2, 1212. Lobeck. Aj.

A p. 380. Matth. ap. Hutten. ad Plut. 8, 55. male: Soph. Trach. 301. Munck. ad Anton. Lib. 38. Verh., Gail. ad Xen. Œc. 339. Steinbr. Mus. Tur. 1, 289. omnino Locella ad Xen. Eph. 188. 224. 233. 270. Villebr. ad Athen. 2, 169. Par. Glossematum index, Gierig. ad Plut. p. 20. Conf. c. ἴσον, ad Diod. S. 2, 415. Opp. ὄντως etc., Heind. ad Plat. Gorg. 237. Plato de LL. 486. Ast. Ἴ. που, Eur. El. 518. Τυχὸν, ἴ., ἴ. τάχα, Zeun. ad Xen. K. Π. p. 7. Ἴ. καὶ δικαίως, Dionys. H. 4, 2097." Schæf. Mss.]

ADVERBIALITER autem ponitur non solum Ἴσα, de quo jam dixi: sed ETIAM Ἐξίσης, Ἐπίσης: quæ et disjunctim Ἐξ ἴσης ET Ἐπ' ἴσης. ITEM Ἐξίσου, quod et ipsum sæpe disjunctim Ἐξ ἴσου scriptum invenitur. Chrys. Ἐπειδὴ μήτε ἐστί τις ὅτῳ μέλει τῆς σῆς εὐδοκιμήσεως, ἐξίσης ἐμοὶ, Æqualiter mihi, Æque ac mihi. Apud Liban. autem, Ἐξίσης ἀπῆλθον οἱ δικασταὶ, pro Adæquarunt sententiæ judicum. Bud. Et ἐπίσης ap. Xen. (K. Π. 3, 3, 18.) dictum pro Æque ac, Perinde, eod. modo, quo ἐξίσης in illo
B Chrys. l.: itidemque cum dat., ἐπίσης ἐμοί. Est autem medium τοῦ ἐπ' ἔλαττον, πλέον, Bud., afferens ex Alex. in Top. 35. ἐπίσης λεγόμενον esse τὸ ἀντικατηγορούμενον. At ἐξίσου vel ἐξ ἴσου, de utroque enim simul agam, aliis etiam modis et construitur et exp. quam præcedentia. In VV. LL. ἐξίσου, Æqualiter, Ex æquo, Tantundem. Et οἱ ἐξίσου e Plat. de LL. Æquales, Pares. Item e Luciano, Ἐξίσου καταστήσονται τοῖς φιλοσόφοις, In eod., quo philosophi, ordine habebuntur. Et e Dem. (145.) ἐξίσου ποιεῖν, Exæquare. Bud. autem ἐξ ἴσου disjunctim affert cum eod. verbo, ex Aristide, ἐξ ἴσου ποιεῖν τινὰ ἑαυτῷ, pro Æquare sibi aliquem, Æqualem facere. At τοῖς ἐκ τοῦ ἴσου ἡμῖν οὖσι, pro Iis, qui nobis sunt æquales: in Xen. (Ἱερ. 8, 5.) Διαλεγόμενοί τε ἀγαλλόμεθα τοῖς προτετιμημένοις μᾶλλον, ἢ τοῖς ἐκ τοῦ ἴσου ἡμῖν οὖσι. Affert vero et ἐξίσου conjunctim, pro Ex æquo, in h. l. Lys. (745.) Ἐξίσου δύναμαι συνεῖναι τοῖς πλουσιωτάτοις. At ex Andoc. disjunctim rursus, Ἐξ ἴσου χρῆται τοῖς πολίταις. [" Ἐξίσου, Soph. Trach.
C 322. Ἐξίσης, Thom. M. 328. Ἐπίσης, ibid. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 352. 2, 316. Diod. S. 1, 213. 270. 644. ad Lucian. 1, 21. 384. 674. 820. Leo Philos. 3. Soph. El. 1062. Timæi Lex. 14. Jacobs. Anth. 1. p. 29. Athen. 1. p. 6." Schæf. Mss.] " Ἐπίσας, Æqualiter, Æquabiliter, VV. LL. pro ἐπίσης."

" Ἰσότης, ητος, ἡ, Æqualitas, Æquabilitas, Paritas: ut Solon ap. Plut. dicit Ὡς ἰσότης στάσιν οὐ ποιεῖ. Sic Isocr. in Areop. Τὰς ἰσότητας καὶ τὰς δημοκρατίας ἐπαινῶν." [Plut. 6, 367. * " Αὐτισότης, Dionys. Areop. 253." Kall. Mss.]

Ἄνισος, ὁ, ἡ, Inæqualis, Impar, Aristot. Polit. 7. Ἄντε ἴσον, ἄντε ἄνισον μεταλαμβάνωσι: 5. Παντα-χοῦ γὰρ διὰ τὸ ἄ. ἡ στάσις. Et ἄνισος ap. Eund., de persona dictum, Non æqualis, sed superior, vel inferior. [" Valck. Phœn. p. 199. ad Charit. 714. Jacobs. Anth. 9, 51. Fem., Lobeck. Aj. p. 442." Schæf. Mss. * Ἀνισοειδής, Porphyr. V. Pyth. 50. * Ἀνισόκυκλος, Vitruv. 10, 1. Anisocycla, lectio dub.] Ἀνίσως, Inæqualiter. [Hippocr. 827.] Ἀνι-
D σότης, Inæqualitas, Aristot. κτήσεως, τῶν τιμῶν. [" Wakef. S. Cr. 3, 126." Schæf. Mss.] " Ἄϊσος, " i. q. ἄνισος, Inæqualis, Impar: ut Hes. ἄϊσον exp. " ἄνισον: addens tamen etiam ἄγνωστον: quo sensu " potius ἄϊστον dicitur." [* " Ἄπισος, Wessel. ad Herod. 106. Koen. ad Greg. Cor. 246." Schæf. Mss. * Ἔξισος, Hippocr., suspectum Schæfero ad Bos. Ellips. p. 295.] " Ἔπισος, Æqualis, pro ἴσος." [Polyb. 3, 115, 1. Suspectum Schæfero l. c. " Ἔφισος, Similis, Æqualis, Par, Sir. 9, 10. sec. Vat. Reliqui libri habent ἔπισος et ἐπίσης." Schleusn. Lex. in V. T.] Πάρισος, Æqualis, Compar, Bud., afferens e Polyb. Πάρισον τοῖς Ῥωμαϊκοῖς στρατοπέδοις τὸ τῶν συμμάχων. || Πάρισον ap. Rhett., Prope æquatum, Quod constat similibus membris, teste Aquila. Quintil. 9, 3. cum dixisset similium fere quadruplicem rationem esse, inter alia subjungit, Aut certe par est extremis syllabis consonans, Non verbis, sed armis. Et hoc quoque quoties in sententias acres incidit, pulcrum est, Quantum possis in eo semper experire ut prosis.

Hoc est *πάρισον*, ut plerisque placuit. Cleosteleus *πάρισον* existimat Quod sit e membris non dissimilibus. Hermog. *πάρισον* esse ait *σχῆμα λόγου, ὅταν τὸ αὐτὸ ὄνομα ἄλλην καὶ ἄλλην προσλαβὸν συλλαβὴν, διαφόρους διανοίας ἔχῃ*: Isocr. (ad Dem. 4.) Ἐὰν ᾖς *φιλομαθὴς, ἔσει πολυμαθής*. Et ap. Thuc. (1, 34.) Καὶ *προεπιβουλεύειν αὐτοῖς μᾶλλον δ' [ἢ] ἀντεπιβουλεύειν*. Eust. 1577. Καίρια *δὲ καὶ ἐπιφανῆ πάρισα, ὡς ἐν τέλει στίχων κείμενα, τὸ ἐξισωσαίμην καὶ τὸ μυθησαίμην*. [" Jacobs. Anth. 7, 385. ad Diod. S. 1, 514. Heind. ad Plat. Gorg. p. 9. Mœr. 86. et n., ad Lucian. 1, 92. Πάρισα, Ruhnk. Oratt. Gr. 74. Heind. ad Plat. Phædr. 318. Heyn. Hom. 8, 724. Τὰ π., Wessel. Obss. 257. ad Lucian. 1, 374." Schæf. Mss.] Παρίσως, Æqualiter, Bud. e Dem. [606. " Circiter, Præterpropter," Reisk. Ind. Dem. * Παρισώδης, Vita Isocratis in Mustox. Anecd. p. 13. Schn. Lex. Suppl.]

Ἰσόω, Æquo, Adæquo, Xen. K. Π. 7, (5, 23.) p. 116. Εἰ *δέ τι ἄρα τῆς τοῦ σώματος ἰσχύος μειοῦσθαι δοκοῦσιν, ὁ σίδηρος ἂν ἰσοῖ τοὺς ἀσθενεῖς ἐν τῷ πολέμῳ τοῖς ἰσχυροῖς*. ‖ Ἰσώσασθαι, pro Æquiparare se, Æquiparari, Od. H. 212. *τοῖσίν κεν ἐν ἄλγεσιν ἰσωσαίμην*. Legitur tamen *ἐξισωσαίμην* non solum in textu Commentariis Eustathii inserto, sed etiam ap. ipsum Eust.: quo valde miror, cum hanc lectionem versus nullo pacto admittat. Arat. (657.) *ἐπεὶ οὐκ ἄρ ἔμελλεν ἐκείνη Δωρίδι καὶ Πανόπῃ μεγάλων ἄτερ ἰσώσασθαι*. [" Musgr. ad Eur. p. 218. Brunck. ad Œd. T. 31. El. 686. ad Charit. 727. Wakef. Ion. 715. Tymnes 2. Leonid. Alex. 21. Heyn. Hom. 7, 17." Schæf. Mss. Hesiod. 'A. 263. *"Ισωσις, Gl. Æquatio, Comparatio.] Ἀνισόω, Exæquo, Adæquo: unde *ἀνισωθεὶς πλήθει*, ex Herod. Exæquatus s. Adæquatus s. Par numero. ‖ Exp. etiam Ad æqualitatem redigo. ‖ Permuto, Commuto, Bud. e Plat. Politico, 175(=6, 72.) Καὶ *τὰ τῶν ἄλλων τεχνῶν ἔργα διακομίζοντες ἐπ' ἀλλήλους, καὶ ἀνισοῦντες, οἱ μὲν, κατ' ἀγορὰς, οἱ δὲ, πόλιν ἐκ πόλεως ἀλλάττοντες—νόμισμά τε πρὸς τἄλλα καὶ αὐτὸ πρὸς αὐτὸ διαμείβοντες*. Animadvertendum est autem non esse hoc *ἀνισόω* ab *ἄνισος*, cum repugnet signif., sicut est *παρισόω* a *πάρισος*: ideoque seorsum poni. [Opp. 'A. 5, 37.] " Ἀ-" *νίσωσις*, Adæquatio, Exæquatio." [Thuc. 8, 87. *Ἀντανισόω, Synes. 126.] " Ἀντανίσωμα, q. d. " Adæquamentum. Illo enim vocab. significatur " Æqualis s. Par numerus militum qui in locum cæ-" sorum sufficitur. Afferturque hujus signif. istud " exemplum ex Josepho de Antiq. *Ὥστε ἀντανίσωμα " τὴν τούτων πρόσοδον γενέσθαι πλήθους τῶν ἀπολω-" λότων*. Sed animadvertendum est, *ἀντανίσωμα* hic " signif. istam per se non obtinere, verum cum ad-" jectione." [* " Ἀντανίσωσις, Euseb. Præp. Evang. 556." Wakef. Mss.] Ἐπανισόω, i. q. *ἀνισόω*, Compenso, [" Plut. Sertorio 1." Boiss. Mss. * " Ἐ-*πανίσωσις*, Greg. Naz. Ep. 168." Strong. Mss.] Ἀντισόω, Adæquo, Exæquo, Æquo, Æquale reddo. Et pass. Ἀντισόομαι, Adæquor, etc. Greg. *Πόσον γὰρ εἰσοίσομεν δάκρυον, ἵν' ἀντισωθῇ τῇ πηγῇ τοῦ βαπτίσματος*; [Thuc. 3, 11.] Ἀπισόω, i. q. præcedentia *ἀνισόω, ἀντισόω*, Adæquo, Exæquo, Ad æqualitatem redigo. [Koen. ad Greg. Cor. 246. Herod. 4, 196. Plut. Thes. 11.] Ἀπίσωσις, Adæquatio. [* Ἐνισόω, Geopon. 6, 6, 1.] Ἐξισόω, Æquo, Adæquo, Æquiparo: unde *ἐξισοῦμαι*, Æquor, Æquiparor. Thuc. 2, (97.) Ταύτῃ *δὲ ἀδύνατα ἐξισοῦσθαι*. Bud. tamen *ἐξισοῦσθαι* reddit etiam Adæquare, dicens i. esse q. *ἰσάζειν*, et Homero *ἰσοφαρίζειν*. Polit. ap. Herodian. vertit etiam Conferri. At in hoc Plut. l. in Themist. (15.) Τοῖς *βαρβάροις ἐξισούμενοι τὸ πλῆθος*, Barbaris pares numero. Apud Soph. autem El. (1194.) p. 132. Μήτηρ *καλεῖται, μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ*, sunt qui *ἐξισοῖ* neutr. esse velint pro *ἴση ἐστί*: Schol. exp. *οὐκ ἴσα πράσσει τῷ τῆς μητρὸς ὀνόματι*. In VV. LL. redditur, Nihil matris nomini respondet, nec quicquam matre dignum facit. Ego vero arbitror *οὐδὲν ἐξισοῖ* posse reddi, servando receptam signif., Nulla in re officium maternum s. affectum adæquat. [" Brunck. Œd. T. 425. Aristoph. 1, 147. ad Herod. 491. 625. Markl. Iph. p. 361. Suppl. 594. Fischer. Anacr. p. lxix. ad Diod. S. 1, 253. Wakef. Ion. 1134." Schæf. Mss. * Ἐξισωτέον, Soph. Œd. T. 408. * Ἐξίσωσις, Gl. Exæquatio, Plut. Solone 18. Aqu. Zach. 4, 7. Athanas. 1, 398. Basil. 3, 114.] " Ἐξι-" *σωτὴς*, Hesychio *ἐπόπτης*, Inspector. Sonat potius " Exæquator." [Schol. Lycophr. 615. Lucian. 3, 606. 607. * Ἐπεξισόω, Max. Tyr. 30, 32. al. *ἐπανισόω*. * " Παρεξισόω, Æqualem judico, Eod. loco habeo, Archestr. ap. Athen. 29." Schw. Mss.] " Συνεξισόω, Coæquo," [" Dionys. H. 6, 782." Boiss. Mss. * Ἐπισόω, Plut. Lysandro 19.] Παρισόω, Adæquo, Æquale reddo s. par, compar, Æquiparo. Plato de Rep. 6. (7, 99.) Ἄνδρα *δὲ ἀρετῇ παρισωμένον καὶ ὡμοιωμένον μέχρι τοῦ δυνατοῦ τελέως— οὐ πώποτε ἑωράκασιν*, Adæquatum. Bud. [" Casaub. ad Athen. 1. p. 7. ad Herod. 687. Brunck. Œd. T. 425." Schæf. Mss.] " Παρισώματα, Hesychio " *ὁμοιοειδῆ*." [Eupolis Suidæ v. *Ξενοφάνης*.] Παρίσωσις, Adæquatio. Apud Rhett. signif. peculiariter Structuram orationis, cui adhibentur quæ *πάρισα* vocantur, de quibus modo dictum fuit. Aristoteli Rhet. (3, 9.) 184. *παρίσωσις* et *παρομοίωσις* et *ἀντίθεσις*, Structuræ sunt orationis, Bud. Quidam *παρίσωσιν* e Quintil. interpr. Pares elocutionum tractus. [" Eust. 45, 43." Seager. Mss. " Ad Diod. S. 1, 514. Marcell. de V. Thuc. 6. ad Dionys. H. 5, 148. Heind. ad Plat. Phædr. 319. Gorg. 9. 71. 154. ad Lucian. 1, 374. 702." Schæf. Mss. Schol. Thuc. 3, 82.] " Παρισωτικὸς, Cui vis inest *τοῦ παρι-" σῶσαι*." [Eust. Il. K. p. 703, 48.]

" Ἰσέω, Æquo. Hes. enim affert *ἰσεῖ* pro *ἰσοῖ, ἰσά-" ζει*."

Ἰσάζω, Æquo, Adæquo: Ἰσάζειν *τὰς κτήσεις καὶ ὁμαλίζειν τὰς οὐσίας*, Aristot. Polit. 2. p. 111. Sed interdum absolute etiam ponitur, ut Adæquare ap. Cic. Sic *ἰσάζουσαι ψῆφοι*, cum adæquant judicum sententiæ. Alia exempla vide ap. Bud. 735. ubi et *ἰσάζοντα ζυγὰ* pro Æquilibrio ex Aristoph. [" Jacobs. Anth. 9, 96. Leonid. Alex. 22. Diod. S. 2, 26. 160. Bast Lettre 126. Ruhnk. Ep. Cr. 164." Schæf. Mss. Il. M. 435. Med., Nicander Θ. 286. Polyb. 6, 29.] " Ἰσάσκετο, Similis erat: pro *εἰσάσκετο*. Il. Ω. 607. " Οὕνεκ' *ἄρα Λητοῖ ἰσάσκετο καλλιπαρῄῳ*. Quæ scri-" ptura et in vet. Ms. Cod. extat:" [*ἐξισοῦτο* Schol. * Ἰσαστικὸς, Eust. Osann. Philem. p. xxxiv.] Ἀνισάζω, Æquo, Adæquo, Compenso. Apud Aristot. *ἀνισάζειν* et *ἐπανισοῦν* idem signif., Bud. ascribens h. Aristot. l. de Part. Anim. 2. Ἵνα *ἀνισάζῃ τὴν θατέρου ὑπερβολήν*. Pass. est *ἀνισάζομαι*, Æquor, Adæquor, Compensor. [" Hippocr. 368." Wakef. Mss.] * " Ἀνίσασμος, Eust. 42, 6." Seager. Mss. * " Ἀντισάζω, Contra æquo, Oppono adæquando, Max. Tyr." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.] " Ἐ-" *νισάζω*, exp. Exæquo:" [" falsa lectio pro *ἀνισάζω*, Aristot. de Incessu c. 8." Schn. Lex.] Ἐξισάζω, quod, sicut *ἰσάζω*, interdum neutrum est, pro Adæquo, Idem polleo ap. Themist., Bud.: quem vide et p. 628. ubi etiam scribit *ἐξισάζοντα* dici ap. dialecticos, sicut *ἀντιστρέφοντα*, Ea, quæ *ἀντικατηγορεῖται*, i. e. Quæ inter se vicissim prædicati et subjecti vicem obtinent. [Strabo 2. p. 139. * Ἐξισασμὸς, Simpl. ad Epict. p. 29. * " Ἀντεξισάζω, Buttm. Schol. Od. Λ. 309." Elberling. Mss. Schol. Od. p. 231. Camer. * Παρεξισάζω, " In æqualitatem redigo, Chrys. in Act. Apost. Serm. 6. T. 4. p. 646." Seager. Mss. * " Συνεξισάζω, Method. ap. Allat. 25." Boiss. Mss.] " Ἐπισάζω, Complano, Adæquo, Inculco. Aristot. " Probl. Ἐὰν *ἐπισάξῃ τὴν γῆν, καὶ καταπατήσῃ, ὥστε " ἀποστέγειν τὸ ὕδωρ*. Ita VV. LL., sed illud *ἐπισάξῃ* " refertur potius ad *ἐπισάττω*: quod vide." [* Παρισάζω, Sext. Emp. 1, 166. " Nectar. Homil. p. 8." Boiss. Mss.] " Ἰσαίω, i. q. *ἰσάζω*: ac sicut *ἰσάζομαι* " neutraliter interdum usurpatur pro *ἴσος καὶ ὅμοιός " εἰμι*, ita et *ἰσαίομαι*. Nicander 'A. (399.) Τὴν *ἤτοι " γευθμῷ μὲν ἰσαιομένην μάθε νάρδῳ*, Gustu similem " esse nardo."

Ἰσάκις, Æqualiter, Pariter, Totidem vicibus. [" Thom. M. 556. Ἰ. *ἴσος*, Heind. ad Plat. Theæt. 307." Schæf. Mss. Strabo 3. p. 263.] Ἰσαχῶς, Pariter, Totidem modis, Aristot. Eth. 1, 6. Τἀγαθὸν

ἰσαχῶς λέγεται τῷ ὄντι, Bonum totidem modis dicitur, quot modis id quod est.

Ἐΐσος, pro ἴσος, poët., *Il. B. (765.) de equabus, *σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας*: (671.) *ἄγεν τρεῖς νῆας ἐΐσας*, i. e. *ἰσοτοίχους*, Quarum latera æqualia erant. Sic Od. O. (280.) *ἀπώσω νηὸς ἐΐσης*. Et *δαὶς ἐΐση* aliquoties ap. Eund. pro Dapibus, quæ æqualiter omnibus distribuuntur: Il. A. (468.) *Δαίνυντ'· οὐδ' ἔτι* [*οὐδέ τι*] *θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης*, i. e. *ἰσομοίρου*. Et *ἐΐσαι φρένες* ap. Eund. Animus moderatus et stabilis, Suique semper similis, *εὐκρατεῖς καὶ ἀγαθαὶ φρένες*. Od. Ξ. (178.) *Τοῦ δέ τις ἀθανάτων βλάψε φρένας ἔνδον ἐΐσας*. Ubi sunt etiam, qui exp. *ταχεῖς*, ac derivent ab *ἰέναι*. [" Heyn. Hom. 4, 125. 394. 521. 523. 5, 57. 455. 6, 133. 197. 400. 446. 511. 8, 603. Ἐΐση, Epith. navis, 4, 91. Musgr. Iph. A. 242. De cibo, Casaub. Athen. 32. ad Il. Δ. 48. Ω. 69. Δαὶς ἐΐση, Zeun. ad Xen. K. Π. 173. Heyn. Hom. 4, 563. Εἶσος, 8, 265." Schæf. Mss.]

" Ἰσήρης, Æqualis, Par: ut *ἰσήρεις ψήφους*, Eur. " (Iph. T. 1472.) Paria et æqualia suffragia. Itidem " Nicandri Schol. *ἰσήρης* exp. *ἰσόσταθμος*, Paris et " æqualis ponderis, (Θ. 643.) *ἀνδρακάδα προταμὼν* " *ἰσήρεα*, pro *μερίδα ἰσόμοιρον*, Partem æqualem."

" Ἰσαῖος, i. q. *ἴσος*, unde et derivatum est, Par, Æ- " qualis: item Similis. Nicander Θ. 359. *Νῦν δ' ἄγε* " *χερσύδροιο καὶ ἀσπίδος εἴρεο μορφὰς Ἰσαίας*: ubi " Schol. quoque exp. *ὁμοίας καὶ κατὰ μέγεθος ἴσας*." [Callim. Hymn. in Jov. 63. Philostr. 867.] "Inde " COMPAR. Ἰσαίτερος, et SUPERL. Ἰσαίτατος, per " sync. pro *ἰσαιότερος* et *ἰσαιότατος*: nisi iis potius " assentiendum est qui hæc Attice usurpari volunt " pro *ἰσότερος* et *ἰσότατος*, ut *μεσαίτερος*, *φιλαίτερος*, " *μυχαίτατος*, pro *μεσώτερος*, *φιλώτερος*, *μυχώτατος*. " Utitur sane hoc compar. Thuc. 8. p. 291. *Τὴν πολι-* " *τείαν ἰσαιτέραν καθιστάναι*, Rempublicam ad statum " æquabiliorem transferre. Itemque *ἰσαίτερον* ap. " Xen. (Ἑλλ. 7, 1, 3.) et Eur. (Suppl. 441.) pro Æ- " quius. Alioqui Ἰσαῖος est et Nom. propr. ap. " Suid."

" Ἰσακίῳ Suidæ et Hes. *ἀνδρείῳ*."

ἭΜΙΣΥΣ, *εος, ους*: non enim Attice declinatur, *ἡμίσεως, ἡμισεῶν*, sed *ἡμίσεος* et *ἡμισέων*, Eust.: *ὁ*, f. g. *ἡμίσεια*, n. *ἥμισυ*, Dimidius. Thuc. (2, 78.) *ἥμισυ τεῖχος*, Dimidius murus, Aristot. *μέρος*, Dimidia pars, Thuc. 1, (93.) *Τὸ δὲ ὕψος ἥμισυ μάλιστα ἐτελέσθη, οὗ διενοεῖτο*, Dimidia e parte altitudo illa absoluta est, quam animo conceperat, Plut. Fab. *Αὐτοὺς δὲ οὐδ' ἥμισυ μέρος ὄντας*, Ne dimidiam quidem partem numero explentes. Ἡμίσεες, Dimidia pars, Od. Γ. (155.) *Ἡμίσεες δ' ἄρα λαοὶ ἐρητύοντο μένοντες*,—*Ἡμίσεες δ' ἀναβάντες ἐλαύνομεν*. Xen. (K. Π. 2, 1, 2.) *Ἱππέας μὲν ἡμῖν εἶναι μεῖον ἢ τρίτον μέρος τοῦ τῶν πολεμίων ἱππικοῦ, πεζοὺς δὲ σχεδὸν ἀμφὶ τοὺς ἡμίσεις*, Thuc. (3, 20.) *Ἡμίσεις ἡγησάμενοι*, Dimidia pars existimans, Athen. (671.) de corollis, *Τῷ δευτέρῳ δίδωσι τοὺς ἡμίσεις*, Dimidiam partem e sexaginta coronis. Sic neutr. ap. Athen. (534.) *Ἔχων ἐξουσίαν ἅπαντα λαβεῖν, τὰ ἡμίση κατέλιπεν*. *Τὸ ἥμισυ*, Dimidium, Dimidia pars, Il. N. (565.) *τὸ δ' ἥμισυ κεῖτ' ἐπὶ γαίης*, Hesiod. Ἔ. (1, 40.) *οὐ δὲ ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός*. Et ap. Athen. *Ἐκ τοῦ ἡμίσους*, Dimidia e parte. Apud Thuc. *ὑπὲρ ἥμισυ*, Supra dimidiam partem. Et ap. Diosc. *Ἄχρι ἡμίσεος ἑψηθὲν*, Ad dimidias decoctum. Item adv. pro Dimidia e parte. Idem Hesiod. Θ. (298.) de echidna, *Ἥμισυ μὲν νύμφην ἑλικώπιδα, καλλιπάρῃον, Ἥμισυ δ' αὖτε πέλωρον ὄφιν*. || Ἥμισυς, *ἡμίσεια* et *ἥμισυ*, vel plur. *ἡμίσεις* &c. aliquando cum gen. construuntur: et tunc Lat. redduntur Dimidia pars. Plato de LL. *Τοὺς ἡμίσεις τούτων*, Horum dimidium. Et neutr., Il. I. (612.) *ἥμισυ μείρεο τιμῆς*. Et in Prov. *Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντός*. Herod. *Ἥμισυ ἀψῖδος, ἡμέρης*, Thuc. 8. *Ὑπὲρ ἥμισυ τοῦ χρόνου τούτου*, Xen. (K. Π. 3, 3, 21.) *Ἥμισυ αὐτῶν*, Dimidia ipsorum pars. Sic accipitur etiam plur. *ἡμίσεα* et *ἡμίση*, pro *ἥμισυ* simpliciter, Dem. (1325.) *Τὰ ἡμίσεα τῶν φανθέντων*, Dimidiam partem eorum, quæ detulisset. Aristot. Œc. 2. *Τὰ ἡμίσεα, ὧν εἶχεν*, Dimidiam partem eorum, quæ quisque haberet. Plato de LL. *Τὰ ἡμίσεα τῆς χορείας*, Dimidium choreæ.

A At ap. Xen. (K. Ἀ. 1, 9, 14.) *ἡμίσεα ἄρτων*, Panes dimidiatos. Dicitur etiam eleganter, *ὁ ἥμισυς τοῦ χρόνου*, et *ἡμίσεια τῆς γῆς*, pro Dimidia pars temporis, soli: s. *τὸ ἥμισυ τοῦ χρόνου, τῆς γῆς*. Dem. (459.) *Ἐνιαυτὸν διαλιπὼν ἕκαστος λειτουργεῖ· ὥστε τὸν ἥμισυν ἐς τ' ἀτελὴς τοῦ χρόνου*, Dimidiatum tempus: ut Cic. dicit Dimidiati mensis cibaria. Thuc. *Τῷ ἡμίσει τοῦ στρατοῦ*, Dimidiæ exercitus parti. Sic ap. Dem. in plur. *Ἡμίσεσι τῶν ἱππέων*, Dimidiæ parti equitum. Et ap. Xen. (K. Π. 4, 5, 2.) *Τῶν ἄρτων τοὺς ἡμίσεις*, Dimidiatos panes, Bud. Masc. et fem. genus sic usurpatum habes in h. l. Alexidis ap. Athen. (47.) *Τὸν μὲν ἰδιώτην, τοῦ βίου τὸν ἥμισυν Ἀπολωλεκέναι νόμιζε, τὸν δὲ* (*ποιητὴν*) *τῆς τέχνης Τὴν ἡμίσειαν*. Thuc. (5, 31.) *Ἐπὶ τῇ ἡμισείᾳ τῆς γῆς*, Ob dimidii soli usumfructum, Xen. K. Π. (1, 2, 9.) *Τὴν ἡμίσειαν τῆς φυλακῆς ἐξάγει*, Dimidiam partem excubiarum, Plato Epist. 7. (11, 142.) *Τὴν ἡμίσειαν τῆς οὐσίας, εἶναι Δίωνος, τὴν δὲ ἡμίσειαν, τοῦ υἱέως*, Dimidiam fortunarum partem. Sunt tamen qui hic
B substantive capi velint. NAM Ἡμίσεια accipitur interdum pro *ἡμίσεια μοῖρα*, Dimidia pars, sicut *ἥμισυ* pro *ἥμισυ μέρος*, ut cum dicitur *ἐξ ἡμισείας*, Dimidia e parte: et *ἐφ' ἡμισείᾳ*: quorum priori Plato, altero Dem. utitur. Synes. Epist. 10. *Ἐξ ἡμισείας ἂν ἔπραττον πονήρως*, E dimidia parte agitarem misere et infeliciter. Sic vero dicitur etiam *ἐξ ἡμιολίας*. || Ἥμισυ Semis, Athen. 97. *Ὀψωνεῖν δὲ πλείονος δυεῖν δραχμαῖν καὶ ἡμίσους*. Sic Plut. Cat. (Min. 44.) *Ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς,—παραβαλέσθαι δραχμῶν ἕκαστον ἀργυρίου δεκαδύο ἥμισυ μυριάδας*. Bud. || Derivant autem *ἥμισυς* ex *ἅμα* et *ἴσος*, quod duæ dimidiæ partes simul conjunctæ ipsum totum æquent. [" Phryn. Ecl. 198. Thom. M. 420. Jacobs. Anim. 311. Anth. 8, 145. 9, 120. Marcellus 15. ad Diod. S. 1, 594. 2, 172. Paus. 380. ad Herod. 627. De declinat., Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 123. Schol. Aristoph. Πλ. p. 214. T. H.: Ἥμισυ, conjunctum eum numeralibus, e. g. *πέντε ἥμισυ*, Bernard. Reliq. 26. omnino Wessel. ad Herod. 23. Gen. *ἡμίσεως*, Heyn. Hom.
C 8, 145. Ἡμίση, *ἡμίσεα*, etc. Herodian. 455. Pierson. et not. item Nunnes. 199. Pauw. Ἥμισυς et τέλεος opp., Boeckh. in Plat. Min. 122. Ἐν ἥμισυ, δύο ἥμισυ, Bentley Dissert. upon Phalaris p. 444. Strabo 3, 264. Heyn. Hom. 4, 573. 700. Bast Lettre 19. Schleusner. ad Phot. p. 105. De Hesiodeo *πλέον ἥμισυ παντὸς*, ad Xen. Mem. 2, 6, 22. ad Lucian. 1, 174, 742. *Τὸ ἥμισυ*, Valck. Diatr. 12. Θἥμισυ, Brunck. Aristoph. 1, 12. 23, 29. cf. Lysistr. 137. Ἥμισυς πρός τι, Boeckh. in Plat. Min. 122. *Τοῦ βίου ὁ ἥμισυς, τῆς τέχνης ἡ ἡμίσεια*, Casaub. ad Athen. 1, 121. Lips., Zeun. ad Xen. K. Π. 383. ad Lucian. 1, 356. Ἐξ ἡμισείας, Dial. 84. Kuster. Aristoph. 119. Fischer. Palæph. p. lxviii. Bergl. Alciphr. 186. Ἐφ' ἡμισείᾳ, Phryn. Ecl. 149. Demosth. 430. Ἐς ἡμίσειάν τε καὶ δύο ὀργυίας, Paus. 3, 290. Δώδεκα καὶ ἡμίσους μνῶν, ad Dionys. H. 2, 680. Τὴν ἡ. τῆς ἐξουσίας, 700. Τὰς ἡμισείας τῶν ἀπολειπομένων, 790. Τὴν ἡ. τῆς στρατιᾶς μοῖραν, 925." Schæf. Mss. Ἡμίση pro *ἡμίσεα*, Phrynichus Bekkeri 41. " Ἡμισύτερος,
D Etym. M." Wakef. Mss.] " Θώμισυ, Attica synalœpha " dicitur pro *τὸ ἥμισυ*, Dimidium, ut *θοιμάτιον* pro " *τὸ ἱμάτιον*, teste Schol. Hesiodi." " Ἡμισύθλαστον, " Semicontusum, Hes. Ἡμισύτριτον, Duo cum dimi- " dio: *δύο ἥμισυ*. Hes. ex Archilocho." [" Liebel. Archil. 244." Schæf. Mss.]

[* " Διημίσειαι, J. Poll. 7, 27." Kall. Mss. * Τετραπλασιεφήμισυς, Nic. Arithm. 102.] " Ὑπερημίσεες, Qui numero dimidiam partem excedunt: " ἀστῶν, Herod." [7, 156.]

Ἡμισεύω, Dimidius sum, Dimidia e parte æquo. || Ad dimidiam partem redigo, Ad dimidias decoquo, Bud. ex Hippiatr. Ἕως ἡμισευθῇ. Ἡμίσευμα, Dimidium, Dimidia pars, Greg. de Homine. [Theolog. Arithm. p. 39. * " Ἡμισευτής, * Ἡμιτιεύς, Hes." Wakef. Mss.]

ἼΣΤΗΜΙ, ET Ἱστάω, ET Ἱστάνω, Statuo, Erigo. Lubenter autem a verbo Statuo incipio, tum ut in compp. ab ἵστημι incipiam itidem a comp. verbi

Statuo, ubi id fieri poterit: tum quod videam Virg. duobus in ll. dixisse Statuere crateras, pro eo, quod Hom. κρητῆρα στήσασθαι, Il. Z. 528. Dico autem, ubi id fieri poterit, quia nonnulla compp. reddenda potius erunt compositis a Sisto: aliqua vero nec his nec illis vertere licebit. Sed quod dico de iis, quæ interpretabimur per compp. a Sisto, id de pass. potius intelligendum est: in qua interpr. locum alioqui habebunt et compp. a Sto. || Ut igitur στήσασθαι κρατῆρα ap. Hom. possumus e Virg. interpretari Statuere craterem, obiter autem ibi observa στήσασθαι vocem med. pro act. στῆσαι, sic et στῆσαι τρόπαιον, quod passim legitur, et quidem ap. Xen. præsertim, qui et στήσασθαι τρόπαιον dicit (Ἑ. 4, 6, 12.) est Ciceroni Statuere trophæum. Quo pertinet ἱστάναι χαλκοῦν ap. Dem. (807.) pro Statuam æream alicui statuere. Sed rursus quod Hom. Il. A. et alibi dicit ἱστὸν στήσασθαι, redditur vel Malum statuere, vel Erigere. At Od. A. 127. Ἔγχος μέν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν, sunt qui ἔστησε vertant itidem Statuit, alii simpliciter Posuit; ego priorem interpr. malim, aut certe eod. sensu, Erectam collocavit: sequitur enim itidem περὶ ἐγχέων dictum ἵστατο: pro quo habet Eust. πρὸς ὀρθότητα ἵστατο. Pro Erigo autem posuit et Aristot., ap. quem horror ἵστησι τὰς τρίχας, pro Erigit, i. e. Facit ut erigantur. Dicitur etiam ἱστάναι τὰ ὦτα, quod Latine est potius Arrigere aures. Sed Soph. addidit ὀρθὸν minime necessarium, El. (27.) ὀρθὸν οὖς ἵστησι. Referendum huc et στῆσαι τεῖχος [τείχη,] quod e Thuc. (1, 69.) affertur pro Extruere s. Excitare murum. || Habet vero et alteram Excitandi signif., secundum quosdam, qui Od. Ξ. (303.) στῆσαι νεφέλην interpr. Excitare nubem. Sed et Φυλόπιδα στῆσαι, (Od. Λ. 313.) sunt qui Excitare pugnam vertant, alii Committere: quidam vero et composito a Statuo, de quo antea dixi, utentes, interpr. Instituere: quod nescio an satis Lat. sit hac in signif.; nam Certamen instituere ap. Cic. aliud est quam Certare. Sed et ἵστησιν βοὴν, Eur. (Iph. T. 1307.) reddi fortasse possit itidem Excitat clamorem. || Et quoniam in mentionem verbi Instituo incidi, Bud. ἱστάναι χορὸν vertit Instituere, ap. Plut., sed Instituere accipiens pro παιδεύειν, 470. || Est certe locus et alii composito a Statuo, in ἱστάναι βασιλέα ap. Herod.; id enim est, quod Cic. Constituere regem dicit, et quidem ipsum Herod. l. interpretans, Cic. Lex. 137. || Ἵστημι, Sisto, Colloco, Xen. (Ἀπ. 2, 9, 7.) Πλησίον αὐτοῦ τὰς ἀγέλας ἱστάναι, K. Π. 6, (3, 11.) Τελευταίους μέν τοι στήσω τοὺς ἐπὶ πᾶσι καλουμένους, Plato de Rep. 2. (6, 214.) Τοῦτον δὲ τοιοῦτον θέντες, τὸν δίκαιον παρ' αὐτὸν ἱστῶμεν τῷ λόγῳ, quo dicit modo et in Theæt. Στήσομεν αὐτοὺς τῷ λόγῳ. Plut. Themist. Ἐπὶ τούτου στῆσαι βεβαίως αὐτόν. || Sisto; sed in altera signif., qua sc. dicitur aliquis Sistere cursum: unde et Inhibeo, Reprimo, redditur. Philostr. Epist. Πόσους ἱστᾷς ἐπειγομένους; πόσους κατέχεις παρατρέχοντας; Diosc. 1. Κοιλίαν ἱστῶσι. Synes. Epist. 73. Στήσατε τὸ κακόν. || Item στῆσαι νέας, Od. P. (427.) Appellere naves, Στῆσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας. Includi autem et hic τῷ ἵστημι quandam Sistendi signif. docebo in Καθίστημι, quo ead. in re idem poëta utitur. || Appendo, Pondero: hinc, ut opinor, ducta signif., quod erigi soleant, quæ appenduntur, Xen. K. Π. 8. (2, 11.) Τὰ δὲ ἀριθμοῦντες, καὶ μετροῦντες, καὶ ἱστάντες,—πράγματα ἔχουσι, Ἀπ. 1, (1, 9.) Ἃ ἔξεστιν ἀριθμήσαντας, ἢ μετρήσαντας, ἢ στήσαντας εἰδέναι, ubi observa eund., quem et in altero l. servavi horum trium ordinem. Est autem Homerica et hæc signif. " Στῇ pro ἔστη: at στῇ in " conjunctivo modo. Στήῃ pro σταίη, Hom." [Στήῃ, Il. E. 598.] " Στείω poëtice e στέω factum: " quod στέω est pro στῶ, Stem, in conjunct. Στέομεν " poët. pro στῶμεν, Stemus." [Στείομεν, Il. O. 297.] AT Ἕστην ET Ἕστηκα AC Ἕσταα, vide partim cum Ἵσταμαι, partim post: quod hæc Standi signif. itidem habeant, aliasque neutras. AT Στήσασθαι vicissim, quia signif. act. habet, quære cum Ἵστημι.

Ἵσταμαι, Sto, Il. B. (172.) Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη, Prope stans: quod hemistichium alibi reperitur. Sic Soph. (Aj. 774.) τοῖς ἄλλοισιν Ἀργείων πέλας Ἵστω, i. e. ἵστασο. Sic et στῆναι sæpe ponitur tam in prosa, quam in carm., Il. Δ. (243.) Τίφθ' οὕτως ἕστητε τεθηπότες. " Στᾶν pro ἔσταν, Steterunt, Hom." [Il. I. 193.] Soph. Tr. (1078.) Καὶ νῦν προσελθὼν στῆθι πλησίον πατρός. Xen. K. Π. 4, (1, 1.) Στὰς εἰς τὸ μέσον. Athen. Μόνος Σωκράτης βρενθυόμενος καὶ τὼ ὀφθαλμὼ παραβάλλων εἱστήκει, Constiterat, Bud. Et ὀρθὸς στῆναι ποσὶ, Stare erectus in pedes, Od. Σ. (240.) cum tamen alioqui et στῆναι per se Erectum stare reddi possit. In VV. LL. legitur et ἵσταται ὀρθὸς, pro In pedes erigitur. Item ἵστανται τρίχες, Aristot. Stant arrecti. Apud Thuc. 195. ἵστασθαι πρός τινα, (5, 104.) Stare adversus aliquem, i. e. Resistere s. Obsistere alicui. Virg. dixit itidem Contra stare. Alicubi ἵσταμαι redditur etiam composito verbo a Sto: Ἱσταμένου δὲ χρόνου, Aristot. Œcon. Instante tempore, Bud., qui tamen ἱσταμένοιο μηνὸς ap. (Od. Ξ. 162.) quo genere loquendi utuntur et prosæ scriptt., vertit Ineunte mense: et ἔαρος νέον ἱσταμένοιο, Hesiod. (Ἔ. 2, 187.) Vere nuper ineunte. Item Ἵσταμαι pro Persto, VV. LL. || Nonnunquam ἵσταμαι redditur etiam aliquo composito a Sisto, sc. Desisto, Consisto, Persisto, Insisto: quarum signiff. exempla subjungam. Dem. (134.) Οὐ στήσεται πάντας ἀνθρώπους ἀδικῶν, Non desistet ab inferenda injuria, desinet inferre injuriam. Sed frequentius est cum gen.: Ἐνταῦθα στησόμεθα τοῦ λόγου. Sic Chrys. Οἱ γὰρ πλούσιοι οὐδαμοῦ τῆς ἀτόπου ταύτης ἵστανται ἐπιθυμίας, Desistunt ab hac cupiditate, Finem imponunt huic cupiditati. At pro Consisto, i. e. Quiesco, ap. Dem. (141.) Ὡς οὐ στήσεται τοῦτο ἄνευ μεγάλου τινὸς κακοῦ. Et ap. Eund. (547.) Οὐ μὴν ἐνταῦθ' ἕστηκε τὸ πρᾶγμα, licet enim sciam Bud. vertere, Nec tamen hic res insistit, sed porro progreditur: malo reddere Consistit, Constitit. Herodian. (1, 13, 10.) Ἔστη γὰρ οὕτω τὸ δεινὸν, Ita constitit, quievit, sedatum fuit. Ἵσταμαι, pro Persisto, e VV. LL. accipio, in quibus affertur e Greg. Ἱστάμενος ἐπ' ὀλίγων ῥημάτων, pro In paucis verbis persistens. Denique pro Insisto, e Gal. ad Gl. Ἵστασθαι πρὸς τὸ σφοδρότερον, Insistere adversus id, quod vehementius est. Hic autem meminisse oportet ejus ἵστασθαι Thucydidis, quod eid. præpositioni junctum, dixi posse verti Obsistere, Resistere. || Ἵσταμαι, act. etiam signif. posuit Xen. Ἑ. 7, (5, 13.) Τρόπαιόν τε ἵστατο, Trophæum statuebat. || Σταθῆναι autem passive ponitur: σταθῆναι ἐν ἀγορᾷ, Aristot., i. e., ad verbum, Statui s. Erigi in foro: de Eo, cui statuitur s. erigitur statua. Virg. autem ead. de re Stare dixit Georg. 3. Stabunt et Parii lapides, spirantia signa. || Ἑστηκέναι quoque interdum verbo Stare, Jacere, interdum pass. Situm s. Positum esse, redditur. Ἑστηκὼς κατὰ βορέαν, Thuc. (6, 104.) Τὰ γράμματα ἕστηκε, Dem. Literæ positæ sunt, Bud. Item ἑστηκὼς nomen participiale, pro Constans, Firmus, Stabilis, Bud. 483. Dicitur vero et Ἑστᾶσι pro ἑστήκασι, sicut ἑστάναι pro ἑστηκέναι. Et ἕστασαν pro εἱστήκεισαν, Stabant, ap. Hom. Idem vero, sicut et ceteri poëtæ, ἑσταότα dicit ab ἕσταα pro Stantem: at prosæ scriptt. ἑστῶτα, sicut et in sing. ἑστώς. || Usus verbi Ἱστάω, exempla attuli supra: volunt autem Gramm. ἵστημι ab illo ἱστάω derivatum esse, ut pleraque alia verba in μι, e verbis in αω deducta esse constat. AT Ἱστάνω in compp. potius usurpatur: ut Καθιστάνω, Συνιστάνω. " Στάσκω, Sto, unde Στάσκε, pro ἕστασκε, " Stabat, Hom." [Il. Γ. 217. Σ. 160.] " Στάκω, Sto, " VV. LL. Sed potius Στάσκω scr. Ἑστηκὼς, Stans, " Consistens, Constans, Firmus: unde ἑστηκυῖα ἡλικία ap. Plat. quæ Ciceroni Constans et firmata " ætas." " Ἑστηὼς, per sync. pro ἑστηκὼς, Stans, " Perstans. Apoll. Rh. 2, (49.) Ἑστηὼς εἰς αὐτὸν ἔχ' " ὄμματα. At ex Hesiod. (Θ. 519.) ἑστηὼς κεφαλῇ, " Nixus capite. Ἑστὼς per sync. pro ἑσταὼς s. ἑστηκώς." " Ἱστάνω, et Ἱστάω, i. q. ἵστημι, Statuo. " Item Sisto: ut Diosc. 1. Κοιλίαν ἱστῶσι, Alvum " sistunt, reprimunt, inhibent. Exp. etiam Pondero, " Appendo, ut ἵστημι."

[" Ἵστημι, Jacobs. Anth. 6, 56. Anim. 74. 78. Exerc. 1, 89. Thom. M. 475. 559. 807. ad Charit.

433. 448. Markl. Iph. p. 108. 145. Musgr. 789. Wakef. S. Cr. 3, 155. 159. 4, 14. 5, 142. Heind. ad Plat. Theæt. 334. Bibl. Crit. 2, 2. p. 90. ad Mœr. 204. 208. Wessel. ad Herod. 5. Valck. 321. Heyn. Hom. 7, 660. 8, 314. 504. De tempore, ad Charit. 500. Boiss. Philostr. 403. 536. Heind. ad Plat. Phædr. 235. Pondero, Xen. Mem. 1, 1, 9. Valck. Diatr. 288. ad Lucian. 1, 472. ad Charit. 713. Heyn. Hom. 5, 459. 6, 502. De vento, Boiss. Philostr. 624. Facio, Callim. H. in Cer. 44. Vendo, Venalem expono, ad Il. Ψ. 745. Στήσω et θήσω conf., Musgr. Rhes. 515. Ἕστασαν et ἑστᾶσι, Heyn. Hom. 6, 330. Στῆσαι, στήσασθαι, de simulacris, templis, Valck. Hipp. p. 166. Wessel. ad Herod. 173. De aor. 1. ap. Hom., ad Od. H. 4. De præterito verbi ἵστημι, et compositorum, contra constantem pæne Scriptorum Gr. usum, activa notione nonnunquam a Polybio usurpari solito, Schweigh. ad Polyb. 8, 1. p. 51. cf. Wessel. ad Herod. 47. ad Dionys. H. 5, 167. D. W. ad Plut. 1, 600. cf. Mor. 1, 613. et ad h. l. Hutten. 8, 27. ad Charit. 386. 489. Musgr. Iph. A. 4. Wakef. S. Cr. 4, 209. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 368. 455. De act. et med., Kuster. V. M. 11. 78. 138. (Appendere ad libram.) Ἱστάναι βοὴν, Brunck. Aristoph. 1, 122. Kuster. 221. Argum. Nub., Porson. Or. 1524. Lucian. 2, 123. 139. Jacobs. Anth. 12, 350. μῆνιν, βοὴν, Brunck. Œd. T. 699. ἀγῶνα, Aristoph. Fr. 273. πόλεμον, ad Diod. S. 2, 512. Bast Lettre 105. τὸ πρόσωπον, Xen. K. Π. p. 39. ad Charit. 336. χορὸν, Ruhnk. Ep. Cr. 194. πόδα, Valck. Phœn. p. 319. κοιλίαν, ad Diod. S. 1, 364. ἀνάθημα, ad Herod. 657. Κατὰ συγγνώμην ἵσταται, Thom. M. 812. Θόρυβος ἵσταται, Wakef. Phil. 1263. ad Diod. S. 1, 584. Ἕστηκα, Jacobs. Anth. 7, 278. 8, 227. Ἕστηκα, Sto, εἱστήκειν, ἑστήειν, Stabam, Valck. ad Oratt. 325. Clark. ad Il. Δ. 434. Ἕστηκα cum accus., ubi subaud. κατὰ, εἰς, Markl. Suppl. 1012. Ἑστήκειν, Heyn. Hom. 7, 126. Ἑστηκὼς, Firmus, ad Lucian. 1, 504. Ἡλικία ἑστηκυῖα, ad Charit. 275. Ἕστηκε pugna, Heyn. Hom. 7, 453. Ἑστὼς, ad Charit. 328. I. q. ὤν, Wakef. Ion. 947. Ἑσταότες, Heyn. Hom. 6, 339. Ἑσταότα, 8, 739. Ἵστη, ἵστα, imperat., Jacobs. Anth. 6, 175. Heyn. Hom. 5, 572. Ἕστην, Sto, Antip. Sid. 92. Quomodo differat ab ἑστήκειν, Ilgen. Hymn. 562. Ἕσταν, ἕσταν, Heyn. Hom. 4, 281. 6, 285. Ἕστασαν, 4, 307. 397. 618. 6, 102. 222. 285. 297. 461. 494. 8, 435. Schneid. Anab. 47. Στῆναι Abresch. Add. ad Aristæn. 145. ἐς, Porson. Phœn. 1381. Markl. Suppl. 1012. Bast Lettre 181. ἐπὶ, cum gen., Protegere, Jacobs. Anth. 7, 159. μετά τινος, Brunck. Aristoph. 198. ἐπ' οἰκήματος, Valck. Anim. ad Ammon. 177. χαλκοῦν, de statuis, Boiss. Philostr. 398. Heind. ad Plat. Phædr. 215. Στῆναι signif. latiori, Heyn. Hom. 6, 225. Στῆσαι, στῆναι, ad Charit. 392. Σταθῆναι, στῆναι, Ammon. 123. cf. Fischer. ad Anacr. p. 14. Στέωμεν, στείομεν, Heyn. Hom. 6, 179. 7, 56. (Il. O. 297.) Στὰς, transitive, Musgr. El. 178. Jacobs. Anim. 78. Στὰν, Heyn. Hom. 6, 129. Ἑστάναι de papillis sororiantibus, Toup. Opusc. 2, 249. Ἕσταθι, Anyte 1. Jacobs. Anth. 7, 153. 159. Ἕσταμες, Theætet. 1. Πῶς ἵστης; Toup. Opusc. 1, 230. vertit Quanti prostas venalis? Στῆσαί τινα χρυσοῦν, ad Lucian. 1, 425. Ἵστασθαι, Fischer. ad Palæph. 173. Ammon. 93. Valck. Anim. 238. T. H. ad Plutum p. 405.:—'Ἵστασθαι dicuntur, quæ in mores abierunt, et communi consuetudine statum quasi publicum acceperunt.' Constare, opp. Mutari, Idem p. 103. Kuster. Aristoph. 7. Fr. 276. Esse, Adesse, Oriri, ad Charit. 303. Heyn. Hom. 8, 305. Πολέμους ἵστασθαι, Bella gerere, de his similibusque, Bibl. Crit. 3, 2. p. 43. Ἵστασθαι dicuntur, quæ nondum ad finem vel senectutem vergunt, ad Timæi Lex. 236. De tempore, ad Charit. 303. (omnino de iis, quæ sunt ἐν ἀκμῇ,) Alciphr. 358. Villois. ad Long. 109. De mense, Ilgen. ad Hymn. 359. ad Herod. 487. Ἵστασθαι διαφορὰν, Diod. S. 1, 561. βίον σκληρὸν, Duriter vivere, Ruhnk. Ep. Cr. 297. Cum gen., Surgere a, Lobeck. Aj. p. 222. Ἱσταμένου τοῦ μηνὸς, Wessel. Diss. Herod. 115. Larcher Herod. 9.

A p. 600. Ἀλύει δ' ἐπὶ παντὶ τῷ χρείας ἱσταμένῳ, Soph. Phil. 175. Ἵσταθο, Heyn. Hom. 8, 433. Στήσεσθαι i. q. μαχήσεσθαι, 5, 459. Στήσασθαι ἄκοιτιν, Brunck. Apoll. Rh. 143. Βασιλέα στησάμενοι, Dionys. H. 1, 154. Σταθεὶς, Musgr. Tro. 523. Ἱστάνω, Thom. M. 475. Diod. S. 2, 194. Mœr. 204. et n. Appendo, Heyn. ad Apollod. 1062. Ἱστάω, ad Lucian. 3, 570. ad Charit. 559. ad Xen. Eph. 229. Valck. Anim. ad Ammon. 191. Diatr. 288. ad Il. N. 745. T. 247. Musgr. Cycl. 378. * Ἑσταότως, Heyn. Hom. 7, 613." Schæf. Mss. * Σταρέον, Plato. * Ἕστημι, unde inf. ἑστάναι, Eur. Bacch. 926. Plato de Rep. 4. p. 436. Hippocr. 489, 39.] "Ἑστήκω, Sto, Constanter "sto, Persto. Dem. Ὅταν τὰ τρόπαια ἑστήκῃ δῆλα "πᾶσιν ἀνθρώποις: Τεκμήριον ἑστήξουσιν αἱ στῆλαι. "Et Synes. Ὀρθὸς ἑστήξει. Media voce Aristot. "Metaphys. l. 8. Ἀεὶ γὰρ τό, τε ἑστηκὸς ἑστήξεται "καὶ τὸ καθεδούμενον καθεδεῖται." [" Musgr. Hipp. 80. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 179. 232. 374. ad Callim. 1, 42. 2, 8. Hymn. Hom. 101. ad Herod.
B 526. 581. 646. Markl. Iph. p. 95. Huschk. Anal. 14. Posidipp. 15. Heyn. Hom. 7, 355." Schæf. Mss. * Στήκω, unde στήκοντες pro ἑστηκότες, Alex. Aphrod. Probl. 1, 49. 1 Cor. 16, 3. Rom. 14, 4. Vide Schleusn. Lex. in N. et V. T. * "Στενόμαι, Wakef. Phil. 677. Heyn. Hom. 4, 336. 468. 692. 5, 154. 581. Gesner. Ind. in Orph. v. Ἕστ. ad Od. A. 583. Ilgen. Hymn. 562." Schæf. Mss. Æsch. Pers. 49. Il. B. 597. Γ. 83. Batrach. 259. * Στανύω, Cretensibus i. q. ἵστημι, Chishull. Antiq. Asiat. p. 132. Στανυέσθων, Statuant, Marmor. Oxon. p. 120. "Koen. ad Greg. Cor. 207." Schæf. Mss.] "Στασάνη, Vadimonium. Ab Hes. "exp. ἐγγύη, ὑποθήκη." "Σταχάνη, Trutina, τρυ"τάνη, dicta παρὰ τὴν στάσιν. Unde Proverb. Δικαι"ότερος σταχάνης, Suid. Existimatur autem esse "vocab. Doricum." "Στήτη, ἡ, Femina, Mulier, "Theocr." [Syringe 14. Dosiadæ Ara 2.] "Sic "autem initio Iliadis quidam διὰ στήτην divisim le"gentes, στήτην exp. γυναῖκα. Vide Eust. Apud "Hes. est Στῆτα." "Στησίφυλλον, τὸ, Telephium,
C "herba. Hes."

[* Ἐστὼ, i. q. οὐσία, Dorice, Archytas Stobæi Phys. p. 81. Heer.] "Εὐεστὼ, Bonus et tranquillus "status. Democritus Abderita, teste Diog. L. "p. 359. τὴν εὐθυμίαν vocavit tum aliis nominibus, "tum εὐεστώ: quam etiam ait τέλος εἶναι, οὐ τὴν "αὐτὴν οὖσαν τῇ ἡδονῇ, ἀλλὰ καθ' ἣν γαληνῶς καὶ "εὐσταθῶς ἡ ψυχὴ διάγει, ὑπὸ μηδενὸς ταραττομένη "φόβου ἢ δεισιδαιμονίας ἢ ἄλλου τινὸς πάθους. Quæ "ap. Suid. quoque leguntur, habentem τυραννουμένη "pro ταραττομένη. Eod. Suida teste εὐεστὼ vocatur "ἡ εὐδαιμονία, ut ἀειεστὼ dicitur ἐπὶ τῆς ἀϊδιότητος. "Idem εὐεστοῖ affert pro εὐθηνίᾳ, καταστάσει. Sic "Hes. Εὐεστὼ, εὐθηνία, ἀπὸ τοῦ εὖ εἶναι· καὶ εὐδαι"μονία, ἐπὶ τοῦ εὖ ἑστάναι τὸν οἶκον." [Democr. ap. Stobæi Serm. 42. et Clem. Alex. 498. Valck. Herod. 1, 85. "Diatr. 279. 283. Phœn. p. 168. Koen. ad Greg. Cor. 200. De hoc et * Εὐετὼ omnino ad Herod. 42. 181. 498. Lex. Herod. 173. ad Callim. 2, 15. Εὐεστὼ, Εὐετὼ, * Εὐετὺς, Jacobs. Anth. 10,
D 347. * Εὐέστη, * Εὐεστία, * Εὐεστὺς, Εὐετὺς, Valck. ad Herod. 42." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 466. Maximus 538.] "Κακεστοῦν, Hesychio κακὴν κατά"στασιν, ἀπραγίαν, a nom. sing. κακεστώ."

"Ἀστὴν, ῆνος, ET Ἄστηνος, ὁ, ἡ, Infortunatus, In"felix, Ærumnosus, Calamitosus. Ambo ap. Hes.: "primum enim ἀστῆνες affert pro ταλαίπωροι, δυσ"τυχεῖς: deinde ἄστηνον pro δύστηνον, sed expo"nens etiam χαλεπὸν, Difficile. Posterioris memi"nerunt Etym. quoque et Suid.: ἀστήνους enim "dici tradunt τοὺς δυστυχεῖς καὶ πένητας, παρὰ τὸ "στάσιν μὴ ἔχειν μήτε οἴκησιν: derivantes nimirum "παρὰ τὸ στῆναι. Rursum Hes. affert ET Ἀστηνεῖ, "quod exp. ἀδυνατεῖ, Non potest, vel Viribus de"stitutus est." "Δύστηνος, Infortunatus, Infelix, Mi"ser: δυστυχὴς, κακοδαίμων, ἄθλιος, ταλαίπωρος: "secundum nonnullos παρὰ τὸ στένειν, ut sit Gravi"ter gemens: secundum alios παρὰ τὸ στῆναι, ut sit "Qui vix locum invenire potest ubi consistat: quod "etym. verisimilius est et synonymo ἄστηνος con-

" venientius. Il. X. (59.) Πρὸς δέ με τὸν δύστηνον ἔτι " φρονέοντ' ἐλέαιρε. Apud Plut. Τοὔνεκά σ' οὐ δύναμαι " προλιπεῖν δύστηνον ἐόντα. Et ap. Demosth. (421.) " Δύστηνα λογάρια. || Perditus, ἐξώλης: h. e. Perden- " dus, Pernicie dignus. Soph. El. (121.) Ὦ παῖ, παῖ " δυστανοτάτας Ἠλέκτρα ματρὸς, Perditissimæ matris." [" Wakef. Phil. 291. Luzac. Exerc. 8. Monthly Review, Febr. 1799. p. 195. Ruhnk. Ep. Cr. 224. Fischer. Ind. Palæph. Lucian. Dial. 80. Porson. Hec. 215. Weller. Gramm. 229. Improbus, Wakef. Phil. 1016. Herc. F. 1349. Musgr. ibid. Ruhnk. ad Schell. p. 11. Detestabilis, Ep. Cr. 139. Brunck. El. 121. (cf. 273. 275.) 806. Cum gen., Crinagor. 44. Eur. Tro. 112. Wakef. Herc. F. 114. 484." Schæf. Mss. * Δυστήνως ἔχειν, Plut. 8, 328.] " Δυστηνία, Miseria, " Ærumnæ, Calamitas. Ab Hes. exp. μοχθηρία, Im- " probitas, ut δύστηνον Idem exp. non solum ταλαί- " πωρον, sed etiam μοχθηρόν. Nisi forte μοχθηρὸν " quoque hic pro Laborioso et Ærumnoso accipere " velis." [* " Δυσσταίνω. Hujus verbi etsi nullum suppetit exemplum, Græcos tamen eo usos fuisse vix dubites. Hinc δύσστηνος, vulgo δύστηνος, quemadmodum ἄστηνος, ejusd. vox signif., a v. ἀσταίνω, cujus vestigia satis expressa in Grammaticorum scriptis apparent. Cf. Ruhnk. Epist. Cr. 138. (153.)" Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. p. 91.] " Ἀ- " σταινεῖ, Hesychio δυσπαθεῖ, μοχθεῖ, ἁμαρτάνει. Pro " quo supra ἀλασταίνει. Nisi forte est Anhelat e la- " bore et lassitudine: ab ἄω, Spiro. Apud Etym. " legitur Ἀσθαίνω, expositum itidem δυσπαθῶ, κακο- " παθῶ, μοχθῶ, ταλαιπωρῶ: item χαλεπαίνω et ἀδυ- " νατῶ: sed series alphabetica pro eo postulat " ἀσταίνω." " Στάνης, ὁ, Infelix, δύστηνος, Hes."

Στάσις, Status, Statio, si hæc dicere liceat pro Ipso standi actu: στάσις τοῦ χοροῦ, Chori status, cum stans carmina recitat, VV. LL. Greg. Καί μοι προεοικέναι δοκεῖ πύκτῃ καὶ κακῷ τὴν τέχνην, καὶ πρὶν τὴν στάσιν εὖ θέσθαι προβαλλομένῳ, Mihique assimilis esse videtur pugili artis ignaro, qui priusquam statum stabilito pede composuit, pugnos in adversarium intendit quasi adversarii petitiones excepturus, Bud. Idem, Ἡ στάσις, ἣν αὐτίκα στήσῃ μετὰ τὸ βάπτισμα πρὸ τοῦ μεγάλου βήματος, τῆς ἐκεῖθεν δόξης ἐστὶ προχάραγμα, Statio, qua stabis, Positio et Collocatio, quasi Sistentia, qua sisteris ante altare, Bud. || Στάσις πάννυχος, Statio per totam noctem, nocturna, Excubiæ. || Στάσις, i. e. Status, opp. aliquando τῇ κινήσει, Motui, ac pro Quies ponitur, Plut. (10, 208.) Πρὸς δὲ τούτοις στάσιν καὶ κίνησιν, Statum et motum, Turn.: (206.) μονὴν dicit: ac pariter sibi opp. ἵστασθαι et κινεῖσθαι. Idem (9, 727.) Ἡ μᾶλλον ἡ ψυχρότης στέρησίς ἐστι θερμότητος, ὥσπερ τοῦ φωτὸς τὸ σκότος λέγουσι, καὶ τῆς κινήσεως τὴν στάσιν, Ut lucis tenebras ajunt, motus quietem, ita frigus quoque caloris privatio fuerit, Turn. Ita στάσις est Quies, qua aliquid, quod ante movebatur, subsistit. Et στάσις ἀνέμου, Thuc. Tranquillitas, qua ventorum furor quasi subsidit, Synes. Epist. ad Evoptium, Ἡ δὲ στάσις ἤρξατο μὲν ἀπὸ τῶν ἀρκτικῶν πνευμάτων, Priores vero substiterunt et conticuerunt venti septentrionales, Priores quieverunt. Ibid. dicit, Τὸ πνεῦμα ἀπέλιπεν ἡμᾶς: item Ἔπειτα ἠνέμει τὰ πνεύματα. Diosc. Στάσιν λαμβάνει τὸ πνεῦμα, Venti flatus consistit s. subsistit, Ventus quiescit. Ita στάσιν λαμβάνειν pro Subsistere ponitur ab Alex. Aphr. Probl. Et Deuteron. 28, (65.) Οὐ μὴ γένηται στάσις τῷ ἴχνει τοῦ ποδός σου, Non consistet pes tuus. Et ad Hebr. 9, [8. ἔχειν στάσιν.] || In contraria tamen signif. etiam dicitur ἀνέμου στάσις, sc. ἐπὶ πνοῆς βιαίου ἀνέμου, ut Suid. in h. a se c. l. exp. Γίνεταί τις ἀνέμου στάσις, ἔχουσα τηλικαύτην φορὰν ὥστε τὰς στοὰς σαλεύειν. Ubi fortassis possit esse etiam metaph. a στάσις, quod pro Seditione capitur. || Exp. etiam Stabilitas, Firmitas, Constantia, Perseverantia, διαμονή. || Στάσις accipitur etiam pro Loco, in quo statur, consistitur, quemadmodum Lat. Statio, Æschin. (83.) Ὁρᾶτε τοὺς πύκτας περὶ τῆς στάσεως πρὸς ἀλλήλους διαγωνιζομένους, De statione et loco inter se contendere. Aristoph. Πλ. (953.) Ἔπειτ' ἐκεῖ κορυφαῖος ἑστηκὼς, θέρον, Calesce: Κἀγὼ γὰρ εἶχον τὴν στάσιν ταύτην ποτὲ, Hanc stationem et locum obtinebam: verba sunt τοῦ δικαίου πρὸς τὸν συκοφάντην, qui pauper erat factus per Plutum. Polyb. 2, (68, 7.) Κατὰ γὰρ τὴν ἐξ ἀρχῆς στάσιν ἔμενον ἐπὶ τῶν ἄκρων, Veteri loco et sede remanebant, Cam. Ephippus ap. Athen. (380.) Ἔνθ' ὄνων ἵππων τε στάσεις, Asinorum et equorum stabula: comp. voce hinc Xen. dicit ἱπποστάσεις. Synonymum autem huic est σταθμὸς, de quo suo loco. || Sicut vero Lat. Statio accipi etiam putatur pro Officina, Consessu eorum, qui de aliqua re decernunt: ita στάσις, Hesychio ἐργαστήριον, συνέδρα. || Status, vocab. rhet., Quintil. 3, 6. Quod nos statum, id quidam Constitutionem vocant, alii Quæstionem, alii Quod e quæstione appareat. Theodorus generale caput, (i. e. κεφάλαιον γενικώτατον,) ad quod referuntur omnia. Et paulo post, Græci στάσιν vocant, quod nomen primum ab Hermagora traditum putant: quanquam videtur Æschin. quoque in Orat. c. Ctes. uti hoc verbo, cum ab judicibus petit ne Demosthenem permittant evagari, sed eum dicere de ipso causæ statu cogant. Quæ appellatio dicitur ducta, vel ex eo, quod ibi sit primus causæ congressus, vel quod in hoc causa consistat. Ibid. statum esse dicit Id quod e prima conflictione nascitur, i. e. Genus quæstionis, Fecisti, Non feci: atque in hoc partem utramque insistere. Aliquanto post dicit in eo statum causæ consistere, quod sit in ea potissimum, et in quo maxime res vertatur: idque generalem quæstionem et caput generale dici posse. Cic. Top. fin. Refutatio autem accusationis, in qua est depulsio criminis, quæ Gr. στάσις dicitur, Lat. appellatur Status, in quo primum insistit quasi ad repugnandum congressa defensio. || Constitutio, σύστημα, Aristoph. B. (1281.) Μὴ, πρίν γ' ἀκούσῃς χατέραν στάσιν μελῶν. Malit tamen fortassis aliquis hic accipere in prima signif., et per στάσιν μελῶν intelligere στάσιμα μέλη, Carmina, quæ stando concinuntur. Sic χοροῦ στάσις dicitur etiam Actio illa, qua chorus constituitur et cogitur. Bud. 470. || Constitutio et temperies: Hippocr. ἀέρος στάσις, Aëris constitutio et temperies, διάθεσις καὶ πάθος. Et ap. Gal. τὴν στάσιν παχὺ, Substantia crassum, cui opp. ἡ λεπτομέρεια στάσεως, Constitutionis temperies tenuitasque. || Στάσεις, Fluminum aggeres, ripæ, τὰ ἀναχώματα τῶν ποταμῶν, Suid. Aristoph. Ἱππ. (526.) Εἶτα Κρατίνου μεμνημένος, ὃς πολλῷ ῥεύσας ποτ' ἐπαίνῳ Διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἔρρει, καὶ τῆς στάσεως παρασύρων, Ἐφόρει τὰς δρῦς, καὶ τὰς πλατάνους. || Στάσις transitive etiam accipitur pro Collocatio, Positus: sicut ἵστημι interdum pro Statuo, Colloco, i. e. ἵδρυμι: στάσις ἀνδριάντων, J. Poll. Sic accipi potest l. etiam Greg. Naz. quem ab initio fere citavi, una cum Bud. interpr. || At στάσις pro Seditione positum, cum suis derivatis et compp., reperies post omnia ab Ἵστημι compp. [" Ad Charit. 448. Wakef. Ion. 726. Eum. 311. 979. 981. Jacobs. Anim. 204. Brunck. Apoll. Rh. 107. T. H. ad Plutum p. 330. 334. ad Diod. S. 2, 467. Marcell. de V. Thuc. 6. Heind. ad Plat. Theæt. 334. Timæi Lex. 206. et n., Valck. Diatr. 166. 288. Wyttenb. Select. 434. ad Diod. S. 1, 338. ad Herod. 703. 715. Eur. Bacch. 913. Heyn. Hom. 8, 525. Obstaculum, Toup. Opusc. 2, 275. Rhetorice, Heyn. Hom. 5, 577. Ponderatio, Aristoph. B. 1401. Στ. ἵππων, Brunck. Hipp. p. 389. Valck. p. 289. τῶν βοῶν, Heyn. Hom. 7, 554. 560." Schæf. Mss. Στ. μισθοῦ, Hippocr. Præc. 4. cum nota Coraii p. 148. Ed. 2. Libri de Aëre. * Στασιωρός, Eur. Cycl. 53. " Si vera est lectio, de Sileno intelligi debet, qui Cyclopis antrum vel stabulum custodiens, inde στασιωρός, i. e. στάσεως φύλαξ, dici poterat, ead. analogia, qua πυλωρὸς, κηπωρὸς, ἀρκυωρὸς, τεμενωρὸς dicitur Januæ, Horti, Retium venaticorum, Luci custos." Musgr.]

Ἀστασία, Instabilitas, ap. Dionys. Areop., Bud. Item Inconstantia. [Schol. Aristoph. A. 139. Manetho 1, 19.] " Διστάσιον, Duplo pondere repen- " dendum, Qui duplum ponderat. Bud." [Plato Hipparcho p. 268.] Διχοστασία, Dissensio, Secessio, cum in duas partes factiones secedunt, Cum in contraria studia aliqui scinduntur, Virg. Apud Plut. (7,

871.) versus proverbialis, Ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ ὁ πάγκακος ἔμμορε τιμῆς: cui ibid. opp. τὴν ὁμοφροσύνην τῶν ἀδελφῶν. [Anal. 3, 265. "Jacobs. Anth. 12, 172. Dionys. H. 2, 1201. Plut. Alex. 129. Schm. Dubitatio, Theognis 78." Schæf. Mss. * "Διχοστασιαστικὸς, (Ad dissensionem pertinens,) Strabo 917." Wakef. Mss.] "Ἰσοστάσιος, i. q. ἰσόσταθμος, Qui paris est ponderis: vel Qui æquali pondere appenditur, Qui tantidem æstimatur, Æquivalens pretio. In priore signif. Lucian. (1, 367.) Ἰδού σοι, ὡς ὁρᾷς, γυμνὸς ἀληθῶς εἰμὶ, καὶ ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς: hic enim ἰσοστάσιος signif. ἰσόβαρὴς, ἰσόζυγος, et ἰσοελκὴς, ut Nicander loquitur. Plut. Graccho, Ἰσοστάσιον δὲ χρυσίον ἦν προκεκηρυγμένον τοῖς ἐνεγκοῦσι τὴν κεφαλήν: ut Hes. quoque ἰσοστάσιον exp. ἴσον τῷ σταθμῷ, et ἴσον κατὰ ὁλκήν. In posteriore autem, Athen. (526.) Ἰσοστάσιος γὰρ ἦν ἡ πορφύρα πρὸς ἄργυρον ἐξεταζομένη, Argento rependebatur: ut Plin. dicit de opobalsamo, Cum duplo rependebatur argento." [Memnon 53.] "Ἰσόστασις autem, Hesychio est ἡ στακτὴ s. σμύρνα." [* "Νεοστασία, ad Hesych. 2, 670, 13." Dahler. Mss. Apoll. Rh. 3, 76.] Ὀρθόστασις, Status rectus, Corporis habitus, quo surrecti stamus nervis posterioribus contractis, VV. LL. [* Πρωτοστασία, Gl. Principatus. * Πρωτοστάσιον, τὸ, Paul. Alex. Apotelesm. 1, 4.]

Στάσιμος, Stabilis, Firmus, Constans, Plut. (9, 751.) Οὐδὲ ὡς βραδεῖα καὶ στ. πρὸς ὀξύῤῥοπον καὶ κινητικὸν (ἀντίκειται,) Nec ut tarda et stabilis veloci et mobili contraria est, Athen. 2. Τὰ δὲ τῶν ὑδάτων στάσιμα, χαλεπὰ, ὡς τὰ λιμναῖα καὶ ἑλώδη, Aquæ stantes s. potius stagnantes; nam et ipsum stagnum a stando dicitur. Et metaph. ap. Plut. Artax. (27.) Οὐδ' ἄλλως στ. ὢν τὸ ἦθος, ἀλλ' ἀνώμαλος καὶ παράφορος, Minime stabili ingenio, Minime stabili et firmo, ut Cic. vocat animum stabilem et firmum, de quo dicit ibid. Οὐδεμίαν ἔφερεν ἐμμελῶς μεταβολήν. Sic etiam στ. ἦθος ap. Hes. τὸ βέβαιον καὶ στερεόν. Et τὸ στ., Stabilitas, Constantia, Plut. (9, 728.) Καὶ τὸ στ. αὐτῷ καὶ δυσκίνητον, οὐκ ἀργόν ἐστι, Nec ejus stabilitas et pigritia iners censeri debet. || At στ. μέλος, Carmen, quod stans chorus canit, Cum chorus post πάροδον recitat carmen argumento conveniens, immotus et stabilis permanens: sicut contra in parodo ambulans. Id ipsum indicat Aristoph. Σφ. (270.) ἀλλά μοι δοκεῖ, στάντας ἐνθάδ', ὦνδρες, Ἄιδοντας αὐτὸν ἐκβαλεῖν· ἤν τι πῶς ἀκούσας Τοὐμοῦ μέλους, ὑφ' ἡδονῆς ἑρπύσῃ θύραζε: ac statim post hæc verba sequitur χοροῦ μέλος. || Quietus, Tardus, Gravis; ejusmodi enim quæ sunt, stabilia videntur, i. e. non moveri, aut tarde et graviter moveri. Plut. (9, 727.) Τὸ ψυχρὸν ἔοικε στ. εἶναι, κινητικὸν δὲ τὸ θερμὸν, Frigus quietum, calor mobilis esse videtur. Pro Gravis autem s. Tardus, in bonam partem, ponitur ap. Aristot. Probl. 19, 48. Ἡ δὲ ὑποδωριστὶ (ἁρμονία μέλος ἔχει) μεγαλοπρεπὲς καὶ στ. De qua harmonia Polit. 8. itidem, Περὶ δὲ τῆς δωριστὶ πάντες ὁμολογοῦσιν ὡς στασιμωτάτης οὔσης καὶ μάλιστ' ἦθος ἐχούσης ἀνδρεῖον. Huc pertinere videtur, quod ap. Eund. de Arte Poët. (12.) est, Στ. δὲ μέλος χοροῦ τὸ ἄνευ ἀναπαίστου καὶ τροχαίου. Et iterum, Τὸ γὰρ ἡρωϊκὸν στασιμώτατον καὶ ὀγκωδέστατον τῶν μέτρων ἐστί. [Hermann. ad Aristot. p. 142.] Alicubi vero habet signif. mixtam e præcedentibus: unde nonnunquam exp. Stabilis et sedatus, nonnunquam Stabilis et pacatus. Aristot. Eth. 4, 3. Καὶ κίνησις δὲ βραδεῖα τοῦ μεγαλοψύχου δοκεῖ εἶναι, καὶ φωνὴ βαρεῖα, καὶ λέξις στ., Oratio stabilis et sedata: Rhet. 2. de familiarum diversa natura, Ἐξίσταται δὲ τὰ μὲν εὐφυᾶ γένη εἰς μανικώτερα ἤθη, οἷον οἱ ἀπ' Ἀλκιβιάδου καὶ οἱ ἀπὸ Διονυσίου τοῦ προτέρου, τὰ δὲ στ. εἰς ἀβελτηρίαν καὶ νωθρότητα, οἷον οἱ ἀπὸ Κίμωνος καὶ Περικλέους καὶ Σωκράτους, Quæ stabili pacatoque ingenio sunt, ad stoliditatem ignaviamque delabuntur. || Accipitur etiam in malam partem pro Tardus, Hebes, Stupidus: unde J. Poll. copulat cum ἀπόπληκτος et ἀνόητος. || At στ. ἀργύριον, Pecunia usuraria, Lys. 115(=360.) exponens quædam verba antiquarum legum, Τὸ ἀργύριον στ. εἶναι ἐφ' ὁπόσῳ ἂν βούληται ὁ δανείζων. Τὸ στ. τοῦτό ἐστιν, ὦ βέλτιστε, οὐ ζυγῷ ἱστάναι, ἀλλὰ τόκον πράττεσθαι ὁπόσων ἂν βούληται. || Στάσιμα, Pondera, J. Poll. Στ. δὲ τὰ σταθμία Κηφισόδωρος κέκληκε. ["Jacobs. Anim. 252. Wakef. S. Cr. 3, 155. De carmine, Valck. Diatr. 19. Tyrwh. ad Aristot. p. 154." Schæf. Mss. Athen. 592. Hippocr. 638. * Στασίμως, 388, 41. Στασιμωτέρως, Plato Tim. p. 55. * "Αὐτοστάσιμος, Theodoret. Θεραπ. 23. 25." Kall. Mss.]

Στατὸς, Qui stetit s. stat: ἵππος, Equus, qui in stabulo continetur, nec ad equarias admittitur, Il. Z. (506.) Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, Δεσμὸν ἀποῤῥήξας θείει πεδίοιο κροαίνων. Et στ. ὕδωρ, Aqua ex imbribus constans, Stagnans: sicut στ. ὕδωρ paulo ante ex Athen. citavi. Soph. Phil. (714.) Ὃς μηδ' οἰνοχύτου πόματος Ἥσθη δεκέτῃ χρόνον, Λεύσσων δ', εἴπον γνοίη, στατὸν εἰς ὕδωρ Αἰεὶ προσενώμα, Stagnantem aquam. Sunt tamen qui intelligant etiam Fontanam: ut στ. ὕ. sit Aqua stabilis et quæ a ventis non agitatur, qualis esse fontium solet. || Item στ. θώραξ, χιτὼν, Thorax, Tunica recta, i. q. στάδιος. Aliquando vero substantive dicitur στατός. Plut. Alcib. Στατοὺς καὶ ξυστίδα καὶ τὸν ἄλλον ἐναγώνιον ἀμπεχόμενον κόσμον, de Callippide Tragœdo, ubi sunt qui Cothurnos vertant; sed cum στάδιος χιτὼν Eustathio sit ὁ στατὸς, hic χιτὼν subaud. videtur. Vide Ὀρθοστάδιος, Στάδιος. ["Jacobs. Anth. 11, 270. Phryn. Ecl. 102. Wakef. Phil. 716. Brunck. Soph. 3, 480. Heyn. Hom. 4, 579. 5, 19. 6, 21. 8, 119. Ruhnk. Ep. Cr. 109. ad Herod. 701. Στατοὶ, ad Timæi Lex. 4." Schæf. Mss. Anecd. Bekkeri 305. Στ. χιτὼν, Lobeck. Phryn. 238. * "Στατέω, unde perf. ἐστάτηκα, Diod. S. 2, 7." Wakef. Mss.]

Ἄστατος, ὁ, ἡ, Instabilis, Inconstans: opp. præcedentibus στάσιμος, στατός. Theoph. Epist. 76. Δοξάριον ἄστατον, * κουφοποιὸν, quod ibid. ὕπαρ ἐνύπνιον εἶναι τοῖς εὐφρονοῦσι videri scribit. Philo de Mundo, Ἐνδόντες ἀ. καὶ τυχηροῖς πράγμασιν ἑαυτοὺς, Semetipsos fluxis rebus dediderunt. Et τὸ ἄ., Instabilitas, Inconstantia. ["Tzetz. Ch. 7, 796." Elberling. Mss. "Jacobs. Anth. 10, 166, 11, 206. Anim. 298. Philippus 74. Brunck. Aristoph. 2, 122. Abresch. Lectt. Aristæn. 111. Wessel. ad Herod. 153. Valck. 239. ad Lucian. 1, 513." Schæf. Mss. Nicander Θ. 602.] Ἀστάτως, Inconstanter, Non firmiter. Ἀστατέω, Instabilis et inconstans sum, Vacillo, Titubo, etiam Incertis sedibus vagor. ["Appian. B. S. 221." Boiss. Mss. "Chrys. in 1 Ep. ad Cor. Serm. 6. T. 1. p. 278." Seager. Mss. * Συναστατέω, Pisid. 434. * Ἀντιοστατέω, Soph. Phil. 640. * "Ἐναντιοστατέω, Planudes Ovid. Met. 11, 484." Boiss. Mss.]

Ἀριστεροστάτης, Qui a sinistra stat. ["Phryn. Ecl. 110. Thom. M. 796." Schæf. Mss.] Δεξιοστάτης, Qui a dextra stat. Sic dicebatur Qui in dextra chori parte præsidebat, VV. LL.: J. Poll. Τάχα δὲ καὶ ὁ ἀριστεροστάτης ἐν χορῷ προσήκοι ἂν τῇ ἀριστερᾷ, ὡς ὁ δ. τῇ δεξιᾷ. ["Thom. M. 796." Schæf. Mss.] Διχοστατέω, Dissideo, q. d. Divisus sto, Discordo. Eur. (Med. 15.) διχοστατῶ πρὸς σε. Pro στασιάζω citat Bud. e Platone de Rep. 5. || Ambigo, Dubito. Alex. Probl. 1. Ὅσοι δὲ διχοστατοῦσιν εἰ συμφύτως τῷ πυρὶ σύνεστιν ἡ θερμότης, ἀπτικῆς αἰσθήσεώς εἰσιν ἐνδεεῖς. [Æsch. Eum. 375. * Δυστατέω, Plut. 10, 129. * "Ἐμπεδοστατέω, Dionys. Alex. in Routhii Reliqq. SS. 4, 357." Boiss. Mss.: ap. Euseb. P. E. 14, 25. * Ἰσοστατέω, Liban. 4, 798. * Μεσοστάτης, Hero Belop. p. 30. Bald., pro quo Vitruv. Medianas parastatas habet: Schn. Lex. Suppl. * "Νεόστατος, Const. Porphyrog. 91." Boiss. Mss.] Ὀρθοστάτης, Qui erectus stat. Ὀρθοστάται, Vocabulum est architect. In VV. LL. interpr. Arrectaria, Arrectaria tigna. Quæ interpr. non videtur consentanea: nisi ὀρθοστάται et σκέλη idem signif.; nam quæ Vitruv. appellat Arrectaria, ea Græci σκέλη, ut alibi dicendum erit. Satius igitur fuerit Gr. vocab. cum Vitruvio retinere. Utitur autem eo 2, 7. ubi de generibus structurarum ac earum qualitatibus tradit, Medio cavo servato, secundum orthostatas intrinsecus e rubro saxo quadrato aut e testa aut e silicibus ordinariis struat bipedales parietes. Et 10, 19. in

descriptione terebræ bellicæ, Ipsam machinam uti testudinem in medio habentem collocatum in orthostatis canalem faciebat. || Panis sacri species, J. Poll., Species placentæ, πέμματος, Hes.: ap. quem SCRIBITUR Ὀρθοστάδη. [" Wakef. S. Cr. 2, 20. Musgr. Ion. 1134. Valck. Adoniaz. p. 398. Ὀρθοστάτης, Ὀρθοστάδη, * Ὀρθοστὰς, Musgr. Herc. F. 980. Hel. 554. Barnes. ibid." Schæf. Mss. Eur. Suppl. 497. * Ὀρθοστατέω, Hippocr. 1017. * Οὐριοστάτης, Æsch. Choëph. 819. * Πολύστατος, Philo de 7 Mirac. c. 5. Πολύστ. δὲ καὶ συνεχεῖς οἱ πύργοι, Frequentes, Crebri.] Πρωτοστάτης, Qui primus stat. In acie πρωτοστάτης i. est q. λοχαγὸς et ἡγεμὼν, Antesignanus, Primipilaris, et sic opp. τῷ ἐπιστάτῃ, quem οὐραγὸν etiam vocant. Secundum alios, Qui ante ἐπιστάτην stat: ac ante eum iterum ἐπιστάτης, ante quem rursus πρωτοστάτης: ita ut totus ordo constet ἐκ πρωτοστατῶν καὶ ἐπιστατῶν. Xen. A. (11, 5.) Εἰσὶ μὲν γὰρ ἐν τῇ Λακωνικῇ τάξει οἱ πρ. ἄρχοντες: K. Π. 6, (3, 11.) Ἔργον γάρ ἐστι τοῖς μὲν πρ. θαρρύνειν τοὺς ἑπομένους καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ. (Ibid.) Τούτους B γὰρ πρ. μὲν ἄν τις τάττοι, οἳ καὶ αὐτοὶ ὁμολογοῦσι μηδεμίαν μάχην ἂν ὑπομεῖναι ἐκ χειρὸς, Antesignanos, Bud. Et cum gen. ap. Thuc. Πρωτοστάτης τοῦ δεξιοῦ κέρως, Qui primus in dextro cornu stat. J. Poll. scribit πρ. esse τὸν ἐκ δεξιᾶς τοῦ πρώτου ζυγοῦ: sed et πᾶν τὸ μέτωπον appellari πρ., Totam aciei frontem. Metaph. autem dicitur Act. 24, (5.) Πρ. τε τῆς τῶν Ναζωραίων αἱρέσεως, Antesignanus hæresis, Primos quasi ordines ducens, Primipilaris. In judicio πρ. i. est q. πρωτόβαθρος, Qui primo in subsellio sedet. In convivio autem πρ. i. q. προκλίτης, Qui primus accumbit, Cui primus in accumbendo locus datur, ὁ τὴν πρωτοκλισίαν ἔχων, qui προκλίτης teste J. Poll. dicitur. Item generaliter pro Antistitor, Præstes, Præses. [" Thom. M. 796. Diod. S. 2, 414. ad Dionys. H. 1, 508. Wyttenb. Select. 410." Schæf. Mss. " Polyæn. 197." Wakef. Mss.] Πρωτοστατέω, Primus in ordine sto, Antistitor s. Antesignanus sum. Metaph. ap. Philon. V. M. 1. Ἡ γὰρ ὁδηγὸς νεφέλη πρωτοστατοῦσα τὸν ἄλλον χρόνον, Quæ ante principia C antecedebat, Turn. [" Villois. Anecd. Gr. 2, 89." Wakef. Mss.]

Στατικὸς, Sistendi vim habens, opp. τῷ κινητικός: κολλούρια, Aët., Collyria, quæ inordinatum fluxionis impetum sistunt. Est et Statice herba ap. Plin. 26, 8. quam alvo sistendæ utilem esse scribit: ac certe inde nomen et ipsa accepit. [Diosc. Parab. 2, 82.] || Στατικὴ, Scientia ponderum, de ratione ponderum: στατικὸς, Hujus scientiæ peritus. [" Strabo 1179. Athen. 56." Wakef. Mss.] Στατικῶς, More eorum, qui ponderant, quæ ponderantur.

Στατίζω, Sisto, Sto, Consisto, Stabulor. [" Musgr. El. 316. Wakef. Alc. 89." Schæf. Mss.]

Στατηρὸς, Stabilis, Firmus, i. q. στάσιμος, σταθερὸς, Bud.

[* Στάτωρ Ζεὺς, Plut. Romulo 18.]

[* Στάδα λίμνην, pro στᾶσαν, affert Draco Straton. 71. στᾶδα Grammat. Hermanni 433.]

Στάδην, Statim, i. e. Stando, More eorum, qui stant, Eust. [" Aristoph. Fr. 265." Schæf. Mss.] D AT Στήδην, Pondere, q. d. Appensim, Nicander Ἀ. 327. Ἠὲ νίτρου στήδην ὀδελοῦ πόρε τριπλόον ἄχθος Εὐτριβέος. Dicitur autem στήδην ab ἵστημι, ut βλήδην a βλῆμι s. βάλλω.

[* Ἰσοστάδην, Suid. v. Ἀνταγωνιστής.] Ὀρθοστάδην, Stando erecto corpore, More eorum, qui erecti stant. [Æsch. Pr. 32. Ælian. H. A. 4, 31.] Ὀρθοσταδίας ET Ὀρθοστάδιος, Erectus stans. Ὀρθοσταδίας s. Ὀρθοστάδιος χιτὼν, Tunica recta, Plin. 8, 48. scribens, tales cum pura toga tyroni indui novæque nuptæ. J. Poll. (7, 84.) χιτὼν ὀρθοστάδιος, ὁ οὐ ζωννύμενος, Tunica recincta, laxa et fluens, ut ex Ovid. VV. LL. exp. Ibid. tradit Aristoph. ejusmodi χιτωνίσκους vocare ὀρθοσταδίας. Et ap. Eust. ὀρθοστάδιοι μὲν (χιτῶνες) οἱ σταροὶ, συρτοὶ δὲ, οἱ συρόμενοι. Idem ap. Hes. est: ap. quem tamen post Σταροὶ additur, * ὑπόκομμα ἔχοντες. Dicitur idem et στάδιος χιτὼν, ut infra videbis. [Dio Cass. 63, 17. 22. ad 999. " Phryn. Ecl. 102. (Lobeck. 238.) Brunck. Ari-

A stoph. 1, 7. Act. Traj. 1, 243." Schæf. Mss.] Ὀρθοσταδὸς, Erectus stans, Rectus: ὀρθοσταδὸν, Aphrodisiensibus i. q. ὀρθὸν, Hes. [Adverb., Apoll. Rh. 4, 1425.]

Σταδαῖος, Stans, Erectus; nam σταδαῖα, Hesychio ἑστηκότα, ὄρθια. Et στ. μαχητὴς, Statarius miles, Qui stans pugnat, non excurrens modo, modo fugiens; sed firmus et immotus depugnat. At στ. μέλος ap. Hes. τὸ πρᾶον. Fortasse quod τὸ στάσιμον supra. [" Thom. M. 806." Schæf. Mss. Eust. Il. H. p. 678, 31. Ὅτι δὲ ὁ σταδαῖος ἀπὸ τοῦ στάδην γίνεται —καθὰ ἐκ τοῦ χύδην ὁ χυδαῖος, δῆλόν ἐστιν. Æsch. Pers. 239. ἔγχη σταδαῖα Blomf. vertit Hastæ ad pugnam statariam aptæ: S. c. Th. 515. Ζεὺς στ.]

Στάδιος, Stabilis, Statarius: μάχη, Stataria pugna, in qua non excursionibus aut levibus præliis, sed collato utrimque pede firma contentione decertatur, Pugna, quæ manu cominus initur: quæ et συστάδην μάχη et σταδιαία dicitur, μόνιμος καὶ βεβηκυῖα: cui opp. δρομικὴ et πελταστικὴ ap. Plut., Il. H. (240.) Οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῃ δηΐῳ μέλπεσθαι Ἄρηϊ, ubi subaudi. μάχῃ, ὑσμίνῃ, tale quid. Legitur tamen ibi in quibusdam exempl. σταδίῳ, ac tunc substantive capitur; ut dicat novisse se modos martios in stadio hostili: sed altera scriptura melior est, eamque Eust. quoque agnoscit. Il. O. (282.) ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι, Ἐσθλὸς δ' ἐν σταδίῃ. Integrum autem posuit, N. (314.) ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ, Thuc. 4, (38.) p. 134. Ἡ γὰρ μάχη οὐ σταδία ἦν. Στ. θώραξ, Thorax longus et rectus, Cam. ap. Apoll. Rh. 3, (1225.) περὶ μὲν στήθεσσιν ἕεστο Θώρηκα στάδιον, ubi annotat Schol. esse, qui exp. εὐπαγῆ, Firmum et bene compactum. Hes. appellat θώρακα στατόν. Alio etiam nomine σταδιαῖος appellatur. Dicitur autem ad differentiam τοῦ ἁλυσιδωτοῦ, Loricæ hamis consertæ, quæ complicari potest, cum hic flecti nequeat, sed depositus substet erectus. Statarium quidam dici posse putant. Sic vocatur etiam στ. χιτὼν, qui et ὀρθοστάδιος et ὀρθοσταδίας, ut paulo ante dictum est, Tunica recta, Plin. Callim. (Fr. 59.) στάδιον δ' ὑφίεστο [ἐπίεστο] χιτῶνα, i. e. ποδήρη, τέλειον, Suid. || Τὸ στ., Immota stabilitas, qua aliquis subsistit, nec loco movetur, Dion Cass. ap. Suid. Τῷ δὴ στ. τῶν σκαφῶν προδιδόμενοι, δεινῶς ἠσχαλλον, i. e. τῇ στάσει καὶ ἀκινησίᾳ, ut ipse exp. || Appensus, Pondere demensus, Nicander Ἀ. (402.) πολλάκι μὲν σταδίην εὐανθέα νάρδον Ῥιζάδα [Ῥιζίδα] θυλακόεσσαν ὀπάζεο, i. e. σταθμηθεῖσαν, Schol. || At στάδιος s. στάδιον substantive, pro Stadio, vide infra, una cum suis. [" Musgr. Rhes. 30. Epith. vestis, Phryn. Ecl. 102. Callim. 1, 436. pugnæ, ad Il. B. 543. Thom. M. 806. Diod. S. 2, 91. Jacobs. Anth. 11, 275. Heyn. Hom. 5, 348. 6, 494." Schæf. Mss. Opp. K. 4, 326. Στάδιος et σταδιαῖος, Lobeck. Phryn. 552.] " Αὐτοσταδία, Statio in loco " proprio, VV. LL. Homerus αὐτοσταδίην vocat " Pugnam statariam: qua nimirum pede cum hoste " collato pugnatur. Il. N. (325.) de Ajace Telamo" nio, Οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆϊ ῥηξήνορι χωρήσειεν, Ἔν γ' " αὐτοσταδίῃ, i. q. ἐν τῇ συστάδην μάχῃ, Schol."

Σταδιαῖος, i. q. στάδιος: ut μάχη, Lucian. (2, 864.) Pugna stataria: de qua vide in Στάδιος præcedente, et Bud. 95. Apud Suid. Οὐδενὸς δὲ αὐτῶν ἐν στ. μάχῃ ἱσταμένου. Item στ. θώραξ, i. q. στάδιος paulo ante. [Philostr. 526. πάλη, Reimar. ad Dion. Cass. 1. p. 33. Reitemier. Zosim. 4, 12. " Thom. M. 806. Callim. 1, 436. ad Diod. S. 2, 501. Dionys. H. 3, 1499." Schæf. Mss.]

Σταθερὸς, Stabilis, Firmus, i. q. στάσιμος, στατηρὸς, εὐσταθὴς, quæ ejusdem cum hoc sunt originis, Joseph. ap. Suid. Καὶ στ. τὴν ἡλικίαν μετ' ἐμπειρίας ὁρῶν, προβάλλεται στρατηγὸν, i. e. μόνιμον, Eunapius ap. Eund. Ὁ δὲ πόλεμος τῇ τοῦ βασιλέως ὀξύτητι καὶ προνοίᾳ κατηνέχθη ἐπὶ τὸ στ. τε καὶ ἀσφαλέστερον, i. e., ut ipse Suid. exp., ἰσχυρὸν, βέβαιον. || Aliquando vero dicitur στ. θέρος, μεσημβρία, ἦμαρ, pro Ferventissima æstate, Meridie, Die: propterea quod cum ad medium pervenit, in quo ceu termino subsistit fervor ejus, tunc sit maximus et quasi stabilis. Antimachus ap. Suid. θέρεος σταθεροῖο. Apoll. Rh. 1, (450.) Ἦμος δ' ἠέλιος σταθερὸν παραμείβεται ἦμαρ,

Plato Phædro (10, 311.) Μήπω γε, ὦ Σώκρατες, πρὶν ἂν τὸ καῦμα παρέλθῃ· ἢ οὐχ ὁρᾷς ὡς σχεδὸν ἤδη μεσημβρία ἵσταται ἡ δὴ καλουμένη σταθερά; Sic ap. Synes. Ep. 58. Καὶ ταῦτα κατὰ τὸ τῆς μεσημβρίας ἑδρᾶτο σταθερώτατον, Ferventissimo sole, Bud. Sed sunt qui στ. in hac signif. a σταθεύω derivent, quæ derivatio durior foret. At in h. l. Cratini, Οὕτω σταθερὸς τοῖς λωποδύταις ὁ πῖρος πεινῶσι παφλάζει, Suid. exp. ὀξὺς, ἰσχυρός. [Lobeck. Phryn. 215. "Epigr. adesp. 434. Dionys. H. 1, 179. ad 5, 170. Heind. ad Plat. Phædr. 235. Thom. M. 301. Schweigh. Epict. Ph. M. 5, 387. Huschk. Anal. 131. 223. Jacobs. Anth. 12, 12. Diocles 4. Aristoph. Fr. 264. Bergler. Alciphr. 304. Timæi Lex. 236. et n. De die, 235." Schæf. Mss. Appian. 1, 442. ὕδωρ, Aqua stagnans. *Σταθερῶς, Phot. e Cratino, exponens ὀξέως, ἰσχυρῶς. *Σταθεροποιέω, Lobeck. Phryn. 216. "Euseb. H. E. 9, 7." Mendham. Mss. *"Ἀστάθερος, Argum. 2. in Isthm. Pind." Wakef. Mss. *Σταθερότης, Gl. Constantia, Stabilitas.] Reperitur ETIAM Σταθηρὸς, quod ejusd. cum σταθερὸς est signif.: βούλησις, Constans, Bud. e Pand. Et in altera signif. τοῦ σταθερὸς ap. Basil. Hexaëm. Ἐν στ. μεσημβρίᾳ. [Wagner. Alciphr. 3, 12. Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. 338. Lobeck. l. c.] Σταθηρότης, Stabilitas, Constantia, Firmitas, ["Theod. Prodr. 70. 205." Elberling. Mss. Lobeck. l. c.]

Ἀσταθὴς, Instabilis, i. q. ἄστατος, ἀβέβαιος, Hes. ["Huschk. Anal. 230. Mitsch. H. in Cer. 164." Schæf. Mss. *"Ἀστάθεια, Chrys. in 2 Ep. ad Cor. Serm. 15. T. 3. p. 633." Seager. Mss.] Εὐσταθὴς, Stabilis, Firmus, Constans, i. q. στάσιμος et σταθερός. Apud Suid. Αὐτὸς γὰρ λαβὼν ἄνεμον εὐσταθῆ παρεκομίζετο παρὰ τὴν χώραν ἀκινδύνως πλέων, Ventum stabilem et firmum, et qui flare non desistebat. Nisi aliquis malit Secundum, Lenem et placidum, ut dicitur εὐσταθοῦν πέλαγος. Apud Hom. εὐσταθὲς μέγαρον, Ædes stabili et firmo fundamento nitentes, Bene fundatæ. Od. Σ. (374.) Ἑστάμεναι περὶ τοῖχον εὐσταθέος μεγάροιο. Alibi εὔπηκτον dicit. Herodian. autem 2, (6, 8.) Οἱ μὲν σεμνότεροί τε καὶ εὐσταθέστεροι τῆς συγκλήτου βουλῆς, Gravitate et auctoritate præditi, Polit. ["Εὐσταθὴς τὸν βίον, Athen. 4. cf. 819." Boiss. Mss. Hippocr. 997. νοῦσοι. "Ad Charit. 6. 239. 301. Athen. 1. p. 9. ad Herod. 581. Phryn. Ecl. 92. 124. Thom. M. 301. Jacobs. Anim. 219. Lobeck. Aj. p. 273." Schæf. Mss. Manetho 4, 338. Metrodorus Clementis Alex. 498.] Εὐσταθῶς, Constanter, Firmiter, Tuto, App. ap. Suid. Ὁ δὲ ἐστρατοπέδευσεν εὐσταθῶς ἧπερ ἐβούλετο, i. e. ἀσφαλῶς, βεβαίως, Tuto, et ita ut loco nullis incommodis moveretur, Herodian. 7, (4, 2.) Πρῶτοι ὅπλα ἐκίνησαν ἔς τε ἀπόστασιν εὐσταθῶς ὥρμησαν Λίβυες. Εὐστάθεια, SIVE Εὐσταθία, Stabilitas, Firmitas, Constantia, Plut. (8, 404.) Ἤδη δὲ καὶ περὶ τὰ τοιαῦτα πολλὴν εὐστάθειαν ἐπεδειξω, τὸ πρεσβύτατον τῶν τέκνων ἀποβαλοῦσα. || Bona constitutio, habitudo, i. fere q. εὐεξία: sic enim accipi videtur ap. Plut. (6, 513.) loquentem de Epicureis, Πρὸς τὴν ὑμνουμένην σαρκὸς εὐστάθειαν· At εὐσταθία pro Stabilimento citatur e Sap. 6, [24. al. εὐστάθεια, "Phryn. Ecl. 92. 124. Thom. M. 302. Fischer. Palæph. p. lxviii. Toup. Opusc. 2, 24. Plut. Mor. 1, 531. Εὐσταθία, Jacobs. Anth. 10, 87." Schæf. Mss.] Εὐσταθέω, Stabilis ac firmus sum. Dicitur etiam de mari, quod placidum ac tranquillum stat, nec ullo ventorum impetu agitatur, Lucian. (2, 94.) Καὶ γὰρ ἔτυχε γαλήνη οὖσα καὶ εὐσταθοῦν τὸ πέλαγος. ["Wakef. S. Cr. 3, 182. Dionys. H. 2, 1157." Schæf. Mss. Auctor Rhesi 317. *Κακοσταθέω, Nicander Θ. 269. 431.]

Νεοσταθὴς, Recens constitutus, institutus, i. q. νεοκατάστατος: δῆμος, Recens institutus populus, VV. LL. [e Plut. 7, 274.]

Σταθμὸς, ὁ, Stabulum, Il. (Β. 470.) κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον, T. (377.) Σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ, Od. Ρ. (223.) σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι, (200.) σταθμὸν δὲ κύνες καὶ βώτορες ἄνδρες Ῥύατ'. Sic et Il. (Ρ. 110.) Ὅν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται Ἔγχεσι καὶ φωνῇ, A stabulo; specialius, A caula. Sic Eur. Andr. (281.) Σταθμοὺς ἔπι βοῦτα, Ad stabula bubulci s. pastoris, Paridis. Ead. signif. accipitur ap. Xen. Ἱππ. (4, 1.) Ἐν τοιούτῳ τῆς οἰκίας τὸν σταθμὸν εἶναι, ὅποι πλειστάκις ὁ δεσπότης ὄψεται τὸν ἵππον. Ibid. specialiori vocabulo vocat ἱππῶνα, alibi ἱπποστασίαν. Hoc tamen interest inter ll. cc., quod σταθμοὶ ap. Hom. et Eur. dicuntur τὰ ἐν ἀγροῖς ζωοστάσια καὶ ἐπαύλεις, de Stabulis, quæ ruri sunt: at ap. Xen. de Domestico stabulo, ἀντὶ τῆς τῶν ὑποζυγίων στάσεως, J. Poll. Imo Eust. latius extendit, ac σταθμοὺς esse dicit κατοικίας ἀγροτικὰς, s. τὰς ἐν ἀγροῖς καταγωγὰς, Casas et tuguria rustica: generalius autem esse h. v. quam σηκός: unde et Hom. discrimen facit inter hæc duo, Il. Σ. (588.) Ἐν καλῇ βήσσῃ μέγαν (νόμον) οἰῶν ἀργεννάων Σταθμούς τε, κλισίας τε, κατηρεφέας ἰδὲ σηκούς. || Statio, Mansio, στάσις μονὴ, Eust. Stativa, i. e. Certa et definita loca, in quibus subsistunt, qui inter faciunt, sive pedites, s. equites, s. milites, s. duces: unde idem Eust. σταθμοὺς esse dicit τὰς ὡρισμένας εἴτουν τεταγμένας ἐνοδίους ἀναπαύλας τοῖς εἴτε ἱππεύσιν εἴτε *πεζοδρόμοις: alio autem nomine vocari ἀλλαγάς: ut cum ap. Historicos dicuntur τοσοίδε σταθμοὶ ὁδευθῆναι πρός τινων, vel τοσοίδε σταθμοὶ εἶναι ἀπὸ τοῦδε τινὸς τόπου εἰς ἄλλον. Sic Athen. aliquoties, Βαίτων ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Σταθμοὶ τῆς Ἀλεξάνδρου Πορείας: Ἀμύντας ἐν τοῖς Σταθμοῖς: Ἀμύντας ἐν Σταθμοῖς Περσικοῖς: Ἀμύντας ἐν τῷ πρώτῳ τῶν τῆς Ἀσίας Σταθμῶν. Herodian. 2, (15, 11.) Τῆς μὲν οὖν ὁδοιπορίας τοὺς σταθμοὺς, Quibus locis itinere illo remoratus sit, Polit.: Philo V. M. 1. Ἀφικνοῦνται δ' εἰς στ. δεύτερον ἔνυδρόν τε καὶ εὔδενδρον, Ad secunda stativa. Lucian. (2, 32.) Περὶ τοὺς τόπος αὐτοὺς ψεύδεσθαι, οὐ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ στ. ὅλους. Et ap. Herod. 5, (52.) Σταθμοὶ βασιλήϊοι, καὶ καταλύσιες κάλλισται: in quibus sc. subsistunt et deversantur ii, qui ad regem Persarum proficiscuntur, dispositis per omnes regiones et provincias. Quid autem discriminis sit inter στ. et παρασάγγας, ibid. declaratur, ut cum inter alia dicit, Διὰ τῆς Κιλικίης ὁδὸν ποιευμένῳ, τρεῖς εἰσὶ στ., παρασάγγαι δὲ πεντεκαίδεκα καὶ ἥμισυ. Ibid. dicit σταθμοὺς καταγωγέων, sicut σταθμοὶ καὶ καταλύσιες paulo ante. Ἐν δὲ τῇ Ἀρμενίῃ στ. μέν εἰσι καταγωγέων πεντεκαίδεκα, παρασάγγαι δὲ ἓξ καὶ πεντήκοντα καὶ ἥμισυ. Aliquanto post omnibus his mansionibus enumeratis, inverso ordine dicit σταθμῶν καταγωγαὶ, ut ante καταγωγῶν σταθμοὺς dixerat, Καταγωγαὶ μέν νυν σταθμῶν τοσαῦταί εἰσι ἐκ Σαρδίων ἐς Σοῦσα ἀναβαίνοντι, Tot deversoria mansionum: sicut σταθμοὶ καταγωγῶν, Mansiones deversoriorum. Hos σταθμοὺς nonnulli, ut Bud, post Vallam, Mansiones, nonnulli Castra, nonnulli Stativa interpr. Non incommode autem uti vocabulo Mansio possumus, cum Plin. quoque dicat, Aquarum ratione mansionibus dispositis, loquens de itinere Indiæ ab Alexandria. Sic etiam in Pand. dicuntur Mansionum curatores, i. e. τῶν στ. καὶ στρατιωτικῶν καταλύσεων καὶ καταγωγίων τῶν ἀγγελιαφόρων, Qui præerant ordinandis per mansiones dimetiendisque militum itineribus, et eorum, qui diplomatibus utebantur, et cursu vehiculari: qui cursus publicus appellatur, Bud. Pand., qui ex Herod. hujusmodi mansionum i. e. σταθμῶν, spatium, centum et quinquaginta stadia facit, s. millia vigintiocto semis. Ibid. στ. vocat Deversoria tabellariorum, h. e. Certa quædam spatia, quæ cursores uno actu conficere debent: et esse quas hodie Postas vocant, a pegasariis cursoribus imposito nomine, qui statis locis mansiones suas positas habent. Militarium autem mansionum meminit Lamprid. in Alex., ubi de principe expeditionem parante, et edicta de exitu ex urbe proponente ait, Deinde (proponebantur) per ordinem mansiones, deinde stativa, deinde ubi annona esset accipienda: et id quidem quousque ad fines barbaricos deveniretur. Et alibi, Milites expeditionis tempore sic disposuit, ut in mansionibus annonas acciperent. || Postis, τὸ ἑκατέρωθεν ξύλον κατὰ πλευρὰν τῶν θυρῶν, J. Poll., alio nomine vocatur παραστὰς, Od. Ρ. (339.) Ἷζε δ' ἐπὶ μελίνου οὐδοῦ ἔκτοσθε θυράων Κλινάμενος σταθμῷ κυπαρισσίνῳ, Dorsum inclinans ad postem cyparissinum: (Η. 89.) Ἀργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκέῳ ἕστασαν οὐδῷ. Herod. (1, 179.) Στ. κε καὶ ὑπέρθυρα. Esaiæ 60. Στ. τῆς θύρας.

Ea πήγματα suo tempore vocata fuisse tradit Hes. || Statera, Libra, Il. M. (434.) de muliere, quæ manu victum quærit, Ἥτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἰρίον, ἀμφὶς ἀνέλκει Ἰσάζουσ', Stateram et lanam : nisi aliquis pro Ipso pondere accipere malit. Et ἀγαγεῖν ἐπὶ τὸν στ., Ad stateram redigere, examinare. Aristoph. B. (1365.) Ἐπὶ τὸν σταθμὸν γὰρ αὐτὸν ἀγαγεῖν βούλομαι, Ὅσπερ γ' ἐλέγξει τὴν ποίησιν νῷν μόνος· Τὸ γὰρ βάρος νῷν βασανιεῖ τῶν ῥημάτων, de Æschylo, qui sua et Euripidis verba pondere explorari volebat. Sic ap. Eust., οἱ πλάστιγγες τοῦ στ. Utroque utitur Aristoph. l. c. Σταθμὸς dicitur etiam Ipsum pondus, Thuc. 2, (13.) de statua a Phidia fabricata, Ἀπέφαινε δ' ἔχον τὸ ἄγαλμα τεσσαράκοντα τάλαντα σταθμὸν χρυσίου ἀπέφθου, Ponderare quadraginta talenta, Herod. σταθμὸν διτάλαντος, Ponderans duo talenta, Pondere æquans duo talenta. Idem, Ἕλκουσα σταθμὸν τάλαντα δέκα, qui l. Thucydideo similis est. Aristot. Polit. 1. Ὁρισθὲν μεγέθει καὶ σταθμῷ. Sicut vero ἀριθμεῖν et ἱστάναι a Xen. conjungi supra dictum fuit, ita ab Eod. conjunguntur ἀριθμὸς et στ., Σ. (4, 43.) Οὔτ' ἀριθμῷ οὔτε στ. ἐπήρκει μοι, ἀλλ' ὁπόσον ἐδυνάμην φέρεσθαι, τοσοῦτόν μοι παρεδίδουν. Sic ap. Plut. (6, 663.) in pollicitationibus, quibus Cyrus Lacedæmonios ad amicitiam invitabat, Ἀργυρίου δὲ καὶ χρυσίου οὐκ ἀριθμὸν, ἀλλὰ σταθμὸν ἔσεσθαι. Ab Eod. dicitur de pondere et gravitate, ut cum in Lycurgo de moneta ferrea ait, Ἀπὸ πολλοῦ στ. καὶ ὄγκον. At in Athen. (141.) si non pro Pondo s. Libra accipiatur, saltem de Certo pondere dici videtur, Ὄψον τι μικρὸν, ἔχον σταθμὸν ὡς τέταρτον μνᾶς μάλιστα. Et paulo post, de iis loquens, quæ ad φιδίτια ap. Lacedæmonios conferebantur, Οἴνου δὲ χοὰς ἕνδεκά τινας ἢ δώδεκα· παρὰ δὲ ταῦτα, τυροῦ στ. τινὰ, καὶ σύκων. Ubi cum addat τινὰ, generalius fortasse capi potest. Apud Myrepsum autem in panchresto antidoto pro γράμμα s. Scripulum accipi tradunt VV. LL. Reperitur ETIAM Σταθμὰ in plur. a σταθμὸς, sicut ζυγὰ a ζυγὸς, per metaplasmum, ut Gramm. tradunt. In prima autem τοῦ σταθμὸς signif. σταθμὰ ap. Soph. pro Stabulis, Eust. Sic etiam ap. Xen. (Ἱππ. 4, 3.) Τὰ τοιαῦτα σταθμὰ καὶ ἐφεστηκότων ἅμα στερεοῖ τοὺς πόδας. Unde comp. βούσταθμα. Item τὰ στ., Postes. Hesychio tamen τὰ θύρετρα. [Theocr. 24, 15.] In posteriore autem signif., qua pro Libra et Pondere accipitur σταθμὸς, ap. Dem. (784.) Ζυγὰ καὶ στ. ἔχων. Ceterum derivatur σταθμὸς ab ἵστημι, ut βαθμὸς a βῆμι s. βαίνω, μηνιθμὸς a μηνίω, et similia. [" Heyn. Hom. 4, 282. 5, 25. 634. 7, 560. Coray Theophr. 214. Jacobs. Anth. 8, 339. 12, 306. ad Diod. S. 1, 657. 2, 196. 380. Bast Lettre 81. Boiss. Philostr. 522. Thom. M. 807. ad Charit. 624. Wakef. Ion. 1535. Herc. F. 1001. Gesner. Ind. in Orph. Ruhnk. ad H. in Cer. 186. Apollon. Lex. 95. Toll., Valck. Phœn. p. 154. ad Röv. 42. Anim. ad Ammon. 108. Schweigh. Emendd. in Suid. 32. Wyttenb. ad Plut. 1, 389. Oxon., ad Il. E. 140. Palatium Satrapæ Persici, ad Charit. 439. Pondus, Valck. Phœn. p. 202. Anim. ad Ammon. 191. Diatr. 288. Wessel. ad Herod. 243. Apoll. Dysc. 103. Postis, ad Charit. 260. Wyttenb. Select. 354. Statio, ad Herod. 396. Conf. c. σφυγμὸς, Aristoph. Fr. 245. Σταθμὸν ποιεῖσθαι, ad Diod. S. 2, 196. Σταθμὰ, Bast Lettre 80. Brunck. Soph. 3, 529. Σταθμά τε καὶ ζυγὰ, Lobeck. Aj. p. 331." Schæf. Mss.]

Σταθμοδότης, Qui σταθμοὺς, Mansiones, distribuit et suam cuique assignat, Mansionum curator; Qui hospitia distribuit in comitatu principum, Bud. Plut. Demetr. (23.) p. 287. Σταθμοῦχος, Qui habet σταθμοὺς, Hospes, ap. quem stabulari et deversari aliquis potest, πανδοκεὺς, Suid. Sic appellari per jocum posse Patrem quoque familias, τὸν οἰκοδεσπότην, tradit J. Poll. [Polyæn. 7, 40, 1. " Ad Diod. S. 2, 196. Bentl. Epist. ad Hemsterh. 92. Pierson. ad Mœr. 74." Schæf. Mss.]

Ἐπίσταθμος, Præfectus τῶν σταθμῶν, Mansionum curator, Isocr. Paneg. (34.) de rege, Μόνον οὐκ ἐπιστάθμους ἐν ταῖς πόλεσι καθιστάς. Aliquando, ut Bud. in Pand. annotat, ἐπίσταθμοι appellantur Ii, qui super hospitia sunt in comitatu principis aut legati ducisve exercitus. Hodie Mareschalli hospitiorum nostra lingua vocitantur: qui eorum ministerio utuntur, quos Designatores mansionarios Lat. appellare possumus, et Cretarios designatores, a creta, qua utuntur. Isocr. Paneg. (43.) Ἑκατόμνως ὁ τῆς Καρίας ἐ., Satrapam intelligit. Unde et Suidas huic l. hanc expositionem subjicit, ὃς οὐδὲν ὕστερος ἦν ἢ κατα σατραπείαν Καρίας κύριος. [" Jacobs. Anth. 7, 286. ad Diod. S. 1, 717. Schæf. Mss. Polyæn. 7, 40, 1. Callim. Epigr. 25. Convivii præfectus, Plut. 8, 4, 15.] "Ἐπίσταθμα, Mansiones, Stativa, VV. LL. " ex J. Poll." Ἐπισταθμία, Munus τοῦ ἐπιστάθμου. [" Ad Diod. S. 2, 196. 603. * Ἀνεπίσταθμος, Chandler. Inscr. Gr. p. 89." Schæf. Mss.]

Σταθμεύω, Stabulor, Stativa habeo, Deversor, App. in Mithrid. Ἐς τὸ Ἀλεξάνδρου πανδοκεῖον κατέλυσεν, αἰσιούμενος ἄρα, ἔνθα Ἀλέξανδρος ἀνεπαύσατο, καὶ Μιθριδάτην σταθμεῦσαι, Ad Alexandri hospitium devertit, in faustum utique omen vertens, quod in qua Alexander mansione requiesset, Mithridates deversorium habuisset. Bud. Et ap. Suid. Σταθμεύσας ἐπὶ τοῦ ῥεύματος, Stativa habens, Castra metans, στρατεύσας, ut ipse exp. [" Schweigh. Emendd. in Suid. 29." Schæf. Mss.] Ἀστάθμευτος, ὁ, ἡ, Immunitatem habens ἀπὸ τῶν ἐπισταθμειῶν, Bud. e Plut. Vide Ἐπισταθμεία, Ἀνεπιστάθμευτος. Ἐπισταθμεύω, Stabulor alicubi, Stativa habeo, Deversor, i. q. σταθμεύω, καταλύω, Plut. Sylla (25.) Τοὺς οἴκους ἐξέτριψεν ὕβρει καὶ πολιορκίᾳ τῶν ἐπισταθμευόντων, i. e. τῶν καταλυόντων, Bud. At ἐπισταθμεύομαι, Ad mansiones comitatus principis designor, Plut. Antonio (9.) Οἰκίαι χαμαιτύπαις καὶ σαμβυκιστρίαις ἐπισταθμευόμεναι, Ad stationes et noctes muliercularum designatæ ab iis qui ἐπίσταθμοι dicuntur, Bud. Sic ap. Suid. Οἱ Φωκεῖς τὰ μὲν ὑπὸ τῶν ἀπολειφθέντων Ῥωμαίων ἐν ταῖς ναυσὶν, ἐπισταθμευόμενοι, τὰ δὲ, τὰς ἐπιταγὰς δυσχερῶς φέροντες, ἐστασίαζον, Partim quod hospitio recipere jussi essent relictos in navibus Romanos, s. Quod relictis in nave Romanis mansiones ap. eos designatæ essent. Et iterum, Ἐπισταθμευομένους τε ὑπ' αὐτῶν καὶ διαρπαζομένους, Quibus, ut hospitia eis præberent, impositum erat, A quibus ad stativa ibi habenda designati erant. [" Schweigh. Emendd. et Obss. in Suid. 29. ad Diod. S. 2, 196." Schæf. Mss. Ἐπισταθμεύειν τὰ ὦτα διαλέξεσιν ἀκαίροις, Plut. 9, 113. Ἐπιστ. καὶ θυροκοπῶν, 294.] Ἐπισταθμεία, Stabulatio, Deversatio, Diod. S. in hist. Alexandri, Εὐδοκήσας τῷ ξένῳ, παρ' ᾧ τὴν ἐ. ἐπεποίητο κεχαρισμένως, Apud quem jucunde deversatus fuerat, Bud. || Necessitas hospites recipiendi, hospitio recipiendi comitatum principis, legati. Cic. ad Att. 13. fin. Hospitium sive ἐπισταθμείαν odiosam, mihi duxi non molestam. Plut. Sertorio (6.) Τῶν ἐπισταθμείων [—μιῶν] ἀπαλλάξας: cujus rei quod immunitatem beneficio principali consecuti sunt, ii ἀστάθμευτοι dicuntur. H. autem in l. significari puto Inferioris muneris officium, Operum reficiendorum curatoris, qui ἐργεπιστάτης dicitur. Hæc Bud. Notandum tamen, locum Cic. aliter legi in bonis exempl. quam a Bud. adducitur, ita sc., Habes hospitium sive ἐπισταθμίαν, quam odiosam mihi duxi, non molestam. Ubi ἐπισταθμία i. fere esse videtur q. σταθμὸς, i. e. Mansio. [Cic. locus ab Ern. sic editus est: Habes hospitium, sive ἐπισταθμίαν odiosam, mihi, dixi, non molestam. " Schweigh. Emendd. in Suid. 33." Schæf. Mss.] Ἀνεπιστάθμευτος, ὁ, ἡ, Immunis ab hospitiis præbendis, a præbendis deversoriis principis comitatui vel exercitui in transitu, i. q. ἀστάθμευτος, Polyb. (15, 24, 3.) Συγχωρεῖν τὸν βασιλέα εἶναι Θασίους ἀφρουρήτους, ἀφορολογήτους, ἀνεπισταθμεύτους, [ἀσταθμεύτους, Schw.] Bud. At Suid., cum exposuisset, σταθμὸν μὴ δεχομένους, ἤτοι ἀγγαρείαν, addit, ἢ σταθμὰ δεχομένους, τουτέστι ζυγοστατουμένους: in qua tamen signif. σταθμεύω usurpatum non reperitur. [" Toup. Opusc. 1, 62. Schweigh. l. c." Schæf. Mss.] Καταστασθμεύω, In stabulo, statione, deversorio colloco, Strabo de Britannis, (16. p. 1079.) Ἐνταῦθα χαλυβοποιοῦνται καὶ τὰ βοσκήματα καταστασθμεύουσι. Bud. Varro, Alienum pecus in suo fundo pascat et stabulet: Silius, Pecus stabulare sub Hæmo: uterque

transitiva signif. ut καρασταθμεύειν h. l.

Παρασταθμίδες, Postes cardinum, Antæ, VV. LL. τῆς θύρας τὰ πρὸς τῷ στρόφιγγι, Hes. A σταθμὸς, quod et ipsum, Postem signif.

[* "Κοιλόσταθμος, Columnis cavis, striatis ornatus, Chrys. in Ps. 131. T. 1. p. 817." Seager. Mss. "Laqueatus, Concameratus, Tabulis excavatis tectus, Cava pegmata habens. Agg. 1, 4. Ἐν οἴκοις ὑμῶν κοιλοστάθμοις, In domibus vestris laqueatis. Inde in Gloss. Mss. in Proph. κοιλοστάθμοις, (Ms. κυλοστάθμοις,) ὑψηλοῖς καὶ μεγάλοις. Aliter Cyrill. Alex. in hunc Prophetam p. 630. ita exponit: κοιλοστάθμους φησὶν, ὧν ἂν αἱ φλιαὶ, ἤτοι τῶν θυρῶν οἱ σταθμοὶ σιδήρῳ * διεκοιλαίνοντο, περιορυττόντων οἶμαί που τεκτόνων αὐτοὺς, καὶ ἀπό γε τῆς σφῶν εὐτεχνίας ἐγχαραττόντων δαιδάλματα. Vide Suiceri Thes. h. v. Intt. ad Hes. v. Κοῖλος et * Κυκλοστάθμοις, ac Ernestii Gloss. SS. e Suida et Phav. v. Κυκλοστάθμοις." Schleusn. Lex. in V. T. * Κοιλοσταθμέω, 1 Reg. 6, 9. 15. "Κοιλόσταθμος, Κοιλοσταθμέω, ad Hesych. 2, 294, 25." Dahler. Mss.] "Κολόσταθμος, Hesychio "ἔπαυλις καταβατὸν ἔχουσα τὸν πυλῶνα." [Salmas. ap. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 269.]

Compp. et derivata a σταθμὸς in poster. signif. Ἀντίσταθμος, ὁ, ἡ, Æquale pondus habens, Æqualis ponderis: per metaph. Æque pollens, Æquivalens, Æqualis momenti, Paris momenti. [Gl. Ἀντίσταθμον, Repensum. "Valck. Hipp. p. 295. ad Il. Θ. 233. Diod. S. 1, 353. ad Herod. 551." Schæf. Mss. Soph. El. 571.] Βαρύσταθμος, Ponderosus, Gravis pondere, Aristoph. B. (1397.) Ἀλλ' ἕτερον αὖ ζήτει τι τῶν βαρυστάθμων, Ὅ,τι σοι καθέλξει, καρτερόν τε καὶ μέγα: quibus posterioribus verbis exprimit quid sit βαρύσταθμον. Et ap. Aristot. Eth. 6, 8. B. ὕδατα. [Βαρυσταθμότερα ὕδατα, Athen. 42. Plut. Lysandro 17.] Βαρυσταθμίζω, Gravi pondere sum, Diosc. (1, 25,) Συντετριμμένον εἰς τὸ βαρυσταθμίσαι, λιθαργύρου ἢ μολυβδαίνης, Bud.: Gravitatem et pondus adjicio, Gravius reddo, VV. LL. [Verbum hoc contra Gr. Linguæ analogiam peccat.] In VV. LL. est etiam βαρυσταθμῆσαι, A Βαρυσταθμέω: eodemque modo exp. quo βαρυσταθμίσαι. [* Δίσταθμος, Gl. Dipundius.] Ἐπίσταθμος, Qui ponderi adjicitur. Et plur. τὰ ἐ. ap. Cephisodorum Comicum, ead. quæ σταθμὰ, σταθμία, στάσιμα, J. Poll. [4, 173. * Εὔσταθμος, Gl. Pensans, "Qui est boni, justi ponderis, Pand." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. * Εὐστάθμως, Hippocr. 588, 43.] Ἰσόσταθμος, Par pondere, Qui æqualis ponderis est, i. q. ἰσοστάσιος, ἰσοβαρὴς, [Gal. 7, 336. σφυγμός. "Lycophr. 275. ubi tamen forsan * Ἰσοστάθμητα leg." Ind. Scap. Oxon. * Ἰσοσταθμέω, Suid. [illegible] 35. * Ἰσοσταθμία, Gl. Æquilibrium. * "Παράσταθμος, Qui non est justi ponderis, Pand." Lex. Gr. Lat.] Σύσταθμος, Ejusd. cum alio ponderis, i. q. ἰσόσταθμος, Gal. Lex. Hipp. [* Συσταθμέομαι, i. q. συμμετρέω, Jambl. Arithm. 171.] "Συσταθμία, Ponderis æqualitas." [Gl. Compensatio. Alex. Trall. 2. p. 96. Diosc. 1, 64. Theol. Arithm. 59.]

Σταθμίον, forma diminutivorum factum a σταθμὸς, idemque signif., i. e. Statera, Libra, Pondus. Usitatius tamen est plur. στάθμια. Exempla habes ap. Bud. 470. e Prov. Solom. Luciano, Greg. [Schleusner. Lex. in V. T. * Σταθμίδιον, Foës. Œcon. Hippocr.]

[* Σταθμὼν, Postis, Hes.]

[* Σταθμικὸς, Theodoret. Therap. 1. p. 18. τέχνη, Cod. Ms. στατική. "Σταθμικὴ, Casaub. Athen. 94." Schæf. Mss.]

Σταθμίζω, Pondero, a σταθμός. Exp. etiam Ad amussim examino atque exigo, Expendo, δοκιμάζω: quæ signif. referenda est ad στάθμη. Annotant Suid. et Eust. fut. et tempora, quæ inde formantur, non reperiri. ["Med., Trutino, Schol. Il. X. 351." Wakef. Mss. Schleusn. Lex. in V. T. * Σταθμιστής, Gl. Ponderator.] Ἀντισταθμίζω, Rependo: Aurum pro Gracchi capite repensum, Cic.: Auro rependere, Plin., i. q. ἀντιταλαντεύω, ἰσοστάσιον ἀποδίδωμι, Bud. Vel, Pari pondere retribuo. Exp. etiam In æquilibrio pono. [Gl. Repenso, Phav. 93. * Δια-

A σταθμίζω, Gl. Dependo. Origen. 2, 735. Theod. Ps. 57, 3.] Κατασταθμίζω, Appendo, Pondere demetior. Κατασταθμισμὸς, Appensio, Hermol. Singulorum per sua pondera adjectio, Marcell. ap. Diosc. [1, 72. ubi Schneid. Lex. conjicit * Κατασταμνισμός.] Παρασταθμίζω, Præpondero, VV. LL. [Gl. Perpendo, Interado.] "Ὑπερσταθμίζομαι, Pondere "vinco, Prægravo, Propendeo, Bud. e Damasc. "151."

At vero Στάθμη, ἡ, Amussis, Regula, ad quam aliquid exæquatur, Fest., Funiculus tenuis, quem minio aut atramento imbutum, et ex utroque materiæ angulo alligatum, intensumque, fabri paulum elevatum demittunt: qui demissus lineam rectam utrimque ducit, cujus ductum sequuntur in materia exæquanda et complananda, Funiculus regularis, Erasm. Quem quoniam fabri materiarii et carpentarii rubrica, ut dictum est, oblinunt, Rubrica a Persio appellatur; Linea a Gellio, ob rectitudinem. Il. O. (410.) στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει Τέκτονος ἐν
B παλάμῃσι δαήμονος, Navale lignum amussis s. rubrica dirigit. Plut. (9, 220.) Γωνίαις χρωμένου καὶ κανόσι καὶ στ., ὑφ' ὧν διαστρέφεσθαι τὸ ἔργον ἔμελλεν, de imperito fabro lignario. Ammon. in Prædic. Aristot. Ὡς γὰρ ὁ τέκτων τῇ στάθμῃ κέχρηται ὀργάνῳ πρὸς διάκρισιν τῶν τε ὀρθῶν ξύλων καὶ τῶν καμπύλων, ὁμοίως καὶ ὁ οἰκοδόμος τῇ καθέτῳ διακρινούσῃ τοὺς ὀρθοὺς καὶ τοὺς μὴ τοιούτους τῶν τοίχων, Ut faber utitur amussi instrumento ad exigendam materiæ rectitudinem, sic structor utitur perpendiculo ad parietes dirigendos, Bud. Ubi nota discrimen inter στάθμην et κάθετον. Lucian. (1, 841.) Τῆς εἰκόνος ταύτης ἀντίγραφος πρὸς αὐτὴν ἐκείνην ἀκριβεῖ τῇ στ. μετενηνεγμένη. Et metaph. ap. eund. Lucian. (1, 757.) Κανόνα καὶ στ. ἀκριβῆ τῶν τοιούτων. Apud Eund. (2, 69.) Κανὼν καὶ στ. ἱστορίας δικαίας. Et in Prov. Στάθμης ἀκριβέστερος, q. d. Ipsa rectitudine rectior. Eust. Quod vero Lat. dicunt Ad amussim, Examussim, Amussatim, Examussatim, id Gr. ἐπὶ, κατὰ, παρὰ, πρὸς στάθμην. Od. E. (244.) de fabro complanante ligna, πε-
C λέκκησεν δ' ἄρα χαλκῷ, Ξέσσε δ' ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε: (P. 340.) de poste cyparissino, quem σταθμὸν appellat, ὅν ποτε τέκτων Ξέσσεν ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε. Soph. ap. Athen. (564.) ὥστε τέκτονος Παρὰ στάθμην ἰόντος ὀρθοῦται κανών. Cui simile est, quod legitur ap. Theogn. (939.) Εἶμι παρὰ στάθμην ὀρθὴν ὁδὸν, οὐδετέρωσε Κλινόμενος. Apud Æsch. autem in Agam. (1054.) p. 207. παρὰ στάθμην Schol. exp. παρὰ τὸ πρέπον. Et in Prov. Πρὸς στάθμην πέτρον τίθεσθαι, Amussi lapidem applicare: in eos, qui præpostere aliquid agunt. Quod Plut. (6, 281.) mutata constr. dicit, Πρὸς στάθμη πέτρον τίθεσθαι, μή τι πρὸς πέτρῳ στάθμην. At mutato vocabulo Basil. de Leg. Poët. Τὸν λίθον ποτὶ τὴν σπάρτον ἄγοντες, Ad funiculum, i. e. amussim. At λευκῇ στάθμῃ, Alba amussi, linea, ut Gellius loquitur post Lucil., h. e. Nullo delectu ac citra discrimen. Erasm. Chil., Bud. Pand. At Paus. ap. Eust. λευκὴν στάθμην esse dicit τὴν ἄδηλον, quoniam si lapidi faber similis coloris lineam inducat, non ap-
D parebit quod sequatur, aut certe vix apparebit, ac Prov. in eos, qui incerta incertis significant aut nihil intelligunt, ἐπὶ τῶν ἄδηλα ἀδήλοις σημειουμένων, ἢ ἐπὶ τῶν μηδὲν συνιέντων. Item, Λευκῷ λίθῳ λευκὴ στάθμη, In albo lapide alba linea. De quo itidem Prov. ap. Eosd. Quod vero dicitur de albo lapide et alba linea, idem etiam de aliis coloribus dici potest, Eust.: ut, Ἐν ἐρυθρῷ λίθῳ ἐρυθρὰ στάθμη, et sic in similibus. || Erat etiam στάθμη * ἰσαστικὴ ἐν θεάτροις ἐπὶ τῶν δρομέων, Eust., dicens sic accipi tum ap. alios, tum ap. Opp. || Στάθμη videtur poni etiam pro Perpendiculo, ἀντὶ καθέτου, licet diversa hæc duo esse e præcedentibus constet, in h. ap. Suid. l. Στάθμην ἰθυντῆ μολιβαχθέα: nam in funiculo illo regulari, qui minio tingitur, plumbum non appenditur, sed tantum in funiculo perpendiculari: nisi forte Ferream amussim s. Ferream regulam hic accipias, qua materiarii ligna et lapides secundum latitudinem exæquant: ut ea propter pondus dicatur μολιβαχθής. Suid. σπαρτίον exp., quod ambiguum

est. || Ensis capulus, quia suo pondere *σταθμίζει τὸ* A *ξίφος*, Dirigit et ad æquipondium reducit, VV. LL., citantia h. Diod. S. l. Ταῖς *στ. τῶν δοράτων τύπτοντες*. Ceterum in *σταθμὸς* et *στάθμη* eam accentus esse rationem Eust. scribit, quæ est in *κακὸς* et *κάκη*, *ὀρθὸς* et *ὄρθη*, *κολωνὸς* et *κολώνη*. [" Ad Charit. 556. Wakef. Ion. 1535. Musgr. 1514. Jacobs. Anth. 7, 61. Huschk. Anal. 280. Brunck. Soph. 3, 436. Heyn. Hom. 7, 71. Wyttenb. ad Plut. 1, 389. Oxon. Valck. Anim. ad Ammon. 109. 207. Hipp. p. 219. Theogn. (543.) 783. Toup. Opusc. 1, 268. Plut. 1, 290. Στ. *λευκὴ*, Brunck. Soph. 3, 420. Heind. ad Plat. Charm. p. 58. (Alba linea,) Mœr. 248. et n. Στ. *δόρατος*, Diod. S. 2, 186. et n. Ἰέναι *παρὰ στάθμην*, Toup. in Schol. Theocr. 211." Schæf. Mss. Aratus 184. Pind. Π. 2, 166. 6, 45. N. 6, 13. Opp. Ἁ. 4, 102. Heliod. Æth. 8. p. 340. Cor., Theocr. 25, 94. * Σταθμώδης, Hippocr. 285, 48. * Ἄσταθμος, 683. Τούτων *γὰρ οὐδεὶς ἄ.*, Nemo non conjicere et intelligere potest : Schneiderò leg. videtur *ἀστάθμητος*.]

Σταθμάω, s. potius *Σταθμάομαι*, Ad amussim exi- B go, Amussatim sequor, Lucian. (2, 69.) Οὗτός *σοι κανὼν καὶ στ. ἱστορίας δικαίας· καὶ εἰ μὲν σταθμήσονταί τινες αὐτῇ, εὖ ἂν ἔχοι.* || Σταθμάω, i. q. Pondero, Libro : unde *σταθμῆσαι*, Eustathio *ζυγοστατῆσαι*, Hes. *ἐν ζυγῷ στῆσαι*. Ead. signif. est vocis pass. Paus. Achaic. Κάτοπτρον *καλωδίῳ δήσαντες καθιᾶσι, σταθμώμενοι μὴ πρόσω καθικέσθαι τῆς πηγῆς, ἀλλ' ὅσον ἐπιψαῦσαι τοῦ ὕδατος τῷ κύκλῳ τοῦ κατόπτρου*, Ita librantes ne ultra aquæ superficiem demittant, sed eatenus demum, ut summam aquam stringant, Bud. Idem Bud. exp. Libro, Modulor, Modum adhibeo, Ad certum modum facio. || Æstimo, Perpendo, Examino, Bud. ap. Plat., Comm. 471. || Conjecturam facio, Argumentum duco, Theophr. C. Pl. 9, (4, 9.) Εἴ *τι δεῖ σταθμᾶσθαι τούτῳ*, Si quidem oporteat ex eo conjecturam facere et argumentum ducere, Bud. Idem porro ap. Herod. 3, (38.) *σταθμώσασθαι* Ion. esse dicit pro *σταθμήσασθαι* : Eust. tamen inter *σταθμῆσαι* et *σταθμώσασθαι* distinguit, sicut inter *πολεμῆσαι* et *πολεμῶσαι* : ac *σταθμῆσαι* esse dicit *τὸ ζυγοστατῆσαι*, C at *σταθμώσασθαι* ap. Herod. [3, 15. 7, 214. 237.] *τὸ στοχάσασθαι* : videtur igitur *σταθμώσασθαι* derivare A *Σταθμόομαι*, ut *πολεμώσω* a *πολεμόω*. [Σταθμάω, Orell. Epicur. Fr., Pind. Ὀ. 10, 53. " Heyn. Hom. 7, 660. Valck. Diatr. 171. Wakef. Diatr. 27. ad Herod. 605. 616. Musgr. Cycl. 378. Σταθμάομαι, Schweigh. Emendd. in Suid. 29. Σταθμάω, Σταθμάομαι, Musgr. Ion. 1137. Monthly Review April 1799. p. 429. Brunck. Aristoph. 1, 186. Callim. 1, 462. Heind. ad Plat. Lys. p. 8. *Σταθμήσεται*, pass., Kuster. V. M. 145. * Σταθμέομαι, Herod. 681. Σταθμόομαι, 9. 512. 605. Wessel. Diss. Herod. 15." Schæf. Mss. * Σταθμητέος, Gl. Perpendendus : * Στάθμησις, Æquamentum.] *Σταθμητὸς*, Ad amussim exactus, Qui ad amussim et lineam exigi ac dirigi potest, *μετρητὸς*, Suid. ap. Arrian. Ἦν *δὲ καὶ καμήλων οὐ στ. πλῆθος.* Item, Πέτραι *τε οὐ στ. τὸ μέγεθος.* At ap. Plat. (Theage 243. Bas. 1.) Ἐμοὶ *μὲν οὖν, ὦ ἑταῖρε, οὐδὲν στ.*, Mihi quidem, o socie, nihil pensi. [" Heindorf. ad Plat. Charm. 58." Schæf. Mss. * Στα- D *θμητικὸς*, Sext. Emp. 7, 442. Eust. Il. A. p. 61, 13.] Ἀστάθμητος, Inconsideratus, Improvidus, Qui res perpendere non didicit, sed temere agere, Bud. 471. e Plut. Item, Instabilis, Incertus, *ἄστατος, ἄδηλος*, Schol. Thuc. 4, (62.) p. 141. Τὸ *δὲ ἀ. τοῦ μέλλοντος ὡς ἐπιπλεῖστον κρατεῖ· πάντων δὲ σχαλερώτατον ὑπάρχον, [ὂν,] ὅμως καὶ χρησιμώτατον φαίνεται*, ubi *σφαλερὸν* et *ἄσταθμον* synonyma sunt. Philo V. M. 1. Τὰ *δ' ἀνθρώπεια καὶ μᾶλλον (μεταβάλλειν) ὅσῳ καὶ ἀσταθμητότερα*, Quo incertiora sunt. Eur. (Or. 970.) Βροτῶν *δ' ὁ πᾶς ἀστάθμητος αἰὼν*, i. e., ut Eust. exp., *ὧδε κἀκεῖ ῥέπων καὶ μὴ μένων ὡς ἐν ἰσότητι σταθμοῦ.* Apud Dem. quoque (383.) Ὡς *ὁ μὲν δῆμός ἐστιν ὄχλος, ἀσταθμητότατον πρᾶγμα τῶν ἁπάντων, — καὶ, ὡς ἂν τύχοι, κινούμενον*, Omnium levissimum ac maxime instabile : nisi quis in prima signif. accipere malit. Et ap. Plut. Themist. Ἀνώμαλος *καὶ ἀ.*, Nec sui semper similis, nec stabilis ac sibi constans : sic supra, Οὐ *δ' ἄλλως στάσιμος ὢν τὸ ἦθος, ἀλλ' ἀνώμα-* A *λος καὶ παράφορος*, idem Plut. dixit ead. signif. At *ἀ. ἀστέρες*, Vagi et errones, Bud. ap. Xen. Ἀπ. 4, 7, 5.) Πλάνητάς *τε καὶ ἀ. ἀστέρας γνῶναι.* Non incommode interpretetur aliquis, Stationem non facientes, ut Plin. de Martis sidere, quod ipsum quoque e planetarum numero est, dicit, nunquam id stationem facere, 2, 17. [" Ad Charit. 550. Heindorf. ad Plat. Lys. p. 31. Toup. Opusc. 1, 17. Valck. ad Herod. 239. * Ἀσταθμήτως, ad Charit. 274." Schæf. Mss.]

Ἀντισταθμάω, Rependo, E contrario pondero, Basil. Οὐκ *ἀντεστάθμησαν τὴν πρὸ τούτου δουλείαν ἡμῶν*, Rationem non habuerunt exhibiti a nobis officii servilis et addicti, Non compensandum duxerunt, quod ipsis servivimus, Bud. [Schol. Soph. El. 250. * " Ἀντιστάθμησις, Eust. Od. I. 227." Boiss. Mss. " Chrys. ad Theod. 6, 83." Seager. Mss. Schol. Æsch. Pers. 437.] *Ἀποσταθμάω*, Dependo, Appensum trado, *σταθμῷ ἀποδίδωμι*, Eust. *Διασταθμάομαι*, Metor, Dispono, Eur. (Suppl. 201.) *διεσταθμήσατο*, B Metatus est, Disposuit, VV. LL. *Διασταθμῆσαι*, Hesychio *διελεῖν*. [* Ἐπισταθμάω, Chrys. Hom. in Ψ. 6. p. 15. Coteler., Æsch. Ag. 172. * Ἐπιστάθμησις, Gl. Interpondium. * Κατασταθμάομαι, unde * Καταστάθμησις, Orell. Epicur. Fr. * " Κατασταθμάζω, Orig. Ecl. in Matth. 71. Ed. Ven." Routh. Mss.]

¶ *Στῆμα, τὸ*, Stamen. Dicitur de planta, Hes., fortassis eo sensu, quo Lat. Stamen. In VV. autem LL. *στῆμα* dicuntur Omnes herbæ marinæ. Est etiam Vocab. nauticum, Hes. || At in membro virili *στῆμα* dicitur Pendula virgæ pars, *τὸ κατηρτημένον τοῦ καυλοῦ*, J. Poll. (2, 171.) Rufus Ephesius quoque *στῆμα* vocari scribit *τὸ ἐκκρεμὲς τοῦ αἰδοίου*, Partem pudendi pendulam et prominentem : AT Ὑπόστημα et *περίναιον*, et *κύστεως τράχηλον*, ut J. Poll. addit, appellari partem ei subjectam, quæ non propendet, *τὸ μὴ ἐκκρεμάμενον αὐτοῦ*.

Στήμων, ονος, ὁ, Stamen, Hesiod. Ἔ. 2, (156.) Στή*μονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι*, In pauco stamine multam tramam intexito, Plut. (10, 90.) lo- C quens de alcyone nidificante, Συλλέξασα *τὰς τῆς βελόνης ἀκάνθας, συντίθησι καὶ συνδεῖ πρὸς ἀλλήλας ἐγκαταπλέκουσα, τὰς μὲν, εὐθείας, τὰς δὲ πλαγίας, ὥσπερ ἐπὶ στήμονι κρόκην ἐμβάλλουσα.* Plato Cratylo, Κερ*κίζοντες δὲ τί δρῶμεν; οὐ τὴν κρόκην καὶ τοὺς στήμονας διακρίνομεν*; Stamina et subtegmina s. tramam discernimus. Sunt enim stamina in tela fila recta et stabilia, quibus subtegmina intexuntur. *Στήμων*, ut Lat. Stamen, dicuntur etiam Ipsa fila, quæ e colo ducuntur. Unde J. Poll. scribit Plat. *στήμονα* vocare *τὸ νῆμα*. Apud Lucian. (3, 293.) Κρόκην *κατάγουσα, καὶ στήμονα κλώθουσα*, Stamina nens, Tibull., torquens, Ovid. Et ap. J. Poll. est, *στῆσαι τὸν στήμονα ἢ τὰ στημόνια*, Intendere stamina, i. e. fila e colo ducta, ad ordiendam telam : et *προφορεῖσθαι στήμονα*, i. q. *διάζεσθαι*. Item *συνδῆσαι τὸν στήμονα καὶ καιρῶσαι*. Apud Eund. *ἄκλωστοι στήμονες* e Plat. Comico : et *στήμων ἐξεσμένος*, i. e. *ὁ ἰσχνὸς καὶ λεῖος*, ex Aristoph. [" Fr. 282. Kuster. Aristoph. 189. ad Diod. S. 2, 292. Valck. Adoniaz. p. 206. ad Bion. D 333. Voss. Myth. Br. 1, 125. Toup. Opusc. 1, 480. ad Lucian. 1, 514." Schæf. Mss. * Στημονοφυὴς, Plato Polit. §. 46. p. 309.] Ὁλοστήμονος, *ὁ, ἡ*, ut *τολύπαι*, i. e. *αἱ ταινίαι*, J. Poll. (7, 32.) e Soph. [* Ὁλοστήμων, Schn. Lex. remittens ad Ind. Scriptt. R. R. p. 363. * Κατάστημος, Hes. et Phav. ap. Spohn. de Extr. Odyss. Parte 158. * Πολύστημος, Phav. v. Πολυθύσανε : vide Στήμνιον. * Πυκνόστημος, Vestis densum stamen habens, Lexx. Gr. *ἀμαρτύρως*.] *Στημονητικὸς*, ut *κρόκη*, J. Poll. Trama, quæ stamini intexitur. [Ita leg. ap. Plat. Politic. §. 23. p. 282. pro vulgato * Στημονικὴ τέχνη. Στημονητικὸς, * Στημονονητικὸς, Lobeck. Phryn. 669.] *Στημόνιος*, Stamineus, Theophr. H. Pl. 3, (18, 11.) de smilace, Τήν *τε διὰ μέσου ὥσπερ ῥάχιν λεπτὴν ἔχει, καὶ τὰς στ. διαλήψεις οὐκ ἀπὸ ταύτης, ὥσπερ τὰ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ περὶ αὐτὴν περιφερεῖς*, Et intervalla staminea non ex eo porrecta, ut cetera, sed circa eum in orbem circumacta, Gaza. Scribitur tamen ibi *στημνίους*. AT Στημονίαι, Cincinni staminibus similes, Hes. Cincinni prolixi et

teneri, Cam. Στημόνιον, Stamen, i. q. στήμων, ut paulo ante ex J. Poll. στῆσαι τὸν στήμονα, ἢ στημόνια, Aristot. Polit. 2, 4. Ἐξ ἑτέρου τὸ στ. ἐρίου γίνεται τῆς κρόκης, Ex alia lana stamen fit, ex alia trama. [Per contr. ap. Hes. * Στήμνιον, ὃ ἡμεῖς * πολύστημον ἢ * κατάστημον. * Στημονάριον, Eust. 1533, 24.] Στημονώδης, Stamineus, Stamen referens, Plut. (10, 29.) loquens de aranea, Ἡ τοῦ νήματος ἀκρίβεια, καὶ τῆς ὑφῆς τὸ μὴ διεχὲς μηδὲ στ. Στημονίζομαι, Stamen duco, tendo, Ordior, i. q. στήμονα ἵστημι, Aristot. H. A. 9, 39. de phalangio, Ὑφαίνει δὲ πρῶτον μὲν διατεῖναν πρὸς τὰ πέρατα πανταχόθεν, εἶτα στημονίζεται ἀπὸ τοῦ-μέσου, ἐπὶ δὲ τούτοις ὥσπερ κρόκας ἐμβάλλει, Deinde stamina a medio ducit, atque his subtegmina annectit. Plin. de hoc araneorum genere scribit, Texere a medio incipit, circinato ordine subtegmina annectens. Paulo ante vero, Tereti filo et æquali deducit stamina.

Στήσιος, ut Ζεὺς, Jupiter Stator, Plut. Cicerone [16.]

Ἀμφίστημι, Circumsto, Il. Σ. (233.) φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι Μυρόμενοι, Soph. (Aj. 723.) αὐτὸν ἐν κύκλῳ Μαθόντες ἀμφέστησαν. || At Hes. ἀμφίστασθαι exp. ἐξετάζειν. [Il. Λ. 733. " Ἀμφιστὰς, Valck. Adoniaz. p. 289. Koen. ad Greg. Cor. 105." Schæf. Mss. * Ἀμφιστάτης, Hes. * Ἀμφιστατὴρ, Tab. Heracl. 219.] " Ἀμπιστατὴρ Hesychio est ἐξεταστὴς, " Examinator: afferenti itidem Ἀμπιστᾶσθαι pro " ἐξετάζειν, Examinare."

Ἀνθίστημι, Contra statuo, Oppono, Ex adverso pono, Adversarium statuo, Aristoph. B. (1389.) Ἀλλ' ἕτερον εἰπάτω τι, κἀντιστησάτω. || Ἀνθέστηκα et ἀντέστην ab ἀνθίστημι, neutr. pro ἀνθέσταμαι ab ἀνθίσταμαι, Repugnavi, Restiti, Reluctatus sum. Itidem infinitivi ἀνθεστηκέναι, ἀντιστῆναι. Paul. ad Rom. 9, (19.) Τῷ γὰρ βουλήματι αὐτοῦ τίς ἀνθέστηκε; ad Gal. 2, (11.) Κατὰ πρόσωπον αὐτῷ ἀντέστην. Sic et participia ἀνθεστηκὼς et ἀντιστὰς, pro ἀνθεσταμένος. Dicitur etiam ἀνθεστὼς interdum pro ἀνθεστηκώς. || Apud Thuc. 5, (4.) Ἀντιστάντος αὐτῷ τοῦ πράγματος, Cum ei res non succederet; nam res non succedens, veluti repugnat desiderio nostro. Apud Eund. ibid. (38.) sine dat. personæ, Ὡς δὲ ἀντέστη τὸ πρᾶγμα, i. e. ἄλλως ἀπέβη, Schol. || Ἀνθίσταμαι, Resisto, Obsisto, Repugno, Reluctor, Renitor, Adversor. Apud Xen. hostis dicitur ἀνθίστασθαι, K. Π. 2, (4, 17.) Καὶ ἢν μὲν ἀνθίστηται, δῆλον ὅτι μάχεσθαι δεήσει. Dicitur et ἀνθίστασθαι πρός τινα: Thuc. (1, 93.) Πρὸς ἅπαντας ἀνθίστασθαι. [" Diod. S. 2, 580. Ammon. 94. De appendendo, Heyn. Hom. 8, 314. Ἀντιστῆναι πρός τι, Brunck. Soph. 3, 414. Lobeck. Aj. p. 345. Med., Thom. M. 871." Schæf. Mss. Comparo, Compono, Plut. Thes. 5. Ἀνθίσταται δέος, Obsistit, Æsch. Pers. 702. Ἀνθίσταμαι εἰς ἀγῶνα πρός τινα, Xen. Σ. 5, 1.] " Ἀντιστατέον, Resistendum, Obsi- " stendum, Standum adversus."

Ἀντίστασις, Resistentia, Reluctatio. Ἀντίστασις, inquit Bud., Resistentia, Obnixus, ut Aristot. de Mundo, ubi de mundi harmonia loquens scribit, Τὴν γὰρ ἴσην ἀντίστασιν ἔχει τὰ βαρέα πρὸς τὰ κοῦφα, καὶ τὰ θερμὰ πρὸς τὰ θάτερα. Q. in l. ἴσην ἀντίστασιν alii interpr. Æquilibrium. || Συστάδην καὶ ἐξ ἀντιστάσεως ἀγωνίζεσθαι, Pede collato et acie non aperta, Herodian. (5, 4, 6.) qui alibi ἐκ παρατάξεως ἀγωνίζεσθαι pro eod. dixit (5, 4, 9.) Bud.: (1, 13, 17.) Ἐξ ἀντιστάσεως μάχας (θηρίων) ἐπαιδεύετο. || Apud Rhett. Comparatio, Comparativum genus ap. Quintil. 7, 5. Hermog. Γίνεται ἀντίστασις, ὅταν ὁμολογῶν ὁ φεύγων πεποιηκέναι τι ὡς ἀδίκημα, ἀνθιστᾷ ἕτερόν τι εὐεργέτημα μεῖζον δι' αὐτοῦ τοῦ ἀδικήματος πεπραγμένον, i. e. Fit ἀντίστασις, cum reus confitens fecisse se aliquid tanquam maleficium, ex adverso opponit majus aliquod beneficium, cujus auctor fuerit maleficium illud committendo. Exp. ἀντίστασις et Intentio, ex Julio Firmiano. [* Ἀντιστάσιος, i. q. ἰσόσταθμος s. ἰσόρροπος, Max. Tyr. 4, 1. ad Charit. 637.]

Ἀντιστάτης, Reluctator, Adversarius. [Æsch. S. c. Th. 520. Plut. 10, 461.] Ἀντιστατέω, Obsisto, Resisto, Reluctor, Obluctor, Greg. Μάχη καὶ μίξις καὶ στάσις ἀλλήλοις ἀντιστατούντων. || Obsisto, Partes
A facio, cogo, i. e. Factiosus sum, Bud. ex Herod. [3, 52. " Dionys. H. 5, 269. Plato Gorg. 230." Schæf. Mss.]

Ἀντιστατικὸς, Reluctativus, Ad reluctandum s. resistendum valens, Resistendi vim habens. Apud Hermog. περὶ στάσεων, dicitur ἀντίθεσις ἀντιστατικὴ Oppositio, quæ ἀντίστασιν habet, accipiendo ἀντίστασιν in eâ signif., quam ap. Rhett. habere, modo docuimus ex eod. Hermog. [* Ἀντιστατικῶς, Philes de Eleph. v. 149.]

Ἀνίστημι, Surgere facio, Erigo, Excito jacentem, Plato Charmide, Τὸν μὲν ἀνεστήσαμεν, τὸν δὲ πλάγιον κατεβάλομεν, Od. Ξ. (319.) Χειρὸς ἀναστήσας, Il. Ω. (689.) κήρυκα δ' ἀνίστη. Et Excito, quod est Reviviscere facio, Excito mortuum, (550.) Οὐ γάρ τι πρήξεις ἀκαχήμενος υἷος ἑῆος, Οὐδέ μιν ἀνστήσεις. Erigo, Extruo: ἀνιστάναι πόλιν, στήλας, Herod. Excitare ædificium dicitur itidem Latine. Bud. primas hujus verbi signiff. ponit Erigo et Exuscito. Nonnus dixit etiam ἀναστῆσαι βασιλῆα, Excitare regem, quasi
B Surgere facere ad regiæ dignitatis fastigium. Dicitur et ἀναστῆσαι eo sensu, quo Lat. dicitur ab oratoribus Excitare in concionem.

Ἀνίστημι, Moveo: Ἀνέστησε τὸν στρατὸν, Castra movit. Migrare cogo, Sedibus pello, excio, Paus. Cor. (25, 5.) Ἀργεῖοι δὲ ὕστερον τούτων Ὀρνεάτας ἀνέστησαν: (7.) Ἀνέστησαν δὲ καὶ Τιρυνθίους Ἀργεῖοι, quod et ἐξανίστημι dicitur. Hactenus Bud. Sciendum est autem dici etiam ἀνιστάναι τὸ στρατόπεδον a Thuc., pro Movere castra: et pro Migrare cogo dici etiam Sedibus excio, et quidem frequentius, ut opinor, quam Sedibus excio. Verbum autem ἀνιστάναι hanc signif. habens poni interdum simpliciter cum accus., ut in ll. cc.: interdum cum gen., constructo cum præp. ἐξ. Nonnunquam, præter accus., cum præp. ἐξ juncta genitivo, additam habere et aliam, sc. εἰς, cum accus. Soph. (Aj. 788.) Τί μ' — ἐξ ἕδρας ἀνίστατε; Plut. Pericle (23.) Ἑστιαιεῖς δὲ πάντας ἀναστήσας ἐκ τῆς χώρας, Ἀθηναίους κατῴκισε. Cum utraque autem præp.: Ἀνίστημι ἀνθρώπους ἐκ τῶν
C πόλεων εἰς ὄρη, Excito homines ex urbibus in montes, pro Excitatos s. Excitos ex urbibus traduco in montes. Ceterum existimo ἀνιστάναι interdum tam late patere, quam Lat. Summovere, cujus tamen signif. Bud. non meminit, nec invenio verbum, quo possit commodius reddi in Dem. (270.) Ἀνέστησεν αὐτὴν ἀπὸ ταύτης τῆς καλῆς ἐργασίας. In isto quidem versu, Il. A. (191.) Τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὁ δ' Ἀτρείδην ἐναρίζοι, sunt qui ἀναστήσειεν exp. Summoveret: de qua exp. in proxime sequenti annotatione dicam.

Ἀνίστημι, Everto, Subverto: Πόλεις ἐκ βάθρων ἀναστήσας, Cum urbes funditus evertisset. Sic πόλιν ἀναστήσειν, pro ἀναστατώσειν, sæpe dictum ab antiquis scriptt. testatur Eust., exponens versum Homeri modo c. ex Il. A., ubi ait ἀναστήσειεν esse pro ταράξας ἐξεγερεῖ, ἄνω κάτω ποιήσει, ἀναστατώσει, ἀναστάτους ποιήσει. Hes. ἀναστήσειεν, non aliunde, ut opinor, quam ex illo Hom. l. sumtum, exp. ἀναστάτους ποιήσειεν. In VV. LL. ἀναστήσειεν exp. Sum-
D moveret: et subjungitur, i. e. ἀναστάτους καὶ ἐν ταραχῇ ποιήσειε, τουτέστι φυγάδας καταστήσειε: quæ exp. habetur in brev. Schol. Hom. Sed ego non video quomodo Summoveret significare possit ἀναστάτους ποιήσειε: cum potius Summoveret respondeat alteri expositioni φυγάδας καταστήσειε: quod videtur dictum ab Auctore illorum Scholiorum pro εἰς φυγὴν τρέψαιτο: quem vix credo post ἀναστάτους καὶ ἐν ταραχῇ ποιήσειε, subjunxisse, τουτέστι φυγάδας καταστήσειε, sed aliam aliquam particulam quam τουτέστι scripsisse; sunt enim hæc diversa. Eust. obiter declarans quo sensu ἀναστάτους possit accipi, dicit ἀναστάτους καὶ ἀβασιλεύτους: quasi sc. illi, amisso suo rege, velut eversi futuri essent, eorum rege, tanquam propugnaculo quodam, everso et perdito; nam tale quidpiam Eust. respexisse puto. Præterea quod attinet ad v. Summovere, scio esse Arcere potius quam Fugare, quod sonat, εἰς φυγὴν τρέπεσθαι: ideo fortasse mallet aliquis interpretari Summoveret fugans, in fugam vertens.

Ἀνέστην et Ἀνέστηκα quæ signif. τοῦ Ἀνίσταμαι sequuntur, vide post ipsum.

Ἀνίσταμαι, Exurgo, Surgo, sicut ἀνίστημι, Surgere facio, Il. A. (58.) Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς, Plut. Alcibiade, Ἀνισταμένους ἐν τῷ δήμῳ λέγειν, Aristoph. Πλ. (683.) Ἐπὶ τὴν χύτραν τὴν τῆς ἀθάρης ἀνίσταμαι. Invenitur et ἀνιστάμενος ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, ead. metaph., qua ἀναστῆσαι βασιλῆα ap. Nonnum, ut antea docuimus. Apud Plut. Τὰς ναῦς ταῖς πρύμναις ἀνεστώσας, vulgo exp. Naves puppibus insurgentes, i. e. altis puppibus. Habet autem ἀνεστώσας nominativum sing. masc. ἀνεστὼς, quod dicitur ut ἑστὼς, cujus formationem vide ap. Gramm. Hom. autem αὖτις ἀναστήσονται dixit pro Resurgent, cum ὑπὸ juncta genitivo, Il. Φ. (56.) Αὖτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος. E Thuc. (1, 105.) citatur ἀνίσταμαι ἀπὸ Αἰγίνης, pro Discedo ab Ægina; sed videndum annon melius exponeretur, Excitor ab Ægina, Migrare cogor. || Pro Evertor, quam signif. habet potissimum in aor. 1. ἀνεστάθην. Dem. (367.) Περιεῖδετ' ἀνασταθεῖσαν, Passi estis everti.

At pro exemplo signif. activæ τοῦ ἀνίσταμαι, citatur h. l. in VV. LL. Ἀνιστάμενος κόνιν ἐκ τοῦ πτώματος: sed Auctor non additur; ac certe rarissimum esse puto hunc usum, sicut et ceterorum compp., ut sc. in voce pass. active usurpentur.

Ἀνέστην, aor. 2. ab ἀνίστημι et præt. ἀνέστηκα signif. τοῦ Ἀνίσταμαι sequuntur, quod itidem de eorum participiis ἀναστὰς et ἀνεστηκὼς intellige, ideoque hic a me ponuntur: quod in ceteris compp. itidem faciendum erit. Apud Hom. non semel, τοῖσι δ' ἀνέστη, Inter eos autem surrexit, verba facturus sc. Sic passim et ap. scriptt. prosæ: Xen. Ἑ. 6, (5, 37.) Τούτων δὲ διοριζομένων ὑπ' αὐτῆς τῆς ἐκκλησίας, ἀνέστη Κλειτέλης, καὶ εἶπε. Dem. pro Cor. Ἀλλ' ἀναστὰς ἀντεῖπον: Phil. 4. Εὐθὺς ἀναστάς τις λέγει. Interdum genitivo jungitur, cum præp. ἐξ, vel sine ea. Il. A. (533.) Θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσταν Ἐξ ἑδέων σφοῦ πατρὸς ἐναντίον: T. (77.) Αὐτόθεν ἐξ ἕδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν ἀναστάς. Apud Plut. ἐξ in eod. genere loquendi sine præp. Ἀναστάντες τῶν βάθρων. At Plato Lachete dixit cum præp. ἀναστῆναι ἐκ τῆς νόσου, pro A morbo resurgere, De morbo: Liv. Assurgere e morbo, ut et nostrates dicunt, Relever de la maladie, h. e. Convalescere. Hæc enim verba, Εἰ εἵμαρταί σοι ἀναστῆναι ἐκ τῆς νόσου, ἐάν τε εἰσάγῃς τὸν ἰατρὸν, ἐάν τε μὴ εἰσάγῃς, ἀναστήσῃ, Cic. ita vertit, Si fatum tibi est ex hoc morbo convalescere, s. tu medicum adhibueris, s. non adhibueris, convalesces. || Ἀνέστην, pro Excitatus s. Expulsus sum sedibus, Migrare coactus fui, Ad migrandum compulsus fui. Thuc. 6, (2.) Ὑπὸ Λιγύων ἀναστάντες. Et ἀναστάντες ἐς τὴν Θάψον, ex Eod. citatur pro Castra moventes in Thapsum; sed fortasse melius exponeretur, Cum emigrassent in Thapsum, sedibus suis pulsi: nam si esset ἀναστήσαντες, diceremus subaudiri nomen στρατόπεδον: quod post ἀναστάντες subaudiendum minime videri possit. || Invenitur etiam ἀνέστη πόλις, pro ἀνάστατος γέγονε, Eversa est. Sed et de hominibus ap. Thuc. dicitur ἀνέστησαν, ubi itidem exp. Schol. ἀνάστατοι ἐγένοντο: ego tamen ἀνάστατοι illic non accipio ut in præcedente l., ubi dicitur πόλις ἀνάστατος, sed pro Sedibus pulsi fuerunt; nam utramque signif. habet ἀνάστατος, ut paulo post docebo. Thuc. autem l. est hic 1, (8.) Οἱ γὰρ ἐκ τῶν νήσων κακοῦργοι ἀνέστησαν ὑπ' αὐτοῦ, ὅτε περ καὶ τὰς πολλὰς αὐτῶν κατῴκιζε. || In h. autem l. Od. Σ. (333.) Μή τίς τοι τάχα Ἶρου ἀμείνων ἄλλος ἀναστῇ, Bud. ἀναστῇ exp. ἀνταγωνίσηται, Certaturus existat. || Ἀνέστηκα, interdum pro ἀνάστατος γέγονα, Eur. Hec. (498.) Καὶ νῦν πόλις μὲν πᾶσ' ἀνέστηκεν δορί: partic. ἀνεστηκυῖα πόλις, Eversa civitas. Rarius autem ponitur pro ἀνέστην, Surrexi. "Ἄνατε, per sync. pro "Ἀνάστατε, ut ἄνα per apoc. pro ἀνάστα dicitur: "h. e. Surgite: est enim imper. verbi ἀνίσταμαι. "Etym. Ἀνστὰς, ἄνστησον, ἀνστήτην, per sync. ap. "poët. pro ἀναστὰς, ἀνάστησον, ἀναστήτην."

["Ἀνίστημι, Longus p. 127. Villois., ad Diod. S. 1, 351. 2, 530. Phryn. Ecl. 96. Thom. M. 70. 430. ad Charit. 433. Epigr. adesp. 751. Ruhnk. Oratt.

A Gr. p. 72. Heyn. Hom. 4, 372. 7, 19. 8, 714. 749. Wakef. S. Cr. 1, 143. 2, 24. Phil. 276. Abresch. Æsch. 2, 93. Lectt. Aristan. 147. 339. Porson. Phœn. 581. Boiss. Philostr. 468. 501. Jacobs. Exerc. 2, 50. ad Od. Ξ. 319. Σ. 7. Fischer. Ind. Palæph. Ammon. 17. 65. 104. Toup. Opusc. 2, 219. Lennep. ad Phal. 166. ad Herod. 250. 407. 464. 687. Brunck. El. 137. Excito, sc. mortuum, ad Lucian. 2, 295. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 37. Diatr. 252. ad Herod. 230. Everto, Musgr. El. 602. Eur. Hec. 494. Extruo, de bello, Dionys. H. 1, 45. 475. 505. De animo elato, Toup. ad Longin. 290. De re Venerea, Theocr. Id. 1. fin. ubi v. Valck. De act. et med., Kuster. V. M. 12. Ἀνίστη, Eur. Hel. 1260. Ion. 1148. Imper., ad Mœr. 209. Ἀνίστω, Villois. ad Long. 133. Ἀνίστω, ἀνίστασο, Thom. M. 75. Ἀνεστηκὼς, Boiss. Philostr. 501. 605. Desolatus, ad Herod. 1, 385. Ἀνστήσων, Heyn. Hom, 6, 14. 36. Ἀνάστηθι, ad Charit. 393. Ἄνστα-θι, Valck. Phœn. p. 561. Ἀναστῆναι, de adversario, B Heyn. Hom. 8, 480. 489. Ἀνέστη βασιλεὺς, Valck. ad Herod. 230. Wessel. 231. Ἀναστῆσαί τινα χρυσοῦν, ad Lucian. 1, 425. Casaub. Athen. 1, 65. * Ἀνιστάω, Phalar. 368. Charit. 559. Jacobs. Anth. 8, 82. ad Xen. Eph. 229. Ἀνίσταμαι, Thom. M. 773. De augm., 312. Phryn. Ecl. 60. Restito, Pressum inhibeo, Cattier. Gazoph. 66. Πόλεμος ἀνίσταται, Bibl. Crit. 3, 2. p. 43." Schæf. Mss.] "Ἀνιστὶ, "adv. excitandi, Ehodum, VV. LL. Sed nescio quo "exemplo vel auctoritate."

Ἀνάστασις, ἡ, Surrectio, Resurrectio. Intellige autem Surrectionem a sedili, cum sc. aliquis surgit, qui antea sedebat, vel a cubili, somno, cum nimirum quispiam de somno excitatur. Soph. Phil. (276.) ποίαν μ' ἀνάστασιν δοκεῖς Αὐτῶν βεβώτων, ἐξ ὕπνου στῆναι τότε. In N. T. frequens est pro Resurrectione a morte in vitam: et interdum dicitur ἀνάστασις simpliciter, Matth. 22, (23.) Σαδδουκαῖοι οἱ λέγοντες μὴ εἶναι ἀνάστασιν, Jo. 11, (24.) Οἶδα ὅτι ἀναστήσεται ἐν τῇ ἀναστάσει: et CHRISTI salutifera resurre-
C ctio, itidem ἀνάστασις, Act. 2, (31.) Περὶ τῆς ἀ. τοῦ Χριστοῦ: et 1 Petr. 3, (21.) Δι' ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ. Interdum vero ἀ. νεκρῶν, et alicubi etiam ἡ ἐκ νεκρῶν, Act. 23, (6.) et 24, (21.) Περὶ ἀ. νεκρῶν ἐγὼ κρίνομαι. Sic alibi sæpe: et Rom. 1, (4.) Ἐξ ἀ. νεκρῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. At Jo. 5, (29.) habemus ἀ. ζωῆς. || Reperitur vero et pro Resurrectione a lapsu, Luc. 2, (34.) Εἰς πτῶσιν καὶ ἀνάστασιν. || Eversio, Dem. (10.) Ἀλλ' ἀ. καὶ ἀνδραποδισμοῦ τῆς πατρίδος, J. Poll. καὶ πόλεως ἀ. καὶ ἀναστάτωσις, παρὰ Δημοσθένει. || Est item Sedibus expulsio, evocatio, Bud. || Ἀ. τῆς εἰκόνος citatur e Phalaride pro Erectione statuæ: quam autem signif. habet h. in l., eand. videtur et in illo habere debere, ἀγαλμάτων, ἀνδριάντων ἀνάστασις. Exp. tamen vulgo Simulacrorum consecratio. Ab J. Poll. ponitur ἀνδριάντων στάσις καὶ ἀ., sed sine exp. Ab Eod. ἀ. τειχῶν, οἰκοδομήματος, ubi videri potest accipere pro Eversione: ex eo, quod post ἀνάστατα ἐποίησε τὰ ταύτης χωρία, subjungat, Καὶ ἀ. ὁμοίως τειχῶν. In VV. LL. ἀ. τῶν τειχῶν
D exp. Murorum instauratio; sed commodius interpretaremur Extructionem quam Instaurationem, ut ἀναστῆσαι antea Extruere vertimus. Virg. Lat. verbum ad rem eand. transtulit, Non cœptæ assurgunt turres. ["Phalar. 328. Wakef. Phil. 276. Eum. 651. Abresch. Æsch. 2, 93. Lectt. Arist. 148. ad Diod. S. 1, 642. Toup. Opusc. 2, 17. Emendd. 1, 194. Resurrectio a morte, ad Lucian. 2, 295. Migratio, Anton. Lib. 56." Schæf. Mss. Ἀ. τῶν τειχῶν, Demosth. 478.] Ἀναστάσιμος, ὁ, ἡ, q. d. Resurrectivus, Resurrectorius. Scriptt. Eccl. ἀναστάσιμον dicunt, quasi Resurrectivum, Quod pertinet ad CHRISTI resurrectionem: quam ἀ. μυστήριον Synes. vocat. Et ap. Greg. Naz. habetur ἀ. ἡμέρα, Resurrectoria dies, Dies resurrectionis. ["Synes. 172." Wakef. Mss.]

Ἀναστατικὸς, Exuscitativus, Resurrectorius: ἀναστατικὰ ὄργια, Gazæ Precationes et hymnos de Christi exuscitatione sive resurrectione. "Ἀναστατικῶς, "Seditiose, Polyb. Ὁμιλοῦντες οὖν αὐτοῦ ἀ. τότε καὶ

" μάλα ὑπερηφάνως." [Non invenitur h. v. in Lex. Polyb.]

Ἀναστατὴρ, Eversor, Vastator, Æsch. S. c. Th. (1023.) p. 120. Ὡς ὄντ' ἀναστατῆρα Καδμείων χθονός: [Choëph. 300.] Ἀναστατήριος, ὁ, ἡ, Resurrectorius: θυσίαι, Sacrificia, quæ fiebant ad resurgendum e morbo, Ob resurrectionem e morbo; nam ἀναστῆναι ἐκ τῆς νόσου, pro Resurgere a morbo e Plat. protulimus. Vide Hes. [Phav.]

[* Ἀναστάτης, Eversor, Vastator, Æsch. Ag. 1236.]

Ἀνάστατος, ὁ, ἡ, Eversus, Vastatus: ἀνάστατον ποιεῖν, Evertere, Vastare, ἀνάστατον γίνεσθαι, Everti, Vastari, passim ap. prosæ scriptt. Invenitur autem ἀ. πόλις, χώρα, πεδίον. Æsch. in Ctesiph. Καὶ τάς τε ἐν Φωκεῦσι πόλεις παραδόξως ἀναστάτους ἐποίησε, Isocr. Καὶ τὰς πόλεις ἀπόλλυσθαι, καὶ τοὺς οἴκους τοὺς ἰδίους ἀναστάτους γίνεσθαι, ad Phil. Ἀνάστατον ποιῆσαι τὴν Σπάρτην. Apud Plat. Ἀνάστατον ὅλην Σικελίαν γίνεσθαι. Apud Herod. (1, 106.) ἀνάστατα ἦν exp. Vastabantur. Isocr. Panath. alias πόλεις facit πανταπασιν ἀναστάτους γεγενημένας, alias πεπορθημένας. [Xen. Mem. 4, 2, 29.] || Sedibus pulsus, Soph. Tr. (39.) p. 332. Ἡμεῖς μὲν ἐν Τραχῖνι τῇδ' ἀνάστατοι Ξένῳ παρ' ἀνδρὶ ναίομεν. Reperitur et ἀναστάτους ποιῆσαι τοὺς ὁμόρους, quod vulgo exp. Summovere vicinos: et ex Herod. citatur ἀναστάτους ἐποίησε pro Exterminavit. || Ἀνάστατοι, Placentarum genus, Hes. Suid. Eust. [" Ad Herod. 53. 83. 370. 385. ad Lucian. 1, 408. ad Charit. 318. ad Diod. S. 1, 403. 441. Musgr. El. 602. Placentæ genus, Valck. Adoniaz. p. 398. Toup. Opusc. 1, 36. 561. ad Mœr. 142." Schæf. Mss. Athen. 114. ἄρτος, ubi olim ναστός. * Ἀναστάτως, Bekk. Anecd. 393. Etym. M. * Ἀναστασία, i. q. ἀνάστασις, Orac. Sibyll. 4. p. 493.] Ἀναστατόω, Everto, Vasto, Diripio, ἀνάστατον ποιῶ. In N. T. capitur pro Conturbo, Seditionem, Tumultum concito, Ad seditionem s. tumultum concito. [Act. 17, 6. 21, 38. ad Galat. 5, 12. Eust. Il. A. 191.] Ἀναστάτωσις, Eversio, Conturbatio aut Hujusmodi concitatio, Budæo ἀνάστασις, [Eust. 81, 41. Dem. ap. J. Poll. 3, 91.]

Ἀναστάδὸν, Surgendo, More eorum qui surgunt. [Il. Ψ. 469.]

[* Ἀναστὰς, άδος, ἡ, Porticus, Apoll. Rh. 1, 789. sed Rutgers. correxit διὰ παστάδος. " Heyn. Hom. 5, 635." Schæf. Mss.]

Ἀνάστημα, Erectio, Assurrectio, s. potius Assurgimentum, si Latine dici potest, pro eo, quod assurgit, et in altum tendit: γῆς, Terræ agger in altum assurgens, Budæo Terræ eminentia, Locus editus. || Statura, Proceritas, Theophr. H. Pl. 9, (9, 5.) Τὸ δὲ ἀ. τῆς ὕλης ὅσον σπιθαμιαῖον, εὔοσμον δέ. Exp. Bud. ἀνάστημα ἡλικίας itidem Staturam in h. l., qui citatur a Suida, Θαυμαστὸν ὁ Θεὸς τῷ Μωϋσεῖ τὸ τῆς ἡλικίας ἐξῆρεν ἀ. Subjungitur autem ab eod. Suida, ἀ. ψυχῆς, quod exp., τὸ πρὸς ἀρετὰς ἐπιτεταμένον καὶ σύντονον ἰδίωμα. Ead. autem forma dicitur ἀ. ψυχῆς, qua παράστημα ψυχῆς, et parum dissimili signif. [" Diod. S. 1, 128. 343. 2, 389. Toup. Opusc. 1, 39. 233. Timæi Lex. 202. De mente, D. R. ad Longin. 248. Toup. 290. et Ind." Schæf. Mss. " Ædificium, Stob. 316, 37." Wakef. Mss. * " Ἀνάστεμα, Altitudo. Aqu. 1 Reg. 6, 10. Pro ἀνάστεμα leg. esse ἀνάστημα (quod etiam v. 4. in ejusd. Aquilæ et Theodotionis fragmentis occurrit), statuit Kreyssigius in Symbol. P. 3. p. 7. Sed obstare mihi videtur l. Sophon. 2, 14. ubi in Cod. Alex. ἀνάστεμα legitur, ac Compl. vitiose ἀνάστεμμα habet, Vatic. autem ἀνάστημα, unde apparere arbitror, de nominibus ἀνάστεμα et ἀνάστημα idem valere, quod de vocabulis ἀνάθεμα et ἀνάθημα supra sum suspicatus. Vide quoque infra * Σύστεμα et Σύστημα, (* Ὑπόστεμα et Ὑπόστημα.)" Schleusn. Lex. in V. T. * " Ἀναστημάτιον, Lazer. Misc. 1, 52=Notit. Mss. 6, 547." Boiss. Mss.]

[* " Ἀναστησείω, Pierson. ad Mœr. 14. Sic ἐπαναστησείω." Schæf. Mss. Abresch. Diluc. 779. Agath. 3, 71. Vide Ἀγορασείω.]

" Ἀντανίσταμαι, Contra insurgo, Adversus quem-
" piam insurgo, Resisto, Repugno, Reluctor. Sic
A " et aor. 2. act. ἀντανέστην: ut ἀντανασῆναι ἔρωτι,
" Repugnare amori, Plut. Numa." [Dio Cass. 333. Baruch 3, 19. " Plut. Alex. 51." Boiss. Mss.]

Ἀπανίστημι, et interdum Ἀπανιστάω, Excito alicunde, Exurgere facio, Erigo ad vitam, Greg. Ἐντεῦθεν ἡμᾶς ἀπανιστῶν καὶ πρὸς τὴν ζωὴν ἐπανάγων νενεκρωμένους. Idem, Καὶ τῷ παρόντων ἀπανέστησε, καὶ πρὸς τὰ μέλλοντα μετεσκεύασεν. Bud. vertit Inde excito, exurgere facio, ostendere volens vim præpositionis ἀπό. Exp. etiam ἀπανίστημι, Summoveo, Sedibus pello, ap. Thuc. Herod. 3. Ἀπανιστάναι τὴν στρατιὰν, Abducere exercitum. || Ἀπανίσταμαι, Surgo ex (aliquo loco), Exurgo, Chrys. Τῆς κλίνης ἀπανισταμένους φθάνειν ἀεὶ τὸν ἥλιον, De lecto surgentes prævenire semper solem, i. e. Ante solis ortum semper cubili exurgere. || Sedibus pellor, Emigro, Commigro, Thuc. (1, 2.) Τῆς τε καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς πανταχοῦ ἂν ἡγούμενοι ἐπικρατεῖν, οὐ χαλεπῶς ἀπανίσταντο. Et ap. Herod. cum præp. ἀπὸ juncta genitivo, ἀπανίστασθαι ἀπὸ τῆς πόλιος. Et
B cum adverbio motum ad locum significante, ut ἀπανίσταντο ἑτέρωσε. || Ἀπανέστην quoque aor. 2. vocis activæ usurpatur passive, sicut ἔστην et ἀνέστην ac reliqua, ut ἀπανέστη ἐκ χωρῶν. Itidem partic. ἀπαναστᾶσα: Greg. Ἡ μέλισσα ἔαρος τῶν σίμβλων ἀπαναστᾶσα, τὴν ἑαυτῆς σοφίαν ἐπιδείκνυται, Migrans ex alveis, Postquam migravit aut discessit. [" Ad Herod. 500. 731. Bredow Ep. Par. 89." Schæf. Mss.] Ἀπανάστασις, Migratio, ἀποικία, μετάστασις, Suid. Hes. [" Greg. Naz. Or. 10, 175." Strong. Mss. * Ἀπαναστάτης, Eust. Erot. 273.]

Διανίστημι, Excito, Exurgere facio, Budæo Exuscito, e Greg. citanti, Διανίστησιν ὁ Κύριος τὸν Λάζαρον: et sic sæpe ap. eum accipi annotat. Affertur autem et hoc exemplum, Μὴ τοῦτον τοῦ ὕπνου διαναστήσητε, Ne hunc e somno excitetis. || Διανίσταμαι, Exurgo. Quam signif. retinet et aor. διανέστην, itidemque partic. διαναστάς: unde, Διαναστὰς περίειμι ἐν κύκλῳ οἰκίαν. [" Ad Charit. 214. Abresch. Lectt. Aristæn. 149. ad Xen. Eph. 288. ad Diod. S.
C 1, 351. Phryn. Ecl. 127. Lucian. 2, 74. 79. 96. Dionys. H. 1, 460. 2, 1063." Schæf. Mss. Thuc. 4, 128. * Διανάστασις, Xen. K. 10, 18. Polyb. 3, 55, 5. 5, 70, 8. Hippocr. 1212. * " Προσδιανίσταμαι, Evigilo et adsto, Simpl. in Epict. Enchir. 10. fin. Τὸν παιδαγωγὸν ἤδη προσδιανιστάμενον ἔχουσι, Pædagogum jam excitatum et adstantem habent, Pædagogus in illis jam evigilavit eisque adstat. Olim ibi προσανίστ." Schw. Mss. * " Συνδιανίστημι, Chrys. 6, 186." Seager. Mss.]

Ἐξανίστημι, Excito, Exurgere facio, Eur. (Andr. 266.) Κάθησ' ἑδραία· καὶ γὰρ εἰ πέριξ σ' ἔχει Τηκτὸς μόλιβδος, ἐξαναστήσω σ' ἐγὼ, Stabilis sedeto, namque te excitavero, Etiam liquato vincta si plumbo hæreas, Turn. || Surgere jubeo, cogo, Expello, Ejicio, Xen. K. Π. 4, (1, 8.) Οὐ βουλοίμην ἂν ἔγωγε νῦν ὁρῶν Μήδους εὐθυμουμένους, ἐξαναστήσας ἀναγκάζειν κινδυνεύσοντας ἰέναι, Eos excitans, movere et ad expeditionem se parare jubens, Plato Protag. Καθεζόμενος ἐνταυθοῖ, ἐξαναστήσας τὸν παῖδα τουτονὶ, Herod.
D 1, (171.) Ἐξανέστησαν αὐτοὺς [τοὺς Κᾶρας] ἐκ τῶν νήσων, Ex insulis eos ejecerunt, Thuc. 4. Ὅσοι ἐξαναστήσαντές τινα, βίᾳ νέμονται γῆν, Sedibus suis emoventes, Antiphon, Καὶ ἡμῶν τοὺς προγόνους ἐξαναστήσαντας, κατανείμασθαι τὴν χώραν, Sede expellentes. Et in pass. ap. Isocr. Panath. (11.) Μὴ διαφθειρομένους ὑπὸ τῶν εὐπραγιῶν, μηδ' ἐξανισταμένους αὐτῶν, μηδ' ὑπερηφάνους γιγνομένους, ἀλλ' ἐμμένοντας τῇ τάξει τῶν εὖ φρονούντων, ubi leg. videtur ὑπ' αὐτῶν, et signif. Qui eriguntur, i. e. Quorum animi attolluntur, et velut assurgunt. || Everto, Eur. (Suppl. 1198.) Ἴλιον ποτ' ἐξανεστήσας βάθρα, Evertens Ilii fundamenta. || At vero Ἐξανίσταμαι, Exurgo, Loco me moveo, Isocr. Ἐξανίστασο πρὸ μέθης, Exurge s. Surge priusquam inebrieris. Apud Xen. Σ. (9, 1.) Ἐξανίσταντο εἰς περίπατον, Surgebat s. Exurgebat, ut deambularet. Et ἐξανίστασθαι τῶν θάκων, E sedibus exurgere, Assurgere honoris gratia, Xen. pro quo dicit et ὑπανίσταμαι. Usurpatur etiam de athletis ad certandum e suo loco surgentibus. Qua metaph.

dixit Alex. Probl. 2. Τοὺς μῦς ἐξαναστῆναι πρὸς ἄμυναν τοῦ λυποῦντος, Musculos exurgere s. excitari ad noxia et lædentia depellenda. Improprie vero de monte dicitur: Polyb. 1, (56, 4.) Ἔστι γὰρ ὄρος περίτομον, ἐξανεστηκὸς ἐκ τῆς περικειμένης χώρας εἰς ὕψος ἱκανὸν, Assurgens in altitudinem, ut Plin. et Colum. de monte itidem dicunt. At ἐξανίστασθαι τῆς ὁδοῦ, De via decedere, Xen. (Σ. 4, 31.) Ὑπανίστανται δέ μοι ἤδη καὶ θάκων καὶ ὁδῶν ἐξανίστανται, [ἐξίστανται,] De via decedunt. Bud. || Ἐξαναστάντες ἐξ ἠθέων, E sedibus emoti et exacti, Herod. [1, 15. 5, 15. " Lucian. 3, 303. Boiss. Philost. 335. 564. Abresch. Lectt. Aristæn. 149. Toup. Opusc. 2, 219. ad Xen. Eph. 277. ad Herod. 81." Schæf. Mss. Demosth. 1259. Ælian. V. H. 14, 40. Act. Apost. 15, 5. * Ἐξανιστάω, Eust. Il. A. p. 757, 17.] Ἐξανάστασις, Expulsio e sede, Ejectio, qua loco suo aliquem emovemus et exigimus, Eversio, Polyb. 2, (21, 9.) Οὐχ ὑπὲρ ἡγεμονίας ἔτι τῶν Ῥωμαίων πρὸς αὐτοὺς ποιήσασθαι πόλεμον, ἀλλ' ὑπὲρ ὁλοσχεροῦς ἐξαναστάσεως αὐτῶν καὶ καταφθορᾶς, De eis funditus evertendis et delendis: [3, 55, 4.] || Resurrectio, sc. mortuorum. [Hippocr. 76. Strabo 2. p. 160. Ep. ad Philipp. 3, 11. * Ἀντεξανίστημι, Heliod. 7, 19. p. 287. " Andr. Cr. 294." Kall. Mss.] Κατεξανίσταμαι, cum gen., Contra aliquem insurgo, Bud. 477. 478. e Basil. Chrys. Greg.: Diog. L. Ὁ δὲ διαλεκτικὸς κατεξανίσταται τοῦ Κλεάνθους: Greg. Οὐδὲν ἀναδὺς οὐδὲ τοῦ καιροῦ κατεξαναστὰς, In adversitatem adversarii insurgens, Bud., dicens i. esse q. ἐπαίρομαι, et Insulto per occasionem. Idem, Ἰησοῦς βαπτίζεται ὑπὸ Ἰωάννου, καὶ σὺ κατεξανίστασαι τοῦ σοῦ κήρυκος. Idem Bud. interpr. etiam Non cedo, ap. Plut. Alex. (6.) p. 218., ubi de bucephalo loquitur, Οὔτ' ἀναβάτην προσιέμενος, οὔτε φωνὴν ὑπομένων τινὸς τῶν περὶ τὸν Φίλιππον, ἀλλ' ἁπάντων κατεξανιστάμενος. [Sext. Emp. adv. Math. 8, 158. 11, 212. " Jo. Damasc. in Hist. Barlaami p. 6. Cod. Par." Boiss. Mss. " Ad Diod. S. 2, 175. 597. 612. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀνιστάναι, Toup. Opusc. 1, 103." Schæf. Mss. * " Κατεξανάστασις, Longin. 7, 3. ubi v. Toup., Jambl. V. P. 16, 31. (144. 390.)" Seager. Mss. " Ad Hesych. 2, 196, 23." Dahler. Mss. * Κατεξαναστατικὸς, M. Anton. 8, 39. Sext. Emp. p. 710. * " Συγκατεξανίστημι, Plut. ap. Act. Philol. Monac. T. 2. Fasc. 1. p. 59." Boiss. Mss.] " Μετεξανίστημι, Ex- " pello et alibi sedem ponere cogo. Alii, Transfero " subinde." [Lucian. 3, 427.] Προεξανίσταμαι, Prior exurgo, Ante alium surgo. Sicut vero ἐξανίστασθαι dici de athletis ad certandum suo loco surgentibus, paulo ante annotavi, ita etiam hoc: Plut. (6, 702.) Τοὺς ἐν τοῖς ἀγῶσι προεξανισταμένους μαστιγοῦσιν ἀεί. Legitur tamen et προεξισταμένους, ut videbis in Προεξίσταμαι. At ap. eund. Plut. Rom. (16.) Προεξανέστη τῷ πολέμῳ, Bellum præoccupavit, VV. LL. [" Ad Charit. 461. Wakef. S. Cr. 2, 25. ad Herod. 644. * Προεξανιστάω, Toup. Opusc. 1, 258." Schæf. Mss. Diod. S. 448. 633. * " Προσεξανίστημι, Plut. Pyrrho 3." Boiss. Mss. Dio Cass. 60, 6.] Συνεξανίσταμαι, Una consurgo, exurgo, Plut. (9, 214.) Οἱ κιττοὶ τοῖς ἰσχύουσι τῶν δένδρων περιπλεκόμενοι, συνεξανίστανται, Hederæ prævalidas arbores circumplexæ, una consurgunt: [Cæsare 1303. HSt.] Polyb. 16, (9, 4.) Ἠνάγκασε μὲν τὴν αὐτοῦ πατρίδα συνεξαναστῆναι τοῖς καιροῖς, Temporis occasionem sequi, Bayf. [Plut. Fabio 16. " Sertorio 26. Sylla 7. Alex. 16. et Cor." Boiss. Mss.] Ὑπεξανίσταμαι, Assurgo, ut ii, qui honoris causa alicui assurgunt, Plut. Lycurgo (20.) Ὑπεξαναστῆναι πρεσβυτέρῳ, Assurgere seniori. Idem dicitur et ὑπαναστῆναι.

Ἐπανίστημι, Excito, Erigo, VV. LL. A Bud. exp. Excito, Solicito, in h. l., quem e Greg. citat, Διὰ τοῦτο ἐπανίστησιν αὐτῷ ὁ φθόνος τὸν ἀποστάτην βασιλέα. || Antepono, Præfero, Greg. de iis, qui cœlum et sidera colebant, Τῷ κτίστῃ τὴν κτίσιν ἐπανιστάντες, Bud. || Præficio, Greg. Ἄρχοντας ἡμῖν ἐπανέστησε πλείω τῶν ἐπιταττομένων ὑπηρετοῦντας. || Neutr. pro Assurgo: idemque significat q. præcedens, s. simplex ἀνίσταμαι. Il. B. (85.) Οἱ δ' ἐπανέστησαν, πείθοντό τε ποιμένι λαῶν, Honoris causa assurgebant; nam ἐπανίστασθαι ap. vett. significasse τὸ ἐπὶ τιμῇ

A ἀνίστασθαι, testatur Eust., qui præterea annotat, legem fuisse ap. Lacedæmonios, ἐπανίστασθαι τοῖς νέους πρεσβυτέροις. || Apud recentiores vero, ut idem tradit, μάχιμος ἡ λέξις, præp. ἐπὶ significante κατὰ, quemadmodum ap. Æsch. et Eur., Ἥκεις ἐφ' ἡμᾶς, idemque q. κατεξανίσταμαι, Surgo adversus, Insurgo adversus. Thuc. 3, (39.) Τί ἄλλο οὗτοι ἢ ἐπεβούλευσάν τε καὶ ἐπανέστησαν μᾶλλον ἢ ἀπέστησαν; Quid aliud isti quam insidiati sunt et in nos surrexerunt? Et 1, (115.) Πρῶτον μὲν τῷ δήμῳ ἐπανέστησαν καὶ ἐκράτησαν τῶν πλείστων, Insurrexerunt adversus populum. Et 8. Ἐπαναστάντες τοῖς δυνατοῖς. Eod. l. Ἐπαναστάντας αὐτοὺς ἀλλήλοις. In ead. signif. capitur ap. Herod. 3. Οἱ μάγοι εἰσί τοι οἱ ἐπαναστεῶτες, Qui adversus te insurrexerunt. Et ap. Plut. Popl. Ἐπανέστη τῷ Ταρκυνίῳ, In Tarquinium insurrexit. In ead. signif. passive quoque capitur: Δούλων γὰρ κακῶν ἐπανίστασθαι τῇ κυριότητι. || Postea surgo. Sic exp. in VV. LL. locus Hom. paulo ante citatus: item hic Dem. de F. L., Ἐπαναστὰς δ' ὁ Φιλοκράτης, postea
B surgens. || Metaph. de rebus inanimatis, ut ἐξανίστημι supra de monte in altum assurgente. Unde ap. Diosc. 5, 85. (p. 352.) de bullis in aqua fervente surgentibus dicitur, Ταῖς ἐπανισταμέναις τῶν ὑδάτων πομφόλυξιν ἐοικὸς, Erumpentibus aquarum bullis, Ruell. Potest etiam reddi Emineo. Aristot. H. A. 2. Ἐπανεστηκὼς λόφος τῶν πτερῶν, Crista, pennarum quadam eminentia extructa: 2, 11. de chamæleonte, Καὶ ἡ ῥάχις ἐπανέστηκεν ὁμοίως τῇ τῶν ἰχθύων, de quo Plin. Spina simili modo eminet (ut in piscibus.) Idem de piscibus, Καὶ ἀκοῆς (δὲ ὄργανα ἔχουσι τὰ) ὦτα, πλὴν οὐκ ἐπανεστηκότα, Sublatas, Eminentes, Bud. Possit vero aliquis his in ll. uti etiam vocabulo Assurgo, aut simplici Surgo: sicut Celsus dicit Tumorem assurgere, et Plin. ac Colum. Assurgit in altitudinem. || Pro simplici Surgo, Aristoph. Ἐλ. (539.) ἐπανίστω, Surge, pro ἐπανίστασο. || At vero ap. Xen. Ἑλλ. 1, (4, 7.) de Alcib. Ἐπαναστὰς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, Cum constitisset in transtris. || Ἐπανέστησαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ, Caligaverant oculi ejus,
C VV. LL. ex 1 Reg. 4, [15. " Valck. Phœn. p. 28. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀνίστημι, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 62. Wakef. S. Cr. 2, 24. Herod. 215. 480. De re Venerea, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 40. Surgo, sc. ad dicendum, in aor. 2., ad Lucian. 1, 810. ad Dionys. H. 1, 341." Schæf. Mss. Ælian. Epist. 15.] " Ἐπανιστάω, s. Ἐπανιστάνω, i. q. " ἐπανίστημι, Excito." [Suid. 2, 241.] Ἐπανάστασις, ἡ, q. d. Assurrectio, Insurrectio, Dem. Phal. Οὐ γὰρ ὑπὲρ τοῦ μέγαν ποιῆσαι τὸν λόγον ἡ ἐ., ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ δεινὸν, Non enim insurgit ut reddat orationem magnam, verum ut vehementem reddat et acrem. Assurgere vero oratorem ea signif. dicit Quintil. || Rebellio, qua adversus aliquem insurgimus, Thuc. 2, (27.) Τῶν Εἱλώτων τὴν ἐ., Et 8, (21.) Ἡ ἐ. ὑπὸ τοῦ δήμου τοῖς δυνατοῖς, Rebellio, qua plebs in potentiores insurgebat, ubi nota verbale retinere casum verbi. Lucian. (1, 538.) γιγάντων ἐπανάστασις, Seditio, ἐπανέγερσις. Bud. Ceterum inter ἐ. et ἀπόστασιν Schol. Thuc. ita distinguit, ut ἀπόστασις, sit
D ὅταν τινὲς κακῶς πάσχοντες ἀποστῶσιν: at ἐπανάστασις, ὅταν τινὲς τιμώμενοι καὶ μηδὲν ἀδικούμενοι στασιάσωσι καὶ ἐχθρεύσωσι τοῖς μηδὲν ἀδικήσασι. Ita ut ἐπανάστασις sit Seditio, qua adv. eos insurgitur, qui nulla injuria lacessiverunt; at ἀπόστασις, Defectio ob injuriam illatam. || Sicut vero ἐπανίσταμαι interdum pro Emineo; ita ὄρους ἐπανάστασις, Eminentia montis, s. potius Eminentia, qua mons assurgit in altum; nam Assurgere in altum de monte dicunt Plin. Colum. || Ἐ. φλυκταινῶν, Eruptio pustularum, e Diosc. 8, 6. [Falso citatur hic locus.] || At ἐ. θρόνων, Insidiæ regni, Soph. Antig. (533.), VV. LL. Fortassis tamen est Rebellio s. Seditio, qua adversus thronum regium insurgitur. [Gl. Insurrectio, Superventus. Paulus 137, 38. " Thom. M. 332. ad Diod. S. 1, 641. 2, 281. Dionys. H. 1, 63. 65. 425. 2, 1227. ad Herod. 26. ad Lucian. 1, 515. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀνιστάναι, ad Thom. M. 129. Toup. Opusc. 2, 17. * Ἐπαναστησείω, 1, 365." Schæf. Mss.] AT Ἐπανάστημα, Tumor, Tuber, Grumus, ἔπαρμα,

φλύκταινα, Bud. Possit tamen aliquis non incommode reddere Tumor assurgens, Cels. Apud Aristoph. ἐπαναστήματα exp. Bullæ, Papulæ, φλύκταιναι. [* Συνεπανίστημι, Una excito, Theod. Nahum 1, 11. Dio Cass. 653. 765. Thuc. 1, 132. Herod. 1, 59. 3, 61. 84. Dionys. H. 1, 383.]

" Κατανίσταμαι, Insurgo contra s. adversum: vel " Insurgo repugnaturus: ἀνίσταμαι κατά. Polyb. 1, " (46, 12.) Ὁ δὲ, διὰ τὸ τάχος τῆς εἰρεσίας ἀπέπλευσε, " καταναστὰς μιᾷ νηῒ παντὸς τοῦ τῶν ἐναντίων στόλου: " (1, 46, 10.) de Rhodio, Ἐκ τοῦ προφανοῦς τὴν ἀνα-" γωγὴν ποιησάμενος κατανέστη τῶν πολεμίων τῇ τε " τόλμῃ καὶ τῷ ταχυναυτεῖν. Suid. priorem l. affert, ex-" ponitque ὑπερβαλὼν, ὑπερνικήσας: ut sit In certamine " quo in aliquem insurgitur, vincere et superare."

Μετανίστημι, Sedibus pello, Migrare facio. || Μετανίσταμαι, Sedibus pellor, Migro, Emigro, Thuc. 3, (114.) Οἵπερ καὶ μετανέστησαν παρὰ Σαλύνθιον καὶ Ἀγραίους, Migrarunt, Philo de Mundo, loquens de Abrahamo, Εἰ δὲ μεταναστάίη, μεταναστῆναί τε καὶ τῆς διανοίας τὴν ἀπάτην, Sin inde migrare institisset, emigraturam quoque ab se rationis imposturam, V. M. 1. Κατὰ ζήτησιν τροφῆς εἰς Αἴγυπτον πανοικὶ μεταναστάντων, Cum omni familia ad alimenta quærenda domo profecti, Turn. Ead. signif. est vocis passivæ, Philo de Mundo, Πρὸς ἣν σπεύδοντα μετανίσταται, Demigrant, V. M. 1. Ὥσπερ μετανισταμένου τοῦ λογισμοῦ τὰ ὑποβαλλόμενα ἐξελάλει, Ceu mente capti, Turn. [" Diod. S. 1, 328. 2, 534. * Μεταναστατέον, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 236." Schæf. Mss. Isocr.] Μετανάστασις, Migratio, Emigratio, Thuc. 2, (16.) Οὐ ῥᾳδίως τὰς μ. ἐποιοῦντο, Difficulter emigrabant, Philo V. M. 1. Τὴν ἐνθένδε μ. εἰς ἀμείνω χώραν ὁμολογῶν αὐτοῖς ἔσεσθαι, Illinc demigrationem in meliores partes pollicitus. [" Ad Dionys. H. 2, 858. ad Diod. S. 1, 395." Schæf. Mss.] Μεταναστάσιος, ut ὕδωρ, Nonn. (Jo. 2, 47.) Aqua, quæ de loco in locum transfertur, quasi migrans. [Apud Nonn. l. c. legitur " Μετανάστιον, ut et in D. 1, 109. Μεταναστάσιος, Anon. ap. Jacobs. Anth. 13, 677." Boiss. Mss.] Μετανάστατος, ὁ, ἡ, Qui demigrat, Ocellus de Universo. [3.] Pertinet huc ETIAM Μετανάστης, i. q. μέτοικος, Qui solum vertens alio commigrat, Il. I. (643.) Μνήσομαι ὥς [ὅς] μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν Ἀτρείδης, ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην. Eust. μετανάστην esse dicit τὸν μετὰ τὸ γεννηθῆναί που ἀναστατωθέντα ἐκεῖθεν. Utitur Synes. quoque Ep. 67. Αὐθαίρετοι μ. γινόμενοι, Voluntarii exules facti, Sua sponte solum vertentes. Apud Arat. (457.) ἐπεὶ πάντες μετανάσται, Cic., malunt errare vagæ per nubila cœli, Atque suos vario motu metirier orbes. [" Apud Herod. 7, 161. (Athenienses) Μοῦνοι δὲ ἐόντες οὐ μ. Ἑλλήνων. At non ad th. Ἀνίστημι referendum h. v., sed ad Νάω, Ναίω, Habito; Μετανάω, Μεταναίω, Sedes muto, In aliam regionem migro, quod vide suo loco, et cf. nott. ad Herod. l. c." Schw. Mss.] Μεταναστεύω, Exulo, Solum mutans alio commigro, Bud. Pand., Licebat reis post primam actionem exilium sibi consciscere ante judicium peractum, idque appellabant exilii causa solum vertere, μεταναστεύειν, μετοικίζεσθαι, Synes. Ep. 124. Διά σέ μοι δοκῶ μόνην ὑπερόψεσθαι τῆς πατρίδος, κἂν λάβωμαι σχολῆς, μεταναστεύειν, Et si consequar otium, emigraturus esse.

[* " Παρανίστημι, Athen. 156. Παρανίσταμαι, Joseph. 1108, 13." Wakef. Mss.] " Παραναστατεῖν, A resur-" rectione aberrare, e Gaza de Mens." [* Περιανίστημι, Apollod. 2, 1, 4. Schneidero susp.: vide Abresch. Lectt. Aristæn. 149.] " Προανίσταμαι, " Prior exurgo, Ante alios surgo vel exurgo, Surgen-" do alios prævenio s. præverto. J. Poll. e Strattide " Comico, Τί ὅθ' ὥσπερ οἱ σταδιοδρόμοι προανίστασαι;" [* Προανάστασις, Phot. Bibl. 471. * Προσανίσταμαι, Attentus adsto, vide Προσδιανίσταμαι. Dionys. H. 2, 43.]

Συνανίστημι, Una exurgere facio, Xen. Σ. (9, 5.) Ὁ Διόνυσος ἀνιστάμενος συνανέστησε μεθ' ἑαυτοῦ τὴν Ἀριάδνην. || Neutraliter autem acceptum signif. Una consurgo: unde συναναστῶμεν, Una surgamus, resurgamus.

Ὑπανίσταμαι, Assurgo, ut ii, qui honoris causa alicui assurgunt, i. q. ὑπεξανίσταμαι, ἐξανίσταμαι, ἐπανίσταμαι: ὑπανίσταμαί σοι τῆς καθέδρας. Xen. Σ. (4, 31.) Ὑπανίστανται δέ μοι ἤδη καὶ θάκων, καὶ ὁδῶν ἐξίστανται οἱ πλούσιοι, Aristoph. N. (993.) Καὶ τῶν θακῶν τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι, Assurgere de sella senioribus, Sedibus assurgendo, senioribus cedere. Et cum præp. ἀπὸ, Xen. Ἱερ. (7, 2.) Ὑπανιστῶνται δ' ἀπὸ τῶν θάκων, ὁδῶν τε παραχωροῦσι. Surgere de sella, caput aperire solitum, Sallust. Usurpatur etiam de iis, quæ eminent, ut ἐξανίσταμαι, ἐπανίσταμαι. Philo e Theophr. Εἰ μὴ γενέσεως ἀρχὴν ἔλαβεν ἡ γῆ, μέρος ὑπανεστὸς οὐδὲν ἂν ἑωρᾶτο, ἀλλὰ χθαμαλὰ ἤδη τὰ ὄρη ἐγεγένητο, Nulla ejus pars assurgeret et emineret. Alia autem signif. ap. Xen. K. Π. 2, (4, 14.) Πορευομένῳ δὲ αὐτῷ εὐθὺς ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ ὑπανίσταται λαγὼς, Ei proficiscenti, continuo in primo agro exurgit lepus. [" Boiss. Philostr. 501. 563. ad Charit. 448. Musgr. Ion. 637. Huschk. Anal. 84. Jacobs. Anth. 10, 380. ad Xen. Mem. 2, 3, 16. ad Herod. 140." Schæf. Mss. Xen. A. 15, 6. * Ὑπαναστατέον, 9, 5.] Ὑπανάστασις, q. d. Assurrectio, Budæo Honor habitus in cedendo loco, Aristot. Eth. 9, (2.) Παντὶ δὲ τῷ πρεσβυτέρῳ τιμὴν τὴν καθ' ἡλικίαν (ἀποδοτέον) ὑπαναστάσει καὶ κατακλίσει, Assurgendo locumque cedendo. " Ἐξυπανέστη, As-" surrexit, Exurrexit: ab ἐξυπανίσταμαι. Il. B. (267.) " Σμῶδιξ δ' αἱματόεσσα μεταφρένου ἐξυπανέστη, Exur-" rexit, Exorta est."

Ὑπερανίσταμαι, Præsto, Antisto, i. e. Supero, Excello, Greg. Δόγμα πάντων δογμάτων ὑπερανεστηκός. Idem, Ὑπερανεστώσης αὐτῶν δυναστείας διαφορά. Idem, Ὁ πνευματικὸς τούτου ὑπερανέστηκε. Arethas in Apoc. Θνητῶν φύσεων ὑπερανεστηκός. Budæo Longe sublimior sum, Valde antecello, Longe præsto, Comm. 519. || Philostr. Ὑπερανεστηκὸς τῆς γνώμης, VV. LL. *Animi fastus*, [" *Dionys. H.* 1, 583. *Philostr.* 186. 596. Boiss." Schæf. Mss. " Schol. Theocr. 1, 12." Wakef. Mss.] Ὑπερανάστης, Suidæ i. q. μετανάστης, μεταβάτης.

Ἀφίστημι, Absistere facio, Abduco, Deduco, Deterreo, Bud., afferens e Diog. L. Γλαύκωνα θέλοντα πολιτεύεσθαι ἀπέστησε, ubi ei opp. ἐπέστησεν ibid., Comm. 481. At p. 472. postquam ἀφίστημι exposuit Dirimo, Dissocio, Fide abduco, Ad defectionem solicito et impello, subjungit ex Herodiano (7, 7, 9.) Εἰς τὸ ἀποστῆσαι αὐτοῦ τὰ ἔθνη, et alia ejusd. signif. exempla. Addit vero, ἀφίστημι esse Separo, Sejungo: afferens e Basil. Χωρίζειν αὐτὸν καὶ ἀφιστᾷν ἔμελλε τῆς κοινῆς σημασίας. Hactenus Bud. Ego ἀφίστημι, sicut διΐστημι, proprie sonare puto q. d. Seorsum statuo s. colloco, Procul statuo: unde etiam Absistere facio pro prima interpretatione posui, ideoque commode reddi Dirimo, Disjungo, Sejungo, cum in illo Basil. l., tum in aliis hujusmodi: e quibus est hic Luciani p. 143(=2, 58.) ubi ἀφιστάναι et ἀπαρτᾷν opp. τῷ συνάπτειν: Καὶ μὴν καὶ συνθήκῃ τῶν ὀνομάτων εὐκράτῳ καὶ μέσῃ χρηστέον, οὔτε ἄγαν ἀφιστάντα καὶ ἀπαρτῶντα, (τραχὺ γὰρ,) οὔτε ῥυθμῷ παρ' ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοὶ, συνάπτοντα. Ut autem hic ἀφίστημι exp. Dirimo, sic et Eximo alicubi: Diosc. Ἀφίστησι λέπρας. Sed et Pellere, Inhibere, Cohibere, in aliis Ejusd. ll. huic similibus redditur: ἀφίστησι νομὰς, et ἀφιστάνει λειχῆνας: itidemque ap. Thuc. Arcere, Summovere. Interdum vero est Averto, Abduco, Avoco, quæ sunt illi Dirimendi signif. vicina, quo referendus est Diog. L. l. c. Sed frequentius addito genitivo hanc signif. habet: ἀποστῆσαί τινα τῶν πολεμικῶν. Sic Chrys. Οὐ δύναμαι τοῦ κριτοῦ τῆς ἀδικίας ἀποστῆσαι τὴν διάνοιαν. At omnium frequentissima ap. vett. præsertim scriptt. signif., est Absistere facio per defectionem, si ita loqui liceat: i. e. Ad defectionem solicito, impello; ut quidam interpr. eod. alioqui sensu, Fide abduco, deduco. Thuc. Τοὺς ξυμμάχους ἀφιστάναι, et Τὴν Ἰωνίαν ἀποστήσωσι, item Ἀφιστάντες τὰς πόλεις, et alibi passim.

Ἀποστῆσαι s. Ἀποστήσασθαι, Appendere, Reddere aut Recipere appensum, appendendo, Bud. Harpocr. Hes. vv. Ἀφίστησι, Ἀποστήσασθαι, Ἀποστήσωνται. Meminit et Suid.

'Απέστην, vide in 'Αφίσταμαι.

'Αφίσταμαι, Absisto, Absum, Abscedo, Secedo. Pro Absum (Il. P. 375.) Πολλὸν ἀφεσταότες, de iis, qui longe aberant. Sic Aristot. Τὰ πλεῖστον ἀφεστηκότα, Quæ longissime absunt, Longissime remota. Et ap. Eund. in Probl. Τοῖς δὲ μακροτέρῳ ἀφεστηκόσιν ἀεὶ λεπτοτέρα ἡ φωνὴ ἀφικνεῖται. At Thuc. 1, (101.) Ἐς Ἰθώμην ἀπέστησαν, pro Secesserunt. Herodian. 1, (16, 11.) Ἡ μὲν δακρύουσα ἀπέστη. Itidem ἀφιστάμεναι σάρκες ap. Diosc. exp. Carnes, quæ abscedunt, solutæ sc. a continuitate sua. Jam vero et pro Abscedo, i. e. Suppuro et colligor, unde ἀπόστημα, Abscessus, Gal. Τέμνειν χρὴ τὸ οὕτως ἀφιστάμενον. Et τὰ ἀφεστῶτα, ap. Eund. Abscedentia, i. e. Collecta et apostema facientia. Bud. Est etiam Absisto (re aliqua), Abstineo, Non sum particeps (alicujus rei). Interdum et Cedo. De quibus signiff. lege Bud. 473. Ubi et ἀφίστασθαι τῆς ἀρχῆς, e Plat. pro Abdicare se magistratu, Abire. Apud Eund. vero in fine Epist. 8. Μὴ ἀποστῆτε junctum participio exp. Ne desinatis. Apud Synes. quoque Ἀπέστη τοῦ διαναυμαχῆσαι exp. Desiit decertare. || Præterea ut ἀφίστημι, est Ad defectionem impello, Deficere facio, Abduco a fide, sic ἀφίσταμαι est Deficio, Discedo a fide: jungiturque itidem genitivo, qui tamen sæpe subaudiendus relinquitur. Interdum vero dicitur ἀφίσταμαι πρός τινα: Xen. K. Π. 3, (1, 7.) Ἢν δὲ καὶ πρὸς πολεμίους αὐτὸν γιγνώσκῃς ἀφιστάμενον. || Ἀφίσταμαι, Abhorreo, Alienus sum; nam qui ab aliquo s. a re aliqua abhorret et alienus est, ab ea absistit s. abscedit, Dem. (489.) Τῶν μὲν τοιούτων ἐθῶν ἀφεστᾶσιν: Lucian. (2, 289.) Ἀπηλλάχθαι τῆς γραφικῆς καὶ τῆς ῥητορικῆς ἀφεστηκέναι. || Disto: τὰ πλεῖστον ἀφεστηκότα, Aristot. de Mundo. Et Ὁπόσον ἀφέστηκεν ἡ νόσος τῆς συμμετρίας, Gal.

Interdum autem passivo redditur verbo, Dirimor, Disjungor: unde ἀφεστηκὼς opp: τῷ προσπεφυκότι, Divulsus, Exemtus, Disjunctus, Aristot. De qua signif. lege Bud. 473. " Ἀφέστατε, et Ἀφεστᾶσι, per sync. pro ἀφεστήκατε et ἀφεστήκασι, teste Etym., qui illud exp. ἄποθεν καὶ χωρὶς ἑστήκατε: hoc, πόρρωθεν ἑστᾶσιν. Ambo sunt ab ἀφίστημι: ambo etiam ap. Hom." [Il. Δ. 340. N. 738.]

" Ἀφεστήκω, i. q. ἀφίσταμαι: thema e præt. perf. act. ejusd. verbi. Xen. K. Ἀ. 2, (4, 3.) Εὐθὺς Ἀριαῖος ἀφεστήξει· ὥστε φίλος ἡμῖν οὐδεὶς λελείψεται, i. e. ἀποστήσεται, Desciscet, Deficiet." [Plato de Rep. 9. p. 271.] " Ἀφιστάνω, i. q. ἀφίστημι, Absistere s. Discedere facio: Amoveo, Tollo. Diosc. 3, 101. Ἀφιστάνει λειχῆνας." " Ἀφιστάω, idem. Basil. Χωρίζειν αὐτὸν καὶ ἀφιστᾷν ἔμελλε τῆς κοινῆς σημασίας, Sejungere ipsum et abducere a communi signif." [" Ad Diod. S. 1, 65. ad Herod. 702. Toup. Emendd. 2, 392. ad Lucian. 1, 405. Musgr. Med. 1218. Fischer. Ind. Palæph. Abresch. Lectt. Aristæn. 123. Dionys. H. 3, 1334. ad Charit. 475. Wakef. Herc. F. 107. S. Cr. 4, 31. Kuster. V. M. 138. Heyn. Hom. 6, 502. 650. Ἀποστήσωνται, 8, 197. 314. Ἀπέστη, Wakef. Eum. 64. Ἀφεστηκέναι, Abhorrere, ad Lucian. 2, 289. Ἀφίσταμαι, Toup. Opusc. 1, 576. Thom. M. 133. Boiss. Philostr. 564. Ἀφίστασθαι χρέος, Valck. ad Ammon. 94. Anim. 238. ad Il. N. 745. Ἀφέστασαν et ἐφ. conf., Heyn. Hom. 7, 114. Ἀποστὰς, Lucian. 1, 51. ad Herod. 396. 702. Ἀφιστάνω, ad Lucian. 3, 570. Ἀφιστάω, 2, 58. 3, 570. Thom. M. 213. ad Charit. 559. Athen. 1, 15." Schæf. Mss. Thuc. 1, 93. Ἀφεσταίη, Od. Ψ. 101. al. ἀποσταίη. Ἀφίστασθαι pro ἐπερωτᾷν, Plut. Lycurgo 6. * Ἀφεστάνειν pro ἀφίστασθαι, Hippocr. 878. Foës. Ἀφιστάνω, Callim. H. in Cer. 104.]

" Ἀποστατέον, Desistendum est: item Declinandum et fugiendum est: ut ἀποστατέον πολέμου affertur pro A bello abesse decet. Admittere potest et alias signiff. ut primitivum ejus ἀφίστημι." [Clem. Alex. 888. " Theod. Prodr. 382." Elberling. Mss.]

Ἀπόστασις, ἡ, Abscessio, Distantia, Bud. e Theophr. C. Pl. 3, (7, 2.) de spatiis consitarum arborum loquens, Χρὴ δὲ καὶ πρὸς τὸν τόπον ὁρῶντα ποιεῖσθαι τὰς ἀποστάσεις, Aristot. de Mundo, Τὰ ἐπὶ γῆς ἔοικεν ἐν ἀποστάσει πλείστῃ τῆς ἐκ θεοῦ ὄντα ὠφελείας, ἀσθενῆ εἶναι, Terrena quam longissime a divino adminiculo abscedentia. Et ἐξ ἀποστάσεως, Eminus: cui opp. πλησίον, Prope, Cominus. Theophr. C. Pl. 6, (17, 1.) Ἔνια τῶν ἀνθέων ἐξ ἀποστάσεως, sic enim ibi emendandum pro ὑποστάσεως, ἢ πλησίον ἐλθοῦσιν εὐοσμότερα. || Recessus, Ἀπόστασις τῶν πλανήτων ἀπὸ τῆς γῆς, Bud. e Xen. (Ἀπ. 4, 7, 5.) || Ἀπόστασις βίου, Discessus e vita, VV. LL. ex Eur. (Hipp. 277.) || Ἀπόστασις κτημάτων, Detractio facultatum, e Dem. (386.) || Est et Figura, quam Separationem nonnulli vocarunt. De hac intellexisse videtur Philostr. Epist. 12. ad Juliam, Αἱ δὲ ἀποστάσεις εἴτε προβολαὶ τῶν λόγων Γοργίου ἐπεχωρίαζον πολλαχοῦ μὲν, μάλιστα δὲ ἐν τῷ τῶν ἐποποιῶν κύκλῳ. || Defectio: quæ quid ab ἐπανάστασις differat, supra dictum fuit. Thuc. 3. p. 59. Ἀπόστασις μέν γε τῶν βίαιόν τι πασχόντων ἐστί. Plut. Fabio, Συμμάχοις ἐπιβοηθοῦντες καὶ τὰς ἀποστάσεις κωλύοντες, Et ne deficerent impedientes. Herodian. 3, (3, 5.) Ἀγανακτήσας δὲ τότε εἰκότως ἐπὶ τῇ ἀποστάσει αὐτῶν καὶ ὕβρει, Defectione illorum contumaciaque concitatus: 6, (4, 13.) Ἀποστάσεις στρατιωτῶν, Defectiones militum: 7, (4, 1.) Εἰς μῖσος καὶ ἀπόστασιν τοὺς ὄχλους παρώξυνον, Ad odium et defectionem populos irritabant. In VV. LL. e Thuc. ἀπόστασις τῶν Ἀθηναίων, Defectio ab Atheniensibus. Ex Eod. ἀπόστασις συμμάχων, Solicitatio sociorum ad defectionem. || Apud Medicos Abscessus, i. q. ἀπόστημα, Gorr. ut πύου ἀποστάσιες, Aret. || Ἀποστάσεως nomen Hippocrates usurpat non modo in ejusmodi abscessibus, cujusmodi in Ἀπόστημα dicentur, sed etiam in fracturis: in quibus quia quæ fracta sunt, ἀφίσταται ἀλλήλων, Ab invicem discedunt, merito affectus iste ἀπόστασις vocatur. Verum Gal. non ἀπόστασιν, sed usitato nomine τὴν λύσιν τῆς συνεχείας, Continui solutionem, appellat. || Verum quibusdam in ll. Hippocr. appellat ἀπόστασιν unius morbi in alterum μετάστασιν, Transitionem, quam etiam Medici μετάπτωσιν vocant. || Idem vero ita vocat τὴν κατ' ἔκρουν κένωσιν, Vacuationem, quæ per effluxum fit, ut τῶν Ἐπιδημ. 1. sicut in Comm. annotat Gal. Hæc Gorr. [" Toup. Opusc. 1, 240. Valck. ad Ammon. 19. Phryn. Ecl. 124. Thom. M. 333. Schneid. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 25. ad Diod. S. 2, 90. Distantia, ad Lucian. 2, 325. Venditio per libram, Kuster. Bibl. Chois. 98. Conf. c. στάσις, ad Diod. S. 2, 528.; cum ἀποστασία, ad Lucian. 2, 191. ad Dionys. H. 3, 1342. Plut. 5, 319. H. Cum gen., Dionys. H. 3, 1864. Ἀπόστ. ἐκ —, 2, 1141. Ἐν ἀποστ., Achill. Tat. 35." Schæf. Mss. Hippocr. 944. I. q. ἀπόστημα, Aret. 6.: Heraclides Pont. de Rep. Aphytæorum, p. 361. Cor., Strabo 17. p. 507. Sieb.]

Ἀποστασία, ἡ, Defectio, i. q. ἀπόστασις, Plut. Galba, (1.) Ἡ ἀπὸ Νέρωνος ἀποστασία, Defectio a Nerone. Utitur etiam in Fabio. [Lobeck. Phryn. 528. " Ad Plut. 6, 350. Hutt., ad Diod. S. 2, 301. 530. ad Dionys. H. 3, 1307. 1342." Schæf. Mss.]

Ἀποστάσιον, τὸ, Repudium, Matth. 19, (7.) Ἀποστασίου βιβλίον, Libellus repudii. Et ap. Hes. γράψαι ἀποστάσιον, i. e. ἀπολῦσαι τὴν γυναῖκα: in quibus vv. videtur subaudiri βιβλίον, ut sit Scribere libellum repudii. || Defectio, i. q. ἀπόστασις: ἀποστασίου δίκη, ἡ κατὰ τῶν ἀποστάντων ἀπελευθέρων, J. Poll.: Harpocr. esse annotat δίκην κατὰ τῶν ἀπελευθερωθέντων δεδομένην τοῖς ἀπελευθερώσασιν, ἐὰν ἀφιστῶνται ἀπ' αὐτῶν, ἢ ἕτερον ἐπιγράφονται προστάτην, καὶ ἃ κελεύουσιν οἱ νόμοι μὴ ποιῶσιν, Actionem in libertos, qui a patronis descivissent aliumque sibi adoptassent, aut aliquid neglexissent quod leges juberent. In qua lite qui vicissent, prorsus liberi erant: qui vero causa cecidissent, in servitutem redigebantur, ut Idem addit. Eadem, et alia quædam Suidas recitat. || Ἀποστασίου δίκη erat etiam Actio in eos, qui in periculo reip. subterfugissent, quos πολέμαρχος ad Areopagitas deferebat condemnandos. VV. LL. ex Harpocr. " Ἀποσταδίου δίκη, Hesychio ἡ κατὰ τῶν ἀπελευθέρων, ὅτε ἀποστῶσι τῶν ἀπελευθερωσάντων, Actio in libertos cum defecerint ab iis a quibus manumissi sunt. Alii hanc ἀποστασίου δίκην appellant."

[" Ammon. 19. Thom. M. 103." Schæf. Mss. Plato de LL. 11. p. 125. Harpocr. Valerius Max. 2, 1. Cf. Ἀπροστάσιον.]

Ἀποστατὴρ, ὁ, Qui deficit, secessionem facit, Plut. Lyc. (6.) e rhetris, Αἱ δὲ σκολιὰν ὁ δᾶμος ἕροιτο [αἱροῖτο,] τοὺς πρεσβυγενέας καὶ ἀρχαγέτας ἀποστατῆρας εἶμεν· τοῦτ' ἔστι, μὴ κυροῦν, ἀλλ' ὅλως ἀφίστασθαι καὶ διαλύειν τὸν δῆμον: Sin pravum quid populus statuerit, seniorum regumque esto discessionem facere, h. e. ut ne ratum id faciant, sed protinus concionem dimittant. [" Valck. Adoniaz. p. 291." Schæf. Mss.]

Ἀποστάτης, ὁ, i. q. ἀποστατὴρ, Qui abscedit ab eo, quod tuendum suscepit, i. e. Transfuga et defector. Unde ἀποστάται dicti fuerunt peculiari signif., Religionis Christianæ, quam professi erant, desertores: quo sensu Julianus Imperator dictus fuit Apostata. Gallica autem lingua Apostat appellat Monachum monachatus desertorem: formans hinc et verbum Apostater: ut et Cyprianus dixit Apostatare. [" Toup. Opusc. 1, 50. ad Diod. S. 1, 139. 461. 2, 123. Jacobs. Anth. 12, 19. ad Dionys. H. 2, 1144. Brunck. Soph. 3, 503." Schæf. Mss.] Fem. EST Ἀποστάτις, ἡ, ut πόλις, Civitas, quæ desciscit. Ab Ἀποστάτης autem DERIVATUR Ἀποστατικὸς, Qui defectorum et transfugarum est, Dionys. ἀποστατικὴν πληθὺν, pro Stygiis copiis dixit, quæ etiam ἀποστατικαὶ δυνάμεις dicuntur, quasi Virtutes transfugæ, Bud. 474. e Greg. || Ἀ. ἐπίρρημα dicitur τὸ ὥστε a Gaza Gramm. 2. Digressivum adverbium, VV. LL. [Gl. Suppuratorius. Eust. Od. A. 50. Hippocr. 830.] Ἀποστατικῶς, More eorum, qui desciscunt: Ἐν σάλῳ γενομένην ἀποστατικῶς, Plut. Galba, Rebellando fluctuantem. VV. LL. || Apud Gramm. i. q. ἀσυνδέτως, Eust. [" Plut. Pelop. 15. Lucull. 32." Schæf. Mss.]

" Ἀναπόστατος, Qui desciscere nequit. Vide Ἀ-" νέκφευκτος." [Plut. Superst. 4. al. ἄνυπ.] Ἀποστατέω, Absum, Non adsum, præsto sum, ut res, quæ non statim in loco suo reperiuntur, Xen. (Œc. 8, 15.) Πῶς κεῖται τὰ ἐν τῇ νηῒ, ἢ εἴ τι ἀποστατεῖ, ἢ εἰ δυστραπέλως τι σύγκειται, An quid deficiat, i. e. Non præsto sit. Plato Cratylo, Μηδὲ σμικρὸν ἀποστατῇ, ἀλλ' ἀεὶ παρῇ, ubi nota ἀποστατεῖν et παρεῖναι sibi opponi. || Deficio, Desero, Xen. K. Π. 4, (5, 11.) Ὅπως τῶν μὲν νῦν παρόντων μηδεὶς ἀποστατήσῃ ἡμῖν συμμάχων, Nullus deficiat; Non præsto sit, Absit, si quis malit retinere præcedentem signif. Ubi itidem παρεῖναι et ἀποστατεῖν opposita esse vides. Philo de Mundo, Μηδενὸς ἀποστατοῦντος μέρους, ἀλλ' ὁλοκλήρων ἐγκατειλημμένων εἴσω, Cum nulla pars mundi ab ejus compage desciscat. Plut. Pericle, Τὴν θεὸν οὐκ ἀποστατοῦσαν, ἀλλὰ συνεφαπτομένην τοῦ ἔργου καὶ συνεπιτελοῦσαν, Non deserentem, abscedentem, absistentem. Arrian. (5, 23, 13.) ap. Suid. Ἀποστατήσω, [Ἀποστάτης ὧδε] οὐδὲ ἐγὼ τοῦ ἔργου, Incœpto non absistam, Liv. Apud Eund. Οὐδ' ἔστιν ὅστις ἀποστατήσας τοῦ τείχους ἐλέγετο, Qui a muro discessisset, muro abscessisset. [" Brunck. Aristoph. 1, 217. Soph. 3, 500. Wakef. Alc. 431. Eum. 65. 417. Abresch. Æsch. 2, 61. ad Diod. S. 2, 296. 491. Heyn. Hom. 4, 685. Poët. Gnom. 227. 239. Toup. Opusc. 1, 49." Schæf. Mss.]

Ἀποσταδὸν ET Ἀποσταδὰ, Eminus, Ex interstitio, ἐκ διαστήματος, Eust. Il. O. (556.) οὐ γὰρ ἔτ' ἐστὶν ἀποσταδὸν Ἀργείοισι Μάρνασθαι, Od. Z. (143.) Ἡ αὔτως ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μειλιχίοισι Λίσσοιτ'. AT Ἀπόσταδον, Rete plumbo et calamis circumvestitum, VV. LL. ex Hes.

[* Ἀποστὰς, άδος, ἡ, Nonn. D. 34. p. 860.]

Ἀπόστημα, τὸ, Abscessus, Cels., Apostema, Plin. Est autem Humor omnis, qui digeri non potuit, in suppurationem conversus, non tam perfecte quidem, ut pus jam factum sit, sed ut vitari non possit: namque ubi perfectum est, non simpliciter ἀπόστημα, sed πεπεμμένον ἀπόστημα appellatur: ab ἀφίσταμαι, ut Gal. ad Gl. scribit, dictum: quoniam partes, quæ humorem præter naturam in se recepere, resolvuntur a se invicem, et quæ prius contigua erant, disparantur. Gorr. Et aliquanto post, tradita duplici ἀποστημάτων specie, addit, τῷ ἀποστήματι κόλπος succedit: quamdiu enim humor in medio carnosa-

A rum partium spatio consistit et putrescit, nec pars ipsa affecta aperta est, Græcis ἀφεστάναι dicitur, i. e. Abscedere, ipsumque vitium ἀπόστημα nominatur: verum si qua aperiatur, ut humor, qui intus continetur, exitum habeat, vitium non jam amplius ἀπόστημα, sed κόλπος, Sinus, appellatur, Gal. Comm. Εἰς τὸ κατ' Ἰητρεῖον. Idem appellatur et ἀπόστασις, de quo supra. || Spatium et intervallum, quo absistimus, absumus, Aristot. Eth. 1, 10. Δῆλον δ' ὅτι καὶ τοῖς ἀ. πρὸς τοὺς γονεῖς παντοδαπῶς ἔχειν αὐτοὺς ἐνδέχεται, Magno spatio interjecto magnam dissimilitudinem ac varietatem, si cum parentibus conferantur, evenire posse, Polyb. (1, 9, 4.) Ἐν ἀποστήματι συνεῖχεν, Progredi vetuit et operiri eventum pugnæ, Bud. || Ponitur ab Eod. pro Loco remotiore et secretiore, Ἐν ἀποστήματι κρύψας τοὺς στρατιώτας, In secessu, Virg. [" Ἐξ ἀποστήματος, Diod. S. 2, 347. 394." Schæf. Mss. " Intervallum, Euclid. 606." Wakef. Mss. * Ἀποστηματώδης, Apostematis s. Abscessus naturam habens, Hippocr. 139. * Ἀποστημάτιον, Parvum apostema, Parvus abscessus, Aëtius.] Ἀποστηματίας, ὁ, Qui abscessu laborat, apostemate laborat, Aret. (p. 37.) Οἷσι ἐν τῇσι κοιλίῃσι τοῦ ἀνθρώπου κατ' ἴξιν τοῦ θώρηκος, ἢ τὰ κάτω ὑπὸ τὸ διάφραγμα πύου ἀποστάσιες γίγνονται, ἣν μὲν ἄναγωσιν, ἔμπυοι οἵδε καλέονται· ἣν δὲ τὸ πύον διεξίῃ κάτω, ἀποστηματίαι κικλήσκονται, Si per alvum pus dejicitur, ἀποστηματίαι appellantur. [* Ἀποστημάτιος, i. q. ἀποστηματίας, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.] Ἀποστηματικὸς, Separativus: ῥήματα, Gaza 4. Verba separativa: ut χωρίζομαι, ἀπέχω, στέρομαι, διαφέρω, quæ et ἐκστατικὰ appellantur. [I. q. ἀποστηματώδης, Aëtius 169. ὄγκος. * Ἀποστηματικῶς, Osann. Philem. p. 26=13. " Planud. de Gramm. ined." Boiss. Mss.] Ἀποστηματίζω, Resisto, Subsisto: unde Ἀποστηματιστέον. Resistendum, Cunctandum, Immorandum. Differt a διαστηματιστέον, quod signif. Paulisper subsistendum. Bud. e Gaza 4. fin.

" Ἀπεστὺς, Hesychio ἀποχώρησις, Discessus. Ἀ-" πεστὼ, όος, ἡ, Absentia. Herod. (9, 85.) p. 344. C " Ἐπαισχυνομένους τῇ ἀπεστοῖ τῆς μάχης, Eo quod a " pugna abfuissent. Callim. quoque pro ἀποδημία " posuit, teste Suida. Perperam ap. Hes. scriptum " ἀπέστω, paroxytonως: quod exp. etiam ἀγνοίᾳ: " si tamen ita scripsit." [" Callim. 1, 553. Heringa Obss. 211. Valck. Phœn. p. 168. ad Herod. 42. 498. 731." Schæf. Mss.]

[* " Διαφίστημι, Theoph. ad Autol. 3, 7." Kall. Mss.] Ἐξαφίσταμαι, Abscedo, Absisto, Discedo, Eur. (Iph. A. 479.) παλαιῶν ἐξαφίσταμαι λόγων, A veteri sententia decedo, deducor. [Soph. Œd. C. 561.] Προαφίστημι, Prior abscedo, absisto, Ante tempus abscedo: προαφίστασθαι in Politico Platonis (6, 63.) Prius absistere, desinere, Bud. Δέον, ὅταν μὲν τὴν τῶν πολλῶν τις πρότερον αἴσθηται κοινωνίαν, μὴ προαφίστασθαι πρὶν ἂν ἐν αὐτῇ τὰς διαφορὰς ἴδῃ πάσας, ὁπόσαι περ ἐν εἴδεσι κεῖνται. || Prior deficio, Thuc. 3, (12.) Προαποστάντες, διὰ τὴν ἐκείνων μέλλησιν, τῶν ἐς ἡμᾶς δεινῶν, Qui ante desciverimus, Qui defecerimus ante nostram calamitatem, propter illorum cunD ctationem. Προσαφίστημι, Præterea ad defectionem solicito, Thuc. (4, 117.) Νομίσαντες οὐκ ἂν ἔτι τὸν Βρασίδαν σφῶν προσαποστῆσαι οὐδὲν, Brasidam nihil amplius earum rerum, quæ ipsorum essent, ad defectionem tracturum. " Προσαποστῆσαι, Insuper a. " Ultra ad defectionem solicitare." Συναφίστημι, vel Συναφίσταμαι, Una deficio, Simul descisco. Unde est partic. συναποστάντες, Thuc. συναπίστασθαι, " Si-" mul deficere, rebellare," Herod. pro συναφίστασθαι. [Thuc. 1, 56. 57. 59. Συναπιστέατο, Herod. 5, 37.] " Συναπέστη, Simul defecerit. Vide Ἀφίστημι." [* Συναφιστάνω, Clem. Alex. Strom. 854. * Συναφιστάω, Joseph. B. J. 1, 24, 2.] Συναποστάτης, ὁ, Qui simul desciscit, Defectionis socius, Synes. Ep. 66. Τὰ μὲν δὴ μέχρι τούτου Ἀλεξάνδρῳ πρὸς τοὺς σ. κοινὰ, Cum illis, qui simul defecerunt, communia sunt. [" Diod. S. 2, 531." Schæf. Mss. * Ὑπαφίστημι, J. Poll. 6, 194. Ælian. H. A. 2, 25. Ὑπαφίσταμαι, 9, 43. " Koen. ad Greg. Cor. 174." Schæf. Mss.]

Διΐστημι, q. d. Seorsum statuo, Dirimo, Separo,

Dissocio, Plut. de Def. Orac. Ἀλλὰ χωρίζει καὶ διΐστησιν, Symp. 4. (8, 629.) Ἀλλὰ καὶ τοὺς ἡδονὴν διϊστάντας ἀπὸ τῆς ὑγείας. Ex Eod. affertur διϊστάναι ἄλλους ἡμῶν, pro A nobis alios dissociare. Plato de Rep. 2. (6, 213.) Ἐὰν διαστησώμεθα τόν τε δικαιότατον καὶ τὸν ἀδικώτατον, exp. Si secreverimus et sejunxerimus. || Ad dissidium impello, Bud., sed exemplum non afferens: nec dubium est, quin potius vox pass. διΐσταμαι dissidii signif. habeat, ut paulo post docebo.

Διΐσταμαι, Seorsum sto, ἰδίᾳ ἵσταμαι, ut quidem Eust. exp. in isto Hom. l. Il. Φ. 436. Φοῖβε, τίη δὴ νῶϊ διέσταμεν; i. e., inquit ille, ἰδίᾳ ἱστάμεθα καὶ οὐ συμπλεκόμεθα πρὸς ἔριν; Rursum in Il. P. 391. Δεξάμενοι δ' ἄρα τοί γε διαστάντες τανύουσι Κυκλόσ', exp. διαχωρισθέντες, ὧδε καὶ ἐκεῖ στάντες: ut sit Separati, s. potius Sejuncti: sic autem usus est Herodian. Interdum vero exp. et Dirimor, s. potius Diremtus s. Distractus sum et divisus, atque ita Bud. 474., subjungens tamen Aristotelis ll., in quibus non ipsum præsens, sed præt. et aor. habentur. Apud Thuc. vero 1, (15.) Καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ἐς ξυμμαχίαν ἑκατέρων διέστη, redditur, Reliqua Græcia ad auxilium utrorumque divisa est. At cum terra dicitur διΐστασθαι, tunc redditur Discedere, ut ap. Cic., Cum terra discessisset, Dehiscere: potius quam Dirimi etc. Affert autem ille hujus signif. exemplum e solo Liban.; sed invenitur et ap. antiquiores scriptt. Nec vero terra tantum, sed et mare ab illis dicitur διΐστασθαι: Philo V. M. 1. Ἡ δὲ θάλασσα ῥαγεῖσα διΐσταται. Sic Greg. Enc. Maccab. Οἷς θάλασσα διΐστατο, καὶ ποταμὸς ἵστατο. Sic autem loquentes Homerum imitati sunt, Il. N. (29.) Γηθοσύνῃ δὲ θάλασσα διΐστατο, ubi tamen exp. potius Diducebatur, et quidem a Bud. quoque. || Διΐστασθαι dicuntur et qui alii ab aliis dirimuntur et separantur, ut alicui de via cedant: ad quam signif. pertinet, quod ille e Plut. affert, Ὡς οὖν αὐτῷ ὁ δῆμος διέστη, interpretans, Postquam autem turba plebeia ei per medium viam fecit: [cf. Mar. 34.] Sed ap. Eund. διέστησαν vertit etiam Diremti sunt, Per medios admiserunt. Ut autem proxime præcedentem usum ab Hom. manasse docui, sic et istum ab eod. originem sumsisse arbitror: Il. Ω. 718. οἱ δὲ διέστησαν καὶ εἶξαν ἀπήνῃ, ubi annotat Eust. ὅτι τὸ τὸν ὄχλον ὧδε καὶ ἐκεῖ χωρισθῆναι, οὐ μόνον διασχεῖν λέγεται, ἀλλὰ καὶ εἴκειν καὶ διαστῆναι. || Διΐσταμαι, Dissideo, Dem. (231.) Ἔπειθ' ἡ Πελοπόννησος ἅπασα διειστήκει, Plut. Apophth. Πομπηΐου δὲ καὶ Καίσαρος διαστάντων, Cum inter Pompeium et Cæsarem dissidium ortum esset. Sic Thuc. 1, (18.) Εἴ τινές που διασταῖεν, πρὸς τούτους ἤδη ἐχώρουν, redditur, Si qui usquam dissidebant. In alio quodam l. Ejusd. διέστησαν vertere malim, Discessionem fecerunt. Quo pertinet, quod e Liv. affert Bud. 474. In duas partes discessit civitas. Ubi etiam citat ex Hom. pro hujus signif. exemplo, quod initio Iliadis legitur, Ἐξ οὗ δὴ ταπρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε: sed non video, quid obstet, quominus διαστήτην ἐρίσαντε exponamus simpliciter, Disjuncti sunt alter ab altero, "Discesserunt s. Diremti sunt a se "invicem," Segregati sunt, Divisi sunt, orta inter eos contentione. || Διΐσταμαι, Discrepo, Differo, Bud. ex Aristot. Διέστηκε πρὸς ἄλληλα. || Διΐσταμαι, Dimensionem habeo, Idem ex Alex. Aphr., Comm. 474. "Διϊστάω, i. q. διΐστημι, Dirimo, Sejungo. Interdum vero et Διϊστάνω dicitur pro eod."

["Διΐστημι, Heyn. Hom. 6, 291. 377. 8, 197. Huschk. Anal. 301. Reisk. ad Dion. Chrys. 2, 275. Valck. Oratt. 351. Ammon. 147. Fischer. Ind. Palæph. v. Διαβαίνω, Morus Ind. ad Xen. Hellen., ad Herod. 522. 664. Wakef. S. Cr. 3, 64. ad Lucian. 1, 396. Dissentio, Callim. 1, 486. Diod. S. 2, 292. Dirimo, Heyn. ad Apollod. 93. De constr., ad Diod. S. 2, 333. Dionys. H. 2, 1031. Διαστῆναι, Divaricatis cruribus stare, Abresch. Add. ad Aristæn. 145. Διαστὰς, Wakef. Alc. 453. Διϊστάω, ad Dionys. H. 3, 1791. Thom. M. 234. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 243. Jacobs. Anth. 10, 218. Ammon. 85. ad Il. N. 544. Διϊστάνω, Diod. S. 2, 353." Schæf. Mss. "Διϊστάω, Planudes Ovid. Met. 4, 707." Boiss. Mss. Διϊστάνω,

A Aristoph. Σφ. 40.: τὴν πόλιν, i. q. διαταράξαι, Antiphon ap. Harpocr. Διΐστημι, Dionys. P. 231. Theocr. 16, 97. "Surgere facio, Stob. 189, 28." Wakef. Mss. "Διΐστημί τι τινος, Distinguo aliquid ab aliquo, Athen. 303. Διϊστὰς τὴν θυννίδα τοῦ θύννου, Inter thynnidem et thynnum. Seorsum statuo, Callix. ap. Athen. 196. Κίονες διεστάθησαν, Columnæ justis intervallis dispositæ erant." Schw. Mss. * Διαστήκω, Gl. Disto, Persto. * "Διεστήκομαι, Damasc. ap. Wolf. Anecd. 3, 237." Kall. Mss.]

Διαστασμὸς, Distantia, Separatio, VV. LL.

Διάστασις, Distantia, Interstitium, Intervallum. Nonnunquam reddi etiam potest Secretio ac Diremtus, Cic.: Plut. de Def. Orac. αἱ κατὰ τόπον δ., Locorum intervalla, Loci distantia, Distantia et disjunctio ratione loci, Plato Tim. Ἡμιολίων δὲ δ. καὶ ἐπιτρίτων καὶ ἐπογδόων γενομένων, Sesquialteris autem intervallis et sesquitertiis et sesquioctavis sumtis, Cic. Lex. 22. Aristot. Metaph. 10. Σῶμα γάρ ἐστι τὸ πάντη ἔχον διάστασιν, Quoquoversus dimensionem B habens et intervallum, Bud. Alibi pro eod. dicit πανταχῇ διεστηκός. Idem in Eth. 5. Μεγίστη μὲν οὖν ἴσως δ. ἀρετὴ καὶ κακία, εἶτα πλοῦτος καὶ πενία, Maximum intervallum inter virtutem et vitium, Magno intervallo diremta sunt et dissident. Plut. de Def. Orac. Εἰ μὲν γὰρ ἀμιγὲς καὶ καθαρὸν ἦν καὶ ἕν, οὐδὲ ὅλως εἶχεν ἡ ὕλη διάστασιν, Nullum prorsus materia discessum secretionemque haberet, Turn. Ibid. διαίρεσιν id ipsum appellat, i. e. Divisionem, Partitionem. Aristot. Polit. (Ἀκολουθεῖ) κατὰ τὴν ὑπεροχὴν, ἥνπερ εἴληφε, δ. ὧν φαμὲν αὐτὰς εἶναι διαθέσεις ταύτας, Consecutionem habet proportione respondentem ad differentiam, quam habent res ipsæ mutuo compositæ, quarum affectiones esse dicimus: Bud. interprete, qui βραχυλογίαν peripateticam h. in l. esse dicit, 994. Idem Aristot. Part. Anim. 3. de jecore loquens, Ἡ τοῦ σώματος δ., διφυὴς μὲν οὖσα, πρὸς μίαν δὲ συντελοῦσα ἀρχὴν, Bipartita corporis compositio. Et in VV. LL., Ἐν διαστάσει τῶν συλλαβῶν, In diversis syllabis. Item, Ἐν διαστάσει κεῖται, Dirimitur C ac dissidet. Aliquando videtur active accipi pro Diremtio, Distractio in duas partes, Plut. Coriolano, Κατὰ ῥῆξιν καὶ δ. μορίων βιαιοτέραν, de Def. Orac. Καὶ φεύγειν, ὡς ἀνυστόν ἐστι, τομὴν ἅπασαν καὶ δ., Divisionem distractionemque, Turn. || Dissidium, Animorum disjunctio, Aristot. Polit. 4. Ὅπου γὰρ πολὺ τὸ διὰ μέσου, ἥκιστα στάσεις καὶ δ. γίνονται, Thuc. 6, (18.) Μὴ ὑμᾶς ἡ Νικίου τῶν λόγων ἀπραγμοσύνη καὶ δ. τοῖς νέοις ἐς τοὺς πρεσβυτέρους ἀποστρέψῃ, Nec avocare vos a proposito debet oratio Niciæ, quæ quietem suadet, dissidiumque inter juvenes et senes quærit. || In VV. LL. i. etiam esse dicitur q. ἔκστασις, Mutatio in iis, quæ degenerant et a priore natura desciscunt, ἐκτροπὴ, μεταβολὴ καὶ ἀλλοίωσις: sicque interpr. ap. Theophr. C. Pl. 4, (5, 4.) Ὥστ' ἐκ τῆς ὑπερβολῆς ἡ δ. [Schn. μετάστασις,] de lino, quod scribit ἐξαιροῦσθαι, i. e. ἐκστῆναι τοῦ γένους, ejusque naturam μετακινεῖν: ut δ. hic sit, quam alibi μετάστασιν appellat. At paulo ante μεγάλη γὰρ ἡ δ., in prima accipitur signif. pro διάστημα, Generum diD stantia, differentia. || Apud Antiph. pro διακόσμησις accipi tradit Suid. || Δ. vocabatur etiam, ut J. Poll. tradit, ἡ δραχμὴ, ἣν ἐλάμβανον οἱ διαιτηταὶ παρὰ τοῦ κρίνοντος, ἐγγράψαντος αὐτοῦ ἐν γραμματείῳ τὸ ἔγκλημα καὶ τὸ τίμημα. ["D. R. ad Longin. 250. Toup. 362. Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 512. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 88. 223. Jacobs. Anth. 11, 9. ad Diod. S. 2, 523." Schæf. Mss. Αὐτῇ συνεβεβήκει δ. πρὸς τὸν ἄνδρα, Plut. Sylla 35. Mario 37.]

Διαστατὸς, Distans, Diremtus, Philopon. Τὸ τριχῇ δ. σῶμα, i. e., ut alibi exp., τὸ ταῖς τρισὶ διαστάσεσιν ὁριζόμενον. Bud. 475. [Πόλις δ., i. q. διαταρασσομένη, Menander, Harpocr. * "Διαστατῶς, Jambl. Myst. p. 73." Wakef. Mss.] Ἀδιάστατος, ὁ, ἡ, Nullam habens dimensionem, Bud. ibid. [Plut. 8, 372.] Ἀδιάστατον Suid. ap. Antiph. exp. τὸ μήπω διεστηκὸς, μηδὲ διακεκριμένον, Nullis intervallis discretum: [Anecd. Bekk. p. 341.] Ἀδιαστάτως, Sine intervallo et distantia. || Sine controversia, ἀναμφιλόγως, VV. LL. [Schol. Thuc. 2, 15, 5, 24. * Ἰσο-

διάστατος, Pari distantia remotus, Eust. D. P. 2.]

Διαστατικὸς, Dirimendi vim habens, Plut. (9, 749.) Τὸ μὲν πῦρ δ. ἐστὶ καὶ διαιρετικὸν, Dirimit ac dissipat ignis, Turn. [Ad seditionem incitans, Pompeio 53. λόγος.] " Διστατικὸς, Discretivus : ut a Gaza " Gramm. l. 4. ἡ ὑποτακτικὴ ἔγκλισις dicitur διστα- " τικὴ, pro Modus discretivus s. conditionalis. Signif. " etiam Dubitativus." [Falsa lect. pro διστακτικὸς ap. Schol. Aristoph. Πλ. 148. " T. H. p. 46.' Kuster. Aristoph. 4. Toup. ad Longin. 362." Schæf. Mss.]

[* Διαστάτης, Hes.] Διαστατέω, Disto. Exp. etiam διαστασιάζω, Dissidiis implico, Ad dissidia concito.

Διασταδὸν, Interjecto spatio, Intercedente et dirimente utrimque intervallo, Eminus, κεχωρισμένως, πόῤῥω, μακρὰν, Apoll. Rh. 2, (67.) ἱμᾶσι διασταδὸν ἠρτύναντο, de duobus pugilibus, qui eminus, s. interstitio utrimque aliquo intercedente, cæstus ad pugnam ineundam parabant : [4, 942. Opp. 'Α. 1, 502.]

Διάστημα, τὸ, Interstitium, Intervallum, i. q. διάστασις, Plato Timæo, Διπλάσια καὶ τριπλάσια δ., Dupla et tripla intervalla, Cic. Ibid. διαστάσεις nominat. Chrys. Ἐκ πολλοῦ τοῦ δ. νικᾷν, Longo intervallo superare. Athen. 5. Πάντες ἐν διαστήμασι βεβῶτες, Certis insterstitiis firmati, Plut. (7, 530.) Τὰ μελῳδούμενα δ. πέντε μόνα εἰσί· δίεσις καὶ ἡμιτόνιον, καὶ τόνος, καὶ * τριημιτόνιον καὶ δίτονον : Modulata quoque tot intervalla sunt, diesis, hemitonium, tonus, sesquitonus, ditonum. Diastemata etiam quidam e Latinis ea vocant intervalla et spatia vocis, quibus acuta et gravis includitur : e quibus fiunt systemata. Sicut vero idem Plut. (9, 271.) dicit διαστήματι περιγραφόμενον, ita Lucian. (2, 290.) Διαστήματι περιωρίσθω. Διάστημα, Interstitium, Intervallum, dicitur ap. Hippocr. cum ossa, quæ citra commissuram naturaliter se contingunt, affectu aliquo diducuntur et divelluntur. Gal. ἐν ταῖς Γλώσσαις exp. διάστημα Corporum ipsorum compositionem lanis similem. Gorr. [" Ad Charit. 484. Dionys. H. 2, 1251. Toup. ad Longin. 362. et Ind., Xen. Eph. 26. Ruhnk. ad Xen. Mem. 235. Alciphr. 204. Sectio, vide ad Suid. s. v. Hesychius Milesius in Ed. Hesychii Albert. T. 1. Ἐκ διαστημάτων, ad Charit. 512. ad Diod. S. 2, 394." Schæf. Mss. M. Anton. 5, 24.] Διαστηματικὸς, Intervallatus, Intervallis discretus : φωνὴ, Vox intervallata, h. e. Quæ cùm intervallo suspenditur, quemadmodum in cantionibus et in legendis versibus heroicis : cui opp. συνεχὴς, Cæl. Rhod. 5, 24. Martian. Capella 9. triplicem esse vocis rationem scribit, Continuam, velut colloquium ; divisam, s. diastematicam, quam in modulatione servamus ; mixtam, qua carmina recitantur. [" Mahne de Arist. 16. Lips." Schæf. Mss. " Greg. Nyss. 3, 199." Wakef. Mss. * Διαστηματικῶς, Psell. Orac. Chald. 108.] Διαστηματίζω, Paulisper subsisto et cesso. Differt ab ἀποστηματίζω, quod est Resisto, Absisto, ut fit in fine periodi. Bud. e Gaza.

[* " Ἀντιδιΐστημι, Hes. v. Ἀντιδιαστέλλεται." Boiss. Mss. Suid. 1, 122. Phav. 91.] Ἀποδιΐστημι ET Ἀποδιϊστῶ, Dirimo, Distinguo, Discrimen facio, Areth. in Apoc., Οὐ διαιρῶν καὶ ἀποδιϊστῶν τὴν εἰς Θεὸν πίστιν τῆς τοῦ Κυρίου πίστεως. Idem et ἀφιστᾶν dicitur et διαστῆναι : nam ut Greg. copulat χωρίζειν καὶ ἀφιστᾶν, ita Plut. χωρίζει καὶ διΐστησι. Hes. διϊστῶνται, χωρίζωνται. || At ἀποδιΐστημι neutr. pro Intervallo sejungor, dirimor ab aliquo. [" Thom. M. 327." Schæf. Mss. " Plut. 10, 36. Diog. L. 1, 71." Wakef. Mss. * Ἐκδιΐστημι, M. Anton. 9, 9. ἐκδιεστηκότων pro διεστ. Schneidero susp.] Καταδιΐστημι, Dirimo, Intervallo separo et sejungo : καταδιϊστᾶσι, καταχωρίζουσι, Hes. Suid. Προδιΐστημι, Prius dirimor. Προδιέστη, Discordare jam cœperat, VV. LL. [* " Συνδιΐστημι, Jo. Cantacuz. Hist. 1, 3. p. 16." Boiss. Mss.]

Ἐνίστημι, Statuo s. Colloco inter, Interpono, Xen. Ἱππαρχ. (5, 6.) Εἰ τοὺς ἱπποκόμους εἰς τοὺς ἱππέας ἐνισταίης. Et ap. Eund. simpliciter pro Colloco. Vide p. 108.

Ἐνστῆσαι, sub. τὸν νοῦν, τὴν διάνοιαν, pro Adhibere mentem, Advertere animum : Aristot. Eth. 7.
A fin. Ὕστερον δ' ἐνστήσαντας δεῖ διορίσαι μᾶλλον, quod ante dixerat ἐπιστήσαντας : de quo usu τοῦ ἐφίστημι dicetur in illo. Bud. vertit Animo incumbere ; at ego, si verbo neutro explicandum esset ἐνστῆσαι hic in signif., mallem reddere Insistere mente in rem aliquam, vel Insistere animo : cum alioqui hoc verbum in pass. voce Insistendi signif. habere, seqq. exempla doceant, aut etiam Insistere mente et animo, ut Cæsar loquitur.

Ἐνίσταμαι, Insisto, Auctor Axiochi (11, 187.) Φροντίδες ἄντικρυς ὑπέδυσαν, καὶ διαλογισμοὶ τίνα τὴν τοῦ βίου ὁδὸν ἐνστήσονται, Quam vitæ viam insistent, Quod vitæ iter tenebunt, sequentur. || At ἐνίστασθαι rem aliquam, non est Persequi eam, ut ap. Plaut. quidam exp. Insiste hoc negotium, sed potius Instituere, Incipere, Incœptare. Cujus signif. exemplum vide ap. Bud. 107. Sic ἐνστήσασθαι κατηγορίαν κατ' αὐτοῦ, Hermog. pro Instituisse accusationem, Ulpian. Sed ἐνίστασθαι τὴν δίκην, τὸν ἀγῶνα, redditur Actionem (s. Crimen) intendere, Judicium
B dictare. Et ἐνεστηκυῖα δίκη, Judicium constitutum, Lis contestata. Item ἐνεστηκὼς πόλεμος, Bellum commissum, i. e. Suscitatum s. Inceptum, Dem. : interdum vero ἐνεστηκὼς πόλεμος, Bellum nondum finitum, sed durans adhuc ac vigens. Item θέρους ἐνισταμένου, pro Incipiente æstate, i. e. Ineunte. || Item ἐνιστάμενος, Instans : pro qua signif. affert ἐνστάσης τῆς ὥρας, e Plut. Sed et ἐνεστὼς χρόνος pro Præsens tempus. Et, Ὁ καιρὸς ἐνέστη τῶν μυστηρίων, ap. Hermog. exp. Tempus advenit, adest. || Insto, in altera signif., sc. pro Immineo, Observo, et quasi capto, Plut. Ἐνστησόμενον τῇ φυγῇ αὐτοῦ. De quibus omnibus lege Eund. 107. 108.

Ἐνίσταμαι, Obsisto, Resisto, Repugno, Renitor, Thuc. (8, 69.) p. 284. Καὶ ἤν τις ἐνίστηται τοῖς ποιουμένοις, Lys. (140.) Ἐπειδὴ δὲ αὐτὸν ἠμυνάμην ἐνστὰς, ἔβαλλέ με λίθοις. Apud Plut. (Romulo 25.) Ἐνίστασθαι τῇ αὐξήσει, πρὸς τὴν αὔξησιν, Crescenti potentiæ alicujus adversari. Et a Diosc. ἐνίστασθαι dicuntur remedia, ut cum scribit, Ἐνίστανται ἰῷ, et Ἐνίσταν-
C ται ἐρυσιπέλασι. || Item ἐνέστηκε Platoni pro Controversiam efficit et adversatur, Controversum manet. || Exp. et Intercedo ap. Plut. eo sensu, quo tribuni ap. Romanos dicebantur intercedere, Bud. 108.

Ἐνίσταμαι, Consisto, Alex. Aphr. Ἐκεῖ ἐνίσταται : ἐνιστάμενον γάλα, Diosc. 6. Lac concretum, q. d. Consistens lac, ut Constitisse glacie, dicitur et Concretum esse glacie ead. signif. Ἐνιστάμενον γάλα ἐπὶ τὰ τοῦ στομάχου στενὰ τεθρομβωμένον πνίγει.

" Ἐνεστᾶσι per sync. pro ἐνεστήκασι."

[" Ἐνίστασθαι ἐς τὴν τυραννίδα, Inire regnum, Herod. 2, 147. Nude ἐνίστ. ead. notione : 6, 59. Ἄλλος ἐνίσταται βασιλεὺς, sic 1, 120. Σέο ἐνεστεῶτος βασιλῆος, intelligi possit, E quo tu regnum iniisti ; sed ibi quidem rectius vertitur Te regnante." Schw. Mss. Ἐνίστατο, Lobeck. Phryn. 153. " Ἐνίστημι, Musgr. Iph. T. 816. Thom. M. 313. Coray Theophr. 236. T. H. ad Plutum p. 405. Toup. Opusc. 2, 28. 2, 275. Valck. Adoniaz. p. 273. ad Timæi Lex. 236.
D Act. Traj. 1, 226. ad Herod. 230. 231. 464. ad Charit. 303. Diod. S. 1, 31. Ammon. 132. Villois. ad Long. 109. Obsisto, Brunck. Apoll. Rh. 205. Diod. S. 1, 696. 2, 373. Argum. Acharn. Koen. ad Greg. Cor. 16. Dionys. H. 3, 1347. 1426. Plut. Mor. 1, 514. Wyttenb. Select. 309. 312. Incipio, Koen. ad Greg. Cor. 27. De bello, ad Diod. S. 1, 31. 443. 453. 464. 694. 720. 2, 320. 573. 590. 618. Reisk. ad Dionys. H. 2, 1289. 3, 1503. Πόλεμος ἐνέστηκε, Bolt. Silv. Crit. 76. Ἐνεστὼς, Heyn. ad Apollod. 446. Valck. ad Herod. 230. Præsens, Plut. Mor. 1, 603. De tempore, Phalar. 302. Lennep. 301. Ἐκ τῶν ἐνεστηκότων, Lobeck. Aj. p. 303. Ἐνεστηκέναι καὶ ἐναντιοῦσθαι, Dionys. H. 4, 2063. Ἐνστάσης τῆς ἡμέρας, 2150. Ἐνίσταμαι, cum inf., Diod. S. 1, 684. De tempore, 719. 2, 519. 530. (paulo post ἐπιστῆναι,) Dionys. H. 1, 180. De augm., Phryn. Ecl. 60. Thom. M. 312. αἰτίαν, Dionys. H. 3, 1506." Schæf. Mss.]

Ἔνστασις, ἡ, Exordium et auspicatio rei, quæ in-

stituitur, Bud. 108. ex Æsch. π. Παραπρ. Quo referri potest, quod ap. Herodian. (8, 3, 17.) legimus, Ἐλέγετο δὲ τῇ ἐνστάσει τοῦ πολέμου ἐμμεμενηκέναι, In persequendo bellum inchoatum perseverasse. Institutio hæredis, Bud. e Pand. || Signif. etiam Instantiam litis et causæ, Bud. ibid. ex Æschine. Pro ead. signif. citat e Codice. || Pugnax contentio instantis adversario, h. e. ἀνταγώνισμα, ἀντιλογία, Bud. ibid. e Greg. Ἔνστασις ap. Aristot. in primo Analyt. prior. fin., est πρότασις προτάσει ἐναντία. Item Intentionis depulsio: quomodo exp. ap. Philop. in Procl. Τοῦτο δὲ δεικνύουσι μὲν αἱ πρὸς αὐτὸν ἄλλων τε τινῶν καὶ Ἀριστοτέλους μυρίαι ἐνστάσεις. Est vero et Figura oratoria, de qua infra in Ἀντιπαράστασις. || Propositum, Institutum, Synes. Ἀλλ' ἡμῖν εἰς ἀντίδοσιν ἀρκεῖ τὸ μὴ ἀγνοεῖσθαι παρὰ σοῦ τὴν ἔνστασιν ἡμῶν, ὅτι μόνῳ σοι τῶν ζώντων ἐκκείμεθα, Propositum et constitutum. Apud Suid. simile esse videtur, Κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς αἱρεθεῖσαν ἔνστασιν τῆς ζωῆς, Vitæ institutum. Hæc Bud. Quibus addi potest ex eod. Synes. Ep. 66. Τῇ δὲ ἡλικίᾳ συμπροϊούσης τῆς μοναδικῆς τῆς κατὰ τὸν βίον ἐνστάσεως, Cum ætate autem una progrediente solitariæ vitæ instituto.' In priore autem Synesii l., quem Bud. citavit, τὴν ἔνστασιν ἡμῶν exp. etiam Studium nostrum. ||Ἔνστασις, ut idem Bud. annotat, ab insidendo dicitur in Hippiatr. Μάλιστ' ἐστὶ σεσηπότων χυμῶν δυσδιαφορήτων ἔνστασις καθ' ὃ μέρος ἐνίσταται τοῦ σώματος, ἐκεῖθεν τὴν εἰδικὴν ἐπωνυμίαν ἔχουσα. [Hippocr. p. 25, 17. (sic forsan leg. pro ἐντάσεως,) Cæl. Aurel. Acut. 3, 22. Wytt. ad Plut. 1, 235. 6, 485. Schn. Lex. Suppl., Jambl. Protr. 350. Kiessl. " Thom. M. 313. Heind. ad Plat. Theæt. 336. 337. Plut. Mor. 1, 508." Schæf. Mss. * Ἐνστασία, i. q. ἔνστασις, Democr. Ep. ad Hippocr. 1, 281. Lind. Sect. 8. p. 22. Foës., cf. Foës. Œcon. Hippocr. v. Ἐνίστημι.]

Ἐνστάτης, proprie Qui alicui in via obstat, resistit, Obvaricator, Fest.: ut si quis Œdipodem Laii ἐνστάτην fuisse diceret: generaliter vero, ὁ κατὰ πάντα ἐνιστάμενος, Adversarius. Soph. Aj. (104.) Ὀδυσσέα, τὸν σὸν ἐνστάτην, λέγω, i. e. ἀντίπαλον, ἐχθρὸν, Ælian. ap. Suid. Κατά τινα χρησμὸν βουληθεὶς ἱλεώσασθαι τὸν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ γεγενημένον ἐνστάτην δαίμονα, Synes. Ep. 67. Ἧκεν ἡ κυρία, καὶ ὁ δῆμος παρῆν πάλιν ἐνστάτης καὶ ἐναγώνιος, Adversarius et reclamare paratus. Peculiariter vero in judicio ἐνστάτης dicitur ὁ ἀντίδικος, In causa adversarius, Qui adversus aliquem litigat.

Ἐνστατικὸς, Pervicax, Acriter obsistens, Instans et urgens. Dicitur de disputatoribus, qui adversario acriter obnituntur, nec ei cedunt. Apud Suid. Ὁ δὲ Ἰσόδωρος ἐνστ. ὢν, ἀήττητος ἔμενεν, i. e., ut ipse exp., ἔνστασιν πρός τινα ποιούμενος. Aristot. de Cœlo 2. Διὸ δεῖ τὸν μέλλοντα καλῶς ζητήσειν, ἐνστ. εἶναι διὰ τῶν οἰκείων ἐνστάσεων ἐν τῷ γένει: [H. A. 1, 1. "Eichst. de Dram. Sat. p. 8. Thom. M. 385. Wolf. Prol. 195." Schæf. Mss. M. Anton. 5, 20.] Ἐνστατικῶς, Hermog. Pervicaciter, Instanter et pugnaciter, Quintil.

Ἔνστατος, Institutus hæres, ut ὑποκατάστατος, Substitutus, Bud.

[* Ἔνστημα, i. q. ἔνστασις, Diog. L. Epicuro. Chrysippus Plut. 10, 363. Sext. Emp. 454.]

Διενίσταμαι, Refragor disserendo, Bud. 108. e Basil. [Assevero, Lobeck. Phryn. 154. "Philo J. p. 420." Wakef. Mss.] " Περιενισταμένου τοῦ ἦρος " affertur pro Ineunte vere: pro quo dicitur et ἐνι- " σταμένου." [* Προενίστημι, unde * Προενιστατέον, Aristot. Soph. Elench. 2, 5, 2.]

Ἐξίστημι, q. d. De statu dejicio, Facio ut (aliquid) in statu suo manere desinat. Sed peculiariter pro De statu mentis dejicio, Facio ut aliquis mente non constet, Mente emoveo, alieno. Dem. (537.) Ταῦτα κινεῖ, ταῦτα ἐξίστησιν ἀνθρώπους αὐτῶν, ἀήθεις ὄντας τοῦ προπηλακίζεσθαι. Quali hyperbole dicitur Gall. Cela les fait enrager. Sed interdum etiam pro Percello, Perterrefacio, ἐκπλήττω, Suid., Obstupefacio, quoniam animus ejus, qui perterrefactus est, obstupefactus, velut loco et certo de statu dimovetur, Cic.: Act. 8, (9.) Ἐξιστῶν τὸ ἔθνος τῆς Σαμαρείας,

A paulo post, Ταῖς μαγείαις ἐξεστακέναι αὐτούς. Quibus tamen in ll. redditur Obstupefacere; sed a vet. Interpr. Dementare in posteriore l. redditur, non tam infideliter, meo judicio, quam non Latine: at in priore perperam Seducere. Luc. 24, 22. Ἀλλὰ καὶ γυναῖκές τινες ἐξ ἡμῶν ἐξέστησαν ἡμᾶς, γενόμεναι κ.τ.λ., Obstupefecerunt nos. Sed si vis verbi spectetur, intelligendum puto, Ad mentis usque alienationem nos obstupefecerunt: ut sc. hic quoque subsit hyperbole. Sed male Bud. ἐξ ἡμῶν jungi putavit cum ἐξέστησαν, eod. modo, quo αὐτῶν in illo Dem. l. jungitur cum ἐξίστησιν: cum ἐξ ἡμῶν cohæreat cum nominativis γυναῖκές τινες, et γυναῖκες ἐξ ἡμῶν significet Mulieres e nobis, i. e. e nostro cœtu: quo sensu dicit statim post, de viris loquens, τινὲς τῶν σὺν ἡμῖν. Cic. tamen ἐκστῆσαι ap. Aristot. vertit simpliciter, Ad admirationem traducere, Cic. Lex. 50. Ceterum cur hunc ordinem in exponendis τοῦ ἐξίστημι signiff. tenuerim, docebo in Ἐξίσταμαι.

B Ἐξίστημι, Desciscere facio, Degenerare facio, Immuto, Corrumpo. Qui autem rem aliquam degenerare facit, aut immutat, s. corrumpit, is eam in suo, ut ita dicam, statu manere non sinit, sed de eo velut dejicit: adeo ut hæ quoque signiff. bene cum prima illa mea interpr. convenire videantur. Tribuit autem Bud. has signiff. isti verbo, cum in aliis Aristot. ll., tum Eth. 3, (12.) Καὶ ἡ μὲν λύπη ἐξίστησι καὶ φθείρει τὴν τοῦ ἔχοντος φύσιν· ἡ δὲ ἡδονὴ οὐδὲν τοιοῦτο ποιεῖ. Sed interdum jungitur cum εἰς, ac tum ἐξίστημι verti posse arbitror, Degenerare facio et traduco, Degenerare faciens traduco, etiam Corrumpendo traduco, Corrumpens traduco. Alicubi vero simplicius, Immutando traduco: Plut. Popl. (6.) Πάθους μέγεθος εἰς ἀναλγησίαν ἐξέστησε τὴν ψυχήν: ibid. Ἀρετῆς ὕψος εἰς ἀπάθειαν ἐξέστησε τὴν ψυχήν. || Ad tabem et interitum perduco, Bud. ex Aristot. Phys. 3. Potest autem hæc signif. sub Corrumpendi signif. includi.

Ἐξέστην et Ἐξέστηκα, vide in Ἐξίσταμαι.

C Ἐξίσταμαι, q. d. De statu dejicior etc. sequendo analogiam signif. vocis act.: nam itidem capitur peculiariter pro De statu mentis dejicior etc. Vel, A mente discedo, A me discedo, s. potius, Mente non consto. Quam tamen exp. nec Bud., nec alii afferunt: sed nulla mihi aptior videtur, cum et ipse Cic. ita loquatur: et cum dicimus Non consto, verbo quidem Consto reddatur ἵσταμαι, at negativa particula Non, exprimatur privativa particula ἐξ. Ideo et in Ἐξίστημι ad ceteras signiff. hanc addidi, Facio ut aliquis mente non constet. Itidem vero ἐξίσταμαι in eo sensu, quo usus est Thuc. (2, 61.) Καὶ ἐγὼ μὲν ὁ αὐτός εἰμι, καὶ οὐκ ἐξίσταμαι, aptissime verti dico Non consto: sed ita ut hic addatur dat. pronominis, sicut illic ablat. Mente. Quod tamen nomen interdum in Gr. loquendi formula ponitur, itidem ut in Latina, sed in alio casu; nam quod dicunt Græci νοῦς, διάνοια ἐξίσταται, dicitur itidem a Latinis, Mens non constat, i. e. ut ap. Eosd. legitur, Mens labat. Quæ cum ita sint, in exponendis τοῦ ἐξίστημι signiff. eum ordinem tenendum existimavi, ut primum interpretarer generaliter, De statu dejicio, Facio ut (aliquid) in statu suo manere desinat: deinde in restrin-
D genda generali illa signif. ab eo usu inciperem, quem exprimere possumus illo ipso loquendi genere; sed addendo gen. Mentis, et dicendo Dejicio de statu mentis, sicut et cum Non constare, cum de persona dicitur, addi ablat. Mente, modo ostendi. Sed ad exempla venio. Soph. Antig. (563.) οὐδ' ὃς ἂν βλαστῇ μένει Νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν, ἀλλ' ἐξίσταται, ad verbum, Non constat mens iis, quos miseriæ premunt. Itidem ἡ διάνοια ἐξίσταται ap. Diosc. 5. Ipsa autem persona dicitur ἐξίστασθαι, Non constare mente, Aristot. de hippomane, Τοῦτο ἐάν τις φθῇ λαβὼν καὶ ὀσφρῆται ἡ ἵππος, ἐξίσταται καὶ μαίνεται πρὸς τὴν ὀσμήν. Sæpe autem hac in signif. usurpatur ἐξέστηκα et ἐξέστην. Et quidem hoc posterius in ipso etiam N. T. habemus, Marc. 3, 21. Paul. 2 ad Cor. 5, 13. ubi τῷ ἐξέστημεν opp. σωφρονοῦμεν. Sed interdum additur gen. huic verbo pro ead. signif. ut γνώμας ἐξέσταν, Eur. (Iph. A. 136.) Ἐξέστηκα τοῦ φρονεῖν, Isocr., nam τοῦ φρονεῖν pro gen. censeri debet, ac

tum ἐξέστην s. ἐξέστηκα est simpliciter Emotus sum, Discessi: de qua signif. dicam postea. Ponitur vero ἐξίσταμαι et pro Percellor, Perterrefio, ἐκπλήττομαι, Suid., Obstupesco, Obstupefio. Et proprie quidem Obstupesco ad mentis alienationem usque, sequendo analogiam signif. τοῦ ἐξίστημι, s. Præ stupore aut admiratione dimoveor mente, s. De statu mentis dejicior. Quæ signif. in N. T. est frequentissima, Matth. 12, 23. Καὶ ἐξίσταντο πάντες οἱ ὄχλοι. Sic Marc. 2, 12. Ὥστε ἐξίστασθαι πάντας. Sed et cum suo verbali junxit idem, 5, 42. Καὶ ἐξέστησαν ἐκστάσει μεγάλῃ, q. d. Obstupefacti fuerunt obstupefactione magna.

Ἐξίσταμαι, Non consto mihi, de quo et supra aliquid dixi, q. d. Sententia mea in eod. statu non manet, Thuc. 2, (61.) Καὶ ἐγὼ μὲν ὁ αὐτός εἰμι, καὶ οὐκ ἐξίσταμαι· ὑμεῖς δὲ μεταβάλλετε, Non discedo a mea sententia, Aliud propositum non sequor. || Itidem vero ap. Xen. ἐξεστηκέναι τὸ πρόσωπον verto ad verbum Non constare vultum, quod alii vertunt Immutatum esse vultum, K. Π. 5, (2, 15.) Ἐκ πολλῶν ἐξεστηκότων προσώπων. Accipio autem meam hanc interpr. e Liv. Primo adeo perturbavit ea vox regem, ut non color, non vultus ei constaret.

Ἐξίσταμαι, Degenero, Immutor, Corrumpor, Mutor et transeo, Theophr. C. Pl. 6. Δάφνην δὲ μεταφυτενομένην καὶ μυρρίνην διαφέρειν ποτὲ φασίν· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δ' ἐξίστασθαι καὶ οὐδὲ τὸ χρῶμα διασώζειν. Et ἐξιστάμενα τέκνα, Liberi degenerantes: unde et ἔκστασις, Illa degeneratio, ap. Aristot. Gen. Anim. 4. p. 339. Hæc Bud. qui et p. 220. ἐξίστασθαι, opp. verbo παρίστασθαι, exp. Exolescere et fugere, et a natura sua desciscere: ut cum dicitur οἶνος ἐξιστάμενος. Ab Eod. ἐξεστηκὼς οἶνος alibi redditur una voce Vappa, ap. Dem. (933.) Ὀγδοήκοντα στάμνοι ἐξεστηκότος οἴνου. In VV. LL. ex eod. Theophr. affertur Ἐξίσταται τοῦ γένους, itidem pro Degenerat. Et ex incerto l. Ἐξιστάμενος ἐκ φύσεως, pro Degenerans a natura, Gaza. Item ex Aristot. Gen. Anim. 4. Ἐξίσταται εἰς τὸ τυχὸν, pro In quodlibet mutatur et transit. Ex Eod. in Polit. 5. Ἐξίστανται εἰς ἐναντίας πολιτείας.

Ἐξίσταμαι, cum gen. Alienor, Abdicor: Plato Phædro (10, 327.) Ἐξιστάμενος δὲ τῶν ἀνθρωπίνων σπουδασμάτων. Et ap. Xen. non solum pro Abdicor et Alienor, sed et pro Obliviscor, (K. Π. 3, 3, 24.) Ἰόντων εἰς μάχην σὺν ὅπλοις, ἐν ᾧ πολλοὶ καὶ τῶν παλαιῶν μαθημάτων ἐξίστανται, Bud. 476.

Ἐξίσταμαι, cum gen. Descisco, Deficio, Plato de Rep. 2. (6, 254.) ἐξίστασθαι τῆς αὐτοῦ ἰδέας, Dem. (143.) Ἐξέστητε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῆς ὑποθέσεως, ἐφ' ἧς ὑμᾶς οἱ πρόγονοι κατέλιπον, ubi Bud. non solum Descivistis, sed et Degenerastis interpr., de qua signif. proxime dictura fuit. Synes. Ὡς ἄρα ἐκστήσει σαυτοῦ καὶ ὁμότροπος ἔσει τοῖς εὐδοκιμοῦσι τῶν γραμματέων. Ubi ἐκστήσει σαυτοῦ reddere poterimus etiam e Cic. A te discedes, pro A te ipso descisces, i. e. a tua natura, et a te degenerabis. Plato autem in ead. re addidit genitivo præp. εἰς cum suo accus. de LL. Ἐξίστασθαι τρόπων αὑτῶν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς. || Ceterum ἐξίσταμαι non solum Discedo, et quidem in alia etiam signif. quam in illo loquendi genere, sed et Recedo alicubi redditur: ut reddi posse arbitror et in Dem. (230.) Νῦν δ' ἐκστὰς τῆς ὀρθῆς καὶ δικαίας ὁδοῦ, ubi metaph. ponitur. At in propria signif. ap. Herod. 3. Ἐνταῦθα ἐκστάντες τῆς ὁδοῦ, Digressi de via. Exp. et Cum secessissent e via.

Ἐξίσταμαι, itidem cum gen. Cedo, Thuc. 2, (63.) Ἧς (ἀρχῆς) οὐδ' ἐκστῆναι ἔτι ὑμῖν ἐστὶν, Quo imperio ne cedere quidem vobis licet, Dem. (959.) Ἐξέστησαν ἁπάντων τῶν ὄντων, Bonis omnibus cesserunt. Philo, Μικρὸν ὕστερον ὢν ἐξέστη μετεποιεῖτο, ubi reddi potest verbo Cedere et cum accus., Quod cesserat, et quidem ultro. Additur vero et dat., et dicitur ἐξίσταμαί σοι τούτου, pro eo, quod Lat. Cedo tibi hac re: Ἐκστῆναι τοῦ στεφάνου ἑτέρῳ, Philostr. Her. Sic Ἐξίσταμαί σοι τῆς τιμῆς. || Cedo, i. e. Concedo, et me tibi submitto, Bud. ex Jul. Et cum gen. ὁδοῦ, ac dat. personæ, ut Lat. Cedere via alicui: Plut. Rom.

(20.) Ἐξίστασθαι ὁδοῦ βαδιζούσαις. Tale ap. Eund. in Popl. Ἐξιστάμενος αὐτῷ τῆς τάξεως. Item, Cedo tibi aliqua in re: pro qua signif. affertur e Chrys. Ἑτέροις τῆς τῶν καρπῶν ἐκσταίη φορᾶς. E Soph. et cum dat., quem sequitur infin. in Aj. (672.) Ἐξίσταται τῇ ἡμέρᾳ φλέγειν. Item cum solo dat., in Phil. (1053.) νῦν δὲ σοί γ' ἑκὼν ἐκστήσομαι.

Ἐξίσταμαι, cum dat., in VV. LL. ex Aristoph. ἐξίστασθαι χοροῖσι pro Cedere, Procul abesse, Abstinere. At Cam. vertit, Locum dare, B. (354.) Εὐφημεῖν χρὴ, κἀξίστασθαι τοῖς ἡμετέροισι χοροῖσι.

Ἐξίσταμαι, cum accus. pro Vito, Refugio, Subterfugio, Detrecto, Soph. Aj. (82.) Φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ. Bud. hac in signif. et constr. affert e Plut. Οὐδένα κίνδυνον ὑπὲρ δόξης ἐξέστη. Sed debuit potius e Dem. afferre, qui ante Plut. ita usus est his ipsis verbis, et quidem aliquoties: (460.) Ὑπὲρ δὲ δόξης οὐδένα πώποτε κίνδυνον ἐξέστησαν. Sic (617.) Εἰσφέρων ἐκ τῶν ἰδίων, οὐδένα πώποτε κίνδυνον ὑπὲρ δόξης ἐξέστη. Apud Soph. autem Antig. (1105.) p. 259. καρδίας δ' ἐξίσταμαι Τὸ δρᾶν, exp. Hoc perpetrare animus refugit atque absistit. Cam. autem vertit, Abhorret animus ab hac re.

Ἐξίσταμαι, cum infin. pro Abstineo, Caveo: ut ἐξιστάμενοι χρῆσθαι, Bud. 476. e Gal.

" Ἐξιστάνω, i. q. ἐξίστημι, Emoveo. Et peculiari-" ter Mente emoveo, Mentis alienationem affero."

" Ἐξιστάω, i. q. ἐξίστημι. Act. Apost. 8, (9.) Ἐξι-" στῶν τὸ ἔθνος τῆς Σαμαρείας, Obstupefaciens."

[" Ἐξίστημι, Thom. M. 288. ad Charit. 488. 489. 548. Musgr. Ion. 637. Wakef. Herc. F. 104. Musgr. ib. Luzac. Exerc. 28. 30. Jacobs. Anth. 6, 159. 7, 257. 11, 227. 250. Boiss. Philostr. 335. Herodian. 477. Abresch. Lectt. Aristæn. 104. Toup. Opusc. 2, 6. Valck. Hipp. p. 265. Wyttenb. Select. 327. 431. A mente alieno, Bernard. Reliq. 74. Toup. Append. in Theocr. p. 8. Opusc. 1, 120. Kuhn. ad Paus. 212. Verh. ad Anton. Lib. 190. Ruhnk. Ep. Cr. 175. Valck. ad Herod. 276. Eur. Bacch. 355. ad Lucian. 1. p. xxxiii. 291. Alciphr. 276. De vino vappescente, Bergler. 77. Toup. Opusc. 1, 497. Ἐξίστω, Brunck. Aristoph. 3, 83. Kuster. 122. Ἐξεστηκὼς, Brunck. 3, 205. Diod. S. 2, 493. Ἐκστῆναι, Cattier. Gazoph. 74. Reisk. Anim. ad Diod. S. p. 59. Lobeck. Aj. p. 231. ἑαυτοῦ, Valck. Oratt. 383. νοῦ, Diatr. 13. Τὸν ἔλεον ἐξέστησεν, Dionys. H. 5, 124. Ἐξίστασθαι, Boiss. Philostr. 564. 568. Wakef. S. Cr. 3, 170. Ἐξιστάω, Athen. 1, 31. Thom. M. 286." Schæf. Mss. " Ἐξίστημι, pro simpl. ἵστημι significante ζυγοστατέω, Pondero, legitur in Epigr. Palladæ meæ collectionis 1871. Πολλάκις ἐξέστησα τεὴν φιλότητα καὶ ὕβριν: sed magna non debet esse hujus poëtæ auctoritas." Brunck. Mss. "Ἐξεστηκότα οἶνον, Aristid. 1, 255." Schw. Mss. Demosth. 363. 891. Xen. Σ. 4, 31. Ἀπ. 1, 3, 12. 2, 1, 4.]

Ἔκστασις, Dimotio rei alicujus e statu, in quo erat, Plut. (9, 728.) Ἐκστάσεις γάρ εἰσιν εἰδῶν καὶ ἀναιρέσεις οὐσιῶν, Formarum a suo statu dimotiones et naturæ eversiones. || Plerumque de Mentis emotione, idque variis modis: cum sc. furore aut alio casu a mente discedimus. Apud Hippocr. enim dicitur de vehementi motione et aberratione mentis, ead. prorsus signif., qua μανίαν et ἐκμανῆναι usurpat; atque hæc morbus animi est. Gal. in 1 Prorrhetic. Hippocr. Comm. 1. s. 14. Μελαγχολικὴν ἔκστασιν ἀκουστέον τὴν σφοδρὰν καὶ θηριώδη. Quo referri potest, quod ap. Aristot. reperitur, μανικὴ ἔκστασις, et ἔκστασις φρενῶν ap. Chrys. Sic ap. Plut. Ἐσκήψατο μὲν ἔκστασιν τῶν λογισμῶν, Furere se simulavit, Mente se captum simulavit. At ap. Alex. Aphr. Εἰς ἔκστασιν τραπῆναι, Concidere s. Alienari mente, A mente discedere, Cic.: non tamen de furore, sed casu aliquo subito, qui mentem quasi abripit. Dicitur etiam ἔκστασις, cum aliquis a sese discedit, h. e. animus ejus extra ipsum rapitur: quod ἀναγωγὴ etiam appellatur, ut iis accidit, qui ad cœlestium et divinarum rerum contemplationem abripiuntur: in qua signif. frequenter a Dionys. Areop. usurpatur. Act. 22, (17.) Ἐγένετο δὲ—προσευχομένου μου ἐν τῷ ἱερῷ, γενέσθαι με ἐν ἐκστάσει, Ut raperer extra me:

10, (10.) de Petro supra domum ascendente ut precaretur, Ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτὸν ἔκστασις, Incidit in eum mentis excessus. Dicitur etiam ἔκστασις, cum animus admiratione percellitur et ap. se non est: unde a Suida redditur θαυμασμός. Sic accipitur ap. Longin. (1, 4.) Οὐ γὰρ εἰς πειθὼ τοὺς ἀκροωμένους, ἀλλ' εἰς ἔκστασιν ἄγει τὰ ὑπερφυᾶ. Et Marc. 5, (42.) Ἐξέστησαν ἐκστάσει μεγάλῃ, Obstupuerunt stupore magno, postquam sc. puellam resuscitatam viderunt. Sic Luc. 5, (26.) post historiam de sanato paralytico, Καὶ ἔκστασις ἔλαβεν ἅπαντας, Stupor cepit omnes. Interdum vero ἔκστασις dicitur, cum mens partim admiratione, partim timore quasi e statu suo dimovetur et discedere videtur, i. fere q. θάμβος: Marc. 16, (8.) de mulieribus, quæ Christi sepulcrum visentes, angelum viderant, Εἶχε δὲ αὐτὰς τρόμος καὶ ἔκστασις, Tremor et stupor cepit omnes, quo pertinet ap. Cic. Magnitudine timoris a mente discedere, et paulo ante ἐξεθαμβήθησαν, et paulo post, ἐφοβοῦντο. || Abscessus, Discessus, Plut. (9, 727.) Αἵ τε τῶν θερμῶν καταψύξεις, οὐδεμίας παρουσίᾳ γίνονται δυνάμεως, B ἀλλ' ἐκστάσει θερμότητος, Calidorum fervor nullius rei accessu, sed caloris abscessu refrigescit. || Mutatio, qua res aliqua a sese suaque natura discedens, in aliam degenerat: cum sc. aliqua ἐξιστάμενα τῆς προτέρας αὐτῶν οὐσίας, μεταβάλλει εἰς ἑτέραν, Themist. Sic ἔκστασις φύσεως, Theophr. C. Pl. 3, (1, 6.) Apud Eund. eod. in l. c. 6. Φθορὰ δέ τις ἡ ἔκστασις, Generis autem mutatio, corruptio quædam est: de transitu speciei in speciem: quam paulo ante vocat ἐξαλλαγὴν εἰς ἕτερον γένος, et paulo post μεταβολὴν, atque μετάστασιν, item et διάστασιν. Quidam interpr. Egressionem e natura propria. Et Ἔκστασις οἴνου, de Vino, quod pereunte sapore, vappæ accipit nomen, Plin.: qua signif. ἐξεστηκὼς quoque οἶνος dicitur: ut dictum est in Ἐξίσταμαι. Plut. (8, 920.) Καί τοι περιφανῶς ἐκστάσεις αὗται καὶ μεταβολαὶ ποιοτήτων. Apud Aristot. autem Rhet. 1. ubi de honoris, qui exhibetur, partibus loquitur, Τὰ βαρβαρικὰ, οἷον προσκυνήσεις καὶ ἐκστάσεις, δῶρα τὰ παρ' ἑκάστοις τίμια, Interpres vertit, Conspectus evitationes. [" Ad Charit. C 448. ad Dionys. H. 5, 93. Toup. ad Longin. 358. Ammon. 92. Tyrwh. ad Aristot. p. 166. Apoll. Dysc. 86. 99." Schæf. Mss. Polyb. 2, 56, 6. ubi vide Schw. Schleusn. Lex. in N. et V. T.]

[* "Ἐκστάσιον, Cessio bonorum, Anth." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. Ἔκστασις ὑπαρχόντων, Gl. Bonorum cessio.]

Ἐκστατικὸς, Cui vis est dimovendi rem aliquam e statu, in quo erat, Plut. (9, 746.) Ἐκστατικὸν γὰρ ἀμφοῖν ἡ κίνησις, Utrumque enim motus exturbat, Utrumque enim motus a statu suo dimovet. Et ap. Gramm. ἐκστατικὰ ῥήματα, q. d. Verba emotiva, Gaza 4. || Mentem de statu suo dimovens, ac interdum pro Furorem concitans, Alienans mutansque mentem, Virg. Faciens ut quis non sit suæ mentis, Cic. Dementans, Apul. Unde ἐκστατικαὶ δυνάμεις ap. Medicos, Facultates, quæ vim habent abalienandi animum, qualis est in hyoscyamo, coriandro viridi et ephemero, Gorr.: Plut. de Def. Orac. Ἡ δὲ γῆ πολλῶν μὲν ἄλλων δυνάμεων πηγὰς ἀνίησιν ἀνθρώποις, D τὰς μὲν ἐκστατικὰς καὶ νοσώδεις καὶ θανατηφόρους, Qui partim mentem e sua sede et statu dimovent, morbos et lethum inferunt. Idem ad Colot. Ἐν πάθεσιν ἐκστατικοῖς καὶ μελαγχολικοῖς. Et Theophr. H. Pl. 9, 13, (4.) de succorum in radicibus differentiis scribens, quasdam esse radices e dulcium genere tradit ἐκστατικὰς, quasdam θανατηφόρους. Item Mentem e statu suo dimovens, ac a sese ad cœlestia rapiens: Dionys. de divo Paulo, Ἐν κατοχῇ τοῦ θεοῦ γεγονὼς ἔρωτος, καὶ τῆς ἐκστατικῆς αὐτοῦ δυνάμεως μετειληφώς. || Qui mutari ac desciscere a se facit, Themist. Physic. 4. Μεταβολὴ γὰρ πᾶσα φύσει ἐκστατικόν: quod probans et declarans, subjicit, Καὶ γὰρ ἡ κίνησις καὶ ἡ μεταβολὴ καθ' αὑτὴν μὲν ἐξίστησι τοῦ προϋπάρχοντος: ita ut ἐκστατικὸν h. in l. sit τὸ ἐξιστὰν τοῦ προϋπάρχοντος. Aliam exp. hujus signif. habes in Ἔκστασις præcedenti.

Passive etiam capitur, ac easd. signiff. sequitur, quæ in præcedenti sectione positæ sunt. Interdum

A enim Ἐκστατικὸς est simpliciter Qui dimotus est a, Qui discedere solet, discessit a: Aristot. Eth. 7, (1.) Ἐκστατικὸς τοῦ λογισμοῦ: cui opp. ibid. ὁ ἐμμενετικὸς τῷ λογισμῷ: (8.) de iis, qui incontinentes sunt, disserens, Αὐτῶν δὲ τούτων βελτίους οἱ ἐκστατικοὶ, ἢ οἱ τὸν λόγον ἔχοντες μὲν, μὴ ἐμμένοντες δὲ, Horum enim ii sunt meliores, qui facile de sententia et de gradu dejiciuntur, quam qui ratione in consilium adhibita, in ea non perstant. Interdum vero pro eo accipitur, qui a mente discessit, Cic., Qui alienatus mente est, Plin.: et aliquando Furiosus, ὁ ἐκμανείς. Bud. 477. Plut. (6, 3.) Μειράκιον ἐκστατικὸν καὶ παραφρονοῦν, Puerum mente alienatum et desipientem. Nonnunquam copulatur cum θυμώδης, θυμικὸς, ac tunc significat Eum, qui pronus est ad iracundiam furibundam, quique facile ad impotentiam animi erumpit, et in cæcos ac præcipites impetus, quales sunt, quos Cic. Effrænatos appellavit. Arist. Part. Anim. 2. Θυμώδη τὸ ἦθος καὶ ἐκστατικά. Hæc et alia Bud. ibid. [" Toup. ad Longin. 358. Plut. Mor. 1, 4. Oxon. Tyrwh. ad Aristot. 166." Schæf. Mss.] Ἐκστατικῶς, adv. quod nominis signif. sequitur, Plut. Dione, Ἐκστατικῶς ἔχων καὶ δεδοικὼς, De mentis statu dimotus ac timore perculsus, Qui magnitudine timoris a mente atque a se ipse discessit, Cic.: (8, 323.) Ὡς ἐμοῦ παντάπασιν ἐκστατικῶς ἐν τῷ παρόντι καὶ κακῶς ἔχοντος, Me de mentis statu dimoto, Me mente alienato. [Ἐκστ. ποιεῖσθαι τὸν κίνδυνον, Fortissime pugnare, ceu mente emota, Polyb. 15, 13, 6.]

Ἀντεξίσταμαι, Contra insurgo, i. q. κατεξανίσταμαι, Plut. (9, 729.) Οὐδὲ ποιεῖ κοινωνὸν, ἀλλ' ἀντεξίσταται, Neque communionem patitur, sed contra insurgit. " Παρεξίστημι, i. fere q. ἐξίστημι, De statu suo di-" moveo s. emoveo. Plut. Symp. 4. Μηδὲ ἀνασοβῶν " καὶ παρεξιστὰς βόμβυξι καὶ πολυχορδίαις τὴν διά-" νοιαν. Exp. etiam Degenerare facio, Immuto, Cor-" rumpo." [" De vino, Toup. Opusc. 1, 497." Schæf. Mss. " Παρεξεστηκὸς κυλίκιον, Lycophr. ap. Athen. 420." Strong. Mss. Euseb. H. E. 5. p. 147. * Παρέκστασις, 146.] Προεξίσταμαι, Prior excitor, exurgo, Plut. (6, 702.) Ὦ Θεμιστόκλεις, τοὺς ἐν τοῖς ἀγῶσι προεξισταμένους [προεξανισταμένους] μαστιγοῦσιν ἀεὶ, Propere surgentes et excitatos ad certamen, Bud. || Προεξεστηκὼς, Prominens, Projectus, Protectus, Eminens, Aristot. de leone, Πρόσωπον οὐκ ἄγαν ὀστώδες, τὴν ἄνω τε γέννν οὐ προεξεστηκυῖαν, ἀλλ' ἰσορροποῦσαν τῇ κάτω, Bud. [* Προσεξίστημι, Simul corrumpo, Plut. 6, 488. * " Συνεξίστασθαί τινι εὐθύμως, Paratum se ostendere ad pugnandum cum aliquo, 3, 34, 9. n. 5, 39, 4. n. Cf. 3, 68, 8. n. Al. Συνεξανίστασθαι." Lex. Polyb. * Ἀσυνέκστατος, Hes. 116. * Ὑπερεξίστημι, Joseph. Antiq. 20, 2, 3. sed leg. ὑπεξ.] Ὑπεξίσταμαι, Cedo, Philo V. M. 1. Οὐχ ὑπεκστήσεσθε ταῖς πρότερον ἠκούσαις, Non cedetis prioribus: ὑπεξίσταμαί σοι τῆς ὁδοῦ, Cedo tibi via, i. e. Decedo: quod etiam ἐξίσταμαι dicitur, h. e. παραχωρῶ, Bud.: Philostr. Her. Ὑπεξίσταντο αὐτῷ ὁδῶν, Ei de via decedebant. Plut. Apophth. Ὑπεξίσταμαι τῆς καθέδρας, Assurgens e sede, locum cedo; ἀρχῆς, Imperii jure cedo. Bud. exp. etiam Excedo, Cedo inimicis, ap. Antiph. 115(=695.) Ὁ μὲν ἀνὴρ οὐ καταγνοὺς αὐτὸς ἑαυτοῦ, ἀλλὰ τὴν σπουδὴν τῶν κατηγόρων φοβηθεὶς, ὑπεξέστη. || Declino, Vito: cum accus., Plato Philebo (4, 273.) Ἀλλὰ γὰρ ὑπεκστῆναι τὸν λόγον ἐπιφερόμενον τοῦτον βούλομαι· τῇδ' οὖν διανοοῦμαι φεύγειν. Bud. || At e Plut. Sol. citatur, Ὑπεκστῆναι ταῖς ἀπορίαις, pro Difficultatibus se liberare. [Callistr. 892. " Eumath. 329. Planud. Ovid. Met. 5, 314. Const. Manass. Chron. p. 85." Boiss. Mss. Ὑπεξίσταμαί τινος, Schæf. Æsop. 108. Plut. 9, 230. " Ad Lucian. 1, 406. ad Charit. 311. ad Herod. 471. Jacobs. Exerc. 2, 47. Boiss. Philostr. 563. Lobeck. Aj. p. 231. Heind. ad Plat. Hipp. 168." Schæf. Mss.]

Ἐφίστημι, q. d. Sisto juxta, Colloco juxta: unde exp. et Appono, Admoveo, Adhibeo: ἐφιστάναι ταῖς πύλαις s. θύραις φύλακας. Plut. Popl. Ἐπιστήσας ταῖς θύραις φύλακα τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα: Fabio, Ἐπιστήσας τετρακισχιλίους ὁπλίτας, τὴν διέξοδον ἐνέφραξε. Sic Thuc. 2, (75.) Ξύλινον τεῖχος ξυνθέντες, καὶ ἐπιστήσαντες τῷ ἑαυτῶν τείχει. Lucian. (1, 203.) Δέκα γύπας

ἂν ἐπέστησέ σοι. Rursum Plut. Lycurgo, Ἐπιστήσας A τοῖς γάμοις αἰδῶ καὶ τάξιν, ubi exp. Cum adhibuisset. At ἐφίστων, Bud. Admovebant, in Gal. Οἱ παλαιοὶ δὲ καὶ τὴν γυναῖκα θηλάζουσαν ἐφίστων τοῖς τῇ φθόῃ κάμνουσιν. Et ἐφίστημι τέλος, e Plat. Impono finem. At pro Superimpono, vide in Ἐφίσταμαι. || Sisto aliquem, et ut præsto sit facio, atque ut inter tractandum negotium adveniat, Bud. 477. e Dem. || Ἐφιστάναι pro Præficere, quoniam quem præficimus alicui rei, eum velut sistimus juxta illam, et illi admovemus, vel Adhibere. Isocr. ad Nic. Τοιούτους ἐφίστη τοῖς πράγμασι. Sic Plut. Solone, Ἐπιστῆσαι τοῖς πράγμασι τὸν φρονιμώτατον. Lycurgo, Ἐπέστησε τούτῳ παιδαγωγόν. || Item ἐφίστημι τὴν γνώμην, διάνοιαν, τὸν νοῦν, pro Adhibeo mentem s. animum, Applico mentem, qua in signif. ponitur et ἐπέχω. Isocr. Evag. (26.) Καθ' ὅ, τι ἂν αὐτῶν ἐπιστήσω τὴν γνώμην. Sed ut plurimum omittitur accus. diciturque ἐφιστάναι sine adjectione, pro Animum intendere, Intentum esse, Animadvertere. Polyb. Ἄξιον δὲ ἐπιστῆσαι πῶς κ. τ. λ. Basil. Παντὶ γνώριμον τῷ καὶ B μικρὸν ἐπιστήσαντι. Aristot. Polit. 7. Ποίων δὲ τινῶν τῶν σωμάτων ὑπαρχόντων μάλιστα ὄφελος εἴη τοῖς γεννωμένοις, ἐπιστήσασι μᾶλλον λεκτέον, Accuratius et exquisitius commentantibus et animadvertentibus, Bud. Et cum dat. rei, Aristot. de Mundo, Τούτοις ἐπιστήσαντες, Animo et studio ad hæc incumbentes. Sic Ἐπιστήσας τοῖς ποιήμασι, Plut. Ubi animum appulit ad poëmata. Dicitur etiam ἐφιστάναι περί τινος, Polyb. (6, 26, 12.) Ἐπιμελέστερον ἐπιστῆσαι περὶ τῶν τοιούτων, Diligentius considerare talia, et animadversione accuratiore persequi. Aristot. autem addidit et accus. διάνοιαν, qui alioqui subauditur, vel alius ei synonymus: Περὶ τῶν ὁρισμῶν ἐπιστήσας τὴν διάνοιαν, Incumbens animo ad definitiones explicandas, tractandas. Bud. 478. 479. 480. ubi reddit hanc istius formulæ dicendi rationem, ut sc. ἐφιστάναι τὴν διάνοιαν sit quasi Sistere intelligentiam: unde, inquit, lingua vernacula nostra hominem mentis compotem significare volens, Sistendi verbo utitur: intelligit autem quod dicimus Un homme arrêté, C atque hinc esse dictam ἐπιστήμην, Aristot. Probl. Sed idem Bud. paulo post non satis sibi constat, quippe qui exp. ἐφιστάναι τὴν διάνοιαν, eo, quo ipse exposui, modo: qui etiam deductionem illam nominis ἐπιστήμη magis subtilem quam grammaticam existimo. Ceterum quantum ad ἐφίστημι attinet junctum cum περί, sciendum est exponi et aliter, ut mox docebo, ubi de ἐφίστημι agam habente alteram τοῦ Sisto signif. Ἐφίστημι pro ἐπιτάττω, item Ἐπίστασις in ead. signif. q. d. Substitutio, Bud. 481. e Polyb. Est autem vicina hæc signif. superiori, qua exponebatur Colloco.

Ἐφίστημι, Sisto, i. e. Reprimo, Inhibeo, Coërceo: Τὴν πορείαν ἐπιστήσας, Plut. (Cimone 1.) Et cum accus. ac gen., Ἐπέστησε τοὺς ἱππέας τοῦ πρόσω. Bud. 480. 481. Ceterum huc pertinet altera illa exp. hujus dicendi generis ἐπιστῆσαι περί τινος, pro ἐπέχειν, Assensionem retinere: Athenag. in Legat. pro Christo, Καὶ ποιηταὶ μὲν καὶ φιλόσοφοι οὐκ ἔδοξαν ἄθεοι D ἐπιστήσαντες περὶ Θεοῦ. ET Ἐφιστάνω, itidem pro Cohibeo, Diosc.

Ἐφίστημι, Ascisco, Adduco, opp. τῷ ἀφίστημι, Bud. 481. e Diog. L.

DE Ἐπέστην autem ET Ἐφέστηκα vide cum Ἐφίσταμαι.

Ἐφίσταμαι, Insto, Advento, Advenio, Supervenio, Intervenio, Herodian. (3, 14, 7.) Βρεττανοῖς ἐπέστη: (12, 18.) Ὡς δὲ ἐπέστη τῇ βασιλείῳ αὐλῇ, Cum advenit in palatium. Et sic subinde. Apud Eund. vero ἐφεστὼς exp. alicubi Polit. Stans, Qui adest. || Ἐφίσταμαι et pro Repente ex insidiis prodeo, Lucian., Bud. 478. ubi tamen ipsum Luciani l. non affert; sed hic fuerit fortasse, aut aliquis certe ei non dissimilis. Agens enim de adulterio Veneris cum Marte, (1, 245.) scribit, Ἐπεὶ δὲ ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐντὸς ἐγεγένηντο τῶν ἀρκύων, περιπλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμὰ, ἐφίσταται δὲ αὐτοῖς ὁ Ἥφαιστος. Dicitur etiam ἐπιστῆναι νυκτὸς ab Isocr., κατὰ τοὺς ὕπνους a Plut., de Superveniente in somnis.

Ἐφίσταμαι, pro Insto, i. e. Urgeo, Dem. (1187.) Ἐφειστήκει δ' αὐτῷ Καλλίστρατος καὶ Ἰφικράτης. Et pro Instare operi alicui, ut qui sunt curatores: unde ap. Aristot. de Mundo, ἐφιστάμενον διοικεῖν, a Bud. redditur, Operibus faciendis instare, Perfungi officio curatoris operum. Sic ap. Philon. ἐφεστηκότες, Curatores, V. M. 1. Ἐφεστηκὼς κίνδυνος τῇ πόλει, Dem. (287.) Instans periculum, i. e. Imminens, Impendens. || Præfectus sum, ut ἐφίστημι, Præficio, unde οἱ ἐφεστηκότες τοῖς πράγμασι, Summæ rerum præfecti, Aristoph. Σφ. (955.) de cane, Οἷός τε πολλοῖς προβατίοις ἐφεστάναι, Qui multis ovibus præesse possit. || Adhibeo mentem, Adjicio animum ad rem aliquam, eique incumbo, ac velut insisto in ea commentanda, Isocr. Hel. Enc. (14.) Ἐπιστὰς ἐπὶ τὰ Θησέως ἔργα. || Resisto, Restito, Progredi nequeo, Synes., Bud. 480.

Ἐφίσταμαι, Supernato, ad verbum, Supersto. Diosc. 1, 96. Ἐφίσταται δὲ τοῦτο καθάπερ ὀῤῥὸς γάλακτι, Supernatat pici, sicut serum lacti, Ruell. Est autem ad verbum Supersto, Sto super. Sic autem ἐπὶ signif. Super et in act. ἐφίστημι pro Superimpono, ut columnam basi: quam etiam interpr. affert Bud.

" Ἐπιΐστημι, Sepono, Admoveo, Insisto, Retento, " VV. LL. Sed hæc absque exemplis suspecta sunt. " Ἐφεστὼς, per sync. pro ἐφεστηκὼς, Adstans: item " Præfectus, Qui præest. Ἐπεστεὼς, Ion. pro ἐφε- " στώς. Herod. Ἐπεστεῶτες ἐπὶ τούτων, His præpo- " siti s. præfecti. Idem, Ἐπεστεῶτες τῇ ζεύξει τοῦ " ποταμοῦ, Qui fluvio ponte jungendo præsunt." " Ἐπιστὰς, Adstans, Superveniens. Ἐπεστάθης μοι " βαρεῖα, ex Eur. (Hipp. 819.) affertur pro Graviter " mihi incubuisti. Est aor. 1. ab ἐφίστημι s. ἐπιστάω. " Ἐπισταθέντες pro Assistentes: ex Eur. (Iph. T. " 1375.) ἐπιστ. ὄχθοις, Insistentes collibus."

[" Ἐφίστημι, Thom. M. 341. ad Charit. 515. 663. Wakef. Trach. 339. Eum. 115. S. Cr. 4, 34. ad Diod. S. 2, 194. 248. Schweigh. ad Polyb. 8, 1. p. 51. Act. Traj. 1, 229. Abresch. Add. ad Aristæn. 150. Lectt. 171. 342. Valck. Phœn. p. 734. Hipp. p. 252. Diatr. 40. 235. Ammon. 53. Wessel. ad Herod. 314. ad Lucian. 1, 254. 480. Raphel. Annot. 2, 622. Brunck. Andr. 1096. ad Xen. Eph. 170. ubi errat Locella aoristo 2. vim activam ascribens. Præficio, var. lect. ad Diod. S. 1, 673. ad 2, 67. Considero, 1, 478. Phryn. Ecl. 122. Wakef. S. Cr. 5, 140. Plut. Mor. 1, 441. Sisto, ad Anton. Lib. 251. Verb. κατάπληξίν τινι, Diod. S. 1, 691. Ἐφέστηκα, de tempore, ad Charit. 500. ἵππῳ, Xen. K. Π. 68. Τῆς εἰς τοὔμπροσθεν ἐπέστη πορείας, Ulterius progredi desiit, Diod. S. 1, 715. Ἐφίστη, ad Mœr. 38. Ἐπιστῆναί τινι, Liebel. Archil. 98. Ἐπιστὰς, Boiss. Philostr. 387. 434. ad Charit. 329. Ἐφίσταμαι, Fischer. Palæph. 186. Ind. v. Ἐπεισέρχομαι, ad Anacr. p. 14. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 9. Villois. ad Long. 214. Boiss. Philostr. 544. ad Charit. 283. 288. Subsisto, ad Diod. S. 2, 457. Præfectus sum, Jacobs. Anth. 9, 223. Apoll. Dysc. 103. Koen. ad Greg. Cor. 53. ad Charit. 309. Supernato, Dionys. H. 2, 1121. 3, 1316. De adventu Deorum, Jacobs. Anth. 10, 264. ad Charit. 215. De somnio, Heyn. Hom. 4, 200." Schæf. Mss.]

" Ἐφιστάνω, i. q. ἐφίστημι, Sisto, Inhibeo, Re- " primo. Diosc. 4, 16. Ῥοῦν τε γυναικεῖον ἐρυθρὸν " ἐφιστάνει: de limonio. Hes. ἐφιστάνουσιν affert pro " ἐκζητοῦσι." [Arrian. Epict. 1, 27, 16. " Olympiod. in Plat. Gorg. πρ. 23." Routh. Mss. " Jacobs. Anth. 8, 107. Raphel. Annot. 2, 622." Schæf. Mss. * Ἐφιστάω, Gl. Instigo. " Ἐπιστάω, Ἐπιστέω, Wessel. Diss. Herod. 153." Schæf. Mss.]

" Ἐπιστατέον, Præesse oportet: τοῖς μυθοποιοῖς, " Plato de Rep. 2. Certi homines præficiendi sunt " fabulatoribus. Ita VV. LL. tanquam præcedente " accus." [" Schneid. ad Xen. Œc. p. 50. (7, 35.)" Schæf. Mss.]

Ἐπίστασις, ἡ, Animadversio, Consideratio, Commentatio, Cautio, qua animum applicamus alicui rei et attendimus, Polyb. (6, 3, 4.) Διόπερ οὐ τῆς τυχούσης προσδεῖται καὶ θεωρίας, εἰ μέλλει τις τὰ διαφέροντα καθαρίως ἐν αὐτῇ συνόψεσθαι, Quapropter non medi-

ocri animi intentione et commentatione opus est ei, qui ea intelligere contendit, quæ in ipsa eximia sunt et præstantia, Bud. Idem alibi, (3, 58, 3.) Οὐκ ἐκ παρέργου καὶ * διεῤῥιμμένως, ἀλλ' ἐξ ἐπιστάσεως, Attente et accurate: (22, 3.) Τηλικαύτη γὰρ ἡ διαφορὰ γέγονε τῆς διαλέκτου τῆς [καὶ] παρὰ Ῥωμαίοις τοῖς [al. τῆς] νῦν πρὸς τὴν ἀρχαίαν, ὥστε τοὺς συνετωτάτους ἔνια μόλις ἐξ ἐπιστάσεως διευκρινεῖν, Ut vix attenta animadversione et commentatione dignoscant et intelligant. Idem (11, 2, 4.) Ἄξιος ἐ. καὶ ζήλου, Dignus cui attendamus animum, et quem imitemur; est enim i. hic q. προσοχῇ, Suid.: Alex. Κρυπτὸν δὲ πᾶν ὅπερ ἀπάγει τὸν ἀποκρινόμενον τῆς περὶ τὰς ἀποκρίσεις ἐπιστάσεως, Quod avocat respondentem ab animadversione et cautione in respondendo, Bud. Rursus ap. Polyb. (3, 61, 12.) Ἦν παρ' ἑκάστοις ἐπίστασις ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος οὐκ εὐκαταφρόνητος, Attentio et cura. In h. autem Diod. S. l. Πολλοὺς ἦγεν εἰς ἐ. καὶ φόβον, VV. LL. interpr. Multis solicitudinem metumque attulit. || Q. d. Substitutio, Bud. 481. e Polyb. || Cura, Curatio, Inspectio, Bud.: ut ἔργων, Operum cura: ἐπιτρέπειν ἔργων ἐπίστασιν, Operum curam demandare, e Xen. (Ἀπ. 1, 5, 2.) || Cohibitio, Coërctio, Impetus, Theophr. C. Pl. 2, (9, 1.) de arboribus, Πνεύματα τραχύνει, καὶ ὄζους ἐμποιεῖ διὰ τὴν ἐ., Nodos faciunt propter insultum validamque impressionem, VV. LL. || Ἐ. τῆς κακίας, Malorum incursio ex 2 Macc. 6, (3.) || Ἐ. τῶν πολλῶν, i. q. προστασία, ut quidam exp. ap. Chrys. de Off. Ep. || Ἐ. γίνεται περὶ τοὺς ὄρχεις, Protrahitur in testes, VV. LL. ex Aristot. Gen. Anim. 1. || I. q. ἔνστασις, Schol. Soph. Antig. (225.) Πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις, Multæ enim mihi curæ instabant, incumbebant. || Apud Hippocr. Aphor. 34. 35. l. 7. Id, quod insidet et supernatat urinæ, s. Bulla, s. Pinguedo, s. Quid aliud, Gorr. || Hesychio Pars navis. || Suidæ γνῶσις: at tunc ab ἐπίσταμαι derivatum videtur. [Lobeck. Phryn. 527.; ἐπιστάσεως δεόμενον, 282. "Heyn. Hom. 8, 452. Thom. M. 341. Diod. S. 1, 674. 2, 557. 577. ad Xen. Mem. 1, 5, 2. Casaub. ad Athen. 137. Act. Traj. 1, 228. Abresch. Lectt. Aristæn. 342. Toup. Opusc. 1, 127. Emendd. 1, 194. Ammon. 65. Raphel. Annot. 2, 622. Consideratio, Ruhnk. Ep. Cr. 212. Meurs. ad Apoll. Dysc. 35. Teuch. 98. ad Lucian. 1, 255. Phryn. Ecl. 122. ad Diod. S. 2, 308. Imperium, 1, 706. Conf. c. ἐπίθεσις, ad Dionys. H. 2, 1111.; cum ἐπίτασις, Schneid. ad Xen. K. A. 117. (2, 4, 26.)" Schæf. Mss.]

Ἐπιστασία, i. q. ἐπίστασις, Polyb. 2, (2, 2.) Ἅπερ οὐ παρέργως, ἀλλὰ μετ' ἐπιστασίας θεωρητέον, Attento animo consideranda sunt, Diligenti animadversione contemplanda. || Præfectura, Imperium, Plut. (7, 733.) Ὡς ἐ. τινὶ χρώμενον καὶ ἀρχῇ: Lucullo (2.) Οὐδὲν γὰρ ἀνθρώπου δυσαρκτότερον εὖ πράσσειν δοκοῦντος, οὐδ' αὖ πάλιν δεκτικώτερον ἐπιστασίας, συσταλέντος ὑπὸ τῆς τύχης, Nihil contumacius homine rebus secundis elato, nihil rursus imperii auscultantius homine dejecto rebus adversis, Bud. Synes. Epist. 145. Τραφεὶς δ' ἐκμελὴς καὶ ἀνάγωγος, φιλόσοφον καὶ Λακωνικὴν ἐπιστασίαν οὐκ ἤνεγκεν, Laconicum, i. e. Severum, imperium ferre non potuit. || Ἐ. τῶν πραγμάτων, Actus rerum, Bud. 227. Unde quod Paulus JCus dicit, Dispensatori, qui ab actu remotus est, idem Bud. Græce reddit, τῷ πεπαυμένῳ τῆς ἐπιστασίας. Ab Eod. exp. Cura, Curatio, Inspectio. [Lobeck. Phryn. 527. "Ad Xen. Mem. 1, 5, 2. Casaub. Athen. 137. Diod. S. 2, 428. Act. Traj. 1, 228. Apparitio dei, ad Charit. 215." Schæf. Mss. "Cognitio, Conscientia, Aret. 38." Wakef. Mss.]

Ἐπιστάσιος Ζεύς, Jupiter stator, Plut. Rom. (18.) Τοῦ Διὸς τοῦ Στάτωρος, ὃν Ἐπιστάσιον ἄν τις ἑρμηνεύσειεν. Fecit autem h. v. Plut. ab ἐφίστημι, Sisto, quod sc. eum sublatis ad cœlum manibus Romulus orabat στῆσαι τὸ στράτευμα, Ut sisteret exercitum fugientem.

Ἀνεπιστασία, Inconsiderantia, Incogitantia, i. q. ἀπροσεξία, seu, ut Bud. scribit, ἀνεπισκεψία, De aliqua re non cogitare et eam non considerare, e Philop. Et in Axiocho (11, 184.) Συνάπτεις γάρ, ὦ Ἀξίοχε, παρὰ τὴν ἀ., Inconsiderate.

Ἀνεπίστατος, ὁ, ἡ, Cui animum non advertimus, Qui nulla animadversione consideratur. In Polyb. (5, 34, 4.) Πανηγυρικώτερον διῆγε τὰ κατὰ τὴν ἀρχήν, ἀ. μὲν καὶ δυσέντευκτον αὑτὸν παρασκευάζων τοῖς περὶ τὴν αὐλήν, VV. LL. interpr. Seipsum comparans incognitum et inaccessum. Ἀνεπιστάτως, Sine animadversione et commentatione, Bud. 480. e Polyb. (1, 4, 4.) Et ap. Suid. Οὐκ ἄξιον ἀν. παραδραμεῖν περὶ τῶν τοιούτων, i. e., ut ipse exp. ἄνευ ἐπιστασίας.

Ἐπιστάτης, ὁ, Qui præfectus est rei alicui, præest, Curator. Ut ap. Plut. de Def. Orac. Δαίμονας ἐπιστάτας καὶ περιπόλους καὶ φύλακας, Genios laresque præfectos, curatores, custodes. Soph. Aj. (27.) ποιμνίων ἐπιστάταις, Gregis curatoribus, Ovilium magistris, Plato Ap. Socr. (4.) μόσχων ἢ πώλων, Xen. K. Π. 8, (1, 3.) Ἔργων, Operum curator. Sic ap. Æschin. ἐπιστάτης τοῦ μεγίστου τῶν ἔργων, Soph. El. (75.) καιρὸς γάρ, ὅσπερ ἀνδράσι Μέγιστος ἔργου παντός ἐστ' ἐπιστάτης. Et γυμνασίου ἐπιστάτης, Eust., Gymnasii curator, ἐπιμελητής. Et τῶν Ἀθήνησιν ὑδάτων ἐπιστάτης ὤν, Curandis aquæ ductibus præfectus Athenis, VV. LL. e Themist.: τοῦ ἐλέφαντος, Elephanti magister s. rector, Plut. et Suid. e Dione, Οἱ δὲ ἐλέφαντες ἀχθόμενοι τοῖς πύργοις, οὐδ' αὐτοὺς ἔτι τοὺς ἐπιστάτας ἔφερον. Ἐπιστάται dicuntur etiam Pædagogi, et παιδοτρίβαι, ut ex antiquis Gramm. tradit Eust. Sed et Ii, qui reip. curam gerunt, ἐπιστάται dicuntur. Unde Suid. ἐπιστάτην dictum tradit τὸν ἐν τοῖς κοινοῖς ἐφεστηκότα πράγματι φροντιοῦν. Aristot. Polit. 4, 15. Ἐπιστατῶν πολλῶν πολιτικὴ κοινωνία δεῖται. Athenis autem duo erant ἐπιστάται, quorum alter ἐκ τῶν προέδρων, alter ἐκ τῶν πρυτανέων sorte eligebatur. Suid. Eust. J. Poll. Præerat hic ἐπιστάτης decemviris, qui πρόεδροι ab oratoribus appellantur: quorum illi septenos dies imperabant, hic unum solummodo, quod claves arcis et ærarii penes eum essent. Dem. (596.) Οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς, καὶ ὁ ταῦτ' ἐπιψηφίζων ἐπιστάτης ἠρώτων, Hujus auctor suasorque psephismatos princeps senatus præsidesque populum in suffragium miserunt, Bud., quem vide 163. 164. || Ἐπιστάται dicuntur et οἱ βραβευταί, J. Poll. || In acie Ἐπιστάτης dicitur ὁ τοῦ λόχου ὀπίσω τεταγμένος: quem sequitur πρωτοστάτης, atque hunc iterum ἐπιστάτης: ita ut totus ordo constet ex epistatis et protostatis. Alii vero λοχαγὸν appellant τὸν πρωτοστάτην, οὐραγὸν autem τὸν ἐπιστάτην. At J. Poll. ἐπιστάτην esse dicit τὸν ὑπὸ τὸν παραστάτην ἐξόπισθεν. Bud. ἐπιστάτας e Gaza interpr. Substites. || Mendicus, Qui ad fores stans stipem petit, Supplex, ὁ ἱκέτης, ἢ προσαίτης, Eust. ὁ μεταίτης, Hes.: Od. P. (455.) Ulysses ad Antinoum, Οὐ σύ γ' ἂν ἐξ οἴκου σῷ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἅλα δοίης, Ὃς νῦν ἀλλοτρίοισι παρήμενος, οὔτι μοι ἔτλης Σίτου ἀποπροελὼν δόμεναι. || Apud Aristoph. Ὄρν. (435.) κρεμάσατον τύχῃ 'γαθῇ Εἰς τὸν ἰπνὸν εἴσω, πλησίον τοῦ 'πιστάτου, sunt qui ἐπιστάτην exp. Tripodem æreum, cui lebes superponitur; al. Vulcani effigiem e luto, quæ ad focum statuebatur veluti ignis præses et curatrix; al. Lignum oblongum paxillis multis confixum, unde suspendebantur carnes et vasa culinaria. At Callistratus, τὸ τῇ ἐσχάρᾳ ἐπιτιθέμενον ξύλον, ut partim Suid. et Aristoph. Schol. partim Eust. tradunt. Sunt tamen qui hoc nomin. ἐπίστατος faciant, ET Ἐπίστατον esse velint τὸν * πυρίστατον λεγόμενον, ὃν δηλαδὴ * πυροστάτην οἱ ἀγροικότεροι λέγουσι, Eust. [Od. 1827, 44. Inscr. Sigea, Chandler. Inscr. Att. 37, 43.] || Ἐπιστάτης est quoque i. q. εἰδήμων: Ἰχνολέσχης τῶν γραφῶν ἐπιστάτης, Suid. e Piside. Ceterum ut masculini gen. est Ἐπιστάτης, SIC Ἐπιστάτις, ἡ, Quæ curandis et administrandis negotiis præest: ἀρχὴ ap. Suid., de qua in Ἐπιστατέω. Epistatam Varro 56. feminino gen. dixit, ac pro Villica accepit. [" Thom. M. 225. Kuster. V. M. 116. Brunck. Soph. 3, 511. Aristoph. 2, 154. Kuster. 191. Heind. ad Plat. Gorg. 241. ad Charit. 372. ad Xen. Mem. 2, 7, 9. 3, 5, 18. Valck. 245. Zeun. Ind. K. Π., ad K. Π. 320. Act. Traj. 2, 13. Ammon. 44. ad Herod. 751. Magister, Diod. S. 2, 554. Plut. Alex. 115. Schm., Koppiers, Obs. 13.

Ammon. 44. Quis Athenis ἐπ. dictus? ad Herod. 645. Xen. Mem. 1, 1, 18. ibique nott., ad Lucian. 1, 415. Wyttenb. Select. 392. Ἐπ. ἁρμάτων, Valck. Phœn. p. 397. τῶν πλαστίγγων, Toup. Opusc. 1, 362. Ἐπίστατον, (Basis crateris,) Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 36. Act. Traj. 2, 8. 13. Toup. Opusc. 1, 560. ad Il. Z. 528." Schæf. Mss. Ἐπιστάτης, i. q. ἐπιστήμων, Plato Protag. §. 9.]

Ἐπιστατικὸς, Ad curatorem et præfectum pertinens, Pertinens ad eum, qui cum imperio est, Synes. Insomn. Πρὶν τῷ κοινῷ τὴν ἐ. δύναμιν ἀπαγγεῖλαι, Priusquam princeps facultas nuntiet. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 78." Schæf. Mss. * Ἐπιστατικῶς, Schol. Apoll. Rh. 2, 84.]

Ἐπιστατέω, Præfectus sum, Præsum, Herod. Ἐπεστάτεον τοῦ ἔργου, Operi inspiciendo præfecti erant. Sic Xen. Ἀπ. 2, (8, 3.) Ἔργων ἐπιστατοῦντα. Et cum dat. ap. Eust. ἔργοις ἐπιστατεῖν, Præesse, προΐστασθαι. Et simili constr. ap. Eund. e Soph. (Œd. T. 1028.) ὀρείοις ποιμνίοις ἐπεστάτουν. Sic Plut. Pericle (13.) Ἐπεστάτει πᾶσι τοῖς τεχνίταις, Præerat omnibus artificibus. Rursum cum gen. ap. Athen. Τῶν λαῶν δοκεῖ σκληρῶς ἐπεστατηκέναι, Præfuisse s. Rexisse. Diversa constr. citatur e Plut. Pericle, Ἐπιστατοῦντος τοῦτο Περικλέους, pro Duce et auctore Pericle. Apud Aristoph. vero Θ. (373.) Τιμόκλει, ἐπιστάτει· Λύσιλλ' ἐπιγραμμάτευε. Suid. ἐπιστάτιδα ἀρχὴν esse dicit ἥτις ἀνισταμένη συμβουλεύει περὶ πολέμου ἢ εἰρήνης, ἢ ἄλλου τινός. Fortassis tamen posset exponi Epistatam age, referendo ad illius ἐπιστάτου munus, qui Athenis præerat τοῖς προέδροις. [" Brunck. Soph. 3, 404. 511. ad Diod. S. 2, 241. 380. Jacobs. Anth. 12, 362. Schneid. Anab. 103. Plato Charm. 110. 113. Kuster. Aristoph. 219. Xen. K. Π. p. 3. (8, 1, 16.) ad Mœr. 54. Valck. Diatr. 87." Schæf. Mss. Schol. Pind. Π. 6, 13. Sum ἐπιστάτης, Thuc. 4, 118. * Ἐπιστατητέον, Xen. Œc. 7, 35.] Ἀνεπιστάτητος, ὁ, ἡ, Cui curator et inspector nullus præest, Qui sine curatore est: ἀνεπιστάτητον, τὸ ἀφύλακτον, * ἀνεπίσκοπον, Hes. [* Αὐτεπιστατέω, * Αὐτεπιστασία, Schol. Theocr. 7, 6. * Συνεπιστατέω, Eust. Il. K. p. 714. Plato de Rep. 7. p. 528.] Ponitur vero ET Ἐπιστατεύω, quod ejusd. signif. est. Ἐπιστατεία, Functio τοῦ ἐπιστάτου, Curatio, Præfectura. [" Imperium, Jambl. V. P. p. 147." Wakef. Mss.]

Ἐπιστατὴρ, Rostrum navis, τὸ στόμα τῆς νεὼς, Hes. [Ἐπιστατῆρες, Eid. οἱ τῶν πλοίων νομεῖς.]

Ἐπισταδὸν, Constanter, Instanter, Stando, * ἑστηκότως, ut Eust. exponi posse annotat, Od. M. (392.) Νείκεον ἄλλοθεν ἄλλον ἐπισταδόν. Et N. (53.) μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα· Νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισταδόν. Priori autem l. similis est Apoll. Rh. 2, (84.) οὐδ' ἔλληξαν ἐπισταδὸν οὐτάζοντες, Schol. * ἐπιστατικῶς καὶ ἀμετακινήτως, Instando et incumbendo, nec pedem loco movendo. Exp. etiam Scite, Scienter, ἐπιστημόνως, quam signif. Eust. frequentiorem ap. alios esse annotat: ac fortasse sic accipi possit l. ex Od. N. c.; sed tunc ad ἐπίσταμαι pertinet. [Od. Σ. 424. Apoll. Rh. 1, 293. 4, 1687.]

Ἐπίστημα, Columna, quæ erigi defunctis solet, Stela sepulchralis, στήλη ἐπιτάφιος, Suid. in h. l., Ἔθαψαν δ' ἐκείνους αὐτόθι, σεμνῶς τε καὶ σοβαρῶς ἐπιστήματα ἐπέστησαν. [" Valck. Diatr. 235. ad Diod. S. 1, 544. ad Dionys. H. 1, 380." Schæf. Mss.] AT Ἐπίστημος, Cunctatrix, Cogitabunda, Hæsitans, Gorr. ap. Hippocr. [Epidem. 6. p. 1200.] interpr. ἐπιστατικὴ, σύννους, ἐφεκτικὴ, Gal.

[* " Ἀντεφίστημι, Const. Manass. Amat. 5, 395." Boiss. Mss.: " Chron. 198, 5102. Aristid. 1, 302." Kall. Mss.] Κατεφίστημι, Insurgo contra, Act. 18, (12.) Κατεπέστησαν ὁμοθυμαδὸν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ Παύλῳ, Insurrexerunt concorditer Judæi in Paulum. Συνεφίστημι, Una præficio. Unde συνεφεστὼς, Una præfectus, Qui una præest. Thuc. 2, (75.) Λακεδαιμονίων δέ [τε] οἱ ξεναγοὶ ἑκάστης πόλεως ξυνεφεστῶτες, ἠνάγκαζον ἐς τὸ ἔργον, Præpositi autem erant operi Lacedæmonii, qui peregrinis singularum civitatum militibus duces erant, atque opus urgebant. ‖ Una animum attendo, animum adverto, Polyb. 3.

A Ἔνιοι γὰρ οὐκ ἐπὶ τὰ λεγόμενα συνεπιστήσαντες, ἀλλ' ἐπ' αὐτὸν τὸν λέγοντα. ‖ Συνεφίσταμαι, Una adsisto, adsto, adsum, Diosc. 7, 1. Τὸ συνεφιστάμενον τῷ ἀποτελεσματικῷ, Quod adest causæ finem et effectum per se facienti, VV. LL. ‖ Una insurgo, Act. 16, (22.) Καὶ συνεπέστη ὁ ὄχλος κατ' αὐτῶν, Una insurrexit turba adversus eos. [" Ad Diod. S. 2, 226." Schæf. Mss. Polyb. 3, 59, 6. 11, 19, 2. * Συνεφιστάνω, 4, 8, 8. 10, 41, 6. * Συνεπίστασις, Jambl. V. P. 390. Kiessl.]

Καθίστημι, Constituo. Nam ut Cic. dicit In locum alicujus quempiam constituere, sic καθιστάναι τινὰ ἀντί τινος dicitur: itidemque quod ab eo dicitur Constituere regem, est καθιστάναι βασιλέα: respondetque hoc Gr. illi Latino in aliis etiam loquendi generibus: sed primam hujus signif. affinem esse arbitror ei, quam habet v. Constituo, cum dicitur a Cic., Constituere quempiam ante pedes alicujus, Virg. Constituere taurum ante aras. Invenio enim ap. Od. N. 274. Τούς μ' ἐκέλευσα Πύλονδε καταστῆσαι καὶ ἐφέσσαι. Eademque et constr. et signif. ap.
B Thuc. 4, (78.) p. 147. Κατέστησαν αὐτὸν ἐς Δῖον τῆς Περδίκκου ἀρχῆς. Sic et ap. Plut. Pericle, Καταστῆσαι πρὸς τὴν οἰκίαν τὸν ἄνθρωπον: nam hisce tribus in ll. καταστῆσαι est Sistere, Deducere in aliquem locum, et in eo velut collocare. Eust. ait esse καταστῆσαι in illo Hom. versu, quod suo tempore diceretur ἀποκαταστῆσαι: in qua exp. plane mihi videor Gallici sermonis ead. in re metaph. agnoscere; nam ut ἀποκαταστῆσαι εἴς τινα τόπον est ad verbum Restituere et reddere in locum aliquem, sic dicimus Rendre en quelque lieu: ut cum dicit nauta vectori, Je vous rendrai à telle heure à la ville. At vero ap. Od. M. 185. Νῆα κατάστησον, ἵνα νωϊτέρην ὄπ' ἀκούσῃς, inclusa quidem est huic verbo ead. signif., sic tamen ut non tam apte νῆα κατάστησον reddere possimus Navem tuam huc siste, quam si cum accus. personæ diceretur Huc te siste. Cic. quidem certe interpr. Flectere, scribens, Quin puppim flectis. Scholiastæ κατάστησον i. est q. καθόρμισον, Appelle.
C At Eust. vult κατάστησον esse pro simplici στῆσον, intelligens, ut opinor, στῆσον pro Siste: sed ita sumto ut cum dicitur Sistere cursum, ut sit Siste navem, i. e. Cursum tuæ navis. Quæ exp. diversum sensum non reddet; sistimus enim cursum eo in loco, in quem appellimus. Possit tamen aliquis magis etiam proprio verbo utens, illud στῆσον Eustathii reddere Appelle, ut id ipsum sit, quod brev. Schol. intelligit per καθόρμισον. ‖ Sed simpliciter etiam pro Statuo, Colloco, e Plut. Numa (10.) affertur, Καθίστησιν (αὐτὴν) ἐπὶ κλίμακος. Apud Aristidem quoque καταστῆσαι aliud non videtur esse quam Collocare, Ἡ κατὰ τῶν θεῶν αὐτὸν καταστήσασα ἔχει.

Καθίστημι autem significantis Constituo in illis dicendi formulis, quas protuli, necnon in aliis nonnullis, exempla sunt hæc. Xen. K. Π. 3, (1, 7.) Πότερον ἐᾷς ἄρχειν, ἢ ἄλλον καθίστης ἀντ' αὐτοῦ; An alium in ejus locum constituis? An alium pro illo substituis? utroque enim modo Cic. quoque loquitur. Tale est καταστήσας ἀνθ' ἑαυτοῦ ἄρχοντα. Ut
D vero Constituere regem dicit Cæsar, sic Dem. (13.) Τοὺς μὲν ἐκβαλὼν, τοὺς δὲ καταστήσας τῶν βασιλέων. Atque ut hic βασιλέας, sic τυράννους καταστῆσαι (252.) dicit, Ἐπειδὴ τυράννους ἐκείνους ἐν ταύταις ταῖς πόλεσι κατέστησε. Tale est νομοθέτας καθιστάναι, (31.) alibi δικαστὰς, itemque ἱππέας, Xen. (Ἱππαρχ. 1, 9.) τὰς ἀρχὰς, Aristot. ἐπάρχους, Herodian. (1, 9, 24.) ubi non solum Constituere, sed et Creare reddi potest. Isocr. autem dixit etiam ἐπὶ τὰς ἀρχὰς, in Panath. ἐπὶ τὰ μέγιστα τῶν πραγμάτων, in Symm. At cum ead. quidem præp., sed aliis casibus juncta, sc. gen. et dat. in N. T.: ut Matth. 24, (45.) Ὃν κατέστησεν ὁ Κύριος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ: 25, (21.) Ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω. Sic Act. 6, (3.) Οὓς καταστήσομεν ἐπὶ τῆς χρείας ταύτης. Cum dat. autem, ut Lucæ 12, (44.) Ἐπὶ πᾶσι τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτοῦ καταστήσει αὐτόν. Quibus in ll. non Constituere solum, sed et Præficere verti potest, et quidem aptius, eod. alioqui sensu: dixit tamen Cic. Constituere in aliquo munere. Affertur autem et

Καθεστᾶσιν ἐπὶ τοῖς βουλευταῖς, ex Aristot., pro Sunt præfecti consiliariis: Καθεστῶτες ἐπὶ τῶν φονικῶν, e Plut. Romulo (20.) pro Constituti judices de cæde. At καθίστημι cum præp. εἰς latius extenditur, ut seqq. docebunt exempla: in quibus licet aliquam Constituendi signif. retineat, commodius tamen vertitur Redigere. Plut. Popl. Κατέστησεν ἐς ἀσφαλὲς τὴν πολιτείαν, Plato Epist. 7. (11, 102.) Ἀνθρώπους — εἰς φιλίαν τε καὶ ἑταιρείαν ἀλλήλους καθιστάναι. Sic In tranquillum remp. redigere dixit Liv., In concordiam, Plaut., In gratiam, Terent. Sed pro καθιστάναι εἰς εὐδαιμονίαν, ap. Isocr. malim Perducere, Adducere ad felicitatem, quam Redigere ad felicitatem: licet Redigere ad miseriam dicatur. Aptissimum vero est Redigere et in istis dicendi formulis: Καθιστάναι εἰς σπάνιν, ἀπόνοιαν, ἀνάγκην: sic enim Lat. dicitur Redigere ad inopiam, desperationem, Compellere ad desperationem, Redigere ad necessitatem. Sed in his Isocr., Εἰς ὀνείδη vel εἰς αἰσχύνην καθιστάναι, quibus addendum εἰς ἀτιμίαν καθιστάναι e Dem., et εἰς ταραχὰς καθιστάναι: sicut et passive καθέσταμεν εἰς ταραχὴν, item εἰς πολέμους καὶ στάσεις καθιστάναι; non video quod aptius esse possit Lat. verbum reddendo Græco καθιστάναι quam Conjicere. Sic enim Latini dicunt, nisi me memoria fallit, Conjicere in ignominiam, turbas, seditionem; sicut et, in tumultum, Liv. Quibus tamen frequentius esse fateor, Conjicere in metum, periculum, fugam: in quibus itidem verbo καθιστάναι utentes Græci dicunt, καθιστάναι εἰς φόβον, κίνδυνον, φυγὴν, ut exemplis ostendam in Φόβος, Κίνδυνος, Φυγὴ, si recordatus fuero. At cum dicitur a Xen. (Ἀπ. 2, 1, 9.) εἰς τοὺς ἀρχικοὺς καθιστάναι, est Collocare inter eos, Referre inter eos, i. e. Referre in numerum eorum, qui etc. Invenitur et καθίστημι ἐμαυτὸν εἰς κρίσιν, quod exp. Offero me judicio, Exhibeo me judicio: fortasse autem et verbo Sistere, sicut in aliis loquendi gen. supra, locus esse hic potest. || Nec vero καθιστάναι cum εἰς tantum, sed et cum ἐν jungitur: Xen. K. Π. 4, (5, 12.) Τοὺς φίλους ἐν ἀκινδύνῳ καθιστᾶσι: eodemque modo cum καθεστάναι, quod est passivæ signif. ibid. ἐν κινδύνῳ καθεστάναι. Quinetiam affertur e Dem. Καθιστάναι τὴν πόλιν ἐν ταπεινότητι, ubi exp. Redigere.

Καθίστημι, vel Καθίσταμαι, Constituo, Compono, Moderor, Ordino, Thuc. 3. Καὶ τἄλλα τὰ περὶ τὸ στρατόπεδον καθίστατο. Ibid. (35.) Καθίστατο τὰ περὶ τὴν Μιτυλήνην καὶ τὴν ἄλλην Λέσβον ᾗ αὐτῷ ἐδόκει. Plut. Pompeio, Διοικήσας δὲ τὰ ἐκεῖ καὶ καταστήσας. Item καθίσταμαι pro Constituo, i. e. Ad meliorem statum redigo, Bud. Affert vero et Compono, i. e. σχηματίζω, e Theophr. 163. Denique et pro Compono, eo sensu, quo dixit Virg. motos componere fluctus, s. Placidum reddo, Sedo. Vide Comm. 483.: sed in l. Plut., qui ibi affertur, repone καταστῆσαι pro καταλῦσαι. Sic ap. Isocr. Ὅταν καταστῇ τὰ πράγματα, Cum composita omnia fuerint et reddita tranquilla. Itidem καθεστηκότα πράγματα, Lys. pro Res pacatæ. Greg. opp. etiam ταράττειν τὴν πόλιν et καθιστάναι, quo dicitur modo aqua turbida καταστῆναι, cum ejus crassamentum subsedit, Basil. autem dixit ἐκ τῆς μανίας καθιστάναι pro Componere, i. e. Ad sese reducere: et q. d. Insanos motus sedare et compescere. Et pass. ap. Aristot. Polit. 8. Ἐκ δὲ τῶν ἱερῶν μελῶν ὁρῶμεν τούτους, ὅταν χρήσωνται τοῖς ἐξοργιάζουσι τὴν ψυχὴν μέλεσι, καθισταμένους. Et καθίστασθαι, pro Componi mente et sedari post trepidationem, ap. Eund. in Probl. 51. Sed et mulierem καθίστασθαι dixit pro Componi et ad frugem bonam reduci, H. A. 7. p. 97. Utuntur porro et Medici hoc verbo, de sedandis inflammationibus atque aliis doloribus loquentes: Καθιστῶντες ἐμπνευμάτωσιν, Gal. Idem οἴδημα καθίστασθαι dixit passiva signif. At vero ap. Diosc. καθιστάναι ἴκτερον redditur Discutere morbum regium; ἰκτεριῶντας, Recreare laborantes regio morbo. Ubi tamen fortasse aptius reddi possit In pristinum statum restituere, i. e. Sanitati restituere. Habet autem hoc verbum quandam Sedandi signif. et cum dicitur καθιστάναι τὸν ἵππον, pro Equum concitatum sistere;

A nam et Horat. Sedatum Celeri opposuit.

Καθίστημι, Constituo, i. e. Firmo et stabilio, Bud. e Greg. Affert vero et pass. καθίστασθαι ex Isocr. item e Theophr. pro Roborari, Confirmari, et Fructuosum robur assequi. Vide Comm. 484. Idem p. 486. καθίστημι exp. Compono et quod labat, stabilio; Eum, qui labat vel pavet, confirmo. || Apud Acta autem 17, (15.) Οἱ δὲ καθιστῶντες τὸν Παῦλον, dicit fortasse intelligi posse Qui Paulum comitatu suo confirmabant, securitatem ei præstantes. || Idem ὀλιγαρχίαν καταστήσασθαι ap. Lys. scribit reddi posse Tueri, Confirmare, Instituere. || Et ap. Gal. Ἄνδρα καθεστώσης ἡλικίας esse Hominem plena et confirmata ætate. Idem vero partic. ab Aristot. accipi de eo, quod sit jam justæ magnitudinis et plenæ.

Καθίστημι, vel Καθίσταμαι, Restituo, Constituo, Bud. ap. Aristoph. Σφ. (502.) Ἤρετ', εἰ τὴν Ἱππίου καθίσταμαι τυραννίδα. Sed non minus fortasse convenire possit Instituo; pro quo aperte ponitur et
B ap. Isocr. Paneg. 161. Τὸν λόγον κατεστησάμην περὶ τῆς ἡγεμονίας. Alicubi vero καθίστημι potest utrolibet verbo reddi: Aristot. de Solone, Τὴν δὲ δημοκρατίαν καταστῆσαι καὶ τὰ δικαστήρια. Vide et Καταστήσασθαι ὀλιγαρχίαν, paulo ante, e Lys. Quod autem ad Restituendi signif. attinet, sciendum est ap. Thuc. quoque εἰς τὰ αὐτὰ καταστῆσαι exponi itidem, In eund. statum restituere; sed nihil obstat, quominus et hic καταστῆσαι alio verbo interpretemur, cum addatur εἰς τὰ αὐτά. Sed huc referri potest et καθίστασθαι opp. τῷ ἐξίστασθαι: cum hoc signif. Desciscere a natura sua, illud autem, Ad suam naturam redire: e Theophr. (H. Pl. 4, 7, 3.) Ὅταν ἀποψύχηται, καθίστασθαι, καὶ τὴν αὐτὴν χρόαν λαμβάνειν. Nam Ad suam naturam redire, est veluti Suæ naturæ restitui, Sibi restitui. At Isocr. dixit Εἰς τὴν αὐτὴν φύσιν καταστῆσαι, Hel. Enc. (28.): Panath. Καταστῆσαι σφᾶς αὐτοὺς εἰς τὴν αὐτῶν ἕξιν, et ἀναλαμβάνειν ἑαυτοὺς pro eod. posuit. Huc pertinet etiam καθιστάναι ἰκτεριῶντας, quod e Diosc.
C paulo ante protuli.

Καθίστημι τὸν πόλεμον, Committo bellum, συμβάλλω. Et καθιστάμενος πόλεμος, Bellum cœptum, Thuc. init., Bud. qui et εἰς μάχην καθίσταντο ap. Eund. vertit Prælium conseruerunt. Sed sciendum est ab eod. Thuc. dici etiam καθίστασθαι εἰς πόλεμον, εἰς πόλεμόν τινι, pro Capessere bellum cum aliquo, adversus aliquem. In VV. LL. καθίστασθαι ἐς μάχην vertitur Ad pugnam descendere; et καθίσταντο ἐς πόλεμον, pro Bellum suscipiebant, In bellum deveniebant.

Καθίστημι, Efficio, Reddo, Thuc. 2, (42.) Καὶ τὴν εὐλογίαν ἅμα ἐφ' οἷς νῦν λέγω, φανερὰν σημείοις καθιστὰς, Isocr. ad Nic. Τὰς μὲν ἐργασίας αὐτοῖς καθίστη κερδαλέας: ubi καθίστη est pro καθίσταθι. Idem, Τὰ μὲν ἄλλοις ἀδύνατα, δυνατὰ καθιστῶσα. Sic ap. Eund. Hel. Enc. (9.) Τοῦ μὲν ἐπίπονον καὶ φιλοκίνδυνον τὸν βίον κατέστησε. Itidem ap. Xen. (Ἀπ. 1, 5, 6.) Δεσπότην ἑαυτοῦ καθιστάναι redditur Efficere; sed verti etiam potest Constituere: de qua signif.
D antea dixi. Bud. simul ponit καθιστῶ pro Efficio, Afficio, Redigo, 481. quem vide. Ego de Redigendi signif. egi supra.

De Κατέστην autem et Καθέστηκα vide partim cum pass. Καθίσταμαι, partim etiam post.

Καθίσταμαι, Constituor, Redigor, Componor, Instituor etc. sequendo signiff., quæ activæ voci datæ fuerunt, cum qua nonnulla et hujus exempla posuimus. Quinetiam ut illâ præpositioni εἰς jungitur cum variis accuss., sic quoque καθίσταμαι, et frequentius etiam κατέστην. Ac dictum quidem jam est de καθίστασθαι εἰς μάχην, πόλεμον, et quidem interdum addito personæ dat.; sed eis ex Isocr. addendum est Καταστὰς εἰς ἔχθραν τῷ βασιλεῖ, quod ead. forma dicitur, exp. autem Regi factus inimicus: de qua exp. mox dicam: similia autem loquendi genera vide et paulo post. At καταστὰς εἰς φόβον, pro Conjectus in metum, ead. forma, qua supra καθιστάναι εἰς φόβον, Conjicere in metum. Sed potest καταστὰς εἰς φόβον reddi etiam, et quidem usitatiore

dicendi formula, Metu perculsus, uno verbo Terrefactus s. Perterrefactus. Affertur et *καθεστάναι ἐν φόβῳ*, q. d. Constitutum esse in metu, Versari in metu, pro Metuere. Jam vero et Motus signif. inclusam habet nonnunquam: unde *καταστὰς* redditur Cum venisset, appulisset: Thuc. 3, (86.) *Καταστάντες οὖν ἐς Ῥήγιον τῆς Ἰταλίας.* Tale est ap. eum, *Καταστὰς ἐς τὸ στρατόπεδον.* Tale ap. Herod. quoque, *Καταστὰς ἐς Αἴγιναν.* Quo exp. modo et in his phrasibus, *καταστὰς εἰς ἀγῶνα τινὶ, πρός τινα, εἰς διαφορὰν* ap. Plut. (Eumene 2.) Cum in certamen discordiam venisset. Quibus simile est, quod supra attuli, *Καταστὰς εἰς ἔχθραν τῷ βασιλεῖ*: licet alia interpretationis forma redditum, sc. Factus inimicus. Ac certe Bud. quoque *καταστὰς* vertit Factus in Dem. (12.) *Δίκαιος λογιστὴς τῶν παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν ὑπηργμένων καταστάς*: sed diversum est loquendi genus: at vero ut *καταστὰς* reddetur cum *εἰς ἀγῶνα*, et cum *εἰς διαφορὰν*, sic reddendum fuerit et cum illo accus. *ἔχθραν*. Quin autem verbo Venire in illis interpretandis utamur, nihil prohibet, cum a Latinis non solum res dicatur in contentionem s. disceptationem venire, de qua sc. contenditur et disceptatur, verumetiam dicant in contentionem venire, eum, qui contendit. In hac autem signif. passivi verbi *καθίστασθαι*, meminisse oportet illius signif. activi *καθίστημι*, qualem esse docui tum ap. Hom., tum ap. Thuc. pro Sistere aliquem, Deducere in aliquem locum, et in eo velut collocare. Ceterum *καθίστασθαι εἰς ἀγῶνα* alia etiam signif. dicitur, sicut et *καθιστάναι εἰς ἀγῶνα*, de quo Bud. 99. 482.

Peculiare autem id habet *καθίσταμαι*, quod pro Fio, Sum, Existo, dicitur: Isocr. *Πλείστων ἀγαθῶν δεσπόται καθίστανται*: cujus signif. plura exempla Bud. affert 482. Idem 485. rursum idem exemplum Isocr. affert, in quo *καθίστανται* vertit Existunt et fiunt. Quo pertinet *καταστὰς* pro Factus, de quo supra. Attulerat autem antea e Thuc. *κατέστη* pro Extitit, Enatum est, Cœptum est: item *Τοῖς νῦν καθεστηκόσιν ἐχθροῖς*, ex eod. Thuc. pro Hostibus, qui nunc sunt, esse cœperunt. Sed et *τὰ καθεστῶτα* dicit esse Præsentia: et *τοῖς καθεστῶσι καιροῖς* reddit ap. Plut. Phoc. Statu præsentium temporum. Ubi addit, *Καθεστηκὼς* et *Καθεστὼς* signif. habere pass., itidemque *Καταστὰς*, sc. pro *κατασταθεὶς* et *καθεσταμένος*, ut *Μεθεστηκὼς* et *Μεθεστὼς* ac *Μεταστὰς*, ITEM *Ἀφεστηκὼς*, et alia compp. AT VERO *Ἕστακα*, cum act. voce una signif. habere act., UT *Ἀνεστακέναι ἑαυτὸν*, Greg. ET *Ἐφεστάκει ἄνδρας ἐπιμελεῖς*, Polyb. (10, 20, 5.) ET *Ἐξεστακέναι αὐτοὺς*, Act. 8, (11.) || Quod autem ad aliam peculiarem signif. attinet, scribit, quæ sequuntur, *Καθίσταται*, et *Καθέστηκεν* et *Κατέστη* dicunt pro *νενόμισται*, In more positum est, Moribus receptum est, Solemne est. Et *καθεστηκὸς*, Quod jam receptum est ac moribus comparatum. Paus. *Ἐν ὅσοις καθέστηκεν θεοὺς ἄλλους σέβειν ἐν δήμοις κ. τ. λ.*: (Att. 34, 2.) *Θεὸν δὲ Ἀμφιάραον πρώτοις Ὠροπίοις κατέστη νομίζειν.* Et ap. Eund. *καθέστηκεν* vertit, Legitimum est, Moribus bonis convenit, Natura comparatum est. Unde et *παρὰ τὸ καθεστηκὸς* dici pro Indecore, Illicite. Item *καθεστηκυῖαν τιμὴν* a Dem. vocari Legitimum et moderatum pretium justumque. Item *καθεστηκὸς* dici Constitutum, Statum et fixum, ea autem, quam subjungit, signif. ad illam pertinet, quam habet *καθέστηκε* et *κατέστη* ap. Paus., unde et ibi eam posui, de quibus lege plura p. 481. 484. 485. Sed p. 481. *Τῶν καθεστηκότων μεταβολὴ* exp. etiam Rerum novarum molitio. Eodemque modo *στέργειν τὰ καθεστηκότα* redditur Non studere rebus novis. Addo autem exemplis, quæ de *καθεστηκὸς* e Paus. affert pro Eo, quod moribus receptum est, hoc e Thuc. sumtum de *καθεστὼς*, 1, (76.) *Ἀλλ' ἀεὶ καθεστῶτος, τὸν ἥσσω ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου κατείργεσθαι*, Quod ita semper moribus receptum fuerit. Ubi tamen et Legibus receptum, aut simul Legibus ac moribus receptum, vertere non dubitem. Quod si et Constitutum pro Receptum dici possit, melius expressum iri vim Gr. verbi existimo. Hoc certe extra controversiam est, ap. Eund. *καθεστῶτα νόμον* verti posse vel Receptam legem, vel Constitutam. "*Κατιστάναι*, Constituere: Ion. pro *καθιστάναι*, " a *κατίστημι*, Ion. pro *καθίστημι*. Sic Herod. *Κατίστα ἐς πόλιας δημοκρατίας*, In civitatibus statum " popularem constituit: a th. *κατιστάω* pro *καθιστάω*. " *Καθεστηκὼς*, particip. præt. perf. act. a th. *καθίστημι* s. *καταστάω*, passivam tamen signif. habens, " Constitutus: ut *καθεστηκὼς ἐν συμφορᾷ*, ap. Dem. " Itidem pro Constitutus accipitur cum ap. Thuc. " *καθεστηκὼς τρόπος* exp. Mos assuetus: idem enim " est ac si dicas Constitutus et confirmatus longo " usu. || Compositus, Sedatus, Constans: h. e. Qui " non movetur, Qui non est in motu. Plut. Camillo, " *Οὔπω καθεστηκότες οὐδ' ἀνειληφότες αὑτοὺς*, Nondum " compositi nec ad se reversi. Philostr. *Καθεστηκότι ἐῴκει.* Itidem ap. Aristoph. (B. 1003.) *καθεστηκὸς πνεῦμα καὶ λεῖον*, Flatus sedatus et lenis. " Et *καθεστηκυῖα ἡλικία* ap. Plat. in Epist. Constans ætas, quæ et Matura dicitur. *Καθειστήκει*, " Constitutus erat; vel etiam Erat: præt. plusquamp. a th. *καθίστημι* s. *καταστάω*. *Κατεστεὼς* " s. *Κατεστὼς*, Ion. pro *καθ.*, Constitutus. *Κατέσταθεν*, Bœotica sync. pro *κατεστάθησαν*, Constituti sunt contra, s. Obstiterunt. Hesiod. Θ. (674.) " *Οἳ τότε Τιτήνεσσι κατέσταθεν ἐν δαῒ λυγρῇ.* *Κατεστέαται*, Ion. ap. Herod. pro *κατέστηνται*, Constituti sunt: a th. act. *καθίστημι* s. *καταστάω*."

[" *Καθίστημι*, Thom. M. 487. Markl. Suppl. 523. Iph. p. 88. ad Charit. 466. 653. 658. Musgr. Hel. 1550. Matth. Anecd. 1, 48. Diod. S. 2, 47. ad Lucian, 1, 257. 2, 152. Brunck. Œd. C. 23. ad Æsch. Pers. 293. Valck. Adoniaz. p. 273. 278. Phœn. p. 352. 734. Ilgen. ad Hymn. 329. Bergler. Alciphr. 103. Abresch. Lectt. Aristæn. 330. Lennep. ad Phal. 16. ad Xen. Eph. 245. Zeun. ad Xen. K. Π. 182. ad Herod. 282. 706. P. Abresch. Paraphr. 308. Paco, Jacobs. Anth. 9, 65. Dionys. H. 2, 1250. 3, 1355. Lobeck. Aj. p. 320. *De tempore*, ad Charit. 452. 500. *De bello*, ad Thuc. 1, 4. Abresch. Diluc. p. 1. Conf. c. *κατακλείω*, ad Diod. S. 2, 457.; cum *κατασκευάζω*, ad 2, 361. *βουλὴν*, ad Dionys. H. 2, 1123. *λόγους*, 1227. Heind. ad Plat. Hipp. 183. *ζόην*, Fischer. Ind. Palæph. v. *Βρῶμα*, Herod. 668. *Καταστῆναι*, ad Charit. 379. I. q. *ὑποστῆναι, ὑφιζάνειν*, Cattier. Gazoph. 80. Sensu latiore, Heyn. Hom. 6, 225. *εἰς τὴν βασιλείαν*, Xen. K. 'A. p. 3. Schn. *ἐς πόλεμον*, etc. ad Diod. S. 1, 351. 2, 77. Fac. ad Paus. 1, 154. Valck. Hipp. p. 182. *αἴτιον*, Bolt Sylv. Cr. 76. *Καταστῆσαι κλαίοντα*, Eur. Andr. 635. *Καθέστηκε*, Paus. 378. (1, 422.) ad Charit. 340. *Καθεστηκὼς*, ad Mœr. 50. Wakef. S. Cr. 1, 46. ad Herod. 584. 601. Casaub. Athen. 1, 71. Lucian. 2, 61. *Οὐ καθεστηκὼς*, Qui non sana mente est, 3, 33. *Γνώμη καθεστηκυῖα*, Valck. Callim. 108. *Τὸ κ.*, Thom. M. 666. ad Charit. 500. Eur. Herc. F. 203. Jacobs. Anth. 9, 137. Boiss. Philostr. 534. 574. 592. *Τούτου καθεστηκότος*, Cum hoc eveniret, Valck. Oratt. 383. *Καθεστηκὸς πνεῦμα*, ad Charit. 269. *βλέμμα*, 336. *Καθεστὼς*, i. q. *ὢν*, Valck. ad Herod. 236. *Ἡλικίᾳ καθεστὼς*, ad Charit. 275. *Νόμοι καθεστῶτες*, Xen. Mem. 1, 2, 9. paulo post *πολιτεία καθεστῶσα*. *Τὰ καθ.*, Toup. Opusc. 1, 200. *Καθίστη*, imper., ad Mœr. 209. *Δυστυχῆ καθεστάναι*, Infelicem esse, Eur. Phœn. 87. *Καταστὰν*, Valck. Hipp. p. 180. De act. et med., Kuster. V. M. 82. ad Diod. S. 2, 35. ad Herod. 383. 693. *Καθίστασθαι*, Boiss. Philostr. 342. Orell. Suppl. ad Nic. p. 47. *ἐκ*, Xen. K. Π. 26. *τοὺς ἄρχοντας*, Mem. 1, 2, 9. Esse, Oriri, ad Charit. 303. 317. Herod. 464. *Καλῶς καθίστασθαι*, cum gen., Musgr. Med. 284. *Καταστήσασθαι ὄργια*, Paus. 3, 77. 81. 88. 110. Lucian. 3, 169. Dionys. H. 1, 156. 2, 1078." Schæf. Mss. " Apud Galen. *ἀνὴρ καθεστώσης ἡλικίας*, Homo plena et confirmata ætate, quod etiam Herod. 7. his verbis signat, *Ἐπιλεξάμενος ἄνδρας τε τοὺς κατεστεῶτας τριηκοσίους, καὶ τοῖσι ἐτύγχανον παῖδες ἐόντες.* Polyb. 4, 32. *Ἐν ἡλικίᾳ ὄντας μέσῃ τε καὶ καθεστηκυίᾳ.* *Καθίσταμαι, παρασκευάζομαι*, Thuc. 1, (125.) *Καθισταμένοις ὧν ἔδει ἐνιαυτὸς οὐ διετρίβη*, Dum necessaria apparabant." Brunck. Mss.]

" *Καθιστάνω*, ET *Καθιστάω*, i. q. *καθίστημι*, Constituo. Cum *εἰς* redditur Conjicio in: ut ap. Chrysost.

" de Officio Episcopi, Καθιστᾷν σε εἰς ἀπολογίας ἀνά- " γκην. Ponitur etiam pro ἀποκαθιστᾷν, Constituere " aliquo in loco, h. e. Salvum et incolumem constituere " aut constituendum suscipere : quod et καθιστάναι. " Act. Apost. 17, (15.) Οἱ δὲ καθιστῶντες τὸν Παῦλον " ἤγαγον αὐτὸν ἕως Ἀθηνῶν, Qui vero Paulum susce- " perant tuto loco constituendum, deduxerunt eum " Athenas usque." [" Diod. S. 2, 28. 329. 374. Phalar. 38. Thom. M. 221. ad Dionys. H. 2, 986. Valck. Hipp. p. 252. ad Herod. 508." Schæf. Mss.] " Καθεστηκότως, Composite, Animo composito et " moderato. Ex Aristot. Polit. l. 8." [Hippocr. 1243.] " Καθεστήκω, Consto, Persto, Constanter " permaneo : s. Firmus sto et ita ut non commovear. " Quomodo e Thuc. affertur, Πάντων δὲ δεινότατον " εἰ βέβαιον μηδὲν καθεστήξει ὧν ἂν δόξῃ πέρι. Et ex " Soph. (Aj. 1074.) ἔνθα μὴ καθεστήκει." [* Κατα-στατέον, Plato de LL. 6. p. 759.]

Κατάστασις, ἡ, Constitutio, et collocatio cujusque rei in suam sedem, Gorr. e Gal. 3. εἰς τὸ Περὶ Ἀγμῶν. || Exp. Constitutio, in alia etiam signif.: κ. τῶν ἀρχόντων, Aristot. Polit. ea signif., qua καθιστάναι τὰς ἀρχὰς idem Aristot. dicit, i. e. Constituere s. Creare. Sic exp. etiam ap. Polyb. (3, 88, 7.) Μετὰ τὴν κ. θύσας τοῖς θεοῖς, Inito magistratu. Nisi forte sit Post constitutam remp. || Constitutio, sed in alia præterea signif., ut cum Constituere remp. dicimus: κ. τῆς πολιτείας, Plato. Et ap. Polyb. Τοιαύτης ἔτυχε διορθώσεως καὶ κ. ubi Bud. esse dicit Compositionem et rerum constitutionem in meliorem statum. Dicitur etiam de Constitutione judicii ap. Harpocr. v. Εἰσαγγελία : Πρὸς τὴν βουλὴν ἢ δῆμον ἡ πρώτη κατάστασις ἔστω. Bud. || Constitutio in pass. signif.: interdum et Status : ut cum dicitur de Constitutione corporis humani, aëris, et similium. Diosc. Præf. l. 7. Φασὶ γίνεσθαι τρεῖς κ. ἀνθρωπίνοις σώμασι. Gal. Ἐπὶ μὲν τῶν τοιούτων διαθέσεων ἡ νεκρώδης ἐν τῷ προσώπῳ κ. ἐν τάχει γίνεται, ῥὶς ὀξεῖα, ὀφθαλμοὶ κοῖλοι, Bud. interpr. Constitutionem corporis et habitum. Idem, Ὅστις εὔχυμος φύσει, εἰς χωρίον ὑγρὸν καὶ θερμὸν ἐν ἦρι μετέλθοι, κ. οὔσης θερμῆς καὶ ὑγρᾶς. Idem, Κατὰ διαφερούσας ὥρας καὶ κ., Diversis temporibus anni et temporis qualitatibus. Idem alibi, Καλῶ δὲ κ. τὴν τοῦ περιέχοντος ἡμᾶς ἀέρος κρᾶσιν, ἐν ᾗ καὶ ὥρα καὶ χώρα περιείληπται, Bud. Temperaturam aëris, Qualitatem cœli : item e Celso Qualitatem cœli, Tempestatem et Habitum tempestatis. Et ap. Hippocr. 3 Aphor. τῶν ὡρέων κ., item, τοῦ ἀέρος κ. καὶ ἀγωγὴ, Cœli habitus, ut e Colum. interpr. VV. LL. Cœli affectio vel conditio, ut e Cic. At Gorr. κατάστασιν in aëre esse dicit τὴν παρὰ φύσιν ἐν τῷ περιέχοντι κρᾶσιν, Temperiem aëris præter naturam ; quæ enim secundum naturam est, ὥραν dici, i. e. Anni tempus : ejusque, sc. τῆς ὥρας, quatuor esse differentias propriis temperamentis et nominibus designatas, ver, æstatem, autumnum, hyemem : in quæ si aliqua præter naturam temperies inciderit, eam non jam ὥραν, sed κ. proprie nuncupari. Et ap. Lucian. κ. εὐδίας, Serenitatis temperies, (1, 180.) Μετὰ μικρὸν δὲ θαυμαστή τις κ. εὐδίας ἐγένετο. Et ap. Alex. Aphr. λοιμικὴ κ., Pestilens aëris constitutio, Gal. ἡ τῆς διαίτης, Victus ratio. Pro Statu etiam accipitur, ut dixi, atque sic exponi quidam e præcedentibus etiam ll. possunt. Herod. 2, (173.) Ἐχρᾶτο δὲ καταστάσει πρηγμάτων τοιῇδε, Hoc rerum statu utebatur, i. e. Hæc erat ratio vitæ ipsius. Sic ap. Polyb. 2, (71, 2.) Τὴν ὑπάρχουσαν περὶ Μακεδόνας τότε καὶ τοὺς Ἕλληνας κ., Quo in statu tunc fuerint res Macedonum et Græcorum. Hæc Cam. Dicitur etiam de reip. statu : Isocr. (Nic. 13.) Διαφυλάττετε τὴν παροῦσαν κ., καὶ μηδεμιᾶς ἐπιθυμεῖτε μεταβολῆς: Paneg. (33.) Τίς γὰρ ἂν τοιαύτης κ. ἐπιθυμήσειε ; Item Status, de ipsa standi actione, aut loco, in quo consistitur. Soph. Aj. (1247.) Κατάστασις γένοιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου, Nullæ leges possint consistere, Polyb. (2, 68, 9.) Τὴν κ. ἐλάμβανον, Locum ceperunt. Cam. || In morbis vero Gorr. κατάστασιν vocari tradit Quandam veluti formam morborum, secundum quam e tantis et talibus constituitur universalibus temporibus, s. qualemcunque e totius morbi temporibus compositionem, quemadmodum Gal. docuit l. 1. τῶν Κριτέων: hanc autem non aliud esse quam totius morbi durationem circumscriptam temporibus quatuor, quæ totius morbi tempora s. universalia a Medicis appellantur. Ab Hipp. quoque κατάστασιν vocari Omnem cujusque rei formam, idem Gorr. tradit e Gal. Comm. 3. in Epidem. || In Plut. Τῇ τε κ. τοῦ προσώπου καὶ τῷ σχολαίῳ τοῦ βαδίσματος γενναῖόν τι ἐνιδὼν, Bud. interpr. Constantiam : videtur certe i. esse q. κατάστημα. || Sedatio, Aristot. Rhet. Ἔστω δὴ πράϋνσις, κ. καὶ ἠρέμησις ὀργῆς. || Pecunia, quæ iis ex ærario persolvebatur, qui in equitum ordinem assumebantur, Stipendium equestre, Cam. Harpocr. : ἀργύριον id esse dicit, ὅπερ οἱ κατασταθέντες ἱππεῖς ἐλάμβανον ἐκ τοῦ δημοσίου ἐπὶ τῇ καταστάσει, quod ἀπεδίδοτο ὑπὸ τῶν ἱππευσάντων, ὅταν ἀντ' αὐτῶν ἕτεροι καθίσταντο· ἀπῄτουν δὲ οἱ φύλαρχοι. Exemplum autem hoc citat e Lys. (574.) Ψηφίσασθαι τοὺς φυλάρχους ἐπενεγκεῖν [ἀπενεγκεῖν] τοὺς ἱππεύσαντας, ἵνα τὰς καταστάσεις ἀναπράξηται [ἀναπράττητε] παρ' αὐτῶν. Citat etiam ex Eupolide l. : Cam. interpr. Constitutum stipendium in Lys. (574.) Οὔτε κατάστασιν παραλαβόντα. || Apud Rhett. Exhibitio, Cam. ex Orat. πρὸς Νικόστρ. || Δαιμόνων κ., Fortuna divina, Cam. ex Eur. Phœn. (1281.) || Apud Theophr. legitur etiam (C. Pl. 3, 7, 5.) κατάστασις τῶν δένδρων καὶ θεραπεία : quod idem esse putatur cum σχηματισμὸς καὶ ἀναγωγή. [Hippocr. Epidem. 111. Gal. 9, 254. " Ad Charit. 466. Musgr. Rhes. 111. Jacobs. Anim. 39. 204. Diod. S. 1, 398. 2, 354. Boiss. Philostr. 342. Eur. Hippol. p. 303. Phœn. p. 92. 428. Valck. Plut. Mor. 1, 12. Toup. Opusc. 1, 264. Herod. 688. 695." Schæf. Mss. Consessus, Concilium, Concio, Herod. 3, 46. 8, 141. 9, 9. Νυκτὸς ἐνκαταστάσει, Auctor Rhesi 111.]

[* " Καταστασία, Constitutio, Ordinatio, i. q. κατάστασις, Tob. 4, 13. ubi pro οὐ καταστασία, quod legitur in Compl., reliqui libri habent ἀκαταστασία, quod eodem redit." Schleusn. Lex. V. T.]

Καταστάτης, Instaurator, Soph. El. (72.) ἀρχέπλουτον καὶ καταστάτην δόμων, de Oreste, i. e. εὐτρεπιστὴν, Schol.

Καταστατικὸς, Certo statu præditus, Bud. || Sedandi vim habens, Plut. Lycurgo (4.) de carminibus et rhythmis, quibus utebantur Lacones, Πολὺ τὸ κόσμιον ἐχόντων καὶ καταστατικὸν, ὧν ἀκροώμενοι κατεπραΰνοντο λεληθότως τὰ ἤθη. [* " Καταστατὸν, ad Mœr. 142." Schæf. Mss. Schol. Theocr. 9, 21. "Αμυλον δὲ λέγεται τὸ κοινῶς λεγόμενον καταστατόν· ὅπερ ἐστὶ τὸ γαλακτῶδες τοῦ σίτου βεβρεγμένου καὶ σεσημένου καὶ ἀποπεπιεσμένου, εἶτα τῷ ἡλίῳ ξηραινόμενον.]

Ἀκατάστατος, ὁ, ἡ, Incompositus, Confusus, Certo in loco s. statu non collocatus, Non sedatus, Tumultuans, Plut. de Def. Orac. Ἐμπαθῆ καὶ ἀ., Perturbationis tumultuationisque plenum : [9, 73. Hippocr. 149. οὖρα.] Ἀκαταστάτως, Incomposite, Confuse, Cum res certo loco constituta aut sedata non est, Isocr. ad Euthyn. (7.) Ἀ. ἐχόντων τῶν ἐν τῇ πόλει. Et ap. Gal. Πλανῆται πυρετοὶ, οἱ μὴ * ὡρισμένως, ἀλλὰ ἀ. γινόμενοι, In certis vicibus. Ἀκαταστασία, ἡ, Tumultuatio, Agitatio, qua res in quiete aliqua consistere non potest, 1 Cor. 14, (33.) Οὐ γάρ ἐστιν ἀκαταστασίας ὁ θεὸς, ἀλλ' εἰρήνης: 2 Cor. 12, (20.) Καταλαλιαὶ, ψιθυρισμοὶ, φυσιώσεις, ἀ. Camerario Ordinis turbatio et turbulentia. [Diog. L. 7, 110. Prov. 26, 28. * Ἀκαταστατέω, Arrian. in Epict. 2, 1. Pallad. de Brachm. p. 25. Schleusn. Lex. in V. T.] Δυσκατάστατος, Sedatu difficilis, Xen. K. Π. 5. ταραχή: (5, 3, 16.) Καὶ τὸ ταραχθῆναι δ' ἐν νυκτὶ, πολὺ μεῖζόν ἐστι πρᾶγμα ἢ ἐν τῇ ἡμέρᾳ, καὶ δυσκαταστατώτερον. Εὐκατάστατος, Bene constitutus, compositus, Sedatus, Stabilis, [" Tzetz. Ch. 3, 264." Elberling. Mss.] Νεοκατάστατος, Nuper constitutus, fundatus : πόλις, J. Poll., ἄνθρωποι, Thuc. 3, (93.) Novi coloni, Qui recens in aliqua sede collocati fuerunt.

" Καταστατῆρας, Hes. esse dicit * ἀποπεμπτήρια, " sicut sc. κατάστησον dici solet pro ἀπόπεμψον, vel " * καταπαυστήρια, κατάστασιν ἔχοντα, καθεσταμένα, " ἀπόπεμπτα. Perperam vero ap. eum scriptum esse " καταστῆρας, patet tum e serie alphabetica, tum ex " ipsa expos."

Κατάστημα, τὸ, Constitutio, Status, Diosc. 6. τὸ κατὰ φύσιν, Naturalis constitutio et habitus corporis, 1. αἴθριον, Serena cœli constitutio s. temperies, Αἰθρίου γὰρ ὄντος τοῦ κ. συλλέγειν δεῖ τὰ φάρμακα. Et κατάστημα ἀέρος νεφελῶδες. Et σαρκὸς εὐσταθὲς κατάστημα, Stabilis corporis habitus, Bud. e Gell. Sic κατάστασις supra. Item, Constantia, et habitus vultusque hominis compositæ mentis nec conturbatæ. [" Notandum Constantiæ notionem non inesse huic vocabulo, sed simpl. Vultum habitumque signif. Sic Athen. 38. 219. Sic et ap. Simpl. in Epict. Enchir. 415. 444. valet i. q. τὸ πρόσωπον ap. Epict. Diss. 1, 25, 31. 3, 5, 6. nec aliter usus est Plut. in loco ab H. Steph. citato." Schw. Mss.] Bud. e Plut. Marcello (23.) Οὔτε θυμῷ πρὸς τοὺς Συρακουσίους τοῦ συνήθους μεταβαλὼν κ., ἀλλὰ πρᾴως πάνυ καὶ κοσμίως τὸ τῆς δίκης τέλος ἐκδεχόμενος. Idem Bud. interpr. Constantem mentis hilaritatem in Bas. de Vita Solit. Τὸ γὰρ ἱλαρὸν καὶ ἄλυπον τῆς ψυχῆς κ. αἱ τῶν ὕμνων παρηγορίαι χαρίζονται. Exp. ab Eod. Æquabilitas. || Κ. pro σχῆμα et καταστολή, Chrys. ad Tim. 101. Et καταστήματα ead., quæ τὰ περιβόλαια, ap. Œcumen., Bud. || Κ., τὸ οἷον * καταστήριγμα καὶ * ἀπόσκεμμα, Quædam veluti confirmatio et animadversio, ap. Hippocr. Epidem. 2. Gorr. e Gal. Lex. Hipp. [" Ad Charit. 581. Musgr. Rhes. 111. Jacobs. Anim. 223. Boiss. Philostr. 560. Ammon. 66. Casaub. ad Athen. 55." Schæf. Mss. Polyæn. 5, 12, 3. Catastema, Veget. Mulom. 1, 17.] Καταστηματικὸς, Sedatus et qui nullo motu agitatur, Plut. T. Gracch. (2.) Βλέμματι καὶ κινήματι πρᾷος καὶ κ., Diog. L. 2, (87.) p. 102. Τὴν κ. ἡδονὴν τὴν ἐπ' ἀναιρέσει ἀλγηδόνων καὶ οἷον ἀοχλησίαν. [" Jambl. V. P. 239. Kiessl., Bergler. Alciphr. 412." Schæf. Mss.]

Ἀντικαθίστημι, Contra statuo, Adversus aliquem statuo s. constituo, Oppono: unde pass. Ἀντικαθίσταμαι capitur pro Obsisto, Sto contra, quasi Contra s. Adversus statuor. Xen. (Ἱππαρχ. 7, 5.) Πρὸς μὲν γὰρ τὸ παρὸν στράτευμα διακινδυνεύων, ᾧ μηδὲ ὅλη ἡ πόλις θέλοι ἀντικαθίστασθαι, Thuc. 3. Καὶ τῆς ἀντικαθισταμένης πόλεως τὸ πλῆθος σύμμαχον ἔχοντες, i. e. ἐναντιουμένης. Apud Eund. vero 7, (39.) Ἀντικαταστάντες ταῖς ναυσὶ, Schol. exp. πλησιάζοντες ἀλλήλοις διὰ τῆς πλεύσεως. || Substituo, quasi Statuo pro alio, Sufficio in locum alterius: ἀντικαταστῆσαι, Plut. In locum demortui substituere, Bud. Itidem in pass. Ἀντικαθίσταμαι, Substituor: ἀντικαθιστάμενοι, inquit Idem, sunt Sublecti, i. e. De mortuorum loco lecti: sicut προσκαταλεγόμενοι, Allecti, i. e. Numero additi. [" Democr. ap. Dionys. Alex. in Routhii Reliqq. SS. 4, 366." Boiss. Mss. " Diod. S. 2, 304. 354. Dionys. H. 2, 1062. Adversarius sum, Diod. S. 2, 645. Ἀντικαθίσταμαι, ad Dionys. H. 1, 304." Schæf. Mss. * Ἀντικατάστασις, Gl. Restitutio, Refectio, Redhibitio, Dimicatio. Joseph. Antt. 16, 2, 5.]

Ἀποκαθίστημι, Restituo, Reddo. Apud Dem. (256.) e psephismate Byzantiorum, Καὶ ἀποκατέστασε τὰν πάτριον πολιτείαν καὶ τὼς νόμως, Polyb. 4, (6, 5.) Ὁ γὰρ βασιλεὺς Ἀντίγονος—Ὀρχομενὸν κατὰ κράτος ἑλὼν, οὐκ ἀποκατέστησε τοῖς Ἀχαιοῖς, ἀλλὰ σφετερισάμενος κατεῖχε. || Restituo, i. e. In locum pristinum repono, Athen. (606.) de delphino, Καὶ ἀναλαμβάνων ἐπὶ τὰ νῶτα ἔφερεν ἐπὶ πλεῖστον νηχόμενος, καὶ πάλιν ἀποκαθίστα εἰς τὴν γῆν. || Restituo in pristinum statum, Herodian. (2, 6, 17.) Τὰς ἐκείνου εἰκόνας ἀποκαταστήσαντες. Observandum est autem in l. illo Athen. præt. imperf. ἀποκαθίστα a th. Ἀποκαθιστάω, quo utitur et Aristot. in Metaphys. Invenitur etiam th. Ἀποκαθιστάνω, et infin. ἀποκαθιστάνειν. || Restituo sanitati, Sano, Diosc. 4. Ἐχιοδήκτους ἀποκαθίστησι, 1. Ἀποκαθίστησι δασυσμοὺς φωνῆς. Est autem affinis hæc signif. proxime præcedenti; nam quem sanitati restituimus, eum in pristinum statum restituere dici possumus. || Pro καθίστημι, Efficio, Reddo, Lucian. (3, 595.) Καί σε στρατηγέτην ἀκαταμάχητον ἀποκατέστησα, Te effecissem vel reddidissem invictum imperatorem. || Contr. τῷ καθίστημι, Dissolvo, διαλύω, ap. Aristot., Bud. || Ἀποκαταστῆναι, neutra signif. pro καταστῆναι, Considere, Subsidere, ut aqua turbulenta, Diosc. || Pass. est Ἀποκαθίσταμαι, et pass. signif. habens: pro Restituor, Reddor. Apud Theophr. H. Pl. 7. τὸ ἐξιστάμενον dicitur ἀποκαθίστασθαι, Reddi sibi, quod ad naturam suam redit, Bud. subjungens hæc ejus verba (H. Pl. 8, 7, 4.) Ἂν δὲ ἐπικείρωσιν ἅπαξ μόνον, ἐξίστασθαι τὸν πυρὸν, καὶ γίνεσθαι μακρὸν,—ὃν καλοῦσι καμακίαν, καὶ οὐκ ἀποκαθίστασθαι πάλιν σπειρόμενον. Secundum quam Bud. interpr., ἀποκαθίστασθαι sine adjunctione i. valet q. ἀποκαθίστασθαι πρὸς τὴν φύσιν, quod alibi ab eod. Theophr. usurpatur. || Ἀποκαθίστασθαι dicitur a Plut. quod est τεταραγμένον, (8, 232.) Μικτὴν τινα φέρεσθαι καὶ τεταραγμένην κίνησιν, καὶ πολλῷ πάνυ χρόνῳ καὶ μόλις ἀποκαθισταμένην. Sic aqua turbulenta a Diosc. dicitur ἀποκαταστῆναι, ut paulo ante annotatum est. || Ἀποκαθίσταμαι, Redigor, Evado, Theophr. H. Pl. 4, (14, 5.) Τῶν δὲ σκωλήκων τῶν ἐν ταῖς συκαῖς οἱ μὲν ἐξ αὐτῶν γίνονται, οἱ δὲ ἐντίκτονται ὑπὸ τοῦ καλουμένου κεράστου· πάντες δὲ εἰς κεράστην ἀποκαθίστανται: Rediguntur; Conformantur, Bud. Figurantur, Gaza. [Hippocr. Aph. 1258. " Thom. M. 93. 812. ad Diod. S. 1, 37. 73. 89. 270. 456. 714. Argum. Aristoph. Lys. Brunck. Soph. 3, 410. Callim. 1, 474. Apoll. Dysc. 61. Teuch. Valck. Phœn. p. 159. Jacobs. Exerc. 2, 157. 203. Plut. de S. N. V. 87. De augm., Diod. S. 2, 554. 570. Reddo debitum, Toup. Opusc. 1, 362. Ἀποκαταστὰς πρός τινα, Conversus ad aliquem, Argum. Aristoph. Nub. * Ἀποκαθιστάω, Ruhnk. ad Timæi Lex. 8. Valck. ad Ammon. 87. Diod. S. 2, 367. * Ἀποκαθιστάνω, 2, 300." Schæf. Mss.]

Ἀποκατάστασις, ἡ, Restitutio, Redditio, Restitutio in pristinam formam, statum, Greg. de Baptismo, Καὶ ταῦτα, οὐκ οὔσης δευτέρας γεννήσεως, οὐδὲ ἀναπλάσεως, οὐδ' εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀποκαταστάσεως, Natalium restitutionis. Idem, Μετὰ τὴν τοῦ σωτῆρος ἀ., Post resurrectionem. Ad verbum, Post restitutionem Servatoris, i. e. Post servatorem vitæ restitutum s. redditum. || Circuitus solis et lunæ et aliorum errantium, anno vertente in eod. signo, Bud. Plut. Cæsare (59.) de fastis loquens, Ὃν (μῆνα) Νομᾶς ὁ βασιλεὺς πρῶτος ἐμβαλεῖν λέγεται, μικρὰν καὶ διατείνουσαν οὐ πόρρω βοήθειαν ἐξευρὼν τῆς περὶ τὰς ἀ. πλημμελείας. Cui l. Plut. subjungit Bud. hunc Colum. 4. Tempus, quo sol in eand. partem signiferi per eosd. numeros redit, per quos cursus sui principium ceperat, ἀ. vocant studiosi rerum cœlestium. Dicitur et ἀ. περιοδικὴ a Dionys. Areop. Καὶ τῆς τῶν δύο φωστήρων, οὓς τὰ λόγια καλεῖ μεγάλους, ἀπὸ τῶν αὐτῶν εἰς τὰ αὐτὰ περιοδικῆς ἀποκαταστάσεως. Ejus autem Schol. hæc alibi annotat, κατάστασίς ἐστιν ἀπὸ σημείου τινὸς ἐπὶ τὸ αὐτὸ σημεῖον * ἐπαναδρομή· οἷον ὁ ἥλιος δι' ἐνιαυτοῦ περιπολεῖ τοὺς ιβ οἴκους, ἀπὸ τοῦ λεγομένου κριοῦ ἐπὶ τὸν αὐτὸν κριὸν διερχόμενος. A quibusdam exp. Anniversarius reditus in idem signum. Cum enim sol et luna in idem signum redeunt, tum velut in pristinum locum restituuntur et reponuntur. Diximus autem ἀποκαθιστάναι inter cetera signif. In locum pristinum reponere s. restituere. At Serv. longe aliter videtur accepisse: nisi forte ea perperam a librariis pro alia posita est, cum sic scribit in Virg. Ecl. 4. Videtur tamen h. l. dictus per ἀ., i. e. per Omnium rerum volubilitatem, e siderum ratione venientem, ut diximus supra. || Hesychio exp. τελειώσεις. Reperitur etiam alia exp. incerti Auctoris, τέλος τῆς καταστάσεως. Et quidam putant Act. 3, (21.) ubi dicitur Ἄχρι χρόνων ἀποκαταστάσεως, signif. τελειώσεως. [" Gal. de Sect. Opt. 30." Gataker. Mss. Jambl. V. P. 404. τῆς διανοίας. Aret. 9. c. " Dionys. H. 4, 2001. Diod. S. 1, 159. 2, 595. Ammon. 22. Thom. M. 93. ad Lucian. 1, 402. * Ἀποκαταστατέω, Heyn. Hom. 7, 154. * Ἀποκαταστατικὸς, Reiz. Belg. Gr. 631." Schæf. Mss. Synes. 127. Nicomach. 2, 17. p. 131. * Δυσαποκαθίστατος, M. Anton. 11, 8. * Δυσαποκατάστατος, Gal. 2, 397. 399. * Δυσαποκατάστασις, Erotian. in Hippocr. v. Δυσθεσίη, Lobeck. Phryn. Ecl. 501. * Συναποκατάστασις, Schol. Plat. p. 123.]

Ἐγκαθίστημι, Colloco, Isocr. φρουρὰς μείζους ἢ νῦν ἐν αὐταῖς ἐγκαταστήσας. Sic Plut. Καὶ ἐκκρούσας τὴν

τοῦ Σελεύκου φρουρὰν, καὶ κρατήσας, ἰδίους ἐγκατέστησεν ἑπτακισχιλίους ἄνδρας. || Constituo, i. q. καθίστημι, s. potius Constituo in, Thuc. 1, (4.) Κάρας ἐξελάσας, καὶ τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας ἡγεμόνας ἐγκαταστήσας, Et suos filios duces s. principes constituens: (122.) Τύραννον δὲ ἐῶμεν ἐγκαθιστάναι πόλιν, τοὺς δ' ἐν μιᾷ μονάρχους ἀξιοῦμεν καταλύειν, Tyrannum sinimus constitui in civitate. [" Markl. Iph. p. 350. Eur. Hipp. p. 2. Valck." Schæf. Mss.] Ἐπικαθίστημι, Substituo, Sufficio, Polyb. 2, (19, 8.) Ἐν δὲ τῇ μάχῃ ταύτῃ Λευκίου τοῦ στρατηγοῦ τελευτήσαντος, Μάνιον ἐπικατέστησαν τὸν Κόριον: (2, 11.) p. 22. Ἔδοξε τοῖς Αἰτωλοῖς, ὃς ἂν ἐπικατασταθεὶς στρατηγὸς κρατήσῃ τῆς πόλεως, κοινὴν ποιεῖν τῷ προϋπάρχοντι καὶ τὴν οἰκονομίαν τῶν λαφύρων, Substitutus, Suffectus, Successor magistratus, Bud. Apud Plat. autem in Tim. ἐπικαθιστάναι προφητῶν γένος ἐπὶ ταῖς ἐνθέοις μαντείαις, Prophetarum genus præesse vaticiniis, VV. LL. [Thuc. 4, 130.] Παρακαθίστημι, Juxta colloco s. appono, Dem. Παρακαταστήσας τινὰ τῶν οἰκετῶν φυλάττειν, Apponens custodem, asservatorem. Idem, Παρακατέστησε φυλακήν. Lucian. (1, 531.) Τὸν ἀετὸν αὐτῷ παρακαταστήσας τὸ ἧπαρ ὁσημέραι κολάψοντα, Plut. Ὃν ἀνθ' ἑαυτοῦ τῷ ἀδελφῷ Λευκίῳ παρακατέστησεν, Consiliarium et quasi consortem imperii apposuit, h. e. sub persona legati, quasi custodem et moderatorem, Bud. Altrinsecus colloco, ἐξ ἐναντίας καὶ παρακειμένως καθίστημι, Bud. p. 683. ex Isocr. [2 Macc. 12, 3. Cod. Alex., al. παρίστημι. " Plut. Mor. 1, 784. Diod. S. 2, 111." Schæf. Mss.] " Παρακατάστασις, affertur " pro παρακαταβολὴ, Depositum." [Lex. Rhet. in Bekkeri Anecd. Gr. 1, 290.] Προκαθίστημι, Prius constituo s. colloco, Thuc. 2, (2.) Ῥᾷον ἔλαθον εἰσελθόντες φυλακῆς οὐ προκαθεστηκυίας, Nulla præposita custodia, Cum nulli ibi custodes ante ipsos collocati fuissent. Exp. etiam Præparo. Προκατάστασις, ἡ, Hermog. de Invent. 1. Narrationis præparatio, ἡ προδιήγησις, VV. LL. [Schol. Soph. Aj. 1286. El. 555. Antig. 694. Schol. Lycophr. 14. Dionys. H. 2, 76. * Προκαταστατικὸς, Schol. Eur. Phœn. 88.] " Προσκαθίστημι, Insuper constituo." [In potestatem redigo, Jud. 14, 11. Προσκατέστησαν αὐτοῦ ἑτέρους sec. Alex. Ald. et Compl.: Diod. S. 374. Dio Cass. 445. Suid.] Συγκαθίστημι, Una constituo, Confirmo, Thuc. 4, (107.) Παρὼν δὲ καὶ Περδίκκας εὐθὺς μετὰ τὴν ἅλωσιν, ξυγκαθίστη ταῦτα, i. e. συνεβεβαίου, Schol. Polyb. 16. Τῶν μὲν τοῦ Φιλίππου τῶν νεῶν τὸ πλῆθος τὸ συγκαταστὰν εἰς τὸν ἀγῶνα, Navium numerus prælio aptarum, Bayf. " Συγκατάστασις, " Conflictus, Dimicatio: ut, Τοῖς ἐκ τῆς σ. ἡττη- " θέντας, Polyb." [4, 8. τὰς τῶν θηρίων σ.] Ὑποκαθίστημι, Substituo, Sufficio, i. q. ἐπικαθίστημι, Herodian. (8, 8, 3.) Καὶ ἐφεδρεύειν αὐτοῖς ὑπώπτευον, εἴ τινι δόλῳ ἀποζωσθεῖεν, ἐκεῖνοι [ἐκεῖνο,] καὶ ἅτε παρόντες ῥᾳδίως ὑποκατασταῖεν, Si ipsi dolo quodam exauctorarentur, ne illi præsentes protinus substituerentur, Bud. [* Ὑποκατάστασις, ἡ, Gl. Substitutio, Pand.] Ὑποκατάστατος, ὁ, ἡ, Substitutus. Bud. e Pand. Ἀνθυποκαθίστημι, In locum alicujus substituo, Loco alicujus subrogo. Unde ἀνθυποκατασταθεὶς ap. Plut. In locum demortui vel abeuntis magistratu suffectus.

Μεθίστημι, Statuo aliud pro alio, Aristot. Eth. 5. Στασιάζουσιν ὅπως ἐκ τῆς καθεστηκυίας πολιτείας ἄλλην μεταστήσωσι, Bud. Huc autem pertinere videtur μεθιστάναι πόλιν, Thuc. Sed generalius pro Muto accipi sciendum est, ut qui aliud pro alio statuit, mutationem facit, Aristot. Οὐ γὰρ ῥᾴδιον τὰ ἐκ παλαιοῦ τῆς ἤθεσι κατειλημμένα μεταστῆσαι, Plut. de Def. Orac. Καὶ τὰ σύμπαντα μεθιστάντας, καὶ τὴν μαθηματικὴν ἄρδην ἀναιροῦντας. Antiph. (740.) Γνώμην ἐξ ὀργῆς μεταστῆσαι, [—ήσειν,] Conceptam ab ira sententiam mutare, Bud. Affertur et cum gen. Attico, ex Aristoph. (Ἱππ. 398.) μεθίστημι τοῦ χρώματος, pro Muto colorem. A Plat. accipi pro Muto et degenerare facio, Bud. || Et quoniam locum mutare facit, qui ex uno loco in alium transfert, s. traducit, submovet, expellit, sic etiam accipitur μεθίστημι, Paus. (Cor. 9, 1.) Ἐς Ἐπικλείδαν τὸν ἀδελφὸν μετέστησε τὴν ἀρχὴν, Transtulit imperium. Greg. de Juliano invadente imperium, Ὡς μεταστήσων εἰς ἑαυτὸν ἅπαν τὸ κράτος. Apud Xen. tamen (Ἑλλ. 2, 2, 3.) Ἐτεόνικον, ὃς τὰ ἐκεῖ πάντα πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους μετέστησεν, Bud. μετέστησεν exp. non simpliciter Transtulit, sed In ditionem et imperium subegit et subjugavit. Synes. Ἄγων καὶ μεθιστὰς οὐχ ᾗ λυσιτελέστερον ἦν, ἀλλ' ᾗ κερδαλεώτερον, Ducens et traducens, Greg. Καὶ πολλοὺς ἀπὸ τῆς πλάνης μεταστήσας εἰς σωτηρίαν. Apud Plat. cum ἀντὶ in Epist. Τὴν ἀρχὴν ἀντὶ τυραννίδος εἰς βασιλείαν μεταστῆσαι, ubi tamen non solum Traducere, sed et Mutare vertitur. At pro Summoveo, Expello, Facessere jubeo: μεθίστημί τινα τῆς καθέδρας: sed frequentius etiam sine gen., et quidem in aor. med. interdum: Thuc. 5, (111.) Εἰ μὴ μεταστησάμενοι ἔτι ἡμᾶς, ἄλλο τι τῶνδε σωφρονέστερον γνώσεσθε. Æschin. (72, 2.) Καὶ τοὺς μὲν ἐναγεῖς μετεστήσαντο, τοὺς δὲ δι' εὐσέβειαν φυγόντας κατήγαγον, Lucian. (2, 259.) Μεταστησάμενος ἅπαντας, ἐδικαιολογεῖτο πρός με. Nonnunquam vero magis peculiarem signif. habet, sc. pro In exilium mitto, ad quam signif. Summoveo quoque et Expello alicubi restringuntur, ap. Plut. Aristide. E Chrys. etiam affertur pro ead. signif. Πρὸς τὴν ὑπερορίαν μεταστῆσαι. Apud Isocr. autem Bud. exp. Migrare cogo. || Dimoveo, Retraho, Revoco, Greg. Ὃν καὶ χαλεπὸν μεταστῆσαι κακίας. In quodam autem Thuc. l. μεθιστάναι legisse mihi videor pro Dimovere de sententia, quod potius Deducere dicitur. || Μεθίστημι ἄγαλμα φόνου, ex Eur. (Iph. T. 1177.) pro Arceo, Prohibeo statuam a cæde, VV. LL.

Μετέστην ET Μεθέστηκα, vide in Μεθίσταμαι.

Μεθίσταμαι, Statuor pro alio, Mutor, Aristoph. (Πλ. 365.) Ὡς πολὺ μεθέστηχ' ὧν πρότερον εἶχεν τρόπων, Plato, Λοιπὸς δὴ ὁ τυραννικὸς ἀνὴρ σκέψασθαι πῶς τε μεθίσταται ἐκ δημοκρατικοῦ. Ex Herod. affertur μεθίστασθαι et pro Mutari animo, i. e. Mutare sententiam. Pro Degenero autem sicut ἐξίσταμαι, mutantur autem quæ degenerant, Bud. e Polyb. (6, 9, 7.) profert, Μεθίσταται δ' εἰς βίαν καὶ χειροκρατίαν ἡ δημοκρατία. Μεθίσταμαι, Transferor, Traducor, Plut. Apophth. Μετέστησαν εἰς δουλείαν, ubi tamen redditur et aliis verbis. Interdum Summoveor, Amoveor: Luc. 16, 4. Ἵνα ὅταν μετασταθῶ τῆς οἰκονομίας, Amotus fuero, ut vetus quoque Interpres reddidit. Sic ap. Æschin. μεθίστασθαι Bud. vertit Summoveri: (77, 19.) Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἔξω τῆς ἄρκτου καὶ τῆς οἰκουμένης ὀλίγου δεῖν μεθειστήκει. Sæpe autem redditur verbo neutro, Migro, Facesso, Secedo, Bud. ex Athen. 215. Sic μεθίστασθαι εἰς ἕτερον τόπον, Plato, Migrare. Et cum ἀπὸ vel ἐκ habentibus suum gen.: Ἐκ γὰρ ξυνέδρου καὶ τυραννικοῦ κύκλου Κάλχας μεταστὰς, Soph. (Aj. 749.) Digressus, Cum recessisset. Sic, μεταστῆναι ἐκ τῆς χώρας, πατρίδος, Migrare e regione, patria, Demigrare. Et sine præp. ap. Eur. (Alc. 21.) μεταστῆναι βίου, Migrare e vita: sed interdum μεθίσταμαι sine adjectione etiam, utramque harum signiff. habet: et quidem in partic. præsertim: dicuntur enim μεθίστασθαι exules, qui migrant e patria, et solum vertunt: unde Ἐπ' ἀκουσίῳ φόνῳ μεθεστηκότες, Dem. Et, Ψηφίσασθαι τοῖς μεθεστῶσι κάθοδον, Plut. (Aristide 8.) A quo μεθεστῶτες dicuntur etiam pro μεθεστῶτες τοῦ βίου, Qui migrarunt e vita, Defuncti. Μεθίσταμαι redditur etiam Transeo, Deficio, Plato Epist. Ἐκ τοῦ ψεύδους εἰς τὸν ἀληθῆ λόγον μετάστηθι, Xen. Ἑλλ. 1, (4, 4.) Τὰ χωρία τὰ πρὸς Λακεδαιμονίους μεθεστηκότα, Quæ ad Lacedæmonios defecerant. Qua dixit signif. Chrys. Ἐπὶ τὸν διάβολον μεταστῆναι. Sic et ap. Plut. Demetrio 288. Bud. exp. Deficio, Transitionem facio; sed et Secessionem facio exp. Idem ap. eund. Plut. || Μεθίστασθαι ἐπὶ πόδα, Retrocedere, Se recipere, Cam. e Polyb. || Μεθίσταμαι invenitur et cum genn. diversis a superioribus, ut cum λύπης, φόβου. Exp. autem μεθίστασο λύπης ap. Eur. (Alc. 1122.) Depone mœrorem: μετέστημεν φόβου (Rhes. 295.) Desiimus timere: sed si verbum verbo reddendum sit, crediderim μεθίστασθαι λύπης esse Discedere a mœrore, itidemque μεθίστασθαι φόβου esse Discedere a metu, i. e. Liberari mœrore s. solvi, Liberari metu s. solvi. || Sto inter, Versor vel Sum

inter, Hom.: ἑτάροισι μεθίστατο, Versabatur inter socios. "Μεθεστῶται, οἱ, Qui demigrarunt e vita, "VV. LL. Sed crasso errore pro μεθεστῶτες." ["Ad Charit. 482. Heyn. Hom. 8, 397. Markl. Iph. p. 350. Musgr. Herc. F. 104. Abresch. Æsch. 2, 122. Jacobs. Anim. 39. Brunck. Aristoph. 1, 278. 2, 253. 3, 219. ad Diod. S. 2, 277. 542. ad Dionys. H. 1, 162. Bibl. Crit. 3, 2. p. 24. Coray in Thuc. par Levesque 1, 358. ad Il. N. 745. Wyttenb. Select. 367. ad Lucian. 1, 435. ad Herod. 657. Μεθέστηκα, Kuster. Aristoph. 15. Μεταστῆναι ἐξ ἀνθρώπων, Wessel. ad Diod. S. 1, 24. 284. Med., Diod. S. 1, 711. ad Lucian. 3, 198. Boiss. Philostr. 603. * Μεθιστάνω, ad Mœr. 204. * Μεθιστάω, Diod. S. 2, 301." Schæf. Mss. Μεθέστηκας φρενῶν, Eur. Bacch. 932. cf. 1260. Μεθεστᾶσθαι, pro μεθεστηκέναι, Diod. S. 4, 38. Μεθιστάνω, Phryn. Bekkeri p. 51.] "Μεταστατέον, Sedes "mutandæ, Transmigrandum." ["Ejiciendum, Themist." Wakef. Mss.]

Μετάστασις, ἡ, Mutatio, qua sc. aliud pro alio statuitur, status alicujus rei in alium traducitur, Dem. (21.) Πολλὴν δὴ τὴν μ. καὶ μεγάλην δεικτέον τὴν μεταβολήν. || Summotio, Amotio, Andoc. 20. Τὴν ταχίστην τοῦ τότε παρόντος κακοῦ μ. Sic ἡ εἰς τὸ δαιμόνιον μ. τῆς αἰτίας τοῦ κακοῦ, Qua in divinum numen causa malorum removetur. Unde ap. Rhett. inter sex status genera numeratur. Quintil. 3, 5. Et translationem, cujus ab hoc novum nomen inventum est μ.: novum tanquam in statu, alioquin ab Hermagora inter species juridiciales usitatum. Est vero et Figura oratoria, de qua Aquila, Μετάστασιν, inquit, quidam inter figuras nominant, cum res a nobis alio transmovemus in aliqua parte orationis, non ita ut ibi causam constituamus: alioqui jam non figura erit, sed species quædam ejus status, quem qualitatis aut ex accidenti appellant, secundum Hermagoram. Rursus Quintil. 9, 2. de figuris sententiarum, scribit μ. proprie esse Translationem temporum. || Transitus, i. q. μετάβασις. Pro Transitu ab hac luce in aliam, ponitur ap. Greg., Bud. Sic Lucian. (2, 929.) ἡ ἐκ βίου μετάστασις. In hac signif. Figuræ quoque oratoriæ nomen est, quæ et μετάβασις dicitur. Unde Julius Rufus, Metastasis est, vel Metabasis, cum a persona ad personam transitum facimus, ratione aliqua vel affectu. Quidam Transitum interpr. et Variationem. || I. q. μετανάστασις, Migratio, qua e loco in locum imus: interdum Exilium, Exilii species quædam. Plato Epist. 7. (11, 122.) Δίωνα δὲ ἠξίου διανοεῖσθαι μὴ φυγὴν αὐτῷ γεγονέναι τότε, μ. δὲ, Non exilium, sed sedis mutationem: de LL. 9. (9, 52.) Μ. εἰς τὴν γείτονα πόλιν αὐτῷ γίγνεσθαι διὰ βίου, In vicinam urbem per totam vitam relegetur. Plut. Aristide 103. Ἐξοστρακισμὸς, μ. δέκα ἐτῶν, Exilium decennale. Sicut vero in superiori l. Plat. differentia statuitur inter φυγὴν et μ., ita et in h. Plut. (7, 587.) ubi loquitur de quodam, qui περὶ φυγῆς αὐτοῦ καὶ μ. oraculum sciscitabatur, Ἀνεῖλεν οὖν ὁ θεὸς, διδόναι Προκλεῖ φυγὴν καὶ μ., ὅπου τὸν φορμὸν ἐκέλευσε καταθέσθαι τὸν Αἰγινήτην ξένον, i. e. εἰς τὴν θάλασσαν. At in Polyb. 2, (68, 9.) Διὰ τὸ μὴ καταλείπεσθαι τόπον εἰς ἀναχώρησιν καὶ μ. ἑαυτοῖς, Ad recedendum et recipiendum sese, Cam. || Sublatio de medio, Polyb. 5, (56, 14.) p. 95. Πάντων—κατὰ τὴν δίοδον ἐπισημαινομένων τὴν Ἑρμείου μετάστασιν, Transeunte rege plausu approbantium mortem Hermiæ, Bud. || Apud Soph. Antig. (718.) Ἀλλ' εἶκε θυμῷ, καὶ μετάστασιν δίδου, Schol. exp. μετάνοιαν. Cam. ait illum his verbis juberi, concedere iracundiæ, et mutare quasi statum cogitationum. || Aristot. Gen. Anim. 5. Μικραὶ μ. μεγάλων αἰτίαι γίνονται, Parvæ commotiones, causæ magnarum esse solent, Cam. In scenicis autem, ἡ μὲν εἴσοδος τοῦ χοροῦ, πάροδος vocatur: ut J. Poll. tradit, ἡ δὲ κατὰ χρείαν ἔξοδος ὡς πάλιν εἰσιόντων, μ. ["Greg. Naz. Ep. 95." Strong. Mss. τῆς ψυχῆς, Jambl. Protr. 36. "Jacobs. Anth. 6, 204. 11, 100. ad Dionys. H. 2, 828. ad Diod. S. 1, 24. 395. Coray in Thuc. par Levesque 1, 358. Eur. Hec. 1252. Wyttenb. Select. 367." Schæf. Mss. Thuc. 3, 82. Valesii not. ad Harpocr. 174.]

Μεταστατικὸς, Translativus, Vocab. rhetoricum. [Schol. Thuc. 3, 65.]

[* Μετάστατος, Hippocr. 302, 31.] Ἀμετάστατος, Immutabilis, Constans, Qui de statu in statum traduci non potest, Plato de Rep. 2. (6, 215.) Ἥτω ἀ. μέχρι θανάτου, (250.) de adolescente loquens, Ἀλλ' ἃ ἂν τηλικοῦτος ὢν λάβῃ ἐν ταῖς δόξαις, δυσέκνιπτά τε καὶ ἀ. φιλεῖ γίγνεσθαι. Sic ἐπιστήμη ἀ. καὶ βεβαία. [Plut. 8, 686. * Ἀμεταστάτως, Procl. Hymn. 1, 19. Dionys. Areop. 1, 99. Clem. Alex. 725. "Planud. Ovid. Met. 3, 418." Boiss. Mss.] "Εὐμετάστατος, "Facile mutabilis, Instabilis, Inconstans, Plut. (6, 17.) "Ὑγίεια δὲ, τίμιον μὲν, ἀλλ' εὐμ."

Ἀντιμεθίστημι, In contrariam partem transfero, Vicissim loco moveo. At Ἀντιμεθίσταμαι, In locum discedentis subeo, Aristot. Meteor. 192. (2, 569.) Themist. in princip. 4. Phys. Ἀντιμεθίσταται ἀλλήλοις τὰ σώματα, Alterum in alterius locum subit, Aliud pro alio subit, Bud. [Paul. 176, 50. 187, 45. Aristoph. Θ. 368. Joseph. Antiq. 15, 9, 2. 16, 8, 6.] Ἀντιμετάστασις, ἡ, In contrariam partem translatio s. transmutatio, [Dionys. H. 1, 149. * Συμμεθίστημι, Clem. Alex. 277. Plut. 6, 194. Dio Cass. 246. 839. Strabo 1, 97.]

Παρίστημι, interdum et Παριστάω, ac Παριστάνω, Sisto prope, juxta, ut παρίσταμαι est Sto prope, Adsto: de quo infra. Lucian. (1, 303.) Σὺ δὲ ἀλλὰ δελφινά μοί τινα τῶν ὠκέων παράστησον· ἐφιππάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τάχιστα. Ubi de delphine, utpote equi vicem præbente, loquitur ut de equo; dicimus enim παριστάναι τὸν ἵππον τινὶ, pro Sistere equum alicui ascensuro. Sic Act. 23, (24.) Κτήνη παραστῆσαι. || Pro Sisto, quod est forense verbum, ut Pand. Gr. Πολλοὺς δούλους παριστᾷν: quod Ulpian. dixit Judicio sistere. Act. 23, 33. Παρέστησαν καὶ τὸν Παῦλον αὐτῷ: sc. τῷ ἡγεμόνι. Chrys. Τῷ κριτῇ παραστήσας τὴν χήραν. Item παριστάναι ἑαυτὸν, Præsto se exhibere ad mandata accipienda, Bud. 219. || Ponitur etiam generaliter pro In medium produco, nec enim placet cum Bud., restringere signif. exponendo In judicium produco, Repræsento, Exhibeo, Dem. in Mid. Παιδία γὰρ παραστήσεται, ubi observa fut. med. in act. signif.: sicut et παρεστησάμην sæpe pro παρέστησα ponitur. Herodian. 1, (4, 1.) Καὶ τὸν παῖδα παραστησάμενος, Constituto in eorum conspectu filio, Polit. Lucian. (1, 537.) Ὁ μέν γε Σκύθης—αὐτοὺς ἀνθρώπους τῇ Ἀρτέμιδι παρίστησι. Quidam [Socrates Rhodius] ap. Athen. (148.) Πᾶσι δὲ λαμπτηροφόρους παῖδας Αἰθίοπας παρέστησε. Sed accipitur et pro Repræsento metaphorice sumto, cum sc. animo alicujus ita repræsentamus rei cujuspiam imaginem, ut quasi in rem præsentem eum perducamus. Dem. (538.) Τὸ δεινὸν παραστῆσαι τοῖς ἀκούουσι, Rei atrocitatem animis audientium repræsentare, et quasi ante oculos ponere, Synes. Ἵνα τὴν ἐνίων κακίαν ἐμφαντικώτερον παραστήσαιμι, ubi exponi etiam potest Demonstrem, Ostendam. Sic et ap. Plut. in Vita Homeri [ap. Ernest. Hom. 5, 319.] de eo dicitur, Ἐξ ὧν δῆλός ἐστι παριστὰς διὰ μὲν τῆς Ἰλιάδος, ἀνδρίαν σώματος· διὰ δὲ τῆς Ὀδυσσείας, ψυχῆς γενναιότητα. Hermog. Σαφῶς παραστήσω, Aperte ostendam. Interdum et Exprimo, Significo, Doceo: quæ affines sunt signiff. verbo Repræsento. Basil. Ὀλίγα γὰρ ἦν τὰ ῥήματα πολλὴν διάνοιαν παριστῶντα, Multam sententiam exprimentia s. significantia. Themist. Phys. 4. Ταῦτα δὲ Εὔδημος ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἑαυτοῦ Φυσικῶν παρίστησι. ["Athen. 110. Ὡς Φιλύλλιος ἐν Αὔγῃ παρίστησι, Docet, Declarat, Ostendit, 139. Ὡς Σπεύσιππος παρίστησιν ἐν τετάρτῳ Ὁμοίων. Sic sæpius alibi." Schw. Mss.] His autem accensendum videtur παρίστημι, quod ap. Lucam redditur Probo, nam qui aliquid probat, illud ostendit, et docet tale vel tale esse. Act. 24, (13.) Οὔτε παραστῆσαι δύνανται, περὶ ὧν κατηγοροῦσί μου. Nec vero separandum videtur ab his παρίστημι, quo Plato utitur de Rep. 10. (7, 294.) Καὶ Πρόδικος ὁ Κῖος, καὶ ἄλλοι πάμπολλοι δύνανται τοῖς ἐφ' ἑαυτῶν παριστάναι, ἰδίᾳ ξυγγιγνόμενοι, ὡς κ. τ. λ. Exp. autem hic Persuadere, sed possumus etiam reddere Probare, aut certe Persuadere probando. At vero ap. Plut. (Thes. 35.) cum accus. pers. et infin. pro Persuadere, Παρέστησεν Ἀθηναίους ὡς ἥρωα τιμᾷν Θησέα,

si locus mendo caret. Huc autem pertinet παρίστημι pro Cieo voluntatem rei alicujus faciendæ: de qua signif. dicam paulo post.

Παρίστημι, Sisto ad latus, παραστάτας appono, Ad latus admoveo, Bud. 217. e Polyb. et App.

Παρίστημι, Sisto, sed pro Inhibeo, Revoco: παριστᾶν τὸν ἵππον, Sistere equum currentem. Bud. 221. e Xen.

Παρίστημι, Confero, Contendo, Res inter se compositas æstimo, Bud. 221. ex Isocr. (Panath. 14.) Ταῖς πόλεσι παριστάναι δεῖ τὰς παραπλησίαν δύναμιν ἐχούσας. Vide ibid. et Plat. l. Hanc autem τοῦ παρίστημι signif. ab ea, quam primam illi dedi, pendere arbitror; sistimus enim unum prope alterum, ut conferri possint.

Παρίστημι, Cieo, Commoveo, Excito, Dem. (537.) Οὐ γὰρ ἡ πληγὴ παρέστησε τὴν ὀργὴν, Æschin. (49, 32.) Ὁ κίνδυνος καὶ διαλογισμὸν παρίστησι, Ratiocinandi vim excitat et comminiscendi, VV. LL. Exp. et Stimulo, Concito: Παρίστησι δὲ καὶ πρὸς τὰ ἀφροδίσια, Diosc. Plura harum signiff. exempla habet Bud. 219. 220. Item παριστάναι pro Ciere voluntatem consiliumque rei alicujus faciendæ, Admonere, 219. e Paus. Sed potest fortasse ad illam Persuadendi signif. referri, de qua paulo ante. Puto autem similem signif. habere in Dem., ei quam habet in illo Paus.: sc. (228.) Ἐπειθ' ὅ,τι μέλλει συνοίσειν καὶ πρὸς εὐδοξίαν κοινῇ καὶ πρὸς εὐσέβειαν ἑκάστῳ, τοῦτο παραστῆσαι τοὺς θεοὺς πᾶσιν ὑμῖν περὶ ταυτησὶ τῆς γραφῆς γνῶναι. Vide Παρίστασθαι, In mentem venire.

Παρίσταμαι activa signif. in fut. med. præsertim, et aor., interdum quidem, sicut et παρίστημι, In medium produco, ut supra dictum est. Sed peculiariter etiam Produco in medium aliquem ut testimonium dicat: παρίστασθαι μάρτυρας, inquit Bud., Testes corrogare et convocare, ut contestaturi faciunt. Sed hoc debuit addere Bud. interdum quidem addi accus. μάρτυρας, interdum non addi: certe cum additur, non video cur Bud. aliam quam per v. Producere interpr. quæsierit. Utriusque autem usus exempla leguntur ap. eum, e duobus Dem. ll., in quorum tamen altero fateor post πολλοὺς παρίστανται sequi ἐπιμαρτυρόμενοι, quod accus. illius defectum quodammodo supplere videri possit; sed et non sequente hoc aut simili partic., in ea signif. positum observavi. || Est præterea παραστήσασθαι, Ad deditionem compellere, Subigere, Diripere, Thuc. 1, (124.) p. 40. Καὶ τὴν καθεστηκυῖαν ἐν τῇ Ἑλλάδι πόλιν τύραννον—παραστησώμεθα ἐπελθόντες, i. e. δουλωσώμεθα, Schol. Ex aliis autem scriptt. exempla Bud. affert p. 220. et inter alia e Plat. παρεστήσατο cum præp. εἰς pro Adegit. [" Dem. Ol. 1. al. 3. p. 14. Reisk. Ὄλυνθον παραστήσεται, Ad deditionem compellet, In suam potestatem rediget, Herod. 3, 45. Εἴπερ αὐτοὶ ἱκανοὶ ἦσαν Πολυκράτεα παραστήσασθαι. Inde in aor. 2. act. notione passiva vel neutrali παραστῆναι signif. Ad deditionem compelli, Deditionem facere, 3, 13. Χρόνῳ παρέστησαν: 5, 65. Παρέστησαν οἱ Πεισιστρατίδαι ἐπ' οἷσι ἐβούλοντο οἱ Ἀθηναῖοι. Tum et fut. primo verbi medii eadem notione passim utitur 3, 155. Οἱ πολέμιοι παραστήσονται, Ad deditionem compellentur." Schw. Mss.]

Παρίσταμαι neutris Lat. verbis redditur: et quidem in prima simplicique signif. verbo Adsto, Prope sto, Assisto. Il. Σ. 70. Τῷ δὲ βαρυστενάχοντι παρίστατο πότνια μήτηρ. Alicubi tamen (E. 570.) addit ἄγχι. Dem. in Mid. Οὐδένα οὔτε καλουμένων τῶν κριτῶν παρεστηκότα. Sed interdum παρίσταμαι non est simpliciter Adsto, sed Præsto sum, Appareo, Apparitoris munere fungor: ut ap. Lucian. oportet Mercurium παρεστάναι τῷ Διΐ: item παρεστάναι τῷ δικαστηρίῳ, In foro apparituras facere. Sæpe vero et pro Opitulor, Auxilior, Subsidio sum, Faveo: quæ affinis est signif. Il. K. (291.) Ὣς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο, καί με φύλασσε. Sic et Od. N. (300.) ἥτε τοι αἰεὶ Ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίσταμαι, ἠδὲ φυλάσσω. Sæpe vero copulat et cum ἀμύνειν, alicubi et cum ἀρήγειν, sed huic verbo priorem locum dans. Sic Hesiod. (Θ. 439.) Ἐσθλὴ δ' ἱππήεσσι παρεστάμεν, Soph. (Aj. 1383.) Τούτῳ—Μόνος παρέστης χερσὶ, pro συνεμάχησας: unde παραστάτης. In soluta autem oratione dicitur παρίστασθαι βοηθὸν. Xen. K. Π. 3, (3, 10.) Οἵ σοι, ἢν δυνώμεθα, πειρασόμεθα μὴ χείρους βοηθοὶ παραστῆναι. Sic Plut. Themist. Παριστᾶσιν ἑαυτοὺς βοηθοί. Xen. tamen usus est et sine hoc nomine, Ἑλλ. 6, (5, 33.) Ὡς ἀεί ποτε ἀλλήλοις ἐν τοῖς μεγίστοις καιροῖς παρίσταντο ἐπ' ἀγαθοῖς. Aristoph. Σφ. (1388.) Ἴθι, μοι παράστηθ', ἀντιβολῶ πρὸς τῶν θεῶν, Dem. (1120.) Οὐ παρέστη πώποτε, οὐδ' ἐβοήθησε. Sic Plut. Pol. Præc. Βοηθεῖν τοῖς φίλοις καὶ παρίστασθαι. Et παρίστασθαι τῷ ἀπολογουμένῳ, φεύγοντι, Reo adesse et favere, Patronum esse causæ. Ut autem Lat. verbum Adesse hanc Auxiliandi s. Favendi signif. habet, sic Gallicum Assister, i. e. Assistere, παρίστασθαι, in prima signif., unde et Assistance, Auxilium. Sed alicubi redditur παρίσταμαι, vel Auxilior, Patrocinor, &c. vel Astipulor, Assentio, Subscribo, ut Philop. Τῇ Πλάτωνος ὁ Πρόκλος παραστησάμενος δόξῃ. At ap. Alex. Aphr. Παρίστασθαι βουλόμενος τοῖς τὰς μαντείας ἐπαγγελλομένοις, est potius Patrocinari quam Astipulari: cum tamen alioqui illud ex hoc pendeat.

Παρίσταμαι alicubi ap. Hom. Motus etiam signif. habet, sicut Lat. interdum Adsum, Il. Γ. (405.) δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης, Huc accessisti, advenisti. Bud. autem Adventare exp., afferens etiam e Plut. Ἤδη τοῦ δεινοῦ παρεστῶτος, pro Jamjam affuturo discrimine. A Bud. ap. Greg. exp. etiam In naturam rerum prodire: qua in signif. habet itidem aliquam Motus signif. Vide p. 221. in principio.

Παρίστασθαι est etiam Animo obversari, In mentem venire, Subire, Paus. (Cor. 19, 3.) Παρίσταται δὴ τοῖς Ἀργείοις, τῷ μὲν, Γελάνορα, Δαναὸν δὲ εἰκάσαι τῷ λύκῳ, Subito in mentem venit assimulare. Et ap. Plat. Ὥστε μοι παρίστασθαι, Ita ut mihi videatur. Quarum signiff. exempla vide ap. Bud. 217. 218. Sed quod affert ex (Od. M. 42.) τῷ δ' οὔτι γυνὴ καὶ νήπια τέκνα Οἴκαδε νοστήσαντι παρίσταται, οὐδὲ γάνυνται, minime huc pertinet, et perperam ab eo redditur, Liberorum et uxoris surrepit oblivio. Significat enim Hom. Non adstant ei reverso uxor et liberi, neque gratulantur, i. e. non revertitur. Quo dicitur modo Il. Ξ. (503.) Οὐδὲ γὰρ ἡ Προμάχοιο δάμαρ Ἀλεγηνορίδαο Ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται. Huc pertinet ἐκ τοῦ παρισταμένου λέγειν, pro Dicere quicquid in mentem subito venit, E tempore dicere: de quo loquendi genere lege quæ traduntur ibid. Animadvertendum est autem, sicut παρίστασθαι dicitur pro In mentem venire, ita παριστάναι, pro Menti alicujus velut indere, In mentem dare, Mentem alicujus velut impellere ad aliquid, Ciere voluntatem rei alicujus faciendæ, et Persuadere: ut dictum est in Παρίστημι. || Παρίστασθαι de animo dicitur et in alia signif., ab hac diversa: sc. pro Animi fiducia præditum esse, Confirmari animo, Non labascere, linqui animo: Bud., afferens tamen e Diod. S. exempla, in quorum altero dativus ψυχῇ, in altero dat. θυμῷ, adjungitur verbo παρίστασθαι. Vide eund. Bud. 221. Hanc signif. sequitur verbale παράστημα.

Παρίστασθαι, q. d. Consistere et absolvi, de iis, quæ naturæ suæ perfectionem et vigorem adepta sunt: post quem statum dicuntur ἐξίστασθαι quasi Exolescere. Theophr. C. Pl. 6, (7, 5.) loquens, περὶ τοῦ οἴνου, De vino, Καὶ γὰρ παριστάμενος καὶ ἐξιστάμενος, καὶ οἷον γηράσκων, ἐν ὡρισμένοις τισὶ μεταβάλλει χυμοῖς. (16, 6.) Θᾶττον παρίστασθαι τοὺς ἠθικοὺς τῶν οἴνων, Celerius perfici, Bud. addens, statum rerum inter incrementum et decrementum, hoc verbo παρίστασθαι significari, i. e. ἀκμήν. [Columella 627.]

Παρίστασθαι, Conari, Eniti. In VV. LL. e Polyb. Ὅπερ ἡμεῖς αὐτοί τε παραστησόμεθα ποιεῖν.

" Παρέστατε πέλας, Æstate propius, Soph. Aj. " (1182.) per sync. pro παρεστάατε. Παρεστεὼς, Ion. " pro παρεστώς."

[" Παρίστημι, ad Diod. S. 2, 349. 373. Boiss. Philostr. 503. Heyn. Hom. 6, 624. Thom. M. 321. 679. 692. ad Charit. 211. 287. 392. 565. Wakef. Trach. 747. Jacobs. Anim. 108. 310. Anth. 6, 196.

8, 383. Abresch. Lectt. Aristæn. 159. Plut. Mor. 1, 21. 24. Bast. Specim. 27. Brunck. Œd. C. 491. 916. Lennep. Phal. 244. Ante oculos pono, Paus. 325. Matth. Anecd. 1, 23. 27. Ruhnk. Ep. Cr. 115. Interprr. ad Hesych. Epist. ad Eulog. not. 25. 26. In mentem venire, Heind. ad Plat. Phædr. 207. Dionys. H. 1, 15. 2, 833. 1228. Bast Lettre 101. Fac. ad Paus. 1, 462. ad Charit. 391. Sic et παρίσταται, Paus. 312. 316. 417. Dionys. H. 4, 2065. Παραστῆναι, Opem ferre, Ruhnk. Ep. Cr. 57. Παραστῆναι ταῖς ψυχαῖς, Diod. S. 2, 193. ad 236. Παραστὰς, Toup. Opusc. 1, 365. Emendd. 2, 86. Παρεστὼς, ad Charit. 328. Markl. Suppl. 1042. Wakef. Ion. 947. Παρίσταμαι, Subigo, Fac. ad Paus. 1, 31. 421. 3, 30. Act. Traj. 1, 215. ad Herod. 199. 218. 503. Plut. Mor. 1, 913. Thom. M. 321. 692. Reisk. Oratt. 2, 135. ad Diod. S. 1, 482. Brunck. Aristoph. 2, 75. Dionys. H. 1, 108. 2, 639. 895. Plut. Pericle 28. Porti Lex. Ion. Παραστήσασθαι et παραιτήσασθαι conf., ad Lucian. 2, 315. De constr., Toup. ad Longin. 318. Τὸ παριστάμενον, Quod animo occurrit, 313. ad Lucian. 1, 507. ad Charit. 392. Παραστήσασθαι πόλιν, H. Steph. de Dionys. Imitat. Thuc. Ἐπόμνυσθαι παραστησάμενόν τινα, Lucian. 3, 33. Παριστάω, Valck. Phœn. p. 54. Ammon. 92. et n., Fischer ad Weller. Gr. Gr. 2, 243. 426. Diod. S. 1, 587. 2, 411. * Παρεστήκω, ad Callim. 43." Schæf. Mss. "M. Anton. 10, 36." Gataker. Mss. "Non solum παριστάναι, sed etiam παρίστασθαι, Persuadere significat. Diod. S. 1, 138. Ὁ Βέλεσυς τούς τε Βαβυλωνίους ἔπεισεν ἀντέχεσθαι τῆς ἐλευθερίας, καὶ πρεσβεύσας εἰς Ἀραβίαν, παρεστήσατο τὸν ἡγούμενον τῶν ἐγχωρίων, ὄντα φίλον αὐτοῦ καὶ ξένον, μετασχεῖν τῆς ἐπιθέσεως: ubi ἔπεισεν et παρεστήσατο idem fere signific." Brunck. Mss. Παραστησάμενος δύο ἱερεῖα, Xen. K. Ἀ. 6, 4, 22. Θύων τῷ Ἀπόλλωνι παρεστήσατο τὸν Εὐκλείδην, 7, 8, 3. Τὸ παραστὰν, Quod animo occurrit, T. H. ad Lucian. 3, 392. Ἀνεθάῤῥουν καὶ παρίσταντο τῷ καιρῷ πρὸς τὴν ἀπολογίαν, Plut. Alcib. 19. Παρέστησαν ἐς Περσέων τὴν γνώμην, Herod. 6, 99. Τὸν δὲ δεσπότην ὑμῶν ἡμεῖς παραστησόμεθα οὕτω, pro διαθησόμεθα, 4, 136. Οὐ πρότερον τῷ πολέμῳ παρέστησαν, Demosth. 597. Ἐμὲ φιλοσοφεῖν παρίσταρο, Chion. Ep. 3. Παρεστηκέναι φρενῶν, pro παραπαίειν, Polyb. 18, 36. Παρεστηκὼς τῇ διανοίᾳ, 31, 10. Παρασταθεὶς, Strabo 10. p. 740. Παρίστασθαι, Hesychio τὸ ἁρπάζειν τοὺς παῖδας. * "Παραστατέον, Philo J. 367. Clem. Alex." Wakef. Mss. * Παραστήκω, Adsto, Præsum, Num. 7, 2. sec. Cod. Alex.]

Παράστασις, ἡ, Exhibitio ejus, pro quo intercessit quis in vadimonio promittendo, Bud. 222. ubi locum e Pand. et Ulp. confert. In Lex. autem παράστασιν esse dicit, Cum quis sistit se judicio: citans e Pand. Ἐγγυητὴν δοῦναι ἐπὶ παραστάσει. Et, Ἐπερωτηθεὶς παράστασιν ἐπὶ τῷ αὐτὸν δικάζεσθαι. Vide Comm. 22. in Παρακαταβολὴ, Πρυτανεῖα, l. e Schol. Aristoph. || Drachma, quam litigatores in exordio litis dependebant in causis privatis: nomine inde tracto, quod hæc merces erat apparitorum, qui sistebant homines in judicio, h. e. evocabant, Bud. 222. ex Andoc. At Dem. Phal. ap. Harpocr. et Suid. scribit, τοὺς διαιτητὰς λαμβάνειν τὰς δραχμὰς, μίαν μὲν ἀπὸ τῆς λήξεως, ἣν παράστασιν ἐκάλουν, ἑτέραν δὲ κατὰ ὑπωμοσίαν ἑκάστην. Apud Eosd. habes l. e Menandro et Aristot. de Polit. Athen. Præmium judiciorum interpr. Cam. || Repræsentatio, qua quid velut præsens ostenditur, i. e. repræsentatur, Porphyr. Πρὸς τῆς κοινωνίας παράστασιν, Ad communionis repræsentationem. Unde π. de Iis dicitur, quæ præ se ferunt splendorem, atque augustam magnificentiam repræsentant, 1 Macc. 15, (32.) Καὶ εἶδε τὴν δόξαν Σίμωνος, καὶ κυλικεῖον μετὰ χρυσωμάτων καὶ ἀργυρωμάτων, καὶ π. ἱκανὴν, Splendoris atque magnificentiæ sumtuosum apparatum, VV. LL. || Exp. etiam Documentum, Demonstratio, Bud. 223. ubi exemplum habes ex Alex. Aphr. in 5 Topic. || Significatio, ut Bud. ap. Eund. in 6 Topic. interpr. || Impetus animi fiducia sui præditi, Animi præsentia, ut παράστημα, Bud. ibid. e Polyb. 4. Et ap. Suid. Καὶ λαβόντες παράστασιν εἰς τὸ γενναίως ἀποθανεῖν, i. e. ὁρμὴν, τόλμαν, ut ipse exp. Unde Παραστατικὸς, quod vide. At Polyb. alibi (5, 9, 6.) pro Fiducia posuit et Persuasione, Καὶ μεγίστη δὴ π. ἐπὶ τούτοις εἶχε τόν τε βασιλέα καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν φίλους, ὡς δικαίως ταῦτα πραττόντας, Animi inductio et credulitas, VV. LL. || Vehementia, Cam. || Exilium et Fuga ejus, qui extorris esse jussus est, Aristot. Polit. 5. Εἰ δὲ μὴ, ἀποδημητικὰς ποιεῖσθαι τὰς παραστάσεις αὐτῶν, Alioquin eos quoquo modo civitate procul summovere: significans simile quippiam, ὀστρακισμοῦ et relegationis, ut Budæo videtur. || Vilis ac stataria quædam negotiatio, Pars una mercaturæ, Aristot. Polit. 1, 7. Τῆς δὲ μεταβλητικῆς, μέγιστον μὲν ἐμπορία· καὶ ταύτης μέρη τρία, ναυκληρία, φορτηγία, παράστασις, VV. LL. [" Ἐν π. γενομένη, Clem. Alex. Str. 633." Routh. Mss. " Heyn. Hom. 7, 534. Phryn. Ecl. 165. ad Diod. S. 2, 236. 471. 628. ad Plin. 18. Cort., Görenz. ad Cic. Fin. 267. ad Mœr. 246. Timæi Lex. 206. et n., Herodian. 470. Toup. Opusc. 1, 322. 2, 81. Documentum, Hemsterh. ad Hesych. Epist. ad Eulog. not. 25. ibid. Fab. et Alb. not. 26." Schæf. Mss. Casaub. ad Suet. Aug. 24. " Stupor, Stob. 569, 15. Impetus animi præ dolore, Suid. 1, 883." Wakef. Mss.] " Παράστησις pro παράστασις poni dicitur, q. e. Alacritas, προθυμία: " afferturque e Polyb. Τῇ δὲ μητρὶ τοῦ πράγματος " ἄφνω προσπεσόντος, περιχαρὴς οὖσα πρὸς τὰς θύρας " ἀπήντα, καὶ μετὰ παραστήσεως ἠσπάζετο, Alacriter " salutabat: vel Cum fiducia. Ita quidam: ego " locum habeo suspectum." [Gl. Commeatus.]

Παραστάτης, ὁ, Qui juxta aliquem stat, a latere stat, Vocab. militare, quo significatur is, qui latus alicujus cingit, ὁ παρ' ἕκαστον ταττόμενος, Adstes, Gaza. Exempla habes ap. Bud. 216. ex Herod. Xen. Chrys.: Aristot. Eth. 5, 2. Εἰ ἐγκατέλιπε τὸν π. Arrian. (Ind. 24, 6.) ap. Suid. Ἐν τῷ ὕδατι προσμένειν τὸν π. οἱ ἐσόμενον. Quidam, ut tradit Cam., interpr. Manipularem. In l. περὶ Τάξεως παλαιᾶς, παραστάται esse dicuntur, οἱ ὁμόλοχοι, Alarii milites, ut VV. LL. interpr., numero 64. eorumque dux, τετράρχης. Apud Xen. sunt etiam Pedites, qui equitibus auxiliares dantur, Bud. Inde παραστάτης metaphorice pro Socio, Auxiliario et Opitulatore, ponitur, Qui alicujus latus veluti stipat. Cujus signif. exempla e Xen. et Greg. habes ap. Bud. 216. Sic ap. Plut. Alcibiade (7.) de illo Potidæam bello potente, Σωκράτη σύσκηνον εἶχε καὶ π. ἐν τοῖς ἀγῶσι. Plut. (7, 917.) Ἀλλὰ καὶ νῦν πολλαχοῦ σύμβωμός ἐστιν Ἰόλαος αὐτῷ, καὶ συγκατεύχονται, π. Ἡρακλέους ὀνομάζοντες. Eod. modo ap. Synes. Θεοῦ δὲ ἔδει δήπου καὶ Ἡρακλέους, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ Ἰόλεω, συμμάχου καὶ παραστάτου. || In choreis etiam dicitur Qui præsultori secundus est: qui præsultor, etiam κορυφαῖος dicitur, ἐξάρχων, κατάρχων, χοροστάτης. Est enim hic ordo, ut præcentori proximus sit ὁ παραστάτης, et huic deinceps proximus sit ὁ τριτοστάτης. Exempla ex Aristot. et Basil. habes ap. Bud. 217. Cam. interpr. Adjunctum. || Est etiam Vocab. architectonicum. Apud eos enim Parastatæ dicuntur pilæ quadratæ, aut lapides pilarum modo, columnarum astantes lateribus: prominentibus ipsis columnis partibus duabus, aut secundum alios, tantum sui medietate. De quibus vide Vitruv. 5, 1. A quorum similitudine, alterum cruris os, Parastates nominatur in jumentis a Vegetio, quod et παρακνήμιον appellat J. Poll. In catapulta autem παραστάται vocantur Arrectariæ tabulæ, dextra ac sinistra, Turn. Advers. 2, 4. ubi catapultæ descriptionem, quæ est ap. Vitruv. 10, 15. exp. || Apud anatomicos autem duo testium sunt παραστάται, i. e., ut Cam. ex J. Poll. tradit, Meatus, quibus de testiculis ad cannalem virgæ semen derivatur, quorum alter κιρσοειδὴς dicitur, h. e. Varicosus: corpus id quod utrique testi antestat in modum pyramidis efformatum, incipiens paulo supra testem, qua venæ et arteriæ spermaticæ coëunt et commiscentur, deinde post multos gyros et circumvolutiones, varicum in modum paulum latescens, et in superiorem testis partem insertum: alter ἀδενοειδὴς, Glandulosus: corpus s. glandula meatui urinario supraposita, vasorum semen deferentium insertionem

excipiens. Est autem ad humillimam vesicæ partem sita, media quodammodo inter vesicæ corpus et ejus cervicem. Verum hanc aliqui non π. sed *προστάτην* appellant, quo vitent ambiguitatem. Gal *ἐν ταῖς Γλώσσαις* annotavit *παραστάτας* ab Hippocr. *ἐν τῷ περὶ Φλεβῶν* vocari *τὰς ἐπιδιδυμίδας*. Hæc inter alia Gorr. improbans *παραστατῶν* definitionem ap. P. Ægin. Quos intellexit Athen. (395.) *Παρῆσαν δὲ πολλάκις ἡμῖν καὶ οἱ καλούμενοι παραστάται*: de quibus paulo post, *Εἰσὶ δ' οἱ ὄρχεις οὕτω καλούμενοι*. Eorundem fit mentio (441.) e Platone Comico, ubi et *πλακοῦντος ἐνόρχου* meminit. || Ossiculum laryngis, quod a similitudine literæ Υ appellatur *ὑοειδὲς*, Os gutturis tonsiliis subjectum, *ταῖς ἀντιάσιν ὑποκείμενον ὀστοῦν, περιειληφὸς τὴν τοῦ βρόγχου κεφαλὴν*, J. Poll.; Herophilus autem, ut Idem annotat, *παραστάτην* appellavit *διὰ τὸ παρεστηκέναι ταῖς ἀντιάσι*. || *Παραστάται*, Hesychio *οἱ πρὸς τὰς ὤας στήμονες*: at Etymologico *οἱ ὑπηρετοῦντες βασανισταί*. [" Heyn. Hom. 7, 154. 8, 498. ad Charit. 694. ad Rhes. 506. Musgr. Heracl. 90. Brunck. Apoll. Rh. 109. Lobeck. Aj. p. 273. B Valck. Diatr. 199. Zeun. ad Xen. K. Π. 320. et Ind., ad Herod. 410. 488." Schæf. Mss.] *Παραστάτις, ἡ*, quod metaphorice accipitur pro Socia et auxiliatrice, Opitulatrice, Greg. in Epitaph. Patris, *Ὀρφανῶν καὶ χηρῶν παραστάτις*, Bud. Et ap. Xen. *Ἀπ.* 2, (1, 32.) virtus est *εὐμενὴς παραστάτις οἰκέταις*, Benigne illis adest. Cam. [Soph. Œd. C. 559. Tr. 891. " Bast Lettre 81. Thom. M. 690. 807. ad Charit. 694." Schæf. Mss.] *Συμπαραστάτης*, Qui una a latere adstat, Socius, Adjutor, Aristoph. (Πλ. 326.) *Ὅπως δ' ἐμοὶ καὶ τἄλλα συμπαραστάται Ἔσεσθε, καὶ σωτῆρες ὄντες τοῦ θεοῦ*, i. e. *ξύμμαχοι*, ut e seqq. patet, h. e. Ut mihi adsitis et opem feratis, Simul vindices et defensores sitis, Bud. [* *Ὑδροπαραστάτης*, Corai. in Schn. Lex. Suppl. p. 179.] *Παραστατέω*, A latere sto, Adsisto, Sto apud s. juxta, Soph. Œd. T. (399.) *Ὃν δὴ σὺ πειρᾷς ἐκβαλεῖν, δοκῶν θρόνοις Παραστατήσειν τοῖς Κρεοντείοις πέλας*. Et metaph. Adsum, Auxilior, Opitulor, Aristoph. Θ. (370.) *Ἡμῖν θεοὺς παραστατεῖν*, Deos nobis auxilio affuturos. *Συμπαραστατέω*, Una a latere sto, adsisto, auxilior, adsum et opitulor, *συμμαχῶ*, Aristoph. [B. 385. *Ἐκκλ.* 15.] [* " *Δυσπαραστάτως*, Orig. in Jo." Routh. Mss.]

Παραστατικὸς, q. d. Exhibitivus, Repræsentativus, Synes. de Insomn. *Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἡμῖν παρειλήφθω π. τῆς ἀξίας τῆς κατὰ τὴν ἐν φαντασίᾳ ζωὴν*, Istud quidem nobis ademtum sit ad ostendendam dignitatem: *δίκη π.*, Actio ad exhibendum, quam intendit is, qui rem præsentem vindicaturus est, Bud. || *Παραστατικοὶ ἄνδρες*, Qui præsentia animi præditi sunt: quæ dictio non solum Robur animi *καὶ τὸ τεθαῤῥηκὸς τοῦ φρονήματος* signif., sed etiam Extemporalem expromtamque solertiam, ac nusquam deprehensam, sed ubique instructam et consultam. Sunt igitur *παραστατικοὶ, οἱ πρὸς τὰ παρατυγχάνοντα πρόθυμοι καὶ σκεπτικοὶ, καὶ ἐν τῷ παραχρῆμα βουλευτικοὶ*, Qui nunquam sibi desunt, aut animi præstantiam, aut consultæ mentis copiam tanquam in numerato habent, *οἱ ἐκ τοῦ καιροῦ διανοητικοὶ, οἱ ἐπὶ καιροῦ βουλευτικοί τε καὶ ἐπινοητικοὶ, οἱ ἐν τῷ παραυτίκα ἐνθυμηματικοὶ*, Bud. Et *π. διάθεσις*, Præsentis animi affectio, quævis pericula subire parata. At in malam partem accipi videtur ap. Polyb. (1, 67, 6.) *Ἀλλ' ἀποθηριοῦσθαι τὸ τελευταῖον καὶ π. λαμβάνειν διάθεσιν*, Efferari tandem, et induere animum immanem, Cam. || Excitandi vim habens et irritandi, i. q. *διεγερτικὸς, παροξυντικὸς, παρορμητικὸς*, Plut. Lycurgo (21.) *Ἀλλὰ καὶ τὰ μέλη κέντρον εἶχεν ἐγερτικὸν θυμοῦ, καὶ π. ὁρμῆς ἐνθουσιώδους*: (6, 884.) ead. de re, *Κέντρον δ' εἶχε ταῦτα ἐγερτικὸν θυμοῦ καὶ φρονήματος, καὶ π. ὁρμῆς ἐνθουσιώδους καὶ πρακτικῆς.* Ubi possit etiam exponi Addens animo impetum, ut addere animum Lat. dicunt, aut Excitans in animo impetum: sicut res *παριστάνουσα θάρσος πρὸς τὸν κίνδυνον*, ap. Polyb. [3, 96, 3. " Toup. Opusc. 1, 79. 322. Diod. S. 2, 414. ad 627. *Παραστατικὴ*, Schneid. ad Xen. Hier. 261." Schæf. Mss. Schol. Eur. Hipp. 616.] *Παραστατικῶς*, Præsenti animo, Promto animo, Intrepido et fidenti animo, Polyb. (16, 28, 8.) Π. *καὶ δαιμονίως ἐνήρμοσεν [ἐνώρ-* A *μησεν] εἰς τοὺς ἐνεστῶτας καιροὺς*, Præsenti animo atque admirando sese præsentibus temporibus accommodabat. Et ap. Suid. *Ὁ δὲ ἔγραφε πικρῶς καὶ π. ἀλάστορας ἀποκαλῶν καὶ παλαμναίους διὰ τῆς ἐπιστολῆς.* Apud Eun l. *Διελέχθη π. ἅμα καὶ * παῤῥησιαζομένως.* Item, *Παραστατικώτερον τὸν κίνδυνον ὑπέμειναν.* Vehementer, Cam. [" Ad Diod. S. 2, 627." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 862." Wakef. Mss.]

Παραστὰς, ἡ, Postis, Lignum aut Lapis ab utroque januæ latere stans: unde et nomen habet: i. q. *σταθμὸς* ap. Hom.: J. Poll. 1. *Σταθμοὶ δὲ τὰ ἑκατέρωθεν ξύλα κατὰ πλευρὰν τῶν θυρῶν, ἃ καὶ Παραστάδας φασίν.* Greg. *Αἱ τῶν ἡμετέρων θυρῶν παραστάδες.* Lat. vocant etiam Antas, i. e., ut Fest. exp., Latera ostiorum. Citat et J. Poll. e Cratini Dionysalex. *Παραστάδας βούλει καὶ πρόθυρα ποικίλα.* Vitruv. quoque 6, 9. ubi de Gr. ædificiorum eorumque partium dispositione atque nominibus disserit, quæ ab Italicis moribus et usibus discrepant, hoc vocabulo utitur: at in diversa signif. Locus, inquit, inter duas * B januas, Græce *θυρωρεῖον* appellatur: deinde est introitus in *περίστυλον*: id *περίστυλον* in tribus partibus habet porticus: in ea parte, quæ spectat ad meridiem, duas antas inter se spatio amplo distantes, in quibus trabes invehuntur: et quantum inter antas distat, ex eo tertia demta, spatium datur introrsus. Hic locus ap. nonnullos *προστὰς*, ap. alios *παραστὰς* nominatur. Sic ille: [3, 1.] || Porticus, Eur. Phœn. (426.) *Νὺξ ἦν, Ἀδράστου δ' ἦλθον εἰς παραστάδας*, Nox erat, Adrasti accesseramque ad porticus, Cam. Ex eod. Eur. Eust. *παραστὰς* citat in priori signif. sumtum: locum tamen non ascribit. Quod si de h. l. intellexit, synecdochice caperetur pro Tota domo, Ostio, Limine. Xen. *Ἱερ.* (11, 2.) *Τὴν πόλιν τείχεσί τε, καὶ ναοῖς, καὶ π., καὶ ἀγοραῖς, καὶ λιμέσι κατεσκευασμένην*, Urbis præclare facta mœnia, templa, porticus, forum multiplex, portus, Cam. Quidam tamen hic interpr. Exhedras, qui h. l. ab J. Poll. innui putant 7, 27. ubi scribit, *Παραστάδας δὲ ὁ Ξενοφῶν, ἃς οἱ νῦν ἐξέδρας.* Sic enim leg. ibi existimant C pro *παστάδας*: propterea quod cum mentionem fecisset *τῶν τῆς θύρας ξύλων*, locumque e Cratino citasset de *παραστὰς*, statim quasi de diversa signif. subjiciat, *παραστάδας δέ.* [" Thom. M. 690. 807. 898. Markl. Iph. p. 374. Wakef. Alc. 952. Brunck. Apoll. Rh. 101. Bast Lettre 81. Heyn. Hom. 5, 634. 636. Schneid. ad Xen. Hier. p. 261. Wyttenb. Select. 356. Xen. Mem. 3, 8, 9. Toup. Append. in Theocr. p. 40. Valck. Phœn. p. 154." Schæf. Mss. Eur. Iph. T. 1159. Andr. 1118. Hero Autom. p. 269. Sext. Emp. Pyrrh. 1, 110.]

Παρασταδὸν, Astando, Stando a latere, Prope stando, Od. K. (172.) *ἀνέγειρα δ' ἑταίρους Μειλιχίοις ἐπέεσσι, παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον*, i. e. *παρεστὼς πλησίον*, Schol.

Παράστημα, τὸ, Præfidentia et robur animi, Bud. 222. Latine Præsens animus et animi præsentia dicitur, Terent. Eun. At Cic. dicit Animus acer et præsens. Idem de Officiis, dicit, Præsentis animi uti consilio, quod Bud. ibid. reddit, *Σύμβουλον ποιεῖσθαι* D *τοῦ θυμοῦ τὸ παράστημα.* Synonymum vocab. est *λῆμα*. Idem Bud. interpr. Animi præstantia, Honesta generosaque fiducia. Diod. Hist. Alex. *Οὗτοι δὲ τῷ π. τῆς ψυχῆς πλεονεκτοῦντες, ἐνεκαρτέρουν τοῖς δεινοῖς*, Animi fortitudine et præstantia præditi et excellentes, Bud. [" D. R. ad Longin. 248. Toup. Opusc. 1, 251. 322. Ammon. 89. Valck. Anim. 141. ad Diod. S. 2, 168. 236. 568. 628." Schæf. Mss. M. Anton. 3, 11. " Clem. Alex. 589. Joseph. 961, 29." Wakef. Mss.] [* " *Ἀντιπαρίστημι*, In contrarium facio, Villois. Anecd. Gr. 1, 212." Wakef. Mss. Gl. Repræsento.]

Ἀντιπαράστασις, Figuræ rhet. nom., Trapezuntio Obsistentia, al. Depulsio dici posse existimant. Similis est, ut Bud. scribit, *ἐνστάσει*, et quasi *ἔνστασις* secundaria, Comm. 223. Cam. eam scribit pertinere ad *μεταλήψεις*, i. e. ad Translationes rhetorum, s. commutationes, esseque enstasin vehementiorem, quæ refutat simpliciter factum: ut, Non decet honestos juvenes ornatus varius et lenocinium formæ: at à. esse mitiorem: ut, Concedantur sane et viris

munditiæ, ac liceat illis uti exquisitiore ornatu: talis tamen est inhonestus. Apud dialecticos autem enstasin esse dicit objectionem contra argumentum, mutata conclusione: ut si inferatur, Ergo eruditi philosophia sunt viri boni: per enstasin *ἐξ ἀντιφάσεως* opponatur, Quidam non sunt boni, ut Alcib. et Critias. [Eust. Od. A. p. 15, 27. Schol. Eur. Hec. 313. Schol. Soph. Aj. 1127. El. 539. Œd. T. 404.] Ἀντιπαραστατικὸς, ut *κεφάλαιον*, Cum quid negatur, non simpliciter, sed addita circumstantia, VV. LL. [* "Ἀντιπαραστατικῶς, Eust. Od. 258, 24.] Ἐκπαρίσταμαι, Prope adsto, Assisto, VV. LL. Ead. ap. Dem. (44.) Ἐκείνῳ *ἐν τῇ γνώμῃ ἐκπαραστῆναι* interpr. Ad animum ejus subire, [Reisk. legit *παραστῆναι*. * Ἐμπαρίστημι, Heliod. 7, 19. Greg. Naz. 2, 274. * Προσπαρίστημι, Joseph. Antiq. 19, 1, 10. * Συμπαρίστημι, Soph. Œd. C. 1404. Joseph. B. J. 2, 6, 1. Pind. Ὀ. 6, 72.]

* Περιΐστημι, q. d. Statuo s. Colloco circum, circumquaque, Circumstare facio, Circumpono, Circumdo, Cingo, Thuc. 8, (108.) p. 297. Τηρήσας *ἀριστοποιουμένους, καὶ περιστήσας τοὺς ἑαυτοῦ, κατηκόντισε*. Sic Herodian. (7, 10, 13.) Περιστήσαντες *αὐτοῖς ξιφηφόρους*, Plut. Cam. Τῷ *Καπιτωλίῳ φρουρὰν περιέστησε*, Capitolio præsidium circumposuit, circumdedit, Capitolium præsidio cinxit. Alia constr., App. B. C. 3. *Φρουρὰν περιστήσασθαι περὶ τὸ σῶμα*, Custodes sibi apponere, et corpori circumdare, Bud. Sunt et qui *περιστῆσαι φρουρὰν* alicubi vertant, Circumstatione militum munire, e Gellio, ad magis exprimendam vim verbi. Περιΐστημι non solum Circumdo exp. Bud., sed et Circumvenio, et Undique immitto, afferens e Polyb. (2, 45, 4.) *Πανταχόθεν περιστήσαντες αὐτοῖς τὸν πόλεμον*. || Dicitur vero et *περιστῆσαι φόβον πᾶσι* a Plut. Fabio, pro Injicere metum omnibus, et quasi circumjicere; Injicere, quasi eum illis circumdando. Eademque forma dicitur ab Eo in Lycurgo, *Περιστῆσαι κίνδυνον τῇ πόλει*. Greg. autem dixit etiam *Περϊστὰς ἀνάγκην ἡμῖν τοῦ λέγειν*.

Περιΐστημι, Redigo, Herodian. 7, (3, 12.) Ἐπεὶ δὲ *ὁ Μαξιμῖνος τοὺς πλείστους τῶν ἐνδόξων οἴκων ἐς πενίαν περιστήσας*, Cum plurimas illustres familias ad egestatem redegisset, Aristot. Polit. 5. Εἰς *ἑαυτὸν περιέστησε τὴν πολιτείαν*, In potestatem suam redegit, Chrys. de Sacerd. Ὁ *μὲν γὰρ ἑαυτὸν ἀσκῶν, εἰς ἑαυτὸν περιέστησε τὴν πολιτείαν*. || Circumago s. Commuto in contrarium, *Bud. 426. ex Æschine et* Athen. Affertur vero et e Dem. (1014.) Περϊστάναι *τὰς αὐτῶν συμφορὰς εἰς ἐμὲ*, pro In me derivare, et devolvere calamitates suas.

Περιέστην vide in Περιΐσταμαι.

Περιΐσταμαι, Circumsto, Circumsisto, Il. P. 95. *μήπως με περιστείωσ' ἕνα πολλοί*. Hac autem in signif. sæpe *περιέστην* et *περιστῆναι* ac *περιστὰς* inveniuntur, itidemque partic. *περιεστώς*. Thuc. 7. Καὶ *περιστάντες πανταχόθεν*. Lucian. (1, 538.) Κόπτονται *περιστάντες ἤδη πεφονευμένον*. Synes. Καὶ *φωνὰς ἀφῆκεν ἐπὶ συνεστώτων καὶ περιεστώτων λαῶν*. Atque ut dicitur *περιστῆσαί τινι κίνδυνον*, sic etiam *κίνδυνος περιστῆναί τινα*, ad verbum, Periculum circumstare aliquem, Virg. Thuc., Ὅτε *περ μέγιστος κίνδυνος περιέστη τὴν πόλιν*, [cf. 8, 15.] Item *ἀνάγκην περιστῆσαί τινι*, sic *ἀνάγκη περιστῆναί τινα*, aut etiam *τινὶ* dicitur, vel *περιΐστασθαι*. Dem. (407.) Ἀνάγκη *περιΐστατο καὶ τούτῳ πάλιν εἰσιέναι*, ubi non male fortasse reddetur, Necessitate constringebatur. Sic autem et Basil. dixit cum dat. personæ, *Μυρίων περϊσταμένων ἡμῖν ἀβουλήτων κακῶν*. Sed ap. Eund. cum accus. *Περιστάσης ὑμᾶς αἰσχύνης*.

Περιΐσταμαι, Redigor, Cedo, Evado, Devenio, Dem. (551.) Καὶ *τὸ πρᾶγμα εἰς ὑπέρδεινόν μοι περιέστη*, Res mihi atrocissime cessit, Isocr. (Symm. 18.) Ἐνταῦθα *περιέστηκε τὰ πράγματα*: alibi, Εἰς *τοῦτο περιέστηκε τὰ πράγματα*, Eo tandem res devenerunt, deductæ sunt. Sic *Περιστήσεται εἰς τοῦτο τὰ πράγματα*, Dem. (31.) Item dicitur aliquid *περιΐστασθαι εἰς τοὐναντίον*, ut a Plut. Pericle (33.) Ἡ *δὲ πεῖρα περιέστη τοῖς πέμψασιν εἰς τοὐναντίον*, Contrarium ei, quem sperabant, exitum habuit. Sic Synes. Ἅπαντα *γὰρ εἰς τοὐναντίον μοι περιΐσταται*, Omnia mihi in contrarium cedunt, Thuc. 1, (32.) Καὶ *περιέστηκεν ἡ δοκοῦσα ἡμῶν πρότερον σωφροσύνη, νῦν ἀβουλία καὶ ἀσθένεια φαινομένη*, Et quæ videbatur antea nostra moderatio et prudentia esse, eo redacta, vel deducta est, devenit, ut nunc imprudentia et imbecillitas videatur. Dicitur vero et de persona, Synes. Καὶ *περιέστημεν ἡμεῖς εἰς τὸ τοῖς μὲν ἠδικηκόσι γενέσθαι φιλάνθρωποι κ. τ. λ.* Eo devenimus, ut etc. Eo jam mores nobis evaserunt, Bud. 426. Ubi verbum *περιΐστασθαι* vult etiam esse alicubi In contrarium cedere, quod Plut. et Synes. *εἰς τοὐναντίον περιΐστασθαι*, ut in eo, quem modo e Dem. protuli l. Affert autem ex Eod. (301.) Καὶ *περιειστήκει τοῖς βοηθείας δεήσεσθαι δοκοῦσιν*, pro Adeoque res in contrarium circumactæ sunt, ut qui eo redacti eratis, alieni ut præsidii egentes esse videremini etc. E Luciano autem (1, 436.) affertur, Ἐς *τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περιστῇ*, pro Oratio ad idem circumagatur, revolvatur. || Περιΐστασθαι non solum Devenio, sed et Pervenio, alicubi redditur, Plut. Pericle (6.) Εἰς *ἕνα περιστήσεται τὸ κράτος*, Ad unum perveniet imperium. Nec minus incommode fortasse *εἰς ἕνα περιστήσεται τὸ κράτος* reddi possit, Ad unum pertinebit imperium, quam ap. Synes. Τὰ *τῆς ἀπολογίας εἰς ἐμὲ περιΐσταται*, vertitur, Purgatio ad me pertinet. Apud eund. Plut. redditur et Desino, quæ interpr. affinis est superioribus, (6, 22.) Τὸ *μὲν γὰρ εἰς ἀναισχυντίαν, τὸ δ' εἰς ἀνδραποδωδίαν περιΐσταται*.

Περιΐσταμαι, Vito, Declino, Lucian. (1, 831.) *Φιλοσόφῳ δὲ ἐς τὸ λοιπὸν, κἂν ἄκων ποτὲ ἐν ὁδῷ βαδίζων ἐντύχω, οὕτως ἐκτραπήσομαι, καὶ περιστήσομαι, ὥσπερ τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν*. Joseph. autem usus est cum particula *μὴ*, Περιΐστατο *γὰρ μὴ πολλοὶ τῆς τῶν λόγων ἀσελγείας αὐτοῦ μιμηταὶ γένωνται*, exp. etiam Metuebat. [" Sic cum accus., M. Anton. 3, 4. *Χρὴ τὸ εἰκῇ καὶ μάτην περιΐστασθαι*. Philonides Medicus Athenæi 675. Πάντας * *περιστατέον*, Vitare, Repudiare oportet omnes, ubi Epitomator interpretandi causa *παριτητέον* posuit." Schw. Mss.]

" Περιστείωσι, poët. epenthesi *τοῦ ι* pro *περιστέωσι*: hoc autem, Ion. dialysi pro *περιστῶσι* dicitur: a th. *περιΐσταμαι* s. *περιστάω*."

[Περιΐστημι, Lobeck. Phryn. 377. *τὰ περιεστηκότα*. " Athen. 21. ad Charit. 282. 700. ad Herod. 314. Bibl. Crit. 2, 1. p. 95. Toup. ad Longin. 281. Herodian. 477. et nott., Abresch. Lectt. *Aristæn. 281. Fischer.* ad Anacr. p. 14. ad Lucian. *2, 2. 1, 436. 3, 566. Thom. M. 708.* ad Diod. S. 1, *616. 673.* Schneid. Anab. *327. T. H. ad Plutum* p. *85.* Boiss. Philostr. *591. 596.* ad *Dionys. H.* 2, 1179. Thuc. *T.* 2. p. 38. Bav. Redigo, *Plut.* Mor. 1, 23. Vito, Declino, ad Charit. 282. Cattier. Gazoph. 87. Jambl. V. P. 470. Περιέστηκα, cum participio, H. Steph. de Dionys. Imitat. Thuc., ad Dionys. H. 2, 1138. Περιστῆναι, 3, 1806. Heind. ad Plat. Theæt. 351. de constr., ad Diod. S. 2, 438. Bast Lettre 201. Περιΐστασαν, Cinxerunt, Circumsteterunt, Xen. K. Π. p. 357. Περιΐστασθαι, T. H. ad Plutum p. 332. Heyn. Hom. 8, 157. * Περϊστάω, Athen. 1, 34." Schæf. Mss. Longin. 3, 4. Ed. Weisk. *Περϊστάντες ἡμᾶς εἰς τοὐναντίον*: in Addendis hæc leguntur: " Cum Par. habeat *μήποτε* *ἴστ.*, Bastius monet recte legi *περϊστάντες*, ad quod confirmandum hæc affert: ' Plato de Rep. T. 6. p. 179. Bip. Ὁ *λόγος τοῦ δικαίου εἰς τοὐναντίον περιειστήκει*. Suid. v. *Φροῦδα*, T. 3. p. 634. Εἰς *τοὐναντίον περιέστη τὰ τῶν ἐλπίδων*. Aristid. T. 1. p. 128. Jebb. *Μᾶλλον δὲ τοῖς χειμάρροις ἐκ τοὐναντίου* (al. *εἰς τοὐναντίον*) *περιέστησαν*. (Liban. 4, 6. Reisk. *μετέθηκεν, ὦ Τρῶες, τὸν περὶ ταῦτα θεσμὸν εἰς πᾶν τοὐναντίον*, ubi Cod. Ven. No. 445. habet *μεθέστησεν*, non *μετέθηκεν*.) Æschines Dial. 3, 18. Εἰς *τοὐναντίον με τῷ λόγῳ περιέστακας*.'"]

" Περιεστήκω, i. q. *περιΐσταμαι*, Circumsto: unde " *περιεστήξει* ap. Suid. quod itidem exp. *περισταθήσεται*. Thema est factum e *περιέστηκα* præt. med. " verbi *περιΐσταμαι*." " Περιστήκω, i. q. *περιΐσταμαι*, " Circumsto; unde particip. *περιστήξαντες*, quod " exp. etiam Circumpositi."

Περίστασις, ἡ, Circumstantia, Aristot. Probl. 2,

29. Διὰ τί ἐν τοῖς πυριατηρίοις μᾶλλον ἱδροῦσιν ὅταν ᾖ ψῦχος; ἢ ὅτι τὸ θερμὸν οὐ βαδίζει ἔξω διὰ τὴν τοῦ ψύχους π.; Propter frigoris circumstantiam, Propterea quod frigus circumstet. Seneca Natur. Quæst. 2, 8. probans aëris unitatem, contra eos, qui ideo vacuum in eo ponebant, quod avibus in illo tam facilis motus, quod maximis minimisque per illum transcursus sit: Aquarum quoque similis facilitas est, nec de unitate illarum dubium est; quæ sic corpora accipiunt ut semper in contrarium acceptis refluant. Hanc nostri circumstantiam, Gr. autem π. appellant: quæ in aëre quoque sicut in aqua fit: circumstat enim omne corpus, a quo impellitur. Exemplum hujus signif. ab Harpocr. et Suida citatur e Dinarchi Tyrrhenico; sed in quibusdam exempl. παράστασιν legi annotant. || Est et Vocab. oratorium ap. Hermog. et Aphthonium. Lat. itidem Rhett. Circumstantiam appellant. Quintil. 5, 10. Hoc genus argumentorum sane dicamus e circumstantia: quia π. dicere aliter non possumus: vel ex iis, quæ cujusque causæ propria sunt. At 3, 5. per π. scribit se intelligere Negotium. Negotium autem e Valgio definit congregationem personarum, locorum, temporum, causarum, modorum, casuum, factorum, instrumentorum, sermonum, scriptorum et non scriptorum: sicut Hermog. quoque π. esse dicit τὸ πᾶν ἐν ἡμῖν καὶ λόγοις καὶ πράγμασι, καὶ δίκαις καὶ ὑποθέσεσι, καὶ βίῳ, τόπον, χρόνον, τρόπον, πρόσωπον, αἰτίαν, πρᾶγμα. Cic. autem quas π. vocant hi Rhett., appellat Attributa personarum et rerum, negotiorum. Auctor ad Herenn. Res circumstantes. Quintil. etiam Adjuncta et accidentia. || Corona, i. e. Turba circumfusa et circulum efficiens, Bud. ap. Polyb. 1, (32, 3.) Διὰ τὴν π. τῶν τοῦ Ξανθίππου λόγων διαδοθέντων εἰς τὰ πλήθη, Pervulgato sermone per eos, qui ipsum loquentem circumsteterant. Quibus addendum quod e quodam Gramm. Budæus citat, π. antiquis dictam τὴν διὰ ταραχὴν παρουσίαν πλήθους, afferente hoc exemplum, Ἡ δὲ κραυγὴ καὶ δήμων π., Populi circumstantis corona. Sic etiam accipi putat Bud. ap. Athen. (212.) Τὸ δὲ μέγεθος τῶν μελλόντων λέγεσθαι, διὰ τὸ παράδοξον τῆς π., ἐμποδίζει με: ut i. sit q. ibid. τὸ κυκληδὸν περιεστηκὸς πλῆθος: sed tunc παράδοξον acciperetur active pro Incredulus: commodius igitur referri potest ad rem ipsam et argumentum, de quo verba facturus erat. Quo pertinet Gell. 7, 4. explicantis cur dictum sit captivos sub corona venundari, Quod milites custodiæ causa captivorum venalium greges circumstarent, eaque circumstatio militum, Corona appellata sit. Ubi itidem circumstatio est π., Ipsi circumstantes. || Casus circumstans aliquem, Necessitas circumstans: seu, ut Bud. interpr., Casus incommodus, Clades et Status afflictio: nam plerumque de rebus adversis dicitur, quæ hominem quasi circumstare videntur, et certo spatio circumscribere, e quo evadere nequeant, aut in arctum redigere et opprimere, ξυμφορά, ut ap. Stoicos præcipue accipi testantur Gramm. Apud Phalar. Epist. Νέον δὲ ὄντα, κατὰ περίστασιν ἐκπεσεῖν τῆς πατρίδος, Casu quodam adverso quasi circumventum: licet hic nonnulli Seditionem intelligi isto vocabulo existiment. Polyb. Ὅταν τὰ τῆς περιστάσεως κατεπείγῃ, ad verbum, Cum urgent res circumstantes, ut quidem in Rhetorum scholis loquuntur, h. e. Cum pericula, quæ circumstant, urgent; Cum necessitas urget: i. e., ut idem Polyb. loquitur 3, (86, 7.) οἱ περιεστῶτες καιροί, Necessitas et temporum difficultas: seu, ut Thuc., ὁ περιεστὼς τινα κίνδυνος. Idem Polyb. 2, (45, 5.) de Arato, Ἄνδρα δυνάμενον πάσης εὐστοχεῖν π., Qui opprimi nullo adverso casu possit, perspicere possit quid potissimum agendum sit in unaquaque necessitate: 1, (84, 9.) Εἰς τοῦτ' ἤγαγε περιστάσεως, ὥστε κ. τ. λ. Diod. L. Zenone, Γεύσεσθαι δὲ καὶ τῶν ἀνθρωπίνων σαρκῶν τὸν σοφὸν κατὰ περίστασιν, Si circumstantis temporis necessitas urgeat; Si necesse sit, Bud. Apud Eund. Dionysius, Τέλος εἶπε τὴν ἡδονὴν διὰ περίστασιν ὀφθαλμίας, Quod eum quasi circumstans oculorum dolor ad id faciendum adigeret, Afflictio et casus adversus, Bud. Et ap. Alex.

A Aphr. Probl. τέρψεις σκηνικαὶ excogitatæ sunt χάριν τῶν π. Interdum vero additur nomen adj., Polyb. 19. Διωσάμενοι δεινοτάτας καὶ μεγίστας π., Depulsis a se gravissimis maximisque periculis, quæ eos circumstabant, [cf. 6, 44, 8.] Et 2 Macc. (4, 16.) Περιέσχεν αὐτοὺς χαλεπὴ π., Gravibus circumventi sunt necessitudinibus: Sallust. dicit, Omnibus circumventus necessitudinibus: et Cic. Periculo circumventi, Horat. Incommoda multa circumveniunt senem. Similiter ap. Diosc. Præf. l. 7. Οἱ διὰ μοχθηρὰν συνείδησιν ἢ χαλεπὴν π. ἑκουσίως προσενεγκάμενοι θανάσιμα, Mala conscientia adacti, aut gravibus circumventi necessitudinibus ac periculis, Gravibus eos circumstantibus calamitatibus, Liv. Tot circumstantibus malis, vel, ut Ruell. interpr., Tristi aliquo eventu oppressi. Et aliquanto post, Ἐν ταῖς λοιμικαῖς π., Si pestilens aër corpora quasi circumstet, i. e. Tempore pestilentiæ. Alex. Aphr. dicit λοιμικὴ κατάστασις. Et ap. Eund. Ἐν νοσοποιῷ π. τὸ σῶμα καθεστώς. Aliquando exp. Rerum eventus,
B Vicissitudo: ut ap. Basil. Epist. ad Patroph. Οὔτε καιροῖς οὔτε π. τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων συμμεταβάλλονται. Diog. L. Herillo, Μηδὲν εἶναι τέλος, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς π. καὶ πράγματα ἀλλάττεσθαι αὐτό, Pro casuum varietate et rerum eventu mutari, Bud. Accipitur etiam in bonam partem pro Occasionis opportunitas, Temporis circumstantis s. Rerum circumstantium opportunitas: i. fere q. καιρός. Polyb. (1, 48, 3.) Τὴν ἐπιτηδειότητα τῆς περιστάσεως. At (54, 6.) Ἐπιγενομένου δὲ χειμῶνος, καὶ π. προφαινομένης ἐκ τοῦ πελάγους ὁλοσχερεστέρας, Interpres vertit, Cum jam hyems supervenisset, et significationes de mari accederent. At quidam ibi accipiunt pro Tempestate et maris commotione, figurate. Generaliter autem capi pro Rebus circumstantibus, etiam in bonam partem, sicut in superioribus fere in malam, ostendit Polyb. 3, (98, 2.) Κατὰ μὲν τὴν δόξαν, καὶ τὴν τοῦ βίου π., οὐδενὸς δεύτερος Ἰβήρων, Gloria et vitæ commodis nulli Iberorum secundus, Si vitæ circumstantias spectes, ad verbum. Diosc. Ἐπειδὴ δὲ
C καὶ π. τινὲς ἐν ἐπιδημίᾳ ὁμοίους κινδύνους ἐπιφέρουσι, Casus, qui hominem circumstare possunt, Casus quidam et res circumstantes, Synes. Χάριν ἂν εἰδείη ταῖς ἑλκούσαις αὐτὸν ἐφ' ἑαυτὰς π., Gratiam habeat rebus circumstantibus, a quibus distrahitur. Ita ut h. v. signif. Omnia, quæ hominem circumstare possunt s. prospera s. adversa, s. tempus s. locus; nam ea omnia τῶν π. nomine in Rhetorum scholis comprehenduntur, ut supra dictum est. At in Polyb. Διὰ τὴν π. τοῦ κήρυκος φωνήσαντος, Suid. ἐπίτασιν. || Circuitus. Athen. (205.) Αἱ δὲ τῆς π. θύραι, τὸν ἀριθμὸν εἴκοσι οὖσαι, θυΐναις κατεκεκόλληντο σανίσι, Portæ, quæ in circuitu erant, h. e. quæ circumcirca erant. [Athen. 547. Lobeck. Phryn. 376. "Ad Phalar. 350. Thom. M. 710. ad Charit. 581. T. H. ad Plutum p. 333. Timon Phlias. 15. Toup. Opusc. 1, 346. Ammon. 71. 114. Eran. Philo 169. Diod. S. 1, 268. 398. Ruhnk. ad Xen. Mem. 232. ad Callim. 1, 171. ad Lucian. 1, 485. Casus adversus, Jacobs. Anth. 11, 9. Diod. S. 2, 169. 529. Ambitus, Koen.
D ad Greg. Cor. 96." Schæf. Mss. Inscr. Sicula Gruteri p. 210. 211. "Diog. L. 6, 22. Hierocles 130. Artemid. 18." Wakef. Mss. * "Περιστάσιμος, Athen. 163. στοὰν π. ἔχων, Frequens auditorium habens." Schw. Mss. * "Περιστασιώδης, Clem. Alex. Str. 2, 2." Kall. Mss.]

Περίστατος, ὁ, ἡ, Qui circumstatur, si ita loqui liceat; i. e., Qui circumstantium corona cingitur, Quem aliqui aut res aliquæ circumstant. Isocr. π. Ἀντιδ., Θαυματοποιΐαις ταῖς οὐδὲν ὠφελούσαις, ὑπὸ δὲ τῶν ἀνοήτων περιστάτοις γενομέναις, i. e., ut Suid. eum l. citans exp., περὶ ἃς κύκλῳ ἵστανται θεώμενοι. [Lobeck. Phryn. 376. "T. H. ad Plutum p. 333. Jambl. V. P. p. 76. Kiessl." Schæf. Mss. Theopompus Comicus ap. Athen. 485.] Ἀπερίστατος, Quem nihil circumstat. Apud Rhett., Circumstantiis carens, Circumstantias non habens, Aphthon. Διενήνοχε δὲ θέσις ὑποθέσεως, τῷ τὴν μὲν ὑπόθεσιν ἔχειν περίστασιν, τὴν δὲ θέσιν ἀ. εἶναι, ubi opp. ἔχειν περίστασιν et ἀ. εἶναι. Sic ἀ. ζήτημα, Hermog. Quæstio circum-

stantiam non habens: qualem esse dicit si quis filium sine causa ἀποκηρύττῃ. || Desertus, Qui nulla circumstantium, a quibus auxilium ei ferri possit, corona cingitur, Phocyl. (24.) σῶσον δ' ἀπερίστατον ἄνδρα. || Quem nulla circumstant pericula, Virg., ut ῥαστώνη, Polyb. (6, 44, 8.) Status rebus secundis florens, in quem nulla clades aut alia rerum difficultas incurrit, nullum infortunium. Bud. 427. e Polyb. Nec absimili signif. ap. Gal. κ. Γένη 2. ά. ἕλκη, Hulcera, quæ, quia magna non sunt, nec ulla gravior ea circumstat incommoditas s. noxa, periculo vacant atque discrimine, h. e., ut Gorr. exp., quæ nec vitiosi humoris influxu impetuntur, nec sordida nec inflammata sunt, nec in circumposita carne intemperiem ullam habent. [" Euseb. Hist. Eccl. 10, 4." Mendham Mss. T. H. l. c., Arrian. Epict. 4, 1. Salmas. de Fœnere Trapez. 253. * " Ἀπεριστάτως, Orig. in Jo. 32." Routh. Mss.] " Ἀπερίστασις, Rerum felicitas, εὐπραξία, VV. LL. sed viderint: dicendum " enim foret potius ἀπεριστασία, pro ἀπερίστατον " εἶναι, et Nullis circumstari periculis s. casibus ad- " versis." Εὐπερίστατος, Ep. ad Hebr. 12. (1.) Ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα, καὶ τὴν εὐπ. ἁμαρτίαν, Et peccatum ad nos circumcingendos proclive, Beza interpr., intelligens naturæ humanæ pravitatem, qua nihil æque aptum est ad nos circumsistendos, ac proinde ad cursum nostrum impediendum. Sic vero paulo ante dicit, περικείμενον ἡμῖν νέφος, ut εὐπερίστατον hic act. signif. habeat: alioqui si analogiam præcedentis compositi sequamur, εὐπερίστατος est Qui facile circumsistitur, Bonas habens circumstantias. [Schleusn. Lex. N. T.] Περιστατικὸς, Circumstantias habens, Ad circumstantias pertinens, vocab. rhet. Et περιστατικὰ ap. eosd. Rhett., ipsæ περιστάσεις, Circumstantiæ. || Adversus, Calamitosus, Minus secundus, Bud. 426. e Basil. Sic accipitur etiam, ut idem Bud. tradit, ap. Diog. L. in Zenone, p. 359. Καὶ τῶν καθηκόντων τὰ μὲν ἄνευ περιστάσεως, τὰ δὲ, περιστατικά· καὶ ἄνευ μὲν περιστάσεως, οἷον ὑγιείας ἐπιμελεῖσθαι, καὶ τὰ ὅμοια· κατὰ περίστασιν δὲ, τὸ πηροῦν ἑαυτὸν, καὶ τὴν κτῆσιν διαῤῥιπτεῖν: ubi τὰ π. et τὰ κατὰ π., opp. τοῖς ἄνευ π., ac illa sunt Calamitosa et affligentia et ad necessitatem adigentia, Bud.: hæc autem, illis contraria. ["Phryn. Ecl. 165. Thom. M. 710." Schæf. Mss. Plut. 6, 647. Salmas. de Fœnere Trapez. 254. " Max. Tyr. 36, 4. Clem. Alex. 572. Diog. L. 431." Wakef. Mss. * " Περιστατικῶς, ad Diod. S. 2, 627." Schæf. Mss.] Περιστατέω, i. q. περιΐσταμαι, Circumsto. Et περιστατέομαι, Circumsistor, Circumdor. Areth. in Apoc. Καὶ τοῦ πειρασμοῦ τῆς διαθέσεως μεταλαμβάνει τὰ περιστατούμενα καὶ πειραζόμενα, Ii, quos ille circumstat: Virg. Nec quæ circumstant te deinde pericula cernis? Bud.

Περισταδὸν, Circumstando, Circumcirca, Herod. 7, (225.) Περιελθόντες πάντοθε π., Cum cinxissent illos circumquaque astantes, Thuc. 7, (81.) p. 262. Ἐβάλλοντό τε π., Jaculis petebantur a circumstantibus, circumcirca, quos ante dicit κεκυκλῶσθαι ὑπὸ τῶν πολεμίων: paulo post de ipsis inimicis, Προσπεσόντες καὶ περιστάντες πανταχόθεν, ἔβαλλον: ita ut ἐβάλλοντο π. i. sit q. ἐβάλλοντο πανταχόθεν ὑπὸ τῶν περιστάντων καὶ κυκλούντων αὐτοὺς πολεμίων. Et ap. Theocr. 2, (67.) τᾷ δὴ τόκα πολλὰ μὲν ἄλλα Θηρία πομπεύεσκε περισταδόν· ἐν δὲ λέαινα, Tum multæ aliæ belluæ eam circumsistentes, tum vero inter eas leæna. Apoll. Rh. 2, (206.) περισταδὸν ἠγερέθοντο, Circumcirca. ["Opp. K. 2, 259. Quint. Sm. 2, 105." Wakef. Mss. "Heyn. Hom. 6, 468. Gesner. Ind. in Orph. * Περιστάδην, ad Charit. 306." Schæf. Mss.]

[* Ἀμφιπεριΐστημι, Quint. Sm. 3, 201.] Ἀντιπεριΐστημι, Comprimo, Coarcto, Intro cohibeo, Bud., citans ex Aristot. Probl. s. 13. Διὰ τί ἐν τῇ ψυχροτάτῃ χώρᾳ οἱ καῦσοι μᾶλλον γίνονται; ἢ διότι, ἀντιπεριΐστησι τὸ ψύχος εἴσω τὴν θερμότητα; || Ἀντιπεριΐσταμαι, pass. Cohibeor et coërceor undique, Bud. A nonnullis redditur Resisto contrario modo, Circumobsisto. Theophr. C. Pl. 6, (7, 8.) Πέττει γὰρ τὸ θερμὸν ἀντιπεριϊστάμενον, quod Bud. interpr. Concoquit enim calor intra terram compressus et cohibitus coactusque. Plut. (9, 623.) ex eod. Theophr. Τῷ ψυχρῷ τὸ θερμὸν ὑποχωροῦν ἀντιπεριΐσταται. Aristot. Probl. s. 24. Ἢ διότι ψυχροῦ μὲν ὄντος τοῦ ὕδατος ἐγκατακλείεται τὸ θερμὸν, καὶ ἀντιπεριΐσταται εἴσω, κωλυόμενον ἐξιέναι: 33. Καὶ αἱ νόσοι ἀντιπεριΐστανται αἱ τοῦ ὠτὸς εἰς τὰ τοῦ πνεύμονος πάθη. Bud. exp. etiam Obsistere ex adverso in Aristot. de Mundo, Μία δὲ ἐκ πάντων περαινομένη σωτηρία διατελεῖ ἀντιπεριϊσταμένων ἀλλήλοις. Gaza non satis felix fuit in v. h. interpretando, Bud. Comm. [Synes. p. 4. 66. Polyb. 1, 23, 10. 4, 50, 1. Ἀντιπεριΐστασθαι, Mutari, Longin. 38, 1.] Ἀντιπερίστασις, Circumobsistentia, Cohibitio et compressio undique circumfusa: quæ fit non minus a calore quam a frigore, Bud. citans e Theophr. C. Pl. 2, (6, 1.) Τῶν δὲ ποτίμων ὑδάτων τὰ ψυχρὰ βέλτιστα· καὶ γὰρ πέψιν ποιεῖ μάλιστα διὰ τὴν ἀντιπ. τοῦ θερμοῦ, καὶ κατάψυξιν ταῖς ῥίζαις, i. e., ut Idem vertit, Propter cohibitum et coarctatum calorem a circumfuso frigore. Aristot. Probl. 2, 16. cur dormientes magis sudent, Ἢ διὰ τὴν ἀντιπ.; ἀθροισθὲν γὰρ τὸ θερμὸν ἐντὸς ἐξελαύνει τὸ ὑγρόν. Cam. interpr. In contrarium subito adactum sensum, ut est cutis horror in aqua calida. Bud. Comm. VV. LL. in corpore humano dici scribunt, cum e loco superiore spiritus infra coërcetur, et versa vice: idque fieri per consensum et cognationem partium, i. e. per συμπάθειαν. [" Casaub. ad Athen. p. 73." Schæf. Mss. Ocellus 1, 14. 15. Plut. 9, 557.]

Προΐστημι, q. d. Statuo s. Colloco ante. Sed exp. Propono, Præpono, Antepono, Antefero. Nonnunquam vero et Præ me fero. Præterea Prætendo, Prætexo. Sæpe etiam Præficio. De quibus signiff. sigillatim dicam: sed prius admoneo, προΐστασθαι voce pass. potius usurpari, aut aor. med. προστήσασθαι. Propono, Lucian. (1, 200.) Καὶ τί ἂν ἄλλο παράδειγμα τούτου ἄμεινον προεστησάμην; Quodam autem exemplum melius proponerem? Præpono, Antepono, Greg. Τὸ χεῖρον ὡς ἄμεινον προεστήσαντο. Præ me fero, Aristid. Εἰ μή τε προστησάμενοι σχῆμα φαυλότερον τοῦ λόγου. At Prætendo, Prætexo, Dem. (230.) Καὶ τοῦ μὲν ἀγῶνος ὅλον τὴν πρὸς ἐμέ πως ἔχθραν προΐσταται. Synes. Ὃς δ' ἂν τὴν ἐκκλησίαν προστησάμενος αὔξῃ βαλάντιον, Ecclesiam prætexens; nec enim dubium cuiquam esse potest, quin hoc significare voluerit Synes.: adeo ut mirer Bud. putavisse pro Moderari etiam ac Regere hic accipi posse. Idem προΐσταμαι accipi ait et pro In primis pono, In principiis loco, afferens hæc e Greg. Αὐτὸν προστησαμένοις τοῦ λόγου τὸν ἐκεῖνον θεόν: et subjungens hanc interpr., Defensorem et protectorem moderatoremque orationis hujus Deum in primis locantes. Hæc autem ad signif. verbi Præficio accedunt: quam in isto Herodiani l. habere videtur, 7, (10, 3.) Προστησαμένους ἑαυτῶν χειροτονηθέντας δύο βασιλέας: simul vero defensionis protectionisque, ut in illo Greg. l., signif. inclusam habet: quod et de isto Synes. l. dici potest, Καὶ τὴν ἐπὶ στρατοπέδου θρυλλουμένην ὑπ' αὐτῶν δυναστείαν προστησαμένους. Itidem certe Bud., cum προΐσταμαι dixisset poni etiam pro Præficio, Præfecturam confero, et e Dem. (1357.) attulisset, προΐστασθαι Στέφανον τουτονὶ αὐτῆς, subjungit tamen hanc exp., Hunc sibi St. tutorem et defensorem vindicemque assumit. Addit autem ex Andoc. Σφῶν δ' αὐτῶν προὐστήσαντο τιμωρὸν γενέσθαι Κιφίσιον. Affertur vero et e Plut. Solone, Προστησάμενοι τὸν Σόλωνα, pro Qui ducem Solonem sibi præfecerunt. Accipitur et pro Prostituo, προαγωγεύω, pro quo mendose in VV. LL. sicut et in Comm. Bud. προαγορεύω: Προστῆσαι τὴν αἰχμάλωτον, Pand. Itidemque προΐστασθαι dicitur mulier pro Prostare, ut docebo infra.

" Προειστήκει, Præerat, Auctor erat."

Προΐσταμαι, q. d. Sto ante, composite, Antesto, Antisto: sicut dicitur Antistes, quod et compositionem verbi προΐσταμαι sequi videri potest: i. e. eadem forma dici προΐσταμαι pro Præsum, Præfectus sum, &c. qua dicitur a Lat. Antistes ceremoniarum pro Præfectus ceremoniis. Thuc. 2, (65.) Ὅσον τε γὰρ χρόνον προὔστη τῆς πόλεως ἐν τῇ εἰρήνῃ, μετρίως ἐξηγεῖτο, καὶ ἀσφαλῶς διεφύλαξεν αὐτήν. Idem, Οὗτοι γὰρ

μάλιστα προειστήκεισαν τῆς μεταβολῆς, ubi existimo verti etiam posse Auctores erant: Bud. ap. Themist. Οἱ προϊστάμενοι τῆς δόξης, Qui auctores sunt et assertores hujus opinionis. Dem. pro Cor. Καὶ μεγίστων δὴ πραγμάτων τῶν κατ' ἐμαυτὸν ἀνθρώπων προστὰς, Curæ et administrationi præfectus, et Summam curam ac potestatem habens, Bud. qui et ap. Herodian. (4, 8, 11.) Τῆς βασιλείου μνήμης προεστὼς, reddit Qui erat principi a memoria. Affertur vero e Thuc. rursum (6, 28.) Προεστάναι τοῦ δήμου: et ex Herod. Προστὰς τῆς σεωυτοῦ πατρίδος. Plato Epist. 7. Μεγάλης προεστὼς πόλεως. Item e Plut. Pericle, Οὐ κοσμίου προεστῶσαν ἐργασίας, οὐδὲ σεμνῆς, Quæ parum honesto quæstui præesset. Sed et diversa constr. e Xen. Œc. (10, 10.) Προστᾶσαν πρὸς τὸν ἱστόν. || Huic autem affinis est, atque adeo sæpe annexa signif., qua ponitur pro Tueor, Defendo, Patrocinor: sicut et in signif. act. ostendi, nam et qui aliquem tueri vult, solet ἔμπροσθεν ἵστασθαι: unde et πρόσθεν ἵστασθαι ap. Hom. in hac τοῦ προΐσταμαι signif. Dem. (700.) Τῶν ὑμετέρων δικαίων προΐστασθαι, Jura vestra tueri et defensitare, Bud. Chrys. Οὐ προστήσεται αὐτοῦ τὸ εἰπεῖν ὅτι ἓν τάλαντον εἶχον. Huc pertinet quod ap. Soph. legitur in Aj. (803.) p. 48. φίλοι, πρόστητ' ἀναγκαίας τύχης. Sed et magis peculiariter significat Defensionem causæ alienæ suscipere, eventumque præstare, Liti pro alio se opponere: cujus signif. exempla profert e Dem. Bud. 488. || Prosto, unde Prostibulum, Æschin. προεστάναι τὴν μητέρα, Athen. Προεστηκυῖαι ἐπ' οἰκήματος, cum gen. ap. Eund. Καὶ ἠγγυρίσαντο προστᾶσαι τῶν οἰκημάτων, Bud. Quæ prostabant in fornicibus. Videtur tamen et simplicius posse accipi propter additum gen.

Προΐσταμαι, pro Antecello, e Plat. Timæo, Πάντων προστὰς, εὐψυχίᾳ. Ead. plane forma, qua dixit Cato brassicam Antistare omnibus oleribus, Tac. Locis, ordinibus, dignationibus antistare.

Προΐσταμαι simpliciter pro Sto ante: e Plut. Popl. Τοῖς προερχομένοις ἢ προεστῶσι.

Προΐσταμαι pro Obsto, Obsisto, VV. LL. e Soph. Aj. (1133.) p. 64. Ἦ σοι γὰρ Αἴας πολέμιος προὔστη ποτέ; At Schol. huic expositioni non astipulatur, quippe qui exp. προστάτης πολέμου ἐγένετο κατὰ σοῦ. Illam certe Obsistendi signif. verbo προσίσταμαι potius convenire, satis notum est.

[Προΐστημι, Lobeck. Phryn. 673. προστὰς, προστὰς, cf. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. p. 141. "Heind. ad Plat. Hipp. 135. ad Phalar. 362. ad Charit. 416. ad Lucian. 1, 202. ad Xen. Eph. 232. Musgr. Andr. 220. Cycl. 318. Wakef. S. Cr. 2, 23. Zeun. ad Xen. K. Π. 579. Diod. S. 1, 301. Valck. Callim. 190. ad Herod. 555. Operam do alicui rei, Schol. Aristoph. Πλ. 911. Athen. 1. p. 6. Defendo, 1027. Abresch. Æsch. 2, 118. Jacobs. Anth. 10, 224. Thom. M. 156. Magistratum gero, ad Diod. S. 1, 615. Prostituo, ad Greg. Cor. 260. Lips., Xen. Eph. 100. Προεστηκὼς τινι, Diod. S. 2, 80. Προστῆναί τινι, Lobeck. Aj. p. 344. 345. τοῦ δήμου, Wyttenb. Select. 391. τοῦ ἀγῶνος, Valck. Adoniaz. p. 195. οἰκήματος, ἐπὶ οἰκ., Anim. ad Ammon. 177. De his similibusque, ad Xen. Eph. 273. Toup. ad Æschin. 676. Casaub. ad Sueton. 443." Schæf. Mss. Athen. 612. Soph. El. 975. 1378.]

Προστασία, ἡ, Imperium, quo aliquibus præsumus, Præfecturæ dignitas, Præfectoria dignitas, Thuc. 2, (80.) de Chaonibus, Ὧν ἡγοῦντο ἐπ' ἐτησίῳ πρ. ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ γένους Φώτιος καὶ Νικάνωρ, Quorum duces erant annuam præfecturam gerentes Photius et Nicanor e principe familia orti. Suid. e Polyb. Ὁ δὲ ἐξέπεμψε τὸν Πόπλιον μετὰ μεγάλης πρ. i. e. δυνάμεως, ἐξουσίας, Cum maximis copiis, quibus præerat. Nisi aliquis malit, Cum maximis copiis auxiliaribus; nam βοήθεια ab Eod. exp. At in Polyb. (10, 18, 8.) Γυνὴ πρεσβυτέρα, καί τινα πρ. ἀξιωματικὴν ἐπιφαίνουσα, Mulier auctoritatem cum dignitate præ se ferens, VV. LL. || Cura, Tutela, Patrocinium: quo ante aliquem nos statuimus ad ejus contra adversarium aut res adversas defensionem: interdum et Auxilium. Polyb. 5, (43, 3.) Ἀντίοχος δὲ, προσδεξάμενος τὴν πόλιν, μετὰ τῆς ἁρμοζούσης ἀπαντήσεως καὶ προστασίας, Excipiens illam et curam ejus gerens ut decuit, Dem. (57.) Ταῦτ' οὐ περιφάνεια πολλή ἐστι: ταῦτ' οὐχ ὁμολογουμένη προστασία; Nonne his planum fit, istos litis alienæ se opponere, seque ejus tutores, vindices, assertores ingerere? Bud. citans ex Aristide eandem pro Tutela et Protectione. At προστασίαν et Patrocinium idem esse testatur Plut. Romulo (13.) ubi diversas etymologias affert nominis Patriciorum, Οἱ δὲ (Πατρικίους κληθῆναι λέγουσι) ἀπὸ τῆς πατρωνείας· οὕτω γὰρ ἐκάλουν τὴν πρ., καὶ καλοῦσιν ἄχρι νῦν, οἰόμενοι Πάτρωνά τινα τῶν σὺν Εὐάνδρῳ παραγενομένων, κηδεμονικὸν τῶν ὑποδεεστέρων ὄντα καὶ βοηθητικὸν, ἀφ' αὐτοῦ τῷ πράγματι ταύτην τὴν προσηγορίαν ἀπολιπεῖν: ita ut sit κηδεμονία τῶν ὑποδεεστέρων καὶ βοήθεια. Synes. Ep. 57. Ἀπογνῶναι δὲ προστασίας ἀδικουμένων, Patrocinium eorum, qui injuriam patiuntur. || At in Æschin. (42, 2.) Δεῖ τὰ τῆς Ἀθηναίων ἀκροπόλεως προπύλαια μετενεγκεῖν εἰς τὴν πρ. τῆς Καδμείας, Didymus, teste Harpocr. et Suida, exp. πρόστασιν, i. e., ut nonnulli vocant, προστάδα. [* Πρόστασις, προστασία, Lobeck. Phryn. 527. "Ad Timæi Lex. 246. Toup. Opusc. 1, 14. Wessel. de Jud. Arch. 12. ad Diod. S. 2, 185. 294. Thom. M. 824. Jacobs. Anth. 7, 300." Schæf. Mss. Ecphantas Stobæi p. 331. Chandler. Inscr. p. 80. Plato de Rep. 9. p. 504. Hippocr. 414.]

Προστατήριος, Præses, VV. LL. Apollo autem Προστατήριος dicitur, teste Schol. Soph., quod antea fores statueretur, ὅτι πρὸ τῶν θυρῶν ἵδρυται, seu, ut Cam. interpr., Patronus, cujus statuam ante ædes consecratam ponebant. Bud. eum dici scribit quasi Vestibularium et liminarem, quasique janitorem. Soph. El. (637.) Κλύοις ἂν ἤδη, Φοῖβε προστατήριε, Dem. (531.) Καὶ εὔχεσθαι Ἀπόλλωνι προστατηρίῳ περὶ τύχας ἀγαθῆς, Paus. Att. (44, 2.) p. 32. Ἀπόλλωνος ἱερόν ἐστιν ἐν δεξιᾷ Πρ. Et Προστατήριος μὴν ap. Plut. (8, 602.) Mensis, quo Athenis mustum bibere incipiebant ac libabant, ut innoxius et salutaris ejus usus ipsis deum beneficio concederetur. [Æsch. S. c. Th. 455. Ag. 985. Photii Lex. Gl. Tutelaris.]

Προστάτης, Præfectus, Præses, Dux, Qui rei alicui præest, eamque administrat, Xen. K. Π. 7, (2, 7.) p. 108. Εἵλοντό με πάντες οἱ κύκλῳ βασιλεῖς προστάτην τοῦ πολέμου, Ut bello isti dux præessem: i. e. στρατηγὸν, ut ibid. vocat. Et Ἑλλ. 3, (1, 2.) Πάσης τῆς Ἑλλάδος προστάται εἰσί. Chrys. Δεῖ δὲ αὐτὸν (τὸν νόμον) προστάτην εἶναι τῶν καλῶν καὶ τῶν αἰσχρῶν, καὶ ἄρχοντα καὶ ἡγεμόνα, Honestorum ac turpium præsidem, principem ac imperatricem. Sic Aristoph. Ἱππ. (1127.) βούλομαι Τρέφειν ἕνα προστάτην, Schol. exp. τὸν προϊστάμενον τοῦ δήμου, h. e. δημαγωγόν. || Patronus, Tutor, Plut. Romulo (13.) de potentioribus, Πάτρωνας ὀνομάζων, ὅπερ ἐστὶ προστάτας, ἐκείνους δὲ κλίεντας, ὅπερ ἐστὶ πελάτας, de quibus paulo post, Προστάτας δικαζομένοις, συμβούλους τε πάντων καὶ κηδεμόνας ἑαυτοὺς παρεῖχον: Mario (5.) Τοὺς πάτρωνας καλοῦσι τοὺς πρ. οἱ Ῥωμαῖοι. Sic accipit Bud. ap. App. B. C. 2. Ὃς ἦν τῶν Ἀλλοβρίγων πρ., In cujus clientela erant Allobroges: Ὥσπερ ἁπάσαις πόλεσίν ἐστί τις ἐν Ῥώμῃ πρ. Sic accipi possit etiam Xen. (Ἑλλ. 3, 1, 2.) Πάσης τῆς Ἑλλάδος πρ. εἰσὶ, Totius Græciæ tutores et patroni, Tota Græcia in ipsorum tutela et clientela est: de Lacedæmoniis. Soph. Œd. T. (881.) Θεὸν οὐ λήξω ποτὲ Προστάταν ἴσχων; Semper mihi patronus et defensor Deus sit, Cam. Sic Greg. Θεὸν ποιεῖται πρ. κατὰ τῆς ἐπηρείας, Vindicem, Defensorem, Bud. Peculiariter autem Athenis dicebantur οἱ τῶν μετοίκων προεστηκότες, Peregrinorum et incolarum patroni; unusquisque enim incola tenebatur civem quendam νέμειν προστάτην, Adoptare sibi patronum, Suid., et Harpocr. qui Hyperidem et Menandrum auctores citat: e quo videntur esse quæ ap. Suid. sunt, Ἄχθομαι δὲ καὶ φέρω βαρέως τὰ τῆς πόλεως πράγματα· ὁρῶ γὰρ αὐτὴν προστάταις χρωμένην ἀεὶ πονηροῖς· κἄν τις ἡμέραν μίαν χρηστὸς γένηται, δέκα πονηρὸς γίγνεται. Aristot. Polit. 3. Πολλαχοῦ μὲν οὖν οὐδὲ τούτων τελέως οἱ μέτοικοι μετέχουσι τῆς τοιαύτης κοινωνίας, ἀλλ' ἀνάγκη νέμειν

προστάτην. Et ap. Hes. Ὡς τοῦ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι. Unde Ἀπροστασίου δίκη. [Plato de Rep. 8. T. 7. p. 228. 230. Bip. J. Poll. 8, 35. "Ad Phalar. 362. Markl. Suppl. 243. Brunck. Soph. 3, 527. ad Dionys. H. 1, 508. ad Lucian. 1, 869. Lobeck. Aj. p. 273. ad Xen. Œc. 2, 6. ad Charit. 201. Act. Traj. 1, 122. Wessel. de Jud. Arch. 12. Obs. 162. ubi et de νέμειν, γράφεσθαι, ἀπογρ., ἐπιγρ. συγγρ. προστάτην: Toup. Opusc. 2, 273. Valck. ad Ammon. 49. ad Xen. Mem. 245. Diatr. 252. 254. Wyttenb. Select. 410. Zeun. ad Xen. K. Π. 579. Soph. Œd. C. 1171. 1278. Πρ. τοῦ δήμου, Wyttenb. Select. 391. Wessel. ad Herod. 240." Schæf. Mss. * Συμπροστάτης, Greg. Naz. 2, 248.] Προστάτις, ἡ, Patrona, Suffragatrix, Bud. 488. e Chrys. in Ep. ad Hebr. At in Ep. ad Rom. 16. Πρ. πολλῶν ἐγενήθη καὶ αὐτοῦ ἐμοῦ, Tum multis hospitium præbuit, tum mihi, Beza: non assentiens iis, qui putant eam suo patrocinio et defensione multis affuisse, eo quod gravius hoc sit quam ut mulieri conveniat: ita ut πρ. ead. sit, quæ πρόξενος: προξένους autem et B προστάτας dictos fuisse Qui a civitate aliqua deligebantur ut hospites ac peregrinos domum suam atque adeo in fidem suam reciperent. [" Musgr. El. 1126. ad Diod. S. 1, 390." Schæf. Mss.] Προστατικὸς, Ad προστάτην pertinens, Qui προστάτου est, Peritus muneris τοῦ προστάτου. [Plato de Rep. 8. p. 565. Polyb. 6, 6, 8. 33, 9. * Προστατικῶς, 5, 88, 4.] Προστατέω SIVE Προστατεύω, Præsum, Præsideo, Synes. Ep. 57. Δύναιντο ἂν καὶ ἱερᾶσθαι καὶ πόλεων προστατεῖν, Et episcopi esse et civitatibus præesse, magistratus esse. Sic etiam ap. Xen. (Ἀπ. 1, 1, 8.) Τῆς πόλεως προστατεῖν. Et sine casu ap. Plat. de Rep. 8. (7, 221.) Κακῶν οἰνοχόων προστατούντων, Præsidentibus, Cam. Xen. (Ἀπ. 3, 4, 6.) Εἴτε οἴκου, εἴτε πόλεως, εἴτε στρατεύματος προστατεύει, Præest, Præfectus est. Bud. Item cum præp. ἐν: Οἱ ἐν ταῖς πόλεσι προστατεύοντες, Qui in civitatibus præsunt. || Προστατεῖν, Patrocinari, Defendere, προΐστασθαι. Sic Greg. Naz. alicubi ait se habere προστατοῦσαν νόσον, Sibi patrocinari; Se sublevare adversam valetudinem, Cam. C Sic ap. Synes. Ep. 79. Φήμην ἔχεις προστατεῖν ἀνδρὸς λυσσῶντος, Diceris patronus esse viri rabiosi, et eum tueri. || Apud Soph. El. (781.) ὁ προστατῶν, Χρόνος, est ὁ ἐπιγενόμενος, Schol. Procedens tempus, Cam. [" Προστατεύω, ad Herod. 555. Diod. S. 2, 610." Schæf. Mss. Προστατέω, Xen. Hier. 5, 1. Inscr. Corcyræa, Murator. p. 637. Sicula, p. 642. Aristoph. Ἱππ. 325. Eur. Heracl. 207. * Προστατία, Lobeck. Phryn. 521.] Προστατεία, ἡ, Præfectura, Procuratio, Bud. e Xen. (Œc. 2, 6.) Χορηγίας, γυμνασιαρχίας, πρ., Bud. Ita προστατεία i. erit q. προστασία, Munus et dignitas τοῦ προστάτου, προστατεύοντος. || Cura, Patrocinium, Defensio, Polyb. 5, (43, 3.) Προσδεξάμενος τὴν παρθένον μετὰ τῆς ἁρμοζούσης ἀπαντήσεως καὶ πρ. Sed Cam. ibi legit προστασίας, quod ejusd. signif. est: vide Προστασία. [" Porph. Abst. 363." Wakef. Mss. * Ἀπροστάτητος, M. Anton. 12, 14. Joseph. Antiq. 10, 11.] Ἀπροστάτευτος, ὁ, ἡ, Cui nemo præest, tutor et patronus non est, ὁ μὴ ἔχων προστασίαν τινὸς, D Hes. [Matth. ad Gloss. Min. 53. Ælian. H. A. 15, 5. Joseph. Antiq. 13, 1, 1. 20, 8, 8. Chrys. Serm. 11. T. 5. p. 56. * " Προστατευτικὸς, J. Poll. 113. * Ἀπροστασίαστος, Non rectus, Philo J. 1, 170. Sine lege, 239." Wakef. Mss. * Διαπροστατεύω, Suasor et auctor sum, Polyb. 4, 13, 7.]

[* Ἀπροστασία, Lobeck. Phryn. 529. " Amphiloch. p. 28." Kall. Mss. Præfecti privatio, Basil. 3, 197.] Ἀπροστάσιον, Cum quis patronum et tutorem non habet: dicebatur Athenis de incolis, qui sibi e civibus nullum adoptarant patronum. Unde ἀπροστασίου δίκη, Actio in incolas, qui tutorem sibi non quæsierant, κατὰ τῶν οὐ τελούντων τὸ μετοίκιον, ἢ προστάτην μὴ νεμόντων, J. Poll. publicam esse scribens, sicut et τὴν τῆς ἐπιτροπῆς, s. κατὰ τῶν μὴ ἀπογραφομένων προστάτην, ut Hes. Unusquisque enim τῶν μετοίκων e legis præscripto habebat προστάτην civem aliquem, δι' οὗ τό, τε μετοίκιον ἐτίθετο κατὰ ἔτος, καὶ τὰ ἄλλα διῳκεῖτο: cum igitur aliquis, qui μέτοικος esse videbatur, προστάτην non habebat, aut A non dabat τὸ μετοίκιον, aut civem se esse dicebat, falso in album civitatis inscriptus, instituebatur contra eum actio ἀποστασίου ab eo, qui vellet, Suid.: ap. quem pro ἀποστασίου leg. ἀπροστασίου. [" Wessel. Obs. 162. Ammon. 19. Thom. M. 104. ad Xen. Œc. 2, 6. Brunck. Soph. 3, 527." Schæf. Mss.]

Προστὰς, ἡ, Hesychio i. q. πρόστωον, Porticus vestibulum. Pro Ipsa vero porticu s. στοὰ accipi tradunt Bud. et Cam., ac ille e Plut. citat. Athen. (206.) in descriptione navis Philopatoris, Μετὰ δὲ τοῦτο αἴθριον ἐξεδέχετο, τὴν ἐπάνω τῆς ὑποκειμένης πρ. τάξιν κατέχον. Vitruv. quoque (2, 8.) in ædificiis Græcorum προστάδος meminit, quam παραστάδα quoque appellari tradit, ut supra indicatum est. || Προστάδες affertur ex Athen. pro Scortis quoque, qua plane forma Prostibula Lat. dicunt. Erit igitur προστὰς synonymum τῷ προστᾶσα γυνή. [" Brunck. Apoll. Rh. 36. 101. Heyn. Hom. 5, 634." Schæf. Mss. " Schol. Apoll. Rh. 1, 1174." Wakef. Mss.]

" Πρόσταμα, Hesychio κοιτὼν, Cubile: sed suspe- " ctum."

Προσίστημι, Sisto et inhibeo, Obicem oppono, Aristot. Probl. Καὶ τὸ πνεῦμα προσίστησι, Et spiritum inhibet ac commeare vetat. Idem, Ἱδρῶτάς τε μᾶλλον ἐκκρίνουσι, καὶ τὸ πνεῦμα προσιστῶσι. Usus est et cum alia constr., scribens, Συμβάλλεται δέ τι ἐν ταῖς πορείαις καὶ ἡ τοῦ σώματος σύγκαμψις, πρὸς τὸ μὴ εὐθυπορεῖν τὸ πνεῦμα προσιστᾶσα, Inhibens quominus recta commeet. Sic enim, addit Bud., ubique legi atque intelligi oportet. || Affirmo, i. e. Firmiter colloco, Antiph. (662.) Τοῦ δὲ παιδὸς ὑπὸ τὴν τοῦ ἀκοντίου φορὰν ὑποδραμόντος, καὶ τὸ σῶμα προστήσαντος τοῦ σκοποῦ τυχεῖν, ὁ δὲ ὑπὸ τὸ ἀκόντιον ἐλθὼν ἐβλήθη, Et corpus affirmante, ut in scopum collimaret, ut certius jacularetur. " Appendo et pondero una cum aliis. " Athen. (243.) μὴ προσίστα τουτό μοι Τὸ στοῦν: ad " coquum qui σφόδρα ὀστῶδες προσέκοπτε κρέας." || Προσίσταμαι, Obsisto, Adversor, Obstrepo, Chrys. Ἀλλὰ ταῦτα πάντα οὐχὶ οὐ πείθειν μόνον καὶ ἐφέλκεσθαι τοὺς ἀκούοντας, ἀλλὰ καὶ προσίστασθαι πᾶσιν ἦν ἱκανὰ, i. e. ἐμποδίσαι, ἐναντιοῦσθαι. Et προσίσταμαί σοι pro ἐχθρός σού εἰμι, ap. Polyb.: Dionys. H. de rhythmis Isocr. loquens et nimio eorum usu, Καὶ πᾶς ὁ τῶν σχημάτων κόσμος πολύς ἐστι παρ' αὐτῷ, καὶ λυπεῖ πολλάκις τὴν ἄλλην κατασκευὴν, προσιστάμενος ταῖς ἀκοαῖς, Obsidens aures et offendens, Aristot. Gen. Anim. Καὶ κεναὶ δ' οὖσαι αἱ ὑστέραι, ἄνω προσιστάμεναι πνίγουσι, Sursum versus obsidentes, et molestæ, et obstruentes: Probl. rursus, Χολή τε προσίσταται αὐτοῖς πολλάκις, Bilis molesta est et male afficit, Bud. At VV. LL. προΐσταται χολὴ αὐτοῖς, ideoque in Προΐσταμαι locus hic affertur, exponiturque e Gaza, Eis bilis prosistit. || Adsum, Proximus sum, ut παρίσταμαι, Æschin. (16.) Ὁρῶ δὲ πολλοὺς μὲν τῶν νεωτέρων προσεστηκότας πρὸς τῷ δικαστηρίῳ, πολλοὺς δὲ τῶν πρεσβυτέρων, Dem. Τοὺς δὲ τὰς προκλήσεις μαρτυροῦντας, τοὺς ἀπὸ ταυτομάτου προστάντας, Testes fortuitos, qui forte interim affuerunt. || Apud Plat. Philebo, Προσιστώμεθα δὲ, καθάπερ ἀθληταὶ, πρὸς τοῦτον αὖ τὸν λόγον, Aggrediamur igitur hunc quoque disputationem. [" Herodoto 5, 51. e Mss. restituit Schw. Προσεστήκεε τῷ Κλεομένεϊ ἡ θυγατὴρ, ubi perperam olim προεστήκει." Schw. Mss. Demosth. 1393. " Dionys. H. 4, 2067. Wakef. Trach. 1183. ad Charit. 287. Προσίστη, imper., ad Mœr. 209. Προστὰς, pro προσστὰς, Schneid. ad Xen. Œc. p. 71. ad Polit. 375. Conf. c. προΐστημι, Heind. ad Plat. Lys. p. 14. Προσίσταμαι, Obsisto, ad Hipp. p. 168. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 338. De nausea, Etym. M. 700. Steph. Dial. 23. Dionys. H. 1, 23. 5, 67. Wyttenb. Ep. Cr. 59." Schæf. Mss. M. Anton. 5, 46. 8, 490. et n.]

Συνίστημι, Constituo, Plato Timæo, Ξυστήσας δὲ τὸ πᾶν, Cum constituisset, Cic. passiva voce reddidit, Toto igitur omni constituto. Polyb. 2, (24, 6.) Ἐξαπέλεκυν αὐτοῖς ἡγεμόνα συστήσαντες, ut Lat. Constituere regem, judicem etc.: (2, 1, 1.) Ῥωμαῖοι συστησάμενοι τὰ κατὰ τὴν Ἰταλίαν, Cum jam constituissent et firmassent res Italiæ. Item pro Constituo, i. e. Astruo, Bud. afferens e Basil. Ποτὲ δὲ

τὴν ἀγαθότητα συνίστησι τοῦ Θεοῦ: et reddens, Astruit, Confirmat. Sic ap. Alex. Aphr. *Τὸ μὲν γὰρ εἶναί τι τὴν εἱμαρμένην, ἱκανῶς ἡ κοινὴ τῶν ἀνθρώπων συνίστησι πρόληψις.* Ad hanc signif. refert Paul. ad Rom. 3, (5.) *Εἰ δὲ ἡ ἀδικία ἡμῶν, Θεοῦ δικαιοσύνην συνίστησι.* Affert vero et simplex *ἱστῶμεν* ex Eod. pro *συνίσταμεν*, ita dictum ut Lat. Constituere remp. pro Stabilire labantem, Constituere majestatem. || Constituo, in ea signif., qua ponitur pro In unum concilio et consocio: *Συστῆσαι τὰς πόλεις ταύτας*, Isocr. Ceterum ut pro Astruo et Confirmo accipitur, sic etiam pro Constituo in loco et firmo, cujus signif. exemplum affert Idem p. 498. e Polyb.

Συνίστημι, ut Astruo, sic et Construo interdum sonat, quam signif. habet et sub voce pass. nonnunquam: Aristot. *Καὶ συνίστανται οὓς καλοῦσι σφηκωνεῖς τοὺς μικροὺς οἷον τετραθύρους*, Construunt favos suos quadrifores. Fingo, Formo, Creo, Coagmento, Cogo redditur, Plato Timæo, de mundi creatione loquens, *Τίνι τῶν ζώων αὐτὸν εἰς ὁμοιότητα ὁ ξυνιστὰς ξυνέστησε*, Cic. vertit Fingere: Cujusnam animantium deus in fingendo mundo similitudinem secutus sit. Sic Prometheus ap. Lucian. (1, 195.) dicitur *ζῶά τινα συστήσασθαι*. || Concrescere facio, ap. Aristot. Potest vero alicubi et Spisso verti; nam hæc Hippocratis, *Αἱ βόρειοι καταστάσιες τά τε σώματα συνιστῶσι, καὶ εὔτονα καὶ εὐκίνητα ποιέουσι*, Celsus vertit, Aquilo sanum corpus spissat, et mobilius atque expeditius reddit. || Nec solum Coagmento, Cogo, Concrescere facio, Spisso; sed etiam Contraho, Corrugo, Obduco: Plut. (6, 577.) *Ὁ δ᾽ οὐ μάλα φαιδρὸς, ἀλλὰ συστήσας τὸ πρόσωπον.*

Συνίστημι, Conflo, Communi consensu comparo, Unanimiter molior, Isocr. Hel. Enc. (23.) *Ὑπὲρ δὲ ταύτης (οἱ Ἕλληνες) τοσοῦτον συνεστήσαντο πόλεμον*, Tantum conflaverunt bellum, Dem. (191.) *Καὶ διὰ ταῦτα συνέστησαν ἐφ᾽ ἡμᾶς τὸν τελευταῖον τουτονὶ πόλεμον.* At Plut. Fabio, *Τοῦ πρὸς τὸν Ἀννίβαν πολέμου συνίστατο τοὺς πρώτους ἀγῶνας*, pro Prima belli certamina inibat. Polyb. 3. *Ὁλοσχερῆ μὲν κίνδυνον κατὰ μηδένα τρόπον συνίστασθαι*, redditur, Nequaquam de summa rerum uno prælio periclitari. Sic pass. signif. *συνεστηκέναι πόλεμος* dicitur, Conflatum esse bellum s. exortum esse, exarsisse: quarum signiff. exempla habes ap. Bud. 498.: ubi et *συνεστήσαντο πόλεμον* ex 2 Macc. pro Conseruerunt pugnam. Ut autem *συνίστασθαι πόλεμον, ἀγῶνα, μάχην*, sic etiam *συνίστασθαι πολιορκίαν*, Polyb. (1, 30, 5.): quod exp. *πολιορκεῖν*, Obsidere. || De Conjuratione etiam usurpari ostendit Bud. ibid., atque hinc *συνισταμένους* vocari Conjuratos et coëuntes, ac fœdus ineuntes et consociatos. Seq. autem pag. ab Æschine *συνεστηκότα* docet appellari Conjuratum, et qui consilium proditionis iniit. Huc pertinet Plut. *συνιστάναι τοὺς ἀναιρήσοντας*, pro Conflare interfectorum manum, cui dicto subest aliqua Conjurationis signif., vel, ut quidam vertunt, Apponere interfectores, Bud. Decuriare e Cic. Idem *συνίστημι* ait signif. interdum Ad defectionem, res novas solicito: Paus. *Τοῦτον συνέβη δεθῆναι, καταγνωσθέντα Αἰγυπτίων ἄνδρας ἐπὶ τὸν βασιλέα συνιστάναι.*

Συνίστημι, Commendo, Plut. (8, 112.) *Ξενοκράτει δ᾽ ἔγραψε παραινῶν ἐπιμελέστερον τολοιπὸν ἐξετάζειν, οὓς συνίστησι.* Synes. *Καὶ χάριν εἰδέναι τοῖς συνιστᾶσι τοὺς δεομένους δικαίων*, Basil. *διαβάλλειν* et *συνιστᾷν* opp. Frequens est certe et *συνιστάνειν* ap. Paul. in hac Commendandi signif. In h. autem Diog. L. l. *Ἀπαγαγὼν συνέστησε τῷ φιλοσόφῳ*, Bud. *συνέστησε* vertit Conciliavit et commendavit. Exponiturque verbum *συνιστάναι* illis duobus Lat. et ap. Dem. (1192.) *Ὃν συνίστη οὗτος τῷ πατρὶ τῷ ἐμῷ*: ibid. *Ὧι συνέστησεν οὗτος τὸν πατέρα τὸν ἐμόν.* Sed ut plurimum redditur solo verbo Commendare: pro quo et Tradere affertur non solum e Cic., sed etiam ex Horat. Metaphorice quoque dixit Synes. *Ὅτι καὶ Σιμωνίδης Ἱέρωνα τῇ διαδοχῇ τοῦ χρόνου συνέστησε*, Simonides Hieronem posteritati commendavit: eo modo, quo Cic. dicit Commendare sempiternæ gloriæ et immortalitati. || Notum facio s. Nobilem: quæ signif. velut annexa est proxime præcedenti: adeo

A ut etiam posteriorem illum Synesii l., in quo dicitur Simonides Hieronem *συστῆσαι* posteritati, Bud. afferat in exemplum illius signif., qua sc. ponitur pro Notum facio; sic tamen ut illi loco hæc subjungit, His verbis signif. poëmate Simonidis Hierona illustratum et posteritatis memoriæ commendatum. || Quoniam item qui aliquem commendant, de eo testificari solent, ejusque mores ac facta probare, hinc quidam factum esse annotant, ut pro Testificari accipiatur, Approbare, eo sensu, quo dicitur Aliquid approbare alicui. Ac pro Testificari quidem Bud. 500. e Dem. affert; at pro Approbare in illa signif. sumto, citatur ex 2 ad Cor. 6, (4.) *Ἀλλ᾽ ἐν παντὶ συνιστῶντες ἑαυτοὺς ὡς Θεοῦ διάκονοι*, Nos approbantes aliis, i. e. nostra facta ac dicta, s. vitam nostram. Sic vero et 7, (11.) *Ἐν παντὶ συνεστήσατε ἑαυτοὺς ἁγνοὺς εἶναι ἐν τῷ πράγματι*, quidam Approbastis, itidem interpr. sed rectius alii, Testarum fecistis.

Συνίσταμαι, Consto: ut *ἐκ διαφόρων συνίσταται*, Diversis e rebus constat. Aristot. Poët. *Καὶ ἅπαν*
B *πρᾶγμα, ὃ συνέστηκεν ἔκ τινων*. Est *συνίσταμαι*, inquit Bud., *ἀρχὴν λαμβάνω*, et *ὕπαρξιν ἔχω καὶ φύσιν εἰς τὸ εἶναι*, Consto, Componor, quæ signif. nota est. Quidam *συνεστάναι* exp. etiam Compactum esse, vel Coagmentatum: et ap. Aristot. Poët. *Τοὺς συνεστῶτας εὖ μύθους*, Rite compositas fabulas. Apud Polyb. 2, (68, 8.) *Προσδεξάμενοι δ᾽ ἀκεραίους ἅμα καὶ συνεστώσας τὰς σπείρας*, Constantes et consistentes cohortes, i. e. Non dissipatas, sed plenas et integras. Et ap. Plat. de Rep. 8. (7, 188.) *Χαλεπὸν μὲν κινηθῆναι πόλιν οὕτω ξυστᾶσαν*, Ita constantem et constitutam civitatem. Hæc illi. At ego in hoc postremo l. *πόλιν οὕτω συστᾶσαν* vertere malim Urbem, quæ ita coaluit. Fortasse autem et *συνεστώσας σπείρας* aliter potius reddi debuit quam Constantes cohortes. Huc certe pertinere videtur Herodian. (6, 7, 2.) *Στρατὸς μὴ συντεταγμένος, μηδὲ συνεστὼς, ἀλλ᾽ ὄχλος μᾶλλον ἢ στρατός.* Quo dicit modo Idem alibi (3, 1, 5.) *συνεστὸς στρατιωτικὸν*, quod a Polit. redditur Ordinatum. Hoc tamen Ejusd. (6, 5, 6.) *Οὐδὲ στρατόπεδα ἔχουσι*
C *συνεστῶτα καὶ μένοντα*, vertit, Neque stativis castris exercitus habent. At vero *συνεστῶσαν δύναμιν*, (1, 9, 22.) interpr. Incolumem potentiam. || Sed hæc Theophr. de culicibus, *Καὶ δοκοῦσιν ἐκ τῆς ὑγρότητος συνίστασθαι τῆς ὑπὸ τὸν φλοιὸν συνισταμένης*, vertit Plin., Videntur nasci ex humore tunc dulci subdito corticibus.

Συνίσταμαι, Consto, Coëo, Cœtus habeo. Affertur autem Consto ad hanc signif. pertinens, e Plauto Capt. Constant, Conferunt sermones inter se. Item ex Sallust., Multitudinem procul hostium constare viderunt. Thuc. 2, (88.) *Κατὰ σφᾶς αὐτοὺς ξυνιστάμενοι*: 3, (70.) *Ξυνίσταντό τε, καὶ λαβόντες ἐγχειρίδια —τόν τε Πειθίαν κτείνουσι.* Qui l. similis est omnino isti l. 8. *Ξυστάντες τινὲς τῶν νεωτέρων, κρύφα ἀποκτείνουσι.* Xen. K.'A. 5, (7, 1.) *Σύλλογοι ἐγίγνοντο, καὶ κύκλοι συνίσταντο.* Quo pertinet *Συνίσταμαι*, pro Conjuro, Conspiro: *Οἱ δὲ συνίσταντο τῷ Κατιλίνᾳ*, Plut. Alicubi vero *συνίστασθαι* simpliciter pro Congregari: Synes. *Καὶ φωνὰς ἀφῆκεν ἐπὶ συνεστώτων καὶ περιεστώτων*
D *λαῶν.* || Consocior ad bellum, Thuc. 1. init. *Καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ὁρῶν ξυνιστάμενον πρὸς ἑκατέρους*, ubi tamen exp. et simplicius Cum alterutris se Conjungere, Conjurare. Xen. *Ἑλλ.* 7, (5, 18.) *Συνεστάναι τοὺς Λακεδαιμονίους, καὶ Ἀρκάδας, καὶ Ἀχαιούς.* Dicitur vero et ipsum bellum *συνίστασθαι*, ut docui in *Συνίστημι*, pro Conflatum esse. Dicitur itidem *ἀγὼν συνίστασθαι*. Polyb. 2, (69, 1.) *Περὶ τῆς αὐτῶν ἐλευθερίας συνεστάναι τὸν ὅλον ἀγῶνα*, quod redditur, De eorum libertate certamen constare: ego malim, Certamen institutum esse, susceptum iniri. Plut. Romulo, *Συνισταμένων ἀγώνων*, exp. Collato prælio, Pugna commissa. Sed ap. Herodian. (5, 4, 12.) *Ἔτι τῆς μάχης συνεστώσης*, Polit. vertit Stante adhuc acie. Sic vero *συνίστασθαι* redditur simplici Stare et ap. Thuc. 1, (90.) *Ἀλλὰ καὶ τῶν ἔξω Πελοποννήσου μᾶλλον ὅσοις ξυνειστήκει ξυγκαθελεῖν μετὰ σφῶν τοὺς περιβόλους.*

Συνίσταμαι, Consisto. Et *συνεστηκὸς*, Quod consistere potest: *συνεστηκὸς ζήτημα*, Quæstio, quæ

consistere potest, i. e., ita controversiam facere in judicio, ut ab utraque parte argumenta et probationes in medium adduci possint, et inde existere id, quod *κρινόμενον* dicitur. || Συνεστηκὼς, Compactus, Solidus, Non fluxus, Bud. ex Aristot. *Διὸ καὶ σάρκες συνεστήκασι μᾶλλον τῶν προσγείων ἰχθύων.* || Cic. præterea *ξυνίστασθαι* in Plat. Timæo reddit Cohærere.

Συνίσταμαί σοι, q. d. Sto tecum, Sto a te, a partibus tuis, Budæo Astipulor tibi, Sto a partibus tuis, afferenti e Themist. in Phys. 4. *Ἐπισκεπτέον τοίνυν ἃ λέγουσιν οἱ συνιστάμενοι τῷ κενῷ.* Huic *συνίσταμαι*, i. e. habenti istam signif., opp. *ἀνθίσταμαι* et *ἐνίσταμαι.*

Συνίσταμαι, Commendor, ut *συνίστημι*, Commendo, Isocr. ad Phil. *Μάλιστα μὲν οὖν ἐβουλόμην ἂν αὐτὸν συσταθῆναι δι' ἡμῶν*, Synes. *Ἐπειδή μοι παρὰ παντὸς συνέστη τοῦ βουλευτηρίου*, Mihi a toto commendatus est senatu. In illo autem Isocr. l. datur *τῷ συσταθῆναι* Conciliationis etiam signif.: sicut *συνίστημι* non solum Commendo, sed et Concilio signif. dictum est, sic enim redditur, In primis optassem eum tibi per nos commendatum esse et conciliatum. || *Συσταθῆναι* exp. etiam Studiose excipi, coli atque in contubernium admitti: Diog. L. *Ἐλθόντα δι' ἀπορίαν ὑπὸ μὲν Πλάτωνος παροφθῆναι, ὑπὸ δ' Ἀριστίππου συσταθῆναι*: vide Σύστασις.

["Συνίστημι, Phryn. Ecl. 110. Thom. M. 807. 823. ad Diod. S. 1, 352. 369. 382. 386. 463. 664. 2, 209. 233. 329. 354. Jacobs. Anth. 9, 438. Dionys. H. 1, 258. 3, 1540. Heyn. Hom. 5, 81. Ruhnk. ad Vell. Paterc. p. 6. ad Herod. 450. 584. 653. 732. Valck. Phœn. p. 285. ad Ammon. 89. ad Timæi Lex. 84. Toup. ad Longin. 306. Opusc. 1, 293. 459. ad Xen. Eph. 213. Lucian. 1, 199. Ammon. 46. Ruhnk. ad Xen. Mem. 227. Commendo, ad Charit. 135. Jacobs. Anth. 9, 439. Villois. ad Long. 299. Schneid. ad Xen. Œc. p. 20. (3, 14.) Demonstro, ad Diod. S. 1, 615. 678. *Συστῆναι*, de oppositis, contrariis, Wessel. ad Herod. 98. 338. 568. 656. De bello, Jacobs. Anth. 8, 239. ad Thuc. 1, 4. Abresch. Diluc. p. 1. ad Dionys. H. 1, 330. Bast Lettre 105. Conf. c. *ἐνστῆναι*, ad Diod. S. 1, 651. *Συστῆσαί τινας ἐπί τινα*, Paus. 3, 275. (282.) *τινά τινι*, Demosth. 1238. 1241. 1236. 1237. Plut. 6, 280. Hutt., Plato 1, 1. p. 307. Bekk. *τέχνην*, ad Phalar. 309. *τὸ πρόσωπον*, Act. Traj. 1, 255. Plut. Mor. 1, 600. *Συνεστηκέναι*, ad Lucian. 1, 295. 476. *Συνεστὼς*, 3, 56. (59.) ad Diod. S. 2, 207. Heyn. Hom. 8, 518. *Τοῦ νῦν σκυθρωποῦ καὶ ξυνεστῶτος*, Wakef. Alc. 809. *Ξυστὰς*, Congressus, Trach. 27. Rufinus 23. Aristoph. Σφ. 1031. cf. Æsch. S. c. Th. 677. Plut. Alex. p. 99. Schm., Xen. K. Π. 6, 1, 26. *Γυμνάζων καὶ συνιστὰς τὸ σῶμα*, Simon Dial. p. 23. *Συνιστάναι συμμαχίαν*, ad Diod. S. 2, 419. De act. et med., ad 2, 37. Med., ad 1, 113. 136. 260. 297. 2, 23. et var. lect., Thom. M. 816. Jacobs. Anth. 9, 454. 10, 304. 316. (ad v. 237.) Zeun. ad Xen. K. Π. 85. Coëo in, Diod. S. 1, 137. contra, Xen. K. Π. p. 4. *Συνίσταται*, Constat, Aristot. 4, 450. b. c. *Πόλεμος συνίσταται*, Bibl. Crit. 3, 2. p. 43. Diod. S. 1, 387. *Συνίστασθαι ἀκροβολισμοὺς*, 692. 695. ad 2, 85. ad Dionys. H. 1, 529. * *Συνιστάω*, ad Diod. S. 1, 678. ad Charit. 105. 512, 559. Villois. ad Long. 300. * *Συνιστάνω*, ibid. Diod. S. 1, 446." Schæf. Mss. "Planudes Ovid. Met. 3, 350." Boiss. Mss. *Συνεστακέναι*, transitive, Jambl. V. P. 512. Kiessl., Schæf. ad Dionys. H. de Comp. VV. 331. "*Συνίστημι* oppositionem quandoque signif.: Herod. 4, (132.) *Συνεστήκεε δὲ ταύτῃ τῇ γνώμῃ ἡ Γοβρύεω*, Huic sententiæ contrariam dixit Gobryas: 8. *Συνεστηκότων τῶν στρατηγῶν*, Contra se consistentibus ducibus. Sic etiam capiendus locus ap. Eund. 7, (142.) *Γνῶμαι πολλαὶ καὶ ἄλλαι ἐγίνοντο, διζημένων τὸ μαντήϊον, καὶ αἵδε συνεστηκυῖαι μάλιστα*, Et hæ maxime contrariæ et pugnantes: ut 6. *Βουλόμενοι τοὺς Ἀθηναίους ἔχειν πόνους, συνεστεῶτας Βοιωτοῖσι*, Cum Bœotiis commissos." Brunck. Mss. Polyb. 3, 18. 43. 5, 94. 7, 16. Isocr. 812. Demosth. 1029. 1032. 1285. Jambl. V. P. §. 261. *Συνεστεῶτες λιμῷ*, Fame enecti, Herod. 7, 170. *Λιμῷ συστάντες καὶ καμάτῳ*, 9, 89. * *Συνεστηκότως*, Aristot. Polit. 2, 455.]

A Σύστασις, ἡ, Constitutio, Gal. *Ταύτην γὰρ ἡμᾶς ὁ Πλάτων ἐδίδαξε τὴν μέθοδον ἁπάσης συστάσεως*, Methodum constitutionis artis cujuslibet: Cic. Constituere artem. Sic exp. et in Plat. de Rep. 8. *Οὐδὲ ἡ τοιαύτη σ. τὸν ἅπαντα μενεῖ χρόνον*, Symp. *Ἡ τῶν ὡρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ σ.*, Constitutio temporum anni: de LL. *σ. πόλεων* et *φθορὰ* opp. Budæo est etiam Constitutio corporis, in Alex. Aphr. *Ὁρῶμεν γοῦν ὅτι καὶ τὸ σῶμα, τῷ τοῖον ἢ τοῖον εἶναι τὴν φύσιν, καὶ ἐν νόσοις καὶ ἐν φθοραῖς ἀκολούθως τῇ φυσικῇ σ. γίνεται.* Paulo post, inquit, *φυσικὴν κατασκευὴν* pro eod. dixit.

Σύστασις, Coagmentatio, Structura, Compositio, Plato Timæo, *ἡ τοῦ κόσμου σ.* In alio autem ejusd. Timæi l. redditur Conjunctio a Cic. Idem de LL. *Λιθολόγοις ἤ καί τινος ἑτέρας ἀρχομένοις σ.* Ibid. *σ. ἁρμονιῶν*, exp. Compositiones concentuum. Sic autem Bud. *σ.* vertit Compositionem in Aristot. Poët. (13.) *Μέγιστον δέ ἐστιν ἡ τῶν πραγμάτων σύστασις.* In VV. LL. e Plut. Pericle (5.) affertur etiam *σ. προσώπου*, pro Compositio Conformatio oris: et tamen B ex Eod. supra fuit prolatum *συνιστάναι τὸ πρόσωπον*, pro Contrahere, Corrugare. || Coagmentum, Concrementum, Crassitudo: quarum signiff. exempla Bud. ex Aristot. Gal. affert 500. 501. Ubi exp. etiam Concretionem, Corpus. Pro Crassitudo autem sunt qui Crassamentum etiam vertant, e Seneca, in Gal. ad Gl. 2. *Μέχρι συστάσεως ἐμπλαστρώδους ἕψηθέν.* Ibid. cum dicit *τῇ σ. μὲν ὑγρὸν φάρμακον, τῇ δυνάμει δὲ ξηρὸν*, sunt qui verti posse existiment vel Concretione, vel etiam Substantia.

Σύστασις, Astructio, Confirmatio, Assertio, Alex. Aphr. *Τὸ γὰρ εἰς τὴν τούτου σ. χρήσασθαι τῷ λέγειν, κ. τ. λ.* Ad hæc astruenda et confirmanda, s. probanda.

Σύστασις, Apparatus bellicus, qui fit communi consensu, ut *συνίστημι* est Budæo, Communi consensu comparo, e Plut. Popl. *Μεγάλη γὰρ ἐφαίνετο κατασκευὴ τῶν πολεμίων καὶ σ.* || Et ἡ ἐκ σ. *μάχη*, Herodian. (4, 15, 9.) Prælium collato pede pugnatum. Hinc ἡ *συστάδην μάχη, συστάδην μάχεσθαι*, quod et C *συσταδόν.* || Turma: quod in l. de Vocabb. Milit. *σύστασις* dicatur esse Numerus militum XXXII.

Σύστασις, Coitio, Conjuratio, Conspiratio, Sodalitium in perniciem legum, Bud. e Dem. (1122.) *Καὶ τῷ τὰς ἑαυτῶν σ. κυριωτέρας τῶν νόμων ἀξιοῦν εἶναι.* Thuc. (2, 21.) *Κατὰ ξυστάσεις γιγνόμενοι*, ubi appellari mihi videntur Cœtus eorum, qui coëunt et conspirant, conspirationem moliuntur. Quidam tamen interpr. In stationibus et circulis consistentes constantesque, i. e. Una stantes et circulantes: ut stationes ac circuli sint loca, in quæ conveniunt con-fabulandi causa. Plut. Numa, *Ἐπιβουλὴ καὶ σ. ἀνδρῶν*: Coriolano (29.) *Ἐν δὲ συστάσεσι καὶ λόγοις στασιαστικοῖς ὁσημέραι πρὸς ἀλλήλους ὄντων.* || Generalius pro Cœtus, Conventus populi: ut cum Xen. (Ἱππ. 7, 19.) de equis agitatis descensionem fieri non vult *Παρὰ σύστασιν ἀνθρώπων*, In cœtu hominum. Cam. Et pro *συνάθροισμα* ex J. Poll. *Καὶ καπήλων* ... *καὶ ναυτῶν συναγωγή.* || Sunt qui alicubi exp. etiam Congressus, Colloquium: Plut. Themistocle, ... D *Θεμιστοκλεῖ τὴν πρὸς βασιλέα ἔντευξιν καὶ σ. γενέσθαι.* || Affertur in VV. LL. et pro Dissensio, Dissidium e Thuc. (7, 71.) *Ξ. τῆς γνώμης ἔχει [εἶχε,]* quæ ... specta sunt. Itidemque quod ex Aristot. cit. ... sc. *σ.* pro Sustentatio, *διὰ τὸ κάμνειν τῇ σ.*, ... fessus sustinere nequeat.

Σύστασις, Commendatio, ut *συνίστημι*, Commendo, et *συνίσταμαι*, Commendor. Sed latius etiam ex... ditur, et quidem ad *ἀγάπην* usque, si Suidæ cr... mus, ita exponenti in Polyb. (1, 78, 1.) *Οὗτος ... μὲν οἰκείως διέκειτο πρὸς τοὺς Καρχηδονίους, πατρικὴν ἔχων σύστασιν*: et addenti esse metaph. ab equis qui una aluntur *ὁμοῦ ἱστάμενοι.* Exp. ergo Affectus, Amor, Studium erga aliquem. Sed Suid. post *ἀγάπη* addit et *ὁμόνοια.* Itidemque Bud. *σ.* vult esse Conciliationem et Reductionem ad concordiam, in Isocr. in Callim. (13.) *Πρὸς μὲν γὰρ τὸν πόλεμον πολλαὶ πόλεις ἂν εὑρεθεῖεν καλῶς ἠγωνισμέναι· περὶ δὲ συστάσεως οὐκ ἔστιν ἣν ἄν τις ἐπιδείξειεν ἄμεινον τῆς ἡμετέρας βεβουλευμένην.*

Σύστασις, in Pand. dicitur Cum contrahitur, i. e.

contractus initur: et λύσις, Cum dissolvitur. Bud.
[“ Σύστασις, Thom. M. 806. Jacobs. Anim. 237. Dionys. H. 2, 1120. 5, 386. Heyn. Hom. 5, 203. Toup. Opusc. 1, 440. 459. Valck. Anim. ad Ammon. 223. Wessel. ad Diod. S. 1, 66. 202. 357. Herod. 582. Σ. προσώπου, Act. Traj. 1, 255.” Schæf. Mss. Polyb. 6, 7. Isocr. 659.]

Συστατικὸς, Constituendi vim habens et compingendi, Faciens ut res consistat. || Commendatitius, 2 Cor. 3, (1.) Εἰ μὴ χρῄζομεν, ὥς τινες, συστατικῶν ἐπιστολῶν, Literis commendatitiis. [“ Villois. ad Long. 300. Boeckh. in Plat. Min. 79. Wolf. ad Hesiod. 100.” Schæf. Mss. Τὸ κάλλος πάσης συστατικώτερον ἐπιστολῆς, Diog. L. 5, 18. Stob. Serm. 64. p. 408. Arrian. Diss. Epict. 2, 3.]

Συστάτης, ὁ, Qui simul stat. In ædificiis dicuntur Trabes, Tigna tectum sustinentia: ἀμείβοντες, Hom.: δοκοὶ μεγάλαι ἀλλήλοις προσπίπτουσαι, ὥστε βαστάζειν τὴν ὀροφὴν, Schol. [Il. Ψ. 712.]

Συστατέω, Commendo, Probo, συνίστημι, VV. LL. [* “ Συστατὸς, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 196.” Schæf. Mss. * “ Ἀρτισύστατος, Method. adv. Porph. 444. Clem. Alex. Fr. 1021. Pott.” Routh. Mss.] Ἀσύστατος, q. d. Qui consistere nequit, non potest esse in rerum natura. In VV. LL. exp. etiam Qui stare nequit, Parum sibi constans. Plut. (10, 18.) Ἀ. καὶ ἀνυπάρκτου γενομένης: (9, 738.) Αὐτὸ μὲν γὰρ καθ' ἑαυτὸ τὸ ὕδωρ ἐνδιάχυτον καὶ ἀπαγὲς καὶ ἀ. ἐστί: quæ Turn. ita vertit, Humor enim omni concretione vacans et soliditate, suapte natura liquefactus et dilapsus diffunditur. Bud. 499. συνεστηκὸς, inquit, dicitur Quod consistere potest: ut συνεστηκὸς ζήτημα, Quæstio est, quæ ita controversiam in judicio facere potest, ut ab utraque parte argumenta et probationes in medium adduci possint (etc.) ἀσύστατον autem ζήτημα est, in quo τὸ κρινόμενον consistere non potest. Exemplum autem ibi vide. Ἀσύστατα, inquit Cam., sunt ap. Rhett. Quæ non veniunt in disceptationem, vel ubi causa non potest explicari, ut si fur furem furti accuset. || Τὸ ἀσύστατον refertur etiam inter Vitia orationis, simile ei, quod appellatur ψευδόμενον. Fit autem quoties ejusmodi res proponitur, ut ne possit quidem esse, quod fingitur. Erasm. Ab Aristoph. Æschylus vocatur ἀξύστατος, N. (1367.) i. e., ut quidem Schol. [et Suid.] exp., οὐ συνεστὼς, οὐδὲ πυκνὸς ἐν τῇ ποιήσει, ἀλλ' ἀραιὸς καὶ κομπώδης: affertur autem et alia exp., sc. ἀδιάθετος, ἀπιθάνους συνιστὰς τοὺς μύθους. [“ Tzetz. Ch. 3, 90.” Elberling. Mss. “ Thom. M. 823.” Schæf. Mss. Aret. 128. Intolerabilis, Æsch. Ag. 1476. ἄλγος. * “ Ἀσυστάτως, Just. M.” Kall. Mss. * “ Ἀσυστατέω, Const. Manass. Amat. 5, 7.” Boiss. Mss.] “ Ἀσυστασία, dicitur τὸ ἀσύστατον εἶναι, Non con-“ sistere s. cohærere, Stare non posse: aliis Incon-“ stantia.” * “ Αὐτοσύστατος, Epiphan. Ancor. 35.” Kall. Mss.] Ἰδιοσύστατος, Per se consistens. ET Ἰδιοσυστάτως, q. d. E propria consistentia: quorum utrumque Bud. affert ex Damasc. 71. Οὐ γὰρ ἰδιοσυστάτως ὑπέστη ἡ τοῦ Θεοῦ σὰρξ, οὐδὲ ἑτέρα ὑπόστασις γέγονε παρὰ τὴν τοῦ Θεοῦ λόγου ὑπόστασιν· ἀλλ' ἐν αὐτῇ ὑποστᾶσα, ἐνυπόστατος μᾶλλον, καὶ οὐ καθ' αὐτὴν ἰ. γέγονεν. Propriam habens hypostasin, Cyrill. ap. VV. LL. [“ Hes. Suid. 3, 559.” Wakef. Mss.] Κακοσύστατος, Male consistens. In VV. LL. e Trapez. Νεοσύστατος, Nuper concretus, Qui nuper coaluit. In VV. LL. annotatur dici Nuper concreta, Quæ nuper coaluerunt: et subjungitur e Gal. κ. Τόπ. 5. de lichenibus, Συγκρίνοντες ἀπὸ τῶν κεχρονισμένων τὰ νεοσύστατα, Discernentes recentes ab inveteratis, pro τὰ νέως συστάντα. Ibid. νεοσύστατοι, Qui recens professi erant sectam Pharisæorum, ex Josepho [1063, 25. * Νεφελοσύστατος, Athanas. 2, 388.]

Συστάδες ἄμπελοι, Vites ordine non plantatæ. Putat enim Hes. ita dici τὰς εἰκῇ καὶ μὴ κατὰ στοῖχον πεφυτευμένας, potius quam τὰς πυκνάς. Aristot. Polit. 7, (11.) Ἐνδέχεται γὰρ ἄν τις οὕτω κατασκευάζῃ, καθάπερ ἐν τοῖς γεωργοῖς, ἃς καλοῦσί τινες τῶν ἀμπέλων συστάδας. Meminit et J. Poll., sed nullam addens explicationem. [Ξυστὰς, γῆ ἀμπελοφόρος, Phot. Lex. * “ Συστὰς, Cisterna, ubi aqua consistit, Strabo 6, 413. 416.” Schæf. Mss.] AT VERO Συστὰς ET Συστάδην Adverbia sunt significantia Cominus: συσταδὸν μάχεσθαι, vel συστάδην, Cominus pugnare. Et ἡ συσταδὸν μάχη vel συστάδην, Pugna, quæ committitur cominus, “ quæ fit collato pede,” statária. Thuc. 7, (81.) Τοιαύταις δὲ πρὸς [illegible] μάχαις οἱ Συρακούσιοι εἰκότως ἐχρῶντο, Gal. Τῶν σ. [illegible] τεῖν δυναμένων τὸ νικᾶν. [“ Συστάδην, Thom. M. [illegible] ad Il. B. 543. ad Diod. S. 1, 315.” Schæf. Mss.]

Σύστημα, τὸ, Coagmentatio, Concretio, Compages. Exp. etiam Compositio, Collectio, Congregatio, Acervus, Cumulus. Aristot. de Mundo, Κόσμος ἐστὶ σ. ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ τῶν ἐν τούτοις περιεχομένων φύσεων, Mundus est compages e cœlo terraque coagmentata, atque ex iis naturis, quæ intra ea continentur, Bud. Fortasse autem sic quoque reddi potest simplicius, Mundus e cœlo terraque constat. Nam quod Stoici dicebant, Τέχνη ἐστὶ σ. ἐκ πολλῶν καταλήψεων, Cic. interpr. Ars e multis animi perceptionibus constat. Plut. Numa (17.) Ἀπὸ πάσας τέχνας εἰς ταυτὸ συναγαγὼν, ἓν αὐτὸ ἐκ πασῶν ἀπέδειξε σ. Aristot. Καὶ μὴ ποιεῖν ἐποποιϊκὸν σ. τραγῳδίαν. || Cœtus, Conventus, peculiariter Turma, Globus, Manus militum, Polyb. de copiis Gallicis loquens, 2, (7, 6.) Τίς οὐκ ἂν ἐφυλάξατο τὴν αὐτοῦ τοῦ σ. ἐκείνου προαίρεσιν; 1, (34, 5.) Τῆς γε μὴν ὅλης τάξεως τὸ σ., διὰ τὸ βάθος τῶν ἐφεστώτων, ἕως τινὸς ἀδιάσπαστον ἔμεινεν, q. l. Cam. vertit, Copiæ tamen universæ ordines aliquantisper servabant, et suum quisque locum tenebat: quod agmen densum esset, et præcedentes urgerentur a sequentibus. Idem alibi (3, 53, 6.) velitationem tantum extitisse scribens, non conflictum pleno exercitu collectisque in unum copiis, his usus est verbis, Ὁλοσχερεῖ μὲν οὐδενὶ περιπίπτων ἔτι συστήματι τῶν βαρβάρων. In VV. LL. subjungitur his ll. Polybii, sumi etiam pro Quavis collecta multitudine et cœtu; adeo ut idem Polyb. (10, 27, 2.) Armenta regia vocarit σ. βασιλικὰ τῶν ἱπποτροφιῶν. || Ibid. scribuntur quæ sequuntur, Σ. pro Constitutione vox est proprie Musicorum: a quibus intervalla dicuntur διαστήματα, Vocis spatia, quibus acuta et gravis includitur. Ex eis fiunt constitutiones, quæ σ. appellantur, ut ipsa intervalla constant e phthongis, hi sunt Sonitus Vitruvio, qui elementorum vice in musica funguntur, auctore Adrasto Peripatetico. Vel sic e Chalcidio, Apud Musicos σ. Principales partes vocantur: hæc autem ipsa constant e certo tractu pronuntiationis: quæ dicuntur διαστήματα διαστημάτων. Porro ipsorum partes sunt φθόγγοι, qui Sonitus dicuntur: suntque cantus elementa atque fundamenta. Ibid. hæc subjunguntur, συστήματα alii ἁρμονίας et τρόπους exp., i. e. Modos: Boëtius Constitutiones vocavit. Est autem constitutio, inquit Mus. 4, 14., Plenum veluti modulaminis corpus e consonantiarum conjunctione consistens, quale est διὰ πασῶν, πέντε, τεσσάρων, δὶς διὰ πασῶν. [“ Cœtus, Euseb. V. C. 3, 64. Theod. H. E. 1, 9.” Mendham. Mss. “ Alciphr. 30. Herodian. Philet. 450. Ammon. 148. ad Diod. S. 1, 202. 2, 554. 556. Jacobs. Anim. 253. T. H. ad Plutum p. 296. 332. Kuster. Aristoph. 56. De asterismis, Heyn. Hom. 7, 211.” Schæf. Mss. Euclid. Harm. p. 2. Aristox. 1. p. 1. R. * “ Σύστεμα, Statio, speciatim militum, Inc. 2 Sam. 23, 14. ubi Castra notat, coll. v. 16. Fortasse tamen ibi leg. cum Ed. Compl. σύστημα, vide Ἀνάστεμα, Ὑπόστεμα.” Schleusner. Lex. V. T.] Συστηματικὸς, Collectitius, et q. d. Acervalis: σφυγμὸς, Qui plurium pulsuum quasi acervo constat. Est autem pulsûs inæqualis, in pluribus pulsationibus magnitudinem non parem retinens. Et σ. ἀνωμαλία, Inæqualitas hujus pulsus dicti συστηματικοῦ, Gal. 2 de Prænotione e Pulsibus, Ἐν ἀθροίσματι σφυγμῶν ἀνωμαλία, ἀνωμαλία σ. καλεῖται: et subjungit, ideo sic vocari, quod recentiores medici ἄθροισμα appellarint σ. [“ In metricis, Schol. Soph. Œd. T. 1.” Boiss. Mss.]

[* Ἀντισυνίστημι, unde * “ Ἀντισύστατος, Epiphan. Hær. 65. c. ult.” Routh. Mss. * Ἀντισυστάδην, Theod. Prodr. 234. * Ἀποσυνίστημι, Ælian. V. H. 4, 9. “ Wolf. Anecd. 3, 111. Bekk. Anecd. 2,

436." Kall. Mss. Gl. Delecto: * Ἀποσυνιστάω· Assisto, Delego. *Ἀποσύστασις, Clem. Alex. 458.] Διασυνίστημι, Constituo, Instituo, VV. LL. sine exemplo. [M. Anton. 3, 2. Schneidero susp. * Διασύστασις, Clem. Alex. 225. * Διασυστατικὸς, 120. * Προδιασυνίστημι, Schol. Ven. Il. B. 35. 225.] Ἐπισυνίσταμαι, sicut et συνίσταμαι, ut supra dictum fuit, Coëo, Conspiro, Insurgo in aliquem, Plut. Πρὸς οὖν τὰ τοιαῦτα τῶν νομοθετημάτων χαλεπήναντες οἱ ἔφοροι ἐπισυνέστησαν. Affertur et pro Concresco, e Diosc. [Plut. 9, 543. "Planud. Ovid. Met. 4, 485." Boiss. Mss. Parthenius 35. " Joseph. 541, 20. 975, 30. Una coalesco, Ctes. Pers. 60. Stob. Phys. 16. Schol. Arat. 107." Wakef. Mss.] Ἐπισύστασις, Conspiratio, Coitio factiosa, Act. 24, (12.) Ἐ. ποιοῦντα ὄχλου, Turbæ coitionem. [Joseph. c. Apion: 1, 20. Sext. Emp. Ethic. 127. * " Προσυνίστημι, Heyn. Hom. 7, 794." Schæf. Mss. " Ad Hesych. 2, 1309. n. 6." Dahler. Mss. Dionys. H. 2, 110. * " Προσσυνίστημι, Dem. 5, 217. Tauchn." Boiss. Mss.]

[* " Ὑπερίστημι, ad Herod. 518. (7, 17.) Ὑπερστῆναι, Adstare, Steinbr. Mus. Tur. 1, 159. ad Charit. 329. Ὑπερίσταμαι, de somnio, Heyn. Hom. 4, 200." Schæf. Mss. Soph. El. 190. * Ὑπερστατέω, Æsch. Suppl. 347.]

Ὑφίστημι, q. d. Statuo sub, Colloco sub, Suppono, Subjicio, Pind. Ὀ. 6. init. Χρυσέας ὑποστάσαντες εὐ-Τειχεῖ προθύρῳ θαλάμου Κίονας, Athen. 6. Ὑποστήσαντα τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ὥσπερ αἱ καρυάτιδες, Plut. Othone (17.) Τὸ ξίφος ὑποστήσας ὀρθὸν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ, καὶ περιπεσὼν ἄνωθεν. Aliud exemplum ejusd. signif. habes in Στήριγξ ex Eod. || Substituo, i. e. Sufficio in locum alterius, Xen. Ἑλλ. 4, (1, 11.) Ὑποστήσας Ἡριππίδας ταξιάρχους καὶ λοχαγούς. || Atque ut Suppono in ll. præced., sic et Propono in nonnullis exp.: Soph. Aj. (1091.) μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφάς. Sic ap. Greg. Naz. Ὁ τοίνυν ἐστὶ θεὸς, πρότερον ὑποστησόμεθα, redditur Proponemus. Sed videtur accipi pro Supponemus tanquam fundamentum. At vero ap. Athen. cum dicit, Οἱ δ' ἀρχαῖοι καὶ τοὺς θεοὺς ἀνθρωποειδεῖς ὑποστησάμενοι, καὶ τὰ περὶ τὰς ἑορτὰς διετάξαντο, Bud. exp. Supponentes, Ponentes: accipit autem Supponere pro eo, quod vernaculo sermone dicitur Présupposer: qua in signif. licet vulgus utatur verbo Supponere, Lat. tamen non esse, satis constat. At pro eo, quod habemus ap. Diog. L. Οἱ ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς τῆς Ἀριστίππου μείναντες, καὶ Κυρηναϊκοὶ προσαγορευθέντες, τὴν ἡδονὴν τέλος εἶναι ὑφίσταντο, dixerat Cic. Tusc. Quæst. 3. At qui ab Aristippo Cyrenaici philosophi nominati, omne bonum in voluptate posuerunt.

Ὑφίστημι, In naturam rerum produco: Ὁ θεὸς ὑπέστησε πάντα ἐξ οὐκ ὄντων. Bud. 494. 495.

Ὑφίσταμαι, q. d. Statuor sub, Collocor sub, Supponor, Substituor, Sufficior: quarum tamen signiff. exempla non afferuntur. Frequenter autem dicitur ὑφίστασθαι Quod extat, et in natura rerum est, q. d. Substare, sicut ὑπόστασις interdum redditur Substantia, s. Subsistere. Sed vertitur etiam In naturam, In naturam rerum produci: Bud. ap. Greg. de Baptismo, Ἀλλ' ὥσπερ οὐκ ὄντας ἀνθρώπους ὑπέστησεν, οὕτως ὑποστάντας ἀνέπλασε, Sic in naturam productos denuo finxit: ὑφεστηκὸς, ut Idem scribit, dicitur Quod in naturam rerum cadit, Quintil. Philo de Mundo, Οὐδὲν τῶν ὄντων ἰσότιμον ὑφέστηκε θεῷ, Nihil in naturam rerum proditum est, Nihil extitit.

Ὑφίσταμαι, Subeo, Succedo: Ὑπὸ τειχίον ὑποστὰς, Plato ap. Bud. Item Subeo, i. e. Sustineo, Suscipio: Ὑπέστη ταύτην τὴν λειτουργείαν, Lys. ap. Eund. Et Ὑφίσταται δὲ τὴν πρᾶξιν Πελοπίδας, Plut. Pelop. pro Facinus sibi deposcit, Aggreditur rem audendam, Bud.: sed malim Suscipit. Sic Thuc. (4, 28.) Ὑφίσταται τὸν πλοῦν, Synes. Ὑφίστασθαι ταύτην τὴν ὑπηρεσίαν: quinetiam Ὑποστὰς τὸν κίνδυνον, Thuc. (2, 61.) cui opp. ὁ φυγών. At Bud. addit signif. etiam Suscipio, i. e. Aggredior, Instituo, Incepto: Ὑπέστημεν τοσοῦτον ἀγῶνα, Aristid. Item Recipio, Polliceor: Ὑφίσταμαι ἔχειν, Xen. K. II. 6, (3, 12.) Recipio et polliceor me habiturum; sed dicit Bud. ὑφίσταμαι poni poëtice pro ὑπισχνοῦμαι, legique in hac signif. ap. Historicos quoque: ego contra non ap. solos Historicos, verumetiam ap. ceteros prosæ scriptt. raro quidem, sed legi tamen puto. At Thom. M. ὑφίσταμαι pro ὑπομένω in usu esse ap. λογογράφους tradit, subjungens e Luciano (1, 151.) Ὑπόστηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμέ. At pro ὑπισχνοῦμαι usos esse poëtas dicit, et cum illis Thuc. semel, 4, (39.) p. 135. Ἤγαγε τοὺς ἄνδρας, ὥσπερ ὑπέστη. Aristoph. cum infin., qui etiam subauditur in proxime præcedente l. Thuc., Σφ. (716.) καὶ σῖτον ὑφίστανται κατὰ πεντήκοντα μεδίμνους Πορεῖν. Apud Hom. autem interdum cum accus. personæ, interdum cum infin.: Il. Φ. (457.) Μισθοῦ χωόμενοι, τὸν ὑποστὰς οὐκ ἐτέλεσσε. Sic Od. Γ. (99.) Ἤ ἔπος, ἠέ τι ἔργον ὑποστὰς οὐκ ἐξετέλεσσε. Et cum accus. ὑπόσχεσιν, Il. B. (286.) Οὐδέ τι [τοι] ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν, ἥνπερ ὑπέσταν: Od. K. (483.) τέλεσόν μοι ὑπόσχεσιν, ἥνπερ ὑπέστης. At cum accus. in una parte orationis, cum infin. in altera, Il. Ψ. (20.) Πάντα γὰρ ἤδη σοι [τοι] τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην, Omnia jam tibi præsto, quæ pollicitus sum: sc. Ἕκτορα δεῦρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι, Δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσειν κ. τ. λ. || Sustineo, i. e. δέχομαι, Excipio, Non cedo irruenti; ad verbum Subsisto, ut quidem usus est Liv.: Plut. Μαχόμενοι οὖν φείδονται τῶν ἐνδιδόντων, ἀναιροῦσι δὲ τοὺς ὑφισταμένους: Demetrio (25.) Οὐδενὸς ὑφισταμένου τῶν ἐναντίων, ἀλλὰ φευγόντων καὶ προεμένων τὰς πόλεις. Quæ exempla Bud. affert, addens et tertium ex eod. Plut., itemque unum e Synes.: sed vett. quoque scriptt. ita usos esse hoc verbo sciendum est. Thuc. 1, (144.) Ὑποστάντες Μήδους. Usus est autem et cum dat., 2, (61.) Χρεὼν καὶ ξυμφοραῖς ταῖς μεγίσταις ἐθέλειν ὑφίστασθαι, καὶ τὴν ἀξίωσιν μὴ ἀφανίζειν. Ubi tamen dat. est rei, non personæ: at Xen. usus est et cum dat. personæ, Ἑλλ. 7, (5, 12.) Ἔξεστι δὲ λέγειν ὡς τοῖς ἀπονενοημένοις οὐδεὶς ἂν ὑποσταίη. Utroque autem in l. non incommode fortasse reddetur ὑφίστασθαι verbo Resistere, si constr. illam Gr. retinere libeat. Eur. uno eodemque in l. utramque constr. huic verbo dedit; nam cum dixisset ταῖς συμφοραῖς ὑφίσταται, sicut locutum esse Thuc. ostendi modo, subjunxit ὑποστῆναι βέλος. Locus est Herc. F. (1348.) Ταῖς συμφοραῖς γὰρ ὅστις οὐχ ὑφίσταται, [Τὰς συμφορὰς γὰρ ὅστις οὐκ ἐπίσταται,] Οὐδ' ἀνδρὸς ἂν δύναιθ' ὑποστῆναι βέλος; quos versus ita quidam reddidit, Nam sustinere adversa si quis non valet, Quo tela pacto sustinebit hostium? Sed videtur quærendum esse aliquod aptius verbum quam Sustinere, cum ὑποστῆναι βέλος dicatur Qui telis se offert impavidus, ad differentiam ejus, qui teli metu, hostis impetum non sustinet. At ὑφίσταμαι cum accus. rei, vertitur non solum Subeo, sed et Tolero, Suffero: πόνους, Hermog.: Plut. Πράως ἀδοξίαν ὑφιστάμενος. Affertur præterea ex Alex. Aphr. Θλάσιν οὐχ ὑφίσταται, Τὸ μαλακὸν τῆς ὑέλου εἶκον τῇ θερμότητι ταχέως, θλάσιν οὐχ ὑφίσταται. Ceterum affinitatem magnam habent inter se istæ signiff., Subeo, Suscipio, Aggredior, Sustineo, Non cedo, Polliceor; hanc enim signif. posteriorem illis esse puto, sed ordinem Budæi secutus sum paulo ante, eandemque omnes originem habent: si quis enim rem aliquam aggressurus est, s. onus aliquod subiturus, si irruentem sustinere paratus futurus sit, eique minime cedere, si denique polliceri aliquid velit, et fidem suam de eo obstringere, oportet animi robur ὑφίστασθαι ei, Subsistere: eo fere modo, quo dixit Tibull. Vires subsistere. At Liv. imitatione Græcorum accusativo junxit, dicens, si non mentiuntur exempl., Non feras tantum subsistere: item, Et posteaquam præpotentem armis Romanum nec acies subsistere ullæ nec castra poterant. At Cæsar sine casu usus est, alioqui pro ὑφίστασθαι et ipse, s. ὑπομένειν: B. G. 1. Quo prælio sublati Helvetii, quod quingentis equitibus tantam multitudinem equitum propulerant, audacius subsistere: nonnunquam e novissimo agmine prælio nostros lacessere cœperunt. Sic Thuc. ὑφίστασθαι sine casu posuit 4, (54.) p. 138. Καὶ μάχης γενομένης ὀλίγον μέν τινα χρόνον ὑπέστησαν οἱ Κυθήριοι, ἔπειτα τραπόμενοι κ. τ. λ. [" Sic Lucian. Dial. Mort. 27, 3. ὑποστὰς, Non cedens, Firmiter stans,

Sustinens impetum." Schw. Mss.] || His autem addo, verbum ὑφίσταμαι interdum alteram quoque verbi Subsisto signif. habere: Aristot. de cervis loquens, Ἐν δὲ τῷ φεύγειν, ἀνάπαυσιν ποιοῦνται τῶν δρόμων, καὶ ὑφιστάμενοι μένουσιν ἕως ἂν πλησίον ἔλθῃ ὁ διώκων, τότε δὲ καὶ πάλιν φεύγουσι. Plin. tamen Stantes maluit reddere, quam Subsistentes, cum h. l. ita interpretatus est: Et alias semper in fuga aquiescunt, stantesque respiciunt; cum prope ventum est, rursus fugæ præsidia repetentes.

Ὑφίσταμαι, Subsideo, Sido, Pessum eo, cui opp. ἐπιπολάζω, Aristot. Probl. Ἔτι τὰ μὲν ἀπόῤῥυτα διηθεῖται διὰ τῆς γῆς· διηθουμένων δὲ, ἀεὶ μάλιστα ὑφίσταται τὸ παχύτατον καὶ βαρύτατον, ἐκκρίνεται δὲ τὸ κοῦφον. Apud Eund. opp. ὑφιστάμενον et ἐπιπολάζον, de Cœlo 4. Πρῶτον μὲν διωρίσθω, βαρὺ μὲν ἁπλῶς, τὸ πᾶσιν ὑφιστάμενον, κοῦφον δὲ, τὸ πᾶσιν ἐπιπολάζον. Hinc et ὑπόστασις, Sedimentum.

Ὑφίσταμαι, etiam κρυφίως ἵσταμαι, ὑποχωρῶ, Bud., exemplum tamen non afferens; sed habetur ap. Thom. M., e quo has expp. desumsit; hic enim postquam dixit ὑφίσταμαι inter alia signif. κρυφίως ἵσταμαι, addit e Luciano (3, 62.) Ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς. Quibus subjungit, accipi et pro ὑποχωρῶ: ex eod. Luciano afferens, (1, 152.) Ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι. De illa autem exp. κρυφίως ἵσταμαι, quod ad verbum sonat, Occulte sto, dicam et in Ὑπόστασις.

Ὑφίσταμαι, act. signif. Suppono, Pono, vide in Ὑφίστημι, ubi afferuntur exempla hujus signif. in aor. med.

[" Ὑφίστημι, Act. Traj. 1, 253. Abresch. Lectt. Aristæn. 53. 331. Toup. Opusc. 1, 527. Emendd. 2, 319. Jacobs. Præf. ad Bion. et Mosch. p. ix. x. Anth. 6, 53. Exerc. 1, 83. Valck. Diatr. 29. 222. ad Lucian. 1, 407. T. H. ad Dial. 110. Diod. S. 1, 133. 2, 441. 471. 555. Boiss. Philostr. 572. 611. ad Herod. 661. Thom. M. 879. Luzac. Socr. 121. Abresch. Æsch. 2, 34. Brunck. Aristoph. 3, 57. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 67. Munck. ad Anton. Lib. 185. Verb. Occulto, ad Charit. 232. De pugnante, Heyn. ad Apollod. 248. 306. τὴν χεῖρα, Abresch. Add. ad Aristæn. 147. Ὑποστῆναι, Æsch. 2, 24. ad Charit. 603. 707. Cattier. Gazoph. 80. Jacobs. Anth. 7, 387. ad Diod. S. 2, 354. Cedere, Heyn. Hom. 5, 565. Promittere, 623. De constr., Wakef. Herc. F. 1352. Musgr. ibid. ad Diod. S. 2, 374. Schneid. ad Xen. Hell. 464. Ὑφεστὼς, ad Diod. S. 1, 216. Τούτων ὑφεστώτων, 189. Ὑφίστασθαι, 120. 297. 317. ad Lucian. 1, 190. 403. 405. T. H. ad Dial. 109. Athen. 1, 12. ad Thuc. 2, 440. Lennep. ad Phal. 104. Mitsch. H. in Cer. 200. ad Herod. 491. Fischer. Palæph. 51. 186. ad Charit. 232. Abresch. Lectt. Aristæn. 186. Lat. Subsistere, Doering. ad Horat. Carm. 4, 6, 34. Puto, Wessel. ad Diod. S. 1, 15. Polliceor, ad Charit. 298. De alvo astricta, Plut. Mor. 1, 528. χρέος, Ammon. 94. ζημίαν, T. H. ad Plutum p. 424. ἀγῶνα, ad Diod. S. 2, 85. τὸ ἔργον, ad 1, 466. Phryn. Ecl. 124. Markl. Suppl. 189. Musgr. Tro. 414. Herc. F. 706. Wakef. Ion. 539." Schæf. Mss. * Ὑποστατέος, Gl. Subeundus.]

Ὑπόστασις, ἡ, Substantia, Naturæ subsistentia, Bud. in Aristot. de Mundo, Συλλήβδην δὲ, τῶν ἐν ἀέρι φαντασμάτων τὰ μέν ἐστι κατ' ἔμφασιν, τὰ δὲ καθ' ὑ.: hæc enim ille sic reddit, Ad summam, eorum, quæ in aëre apparent, alia specie tenus existunt, alia etiam habent naturæ subsistentiam. Idem Bud. Comm. postquam dixit ὑπόστασιν esse Rem natura et re vera subsistentem, illum Aristot. l. profert, itemque Themist. Phys. 2. Οἱ δὲ τὰς ἰδέας λέγοντες, ἃ μηδὲ τῷ λόγῳ χωριστὰ, ταῦτα καὶ ὑποστάσει χωρίζουσι. Ibid. docet ὕπαρξιν interdum et ὑπόστασιν pro eod. accipi. In alio autem ejusd. libri l. ὑπόστασιν rursus Subsistentiam reddit ap. Ep. ad Hebr. 11, (1.) Ἔστι δὲ πίστις, ἐλπιζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων, Est autem fides, subsistentia eorum, quæ sperantur. Sunt et qui ita reddant, Est autem fides, illud, quod facit ut extent, quæ sperantur. Schol. ὑπόστασιν et οὐσίαν conjungit, in exponendo h. l., cum dicit, Ἐπειδὴ γὰρ τὰ ἐν ἐλπίσιν ἀνυπόστατά ἐστιν ὡς τέως μὴ παρόντα, ἡ πίστις οὐσία τις αὐτῶν καὶ ὑπ[illegible]στασις γ[illegible]ται, εἶναι αὐ[illegible] καὶ παρεῖναι τρόπον τιν[illegible] π[illegible]α[illegible] [illegible]. [illegible]terum sunt qui his in ll. nomine Extantia uti malunt, e Colum. Vitruv. || In Trinitate divina, inquit Bud., i. est q. ἰδιότης et q. πρόσωπον, Greg. in Epiph. Θε[illegible] δὲ ὅταν εἴπω, ἑνὶ φωτὶ προ[illegible] [illegible] καὶ [illegible] μὲν, κατὰ τὰς ἰδιότητας, εἴτουν ὑ., εἴ τι[illegible] [illegible] καλεῖν, εἴτε πρόσωπα· ἑνὶ δὲ, κατὰ τὸν τῆς οὐσίας [illegible], εἴτ[illegible] θεότητος. Et Dionys. de Deo loquens, [illegible] τρισυπόστατον dicit, i. e. τριπρόσωπον. Sacrosancta enim concilia statuerunt unam in Trinitate esse οὐσίαν, et tres ὑποστάσεις, Basil. Hæc Bud. quibus subjungit, interdum tamen οὐσίαν et ὑ. dicta pro eod. fuisse, ut Lat. Substantia et Essentia, affertque exemplum e Decreto Sardicensis Concilii, quod exemplum simulque alia de differentia, quæ alioqui statuitur inter hæc duo, habes p. 456.: ad Hebr. 1, (3.) de Filio sic loquitur, Ὃς ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης, καὶ χαρακτὴρ τῆς ὑ. αὐτοῦ, ubi vet. Interpr. vertit Substantiæ. Quidam Personæ vertere maluerunt, sequendo eum vocis πρόσωπον usum, qui modo e Greg. allatus fuit, et qui ap. ceteros quoque invenitur, ne Substantia cum Essentia confunderetur, et ὑ. pro οὐσία accipienda putaretur; absurdum enim esse dicere essentiam Patris impressam esse in Christo, cum eadem sit et quidem simplex utriusque essentia: contra vere apteque dici, quicquid Pater proprium habet, in Christo esse expressum: ut qui Christum videt, videat et Patrem, Jo. 14. Præterea hoc commodi habere istam interpr., in qua utimur voce Personæ, quod hypostases adv. Sabellium aperte distinguat, et τὸ ὁμοούσιον confirmet adv. Arianos. Arius enim impie deitatis essentiam trifariam dividens, tres deos statuebat; Sabellius autem impie et ipse personis Trinitatis in unam conflatis, ὑποστάσεις confundebat. Greg. Τὸ ἀσύγχυτον τῶν τριῶν ὑ. ἐν τῇ μιᾷ φύσει τε καὶ ἀξίᾳ τῆς θεότητος. Plura de h. v. ap. eum ceterosque theologos, necnon ap. Suid. legenda tibi relinquo. || Ab ea τοῦ ὑφίστασθαι signif., qua respondet verbo Subsistere, eo sensu, quo dicuntur Vires subsistere, dicitur Subsistere feras, ut sit quasi Subsistentia quædam animi: Præsentia animi et fortitudo, Audacia. Polyb. (6, 55, 2.) de Coclite loquens, Οὐχ οὕτω τὴν δύναμιν, ὡς τὴν ὑ. αὐτοῦ καὶ τόλμαν καταπεπληγμένων τῶν ὑπεναντίων. Sic 2 ad Cor. 9, 4. itidemque 11, 17. Ἐν τῇ ὑ. ταύτῃ τῆς καυχήσεως, redditur, In ista gloriationis confidentia, confidente ista gloratione aut præfidente. Quidam etiam, In imperterrita ista gloriatione. At vet. Interpr. male utrobique ὑ. Substantiam, male Erasm. Argumentum, male quidam alius Materiam interpr. || Sedimentum, et quod ex urina subsidit, Cels., Bud. Ὑπόστασις, inquit Gorr., est Crassior urinæ portio secreta et subsidens. Sed generalius etiam, sicut ὑπόστημα, exp. Alicujus rei fæx subsidens, Crassamen, Crassamentum, e Colum. afferturque non solum οὔρων ὑ., sed etiam ἱδρῶτος, ex Alex. Aphr. Probl. Et ὑ. τοῦ περισσώματος, ex Aristot. Item, Ὑ. γεώδη ἔχουσα σύῤῥευσιν. || Aliquando Hippocrati est Humorum consistentia s. status, et concretio, h. e. cum humores intus manent, quos vacuari oportebat, Gal. Comm. 2 εἰς τὸ περὶ Ἄρθρων, Gorr. || In VV. LL. exp. etiam Compages: κολλώδης, Theophr. C. Pl. 5, [16, 4. " Huc referri potest Diod. S. 1, 38. νέφους ὑποστάσεις. Huc pertinet quod in re coquinaria ὑ. dicitur Condimentum, qualia ap. Gallos vel Gelée, vel Crême vocantur, J. Poll. 4, 60. nott. ad Athen. 132. (Jus amylatum Apicii.) Cf. Ὑποστάθμη." Schw. Mss.] || Insidiæ, quæ struuntur ab eo, qui ὑφίσταται, i. e. κρυφίως ἵσταται, ut exp. Thom. M., i. e. Stat in latebris. In VV. LL. exp. Insidiæ, Subsessæ e Serv. Veget. Quo fortasse modo ὑφίστασθαι in illa τοῦ κρυφίως ἵστασθαι signif. reddi possit Subsidere. || Statio militum, vide Ὑπόστημα. || Suid. exp. ἀντίστασις in Æliani loco, ubi videtur esse Defectio, Rebellio: Ἀπέστη τὸ ἔθνος τῶν Σύρων, καὶ Φοινίκων τοὺς γείτονας προσέλαβεν ἐς τὴν αὐτὴν ὁρμήν τε καὶ ὑ. Sed ego non dubito, quin mendose ὑπόστασιν pro ἀπόστασιν hic scriptum fuerit. [Lobeck. Phryn. 73. 286. " Abresch. Lectt. Aristæn. 53. ad Diod. S. 1,

6. 607. 2, 57. 90. 557. 646. Propositio, 2, 3. 107. Ernest. Glossar. Polyb. Sedimentum, Phryn. Ecl. 25. Thom. M. 472. T. H. ad Plutum p. 408. Insidiæ, Socr. Hist. Eccl. 180, 4. Jusculum, 5. Ind. ad Menandr." Schæf. Mss. Oribas. p. 46. Matth., Schleusn. Lex. V. T.]

[* Ὑποστασία, ἡ, LXX. Jos. 22, 22. * Ὑποστάσιον, Lobeck. Phryn. 519.]

Ὑποστάτης, ὁ, Qui in naturam rerum produxit, et subsistere fecit, Qui condidit et in naturam rerum edidit. Ετ Ὑποστάτις, ἡ. Utrumque Bud. e Dionys. Areop. affert. || Furca, qua quid fulcitur, Plut. Coriolano (24.) Ὃ γὰρ οἱ Ἕλληνες ὑποστάτην καὶ στήριγμα, τοῦτο οἱ Ῥωμαῖοι φούρκαν ὀνομάζουσι. [" Paus. 3, 244." Schæf. Mss. * " Ὑποστάτρια, in Marmore, Sacerdos Minervæ, Recueil d'Antiq. T. 2. p. 154." Ind. Scap. Oxon.]

Ὑποστατὸς, Tolerabilis, Ferendus, ἀνασχετὸς, VV. LL. ex Eur. [Antig. Fr. 17. Suppl. 737. Leg. ὑπόστατος. " Valck. Diatr. 154. Ὑπόστατον, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 36." Schæf. Mss. J. Poll. 10, 46. " Compar., Etym. M. 584, 29. Substantiam habens, Villois. Anecd. Gr. 2, 198." Wakef. Mss.] Ἀνυπόστατος, ὁ, ἡ, Subsistentiam non habens: cui opp. ἐνυπόστατος, quod vide. || Intolerabilis, Cujus impetus sustineri nequit, Cui resisti non potest, Polyb. (4, 8, 10.) Κατ' ὄλην μὲν καὶ φαλαγγηδὸν ἀνυπόστατοι, Hieronymus enarrans quod LXX. reddiderunt ὕδωρ ἀ., Verbum, inquit, ap. Græcos ambiguum est, et potest sonare Quod non subsistat: ita enim ibi legendum est, non autem Quod subsistat: et quod intolerabile sit: i. e., quod nemo ferre queat. [Xen. K. Π. 5, 2, 33. 8, 1, 3. Ἀπ. 4, 4, 15. Rufus Fr. p. 122. ὕδωρ, Aret. 3, 13. οὖρα, Jambl. V. P. 430. * Ἀνυποστάτως, Aristobulus Eusebii Pr. E. 8, 10. p. 377. * " Αὐθυπόστατος, Nicet. Laud. S. Eust. 80." Boiss. Mss. * " Αὐτοϋπόστατος, Maxim. ad Dionys. Areop. D. N. 4, 32." Kall. Mss.] Δυσυπόστατος, Cujus impetus vix sustineri potest: ut ἀνυπόστατος, Cujus impetus sustineri non potest. [Diod. S. 17. p. 568. 594. Plut. Coriolano 8.] Ἐνυπόστατος, Sub-
C sistentiam habens, opp. præcedenti, Damasc. Αἰεὶ δὲ ἔχει τὸν ἑαυτοῦ λόγον ἐξ αὐτοῦ γεννώμενον, οὐ κατὰ τὸν ἡμέτερον λόγον, ἀ. καὶ εἰς ἀέρα χεόμενον, ἀλλ' ἐνυπόστατον, ζῶντα, τέλειον: et identidem ap. eum legitur pro Persona. Bud. [" Niceph. Callist. Or. in S. Magd. inter Bandini Anecd. p. 36." Boiss. Mss. * Ἐνυποστατικὸς, Epiphan. 1, 79. * " Ἰδιοϋπόστατος, Dionys. Areop. D. N. 5. Schol. Epict. Enchir. 17." Boiss. Mss.] Ὁμοϋπόστατος, Eandem hypostasin habens: accipiendo Hypostasin in ea signif., qua accipi dictum est cum de Trinitate divina loquimur. Τρισυπόστατος, Tres hypostases habens, In tres hypostases divisus: Dionys. Areop. ἑνάδα τρ. vocat, quod exp. τριπρόσωπον. * " Τρισυποστάτως, Hieron. de Trin. extr." Boiss. Mss.]

Ὑποστατικὸς, Auctor et conditor substantiæ, Bud. e Dionys. Areop. Μᾶλλον δὲ ὡς πάσης σοφίας ὑποστατικήν. || Præfidens: ut ὑπόστασις est Præfidentia, Animi præsentia, etc. [" Clearchus Athenæi 258. usurpavit pro Homine, qui omnia tolerare, ὑφίστα-
D σθαι, potest, Patiens, Qui πάντα ὑποδύεται, ut ait Idem ibid., νωταγωγῶν, Bajulus, τῷ τῆς ψυχῆς ἤθει: agitur de Humili assentatore." Schw. Mss. " Diod. S. 2, 462." Schæf. Mss.] Ὑποστατικῶς, Præfidenter, Confidenter; Asseveranter, Affirmate, ut quidam interpr. in Polyb. (5, 16, 4.) Τοῦ δὲ βασιλέως ὑ., αὐτὸν, φήσαντος συντεταχέναι. At Suid. exp. ὑπομονητικῶς et καρτερικῶς, in h., quem affert, l. Ὁ δὲ ὑ. κεχρημένος τοῖς ἐπικειμένοις κινδύνοις, δόξαν ἀνδρείας ἀπηνέγκατο.

[* Ὑποστάθμη, ἡ, Gl. Fæx, Suid. Lobeck. Phryn. 73. " Plato Phæd. p. 47. Bas. 1., Plut. Phocione 1363. HSt." Seager. Mss. " Athen. 124. Τὴν ὑ. πάλιν ὑποσπῶντες, Sedimentum aquæ rursus subtrahentes." Schw. Mss. " Ad Diod. S. 1, 211. Abresch. Lectt. Aristæn. 53. Wassenb. ad Hom. 93. Valck. Anim. ad Ammon. 207. Phryn. Ecl. 24. Thom. M. 472. Matth. Anecd. 1, 33. T. H. ad Plutum p. 408. ad Lucian. 2, 212. * Ὑποσταθμὶς, Thom. M. l. c."

A Schæf. Mss. Suid. 3, 559. Schneidero forma susp.]

Ὑπόστημα, τὸ, Sedimentum, etc. ut in Ὑπόστασις: ut ὑποστήματα τῆς κοιλίας, Aristot. H. A. 1. || Pro Hypostasis, in ea signif., qua sumitur a Theologis. Greg. de Theologia, Πλὴν οὔτε οὗτοι περὶ ὧν ὁ λόγος, οὔτε τις ἄλλος τῶν κατ' αὐτοὺς ἔστη ἐν ὑ. καὶ οὐσίᾳ τοῦ Κυρίου, κατὰ τὸ γεγραμμένον, Οὐδὲ Θεοῦ φύσιν εἶδεν ἢ ἐξηγήσατο. || Satio militum: pro qua signif. affertur ex LXX. 2 Reg. 23, [14. ubi ὑπόστεμα legitur.] Itidem vero ὑπόστασιν Bud. pro ead. signif. affert ex 1 Reg. 13, (23.) et 14, (4.) Ἐζήτει Ἰωνάθαν διαβῆναι εἰς τὴν ὑπόστασιν τῶν ἀλλοφύλων. || Pudendi virilis pars ea, quæ minime pendula est, ap. Anatomicos, Rufus: addens, alio nomine περίναιον vocari: στῆμα autem Idem dici testatur Partem eam pudendi, quæ propendet: inde quod ei subest, ὑπόστημα nuncupatur. || Ὑ. est etiam πλῆθος, si Hes. et Suidæ credimus: affertque hic exemplum istud, Τῷ δὲ ὑ. τῶν ἀνδρῶν ἀντεῖχον ἐρρωμένως οἱ Ῥωμαῖοι. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 53." Schæf. Mss. * Ὑπόστεμα, Lo-
B beck. Phryn. 249. Schleusn. Lex. V. T.]

[* " Ἀνθυφίστημι, Schol. Pind. N. 10, 118." Boiss. Mss. Demosth. 536. * Ἀνθυπόστατος, Theod. Prodr. Ep. p. 104. * Ἐνυφίστημι, M. Anton. 4, 14. * " Καθυφίστημι, Const. Manass. Chron. p. 59." Boiss. Mss. Theod. Prodr. Ep. p. 134. Julian. Or. 5. p. 163.] Παρυφίσταμαι, Subsisto vel Existo una, Una sum in natura rerum, pro συνυφίσταμαι, ut παραδυναστεύω accipitur pro συνδυναστεύω, vel i. q. κατ' ἀκολουθίαν ὑφίσταμαι, Damasc. de libero arbitrio loquens, Εἰ δὲ τοῦτο, ἐξ ἀνάγκης παρυφίσταται τῷ λογικῷ τὸ αὐτεξούσιον. Alia exempla vide e Basil. ap. Bud. 497.: ubi tamen παρυφίστασθαι paulo aliter sumi videtur. || Propemodum subsisto, Fere in natura sum rerum; est enim minus quam ὑφίσταμαι, Bud., hujus quoque signif. exemplum afferens p. 497. e Dionys. Alibi autem παρυφίστασθαι ait posse etiam significare Obiter subsistere: accipiendo præp. παρὰ ut in παρανάλωμα. [Psell. Orac. Chald. 106. " Chrys. in Matth. Hom. 64. T. 2. p. 409." Seager. Mss.] Παρυπόστασις, quod itidem minus est quam ὑπόστασις ap. eund. Dionys. Διὸ οὔτε ὑπόστασιν ἔχει τὸ κακὸν, ἀλλὰ π., τοῦ ἀγαθοῦ ἕνεκα καὶ οὐχ ἑαυτοῦ γιγνόμενον. || Παρυφίσταμαι, Significor, Demonstror, Repræsentor, Bud. ap. Apoll. Gramm. Τὸ γὰρ ἐξ ἑκάστης λέξεως παρυφιστάμενον νοητὸν, τρόπον τινὰ στοιχεῖον ἐστὶ τοῦ λόγου. Sed ita exponendo, vacaret præp. ὑπό. [" Diog. L. 597." Wakef. Mss. Eust. Il. A. p. 97.] Προϋφίστημι, Prius in naturam rerum produco, sicut ὑφίστημι signif. In naturam rerum produco ap. Greg. Qui et hoc bicomposito utitur, scribens, Τοῖς ἄλλοις τὴν ὕλην προϋποστήσας. Itidem vero Προϋφίσταμαι, Prius in naturam rerum producor, prodeo, Prius subsistentiam habeo, προϋπόκειμαι: nam προϋποκείμενα vocantur τὰ πρότερον φύσει ὄντα: quæ ἐν τοῖς προηγουμένοις censentur, et τοῖς προκαταβεβλημένοις: quæ Præeuntia et Antegredientia Lat. dici possunt, ut προϋφεστηκότα Præorsa et Primordia naturæ. Bud. Alicubi tamen etiam προϋφεστηκὸς, s. προϋφεστὼς, exp. Antegressus, ut Hermog. Μὴ γὰρ προϋφεστώσης τῆς ὕβρεως, οὐδὲ τὸ περὶ τὴν ἑορτὴν ἀδικεῖν συνίσταται. Sic προϋφεστάναι redditur Antegredi, Antecedere, in Plut. (8, 256.) Πέφυκε δὲ τὸ δυνατὸν, ὡς γένος, προϋφεστάναι τοῦ ἐνδεχομένου. Sed Bud. vertit Prius esse natura. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 230. Dionys. H. 2, 1256. 5, 9." Schæf. Mss. " Hierocles 116." Wakef. Mss.] Προϋπόστασις, q. d. Præsubsistentia, Præexistentia: de re, quæ prius in naturam rerum prodierit. At e Diosc. (421.) affertur pro Antecedens corporis compages; sed aliter pro hac signif. scripsisse Diosc. verisimile est. [* Προσυφίστημι, M. Anton. 5, 19.] Συνυφίσταμαι, Una subsisto, i. e. Una sum in rerum natura. Pro quo συνυφίσταμαι dici aliquando et παρυφίσταμαι, ut παραδυναστεύω pro συνδυναστεύω, Bud. [Sallust. de Diis et Mundo 7. p. 256., 13. p. 269. Συνυφίστασθαί τινι πάντα, Omnia suscipere ac ferre cum aliquo et pro illo, Polyb. 4, 32, 7. " Nemes. 101. Julian. 133." Wakef. Mss. * Συνυπόστατος, Epiphan. 379.]

¶ Στάσις, ἡ, Factio: hinc, ut suspicor, orta hac signif., quod in factione pars utraque suam veluti στάσιν seorsum habeat, i. e. Stationem. Viderit tamen lector an aptiorem aliquam hujus signif. rationem excogitare possit. Aristot. Œcon. 2. Ὁρῶν στ. οὔσας δύο, Duas factiones, Plut. Sertorio (4.) Κίννας δὲ νεωτερίζων ὑποφερομένην ἀνεκαλεῖτο τὴν Μαρίου στ., Cinna autem labantem jam Marii factionem rerum novarum molitione reparabat, Bud. Sæpe redditur voce Seditio habente affinem signif. Plato de Rep. 5. (7, 46.) Ἐπὶ μὲν οὖν τῇ τοῦ οἰκείου ἔχθρᾳ στάσις κέκληται· ἐπὶ δὲ τῇ τοῦ ἀλλοτρίου πόλεμος. Thuc. 4, (71.) Τῶν Μεγαρέων στάσεις φοβούμενοι, Isocr. Symm. (32.) Σφαγὰς καὶ στ. ἐν ταῖς πόλεσιν ἐποιήσαντο, Lat. Seditionem facere itidem: Idem, Στ. ποιεῖσθαι πρὸς ἀλλήλους, Seditiose inter se certare: (Nic. 10.) στ. καὶ διαφορὰς copulat. Plato autem dicit αἱ τῶν στ. πολλαὶ διαφοραί. Et εἰς στάσιν ἐμβάλλειν, Xen. (Ἀπ. 4, 4, 11.) Ad seditionem concitare, inverso ordine Inducere seditionem in. Item, Τὴν παλαιὰν αὖθις στ. στασιάζειν, Plut. Veterem seditionem redintegrare: Tac. Redintegratur seditio. Et ἐν στάσει εἶναι, Thuc. (2, 65.) Seditionibus agitari. [" Dionys. H. 2, 1188." Schæf. Mss. Pro στασιῶται, Lobeck. Phryn. 469. * Στασιοκοπέω, Nicet. Annal. 9, 8. * " Στασιοποιός, Nilus Epist. 337. Joseph. Vita 27." Boiss. Mss. * Στασιοποιέω, Lobeck. Phryn. 678. " Nicol. Damasc. p. 253. Orell." Schæf. Mss.] Στασιώδης, Seditiosus, Xen. (Ἀπ. 2, 6, 4.) Στ. τέ ἐστι καὶ θέλων πολλοὺς τοῖς φίλοις ἐχθροὺς παρέχειν, [J. Poll. 8, 153. " Heyn. Hom. 8, 609. Thom. M. 808." Schæf. Mss. Dionys. H. 1, 472. * " Ἀντιστασιώδης, Rebellis, Clem. Alex. 430. (Str. 4, 2.)" Wakef. Mss.]

Στασιώτης, Qui factionis alicujus est. Ex Herod., Στ. ἐκείνου, Qui sunt contrariæ illi factionis. Στ. σφὶ γενόμενοι, Conjurantes inter se, VV. LL. || Seditiosi, Qui seditiones concitant, οἱ στάσεις ἐγείραντες, Suid. || Qui ejusd. ordinis sunt, οἱ ἐκ τῆς αὐτῆς τάξεως, Hes. || Apud Antiph. videtur accipi pro δορυφόρος, Satelles, Harpocr. Suid., ap. quos locum reperies. || At στασιώτας τοῦ ὅλου Plato Theæt. jocans appellavit Parmenidem et Melissum, qui universitatem rerum consistere perhiberent, VV. LL. [Herod. 1, 59. 62. τοὺς στασιώτας αὐτοῦ, Asseclas, v. Schw. ad 1, 173. " Phryn. Ecl. 213. Thom. M. 208. 808. Boiss. Philostr. 551. Mœr. 359. et n., Wessel. ad Herod. p. 7. Conf. c. στρατιώτης, 29. 271. 407. 430. 682. 692. ad Dionys. H. 2, 1096. 3, 1737." Schæf. Mss. Xen. K. Ἀ. 6, 6, 6.] Ἀντιστασιώτης, Qui contrariæ factionis est, Bud. interpr. citans App. Parth. [" Joseph. 603. Schol. Il. I. 698." Wakef. Mss. Xen. K. Ἀ. 1, 1, 10. Ἑλλ. 7, 1, 31.] Συστασιώτης, Factionis socius, particeps, Lucian. [2, 315. Strabo 14. p. 706. * Φιλοστασιώτης, Gl. Seditiosus.] Στασιωτικός, Factiosus, Seditiosus, Thuc. 8, (92.) p. 292. Πολλῶν καὶ στ. λόγων καὶ ὑποψιῶν προσγενομένων, Seditiosis et turbulentis orationibus. Ex Eod. στ. καιρός, Seditionis reip. tempus. A Bud. exp. non solum Seditiosus, sed etiam Seditioni obnoxius, citante ex Aristot. Eth. 5. Στ. δὲ καὶ τὸ μὴ ὁμόφυλον, ἕως ἂν συμπνεύσῃ. At κατὰ τὸ στ., Seditiose, More eorum, qui seditiones faciunt, κατὰ τὸ ἔθος τῶν στασιαζόντων, ut Thuc. Schol. exp. in 4, (130.) p. 163. Καί τινος αὐτῷ τῶν ἀπὸ τοῦ δήμου ἀντειπόντος κατὰ τὸ στ. [" Thom. M. 808. * Στασιωτικῶς, ad Dionys. H. 2, 1096." Schæf. Mss.] AT Στασιωτεία, Seditiosus status, ut ap. Plat. exp. de Rep. 4. Στασιωτείας, ἀλλ' οὐ πολιτείας τούτους τοὺς νόμους φαμέν: de Statu populari, Statu optimatum et tyrannide, 8. p. 295. Τούτων γὰρ δὴ πολιτεία μὲν οὐδεμία, στ. δὲ πᾶσαι λέγοιντ' ἂν ὀρθότατα. Ubi non incommode videtur verti posse Factiones. [Andocides 114.]

Στασιάζω, Factionibus contendo, Seditiose dissideo, Plato Epist. Στασιάζουσα πόλις ἐν αὐτῇ, Civitas intestinis seditionibus laborans. Et e Thuc. Στασιάζοντες ἐν ἀλλήλοις: Xen. Ἀπ. 2, (6, 17.) cum dat. στασιάζειν ἀλλήλοις. Et στασιάζειν πρός τινα ap. Plut. (6, 544.) Et in pass. ap. Greg. Naz. Ἐντεῦθεν καὶ τὰ ἐκείνων ἐστασιάζετο, In seditionem res eorum versæ sunt. Bud. Interdum commodius exp. Dissideo: Herodian. 3, (10, 5.) Ἠ... ἀλλήλοις ἐστασίαζον οἱ ἀδελφοί, Inter se dissidebant. Sic ap. Synes. Epist. 105. Οὐδὲ στασιάσει μοι πρὸς τὴν γλῶτταν ἡ γνώμη. Interdum Contendo, Certo. Unde quod Plato dicit de nautis, Στασιάζοντας πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς κυβερνήσεως, Cic. Si nautæ certarent quis eorum potissimum gubernaret. Sic Thuc. 1, [illegible] p. 148. Περὶ τοῦ δέχεσθαι αὐτὸν κατ' ἀλλήλους ἐστασίαζον, de recipiendo eo seditiose certabant, Seditio inter eos orta erat. [" Thom. M. 298. Wakef. S. Cr. 4, 93. ad Diod. S. 2, 452. Alciphr. 118." Schæf. Mss. " Stob. 510." Wakef. Mss.] Στασιασμός, Seditio, s. potius Seditionis concitatio, Aristot. Œcon. 2. Διὰ στασιασμὸν τῆς χώρας ἀργοῦ γενομένης, Cum per civilem discordiam ager non coleretur. Στασιαστής, Qui seditiones concitat, Seditiosus, [" Eust. 153, 7." Seager. Mss. " Thom. M. 808. Mœr. 359. et n." Schæf. Mss.] " Ἀστασίαστος, Seditione " carens, Seditionibus nullis turbatus, ut Hes. quo" que ἀστασίαστον exp. ἀθόρυβον. Populi quoque " seu Cives urbis alicujus ἀστασίαστοι dicuntur, Qui " nulla dissident seditione, s. Qui nullas movent sedi" tiones. Isocr. Paneg. (p. 89.) Ἄπειροι μὲν τυραν" νίδων, ἐλεύθεροι δὲ πρὸς τοὺς βαρβάρους, ἀστασί" αστοι δὲ πρὸς σφᾶς αὐτούς." [Thuc. 1, 2. Lysias 113. 914. Plato Philebo p. 63. 520. " Ἀστασιάστως, Diod. S. 2, 203." Schæf. Mss. " Athan. c. Gent. 38. (1, 32.)" Kall. Mss. Ἀστασιαστότερον, adv., Dio Cass. 683, 71. * Πολυστασίαστος, Appian. 2, 523 = 387.] Στασιαστικός, Ad seditiones concitandas aptus, Seditiosus: λόγοι, Plut. Æschin. [83. Plut. Coriolano 6. Dio Cass. 604.] Στασιαστικῶς, Seditiose, Factiose, Aristot. Polit. Στ. ἐχρῶντο τοῖς ὀστρακισμοῖς, Dem. (116.) Ἀπίστως καὶ στ. ἔχουσι πρὸς αὐτοὺς οἱ Ἕλληνες, Inter se dissident, πρὸς ἀλλήλους στασιάζουσι. Sic (245.) Κακῶς τοὺς Ἕλληνας ἔχοντας πρὸς ἑαυτοὺς καὶ στ. [" Thom. M. 808. ad Dionys. H. 2, 1096. Plato Phædr. 304. Heind." Schæf. Mss.]

Ἀντιστασιάζω, Contrariam factionem moveo, sequor, Contrariam partem sequor in seditione. [Plut. 6, 342. Xen. K. Π. 7, 4, 3.] Ἀντιστασιαστής, Qui est contrariæ factionis, sequitur contrariam partem in factione, seditione: Qui est in seditione partis adversæ, VV. LL. [Dio Cass. 38, 99. * " Ἀποστασιάζω, Deficio, Tzetz. Ch. 5, 950." Elberling. Mss.] Διαστασιάζω, Factionibus et seditionibus implico, Seditionem inter aliquos concito, Plut. Ὁ δὲ Μάνλιος διεστασίασε τὴν πόλιν: Romulo (23.) Διεστασίασε τοὺς Σαβίνους. Aristot. Polit. 5, (4.) Διεστασίασεν αὐτοὺς πρὸς τοὺς εὐπόρους, Ad seditionem contra opulentiores concitandam induxit. Item, Dissidiis sejungo ac segrego, Lucr., Synes. Epist. 95. Διεστασίασεν ἡμᾶς, Ad dissensionem nos induxit. [Dio Cass. 54, 17. " Ad Lucian. 1, 459. Argum. Soph. Œd. C." Schæf. Mss. * Ἐπιστασιάζω, Sext. Emp. adv. Math. 11, 37.] Καταστασιάζω, Seditione opprimo et affligo, circumvenio, Bud. e Plut. (Pomp. 47.) Πάντα πράγματα καταστασιάσασαν καὶ καταβαλοῦσαν ἀνανταγώνιστον ῥοπὴν ἐποίησε. Apud Plut. Pericle, Κατεστασίασε τὴν βουλήν, Concitata seditione senatum delere gestiebat, VV. LL. At Καταστασιάζομαι, Factione vincor, Seditionibus premor, Xen. (Ἑλλ. 1, 6, 4.) Καταστασιαζόμενος ὑπὸ τῶν Λυσάνδρου φίλων, Plut. Them. (11.) Καταστασιασθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεμιστοκλέους, Factione victus a Themistocle. [" Diod. S. 1, 306. 336. 2, 345. 631. Wyttenb. Select. 325." Schæf. Mss. * Καταστασιαστικός, Heliod. 7, 19. * Συγκαταστασιάζω, Plut. Philopœm. 13. * Προστασιάζω, Dio Cass. 83. * " Προσστασιάζω, 281." Wakef. Mss. Schneidero susp.] Συστασιάζω, Seditionis s. potius Factionis socius sum, Factionem aliquam adjuvo, Thuc. 4, (86.) p. 149. Οὐ γὰρ συστασιάσων ἥκω. Potest tamen et aliter hic accipi. [* Συστασιαστής, M. Anton. 15, 7. " Ad Mœr. 359. Toup. Opusc. 1, 441." Schæf. Mss.]

ΣΤΑΔΙΟΝ, ET Στάδιος, Stadium, Mensura pedum sexcentenum, Bud. ex Herod. 2, (149.) de labyrintho loquente, Αἱ δ' ἑκατὸν ὀργυιαὶ δίκαιαί εἰσι στάδιον

ἑξάπλεθρον· ἑξαπόδου μὲν τῆς ὀργυιῆς μετρεομένης, καὶ τετραπήχεος· τῶν ποδῶν μὲν τριπαλαίστων ὄντων, τοῦ δὲ πήχεος ἑξαπαλαίστου: Justæ orgyiæ centum, stadium implent sex plethrorum, ita ut orgyia senum sit pedum et quaternum cubitorum, cubitum vero senum palmorum, et pes quaternum, Bud. Plin. autem, Stadium, inquit, centum et vigintiquinque nostros efficit passus, h. e. pedes sexcentos vigintiquinque. Suid. scribit septem stadia et semis, facere milium, miliare: unum autem stadium πόδας χ, milium autem πόδας δσ, pedem vero, δακτύλους ις. Thuc. 4, (8.) p. 123. Καὶ μέγεθος περὶ πεντεκαίδεκα σταδίους μάλιστα, Xen. Ἑλλ. 3, (2, 14.) Πλέον ἢ σταδίου ὑπόψαμμος, Aristoph. B. (91.) Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα, Euripidis loquacitatem superantes stadio uno et amplius, N. (430.) Τῶν Ἑλλήνων εἶναί με λέγειν ἑκατὸν σταδίοισιν ἄριστον, Ut dicatis me Græcis omnibus præstantia antecedere centum stadiis, i. e. Ut dicatis me Græcorum omnium præstantissimum. Archestr. ap. Athen. (101.) κατορωρύχθαι σταδίους ἀναρίθμους. Eod. genere ap. Plut. στ. τεσσαράκοντα. Polyb. (3, 42, 7.) de Hannone, Ποιησάμενοι τὴν πορείαν ἀντίοι τῷ ῥεύματι παρὰ τὸν ποταμὸν ἐπὶ διακόσια στ.: quod Liv. de eod. dicit, Adverso flumine ire iter unius diei. Interdum dicitur de Curriculo, quod hoc spatium æquabat. Sic legerunt quidam ap. Il. H. (240.) Οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῳ δηΐῳ μέλπεσθαι Ἄρηϊ, ut dicat Novisse se modos martios in hostili stadio; sed melior scriptura est σταδίῃ, ut supra annotavi. Herod. 5. Ἀγωνιζόμενος στάδιον συνεξέπιπτε τῷ πρώτῳ, Xen. Ἑλλ. 2, (3, 1.) Τὸ στάδιον ἐνίκα Κροκίνας, Epigr. ἔδραμε τὸ στάδιον, Lucian. (1, 858.) Πᾶν γὰρ ἤδη στάδιον ἧττον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα νενικηκότι. Pro Loco etiam certaminis accipi ap. Theophil. Instit. 2. annotant VV. LL. Derivant autem a στάδην, διὰ τὸ τοὺς περὶ αὐτὸ ἀγωνιζομένους μὴ πρὸς θέαν μόνην ἀθροισθῆναι, ὥστε καθημένους θεᾶσθαι, ἀλλ' ὥστε πρὸς ἆθλα ἱστάνειν, Eust. Pro στάδιον autem Dores DICUNT Σπάδιον. [" Boiss. Philostr. 462. 639. Musgr. Ion. 495. Jacobs. Anth. 8, 182. Bast Lettre 19. Villois. ad Long. 12. Toup. Opusc. 1, 437. ad Charit. 273. ad Herod. 12. 177. ad Diod. S. 1, 62. ad Lucian. 2, 500. Aulus Gell. N. A. 1, 1. Voy. de J. Anach. 9, 129. Conf. c. σταθμὸς, ad Diod. S. 2, 381. Schneid. Anab. 113. Curriculum, Fac. ad Paus. 1, 281. Sylb. ibid. Σταδίῳ λαλίστερος, Jacobs. Anth. 9, 280. Brunck. Aristoph. 1, 152. Casaub. ad Athen. 63. Στάδιον, Στάδιος, ad Herod. 526. ad Diod. S. 1, 324. 339." Schæf. Mss. Dio Cass. 52, 21.] Σταδιοδρόμος, Qui stadium s. spatium sexcentenum pedum decurrit, Cursor stadii, Stadiodromus, ut quidam etiam Lat. appellant, inter quos Plin. Strattis Comicus ap. J. Poll. Τί ὅτι ὥσπερ οἱ σταδιοδρόμοι προανίστασαι; Lucill. Epigr. Ἦν βραδὺς Εὐτυχίδης σταδιοδρόμος, ἀλλ' ἐπὶ δεῖπνον Ἔτρεχε: Plato de LL. [* " Σταδιοδρόμης, Aristoph. Fr. 280." Schæf. Mss. J. Poll. 3, 146.] Σταδιοδρομέω, Stadium curro. Dem. (1386.) Ἀντιδωρίδην τὸν σταδιοδρομοῦντα, [Plut. 6, 106. Lobeck. Phryn. 616. ubi et formæ vitiosæ, * Σταδιοδραμέω, * Σταδιοτρέχω. Σταδιοδραμοῦμαι, Eur. Herc. F. 863. Hermann. corrigit στάδια δρ. Vide Schn. Lex. et Suppl. * " Σταδιονίκης, Bentl. Opusc. p. 14." Schæf. Mss.] Σταδιάρχης, Stadio s. Curriculo præfectus, Præfectus certamini stadii, J. Poll.

[* Διστάδιος, Schol. Aristoph. Ὄρν. 293. Appian. 335. * Διστάδιον, ad Greg. Cor. 807. * " Εἰκοσαστάδιον, τὸ, je ne sais pas, si on le trouve nulle part dans cette forme substantive, dont Mr. Schneider doute avec raison. Mais on trouve l'adjectif * Εἰκοσαστάδιος dans Strabon 9. p. 426. πορθμῷ, Un détroit large de 20 stades." Corai. Mss.] Ἑκστάδιος, Qui sex stadiorum est. [Lucian. 3, 273. * Ἡμιστάδιον, Strabo 17. p. 1171. Athen. 204. Polyb. 3, 54. 4, 83. 5, 22. * Ἡμισταδιαῖος, Lucian. 2, 102. 3, 50. * Καλλιστάδιος, Eur. Iph. T. 437. * Ὀκταστάδιον, Strabo 5. p. 375, 7. p. 497. Polyb. 34, 12, 4. * Ὁμοιοστάδιος, Tzetz. Chil. 8, 26. p. 140. * Ὀρθοστάδιον, Aristoph. Λ. 45. * Παραστάδιος, Gl. Postis. * Πενταστάδιος, Strabo 7. p. 492., 13. p. 892., 14. p. 1017. * " Πενταστάδιον, 5, 331. Heyn. Hom. 8, 18. 19." Schæf. Mss. * Τετραστάδιον, Strabo 7. p. 500., 8. p. 567. * Τριστάδιος, Schol. Apoll. Rh. 3, 41. Dionys. H. 1, 26. Plato Crit. p. 115.]

Σταδίας, ET Σταδιεὺς, ὁ, i. q. σταδιοδρόμος, Qui stadium currit, stadio certat, Lucill. Epigr. (44.) Τὸν σταδίην πρώην Ἐρασίστρατον ἡ μεγάλη γῆ Πάντων σειομένων οὐκ ἐσάλευσε μόνον, et, Καὶ πένταθλος Ὕλας καὶ σταδιεὺς Μενεκλῆς. [" Jacobs. Anth. 9, 449." Schæf. Mss. * Σταδιεύω, Sext. Emp. 9, 27. " Stadium perficio, Philo J. 1, 328." Wakef. Mss. Nicet. Annal. 9, 12. * Σταδιευτής, 9, 9. ἵππος.] Σταδιαῖος, Stadii mensuram æquans, Athen. [539. " Apollod. 227. (3, 9, 1.) Wessel. ad Diod. S. 1, 62." Schæf. Mss. Philostr. 526. πάλη.]

Σταδισμὸς, Dimensio terræ per stadia, Bud. e Ptolem. 6, 7. Videtur autem dici quasi a Σταδίζω, quod significaret Dimetior per stadia. [* " Σταδιασμὸς, Steph. B. v. Ἀγάθη, Kuster. Acad. d. Belles Lettres 4, 670. Στ. τῆς θαλάσσης, Titulus Opusculi Geographici Anonymi in Yriartis Catal. Bibl. Matr. 485." Boiss. Mss. Strabo, 1, 82. 113. 127. 167.]

ΣΤΑΤΗΡ, ὁ, Stater, Pondus drachmarum quatuor, quod Hebræi Siclum dicebant, Bud., scribens alibi, staterem a mensoribus vocari semunciam, Varii autem erant stateres. Aureus minam argenti valebat, Bud. ex J. Poll. Ὁ δὲ χρυσοῦς στατὴρ μνᾶν ἠδύνατο, καὶ γὰρ ἐν τοῖς ἱσταμένοις τὴν μνᾶν τῆς ῥοπῆς στατῆρα ὀνομάζουσι, Aureus stater minam valebat; nam et in iis quæ appenduntur, pondus minæ staterem nominaverunt: unde colligit, staterem aureum quaternos aureos numos Romanos valuisse, ut fuerint stateres aurei unciales, cujusmodi fere Lusitanici aurei visuntur, denis aureis æstimabiles. At Cyzicenus 28 drachmas Atticas, ut Dem. tradit (914.): i. e. paulo minus tribus aureis coronatis. Sed Attici stateres et Persici hoc Cyziceno multo uberiores fuerunt et pondere et indicatura, et præsertim Persici, cum Babylonium talentum ephectam proportionem ad Atticum habuerit. At Daricus non minus denis aureis Francicis, i. e. Argenti mina. Plut. Κροισείων etiam meminit, scribens, * Κροισείων αἱρετώτερος στατήρων. Thuc. 4, (52.) p. 138. nominat etiam στατῆρας * Φωκαΐτας. Et Athen. (143.) Ἕκαστος Αἰγιναῖον φέρει στατῆρα. Item Φιλίππειοι nominantur et Ἀλεξάνδρειοι: Philippos Horatius et Plautus nominant. At pro στατῆρες χρυσοῖ, Synes. dicit στατῆρες χρυσίου, ἐκ χρυσίου, Ep. 127. Τῷ μὲν ἐνέθηκεν ὀβολοὺς ἐκ χαλκοῦ, τῷ δὲ στατῆρας χρυσίου. Derivant autem ab ἵστασθαι, Appendere. [" Ad Diod. S. 1, 424. Bentl. Epist. ad Hemsterh. 81. Toup. Opusc. 2, 282. Lennep. ad Phal. 132. ad Herod. 524." Schæf. Mss. J. Poll. 9, 57. I. q. χρεώστης, Epicharm. in Etym. M.] " Δεκαστάτηρος, Qui decem staterum " est, Decem stateribus valens. Perperam in VV. LL. " exp. Decurio: qui δεκάδαρχος, dicitur et δεκάρχης." [Arrian, 7, 23, 5. * " Διστάτηρον, Valck. Adoniaz. p. 315." Schæf. Mss. * Ἡμιστατὴρ, Hes.] Πεντάστάτηρος, Qui quinque staterum est, quinque minarum, i. q. πένταμνος, J. Poll. [Lobeck. Phryn. 413. " Huschk. Anal. 66. Bentl. Epist. ad Hemsterh. 81. Πενταστάτηρον, Valck. Adoniaz. p. 315." Schæf. Mss.] Στατηρίδιος, Statere valens, Qui stateris pretio æstimatur, στατῆρος ἄξιος. [J. Poll. 9, 59. " Kuster. Bibl. Chois. 93. * Στατηριαῖος, ibid. Valck. Adoniaz. p. 313. Meurs. ad Apoll. Dysc. 53. Teuch." Schæf. Mss.]

" ΣΤΑΛΙΞ, κος, Paxillus qui Varus Latine dici-
" tur. Sed pluralis potius in usu est, sicut et vocis
" Gr. Sunt igitur στάλικες Vari, aut etiam Cervi,
" Paxilli s. Furculæ quibus attolluntur sustentantur-
" que retia. Plutarch. in Pelopida (8.) Σκύλακάς τε
" θηρευτικὰς καὶ στάλικας ἔχοντες." [" Wakef. Trach. 831. Leon. Tar. 73. Jacobs. Anth. 8, 25. 12, 240. Leonid. Alex. 20. ad Charit. 217. 30. ad Mœr. 383. Toup. Opusc. 2, 282. Jacobs. Anim. in Eur. p. 15." Schæf. Mss. " Proprie Sudes adustæ, quibus imponebant retia." Harles. ad Theocr. Epigr. 3.: Opp. Ἀ. 4, 606. K. 157. Ἄμματά τε, στάλικάς τε, πολύγληνόν τε σαγήνην, ubi Belin.: " Unum et idem est

στάλιξ quod *σχαλὶς*, Varus. Unde * *Σταλίδας*, Perticas, leg. suspicor, ne bis (sc. hic, et v. 150.) idem ab Oppiano proferatur. Erravit Pollucis Interpres Latinus, qui eand. tribuit signif. *σταλίσι* et *στάλιξι*, Onom. 5. segm. 19." *Στάλικες*, Gl. *τῶν δικτύων αἱ στάσεις*, Plagæ, Amites. " *Στάλικες*, Venabula, Becarias: sed indocte. Sunt autem Ligna, quibus retia attolluntur et fulciuntur, Lat. Varri. Tryphiod. *Ὡς δ' ὁπότε σταλίκεσσι λίνον περικυκλώσαντες Ἀνέρες ἀγρευτῆρες*. Lucanus alicubi: Sic tum dispositis attollat retia varris Venator. J. Poll. 5. c. 3. *σταλίδας* et * *Σταλιδώματα* vocat, ut quidem in Aldino libro legitur." Xylander ad Plut. l. c. Vide Schn. Lex.] " Dicuntur etiam *Σχαλίδες* " et *Σχαλιδώματα*. Xen. K. (6, 7.) *Πηγνύειν δεῖ τὰς* " *σχαλίδας ὑπτίας, ὅπως ἂν ἐπαγόμεναι ἔχωσι τὸ σύν-* " *τονον*:" [" *Σχαλὶς*, Varus, Furcula. J. Poll. 3, 51. *Στάλικες δὲ, καὶ σχαλίδες, καὶ σχαλιδώματα, ξύλα ὀρθὰ, ἐξ ἄκρου διττὰ, ἱστάμενα μὲν κατὰ τῆς γῆς, τοῖς δὲ δίκροις ἀνέχοντα τοὺς τῶν δικτύων βρόχους τε καὶ περιδρόμους*: §. 32. *Καθίστανται δὲ αἱ σχαλίδες πλάγιαι, μᾶλλον εἰς ἀλλήλας προσνεύουσαι*. Disputat de iis Ulitius ad Grat. Falisc. 87.: K. 2, 8. *Σχαλίδες τῶν ἀρκύων τὸ μῆκος δέκα παλαιστῶν*, etc. §. 9. *τῶν σχαλίδων*. Margg. *σταλίδων* et *σταλίκων*: 6, 7—9. agitur de harum *σχαλίδων* usu et statione." Lex. Xen. Vide Belin. ad Opp. K. 1, 150. " Jacobs. Anth. 12, 240." Schæf. Mss.] " Hinc *Σχαλιδῶσαι*, " Erigere *σχαλίδας*, Plagas erigere, et furcis fulcire, " ap. Xen. Atque hinc est verbale *Σχαλίδωμα*," [" Jacobs. Anth. l. c." Schæf. Mss.] " *Ἀποσχαλιδόω*, Plagas erigo, furcisque venaticis fulcio, quæ " *σχαλίδες* Græcis, Lat. dicuntur Vari s. Varri: ut " Lucano, dum dispositis attollat retia varis Venator. " UNDE *Ἀποσχαλίδωμα*, Id quo *ἀποσχαλιδοῦται τὸ* " *δίκτυον*, i. e. Furca venatica, Varus: i. q. *σχαλὶς*, " s. *σχαλίδωμα, στάλιξ*, ut J. Poll. testatur: qui et " *στήριγγας* vocat has Furcas, quoniam nimirum iis " in terram depactis fulciuntur plagæ. Xen. K. (10, " 7.) p. 579. *Εἰς τοὺς ὅρμους ἐμβάλλεσθαι τὰς ἄρκυς,* " *ἐπιβάλλοντα τοὺς βρόχους ἐπὶ ἀποσχαλιδώματα τῆς* " *ὕλης δικρὰ*, Super bifurcos e ligno varos: vel etiam, " In stipites sylvæ bicipites, qui varorum vicem " præstant in condensis nemoribus, Bud. Hes. per " *σκ* scribit, dicens a Xen. *ἀποσκαλιδώματα* vocari " *τῶν σταλίκων τὰ ἀνθρωποειδῆ ἄκρα*: e quo colligimus " summis horum varorum cacuminibus imponi solita " aliqua humana specie terriculamenta ad expave- " faciendas magis feras." [" Ad Mœr. 361." Schæf. Mss.]

ΣΤΑΜΙΝ, *ῖνος, ἡ*, Lignum in navi rectum stamini simile, Aristarch. ap. Etym.: Eust. e vett. Gramm. tradit esse *ξύλα ἐπιμήκη, ἃ στήμονος τρόπον ἔχοντα, παρατιθέμενα τοῖς ἰκρίοις ἑκατέρωθεν, ἑστάναι ποιοῦσιν αὐτὰ*, quamobrem ab *ἵστημι* derivant: alii esse volunt Ligna recta, quibus *τὰ πηδάλια προσεμπήσσεται*: alii vero *τὰ ἐν τῷ χείλει τοῦ πλοίου ἐξέχοντα ὀρθὰ ξύλα τοῦ κατὰ τὸ περίτονον τόπου*. Hæc vero ad suam usque ætatem *σταμινάρια* vocata fuisse in Lycia, idem Eust. tradit. Sunt qui Statumina a Cæs. (B. C. 1, 54.) nominari scribant. Od. (E. 252.) *Ἴκρια δὲ στήσας ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσσι*. Athen. (206.) *Γόμφους τε καὶ ἐγκοίλια καὶ στ., καὶ τὴν εἰς τὴν ἄλλην χρείαν ὕλην*: q. l. Eust. quoque citat. Et paulo post, de clavis æreis, *Διὰ τρυπάνων δ' ἦσαν οὗτοι ἡρμοσμένοι, τοὺς στ. συνέχοντες*, ubi notandus articulus masc. [Nonn. D. 40. p. 1044.] AT *Σταθμίδες*, itidem Ligna in navi, quibus tabulæ superimponuntur, quæ et *κανόνια, τὰ ξύλα, ἐφ' ὧν αἱ σανίδες ἐπίκεινται*, J. Poll. [1, 92. * *Σταβεὺς*, * *Σταβατίνης*, i. q. *κωπεὼν*, Hesych., Schneidero huc referenda videntur.]

" ΣΤΑΜΝΟΣ, *ἡ*, vel *ὁ*, Urna, Hydria. Ab Hes. " exp. *ὑδρία, κάλπη, κάλαθος*. Invenitur et pro Urna " cui imponebantur suffragia. Redditur et Am- " phora: nam J. Poll. (6. c. 2.) *Στάμνον*, sicut et " *Σταμνίον*, item *Σταμνάριον*, inter Vinaria vasa nu- " merat. Quibus et *Σταμνίσκος*, formam itidem di- " minutivam habens, addi oportet. Hujus autem " usus exempla ap. eum vide. Legimus et ap. Plat. " Epist. ult. *Πέμπω δὲ καὶ οἴνου γλυκέος δώδεκα στα-* " *μνία*. Fuisse porro Vasa fictilia conjicitur ex Ari- " stoph. Πλ. (545.) *Ἀντὶ δὲ θράνους, στάμνον κεφα-* " *λὴν κατεαγότος*: ubi observandum, etiam genere " masc. usurpari: cum et Schol. observatione di- " gnum id existimaverit, tanquam sc. magis recepto " fem. Admonetque, *κεραμίου* in quibusdam Codd. " legi pro illo *στάμνου*. Sic Demosth. *σταμνίον* et " *κεράμιον* pro eod. ponit. In genere autem fem. " usurpatum *στάμνον* habemus ap. Athen." [29. 499.] " Affertur alioqui et ex Exod. 16, (33.) *Λαβὲ* " *στάμνον χρυσοῦν ἕνα*. Varronem quoque h. v. " usum esse, sed pro Stamnum male Stagnum scri- " ptum fuisse, quidam annotarunt. Invenitur item " *Σταμνεῖον* ap. Hes., sed rectius scribi puto *Στα-* " *μνίον*." [L. Bos. in Diss. de Etymol. Gr. p. 40. *στάμνος* ab *ἱστάμενος* derivat. Vide Spanhem. ad Aristoph. B. 22. Schleusner. Lex. N. T. Demosth. 933. " Toup. Emendd. 3, 197. ad Herod. 377. Valck. Callim. 253. Casaub. Athen. 1, 88. Phryn. Ecl. 178. Aristoph. Fr. 271. Mœr. 44. et n., *Σταμνίον*, ibid. Brunck. Soph. 3, 510. Phryn. l. c. Toup. Emendd. 3, 196. Opusc. 2, 298. Græv. Lectt. Hes. 605. * *Στάμνιος*, T. H. ad Plutum p. 161." Schæf. Mss. Aristoph. Λ. 196. *Σταμνίσκος*, Gl. Urceolus, Urceus.] " *Καταστamνίζειν*, In vas s. doliolum de- " fundere et condere: ut *καταγγίζειν*. Itidem J. " Poll. scribit mediæ Comœdiæ scriptores *καταστα-* " *μνίζειν οἶνον* vocare *τὸ κατερᾷν*. Et e Theophr. " C. Pl. 2, (18, 4.) affertur *κατεσταμνισμένος οἶνος* " pro Vinum amphoris contentum." [" Nicostr. Comicus Athenæi 499. *κατεσταμνισμένας λαγύνας*." Schw. Mss. * *Συσταμνίζω*, Nicander Fr. 3, 13.]

" ΣΤΑΤΕΥΩ, Foveo, Calfacio. Ita enim scribitur " ap. Hes., sicut et cum *θ*, *Σταθεύω*." [Cf. *Σταθερός*. " Thom. M. 807. ad Timæi Lex. 236. Heringa Obs. 208. Bergler. Alciphr. 306." Schæf. Mss. Aristoph. Ἀ. 1041. Ἐκκλ. 127. Λ. 376. Aristot. H. A. 1, 827. Eust. Od. B. p. 97, 14. * *Στάτευσις*, Aristot. Meteor. 4, 2. 3.] " *Σαθεύω*, Foveo, VV. LL. in hujus v. " expos. *θάλλω* pro *θάλπω* perperam scriptum ha- " bent." [* *Σταθευτὸς*, Æsch. Pr. 22. *Στατευτὸς* Ald. " Lente tostus: *πεφλογισμένος ἠρέμα*, Hesych. *ἀπὸ τοῦ στατὸς καὶ τοῦ εὕω*, Thom. M. *σταθεύειν τὸ κατ' ὀλίγον ὀπτᾷν*. (*Ἄλλως. Σταθευτὸς, ἀπὸ τοῦ ἵστημι στήσω, καὶ τοῦ εὕω τὸ φλογίζω, ὁ ἐν τῷ ἵστασθαι φλογιζόμενος. Ἀττικὴ ἡ λέξις*.) Schol. Γ. Mœris p. 341. *Σταθεῦσαι, Ἀττικῶς· στατεῦσαι, Ἕλληνες*. Photius in Lex. Ms. *Σταθεῦσαι, διὰ τοῦ θ. οὐχὶ στατεῦσαι*." Blomf. Gloss. Schol. B. *Σταθευτὸς, ἱστάμενος καὶ φλογιζόμενος· σταθεύειν φασὶν Ἀττικοὶ τὸ κατὰ μικρὸν καίεσθαι, ἀπὸ τοῦ ἵστημι στήσω, καὶ τοῦ αἴθω τὸ καίω, γινόμενον*. * *Συσταθεύω*, Aristoph. Λ. 844.] " *Στα-* " *γρὸν*, Calidum, Aridum, Hes. *Σταιρὸν*, Aridum, Ca- " lidum. Item *ἄκρατον*, Hes."

ΣΤΑΥΡΟΣ, *ὁ*, Vallus, Palus ligneus acutus et erectus: ab *ἵστασθαι* dictus, quoniam *ἵσταται εἰς ἀέρα ἠρμένος*, Eust.: *οὐ ἀπωξυμμένον κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν στάσις ἔοικεν ἡπλωμένῃ πτέρυγι*: unde quidam *σταυροῖσι κυρσωτὴν πτέρυγα* dixit *τὴν τούτων ἔκτασιν*, Eust. i. esse dicens q. *σκόλοπα*. Il. Ω. (452.) de tentorio Achillis, *Ἀμφὶ δέ οἱ μεγάλην αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι Σταυροῖσιν πυκινοῖσι*, Od. Ξ. (11.) de stabulo porcorum, *Σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερὲς ἔνθα καὶ ἔνθα Πυκνοὺς καὶ θαμέας, τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσσας*, quales esse videntur ap. Virg. G. 2. acuto robore valli, Æn. 7. et sudes præustæ: nam Vallos et Sudes idem esse tradit Servius. Thuc. 4, (90.) p. 150. *Καὶ σταυροὺς παρακαταπηγνύντες*: 7, (25.) p. 240. (*Σταυροὺς*) *πρὸ τῶν παλαιῶν νεωσοίκων κατέπηξαν ἐν τῇ θαλάσσῃ, ὅπως αὐτοῖς αἱ νῆες ἐντὸς ὁρμοῖεν, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπιπλέοντες μὴ βλάπτοιεν ἐμβαλόντες*: paulo post, *Ἦσαν γὰρ τῶν σταυρῶν οὓς οὐχ ὑπερέχοντας τῆς θαλάσσης κατέπηξαν*, Pali, qui e mari non extarent, quam appellat *κρύφιον σταύρωσιν*. Ibid. *Σταυροὺς καὶ ἀνέκλων, καὶ κατακολυμβῶντες ἐξέπριον*. Sic dicitur etiam Crux, Palus erectus, plerumque cum ligno in superiori parte transverso, e quo malefici suspendebantur. Lignum figuræ literæ T, *ἐφ' ὃ ἀνθρώπους ἀνασκολοπίζουσι*, Lucian. (1, 97.) Plut. (8, 192.) *Καὶ τῷ μὲν σώματι τῶν κολαζομένων ἕκαστος τῶν κα-*

κούργων ἐκφέρει τὸν αὐτοῦ σταυρὸν, Unusquisque crucem suam: Artax. (17.) p. 307. Ἐκδεῖραι ζῶντα, καὶ τὸ μὲν σῶμα πλάγιον διὰ τριῶν σταυρῶν ἀναπῆξαι, Tribus palis affigere. || At Aristoph. Ὄρν. (527.) de aucupe, Ἵστησι βρόχους, παγίδας, ῥάβδους, pro ῥάβδους Schol. annotat in quibusdam exempl. scribi σταυροὺς, esseque εἶδος δικτύου, ὃ χρίουσιν ἰξῷ. Sed quid ibi vetet in propria signif. accipere, non video; nec enim retia visco oblinuntur, sed calami, et fortassis etiam valli, quibus retia suspenduntur. [Schleusn. Lex. in N. T. " Ad Lucian. 1, 321. ad Charit. 298. 373. 383. (495.) Thom. M. 808. 814. Jacobs. Anth. 9, 215. Wakef. S. Cr. 5, 91. * Σταῦλος, Thom. M. 807. Bast Lettre 81. * Σταῦλον, ad Mœr. 228." Schæf. Mss.] Σταυροειδὴς, ET Σταυρότυπος, ὁ, ἡ, Crucis formam et typum gerens. Σταυροειδῶς ET Σταυροτύπως, Forma et typo crucis, [" prior vox extat in Schol. Jo. Geom. Parad. 62. Cod. Reg., posterior in Jo. Geom. ipso l. c." Boiss. Mss. Utraque ap. Hes. * Σταυροκομίστης, Gl. Furcifer, ubi editum est —κόμιστος. * Σταυρόμορφος, Pisid. Op. 429. * Σταυροφάνεια, Schn. Lex. e Scriptt. Eccles. * Σταυροφόρος, Gl. Furcifer: * Ἀμφίσταυρος Bifurcatus.] IDEM Σταυρηδὸν quoque dicitur, adv. a nomine substantivo formato: ut βοτρυδὸν a βότρυς. [* " Σταυρικὸς, Tzetz. Ch. 4, 220. θάνατος." Elberling. Mss. " Psell. Cant. Cantic. 2, 4. θάνατος, Planud. Carm. Polit. Ms. ξύλον." Boiss. Mss. Epiphan. 2, 96.]

Σταυρόω, Vallum s. Palum depango, σταυρὸν καταπηγνύω, Thuc. 7, (25.) p. 241. Ὅμως δ' αὖθις οἱ Συρακούσιοι ἐσταύρωσαν, Palis in terram depactis se munierunt. || Palo s. Cruci affigo, i. q. σκολοπίζω: quod periphrastice Alexis dicit ἀναπηγνύω ἐπὶ τοῦ ξύλου. Jo. 19, (23.) Ἐσταύρωσαν τὸν Ἰησοῦν, Apoc. 11. Ὁ Κύριος ἐσταυρώθη. [" Thom. M. 808. Diod. S. 2, 507. ad Charit. 298. Conf. c. στρωννύω, Koen. ad Greg. Cor. 24." Schæf. Mss. Ep. ad Galat. 5, 24. 6, 14.] Σταύρωμα, q. d. Vallamentum, Plures valli s. pali in terram depacti, Munimentum e vallis s. palis in terram depactis, Thuc. 6, (66.) p. 219. Παρά τε τὰς ναῦς σταύρωμα ἔπηξαν, sc. e cæsis arboribus, i. e., ut Valla vertit, Ex illis cancellatim fixis naves prætexuerunt, Xen. Ἑλλ. 4, (4, 9.) p. 206. Σταυρώματ' ἐποιήσαντο, καὶ τάφρον, οἵαν ἐδύναντο, πρὸ αὐτῶν. Σταύρωσις, ἡ, Vallorum s. Palorum depactio, Thuc. 7, (25.) p. 240. Χαλεπωτάτη δ' ἦν τῆς σταυρώσεως ἡ κρύφιος: vide Σταυρός. || Crucifixio. [* Σταυρώσιμος, Gl. Furcifer, Crucifer, Hes., Scriptt. Eccles. * Σταυρωτὴρ, Gl. Spiculum, leg. σαυρ.] Σταυρωτὴς, Qui vallos s. palos depangit, Qui cruci affigit, in palum attollit. Ἀνασταυρόω, Iterum crucifigo, ad Hebr. 6, (6.) Ἀνασταυροῦντας ἑαυτοῖς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, Denuo crucifigentes. || In palum s. crucem attollo, i. q. σταυρόω, nisi quod præp. signif. Evectionem s. Elevationem in altum, i. q. ἀνασκολοπίζω, Plut. Fabio (6.) Ἀνεσταύρωσε τοὺς ὁδηγοὺς, de Annibale, pro eo, quod Liv. Virgis cæso duce, et ad reliquorum terrorem in crucem sublato, Thuc. 1, (110.) Προδοσίᾳ ληφθεὶς ἀνεσταυρώθη, In crucem sublatus est, Herodian. 3, (8, 3.) Τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ δημοσίᾳ περίοπτον ἀνασταυρωθῆναι, In palum s. crucem attolli, Plut. de Fort. Rom. κύων ἀνεσταυρωμένος. [" P. Abresch. Paraphr. 402. T. H. ad Lucian. 1, 186. ad Herod. 728. ad Charit. 372. Thom. M. 808. Philostr. 252. Boiss. Ctes. Exc. 654. Gal. 821. Wess. * Ἀνασταυρίζω, ibid. * Ἀνασταύρωσις, P. Abresch. l. c." Schæf. Mss. Gl. Suspendium. " Xen. Eph. 56." Wakef. Mss.] Ἀποσταυρόω, Vallis in terram depactis munio, cingo, Thuc. 4, (69.) Κόπτοντες τὰ δένδρα καὶ ὕλην, ἀπεσταύρουν εἴπῃ δέοιτό τι, Schol. χαρακώματα ἐποίουν, Xen. Ἑλλ. 7, (4, 32.) Ἐκκόπτοντες τὰ διαπεπονημένα σκηνώματα καὶ ἀποσταυροῦντες, Plut. Dione, Τοὺς δὲ ξένους ἐπιστήσας, ἔλαθεν ἀποσταυρώσας τὴν ἀκρόπολιν. Vulgo exp. etiam Cancellis firmo. || Affigo cruci, Crucifigo. I. q. simplex σταυρῶ. [Thuc. 7, 80. Xen. K. Ἀ. 6, 5, 1. al. ἀπεστρώννυσαν. * Διασταυρόω, Thuc. 6, 97. Dio Cass. 41, 50.] Παρασταυρόω, Palos s. Vallos depango, Juxta s. A latere palos figo. Περισταυρόω, Vallis s. Palis in terram depactis circumcirca munio, circumdo, Thuc. 2,

A (75.) Περιεσταύρωσεν αὐτοὺς τοῖς δένδρεσι, Eos arborum cancellato vallo circumdedit. [Xen. K. Ἀ. 7, 4, 14.] Περισταύρωμα, Munimentum e vallis circumcirca depactis. [" Ad Dionys. H. 2, 941." Schæf. Mss.] Προσταυρόω, Vallis s. Palis in terram depactis præmunio, ante munio, Thuc. 4. Προσταυροῦσι τὰς ναῦς, i. e. σταυροὺς πρὸ τῶν νηῶν καταπηγνύουσι, ut alibi loquitur: [cf. 4, 9. ubi * προσεσταύρωσε. " Appian. 2, 631." Wakef. Mss.] Συσταυρόω, Una crucifico, in crucem tollo, Marc. 15, (32.) Καὶ οἱ συνεσταυρωμένοι αὐτῷ ὠνείδιζον αὐτόν: ap. Greg. Naz. Συσταυρούμενοι Χριστῷ. Et metaph. ap. Paul. ad Gal. 2, (19.) Ἵνα Θεῷ ζήσω, Χριστῷ συνεσταύρωμαι. [" Psell. in Cant. Cantic. 4, 6. 5, 13." Boiss. Mss.] " Συνεσταυρώθη, Simul crucifixus est," [Ep. ad Rom. 6, 6.]

ΣΤΗΛΗ, ἡ, Lapis e terra extans, vel munitionis gratia, vel signi, erectus: ab ἵστημι, Statuo. Il. M. (259.) Στήλας τε προβλῆτας ἐμόχλεον, ἃς ἄρ' Ἀχαιοὶ Πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν ἔμμεναι ἔχματα πύργων, ubi

B quidam ἀντήρειδας intelligunt, quidam πλάκας μεγάλας πρὸ τοῦ τείχους, προβεβλημένας τοῦ ἐδάφους καὶ συνηρμοσμένας ἀλλήλοις ὑπὸ πόδα τοῦ τείχους ἀντὶ ἐρύματος. Soph. El. (720.) Κεῖνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων, Sub ipsam stelen extremam, ubi loquitur de lapide in stadio erecto. Plerumque accipitur pro Cippo s. Columna, quæ in sepulcris statuebatur, in qua fœdera inscribebantur, alia, quæ posteritati mandare cuperent. Stelen Plin. appellat: nonnulli Lapidem titularem. Suid. esse dicit Lapidem aut Æs in altum evectum figura quadrata: ap. quem diversorum illustrium virorum ac feminarum στῆλαι commemorantur. Il. P. (434.) ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον [ἔμπεδον,] ἥτ' ἐπὶ τύμβῳ Ἀνέρος ἑστήκει τεθνειότος [-ηότος,] ἠὲ γυναικός. Sic N. (437.) ὥστε στήλην, ἢ δένδρεα ὑψιπέτηλα, Ἀτρέμας ἑσταότα: Π. (674.) Ἔνθα ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε, ἔται τε, Τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ, γέρας ἐστὶ θανόντων. Thuc. 1, (93.) Πολλαί τε στῆλαι ἀπὸ σημάτων. Apud Eund. 2, (43.) στηλῶν ἐν τῇ οἰκείᾳ ἐπιγραφὴ virorum fortium

C et illustrium memoriam celebrat. Paus. Att. Καὶ σφῶν ἑστᾶσιν ἐπὶ τοῖς τάφοις στῆλαι τὰ ὀνόματα καὶ τὸν δῆμον ἑκάστου λέγουσαι. Has stelas Horat. vocat Cippos, et Cic. Columnas. Columnarum autem, quibus fœdera inscribebantur, meminerunt frequenter Æschin.: et Dem. (278.) Στήλαις διαλαβεῖν τοὺς ὅρους, (121.) Γράμματα τῶν προγόνων τῶν ἡμετέρων δεικνύων, ἃ ἐκεῖνοι κατέθεντο, εἰς στήλην χαλκῆν γράψαντες εἰς ἀκρόπολιν. Plin. dicit, Stelæ lapideæ literis incognitis scriptæ. Æschin. (63, 32.) Εἰς τὴν αὐτὴν στήλην ἀναγεγράφθαι, i. e. ἔνορκον καὶ ἔνσπονδον γενέσθαι, Bud. Et Ἡράκλειοι στῆλαι ap. Isocr. Aristot. et Historicos ac Chorographos: item Διονύσου Στῆλαι, Columnæ Herculis et Bacchi, quas suorum laborum metas et monumenta in extremis orbis partibus statuerunt. Στήλην ἀναγράφειν, In cippo proscribere, Bud. ap. Isocr. π. Ζεύγους (3.) Ἐς τοσοῦτον ὕβρεως ἦλθον ὥστ' ἔπεισαν ὑμᾶς ἐλαύνειν αὐτὸν ἐκ πάσης τῆς Ἑλλάδος καὶ στήλην ἀναγράφειν. Pro στηλίτευμα et στηλίτευσις accipi ap. Greg. in fine se-

D cundi Στηλιτευτικοῦ testatur Idem. [" Thom. M. 559. Musgr. Tro. 39. Heyn. Hom. 6, 319. 7, 219. Toup. Opusc. 1, 245. ad Xen. Eph. 219. ad Lucian. 1, 267. 344. Lennep. ad Phal. 197. Fischer. ad Anacr. 22. Valck. Diatr. 235. ubi et de forma Στάλα. Pœnæ genus, Jacobs. Anim. 257. Statua, Furia ad Æsop. 59. Lips. Unde? Cattier. Gazoph. 22. Στῆλαι Ἡρακλ., Jacobs. Anth. 12, 203. Bacchi, Pierson. Veris. 123. Στ. στῆσαι, ad Herod. 409." Schæf. Mss. Lysias ap. Athen. 612.] " Στάλη Hes. exp. ταμεῖον " κτηνῶν: ubi suspecta Codicum est fides." [* " Στηλοβάτης, Tzetz. Ch. 9, 331." Elberling. Mss.] Στηλοειδὴς, vide infra in Στυλοειδής. Στηλοκοπέω, In stele s. cippo incido. Pro Infamia noto citatur ex Hermog. Et ap. J. Poll. ἐστηλοκοπημένος synonymum τῷ ἐστηλιτευμένος. [Dio Cass. " Sed longe diversa notione * Στηλοκόπας cognominatus videtur Polemon Athenæi 234. sc. quod in describendis columnarum aliorumque vetustorum monumentorum inscriptionibus multum studii posuerit." Schw. Mss. " Jacobs. Anth. Proleg. 35. Wessel. Obs. 46."

Schæf. Mss: * Στηλομελὴς, Greg. Naz. Carm. 13, 8. τέττιγες, dubia signif.] " Σταλουργὸς τάφος affertur ex " Epigr. pro Sepulcro in quo extructa erat columna." [Anal. 2, 31. " Στηλουργὸς, * Στηλοῦχος, Jacobs. Anth. 8, 84." Schæf. Mss.] Ἄστηλος, ὁ, ἡ, Stelen s. Cippum non habens, Cui stele s. cippus erectus et positus non est. [" Theodorid. 18." Wakef. Mss. * Μεσόστηλον, Gl. Intercolumnium, cf. Μεσοστύλιον. * Μεταστήλιον, τὸ, Dio Cass. 782.]

Στηλόω, Stelen s. Cippum erigo, Erigo et stabilio ut cippum, Statuo et pono, Thren. Jerem. 3, (12.) Ἐστήλωσέ με ὡς σκοπὸν ἐς βέλος, Posuit me quasi signum, ad quod sagittæ mittuntur: 2 Reg. 18, (17.) Ἐστήλωσεν ἐπ' αὐτὸν σωρὸν λίθων, Posuit super eum acervum lapidum. Metaph. vero στηλοῦν est Affigere se alicui rei, Ita alicui rei dedere se et quasi juxta eam statuere, ut ab ea non discedas, perinde ac stele alicubi constituta, firma et immota in loco suo manet, μένουσα ἔμπεδος et ἀτρέμας ἑστηκυῖα, ut Hom. de ea paulo ante dixit. Greg. in Epitaph. Patris, Τίς μᾶλλον ψαλμῳδίαις ἑαυτὸν ἐστήλωσε, Dedidit, Bud. Idem, Ἐστηλωμένος, ἵν' οὕτως εἴπω, Θεῷ, Deditus, Affixus, Fixus et hærens Deo in modum cippi firmus et constans, de Basilio resistente tyranni violentiæ, Ἀκλινὴς καὶ τὸ στόμα καὶ τὴν ὄψιν, ἐστηλωμένος, ἵν' οὕτως εἴπω, τῷ Θεῷ καὶ τῷ βήματι. Στηλοῦσθαι neutraliter etiam capitur, pro Immotus sto instar cippi. Interdum etiam simpliciter pro Sto: 1 Reg. 17. Ἐστηλωμένοι παρὰ τὴν θύραν, Immoti et cipporum instar ad januam stantes, etiam simpliciter Stantes: unde et ἐστήλωτο, εἱστήκει, Hes. [Anal. 2, 233. Schleusn. Lex. V. T. * Στήλωμα, Columna, 2 Sam. 18, 18. sec. Alex. Theod. Es. 6, 13. Aqu. Jud. 9, 6. * Στήλωσις, Statio, Erectio columnæ, etiam Columna ipsa, Aqu. Es. 6, 13.] Ἀναστηλόω, Erigo super cippum, Statuo super cippum, Plut. Εἰκόνα χαλκῆν ἀναστηλώσας, i. e. Statuens super cippo, Bud. [Lycophr. 882. " Jo. Monachus Hist. Barlaami in Cod. Reg. p. 32. * Ἀναστήλωσις, Const. Porphyrog. 88." Boiss. Mss. " Codin. 3, 10. 17. Hephæst. Ptolem." Kall. Mss. Phot. Bibl. 244. * " Ἐνστηλόω, Cippum erigo, etiam Erigo, Statuo, Pono, i. q. simplex στηλόω, 2 Sam. 8, 14. ἐνστηλωμένους sec. Compl. ubi sine dubio leg. ἐστηλωμένους." Schleusn. Lex. V. T. * Ἐπιστηλόω, Anal. 1, 244. * Καταστηλόω, Polyb. 34, 12, 3. Strabo 7. p. 497.]

Στηλίτης, In stelen s. cippum inscriptus: ἐστηλοκοπημένος. Accipitur plerumque in malam partem, et de Iis dicitur, qui ob crimina aliqua sua in cippo infamiæ causa proscribebantur. Dem. (122.) Ἐκόλαζον δ' οὕτω καὶ ἐτιμωροῦντο, οὓς ἂν αἴσθοιντο δωροδοκοῦντας, ὥστε καὶ στ. ποιεῖν, Ita ut stelis s. cippis eorum nomina inscriberent, ὥστε καὶ στηλεῦσαι τὰ ὀνόματα αὐτῶν, s. στήλῃ ἐγγράψαι, J. Poll. Apud Aristot. Rhet. 2. Οἷον Λεωδάμας ἀπολογούμενος, ἔλεγε, κατηγορήσαντος Θρασυβούλου ὅτι ἦν στ. γεγονὼς ἐν τῇ ἀκροπόλει· ἀλλ' ἐκκόψαι ἐπὶ τῶν τριάκοντα οὐκ ἐνδέχεσθαι ἔφη· μᾶλλον γὰρ ἂν πιστεύειν αὐτῷ τοὺς τριάκοντα, ἐγγεγραμμένης τῆς ἔχθρας πρὸς τὸν δῆμον: quibusdam στηλίτης ἐν τῇ ἀκροπόλει γεγονὼς est i. q. Dem. γεγραμμένος ἐν ἀκροπόλει, Ærarius factus, Relatus inter ærarios, in Cærites tabulas, ὀφλὼν τῷ δημοσίῳ καὶ κατάδικος: sicque interpr. Quemadmodum Leodamas dixit se defendens, cum eum Thrasybulus accusaret, quod in columna ærariorum inscriptus esset in arce, Sed eximi, inquit, tyrannorum tempore non conducebat, quod plus fidei sibi triginta tyranni haberent cognito ac perspecto ejus in populum odio. Alii tamen generaliter accipiunt, ac aliter interpr. hoc modo, Ut Leodamas in sua defensione dixit: cum enim Thrasybulus eum accusaret ac diceret, ejus nomen tanquam infamis et hostis in columna, quæ in arce erat, olim incisum fuisse, sed ab eo, cum triginta tyranni potirentur rerum, fuisse abrasum: respondit, illud non esse verisimile. Nam mihi, inquit, triginta tyranni magis credidissent, si, quas cum populo gessissem inimicitias, in columna scriptas vidissent. Στηλίτης a Bud. exp. Proscriptus in cippo in arce. Atticum autem esse Hes. tradit, exp. ὁ ἐπ' αἰτίαν τινὰ ἐστηλογραφημένος. [" Lucian. 3, 39. Wessel. ad Diod. S. 1, 54. Jacobs. Anim. 257. * Στηλῖτις Exerc. 1, 215. * Στηλῖτις, Antip. Sid. 67. (σταλῖτις πέτρᾳ, Anal. 2, 30.)" Schæf. Mss.]

Στηλιτεύω, In cippo inscribo, i. q. στηλοκοπέω, στηλογραφέω, J. Poll. ἐστηλίτευσαν, i. q. ἐν στήλῃ ἐνέγραψαν. Bud. citat e quodam Auctore, Τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐστηλιτεύθησαν, καὶ τῷ κτείναντι κατ' αὐτὰ ἐκηρύχθη τάλαντον, Nomina eorum in cippis proscripta fuerunt. Metaph. plerumque capitur, pro Memoriæ prodo et innotescere facio omnibus velut in columna et cippo inscriptum, ita ut a quovis prætereunte cognoscatur: δημοσιεύω, φανερόω, Suid. metaph. esse dicens a stelis, quæ publice proponebantur. Greg. de Maximino Cæsare, Οὗ τὰ σύμβολα τῆς ἐπὶ τούτῳ πληγῆς αἱ εἰκόνες φέρουσιν ἔτι δημοσίᾳ προκείμεναι, καὶ στηλιτεύουσαι τὴν λώβην τοῦ σώματος, Notam facientes et velut inscriptam cippo omnibus testantes. Idem in Or. de Cypr. Μακρῷ λόγῳ στηλιτεύων τὴν προτέραν ἑαυτοῦ κακίαν, Longa oratione pravitatem suam, veluti cippo erecto inscriptam, omnibus notam faciens et divulgans. Hist. Eccles. 4. Τὴν Ἀρειανὴν σοφωτάτῳ λόγῳ στηλιτεύοντες αἵρεσιν, Arianæ hæresis impietatem oratione accuratissima, omnium oculis, quasi cippo inscriptam, exponentes. Synes. Ep. 58. Τῶν πρώην ἐστηλιτευμένων βαρύτερα, Graviora iis, quæ non ita pridem promulgata fuerant. Et in bonam partem ap. Greg. de Paralytico, Ἤρθης ἀπὸ τοῦ κραββάτου, μᾶλλον δὲ ἦρας τὸν κράββατον, καὶ ἐστηλίτευσας τὴν εὐεργεσίαν, Pervulgasti, ac ut innotesceret omnibus, quasi cippo inscriptum, fecisti. Idem in Enc. Maccab. Ἑπτὰ τροπαίοις σε στηλιτεύσοντας, Septem trophæis te notaturos. Et in pass. ap. Philon. V. M. 3. Ἧς τὸ εὐχάριστον ἀθανατίζεται καὶ ἀνάγραπτον στηλιτεύεται παρὰ τῷ Θεῷ, Et ap. Deum in tabulas refertur. In quibus ll. in bonam partem accipitur. Frequentius tamen in malam partem. Greg. Ξένῳ μὲν θανάτῳ τὴν πονηρίαν, ξένῃ δὲ ὕβρει τὸν θάνατον στηλιτεύσαντες, Insueto genere injuriæ infamantes et famosam facientes, Bud. Idem de serpente a Mose excitato loquens, quem vult esse typum dæmonis, Ἄπνους, νεκρὸς, ἀκίνητος, ἀνενέργητος, καὶ εἰ τὸ σχῆμα σώζεις ὄφεως, ἐν ὕψει στηλιτευόμενος, Omnium oculis expositus et infamia affectus, ut Bud. interpr. [Jambl. V. P. 492. " Jacobs. Anim. 257. Wakef. S. Cr. 4, 206. ad Cornel. Nep. 392. Wessel. ad Diod. S. 1, 54." Schæf. Mss. Plut. 7, 395. * Στηλίτευμα, Chrys. Hom. in Ps. p. 6. Coteler.] Στηλίτευσις, ἡ, Inscriptio in cippum s. stelam, Invectiva, qua aliquem velut in cippo notamus, ejus scelera omnibus proponentes. Στηλιτευτικὸς, ut λόγος, Oratio infamatrix, Bud. Aliis Invectiva. Cui, velut cippo, alicujus facinora et flagitia inscribimus, ac omnium oculis exponimus: metaph. sumta a stelis, in quibus sceleratorum nomina proscribebantur. Ejusmodi Oratt. duæ extant Gregorii contra Julianum Apostatam. [" Jacobs. Anim. 257. Bibl. Crit. 3, 2. p. 97." Schæf. Mss. * " Ἀναστηλιτεύω, Euseb. H. E. 9, 7." Kall. Mss.] Καταστηλιτεύω, In stela noto, proscribo, in cippo, i. fere q. simplex στηλιτεύω, nisi quod præp. aliquid significationi addit, Lucian. (3, 287.) Τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων γεγραμμένα ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἀνάγνωθι, ὅπου κατεστηλίτευται ὑμῶν τὰ ὀνόματα. J. Poll. κατεστηλιτευμένος, i. q. ἐστηλοκοπημένος.

Στηλὶς, ET Στηλίδιον, Parva stela s. cippus, Columella. Στηλίδια, Hesychio Limites, Termini, οἱ τεθειμένοι ὅροι. [Στηλὶς, J. Poll. 1, 90. " Coray Theophr. 283. Στηλίδιον, ibid. Thom. M. 559." Schæf. Mss.]

" Σταλίζομαι, Hes. exp. ἐπὶ τῆς στήλης τρόπον ἕστηκα. Videtur autem deesse gen. post ἐπί: ut dicatur ἕστηκα τρόπον στήλης, non autem jungatur " στήλης cum ἐπί."

¶ Στύλος, ὁ, Columna, i. q. κίων, J. Poll.: videtur autem proprie esse Columna, quæ in ædificiis et machinis statuitur, ad ea fulcienda et sustinenda: at στῆλαι plerumque in locis publicis, inscriptionum maxime gratia: licet ap. Hom. quoque pro Lapidibus, in quibus fundamentum ædificii innititur, secundum quosdam accipiantur. Apoc. 3, (12.) Ποιήσω αὐτὸν στύλον ἐν τῷ ναῷ: 10. (1.) Οἱ πόδες αὐτοῦ ὡς στύλοι. (1 Tim. 3, 15.) Στύλος καὶ ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας, ubi metaph. usurpatur, sicut et a Chrys.,

cum Petrum et Paulum vocat τοὺς στύλους τῆς ἐκκλησίας, Ecclesiæ columnas: qualis metaph. est in hoc celebri senario, Στύλοι γὰρ οἴκων εἰσὶ παῖδες ἄρσενες. Exemplum autem propriæ signif. habes in Περίστυλος infra. || Pertica, VV. LL. Ejusd. autem cum στήλη esse originis, testantur Gramm. || Pro Graphio etiam accipi quo in tabulis cereis exarabant, apparet e στυλοειδής, quod Galeno i. est q. γραφιοειδής. Apud Vitruv. autem In cochlea aquaria styli ferrei sunt, qui tignis utrimque positis infiguntur ad eam suspendendam, s. a columnæ s. a graphii similitudine ita dicti. [" Epigr. adesp. 192. Toup. ad Longin. 364. Heringa Obs. 213. ad Charit. 245." Schæf. Mss. Eur. Iph. T. 50. Polyb. 1, 22, 4. Strabo 14. p. 572. Paus. 5, 20.]

Στυλοβάτης, ὁ, Columnæ basis, s. pes. At J. Poll. strictius accipit, et στυλοβάτην esse vult Columnæ Doricæ basin, σπεῖραν autem Ionicæ. Gr. vocab. Vitruv. retinet: 3, 3. Extructis autem fundamentis, ad libramentum stylobatæ sunt collocandi: supra stylobatas columnæ disponendæ. Et 4, 7. Insuper B stylobate columnæ constituantur tam altæ, quanta ab extremis stylobatarum parietibus est diametros. Ex Eod. tria præcipue stylobatarum genera tradunt VV. LL. Tuscanum, Doricum, Ionicum; ideoque J. Poll. indiligentiæ arguunt, qui, ut supra dictum est, στυλοβάτην Doricæ tantum columnæ basin esse tradit. Varro quoque h. v. utitur. Στυλοειδής, Columnæ formam habens. Στ. dicitur Processus ossis petrosi ab inferiori ejus sede exoriens, solidus, tenuis, et oblongus instar styli, s. graphii vel acus: unde Gal. γραφιοειδῆ et βελονοειδῆ eum se appellare scribit libro de Ossibus. Hæ στηλοειδεῖς per η vocantur ap. Ruf. Eph., itidem λεπταὶ καὶ ὑπομήκεις καὶ κάτω πρὸς τὸ φαρύγγεθρον νεύουσαι: quas ab Eudemo assimilari τοῖς τῶν ἀλεκτρυόνων πλήκτροις annotat. Dicitur vero hoc nomine et ἀπόφυσις, Processus, cubiti, qui in eo, ut inquit Gal., ἐκ περιττοῦ innascitur: ille carpo per διάρθρωσιν inarticulatur, ejusque opus est, motus carpi obliquos dirigere, et firmare tum ligamentis, tum etiam occur- C su ossis carpi ipsum parva cavitate excipientis: alioqui lubrica et errabunda et parum firma fieret hæc motio, si soli radii cavitati, quamquam σκαφοειδεῖ, committeretur. Dicitur autem interdum στηλοειδής per η, quod columnam repræsentat. Gorr. [* Στυλοπινάκιον, Visconti Iscr. Triop. 102. Jacobs. Exerc. 2, 142." Schæf. Mss.]

" *Ἄστυλος, i. q. ἄστηλος s. ἀκίων, Columnas non " habens: ut Amphidromion astylon ap. Plin. 34, " 8. Ἀστυλὸν autem ab Hes. esse dicitur τὸ τραχὺ " ἱμάτιον καὶ φαῦλον * μηλίτιον καὶ ἀναιδές." [Anal. 1, 237.]

Ἀραιόστυλος, ὁ, ἡ, Raras columnas habens, Vitruv. 3, 2. de quinque ædium speciebus, Rarius quam oportet inter se diductis (columnis ædes,) ἀ. Cui opp. πυκνόστυλος infra. " Αὐτόστυλον, Hesychio " * αὐτοσκεύαστον. Ad verbum, Per se et suapte " natura columnis fultus." Δεκάστυλος, Decem columnas habens, Vitruv. 3, 1. Διάστυλος, Qui amplius patentibus columnis est, Vitruv. 3, 2. Et paulo post, D Diastyli autem (ædis) hæc erit compositio, cum trium columnarum crassitudinem intercolumnio interponere possumus. [* Διαστύλιον, Intercolumnium, Mathem. Vett. 109.] Ἑξάστυλος, Sex columnas habens, Vitruv. 3, 1. Εὔστυλος, Cujus columnæ justis intervallis distributæ sunt, ideoque columnarum specie decorus, Vitruv. 3, 2. Eustylos (ædes, in qua columnæ sunt,) intervallorum justa distributione. Quomodo autem ea facienda sit, ut figurationis aspectum venustum habeat, unde εὔστυλος dicitur, aliquanto post explicat. * Μεσοστύλιον, Gl. Intercolumnium: * Μεσαστύλιον, Lobeck. Phryn. 195. " In Od. T. 36. μεσόδμαι ab Aristarcho exp. τὰ * μεσάστυλα." Schn. Lex. * Μεταστύλιον, Dio Cass. 1140, 72.] Ὀκτάστυλος, Octo columnas habens, Vitruv. 3, 1. Περίστυλος, Circumcirca columnatus, Columnis in ambitu cinctus: αὐλή, σύριγξ, ap. Athen. (196.) Τούτων δ' ἐκτὸς περίστυλος ἐπεποίητο σύριγξ, ταῖς τρισὶ πλευραῖς, καμαρωτὴν ἔχουσα στέγην. Et π. δόμοι ap. Eur. (Andr. 1099.) Quæ per ambitum foris habent

A pilas, VV. LL. Apud Ezech. autem 42, (3.) Αἱ π. [τὰ περίστυλα] τῆς αὐλῆς, substantive, pro οἱ στύλοι οἱ περὶ τὴν αὐλήν, Columnæ aulam ambientes. [" Diod. S. 1, 58. Jacobs. Anim. 224." Schæf. Mss.] At Περίστυλον, Locus columnis cinctus, Vitruv. 6, 9. de Gr. ædificiorum dispositione, et nominibus ab Italicis usibus discrepantibus, Locus inter duas januas, Græce θυρωρεῖον appellatur: deinde est introitus in peristylon: id peristylum in tribus partibus habet porticus. Et paulo post, Id autem peristylum, quod unam altiorem habet porticum, Rhodiacum appellatur. Athen. (205.) in descriptione navis Philopatoris, Ἡ δὲ διάθεσις τοῦ μὲν καταγείου, περιστύλῳ παραπλήσιος, Ezech. 42, (5.) Ἐξείχετο τὸ π. ἔξωθεν τοῖς στύλοις τοῖς κατωτέροις, [al. ἐ. τὸ π. ἐξ αὐτοῦ, ἐκ τοῦ ὑποκάτωθεν π. " Heyn. Hom. 8, 8. Mœr. 295. et n., Diod. S. 2, 278." Schæf. Mss.] Περιστύλιον, Idem, Vitruv. l. c., Domus ampliores, habentes latiora p., in quibus pares sunt quatuor porticus altitudinibus, aut una, quæ ad meridiem spectat, excelsioribus columnis constituitur. Paulo post, Habent hæ domus vestibula egregia, et januas proprias cum dignitate, porticusque peristyliorum albariis et tectoriis et ex intestino opere lacunariis ornatas. Item, Hæc autem p. Andronitides dicuntur. Et sub finem, Inter hæc p. et hospitalia, itinera sunt, quæ Mesaulæ dicuntur. Et 1, 1. de æde hypæthro, Interiore parte columnas (habet) in altitudine duplices, remotas a parietibus, ad circuitionem, ut porticus, peristyliorum. Πολύστυλος, Multas habens columnas, Plut. Pericle (13.) Τὸ δ' ᾠδεῖον, τῇ μὲν ἐντὸς διαθέσει, πολύεδρον καὶ π. [Strabo 15. p. 1017, 17. p. 1159.] Πρόστυλος, Ab anteriore parte columnas habens, Vitruv. 3, 1. Prostylos (ædes) omnia habet, quemadmodum in antis, columnas autem contra antas angulares, duas, supraque epistylia. Idem in præf. l. 7. Philon ante templum in fronte columnis constitutis, prostylon fecit: ubi substantive accipi videtur, ut περίστυλον, pro Loco columnas in fronte constitutas habente. At Ἀμφιπρόστυλος omnia habet ea, quæ prostylos, prætereaque habet in postico ad eund. modum columnas et fastigium, Vitruv. ibid. Πυκνόστυλος, Qui est crebris columnis, Vitruv. 3, 2. initio. Et paulo post, Pycnostylos est cujus intercolumnio unius et dimidiatæ columnæ crassitudo interponi potest. Quæ opp. τῷ ἀραιοστύλῳ. Σύστυλος, Qui columnis est paulo remissioribus, Vitruv. l. c. Ibid. Systylos est, in qua duarum columnarum crassitudo in intercolumnio poterit collocari, et spirarum plinthides æque magnæ sint eo spatio, quod fuerit inter duas plinthidas. Τετράστυλος, Quatuor columnas habens, Vitruv. [* " Τρίστυλος, Jo. Climac. p. 6." Boiss. Mss. * Ὑπόστυλος, Philo de 7 Mirac. p. 5.]

Ἐπιστύλιον, Trabs, Lapis, qui supra columnas ponitur. Epistylium Vitruv. appellat servata voce Gr.: 3, 2. In aræostylis autem (ædibus) nec lapideis nec marmoreis epistyliis uti datur, sed imponendæ de materia trabes perpetuæ. Ubi vides epistylion et trabem, quæ columnæ imponitur, idem esse, sed materia tantum differre. Et 5, 1. de foro Græcorum, Crebrisque columnis, et lapideis aut marmoreis epistyliis, adornant: 6, 4. In Ægyptiis autem (œcis) supra columnas epistylia, et ab epistyliis ad parietes, qui sunt circa, imponenda est contignatio; deinde supra epistylium ad perpendiculum inferiorum columnarum, imponendæ sunt minores quarta parte columnæ. Plut. Pericle (13.) de Corœbo, qui Eleusine templum extruere cœpit, Καὶ τοὺς ἐπ' ἐδάφους κίονας ἔθηκεν οὗτος, καὶ τοῖς ἐπιστυλίοις ἐπέζευξε, et epistyliis junxit. Athen. (196.) Κίονες διεστάθησαν ξύλινοι· — ἐφ' ὧν ἐπιστύλιον καθηρμόσθη τετράγωνον, ὑπερεῖδον τὴν σύμπασαν τοῦ συμποσίου στέγην: (205.) de œco bacchico in navi Philopatoris, Ἐπίχρυσον ἔχων τὸ γεῖσον, ἕως τοῦ περιτρέχοντος ἐ. Notandum tamen Vitruv. ἐπιστύλια servata voce Gr. vocare Id quod e lapide aut marmore fabricatum columnæ imponitur: cum vero e ligno est, vocare trabes: id quod partim e superius cc. ejus verbis patet, partim ex his quæ nunc addo. Hagetor Byzantius in descriptione testudinis, Ἐπιζεύγνυνται ἐπ' αὐτῶν

(τῶν κιόνων) ἐπιστύλια κύκλῳ: aliquanto post, Ἔχει δὲ καὶ μέσην στέγην ἐπὶ τῶν ἐ. ἀναπαυομένην, ὅπως ἡ βελοσταγία ἐπ' αὐτῆς εἴη, i. e. interpr. Vitruv. 10, 21. Supra eos (postes) trabes circumclusæ continebant totam compactionem. Et aliquanto post, Habuerat autem mediam contrabulationem supra trabiculas ubi scorpiones et catapultæ collocabantur. Pro βελοσταγία autem videtur leg. * βελοστασία. Sunt qui ἐπιστύλια putent esse Capitula s. Capitella columnarum; sed exemplum hujus signif. non afferunt. [" Ad Charit. 626. Fac. ad Paus. 3, 211." Schæf. Mss.]

[* " Στυλόω, Columnam erigo, Thren. 3, 12." Schleusn. Lex. V. T. " Jacobs. Anth. 7, 119. * Στύλωμα, ad Diod. S. 2, 309. * Στυλωτὸς, Heyn. Hom. 5, 633. 731. 8, 8." Schæf. Mss.] Διαστυλόω, Columnis fulcio, Bud. e Polyb. 5, (4, 8.) p. 84. Ὁμοῦ πᾶν τὸ διεστυλωμένον κατέβαλε τεῖχος, citans ex (5, 100, 4.) p. 104. Δύο πλέθρα τοῦ τείχους ὑπώρυξαν καὶ διεστύλωσαν. [" Ad Diod. S. 2, 309. 421." Schæf. Mss. * Ὑποστυλόω, Mathem. Vett. p. 22. * Ὑποστύλωμα, 108. var. lect. * Ὑποστήλωμα.]

Στυλίτης, Supra columnam locatus, ὁ ἐπὶ κίονος ἱστάμενος, Suid. [Etym. M.] Στυλὶς, ἡ, Columella. Est etiam Pars navis ἡμιολίας, Hes., Plut. Pomp. (24.) de luxu piratarum loquens, Στ. χρυσαῖς, καὶ περιπετάσμασιν ἁλουργοῖς, καὶ πλάταις ὑπαργύροις. Sic dicitur etiam illud, quod nares, s. nasi foramina, instar muri dispescit: alio nomine κίων et διάφραγμα appellatum. J. Poll. [" Ad Charit. 245." Schæf. Mss.] Στυλίσκος, Columella. [Strabo 3. p. 249.]

[* Στύλαξ, Catena ferrea, Plato Pollucis 10, 167. Cf. Σκύλαξ.]

ΣΤΗΡΙΖΩ, Statuo firmiter, Figo; nam plus est quam ἵστημι, a quo derivatur. Hesiod. Θ. (498.) de saxo quodam, Τὸν μὲν Ζεὺς στήριξε κατὰ χθονὸς εὐρυοδείης Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ, γυάλοις ὑπὸ Παρνησσοῖο, Σῆμ' ἔμεν ἐξοπίσω, Quod Jupiter statuerat et fixerat in terra. Apud Lucam autem 16, (26.) Μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται, redditur simpliciter, Hiatus ingens constitutus est. || Stabilio, Firmo, Fulcio. In qua signif. metaph. etiam capitur, ut Lat. Stabilio, Confirmo. Lucæ 22, (32.) Στήριξον τοὺς ἀδελφούς. 2 Thess. 2, (17.) Στηρίξαι ἡμᾶς ἐν παντὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἀγαθῷ. Interdum i. q. πιστόω, Fidem facio, Confirmo quod dubium est. Et στηρίζομαι, Stabilior, Firmor, Nitor aliqua re ceu stabilimento et fulcro. Il. Π. (110.) de Ajace, qui a Trojanis impetebatur, οὐδέ πῃ εἶχεν Ἀμπνεῦσαι· πάντῃ δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο. Hesiod. Ἀ. (218.) Θαῦμα μέγα φράσσασθ'· ἐπεὶ οὐδαμῇ ἐστήρικτο: de Perseo, de quo dicit, Οὔτ' ἄρ' ἐπιψαύων σάκεος ποσὶν, οὐθ' ἑκὰς αὐτοῦ. Et (Θ. 779.) Κίοσιν—ἐστήρικται. Aristot. de Mundo, Τῶν σελάων ἃ μὲν ἀκοντίζεται, ἃ δὲ στηρίζεται, Per cœlum aut jaculari specie transmeans, aut uno loco fixus, Bud. Et metaph. 2 Petri 1, (12.) Ἐστηριγμένους ἐν τῇ παρούσῃ ἀληθείᾳ, Stabilitos et confirmatos. || Neutr. etiam capitur pro Sto, Consisto, Firmo pedem, Sisto gradum, Od. (M. 433.) οὐδέ πῃ εἶχον Οὔτε στηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον οὔτ' ἐπιβῆναι. In qua signif. ap. Mathematicos quoque usurpatur teste Plut. (6, 284.) qui τοὺς πλανήτας στηρίζειν λέγουσι παυσαμένους [—ης] τῆς εἰς τοὔμπροσθεν αὐτῶν πορείας. || Morbus quoque in partem aliquam corporis στηρίζειν dicitur pro In eam incumbere ac ea ceu fulcimento niti, Thuc. 2, (49.) Καὶ ὁπότε ἐς τὴν καρδίαν στηρίξαι, ἀνέστρεφέ τε αὐτὴν, Cum in cor incubuerat. Sic ap. Diosc. 6, 1. Διὰ τὸ ὑπὸ τῆς γενομένης θερμασίας κατέχεσθαι τὸ δοθὲν, στηρίζον ἐπὶ τοὺς τόπους ὄντας κυρίους: idem ἐπισκήπτειν dicitur. [" Ad Charit. 726. Wakef. Trach. 1089. Phil. 1091. Huschk. Anal. 296. Jacobs. Anth. 8, 361. Matth. Anecd. 1, 42. Heyn. Hom. 4, 637. Musgr. ad Bacch. (972.) p. 517. Valck. Hipp. (1220.) p. 292. ad Il. Φ. 241. Ilgen. ad Hymn. 358." Schæf. Mss. Il. Δ. 443. Λ. 28. * Στηρικτέον, J. Poll. p. 129.] Στήριγμα, Fulcimentum, Stabilimentum, Id, quo res aliqua stabilitur et firmatur, et cui innititur, Plut. (8, 574.) de hedera, Περιπλοκῆς δεῖται καὶ στ., αὐτὸς ἑαυτὸν ἀνέχειν καὶ ποδηγεῖν ἀδυνατῶν. Joseph. de Captivit.

A Ὑποκαέντων δὲ τῶν στ., ὁ μὲν πύργος ἐξ... κατασείεται, Adustis fulcimentis. Firmamina, Ovid. Ab Hippocr. quoque ἐν τῷ κατ' Ἰητρεῖον, στ. dicitur Parti ægræ adhibitum firmamentum, quod injecta quidem fascia fit, sed sine vinculo. Convenit partibus illis, quarum motus necessarius est, a quo cessatio non est in nobis, eoque differt ab ἔρεισμα, Gal., teste Gorr. Στήριγμα et ὑποστάτην Græcis i. esse q. Lat. Furcam, testatur Plut. Coriol., ut in Ὑποστάτης supra annotatum est. Infra στήριγγα vocat. At Lys., si J. Polluci credimus, στ. vocavit etiam Temonem currus, τὸν ῥυμὸν τοῦ ἅρματος, h. e. τὸ τῆς ἁμάξης ἀνέχον ξύλον, ὅταν ἄζευκτος ᾖ: Plutarcho autem est τὸ ἀνέχον τὴν ἅμαξην ξύλον, s. ὃ ταῖς ἁμάξαις ὑφιστᾶσι, Furca, quæ curribus, s. curruum temonibus, subjicitur et quæ eos sustinet. [" Greg. Naz. Ep. 227." Strong. Mss. " Ad Charit. 773. ad Dionys. H. 3, 1479. ad Diod. S. 2, 309. * Στηριγία, ibid." Schæf. Mss.] Στηριγμὸς, Actio ipsa stabiliendi et firmandi, i. q. ἑδρασμὸς, Suid. || Stabilitas, 2 Petri

B 3, (17.) Φυλάσσεσθε ἵνα μὴ τῇ τῶν ἀθέσμων πλάνῃ συναπαχθέντες ἐκπέσητε τοῦ ἰδίου στ., Excidatis a propria stabilitate. In VV. LL. interpr. Statum fixum. Qua signif. ap. Mathematicos στηριγμοὶ stellarum, quasi insistentiæ, cum neque progredi neque recedere videntur. Cam. [Plut. 6, 284. " Matth. Anecd. 1, 42. ad Diod. S. 1, 92." Schæf. Mss. " Schol. Arat. 203." Wakef. Mss. * " Στήριξις, Brunck. Aristoph. 3, 211." Schæf. Mss.] Στήριγξ, Fulcrum, i. q. στήριγμα. Metaph. autem Xen. Tibias equi vocavit στήριγγας, Ἱππ. (1, 5.) Τῶν γεμὴν κνημῶν τὰ ὀστᾶ, παχέα χρὴ εἶναι, ταῦτα γάρ ἐστι στήριγγες τοῦ σώματος, Stabilimentum corporis, Cam. Cujus l. J. Poll. quoque meminit, ap. quem sunt qui στήριγγας vocent τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ μείζονος ὀστοῦ, ὃ τὴν κνήμην φέρει, κερκὶς καλούμενον, μικρὰ ὀστάρια, quæ et περόναι dicuntur et παρακερκίδες, ut ibid. annotatur: quos processus Cam. quasi Fulcra nominari tradit. Στήριγγα ap. Græcos i. esse q. Furcam, testatur Plut. (7, 133.) Τὸ δὲ ξύλον (διπλοῦν, ὃ ταῖς ἁμάξαις ὑφιστᾶ-

C σιν,) ἡμεῖς μὲν στήριγγα, Ῥωμαῖοι δὲ φούρκαν ὀνομάζουσι. Mendose tamen ibi στήρητα scribitur. Interpres vero ita legit, eaque lectio rationi consentanea est: nisi quis malit στήριγμα legere h. in l., sicut ap. Eund. in Coriol.: ut in Ὑποστάτης videre potes. [" Ad Diod. S. 2, 309." Schæf. Mss.] " Στήριξ, ἡ, " Furca, VV. LL. e Plut." Βαθυστήριγξ, Fulcimentum profundum habens, Profunde defixus, Epigr. λᾶα βαθυστήριγγα, [Philippus 74. leg. βαθὺ στήριγμα. * Στηρικτὴς, Schol. Opp. Ἁ. 373.] Ἀστήρικτος, ὁ, ἡ, Qui stabilitus et firmatus non est, i. q. ἀνερμάτιστος, 2 Petri 3, (16.) de Iis, quæ in epistolis Paulinis difficilia sunt, Ἃ οἱ ἀμαθεῖς καὶ ἀ. στρεβλοῦσιν, Indocti parumque stabiles, s. potius, In religione Christiana nondum stabiliti et firmati. Citatur etiam e Nonno [Jo. 59, 7.]

[* " Ἀναστηρίζω, Nonn. D. 46, 972. Apollin. Metaphr. Ps. 67. p. 82." Kall. Mss. Anal. 3, 288.] Ἀντιστηρίζω, Contra fulcio, Protego quasi fulciendo, Fulcimentum adv. aliquid præbeo et firmamentum.

D Citatur ex LXX., ut Ps. (36, 24.) Ἀντιστηρίζει χεῖρα αὐτοῦ. Suid. ἀντιστηρίζει exp. ἀντιλαμβάνεται. Alicubi a Gaza vertitur Renitor. [Hippocr. 458. 513.] Ἀντιστήριγμα, Fulcimentum, Firmamentum adv. quidpiam ut adversus calamitates, hostes. Exp. etiam Protectio: Ps. 17, (18.) Ἐγένετο Κύριος ἀντιστ. μου. [Hippocr. 785. 793. * " Ἀντιστηριγμὸς, Dionys. H. 5, 99." Schæf. Mss.] Ἀποστηρίζω, Inniti facio, Fulcio, Sustento, ἀπερείδω. Sicut et pass. ἀποστηρίζομαι et ἀπερείδομαι in ead. signif. ponuntur: sc. pro Fulcior, Innitor. Aristot. Probl. Ἐν δὲ τοῖς κατάντεσι, διὰ τὸ ὑποφέρεσθαι, τοῖς σκέλεσι τοὺς μηροὺς ἀποστηριζόμενοι, πονοῦμεν αὐτούς. Vide aliud exemplum in Ἐπιστηρίζομαι. Ἀποστηρίζομαι act. etiam signif. dicitur pro ἀποστηρίζω, sicut ἀπερείδομαι pro ἀπερείδω. Themist. de Anima 1. Οὐδὲν γὰρ τούτων οἷατέ ἐστι ποιεῖν ἡ ψυχὴ, μὴ τὸ σῶμα ἐφελκομένη· εἰς ὃ καὶ τὰς ἐνεργείας ἑαυτῶν ἐμφανῶς ἀποστηρίζεται. [I. q. ἀποσκήπτω, Hippocr. 99. " Med., Me loco, Aristot. H. A. 214." Wakef. Mss.] Ἀποστήριγμα, Sustentaculum,

Fulcimen, Fultura, Res, quæ aliquid fulcit, cui aliquid innititur. [Hippocr. 749. I. q. ἀπόσκημμα, 248.] At Ἀποστήριξις, Sustentatio, Innixus, [I. q. ἀπόσκηψις, Hippocr. 515. *Ἐναποστηρίζω, 397.] Διαστηρίζω, Stabilio, Fulcio, Firmo. [Hippocr. Epist. p. 1280. Anal. 2, 214. *Ἐνστηρίζω, Gl. Insisto, Apoll. Rh. 4, 1518.] Ἐπιστηρίζω, Denuo stabilio, Insuper confirmo, Stabilio et firmo super. At pass. Ἐπιστηρίζομαι, Fulcio et firmo me super, i. e. Innitor, Incumbo, Bud. in Aristot. Probl. Ὁ νέων ἀεὶ ἐπιστηριζόμενος ἐν τῷ ὕδατι νεῖ· ἐν δὲ τῷ σωματωδεστέρῳ μᾶλλον ἀποστηρίζεσθαι δυνάμεθα, ubi synonyma sunt ἀποστηρίζομαι, ἐπιστηρίζομαι. Ex 2 Reg. (1, 6.) Ἐπιστήρικτο ἐπὶ τὸ δόρυ, Incubuit super hastam. Et Cantic. 8, (5.) Ἐπιστηριζομένη ἐπὶ τὸν ἀδελφιδὸν αὐτῆς, Super fratrem suum innixa. [" Opp. K. 4, 254." Wakef. Mss. *Ἐπιστήριγμα, Gl. Columen, 2 Reg. 22, 19.] " Καταστηρίζω, Incumbo: ut κατασκήπτω. Hippocr. " περὶ Παθῶν, Πάσχει δὲ ταῦτα ὑπὸ χολῆς, ὅπαν εἰς " τὰς φλέβας καὶ τὰ ἄρθρα καταστηρίζῃ." [" Ad Charit. 741." Schæf. Mss. Job. 20, 7. *Καταστηριγμὸς, B Suid. vv. Ἵππαρχος, Ἐρατοσθένης, male pro Καταστερισμός. *Ἐγκαταστηρίζω, Just. Mart. Epist. ad Diogn. 498. *Περιστηρίζω, Hippocr. 509, 15. *" Περιστηριγμὸς, Dionys. H. de Str. Or. 16. de Adm. Vi dic. Dem. 38." Kall. Mss.] Ὑποστηρίζω, Suffulcio, Alicui stabiliendo et firmando s. fulciendo aliquid substituo et suppono, [Ps. 36, 17. 144, 14. Aqu. Es. 50, 4. Lucian. 2, 4. 95.] Ὑποστήριγμα, Suffulcimentum, Quod rei alicui firmandæ et fulciendæ substituitur et supponitur, [3 Reg. 7, 24. 10, 12. Ezech. 38, 6. *Ὑποστήριξις, Pisid. Opif. 397. *Συνυποστηρίζω, Basil. 3, 191. 484.]

" ΙΣΤΟΣ, ὁ, Malus navis: dictus παρὰ τὸ στῆσαι, " ab erigendo: ut Hom. quoque innuit dum dicit, " Od. O. (289.) Ἱστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσό- " δμης Στῆσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν. " Sic Xen. Ἑλλ. (6, 2, 17.) Ἐν δὲ ταῖς ναυσὶν αἰρό- " μενος αὖ τοὺς ἱστοὺς, ἀπὸ τούτων ἐσκόπει, Sublatis " in altum et erectis malis: nisi potius sit, Sublatis " in malos speculatoribus. Rursum Hom. Od. M. C " (422.) Ἐκ δέ οἱ ἱστὸν ἄραξε [ἔαξε] ποτὶ τρόπιν. Et " paulo ante, ἱστὸς δ' ὀπίσω πέσεν. || Ἱστὸς dicitur " etiam ἐργαλεῖον ὑφαντικὸν, a similitudine mali nau- " tici, et ipsum παρὰ τὸ ἵστασθαι, teste Eust.: ut " Hesychio quoque ἱστὸς est non solum τὸ ὀρθὸν " ξύλον τῆς νεὼς, sed etiam τὸ ὑφαντικόν. De hoc " textorio ligno s. textorio malo e quo stamina " ducta sunt, accipi potest quod Hesiod. dicit (Ἡ. " 15.) Τῇ δ' ἱστὸν στήσαιτο γυνὴ, προβάλοιτό τε ἔργον. " Et quod Hom. Od. (A. 356.) Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα " τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε, Ἱστόν τ' ἠλακάτην τε. Il. A. " (31.) Ἱστὸν ἐποιχομένην, καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν. " His inquam in ll. pro Textorio illo instrumento " intelligi potest ἱστὸς, ita tamen ut etiam de Tela: " nam et ipsum ὕφασμα eo nomine appellatur: velut " Od. K. (221.) Κίρκης δ' ἔνδον ἄκουον ἀειδούσης ὀπὶ " καλῇ, Ἱστὸν ἐποιχομένης μέγαν ἄμβροτον. Et Il. Γ. " (125.) ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινε, Δίπλακα, μαρμαρέην. " Sic Hesiod. Ἔ. (1, 64.) dicit, πολυδαίδαλον ἱστὸν " ὑφαίνειν. Et Hom. rursum Od. Ω. (144.) Καὶ τήν D " γ' ἀλλύουσαν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἱστόν." [" Jacobs. Anth. 6, 242. ad Diod. S. 2, 168. Valck. Adoniaz. p. 338. Anim. ad Ammon. 115. Koen. Præf. ad Greg. Cor. 19. Brunck. ad Hec. p. 306. ad Charit. 253. Ipsa tela, Valck. Adoniaz. p. 206. ἀράχνης, Huschk. Anal. 259. Jacobs. Anth. 12, 111. Καταβαίνειν ἀφ' ἱστοῦ, καθαιρεῖν ἱστὸν, Valck. Adoniaz. p. 337. Ἱστὸν ἐποίχεσθαι, Phœn. p. 576." Schæf. Mss. Artem. 2, 26. 36. Polyb. 5, 89. Tibia cruris, Opp. K. 1, 408.] " A nautico porro ἱστῷ sunt COMP. Ἱστοδόκη, Mali " nautici receptaculum: ἡ ὑποδεχομένη τὸν ἱστὸν " *ἱστοθήκη, i. e. τὸ κατὰ τὴν πρύμναν ἀνέχον ξύλον " καθ' οὗ κλίνεται ὁ ἱστὸς, Schol. Il. A. (434.) Ἱστὸν " δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες." [" Heyn. Hom. 4, 119. Ammon. 76. Valck. Anim. 113. Toup. Emendd. 1, 434. ad Longin. 383. *Ἱστοθήκη, ibid. Valck. Anim. ad Ammon. 115." Schæf. Mss. *Ἱστοκεραία, Antenna, Artem. 2, 12. Orph. Arg. 692.] " Ἱστοπέδη, Pes mali; Etymologo ὁ ἐν μέσῳ τῆς νεὼς

A " κοῖλος τόπος, εἰς ὃν ὁ ἱστὸς ἐντίθεται: quem et " ληνίδα nominari dicit. Suidæ ξύλον ὀρθὸν ἀπὸ, Hes. " habet ἐπὶ, τῆς τρόπιδος ᾧ προσδέδεται ὁ ἱστὸς, Li- " gnum rectum e carina assurgens cui alligatur ma- " lus. Od. M. (50.) Δησάντων σ' ἐν νηῒ θοῇ χεῖράς τε " πόδας τε, Ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ. [" Jacobs. Anth. 6, 393. Ammon. 76. Valck. Anim. 113." Schæf. Mss. *Ἱστοτρίβης, Qui circa malum versatur, Æsch. Ag. 1452. *ἱστορίβης Pauw. Schutz. Porson. *" Ἱστοφόρος, Qui malum gerit, Hes." Wakef. Mss.] " A " textorio vero ἱστῷ DICUNTUR Ἱστόποδες. J. Poll. " enim 7, 10. recensens vocabula quædam ad lanifi- " cium et textoriam artem pertinentia, scribit κέ- " λοντας" [κελέοντας] " vocari τοὺς ἱστόποδας, quod " ad verbum sonat Pedes textorii ἱστοῦ." [" Antip. Sid. 87. Aristoph. Fr. 278. Wessel. ad Herod. 162. Valck. Adoniaz. p. 337." Schæf. Mss. *" Ἱστοπόδις, Chrys. Serm. 17. T. 6. p. 224. Καὶ κερκίδα καὶ κτένας καὶ ἱ." Seager. Mss. *" Ἱστοποιΐα, Schol. Nicandri Θ. 11. *Ἱστοπόνος, Manetho 4, 423. *Ἱστοπονία, Telæ labor, Clem. Alex. 269. *Ἱστοτελὴς, unde *Ἱστοτέλεια, Textrix, Nonn. D. (6, 154.) 37, 282. (312.)" Wakef. Mss. " Wakef. Trach. 831." Schæf. Mss.] " ET Ἱστότονα πηνίσματα, Stamina s. " Licia quibus textorius ἱστὸς intenditur, Aristoph. B. " (1315.) Αἵ θ' ὑπωρόφιοι κατὰ γωνίας Εἱ εἱ εἱ εἱ εἱ " εἱλίσσετε δακτύλοις φάλαγγες Ἱστότονα πηνίσματα. " Ubi Schol. ἱστότονα πηνίσματα esse dicit τοὺς ἱστοὺς " οὓς ἐν τῷ ἀέρι ὑφαίνουσιν οἱ ἀράχναι, Telas quas " araneæ in aëre texunt: eæ tamen non dicuntur " εἱλίσσεσθαι, Torqueri, s. Torquendo deduci, sed " ipsa licia et stamina s. fila quibus ὁ ἱστὸς inten- " ditur a textore cum telam orditur. Præterea ab " ἱστὸς EST Ἱστουργὸς, Qui telas conficit, Qui telas " tractat, Qui percurrit pectine telas, ut Virg. loqui- " tur, i. e. Textor." [" Valck. Adoniaz. p. 373. ad Il. 22. p. 124." Schæf. Mss.] " Ἱστουργία, Textura: " vel Telæ contextio. Theophyl. Epist. 20. Ἡ δὲ " τὴν κρόκην ἀπέρριψε, καὶ τῆς ἱστουργίας εὐθὺς ἐξανί- " σταται: ut ap. Plaut., Mulier telam deserit conti- " nuo." [Plato Conviv. p. 197. Eust. Il. A. p. 23, 39.] " Inde ET Ἱστουργικὸς, Ad textorem pertinens, " Telæ texendæ aptus: ut ἐργαλεῖον, Textorium in- " strumentum." [" Schol. Il. T. 332." Wakef. Mss.] " Et ἱστουργικὴ, sc. τέχνη, Ars textoria, Telæ texen- " dæ scientia: ut ap. Greg. Naz. Οἱ περὶ τὴν βασί- " λειον ἱστουργικὴν, Quos rex habebat telæ texendæ " magistros, Regii textores." [" Valck. ad Il. 22. p. 124." Schæf. Mss.] " Est inde et VERBUM Ἱ- " στουργέω, Telam tracto, Telas texo: ut apud " Athen. l. 14. Ἡ τῶν ἱστουργούντων ᾠδὴ, Cantilena " quam cantare solent qui telas tractant." [Soph. Œd. C. 352. Eust. Il. A. p. 23, 42. *Ἱστουργεῖον, Gl. Textrina: *Ἱστεών· Textrinum. " Phryn. Ecl. 66. (Lobeck. 167.) Koen. ad Greg. Cor. 102. Cattier. Gazoph. 54. *Ἱστὼν, ibid. Phryn. l. c." Schæf. Mss. J. Poll. 1, 79. 7, 28. *" Ἱστία, (an Ἵστρια ?) Textrix, Hes." Wakef. Mss. *Παριστίδιος, Anal. 1, 241.] " De- " nique ab ἱστὸς DERIV. Ἱστίον, Textum, Velum. " Plato Parmen. Οἷον εἰ ἱστίῳ καταπετάσας πολλοὺς " ἀνθρώπους φαίοις ἐπὶ πολλοῖς εἶναι ὅλον. Sic Exod. " 27, (9.) Ποιήσεις ἱστία τῆς αὐλῆς ἐκ βύσσου κεκλω- " σμένης. Et (15.) Δεκαπέντε πήχεων τῶν ἱστίων τὸ " ὕψος, Velorum altitudo sit quindecim cubitorum. " Ubi quæ ἱστία dicuntur, vocantur ibid. et καλύμ- " ματα, ab aliis περιπετάσματα. || Sed utplurimum " ἱστίον dicitur de navis velo tam in prosa quam in " carmine. Il. A. (480.) Οἱ δ' ἱστὸν στήσαντ', ἀνά θ' " ἱστία λευκὰ πέτασσαν, Erecto malo candida expli- " cuerunt vela. Od. O. (291.) Ἕλκον δ' ἱστία λευκὰ " ἐϋστρέπτοισι βοεῦσι: (Λ. 11.) Τῆς δὲ πανημερίης " τέταθ' ἱστία ποντοπορούσης. Il. A. (481.) Ἐν δ' " ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον. Od. I. (70.) ἱστία δέ " σφι Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διέσχισεν ἲς ἀνέμοιο: " (149.) Κελσάσῃσι δὲ νηυσὶ, καθείλομεν ἱστία πάντα: " ut Il. A. (433.) Ἱστία μὲν στείλαντο, θέσαν δ' ἐν νηῒ " μελαίνῃ. Et Od. Π. (353.) Ἱστία μὲν [τε] στεί- " λαντες [στέλλοντας,] ἐρετμά τε χερσὶν ἔχοντες [-τας.] " Ubi quod στέλλειν et καθαιρεῖν ἱστία vocat, dicitur " etiam ὑφιέναι: idem enim valent Contrahere ac

“ detrahere velum, quod Summittere velum. Soph.
“ El. (335.) p. 97. Νῦν δ᾽ ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένῃ
“ δοκεῖ, Navigare summissis velis : nautarum exemplo
“ qui ventorum vi resistere non valentes, ὑφιᾶσι τὰ
“ ἱστία. Sic ap. Aristoph. Ἀλλὰ συστείλας, ἄκροισι
“ Χρώμενος τοῖς ἱστίοισιν. His opp. πλήρεσιν ἱστίοις
“ πλεῖν et ὅλοις ἱστίοις φέρεσθαι, Pleno velo navigare.
“ Apud Suid. Πλήρεσιν ἱστίοις εἰς τὴν αὐτοῦ σοφίαν
“ καθῆκεν : quod Proverb. esse dicit pro παντὶ σθένει,
“ πάσῃ δυνάμει, ὅλῃ ψυχῇ. Et rursum ap. Eund.,
“ Οὐ κατὰ μικρὸν, ἀλλ᾽ ὅλοις ἱστίοις ἀπηνέχθη τῆς σοφι-
“ στικῆς προαιρέσεως, ἐπειδὴ τὸ πρῶτον ἐφιλοσόφησεν.”
[“ Automedon 11. et Jacobs., Ruhnk. Ep. Cr. 110.
Theogn. 679. Toup. Opusc. 1, 185. Ilgen. ad Hymn.
328, 571. ad Herod. 445. Ἱστία ἀείρεσθαι, 663.
Ἱ. μέλανα, Boiss. Philostr. 519. 628.] “ Ἱστιοδρο-
“ μεῖν navis dicitur, Quæ passis velis currit et vento
“ secundo refertur, non remis impellitur. Legitur
“ ap. Polyb., necnon in Epist. Hippocr. ad Damag.
“ (1, 60, 9.) Ἐπεὶ κατὰ δαίμονα τῷ ὄντι ἱστιοδρόμηκεν
“ ἡ ναῦς, Quando omnino prospere velificata est
“ navis.” [“ Ad Diod. S. 1, 194.” Schæf. Mss.
Ἱστιοδραμεῖν, Lobeck. Phryn. 617. * Ἱστιοπέτης,
Gl. Velivolus. * Ἱστιοποιέω, Strabo 15. p. 1012.]
“ Ἱστιοῤῥάφος, Vellorum sutor, Qui vela consuit.
“ Suid. ap. Aristoph. Θ. (935.) usurpari ait pro πα-
“ ναῦργος, metaph. ἀπὸ τῶν τὰ ἄρμενα ῥαπτόντων, Ab
“ iis qui vela consuunt, utpote dolosis.” [“ Dawes.
M. Cr. 323.” Schæf. Mss.] “ Ἱστιοφόρος, Hesychio
“ * ἀρμενοφόρος, Velifer, Qui velum gerit.” [“ Planu-
des Ovid. Met. 15, 719.” Boiss. Mss.] “ AT Ἱστιο-
“ κώπη, quod VV. LL. afferunt pro Navigatio quæ
“ fit velo et remige, suspectum est.” [J. Poll. 1, 103.]

ἸΣΧΥΣ, ύος, ἡ, Robur, Vires, Xen. K. Π. 1, (6,
14.) Οὕτω γάρ μοι δοκεῖ ἥγε ὑγίεια μᾶλλον παραμένειν,
καὶ ἰσχὺς προσγίνεσθαι : 2, (1, 7.) Ἐν τούτῳ ἐπειρᾶτο
ὁ Κῦρος ἀσκεῖν μὲν τὰ σώματα τῶν μεθ᾽ ἑαυτοῦ πρὸς
ἰσχύν. Aristot. Eth. 2, 2. Οἷον ἐπὶ τῆς ἰσχύος· γίνε-
ται γὰρ καὶ ἐκ τοῦ πολλὴν τροφὴν λαμβάνειν, καὶ πολ-
λοὺς πόνους ὑπομένειν : paulo ante, Τά τε ὑπερβάλ-
λοντα γυμνάσια καὶ τὰ ἐλλείποντα φθείρει τὴν ἰσχύν.
Interdum autem additur gen. σώματος, sicut Lat. in-
terdum Robur sine adjectione, interdum Robur cor-
poris dicitur. Synes. Καὶ πείσει μεταθεῖναι τὴν τοῦ
σώματος ἰ. ἐπὶ τὴν τῆς ψυχῆς ἀνδρίαν. Legitur vero
et ἰσχύος ῥώμη ap. Philon. de Mundo, quod exp.
Vis roboris. || Robur, i. e. generaliter Potentia, Vis,
Soph. Aj. (118.) Ὁρᾷς, Ὀδυσσεῦ, τὴν θεῶν ἰσχὺν
ὅση; Thuc. 1. Ἰσχύϊ χρήσασθαι, Vi uti. Xen. Ἑλλ.
1, (3, 10.) Ὡς οὐδὲν ἠδύναντο διαπράξασθαι κατ᾽ ἰσχύν :
K. Π. 4, (5, 8.) Αὐτίκα οὐδεμίαν ἔχοντες ἰσχὺν ἀνα-
φανούμεθα. Etym. ἰσχυρὸς deducit ab ἴσχω, ut sit
ὁ ἴσχειν καὶ ἀντέχειν δυνάμενος : sed debuit ἰσχυρὸς
ab ἰσχὺς derivare, deinde hujus nominis etym. exco-
gitare. || Nom. propr., retracto accentu in priorem.
[“ Jacobs. Anim. 82. Valck. Diatr. 258. Ammon.
45. Fischer. Ind. Palæph. v. Δύναμις, ad Herod.
497. De quant., Musgr. Ion. 1004. Heyn. Hom.
8, 173. Conf. c. ἀρχῇ, ad Dionys. H. 1, 313. Plur.,
Jambl. V. P. 210. Kiessl.” Schæf. Mss.] “ Ἄνισχυς,
“ Robore et viribus corporis destitutus, Invalidus,
“ Infirmus. Unde plur. ἀνίσχυες, quod affertur ex
“ Esaiæ 40,” [30. Etym. M.]

Ἰσχύω, Robustus sum, Sum robusto corpore s.
valido. Sed frequenter dicitur aliquis τῷ σώματι
ἰσχύειν, sicut et ipsum σῶμα interdum ἰσχύειν. Xen.
(Ἀπ. 2, 7, 7.) Ἰσχύειν τοῖς σώμασι. At Dem. c. Mid.
Οὔτε τῷ τὰ σώματα ἄριστα ἔχειν καὶ μάλιστα ἰσχύειν
τοὺς δικάζοντας, οὔτε τῷ τὴν ἡλικίαν εἶναι νεώτατοι,
ἀλλὰ τῷ τοῖς νόμοις ἰσχύειν. Item Potens sum, Po-
tentia præditus sum, Polleo. Bud. in Dem. μάλιστα
ἰσχύειν vertit Prævalentem esse : at ἰσχύειν τοῖς νό-
μοις, Legibus potentes esse, Vi legum pollere. Thuc.
3. Τῆς ἔπειτα προσόδου, δι᾽ ἣν ἰσχύομεν, τὸ λοιπὸν στε-
ρήσεσθε. Frequenter etiam additur dat. rei, qua
quis potens est : ut ab hoc ipso Thuc. 2. ἰσχύειν
ναυτικῷ, [cf. 2, 13.] Item 3. Ἰσχύομεν δὲ πρὸς τοὺς
πολεμίους τῷδε : quibus in ll. reddi etiam potest Pol-

A leo. Apud Dem. ἰσχύειν τοῖς ὅπλοις : et l. c. τοῖς
νόμοις. Interdum vero commode redditur et verbo
Posse : Aristoph. (Ὀρν. 1606.) μεῖζον ἰσχύειν, Plus
posse. Et ut Lat. dicitur, Plurimum posse ap. ali-
quem, pro Plurimum auctoritate valere, sic accipi et
ἰσχύειν puto in Plut. Δημητρίου τοῦ ἀπελευθέρου πλεῖ-
στον ἰσχύσαντος παρ᾽ αὐτῷ. Sed et pro Posse, cum
infin. : ut Philo de Mundo, Τὸν κόσμον ἀφθαρτίζειν
ἰσχύσαι : sic autem et in Chrys. subaud. videtur
infin. Ὅπερ οὐκ ἴσχυσε φόβος, τοῦτο δέησις ἴσχυσε :
licet et Latine reddi sine infin. possit, Quod non po-
tuit metus, id potuerunt preces. Aristot. Ἴσχυσαν
τοὺς τριάκοντα δημαγωγοῦντας, pro Poterant tantum
quantum etc., VV. LL. [“ Thom. M. 477. Diod. S.
2, 369. Valck. Diatr. 258. ad Corn. Nep. 238. Al-
berti Peric. Cr. 41. Toup. Opusc. 1, 532. De perf.,
Valck. ad Phalar. p. xix.” Schæf. Mss. Ἴσχυον
αὐτὸς ἐμαυτοῦ, i. e. ἰσχυρότερος ἦν, Aristoph. Σφ.
357.] “ Ἰσκύω, Possum, Valeo, VV. LL. perperam
“ pro ἰσχύω.” [* “ Ἴσχυσις, Potentia, Philo J. 1,
B 354.” Wakef. Mss. * Ἰσχυτήριος, Hippocr. 416.
Erotian., Φαρμάκῳ l., τῷ ἰσχαίμῳ.] Ἀντισχύω, Ob-
nitor viribus, Contra nitor, Reluctor, Resisto, quasi
vires viribus opponendo, [LXX. Dan. 11, 12. Sap.
7, 30. Dio Cass. 534. “ Ad Diod. S. 2, 228.”
Schæf. Mss.] Διϊσχύω, quod exp., Viribus superior
sum, vinco : et a quodam Gramm. Gr., [Suida,]
κρατῶ et ἄρχω, Bud. illius tamen non addens no-
men : Ἐνισχύω, Vires sumo, Invalesco. Accipi-
tur vero et active pro Corroboro, Validum reddo :
Gennad. Διὰ δὲ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ ἐνίσχυσε τοὺς
ἀποστόλους καὶ ἐφώτισε. [“ Greg. Naz. Or. 30.
p. 496.” Strong. Mss. Diosc. 404. Hippocr. Νόμῳ
3. Aristot. Eth. 10, 9. “ Diod. S. 1, 376. 378. 2,
449. Segaar. in Daniel. 66.” Schæf. Mss. * Ἐνί-
σχυσις, Epiphan. 1, 786. Theophyl. 3, 643. “ Suid.
1, 827.” Wakef. Mss.] “ Ἐξισχύω, exp. Possum,
“ et cum accus. construi dicitur. Cum infin.
“ junxit Paul. in Ep. ad Ephes. 3, (18.) Ἵνα
“ ἐξισχύσητε καταλαβέσθαι, Ut valeatis assequi.”
C [Ælian. V. H. 4, 18. 6, 13. ubi vide Perizon. : Si-
rach. 7, 6. Strabo 17. p. 479. Sieb., Aristoxenus ap.
Stob. Serm. 243. Eust. Od. A. p. 26, 46. “ Toup.
Opusc. 1, 532. ad Cornel. Nep. 367. Segaar. in
Daniel. 67.” Schæf. Mss.] Ἐπισχύω, i. q. ἐνισχύω,
Vires sumo, Invalesco. Afferturque itidem pro Cor-
roboro, Validum reddo, e Xen. Œc. (11, 13.) Item
pass. Ἐπισχύεσθαι pro Invalescere, teste Bud. qui
tamen Auctorem non nominat. [Theophr. C. Pl. 2,
2. “ Ad Diod. S. 1, 378.” Schæf. Mss. Vehemen-
ter insto, Luc. 23, 5.] Συνεπισχύω, pro Viribus meis
aliquem adjuvo, Auxilior : Suid. συνεπισχύσας, συνα-
γωνισάμενος, δύναμιν παρασχὼν, in h., quem ex Ano-
nymo profert, l. Ἀλλ᾽ ὑφορώμενος μὴ Φιλίππῳ σ., ἐμ-
πόδιον γένηται τῇ τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίᾳ. Sed male
ap. eum utrobique LEGITUR συνεπισχήσας cum η.
Apud Xen. autem Bud. exp. Confirmare, Suppetias
ferre : (Ἀπ. 2, 4, 6.) de vero amico loquens, Καὶ
ἄν τέ τινα εὖ ποιῆσαι δέῃ, συνεπισχύει· ἄν τέ τις φόβος
D ταράττῃ, συμβοηθεῖ, Vires sufficit amico ad bene-
ficium conferendum. Κατισχύω, q. d. Validus sum,
Viribus præditus adv. aliquem. A Bud. exp. Præ-
valeo, in Synes., Μὴ γὰρ δὴ καὶ τῆς γνώμης ἡμῶν ὁ
δαίμων κατισχύσειε. Quo interpretatus est modo vet.
Interpr. in Matth. 16, 18. Καὶ πύλαι ᾅδου οὐ κατισχύ-
σουσιν αὐτῆς. Erasm. Valebunt adv. illam : Beza,
Superabunt eam : quam interpr. aut illam vet. In-
terpr. potius sequi debemus, quam Erasmicam, hoc
quidem l. In VV. LL. affertur ex LXX. pro Enitor,
Conor, sequente infin., Es. 22, (4.) Μὴ κατισχύσητε
παρακαλεῖν με, Ne conemini me consolari. Rursum
ex Iisd., act. signif. pro Roboro : Κατίσχυσον αὐτὸν,
e Deut. 3, (28.) Item pro Circumvenio, e Sap. 10,
(11.) Ἐν πλεονεξίᾳ κατισχυόντων αὐτόν. || Κατισχύο-
μαι, Viribus alicujus opprimor, Vincor, Cedo, Bud.
in Diod. S., Ὁ δ᾽ Ἀλέξανδρος ὁρῶν τῇ μάχῃ τῶν Τυ-
ρίων κατισχυομένους τοὺς Μακεδόνας, ἀνεκαλέσατο τῇ
σάλπιγγι τοὺς στρατιώτας. [“ Heyn. Hom. 7, 471.
Dionys. H. 2, 1188. 4, 2082. Callim. 1, 449. ad
Diod. S. 1, 29. 83, 100. 386. 2, 291. 504. 554. Se-

gaar. in Daniel. 67." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 5, 19. Polyb. 3, 4, 6. 20, 5, 6. Joseph. A. J. 16, 3, 1. * Περιϊσχύω, Phot. Bibl. 196. * Προσισχύω, Sext. Emp. adv. Math. 8, 368.] Συνισχύω, Corroboro, Confirmo, Suppetias ferendo roboro, VV. LL. [Schneidero susp.] Ὑπερισχύω, Prævalidus, Præpotens sum. Pro Prævaleo accipi a Dionys. Areop. testatur Bud., qui et affert e Theophr. Οὐ γὰρ τοσοῦτον ὑπερισχύουσιν ὅσῳ πλείω τοῦ συμμέτρου τὸν καρπὸν ἴσχουσι. At in VV. LL. affertur e Theophr. C. Pl. 1. Ὑπερισχύω τῷ ἰσχύειν, pro Prævaleo viribus: [3, 18, 2. "Joseph. 472, 27. Cum gen. rei, 1031, 3." Wakef. Mss. Schleusn. Lex. V. T.]

Ἰσχυρὸς, Robustus, Validus. Xen. (K. Π. 7, 5, 23.) ἰσχυροὺς et ἀσθενεῖς inter se opp., i.e. Validos et Invalidos: σίδηρος ἀνισοῖ [ἂν ἰσοῖ] τοὺς ἀσθενεῖς ἐν τῷ πολέμῳ τοῖς ἰσχυροῖς. Soph. Phil. (945.) p. 416. Ὡς ἄνδρ' ἑλὼν ἰσχυρὸν ἐκ βίας μ' ἄγει, ubi observa υ produci, sicut et in hoc senario, qui Proverbialis esse videtur, Ἰσχυρὸν ὄχλος ἐστὶν, οὐκ ἔχει δὲ νοῦν: quem olim ita reddidi, Robusta res est turba, mente sed B caret. Itidem in isto, Ἰσχυρὸν ὁ νόμος ἐστὶν, ἣν ἄρχοντ' ἔχῃ: quem ita verti, Res valida lex est, cum magistratus habet. Necnon in hoc, Ἰσχυρότερον οὐδὲν γάρ ἐστι τοῦ λόγου. Annotatur tamen habere secundam brevem ap. Aristoph. Πλ. [946. Vulgo Καὶ σύκινον, τὸν ἰσχυρὸν τοῦτον θεὸν, ubi Brunck. post Bentleium corrigit, Καὶ σύκινον, τοῦτον τὸν ἰσχυρὸν θεόν.] Quod Theophr. dixit, Βάρος δ' ἐνεγκεῖν ἰσχυραὶ καὶ ἡ ἐλάτη καὶ ἡ πεύκη, Plin. vertit, Pondus sustinere validæ, abies, larix. Sæpe vero reddi debet Potens: quo reddi modo potest et in illis senariis. Dicitur etiam ἰσχυρὸν Quicquid est firmum, et in quo præsidium collocari potest: φυλακαὶ, χωρίον, Xen. (K. Π. 1, 6, 19. K. 'A. 5, 2, 6.) Apud Thuc. autem (3, 6.) Ὁρῶντες οὐδὲν ἰσχυρὸν ἀπὸ τῶν Λεσβίων, pro Nullum acre certamen a Lesbiis cernentes. Interdum etiam τὰ ἰ. substantive Robur, Xen. de robore exercitus, (Ἱππαρχ. 8, 24.) Ταχὺ μὲν διώκων ἐν ᾧ ἂν ἐγγὺς ᾖ τοῦ ἑαυτοῦ ἰσχυροῦ, ταχὺ δὲ ἀποχωρῶν ἀπὸ τῶν τοῖς πολεμίοις ἰσχυρῶν. Sic et alibi utitur. C Itidem vero ap. Æschin. (63.) Τὰ τῆς πόλεως ἰ. exp. Vires, Robur. In alio certe Ejusd. l. reddendum potius videtur Præsidia. [" Coray Theophr. 211. ad Timæi Lex. 263. Toup. Emendd. 2, 195. Cum inf., Boiss. Philostr. 304. De quant., T. H. ad Plutum p. 329. Bentl. 320. Ἰσχ. οἶνος, T. H. p. 293. Κατὰ τὸ ἰσχ., ad Herod. 691. Ἰσχυρὸν ποιεῖσθαι, Kuster. V. M. 47. 78." Schæf. Mss. " De morbo, Suid. 2, 156." Wakef. Mss.] Adverb. autem Ἰσχυρῶς sæpe respondet omnino Latino Valde, dico autem huic respondere, quia hoc licet ponatur pro Vehementer, Admodum, Multum, est tamen e Valide per sync. factum: imo vero et hoc ipsum Valide alicubi ita positum reperitur, ut Amare valide meretricem, ap. Plautum. Plin. vero in Epist. dixit etiam Validissime cupere, diligere: necnon Cælius Ep. ad Cic. Validissime faverem ei. Redditur etiam Vehementer, Admodum, Enixe. Hippocr. de oculis, Ἔγκοιλοι ἰ. γινόμενοι, Cels. Qui vehementer subsederunt. Xen. K. Π. 8, (3, 17.) D Ὅστις οὖν ἰ. χρήμασιν ἥδεται, εὖ ἴσθι τοῦτο, καὶ δαπανῶντα, ἰ. ἀνιᾶσθαι. Idem ἰ. φοβεῖσθαι, sicut Æschin. ἰ. δεδιέναι. At vero K. Π. 1, (2, 8.) p. 3. Πειθομένους τοῖς ἄρχουσιν ἰσχυρῶς, redditur aptius, Acri, Magno studio, Studiose, aliove simili modo. Alicubi etiam adverbio Acriter commode reddi potest. [" Herod. 4, 183. Ἔθνος μέγα ἰσχυρῶς, Populus magnus admodum." Schw. Mss. " Coray Theophr. 211. Toup. Opusc. 1, 23. Emendd. 1, 32. 4, 437." Schæf. Mss. Ἰσχυροτέρως, Herod. 3, 129.]

[* " Ἰσχυροθώραξ, * Ἰσχυροκάρδιος, Hes." Wakef. Mss. " Musgr. Cycl. 448. * Ἰσχυρόμαχος, Const. Manass. Chron. p. 53. 124. Meurs." Schæf. Mss. * Ἰσχυροπαθὴς, unde * " Ἰσχυροπαθέω, i. q. δεινοπαθέω, Schol. Arat. Phæn. 71. * " Ἰσχυροπλήκτης, Hes. v. Διοπλήκτης." Wakef. Mss. * " Ἰσχύροπλος, Toup. Opusc. 1, 439." Schæf. Mss. Ἰσχυροποιὸς, Etym. M. v. Ἴφια μῆλα. Schol. Ven. Il. Θ. 505.] Ἰσχυροποιέω, Robustum s. Validum reddo, Corroboro. Et pass. A Ἰσχυροποιοῦμαι ap. Hermog. Corroboror. [Lobeck. Phryn. 200. Schol. Thuc. 1. p. 45. Diod. S. 14, p. 399. " Joseph. 690, 22. * Ἰσχυροποίησις, Clem. Alex. 601." Wakef. Mss. Gl. Confirmatio, Corroboratio. * Ἰσχυροπότης, Hes. v. Ζαπότην, Phav. 339. * Ἰσχυροποτέω, Diod. S. 399. 596. * " Ἰσχυρόπους, Schol. Pind. 'O. 4, 2. 5, 6." Boiss. Mss. " Schol. Od. K. 218. Hes." Wakef. Mss. * Ἰσχυροπράγμων, Schol. Il. E. 403. Paul. Alex. Apotelesm. M. 3.] " Ἰσχυρόῤῥιζος, Validam radicem habens s. agens, " Isocr." [* " Ἰσχυροσώματος, Schol. Opp. 1, 360. * Ἰσχυρόφρων, Hes. * Ἰσχυρόφωνος, Hes." Wakef. Mss. Spohn. Niceph. Blemm. n. 203. Antyllus Oribasii Coll. c. 10. " Wakef. Ion. 1. * Ἰσχυρόχρως, Heyn. Hom. 5, 708. * Ἰσχυρόψυχος, 6, 132." Schæf. Mss. " * Ἰσχυρόψυχος, Hes. v. Λάσιον κῆρ." Boiss. Mss. Apollon. Lex. 372.]

Ἀνίσχυρος, Minime robustus, Invalidus. [Strabo 2, 145. Dionys. H. 1, 243. * Ἀνισχυρότης, Gl. Infirmitas. * " Ἀντίσχυρος, Hes. v. * Ἀντικάρτερα." Wakef. Mss.] Ἐπίσχυρος, Auxiliator. Qua in signif. i. fuerit ἐπίσχυρος, q. partic. συνεπισχύων: nam συνεπισχύω accipi pro Auxilior dictum est. [Hesychio ἐπίκουρος. " Callim. 1, 524." Schæf. Mss. Cf. Ἐπίσκυρος. * " Πανίσχυρος, Schol. Æsch. S. c. Th. 261." Boiss. Mss.] Ὑπερίσχυρος, Robustus supra quam dici possit, Præpotens, [" Const. Manass. Chron. p. 73." Boiss. Mss. Xen. K. Π. 5, 2, 2.]

[* Ἰσχυρικὸς, Lobeck. Phryn. 220. Anecd. Bekk. 1, 100. * Ἰσχυρίσκος, ibid. ex Alexide.]

[* Ἰσχυρότης et ἐχυρότης conf., Schæf. Meletem. Cr. 26. " Robur, Vis, Philo J. 1, 128." Wakef. Mss.]

Ἰσχυρόω, i. q. ἰσχυροποιῶ, Robustum reddo, Validum, Corroboro. [" Joseph. 557." Wakef. Mss. Esai. 41, 7.]

[* Ἰσχυρέω, unde * Ἰσχύρησις, Roboratio, Confirmatio, Hippocr. 17, 24. 32. 26, 19.]

[* Ἰσχυρεύω, unde * Κατισχυρεύομαι, Aqu. Ps. 85, 14. 88, 8. Lobeck. Phryn. 67.]

[* Ἰσχυρείω, * Διϊσχυρείω, Hippocr. 472.]

Ἰσχυρίζω, i. q. ἰσχυρόω, in VV. LL. sed sine exemplo. At Ἰσχυρίζομαι, pro Viribus utor, contendo, ex Aristot. affertur Eth. 4, (3.) Ἰσχυρίζεσθαι εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, Viribus contendere adv. imbecilles. || Sed accipitur potius pro Nitor, i. e. Fiduciam colloco: eo modo, quo Gallice dicitur Je me tiens fort de cela: nam Je me fais fort alio pertinet. Dem. Οὐ μὴν ἰσχυρίζομαι τούτῳ, Non nitor hoc, In hoc fiduciam causæ non colloco, In hoc cardinem causæ non pono. || Ab Æschine pro Contendere dicendo et conniti ponitur, Bud. Ita certe ap. Thuc. ἰσχυρίζεσθαι, Contendere, ἀντισχυρίζεσθαι, Contra contendere, verti, cum Valla ἰσχυρίζεσθαι vertisset Niti cum ablat. 3, (44.) p. 98. Καὶ τοῦτο ὃ μάλιστα Κλέων ἰσχυρίζεται ἐς τὸ λοιπὸν ξυμφέρον ἔσεσθαι πρὸς τὸ ἧσσον ἀφίστασθαι, θάνατον ζημίαν προθεῖσι, καὶ αὐτὸς περὶ τοῦ ἐς τὸ μέλλον καλῶς ἔχοντος ἀντισχυριζόμενος, τἀναντία γιγνώσκω. Alicubi vero accipi videtur ab Eod. pro illo altero loquendi genere Gallico, Je me fais fort: cui ead. plane metaph. subest, cum Fort significet ἰσχυρόν. || Ἰσχυρίζομαι, Assevero, Affirmo, βεβαιοῦμαι, Synes. Ἰσχυρίζομαι δὲ ὡς ἔστιν οὐ τῶν ἱερῶν βιβλίων Θεὸς ταῦτα λέγει, [Gal. 4, 349. " Pierson. ad Herodian. 463. Boiss. Philostr. 416. Heind. ad Plat. Gorg. 144." Schæf. Mss. Plut. Cic. 29. Ælian. H. A. 15, 15. * Ἰσχυριστέον, Plato de Rep. 7. p. 533. * Ἰσχυριστικὸς, unde * Ἰσχυριστικῶς, Gal. ad Hippocr. 780.] Ἀντισχυρίζω, E contrario firmo, munio, corroboro, Obfirmo. Pass. Ἀντισχυρίζομαι, E contrario firmor. Item, Obnitor: Plut. (8, 119.) Δεῖ δ' ἀντισχυρίζεσθαι καὶ πρὸς ἀμφότερα. Capitur etiam pro E contrario affirmo, assevero, Contra contendo: vide Ἰσχυρίζομαι. [Artemid. 1, 62.] Ἀπισχυρίζομαι, Obnitor, Ad fortitudinem me compono, Bud. in Plut. l. (6, 301.) Ἀπισχυρισάμενος πρὸς ἔντευξιν αἰσχροῦ πλουσίου τινὸς, καὶ δωρεὰς ὑπεριδών. Ab Eod. vero accipi ait pro Omni ope resistere, de h. ipso l. fortassis intelligens. Idem in Comm. postquam ἰσχυρίζομαι exposuit Nitor, In hoc fiduciam colloco, etc. addit, hoc idem significare

ἀπισχυρίζομαι; nisi quod majorem conatum in aggrediendo, majoremque fiduciam in tuendo significat. Idem alibi ἀπισχυρίζεσθαι tradit accipi etiam pro Omni ope et conatu efficere. Apud Synes. redditur Firmiter retinere, Ὅπερ ἐπειδὰν λάβηται πέτρας, ἀπισχυρίζεται. || Thucydidi vero, et post eum Plutarcho, ἀπισχυρίζεσθαι est Acriter denegare, Abnuere, Pernegare, 1, (140.) p. 46. ubi συγχωρεῖν et ἀπισχυρίζεσθαι inter se opp., ita scribens, Οἷς εἰ ξυγχωρήσετε, καὶ ἄλλο τι μεῖζον εὐθὺς ἐπιταχθήσεσθε, ὡς φόβῳ καὶ τοῦτο ὑπακούσαντες· ἀπισχυρισάμενοι δὲ, σαφὲς ἂν καταστήσητε αὐτοῖς. Schol. exp. ἰσχυρῶς ἀπαγορεύσαντες. E quo perperam affertur in VV. LL. Ἀπισχυρίζω pro ἰσχυρῶς ἀπαγορεύω, cum legatur ap. eum, sicut et in textu Thuc., ἀπισχυρισάμενοι, non ἀπισχυρίσαντες. ["Brunck. Aristoph. 1, 284. Schneider. ad Aristot. H. A. 201." Schæf. Mss. Firmiter adhæreo, Synes. 165." Wakef. Mss. Plut. Othone 16. * Ἀπισχυριστικῶς, Phavorin. 143, 25.] Διϊσχυρίζομαι, Affirmo, Contendo, Plato Phædone (8.) Νῦν δὲ εὖ ἴστε ὅτι παρ' ἄνδρας τε ἐλπίζω ἀφίξεσθαι ἀγαθούς· καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἂν πάνυ διϊσχυρισαίμην· ὅτι μέντοι παρὰ θεοὺς δεσπότας πάνυ ἀγαθοὺς ἥξειν, εὖ ἴστε ὅτι, εἴπερ τι ἄλλο τῶν τοιούτων, διϊσχυρισαίμην ἂν καὶ τοῦτο. Isæus 48.: Lys. 133. Ἀκούω δ' αὐτὸν διϊσχυρίζεσθαι ὅτι κ. τ. λ. Sic Dem. 148 (=447.) Ἐγὼ δ' ὅτι εὑρεθήσεται—οὐ πάνυ διϊσχυρίζομαι, Non admodum contendo. Plato Epist. Περὶ σοῦ διϊσχυριζόμην ὡς οὐχ οἷός τ' ἔσοιο αὐταρκέσαι τοῖς διαβάλλουσιν ἡμᾶς. [Aristot. 1, 545. "Herodian. 462. et n., ad Lucian. 1, 771." Schæf. Mss. Heliod. 256. 270. * Διϊσχυριστέον, Strabo 6. p. 434.] Ἐνισχυρίζομαι, Nitor, Fiduciam colloco: ut de ἰσχυρίζομαι dictum fuit: nam ἐνισχυρίζεσθαι quoque a Dem. ita poni testatur Bud. 98. qui alibi ἐνισχυρίζεσθαι τούτῳ τῷ δικαίῳ ex Eod. affert pro Niti, Inniti, Fidere, Fiduciam habere: [1082.] Ἐπισχυρίζω, Corroboro, VV. LL. Subjungitur tamen ibi Plut. Othone (16.) Πρὸς τοὺς ἐνίστασθαι καὶ παρακαλεῖν ἐπιχειροῦντας ἐπισχυρισάμενος, exp. Ubi eos refellisset. At ego accipi potius existimo hic ut alibi ap. Eund. ἀπισχυρίζεσθαι, sc. pro Obniti, Omni ope resistere, etc. Nisi forte ἀπισχυρισάμενος et hic leg. est pro ἐπισχ. [Sic et Reisk. "Brunck. Aristoph. 1, 284." Schæf. Mss. * "Προσεπισχυρίζω, Diog. L. Pyrrhone 370. HSt." Seager. Mss. Dio Cass.] Συνισχυρίζω, sicut et Συνισχύω, Corroboro, Confirmo, VV. LL., sed sine exemplo: alioqui idem usus est præpositionis, et ead. compositionis forma, quæ in Lat. Corroboro. [Xen. K. Π. 2, 2, 15. Συνισχυρίζεται, Gl. Confortiat.]

ἼΤΗΣ, Temerarius, Audax, Præceps periculorum facinorumque susceptor: interdum etiam in bonam partem pro Magnanimus, Animosus. J. Poll. enim tradit esse κοινὸν ἐπί τε τοῦ ῥιψοκινδύνου καὶ τοῦ εὐψύχου. Sed perperam ap. eum SCRIBITUR Δείτης pro δὲ ἴτης. Plato Symp. de amore, Ἀνδρεῖος ὢν καὶ ἴ. καὶ σύντονος, θηρευτὴς δεινός: Protag. (3, 167.) Πότερον τοὺς ἀνδρείους θαῤῥαλέους λέγεις, ἢ ἄλλό τι; Καὶ ἴτας γε, ἔφη, ἐφ' ἃ οἱ πολλοὶ φοβοῦνται ἰέναι, Atque etiam, inquit, præcipites ad ea, quæ populus formidat. Bud. Aristoph. N. (445.) de Strepsiade, Θρασὺς, εὔγλωττος, τολμηρὸς, ἴτης, Βδελυρὸς, ψευδῶν ξυγκολλητὴς, Schol. ἀναιδὴς, δι' αὐτῶν χωρῶν τῶν πραγμάτων, Impudens, et qui nullo cujuspiam habito respectu aliquid audet aut facit. Suidæ est etiam ὁρμητικὸς, Qui præcipiti impetu ad aliquid agendum fertur. || Mendicus, Pauper, πτωχός: unde ἄλφιτον quidam derivari existimant, παρὰ τὸ ἄλφεσθαι ἴταις, quod ob suam utilitatem vel a quovis pauperum inveniatur. Hujus tamen signif. exempla non afferunt. ["Jacobs. Anth. 7, 142. Huschk. Anal. 41." Schæf. Mss.] ""Ἴτας, Hesychio ὅρκος et ὁ ἀναιδὴς, quod "posterius Doricum erit pro ἴτης." Ἰτητικὸς, Temerarius, Præceps, Temerarium et præcipitem reddens, Aristot. Eth. (3, 8.) Ἰτητικώτατον γὰρ ὁ θυμὸς πρὸς τοὺς κινδύνους, interpr. Maximum ad adeunda pericula calcar admovet iracundia. Legitur vero eo in l. etiam ὁρμητικώτατον, κινητικώτατον, in quibusdam

A exempl.: sed eodem res redit. Utitur h. v. etiam Eust. ubi τρύμην ap. Aristoph. dicit esse τὸν πάνυ εὔλογον καὶ ἴ., Vafrum et impudentia audaci præditum. ["Heyn. Hom. 7, 233. Anon. de V. Pythag. p. 65 Kuster., ad Od. Ω. 317." Schæf. Mss. "Max. Tyr. 21, 3." Wakef. Mss.] In VV. LL. est ETIAM Ἰταλὸς, si mendosum non est, idem signif.

Ἰταμὸς, i. q. superiora, Aristot. Probl. 102. (29, 1.) de vino, Μικρῷ μὲν πλείω ποθεὶς λαλιστέρους ποιεῖ, ἔτι δὲ πλείω, ῥητορικοὺς καὶ θαρσαλέους, πρῶτον ὄντας δὲ, εἰς τὸ πράττειν ἰταμοὺς, Præcipites ad facinus aliquod audendum, Plut. Galba (25.) p. 339. Οὐ κατὰ τὴν τοῦ σώματος μαλακίαν καὶ θηλύτητα τῆς ψυχῆς διατεθρυμμένος, ἀλλ' ἰ. ὢν πρὸς τὰ δεινὰ καὶ ἄτρεπτος: (6, 168.) Παντάπασιν ἰ. καὶ θρασεῖς ὄντες: Fabio (19.) de Minutio, Φύσει τοιοῦτος ὢν, οἵους Ὅμηρος μάλιστα καλεῖ φιλοπτολέμους καὶ ἀγερώχους ἐν τῷ παραβόλῳ καὶ ἰ. Sicut vero paulo ante copulavit ἰ. καὶ ἄτρεπτος, ita etiam Popl. (17.) de Mutio Scævola, Ἰ. καὶ ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ πρὸς τὸν Πορσήναν ἀποβλέπων, Au-

B daci, ubi tamen in bonam partem accipi etiam potest ἰταμὸς, sicut Bud. accipit ap. Eund. Catone p. 114. Τῷ μὲν ἰ. καὶ θαῤῥοῦντι τῆς ὄψεως εὐθὺς ἐκράτησε τοῦ θορύβου. Ex Eod. Rom. (7.) Τὸ ἰ. τῆς ψυχῆς. Interdum exp. Impudens, Inverecundus, Synes. Ep. 4. Τὸ δὲ οὕτω σοι σφόδρα ἰ. ἦν, ὥστε καὶ ἀποδύσασθαι, Protervum et impudens: 72. Ἀλλ' ἰταμὸν γὰρ ἀντισχεῖν ἕνα πολλεῖς, παλαιοτέροις νεώτερον, Inverecundum. Sic Aristoph. (B. 1292.) Ἰταμαῖς κυσίν. ["Dionys. H. 3, 1845. Toup. ad Longin. 285. Opusc. 1, 186." Schæf. Mss. Alciphr. 3, 40. 48. Βλέπειν ἰταμὸν, Ælian. H. A. 17, 12. Ἰταμὸν, Gl. Truculentum.] Ἰταμῶς, Temerario et præcipiti animo, Impudenter. [Plut. 6, 346. 485. 489. 8, 106. * Ἰταμία, Temeritas, Imprudentia, Jerem. 49, 15.] Ἰταμότης, Temeritas, Præceps audacia, Impudentia, [Schol. Apoll. Rh. 2, 77. Plut. 8, 195. Plato Politic. p. 311. * "Ἰταμεύομαι, Chrys. in Jo. Hom. 5. T. 2. p. 582." Seager. Mss. Audacter me gero, Julian. Or. 7. p. 210.]

C [* ἽΤΟΝ, Tuberis genus, Athen. 62. Vide Animadv.: Theophr. H. Pl. 1, 6, 13.]

"ἸΦΥΗ, Suidæ est Species oleris agrestis. Apud "Theophr. vero H. Pl. 6, 6, (11.) reperio ἴφυον, et c. "seq. ἴφυον, inter τὰ θερινὰ ἄνθη, Flores æstivos: "at 7, (13, 7.) τίφυον, itidem in genere τῶν ἀνθικῶν. "Quæ posterior scriptura prioribus præfertur, cum "ap. Plin. quoque 21, 11. reperiatur Tiphyon, ubi "interpr. Theophr. H. Pl. 6, (8, 3.) numerans et "ipse istud tiphyon inter flores æstivos. Veruntamen "et ἴφυον ferri posse videtur: atque adeo cum "in illo Aristoph. l. quem Suid. citat, scriptum sit ἐκ "τῶν ἰφύων, non ἰφυῶν, in Ms. etiam Cod. putarim "esse a nom. sing. ἴφυον, non ἰφύη." ["Ἴφυον, Jacobs. Anth. 8, 233. Brunck. Aristoph. 1, 133. (Θ. 910.) 3, 168. Fr. 273. (Φοιν. 1.) Casaub. Athen. 146. Pierson. ad Mœr. 7. * Ἴφιον, ibid. Athen. 1, 44. Ἰφύη, Pier-

D son. l. c." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 302. "Ἴφυον, Lavendulam esse censet Bodæus, Hesychii auctoritate; cf. Anim. in Athen. 72." Schw. Mss. Vide Schn. Ind. Theophr. v. Τίφυον.] "Τίφιον, Herba e "coronario genere, ut annotatur e Theophr. H. Pl. "7, 12." [7, 13, 7. Schn., ubi Τίφυον.]

ἸΧΘΥΣ, ύος, ὁ, Piscis, Hesiod. Ἔ. (1, 275.) Ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πετεηνοῖς, Il. Φ. (203.) ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες, Od. O. (479.) φώκῃσι καὶ ἰχθύσι, Antiphanes ap. Athen. Οὐκ ἔστιν οὐδὲν θηρίον τῶν ἰχθύων Ἀτυχέστερον. || Apud Atticos dicuntur etiam τὰ ἰχθυοπωλεῖα, Piscariæ, Loca ipsa, ubi pisces veneunt, Hes. Sic vero et ἔλαιον, pro Loco ipso, in quo venditur oleum ap. eosd. Atticos accipitur, Eust. Est etiam Nom. promontorii in Elide ap. Thuc. 2, (25.) p. 57. Plin. Ichthyn nominat, Valla Piscem vertit. Derivat autem Eust. ab ἵκεσθαι καὶ θύειν, i. e. ὁρμᾷν, quia animal sit πολυκίνητον. ["Ad Charit. 728.

Wessel. ad Herod. 305. ad Diod. S. 1, 184. Fabric. B. Gr. 1, 273. Toup. Emendd. 2, 571. De quant., ad Mœr. 105. Porson. in Toup. Emendd. 4, 471. Ἰχθῦς, Forum, ubi venduntur, Brunck. Aristoph. 1, 40. 201. (Σφ. 785.) Kuster. 116. ad Suid. 1, 529. Toup. Append. in Theocr. 28. ad Mœr. 351. Heringa Obs. 164. Cattier. Gazoph. 54. Ἰχθύα, Jacobs. Anth. 9, 5. 10, 75. Ἰχθῦς, acc. plur., Aristoph. Fr. 264. Porson. Hec. p. 83. Ed. 2. Ἰχθύας, ἰχθῦς, ad Diod. S. 1, 332. Ἰχθύων βίος, Beck. Bibl. Philol. 1, 110. Ἐπ' ἰχθύσι ταφῆναι, Jacobs. Anth. 9, 15. καθῆσθαι, Pierson. ad Herodian. 465. Valck. ad Herod. 142." Schæf. Mss.] Ἰχθυοβόλος, [Lobeck. Phryn. 679.] et Ἰχθυοβολεὺς, Qui tridente pisces figit, Piscator, [Hes.] Ἰφθυοβολέω, Piscor. Ἰχθυόβρωτος, A piscibus depastus, depascendus, Plut. (8, 653.) Μηδαμῶς ποιήσῃς ἡμᾶς ἰχθυοβρώτους. [* Ἰχθυοειδὴς, Herod. 7, 61. * Ἰχθυοθήρας, Schol. Lycophr. 1200. " Const. Manass. Chron. p. 100. * Ἰχθυοθηρητὴρ, Briggs. ad Theocr. 21, 6." Boiss. Mss. "Brunck. ad Eur. Med. 1181. Toup. Emendd. 1, 213. Jacobs. Anth. 7, 145. * Ἰχθυοθηρευτὴρ, 143. * Ἰχθυοθηρευτὴς, Manetho 4, 243." Schæf. Mss. "Hes. v. Ἁλιεῦσι." Wakef. Mss. * Ἰχθυοθηρευτικὴ, Ars piscatoria, Lexx. Gr. ἀμαρτύρως.] Ἰχθυόθηρος dicitur prima Cyclaminus, Diosc. (2, 194.): ut autem scribit Plin. tertia, quam sibi monstratam asserit uno omnino folio, radice ramosa, qua pisces necabantur. Sic enim a piscium venatu dicta est. Gorr. Romani vocant Rapum s. Umbilicum terræ, Append. Diosc. A Plin. autem Græcum hoc voc. non ponitur, sed χαμαίκισσος. Perperam autem in VV. LL. scribitur Ἰχθυοτήριον. Ambiguum vero est in verbis Gr. an ἰχθυόθηρον nomin. sit vel Ἰχθυόθηρος, [" Barnes. Hel. 1692." Schæf. Mss. * Ἰχθυοθηρία, Eust. Il. Σ. p. 1224, 23. * Ἰχθυοθηρικὴ, J. Poll. 1. c. 97. * Ἰχθυοκένταυρος, Schol. Lycophr. 34.] Ἰχθυόκεντρον, Stimulus, quo pisces figuntur, Fuscina, Tridens, τρίαινα, Suid. [Hes. Phot. e Pausania.] Infra Ἰχθύκεντρον. Ἰχθυοκόλλα, Ichthyocolla, Piscis, cui glutinosum est corium, Plin. 32, 7. Idem nomen est glutino ejus piscis, ut itidem Plin. docet: Diosc. esse scribit κοιλίαν ἰχθύος κητώου, Ventrem piscis cetacei; qualem Gorr. esse putat quem vulgus Morvam vocat, e cujus glutinoso ventre et corio glutinum fieri inter omnes convenit: indeque verisimile esse piscem illum i. fuisse olim dictum. [* Ἰχθυοκτόνος, Philes Anim. 80, 6. * " Ἰχθυοληϊστὴρ, Leon. Tar. 91. al. Ἰχθυσιληϊστήρ. Lobeck. Phryn. 687.] Ἰχθυολόγος, Qui de piscibus disserit. Ἰχθυολογέω, De piscibus dissero, Pisces commemoro et recenseo, Athen. (308.) ubi de piscibus sermo est, Ἐπεὶ πάντα σιωπᾶτε, ἡμεῖς μὲν ἄλλους ἰχθυολογήσομεν. [" Casaub. Athen. 57. * Ἰχθυολύμης, Jacobs. Anth. 7, 331." Schæf. Mss. Aristoph. Eip. 814. Pernicies macelli, Horat. Ep. 1, 15, 31.] Ἰχθυόμαντις, Qui e piscibus futura prædicit, Athen. (333.) Τοὺς ἰχθυομάντεις ἄνδρας. Quibus autem ceremoniis divini isti utantur, ibid. narrat e Polycharmo. Ἰχθυοπώλης, Piscium venditor, Piscarius, Varro: Amphis ap. Athen. (224.) Πρὸς τοὺς καταράτους ἰχθυοπώλας ἐν ἀγορᾷ, Antiphanes ibid. Τοὺς δ' ἰχθυοπώλας τοὺς κάκιστ' ἀπολουμένους. [* Ἰχθυοπῶλις, ἡ, Gl. Piscaria.] Ἰχθυοπώλαινα, ἡ, Piscium venditrix, Pherecr. Athen. (612.) οὐδεὶς οὔτε * μαγείραιναν εἶδε πώποτε, Οὐ μὴν οὐδ' ἰχθυοπώλαιναν. Ἰχθυοπωλεῖον, τὸ, Piscaria, Varro, i. e. Forum piscarium, Locus, ubi pisces venduntur, Plut. Symp. 4. Scribitur tamen ap. Eund. (8, 653.) ἰχθυοπώλια, per ι, et cum accentu in antepen., Περὶ τὰ ἰχθυοπώλια ἀναδιδόντας ἑκάστοτε: [Schol. Aristoph. B. 1100. " Cattier. Gazoph. 52." Schæf. Mss. * Ἰχθυοπωλία, ἡ, Athen. 276.] Ἰχθυόῤῥους, Piscibus fluens, abundans, Timocles ap. Athen. (342.) Τόν τ' ἰχθυόῤῥουν ποταμόν. Ἰχθυοτρόφος, Qui pisces alit, Piscinarius, Cic. Cum vero de loco aliquo dicitur, signif. Piscosum: ἰχθυόεν, ἰχθῦς ἔχον, Hes. Ἰχθυοτροφικὸς, Qui piscibus alendis delectatur, Geop. Piscinarium Cic. dicit. Potest etiam i. esse q. ἰχθυοτρόφος. Ἰχθυοτροφεῖον, Piscium vivarium, Piscina, Locus, ubi pisces aluntur; ut ap. Gell. est, Lacus aut Stagnum, quæ piscibus vivis coërcentur clausa. Athen. (541.) de κολυμβήθρᾳ Gelonis, Εἰς ἣν ἐπαγομένων ποταμῶν καὶ κρηναίων ὑδάτων, i. εἶναι. Colum. 8, 1. In villa est, quod appellant Græci ὀρνιθῶνας καὶ περιστερεῶνας, atque etiam, cum datur liquoris facultas, ἰχθυοτροφεῖα sedula cura exercentur. Citat Bud. e Strabone etiam ἰχθυοτρόφια: quod ead. forma dictum erit, qua ἰχθυοπώλια. [Athen. 208.] Ἰχθυοφάγος, Qui pisces comedit, piscibus victitat, Athen. (345.) de Psametticho Ægyptiorum rege, Παῖδας θρέψαι ἰχθυοφάγους. Sunt etiam Populi quidam, qui Ἰχθυοφάγοι nominantur, quos Plin. retento Gr. vocab. Ichthyophagos nominat, Paus. Att. (33, 4.) p. 25. Ἀνθρώπων δὲ τῶν ὑπὲρ Συήνης ἐπὶ θάλασσαν ἔσχατοι τὴν Ἐρυθρὰν κατοικοῦσιν οἱ Ἰ. Hos una cum suis jumentis victitare piscibus, aquas pluviales et fossiles potare, pecorum autem carnes piscibus objicere, scribit Strabo 15. Ἰχθυοφαγέω, Piscibus victito, Aristot. Ζῇ γὰρ ἡ ἀλκυὼν ἰχθυοφαγοῦσα, i. e. Piscibus enim alcyones vivunt, Plin. [* Ἰχθυοφαγία, Eust. Il. A. p. 102. * " Ἰχθυοφόρος, Greg. Naz. Ep. 7. p. 771." Strong. Mss. " Chrys. Hom. 112. T. 6. p. 935." Seager. Mss. Lobeck. Phryn. 679. Phot. Bibl. 68. " Etym. M. 118, 16. Ctes. Ind. 10. * Ἰχθυοφορέω, Etym. M." Wakef. Mss.]

Ἰχθυβόλος, i. q. ἰχθυοβόλος, Epigr. Εὐστιβὲς αἰθυίαις ἰχθυβόλοισι λέπας, Mergis, qui suis rostris pisces impetunt, Mergis piscatoribus. [" Leon. Tar. 91. Theætet. 1. Villois. ad Long. 304. Jacobs. Anth. 11, 363. Epigr. adesp. 129. Toup. Opusc. 2, 60." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 134.] Idem est Ἰχθυβολεὺς, Nicander Θ. (793.) Τοὺς ἁλὸς ἐξερύουσι δελαστρέες ἰχθυβολῆες. [" Leon. Tar. 93. Phædim. 4. Huschk. Anal. 228. Jacobs. Anth. 12, 243. Wakef. S. Cr. 3, 190." Schæf. Mss.] " Ἰχθυβολέω, Pisces " ferio tridente, Pisces figo, Epigr." [* " Ἰχθυβόρος, Jacobs. Anth. 7, 129. Toup. Opusc. 2, 60." Schæf. Mss.] Ἰχθύκεντρον, i. q. ἰχθυόκεντρον, h. e. ut Paus. ap. Eust. [Il. K. p. 734.] exp. τρίαινα, ᾗ ἐπὶ μεγάλων ἰχθύων χρῶνται. [* Ἰχθυμέδων, Delphinus, Marc. Sidet. 54. * " Ἰχθυνόμος, Opp. Ἁ. 1, 643." Wakef. Mss.] Ἰχθυπαγὴς, Pisci hærens, Epigr. [Theæt. Schol. 1. Anal. 2, 514.] * Ἰχθύπρωρος, Hes. v. Σαμιακὸς, Schn. Lex. v. Ὑπόπρωρος. * " Ἰχθυτόκος, Nonn." Wakef. Mss.] Ἰχθυφάγος, Pisces devorans, Piscibus vivens, i. q. ἰχθυοφάγος, Epigr. [Philipp. Thess. 72.] σκύλακες. [* Ἰχθυφόνος, Opp. K. 2, 444.]

[* " Ἰχθυαγωγὸς, ad Hesych. 1, 87, 7." Dahler. Mss. * Ἰχθύοπτος, Phot. ἐσχάρα: * Ἰχθυοπτρὶς, J. Poll. 10, 95. ἐσχάρα: * Ἰχθυπτέτης, Hes. ἐσχάρα. * Ἰχθυοπτὶς, * Ἰχθυοπτρὶς, Lobeck. Phryn. 255.] Ἰχθυουλκὸς, Qui pisces (reti e mari aut flumine) trahit, Piscator, Suid. [Phot.] Apud Hes. SCRIBITUR Ἰχθυολκός.

[* Ἄνιχθυς, Strabo 16. p. 1082.] Ἄπιχθυς, Qui piscibus abstinet, non vescitur. Ἄπιχθυς, inquit Bud., ap. Aristoph. (Erechth. Fr.) ὁ ἰχθύων ἄγευστος, ea forma, qua ἀπόσιτος, ἀπόνυμφος, [ex Eust. ad Od. M. p. 1720. J. Poll. 6, 41. * Εὔϊχθυς, Athen. 360. Aristid. 1, 438. " Ad Diod. S. 1, 447. Cattier. Gazoph. 95." Schæf. Mss.] " Κάλ" λιχθυς, q. d. Pulcer piscis, a quibusdam dicitur ὁ " ἀνθίας ἰχθὺς, qui et καλλιώνυμος, teste Athen." [344. Opp. Ἁ. 3, 335. * Πολύϊχθυς, Strabo 3. p. 227. " Planud. Ovid. Met. 10, 531." Boiss. Mss. * Πολυΐχθυος, Hom. Hymn. 1, 417. * Φίλιχθυς, Athen. 6. 338. 344. 358.]

Ἰχθυόεις, Piscosus, Pisculentus, Od. Γ. (177.) Ἰχθυόεντα κέλευθα διέδραμον, Loca pisculenta, Plaut.: Od. (E. 420.) Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα. AT Ἰχθυόεσσα, Nom. proprium est insulæ, Athen. (30.) Ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Ἴκαρος πρότερον Ἰχθυόεσσα, dicta, ut Eust. tradit, ob piscium copiam, διὰ τοὺς ἐκεῖ πολυπληθεῖς ἰχθύας. Ichthyoessam Plin. quoque nominat. [" Ad Charit. 743. 749. Ænigma 32. Antip. S. 14. Gesner. Ind. Orph." Schæf. Mss. * Ἰχθύειος, Pierson. ad Herodian. 437.] Ἰχθυώδης, i. q. ἰχθυόεις, interdum et Piscis similitudinem habens, Piscem referens, [Aret. 29. " Tzetz. Ch. 4, 107." Elberling. Mss.] Ἰχθυωδῶς, Piscium modo. Ἰχθυϊκὴ πύλη, Piscaria

porta, 2 Paralip. [33, 14. ubi Compl. vitiose ἰχθικήν. Procl. Paraphr. Ptol. 3, 17. p. 215. * Ἰχθύϊνος, Ælian. H. A. 17, 32.] Ἰχθυηρὸς, Pisculentus, Piscarius, Aristoph. Πλ. (813.) ap. Athen. (229.) τοὺς δὲ πινακίσκους τοὺς σαπροὺς, Τοὺς ἰχθυηροὺς, ἀργυροῦς, πάρεσθ' ὁρᾷν, ubi videtur dicere Piscium impositorum sordibus inquinatos, Qui pisces olebant, Pisculentos; nisi sint Piscarii, In quibus pisces apponuntur, reponuntur: Schol. τοὺς ἐπιτηδείους ἰχθῦν χωρῆσαι. [" T. H. ad Plutum p. 277. ad Lucian. 2, 329. Brunck. Soph. 3, 451. Aristoph. Fr. 271. Casaub. ad Athen. 117. ad Mœr. 69. Bergler. Alciphr. 8. 9. ad Herodian. Philet. 437." Schæf. Mss. * Ἰχθυερὸς, Piscarius, Aptus ad pisces, LXX. Neh. 3, 3. * Ἰχθυρὸς, 12, 38. " Jacobs. Anth. 9, 476." Schæf. Mss.]

Ἰχθυάω, Piscor, Od. Δ. (368.) Αἰεὶ γὰρ περὶ νῆσον ἀλώμενοι, ἰχθυάασκον Γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν, Piscabantur uncis hamis, Hesiod. 'Α. (209.) πολλοί γε μὲν ἀμμέσον αὐτοῦ Δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον ἰχθυάοντες Νηχομένοις ἴκελοι. Interdum vero casum adjunctum habet sicut Lat. Piscor: Od. M. (95.) de Scylla, Αὐτοῦ δ' ἰχθυάα σκόπελον πέρι μαιμώωσα, Δελφῖνάς τε, κύνας τε, καὶ εἴ ποτε [εἴποθι] μεῖζον ἕλῃσι Κῆτος. Ubi annotat Eust. improprie accipi, eo quod delphines et canes marini ac cete piscium numero non contineantur. " Ἰχθυάα, poët. pro ἰχθυᾷ: et ἰχθυάασκον Ion. pro ἰχθύων." [Opp. 'Α. 1, 426. * Ἰχθυάζω, Anal. 2, 138.]

Ἰχθυήματα videntur proprie esse Piscium squamæ. Apud Hippocr. (887.) dicuntur λεπίσματα φλοιῶν, Gal., i. e. ut Gorr. interpr., Corticum fragmenta: quæ etiam ab aliis * πελεκύσματα, Præsegmina, vocari idem Gorr. annotat: [Erotiano πρίσματα, ῥινίσματα.]

[* "Ἀπιχθύομαι, Piscis fio, Stob. Ecl. Phys. 147(= 1098.)" Wakef. Mss. * Ἀπιχθυόω, Schn. Lex. Suppl.]

Ἰχθύδιον, τὸ, Pisciculus, Mnesimach. ap. Athen. (359.) Ἐπεξαπατᾷ με· τοὺς μὲν ἰχθῦς μοι κάλει Ἰχθύδιον, Plut. * Κωφῶδες ἰχθύδιον, Lat. Mutus piscis. Chrysippus ap. Athen. (89.) de pinna, Ἡ πίννη διαστήσασα τὸ ὄστρακον, ἡσυχάζει, τηροῦσα τὰ ἐπεισιόντα ἰχθύδια· ὁ δὲ πιννοτήρης παρεστὼς, ὅταν εἰσέλθῃ τι, δάκνει αὐτὴν, ὥσπερ σημαίνων· ἡ δὲ δηχθεῖσα συμμύει. De qua Cic. Cum pisciculi parvi in concham hiantem innataverint, tum admonita a squilla pinna morsu, comprimit conchas. [" Toup. Opusc. 1, 235. omnino Dawes. M. Cr. 214. qui Græcum esse negat. * Ἰχθυΐδιον, ibid. Toup. l. c. Aristoph. Fr. 257." Schæf. Mss. * Ἰχθυάριον, Diphilus Athenæi p. 228. e Grotii emend. pro vulgato ἰχθυηρόν.]

[* Ἰχθυΐα, Piscatus, Procl. de Homero p. 9.]

Ἰχθύα, vel Ἰχθύη, Squatinæ marinæ pellis arida. Potest etiam Ferreum unguem signif., quo in extractione sectioneque fœtus utimur propter squamarum piscis similitudinem. Gorr. Sic i. fuerit q. ἐμβρυοθλάστης, ἐμβρυουλκὸς, ἑλκυστὴρ, ac fortassis commodius ab hami piscatorii similitudine ita dictum videtur h. v. Erotian. autem ἰχθύην ap. Hippocr. exp. ῥίνημα, πρίσμα, Limatura, Scobs, Ramentum. Citatur vero ex Hippocr. περὶ Ἐγκατατομῆς τοῦ Ἐμβρύου, Ἰχθύην περίδησον περὶ τοὺς δακτύλους τῆς χειρὸς τοὺς δύο, ὅκως μὴ ἀπολισθάνῃ ἡ σάρξ: [914. Gal. 5, 157. Bas. " Lobeck. Aj. p. 350. Schneider. Pisc. 349." Schæf. Mss.]

ἼΧΝΟΣ, τὸ, Vestigium, i. e. Ima pedis pars, seu, ut Gal. tradit Comm. 2 in Hipp. de Fracturis, Cutis pedi subjecta. Sic vero Gell. dicit Stirpem ingentem vestigio pedis hærentem revulsi. Et Virg. vestigia primi Alba pedis. Sed frequentius accipitur pro Vestigio, i. e. Signo, quod pes incedentis solo imprimit: σημεῖον ποδὸς, σύμβολον ἐντετυπωμένον τῇ γῇ. Plut. (7, 288.) Ἴχνη ποδῶν ἀκρώνυχα καὶ περιολισθήσεις, Xen. K. (4, 5.) τὰ ἴχνη τοῦ λαγοῦ. Et cum verbis: Hesiod. Ἔ. (2, 297.) ὅσον τ' ἐπιβᾶσα κορώνη Ἴχνος ἐποίησεν, Xen. K. (6, 15.) de canibus vestigantibus, Ὑπὸ χαρᾶς καὶ μένους προϊᾶσιν ἐξειλοῦσαι τὰ ἴχνη, Soph. (Aj. 32.) Κατ' ἴχνος ᾄσσω, Feror per vestigia, i. e. Vestigia sequor; E vestigio, Cam.

A Metaphorice etiam capitur, sicut Lat. Vestigium, ut ἴχνη χειρῶν, ἀγαλμάτων, καὶ πάντων τῶν ἀμυδρῶς καὶ ἐν τύπῳ φαινομένων, Eur. Schol. Item ap. Soph. (Œd. T. 109.) Ἴχνος παλαιᾶς—αἰτίας. Et ap. Plut. Lyc. Ἐν τούτοις οὐδέν ἐστιν ἀδικίας ἴχνος οὐδὲ πλεονεξίας: Virg. Sceleris vestigia. Antiph. (648.) Φανερῶς τὰ ἴχνη τῆς ὑποψίας εἰς τοῦτον φέρει, Plane suspicionis vestigia in hunc hominem tendunt. Rursum ap. Plut. de Def. Orac. loquentem de virtutum et affectuum reliquiis in homine, Ὧν ἴχνη καὶ σύμβολα πολλαχοῦ θυσίαι καὶ τελεταὶ, Vestigia et notæ: de Herod. Ἴχνη καὶ γνωρίσματα διηγήσεως. Sic Plato de Rep. 2. Ταύτῃ ἰτέον ὡς τὰ ἴχνη τῶν λόγων φέρει: Epist. Τῆς πολιτείας εἰς ἴχνος ἰέναι, Reip. vestigiis insistere, Reip. vestigia sequi, Lucian. (1, 770.) Ἐκείνοις ἕψῃ κατὰ τὰ Χρυσίππου καὶ Ζήνωνος ἴχνη προϊών. Et Dem. (1393.) Ὥσπερ ἴχνη, γνωρίζουσα νῦν ἡ τῶν οἰκείων αὐτοῖς καὶ φίλων μνήμη, πᾶσαν ὥραν ἐπὶ τούτους φέρεται τῷ πόθῳ. Quod vero Statius dicit Delere vestigia, id Plut. de Herodot. Πᾶν τὸ μνῆμα B καὶ πᾶν ἴχνος ἐξαλείφειν. || Pro Ipso autem pede accipi ap. Schol. Eur. Or. tradit, (140.) Σῖγα σῖγα, λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης Τιθεῖτε, μὴ ψοφεῖτε. Sed quid hic vetet in propria signif. accipere, ut Lat. Ponere vestigium, non video. Idem Schol. non solum pro Pede, sed etiam ἀντὶ τῆς πορείας, pro Incessu, ap. Hec. (1048.) usurpari tradit, Πᾶ βῶ; πᾶ στῶ; πᾶ κέλσω; Τετράποδος βάσιν θηρὸς ὀρεστέρου Τιθέμενος ἐπὶ χεῖρα, κατ' ἴχνος; i. e., ut ipse exp., ποιούμενος ἐπὶ χεῖρα κατ' ἴχνος, ἤτοι κατὰ τοὺς πόδας, βάσιν καὶ πορείαν θηρὸς ὀρεινοῦ. [Gal. 12, 195. Σκληρὸν καὶ παχὺ τὸ ταύτης δέρμα τὸ καλούμενον ἴ., Oribasius Cocchii 150. " Markl. Iph. p. 322. Jacobs. Anth. 6, 70. 8, 315. Musgr. Tro. 2. Wakef. Ion. 1185. Epigr. adesp. 378. Monthly Review April 1799. p. 439. Segaar. in Daniel. 63. Toup. Opusc. 2, 13. Casaub. Athen. 126. Jacobs. Exerc. 1, 192. ad Charit. 302. Wakef. S. Cr. 1, 31. 3, 98. Valck. ad Herod. 265. Diatr. 145. Alciphr. 440. Pes, Porson. Hec. 1050. Κατ' ἴχνος, Eur. Tro. 1003. Stanl. Eum. 37. Jacobs. Anth. C 7, 16. 8, 319. 9, 79. Longus p. 3. Vill. κατ' ἴ. ἐλθὼν, Vestigia secutus, Interpres: Villois. ad p. 168. Βαίνω ἴχνος ἐπ' ἴχνος, Pierson. Veris. 91. ad Charit. 258. Anal. 1, 8. Ἴ. τιθέναι, Abresch. Æsch. 2, 44. Kuster. Aristoph. 224. Οὐδὲ ἐν ὀνείρου ἴχνει, Phryn. Ecl. 145. Ἴχνεα, ἴχνη, Schneid. Anab. 48. Ἴχνη τραυμάτων, Valck. ad Ammon. 107. ad Lucian. 1, 280. T. H. ad Dial. 77. τῶν πληγῶν, Heind. ad Plat. Gorg. 261. τείχους, Dionys. H. 1, 38." Schæf. Mss. ὑποδημάτων, Arrian. Ind. 330.]

Ἰχνοβάτης, ὁ, Qui vestigiis insistit, consequitur, Ovidio Nomen canis Actæonis, [Met. 3, 207. * Ἰχνοβλαβὴς, Manetho 4, 500.] Ἰχνογραφία, quæ vulgo Plana forma vocatur. Hæc circini regulæque modice continet usus; ex ea enim capiuntur formarum descriptiones in solis arearum; ichnographiaque dicitur quasi Vestigii descriptio, in quo quasi totum opus insistit. Bud. Pand. Hanc Cælius vocat Descriptionem operis futuri, a Cic. dicens vocari Formam. Definitio autem illa ap. Bud. petita est e Vi- D truv. I, 2. [* Ἰχνοειδὴς, et contr. * " Ἰχνώδης, Casaub. Athen. 145." Schæf. Mss.] Ἰχνοπέδη, Laqueus pedum, Rete, Cassis. Sic Lascar. in quodam Epigr., ubi alii ἰσχνοπέδη. [" Jacobs. Anth. 8, 25." Schæf. Mss.] Ἰχνοσκοπέω, Alicujus vestigia lustro, Virg. [Eclog. 2, 12.] Plut. (7, 568.) Ἰ. καὶ στιβεύοντι διὰ τῶν εὐλόγων τὸ μέλλον, ὅμοιός ἐστι. [Æsch. Choëph. 226. " Schol. Nicandri Θ. 143." Wakef. Mss. * Ἰχνοσκοπία, Plut. 9, 633.] Ἐξιχνοσκοπέω, idem, Soph. Aj. (996.) τὸν σὸν ὡς ἐπῃσθόμην Μόρον, διώκων κἀξιχνοσκοπούμενος, Schol. κατ' ἴχνος ἀκολουθῶν, E vestigio sequens. Ἰχνελάτης, Qui vestigia lustrat, scrutatur, Vestigator, Qui vestigiis aliquem, aliquid consequitur, Epigr. [Anal. 2, 452.] Ἰχνηλάτης, idem, Plut. (9, 53.) Ἰ. δεινοῦ δέονται. Ἰχνηλατέω, Vestigiis aliquid consequor, Vestigo, κατ' ἴχνη ἀναζητῶ, Philo de Mundo, Κἀκεῖνό μοι δοκεῖ μὴ ἀπὸ σκοποῦ τοῖς ἰχνηλατοῦσι τἀληθὲς, εἰρῆσθαι, Non longe a proposito quasique scopulo abscedere eorum, qui verum vestigare instituerunt. Idem, Τριπόθητον ἡγουμένης ἀλη-

θειαν ἰχνηλατήσειν, Quæ antiquissimam curam habet veritatis investigandæ. Bud. [" Ad Diod. S. 2, 452. ad Il. Γ. 449." Schæf. Mss.] Ἰχνηλασία, Vestigatio, Indagatio. Apud J. Poll. collocatur inter ἴχνος, ἴχνη, σημεῖα ποδῶν: adeo ut videatur accepisse pro Vestigii impressione: at ἴχνευσις, quod Vestigationem signif., aliquanto post ponit. Scribitur autem ap. eum, et in VV. LL., perperam ἰχνηλατία: nam scribendum esse ἰχνηλασία, probant similia compp., ut ἁρματηλασία, ἱππηλασία, βοηλασία, et quæ ejusmodi sunt. [Lobeck. Phryn. 507. ubi agitur de utraque forma. * Ἰχνηλατικὸς, i. q. ἰχνηλάτης, Schol. Soph. Aj. 8. p. 143. Erf. * " Ἰχνηλατικῶς, Tzetz. Hom. 90. * Κατιχνηλατέω, Eumath. 334." Boiss. Mss.]

[* Ἄνιχνος, Greg. Naz. Od. 2, 55.]

Ἰχνάομαι, Vestigo, Vestigiis consequor, i. q. ἰχνοσκοπῶ, ἰχνηλατέω: Hes. ἰχνᾶται, ἰχνοσκοπεῖ. Plut. (10, 47.) de dasypodibus, Πολλαχόθι ταῖς μεταδρομαῖς ἰχνηθέντες.

[* " Ἰχνέομαι, ad Charit. 766." Schæf. Mss.]
" Διϊχνεῖν, Investigare, Pervestigare. E * Galeomyo-
" machia." " Ἐξιχνέομαι, Exeo orbitam, VV. LL."
[* Περιϊχνέω, falsa lectio ap. Athen. 376. pro περιοιχνέω.]

Ἰχνεύω, idem, Xen. K. (4, 9.) Τὰ μὲν γὰρ ὄρη οἷόν τέ ἐστι καὶ ἰχνεύειν καὶ μεταθεῖν καθαρῶς, Montes enim promtum est vestigare canibus, et usquequaque persequi leporum cubilia. Et ἰχνεύεσθαι, (8, 1.) Vestigiis indagari, διώκεσθαι, ἀναζητεῖσθαι, J. Poll. Ἰχνεύεσθαι δὲ τοὺς λαγῶς (χρὴ,) ὅταν νίφῃ ὁ θεὸς, Vestigandi lepores sunt, cum ningit, s. indagandi vestigiis, Cic. [" Markl. Suppl. 115. Wessel. Ep. Cr. 51. Bergler. Alciphr. 235. Wyttenb. ad Plut. 1, 246." Schæf. Mss. Maximus Καταρχ. 8. 36. 354. 584. * " Ἰχνευτέος, Investigandus, Philostr." Wakef. Mss.]

Ἴχνευμα, Indago: nisi forte sit Vestigium terræ impressum. Ab J. Poll. ponitur medium inter σύμβολον ἐντετυπωμένον τῇ γῇ et ἴχνιον. Ἴχνευσις, Vestigatio, Indagatio, Indago, Xen. K. (3, 4.) Εἰσὶ δὲ τῆς ἰχνεύσεως πολλοὶ τρόποι: (10, 5.) Ἐπειδὰν δὲ λάβῃ αὐτοῦ τὰ ἴχνια, [al. ἴχνη,] (ἡ κύων, χρὴ) ἕπεσθαι ἑξῆς τῇ ἰχνεύσει ἡγουμένῃ ἀκολουθίᾳ, Indagine persequi. [* Ἰχνευτὴρ, Opp. K. 1, 76. 449. 467. Nonn. D. 46. p. 1186.] Ἰχνευτὴς, Vestigator, Indagator, ἰχνευτὴς ἀνὴρ καὶ κύων, ἐπὶ τοῦ θηρῶντος, J. Poll. || Ἰχνευταὶ, inquit Hes., dicuntur etiam Qui nunc ἰχνεύμονες. Sic accipitur ap. Herod. 2. ubi loquitur de animalibus, quæ in Ægypto sepeliuntur, Ὡσαύτως δὲ τῇσι κυσὶ οἱ ἰ. θάπτονται, Ichneumones sepeliuntur eodem modo ut canes. Ubi male Valla, Indagatores. A Nicandro quoque sic accipitur, in l. paulo post citando. [" Lobeck. Aj. p. 273. (Schol. 32.) Ichneumon, Wessel. ad Herod. 135. ad Callim. 1, 13." Schæf. Mss.] Sed frequentius EST Ἰχνεύμων, quem Lat. quoque Ichneumonem Gr. vocab. retento appellant. Videtur autem nomen esse sortitus ab insidiis, in quibus latens, hostes invadit tanquam vestigia eorum persequens: aspidem sc. et crocodilum. Ac certe vocabulo τῆς ἐπιβουλεύσεως utitur Plut. de Anim. Sol. cum eum dicit crocodilo dormienti ἐπιβουλεύειν καὶ ἐπιτίθεσθαι. Id ipsum Plin. quoque indicare videtur, cum eum in pugna cum aspide scribit aversum irritos ictus excipere, donec obliquato capite speculatus, invadat in fauces. Sic et crocodilum ad dulcedinem, quam e trochilo dentes et fauces illi scabente percipit, quam maxime hiantem, inque ea voluptate somno pressum conspicatus, per fauces ut telum aliquod immissus, erodit ei alvum, Plin. Nicander Θ. 190. Ἰχνεύμων δ' ἄρα μοῦνος ἀκήριος ἀσπίδος ὁρμὴν—ἀλεύαται. Paulo post ἰχνευτὰν appellat ut Herod. supra, Μορφὴ δ' ἰχνεύταο κινωπέτου οἷον ἀμυδρῆς Ἰκτίδος. || Vespæ genus, minus ceteris, et ipsum a phalangiis astute venandis ita appellatum, de quo Aristot. 5, 22. Unde et ap. Plin. 10, 74. (Dissident inter se) ichneumones vespæ, et phalangia aranei: nec enim post Vespæ distinguendum est, quasi ichneumones, vespæ, et phalangia inter se dissideant. [" Wessel. ad Diod. S. 1, 41. 93. 97. Avis, Anton. Lib. 100. Verh." Schæf. Mss. * Ἀνίχνευτος, Lucian. 2, 435.] " Δυσίχνευτος, Investigatu difficilis, Ægre investigabilis." [" Schol.

A Soph. Aj. 32." Wakef. Mss.] Porro ab ἰχνεύω est ETIAM Ἰχνεία, i. signif. q. ἴχνευσις, Vestigatio, Indagatio, Xen. K. (3, 7.) de canibus vestigantibus, Τὰ τῶν ἄλλων κυνῶν εὑρήματα ἐν ταῖς ἰ. καὶ μεταδρομαῖς προθέουσαι.

Ἀνιχνεύω, Pervestigo, Diligenter investigo, Bud. interpr. Indago, Persequor, in Plut. Cæs. (69.) de ejus genio loquens, Διὰ γῆς πάσης καὶ θαλάσσης ἐλαύνων καὶ ἀνιχνεύων, ἄχρι τοῦ μηδένα λιπεῖν τῶν ἀπεκτονότων. Et ἀνιχνεύεσθαι dicitur fera, Cum a vestigantibus venatoribus quæritur, i. e. vestigiis suis indagari: διώκεσθαι καὶ ἀναζητεῖσθαι, ut J. Poll. docet. || Capitur etiam metaph. aliquando sicut Lat. Vestigo, Pervestigo, Indago, pro Perscrutor. [" Toup. Opusc. 2, 254." Schæf. Mss. Il. X. 192.] Ἀνιχνευτὴς, Pervestigator, Indagator, Perscrutator. [* Συνανιχνεύω, Ælian. H. A. 10, 45. * Διϊχνεύω, Polyb. 4, 68. Oppian. Ἁ. 3, 33. " Jacobs. Anth. 6, 406." Schæf. Mss.] Ἐξιχνεύω, idem, h. e. Vestigo, Investigo, Vestigiis consequor, Plut. Λανθάνοντας ἐξι-
B χνεύων καὶ λαμβάνων. Et alibi Diligenter inquiro, de conjuratione loquens. Bud. Sic Ἐξιχνεύει τὰς ἁμαρτίας, ap. Eund. Et in pass. ap. Lucian. (3, 378.) Ἐξιχνευτέον τὰ θηρία, Vestigandæ et indagandæ sunt feræ. [Sirac. 6, 29. 42, 24. Ἐξιχνευτέος, Basil. 3, 2. * Ἐξίχνευσις, Geopon. 2, 6, 22. * Ἐξιχνευτὴς, Gl. Investigator, Schol. Aristoph. Θ. 595. * Συνεξιχνεύω, Plut. Cic. 18. * Παριχνεύω, Cod. Ms. ap. Plut. 6, 35. ubi vulgo περικνίζω: Xylander leg. suspicatur παριχνίζειν, cujus vocis exemplum et ratio desiderantur.] " Προϊχνεύω, Ante vestigo. Aliis Præeo.
" Hes. vero προϊχνεύει exp. θεραπεύει, Colit: si ta-
" men mendum non subest ei scripturæ." [* Συνιχνεύω, Nonn. D. 16. p. 448.]

¶ Ἴχνιον, Vestigium, i. q. ἴχνος, ut αὔλιον, οἰκίον, a quo οἰκία plur. ap. Hom. diminutiva esse negat Eust. Od. E. (193.) et H. (38.) μέτ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο. Il. N. (71.) de deo qui Græcos pugnare jubebat, Ἴχνια γὰρ μετόπισθε ποδῶν ἠδὲ κνημάων Ῥεῖ' ἔγνων ἀπιόντος: Σ. (321.) Πολλὰ δέ τ' ἄγκε' ἐπῆλθε
C μέτ' ἀνέρος ἴχνι' ἐρευνῶν Εἴποθεν ἐξεύροι, Omnibus indagans vestigiis, Cic.: Vestigia lustrans, Virg. Exemplum e Xen. habes in Ἴχνευσις. [" Jacobs. Anim. 293. Anth. 8, 159. 315. Schneid. Anab. 84. Simonid. 20. Rhian. 4. Voss Myth. Br. 1, 136. Toup. Opusc. 1, 376. De acc., Heyn. Hom. 6, 384. Μετ' ἴχνιον, ὥστε θεοῖο, Heind. ad Plat. Phædr. 313. Ἴχνια ποδῶν, Schneid. l. c." Schæf. Mss. * " Ἐνίχνιον, Priscian. 14, 337." Elberling. Mss. * Πανίχνιον, Omne genus vestigii, Opp. K. 1, 453. * Ὑπίχνιος, i. q. ὕπουλος, Quint. Sm. 9, 383. ἕλκος, Schneidero susp. al. ὑπ' ἰχνίον.]

[* Ἰχνιάζω, unde] " Ἀνιχνίαστος, ap. Æschylum,
" i. q. ἀνεξιχνίαστος, Impervestigabilis, Qui nullis de-
" prehendi vestigiis potest." Ἐξιχνιάζω, i. q. ἐξιχνεύω, VV. LL. [Aqu. Ps. 43, 21. Job. 32, 12.] Ἐξιχνιασμὸς, Investigatio, Indagatio. [Aqu. Job. 11, 7. 38, 16. Ps. 94, 4.] Ἀνεξιχνίαστος, ὁ, ἡ, Qui investigari nequit, nullis vestigiis indagari potest, Quem nullis vestigiis consequi possumus, Dionys. Areop.
D Greg. Naz. [" Euseb. H. E. 10, 4." Mendham. Mss.]

" Ἴχματα, Hesychio ἴχνια, Vestigia: quæ supra
" ἴθματα." [" Heyn. Hom. 6, 384." Schæf. Mss.]

¶ Ἰχνοῦσα vocabatur olim Insula Sardo, Sardinia, διὰ τὸ ἐσχηματίσθαι τῇ περιμέτρῳ ὁμοιότατα ἀνθρώπου ἴχνει, A similitudine vestigii humani, Aristot. Θαυμ. Ἀκουσμ. Unde et Plin. 3, 7. Sardiniam ipsam Timæus Σανδαλιῶτιν appellavit, ab effigie soleæ; Myrsilus Ἰχνοῦσαν, a similitudine vestigii. AT Ἴχναι eid. Plin. Oppidum in ora Macedoniæ: cui assentitur Steph. B. citans Herod. 7, (123.): ab Eratosthene vero VOCARI Ἄχναι annotat. Philetas autem aliam esse urbem Ἴχναι, aliam Ἄχναι ap. Eund. asserit. Cujus Gentile nomen EST Ἰχναῖος. Unde Ἰχναία Νέμεσις, quod ab Jove eam persequente in Ichnæorum solo comprehensa fuerit; vel ἀπὸ τοῦ διωχθῆναι κατ' ἴχνος, ut ibid. docet Steph. B. Male igitur in VV. LL. Ἰχναίη Νέμεσις, Sequax s. Quæ per vestigia sequitur. Suidæ est ἡ Μακεδονία, Ma-

cedonia, synecdochice. [Hom. H. in Apoll. 94. Lycophr. 129. Diod. Sard. 5. Passow. de Fine et Ratione condendorum Lexx. 90. " Jacobs. Anth. 9, 79. ad Mœr. 138. Ilgen. Hymn. 221. Musgr. Med. 169." Schæf. Mss. Ἰχναία Θέμις, Lycophr. 129.]

ἸΧΩΡ, ῶρος, ὁ, Tenuis et aquosa humiditas cujuscumque ea sit facultatis, s. in corpore adhuc contineatur, s. ab hulcere emanet, s. etiam a mortuis corporibus profluat. Habent enim singuli fere humores corporis, sed maxime sanguis, tenues quasdam et aquosas superfluitates, ejusd. fere facultatis cum iis humoribus, a quibus proficiscuntur. Unde Diocl. ap. P. Ægin. 1, 100. scribit sub æquinoctium vernum γλυκεῖς ἰχῶρας τοῦ αἵματος, at circa Vergiliarum ortum πικροὺς ἰχῶρας augeri. Similiter Gal. de Sanitate tuenda 6. scribit, in temperie corporis biliosa, si alvus sit ἀτονωτέρα, eam cibis stomacho commodis esse firmandam: sin minus, defluere in ipsam ἰχῶρας, οὓς ἀθροίζει τὸ σῶμα περιττούς. Et paulo post, Ἡ κεφαλὴ θερμοὺς ἰχῶρας ἐπιπέμπει τοῖς κατὰ γαστέρα χωρίοις: de frigidis, Εἰς θερμὴν γαστέρα καταρρέουσιν ἐκ τῆς κεφαλῆς οἱ ψυχροὶ καὶ φλεγματώδεις ἰχῶρες. Plato vero tribuit non solum sanguini, sed et bili: Tim. 175(=9, 416.) Τὰ δ' ἄλλα ὅσα χολῆς εἴδη λέγεται, κατὰ τὴν χρόαν ἔσχε λόγον αὐτῶν ἕκαστον ἴδιον, ἰχὼρ δὲ, ὁ μὲν αἵματος ὀῤῥὸς, πρᾶος, ὁ δὲ μελαίνης χολῆς ὀξείας τε, ἄγριος: Interpres, At serosus sanguinis humor, mitis est; nigræ vero et acerbæ bilis, ferus. Hippocr. etiam de Rat. Victus in Morbis acutis 4. δριμέας καὶ χολώδεας ἰχῶρας dixit: de quibus Gal. ait, Ὅτι δὲ ἰχῶρας ὀνομάζει τὰς λεπτὰς ὑγρότητας, εὔδηλον: Meth. Med. 3. Καὶ δὴ κἂν τοῖς ἕλκεσιν ἰχὼρ μὲν καλεῖται τὸ λεπτὸν περίττωμα, ῥύπος δὲ ἕλκους, τὸ παχύ. Præterea Aristot. H. A. 3. ἰχῶρα definit, sanguinem crudum, qui vel nondum concoctus sit, vel in serum versus. A quo non discrepat Galeni sententia, qui de Elem. 2. appellat Id, quod sero lactis respondet. Itaque quid Græcis significet, non est dubium; sed quomodo Lat. reddi debeat, paulo magis incertum est. Alii Serosos humores, alii Aquosos, alii Tenues, alii vero Saniem interpr.: Celsus 5, 26. dicit Saniei speciem esse, tenuis, subalbidæ, et e malo hulcere exeuntis, maximeque, ubi nervo læso inflammatio secuta est. Verum sunt qui ita distinguendum censeant, ut intra corpus quidem l., Aquosa vel Serosa humiditas, s. Sanguinis s. Alterius humoris, Lat. reddi possit; extra corpus vero, Sanies verti debere. Sic Plin. inassati jecinoris saniem dixit, quod Diosc. 2. Τοῦ ἥπατος τῆς αἰγὸς ὀπτωμένου τὸν ἀποῤῥέοντα ἰχῶρα: Celsus Sanguinem quoque appellat, de Imbecill. Ocul. 6. Sanguis jecinoris, ubi id coquitur, exceptus: eum humorem significans, qui ab jecinore, dum assatur, emanat. Itaque ap. Gal., tenue in hulceribus excrementum non absurde Sanies exponitur. Et in capitis vitiis, quæ ἀχῶρες vocantur, ἰχῶρες Sanies non inepte verti potest. Hæc fere e Gorr. Aristot. de leone, Ὅσα δ' ἂν δάκῃ ἢ τοῖς ὄνυξιν ἑλκώσῃ, ἐκ τῶν ἑλκῶν ἰχῶρες ῥέουσιν ὠχροὶ σφόδρα. Pro quo Plin., Ex omni vulnere, s. ungue impresso, s. dente, ater profluit sanguis. J. Poll. 4. Καλεῖται δὲ καὶ ῥεῦμα ὕδωρ, ὅ ἐστιν ὑδατώδης ἰχὼρ, ὅταν ἤδη τὰ ἕλκη καθαίρηται. Bud. vertit Cruorem in Greg. Macc. Enc. Εἴθε μὲν καὶ διὰ πασῶν ἦλθον τῶν κολάσεων, ἵνα τοὺς ἐμοὺς ἰχῶρας ἀναμίξω τοῖς ἐκείνων ἰχῶρσι, καὶ ταῖς σαρξὶ τὰς ἐμὰς σάρκας. Apud Hom. autem ἰχὼρ est Humor, qui e deorum cute vulnerata effluit; nec enim eos sanguinem habere, sed ἀναίμονας esse docet, sicut nec σῖτον ἔδειν, nec πίνειν αἴθοπα οἶνον, sed ambrosia et nectare victitare: unde Il. E. (339.) de Venere vulneratа a Diomede dicit, ῥέε δ' ἄμβροτον αἷμα θεοῖο, Ἰχὼρ, οἷός πέρ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσι. Ad q. l. respiciens Alexander ap. Plut. ad adulatores, qui deum eum esse dicebant, Τοῦτο μὲν, εἶπεν, ὦ φίλοι, τὸ ῥέον, αἷμα, καὶ οὐκ Ἰχὼρ, οἷός πέρ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσι: paulo post Dione postquam filiam consolata est, ἀμφοτέρῃσιν ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὀμόργνυ, filiæ vulneratæ manu ambabus manibus ἰχῶρα abstergebat. Est autem ibi ἰχῶ accus. ab ἰχὼρ per apoc., ut ἱδρῶ ab ἱδρὼς, Eust. Sed quædam exempl. habent ἰχῶρ, inter quæ et textus Eust. Scholiis insertus. Tribuitur etiam rebus inanimis: Diosc. de cornu, Ὁ δὲ τῶν χλωρῶν φύλλων καιομένων ἰχὼρ ἁρμόζει πρὸς λειχῆνας καταχριόμενος, Plinio Sudor, 23, 8. Gorr. ibi putat non inepte verti posse Sanies. Et 5, 1. περὶ τοῦ δακρύου τῆς ἀμπέλου, De lacryma vitis, Ψιλοῖ τὰς τρίχας, καὶ μάλιστα ὁ ἀπὸ τοῦ χλωροῦ καιομένου κλήματος ἀφιδρούμενος ἰχὼρ, Plin. 23. init. Psilothri effectum habet, maximeque aqua, quam virides accensæ vites exudant. Sed et lacti ἰχὼρ tribuitur: id autem est serum. Aristot. H. A. 3, 20. Πᾶν δὲ γάλα ἔχει ἰχῶρα ὑδατώδη, ὃ καλεῖται ὀῤῥὸς καὶ σωματῶδες, ὃ καλεῖται τυρός. Quod vero ad etymon attinet, Eust. scribit antiquos derivare ab ἴσχω. [Aristot. l. c. 8, 8. Aëtius 151. Schol. Il. N. 310. " Ad Charit. 693. Dawes. M. Cr. 404. Wakef. Ion. 1035. Musgr. 1016. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 390. ad Diod. S. 2, 240. Heyn. Hom. 5, 65. 85. 161. 709, 710. Wolf. Proleg. Hom. 33. De accus., ibid. ad Thom. M. 98." Schæf. Mss. Eur. Ion. 1016. Quint. Sm. 2, 566. Memnon. 2. * Ἰχῶς, unde accus. ἰχῶ, Il. E. 416. sic ἱδρῶ, κυκεῶ.] Ἰχωροειδὴς, Humoris aquosi et serosi speciem habens, Saniem referens: αἷμα, Aristot. Ὑγραινομένου δὲ λίαν τοῦ αἵματος, νοσοῦσι· γίνεται γὰρ ἰχωροειδὲς καὶ διοῤῥοῦται πως. Apud Hippocr. vero ἰχωροειδὲς αἷμα, non accipiendum est pro λεπτὸν καὶ ὑδατῶδες, sed τὸ μετά τινος ἰώδους καὶ κακοήθους δυνάμεως, ut Gal. tradit Comm. 2. s. 28. in Hippocr. de Morb. Vulg. 6. Et paulo post, Ἰχωροειδὲς οὖν αἷμα καλεῖται τὸ περιέχον ἐν ἑαυτῷ μοχθηρὰν ὑγρότητα λεπτὴν, οὐχ ὑδατώδη καὶ ἄδηκτον, ἀλλὰ δακνώδη καὶ διαβρωτικήν. [Alex. Trall. 1. p. 4., 12. p. 211. "Const. Manass. Chron. p. 63." Boiss. Mss. * Ἰχωρώδης, Hippocr. 494. " Schol. Nicandri Θ. 709." Wakef. Mss.]

Ἰχωῤῥοέω, Humore seroso aut Sanie fluo: ἰχωῤῥοῦντα ὦτα, Aures saniosæ, Diosc. 3, 26. de absinthio, Καὶ πρὸς ἰχωῤῥοοῦντα ὦτα ὁμοίως· καὶ ὁ ὑπατμισμὸς δι' αὐτοῦ ἀφεψήματος πρὸς ὠταλγίαν, Plin. 27, 7. Aures decoctum ejus vaporis suffitu sanat, aut, si manat sanies, cum melle tritum. [Hippocr. 200. " Erot. v. Δακρυῶδες." Wakef. Mss. In Chirurg. Vett. 114. pro ἰχωροῦν τὸ ἕλκος leg. ἰχωῤῥοοῦν.]

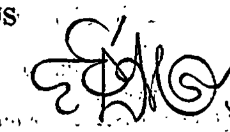
[* Ἰχωρίζω, Gl. Puro.] Ἐξιχωρίζω, Humorem serosum, Saniem exprimo: nam ἐξιχωρίζεσθαι, ἐκπιέζεσθαι τὸν ἰχῶρα, ἐκβάλλειν, Suid. addens exemplum, εἰς γάρον ἐξιχωρίζεσθαι, quæ verba leguntur ap. Eund. et in Ταριχεύειν. [Gl. Depuro.]

LECTORI HUJUS THESAURI

LINGUÆ GRÆCÆ.

Admonitum te volui, Lector, non fore tibi quærendum hoc in Tomo nomen Κάρτος, totumque ejus comitatum, post Κράτος: sed in calce ipsius Tomi. Cum enim diu multumque cogitassem prioremne huic Κράτος an illi Κάρτος locum dare deberem, diuque dubius hæsissem, cum utrimque rationes, quæ me moverent, haberem: accidit tandem ut, cum nomen Κράτος priores sedes occupare permisissem, tanta stipatum caterva venerit, ut, dum animum meum in instruendis suis ordinibus detinet, interim mihi e memoria competitorem suum extruserit. Nec vero hic tantum, sed alibi quoque, talia contigisse scio: sed consulendum tibi esse Indicem memineris, ut quo quidque loco positum sit cognoscas: tunc certe, si quid non esse ubi debuit, non tamen deesse comperies. Hoc præterea te e me intelligere volui: cum literam K simulque secundum Tomum a v. Καγχάζω auspicatus essem, non utens ea separationis forma, quam ceteri Tomi postea habuerunt, libuisse ead. opera voci illi Καγχάζω quasdam, necnon de ipsa litera K aliisque nonnulla præfigere: magis tamen ad implendas paginas, quam quod cum ullo incommodo hinc abesse et in Indicem reservari possent.

TUUS

K.

K Litera dicta fuit Κάππα, necnon Κόππα, sed B κατὰ γλῶσσαν, ut docebo paulo post. Usurpatum autem fuit Κάππα pluraliter quoque: Prov. Τρία κάππα κάκιστα, Tria cappa pessima: sc. Cappadocia, Crete, et Cilicia, Suid. Notantur certe hoc Prov. tria trium nationum perversa ingenia, perversique mores. Quarum duæ posteriores aliis etiam Proverbiis sunt infames. Extat enim de Cilicibus et hoc, Κίλιξ οὐ ῥᾳδίως ἀληθεύει, Cilix non facile verum dicit, vera loquitur. Atque adeo hinc est etiam VERBUM Κιλικίζειν, SIVE Κιλικίζεσθαι, pass. voce, pro κακοηθεύεσθαι, κακοηθίζεσθαι. Illud Suid., hoc autem habet Hes.: uterque vocem pass. Κιλικίζεσθαι, non act. Κιλικίζειν afferens. At Eust. hanc act. vocem Κιλικίζειν habet: dicens, Κιλικίζειν, SICUT ET Αἰ- C γυπτιάζειν, esse τὸ πονηρεύεσθαι. Quinetiam COMP. Ἐγκιλικίζεσθαι ap. illos Lexicogrr. legitur: s. potius ap. Hes. quidem pass. hæc vox Ἐγκιλικίζεσθαι, ap. Suid. vero ACT. Ἐγκιλικίζειν: et PASS. Ἐγκιλικεύεσθαι. Postquam enim dixit Cilices improbitate fuisse infames, subjungit, Unde et Ἐγκιλικεύεται, pro κακοηθεύεται. Est enim Ἐγκιλικίζειν, τὸ κακοηθίζεσθαι. Sed forsitan aliter scripta hæc reliquit: cum alioqui absurde videatur dici, ideo Ἐγκιλικεύεσθαι esse κακοηθεύεσθαι, quod Ἐγκιλικίζειν sit κακοηθίζεσθαι. Est enim idem per idem probare: nec magis ex Ἐγκιλικίζειν confirmari potest signif. τοῦ Ἐγκιλικεύεσθαι, quam ex Ἐγκιλικεύεσθαι signif. τοῦ Ἐγκιλικίζειν. "Ἐγκιλικίστρια, Hesychio * περιαγνίστρια." Ceterum invenitur ETIAM Κιλίκιος ὄλεθρος Proverbialiter dictum, Cilicium exitium, de crudeli et immani. Cilices enim, ob piraticam, quam exercebant, et assiduas hostium deprædationes, infames erant immanitatis et crudelitatis nomine. Quapropter et Attici vindictas acerbiores Κιλικίους appellabant. Hæc E- D rasm. partim e Suida, partim ex Hes. Ego autem aliquando suspicatus sum pro ὄλεθρος leg. esse ὀλέθριος: ut ὀλέθριος expositio esset illius Κιλίκιος. Habemusque fortasse hujus lectionis aliquod vestigium ap. Hes., in interpunctione, quæ est inter Κιλίκιος et Ὄλεθρος. Hoc saltem fatendum est, Κιλίκιον ὄλεθρον, sequendo usitatiorem loquendi morem, prima fronte passive potius quam active accipi: i. e., pro Exitio, quod passi sint Cilices: cum tamen hic contra intelligendum sit de eo, quod intulerint s. inferre soliti sint Cilices. "Κιλίκειοι ἄρτοι, Hes. teste dicuntur οἱ "ῥυπαροὶ καὶ μεγάλοι: ut Athen. quoque (110.) scri- "bit Platonem Comicum τοὺς μεγάλους ἄρτους καὶ "ῥυπαροὺς vocasse κιλικίους, his verbis, Κᾆτ' ἄρτους "ἧκε πριάμενος, μὴ τῶν καθαρύλλων, ἀλλὰ μεγάλους "κιλικίους. Forsan autem κιλίκειοι sive κιλίκιοι di- "cuntur, quoniam tales in Cilicia fierent e farina per "cibrum s. saccellum non transmissa, sed mixta fur- "furibus. A Cilicum certe gente Κιλίκειοι s. Κιλί- B "κιοι τράγοι denominantur οἱ δασεῖς, Hirti et hispidi, "s. Villosi: quoniam tales ibi provenire dicuntur: "indeque τὰ ἐκ τριχῶν συντιθέμενα vocantur κιλίκια, "teste Hes. et Suida: ut et Varro sub fin. l. 2. de "Re Rust. Capra, inquit, pilos ministrat ad usum "nauticum, et ad bellica tormenta et fabrilia vasa. "Tondentur, quod magnis villis sunt in magna parte "Phrygiæ: unde Cilicia et cetera ejus generis ferri "solent. Sed quod primum ea tonsura in Cilicia sit "instituta, nomen id Cilicas adjecisse dicunt. Ita "igitur *Columella* dicit, *Cilicio detergito quicquid* "*arenæ adhæserit.* Et Cic. *Civitatibus coria, cilicia,* "*saccos imperaret.* Κιλικισμὸν, Theopompus *Histo-* "*ricus* vocat τὸν ἐκ παροινίας φόνον, Cædem e temu- C "lentia, teste Suida. Κίλιξ βοῦς, Hesychio auctore "dicitur τὸ ἓν κέρας ἔχων ἀπεστραμμένον. Κίλλιξ, "Eid. est ἀμνὸς ἢ βοῦς τὸ ἓν κέρας ἔχων διεστραμμέ- "νον, Agnus aut bos qui altero cornu est distorto: "pro quo supra κίλιξ, unico λ. Alioqui Κίλιξ est "Nomen ἐθνικὸν, significans Hominem e Cilicia ori- "undum." [* Κίλισσα, ἡ, Herod. 8, 14. ναῦς.] "At "Κίλικι ὀλέθρῳ dicitur pro Κιλικίῳ, i. e. πονηρῷ: "quoniam talis prædicatur Cilicum gens: unde et "*Κιλικίους τιμωρίας* dicunt *τὰς πικράς*: *latrones enim* "*crudelissimique homines fuisse perhibentur Ci-* "*lices.*" [" *Κίλιξ, Lobeck. Aj. p. 272.* Thom. M. 534. Herodian. 464. Κίλισσα, ibid. Thom. M. l. c. Schneider. Anab. 14. An Κίλιττα? ad Lucian. 1, 313. * Κιλλικὼν, Brunck. Aristoph. 3, 128." Schæf. Mss. * Κιλίκις κύπειρος, Diosc. 1, 4.] Sed ad Cretes veniendum est: a quibus est itidem VERBUM Κρητίζειν, q. d. Cretizare, pro Mentiri, sequendo vulgatum illud, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, Cretenses semper sunt mendaces: quod est initium hexametri versus ap. D Paulum ex Epimenide sumti, ut quidam *putant.* Ead. certe verba hexametrum versum ap. Callim. inchoant: sed is aliis finitur verbis quam ap. Paul. Κρητίζειν, inquit Eust., τὸ ψεύδεσθαι: quod etiam ap. Callim. Schol. legitur, necnon ap. Suid. At *Hes.* cum ψεύδεσθαι addit ἀπατᾷν, Decipere. Proverbialiter autem dicitur, Πρὸς Κρῆτα κρητίζειν, Adversus Cretensem Cretizare, pro Adversus mendacem mendaciis uti. Qua forma, sed diverso sensu, dicitur Πρὸς Κᾶρα καρίζειν. At vero COMP. Συγκρητίζειν dicebatur de Iis, qui, Cretensium more, post seditionem aut quampiam discordiam, inter se reconciliati hostibus aliunde invadentibus resistebant conjunctis viribus. Et hic omnium adv. communes hostes consensus, *fuit* DICTUS Συγκρητισμός. Vide Plut. de Frat. Carit. Extant porro et alia verba a quarundam gentium *nomine* derivata, easque itidem infamantia. Quorum in numero est VERB. Λεσβιάζειν pro αἰσχροποιεῖν. Sed de hoc alibi.

Κάππα διπλοῦν legitur ap. eund. Suid., quod ille exp. *κακόν*. Erasm. existimat in hoc dicto respici ad geminum *κάππα*, quo scribitur vox *κακά*: ac simili figura Plautum appellasse furem, Trium literarum hominem.

Interdum hæc litera *κ* numeri nota est, sc. vigenarii: sicut *ι* nota est denarii, et λ tricenarii, atque ita deinceps. " K, Decimæ literæ Græcorum nota " est, quam vocant *κάππα*. Utuntur ea Latini quo- " que, sed admodum raro, vicem ejus præstante " litera C. Est etiam Numeralis nota, significans Vi- " ginti, hoc modo, *κ'*, *κα'*, *κβ'*, et sic deinceps: præ- " fixa autem acuti accentus apice ab imo sinistri " lateris pede, Viginti millia denotat, *͵κ*." [" Conf. c. *η*, Reisk. ad Artemid. 126. Wessel. ad Herod. 163.; cum *μ*, Porson. Hec. p. 27. Ed. 2. Koen. ad Greg. Cor. 62.; cum *π*, Schleusn. ad Deuteron. p. 113. Casaub. ad Athen. 71.; cum *χ*, Tittm. ad Lex. Gr. 1, 791. Schweigh. ad Athen. 6. p. 112. Τρία κάππα *κάκιστα*, Fabric. Bibl. Gr. 1, 242. ad Callim. 1, 5." Schæf. Mss.]

Fuit autem dictum ETIAM Κόππα pro Κάππα, sed *κατὰ γλῶσσαν*, Eust., ubi VOX Γλῶσσα intelligenda est *ἡ ἀπεξενωμένη διάλεκτος*, ut ipse alibi exp. [" Οὐδὲ *κόππα γινώσκων* de Indocto et stupido homine dixit Parmeno ap. Athen. 221. ubi vide Animadv. Casaub. et Schw." Schw. Mss.] Atque inde esse NOMEN Κοππατίας. Est autem hæc vox ap. Aristoph. Nomen equi, N. (23.) *Ὅτ' ἐπριάμην τὸν κοππατίαν*. Ubi Schol. itidem censet hanc esse nominis *κοππατίας* originem. Scribit enim *κοππατίας* Equos fuisse dictos, quibus impressa esset litera *κ*: ut *σαμφόρας*, Eos, quibus *σ*. Adjungitque aliam illius nominis *κοππατίας* exp., sed quam minime probat: ut sc. *κοππατίας* dictus sit *ὁ κόπτων καὶ κοιλαίνων ταῖς ὁπλαῖς τὸ ἔδαφος*. Idem tamen, nisi forte alius verba hæc esse putanda sint, exponens h. ejusd. Comœdiæ l. (437.) *ἡ γὰρ ἀνάγκη με πιέζει Διὰ τοὺς ἵππους τοὺς κοππατίας*, annotat *κοππατίας* appellari non simpliciter ab illius literæ impressione, sed simul etiam respiciendo ad v. *ἐκκόπτειν*. Scribit enim, *μετὰ τοῦ χαράγματος καὶ τοὺς ἐκκεκοφότας αὐτοῦ τὴν οὐσίαν δηλοῖ*. Quod si hæc exp. voci isti hic convenit, non dubium est quin et illic conveniat. Sed ego malim simpliciter *περὶ τοῦ χαράγματος* intelligere, assentiente etiam Eust., et NOMINE Σαμφόρας mecum faciente: utpote in quo ad ipsum *χάραγμα* tantummodo respiciatur. Aristoph. N. (122.) *Οὔτ' αὐτὸς, οὔθ' ὁ ζύγιος, οὔθ' ὁ σαμφόρας*, ubi Schol. esse ait dictos hoc nomine Equos, qui haberent *σ* in femore. Sed ap. eum legitur *σαπφόραι*, non *σαμφόραι*: additque et cum *μ* et cum *π* scribi h. v. Adeo ut, sequendo illum, possit SCRIBI Σαπφόρας quoque sicut Σαμφόρας. Athen. tamen habet duntaxat hanc scripturam per *μ*, itemque Eust. nullam alterius mentionem faciens. Ejus verba sunt hæc, Comm. in Il. K., *Ὅτι δὲ τὸ Κάππα στοιχεῖον Κόππα κατὰ γλῶσσαν ἐλέγετο, δηλοῦσιν οἱ τὸν Κοππατίαν ἵππον εἰπόντες οὕτω λέγεσθαι διὰ τὸ ἔχειν κ̄ ἐντετυπωμένον· ὥσπερ Σαμφόραν, ᾧ σ̄ ἐγκέκοπται ἢ ἐγκέκαυται· ὅπερ οἱ Δωριεῖς ἔλεγον Σάν*. Hes. quoque et Suid. Σαμφόρας duntaxat habent. Quod comp. sonare puto perinde ac si quis dicat, *σὰν φορῶν*. Quod autem scribit Eust. notam illam literæ fuisse inustam, optime convenit cum iis, quæ ap. Anacr. legimus (53, 1.) *Ἐν ἰσχίοις μὲν ἵπποι Πυρὸς χάραγμ' ἔχουσι*. Atque hic vicissim *ἐν ἰσχίοις* convenit cum verbis Scholiastæ, cujus meminit notam illam *τῷ μηρῷ* imprimi solitam dicentis. [" Κόππα, Voss. Arist. 1, 3. Callim. 1, 555. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 63. Κοππατίας, ibid. Kuster. Aristoph. 51. Fr. 220. Callim. l. c. Σαμφόρας, ibid. Kuster. l. c." Schæf. Mss.]

Καπποφόρος autem dictus a Luciano videri possit, qui ab Aristoph. vocatus est equus *κοππατίας*. Affertur enim ex illo, *Ὁ δὲ ἵππον κτήσαιτο Μῆδον, ἢ κενταυρίδην, ἢ καπποφόρον* [*κοππαφόρον*]. Ubi quicunque loquens ab eo inducitur, afferuntur enim hæc ex eo (3, 104.) non indicato Dialogi nomine, jocose hæc nomina usurpat, ut opinor, et quidem a se ficta. Quod porro in VV. LL. habetur, *καπποφόρον* equum dictum fuisse Eum, qui ferret literam Cappa, hoc quidem extra controversiam esse debere puto: sed quod ibi additur, literam hanc eximii equi fuisse notam, hoc vero nescio quo testimonio nitatur. Neque enim ap. Aristoph. videmus equum *κοππατίαν*, quem Lucian. *καπποφόρον* dixisse existimatur, ei præferri, quem *σαμφόραν* appellat, i. e. *φοροῦντα τὸ σάν*: ita enim comp. hoc vocab. resolvo: cujus exemplo Lucianum illud *καπποφόρος* dixisse credibile est. Illud certe NOMEN Κενταυρίδης non minus nove ab eo usurpari crediderim de equo eximio, deductum a Centaurorum nomine, qui optimi optimorum equorum agitatores fuisse perhibentur. Ceterum ut literæ quædam equis imprimebantur, sic etiam aliis quibusdam rebus, ut numismatibus, necnon clypeis. Nam Lacedæmonii quidem λ, utpote primam nominis sui literam, clypeis suis imprimebant: ut Messenii illis finitimi, literam *μ*: unde Eupolis ap. Eust. DIXIT *τὰ Λάμβδα* plurali numero pro Clypeis, *Ἐξεπλάγην γὰρ ἰδὼν στίλβοντα τὰ λάμβδα*, i. e. *τὰς κακωτικὰς ἀσπίδας*, Eust. Apud Xen. sunt itidem clypei notati litera *σ*. Quod autem ad numismata attinet, recordor in præsentia literæ *χ* duntaxat, qua Athenienses adulterinos numos notabant: eamque rem significabant VERBO *Χιάζειν*. Cum enim Chios odio prosequerentur, quemcunque numum vitiosum offendebant, ei notam literæ *χ* imprimebant, a se Chios eod. modo rejici innuentes. Talem deinde numum DICEBANT *Κίβδηλον*: ut in hac voce leges. Sed quod ap. Eust. generalius est, alii Athenienses in suo tantum adv. Chios bello fecisse commemorant. Utcunque sit, huc pertinet *Χιάζειν*, si quidem eo significetur Notare ut spurium: SICUT *Χιαζόμενος στίχος* dici putatur a Bud., qui notatur ut spurius. Quæ verba accepisse eum e Soph. et Eur. Schol. puto: ab iis enim quidam versus *χιάζεσθαι* dicuntur: ut hic in Orest. (81.) *Ἑλένη, τί σοι λέγοιμ' ἂν, ἅ γε παροῦσ' ὁρᾷς*; annotat, *πρὸς πάσας τὰς ὕβρεις ἀντίκειται τὸ Ἑλένη· ὅθεν καὶ χιάζεται ὁ στίχος· σεσημείωται γὰρ τὸ ὄνομα τῆς Ἑλένης*. Sed fortassis aliquid aliud sub h. v. latet. Interdum certe dicunt simpliciter *τὸ χ*, idem significantes: Soph. Phil. (417.) p. 401. meæ Edit. Schol. in hunc secundum versum, *Οὐδ' οὑμπόλητος Σισύφου Λαερτίου* [*Λαερτίῳ*, Br.] annotat, *Τὸ χ̄ δὲ, ὅτι πάλιν Λαερτίου κτητικὸν ἀντὶ πρωτοτύπου Λαέρτου*. Sed et alias signiff. habeat v. istud *Χιάζειν*, de iis ead. opera dicendum fuerit: ac primum de ea, quæ a Chiorum nomine itidem petita est. Hes. quidem habet duntaxat, *χιάζειν, σιφνιάζειν*. At J. Poll. 4, 9. in tit. *περὶ Ἁρμονιῶν καὶ περὶ Νόμων, Τὸ μέντοι σιφνιάζειν, καὶ χιάζειν, τὸ περιέργοις μέλεσι χρῆσθαι, ἀπὸ Δημοκρίτου τοῦ Χίου, καὶ Φιλοξένου τοῦ Σιφνίου· ὃς καὶ Ὑπερτονίδης ἐκαλεῖτο*. Sed pro Philoxeno nominat Theoxenidem Suidas, quem vide. Fuerit certe *Χιάζειν*, Chium illum Democritum imitari in curiosa nimium et aliquid nimis operosæ atque adeo supervacaneæ artis habente modulatione. Simul autem observa VERBUM *Σιφνιάζειν*: quod itidem interpretandum fuerit, Siphnium illum s. Philoxenum s. Theoxenidem in curiosa nimium et aliquid supervacaneæ artis habente modulatione imitari. [" Hesychius: *Σιφνιάζειν*: * *καταδακτυλίζειν. Διαβέβληνται γὰρ οἱ Σίφνιοι, ὡς παιδικοῖς χρώμενοι· σιφνιάσαι οὖν, τὸ σκιμαλίσαι*." Seager. Mss.] At vero *Χιάζειν* a forma ipsa literæ *χ*, redditur Decussare. Unde verbale NOMEN *Χιασμὸς*, Decussatio, *εἰς τὸ χ κατάκαμψις*, Platoni. Ita VV. LL., in quibus annotatur etiam, *χιασμὸν* esse Figuram, quando quatuor propositis, tertium secundo respondet et convenit, quartum primo. Et *χιασθῆναι* dici periodum ab Hermog. de Invent. 4. *χιασμὸν* admittere, cum sc. in quadrimembri circuitu utrisque propositionibus ambæ redditiones correspondent et conveniunt: et contra, Dem. (18.) *Ὁ μὲν γὰρ* (*Φίλιππος*) *ὅσῳ πλείονα ὑπὲρ τὴν ἀξίαν πεποίηκε τὴν αὐτοῦ, τοσούτῳ θαυμαστότερος παρὰ πᾶσι νομίζεται· ὑμεῖς δὲ ὅσῳ χεῖρον ἢ προσῆκε κέχρησθε τοῖς πράγμασι, τοσούτῳ πλείονα αἰσχύνην ὠφλήκατε*. Dicitur autem *χιασμὸς* a *χ* litera, quæ crucis in modum intersecantibus seipsas duabus obliquis lineis figuratur. Hactenus VV. LL. Sed alia *χιαζομένης περιόδου* exempla vide ap. ipsum Hermog. tomo illo 4., in eo cap., in quo de

periodo tractat. Est porro a v. Χιάζεσθαι deductum et NOMEN Χιαστὸς, ex hoc vero, ADV. Χιαστί. Est autem χιαστος, sequendo interpr. datam nomini χιασμὸς, Decussatio, Decussationis formam habens. Unde ap. Eust. χιαστοὶ ξυγοὶ θυρῶν, χ. πίρπακες. Apud Eund. est Χιαστὶ τίλλειν: sed hoc est ab ipsis Chiis, ut ex ejus exp. cognosces. At vero χιαστὶ κείμεναι εὐθεῖαι ap. Procl. Eucl., pertinet ad illam hujus vocis signif., de qua nunc agitur. ["Χιάζω, Kuster. Hist. Cr. Hom. 112. Wolf. Wessel. Diss. Herod. 172. ad Herod. 187. Valck. Diatr. 225. ad Od. X. 144. Toup. Opusc. 1, 566. Brunck. Aristoph. 2, 104. Χιασμὸς, Notatio loci in scriptore aliquo litera X, Heyn. Hom. 4, 608. Figura grammatica, 639. (5, 426. ad 65. ubi non intellexit Schol.) Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 348. Valck. Phœn. p. 133. ad Herod. 301. Χιαστὸς, Fabric. Bibl. Gr. 1, 366." Schæf. Mss.] Jam vero quoniam in hunc sermonem ingressus sum, ea, quæ de aliis quoque literis in mentem mihi nunc veniunt, addenda his censeo: cum alioqui hic omissa, alium sibi locum, minus fortasse commodum, postulatura sint. Primum autem in iis locum LITERÆ Λάμβδα dandum esse censeo, quod plura de ea quam de ceteris dicenda nunc occurrant. Præmonendusque est lector, inveniri ETIAM Λάβδα: unde est Λαβδακισμὸς pro Λαμβδακισμὸς, ut infra docebitur. Sed habet alios quoque usus hoc Λάβδα: Hes. ait esse ὅπλον: addens, esse στοιχεῖον ὑγρὸν καὶ ἀμετάβολον, Literam liquidam et immutabilem: sicut et Gramm. vulgo quatuor literas liquidas s. immutabiles esse tradunt, λ, μ, ν, ρ. In Proverbio autem, quod Erasm. ex Aristoph. Ἐκκλ. (920.) affert, Δοκεῖς δ' ἐμοὶ καὶ λάβδα κατὰ τοὺς Λεσβίους, Fellatricem indicat, velut ænigmate primæ literæ, quæ communis Lesbiis, et vitio, quod ei genti tribuitur obscœna voce, sc. λειχάζειν. Vide Λεσβιάζειν. Apud Herod. Λάβδα Nom. est proprium mulieris, quæ erat filia Amphionis cujusdam ex iis, qui Bacchiadæ inter Corinthios appellabantur: de qua Pythicum Orac. editum fuit, Λάβδα κύει, τέξει δ' ὀλοοίτροχον κ. τ. λ. Vide 5, (92.) p. 202. meæ Edit. ["Jacobs. Anth. 10, 77. Toup. Opusc. 1, 353. 421. ad Herod. 419." Schæf. Mss. * Λαβδάρεοι, Murices lignei, Hero p. 4.] Medicis autem quædam ῥαφὴ, Sutura, est DICTA Λαβδοειδὴς, SIVE Λαμβδοειδὴς, Sutura transversa in posteriore cranii parte, quam si a tergo spectes, figuram literæ Λ imitari videbitur. Appellatur etiam λαμβδοειδὴς ab Actuario divisio venæ cavæ inferioris, qua in duo crura abit, paulo supra initium ossis sacri. Eaud. divisionem Gal. de Anat. Ven. elemento ν comparat. Gorr. Sonat autem λαμβδοειδὴς, [Tzetz. Chil. 11. p. 215.] literæ Lambda formam habens: eod. modo, quo DICITUR Ὑοειδὲς SIVE Ὑψιλοειδὲς, Os quoddam in similitudinem literæ Υ bicorne, pluribus ossiculis contextum, ad radicem linguæ situm. [J. Poll. 2, 202. Ruf. Ephes.] Sunt qui etiam λαμβδοειδὲς appellent, communi cum capitis sutura nomine, a litera λ, quæ inversa, non est valde dissimilis literæ Υ. His addendum est NOMEN Λαμβδακισμὸς, s. Λαβδακισμὸς, quo significatur literæ λ Crebra et odiosa repetitio, ut quidam volunt. Quintil. 1, 9. (1, 5, 32.) Et illa per sonos accidunt, quæ demonstrari scripto non possunt, vitia oris et linguæ: ἰωτακισμοὺς, λαμβδακισμοὺς, et ἰσχνότητας et πλατυασμοὺς, feliciores fingendis nominibus Græci vocant. Labdacismus, inquit Capella, est ubi L plurimum dissonat: ut si dicas, Sol et luna luce lucent alba, levi, lactea. At Diomedes Lamdacismon esse ait, si Lucem pr. syllaba vel Alma nimium plene pronuntiemus. Quoniam autem is uno eodemque loco non de hac tantum voce, sed de aliis quoque quæ ejusd. generis sunt, agit, sc. de eo quoque vitio, quod DICITUR Ἰωτακισμὸς, de eo item, cui NOMEN Μυτακισμὸς, totum eum locum huc afferam. Sunt præterea pronuntiationis quædam vitia, inquit, quæ nonnulli Barbarismos vocant: ἰωτακισμοὶ, λαμβδακισμοὶ, μυτακισμοὶ: hiatus, collisiones, et omnia, quæ plus æquo minusve sonantia ab eruditis auribus respuuntur. Hæc vitia prolocuti cavenda, controversiam de nomine pertinacibus relinquamus. Ἰωτακισμοὶ sunt, cum i litera

A supra justum decorem in dictionibus extenditur: λαμβδακισμοὶ similiter, si Lucem pr. syllaba vel Alma nimium plene pronuntiemus. Μυτακισμοὶ quoque sunt, cum in fine partis orationis invenitur m litera, et sequens a vocali incipit, quæ non sit loco consonantis posita. Hæc enim scribitur, non autem pronuntiatur: ut, Quousque tandem abutere. Tunc autem pronuntiamus m literam, cum sequitur vocalis loco consonantis posita: ut est, Tum Juno æternum servans. Hæc ille: quibus adjungam, quæ et Capella ead. de re scripsit. Is, compositionis præcepta percurrens, vitium ejus maximum esse dicit, hiulcas, et asperas voces, iotacismos, metacismos, labdacismos, * homœoprophoron, * dysprophoron et polysigma non vitare. Et paucis interjectis, Metacismus est, cum verborum conjunctio M literæ assiduitate colliditur: ut si dicas, Mammam ipsam amo, quasi meam animam. Labdacismus est, ubi L plurimum dissonat: ut si dicas, Sol et luna luce lucent alba, levi, lactea. Iotacismus, Junio Juno Jovis jure irascitur.

B Hæc illi: ego vero puto brevius et generalius posse dici, in unoquoque horum nominum respici ad ejusd. literæ nimium crebram et odiosam repetitionem sive iterationem. Idque e Suida etiam conjicio, qui VERBUM Ῥωτακίζειν esse ait τῷ ρ στοιχείῳ συνεχῶς χρῆσθαι, Litera ρ assidue uti, s. identidem. Nec enim dubium est, quin ab h. v. itidem sit DICTUM Ῥωτακισμὸς, Assiduus literæ ρ usus, Frequens literæ ρ repetitio. In VV. LL. EST et Ῥωτάζω, Literam ρ in pronuntiando sæpiuscule itero. Quemadmodum autem habes Ῥωτακίζειν, e quo Ῥωτακισμὸς, ita Ἰωτακισμὸς, Λαμβδακισμὸς, Μυτακισμὸς, ex Ἰωτακίζειν, Λαμβδακίζειν, Μυτακίζειν, esse sciendum est, licet horum exempla non afferantur. Ceterum quod ad hoc postremum verbum attinet, scribo pr. ejus syllabam litera υ: quamvis in eo, quem protuli, Diomedis loco non μυτακισμοὶ, sed μητακισμοὶ scriptum esse, et ap. Eund. legi itidem Metacismi, pariterque ap. Capellam, minime ignorem. Sequor enim potius scripturam, quæ ap. omnes reperitur, sc. Μυ, cum de hac litera agitur.

C Sic in versu, qui complectitur argumentum libri M Iliadis, Μῦ δὲ μάχῃ πρὸς τεῖχος, ὁ δ' ἔκθορε φαίδιμος Ἕκτωρ. Interjiciuntur autem supervacaneæ alioqui literæ in μυτακισμὸς ad vitandam cacophoniam. Sed et hoc addendum de VOCULA Μυ, eam ap. Aristoph. inveniri initio Equitum, usum etiam alium habentem, sc. pro Flebili sonò positam. Ibi enim quidam ξυναυλίαν κλαίοντες, hunc sonum edunt, Μὺ μῦ, μὺ μῦ, et ita deinceps per totum jambicum versum: ubique μὺ in priore loco scripto, at μῦ in posteriore: hoc sc. producto, illo correpto, ad efficiendum e binis jambum. [Hipponax ap. Sext. Empir. adv. Gramm. 1, 13. p. 275.] Quinetiam VERBUM Μύζειν hinc originem habere sciendum est. Est enim μύζειν, Clausis labris quendam e naribus sonum emittere, qualis est gementium. Exp. autem et Musso, Mussito: Aristoph. Θ. (231.) τί μύζεις; πάντα πεποίηται καλῶς. Sic Bud. ap. Plut. (Pomp. 60.) de Cæsare Rubiconem transeunte, Μύσας τῷ λογισμῷ, Secum

D mussans inter reputandum facinus. Affert et e Basil. Ἔνεγκε μύσας. Idem testatur Gazam reddere Mutire et Stridere, ap. Aristot.: e quo affertur, Μύζει καὶ τριγμὸν ἀφίησι, H. A. 4. Item μύζων καὶ στένων, de delphino, 8. ["Koen. ad Greg. Cor. 265. ad Lucian. 1, 312. 352. 353. Kuster. Bibl. Chois. 88. Wakef. Eum. 118. 189. Stanl. 117. Abresch. Æsch. 2, 13. Brunck. Aristoph. 1, 96." Schæf. Mss. Antimachus Eustathii ad Od. N. p. 523, 46. Bas. μεμυζότε μυδαλέω τε, signif. dubia.] Hinc autem est VERBALE Μυγμὸς, quod de piscibus itidem usurpatur ab Aristot., veluti cum H. A. 9. dicit de siluro, Γινώσκεται γὰρ ὑπὸ τῶν ἁλιέων οὗ ἂν τύχῃ ὠοφυλακῶν· ἐρύκων γὰρ τὰ ἰχθύδια ἄττει, καὶ ἦχον ποιεῖ καὶ μυγμόν. Alioqui, sequendo id, quod de propria τοῦ μύζειν signif. dictum fuit, est proprie Sonus, qui labiis occlusis e naribus emittitur: qualis est gementium: unde exp. etiam στεναγμός. Potest etiam reddi Mussatio, Mussitatio: ut μύζειν, Mussare, Mussitare. A Suida muris quoque sonus esse dicitur; sed quod olim ap. Suid. reposui e nuda conjectura,

sc. μυ pro μυὸς, id nunc e vet. etiam Codicis auctoritate possum reponere: ut sc. legamus ap. eum, Μυγμὸς, ὁ στεναγμὸς, καὶ ὁ τοῦ μῦ ἦχος: non autem, ὁ τοῦ μυός: quem tamen errorem sequuntur VV. LL. In quibus est ETIAM Μυγμὴ, quo dicitur significari Sonus narium irrisioni plerumque dicatus, et Reprehensio. Unde Eum, qui citra reprehensionis morsum agit, vocari ἀμύμονα, detracto γ. Affert quidem et Bud. μυγμὸς ex Hes. expositum χλευασμὸς, sed ap. eum non reperio. [" Μυγμὸς, Demetr. Phal. de Elocutione §. 57." Seager. Mss. " Wakef. Eum. 117. Stanl. ibid. ad Diod. S. 2, 169. 232. Μυγμὴ, Tzetz. Exeg. in Il. 122, 15." Schæf. Mss.] " Μυχμὸς Hesychio est ἰδίωμα ἤχου: aliis Sonitus qui per nares " redditur: qui et μυγμός. Vide et Μυχθίζω." " Ἐπιμύζω, Suspiro summisse, Tacitus fremo, Compressis labris gemo, et ita ut gemitus vix exaudiri " possit. Il. Δ. (20.) αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ " Ἥρη," [Θ. 457. " Kuster. Bibl. Chois. 88. * Ἐπιμυγμὸς, ad Lucian. 1, 354. T. H. ad Dial. 38." Schæf. Mss.] " HINC Ἐπίμυξις, Suspirium tale, " s. Gemitus talis." [Hes. * Ἐπίμυκτος, Camerarius ad Theogn. 269. vulgo ἐπίμικτος.] " Μυχθίζουσι, " Hesychio μυκτηρίζουσι, χλευάζουσι, Irrident, Derident. Sic Suid. quoque μυχθίζεις affert pro χλευάζεις, μυκτηρίζεις, cum hoc ex Epigr. exemplo, καὶ " σιμὰ σεσηρὼς Μυχθίζεις· τάχα που σαρδόνιον γελάσεις. || Suspiro, Ingemisco: unde ap. Æsch. (Pr. " 742.) esse dicitur ἀναμυχθίζειν. Sane VERBALE " Μυχθισμὸς Hesychio est στεναγμὸς, Gemitus, Suspirium. Meminit Eust. quoque verbi μυχθίζειν " in hac signif., derivans παρὰ τὸν μυχμὸν s. μυγμὸν, quem esse dicit τὸν ἐκ τοῦ διὰ τῶν μυκτήρων " ἄσθματος ἦχον, Sonitum quem reddunt per nares ii " qui anhelant et respirant." [Μυχθίζω, Theocr. 20, 13. Polyb. 15, 26. " Jacobs. Anth. 6, 68. Wakef. ad Mosch. 4, 70. Trach. 565. Stanl. Eum. 117. T. H. ad Lucian. 1, 353. ad Dial. 38. Toup. Add. in Theocr. 401. Valck. ad x. Id. p. 159. Μυχθισμὸς, Musgr. Rhes. 789. ad Diod. S. 2, 169. Brunck. ad Æsch. Pr. 749. Wakef. ad Mosch. 4, 70. ad Lucian. 1, 353." Schæf. Mss. * Μυχθώδης, a * Μύχθος, Suspiriosus, Hippocr. Coac. 24. p. 203.] " Μυττὸς, " Hesychio ἐνεὸς, Mutus. Μύτης, Eid. est ὁ ἐνεὸς " καὶ ὁ μὴ λαλῶν, Mutus, Qui non loquitur. Item ὁ " πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἐκλελυμένος, Exolutus et ineptus " ad res venereas." [Cf. Μυχλός.] " Dicit esse etiam " Piscem feminam quæ sine mare non pascatur." " Μύδος Hesychio ἄφωνος, Mutus." " Μυκὸς, Eid. " ἄφωνος, Mutus. Ei expositioni addit, ὡς εἴ τις εἴποι μυσαττόμενος. Præterea, quosdam hoc nomine " intelligere τὸν κακοήθη καὶ σκολιὸν ἄνθρωπον, Hominem malignum et perversum: quosdam τὸν ἀλαζόνα, Arrogantem et insolentem, Superbum. Apud " Eund. mox Μῦκος, μιαρὸς, Impurus, Scelestus. " Μυττάξασα, Eid. est στενάξασα, Gemens, Ingemiscens: afferenti et Μυττηκάζειν pro στένειν." [" Ad Lucian. 1, 353." Schæf. Mss.] Est porro et Μύζω, Sugo: pro quo dicitur ETIAM Μυζέω, Xen. K. 'A. 4, (5, 19.) Ἔδει, ὁπότε τις διψῴη, λαβόντα εἰς τὸ στόμα μύζειν [ἀμύζειν] τοὺς καλάμους. Altero autem usus est Plut. de Demosthene loquens, Φάρμακον ἔχων ὑπὸ τῇ σφραγῖδι, μυζήσας ἀπέθανε. Invenitur etiam PARTIC. Μυζῶντες ap. Suid. quod exp. ἐκπιέζοντες. Horum autem compp., necnon alia huc pertinentia verba, in serie alphabetica ponenda erunt. At vero Etym. inepte et imperite literam μυ inde nomen accepisse ait, quod hujus pronuntiatio μυγμὸν quendam habeat: cum contra illa litera μυ huic μυγμὸς, s. potius verbo μύζω, e quo est μυγμὸς, originem dederit. Nec vero his de μυ ineptiis contentus, similes, sed majores, de litera νυ affert: sc. literam νυ nomine hoc donatam fuisse, quoniam νυγμόν τινα ἔχει ἡ τούτου ἐκφώνησις. Scilicet vero ut idem etymum literæ ν, quod et literæ μ, dari posset, vox ista νυγμὸς ad signif. τοῦ μυγμὸς pertrahenda fuit: cum alioqui nihil in signif. commune inter se habeant. Sed et hoc sciendum est, antequam dicendi de litera Μῦ finem faciam, eam a Democrito VOCATAM Μῶ, Eust. e Rhet. Lex. Quemadmodum autem e μυ derivantur illa vocabula, ita e litera ρ factam esse vocem ῥοῖζος sciendum est: necnon ex aliis alias. Ita enim e β traditur esse ortum nomen βόμβος, e ζ autem verbum ζέειν, e ξ verbum ξέειν: denique e σ verbum σίζειν, unde σιγμός. Adeo ut ῥοῖζος esse dicatur ὁ κατὰ τὸ ρ ἦχος, itidemque in ceteris. Sed quoniam litera σ plura e se derivata habet vocabb. quam reliquæ istæ, e quibus est etiam unum, quod ad ea pertinet compositionis vitia, de quibus sermo paulo ante fuit, de vocibus ex illa derivatis hic agere, iisque tractatum hunc claudere institui. Prius tamen lectorem monebo, quod ad ipsam literam attinet, eam non esse indeclinabilem ut ceteræ: sed inveniri etiam PLUR. Σίγματα, σιγμάτων. Xen. Ἑλλ. 4, (4, 10.) Οἱ δὲ Ἀργεῖοι ὁρῶντες τὰ σίγματα ἐπὶ τῶν ἀσπίδων, ὡς Σικυωνίους, οὐδὲν ἐφοβοῦντο: paulo post, τὰ σίγματα ταῦτα. Genit. autem σιγμάτων legitur ap. Plat. Comicum, in hoc versu, Ἔσωσας ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. Quem affert Schol. Eur., propter hunc senarium, quem in eo irrisum esse ait, e Medea (476.) Ἔσωσά σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι. Eust. in illo Platonis Comici versu post ἔσωσας addit ἡμᾶς: sed abundare manifestum est. Ceterum quamvis dicatur τοῦ σίγματος, nihilominus tamen dicitur et τοῦ σίγμα, eod. modo, quo τοῦ ἄλφα, βῆτα, itidemque in reliquis, Athen. (455.) Ἀποσχέσθαι τοῦ σίγμα. Hoc quoque sciendum est, σίγμα non solum esse Nom. literæ, sed existimari esse et Nom. mensæ s. potius cœnaculi semirotundi, instar hemicycli et lunatæ testudinis, a similitudine hujus literæ. Sed de hac ejus forma C intellige. Habetur enim bis ap. Martial., et ap. Lampridium, ut ostendent Lat. Dictionaria. [" Coray Theophr. 276. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 169. ad Paus. 348. Markl. Iph. p. 360. In theatro, ad Timæi Lex. 196. Σ. οὐρανοῦ, Luna, D. R. ad Longin. 244. Indeclinabile, Porson. Med. p. 41." Schæf. Mss. Chœrili Fr. p. 189. Anecd. Bekkeri p. 781. Eust. 905, 7. ἐν δυσὶ σίγμασιν: 1389, 10. δι' ἑνὸς σίγματος. * Φιλοσίγματος, 1170, 53.] Venio ad ea, quæ ex hujus literæ nomine derivata sunt. In iis primum PONO Σιγματοειδὴς, SIVE Σιγμοειδὴς, Formam habens literæ sigma: ut σιγματοειδὴς Thracia dicta fuit. Apud Medicos σιγμοειδεῖς dicuntur Membranulæ tres, ad orificium venæ arterialis positæ. Item χόνδροι σ., et ἀπόφυσις σ. Intelligendum autem de hac literæ forma C. Vide Gorr. [* Σιγματοειδῶς, Schol. Ven. Il. 9, 5. Bast. ad Greg. Cor. 916. Schæf. Meletem. Cr. 96. Σιγμοειδὴς, Apollon. Citiens. ap. Erot. v. Ἄμβην.] Sequetur NOMEN Ἄσιγμος, ὁ, ἡ, Carens litera Sigma, ut ᾠδὴ ap. Athen. (455.) Πρὸς τοὺς νοθεύοντας Λάσου τοῦ Ἑρμιονέως τὴν ἄσιγμον ᾠδὴν, ἥτις ἐπιγράφεται Κένταυροι. Paulo post, ὕμνος ἄσιγμος. Ibid. οἱ ἄσιγμοι καλούμενοι τῶν γρίφων. Apud Eund. (455.) legimus τὴν ἀσιγμοποιηθεῖσαν ᾠδήν. Ubi nisi reponendum sit ἄσιγμον ποιηθεῖσαν, fuerit partic. e verbo Ἀσιγμοποιέομαι: præcedente voce ACTIVA, Ἀσιγμοποιέω, Compono non utendo litera σ, Carmen compono in quo non utor litera σ. Et ita ᾠδὴ ἀσιγμοποιηθεῖσα, Ode composita absque litera σ. Illi autem Ἄσιγμος opp. NOMEN Πολύσιγμος, Abundans litera σ, Frequenter repetitam habens literam σ, ut ille ex Eur. Medea versus. At vero ap. Capellam legimus Polysigma, inter vitia compositionis, aitque Polysigma esse, ubi S litera crebrius geminatur: ut, Sosia in solario soleas sarciebat suas. [* Σιγματίζω, Eust. Od. A. p. 17. * Σιγματισμὸς, Casaub. ad Athen. 13. Valck. Phœn. p. 170. Hipp. p. 235. Brunck. ad Phœn. 1414. ad Mœr. 264. ad Lucian. 1, 310. Eur. Med. 479. et n., Markl. Iph. p. 360. Luzac. Exerc. 9. Porson. Med. p. 41." Schæf. Mss.] Habeat præterea hæc litera factum e soni sui imitatione, ut antea dictum fuit, VERBUM Σίζω: quod dicitur de stridore s. sibilo, quem emittit ferrum candens, cum in aqua extinguitur. Hanc enim ejus esse signif. apparet ex Od. I. (394.) de oculo Polyphemi, qui σίζ'—ἐλαϊνέῳ περὶ μοχλῷ veluti ferrum, candens sc., quod aquæ immergitur. Sic de eo, quod frigitur: ut piscis, qui frigitur in sartagine, dicitur σίζειν. Athen. s. potius

Clearchus ap. Athen. (285.) περὶ τῆς ἀφύης loquens, Οἱ περὶ Ἀρχέστρατον ἐπιβάλλοντας κελεύουσιν ἐπὶ θερμὸν τήγανον σίζουσαν ἀφαιρεῖν: quibus additur, Ἅμα δ' ἧπται καὶ σίζει καθάπερ τοὔλαιον εὐθύς. Unde dicitur, Ἴδε πῦρ ἀφύη. Tale est ap. Aristoph. Ἀ. (1157.) ἡ δ' ὠπτημένη Σίζουσα πάραλος, ubi Schol. ζέουσα, ὡς ἐπὶ τηγανιζομένης, οἷον ἦχον ἀποτελοῦσα: [Ἱππ. 930.] Dicitur σίζειν et de vento: quod e Quintil. affertur. J. Poll. σίζειν proprium esse putat avium, quæ κόψυχοι dicuntur. [" Wakef. Alc. 767. Cereal. 2. Brunck. Aristoph. 2, 228. Kuster. 126. ad Il. Δ. 125. ad Diod. S. 1, 93. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 98." Schæf. Mss.] HINC Σίξις ET Σιγμὸς, Stridor, qualis est ferri candentis, dum in aqua extinguitur. Potest autem et Sibilus reddi. [" Sic de Sibilo, quo eques regit vel excitat equum, Plut. 2, 593. 713." Schw. Mss.] Aristot. Meteor. 2. de tonitru, Τὸν δὲ ψόφον * ἐναποσβεννυμένου πυρὸς καὶ σίξιν εἶναι βροντὴν λέγουσι. Idem inferius, Ἔστι δὲ ἡ σίξις, μικρὰ ζέσις. Potest et de Stridore illo dici, qualis est piscis, qui frigitur. Eust. esse ait τὸν τοῦ σ ἦχον. [" Ad Lucian. 1, 310. ad Diod. S. 1, 93. ad Dionys. H. 5, 72." Schæf. Mss.] At vero COMP. Ἐπισίζειν dicitur de eo, qui canes instigat in aliquem, s. incitat, sibilo quodam, Aristoph. Σφ. (704.) κᾆθ' ὅταν οὗτός γ' ἐπισίζῃ, Ἐπὶ τὸν ἐχθρόν τιν' ἐπιρρύξας, ἀγρίως αὐτοῖς ἐπιπηδᾷς. Sed pro τὸν ἐχθρὸν repono τῶν ἐχθρῶν. Illud quoque ἐπιρρύξας mihi suspectum est. [* " Σίττω, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 98." Schæf. Mss.] Apud Hes. est ETIAM Ἐπισιττεῖν, quod exp. κυνηγετικῶς παρορμᾷν, Incitare venatorum more, ut sc. illi canes adv. feras incitant. Sed hoc ἐπισιττεῖν ab ead. origine esse non puto: quin potius esse a VOCE Σίττα, qua pastores uti soliti sunt ad gregem, ut eum ad festinandum incitarent. Theocr. 4, (45.) σίτθ' ὁ Λέπαργος, Σίτθ' ἁ Κυμαίθα ποτὶ τὸν λόφον· οὐκ ἐσακούεις; Eust. σίττα ap. Theocr. esse dicit Adv. τάχους δηλωτικόν. Alibi vero SCRIBIT Σίττε, afferens σίττ' ἀμνίδες. Hes. habet Σίττα, quod esse ait ἐπιφώνημα αἰξίν: atque ita peculiare esset caprariis: cum tamen latius patere ejus usum videamus. [" Harles. ad Theocr. p. 82. Valck. p. 98. Musgr. Cycl. 49. Brunck. Aristoph. 3, 5." Schæf. Mss.] Eund. porro usum habere VOCEM Φίττα tradit Eust. veluti cum dicitur φίττα μαλιάδες, et φίττα μελίαι, item et φίττα ῥοιαί. Ita enim hæc scribuntur ap. illum, qui etiam addit nympharum hæc esse nomina. At J. Poll. (9, 127.) conjunctim habet SCRIPTA Φιτταμαλιάδες, ET Φιτταμελίαι, ITEM Φίτταροι, quæ juvencularum lusum fuisse tradit, in quo sese mutuo ad celerandum incitarent, simul εὐφημοῦσαι τὰς νύμφας. Unde fit ut alteram lectionem lubentius sequar. Ad φίτταροι quidem certe quod attinet, non dubium est quin factum sit e Φίττα ῥοιαί. " Ψίττα, " et Σίττα, sunt βουκολικὰ ἐπιφθέγματα quibus utun- " tur ἐν τῷ διώκειν τὰς βοῦς, ut tradit Schol. Theocr." [Lucian. Lexiph. 3.] " INDE Ψιττάζειν, quod Pau- " sanias esse dicit τὸ * ποιμενικῶς φθέγγεσθαι, Pastori- " cium illud ψίττα sonare, teste Eust. Meminit Hes. " quoque, scribens et ipse ψίττα, oxytonws ejus Codd. " habent ψιττὰ, esse ποιμενικὸν ἐπίφθεγμα: et Ψιτ- " τάζων, ψιττὰ ἐπιφθεγγόμενος. Forsitan autem hoc " Ψίττα derivatum est e Ψίττον, quod Idem exp. " ταχέως, εὐθέως, Cito, Velociter: ut sit vox pasto- " ritia qua pecus ad celerius progrediendum inci- " tant. Ψύττα, Hes. auctore, dicitur ἐπὶ τοῦ ταχέως " ἀποδραμεῖν."

ΚΑΒΟΣ, ὁ, Mensuræ frumentaceæ genus, μέτρον σιτικὸν, inquit Hes. itidemque Suid. Quinetiam J. Poll. κάβον esse dicit σίτου μέτρον, et ex eo factum ut κάβασον appellarint τὸν περὶ τὴν τροφὴν ἄπληστον. Pro quo κάβασον, ap. alios legi κάβαισον docebo paulo post. Hoc addo, Hes., postquam dixit κάβον esse μέτρον σιτικὸν, addere, καὶ οἰνικόν: deinde, οἱ δὲ σπυρίδα. Etym. pro μέτρον σιτικὸν habet, non sine manifesto errore, μετασιτικόν. Natum autem esse errorem e compendiaria nota cujus signif. non animadversa fuerit, mihi fit verisimile. [Geopon. 7, 20. not., 2 Reg. 6, 25. Didymus Alexandrinus de Mensuris Lignorum et Lapidum §. 20. Χόας, οὓς μὲν * κόγγια λέγουσι, κάβους δὲ ἡμεῖς.] Invenitur porro et NOMEN Κάβη, ap. Suid., expositum τροφὴ, i. e. Cibus. Vide Κάβηξ. [" T. H. ad Plutum p. 313." Schæf. Mss.] Κάβαισος, ὁ, VEL Κάβασος, ut quidem ap. J. Poll. legitur, Edax, Vorax, Qui cibo est inexplebilis. Ab Hes. exp. generaliter ἄπληστος: at vero Polluci (6, 43.) κάβασος est ὁ περὶ τὴν τροφὴν ἄπληστος. Uterque alioqui eandem ejus derivationem tradit, sc. ab illo κάβος, de quo dictum modo fuit. Existimo autem, cum κάβος sit Mensura frumentacea, κάβαισον proprie dictum fuisse Eum, qui multum frumenti s. panis frumentacei ederet: q. d. Frumenti edacem s. voracem. Sic ap. nos Lemovices propter panis edacitatem κάβαισοι appellari possint. Ceterum si κάβος de Vinaria quoque mensura dictum sit, ut Hes. testatur, videtur κάβαισος dici etiam de Egregio potore vini potuisse. Cujus tamen signif. nullam mentionem ab ullo factam reperio. Atque adeo J. Poll. et Suid. minime illam agnovisse videntur. J. Poll. enim postquam dixit κάβασον nominatum fuisse τὸν περὶ τὴν τροφὴν ἄπληστον, subjungit, ὥσπερ οἱ νῦν τὸν πολυπότην, πίθον. Suid. autem, si quidem sequamur vulgata ejus exempl., videri quidem possit iis verbis, quæ addit, alteram illam nominis κάβαισος signif. confirmare. At si fidem adhibeamus veteri meo Codici, ut certe hic, si usquam alibi, fide dignum esse manifestum est, eadem cum Polluce dicere Suidam comperiemus. Postquam enim dixit κάβαισον dici τὸν ἄπληστον, quia κάβος est μέτρον σιτικὸν, adjicit, καὶ τὸν μέθυσον ἡμεῖς, ut quidem habent vulg. exempl. Ubi prima fronte dixerit aliquis subaudiendum duntaxat καλοῦμεν, aut tale verbum, cum adv. οὕτω: perinde ac si scriptum esset, καὶ τὸν μέθυσον ἡμεῖς οὕτω καλοῦμεν:, vel, καὶ τὸν μέθυσον ἡμεῖς ὁμοίως κάβαισον καλοῦμεν. Sed aliam ejus fuisse mentem indicat vetus Codex: in quo post ἡμεῖς habetur πίθον, hoc modo, καὶ τὸν μέθυσον ἡμεῖς πίθον: sub. καλοῦμεν. Observa autem obiter et usum hunc NOMINIS Πίθος, ex J. Poll. pariter et Suid. Idem Codex habet κάβαισος, ut. Hes. et Etym., non κάβαιστος, ut vulg. exempl.: quorum tamen fidem sequuntur VV. LL. utpote in quibus annotetur dici κάβαισος, κάβαιστος. Apud Hes. legitur ETIAM Κάβησος, et quidem non solum pro Thracicæ urbis nomine, ut ap. Etym. et Suid., sed et in illa signif., quæ data fuit præcedenti κάβαισος. Nisi forte irrepsisse ap. Hes. putandum est καὶ ἄπληστος post πόλις Θρᾴκης, ἢ καὶ Γάργαρος. Apud Steph. B. legitur Καβησσὸς, gemino σ scriptum, et accentu in fine collocato. Diciturque ab eo esse Urbs Thraciæ: Hellanicum tamen Lyciæ eam tribuisse. Apionem tradidisse eam esse κώμην Cappadociæ. Et Eust., cum dixisset Κάβησον esse Urbem Hellesponticam, vel Thraciæ, quæ est ad Æmum: subjungit, οἱ δὲ Καππαδοκίας φασὶ, τὰ λεγόμενα Κάβησα. Ubi observa ETIAM Κάβησα. Legitur autem hinc factum loci ADVERB. Καβησόθεν ap. Il. N. (363.) Πέφνε γὰρ Ὀθρυονῆα Καβησόθεν ἔνδον ἐόντα, ubi Steph. B. legit Καβησσόθεν, cum σσ, si modo ejus vulg. exempl. non mentiuntur. Apud Eund. certe sunt ἐθνικὰ NOMINA Καβήσιος ET Καβησίτης, unico σ. Verum ut ad Κάβησος revertar, positum etiam pro ἄπληστος, sciendum est huic scripturæ aliisque addi unam posse, VIDELICET Κάβακος: quam tamen mei duntaxat Lex. vet. auctoritate confirmare possum. Inveniuntur præterea duo NOMINA Κάβηξ ET Κάβαξ: quorum prius signif. habet cum præcedentis κάβαισος significatione convenientem: at posterius non item. Nam Κάβηξ quidem dicitur a Suida esse Avis, quæ alio nomine Larus: et ab edacitate λάρος esse appellata, non tamen ab illo κάβος deducendo, sed a v. Κάβη, qua significetur τροφὴ, Cibus, ejusque meminisse Euphorionem hoc in versu, Τῆς οὐδ' αἴθυιαι, οὐδὲ κρυεροὶ κάβηκες. [" T. H. ad Plutum p. 313." Schæf. Mss.] At vero Κάβαξ ei, sicut Etymologo, est πανοῦργος. [Draco p. 51. Legendum tamen Καύαξ, quod vide. * Κάβησις, ὀρνεόν τι, Phot.] Καβλέει quoque, si signif. spectetur, quam illi dat

Hes., ad κάβος s. κάβη pertinere judicetur: exp. enim καταπίνει: quod certe apte dicitur de iis, qui sunt ἄπληστοι. Sed ap. ceteros Lexicogrr. istud verbum minime reperio. Ac NOMEN Κάβλημα, quod alioqui e verbo illo factum videri possit, ap. eund. Hes. significationem nullo modo affinem illi habet. Exp. enim ab eo περίστρωμα, diciturque esse Laconum. Apud Eund. est ETIAM Κάβλη, Paphiis μάνδαλος τῶν θυρῶν. Ibid. LEGITUR Κάβηλος, ὁ ἀπεσκολυμμένος τὸ αἰδοῖον, Recutitus, Verpus, Apella. Sed addit, οἱ δὲ ὄνομα, ubi fortasse deest κύριον. Credibile enim est eum scripsisse, οἱ δὲ ὄνομα κύριον, sub. εἶναι λέγουσι, Alii autem nomen proprium esse dicunt. Apud Eund. interjecta tamen voce Κάβησος, legitur Κάβηλος, quod esse ab eo dicitur πηλὸς πλεκτός. Sed merito suspecta hic scriptura ista κάβηλος fuerit: tum quod sit interjectum unum vocab. inter alterum κάβηλος et hoc; tum etiam quod series alphabetica scripturam aliam postulet.

ΚΑΓΧΑΖΩ, Cachinnor, i. e. Effuse rideo, Risum effundo. Factum puto per onomatopœiam, imitando sonum, qui in profuso risu editur. Eunapius ap. Suid. Οἱ δὲ Οὖνοι, πλατὺ καγχάσαντες ᾤχοντο. || Convitior, βλασφημῶ, Suid., citans e Soph. (Aj. 199.) Πάντων καγχαζόντων γλώσσαις. [" Brunck. Aristoph. 1, 138. 2, 48. Bentl. 321. T. H. ad Plutum p. 430. ad Mœr. 213. Fischer. ad Anacr. p. 17. Valck. Hipp. p. 293." Schæf. Mss. Agathiæ Epigr. 27.] " Καχνάζει Hes. pro καγχάζει dici testatur. " Κακχάζει Idem affert pro ἀτάκτως γελᾷ, s. ἀθρόως " καὶ ἀπαιδεύτως γελᾷ, Cachinnatur." Καγχασμὸς, Cachinnatio, i. e. Ipsa cachinnandi actio, Cachinnus, Risus profusus, ὁ ἔκχυτος γέλως, Suid. [" Jacobs. Anth. 11, 213. Toup. Opusc. 2, 71. Bergler. Alciphr. 136. Wakef. S. Cr. 3. Add." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 196." Wakef. Mss. * " Κάγχασμα, Theod. Prodr. Amar. 451." Elberling. Mss.] Καγχαστὴς, et Καγχαστικὸς, Cachinnator, i. e. Qui libenter cachinnatur, Bud. ex J. Poll. [Phrynichus Bekkeri p. 45.] Ἀνακαγχάζω, præp. ἀνὰ augente C signif. simplicis καγχάζω, Plato de Rep. 1. Καὶ ὃς ἀκούσας ἀνεκάγχασε μάλα Σαρδόνιον, Lucian. (2, 931.) Ἐφ' οἷς ἐποιεῖτε καὶ ἐλέγετε, παμμέγεθες ἐπῄει ἀνακαγχάσαι. [" Toup. Opusc. 1, 258." Schæf. Mss.] " Ἐγκαγχάζω, Irrideo, Illudo: vel potius Petulan- " tibus cachinnis illudo." [" Suid. v. Καγχάζω." Wakef. Mss.] Ἐκκαγχάζω, præp. ἐκ itidem augente signif. simplicis καγχάζω, Xen. Σ. (1, 16.) Κριτόβουλος δὲ καὶ ἐξεκάγχασεν ἐπὶ τῷ οἰκτισμῷ αὐτοῦ, Aristot. Eth. 7, (7.) Καὶ ὥσπερ οἱ κατέχειν πειρώμενοι τὸν γέλωτα, ἀθρόον ἐκκαγχάζουσιν. [" Ad Charit. 568. Fischer. ad Anacr. p. 18." Schæf. Mss.] Ἐπικαγχάζω, ut, Τούτοις τοῖς λόγοις ἐπικαγχάσαντες, pro καγχάσαντες ἐπὶ τούτοις τοῖς λόγοις, Cum ad hæc verba cachinnum sustulissent. Ἐπικαγχάζων, ἐπιγελῶν, Hes. [" Wakef. S. Cr. 4, 77. * Κατακαγχάζω, Jacobs. Anth. 11, 48. Fischer. l. c." Schæf. Mss. * Ὑπερκαγχάζω, Diog. L. 7, 185.]

" Καχαξῶ affertur pro In cachinnos effundar: di- " citurque esse Doricum." [Theocr. 5, 142. " Valck. ad Röv. 61. Hipp. p. 293. ad Mœr. 215. Fischer. ad Anacr. p. 17. Brunck. Aristoph. 2, 48." Schæf. Mss. * Ἐπεγκαχάζω, Lycophr. 285.]

" Καφάζειν, Ridere: s. Effuse ridere, Cachinnari. " Hes. enim καφάζοι exp. et γελᾷ et καγχάζοι: affe- " rens item καφάζειν pro γελᾷν."

¶ Καγχλάζω, i. q. καγχάζω, Athen. 175(=438.) Ὀλίσθον τε γενομένου, αὐτός τε ὁ Ἀντίοχος ἔπεσε καγχλάζων. De qua lectione nos dubitare non sinit Hes., qui habet, καγχλάζει, ἀθρόως γελᾷ. [Aqu. Job. 41, 23. " Brunck. Apoll. Rh. 77. 98. ad Mœr. 215. * Καγκλάζω, Valck. Anim. ad Ammon. 228. 230. * Ἐπικαγχλάζω, Brunck. Apoll. Rh. 173. (4, 943.)" Schæf. Mss.]

¶ Καγχαλάω, άσω, Exulto, Summo gaudio afficior. Hoc verbo utuntur poëtæ, et soli quidem, ut opinor. Il. K. (565.) Καγχαλόων, ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν χαίροντες Ἀχαιοὶ, ubi Eust. Ἔστι δ' ὅμως τὸ καγχαλόων ἐπιτατικώτερον τοῦ χαίρειν· ὅγε καὶ ἐκ τοῦ χαλᾷν τῇ ἐκλύσει παράγεται. Hes. tamen καγχαλᾷν exp. etiam simpliciter χαίρειν, γαυριᾷν: καγχαλάα, χαίρει, ἥδεται, γελᾷ, Ridet. Quod autem ad etymon attinet, Eust. in Od. Ψ. scribit itidem, καγχαλόωσα ἤγουν χαίρουσα καὶ χαλωμένη, καὶ ὡς οἷον χαλίφουν ὑφ' ἡδονῆς γινομένη. Quibus assentiens ipse Hes., postquam καγχαλάα exp. ἥδεται, addit, ἀπὸ τοῦ ἐν χαλάσματι τὴν ψυχὴν ἔχειν. Et rursum, καγχαλῶ, χαλῶμαι ὑπὸ χαρᾶς, ἀνίεμαι. Ego tamen non aliunde καγχαλάω quam a καγχάζω deduci existimo, quod profusus risus summæ lætitiæ sit argumentum. [" Ad Charit. 757. Heyn. Hom. 4, 459. 5, 294. 6, 107. ad Mœr. 214." Schæf. Mss. Lycophr. 109. * Ἐπικαγχαλάω, Quint. Sm. 1, 161. 2, 374. * Περικαγχαλάω, Opp. Ἁ. 4, 326.] Καγχαλίζομαι etiam est χαίρω, Gaudeo, Hes.: et ἱλαρύνω. [Barker. ad Etym. M. 1128-30.]

Καγχάομαι, Hesychio γελῶ ἀτάκτως, Rideo incomposite.

ΚΑΔΟΣ, ὁ, vel Κάδδος, illud tamen malo, Vas vi- B narium, οἴνου ἀγγεῖον, Cadus, Dolium, Doliolum, Herod. ap. J. Poll. Καὶ Φοινικίου οἴνου κάδδον: [" imo rectius κάδον, Herod. 3, 20." Schw. Mss.] Sunt qui e Diosc. referant, decem congiorum fuisse capacem, sicut et metretam: cum tamen alii scribant duodecim. Plin., inquit Bud., 14, 16. Cadum pro Metreta dixit. Ab Hes. exp. κεράμιον, quod significat Testam, Amphoram. Philochorus, inquit J. Poll. 382., tradit amphoram, ἀμφορέα, vocatam fuisse a vett. κάδδον: et dimidiam amphoram, ἡμιαμφόριον, appellatam fuisse Ἡμικάδδιον. Epicharmus tamen distinguere videtur κάδδον et ἀμφορέα: Οὔτε ἐν κάδδῳ δηλοίμην, οὔτ' ἐν ἀμφορεῖ. Apud Lat. itidem scriptt., et poëtas præsertim, Cadus nomen est vasis vinarii, habetque priorem brevem, sicut et in versu Gr., quem affert Suid.: ita ut secundum eos κάδος, non κάδδος scribendum sit. Esse autem ab ἔχαδον derivatum suspicatus sum, mutata tenui in aspiratam, donec כד Cad, Hebr. pro Hydria Alioque vasis genere in usu esse comperi. [" Est κάδος etiam Situla, quæ e cisterno vel puteo hauritur aqua. Sic Apollod. Comicus ap. Athen. 125. τόν τε τοῦ λάκκου κάδον Λύσασα, καὶ τὸν τοῦ φρέατος." Schw. Mss.] || Accipitur et pro Poculo, e quo bibitur: ut Anacreonti ap. Athen. 191(=472.) Οἴνου δ' ἐξέπιον κάδον. Quæ verba corrupta sunt ap. J. Poll.: qui etiam scribit κάδδον a Bœotis vocatum fuisse σκύφον. || Ab Eod. affertur hic Aristoph. l. Εἰς κάδδον τινὰ λαβὼν οὐρεῖ. E quo colligi posse videtur κάδδον fuisse etiam Vas matulæ usum præstans. || Vas, in quod calculi immittebantur, Situla s. Sitella suffragiorum, Bud. Aristoph. Ὄρν. (1032.) Οὐκ ἀποσοβήσεις; οὐκ ἀποίσεις τὼ κάδω; Paulo post, Ἐγὼ δὲ σοῦ γε τὼ κάδω διασκεδῶ. Ubi Schol. τοὺς κάδους τοὺς * ἀμφορικοὺς, εἰς οὓς τὰς ψήφους καθιᾶσιν. Vide Καδίσκος. || Κάδδος, unde Κεκαδδῆσθαι, [Plut. Lyc. 12.] vide in Ἀπομαγδαλιά. [" Κάδος, Ammon. 79. Thom. M. 479. Jacobs. Anth. 6, 152. Kuster. Aristoph. 115. Fr. 244. * Κᾶδος, Jacobs. Anth. 8, 47. Κάδδος, ad Mœr. 232. Thom. M. 479. et Add." Schæf. Mss. D Πλεκτοὶ κάδοι, Mathem. Vett. 37. * Καδοποιὸς, Schol. Aristoph. Εἰρ. 1201. * Καδδηφορέω, Tzetz. Chil. 4, 583. Pro κεκαδδῆσθαι ap. Plut. l. c., H. Steph. leg. censet κεκαδδίσθαι, a * Καδδίζω. Schn. Lex. habet et κεκαδδίχθαι. Reisk. edidit κεκαδδεῖσθαι, e conjectura tamen afferens κεκαδδιχίσθαι, a * Καδδιχίζω, vel * ἐκκεκαδδιχίσθαι, Vasculo ejici, a * Κάδδιχος, quod extat in var. lect. ap. Plut. l. c., necnon ap. Hes. et " Koen. ad Greg. Cor. 135." Schæf. Mss.] Καδίσκος, ὁ, vel Καδδίσκος, dimin., Parvus cadus, Parva testa. J. Poll. inter vasa vinaria sicut κάδους et ἀμφορεῖς, ita καδδίσκους et * ἀμφορίσκους ponit. Citatur e Nonno pro Situla, quæ in puteum demittitur. || Καδίσκος, sicut et κάδος, Vas, in quod calculi conjiciebantur: καδδίσκος μὲν οὖν, inquit J. Poll., ἐστὶν ἀγγεῖον, ᾧ τὰς ψήφους ἐγκαθίεσαν. Dem. 110(=1302.) Λαμβάνοντες δύο καὶ τρεῖς ψήφους ἕκαστος παρὰ τοῦτον ἐνέβαλον εἰς τὸν καδίσκον. Erant autem duo καδίσκοι, inquit Bud., ut colligimus ex Antiph. κ.' Α. 151. unus, in quo absolutorii calculi

ponebantur, alter, in quo damnatorii. Idem in Comm. e quodam loco Schol. Aristoph. elici posse dicit duas fuisse amphoras, aut duos cadiscos, in quos judices calculos mittebant; alterum ἄκυρον vocabant, et πρότερον, et τὸν θανάτου, in quo αἱ τῶν καταδικαζόντων ψῆφοι ponebantur, αἱ ἀναιροῦσαι: alterum appellabant κύριον, et ὕστερον, et τὸν ἐλέου, in quo αἱ τῶν ἀπολυόντων ψῆφοι ponebantur, αἱ σώζουσαι. Isæus 77(=281.) Εἷς καδίσκος ἡμῖν τεθήσεται, perinde ac si diceret Consortes litis sumus, Bud. [Athen. 473. "Thom. M. 479. et Add.; ad Charit. 452. Pierson. ad Mœr. 12. Toup. Opusc. 2, 176. Wagner. Alciphr. 2, 226. ad Dionys. H. 4, 2096. Bekk. Anecd. 411. * Καδίσκιον, J. Poll." Wakef. Mss.] Καδίον, dimin. Parvus cadus, Pera. Καδίον ποιμενικὸν, Pera pastoralis, 1 Reg. 17, (40.) Bud. Ἡμικάδιον, Dimidius cadus, ut ἡμιαμφόριον, Dimidia amphora. Philochorus ap. J. Poll. 10. scribit vett. ἡμιαμφόριον vocasse ἡμικάδδιον, sicut ἀμφορέα κάδδον.

" ΚΑΖΩ, σω, Orno, Exorno, Decoro: vel Excolo, " Instruo: κοσμέω, καλλωπίζω. Poëticum est hoc " verbum, nec nisi in præt. pass. usitatum, itidem- " que in participio: ut Od. Δ. (725.) Παντοίῃς ἀρε- " τῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσι. Il. B. (530.) de Ajace " Oilei filio, Ἐγχείῃ ἐκέκαστο πανέλληνας καὶ Ἀχαι- " οὺς, Hastæ peritia ornatus instructusque erat ut " quivis alius universorum Græcorum: ἐκεκόσμητο " ὡς καὶ νικᾷν: E. (54.) Οὐδὲ ἑκηβολίαι, ᾗσιν τὸ πρίν " γ' ἐκέκαστο: Δ. (339.) Καί συ κακοῖσι δόλοισι κε- " κασμένε, κερδαλεόφρον, Malis instructe artibus et " dolis. Apoll. Rh. 2, (867.) cum infin. dixisse tra- " ditur ἐκέκαστο Ἰθύνειν, pro Præditus erat regendi " facilitate. || Afferunt VV. LL. et κάζουσα σταφυ- " λὴ pro Præcox uva, ex Eccles. 21. Sed perperam " pro περκάζουσα, Maturescens s. Pingi incipiens." " Κάδουσα Hesychio est εἶδος σταφυλῆς, Species " uvæ." [Φρούραις κέκασται, Eur. El. 616. "Porson. Phœn. 866. Jacobs. Anth. 12, 55. Exerc. 2, 200. Heyn. Hom. 4, 311. 5, 12. 6, 449. 7, 271. 8, 13. 707. Κεκασμένος, Wakef. Eum. 769." Schæf. Mss. Inde * Καστὸς, vox inusitata, cujus tamen vestigia apparent in vetustis nominibus Ἄκαστος, Μηδεσικάστη, Ἰοκάστη, etc. * Ἀκασταῖος pro ἀκασκαῖος videtur legere Schol. Æsch. Ag. 749. cum exponat λίαν κεκασμένον, notante Schn. Lex.: cf. Ἀκαστόφρων.] " Ἀκασμένα Hes. affert pro ἀναπεπαυμένα, ἡρμοσμέ- " να, Sedata, Coagmentata, Composita." [* " Κάτωρ, Ruhnk. Ep. Cr. p. 60. Hymn. Hom. 5, 55. Θάρσει, δῖε κάτωρ, τῷ 'μῷ κεχαρισμένε θυμῷ. Κάτωρ legitur in Mss. Reg. et in Ed. prima, quod recentiores in κράτωρ mutarunt. Cod. Moscov. habet δῖ' ἑκάτωρ, ex quo alius, ut spero, veram lectionem aliquando extundet. Martin. V. L. 4, 3. κάτωρ, monstrum vocis, a κάζω repetens, explicat Gubernatorem. Sed hic κάτωρ νηὸς æque ridiculus est ac Cator formularum, quem ille Ciceroni de Orat. 1, 55. obtrudebat." Bast. ad calcem Scap. Oxon. * Ἐγκάζω, Il. Y. 35. ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσι κέκασται: Schn. Lex. exhibet ἐπὶ φρ., ab * Ἐπικάζω. * " Κατακάζω, Emped. ap. Tzetz. Ch. 13, 81. quem versum sic leg. puto, Οὐ μὲν γὰρ βροτέῃ κεφαλῇ κατὰ γυῖα κέκασται." Elberling. Mss.]

" Λαικάζω, Suidæ ἀπατῶ, Decipio. Signif. etiam " Scortor. Aristoph. Ἱππ. (167.) Βουλὴν πατήσεις, " καὶ στρατηγοὺς κλαστάσεις, Δήσεις, φυλάξεις, ἐν πρυ- " τανείῳ λαικάσεις. Ibi enim Schol. exp. πορνεύσεις, " afferens ITIDEM Λαικάστρια pro πόρνη, Meretrix, " Prostibulum." [Aristoph. 'A. 529. 537.] " ET " Λαικαστὴς, pro πόρνος, Scortator, Qui corpore " quæstum facit. Quo posteriore vocab. utitur idem " Aristoph. 'A. (79.) Ἡμεῖς δὲ, (sub. ἄνδρας ἡγούμε- " θα,) λαικαστάς τε καὶ καταπύγονας. Utitur Idem et " altero ap. Athen. (570.) dicens Peloponnesiacum " bellum Græcis exarsisse ἐκ τριῶν λαικαστριῶν, Si- " mætha, et duabus Aspasiis raptis a Megarensibus. " Volunt hæc esse παρὰ τὸ κάζειν τὸ κοσμεῖν, et τὸ " λα τὸ ἐπιτατικὸν, inserto ι." [Λαικάζω, Cephisodorus ap. Athen. 689. " Λαικάστρια, Eust. Il. 637, 23." Wakef. Mss. * Λαικὰς, ἡ, idem, Aristæn.

A 2. Ep. 16. * Ληκὼ, ἡ, Membrum virile, Hes. Phot. * Ληκάω, i. q. λαικάζω, Hes.]

ΚΑΘΑΙΡΩ, Purgo, Mundo, Od. X. (438.) ἠδὲ τραπέζας Ὕδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι καθαίρειν, Athen. 7. Πάντα σπίλον καθαίρειν. Pass. Καθαίρομαι, Purgor, Aristot. de Mundo, Ὄμβροις γῆ καθαίρεται, Herod. 5. Καθαρθεῖσα πονηρῶν ἀνθρώπων. Dicuntur etiam καθαίρεσθαι, Qui purgantur medicamento, Plut. (6, 487.) Αἴσχιστα πολλὰς ἡμέρας κεῖνται καθαιρόμενοι, καὶ καταπλασσόμενοι, καὶ θεραπεύοντες ἰατρούς. Et mulieres καθαίρεσθαι dicuntur, Cum purgantur per menstrua. Plut. Lycurgo, Καὶ τῶν ἐν τῷ κύειν καθαιρομένων γυναικῶν. || Expio, Lustro. Καθαίρειν στόλον, Lustrare classem, App. B. C. 5. Idem, Οὕτως μὲν οἱ Ῥωμαῖοι τὰ ναυτικὰ καθαίρουσι. Καθαίρω καθαρμὸν, pro Expiationem adhibeo, q. d. Expiatione expio, citatur e Plat. de LL. Et καθαρθήτω καθαρμοὺς, Expiationibus expietur, ex Eod. Idem, Ἀποδιοπομπησόμεθά τε αὐτὴν καὶ καθαρούμεθα,
B Abluemus, expiabimusque, eaque nos abdicabimus, Bud. Subjungitur autem vox activa, Ἐξευρόντες ὅστις τὰ τοιαῦτα δεινὸς καθαίρειν, εἴτε τῶν ἱερέων, εἴτε τῶν σοφιστῶν. Affertur et ex Hermog. Οὔτε καθηράμενος ἀπὸ τῶν ἀδικημάτων, pro Neque a sceleribus expiatus. || Flagris cædo: καθαρθῆναι, μαστιγωθῆναι, Hes.: Schol. Theocr. 5, (119.) ἐκάθηρε esse dicit ἐμαστίγωσεν, item ἀντὶ τοῦ ἔτυπτε καὶ ἐξέδαιρε. Ibid. ponit et aliam exp. sensum obscœnum habentem. Pro illa autem exp. citat hæc Aristoph., πέδει τὰς πλευρὰς καὶ ἐκάθηρεν. ["Thom. M. 367. 482. 756. Cattier. Gazoph. 61. Wakef. Trach. 1012. S. Cr. 4, 251. 5, 89. Abresch. Æsch. 2, 42. Stanl. Eum. 286. Antiphil. 33. Jacobs. Anth. 9, 446. Heyn. Hom. 6, 557. 7, 252. Diod. S. 1, 379. Casaub. Athen. 1, 58. Flagris cædo, Harles. ad Theocr. 101. Toup. Opusc. 2, 281. Koen. ad Greg. Cor. 127. De forma aor. 1., ad Dionys. H. 1, 32. Mœr. 137. et n., ad Xen. Eph. 266. Valck. Hipp. p. 255. Wessel. ad Herod. 21. ad Diod. 1, 28. 276. ad Lucian. 1, 535. Bibl. Crit. 2, 1. p. 25.;
C 3, 1. p. 48. cf. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 44. Valck. Phœn. p. 607. 749. Fabric. Bibl. Gr. 1, 32.: Sylb. ad Paus. 244.: 'καθάραι· Rectius καθᾶραι, vel καθῆραι, ut infra Eliac. 1, 1. Atticos certe καθῆραι, non καθᾶραι dicere, testatur Phrynichus. Infra κατᾶραι est a καταίρω, Lac. c. 24. forma quidem simili, at signif. diversa.' Non dicitur Ionice καταίρω, Wessel. ad Herod. 20. cf. ad 598. Aor. 2. pass., Schneider. ad Xen. Pol. 461. K. τὴν κόμην, Abstergere, Argum. Soph. Antig." Schæf. Mss.] " Καθῆραι, non καθᾶραι, " dicunt Attici, si Phrynicho credimus. Ambo sunt " aor. 1. act. infin." " Καθαρτέον, Purgandum." [* " Καθαίρων, Nom. iridis, Diosc. Notha 441." Boiss. Mss.]

Καθαρμὸς, ὁ, Purgatio, Expiatio, Lustratio, Plut. (6, 563.) Καὶ τὴν δίαιταν αὐτῇ καὶ τὸν κ., ᾧ χρῶνται Σκύθαι περὶ τοὺς κάμνοντας, Plato de Rep. 2. Λύσεις τε καὶ κ. ἀδικημάτων, Plut. καθαρμὸν ποιεῖσθαι τῆς δυνάμεως, Lustrare exercitum, et, Ἄγη καὶ μιασμοὶ καθαρμῶν δεόμενοι, Scelera expianda. || Καθαρμὸς
D pro κάθαρμα, i. e. pro Piaculari homine, vide in Κάθαρμα. [" Wakef. Eum. 277. Abresch. Æsch. 2, 41. Epigr. adesp. 198. Fabric. Bibl. Gr. 1, 33. Valck. Diatr. 175. 281. ad Diod. S. 1, 167. ad Herod. 598." Schæf. Mss. Xen. K. 'A. 5, 7, 35. * Ὁπλοκαθαρμὸς, Gl. Armilustrum.]

Κάθαρμα, τὸ, Purgamentum, J. Poll. 5. c. 46. Τῶν ἐν ταῖς τριόδοις καθαρμάτων ἐκβλητότερος. Cui l. consentanea est hæc expositio Ammonii, καθάρματα, τὰ μετὰ τὸ καθαρθῆναι ἀπορριπτούμενα. Bud. tamen in Annotat. post. in Pand. ait ad verbum signif. Purgationem et Piamentum: cum alioqui sordes illæ Purgamentum vocentur, non Purgatio. Quare Purgamentum ac Piamentum ipsum scripsisse suspicor. 1 ad Cor. 4, (13.) Ὥσπερ καθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, πάντων περίψημα ἕως ἄρτι. Ita enim legit Bud., et ita in veteri quodam exemplari me quoque legere memini: cum tamen magis recepta sit altera lectio, ὡς περικαθάρματα, quam suspicor ex ὡσπερεὶ καθάρματα factam. Retinendo autem περικαθάρματα,

præp. pondus addet, quasi quis dicat, ut annotat Beza, Sordes undique everrendo collectas, i. e. * ἀποσαρώματα, Schol. Vide et aliam interpr. hujus loci paulo post. Eust. καθάρματα dici ait τοὺς ῥυπαροὺς καὶ ἀποβλήτους. Erit igitur κάθαρμα, qui et τῶν ἐν ταῖς τριόδοις καθαρμάτων ἐκβλητότερος dicitur in illo Pollucis l., et συρφετός: aptissimeque, ut opinor, exponetur Lat. voce Quisquiliæ, servata metaphora. Lucian. 45(=1, 336.) Καὶ ἐξονειδίζει ἀνδράποδα καὶ κ. ἡμᾶς ἀποκαλῶν. Et Philo, Καθάρματα καὶ * παρενοχλήματα καὶ γῆς ἄχθη καὶ ὅσα τοιαῦτα ἀποκαλοῦσι. In his enim et similibus ll. καθάρματα videntur potius dici Viles homines, contemtique et abjecti, quam Scelesti: de qua signif. statim dicetur. ‖ Id, quod ad purgandum adhibetur, s. ad expiandum. Et secundum hanc signif. καθάρματα vocabantur Homines scelerati, tanquam piaculares, i. e. pro patriæ lustratione expiationeque devoti: qui et Sacri a Lat. appellabantur, quorum sc. capite omnia civitatis aut gentis alicujus scelera luebantur, quique ad avertendam deorum iram mactabantur. Vide Schol. Aristoph. Suid. Huc referens Bud. dictum Pauli, Ὥσπερ καθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, hanc esse ait ejus sententiam, Nos tanquam piacula mundi facti sumus, et succidaneæ pro populo victimæ. Ac si diceret, Non minus ap. gentium vulgus detestabiles quam illi, qui diris execrationibus onerati atque obruti, pro salute publica abjici olim solebant. Herod., ut Idem docet, καθαρμὸν pro κάθαρμα dixit 7, (197.) Hominem piacularem, et pro patriæ lustratione expiationeque devotum, Καθαρμὸν τῆς χώρης ποιευμένων Ἀχαιῶν Ἀθάμαντα τὸν Αἰόλου. Porcello, qui ad expiationem immolabatur, impositum fuisse hoc nomen, tradunt Schol. Aristoph. Ἀ. Hesychius. Hinc igitur fit, ut κάθαρμα vocetur Homo sceleratus, et neutrum genus ita usurpetur, ut cum Lat. hominem vocant Scelus. Aristoph. Πλ. (454.) Γρύζειν δὲ καὶ τολμᾶτον, ὦ καθάρματε; Æschin. (84.) Ἃ δὲ σὺ λέξεις, εἴποι ἂν κάθαρμα ζηλοτυποῦν ἀρετήν. Itidem Demostheni κάθαρμα est ᾧ μηδεμία μετουσία ἀρετῆς: (269.) Σοὶ δὲ ἀρετῆς, ὦ κάθαρμα, ἢ τοῖς σοῖς τίς μετουσία, ἢ καλῶν, ἢ μὴ τοιούτων; [" Brunck. Aristoph. 1, 183. 2, 11. 3, 59. 176. Kuster. 118. T. H. ad Plutum p. 130. Thom. M. 481. ad Charit. 650. Musgr. Herc. F. 225. Abresch. Æsch. 2, 42. Wyttenb. Ep. Cr. 21. Toup. Opusc. 1, 178. coll. 177. ad Lucian. 1, 330. Ammon. 79." Schæf. Mss. Κάθαγμα, Gl. Sterquilinium, leg. Κάθαρμα. " Ἀκάθαρμα pro κάθαρμα, Tzetz. Ch. 5, 547." Elberling. Mss. * " Καθαρματώδης, Etym. M. 512, 7." Wakef. Mss.]

Κάθαρσις, Purgatio, Expiatio, [" Lustratio, Herod. 1, 35. Ἔστι παραπλησίη ἡ κ. τοῖσι Λυδοῖσι κ. τ. λ." Schw. Mss.] Plato Cratylo, Πρῶτον μὲν γὰρ ἡ κ. καὶ οἱ καθαρμοὶ καὶ κατὰ τὴν ἰατρικὴν καὶ κατὰ τὴν μαντικήν. Galeno et aliis, καθάρσεις ἔμμηνοι, Purgationes menstruæ mulierum, quæ etiam τὰ ἔμμηνα, καταμήνια, γυναικεῖα, Lat. Menses, Menstrua. [Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 254-7. " Abresch. Æsch. 2, 41. Wessel. ad Herod. 20. Heyn. Hom. 8, 325. Bergler. Alciphr. 266." Schæf. Mss. " De vitibus, Phornut. 72." Wakef. Mss.] Αὐτοκάθαρσις, Ipsamet purgatio, Greg. Naz. de Baptismo, Χριστὸς μὲν γὰρ αὐτ. ἦν. Vel, Per se purgatio erat. Sic dicitur ut αὐτοαλήθεια, et alia. Ἀκαθαρσία, Sordes, Immunditia, Spurcitia, Dem. 230(=553.) pro Summa improbitate, ut impurum hominem dicimus Scelestum, Τοῦτο οὐκ ἔχον ἐστὶν ὑπερβολὴν ἀκαθαρσίας. Vide Ἀκάθαρτος. [* Ὁπλοκαθαρσία, * Ὁπλοκαθάρσιον, Gl. Armilustrum.] Καθάρσιος, ὁ, ἡ, Purgatorius, Purgativus, Purgandi vim habens, Expiatorius. Februarium mensem καθάρσιον posse dici tradit Plut.: nam, ut scribit Ovid., Februa Romani dixere piamina patres: κ. φύσις, Greg. Naz. ὕδωρ, Nonn. Lustralis aqua. Citatur et ex Aristot. Κ. Ζεύς, Expiator Jupiter. [Plut. 10, 147. " Markl. Suppl. 1211. Iph. p. 155. 202. ad Charit. 650. Wakef. Eum. 63. 581. Abresch. Æsch. 2, 7. ad Mœr. 60. Pierson. Veris. 65. Eldik. Suspic. 30. Ζεὺς Κ., Herod. 20." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 708. Κ. αἷμα, Æsch. S. c. Th. 686.] ‖ Καθάρσιον, substantive positum, pro κάθαρσις, vel καθαρμός, Expiatio, Lustratio, Piaculum, [" Herod. 1, 35. Κα-

A θαρσίου ἐδέετο κυρῆσαι." Schw. Mss.] Greg. Enc. Macc. Παντὸς τοῦ λαοῦ καθάρσιον. Idem de Christo, Κ. τῆς οἰκουμένης. Idem, Καθάρσιον περιενεγκεῖν ἐπὶ σῇ ἐξόδῳ. Alluditur ad morem illum, de quo Plut. Præc. Pol. Περιενεγκεῖν καθάρσιον περὶ τὴν ... ἐκέλευσαν. Et ante eum Dem. Ἐπειδὰν τὸ καθάρσιον περιενεχθῇ: de quibus vide Schol. Aristoph. Ἀ. ubi porcellum expiatorium κάθαρμα vocatum scribit, et ab Æsch. c. Tim. καθάρσιον. Suid. quoque χοίρια, Porcellos, quibus populus lustrabatur in theatris et concionibus, καθάρσια vocata scribit: ubi adjectivum etiam esse potest. Καθάρσια, Sacra expiatoria, Piacula. Lucian. (1, 628.) Τῆς Ἑκάτης τὸ δεῖπνον ἀγόντα, καὶ τὰ ἐκ τῶν κ. ᾠά, Ova lustrationum, Turn.: Plut. Probl. Rom. de Hecate itidem, Χθονίᾳ δὲ δεῖπνα Ἑκάτῃ πεμπόμενος εἰς τριόδους, ἀποτροπαίων καὶ κ. ἐπέχει μοῖραν. In quibus ll. ἱερῶν potest subaudiri, et ita adjectivum erit καθαρσίων. Bud. καθάρσια interpr. Expiamenta in Paus. (7, 7.) Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις ἀποκτείναντες Πύθωνα, παρεγένοντο ἐς τὴν Αἰ-

B γιάλειαν καθαρσίων ἕνεκα. [" Ad Charit. 650. Stanl. Eum. 455. Brunck. Aristoph. 2, 11. 3, 59. Thom. M. 480. 588. Abresch. Æsch. 2, 42. Toup. Opusc. 1, 341. Ammon. 79. ad Lucian. 1, 330. T. H. ad Dial. 42." Schæf. Mss. Τὸ κ., Medicamentum catharticum, Alex. Trall. 1. p. 111. 112. et sæpius.]

Καθαρτής, ὁ, Purgator, Expiator, Lustrator: Soph. El. (69.) p. 83. Σύ τ', ὦ πατρῷον δῶμα· σοῦ γὰρ ἔρχομαι Δίκῃ καθαρτής, πρὸς θεῶν ὡρμημένος. Plut. K. καὶ μάντεσι προσεῖχε τὸν νοῦν. Schol. Aristoph. ait καθαρτὴν dictum τὸν περικαθαίροντα τὴν ἐκκλησίαν. In VV. LL. scribitur et Καθαρτήρ, pro ead. signif., [q. v. legitur in Plut. 7, 205. " Ad Charit. 540=322." Schæf. Mss. " Manetho 4, 251." Wakef. Mss. Καθαρτής, Epimenidis cognomentum, Porphyr. V. P. pro quo ap. Jambl. 28. male καθαρίης, p. 286. Kiessl. " K. θάμνων, Planud. Ovid. Met. 14, 649." Boiss. Mss. Hippocr. 301, 38. " Dio Chrys. 1, 168. * Καθάρτρια, Purgatrix, Schol. Pind. Π. 3, 139. Hes." Wakef. Mss.] Καθαρτικός, Purgativus, Purgatorius,

C Purgandi vim habens, ut φάρμακον, Plut. (10, 161.) Ἐλεγκτικὸν λόγον ὥσπερ κ. ἔχων φάρμακον. Pro Expiativus autem potius dicitur καθάρσιος, καθαρτήριος, quod hic sequitur. Bud. tamen καθαρτικὸν μέλος ap. Aristot. Pol. 8. interpr. Animi purgatorium, expiatorium. [Diosc. 5, 76.] Καθαρτήριος, i. q. καθάρσιος, Purgativus, Purgatorius, Expiativus, Synes. Ep. Ὡς ἔστι γε τὸ δημόσιον ξίφος οὐχ ἧττον ἢ τὰ ἐν τοῖς προτεμενίσμασι χέρνιβα, πόλεως καθαρτήριον. Idem, Δαίμονές εἰσι κ. [J. Poll. 1, 32. Dionys. H. 1, 571. " Τὰ κ., ad Diod. S. 1, 92. * Κάθαρτρον, Tzetz. Exeg. in Il. 126." Schæf. Mss.]

Ἀκάθαρτος, ὁ, ἡ, quasi dicas, Non purgatus, pro Impurus, Immundus. ‖ Scelestus, ap. Dem. [403. 980.] et Lucian. [Asin. 29.]: quæ metaph. est et in voce Lat. Sic in Ἀκαθαρσία, supra. [" Abresch. Æsch. 2, 35. ad Lucian. 2, 340. Toup. Opusc. 1, 541. Alciphr. 164." Schæf. Mss.] " Ἀκάρθατος, " Impurus, Immundus, Sordidus, VV. LL. perpe- " ram pro ἀκάθαρτος." * Ἀκαθάρτως, Gl. Impure.

D * Ἀκαθαρτοφαγία, Arethas in Apocalyps. 2, 15. * Ἀκαθαρτίζομαι, Immundus fio, Inc. Levit. 14, 36.] Εὐκάθαρτος, Purgatu facilis, Qui facile purgari potest. " Δυσεκκάθαρτος, in VV. LL. affertur pro Inelnibilis: " sed puto scr. Δυσεκκάθαρτος, Expurgatu difficilis." Δυσκάθαρτος, Purgatu difficilis. [Aristoph. Eip. 1250. Dionys. H. 1, 219. I. q. μιαρός, Soph. Antig. 1284. * Νεοκάθαρτος, Suid. 2, 609.]

Ἀνακαθαίρω, Expurgo, Perpurgo, simpl. Purgo. Nam præp. ἀνὰ interdum auget, interdum nihil significationi addit, sicut nec ceteræ nonnunquam. Et Ἀνακαθαίρομαι signif. act., Plut. Antonio (9.) Ἀνακαθαιρόμενος τὰ περιόντα τοῦ πολέμου, Persequens reliquias et repurgans. Ἀνακαθαίρειν τὸ πρόσκομμα, pro Purgare offendiculum, Greg. Naz. accipiendo Purgare eo sensu, quo Plin. Fastidium purgare pro Tollere. In VV. LL. tamen ἀνακαθαίρειν exp. hic Tollere. Vide infra Ἀποκαθαίρεται κέλυφος. Apud Plat. ἀνακαθαίρεσθαι pro Plane explicare, Persequi, Bud. Comm. 320. 1032. [Παμμήκη λόγον ἀνακαθαιρόμενος, Plato de LL. 1. p. 39. cf. 3. p. 110.] Apud Dionys.

Areop. Ἀνακαθαίρειν ῥῆμα, pro Sensum ejus allegoricum explicare. Ἀνακαθαίρειν, inquit Bud. 321., theologicum est verbum pro Allegorias anagogicas ad liquidum usque sensum patefacere et explanare. || Ἀνακαθαίρεσθαι dicitur sol in deliquio, cum luna solem subiens et eum nobis auferens, sensim prælerlabitur, et eam partem solis, quam nobis primum abstulit, prætereundo reddit. Bud. e Dionys. Areop., Comm. 320. [" Dionys. H. 1, 32. Bibl. Crit. 2, 1. p. 25.; 3, 1. p. 48. Thom. M. 52. Zeun. ad Xen. K. Π. 191. Toup. Emendd. 2, 375." Schæf. Mss.] Ἀνακάθαρσις, Expurgatio, Perpurgatio, simpl. Purgatio. || Item, sequendo signif., quæ modo data fuit verbo ἀνακαθαίρειν, Allegorici sensus et reconditi anagogica explicatio, Bud. Comm. 321. 835. [Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 254. Strabo 16. p. 1073. 1075. Dionys. Areop. de Cœl. Hier. 15, 1.] Ἀνακαθαρτικὸς, Expurgandi s. Perpurgandi vim habens, simpl. Vim purgandi habens, Purgativus.

Ἀποκαθαίρω, Expurgo, Repurgo, Abstergo, ut Xen. K. Π. 1, (3, 5.) Ἀποκαθαίρεις τὴν χεῖρα εἰς τὰ χειρόμακτρα. E Plut. (1, 303.) Ἀποκαθαίρων τὰς βαναύσους τέχνας εἰς οἰκετῶν χεῖρας. || Lustro, Expio, ap. Dionys. Areop., Bud. 322. || Ἀποκαθαίρομαι, pass. voce usurpatur interdum active, pro ἀποκαθαίρω. Cum autem passivam signif. habet, significat Expurgor, Abstergor, Lustror, Expior. || Citatur præterea Ἀποκαθαίρεται κέλυφος ex Aristot. H. A. 7. pro Detrahitur putamen. Vide supra Ἀνακαθαίρειν τὸ πρόσκομμα. [" Hippocr. Κρισ. 8." Kall. Mss. " Ad Sueton. 1, 662. Burm., Mœr. 41. ad Diod. S. 1, 357. Athen. 1. p. 11." Schæf. Mss. Strabo 9. p. 613. Ἡ σελήνη ἀποκαθαιρομένη dicitur, cum ex eclipsi pristinum splendorem recuperat, Plut. Æm. Paulo 17. * " Ἀποκαθαρτέος, Aristid." Wakef. Mss.] Ἀποκάθαρμα, Expurgamentum, Repurgamentum, simpl. Gazæ Purgamentum, Plinio Excrementum. || Piaculum, Piamentum. [" Stanl. Eum. 455. Lobeck. Aj. p. 280. Toup. Opusc. 1, 178." Schæf. Mss. Athen. 88. Clem. Alex. Pæd. 2, 10. p. 192.] Ἀποκάθαρσις, Expurgatio, Repurgatio, Purgatio, Thuc. 2, (49.) Καὶ ἀποκαθάρσεις χολῆς πᾶσαι, ὅσαι ὑπὸ ἰατρῶν ὠνομασμέναι εἰσὶν, ἐπῄεσαν, καὶ αὗται μετὰ ταλαιπωρίας μεγάλης, Schol. ἀποκρίσεις, κενώσεις. || Expiatio, Lustratio. [Plut. 6, 186. 342. " Ruhnk. ad Xen. Mem. 225." Schæf. Mss.] Ἀποκαθαρτικὸς, Expurgatorius, Expurgativus, Expurgandi vim habens, Ad expurgandum aptus. || Expiativus. [* Προαποκαθαίρω, Euseb. Hist. Eccl. p. 311. 472.] " Συναποκαθαίρω, Simul purgo."

Διακαθαίρω, In diversis partibus purgo, q. d. Interpurgo. Theophrasto, inquit Bud., est Perputare arbores et interlucare, Comm. 321. Item pro simplici καθαίρω. J. Poll. loquens περὶ τοῦ οὐκ ἀφροντίστως λέγοντος, 6, c. 33. hæc inter cetera ponit, Διακριβώσας, διακαθήρας, ἐκκαθήρας, paulo post ἐκκεκαθαρμένα, διηκριβωμένα. [" Clem. Alex. 650. Philo J. 2, 207." Wakef. Mss. Plato de Rep. 3. p. 288.] " Διακαρθαίρω, Perpurgo, VV. LL. perperam pro " Διακαθαίρω. Perperam itidem Eadem habent Δια" κάρθασις, Purgatio, pro διακάθαρσις." Διακάθαρσις, q. d. Interpurgatio. Apud Theophr. [C. Pl. 3, 9. 10.] Interlucatio, Bud. Comm. 321. Item pro simplici κάθαρσις. [Plato de LL. 5. p. 735.]

[* Ἐγκαθαίρω, Xen. Σ. 1, 4. Vide Lex. Xen. " Kuster. Aristoph. 110." Schæf. Mss.]

Ἐκκαθαίρω, respondet Latino Expurgo. Item Detergo: Il. (B. 153.) Οὐροὺς δ' ἐξεκάθαιρον, Alveos purgabant et detergebant, Turn. Et pass. Ἐκκαθαίρομαι, Expurgor: ap. Synes. cum gen., Ep. 121. Καὶ πονηρίας ἐκκαθαρθῆναι τὴν πόλιν. || In VV. LL. ἐκκαθαίρεις exp. Discutis et Exprimis, in Plat. de Rep. 2. (p. 215.) Ὡς ἐρρωμένως ἑκάτερον, ὥσπερ ἀνδριάντα, εἰς τὴν κρίσιν ἐκκαθαίρεις. In Iisd. ἐκκαθαίρειν τὸν βίον, pro E vita tollere. Vide supra, Ἀνακαθαίρειν τὸ πρόσκομμα, et Ἀποκαθαίρεται κέλυφος. || J. Poll. ut διακριβώσας et ἐκκαθήρας, ita διηκριβωμένα et ἐκκεκαθαρμένα conjungit. Idem φωνὴν λευκὴν et ἐκκεκαθαρμένην simul ponit. [" Ad Sueton. 1, 662. Burm., Wakef. S. Cr. 5, 4. Jacobs. Anth. 12, 97. Schneid. Anab. 16. D. R. ad Longin. 252. Toup.

A 304. Bibl. Crit. 3, 1. p. 48. ad Xen. Eph. 266. T. H. ad Lucian. Dial. 70. 72. λογισμὸν, Arnaud. Var. Conj. 417." Schæf. Mss. Plut. 6, 238. * Ἐκκάθαρσις, Hierocl. 124. 164.] " Δυσεκκάθαρτος, vide Δυ" σεκκάθαρτος." [* " Προεκκαθαίρω, Theo Mathem. p. 17. Lysis Ep. ad Hipparch., * Ὑπεκκαθαίρω, Poëtaster cum Wernsdorfii Phile p. 32. 138." Boiss. Mss.]

" Ἐπικαθαίρω, Perpurgo, Abstergo." [Hippocr. Κρισ. 3.]

Περικαθαίρω, q. d. Circumpurgo, Circumquaque purgo, In circuitu purgo, Perpurgor. Exp. et Ablaqueo. Citatur ex Josue 5, (4.) Περιεκάθαρε τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ, pro Circumcidit filios Israël. [" Wakef. S. Cr. 2, 105. ad Lucian. 1, 331. 466." Schæf. Mss.] Περικάθαρμα, q. d. Circumpurgamentum. Exp. et Retrimentum, Sordes: 1 ad Cor. 4, (13.) Ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, ubi vet. Interpres, Purgamenta. Schol. * ἀποσαρώματα, q. d. Sordes undique everrendo collectas: id enim significat ἀποσαρώματα. Sed quidam ὥσπερ, s. ὡσπερεὶ, κα-
B θάρματα scr. putarunt, et ita alicubi legitur. Vide Κάθαρμα. [" Wakef. S. Cr. 4, 138." Schæf. Mss. Apollon. Lex. 442. Schleusn. Lex. N. T. * " Περικάθαρσις, Hes." Wakef. Mss. * " Περικαθαρτὴς, ad Hesych. 1, 472, 25." Dahler. Mss. * " Περικαθαρτήριον, ad Lucian. 1, 466." Schæf. Mss.] Ἀπερικάθαρτος, ὁ, ἡ, Non circumpurgatus, mundatus. [LXX. Levit. 19, 23.] Δυσπερικάθαρτος, Qui non facile circumpurgari potest. [Cf. Δυσπερικαθαίρετος.]

" Προκαθαίρω, Præpurgo, Ante purgo, Synes. Ep. " 44. Πᾶς ὃν οὐ προκαθαίρει μετάνοια δημοσιευθεῖσα. " Ibid. προκαθηράμενον dicit pro Si prius te purga" ris." [Themist. 52. Clem. Alex. 846. " Aristid. 97. Fabr. B. Gr. 2, 644. Prius deleo, Appian. 1, 483." Wakef. Mss. " Ad Lucian. 1, 535." Schæf. Mss. * Προκάθαρσις, Schol. Aristoph. Πλ. 846. * Προκαθάρσιος, Alcin. Intr. 115. * " Προκαθάρσιον, Schol. Soph. Œd. T. 239." Boiss. Mss.]

Ὑπερκαθαίρω, Immodice, Supra modum purgo. [Erot.] Ὑπερκάθαρσις, Immodica purgatio. De mu-
C lieribus dicta ὑπερκάθαρσις oppositam habet ἐποχὴν τῶν ἐμμήνων, Suppressionem mensium. Bud. Comm. 636. [" Hippocr. 208. Diosc. 414." Wakef. Mss.]

Ὑποκαθαίρω, q. d. Subpurgo, i. e. Leviter purgo: Inferius purgo, Per inferiores partes purgo. [Gl. Subluco.] Ὑποκάθαρσις ἡ διὰ τῆς κοιλίας, Gal. ad Gl.

ΚΑΘΑΡΟΣ, Purus, Mundus, Nitidus, Od. Z. (61.) καθαρὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντα, P. (48.) Ἀλλ' ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροῒ εἵμαθ' ἑλοῦσα. Apud Eund. legimus Il. Θ. (491.) K. (199.) Ψ. (61.) Ἐν καθαρῷ, de quo vide Eust. 725.: καθαρὸς ἄρτος opp. ab Athen. (109.) τῷ συγκομιστῷ. Καθαρὸς θάνατος ap. Hom. Mors pura eorum, qui ense occiduntur, non eorum, qui strangulantur, Od. X. (462.) Μὴ μὲν δὴ καθαρῷ θανάτῳ ἀπὸ θυμὸν ἑλοίμην Τάων, Eust. Καθαρὸς θάνατος, ὁ διὰ ξίφους· μιαρὸς δὲ ὁ ἀγχονιμαῖος, 1934. Philo de mundo, Ἡ θάνατον οὐ καθαρὸν τὸν δι' ἀγχόνης ὑπομένουσιν. || Purus, i. e. Impermixtus. Interdum copulatur cum ἄκρατος, interdum cum ἀμιγής.
D Xen. K. Π. 8, (7, 3.) Ἀλλ' ὅταν ἄκρατος καὶ κ. ὁ νοῦς ἐκκριθῇ, τότε καὶ φρονιμώτατον εἰκὸς αὐτὸν εἶναι. I. e., Cic. interpr., Sed cum omni admistione corporis liberatus, purus et integer esse cœpisset etc. Plut. Εἰ μὲν γὰρ ἀμιγὲς καὶ κ. ἦν τὸ ἓν, οὐδὲν ὅλως κ. τ. λ. Apud Arat. Cic. κ. ἐπὶ νυκτὶ vertit Nocte serena. Et venti κ. in VV. LL. ex Aristot., Qui serenitatem inducunt, Pellentes nebulas. In Iisd. κ. λόγος exp. Pura oratio, i. e. Simplex et inartificiosa: ut i. sit q. ἀκατάσκευος, cui opp. ἐνδιάσκευος. || Purus, i. e. Qui non se contaminavit aliquo scelere, Horatio Sceleris purus. Antipho, Ἐψηφίσαντο γὰρ καὶ ὤμοσαν, ἐάν τις τυραννίδι ἐπιθῆται, ἢ τὸν δῆμον καταλύσῃ, τὸν αἰσθανόμενον, καθαρὸν εἶναι ἀποκτείναντα. Plut. Pericle dixit, Οὐ μόνον τὰς χεῖρας δεῖ κ. ἔχειν τὸν στρατηγὸν, ἀλλὰ καὶ τὰς ὄψεις, quod Cic., Prætorem non solum manus, sed etiam oculos abstinentes habere decet. K. ἡμέραι, Dies fasti, Plato de LL., quibus opp. ἀποφράδες. Interdum cum accus. subaudita præp. κατὰ, et tum κ. vertitur simpliciter Purus, accusativus autem cum sua præp. subaudita, per

ablat.: ut τοῖς κ. τὴν διάνοιαν ap. Greg., Iis, qui puri mente erant. Potest etiam verti, Qui pura mente erant. Sic καθαρὸς τὰς χεῖρας, Lucian. 74(=1, 536.) Καὶ τὸ μὲν πρόγραμμά φησι μὴ παριέναι εἴσω περιῤῥαντηρίων, ὅστις μὴ κ. ἐστὶ τὰς χεῖρας. Andoc. ὅσιον καὶ εὐαγῆ interpr. καθαρὸν τὰς χεῖρας, Bud. Comm. 207. Jungitur et genitivo, ut Purus ab Horat., cum Integrum vitæ scelerisque purum dicit. Plut. Καθαρὸν φόνου ἐποίησε τὸν κτείναντα τὸν τυραννεῖν βουλόμενον. Quod Antipho l. c. dixit simpliciter καθαρὸν, ead. de re loquens. Exp. tamen etiam aliter in VV. LL. καθαρὸς φόνου, pro Crimine cædis expiatus. e Plut. Popl. Antipho (656.) καθαρὸν πάντων τῶν ἐγκλημάτων vocat Qui nulli injuriam intulisset. Plut. de Socr. Dæm. Ἀναιτίους καὶ κ. τῶν πεπραγμένων. Idem Πρᾶξιν κ. πάσης ἀδικίας dixit. || Καθαρὸν, Aristoph. Σφ. (1015.) Ingenuum, Liberum, Libere dictum, Νῦν αὖτε λεῴ, προσέχετε τὸν νοῦν, εἴπερ καθαρόν τι φιλεῖτε. Schol. παῤῥησιαστικὸν, εἰλικρινὲς, γνήσιον. [" K. στρατὸς, τὸ κ. τοῦ στρατοῦ, Herod. 1, 211. 4, 135. Melior pars exercitus, cui opp. τὸ ἀχρήϊον et τὸ φλαυρότατον, 1, 211. coll. 207. et οἱ ἀσθενεῖς, 4, 135." Schw. Mss.] || K. ψῆφοι Dem. 126(=303.) Ratio putata et perfecta, i. e. Quæ nihil reliquamenti trahit, Bud. Lex. Hanc autem Budæi interpr. sequendo, respondere puto ei, quod Gallice dicimus, Le conte tout net. || Cum gen., Vacuus, Aristid. Panath. Οἵτε πολῖται βεβαιοῦσι τὴν ἐπωνυμίαν τῷ καθαροὶ ξένων εἶναι τοξεαρχῆς. Sic Plut. Numa, ut in VV. LL., καθαρὰς ψόφων ὁδοὺς dixit Vacuas strepitibus vias. In VV. LL. citatur e Bud. καθαρὰ sine adjectivo etiam, pro Vacua: sc. καθαρὰ ἄντρα ap. Alex. Aphr. pro Antra vasta et vacua. [" Sic et Locus s. Spatium quoddam dicitur Καθαρὸν absque genitivo, ubi nihil est quod obstet vel impediat, Herod. 1, 202. 7, 183." Schw. Mss. " Καθαρὸς, ad Xen. Mem. 2, 1, 22. Valck. 242. Wyttenb. Select. 375. Brunck. ad Hippol. 1131. Valck. p. 284. Bergler. Alciphr. 31. Koppiers. Obs. 17. ad Charit. 256. 300. ad Herod. 96. 305. 339. ad Diod. S. 1, 28. ad Phalar. 230. 269. Thom. M. 566. 782. Jacobs. Anth. 10, 262. Kuster. Aristoph. 196. Merus, Ruhnk. ad Xen. Mem. 228. T. H. ad Lucian. Dial. 86. Grammat., Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 356. 2, 287. ad Mœr. 192. 455. 459. De die, Koen. ad Greg. Cor. 249. ad Lucian. 1, 339. De loco, Brunck. Aristoph. 2, 21. Kuster. 211. Καθαρὰ ὁδὸς, Via nulli trita, Huschk. Ep. in Propert. p. 4. De hoc similibusque, Toup. Opusc. 1, 565. Emendd. 2, 374. Jacobs. Anth. 7, 293. Cum gen., Diod. S. 2, 464. Στρατὸς κ., ad Charit. 612. Ἥλιος κ., Heind. ad Plat. Phædr. 228. Ἐν καθαρῷ, Ast. ad Plat. de LL. 506. Heyn. Hom. 8, 367." Schæf. Mss. Theocr. 24, 39. Aristoph. Ὄρν. 1549. Ἐκκλ. 320. Καθαρὰ βλέπειν, Phrynichus Bekkeri p. 48. " K. ἄρτος, Stob. 523, 48." Wakef. Mss. Gl. Siligineus.]

Καθαρύλλος, Dimin. a καθαρὸς, ut si a Nitidus dicas Nitidulus. Ἄρτους ἧκε πριάμενος μὴ τῶν καθαρύλλων, ἀλλὰ μεγάλους, Κιλικίους, Alexis, [Plato Comicus ap. Athen. 110. Eupolis 396.] Vide Καθαρὸς ἄρτος. [* Καθαρύλλως, Nitide, Nitidiuscule, Cratin. ap. Athen. 396.]

Καθαρῶς, Pure, Hesiod. (Ἔ. 1, 334.) dixit ἔρδειν ἱερ'— Ἁγνῶς καὶ καθαρῶς. Lucian. (1, 168.) Καὶ τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους, οὐ κ. ἐλεύθερος οὐδ' ἀστὸς ὤν, q. d. Non mere liber et ingenuus, habens meram libertatem. || K. διαλέγεσθαι, Puro sermone uti et quasi nitido: Cic. Verba quodammodo nitida, et Orationis nitor. Plut. (10, 593.) Τοῖς ἀκριβέστερον ἑλληνίζουσι τούτοις, καὶ καθαρώτερον διαλεγομένοις. Sic et Isocr. copulavit ἀκριβῶς et κ. de sermone itidem loquens ad Phil. (2.) Μηδὲ τὴν λέξιν ἐπαινεῖν ὡς ἀκριβῶς καὶ κ. ἔχουσαν. || Dilucide, Manifeste. Hes. σαφῶς exp. et ἀκριβῶς, quod posterius copulari cum καθαρῶς, modo vidimus. Plut. (6, 411.) Εἰ γὰρ μὴ οἷόν τε μετὰ τοῦ σώματος μηδὲν κ. γνῶναι. Sic Dem. π. Παραπρ., Ὡς κ. οἷς μετὰ ταῦτα ἐποίουν εἴσεσθε. Aristot. Rhet. 1. Νῦν δὲ περὶ αὐτῶν τούτων μᾶλλον διορίσωμεν κ., Magis enucleate. || Pure, Pura mente, Candide; Gallice, En saine conscience; Dem. (127.)

A Ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν, ἔργῳ μαρτυρήσας ὅτι δικαίως καὶ κ. ὑπὲρ τῶν πολιτῶν ἀνθειστήκει Φιλίππῳ. [" Mus. r. Heracl. 1055. ad Herod. 656. K. ἐλεύθερος, ad Charit. 200." Schæf. Mss. Athen. 163.]

Καθαρότης, Puritas, Nitor, Munditia. Hermogeni καθαρότης λόγου, quod Ciceroni Nitor orationis, secundum quosdam. || Puritas, Innocentia, Bud. [" Ad Diod. S. 1, 367. ad Xen. Mem. 2, 1, 22. Valck. p. 242." Schæf. Mss.]

[* Καθαρολογέω, Eust. ap. Lobeck. Aj. p. 2[illegible].] Καθαροποιέω, Purifico. Quo utuntur Suet. Plin., σαίρω, Verro, Hes. [Lobeck. Phryn. 120. 2[illegible]. * " Καθαροπρόσωπος, Toup. Emendd. 2, 515." Schæf. Mss. * Καθαρουργὸς, unde * Καθαρουργικὸς, Geopon. 20, 35. * Καθαροφόνος, * Καθαροφόντης, Phav. 116. " Hes. v. Ἀργεφόντης." Wakef. Mss. * Φιλοκάθαρος, Ptolemæi Tetrab., ap. Schn. Lex.]

[* Καθαρώδης, Hippocr. 1162. ὄμματα, est falsa lectio pro καρώδης.]

" Καθαραῖαι dicuntur Ligna illa quæ τοῖς τοῦ ἄρ-
B " ματος θαιροῖς ὑποπέπηγε, ut est ap. J. Poll. 1. c. " 14."

¶ Καθαρεύω, i. q. καθαρός εἰμι, Purus sum, cum gen.: Synes. Ep. 12. Πρόσελθε τῷ θεῷ καθαρευούσῃ πάθους ψυχῇ, Animo puro a perturbatione. Sic φθόνου καθαρεύειν, Chrys. Purum esse ad invidentia. Plato, Καθάπερ ἱερέα φόνου καθαρεύοντα καὶ δεσμοῦ. Καθαρεύων κακίας, Innocens, Bud. || Dicitur etiam καθαρεύω περὶ τοῦτο, Polyb. (6, 56, 15.) Σπάνιον εὑρεῖν ἀπεχόμενον ἄνδρα τῶν δημοσίων καὶ καθαρεύοντα περὶ ταῦτα, Innocenter se gerentem circa hæc. Dicitur et καθαρεύω ἐν τούτῳ. Plut. Probl. Rom. Οἱ δὲ καθαρεύοντες ἐν τῷ διαλέγεσθαι. Item καθαρεύω τούτῳ, sine ἐν, Philo, Καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ καὶ βίῳ πάντι καθαρεύειν, Purum esse, Pure se gerere. Apud Eund. βίος καθαρεύων, Vita pura. [" Wakef. S. Cr. 5, 129. Boiss. Philostr. 339. Phryn. Ecl. 198. Gell. N. A. 1, 7. Bip. Toup. Opusc. 2, 26. Plut. Mor. 1, 254. 568. Wessel. ad Diod. S. 1, 28. ad Lucian. 1, 439. Grammat., Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 398. 2, 321.
C * Καθαρευτέον, Lucian. 2, 8. Boiss. Philostr. 339." Schæf. Mss. " Clem. Alex. Pæd. 2, 6. p. 199(= 238.)" Kall. Mss. * " Καθάρευσις, Hes. v. Ἁγιασμός." Boiss. Mss. " Purgatio, Puritas, Etym. M. 10, 38." Wakef. Mss. * " Ἀποκαθαρεύω, * Ἀποκαθαριεύω, Heyn. Hom. 3. p. CIV." Schæf. Mss. * Συγκαθαρεύω, Eust. Il. A. p. 108, 8.]

¶ Καθαρίζω, Purifico, Mundo, Purgo. Et Καθαρίζομαι, pass. Greg. Naz. Τὴν προτέραν ἐκαθαρίσθη γέννησιν. A priore generatione purgatus est. || Καθαρίζων, κομψευόμενος, Hes. [" Pseudo-Abgarus in Grabii Spicil. Patr. T. 1. p. 6." Boiss. Mss. Schleusn. Lex. N. T. * " Καθάρισις, Valck. ad Röv. 77." Schæf. Mss. " Purificatio, Purgatio, Inc. et LXX. sec. Compl. Lev. 12, 4. καθαρίσεως, ubi reliqui libri καθάρσεως habent." Schleusn. Lex. V. T.] Καθαρισμὸς, Purificatio, Purgatio, Expiatio, Expiamentum, Piaculum, pro καθάρσιον, Lucian. (2, 590.) Ῥίψωμεν αὐτὸν ἐκ τοῦ κρημνοῦ—καθαρισμὸν τοῦ στρατοῦ ἐσόμενον. Schol. Aristoph. ait καθαρισμὸν dici etiam τὸ
D κάθαρμα. [* Καθαριστὴς, Gl. Putator. * Καθαριστήριον, Harpocr. v. Κεγχρεών. " Suid. 2, 289." Wakef. Mss. * Ἀνακαθαρίζω, Tab. Heracl. 223. * Ἀποκαθαρίζω, Job. 25, 4. Tob. 12, 9.] Διακαθαρίζω, i. q. simplex Καθαρίζω: vel præpositio i. signif. q. in διακαθαίρω, supra. [I. q. λικμάω, Matth. 3, 12. Luc. 3, 17. * Ἐκκαθαρίζω, LXX. Jos. 17, 15. 18. Esai. 4, 4. Deut. 32, 44. * " Κατεκκαθαρίζω, Clem. Hom. 8, 17." Kall. Mss. * Ἐπικαθαρίζω, Basil. 3, 149. * Περικαθαρίζω, LXX. Esai. 6, 7. Deut. 30, 6. Levit. 19, 23.]

¶ Καθάριος, ὁ, ἡ, s. Καθάρειος, ut ap. J. Poll. etiam, Mundus, Munditiem servans, præsertim in victu et cultu corporis. Dicitur non solum de persona, sed et de re; Pyth. Carm. (35.) Εἴθιζου δὲ δίαιταν ἔχειν καθάρειον, ἄθρυπτον. Et τὸ καθάριον pro ἡ καθαριότης, Plut. Symp. Καὶ γὰρ τὸ κ., Munditiеs. Exp. et Lautitia. || VV. LL. citant ex Eur. (Iph. A. 1112.) καθάρειον πῦρ, pro Lustrali igne, [al. καθάρσιον. " Καθάριος, ad Xen. Mem. 2, 1, 22.

Valck. 242. Wyttenb. Select. 375. Markl. Iph. p. 155. Kuster. Aristoph. 51. Quomodo a καθαρὸς differat, 52. T. H. ad Plutum p. 190. Καθάρειος, Markl. Suppl. 1211. Iph. p. 155. Zeun. ad Xen. K. Π. 38." Schæf. Mss.] Καθαρίως, Munde, Munditiem servando. Unde μὴ πολυτελῶς, ἀλλὰ κ., aliquoties ap. Athen., e Comicis: q. d. Cum munda quadam frugalitate. || Budæo Eleganter in Xen. K. Π. 1, (3, 7.) K. ἐγχέουσι καὶ διδόασι τοῖς τρισὶ δακτύλοις ὀχοῦντες την φιάλην. Legitur et καθαρείως, ut habetur et ap. J. Poll. ex hoc ipso loco. Athen. (152.) Προσφέρονται δὲ ταῦτα καθαρίως μὲν, λεοντωδῶς δὲ, ταῖς χερσὶν ἀμφοτέραις κ. τ. λ. [" Καθαρίως, ad Xen. Mem. 2, 1, 22. Valck. 242. Zeun. ad K. Π. 38. Wyttenb. Select. 375. Casaub. ad Athen. 135. Καθαρείως, ibid. Zeun. l. c. Wyttenb. l. c." Schæf. Mss.] Καθαριότης, Munditiеs, Athen. (542.) de Demetrio Phalereo loquens, Καὶ ταῖς μὲν δαπάναις ταῖς εἰς τὰ δεῖπνα τοὺς Μακεδόνας ὑπερέβαλε, τῇ δὲ καθαριότητι Κυπρίους καὶ Φοίνικας. Ubi distinguitur δαπάναι a καθαριότης, ut modo vidimus πολυτελῶς distingui a καθαρίως. [Aristot. B Eth. 10, 9. * Καθαρειότης, Plato Epinom. p. 984. * Φιλοκαθάριος, Procl. Paraphr. Ptol. 2, 3. p. 90.] " Καθαριεύομαι affertur pro Sum purus." [Καθαριεύω, Porph. de Abst. 310. Vide Ἁγνευτήριον. " Apud Grammat., Herodian. 455. Pierson., Koen. ad Greg. Cor. 231." Schæf. Mss.]

KAI, Et: ut πένης καὶ δίκαιος. Interdum sæpe repetitur et inculcatur, ut Dem. (777.) Ἰταμὸν γὰρ ἡ πονηρία καὶ τολμηρὸν καὶ πλεονεκτικόν· καὶ τοὐναντίον, ἡ καλοκἀγαθία, ἡσύχιον, καὶ ὀκνηρὸν, καὶ βραδὺ, καὶ δεινὸν ἐλαττωθῆναι. Interdum inculcatur, modo nomina, modo verba, aut alias diversas partes orationis copulans. Dem. ibid. Πάντα γὰρ τὰ καλὰ καὶ σεμνὰ, καὶ δι' ὧν ἡ πόλις κοσμεῖται καὶ σώζεται, ἡ σωφροσύνη ἡ πρὸς τοὺς γονέας καὶ τοὺς πρεσβυτέρους κ. τ. λ. Nonnunquam ubi ponitur bis tantum, prius abundat, Xen. (Ἀπ. 1, 3, 1.) Τὰ μὲν πρὸς τοὺς θεοὺς φανερὸς ἦν καὶ ποιῶν καὶ λέγων. Sic etiam Lat. Et faciebat et dicebat, pro Faciebat et dicebat. || Sæpe etiam geminatur, interjecta particula δὴ aut μὲν δὴ, aut τοι, aut γὰρ, aut alia quapiam. Isocr. Busir. (9.) Καὶ μὲν δὴ καὶ τῆς περὶ τὴν φρόνησιν ἐπιμελείας κ. τ. λ. Est autem Attica hæc geminatio, Bud. Comm. 918. ubi vide et alia exempla. Vide et in particulis Μὲν, Δὴ, Γὰρ, et reliquis. Nonnunquam interjicitur τὶς, vel τινὲς, aut alius hujus nominis casus: Καί τι καὶ νεανιευσαμένου τοιοῦτον, Dem. (401.) Atque adeo, Bud. || Interdum etiam abundat καὶ, semel duntaxat positum: Xen. (Ἑλλ. 2, 3, 18.) Ὅστις δὲ μηδ' ἑτέροις ἀρέσκει, τοῦτον τί ποτε καὶ καλέσαι χρή; pro τί ποτε καλέσαι. Vide in Bud. Comm. 398. alia exempla. || Καὶ ἄλλοθι καὶ ἐν ὑφῇ, Cic. e Xen. vertit, Cum in ceteris, tum maxime in textili, Cic. Lex. 40. Idem ἐφέροντο καὶ ἔφερον vertit ap. Plat., Tum ferebant, tum ferebantur, Lex. Cic. 34. || Καὶ, Etiam, Plato, Ἄχρηστοι μὲν γὰρ καὶ γυναιξὶν, Etiam mulieribus inutiles. Sic Cic. et Quintil., Et pro Etiam. Bud. Comm. 919. 920. || Æque, Perinde: ut Lat. Atque. Greg. Πάσης τυχὼν παρ' αὐτοῦ δεξιώσεως, ἴσα καὶ παίδων ὁ τιμιώτατος, Æque atque liberorum carissimus. Paus. Att. Ἦν δὲ τύχῃ βαλών τις ψηφῖδι, κατὰ ταυτὰ οὗτός τε ἤχησε καὶ κιθάρα κρουσθεῖσα, Perinde atque cithara pulsata resonat. Vide ap. Bud. Comm. 919. alia exempla. Aristid. Οὐχ ὁμοίως καὶ πρόσθεν, pro Non similiter ac prius, Non itidem ut antea. Et in Orat. Dom. Ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, Ut in cœlo, sic et in terra; In terra similiter ac in cœlo; Perinde ac in cœlo. || Quam, ut Ac et Atque Lat., Arist. Polit. 1. Ἔστι γὰρ ἑτέρα ἡ χρηματιστικὴ, καὶ ὁ πλοῦτος ὁ κατὰ φύσιν, Alia est quæstuaria atque divitiæ œconomicæ. Bud. || Pro Vel, Aristot. Gener. Anim. 4. Καὶ κρατεῖ καὶ κρατεῖται, Vel superat, vel superatur. Sic exp. et Eth. 2. Ἡ ἀρετὴ μετὰ λύπης καὶ ἡδονῆς. || Οὐδέπω καὶ τήμερον, Ne hactenus quidem, Bud. || Καὶ, Sed, cum alibi, tum post interrogationem: Themist. Ph. 2. Πότερον οὖν ἐν τοῖς ἐξ ἀνάγκης ἢ τύχῃ; καὶ τίς ἂν εἴποι κ. τ. λ. Bud. Comm. 901. || Καὶ δὴ καὶ, præcedente καὶ in altera parte orationis, per Cum et Tum

A exp. a nonnullis, ut καὶ duplex paulo ante a Cic.: Plato de Rep. 2. (init.) Ὁ Γλαύκων ἀεί τε ἀνδρειότατος, ὢν τυγχάνει πρὸς ἅπαντα, καὶ δὴ καὶ τότε τοῦ Θρασυμάχου τὴν ἀπόῤῥησιν οὐκ ἀπεδέξατο. Quidam interpr. Et sane. || Καὶ δὴ, Continuo et Protinus, i. e. Ideo, Dem. Vide Bud. Comm. 920. || Καὶ μὲν δὴ καὶ, Atque adeo: vel, ut Bud. e Cic., Et vero. Theodorit. H. E. Ὁμοφυῶν ἄρχεις, ὦ βασιλεῦ, καὶ μὲν δὴ καὶ ὁμοδούλων. Sic videtur accipi Καὶ δῆτα a Luciano. Vide Bud. Comm. 918. || Καὶ εἰ, pro εἰ καὶ, Etiamsi, vide Εἰ. || Καὶ μὴν, vide in Μὴν, Καί γε in Γε, Καὶ γὰρ in Γὰρ, Καὶ μάλα in Μάλα. Item Καί τοι in Τοι, et Καί περ in Περ, licet potius conjuncte scribatur καίτοι et καίπερ. " Καὶ jungitur s. præmittitur " diversis particulis, quas ordine subjiciam. Καὶ " γὰρ, Etenim. Et καὶ γὰρ δὴ, pro eodem, vide t. 1. " c. 817. Sed et καὶ γάρ ῥα itidem pro Etenim, ap. " poëtas. Il. A. (113.) πολὺ βούλομαι αὐτὴν Οἴκοι " ἔχειν· καὶ γάρ ῥα Κλυταιμνήστρης προβέβουλα. At " καὶ γάρ τοι affertur pro Atque ideo. Καί γε, B " s. Καίγε, affertur pro Quanquam, Saltem, Atqui. " Καὶ δὴ, Καὶ δὴ καὶ, Καὶ δῆτα, supra. Ex Epigr. " vero affertur, καὶ δὴ σὺ χαῖρε, pro Tu quoque salve. " Καὶ εἰ, Etsi, Etiamsi, Tametsi, Quanquam, Quam- " vis: quod et εἰ καί. Utitur eo Aristot. Polit. l. 3. " Hom. vero ei subjungit κε: ut Od. O. (41.) καὶ εἴ " κ' εὐεργὸς ἔησι. Et Il. E. (351.) ἦ τέ σ' ὀΐω Ῥιγῆσαι" [Ῥιγήσειν] " πόλεμόν γε καὶ εἴ χ' ἑτέρωθι πύθηαι. Καὶ " ἢ affertur pro Sive. Καί κέ τις, ap. Hom. pro καὶ " δή τις. Et καί κεν, pro καὶ δὴ ἄν. Καὶ μάλα, Et " quidem, Atque adeo. In responsione accipitur pro " Equidem, Ita sane, Ita profecto. Xen. (Ἀπ. 2, 2, " 1.) Οἶσθά τινας ἀνθρώπους ἀχαρίστους καλουμένους; " καὶ μάλα, ἔφη. Alioqui sequente ὅμως ponitur pro " εἰ καὶ μάλα, καίπερ. Xen. Ἑλλ. 6. p. 354. Ὁ δ' " Ἀγησίλαος καὶ μάλα βουλόμενος ἀπάγειν τὸ στράτευμα, ὅμως ἐκεῖ κατέμεινε τρεῖς ἡμέρας, Quam- " vis maximopere vellet. Καὶ μέντοι καὶ, Atque " etiam. Καὶ μέντοι καὶ ἂν, Quod si, Sin autem. " Demosth. Καὶ μὴ, affertur pro Sive non. Καὶ C " μὴν, t. 2. c. 1625. καὶ μὴν δὴ, ib. καὶ μὴν εἰ, " 1626. καὶ μὴν καὶ, ib. καὶ μὴν οὐδὲ, 1625. καὶ " μήν που, 1626. Καί νυ exponitur Atque: ut " ap. Hesiod. (Ἔργ. 1, 273.) Καί νυ δίκης ἐπάκουε, " Atque justitiæ obedi. Καὶ οὐ, Et non, Nec, ap. " eund. Hesiod. Sic Bud. καὶ οὐ, inquit, Et non: " quod etiam ἀλλ' οὔ γε, dicitur. Greg. Ἐλάλουν " οὐν ξέναις γλώσσαις, καὶ οὐ πατρίοις. Idem, Καὶ οὐ " λέγω τοῦτο, μὴ δεῖν πάντοτε μεμνῆσθαι Θεοῦ, Neque " tamen hoc dico, Non negaverim tamen. Καὶ πάλαι, Et sane jampridem: vel simpl. Jamdudum, " Jampridem: volunt enim quidam hic vacare καί. " Καί περ, Quamvis, Etsi, Tametsi: quod et καίπερ, " conjunctim." " Καίπερ, Etsi, Tametsi, Etiamsi, " Quanquam, Quamvis: usitatum tam in prosa " quam in carmine. Sed a poëtis nonnunquam diri- " mitur per tmesin, interjectis aliis dictionibus: ut " Il. A. (217.) Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον. Et " alibi, καὶ πρίν περ, pro καίπερ πρότερον. Nonnun- " quam et redundat περ in hoc καίπερ: velut in Apoll. D " Rh. 2, (359.) τοῦ καίπερ ἀφ' αἵματος ἐυχετόωνται. " Ibi enim Schol. annotat τὸ καίπερ περισσὸν ἔχειν " τὸ περ: nisi quis forte ad τοῦ referre velit, et tme- " sin factam esse dicere. Nonn. vero καίπερ dicitur " usurpasse pro Utique." " Καὶ πῶς, t. 3. c. 650. Καὶ " ταῦτα, Idque, Præsertim, Maxime. In priore si- " gnif. Dem. pro Cor. Ἐν ᾗ δύο βούλομαι τῶν καθ' " ὑμᾶς πεπραγμένων καλῶν τῇ πόλει διεξελθεῖν, καὶ " ταῦτα ἐν βραχέσι, Idque breviter, vel, Et hæc qui- " dem quambrevissime. At in hoc Attico loquendi " et concludendi genere ap. Aristoph., Καὶ ταῦτα μὲν " δὴ ταῦτα, simpliciter sonat, Atque hæc quidem " hujusmodi sunt, Atque hæc quidem ita se habent. " Itidemque ap. Plat. Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταύτῃ, Et " hæc quidem hactenus, vel Et hæc quidem hoc " modo se habent. Καί τι δὴ, affertur pro Ideo. " Καί τι καὶ, Atque adeo. Bud. e Dem. (401.) Κε- " λεύσαντος δ' ἐκείνου λέγειν, καί τι καὶ νεανιευσαμένου τοιοῦτον ὡς οὐδὲν ὅτι οὐ ποιήσει. Et rursum " (402.) Ὡς δὲ προῄει τὸ πρᾶγμα καὶ διεθερμαίνοντο,

" κατακλίνεσθαι τὴν γυναῖκα, καί τι καὶ ᾄδειν ἐκέλευον. " Idem Bud. καί τι καὶ affert etiam pro Et quidem, e " Luciano, Καί τι καὶ ὑπέμνησεν οἷα &c. Καί τοι, " Etsi, Tametsi: item, Verum, Sed, At, Atqui: " item, Et quidem, Jam vero: item, Proinde, Ita- " que: de quibus vide Bud. Comm. Sed frequen- " tius conjunctim scribitur. Καὶ ὡς, t. 4. c. 800."

["Καὶ, initio positum, admirationem significans, Jacobs. Anth. 10, 103. Apodosin inchoans, Heyn. Hom. 5, 427. Pro καί τοι, Wakef. Phil. 385. Heind. ad Plat. Apol. p. xvi. Pro ἀλλὰ, Abresch. Æsch. 2, 108. Boiss. Philostr. 470. Pro αὐτίκα, τότε δὴ, Musgr. Iph. A. 151. Heracl. 147. Ion. 1199. Wakef. Alc. 141. S. Cr. 4, 24. Pro εἶτα, ad Dionys. H. 1, 420. Bast Lettre 87. Pro καί περ, Quamvis, Valck. Phœn. p. 98. ad Herod. 126. Abresch. Lectt. Arist. 201. Græv. Lectt. Hes. 548. Lennep. Phal. 177. Beck. ad Charit. 38. Ilgen. ad Hymn. 451. Pro ὥστε, Mitsch. Hymn. in Cer. 160. Pro οὖν, Munck. ad Anton. Lib. 72. Verh., Fischer. ad Palæph. 125. Etiam, ad Charit. 557. Toup. ad Longin. 387. Koen. ad Greg. 45. Od. O. 488. ad Mœr. 321. Fischer. Palæph. 92. Valck. Phœn. p. 99. 716. In apodosi, ad Xen. Œc. 4, 8. 7, 22. Quamvis, Jacobs. Anim. 42. Anth. 6, 366. Luzac. Exerc. 22. Huschk. Anal. 247. ad Lucian. 1, 816. ad Diod. S. 2, 522. Vel, Adeo, ad Lucian. 2, 82. Villois. ad Long. 232. Heyn. Hom. 7, 105. Il. E. 362. ad Xen. Mem. 2, 5, 5. 4, 1, 1. Hoc est, Sive, Jacobs. Anth. 7, 219. Plato 1, 60, 3. Bip., Steph. Dial. 54. Act. Traj. 2, 151. Græv. Lectt. Hes. 543. Etenim, Abresch. Lectt. Arist. 114. 269. Statim, Illico, Musgr. Hipp. 1392. Ipse, Zeun. ad Xen. Mem. 1, 2, 12. Id est, Valck. Adoniaz. p. 379. Ilgen. Hymn. 194. Vis hujus particulæ insignis, Vel, Tandem, Wyttenb. Select. 395. Revera, Prorsus, Heind. ad Plat. Apol. ix. I. q. ὅμως, Tamen, Valck. Phœn. p. 128. I. q. καὶ τότε, Abresch. Lectt. Arist. 51. I. q. καὶ γὰρ, 42. 154. Bast. Specim. 29. 39. I. q. καὶ ταῦτα, Idque, Abresch. Lectt. Arist. 74. cf. Toup. Emendd. 2, 119. Il. M. 371. I. q. ἢ, Heyn. Hom. 8, 178. Redundans, ad Charit. 561. Jacobs. Anim. 109. Steph. Dial. 33. Heyn. Hom. 4, 693. 6, 424. Bast Lettre 153. Koen. ad Greg. Cor. 45. Scheller. Præf. ad Ælian. xxii. Munck. ad Anton. Lib. 72. Verh. Conf. c. κατὰ, Barnes. Tro. 887. Musgr. 863. Wakef. Ion. 927. Herc. F. 662. 1037. Eum. 495. S. Cr. 4, 10. Porson. Or. 301. item Add., Brunck. Apoll. Rh. 118. Kuster. Aristoph. 189. ad Diod. S. 1, 73. 130. 242. 275. 300. 348. 2, 273. 375. 588. 594. ad Lucian. 1, 291. Wyttenb. ad Plut. 1, 640. Fabric. Bibl. Gr. 1, 142. Toup. Opusc. 1, 420. Wassenb. ad Hom. 135. Wakef. S. Cr. 3, 64. ad Bion. 1, 51. in Add., ad Moschum 1, 18. in Add., Lennep. ad Phal. 67. ad Herod. 189. 261. 349. et Add., Zeun. ad Xen. K. Π. 350. Valck. ad Bion. 354. Coray Mus. Oxon. Consp. p. 13.:—'In Mss. Codd. nihil frequentius confusione τοῦ κατὰ et τοῦ καὶ, ex hujus ultimi compendiario scribendi modo repetenda.' Καὶ conf. c. καθὰ, Wakef. Eum. 231.; cum μὲν, Jacobs. Anim. 252. Anth. 7, 291. Ernest. ad Callim. 336. Plato Theæt. 360.; cum τῶν, Luzac. Exerc. 90.; cum ὡς, Schneid. ad Xen. Œc. p. 13.; cum τοῦ, Reisk. Animadv. 4, 434.: cum ἐκ, ad Diod. S. 2, 315.; cum κοὐ, Brunck. Aristoph. 2, 241.; cum κεὶ, Porson. Hec. p. 51. Ed. 2.; cum δι', Jacobs. Anth. 9, 498.; cum μὴ, 7, 291. Fac. ad Paus. 2, 14. Ernest. ad Callim. 336. Schneid. ad Æsop. 13.; cum οὐ, Porson. Med. p. 38. Heyn. Hom. 4, 104.; cum χ' αἱ, Aristoph. A. 47.; cum δὲ, Add. Wessel. ad Herod. 291. Reiz. Præf. p. vi. ad Charit. 335.; cum κἂν, Valck. Phœn. p. 99. Τε καὶ et ἠδὲ conf., Heyn. Hom. 4, 500. Καὶ elisit sequens αἱ, Schneid. ad Xen. Œc. 46. Καὶ sæpe, vocabulo, cujus initium KA., sequente, aut perit, aut eam syllabam absorbet, ad Diod. S. 2, 232. 463. Natum e prægressa syllaba κε, ad Dionys. H. 3, 1341. Non contractum cum seq. vocali, Lobeck. Aj. p. 287. 443. Postpositum, Bothe Eurip. 4, 390. De quantitate ante vocalem, Brunck. Aristoph. 2, 44. Jacobs. Anth. 12, 480. Græf. ad Meleagr. p. 117., Add.

A Wolf. ad Hesiod. 134. sed cf. Mitsch. ad H. in Cer. p. 179. 185. Plut. Mor. 1, 397. ad Callim. 1, 5 . 2, 8. Ilgen. ad Hymn. 483. 486. 488. Fere semper corripitur ante vocalem, Ruhnk. ad H. in Cer. 274. Ep. Cr. 92. an ap. Tragicos? Valck. Phœn. p. . . Sæpe usurpatum, ad Lucian. 1, 810. 2, 67. 3 . Plato Phædro 321. Copula neglecta, Brunck. Aristoph. 1, 218. Kuster. 65. Porson. Hec. p. 72. Ed. 2. De copula interrogativis τίς, πῶς, ποῖ, ποῦ, ποῖος postposita, Porson. Phœn. 1373. Plato Phædro 315. Heind. ad Lys. p. 4. ad Theæt. 290. Boeckh. ad Simon. ix. Nullus ap. Tragicos senarius reperitur, qui ita spondeum in quinto loco dividat, ut καὶ sit pars secunda, Porson. Phœn. 1464. Καὶ vim explicandi habens, Heind. ad Plat. Gorg. 46. 86. Apol. p. x. Demosth. 300, 2. Vim intendendi habens, Heind. ad Plat. Gorg. 253.; in καὶ πάνυ, Wolf. in Add. ad Xen. Hell. 119. Schn. Vim habens pronominis relat., ad Diod. S. 1, 318. De positu copulæ ratione adjectivi, Boëckh. ad Simon. p. xxvi. Καὶ trajectum,
B Theocr. 1, 95. Callim. Hymn. in Del. 324. Καὶ et δὲ deinceps posita, Boëckh. in Plat. Min. 86. Apud Grammat., Valck. Phœn. p. 637. Interrogantis cum admiratione, Bolt. Silv. Cr. 68. Omissum, ubi melius ponatur, Bast. Specim. 28. Non semper res diversas copulat, sed etiam eas, quarum una alteram contineat, vide omnino Bibl. Crit. 2, 3. p. 56. Καὶ et δὲ solent ubique in Codd. permutari, Valck. Oratt. 398. Lennep. ad Phal. 108. ad Callim. 1, 111. 172. Sic καὶ et γὰρ, Valck. Hipp. p. 271. Καὶ δὲ apodosin incipit, Il. N. 73. vide not., Ilgen. Hymn. 615. Καὶ post ἀλλὰ subaud., ad Xen. Eph. 144. In fine senarii, Toup. Emendd. 1, 46. In medio collocatum, Ilgen. ad Hymn. 342. Bergler. Alciphr. 350. Hermann. Obs. 136. Luxuriantur Græci in hujus conj. usu, ad Charit. 308. De elisione τοῦ καὶ, Brunck. Trach. fin., Ajac. fin., Phil. 780. Wakef. Trach. fin. contra Brunck. Καὶ in interrog., Ilgen. Hymn. 554. Repetitum, ad Xen. Ephes. 181. 248. Omissum, ad vim orationis augendam, Abresch. Lectt. Arist. 7.
C 109. Post nomina relativa, ad Xen. Mem. 1, 7, 1. Καὶ κατ' ἀνδρείαν καὶ σύνεσιν, Diod. S. 2, 354. dubito an recte: cf. 377. 439. 442. Schneid. Anab. 1, 9, 2. Œc. p. 34. Bredow. Ep. Par. 103. ad Plut. 6, 316. Hutt. Καὶ δὴ καὶ, ad Herod. 100. 179. 300. 413. (3, 62. 5, 83.) Jacobs. Anth. 6, 167. sic leg. 317. Καὶ γὰρ καὶ, καὶ μὴν καὶ, καὶ γὰρ δὴ καὶ, καὶ δὴ καὶ, Boiss. Philostr. 312. Plut. Alex. p. 91. Schm., Toup. ad Longin. 333. Καὶ τί δὴ, Boiss. Philostr. 313. Τί καὶ, Quid denique, ad Charit. 639. Τὸ παθεῖν, ὁποῖόν τι καὶ ἔδρασε, Paus. 321. cf. 333. Καὶ γὰρ, i. q. γὰρ, Buttm. ad Plat. Gorg. 527. Πολλὰ καὶ, Add. ad Dionys. H. 2, 972. ad 2, 1164. ad Phalar. 317. 349. 366. Thom. M. 304. Markl. Suppl. 572. Hermann. Hec. p. 162. Weisk. ad Xen. 3, 312. Baver. Exc. Liv. 1, 184. ad Xen. K. 'A. 2, 3, 18. Wetsten. N. T. 1, 674. Steph. Dial. 35. Brunck. Aristoph. 1, 100. 2, 121. Εἰρ. 436. 538. ad Plut. de Verec. p. 81. Matth., Paus. 417. Diod. S. 1, 662. leg. πολλὰ καὶ κακὰ, Schneid. Anab. 240. Vales. ad Ammian. 282.
D Wagner. 2, 301. Bergler. Alciphr. 126. Zeun. ad Xen. K. Π. 391. 401. 445. 609. 624. 763. 775. 784. ad Herod. 427. 646. 668. 740. 753. Eur. Andr. 917. Πολλὰ καὶ μετὰ πολλῶν, Heind. ad Plat. Hipp. 122. Καί τε, Apoll. Rh. 2, 389. et Brunck., Hesiod. Θ. 420. Ilgen. Hymn. 384. ad Charit. 250. Bergler. Præf. II. p. 8. Οἷος καὶ, Xen. K. 'A. 132. Ὅ, τι καὶ, Schneid. 65. Bergler. Alciphr. 83. omnino Locella ad Xen. 165. Soph. Œd. T. 989. 1129. Aj. 1290. Eur. Alcest. 837. ad Lucian. 2, 221. 222. Τοῦ καὶ ποτ' εἶ; Aristoph. Εἰρ. 1289. Καί τοι, Markl. Suppl. 486. Πλείστων καὶ μεγίστων, Plato Hipp. 122. Τινὰ καὶ ἔρημον, pro καί τ. ἔ., Strabo 6, 189. 529. Longus p. m. 62. Æsop. Fab. 47. Schn. Βαρβάρους καί τινας, ad Dionys. H. 3, 1497. Καὶ εἰ, Huschk. Anal. 32. Davies. ad Cic. de LL. 177. Diod. S. 2, 313. Hal., Heyn. Hom. 6, 429. Jacobs. Anth. 12, 126. Heind. ad Plat. Phædr. 191. Valck. ad Xen. Mem. 248. Ilgen. ad Hymn. 641. Lucian. 1, 109. (male tentatus a T. H. 404.) Morus Ind. Hellen. v. Καὶ, Bast

Specim. 37. Herod. 415. 524. Soph. Œd. C. 875. 957. 1181. 1323. Œd. T. 986. 1077. 1516. Antig. 161. Aj. 692. Kεί, Wakef. Ion. 1630. Herc. F. 711. Wakef. Phil. 79. Καί τοι, καί περ, omissum, Abresch. Lectt. Arist. 16. Καὶ μάλα, καὶ μάλιστα, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 13. Καὶ μάλιστα, Xen. Mem. 1, 1, 2. Ernest. vertit Vel maxime. Καί τι καί, καί τοι καί, ad Lucian. 1, 199. Ὁμοίως καὶ, Herod. 503. et n. Ἴσον, ἴσα καὶ, Æque ac, Theocr. 291. 299. Harles., Soph. Œd. T. 1187. Καὶ δὴ, ad Xen. Eph. 177. 257. Valck. Hipp. p. 286. Zeun. ad Xen. K. Π. 381. ad Lucian. 1, 180. Amst., Jam, Toup. ad Longin. 317. ad Callim. 1, 131. Μετὰ καὶ τῶν ἄλλων, Athen. 1. p. 4. Καὶ μὴν, ad Xen. Mem. 2, 3, 14. 19. Valck. Diatr. 78. Οὐδὲν ὁμοίως καὶ, Diverse a, Fac. ad Paus. 1, 54. Kuhn. 52. Καὶ μὲν, καὶ — μὲν, ad Il. Δ. 368. Καὶ λίαν —, καὶ μάλιστα, Fischer. ad Palæph. 110. Καὶ οὐ γὰρ, Fischer. Præf. ad Anacr. p. xv. Τί δεῖ καὶ λέγειν, Bibl. Crit. 3, 1. p. 68. Κάμοὶ, Heyn. Hom. 8, 132. Καὶ δὲ, 32. 672. ad Charit. 727. Wakef. Eum. 973. Abresch. Æsch. 2, 59. Jacobs. Anth. 7, 390. 8, 96. 12, 141. Epigr. adesp. 695. Antip. S. 42. Wakef. S. Cr. 4, 112. Probl. Arithm. 10. Il. H. 375. 394. Ξ. 364. Καὶ δὲ καὶ, ad Charit. 582. Larcher ad Xen. 2, 73. Καὶ — δὲ, ad Lucian. 2, 82. 248. Heind. ad Plat. Phædr. 198. ad Charit. 660. Hutch. ad Xen. K. Π. 63. Lond., Wakef. Ion. 497. Phil. 1362. Eum. 65. 409. Abresch. Æsch. 2, 57. 59. Jacobs. Anim. 45. Anth. 8, 176. 9, 98. Hippias Epigr. Parmenio 3. Philippus 60. Fac. ad Paus. 1, 587. Aristoph. Ἱππ. 711. Εἰρ. 250. 523. Toup. Opusc. 2, 97. Emendd. 4, 490. Porson. Hec. 1269. Xen. Mem. 1, 1, 15. ubi vide Lectt. Varr., 1, 2, 11. Zeun. ad K. Π. 85. 178. 200. Abresch. Lectt. Arist. 252. Greg. Cor. 33. T. H. ad Plutum p. 234. Brunck. Aristoph. 2, 156. Soph. 3, 396. Epigr. adesp. 169. ad Diod. S. 2, 370. Heind. ad Plat. Theæt. 383. Porson. ad Orest. 614.:—' Conjunctiones istas (καὶ, δὲ,) in eod. sententiæ membro haud credo occurrere ap. istius (Sophoclei) ævi scriptt., nisi per librariorum errores:' Idem ad 1124. Phœn. 428. Med. p. 55. Hec. p. 77. Ed. 2. Καὶ — δὲ, καὶ — δὴ, Boiss. Philostr. 499. Τε —, καὶ — δὲ, Heyn. Hom. 8, 44. Καὶ — δὴ, ad Lucian. 1, 261. Valck. Diatr. 274. Καὶ — γε, Jacobs. Anth. 6, 193. Porson. Or. 1616. Phœn. 619. 1695. Med. 1358. Hec. p. lii. 77. 79. Ed. 2. Καὶ — γε, καὶ, Valck. Phœn. p. 641. Καὶ — τε, Musgr. El. 678. Wakef. Alc. 662. Eum. 174. Jacobs. Anth. 7, 27. Herod. 7, 175. p. 173. Brunck. Aristoph. 1, 35. 39. 58. 3, 46. Εἰρ. 961. A. 1200. Jacobs. Anth. 9, 380. Porson. Hec. p. lii. 77. Ed. 2. Longus 27. Valck. Phœn. p. 641. Diatr. 244. Καὶ — καὶ —, Et —, et —, Longi Pastor. init. ter, ibid. 4. 8. Simul ac, ad Xen. Eph. 190. 222. De sede, ad Dionys. H. 2, 1256. Καὶ — καὶ —, Sive — sive ; καὶ — κἂν —, Sive — sive etiam —, ad Xen. Eph. 194. Καὶ — καὶ — καὶ — καὶ — δὲ, Xen. Mem. 1, 1, 15. Σὺν καὶ αὐτῇ φιλοσοφίᾳ, Luzac. Exerc. 70. Lucian. 3, 375. Schneid. Anab. 78. Τὸν καὶ φήναντα, Heyn. Hom. 4, 687. Bast. ad Greg. Cor. 728. Ἐν καὶ θάλασσα, Pind. Ὀ. 2, 51. K' in Homero, Heyn. Hom. 5, 246. 8, 80. Κὰκ in prosa, Stanl. Eum. 188. 738. Καίπερ, Herod. 217. ad Diod. S. 1, 620. Heyn. ad Hesiod. 153. Conf. c. καὶ γὰρ, ad Diod. S. 2, 381. Καὶ — περ, Heyn. Hom. 5, 437." Schæf. Mss.]

¶ Κἂν pro καὶ ἐν, Κἂν pro καὶ ἂν, i. e. ἐὰν, utrumque per synalœphen, aut, ut scribit Eust., synaliphen, ut cum dicitur κἀγαθὸς pro καὶ ἀγαθὸς, et κἀδίκως pro καὶ ἀδίκως, ut καὶ δικαίως κἀδίκως, Aristoph. Sed observandum est diligenter pro καὶ ἂν scribi κἂν cum accentu, at pro καὶ ἐν, scribi κὰν, sine accentu. || Κὰν pro καὶ ἐν, ut κὰν τούτῳ, Et in hoc, Etiam in hoc. Sic dicitur κἀνταῦθα pro καὶ ἐνταῦθα, et κἀνθεν pro καὶ ἔνθεν.

Κἂν pro καὶ ἐὰν, Quod si, Sin, Etsi, cum subjunct. Dem. (411.) Κἂν ἀναγκασθῇ που συντυχεῖν, ἀπεπήδησεν εὐθέως. In ead. signif., sc. pro Etsi vel Etiamsi, jungitur etiam optativo, licet tanquam de præsenti sermo sit. Plato de Rep. 2. Ὃν δ' ἂν γνώριμον ἤδη ἀσπάζεται, κἂν μηδὲν πώποτε ὑπ' αὐτοῦ ἀγαθὸν πεπόνθοι. Et cum subjunct., Synes. Κἂν βούληται,

A κἂν μὴ βούληται. Nonnunquam hac in signif. ponitur subaudito verbo, quod repetendum ἀπὸ τοῦ κοινοῦ: Dem. Fals. Leg. Εἰ μὲν γὰρ μὴ ἀδικῶν, κἀγὼ φημὶ δεῖν· εἰ δ' ὅλως κἂν ὁτιοῦν, ἐπιορκεῖν δεδέηνται. Subauditur enim ἀδικήσῃ, vel ἀδικῇ. || Κἂν εἰ, itidem pro Etsi, Etiamsi. Cum indic., Dem. Fals. Leg. Κἂν εἰ ταῦτα πάντα ὑπῆρχεν. Cum optat., Aristoph. (B. 585.) Κἂν εἴ γε τύπτοις μ', οὐκ ἂν ἀντείποιμί σοι. Reperitur et εἰ trajectum per tmesin post κἂν. Dem. ibid. Κἂν ἀσέβειαν εἰ καταγινώσκοι τις τῶν πεπρ. κ. τ. λ. Apud Aristot. sæpe Κἂν εἴ τι τοιοῦτον ἕτερον, pro Et si quid simile, subaud. ἐστὶ, quod aliquando exprimit. Interdum κἂν εἰ et κἂν sibi mutuo respondent, ut εἴτουν et εἴτε. Aristot. Meteor. 1. Οἱ γὰρ ἀστέρες κἂν εἰ μείζους, κἂν ἐλάττους φαίνωνται. || Κἂν εἰ μὴ, Et si non, Tametsi non, Aristot. Κἂν εἰ μὴ δι' ἄλλην αἰτίαν, ἀλλὰ διὰ ταύτην, Etsi non ob aliam causam, certe ob istam.

Κἂν pro καὶ et ἂν potentiali particula, Atque adeo, Etiam, Aristoph. (N. 1235.) Κἂν προσκαταθείην γ', B ὥστ' ὀμόσαι, τριώβολον, Dem. 228. (548.) Καί μοι δοκεῖ κἂν προσγράψασθαι τοῦθ' ἡδέως, εἴπως ἐνῆν, ὅτι κ. τ. λ. ut Lat. Vel hoc pro Etiam hoc. Xen. (Ἀπ. 1, 3, 10.) Κἂν ἐγὼ δοκῶ μοι τὸν κίνδυνον τοῦτον ὑπομεῖναι. || Κἂν pro Saltem, Lucian. (1, 831.) Οὐ πάντα φημὶ ὅσα προσῆν αὐτῷ, μεῖζον γὰρ εὐχῆς τοῦτό γε, ἀλλὰ κἂν ἓν ἐκ τῶν ἁπάντων. || Κὴν etiam invenitur pro καὶ ἐν, Epigr. κὴν χέρσῳ λοίγια κὴν πελάγει. Invenitur et Κῆν pro καὶ ἦν, i. e. καὶ ἐάν. || Κῆφα pro καὶ ἔφη, vide Φημί.

ΚΑΙΝΟΣ, Novus, Xen. K. Π. 8, (8, 8.) Ὅσα τε πρόσθεν εὕρητο, οὐδὲν αὐτῶν ἀφῄρηται, ἀλλά τε ἀεὶ καινὰ ἐπιμηχανῶνται. Idem παλαιὸν huic opp. A. (10, 8.) Οὕτω δὲ παλαιοὶ ὄντες, ἔτι καὶ νῦν τοῖς ἄλλοις καινότατοί εἰσι, Isocr. Evag. (3.) Μὴ μόνον τοῖς τεταγμένοις ὀνόμασιν, ἀλλὰ τὰ μὲν ξένοις, τὰ δὲ καινοῖς, Dem. (43.) Λέγεταί τι καινόν; pro quo alibi dicit, λέγεταί τι νεώτερον; Plut. (8, 316.) καινότερον et καινὸν hac ipsa de re dixit eod. loco, Κἀμοῦ μή τι C καινότερον, ὦ Φυλλίδα, προσπέπτωκεν· εἰπόντος, ἐμοὶ μὲν οὐδὲν, ἔφη, καινὸν, ὦ Καφεισία: Lycurgo, καινοὺς et προσφάτους copulat. || Apud Lucian. sæpe τὸ καινότατον per parenthesin pro Res valde inusitata. Gall. Un cas fort étrange, Budæo Quod maxime mireris. || Ἐκ καινῆς, eod. modo, quo Gall. De nouveau pro Derechef, De integro, Thuc. 3, (92.) Ἐτείχισαν τὴν πόλιν ἐκ κ. " Καινὴ, Nova: ἐκ καινῆς, Denuo, De novo, De integro: ut, Ἐκ καινῆς ἐτείχισαν τὴν πόλιν. Sic Theophr. C. Pl. 5, 1. " Ὥσπερ ἐκ καινῆς ἔδει ποιεῖν. Ubi Gaza itidem vertit Denuo." || Καινὸς, Nom. loci ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ap. Schol. Aristoph., a quo tres præterea, τρίγωνος, μέσος, παράβυστος nominantur. Apud ipsum tamen Aristoph. legimus τὸ καινὸν neutr., Σφ. (120.) ἐδίκαζεν ἐς τὸ Καινὸν ἐμπεσών. [" Καινὸς, Markl. Suppl. 593. Musgr. ibid. Tro. 512. Bacch. 714. ad Charit. 691. 695. 706. Abresch. Æsch. 2, 58. Pierson. Veris. 223. Steinbr. Mus. Tur. 1, 321. Toup. Opusc. 1, 217. ad Xen. Eph. 228. Jacobs. Anth. 1, 1. p. 28. D Muret. Opusc. 1, 400. Brunck. Or. 1584. Malus, Markl. Suppl. 1032. Iph. p. 375. Musgr. Iph. T. 1161. Absurdus, Lucian. 1, 44. 55. Recens lotus, Bast Lettre 143. Nondum assuetus rei, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 13. De nuptiis, Valck. Phœn. p. 121. Conf. c. κενὸς, Thom. M. 587. et Add., ad Charit. 695. Musgr. Rhes. 565. Tro. 1160. Hoeschel. ad Philon. Opusc. 235. Jacobs. Anim. 286. Anth. 7, 256. 10, 32. Porson. Or. 1574. Villois. ad Long. 245. ad Lucian. 1, 712. ad Diod. S. 2, 227. 413. 516. ad Dionys. H. 1, 383. Conf. c. κοινὸς, ad Charit. 695. Musgr. Tro. 55. Wakef. Ion. 1197. Musgr. 1178. Brunck. Aristoph. 1, 94. 2, 243. ad Lucian. 2, 164. Boiss. Philostr. 627. ad Dionys. H. 2, 1067. Καινὸς πρὸς ἀπάτην, Polyb. 2, 377. K. γέγονα, Toup. Emendd. 1, 331. Καινοὶ Τραγῳδοὶ, ad Lucian. 1, 426. Ἐκ καινῆς, Crusius ad Sueton. 218. Τὸ Καινὸν, sc. δικαστήριον, Brunck. Aristoph. 2, 206. Καινότερον, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 302. Τὸ καινότατον, interjectum, ad Charit. 317." Schæf. Mss.]

Καινῶς, Nove, Novo modo: Τὰ παλαιὰ κ. διεξελ-

θεῖν, Isocr. Paneg. (1.) K., παραδόξως, Suid., Præter opinionem. [" Heind. ad Plat. Phædr. 317." Schæf. Mss. Diosc. Ther. c. 19.]

Καινότης, Novitas, Athen. (99.) Ὥσπερ παρακελευόμενος τούτοις τοῖς ὀνοματοποιοῖς φυλάττεσθαι τὴν κ., Isocr. ad Nic. Ζητεῖν τὰς κ., ἐν αἷς οὔτε παράδοξον κ. τ. λ. || Philostr. Ep. de coriis dixit, Δειναὶ γὰρ δακεῖν σάρκας ἁπαλὰς αἱ τῶν δερμάτων κ. [" Jacobs. Anth. 8, 208. Conf. c. κεν., ad Dionys. H. 5, 385." Schæf. Mss.]

[* Καινογραφῆς, Philicus Hephæstionis p. 53. Gaisf. σύνθεσις. * " Καινογράφος, Add. ad Diod. S. 1, 194. * Καινογραφή, Toup. Opusc. 1, 547." Schæf. Mss. * Καινοδοξέω, Joseph. Antiq. 16, 11, 1. Τὸ μῖσος ἐκαινοδόξει τὴν ἐξουσίαν, al. ἐκαινοτόμει. * " Καινοδοξία, ad Lucian. 2, 72." Schæf. Mss. * " Καινοειδής, Orig. c. Cels. 8. p. 289(=400.)" Seager. Mss. * " Καινόλεκτος, Herodian. Epimer. Mss." Ind. Scap. Oxon. * " Καινολόγος, ad Lucian. 2, 321." Schæf. Mss.] Καινολογία, Sermonis novitas, Nova loquendi ratio. [" Heind. ad Plat. Phædr. 318." Schæf. Mss. Dionys. H. 2, 131. * Καινοπαθής, Soph. Trach. 1277. al. * Καινοπαγής. * Καινοπαθέω, Plut. 10, 550. * Καινοπηγής, Æsch. S. c. Th. 648. * Καινοπληγής, var. lect. * Καινοπήμων, 369.] Καινοποιέω, Res novas facio, Innovo aliquid in re quapiam, Renovo, Diod. S. 16. Τοῦ πολέμου καινοποιηθέντος, Bello renovato. [Soph. Trach. 873. " Toup. Opusc. 1, 219. Lucian. 1, 21. Wakef. S. Cr. 3, 156. De augm., Toup. Emendd. 4, 455." Schæf. Mss.] Καινοποιὸς, Innovator, Nova faciens, Greg. Naz. [Gl. Novator. * Καινοποιΐα, Polyb. 4, 2, 10.] Καινοποιητὴς, Xen. K. II. 8, (8, 8.) Novis artificiis in re quapiam utens, q. d. Novitatis artifex, Καὶ γὰρ καινοποιητὰς ἀμφοτέρων τούτων κέκτηνται. [* Ἀνακαινοποιέω, Cod. Pseud. V. T. p. 584. Epiphan. 1, 548. 554. Phot. Bibl. 487. * Καινοπραγέω, Eust. Il. A. p. 27, 29. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 301. ad Diod. S. 2, 294." Schæf. Mss.] Καινοπραγία, Rerum novarum designatio, Bud.: Plut. Pericle, Ἐπ' εἰρήνῃ καὶ κ. τῆς Ἑλλάδος. [Diod. S. 15, 8.] Καινοπρεπὴς, Novitatem decentem habens. Apud Hermog. κ. σχήματα exp. Nova et decentia schemata, Decenter novata. [Plut. 7, 320. " Toup. Opusc. 1, 216. Steph. Dial. 24. * Καινοπρέπεια, Koen. Præf. ad Greg. Cor. 25." Schæf. Mss. Eust. Il. A. p. 70, 22. * " Καινοπρεπῶς, Argum. Aristæn. Epist. 1, 5." Boiss. Mss. * Καινοπρεπεστέρως, Aristot. Metaphys. 1, 850. Καινοπρεπέστατα, adv., Dio Cass. 1359, 15. * Καινόσπουδος, Longin. 5. * " Καινόσχημος, ad Od. Δ. 11." Schæf. Mss.] Καινοτομέω, Innovo, Lucian. (2, 142.) Ἐνήλλαξα, καὶ ἐκαινοτόμησα τὸν τρόπον. Rem novam facio s. res novas, Novi aliquid edo, ut Greg. καινοτομῆσαι naturam dixit, cum gigantes procreavit. Et pass. Καινοτομεῖσθαι, Innovari, Præter solitum fieri. || Καινοτομεῖν, Res novas moliri, Nova designare, Res novare, Herodian. 6, (8, 9.) Ὄντες οὖν καὶ ἄλλως πρὸς τὸ καινοτομεῖν ἐπιτήδειοι, Bud. Comm. 846. Idem Herodian. τὰ καινοτομούμενα dixit Res novas, quas aliqui moliuntur: 7, (7, 2.) Καὶ πάντες μὲν ὄχλοι κοῦφοι πρὸς τὰ καινοτομούμενα. || Καινοτομεῖν, Metallum aut Lapides excidere, exp. VV. LL.: J. Poll. 118. Καὶ χρυσία μεταλλεύειν, ὀρύττειν, ἐπικατατέμνειν, καινοτομεῖν, καινοτομία. Hes. quoque inter cetera signif. dicit λατομεῖν. [Xen. Vectig. 4, 27. " Thom. M. 294. 596. Jacobs. Anth. 7, 383. 400. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 265. 2, 300. Koppiers. Obs. 10. Toup. Opusc. 2, 22." Schæf. Mss.] Καινοτόμημα, Innovatio, Rerum novatio, Novum institutum, νεωτερισμὸς, καινὸν ἐπιτήδευμα. [* Ἀκαινοτόμητος, Gl. Illibatus. " Phot. ap. Wolf. Anecd. 1, 61." Kall. Mss. " Germanus in Dormit. B. Mar. 107." Boiss. Mss. * Ἀκαινοτομήτως, Phot. Bibl. 416.] Καινοτόμος, Innovator. Καινοτόμον πρᾶγμα, in VV. LL., Hermogeni Res nova. Καινοτόμως, Nove, Novo quodam more. Καινοτομία, Innovatio, Rerum novarum molitio, νεωτερισμὸς, Plato, Οὔτι κ. ὀνομάτων ἕνεκα, Non innovationis verborum gratia, Non ut verborum innovator essem, Herodian. 2, (7, 13.) κ. τῶν καθεστηκότων, 5, (4, 2.) πραγμάτων. || Synes. Ep. κ. vocavit καινότητα, Novitatem, Ἔφερον, ἀλλὰ δυσηνιάστως τὴν καινοτομίαν τοῦ βίου. [" Bergler. Alciphr. 189." Schæf. Mss. Plut. 8, 461. 10, 662. * Ἐπικαινο[illegible], Euseb. Hist. Eccl. 7, 3. * Καινότροπος, Eur. Dan. 49. * " Καινοτροπία, Valck. ad Lesbon. 179." Schæf. Mss.] Καινουργέω, Designo, Res novas edo, Bud. in Lucian. (1, 190.) Καὶ τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους καινουργῆσαι. Καινουργεῖσθαι, Designari, Philo V. M. Πάντως τι καινουργεῖται τῶν ἀθέσμων, ὦ ἄνθρωπε: de Mundo, Γινώσκειν αὐθημερὸν πάντα τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ καινουργούμενα, Quicquid rerum novarum quisque in Asia moliretur, aut inceptaret. Utitur et alibi sæpe h. v. idem Auctor. [" Alciphr. 278. Wakef. S. Cr. 3, 178. Jacobs. Anth. 12, 357." Schæf. Mss.] Καινούργημα, i. q. καινοτόμημα paulo ante. [* " Καινούργησις, Schweigh. Emendd. in Suid. 65." Schæf. Mss. * Καινουργία, Dionys. H. 2, 156.] SIC Καινουργὸς, i. q. καινοτόμος. Bud. τὸ καινουργὸν a Luciano (1, 27.) accipi etiam ait pro τὸ καινουργούμενον, καινοποιούμενον. In VV. LL. τὸ καινουργὸν, Recens factum sine aliquo archetypo. [" Lucian. 1, 648. * Καινουργὴς, Jacobs. Anth. 6, 306. Fac. ad Paus. 1, 572. Heyn. Hom. 5, 549." Schæf. Mss. * Ἀνακαινουργέω, Anal. 3, 323. * Ἐπικαινουργέω, Democritus Stobæi Serm. 1. p. 10. Euseb. Hist. Eccl. 257. 259. * Προσκαινουργέω, Aliquid novi addo, sed in rebus malis, Lexx. Gr. sine Auctore.] Καινουργίζω, i. q. καινουργῶ. ET Καινουργισμὸς i. q. καινούργημα. Est etiam Renovatio et instauratio, ἀνακαίνισις, πρὸς τὸ ἀρχαῖον κάλλος * ἀναμόρφωσις, Suid. [* Καινοφανὴς, Eust. Il. A. p. 29, 44.] Καινόφιλος, Qui non iisd. amicis semper utitur, Suid. Vide Φιλόκαινος. [Phot. * " Καινόφωνος, Bergl. Alciphr. p. 8. Valck. ad Il. 22. p. 55. Diatr. 204." Schæf. Mss. * Καινοφωνέω, Eust. Il. A. p. 50, 30. * Καινοφωνία, Gl. Vocum novitas.]

" Ἀντίκαινον, Hesychio * ἰσόκαινον, Simile et par " novo. Ad verbum, Quod novi loco est, Novi vi-" cem implens." " Φιλόκαινος, Qui amat nova, No-" vitatis amator." [" Philo V. M. in Dahlii Chrestom. Philon. 180. Eust. Il. A. 6." Boiss. Mss.]

¶ Καινόω, Novo, Renovo, Innovo, Dion Cass. 219. Ἐς τὸ καινῶσαί πως τὰ ἐπιβουλεύματα ἐξ ἐπιτεχνήσεως. Herod., teste Suida, καινοῦν dixit pro Sermone novo uti: [" Absolute, Novum opus, Novi aliquid molior, 2, 100. cujus verba perperam accepit Suid. cum Auctore Glossarum Herod." Schw. Mss. Thuc. 3, 82. * Καίνωσις, Joseph. Antiq. 18, 6, 10.] " Ἀνακαινόω, Renovo, Instauro," [2 Cor. 4, 16. Coloss. 3, 10.] " Ἀνακαίνωσις, Renovatio," [Rom. 12, 2. Tit. 3, 5. Schol. Aristoph. Θ. 1186.] " Ἐγκαινόω, " Innovo. Exp. etiam Initio, Dedico, ut ἐγκαινίζω." [* " Ἐγκαίνωσις, Dedicatio, Num. 7, 88. sec. Vat." Schleusn. Lex. V. T. * Ἐπικαινόω, Æsch. Eum. 696. e certissima Stephani emend.]

¶ Καινίζω, i. q. καινόω, Novo, Innovo, Renovo, Nonn. ἀρχαῖον ἐκαίνισε θεσμὸν ἑορτῆς. [Soph. Trach. 867. Æsch. Ag. 1079. " Markl. Iph. p. 140. Jacobs. Anth. 8, 172. Schol. Aristoph. Πλ. 321. Callim. 1, 487. Ruhnk. Ep. Cr. 182. Bentl. Opusc. 20. Valck. Phœn. p. 440. ad Herod. 149. Toup. Opusc. 2, 16." Schæf. Mss.] Καινισμὸς, Innovatio. [Gl. Innovatio, Novatio. * Καίνισμα, Manetho 4, 191. * Κεδροχαρεῖς * σοροεργὰ τέχνης καινίσματ' ἔχοντες, ubi Spitzner. malit * κανονίσματα. * " Καίνισις, Philo J. 530." Wakef. Mss. * Καινιστὴς, Gl. Innovator. * Παγκαίνιστος, Æsch. Ag. 968.] Ἀνακαινίζω, Renovo, Instauro. [Appian. B. M. 330. Joseph. Antiq. 9, 8, 2. Ep. ad Hebr. 6, 6. " P. Abresch. Paraphr. 400. Thom. M. 57. ad Xen. Eph. 163. ad Charit. 327." Schæf. Mss.] Ἀνακαίνισις, Renovatio, Instauratio. Vide Καινουργισμός. [Athanas. in Matth. 12, 31. " Greg. Naz. Or. 10, 174." Strong. Mss. * " Ἀνακαινισμὸς, Clem. Alex. 392." Wakef. Mss. * Ἐπανακαινίζω, Renovo, Instauro, Job. 10, 17.] Ἐγκαινίζω, i. q. ἀνακαινίζω. In Ep. ad Hebr. et 3 Reg. 8, (63.) exp. Dedico, Ἐνεκαίνισε τὸν οἶκον Κυρίου ὁ βασιλεύς. J. Poll., post ἐγκαθίσαι τῷ νεῷ (τὸ ἄγαλμα,) ponit ἐγκαινίσαι τῷ θεῷ. Quidam ἐγκαινίζεσθαι existimant dici Quæ sacro usui veluti initiantur, ex Ep. ad Hebr. 9, (18.) 10, [20. " Strabo p. 38. Cas." Boiss. Mss.] Ἐγκαι-

νισμὸς, Renovatio, Instauratio, Dedicatio, 1 Macc. 4, (59.) Ἵνα ἄγωνται αἱ ἡμέραι ἐγκαινισμοῦ τοῦ θυσιαστηρίου, ubi exp. Dedicationis altaris. [2 Par. 7, 9. Num. 7, 10. * Ἐγκαίνισις, 88. ubi in Alex. et Compl. perperam * ἐγκαίνησις legitur.] Ἐγκαίνια, Festivitas dedicationis templi. Græce enim καινὸν dicitur Novum. Quandocunque enim novum aliquid fuerit dedicatum, ἐγκαίνια vocatur. Hæc Augustinus. Jo. 10, (22.) Ἐγένετο δὲ τὰ ἐγκαίνια ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις, v. Bezam. " Ἐγκαίνια, τὰ, Festum dedicationis cujuspiam rei: " ut ap. Daniel. (3, 2.) Nabuchodonosor jubet sa- " trapas suos et præfectos εἰσελθεῖν εἰς τὰ ἐγκαίνια " τῆς εἰκόνος, ἧς ἔστησεν, Convenire ad dedicationem " statuæ, quam erexerat. Itidem ἐγκαίνια Hieroso- " lymis dicebatur Festum illud quod agitabatur in " memoriam templi post diutinam in Babylonia et " Perside captivitatem instaurati: vel potius Festum " illud quod Judas Maccabæus pulso Antiochi præ- " sidio Hierosolymis instituit in memoriam templi " cultusque divini a sese instaurati ac veluti reno- " vati: nam, ut legimus 1 Macc. 4, (56.) constituit " Judas et fratres ejus, totaque Israëlis concio, ut " dies dedicationis altaris suis temporibus agitaren- " tur singulis annis. Joann. 10, (22.) Ἐγένετο δὲ ἐγ- " καίνια ἐν Ἱεροσολύμοις. Suid. ἐγκαίνια esse dicit " ἑορτὴν καθ' ἣν ἐκαινουργεῖτό τι, Festum in quo ali- " quid innovabatur: Schol. Eur. (Or. 89.) ἑορτὴν τὴν " ἐν ἐγκαινισμῷ. Sunt qui ἐγκαίνιον pro Tyrocinio " etiam accipiant in Quintil. 7, (2, 23.) Nec pro " encænio ducendum scelus primum. Ita enim re- " ponendum judicant, cum vulg. Edd. habeant Per " ἐγκαίνια." [Schleusn. Lex. N. T. * Ἐπικαινίζω, Renovo, Instauro, 1 Macc. 10, 44. * Μετακαινίζω, Anal. 1, 497.]

" ΚΑΙΝΩ, Perimo, Occido, φθείρω: ut Hes. quo- " que καίνει exp. φονεύει, κτείνει. Κανεῖν Eid. κτεί- " νειν, ἀνελεῖν; unde τὸ κανοῦν denominari ait ἀπὸ " τῶν καινομένων ἱερείων." [" Valck. Phœn. p. 440. Diatr. 190. Wessel. Probab. 41. Heringa Obs. 121. Zeun. ad Xen. K. Π. 352. Brunck. Antig. 1319. Eur. Cycl. 359. Thom. M. 547. et Add., Wakef. Ion. 1305. (Musgr. 1286.) Herc. F. 568. Jacobs. Anth. 8, 73. Boiss. Philostr. 559. * Κάνω, Valck. Phœn. p. 112." Schæf. Mss. " Cædo, Excido, Etym. M. 489, 11. Perf. med. κέκονα, Soph. ap. Eund. 500." Wakef. Mss. Vide Brunck. Lex. Soph. * Διακαίνω, Gl. Interneco. * " Ἐπικαίνω, Abresch. Æsch. 2, 99. Stanl. Eum. 696." Schæf. Mss.] " Κατακαίνω, Perimo, Conficio, Inte- " rimo. Eunap. Ὁ δὲ τοξότης ἠφίει βέλος, εὔστοχος " ὢν τοσούτους κατακαίνειν ὅσα ἠφίει βέλη. Xen. (K. Ἀ. " 4, 2, 4.) Τοὺς μὲν, κατακαίνοντες· τοὺς δὲ, καταδιώ- " ξαντες," [vide Lex. Xen.] " Item, Τοὺς μὲν, κατακαί- " νων ἐν χερσὶ, τοὺς δὲ, πλήττων, τοὺς δὲ, φοβήσας. " Quibus in ll. Suid. quoque κατακαίνειν exp. ἀναι- " ρεῖν, φονεύειν. Apud Hes. vero reperio ETIAM " Κατακαινιῶ pro ἀποκτενῶ, tanquam ab Κατακαι- " νίζω." [" Diod. S. 1, 89. Ἐπειδὰν τοὺς λίθους κατακαίνωσι, exp. Postquam exciderunt lapides. Vitiosa videtur scriptura." Schw. Mss. Κατέκανε, Lobeck. Phryn. 90. " Bast Lettre 186. Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 70. 81. Zeun. ad K. Π. 323. 332. 355. 360. 367. 377. 414. 535. Heringa Obs. 121. Act. Traj. 1, 233." Schæf. Mss. * " Συγκατακαίνω, Una interficio, Appian. 2, 585." Wakef. Mss. * Πολυκανὴς, Multos cædens, Æsch. Ag. 1177. cf. Δορικανής. * " Καινὶς, (Strages, Mors,) Brunck. Soph. 3, 487." Schæf. Mss. " Καινὶς, ἡ μάχαιρα, Herodian. Epimer. 63." Boiss. Mss. Lucian. 2, 608. Schneidero leg. videtur κοπίς.] " Καινία, Hesychio νίκη, Victoria: forsan " παρὰ τὸ καίνειν." " Κάντορες, Eid. οἱ κρατοῦντες: " qui et κράντορες. Sed κάντορες videtur sonare po- " tius Peremtores, a καίνω."

" Καίνυμι, Vinco, Supero: unde imper. καίνυτω, " Hesychio νικάτω, Vincat. Frequentior usus vocis " pass. in signif. activa: quemadmodum Idem καί- " νυται exp. νικᾷ, προφέρει. Sic Hesiod. Ἀ. (4.) Ἢ " ῥα γυναικῶν φῦλον ἐκαίνυτο θηλυτεράων Εἴδεΐ τε " μεγέθει τε· νόον γε μὲν οὔ τις ἔριζε Τάων. Et Od. " Γ. (282.) ὃς ἐκαίνυτο φῦλ' ἀνθρώπων Νῆα κυβερνῆσαι, " ὁπότε σπέρχοιεν ἄελλαι. || Perimo, Occido: et " quidem victum proprie: unde καινυμένα Hesychio " διαφθείρουσα. || Eidem καίνυσθαι est non solum νι- " κᾶν, et ἀφαιρεῖσθαι, sed etiam * σχοινεύεσθαι, μετρεῖν " ἀγρόν." [" Occido, Argum. Od. X. Heyn. Hom. 8, 26." Schæf. Mss. * Ἀμφικαίνυμαι, Quint. Sm. 10, 179. 188.] " Ἀποκαίνυμαι, Vinco. Hes. enim et " Suid. ἀπεκαίνυτο exp. ἐνίκα, respicientes procul du- " bio ad Il. Ψ." [Od. Θ. 127.] " Τῇδ' αὖτ' Εὐρύαλος " ἀπεκαίνυτο πάντας ἀρίστους:" [289.] " Hes. exp. " præterea ἀφῃρεῖτο, Auferebat." [Moschus 2, 92. * Ἐπικαίνυμαι, Quint. Sm. 12, 145. Tzetz. Carm. Il. 113. * Περικαίνυμαι, Nicander Θ. 38.]

ΚΑΙΡΟΣ, ὁ, Occasio, Opportunitas temporis, Tempestivitas, Thuc. 4, (27.) p. 131. Μηδὲ διαμέλλειν καιρὸν παριέντας, Dem. (343.) Καιρὸν τῶν πραγμάτων ἐάν τις ἑκὼν καθυφῇ τοῖς ἐναντίοις καὶ προδῷ, Occasionem rerum bene gerendarum, Bud. Aristot. Rhet. 2. Καὶ οἱ ἠδικημένοι, οἱ νομίζοντες ἀδικεῖσθαι· ἀεὶ γὰρ τηροῦσι τὸν κ. Observant occasionem, Imminent in occasionem, occasioni: quod comp. voce καιροφυλακεῖν dicitur. Καιροῦ λαβέσθαι, Occasionem nancisci. Lucian. (1, 122.) Καὶ ἀποδράσασθαι ἀπειλῶν, εἰ καιροῦ λάβοιο, παρ' αὐτῶν. Apud Thuc. (1, 42.) Καιρὸν ἔχουσα χάρις, Beneficium in tempore et opportune collocatum. Soph. El. (1292.) p. 136. Χρόνου γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος, Temporis occasionem, Ipsum temporis articulum. Et Dem. χρόνον et καιρὸν ibid. posuit, (32.) Τίνα γὰρ χρόνον ἢ τίνα καιρὸν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦ παρόντος βελτίω ζητεῖτε; (16.) καιρὸν et ἀκαιρίαν opp. Καιρὸς cum infin. sub. ἐστὶ, Xen. (K. Π. 5, 5, 13.) Καιρὸς ἤδη διαλύειν τὴν στρατιάν. E Plat. de LL. citatur πρὸς καιρὸν λέγειν pro Opportune dicere. Dicunt et ἐν καιρῷ, pro Opportune, Tempestive, Commodum. Item, ἐπὶ καιροῦ, ut paulo post videbitur. Contra ἀπὸ καιροῦ, ut οὐκ ἀπὸ καιροῦ, pro οὐκ ἄκαιρον, Non intempestivum. Plato, Ἴσως γὰρ οὐκ ἀπὸ καιροῦ πάλιν ὥσπερ ἴχνος μετελθεῖν, Eur. (Hipp. 899.) ἐς καιρὸν πάρα, pro Tempestive adest. Sic Soph. Aj. (34.) Καιρὸν δ' ἐφήκεις, Tempestive advenis, sub. εἰς. Contra παρὰ κ., Intempestive, Alieno tempore, Lucian. Et καιροὶ plur. ut συμβάντες, Oblatæ occasiones. || Dicitur et de Loci opportunitate, Thuc., Καὶ ἐναυλισάμενοι τῶν χωρίων οὗ καιρὸς εἴη. Sic Eur. (Andr. 1120.) ἐς καιρὸν τυπεὶς, Opportuno in loco vulneratus. Per quod intelligitur, Lethaliter vulneratus. Vide Καίριος πληγὴ, Lethale vulnus. || Καιρὸς generalius pro Commoditate. Ἐν καιρῷ γίνεσθαί τινι, Xen. (K. Π. 5, 1, 8.) Esse alicui commodum, utilem. Sic ap. Herod. Ἐς καιρὸν ἔσται exp. Utile erit. Bud. ἐπὶ καιροῦ hic interpr. Opportune, Commode: sicut Lat. Tempestive et Commodum pro eod. interdum, Μάλιστα δὲ ἐπὶ καιροῦ τοῦτο γένοιτ' ἂν, καὶ πάντας ὠφελήσειεν ἀνθρώπους κοινῇ. Hinc ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐμπίπλασθαι, Plus quam utile sit, vel, quod malo, Supra modum. Nam καιρὸς est etiam Modus, i. e. μετριότης, Bud. e Diog. L. p. 19. Theognis, (401.) Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος Ἔργμασιν ἀνθρώπων. Hesiod. (Ἔ. 2, 312.) Μέτρα φυλάσσεσθαι· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος: i. e. μετριότης. Exp. tamen hic ab aliis Tempestivitas. Ὑπερβάλλων τὸν καιρὸν, Plut. Ages. (8.) p. 202. Supra modum aliquid faciens, Plus quam commodum est. Plato Epist. (7. p. 125. Τἄλλα δὲ μακρὰ ἂν εἴη καὶ ἄνευ καιροῦ λεγόμενα, Reliqua longum esset referre, et nihil ad rem, quæ agitur, pertinent; s. potius, Modum excedentia, ut usus est Aristot. Probl. 104. Diog. L. 19. Hæc Bud. Xen. Σ. (2, 19.) Μείζω τοῦ καιροῦ τὴν γάστερα ἔχων, μετριωτέραν βούλομαι ποιῆσαι αὐτήν. || Καιρὸς ap. Græcos Deus est, pro quo Ausonius Occasionem dixit, Paus. Καιρὸς ὁ νεώτατος τῶν Διὸς παίδων. || Tempus: κ. εὔκαιρος, Tempus opportunum, sæpe ap. Herodian.: quod et καιρὸς dicitur simpliciter, ut in exemplis cc. Sic καιρῷ προσευχῆς, Chrys. Tempore orationis, Quo tempore Deum oramus. Sic in hoc alius scriptoris l. Καιρῷ χειμῶνος συλλαβέσθαι κυβερνητικὴν, ἢ μὴ κ. τ. λ. Illud autem καιρὸς εὔκαιρος Herodiani, exp. etiam Hora opportuna. Dem. κ. et ὥραν copulavit, (24.) Μηδένα

κ. μηδ' ὥραν παραλείπων. Κατὰ καιρὸν μὲν, κατὰ καιρὸν δὲ, Interdum quidem, Interdum vero, Plut. Pericle. Synes. *Αὐτὰς οὖν ταύτας παρὰ τοὺς κ. ἑκάστους οἷον σοι παρεστάναι συνηγόρους,* Unoquoque tempore. *Πρὸς τὸν κ.* ap. Plut. Pro tempore, VV. LL. *Παρ' αὐτὸν τὸν κ.,* In præsens, Impræsentiarum. *Παρὰ τὸν κ.* autem alio sensu, vide in *Παρά.* || *Τοῖς ἐκ τοῦ καιροῦ προσγιγνομένοις,* Polyb. (6, 32, 3.) Iis, qui e tempore supervenerint. Vel, ex improviso. Bud. *Ἐκ τοῦ καιροῦ λέγειν,* E tempore, *ἐκ τοῦ παραχρῆμα.* || Καιροὶ, ut Lat. Tempora, cum Cic. dicit In gravissimis temporibus civitatis, Xen. Ἑλλ. 6, (5, 33.) *Ὡς ἀεί ποτε ἀλλήλοις ἐν τοῖς μεγίστοις καιροῖς παρίσταντο ἐπ' ἀγαθοῖς.* Plut. Fabio, *Ἐν κ. αἰσχίστοις καὶ δυσποτμοτάτοις ἀναδεξάμενος τὴν πόλιν.* || Καιροὶ, Inclinatio temporum exp. a Bud. in Dem. (358.) *Πρὸς ἄνδρα διὰ κ. τινὰς ἰσχύοντα γράφοντες εἰρήνην ἀθάνατον.* || Idem Bud. *δοῦλον καιροῦ* interpr. Servientem statui rerum, in Greg. *Μᾶλλον δὲ τοῦ στρατιωτικοῦ μέρος οὐκ ἐλάχιστον, ὅσον εὗρε σαθρὸν καὶ νοσῶδες, τοῦ κ. δοῦλον καὶ τότε καὶ πρότερον.* In Epigr. tamen *καιρῷ δουλεύειν* exp. simpliciter Tempori servire.

[" Καιρὸς, Kuster. Aristoph. 221. Brunck. 1, 121. Villois. ad Long. 288. Thom. M. 489. Markl. Suppl. p. 271. ad Charit. 514. 583. 663. 669. 675. Wakef. Eum. 1003. S. Cr. 3, 31. 4, 18. 99. 138. 5, 60. 97. 117. Georg. p. 51. Valck. Phœn. p. 221. Segaar. in Daniel. p. 35. Abresch. Lectt. Aristæn. 15. Toup. Opusc. 1, 162. 218. Ammon. 79. Jacobs. Exerc. 1, 193. Zeun. ad Xen. K. Π. 606. Græv. Lectt. Hes. 585. ad Herod. 704. Brunck. El. 75. Phalar. 212. Modus, ad Xen. Mem. 1, 3, 6. Coray in Consp. Mus. Ox. p. 16. 21. ad Charit. 295. Wyttenb. Select. 253. 424. Opportunitas, Bibl. Crit. 2, 1. p. 47. Brunck. ad Eur. Med. 128. ad Xen. Eph. 272. Coray in Thuc. par Levesque 2, 292. Numen, Voss Myth. Br. 1, 155. Jacobs. Anth. 8, 240. I. q. *χρόνος,* Callim. Ep. 36. Differt a *χρόνος,* Scaliger ad Caton. Disticha 163. Arntz.: K. et *χρόνος,* Demosth. 1357. 1468. 1491. Plut. Sertorio c. 16. Conf. c. *χρόνος,* ad Diod. S. 2, 201.; cum *ὅρος,* 341. Seq. infin., 1, 445, 73. 2, 84. Longus p. 6. 109. Vill., Valck. Adoniaz. p. 323. Hipp. p. 263. Subaud., Wakef. Ion. 566. Sing., plur., ad Diod. S. 2, 445. *Ὡρῶν* et *καιρῶν,* Wakef. Ion. 888. K., ὁ κ., Boeckh. ad Simon. p. xxxvi. Καιρὸν, Musgr. Med. 128. Tempestive, Cycl. 53. *Καιρὸν, οὐδένα κ.,* Hel. 486. *Καιρὸς ὥστε,* Thuc. T. 3. p. 35. Bip.: K. *τινός ἐστι,* Opus est aliqua re, Xen. Hier. 8, 9. 9, 7. Greg. Cor. 849. K. *εἰς σκέψιν,* ad Charit. 215. K. *ἔτους,* Mœr. 424. et n., ad Herodian. Philet. 465. *Τί σοι καιρὸς,* Eur. Andr. 130. *Καιροῦ μεῖζον,* Pierson. Veris. 37. *Πρὸ καιροῦ,* Thom. M. 741. *Ἐπὶ καιροῦ,* Lucian. 2, 167. Demosth. 424. Wyttenb. Select. 251. *Ἐκ κ.,* Dionys. H. 2, 931. *Ἐν κ.,* Thom. M. 830. Bernard. Reliq. 36. Valck. Hipp. p. 263. *Καιρῷ δουλεύειν,* Jacobs. Anth. 10, 261. *Εἰς καιρὸν,* ad Charit. 594. Huschk. Anal. 67. ad Lucian. 1, 749. *Πρὸς κ.,* 1, 208. 2, 170. ad Charit. 570=360. Wakef. S. Cr. 4, 156. Ammon. 28. *Ἐπὶ καιρὸν, ἐπὶ καιρῶν,* ad Thom. M. 82. *Κατὰ καιρὸν,* ad Lucian. 1, 749. ad Charit. 360. *Ἐκ τῶν κατὰ κ. ποιητῶν,* Jacobs. Anth. Proleg. 51. *Χρόνῳ δὲ καιρὸν λαμβάνων,* Eur. Ion. 671. cf. ad Diod. S. 1, 185. K. *ἔχειν περὶ —,* Ruhnk. de Longino p. 19. 26. *Ἐπὶ καιρῶν,* Demosth. 436, 12. *Τοῖς καιροῖς τὰ πράγματα,* Dionys. H. 4, 2200. *Πρὸς τοὺς κ.,* Coray Theophr. xxvii. * *Καιρότερος,* Heringa Obs. 223." Schæf. Mss. *Ἀέρων καιροὶ,* Strabo 5, 1, 12. *Πόλιν συνηγμένην ὑπὸ λιμοῦ εἰς τὸν ἔσχατον κ.,* Plut. Sylla 12.]

" *Καιροθέουσι* Hes. affert pro *κρατέουσι, προτρέχουσι,* Vincunt, Præcurrunt." [* " *Καιρολουσία,* Tempestiva lavatio, Const. Apost. 210." Wakef. Mss. * " *Καιρομανέω,* * *Καιρονομέω,* Jacobs. Anth. 9, 8." Schæf. Mss. * " *Καιροσκόπος,* Greg. Neoc. 82. Par." Routh. Mss. " Greg. Naz. Or. 53. p. 753. * *Καιροσκοπέω,* Herodian. Epimer. 63." Boiss. Mss. Eust. Il. A. p. 22, 51. " Ad Diod. S. 1, 558. * *Καιροτηρέω,* ibid. et 2, 330. (19, 16.)" Schæf. Mss. * *Καιροτήρησις,* Aristeas de LXX. Interpr. p. 317.]

A Καιροφυλακέω, Occasionem observo, Occasioni imminco ad nocendum alicui, invadendum aliquem. Cum accus., Dem. (678.) *Καὶ ἐρήμῳ ἑαυτὸν ἐξήλεγξεν ὅτι καιροφυλακεῖ τὴν πόλιν ἡμῶν,* Et re ipsa planum fecit se tempus idoneum nocendi reip. aucupari. Aristot. Pol. 8, (3.) *Διὰ τοῦτο δεῖ παιδείας εἰσάγεσθαι, καιροφυλακοῦντας τὴν χρῆσιν,* Observatis temporibus utendi, Bud. [Appian. B. P. 8, 88. B. M. 60. Liban. 4, 802.] Καιροφυλακτέω, pro eod., Lucian. (2, 173.) *Παρόντα, ὑπηρετοῦντα, κ.* [" Καιροφυλακέω, Καιροφυλακτέω, Reiz. ad Aristot. 59. Wakef. S. Cr. 5, 45. ad Diod. S. 1, 558." Schæf. Mss. * Καιροφυλακία, Phot. Lex. " ad Hesych. 2, 111, 4." Dahler. Mss.]

[* *Καιροπτία,* Joseph. c. Apion. 2, 11. lectio corrupta.]

¶ Ἄκαιρος, ὁ, ἡ, Intempestivus, Non opportunus, Plato Axiocho (189.) *Νυνὶ δὲ θάλπος ἄκαιρον, ἢ κρύος,* Thuc. (5, 65.) p. 186. *ἄ. προθυμία.* Dicitur etiam *ἄκαιρος,* cum ad personam refertur, Importunus, Qui obturbat et interpellat, Tempus opportu-

B num non observans. Bud. Vide Ἀκαιρία paulo post. || Immodicus, cui opp. *σύμμετρος,* Isocr. *Ἔσται δ' ὁ λόγος οὔτ' ὀχληρὸς, οὔτ' ἄ., ἀλλὰ σύμμετρος καὶ προσηκων τοῖς ἔμπροσθεν εἰρημένοις.* [" Ad Xen. Eph. 31. 202. ad Charit. 20. (583.) Diod. S. 1, 196. Phryn. Ecl. 203." Schæf. Mss.] Ἀκαίρως, Intempestive, Non opportune, Immodice: quo etiam modo usurpatur *παρακαίρως* ab Isocr. [ad Demon. 3. " Valck. Hipp. p. 263." Schæf. Mss. * Ἀκαιροτέρως, Hippocr. 955.] Ἀκαιροβόας, Intempestive clamans, Loquax, *λάλος.* [Clem. Alex. 203. * " Ἀκαιροεπόπτης, (Qui intempestive speculatur,) Const. Apost. 1, 4. 9, 11." Kall. Mss. * Ἀκαιρολόγος, Eust. Il. B. 225. * " Ἀκαιρολογέω, Heindorf. ad Plat. de LL. 503." Schæf. Mss. Schol. Ruhnk. ad Gorg., Schol. Aristoph. Θ. 39.] Ἀκαιρολογία, Intempestiva sermocinatio: *βαττολογία,* Hesychio *ἀργολογία, ἀκαιρολογία.* [Phot. Bibl. Cod. 40. " Legebatur olim h. v. in Paraphr. Enchirid. 48. ubi Schw. e vet. membr. Med. * *Λακερολογία* reposuit." Schw. Mss. * " Ἀκαιροπεριπά-

C *τητος,* (Qui intempestive ambulat,) Const. Apost. 1, 4. 4, 11. * Ἀκαιροπερίσπαστος, Pseudo-Athan. Synt. Doctr. ad Mon. 1." Kall. Mss.] Ἀκαιρία, Intempestivitas, Non opportunum tempus. Dem. (16.) *ἀ.* et *καιρὸν* opp., *Δεῖ τοίνυν ὑμᾶς, τὴν ἀ. τὴν ἐκείνου καιρὸν ὑμέτερον νομίσαντας, ἑτοίμως συνάρασθαι τὰ πράγματα.* || Ἀ. dicitur etiam, secundum Ammon. de Illo, qui occasione destituitur. || Ἀκαιρία, Theophrasto (Char. 14.) *ἐστὶν ἔντευξις λυποῦσα τοὺς ἐντυγχάνοντας,* Molestia obturbatrix et interpellatrix, Bud. Eid. Theophr. (ibid.) *ἄκαιρος* est *τοιοῦτός τις, οἷος ἀσχολουμένῳ προσελθὼν ἀνακοινοῦσθαι κ. τ. λ.* || Immodicitas, Isocr. enim ut *λόγον ἄκαιρον* opp. *τῷ συμμέτρῳ,* ita (Panath. 32.) *λόγον ἀκαιρίαν τῇ συμμετρίᾳ.* [Jambl. V. P. 378. 380. Kiessl., Polyb. 4, 44. 5, 15. " Thom. M. 23. et n., Ammon. 9. ad Charit. 583. Porson. Med. p. 19." Schæf. Mss.] Ἀκαιρέω, Destituor opportunitate: cui opp. *εὐκαιρέω.* Dicitur Ἀκαιροῦμαι pro eod. [Photius, *ἠκαιρεῖσθε, ἐκωλύεσθε καιρὸν οὐκ ἔχοντες.* " Philo J. 2, 280. * Ἀ-

D *καιρεύομαι,* 166." Wakef. Mss.]

Ἔγκαιρος, Opportunus, Tempestivus, *εὔκαιρος.* [Plato Politico p. 282.] Ἐγκαιρία, Opportunitas. Plato enim in Politico (43. Ed. Fisch.) *ἐγκ. τῇ ἀκαιρίᾳ* opp.: [Schneidero falsum videtur pro *εὐκ.*: Ἐγκ. *τροφῆς,* i. q. *εὐκ.,* Aret. 73.] Ἐγκαίρως, Opportune, *εὐκαίρως.* [Schol. Eur. Phœn. 106.]

Ἔκκαιρος, Intempestivus, Epigr. *οὐ γὰρ ἔγωγε Ἔκκαιρον μήλων προσδέχομαι ῥυτίδα,* Rugam exoletam et vietam, [Anal. 3, 162. " Jacobs. Anth. 11, 321. ad Dionys. H. 2, 931. Heind. ad Plat. Phædr. 231." Schæf. Mss.]

Ἐπίκαιρος, Opportunus, Commodus, ut *ἐπὶ καιροῦ* pro Opportune ap. Dem. *Ἐπίκαιροι τόποι, ἐπιτήδειοι.* Suid. Lucian. (1, 186.) *Ἐπικαιρότατος ὁ σταυρὸς ἂν γένοιτο.* || Præcipuus, Aristid. *Κρατεῖν τῶν ἐ. τῆς χώρας.* Apud Gal., inquit Bud., Præcipuum membrum, Principale. Idem alibi Gal., inquit, vocare videtur *ἐπίκαιρα μόρια* Vitales partes, non semel. Suid. *ἐπικαιρότατα* exp. etiam *ἐπικινδυνώτατα.* Vide

Καίριος. || Temporarius, πρόσκαιρος, ap. Dionys. Areop. Dicitur et ἐπικαίριος pro ἐπίκαιρος, non tamen, ut opinor, in hac postrema signif. Vide infra post Καίριος. [" Schneid. ad Xen. K. Π. 509. ad Hier. 259. ad Œc. 30. Dionys. H. 5, 393. Diod. S. 1, 694. 2, 129. 358. 574. Toup. ad Longin. 334. Abresch. Lectt. Aristæn. 16." Schæf. Mss. Opponitur τῷ ἀΐδιος, Stob. Serm. 5. p. 158. Sch. Cf. Πρόσκαιρος.] Ἐπικαίρως, Opportune. [" Wyttenb. Ep. Cr. 7. Ἐπικ. et ἐπὶ κέρως, Hoeschel. ad Sirac. p. 416. * Ἐπικαιρία, Boiss. Philostr. 625." Schæf. Mss. Hippocr. 271.]

Εὔκαιρος, Opportunus, Tempestivus, i. q. ἔγκαιρος, sed usitatius. Apud Herodian. sæpe, καιρὸς εὔκαιρος, Tempus opportunum, vel, ut alii, Hora opportuna, [1, 9, 6. Aristæn. p. 6. " Abresch. Lectt. p. 17. Toup. Opusc. 1, 394. Phryn. Ecl. 202. Thom. M. 770. ad Charit. 583. ad Diod. S. 1, 72. 213. 338. 601. Brunck. ad Poët. Gn. p. 344. Τὸ εὐκ., Opulentia, Schweigh. Emendd. in Suid. p. 19." Schæf. Mss.] Εὐκαίρως, Opportune, Tempestive. Quod et ἐς καιρὸν dicitur, ut ostendi paulo ante. [" Valck. Hipp. p. 263. Diod. S. 1, 338. 2, 407. ad Charit. 583." Schæf. Mss. Polyb. 1, 42, 6. 5, 26, 10. " Dans le sens de καιρίως, Mortellement, Ælian. V. H. 13, 1." Corai Mss.] Εὐκαιρία, Opportunitas, Tempestivitas, Cic. de Fin. 3. Quemadmodum opportunitas, sic enim appellemus εὐκαιρίαν, non fit major productione temporis etc. Apud Philon. ἡ ἐν εὐκαιρίᾳ θέσις τῶν πόλεων, Situs opportunitas: q. d. Situs opportunitatem habens et commoditatem. Pro quo Polyb. (29, 3.) brevius, εὐκαιρία τῶν πόλεων. [" Diod. S. 1, 398. 2, 407. 499. 630. Phryn. Ecl. 203. Thom. M. 770. Opulentia, Divitiæ, Schweigh. Emendd. in Suid. 19. * Εὐκαιρότης, ad Timæi Lex. 265." Schæf. Mss.] Εὐκαιρέω, Opportunitatem habeo s. opportunum tempus, Otium est mihi, Vacat mihi hoc agere, Lucian. (2, 433.) Τῆς ἀνάγκης ἀφεθέντες ηὐκαίρουν ἐπινοεῖν τι τῶν κρειττόνων. Sic quidam, Εὐκαιρῶ περὶ τῆς σῆς κακίας λέγειν. Et Marc. 6, (31.) Καὶ οὐδὲ φαγεῖν ηὐκαιροῦν. Quibus duobus ll. posterioribus magis videtur convenire illa interpr., quam præcedenti; nam ηὐκαίρουν ἐπινοεῖν τι, est potius, meo judicio, Otium suum consumebant in cogitatione etc. vel, in cogitando. Sic Chion Epist. Τί γὰρ κάλλιον ἢ ἄνθρωπον ὄντα θνητῆς φύσεως, καὶ θεοῦ κεκραμμένον μοίρᾳ, μόνοις εὐκαιρεῖν τοῖς ἀθανάτοις ἑαυτοῦ καὶ ταῦτα πρὸς τὸ συγγενὲς ἄγειν; Sic Act. 17, (21.) de Atheniensibus loquens, Εἰς οὐδὲν ἕτερον εὐκαίρουν ἢ λέγειν τι καὶ ἀκούειν καινότερον, Nulli alii rei vacabant, i. e. In nulla re alia otium suum consumebant. Et ita εὐκαιρῶ τοῦτο ποιεῖν dixerim esse Vacat mihi hoc facere: at εὐκαιρῶ τούτῳ τῷ ἔργῳ, Vaco huic operi. I. e., Otium impendo huic operi, vel, ut loquitur Cic., Otium consumo in hoc opere. Quam tamen distinctionem non observat Bud. || Εὐκαιρῶ, vel Εὐκαιροῦμαι, Copiosus sum et locuples. Quidam ap. Suid. Ὁ δὲ ἐκάλει τῶν πολιτῶν τοὺς δοκοῦντας εὐκαιρεῖν τοῖς βίοις. Athen. (275.) e Posidonio, Οἱ σφόδρα εὐκαιρούμενοι τοῖς βίοις, Qui maxime copiosi rebus ad vitam necessariis erant, Qui loca maxime opportuna colebant ad quærenda vitæ necessaria, et quibus abunde vacabat vitæ necessaria comparare. Hæc Bud. Ego certe εὐκαιρεῖν ad facultates relatum Id sonare simpliciter existimo, quod Gall. Etre homme aisé, Tantum facultatum habere, quantum ad vitam commode degendam satis esse possit; nam καιρὸν pro Commoditate etiam poni, antea dictum est. [" Phalar. 282. Phryn. Ecl. 50. 203. Thom. M. 830. Mœr. 145. et n., Casaub. Athen. 1, 53. Opulentus sum, Schweigh. Emendd. in Suid. 20." Schæf. Mss. Polyb. 20, 9. 32, 21. * Εὐκαίρημα, Stob. Ecl. Eth. 194. Lobeck. Phryn. 126. * Ἐνευκαιρέω, Arethas in Apocal. 672. * Κατευκαιρέω, Polyb. 12, 4. * Προσευκαιρέω, Vaco Arrian. Epict. 1, 27. Plut. 10, 716. 721. 804. * Συνευκαιρέω, Bast. Ep. Cr. 48. Schol. Lucian. T. 7. p. 1. e corr. Cod. Veneti, No. 445. * Ὑπερευκαιρέω, Hippocr. Epist. p. 1276, 33. * Ὀλιγόκαιρος, 422, 7.]

Παράκαιρος, ὁ, ἡ, Intempestivus, ἄκαιρος. Pro quo sæpius dicitur παρακαίριος, præsertim ap. poëtas. || Immodicus, ut ἄκαιρος sumi ap. Isocr. vidimus. [" Ad Lucian. 1, 282." Schæf. Mss. " Cf. Schneid. in Schæferi Gnom. 316." Boiss. Mss.] Παρακαίρως, Intempestive, Immodice, ap. eund. Isocr. (ad Dem. 3.) Τὸν πλοῦτον π. ἠγάπα, pro ὑπὲρ τὸν καιρόν.

[* Πρόκαιρος, unde adv. * Προκαίρως, Gl. Præmature.]

Πρόσκαιρος, Temporarius, Ad tempus durans, 2 Cor. 4, (18.) Τὰ γὰρ βλεπόμενα, πρόσκαιρα· τὰ δὲ μὴ βλεπόμενα, αἰώνια. Sic Greg. Naz. πρόσκαιρος κάθαρσις, Temporaria. Ab Eod. ponitur passim pro Temporarius significante Caducus, Fluxus, Secularis: ut in Epitaph. Fratris, Τί γίνομαι πρόσκαιρος; Cur inhæreo rebus caducis? Bud. [" Greg. Naz. Or. 10, 160. Ἀπὸ τῆς σαρκὸς καὶ τῶν προσκαίρων ἐπὶ τὰ πνευματικὰ καὶ ἀΐδια." Strong. Mss. "Phryn. Ecl. 31. 214. Thom. M. 217. 729. ad Charit. 570. Wakef. S. Cr. 4, 155. Casaub. ad Athen. 47. Herodian. Philet. 476. Ammon. 72. Phalar. 206." Schæf. Mss.] Προσκαίρως, Temporarie. Citatur e Theophili Instit. pro Ad tempus. [Greg. Naz. 1, 749.]

[* Σύγκαιρος, Alciphr. 3, 16.]

[* " Ὑπέρκαιρος, Modum excedens, Immodicus, Athen. 613. σίτων, e Xen. ap. quem quidem vulgo ὑπὲρ καιρὸν legitur." Schw. Mss.]

¶ Καίριος, ὁ, ἡ, Tempestivus, Opportunus: ὥρη, Tempestiva hora, Nonn. (Jo. 168, 15.) Philo V. M. p. 48. Διὰ τῆς καιρίου μεταβολῆς, E tempestiva commutatione. Τὰ καίρια τῆς ὁδοῦ προκαταλαμβάνοντες, Greg. Opportuna quæque loca præoccupantes. Apud Eur. (Iph. A. 829.) λέγειν τὰ καίρια, Dicere quæ tempori sunt consentanea, tempus exigit, Dictu opportuna et commoda. Exp. etiam Quæ in rem, alicujus sint momenti. Sic Soph. Aj. (120.) si bene memini, Ἢ δρᾶν ἀμείνων εὑρέθη τὰ καίρια; (El. 228.) φρονοῦντι καίρια, i. e. συμφέροντα, Suid. || Præcipuus, Primarius, Bud. citans e Theophr. C. Pl. 3, (15, 4.) Ὅπως τὸ ὕδωρ εἰς τὰ καιριώτατα τῶν κλημάτων ἔλθῃ, καὶ ἔχῃ τροφὴν ἐν τῷ θέρει. Idem Bud. κ. μέρη τοῦ σώματος vocari posse ait Principalia membra, quæ Gal. κυριώτατα nominat. Affert et e Gal., Καὶ κατὰ τοῦτο κίνδυνος οὐ μικρὸς, ὅταν ἐγγὺς καιρίων μορίων ἡ καῦσις γένηται. Ubi tamen posse et aliter sumi ait. In VV. LL. citatur e Diosc. 7. K. σημασίαι pro Principales significationes. || K. πληγὴ, vel K. τραῦμα, Plaga lethalis, Vulnus lethale. Dici autem κ. existimo tanquam Opportunum ad mortem inferendam. Quo videtur respexisse is quoque, qui πληγῆναι τὰ ἐπιτήδεια dixit pro τὰ καίρια. Eoque magis miror, quod Eust. in Il. Θ. (84.) μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν, dicit, ἢ τὸ θανάσιμον κατὰ τοὺς παλαιοὺς, παρὰ τὴν κῆρα· ἢ τὸ εὔκαιρον εἰς κίνδυνον, διὰ τὸν ὑποκείμενον ἐγκέφαλον: quasi vero non possit θανάσιμον signif. deducendo a καιρὸς, et ita intelligendo ut dixi, ac non manifestissimum sit nimis violentam deductionem illam esse. Quod autem addit εὔκαιρον εἰς κίνδυνον, convenit cum eo, quod scribitur a Suida, καιριώτατα, ἐπικινδυνώτατα. Lucian. (1, 77.) Βαθεῖα δὲ καὶ καίριος ἡ πληγὴ ἐγένετο. Polit. ap. Herodian. 4, (13, 12.) καίριον πληγὴν interpr. Lethale vulnus, at 1, (15, 6.) K. πληγαῖς, Certissimis ictibus. || Hinc κ. τόποι, Plut. Loca lethalia in vulneratis. Dicitur et κ. μέρη τοῦ σώματος: interdum vero κ. subaudito substant. μέρη: Plut. de Alex. Fort. Ἀλλὰ γυμνὰ παρέχουσα τοῖς βέλεσι τὰ καίρια. Xen. Ἱππ. (12, 8.) Πάντων δὲ μάλιστα τοῦ ἵππου τὸν κενεῶνα δεῖ σκεπάζειν· καιριώτατον γὰρ ὄν, καὶ ἀφαυρότατόν ἐστι. Non dubito autem, quin κ. τραῦμα s. πληγὴν dixerint prius quam κ. τόπον aut μέρος τοῦ σώματος, et quin hoc sit ab illo, non contra. [" Ad Diod. S. 1, 457. 552. Abresch. Æsch. 2, 83. Wakef. S. Cr. 4, 18. Jacobs. Anth. 10, 108. 165. 11, 76. Porson. Phœn. 1445. Heyn. Hom. 4, 593. 5, 430. 6, 197. 198. Boiss. Philostr. 613. ad Mœr. 49. Brunck. Phil. 862. Toup. ad Longin. 273. Opusc. 1, 218. Emendd. 2, 379. 534. Wyttenb. ad Plut. 1, 320. Wakef. S. Cr. 3, 33. Valck. Callim. 262. Lethalis, de plaga, ad Charit. 210. Valck. Phœn. p. 485. ad Xen. Eph. 218. Jacobs. Anth. 9, 479. (εἰς καιρὸν τυπεὶς, Eur. Andr. 1117.) Καίριος, ἡ, και-

ρία, ad Diod. S. 1, 262. Τόπος κ., 170. Plut. Mor. 1, 890. Καιρία λέξις, Dictio propria, Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀφιέναι, Wolf. Prol. Il. 89. Καίρια, pro καιρίως, Heyn. Hom. 7, 130." Schæf. Mss.] Καιρίως, Tempestive, Opportune. Unde compar. ap. Xen. K. Π. 4, (5, 15.) Καιριωτέρως ἂν παρεῖναι. || Lethaliter, sicut dictum est καίριον πληγὴν significare Lethalem plagam, καιρίως πληγεὶς, ap. Basil. [" Wakef. S. Cr. 3, 34." Schæf. Mss. * " Καιριολεκτέω, Opportune loquor, Eust. Il. 871, 5." Wakef. Mss.]

[* " Ἀκαίριος, Breve tempus habens, Momentaneus. Ita hæc vox, in Lexicis non obvia, exponi solet ex 2 Macc. 6, 25. Διὰ τὸ μικρὸν καὶ ἀκαίριον ζῆν sec. Ed. Wechel., Propter cupiditatem hujus fluxæ et caducæ vitæ. Sed sine dubio ibi præferenda est lectio ἀκαριαῖον, quam reliqui libri habent." Schleusn. Lex. V. T.] Ἀποκαίριος, Intempestivus, Absurdus, Epigr. [" Jacobs. Anth. 7, 413." Schæf. Mss. Soph. Phil. 155. * Ἐγκαίριος, unde * " Ἐγκαιριότης, Schol. Eur. Phœn. 474. Lobeck. Phryn. 351.] Ἐπικαίριος, i. q. ἐπίκαιρος, paulo ante. Præcipue autem Xen. illo utitur libentius quam hoc: Œc. (15, 11.) Οἱ μὲν ἄλλοι τεχνῖται ἀποκρύπτονταί πως τὰ ἐπικαιριώτατα, ἧς ἕκαστος ἔχει τέχνης. Idem sæpe τοὺς ἐ. vocat non, ut in VV. LL., Quosdam magistratus militiæ, sed potius Homines rebus agendis et conficiendis negotiis idoneos: q. d. Eos, quibus opportune committi rerum agendarum cura possit. Vide meas Annot. in Xen. p. 13. [" Schneid. ad Xen. K. Π. 509. (8, 2, 25.) Hieron. 259. Œcon. 30. Jacobs. Anth. 7, 413." Schæf. Mss. * Ἐπικαιρίως, Strabo 10. p. 685. * Εὐκαίριος, unde * " Εὐκαιριότης, Valck. Phœn. p. 665." Schæf. Mss.] " Κατακαί-" ριον, Periculosum, Lethale. Ita VV. LL. forsan " ex eo quod ap. Hes. legerunt Κατακαίριον, εἰς καί-" ριον τόπον. Sed pro eo scr. esse divisim κατὰ καί-" ριον, satis liquet." Παρακαίριος, Intempestivus, ut παράκαιρος. || Hesiod. autem παρακαίρια ῥέζων dixit Ἔ. (1, 327.) pro Scelesta patrans, vel, secundum alios, τὰ ἀπρεπῆ, Inhonesta. Sic fere Latine, cum Importunum tempus dicatur, minime commodum, dicitur et Importunum scelus, et Importunitas pro Maximo scelere, sicut et pro Tempore alieno et incommodo.

[* Καιρικὸς, Schneid. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 65." Schæf. Mss. Eust. Il. A. p. 13, 23.]

[* " Καίριμος, Machon Athenæi 581. ὁ δ' ἄφνω καιρίμην πληγείς. ' Κιρίμην, membr. A. manifesto vitio. Nec vero vocab. καίριμος, quod pro isto probabiliter posuerunt Editores, alibi, quod sciam, reperitur. Possit tamen καιρίμην πληγεὶς idem valere ac καίριον πλ., Lethali vulnere, Certissimo ictu percussus.' Schw." Strong. Mss. " Occurrit ap. Hes." Wakef. Mss. " Inc. Lev. 16, 21. καιρίμου sec. Coisl. et Lips. Vide, ne librarius, cujus oculis ἑτοίμου in Vers. Alex. obversaretur, καιρίμου pro καιρίου scripserit." Schleusn. Lex. V. T. * Ἀκαίριμος, Schæf. ad Dionys. H. de Comp. VV., p. 12. γλῶττα. " Valck. Diatr. 288. ad Lucian. 2, 43. ad Dionys. H. 5, 5." Schæf. Mss. Athen. 217. Victorii V. L. 11, 16. Leopardi Emendd. 7, 21.]

ΚΑΙΡΟΣ, ὁ, Licium, τὸ * διάπλεγμα, ὃ οὐκ ἐᾷ τοὺς στήμονας συγχέεσθαι, σειρὰ, δι' ἧς οἱ στήμονες καθίενται: vide plura ap. Eust. 1571. [" Valck. ad Bion. p. 333. ad Phalar. p. xi. Callim. 1, 541. * Καιροσπάθητος, ibid. Toup. Opusc. 2, 54. Emendd. 4, 489." Schæf. Mss. Suid. v. Ἀνθέων, ex Hermippo Comico.] Καιρόεις, Bene textus, significando a parte totum, Od. H. (107.) Καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον, i. e. εὐυφῶν, εὖ κεκαιρωμένων, εὐμίτων, Eust. A καιρόεις fem. est καιρόεσσα, plur. gen. καιροεσσῶν, et per sync. καιροσσῶν, et Ionice καιροσέων: vel καιροεσσῶν, et per metathesin καιροσέων. Καιρόω, Stamen connecto. [Κεκαιρωμένος, Schol. et Eust. ad Od. H. 107.] Καίρωμα et Καίρωσις, Connexio staminis, J. Poll. Τὸ δὲ συνδῆσαι τὸν στήμονα, καὶ καιρῶσαι λέγειν χρὴ, καὶ καίρωσιν, τὴν σύνδεσιν. Vide Eust. ibid. [" Valck. ad Phalar. p. 11. Callim. 1, 541." Schæf. Mss.] Καιρωστρὶς vel Καιρωστὶς, Textrix, significando a parte totum Eust. [Od. H. p. 273.] e Callim. citat. [" Καιρωστρὶς, Valck. ad Il. 22. p. 62. ad Phalar. 11. Καιρωστρὶς, Καιρωστὶς, * Καιρωτις, * Καιωτρὶς, ad Callim. 1, 542. 556." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 257.]

" ΚΑΚΚΑΒΑ, Hesychio πέρδιξ, Perdix: ut Athen. " quoque (389.) tradit τοὺς πέρδικας a nonnullis vocari " κακκάβας, ab Alcmane Κακκαβίδας. Ibid. dicit non " omnes perdices κακκαβίζειν, cum Theophr. in libro " περὶ Ἑτεροφωνίας τῶν Ὁμογενῶν scribat, Οἱ Ἀθη-" νῆσι πέρδικες ἐπὶ τάδε τοῦ Κορυδαλοῦ πρὸς τὸ ἄστυ " κακκαβίζουσι· οἱ δ' ἐπέκεινα, τιττυβίζουσι. Ubi no-" tandum illud κακκαβίδες, una cum verbo κακκαβί-" ζειν, quod ap. Aristot. quoque legitur, H. A. 4, 9. " ubi de vocis differentia loquens ait, Διαφέρει καὶ " τῶν ἐν ταυτῷ γένει ζώων κατὰ τόπους· οἷον τὸ τῶν " περδίκων, οἱ μὲν κακκαβίζουσιν, οἱ δὲ τρίζουσι. At " 9, 8. dicit, Οὐ μόνον δὲ ὁ πέρδιξ ᾄδει, ἀλλὰ καὶ τρι-" γμὸν ἀφίησι, καὶ ἄλλας φωνάς. Item Philomelæ " Auctor, Caccabat hinc perdix. Hes. HABET Κακ-" κάζειν quoque. Scribit enim κακκάζειν dici ab " Atticis τὰς ὄρνις τὰς πρὸς τὸ τίκτειν φθεγγομένας, ut " gallinæ etiam faciunt. J. Poll. vero meleagridum " proprium esse vult τὸ κακκάζειν, ut perdicum τὸ " κακκαβίζειν et τιττυβίζειν." [" Κακκάβα, Alciphr. 288. Valck. Anim. ad Ammon. 229. Κακκαβίζω, * Κακκαβάζω, * Κακαβάζω, * Κακιβάζω, Κακκάζω, ibid. 229. 230. 231. Κακκαβίζω, Thom. M. 550. Brunck. Aristoph. 1, 55. Κακκάζω, ad Mœr. 215. * Κακκαχέω, 213." Schæf. Mss. Κακκαβίζω ap. Aristoph. Λ. 761. de noctuis usurpatur, pro quo Schneid. in Lex. suo reponi jubet * Κικκαβίζω, Tutubo. Cf. Κικκαβαῦ.]

" ΚΑΚΚΑΒΑ, s. κακκάβη, ET Κάκκαβος, Caca-" bus, Olla testacea: ut ap. Athen. (338.) ἐν κακκά-" βᾳ ζεούσᾳ. Idem (169.) scribit τὴν χύτραν ab Ari-" stophane vocari κακκάβην cum alibi, tum in Δαιτα-" λεῦσι, ubi dicit, Κᾄγειν ἐκεῖθεν κακκάβην. Ibid. ex " Antiph. affert, Μιχθεῖσα κοίλοις ἐν βυθοῖσι κακκά-" βης, Χλιαίνετ', αἴρεθ', ἕψεται, παφλάζεται. Et rur-" sum ex eod. Antiph. paulo post, κάκκαβον λέγω, " nimirum quod ænigmatice vocavi Καρύστου θρέμμα " γηγενὲς, utpote quod Carysti e terra fingatur, Σὺ " δ' ἴσως ἂν εἴποις λοπάδ'· ἐμοὶ δὲ τοὔνομα Δοκεῖ δια-" φέρειν εἴτε κάκκαβόν τινες Χαίροντες ὀνομάζουσιν, " εἴτε σίττυβον. Quæ verba ap. J. Poll. quoque le-" guntur, l. 10. c. 24. Ubi et DIMIN. Κακκάβιον " hoc affert exemplum, ex Eubulo, Καὶ πατάνια καὶ " κακκάβια καὶ λοπάδια." [Athen. l. c.] " Latini quo-" que Cacabum dicunt, uno c, ut et κάκαβος alicubi " reperitur et κακάβη, unico κ, Gal. ad Glauc. Pli-" nius, Succus in cacabo novo coquitur. Paulus " JC., In cacabis pulmentarium coquitur. Sic Colum. " 12, 41. In cacabo figuli novo, vel in stanneo co-" quitur: de conditura e cydoniis." [" Κακκάβη, Κάκκαβος, Phryn. Ecl. 188. ad Mœr. 206. 232. Koppiers. Obs. 58." Schæf. Mss. Κακάβη, Κάκαβος, * Κακάμβη, Lobeck. Phryn. 427. * Κακάβιον, ad Greg. Cor. 28.]

" ΚΑΛΑΒΟΥΣΘΑΙ, Hesychio τὸ περισπᾷν τὰ " ἰσχία, ap. quem et Καλαβίς." [" Καλαβὶς, Καλλαβὶς, Καλαβόω, * Καλάζω, Heringa Obs. 223. 224." Schæf. Mss. Καλλαβίδες, Figura saltationis, Athen. 629. Æschylus ap. Eund. 630. * " Καλαβίδια, Festum Dianæ Derrhiatidis ap. Lacedæmonios." Schn. Lex. " Cf. Paus. Lacon. 3, 20. et Steph. Byz. v. Δέῤῥα." Schn. Lex. Suppl.] " Καλλιβάντες Hesychio γένος ὀρχήσεως ἀσχημόνως τῶν ἰσχίων κρα-" τουμένων."

ΚΑΛΑΜΟΣ, ὁ, Calamus, Arundo, παρὰ τὸ καλῶς ἀμᾶσθαι, Etym.; sed parum recepta est hæc etym.: Eust. inter alia, quibus κάλαμον differre docet ab eo, qui δόναξ appellatur, dicit δόνακα utplurimum esse Fluvialem, non item κάλαμον. Ubi intellige non item Calamum esse fluvialem utplurimum; nam alioqui esse et κάλαμον ποτάμιον cum ex aliis aliorum Il.,

tum e Luciano liquet (1, 810.) Ἢ καὶ νὴ Δία καλάμῳ τινὶ A ἐπ' ὄχθῃ παραποταμίᾳ πεφυκότι. Item e Plut. Lycurgo (16.) Ἐκάθευδον δ' ὁμοῦ κατ' ἴλην καὶ ἀγέλην ἐπὶ στιβάδων, ἃς αὐτοὶ συνεφόρουν, τοῦ παρὰ τὸν Εὐρώταν πεφυκότος καλάμου. A Virg. G. 2. dicitur epithetice Fluvialis arundo. In VV. LL. κάλαμος ἀρωματικὸς, Calamus aromaticus, nascens in India, Diosc. 1. εὔοδμος, Calamus odoratus, qui nascitur in Felici Arabia: ἐρυθραῖος, Dionys. P. Vide Ἐρυθραῖος. Hesychio κάλαμος alia quædam signif., et inter cetera τὸν τοῦ σίτου καυλὸν, Culmum. [" Thom. M. 492. Jacobs. Anth. 8, 162. 172. 12, 164. Schneid. Anab. 39. Brunck. Aristoph. 1, 229. Soph. 3, 388. Longus p. 5. 29. 30. Vill., Toup. Opusc. 1, 253. 282. 458. Emendd. 1, 428. ad Lucian. 1, 222. 232. ad Diod. S. 1, 161. Musgr. Or. 147. Virgæ vestis, Jacobs. Anth. 7, 333. Tibia, 9, 364. T. H. ad Lucian. Dial. p. 68. Calamus piscatorius, ad Mœr. 42. scriptorius, Wessel. Epist. ad Venem. p. 5. Ægyptius, ad Diod. S. 1, 13. 91. Templum Veneris ἐν καλάμοις, Jacobs. Anth. 8, 135. Sphæra ἐκ καλάμων, 10, 293. K. τοῦ σκέ- B λους, ad Lucian. 2, 89." Schæf. Mss. Harduin. in Themist. Or. p. 521. Salmas. ad Vopisci Aurel. c. 35. Instrumentum chirurgicum, Nonnus Theoph. c. 86. Vide Schn. Lex. Suppl.]

Καλαμοβόας, quidam dictus per contemtum, ap. Plut. (8, 45.) q. d. Calamo s. Arundine obstrepens, vel calamis. Καλαμογλύφος, Calamorum sculptor. Ετ Καλαμογλυφεῖν, Calamos sculpere, Etym. Καλαμοειδὴς, Arundinaceus, Arundinis s. Calami speciem gerens. [Hes. * Καλαμοθήκη, Gl. Pennarium. * Καλαμοκόπον, Geopon. 2, 6, 31. ubi leg. * Καλαμοκόπιον, ut χορτοκόπιον. * Καλαμοστεφὴς, Batrach. 126. * Καλαμηφάγος, Anal. 3, 87.] Καλαμόφθογγος, Calamo sonans, canens, Aristoph. (B. 231.) Ὁ καλαμόφθογγα παίζων. Καλαμοφθέγγης pro eod.: utrumque est Panis epith. Καλαμοφόρος, Calamum s. Arundinem gestans, Xen. Ἑλλ. 2, (1, 2.) Dicitur et Καλαμηφόρος, unde Καλαμηφορεῖν, Themist. 116. (23.) Calamum gestare. [Lobeck. Phryn. 635.] Καλαμόφυλλος, Arundinacea folia habens. [Theophr. C H. Pl. 1, 10, 5.] Καλαμόχνοος, et per contr. Καλαμόχνους, q. d. Arundinum lanugo. Sic dicta ἀδάρκη, quod in arundinibus concretæ lanuginis modo inveniatur. Gorr. Vide Ἀδάρκη.

Καλαμάγρωστις, Arundinaceum gramen, Herba, de qua Diosc. 4, [31.] Καλαμαύλης, Calamo canens, ὁ καλάμῳ αὐλῶν, Athen. (176.) ET Καλαμαυλητὴς, pro eod. in versu Hedyli ibi c., a quo Theon quidam μόναυλος et καλαμαυλητὴς appellatur ead. signif. Ut autem καλαμαύλας vocabant τοὺς καλάμῳ αὐλοῦντας, sic ῥιπαύλας, [ῥαπαύλας,] τοὺς καλάμῃ αὐλοῦντας, ut ibid. docet Athen. At Eustathio est μόναυλος κάλαμος, qui et καλαμαύλης et ῥαπταύλης. Idem [ad Il. Σ. p. 1224, 48.] Δόναξ μὲν, inquit, συριγκταῖς χρήσιμος, κάλαμος δὲ αὐληταῖς· ὅθεν καί τις φαύλως αὐλῶν ὀλοσιαλοκάλαμος ἐσκώφθη: [Cf. Athen. 617.] Sic autem Lucretius calamorum sibilum dixit. [" Jacobs. Anth. 7, 339. 340." Schæf. Mss.]

[* Δισκάλαμος, Synes. p. 167. * Λεπτοκάλαμος, Theophr. H. Pl. 8, 9. Galen. 4, 312. Basil., Schol. D Aristoph. B. 233. * Μεστοκάλαμος, Arundo plena et solida, Lexx. Gr. Schneidero nulla videtur niti auctoritate; vide Eund. v. Κάλαμος. * Μονοκάλαμος, Athen. 184.] Ὀλοσιαλοκάλαμος, Indoctus tibicen per scomma ita dictus. Vide Καλαμαύλης. [* " Ὀρθοκάλαμος, Hemerocallis, Diosc. Notha 461." Boiss. Mss.] " Παχυκάλαμος, Crasso assurgens culmo s. " calamo," [Theophr. C. Pl. 3, 21, 3.] Πολυκάλαμος, q. d. Multicalamus, Multiplici calamo assurgens, [Athen. 184.]

Καλαμώδης, Arundinaceus, i. e. Arundinis speciem referens; Arundinosus, Gazæ: τὰ κ., sub. χωρία, Arundineta. [" Jacobs. Anim. 292. Anth. 8, 208." Schæf. Mss.] Καλαμόεις, Arundineus. In fem. καλαμόεσσα: ἰαχὰ, Eur. (Iph. A. 1038.) Vox calamis, calamo, arundine, edita: q. d. Arundinea vox, Arundineus sonus. Καλάμινος, ὁ, ἡ, Arundineus, Arundinaceus: αὐλὸς, qui et τιτύρινος, Athen. 4. (p. 182.) Apud Eund. σχεδίαι καλαμίναι, 3. [" Sic et πλοῖα κ., Herod. 3, 93. οἰκία, 5, 101." Schw. Mss.] Et κ. πλέγμα Polluci, ἐφ' οὗ τοὺς ὑγροὺς ἐξήραινον τυρούς. Fiscella exp. a nonnullis.

[* Καλαμαδίας, Arundinosus, Dio Cass. 727. " Crus. ad Sueton. 2, 168." Schæf. Mss.]

Καλαμίζω, Calamo cano, canentes imitor: sive, qui calamos inflant, Virg. Videtur καλαμίζων per contemtum dici ab Athen., eo modo, quo καλαμοβόας in Plut. l. c., (697.) Τοιούτων γὰρ ᾀσμάτων αὐτοῦ πᾶσα πλήρης ἡ Φοινίκη, ἐν ᾗ καὶ αὐτὸς περιῄει καλαμίζων. In VV. LL. exp. Καλαμίζειν, Stipula s. potius Calamo carmen disperdere, Sylvestrem tenui musam avena meditari.

Καλαμίσκος, Dimin. Calamulus, Parvus calamus, Parva arundo. Apud Aristoph. Ἀ. (1033.) capitur, inquit Bud., pro Specillo vel Simili medicorum instrumento, quo instillant pharmaca in ulcera, Σὺ δ' ἀλλά μοι σταλαγμὸν εἰρήνης ἕνα Εἰς τὸν καλαμίσκον ἐνστάλαξον τουτονί. [Galen. 5, 359.] Καλάμιον, aliud dimin. Parvum quoddam ornamentum cincinnos redimiens, Eust. [Gl. Arundinetum.]

[* Καλαμάριον, Gl. Atramentarium. Lexx. Gr. exp. Calamarium, Theca, in qua conduntur calami.]

Καλαμὶς, ῖδος, ἡ, Arundo piscatoria, Hes. Arundo simpliciter a Tibullo et Ovid. dicta. || Calamaria theca, quæ et Graphiaria: γραφίων θήκη, Hes. Sic utitur Theophyl. Epist. (50.) Καλαμῖδα καὶ χάρτας ἀράμενος. || Vas, cui lac imponebatur, Hes. || Ornamentum quoddam circum capillos, aut genus monilis, eid. Hes. [Cf. Καμακὶς, Καμαρὶς, Κάλυξ. Synes. Calv. p. 65. 66.] Hermolaus Calamistrum interpr. Marcellus Acum arundineam, ap. Diosc., addens id esse in purgandis a cibo dentibus acuminatam arundinis festucam. Græcos enim καλαμῖδας proprie dixisse Acus ex arundine factas, quibus mulieres cincinnos et velamenta capitis firmabant. Diosc. l. est hic, 1, (89.) ubi de dentifriciis agit, Τὰ δὲ ξυλάρια χλωρὰ ἀντὶ καλαμίδων παρατριβόμενα τοῖς ὀδοῦσι σμήχει τούτους: [al. ἐπικαλαμίδων.] Hes. addit καλαμῖδα nonnullis dici et σύριγγα, Fistulam. [" Toup. Opusc. 1, 282. Jacobs. Anth. 11, 385." Schæf. Mss. Paul. Æg. 6, 91. Anecd. Bekkeri 1, 269. * Ἐπικαλαμὶς, Agathias 5. B. Καὶ πτύα ὡς πλεῖστα ταῖς ἐπικαλαμίσιν ἐντροπωσάμενοι, pro quo rectius ap. Suid. ἐπισκαλμίσι. Vide Schn. Lex.]

[* " Καλαμὼν (s. * Καλαμεὼν,) Nicet. Eugen. 3, 303. Schol. Il. Σ. 576=Heyn. Hom. 555. Hesych." Boiss. Mss. Lobeck. Phryn. 167. Gl. Arundinetum. " Καλαμεὼν, Koen. ad Greg. Cor. 102." Schæf. Mss.]

[* Καλαμεὺς, Piscator, Pancrates ap. Athen. 305.] Καλαμεύω, Arundine piscor. Unde Καλαμευτὴς, Piscator, qui arundine utitur. Etym. [485, 27. " Toup. Opusc. 2, 15. Jacobs. Anth. 7, 145. 8, 172. 11, 72. Archias 17." Schæf. Mss.]

[* Καλαμόω, Galen. Parab. 3. Theophr. H. Pl. 8, 2, 4. 3, 2. Schn. Eclog. Phys. p. 77.] Καλαμωτὴ, Septum quoddam e calamis aut materia hujusmodi, in navigiorum oris, s. extremitatibus, ὑπὸ τῶν ναυτικῶν, dicebatur, ut legimus ap. Eust. 1533.

[* " Καλαμώτης, Stellio, Prov. 30, 28. sec. Compl. Melius autem legitur καλαβώτης aut ἀσκαλαβώτης: nam Hesychio Καλαμῶται· εἶδος ἐσχάρας, Genus craticulæ, et Stephano Septum e calamis contextum." Schleusn. Lex. V. T.]

[* Καλαμηδὸν, Paul. Æg. 6, 89.]

ΚΑΛΑΜΗ, Stipula, Culmus, Synes. Ep. Καὶ μέχρι μὲν καλάμης τὸ λήϊον, μέχρι δὲ φλοιοῦ τὰ φυτὰ δαπανήσασαν. Eust. 1181. καλάμοις παρονομάζεσθαι ait τὰς τῶν δραγμάτων ῥίζας, ob similitudinem, loquens de hac voce καλάμαι. Quod convenit cum eo, quod scribitur a Schol. Theocr., καλάμην esse τὸ καταλειπόμενον ἢ περιλειπόμενον ἐκ τοῦ θεριζομένου σίτου καλαμῶδες καὶ τῆς κριθῆς. Vocat enim καλαμῶδες, ut opinor, Calamorum speciem quodammodo referens. A Lys. (Fr. 28, 8.) malus et avarus agricola dicitur ἐπὶ καλάμης ἀροῦν, q. d. In stipula arare. || Suidæ καλάμη est etiam ὁ στάχυς τοῦ σίτου: quæ exp. mihi suspecta est, cum sit potius τὸ λείψανον τοῦ στάχυος. Theocr. tamen Schol. ait esse Infe-

riorem partem spicæ: addens ita dici et Quod cum spica amputatur, et Quod inamputatum in terra relinquitur. || In VV. LL. καλάμη exp. etiam Spicilegium. || Metaph., Corpus senectute confectum, et quasi arescens, τὸ τῆς νεότητος ὑπόλειμμα, Od. Ξ. (214.) Ἀλλ' ἔμπης καλάμην γέ σ' οἴομαι εἰσορόωντα Γινώσκειν. Quo mihi videtur respexisse Lucian. (2, 212.) Μειράκιον μὲν οὖν ἔτι ὤν, πάνυ ὡραῖον, ὡς ἐνῆν ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι. Vide Eust. 1758. qui ostendit καλάμην dici etiam Cadaver hominis interemti, Il. T. (222.) Ἧς τε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν. [" Heyn. Hom. 7, 655. 657. Phryn. Ecl. 111. Jacobs. Anth. 7, 22. 127. 229. 9, 142. 269. 10, 179. ad Lucian. 2, 212. ad Dionys. H. 2, 875. Pierson. Veris. 84. Toup. Opusc. 1, 201. 2, 14. Emendd. 1, 303. Anal. 1, 2." Schæf. Mss. Polyæn. 6, 53. Ποταμία κ., Heliod. 8. p. 329. Cor. videtur esse i. q. κάλαμος. * Καλαμητόμος, Apoll. Rh. 4, 986.] Καλαμητομία, Stipularum sectio, in hoc versu, ap. Suid., ἀλλὰ καὶ αὖθις Ἐκ καλαμητομίης ἀμβλὺ φέροι δρέπανον. [Anal. 2, 217.] || Capitur et pro Messe. [* Ἐπικάλαμος, Phot. Lex., Anecd. Bekkeri p. 291. πυροὶ, vide Schn. Lex.]

Καλαμάομαι, Stipulas lego. Apud Plut. (6, 691.) Ἐκεῖνος γὰρ (Alexander) ἐθέρισε τὴν Ἀσίαν, ἐγὼ δὲ (Antigonus) καλαμῶμαι, Asiam messuit, ego autem stipulas duntaxat ex ea colligo. Καλαμῶμαι est etiam Spicilegium facio, Spicas colligo post messores: καλαμώμενος, inquit Suid., σταχυολογῶν. Et Eust. e Rhet. Lex. affert, Καλαμᾶσθαι τὸ συλλέγειν τὰ λείψανα τῶν τεθερισμένων. Nonnunquam καλαμῶμαι pro Meto, Chrys. de Sacerd. Ἵνα βρίθηται μὲν αὐτῷ τὸ λήϊον πολλῷ τῷ καρπῷ, ἡνίκα καλαμᾶσθαι καὶ τρυγᾶν δέῃ. || Racemorum reliquias colligo, Racemo, Hes.: LXX. Hier. 6, (9.) Καλαμᾶσθε, καλαμᾶσθε ὡς ἄμπελον τὰ κατάλοιπα τοῦ Ἰσραήλ. Colligo oleas relictas, Deut. 24, (22.) Ἐὰν ἐλαιολογήσῃς, οὐκ ἐπαναστρέψεις καλαμήσασθαι τὰ ὀπίσω σου. Hes. Καλαμᾶται, τρυγᾷ τὰ ἀνώτερα μέρη τῶν ἐλαιῶν. Suid. ait, ἡ κατεσθίει. || Usurpatur καλαμῶμαι metaphorice etiam: vide Ἐκκαλαμῶμαι, Ἐπικαλαμῶμαι. [Schleusn. Lex. V. T.] Καλαμητρὶς, ίδος, ἡ, Quæ spicilegium facit, spicas legit. Καλαμητρίδες, αἱ δράγματα συλλέγουσαι, Hes. [Lobeck. Phryn. 256.] Καλαμήτρια, Idem Plutarcho (9, 134.) Ἡ κατ' ἀγρὸν ἐφορῶντα κ. καὶ θεριστάς. [" Valck. ad Il. 22. p. 62." Schæf. Mss. * " Καλαμήστρα, Basil. Mss. p. m. 41." Ind. Scap. Oxon. * Ἀνακαλαμάομαι Hes. et Anecd. Bekk. 1, 207. exp. * ἀναθερίζειν. * Ἀντικαλαμάομαι, Theophyl. 3, 735.] Ἐκκαλαμάομαι, Spicilegium facio, καλαμῶμαι. Metaph. pro Avello, ἀποσπῶ, Schol. Aristoph. Σφ. (609.) Καὶ καππάζουσ' ἅμα τῇ γλώττῃ τὸ τριώβολον ἐκκαλαμᾶται, ubi Schol. metaph. esse ait ἀπὸ τῶν διὰ καλάμου τοὺς ἰχθύας ἀγρευόντων. At idem schol. in (381.) Ζητητόν μ' ἐκκαλαμᾶσθαι Κάνασπαστὸν ποιεῖν, ait, melius sentiens, esse metaph. ἀπὸ τῶν τὴν καλάμην τῶν σπερμάτων ἀνασπώντων ἕνεκα στέγης τῶν οἰκημάτων. Addit tamen, vel ἀντιμᾶν, ὡς οἱ τοὺς ἰχθύας ἀνέλκοντες: quæ deductio convenit cum illa altera, quam sequentes quidam exp. ἐκκαλαμᾶσθαι, tanquam arundine expiscari. Ἐπικαλαμάομαι, Post alium vel alios spicilegium facio. Per metaph., pro Post alium vel alios spolio, Spolio bonis, quæ ab aliis relicta sunt. Lucian. (2, 524.) Καὶ οἱ κόλακες συνέθεον ἐπικαλαμησόμενοι, ὁρῶντες ἐδώδιμον ἔτι ὄντα τὸν Δεινίαν, Bona ejus carpturi s. collecturi, quæ a meretrice relicta illi erant s. quæ e meretricis rapacitate illi superserant. Sed vulgo legitur in eo l. ἐπιπαλαμησόμενοι: quam lectionem secutus et Erasm. vertit, Concurrerunt item adulatores applaudentes. Καλαμητιάσαι, i. q. καλαμᾶσθαι, VV. LL.

[* Καλαμίτης, Demosth. 270. ἥρως. " Huschk. Anal. 238. * Καλαμῖτις, (i. q. καλαμαία,) Jacobs. Anth. 7, 121." Schæf. Mss. Alex. Trall. 5. p. 83.]

Καλαμαῖος, adject. q. d. Culmarius, Inter culmos s. stipulas versans: ἀκρὶς, i. e. ἡ ἀρουραία, ἡ ἐν τῇ καλάμῃ γινομένη, Schol. Theocr. 10, (18.) Μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐξεται ἁ καλαμαία. Vide Μάντις. || Καλαμαῖον, subst. positum, * τεττίγιον ἐλάχιστον, Eust. || Καλαμαία pro καλάμη, vulgus dixisse, testantur Eust. Schol. Theocr. [1, 52.]

[* " Καλαμαιὼν, Mensis octavus ap. Cyzicenos, Caylus Recueil 2, 239." Schn. Lex.]

Καλαμεύω, Meto: unde Καλαμευτὴς, Messor, Theocr. 5, (111.) Οὕτω κ' ὔμμες θὴν ἐπέλθετε τὼς καλαμευτὰς, i. e. θεριστὰς, Schol. [Valck. malit καλαμάτας s. καλαματάς.] At καλαμευτὴς pro Piscatore, a κάλαμος, ut paulo ante dictum est.

ΚΑΛΕΩ, λῶ, έσω, κέκληκα, Voco, Accerso, Il. Δ. (204.) Ὄρσ', Ἀσκληπιάδη· καλέει κρείων Ἀγαμέμνων. Plato Charm. (110.) Παῖ, ἔφη, κάλει Χαρμίδην. Xen. (Ἀπ. 2, 3, 11.) Καλεῖν σε ἐπὶ δεῖπνον. Hom. vero καλεῖν etiam dixit simpliciter pro καλεῖν ἐπὶ δεῖπνον, Od. A. (186.) Πάντες γὰρ καλέουσι. Sic intelligendum puto quodam l. Epigr. Ἐκλήθην παρὰ σοῦ τοῦ ῥήτορος: quod tamen aliter exponi solet. Sic Lat. Vocare interdum pro Vocare ad cœnam. Hom. voce etiam med. usus est Il. Γ. (161.) Πρίαμος δ' Ἑλένην ἐκαλέσσατο φωνῇ. Polit. καλεῖν Solicitare vertit in Herodiano 2, (8, 6.) Οὐ φαῦλαι δὲ οὐδὲ κοῦφαι καλοῦσιν ἐλπίδες. Ad verbum, Spes vocant. Cic. In spem vocare. Bud. ἐκάλει vertit Poscebat in Dem. (285.) Ἀλλ' ὡς ἔοικεν, ἡ ἡμέρα ἐκείνη οὐ μόνον εὔνουν ἄνδρα ἐκάλει. Καλεῖν εἰς τὸ δικαστήριον, Dem. Vocare in jus. Et simpliciter καλεῖν pro eod.: quod et Καλεῖσθαι voce pass. Vide paulo post. Dicitur et καλεῖν τὴν δίκην ὁ ἄρχων, Vocare litem, Citare litem. || Invoco, Imploro, Dem. Sic Aristoph. (B. 479.) κάλει θεὸν, pro Invoca Deum. || Voco, i. e. Nomino, Il. Z. (402.) Τόν ῥ' Ἕκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον. Cic. ap. Arat. vertit Vocitare. Idem, Nomine appellare interpr. ap. Plat. Athen. 14. Ἀνήρετο αὐτοὺς πῶς ἐκείνην καλοῦσιν. Apud Plut. π. τοῦ Μὴ χρ. καλεῖν πατρόθεν. Dicunt et καλεῖν ὀνομαστὶ, Appellare nominatim. Cic. ap. Arat. interpr. Signare nomine vero. || Καλέομαι, Vocor, Accersor, Nominor, Nomine appellor, Lucian. in Hermot. Καὶ τῇ μητρὶ, ἥτις ποτ' ἐκαλεῖτο, Quæcunque vocabatur: pro Quocunque nomine vocabatur. Dicitur etiam καλοῦμαι τοῦτο, Vocor istud, pro Nomine isto vocor. Gal. ad Gl. 1. Καλοῦνταί τ' αὐτὸ τοῦτο πυρετοὶ, καί εἰσι. Citatur e Plut. Galba, Ἃς ἡμέρας καλεῖται Καῖσαρ, pro Qui dies a Cæsare appellantur. Et καλεῖται interdum ita significat Vocari, Appellari, ut simul declaret Esse. Il. Δ. (60.) καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις Κέκλημαι, ubi Eust. ait κέκλημαι valere i. q. εἰμί. Sic Il. Γ. (138.) Τῷ δέ κε νικήσαντι φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις. Sic Hesiod. Θ. (410.) Ἠγάγετ' ἐς μέγα δῶμα, φίλην κεκλῆσθαι ἄκοιτιν. [Eur. Hipp. init. et not. Monkii.] Sic Hebræi suo קרא utuntur. || Item δίκη dicitur καλεῖσθαι ap. Aristoph. Lis vocari s. citari. || Signif. media, pro καλῶ, In jus voco, καλοῦμαι τὸν δεῖνα, ἤγουν ἐκκαλοῦμαι εἰς ἕτερον, Eust. Apud Aristoph. frequens est hic usus, (N. 1221.) καλοῦμαι Στρεψιάδην — Ἐς τὴν ἕνην τε καὶ νέαν: et καλούμενος σε, in Vespis. Sic Plato de LL. Καλείσθω τὸν ἔχοντα πρὸς τὴν ἀρχήν. Gall. itidem Appeler absolute, pro In jus vocare. || Καλέοντες, ut Tusanus e Lascari refert, Instrumentum quoddam textorum, ap. Theocr. 18, (34.) Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ καλεόντων. Sed melius fortasse legetur κελεόντων: de quo vide in Κέλλω. || Καλέεσκον pro ἐκάλουν ut ποιέεσκον pro ἐποίουν. || Καλήμεναι, poët. pro Vocare, [Il. K. 125.] cujus infinitivi thema est vel Καλαίνω, vel Κάλημι, Eust. [Cf. Φιλήμεναι, Ποθήμεναι, Πενθήμεναι, Buttm. A. Gr. 1, 565. " Καλεῦντο Dor. pro ἐκαλοῦντο. Κεκλέαται, Ion. " pro κέκληνται, Vocati sunt s. Vocantur ab act. th. " καλέω s. κλέω. Κεκλεῖ, Hes. affert pro καλεῖ, κε- " λεύει, Vocat, Jubet: tanquam a th. κεκλέω. Κεκλή- " ατο, poët. ectasi pro κεκλέατο: hoc autem, Ion. " pro κέκληντο, Vocati erant, Hes. exp. συγκεκλημέ- " νοι ἦσαν, Convocati erant. Καλημνεῖ Idem affert " pro καλεῖ σαφῶς, Clara voce vocat. Κικλαίει Eid. " καλεῖ, Vocat, quod et κικλήσκει. Κλησίασον, Eid. " σύναξον, Coge, Congrega in unum. Forsan potius " est Convoca, Voce congrega, παρὰ τὸ κλῆσαι, Vo- " care."

["Καλέω, ad Phalar. 271. Markl. Iph. p. 20. Wakef. Trach. 910. 1105. Phil. 228. ad Charit. 458. Jacobs. Anth. 7, 37. ad Herod. 516. Invoco, Obtestor, Musgr. Heracl. 1015. Hel. 354. Wakef. Phil. 1452. (1324.) Exigo, Reiz. Glossar. Theophil. Appello nomine, de constr., Longus p. 4. Vill. Pro ἐγκ., Wyttenb. Select. 434. Conf. c. λέγω, Schneid. Anab. p. 11. 63. ad Dionys. H. 3, 1487.; cum κελεύω, ad 1, 228. 2, 1119. ad Herod. 379. Thom. M. 569. ad Diod. S. 1, 280. Heyn. Hom. 5, 251. 7; 15. Schneid. ad Xen. Anab. 101. Zeun. ad K. Π. 799. Lennep. ad Phal. 142.; cum γίνομαι, Porson. Phœn. 576. Fut. καλῶ, Thom. M. 293. Wakef. Alc. 1115. Eum. 562. Brunck. Aristoph. 1, 57. 158. 160. 275. 2, 108. 145. 189. Kuster. 3. Heind. ad Plat. Charm. 60. Eur. Or. 1133. Matth., Schneid. Anab. 151. Heyn. Hom. 4, 530. ad Mœr. 17. 216. 1097. Ἔκαλον, aor. 2., agnoscit Munck. ad Anton. Lib. 233. Verh. Καλεῖν θεοὺς, Musgr. Hipp. 1. Κάλει θεὸν, Coray Theophr. 253. Brunck. Aristoph. 1, 172. Καλεῖν εἰς ὄνομα, ad Diod. S. 2, 441. τινὶ ὄνομά τι, Heind. ad Plat. B Gorg. 198. τί τινι, ad Theæt. 301. ἔσω, Valck. Adoniaz. p. 353. ubi et de ἔνδοθεν. Τοῦτο, οὕτω καλεῖν, Schleusner. ad Phot. p. 50. Müller. ad Lycophr. p. 445. Τοῦτό με ἐκάλουν, Tzetz. p. 982. ad Charit. 685. Callim. 1, 430. Heind. ad Plat. Phædr. 223. Xen. Œc. 6, 12. 14. 7, 3. Καλεῖς τι —; Heind. ad Plat. Gorg. 166. Ἥτις ἡ — παῖς καλοῖτο, Lucian. 3, 430. Τί με καλεῖς; Valck. Phœn. p. 320. Casaub. ad Athen. 1. p. 7. An καλῆσαι Græcum? Valck. Diatr. 8. Καλήμεναι, Heyn. Hom. 6, 28. Καλέσκετο, 7, 60. Med., Wakef. Georg. 8. Monum. Byz. 10. Faire appeler quelqu'un, Gail ad Xen. Œc. 336. bis. In jus vocare, Toup. Opusc. 2, 227. cf. Wyttenb. Select. 393. Pass., Sum, Heyn. Hom. 4, 475. Toup. Add. in Theocr. 403. Harles. 350. Lösn. Ind. ad Callim. Alberti Peric. Cr. 34. Musgr. ad Hec. 625. Wolf. ad Hesiod. 103. ad Od. Σ. 244. ad Callim. 1, 12. 172. Græv. Lectt. Hes. 526. Cum καλεῖσθαι significat εἶναι, hoc non simpliciter fit, sed ita, si quædam notio famæ ac celebritatis in sententia loci contineatur, Bibl. Crit. 2, 2. p. 53. C Καλούμενος, de constr., Siebel. ad Hellen. 265. ad Diod. S. 2, 551. Subaud., Strabo 5, 273. Οὕτω καλούμενος, Diod. S. 2, 607. Κληθήσομαι, ad Phalar. 271. Κεκλήσομαι, Wakef. Alc. 337. Brunck. ad Æsch. Pr. 846. Κληθήσ. et κεκλήσ. conf., Musgr. Tro. 13. Porson. Med. p. 70. Κέκλημαι, Heyn. Hom. 8, 375. Κεκλῆσθαι, Valck. Phœn. p. 160. Κεκλημένος, Jacobs. Anth. 10, 210. Καλεῖσθαι ἀπὸ, ἐπί τινος, Heyn. ad Apollod. 58. ἔκ τινος, Eran. Philo 169. Τοῦτο ἐκαλεῖτο, Interpr. Hoc illi nomen, Longus 7. Vill., v. Valck. Phœn. p. 9. Τοῦτο καλεῖται, ad Xen. Eph. 270. ad Lucian. 1, 235. Καλέσκω, Καλεέσκω, ad Il. O. 338. Toup. Opusc. 2, 195." Schæf. Mss. Κάλημι, * Κάλημμι, Schæf. ad Dionys. H. de Comp. VV. 352.]

[* Κάλεσις, Dionys. Hal. Antiq. 4, 18. * Καλεστὴς, Schol. Æsch. S. c. Th. 580. * "Καλεστὸς, Lex. Cyrilli Ms. et Phav. Κλητή· ἡ καλεστὴ καὶ ἡ ἐξοχωτάτη." Schleusn. Lex. V. T. v. Κλητός.] "Καλήτωρ, epitheticῶs dicitur ὁ κήρυξ, Præco, ἀπὸ τοῦ βοᾶν καὶ συγκαλεῖν τὸν ὄχλον, Schol. Il. Ω. 576. D 'Ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος, Præconem vocatorem, i. e. Qui populum convocare solet."

"Ὁμοκλῆς, Hesychio ὁμώνυμος, Qui eod. nomine vocatur, Cognominis: ut Plaut. Illa mea cognominis fuit." [Alcæus Strabonis 9. p. 633. ὁμοκλέα pro ὁμοκλεέα.]

Κλῆσις, Vocatio, Xen. (K. Π. 3, 2, 7.) Τὴν κλῆσιν τοῦ Κύρου ἤκουσε, Cyri vocationem audivit. I. e., se a Cyro vocari. Vocatio ad cœnam, Xen. Σ. (1, 7.) Ἐπαινοῦντες τὴν κλῆσιν, οὐχ ὑπισχνοῦντο συνδειπνήσειν. Vocatio simpliciter Catullo, Vocatus, Suet.: Plut. autem gen. δείπνων addidit in Pericle, Κλήσεις τε δείπνων καὶ τὴν τοιαύτην ἅπασαν φιλοφροσύνην καὶ συνήθειαν ἐξέλιπεν. || Vocatio in jus, Aristoph. Κλῆσις, inquit Ammonius, ἡ εἰς ὁτιοῦν τῶν δικαστηρίων γινομένη· πρόκλησις δὲ, ἡ εἰς Ἄρειον Πάγον. Aristoph. (N. 1189.) Ἐκεῖνος οὖν τὴν κλῆσιν εἰς δύ' ἡμέρας Ἔθηκεν, εἴς τε τὴν ἕνην τε καὶ νέαν. Sic autem in l. c., καλοῦμαι Στρεψιάδην ἐς τὴν ἕνην τε καὶ νέαν. Et Κλῆσις τῆς δίκης, Vocatio s. Citatio litis. Est etiam Κλῆσις, Appellatio, i. e. Nomen. ["Ad Charit. 730. Add. ad Diod. S. 1, 194. Ammon. 82. Valck. Anim. 126. Nomen, Ruhnk. ad Hymn. in Cer. 122. Valck. Phœn. p. 196. Κλ. in jus, Wyttenb. Select. 393. Conf. c. κρίσις, ad Dionys. H. 2, 689. Τὴν κλ., Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 13. Κλ. θεῖναι, Kuster. Aristoph. 62." Schæf. Mss. Xen. Ἑλλ. 1, 7, 8.]

Κλητέος, Vocandus, Plato de Rep. 1. Οὐδὲ ἐστι κλητέος ναύτης.

¶ Κλητὸς, Vocatus, Accersitus. Habet enim signif. participii κεκλημένος. Od. P. (386.) Οὗτοι γὰρ κλητοί γε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν. Apud Æschin. κλητὸς, Invitatus. Bud. [Ælian. H. A. 11, 12.] Apud Il. I. (165.) Ἀλλ' ἄγετε κλητοὺς ὀτρύνομεν, Eust. κλητοὺς interpr. ἐξονομακλήδην ἐπιλέκτους. ["Toup. Append. in Theocr. p. 14. Heyn. Hom. 5, 235. 565. 6, 159. 219. 306." Schæf. Mss.] "Κλητὴ ap. Hes. legitur expositum νεοττεία, sed suspectum." "At κλῆτος, Suidæ δόξα, Gloria: pro quo ap. Hes. κλεῖτος: alias κλέος. Meminit hujus vocabuli Etym. quoque. Annotat enim, κλητὸς oxytonως scriptum, masculinum esse, et signif. τὸν κεκλημένον: at barytonon κλῆτος, esse neutr., et denotare τὴν ἔλευσιν καὶ συνάθροισιν. Per ι autem κλίτος, duo signif., Partem quandam domus dictam πρόσκλιτον s. κατάκλιτον, ut, ἐν τοῖς κλίτεσι τῆς οἰκίας σου: item τὸν εὐώνυμον τόπον, s. τὸ εὐώνυμον μέρος, ut, Πεσεῖται ἐκ τοῦ κλίτους σου χιλιὰς, καὶ μυριὰς ἐκ δεξιῶν σου. Hæc ille." ["Κλῆτος, Aqu. 1 Sam. 14, 38. Εἰς τὰς γωνίας τὸ κλῆτος, h. e., interpr. Montfauconio, In angulos multitudo, qui in nota subjecta addit: κλῆτος, Multitudinem (ratus nempe, κλῆτος a καλεῖν deducendum esse) interdum, itemque Gloriam s. Decus significat. Symm. τοὺς μεγάλους, sc. λαοῦ. Sed versio Aquilæ mihi admodum suspecta est, nec, quo fundamento nitatur observatio Montfauconii, equidem video. Vide ad h. l. Scharfenbergium et Montf. Lex. Hex. v. Κλῖμα. Suspicor equidem, τὸ πλῆθος reponendum esse." Schleusn. Lex. in V. T. "Heyn. Hom. 6, 287." Schæf. Mss.] Ἄκλητος, Non vocatus, Invocatus, ap. Plaut. et Cic. Apud Athen. (243.) Comicus quidam, [Apollodorus Carystius,] Καλῶ δὲ Χαιρεφῶντα· κἂν γὰρ μὴ καλῶ, Ἄκλητος ἥξει. ["Aristoph. Fr. 245. Jacobs. Anth. 7, 37. Toup. Append. in Theocr. p. 14. Athen. 1. p. 9." Schæf. Mss.] Ετ Ἀκλήτως, Invocato, Sine vocatione, invitatione, Ultro. Et pro eod., Ἄκλητοι, ut in Prov. illo, Ἄκλητοι κωμάζουσιν εἰς φίλους φίλοι. "Ἀκλητὶ, Sine vocatione s. invitatione, q. d. Invocato: ut in Proverbiali isto senario, Ἀκλητὶ κωμάζουσιν εἰς φίλους φίλοι: cui similis hic Homeri versus, Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἵενται." Αὐτόκλητος, A seipso vocatus, invitatus, Qui non vocatus ad epulas venit, aut alio, Plato Ep. 7. (p. 107.) Αὐτόκλητος ἐπὶ τὸν τοιοῦτον οὐκ ἔρχομαι, Non venio a meipso vocatus, Non venio ultro, Plut. (8, 827.) Μὴ γνήσιος ὤν, μηδ' αὐτόκλητος, ἀλλὰ τρόπον τινὰ νόθος καὶ παρεγγεγραμμένος εἰς τὸ συμπόσιον. [Soph. Trach. 392.] Αὐτοκλήτως, Spontanea vocatione, Ultro. ["Etym. M. 73." Boiss. Mss. * "Δύσκλητος, Male audiens, Infamis, Diocles Medicus ap. Athen. 120." Schw. Mss.] "Ὁμόκλητος, Hes. ὁ μιᾷ κλήσει καλούμενος μετὰ ἑτέρου." [Nicander Θ. 882. * Πασίκλητος, Anon. H. in Virgin. 17.] Πολύκλητος, A multis vocatus. Apud Hom. πολύκλητοι, E multis locis convocati, Il. Δ. (438.) πολύκλητοι δ' ἔσαν ἄνδρες, K. (420.) πολύκλητοι ἐπίκουροι Εὕδουσι, i. e. ἀπὸ πολλῶν τόπων ἐπικεκλημένοι βοηθοὶ, Hes. [* Πρωτόκλητος, Clem. Alex. 976, 24. "Πρωτοκλ. Ἀποστόλων Πέτρος, Niceph. P. CP. Disp. cum Leone Armeno e Theodoro Grapto 160. Combef." Boiss. Mss. * "Πρωτοκλήσια, τὰ, Convocatio, s. Conventus principum, 2 Macc. 4, 21. nisi fortasse ibi leg. est τὴν * πρωτόκλησιν. Alii ibi legunt τὰ πρωτοκλίσια. Grotius emendat * πρωτοκούρια." Schleusn. Lex. V. T.] Τηλέκλητος, E longinquo vocatus, τῆλε κλητός. Scribitur et τηλεκλητὸς, sed τηλέκλητος convenit cum πολύκλητος. Apud Hom. [Il. Z. 111.] τηλεκλητοὶ ἐπίκουροι, E

longinquo vocati s. accersiti auxiliares. ||Sed legitur etiam τηλεκλειτοὶ, Quorum decus procul pervenit.

Κλητικὸς, Vocativus, Appellativus: ap. Gram. κλ. πτῶσις, Vocativus casus. || Invocatorius, ut ὕμνοι, Qui deorum habent invocationem: quibus opp. ἀποπεμπτικοί. [" Anacr. p. lxvii. Fischer., ad Weller. Gr. Gr. 1, 317." Schæf. Mss. Eust. Il. A. p. 57. Schol. Eur. Hec. 534.]

Κλήτωρ, ορος, ὁ, Vocator, Accersitor. Qui vocabat ad convivium in domibus potentum, Bud. e Luciano. Qui vocabat in jus, Testis erat vocationis in jus, κλητήρ. Dem. 149(=1147.) Ὅτι μὲν τοίνυν προσεκλήθη ὑπ' ἐμοῦ, οἱ κλήτορες μεμαρτυρήκασιν. || Præco, Hes.: item ἄγγελος, ὑπηρέτης, μάρτυς. [" Ad Lucian. 1, 513. T. H. ad Plutum p. 305." Schæf. Mss.] Ὀνομακλήτωρ, Nomenclator; Qui nominatim aliquos vocat. Sunt qui putent ita dici qui a Plin. Vocator appellatur, quod nominatim vocet convivas ad discumbendum: ut is sit, qui ab Athen. (47.) nominatur ταξίαρχος τῶν δείπνων. [" Ad Lucian. 1, 665." Schæf. Mss. * Ὀνοματοκλήτωρ, Gl. Nomenclator. * Πνευματοκλήτωρ, Cyrill. Alex. 4, 169.] " Κλητόριον, " Suidæ ἡ βασιλικὴ δόξα vel τράπεζα."

" Κλητροὶ Hesychio κλήτορες, Vocatores. Apud " Eund. κλητρὸν reperio expositum καλούμενον et " κλῆσιν."

Κλητὴρ, Vocator. Sed peculiariter, Apparitor, qui in jus vocat, Viator, Stator. Bud. Comm. 16. 432. Antestatus, Is, quem antestamur, cum alicui diem dicimus, Testis vocationis in jus. Dem. (542.) Πείσας τὸν πρυτανεύοντα δοῦναι τὴν ψῆφον παρὰ πάντας τοὺς νόμους, κλητῆρα οὐδ' ὀντινοῦν ἐπιγραψάμενος, κατηγορῶν ἔρημον, οὐδενὸς παρόντος ἐκβάλλει καὶ ἀτιμοῖ τὸν διαιτητὴν, ubi v. Schol. Ab Hes. κλητῆρες exp. μάρτυρες: at Harpocr. non dicit μάρτυρας, sed ὥσπερ μάρτυρας: ait enim, Ἔδει γὰρ παρεῖναί τινας ὥσπερ μάρτυρας τῆς προσκλήσεως. Bud. Comm. 16. [" T. H. ad Plutum p. 305. Brunck. ad Poët. Gn. 338. Aristoph. 3, 212. ad Timæi Lex. 159. 174. ad Mœr. 368. Toup. Opusc. 1, 384. Emendd. 2, 114." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 630. S. c. Th. 580. Aristoph. Σφ. 189. 1350.]

¶ Κλητεύω, In jus voco, Diem alicui dico, Vador, Dem. 115(=277.) Τίς οὖν ἐκλήτευσεν ὑμᾶς; i. e. προσεκαλέσατο, ut ibid. loquitur. Bud. Comm. 14. ||Testimonium denuntio, i. e. Homini diem dico ferendo testimonio. H. e., Ad judicium evoco ferendi gratia testimonii. Bud. ex J. Poll. 8. Τὸν δὲ οὐ βουλόμενον μαρτυρεῖν ἐκλήτευον, ἀνάγκην τοῦ μαρτυρῆσαι προστιθέντες. || Testis sum in jus vocationis. Κλητεῦσαι τὸ κλητῆρα γενέσθαι, Harpocr. || Κλητεύομαι, In jus vocor, Testimonium mihi denuntiatur, Bud. Comm. 16. Ex Aristot. Probl. (29, 13.) citatur κλητεύεσθαι τὴν δίκην, pro In judicium vocari. Vide Ἐκκλητεύομαι. [Aristoph. N. 1220. " Ad Timæi Lex. 160. * Κλήτευσις, ad Mœr. 160." Schæf. Mss.] Ἐκκλητεύω, Denuntio testimonium, adjecta mulcta ni pareatur, Bud. citans hæc Æschin. (37.) Κάλει δέ μοι Ἀμύντορα Ἐρχιέα, καὶ ἐκκλήτευε, ἐὰν μὴ θέλῃ δευρὶ παρεῖναι. Ἐκκλητεύομαι pro κλητεύομαι, Testimonium mihi denuntiatur, Bud. Comm. 16. Idem alibi, Ἐκκλητεύεσθαι, inquit, dicebantur Qui ob testimonium non dictum mulctabantur mille drachmis. Sic Æschin. c. Tim. p. 12. J. Poll. autem dicit κλητεύεσθαι esse τὸ καλεῖσθαι εἰς μαρτυρίαν: at ἐκκλητεύεσθαι, τὸ δίκην ὀφείλειν ἐπὶ τῷ τὰς χιλίας καταβαλεῖν. Quæ convenire videntur cum iis, quæ ab Harpocr. scribuntur non de ἐκκλητεύεσθαι tantum, sed et de κλητεύεσθαι. [" Cattier. Gazoph. 74." Schæf. Mss. * " Ἐκκλητεύσιμος, Hes. J. Poll. * Παρακλητεύω, Defendo, Philo J. 2, 520." Wakef. Mss. Eust. Il. 107, 33. " P. Abresch. Paraphr. 223." Schæf. Mss. * " Ψευδοκλητεύω, Ælian. 3, 36." Ind. Scap. Oxon.] Ψευδοκλητεία, q. d. Falsa vocatio in jus. Est Accusatio apparitoris, qui falso renuntiavit se quempiam in jus vocasse, ob eamque renuntiationem, is, qui vocatus esse dicitur, in fraudem deserti vadimonii incidit. Bud. Comm. 153. Apud Harpocr. legitur ψευδοκλησία: quem sequitur Suid., ipsamet ejus verba afferens. [Anecd. Bekkeri p. 317.] Sed ap. J. Poll. quoque ψευδοκλητεία legitur, qui scribit, ψευδοκλητείας δὲ γραφὴ κατὰ τῶν οὐ δικαίως κεκλητευκότων. [Demosth. 12[illegible]1. al. * Ψευδοκλητία.]

¶ Κλήδην, Nominatim, Il. I. (11.) Κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον, Accersere vocando suo quemque nomine. || Hinc et Ἐξονομακλήδην, quo alibi [Il. X. 415. Od. M. 250.] utitur ead. in signif. Vide Ὄνομα.

Ἀνακαλέω, s. Ἀνακαλέομαι, Inclamo, Alta voce appello, voco, Plut. in Cic. Σωτῆρα, κτίστην ἀνακαλούντων τῆς πατρίδος: quod alibi voce passiva dixit, Bud. Comm., intelligens, ut opinor, h. ejus l. in Galba, Ἀνακαλούμενοι Καίσαρα, ubi mendose legitur Alta voce evocare: pro Vocare posito Evocare. Nam illi l. Plut. quem ipse citat, similis plane est hic Xen. K. Π. 3, (3, 4.) Ἀνακαλοῦντες τὸν εὐεργέτην, τὸν ἄνδρα, τὸν ἀγαθόν: ubi tamen quidam ἀνακαλοῦντες simpliciter reddunt participio Appellantes. Sed eorum interpr. videtur refellere Xen. K. Π. 7, (1, 17.) Πολλὴ δὲ βοὴ τῶν μὲν ἀνακαλούντων ἀλλήλους, τῶν δὲ παρακελευομένων κ. τ. λ.: 3, (3, 19.) Ἂν δ' ἄρα ὑμᾶς καὶ οἱ ἔμπροσθεν ἀνακαλοῦντες ἕπεσθαι παρεγγυῶσιν: 2, (2, 16.) Ἀνακαλέσας τὸν λοχαγὸν ὀνομαστί. Cum illo autem l. Πολλὴ δὲ βοὴ τῶν μὲν ἀνακαλουμένων convenit Plut. de Socr. Dæm. Μέγα βοῶν ἀνεκαλεῖτο τοὺς θεράποντας. Sic in Ἀναβοάω antea dixi ἀνὰ epitasin quandam significationis indicare. || Pro simplici καλέω, Voco, Appello, Nomino, Thuc. 1. Ἐν τοῖς ἔπεσιν Ἀχαιοὺς ἀνακαλεῖ. Sunt tamen qui hic exp. Prædicat. || Ἀνακαλεῖν et Ἀνακαλεῖσθαι, pro Invocare, Implorare, ἐπικαλεῖσθαι, Plut. Ἀνεκαλεῖτο τὰς Ἐριννύας. || Ἀνακαλεῖν, vel Ἀνακαλεῖσθαι, voce pass. Revocare, Thuc. 1, (131.) Πρῶτον δι' αὐτὰ ταῦτα ἀνεκάλεσαν αὐτόν. Sic ἀνακαλεῖσθαι τὰς κύνας, Xen. K. (6, 18.) Sic videtur accipi et ap. Athen. 4. Ἀνακαλεσαμένων δὲ αὐτὸν τῶν Ἀρεοπαγιτῶν καὶ κελευόντων κ. τ. λ. Ἀνακαλεῖσθαι, inquit Bud., Revocare, i. e. Retro accersere, ap. Paus. Basil. Αἰσχρὸν γὰρ, τὸν παρόντα καιρὸν προεμένους, ὕστερόν ποτ' ἀνακαλεῖσθαι τὸ παρελθὸν, ubi ἀνακαλεῖσθαι τὸ παρελθὸν ad verbum est Revocare, quod præteriit. Sed intelligendum foret Revocare votis, i. e. Vota facere pro revocando eo, quod præteriit. Atque ita intelligendo, nihil necesse fuerit verbo huic dare peculiarem interpr. in Bas.: Bud tamen Requirere exp. || Diosc. 7, 36. περὶ κόρεων loquens, Ὑστερικῶς δὲ πνιγομένας ἀνακαλοῦνται, Eas autem revocant, quæ vulvæ suffocatione laborant: ubi intelligo Revocant a suffocatione. Vulgo tamen interpr. Vulvarum suffocationes s. exanimationes revocant. || Bud. ait esse Evocare et Revocare et Receptui canere, Diod. S. Ἀνεκαλέσατο τῇ σάλπιγγι τοὺς στρατιώτας. Hinc ἀνάκλησις et ἀνακλητικὸν, Classicum receptus, ut postea dicetur. || Revocare ab exilio: Ὁ δὲ Τραϊανὸς τὴν φιλανθρωπίαν ἐπικυροῖ, τοὺς ἐν ὑπερορίαις ἀνακαλούμενος. || Ἀνακαλεῖσθαι, Reparare, Recuperare, quod et Revocare est ap. Virg.; nam is Revocare vires dixit, quod Ovid. Reparare vires, nescio an ad Gr. hoc verbum respiciens. Utut sit, possumus cum sequendo, ap. Gal. δύναμιν ἀνακαλέσασθαι interpretari Vires revocare. Quidam incertus Auctor ap. Suid., fortasse Polyb., Ὁ δὲ ἐσπούδαζεν ἀνακαλεῖσθαι τὰς τῶν ὑποτεταγμένων εὐνοίας καὶ προθυμίας ἐκ τοῦ γεγονότος ἐλαττώματος, Reparare benevolentias subditorum, Amissas recuperare, i. e. Gratiam subditorum sibi reconciliare. Quod Diosc. dixit de glauce loquens, 4, 141. Αὕτη ἑψομένη μετὰ ἀλεύρου κριθίνου καὶ ἁλὸς καὶ ἐλαίου, καὶ ῥοφηθεῖσα, γάλα σβεννύμενον ἀνακαλεῖται, Ruell. vertit, Coquitur cum hordeacea farina, sale, et oleo in sorbitione, ad revocandam extincti lactis ubertatem. Plin. autem de ead. loquens, dixit, Coquitur in sorbitione similaginis, ad excitandam ubertatem lactis. || Ἀνακαλεῖσθαι, Budæo Emendare, Sarcire, Rependere, Plut. Sertorio (4.) Κίννας δὲ νεωτερίζων, ὑποφερομένην ἀνεκαλεῖτο τὴν Μαρίου στάσιν, Labantem reparabat. Alia exempla ibi leges. Idem paulo post, Chrys., inquit, activa voce pro Sarcire dixit. Ad Rom. 11. Οὐδέπω σοῦ τὸ θέατρον λέλυται, ἀλλ' εἴσω τοῦ σκάμματος ἕστηκας, καὶ δύνασαι καὶ ἐσχάτης πάλης πάσας ἀνακαλέσαι τὰς ἥττας, Tu

adhuc in agone es atque in campo pugilari et athletico: tibi integrum est instaurare certamen, et offensionum noxam sarcire. || Ἀνακαλεῖσθαι, Passiva ut voce ita et signif., Alta voce appellari s. vocari, Inclamari. || Revocari, Herodian. (2, 4, 9.) Εἴς τε τὸ εὔτακτον καὶ κόσμιον ἀνακαλούμενοι. Vide aliud exemplum in Ἀνάκλητος. Item, Reparari, Sarciri, Instaurari. Greg. de Christo loquens, Τριήμερος ἀνιστάμενος, ἵν' ἐγὼ σωθῶ, καὶ τοῦ παλαιοῦ πτώματος ἀνακληθῶ, Tertio post die resurgens, ut ego server, et a veteri casu restaurer. [" Ἀνακαλέομαι, dans le sens de Réparer, ἁμαρτήματα ἀνακαλεσάμενος, Lys. c. Andoc. 1, 126. Auger." Corai. Mss. " Brunck. Apoll. Rh. 49. 124. ad Diod. S. 1, 83. 596. 660. 2, 325. Wakef. Ion. 438. Trach. 910. Phil. 800. S. Cr. 4, 102. Georg. 67. Jacobs. Anth. 6, 434. Longus 105. Vill., Dionys. H. 3, 1326. 1600. 5, 154. Schneid. Præf. Anab. xxii. ad Cornel. Nep. 289. Abresch. Lectt. Aristæn. 29. 260. Plut. de S. N. V. 11. Mor. 1, 30. Valck. Phœn. p. 563. Diatr. 13. Toup. Opusc. 2, 88. Thom. M. 52." Schæf. Mss.] " Ἀγκαλέειν, Æol. sync. pro ἀνακαλέειν, itidemque ἀγκαλέω pro ἀνακαλέω, ap. Hes."

Ἀνάκλησις, Inclamatio, Appellatio, quæ fit voce alta: sequendo primam verbi ἀνακαλεῖν s. ἀνακαλεῖσθαι signif. Suid. προσφώνησιν exp., Allocutionem. Declarat et Revocationem: unde et ἀνάκλησιν σημαίνειν, quasi Revocationem militum significare: quod Lat. Receptui canere. Plut. Fabio, Τῇ σάλπιγγι σημήνας ἀνάκλησιν. Idem valet τὸ ἀνακλητικὸν σημαίνειν, ut paulo post dicetur. || Revocatio ab exilio: Τοῖς ὑπερορίαν καταγνωσθεῖσιν, οἷα φιλάνθρωπος, χαριζόμενος τὴν ἀ., qui l. citatur a Bud. e quodam Simeone in Comm.: sicut et præcedens, ubi ἀνακαλεῖσθαι capitur pro Ab exilio revocare. || Evocatio et Invocatio, quæ cantu fit, Bud.: Plut. (6, 614.) de Arione, Καί τινα θεῶν πελαγίων ἀ. προανακρουσάμενος, ᾄδοι τὸν νόμον, Cum pro præludio cantu deos maris evocasset, Bud. In h. autem Thuc. l., existimo Invocationem et implorationem in auxilium signif., 7, (71.) Ἀνεθάρσησάν τε ἄν, καὶ πρὸς ἀνάκλησιν θεῶν, μὴ στερῆσαι σφᾶς τῆς σωτηρίας, ἐτρέποντο. || Ἀνάκλησις, ut dixi, a Suida exp. προσφώνησις, Compellatio, Allocutio: cujus signif. exemplum desidero. [Vide Plut. 6, 125. " Ad Paus. 345." Schæf. Mss.]

Ἀνάκλητος, ὁ, ἡ, Revocatus, Dion, Οὓς ἀνακλήτους ἄν τις ἐλληνίσας, ὅτι πεπαυμένοι τῆς στρατίας, ἐπ' αὐτὴν αὖθις ἀνεκλήθησαν, ὀνομάσειεν. [" Markl. ad Max. Tyr. 2, 145." Schæf. Mss. Hippocr. 261, 23.] Δυσανάκλητος, Revocatu difficilis, Non facile revocabilis. [Joseph. B. J. 2, 18, 8. Plut. 6, 276. Theophylact. ad Ephes. 5, 14. * Δυσανακλήτως, Diosc. Alex. c. 18.] Εὐανάκλητος, Revocatu facilis, Facile revocabilis, Qui facile flecti potest et ab ira revocari. [Xen. K. 7, 5.] Εὐανακλήτως, exp. a Suida συμπαθῶς, in h., quem citat, l., Καὶ πρὸς τοὺς χαλεπήναντας καὶ πλημμελήσαντας εὐανακλήτως ἔχειν.

Ἀνάκλημα, i. q. ἀνάκλησις. Peculiariter autem sic appellatur Pars cantus: quod etiam, nisi fallor, inquit Bud., ἐνδόσιμον dicitur. Julian. Cæsar Jamblicho, Οὕτω καὶ ἡμεῖς ὑπὸ τῷ σῷ πλήκτρῳ τὸ εἰκὸς ἀντηχήσωμεν, ὥσπερ οἱ τῷ χοροστάτῃ πρὸς τὸ ἀ. τοῦ ῥυθμοῦ συνομαρτοῦντες, Ut qui coryphæo, et chori magistro, qui χοροδιδάσκαλος dicitur, accinunt et respondent ad auspicatum rhythmi.

[* Ἀνακλητήρ, unde * " Ἀνακλητήρια, τὰ, τοῦ βασιλέως, Solemnis proclamatio et inauguratio regis, qui hactenus sub tutoribus fuerat, 18, 38, 3. 28, 10, 8." Lex. Polyb.]

[* Ἀνακλήτωρ, Qui in jus vocat, Brunck. Gnom. 198.]

Ἀνακλητικὸς, Inclamatorius. || Invocatorius. || Revocatorius, in qua signif. maxime usurpatur, Revocandi vim habens: Plut. Lycurgo (4.) Ἀ. λόγοι πρὸς ὁμόνοιαν, Sermones apti ad revocandum in concordiam. Diosc. ἀνακλητικὴ ὀρέξεως, Appetentiæ cibi revocatoria, i. e. Vim habens revocandæ appetentiæ cibi. Idem, Ἀνακλητικὸς τῶν καταφερομένων, Revocatorius eorum, qui sopore opprimuntur: vel, ut alii, Excitatorius: qui enim revocat a sopore, excitat.

A || Substantive autem positum ἀνακλητικὸν, Signum, quod datur receptui, pro quo Bud. Classicum receptus dicit: unde τὸ ἀ. σημαίνει, Signum receptus datur, Receptui canitur. Plut. Apophth. Lac. Ἄλλος ἐπὶ παρατάξεως τῷ πολεμίῳ τὸ ξίφος καταφέρειν μέλλων, ἐπεὶ τὸ ἀ. ἐσήμηνεν, οὐκέτι κατήνεγκε, Alius in acie inflicturus jam ensem hosti, cum receptui caneretur, non peregit ictum, Cam. Vide Σημαίνω. Plut. (7, 109.) Τὸ ἀ. ἀκούσας, Cum receptus signum audivisset, Cum receptui cani audivisset. [" Ἀνακλητικὸν, τὸ, Villois. ad Long. 268. Lucillius 79. Wakef. S. Cr. 4, 184. ad Charit. 130. 555." Schæf. Mss. * " Ἀνακλητικῶς, Schol. Eur. Phœn. 825." Kall. Mss.]

Ἐπανακαλέω, i. q. ἀνακαλέω, Revoco. ET Ἐπανακαλοῦμαι pro eod. τὸ ζωγρεῖν, inquit Eust., ἀντὶ τοῦ ζωὴν ἀγείρειν καὶ τὴν λειποθυμίαν ἐπανακαλεῖσθαι. [Schol. Aristoph. A. 590. Eust. Il. Z. p. 477. Od. Λ. 444. " Hierocles 68." Wakef. Mss.] Ἐπανάκλησις, Revocatio: Gal. ad Gl. Ἐ. θέρμης ποιεῖσθαι, ad B verbum, Revocationem caloris facere, pro Revocare calorem. [" Hierocles 70. Hippocr. 1169." Wakef. Mss. * " Ἀνεπανάκλητος, Non revocabilis, Planud. Ovid. Met. 6, 264." Boiss. Mss.]

" Ἀντικαλέω, Vicissim voco s. invito," [" Bekk. Anecd. 1, 184." Boiss. Mss. Xen. Σ. 1, 15. Luc. Evang. 14, 12. Vide Ἀντίκλημα.]

Ἀποκαλέω, Voco, Appello, Nomino. Pro καλῶ, ut si dicas Denomino pro Nomino. Xen. (Ἀπ. 1, 2, 57.) Ἀργοὺς ἀπεκάλει, Inertes vocabat. Sic Lucian. Ἄθλιον ἐπικαλεῖς. Eur. (Iph. A. 1354.) Οἵ με τὸν γάμων ἀπεκάλουν ἥσσον'. Interdum unum accus. personæ, alterum rei, habet, sicut et simplex καλῶ. Xen. (Ἀπ. 2, 2, 1.) Καταμεμάθηκας οὖν τούς τι ποιοῦντας τὸ ὄνομα τοῦτο ἀποκαλοῦσιν, Hoc nomine appellent. || Revoco, Xen. K. Π. 1, (4, 25.) Τὸν Κῦρον ἀπεκάλει, Cyrum revocabat. || Interdico, Veto, Aristoph. Ὄρν. (1262.) Ἀποκεκλήκαμεν Διογενεῖς θεοὺς Μηκέτι γε τὴν ἐμὴν Διαπερᾶν πόλιν, Interdiximus diis cœlestibus transitu urbis nostræ. Cam. [Brunck. C Ind. Aristoph. interpr. Promulgo. " Kuster. Aristoph. 116. Diod. S. 1, 425. 446. 617. 2, 538. 553. 561. ad Dionys. H. 2, 1000. Heind. ad Plat. Theæt. 371. Thom. M. 126. 898. Jacobs. Anim. 188. Anth. 9, 396. Apoll. Rh. p. xi. Wakef. S. Cr. 5, 22. Musgr. ad Soph. 1, 70. Fischer. ad Palæph. 96. ad Charit. 14. 217. Plut. de S. N. V. 75. Lucian. 1, 20. Valck. ad Xen. Mem. 243. Schneid. ad 1, 2, 6. Alciphr. 216. 360. Wyttenb. Select. 210. 266. 318. 332. Lennep. ad Phal. 198. Toup. ad Longin. 398. Interdico, Diod. S. 2, 498. Bono sensu, Lucian. 2, 305. 349. (347.) Boeckh. in Plat. Min. 165. Plut. Sylla 34. In malam partem, ad Soph. Aj. p. 584. Erf." Schæf. Mss. * " Ἀπόκλησις, Tzetz. Ch. 8. tit. 219. sed leg. videtur ἀπόκλεισις." Elberling. Mss.] Ἀπόκλητος, ὁ, ἡ, Vocatus: ἀπόκλητοι, κεκλημένοι, Suid. citans Polyb. (4, 5, 10.) Οὔτε κοινὴν προσδεξάμενοι σύνοδον, οὔτε τοῖς ἀποκλήτοις συμμεταδόντες, — τὰς αὑτῶν κρίσεις διαλαβόντες πόλεμον ἐξήνεγκαν. A Polyb. Cam. ἀποκλήτους vocari existimat Eos, qui et ἔκκλητοι appel- D lantur. [Schn. Lex. confert Liv. 35, 24. Sanctius concilium, e delectis constans viris. * " Ἀνταποκαλέω, Schol. Eur. Or. 998. sed cf. Heath." Boiss. Mss.]

[* Διακαλέω, unde] " Διακλησιάδες, Derivationes, " VV. LL."

Ἐγκαλέω, Accuso: q. d. In jus voco ob aliquod crimen: ἐγκαλῶ σοι προδοσίαν, Appello te de proditione. Gall. itidem, Je t'appelle de trahison, ut olim præsertim loquebantur. Ἐγκαλεῖν de privato judicio, ἐγκαλῶ σοι τοῦτο. De hoc te accuso. Bud. Comm. 66. et cum gen. rei, ut ἐγκαλῶ σοι πληγῶν pro διώκω σε πληγῶν, Ago tecum injuriarum ob verbera. Bud. Comm. 48. Interdum absolute ἐγκαλεῖν τινι, Litem intendere. Liban., Ἐνεκάλει τῷ Φορμίωνι. Sic Ἐγκαλεῖσθαι, In judicium vocari, et actione conveniri. Dem. (907.) Οὔτ' ἐγκαλοῦντες, οὔτ' ἐγκαλούμενοι ὑφ' ἑτέρων. Ἐγκαλεῖν χρέος, Petere debitum, Bud. in Isocr. c. Euthyn. (10.) Ὅτι Τιμόδημος τουτονὶ τριάκοντα μνᾶς ἐπράξατο, οὐ χρέος ἐγκαλῶν, ἀλλὰ ἀπάξειν ἀπειλῶν. Vide aliud exemplum hujus signif. ap.

Bud. 65. || Ἐγκαλῶ dicitur et de quavis accusatione extra forum etiam, Isocr. Panath. *Δικαίως ἐκείνοις μὲν ἅπαντες ἐγκαλέσαιμεν ὡς ἀρχηγοῖς γεγενημένοις κ. τ. λ.* Et *ἐγκαλῶ σοι τοῦτο*, De hoc te accuso, i. e. Hoc tibi objicio, Vitio verto. Xen. K. Π. 7, (2, 7.) *Οὐδὲν ἐνεκάλουν μετὰ τὸν τοῦ παιδὸς θάνατον ταῖς τύχαις.* Plut. Lycurgo, *Ἀδικίαν ἐγκαλεῖ τοῖς Λυκούργου νόμοις.* Item Expostulo cum aliquo, ut amicus cum amico. Aristot. Eth. 9. *Ἐν δὲ τῇ ἐρωτικῇ φιλίᾳ ἐνίοτε μὲν ὁ ἐραστὴς ἐγκαλεῖ ὅτι ὑπερφιλῶν οὐκ ἀντιφιλεῖται*: 8. *Γελοῖος δ' ἂν φαίνοιτο ὁ ἐγκαλῶν τῷ μὴ τέρποντι φίλῳ, ἐξὸν μὴ συνημερεύειν.* Dicitur etiam *ἐγκαλῶ τούτῳ*, pro Hoc improbo et reprehendo. Dem. *Τούτοις νῦν ἐγκαλῶν, ὧν οὐκ εἶχες εἰπεῖν βελτίω.* || *Ἐγκαλεῖσθαι* active pro *ἐγκαλεῖν*, Bud. Comm. 763. ex Isocr. || *Ἐγκαλεῖσθαι*, Accusari, Reprehendi, Aristot. Eth. 4. *Διὸ ἐγκαλεῖται τῇ τύχῃ, ὅτι οἱ μάλιστα ἄξιοι ἥκιστα πλουτοῦσι*, Hoc vitio vertitur fortunæ, Hoc objicitur. *Ἐγκαλοῦμαι τοῦτο*, Hoc mihi objicitur, De hoc accusor, Hoc mihi vitio vertitur. Greg. de ficu sterili loquens, 176. *Καὶ μὴ ταύτην ἐκτεμεῖν ἐγκαλουμένην τὸ ἄκαρπον.* Et *τὰ ἐγκεκλημένα*, Quæ objecta sunt. Dem. *πρὸς Ἄφοβον, Καὶ οὐδὲν ἔχων ἀπολύσασθαι τῶν ἐγκεκλημένων.* || *Ἐγκαλεῖσθαι τὴν κρίσιν*, Provocare judicium, A sententia appellare, VV. LL. sed leg. puto *ἐκκαλεῖσθαι*: de quo paulo post. [" Le sens actif d'*ἐγκαλέομαι* est fondé sur le seul passage d'Isocrate, où cependant au lieu d'*ἐγκαλεῖσθαι* Denys d'Halicarnasse avoit lu *ἐγκαλέσαι*. Voy. Isocr. 2, 258. de mon Edit." Corai. Mss. " Dionys. H. 3, 1757. Achill. Tat. 35. Interprr. ad Hesych. Epist. ad Eulog. n. 41. Toup. Opusc. 2, 205. Ammon. 44. Wyttenb. ad Plut. 1, 277. Vit. Soph. p. x. ad Diod. S. 1, 339. 2, 570. Brunck. Apoll. Rh. 49. 124. 164. Phil. 328. Wakef. ibid. Thom. M. 261. Add. ad p. 96. ad Charit. 143. Schneid. Anab. 452. Cum acc., Callim. 1, 438. *κατά τινος*, Lobeck. Aj. p. 376. Pass., Diod. S. 1, 711. 2, 555. 595. 625. Lucian. 3, 471. (an *ἀδικίᾳ*?) Dionys. H. 3, 1413." Schæf. Mss.] *Ἐγκλητέος*, Reprehensione dignus, *ἐπιλήψιμος, ἐπίμεμπτος*, Bud.

Ἔγκλημα, τὸ, Id, de quo quis accusatur, Accusatio, Actio, Petitio, Libellus auctoris: i. e. *τὰ ἐγκεκλημένα*, et quæcunque judiciaria persecutio dicitur. Unde *ἐν ἐγκλήμασιν εἶναι* sic dicitur ut *ἐν αἰτίαις εἶναι*, Crimina et controversias pati. Bud. Comm. 65. *Ἀναδέχεσθαι τὸ ἔγκλημα*, vide *Αἰτίαν ἀναδέχεσθαι*. Dem. *Ἐπὶ τῷ ἐπιεικεῖ τε καὶ τῷ καλῷ τόδε τὸ ἔγκλημα ἂν ἐνεκέκλητο*, In bonum et honestum, In æquum et bonum actio conciperetur, Bud. *Ἀναιρεῖν τὸ ἔγκλημα* dicitur accusator, quando non instat accusationi institutæ. Et *ἐξεσμένον ἔγκλημα*, vel *κατεξυσμένον*, vel *ἀπαληλιμμένον*, Interlitalis et inducta, etc. Bud. Comm. 161. Quod vitio vertitur, Quod objicitur, Crimen, Synes. Ep. *Ἀλλὰ φυγεῖν παρ' ὑμῖν ἔγκλημα δειλίας ᾐσχύνθημεν.* Dicitur et *φεύγειν ἔγκλημα ὑπό τινος, δίκην*, qui actione aliqua in judicium tractus est, contra quem lege agitur. Bud. *Ἔγκλημα αὐτὸ ποιῆτε*, Thuc. Id crimini detis, In crimen id vertatis, Id vitio vertatis: 1, (126.) *Ἐγκλήματα ποιούμενοι*, pro Crimina objectantes, pro *ἐγκαλοῦντες*. Apud Eund. (4, 23.) *ἐγκλήματα ἔχοντες*, pro Habentes crimina, quæ objiciant: unde Schol. exp. *ἐγκλήματα ἐπιφέροντες*. || Exp. etiam Querela: Thuc. *Τῶν ξυμμάχων ἐγκλήματα τὰ εἰς τοὺς Ἀθηναίους*: 1, (34.) *Πολέμῳ μᾶλλον ἢ τῷ ἴσῳ ἠβουλήθησαν τὰ ἐγκλήματα μετελθεῖν*, Suas querelas persequi: (140.) *Βούλονται δὲ πολέμῳ μᾶλλον ἢ λόγοις τὰ ἐγκλήματα διαλύεσθαι*, interpr. Controversias dirimere. [" Thom. M. 261. Fischer. Ind. Palæph. ad Lucian. 1, 354. Wakef. S. Cr. 3, 193. ad Herod. 574. Conf. c. *ἄγαλμα*, ad Diod. S. 2, 122. *Ἔχειν ἐγκλ.*, 575. *Ἐγκλ. ἀποδιδόναι*, Mœr. 243. et n., ubi et de *ἔγκλ. ποιεῖσθαι, λαχεῖν, γράφειν*. *Ἔγκλ. τινι*, Valck. Phœn. p. 345." Schæf. Mss.] *Ἐγκληματικὸς*, Accusatorius, Querulus, Expostulator, Litigiosus, Aristot., Bud. Comm. 66. [" Melamp. 486." Wakef. Mss.] *Ἐγκληματικῶς*, Accusatorie, Cic.; Querule. *Ἐγκληματεύω*, Accuso, Queror, Querulus sum. Annotatur a Bud., sed absque exemplo. [" Thom. M. 261." Schæf. Mss. * *Ἐγκλήμων*, Anal. 1, 234. Schneidero susp. * " *Δυσεγκλήμων*, ad Hesych. 1, 1043, 8." Dahler. Mss.] *Φιλεγκλήμων*, Amator querelarum, Querulus, ut *ἐγκληματικός*: Delator, Quadruplator, qui etiam *συκοφάντης* dictus est. Bud. [Cyrill. in Hoseam p. 15. in Zachar. 808. * *Φιλεγκλημόνως*, J. Poll. 3, 8.] *Ἔγκλησις*, Criminatio, Accusatio: ut in hoc jambico versu Onirocritici, *Ἐκκλησίαις ἑστῶσιν ἔγκλησιν φέρει*, In concione stantibus crimen notat. I. e., Si quis somniet se stare in concione, significatur illi criminatio, accusatio. Cam. [" Ad Charit. 720. 730." Schæf. Mss.] *Ἔγκλητος δίκη*, vide *Ἔκκλητος*. [*Ἔγκλητος*, Gl. Appellatio. * " *Ἐγκλήτως*, Culpabiliter, Criminaliter, Orig. c. Cels. 5. p. 255." Seager. Mss.] *Ἀνέγκλητος, ὁ, ἡ*, Cui nullum crimen objici potest, Irreprehensus, Inculpatus, Xen. *Ἑλλ.* 6, (1, 4.) *Οὐκ ἤδη ἀ. ἂν δικαίως εἴης ἐν τῇ πατρίδι*: *Ἀπ.* 2, (8, 5.) *Ἀνέγκλητον διαγίνεσθαι.* Plato Epist. 7. (p. 103.) *Ἐλθών τε, ἐμαυτὸν ἠλευθέρωσα, καὶ Διὸς Ξενίου καὶ τῆς φιλοσόφου ἀνέγκλητον μοίρας παρέσχον.* Additur in VV. LL. *ἀ. αἰτία*, Culpa injuria illata, i. e. immerito. *Ἀνέγκλητος*, Pacatus, Certus, Non controversus. Bud. Comm. 66. *Ἀνεγκλήτως*, Irreprehense, Inculpate: *ἀ. ἔχων*, i. q. *ἀνέγκλητος*. [Demosth. 212. 220. * " *Ἀνεγκλητὶ*, Plato ap. Bekker." Kall. Mss.] *Ἀντεγκαλέω*, Vicissim criminor, Recriminor, Recriminando objicio. Jungitur dat. pers. ut *ἐγκαλῶ*. || Item *ἀντεγκαλεῖν*, pro Excusare culpam alicujus. Bud. Comm. 66. [Isocr. Trapez. 532, 28. Dionys. H. 1, 511. Appian. B. C. 3. p. 885, 26., 5. p. 1137, 23.] *Ἀντέγκλημα*, Recriminatio, [" Schol. Thuc. 1, 489. Bav. (3, 67.)" Dindorf. Mss.] Quintil. 7, 5. de assumtiva defensione loquens, In hoc genere fortissimum est si crimen causa facti tuemur: qualis est defensio Orestis, oratio Milonis: *ἀντέγκλημα* dicitur, quia omnis nostra defensio constat ejus accusatione, qui vindicatur. Occisus est, sed latro: excæcatus, sed raptor. *Ἀντικατηγορία* quoque exp. Recriminatio, et Mutua accusatio. *Ἀντεγκληματικὸς*, unde *ἀντεγκληματικὴ ἀντίθεσις*, i. e. *ἀντέγκλημα ἔχουσα*, Recriminationem habens, s. potius excusationem culpæ, Bud. [* *Ἀντεγκληματικῶς*, Schol. Apoll. Rh. 1, 834. * " *Διεγκαλέω*, Athan. 2, 939." Kall. Mss. " Auctor Vitæ Theod. Grapti 198. Combef." Boiss. Mss. * *Ἐπεγκαλέω*, Lysias 296.] *Κατεγκαλέω*, pro simplici *ἐγκαλέω*, oppositum habens *ἀπολογοῦμαι*, ap. Dionys. Areop. Vide Bud. Comm. 66. *Κατέγκλημα* ponitur ab Eust. pro expositione *τοῦ ἐπίκλημα*. [* *Κατέγκλησις*, Theophyl. 3, 685. * *Παρέγκλησις*, falsa lectio ap. Philostorg. Hist. Eccl. 9, 12. pro *παρέγκλισις*. * " *Ἀπαρέγκλητος*, Bekk. Anecd. 1, 462." Kall. Mss.] " *Προσεγκαλέω*, Insu- " per accuso s. incuso." [" Toup. Opusc. 2, 205." Schæf. Mss. Diod. S. 14. p. 404. Dionys. H. 1, 435. Lucian. 1, 255.]

Εἰσκαλέω, Ad me voco, Intro voco, Aristoph. Σφ. (937.) *τοὺς μάρτυρας γὰρ ἐσκαλῶ.* Synes. Ep. 52. *Εἰσκάλει τοι τὸν ξένον κ. τ. λ.* [Appian. 1, 29. " Valck. Adoniaz. p. 353. * *Ἐσκλητὸς*, ad Herod. 509. * *Ἐσκλητὺς*, 42. 509." Schæf. Mss.] " *Ἐπεισ-* " *καλέω*, Insuper intro voco. Aliis Accerso." [Lucian. 3, 55.]

Ἐκκαλέω, Evoco, Proprie Extra voco: ut præcedens *εἰσκαλέω*, Intro voco, Il. Ω. (582.) *Δμωὰς δ' ἐκκαλέσας λοῦσαι κέλετ', ἀμφί τ' ἀλεῖψαι*, i. e. *ἔξω καλέσας*, Eust. Ejus frequens est usus in conjugatione media: Plut. Cam. *Ἐκκαλεῖται πρὸς τὰ τείχη τοὺς πολεμίους.* Interdum *ἐκκαλῶ*, Pellicio, Plut. Pericle, *Ἃ τῷ χαίρειν πρὸς τὸ οἰκεῖον αὐτὴν ἀγαθὸν ἐκκαλεῖ.* Sæpe et Provoco significat, præsertim in conjugatione media. Polyb. 16, (9, 5.) *Τοὺς ἐπιγενομένους ἐξεκαλέσαντο πρὸς τοὺς ὑπὲρ τῆς πατρίδος καιροὺς*, Bayf. interpr., Posteros provocarunt ad fortiter subeunda pro patria pericula: 1, (40, 3.) *Καὶ σπουδάζων ἐκκαλεῖσθαι τὴν ὁρμὴν αὐτοῦ*: (5.) *Ἕως αὐτὸν ἐξεκαλέσατο διαβῆναι τὸν πρὸ τῆς πόλεως ποταμόν.* || Elicio, Excito, Irrito, Bud. citans ex Æschine (28.) *Ἀλλὰ τὴν ὑμετέραν ὀργὴν ἐκκαλέσασθαι βεβούληται*: (24, 40.) *Τοσούτους δὲ καὶ τηλικούτους ἐκκαλέσασθαι παρὰ τῶν δικαστῶν θορύβους* (*κατεπαγγέλλεται*.) || *Ἐκκαλεῖσθαι*

τὴν δίκην, q. d. Evocare litem, ut vernaculo sermone loquimur, Litem ab uno judice ad alium transferre, Provocare: quod et ἐφιέναι τὴν δίκην. Interdum et ἐκκαλεῖσθαι τὴν κρίσιν dicitur. Plut. (6, 681.) Ἐκείνου δ' ἀναβοήσαντος ἐκκαλεῖσθαι τὴν κρίσιν, διοργισθεὶς, Ἐπὶ τίνα, εἶπε. Et ἐκκαλεῖσθαι pro ἐπικαλεῖσθαι, Appellare magistratum. Bud. [" Heind. ad Plat. Gorg. 262. Musgr. Or. 821. Valck. Adoniaz. p.353. Dawes. M. Cr. 262. ad Charit. 311. Wakef. Trach. 1206. S. Cr. 4, 9. De jure dicendo, Plut. Mor. 1, 709." Schæf. Mss. Ἐκκ. καὶ παροξύνειν, Philostr. 540. ἐς δάκρυα, 586.] Ἔκκλησις, Evocatio, Provocatio. A Suida h. l. affertur, cujus Auctorem non nominat, Πρόδηλος γὰρ ἐγένετο φυγὴ, καὶ τῶν ὑπεναντίων ἐκκλήσεις πρὸς ἐπίθεσιν. [* Ἐκκλητὴς, Gl. ὁ ἐκκαλούμενος, Appellator.] Ἔκκλητος, ὁ, ἡ, q. d. Evocatus, Is, ad quem provocatur, Is, qui appellatur, Plut. Vide Bud. Comm. 67. Et ἔκκλητος πόλις, Æschin. 17(=12.) Dicebantur et ipsæ lites, de quibus provocatio est, est provocatum, ἔκκλητοι, ut et ἐφέσιμοι, J. Poll. 311. || Eæd. dicebantur et ἔγκλητοι: et ἔγκλητον δικαστήριον ap. Suid., Ad quod provocatur, Quod appellatur in provocatione, Cam. Scribit idem Suid. quamvis ἔγκλητον δικαστήριον et δίκην ἔγκλητον dicamus, non tamen dicere ἐγκαλέσασθαι: intelligens sc. hoc verbo nos in illa signif. non uti. In VV. LL. annotatur δίκας τὰς ἐγκλήτους μετ' ἐπιτιμίου ab Aristot. Œc. 2. vocari Controversias, quarum crimina mulctantur pecunia. In Iisd. annotatur e Theophilo Instit. Civ. ἔγκλητος, ἡ ἐπὶ σύνοδον παραίτησις, cum Hes. habeat ἔγκλητον, τὴν σύνοδον παραίτησιν, at Suid. ἔκκλητον legat, et exp. τὴν ἐπὶ συνόδῳ παραίτησιν. || Dicebantur præterea ἔκκλητοι Quidam ad certas consultationes destinati. Cam. ex Eur. Or. (938.) πορεύει δ' αὐτὸν ἐκκλήτων ἄπο Πυλάδης δακρύων. Xen. Ἑλλ. 2, (4, 28.) Ἀκούσαντες δὲ πάντων αὐτῶν οἱ Ἔφοροι καὶ οἱ ἔκκλητοι. Sic 5, (2, 24.) Nonnulli Nomen certi cujusdam magistratus esse volunt. [" Ad Lucian. 1, 188. Plut. Mor. 1, 858. ad Herod. 509. Stanl. Eum. 738." Schæf. Mss. * " Ἀνέκκλητος, Gruter. Inscr. 313-4." Kall. Mss.] Ἐκκλητικὸς, Evocativus, Evocatorius, Evocandi vim habens. Et ap. Diosc. 2. ἐκκλητικὸς ὀρέξεως, Provocativus appetentiæ, Aptus ad provocandam appetentiam. Ἐκκλητικῶς, Evocatorie, Tanquam evocando, Cum efficacia provocandi. Apud Suid. Ἐκκλητικῶς. ἐκκαλούμενος. [* Ἐκκλητάριος, Balsamon ad Can. 63. Carthag. p. 687. ad Can. 111. Sardicens. p. 858. * Ἐκκλητίζω, unde * " Ἐκκλήτισμα, Scriptt. Rei Accip. 158." Wakef. Mss. * Ἀνεκκλητέω, Phav. Lex. 83. Hesych. 98.]

¶ Ἐκκλησία, q. d. Evocativus cœtus, Concio: ἐκκλησίαν συλλέγειν, Concionem advocare, cogere, Thuc. et Xen. Quod et ἐκκλησίαν ποιεῖν idem Thuc. dicit 1, (139.) Ποιήσαντες ἐκκλησίαν οἱ Ἀθηναῖοι γνώμας σφίσιν αὐτοῖς προυτίθεσαν. Aristoph. Ἀ. (169.) μὴ ποιεῖν ἐκκλησίαν Τοῖς Θρᾳξὶ, pro Non dare concionem Thracibus: ut Cic. dixit, Data concio Lælio est. Apud eund. Aristoph. (Πλ. 171.) Ἡ 'κκλησία δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον γίνεται; Sic ἐκκλησίας γενομένης ap. Thuc. Coacta concione. Ἀνέστησε τὴν ἐκκλησίαν, Xen. Ἑλλ. 2, (4, 30.) Idem ἐκκλησίας dictæ μικρᾶς meminit 3, (3, 8.) Οὐδὲ τὴν μικρὰν καλουμένην ἐκκλησίαν ξυλλέξαντες. Et quamvis ἐκκλησίαν συλλέγειν dicatur hic, sicut et paulo ante a Thuc., iste tamen inter ἐκκλησίαν et σύλλογον distinguit, 2, (22.) Ἐκκλησίαν τε οὐκ ἐποίει αὐτῶν, οὐδὲ ξύλλογον οὐδένα: quod exp. quidam, Concionem non habebat, neque concilium ullum. || At de κατεκκλησία et σύγκλητος ἐκκλησία vide in Κατακαλῶ, Συγκαλῶ. Item de κυρία ἐκκλησία, vide in Κύριος. || Apud eund. Thuc. ἐκκλησία ἐγίγνετο dici videtur pro In concione deliberabatur, (6, 8.) p. 200. Ἐκκλησία αὖθις ἐγίγνετο καθότι χρὴ τὴν παρασκευὴν ταῖς ναυσὶ τάχιστα γίγνεσθαι. || Concionis locus, Locus, in quo habetur concio, Lucian. (1, 275.) Σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ, καὶ διαστρώσαντα τὴν ἐκκλησίαν εἶτα εὐθετήσαντα κ. τ. λ. Dem. τῇ βουλῇ assignat τὸ βουλευτήριον, ut populo ἐκκλησίαν, pro Loco et ipse, ut opinor, accipiens: (284.) Οἱ μὲν πρυτάνεις τὴν βουλὴν ἐκάλουν εἰς τὸ βουλευτήριον, ὑμεῖς δ' εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐπορεύεσθε.

A || Ἐκκλησία, Vox in Christianorum etiam scriptis valde frequens; visum est enim Spiritui sancto appellare hoc nomine Cœtum universum ad vitam æternam evocatum, qui veram Christi religionem profitetur. In qua signif., καθολικῆς, Universalis, appellatio interdum additur. Nonnunquam vero particulares cœtus, in quos ille universalis distribuitur, ἐκκλησίας nomine intelliguntur: ut cum ecclesiam Romanam, Corinthiacam, Ephesiacam, et hujusmodi vocamus: Τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ τῇ οὔσῃ ἐν Κορίνθῳ, 1 ad Cor. 1, (2.) Adeo quidem ut etiam restringatur aliquando ad quampiam familiam, quæ Christum profitetur, aut eos, qui in illa Christum profitentur: ad Rom. 16, (5.) Τὴν κατ' οἶκον αὐτῶν ἐκκλησίαν. Sic 1 ad Cor. 16, (19.) Σὺν τῇ κατ' οἶκον αὐτῶν ἐκκλησίᾳ, et alibi. In hujusmodi autem ll. puto diminutivi forma posse verti Ecclesiolam. Hinc etiam fit, ut ἐκκλησίαι numero multitudinis sæpe occurrat, cum alioqui unam eandemque omnes efficiant ecclesiam, i. e. cœtum illum ad vitam æternam evocatum etc.
B Restringitur et alio modo ἐκκλησία ad synedrium s. presbyterium, i. e. Seniorum collegium: Matth. 18, (17.) Ἐὰν δὲ παρακούσῃ αὐτῶν, εἰπὲ τῇ ἐκκλησίᾳ. Tandem vero usurpari etiam cœpit de Loco, in quo ipsa cogitur, ut Concio Latinis dicitur ipse etiam locus, in quo congregatur concio: unde factum est ut Gall. nomine Quodlibet templum vocaverint, Eglise pronuntiantes. [" Boiss. Philostr. 527. 529. ad Charit. 212. Ammon. 47. Valck. Anim. 71. Locus concionis, Lucian. Dial. p. 80. Ἐκκλ. προτιθέναι, ad 1, 482. Ἐκκλ. λοχῖτις, φυλετική, Dionys. H. 4, 2273." Schæf. Mss.]

Ἐκκλησιάζω, Concionem s. Concilium habeo, Concionor, In concione delibero, Thuc. (7, 2.) p. 234. Περὶ ἀπαλλαγῆς τοῦ πολέμου μέλλοντας ἐκκλησιάσειν. Sic Isocr. Symm. (1.) Ἥκομεν γὰρ ἐκκλησιάζοντες περί τε πολέμου καὶ εἰρήνης: (4.) ἐκκλησιάζειν ὑπὲρ τῶν τῆς πόλεως et βουλεύεσθαι ὑπὲρ τῶν ἰδίων inter se opp. Cum accus. citatur ex eod. Thuc. Τοιαῦτα ἐν ἀλλήλοις ἐκκλησιάζοντες. Ita se mutuo in concione
C alloquentes. || Interdum simpliciter significat Sum in concione, Intersum concioni. Plut. Lycurgo (11.) Τὸ μέντοι φέρειν βακτηρίαν ἐκκλησιάζοντες οἱ Σπαρτιᾶται μετὰ τὴν συμφορὰν ἐκείνην ἀπέμαθον. Sic Synes. Μάτην ἂν ἤκουσεν ἐκκλησιάζων ὁ δῆμος, Frustra audivisset in concione populus. Notandum est autem dici πανηγυρίζειν etiam pro Panegyri interesse, Panegyricarum orationum auditorem esse, ead. forma, qua dicitur ἐκκλησιάζειν. || In concionem advoco; Ad concionem voco, Aristoph. Σφ. (32.) Ἐκκλησιάζειν πρόβατα συγκαθήμενα, ubi Schol. εἰς ἐκκλησίαν συνάγειν. Citatur e Deut. 31, (12.) Ἐκκλησιάσατε τὸν λαὸν, pro Populum in unum congregate. Sic autem et in voce neutra ἐκκλησιάζειν a Polit. redditur pro simpliciter συναθροίζεσθαι: Herodian. 2, (7, 5.) Ἐς τε τὸν ἱππόδρομον, ὅπου μάλιστα τὸ πλῆθος συνιὸν ἐκκλησιάζει, Quo maxima vis hominum confluit. Sic (9, 7.) Ἔνθα ἐπὶ τῆς δημοκρατίας πρότερον ὁ δῆμος συνιὼν ἐκκλησίαζεν, Quo olim liber populus frequens conveniebat. [" Ad Charit. 404. Diod. S. 2, 492.
D Heyn. Hom. 4, 552. De quant., ad Mœr. 71. De augm., Demosth. 577, 4. sed v. Reisk. ad h. l. Ἐκκλησίαζον, 315, 9." Schæf. Mss. Fut. ἐκκλησιῶσα, Aristoph. Ἐκκλ. 161. * Ἐκκλησιασμὸς, Polyb. 15, 27, 9.] Ἐκκλησιαστὴς, ὁ, Concionator, in VV. LL., Qui in concione verba facit, sententiam dicit, Aristot. Rhet. 1. Ὁ δ' ἐκκλησιαστὴς καὶ δικαστὴς ἤδη περὶ παρόντων καὶ ἀφωρισμένων λέγουσι, inquit Vict., Qui in concione de rep. sententiam dicit, et qui in foro causas judicat. Idem Arist. eod. l. Ἔστι δ' ὁ μὲν, περὶ τῶν μελλόντων κρίνων, οἷον ἐκκλησιαστής· ὁ δὲ περὶ τῶν γεγενημένων, οἷον δικαστής. Schol. Aristoph. in Plutum, docet qui inter ἐκκλησιαστὰς possent fungi δικαστῶν munere. || Exp. etiam simpliciter Qui est in concione, Qui interest concioni. A Bud. exp. etiam Unus e concione, ap. Lucian. In VV. LL. ap. eund. Luc. in Nec. (19.) Is est qui audit concionem. Rursum Vict. in illo posteriore loco Aristot. ait ἐκκλησιαστὴν esse Qui in concione stat. Et Bud. ἐκκλησιαστὰς interpr. Populum concionis, in Plat.

Gorgia, ubi dicit partes esse oratoris, Τὸ πείθειν οἷόν τε εἶναι τοῖς λόγοις, καὶ ἐν δικαστηρίῳ δικαστὰς, καὶ ἐν βουλευτηρίῳ βουλευτὰς, καὶ ἐν ἐκκλησίᾳ ἐκκλ. [Lucian. 1, 149. Βουλευταὶ καὶ ἐκκλ., Aristot. 1, 614. Duval. * Ἀνεκκλησίαστος, Athen. 213.] Ἐκκλησιαστικὸς, Ad concionem pertinens, q. d. Concionalis: μισθὸς, Concionalis merces, i. e. eorum, qui concioni interfuerunt, ap. Lucian. (3, 509.): χρήματα, itidem adjective. Interdum verὸ τὸ ἐκκλ. absolute ponitur pro ἐκκλ. μισθὸς, quæ erat τριώβολον, ap. Schol. Aristoph. Πλ. || Apud Christianos Scriptt. Ἐκκλησιαστικὸς, Ecclesiasticus, i. e. Ad Ecclesiam Dei pertinens, Qui est ex Ecclesia, Ecclesiæ doctrinam sequens. [* Ἐκκλησιαστικῶς, Basil. Ep. 3, 246. Epiphan. 1, 834.] Ἐξεκκλησιάζω, Concionem advoco, Aristot. Œcon. 2, (13.) Πάλιν δεηθεὶς χρημάτων, ἐξεκκλησιάσας τοῖς Μυλασσεῦσιν ἔλεγεν, Alibi ubique ἐκκλησίαν συναγαγὼν dixit. Bud. || Citatur ex Hier. 26. Ἐξεκκλησιάσθη πᾶς ὁ λαὸς ἐπὶ Ἱερεμίαν, pro Congregatus est universus populus adv. Hieremiam. Sic supra e Deut. Ἐκκλησιάσατε τὸν λαόν. [Concilium habeo extra locum solitum, Thuc. 8, 93. Demosth. 577. Xen. Ἑλλ. 2, 4, 33. 5, 3, 16. Schn. Lex. Suppl. " Ad Charit. 404. Cattier. Gazoph. 74. Schneider. Bibl. Philol. 1, 136." Schæf. Mss.] Συνεκκλησιάζω, Simul concioni intersum, Concionis commune jus habeo: quæ posterior interpr. est etiam Cam.: exp. præterea Idem Ecclesiæ assentior, Ejusd. sum ecclesiæ, VV. LL. [" Clem. Alex. 214." Wakef. Mss.]

[* " Ἐπεκκαλέω, Dorv. ad Charit. 311." Schæf. Mss. * Κατεκκαλέω, unde] " Κατεκκλησία, ἡ, Concio " derepente convocata si gravius aliquod negotium " incidisset. J. Poll. enim l. 8. scribit σύγκλητον ἐκ" κλησίαν dici ἣν ἐξαίφνης ἐποίουν, μείζονος χρείας " ἐπιλαβούσης: eandemque vocatam fuisse etiam κα" τεκκλησίαν, quoniam et τοὺς ἐκ τῶν ἀγρῶν κατεκά" λουν, τούς τε τριήρεσι λειτουργοῦντας, ἄλλους τε " τριηράρχους καὶ τοὺς ἐκ τῆς παράλου καὶ τῆς Σαλαμι" νίας. Hes. habet κατακλησία." [* Συνεκκαλέω, Plut. 9, 631.]

Ἐπικαλέω, pro simplici καλῶ, significante Voco, i. e. Nomino, Appello, ἀνδραποδιστὰς ἑαυτῶν ἀπεκάλει. Interdum pro Cognomino: itidem et in pass. voce et signif. ἐπικαλεῖσθαι, Cognominari: Xen. (Ἀπ. 1, 4, 2.) Διαλεγομένου πρὸς Ἀριστόδημον τὸν μικρὸν ἐπικαλούμενον, Ad Aristodemum, qui cognomento vocabatur Parvus, ad Aristodemum cognomento Parvum. Plato de LL. Ὄνομα δὲ ὕμνοι ἐπεκαλοῦντο. Sic ἐπικληθεὶς, Qui cognominatus fuit, Cognomento vocatus. Lucian. (3, 218.) Ὁ μνήμων ἐπικληθείς: (146.) Πτολεμαίῳ τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι. Hinc et ἐπίκλην adv. de quo infra. || Invoco, Imploro, Herodian. 7, (4, 1.) Καὶ πάντες μὲν εὔχοντο, καὶ θεοὺς τοὺς ἀδικουμένους ἐπεκάλουν, Ceterum votis tantummodo agebant, læsa implorantes numina, Polit. Sed in hac signif. longe usitatior est vox pass. ἐπικαλοῦμαι, ut dicetur paulo post. Ἐπικαλεῖν, a Schol. Thuc. quodam loco exp. etiam προάγειν, ἐφελκύεσθαι, ἐπικαλεῖσθαι: itidem alicubi ἐφέλκεσθαι. || Pro ἐγκαλῶ, Objicio, Vitio verto, Crimini do, Thuc. 3, (36.) Ἐπικαλοῦντες τήν τε ἄλλην ἀπόστασιν, ὅτι οὐκ ἀρχόμενοι κ. τ. λ. Sic Herodian. (3, 5, 2.) Ἐπεκάλει γὰρ ἀμφοτέροις φιλίαν Νίγρου. Xen. (Ἑλλ. 1, 1, 19.) Εἰ δέ τις ἐπικαλοίη τι αὐτοῖς, λόγον ἔφασαν χρῆναι διδόναι. Lucian. (2, 188.) Βίαιον δὲ καὶ ὑβριστικὸν οὐδεὶς οὐδὲν ἐπεκάλει μοι. Interdum cum infin.: Thuc. 2, (27.) Ἐπικαλέσαντες οὐχ ἥκιστα τοῦ πολέμου σφίσιν αἰτίους εἶναι. Plato de LL. absolute, Οἱ ἐπικαλοῦντες ἀλλήλοις, pro Litigantes adversarii. Et in pass. voce ac signif. Ἐπικαλεῖσθαι itidem pro ἐγκαλεῖσθαι, Postulari, Accusari. Antipho, Τὸν γὰρ φεύγοντα ἀνόσιον ἁλῶναι μὴ φανερῶς ἐλεγχθέντα, ἃ ἐπικαλεῖται, Reum enim scelus est damnari nisi manifesto convictum eorum criminum, quibus postulatus est. Bud. Item ἐπικαλούμενα χρήματα citatur ex Herod. pro Pecuniæ, de quibus aliqui accusantur. || Ἐπικαλέομαι, signif. activa, Invoco, Imploro, Thuc. 1, (101.) Λακεδαιμονίους ἐπεκαλοῦντο καὶ ἐπαμύνειν ἐκέλευον, Plut. Popl. Ἐπεκαλεῖτο τὸν Βροῦτον. Exp. ap. Eund. Accerso, 5. Κατὰ στάσιν

A ἐπικαλεσαμένων σφᾶς. Apud Synes. cum infin. pro Advoco, Ἐπεκαλέσαντο δή κάμε κοινωνὸν αὐτοῖς γενέσθαι τοῦ σκέμματος, Advocarunt me ut essem etc || Provoco, Superiorem appello, Plut. Marcello 2.) Ὁ δὲ ἐπικαλεῖται τοὺς δημάρχους. Idem, Νόμος τὸν δῆμον ἀπὸ τῶν ὑπάτων τῷ φεύγοντι δίκην ἐπικαλεῖσθαι διδοὺς, Lex reo permittens ad populum a consulibus provocationem. Sic Act. 25, 11.) Καίσαρα ἐπικαλοῦμαι, Cæsarem appello. Ibid. (21.) et cum infin. ead. in signif. Τοῦ δὲ Παύλου ἐπικαλεσαμένου τηρηθῆναι αὐτὸν εἰς τὴν τοῦ Σεβαστοῦ διάγνωσιν. [" Thom. M. 261. 344. Lucian. 1, 700. Boiss. Philostr. 606. ad Charit. 311. Herod. 154. 639. ad Diod. S. 1, 227. Brunck. Œd. T. 227. Zeun. ad Xen. Mem. 1, 2, 6. Toup. Append. in Theocr. p. 29. ad Thom. M. 126. Pro ἐγκαλέω, Zeun. ad Xen. K. Π. 164. 389. Lucian. 1, 85. Dionys. H. 3, 1701. 1828. 4, 2340. Ἐπικαλέομαι, Valck. Oratt. 380. ad Herod. 412. 429. 481. Arcesso, Voco, Aristoph. Εἰρ. 663. Lucian. 3, 470." Schæf. Mss. Ἐπικ. τινὶ εὐήθειαν,
B Stultitiam imputo, Joseph. 28, 8." Wakef. Mss.] " Ἐπικλῆσαι, ap. Musæum, Vocare." [Ἐπικλήσκω, Orph. Arg. 1356.] Ἐπίκλημα, Criminis objectio, Criminatio, Crimen, quod objicitur, ἔγκλημα, Xen. Œc. (11, 4.) Ἦν ἐν πολλῇ ἀθυμίᾳ τῷ ἐ. τούτῳ. Sic Agath. ap. Suid., Εὐπρεπέστατα ᾤοντο ἀποσείσασθαι τὸ ἐ. Idem, Καὶ ἄλλα τινὰ ἐ. ἐπέφερε Τραϊανῷ. Apud Soph. ἐπίκλημα esse κατηγορίαν, scribit Eust. 1053. [" Thom. M. 262. Brunck. Œd. T. 227." Schæf. Mss. I. q. ἐπωνυμία, Etym. M.] Ἐπίκλησις, Cognominatio, ἐπωνυμία, Il. Σ. (487.) Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσι, Π. (177.) Αὐτὰρ ἐπίκλησιν Βώρῳ, Περιήρεος υἷι, ubi docet Eust. ἐπίκλησιν dici κλῆσιν ἐπὶ τῇ πρώτῃ πρόσθετον. In prosa ἐπίκλην καλεῖν potius dicitur. Alioqui ἐπίκλησις in ea quoque usurpatur: Plut. Cor. (11.) Ἐνίοις δὲ τῶν βασιλέων καὶ σκώμματα παρέσχεν ἐπικλήσεις, ὡς Ἀντιγόνῳ τὸν Δώσωνα, καὶ Πτολεμαίῳ τὸν Λάθυρον. || Invocatio, Lucian. || Citatur e Thuc. (7, 68.) pro Ignominia, ἐ. αἰσχίστη, Maxima ignominia: fortasse positum
C fuerit pro ἔγκλημα, sicut de ἐπίκλημα modo dictum est. [Apoll. Rh. 1, 203. Arat. 36. 544. " Ammon. 142. Valck. Anim. 223. ad Thom. M. 127. 884. ad Paus. 21. (2, 31.) Wakef. Phil. 1289. Dionys. H. 1, 261. 2, 893. 3, 1315. Ἐπίκλησιν, Hesiod. Θ. 207. Heyn. Hom. 5, 334. 7, 172. Schol. Apoll. Rh. p. 27. 38. 135. extr. 463. Κατ' ἐπίκλ., Heyn. Hom. 5, 712. * Ἐπίκλη, (nominat. inus.,) ad Thom. M. 127. ad Charit. 313. Jacobs. Anth. 1, 1. p. 8." Schæf. Mss.] Ἐπίκλην, Adv. positum ap. Hom. posteros, significat Cognomento, ut Ἑρμογένης Ταρσεὺς ὁ ἐπίκλην ξυστὴρ, Suid. Eust. ex ἐπίκλησιν factum tradit, p. 1053. Idem tamen p. 1255. non ex ἐπίκλησιν, sed ex ἐπικλήδην, [q. v. legitur Opp. K. 1, 471. 4, 241. Ἁ. 1, 776.] dicto ead. forma, qua ὀνομακλήδην, hoc adverbium συγκοπὲν tradit. E Plat. Timæo (319.) citatur h. l., in quo ἐπίκλην constructionem accusativi ἐπίκλησιν habet, Ἄστρα ἐπίκλην ἔχοντα πλάνητες. || Apud App. nove in Parth. καὶ Κράσσος ὁ Μάρκος ἐπίκλην, Crassus prænomine Marcus. Bud. [" Apollod. 258. Athen. 1.
D p. 6. Kuster. Aristoph. 197. Epigr. adesp. 190. Thom. M. 344. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 439. Sic Cognomen, Mela 3, 8, 6. Tzsch." Schæf. Mss. Plato Philebo c. 29.]

" Ἐπικλὴς, ὁ, ἡ, Cognominatus, si non men" tiuntur VV. LL." [Opp. Ἁ. 1, 340. 2, 130.] Ἐπίκλητος, Advocatus, Evocatus, Accitus, Ascititius. Ab Herod. 78. 112. evocati milites sic vocantur, Bud. Joseph. ap. Suid., Ὃν ἐν ταῖς ἀμηχανίαις Ἰουδαῖοι ἐπίκλητον ἑαυτοῖς τύραννον προσήγαγον. Dixerat autem Suid., antequam h. l. proferret, ἐπίκλητον esse τὸν ἐπί τινι καλούμενον ὑποθέσει. Citatur ex Aristoph. ἐ. σύλλογος. || Apud Plut. (8, 824.) Supernumerarii convivæ, quasi insuper advocati, Extraordinarii, et non vocati, sed advocati et allecti, Umbræ a Lat. dicti. Bud. Comm. 371. Hes. quoque habet ἔξωθεν ἐπεισερχόμενος δαιτυμών. || Ἐ. πόλις, Attributa, sicut Ἐπικληθεῖσαι πόλεις, Attributæ, Bud. ex Josue. [" Thom. M. 346. Toup. Opusc. 1, 126. ad Herod. 410. 412. 509. (7, 8.)" Schæf. Mss. Strabo

14. p. 948. Callim. 3, 218.] Ἀνεπίκλητος, Nulli criminationi s. reprehensioni obnoxius, Irreprehensus, Inculpatus, Xen. (Ἀγ. 1, 5.) Κρίνασα ἡ πόλις ἀνεπικλητότερον εἶναι Ἀγεσίλαον καὶ τῷ γένει καὶ τῇ ἀρετῇ. Ἀνεπικλήτως, Citra reprehensionem, Irreprehense, Xen. [Thuc. 1, 92. * Ἀντεπικαλέω, Appian. B. C. 5. p. 705. * Κατεπικαλέω, unde * Κατεπίκλησις, Orig. c. Cels. 4. p. 527. * Προσεπικαλέω, Dio Cass. 208.]

Κατακαλέω, et Κατακαλοῦμαι, Evoco, Accerso, Convoco, Cam.: Plut. Solone, Κατακαλούμενος Ἀθήναζε τούτους. Et κατακληθεὶς in pass. signif. ap. Thuc. (1, 24.) Ἐκ τῆς μητροπόλεως κατακληθείς. A Suida κατακαλῶν exp. ἐπιμελῶς ἐκζητῶν, Diligenter inquirens, in Polyb. Κατακαλῶν ἐς τὴν Μακεδονίαν καὶ τοὺς τὰ χρέα φεύγοντας κ. τ. λ. Sed viderit Suid. || Invoco, Imploro, Plut. Them. Τὸν θεὸν ἅμα κοινῇ κατεκαλοῦντο φωνῇ. [Invito, Plut. Othone 18. "Valck. ad Ammon. 47. Argum. Aristoph. Nub." Schæf. Mss.] Κατάκλησις, Evocatio. Ammon. (47.) dicit κατάκλησιν et ἐκκλησίαν ita differre, quod ἐκκλησία diceretur ab Atheniensibus, cum ii conveniebant, qui in civitate erant, at κατάκλησις, cum ii etiam, qui in agris erant, convocarentur, ut prudentius de agendis rebus deliberaretur. ["Valck. Anim. ad Ammon. 71. Diod. S. 1, 539." Schæf. Mss.] "At Κατακλησία, videtur esse Concio, Convocatio multitudinis: ut ap. Hes. Ὅταν τῶν μειζόνων τι δέῃ πρᾶγμα ἐπικρίναι, κατακλησίας ἐποίουν τῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς οἰκούντων, Convocabant qui in agris habitabant." [* "Κατάκλητος ἁλία, Tab. Heracl." Schn. Lex. * Κατακλητικός, Ælian. H. A. 17, 19.]

Μετακαλέω, Ad me voco, Accerso, Aristoph. Πλ. (1182.) μετεκάλει τὸν ἱερέα. Sic Μετακαλοῦμαι, Accersor. Plato Axiocho, Ὁπόθεν δεῦρο μετεκλήθην. || Revoco, ἀνακαλῶ, Thuc. (8, 11.) p. 267. Ἀλλὰ καί τινας προανηγμένας μετακαλεῖν. Philo V. M. 1. Καὶ διὰ δέος ἤδη πρὸς φυγὴν ὁρμῶν μετακαλεῖται. ["Ad Diod. S. 1, 139. 2, 437. ad Charit. 765. Boiss. Philostr. 447. 538. Cattier. Gazoph. 81. Aliter nomino, Tzetz. Exeg. in Il. p. 40, 23. 63, 11. Conf. c. μεταβάλλω, ad Charit. 605." Schæf. Mss.] "Μετάκλησις, Accitus s. Accersitio: κλῆσις δι' ἑτέρου τινὸς, Hes." ["Mutatio nominis, Tzetz. Exeg. in Il. 38, 21." Schæf. Mss. * Μετακλητέος, Gl. Acciendus. * "Μετάκλητος, Const. Manass. Chron. p. 118. var. lect." Boiss. Mss. Heliod. 9, 26.] "Ἀμετάκλητος, Irrevocabilis, Qui revocari nequit. Apud Suid. Ἀμετάκλητον ὁρμὴν ἔσχε τὸ πλῆθος," [e Polyb. 37, 2, 7. * Δυσμετάκλητος, Geopon. 19, 2, 13.]

Παρακαλέω, Evoco, Accerso, Advoco, Xen. K. Π. 8, (7, 3.) Πέρσας μέν τοι πάντας, καὶ τοὺς συμμάχους, ἐπὶ τὸ μνῆμα τοὐμὸν παρακαλεῖτε, Aristoph. Σφ. (214.) ἥξουσιν ὀλίγον ὕστερον Οἱ ξυνδικασταὶ παρακαλοῦντες τουτονὶ, Æschin. (52.) Παρακαλῶ δὲ Εὔβουλον συνήγορον, Thuc. 5. Παρεκάλεσαν δὲ αὐτοὺς αὐτοὶ πρότερον. Citatur et e Plat. hac signif., Ἰατροὺς παρακαλῶ ὅπως μὴ ἀποθάνῃ. Vide alia exempla hujus signif. in voce etiam pass. ap. Bud. 803. Interdum per se i. valet q. παρακαλῶ συνήγορον, in l. modo prolato ex Æschine; nam Bud. ap. Æschin. Δημοσθένη παρακαλῇ interpr. Demosthenem advocet, i. e. Advocatum accersat et imploret, Postulet patronum, Fidem ejus imploret et patrocinium. Vide Comm. 803. Huic affine est παρακαλεῖν σύμβουλον, εἰς συμβουλὴν, Advocare in consilium; Latinius, Adhibere in consilium. || Invoco, Xen. Ἑλλ. 2, (4, 10.) Ὅταν δὲ τὸν Ἐνυάλιον παρακαλέσωμεν, Ubi Martem invocaverimus. || Hortor, Invito, Xen. Œc. (3, 7.) Παρακαλῶ σε ἐπὶ ἔργον: K. Π. 4, (6, 2.) Παρακαλῶ ἐπὶ θήραν, Invito ad venandum. Plut. Numa, Παρακαλοῦντες ἐπὶ τὴν βασιλείαν, Hortantes ad imperium, i. e. ad suscipiendum imperium. Isocr. cum πρὸς habente infin., interjecto articulo, Archid. (25.) Οὕτω δὲ προθύμως παρακαλοῦσιν ἡμᾶς πρὸς τὸ παραδοῦναι τὴν Μεσσήνην. Alibi, cum infin. jungens sine præp., π. et προτρέπω, ead. in periodo tanquam idem significantia ponit, ad Nicocl. Πολλῶν δέ με προτρεπόντων ἐμμένειν τοῖς ἐπιτηδεύμασι τούτοις, οὐχ ἥκιστά με κἀκεῖνο παρεκάλεσεν. Interdum vero hæc copulat, ut in ead. Orat. Ἡγοῦμαι δ' οὕτως ἂν μάλιστα παρακαλέσαι καὶ προτρέψαι πρὸς τὸ μνημονεύειν ὑμᾶς τὰ ῥηθέντα. Apud Thuc. 3. παρακαλοῦντες exp. etiam Solicitantes, Τοὺς δούλους παρακαλοῦντές τε καὶ ἐλευθερίαν ὑπισχνούμενοι. Capitur et pro Impello, quæ affinis est signif., Eur. (Iph. A. 497.) κἀμὲ παρακαλεῶν ἐς δάκρυα. Invenio præterea ap. Xen. in signif. rara, quæ tamen et ipsa his affinis est, pro Elicio, K. Π. 7, (5, 9.) Πολλὴν δὲ πίτταν καὶ στυππεῖον, ἃ ταχὺ παρακαλεῖ πολλὴν φλόγα: q. d. Pice flammam invitare et quasi stimulare, pro Elicere. || Oro, Rogo, Obsecro, Greg. Τοῦτο δὴ καὶ παρακαλοῦμεν, δεόμεθα ὑπὲρ Χριστοῦ. Sic sæpe Plut., qui interdum duobus accus. jungit, Apophth. Παρακαλεῖ με δίκαια. Interdum cum infin.: παρακαλῶ σε τοῦτο ποιεῖν, Rogo te ut hoc facias. Nonnunquam sic interponitur sententiæ, ut Lat. Obsecro, Amabo te. Greg. Epist. Ἡμῖν τε, παρακαλῶ, πᾶσα σπουδὴ γενέσθω νῦν γοῦν συμφωνῆσαι. Observavi et in fine sententiæ positum itidem pro Amabo te, Synes. Ep. Καὶ αὐτὸς ὑπὲρ ἡμῶν τὸν ἱπποτοξότην πρόσειπε, παρακαλῶ. || Pro alio precator intervenio, ut advocatus et patronus, Chrys. Ὑπὲρ τοῦ μεγάλου στρατηγοῦ τὸν βασιλέα παρακαλεῖν. Citatur præterea παρακαλεῖν εὐχὴν, e Plat. de LL. pro Preces adhibere. Sic pass. παρακαλοῦμαι, Rogor, Plut. Ἔσεσθαι δὲ σύμβουλος ἰδίᾳ παρακαλούμενος· ἐὰν δὲ μὴ παρακαλῆται. Et παρακεκλημένοι μάρτυρες, Testes rogati, Bud. Comm. 803.: 802. παρακέκλησο ap. Basil. exp. Sinito te exorari. || Consolor: unde παράκλησις, Consolatio. ["Ad Xen. Eph. 19. 176. 205. ad Herod. 412. 672. Bibl. Crit. 3, 2. p. 20. Valck. Oratt. 334. Thom. M. 684. 737. ad Charit. 137. Musgr. Iph. A. 356. ad Diod. S. 2, 161. 298. Oro, Achill. Tat. 33. Conf. c. παραλαμβάνω, ad Dionys. H. 5, 152.; cum παρακελεύω, ad 2, 1193. Cum particip., Heind. ad Plat. Gorg. 233. Παρακ. ἵνα, ad Charit. 233." Schæf. Mss.]

Παράκλησις, Evocatio, Advocatio. Οἱ ἐκ παρακλήσεως συγκαθήμενοι, Advocati et corrogati ut faveant concionanti vel causam dicenti. Bud. e Dem. (275.) Vide Comm. 803. Et, Τῆς σωφροσύνης παράκλησιν παρακέκληκα, Æschin. (52.) pro Patrocinium suscepi temperantiæ, Bud. Comm. 802. || Adhortatio, J. Poll. 5. Πλείστην καὶ σπουδὴν καὶ π. ἐποιοῦντο περὶ ταύτας τὰς τάξεις, Bud. Comm. 803. π. εἰς ἀρετὴν, Greg. || Precatio, Deprecatio, Plut. de Pyth. Orac. Καὶ περὶ τῆς ἁμαρτίας ἠρώτα τὸν θεὸν εἴ τις εἴη π. ἢ λύσις. Bud. οὐ παρακλήσει, exp. Non precario in h. l., Οὐ βίᾳ, οὐ λάθρα, οὐ π. Deprecationem signif. et Lycurgo ap. Suid., Ὑμᾶς οἶμαι τοῦτο ποιήσειν καὶ χωρὶς τῆς ἐμῆς π. Sic intelligendum putat Bud. hoc Isocr. ad Dem. (2.) Διόπερ ἡμεῖς, οὐ π. εὑρόντες, ἀλλὰ παραίνεσιν γράψαντες, μέλλομέν σοι συμβουλεύειν. Vel certe pro Evocatione, ut sit sensus, Malui ad te orationem exhortatoriam scribere quam evocandi tui vel mei occasionem comminisci, ut coram te docerem. || Consolatio, Basil. Ἀγαθὸς Θεὸς ὁ ἀεὶ ταῖς θλίψεσι παραζευγνὺς τὰς π. Chrys. Πολλήν μοι παρεῖχες τὴν π. Pro eod. παραμυθίαν dicit. ["Ammon. 139. Eran. Philo 174. Thom. M. 684. ad Charit. 464. Wakef. S. Cr. 5, 140. Consolatio, Phalar. 278." Schæf. Mss.]

[* Παρακλητέος, Lucian. 888. "Isocr. Clem. Alex." Wakef. Mss.]

Παράκλητος, ὁ, ἡ, Accersitus et rogatus, ut faveat alicui in judicio, Dem. (341.) Αἱ δὲ τῶν παρακλήτων αὗται δεήσεις. || Deprecator, Intercessor exp. in Philone V. M. 3. Ἀναγκαῖον γὰρ ἦν τὸν ἱερωμένον τῷ τοῦ κόσμου πατρὶ, παρακλήτῳ χρῆσθαι τελειοτάτῳ τὴν ἀρετὴν υἱῷ. Apud Jo. 14. et 15. itidem Deprecator exp. a nonnullis, ab aliis Consolator, a quibusdam etiam Exhortator, Bud. Lex. Vide et ejus Comm. 802. Receptior est tamen illorum interpr., qui Consolatorem interpr. [Vide Schleusn. Lex. N. T. Τῆς ἱκεσίας παράκλητος, Heracl. Alleg. 59.] Παρακλήτωρ, Exhortator, Deprecator, Consolator. Hes. παρακλήτορες, quod ex aliquo, ut opinor, Poëta affert, exp. παραμυθηταί. [Schol. Soph. Œd. T. 189. "Thom. M. 736. Valck. ad Ammon. 121." Schæf. Mss.] Παρακλήτης, Invitatus, VV. LL.: quod suspectum est. [* "Παρακλήτρια, Paraphr. Eur. Hec.

147." Wakef. Mss.] Παρακλητικὸς, Exhortativus, Exhortatorius: λόγος, Exhortativa oratio. Interdum etiam Consolatorius. [" Dionys. H. 2, 704. 1059." Schæf. Mss. " Schol. Æsch. Pr. 379." Wakef. Mss. Plato de Rep. 7. p. 523. 524. * " Παρακλητικῶς, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. 143. Combef." Boiss. Mss. " Clem. Alex. 869." Wakef. Mss.] Ἀπαράκλητος, ὁ, ἡ, Qui non advocatus, accersitus venit, Qui ultro se offert. Cui opp. παρακαλούμενος ap. Plut, de Pyth. Orac. Καὶ βοηθήσειν αὐτὸς καὶ παρακαλούμενος καὶ ἀπαράκλητος, Thuc. 2, (98.) ἀπαράκλητοι et ἐθελονταὶ pro eod. ponere videtur: Πολλοὶ γὰρ τῶν αὐτονόμων Θρᾳκῶν ἀπαράκλητοι ἐφ' ἁρπαγὴν ἠκολούθουν. Dixerat autem aliquanto ante, Παρεκάλει δὲ καὶ τῶν ὀρεινῶν Θρᾳκῶν πολλοὺς τῶν αὐτονόμων: statim post, Καὶ τοὺς μὲν μισθῷ ἔπειθεν, οἱ δ' ἐθελονταὶ ξυνηκολούθουν. || Insolabilis, Inconsolabilis. [* " Ἀπαρακλητικὸς, Jo. Climac. 33." Boiss. Mss. * Αὐτοπαράκλητος, Chrys. Epist. 151. * " Δυσπαράκλητος, Const. Manass. Chron. p. 70. Nicet. Eugen. 3, 232." Boiss. Mss. Schol. Soph. Œd. T. 336.] Εὐπαράκλητος, Qui facile advocatur, allicitur, invitatur. Εὐπαράκλητος πρός τι, Qui facile assentitur ei, ad quod eum exhortamur: q. d. Facile exhortabilis. Plato Ep. 7. (p. 100.) Ὡς εὐπ. εἶεν πρὸς τὸν ὑπ' ἐμοῦ λεγόμενον ἀεὶ λόγον καὶ βίον: quod exp. VV. LL. Promti ad eam, quam suaderem, vitæ disciplinam admittendam.

Ἀντιπαρακαλέω, In contrarium hortor, Contra hortor. Apud Xen. (K. Π. 2, 2, 15.) Bud. interpr. In diversum hortari: quidam Dissuadere. [Arrian. Exp. Alex. 3, 10, 1. Thuc. 6, 86. Plato Gorgia p. 526. * Ἀντιπαράκλησις, Polyb. 11, 12, 2.] Προσπαρακαλέω, Insuper advoco. At in VV. LL. exp. pro simplici παρακαλῶ, Hortor. [Thuc. 1, 67. Polyb. 3, 64, 11.] Συμπαρακαλῶ, Una advoco, exhortor, Plato Ep. 7. (p. 101.) Ἱκανώτατοί τε Διονύσιον συμπαρακαλεῖν.

[* " Περίκλησις, e Tzetzæ Epexeg. Il. 140—1. si lectio certa; alioqui enim παράκλ. foret leg.: quamobrem certo constitui nequit, utrum p. 46. παρακλήσεσι an περικλ. corruptæ vocis περακλ. loco restituendum sit." Spohn. de Extr. Odyss. Parte 199.]

Προκαλέομαι, Evoco, Lucian. Timone (1, 152.) Καὶ μὴ κάμῃς ἐκ τοῦ βάθους τὸν θησαυρὸν ἐς τοὐμφανὲς προκαλουμένη, Erasm. interpr., Et ne defatigeris, dum ex abdito thesaurum in apertum evocaris. Malim, Dum evocas. Sunt autem Timonis verba ad suam δίκελλαν, i. e. ad suum ligonem. Sic in VV. LL. προκαλεῖσθαι τὰς τροφὰς ἐπὶ τὸν στόμαχον, ex Alex. Aphr. citatur pro Evocare cibos in stomachum. || Προκαλεῖσθαι, signif. act., Provocare, Lacessere: Προκαλούμενον ἑαυτὸν εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον, Xen. (Ἀπ. 2, 3, 17.) Sic Προκαλεῖταί τε ἡμᾶς εἰς μάχην, Herod. 6. Dicitur et πρὸς μάχην, Plut. Rom. Πρὸς μάχην αὐτοὺς προὐκαλεῖτο: ibid. Προυκαλοῦντο μάχεσθαι, pro εἰς, πρὸς μάχην. Dicitur et προκαλοῦμαί σε τοῦτο, Xen. (K. Π. 1, 4, 4.) Οὐχ ἃ κρείσσων ᾔδει ὢν, ταῦτα προὐκαλεῖτο τοὺς συνόντας. Hom. autem dixit προκαλέσσατο χάρμῃ bis, Il. H. (218. 285.) ubi χάρμῃ poët. est pro μάχῃ. Idem Il. Γ. (19.) dixit προκαλίζετο μαχέσασθαι, ut dicetur infra. Et nonnunquam προκαλεῖσθαι per se positum pro προκαλεῖσθαι εἰς ἀγῶνα, μάχην: Plut. Numa, Προκαλέσασθαι τὸν ἀριστεύοντα βαρβάρων. Critias ap. Athen. (432.) de provocatione propinantium, καὶ προκαλεῖσθαι Ἐξονομακλήδην ᾧ προπολεῖν ἐθέλει, Provocare aliquem ad bibendum eum nominando. Plaut. dixit Invitare poculis. Aliquando jungitur tantum accusativo rei, ut προκαλεῖσθαι ἔμετον, Alex. Aphr. Provocare s. Invitare s. Movere vomitum. Apud Herodian. 6, (1, 12.) προκαλεῖσθαι τὰς ὀρέξεις εἰς αἰσχρὰς ἐπιθυμίας. Provocare appetitus ad obscœnas libidines, Incitare, Illicere: quæ habent signif. vicinam verbo Provocare. Apud Eund. 7, (1, 11.) Εἰς ὠμότητα καὶ ὀργὴν προκαλεῖσθαι, Incitare: 4, (3, 6.) Πλείους εἰς εὔνοιαν καὶ φιλίαν προὐκαλεῖτο, Alliciebat, Polit. || Προκαλεῖσθαι, Optione provocare, Conditionem ferre, Thuc. 5, (112.) p. 196. cum infin. Προκαλούμεθα δὲ ὑμᾶς, φίλοι μὲν εἶναι, πολέμιοι δὲ μηδετέροις. Libro autem 4, (30.) p. 132. cum particula εἰ juncta optativo Προκαλούμενοι εἰ βούλοιντο — κελεύειν παραδοῦναι. Nisi quis εἰ βούλοιντο seorsim legere malit. Frequentius apud eum observavi cum accus. rei, ut προκαλοῦμαι ταῦτα, Conditiones has tibi fero, Hæc a te peto, ut quidam interpr. Sic 2, (72.) p. 71. Εἰ δὲ μὴ, (ἅπερ καὶ τοπρότερον ἤδη προὐκαλεσάμεθα,) ἡσυχίαν ἄγετε: (74.) p. 72. Προκαλεσάμενοι γὰρ πολλὰ καὶ εἰκότα, οὐ τυγχάνομεν, Cum honestas conditiones eis obtulerimus; ut alii, Cum honestis conditionibus eos provocaverimus, Cum ab illis honesta postulaverimus. Sic (4, 22.) p. 129. Οὔτε τοὺς Ἀθηναίους ἐπὶ μετρίοις ποιήσοντας, ἃ προὐκαλοῦντο. Eod. plane modo (2, 72.) p. 71. Ἀπεκρίναντο αὐτῷ ὅτι ἀδύνατα σφίσιν εἴη ποιεῖν, ἃ προκαλεῖται ἄνευ Ἀθηναίων. Valer. Sponsione provocare dixit, Cic., Sponsione lacessere. || Προκαλεῖσθαι exp. etiam Hortari, Plato Epist. 8. fin. Πείθοντες καὶ προκαλούμενοι φίλους καὶ διαφόρους μαλακῶς τε καὶ πάντως, μὴ ἀποστῆτε κ. τ. λ. Sic Herod. Προκαλέομαι ἐς ὁμολογίην αὐτούς. Eademque constr. ap. Thuc. (4, 19.) p. 127. Λακεδαιμόνιοι δὲ ὑμᾶς προκαλοῦνται ἐς σπονδὰς καὶ διάλυσιν πολέμου. Sunt tamen qui hic exp. Conditionem ferunt fœderis. Jungitur et infin., Plut. (8, 624.) Προεκαλούμεθα τὸν Φιλῖνον ἐπιθέσθαι τῇ κατηγορίᾳ τῆς ποικίλης τροφῆς: Theseo, Προὐκαλεῖτο φίλον εἶναι, Hortabatur ut amicitiam secum iniret, Invitabat ad ineundam amicitiam. || Προκαλεῖσθαι, Mancipia ad quæstionem exposcere, Bud. Comm. 86. || Προκαλεῖσθαι διαιτητὴν, Arbitrio lacessere, Ferre arbitrum. Et Προκαλεῖσθαι δίκην, Provocare judicio: et cum duplici accus. Dem. (978.) Καὶ μετὰ ταῦτα προκαλεῖταί μέν με τὴν δίκην πάλιν, Post hæc provocat, lacessit me judicio rursus. Vide Bud. Comm. 87. Citatur et Προεκαλέσατο εἰς δίκην, e Xen. (Ἀπ. 2, 9, 5.) pro In judicium prior vocavit: e Thuc. προκαλοῦμαι δίκας, Ad judicium voco: (1, 34.) Προκληθεὶς ἐς κρίσιν, In judicium vocatus. || Προκαλεῖσθαι πρόκλησιν, Conditionem ferre, et provocare hominem aliquo judicio, vide in Πρόκλησις. || Προκαλεῖσθαι, Denuntiare quippiam adversario suo, testatoque prædicere. Vide Bud. 87. || Προκαλεῖσθαί τινα τραύματος, In jus vocare ob inflictum vulnus, Lucian. (1, 160.) nisi forte προσκαλεῖσθαι reponendum est, quod Bud. de h. l. et similibus suspicatus est. Vide Προσκαλεῖσθαι. [" Ad Callim. 1, 266. Wessel. ad Diod. S. 1, 25. 52. 263. 268. 302. 322. ad Lucian. 1, 220. ad Phalar. 229. ad Xen. Œc. 7, 3. Toup. Opusc. 1, 383. Valck. Anim. ad Ammon. 127. Wyttenb. Select. 393. Jacobs. Anth. 6, 110. Argum. Aristoph. Acharn. fin., v. 652. Kuhn. ad Paus. 140. Heyn. Hom. 5, 317. 345. Provoco, Ruhnk. Ep. Cr. 127. Zeun. ad Xen. K. Π. 53. Wyttenb. Select. 377. Dionys. H. 2, 891. 1015. 3, 1400. Sensu forensi, ad Charit. 474. ad Lucian. 1, 413. 418. 547. T. H. ad Dial. p. 112. ad Diod. S. 1, 727. Conf. c. προσκ., ad 1, 25. 597. 599. 691. 727. 2, 295. 336. Bast Lettre 43. ad Lucian. 1, 220. τινά τινι, Aliquem ad aliquid, Diod. S. 2, 448. Act. et med., Steph. ad Comic. Sent. 316." Schæf. Mss.]

" Προκαλέστερον, Hesychio ἑτοιμότερον, Promtius. " Item Προκαδέστερον, Eid. προυργιέστερον."

Πρόκλησις, Provocatio, Ipse lacessendi actus, Athen. 4. Ὅτι δὲ καὶ οἱ ἔνδοξοι καὶ οἱ ἡγεμόνες ἐμονομάχουν, καὶ ἐκ πρ. τοῦτ' ἐποίουν. Sic provocatione certare ap. Liv. Et ap. Plin. E provocatione interfecit eum. Sic 2 Macc. 4, (14.) Μετὰ τὴν τοῦ δίσκου πρ. exp. Cum alter alterum provocasset ad disci certamen. Herodian. 6, (3, 9.) Καὶ τὸ μὲν ἄρχειν ἀδίκων ἔργων, οὐκ εὐγνώμονα ἔχει τὴν πρ. Apud Eund. a Polit. vertitur Instigatio, in 7, (3, 4.) Ἄνεσίς τε γὰρ πᾶσα, μᾶλλον δὲ καὶ πρ., δέδοτο συκοφάνταις ἐς τὸ ἐπηρεάζειν. || Conditio lata, Plut. Pol. Præc. Ἤρεσεν ἡ πρ. τῷ Ἑρμείᾳ. Et Προκαλεῖσθαι πρ., Conditionem ferre, et provocare hominem aliquo judicio, Dem. (969.) Προκαλοῦνται πρ. ἡμᾶς ὡς οὐ δεξομένους ἢ κομίσασθαι κ. τ. λ. Optionem nobis offerunt, velut non accepturis ut etc. Vide Bud. Comm. 86. Citatur in VV. LL. ex Aristot. Rhet. 1. in quo et verbale πρόκλησις et ipsum verbum προκαλεῖσθαι habetur, Καὶ τὸ τοῦ Ξενοφάνους ἁρμόττει, ὅτι οὐκ ἴση πρ. αὕτη ἀσεβεῖ πρὸς

εὐσεβῆ, ἀλλ' ὁμοία καὶ εἰ ἰσχυρὸς ἀσθενῆ πατάξαι ἢ A
πληγῆναι προκαλέσαιτο, Vict. interpr., Non esse æquam provocationem impii adversus pium, sed parem consimilemque ac si robustus aliquis infirmo corpore hominem provocaret, ut vel verberaret vel vapularet. Πρόκλησις autem legi debet, ut in melioribus Codd. scriptis, non πρόσκλησις, ut in excusis. Est autem πρόκλησις Provocatio, et quasi Invitatio quædam pollicitatioque. Idem de Rep. 4. Ἔτι δ' οἱ ἐν ταῖς ἀρχαῖς ἐγκαλοῦντες τὸν δῆμόν φασι δεῖν κρίνειν· ὁ δὲ ἀσμένως δέχεται τὴν πρόκλησιν: Tam benignam invitationem non repudiat, sed libenter quod præbetur arripit. Lys. quoque (177.) Οὐ γὰρ δή που τήνγε τούτου πρ. πιστοτέραν ὑμᾶς νομίζειν δεῖ τῆς ἡμετέρας, Pollicitationem. Hactenus Vict.: quem hanc vocem Pollicitationem neque hic neque supra scripsisse credibile est. Fortasse Conditionem latam hic quoque interpretari possumus. Exp. Bud. non solum Conditio lata, sed et Conditionis latio: citans Plut. Ὁ δὲ Ἀντώνιος ἀνέγνω τινὰ Καίσαρος ἐπιστολὴν προκλήσεις ἔχουσαν τοῦ ὄχλου ἐπαγωγούς. || Quoddam denuntiationis genus, B
de quo Bud. Comm. 113. || Libellus, qui scribebatur de Mancipiis in quæstionem postulatis, Harpocr. ubi et προκαλεῖσθαι ait esse Mancipia ad quæstionem postulare, exposcere. || Secundum Ammon. a κλῆσις eo differt, quod κλῆσις esset vocantis ad quodlibet tribunal, at πρόκλησις vocantis ad Areopagum. [" Ad Paus. 385. Dionys. H. 3, 1397. Toup. Opusc. 1, 383. Ammon. 82. Valck. Anim. 126. T. H. ad Lucian. Dial. 112. Sensu forensi, ad Charit. 474. ad Diod. S. 1, 728. Conf. c. πρόσκλ., Reisk. ad Dionys. H. [illegible] Ἐκ πρ., Heyn. ad Apollod. 317." Schæf. Mss. Vide Reisk. Ind. Demosth.]

Πρόκλητος, Provocatus, Promtus, VV. LL. [Hesychio πρόθυμος.] Προκλητικὸς, Provocatorius, Ad provocationem pertinens, Provocandi vim habens s. eliciendi, Diosc. προκλητικὸς ὑγρῶν, Humores provocans, ciens: 1, 163. οὔρων, Urinam ciens. Idem, Σισάρου ἡ ῥίζα εὐστόμαχος, ὀρέξεως προκλητικὴ, Plin. Siser stomachum excitat, fastidium abstergit. [" Clem. Alex. 204. Ælian. H. A. 189." Wakef. Mss.] C

Ἀντιπροκαλέομαι, Vicissim provoco. Interdum Optione provoco, Vicissim conditionem fero s. offero, Vicissim conditionem stipulor, Bud. e Dem. 86. [979. " Dionys. H. 4, 2324." Schæf. Mss. Gl. Restipulor.] Ἀντιπρόκλησις, Mutua provocatio, Stipulatio vicissim facta conditionem ferenti. [Suid. 1, 229.] Ἐκπροκαλέομαι, vacante præp. πρὸ, Evoco, Od. B. (400.) Ἐκπροκαλεσσαμένη μεγάρων εὖ ναιεταόντων, cum evocasset ex ædibus.

Προσκαλέω, Avoco, Ascisco, Accio, Accerso, Advoco in auxilium, Thuc. (8, 98.) p. 294. Ἐθελοντηδὸν προσκαλέσαντες τοὺς Βοιωτοὺς, Schol. παραλαβόντες: sed frequentius in voce med. dicitur προσκαλέσασθαι, ut, Προσεκαλέσαντο τὸν Μέμνονα οἱ Τρῶες. Apud Diosc. Προσκαλεῖται τρίχας exp. Pilos evocat, elicit. || Interdum προσκαλῶ poët. pro simpl. καλῶ, Voco, Appello, Soph. Aj. (89.) Ὦ οὗτος, Αἶαν, δεύτερόν σε προσκαλῶ. Antea dixerat, προσμολεῖν καλῶ, et Αἴαντα φωνῶ. || Προσκαλεῖν, In jus vocare. Et in voce med., προσκαλέσασθαι pro eod., Dem. πρὸς Φορμ. Τί τοῦτον προσκαλεῖς; Aristoph. Σφ. (1406.) D
Προσκαλοῦμαί σ' ὅστις εἶ, Πρὸς τοὺς Ἀγορανόμους, βλάβης τῶν φορτίων, In jus te voco damni injuria dati. Dicitur et προσκαλέσασθαι τοὺς ἄρχοντας, ap. Dem. Vide Bud. Comm. 14. 15. Ut autem in illo Aristoph. l. προσκαλοῦμαι cum gen., sic et ap. Lucian. (1, 160.) Προσκαλοῦμαί σε τραύματος εἰς Ἄρειον Πάγον, ut quidem leg. censet Bud., cum tamen ibi scriptum sit προκαλοῦμαι. Sed cum alibi, tum ap. Dem. eod. modo positum reperitur προκαλοῦμαι, ut (1018.) legimus, Τραύματος ὡς Ἄρειον Πάγον με προὐκαλέσατο [προσεκαλέσατο, R.] ὡς φυγαδεύσων ἐκ τῆς πόλεως. Adeo ut hæc differentia confundi videatur. Notandum est autem ap. Lat. itidem dici Accersere aliquem pro Advocare, et Accersere cædis pro Accusare. || Προσκαλοῦμαι, pass. signif. Advocor, Accior, Act. 5, 36. Ὧι προσεκλήθη ἀριθμὸς ἀνδρῶν ὡσεὶ τετρακοσίων, Cui ascitus est numerus. Sed magis probatur altera lectio προσεκολλήθη, ob constr. Vide Κολλάω. || In judicium ...cor, Accusor, Accersor, Plut. Solone Προσκληθεὶς ...όνου εἰς Ἄρειον Πάγον, Cædis accersitus. Dicitur ...t προσκληθεὶς δίκην, pro In jus vocatus, Bud. Comm. ...5. afferens ex Aristot. Pol. 5. Φασὶ δὲ καὶ Πεισίστρ...τον ὑπομεῖναί ποτε προσκληθέντα δίκην εἰς Ἄρειον Πάγον. Ubi tamen videndum an non δίκην cum ὑπομεῖναι jungi possit. [" Ad Xen. Œc. 7, 3. ad Timæi Lex. 160. Valck. Anim. ad Ammon. 127. ad Callim. 1, 266. ad Lucian. 1, 220. 547. 3, 411. ad Diod. S. 1, 322. 503. 691. ad Phalar. 229. Luzac. Exerc. 187. Brunck. Aristoph. 2, 192." Schæf. Mss. Xen. Ἑλλ. 7, 1, 11.] Πρόσκλησις, Advocatio. || In jus vocatio, Plato de LL. 8. Λήξεων δὲ περὶ δικῶν, καὶ προσκλήσεων κ. τ. λ., Bud. Comm. 15. || Hes. πρόσκλησις, προτροπὴ, Adhortatio, * πρόσριψις ἐπὶ δίκης. [" Ad Charit. 475. ad Timæi Lex. 160. 174. Toup. Opusc. 1, 383. Valck. Anim. ad Ammon. 126." Schæf. Mss.] Προσκλητὴς, Advocatus, VV. LL.: Hes. προσκλήδης, προσκαλεσάμενος. [* " Προσκλήδην, Adv., Hes." Wakef. Mss.] Πρόσκλητος ἐκκλησία, vide Σύγκλητος. Ἀπρόσκλητος δίκη, Lis, quæ contra eum intenditur, qui in judicium vocatus non est, non recte vocatus est, Dem. (1251.) Vide Bud. Comm. 16. [* Προσκλητικὸς, Plut. 7, 397. * Ἀντιπροσκαλέομαι, Demosth. 1153.]

Συγκαλέω, Convoco, Congrego: συγκαλεῖς, συνάγεις, Suid. [" Valck. ad Ammon. 47. Anim. 71." Schæf. Mss. * " Συγκαλεστέον, Theod. Prodr. 413." Elberling. Mss.] Συγκλησία, Convocatio, Concilium: et dicitur de senatoribus, sicut ἐκκλησία de populo: VV. LL. Σύγκλητος, ὁ, ἡ, Convocatus: στρατεύματος, Eur. (Iph. A. 301.) Convocati exercitus, q. d. Convocatitii, Collectitii. || Σύγκλητος vocabatur ἐκκλησία, Concio, quæ indictiva erat, Dem. (249.) Σ. ἐκκλησίας ὑπὸ στρατηγῶν συναχθείσης. Bud. 552. Schol. Aristoph. Ἀ. dicit ἐκκλησίας νομίμους et ὡρισμένας, Legitimas et statas, i. e. statis temporibus haberi solitas, dictas fuisse κυρίας: at quæ ob urgentia quæpiam negotia convocarentur, συγκλήτους et προσκλήτους: utrumque enim ap. eum legitur in locis vicinis. || Postea autem σ. βουλὴ dictus fuit Senatus Romanus, et σύγκλητος etiam, sine adjectione: quæ appellatio frequens est ap. Plat. Herodian. Dicitur et βουλὴ interdum sine adjectione. Latini vocarunt etiam Patres conscriptos. Soph. (Ant. 159.) scribit Eust., σ. λέσχην dixit pro Eo, quod Hom. βουλὴν, subaudiens σύγκλητον. [" Ad Charit. 212. 242. ad Lucian. 1, 483. ad Herod. 509. Plut. 4, 322. Cor. Ἡ σύγκλ., Valck. ad Röv. 70. Σ. ἐκκλησία, Valck. ad Ammon. 47. Anim. 71. ad Lucian. 1, 483." Schæf. Mss.] Συγκλητικὸς, Senator, Bud. e Plut. [Sylla 14. Galba 9.] Luciano [2, 233. " Diod. S. 2, 431." Schæf. Mss. Dio Cass. 721. * " Ἀντισύγκλητος, Plut. Sylla 8." Boiss. Mss. * " Περισύγκλητος, Plut. Mario 35. Sylla 8." Kall. Mss.]

Σύγκλυς, υδος, ὁ, Collectitius, ut quidam ap. Suid. Τοῦ δὲ ἀσήμου καὶ σύγκλυδος ὄχλου ταχέως πρὸς αὐτὸν συνισταμένου. Usitatius est in plur. σύγκλυδες, ut ἄνθρωποι, quod exp. Convenæ. Gall. Gens ramassés. Plut. Ἐμὲ, εἶπεν, οὐδέποτε στρατῶν ἀλαλαγμὸς ἐθορύβησεν, οὔτι γε σ. ἀνθρώπων: (8, 626.) μιγάδων copulat cum συγκλύδων: Isocr. autem hos μιγάδας συλλεγέντας appellat. [" Valck. Anim. ad Ammon. 32. ad Herod. 330. ad Charit. 612. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 52. Hoeschel. ad Philon. Opusc. 230. Matth. Anecd. 1, 7. ad Diod. S. 1, 694. ad Lucian. 1, 681. 2, 322. 326. ad Dionys. H. 1, 231. * Σύγκλυδος, ad Charit. l. c." Schæf. Mss. Clem. Alex. Str. 6. p. 756. Interprr. ad Hes. v. Συγκλύδων, Bast. ad Greg. Cor. 917.]

[* Ὑπέρκλησις, Eunap. in Jambl. Ἐπὶ τῆς κρηπῖδος κατὰ τὴν ὑπερκλ., al. ὑπέρχυσιν, Corai. * ὑπέρκλυσιν. Schn. Lex. et Suppl.]

[* Ὑποκαλέω, Basil. 2, 683.]

ΚΑΛΙΖΩ, in VV. LL. et Καλίζομαι, pro καλῶ, Voco, [Opp. K. 4, 339. φίλη τ' ἐκαλίζετ' ἀϋτμὴ, Schneid. ex emend. Guieti, al. ἐκάλεσσεν.] Προκαλίζομαι, pro προκαλοῦμαι, Provoco, Lacesso: Hom. κούρους Καδμείων προκαλίζετο. Et sæpe ap. Eund. cum infin., Il. Γ. (19.) προκαλίζετο cum μαχέσασθαι,

Δ. (389.) Ἀλλ' ὅγ' ἀεθλεύειν προκαλίζετο, Od. (Θ. 228.) προκαλίζετο τοξάζεσθαι. Eust. e προκαλῶ factum tradit eod. modo, quo προμαχίζω e προμαχῶ. [* Προκάλισμα, Gl. Irritamentum: editum est * προκάλεσμα.]*

ΚΑΛΙΣΤΡΕΩ, pro καλῶ, Voco. Eod. ferme modo factum esse puto e καλῶ, quo βωστρῶ e βοῶ. Reperitur autem καλιστρεῖν ap. Hes., qui exp. καλεῖν. [" Ruhnk. Ep. Cr. 144. 173. Koen. ad Greg. Cor. 131." Schæf. Mss. Callim. H. in Dian. 67. Cer. 98. Demosth. ap. Harpocr. v. Ἐκαλίστρουν, Vales. ad Maussac. 275.]

ΚΙΚΛΗΣΚΩ, apud poëtas, i. q. καλῶ, Voco, Accerso, Od. X. (397.) κικλήσκει σε πατὴρ ἐμὸς, ὄφρα τι εἴπῃ, Il. I. (11.) Κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον. Dicitur et κικλήσκομαι pro κικλήσκω, hac signif., K. (300.) ἀλλ' ἄμυδις κικλήσκετο πάντας ἀρίστους. Interdum autem est ἱκετικῶς καλῶ, I. (565.) Κικλήσκουσ' Ἀΐδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν, ubi Eust. tradit non simpliciter κλῆσιν, sed ἱκετικὴν κλῆσιν declarare. ‖ Nomino, ut καλῶ, Od. I. (366.) Οὖτις ἔμοιγ' ὄνομ' ἐσθ', Οὖτιν δέ με κικλήσκουσι. Et pass., O. (402.) Νῆσός τις Συρίη κικλήσκεται, εἴ που ἀκούεις. [" Heyn. Hom. 4, 539. Brunck. Aristoph. 3, 175. Hom. H. in Cer. 327. Theocr. 22, 133. Valck. Diatr. 62. Ilgen. ad Hymn. 321." Schæf. Mss.] " Ἀνακικλησκόμενος pro ἀνακαλούμενος affert " Bud. e Dionys. Areop." [132.] " Ἀποκικλήσκω, " Avoco: i. q. ἀποκαλέω, sed Ionicum."

ΚΕΛΟΜΑΙ sunt qui a καλῶ deducendum putarint, præcedente κέκλομαι, itidem et κλέος, a quo κλήζω et κληδών: sed quære κέλομαι cum suis compp. post Κελεύω, at κλέος et compp., post Κλύω; ibi enim ea potius ponenda censui.

ΚΑΛΟΝ, τὸ, Lignum, Hesiod. Ἔ. (2, 44.) Τρισπίθαμον δ' ἄψιν τάμνειν δεκαδώρῳ ἁμάξῃ, Πόλλ' ἐπὶ καμπύλα κᾶλα. In VV. LL. annotatur exponi Funem a Valla ap. Herod.: sic autem confunderetur κᾶλον cum κάλως. Festus Ligneas clavas a Græcis κᾶλα vocatas scribit, quas gestantes servos appellatos fuisse calones. Vide Καλοφόρος. [Ion Athenæi 411. " Toup. Opusc. 2, 88. Wakef. S. Cr. 2, 98. Brunck. Aristoph. 1, 76. Callim. 1, 580." Schæf. Mss.] " Καλοβάται affertur pro Grallatores, h. e. Qui grallis " subnixi gradiuntur, utpote quæ sint κάλιναι, Li- " gneæ." [Manetho 5, 146. " Gothofr. in Descript. Orb. p. 20. ad Charit. 666. * Καλοβάμων, 667." Schæf. Mss. Manetho 4, 287. " Apud Artemid. 3, 15. est * Κωλόβαθρον, Gralla, unde * Κωλοβαθρίζω, Κωλοβαθριστής. Sic ap. Nonium, Grallatores, Colobathrarii." Schn. Lex.] Καλοκοπέω, Ligna cædo, findo. Ab Hes. exp. non solum ξυλοκοπῶ, Ligna findo, sed et σκηνοποιῶ, Tabernacula conficio. [* Καλοπέδιλον, Calceus ligneus, Theocr. 25, 103. Schneidero corruptum videtur pro καλὰ πέδιλα.] Καλόπους, ET Καλοπόδιον, Ligneus pes, ad verbum, Lignea pedis forma, qua sutores utuntur. Horat. Formam dixit, 2 Serm. sat. 3. Si scalpra et formas, non sutor. Gall. quoque Forme vocamus. Plato Symp. (204.) Ἔχων τι τοιοῦτον ὄργανον, οἷον οἱ σκυτοτόμοι περὶ τὸν καλόποδα λεαίνοντες τὰς τῶν σκυτῶν ῥυτίδας. Sic et ap. Gal. Therap. 9. Ἐκεῖνοι μὲν οὔτε ζητοῦσιν, οὔτε ἴσασιν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἑνὶ καλόποδι πάντας ὑποδέουσιν, ubi tamen Erasm. interpr. Calceamentum: Quin magis juxta Proverbium, Eod. calceamento calceant omnes. Utitur autem Gal. hoc Proverbio adv. quosdam imperitos medicos, qui non habita ratione morborum, ead. remedia omnibus admovebant. Sed Etym. in Κῆλον, καλοπόδιον esse ait ξύλινον πόδα, et Acron quoque in illo Horatii l. Formas interpr. καλοπόδια, pro quo in vulg. Edd. legitur Calopodias. Apud J. Poll. duobus locis habetur, in uno καλόποδες, p. 274.: in altero καλάπους, 396. Scribit autem in illo priore loco, Περὶ δὲ ἃ γίγνεται καὶ περιῤῥάπτεται τὰ κοῖλα ὑποδήματα, καλόποδες, οὐ κατὰ τὴν νῦν χρείαν μόνον, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἀρχαίαν κέκληνται. In posteriore autem, post τομεὺς et σμίλη ponit καλάπους e Plat. Symposio, ex illo opinor, quem protuli, et subjungit, Καὶ περιτομεὺς δ' ἂν ῥηθείη καὶ χηλεύματα. In illo quoque Gal. l. quædam exempl. habent καλαποδι. ‖ Καλοπούς, male pro καλωπούς, Hes. εἰκοσίκωλμους. Et Schol. Arist. scribit solitos servos appellari καλόποδας et καλλοιωνίστους, de quibus vide in Καλεῖς. [" Καλόπους, Callim. 1, 580. Καλοπόδιον, ad Horat. 449. Zeun." Schæf. Mss. Καλόπους, Gl. Forma calcis, Norma: Καλόποδες· Formæ: Καλάπους· Norma, Forma: * Καλαπόδιον· Forma caligaris.] Καλοτύπος, Ligna tundens, Picus martius, ita dictus a tundendis arboribus, δρυοκολάπτης, Hes. Καλοφόρος, Qui ligna portat, Calo, Athen. 33(=143.) Ἑκάστῳ δ' αὐτῶν ἀκολουθοῦσι δύο θεράποντες ξυλοφόροι· καλοῦσι δ' αὐτοὺς καλοφόρους. Servio Calones sunt, qui militibus ligna portant: Festo, sunt Militum servi, qui ligneas clavas gerunt. Citatur ex eod. Festo, Calones, calcei e ligno facti. Quæcunque autem sit propria Latinæ hujus vocis signif., a κᾶλον derivari minime controversum est. " Ἐγκαλοσκελεῖς, dicuntur Qui " habent τὰ σκέλη ἐν τοῖς κάλοις, Qui crura habent " inclusa lignis s. numellis. Affertur hæc vox ab " Hes., qui dicit τοὺς μὴ ἀποδιδόντας τὰ χρέα solitos " fuisse ἐν κάλοις δεσμεύεσθαι τοὺς πόδας." Κάλινος, Ligneus: κάλινα, ξύλινα, Hes. [" Toup. Opusc. 1, 554. ad Lucian. 1, 363. Brunck. Apoll. Rh. 73. (2, 382.)" Schæf. Mss. Lycophr. 1418. * Καλινοὶ Hesychio δοκίδες.] " Κάλλινος, Ligneus, VV. LL. " perperam pro κάλινος." " Καλὶς Hesychio σκέπαρ- " νον, Securis." " Κάλαον Eid. est κάλον" [κάλινον?] " ὑποπόδιον."

ΚΑΛΑΘΟΣ, ὁ, Calathus, Quasillum. Dicitur κάλαθος, inquit Eust., παρὰ τὸ κᾶλον, i. e. ξύλον, et θέειν, quod est γυροῦσθαι· κᾶλα γὰρ θέοντα κυκλοειδῶς ἀποτελεῖ καλάθους. Sic alibi κάλαθος, ἣν δηλαδὴ κᾶλα περιθέει κύκλῳ: quæ autem sunt hæc ligna, declarat alio loco, de hac voce κάλαθος scribens, Ὃν δηλαδὴ ἀπαρτίζουσι κᾶλα θέοντα, ἤγουν ξύλα καὶ λύγοι περιηγμένοι ἐς κύκλον. Animadvertendum est autem, ubi dicitur ab Eust. 1208. ἣν περιθέουσι, fieri fem. hoc nomen: cum præcedat etiam ἡ παρὰ τῷ Καλλιμάχῳ κάλαθος. Quam tamen scripturam reddit mihi suspectam hic ejusd. Gramm. locus, 1488. ubi postquam dixit τάλαρον posse etiam fortasse καλάθου appellatione significari, subjungit, Εἰ καὶ ἄλλως δημητριακοῦ καρποῦ * συγκομιστὴς ὁ κάλαθος, ὡς καὶ ὁ παρὰ τῷ Καλλιμάχῳ δηλοῖ. Hoc autem eum intelligere puto de isto Callim. l., ubi τῶ καλάθω legitur Dorice pro τοῦ καλάθου, non pro τῆς, H. in Cer. Τῶ καλάθω κατιόντος ἐπιφθέγξασθε γυναῖκες, Δάματερ, μέγα χαῖρε, πολυτρόφε, πολυμέδιμνε, vel, ut alii, πουλυμέδιμνε. Virg. Ecl. 3. tibi lilia plenis Ecce ferunt nymphæ calathis. Ubi Servius, Sane calathus Græcum est; nam Lat. Quasillum dicitur. In VV. LL. scribitur κάλαθον proprie dici Sportulam, ubi κάλλη, Tinctas lanas, reponebant: sed ad vasa tritici, uvarum, lactis, et aliorum, translatum esse. Quæ quidem deductio ap. Etym. quoque habetur; sed eam plane repudio, cum et ipsa scriptura refragetur, ac potius alteram admitterem a γάλα, quam idem subjungit. Hes. etiam vult κάλαθον fuisse, in quo mulieres lanam reponebant. Calathus ap. Virg. est etiam Vas vinarium, Ecl. 5. Vina novum fundam calathis Ariusia nectar. Hesychio quoque κάλαθος inter alia est ποτήριον, ὃ καὶ ψυκτήρ. Vide et alias signiff. ap. eum. [" Jacobs. Anth. 7, 67." Schæf. Mss. Athen. 206.] Καλαθοειδὴς, Calathi formam habens. De calathi autem forma nos remittunt VV. LL. ad Marcelli annot. in Diosc. 4. [" Eust. Il. 737. 21.] Καλαθοειδῶς, In formam calathi. [" Galei Myth. 472." Wakef. Mss. * Καλαθοποιὸς, Apoll. Dysc., Bast. Ep. Cr. 16.] Καλαθηφόρος, Calathum gestans. Καλαθηφόροι, οἱ τὰ μεγειρικὰ φέροντες, Hes. [Apoll. Dysc., Bast. l. c. " Ammon. 50. Huschk. Anal. 258." Schæf. Mss.] Καλάθιον, ET Καλαθίσκος, dimin. Parvus calathus, Schol. Callim. H. in Cer. 1. Ἔθος γὰρ ἦν ἐν Ἀθήναις, ἐν ὡρισμένῃ ἡμέρᾳ ἐπὶ ὀχήματος φέρεσθαι κ. εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος. Apud Hes. autem καλαθίσκος est etiam Saltationis genus; sed suspicor Καλαθισμὸς leg. [Athen. 467. J. Poll. 4, 105. " Jacobs. Anth. 7, 67. 8, 35. * Καλαθίνη, 9, 232." Schæf. Mss. * Καλαθόω, unde * Καλάθωσις, Gl. Laquear, Lacunar. * " Καλαθωτὸς, Add.

ad Diod. S. 1, 190." Schæf. Mss.] Καλαθισμὸς, A Saltationis quoddam genus, forma, Athen. (629.) Σχήματα δ' ἐστὶν ὀρχήσεως ξιφισμὸς, κ., καλλακίδες, καλλαβίδες, σκὼψ, σκώπευμα.

ΚΑΛΙΑ, ἡ, Nidus: itidem ἀπὸ τῶν κάλων, i. e. a lignis: quod nidi soleant esse e bacillis et festucis compacti. Phocyl. (79.) Μηδέ τις ὄρνιθας καλιῆς ἅμα πάντας ἑλέσθω. Utitur et Lucian. (3, 475.) pro Nido. Significat autem et Caveam, οἰκίσκον ὀρνίθειον, J. Poll. Domunculam aviariam. || Ponitur et pro Domo, proprie autem Ea, quæ est e lignis: νοσσιὰ, inquit Suid., ἡ οἶκος ξύλινος: et addit, κᾶλα γὰρ τὰ ξύλα, ἐξ ὧν σύγκειται. Quibus subjungit Epigr. Πανός τ' ἠχήεσσα πιτυστέπτοιο καλίη. Sed et pro Quavis domo generaliter usurpari constat. Utitur sæpe Hesiod. 'E. 372. de fraudulenta muliere loquens, τεὴν διφῶσα καλιὴν, 299. βιότου δὲ τεὴν πίμπλησι καλιήν. Ceres sc. Et paulo post, Ὥς κέ τοι ὡραίου βιότου πλήθωσι καλιαί. Ubi quidam non Totam domum, sed peculiariter Horreum intelligendum putant. Observandum est autem ι in hoc nomine produci in his aliisque Il., sicut et in illo Epigr., cum tamen a Phocyl. corripiatur. [" Wakef. S. Cr. 3, 143. ad Mœr. 223. Græv. Lectt. Hes. 567. Thom. M. 492. 519. Jacobs. Anth. 8, 59. 249. 358. 384. 391. Wakef. Georg. 26. Brunck. Apoll. Rh. 210. ad Dionys. H. 1, 589." Schæf. Mss. Σιροὶ, καπετοὶ καὶ καλιαὶ, Artemid. 2, 24. K. ὕστριχος, Callim. H. in Dian. 96. *" Καλιὰν, τὸν πίθηκον, κατ' εὐφημισμὸν, Gal. de Fract. 3. p. 572." Gataker. Mss.] Καλιὰς, άδος, ἡ, Tugurium, Domuncula, Plut. 279(=7, 646.) Ἦν γὰρ ἱσταμένη καλιὰς ἐνταῦθα περὶ τὴν ἅλω δι' ἐννέα ἐτῶν, οὐ φωλεώδης τοῦ δράκοντος χειὰ, ἀλλὰ μίμημα τυραννικῆς ἢ βασιλικῆς ἐστὶν οἰκήσεως. Ab Eod. pro Sacra domuncula, i. e. Sacello, videtur poni non semel: Numa (8.) Ναοῦς καὶ καλιάδας ἱεράς: Camillo, Ὡς οἶκον ἐπὶ τὴν τοῦ Ἄρεως. [" Jacobs. Anth. 8, 249. Dionys. H. 1, 144. 588. 589. ad 2, 672." Schæf. Mss.] Καλιὸς, Cavea, Cratin. ap. J. Poll. εἰς τὸν καλιὸν, εἰ τύχοι, καθείργνυνται. Item Domuncula, Casa. In VV. LL. annotatur καλιὸν, sicut et καλιὰν, C ap. Dionys. H. pro Fano sive Sacello sumi; s. potius καλιὰς esse, quas Vitruv. Cellarum ædiculas vocet, vulgo dictas Niches. || Carcer, Hes.: Lignum, quod et κλοιὸς vocatur, Hes. Schol. Aristoph. [Πλ. 476. " Mœr. 223. et n., Græv. Lectt. Hes. 567. T. H. ad Plutum p. 134. Kuster. Aristoph. 9." Schæf. Mss. Καλοιὸς, Schol. Lucian. Pseudolog. c. 17. falsa lect. pro καλιὸς s. κλοιός. * Κάλιον Hesychio κυνάριον, * βακτηρίδιον, unde] " Καλιῶσαι " Hesychio πρᾶξαι, ταράξαι." [" T. H. l. c., Boeckh. in Plat. Min. 192." Schæf. Mss.] Καλίδιον. Domuncula, Tugurium: καὶ οἱ μικροὶ οἶκοι, καλιαὶ καὶ καλίδια, Hes. Citat J. Poll. ex Eupolide. [" Mœr. l. c., Græv. l. c." Schæf. Mss.]

ΚΑΛΑΥΡΟΨ, ἡ, potius quam Καλάβροψ, Pedum, proprie Quod in summo est repandum, ῥόπαλον, ἐπικαμπὲς ἐν ἄκρῳ, ita vocatum quasi κᾶλον αὖ ῥέπον, Eust. 1332. 1815. Il. Ψ. (845.) Ὅσσον τίς τ' ἔρριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνήρ. VV. LL. citant et καλαύροπά τε τρηχεῖαν Κάββαλε, ubi exp. ῥάβδον ποιμενικήν: quæ exp. est Hesychii, qui Καλαύροπα dicit D esse ποιμενικὴν ῥάβδον et βουκολικήν. [" Longus p. 8. 25. Vill., Clark. ad Il. B. 267. Pierson. Veris. 215. ad Charit. 226. Toup. Opusc. 2, 130. ad Lucian. 1, 256. Boiss. Philostr. 441. Brunck. Apoll. Rh. 78. 174. 219. (4, 974.) Heyn. Hom. 8, 528." Schæf. Mss. Antimachus ap. Schol. Ven. ad Hom. l. c.] " Καλαύροπον, Lignum, quo boves percutiuntur, Hes. " ξύλον, ᾧ τοὺς βόας βάλλουσιν, Lignum, quo boves " petunt, i. e. Pedum." " Ἀκαλαυρόπις, ap. Eund. " legitur, expositum ἡ * καλλίραβδος, Pulcram virgam, " intellige pastoritiam, habens. Attamen ἀκαλαυρόπις diceretur potius Ea quæ destituta est virga pa- " storia s. pedo. Sin divisim scribas, ἁ καλαυρόπις, " idem signif. videtur quod ἡ καλαύροψ." " Καλάβροψ, Suidæ βουκολικὴ ῥάβδος, βαρυτέρα οὖσα τῇ " κεφαλῇ, ἀπὸ τοῦ κάτω ῥέπειν, Virga pastoralis ca- " put habens crassius et gravius, Pedum. Philostr. " Εὐθύνει τὸ θηρίον καλάβροπι, ἣν ὁρᾷς αὐτὸν ἐμβάλ- " λοντα τῷ θηρίῳ ὡς ἄγκυραν." [* " Καλάβρωψ, Villois. ad Long. 25. ad Charit. 226. ad Lucian. 1, 256." Schæf. Mss.]

" ΚΗΛΟΝ, Suidæ est τὸ ξύλινον βέλος, Ligneum " jaculum, ut Hes. quoque κῆλα exp. ξύλα, βέλη, " respiciens proculdubio ad Il. A. (53.) Ἐννῆμαρ " μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο: ubi Schol. iti- " dem exp. βέλη, Jacula, Tela, Sagittæ. Eust. κῆλον " proprie esse dicit τὸν τοῦ βέλους ἄτρακτον, Fusum " s. Lignum jaculi: a κᾶλον q. e. ξύλον, Lignum. " Hes. rursum κῆλα exp. θεῖα σημεῖα, Signa divina: " et ἱερὰ ἀγάλματα, Sacra simulacra: forsitan e " ligno." [" Abresch. Æsch. 2, 113. Heyn. Hom. 4, 29. 6, 322." Schæf. Mss. Hesiod. Θ. 708. Χρύσεα κῆλα Solis, Anal. 2, 486. Vide ad Orph. Arg. 9. et Ind. * Κήλεα pro κῆλα, Schol. Ven. Il. A. 155. Τῆλε γὰρ ἀξυλίῃ κατεπύθετο κήλεα νηῶν, Schn. Lex.] " INDE Κήλων ET Κηλώνειον dicitur Machina illa " lignea quæ juxta puteos ad aquam hauriendam strui " solet, tigno erecto trabeculam transversam susti- " nente quæ una parte deprimitur pondere appenso, B " ab altera situlam sibi alligatam e puteo educit. " Latini Tollenonem vocant, testante Festo etiam " Tollenonem esse genus machinæ quo trahitur aqua, " in alteram partem prægravante pondere. Ac ut " Herod. (1, 193.) dicit κηλωνίοισι ἀρδευόμενος, sic Plin. " 19, 4. Hortos tollenonum haustu rigandos: quos " tollenones Plaut. vocat Tollones, trisyllabωs: alii " Grues, ut Græci etiam γεράνους. Sed notandum, " in Herodoteo isto l. quosdam Codd. habere κηλω- " νηΐοισι: quod Ionicum est pro κηλωνείοις, resoluta " diphth. et ε verso in η: indeque patet, rectius per " diphth. scribi κηλώνειον quam κηλώνιον simplici ι: " præsertim cum Hes. quoque et Suid. per diphth. " scriptum habeant: quorum ille κηλώνειον esse dicit " ξύλον ἐν ᾧ ἕλκεται τὸ ὕδωρ, s. ἀντλητήριον ξυλίνον: " hic, τὸ γεράνειον." [Ἀντλέεται κηλωνηΐῳ, Herod. 9, 119. Instrumento dicto Ciconia, Valla.] " Ad " prius autem κήλων quod attinet, Hesychio est non " solum ἄντλημα, et ὁ ἐν τῇ νηῒ λεγόμενος, sed etiam " ὀχευτὴς, Admissarius: ut et κηλώνιον a Suida esse " dicitur ἵππος * ἐπιβατόριος: quo auctore κήλων dici- " tur ὁ θερμὸς εἰς συνουσίαν, Libidinosus et salax in " modum equi asinive admissarii. Eust. quoque tra- " dit hoc nomen κήλων factum esse ἀπὸ τῶν ὀχευτῶν " ὄνων, afferens ex Archilocho, ὥστ' ὄνου Πριηνέως " κήλωνος ἐπλήμυρον." [Barker. ad Etym. M. 771. Κήλων Πᾶν, Cratinus Etym. M. v. Βαβάκτης, Hephæstio 57. Gaisf. * Κηλωνεύω, Hero de Spirit. 174.]

ΚΑΛΟΣ, Pulcer, Formosus, Il. Γ. (169.) Καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὔπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, Οὐδ' οὕτω γεραρόν: Φ. (108.) Οὐχ ὁράας οἷος κἀγὼ καλός τε μέγας τε; Sic καλὴ θυγάτηρ, Od. Θ. (320.) Sic passim et in soluta oratione usurpatur: ap. quos interdum infin. ὀφθῆναι adjunctum habet, Plut. Romulo, καλὸς ὀφθῆναι, Pulcer aspectu. Dicitur et καλὸς τὴν ὄψιν: Athen. (517.) Theopompus Tyrrhenorum uxores esse dicit καὶ πιεῖν δεινὰς, καὶ τὰς ὄψεις πάνυ καλάς. Legitur et καλὸς τὸ σῶμα, sub. κατά: Xen. (Ἀπ. 2, 6, 30.) τοὺς καλοὺς τὰ σώματα et τοὺς ἀγαθοὺς τὰς ψυχὰς dixit. D Interdum καλὸς et εὐειδὴς copulantur: Plato Crit. (2.) Καλὴ καὶ εὐειδὴς γυνὴ, Pulcritudine eximia femina, Cic. Huic opp. αἰσχρός: sicut et κάλλος opp. habet αἶσχος. Utuntur et de rebus inanimatis, ut χλαιvὰν καλὴν, Od. Ω. (366.) ἅμαξαν, Il. Ω. (267.) Sic Κρήτη Καλὴ καὶ πίειρα, Od. T. (173.) Cic. ap. Plat. Καλός ἐστιν ὅδε ὁ κόσμος vertit Pulcer est hic mundus. Pro loco tamen, cui adhibetur, interdum Decens, Decorus, interdum Egregius redditur. Sæpe autem καλὸν per Honestum exprimitur. Sic Od. Θ. (166.) Ξεῖν', οὐ καλὸν ἔειπες, subaudito μῦθον, Non honestum sermonem protulisti: P. (381.) Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὰ καὶ ἐσθλὸς ἐὼν ἀγορεύεις, sub. ἔπη, Non honesta verba: Il. P. (19.) οὐ μὲν καλὸν ὑπέρβιον εὐχετάασθαι, sub. ἐστὶ, Res est inhonesta, indecens. Cic. καλὸν non solum Pulcrum, Honestum, verum etiam Præclarum, alicubi et Utile interpr., Lex Cic. Idem σκέψεις καλὰς ap. Plat. vertit Cogitationes bonas. Καλὸν interpr. etiam possumus alicubi Laudabile: ut Eust. Od. Y. (294.) οὐ γὰρ καλὸν ἀτέμβειν οὐδὲ δίκαιον Ξείνους Τηλεμάχου, docet καλὸν esse

ἐπαίνου ἄξιον. Sic Thuc. 3, (94.) Καλὸν *αὐτῷ, στρατιᾶς τοιαύτης ξυνειλεγμένης*, Αἰτωλοῖς *ἐπιθέσθαι*, Gloriosum ei fore. Sic Xen. (Ἑλλ. 2, 1, 16.) *οὐκ ἐν καλῷ*, pro *οὐ καλὸν*, eod. sensu, Οὐκ *ἐν καλῷ ἔφη αὐτοῖς ὁρμεῖν, ἀλλὰ μεθορμίσαι ἐς Σηστὸν παρῄνει*, Non gloriosum, laudabile esse dicebat; Non honestum, Bud. Paulo post autem *ἐν καλῷ* alia signif. usurpatum videbimus. Annotant quidam *καλὸν* appellari a philosophis Quod quovis modo pulcrum sit: at *τὸ καλὸν*, Eximium illud ac vere pulcrum s. honestum, quod a virtute proficiscitur. || Nonnunquam *τὸ κ.* substantive ponitur, sicut *τὰ κ.*, et tum vertitur Decus, Ornamentum: Eur. (Iph. A. 20.) *τὸ καλὸν βίου*. Citatur et ex Isocr., *τὰ τοῦ πατρὸς κ.*, pro Patris ornamenta. Fortasse autem rectius interpr. Patris egregia facta. || Καλὸν etiam pro Commodo dicunt; nam Lucian. observavi in Dial. qui inscribitur Πλοῖον *ἢ* Εὐχαὶ, quod uno in loco dixerat *ἐν ἐπικαίρῳ*, postea dicere *ἐν καλῷ*. Ita enim prior habet locus (3, 257.) Οἰ*κίαν τε ἤδη ᾠκοδομησάμην ἐν ἐπικαίρῳ*, posterior autem (259.). Ἡ *οἰκία ἐν καλῷ τῆς πόλεως οἰκοδομηθεῖσα*. In quibus subaudio *χωρίῳ, τόπῳ*. At Xen. Ἑλλ. 6, (2, 6.) Ἔτι *δὲ κεῖσθαι τὴν* Κέρκυραν *ἐν καλῷ μὲν τοῦ* Κορινθιακοῦ *κόλπου, καὶ τῶν πόλεων αἳ κ. τ. λ.* vulgo exp. Sitam esse in loco peropportuno ad trajiciendum in sinum Corinthiacum et in urbes, quæ etc., ut sit *ἐν καλῷ τοῦ κόλπου καὶ τῶν πόλεων* pro *ἐν καλῷ τοῦ εἰς τὸν κόλπον καὶ τὰς πόλεις παράπλου*: et quidem ita ut gen. *τοῦ παράπλου* resolvatur in præp. cum accus. hoc modo, Ἐν *καλῷ πρὸς τὸν εἰς τὸν κόλπον καὶ τὰς πόλεις παράπλουν*: de qua exp. dicetur et paulo post. Thuc. *καλῶς παράπλου, ἐν παράπλῳ* dicit, ut postea docebitur. Οὐ*κ ἐν καλῷ εἶναι* cum infin. dicitur etiam pro Non commodum esse, Incommodum esse, Xen. Ἑλλ. 4, (3, 3.) p. 303. Νο*μίσαντες οὐκ ἐν καλῷ εἶναι πρὸς τοὺς ὁπλίτας ἱππομαχεῖν*. Sic Soph. (El. 384.) *νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν* pro *εὔκαιρόν ἐστι*. Rursum Xen. in ead. signif. articulum *τοῦ* interjicit: ut in l. c. e p. 342. post Ἐ*ν καλῷ τοῦ* Κορινθιακοῦ *κόλπου, καὶ τῶν πόλεων αἳ ἐπὶ τοῦτον καθήκουσιν*, addit, Ἐ*ν καλῷ δὲ τοῦ τὴν* Λακω*νικὴν χώραν βλάπτειν*. Ubi videtur subaud. adverb. *ἕνεκα*, quod et in præced. apte subaudietur: ut fit *ἐν καλῷ ἕνεκα τοῦ* Κορ. *κόλπου καὶ τῶν πόλεων*. Ead. particula in omnibus hujusmodi ll. subaudiri posse videtur, et omnibus quadrare: cum alioqui non in omnibus ita resolvi possit gen., ut modo resolvimus *τοῦ κόλπου* et *τῶν πόλεων*: ubi autem hic quoque subaudieris *ἕνεκα*, et dixeris *ἐν καλῷ ἕνεκα τοῦ κόλπου*, tunc *ἕνεκα τοῦ κόλπου* resolvi poterit in *ἕνεκα τοῦ εἰς τὸν κόλπον παράπλου*. Sed ut aliter potius resolvendum existimem, facit quod habetur in eod. l., in fine ipsius clausulæ, Ἐ*ν καλλίστῳ δὲ τῆς τε ἀντιπέραν ἠπείρου, καὶ τοῦ εἰς* Πελοπόννησον *ἀπὸ* Σικελίας *παράπλου*: si enim hic *ἐν καλλίστῳ ἕνεκα τῆς ἠπείρου* accepisset pro *ἕνεκα τοῦ εἰς τὴν ἤπειρον παράπλου*, tunc vocem *παράπλου* utrique parti servire volens, ita dixisset, *ἐν καλλίστῳ τοῦ εἰς τὴν ἀντιπέραν ἤπειρον καὶ εἰς τὴν* Πελοπόννησον *παράπλου*. Bud. tamen exp. Commodissime ad trajectum in continentem. Thuc. 5, (59.) Ἀλλ' *ἐν καλῷ ἐδόκει ἡ μάχη ἔσεσθαι*, Schol. *ἐπὶ συμφέροντι*. At Xen. *ἐν καλῷ* aliter etiam usurpavit: nam, Οὐ*κ ἐν καλῷ ἔφη αὐτοῖς ὁρμεῖν*, accepit pro Non honestum esse dicebat, Bud. Apud Polyb. *ἐν καλῷ θέσθαι* interpr. In tuto collocare: (2, 22, 10.) Ἐ*ν καλῷ θέσθαι σπουδάζοντες τὰ κατὰ τοὺς* Κελ*τούς*. Sic autem Εἰ*ς καλὸν*, Ἐ*ς καλὸν*, pro Commode, Auspicato, alia tamen constr. Plato Symp. (170.) Εἰ*ς καλὸν ἥκεις ὅπως συνδειπνήσῃς*. Sic Xen. in suo et ipse Symp. (1, 4.) Εἰ*ς καλόν γε ὑμῖν συντετύχηκα*.

Καλὰ *ἱερὰ*, unde comp. *καλλιερεῖν*, Læta exta, ut quidam reddunt: vide Ἱ*ερά*. Plin. de ocimo loquens, pro eo, quod Theophr. dixerat Εἰ *μέλλει καλὸν ἔσεσθαι καὶ πολὺ*, scribit, Ut lætius proveniat, translata sc. signif. ut cum arva Læta, segetes et fruges Lætæ, herbæ Lætæ, pabula Læta a Virg. dicuntur. Vide Καλῶς, pro eod. posita *καλῶς* et *ἡδέως*.

Καλὸς *κἀγαθὸς*, vel Καλὸς *καὶ ἀγαθὸς*, contra Suid., Bonus, Cic. interpr. ap. Plat. Si bene recordor eorum, quæ de usu harum vocum conjuncte positarum observavi, tribus modis usurpantur; nam interdum illis significatur Vir probus, Vir æqui et boni amans. Gall. Un homme de bien, Un honnête homme. Et aut omnino vacat *καλὸς*, ut videmus *καλὸν κἀγαθὸν* verti simpliciter a Cic. Bonum, ut et a Suida Hesychioque *καλοκἀγαθία* simpliciter exp. *ἀγαθότης*, aut id significat, quod Gallice Honnête, cum dicimus Une bonne et honnête personne: quæ videntur illis duabus vocibus Gr. respondere. Exemplo autem esse poterit ille Plat. l., ubi Cic. *καλὸν καὶ ἀγαθὸν* vertit bonum, et ei opp. *ἄδικος καὶ πονηρός*: Gorg. Τὸ*ν μὲν γὰρ καλὸν καὶ ἀγαθὸν ἄνδρα καὶ γυναῖκα, εὐδαίμονα εἶναι φημί· τὸν δὲ ἄδικον καὶ πονηρὸν, ἄθλιον*. Hic autem observandum est, ut Plato *τῷ καλῷ καὶ ἀγαθῷ* opp. *τὸν ἄδικον*, addens et *πονηρὸν*, sic a Xen. *τῷ ἀγαθῷ* et *καλὰ πράττοντι* opponi *τὸν ἀδικοῦντα*: Κ. Π. 3, (1, 6.) p. 38. Τοῦ*τον σὺ, πρῶτος εἶπε, πότερον ὡς ἀγαθὸν ἄνδρα καὶ καλὰ πράττοντα τιμᾷς, ἢ ὡς ἀδικοῦντα, ἢν λάβῃς, κολάζεις*. Observandum etiam adversus Suid. in illo Plat. loco *καλὸν καὶ ἀγαθὸν* absque synalœphe dici. Sic Plut. de Prof. Virt. Ἢ *καλοῖς καὶ ἀγαθοῖς ἀνδράσιν ἐγκαλλωπίσασθαι*, Bud. interpr. Bonos et graves. Sunt qui *καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς* a Græcis vocari putent Eos, qui utrisque bonis ornati sint, sc. bonis externis, quæ sunt fortunæ et corporis, et bonis animi. Porro ut copulantur *καλὸς* et *ἀγαθὸς* ap. Græcos, sic in vernaculo sermone copulamus in nonnullis loquendi generibus Bel et Bon, item Bien et Beau adverbialiter. || Secunda signif. harum vocum *καλὸς κἀγαθὸς* est, cum dicitur de Viro strenuo: q. d. Qui bonam operam navat bello. Quod et ipsum exprimimus sermone nostro, cum dicimus quempiam imperatorem habere Un grand nombre de bons hommes. Sed et Eos milites, qui strenue se gesserunt, dicimus s'être montrés gens de bien. Dem. (1390.) Ἀλλ' *ὑπῆρχεν αὐτοῖς πρὸς ἅπασι τοῖς ἄλλοις, καλοῖς κἀγαθοῖς καὶ δικαιοτάτοις εἶναι*. Non enim hic *καλοῖς κἀγαθοῖς* et *δικαιοτάτοις* conjunguntur, sed separantur; nam dicit hos non fuisse solum viros fortes et strenuos, verum etiam justissimos: cum alioqui martii viri plerumque justitiæ cultores non sint, sed potius nihil non arrogent armis. In hac autem signif. plane otiosum esse vocab. *καλὸς* ostendunt compos. *ἀνδραγαθία, ἀνδραγαθίζομαι*, Strenuitas, Strenue me gero. || Tertia significatione dicitur *καλὸς κἀγαθὸς*, s. potius plur. *καλοὶ κἀγαθοὶ*, eod. plane modo, quo Lat. Optimates, et quo Gall. dicimus, Qui sont de bonne maison, de bon lieu. Ut vero Lat. vox Optimates respondet Græcæ *ἀγαθοὶ*, ita quod ab Iisd. dicitur Honesti homines, Honesto loco nati, et quod nos quoque Honnêtes gens pro Gens de qualité, respondet illi alteri vocabulo *καλοί*. Xen. Κ. Π. 4, (3, 5.) p. 60. Κα*ὶ οὐδεὶς ἂν τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἑκὼν ὀφθείη* Περσῶν *οὐδαμοῦ πεζὸς ἰών*. Sic Thuc. Καλοὶ *καὶ ἀγαθοὶ ὀνομαζόμενοι*. Plut. Pericle, Το*ὺς καλοὺς κἀγαθοὺς καλουμένους ἄνδρας*. Citatur et ex Eod. in Popl. ubi non *καλουμένους* dixit, sed *νομιζομένους*: et tamen pro Patriciis accipi putatur: Τῶ*ν καλῶν κἀγαθῶν νομιζομένων οἴκους*. || Nonnunquam et *ἔργον* dicitur *καλὸν κἀγαθὸν* et frequentius plur. *καλὰ κἀγαθὰ ἔργα*, Honesta facta, s. potius Egregia facinora, Res præclaræ. Xen. Κ. Π. 1, (5, 7.) p. 14. Ἀλλ' *ἐπείπερ σύνισμεν ἡμῖν αὐτοῖς ἀπὸ παίδων ἀρξάμενοι ἀσκηταὶ ὄντες τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἔργων, ἴωμεν ἐπὶ τοὺς πολεμίους*: (Ἀπ. 2, 1, 20.) Τῶ*ν καλῶν τε κἀγαθῶν ἔργων ἐξικνεῖσθαι*. Junguntur hæc duo adjectiva et cum aliis substantivis: Dem. (1466.) Κα*λαὶ κἀγαθαὶ μαντεῖαι*, Gall. Belles et bonnes. Xen. autem aliter etiam usurpavit *καλὸν κἀγαθὸν*, Κ. Π. 7, (2, 5.) p. 107. Ὑ*πεσχόμην δέ σοι ἀντὶ τούτων ἦ μὴν παρ' ἑκόντων* Λυδῶν *ἔσεσθαι πᾶν ὅ, τι καλὸν κἀγαθόν ἐστιν ἐν* Σάρδεσιν. Gall. Tout ce qu'il y a de bon et de beau. Quod non tam commode exprimitur verbis Lat., Quicquid pulcri et boni, belli et boni. Diceretur enim potius, Quicquid præclarum et eximium.

HINC Καλοκάγαθος, Καλοκαγαθία, et Καλοκαγαθικὸς, per comp. Est autem *καλοκάγαθος*, Probus, Bonus, ut a Cic. redditur *καλὸς καὶ ἀγαθὸς* supra. A quibusdam vertitur, Probus ac honestus. Annotat

Bud. ex Aristot., dici ἐπὶ τοῦ τελέως σπουδαίου, de Eo, qui est absolutæ et consummatæ probitatis. ¶ Καλοκαγαθία autem est Probitas, vel, sequendo illam τοῦ καλοκάγαθος interpr., Absoluta et consummata probitas. Exp. et Integritas, Morum honestas. Xen. (Ἀπ. 1, 6, 14.) Τοὺς ἀκούοντας ἐπὶ καλοκαγαθίαν ἄγειν. Dem. et Isocr. καλοκαγαθίαν et κακίαν inter se opp. Idem Isocr. addit gen. τρόπων, Morum, dicens, Τοῦτο δὲ τῆς τῶν τρόπων καλοκαγαθίας τεκμήριον, Morum honestatis, integritatis. ¶ Tertium compositum est Καλοκαγαθικὸς e καλοκαγαθία deductum. Est autem καλοκαγαθικὸς in usu ap. posterioris seculi scriptt., pro καλοκάγαθος. Plut. Βουλόμενος τοὺς πολίτας εἰς σωφρονεστέραν τοῦ βίου τάξιν μετάγειν καὶ κ. ἀπεργάζεσθαι: Themistocle (3.) Aristidem, qui cognominatus fuit Justus, vocat κ. τὸν τρόπον, eod. modo, quo Isocr. gen. τρόπων ad nomen καλοκαγαθίαν adjunxit. Ceterum in his compp. α tertiæ syllabæ subscriptum ι non solet habere: quamvis alioqui habeat, cum hæc nomina separatim scribuntur.

[" Καλὸς, Thom. M. 381. Markl. Suppl. 248. 572. Brunck. Aristoph. 1, 59. Wakef. S. Cr. 3, 39. 5, 15. Xen. Mem. 1, 1, 16. ad Xen. Eph. 142. ad Herod. 194. ad Lucian. 1, 263. Brunck. Œd. T. 1035. Toup. Opusc. 1, 395. Conf. c. λευκὸς, Heyn. Hom. 7, 58.; cum μέγας, ad Charit. 686.; cum κακὸς, Boiss. Philostr. 389.; cum καὶ ἄλλος, Bredow. Ep. Paris. 81.; cum πολὺς, Valck. Hipp. p. 269. Schneid. Anab. 114. Aptus, Villois. ad Long. 111. I. q. κ. κἀγαθὸς, ad Charit. 212. Ironice, Wyttenb. Ep. Cr. 10. Bergler. Alciphr. 390. Καλὸς, de femina, Wolf. Sapph. Frr. p. ix. Callim. 1, 460. Athen. 2, 241. Schw. Porson. Hec. p. 72. Ed. 2. Jacobs. Anth. 6, 326. Cum gen., Il. M. 314. Cum dat., Heind. ad Plat. Hipp. 154. Brunck. Or. p. 170. Seq. inf., Jacobs. Exerc. 1, 173. ad Lucian. 1, 308. De quant., Markl. Suppl. 728. Dawes. M. Cr. 412. Wakef. Phil. 1381. Luzac. Exerc. 52. Porson. Or. p. 4. Brunck. Aristoph. 2, 7. ad Æsch. S. c. Th. 784. Poët. Gnom. 346. ad Œd. C. 243. Phil. 1304. 1381. Euseb. Præp. 413. A. Schol. Lycophr. p. 315. Müll., Heind. ad Plat. Gorg. 177. Schol. Apoll. Rh. 1, 972. Clark. ad Il. B. 43. Γ. 385. Od. Λ. 488. ad Callim. 1, 23. Ilgen. ad Hymn. 484. 497. Heyn. Hom. 7, 402. K. καὶ σεμνὸς, Boiss. Philostr. 396. K. καὶ χρηστὸς, 116. 396. K. καὶ ὡραῖος, ad Diod. S. 2, 258. Μέγας καὶ κ., Toup. ad Longin. 353. Plut. Alex. 177. Schm. cf. Hom. Hymn. in Apoll. 197. Plat. 1, 1. p. 305. Bekk. Καλόν ἐστι, Decet, Jacobs. Anth. 6, 59. Kuster. Aristoph. 239. Porson. Or. 26. Aristoph. Εἰρ. 278. 292. Τοὐμὸν κ., Markl. Suppl. 300. Καλὸν φαίνειν, Jacobs. Anth. 6, 81. Ἐν καλῷ, Eur. Heracl. 971. Wakef. Herc. F. 730. S. Cr. 4, 184. Brunck. Aristoph. 1, 59. 2, 21. Kuster. 211. Paus. 336. Dionys. H. 1, 142. 194. 206. 2, 794. 3, 1329. 1611. 1754. Bast Lettre 139. Boiss. Philostr. 312. Valck. Adoniaz. p. 317. Callim. 24. Bergler. Alciphr. 321. Ἐν οὐ κ., Eur. Or. 578. Εἰς καλὸν, Wakef. Herc. F. 730. Brunck. Aristoph. 3, 123. Lucian. 2, 339. Boiss. Philostr. 614. Plato Hipp. p. 136. 137. Ἐν κ. χωρίῳ, Dionys. H. 2, 914. Ἐν κ. τόπου κείμενος, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 237. ad Dionys. H. 2, 1045. Xen. Ἑλλ. 6, 2, 9. Ἐν καλῷ, τὰ κάλλιστα, Pierson. Veris. 184. Τὸ καλὸν πεινῆν, Wakef. Herc. F. 1019. Jacobs. Anth. 7, 260. Bentl. ad Callim. 325. Τὸ καλὸν πεινῶ, Bergler. Alciphr. 148. 161. Καλὸν, τὸ κ., pro καλῶς, ibid. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 68. Valck. Callim. 234. Jacobs. Anth. 7, 329. Wakef. Georg. 136. Musgr. Cycl. 510. sic τὰ πένθιμα, Moschus 3, 5. Ὦ καλὲ Φίλων, Lucian. 2, 1. ad 3, 585. Boiss. Philostr. 306. Ὁ δεῖνα κ., Kuster. Aristoph. 119. Ὁ κ. ῥήτωρ, Lucian. 1, 659. Ὁ κ. Πλάτων, 680. 704. 767. ad 2, 261. 317. 3, 72. Heindorf. ad Plat. Hipp. 121. 360. Boiss. Philostr. 306. Καλὸς καλῶς, Brunck. Aristoph. 2, 42. 3, 69. Εἰρ. 1330. Τὸ κ. φίλον, Musgr. Bacch. 879. Heindorf. ad Plat. Lys. 35. Καλὸς πρός τι, ad Gorg. 95. Οὐ καλὸς, ad Od. P. 484. Καλὸν πεφιλαμένος, Wakef. S. Cr. 1, 161. K. ὅμηροι, Diod. S. 2, 177. Οἱ κ. ἥρωες, Brunck. Aristoph. 2, 110. Καλὰ, Jacobs. Anim. 188. Heyn. Hom. 5, 485. K. ἔργα, ad Diod. S. 1, 533. Καλὰ πάντα, Boiss. Philostr. 389. Heind. ad Plat. Hipp. 126. Boeckh. in Min. 89. Xen. K. Π. 5, 2, 7. 11. Τὰ κ. περὶ τοῦτο, Heind. l. c. Χαλεπὰ τὰ κ., 183. Ἱερὰ κ., ad Herod. 563. Καλὸς καὶ ἀγαθὸς, Xen. Mem. 1, 1, 16. ad Diod. S. 2, 595; seq. accus., Heind. ad Plat. Charm. 60. ad Lucian. 1, 308. K. τε καὶ ἀγαθὸς, Fischer. ad Palæph. 139. Ind. v. Ἀγαθὸς, omnino Dawes. M. Cr. 245. K. κἀγαθὸς, ad Diod. S. 1, 468. ad Simon. Dial. p. 96. Brunck. Aristoph. 1, 208. Jacobs. Anth. 11, 140. Boiss. Philostr. 395. Xen. Œc. 6, 8. 12. 14. Schneider. p. 41. Lessing Schrift, 26. p. 39. Καλῶν κἀγαθῶν et πολλῶν κ. conf., Brunck. Aristoph. 3, 131. K. καὶ ἀγαθὸς, κ. κἀγαθὸς, Wessel. de Jud. Arch. p. 11. Καλοκάγαθος, Villois. ad Long. 278. Lessing Anal. 1, 180. Καλοκαγαθία, Diod. S. 1, 641. * Καλοκαγαθεῖον, Aristoph. Fr. 237. Καλοκαγαθικὸς, Stob. 38. Schow., Plut. Mor. 1, 900. * Καλοκαγαθικῶς, Plut. 5, 35. Hutt. (Phocione 32.)" Schæf. Mss. * " Διακαλοκαγαθίζομαι, Diog. ap. Stob. Serm. 4. p. 127. Schow." Boiss. Mss.]

Καλῶς, Pulcre, Honeste: cui opp. αἰσχρῶς, Turpiter. Plato Symp. Ἀλλὰ καλῶς μὲν πραττόμενον, καλόν· αἰσχρῶς δὲ, αἰσχρόν. Xen. κ. καὶ εὐσχημόνως dicere videtur pro Honeste et Decenter, K. Π. 1, (3, 7.) Ὡς κ. οἰνοχοεῖ καὶ εὐσχημόνως. Apud Isocr. Panath. οἱ κ. γεγονότες, quod et εὖ γεγονότες dicitur, κ. τεθραμμένοι καὶ πεπαιδευμένοι, Honeste nati, educati, instituti. Sed Lat. pro Honeste nati dicunt Honesto loco nati. Horat. tamen pro eod. Bene natum dixit. || Apud Dem. (393.) κ. ἔχει, Honestum est, Bud. Οὔτε γὰρ κατειπεῖν τούτων εἶχε κ. Synes. Ep. 155. Καὶ διὰ τὸ κ. ἔχον καὶ διὰ τό σοι πρέπον, Et quia honestum est. Isocr. Τό γε ἐγχείρημα κ. ἔχει, Conatus est honestus, vel, ut alii interpr., Conatus laudi dandus est, Laude dignus est. K. ἔχω, Belle habeo, Valeo. Lucian. (2, 309.) Τὸ δὲ ἐναντίον τῷ πάνυ λεπτῷ ἐπεβόησαν, κ. ἔχε, ὡς νοσοῦντι. || I. q. ὀρθῶς, Recte, Bene. Bud. alicubi interpr. Recte atque ordine: Plato Symp. K. μοι ἔδοξας καθηγήσασθαι τοῦ λόγου, Recte atque ordine mihi videris disputationem instituisse. Sic Dem. (485.) Ὁ Σόλων τοὺς νόμους ὡς κ. κελεύει τιθέναι; Quam recte atque ordine leges promulgandas Solon instituerit? Ciceronianas hujus adverbii interprr. vide in meo Cic. Lex. Rursum variis modis cum verbo ἔχειν jungitur. K. ἔχει πάντα, Recte se habent omnia. Dem. (36.) Τί δή ποτε ἅπαντ' εἶχε κ. τότε, καὶ νῦν οὐκ ὀρθῶς; Ut vero hic opp. κ. et οὐκ ὀρθῶς ἔχειν, ita ibid. κ. et αἰσχρῶς: (34.) Τὰ μὲν τούτων πάντα κ. ἔχει, τὰ δ' ὑμέτερα αἰσχρῶς. Sic autem Lat. dicitur, Omnia belle se habent. Xen. (K. Π. 3, 3, 12.) Ἐπεὶ δὲ ταῦτα κ. εἶχεν, Sacrificiis rite peractis. Bud. (3, 3, 13.) Τοσοῦτον καθ' ἡμέραν ὅσον ἐδόκει αὐτοῖς κ. ἔχειν, Commodum esse. Et sic subinde. Bud. Item cum infin. K. ἔχει ποιεῖν τοῦτο. Xen. K. Π. 4, (1, 7.) Ἅμα δὲ ἴσως κ. ἐδόκει ἔχειν αὐτῷ μὴ πάλιν κινδυνεύειν, E re esse, Expedire. Potest autem αὐτῷ jungi etiam cum ἔχειν: nam dicunt etiam κ. ἔχει μοι ποιεῖν τοῦτο. Observavi autem alicubi et partic. personæ pro infin., Thuc. 8, (37.) Ὅ, τι ἂν πείθωσιν ἀλλήλους, τοῦτο ποιοῦσι κ. ἔχειν, pro κ. ἔχειν αὐτοῖς ποιεῖν τοῦτο. Interdum vero res ipsa dicitur κ. ἔχειν τινὶ pro Conducere. Idem Thuc. 4. Καὶ ἅμα εἰ κ. σφίσιν ἔχοι, sc. ἡ ἐκεχειρία, Si illis conduceret, εἰ συμφέροι αὐτοῖς, Schol. Hanc autem signif. habet junctum etiam aliis verbis, aut certe valde affinem: cum sc. capitur pro Commode: Thuc. 1, (124.) Ὥστε πανταχόθεν κ. ὑπάρχον ὑμῖν πολεμεῖν, Proinde cum liceat vobis commode bellum suscipere: (44.) Ἅμα δὲ τῆς τε Ἰταλίας καὶ Σικελίας κ. ἐφαίνετο αὐτοῖς ἡ νῆσος ἐν παράπλῳ κεῖσθαι. Quo adverbio eadem in re utitur, sed παράπλου dicens, quod hic ἐν παράπλῳ. Scribit enim (1, 36.) Τῆς τε γὰρ Ἰταλίας καὶ Σικελίας κ. παράπλου κεῖται. Pro quibus Diod. S. dixit, Διὰ τὸ τὴν Κέρκυραν εὐφυῶς κεῖσθαι πρὸς τὸν εἰς Σικελίαν πλοῦν. Rursum Thuc. 3. Καὶ ἅμα τοῦ πρὸς Ἀθηναίους πολέμου κ. αὐτοῖς ἐδόκει ἡ πόλις καθίστασθαι. In quibus ll. subaudiendum existimo adv. ἕνεκα, a quo regantur genn. παράπλου et

πολέμου: nam et Schol. in hoc posteriore l., τοῦ πρὸς Ἀθηναίους πολέμου resolvit in διὰ τὸν πρὸς Ἀθηναίους πόλεμον. Vide Ἐν καλῷ supra. || K. πράττειν, Felicem esse, Feliciter res suas gerere, Aristot. Polit. 7. Ἀδύνατον δὲ κ. πράττειν τοῖς μὴ τὰ καλὰ πράττουσι. Huic opp. κακῶς πράττειν. || K. ἀκούειν, Bene audire: cui opp. κακῶς, Plut. Apophth. Ὁρᾶτε νῦν εἶπεν (ὁ Φίλιππος) ὅτι πρὸς ἡμᾶς αὐτούς ἐστι καὶ τὸ κ. καὶ τὸ κακῶς ἀκούειν. || Cum partic. ποιῶν interdum per Merito interpr., interdum et aliter, Dem. (141.) Μετὰ ταῦτα ἡ τύχη κ. ποιοῦσα, πολλὰ πεποίηκε τὰ κοινὰ, Fortuna merito auxit annuos reip. reditus. Ad verbum Recte faciens. Sic Æsch. c. Ctes. Καὶ φατὲ μὲν εὐτυχεῖς εἶναι, ὡς καὶ ἐστὲ, καλῶς ποιοῦντες. Aristoph. Πλ. (863.) καλῶς τοίνυν ποιῶν ἀπόλλυται, Merito perit. Bud. hoc Greg. εἰς βασίλειον, Ὅπερ οὖν καλῶς ποιοῦν καὶ συνέδραμεν, reddit, Quod ut decuit et debuit, concurrit. Sæpe autem in hoc genere loquendi locum adverbii καλῶς occupat εὖ. Sciendum est autem et inverti constr. hujus formulæ dicendi: Xen. K. Π. 7, (4, 6.) pro προνοεῖς κ. ποιῶν, dixit K. ποιεῖς προνοῶν: q. d. Bene facis quod provideas. Interdum inseritur et καὶ ante κ. ποιεῖς, præcedente verbo ejusd. modi, et quod ad eund. refertur, ad quem verbum ποιεῖς: Dem. pro Cor. Εἶτα τῶν πρότερον γεγενημένων ἀνδρῶν ἀγαθῶν μέμνησαι, καὶ κ. ποιεῖς. || Interdum est Approbantis quæ dicta sunt, pro Recte, Dem. (998.) Ἐὰν ὄφλῃ τῷ δημοσίῳ, τί μᾶλλον οὗτος ἐγγεγραμμένος ἔσται ἐμοῦ; ὅτι νὴ Δία εἴσονται πάντες πότερός ποτε ὦφλεν· καλῶς· ἐὰν δὲ κ.τ.λ. Quod si iste damnetur et publice mulctetur, quod magis mulctæ judicatus erit quam ego? Scient omnes, credo, uter reip. debitor fuerit. Probe. Quid autem, si etc. Bud. In VV. LL. notatur esse aliquando Gratias agentis, ut Terent. Recte. Item πάνυ κ., Aristoph. esse Renuentis: sicut et κάλλιστ' ἐπαινῶ. Suid. de καλῶς testatur usurpari ἐπὶ παραιτήσει καὶ ἀρνήσει, ap. Aristoph. Vide Κάλλιστα. || Idem Suid. ap. Thuc. ait esse εὐσεβῶς καὶ φιλανθρώπως, in illo sc. l. præfationis, Οἷς κόσμος κ. τοῦτο δρᾶν: quæ exp. est et in ipso Schol. Sed ego tamen puto simplicius accipiendum esse pro Recte, i. e. Perite et ex arte. || Cum γίγνομαι pro Jucunde, Hilariter videtur accipi in Athen. Ὡς οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνοῦντες, καὶ τῇ ὑστεραίᾳ καλῶς γίγνονται: nam Plut. pro eod. dicit, Ὡς οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνήσαντες, καὶ εἰς αὔριον ἡδέως γίνονται: quod Timotheus Platonem alloquens ap. Cic. Vestræ quidem cœnæ non solum in præsentia, sed etiam postero die jucundæ. Hic autem observanda etiam sunt hæc adverbia cum verbo γίνεσθαι de persona dicto. [" Καλῶς, Thom. M. 851. Markl. Suppl. 332. 452. Iph. p. 64. 100. Ammon. 63. Soph. Œd. T. 1008. Omnino, ad Charit. 691. Wakef. S. Cr. 5, 53. Diod. S. 1, 630. 2, 264. Jure, Merito, ad Charit. 296. Multum, Wakef. S. Cr. 1, 161. Ironice, Bergler. Alciphr. 390. K. ἔχει, recusantis formula, Valck. Phœn. p. 150. Plut. Mor. 1, 85. Brunck. Aristoph. 1, 173. 193. Kuster. 68. 71. ad Lucian. 2, 309. Conf. c. κακῶς, Musgr. Heracl. 56. De quant., Markl. Suppl. 728. K. κεῖσθαι τοῦ, ad Dionys. H. 2, 1045. Ὡς κ., Demosth. 485, 10. K. ἐστί μοι, Polyb. 3, 228. Καλῇ κ., ad Charit. 213. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 42. Wakef. S. Cr. 2, 52. K. εὐδαίμων, Toup. Emendd. 1, 152. K. ἔχει, Decet, ad Xen. Mem. 2, 7, 6. 4, 4, 24." Schæf. Mss. Thuc. 3, 92. Paus. 7, 18. I. q. ἐν δέοντι, Longus Pastor. 4. Ἀμέλει καλῶς, Aristoph. B. 512. 537. 888. Phot. v. Καλῶς, Phrynichus Bekkeri p. 49. Καλῶς δωρησάμενος, Plut. Pomp. 56. et Cor.]

[* Καλότης, i. q. κάλλος, Plut. 7, 735. Lobeck. Phryn. 350.]

[* " Καλοβάστακτος, Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 644." Schæf. Mss. * Καλόβιος, Paul. Alex. Apotelesm. M. 2. * " Καλογένειος, Hes. * Καλόγηρυς, Suid. 2, 373. Etym. M." Wakef. Mss. * " Καλόγηρως, Thom. M. 193." Schæf. Mss. * Καλογνώμων, Procl. Paraphr. Ptol. 223. * " Καλοεργάτις, Benefica, Porph. A. N. 27. * Καλοκαιρία, Hes. Melampod. de Palpitat. p. 493." Wakef. Mss. Vide Sehn. Lex. Suppl.
A * " Καλόκαρπος, Schol. Opp. 1, 310." Wakef. Mss.: * Καλοκάρφωτος, A. 1, 58. " Καλολογέω, Heyn. Hom. 7, 639." Schæf. Mss. " Gloss. ad 1 Cor. 4, 12. * Καλολογία, Hes." Wakef. Mss. * Καλομάσχαλος, Theophr. H. Pl. 3, 8, 4. vitiose pro πολυμάσχαλος. * " Καλομήχανος, Hes." Wakef. Mss. * Καλόμορφος, Schol. Aristoph. Θ. 194. * Καλόπαρις, ut Δύσπαρις, Alcæus. * " Καλοπέτης, Gothofr. Notæ in Descript. Orb. p. 20." Schæf. Mss. * " Καλόπλοκος, Schol. Opp. 3, 292." Wakef. Mss.]

Καλοποιέω, Pulcrum reddo s. venustum, Orno, Como. Exp. etiam, in VV. LL., Bonum facio, Bene facio: et ita significabit non solum καλὸν ποιῶ, accipiendo καλὸν adjective, sed etiam τὸ καλὸν ποιῶ. [De auctoritate dubitat Schneider.] Καλόπους, q. d. Pulcripes, i. e. Pulcros habens pedes, i. e., Pulcer: intelligendo e parte totum. Et ita accipio verba etiam Suidæ scribentis, καλόπους ἀπὸ μέρους καλή. Quæ perperam intelligentes aliqui vulg. Lexicorum consarcinatores dixerunt καλόπους epith. esse partis.
B Utitur autem Hes. eod. loquendi genere in Καλλίσφυρος, subjungens καλή, ἀπὸ μέρους· εὔρυθμος. Sed in aliis præterea multis vocibus scimus poëtas totum e parte itidem indicare. || Aristoph. Schol. "Ορν. annotat solitos θεράποντας quosdam vocari καλόποδας et καλοιωνίστους: ubi suspectum mihi est καλόποδας. " Καλοιώνιστος, Qui boni est augurii s. ominis. Aristoph. Schol. scribit τινὰς τῶν θεραπόντων sæpe " solere dici καλόποδας et καλοιωνίστους. Ubi etiam " nota illud καλόποδας, Lignipedes, s. Ligneis soleis " utentes, vel Pulcripedes: si tamen mendo caret." [" Καλόπους, ad Xen. Mem. 3, 3, 4." Schæf. Mss. * Καλοπραγία, Schol. Par. ad Apoll. Rh. 1, 68. * Καλοπρόσωπος, Schol. Il. A. 310. * " Καλόπρυμνος, Wassenb. ad Hom. 67." Schæf. Mss. * Καλοσύμβουλος, Procl. Paraphr. 229.] " Καλοτίθηνα Hesychio " * καλότροφα." [* Καλότροπος, Gl. Bonimoris. * " Καλούφαντος, Schol. Soph. Trach. 603. * Καλόψυχος, Musgr. Bacch. 1252." Schæf. Mss. " Hes. * Καλώνυμος, Etym. M." Wakef. Mss.] Καλωπὸς,
C Pulcer aspectu. Qui est pulcro aspectu. Hes. tamen habet καλοπούς, sed repono καλωπούς: ut sit καλωπὸς dictum sicut εὐωπὸς, aliaque nonnulla. Καλωποδιώκτης, Qui consectatur pulcros. Nam ap. Schol. Aristoph. leg. censeo καλωποδιώκτας, non καλοποδιώκτας, nec καλαποδιώκτας, ut Aldinum etiam exemplar habet, et Suid. v. Ἄγριος, ead. quæ ille scribens, s. potius ea ipsa verba ex illo describens, sicut et alibi sæpe. [" Suid. Ἀγρίους καὶ κολοποδιώκτας ἐκάλουν οἱ παλαιοί. Non recte rem gesserunt neque Kust. neque L. Bos. Anim. 140. quem occuparat HSt. Thes. 2, 36. Legendum sine dubio κολλοποδιώκτας, Exoletorum puerorum sectatores, ex Eust. Od. Φ. p. 1915, 16. quem ipsum locum adduxit HSt. l. c. 309." Porson. ap. Dobr. Aristoph. N. 348.]

Comp. Καλλίων, sup. Κάλλιστος, Pulcrior, Pulcerrimus, Honestior, Honestissimus, et sic in cet. signif. Et Κάλλιον, Pulcrius, Honestius, Decentius, Melius, Commodius. Sic et Κάλλιστον, Pulcerrimum, Ho-
D nestissimum, etc. (Od. Θ. 549.) φάσθαι δέ σε κάλλιόν ἐστιν: Il. Ω. (52.) οὐ μήν οἱ τόγε κάλλιον, οὐδέ τ' ἄμεινον. Pro καλὸν autem sumi interdum Eust. docet. Superl. κάλλιστος de Ganymede, Il. Ω. (233.) Ὃς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων. Ut autem καλὸς cum accus. jungitur interdum, sub. præp. κατὰ, sic et superl.: ut εἶδος κάλλιστος, Xen. (K. Π. 1, 2, 1.) Forma pulcerrimus, Facie pulcerrimus, Formosissimus. Et τὰ εἴδη κάλλιστοι, [al. βέλτιστοι, 4, 5, 19.] Invenitur et κάλλιστος τὴν μορφὴν pro κάλλιστος τὸ εἶδος. Ab hoc nomine κάλλιστος fit adv. Κάλλιστα, i. e. Pulcerrime, Optime. Cic. utroque modo interpr. in meo Cic. Lex.: Xen. K. Π. 4. Ὡς ἂν δοκῇ κάλλιστα ἔχειν. Interdum exp. Commodissime. In VV. LL. ex Aristoph. citatur κάλλιστ' ἐπαινῶ, et esse dicuntur verba renuentis, ut πάνυ καλῶς. Cujus signif. adverbii καλῶς facta fuit in Καλῶς mentio, e Suida. Bud. ex Aristoph. B. (508.) citans κάλλιστ' ἐπαινῶ, verba esse ait modeste recusantis. Idem alibi scribit, verba hæc esse laudantis invitationem vel conditionem

oblatam, nec tamen accipientis. Verum notandum est in Ald. Edit. interjectam esse distinct. inter κάλλιστ' et ἐπαινῶ in ipso textu; sed non ap. Schol.

[" Καλλίων, Monthly Review, Aug. 1799. p. 439. ad Mœr. 135. K. καὶ μείζων, Plato Charm. p. 70. Καλλίω καὶ ἀμείνω, 69. Καλλίω, ad Lucian. 2, 172. Κάλλιον λέγειν, Abresch. Æsch. 2, 18. Heind. ad Plat. Theæt. 347. Κάλλιον et βέλτιον conf., Porson. Med. p. 46. K. et ἄμεινον, Heyn. Hom. 8, 599. Κάλλιον, Wakef. S. Cr. 5, 53. Toup. Opusc. 1, 534. Πρὸς τὸ κ., ad Diod. S. 1, 363. * Κάλιον pro κάλλιον, Greg. Cor. 29. * Κάλλων, Mœr. 209. et n. Κάλλιστος conf. c. μέγιστος, 135. ad Diod. S. 2, 357. K. καὶ ἄριστος, is ordo verborum legitimus, Xen. K. Π. 338. Ἀρέτης καλλίστη, T. H. ad Lucian. Dial. 101, Κάλλιστον, adv., Musgr. Tro. 2. Τὰ κ., ad Charit. 579. Ὦ κάλλιστε, T. H. ad Plutum p. 459. Κάλλιστά, Kuster. Aristoph. 106.; dum superl., Porson. Hec. p. 40. Ed. 2. Recusandi formula, Brunck. Aristoph. 1, 173. Kuster. 68. Valck. Phœn. p. 150. Musgr. Iph. A. 440. * Καλλιόνως, Plato de LL. p. 61. Ast. * Καλλιώτερος, Phryn. Ecl. 54. Thuc. T. 3. p. 175. Bip. (4, 118.) Benedict. ad Thuc. 114. Valck. Adoniaz. p. 235." Schæf. Mss. * " Καλώτερος, Herodian. Epimer. 69. * Καλλιστότατος, Psell. in Cant. Cantic. 2, 16. * Καλλίστως, Glossator Aristæn. 1, 1. p. 104." Boiss. Mss. " Tzetz. Chil. 9, 676. Epist. 1. p. 267." Elberling. Mss. Alex. Trall. 431. 478. 509.]

Καλλιόω fit a compar. καλλίων, sicut Καλλιστεύω a superl. κάλλιστος. Est autem Καλλιόω, Pulcrius s. Venustius reddo: q. d. Pulcrioro: sicut βελτιόω sonat Melius reddo: quod barbare dicitur Melioro, ut Gall. Méliorer. In VV. tamen LL. exp. καλλιόω, Venusto, i. e. Venustum reddo, non Venustius reddo, quibus non assentior. [LXX. Cant. 5, 10. 6, 10.]

Καλλιστεύω, autem, ut ab ἄριστος fit ἀριστεύω, Pulcerrimus sum s. formosissimus, κάλλιστός εἰμι, vel καλλίστη εἰμί: Herod. 1, (196.) Ἐξωνέοντο τὰς καλλιστευούσας, i. e. εὐειδεστάτας, ut ibid. loquitur. Citatur ex (6, 61.) Καλλιστεύσει γυναικῶν πασέων. Ubi constr. habet superlativi, sc. genitivum. Utitur Plut. et alii. || Præstantissime me gero, Optimam operam navo, ut a Valla exp. In VV. LL. καλλιστεύων ἐπιβατέων, Strenuissimus propugnatorum. Καλλιστεύομαι pass. habetur ap. Eur. Med. (943.) Πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ', ἃ καλλιστεύεται Τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν, Dona, quæ præstantissima sunt, præstantissima existimantur, Schol. ἅπερ, inquit, προτιμᾶται καὶ κάλλιστα νομίζεται τῶν νῦν δώρων παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. [" Alciphr. 74. Valck. Hipp. p. 271. ad Herod. 314. 354. 360. 451. Musgr. ad Aj. 435." Schæf. Mss. Eur. Bacch. 403.] AB HOC verbo fiunt Καλλίστευμα et Καλλιστεῖον. Eur. Or. (1655.) de Helena loquens, Ἐπεὶ θεοὶ τῷ τῆσδε καλλιστεύματι Ἕλληνας εἰς ἓν καὶ Φρύγας συνήγαγον, ubi sequendo Schol. erit ὡραιότης, Pulcritudo; at ego non puto esse simpliciter Pulcritudinem, sed Pulcritudinis præstantiam, s. potius exuperantiam: ut Helena καλλιστεύειν diceretur, Pulcerrima esse, Forma exuperare ceteras. Præterea, sequendo alteram τοῦ καλλιστεύειν signif., erit Egregiæ fortitudinis, strenuitatis specimen. [" Valck. Phœn. p. 76. Paraphr. ad v. 223." Schæf. Mss. Τὰ δευτερεῖα καλλιστευμάτων λαβών, Lycophr. 1011.] AT Καλλιστεῖον Pulcritudinis præmium, ut pomum, quod Veneri ut pulcerrimæ adjudicat Paris. Et ita non simpliciter erit Pulcritudinis præmium, sed Pulcritudinis præmium exuperantis ceteras, vel ceteris antecellentis. Lucian. 34(=1, 254.) Ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη μιᾷ τὸ κ. ἀποδόντα, πάντως ἀπεχθάνεσθαι ταῖς πλείοσι. Dictum autem fuerat, Δικάσαι ταῖς θεαῖς ἥτις αὐτῶν ἡ καλλίστη ἐστί· τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ ἆθλον ἡ νικῶσα λαβέτω τὸ μῆλον. Apud Soph. autem videtur sumi pro Pulcerrimo præmio, Aj. (435.) Τὰ πρῶτα καλλιστεῖ' ἀριστεύσας στρατοῦ, i. e., ut ego interpr., Qui fortitudine, qua ceteris præstitit, pulcerrima emeritus est præmia. [" Heyn. ad Apollod. 446. Toup. Opusc. 1, 253. Musgr. Bacch. 1197. Heyn. Hom. 5, 552. 575." Schæf. Mss.] Καλλιστώ, Mulier sic a pulcritudine vocata, ut quæ esset καλ-

A λίστη. Fuit autem Lycaonis filia, ab Junone in ursam mutata: γυναικεία θεὸς ἐρωτική, inquit Hes., διὰ τὸ κάλλος κληθεῖσα οὕτω. [" T. H. ad Plutum p. 185." Schæf. Mss.]

[* Αὐτόκαλος, Aristides 3, 300. Hierocles 266.] Πάγκαλος, q. d. Omnino pulcer, Pulcerrimus, Perpulcer, Honestissimus, Aristoph. Πλ. (1018.) Καὶ τάς γε χεῖρας παγκάλους ἔχειν μ' ἔφη. Ubi observa fem. Dicitur tamen et παγκάλη in fem. ut a Philone παγκάλη ὑπηρεσία, quod exp. Honestissima muneris functio. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 257. Thom. M. 824. De fem., Brunck. Aristoph. 1, 278. Boeckh. ad Sim. p. xxiii. Πάγκαλαι, Plato Hipp. 142." Schæf. Mss.] Παγκάλως, Perpulcre, Honestissime: π. ἔχει, Dem. Apud Plat. autem de Rep. π. λέγεις. Cui affine est π. ἀπεκρίνου ap. Eundem in Euthyphr. (7.) Π., ὦ Εὐθύφρον, καὶ ὡς ἐγὼ ἐζήτουν, ἀπεκρίνω, Honestissime s. Optime respondisti, Bud. [Plato Comicus ap. Athen. 279. * " Παγκαλής, Boeckh. ad Min. p. 20. 'Plato Min. p. 319. B. Καὶ ἡ τέχνη αὕτη

B παγκάλη ἐστίν. Παγκάλη scripsi pro voce nihili παγκαλῆς e Cod. Leid. et Schol. Plat. p. 33.' * Παγκάλλιστος, Greg. Naz. 2, 264. et * Παγκαλέστατος, pro eod., 273." Bast. ad calcem et in Ind. Scap. Oxon. Sed παγκαλέστατος melius deducendum foret a παγκαλὴς quam πάγκαλος: ergo mutandum est fortasse in παγκαλλέστατος, a * Παγκαλλής. In Indice tamen Scapulæ Oxon. affertur * Περικαλῶς, a * Περικαλής, ex Eust. Il. A. p. 771, 7. Bas. * Περίκαλος, Schn. Lex. Suppl. * " Περικάλλιστος, Ruhnk. Ep. Cr. 215. Alciphr. 422." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 136.] Περιώκαλος, Supramodum pulcer, honestus, Hes. περιώκαλα exp. * ὑπέρσεμνα, et * ὑπερβαλλόντως καλά: sed non dubito, quin mendose scriptum sit, licet ordo alphabeticus, in quo ponitur cum hac scriptura conveniat, pro περισσόκαλα, aut alio quopiam. Ὑπέρκαλος, Supramodum pulcer, Supramodum honestus, Bud. ex Aristot. Polit. [* Ὑπερκάλη, J. Poll. 3, 71. * " Ὑπερκάλως, Hes." Wakef. Mss.]

C Φιλόκαλος, Amans pulcritudinem, Pulcritudinis studiosus: Lucian. (1, 301.) de Paride, Ὃς οἶδε διαγνῶναι τὴν καλλίονα φιλόκαλος ὤν. A Xen. itidem dicitur de Homine scorta pulcra amante. Greg. de pavone loquens caudam expandente, Φιλόκαλον appellavit et φιλότιμον. Honestatis studiosus, vel rerum honestarum, Plut. (10, 556.) Φ. καὶ φιλάρχαιον ὄντα. Aristot. Eth. ἦθος dixit εὐγενὲς καὶ ὡς ἀληθῶς φ. Et τὸ φ., Honestatis vel Honesti studium. Philo V. M. 1. Ἀγάμενος αὐτοῦ τὸ φ. καὶ μισοπόνηρον. Studiosus elegantiæ, munditiæ, Lautitiæ studiosus, Lautus. Ab Hes. exp. φιλόκοσμος, Cultus et ornatus studiosus. Isocr. ad Dem. (3.) Φ. τε ἦν καὶ μεγαλοπρεπής, Lautus erat et splendidus. Et ut hic copulat φ. et μεγαλοπρεπής, ita (4.) φιλοκάλου esse dicit τὸ μεγαλοπρεπές: Εἶναι βούλου τὰ περὶ τὴν ἐσθῆτα, φ., ἀλλὰ μὴ καλλωπιστής; et reddit rationem, hæc duo distinguens, Ἔστι γὰρ φ. μὲν τὸ μεγαλοπρεπές, καλλωπιστοῦ δὲ τὸ περίεργον. Ubi quod dicit τὰ περὶ τὴν ἐσθῆτα φιλόκαλος, ἀλλὰ μὴ καλλωπιστής, videtur commode reddi posse, Sis in

D vestitu munditiæ studiosus, sed quæ non sit odiosa et exquisita nimis, ut Cic. loquitur. || Interdum jungitur cum περὶ, et dicitur esse aliquis φ. circa rem aliquam, Xen. K. Π. 2, (1, 9.) p. 25. Καὶ φ. περὶ ὅπλα καὶ φιλότιμον ἐπὶ πᾶσι τοῖς τοιούτοις, Et elegantiæ studiosum, Elegantiæ studentem in armis, pro Elegantiæ s. Concinnitatis armorum studiosum, cupidum: q. d. καλὰ ὅπλα φιλοῦντα. Quod autem Lucian. (1, 682.) dixit περὶ παιδείαν φιλόκαλος interpr. Bud. Bonarum artium studiosus. [" Zeun. Ind. ad Xen. K. Π. ad Plin. 204. Cort." Schæf. Mss. * Φιλοκαλώτατος, Epiphan. 2, 173.] Φιλοκάλως, Cum quodam elegantiæ studio, Ita ut elegantiæ s. munditiæ studium appareat. Unde accipitur pro Culte, Ornate. Suid. exp. καθαρῶς. Φιλοκαλία, Studium pulcritudinis, quo quis pulcras aut pulcros amat: quo sensu objecta fuit Socrati φιλοκαλία, perinde ac si dictum fuisse παιδεραστία. Studium honestatis, rerum honestarum. Citatur e Const. in Geop. 2. ubi de præsentia domini loquitur, Καὶ τοὺς μὲν ἐπὶ

ἔργον προθύμους ἐπαινῶν, τοὺς δὲ ῥαθυμοῦντας αἰτιώμενος, ἕνα σκοπὸν πᾶσι σπουδῆς τε καὶ φ. ἀπεργάζεται, exp. Elegantiæ operis. [" Phryn. Ecl. 186. Timæus Soph. p. 1." Schæf. Mss. * " *Φιλοκάλιον*, Epiphan. in Sylloge Mustoxid. Fasc. 2. p. 11." Boiss. Mss.] *Φιλοκαλέω*, Pulcritudinem amo, Res pulcras vel honestas amo, Honestatis sum studiosus aut rerum honestarum. Apud Thuc. exp. *φιλοκαλοῦμεν*, Elegantiæ studiosi sumus, 2, (40.) *Φιλοκαλοῦμέν τε γὰρ μετ' εὐτελείας, καὶ φιλοσοφοῦμεν ἄνευ μαλακίας*, Elegantiæ enim studemus cum parsimonia, et philosophamur absque mollitie. Sed frequenter cum *περὶ* jungitur, ut et *φιλόκαλος* jungi videmus, Joseph. c. Apionem, *Μάλιστα δὲ πάντων περὶ παιδοτροφίαν φιλοκαλοῦμεν*, Honestatem colimus circa educationem liberorum, Bud. || *Φιλοκαλῶ*, cum infin., Contendo, Enitor, ut *φιλοτιμοῦμαι*. Plut. Alex. (35.) *Φιλοκαλῶν Ἑλληνικαῖς φυτείαις διακοσμῆσαι τὰ βασίλεια*, Contendens, Bud. Existimo tamen aliquid addendum esse ad vim significationis ostendendam, hoc vel simili modo, Contendens magnificentiam suam ostendere in ornanda etc. Vel potius Quodam magnificentiæ studio contendens etc. *Φιλοκαλῶ* junctum præpositioni *πρὸς*, cum accus., vide *Προσφιλοκαλῶ*. [" Diod. S. 1, 76. 2, 411. 433. et Ind., Brunck. Aristoph. 2, 69. Toup. Opusc. 1, 484." Schæf. Mss. " Studiose paro, Suid. 3, 484." Wakef. Mss. Gl. Polio, Mundo, Verro.] *Φιλοκάλημα*, Honestamentum non improbandum: *καλλώπισμα* autem dicitur de Cultu superfluo. Bud. Comm. 748. [* *Ἀφιλοκάλητος*, Hes. Eust. Il. N. 635. Gl. Incomtus.] *Ἐμφιλοκαλῶ*, In studio rei honestæ immoror et versor, Plut. Philop. (4.) *Ἐμφιλοκαλῆσαι τοῖς στρατιωτικοῖς*, Bud. Comm. 859. Quæ tamen interpr. convenit potius huic verbo absolute posito, et sine casu: hic autem *ἐμφιλοκαλῆσαι τοῖς στρατιωτικοῖς* verterim, In studio rei militaris tanquam honesto versatus esse, Studio rei militaris tanquam honesto deditus fuisse. *Προσφιλοκαλῶ*, cum accus.: *προσφιλοκαλεῖν τινὰ κόσμον* Strabo (17. p. 1143.) Elegantiam asciscere, Comminisci, Bud. Comm. 860. [* " *Συμφιλοκαλέω*, Studium confero, Diod. S. 3, 59." Brunck. Mss. " Plut. Sertorio 14." Boiss. Mss.] *Ἀφιλόκαλος*, opp. *τῷ φιλόκαλος*, Minime studiosus pulcritudinis, elegantiæ, rerum honestarum etc. sequendo signiff. *τοῦ φιλόκαλος*. Plin. Secundus 1, 3. *Ἀφιλόκαλον*, illiteratum, iners ac pæne etiam turpe est, non putare tanti cognitionem, qua nulla est jucundior, nulla pulcrior, nulla denique humanior. Ubi *ἀφιλόκαλον* redditur Inelegans, Rude. Ego autem interpretari malim Alienum ab homine honestatis, rerum honestarum, studioso etc. vel deligendo aliam *τοῦ φιλοκάλου* interpr., si qua videatur aptior. [" Conf. c. *ἀπειρόκαλος*, ad Plin. 104. Cort." Schæf. Mss. * *Ἀφιλοκαλία*, Eupolis ap. Athen. 3.]

" *Καλαυνεῖ* et *Καλαυρεῖ* ap. Hes. leguntur, exposita *τρυφᾷ, ἐμπίμπλαται*, Deliciatur, Sese replet."

ΚΑΛΛΟΣ, *τὸ*, Pulcritudo oris, de Ganymede, Il. Υ. (234.) *Τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διῒ οἰνοχοεύειν Κάλλεος εἵνεκα οἷο*, Isocr. ad Dem. (2.) *Κάλλος μὲν γὰρ ἢ χρόνος ἀνάλωσεν, ἢ νόσος ἐμάρανε*, Athen. 13. *Κάλλει καλῆς, μεγέθει μεγάλης*. Plato Symp. *κάλλος* et *αἶσχος* opp. *Ἄλλο τι ὁ ἔρως, κάλλους ἂν εἴη ἔρως, αἴσχους δ' οὔ*. Apud Plut. *μέτριον κάλλος*. Modica forma s. mediocris. Stata forma, de qua Gell. || De Cujusvis rei pulcritudine, Isocr. Hel. Enc. (25.) *Τῶν δὲ κάλλους ἀπεστερημένων οὐδὲν εὑρήσομεν ἀγαπώμενον*, Dem. (35.) *Καὶ κάλλη τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα κατεσκεύασαν ἡμῖν ἱερῶν*, Plato Symp. *Τοῦ κάλλους τῶν ὀνομάτων καὶ ῥημάτων*. || *Κάλλος*, Veneris unguentum, Hes. Eust. 1842. 1843. *Κάλλη*, Purpureæ vestes, Suid., addens et *κέραμον καλάϊνον* ita dici. Thom. M. ait *κάλλη* esse *ἄνθη*. Ammonius autem addit gen. *τῶν βαμμάτων* post *ἄνθη*. Pausaniæ ap. Eust. *κάλλη* sunt *ἄνθη, βάμματα*. Vide paulo post quæ scribit Hes. de *κάλλαιοι*. || K. pro *Κάλλαιον*, Barba, s. potius Palea galli gallinacei, si sequamur Thom. M.; scribit enim *κάλλεα* quidem dici *τὰ τῶν ἀλλεκτρυόνων*, at *κάλλη ἐπὶ τῶν ἀνθέων*, intelligens sc., si mendosa non est illa scriptura, in hac signif. dici con-
A tracte, in illa autem, sine contractione. Habet itidem *κάλλεα* Index in Comm. Eust.: sed in ejus textu est *κάλλαια*. Sic autem et in reliquis omnibus Il. *κάλλαια* reperio, non *κάλλεα*: et in sing. *κάλλαιον*. Ac primum in illo libello de Simil. et Diff. Vocabulis, qui Ammonio ascribitur, legimus hæc de illa differentia, *Κάλλαια μὲν γὰρ, οἱ τῶν ἀλεκτρυόνων πώγωνες· κάλλη δὲ τὰ ἄνθη τῶν βαμμάτων*. Aristoph. *Ἱππ.* (497.) *Χὤπως τὰ κάλλαι' ἀποφαγὼν ἥξεις πάλιν*. Dixerat autem in fine versus præcedentis *τοὺς λόφους κατεσθίειν*, ubi Schol. esse ait *τοὺς πώγωνας τῶν ἀλεκτρυόνων*: sicut et in quendam l. Equitum dixerat esse *γένεια τῶν ἀλεκτρυόνων*. Paus. Bœot. 234. *Τούτων τῶν ἀλεκτρυόνων χρόα ἐμφερὴς κόρακι, κάλλαια δὲ καὶ ὁ λόφος κατὰ ἀνεμώνην μάλιστα*. Athen. 9. de porphyrione ave loquens, *Καὶ ἀπὸ τῶν ὤτων ἑκατέρωθεν εἶχε κρεμάμενα ὥσπερ οἱ ἀλεκτρυόνες τὰ κάλλαια*. Sic et Aristot. H. A. 9. p. 144. *Τότε κάλλαιον ἐξαίρεται, καὶ τὸ οὐροπύγιον*. Quod autem ab Aristot. hic dicitur *τὸ κάλλαιον ἐξαιρεῖν*, Philostr. *ἐγείρειν*
B dicit in Epist. *Καὶ ἀλεκτρυὼν μαχιμώτερος ὁ τὰ κάλλαια ἐγηγερκώς*. Verum sciendum est Æl. Dionys. ap. Eust., tradere, *κάλλαια* vocari etiam Pennas, quæ sunt in gallorum cauda. || Jam vero ap. Hes. legitur *Κάλλαιοι* pro hac signif. Sed addit ita dici et Quemvis colorem purpuraceum: a quibusdam autem *τὰ ποικίλα* sic appellata: et ap. Ægyptios *χρῶμα καλάϊνον*. Dici et de Unguento. Quibus subjungit, *Καλλαὶ, τὰ βαπτὰ ἔρια*, Lanæ tinctæ. Eust. de *κάλλη, κάλλαια, καλλύνω* locutus, ab aliquo horum deduci *καλλάϊνον χιτῶνα*, verisimile esse ait, scribens cum λλ, cum ap. Suid. et Hes. uno λ scribatur. Vide *Κάλαϊς*. " *Κάλλη*, dicuntur *τὰ ἄνθη*, s. *τὰ πορφυρὰ ἱμάτια*, s. *τὰ βαπτὰ ἔρια*: unde et *κέραμος καλλάϊνος*. Ita Etym. et Suid. Rursum Etym. " cum *κάλλαια* vocari scripsisset *τὰ κάτωθεν τῶν ἀλεκτρυόνων ὥσπερ γένεια, διὰ τὸ εἶναι ἀνθηρὰ καὶ πορφυρώδη*, subjungit, Nam *τὰ πορφυρὰ* nominabantur olim *κάλλη*. Eupolis, *Βάπτειν τὰ κάλλη περίσεμνα τῇ θεῷ*. Et Æsch. (Ag. 932.) *Ἐν ποικίλοις*
C " *γὰρ θνητὸν ὄντα κάλλεσιν*. Unde et *Καλλάϊνον*. Est " autem *χρῶμα ἀνθηρὸν*, vel quod *Βένετον* dicitur. " Hæc ille, et e parte Lex. meum vet." [" *Κάλλος*, Phryn. Ecl. 98. Thom. M. 492. 730. Musgr. Iph. T. 818. Jacobs. Anth. 7, 177. Monthly Review Jan. 1799. p. 100. Veneris unguentum, Heyn. Hom. 6, 557. Casaub. ad Athen. 45. Femina pulcra, Xen. K. Π. 5, 2, 7. De formoso, T. H. ad Lucian. Dial. 13. Conf. c. *καλὸς*, Schneid. ad Xen. Œc. p. 39.; cum *κλέος*, Wakef. S. Cr. 3, 195. *Εἰς κ. γράφειν*, Phryn. Ecl. 48. Thom. M. 274. Eur. El. 1073. Wakef. Phil. 35. Herodian. Philet. 477. et n. *Κάλλει καλὸς*, Wessel. ad Herod. 24. ad Phalar. 213. *Κάλλεα, Κάλλη*, Wakef. S. Cr. 2. Addend., 3, 138. ad Mœr. 209. 210. Abresch. Lectt. Arist. 36. Dorv. ad Charit. 243. 309. Musgr. El. 948. Jacobs. Anth. 6, 120. 10, 179. Sophronius 2." Schæf. Mss. Od. Σ. 191. De *Κάλλαια, Κάλλεα, Κάλλη*, vide Schn. Lex. Suppl.]

[* *Καλλοποιὸς*, Plotinus de Pulcr. 118. Creuz.
D * *Αὐτοκαλλοποιὸς*, ibid. " Dionys. Areop. D. N. 11, 6." Kall. Mss.] " *Καλλόφυλλος* affertur pro Pulcris " foliis præditus," [Theophr. H. Pl. 5, 3, 2.]

[* *Αὐτόκαλλος*, Plotin. l. c. 318. " Procl. Th. Plat. 5, 14. Pachym. ad Dionys. l. c. p. 263." Kall. Mss.] *Ἐχέκαλλος*, Pulcritudinem habens, *ἔχων κάλλος*, Spectabilis exp. ap. Theophr. H. Pl. 5, (6, 2.) *Πρὸς τὰς τῶν τεκτόνων χρείας ἐχέκαλλον* [*ἐχέκολλον* leg.] *μάλιστα ἡ ἐλάτη, διά τε τὴν μανότητα καὶ τὴν εὐθυπορίαν*.

Ἀκαλλὴς, Deformis, Invenustus, Lucian. (1, 197.) *Εἰ ἐπιβλέψειας τὴν γῆν οὐκέτι αὐχμηρὰν καὶ ἀ. οὖσαν*: (2, 59.) *Καὶ σῶμα ποιείτω ἀ. ἔτι καὶ ἀδιάρθρωτον*, Rude, Informe, Bud.: Greg. *Τὸ ἀ. καὶ ἄμορφον τῆς ὕλης*. [* *Ἀκαλλῶς*, Eust. Ism. 113.] " *Ζακαλλὴς*, " Admodum formosus, Perpulcer. Hesychio *ζακαλλὲς* est *περικαλλές*: recte; nam et *περὶ* est epitati" con interdum in compositione." [* *Παγκαλλὴς*, Schn. Lex. *ἀμαρτύρως*, vide *Παγκαλής*.] *Περικαλλὴς*, Perpulcer, Perelegans, Il. Λ. (631.) *δέπας*. In fre-

quenti est usu ap. hunc et ceteros poëtas. Eust. Il. A. p. 161. Ἀλλὰ καὶ τὴν τοῦ Ἀπόλλωνος φόρμιγγα π. ὀνομάζει, ὡς ἂν τις εἴποι καλὴν λίαν: et addit hinc fieri, ut λ in hac voce geminetur. Qua de re viderit. Reperitur hæc vox et ap. prosæ scriptt., sed rarius. Athen. (20.) Ἀντιοχέων δὲ τὴν καλὴν, Νικομηδέων δὲ τὴν π. [Herod. 7, 5.] Hinc compar. Περικαλλέστερος, q. d. Perpulcrior. [Athen. 555. Superl. Περικαλλέστατος, 680. "Wakef. Phil. 343. S. Cr. 4, 109. Jacobs. Anth. 9, 411. ad Phalar. 269. Phryn. Ecl. 179. Toup. Opusc. 1, 466." Schæf. Mss.] Περικαλλέως, Perpulcre, Pereleganter. [* "Περικαλῶς (sic,) Eust. Il. A. p. 771." Ind. Scap. Oxon. * "Περισσοκαλλὴς, Bekk. Anecd. 1, 335." Boiss. Mss. Schn. Lex. exhibet περισσοκαλὴς, unico λ.] Ὑπερκαλλὴς, i. q. περικαλλής. Ad verbum, Supramodum pulcer, [Xen. K. Π. 5, 1, 9.] Apud Aristot. autem ὑπέρκαλος.

[* Καλλόσυνος, Pulcer, Eur. Or. 1387. * Καλλοσύνη, i. q. κάλλος, Hel. 389.]

[* "Καλλιὰς, Solanum halicacabum, Diosc. Notha 467." Boiss. Mss.]

"Καλλιτέαι, Hesychio φυτόν τι θαμνῶδες: forsan "e genere salicum, quæ ἰτέαι dicuntur." [* Καλλιούργημα, Basil. 3, 123.]

Καλλιβλέφαρον, Καλλιγράφος, Καλλιγύναιξ, Καλλιέθειρα, Καλλιέπεια, Καλλιεργῶ, Καλλιερῶ, et reliqua hujusmodi composita, vide suis locis singula, i. e. in iis nominibus aut verbis, quæ has duas syllabas καλλι præfixas habent. Ut autem a κάλλος compp., καλλι habent in comp., sic ὑψι, habent quæ ex ὕψος componuntur: ut ὑψίζυγος, ὑψίκομος.

¶ Καλλύνω, Pulcrum reddo, Venusto, Honesto, Como, Orno. || Interdum autem accipitur pro Verro; Aristot. Probl. (24, 9.) p. 84. Διὸ ἐν τῷ ἀργυροκοπείῳ καλλύνοντες κερδαίνουσι· τὸ γὰρ διαῤῥιπτούμενον συγκαλλύνοντες λαμβάνουσι τὰ λείψανα.' Eust. a κάλλη, τὸ ἄνθη, βάμματα, deducit καλλύνειν pro κοσμεῖν et σαροῦν. In VV. LL. Gaza καλλύνω τἀργύριον exp. Argenti defæcandi munere fungor. || Καλλύνομαι, Pulcer reddo, Venustor, Honestor, Ornor. || Interdum pro Verror, sicut act. καλλύνω pro Verro, ut ap. Polyb., ubi de platea loquens scribit, (6, 33, 4.) Ὡς ῥαίνηται καὶ καλλύνηται σφίσιν ἐπιμελῶς. || Est præterea Καλλύνομαι, Nitide eleganterque me habeo, Glorior, Mihique ipsi placeo: Bud. ap. Plat. Vide Comm. 748. ["Lucian. 2, 333. Lennep. ad Phal. 48." Schæf. Mss.] Καλλυντὴς, Ornator, Comtor, κουρεὺς, Hes. i. e. Tonsor. Καλλυντήριον, Ornamentum, Quod adhibetur ad ornandum, * κοσμητήριον. Hes. Apud Etym. καλλυντήρια et πλυντήρια, Festa duo, ap. Athenienses. "Καλυντήρια, et "Πλυντήρια, Festa duo Athenis agitari solita, teste "Etym. AT Κάλυντρα, Hesychio sunt * κόσμητρα, "itidemque Suidæ, in exemplum afferenti hunc sine "Auctoris nomine locum, Ἀντὶ δὲ τοῦ δόρατος κάλυν- "τρον φέρων, καὶ κόσκινον ἀντὶ τῆς ἀσπίδος." Κάλλυντρον, i. q. καλλυντήριον, Instrumentum omne comtorium, i. e. aptum ad comendum, ut κτένιον: est τὸ τῶν τριχῶν κάλλυντρον. Interdum κάλλυντρον est Instrumentum, quo verrimus, κόρυθρον, σάρωθρον, Lat. Scopæ. Plut. Dione 317. Σαίρουσαν δὲ καλλύνθρῳ τινὶ τὴν οἰκίαν. J. Poll. 234. Παῖς ἐκκορείτω, παρακορείτω, καθαιρέτω, καλλυνέτω, σαιρέτω κορυτρῷ, ἢ καλύτρῳ. Ita enim ibi legitur καλύτρῳ sine ν, et cum unico λ. Hes. autem in verbo * παρασαρῶσαι dicit κάλλυτρον ἢ κάλλυντρον. Et quoniam σπάθαι φοίνικος usum præbebant scoparum, vocatæ sunt κάλλυντρα, Bud. Levit. (23, 40.) Κάλλυντρα φοινίκων καὶ κλάδους ξύλου δασεῖς, exp. Spathulas palmarum, et ramos ligni densarum frondium. Apud Hes. κάλλυντρα non solum σπάθαι φοίνικος, sed et σκόλοπες, χάρακες, σταυροί. ["Toup. Opusc. 1, 243. Phryn. Ecl. 44. Thom. M. 547. Jacobs. Anth. 7, 63." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Cerinthum frutex, Aristot. H. A. 5, 21. * Ἀνακαλλύνω, i. q. ἀνακορέω, Phrynichus Bekkeri p. 14. * Διακαλλύνω, Theodoret. Θεραπ. 2. p. 32, 14. 34, 28. * Ἐκκαλλύνω, Hes. v. Ἐκκοροῦσι, Parmenion 11. Barker. ad Etym. M. 1101. * Ἐπικαλλύνω, Themist. Or. 32. p. 359.] Κατακαλλύνω pro simplici καλλύνω, Orno, Verro, ["Acta Jun. Bacchi p. 63. Eumath. 11. extr." Boiss. Mss. * "Παρακαλλύνω, Hes." Wakef. Mss.] Συγκαλλύνω, Simul orno, verro, vide Aristot. in Καλλύνω citatum.

¶ Καλλωπίζω, Honesto, Orno, Como, Accurate et exquisite orno, Auctor libelli, qui Demetrio Phalereo ascribitur, Τὸ δὲ ἐκφράζειν τὰ γέλοια, ὅμοιον ἐστὶ καὶ καλλωπίζειν πίθηκον. Greg. in Jul. 2. Μηδὲ τὸν πίθηκα καλλωπίσωμεν. || Καλλωπίζομαι, Honestor, Ornor, Comor, Herodian. 5, (8, 2.) Ἐμυσάττοντο δὲ οἱ πάντες, ὁρῶντες τὸ μὲν πρόσωπον καλλωπιζόμενον περιεργότερον ἢ κατὰ γυναῖκα σώφρονα. Et ἐκαλλωπισάμην voce med. ap. Plut. Symp., pro Vestitu me exornavi et honestavi. Bud. Comm. 747. In VV. LL. citatur ex eod. Plut. in Sol. [Lycurgo 22.] Καλλωπίζομαι περὶ κόμην, pro Comam exorno. Καλλωπίζομαι, sicut καλλύνομαι et ἀβρύνομαι, Efferor, Glorior, Mihi placeo, Xen. (Ἱππ. 10, 4.) de equo feroci, Σκέλη ὑγρὰ μετεωρίζει, ἀνατείνει ἄνω τὴν οὐρὰν, ὅταν καλλωπίζηται. Item pro ἐνδείκνυμαι, Artem ostento, Bud. e Plat. in Prot. citat, ubi tamen ante καὶ καλλωπίσασθαι est ἐνδείξασθαι. Vide p. 747. Jungitur interdum dativo, pro eo, quod Lat. dicimus, Glorior hac re, Jacto me de hac re, Xen. K. Π. (8, 8, 9.) p. 142. Καὶ μὴν ἐκπώματα ἢν μὲν ὡς πλεῖστα ἔχωσι, τούτῳ καλλωπίζονται, Plut. Solone, Καλλωπίζομαι τῷ μὴ συναλγεῖν πατρίδι, Glorior quod patriæ incommodis non angar, (6, 570.) Τότε δὲ Περίανδρος ἐκαλλωπίζετο λιτότητι καὶ σωφροσύνῃ δαπάνης, Plausum et gloriam captabat atque aucupabatur, Bud. ["Ad Charit. 411. Heind. ad Plat. Phædr. 191. Gell. N. A. 1, 2. ad Mœr. 76. Lennep. ad Phal. 47. Valck. Diatr. 258. Diod. S. 1, 90. Athen. 1. p. 29." Schæf. Mss. Plut. Alex. 11. Cæsare 28.] Καλλώπισμα, Ornamentum, Cultus, Herodian. 7, (3, 13.) Καὶ εἴ τις ἦν κόσμος δημοσίων ἔργων καὶ κ. πόλεως. Sed de Cultu superfluo frequentius usurpatur. Herodian. 5, (5, 9.) Καὶ οἰομένους τὰ τοιαῦτα κ. οὐκ ἀνδράσιν, ἀλλὰ θηλείαις πρέπειν, Polit. Munditias. Plut. Lycurgo (9.) K. χρυσῶν δημιουργὸς, Ornamentorum aureorum artifex. ["Villois. ad Long. 283." Schæf. Mss.] Καλλωπισμὸς, i. q. καλλώπισμα, Philostr. Epist. 38. Ὁ μὲν γὰρ κ., ἑταιρικόν. Xen. quod de equo feroci dicit, (Ἱππ. 10, 4.) illum σκέλη ὑγρὰ μετεωρίζειν, et ἀνατείνειν ἄνω τὴν οὐρὰν, cum καλλωπίζεται, id appellat καλλωπισμόν: q. d. Gloriationem, Bud. [K. Ἀ. 1, 9, 13. LXX. Ezech. 16, 7. * "Καλλώπησις. Pro ἐκαλλιώθης ap. Aquilam Ps. 44, 3. legitur in Catena Corderii καλλωπήσεως, quod fortasse mutandum est in * Καλλωπίσεως." Schleusn. Lex. V. T. * "Καλλωπιστέος, Clem. Alex. * Καλλωπιστεία, Serv. Æn. 1, 223." Wakef. Mss.] Ἀπαλλώπιστος, Non comtus, Non excultus, Inornatus, Omnis lenocinii negligens, Suet. Plut. (7, 561.) Ἀγέλαστα καὶ ἀ. καὶ ἀμύριστα φθεγγομένη. Greg. de Theol. Τὰ μὲν, φιλόκαλα· τὰ δὲ, ἀ. || Qui non gloriatur, effertur jactatione. Idem Greg. in Sor. Epit. Καὶ τὸ τῆς εὐσεβείας ἄτυφόν τε καὶ ἀ. ["Εὐκαλλώπιστος, Hes." Wakef. Mss.] Καλλωπιστὴς, Cultus in vestitu nimium studiosus, Bud. Ego esse puto, Qui, ut Cic. loquitur, in vestitu adhibet munditiam odiosam et exquisitam nimis. Quomodo Isocr. ἀπὸ τοῦ φιλοκάλου hunc distinguat, vide Φιλόκαλος. Basil. Ὥστε κ. εἶναι καὶ ὀνομάζεσθαι, ὁμοίως αἰσχρὸν ἡγεῖσθαί φημι δεῖν, ἢ ἑταιρεῖν, ἢ ἀλλοτρίοις ἐπιβουλεύειν. Q. l. pulcre convenit cum illo proxime præcedente Philostrati, Ὁ μὲν γὰρ κ. ἑταιρικόν. ["Brunck. Aristoph. 2, 42." Schæf. Mss. Aristot. Rhet. 143. Synes. 83." Wakef. Mss. * "Φιλοκαλλωπιστὴς, Ptolem. Tetrabibl." Schn. Lex.] Καλλωπίστρια, ἡ, Cultus in vestitu nimium studiosa, etc. ut in Καλλωπιστὴς dictum est, Plut. (6, 530.) Ἀνὴρ φιλοσώματος καλλωπίστριαν γυναῖκα ποιεῖ· φιλήδονος, ἑταιρικὴν καὶ ἀκόλαστον. || Comtrix, quæ Ornatrix ab Ovid. et a Suet. Tranq. dicitur. ["Ad Mœr. 238." Schæf. Mss.] Καλλωπιστικὸς, Ad comendum vel ornandum aptus; Cultum s. Elegantiam addens: ut κάλλος a Gramm. exp. μύρον κ., in nonnullis Hom. Il. [* Ἀντικαλλωπίζομαι, Plut. 7, 601. * Ἀποκαλλωπίζω, J. Poll. 1, 236.

* Διακαλλωπίζω, Schol. Aristoph. Θ. 179.] Ἐγκαλλωπίζομαι, Plut. Antonio (36.) Ἐγκαλλωπίσασθαι τοῖς αἰσχροῖς, pro καλλωπίσασθαι ἐν τοῖς αἰσχροῖς, In rebus turpibus sibi placere, ac sese ostentare, (6, 317.) Καλοῖς καὶ ἀγαθοῖς ἀνδράσιν ἐγκαλλωπίσασθαι, Inter bonos et graves spectandum se præbere, Bud. Comm. 748. [Schæf. Ind. ad Dionys. H. de C. VV.] Ἐγκαλλώπισμα, Thuc. 2, (62.) Καὶ ἐγκ. πλούτου, i. e. πλοῦτον, ᾧ ἐγκαλλωπιζόμεθα. [* "Ἐκκαλλωπίζω, Nicet. Eugen. 2, 305." Boiss. Mss. * Ἐπικαλλωπίζω, Gl. Illino. * "Προσεπικαλλωπίζω, Const. Apost. 202." Wakef. Mss.]

¶ Καλλονή, Pulcritudo, Decor. Ab Hes. exp. εὐπρέπεια. Theophr. H. Pl. 9, 2, (4.) Φύεται πεύκη τοπαράπαν· ἔστι δὲ καὶ εὐφορία τις καὶ ἀφορία καὶ πλήθους καὶ κ. [Jambl. V. P. 52. Kiessl. "Valck. ad Röv. 65." Schæf. Mss. * "Αὐτοκαλλόνη, Procl. Th. Plat. 1, 24." Kall. Mss.]

Κάλλιμος, ὁ, ἡ, ap. poëtas i. q. καλὸς, Pulcer, vel secundum alios, Pulcerrimus. Ita fit a κάλλος, ut κύδιμος a κῦδος. Od. (Θ. 439.) Ο. (206.) δῶρα: Λ. ult. οὖρος. i. e. καλὸς, Eust. Quem sequens malim κάλλιμος ubique per positivum interpretari. Sed notandum οὖρον κ. dici καλὸν, Commodum, Secundum, Prosperum. ["Valck. Anim. ad Ammon. 156. ad Charit. 607. Musgr. El. 717." Schæf. Mss.]

ΑΙΚΑΛΛΩ, αλῶ, Blandior, Assentor, Adulor: et quod eleganter dicitur, Palpum obtrudo, cum accus. ap. Philostr. ["Polyb. 16, 24. 5, 36." Schw. Mss.] Sic et ap. Aristoph. Ἱππ. (211.) Τὰ μὲν λόγι' αἰκάλλει [λόγια καλεῖ Br.] με, Schol. θωπεύει, admonens tamen legi etiam καλεῖ με, tunc autem fuerit et λόγια scr. Hes. et Suid. αἰκάλλω exp. θωπεύω. Idem Aristoph. hæc tria conjungit, αἰκάλλειν, κολακεύειν, θωπεύειν: (48.) Ἥκαλλ', ἐθώπευ', ἐκολάκευ', ἐξηπάτα, ubi Schol. ait idem his verbis significari; et esse αἰκάλλειν proprie Canis, qui auribus et cauda blandientis signum præbet. Quod Græci σαίνειν etiam dicunt, Lat. Cevere. Sic et Hes. exp. etiam σαίνειν. Addit idem Aristoph. Schol. posse a gallinaceis esse translatum hoc verbum, quorum barbæ κάλλαια vocantur. Eur. Andr. (630.) προδότιν αἰκάλλων κύνα, Assentans impudenti mulieri, Schol. At in Lex. Tus. citatur ex eod. Eur., αἰκάλλω κυνὶ, Cani blandior: depravato sc. accusativo in dat., et αἰκάλλων in αἰκάλλω: neque enim aiunt Gramm. dativo, sed accus. jungi. A κηλῶ deduci quidam putarunt, quod Demulceo significat. Aristoph. Schol., uti modo dixi, a κάλλαιον, quod est gallinaceorum, de quo dictum est in Κάλλος, translatum videri posse scribit. Ego a κάλλος deductum esse facile crediderim, quod assentatores Pulcre et Belle in ore habere soleant, atque adeo pulcritudinem turpibus etiam rebus attribuant: similis tamen deductionis exemplum interim quæro. ["Brunck. Soph. 3, 493. Kuster. Aristoph. 106. Boiss. Philostr. 436. Lobeck. Aj. p. 400. Ruhnk. Ep. Cr. 136. Toup. Opusc. 1, 100. Valck. ad Phalar. p. xv. Jacobs. Exerc. 2, 86." Schæf. Mss.] "Αἰκάλη, Fraus: ἀπάτη, Lex. meo vet.: "sed de tali fraude dici videtur qua alicui abblan- "dientes eum decipimus, ut θωπεία." Αἰκάλος, Assentator, Adulator. Hes. Scribitur autem unico λ, licet αἰκάλλω passim duplici. Ὑπαικάλλω, Subassentor, Subadulor, Clam assentor. Apud Suid., Τῆς βασιλέως θεραπεύων καὶ ὑπαικάλλων Δάφνην. ["Ælian. H. A. 17, 17. Ὑποσαίνουσι καὶ ὑ." Schw. Mss.]

ΚΑΛΟΣ, ὁ, et Κάλως, ω, ωος, Rudens, Funis nauticus. A verbo χαλᾷν, quod eo laxentur vela. Κάλοι, inquit Etym., χάλοι τινὲς ὄντες, οἷς χαλᾶται τὰ ἱστία. Eust. quoque ἀπὸ τοῦ χαλᾷν dictum scribit. Sciendum est autem κάλον antiquius esse quam κάλων. Od. Ε. 260. Ἐν δ' ὑπέρας τε, κάλους τε, πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ, ubi Eust. vett. dixisse κάλος scribit cum ο, quod Attici postea dixerunt κάλως cum ω, declinantes * περιττοσυλλάβως. Idem alibi scribit, sicut κάλος κάλου olim in usu fuerit, postea vero et κάλως κάλωος ap. Atticos, vel κάλως κάλω, sic et λαγὸς λαγοῦ, et λαγὼς λαγώ. Hactenus Eust. Reperitur autem illa declinatio perittosyllabica cum ap. alios, tum ap. Apoll. Rh. 2, (725.) ὑπὸ πνοιῇ δὲ κάλωες Ὅπλα τε νήϊα πάντα τινάσσετο. Sic et in Epigr. λαῖφος ἔφεσθε κάλοις. Itidem ap. Herod. οἱ κάλοι τοῦ ἱστίου. Et ap. J. Poll. Ἐπλέομεν πάντα ἀνασείσαντες κάλων, καὶ ἅπασι κάλοις. Citatur et ex LXX. Num. 3, (37.) Τοὺς κάλους: cum tamen alioqui multo sit usitatius in oratione soluta κάλως κάλω, nisi me memoria fallit. Aristoph. Β. (121.) ἀπὸ κάλω καὶ θρανίου Κρεμάσαντι σαυτόν. Thuc. 4, (25.) p. 130. Καὶ παραπλεόντων ἀπὸ κάλω ἐς τὴν Μεσσήνην, ubi Schol. τῷ λεγομένῳ παρόλκῳ· οἱ γὰρ παρ' αὐτὴν τὴν γῆν πλέοντες οὐ δύνανται ἐρέττειν. ["Sic ap. Appian. Mithr. 78. rex a Sinope Amisum ἀπὸ κάλω διαπλέων, Remulo subvectus." Schw. Mss.] Sic in dat. κάλῳ, ut κάλῳ δεδεμένος. || Prov. πάντα κάλων κινεῖν, Omnem rudentem movere, pro quo Lat. dicunt potius, Omnem movere lapidem. Lucian. (1, 872.) Ἀλλὰ χρὴ πάντα μὲν κάλων κινεῖν, πάντα δὲ πράττειν καὶ λέγειν ὡς φίλοι ἡμῖν τοιοῦτοι γένοιντο. Dicitur et Πάντα κάλων σείειν, ἀνασείειν: Epigr., τοὺς μουσέων πάντας ἔσεισε κάλως. Vide Erasm. Prov. Omnem rudentem movere. || Κάλως generaliter etiam pro Quolibet fune, sicut et καλώδιον dimin., pro Quolibet funiculo. De quo dimin. vide paulo post. ["Κάλος, Wessel. ad Herod. 115. ad Diod. S. 1, 203. 2, 193. Fac. ad Paus. 1, 323. Jacobs. Anth. 7, 242. 9, 297. Κάλως, 12, 330. Paus. l. c. Thom. M. 493. Barnes. Tro. 94. Musgr. Herc. F. 478. Leon. Tar. 4. Πάντα κάλων σείειν, Eur. Herc. F. 839. Toup. Opusc. 1, 319. Emendd. 2, 21. Valck. Diatr. 233. 235. ad Lucian. 1, 439. Belin. ad 5, 315. Musgr. Med. 278. Πάντας σείειν κάλως, Jacobs. Anth. 8, 391. Hoeschel. ad Philon. Opusc. 255. Kuster. Aristoph. 111." Schæf. Mss. * Καλοβάτης, Gl. σχοινοβάτης, Funambulus. * "Καλοβασία, ad Mœr. 64." Schæf. Mss. * "Καλοβατέω, Porph. 247." Wakef. Mss.] Καλωστρόφος, Qui funes intorquet, torquet: i. e., ut opinor, Qui funes conficit, qui torti esse solent. Sive, Qui funes conficit, cannabem intorquendo s. aliud, e quo fiunt. Plut. Pericle (12.) Ἁμαξοπηγοὶ καὶ ζευγοτρόφοι, καὶ ἡνίοχοι, καὶ κ. [* "Καλοστρόφος, Callim. 1, 580. * Καλόστροφος, Tzetz. Exeg. in Il. 114, 25." Schæf. Mss.] Καλώδιον, dimin., Funiculus. Non solum dicitur de Parvo fune nautico, sed et de aliis. Aristoph. Σφ. (379.) Ἀλλ' ἐξάψας διὰ τῆς θυρίδος τὸ καλώδιον, εἶτα καθίμα Δήσας σαυτὸν, Thuc. 4, (26.) p. 131. Κολυμβηταὶ ὕφυδροι, καλωδίῳ ἐν ἀσκοῖς ἐφέλκοντες μήκωνα μεμελιτωμένην. ["Thom. M. 493. Mœr. 195. et n., ad Charit. 373." Schæf. Mss.]

"ΚΑΛΠΗ, ἡ, ET Κάλπις, ιδος, ἡ, Urna, Si- "tula, Hydria. Prius ap. Hes. legitur, exponiturque "ὑδρία, στάμνος. Sed posterius est longe frequen- "tius. Od. Η. (20.) Παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι κάλπιν "ἐχούσῃ. Aristoph. Β. (1339.) Κάλπισί τ' ἐκ ποταμῶν "δρόσον ἄρατε. Athen. l. 5. Ἐκ χρυσῶν καλπίδων μύ- "ροις ἔρραινον: 12. (p. 689.) Λοῦται ἐκ χρυσοκολλή- "του κάλπιδος μύρῳ. Herodian. dicit non κάλπιδας, "sed κάλπεις: ap. quem et κάλπη legitur: ut (4, 1, 6.) "Κάλπην φέροντες ἔνθα ἦν τὰ Σεβήρου λείψανα: 3, "(15, 16.) Εἰς κάλπην ἀλαβάστρου ἐμβαλόντες. Præ- "terea κάλπη est inter Signa cœlestia. Proclus "enim in sua Sphæra κάλπην nominari scribit τοὺς "ἐν ἄκρᾳ τῇ δεξιᾷ χειρὶ τοῦ ὑδροχόου τέσσαρας ἀστέ- "ρας: quod Theon ὑδρεῖον vocat, Hyginus Aqualim "et Aquarium vas. Judiciarias etiam urnas s. situ- "las vocabant κάλπεις: nam Schol. Aristoph. κάλ- "πεις nominari scribit ἔνθα τὰς ψήφους καθίεσαν οἱ "δικάζοντες. || Adhæc κάλπις dicitur Vas quod- "dam potorium. Philemone enim auctore καλπὶς "vocatur τὸ δακτυλωτὸν ἔκπωμα καὶ τὸ ἄμφωτον, in "quod digiti utrimque inseri possunt s. trajici: vel, "ut alii volunt, τὸ ἔχον κύκλῳ δακτυλοειδεῖς τύπους "τινὰς, Athen. (468.) ubi oxytonωs scriptum. He- "sychio κάλπις est etiam ἵππος βαδιστὴς, s. εἶδος "δρόμου. Itidem pro Cursus quodam genere accepit "Paus. Eliac. l. 1. (5, 9.) Κήρυγμα ἐποιήσαντο μήτε "κάλπης τοῦ λοιποῦ, μήτε ἀπήνης ἔσεσθαι δρόμον: ubi "subjungit, equa vehi solitos in hoc certamine: ad

" extremum autem curriculum ex equa celeriter de-
" silientem equitem, apprehenso equæ freno, quasi
" cum ea cursu certasse. Item in Hippiatr. legi-
" mus, Καὶ ἀναβάτην ἐπικαθίσαι ποιήσας, δρόμῳ τῷ
" διὰ κάλπης γύμναζε, ἤτοι τῷ λεγομένῳ * τριπήδῳ."
[" Κάλπη, ad Paus. 395. Bast Lettre 95. Heyn. Hom.
8, 387. Ruhnk. ad H. in Cer. 107. Verh. ad Anton.
Lib. 76. Κάλπις, ibid. Ruhnk. l. c. Valck. Hipp.
p. 180. Zeun. Ind. Xen. K. Π. Thom. M. 917. ad
Lucian. 1, 782. Wakef. Alc. 2. Jacobs. Anim. 310.
Anth. 9, 8. 31. Theætet. 4. Marcus Arg. 30. ad
Paus. 364. Bast. l. c. Boiss. Philostr. 648. Κάλπιν,
Nicarchus 8. Belin. ad Oppian. 330." Schæf. Mss.]
" Καλπάζειν dicitur τὸ διὰ κάλπης δρόμῳ γυμνάζειν :
" et Παρακαλπάζειν, Equo a latere cursitare, freno
" ejus manu apprehenso. Plut. Alexandro" [6. et
Corai.] " de Bucephalo loquens, Εὐθὺς προσδραμὼν
" τῷ ἵππῳ, καὶ παραλαβὼν τὴν ἡνίαν, ἐπέστρεψε πρὸς
" τὸν ἥλιον·—μικρὰ δὲ οὕτω παρακαλπάσας, καὶ κατα-
" ψήσας, ὡς ἑώρα πληρούμενον θυμοῦ καὶ πνεύματος,
" ἀποῤῥίψας ἡσυχῆ τὴν χλαμύδα, καὶ μετεωρίσας αὐτὸν,
" ἀσφαλῶς περιέβη. Quibus verbis significat Ale-
" xandrum equi frenum manu tenentem, ad aliquan-
" tum spatii equum incitasse ad procursum, cum
" ipse quoque cursu equum assequeretur atque
" æquaret : et deinde manu plausuque permulsisse :
" indeque in bucephalum insiliise. Hæc fere Bud.
" 212. ubi καλπάζειν esse dicit Equum ad ingressum
" exultantem urgere : Gallice vocari Gallopare, ut
" Gallopum τὴν κάλπην, vocabulo a Græcis trans-
" lato." [" Καλπάζω, Bast Lettre 234. Παρακαλπά-
ζω, Toup. Opusc. 1, 458." Schæf. Mss.] " Præterea
" ut καλπὶς dicitur quoddam Vas potorium : ITA
" ET Κάλπιον vocatur ποτηρίου τι γένος ἐρυθραίον, ut
" e Pamphilo refert Athen. (475.) ubi addit, putare
" sese esse tale quale τὸ σκάφιον. Apud Hes. vero
" ET Κάλπος est ποτηρίου εἶδος." [* Καλπίδιον, Gl.
Seriola.]

ΚΑΛΥΠΤΩ, Tego, Operio, Velo, Il. Π. (502.)
Ὣς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν Ὀφθαλμοὺς
ῥῖνάς θ', E. (23.) σάωσε δὲ νυκτὶ καλύψας. Et κα-
λύψασθαι pro Velare se, Velare faciem suam. Od.
K. (53.) καλυψάμενος δ' ἐνὶ νηῒ Κείμην. Et pass.
Καλύπτομαι, Tegor : ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος, Il. Ω.
(163.) Item καλύπτου, pro Tege te, Aristoph. N. (740.)
|| Καλύπτω σοὶ τοῦτο, Hoc tibi obtendo, Tego s. O-
perio te hac re, Il. Φ. (321.) τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε
καλύψω. In altera constr. usus est frequentissimi
ap. prosæ etiam scriptt.: at in hac, quam videbimus
et in Ἀμφικαλύπτω ap. Hom., valde rarum illis esse
puto. Vide Περικαλύπτω. [" Heyn. Hom. 4, 547. 7,
311. 329. 8, 175. 304. 589. 689. Wakef. Herc.
F. 361. Jacobs. Anth. 6, 434. ad Charit. 346. Ob-
tendo tegendi causa, Il. E. 315. X. 313. cf. Od. N.
152. De fama, Valck. Præf. Hipp. p. xx. Toup.
Opusc. 2. 270. Conf. c. κάμπτω, Bast Lettre 35.
Heyn. Hom. 8, 443. (756. κάλυπτρα?) K. ἐγκώμια;
Hippolyt. T. 2. p. 223. Fabric. Νὺξ καλύπτει ὄσσε,
Heyn. Hom. 5, 120. Il. A. 356. Med., ad Il. Ξ. 184.
Heyn. Hom. 4, 475. Jacobs. Anth. 12, 309." Schæf.
Mss. Il. Π. 735. πέτρον περὶ χεὶρ ἐκάλυψεν, Omnino ca-
piebat.] Κάλυμμα, Tegmen, Tegumentum, Operimen-
tum, Velum, Soph. (Aj. 245.) κρᾶτα κα-Λύμμασι κρυ-
ψάμενον. Apud Il. Ω. (93.) Thetis mœsta ob filium
Achillem κάλυμμ' ἕλε. || Peculiariter vocantur Pal-
pebræ teste J. Poll. 2, (66.) quod sint Tegumenta
oculorum, Cic. Sunt enim palpebræ, Gr. βλέφαρα,
pellis oculis obducta et eos tegens. [Theoph. Pro-
tosp. 871.] || Genus Retis, VV. LL. [Opp. 'A. 3,
82. " Markl. Iph. p. 273. Musgr. Iph. T. 372.
Wakef. Trach. 1261. Jacobs. Anth. 7, 167. Ari-
stoph. Fr. 233. Dawes. M. Cr. 80. Bergler. Alciphr.
189. Ruhnk. ad H. in Cer. 42." Schæf. Mss. Dicæ-
archus Hudsoni p. 16. * Ὀπισθοκάλυμμα, Clem.
Alex. Pæd. 2. p. 245. Schneidero susp.] Καλυμμά-
τιον, dimin. Parvum tegmen. || Καλυμμάτια, ap. J.
Poll. [10, 154. 172.] p. 399. 403. Scandulæ, vel quid
simile, Bud. Aristoph. [" Fr. 223." Schæf. Mss.] ἐν
καλυμματίοις τὸν οἶκον ἤρεφε. Καλυπτὸς, Tectus, O-
A pertus, Poëta ap. Athen. [Aristoph. Θ. 897. " Valck.
Diatr. 167. Signif. act., Brunck. ad Hec. p. 306.
Antig. 1011. Ind. Soph." Schæf. Mss. * Καλύπτης,
Gl. Imbrix.] Καλυπτὴρ, Tegmen, Operculum, Diod.
S. At vero ap. Dionys. H. 6, (92.) καλυπτῆρες exp.
Tegulæ et imbrices, καλυπτῆρσι βάλλειν. Quam aut
cui similem signif. habet ap. J. Poll. p. 399. || Exod.
27, (3.) Num. 4, (13.) καλυπτὴρ, Instrumenti cujus-
dam nomen esse existimatur. [" Diod. S. 2, 278.
Secund. 25." Wakef. Mss. Theophr. C. Pl. 5, 6, 4.
et n. * " Καλύπτειρα, Antip. Sid. 21. Callim. 1,
544." Schæf. Mss.] Καλυπτήριον, Operimentum,
κάλυμμα. [Gl. Tectamentum : * Καλυπτηριάζω, * Κα-
λυπτηρίζω· Imbrico. " Ad Dionys. H. 2, 1255."
Schæf. Mss.] Καλύπτρα, Tegmen capitis muliebre,
quale erat Flammeum, Od. E. (232.) et K. (545.)
κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην, Plut. Hellen. Ἀπάγου-
σαι θάτερον μέρος τοῦ προσώπου τῆς κ. Apud Hes.
κάλυπτρα, * κόσμητρα, κεφαλῆς καλύμματα. Ubi vi-
detur poni tanquam a κάλυπτρον. || VV. LL. tra-
B dunt pro Tegula etiam et Quovis tegmine sumi
καλύπτραν; sed nullo id testimonio confirmatur: [A-
ristot. Probl. 20, 9. cf. Schn. Lex. v. Καπτήρ.] Scr.
est autem καλύπτρα, non κάλυπτρα. [" Heyn. Hom. 8,
331. Jacobs. Anth. Proleg. 54. 7, 107. 8, 41. 58.
10, 307. ad Lucian. 1, 835. Wakef. Eum. 56. Sylb.
ad Paus. 246. Valck. Adoniaz. p. 344. Callim. 291.
Wolf. ad Hesiod. 113. ad Charit. 284. Mitsch. H.
in Cer. 126." Schæf. Mss. Æsch. Choëph. 807. Po-
lyæn. 3, 7, 3. Euphorion ap. Schol. Eur. Phœn.
688.] Ἀκάλυπτος, ὁ, ἡ, Non tectus, Retectus. Apud
Lucian. (3, 178.) κεφαλὴ, Retectum, Apertum caput.
[Soph. Œd. T. 1427. * Ἀκαλύπτως, Cod. Pseud. V.
T. p. 525. 3 Macc. 4, 6. " On trouve ET Ἀκάλυφος,
dans Diog. L. 8, 72." Corai. Mss. ITEM Ἀκαλυφὴς,
Soph. Phil. 1327. Aristot. de Anima 2, 9. Vide Ἀκαλή-
φη. * " Καλυφὴ, Casaub. ad Athen. 106." Schæf. Mss.]

Ἀμφικαλύπτω, Circumtego, Contego, Circum ope-
rio. Pro quo in prosa dicitur potius περικαλύπτω.
Il. B. (262.) τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. Ab eod. poëta
C dicitur domus ἀμφικαλύπτειν illos, qui in ea sunt,
Tegmen illis præbere : Od. Δ. (618.) ὅθ' ἑὸς δόμος
ἀμφεκάλυψε Κεῖσέ με νοστήσαντα. Item somnus di-
citur alicujus palpebras ἀμφικαλύπτειν, a metaph.
retium, Eust. Quem sequendo, commode ibi verte-
rimus Irretire : itidem vero ubi μοῖρα, Parca, dicitur
aliquem ἀμφικαλύπτειν. Sed intelligendum est irretire
circumtegendo. Eand. et ἔρως ἀμφεκάλυψεν, Il. Ξ.
(294.) videtur admittere interpr. Tanquam tegmen
s. operimentum superinjicio aliquid, ut ἀμφικαλύπτω
σοι σάκος, ut de simplici καλύπτω dictum est, Ob-
tendo tibi clypeum, *Clypeo te circumtego*, Objecto
clypeo te protego, (Il. Θ. 331.) καί οἱ σάκος ἀμφεκά-
λυψε, Od. N. (183.) Μηδ' ἡμῖν περίμηκες ὄρος πόλει
ἀμφικαλύψῃ : i. e., inquit Eust., ὡς κάλυμμά τι καὶ
σκέπασμα ἐπιῤῥίψῃ. At Od. Ξ. (349.) additur et
præp. κατὰ, κεφαλῇ δὲ κατὰ ῥάκος ἀμφικαλύψας.
[" Bibl. Crit. 3, 2. p. 35. Wakef. S. Cr. 3, 143. Herc.
F. 360. ad Charit. 346. Heyn. Hom. 4, 547. 5, 59.
473. 6, 587." Schæf. Mss.]

D Ἀνακαλύπτω, Revelo, Retego, Detego, Patefacio,
Synes. sæpe. Eur. (Iph. A. 1146.) ἀνακαλύψω λόγους,
pro Aperte loquar. || Ἀνακαλύπτομαι, Revelor, De-
tegor, Patefio. Apud Polyb. ἀνακαλύπτεσθαι, inquit
Bud., Faciem detegere; nam opp. τῷ συγκαλύ-
πτεσθαι, de Eo loquens, qui faciem velabat et reve-
labat. [" Euseb. H. E. præf." Kall. Mss. " Brunck.
ad Eur. Or. p. 178. 217. Porson. 288. Act. pro med.,
Monthly Review, Febr. 1799. p. 195. Lobeck. Aj.
p. 247." Schæf. Mss.] Ἀνακεκαλυμμένως, Revelate,
Aperte, * ἀκατακαλύπτως, φανερῶς, Hes. " Ἀνακά-
" λυψις, Revelatio, Detectio, Ipsa τοῦ ἀνακαλύπτειν
" actio." [* " Ἀνακάλυπτος, Discoopertus, Non
tectus. Occurrit h. v., quæ in Lexx. desideratur et a
Bielio neglecta est, in libro Tobiæ 2, 9. Τὸ πρόσωπόν
μου ἀνακ. ἦν. Ita nempe legitur in Cod. Alex. Ald.
et Complut. In Ed. Rom. tantum ἀκάλυπτον repe-
ritur." Schleusn. Lex. V. T.] Ἀνακαλυπτήριον, sing.
Dies, quo sponsa s. nova nupta facie retecta prodit.
Ἀνακαλυπτήριον, inquit Hes., ὅτε τὴν νύμφην πρῶτον

ἐξάγουσι τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ. At Ἀνακαλυπτήρια plur., Dona, quæ dantur sponsæ a marito et a propinquis atque amicis, cum primum retecta in virorum conspectum prodit. Ead. dicuntur et ἐπαύλαια, Suid. Ead. et ὀπτήρια et προσφθεγκτήρια veteres appellabant, si Polluci credimus. Secundum quem plur. ἀνακαλυπτήρια vocatur Ead. dies, quæ et singulari ἀνακαλυπτήριον: Οὐ γὰρ μόνον ἡ ἡμέρα, ἐν ᾗ ἐκκαλύπτει τὴν νύμφην, οὕτω καλοῖτ' ἄν, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐπ' αὐτῇ δῶρα. [" Toup. ad Longin. 286. Valck. Phœn. p. 687. ad Diod. S. 1, 330. ad Mœr. 223. 288. Musgr. Iph. T. 372. Stanl. Eum. 7. ad Lucian. 1, 835." Schæf. Mss. Plut. Timol. 8.] Ἀνακάλυπτρα, per sync. pro ἀνακαλυπτήρια, eod. modo, quo dicitur δίδακτρα, et alia. Usurpant hoc nomen cum alii, tum Diod. S. (5, 2.) sed ap. eum fœdissime lapsus est Interpres, putans ἀνακάλυπτρα esse Nymphæ alicujus nom. propr. [* " Ἐξανακαλύπτω, Schol. Aristoph. N. 3. * Προσανακαλύπτω, Strabo 15. p. 4." Boiss. Mss.]

" Ἀποκαλύπτω, Detego, Retego, Revelo, Sublato " velamine conspiciendum præbeo. Unde particip. " med. ἀποκαλυψάμενος, quo Plut. Coriolano (23.) " usus est pro Retegens se, s. Detecta facie: nam " paulo ante dixerat τὴν κεφαλὴν ἐγκαλυψάμενος, In- " tecto capite, veste nimirum. Apud Eund. ἀποκα- " λύπτεται πρός τινα is qui animum suum detegit et " aperit s. patefacit alicui: nam in Alexandro, cum " verba epistolæ cujusdam recitasset, subjungit, " Ἄντικρυς ἔν γε τούτοις ἀποκαλυπτόμενος πρὸς Ἀρι- " στοτέλην. || Obtego, Obvelo, præp. significante " αὔξησιν τῆς καλύψεως. Affertur enim e Psalmis " Davidicis, Ἀπεκαλύφθησαν αἱ ἁμαρτίαι, pro Tecta " sunt peccata." [" Ad Lucian. 1, 393. ad Charit. 284. 346. Diod. S. 2, 208. 264. 437. et n., Plut. Alex. 133. Schm." Schæf. Mss. * Ἀποκάλυμμα, Clem. Alex. 356." Kall. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] " Ἀ- " ποκάλυψις, Detectio, Revelatio, Patefactio rerum " opertarum ante s. occultarum. Vox ap. LXX. et " N. T. usitata, significans Revelationem illam qua " res occultæ divinitus alicui patefiunt. Paul. 2 ad " Cor. (12, 1.) Ἐλεύσομαι γὰρ εἰς ὀπτασίας καὶ ἀπο- " καλύψεις Κυρίου. Et Epist. 1. c. 14, (26.) ἀποκά- " λυψιν ἔχει. Sic Joannes Theologus suam Apoca- " lypsin orditur, Ἀποκάλυψις Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἣν ἔδω- " κεν αὐτῷ ὁ Θεὸς δεῖξαι τοῖς δούλοις αὐτοῦ ἃ δεῖ γενέ- " σθαι ἐν τάχει. Ubi etiam nota exprimi quarumnam " rerum propria sit ἡ ἀποκάλυψις, earum sc. quæ " brevi eventuræ sunt: unde et ab Hes. exp. πρό- " γνωσις, προθεωρία." [Plut. Æmil. Paul. 14. Cat. Maj. 20. Porph. V. Plotini c. 16. Schleusn. Lex. N. T.]. " Ἀποκαλυπτικὸς autem, Qui revelare s. pa- " tefacere solet aut potest: ut a Greg. Naz. τὸ ἅγιον " Πνεῦμα dicitur ἀποκαλυπτικόν." [" Clem. Alex. 98." Wakef. Mss.] " Ἀποκεκαλυμμένως, Detecte, " Aperte, Palam, et q. d. Detracto velamine: ut ap. " Isocr. (2, 210.) Ἀποκ. ὥρμημαι λέγειν: pro quo " ante dixerat, περὶ τῶν λοιπῶν οὐδὲν ὑποστειλάμενος " μέλλω ποιεῖσθαι τοὺς λόγους." " Ἀκαλύπτω, Dete- " go, Revelo, VV. LL. sed perperam pro ἀποκ." [* Προαποκαλύπτω, Chrysost. 2, 202.]

Διακαλύπτω, Detego, Patefacio. Διακαλύπτομαι, Detegor, Patefio. Dem. (155.) Αἱ γὰρ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι καὶ συσκιάσαι τὰς ἁμαρτίας εἰσὶ τῶν ἀνθρώπων· εἰ δέ τι πταίσει, τότ' ἀκριβῶς διακαλυφθήσεται πάντα ταῦτα. [J. Poll. 6, 207. " Ad Dionys. H. 2, 971." Schæf. Mss. Plut. 9, 62. Alex. 17. * " Διακάλυμμα, Method. 396." Kall. Mss.]

Ἐγκαλύπτω, Intego, Obvelo, cui opp. ἐκκαλύπτω, διακαλύπτω. Ἐγκαλύπτομαι, Integor, Obvelor. Ἐγκαλύψασθαι voce med. pro ἐγκαλύψαι. Plut. Cor. Τὴν κεφαλὴν ἐγκαλυψάμενος ἡσυχίαν ἦγεν. Interdum ἐγκαλύψασθαι per se accipitur pro Velare s. Obtegere se, i. e. faciem suam: qua in signif. et simplex καλύψασθαι accipi dixi supra. Aristoph. N. (735.) Οὐκ ἐγκαλυψάμενος ταχέως τι φροντιεῖς; Isocr. Trapez. (10.) Ἐγκαλυψάμενος ἔκλαιε. Eod. modo Athen. 9. Ἔκλαιον οὖν ἐγκαλυψάμενος. Quoniam vero id fieri solet ab iis quoque, quos alicujus rei pudet, sumitur pro Pudore affici, Verecundari, q. d. Præ pudore faciem obnubere s. velare, manu sc. aut veste.

A Æschin. (42.) Ἐφ' οἷς οἱ συμπρέσβεις ἐνεκαλύψαντο, Ob quæ legati pudore affecti sunt. Bud. 311. 679. Utuntur et voce pass. in hac signif.: sc. pro Faciem velare s. ob pudorem, s. aliam ob causam. Et pro Pudore affici. Aristoph. Πλ. (713.) Σὺ δὲ πῶς ἑώρας, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε, Ὃς ἐγκεκαλύφθαι φῄς; Ubi observandum est hic per ἐγκαλύπτεσθαι declarari, quod paulo ante per συγκαλύψασθαι. Plut. de Cicerone loquens, Ἐγκεκαλυμμένον τοῦ Κικέρωνος ἀπῆγε κατὰ μικρὸν ἀπὸ τοῦ προσώπου τὸ ἱμάτιον. Æschin. (61.) Κἂν μὴ θέλω ἀποκρίνασθαι, ἀλλ' ἐγκαλύπτωμαι, καὶ ἀποδιδράσκω, ἐκκαλύψειν μέ φησι προσελθὼν κ. τ. λ. Sic Athen. 9. Οὐκ ἐγκαλυπτόμενος ὁ Ἐπίκουρος λέγει, ἀλλὰ μεγάλῃ τῇ φωνῇ. Et Hes. ἐγκαλύπτεσθαι exp. διατρέπεσθαι, αἰσχύνεσθαι. [" Dawes. M. Cr. 209. 457. Musgr. Iph. T. 372. Cattier. Gazoph. 91. Brunck. Aristoph. 1, 264. Toup. Append. in Theocr. p. 7. Xen. K. II. 810. ad Charit. 274. Phryn. Ecl. 84. 102. Act., med., Kuster. V. M. 24. Ἐγκεκαλυμμένος λόγος, ad Lucian. 1, 795." Schæf. Mss. **B** Appian. B. C. 1, 16.] " Ἐγκάλυμμα, Velamentum, " Quo aliquid integitur." [* " Ἐγκαλυμμός, Dawes. M. Cr. 210. 457. ad Charit. 275." Schæf. Mss.] Ἐγκάλυψις, Velatio, Faciei velatio præ pudore. [" Strabo, M. Anton." Wakef. Mss.] Ἐγκαλυπτέος, Quem pudore affici decet s. moveri. In VV. LL. exp. Verecundia commovendus. [Philostr.] " Ἀ- " νεγκαλύπτοις Hes. affert pro μὴ κεκαλυμμένοις, Non " intectis s. tectis." Ἐγκαλυπτήρια, Quæ dantur, cum puella obvelata videri non vult: quod congruit deformi. Hæc in VV. LL. e Cælio Rhodigino, sed is testem nullum laudat. [Philostr. Soph. 2, 25, 4.]

Ἐκκαλύπτω, contr. præcedenti ἐγκαλύπτω, Detego, Revelo, Soph. (Aj. 1002.) Ἴθ', ἐκκάλυψον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν: ut in l., quem modo protuli ex Æschine, Κἂν ἐγκαλύπτωμαι, ἐκκαλύψειν μέ φησι, Detecturum faciem. Qua in signif. opp. itidem ἐγκαλύπτεσθαι, ἐκκαλύπτεσθαι ap. Plat. (Phædone fin.) Καὶ ἐκκαλυψάμενος, ἐνεκεκάλυπτο γὰρ, εἶπεν, ὃ δὴ τὸ τελευταῖον ἐφθέγξατο. [" Cattier. Gazoph. 74. Schneid. Anab. **C** 16. Musgr. Iph. T. 372. Brunck. ad Or. p. 217. Valck. Hipp. p. 306. Act. pro med., Lobeck. Aj. p. 247." Schæf. Mss. Plut. Pericle 16. * Ἐκκάλυμμα Idem 7, 814. * " Ἐκκάλυψις, Clem. Alex. Str. 1, 2. p. 327." Routh. Mss. * Ἐπικαλυπτικός, Sext. Emp. 7, 396. 442. 8, 165. * Ἐκκαλυπτικῶς, 307. * Προσεκκαλύπτω, Strabo 11. p. 775. * Ὑπεκκαλύπτω, Anal. 1, 238.]

Ἐπικαλύπτω, Contego, Tego, pro simpl. καλύπτω, Hesiod. (Θ. 798.) κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει. || Lucian. pro Obscuro, (1, 482.) Μάλα τραχείᾳ καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπικαλύπτων, Obscurans eorum lamenta præ clamore, et faciens ut non exaudirentur. Bud. Ἐπικαλύπτομαι, pass. Contegor. [" Ad Charit. 693. Wakef. Herc. F. 642. Musgr. ibid." Schæf. Mss. * Ἐπικεκαλυμμένως, Origen. 2, 517.] Ἐπικάλυμμα, Tegmen, Operimentum. Operculum redditur ap. Aristot., de cancris id usurpantem, Οἱ δὲ καρκῖνοι κατὰ τὰ πρόσθια ἀλλήλων συνδυάζονται, τὰ ἐ. τὰ πτυχώδη πρὸς ἄλληλα συμβάλλοντες, **D** Caudas quasi loricatas, laminatas, Bud. [" Toup. Opusc. 2, 15." Schæf. Mss. Schleusner. Lex. V. et N. T. * " Ἐπικαλυπτέος, Clem. Alex." Wakef. Mss. * " Ἀνεπικάλυπτος, Tzetz. Exeg. in Il. 150. * Ἀνεπικαλύπτως, Diod. S. 1, 135. Wakef. S. Cr. 5, 114." Schæf. Mss.] Ἐπικαλυπτήριον, Operimentum, ἐπικάλυμμα. Ἐπικάλυψις, Contectio, Velatio, Occultatio: Greg. Naz. τῶν ἁμαρτιῶν.

Κατακαλύπτω, Obtego, Operio. Κατακαλύπτομαι, pass. Obtegor, Operior. [" Sic Herod. 6, 67. κατακαλυψάμενος dixit, pro eo, quod al. ἐγκαλυψάμενος, Faciem obtexit, velavit." Schw. Mss.] Plato Timæo, (323.) Ἡμῖν τε κατὰ χρόνους, οὓς τινας ἕκαστοι κατακαλύπτονται, καὶ πάλιν ἀναφαινόμενοι φόβους κ. τ. λ. Quod Cic. interpr., Quibusque temporibus a nostro aspectu oblitescant, rursusque emersi terrorem etc. Citatur ex ejusd. Plat. Epist. 7. (p. 126.) Πορεύομαι δὴ τῷ λογισμῷ τούτῳ κατακαλυψάμενος, pro Iter ingredior hac ratione protectus. [" Toup. Append. in Theocr. p. 7. ad Charit. 444. 693. Markl. Iph.

p. 381. Jacobs. Anth. 12, 147. De act. et med., Kuster. V. M. 25." Schæf. Mss.] Κατακάλυμμα, Operimentum, Velamen, pro simpl. κάλυμμα. [Schleusn. Lex. V. T.] Κατακάλυψις, Velatio, Ipse actus tegendi, συγκάλυψις: pro simpl. κάλυψις, quod nusquam reperi. [Longin. 17, 3. * " Κατακαλυπτὴρ, i. q. καλυπτὴρ, Operimentum, Exod. 27, 5. sec. Cod. 71. Holm." Schleusn. Lex. V. T.] 'Ακατακάλυπτος, Non tutus, Detectus, pro simpl. ἀκάλυπτος. [Polyb. 15, 27, 2. Schleusn. Lex. V. T. * " 'Ακατακαλύπτως, Hes." Wakef. Mss.] " 'Ακατάλυπτος, VV. LL. affe- " runt pro Non absconditus, Detectus: sed perpe- " ram vel pro ἀκάλυπτος vel pro ἀκατακάλυπτος." [* Συγκατακαλύπτω, Diod. S. p. 652, 23. Schleusn. Lex. V. T.]

Παρακαλύπτω, q. d. Advelo, cum Virg., Sed ut Advelo pro simpl. Velo ponitur ab illo, sic παρακαλύπτω pro simpl. καλύπτω, aut pro ἐγκαλύπτω usurpatur. Vel potius παρακαλύπτομαι pro ἐγκαλύπτομαι, Velo, Obnubo, Obtego aut Obvolvo me, i. e. faciem meam. Verum παρακαλύπτεσθαι dicitur potius, Qui oculos contegit, caput obvolvit, horrendi alicujus spectaculi metu, quam qui id præ verecundia facit. Plut. Pompeio (60.) de Cæsare loquens in transitu Rubiconis, Μύσας τῷ λογισμῷ καὶ παρακαλυψάμενος πρὸς τὸ δεινὸν, — διεβίβαζε τὸν στρατόν. Plut. (6, 614.) 'Ιδὼν ξίφη γεγυμνωμένα, καὶ παρακαλυπτόμενον ἤδη τὸν κυβερνήτην. Cic. Caput obducere et obvolvere hoc appellat, Or. pro Rab. perduellionis reo, (ad damnatos alludens quibus hoc fiebat, cum carnifex jamjam sumturus esset de illis supplicium, ne id exhorrescerent,) Carnifex vero et obductio capitis, et nomen ipsum crucis absit. Et in Orat. Obvolvendum caput Agamemnonis esse. Idem de Nat. Deor. 2. imperatores velato capite pro rep. sese devovisse dicit. || Accus. junxit Plut. ita fere utens ut Lucian. participio ἐπικαλύπτων cum accus. οἰμωγὰς usus est in l. paulo ante allato. Locus est Demetrio (52.) de ipsomet loquens, qui, cum ap. Seleucum in custodia detineretur, ejus tædium et calamitatis reputationem abigere cupiebat perpotationibus, Καὶ παρακαλυπτόμενος τῇ μέθῃ τὴν διάνοιαν, Ebrietate mentem suam obruens, et consulto contegens. Bud. Comm. 762. Fortasse autem hic verti etiam possit, secundum alios, Mentem obvolvens, obducens. Malim tamen, Menti tenebras obducens. [" Toup. Opusc. 1, 429., D. R. ad Longin. 255. Kuster. V. M. 26." Schæf. Mss. Luc. Evang. 9, 45. * Παρακεκαλυμμένως, Justin. M. Dial. p. 302. 303. Thirlb.] Παρακάλυμμα, Quod obtenditur alicui rei ad eam tegendam, occultandam. Exp. Velum, Aulæum a nonnullis, quod Hes. παραπετάσματα exp. παρακαλύμματα. Plut. Alexandro, Καὶ παράγοντα τὸ πρὸ τῆς θύρας π. διελαύνει. Athen. 4. 'Ο βασιλεὺς ἐκείνους ὁρᾷ διὰ τοῦ π. τοῦ ἐπὶ τῇ θύρᾳ, ἐκεῖνοι δ' αὐτὸν οὐχ ὁρῶσιν. In horum autem ll. utroque π. foribus esse appositum, observandum est. || Metaph., ut Lat. Obtentus, Prætextus, in qua tamen signif. usitatius est προκάλυμμα, de quo paulo post. [Plut. Ages. 37. " Toup. Opusc. 1, 385. Emendd. 1, 46. Thom. M. 759. ad Charit. 699. Heindorf. ad Plat. Hipp. 135." Schæf. Mss.] 'Απαρακάλυπτος, ὁ, ἡ, Non obtectus, occultatus, Manifestus. 'Απαρακαλύπτως, Aperte, Hermog. [Plato Euthyd. p. 294. 538. Schol. Aristoph. A. 1. Diod. S. 20. p. 766. * Παρακαλύπτρα, Redimiculum, Lexx. Gr. ἀμαρτύρως.]

Περικαλύπτω, Obtego, Obvelo. Ad verbum, Circumtego, Circumvelo. Plut. de Psychog. Ὥς τι δεινὸν καὶ ἄῤῥητον οἰόμενοι δεῖν π. καὶ ἀρνεῖσθαι, Quasi odiosum quiddam et infandum obtegi modis omnibus debere et negari censentes, Turn. Plato Timæo, Ἡ δὲ (ψυχὴ) ἐκ μέσου πρὸς τὸν ἔσχατον οὐρανὸν πάντῃ διαπλακεῖσα, κύκλῳ τε αὐτὸν ἔξωθεν περικαλύψασα, Cic. interpr. Sic animus a medio profectus extremitatem cœli a suprema regione rotundo ambitu circumjecit. Idem ibid. huic verbo alteram illam dat constr., quam antea ex Hom. annotavimus in Καλύπτω et 'Αμφικαλύπτω. Scribit enim, Καὶ ἔτι ἔξω τὸ σῶμα αὐτῇ περιεκάλυψε: quod Cic. vertit, Eam circumdedit corpore et vestivit extrinsecus. Vide

A meum Cic. Lex. Ex eod. Plat. affertur, Περικαλύψας ἔχω, pro Tutor. || Aristoph. Schol. N. περικαλυπτέα ἐστὶ exp. δεῖ περικαλύψασθαι, σκέπασθαι: accipiendo sc. περικαλύψασθαι, pro Faciem obtegere. Pro eod. autem ponitur paulo post ἐγκαλύψασθαι, et simplex καλύπτεσθαι. [" Ad Herod. 344. Heyn. Hom. 6, 596. Kuster. V. M. 26." Schæf. Mss. * Περικεκαλυμμένως, Apollon. Lex. 268.] " Περικαλυπτέα, " Attice pro περικαλυπτέον ἐστὶ, Aristoph." [N. 727.] Περικάλυμμα, Integumentum, Involucrum, q. d. Circumtegumentum. In VV. LL. annotatur præterea esse Fructus palmæ recentis adhuc et florentis involucrum, quod et ἀμφίεσμα Galeno et Diosc. Quidam dici etiam Folliculum annotant. [Gl. Operto-rium. " Casaub. Athen. 98." Schæf. Mss. " Joseph. 729, 37." Wakef. Mss. * " 'Απερικάλυπτος, Eumath. 114. 117. 281. Schol. Lucian. Jov. Trag. 19. * 'Απερικαλύπτως, Dionys. Areop. Myst. Theol. 2." Boiss. Mss.: " Cœl. Hier. 109. 273. 275. Philostr. Icon. 2. Phot. ap. Wolf. Anecd. 2, 234." Kall. Mss.

B * " Εὐπερικάλυπτος, Stob. 563." Wakef. Mss.] " Περικαλυφὴ, Tegumentum, Plato de LL." [12.]

Προκαλύπτομαι, Prætendo ad me tegendum. Προκαλύπτομαι τοῦτο, Tego me, hoc prætendens, obtendens. Plato Gorg. Καὶ ἅμα καὶ αὐτοὶ ἀμπεχόμενοι δικάζουσι, πρὸ τῆς ψυχῆς τῆς αὐτῶν ὀφθαλμοὺς καὶ ὦτα καὶ ὅλον τὸ σῶμα προκεκαλυμμένοι, Oculis et auribus totoque corpore animam tectam et velatam habentes. Pro quo tamen usitatius est προκαλυψάμενοι. Sæpe per metaph. ut Lat. Prætendere, Obtendere, Prætexere. Idem Plato Protag. Πρόσχημα ποιεῖσθαι καὶ προκαλύπτεσθαι, τοὺς μὲν, ποίησιν κ. τ. λ. Sic ap. Chion. Ep. ad Matr. Καὶ προκαλύπτεσθαι δόξαν μετριότητος, Modestiam prætendere, Modestiæ speciem præferre. [" Markl. Iph. p. 265. Porson. Phœn. 1499. Jacobs. Anth. 12, 239. Casaub. Athen. 1, 20. Prætexo, Valck. Callim. 224. 226. Kuster. V. M. 26. Προκεκαλυμμένος τι, Plato Gorg. 264." Schæf. Mss.] Προκάλυμμα, Tegumentum, Quod prætenditur ad tegendum, Thuc. 2, (75.) de structura qua-

C dam loquens, Καὶ πρ. εἶχε δέῤῥεις καὶ διφθέρας, Philostr. Ζεὺς ὑπῆλθε χρυσῷ, ὕδατι, βοῒ καὶ δράκοντι, καὶ ἄλλοις πρ. || Metaph. Prætextus. Hes. πρόσχημα per πρ. exp. [Thuc. 3, 67. " Thom. M. 758. Jacobs. Anth. 8, 253. Dionys. H. 2, 1216. Valck. Phœn. p. 292." Schæf. Mss.] Προκάλυψις, Obtentus, Ipse actus obtendendi, prætendendi aliquid ad tegendum. 'Απροκαλύπτως, Sine velamento et colore quæsito, Prætextu nullo, Bud. e Chione Ep. 13. 'Α. δέ σοι γράφομεν, ἐπεὶ καὶ πιστοῖς ἐπιτιθέμεθα ἀνδράσι τὰς ἐπιστολάς. Verum ego malim hoc exponere, Sine ullis verborum involucris, integumentis. [* Προπροκαλύπτω, Opp. K. 4, 334.]

Συγκαλύπτω, Contego, Cooperio, pro simpl. καλύπτω, ut et hæc ap. Lat. Item συγκρύπτω, Occulto. In pass. συγκαλύπτεσθαι, et in med. συγκαλύψασθαι, i. q. ἐγκαλύψασθαι paulo ante, Obtegere vel Obnubere se, i. e. faciem suam. Aristoph. Πλ. (707.) συνεκαλυψάμην [ἐνεκαλυψάμην Br.] Δείσας. Vide 'Εγκαλύπτομαι. || Apud Æsch. Pr. (522.) p. 35.

D meæ Ed., συγκαλυπτέος λόγος dicitur Qui tacendus est: ut sit συγκαλύπτειν quasi quis dicat Tegere silentio. [" Ad Charit. 444. Dawes. M. Cr. 209. 457. Cattier. 91. Philostr. 100. Boiss. Kuster. V. M. 26. Xen. K. Π. 810. Conf. c. συγκάμπτω, ad Herod. 359. Act. pro med., Lobeck. Aj. p. 247." Schæf. Mss. Eur. Phœn. 879. * Συγκεκαλυμμένως, Athan. 2, 281. " Συγκαλυπτέος, Planud. Ovid. Met. 3, 552." Boiss. Mss.] Συγκάλυψις, Ipse actus tegendi, κατακάλυψις. Συγκάλυμμα, Cooperimentum, pro simpl. κάλυμμα. [LXX. Deut. 22, 30. 27, 20. * Συγκαλυμμὸς, Aristoph. Ὀρν. 1496. * Συγκαλυπτὸς, Æsch. Pr. 495. * " 'Ασυγκάλυπτος, Theod. Prodr. 174. 274." Elberling. Mss.]

" 'Υποκαλύπτω, Subtego, Subocculto." [" Opp. K. 1, 516. (ὑφ' ἡμερίσιν κεκαλυμμένος.)" Wakef. Mss. LXX. Jerem. 3, 25.]

ΚΑΛΥΒΩ et ΚΑΛΥΣΣΩ, pro καλύπτω, Tego. Fit autem καλύβη a καλύβω: at κάλυξ a καλύσσω, si Eustathio credimus. Sed usitatius esse fatetur κα-

λύπτω quam καλύβω, cujus certe usus exemplum nec ipse affert, nec ego adhuc inveni: quod autem ad καλύσσω attinet, non affirmat id in usu esse, sed tantum dicit, de καλύπτω loquens, αὐτὸ δὲ ὑπονοεῖται καὶ καλύσσω καλύξω λέγεσθαι, ἀφ' οὗ τὸ κάλυξ κάλυκος. Et in altero l. scribit, de καλύπτω itidem verba faciens, Ὅπερ ἔοικε καὶ καλύσσω εἶναι, ἀφ' οὗ ὁ κάλυξ γίνεται. Ego vero, quod Eustathii pace dictum sit, non video cur novum th. comminisci necesse sit, cum a καλύψω deduci possit κάλυξ, sequendo Etym. E cujus sententia καλύβην dictam putabimus quasi καλύφην.

Καλύβη igitur, de cujus etymo lege quæ proxime præcedunt, est Tugurium, Gurgustium, quo Cic. utitur. Et Caverna etiam, ut quidam volunt. Thuc. 1, (133.) Καὶ σκηνησαμένου διπλῆν διαφράγματι καλύβην: 2. (52.) Οἰκιῶν γὰρ οὐχ ὑπαρχουσῶν, ἀλλ' ἐν καλύβαις πνιγηραῖς ὥρᾳ ἔτους διαιτωμένων. Ubi observa non censeri appellatione τῶν οἰκιῶν, sed ab iis distingui. Ut autem hic dicit κ. πνιγηραῖς, sic Lucian. (1, 837.) Καὶ σκηνὰς, καὶ κ., καὶ πνῖγος. Sunt autem qui in posteriore illo Thuc. l. interpr. etiam Casas, Cellas. [Lobeck. Phryn. 428. I. q. θάλαμος, Apoll. Rh. 1, 775. " Ad Diod. S. 1, 438. Jacobs. Anth. 7, 144. 372. 8, 243. 9, 188. 307. 12, 247. Dionys. H. 2, 1182. Toup. Opusc. 1, 340. Wakef. S. Cr. 1, 86. Toup. Append. in Theocr. p. 36. Bergler. Alciphr. 5." Schæf. Mss.] Καλυβοποιέω, vel Καλυβοποιέομαι, Gurgustia s. Casas facio, Bud. in Strab. (1122.), de Britannis loquente, Περιφράξαντες γὰρ δένδρεσι καταβεβλημένοις εὐρυχωρῆ κύκλον, καὶ αὐτοὶ ἐνταῦθα καλυβοποιοῦνται. [" Ad Diod. S. 1, 209." Schæf. Mss.] Καλύβιον, dimin., Tuguriolum, Gurgustiolum, Casula, vulgo Cabane. Plut. (Pomp. 73.) de Pompeio loquens, Ἀναπαυσάμενος ἐν καλυβίῳ τινὶ σαγηνέων. [Alciphr. 1, 4.] INVENITUR et Καλυβὸς, teste Hes., pro παστός. Ab Eod. et καλύβη exp. σκληρὴ παστάς. [Lobeck. Phryn. 248.] " Κόλυβος Hesychio ἔπαυλις, qualis et καλύβη." [* Καλυβεὺς, Gl. Casarius. * Καλυβίτης, Strabo 7. p. 490.]

Κάλυξ autem, Rosa clausa, et q. d. tecta, respiciendo ad verbum καλύψαι, unde deducitur, ut modo dictum est. A Suida et Etym. κάλυξ exp. ἄνθος ῥόδου μεμυκὸς, pro quo μεμυκὸς Hes. habet τὸ μὴ ἐκπετασθέν. Rursum Suid. κάλυκας exp. ῥόδα κεκαλυμμένα: ut secundum eos κάλυξ sit Flos rosæ non expansus, s. Folia non habens expansa et dilatata. Qua voce utitur hac de re Hieron., a quo scribitur in Es. 35, (1.) κάλυξ esse Tumens rosa, necdum foliis dilatatis. [" Athen. 148. e Casaub. emend." Schw. Mss.] A quibusdam Bacca rosæ exp., ab alis Calyculus rosæ. Epigr. ῥόδων καλύκεσσι. Musæus, Ὡς ῥόδον ἐκ καλύκων διδυμόχροον. || Omnis folliculus s. Omne putamen, quo aliquid includitur, VV. LL. In quibus legitur etiam, calyces in floribus esse Involucra, quibus dehiscentibus flores in sua folia se pandunt, ut in rosis, et aliis; nam ut ῥόδων καλύκεσσι legitur in Epigr., sic et ἁπαλὰς λευκοΐων κάλυκας, in Iisd.: Schol. Nicandri per κάλυκα ab eo significatum etiam putat τὸν βλαστόν. Schol. autem Theocr. κάλυκας κισσοῦ exp. κορύμβους. || Numeratur etiam in mundo muliebri, Hes., qui κάλυκας esse ait κόσμον γυναικεῖον. Il. Σ. 401. Πόρπας τε, γναμπτάς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε, καὶ ὅρμους. Ubi Eust. esse scribit δακτυλίους, Annulos, similes rosarum calycibus: vel, secundum alios, Aureos quosdam tubulos, quibus cincinni redimiebantur. Hos autem vocat σύριγγας et σωληνίσκους: quorum vocabulorum prius habet et Hes.: ap. quem vide et alias signiff. in Κάλυξ. " Hesychio κάλυξ est " non solum τὸ μὴ ἐκπετασθὲν ἄνθος, sed etiam ἡ " νύμφη, et τὸ ἐνώτιον, et ἡ χρυσῆ σύριγξ ἡ τοὺς πλοκάμους συνέχουσα. (Suidas vero κάλυκας generaliter " etiam exp. σύριγγας.) Quibus addit, quosdam " κάλυκας exp. ἔμβρυα, quosdam βλαστήματα. Significare vero et τὴν θαλασσίαν πορφύραν." [Corai. ad Xenocr. 157.] " Præterea καλύκων affert pro τῶν " ὀμματοφύλλων. Denique κάλυξ Herbæ nomen est, " ut supra docui in Ἄγχουσα." [Æsch. Ag. 1384. Plut. Eum. 6. Aristoph. Ὄρν. 1065. Soph. Œd. T. 25. Opp. K. 1, 123. Aristot. H. A. 5, 22. " Ad Charit. 505. Meleager 108. Jacobs. p. 14. Anth. 6, 357. 421. 8, 187. 223. 233. 10, 155. 399. Asclepiad. 24. Epigr. adesp. 20. Villois. ad Long. 2[illegible]5. Aristoph. Fr. 264. Heyn. Hom. 7, 299. 499. Theocr. 3, 23. Toup. Opusc. 1, 529. Vann. Cr. 102. Mitsch. H. in Cer. 213. K. ῥοδέα, 427. Ruhnk. ibid." Schæf. Mss. " Involucrum, quod vel florem tegit, vel fructum includit, Herod. 2, 92. 3, 100." Schw. Mss. * " Καλυκοστέφανος, Jacobs. Anth. 6, 300." Schæf. Mss.] " Καλυκώδης, Calyculatus, Calycula intectus, " Theophr. H. Pl. 3, 10, (4.) Sic λοβὸς καλυκώδης, " Siliqua calyculata, Diosc. l. 2." [* Καλυκῶπις, Hom. H. in Ven. 285. Cer. 8. " Wolf. Præf. ad Il. p. xii. Gesner. Ind. Orph., Ruhnk. Auct. ad Hes. 2, 127. Ilgen. Hymn. 498. * Καλυκωπὸς, Heringa Obss. 225." Schæf. Mss. Hesych.] Hinc et Καλυκίζειν, ἀνθεῖν, Florere, Hes. [* Καλυκόω, unde * Καλύκωσις, Aqu. Cant. 2, 1. Esai. 35, 1. Schleusnero * Καλύκισις placere videtur.] Καλύκιον, Calyculus. Hes. καλύξεις, ῥόδων καλύκια. ET Καλυκὸν, si mendo caret, μικρὸν ῥόδον, Parva Rosa. Κάλυξις, Ornamentum quoddam e rosis, Hes. Et ap. Eund. καλύξεις, ῥόδων καλύκια. Hoc autem κάλυξις verbalis nominis a καλύσσω formam magis retinet.

" ΚΕΛΥΦΟΣ, τὸ, Cortex, Putamen: ut, Τὸ περὶ " τῇ βαλάνῳ κ., Diosc. l. 1. et κέλυφος τοῦ καρύου, " ibid. Eod. libro, Ἐν κελύφει ῥοιᾶς, In mali Punici " cortice, s. corio. Sic Theophr. C. Pl. 5, 21. Τὰ " τῶν κυάμων κελύφη, Fabarum putamina. Et Aristot. H. A. 9. Κελύφεα τῶν καρκίνων, Cortices s. " Crustæ quibus cancri teguntur. Dicitur et de " Involucro et integumento oculorum, ut ἔλυτρον: " in Epigr. κέλυφος ἔκλεισαν. Synes. vero et Corpus " humanum vocare ausus est γήϊον κέλυφος, Terrenum involucrum animæ: de Insomn. Πρὶν τὸ γήϊον " ἀμφιέσασθαι κέλυφος." [" Jacobs. Anth. 8, 407. 9, 67. Emendd. 34. Apoll. Dysc. 96. Ammon. 81. Valck. Anim. 125." Schæf. Mss. Κελύφεσσι, Opp. K. 3, 503. al. * Κελύφοισι. * Κελύφιον, Aristot. H. A. 9, 37. Bast Ep. Cr. 79.] " Ἀκέλυφος, Qui est " sine putamine, Nullo putamine s. cortice tectus." " QUIN ET Κελύφη reperitur fem. gen. pro neutro " κέλυφος. Theophr. H. 3, (8, 3.) de fago et haliphlœo, Αἱ μὲν, πρὸς τῇ κελύφῃ, αἱ δὲ, πρὸς αὐτῇ τῇ " σαρκί." [* Κελυφὴ, Aristot. H. A. 8, 17. et var. lectt.] " INDE Κελύφανον, i. q. κέλυφος s. κελύφη, " Cortex: vel Integumentum, Involucrum." [" Ad Lucian. 1, 281. Ammon. l. c. Valck. l. c." Schæf. Mss.] " E QUO, Κελυφανώδης, Putaminosus, Corticosus. Theophr. C. Pl. 1, 7, (2.) de seminibus, Ἃ " γὰρ δοκεῖ ξηρὰ καὶ ὥσπερ κελυφανώδη" [al. κελυφώδη] " πάμπαν, οἷα τὰ τῶν λαχάνων, i. e. Accedere " ad naturam τῶν κελυφάνων, τοῖς κελύφεσιν esse " similia." [Schol. Arat. 923. * Κελύφινος, ad Lucian. 2, 123." Schæf. Mss.] " Κολύφανον, Hesychio " φλοιὸς, λεπύριον, Cortex, Putamen: qui paulo " ante et κολύμφατος attulerat pro φλοιὸς itidem et " λεπίδιον. Rectius κελύφανον." [* " Κελεφία, Epiphan. Hær. 55. ubi v. nott. Κελέφου σῶμα, 66, 9. 28." Routh. Mss.] " Κεφυλος affertur pro κέλυφος, " sed sine auctoris nomine: ideoque suspectum."

ΚΑΛΧΗ, ἡ, Flos, Animal, quo tingitur purpura, Schol. Nicandri Θ. (640.) Ἡ δ' ἑτέρη πετάλοισι καὶ ἐν καλύκεσσι θάλεια Ὑψηλή. Idem Schol. in Ἀ. (393.) στρόμβων δὲ πολὺ πλέον, ἠέ τι κάλχης, Κηραφίδος, annotat, esse speciem πορφύρας, Purpuræ, qua mulieres tingant κάλχιον: unde καλχαίνειν, τὸ πορφύρειν. Schol. Soph. (Antig. 20.) esse dicit κόχλον: κόχλον autem sunt qui velint esse Piscem, Lat. Muricem appellatum, diversum a Purpura. Utcunque sit, κάλχη non male exponetur Purpura, intelligo autem de Pisce, quam et κάλυκα vocari tradit Hes.; nam de κάλυξ loquens, σημαίνει δὲ καὶ τὴν θαλασσίαν πορφύραν, inquit. [" Mitsch. H. in Cer. 108. Musgr. Heracl. 40. Wakef. Ion. 199. Jacobs. Anth. 7, 213." Schæf. Mss. Strabo 12. p. 802. Chandler. Inscr. Att. p. 38. Alcman Athenæi 15. p. 486. Schw. * Καλχὶς, Parthenius c. 13. falsa lectio pro χαλκίς.] Κάλχιον accipi videtur a Schol. Nicandri in l. c. pro Purpura, quæ succo κάλχης tingitur.

[* Καλακάνθη, al. * Καλκάνθη, al. * Καλχάνθη, Geopon. 13, 4, 2. ubi v. Niclas.]

A Καλχαίνω, Alta mente cogito, q. d. Profunde cogito, In profunda cogitatione versor, Soph. Ant. (20.) p. 213. Τί δ' ἔστι; δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος. Vide Πορφύρω, quod eand. signif. ab ead. metaph. accipit. Vide et Κάλχας. [" Musgr. Heracl. 40. Heyn. Hom. 6, 522. Mitsch. H. in Cer. 109." Schæf. Mss. Musgr. Suppl. 92. Nicander Θ. 641. Cum inf., Lycophr. 1457.]

Κάλχας, ap. Hom., Vatis nomen, qui ita dictus est tanquam καλχαίνων, Alta mente cogitans: vel ἀπὸ τῆς κάλχης vocatus est Κάλχας, a quo καλχαίνειν, ut κ. ἔπος significet μαντεύεσθαι. Eust. 51.

" ΚΑΜΑΣΙΝΕΣ, Hesychio sunt ἰχθύες, Pisces. " Apud Athen. vero scriptum καμασῆνες: nam l. 8. " (p. 334.) scribit κοινῶς πάντας τοὺς ἰχθύας ab Em-" pedocle Physico dictos fuisse καμασῆνας, ut cum " canit, Πῶς καὶ δένδρεα μακρὰ καὶ εἰνάλιοι καμασῆνες. " Apud Plut. quoque (8, 733.) leguntur aliquot Em-" pedoclis versus in quibus vox hæc eodem modo " scripta est: itidemque Epigr. Φεύγεθ' ὅσοι λόκκας " ἢ λοφνίδας ἢ καμασῆνας Αἴδετε." [" Jacobs. Anth. 8, 326." Schæf. Mss.]

ΚΑΜΙΝΟΣ, Caminus, Fornax. || Ignis, Flamma, Chrys. in 1 ad Cor. 12. de diabolo loquens, Τοὺς εἰς οὐρανὸν σπεύδοντας ὑποσκελίζων, καὶ πλείονα ἐντεῦθεν ἑαυτῷ ὑποσκελίζων τὴν κ. Item Æstus, Ardor, in Ejusd. l. de Sacerd. Καὶ τὴν σιδηρᾶν τῆς χηρείας οὐκ ἔφυγον κάμινον. [Galen. 6, 146. " Ruhnk. Ep. Cr. 183. ad Longin. 243. Valck. Anim. ad Ammon. 215. Toup. Opusc. 1, 573. ad Diod. S. 1, 351. Bergler. Alciphr. 367. De quant., Porson. Med. p. 58." Schæf. Mss.] " Hesychio teste est etiam " Pars quædam navis: ap. quem legitur et κάμινοι, " expositum εὔπλευροι βόες ἰσχυροὶ καὶ * εὐΐσχιοι." [Κάμινον ἔχων ἐν τῷ πνεύμονι, Phrynichus Bekkeri p. 49. * Καμινόθεν, Nicander Θ. 707. * Καμινοκαύστης, Gl. Furnarius. * Καμινώδης, Fuliginosus, Lexx. Gr. sine Auctore.] Καμίνιον, Dimin., Parvus caminus, Parva fornax: ἰπνὸς, Schol. Aristoph. Εἰρ. (535.) quod nos appellamus καμίνιον. Est autem ἰπνὸς, Furnus. Καμιναῖος, q. d. Caminarius, Caminalis, i. e. Ad caminum pertinens: καμιναία [* καμιναία] αἰθάλη, Caminaria fuligo, i. e. Camini, ex Exod. 9, (8.) citatur. [Καμινιαῖος, καμιναῖος, Lobeck. Phryn. 552. Καμιναῖος, Eust. 1878, 57. Greg. Naz. Or. 16. p. 307. Zonaras Ann. 1, 35.] Καμινίτης, itidem adjectivum, pro Caminarius: ἄρτος κ., Athen. (115.) i. q. et ἰπνίτης, Furnaceus, cum ἰπνὸς, Furnus, sit Parvus caminus, ut modo dictum est.

Καμινὼ, οῦς, ἡ, ut γρηῢς καμινὼ, Anus camini fuligine oppleta. Hom. in dat. dixit Γρηῒ καμινοῖ ἶσος, Od. Σ. (27.) q. d. Vetulæ caminariæ, i. e. Fuligine camini oppletæ. Perinde ac si dicat, Tam nigræ ut fuligine oppleta esse videatur. Sic Gall. Noir comme la cheminée: καμινοῖ, inquit Eust., διὰ τὸ ἐπιφαινόμενον μέλαν ὡς οἷον ἔκ τινος ἀσβόλης. Sed Aristarchus et Herodian. καμινὼ dixerunt esse τὴν καμινεύτριαν, Quæ sc. frigeret hordeum, ut facilius ex eo farina fieret. At Comanus putavit καμινοῖ comp. voce dici τῇ καμνούσῃ τὰς ἶνας ὑπὸ γήρως, Cui nervi præ senectute dolerent. Sed ridicule subtilis hæc exp. mihi videtur.

[* " Καμινεὺς, ad Diod. S. 2, 453." Schæf. Mss.] Καμινεύω, In camino excoquo, candefacio: unde καμινευθὲν e Strab. 13. affertur pro In camino s. fornace excoctum. Apud Diosc. χαλκὸς καμινευόμενος, Æs in camino s. fornace candens, Ruell., 5, 84. Γεννᾶται δὲ ἡ καδμεία ἐκ τοῦ χαλκοῦ κ. Ego malim, Æs, quod in fornace candefit, liquefit. [" Steph. B. 82." Wakef. Mss.] Καμινεία, Opera, quæ navatur circa caminum s. fornacem: q. d. Operatio circa, ap. caminum. Theophr. H. Pl. 5, (9, 6.) Πρὸς δὲ τὰς κ. καὶ τὰς τέχνας ἄλλας ἄλλη ὕλη ἐστὶ χρησίμη. Ita enim hic accipi puto: cum tamen in VV. LL. scribatur καμινία cum simplici ι, et exp. Fornacum usus, et Fornax: quæ posterior interpr. Gazæ tribuitur. Καμινευτὴς, In camino aliquid excoquens; generalius, Circa caminum s. fornacem laborans s. opus faciens: ut Vulcanus ap. Lucian. (1, 531.) Ἀλλὰ βάναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτην, καὶ ἐν καπνῷ τὸ πᾶν βιοῦντα, καὶ σπινθήρων ἀνάπλεων, οἷα δὴ καμινευτήν. [* Καμινευτὴρ, Philippi Epigr. 16. αὐλός.] Καμινεύτρια fem., quo diximus exponi vocem καμινὼ ap. Hom., ut sit itidem Quæ circa caminum laborat, opus facit.

ΚΑΜΝΩ, καμῶ, καμοῦμαι, κέκμηκα, Lassesco, Fatigor, Fatigatus sum, Gravor, Fatisco, Deficio, Il. T. (169.) οὐδέ τι γυῖα Πρὶν κάμνει, πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο: Ψ. (63.) μάλα γὰρ κάμε φαίδιμα γυῖα: B. (389.) περὶ δ' ἔγχεϊ χεῖρα καμεῖται. Sic Λ. (801.) ἀκμῆτες et κεκμηότες inter se opp., Ῥεῖα δέ κ' ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀϋτῇ Ὤσαισθε προτὶ ἄστυ νεῶν ἀπὸ καὶ κλισιάων. Quod imitatus est Lucian. (1, 784.) Καὶ ἔστι τοῦτο οὐ μικρὰ εὐτυχία τοῦ ἀθλητοῦ, τὸ μέλλειν ἀκμῆτα τοῖς κεκμηκόσι συμπεσεῖσθαι. In hoc Greg. l. κάμνειν Bud. exp. Laborare, Fatigari, Ægre

B facere: Ποῖος Εὐκλείδης ἐμιμήσατο ταῦτα γραμμαῖς ἐμφιλοσοφῶν ταῖς οὐκ οὔσαις, καὶ κάμνων ἐν ταῖς ἀποδείξεσι; Apud Eund. interpr. Gravari, Lassescere, Κάμνουσα τῷ πόθῳ καὶ σφαδάζουσα. Et κάμνειν ὑπέρ τινος, Thuc. pro Laborem subire, vel periculum, 2. Ἐθέλειν ὑπὲρ αὐτῆς κάμνειν. Dicitur et κάμνω τοῦτο ποιῶν: Plato de Rep. 5. (p. 20.) Ἵνα μὴ κάμνωσι βουλευόμενοι περὶ τοῦ δυνατοῦ καὶ μὴ, pro Ne facessant sibi negotium, Bud. || Interdum fit transitivum, ut Lat. Laboro, et accusativo adjunctum signif. Cum labore facio, Elaboro, Cum labore struo, fabricor, ut Il. Σ. (613.) Αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὅπλα κάμε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις, pro quo alibi κάμε τεύχων. Sic Od. O. (105.) Ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, οὓς κάμεν αὐτή. Et ἐκάμοντο in hac signif. pro ἔκαμον, ap. Apoll. Rh. 2, (718.) ἱρὸν —, ὅ ῥ' ἐκάμοντο. Ut autem Laboro in illa signif., poëtarum est, ita et κάμνω istud poëtis peculiare esse existimo. Sed κάμνειν posuit Hom. et pro Comparare cum labore s. acquirere, Il. Σ. (341.) Τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα βίηφί τε δουρί

C τε μακρῷ. In prosa autem dicitur καμάτους κάμνειν, quo utitur Herodian. 3, (6, 7.) Reperitur in eadem et pro Contendo efficere, sicut et Lat. Laboro ut hoc efficiam, quo utitur Greg. π. Θεολογ. p. 14. || Κάμνω, Ægroto, Male me habeo, ut Lat. Laboro, Aristot. Ἀλλὰ μὴν εἰσάγονταί γε ἐφ' ἑαυτοὺς οἱ ἰατροὶ κάμνοντες ἄλλους ἰατροὺς, Aristoph. N. (708.) Τί πάσχεις; τί κάμνεις; Basil. Μέτρια μὲν κάμνοντες καὶ ἰάσιμα. Dicitur et cum accus. νόσον, κάμνω τήνδε τὴν νόσον, et cum præp. ὑπὸ, κάμνω ὑπὸ τῆσδε τῆς νόσου. Herodian. 3, (14, 4.) Πρεσβύτης τε ἤδη ὢν, καὶ ὑπὸ τῆς ἀρθρίτιδος νόσου κάμνων. Interdum dicitur κάμνω ἐν τῷδε, pro Laboro hac in re, Male mecum agitur hanc ob rem, quod ad hanc rem attinet. Qua in signif. ex Aristoph. citatur. Item hoc Eur. (Iph. A. 966.) Ἐν τῷδ' ἔκαμνε νόστος. || Κεκμηκὼς, Partic., Fatigatus, Defessus, Debilitatus, ut in Il. Homeri et Luciani cc. Sic Plut. (6, 613.) Διὰ τάχος καὶ ῥοῖζον ἐφαίνετο τῆς φορᾶς ἐκλελυμένος καὶ κεκμηκώς. || Interdum κεκμηκότες dicuntur Mortui, sicut

D et καμόντες, Od. Λ. (475.) βροτῶν εἴδωλα καμόντων: (Ω. 14.) Ἔνθα τε ναίουσι ψυχαὶ, εἴδωλα καμόντων. Sic Thuc. (3, 59.) Καὶ ἐπικαλούμεθα τοὺς κεκμηκότας. Sic utitur etiam Plato et Aristot. Eth. 1. [" Markl. Iph. p. 354. Wakef. Ion. 287. Phil. 12. Jacobs. Anth. 7, 387. Antip. S. 98. Dionys. H. 1, 150. Heyn. Hom. 5, 64. 6, 184. 7, 482. Ruhnk. ad Vell. Paterc. 306. Toup. Opusc. 2, 57. Lennep. ad Phal. 21. Miser sum, Fac. ad Paus. 1, 72. De constr., ad Dionys. H. 4, 2135. Κεκμηκὼς, ad Charit. 650. Musgr. Tro. 96. Wakef. Eum. 248. Jacobs. Anth. 7, 192. 10, 374. 11, 119. 163. Brunck. Apoll. Rh. 107. 143. 192. Heyn. Hom. 5, 247. Κεκμηὼς, 8, 401. Pierson. Veris. 209. ad Callim. 1, 127. 2, 10. Κεκμηκότες, ad Phalar. 364. Markl. Suppl. 259. Musgr. 974. Κάμνων, καμὼν, ad Dionys. H. 1, 323. Villois. ad Long. 84. Καμόντες, Jacobs. Anth. 8, 407. Οἱ κ., Mortui, Clark. ad Il. Γ. 278. Κεκαμὼν, Greg. Cor. 203. 216. Κεκάμω, ibid. et n., Heyn. Hom. 4, 63. 5, 310. 722. Κεκάμω, κε κάμω, 7, 385. Κάμε τεύχων, Il. Θ. 195. K. ἀπό τινος,

Epigr. adesp. 194. Κάμνεσθαι, Labore acquirere, A Brunck. Aristoph. 3, 34." Schæf. Mss. Musæus 171. Eur. Iph. A. 1143. μὴ κάμνῃς λέγειν. * Κεκμηκότως, Soph. El. 165.]

" Κάμβω et Καμβαίνω, Cesso. [Bion 4, 9.] Κάμ" βει Hesychio παύεται. Καμβατηθεὶς Eid. καταπο" νηθεὶς, Laboribus confectus. Κάμμω, Colloco. " Hes. enim κάμμει affert pro καθέζει."

Ἀποκάμνω, pro κάμνω, ut Defatigor, pro Fatigor: vel ἀπὸ signif. auget, ut De interdum in Defatigor. Exp. et Debilitor, Fatisco, Deficio. Philo V. M. 3. Ἀλλὰ θαῤῥεῖτε, μὴ ἀποκάμνετε, Ne debilitemini: eo quidem sensu, quo Frangi et debilitari molestia dicit Cic. In hoc autem Herodiani l. exp. a Polit. et a Bud. Fatiscere, 4, (15, 15.) Εἰωθότων ἀεὶ τῶν βαρβάρων ῥᾷστα ἀποκάμνειν ἐθελοκακεῖν τε. [" Plato Crit. 4. Μὴ ἀποκάμῃς σώσας σαυτὸν, Ne te ipsum servandi animum abjicias, Te conservare ne graveris." Schw. Mss. " Wakef. Ion. 134. Musgr. 135." Schæf. Mss.] " Ἐναποκάμνω, Deficior et frangor animo in." [Joseph. B. J. 3, 6, 1. * Προαποκάμνω, Lucian. 3, 10. B * Συναποκάμνω, Eur. Iph. T. 1371. * Ἐγκάμνω, Aretæus.] Ἐκκάμνω, i. q. præcedens ἀποκάμνω. Exp. etiam Elassesco, e Plin. Item, Labori s. Dolori cedo, succumbo. Nonnunquam autem capitur simpliciter pro Cedo, Plut. Καὶ σίδηρος ἐξέκαμε πληγαῖς, Cessit. In VV. LL. citatur e Greg. Εἰ μὴ ἐκκαμοῦμεν ἐν ταῖς θλίψεσι: sed Bud. Comm. 50. vel ἐκκακοῦμεν, vel ἐκκαμούμεθα reponendum suspicatur: cujus priorem illam conjecturam confirmari vetustiss. Cod. auctoritate, testatus sum in calce Edit. paternæ; in eo enim ἐκκακοῦμεν legitur: ut non dubium sit, quin Greg. ad hæc Pauli verba respexerit, ad Ephes. 3, (13.) Μὴ ἐκκακεῖν ἐν ταῖς θλίψεσι. Idem tamen Bud. 300. postquam ἐκκάμνειν est interpr. Supramodum defatigari, Cedere labori, dolori, Perlassescere, hunc ipsum Greg. l., tanquam sibi non suspectum, affert. [" Wyttenb. Select. 102." Schæf. Mss. Thuc. 2, 51. Plut. Solone 31. * Ἐπικάμνω, Ælian. H. A. 14, 6.] Προκάμνω, Ante fatigor, laboro, Thuc. 2, (39.) Περιγίγνεται ἡμῖν τοῖς τε μέλλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ προκά- C μνειν, Ita sunt res nostræ constitutæ, ut nobis ante tristium rerum eventum nequaquam laborandum sit, Bud. Apud Eund. προκάμνειν pro Ante laboro aliquo morbo, Prius conflictor aliquo morbo, dolore, (49.) Εἰ δέ τις καὶ προέκαμνέ τι, ἐς τοῦτο πάντα ἀπεκρίθη. || Interdum autem πρὸ accipitur pro ὑπὲρ in hoc verbo, Aristid. Πάντων δ' ὥσπερ μήτηρ ὑπὲρ παίδων προὔκαμε, Pro filiis laboravit, ὑπερέκαμε. [Ælian. l. c. " Musgr. Herc. F. 119. Abresch. Æsch. 2, 9." Schæf. Mss. * Προσκάμνω, Justin. Mart. Dial. 213, 27. Paus. Eliac. 408. Appian. B. P. 58.] Συγκάμνω, Simul laboro, Collaboro. Interdum i. q. Adjuvo, Soph. (Aj. 988.) Ἴθ', ἐγκόνει, ξύγκαμνε. [El. 987. I. q. συναλγέω, Eur. Alc. 617.] Ὑπερκάμνω, Pro aliquo laboro, quam signif. et προκάμνειν interdum habere, modo dictum est, ut ὑπερκάμνειν τέκνων, ap. Eur. [Iph. A. 918. * Ὑποκάμνω, Aristoph. Θ. 412.]

[* Καμῦς, Καμῦ, ὁ, pro dimin. afferunt Draco Straton. et Lascaris Gramm. Sic Κλαυσῦς, Διονῦς. In Bekkeri Anecd. p. 857. * Καμμῦς, * Κλαυστῦς, D * Διονῦς. Schn. Lex. et Suppl.]

Aliud compositorum genus.

Ἀκμὴς, Non fatigatus, defessus; ita enim malo quam comp. voce Indefessus, quæ potius Infatigabilem sonat, opp. præcedenti partic. κεκμηκὼς in Hom. et Luciani ll. cc. Sic autem et Arrian. 5, (18, 2.) Ἀκμῆτες ἀντὶ κεκμηκότων οἱ ἀμφ' Ἀλέξανδρον ἐπιγενόμενοι τῇ διώξει. Hanc autem vocem ἀκμὴς, quam vulgus falso putat ab ἀκμὴ derivari, et secundum quam opinionem ἀκμάζων exp., ita format Etym. Verbi κάμνω aor. 2. est ἔκαμον, unde καμὴς: et cum α privativo ἀκαμὴς, e quo per sync. ἀκμής. Eust. autem 885. observanda esse dicit ἀκμῆτες et κεκμηότες, servato κ ante μ, post sync.: cum potius Attici hæc cum γ scripturi essent ἀγμῆτες et κεγμηότες, sicut ap. Soph. (Aj. 1239.) ἔοιγμεν ex ἐοίκαμεν. Apud Herodian. ἀκμὴς στρατὸς, 3, (7, 10.) exp. Recens exercitus a Polit. Alphæus Mityl. Epigr. (7.) portas Olympi appellavit ἀκμῆτας, non tanquam invictas, ut in VV. LL., sed potius, opinor, A tanquam minime fatiscentes, labantes, Quæ perpetuo illabefactæ maneant: in hoc versu, Κλεῖε θεὸς μεγάλοιο πύλας ἀκμῆτας Ὀλύμπου. [" Lobeck. Aj. p. 243. 270. Heyn. Hom. 6, 263. 7, 146. ad Dionys. H. 1, 351. Alpheus 7. ad Lucian. 1, 784. 2, 521. ad Paus. 415. ad Thom. M. 116. Ilgen. ad Hymn. 391. Toup. Opusc. 1, 202." Schæf. Mss.] " Ἄκμυς, υος, ὁ, In" defessus, Non laborans, VV. LL. perperam pro " ἀκμής." Ejusd. formæ sunt Ἀνδροκμὴς, Νεοκμὴς, Σιδηροκμής: quod postremum signif. Mortuus ferro, i. e. Interfectus: secundum illam signif. τον κεκμηκὼς, καμὼν, pro Mortuus. Soph. Aj. (324.) ἐν μέσοις βοτοῖς Σιδηροκμῆσιν ἥσυχος θακεῖ πεσὼν, Schol. τῷ σιδήρῳ φονευθεῖσιν, ὡς ἀνδροκμῆσιν: e quibus verbis colligi videtur Ἀνδροκμὴς esse itidem ὁ ὑπ' ἀνδρὸς φονευθείς. At vero ἀνδροκμῆτας ἀγωνίας ex Eur. (Suppl. 525.) afferunt pro Certamina, in quibus viri laborant. Dicitur et Ἀνδρόκμητος: quod vide paulo post. [Æsch. Choëph. 886. Eum. 954. * Αὐτοκμὴς, Opp. Ἁ. 1, 718. * Μεγαλοκμὴς, Schol. Æsch. Eum. B 248. * Πολυκμὴς pro πολύκμητος, Lexx. Gr. Schneidero susp.]

Ἄκμητος pro ἀκμὴς, Non fatigatus, defessus, ἀκοπίαστος, Nicander Θ. (737.) ἄκμητον τύμμα vocavit Ictum non laboriferum, i. e doloriferum, Ἄκμητον δ' ἐπὶ τύμμα φέρει μεταμώνιον ἀνδρὶ, i. e. μὴ ἔχον κάματον καὶ ὀδύνην, Schol. [Hom. H. in Apoll. 520. " Ruhnk. Ep. Cr. 257. Toup. Emendd. 1, 20." Schæf. Mss.] " Ἀκμήτης, Qui est in vigore, Indomitus, Infatigatus, " VV. LL. sed sine exemplo, sine etiam Auctoris no" mine:" [" ἀκμῆται et ἀκμήτην δύναμιν, perperam pro ἀκμῆτες, ἀκμῆτα, Dionys. H. 351. 1777." Schn. Lex.] Ἀκμητὶ, vel Ἀκμητεὶ, Citra fatigationem, laborem, ἀκαμάτως, ἀπονητί. Unde et pro Facile accipitur. Suid. habet ἀκμητὶ, Hes. autem ἀκμητεῖ cum ει: sed male posito super eam circumflexo: nisi forte ἀκμητεῖ, quod exp. ἀκαματεῖ, velit tertiam esse τοῦ ἀκμητῶ personam: sed et ἀκαματεῖ ab ἀκαματῶ itidem suspectum est. Suid. in Ἀπονητὶ enumerat ἀκμητὶ inter advv., quæ ἐκτείνεται et συστέλλεται. Ἀνδρόκμη- C τος, Ab homine laboratus, aut, simpliciter, factus: τύμβος, Ab homine laboratum sepulcrum, i. e., extructum cum labore, In quo vir mortuus jacet, ἐν ᾧ ἀνὴρ κεκμηκὼς κεῖται. [Il. Λ. 371. " Opponitur vulgari sepulcro, cui nihil ornamenti ab hominibus accessit, in quo nulla στήλη." Ernest.] Vide Hes. et Etym. In VV. LL. ἀνδροκμῆτες ἀγωνίαι, Certamina, in quibus viri laborant, ex Eur. Νεόκμητος, Recens laboratus, elaboratus, Recens fabricatus, Suid. Hes. Pro Recens s. Nuper mortuus, citatur ex Eur. Apud Nicandr. autem (Θ. 498.) νεόκμητα exp. Schol. νεοθαλῆ, ἢ νεωστὶ τμηθέντα, quæ expp. procul recedunt a prima signif., ac præsertim illa prior. Νεοκμὴς etiam dicitur pro Recens fabricatus, factus: Nicander Θ. (707.) Ἐν κεράμῳ νεοκμῆτι καμινόθεν. Πολύκμητος, ut σίδηρος, Hom., Ferrum multum elaboratum, i. e. artificio vario elaboratum; Quod multum elaborari potest, i. e. vario artificio; Circa quod multum laboratur. Od. Ξ. (324.) χρυσόν τε, πολύκμητόν τε σίδηρον, Il. Z. (48.) Χαλκός τε, D χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος. Ubi vide Eust., qui et hanc exp. affert, Δι' οὗ πολλοὶ ἂν κάμοιεν, ἤτοι θάνοιεν, Per quod multi pereant. Ego hanc interpr. ceteris anteponendam puto, π. σίδηρον, Ferrum, circa quod multum laboratur, a fabris sc. [Od. Δ. 718.]

Ἀκάμας, vel Ἀκάματος, Infatigabilis, Indefessus, Il. Σ. (484.) Ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα, σελήνην τε πλήθουσαν: per quod solis epith. declarari Eust. tradit ejus στεῤῥὸν καὶ ἀκοπίατον κατὰ τὴν * περιπόλησιν. At Serv. ἀκάμαντα solem appellari dicit, non quod non laboret, sed quod laborem non sentiat: in illud Virg. Hic canit errantem lunam, solisque labores. Sed aliud dicere poterat Serv., meo judicio, ἀκάμαντα dici non Qui non laboret, sed Qui labore non defatigetur. || Ἀκάμας, dux Thracum, Il. B. [823. " Heyn. Hom. 7, 172. 274. 465. Wakef. Phil. 491. Luzac. Exerc. 102. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 47. 212. Conf. c. Ἀθάμας, ad Lucian. 2, 292." Schæf. Mss. * Ἀκαμαντολόγχης, Pind. Ἰ. 7, 13. * Ἀκαμαντομάχης, Il. 4, 303. * " Ἀκαμαντοχάρμης, Chœrobo-

scus Bekkeri e Pindaro, 'Υπερμενὲς, ἀκαμαντοχάρμα Αἶαν." Schn. Lex. Suppl. cf. 'Ακαματοχ.] A

¶ Κάματος, ὁ, Labor, Fatigatio, Il. K. (98.) καμάτῳ ἀδδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ: N. (85.) Τῶν ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέῳ καμάτῳ φίλα γυῖα λέλυντο, et alibi passim. Hac voce utuntur interdum prosæ scriptt., licet poëtica sit potius quam oratoria, præsertim autem Herodian.: 4, (7, 7.) Πᾶν θ' ὁ χειρῶν ἢ καμάτου σώματος ἔργον, πρῶτος εἰργάζετο. Sic 1, (3, 1.) 'Αλλὰ κ. τε καὶ φροντίσι τετρυχωμένον: 7, (5, 5.) Δεδωκότα τοῖς κ. ἀνάπαυλαν. Lucian. (1, 813.) 'Απολεῖταί μοι τὰ τοσαῦτα ἔτη, καὶ ὁ κ. ὁ πολύς: (3, 224.) 'Εν πολέμοις γενόμενος, καὶ πολλοὺς κ. ὑπομείνας καὶ τραύματα. Plut. (7, 830.) dixit Πόνον ἡδὺν κ. τ' εὐκάματον. || Interdum vocatur Quod labore comparatum est: Od. Ξ. (417.) "Αλλοι δ' ἡμέτερον κάματον νήποινον ἔδουσιν. Sic Hesiod. Θ. (599.) 'Αλλότριον κάματον σφετέρην ἐς γαστέρ' ἀμῶνται. || Accipitur et pro Morbo, sicut κάμνειν Laborare morbo signif. interdum, Ægrotare. Hes. κάματον exp. νόσον, sicut κόπον, μόχθον, πόνον. Sic J. Poll. κάματον et ἀῤῥωστίαν, et νόσον, B aliaque hujusmodi synonyma conjungit. [" Antip. S. 21. Jacobs. Exerc. 1, 145. Anth. 9, 308. 12, 155. Dionys. H. 4, 2131. Wakef. S. Cr. 1, 152. Morbus, Simonid. 98." Schæf. Mss. * Καματηδὸν, Manetho 4, 622.] Καματόω, Laboro, Fatigor, Fatisco, [Gl. Delasso:] unde partic. καματῶν, κοπιῶν, Hes.

Καματώδης, Laboriosus, Laborem afferens, s. labores: θέρεος καματώδεος ὥρη, Hesiodo "E. (2, 202.) || Est etiam νοσώδης, Morbos afferens. In qua signif. sunt qui καματώδεος in illo Hesiodi l. accipiant. Καματηρὸς, Laboriosus, ut καματώδης, Aristot. de Mundo, Τοῖς μὲν καματηρὸν ἄρχειν, Lucian. (2, 288.) Σφοδρὰ καὶ κ. πηδήματα. Apud Arrian. (5, 16, 2.) κ. καὶ πνευστιῶντες, Labore confecti. Citatur ex Apoll. Rh. pro Ægre, (2, 87.) ἄλις καματηρὸν ἀϋτμένα φυσιόωντες. [" Morbosus, Herod. 4, 135. τοὺς κ. dicit, quos paulo ante ἀσθενεστάτους dixerat." Schw. Mss. Memnon 40. " Toup. Opusc. 1, 202. I. q. νοσώδης, Dionys. H. 4, 2131." Schæf. Mss.] Καματηρῶς, Laboriose, νοσερῶς: nam J. Poll. hæc conjungit, καματηρῶς, ἀῤῥώστως, νοσερῶς, ἐπινόσως. " Καματήριον " Hesychio ἐπίπονον, * ἐπίλυπον, Laboriosum." C

'Ακάματος, ὁ, ἡ, Labore carens, i. e. Laborem non sentiens: quo sensu erit ex α priv., et κάματος: ideoque hic apte ponetur post Κάματος: sic autem fuerit deductum παρὰ τὸ καμεῖν, sed non immediate: verum cum ejus signif. frequentissma sit ead., quæ τοῦ ἀκάμας, Infatigabilis, Indefessus, videtur ead. etiam debere esse deductio. Dionys. P. Oceanum vocavit ἀκάματον, sicut Hom. Σπερχειὸν ἀκάμαντα, ob infatigabilem et perpetuum cursum. Idem Hom. ἀκάματον appellat πῦρ, Ignem infatigabilem, respiciens, ut opinor, ad infatigabilem ejus voracitatem. || Qui non laboravit, Nonn. ἀποστέλλω δὲ καμόντων 'Υμέας ἀκαμάτους ἀλλότριον εἰς πόνον ἀνδρῶν. In hac autem signif. ponendum ἀκάματος post Κάματος. [" Heyn. Hom. 7, 784. ad Charit. 410. Wakef. Ion. 207. Jacobs. Anth. 8, 304. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 47. 212. Clark. ad Il. A. 398. Brunck. El. 123. * 'Ακαμάτη, Jacobs. Anth, 6, 182. Lobeck. Aj. p. 243. D Toup. Opusc. 2, 120." Schæf. Mss. Quint. Sm. 1, 678. Φωνὰν ἀκαμάταν, Sapph. Fr. 2. * " "Ακαμος, per contr., Adamant. Physiogn." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. Cf. Φιλόκαμος.] 'Ακαμάτως, Infatigabiliter, Indefesse: [" Bekk. Anecd. 365." Boiss. Mss.] ἀκμητὶ, Suidæ ἀκαμάτως. Dicitur et 'Ακάματα adverbialiter a Soph. (El. 164.) "Ον ἔγωγ' ἀκάματα Προσμένουσ' ἄτεκνος, Τάλαιν': ubi exp. etiam ἀδιαλείπτως: " Suidæ οὐ κεκμηκότως, ἀδιαλείπτως." 'Ακαματόπους, Indefessos pedes habens; Infatigabili pede currens, Pind. ['O. 3, 5. 4, 2. 5, 6. ubi Heyn. ἀκαμαντόπους.] 'Ακαματοχάρμας, Pugna indefessus, infatigabilis, Ajacis epith. ap. Pind. pro ἀκαματοχάρμης. [Vide 'Ακαμαντοχ.] Εὐκάματος, Non laboriosus, Facilem laborem habens, Plut. (9, 171.) Πόνον ἡδὺν κάματόν τ' εὐκάματον ἔχουσαν, Laborem dulcem sane, onusque minime onerosum, Longol. In VV. LL. Εὐκατάματος, quod ex hoc εὐκάματος detortum esse puto. [Eur. Bacch. 66. " Jacobs. Anth. 8, 304. Christod. Ecphr. 398. Porson. Med. p. 22. Athlet. Stat. 1." Schæf. Mss. * " Μακροκάματος, Const. Manass. Chron. p. 130." Boiss. Mss. * Πολυκάματος, Suid. 3, 145. * " Φιλοκάματος, et contr. * Φιλόκαμος, i. q. φιλόπονος, Polemon Physiogn. 2, 13." Schn. Lex. Cf. "Ακαμος.]

ΚΑΜΑΞ, ἡ, Vitis pedamentum, adminiculum, Palus. J. Poll., περὶ ἀμπελοκομίας tractans, pro eod. ponit, χάρακα παραπήξασθαι ταῖς ἀμπέλοις, et κάμακα παραστήσασθαι, quod Tibull. dixit Palis adjungere vitem. Il. Σ. (563.) Εἱστήκει δὲ κάμαξι διαμπερὲς ἀργυρέῃσι. Sic Hesiod. ('A. 298.) Σειόμενος φύλλοισι καὶ ἀργυρέῃσι κάμαξι. Ita autem dicitur παρὰ τὸ κάμνειν, quasi κάμναξ τις οὖσα, Etym. Qui tamen commodius ab aor. καμεῖν h. v. deduxisset, sicut et præcedentia derivari ab eo videmus. Eust. autem teste, vel παρὰ τὸ κάμνειν τῷ βάρει dicitur κάμαξ, vel quasi καλάμαξ, ὡς καλάμοις ἀνεχομένων τῶν κλημάτων, ut e καλάμαξ per sync. dictum sit κάμαξ. Huc vero pertinet, quod ait Hes. inter alia, κάμακας esse καλάμους ὀξεῖς. || Generalius pro Pertica, ex Epigr. αἱ κλαδαραὶ κάμακες, pro Ramales perticæ. Κάμακες item pro Vallis: qua in signif. Etym. masculinum esse scribit: cum tamen ap. Joseph. κ. χαλκέας Vallos æreos interpr. esse velit. Vult autem Etym. vel Vallos, vel ipsum ὄρυγμα dici κάμακας. || Contus, Lucian. (3, 252.) 'Υπὸ λεπτῇ κ. τὰ τηλικαῦτα πηδάλια περιστρέφων. Hes. κάμακας inter alia signif. tradit * κοντάρια ὀρθά. || Lignum hastæ, Eust. At vero Hes. vult etiam δόρυ dici κάμακα, δοράτιον ἱππικόν. Vide Καμάκινος statim post. || Apud J. Poll. (10, 117.) autem masc. genere in alia signif. Τὰς μέν τοι λαμπάδας καὶ κάμακας εἴρηκεν ἐξαντρίας Αἰσχύλος, Κάμακες πεύκης οἱ πυρίφλεκτοι: ubi suspecta est vox ἐξαντρίας: [leg. ἐν Ξαντρίαις, vide Blomf. Gloss. ad Æsch. Ag. 66. " Markl. Suppl. 659. Musgr. Rhes. 374. Jacobs. Anth. 6, 399. 7, 84. 105. 9, 161. Phalæc. 3. Aristoph. Fr. 260. ad Diod. S. 2, 645. ad Lucian. 1, 523. Casaub. ad Athen. 56. Pierson. Veris. 4. ad Mœr. 410. Hasta, Eur. Phœn. 1412. Hec. 1141. ubi v. Brunck. * Κάμακος, Jacobs. Anth. 7, 134." Schæf. Mss. Cf. Καμάσσω, a quo Schn. Lex. deducit Κάμαξ.] Καμάκινος, ὁ, ἡ, unde καμάκινον δόρυ, Xen. 'Ιππ. (12, 12.) Hasta. [* " Καμάκη, * Καμάκων, Valck. Phœn. p. 32." Schæf. Mss.] Καμακὶς, Ornamentum capitis muliebre, capillos ambiens, Hes. addens quibusdam esse σύριγγα. " Καμακίας " σῖτος, in Frumentorum genere ap. Theophr. H. Pl. " 8, (7, 4.) forsan quod κάμακος magnitudinem æquet, " s. perticæ instar crassum culmum gerat: quale est " quod vulgo Turcicum frumentum dicitur, et Sor" gum in Italia."

ΚΑΜΑΡΑ, Camera, Fornix, Testudo: dicta et ipsa, ut opinor, παρὰ τὸ κάμνειν τῷ βάρει. In VV. LL. καμάρα citatur e Gal. 8. de Usu Part. Bud. in Historia Ecclesiastica Laqueatum regis tectum ita vocari scribit. || Vehiculi contecti genus, Herod. (1, 199.) 'Επὶ ζευγέων ἐν καμάρῃσι ἐλάσασαι. [Cf. nott. ad 4, 69.] J. Poll. esse ait ὄχημα κατάστεγον, στεγαστὸν, citans et Herod., sed non ascriptis ejus verbis. || Hes. καμάρας vult esse Zonas militares. || K., Polluci Pars auris juxta ejus foramen: Τὸ δὲ κατὰ τὸ τρύπημα μέρος, καμάρα· τὸ δὲ ἐντὸς, κύαρ. [" Euseb. V. C. 3, 32." Mendham. Mss. T. H. ad Plutum p. 369. Strabo 11. p. 388. Arrian. Exp. Alex. 7, 25, 5. " Huschk. Anal. 269. 271. ad Diod. S. 2. 223. Valck. Adoniaz. p. 343. ad Herodian. Philet. 444." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex. et Suppl.] Καμαροειδὴς, [Theoph. Protosp. 871. Galen. 10, 151. Cocchii p. 107. n. 2.] et Καμαρωτὸς, Cameræ, i. e. Fornicis, habens formam, Cameratus, s. potius Concameratus, [Gl. Arcuatus,] Diosc. Athen. [196. * " Καμαρώδης, Hippolytus in Theoph. p. 26. Fabr." Routh. Mss. * Καμαρόω, Gl. Fornico, "Dionys. Alex. in Routhii Reliq. SS. 4, 354." Boiss. Mss. * " Καμάρωμα, Strabo." Wakef. Mss.] Καμάρωσις, Concameratio, q. d. Testudinatio. Peculiariter autem ita vocatur Calvæ ictus, in quo ossis pars aliqua in testudinis et cameræ formam suspensa relinquitur, altrinsecus a reliqua calva separata, Marcell. in Diosc. 4. [Oribasius Cocchii p. 98. Paul. 210,

51.] “ Καμοίρωσις perperam in nonnullis Codd. pro “ καμάρωσις.” [* Κατακαμαρόω Hesychio * κατεναβρύνω.] Καμαρία Hesychio κοιτὼν καμάρας ἔχων. “ Καμάριον, dicitur esse Cerebri pars supra commu- “ nem meatum fornicis modo superinducta, quæ et “ ψαλοειδὴς vel potius ψαλιδοειδὴς nominatur, Gal. “ de Usu Partium,” [4, 498. F.] Καμαρὶς, Ornamentum quoddam muliebre, Hes. Καμαρεύω, Laboro, Labore me fatigo, Acquiro, Accumulo, [σωρεύω,] φιλοπονῶ, πορίζω, κακοπαθῶ, συνάγω, Hes. [Videtur leg. * Καματεύω.]

ἌΚΜΩΝ, ὁ, Incus, ita dicta quasi ἀκάμων, unde per sync. ἄκμων. Est autem α vel epitat., ut sit quasi ὁ πάνυ κάμνων, Etym. vel potius priv., meo judicio, ut sit ita vocata incus quasi quæ nullis ictibus fatigetur. Od. Θ. (274.) Ἐν δ᾿ ἔθετ᾿ ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα, Herod. 1. Τὸν δὲ ἄκμονα καὶ τὴν σφύραν εὕρισκε. Hinc Πυράκμων dictus Quidam faber, quasi nunquam a calenti incude discedens, comp. voce e πῦρ, ἄκμων, Serv. in Virg. a quo scribitur Æn. 8. Ferrum exercebant vasto Cyclopes in antro, Brontesque, Steropesque, et nudus membra Pyracmon. ‖ Ἄκμονα, Cypriis ἀλετρίβανον, Hes. ‖ Ἄκμων dictus Pater Cœli, s. Saturni, utrumque enim habet Eust., alludendo ad cœli motum ἀκάματον: quo etiam respectum fuit in nomine Ἄτλας. Hinc Ἀκμονίδης, Patronym., Acmonis filius, Callim. ap. Etym. [Simmias Ala.] Fuit autem dictus ἄκμων etiam Oceanus, quod fluvii sint ἀκάματοι: unde Σπερχειῷ ἀκάμαντι, Il. Π. [176. “ Aristophon Comicus ap. Athen. 238. Ὑπομένειν πληγὰς ἄκμων, Plagis patiendis incus sum.” Schw. Mss. “ Ruhnk. Ep. Cr. 143. ad Callim. 1, 122. Jacobs. Anth. 8, 74. Antip. Th. 24. Ἄκμων, Ἀκμονίδης, Jacobs. Anth. 7, 8. Callim. 1, 500. Lobeck. Aj. p. 35.” Schæf. Mss. Opp. K. 3, 326. Ἄκμονες λόγχης, i. q. ἀκάματοι ἐν λόγχῃ, Æsch. Pers. 51.] “ Hesychio est non solum σίδηρος ἐφ᾿ ᾧ ὁ χαλ- “ κεὺς χαλκεύει, et οὐρανὸς, sed etiam Κρόνος: nec- “ non γένος ἀετοῦ: item ἀπαθής: et forsan Cœlum “ nominatur ἄκμων ob cursum indefessum et ἀκμῆτα.” [* Νωτάκμων, Batrach. 285.] Ἀκμόθετον, Incudis repositorium, Id, cui incus imponitur, per sync. pro ἀκμονόθετον, Il. Σ. (475.) αὐτὰρ ἔπειτα Θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα. [“ Heyn. Hom. 7, 501. 516.” Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 669. * “ Ἀκμοθέτης, J. Poll. 9, 147.” Kall. Mss.]

ΚΑΜΠΤΩ, Flecto, Inflecto, Incurvo: unde Κάμπτομαι, Flector, Incurvor. Apud Cratetem dicit curvus quidam senex, Ὁ γὰρ χρόνος μ᾿ ἔκαμψε τέκτων οὐ σοφός. Sic autem dico Curvum senem, ut Curva senecta, Tibull. Athen. 2. Διὸ καὶ ὀρθοὺς γίνεσθαι τοὺς ἀνθρώπους οὕτω πίνοντας, πρότερον ὑπὸ τοῦ ἀκράτου καμπτομένους. Κάμπτεσθαι εἰς τὰ ἄνω, Pandari, Bud. e Theophr. 5. Τὰ μὲν γὰρ εἰς τὰ κάτω κάμπτεται· ὁ δὲ φοῖνιξ εἰς τὰ ἄνω. Hinc part. præt. Κεκαμμένος, Inflexus, Incurvatus: κεκαμμένα εἰς αὐτὰ, Orbem mutuo inflexu colligantia, VV. LL. ‖ Κάμπτειν, Flectere, ut fit in curuli certamine: a quo καμπτὴρ dicitur Meta: unde sumta metaph. dixit Eur. (Hipp. 87.) Τέλος δὲ κάμψαιμ᾿, ὥσπερ ἠρξάμην, βίον. ‖ Dicuntur et navigantes κάμπτειν, Plut. (10, 30.) Ἀνεμῶδές τι μέλλουσαι κάμπτειν ἀκρωτήριον, Si quam oram procellosiorem circumire necesse sit, Gryn. Loquitur autem de anseribus. ‖ Κάμπτειν, τὸ ἐν τῇ ᾠδῇ καμπὰς ποιεῖν, Hes. ‖ Κάμπτειν pro Exorare, ut Lat. Flectere, De sententia deducere, Greg. Enc. Macc. Ἦν οὐδὲν ἔκαμψεν οὐδὲ ἐμαλάκισεν, οὐδὲ ἀτολμοτέραν ἐποίησεν, Thuc. 3, (58.) Καμφθῆναι [Γναμφθῆναι] ὑμᾶς, καὶ μεταγνῶναι, Plut. Pericle, Ἐπὶ τούτῳ δὲ καμφθεὶς, ἐπειρᾶτο μὲν ἐγκαρτερεῖν τῷ ἤθει. Quod alibi ἐπικλασθείς: ut et Lat. Frangi. [“ Markl. Suppl. 748. Wolf. Proll. 212. Eur. Hel. 1682. Wakef. Ion. 83. S. Cr. 1, 162. 2, 118. Jacobs. Anim. 172. Anth. 8, 104. 9, 106. 11, 387. Theocr. Epigr. 4. Kuster. Aristoph. 217. Wyttenb. Ep. Cr. 41. Koen. ad Greg. Cor. 247. ad Charit. 226. De voce, Jacobs. Anth. 7, 122. Brunck. Aristoph. 2, 104. Kuster. 60. 61. In re nautica, Herod. 298. K. promontorium, ad Diod. S. 1, 415. 592. Wakef. Trach. 888. τὸ γόνυ, ad Mœr.

A 91. Brunck. ad Œd. C. 19. 195. ad Æsch. Pr. 32. Steinbr. Mus. Tur. 1, 329. ἴχνος, Musgr. ad Phœn. p. 190. βίον, Valck. p. 569. cf. Eur. Hipp. 87. ibique Reisk. in Ed. Lips. Eurip., Brunck. Œd. C. 91. Κάμπτω pro κάμπτομαι, ad Charit. 386. Καμπτόμενος de Signis Zodiacis, 293. Κεκαμμένος, Toup. Opusc. 1, 232. 257.” Schæf. Mss.]

¶ Καμπτὴρ, Flexus, Curvatura, ut exp. a Philelpho in Xen. K. Π. 7, (1, 4.) Κατανοῶν δὲ ὡς πρόσω τὸν καμπτῆρα ἑκατέρωθεν ἐποιήσαντο, περὶ ὃν κάμπτοντες ἀνέτεινον τὰ κέρατα, ubi pro eod. ponitur ἐπικαμπή: nam sequitur, Ἐννοεῖς, ἔφη, ὦ Χρυσάντα, ἔνθα τὴν ἐπικαμπὴν ποιοῦνται; ‖ Peculiariter pro Meta, quod in ea flectatur, J. Poll. 3, 30. περὶ δὲ ὃ κάμπτουσι, νύσσα καὶ καμπτήρ. Hinc dicitur, ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας μέχρι τοῦ καμπτῆρος. Schol. Eur. Med. Τοῦ γὰρ σώματος τὸ τέλος τὰ ὀστᾶ εἰσὶν, ὡς τοῦ δρόμου ὁ καμπτήρ. [“ Ad Charit. 777. 788. Jacobs. Anth. 6, 146. 8, 264. Heyn. Hom. 8, 421. 507. 509.” Schæf. Mss. Aristot. Rhet. 3, 9. K. βίου, Stob. Serm. 263. I. q. B καμπὴ, Strabo 14. p. 612. * “ Κάμπτρα, Capsa, e lignis, a Κάμπτω. Nisi potius est pro κάπτρα, e κάπω antiquo, i. e. Capio; vide Κάμψα, ubi μ item redundat.” Ernest. ad Lex. Hederic. Gl. Campsa, Arca, Arcula: * Κάμπτρια· Campsa: * Καμπτροποιός· Campsarius. “ Κάμπτρα, * Καμπτοποιὸς (sic,) ad Anton. Lib. 223. Verh.” Schæf. Mss. * “ Κάμπτριον, Meta, Geopon. 693.” Wakef. Mss.]

Καμπτὸς, Flexilis, Flexibilis. [“ Flexus, Curvatus, Schol. Nicandri Θ. 481.” Wakef. Mss. Gl. Flexus, Meta, Schleusn. Lex. V. T.] Καμπτικὸς, Se inflectens, VV. LL. [Aristot. 1, 466.] Εὔκαμπτος, Flexibilis, Qui facile flecti potest. [Hippocr. 397, 42.] Cui opp. Ἄκαμπτος, Inflexibilis, Rigidus. Ponitur interdum metaph., sicut et Lat. Rigidus, Plut. Lyc. (11.) Τὸ πρὸς τοὺς πόνους ἄ., Constantia in perferendis laboribus, q. d. Rigiditas: [Mario 4. Cat. Min. 4. Eur. Hipp. 1268.] “ Hippocr. (826.) τῷ ἀκάμπτῳ “ opp. τὸ εὔκ., Galen. cum eo copulat τετανόν.” “ Ἄκανθον Hesychio ἄγναμπτον, Inflexile, Rigidum: C “ pro quo potius ἄκαμπτον dicitur.” [* Ἀκαμπτόπους, Nonn. D. 15, 148. p. 420. * “ Ἀκάμπτως, Heind. ad Plat. Gorg. 154.” Schæf. Mss. * Δύσκαμπτος, Basil. M. de Virgin. 1, 713. * Πολύκαμπτος, J. Poll. 4, 73. * “ Πολυκάμπτως, Jacobs. Anth. 7, 122.” Schæf. Mss.] Μονόκαμπτοι, q. d. Unicum inflexum habentes: de pedum digitis dictum, quod unico inflexu adducantur, Gaz. ex Aristot. [H. A. 1, 15.]

Ἀισματοκάμπτης, Cantuum s. Carminum inflexor, Qui variis carminum flexibus utitur et quasi anfractibus, vel flexuosis carminibus. De dithyrambicis poëtis dictum ab Aristoph. N. (333.) ubi v. Schol. Et Δυσκολόκαμπτος καμπὴ, Aristoph. N. (971.) Flexus vocis, qui difficile flectitur. Intelligitur autem de Flexu, qui fit in cantu molli et fracto.

¶ Κάμψις, Inflexio, Curvatio, Curvatura: Suffrago, Poples, VV. LL. [“ K. δακτύλων supputantis, Bergler. Alciphr. 108.” Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 5, 7, 4.] Ab ead. origine est Καμψὸς, Inflexus, D Curvus, καμπύλος, Hes. Εὐκαμψία, Flexibilitas: cui opp. Ἀκαμψία, “ i. q. τὸ ἄκαμπτον s. οὐ κάμπτεσθαι, “ Non flecti nec frangi, Constantia,” Inflexibilitas, Rigiditas, Aristot. Gen. Anim. 5. [* “ Καμψάνεμα, τὸ, Herba, Diosc. 3, 87.” Ind. Scap. Oxon.] Καμψόδυνος δάκτυλος, Epigr. Qui cum dolore inflectitur, Qui dum frequenter inflectitur et curvatur, dolet. Exp. etiam, Qui dum flectitur ad corripiendos numos, animus cruciatur habendi cupiditate. [“ Jacobs. Anth. 12, 121. * Καμψώνυξ, Const. Manass. Chron. p. 9. Meurs.” Schæf. Mss. “ Nemes. 229.” Wakef. Mss.] Καμψιδίαυλος χεὶρ, Pindaro [Telestæ] ap. Athen. (637.) Manus celeri inflexu percurrens citharæ chordas, e κάμπτω, δίαυλος. [* Καμψίπους, Æsch. S. c. Th. 793. “ Wakef. S. Cr. 4, 8.” Schæf. Mss.]

¶ Καμπὴ, i. q. κάμψις, Inflexio, Flexus, Lex. Cic. 95. Curvatio, Curvatura, Plut. (9, 259.) Πολλὰ γὰρ ἀπ᾿ εὐθείας οὐκ ἔστιν ἐξῶσαι τῶν ἀλυσιτελῶν, ἀλλὰ δεῖ τινὸς ἀμωσγέπως κ. καὶ περιαγωγῆς: (10, 34.) Ἀλλὰ

κ. καὶ στρεβλότητι κεκλασμένας ὑποκορεύσεις. || Flexus A et elusiones luctæ, e Bud. Ep. pro λυγισμοί. || Articulus, Nodus, i. e. Flexura, ut digitorum: Suffragines. Bud. e Gaza. || De cantu, ut et κάμπτειν, Aristoph. N. (969.) Εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτ', ἢ κάμψειέν τινα καμπὴν, Vocem aliquo modo in cantu inflecteret. I. e. Si fracta et molli voce cecinisset, εἰ κεκλασμένῃ τῇ φωνῇ τὴν ᾠδὴν ἀνενέγκοιτο, Schol. Qui in alium Ejusd. Comœdiæ l. annotat κ. esse, quas musici appellant στροφὰς, ἀντιστρόφους, ἐπῳδούς. Vide Ἀισματοκάμπτης, Δυσκολόκαμπτος καμπή. [" Καμπὰς Herod. 1, 185. dixit Flexus Euphratis fluvii." Schw. Mss. " Musgr. El. 659. Kuster. Aristoph. 60. Schneid. ad Demetr. 125. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 133. Valck. Diatr. 144." Schæf. Mss. " Flexus mollis orationis ab una parte in aliam, Cic. at Att. 1, 14. Vide Ernest. Ind. Græco-Lat. in Cic. v. Περίοδοι." Seager. Mss.] || Κάμπη, retracto in priorem accentu, Eruca, quam Colum. Hirsutam etiam appellat. Idem scribit 11, 3. Ubi vero apricis regionibus post pluvias noxia incesserunt animalia, B quæ a nobis appellantur Erucæ, Græce autem κάμπαι nominantur, vel manu colligi debent etc. [" Jacobs. Anth. 9, 125. Heringa Obss. 122. ad Diod. S. 1, 241. Casaub. ad Athen. 113." Schæf. Mss. Aristot. de Incessu Anim. 9. Hippocr. 263, 36. " Meta, Aristoph. Εἰρ. 904. Περὶ ταῖσι κάμπαις ἡνίοχοι πεπτωκότες." Seager. Mss.] " Κάρπαι, putantur esse Ver- " mes qui oleis innascuntur: cum ap. Theophr. C. " Pl. 3, (22, 6.) legamus τοῖς νοτίοις ἐπὶ τῶν ἐλαιῶν " τὰς κάρπας γίνεσθαι, ut ἐν τῇ ἀμπέλῳ γίνονται οἱ " ἶπες. Sed vereor ne reponendum sit κάμπας, Eru- " cas: sequendo ea quæ idem Philosophus tradit " ibid. 5, 14. unde et Plin. 17, 24. Sunt ex eadem " causa, i. e. cum deflorescentem oleam percussit " imber, nascentes et erucæ, dirum animal, erodunt- " que frondem, aliæ florem."

Κάμπιος δρόμος, Cursus, qui non recta fit, sed per quosdam flexus, Suid. Hes. Sed hic Κάμπειος cum ει habet, [" Musgr. Herc. F. 425." Schæf. Mss.] Huic opp. Ἀκαμπίας δρόμος, ap. Hes. Cursus, qui C recta fit, et flexibus carens: ἀ. δρομεὺς, Cursor, qui flexibus non utitur. Apud Etym. autem legitur ἀκάμπιος: " Δικαμπίας, Hesychio οἶνος ὁ δύο τροπὰς ὑπο- " μείνας."

Κάμπιμος pro Flexibili, ex Eur. [Iph. T. 81.]

Ἀκαμπὴς, ὁ, ἡ, et ap. Hes. ἄκαμπος etiam, Inflexibilis, Rigidus, ἄκαμπτος, Lucian. (1, 230.) Χρὴ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπεστέρους μὲν γενέσθαι τοὺς ἵππους ὑπὸ τῆς ἀργίας, Rigidiores fieri equos, i. e. Rigidiores equorum tibias; Minus flexibiles. Bud. autem ἀκαμπέστερον ἵππον a Luciano vocari scribit Contumaciorem, sed locum non ascribens. [Anal. 3, 332.] " Ἄκαμπος, Hesychio ἀκαμπὴς, * ἀκατάκλαστος, " Qui flecti frangique præ rigiditate nequit: sed for- " san scr. Ἄκαμπτος. Ἀκαμπτὴς autem, quod VV. LL. " afferunt itidem pro Inflexibilis, mendose scriptum " pro ἀκαμπής." [* Ἀκαμπίη, Hippocr. 822.] Dicitur et Δυσκαμπὴς, Qui non facile flectitur. Exp. etiam Inflexibilis in Plut. (9, 754.) Ποιεῖ δὲ καὶ νεῦρα δ. [8, 578.] His opp. Εὐκαμπὴς, Flexibilis, Qui facile D flectitur. [Od. Σ. 367. Apoll. Rh. 3, 1388. Maximus 458. * Εὐκάμπεια, Antyllus Oribasii p. 126. Matth.] At Βαθυκαμπὴς, Longe lateque curvaturam habens, ἐπιπολὺ καμπτόμενος, Suid. [" Toup. Opusc. 1, 463. 2, 124. Ariston. 1." Schæf. Mss. * Μικροκαμπὴς, P. Ægin. 6, 18. * Παλικαμπὴς, Schol. Apoll. Rh. 4, 1315.] " Πολυκαμπὴς, Multos habens flexus, Flexuo- " sus." [" Toup. Opusc. 2, 240. Kuster. Aristoph. 61. Phanias 4." Schæf. Mss. * Φιλοκαμπὴς, Anal. 2, 52.]

Καμπεσίγουνος, Genua curvans. Erinnys ita dicitur, quod peccantium genua curvet, Hes. Καμπεσόγυια atque Καμπισίγυια ap. Eund., Quæ membra curvant? [utrumque vocab. contra Gr. linguæ analogiam peccat: leg. " Καμπεσίγυιος, Clem. Alex. 15." Wakef. Mss. " Orph. 477. Herm." Schæf. Mss.]

Καμπαλέος, Inflexus, Curvus, Hes.

[* Κάμπος, τὸ, Cetus, Balæna, Lycophr. 414. Cf. Ἱππόκαμπος.]

¶ Καμπύλος, Inflexus, Curvus: τόξα, Lat. Curvi arcus. [" Hymn. in Cer. 308. Bibl. Crit. 1, 1. p. 76. Toup. Opusc. 1, 432. ad Diod. S. 2, 370. Heyn. Hom. 5, 190." Schæf. Mss.] Καμπύλη, [sc. βακτηρία,] Curvus baculus s. retortus, quo venatores utuntur. In VV. LL. etiam vett. [" Bergler. Alciphr. 280." Schæf. Mss. Gl. Καμπύλη βακτηρία, καὶ εἶδος σάλπιγγος, Lituus. Pedum, Plut. 9, 157.] Καμπυλότης, Inflexio, Curvitas. [Aristot. Hes.] Καμπυλόεις pro καμπύλος. [" Huschk. Anal. 230." Schæf. Mss.] Καμπυλιάζειν, Flectere, Incurvare, Inflectere, Suidæ κάμπτειν et στρέφειν. [Schn. Lex. affert et * Καμπυλίζω e Suida et Photio. * Καμπυλέω, Galen. 5, 640. 652. Bas. * Καμπύλομαι, Aret. 33. * Καμπύλλω exhibet Cod. Medic. Hippocr. 812. Cf. Ὀγκύλλω ab Ὀγκύλος. Pro καμπυλέεσθαι, Hippocr. 826. Erotian. legit * Καμπυλεύεσθαι.] Προκάμπυλος, pro quo in VV. LL. προκάμπηλος, de Plantis dicitur, quæ ubi primum in rectum altius venerint, rursus terram versus inclinant: quæ cum se erexerint, in terram se rursus incurvant. VV. LL. Καμπυλόγραμμος, Curvas lineas habens. [* Καμπυλοειδὴς, Plut. 10, 610. Phile de Eleph. 89. * " Καμπυλοειδῶς, Theod. 4, 372." Wakef. Mss. * Καμπυλόπρυμνος, Schol. Il. B. 392. " Heyn. Hom. 4, 268. Apollon. Soph. 412. Toll." Schæf. Mss.] Καμπυλόρριν, Incurvum s. Aduncum habens nasum. [Suid. 1, 499. Etym. M. Hes. * Καμπυλόρρινος, Phav. 183. * Καμπυλοσαλπισταὶ, Gl. Cornicines. * Καμπυλόχρως, Clem. Alex. Strom. 5. p. 675. κερκίσι καμπυλόχρωσι, i. q. ἀρότροις, Hes. habet * Καμπελόχοις· ἀρότροις.]

Ἀνακάμπτω, Reflecto. Sed sæpe pass. pro Reflector, cum ap. alios, tum ap. Aristot. Sic Philo de Mundo, Ψαῦσαν δὲ ἄκρας ἐπιφανείας, ἀνακάμπτει πάλιν. Apud Themist. de Anima 2. pro Reciprocor, Bud. Οὐκ ἀνακάμπτει μὲν οὖν οὐδὲ ἐπὶ τούτων ἡ τροφή· ἀλλὰ τὸ μὲν ὑγρὸν, τροφὴ τοῦ πυρός· τὸ πῦρ δ' οὐκέτι ὑγροῦ. Sic autem usi sunt ante Themist. Plato et Aristot. || Revertor, Redeo, ap. Polyb. (5, 102, 7.) et alios, eo modo, quo dicitur ἀναστρέφω. || Deflecto et declino de via, ap. Ceb. Theb. Οἱ ἔξω τοῦ περιβόλου ἀνακάμπτοντες, VV. LL. [" Ad Charit. 442. Jacobs. Anth. 10, 228. ad Cornel. Nep. 50. Stav., Koppiers. Obss. 7. ad Herod. 145." Schæf. Mss. " Inambulo, Diog. L. Aristotele p. 165. Zenone p. 239. HSt." Seager. Mss.] Ἀνάκαμψις, Reflexio, Reciprocatio, Reversio, Reditus. [Hippocr. 278, 39.] At vero Ἀ. τοῦ θοροῦ, pro Voratione seminis, depravate positum ap. Aristot. pro ἀνάκαψις, vide in Κάπτω. Ἀνακάμψερως, ἡ, Herba a redeunte amore sic dicta, ἀπὸ τοῦ ἀνακάμψαι τὸν ἔρωτα. Quod Plin. (24, 17.) declarat, cum eam magicis herbis annumerans, ejus tactu redire amores vel cum odio depositos testatur. Hanc e terra etiam evulsam vivere testatur Hes. Ἀνακαμψέρως, nam ita ap. eum legitur, non ἀνακάμψερως, φυτόν τι, ὃ καὶ ἀρθὲν ἀπὸ γῆς ζῇ. [Plut. 9, 705.] Ἀνακαμψίπνοος, Reflexum flatum habens; Qui reflexis lineis flat, VV. LL.: ut is ventus, qui καικίας appellatur. Quibus opp. εὐθύπνοοι, Qui rectis lineis flant, Aristot. de Mundo (4, 14.) Apud Hes. legitur ἀνακαμψίπλοος, et subjungitur, ὁ καικίας καλούμενος: sed reponendum ἀνακαμψίπνοος. [Theod. Prodr. Ep. f. 92. * Ἀνακαμπτικὸς, Schol. Apoll. Rh. T. 2. p. 176. " Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 309." Schæf. Mss. * Ἀνακαμπτήριον, Euseb. V. C. 4, 59. cf. Vales. ad c. 56." Kall. Mss. * Ἀνακαμπὴ, Mathem. Vett. 108. ubi perperam ἀνακαμπτή. * Ἀνακαμπὴς, Philo 4, 168. * " Διανακάμπτω, Leo Diac. in Notit. Mss. 8, 279." Boiss. Mss.] Ἐπανακάμπτω, Reflector, Revolvor, Revertor, Redeo, Bud. ex Aristot. Probl. ubi explanat dictum illorum, qui κύκλον εἶναι τὰ ἀνθρώπινα tradiderunt, Ὥστε κἂν αὐτοὶ πρότεροι εἴημεν, καὶ θείη ἄν τις τὴν τοῦ εἱρμοῦ τάξιν τοιαύτην ὡς πάλιν ἐπανακάμπτειν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, καὶ συνεχὲς ποιεῖν. Ibid. dicit ἐπαναστρέφω ead. signif. p. 62. [" Pallad. Laus. 2. * Ἐπανακαμπτέον, Const. Manass. Chron. p. 70. * Ἐπανάκαμψις, Ocell. Luc. 1, 15. p. 32." Boiss. Mss.] " Περιαγ- " κάμψαις, Hes. καμπαῖς: sed forsitan scr. κάμ- " ψαις: ut poëtice dictum sit pro περιανακάμψαις, a

" th. περιανακάμπτω." [* " Συνανακάμπτω, Diog. L. 2, 127." Boiss. Mss.] A

[* Ἀντικάμπτω, Man. Philes 8, 89. p. 264. Wernsd. " Theod. Prodr. Rhod. 62. 331." Boiss. Mss. " Pisid. M. O. 186, 9." Kall. Mss.]

" Ἀποκάμπτω, ψω, Deflecto. Item neutraliter " ἀποκάμπτειν dicitur pro Deflectere sese, nimirum a " recto cursu: ut Xen. Ἱππ. (7, 14.) p. 551. Ἥδιον " μὲν γὰρ οὕτως ἀναστρέφοιτο ὁ ἵππος, ἤδη πλήρης ὢν " τοῦ εὐθέος, καὶ τό,τε ὀρθοδρομεῖν καὶ τὸ ἀποκάμπτειν " ἅμα μελετῴη ἄν. Ubi nota synonyma ἀναστρέφεσθαι et ἀποκάμπτειν: et oppositum eis ὀρθοδρομεῖν. " Ibidem eques equum στρέφειν dicitur, ut Flectere " equos ap. Virgil." [Eur. Ion. 135.] " Hinc porro " est VERBALE Ἀπόκαμψις, Deflexus, ut Columella " loquitur."

Διακάμπτω, pro Inflecto, Curvo. [Gl. Deflecto. LXX. 2 Reg. 4, 34.] Διάκαμψις, Inflexio, Curvatio, Greg. Naz.

" Ἐγκάμπτω, Inflecto. Gal. Lex. Hippocr. ἐγκε- " καμμένοι exp. ἐνηρεικότες καὶ γρυποὶ, de unguibus " dici annotans." [" Perf. pass. ἐγκέκαμμαι, Eunap. 152." Wakef. Mss. * Ἐξεγκάμπτω, Hippocr. 826. Foës. falsa lect. pro συγκ.] " Ἐπέγκαμψαν Hesychio " * ἐπικατέκλασαν." B

[* " Ἐκκάμπτω, Const. Manass. Chron. p. 40." Boiss. Mss.]

Ἐπικάμπτω, idem. Et, ut Flecto a Lat., interdum sumitur metaph. pro Persuadere, et animum alicujus ad voluntatem nostram inclinare, Bud. Ἐπικάμπτομαι pass.: unde partic. ἐπικεκαμμένος, Incurvatus. [" Ad Charit. 693. Abresch. Lectt. Aristæn. 129. Zeun. ad Xen. K. Π. 629." Schæf. Mss. Arrian. Exp. Alex. 3. p. 121, 23. Hippocr. 276, 35. * Ἐπίκαμψις, de navium flexu, Dio Cass. 626. * " Ἀνεπίκαμπτος, Euseb. H. E. 158." Kall. Mss. * " Ἀνεπικάμπτως καὶ * ἀνεπικωλύτως, ibid. 9, 7." Mendham. Mss.] Ἐπικαμπὴ, pro quo etiam Ἐπικαμπτὴ male in VV. LL., Inflexio, Curvatio. [Herod. 1, 180. Xen. K. Π. 7, 1, 6.] Ἐπικαμπὴς, Inflexus, Incurvus. [Schol. Apoll. Rh. 2, 986. Schol. Aristoph. Ἱππ. 197. * Ἐπικαμπῶς, Schol. Æsch. S. c. Th. 390.] Ἐπικάμπιος τάξις, quæ et ἐπικαμπὴς, unde ἐπικάμπιον ποιεῖν, Diod. S. Aciem incurva facie instruere: qualis est lunæ figura in secunda quadra post coitum. Id fit, cum producta acie media reductisque cornibus pugnatur: quali dimicatione usum esse ad Cannas Annibalem scribit Frontin. Item, ἐ. ἐμπροσθία, Inflexa antica: ὀπισθία, Inflexa postica, Gaza, quia ductis cornibus in partem priorem, in signum se circumagit, flexumque imitatur. VV. LL. in quibus additur, Ἔμβολος autem Æliano est Acies cuneata, ut τάξις ἐν πλαισίῳ, ἢ ἐν πλινθίῳ, Acies in laterculi formam, Frontino Acies quadrata. Apud Ammon. autem legitur ἐ. τάξιν dici, ἐπὰν τὰ μέσα τοῖς πολεμίοις προσπίπτῃ, τὰ δὲ κέρατα ἐκ τῶν ὀπίσω μερῶν ὄρθια ἐφ' ἑαυτὴν ἔχῃ τεταγμένα. Diod. S. autem pro eod. λοξὴν τάξιν dicere, in iisd. LL. annotatur. [" Polyæn. 4, 3, 22. ἔταξεν ἐν ἐ., Terme de Tactique." Corai. Mss. " Ad Diod. S. 2, 205. 338. 340. 349." Schæf. Mss. Τὸ * ἐπικάμπειον τῆς στοᾶς, Plut. 8, 346.] Ἐπικαμπύλος, i. q. καμπύλος, de quo vide supra. [" Ruhnk. Ep. Cr. 31." Schæf. Mss.] C D

Κατακάμπτω, I. q. præcedentia. [" Ad Charit. 444. Brunck. Aristoph. 1, 53. Kuster. 217. Lobeck. Aj. p. 389. De voce, Jacobs. Anth. 7, 122." Schæf. Mss. Strabo 5. p. 360. * Κατάκαμψις, 3. p. 265.]

[* Παρακάμπτω, Diod. S. 5, 60.]

Περικάμπτω, Flecto circum, Circumflecto, Virg. Circumflectere cursus. [Plato Euthyd. p. 291. Gl. Circumflecto, Deflecto, Tergiversor, Devito, Renitor, Deplector: * Περίκαμψις Tergiversatio: * Περικάμπτης Tergiversator. * Περικαμπὴς, Aqu. Hos. 6, 8. Schleusn. Lex. V. T.] Περικαμπὴ, pro Circumflexus s. Circumflexio, ex Herod.

Συγκάμπτω, Inflecto, Incurvo, Budæo Contraho flexuose et Convolvo, ap. Plat. Item partic. συγκεκαμμένος, Convolutus in sese et conglobatus, ut fœtus in utero. Idem citat ex Aristot. Probl. Διὰ τί σ. βέλτιον κατακεῖσθαι. [" Eunap. 28." Wakef. Mss. Xen. Ἱππ. 7, 2. 12, 5.] Σύγκαμψις, Inflexio, Incurvatio. [* Συγκαμπτὸς, Schn. Lex. ἁμαρτίρως.] " Συγ- " καμπαὶ, Juncturæ. Digitos etiam interpr. Gaza, " ap. Aristot. H. A. 3. ut VV. LL. annotant." [Xen. Ἱππ. 1, 8. J. Poll. 2, 234.]

Ὑποκάμπτω, Flector, Convertor, Circumagor, Ambages fugæ implico, ut cervus, lepus fallere quærens, Xen. K. (5, 16.) Ἔστιν ὅτε διαβαίνουσιν τὰ ῥεύματα, καὶ ὑποκάμπτουσι, καὶ καταδύονται εἰς φάραγγας. Hæc Bud., qui et ὑποστρέφεσθαι ead. signif. ab Eod. dici tradit, 612.

ΓΝΑΜΠΤΩ, pro κάμπτω interdum, ut etiam derivatum ab eo tradit Etym., Inflecto, Incurvo: unde et γναμπτὸν ἄγκιστρον, de quo habes paulo post. Vide etiam Ἀναγνάμπτω et Ὑπογνάμπτω. Hanc autem signif. habet in metaph. etiam, sicut cum Lat. dicitur Flectere animum vel Inflectere, et a Virg. Inflectere sensus. Hinc γναμπτὸν νόημα. Ab Hes. γνάμψαι exp. itidem πεῖσαι, præcedentibus duabus aliis expp., sc. κλάσαι et πεῖσαι. An autem κλάσαι in propria, an in metaph. signif. accipiatur, dubium esse potest: a Lat. certe Frangere, quod propria signif. est κλάσαι, cum Flectere metaphorico copulari interdum scimus: ut cum dicit Cic. pro Sylla, Flecti animo atque frangi. || Sed et pro Flectere, i. e. Flectendo transmittere, citatur ex Apoll. Rh. 2, (349.) Ῥῆβαν ὠκυρόην ποταμὸν — Γνάμψαντας. || Γνάμπτω, Vellico, Discerpo, Lanio, Soph. (Aj. 1030.) ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων Ἐγνάμπτετ' αἰὲν, ἕς τ' ἀπέψυξεν βίον: i. e. Laniabatur. Sunt tamen et qui Deprimebatur exponi posse censeant: quibus non subscribo. Nicander Θ. (423.) Γναμπτόμενοι, Schol. ξεόμενοι. ["Musgr. Tro. 1252. Heyn. Hom. 5, 352. Lobeck. Aj. p. 385. Thom. M. 538. Ernest. ad Batrach. p. 429. Brunck. ad Æsch. Pers. 574. Γν. γόνυ, ad Mœr. 91. * Γάμπτω, Bibl. Crit. 1, 1. p. 76." Schæf. Mss. * " Γνάμψις, Etym. M." Wakef. Mss.] Γναμπτὸς, Inflexus, Incurvus, Flexibilis, et q. d. Curvabilis, ut ἀγκίστροισιν, Od. Δ. 369. Ubi Eust. γναμπτὸν ead. ratione appellari tradit, qua alibi περιηγές: quia περιάγεται, i. e. περικλᾶται, γνάμπτεται, quod est κάμπτεται. Il. A. 668. et alibi, μέλεσσιν. Et metaph. νόημα, Il. Ω. 41. Animus, qui flecti potest et emolliri oratione. [" Musgr. Herc. F. 425. Jacobs. Anth. 11, 205. 12, 180. Heyn. Hom. 6, 194. 236. 7, 499. 8, 596. 670. ad Charit. 442. ad Il. Ω. 359." Schæf. Mss.] " Γναπτὸς, Flexus, Flexilis. Hes. enim γνα- " πτὰς ἕλικας exp. καμφθέντα ψελλία: afferens etiam " γνάπτει pro κάμπτει. Unde intelligitur eum γνά- " πτω cum γνάμπτω confundere: cum non solum " γνάμψαι exp. κάμψαι, κλάσαι, πεῖσαι: sed γνάμψεν " etiam ἔξεσεν, ἤμυξεν. Veruntamen in Flectendi " signif. γνάμπτω potius dicitur: in Carpendi au- " tem, s. Vellicandi aut Radendi, γνάπτω, sine μ." " Ἄγναμπτος, Non flexilis, Qui flecti nequit, Rigi- " dus: ut in Parœmia, Ἀγναμπτότατος βάτος αὖος, " Rubus aridus rigidissimus est et minime omnium " flexibilis: in homines pervicaces, quique sunt ob- " stinatis et præfractis animis. Qua de re plura E- " rasm. in Chil. et Suid., ap. quem perperam legi- " tur ἀγναπτότατος: sic Orph. Λιθ. init., χάλκεα γυῖα " καὶ ἄγνάμπτον σθένος. Ἀγναπτοπόλεμοι, Hesychio " sunt ἀνίκητοι, Invicti, Insuperabiles. Pro quo scr. " ἀγναμπτοπόλεμοι, In bello inflexibiles et rigidi, " Quos in bello nec verba minacia, nec verbera et " vulnera flectunt terrentque. Nisi forte γνάπτω et " γνάμπτω promiscue alterum pro altero usurpari " dicamus." Παλίγγναμπτος, Retrorsum curvus, Recurvus. [Παλίγναμπτος, Tryphiod. 511. Opp. Ἁ. 1, 54. * Πολύγναμπτος, Pind. Ὀ. 3, 49. Theocr. 7, 68.]

" Γαμψὸς, Inflexus, Incurvus, Aduncus: ut δρεπά- " νων, Epigr." [Pauli Sil. 60.] " At γαμψοὺς οἰω- " νοὺς vocat Aristoph. N. (337.) quos Hom. γαμψώ- " νυχας ἀγκυλοχείλας. Hippocr. quoque γαμψοὺς " dixit τοὺς καμπὰς ἔχοντάς τινας, teste Gal. Lex. " Hippocr. Ab Hes. vero γαμψὸν exp. non solum " καμπύλον et ἐπικαμπὲς, sed etiam ποικίλον, Va- " rium." [" Bentl. Aristoph. 322. Toup. Opusc. 2, 184. Heyn. Hom. 8, 652." Schæf. Mss.] " INDE " Γαμψότης, Curvitas: vel etiam Curvatura, Flexura, " Flexus. SED ET Γαμψωλὴ Suid. affert pro ἐπι-

"καμψις, Inflexio. Apud Hes. vero SCRIPTUM A "Γαμψώλα, expositumque καμπή, Flexus, Flexura. Sed addit, alios exp. ἄκρον ἢ περιφέρεια, Summitas vel Circumferentia." Γαμψώνυξ, q. d. Curviunguis, Habens ungues incurvos s. aduncos. Gaza ap. Aristot. vertit Uncunguis, i. e. Uncos habens ungues; sed mollius mihi videtur Curviunguis. Od. X. 302. αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι. [" Thom. M. 314. Valck. Phœn. p. 372." Schæf. Mss.] In VV. LL. habetur et nominat. Γαμψώνυχος. [" Wessel. Præf. ad Herod. p. 4." Schæf. Mss.] Sequor autem Eust., qui a γνάμπτω deducit, abjecto ν, ut sc. sit γαμψώνυχες pro γναμψώνυχες. Alioqui videri possit a κάμπτω deductum, ut sit γαμψώνυχες quasi καμψώνυχες, mutato κ in γ: ut permutari duas hasce literas in multis vocibus constat.

Ἀναγνάμπτω, i. q. γνάμπτω, Incurvo, Reflecto. Et pass. Ἀναγνάμπτομαι, Incurvor: unde Il. Γ. (348.) ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμή, Cuspis incurvata est, reflexa. Quod exponi etiam posse existimo, Retusa est: quod sc. non fit absque incurvatione. Hoc B ἀνεγνάμφθη, inquit Eust., δηλοῖ σιδήρου ἀπὸ ὀξύτητος ἀμβλύτητα κατ' ἀνάκαμψιν, ἤγουν στροφὴν εἰς τὸ ἔμπαλιν. At vero Il. (Od.) Ξ. 348. δεσμὸν ἀναγνάμψαι, est λῦσαι, Nodum solvere, Αὐτὰρ ἐμοὶ δεσμὸν μὲν ἀνέγναμψαν θεοὶ αὐτοί. Ubi Eust. hanc reddit istius signif. rationem, quod ut σύνδεσις habet καμπὴν, ita λύσις ἀνακάμπτει. [* Ἐγγνάμπτω, Greg. Naz. 2, 19.] Ἐπιγνάμπτω, Inflecto. Exp. et Intorqueo. || Il. B. (14.) metaph. ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας Ἥρη λισσομένη, Omnes flexit, i. e. Omnium animos flexit. [* Ἐπίγναμπτος, Hom. Hymn. 3, 87. * " Καταγνάμπτω, Musgr. Tro. 1252. Jacobs. Anth. Proleg. 54." Schæf. Mss. * Παραγνάμπτω, Alio deflecto, Coluth. 235.] Περιγνάμπτω, pro περικάμπτω, Virg. Circumflectere cursus. [Od. I. 80.] Προγνάμπτω, q. d. Subflecto, Subincurvo. Vide ut exponat Eust. Il. Ω. (274.) ὑπὸ γλωχῖνα δ' ἔγναμψαν, ubi quidam præp. a verbo separant. [Subterfugio, Orph. H. 88, 13.]

"Κνάμπτω, i. q. γνάμπτω, Flecto. Hes. κνάμπτει exp. non solum κάμπτει, Flectit, sed etiam κατίσχει, C Viribus prævalet, Robore vincit: quorum hoc, illud antecedit. Idem κνάμπτομαι exp. κακοῦμαι, καταπονοῦμαι, Malis frangor et succumbo: eorum more quæ pondus sustinere non valentia sese flectunt, et onere pandantur. || Idem Hes. κνάμπτει exp. etiam καταξαίνει, itidemque Κνάμπτομαι, καταξύομαι. In qua signif. μ potius eximi solet." [" Ad Timæi Lex. 160. ad Herod. 47. Thom. M. 538. Lobeck. Aj. p. 385. * Καμπτὸς, Heyn. Hom. 6, 194." Schæf. Mss. * Ἄκναμπτος, Pind. Π. 4, 128.] " Εὔκναμπτος, Bene flexus, Flexibilis, Flexilis, e Dionys. et ex Epigr. Dicitur tamen in ea signif. potius εὔγναμπτος s. ἐΰγναμπτος, poët. dialysi." "Ἐπικνάμπτω, Inflecto. Il. A. (569.) dicit ἐπικνάμψασα φίλον κῆρ, quod Schol. exp. πραΰνασα, et Paraphrastes ἐπικλάσασα. Possis Latine interpr. Infringens vel Torquens: ut vero hic dicit, Καί ῥ' ἀκέουσα καθῆστο ἐπικνάμψασα φίλον κῆρ, ita aliquanto ante, σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις Χωόμενος. Sed Ms. Cod. et emendatiores Edd. D habent ἐπιγνάμψασα per γ."

ΓΝΑΘΟΣ, ἡ, et Γναθμὸς, ὁ, Mala, Maxilla. Præcedere autem existimo γναθμὸς, quo utitur Hom., si sequenda sit formatio, quam affert Etym. Quam si quis non probat, is contra, cum Herodiano Gramm., γναθμὸς a γνάθος fieri dicat, interjecto μ. Volunt autem fieri γνάθος a γνάπτω, signif. i. q. γνάμπτω: at derivari γνάμπτω a κάμπτω dictum est: et ita fiet γναθμὸς s. γνάθος a κάμπτω, sed non immediate, ut ita loquar. Od. Σ. (28.) χαμαὶ δ' ἐκ πάντας ὀδόντας Γναθμῶν ἐξελάσαιμι: Il. Π. (405.) γναθμὸν δεξιτερόν. Apud Eund. proci Penelopes rident γναθμοῖς ἀλλοτρίοις, Od. Υ. (347.) q. d. Maxillis alienis. Quod proverbiale dictum mihi videtur optime respondere phrasi Gall. Un ris emprunté, ad verbum Risus non noster, sed quem ab alio mutuati sumus. Vox autem Γνάθος reperitur et ipsa ap. vett. scriptt.: Hippocr. ἡ κάτω καὶ ἡ ἄνω γνάθος, Inferior et superior mala. Demetr. Phal. Ὅτι Μηδόκης ὁ βασιλεὺς βοῦν ἔφερεν ὅλον ἐν γνάθῳ. Lucian. Τὰς γνάθους σπαράττειν. Et in VV. LL. ὑπεξυρημένος τὴν γνάθον, Subrasus malam. Exp. et Subrasus mentum; sed perperam. Ibid., Οὑτοσὶ τὰς γνάθους λεῖος, ad verbum Malis lævis, i. e. Malas habens læves. Puto autem vocem Lævis locum hic habere, cum ita dixerit Tibull. Cui lævia fulgent ora. Possumus vero, ut opinor, γνάθους interpretari etiam Genas in hujusmodi ll.: cum et genis tribuatur barba; sed malas tamen magis proprie et usitate dicitur vestire barba quam genas. In iisd. LL. γνάθον τοῦ λεπτὸν, non nominato Auctore, exprimitur Gena, Bucca, Mandibula. Ab Herod., ut tradit Cam., γνάθος ponitur etiam pro Inferiore maxilla peculiariter. Interdum γνάθος pro Ipsis dentibus: Aristoph. Σφ. (370.) ἀλλ' ἔπαγε δὴ τὴν σὴν γνάθον, Impinge maxillam tuam, pro Impinge dentes tuos. Citatur et γναθμοῖς ex Epigr. pro Morsibus, Lacerationibus. Γνάθοι, Buccæ: γνάθους φυσᾶν, Buccas inflare, de quo loquendi genere vide in Φυσίγναθος. || Γνάθος de animalibus quoque dicitur, ac præsertim de equis. Apud Eur. Alc. (492.) dicit Admetus de illis Diomedis Thracis equis, Οὐκ εὐμαρὲς χαλινὸν ἐμβαλεῖν γνάθοις. Lat. autem dicunt Ori equi fræna injicere. Xen. Ἱππ. (6, 8.) Τὸν μέγαν δάκτυλον τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς εἴσω τῆς γνάθου τῷ ἵππῳ ποιῆσαι. Vide Ἑτερόγναθος. [" Γνάθος, Markl. Iph. p. 19. Villois. ad Long. 261. Jacobs. Anim. 85. Anth. 11, 401. Valck. Diatr. 282. Hipp. p. 295. Toup. Opusc. 2, 91. Metaph., Brunck. El. 196. Musgr. Cycl. 394. De igne, Toup. Opusc. 2, 206. ad Charit. 244. Jacobs. Exerc. 1, 46. Numi ibi absconditi, Kuster. Aristoph. 214. Ὄνου γν., Jacobs. Anth. 6, 165. Γναθμὸς, Brunck. Hippol. p. 1234. Valck. p. 295. Jacobs. Exerc. 1, 45. Eur. Med. 1201. Γν. ἀλλότριοι, Wakef. S. Cr. 3, 105." Schæf. Mss. Γνάθος πυρὸς, Æsch. Choëph. 322. σφηνὸς, Pr. 64. πόντου, 732.]

Ἑτερόγναθος, ὁ, ἡ, de equo dictum, Qui non similes habet γνάθους, i. e. Malas, si de equo dici posset. Xenophonti, inquit Cam., est equus ἑτερόγναθος oris contumacis, is plerumque, qui habet μὴ ὁμοίας τὰς γνάθους. Is ab eod. Xen. dicitur ἄδικον τὴν γνάθον ἔχων, Bud. Comm. Idem alibi ἑτερόγναθον ab illo dici scribit, Qui in latus unum duntaxat flectitur. Cui expositioni subjungit, (Ἱππ. 7, 13.) Ἱππασίαν δ' ἐπαινοῦμεν τὴν πέδην καλουμένην· ἐπ' ἀμφοτέρας γὰρ τὰς γνάθους στρέφεσθαι ἐθίζει. Ab Etym. exp. ὁ * σκληρόστομος, i. e. ad verbum, ex Ovid. Durior oris. Sed minime placet, quod ab eod. Etym. post σκληρόστομος subjungitur, οἷον ὁ ταῖς γνάθοις ὡς μὴ ἰδίαις χρώμενος. Hes. autem post * σκληρόστομος addit, ἀπειθὴς, ἐπὶ τῶν ἵππων. At Suid. pro hac signif. dicit tantum ἑτερόγναθος, ἐπὶ ἵππου, ἀπειθής: subjungens eam, quam paulo post proferam. Xen. Ἱππ. (1, 9.) Ἑ. γὰρ ὡς τὰ πολλὰ οἱ μὴ ὁμοίας τὰς γνάθους ἔχοντες γίγνονται: (6, 9.) Πρῶτον μὲν, μήποτε ἄγειν τῆς ἡνίας τὸν ἵππον· τοῦτο γὰρ ἑ. ποιεῖ. || Suid. ac Etym. addunt et aliam exp., quam falsissimam esse puto, ut sc. dicatur etiam Qui utraque maxilla in comedendo utitur, e quo indicetur Insatiabilis: ὁ ἄπληστος, inquiunt, καὶ ἀμφοτέραις ταῖς γνάθοις ἐσθίων. Certe non video quomodo ἑ. i. sonare possit q. ἑκατερόγναθος. [" Ruhnk. ad Xen. Mem. 237. Wakef. S. Cr. 3, 105." Schæf. Mss. * Παραγναθὶς, Gl. Buccula, Eust. Il. E. p. 457, 38. * Παραγναθίδιος, Ψ. p. 1446, 47. * Παραγναθίδιον, τὸ, A. p. 51, 8.] Πλησίγναθος, Maxillas s. Buccas implens: ψωμὸς, Ita magnus, ut buccas implere possit. [Eust. 104, 49. Athen. 109. * Προσγναθίδιον, Gl. Focale: * Τρίγναθος· Trifaux. * Τετράγναθος, Aëtius, Strabo 16. p. 1118.] Φυσίγναθος, Buccas inflans, præ superbia sc.: pro quo dicitur in prosa absque compositione τὰς γνάθους φυσῶν: Dem. (442.) Τὰς γνάθους φυσῶν, ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ. Buccas inflans, flatu distendens. Apud Horat. autem non præ superbia, sed præ ira Jupiter ambas inflat buccas. Sic Gall. Il bouffe, Hominis ira æstuantis gestum exprimentes. Sunt tamen qui φ. quoque ad iram referre voluerint, illi Horatiano loco accommodantes; quod mihi non placet. || Homero Nom. ranæ, in Batrachom.

[* " Ἐγγνάθιος et * Ἐνστάθιος. Heynius de Inter.

Opp. Art. C. Pol. in Comment. Soc. Reg. Goetting. T. 12. p. 307. laudat fragmentum Nicetæ, ubi legitur: Καὶ τὰς ἐνσταθίους (an ἐγγναθίους? Heyn.) παρατετιλμένος τρίχας. Leg. * ἐνστηθίους. Ἐγγνάθιος est vox nihili." Bast. ad calcem Scap. Oxon.]

Γναθόω, Cædo in malis, maxillas; nam γναθοῦν Hes. exp. εἰς γνάθους τύπτειν. Est autem γναθοῦν a γνάθος ita deductum, ut si a maxilla verbum Maxillare formaremus. ["Toup. Opusc. 2, 205." Schæf. Mss. Phrynichus Hesychii et Anecd. Bekkeri 87.]

Γνάθων, ωνος, ὁ, Parasitus, Hes. Sic a bucca formarunt Lat. Bucconem, sed pro Stolido, ut ap. Plaut. exp.: Bardi, blenni, buccones. Ego γνάθωνα existimo dictum Eum, qui adulatione aliisque malis artibus quærit μάσημα ταῖς γνάθοις: ut quendam ex hujusmodi hominum numero loquentem inducit Antiphanes ap. Athen. (8.) Μάκαρς ὁ βίος, οὐ δεῖ μ' ἀεὶ καινὸν πόρον Εὑρεῖν ποθ', ὡς μάσημα ταῖς γνάθοις ἔχω. Eo autem lubentius hanc significationis vocabuli γνάθων rationem reddo, quod videam respondere nomini ψωμοκόλαξ, quo itidem Parasitus indicatur, Athen. (262.) ubi et verbum ψωμοκολακεύων. Sed et ipsum κόλαξ a. κόλον, τὸ τροφή, deductum putatur. Quod autem ad illud loquendi genus attinet, Μάσημα ταῖς γνάθοις ἔχω, memini me et alia ejusd. generis in Comicis ab Athen. cit. observare. Huc porro pertinet illud Eur. in Autolico priore, ap. eund. Athen. (413.) Γνάθου τε δοῦλος νηδύος θ' ἡσσημένος. || Γνάθων, Proprium nom. cujusdam obsonatoris Siculi, VV. LL. e Plut. annotatur. Γναθωνίδης, patronym. Suidæ. Γνάθαινα mulier dicta a Γνάθων, ut a γείτων dicitur γείταινα, τέκτων τέκταινα. Est autem Meretricis nom., Athen. ["Γνάθων, Villois. ad Long. 259. 269. Bergler. Alciphr. 346. Γνάθαινα, 198. Γνάθαινα, * Γναθαίνιον, Toup. Opusc. 1, 69." Schæf. Mss.]

[* Γνύθος, ὁ, Hesych. * Γνύθος, τὸ, Lycophr. 485.]
"Ὑπόγνυθα, Manibus subjectis maxillæ. Vide Hes."

"ΓΑΜΦΑΙ, Hesychio sunt αἱ * γνάμφαι s. αἱ γνάθοι, Maxillæ: qui etiam addit, Homerum eas tribuere τοῖς ἀλόγοις, Animantibus ratione carentibus: quibus et γαμφηλὰς tribuit." [Lycophr. 152.] "Γαμφηλαὶ, eidem Hes. sunt itidem γνάθοι, σιαγόνες, Malæ, Maxillæ. Il. Π. (489.) Ὤλετό τε στενάχων ὑπὸ γαμφηλῇσι λέοντος: N. (200.) μετὰ γαμφηλῇσιν ἔχοντε: de leonibus itidem: T. (394.) ἐν δὲ χαλινοὺς Γαμφηλῇσ' ἔβαλον: de equis. Ajunt et pro Rostro usurpari ab Aristoph. Ἱππ. (198.) et Apoll. Rh. 2," [188. "Wakef. Ion. 1516. Kuster. Aristoph. 106. Heyn. Hom. 6, 406. Voss Myth. Br. 1, 224. Sing., Myro 3. * Γαμφηλὸς, Bibl. Crit. 1, 1. p. 76." Schæf. Mss. * Καμφηλὸς, Apollon. Lex. 202.]

ΚΑΝΘΟΣ, ὁ, Oculi angulus, Hirquus, Aristot. Οἷς ἂν ὦσιν οἱ κανθοὶ μακροὶ, κακοήθους σημεῖον. Hinc nostrum Canton, pro Quovis angulo. || Κανθὸς, Ferrum, quo rotæ vinciuntur. Κανθοὶ, inquit Bud., Ea, quæ orbile cingunt, Pers. 5. quamvis temone sub uno Vertentem sese frustra sectabere canthum. Ego Fabii interpretationem posui, qui et Afrum s. Hispanum vocab. esse tradit: Barbarismum pluribus modis accipimus; unum in gente, quale sit si quis Afrum vel Hispanum Latinæ orationi nomen inserat: ut ferrum, quo rotæ vinciuntur, dici solet Canthus: quanquam eo tanquam recepto utitur Pers. ["Jacobs. Anim. 312. Anth. 8, 103. 9, 160. 11, 290. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 67. Callim. 1, 501. 516. Valck. 293. Epigr. adesp. 660. Heyn. Hom. 5, 130. Toup. Opusc. 2, 292." Schæf. Mss. Nicander Θ. 673. Oculus, Orph. Arg. 931. Opp. K. 4, 117. * Κανθώδης, Callim. Fr. 204. ibique T. H. * "Ἐγκάνθιος, Qui est in oculi angulo, Gal." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.]

Ἐγκανθίδες et Ἐπικανθίδες, Canthorum radices. J. Poll. 2, (71.) Τὰ ἑκατέρωθεν τῶν βλεφάρων ἄκρα, κανθοί· ὧν αἱ ῥίζαι, ἐγκανθίδες ἢ ἐπικανθίδες. Meminit et Gal. κ. Τόπ. 4, (5.) || Est ἐγκανθὶς Morbi etiam nom. illa in parte nascentis. Ἐγκανθὶς, inquit Gorr., proprie quidem dicitur Oculorum angulus: inde A vero Ejus etiam morbo inditum nomen est, et signif. Tuberculum, quod in angulo minore nascitur, carne naturaliter excrescente, et palpebras haud facile diduci patitur. Id sicut aliquando etc. In VV. LL. annotatur ex Ægineta (3.) ἐγκανθίδα esse Cum majoris anguli s. canthi caruncula excrescit justo amplius, et ad nares protuberat. Id, quod præcipue patiuntur οἱ θαλασσουργοί. [Diosc. Parab. 1, 8. Ἐπικανθὶς, Hippiatr. 119. * Παρακανθὶς, 121. sic leg. pro παραγναθὶς, vide ad Aristot. H. A. 2, 8. p. 31.]

ΚΑΝΘΩΝ, ὁ, Asinus. Κάνθων, ὄνος, Suid. Eust. Sic Epigr. Νῦν Λιβυκοὺς κάνθωνας ὀχούμενος, εἶτ' ἀποπίπτων, et, Ἦν ἄρα καὶ κάνθωσι τύχη χαλεπή τε καὶ ἐσθλή: ubi per κάνθωνας videntur generaliter significari Jumenta, ut dicat jumenta non minus obnoxia esse fortunæ secundæ et adversæ quam homines. || Κάνθων pro κάνθαρος, Aristoph. Εἰρ. (82.) Ἥσυχος, ἥσυχος, ἠρέμα, κάνθων: [Σφ. 179. "Jacobs. Anth. 9, 318. 11, 378." Schæf. Mss. Schol. Plut. B p. 52. * Κάνθος, Asinus, affertur ex Etym. M.]

* Κανθὶς, Asella, ὀνίσκη, ὄνος, Hes.

"Κανθίαι, Hesychio sunt σπυρίδες, Sportulæ: quæ supra καμψία." [Clitellæ, Artem. 4, 6.]

Κανθήλιος ὄνος, vel Κανθήλιος sine adjectione, Asinus prægrandis, simpl. Asinus, Xen. (K. Π. 7, 5, 6.) περὶ τῶν φοινίκων loquens, Οἳ δὴ πιεζόμενοι ὑπὸ βάρους ἄνω κυρτοῦνται, ὥσπερ οἱ ὄνοι οἱ κανθήλιοι: qui l. affertur a Suida, postquam dixit κανθήλιον esse ὄνον μέγαν. Male autem et a Schol. Aristoph. affertur in Vespis, exponendo κανθηλίοις a nominativo κανθήλια, de quo mox dicam. Dicitur et Κανθήλιος, non adjecto nomine ὄνος: Lucian. (3, 164.) Οὐδὲ δεῖ τινὸς ἀποδύσοντος τὴν λεοντῆν, ὡς φανερὸς γένοιο κανθήλιος ὤν. Vide Cantherius in Lat. Lex. || Sæpe etiam metaph. ponitur κανθήλιος pro Bardo s. Stolido. Κανθήλιος, inquit Suidas, βραδὺς νοῆσαι: et ita accipitur in illo l. Luciani. || Κανθήλια, Clitellæ, Aristoph. Σφ. (169.) Μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ' ἀλλ' ἀποδόσθαι βούλομαι Τὸν ὄνον ἄγων αὐτοῖσι τοῖς κανθηλίοις, C male Schol. ὄνοις μεγάλοις, tanquam a κανθήλιος. Qui tamen error et in VV. LL. servatus fuit: in quibus annotatur etiam, κανθήλια esse Onera asinorum, ap. Hes. σάγματα τῶν ὄνων: et Munimenta, quæ equorum centunculis circumponuntur. Præterea κανθήλιον ap. Strab. videri significare Cistam. Idem Hes. vult κανθήλια dici Quædam etiam ligna incurva in puppi: qui fortasse l. occasionem præbuit vulg. Lexicorum consarcinatoribus κανθήλιος exponendi etiam Curvus. ["Jacobs. Anth. 9, 318. Steph. de Dial. Att. Dedicat. Eichst. de Dram. 138. Heringa Obs. 225." Schæf. Mss. Geopon. 6, 11. Strabo 14. p. 639. Sieb. * "Ξυλοκανθήλια, ad Hesych. 2, 1336, 17." Dahler. Mss.: Gl. Clitellæ, et * Ξυλοκάνθηλον, Clitella.]

ΚΑΝΘΑΡΟΣ, Scarabeus. Dictus παρὰ τὸν κάνθωνα, quod e stercore κάνθωνος, Asini, nascatur. At Suid. παρὰ τὸν κάνθωνα et τὸν ὀρὸν derivat, ut sit κάνθαρος quasi κάνθορος: ita enim repono ap. illum, παρὰ τὸν κάνθωνα καὶ τὸν ὀρὸν, τουτέστι τὸ σπέρμα· D κάνθορός τις ὤν. Vide et alias deductiones ap. eum. Aristoph. sic orditur Comœdiam inscriptam Pacem: Αἶρ', αἶρε μᾶζαν ὡς τάχιστα κανθάρῳ, Schol. κάνθαρος δὲ εἶδος ζῴου παρὰ τὰς τίλφας τὸ μέγεθος. ["Heyn. Hom. 8, 257. Jacobs. Anth. 6, 382. 9, 435. 11, 419. Munck. ad Anton. Lib. 149. Verh. Ex asinis nati, Jacobs. Anth. 8, 180." Schæf. Mss. * Κανθαροειδὴς, Philes de Anim. 43, 3. * "Κανθαρώδης, Schneid. ad Aristot. H. A. 641." Schæf. Mss.] Κανθαρόλεθρος, Thraciæ locus scarabeis exitiosus, q. d. Scarabeorum pernicies. [Antigon. Car. c. 14. Lobeck. Phryn. 705. ubi et —ώλεθρος, Strabo 7. p. 486. Aristot. Mirab. 130. Plut. 7, 852.]

[* "Ἀντικάνθαρον, Hemerocallis, Diosc. Notha 459." Boiss. Mss.] Ἡλιοκάνθαρος, Solaris scarabeus, Tertull., VV. LL., non is qui a Nigidio Lucanus appellatur, sed is qui κοπριὼν ab Hippocr. vocatus est: q. d. Fimarius: quod e fimo ingentes pilas aversis pedibus volutet. Alex. Trall. Ὁ ἡ. θεραπεύει τοὺς τεταρταΐζοντας. Plin. 11, 28. 30, 11.

Κανθαρίζειν ap. Atticos, Tremere, Ammon. [" 79. Ed. Valck. Κανθαρίζειν καὶ τονθορίζειν διαφέρει. Καιθαρίζειν μὲν γὰρ λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ τὸ τρέμειν κ. τ. λ. Valck. p. 119. Κανθαρίζειν nihili est vocab. Corrigendum * τανθαρύζειν." Bast. ad calcem Scap. Oxon. " Thom. M. 857." Schæf. Mss.]

Κανθαρὶς, pro κάνθαρος, Scarabeus, qui frumenta erodit, Nicander Ἀ. (115.) κανθαρίδος σιτηφάγου [—βόρου] meminit: ubi Schol. κανθαρίδας esse tradit τὰ * κοπροφόρα καὶ σιτοφόρα ζῶα, τοὺς λεγομένους κανθάρους. Theophr. H. Pl. 8, (10, 1.) Ἐπιγίνεται γὰρ ἡ μὲν κανθαρὶς ἐν τοῖς πυροῖς. Pro quibus Plin. habet, Est et cantharis dictus scarabeus parvus, frumenta erodens. ‖ Hesychio χρυσοειδὴς ἰχθὺς, et ζωύφιον * λυμαντικὸν σίτου καὶ ἀμπέλου καὶ κήπων. [" Κανθαρίδα, Piscem, memorat Numen. Athenæi 326." Schw. Mss.] ‖ Κανθαρίδες alia signif. sunt Animalia parva, varia, luteis lineis, quas in pennis transversas habent, promissoque corpore: crassæ, ac blattarum more præpingues. Hujusmodi autem præstantissimæ sunt ad medicinam. Hæc Gorr. VV. LL. remittunt ad Hippocr. Γυν. Φυσ. et 4. de Diæta in Morb. acutis, ad Diosc. 6. et 2, 54: ad Plin. 29, 4. [" Heyn. Hom. 8, 257. ad Diod. S. 2, 494. 562. Plut. de S. N. V. 33." Hippocr. 3, 615. et not. * " Κανθαρὶς, Diosc. Notha 470." Boiss. Mss.]

" Κανθαρέος ut ἡ κ. καλουμένη ἄμπελος, Theophr. " C. Pl. 2, 20. Vitis quæ canthareos dicitur: ex " eorum genere quæ ἐὰν μὴ κολουσθῇ, τὸν καρπὸν οὐ " πέττει: (15, 5.) Sed suspecta mihi est ea scriptu" ra, cum ap. Hes. reperiam, Κανθάριος, ἀμπέλου " εἶδος:" [Cod. Urbinas dat κανθάρεως in Theophr. l. c.] " In Gazæ vero versione legitur Canthara. " Inde forsan est ὁ κανθαρίτης οἶνος, cujus meminit " Plin. 14, 7. inter Vina transmarina."

¶ Κάνθαρος, Cantharus, Poculi genus, quo Liberum patrem usum ferunt, Plin. 33, 11. C. Marius post victoriam Cimbricam cantharis potasse Liberi patris exemplo traditur. Ex Aristoph. (Εἰρ. 143.) citatur Ναξιουργὴς κάνθαρος. ‖ Piscis quidam litoralis, Scarabeus itidem dictus a Gaza ap. Aristot. H. A. 8. At Georg. Valla in Eth. ejusd. Aristot. Crabronem vertit, VV. LL. Κάνθαρος, Portus cujusdam Atheniensis nomen, ὄνομα λιμένος Ἀθήνησι, Suid. In VV. LL. ex Aristoph. (Εἰρ. 145.) citatur κανθάρου λιμήν. Apud Hes. legitur κανθάρων. ‖ Κάνθαρος, Nota in lingua Apidis bovis: ut in iisd. scribitur, ex Herod. 3. Ab aliis Nodus vocatur e Plin. 8, 46. [" Porson. Med. p. 21. Bentl. Opusc. 12. Wessel. Diss. Herod. 173. ad Herod. 208. ad Diod. S. 1, 373." Schæf. Mss. Phrynichus Bekkeri p. 50.] " Κανθάριον, Cantharulus, Parvus cantharus. Plut. " (7, 810.) Ἔνιοι πολλῶν παρόντων, ἓν ἐξελόμενοι " κανθάριον (ut Marius) ἢ ῥυτὸν, οὐκ ἂν ἑτέρῳ " πίοιεν."

KANNH, vel Κάννα, Storea, ψίαθος, Eust. Apud Hes. quoque legitur, κάνναι, ψίαθοι. Aristoph. Σφ. (394.) Κοὐ μήποτέ σου παρὰ τὰς κάννας οὐρήσω, μηδ' ἀποπαρδῶ: ubi itidem ψιάθους interpr. Schol. Storeas, Tegetes, Mattas. At J. Poll. (10, 184.) κάναι uno in l. habet cum unico ν, in illo etiam Aristoph. versu: scribit autem, κάναι τὸ ἐκ κανάβων πλέγμα, ῥῖπές τινές εἰσιν: in altero autem κάννα; imo vero duobus diversis ll. hanc scripturam habet, ut in Καννηνοποιὸς docebo. Certe unico ν scriptum, conveniret melius cum Hebr. voce קנה, Kaneh, Calamum signif.: a qua originem habere manifestum est. [" Heyn. Hom. 8, 628." Schæf. Mss. Κάνναις καὶ καλάμοις χρῶνται οἱ Νομάδες εἰς τὴν σκηνοποιΐαν, Suid.] " Κάλλα s. Κάννα Hes. teste dicitur Cala" mus, Arundo."

Κάνναθρον, Currus e storea contextus, sc. ἐκ τῆς κάννης. Eust. tamen hinc quidem derivari, sed Partem quandam currus duntaxat hoc nomine appellari tradit, 1344. Vide et Hes., ap. quem κάναθρα legitur unico ν, quem tamen et ipse manifeste ἐκ τῆς κάννης deducat. Pro hac autem deductione facit, ni fallor, h. l. Ovidii, Fast. 6. plaustroque morantes Sustulit: in plaustro scirpea matta fuit. In VV. LL.

A exp. Currus viminibus connexus, perperam posito κάναθρα pro κάναθρον, cum subjungatur e Xen. (Ἀγ. 8, 7.) quem et Eust. ibi citat, Ἐπὶ πολιτικοῦ καναθρου κατῄει εἰς Ἀμύκλας. Apud Hes. tamen legitur, Κάναθρα ἀστράβη ἢ ἅμαξα πλέγματα ἔχουσα. In iisd. affertur e Plut. Agesilao (19.) Κάναθρα δὲ καλοῦσιν εἴδωλα γρυπῶν ξύλινα καὶ τραγελάφων, ἐν οἷς κομίζουσι τοὺς παῖδας ἐν ταῖς πομπαῖς. Quæ verba confer cum iis, quæ ab Hes. super hac re scribuntur. [" Heyn. Hom. 8, 628. Voss Myth. Br. 1, 161." Schæf. Mss. Hes. habet et * Χανητὸς, ὁ, pro eod.]

Καννηνοποιὸς, Qui storeas s. tegetes conficit. J. Poll. 10, c. 47. (184.) postquam dixit κάννα esse πλεγμάτιόν τι, dixerat autem et c. 38. Πρακάλα δέ ἐστι ψίαθος ἐν τοῖς ἀκατίοις, ἣν καὶ κάνναν καλοῦσι, addit paucis interjectis, τὸν μέν τοι ταύτας πλέκοντα, καννηνοποιὸν Ἱππῶναξ κέκληκεν. Animadverte autem scribi κάννα cum νν his duobus in ll., cum alibi unico scriptum sit, ut supra admonui. [" Leg. * Kannaκοποιὸς s. * Καννητοποιός." Schn. Lex. * Καννωτὸς s.
B * Κανωτὸς, Schol. Aristoph. Σφ. 840.]

" Κάννηκες Hesychio sunt πλέγματα ταρσῶν."

ΚΑΝΗΣ, ητος, ὁ, i. q. κάννη, sequendo Suid.: nam ei κάνης, ητος, est ψίαθος. Sed ap. Schol. Aristoph. (Σφ. 393.) unde sumsit, legitur κάννης. ‖ Κάνης, Canistrum, Calathus, ut quidam interpr. in Plut. Solone (21.) Μηδὲ κάνητα πηχυαίου μείζονα. [" Bentl. Ep. ad T. H. 100." Schæf. Mss.] Hinc et Κανήτιον, dimin. i. q. κανίσκιον, Parvum canistrum, inquit J. Poll.: qui tamen κάνητα aliter accipit, sc. pro λίκνον.

[* Κανίας, Hesychio κάλαθος.]

Κάνεον, et Κανοῦν, i. q. κάνης, Canistrum, Cista. Est autem frequens ap. Hom. h. v. κάνεον, exponiturque non solum Canistrum, sed et Lanx. Od. P. (343.) Ἄρτον τ' οὖλον ἑλὼν περικαλλέος ἐκ κανέοιο, Καὶ κρέα: Γ. (441.) ἑτέρῃ δ' ἔχεν οὐλὰς Ἐν κανέῳ. Athen. 1. Παντὶ γοῦν παρατίθεται κανέον καὶ τράπεζα. Apud Eund. 4. Κάνεα ξύλινα καὶ πλεκτά. Eust. 1402. Vasa quædam lignea suo etiam tempore κάνεα et τραπεζώματα vocata scribit. ‖ Dixit et Κάνειον Hom. Od. K. (355.) ‖ Κανοῦν autem contra-
C ctum usurpant frequentius prosæ scriptt.: Thuc. 6, (56.) p. 215. Ἐπαγγείλαντες ἥκειν κανοῦν οἴσουσαν ἐν πομπῇ τινι. Et in plur. κανᾶ, κανῶν, κανοῖς. Athen. 4. Ἐπὶ χαλκῶν κανῶν. Idem 1. Παρετίθεντο δὲ οἱ μὲν ἄρτοι σὺν τοῖς κανοῖς. ‖ Citatur et Κανέοι dat. e Dionys. Alex., quod fuerit tanquam a κάνος. ‖ Ex Hippocr. quoque Γυναικ. 2. (p. 648.) citatur Κάνειον, sed pro Ollæ operculo. [" Κανοῦν, Musgr. Iph. A. 435. 955. 1567. Herc. F. 926. Jacobs. Anth. 9, 227. Brunck. Soph. 3, 520. Aristoph. 3, 142. (Εἰρ. 948.) Boiss. Philostr. 631. Kuhn. ad Paus. 64. Wassenb. ad Hom. 69. ad Xen. Eph. 134. Toup. Emendd. 1, 53." Schæf. Mss.] " Κανοῦν Hesychio " κανίσκιον, quod et κανοῦν. Κανὸν, Eid. κανοῦν, Ca" nistrum. Κατακάνεον Eid. φίλτρον, Philtrum."

Κανηφόρος, ὁ, ἡ, Canistrum gerens, q. d. Canistrifer. Erant autem κανηφόροι Puellæ nubiles, et quidem genere nobili natæ, quæ hoc ipso Dianæ fidem faciebant se virginitatis pertæsas esse, exauctorari
D cupere. Paus. Suid. Schol. Theocr. [" Fac. ad Paus. 1, 101. Kuhn. 64. ad Lucian. 1, 266. ad Herod. 502. Musgr. Heracl. 781. Brunck. Aristoph. 2, 42. (Ὀρν. 1551.) ad Dionys. H. 1, 55. 280." Schæf. Mss.] Κανηφορεῖν, Canistrum ferre, κανηφόρον esse, Plut. (9, 91.) Ἔμελλε γὰρ τῷ Διῒ τῷ βασιλεῖ κανηφορεῖν: [10, 804. Aristoph. Ἐκκλ. 732. Λ. 647. 1194. * " Συγκανηφορέω, Jacobs. Anth. 6, 305." Schæf. Mss. * " Κανηφορία, Plato Hipparcho p. 229." Boiss. Mss.]

[* " Κανίσκος, Jacobs. Anth. 9, 455." Schæf. Mss.] Κανίσκιον, dimin. a κάνεον, Parvum canistrum: τὰ δὲ κανίσκια ἦν ἅπαντα χρυσᾶ, ap. Athen.: J. Poll. Τὸ δὲ νῦν κανίσκιον, κανήτιον ἐκάλουν. [" Auctor Fabulæ in Collect. Corai. p. 197. Schol. Æschin. 259. Bekk." Boiss. Mss. " Schol. Od. K. 355. Babr. 11." Wakef. Mss. * Κανισκώδης, Schol. Aristoph. Σφ. 674.]

¶ Κάναστρον et Κάνυστρον, ap. J. Poll. (10, 86.)

i. q. κάνης, κανοῦν, Canistrum: quod Lat. hinc parva cum mutatione deduxerunt. Hes. κάναστρον esse ait non solum κανοῦν, sed etiam τρυβλίον et ὄστρακον: atque adeo κανοῦν postremo loco ponit. Vide et in proxime sequentibus verbis. [Homer. Epigr. 15, 3. "Ilgen. ad Hymn. 598. ad Herod. 758." Schæf. Mss.] "At Καναστραῖα, Suidæ sunt κοῖλά τινα ἀγ-" "γεῖα, Vasa quædam concava: forsitan in modum" "canistrorum." ["Καναστραῖος, Jacobs. Anth. 11, 224." Schæf. Mss.] "Κάνιτρον, i. q. κανίσκιον, Ca-" "nistrum, Hes."

Κανάξαι et Ἐκκανάξαι, inquit J. Poll., pro ἐκκενῶσαι, Evacuare s. Exinanire, vel ἐκπιεῖν, i. e. Ebibere, dicta sunt ἀπὸ τῶν κανάστρων: Τὰ μέντοι κάναστρα, φελλώδεις τινὲς πινακίσκοι εἶναι δοκοῦσιν, ἀφ' ὧν καὶ τὸ ἐκκενῶσαι ἢ ἐκπιεῖν, κανάξαι λέγουσι καὶ ἐκκανάξαι. Sic Gall. Pinter, a vase dicto Pinte. At Eust. videtur contra κάναστρον deducere ab ἐγκανάσσειν, 1402. quod exp. Infundere vinum. [Ἐκκανάξειν, ἐκκενώσειν, ἀπὸ τοῦ κανοῦ, θορυβήσειν, Hes. "Musgr. Cycl. 152. Bergler. Alciphr. 353. Kuster. Aristoph. 105." Schæf. Mss. * Διακανάξαι, Eur. Cycl. 157. vide Ἐγκάναξον.]

ΚΑΝΝΑΒΙΣ, et Κάνναβος quoque in VV. LL. Athen. (206.) Κάνναβιν δὲ καὶ πίτταν ἐκ τοῦ Ῥοδανοῦ ποταμοῦ. Reperitur autem et ap. Herod. κάνναβις, 4, (74.) ubi scribit ap. Scythas eam nasci lino simillimam, præter quam crassitudine ac magnitudine: e qua eos vestes conficere. Κάναβις ap. J. Poll. scriptum est unico ν, καὶ ἡ κάναβις δέ, inquit, ὅμοιόν ἐστι λίνῳ: sic autem ap. eum κάναι etiam scribi unico ν, ante admonui. Ceterum ab illo nomine deduci κάνναβις, alicui verisimile sit, quod utrumque ad πλέγματα sit accommodatum. ["Κάνναβις, Brunck. Soph. 3, 516. ad Herod. 314. Acc., Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 394. Κάνναβος, Phryn. Ecl. 189." Schæf. Mss. Κάναβις, Trall. 8. p. 152.] Καννάβινος, Cannabeus, E cannabe factus, Cannabem referens. In VV. LL. ex Epigr. affertur καννβίνης κράμβης. ["Jacobs. Anth. 9, 134. 482. Kuster. Aristoph. 105." Schæf. Mss.] Hinc et Καννβισθῆναι, quod vide ap. Hes. ["Καννβίζω, ad Herod. 315." Schæf. Mss.]

[*"Καννάβιων, Diosc. Notha 461." Boiss. Mss.]

[*Καναβάριος, Gl. Stupparius.]

¶ Κάναβος, Lignum tenue, cui fictores ceram, gypsum, limum circumlinunt: unde et κάναβοι per metaph. vocantur Homines graciles et macilenti, J. Poll. (7, 164.) et Hes. Hinc Κανάβιος, quod adjectivum esse videtur, nisi forte κανάβινος potius scr. est, ut κηρὸς ap. Hes., ᾧ, inquit, χρῶνται οἱ ἀνδριαντοποιοὶ πρὸς πλάσιν: ubi quamvis ejus exemplaria κηρὸς habeant pro eo, quod ap. J. Poll. est πηλός, minime tamen depravata esse putandum est, ut in VV. LL. scribitur. Invenitur autem et in Epigr. κανάβινον, in hoc versu, Ἀπλώσας κατὰ γῆς σῶμα τὸ κανάβινον, al. καννάβινον cum νν, a Cannabe deducentes. Sed cum de Gracili et macilento s. strigoso homine loquatur, apte referetur ad illam signif. metaph. τοῦ κάναβοι, quam ex J. Poll. modo protuli. || Κάναβοι, Fontes rivo multiplici sparsi, Gaza in VV. LL. Aristot. de Gen. Anim. 2, (6.) Ἐκ δὲ τῆς καρδίας αἱ φλέβες διατεταμέναι, καθάπερ οἱ τοὺς κανάβους γράφοντες ἐν τοῖς τοίχοις: H. A. 3, (5.) Αἱ μὲν γὰρ φλέβες ὥσπερ ἐν τοῖς γραφομένοις κανάβοις τὸ τοῦ σώματος ἔχουσι σχῆμα παντός, οὕτως ὥστ' ἐν τοῖς σφόδρα λελεπτυσμένοις πάντα τὸν ὄγκον φαίνεσθαι πλήρη φλεβίων. Quos ll. protuli integros, ut videat lector an aptiorem interpr. excogitare possit. Bud. dicit Venas rivorum modo diductas: quod vox κάναβοι per se signif. non potest. ["Schneid. Recens. Aristot. Camus. p. 601. Jacobs. Anth. 9, 482. Κανάβινος, ibid." Schæf. Mss.]

"Κίνναβος, Suida auctore dicitur τὸ εἴδωλον πρὸς" "ὃ οἱ πλάσται καὶ οἱ ζωγράφοι βλέποντες, διατίθενται" "πλάττοντες, καὶ γράφοντες κέχρηνται πολλάκις: quod" "Plin. 35, 12. Proplasma vocat. Cicero, Proposito" "exemplari rei alicujus speciem et simulacrum effin-" "gere atque imitari: Plato, Προχρώμενον παραδεί-" "γματι τὴν ἰδέαν τινὸς ἀπεργάζεσθαι." ["Jacobs.

A Anth. 9, 482." Schæf. Mss. Barker. in Wolfii Anal. Liter. 1, 388. Schn. Lex. v. Κάναβος.] "Inde" "Κιννάβευμα, dicitur itidem Proplasma et exemplar" "quod sibi plastes proponit in effingendo rei alicu-" "jus simulacro: s. Typus et forma: quæ enim Ari-" "stoph. ἀπὸ κινναβευμάτων prodire dicit, nonnulli" "prodire ajunt ex ipsis typis et formis officinarum:" "h. e. recens esse edita. Aristoph. inquam ap. Suid.," "Ῥήματά τε κομψὰ καὶ παίγνια ἐπιδεικνύναι πάντα" "ἀπ' ἀκροφυσίων κἀπὸ κινναβευμάτων. Ubi Suid." "quoque annotat, per illud ἀπ' ἀκροφυσίων significare" "καινῶς εἰργασμένα καὶ οἷον ἐκ πυρός, Quæ recens" "veniant ab igne et follium fistulis: at per ἀπὸ κιν-" "ναβευμάτων indicare καινῶς πεπλασμένα καὶ διαθέ-" "σιν ἔχοντα, Jam recens ficta et disposita." "Κινα-" "βεύματα Hesychio πανουργήματα, Doli, Facinora" "vafra et astuta."

ΚΑΝΩΝ, όνος, ὁ, Regula, Norma. Est proprie, ut tradit Schol. Aristoph., Quod est supra trutinam, et æquilibrium s. æquamentum facit: Examen, Bud. B Meminit et J. Poll. hujus signif. Illud autem annotat Schol. Aristoph. B. (799.) Καὶ κανόνας ἐξοίσουσι καὶ πήχεις ἐπῶν, Æschin. (82.) Ὥσπερ ἐν τῇ τεκτονικῇ, ὅταν εἰδέναι βουλώμεθα τὸ ὀρθὸν καὶ τὸ μή, τὸν κανόνα προσφέρομεν. Nicarch. γέγονεν δ' ὀρθότερος κανόνος. Sic autem et Lucian. κ. ὀρθὸν dixit, (2, 7.) Τὸν κ. τοῦτον προσάγοντες, ἥνπερ γε δόξῃ αὐτοῖς ὀρθὸς εἶναι. Passim autem et alibi metaph. usurpatur. Antipho in Orat. c. Leocr. Ὅσα γὰρ τῶν ἀδικημάτων νόμος τις διώρικε, ῥᾴδιον τούτῳ τῷ κανόνι χρωμένους, κολάζειν τοὺς παρανομοῦντας, Ad hanc normam judicium dirigentes. Et cum aliis nominibus sæpe copulatur: ut cum dicitur κ. καὶ στάθμη a Luciano (2, 69.): κ. καὶ γνώμων, (1, 820.) Ὁποῖον χρὴ τὸν κ. εἶναι καὶ γνώμονα τοῦ κατὰ τὴν ἀρετὴν βίου. Quæ copulavit et Synes., sicut et κ. καὶ κριτήριον, quæ itidem a Plut. conjunguntur. || Apud Cic. exp. a quibusdam διορθωτής, Emendator: ubi scribit Tyroni, Tu, qui κ. esse soles scriptorum meorum. At ego posse quidem e consequenti vocem κ. ita intelligi C fateor; sed malim, retinendo signif. vocis Gr., exponere, Tu, ad cujus judicium, tanquam ad certissimam regulam, scripta mea soleo exigere. Sic κ. picturæ narrat Plin. vocatam quandam Polycleti tabellam, quam pictores sibi veluti pro artis suæ norma proponerent. Ita enim 34, 8. Fecit et quem κ. artifices vocant, lineamenta artis ex eo petentes velut a lege quadam. Sic denique κανόνες artium, Regulæ, e quarum observatione artes ipsæ constitutæ discuntur: ut κανόνες grammatices, Præcepta, ad quæ tanquam ad regulam s. normam ratio loquendi dirigenda sit. De derivatione autem mox dicam. || Κανών, Calamus, circa quem textores fila involvunt, Pseudo-Did. Il. Ψ. (760.) ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς ἐϋζώνοιο Στήθεός ἐστι κανών, ὅντ' εὖ μάλα χειρὶ τανύσσῃ, Πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον, ἀγχόθι δ' ἴσχει Στήθεος. In q. l. vide quæ ab Eust. annotentur, p. 1328. Is certe fatetur se ex eo, quod traditum sit κ. esse κάλαμον μίτων, non posse certo judicare, quod sit illud instrumentum. Fortasse illud est, quod hodie Canette vocant D textores. Ceterum hæc exp. vocis κανὼν, pro Calamo talem vel talem usum præbente, credibilem nobis reddere potest illius derivationem a nomine κάνα, nam et unico ν scriptum inveniri docui, præsertim si non solum quid hoc significet, sed et quid declaret vox Hebr. קנה, Kaneh, unde κάνα derivatum esse docui, consideremus. Ob hanc certe causam κανὼν eo literarum genere non scripsi, quibus cetera primitiva soleo. Fateor tamen et Etym. suam deductionem afferre, sed quæ, nisi fallor, ridicule subtilis ac plane futilis nugatoriaque habenda est: sicut et bona pars earum, quæ ab illo referuntur. Scribit enim, Κανὼν παρὰ τὸ καίνω τὸ κόπτω, ὁ τὰ τῶν λέξεων κόπτων ζητήματα. Quomodo autem hoc fabrili κάνονι convenire potest, a cujus signif. ceteras omnes sumtas esse fatendum est? Sed ad reliquas hujus vocis signiff. venio. || Κανόνες, Virgulæ, quibus clypeos tenebant, ut VV. LL. exp. Schol. Hom. verba, ῥάβδους αἷς ἐκράτουν τὰς ἀσπίδας, in Il. Θ. (192.) Ἀσπίδα Νεστορέην, τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει, Πᾶσαν χρυσείην

ἔμεναι, κανόνας τε καὶ αὐτήν: ubi et ipse Eust. tradit e veterum sententia, esse ῥάβδους ἀναφορέας τῆς ἀσπίδος: quippe cum nondum inventa essent ὄχανα, i. e. οἱ δι' ἱμάντων πόρπακες. Hes. scribit, αἱ τῆς ἀσπίδος ῥάβδοι, ἀφ' ὧν ὁ τελαμὼν ἐξῆπτο. Κανόνας, inquit Beza, puto vocatos Lora scuti, quod ita essent collocati, ut ipsum in æquilibrio retinerent, ne in hanc vel illam partem propendens, milites gravaret. || Κανὼν, inquit Bud., Palus, Lignum erectum. Chrys. in Ep. ad Eph. p. 173. κανόνας vocat Clathros cavearum, in quibus feræ inclusæ sunt. || K. τῆς κλίνης pro Columna lecti, VV. LL. Judith (13, 6.) citatur. || In iisd. affertur ex Epigr. κανόνες αὐλῶν pro Regulæ organorum, i. e. Tabellæ, quæ digitis percutiuntur. || Mensura saltus, μέτρον τοῦ πηδήματος, J. Poll. Sic autem Paul. 2 ad Cor. 10, 15. κανόνα vocavit, ut docet Beza, Assignatam sibi certam veluti arvi Dominici mensuram, portionem, in qua excolenda laboraret: translatione ab agrimensoribus sumta. Nec simpliciter Mensuram, sed quam Dominus velut ad regulam exegerit. Est enim hic κανὼν non Regula, sed Spatium, quod ad regulam admensum est. Sic autem et proxime sequente versu utitur. Vulg. Interpr. tamen et Erasm. reddiderunt Regulam. Ad h. autem l. pertinere videtur illa vocis κανὼν signif., quam Spartianus ei tribuit, cum canonem frumentarium dicit: ita vocans, ut censet idem Beza, certam distribuendi populo frumenti rationem. Ego tale quid sonare nobis existimo nostrum Réglé, a regula derivatum, q. d. regulatum, cum in aliis loquendi generibus, tum in hoc, Un ordinaire bien réglé. Huc referendam existimo et illam vocabuli κανὼν signif., qua pro Tributo ordinario et fixo ponitur: ut cum dicit Asconius Pedianus tria fuisse ap. antiquos pensitationum genera, canonem, oblationem, indictionem. || K. χρονικοὶ, qui συγχρονισμοὶ dicuntur, ut Chronica Eusebii, Bud. e Plut. Solone. Quidam interpr. Annales canones appellati. K. χρονικοὶ, inquit Cælius Rhod., in quibus temporum ratio tractabatur. Rectius et plenius Beza, meo judicio, κ. χρονικοὺς, quales sunt Eusebii, interpr. Supputationem temporum, quæ omnium historiarum sit veluti norma. Paulum autem diverso sensu dicuntur κανόνες ejusd. Eusebii, quibus quid Evangelistæ inter se commune, quid item proprium habeant, ostenditur. || Κανὼν ap. Ecclesiasticos quoque Scriptt., præsertim recentiores, signiff. quinque peculiares habet, quas ita sigillatim Th. Beza meo rogatu exposuit. Κανὼν Regula et norma disciplinæ s. politiæ ecclesiasticæ, ut est Apostolicis primum παραδόσεσι, deinde Synodis legitimis descripta: unde et κανόνες vocantur Constitutiones his de rebus factæ. Inter quas primum locum obtinent ψευδεπίγραφοι Apostolorum canones: quos διαταγὰς τῶν ἁγίων ἀποστόλων Clemens inscribit. Interdum copulantur hæc duo διατυπώσεις et κανόνες, cum alibi, tum in Græca Concilii Niceni historia. Ab hac autem κανόνος significatione Jus canonicum, quod vocant, nomen invenit. || K. pro Sacrorum librorum catalogo, ut multis locis nominat Euseb., quorum inviolabilis est auctoritas, et ad quos, veluti certissimam normam, exigenda sunt omnis Christianæ religionis dogmata: ut in canone Apostolico 85. hanc inscriptionem habent quædam Edd. Καινῶν Βιβλίων Κανών. Qui hujus vocis usus invenitur in synopsi divinæ scripturæ Athanasio attributa: ubi et κανονικὰ βιβλία vocantur Libri ea comprehensi. || Κανὼν ἐκκλησιαστικὴ τάξις, Laodic. Syn. Can. 24. Catalogus eorum, qui ecclesiis in quocunque munere serviebant: quorum alios vocabant clericos generali nomine, ut Apost. Can. 25. 31. 85.: et 1 Constant. Synodi Can. 6. et horum rursus alii ἱερατικοὶ vocabantur: puta episcopi, presbyteri et diaconi: quos ordines postea majores vocarunt, alios vero clericos speciali nomine, ut animadvertere licet ex Apostol. Can. 17. et Laodic. Syn. Can. 24. 27. 30. et aliis nonnullis: ceteros autem sic a laicis distinguebant, ut non essent quidem ἐν κλήρῳ κατηριθμημένοι, quoniam χειροθεσίαν non habebant, ut loquitur 2 Can. Chalced. Synodi, qui etiam dicuntur οἱ ἐν ἐκκλησιαστικῷ τάγματι ejusd. Syn. Can. 6. et κατειλεγμένοι, Can. 10. et εἰς ἐκκλησίαν τελοῦντες Can. 20. sed illa generali appellatione dicerentur ἐν τῷ κανόνι ἐξεταζόμενοι, ut Nic. Syn. Can. 19. et οἱ τοῦ κανόνος, Chalced. Syn. Can. 2. Inter quos numerantur etiam οἰκονόμοι, ἔκδικοι, * παραμονάριοι, et alii ejusmodi. || Κανὼν λειτουργίας a quibusdam Gr. Theologis et Lat. recentioribus dici cœpit Certa benedictionis Cœnæ mysticæ formula. Κανὼν pro Fidelium episcoporum et præsertim martyrum catalogo, quorum in solemnibus precibus memoria celebrabatur. Cujus consuetudinis aliqua vestigia in Gr. et Lat. liturgiæ canone adhuc retinentur. Hunc autem olim etiam morem fuisse, e quorundam vett. theologorum scriptis liquido constat: et e recentioribus scriptt. Nicephorus præsertim verbis multis explicat 14, 25. 26.: ubi contentionem illam narrat de Chrysostomi nomine in mysticas tabulas referendo. Inde factum arbitror, ut canonizati dicti sint, quorum memoria publico Ecclesiæ consensu celebrabatur: unde orta tandem divorum invocatio. Porro κανὼν ideo pro Catalogo ponitur, quod catalogus certa norma et regula esset iis dignoscendis, qui in illo recensebantur. [" Heyn. Hom. 8, 510. 512. ad Phalar. 333. Markl. Suppl. 656. ad Charit. 550. Musgr. Herc. F. 945. Huschk. Anal. 280. Jacobs. Anth. 8, 162. 10, 356. Eur. Hec. 602. Toup. Opusc. 1, 268. Bergler. Alciphr. 211. 406. Valck. Hipp. p. 218. Jugum in trutina, Jacobs. Anth. 11, 336. Chronologorum, ad Dionys. H. 1, 187. Polycleti, Jacobs. Anth. 10, 155. ad Lucian. 2, 308. Virgulæ, quibus clypeos tenebant, Dionys. H. 1, 387. Heyn. Hom. 5, 448. 6, 326. 646. Κανόνι μετρεῖν, Porson. ad Hec. 606. Wakef. Diatr. 27. Monthly Review, April 1799. p. 429." Schæf. Mss. " Αὐλαῖαι—κανόνας ἔχουσαι περιχρύσους, Athen. 539. Anglice, Curtain-rods or Rollers." Strong. Mss. Nonn. D. 47. p. 956. " Scapus textorius, Aristoph. Θ. 822. Cf. 'Αντίον." Seager. Mss. J. Poll. 7, 36. * Φιλοκάνων, Theophyl. 3, 663. * Κανονοποιία, Theon ad Ptolem. p. 39.]

Κανονικὸς, q. d. Regularis, Regulæ consentaneus. || Gell. 16, 18. sic orditur, Pars quædam geometriæ ὀπτικὴ appellatur, quæ ad oculos pertinet; pars altera quæ ad aures, κανονικὴ vocatur, qua musici ut fundamento artis suæ utuntur. Et paulo post, Κανονικὴ autem longitudines et altitudines vocis emetitur. Longior mensura vocis, ῥυθμὸς dicitur; altior, melos. Est et alia species κανονικῆς, quæ appellatur μετρική: per quam syllabarum longarum et brevium et mediocrium junctura et modus congruens cum principiis geometriæ aurium mensura examinatur Hæc Gell., qui verbo examinatur vim Gr. vocis exprimit, cum κανόνα proprie Examen trutinæ signif. dictum sit. Cæl. Rhod. 5, 11. Ut prætereantur, inquit, quæ Gell. scribit, Musicæ studiosos, aut harmonicos dicimus aut canonicos. Harmonicos nuncupamus eos, qui auribus contribuunt auctoritatis plus quam rationi: cujusmodi fuisse Aristoxeni consectatores novimus: canonicos autem, qui rationis persequuntur examen. [K. τέχνη, Procl. in Euclid. p. 12.: Eust. Il. A. p. 85, 40. Od. A. p. 18, 34.] || Κανονικοὶ autem ap. quosdam e recentioribus Ecclesiæ scriptt., οἱ ἐν κανόνι, i. e. in illud Ecclesiæ album relati: s. qui canonem, i. e. demensum, ex eccl. ærario accipiebant, quod hodie præbendam appellant. || Κανονικοὶ Episcopi, Legitime et secundum canones electi, 1 Constant. Synodi Can. 6. || Κανονικὰ βιβλία, de quibus et supra dictum est in κανὼν, libri sacri, in canonem relati, cum alibi, tum Laodic. Synodi Can. ult. Quibus ibid. opp. ἀκανόνιστα βιβλία, quorum duo sunt genera; quidam enim libri sunt simpliciter ἀπόκρυφοι, qui sic leguntur, ut nullum tamen dogma ex iis constituatur, sed potius ad illorum canonicorum amussim exigantur: aliorum vero lectione ut falsitatis plenis, prorsus interdicitur: sicut e Synodis et vett. Patrum scriptis colligitur. Κανονικῶς, q. d. Regulariter, Secundum regulam et normam: Rite, VV. LL. [" Heyn. Hom. 8, 747." Schæf. Mss. " Artem. 199." Wakef. Mss. Eust. Od. A. p. 22, 6. 577, 16.]

Κανόνιον, Lignum, cui in navibus cataphractis A tabulæ incumbunt, J. Poll. 1, c. 9. περὶ καταφράκτου πλοίου loquens, Τὰ δὲ ξύλα, ἐφ' ὧν αἱ σανίδες ἐπίκεινται, κανόνια, καὶ σταθμίδες. || Quodvis genus tractatus, operis, libri, Suid. || Cæl. Rhodig., nescio quem sequens Auctorem, Canonium vero obiter esse videtur sacris viris destinatus locus ac canonice viventibus. [" Ammon. 62. Valck. Anim. 109. ad Lucian. 1, 855. 2, 322." Schæf. Mss.]

Κανονίας, et in plur. Κανονίαι, ap. Hippocr. (294, 55.) Quibus ventres velut ad regulam exacti et directi sunt. Gal. interprete, ὀρθοὶ καὶ προσεσταλμένοι τὰς γαστέρας: quibus opp. Ventriosi a Plauto, et Ventrosi a Plin.: sicut et hujusmodi ventri opp. Planus venter ab Ovid. Ita VV. LL. Sed ego προσεσταλμένοι lego in illa Galeni interpr., cum illa habeant προσεσταλμένοι. Ut vero προσεσταλμένοι hic legere malo, sic ap. eund. Gal. σκολιφρὸς est expositum προσεσταλμένος. Commode autem reddi posse existimo προσεσταλμένοι τὰς γαστέρας, quibus substrictus est venter. Sed hoc præterea sciendum B est, perperam κακονίαι legi in vulg. exempl. non ipsius Galeni solum, sed Erotiani etiam, qui κακονίαι ab Epicle explicari dicit μακροὶ et εὐμεγέθεις: cum potius significentur hoc nomine οἱ ὄρθιοι καὶ λεπτοί. Gorr. quoque τοῦ κακονίαι mentionem facit, non τοῦ κανονίαι: cui tamen non assentior: præsertim cum huic lectioni non illi assentiantur vett. etiam Codd., et in ipsis vulg. Edd. ponatur in ordine syllabæ καν, non syllabæ κακ, sc. post καμ. Adde quod ὀρθότης optime convenit κανόνι, ut in præcedentibus docui: et nominatim ex illo Nicarchi l., Γέγονεν δ' ὀρθότερος κανόνος, de Quopiam, cui mira quadam chirurgia gibbus erat ademtus.

Κανονὶς, ἡ, Instrumentum, quo utuntur, qui eleganter scribunt: ἐργαλεῖον * καλλιγραφικὸν, Suid. Existimo autem esse Instrumentum, quo diriguntur versus. [Epigr. Philippi 17. Anal. 2, 496.]

Κανονίζω, Ad regulam dirigo, Ad normam examino, Artis præceptis astringo, Budæo Concinno et Modulor, Aristot. Eth. 2, 3. Κανονίζομεν δὲ καὶ τὰς C πράξεις, Longin. (16, 4.) K. καὶ δι' ἀσφαλείας ἄγει. || Gramm. quidam vocem aliquam κανονίζεσθαι dixerunt pro Formari. || Κανονίζομαι, unde κεκανόνισται, Constitutum est et ab jure positum, in Pand., ut inquit Bud. subjungens et e Theodorito H. E. 1. Εἰ δέ τι ἄλλο ἐκανονίσθη καὶ ἐδογματίσθη, αὐτὸς παρὼν ἀνοίσει. In VV. LL. citatur ex 16 Canone Concilii Chalcedonensis κεκανονισμέναι σύνοδοι, Constituta concilia, et per canones instituta. Sed malim Concilia canonum auctoritate approbata. Hanc autem signif. τοῦ κανονίζεσθαι manare puto a nomine κανὼν, s. potius plur. κανόνες, pro illa signif., quam habere dixi in quibusdam ecclesiasticis scriptis. [" Thom. M. 417. 498. Markl. Iph. p. 417. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 304. 311. 415. ad Mœr. 209. Koen. ad Greg. Cor. 285. * Κανονιστέον, Lucian. 2, 11." Schæf. Mss. * Κεκανονισμένως, Theod. Prodr. Rhod. 1. p. 70. * Κανόνισμα, Eust. Il. Δ. p. 334. Anal. 2, 52. * Κανονισμὸς, Manetho 1, 299. 4, 151. 292.]

Ἀκανόνιστος, ὁ, ἡ, ut βιβλία, Libri non recepti in nu- D merum eorum, quos uno corpore comprehensos Κανόνα vocant. Vide Κανονικὰ βιβλία. [Etym. M. "Dawes. M. Cr. 522." Schæf. Mss. * Ἀκανονίστως, Non canonice, Contra canones et regulas Ecclesiæ s. Conciliorum; item * Ἀντικανονίζω, Contra canones constituo, s. decerno, e Suiceri Thesauro afferuntur.]

ΚΑΠΡΟΣ, Aper. Dicitur etiam ὗς ἄγριος, et a poëtis σύαγρος. Ab Hom. sæpe et κάπριος appellatur, ut paulo post docebo. Est tamen κάπρος quoque illi, sicut poëtis eo posterioribus, usitatum: Il. P. (725.) κύνεσσιν ἐοικότες, οἵτ' ἐπὶ κάπρῳ Βλημένῳ ἀΐξωσι πρὸ κούρων θηρητήρων, Hesiod. 'A. (386.) Οἷος δ' ἐν βήσσῃς ὄρεος χαλεπὸς προϊδέσθαι Κάπρος χαυλιόδων, Xen. K. Π. 2, (3, 5.) Ἐπίσταται ὁ κάπρος ὀδόντι παίειν· Alicubi autem Hom. σῦς cum κάπρος conjungit, et quidem illud huic præfigens, ut Il. P. (21.) Οὔτε συὸς κάπρου ὀλοόφρονος. Sic E. (257.) Ἠ συσὶ κάπροισιν. Ubi animadvertendum est poni genus, deinde speciem: at cum dicitur ταύροιο βοὸς, species ante genus ponitur. || Pro Domestico porco ap. Hesiod., VV. LL. Ego autem invenio κάπρον non pro Quovis domestico porco, sed pro Eo, qui castratus non sit, atque adeo pro Eo, quem Verrem Lat. vocant. Aristoph. Gramm. ap. Eust., Τῶν συῶν, inquit, οἱ μὲν τέλειοι καὶ ἐνόρχαι, κάπροι· οἱ δὲ πίονες αὐτῶν, σίαλοι κ. τ. λ. Od. Λ. (130.) Ἀρνειὸν, ταῦρόν τε, συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον. || Nomen piscis, qui ap. Argivos celebris erat: unde ille cujusdam Comici versus, Ἐξ Ἀττικῆς γλαυκίσκον, ἐξ Ἄργους κάπρον, Eust. 853. Hunc videtur Hes. putavisse φάγρον alio nomine appellari. [Athen. 331. κάπρος legitur pro Pisce quodam in Ed. Casaub., σκάφρος in Edd. vett., Schw. autem σκάρον dedit.] In VV. LL. annot. ex Aristot. (H. A. 4, 9, 3.) κάπρον esse Piscem in Acheloo fluvio vocalem. Citatur et Athen. (305.) || Morbus, quo laborant apes, Hes. || Membrum genitale viri, Suid. ["Phryn. Ecl. 169. Thom. M. 916. Brunck. Aristoph. 1, 21. Heyn. Hom. 6, 170. Schneid. Anab. 96. ad Il. A. 293. Valck. Phœn. p. 469. Pudendum muliebre, ad Adoniaz. p. 281. * Καπροβόλιον, Phryn. Ecl. 36." Schæf. Mss.] Καπροφάγος, ὁ, ἡ, Aprivorus; Cognomentum Dianæ ap. Samios, Hes. [* Καπροφόνος, Philippi Epigr. 72.]

Κάπραινα, ἡ, Libidinosa. Nam Hes. exp. καταφερὴς, quod significat interdum καταφερὴς πρὸς τὰ ἀφροδίσια. Confirmat autem meam exp. quod ab Ælio Dionys. scriptum legimus, κάπραινα γυνὴ, ἡ ὀργῶσα πρὸς μίξεις. [" Bibl. Crit. 2, 1. p. 79." Schæf. Mss.] Κάπραι eid. Hes. sunt ἀκολασίαι, Libidinosa facta, dicta. [" Ruhnk. Ep. Cr. 87." Schæf. Mss.]

Καπράω, Subo. Nam ut illud a Græcis, ita hoc a Lat. de sue dicitur, quæ prurit libidine: i. e. ἔχει πρὸς τὴν ὀχείαν ὁρμητικῶς, ut loquentem Aristotelem mox in Καπριᾷν audiemus. Καπρᾷν proprie, ut scripsit Ælius Dionys., τὸ ὀρέγεσθαι κάπρου τὴν ὗν: sicut ταυρᾷν, τὸ ταύρου ἐφίεσθαι τὴν βοῦν. || Transfertur καπρᾷν ad mulieres, Aristoph. Πλ. (1024.) Γραὸς καπρώσης τἀφόδια κατεσθίειν. || In VV. LL. habetur etiam Καπροῦν, a Καπρόω. [Καπράω, Menander Artemidori 2, 12.] Καπρώζω, Idem, teste Eust., [Il. A. p. 794, 40. Od. T. p. 705, 49.] qui a καπρᾷν vult deduci καπρώζειν, ceterorum mentionem non faciens, sc. τοῦ καπριᾷν, et τοῦ καπρίζειν, quæ hic sequuntur. [Athen. 402. Schol. Aristoph. Λ. 202. " Valck. Hipp. p. 172." Schæf. Mss.] Καπρίζω, ap. Aristot. [H. A. 1, 875.], id signif. testatur Bud. Καπριάω ead. signif. ap. eund. Aristot. H. A. 7. Καὶ αἱ ὕες δὲ ὅταν ἔχωσι πρὸς τὴν ὀχείαν ὁρμητικῶς, ὃ καλεῖται καπριᾷν. Nisi forte leg. est ibi καπρᾷν. Sic autem et ταυριᾷν de tauris dici putant, ead. signif., qua ταυρᾷν paulo ante a me positum. At de equis dici volunt ἱππομανεῖν, Lat. Equire; de canibus σκυζᾷν, Lat. Catullire.

Κάπριος, Aper, pro κάπρος, ap. Hom. aliquoties. Est autem κάπριος præcedentis κάπρος παράγωγον, ut αἰτωλὸς est τοῦ αἰτώλιος, et μείλιχος est τοῦ μειλίχιος, etc. Ab Hom. interdum ponitur solum, sicut et κάπρος: interdum adjuncto nomine σῦς, quemadmodum et cum κάπρος, ut paulo ante docui. Il. Λ. (414.) Ὡς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες θαλεροί τ' αἰζηοὶ Σεύονται: P. (281.) Ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων συῒ εἴκελος ἀλκὴν Καπρίῳ. Sic σῦν κάπρον ab eo dici docui paulo ante. || Κάπριος pro Rostro navis accipere mihi videtur Herod., (3, 59.) inquit Bud., Καὶ τῶν νηῶν καπρίους ἐχουσέων τὰς πρώρας ἠκρωτηρίασαν, [Quibus apri pro insignibus erant. * " Κάπρειος, Ad aprum pertinens, Nonn. D. 18, 245." Wakef. Mss. * Κάπρινος, Gl. Aprinus.]

Κάπρια, Saltatio quædam in armis fieri solita, Hes.

Καπρέαι, Carnes in genitali cameli prominentes, Suid. [* " Καπριά, Aristot. H. A. 9, 50. Ἐκτέμνεται δὲ καὶ ἡ κ. τῶν θηλειῶν ὑῶν·—ἐπὶ ταῖς μήτραις ἐπιπέφυκεν ἡ κ. Idem Aristot. ibid. 6, 18. ait hippomanem s. virus ex equarum equientium inguinibus defluens, esse οἷον ἡ κ." Seager. Mss.]

Καπρίσκος, Piscis nomen, qui et Mys appellatur, Athen. (355.) K. καλεῖται μὲν καὶ μῦς· βρομώδης δ'

ἐστὶ καὶ σκληρός. A Plin. quoque Mys vocatur: A [Schn. Lex. Suppl. corrigit σῦς pro μῦς. * "Καπρίδιον, τό, Aprunculus, Athen. 96." Schw. Mss.]

" Κάδυρος Hesychio est κάπρος ἄνορχις, Aper evi-" ratus."

ΚΑΠΤΩ, Comedo, Avide comedo, et velut me ingurgitando. Nam Eust. duobus in Il. κάπτω exp. simpliciter ἐσθίω, in uno χανδὸν ἐσθίω. A Suida quoque et Hes. et Etym. κάπτω exp. simpliciter ἐσθίω. Est autem χανδὸν ἐσθίω proprie Ore hiante comedo; sed quia ita solent, qui avide comedunt, exp. etiam Avide comedo. Bud. κάψαι esse scribit Mordicus petere, Ore hianti rapere. || Interdum etiam Mordeo: unde quod Aristot. dicit ap. Athen. (388.) πορφυρίων μόνος κάπτων πίνει, pro quo κάπτων in nonnullis exempl. κάψει, vertit Plin. 10, 46. Porphyrio solus morsu bibit. [" Koen. ad Greg. Cor. 247. Bibl. Crit. 1, 1. p. 76. Koppiers. Obs. 126. Segaar. in Daniel. p. 5. Valck. Anim. ad Ammon. 21. Toup. Opusc. 2, 299. ad Herod. 145. ubi et de B confus. cum κάμπτω, Lex. Herod. 174. Bergler. Alciphr. 426. Jacobs. Anth. 7, 89. T. H. ad Plutum p. 314. Kuster. Aristoph. 123. Fr. 267. Conf. c. κάμπτω, Heyn. Hom. 5, 490. Schneid. ad Aristot. H. A. 270." Schæf. Mss. Timocles Athenæi 431.] Κάψις, Voratio; Morsus, Gaza [ap. Aristot. H. A. 8, 6. " Valck. ad Herod. 145." Schæf. Mss.] " Καπτήρ, " Tubus fictilis, Gaza ap. Theophr. C. Pl. 5, 6, (4.) " Καθάπερ ἐν νάρθηκι καὶ καπτῆρσι. Sed suspectum " est:" [Leg. Καλυπτήρ.] Κάμματα et Καμματίδες, Edulia quædam Laconica, ap. Athen. et Hes., vide Ψαιστά. [" Sunt Liborum quoddam genus, sic nominatorum ἀπὸ τοῦ κάπτειν, Athen. 140." Schw. Mss. * Καπήδαλος, Eratosthenes ap. Etym. M. v. Δράξων.]

'Ανακάπτω, Devoro, Bud. ex Herod. (2, 93.) Αἱ δὲ ἑπόμεναι ἀνακάπτουσι (τὸν θορόν.) Utitur et Aristot. HINC 'Ανάκαψις, Devoratio, ap. Eund. in Gen. Anim. 2, 5. pro quo male in quibusdam Codd. ἀνάκαμψις. In VV. LL. 'Ανακάψαι exp. ἀναφαγεῖν et C ἀναστρέψαι: quarum expp. prior mendosa est, posterior falsa; nam pro ἀναφαγεῖν leg. est καταφαγεῖν: at ἀναστρέψαι non est expositio τοῦ ἀνακάψαι, sed τοῦ ἀνακάμψαι. [" Plato Phædone p. 28, 26. Ed. Bas. 1." Seager. Mss. " Casaub. ad Athen. 20. Koen. ad Greg. Cor. 247. ad Charit. 442." Schæf. Mss.] 'Εγκάπτω, ET 'Επεγκάπτω ap. Aristoph. illud idem significant, sc. Voro, Aristoph. Εἰρ. (7.) "Ολην ἐνέκαψε περικυλίσας τοῖν ποδοῖν. Eust. tamen p. 1481. affert ἀνέκαψε ex Aristoph., non ἐνέκαψε. Idem Comicus 'Ιππ. (493.) "Εχε νυν, ἐπέγκαψον λαβὼν ταδί: pro κατάφαγε. || Alexis ap. Athen. (76.) ὁ δ' ἐγκάψας τὸ κέρμ' εἰς τὴν γνάθον, quod Gall. diceretur Le fourrant dedans: quod verbum usurpamus et de cibo, quem ori avide indimus et quasi ingurgitantium se more. Sed γνάθον alicui fortasse non immerito suspectum fuerit. [" Strattis ap. Athen. 327. φάγρους ἐγκάψας." Schw. Mss. " Wakef. Alc. 767. Jacobs. Anth. 7, 89. Cattier. Gazoph. 77. Act. Traj. 1, 226. Valck. ad Herod. 145. Anim. ad Ammon. 20. Toup. Opusc. 1, 115. 2, 299. Emendd. 1, D 176. 4, 445." Schæf. Mss. Eur. Cycl. 625.] "Εγκαφος, Buccella, Bolus, Frustulum, ψωμός, Eupolis ap. Suid., [Etym. M.] et Eust. Οὐ γὰρ λέλειπται τῶν ἐμῶν οὐδ' ἔγκαφος. Suid. exp. τὸ ἐλάχιστον, et addit, παρὰ τὸ ἐγκάπτω, sc. τὸ μηδὲ ἐγκάψαι ἀρκοῦν. [" Ad Mœr. 331. Valck. Anim. ad Ammon. 20. Toup. Opusc. 2, 299." Schæf. Mss. * Παρεγκάπτω, Eubulus Athenæi 622. * " Συγκάπτω, Const. Manass. Amat. 8, 22." Boiss. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] 'Υποκάπτω, Prævoro, Præripio et Deglutio, Bud. ex Aristot. (H. A. 9, 29.) Comm. 613.

ΚΑΠΗ, ἡ, Præsepe, Præsepium, φάτνη, Od. Δ. 40. de equis loquens, Καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐφ' ἱππείῃσι κάπῃσι, ubi Eust. παρὰ τὸ κάπτω deducens, quod significat χανδὸν ἐσθίω, cum alibi tradat posse et a κάπος derivari signif. πνεῦμα, ut sit κάπη quasi ἡ καταπνεομένη ὑπὸ τῶν ἵππων φάτνη: et alicubi etiam a κάπτω s. κάπω derivet, eand. rationem appellationis reddens, additum esse ait ἱππείῃσι, ut distinguerentur ἀπὸ τῶν βοείων. Unde discimus κάπην esse etiam boum. Mihi autem magis prior placet derivatio. [" Ruhnk. Ep. Cr. 192. Heyn. Hom. 5, 490." Schæf. Mss.] " Κάπηθεν, A præsepi, Suid." [Lycophr. 95.]

Πανσικάπη, ἡ, q. d. Cessare faciens esum s. vorationem. Instrumentum erat, ut tradit Ælius Dionys., rotæ simile, per quod jumentorum colla transmittebant, ne ederent. Dictum et de Instrumento, quo impediebantur homines, ne manus ori admovere possent. E quibus Dionysii verbis colligit Eust. πανσικάπην dictam ὡς παύουσαν τῆς κάπης, ἢ τοῦ κάπτειν, ὅ ἐστι τοῦ ἐσθίειν. Ego verbali usus sum in declarando hujus nominis etymo, propter præcedentia hæc verba Cessare faciens. Suid. quoque tam de jumentis, quam de hominibus dictum tradit, iisd. verbis utens. At Hes. hominibus duntaxat tribuit: J. Poll. autem hominibus tantummodo, et quidem restringens hanc appellationem ad οἰκέτας τοὺς ἔνδον ἐργαζομένους, quibus circumponi ait solitum illud instrumentum ὑπὲρ τοῦ μὴ κάπτειν τῶν ἀλφίτων. || At vero idem J. Poll. 10, (112.) c. 25. πανσικάπτη habet, in Aldina etiam Edit.: ubi tamen non dubito, quin reponendum sit πανσικάπη. Addit autem, vocatam et καρδοπεῖον: afferens tamen l., in quo καρδόπῳ legitur ex Aristoph. Heroibus, 'Η καρδόπῳ περιπαγῇ τὸν αὐχένα: sed mendose meo judicio pro καρδοπείῳ. Hic enim si reponas καρδοπείῳ, et conveniet cum eo, quod dixit καρδοπεῖον, et stabit versus, qui alioqui claudicat. Suspicor autem καρδοπεῖον jocose appellatum fuisse illud instrumentum, quod cum edere prohiberet, faceret ut panis in arca servaretur. Hes. vero habet Καρδόπιον, τῆς καρδόπου τὸ πῶμα.

'Ομόκαπος, ὁ, ἡ, Idem præsepe habens, Aristot. Pol. 1. non procul ab initio, 'Η μὲν οὖν εἰς πᾶσαν ἡμέραν συνεστηκυῖα κοινωνία κατὰ φύσιν, οἶκός ἐστιν, οὓς Χαρώνδας μὲν καλεῖ ὁμοσιπύους, 'Επιμενίδης δὲ ὁ Κρὴς ὁμοκάπους. Affertur tamen et alia lectio, sc. ὁμοκάπνους: ut dicti sint ὁμόκαπνοι tanquam Ad eund. fumum degentes, et e consequenti, Eod. foco utentes. Sed non dubito, quin ὁμοκάπους vera sit lectio: ut sc. dicantur ὁμόκαποι Qui eod. utuntur præsepi, i. e. ead. mensa, pro ὁμοτράπεζοι, ead. catachresi, qua dixit Horat., non qui certum præsepe teneret.

[* " Καπητόν, τό, Pabulum equorum, boum etc. quasi a καπέω, i. q. κάπτω, a κάπη." Lex. Hederic. Ed. Ernest.]

" Καπίθη, Vas duarum Atticarum cotylarum ca-" pax, teste Hes. Pollux quoque (4, 168.) ejus inter " Mensuras meminit, Xen. (K. 'A. 1, 5, 6.) citans, " sed non exp. quantum capiat." [Vide Lex. Xen. * Καπέτις, ἡ, i. q. χοῖνιξ, Polyæn. 4, 3, 32. " Κάπετις, Koen. ad Greg. Cor. 221." Schæf. Mss.]

¶ Κάπηλος, ὁ, Caupo, Institor. A quibusdam Propola exp. Αὐτοπῶλαι, inquit Bud. nescio unde sumens, Qui suos redditus in patria vendunt: nam ita ille redditus per dd scribendum censuit, κάπηλος autem ὁ ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου ἀγοράζων καὶ πωλῶν ἐν τῇ χώρᾳ. Plato de Rep. 2. (p. 235.) scribit καπήλους dici Eos, qui in foro ad vendendum et emendum operam suam locent, ita enim interpretor hæc illius verba, Τοὺς πρὸς ὠνήν τε καὶ πρᾶσιν διακονοῦντας, sed referendo ad civitatem: q. d. Eos, quorum opera civitas hac in re utitur: Quos huic ministerio adhibet, at ἐμπόρους, Eos, qui urbes pervagentur. Xen. K. Π. 4, (5, 14.) Πωλεῖν δὲ τοὺς κ. καὶ ἐμπόρους ὅ,τι ἔχει ἕκαστος πράσιμον. Suid. et Etym. volunt καπήλους generaliter dici Qui aliquid vendant. Quibus non subscribo, cum talis expositio ἀπὸ τῶν ἐμπόρων eos non distinguat. Contra optime omnium Hes., meo judicio, voce μεταπράτης exp., quam mihi non videor interpretari commodius posse quam nostrate vocabulo Revendeur. Recte idem Hes. subjungit, ὁ τὰ πρὸς τὴν κάπην πιπράσκων, ad etym. respiciens. Ridicule contra Etym. postquam dixit κάπηλον esse μεταβολον et οἰνοπώλην, addit dici παρὰ τὸ χέειν τὸν πηλόν, ἤγουν τὸν οἶνον. Quibus verbis assuta sunt

alia tanquam hanc deductionem reprehendentia, quæ et ap. Suid. habentur. Sed hic rursum, aut quicunque est illorum Auctor, *κάπηλον* esse negat Eum etiam, qui vinum vendit: Πόθεν δὲ, inquit, *ἐν τῷ καπήλῳ οἶνος ἐγγίνεται; καὶ γὰρ ἕτερόν ἐστιν οἰνοπώλης, καὶ ἕτερον κάπηλος.* Sed quamvis hoc subjungat, postquam negavit *πηλὸν* esse *οἶνον*, paulo tamen ante dixerat *καπηλὶς* esse vocatam *παρὰ τὸ κακύνειν τὸν πηλόν*: *πηλὸν* autem esse *οἶνον*: unde et *ἄμπελον* nomen accepisse. Tanta est horum Lexicographorum inconstantia. Ego vero quamvis hanc etymologiam improbem, uti dixi, non tamen probo quod negat *κάπηλον* esse etiam *οἰνοπώλην*. Nam ut omittam hæc quæ ab J. Poll. scribuntur, Κάπηλοι δὲ *οὐ μόνον οἱ μεταβολεῖς, ἀλλὰ καὶ οἱ τὸν οἶνον κεραννύντες· ὅθεν καὶ Σαράβωνα ὁ Πλάτων κάπηλον ὠνόμασεν, ἐπαινῶν αὐτὸν ἐπ' οἰνουργίᾳ*: et quod *καπηλεύειν* dicit *ἴδιον* esse *τῶν τὸν οἶνον πιπρασκόντων*: ut, inquam, hæc omittam, ap. classicos certe Auctores non pauca extant hujus signif. exempla. Sed omnium aptissima sunt ap. Lucian., quibus contentus ero: (1, 798.) quidam rogat, Ἤδη *ποτὲ οἶνον ἐπρίω αὐτός*; cui cum alter respondisset, Et sæpe quidem: subjungit ille, Ἆρ' *οὖν περιήεις ἅπαντας ἐν κύκλῳ τοὺς ἐν τῇ πόλει καπήλους, ἀπογευόμενος, καὶ παραβάλλων, καὶ ἀντεξετάζων τοὺς οἴνους*; Et paulo post adduntur, quæ ad illud Pollucis *κεραννύντες* pertinent, Ὅτι *καὶ φιλόσοφοι ἀποδίδονται τὰ μαθήματα, ὥσπερ οἱ κάπηλοι, κερασάμενοί γε οἱ πολλοὶ, καὶ δολώσαντες, καὶ κακομετροῦντες.* E cujus l. cum illo Pollucis collatione *κεραννύναι οἶνον* accipio pro eo, quod Gallice dicitur Brouiller le vin: adeo ut *κάπηλοι* vocari etiam possint Brouillons de vin. Vide Suid. in Καπηλικῶς. Huc autem pertinet Martial., Non potes ut cupias, vendere caupo merum. Denique *καπήλων* nomine Vini quoque venditores comprehendi, adv. Etym. et Suid., idoneis argumentis probasse mihi videor. || Κάπηλον metaphorice pro Adulterato fraude quadam cauponaria, ut de illis *δολώσαντες* modo dixit Lucian., ex Æsch. affertur, *κάπηλα τεχνήματα.* [Barker. ad Etym. M. 909. " Ad Dionys. H. 3, 1811. Palladas 72. T. H. ad Plutum p. 447. et Schol., Brunck. Soph. 3, 526. Schneider. ad Aristot. H. A. 1. p. liv. Heind. ad Plat. Gorg. 244. Zeun. Ind. Xen. K. Π. ad Diod. S. 1, 360. K. *λόγων*, Toup. Opusc. 2, 295. cf. Emendd. 4, 506. Valck. Oratt. 409. Adj., 410. Wakef. S. Cr. 3, 75. 77. Toup. Opusc. 1, 203. Emendd. 1, 308. ad Lucian. 1, 267. 439. ad Herod. 244. (7, 164.) Κάπηλον, Valck. l. c." Schæf. Mss. Plato Gorgia §. 156. K. *φρόνημα*, Phrynichus Bekkeri p. 49.] Καπηλὶς, *ἡ*, Caupona, accipiendo pro ea, quæ cauponariam exercet, Aristoph. [Θ. 347. Πλ. 435. 1120. " Phanias Erycius ap. Athen. 84. *κ. τις γυνή.*" Schw. Mss.]

[* Καπηλογείτων, Gl. Attubernalis.] Καπηλοδύτης, vide post Καπηλεῖον.

" Ἀκάπηλος, Caupone s. cauponibus carens. Pro " Simplex, Non astutus, affertur e Strabone (11. " p. 781.) *Βίος πρὸς τὰ συμβόλαια ἁπλοῦς καὶ ἀκάπη-* " *λος.* Nisi potius ibi signif. Cauponum fraudibus " carens." Βιβλιοκάπηλος, Librorum propola, Lucian. [3, 103. 119.] Ἱματιοκάπηλος, Vestimentorum propola. A quibusbam Vestiarius ex Ulpiano redditur. Lucian. 103(=1, 697.) Καὶ *τὸ ληφθὲν, ἤδη προωφείλετο ἱματιοκαπήλῳ.* Gall. Fripier. [3, 178. * Οἰνοκάπηλος, Sext. Emp. 246. * Ὀπωροκάπηλος, Alciphr. 3, 60.] Παλιγκάπηλος, Qui a caupone emit, deinde venit. Ita malo: quia sequendo vulgatas expp., nihil differet *παλιγκάπηλος* a *κάπηλος*. Est enim *κάπηλος* Qui a mercatore emit, quod postea vendat. Dem. (784.) Εἰ *δὲ κάπηλός ἐστι πονηρίας καὶ παλιγκάπηλος.* Vide ET Παλιγκαπηλεύω post Καπηλεύω, [ubi frustra quæras. " Demosth. 1285." Seager. Mss. * Πυροκαπηλεύω, J. Poll. p. 697.] Σιτοκάπηλος, Frumenti propola, qui vulgo revenditor. [" Philostr. 19. Hes." Wakef. Mss. * Σιτοκαπηλεύω, J. Poll. 7, 18. * Ὑποκάπηλος, Philostr. Apoll. 8, 11.] Χριστοκάπηλος, ap. Greg. Naz. Qui Christum cauponatur, quasi *ὁ καπηλεύων τὸν Χριστὸν*, Qui religione Christiana ad turpe lucrum abutitur.

Καπηλικὸς, Cauponarius, Ad cauponem pertinens: *μέτρα*, Epigr. Et *ὀνόματα ἀγοραῖα καὶ κ.* pro Vilibus et trivialibus: Gall. Mots de taverne. Καπηλικὴ ap. Aristot., subaudi *τέχνη*, Cauponaria ars, altera species *χρηματιστικῆς.* || Καπηλικὸν pro Eo, cui cauponaria quædam impostura subest. Item de homine: *κ. τὴν διάνοιαν*, Greg., Qui fraudulenta est mente, cauponum more: quos et Horat. duobus huc pertinentibus titulis insignit, Perfidos et Malignos appellans. [" Jacobs. Anth. 9, 288. ad Lucian. 1. 799. Toup. Opusc. 2, 244." Schæf. Mss.] Καπηλικῶς, Cauponarie, Cauponatorie. Apud Aristoph. Πλ. (1063.) *κ. ἔχειν* exp. Cauponum s. Institorum more quæstum facere; sed ego malim Cauponaria s. Institoria fraudulentia uti; s. potius, Fraudulentis institorum artibus instructam esse. Dicitur enim de vetula cerussata. Pro eod. dicitur *καπηλείαν ἀσκεῖν προσώπῳ.* [" Toup. Opusc. 1, 204. Wakef. S. Cr. 3, 75." Schæf. Mss.]

Καπηλεύω, Cauponor, Cauponariam exerceo. Proprie, ut paulo ante ex J. Poll. docui, de vini venditoribus. || Sed sæpe metaph. ponitur, ut ab Ennio Cauponari, cum dixit Non cauponantes bellum, eod. modo, quo dixerat quidam Græcus Tragicus, Æschylus, ni fallor, (S. c. Th. 551.) *καπηλεύειν μάχην.* At Herodian. contra hoc verbum dixit de pace, 6, (7, 22.) *καπηλεύειν εἰρήνην*, addens gen. *χρυσίου*: quod Polit. vertit Auro pacem cauponari. Bud. autem Vendere interpr. Idem *καπηλεύειν τὰς δίκας* interpr. Cauponari, Nundinari. Exp. etiam Avare et sordide jus dicere. Et ap. Herod. *καπηλεύειν πάντα τὰ πρήγματα*, Res omnes quæstui habere. Rursum autem Bud. ap. Philostr. Τὴν *σοφίαν καπηλεύειν* reddit Philosophiam lucro prostituere: quæ interpr. mihi valde placet. Eod. autem modo Plato dixit *τὰ μαθήματα καπηλεύειν*, in Protag. Τὰ *μαθήματα περιάγοντες κατὰ τὰς πόλεις καὶ πωλοῦντες καὶ κ.* Quin et 2 ad Cor. 2, (17.) Καπηλεύοντες *τὸν λόγον τοῦ* Θεοῦ, Cauponantes sermonem Dei, pro Callide et non sincere tractantes, sed turpe lucrum ex eo venantes, ad suam avaritiam eo abutentes. Vet. Interpres reddidit Adulterantes. Invenitur et pass. *καπηλεύομαι*: ut legitur de Democrito eum dixisse, Τὸν *ἄνθρωπον ἔχειν τῷ θεῷ ὅμοιον τὸ εὖ ποιεῖν καὶ ἀληθεύειν, ὅταν τὸ εὖ ποιεῖν μὴ καπηλεύηται*: i. e., inquit Bud., cum sordide non fit et numarie, ac nundinabunde. Et Κεκαπηλευμένος pro *κεκιβδηλευμένος*, Adulteratus, inquit Idem. [" Jacobs. Anth. 10, 237. ad Lucian. 1, 267. 350. 799. Bast Lettre 228. Valck. Oratt. 410. Toup. Opusc. 1, 204. 2, 87. Emendd. 3, 189. Valck. Hipp. p. 266. Musgr. 953. Wakef. S. Cr. 3, 74." Schæf. Mss. * Καπηλευτὴς, Gl. Nundinator.] Ἀκαπήλευτος, ut *γνώμη*, Sincerus animus. [" Phot. adv. Manich. in Wolfii Anecd. Gr. 1, 15. * Ἀκαπηλεύτως, Basil. 2, 223. 370." Boiss. Mss. * Καπηλευτικὸς, Plato de LL. 8. p. 426. * Διακαπηλεύω, Chrys. 1, 132.] Ἐκκαπηλεύω, ET Καταкαπηλεύω, pro quo perperam in VV. LL. Καταπηλεύω, pro Adultero cauponum more: *ἐκκαπηλεύειν, δολοῦν*, Hes. [Philostr. Apoll. 1, 15. * Συγκαπηλεύω, Philostorg. H. E. 3, 18.]

Καπηλεία, Cauponatio. Exp. etiam Ars cauponaria, et Ars institoria; sed pro hac signif. dicitur potius *καπηλικὴ*, subaud. *τέχνη*: at *καπηλεία* est Ipsa cauponandi actio. Potest tamen et hoc pro illo sumi. Καπηλείας *τούτων μηδεὶς πωλείτω*, e Plat. de LL. affertur, pro Hæc vendendo nemo cauponationem exerceat, s. cauponariam artem. Et Καπηλείαν *ἀσκεῖν προσώπῳ* dicuntur fucatæ mulieres, quæ sc. faciem quadam velut cauponaria arte adulteratam habent. Quod Aristoph. *καπηλικῶς ἔχειν* appellat, ut antea docui. [" Diog. L. 1, 104." Wakef. Mss.] * " Καπηλία, Jacobs. Anth. 8, 145." Schæf. Mss.] Καπηλεῖον, Caupona, Popina, Synes. Ep. 32. Ἐκ *παιδὸς ἐν τηλίᾳ καὶ κύβοις καὶ καπηλείοις καλινδηθείς.* Hermipp. ap. J. Poll. *ἐκ καπηλείου προδόσει πίνειν* dicit de Eo, qui bibit præsentem pecuniam cauponi non numerans. [" Brunck. Soph. 3, 461. Cattier. Gazoph. 52. ad Lucian. 1, 267. Toup. Opusc. 1, 205." Schæf. Mss. * Καπηλίον, Gl. Cauponicula, Athen. 526.]

ΚΑΠΩ, Inusitatum est th. Spiro, Flo. UNDE κε- A καφηότα θυμὸν ap. Hom. derivant quidam Gramm.: et κάπος pro πνεῦμα, Flatus: unde καπύω, e quo ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσε ap. eund. poëtam. Alii tamen a Κάπτω deducunt, ut mox docebo. Sed κῆπος Etym. et Eust. a κάπος deducit, quod sit a κάπω. || Verbi Κάπτω, inquit Eust. 595., vel Κάπω, præt. est κέκαφα, e quo in præsens transeunte fit Καφῶ, καφήσω, cujus partic. Ionicum per κ, κεκαφηώς. Et alibi ex Herodiano scribit analogiam poscere κεκαπηώς. Affert autem ex aliis et hanc derivationem, Καπῶ, καπήσω, unde Ionice κεκαπηὼς et mutata tenui in aspiratam, κεκαφηώς. Il. E. (697.) Αὖθις δ' ἀμπνύνθη, περὶ δὲ πνοιὴ βορέαο Ζώγρει ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν. Ubi Eust. suspicatur additum κακῶς, quod κεκαφηότα per se signif. duntaxat πεπνευκότα, addito autem adverbio κακῶς, signif. ἐκπεπνευκότα. Verum tam subtilis expositionis nulla ab Etym. Hes. Suida fit mentio; sed explicant κεκαφηότα per se, ἐκπεπνευκότα. " Καφέω, ήσω, Spiro, Anhelo: vel Ex-" spiro. Nam particip. κεκαφηὼς, quod hinc factum B " est ἀποβολῇ τοῦ κ, Etym. exp. ἐκπεπνευκὼς, ap. Il. E. " (l. c.) κακῶς κεκαφηότα θυμόν. Vide Καφηρεύς." " Κέκηφε, Hes. exp. τέθνηκε, Mortuus est, Exspiravit." [" Καφέω, Heyn. Hom. 5, 124. 360. Κεκαφηὼς, Jacobs. Anth. 11, 84. Valck. Phœn. p. 322." Schæf. Mss.] Κάπος, Flatus, Etym. Hes. Suid. Ponitur autem ET Κάφος ab Eust. et Etym., unde et κεκαφήοτα ambo deducunt, diversam sc. a superiore sententiam sequentes. At Iidem κῆπος non a κάφος, sed a κάπος derivant. Ego tamen non magis hujus quam illius ullum exemplum prolatum esse comperio, ac revera in his, ut aliis multis, ludere Grammaticos existimo. SED Κάπυς præterea habetur ap. Hes. pro ead. signif. [" Κάπος, Brunck. Phœn. 862. Valck. p. 322. Musgr. ad Eurip. p. 211. Wakef. S. Cr. 1, 122. 2, 111. * Κᾶπος, τὸ, Abresch. Æsch. 2, 95. Porson. Phœn. 865. Callim. 1, 564. * Καπόω, Wakef. S. Cr. 1, 122. Κάπυς, ibid." Schæf. Mss.] ET Καπύω hinc deducit: quod alii a Κάπος, unde Ἀποκαπύω ap. Il. X. (467.) ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσε, Efflavit animam: C ut Καπύω sit Flo, Ἀποκαπύω sit Efflo. [" Καπύω, Wakef. S. Cr. 1, 122. Valck. Phœn. p. 322. ubi et de Κάπω. Ἀποκαπύω, Wakef. Ion. 1622." Schæf. Mss. Quint. Sm. 6, 523. ψυχὴν οὔτι κάπυσσεν. * Καπύσσων Hesychio ἐκπνέων: * Κάπυκτα· πνέοντα.]

" Καπυρὸς, ab Hes. exp. καπύσσων, ἐκπνέων. Quo " fere modo accipiunt in Epigr. Καὶ καπυρὸν γελάσας " παραμείβεο: ut sit Magno cum cachinno veluti " efflans risum. Alioqui exp. etiam Torridus, Ari-" dus: ut et Schol. Theocr. 6, (16.) ὡς ἀπ' ἀκάνθας " Ταὶ καπυραὶ χαῖται exp. αἱ κεκαυμέναι ὑπὸ τοῦ " ἡλίου διὰ τὴν θερμότητα, A sole ob calorem adustæ: " ut sensus sit, Quemadmodum a carduo s. cinara " defluunt torridæ comæ, i. e. lanugo a sole usta et " torrida, quam vocant πάππους. Apud Diosc. quo-" que redditur Torridus, Aridus, Siccescens: ut " 1, 91. de resina lentiscina, Ἀδρὰ καὶ καπυρὰ καὶ " εὐθρυβής." [" Jacobs. Anth. 6, 421. Toup. Add. in Theocr. 394. Valck. ad x. Id. p. 45. et ad 2, 85. Toup. Opusc. 1, 400. Wakef. ad Moschum 3, 94. D ad Lucian. 1, 271. Græv. Lectt. Hes. 578. Alciphr. 382. Fac. ad Paus. 1, 86. Villois. ad Long. 86. Κάππυρος, Valck. ad Röv. 58. ad Theocr. x. Id. p. 45. (2, 24.) Καππυρίζω, ibid. ad Röv. 56. 58." Schæf. Mss.] " Καπυρίζω, vide Κανωβισμός." [Strabo 17. p. 1152. * Καπυριστής, 14. p. 640. * Καπυρόω, 4. p. 53. 298., 11. p. 547. * Καπυρώδης, Hes. v. Ἰτρία, Aristoph. Ἀ. 1091. Etym. M. 479, 39.] " AT " Καπυροτρώγονα κάρυα ab Epicharmo dictæ fuerunt " αἱ ἀμυγδάλαι, Amygdalæ: ut est ap. Athen. (52.) " forsan quoniam torridæ s. aridæ videntur inter " comedendum. Idem dici possit de illo Placen-" tarum genere quæ DICUNTUR Καπύρια, SEU Κα-" πυρίδια: ut Eust. quoque docet: tradit enim " καπυρὸν esse compositum ἐκ τοῦ κάειν καὶ πυροῦν: " indeque ap. Dipnosophistam esse καπυρίδια τὰ κα-" λούμενα καὶ τρακτά. Locus Athenæi ad quem re-" spicit, est l. 3. (p. 113.) Εἰς τὰ καλούμενα καὶ " τρακτὰ, μίξεις ὥσπερ καὶ εἰς ἄρτον:" [" recte legitur τὰ καπυρίδια καλούμενα τρακτα, i. e. τα ... τα καλούμενα κὰ κ. Cf. Τρακτόν." Schw. Mss.] " Κα-" πήρια Suidas antiquis fuisse dicit Placentarum " genus suo tempore dictum καπύρια."

" Καφάσιος dicitur Mensis quidam, Hes. teste."

ΚΑΠΝΟΣ, Fumus: Od. A. 58. Ἱέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι Ἧς γαίης. Dicitur καπνοῦ ἀφανίζεσθαι, Evanescere, a Plut., ubi invidiam fumo comparat. [" Musgr. Tro. 1298. 1320. Heyn. Hom. 7, 446. 458. Jacobs. Anim. 97. Anth. 6, 217. 381. 12, 188. Boiss. Philostr. 383. De quant., Brunck. Aristoph. 2, 207. K. καὶ κῦμα, ad Lucian. 2, 6. Ἐς τὸ πῦρ ἐκ τοῦ κ., ad 1, 459." Schæf. Mss. * Καπνοβάτης, Strabo 7. p. 454. al. * Καπνοπάται. * " Καπνοβάτης, Eust. Il. 881, 14." Wakef. Mss. * Καπνογόριον, Fumaria, Diosc. Notha 470." Boiss. Mss.] * Καπνοδόχη ET Καπνοδόχον, ITEM Καπνοδοχεῖον, q. d. Fumi receptaculum, Caminus, Hieron. Fumarium hac signif. dicit. [* Καπνοδόχος, Gl. Fumarium.] Apud Herod. (8, 137.) legitur Καπνοδόκη cum κ. [Lobeck. Phryn. 307. Eust. Od. A. p. 59, 12. * Καπνοειδής, Ælian. H. A. 6, 20. * " Καπνοκαύστρια, Buttm. Schol. Od. B. 27." Elberling. Mss. * Καπνοποιὸς, Schol. Aristoph. Σφ. 145.] Καπνοσφραντὴς, q. d. Fumi olfactor, pro Homine sordido et præparco, * παροιμιακῶς ὁ φειδωλὸς, Eust. [Od. M. p. 484, 12. * Καπνοτόκεια, Apollin. Metaphr. p. 295. * " Καπνοφόρος, Lennep. ad Phal. 23." Schæf. Mss.] Καπνέλαιον, in Cilicia vocabatur Resina sponte profluens, aliis αὐτόῤῥυτος, Lacedæmoniis πρωτόῤῥυτος dicta. Fortasse autem ita eam vocarunt a fumo, quem edit igni admota: vel, quod est probabilius, quia liquidis omnibus resinis liquidior, calidior, tenuiorque est, proindeque ad oleum magis accedit. Differt ab oleo, quod Aëtius 1. καπνιστὸν nominat. Gorr. [* Καπνοῦχος, Gl. Tubulus: sc. per quem fumus exit.]

Ἄκαπνος, Fumo carens, Fumum non emittens: ut ἄ. ξύλα. Et θυσίαι ἄ., Sacrificia fumo carentia: et e consequenti In quibus nihil adoletur. [Ἀκαπνότατος, Theophr. H. Pl. 5, 9, 5. Hippocr. 395, 10. * " Ἄκαπνον, Sampsychum, Diosc. Notha 454." Boiss. Mss.] AT Δύσκαπνος, Fumum molestum habens: ξύλα, Theophr. H. Pl. 5, (9, 5.) Exp. δύσκαπνος et simpl. Fumosus. [* " Ἰσόκαπνος, Musgr. Tro. 1320." Schæf. Mss. * Πολύκαπνος, Eur. El. 1139.]

[* " Καπνίτης, Fumaria, Diosc. Notha 470." Boiss. Mss. Vide Καπνιάς.]

Καπνώδης, Fumosus, Fumidus. Gal. κ. et λιγνυώδη copulat. [Theophr. C. Pl. 5, 3, 2. Fr. 2, 50. 3, 72.] Καπνηλὸς, i. q. καπνώδης, ap. Nicandr. Θ. (54.) de cedro, καπνηλὸν ἄγει καὶ φύξιμον ὀδμήν. [* " Καπνηρὸς, Const. Manass. Amat. 9, 57." Boiss. Mss.]

Κάπνη, Aristoph. (Σφ. 143.) i. q. καπνοδόχη. [Athen. 386.]

Καπνία, Fuligo, Vappa, e Schol. Aristoph. [Σφ. 151. " Mœr. 292. et n. * Καπνεῖον, ibid." Schæf. Mss. * Καπνειὼν, Gl. Fumarium.]

Καπνίας, ου, ὁ, q. d. Fumosus, Lapis quidam ex jaspidum genere, ita dictus quod tanquam fumo denigratus sit. Diosc. 5. Aëtius ait esse Speciem jaspidis lapidis, qui valde turbido colore sit. " At Κα-" πνιὰς, άδος, ἡ: ut καπνιὰς ἄμπελος, quæ et κάπνεος. " Sic et ἡ καπνιὰς λίθος, Capnias gemma, a fumeo " colore dicta. Plin. 37, 9. Et veluti fumo infecta, " quæ Capnias vocatur. At paulo post, Sunt in hoc " genere capniæ: οἱ καπνίαι λίθοι: qui et καπνῖται. " Itidem masc. καπνίας οἶνος, ap. Suid.: quem fieri " scribit Beneventi in Italia: addens, καπνίαν ἄμ-" πελον dici τὴν μέλαιναν." [Athen. 31. 131. Vide omnino Schn. Lex. Suppl.] " Κάπνεος, s. Κάπνιος " ἄμπελος, Capnia vitis: Vitis genus ἐκ μέλανος βό-" τρυος λευκὸν, καὶ ἐκ λευκοῦ μέλανα φέρον, ut tradit " Theophr. H. Pl. 2, (3, 2.) cujus meminit et C. Pl. " 5, 3, (1.) ubi etiam nomen hoc ei impositum esse " docet ex eo quod τὸ χρῶμα τῶν βοτρύων οὔτε μέλαν " οὔτε λευκὸν ἔχει, ἀλλὰ καπνῶδες. Meminit Aristot. " quoque hujus vitis, de Gener. Anim. 4, 4. Ibi " enim dicit esse Vitem quandam quæ vocetur κά-" πνεος: quam, si ferat nigros botros, prodigiosam " non haberi, cum sæpius id facere soleat: causam

" autem esse quod sit μεταξὺ λευκῆς τὴν φύσιν καὶ " μελαίνης. Eadem procul dubio est quæ a Plin. " nominatur Capnias, 14, 3. Suid. καπνίαν vocat, in " Καπνίας."

" Καπνείω, poët. ectasi et epenthesi τοῦ ι pro " καπνέω, i. e. καπνίζω, Fumigo, Suffio. Nicand. Θ. " (36.) Καπνείων ἐλάφοιο πολυγλώχινα κεραίην: ut " et Plin. 10, 70. dicit Cornus cervini odore ser- " pentes fugari. Et 28, 9. Fugari eas nidore cornus, " si uratur, dictum est." [* Καπνόω, Eur. Suppl. 497. Tro. 8.] Καπνιάω, Fumigo, Apoll. Rh. 2, (131.) μελισσάων σμῆνος μέγα — καπνιόωσι, Fumigant, Fumo infestant. Καπνίζω, Fumum excito, Hom. Et e consequenti Ignem accendo: Il. B. (399.) Κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας, καὶ δεῖπνον ἕλοντο. Infumo, Fumigo, Fumo inficio et denigro. Et pass. Καπνίζομαι, Fumigor, Infumor. Item pro In fumum evanesco, VV. LL. [Demosth. 1257. Aristot. Probl. 31, 6. Demetr. Athenæi 205.] Κάπνισις ET Κάπνισμα, Infumatio, Fumatio, Gazæ. Epigr. Κάπνισμα, Incensum thus. [" Jacobs. Anth. 10, 226. * Καπνιστέον, ad Diod. S. 2, 474." Schæf. Mss.] Καπνιστὸς, Fumigatus. Apud Athen. autem Καπνιστὰ ἑφθὰ κρέα, vide (153.) At Καπνιστὸν ἔλαιον, q. d. Suffumigabile oleum, est Olei genus e plerisque aromatis et oleo præparati, ita ut aromata ignem concipientia fumo suo subjectum ipsis oleum imbuant, vimque suam in eo relinquant. Hujus conficiendi rationem docuit Aëtius 1. Hæc Gorr. [* Ἀκάπνιστος, Strabo 9. p. 613.] Ἀποκαπνίζω, Fumigo, Suffio, Suffumigo. Ἀποκαπνισμὸς, ap. Medicos, ut in VV. LL. Cum rei suffitæ nidor per infundibulum imbibitur, vel per arundinem fumus haustus et devoratus excipitur. Plin. 26, 6. e Diosc. 3, 126. hac voce ἀποκαπνισμὸς utente. [* Διακαπνίζω, Chrys. 6. p. 99. * " Περικαπνίζω, Suid. 2, 127." Wakef. Mss.] Ὑποκαπνίζω, i. q. ἀποκαπνίζω. [* Ὑποκάπνισμα, Alex. Trall. p. 262. Ed. Bas.] Ὑποκαπνισμὸς pro ἀποκ. [Antyllus Oribasii p. 182. Matth., Phot. Bibl. 291. * Ὑποκάπνιστος, Alex. Trall. 5. p. 83.]

Καπνίον, Parvus fumus, q. d. Fumulus, VV. LL. [Fumaria, planta, Galen., Aëtius 12.]

ΚΗΠΟΣ, ὁ, Hortus, Od. Δ. (737.) Καί μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον, Athen. 1. Τὰς ἐν τῷ κ. γινομένας θριδακίνας οἰνομέλιτι ἐπότιζεν ἑσπέρας. Idem (12. p. 542.) testatur Panormitin Siciliæ totam vocatam fuisse K., quoniam plena erat δένδρων ἡμέρων: quod cum illo Homerico κῆπος πολυδένδρεος convenit. Est tamen κ. non solum τῶν δένδρων, sed et λαχάνων, ut scribit Suid., et ostendit ille Athenæi l. Ceterum de hujus nominis etymo a κάπω s. κάπος, consentiunt, Etym., Eust. Hes. Cujus verba sunt, κάπος γὰρ τὸ πνεῦμα· καὶ κῆπος, ὁ περιπνεόμενος καὶ εὐήνεμος τόπος. || Pecten, Pubes muliebris: Diog. L. Theodorus Cyrenaicus irridens Stilponem, qui diceret Minervam deam esse, dicit, Πόθεν δὲ τοῦτ' ᾔδει Στίλπων; ἢ ἀνασύρας αὐτῆς τὸν κῆπον ἐθεάσατο; Numquid ejus ventrali sublato ipsius pubem aspexit? Bud. Quidam autem Femineos hortos ex Ovid. Met. 10. fin. proferunt; sed ibi femineos artus, non Hortos, omnia et excusa et scripta exempl. habent, quæ videre potui: plurima autem videre mihi contigit. At Carm. obscœnorum Auctor ad hanc signif. allusisse videri potest. [Diog. L. 11, 12.] HINC Μανιόκηπος, Furiose libidinosa: ἡ περὶ μίξεις μεμηνυῖα, Eust. " Μανηκό- " κηπος, Libidinosa, VV. LL. perperam pro μανιόκ." || Κῆπος, Tonsuræ quoddam genus, J. Poll., Hes. Suid. item Eust. qui etiam exp. καλλωπισμὸν τριχῶν ex Ælio Dionys. [Schol. Aristoph. Ὄρν. 827.] ET Κηποκόμας, ap. Comicos, Qui eo tonsuræ genere tondetur, Eust. || Animal simiæ simile, Hes. [Suid. v. Μυσάχνη, Diog. L. 2, 116.] || Urbs quædam ap. Bosporum, Suid. [" Valck. Hipp. p. 171. Thom. M. 572. Heyn. Hom. 5, 229. Tonsuræ quoddam genus, Coray Theophr. 221. Brunck. Aristoph. 3, 95. Kuster 124. ad Lucian. 2, 328. Pubes muliebris, Valck. Adoniaz. p. 281. Toup. Opusc. 2, 68. Musgr. Cycl. 170. Metaph., Jacobs. ad Meleagr. p. 1. Animal, ad Diod. S. 1, 200. Κῆποι Ἀδώνιδος, Toup. Epist. de Syrac. 339. Valck. Adoniaz. p. 396. Jacobs. Anth. 11, 165. Bast Lettre 154. Heind. ad Plat. Phædr. 344. Ἀφροδίτης, Abresch. Add. ad Aristæn. 126. Venus ἐν κήποις, Jacobs. Anth. 7, 377. Κῆποι, ad Diod. S. 2, 422." Schæf. Mss.] " Κη- " ποκόμος, *Hortorum curator, Hortulanus*: κη- ... " *Hes.*" [* Κηπολόγος, *Schæf. Meletem. Cr. 91. Anal. 2, 53.* Ἐπίκουρος.] * Κηποποιΐα, *Geopon. 12, 2, 1.* * " Κηποτάφιον, *Van Goens Diss. de Cepotaphiis 1763.*" Schn. Lex. * " Κηποτύραννος, *Cognomen* Apollodori Epicurei ap. Diog. L. 10, 24." Boiss. Mss. * " Κηποφύλαξ, Gruter. Inscr. p. 95." Boiss. Mss. * Κηπουργὸς, * Κηπουργικὸς, J. Poll. 101. 141.] Κηπωρὸς ET Κηπουρὸς, Hortulanus, Olitor: quasi κήπου ὤραν habens, Horti curam habens, gerens. Apud Plat. Minoë (131.) κηπουρῶν esse dicuntur τα περὶ κήπων ἐργασίας συγγράμματα καὶ νόμιμα. [" Thom. M. 778. Jacobs. Anth. 11, 391. Boeckh. ad Simon. p. xx. Diod. S. 1, 69." Schæf. Mss. Euphorion Helladii p. 14.] Κηπουρικὸς, Ad Hortulanum pertinens. [Plato ibid. Athen. 69. * Κηπωρικὸς, Gl. Olitorius. " Theophr. H. Pl. 7, 4, 5. θύραις κ., sed liber Urbinas * Κηπουριακοῖς habet. Eadem scripturæ varietas est in Synes. 85. in Petavii Cod. et in Vratislaviensi." Schn. Ind. Theophr.] Κηπουρέω, Hortum colo. Vide Κηπεύω. [* Κηπωρέω, unde * Κηπωρία, J. Poll. 7, 141.]

[* Ἄκηπος, Greg. Naz. Ep. 8. p. 773. * Παρακηπίοις, * περικήποις, Hes.: Schn. Lex. v. Περίκηπος affert * Παράκηπος ex Hes. * Περίκηπος, Diog. L. 9, 36. Schol. Aristoph. Σφ. 478. Suid. et Phot. in Οὐδ' ἐν σελίνοις, Diod. S. Exc. 527. Longus 117. 124. * Φιλόκηπος, Diog. L. 9, 112.]

Κηπαῖος, Hortensis: σμίλαξ, Smilax Hortensis, Ruell. ap. Diosc. [Athen. 515.] " Κηπαία, Cepæa: " Herba postulacæ similis, sed nigrioribus foliis, ra- " dice tenui: teste Diosc. 3, 168." [* Κηπαία, ἡ, sc. θύρα, Hermippus Athenæi 668. * Κήπειος, Nicander Θ. 88.]

[* " Κηπεὺς, Jacobs. Anth. 10, 36. Huschk. Anal. 202." Schæf. Mss.] Κηπεύω, Hortum colo, In horto colo, aut excolo. Exp. et In horto sero: nos itidem ab Jardin, i. e. κῆπος, dicimus Jardiner. Theophylact. Epist. Τὰς ἀπυρίνους ῥοὰς Ἐρυθραὶ κηπεύουσιν, οἰνοχοοῦσας νᾶμα πότιμον, In suis hortis colunt. Et pass. Κηπεύεσθαι dicuntur plantæ. Theophr. (H. Pl. 7, 11.) Εἰσὶ δὲ τρεῖς ἄροτοι πάντων τῶν κηπευομένων. Et ap. Athen. 2. ἀγρία et κηπευομένη, ut Lat. Agrestis et Hortensis. [Eur. Tro. 1175. Hipp. 78. * Κήπευμα, Aristoph. Ὄρν. 1099. Athen. 682. " Const. Manass. Chron. p. 5. * Κηπεύσιμος, Const. Manass. Chron. p. 94." Boiss. Mss. Alex. Trall. 12. p. 239. Bast. Ep. Cr. 193. 281. * Κηπευτὴς, Gl. Hortulanus.] Κηπευτὸς, itidem signif. Hortensis. Q. d. In horto satus, cultus. [" Πήγανον κ., Ruta, Diosc. Notha 454. * Ἀκήπευτος, Posidonius Athenæi 9, 8. * Εὐκήπευτος, Const. Manass. Chron. p. 8." Boiss. Mss. * Κηπευτικὸς, Theoph. Protosp. 847.] " Κηπεία, Cultura " horti, Plato de LL. Ὕδωρ τρόφιμον περὶ τὰς κ., In " colendis hortis nutrit." [" Diod. S. 1, 365. 2, 411. 480." Schæf. Mss. * Διακηπεύω, Nicet. Annal. 4, 3. * Κατακηπεύω, Eumath. 206. * Μετακηπεύομαι, Leo Allat. 216.]

[* Κηπὶς, Aristæn. Ep. 1, 3. Νύμφαι.]

¶ Κηπίον, Hortulus, ut ap. Thuc. exp. Significat tamen et Illud tonsuræ genus, quod κῆπος etiam vocatur. Lucian. (2, 328.) Καὶ γὰρ οὐ κ., ἀλλὰ σκαφίον ἐκεκάρμην. Et ita videtur ap. Thuc. accipere Eust., ap. quem κήπιον legitur, accentu in prima. [* Κηπίδιον, Diog. L. 3, 20.] " Ἐπικήπιος αὔρη, Hortensis " aura," [Nonn. Jo. 243, 4.]

" ΚΑΡΑΒΟΣ, Carabus: Animal marinum e can- " crorum genere, cauda a ceteris cancris distans, " Plin. 9, 31. Vide et Aristot. H. A. 4, 2. et Athen. " (105.) in censu τῶν μαλακοστράκων, ubi inter alia e " Theophrasto refert, Τοὺς ἀστακοὺς καὶ καράβους καὶ " καρίδας ἐκδύεσθαι τὸ γῆρας. Ibid. (104.) Dipnoso- " phista dicit, Παῖδες ἐπεισῆλθον φέροντες ἐπὶ δίσκων " καράβους μείζονας Καλλιμέδοντος τοῦ ῥήτορος, ὃς " διὰ τὸ φιληδεῖν τῷ βρώματι Κάραβος ἐπεκλήθη. Cui " Callimedonti Alexis per jocum dicit piscatores

" Athenienses constituisse erigere in foro piscario " statuam Ἔχουσαν ὀπτὸν κάραβον ἐν τῇ δεξιᾷ. Hes. " καράβους præterea dici tradit τὰ ἐν τοῖς ξηροῖς ξύλοις " σκωλήκια: item κάραβον a Macedonibus dici τὴν " πύλην." [" Aristoph. Fr. 230. 248. 254. 283. Jacobs. Anth. 9, 220. ad Mœr. 36. Toup. Opusc. 1, 409." Schæf. Mss.] " Καραβοειδὴς, ET Καραβώδης, " Carabi speciem gerens, Qui e caraborum genere " est. Gaza ap. Aristot. de Part. Anim. 4. καρα- " βοειδῆ vertit Locustacea, ut κάραβον, Locustam." [* Καραβοπρόσωπος, Lucian. 2, 59.] " Item DIMIN. " Καράβιον, Parvus carabus. Navicula, VV. LL." [" Jacobs. Anth. 10, 21. * Καραβὶς, Locusta, Alex. Trall.] " Καρβάρεοι, Hes. teste dicuntur οἱ κάραβοι, " Carabi." [* Καράμβιοι, i. q. κάραβοι, Aristot. H. A. 5, 19.] " Κήραφος Hesychio est κάραβος: piscis " e cancrorum genere."

" ΚΑΡΔΟΠΟΣ, ἡ, Mactra, h. e. Alveus in quo " farina mixta aqua subigitur et panis pinsitur: quod " et μαγὶς, μάκτρα, σκάφη, σκαφὶς, ληνὸς, teste J. Poll. " qui et ipse esse dicit ἀγγεῖον ἔνθα μάττεται τὰ ἄλ- " φιτα: itemque Suid. τὴν μάκτραν τοῦ ἀλεύρου, μα- " γίδα ἐν ᾗ τοὺς ἄρτους ἔματτον, s. σκαφίδιον ἐν ᾧ " ἀναμάττειν καὶ ἀναφυρᾷν ἔθος τὰ ἄλφιτα. Sic sane " Aristoph. ipse ap. Gell. 13, 24. dicit, Χρῆσον σὺ " μάκτραν, εἰ δὲ βούλει, κάρδοπον, Utendam pete " μάκτραν, vel, si mavis ita appellare, κάρδοπον: N. " (675.) οὐδ' ἦν κάρδοπος Κλεωνύμῳ, Ἀλλ' ἐν θυείᾳ " στρογγύλῃ γ' ἀνεμάττετο. Sic ap. Artem. Onirocr. " l. 5. leg. puto, Ἔδοξέ τις ἐπὶ μάκτρας, τῆς λεγομένης " καρδόπου, μεστῆς αἵματος ἀνθρωπίνου, βασταζόμενος " φέρεσθαι: reponendo sc. μάκτρας pro μακρᾶς, et " distinguendo post illam ipsam vocem. Apud Ni- " candr. autem Θ. (527.) Καρδόπῳ ἐντρίψας, Schol. " exp. κοίλῳ ἀγγείῳ, Cavo vasi: unde intelligere ibi " possumus non Alveum solum, verum etiam Mor- " tarium." [" Alciphr. 336. Valck. Adoniaz. p. 326. ad Lucian. 2, 326." Schæf. Mss.] " J. Poll. affert " ET Καρδοπογλύφος e Cratini Γείτοσιν: qua voce " significatur Qui ligna scalpendo poliendoque ejus- " modi alveos conficit." [Καρδοπεῖον, Καρδόπιον, vide Πανσικάπη.]

ΚΑΡΗΝΟΝ, Caput, Il. Λ. (158.) κάρηνα Τρώων φευγόντων, Od. Κ. (521.) νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα. ‖ Vertex, Summitas: ut πόλεων κάρηνα et ὀρέων κάρηνα ap. eund. poëtam. Volunt autem Etym. et Eust. e κάρηνον per apoc. factum esse κάρη, quod ideo illi subjunxi: κάρα autem ap. Hom. non memini me legere, et Atticum id esse, cum κάρη sit Ion., Hes. testatur: adeo ut vel hoc nomine κάρη debere prius esse quam κάρα videatur. Alioqui si sequamur Eust. in eo, quod alibi dicit κάρα et ἄκρα ταυτίζεσθαι in κατ' ἄρκης, nescias utri prior debeatur locus; nam ut ex ἄκρη literis inversis fiet κάρη, sic ex ἄκρα, literis inversis, κάρα. [" Thom. M. 530. ubi et de Κάρανον, Heyn. Hom. 4, 215. 386. 6, 152. 7, 157. Ilgen. ad Hymn. 385. Κάρηνα δῖα, Ruhnk. Ep. Cr. 242. * Ἀκάρηνος, Euhodus 1." Schæf. Mss. * Ἀερσικάρηνος, Paul. Sil. Ecphr. 397.] " Δικάρηνος, Biceps, " Geminum habens caput." [" Toup. Opusc. 2, 124. Δικάρανος, Ariston 1. * Ἑκατογκάρηνος, Brunck. ad Æsch. Pr. 265." Schæf. Mss. * Ἑκατοντακάρηνος, Pind. Π. 1, 31. * Ἠύκαρηνος, Marcell. Sid. 24.] Λειοκάρηνος, Glabrum caput habens. [* Μιλτοκάρηνος, Opp. Ἁ. 5, 273. * Ὀρθοκάρηνος, Cod. Voss. Orph. H. 18, 8.] Ὀξυκάρηνος, Acutum caput habens, Dionys. Alex. [642.] " Οὐλοκάρηνος, Qui crispo capite " est, i. e. crispis capillis: qui et οὐλόθριξ dicitur et " τρίχουλος." [" Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 119." Boiss. Mss. Hom. H. in Merc. 137. * Οὐλόποδ', οὐλοκάρηνα πυρὸς κατεδάμνατ' ἀϋτμῇ, exp. Integros pedes integraque capita, pro ὅλους πόδας, ὅλα κάρηνα. " Ruhnk. Ep. Cr. 36. Ilgen. ad Hymn. 404." Schæf. Mss.] Πουλυκάρηνος, Multa capita habens; ὄφις, Hydra, Epigr. Προκάρηνος, Præceps, Capite deorsum vergens. [" Musæus 339." Seager. Mss.] Τρικάρηνος, Triceps: Γηρυονῆα, Hesiod. Θ. [287. " Herod. 3, 81. ὄφις." Schw. Mss. * Τρισσοκάρηνος, Orph. Arg. 979.] Ὑψικάρηνος, Altum caput habens, Altum cacumen habens, ut ὄρος, i. e. ὑψηλὸν κάρηνον ἔχων, vel αἰπεινὸν, ut Hom. dicit ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα. [Suid. 1, 29. ὄγκος. * Ψεδνοκάρηνος, Orph. in Cornu Cervi 9. * Ψεδνοκάρηνες, Tzetz. Carm. Il. 147.]

" Κάρανος autem, e Xen. Ἑ. 1, (4, 1.) p. 257. " pro αὐτοκράτωρ, Qui cum imperio summaque pote- " state est: qui et ἤρανος. Ibi enim dicit in Epist. " quadam regio sigillo obsignata, fuisse, Καταπέμπω " Κῦρον κάρανον τῶν ἐς Καστωλὸν ἀθροιζομένων: sub- " jungens et ipse, κάρανον esse κύριον: ut paulo ante " dixerat Cyrum ἄρξειν πάντων τῶν ἐπὶ θαλάττῃ. " Alioqui Κάρανος est et Nom. propr. ut ap. Plut. " Alex. et Athen. l. 4." [" Lennep. ad Phal. p. 97. Brunck. ad Anacr. p. 120. Schneid. ad Xen. K. Ἀ. p. 2." Schæf. Mss. Vide Lex. Xen.] " At Κάραννος, " Hesychio κεκρύφαλος, κρήδεμνος, item ἔριφος," [ζημία.] " Καρανώσει Idem affert pro κορυφώσει." [" Lennep. l. c. Wakef. S. Cr. 2, 77." Schæf. Mss. Æsch. Choëph. 526. 721. * Καρανίζω, unde] " Κα- " ρανιστὴς μόρος ex Eur. (Rhes. 817.) affertur pro " Mors capitalis." [* Καρανιστὴρ, Æsch. Eum. 186. * Αὐτόκαρνος, Hes. v. Αὐτοζήμιος.]

¶ Κάρη, τὸ, i. q. κάρηνον, et ex eo per apoc. factum, ut modo dixi. Est autem indeclinabile, sicut κρῖ et δῶ, quæ itidem sunt ex apoc. Il. Χ. (74.) πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένειον, et alibi passim. Eust. annotat κάρη de Capite una cum cervice dictum hoc in versu, Il. Β. (259.) Μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπείη. ‖ At de καρὴ fem. gen. quod Hom. ignoravit, lege Eund. p. 1257. [" Thom. M. 530. Callim. 1, 492. 582. Valck. 129. Heyn. Hom. 6, 54. 57. 91. 165. 614. Hesiod. Θ. 42. 118. ad Il. K. 457. Brunck. ad Anacr. p. 107. Ed. 1. Herod. 571. Κάρης, Moschus 4, 74. Κάρῃ, Theogn. 992." Schæf. Mss.] Κάρηαρ, ατος, τὸ, idem: Il. Ψ. (44.) Οὐ θέμις ἐστὶ λοετρὰ καρήατος ἆσσον ἱκέσθαι. Ab hoc autem volunt Gramm. per sync. facta esse κάρητος et κάρητι ap. eund. poëtam. [" Κάρηαρ, Wakef. Trach. 781. Καρήατος, Valck. Phœn. p. 407. ad Od. K. 521. ad Charit. 385. Καρήατι, H. in Cer. 169. Ruhnk. p. 2. Toup. Opusc. 1, 357. Valck. Callim. 230. Κάρητι, H. in Cer. 471. ubi v. Ruhnk., ad Od. l. c. Heyn. Hom. 7, 22." Schæf. Mss.] Καρηβαρέω, Gravedine capitis laboro, Gravor capite et tentor, Bud. Dicitur autem de capitis gravedine quavis e causa proveniente, atque adeo de ipsius etiam corporis gravedine, qualis est moribundorum. Ἡ τῶν ἀνθράκων ἀτμὶς καρηβαρεῖν τοὺς ἀνθρώπους ποιεῖ dixit quidam ἀνώνυμος. Philo V. M. 1. Καθάπερ οἴνῳ καὶ μέθῃ καρηβαροῦν, Caligans. Turn.: Lucian. autem (1, 769.) Καρηβαροῦντα ὑπὸ τοῦ σάλου. Apud Plut. aliquoties σφάλλεσθαι et καρηβαρεῖν copulata observavi: Antonio (86.) ubi de Cleopatræ exitu loquitur, Ἡ δὲ Χάρμιον ἤδη σφαλλομένη καὶ καρηβαροῦσα. Sic in Artax. (11.) Τῷ μὲν σώματι καρηβαροῦντα καὶ σφαλλόμενον, οἰόμενον δὲ νικᾷν. Ubi observa etiam καρηβαροῦντα cum τῷ σώματι. Observandum est autem, quo minus sit mirum illud Plutarchi, τῷ σώματι καρηβαροῦντα, dici etiam καρηβαρεῖν τὴν κεφαλὴν, perinde ac si κεφαλῆς significatio verbo illo non includeretur. Aristot. de Part. Anim. 2. Διὸ τὴν κεφαλὴν καρηβαροῦσιν οἱ ὑπνώττοντες. Quinetiam Chrys. de corde hoc verbo usus est in voce pass., Ὅταν ἡ καρδία καρηβαρηθεῖσα τοῖς σιτίοις βαπτίζηται κάτω. [Thom. M. 763. Jacobs. Anth. 8, 35. 9, 223. 11, 129. 12, 457. ad Lucian. 2, 336. 3, 81. Toup. Opusc. 1, 244. 291. Koen. ad Greg. Cor. 260. Ruhnk. Ep. Cr. 260." Schæf. Mss. Quint. Sm. 6, 266. * " Καρηβαρᾷν, Theophr. Fr. 4, 46. ubi nolente me καρηβαρεῖν editum est. Cf. Lobeck. ad Phryn. p. 80. et annot. meam p. 667." Schn. Ind. Theophr. * Καρηβάρησις, Polemo Macrobii 5, 9.] Καραιβαράω, pro eod.; nam καραιβαρᾷν pro καρηβαρεῖν dixisse Pherecr. testatur ap. Eust. (ad Od. Γ. 139.) Ælius Dionys. Apud Lucian. (2, 336.) est ETIAM Καραιβαρέω ejusd. sign. ET Καρηβαρειῶ, pro Καρηβαρῶ, dictum, ut Οἰνοβαρειῶ, mutato tamen accentu, Eust. [* Καρηβαρὴς, Lobeck. Phryn. 535.: Schn. Lex. affert e Synes. de Prov.] Καρηβαρία, vel Καρηβάρεια, Gravedo capi-

tis. A quibusdam Helucus exp. e Tertull. de Corona A Militis, Harpocration Liberum industria hederatum argumentatur, quod hederæ natura sit cerebrum ab heluco defensare. Gal. *Πυρετὸς μετὰ καρηβαρείας γενόμενος*, Greg. de Homine, *Τὰς γὰρ παραφορὰς οὐκ ἐκ μόνης κ. γίνεσθαι μεμαθήκαμεν.* [“ Koen. ad Greg. Cor. 260. Jacobs. Anth. 9, 222.” Schæf. Mss.] “ Καρηβαριάω, i. q. *καρηβαρέω*, s. *καρηβαρειάω*. J. “ Poll. 2, (41.) scribit Aristophanem *καρηβαριᾷν* vo- “ casse *τὸ ὑπὸ μέθης καρηβαρεῖν*: quod et *κραιπαλᾷν* “ dicitur.” Καρηβαρικὸς, q. d. Gravedinosus, Gravedinem capiti inducens, Caput gravans, Diosc. 5. *Δύναμιν ἔχει κεφαλῆς καρηβαρικήν*: ubi abundat *κεφαλῆς*, ut antea cum *καρηβαρεῖν* abundare *κεφαλὴν* annotavi. [Hippocr. Athenæi 45.] Καρηβαρίτης, ut *οἶνος*, quod exp. *χυδαῖος*. Videtur autem a gravedine capitis, quam affert, ita vocari: *κ. οἶνος*, qualia vina nostrates dicunt cerebrum pertundere, Cam. [Schol. Aristoph. B. 1150.] “ *Καρηφαρίτην οἶνον* “ Suid. dici tradit *τὸν χυδαῖον καὶ τὸ μὴ ἀνθοσμίαν.* “ Sed perperam pro *καρηβ.*” B

Καρηβοάω, Vertigine laboro s. caligo, et caput clamoribus oppletum habeo, Ælius Dionys. ap. Eust. [Hes. Phot.] Καρηκομάω, Caput comatum habeo: ut *καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ* ap. Hom., quod nonnulli divisim legere maluerunt *κάρη κομόωντες.* [“ Heyn. Hom. 4, 181. 198. 275. Clark. ad Il. B. 11.” Schæf. Mss. * “ *Καρήξανθος*, Flavo capite, Tat. ad Gr. 483.” Wakef. Mss.]

Ἀμφικαρὴς, ex *ἀμφὶ* et *κάρη*, VEL Ἀμφικάρηνος, ex *ἀμφὶ* et *κάρηνον*, Utrimque caput habens, Biceps, Geminum caput habens: *σκολοπένδρα*, Nicander Θ. (812.) i. e. *δικέφαλος*, Schol.: qui ap. Eund. (372.) *ἀμφίσβαιναν ἀμφικάρηνον* exponit *τὴν ἀμφοτέρωθεν κεφαλὰς ἔχουσαν*, Utraque e parte habentem capita. Dici autem ET Ἀμφίκρανος per sync., pro *ἀμφικάρηνος*, quidam tradiderunt. [Eur. Herc. F. 1274.] || Ἀμφικαρῆ *ὑποπόδια*, Utrimque capita habentia, i. e. prominentias quasdam et ansas, Eust.

“ Ἄκαρον, Hes. affert pro *τυφλὸν*, Cæcum. Ἀκα- “ ρὸς autem, oxytonws, signif. *τὸν ἐγκέφαλον* vel *τὴν* C “ *κεφαλὴν*, Cerebrum vel Caput, *ἀπὸ τοῦ κάρη*, ut “ tradit Lex. meum vet. et Etym.” [“ Heyn. Hom. 5, 604.” Schæf. Mss.]

¶ Κάρα, τὸ, i. q. *κάρη*, et ap. Tragicos frequens, Soph. Aj. (308.) *Παίσας κάρα Ἐθώϋξεν.* Eur. Med. (1138.) *ξανθὸν κάρα.* Idem ibid. *σῷ κάρᾳ* in dat.: *Οἵδ' εἰσὶν, οἴμοι, σῷ κάρᾳ μιάστορες.* || Soph. autem Totam faciem *κάρα* vocavit, (El. 1310.) *Γέλωτι φαιδρὸν—κάρα.* || Sciendum est autem *κάρα* vett. neutro genere dixisse, qui autem illis successerunt, in fem. etiam usos esse: quod et Eust. annotavit. [“ Jacobs. Anim. 183. Anth. 7, 296. Thom. M. 309. 530. Markl. Iph. p. 100. 206. Wakef. S. Cr. 4, 82. Monthly Review Febr. 1799. p. 203. Brunck. Soph. 3, 403. 443. ad Anacr. p. 107. Ed. 1. ubi et de quant., Lucian. 2, 328. Valck. Callim. p. 130. Eur. Hec. 500. 672. *Κάρα* pro *κάρατα*, Ruhnk. Præf. ad H. in Cer. p. ix. et p. 7. *Κάρας*, Jacobs. Anth. 9, 355. Wakef. S. Cr. 4, 126. ad Lucian. 2, 328. *Κάρᾳ*, Wakef. Herc. F. 1005. Eum. 177. T. H. ad Plutum D p. 7. Brunck. Soph. 3, 401. ad Hec. 432. Valck. Phœn. p. 400. Diatr. 101. Athen. 1. p. 28. *Κάρα*, ἡ, Fischer. Præf. ad Anacr. p. xviii. Brunck. p. 120. 124. Valck. ad Röv. 68. Phœn. p. 152. Hipp. p. 298. Toup. ad Longin. 315.” Schæf. Mss.]

Καραδοκέω, quasi *τῇ κάρᾳ δοκεύω*, Suid., Solicite et cupide expecto, tanquam exerendo caput ad prospiciendum eminus eum, qui expectatur. Quod etymon attingunt Suid. Etym.; sed et aliud afferunt e quodam Timachida, de capitis demissione: ut sit *παρὰ τὸ κάτω κάρα φέρειν*, quod mihi nullo pacto probatur: sicut nec quod ap. eund. Etym. habetur, *τὸ τοῦ πράγματος κεφάλαιον ἐπιτηρεῖν ὅποι χωρήσει.* Xen. (Ἀπ. 3, 5, 6.) *Καραδοκοῦντες τὰ προσταχθησόμενα.* Plut. *Ἐφεδρεύειν καὶ καραδοκεῖν τὸ μέλλον.* Sic Philo V. M. 1. *Μικρὸν ἄποθεν ἐκαραδόκει τὸ ἀποβησόμενον.* In Eur. Tro. (93.) *καραδόκει Ὅταν στράτευμ' Ἀργείων ἐξίῃ κάλως*, Cam. vertit Observare. Videtur porro alicubi et simpliciter pro Expectare poni, ut Herod. 7, (163.) *Πέμπει Κάδμον ἐς Δελφοὺς—καραδοκήσοντα τὴν μάχην ᾗ πεσέεται.* Exp. etiam *ἀποβλέπειν* in Aristoph. Ἱππ. (663.) *Ἐκαραδόκησεν εἰς ἔμ' ἡ βουλὴ πάλιν.* [“ Diod. S. 1, 405. 679. 689. 2, 355. et Ind., Musgr. Rhes. 144. cf. Cæs. B. G. 8, 23. Eur. Med. 1117. Wakef. S. Cr. 1, 112. Alciphr. 308. ad Herod. 583. 649. (7, 163.) Timæi Lex. 152. et n., Toup. Opusc. 1, 205.” Schæf. Mss.]

Καραδοκία, Solicita expectatio. [Aqu. Prov. 10, 28. Ps. 38, 7.] Ἀποκαραδοκέω, Expecto solicite, cum anxietate animi et magna solicitudine. Quidam ap. Suid. *Ὁ δὲ καθῆστο ἐν τῇ παρεμβολῇ, ἀποκαραδοκῶν ὅποι καὶ τύχης χωρήσει τὰ πράγματα.* [“ Cattier. Gazoph. p. 69.” Schæf. Mss. Polyb. 18, 31, 4. 22, 19, 3. 16, 2, 8.] Ἀποκαραδοκία, Expectatio solicita, Ep. ad Rom. 8, 19. *Ἡ γὰρ ἀ. τῆς κτήσεως κ. τ. λ.* Hesychio est *προσδοκία, ἀπεκδοχή.* Quinetiam *ἀνελπιστίαν* signif., si Suidæ credimus. [Schleusn. Lex. N. T. * Διακαραδοκέω, Plut. Antonio 56.]

Καράτομος, ὁ, ἡ, Cui caput amputatum est, E capite abscissus, resectus: Soph. El. (52.) *χλιδαῖς*, de Cincinnis e capite resectis. Καρατομέω, Caput amputo, Quod melius dici quam *κεφαλοτομῶ* scribit Phrynich. [“ Ad Hesych. 2, 146, 29.” Dahler. Mss. Eur. Rhes. 586. * Καρατόμησις, Eudocia 336. * Καρατομία, Schol. Lycophr. 4. 483. “ Phryn. Ecl. 151.” Schæf. Mss. * Ἀποκαρατομέω, Schol. Pind. Ὀ. 10, 19.]

“ Ἀντικαρὰ Hesychio *τόπος ὁ μετὰ τὴν κλῆδα*, Lo- “ cus qui post claviculam est: forsan quia capiti est “ oppositus.”

Τρίκαρα, Vide in Τρίκρανος.

“ Κραιπάλη, Crapula: *ἡ ἐξ οἴνου βλάβη τῆς κεφα-* “ *λῆς*, ut ipsa vocabuli compositio et etymologia “ ostendit: dicitur enim ita *παρὰ τὸ τὸ κάρα πάλλειν*: “ ut proprie sit Vibrans capitis dolor e nimio vino: “ *ὁ ἐκ πολλῆς οἰνώσεως παλμὸς*, Suid. Et Plin. 23, 1. “ de novitio resinato, Capitis dolorem et vertigines “ facit: ab hoc dicta crapula est. Hippocr. A- “ phorism. *Ἐς τὴν ὥρην ἐλθὼν καθ' ἣν αἱ κραιπάλαι λύ-* “ *ονται*: de ebrio qui obmutuerit. Thom. M. (553.) “ *κραιπάλην* esse vult Ebrietatem e pridiano die, “ Schol. Aristoph. *τὴν ἐξ ἑωθινοῦ μέθην*, s. Dolorem “ *ἀπὸ χθιζῆς οἰνοποσίας*: Ἀ. (277.) *Ἐὰν μεθ' ἡμῶν* “ *ξυμπίῃς ἐκ κραιπάλης.*” [“ Bast Lettre 162. ad Timæi Lex. 167. Ammon. 85. Bergler. Alciphr. 169.” Schæf. Mss.] “ Κραιπαλόκωμος, ap. Aristoph. B. (217.) *ἡνίχ'* “ *ὁ κραιπαλόκωμος Τοῖς ἱεροῖσι χύτροισι Χωρεῖ κατ' ἐμὸν* “ *τέμενος λαῶν ὄχλος.* Ubi Schol. *κραιπαλόκωμον* “ metonymicῶs esse dicit *τὸν κατὰ μέθην γινόμενον* “ *ὕμνον*: cum potius adjective accipiendum videatur “ et conjungendum cum *ὄχλος*: ut *κραιπαλόκωμος* “ *ὄχλος* sit qui *ἐκ κραιπάλης κωμάζει*, s. Turba quæ “ ebria et gravata vino comissatur ac bacchatur. “ ET Ἀκραίπαλα *φάρμακα*, Medicamenta crapulam “ arcentia, Quæ non sinunt caput dolere ex vino. “ Ἀκραίπαλος, Crapulam non sentiens, vel etiam “ Alienus aut liber a crapula. Item, Crapulam non “ inferens, et Crapulam arcens, Crapula laborare non “ sinens: ut Diosc. 1, 25. de croco, *Ἀκραίπαλός* “ *ἐστι μετὰ γλυκέος πινόμενος.* Unde Plin. 21, 20. “ Qui crocum prius biberint, crapulam non sentiunt: “ ebrietati eo resistunt: coronæ quoque ex eo mul- “ cent ebrietatem.” [Athen. 32.] “ Derivatum inde “ ET Κραιπαλώδης, Obnoxius crapulæ, s. Usque ad “ crapulam potans. Apud Suid. *Τῆς ψυχῆς τὰ ἐλατ-* “ *τώματα κατηπίστατο, εἴτε κραιπαλώδης τις εἴη καὶ* “ *μέθυσος, εἴτε φιλήδονος καὶ ἐν τοῖς αἰδοίοις ἔχων τὸν* “ *ἐγκέφαλον.* At Liv. dixit, Plenos crapulæ eos lux “ oppressit, pro *κραιπαλῶντας*: quod est partic. a “ VERBO Κραιπαλάω, Crapulam sentio, Dolore ca- “ pitis laboro e nimio potu. Plato Symp. *Κραιπαλῶν* “ *ἔτι ἐκ τῆς προτεραίας*, Gravedinem adhuc sentiens “ e compotatione pridiana. Alexis ap. Athen. (34.) “ *Ἐχθὲς ὑπέπινες, εἶτα νυνὶ κραιπαλᾷς. Κατανύστα-* “ *σον· παύσῃ γάρ.* Ibid. rhaphanus esse crapulæ “ antipharmacum dicitur. Eubulus, *γύναι Ῥάφανόν* “ *γε κομίσασ' εἰς ἐμὲ σὺ, τὴν κραιπάλην Μέλλεις ἀφεῖ-* “ *ναι πᾶσαν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖς.* Et ap. Nicocharem “ item quidam petit rhaphanos *ἵν' ἐξάρῃ τὴν κραιπά-*

A " λην. Ubi quam κραιπάλην appellant, Anaxandrides vocat βάρος, dicens, Ῥαφανόν τε πολλὴν ἐντράγητε, παύσετε Τὸ βάρος, διασκεδᾶτε τὸ προσὸν· νῦν νέφος: clare indicans κραιπάλην esse Gravedinem et veternum e nimio vini potu. Nota vero ibi et διασκεδᾶτε positum Attice pro διασκεδάσετε. Κραιπαλᾶν est etiam Desipere s. Delirare per crapulam, Vino dementari et σφάλλεσθαι τῶν καιρίων, s. τὸ ἐκ μέθης ἀτακτεῖν, inquit Suid., qui exp. etiam ἀλαζονεύεσθαι, in h. l. Τὸν δὲ Σέσωστριν ἐπὶ τοσοῦτον κραιπαλᾶν, ὥστε ἁρμάμαξαν συμπήξασθαι χρυσοκόλλητον, λίθους τε τιμίους ταύτῃ περιβαλεῖν, καὶ ἐφιζάνων ζευγνύειν τοὺς ἡττημένους βασιλεῖς. Ubi malim, Usque eo dementis arrogantiæ venisse: s. Eo insaniæ. [" Toup. Opusc. 2, 232. Alciphr. 152. 192. Timæi Lex. 166. et n." Schæf. Mss. * Ἐγκραιπαλάω, Herodian. 2, 10, 6. al. * Ἐκκραιπαλάω.] " Ἐκκρεπαλῶ, Crapulor, Exaturor, VV. LL." " Affertur ET Κραιπαλίζω pro Crapulor: sed sine exemplo. Ἀποκραιπαλίζομαι, Crapulam edormio s. B exhalo: vel Expergiscor a crapula. Unde particip. ἀποκεκραιπαλισμένος, quod Suid. exp. τῆς κραιπάλης ἀπαλλαγεὶς καὶ μέθης. Inde et VERBALE Ἀποκραιπαλισμὸς, Crapulæ exhalatio: eid. Suidæ κραιπάλης ἀπαλλαγὴ καὶ μέθης, Cum exhalata crapula ad sobrietatem reditur. Ἀποκρεπαλισμὸς Hesychio *ἀπανθρακισμός. Dicitur vero ET Ἀποκραιπαλάω, pro ἀποκραιπαλίζομαι. Plut. Ant. (30.) Μόλις οὖν ὥσπερ ἐξυπνισθεὶς καὶ ἀποκραιπαλήσας, ὥρμησε Πάρθοις ἐνίστασθαι. Ubi Bud. quoque ἀποκραιπαλῆσαι interpr. Crapulam edormire et discutere." [Athen. 616.] " Ceterum quemadmodum cum Latini dicunt Edormire et exhalare crapulam, Discutere crapulam, intelligunt non tam dolorem et gravedinem capitis e nimio vini potu, sed etiam τὸ ἐκ πολλῆς οἰνώσεως νέφος quo mens et sensus obscurantur, ita et κραιπάλην Græci. Plut. (6, 485.) Ὡς οἴνῳ δὴ τὸν οἶνον, κραιπάλῃ δὲ τὴν κραιπάλην ἐξελόντας καὶ διαφορήσαντας."

Κὰρ pro κάρη ap. Hom. per apoc., Il. Π. (391.) C ῥέουσαι Ἐξ ὀρέων ἐπὶ κὰρ, In caput, ad verbum. SED Ἐπίκαρ alii scribunt. Hes. tamen habet ἐπὶ κὰρ, exponens ἐπὶ κεφαλὴν, et addens per hoc indicari τὸ κατωφερὲς τοῦ ῥεύματος. Sic Lat. Præcipitem ferri, nomine a Caput deducto. AT VERO Ἀνάκαρ ap. Hippocr., contr. huic Ἐπίκαρ, Sursum versus, In acclive. Quidam ἀνάκαρ In superiorem partem, ut ἐπίκαρ In inferiorem interpr. DICITUR et Κατωκάρα pro ἐπίκαρ, Aristoph. Ἀ. (945.) εἴ-Περ ἐκ ποδῶν κατωκάρα κρέμαιτό γε: Eip. (153.) Κατωκάρα ῥίψας με βουκολήσεται, In caput jaciens, Ita ut caput deorsum feratur: Gall., La tête en bas. Quibus in ll. animadvertendum est scribi Κατωκάρα, cum accentu in penult.: at vero Κατώκαρα ap. Philonem scribit Bud., nomen faciens, et κατώκαρα vocari ab eo τὰ φυτὰ dicens, quod capita habeant humi defixa. [" Κὰρ, Thom. M. 309. Ἐπὶ κὰρ, Heyn. Hom. 7, 208. Ἐπίκαρ, ibid. Koen. ad Greg. Cor. 52. Ἀνάκαρ, Heyn. l. c. Koen. l. c. Κατωκάρα, 51. Steph. Dial. 45." Schæf. Mss.] " Κατακάρα, Attice dici aiunt D pro ἐπὶ κεφαλὴν, In caput. Id tamen potius κατωκάρα. Reperitur et Κατάκαρα: ut ap. Longin. (44, 6.) Τὰ φρουροῦντα τὸν νῦν βίον καὶ κατάκαρα" [al. κατ' ἄκρας] " ἄγοντα καὶ φέροντα ταντὶ πάθη."

" Ἔγκαρ, αρος, ὁ, Cerebrum, vel Pediculus: ut quidam acceperunt ap. Il. I. (378.) ubi Achilles de Agamemnone dicit, τίω δέ μιν ἔγκαρος αἴσῃ, ut sit, Non pluris eum facio quam pediculum aut cerebrum: non minus enim cerebrum olim fastidiebant in cibis quam pediculum: quod cerebrum a Lycophr. quoque (1104.) ἔγκαρος dicitur ead. compositionis forma qua ἐγκέφαλος, sc. παρὰ τὸ ἐν τῇ κάρᾳ ἤτοι τῇ κεφαλῇ εἶναι: quemadmodum et Alcæus Epigr. (14.) dicit, ὡς ὄφελόν γε καὶ ἔγκαρον ἐχθροῦ ἀράξας, Βρέγμα Φιλιππείης ἐξέπιον κεφαλῆς, pro Cerebrum inimici frangens. Sed rectius ii qui scribunt divisim ἐν Καρὸς, et interpr. Habeo eum pro Carico mancipio. Utriusque exp. meminit Eust. Apud Hes. ἔγκαρος legitur, expositum αἴσιμος, positumque Dorice forsan pro ἔγκηρος."

[" Ἔγκαρ, Heyn. Hom. 5, 604. Valck. ad Il. 22. p. 98. Ἔγκαρος, ad Charit. 622. Wakef. Eum. 463. Jacobs. Anth. 7, 357. T. H. ad Plutum 7." Schæf. Mss. Clark. ad Il. l. c.]

[* Κάρειον, τὸ, i. q. κάρη, Nicander Athenæi 684. Schneidero susp.]

Κράας, άατος, ET Κρὰς, ατὸς, ὁ vel τὸ, i. q. κάρη, Il. T. (93.) de noxa, quam deam fingit, κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει, Βλάπτουσ' ἀνθρώπους, Apoll. Rh. 1, (222.) Κράατος ἐξ ὑπάτοιο: 2, (1013.) Κράατα δησάμενοι. Et ap. Eust., Σῷ κράατι τίσεις. Et a κρὰς, Od. Ξ. (276.) Αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κυνέην εὔτυκτον ἔθηκα: Θ. (92.) Ἂψ δ' Ὀδυσεὺς κατὰ κρᾶτα καλυψάμενος, γοάασκεν. Et similiter in accus. ap. Apoll. Rh. 2, (93.) Κρᾶτα παρακλίνας, Eur. (Hipp. 1203.) ὀρθὸν κρᾶτ' ἔστησαν ἵπποι. Od. I. (490.) Κρατὶ κατανεύων, Il. A. (529.) de Saturno, Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπεῤῥώσαντο ἄνακτος Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο: Υ. (5.) Κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου, A vertice Olympi, Od. N. (346.) ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη, Super verticem portus: i. e. In aditu. Reperitur et dat. plur. κράτεσφι ap. Dionys. P. Neutrius autem esse generis probat Pind. (Fr. Epin. 3.) τρία κρᾶτα. Eust. [1715. " Κράας, Jacobs. Anth. Proleg. 54.: 11, 92. Ænigma 20. Κράατος, Ruhnk. Ep. Cr. 72. Κρὰς, Thom. M. 309. 530. et Add., Simmias 5. et Jacobs., Heyn. Hom. 4, 142. 6, 31. Athen. 19. ad Herod. 498. Valck. Callim. 130. De monte, Heyn. Hom. 4, 188. Κατὰ κρατὸς, Ruhnk. Ep. Cr. 10. Ilgen. ad Hymn. 219. Κρατὸς ἐπὶ σφετέρης, Athen. 1. p. 31. Τὰ ἐπὶ κρατὶ, ad Charit. 451. Κρᾶτα, Musgr. Iph. T. 1207. Brunck. Apoll. Rh. 179. Casaub. ad Athen. 67. Eur. Hec. 650. Phœn. 1166. Valck. p. 254. Fischer. Anacr. 22. Τὸ κρᾶτα, Brunck. Phil. 1001. 1456. Τὸ κρᾶτα, τὸν κρᾶτα, 1457. Valck. Phœn. p. 745. Callim. 130. Ilgen. Hymn. 219. Κρᾶτα pro κράατα, Ilgen. ad Hymn. 638. Κράτεσφι, Boiss. Philostr. 475. Heyn. Hom. 6, 32. Κρᾶτας, accus. plur., Eur. Phœn. 1156. Fem., Musgr. El. 140. Epigr. adesp. 211. et Jacobs. Müller. ad Lycophr. p. 569." Schæf. Mss.] " Hes. habet περισπωμένως κρᾶς, expositum κρέας: secundum quosdam κεφαλὴ, Caput. Κράτεσφι, poëtice pro κρασὶ, h. e. κεφαλαῖς, ap. Dionys." [* Κρατοπαγὴς, Manetho 4, 284.] " Ἀνακράτης, Hesychio ἰσχυρὸς ἐν κεφαλαίῳ ἢ κατὰ κεφαλὴν ἢ παντελῶς, Firmum habens caput, vel Admodum firmus et validus. Quibus expositionibus innuit h. v. esse vel ἀπὸ τοῦ κρατὸς, A capite: vel ἀπὸ τοῦ κράτους, quo significantur Vires et robur." " Δίκρατον, Hesychio νόμισμα ἢ δίκρατον. Innuit igitur signif. vel Mixtum e duobus, ἐκ δύο κεκραμένον, et dici de Numismate subærato: vel Biceps: illud, a κεράω s. κεράννυμι: hoc, a κράς." " Ἐπικρατίδες, Sudaria, Lintea sudatoria: ut exp. ap. Hippocr. in Παραγγελίαις (c. 4.) Φευκτέη δὲ καὶ τρῖψις ἐπικρατίδων, διὰ προσκύρησιν ἀκέσιος. Interpretantur enim, Fugienda est frictio per lintea sudaria, propter medendi auctoritatem. Hes. Ἐπικρατίδων esse ait στημονικὸν κάλυμμα χωρὶς τῆς κεφαλῆς. Ubi illud χωρὶς suspectum est." " Λευκόκρας, Hesychio *λευκοκέφαλος, Candidum habens caput." [Barker. ad Etym. M. 1118. ubi et * Ῥαιβόκρας.] ADV. Κρῆθεν, A capite, De capite, Hesiod. Ἀ. (7.) Τῆς καὶ ἀπὸ κρῆθεν βλεφάρων τ' ἀπὸ κυανεάων: (Θ. 574.) κατὰ κρῆθεν δὲ καλύπτρην Δαιδαλέην χείρεσσι κατέσχεθε, i. e. κατὰ κεφαλῆς. " Κατακρῆθεν, poëticum adv. i. q. κατὰ τῆς κεφαλῆς, κατὰ κρατὸς, s. κατὰ κάρας. Il. Π. (548.) Τρῶας δὲ κατακρῆθεν λάβε πένθος." [Od. Λ. 587.] Pertinet huc ET Κρήδεμνον, τὸ, Capitis ligamentum, Vitta, Velamentum capitis, quod ad humeros usque demittebatur, Eust.: hoc Eur. (Hipp. 201.) vocavit κεφαλῆς ἐπίκρανον. Od. A. (334.) Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα: Il. Ξ. (184.) Κρηδέμνῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο δῖα θεάων, ubi annotat Eust. esse non solum δεσμὸν κεφαλῆς, sed etiam καταπέτασμά τι πλατύ. || At cum dolio aut simili vasi tribuitur, est Operculum, quo dolii caput velut tegitur, τὸ πῶμα, Od. (Γ. 390.) ἀνὰ κρητῆρα κέρασσεν Οἴνου ἡδυπότοιο, τὸν ἐν δεκάτῳ [ἐνδεκάτῳ] ἐνιαυτῷ Ὤϊξεν ταμίη, καὶ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσε. || At urbium κρήδεμνα sunt Muri,

Murorum pinnæ: fortasse et Arces, sicut *πόλεων* A *κάρηνα*. Il. Π. (100.) Ὄφρ' οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύοιμεν, Hesiod. 'Α. (105.) Ὃς Θήβης κρήδεμνον ἔχει, ῥύεταί τε πόληα, Philostr. Κρήδεμνα Ἰλίου. [“ Musgr. Tro. 508. Jacobs. Anth. 6, 286. 10, 312. 314. 2, 49. Wakef. Georg. p. 9. Heyn. Hom. 6, 562. Ruhnk. ad H. in Cer. 197. Valck. Phœn. p. 84. Jacobs. Anim. in Eur. p. 7. Gesner. Ind. Orph. v. Λιπαροκρ. Operculum, T. H. ad Plutum p. 161. Muri, Philostr. 82. Boiss. Heyn. Hom. 7, 157. Ruhnk. ad H. in Cer. 151. Græv. Lectt. Hes. 599. Eur. Phœn. 1498.” Schæf. Mss.] “ Κράδεμνον Dor. pro *κρήδ.*: Hesy- “ chio *στεφάνη, μίτρα, τὸ ἐπικράνιον στεφάνωμα.*” [* Εὐκρήδεμνος, Nonn. D. 26. p. 698.] “ Καλλικρή- “ δεμνος, Pulcram habens vittam, Od. Δ. (623.) *Σῖτον* “ *δέ σφ' ἄλοχοι καλλικρήδεμνοι ἔνεικαν.*” [* Κυανοκρήδεμνος, Quint. Sm. 5, 121.] “ Μελαγκρήδεμνος ὁμί- “ χλη, Atra caligo, Nonn.” [Jo. 75, 7.] Δικραὴς, Biceps: *δικέφαλος*. “ Affertur a Suida et Eust.” “ Κράγιον Hesychio *σύντριμμα ἐν κεφαλῇ*, Contusio “ in capite.” B

¶ Κράνον, Caput, Eust. [“ Jacobs. Anth. 9, 144. Koen. ad Greg. Cor. 168.” Schæf. Mss. Κρανὸν, (sic,) Archestratus ap. Athen. 7. p. 199. Schw.] “ Κράνα, Hesychio *κεφαλὴ*, Caput. Item Dor. pro “ *κρήνη*, Fons.” [Lucian. Tragop. 173. et nott. * Κρανόλυτον, τὸ, Anon. de Venæ Sect. p. 9.] Ἀμφίκρανος, ὁ, ἡ, q. d. Utrimque capitatus, Circumcirca capitatus, Eur. Herc. F. (1274.) *ἀμφίκρανον* hydram dixit, Multorum capitum, quasique Cinctam capitibus. Cam. Δίκρανος, Biceps. [“ Heringa Obss. 106.” Schæf. Mss.] AT Δίκρανον, sc. *ξύλον*, Furcatum, Furca, Cam. ap. Lucian. (1, 120.) *Καὶ μονονουχὶ δικράνοις με ἐξεώθει τῆς οἰκίας*, i. e. *δικροῖς*, ut Aristoph. loquitur: ap. quem Schol. ait *δίκρανα* et *διφυῆ ξύλα* ruri confici, habentia duas chelas. Et ap. Suid. *Παρεσκεύαστο δὲ καὶ δίκρανα, ὥστε ἀπωθεῖσθαι τὴν τῶν λεγομένων σκαλῶν προσαγωγήν.* Apud Hes. est etiam *δίκρανος*, subst. nam *τὰς δικράνους* esse dicit Trivia, s. potius Bivia, *τριόδους ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς ἐπὶ δύο ἐκνευούσας*: e quibus verbis videtur leg. *διόδους*. [* Δι- C κρανοφόρος, Gl. Furcifer. * Δικράνιον, Suid v. Δικροῖς.] “ Δικρανὴς ῥίζα, Bifida radix. Bud. e Theophr. (H. “ Pl. 9, 11, 3.) ap. quem et *τρικρανὴς* legi tradit.” [Schneid. dedit *δίκραν* et * *τρίκραν*.] Δικρανόω, Bifurcum reddo s. biceps, In duas partes aperio. [* Ἑκατόγκρανος, Pind. Π. 8, 20.] Ἐπίκρανον, Quod super caput est, Vitta, Capitis ligamentum, *κεφαλόδεσμος*, ut ap. Eur. exp. in Hipp. (201.) *Βαρύ μοι κεφαλῆς ἐπίκρανον ἔχειν*: quod i. esse q. *κρήδεμνον*, testatur Eust.: Capitis tegumentum muliebre, Cam. [Dionys. H. de C. VV. 224. Schæf.] ‖ Munimentum quod capiti imponitur, i. e. Galea, J. Poll. (7, 70.) *τὸ δὲ ἐπ' αὐτῇ τῇ κεφαλῇ, ἐπίκρανον καὶ τὸ ὑπὲρ αὐτὸ, λόφος.* Idem *κράνος* etiam dicitur. ‖ Ἐπίκρανα dicuntur etiam Capitula s. Capitella columnarum ap. Architectos, *αἱ κεφαλαὶ τοῦ κίονος*, Eust., quod *κιονόκρανον* Xenoph. [Eur. Iph. T. 51.] “ Ἐπίκρηνον, τὸ, “ i. q. *ἐπίκρανον*.” Est ETIAM Ἐπικράνιον ap. J. Poll., quod ejusd. esse signif. videtur. [* “ Ἐπικράνιος, ad Dionys. H. 1, 371.” Schæf. Mss.] AT Ἐπικρα- D νὶς, Cerebellum, i. q. *παρεγκεφαλὶς*, J. Poll. [2, 45. Plut. 9, 560. * Ἐπικρανῖτις, Inscr. Att. Chandler. 37.] “ Ἑτεροκρανία κεφαλαία, s. Ἑτεροκρανία, abso- “ lute, dicitur *ὁπόταν παρὰ τὸ ἕτερον τοῦ κρανίου μέρος* “ *πόνος ἕπεται*, Cum alteram cranii s. capitis partem “ dolor tentat, dextram vel sinistram: quæ et *ἡμι-* “ *κρανία*. Galen. in Isagoge et in Defin. Medic. De “ quo sic Serenus, Portio si capitis morbo tentetur “ acuto.” [“ Archigenes Galeni de LL. Aff. 3, 263.” Boiss. Mss.] “ Ἡμίκρανον, Dimidia capitis “ pars. Phrynich. jubet non * *ἡμικεφάλαιον* dicere, “ sed *ἡμίκρανον*. Hes. tamen *ἡμίκρανον* per * *ἡμικεφά-* “ *λαιον* exp. addens etiam *σιαγόνος τὸ ἥμισυ*. Utitur “ autem eo præter alios Alex. Trall. 1, 12. *Ὀδυνῶν-* “ *ται τὸ ἥμισυ μέρος τῆς κεφαλῆς, ἀρχομένης τῆς ὀδύνης* “ *περὶ τὸ ἡμίκρανον.* UNDE Ἡμικρανία, ἡ, ET Ἡμι- “ *κρανικὸν πάθος*, dicitur *ἡ περὶ τὸ ἡμίκρανον ὀδύνη.* “ De quo Galen. *τῶν κατὰ Τόπ.* 2, 3. *Πάθος ὀδυνη-* “ *ρὸν γίνεται κατὰ τὸ ἥμισυ μέρος τῆς κεφαλῆς, ἐνίοτε* “ *μὲν τὸ δεξιὸν, ἔστι δ' ὅτε καὶ κατὰ θάτερον, ὁριζόμε-* “ *νον τῇ κατὰ τὸ μῆκος αὐτῆς ἐκτεταμένῃ ῥαφῇ.* Et “ Aët. 6, 49. *Πάθος ὀδυνηρὸν γίγνεται κατα ἥμισυ* “ *μέρος τῆς κεφαλῆς, ὃ καλοῦσιν ἡμικρανικόν.* Oribas. “ *ἡμίκραιραν* appellat, in titulo c. 3. l. 4. ad Eunap. “ Sed alterum *ἡμικρανία* frequentius est: ut ap. Paul. “ Ægin. 2, 5. *Πρὸς ἡμικρανίαν χρονίαν.* Et mox, “ *Ἀποφλεγματισμὸς κεφαλαίας καὶ ἡμικρανίας.* De “ eod. morbo intellexit Seren. Portio si capitis “ morbo tentetur acuto. Ii vero qui ei obnoxii sunt, “ DICUNTUR Ἡμικρανικοὶ, Hemicranici. Paul. Æg. “ 2, 5. *Δοκοῦσί τε πλήττεσθαι τὴν κεφαλὴν, οἱ μὲν,* “ *ἅπασαν, οἱ δὲ κατὰ θάτερον μέρος, οὓς καὶ ἡμικρανι-* “ *κοὺς ὀνομάζουσι.* Ut vero redeam AD Ἡμίκραιρα, “ legitur id ap. Suid. quoque, exponiturque *τὸ ἥμισυ* “ *τῆς κεφαλῆς*, Dimidia capitis pars, in h. l. *Τὴν ἡμί-* “ *κραιραν τὴν ἑτέραν ψιλὴν ἔχων.* Sic ap. Athen. l. 9. “ *Ἡμίκραιραι πολλαὶ δελφακίων.*” [Ἡμίκρανον, et * Ἡμικράνιον, Lobeck. Phryn. 328. * Κενόκρανος, Orac. Sibyll. 3. p. 418.] “ Μαλακοκρανεὺς, έως, ὁ, “ Avis nomen ap. Aristot. H. A. 9, (22.) A Gaza “ redditur Molliceps.” “ Μελάγκρανις, Nigriceps. “ Junci genus hoc nomine dicitur. Plin. 21, 18. de “ Junco, Tria genera ejus: acuti, sterilis, quem “ marem et *ὀξὺν* Græci vocant: reliqua feminini, fe- “ rentis semen nigrum, quem Melancranin vocant. “ Et mox, Ex his melancranis sine aliis nascitur. “ Pro eo ap. Theophr. reperio *μελαγκρανισμὸν*, H. “ Pl. 4, (12, 2.) *Καὶ ὁ κάρπιμος, ὃν μελαγκρανισμὸν κα-* “ *λοῦμεν, διὰ τὸ μέλανα τὸν καρπὸν ἔχειν.* Sed ea scri- “ ptura mihi non probatur:” [in Gloss. exp. Atrifer.] “ Hesychio quoque *μελάγκρανις* est *ὀξύσχοινος*, item “ *τὰ ἄκρα μελανίζουσα.*” [* “ Μελαγκράνιος, Toup. Add. in Theocr. 393. * Μελάγκραινος, Jacobs. Anth. 6, 394.” Schæf. Mss. Strabo 3. p. 256. et n. * Μυριόκρανος, Eur. Herc. F. 419.] “ Ὀλεσίκρανον affer- “ tur pro *ὀλέκρανον*: sed *ἀμαρτύρως*.” [* Ὀπισθοκράνιον, Gl. Occipitium.] Ὀρθόκρανος, Erectum caput habens: *τύμβον*, Bustum eminens, Cam. e Soph. Ant. [1203. * “ Πάγκρανον, Thapsia, Diosc. Notha 473.” Boiss. Mss. * Παρεγκρανὶς, i. q. *παρεγκεφαλὶς*, Nemes. 204. al. * Παρακρανίς.] Περίκρανος, Qui circum caput est, adhibetur. Περίκρανον vett. appellarunt *τὸ στέμμα*, J. Poll. [Strabo 2. p. 768. * Περικράνιον, Gl. Cervical. * Πολιόκρανος, Carm. Sibyll. 8. p. 567. * “ Πολύκρανος, Fischer. ad Palæph. 156.” Schæf. Mss. Eur. Bacch. 1015.] Πρόσκρανος, Capiti adjunctus. Et *πρόσκρανον* i. q. *προσκεφάλαιον*, Cervical, Pulvinar. Pro QUO Ποτίκρανον Dores dicunt: usitatum ap. Comicos, J. Poll. Sed et e Theocr. citatur, [15, 3. * Ῥαιβόκρανος, Barker. ad Etym. M. 1118. Anal. 1, 229.] Τρίκρανος, Triceps. Unde quem Soph. Tr. (1100.) *τρ. σκύλακα* appellat, Actius vertit Tricipitem canem, Cic. Tusc. ‖ Τρίκρανον, Xenophonti quod aliis Τρίκαρα, Promontorii Phliasiorum nomen, Cam.

[* “ Κρανίζω, fut. *ξω*, Valck. ad Röv. 67.” Schæf. Mss.] Ἀποκρανίζω, Caput amputo, i. q. *ἀποκεφαλίζω*: Sed illud poët. [“ Jacobs. Anth. 9, 355. Valck. l. c.” Schæf. Mss. “ Ἀπεκράνιξε, Eust. Od. Σ. 675.” Gataker. Mss.]

“ Κρηνίας, quidam vocant *τοὺς* * *κεφαλῆνας*, teste “ Hes. Κρηνιῶν, Eid. est *καρηβαρῶν*, Gravedine “ capitis laborans: a th. *κρηνιάω*.”

“ Κερανίξαι, Hesychio est *κολυμβῆσαι, κυβιστῆσαι*, “ Aquas subire, Præcipitem in caput se dare.”

“ Δίκροος, et per contractionem Δίκρους: item Δι- “ κρόος, et per contractionem Δικροῦς: omnibus enim “ hisce modis scripta reperiuntur, ut videbis in seqq.: “ Biceps, Bifidus, Bisulcus, Bifurcus. Xen. K. (10, “ 7.) *Ἐπιβάλλοντας τοὺς βρόχους ἐπὶ ἀποσχαλιδώματα* “ *τῆς ὕλης δικρᾶ*, In stipites sylvæ bicipites. Aristot. “ *Ἴδιον δὲ ἔχουσιν οἱ ὄφεις καὶ οἱ σαῦροι τὸ δικρόαν αὐ-* “ *τῶν εἶναι τὴν γλῶτταν ἄκραν.* At Plin. 11, 37. “ Tenuissima, inquit, lingua serpentibus et trisulca, “ vibrans, atri coloris: lacertis bifida et pilosa: vi- “ tulis quoque marinis duplex. Hippocr. in Coac. “ Progn. *Γλώσσης παρὰ τὸ δικροῦν*: i. e., *τὸ οἷον δί-* “ *κρανον ἢ δισχιδὲς*, ut Gal. in suo Lex. Hippocr. “ exp., ap. quem paroxytonως scriptum *δίκρουν*, ut

" et ap. Theophr. C. Pl. 4, (6, 2.) legimus, Συνεχὲς " ὂν καὶ δίκρουν. At Aristoph. Εἰρ. (668.) Δικροῖς " ἐώθουν τὴν θεὸν κεκράγμασι, pro δικροῖς ξύλοις, Bi- " furcis lignis, s. furcis. FEM. Δικρόα, substantive " alicubi ponitur. Aristot. H. A. 6. Ἡ δικρόα ἑκατέρα " τῆς ὑστέρας: quod exp., Uterque vulvæ sinus: " Alibi dicit quædam animalia habere δικρόας τὰς " ὑστέρας, Bifurcas s. Bicornes: ut de Gen. Anim. 1. " Ἔχουσι δὲ δικρόας καὶ τὰ μαλακόστρακα τὰς ὑστέρας. " Et rursum, Δικρόαι δὲ καὶ αἱ τῶν ἐντόμων εἰσὶν ἐν " τοῖς μέγεθος ἔχουσι. Xen. quoque substantive δι- " κρόας dicit, sed intelligens Bifurcos stipites, Trun- " cos arborum bifidos: ut K. (9, 19.) de cervo ten- " diculam trahente, Ἐνίοτε δὲ καὶ εἰς δικρόας τῆς ὕλης " ἐμπίπτει: appellans hic δικρόας quæ supra ἀποσχα- " λιδώματα δικρᾶ. Easd. Bicornes furcas, s. Bifurca " ligna, neutro genere appellat ETIAM Δικρᾶ pro " Δικρόα: ut, Αἱ δὲ τῶν δικτύων σχαλίδες δικρᾶ ἔχου- " σαι μικρὰ, τὰ ἐντμήματα μὴ βαθέα: i. e., inquit " Bud., Bifurcata vel Crenata ad retinenda retia. " Suid. quoque δικροῖς affert pro διφυέσι ξύλοις, Bi- " furcis s. Bifidis lignis: ut Hesychio quoque δικρόα " sunt ξύλα ὁμοίως δισχιδῆ, quales furcæ sunt et triden- " tes, quæ δίκρανα etiam nominantur. Sed notandum " est, alicubi SCRIBI Δικρὰ, oxytonως, quasi a nomin. " sing. Δικρός. Apud Hes. vero et Δίκρα ὄψις ex " Æsch. in Τροφοῖς pro διπλῆ, tanquam a nom. sing. " Δίκρος. Cujus δίκρος meminit Etym. quoque et " Lex. meum vet. uterque annotantes δίκρον per " sync. dici pro δίκαρον s. δικάρανον, Biceps." [" Δί- κροος, Lobeck. Aj. p. 287. ad Herod. 101. Δίκρουν, Phryn. Ecl. 100. Thom. M. 240. Barnes. El. 775. Brunck. Soph. 3, 404. Aristoph. 3, 137. Callim. 1, 529. Reiff. ad Artem. 508. Δικρόα, ἡ, Heringa Obss. 106. Koen. ad Greg. Cor. 266. Δίκρος, ibid. Brunck. Apoll. Rh. 198. (4, 1614.) Heringa Obss. 107. Δί- κρον, Jacobs. Anth. 12, 240. Δίκρον, δίκροον, δίκρα- νον, Toup. in Schol. Theocr. 216. Ruhnk. Ep. Cr. 186. Heringa l. c. Δίκρα, δικρὰ, Schneid. ad Xen. Pol. 328." Schæf. Mss.] " Δίκουρος, Hesychio δικέ- " φαλος, Biceps."

¶ Κράνος, τὸ, Galea, Lucian. (2, 31.) Ὡς μὴ χρυ- σοῦν μὲν τὸ κρ. εἴη, θώραξ δὲ πάνυ γελοῖος κ. τ. λ., Plut. (9, 154.) Ἐν οἷς τοῦ γέροντος κἂν τὸ κρ. ἀποκρύ- ψῃ τὰς πολιάς. Deducit autem Eust. hoc nomen κράνος, sicut et κραναὸς, a κράνον, Caput. At vero alibi dicit, sicut κόρυς derivari a κάρα, ita etiam κρά- νος a κρανίον deduci. [" Markl. Suppl. 715. ad He- rod. 539. * Κρᾶ pro κράνος, Palladas 92." Schæf. Mss. Aretæus 57.] Κρανοποιὸς, Galearum artifex, Aristoph. [Εἰρ. 1255.] " Affertur et Κρανοποιῶν ex " Aristoph. (B. 1018.) pro κράνη καὶ λόφους διηγού- " μενος, Galeas crepans." [* Κρανουργὸς, * Κρα- νουργία, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.] " Μακεσίκρανος, " vocatur ὁ ἔποψ, Upupa: quoniam in capite habet " veluti λόφον, Cristam: ob quam et κορυθαίολος no- " minatur: σιήτην etiam appellant, et ἀλεκτρυόνα et " γέλασον. Hes. Doricum est pro μηκεσίκρανος, Ob- " longam galeam habens."

Κρανίον, Calvaria, Calva, Lucian. (1, 161.) Ἄν- θρωποι, κατέαγα τοῦ κρ. ὑπὸ τοῦ ἀχαρίστου, Synes. Ὀχθώδης τε ὢν τὸ κρ., καὶ λειπόσαρκος τὴν ὀσφύν. In- terdum redditur etiam Caput: ut a Polit. in Hero- dian. (7, 7, 8.) Ξύλῳ παισθέντα κατὰ τοῦ κρανίου τελευτῆσαι, Fuste capiti illiso. [" At ibi Cranium etiam poterat intelligi. Sed alibi subinde κρ. revera intelligitur Totum caput. Sic Amphis Athenæi 294. de glauci piscis capite, Κρανίων μέρη εὔσαρκα. Sic κρανίον λάβρακος et κρανία ἀρνῶν in cibis memoran- tur 302. 330." Schw. Mss.] Vult autem Eust. e Κάρηνον fieri κάρανον, e quo per sync. sit κρανίον. || Poculi genus, quod ET Κραταίνιον, VV. LL. ex Athen. (479.) || Fruticis genus radicibus carentis, VV. LL. e Theophr. H. Pl. 1, (8, 2.) sed κεραύνιον e Plin. quidam reponendum ibi suspicantur. [Sorbus, Alex. Trall. 4. p. 66. " Thom. M. 526. ad Paus. 402. Aristoph. Fr. 254. ad Timæi Lex. 167. Pocu- lum, Valck. ad Herod. 292. Cornus, Casaub. Athen. 127." Schæf. Mss. * Κρανιόλειος, Phryn. Bekkeri p. 49. * Κενεγκράνιος, Schol. Juvenal. 15, 23.] " Περικράνιος χιτὼν, ap. Anatomicos, teste Rufo " Ephesio, dicitur ὁ ὑπὸ τῷ δέρματι τοῦ κρανίου, Tu- " nica s. Membrana quæ cuti calvariam ambienti " subjecta est. Sic περικρανίων πίλων ap. Plut. " Numa (7.) legimus, Pileorum calvariam ambien- " tium, s. Qui calvariæ circumponuntur." AT VERO Κρανία est Cornus. [Theophr. H. Pl. 1, 8, 2. Κρα- νία, Κρανέα, Geopon. 10, 87.] Θηλυκρανία, Cornus femina, Theophr. [l. c. * Θηλυκράνεια, 3, 3, 1. 4, 3. 12, 1.] " Κράνεια, Hesychio λεπτοκάρυα, Avellanæ: " videtur tamen potius signif. Corna. Nam paroxy- " tonως Κρανεία, dicitur Cornus: quæ et Κρανέα, " teste Suida, quo auctore κρανεία dicitur etiam τὸ ἐκ " κρανείας δόρυ, ut μελία τὸ ἐκ μελίας: in Epigr. " (Anal. 1, 197.) Ἕσταθι τῇδε κρανεία βροτοκτόνε. " Ita in Ms. etiam Cod.: sunt tamen qui proparoxy- " tonως scribant κράνεια. Quomodo ap. Hom. quo- " que vet. et Ms. Cod. habet Il. Π. (767.) Φηγόν τε " μελίαν τε τανύφλοιόν τε κράνειαν. At Ionice Od. " K. (242.) καρπόν τε κρανείης Ἔδμεναι: pro κρα- " νείας: ut ap. Plut. Alex. (18.) Φλοιῷ κρανείας ἐν- " δεδεμένην." [Schn. Ind. Theophr.] " Rursum ap. " Suid. REPERIO κράνειον φυτὸν, et κράνειος καρπὸς, " adj., pro eo quod alias κρανέϊνος. Recte. Ita enim " et ap. Xen. K. (10, 3.) Ῥάβδους κρανείας" [al. κρα- νεΐνας] " δορατοπαχεῖς. At ap. Gal. sine diphth. " per ε, Comm. in l. de Fract. Κρανέας δὲ κελεύει " τὰς ῥάβδους εἶναι, διὰ τὴν εὐτονίαν τοῦ ξύλου. Ubi " tamen Hippocr. non κρανέας habet, sed κραναΐνας." [* Κρανεὼν, Gl. Cornetum.] Κρανέϊνος, Corneus, E corno, [" Herod. 7, 92. τόξα." Schw. Mss.] " Κρα- " νάϊνος, vide in Κρανεία." [Strabo 12. p. 856. * Κρά- νος, ἡ, Cornus, Geopon. 7, 35. * Κράνιτος, Schol. Lycophr. 553. Paus. 1, 21, 8. Schneidero falsa lectio videtur.] Κράνιον, Nomen gymnasii Corinthi. SED Κράνειον potius scribitur. Plut. (8, 372.) Οὐδὲ γὰρ Ἀθηναῖοι πάντες κατοικοῦσι Κολυττὸν, οὐδὲ Κορίνθιοι Κράνειον, οὐδὲ Πιτάνην Λάκωνες. || Urbs in Cepha- lenia. Apud Thuc. autem 5, (35.) p. 177. plur. Ἐν Κρανίοις τῆς Κεφαλληνίας.

¶ Κραναὸς, Asper: ut κραναὴ Ithaca ap. Hom., τραχεῖα, aspera. Exp. et Sterilis, e consequenti. Vult autem Eust. κραναὸς a κράνον, Caput, de- duci. || Est et Κραναὴ Nomen insulæ Laconicæ, (Il. Γ. 445.) Νήσῳ δ' ἐν Κραναῇ ἐμίγην. [" Κραναὸς, Jacobs. Anth. 7, 92. 8, 300. 388. Antip. S. 52. Ari- stoph. Fr. 273. Brunck. 3, 168. Hymn. in Cer. 356. Arduus saxis, Voss., Wolf. ad Hesiod. 65. ad Herod. 639. Κραναὴ, Wakef. Eum. 1014. Brunck. Aristoph. 2, 141. Soph. 3, 518. Kuster. Aristoph. 118." Schæf. Mss. * Κραναήπεδος, Hom. Hymn. 1, 72.]

" ΚΑΡΝΟΣ, Hesychio φθεὶρ, βόσκημα, πρόβατος, " Pediculus, Pecus, Ovis, pro quo supra κάρ. ET " Καρνοστάσιον, Eid. * στάβλος ὅπου τὸ κάρνον ἵσταται, " Stabulum ovium, Ovile, Caula. Ubi nota eum muta- " to genere dicere τὸ κάρνον." [Vide Lex. VV. Peregr.]

ΚΑΡΟΣ, ὁ, Sopor cum gravedine, Marcor Celso, ut ait Bud. Proprie putatur esse Sopor quidam pro- fundus, imaginatricis facultatis sensum motumque omnem, excepta respiratione, adimens. Veterni species secundum quosdam. Gal. Meth. 13. κατα- φορὰς βαθείας distribuit in ἀποπληξίας, κάρους, κατο- χάς. Quomodo autem κ. distinguatur ab apoplexia, ab epilepsia, a catalepsi, necnon a lethargo, vide ap. Medicos. Apud ceteros scriptt. invenitur generaliter pro Sopor: ut etiam Polit. vertit in Herodian. 1, (17, 20.) Εὐθέως δὲ κ. ἐπέπεσεν αὐτῷ, εἰς ὕπνον τε καθελκόμενος, ὑπὸ καμάτου πάσχειν οἰηθεὶς, ἀνεπαύ- σατο: ita enim ille hæc reddidit, Atque in soporem prolapsus, cum id e labore accidisse opinaretur, qui- eti se tradidit. Apud Diosc. autem κάρον ἐπιφέρει Hermolaus vertit Gravitatem soporemque affert. At Bud. in h. ejusd. Diosc. l., Ἅπτεται τῆς κεφαλῆς, κά- ρον ἐπιφέρων, vertit simpliciter Soporem: Tentat ca- put et soporem affert. Plut. κάρον ὑπνώδη dixit, ad- jungens ei καταφορὰν, Antonio (72.) Καὶ μόνον εὕρισκε τὸ δῆγμα τῆς ἀσπίδος ἄνευ σπασμοῦ—κ. ὑπνώδη καὶ καταφορὰν ἐφελκόμενον. Apud Apoll. Rh. 2, (203.) redditur Vertigo, κάρος δέ μιν ἀμφεκάλυψε Πορφύρεος, Schol. σκότωσις: quod sonat q. d. Obtenebratio:

convenit autem hæc exp. iis, quæ subjunguntur, γαῖαν δὲ πέριξ ἐδόκησε φέρεσθαι Νειόθεν, ἀβληχρῷ δ' ἐπὶ κώματι κέκλιτ' ἄναυδος. A Bud. redditur etiam Crapularis redundantia: quod Suid. dicat esse τὴν ἐξ οἰνοποσίας ἐγγινομένην μέθην, addens tamen esse et παραφοράν: nisi forte καταφορὰν potius eum scripsisse credimus. Sic autem ab Aristot. κάρον et κραιπάλην copulari videmus in Probl. Τὸν κ. καὶ τὴν κραιπάλην ποιεῖ. [" Toup. Emendd. 1, 419. Koen. ad Greg. Cor. 83. Wakef. S. Cr. 2, 80. 82. 3, 188." Schæf. Mss.] " Καρόπαις, Hesychio ἔπακμος παῖς." [" Ad Mœr. 97." Schæf. Mss. * Καροφόρος, Gl. Soporiferus. * Καρώδης, Erotian. 198. Foës. Œcon. Hippocr. 309. * Καρωδῶς, Alex. Trall. 12. p. 240=775. * Ὑποκαρώδης, Hippocr. 81. 159. * Κατάκαρος, Schleusn. Lex. V. T. * Καρῶ, unde * Καρῷος, de quo genere adjectivorum plene egit Barker. ad Etym. M. 1088.]

Καρόω, Soporem cum gravedine affero, Marcorem induco, s. veternum, Gal. de phrenitide loquens, Καρῶσαι γὰρ χρὴ καὶ ναρκῶσαι τὸ ἡγεμονικὸν, ἐμψύχοντα δηλονότι τὸν ὑπερτεθερμασμένον ἐγκέφαλον. Apud Aristot., καροῦσθαι ὑπὸ βροντῆς, Alto gravique sopore corripi. [" Ad Anton. Lib. 85. Verh., Toup. Opusc. 1, 270. Wakef. S. Cr. 2, 80. 83. Thom. M. 553. Dionys. H. 1, 458. Bast Lettre 98. 234." Schæf. Mss. Athen. 481. 675.] " Καροῦσθαι Hes. affert pro " ὠνεῖσθαι: et καρούμενος pro ὠνούμενος:" [quæ pertinent ad Κὰρ, Caricum mancipium.] Κάρωσις, q. d. Soporatio, i. e. Actus ipse soporem illum inducendi. Sed alicubi exp. et Sopor. [Athen. 675.] Καρωτικὸς, q. d. Soporativus, Soporifer, Soporem inducens, qui κάρος dicitur. A Linacro ap. Gal. καρωτικὰ redditur Sopientia, Somnifera. Legimus autem ap. Eund. Τότ' ἂν ἐν καιρῷ χρήσαιο καὶ τοῖς κ. φαρμάκοις, ἃ καλεῖται ἀνώδυνα. Plinio est Gravedinem afferens; scribit enim mandragoræ mala gravedinem afferre etiam olfactu, pro eo, quod dixit Diosc. (4, 65.) Μανδραγόρας μῆλα ὀσφραινόμενα κ. εἶναι. [" Clem. Alex. 209." Wakef. Mss.] " Καρωτίδες, s. καρωτικαὶ, ἀρτηρίαι, quæ et ληθαργικαὶ, " necnon ἀποπληκτικαί: sunt Rami duo arteriæ ma- " gnæ qui sub clavicula divisi juxta asperam arte- " riam, una cum vena jugulari in caput feruntur. " Sic autem a veteribus Medicis ejusmodi arteriæ " dictæ sunt quod vinculo exceptæ carum, lethar- " gum et apoplexiam inducant. Gorr. Meminit ea- " rum Aristot. H. A. 3. Rufus Ephes. (42.) Gal. de " Usu Respirationis, Alex. Aphr. Probl. 2, 63. et " ante hos Aret. Acut. Morb. 2, 11. Et Celsus 4, " 1. In dextra sinistraque circa guttur venæ gran- " des, quæ σφαγίτιδες nominantur: itemque arteriæ " quas Carotidas vocant, sursum procedentes, ultra " aures feruntur. Perperam enim ibi quædam ex- " emplaria habent Parotidas." [* Προκαρόω, Hippocr. 81. 121.] Ὑποκαρόω, Sopore leniter afficior s. quadantenus: minuente signif. præp. ὑπό. Unde ὑποκαροῦσθαι ap. Diosc.; sed is addit ποσῶς, l. 4. de malis mandragoræ loquens, Ἃ καὶ ἐσθίοντες οἱ ποιμένες ποσῶς ὑποκαροῦνται, Sopore quodammodo afficiuntur. Scripsit tamen alibi de iisd., καρωτικὰ εἶναι, ut in Καρωτικὸς dictum modo fuit.

" Νῶκαρ, Hesychio νύσταξις, νωθεία, Dormitatio, " Segnities et torpor. Itidem Schol. Nicandri esse " dicit κάρον, quasi τοῦ νοῦ κάρωσιν, Veternum, Sopo- " rem, Somnum profundum: Θ. 189. Ὑπνηλὸν δ' " ἐπὶ νῶκαρ ἄγει βιότοιο τελευτήν. || Ab Hes. νῶκαρ " exp. etiam κακόσχολος ἔννοια. || Suid. cum Etym. " adjective etiam exp. ὁ δυσκίνητος: quanquam " Etym. substantive potius τὸ δυσκίνητον καὶ οὐδ' " ὁπωσοῦν ἐῤῥωμένον, derivans e privativa particula " νῶ et v. σκαίρω." [" Cattier. Gazoph. 98." Schæf. Mss. * Νωκαρώδης, Athen. 133.]

¶ Κάρος, VEL Κάρον, Herba, quæ officinis Carui, vulgo Cherui: de qua lege Diosc. 3, (66.) DICI etiam Κάρεον Aëtio, ET Κάριον, ITEM Κάρυον, VV. LL. SED et Καρναβάδιον a Simeone Sethi.

ΚΑΡΥΑ, ἡ, Nux, Arbor, Juglans: [" Brunck. Soph. 3, 516. Jacobs. ad Meleagr. p. 6." Schæf. Mss.]. UT Κάρυον, Nux, Fructus, Juglans, Theophr. H. Pl. 3, (4, 2.) de germinatione arborum loquens, Τὰ δὲ ἄλλα περιενισταμένου τοῦ ἦρος, οἷον ἐρινεοῖ, — καρύα, Διὸς βάλανος. Ipse autem fructus, κάρυον, variis cognominibus distinguitur; est enim κάρυον, quod βασιλικὸν appellatur, est Περσικὸν, Εὐβοϊκὸν, Ποντικὸν s. Ἡρακλεωτικὸν, λεπτὸν, quod et composite λεπτοκάρυον, est Ἰνδικόν: φήγινον, πιτύϊνον, πικρὸν, μυρεψικόν: de quibus eod. ordine dicetur. || Κ. βασιλικὸν s. Περσικὸν, i. esse putatur q. κάρυον sine adjectione, Nux juglans. Polluci certe, sicut et Dioscoridi, κάρυα βασιλικὰ ead. sunt, q. et Περσικά: sic autem dicta putantur, quod a regibus translata fuerint e Perside. Plin. 15, 22. de nucibus juglandibus loquens, Et has, inquit, e Perside a regibus translatas, indicio sunt Gr. nomina. Optimum quippe genus earum Περσικὸν atque βασιλικὸν vocant. || Κ. Εὐβοϊκὸν, Nux Euboica, i. e. Castanea nux, ut Virg. Castaneas nuces dixit, vel Castanea, sine adjectione. Ab Hes. Εὐβόϊα, pro quo rectius Εὐβοϊκὰ, licet ap. Theophr. εὐοϊκὸν etiam sine β, exp. καστάνια: subauditur autem κάρυα. Quidam tamen, e quibus Gorr., putant et ista κάρυα Εὐβοϊκὰ esse Juglandes. || Κ. Ποντικὸν, Ἡρακλεωτικὸν, λεπτὸν, Nux avellana, Plin. ibid., Ceteris quicquid est, solidum est, ut in avellanis, et ipso nucum genere, quas antea Abellinas patrio nomine vocabant. In Asiam Græciamque e Ponto venere, et ideo Ponticæ nuces vocantur. Hactenus Plin. Lingua Gallica itidem has nuces Avelines appellat. A quibusdam Prænestinæ etiam dicuntur, e Macrob.: cum alioqui Plin. Prænestinarum appellationem magis restringere videatur. Illius autem secundi nominis, sc., Ἡρακλεωτικὸν, ead. ratio est, quæ et nominis Ποντικόν: sed cum dicitur Ἡρακλεωτικὸν, magis peculiariter, ut ita dicam, indicatur Locus, e quo advectus primum fructus ille fuit; scimus enim et ipsam Heracleam, Ponticam cognominari, ad differentiam aliarum urbium, quæ eod. illo nomine vocantur. Quod autem ad tertium nomen attinet, λεπτὸν κ. s. λεπτοκάρυον, sunt qui Juvenalem ad hoc respicientem, Minimas nuces dixisse putent. Diosc. 1, 180. Τὰ δὲ Ποντικὰ, ἃ ἔνιοι λ. καλοῦσιν, ἔστι κακοστόμαχα κ. τ. λ. || Κ. Ἰνδικὸν, Nux Indica, fructus esse putatur arboris quam κουκιοφόρον Theophr., Cuci Plin. vocat. || Κ. πιτύϊνον, Nux pinea. Diosc. autem πιτυΐδας vocari dicit τὸν καρπὸν τῶν πιτύων. || Κ. φήγινον, Glans fagea, VV. LL. e Plin. || Κ. πικρὸν, Nux amara, i. e. Amarum amygdalum, Archig. ap. Gal. κ. Τόπ. 1., VV. LL. || Κ. μυρεψικὸν, alio nomine μυρεψικὴ βάλανος, τῶν μυρεψῶν βάλανος, μυροβάλανος, ut quidam volunt, Nux illa odorata, quam vulgo Moschatam appellamus, μοσχοκάρυον etiam dicta. || Κάρυον a κάρα s. κάρη, deduci, Plin. testatur, 23, 8. Nuces juglandes Græci a capitis gravedine appellavere; etenim arborum ipsarum foliorumque vires in cerebrum penetrant, hocque minore momento, sed in cibis nuclei faciunt: 15, 22. Κάρυον a capitis gravedine, propter odoris gravitatem, convenit dictum. Huc autem pertinet, quod e Diphilo affertur, κάρυα esse κεφαλαλγῆ: sed addit τὰ βασιλικά. Plut. vero (8, 564.) τὴν καρύαν inde vocatam tradit, quoniam πνεῦμα βαρὺ καὶ καρωτικὸν ἀφιεῖσα λυπεῖ τοὺς ὑπ' αὐτῆς παρακεκλιμένους. [" Pierson. ad Mœr. Præf. p. 27. 47. Casaub. ad Athen. 106. Alciphr. 86. Diod. S. 1, 161. 162. Κ. Σαρδιανὸν, Casaub. ad Athen. 109." Schæf. Mss. Ποντικὸν et βασιλικὸν, Alex. Trall. 10. p. 576. * Διακαρύων, Medicamentum, 4. p. 66.] Καρυοκοκκύμηλα, Nucipruna, VV. LL. e Plin. [15, 13. Schn. Lex. exhibet —κόμηλα.] Καρυοπερσικὰ, q. d. Nucipersica: quod vocab. affertur etiam e Martiale et Palladio, VV. LL. Sunt qui ead. esse velint q. κάρυα Περσικὰ disjunctim, de quibus supra, sunt qui diversa. Καρυόφυλλον, q. d. Nucis folium. Sed longe abest ab eo, quod videtur significare; cum enim dicatur quasi nucis folium, ejus tamen neque naturam, neque formam omnino habet. Est enim Arboris fructus, ut placet Aëtio et Simeoni, s. potius Flos, auctore Paulo (7.,) arboris cujusdam Indicæ festucaceus, in clavi modum capitatus, niger, longus, acer, subamarus, odoratus, non ad obsonia modo, sed ad multa

etiam medicamenta expetitus. Alii non Flori modo et Fructui, sed ipsi etiam Frutici nomen hoc tribuunt: qui depingitur sambuci forma, vel, ut aliis placet, buxi caudice, lauri folio, sed rotundiore. Hæc Gorr. Vulgo Clou de girofle appellamus. Sunt porro qui et Gr. appellationem depravatam esse suspicentur. [" Salmas. Præf. ad Achill. Tat." Schæf. Mss.] Καρυοκατάκτης, q. d. Nucifrangibulum, quo nomine Plaut. in Bacchide jocans appellavit dentem, Instrumentum, quo franguntur nuces. Athen. [53. " Casaub. 107. Avis videtur intelligenda. Cf. 'Οστοκατάκτης." Schæf. Mss. * Καρυοναῦται, οἱ, Lucian. V. H. 2, 132.] Καρύοπος, q. d. καρύου ὀπὸς, Nucis succus. Sed Plin. de hoc ita scribit 12. fin. In Syria gignitur et cinnamum, quod κ. appellant: hic est succus nuci expressus, multum a surculo veri cinnami differens, vicina tamen gratia: pretium in libras asses quadraginta. [Καρυχροῦς, Hesychio * Καρυοβαροῦς: leg. * Καρυοχροῦς et * Καρυοβαφοῦς, Schneidero judice, qui confert * Καρυμνὸν, eid. Hes. μέλαν, et Κάρυος ῥόος, μέλας, ap. Etym. M. * 'Ορο-κάρυον, Strabo 12. p. 74. Sieb., Eust. in Dionys. P. 773.]

Καρυηδὸν κάταγμα, Fractura ossis in multas tenues partes, tanquam nucis fractæ. Dicitur et ἀλφιτηδὸν κάταγμα. Gorr. [Paul. Æg. 6, 89.]

Καρυηρὸς, Nuceus, Ad nucem pertinens, Affinitatem cum nuce habens. Καρυηρὸς καρπὸς, Gazæ, Fructus, qui est nucis modo. Et Καρυηρὰ, Quæcunque generali nucis appellatione comprehenduntur: [σπέρματα, Theophr. H. Pl. 1, 11, 3.] Καρύϊνος, itidem pro Nuceus: ἔλαιον, Nuceum oleum, i. e. Quod fit e nucibus juglandibus. [Theophr. de Sensu p. 41. * Καρυΐνη, ἡ, Ind. Scriptt. R. R. v. Carenaria: Philagrius Oribasii 57. Matth. * Φιλαδελφινὰ καὶ * καρυηνὰ καὶ * ὀμφακηρὰ κεράμια. * Λεπτοκαρύϊνον ἢ * κράνινον, Gl. Colurnum.] Καρυώδης, Nuceus, Gaza, pro Nucis referens speciem. [Theophr. C. Pl. 4, 7, 7. 6, 6, 8.]

Καρυΐσκος, Cyphus in nucis modum factus, [Exod. 25, 33. 34. 37, 20. 21.] Καρυωτὸν pro καρυΐσκος, VV. LL. ex Exodo 25. [* Καρυωτή, φιάλη, Inscr. Milesia ap. Chishull. p. 69. Lat. Caryota.]

[* Καρύδιον, Gl. Nux. Glossator ad Aristoph. Πλ. 1057. p. 390. T. H. * Καρυάριον, Gl. Nucula. * " Καρύστιον, Nucum genus, Eubulus ap. Athen. 52. φηγοὺς, κάρυα, κ." Schw. Mss. Alii legunt Κάρυα Καρύστια, Carystiæ nuces.]

" Καρύων Hesychio πλακοῦς ἔχων κάρυα, Placenta " condita nucibus, s. Placenta e nucibus."

Καρυΐτης, Caryites, Tithymali herbæ genus, a nucibus, quibus similem fructum gerit, e Diosc. A Plin. Myrsinites etiam vocari traditur, 26, 8.

Καρυκὸν, Medicamenti nomen ap. Hippocr. περὶ 'Ελκῶν, quod ipse ulceribus admovet, e nucibus et aliis quibusdam confectum, Gorr. [" Falsa lectio pro καρικόν." Schn. Lex.]

Καρυωτὸς φοῖνιξ, Aëtio 11, 30. Caryota palmula: quæ et Καρυῶτις, Diosc. Varroni Palmula caryota: Plin. (15, 18.) Caryotas etiam dixit sine adject. Stat. et Mart. Caryotides. [* Καρυωτικὸς, Strabo 17. p. 1151.]

[* Καρὺς, ἡ, Etym. M. e Callim. Falsa lectio secundum Valck. ad Callim. Fr. p. 130.]

[* Κάρυδα, Schol. Lucian. Bacch. c. 1. Κόρδακα, ὅν φασιν ἰδιωτικῶς κάρυδαν. * Καρυδίζω, Du Cange in Gloss. p. 597. Vide Schn. Lex. Suppl.]

ΚΑΡΥΚΗ, VEL Καρύκκη, Intritum quoddam s. Conditura. Sunt quibus placet ap. Hippocr. dici Lydium quoddam edulium e sanguine aliisque rebus variis apparatum. Sanguinis certe colorem referebat, proindeque, ut scribit Erotian., plerique αἱματεῖαν esse censuerunt, colore forte decepti. Gorr. Galenus dicit esse Lydium edulium, quod e sanguine conficiebatur, sed ποικίλον. Apud Athen. (516.) quoque primi Lydi καρύκην invenisse dicuntur. Sed accipitur generalius hoc nomen: unde et Condimenta s. Scitamenta alicubi redditur nomen καρύκαι: Plut. (8, 636.) 'Ως οὐκ ἐν ἀβυρτάκαις καὶ κανδύλοις καὶ κ. ἐστίν. Bud. autem ap. Lucian. (1, 171.) Καρύκης τὸ

A γένειον ἀνάπλεως, exp. E sorbitione jusculi esculentioris. Sunt qui a κάρυον deduci putent, aliquod καρύων genus huic condimento admisceri suspicantes. Qua ego de re licet dubitans, locum tamen ei post Κάρυον dare non dubitavi, quod nullum aptiorem invenirem. [" Timon Phlias. 38. Phryn. Ecl. 156. T. H. ad Plutum p. 396. Brunck. Aristoph. 3, 16. ad Mœr. 220. Valck. Anim. ad Ammon. 125. ad Lucian. 1, 123. 437. Zeun. ad Xen. K. II. 740. Casaub. ad Athen. 1. p. 19." Schæf. Mss.] Καρυκοειδὴς, Referens καρύκην colore, i. e., Sanguineum colorem habens: καρυκοειδέα ap. Hippocr. (1129.) exp. Gal. ὕφαιμα. [Erotian. v. Κερχνώδης.] Καρύκινον χρῶμα quidam tradiderunt esse Sanguineum colorem. Et Καρύκινος, Qui est coloris sanguinei, Colorem sanguineum referens. [Xen. K. II. 8, 3, 3.] Καρυκοποιὸς, s. Καρυκκοποιὸς, Qui conficit intritum dictum καρύκη. Vocati autem fuerunt κ. Delphi, quod victimas circumcidentes, coquorum fungi officio viderentur. Bud. [Athen. 173.] Καρυκοποιέω,
B Conficio intritum illud dictum καρύκην. Item generalius pro Condimentum concinno, Condio suaviter, Bud. ap. Aristoph. ['Ιππ. 343.] Καρυκεύω, Condio more eorum, qui intritum conficiunt dictum καρύκη. Sed generaliter pro Condio, s. potius Exquisite condio. Accipitur etiam metaph. pro ταράττω, ἀναδεύω, Hes. [" Ad Mœr. 220. Plut. Mor. 1, 209. Alciphr. 398. Phryn. Ecl. 156." Schæf. Mss.] " Καρυκκεύει, " Hesychio ἀρτύνει, ἡδύνει: afferenti itidem Καρύκ- " κευμα pro ἥδυσμα πολυτελές: et Καρυκκείαις pro " * μαγειρεύμασιν, ἀρτύμασιν." Καρυκάζω, ταράττω, Hes. Καρύκευμα, Condimentum exquisite factum: καρυκεύματα, ἡδύσματα καὶ ἀρτύματα, Schol. Aristoph. [" Socr. H. E. 3, 7." Mendham. Mss. Etym. M. * " Καρυκευτὴς, Clem. Alex. 268." Routh. Mss. * "'Ακαρύκευτος, Theod. Balsam. Ep. de Jejun. ad Antioch." Kall. Mss.] Καρυκεία, Condimenti exquisiti confectio, Conditura supervacanea, Bud. citans Gal. de Sanit. Tuenda. [" Sozom. H. E. 3, 16." Mendham. Mss. * 'Εκκαρυκεύω, Hes.] 'Επικαρυκεύω, Insu-
C per condio, Condimentum aliud addo. [Hes. * Κατακαρυκεύω, Synes. p. 2. * Καρυκίον, Etym. M.]

¶ Καρύκαι, Caricæ, Lucian. (1, 559.) 'Ωνήσομαι γὰρ αὐτῷ τὰς παλάθας τῶν καρυκῶν, [καρικῶν,] ubi tamen Bud. vertit Offas conditaneorum. Sic vero dicitur et σύκων καὶ ἰσχάδων παλάθη, supra in 'Ηγήτρια.

" ΚΑΡΚΑΙΡΩ, Resono, Sonitum do: vel etiam " Pulsatus vibro et tremo: ut et Schol. Hom. Il. Υ. " (157.) κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν 'Ορνυμένων ἀμυ- " δις, exp. non solum ἦχει, sed etiam ἐκινεῖτο. Vide " Γαργαίρω." [" Heyn. Hom. 8, 40. Cereal. 2. Kuster. Aristoph. 117." Schæf. Mss.]

" ΚΑΡΚΙΝΟΣ, s. Καρκῖνος, Cancer: de cujus " piscis generibus vide Aristot. H. A. 4, 2. in censu " animalium quæ crusta teguntur: et Plin. 9, 31.: " necnon Athen. 3. Est etiam sidus hoc nomine, e " duodecim zodiaci signis: de quo intellexit Arat. " (147.) μέσσῃ δ' ὑπὸ καρκίνος ἐστί: et Cic. Subjectus
D " medio est cancer. Et Lucan. 9. carcinus ardens. " ‖ Item καρκῖνος et Cancer dicitur Tumor malignus, " inæqualis, durus, oris prætumidus, aspectu teter, " lividus et indolens, cancro similis. Siquidem tumor " ipse, cancri corpus, venæ tumidæ crassæque ejusd. " pedes oculis repræsentant: vel, ut Aëtius ex Archi- " gene et Leonida refert, quoniam sicut cancri ani- " malia sunt aspera et dura, et si quid forcipibus " suis ceperint, haud facile dimittunt: ita tumor iste " et prominet et tactui renititur et ægre tractabilis " est: atque ubi semel radices egerit, difficillime " avelli tollique potest: est enim malignus, fe- " rus, protervus, et quem curatio manuumque vel " blandissima tractatio efferare potius quam mitifi- " care solet. Hæc inter alia Gorr., Ovid. vero " ideo dictum innuit quod cancri modo serpat et " vitiet quæ attigerit. Utque, inquit Metam. 2., ma- " lum late solet immedicabile cancer Serpere, et illæ- " sas vitiatis addere partes. Græci plerumque vocant " καρκίνωμα hoc malum: aliquando tamen et καρκί-

νον. Hippocr. Prorrhet. 2. Οἱ κρυπτοὶ καρκῖνοι οἱ ὑποβρύχιοι. Idem in Aphor. Ὁκόσοισι κρυπτοὶ καρκῖνοι γίνονται. Et Alex. Aphr. Probl. l. 1, Quæst. 92. Ἡ μέλαινα χολὴ ποιεῖ τὸν ἀναβρωτικὸν ἐν τῷ μαζῷ καρκῖνον. Lat. quoque nunc Carcinoma, nunc Cancrum vocant. Cato de Re Rust., c. 157. de brassica, Vulnera putrida cancrosque purgabit. Et paulo post, Si cancer ater est, is olet, et saniem spurcam mittit. || Præterea καρκίνοι dicuntur Ossa duo jugalia quæ prope tempora committuntur. J. Poll. enim 2. scribit μετὰ τοὺς κροτάφους esse δύο ὀστῶν πλαγίων συμβολὰς, περιειληφότων τὰ ὦτα: quæ nominari ζυγώματα et καρκίνους: forsan quoniam ita committuntur ut cancrorum forcipes inter se coëunt. || Καρκίνος, Cancer: Vinculi genus ap. Gal. de Fasciis, quod capiti convenit: Fascia sc. in plures partes scissa, cancrorum pedum speciem referentes. Gorr. Itidem Hes. καρκῖνον esse dicit δεσμόν τινα. Eod. teste καρκῖνοι dicuntur ὑποδήματα κοῖλα, Calceamenta cava. J. Poll. quoque καρκίνους refert inter τῶν ὑποδημάτων species, 7, 22. e Pherecr. in exemplum afferens, καττύομαι τοὺς καρκίνους. Rursum Hes. καρκῖνον dici innuit γῆν πάρυγρον." [" Thom. M. 790. Jacobs. Anth. 8, 163. 12, 405. ad Diod. S. 2, 458. Heringa Obss. 58. Plut. Mor. 1, 206. Heyn. Hom. 7, 517. Forceps, Jacobs. Anth. 6, 268. Pancrat. 2. Philipp. 16. Musgr. Cycl. 605. Versus genus, Huschk. Anal. 289." Schæf. Mss. * Καρκινοβάτης, Aristonymus ap. Athen. 287. pro quo male Καρκινοβαίτης ap. Etym. M. * Καρκινοειδὴς, Ælian. H. A. 6, 20.] " Καρκινώδης, Cancro similis: vel Qui e cancrorum genere est: ut τὰ καρκινώδη ap. Aristot. de Part. Anim. 4. Quæ e cancrorum genere sunt. Sic ap. Diosc. 2. καρκινώδη ἕλκη, Ulcera cancris similia, Ulcera quæ ad cancros proxime accedunt, s. Quæ in cancros vergunt. Itidemque καρκινώδης ὄγκος, ap. Alex. Aphrod. Probl. l. 1, Quæst. 92. Et καρκινώδεις χοιράδες ap. Paul. Æg. Item Cels. 6. de polypo, Ea, inquit, caro dura est et spiritum impedit, fereque carcinodes est: itaque attingi non debet. Et Plin. 20, 17. Narium quoque carcinodes consumit, illitum ex aqua." [* Καρκινόχειρ, Lucian. 2, 99.] Inde ET Καρκινάδες dicuntur Animalcula minutis cancris similia, colore fulvo: quorum Aët. meminit: 2, 139. Αἱ δὲ τὰς καρκινάδας ἐσθίουσαι τρίγλαι, δυσώδεις εἰσὶ καὶ ἀηδεῖς. Et mox, Ἀναπτύξας τὴν κοιλίαν εὑρήσεις ἐν αὐτῇ τὰς καρκινάδας." [Opp. K. 2, 286.] " Item DIMIN. Καρκίνιον, Parvus cancer, Cancellus. Aristot. H. A. 5. de pinnis, Ἔχουσι δ' ἐν αὐταῖς πιννοφύλακα, αἱ μὲν, καρίδιον, αἱ δὲ, καρκίνιον. Pro quibus Chrysippus, Ἡ μὲν οὖν πίννη, ὄστρεόν ἐστιν· ὁ δὲ πιννοτήρης, καρκίνος μικρός. Præterea inde est VERB. Καρκινόω, ut ap. Athen. (667.) de cottabizandi ratione, Αὐλητικῶς δὲ καρκινοῦν τοὺς δακτύλους, Οἶνόν τε μικρὸν ἐγχέαι καὶ μὴ πολύν: pro quo paulo post dicit, Ἀγκυλοῦντα δεῖ σφόδρα τὴν χεῖρ' εὐρύθμως, Πέμπειν τὸν κότταβον. Pass. voce καρκινοῦσθαι dicitur Cancro tentari s. infestari. Hippocr. Γυναικὶ ὅταν ὑστέραι σκληραὶ γενῶνται, καὶ εἰς τὰ αἰδοῖα ἐξίσχωσι, καὶ οἱ βουβῶνες σκληροὶ γίνωνται, καὶ καῦμα ἐν τοῖσιν αἰδοίοισιν ἐνῇ, καρκινοῦσθαι ἄρχεται. At ὁ σῖτος dicitur κεκαρκινῶσθαι, ὅταν ῥιζωθῇ κατὰ τῆς γῆς, inquit Suid. e Pherecr. hoc hujus usus exemplum afferens, Ὁπόταν σχολάζῃς, νῆψον ἵνα τὰ λήϊα Συγκαρκινωθῇ. Apud Theophr. quoque in hac signif. legitur: ut C. Pl. 3, (21, 5.) de frumentorum satu, Ῥιζοῦται γὰρ καὶ καρκινοῦται μᾶλλον. Et 1, 13. de frumento itidem, Ὑπὸ τοῦ χειμῶνος πιλούμενος ῥιζοῦται μᾶλλον· ὃ δὴ καρκινοῦσθαι λέγουσι. At Plin. 18, 7. Frumenta multis radicantur fibris sine ramis. Rursum Theophr. H. Pl. 1, (6, 3.) Ἔχουσι δὲ καὶ τῶν πολυῤῥίζων ἔνια τὴν ἐκ τοῦ μέσου μεγίστην καὶ κατὰ βάθους, ὥσπερ ἀμυγδαλῆ, ἐλαία δὲ μικρὰν ταύτην, τὰς δ' ἄλλας μείζους καὶ ὡς κεκαρκινωμένας. Volunt καρκινοῦσθαι dici plantarum radices quæ cancri instar divaricatis et in latera dispersis fibris vel capillamentis terram apprehendunt. Ab hoc verbo est VERBALE Καρκίνωμα, i. significans q. καρκῖνος

A et Cancer, Corn. Cels. 5, 28. de carbunculo, Non idem periculum carcinoma affert, nisi imprudentia curantis agitatum est: id vitium fit maxime in superioribus partibus, circa faciem, nares, aures, labra, mammas feminarum. Et in jecore autem et splene hoc nascitur. Circa locum aliqua quasi puncta sentiuntur: isque immobilis et inæqualis tumet, interdum etiam torpet. Circa eum inflatæ venæ quasi recurvantur, hæque pallent aut livent, nonnunquam etiam in quibusdam delitescunt, tactusque is locus aliis dolorem affert, in aliis eum non habet. Et nonnunquam sine ulcere durior aut mollior est quam esse naturaliter debet, nonnunquam iisdem omnibus ulcus accedit. Plin. quoque, Suetonius, et alii ap. Latinos Carcinoma appellant. Itemque Cato de Re Rust. cap. 157. Et si quid in mammis ulceris natum, et carcinoma, brassicam tritam apponito: sanum faciet. Apud Græcos Medicos exempla passim obvia. Diosc. 1. de thuris fuligine, Ἔχει δύναμιν σταλτικὴν καρκινωμάτων.
B Et 2. de irione, Ὠφελεῖ καρκινώματα κρυπτά. Dicitur autem κρυπτὸν καρκίνωμά, ὅταν μὴ ᾖ ὑπερφανὲς, inquit J. Poll. 2. Hippocr. dicit κρυπτοὺς καρκίνους, et ὑποβρυχίους." [" Wakef. Phil. 7." Schæf. Mss.] " Συγκαρκινοῦσθαι, de frumentis dicitur cum radices agunt. J. Poll. Τὸ μὲν ῥιζοῦσθαι τὸν σῖτον, συγκαρκινοῦσθαι ἔλεγον. Pherecrates, ἵνα τὰ λήϊα συγκαρκινωθῇ. Vide Καρκινοῦσθαι." [Harpocr. v. Καρκίνος. * Καρκινεύω, unde * " Καρκινευτὴς, Reiff. ad Artem. 345. (2, 14.)" Schæf. Mss. * " Καρκίνωθρον, Herba, Schol. Nicandri Θ. 903." Wakef. Mss. * " Καρκίνηθρον, Diosc. Notha 462." Boiss. Mss.]

ΚΑΡΠΟΣ, ὁ, Junctura manus cum cubito, i. e. qua parte committitur manus cum ossibus illis duobus, quorum uni nomen πῆχυς, alteri κερκὶς, Cam. Ἄρθρον δὲ χειρὸς καὶ βραχίονος, καρπὸς, Aristot. de Part. Anim. 1. Sunt tamen qui pro Vola accipiant ap. Hom. cum alibi, tum (Od. Ω. 397.) κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ, Il. Ω. (671.) ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος Ἔλ-
C λαβε δεξιτερήν. Quod Theophr. (H. Pl. 4, 8, 3.) dixit de papyro Ægyptiaca, Πάχος μὲν οὖν τῆς ῥίζης, καρπὸς ἀνδρὸς εὐρώστου, Plin. vertit, Brachiali radicis crassitudine. [" Eur. Ion. 909. 940. et Wakef., ad Diod. S. 2, 279. ad Mœr. 288." Schæf. Mss. Rufus p. 68. * Καρπόδεσμος, Gl. Lemniscus, Articularia (sic) fasciola. Soranus de Fasciis Galeni 12. p. 515. C.] Καρπόδεσμα, τὰ, Manicæ, h. e. Manuum vincula, s. potius Vincula, quæ manui injiciuntur ea parte, qua cum brachio coit, Lucian. (2, 336.) Ὁ γὰρ στρατηγὸς καίτοι ἀτιμαγελοῦντι καρπόδεσμά τε αὐτῷ περιθεὶς, καὶ περιδέραιον, ἐν ποδοκάκαις καὶ ποδοστράβαις ἐποίησεν εἶναι, Manicas ei et collaria injiciens. Sed perperam ibi SCRIBITUR Καρπώδεσμα. In VV. LL. est ETIAM Καρποδέσμιον, quod ejusd. erit signif. Exp. tamen ibi Pedis articulus. [* Καρποδέσμιος, Gl. περιειλημένος, Lemniscatus. Horapollo Hierogl. 2, 78.] Ἐπικάρπιος, Qui supra manus cum brachio commissuram ponitur, Philostr. Epist. 39. Οἱ ἐ. ὄφεις καὶ αἱ χρυσαῖ πέδαι, Θαΐδος καὶ Ἀρισταγόρας καὶ Λαΐδος φάρ-
D μακα: quales fere ap. Lat. Armillæ, s. potius Brachialia. Μεσοκάρπιον, ET Μετακάρπιον, ET Προκάρπιον, [Diosc. 3, 161.] Quod est in medio καρποῦ, post καρπὸν, ante, supra καρπὸν, Media, Postrema, Prima pars καρποῦ, J. Poll. Μετακάρπιον, inquit Cam., est Palma, quæ pars infra digitos aperitur et in illos finditur. AT Περικάρπιον ap. J. Poll. Armilla s. Brachiale e Plin. exp. [* Ὑποκάρπιος, Aristæn. 1, 13. ἀρτηρία.]

" Καρπωτὸς χιτὼν, affertur ex 2 Reg. 13, (18.) pro Vestis talaris, ubi de vestimentis filiæ Davidis loquitur. Sed ea interpr. convenit alteri potius lectioni quæ est in Complut. Ed. ἀστραγαλωτὸς χιτών: at καρπωτὸς esset Manuleatus." [Vide omnino Schleusn. Lex. V. T.]

¶ Καρπὸς, Fructus, de stirpibus, ad similitudinem καρποῦ manus, Eust. ex auctoritate Etymologistarum tradit, eorum tamen rationem non afferens. Idem alibi verbi κάρφω præt. med. facit κέκαρπα, unde sit καρπὸς pro Fructu: quod et ipsum veteribus placuisse tradit. Atqui hanc deductionem sequendo,

καρπὸς, Manus, ab isto καρπὸς deducetur, et ita posterius erit. Vide Etym. Idem de Cypria ficu, Πεπαίνει δὲ τέτταρας καρπούς. Pro quibus Plin. Fructus quaternos fundit. Καρπὸς generali signif. Fructus; sed peculiari exp. Semen cum suo involucro et integumento, cortice, vasculo: e Theophr. H. Pl. 1, (2, 1.) Καρπὸς δ' ἐστὶ τὸ συγκείμενον σπέρμα μετὰ τοῦ περικαρπίου. Bud. καρπὸς pro Semine e Theophr. affert, 9, (9, 1.) Ἔστι δ', ὥσπερ ἐλέχθη, τῶν μὲν πάντα χρήσιμα, καὶ ἡ ῥίζα καὶ ὁ κ., καὶ ὁ ὀπὸς, ὥσπερ ἄλλων τε καὶ τοῦ πανάκους. Ετ Περικάρπιον, inquit, ab hac signif. τοῦ καρποῦ dicitur, C. Pl. 1. Ἐν ἅπασι δὲ τοῖς κ. τὸ περικάρπιον πρότερον μᾶλλον ἢ αὐτὸς ὁ καρπὸς καὶ τὸ σπέρμα γίνεται. Est enim περικάρπιον Fructus pars, quæ semen ambit, ut in leguminibus siliqua, in castaneis echinatus cortex, in nucibus testa s. putamen, in malis et piris Id, quod edule est, inquit Idem, Pulpa et Caro quibusdam. Redditur ergo περικάρπιον Fructus integumentum, ap. Theophr. et Aristot. Gaza autem alicubi Fructum, in quo reprehenditur, alicubi Carnem, aliquot etiam locis Pulpam interpr. Dicitur autem ετ Περικαρπία ead. signif. a Theophr. [H. Pl. 6, 1, 3. Schn. περικάρπιον.] Item Προκάρπιον pro περικάρπιον e Diosc. affertur, sed non sine mendi suspicione. || Καρπὸν σχίνου ap. Arat. Cic. vertit Fœtum. Extenditur autem hujus nominis signif. a fructibus arborum ad omne frugum genus, atque adeo ad omne illud, quod e terra provenit, (Il. Z. 142.) ἔδειν καρπὸν ἀρούρης, Hesiod. (Ἔ. 1, 117.) καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα. Sed et vinum elegante periphrasi εὔφρονα καρπὸν ἀρούρης poëtæ appellarunt. Et καρποῦ δίκη, de qua vide Suid. e Lys., adversus eos erat, qui frugibus damnum aliquod attulissent, i. e. καρπὸν δηλησαμένους, utendo verbis Homericis. || Emolumentum, Utilitas: ead. metaph., qua Lat. Fructus. Herodian. 8, (3, 15.) Ἐπεὶ καὶ τῆς νίκης πᾶς ὁ καρπὸς αὐτοῖς περιγίνεται. Hanc autem metaph. signif. multa verba hinc deducta retinuerunt. [" K. ἑκατοστεύων, Jo. Monachus Hist. Barlaami Cod. Reg. p. 27." Boiss. Mss. " Thom. M. 191. 544. Jacobs. Anth. 1, 46. Anim. 201. Phryn. Ecl. 124. ad Charit. 558. Musgr. El. 1344. Anton. Lib. 232. Verh., Mitsch. H. in Cer. 149. De liberis, 119. Ruhnk. 23. K. Δήμητρος, Δημήτριος, Fruges, Munck. ad Anton. Lib. 20. Verh. Δηοῦς, Pierson. ad Mœr. 18. τῶν βοῶν, Paus. 289. K. σπείρειν, θερίζειν, Heind. ad Plat. Phædr. 297. φέρειν, ad Herod. 734. Καρποὶ, Segetes, Fruges, Fischer. ad Palæph. 14." Schæf. Mss. Eventus oraculi, Æsch. S. c. Th. 603. Pind. Ἰ. 8, 101. K. μήλων, Lana, Opp. Ἁ. 2, 22.]

Καρποβάλσαμον, Fructus balsami, Diosc. Gal. Καρπόβρωτον ξύλον ap. LXX. Deut. 20, 20. exp. Fructiferum lignum; sed aut mendosa est illa lectio, aut illi errarunt; nam καρπόβρωτος potius esset Fructum exesum habens. [" Qui fructus ad edendum aptos profert." Schleusn. Lex. V. T.] Καρπογένεθλος Apollo, Generator fructuum, Epigr. [Anal. 2, 518.] Καρπογόνος, Fructum gignens, Frugifer. Quidam tamen καρπόγονος voluerunt esse Frugifer; at Καρπογόνος Frugiferum reddens. Καρπογονία, Fructus editio, Bud., qui et addit καρπογονίαν vocari, cum stirpes fructum pariunt: e Polyb. Καὶ θάλλοντα ἀφικνεῖται εἰς τὴν κ. [" Theod. 1, 575. Greg. Nyss. 3, 631." Wakef. Mss. Theophr. C. Pl. 1, 5, 5.] Καρπογονέω, Fructum gigno, edo, fero, Theophr. Ἐκείνων τε γὰρ τὰ μὲν ἰσχύοντα καὶ οἷον τετελεωμένα καὶ ἀνθεῖ καὶ καρπογονεῖ: paulo ante καρποτοκεῖ. [C. Pl. 1, 11, 7. 3, 9, 2.] Καρποδότης, Fructuum s. Frugum dator, largitor: Νεῖλος ap. Greg. Naz. Et alibi, Ἄρτι δὲ γεωργὸς ἄροτρον πήγνυται ἄνω βλέπων, καὶ τὸν κ. ἐπικαλούμενος. [* Καρποδοτέω, Nicet. Annal. 5, 7. * " Καρποδότειρα, Jacobs. Anth. 6, 300. * Καρποδόχος, 10, 109." Schæf. Mss. * Καρποειδὴς s. * Καρπώδης, Gl. Fructuosus. * Καρπολόγος, Polyæn. 3, 10, 9.] Καρπολογέω, Fructum lego, decerpo, Theophr. C. Pl. 5. Καρπολογῆσαι ταῦτα, Fructum ex eis decerpere. Et Καρπολογούμενα δένδρα Eid. 1, (15, 1.) Arbores, e quibus fructus decerpitur: [Schueid. dedit καρφολ. * Καρπολογία, Geopon. 10, 78, 1. * Ἐπικαρπολογέω, Schleusn. Lex. V. T.] Καρπομανὴς, q. d. Insane fructificans,

A Luxurians fructu. Apud Soph. Perilao pro εἰς κόρον ἐξυβρίζουσα accipi testatur Hes. [" Toup. Opusc. 1, 180. Brunck. Soph. 3, 516. Lobeck. Aj. p. 234." Schæf. Mss.] Καρποποιὸς, q. d. Fructificus, Epith. Cereris, Eur. [Rhes. 964. * Καρποσπόρος, Manetho 4, 256. * Καρποτελὴς, Æsch. Suppl. 696. al. * Καρποτελέω.] Καρποτόκος, Fructum pariens, Fructiferus. [" Jacobs. Anth. 12, 27." Schæf. Mss. * Καρποτοκεία, Nonn. D. 21, 26. γαῖα.] Καρποτοκία, Fructus editio, i. q. καρπογονία, καρποφορία, Theophr. C. Pl. 2, (1, 2.) Οὕτω γὰρ αἱ βλαστήσεις κάλλισται καὶ αἱ κ. γίνονται. Καρποτοκέω, Fructum pario, edo, fero, Theophr. C. Pl. 5, 2, (3.) Εἰ γὰρ ὅλως τι πέφυκεν οὕτω καρποτοκεῖν τῶν ὁμογενῶν: paulo post dicit καρποφορεῖν. [* Καρποτρόφος, Eur. Ion. 1475. * Καρπότροφος, Orph. H. in Nub. 1. 7. in Nymph. 4. Lycophr. 1423.] Καρποφάγος, Fructibus vivens, Fructuum esu vitam sustentans, Aristot. Pol. 1. Τὰ μὲν ζωοφάγα, τὰ δὲ κ., τὰ δὲ παμφάγα. " Καρποφαγέω, Fructibus vescor, Fructus comedo. Item

B " Fructuum esu vivo, Fructibus victito, Aristot." [" Porph. p. 110." Wakef. Mss. * " Καρποφθόρος, Orph. de Terræ Mott. 55. Antiphanes 8. et Jacobs." Schæf. Mss.] Καρποφόρος, Fructiferus, Theophr. H. Pl. 1, (3, 5.) Ἄκαρπα δὲ καὶ κάρπιμα καὶ κ. ἄνθη [ἀνθοφόρα καὶ ἀνανθῆ, Schn.] παρὰ τοὺς τόπους καὶ τὸν ἀέρα τὸν περιέχοντα: 3, (8, 1.) Ὧν τὸ μὲν, κ., τὸ δὲ, ἄκαρπον. [Lobeck. Phryn. 492.] Καρποφορία, Actio ipsa fructus ferendi, Fructuum ubertas, i. q. καρπογονία, καρποτοκία, Greg. Naz. Καρποφορέω, Fructum fero, Theophr. H. Pl. 3, (3, 7.) Τὰ μὲν ἄρρενα μόνα καρποφορεῖν: C. Pl. (1, 13, 12.) Καὶ καρποφορεῖ τῶν ἄλλων οὐ φερόντων. Aliquando cum accus. construitur: Greg. Orat. de Cypriano, Μακρῷ λόγῳ στηλιτεύων τὴν προτέραν ἑαυτοῦ κακίαν, ἵνα μὴ τοῦτο τῷ Θεῷ καρποφορήσῃ τὴν ἐξαγόρευσιν, Confessionis fructum pareret, Bud. Idem, Σαυτὸν καρποφόρησον, Χριστὸν ἔνδυσαι. Et in pass. ap. Eund. Τὰ καρποφορούμενα ἐπὶ τῷ βαπτίσματι, Fructus, qui e baptismate feruntur, percipiuntur, Quos baptizati ferunt. [* Καρ-

C ποφόρημα, Longus 2, 26. p. 58. cf. Passow. ad Long. 356. et Schæf. ad Eund. 368. * Φιλοκαρποφόρος, Anal. 3, 186.] Καρποφυέω, Fructus edo, gigno, i. q. καρπογονέω, καρποτοκέω, καρποφορέω. [Theophr. C. Pl. 1, 11, 7.] Καρποφύλαξ, Fructuum custos, Epigr. [" Diodori Zon. 3. * Καρπώνης, Thom. M. 654." Schæf. Mss.]

Ἁβρόκαρπος, Molles et delicatos fructus ferens. Ἁβρόκαρπον, Hesychio τὸ ἁβρότονον, quod infra λεπτόκαρπον. Ἀγλαόκαρπος, Splendidus fructibus, quos fert, Splendidos aut Pulcros fructus ferens, (Od. H. 115.) Ὄγχναι καὶ ῥοιαὶ, καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι, i. e., ut Tryphon ap. Plut. (8, 721.) exp., καλὸν καὶ μέγαν ἐκφέρουσαι τὸν καρπόν. Habes ibid. et aliam hujus epith. expositionem. Nonno (Jo. 51, 2.) dicitur θέρος ἀ. Ἀείκαρπος, Semper fructum habens, Perennes s. Perpetuos fructus ferens. Ἄκαρπος, Infructuosus, opp. τῷ καρποφόρος: ut ex ibi allatis exemplis patet. Poëta quidam ap. Athen. Ξηρὸν πέδον ἄκαρπον. Theophr. (H. Pl. 3, 15, 3.) Τῆς δὲ τερμίν-

D θου τὸ ἄρρεν ἄκαρπον: i. e., Plin. interpr., Terebinthus mascula est sine fructu. Idem Theophr. Διαφέρει δὲ τῷ ἄκαρπος εἶναι, i. e., eod. Plin. interpr., Distat et sterilitate, quoniam fructum non gignit. Interdum generaliter pro Inutili, ut et Lat. Infructuosus. [" Ἀ. ἰχθύων, Paus. 5, 7. * Ἀκάρπως, Soph. Œd. T. 262. Joseph. A. J. 2, 9, 3.] Ἀκαρπία, Infructuositas, Sterilitas: ut ἀκαρπία γῆς. [Æsch. Eum. 803. Hippocr. 378, 48.] Ἀκαρπέω, Sine fructu sum, Infructuosus et sterilis sum, Fructum non gigno s. fero, Theophr. [" Schol. Lycophr. (22.)" Wakef. Mss. * " Ἀκαρπόω, Tzetz. Chil. 7, 127." Elberling. Mss.] " Πανακαρπὴς, Omnino infrugifer et sterilis, " Nicander Θ. (612.) μυρίκης πανακαρπέα θάμνον." Ἀκρόκαρπος, In summitate fructum habens, In summa sui parte s. cacumine fructum edens: de arbore. Theophr. H. Pl. 1, (14, 2.) Ἀ. δέ πως καὶ ὁ φοῖνιξ πλὴν τοῦτό γε καὶ ἀκρόφυλλον καὶ ἀκρόβλαστον. De qua sicut Plin. dicit, Coma omnis in cacumine: ita nos, Fructum edit in cacumine, Fructus ejus in

cacumine nascitur. Ἀμφίκαρπος, Utrimque, Ab utraque parte fructum habens. Gazæ Binorum fructuum partibus inter se oppositis fœcundus, VV. LL. e Plin. Utrimque fructiferus. [Theophr. H. Pl. 1, 6, 12. * Αὐτόκαρπος, Bekk. Anecd. 464.] A

" Βραδύκαρπος, Tardos s. Seros reddens fructus," [Theophr. C. Pl. 5, 17, 6.]

Γλυκύκαρπος, Cujus fructus dulcis est, Dulcem fructum gignens. Γλυκυκαρπέω, Fructus mei dulces sunt, Dulces fructus edo. [Theophr. C. Pl. 2, 3, 7.] Γυμνόκαρπος, Cujus fructus nudi sunt, ad differentiam eorum, quæ habent fructum involucro aliquo tectum, ut castaneæ, nuces, et similes plantæ. [Theophr. C. Pl. 1, 17, 8.]

Δίκαρπος, Biferus, Bis fructum gignens, Strabo, Τινὲς δὲ αὐτῶν καὶ δ. ἔχουσι τὴν γῆν. Δικαρπέω, Biferus sum, Bis fructum fero, Theophr. (C. Pl. 1, 13, 9.) Ἐπεὶ καὶ τὰ δοκοῦντα δικαρπεῖν, μηλεῶν τέ τινες καὶ ἀπίων, ἐν τούτοις μάλιστα γίνεται τοῖς τόποις: (ibid.) Οὐ μὴν ἀλλ' οὐδέν γε, ὡς εἰπεῖν, τῶν δικαρπούντων ὅμοιον γίνεται τοῖς ἐξ ἀρχῆς, Eorum, quæ iterum fructificant, B Gaza. Dicitur, ut Bud. annotat, tam de arbore, quam de fructu; sed perperam ibi SCRIBITUR Διακαρπεῖν. [Moldenh. Specim. 144. legit cum Gaza Διακαρπεῖν.]

Ἔγκαρπος, In quo fructus insunt, Fructus in se habens: opp. τῷ ἄκαρπος, i. e. Qui sine fructu est, Soph. Trach. (237.) de Hercule sacrificante, ἔνθ' ὁρίζεται Βωμοὺς, τελεῖ τ' ἔγκαρπα * Κηναίῳ Διῒ, Jovi e fructibus sacrificat. Apud Vitruv. autem Ἔγκαρπα Turn. existimat esse Ornamenta capituli columnarum palmites aut ramos cum suo fructu habentia, aut etiam arbusculas fructuosas, quæ vocantur δένδρα ἔγκαρπα a Græcis, aut frondibus et ramis implexos innexosque fructus. Hæc ille. Verba autem Vitruv. sunt 4, 1. de columnis in Dianæ æde constitutis, Basi spiram supposuerunt pro calceo, capitulo volutas, uti capillamento concrispatos cincinnos præpendentes, dextra ac sinistra collocaverunt, et cymatiis et encarpis pro crinibus dispositis frontes ornaverunt. Metaph. autem ἔγκαρπος mulier aliqua C dicitur pro Gravida, In cujus utero fœtus est, velut fructus in arbore: h. e. ἔγκυος, ut Suid. in h. a se e. l. exp., Ὁ δὲ Φίλιππος Ἀρσινόῃ ὁμιλήσας, εἶτα ἐξ αὐτοῦ κατέλιπεν ἔγκαρπον, καὶ ὅγε τὴν Ὀλυμπιάδα ἄγεται. || Sunt et ἔγκαρπα Hesychio Segetes triticeæ, sectæ messæque, Turn. Sed ap. Hes. scribitur ἔγκαρτα, quod erit a κείρω, " expositum τοὺς κεκουρευμένους σίτους, Detonsa frumenta. Verum et ἔγκαρπα " dixit Phryn. Δάνεσιν, teste Eod." [" Fischer. ad Palæph. 82. Thom. M. 385. Musgr. Tro. 520. Plato Phædr. 344." Schæf. Mss.] Apud eund. Hes. est ETIAM Ἐγκαρπὴς, Fructuosus: ἐγκαρπῆ, inquit, ἐπικάρπια. [* Ἑτερόκαρπος, Hippocr. 245.] Εὔκαρπος, Bene fructificans, Uberibus fructibus fœcundus, Theophr. C. Pl. 2, (1, 2.) Εἴπερ εὐβλαστῇ καὶ εὔκαρπα μέλλει γενήσεσθαι. Et εὔκαρπον θέρος ap. Soph. (Aj. 671.) Uberibus fructibus fœcunda æstas. Nonnus ἀγλαόκαρπον θέρος dicit. Item active Bene fructificare faciens, Fructuum ubertatem adjuvans: ut εὔκαρπος ἀὴρ, Theophr. C. Pl. 2. Metaph. autem D Venus dicitur εὔκαρπος, Fœcunda, Plut. (9, 31.) Ζείδωρον γὰρ αὐτὴν Ἐμπεδοκλῆς, εὔκαρπον δὲ Σοφοκλῆς ἐμμελῶς πάνυ καὶ πρεπόντως ὠνόμασαν. [Superl., Hippocr. de Aëre §. 74.] Εὐκαρπία, Fructuum uber proventus, Fructuum ubertas, In fructibus gignendis felicitas, Theophr. C. Pl. 2, (1, 2.) Πρὸς εὐβλαστίαν καὶ εὐκαρπίαν, Ut feliciter germinent et ubere fructu fœcunda sint. Pro quo paulo post dicit βλαστήσεις κάλλισται καὶ καρποτοκίαι. Theophyl. Epist. 74. Γόνιμος πρὸς εὐκαρπίαν ὁ τῶν θρεμμάτων ὄνθος. Pro quo paulo post generaliori vocabulo dicit εὐετηρία. Εὐκαρπέω, Fructibus uberibus fœcundus sum, Uberes fructus fero. Ad verbum, Bene s. Feliciter fructifico. Lætos et uberes fructus ferre dicit Cic. [Theophr. C. Pl. 1, 20, 5. " Steph. B. v. Φλιοῦς." Boiss. Mss. Strabo 5. p. 343. * Εὐκαρπίζω, Hippocr. Epist. p. 1274. Schneidero leg. videtur εὐκαρπήσει.]

Ἡδύκαρπος, Suaves et jucundos fructus gignens; δένδρον, Theophr. [H. Pl. 4, 4, 5.]

Κακόκαρπος, Male et infeliciter fructificans, Malos fructus gignens, opp. τῷ εὔκαρπος. Κακοκαρπία, Mala et infelix fructuum editio, [Theophr. H. Pl. 1, 4, 1. C. Pl. 4, 1, 6.] Καλλίκαρπος, Pulcros aut etiam Bonos fructus gignens, i. q. ἀγλαόκαρπος ap. poetas, Theophr. H. Pl. 3, (8, 1.) Ἐν οἷς δὲ ἄμφω καρποφορεῖ, τὸ θῆλυ καλλικαρπότερον, Pulcriores fructus gignit. Plut. Coriol. (3.) Ἔστι δ' ἡ δρῦς τῶν μὲν ἀγρίων καλλικαρπότατον, τῶν δὲ τιθασῶν ἰσχυρότατον: Lycurgo (15.) καλλίκαρπος χώρα, VV. LL. interpr. Fertile solum. Καλλικαρπία, Pulcrorum fructuum editio, Fructuum pulcritudo et venustas, [Theophr. H. Pl. 1, 4, 1.] Καλλικαρπέω, Pulcros et venustos fructus edo, Pulcros et bonos fructus gigno, Lætos fructus fero, Theophr. C. Pl. 1, (6, 10.) Idem C. Pl. 1, 9, (3.) Μάλισθ' ὅταν εὐσθενῇ καὶ κ. τὰ δένδρα. Κατάκαρπος, Fructuosus: ἐλαία, Frugifera olea, Ps. 51, (8.) Hesychio est πλούσιος. [Hos. 14, 7. Bast. Ep. Cr. 278. * Κατακάρπως, Zachar. 2, 4. " Ad Hesych. 2, 170, 15." Dahler. Mss.] AT Κατακάρπιον, Fructus, VV. LL. e Theophr. [H. Pl. 4, 10, 3. * Κλυτόκαρπος, Pind. N. 4, 124.]

Λεπτόκαρπος, Cujus fructus tenuis est, Diosc. 3, 29. de abrotono, Τὸ δὲ ἕτερον, ἄρρεν καλεῖται, κληματῶδες, λ. ὡς ἀψίνθιον, Gracilibus ramis ut absinthium, Ruell. qui videtur LEGISSE Λεπτόκαρφος, ut quædam habent exempl. Λευκόκαρπος, Cujus fructus albi sunt, Theophr. (H. Pl. 3, 18, 6.) Τῶν λ. ὁ μὲν ἁδρὸν καὶ πυκνὸν καὶ συνεστηκότα τὸν καρπὸν ἔχει. Pro quibus Plin., Hederarum fructum candidum ferentium, aliis densus acinus.

Μεγαλόκαρπος, Fructus magnos ferens, Cujus fructus magni sunt, [Theophr. H. Pl. 4, 4, 5.] CONTR. Μικρόκαρπος, [" Toup. Opusc. 2, 38. Casaub. Athen. 114." Schæf. Mss.] Μικροκαρπία, Parvi fructus editio, Fructus exiguitas, exilitas, [Theophr. C. Pl. 6, 18, 8. * Μυριόκαρπος, Soph. Œd. C. 676.] " Μελάγκαρπος, Nigrum ferens fructum: s. Fructus loco atram afferens obscuritatem: ut μ. ἀσάφεια, Plut." [7, 854.]

Ὀλιγόκαρπος, Paucos fructus gignens, opp. τῷ πολύκαρπος, εὔκαρπος. [Dionys. H. 1, 29.] Ὁμοιόκαρπος, Similes habens fructus, Cujus fructus similes sunt. Ὁμοιοκαρπέω, Similes fructus gigno, Fructuum similitudine convenio cum alio, Theophr. C. Pl. 1, 11, (1.) Οὐδ' αὐτὰ αὐτοῖς ὁμοιοβλαστάνει τὰ γένη καὶ ὁμοιοκαρπεῖ, [Schn. dedit ὁμοβλ. et ὁμοκαρπεῖ.] Ὀπισθόκαρπος, Ferens fructum ex adverso folio s. a tergo folii, ut interpr. ap. Theophr. C. Pl. 5, 2, (3.) ubi tamen ὀπισθοκάρπιον scribitur, neutro genere, et substantive, ut videtur, Φαίνεται δὲ καὶ τῇδε ἧττον ἄτοπον, ὅτι γένος τί φασιν εἶναι τοιοῦτον δὴ, ὃ καλοῦσιν ὀ. Ὀψίκαρπος, Cujus fructus serotini sunt, Serotinos fructus ferens, Theophr. (C. Pl. 1, 11, 7.) Τὰ ἀείφυλλα τῶν δένδρων καὶ ὀψιβλαστότερα καὶ ὀ. Ὀψικαρπία, Sera fructus editio, Theophr. H. Pl. 3, (2, 1.) Ἴδια δὲ πρὸς τὰ ἥμερα τῶν ἀγρίων ὀψικαρπία τε καὶ ἰσχὺς καὶ πολυκαρπία τῷ προφαίνειν: quoniam sc. πεπαίνει ὀψιαίτερον. Ὀψικαρπέω, Serotinos fructus gigno, Fructus mei serotini sunt, Seros fructus fero, Theophr. [C. Pl. 1, 17, 9.]

Πάγκαρπος, Fructus omnis generis habens, Soph. El. (634.) Ἔπαιρε δὴ σὺ θύμαθ', ἡ παροῦσά μοι, Πάγκαρπ' ἄνακτι τῷδε, Fructus omnis generis, quos huic regi offerre volo, Sacrificia ex omni fructuum genere. Et in Axiocho (195.) Ἔνθα ἄφθονοι μὲν ὧραι παγκάρπου γονῆς, Ubi anni tempora abundant fructuum omnis generis fœtu. [* " Πάγκαρπον, Chamæleo albus, Diosc. Notha 452." Boiss. Mss.] Παγκάρπιος, i. q. πάγκαρπος. Sed παγκαρπία μελιττοῦτα, Placenta e melle et omni frugum genere, Theophr. H. Pl. 9, (8, 7.) de religiosis ceremoniis in herbarum et radicum collectione, Τὸ δ' ἐπευχόμενον τέμνειν, οὐδὲν ἴσως ἄτοπον· ἀλλ' εἴ τι καὶ ἄλλο προστιθέασιν, οἷον ὅταν τὸ πάνακες τὸ Ἀσκληπίειον καλούμενον· ἀντεμβάλλειν γὰρ τῇ γῇ παγκαρπίαν μελιττοῦταν. Unde Plin. 25, 4. de radice panacis Asclepii, Hac evulsa scrobem repleri vario genere frugum religio est ac terræ piamentum. Et Harpocr. Mendesius ἐν τῷ περὶ Πλακούντων, ap. Athen. (648.) τὴν παρὰ Ἀλε-

ξανδροῦσι καλουμένην π. commemorat: q. in l. videri potest subaudiendum relinqui μελιττοῦτα. Et Anticlides ap. Eund. (473.) et ap. Eust. 1633. Ἔλαιον, παγκαρπία· ἅπερ ἔμβαλε. Ubi παγκαρπία accipi etiam potest pro Omni fructuum genere, non pro Placenta simili superiori. [* "Πικρόκαρπος, Const. Manass. Chron. p. 88." Boiss. Mss. Æsch. S. c. Th. 698.] Πλαγιόκαρπος, Oblique s. A lateribus fructum ferens, Theophr. H. Pl. 1, (14, 2.) Τὰ μὲν ἀκρόκαρπα τῶν δένδρων καὶ ὅλως τῶν φυτῶν, τὰ δὲ πλ., τὰ δὲ ἀμφοτέρως. Πλατύκαρπος, Latum fructum habens, Cujus fructus latus est, Diosc. 3, 161. de lonchitide, Φύλλα ἔχει πλ. πράσῳ ὅμοια. Sic enim Marcell. ibi legit, interpretans, Porro latioris seminis aut fructus. Sed lectio hæc inter notha recensetur, nec eam agnoscit Plin. 25, 11. ubi lonchitidis descriptionem e Diosc. transtulit. Πολύκαρπος, Multos fructus gignens, Theophr. H. Pl. 8, 3. Πάντα δὲ π. καὶ πολυβλαστῆ· πολυκαρπότερον δὲ τὸ κύμινον. Ubi Plin. habet Ocymon pro Cumino: id, quod e seqq. patet: locus autem est 19, 7. Pro πολυκαρπότερον vero Latine dicit, Nihil fœcundius. Et C. Pl. 2, (4, 4.) scribit vitem indigere multo nutrimento, Διὰ τὸ θερμὴ καὶ μανὴ καὶ ὑγρὰ καὶ π. εἶναι. || At πολύκαρπον ap. Hippocr. dicitur τὸ κραταιόγονον, Gal. Lex. Hippocr. [" Heyn. Hom. 8, 62. Aristocles, ad Diod. S. 1, 218." Schæf. Mss. " Πολύκαρπον, Diosc. Notha 462." Boiss. Mss. * Πολυκαρπέω, Ælian. V. H. 3, 41.] Πολυκαρπία, Ubertas in fructu ferendo, Uber fructus. Exemplum habes in Ὀψικαρπία. [Xen. Mem. 3, 14, 3. * " Πρινόκαρπος, Const. Manass. Chron. p. 124." Boiss. Mss.] Πρωΐκαρπος, Cujus fructus mature proveniunt, Theophr. H. Pl. 1, (14, 3.) Πρωϊβλαστῆ καὶ πρ., Mature germinant, et mature fructus reddunt. Πρωϊκαρπία, Matura fructuum editio, Cum arbores fructus suos mature reddunt, [Theophr. C. Pl. 1, 17, 8.] Πρωϊκαρπέω, Mature fructus meos reddo, Theophr. C. Pl. 1, (13, 9.) de iis, quæ bifera, i. e. δικαρποῦντα, appellantur, Ἐν τούτοις μάλιστα γίνεται τοῖς τόποις, ἅτε παρεκτεινούσης ἐπὶ πολὺ τῆς ὥρας· καὶ ταχὺ τῶν προτέρων ἀφαιρουμένων, ἃ καὶ πρωϊκαρποῦντα. [* Πυκνόκαρπος, Lucian. 2, 409.]

[* Σπανοκαρπία, Diod. S. 5, 38. al. * Στενοκαρπία.]

[* " Τελειόκαρπος, Const. Manass. Chron. p. 3. Amat. 3, 26." Boiss. Mss.] Τελειοκαρπέω, SIVE Τελεοκαρπέω, τελειῶ τὸν καρπὸν, Ad maturitatem fructum perfero, Theophr. (H. Pl. 4, 8, 8.) Πέττει καὶ τελειοῖ καὶ τελεοκαρπεῖ, [e Theophr. Athenæus 72.] Dicitur ab Eod. et τελεσφορεῖν. Idem, Γένη γε ἔνια καὶ ἀμπέλου καὶ ῥόας ἀδύνατόν ἐστι τελεοκαρπεῖν, ἀλλὰ μέχρι τοῦ ἄνθους ἢ γένεσις, Ad frugem pervenire. Bud. [* Τελεσίκαρπος, * Τελεσικαρπέω, Strabo 15. p. 1008.] Τρίκαρπος, Triferus, i. e. Ter fructus suos quotannis reddens: ut δίκαρπος, Biferus. || Τρίκαρπον, Hes. exp. τριετῆ, Triennem. [" Wakef. S. Cr. 2, 69." Schæf. Mss.]

Ὑπέρκαρπος, Supra modum fructificans, Cujus fructus modum excedunt, Fructuosissimus. Ὑπερκαρπέω, Supra modum fructifico, In fructu ferendo modum excedo. [Theophr. C. Pl. 2, 10, 2.]

[* Φερέκαρπος, Orph. H. in Lun. 5. et alibi. * Φθινόκαρπος, Pind. Π. 4, 471.]

Χλοόκαρπος, Cujus fructus virent, Virere fruges faciens, Orph. H. (39.) Σπερμείη, * σωρῖτις, ἀλωαίη, χλοόκαρπε. Χρυσόκαρπος, Aureos fructus ferens, Cujus fructus aurei sunt. Chrysocarpum dicitur etiam Hederæ species quædam a colore acinorum, Plin. sc. aureo. [" Diosc. Notha 450." Boiss. Mss. * Χρυσεόκαρπος, Draco p. 36. Reg. Prosod. Hermanni n. 57. * " Ὡραιόκαρπος, Tzetz. Ch. 4, 691." Boiss. Mss.]

[* Ἐγκάρπιος, Hippocr. 360, 11. * " Ἐγκαρπία, ἡ, Etym. M. 797, 27." Wakef. Mss.] Ἐπικάρπιος, Frugifer; Qui super fructus s. fruges est, Frugum præses: unde ap. Aristot. de Mundo (7.) Καὶ μὴν ἐ. μὲν (καλεῖται ὁ Ζεὺς) ἀπὸ τῶν καρπῶν, Frugipotens, Bud. Ita vero Jovem in Bœotia vocari tradit Hes. [" Jacobs. Anth. 8, 30. ad Mœr. 288. Toup. Opusc. 1, 227. Emendd. 1, 369." Schæf. Mss. Arat. 552. ὧραι.] AT Ἐπικάρπιον communi appellatione dicitur Quicquid semen aliquod continet, ut e Marcello

A Diosc. Interprete annotatur || Ἐπικάρπια dicuntur etiam Ramusculi plantarum, e quibus fructus ipse dependet, et qui sunt super fructum, Phanias ap. Athen. (68.) Βρωτὰ μὲν ἁπαλὰ τῷ ἐπικαρπίῳ, σικυοὶ καὶ πέπων: (51.) de moro Ægyptia, Φέρει δὲ τὸν καρπὸν τοῦτον ἡ Αἰγυπτία συκάμινος ἀπὸ τοῦ ξύλου, καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν ἐπικαρπίων: quam Theophr. H. Pl. 4, 2, (1.) peculiari quodam modo fructum edere scribit, non ἀπὸ τῶν βλαστῶν, οὐδ' ἀπὸ τῶν ἀκρεμόνων, ἀλλ' ἐκ τοῦ στελέχους: quæ iisd. fere verbis a Diosc. repetuntur. De qua Plin. 13, 7. Pomum fert non a ramis, sed a caudice ipso: adeo ut e verbis Theophr. et Athen. pateat, ἐπικάρπια esse τοὺς βλαστοὺς s. τοὺς ἀκρέμονας, supra fructus quasi caput sitos, e quibus ipse fructus dependet: idem præterea esse στέλεχος et ξύλον τοῦ φυτοῦ. Similiter vero de ejusd. arboris fructu Gal. tradit de Alim. 2. Ἡ γένεσις δ' αὐτοῦ διαφορωτέρα πως ἐστὶ παρὰ τοὺς ἄλλους καρποὺς τῶν δένδρων· οὐδὲ γὰρ ἐκ τῶν ἀκρεμόνων καὶ βλαστημάτων, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν τῶν κλάδων καὶ τῶν πρέμνων φύεται, ita
B enim reponitur pro τῶν ἀκρεμόνων, quod mendose repetitur: ubi et ipse ἐπικάρπια vocat βλαστήματα καὶ ἀκρεμόνας: at pro στέλεχος dicit κλάδοι καὶ πρέμνα. Pertinet huc ET Ἐπικαρπία, Fructus, i. e. Fructuum proventus, Fructuum reditus. Item metaph. Fructus et reditus, qui ex ipsa summa capitali, i. e. ἐκ τῶν ἀρχαίων, manant, Accessio et πρόσοδος τῶν ἀρχαίων: paulo minus quam τόκος, cum quo frequenter copulatur: s. Fructuum et commodorum perceptio, Usus rei fructuosus: i. q. ἐκκάρπωσις. Plato de LL. 12. (205.) Τὴν ἐπέτειον ἐ. ἐν γράμμασιν ἀποφέρειν ἀγρονόμοις φυλέταις, Census sui annuum reditum profiteri in commentarios relatum suæ tribus ap. agronomos. Apud Aristot. quoque ἐπικαρπία Quæstus dicitur, et fruges messesque ἐπικαρπίαι. Hæc fere Bud. 47. 132. 133.: ubi exempla alia habes e Dem. Sic ap. Aristot. Œcon. 2, (15.) Τὸ τραφὲν καὶ τὴν ἐ. λογισάμενος ἀπῄτει, Fructum, quem inde percepisset. Et Polit. 1, 7. de contractuum commutativorum tribus generibus, Διαφέρει δὲ τούτων
C ἕτερα ἑτέρων, τῷ τὰ μὲν, ἀσφαλέστερα εἶναι· τὰ δὲ πλείω πορίζειν τὴν ἐπικαρπίαν: post quæ secundo loco statuit τὸν τοκισμὸν, at tertio τὴν μισθαρνίαν. Et ap. Isocr. (Symm. 40.) ἐπικαρπίας λαμβάνειν, Fructum capere, Emolumentum percipere. Item ἐπικαρπίᾳ ἀμείβεσθαι, Cum fructu reddere: seu, ut VV. LL. interpr., Fœnerato reddere. [" Alciphr. 18. 444. Dionys. H. 1, 563." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 2, 8. Antiphanes Athenæi 402. * " Ἐπικαρπίδιος, Jacobs. Anth. 8, 203." Schæf. Mss.] Περικάρπιος, Fructu cinctus, Plin. Fructum habens circum se: ut semina et ligna quæ ipse fructus ambit. Item, Cujus fructus tegmine et involucro aliquo cinctus est, ut legumen siliqua, fruges spica, castanea echina. Phanias ap. Athen. (68.) Βρωτὰ μὲν ἁπαλὰ τῷ ἐπικαρπίῳ, σίκυος καὶ πέπων ἄνευ τοῦ σπέρματος· πεττόμενον δὲ τὸ π. μόνον. AT Περικάρπιον s. Vitium cingens s. muniens fructum, Plin.: quale in nucibus putamen esse dicit, in castaneis corium, in glandibus crustam, in uva cutem, in punicis corium et membranam. Quæ
D vitia in castaneis, amygdalis, nucibusque juglandibus geminantur: geminum enim περικάρπιον habent: castaneæ corium cum echinato cortice, amygdalæ et nuces juglandes, præter lignum, etiam viridem quandam carnem. Plin. 15, 28. [Π. τῶν ῥοιῶν, Alciphr. 3, 60.] Vide etiam supra de περικάρπιον e Bud. post Καρπός. Περικαρπιάκανθος, ὁ, ἡ, Spinas habens in vitio fructum cingente, Theophr. H. Pl. 6, 5, (3.) Ὁ δὲ τρίβολος ἴδιον ἔχει, διότι π. ἐστὶ, Integumento et involucro, quod fructum ambit, spinoso est. Unde ap. eund. Theophr. 1, (3.) sic emendant, ubi περὶ τῶν φυλλακάνθων disserit, Ὁ δὲ τρίβολος καὶ τῇ περικαρπίᾳ φυλλάκανθόν ἐστι· ἔχει γὰρ ἀκάνθας ἐν τῷ περικαρπίῳ: ita ut περικαρπιάκανθον dicatur τὸ ἀκάνθας ἐν τῷ περικαρπίῳ ἔχον, seu, ut 4, (11.) de cacto dicit, habens περικάρπιον, ἐν ᾧ τὸ σπέρμα, τὴν μορφὴν ἀκανθῶδες. Sed et ap. Plin. 21, 15. quidam sic reponunt, Hippophaës spinis geniculatum; tribulo proprietas quod et fructum spinosum habet: pro, Tribula proprietas. Sed tunc περικάρπιον pro Fructu ipso caperetur, non pro Integumento fructum cingente.

Καρπόομαι, Fructum percipio, Fruor, Consequor, Theophr. H. Pl. 4, (13, 5.)"Οταν ἤδη δοκῇ (ἡ ἄμπελος) καταφέρεσθαι, κλήματά τε ἐπιβάλλειν καὶ καρποῦσθαι ἐνιαυτὸν, Palmites submittere, et fructum anni percipere, elicere, Bud. Xen. Ἑλλ. 6, (1, 4.) Οὐ νήσους, ἀλλ' ἤπειρον καρπούμενος. Apud Dem. καρποῦσθαι τὰ αὑτῶν, Frui suis rebus. Sic Isocr. Archid. (4.)"Ιν' αὐτοὶ τὴν σφετέραν αὐτῶν ἀσφαλῶς καρπῶνται. Et Synes. καρποῦσθαι σχολὴν, Frui otio. Rursum ap. Dem. (15.) Τοὺς λιμένας καὶ τὰς ἀγορὰς καρποῦσθαι. Plato Epist. 7. (138.) Δίωνα ἐῶν τὰ ἑαυτοῦ κεκτῆσθαι καὶ καρποῦσθαι κτήματα. Plut. Galba (9.) Καρποῦσθαι τὰς τιμὰς καὶ τὰ χρήματα: Themist. Καρποῦσθαι δωρεὰς μεγάλας, pro Consequi: quam signif. habet et in metaph. signif. ut καρποῦσθαι δόξαν ap. Dem. (478.) Sic καρποῦσθαι εὔκλειαν, Xen. K. Π. 8, (2, 11.) Καὶ ἐκ τούτων καρποῦμαι ἀσφάλειαν καὶ εὔκλειαν. At καρποῦσθαι τὴν πλεονεξίαν ap. Dem. (662.) exp. Implere suam avaritiam. Bud. καρποῦμαι interpr. Usum fructum percipio, Dem. (814.) Ἔδωκεν ἑβδομήκοντα μνᾶς καρπώσασθαι. E Xen. autem (Ἀπ. 2, 1, 13.) affertur, pro Vectigal fructibus imponere, Καταδουλωσάμενοι καρποῦνται. Rursum Bud. καρποῦμαι interpr. Exhaurio et consumo, in Athen. (274.) de Lucullo loquentis, Καρπωσάμενος δυοῖν βασιλέοιν πλοῦτον, Μιθριδάτου καὶ Τιγράνου. Sic pro Exhaurire fructum alicujus prædii, ap. Dem. (419.) de matre Æschinis loquentem, Καρπουμένη τὰς τῶν χρωμένων οἰκίας. || Καρποῦσθαι de malis etiam dicitur: Aristid. Καρποῦσθαι τὰ κακὰ ἀντὶ τῶν ἀγαθῶν. Et ex Eur. (Hipp. 1427.) affertur Πένθη μέγιστα δακρύων καρπουμένῳ, ubi poterit καρποῦσθαι reddi Percipere: dicitur enim ab ipso etiam Cic. Luctus percipere, sicut et dolores. Sed et interpretationi quorundam præcedentium locorum aptum esse idem verbum existimo. Ceterum καρποῦσθαι συμφορὰς, quod dixit Lys., huc non pertinet; nam καρπώσασθαι τὰς τῆς πόλεως συμφορὰς, ap. Eund. (778.) est Frui calamitatibus reipublicæ, i. e., E reip. calam. fructum percipere, Reip. calamitates quæstui habere, In commodum suum vertere; imitando Terentianum loquendi genus, E reipublicæ incommodis sua comparare commoda. || Ceterum Hes. καρπωμένη exp. καρπῷ πλήθουσα, Fructu abundans: quod partic. si mendose non scribitur, est a Καρπάομαι. Eid. καρποῦμαι est τρυγῶ, Vindemio. Item καρπωθέντα sunt τὰ ἐπὶ βωμοῦ καθαγισθέντα: sicut et Suid. ἁγιάσαι exp. καρπῶσαι, καῦσαι ἁγίως: quo pertinentem signif. habet et Κάρπωμα. Sed et καρπῶ exp. καρποῦμαι [Lobeck. Phryn. 361. "Thom. M. 544. ad Charit. 558. Huschk. Anal. 250. Dionys. H. 1, 523. Valck. Hipp. p. 211. 318. Musgr. 432. ad Callim. 1, 137. Xen. Mem. 1, 1, 8." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 818. Manetho 4, 576.] "Καρπόω, Fruendum offero. Levit. 2, (11.) Οὐ προσοίσετε ἐπ' "αὐτοῦ καρπῶσαι τῷ Κυρίῳ, quod exp. Non offeretis "ex eo ad sacrificandum Domino." Κάρπωμα, Fructus qui percipitur, Quæstus: et sic i. fuerit q. ἐπικαρπία. Hesychio κάρπωμα est σπέρμα, κέρδος. Item Oblatio, Victima s. Hostia, προσφορὰ, δῶρα, θυσία, ut idem Hes. exp. In qua signif. a LXX. usurpatur, Exod. 29, (25.) Κάρπωμά ἐστι Κυρίῳ, Oblatio est Domino, Levit. 1, (4.) Τὴν κεφαλὴν τοῦ κ., Caput hostiæ. || Possessio, Possessio e qua fructum et emolumentum capimus, VV. LL. Κάρπωσις, Fructuum et commodorum perceptio, Usus rei fructuosus, q. d. Fruitio, Xen. K. Π. 4, (5, 8.) p. 63. Εἴπερ ἐπιθυμοῦσι Πέρσαι τὴν ἀρχὴν τῆς Ἀσίας καὶ τὴν κάρπωσιν γενέσθαι ἐφ' ἑαυτοῖς. Ea signif. ἐκκάρπωσις et ἐπικαρπία etiam dicitur, item καρπία, s. potius καρπεία, de quo infra. || Sacrificium Veneris ita vocari ap. Amathuntem tradit Hes. At Levit. 4, (10.) Ἀνοίσει ὁ ἱερεὺς ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τῆς κ., exp. Super altare holocausti: ut i. sit q. paulo ante dixit τῆς ὁλοκαυτώσεως. Καρπώσιμος, ὁ, ἡ, E quo fructus capi potest; Frugiferus, κάρπιμος: ut ap. Athen. (478.) accipi videtur, Ἐξ οὗ τῶν θεῶν τὰ θαύματα καὶ τὰ κ. γίνεσθαι ἐπὶ γῆς. Ἀκάρπωτος, ὁ, ἡ, ut γῆ, Ager, e quo fructus perceptus non est. Et Soph. (Aj. 176.) τινὸς νίκας ἀκάρπωτον χάριν, E qua nemo fructum percepit. "Ἀποκαρπόω, Fructum edo s. emitto. Item, Emitto "veluti fructum, Genero, Pullulo: ut Gal. ap. Hippocr. ἀποκεκαρπωκὼς exp. ἀποβεβλαστηκὼς: itidemque Erotian. ἀποκεκάρπωκε, ἀποβεβλάστηκε, "ἀπογεγέννηκε: respiciens opinor ad h. l. in libro de "Natura Ossium, Ἀποκεκάρπωκε δὲ καὶ ἐς τὰς ἰγνύας "πολυπλόκους φλέβας." Διακαρπόομαι, Decerpo, VV. LL. [* Ἐγκαρπόομαι, J. Poll. 4, 42.] Ἐκκαρπόομαι, i. q. καρπόομαι, Greg. Τὸ ἅγιον ἐκκαρποῦσθαι μέγα ἐτίθετο, Quæstui habere res sacras atque divinas, Bud. qui et ἐκκαρποῦσθαι cum accus. pers. e Dem. (700.) affert pro Exhaurire et extenuare facultates alicujus, et percipere earum fructus. Apud Thuc. 5, 28.) p. 174. Schol. ἐκκαρπωσάμενοι sine adjectione positum, exp. τοὺς καρποὺς καὶ τὰς προσόδους λαβόντες ἀπὸ τῆς γῆς ἀκεραίους. [Eur. Ion. 875. Philostr. 541.] Ἐκκάρπωσις, Fructuum ac commodorum perceptio, Usus rei fructuosus, Bud. [* Ἐπικαρπόω, Schleusn. Lex. V. T.] Κατακαρπόω, a καρπῶσαι, Suidæ ἁγίως καῦσαι, Adoleo. Κατακάρπωσις, Levit. 6, (10.) Καὶ ἀφελεῖ τὴν κ., ἣν ἂν καταναλώσῃ τὸ πῦρ, ubi interpr. Cineres, quos vorans ignis excussit. Ὁλοκαρπόω, ab eod. καρπόω, Totum adoleo. At Sirach 45, (14.) Θυσίαι αὐτοῦ ὁλοκαρπωθήσονται, redditur, Sacrificia ejus consummabuntur: ὁλοκαρπούμενον, Hesychio et Suidæ ὅλον προσφερόμενον. Ὁλοκάρπωμα, ET Ὁλοκάρπωσις, Holocaustum, Sapient. 3, (6.) Es. 41. Utrumque citat Bud. ex Aretha 963. sed non interpr. [Schleusn. Lex. V. T. * Ὁλοκαρπεύω, Orac. Sibyll. p. 448. cf. 446.]

[* "Καρπέομαι, Percipio fructum, colligo, fruor. Jos. 5, 12. ἐκαρπήσαντο, secundum libros nonnullos, teste L. Bosio." Schleusn. Lex. V. T.]

¶ Κάρπιμος, Fructiferus, Qui fructus gignere solet, Aptus ad fructus edendos, Theophr. H. Pl. 3, (2, 1.) Πάντα δὲ κ. ἢ ἄκαρπα, καὶ ἀείφυλλα ἢ φυλλοβόλα, καὶ ἀνθοῦντα ἢ ἀνανθῆ: h. e., ut 1, (3, 5.) scribit, καρποφόρα ἄκαρπα, ἀνθοφόρα, ἀνανθῆ, ἀείφυλλα φυλλοβόλα. Sicut vero idem Theophr. duo palmarum genera facit, κάρπιμον et ἄκαρπον, ita Plin. Fructiferum et Sterile. Aristoph. Σφ. (264.) Δεῖται δὲ καὶ τῶν καρπίμων ἄττα μή 'στι πρῴμα Ὕδωρ γενέσθαι, E frugiferis arboribus. Videtur tamen Theophr. diversum facere κάρπιμος a καρποφόρος: cujus rei exemplum habes in Καρποφόρος.

Καρπίζω, Fructum colligo, decerpo. Item cum accus. constructum generaliter pro Decerpo, Demeto, Colligo. Diosc. 3, 37. de dictamno, Καρπίζουσι δὲ αὐτὴν ἐν θέρει καὶ φθινοπώρῳ. Pass. Καρπίζομαι, Fructum decerpo, colligo, percipio, i. q. καρπόομαι, pro quo ap. Thuc. quoque accipi testatur J. Poll. Theopompus ap. Athen. (261.) Τοὺς ἑταίρους οὐ πλείονας ὄντας κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὀκτακοσίων, οὐκ ἐλάττω καρπίζεσθαι γῆν ἢ μυρίους τῶν Ἑλλήνων τοὺς τὴν ἀρίστην καὶ πλείστην χώραν κεκτημένους. || Defrugo, i. e. Fructus s. Fruges consumo, et q. d. Fructibus s. Frugibus exhaurio et exinanio: ut ap. Theophr. καρπιζόμενα, semina dicuntur Ea, quæ terram exhauriunt et extenuant: quæ Lat. quoque Defrugare terram dicunt. Theophr. (H. Pl. 8, 9, 1.) Καρπίζεται τὴν γῆν μάλιστα ὁ πυρός· διὸ καὶ ἀγαθὴν ζητεῖ χώραν: Terram exhaurit et emacerat. Idem Theophr. C. Pl. 4, (8, 1.) Μὴ καρπίζεσθαι τὴν γῆν, ἀλλὰ νεὸν ποιεῖν, Non nimia defrugatione exinanire, ut Colum. loquitur, sed renovare, s. novale facere. Ibid. sæpius utitur h. v. [Lobeck. Phryn. 361. "Eur. Hel. 1344. Jacobs. Exerc. 1, 84. Valck. Hipp. p. 211. Musgr. 432. Wakef. S. Cr. 3, 165. Musgr. Bacch. 406." Schæf. Mss. Καρπίζομαι ἐπ' ἐλευθερίᾳ, Gl. Asseror. Hoc in sensu καρπίζομαι deducitur a * Καρπὶς pro καρφὶς, Festuca, Bacillus ligneus, quo capita feriebantur eorum, quos domini ap. prætorem in libertatem darent.] Καρπισμὸς, Fructus perceptio, Usus fructus, i. q. κάρπωσις. || Defrugatio, Exinanitio et extenuatio, quæ nimia defrugatione fit, Theophr. l. c., Πρός τε χρονιότητα τῆς πέψεως καὶ πρὸς τὸν κ. τῆς γῆς, Et ut terra nimia defrugatione non exinaniatur, Exhauriatur et emaceretur. [Mancipatio, pro καρφισμὸς, Clem. Alex. Str. 5. p. 679. Vide Κάρφος, et Leopardi Emend. 6, 6. Gl. Vindicta, Assertio. * Καρπιστὴς, Gl. Assertor, Vindex, "ad Hesych. 2, 153, 6." Dahler. Mss. Arrian. Epict. 3, 24. 26. Tertullian. c. Valentin. conjungit Lytroten et Car-

pisten. * Καρπιστεία, Gl. Vindiciæ. * Καρπιστία, Assertio, Vindiciæ. * Καρπιστικὸν, Liberalem, Liberale judicium. * " Ἀκάρπιστος, (i. q. ἄκαρπος,) Heyn. Hom. 4, 93. Porson. Phœn. 216. Valck. p. 80. Beck. p. 188. Musgr. 189. * Εὐκάρπιστος, Porson. l. c. Valck. l. c." Schæf. Mss. * Ἀποκαρπίζω, Clem. Alex. 105. * Ἐγκαρπίζω, Synes. de Insomn. 137.] Ἐκκαρπίζω, Fructus decerpo et percipio, Bud. || At ἐκκαρπίζεσθαι i. est q. καρπίζεσθαι, Defrugare, Defrugatione exinanire et exhaurire, Theophr. l. c. Ἐκπέττει ῥᾳδίως, ταχὺ δὲ ἐκκαρπίζεται τὰ ἐδάφη, καθάπερ ὁ ἐρέβινθος: pro quo ibid. dicit καρπίζεται τὴν γῆν. [Æsch. S. c. Th. 607.] Ἐπικαρπίζομαι, itidem Defrugo, ut καρπίζομαι et ἐκκαρπίζομαι, Theophr. (H. Pl. 8, 9, 3.) Ἐπικαρπίζεται δὲ σφόδρα καὶ ὁ αἰγίλωψ τὴν γῆν, sicut de frumento, καρπίζεται τὴν γῆν. " Ἐγκαρπασθέντας, Hes. exp. ἐγκριθέντας, ἐντυχόντας."

Καρπεύω, i. q. καρπόομαι et καρπίζομαι, Fructum percipio, Fruor, Hyperides ap. J. Poll. (7, 149.) καρπεύειν ἀγαθὴν καὶ πλείστην χώραν, ut καρπίζεσθαι χώραν ap. Theopomp., καρποῦσθαι χώραν ap. Dem. Citat idem Poll. etiam ex Aristoph. Et ap. Dionys. H. in pass. Πολλὰς πράξεις καρπεύσεται. [" Koen. ad Greg. Cor. 96. 105. Aristoph. Fr. 268. * Κάρπευμα, Eichst. de Dram. 144." Schæf. Mss. Sosibii Fragm., Stob. 7. p. 14. Heeren.] Καρπεία, Fructus perceptio, Usus fructus, i. q. κάρπωσις, καρπισμός. Pro quo ap. J. Poll. SCRIBITUR Καρπία per ι. Κάρπωσιν, inquit, λέγει Ξενοφῶν, ἣν οἱ νῦν καρπίαν. [" Καρπία, Omnia quæ fertilitas agrorum, vel hominum industria, rure vel urbibus producit creatve, Polyb. Exc. Leg. 118(=32, 2, 8. ubi ἐπικαρπίαν VV. DD. maluerunt.)" Seager. Mss.] AT Καρπεῖον, videtur i. esse q. καρπός. Citat J. Poll. ex Aristoph., sed non explicat. Et ap. Nicandrum Ἀ. (276.) σιδόεν καρπεῖον, i. q. σίδη: Ἤ καί που σιδόεντος ἀποβρέξαιο [ἀπὸ βρέξαιο, Schn.] κάλυμμα Καρπείου, ubi σιδόεντος καρπείου κάλυμμα vocat Corticem mali punici, Malicorium. " Καρπία plur. Hesychio sunt κλωνία, Ramuli." [Καρπίον, i. q. καρνόφυλλον, Ctesias Ind. 28. * " Κάρπη, Hesychio κλωνία." Schn. Lex.]

Καρπαλίον, i. q. κάρπωμα, Hes.

" Καρπνὰ Hesychio sunt δένδρα καρπὸν ἔχοντα."

[* " Καρπῶ, Jacobs. Anth. 9, 210." Schæf. Mss.]

" ΚΑΡΣΙΟΣ, Obliquus: ut Hes. quoque κάρσιον " exp. πλάγιον. Inde ADV. Καρσίως, Oblique: Su-" idæ itidem πλαγίως: quod et comp. ἐγκαρσίως. " Affertur ET Καρσία, ἡ, pro Obliquitas." " Ἐγκάρ-" σιος, Obliquus, In obliquum porrectus, Transver-" sus. Aristot. de Mundo, Ὧν μέσος ὁ ζωοφόρος κύκλος " ἐγκάρσιος: nam iste τῶν ιβ' ζωδίων κύκλος λοξὸς est " et dicitur, quoniam τέμνει τοὺς παραλλήλους κύκλους, " teste Proclo. Sic Philostr. Heroic. Ἐγκάρσιοι ἐμβο-" λαὶ, Obliquæ, Quæ oblique fiunt. Et Philo V. M. 1. " Ἐκτραπόμενος οὖν τῆς ἐπ' εὐθείας ἐγκάρσιον ἀτραπὸν " εὑρὼν, Relicta via recta nactus callem transversam." [" Ruhnk. ad Rutil. p. 105. Koen. ad Greg. Cor. 266." Schæf. Mss.] " Unde ADV. Ἐγκαρσίως, Ob-" lique, Transverse. Thuc. 2, (76.) Ὑπὲρ τοῦ τεί-" χους ἀνελκύσαντες ἐγκαρσίως." " Ἐπικάρσιος, Obli-" quus, Transversus. Fem. Ἐπικαρσία." [" Heyn. ad Virgil. 2, 23." Schæf. Mss. Opp. K, 1, 409. 2, 169.] " ITEM Ἐπικάρσιον pro Amiculo affertur e Græca-" nico quodam Colloquio, incerti Auctoris: ἐπίδος " ἐπικάρσιον, Adjice amiculum. Sed parva vel potius " nulla illius libelli esse debet auctoritas:" [Gl. Amiculum.] " Ἐπικράδιον, Hesychio ἐπικάρσιον."

ΚΑΡΦΩ, Sicco, Arefacio. Apud Hom. κάρψαι Eust. significare ait ξηράναι et συσπάσαι in Od. N. 398. Κάρψω μὲν χρόα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι. Ad cujus versus expositionem facere mihi videtur hic Juvenalis, Tres rugæ subeant, et se cutis arida laxet. Nec dubitem κάρψω χρόα καλὸν vertere etiam, affini utens metaph., Dignitatem oris deflorescere faciam, Faciam ut dignitas oris deflorescat: quibus verbis utitur Auctor Rhetorices ad Herenn. Memini porro me ap. quendam Lyricum legere dictum de corpore, exemplo Homeri, [illegible] γὰρ ἤδη. Interdum etiam i. putatur esse q. καταῤῥυπαίνω, Sordido, Squalidum reddo; atque ita quidam in illo ipso Homeri l. interpr.; sed non dubium est, quin altera interpr. sit melior. || Hesiod. metaphorice usus est Ἔ. 1, (7.) de Jove, Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιὸν, καὶ ἀγήνορα κάρφει, Et superbum arefacit, pro Superbum deprimit, vel, Accommodando huic quoque loco superiorem illam metaph., Facit ut deflorescat. [" Heyn. Hom. 8, 214. Jacobs. Anth. 6, 170. 10, 381. 11, 220. ad Callim. 2, 5. Græv. Lectt. Hes. 507." Schæf. Mss. Nicander Θ. 328. Ἀ. 383.] Κατακάρφω, Desicco, Exsicco, ξηραίνω: E conspectu s. E medio tollo, ἀφανίζω. Utraque exp. ap. Hes., qui exp. κατακάρψεις etiam καταφλέξεις. [Æsch. Ag. 80.] Ὑποκάρφω, Sicco, Leviuscule sicco. Apud Nicandr. (Ἀ. 80.) ὑποκάρφομαι exp. τραχύνομαι, Exasperor. Καρφύνω, i. q. κάρφω. Unde καρφύνεσθαι ap. Hes. ξηραίνεσθαι: item φθείρεσθαι. [* Καρφόω, Anal. 2, 233. * Εὐκάρφωτος, Opp. Ἀ. 1, 58. * " Προσκαρφόω, Clavis affigo, Schol. Æsch. Pr. V. 133." Wakef. Mss.]

¶ Κάρφος, τὸ, Palea, ἄχυρον, Hes.: Diosc. 5, 85. de pompholyge, Ἔμπλεως καρφῶν καὶ τριχῶν καὶ γῆς, Palearum pilorumque plena, Ruell. Apud Athen. 6. Ἐν δὲ ταῖς ὑποθήκαις τοῦ κ., ἵνα τὴν ῥῖνα κινήσας πτάρῃ, ubi κάρφη sunt quæ Homero ἤϊα καρφαλέα. || Κεραία ξύλου λεπτὴ, Hes. Apex tenuis a ligno fisso abscedens: quo modo accipi poterit et l. ille Diosc. et hic ap. Athen. 13. Ἤρετο γάρ μιν ἀπὸ τῆς κύλικος κάρφος τῷ μικρῷ δακτύλῳ ἀφαιρέοντα, εἰ καθορᾷ τὸ κ., φάντος δὲ καθορᾶν, ἀπὸ τοίνυν φύσησον αὐτὸ, ἵνα μὴ πλύνοιτο ὁ δάκτυλος. || Festuca, i. e. Arida et crassior in fœno nondum demesso stipula, vel etiam Aridum et leve fœnum, Suid. Lucian. (1, 774.) Ὅμοιον εἶναι τοῖς τοξεύειν μελετῶσιν, οἳ κάρφη τινὰ συνδήσαντες, ἔπειτα ἐπὶ κοντοῦ πήξαντες, οὐ πόῤῥω προθέμενοι στοχάζονται ἀφιέντες. Quæ φρύγανα ibid. appellat. Subjicit enim, Καὶ ἢν τύχωσί ποτε καὶ διαπείρωσι τὰ κ., ἀνέκραγον εὐθὺς, ὥς τι μέγα ποιήσαντες, εἰ διεξελήλυθεν αὐτοῖς τὸ βέλος διὰ τῶν φρυγάνων. Similiter et ap. Aristoph. Ὄρν. (641.) Εἰσέλθετ' εἰς νεοττιάν γε τὴν ἐμὴν, Καὶ τἀμὰ κάρφη καὶ τὰ παρόντα φρύγανα, Schol. hæc duo vocabula ἐκ παραλλήλου posita annotat. Ad q. l. Aristoph. facit hic Colum. 8, 15. Festucæ surculique passim in aviariis spargendi sunt, ut colligere possint aves, quibus nidos construant. Rursus ad Plaut. hoc in Milite, an festuca facta, serva an libera est? et ad hoc Persii Sat. 5: in festuca lictor quam jactet ineptus: confert l. hic Plut. S. N. V. (p. 12.) Ῥωμαῖοι δὲ, οὓς ἂν εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρῶνται, κ. αὐτῶν λεπτὸν ἐπιβάλλουσι τοῖς σώμασι. Sed notandum quod ad priores duos ll. attinet, non idem esse prorsus κάρφος et φρύγανον, sed φρύγανα esse proprie Ea, quæ Lat. Cremia, i. e. Virgulta tenuia et arida, quibus aliquid frigitur, ut rubi execti et paliuri: a quibus tamen κάρφη non multum differunt. Sic ap. Nicandr. Θ. (892.) σὺν δ' αἰθὰ βάλοις φιμώδεα μύρτα, Κάρφεά θ' ὁρμίνοιο, καὶ ἐκ μαράθρου βρυόεντος, exp. Stipulas hormini, Festucas. Aliud exemplum ex Aristot. cum Plin. interpr. habes infra in Περικαρφισμός. || Apud Polyb. autem (6, 36, 3.) Κἂν μὲν εὕρῃ τοὺς φυλάττοντας τὴν πρώτην ἐγρηγορότας, λαμβάνει παρὰ τούτων τὸ κάρφος, Lasc. interpr. Taleolam; Bud. Tesseram. || Pro Putamine, Cortice, Corio pomorum, ap. Nicandr. accipi testatur Schol. in Ἀ. 230. Καί τε σὺ μηλείης τριχώδεος [ῥηχώδεος, Schn.] ἄγρια κάρφη Οὔρεσιν ἐντρεφθέντα, i. e. δέρματα. Et 491. de punicis, ὅσαι τὰ σκληρὰ [τ' ἐσκληκότα Schn.] κάρφη Φοινὶ' ἀραχνήεντι διαφράσσουσι καλύπτρῃ, i. e. λέπη, φλοιούς: [Θ. 893. " Jacobs. Anth. 9, 293. 11, 89. Lobeck. Aj. p. 365. Longus p. 10. Toup. Opusc. 2, 92. 206." Schæf. Mss.] Ejusd. signif. EST Κάρθη, ἡ, Festuca, Fœnum leve et aridum, ut Suid. in his a se cc. ll. exp., [Xen. K. Ἀ. 1, 5, 10.] Ἐνεπίμπλασαν χόρτου κούφου, εἶτα συνῆγον καὶ συνέσπων (τὰς διφθέρας) ὡς μὴ ἅπτεσθαι τῆς κάρφης τὸ ὕδωρ. Ælian. Καὶ αἱ διφθέραι τῆς κάρφης ἐμπιπλάμεναι καὶ ἡ ὄχθη πᾶσα πλήρης φαινομένη, οὐκ εἶα ἠρεμεῖν τὸν πόρον. Ab Hes. exp. φορυτός. Derivatur autem utrumque a Κάρφω, Arefacio, ξηραίνω.

[" Jacobs. Anth. 9, 199. 293. Schneid. Anab. 45." Schæf. Mss.] Καρφοειδὴς, Paleæ s. Festucæ formam habens, Festucaceus exp. ap. Paul. Ægin. 7. de caryophyllo, Ἄνθη τινὰ δένδρου καρφοειδῆ, μέλανα, ὅσον δακτύλου σύνεγγυς τὸ μῆκος φέρεται ἀρωματίζοντα. In VV. LL. exp. etiam Surculaceus. [" Geopon. 1, 103." Wakef. Mss. Καρφώδης, Gl. Stramentitius.] Καρφολογέω, Paleas s. Festucas lego. || Exquisite in alium inquiro, Quasi festucam in oculo scrutor, Basil. 589. Καρφολογείτω ἡμῶν τὸ ὄνομα, Bud. Ubi videtur allusisse ad vocab. κάρφος in Evangelio. || Floccos lego et quisquilias in veste hærentes, Theophr. Char. (c. 2.) loquens de adulatore, Ἀπὸ τοῦ ἱματίου ἀφελεῖν κροκίδα, καὶ ἐάν τι πρὸς τὸ τρίχωμα τῆς κεφαλῆς προσενεχθῇ ἄχυρον ἀπὸ πνεύματος, καρφολογῆσαι, Bud. De phreniticis etiam dici solet, ut habetur ap. Gal. quemadmodum et κροκιδίζειν, quorum utrumque imaginandi vi læsa provenit. [Theophr. C. Pl. 1, 15, 1.] Καρφολογία, Palearum s. Festucarum collectio, Floccorum collectio: quod et ipsum Gal. inter phrenesis signa recenset. Ἀποκαρφολογέω, Paleas s. Festucas alicunde lego, Floccos s. Quisquilias alicunde carpo, sequendo Budæi interpretationem, Hippocr. Prognost. (38.) περὶ τῆς τῶν χειρῶν φορᾶς loquens, præsertim in phrenesi, Πρὸ τοῦ προσώπου φερομένας καὶ θηρευούσας διὰ κενῆς, καὶ ἀποκαρφολογούσας, καὶ κροκίδας ἀπὸ τῶν ἱματίων ἀποτιλλούσας, καὶ ἀπὸ τοῦ τοίχου ἄχυρα ἀποσπώσας. Unde Celsus 2, 6. In veste floccos legit, fimbriasve diducit, vel in adjuncto pariete si qua minuta eminent, carpit. Sed hic τὸ ἀποκαρφολογεῖν non interpretatus est.

" Ἀκαρφὴς, ὁ, ἡ, Qui arefactus non est, nec succo " plane privatus. Nicander ap. Athen. (133.) Τμῆγε " δὲ γογγυλίδος ῥίζας καὶ ἀκαρφέα φλοιόν." Λεπτόκαρφος, Festucam s. Surculum tenuem habens, Diosc. 3, 27. de absinthio marino, Ὧι ἀντὶ θαλλοῦ οἱ Ἰσιακοὶ χρῶνται· ἔστι δὲ ἡ πόα λ., ἐοικυῖα ἀβροτόνῳ μικρῷ. Pro quibus Plin. 27, 7. Hujus ramum Isiaci præferre solent, angustius priore: at 32, 9. dicit esse terrestri exilius. Explicat igitur v. λεπτὸν, sed non κάρφος, licet illud comparativo gradu compenset; nam dicit esse angustius et exilius terrestri absinthio. Diosc. eod. l. 29. abrotonum masculum quoque κλημματῶδες et λεπτόκαρφον esse dicit, sicut absinthium, licet quædam exemplaria habeant λεπτόκαρπον, ut supra indicatum est. Sed illam lectionem sequitur Ruell. Similiter etiam c. 40. de acino, Πόα ἐστὶ λεπτόκαρφος. " Μυσικαρφὶ quidam legunt ap. Cratinum in Ὥραις, ac" cipientes pro μεμυκότως καὶ * ξηρῶς. Alii μυσίκαρφι. " Suntque qui sic nominatum aliquem existiment, " μηδὲν ἀφ' ἑαυτοῦ γλαφυρὸν σκώπτοντα, ἀλλ' ἐπιγε" λῶντα ἡδέως: nomen enim esse Μυσίκαρφον, cujus " meminerit Apollophanes Comicus. Hes." Πλατύκαρφος, Festucam s. Ramulum latum habens. Sic legerunt quidam ap. Diosc. 4, 80. de alypo. Sed eam lectionem alii rejiciunt, qui vetustis exempl. nituntur, et sic legunt, Φρυγανώδης ἐστὶ πόα, ὑπέρυθρος, λεπτόκαρφος, λεπτόφυλλος, ac interpr. Gracilibus ramulis. [* Ῥυσσόκαρφος, Diosc. 1, 13.]

Περικαρφισμὸς, ὁ, dicitur Cum gallina post ovum editum circumacta, sese et ovum festuca aliqua purificat, Plut. (8, 799.) Τῶν τὴν αἰτίαν ἀνεύρετον ἡμῖν ἐχόντων, οἷός ἐστιν ὁ τῶν ἀλεκτορίδων, ὅταν τέκωσι, π. Q. l. explicat hic Aristot. H. A. 6, 2. Ὀχευθεῖσαι δὲ αἱ μὲν ὄρνιθες φρίττουσί τε καὶ ἀποσείονται, καὶ πολλάκις κάρφος περιβάλλονται· ποιοῦσι δὲ τὸ αὐτὸ τοῦτο καὶ τεκοῦσαι ἐνίοτε. Unde et Plin. 10, 4, Villaribus gallinis et religio inest: inhorrescunt edito ovo, excutiuntque sese, et circumactæ purificant, ac festuca aliqua se et ova lustrant. Ὑποκαρφισμὸς, Palearum excussio, VV. LL. e Plut.

Καρφαμάτια ap. Hes. ἐν οἷς θερίζουσι τοὺς ξηροὺς στάχυας, [ab ἀμάω. Vide Ind. Scriptt. R. R., ad Varr. 1, 50. p. 360. Schn. Lex.] Καρφίτης, Qui e festucis est: θάλαμος, Epigr. de nido hirundinis. Festucas autem avibus ad construendos nidos usui esse, in Κάρφος indicatum est. [" Jacobs. Anth. 9, 293." Schæf. Mss.] Καρφίον, Parva festuca, Surculus. [" Ad Lucian. 1, 299." Schæf. Mss.] AT Καρφεῖον, Ramentum, ψῆγμα, ut Nicandri Schol. exp. in 'A. 118. καρφεῖα νέιν [illegible]. Κάρφις, VV. LL. i. q. κάρφη, Palea, Stramen, [illegible]num. Καρφύραι, Nidi. Hesych. αἱ νοσσιαὶ, sed proprie fuerint Nidi e festucis. Item θάμνοι, Virgulta, Fruteta, Eid. AT Κάρφυροι, Pulli, νεοσσοὶ, Hes. Apud Eund. SUNT Καρφυλαὶ Strata e festucis, αἱ ἐκ τῶν ξηρῶν ξύλων κοῖται. Citat ex Eur. Ione [172. al. καρφηραὶ adjective, εὐναίας Καρφηρὰς θήσων τέκνοις. " Καρφηρὸς, Musgr. Ion. 172. Jacobs. Anth. 9, 293. ad Diod. S. 2, 103. * Καρφηλὸς, Musgr. l. c. * Καρφυρὸς, ibid. ad Diod. S. l. c. * Κάρφυλος, ibid." Schæf. Mss. Hes. habet etiam * Καρπύραι, ξυλων ξηρῶν κοῖται.]

Καρφαλέος, Siccus, Aridus, Il. Φ. (541.) Δίψῃ καρφαλέοι κεκονιμένοι ἐκ πεδίοιο Φεῦγον, Od. E. (368.) Ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἠΐων θημῶνα τινάξῃ Καρφαλέων, Acervum palearum aridarum. Sic Epigr. ἀστάχυες καρφαλέοι. Apud Nicandr. autem in Θ. (691.) Καρφαλέου καθύπερθε πυρὸς σελάοντος ἀϋτμῆς, Schol. intelligi docet vel ξηρὸν, vel * ξηροποιὸν, h. e. vel Siccum, vel Exsiccantem. At καρφαλέον adverbialiter accipitur pro Aride, Il. N. (409.) Καρφαλέον δὲ οἱ ἀσπὶς ἐπιθρέξαντος ἄϋσεν Ἔγχεος, i. e. ξηρὸν, Eust. Sed et pro * ὑπέρσχνον accipi idem Eust. ex antiquis docet. [" Heyn. Hom. 6, 301. 447. 8, 214. Jacobs. Anth. 7, 361. 9, 8. 431. 10, 381. Brunck. Apoll. Rh. 191. Ruhnk. Ep. Cr. 55. Heringa Obss. 163. Toup. Emendd. 2, 213. Koen. ad Greg. Cor. 35." Schæf. Mss. Stob. 327. Schow.] Pro quo dicitur ET Καρχαλέος. Et sic legit Eust. Il. (Φ. 541.) Δίψῃ καρχαλέοι: quod supra καρφαλέοι: [cf. Apoll. Rh. 4, 1442.] Sed et Athen. eam lectionem agnoscit, qui l. 11. scribit, Καὶ Ὅμηρος τοὺς ὑπὸ δίψους κρατουμένους καρχαλέους εἶπεν. Sic legisse videtur et Hes. ap. quem καρχαλέοι οἱ κατάξηροι. Sed exp. ab Eod. et στρογγύλοι. [" Heyn. Hom. 6, 76. 447. 8, 214. ubi et καρχάρεος, Brunck. Apoll. Rh. 130. 191." Schæf. Mss. Nonn. D. 9. p. 260, 23.] " Καρχαρέοι " κύνες, Etymologo" [ex Apoll. Rh. 3, 1058.] " οἱ " τραχεῖς, Asperi: ἀπὸ τοῦ κάρφος. In Lexico autem " meo vet. Ms. habetur Καρχαλέος, κυρίως ὁ τραχὺς, " ἀπὸ τοῦ κάρφος: supersito φ τῷ χ, ad indicandam " diversam scripturam, nimirum quosdam legere καρ" φαλέος."

" ΚΑΡΧΗΣΙΟΝ, Carchesium: dicitur τοῦ ἱστοῦ " τὸ πρὸς τῷ τέλει, teste Athen. 11. ut Hesychio quo" que καρχήσια sunt τὰ ἄκρα τῶν ἱστῶν, Summæ ma" lorum nauticorum partes: s. τὰ κέρατα τὰ ἐπάνω " τῶν καταρτίων τῶν πλοίων. Itidem vero et J. Poll. " 1. scribit τὸ τελευταῖον τὸ πρὸς τῇ κεραίᾳ, vocari " ἠλακάτην et θωράκιον et καρχήσιον. Ita igitur Lu" cian. (2, 404.) dicit τῷ καρχησίῳ ἐπικαθίσαι, Car" chesio insedisse. Et Lucill. Tertius hic mali su" perat carchesia summa. Et Catullus, Lucida qua " splendent summi carchesia mali. Item καρχήσιοι " dicuntur οἱ ἐπὶ τοῦ καρχησίου τεταμένοι κάλοι, ut " annotat Gal. in Lex. Hippocr.: qui et ipse καρχή" σιον esse dicit τὸ ἐπ' ἄκρῳ τῷ ἱστῷ τῷ ἔχοντι τρο" χηλίαν. Apud Oribasium vero in l. de Laqueis est " etiam καρχήσιος, Laqueus: et is vel simplex vel " duplex. Est autem id Deligaturæ genus duabus " habenis constans, vim habens æqualiter exten" dendi. Nomen accepit a fune qui in summo navis " malo habetur, quem Græci καρχήσιον appellant, " inquit Gal. Comm. 1. εἰς τὸ π. ἄρθρων, ubi Hip" pocr. dicit, Ἀφεὶς ἀπὸ ἱστοῦ καρχήσιον ἔχοντος. " || Rursum Hes. καρχήσιον esse tradit τὸ ἐπικείμενον " τῶν στοῶν ξύλον, et ἐργαλεῖον τεκτονικὸν δελτοειδές. " Quo forsan pertinet quod Vitruv. scribit 10, 22. " Callias Rhodum cum venisset, acroasin fecit, exem" plumque protulit muri, et supra id machinam in " carchesio versatili constituit, qua helepolim ad " mœnia accedentem corripuit et transtulit intra mu" rum. || Dicitur καρχήσιον etiam ποτήριον ἐπίμηκες, " συνηγμένον εἰς μέσον ἐπιεικῶς, ὦτα ἔχον μέχρι τοῦ " πυθμένος καθήκοντα: forsan sic nominatum διὰ τὸ " ἀνατετάσθαι πρὸς ὁμοιότητα τοῦ κατὰ νῆας καρχησίου, " ut Eust. tradit, et ante eum Athen. 11. ubi quidam " dicit τὸ Θηρίκλειον et τό καρχήσιον idem esse. La-

" tini quoque Carchesium vocant. Virg. Æn. 5. duo rite meri libans carchesia Baccho. Ovid. supervergens tepidi carchesia lactis, Alteraque invergens liquidi carchesia mellis." [Schol. Apoll. Rh. 1, 565. Asclepiades Macrobii 5, 21. Hero in Mathem. Vett. p. 129. Philo ibid. p. 74. Schol. Pind. N. 5, 94. "Porson. Med. p. 21. Musgr. 524. Brunck. Soph. 3, 454. Eur. Hec. 1247. Alciphr. 228. Bergler. 229. Poculum, Diod. S. 1, 123." Schæf. Mss.]

ΚΑΣΙΣ, ὁ, ἡ, Frater, Soror. Interdum et Consobrinus; nam Hesychio κάσις dicuntur οἱ ἐκ τῆς ἀγέλης αὐτῆς ἀδελφοί τε καὶ ἀνεψιοί. De feminis etiam dici et ap. Laconas et ap. Eur. Hec. idem testatur: (365.) Τὴν Ἕκτορός τε χἀτέρων πολλῶν κάσιν, Multorum sororem: verba Polyxenæ. || Κάσις, Hesychio Æqualis, Coætaneus, ἡλικιώτης. [Æsch. S. c. Th. 500. 680. Ag. 503. Eur. Hec. 943. Alc. 410. Lycophr. 399.]

Κασίγνητος, Frater, i. q. κάσις: Frater ex utroque parente, i. e. Germanus. Il. T. (293.) Τρεῖς τε κασιγνήτους, τούς μοι μία γείνατο μήτηρ Κηδείους. Od. Θ. (585.) οὐ μέν τι κασιγνήτοιο χερείων Γίνεται, ὅς κεν ἑταῖρος ἐὼν πεπνυμένα εἰδῇ. Il. Z. (429.) Andromache ad Hectorem, σύ μοι ἐσσὶ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ, Ἠδὲ Κασίγνητος. || Κασίγνητοι dicuntur etiam οἱ ἀνεψιοί, Consobrini, Fratrum vel Sororum filii; nam et id compositio fert, ut κασίγνητοι sint Fratribus vel Sororibus geniti; in superiori autem signif. οἱ γνήσιοι κάσις, Genuini et germani fratres. Sed et generalius pro Consanguineis poni, ἀντὶ τῶν συγγενῶν, idque ap. Iones etiam recentiores, Eust. testatur, sic capi dicens in Il. O. (545.) Ἕκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευσε Πᾶσι μάλα, πρῶτον δ' Ἱκεταονίδην ἐνένιπε. Femininum EST Κασιγνήτη, Soror, Germana, Il. Π. (432.) Ἥρην δὲ προσέειπε κασιγνήτην τ' ἄλοχόν τε: quæ a Virg. quoque Jovis esse dicitur Et soror et conjux. Orpheus ap. Plat. Cratylo de Oceano, Ὅς ῥα κασιγνήτην ὁμομήτορα Τηθὺν ὄπυιεν. Il. Δ. (441.) de Eride, Ἄρεος ἀνδροφόνοιο κασιγνήτη ἑτάρη τε. Soph. (El. 12.) Πρὸς σῆς ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης, ubi καὶ est particula præcedentis ὁμαίμου explicativa. || Κασίγνητος accipitur etiam adjective pro Fraternus, Germanus, Soph. Antig. (899.) φίλη δέ σοι κασίγνητον κάρα: quæ sunt verba Antig. ad Eteoclem. Initio vero ejus Tragœdiæ dixerat, Ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα. [" Heyn. Hom. 5, 660. 675. 6, 67. 7, 91. 219. 253. 8, 598. Markl. Iph. p. 291. Valck. Callim. 103. Lesbon. 183. Brunck. ad Orest. p. 178. ad Bacch. 1359. ad Charit. 375. * Κασιγνητὸς, Heyn. Hom. 5, 660. Κασιγνήτη, 6, 67. Toup. Opusc. 2, 242." Schæf. Mss.] Αὐτοκασίγνητος, Germanus, Genuinus frater: αὐτὸς additur κατά τινα ἐνδιάθετον ἐπίτασιν, Eust.: quia sc. κασίγνητος latius interdum accipitur, ut ante dictum est. Il. Γ. (237.) Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα, Αὐτοκασιγνήτω, τώ μοι μία γείνατο μήτηρ. Sic supra ex T. (293.) Τρεῖς τε κασιγνήτους, τούς μοι μία γείνατο μήτηρ: Π. (717.) ὃς μήτρως ἦν Ἕκτορος ἱπποδάμοιο, Αὐτοκασίγνητος Ἑκάβης, υἱὸς δὲ Δύμαντος. [Lycophr. 811.] Αὐτοκασιγνήτη, Soror germana, genuina, nativa, Germana. [Od. K. 137. * Συγκασιγνήτη, Eur. Iph. T. 800. * Κασιγνητικὸς, Eust. et Schol. Il. I. 563.]

Σύγκασις, ἡ q. κάσις et κασίγνητος: aut, Qui una frater vel soror est, Una germanitate conjunctus, Eur. [Alc. 410. σύγκασι κούρα.] UNDE Συγκασικόρα, Germana soror: ex Eur. Alc. [l. c., ubi Aldus cæterique κόρα legunt. Vocabulum plane nullum est. Eo tamen Ernesti Lex. Hedericianum ditavit.]

" ΚΑΣΣΑ, ET Κασσαβὰς, dicitur ἡ πόρνη, ut annotat Lex. meum vet.: quorum illum derivat παρὰ τὸ κάζειν, ut sit ἡ πρὸς τὸ συνουσιάζειν καιομένη vel etiam καίουσα: hoc autem, παρὰ τὸ καλεῖν καὶ σοβεῖν. Itidem Etym. quoque, exponens et ipse ἡ πόρνη, ἡ κατωφερής. Lycophron κάσσης adjective usurpavit, in Alexandra, νοσφιεῖ γάμων Λίποντα, κάσσης ἐκβαλὼν πελειάδος: ubi Schol. τῆς πόρνης χωρίσας περιστερᾶς, a meretrice columba, s. scorta- A trice et libidinosa. Pro κασσαβὰς autem dicitur et κασαλβὰς, unico σ, et inserto λ ante β. Dicitur eadem ET Κασσωρίς. Lycophr. Alexandra (1385.) Ὅταν κόρη κασσωρὶς εἰς ἐπείσιον Χλεύην ὑλακτήσασα, κηκάσῃ γάμους: ubi Schol. quoque exp. πόρνη, ut Suid. etiam πόρνη, ἑταῖρα: Etym. ἡ πόρνη, ἡ κατωφερής. ITEM VERB. Κασωρεύω, Meretricor, Scortor. Lycophr. Alexandra (772.) ἡ δὲ βασσάρα Σεμνῶς κασωρεύουσα κοιλανεῖ δόμους Θοίναισιν ὄλβον ἐκχέασα τλήμονος: de Penelope Ulyssea. Duris etenim Samius eam ait συγγενέσθαι πᾶσι τοῖς μνηστῆρσι, et peperisse τὸν Πᾶνα, inquit Schol. qui et ipse exp. πορνεύουσα. Nota autem ibi simplici σ scribi κασωρεύουσα, metri causa, utpote in ea regione jambum requirentis: ut ap. Hes. quoque uno σ REPERIO Κασωρεῖον, πορνεῖον, Lupanar:" [" Steph. B. 368." Wakef. Mss.] " ET Κασωρεῖς, πόρναι. Sed hoc postremum κασωρεῖς non possum non suspectum habere. Sic vero et Κασωρὶς pro κασσωρὶς invenitur unico itidem scriptum σ." B [" Brunck. Aristoph. 3, 50." Schæf. Mss. Eust. Il. I. p. 637. * Κασωρῖτις, ibid.] " Rursum duplici σ affertur Κασσαλβάσω pro Convitiis incessam: quod infra unico σ habemus scriptum ex Aristoph." " Κατακάσα, Suidæ est κατωφερὴς, Libidinosa, Prona in libidinem: quoniam sc. κάσον dicitur τὸ σπέρμα τοῦ ἀνδρός. Affert tamen et aliud etymon et expositionem, nimirum ἀξία τοῦ κατακαυθῆναι: cujus exp. meminit Hes. quoque. Sed et ipse aliam adhuc addit, scilicet κατακάσας dici τὰς κακοδαίμονας et τὰς διὰ τὰ ὀνείδη ὑπὸ αἰσχύνης ἐπ' οἰκίας μενούσας, Quæ ob probra præ pudore intra casas suas se continent. Ad hoc enim etymon alludit: ad κάσα inquam, quod Romanis Eod. etiam teste est καλύβη, οἰκία, οἴκησις." [" Toup. Opusc. 2, 236. Hesych. 2, 170." Schæf. Mss.]

" Κασαύρα, Hesychio κασωρὶς, πόρνη, Meretrix, Scortum. ET Κασαυρὰς, άδος, ἡ, itidem πόρνη: quod ita est derivatum a κασαύρα, ut κασαλβὰς a κασάλβη. Ab eod. nomine EST Κασαυρεῖον, τὸ, Lupanar: ut Hes. quoque κασαυρείοις affert pro οἴκοις C ἐφ' ὧν αἱ ἑταῖραι ἐκαθέζοντο: forsan ex Aristoph. Ἱππ. (1285.) Τὴν γὰρ αὑτοῦ γλῶτταν αἰσχραῖς ἡδοναῖς λυμαίνεται, Ἐν κασαυρίοισι λείχων τὴν ἀπόπτυστον δρόσον, Καὶ μολύνων τὴν ὑπήνην. Ita enim ibi scriptum, per ι sc., non per ει: itidemque ap. Suid. Schol. innuit scribi etiam ἐν κασαλβίοις: exponens et ipse ἐν πορνείοις. VV. LL. afferunt ET Κασαύριος pro Scortator: sed sine exemplo." [* Κασαυρὶς, Hes.] " Κασσαύριον, Hesychio πορνεῖον: quod supra κασωρεῖον."

" Κασάλβη, et Κασαλβὰς, άδος, ἡ, Meretrix, Scortum: e re et moribus imposito nomine παρὰ τὸ καλεῖν καὶ σοβεῖν: quoniam sc. introvocat amasios, si non habeat: si habeat, expellit ad introvocandos alios, ut vult Schol. Aristoph. et Suidas. Aristoph. Ἐκκλ. (1106.) ἐάν τι πολλὰ πολλάκις πάθω Ὑπὸ ταῖνδε ταῖν κασαλβάδοιν. INDE Κασάλβιον dicitur Lupanar, Locus in quo meretrices se prostituunt. Vide Κασαύριον. ET Κασαλβάζω, Con- D vitiis et probris incesso, ac quidem petulanter impudenterque, meretricum more. Aristoph. Ἱππ. (355.) κασαλβάσω τοὺς ἐν Πύλῳ στρατηγούς. Et mox, Λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας. Ibid. enim Schol. prius κασαλβάσω exp. λοιδορήσω, et λαρυγγιῶ, καταβοήσομαι. Infra duplici σ." [Hermippus ap. Schol. Aristoph. Σφ. 1164.]

" ΚΑΣΣΙΤΕΡΟΣ, et Attice Καττίτερος, Stannum, Plumbum album: Sosipatro itidem Cassiterus. Plin. 34, 16. Plumbi duo genera, nigrum atque candidum. Pretiosissimum candidum, a Græcis appellatum Cassiteron. Il. Σ. (474.) κασσίτερόν τε Καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον. Hesiod. Θ. (862.) ἐτήκετο κασσίτερος ὥς: ('A. 208.) πανέφθου κασσιτέροιο. Et (Il. Ψ. 561.) χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο. Plut. Ὁ κασσίτερος ῥαγέντα τὸν χαλκὸν συναρμόττει καὶ συγκεράννυσι." [" Thom. M. 517. Heyn. Hom. 6, 120. 7, 570. Καττίτερος, Valck. Hipp. p. 180. ad Diod. S. 1, 149. Καττίτερον, 361. Lucian. 1, 66.

* Κασσιτερὶς, Thom. M. 518. Herod. 254. (3, 115.) et Wessel." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex. * Κασσιτεροποιὸς, Procl. Paraphr. p. 251. * Κασσιτερουργὸς, Gl. Stagnator.] " INDE Κασσιτέρινος, et Att. καττιτέρινος, Stanneus, E stanno confectus, ap. Diosc. " l. 1." [" Thom. M. 519." Schæf. Mss.] " ET Κασσιτερόω, Stanno induco, ut χρυσόω est Auro induco, Deauro: unde particip. pass. κεκασσιτερωμένος, Stanno illitus, Stanno induetus." [Diosc. 1, 33. 38.]

" ΚΑΣΣΥΩ, Reficio: et quidem ita ut veteramentarii dicuntur attrita calceamenta reficere. Nicand. ap. Athen. l. 9. ἔοικε Πέλμασιν οἷσι πέδιλα παλίμβολα κασσύουσι." [" Nicandri Fr. p. 283. Schn., ad Timæi Lex. 204." Schæf. Mss.] " INDE Κάσσυμα a Nicolao Myrepso dicitur τὸ δέρμα, Corium, utpote quo calcei solent κασσύεσθαι. Attici dicunt καττύειν, et κάττυμα, σσ verso in ττ." [" Coray Theophr. 185. Heringa Obs. 55." Schæf. Mss. Mathem. Vett. 102.]

" Καττύω, ύσω, Attice pro κασσύω, Consuo, s. Reficio consuendo. Itidem Hes. καττύειν exp. συῤῥάπτειν. Metaphorice Cleon ap. Aristoph. Ἱππ. (314.) Οἶδ' ἐγὼ τὸ πρᾶγμα τοῦθ', ὅθεν πάλαι καττύεται: artis suæ vocabulo facete utens: erat enim coriarius s. sutor: nam ab his facta tralatione dicitur καττύειν et συῤῥάπτειν δόλους, ut ap. Plautum quoque Consuere dolos, quod et Nectere dicitur, Græce itidem πλέκειν δόλους, pro συντιθέναι et Struere:" [διαβολὰς, Alciphr. 3, 58.] " Sic et Theodorit. Hist. Eccl. usurpavit pro Struere et Machinari, ῥάπτειν καὶ συντιθέναι, teste Bud." [Bast. Ep. Cr. 271.] " Κάττυμα, itidem pro Doloso machinamento accipitur: cum proprie signif. Corium durius quod a veteramentario subditur calceamento muniendo, Soleam. Utraque in signif. accipi vult ὁ ἀλλαντοπώλης ap. Aristoph. Ἱππ. cum ad paulo ante citata Cleonis verba respondens ait, Εἰ δὲ μὴ σύ γ' οἶσθα κάττυμ', οὐδ' ἐγὼ χορδεύματα, Ὅστις ὑποτέμνων ἐπώλεις δέρμα μοχθηροῦ βοὸς Τοῖς ἀγροίκοισιν πανούργως, ὥστε φαίνεσθαι παχὺ, Καὶ πρὶν ἡμέραν φορῆσαι, μεῖζον ἦν δυεῖν δοχμαῖν: exprobrans nimirum τῷ σκυτεῖ quod dolosus sit in vendendis καττύμασι: rusticis enim vendere corium quod crassum quidem spissumque videatur, sed si vel uno die gestetur calceamentis suppactum, sese extendat vel ad duas usque palmas. In propria signif. Diosc. l. 2. Ἀπὸ τῶν καττυμάτων παλαιὰ δέρματα, Coria e veteribus soleis: s. Coria e veteri calceamento, Veteres soleæ. Aristoph. Ἀ. (300.) ὂν, sub. Cleonem coriarum s. sutorem, ἐ-Γωγε κατατεμῶ τοῖσιν ἱππεῦσίν ποτε Ἐς καττύματα. Ubi Schol. quoque καττύματα esse dicit δέρματά τινα ἰσχυρὰ καὶ σκληρὰ, ἅπερ τοῖς σανδαλίοις καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδήμασίν ὑποβάλλεται. Rursum Σφ. (1160.) Ἐγὼ γὰρ ἂν τλαίην ὑποδύσασθαί ποτε Ἐχθρῶν παρ' ἀνδρῶν δυσμενῆ καττύματα; vocans ibi καττύματα non tam Soleas quam Calceamenta soleis suppacta. J. Poll. quoque κάττυμα numerat inter τὰ τῶν ὑποδημάτων εἴδη, 7. c. 21. Τὸ δὲ κάττυμα, κοῦφον, ὡς ἐγγὺς εἶναι τῆς κόνεως τὸν πόδα: quale calceamenti genus est supra καρβατίνη s. καρπάτινον. Aliquanto post τὸ κάττυμα dicit fuisse ξύλινον, τετραδάκτυλον: habuisse ἱμάντας ἐπιχρύσους: fuisse enim σανδάλιον: ipsumque ὑποδεδέσθαι Minervæ a Phidia." [Bast. l. c. Athen. 565.] " Hes. affert ET Καττὺν pro ἀπότριμμα δερματίου, Retrimentum corii: vel etiam Corium detritum:" [Phot., J. Poll. 10, 166. " Aristoph. Fr. 244." Schæf. Mss. * Καττυτὸς, unde * Ἀκάττυτος, Teles ap. Stob. Floril. * " Νεοκάττυτος, Denuo consutus, refectus, sartus, Athen. 622. * Ἐγκαττύω, Insuo, Intus insero, Alexis ap. Eund. 468." Schw. Mss.] " Ἐπικαττύειν, et Ἐπικαττύεσθαι, Veteramentarii sutoris, ut loquitur Suetonius in Vitellio, artem exercere, Coria, quæ inveteraverunt et detrita sunt, concinnare et consuere. Nam Vetera coria καττύματα dicuntur. Hæc e VV. LL. ubi præfigitur et alia interpretatio, sc. Scrutariam facere, ex Apuleio, l. 4. Græ-

A canicæ fabulæ. Sed altera interpr. est melior." [J. Poll. 7, 82. Anecd. Bekkeri p. 39.] " Παρακαττύω, Assuo vel Consuo. Item Paro: ut ap. Aristoph. Πλ. (663.) Ἡμῶν δ' ἕκαστος στιβάδα κατεκαττύετο, Schol. exp. ηὐτρέπιζε, Parabat." [Συγκαττύω, Clem. Alex. 893. ψεύσματα. Gl. Concinno. * Συγκάττυσις, Clem. Alex. Strom. 7. p. 720. βρωμάτων. * Συγκαττυστὴς, Gl. Concinnator.]

" ΚΑΣΤΩΡ, ορος, ὁ, Castor, Fiber: Animal ἀμφίβιον, piscium venatu utplurimum vivens. Plin. 32, 3. Spectabilis naturæ potentia in his quoque quibus et in terris et in aqua victus est, sicut et fibris, quos Castores vocant, et Castorea testes eorum. Amputari hos ab ipsis, cum capiantur, negat Sextius diligentissimus medicinæ: quin immo parvos esse substrictosque et adhærentes spinæ, nec adimi sine vita animalis posse. Ubi nota HOC Καστόρεια, pro καστόρεια ὀρχείδια. Sic et 8, 30. Easdem partes sibi Pontici amputant fibri periculo
B urgente: ob hoc se peti gnari. Castoreum id vocant medici. Galen. quoque καστόριον nominari scribit τοὺς ὄρχεις τοῦ κάστορος, Testiculos castoris. Modo singulari modo plurali num. sic vocant. Lucr. l. 6. Castoreoque gravi mulier sopita recumbet. Virgil. Georg. 1. virosaque Pontus Castorea, sc. mittit. Plin. 32, 9. Alvum emolliunt castorea ex aqua mulsa. Et 10. Castoreum e mulso potum purgationibus prodest." [* Καστόριος, Anonymus August. c. 54. ἱμάτια. Ambrosius de Dignit. Sacerd. c. 4. Castorinas quærimus et Sericas vestes. Claudian. Epigr. 92. birrhum castoreum. Schn. Lex.] " Rursum e Diosc. affertur VERB. Καστορίζω, Castoreum imitor, Castorei odorem refero." [Κάστωρ, i. q. καστόριον, Hippocr. 659, 41. Πινέτω τὸν κάστορα. Sic 275, 36. Ed. Bas., et Aret. 112. B. " Crocus, Diosc. Notha 441." Boiss. Mss.]

C ΚΑΤΑ, Præp. signif. CUM GEN. frequentissime Adversus, In, ut postea dicetur, sed ap. poëtas, sicut et ap. prosæ scriptt. interdum, aliud significat. Pro ἀπὸ, s. ἐκ, Ab, De, E: Il. Π. (677.) Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς φύλοπιν αἰνὴν, X. (187.) Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα, Venit de Olympi verticibus. Ubi tamen possit fortasse et per anastrophen intelligi pro κατέβη δέ. Sic καθ' ἵππων ἀΐξαντες ap. Eund. exp. ἐξ ἵππων. Apud Herod. (8, 53.) Κατὰ τείχεος κάτω ῥίπτειν, E muro præcipitare, De muro. Et, Κατὰ τοῦ τείχεος κατακρεμάσαι, ap. Eund. De muro suspendisse. Ut autem ap. eum, Κατὰ τείχεος κάτω ῥίπτειν, exp., E muro præcipitare, sic ap. Plut. Theseo, κατὰ τῶν πετρῶν ῥίπτειν, sine adv. κάτω, E petris præcipitare. Apud Hom. quoque βαλέειν κατὰ πέτρης itidem exp. Tale est et ap. Theogn. (176.) ῥίπτειν πετρῶν κατ' ἠλιβάτων. Horat. autem in hoc loquendi genere usus est præp. In, cum dixit, In rupes detrusit asellum. Κατὰ redditur De in alia etiam signif., Æschin. (71.) Πολὺς δὲ ἔπαινος ἦν κατὰ τῆς ὑμετέρας πόλεως. [" Xen. K. Π. 1, 3, 1. Ταῦτα κατὰ
D πάντων Περσῶν ἔχομεν λέγειν." Schw. Mss.] Sic Dem. (68.) Καθ' ὑμῶν ἐγκώμιον, pro περὶ ὑμῶν. Greg. Κατὰ πολλῶν κειμένας προσηγορίας. Hoc utuntur modo et dialectici: ut cum dicunt τὸ ζῶον λέγεται κατὰ ἀνθρώπου. At vero ap. Aristot. H. A. 6. Κατὰ πάντων κοινόν ἐστι, redditur Omnium commune est, licet usum alioqui affinem habeat hic præp. || Κατὰ sicut reddi potest præpositione In, alicubi in superioribus loquendi generibus, ut si κατὰ πετρῶν ῥίπτειν vertas ex Horat. In rupes detrudere, ita et in aliis multis sic interpretari oportet: κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας, Il. Γ. (217.) In terram figens oculos. Cui simile est significatione etiam, ὁρᾷν κατὰ γῆς: quam constr. Eust. Atticam esse tradit. Valet In et cum dicitur κατὰ κόρρης παίειν, s. πατάσσειν: est enim Latine ad verbum, In maxillam cædere s. percutere. Sic κατὰ γαστρὸς παίειν, In ventrem cædere, Pugnos in ventrem impingere, ingerere, ut locutus est Terent. Tale est κατὰ νώτου ξαίνει, Dem. (403.) Huc vero pertinent et ista κατὰ γῆς πίπτειν, Alex. Aphr. pro In terram cædere: Κατέχεεν αὐτοῦ κατὰ τῆς κε-

φαλῆς, Marc. 14, (3.) In caput illius effudit. || Sub: ut κατὰ γῆς ἀποπέμπω ap. Aristoph. redditur Sub terram mitto. Sic ap. Theophr. || Pro Super, e Theophr. affertur in VV. LL. Fortasse autem hujus signif. exemplum esse possit et κατὰ χειρὸς ὕδωρ, s. κ. χειρῶν, ut sit Aqua super manus, i. e. Aqua, quæ superfunditur s. affunditur manibus. Nisi quis malit Aqua supra manus, Aqua in manus. Habetur autem ap. Aristoph. hoc loquendi genus, itemque ap. alios Comicos. || Per: Od. Z. (102.) Οἵη δ' Ἄρτεμις εἶσι κατ' οὔρεος ἰοχέαιρα: cum versus proxime sequens accus. ead. in re habeat, Ἢ κατὰ Τηΰγετον περιμήκετον, ἢ Ἐρύμανθον. Affert autem ibi Eust. ista ejusd. constr. exempla, quam Atticam appellat: κατὰ σπλάγχνων ἔβαψε τὸ ξίφος, ὁρᾷν κατὰ γῆς, κατὰ δὲ κεφαλῆς οὔλας ἧκε κόμας: quibus tamen in ll. κατὰ reddendum potius præpositione in. Itidem ap. Act. 9, (42.) Καθ' ὅλης τῆς Ἰόππης, pro Per totam Joppen: (31.) Καθ' ὅλης τῆς Ἰουδαίας, pro Per totam Judæam. Sed et κατὰ τῆς τραπέζης καταστάσας ap. Aristoph. redditur Per mensam. Item pro Per, cum verbo jurandi signif. habente, Lucian. (2, 759.) Οἱ δὲ κατὰ κυνῶν καὶ χηνῶν καὶ πλατάνων ἐπόμνυντο. || Adversus, qua in signif. Lat. utuntur etiam præp. In, cujus usus passim occurrunt exempla: et quidem cum alibi, tum in orationum aliorumque scriptt. titulis: ut λόγος Demosthenis κατὰ Μειδίου, Oratio adv. s. in Midiam: itidem κατὰ Ἀνδροτίωνος, Ἀριστοκράτους etc.

Κατὰ CUM DAT., et raro etiam, ap. solos poëtas, ut in κατ' ὄρεσφι, quod dupliciter exp., sc. et In montibus, et De montibus. Sed ap. Hesiod. (Ἀ. 173.) κατὰ δέ σφι κελαινὸν Αἷμ' ἀπελείβετ' ἔραζε, exponendum Ab, cum sit pro ἀπ' αὐτῶν.

Κατὰ CUM ACCUS. ap. poëtas pro εἰς, ἐπὶ, In: Il. Π. (644.) οὐδέ ποτε Ζεὺς Τρέψεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης ὄσσε φαεινὼ, Ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὅρα, Intuebatur in eos: κατ' αὐτοὺς, pro ἐπ' αὐτοὺς, Schol. Hes. quoque κατὰ inter cetera ait signif. εἰς. Il. Λ. (108.) Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στῆθος βάλε δουρὶ, Percussit in pectus: licet vulgo exp. Juxta pectus. At vero Il. Γ. (347.) Καὶ βάλεν Ἀτρεΐδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην, vel πάντοσ' ἐΐσην, itidemque paulo post, Καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην, itidem quidem κατὰ reddi fortasse possit præpositione In, sed βάλε secus vertendum quam in illo ex Il. Λ. l. Quidam interpr. Impegit in clypeum. Pro ἐν autem ponitur κατὰ, Od. Ξ. (473.) κατὰ ῥωπήϊα πυκνὰ, pro ἐν ῥωπηΐοις πυκνοῖς, In virgultis, Inter virgulta: ut sit κατὰ pro ἀνὰ, quo utitur ibid. in ead. re, Ἡμεῖς μὲν περὶ ἄστυ, κατὰ ῥωπήϊα πυκνὰ, Ἀνδόνακας καὶ ἕλος ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες Κείμεθα: Il. Β. (345.) Ἄρχεν' Ἀργείοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας, pro ἐν κρατεραῖς ὑσμίναις.

Apud prosæ quoque scriptt. κατὰ cum accus. poni pro ἐν observavi, idque duobus modis, sc. in signif. loci, et in signif. temporis; nam cum dico κατὰ τὴν πόλιν pro In urbe, ut ap. Herodian. 4., appello hanc signif. loci: cum dico κατὰ τὸν πλοῦν, et κατὰ τὴν νόσον, et similia, hanc nomino temporis. Sic igitur Dem. (284.) κατὰ τὴν ἀγορὰν, pro ἐν ἀγορᾷ, In foro. Sic in VV. LL. κατὰ τὸν ἕβδομον λόγον, Libro septimo. Thuc. 3. Τὰ μὲν κατ' Ἀμπρακίαν οὕτως ἐγένετο, Quæ gesta sunt ap. Ambraciam: ibid. Τοὺς αἰχμαλώτους, οὓς κατὰ πλοῦν εἰλήφει, In navigatione, i. e. Dum navigaret: 7, (31.) Καὶ ὅτι πύθοιτο κατὰ πλοῦν ἤδη ὤν. Sic κατὰ τὴν νόσον pro ἐν τῇ νόσῳ, In morbo: 2. Ταῦτα μὲν τὰ κατὰ τὴν νόσον γενόμενα, Tempore morbi, Tempore quo grassatus est morbus, Dum grassatus est morbus. Ita enim hæc resolvenda puto. Theophr. C. Pl. 5, (9, 13.) Ὅταν ἐπινιφθῇ κατὰ τὴν ἀπάνθησιν, Cum nive opprimitur deflorescens. I. e., Tum cum deflorescit. Interdum autem verbum substantivum cum κατὰ habente accus. ponitur, et tum hæ tres orationis partes unico verbo aut participio resolvi possunt: Thuc. κατὰ διαφορὰν ὄντων pro διαφερομένων: 5. Κατὰ τοιαύτην δὴ διαφορὰν ὄντων Λακεδαιμονίων πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, i. e. οὕτω διαφερομένων. || Ut autem dicitur κ. τὴν νόσον pro Tempore morbi, sic κ. Σωκράτην pro Socratis tempore, i. e. ætate: pro κ. τοὺς

A Σωκράτους χρόνους, ut etiam loquuntur nonnunquam. Soph. σὺ δὲ Ἀνὴρ καθ' ἡμᾶς ἐσθλὸς ὢν ἐπίσταισο, i. e. Nostra ætate. Quo sensu eleganter dixit Plut. de Fort. Alex., Οἶμαι δὲ καὶ τῶν τοτε τεχνιτῶν οὐ κατ' Ἀλέξανδρον, ἀλλὰ δι' Ἀλέξανδρον τοὺς πρώτους γενέσθαι. Dicunt etiam ὁ καθ' ἡμᾶς χρόνος pro Ætas nostra. Sic κατὰ τοὺς πατέρας ἡμῶν, Patrum nostrorum memoria: Synes. de Ins. Τοῦ καθ' ἡμᾶς χρόνου πολλὰ διὰ τῶν ὑπηρετησάντων κ. τ. λ. Dicitur et ὁ καθ' ἡμᾶς, pro Noster, ut docebitur infra.

Κατὰ, præcedente articulo, interdum ead. præp. In, addito extrinsecus verbo, interdum et aliter exprimitur: τὰ κατὰ τὴν πόλιν, Isocr., Quæ in urbe aguntur, ad urbem pertinent, urbis statum. Sic et ap. Dem. Ἐν τοῖς κατὰ τὴν πόλιν αὐτήν. Plato Axiocho, Ὁ μὲν διδάσκαλος τῶν κατὰ μουσικὴν, Eorum, quæ ad musicam pertinent, i. e. Præceptorum musices. Plut. Galba (29.) Τοιαῦτα τὰ κατὰ τὸν Γάλβαν, Talia sunt, Hæc sunt, quæ ad Galbam pertinent, ut vulgo interpr. Sed malim hoc aut simili modo reddere, Hæc

B sunt, quæ de Galba memoriæ prodita sunt, Habui hæc quæ de Galba referrem. || Κατὰ, Circa, ut οἱ καθ' ὑπεροχὴν νόμοι, exp. Leges, quæ sunt circa excessum, ap. Aristot. Pol. 5.

Κατὰ, Ob, E regione: κατ' ὀφθαλμοὺς σοι λέγει, Ob oculos tibi dicit, i. e., In faciem, Coram. Sic κατὰ βορέαν ἑστηκὼς, Thuc. (6, 104.) Obversus Boreæ, Stans e regione Boreæ. Sic 1. Ἐτρέψαντο το καθ' ἑαυτοὺς, Objectum sibi cornu hostium: 3. Καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ κατὰ Μεσσηνίους καὶ Δημοσθένην, E regione Messeniorum: 2, (30.) Κεῖται ἡ Κεφαλληνία κατὰ Ἀκαρνανίαν. Interdum autem κατὰ in hujusmodi ll. redditur Ad, Versus. || Κατὰ per Ad exprimitur et in aliis ll.: ut cum dicitur κατὰ κάθετον, Ad perpendiculum: et κατὰ λέξιν, Plut. Ad verbum. Et, Κατ' εἰκόνα θεοῦ γεγένηται ὁ ἄνθρωπος, Philo de Mundo, pro Ad Dei imaginem.

Κατὰ pro Per: ut Κατὰ τὸ στόμ' ᾄδειν pro διὰ τοῦ στόματος, ex Aristoph. (N. 158.) citatur. Sic in isto loquendi genere, κατὰ πόδας redditur κατὰ Latina

C præp. Per. Xen. (Ἀπ. 2, 6, 9.) (Θηρατέος) οὐ κατὰ πόδας, ὥσπερ ὁ λαγὼς, Per vestigia: κατὰ θάλατταν, Per mare, eo sensu, quod dicitur ab Horat., Per mare pauperiem fugiens: et a Plauto, Advehere per mare, pro Advehere mari. Dem. (1391.) Μόνοι δὶς ἠμύναντο καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν, Thuc. 8. Κλέαρχος δὲ κατὰ γῆν αὖθις ἐς τὸν Ἑλλήσποντον κομισθείς. || Κατὰ πάντα, Per omnia, pro In omnibus, Thuc. 7. Ἤδη τῷ πολέμῳ κατὰ πάντα τετρυχωμένοι. Alii tamen κατὰ πάντα exp. παντελῶς, Prorsus. || Per: eo sensu, quo dicitur aliquis Per se aliquid facere. Dem. (154.) Ἐν μὲν προσθήκης μέρει ῥοπήν ἔχει τινὰ καὶ χρῆσιν, αὐτὴ δὲ καθ' αὑτὴν ἀσθενής ἐστι. Sic ap. Xen. Ἑλλ. 1, (1, 19.) αὐτοὶ καθ' αὑτοὺς, et μετὰ τῶν ἄλλων opp. Quo modo Hom. ante illos est locutus, Il. Β. (366.) κατὰ σφέας γὰρ μαχέονται, i. e. καθ' ἑαυτοὺς διακεκριμένοι, Eust. Sic ap. Cæs., Per se aliquid posse; Liv., Per se solus exercebat.

Interdum κατὰ distributioni adhibetur, ut ead. illa præp. Per, Il. Β. (363.) Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα,

D κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον, Ordina viros per populos. Interdum aliter redditur: Thuc. 3. Ἀνεχώρησαν καὶ διελύθησαν κατὰ πόλεις, Digressi sunt in suam quisque civitatem. Cui generi loquendi adhibetur nonnunquam ἕκαστοι, vel ὡς ἕκαστοι, 1. Ἀπέπλευσαν ἐξ Ἑλλησπόντου ὡς ἕκαστοι κατὰ πόλεις, Ex Hellesponto navigarunt in suam quisque urbem, In suas quisque urbes. Omittitur autem nomen ἕκαστος cum κατὰ et in alia sermonis forma: ut cum κατ' ἐνιαυτὸν, pro καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν dicitur, Singulis annis, Quotannis. Et κατὰ μῆνα ap. Dem. (79.) pro καθ' ἕκαστον μῆνα: pro quo Plato dicit etiam κατὰ μῆνας, Singulis mensibus, Per singulos menses. Apud Aristoph. (B. 1198.) κατ' ἔπος, pro In singulis verbis. Sic dicunt καθ' ἕνα, καθ' ἕνα ἕκαστον, καθ' ἕκαστον pro eod.: Plut. de Virt. Mul. Καθ' ἕνα τῶν Γαλατῶν παρεδίδου σφαγησόμενον, Singulos tradebat interimendos. Idem alibi, Αὖθις ἐκάλει καθ' ἕνα τῶν οἰκετῶν. Xen. K. (6, 14.) Καὶ τὰς ἄλλας ἀφιέναι κατὰ μίαν, Singulatim. Dem. Κατὰ μίαν καὶ δύο λαμβάνων, pro Singulas binasque. Philo V. M. 1. Ὧν (τιμωριῶν) κατὰ μίαν